Phượng Kinh

Thịnh Thế Đích Phi

THỊNH THẾ ĐÍCH PHI

Phượng Khinh

Ngôn Tình, Quân Sự, Lịch Sử, Xuyên Không, Cung Đấu

Truyện Thịnh Thế Đích Phi của tác giả Phượng Khinh là một tựa truyện xuyên không có nội dung khá đặc biệt. Nam chính không chỉ xấu mà còn rất vô sỉ, còn nữ chính ư? Cũng không phải tuyệt sắc mà còn quá đỗi bình thường. Không có tình yêu sét đánh, cũng không phải qua những lời ngon ngọt, mà là sát cánh bên nhau chinh qua những cuộc chiến đẫm máu.

Truyện này nam cường nữ cũng cường. Nữ chính lạnh nhạt, nam chính phúc hắc. Nữ chính là người tốt, nam chính là người xấu. Người xấu không dễ chọc, kỳ thật người tốt càng không dễ chọc. Thực hư có phải như vậy, kết thúc ra sao, mời bạn đón đọc truyện.

Mục lục

Chương 1: Từ hôn? Tứ hôn?
Chương 2: Đồ cưới
Chương 3: Mợ đến
Chương 4: Tính Toán Của Vương Thị
Chương 5: Ép Mua Ép Bán
Chương 6: Vương Gia, Mua Đồ Là Phải Trả Tiền
Chương 7: Cáo Trạng Và Phản Cáo Trạng
Chương 8: Hậu Phát Chế Nhân (*) Vương Thị Thổ Huyết
Chương 9: Di Nương Tới Chơi
Chương 10: Triệu Di Nương Xin Giúp Đỡ
Chương 11: Nha Đầu Tú Nương
Chương 12: Hiền Chiêu Thái Phi
Chương 13: Khẩu Chiến Hoa Viên
Chương 14: Nhị Cữu Cữu Bao Che Khuyết Điểm
Chương 15: Khẩu Chiến Kim Điện Thần Thương
Chương 16: Va Chạm Trưởng Tỷ, Phải Ăn Đòn!
Chương 17: Người Nhà, Người Thân
Chương 18: Tổ Mẫu Bất Công
Chương 19: Khách Đến Thăm Định Quốc Vương Phủ
Chương 20: Bách Hoa Thịnh Hội (1)
Chương 21: Bách Hoa Thịnh Hội (2)
Chương 22: Thịnh Hội Bách Hoa (3)
Chương 23: Bách Hoa Thịnh Hội (4)
Chương 24: Tranh Tài Đàn Múa, Tính Toán Của Diệp Oánh
Chương 25: Bị Làm Bia Đỡ Đạn
Chương 26: Khôi Thủ (Người Đứng Đầu) Bách Hoa
Chương 27: Bảo châu Trú nhan
Chương 28: Từ chối
Chương 29: Dạo phố
Chương 30: Công chúa Tê Hà
Chương 31: Lần đầu gặp mặt

Chương 32: Biểu ca đến rồi
Chương 33: Công tử Từ gia
Chương 34: Đại Nho Đương thời
Chương 35: Cuộc sống nhàn nhã và nước sôi lửa bỏng
Chương 36: Bái kiến Định Vương phủ
Chương 37: Diệp gia đại tiểu thư
Chương 38: Diệp Ly bị cướp
Chương 39: Người nào đó bi thảm
Chương 40: Hôn lễ xui xẻo nhất (thượng)
Chương 41: Công tử Phong Nguyệt
Chương 42: Hôn lễ xui xẻo nhất trong lịch sử (trung)
Chương 43: Hôn lễ xui xẻo nhất trong lịch sử (hạ)
Chương 44: Nơi đi của Di nương
Chương 45: Sính lễ, lại mặt
Chương 46: Cuộc sống tân hôn bi thảm của Diệp Oánh
Chương 47: Hoàng đế, Thái hậu, Quý Phi
Chương 48: Sơn trại lịch hiểm ký
Chương 49: Thoát hiểm, đêm kinh thành nhiều chuyện
Chương 50: Lời đồn thay đổi
Chương 51: Cậu dạy bảo
Chương 52: Danh kiếm xuất vỏ
Chương 53: Ngày đại hôn
Chương 54: Tân hôn bình thản
Chương 55: Nữ quyến Định Quốc Vương Phủ
Chương 56: Lại mặt
Chương 57: Cung yến khúc nhạc dạo
Chương 58: Trò khôi hài của công chúa Lăng Vân
Chương 59: Một mũi tên định thắng bại
Chương 60: Bị ám sát ở rừng trúc
Chương 61: Mặc Tu Nghiêu bị thương
Chương 62: Vô tình gặp được thế tử Trấn Nam Vương
Chương 63: Kinh biến trong hôn lễ
Chương 64: Hoàng Thượng, phi tử người bị

Chương 65: Hôn sự bị thất bại
Chương 66: Dã tâm và quyền lực
Chương 67: Du hồ đầu hạ
Chương 68: “Sân chơi” của Định Quốc Vương Phi”
Chương 69: Bệnh nặng
Chương 70: Thư phòng nghị sự
Chương 71: Khẽ hôn
Chương 72: Cung Dao Hoa bị cháy
Chương 73: Thong thả kiếp sống giam lỏng
Chương 74: Thoát hiểm, công tử Quân Duy
Chương 75: Thanh Phong Minh Nguyệt lâu
Chương 76: Giao dịch hợp tác
Chương 77: Vùng biên giới Nam Cương
Chương 78: Lần đầu tiên đến Nam Cương
Chương 79: Sự uy hiếp của Bệnh thư sinh
Chương 80: Bí mật trong lòng núi
Chương 81: Cứu người thoát khỏi vòng vây
Chương 82: Công tử Thanh Trần mất tích
Chương 83: Tung tích của Từ Thanh Trần
Chương 84: Thánh nữ Nam Cương
Chương 85: Huynh muội gặp nhau
Chương 86: Mật thư Vân Châu
Chương 87: Thân phận bị vạch trần
Chương 88: Chiến sự bất ngờ xảy ra
Chương 89: Sơ lộ tranh vanh (*)
Chương 90: Phòng ngự Vĩnh Lâm
Chương 92: Lợi kiếm ngang trời, gặp nhau
Chương 93: Chiến cuộc
Chương 94: Khách Tây Lăng đến thăm
Chương 95: Bình Khấu Đại tướng quân
Chương 96: Phản quốc
Chương 97: Tân chủ Hàn gia
Chương 98: Hẹn hò?

Chương 99: Thương lượng ở Từ phủ
Chương 100: Đặc huấn bắt đầu
Chương 101: Công chúa Trường Nhạc
Chương 102: Duy nhất một mình nàng
Chương 103: Tạm biệt Hàn Minh Tích
Chương 104: Hội đèn lồng
Chương 105: Dao Cơ
Chương 106: Thất Vương tử Bắc Nhung
Chương 107: Nên ngừng không ngừng
Chương 108: Quyết liệt
Chương 109: Thịnh Thế Đích Phi
Chương 110: Dạ yến (1)
Chương 111: Dạ yến (2)
Chương 112: Ám sát
Chương 113: Bí mật nghe được trong rừng đào
Chương 114: Gia Luật Dã tới chơi
Chương 115: Cáo biệt
Chương 116: Huấn luyện dưới vách núi
Chương 117: Công chúa Dung Hoa
Chương 118: Hách Liên Huệ Mẫn
Chương 119: Trong cung cự cưới
Chương 120: Kinh sợ
Chương 121: Trăng tròn
Chương 122: Trước lúc lên đường
Chương 123: An tĩnh khó cầu
Chương 124: Cung khai
Chương 125: Một lưới bắt gọn
Chương 126: Cao thủ đệ nhất Đại Sở
Chương 127: Sau ám sát
Chương 128: Bí mật kinh thiên
Chương 129: Tây Lăng xuất binh (1)
Chương 130: Tây Lăng xuất binh (2)
Chương 131: Binh quyền ám sáo (*)

Chương 132: Xuất chinh (1)
Chương 133: Xuất chinh (2)
Chương 134: Xuất chinh (3)
Chương 135: Tín Dương bị công phá
Chương 136: Giang Hạ
Chương 137: Địch lui
Chương 138: Giao dịch
Chương 139: Tỷ thí
Chương 140: Sứ giả Tây Lăng đến
Chương 141: Trấn Nam Vương
Chương 142: Trao đổi con tin
Chương 143: Trùng phùng (xa cách gặp lại)
Chương 144: Kỳ Lân
Chương 145: Thổ lộ tình cảm
Chương 146: Khuynh Dung Quý phi
Chương 147: Tô Túy Điệp
Chương 148: Thương cảm
Chương 149: Tìm chết
Chương 150: Nam Hầu phủ gặp nguy
Chương 151: Nghe tin bất ngờ
Chương 152: Tung tích của Minh Nguyệt
Chương 153: Lẻn vào
Chương 154: Sa lưới
Chương 155: Tồn vong của Thiên Nhất các
Chương 156: Giá trị của Tô Túy Điệp
Chương 157: Xuất chinh
Chương 158: Tin vui đột nhiên tới
Chương 159: Lui giữ
Chương 160: Hỏa thiêu Tín Dương
Chương 161: Đổi tướng
Chương 162: Không thể hối hận
Chương 163: Trước trận chiến
Chương 164: Chất vấn

Chương 165: Giao chiến (1)
Chương 166: Giao chiến (2)
Chương 167: Âm mưu
Chương 168: Quyết chiến
Chương 169: Truy binh
Chương 170: Vách đá sinh tử
Chương 171: Hiện tượng đại loạn
Chương 172: Thiên hạ kinh sợ
Chương 173: Một đạo thánh chỉ gây nên sóng gió
Chương 174: Từ gia bái khách
Chương 175: Tỉnh ngộ
Chương 176: Tỉnh lại
Chương 177: Sự yên bình nơi thôn cư
Chương 178: Người ngoài núi
Chương 179: Bí văn tiền triều
Chương 180: Hoàng lăng tiền triều
Chương 181: Người áo đen thần bí
Chương 182: Bảo tàng?
Chương 183: Thảm trạng của Tô Túy Điệp
Chương 184: Cha con quyết liệt
Chương 185: Tin tức
Chương 186: Đón nàng về nhà (thượng)
Chương 187: Đón nàng về nhà (hạ)
Chương 188: Mới trở về Nhữ Dương
Chương 189: Đàm phán
Chương 190: Giao dịch thành công
Chương 191: Định Vương uy hiếp
Chương 192: Biểu lộ tâm ý
Chương 193: Kinh thành lai xử
Chương 194: Tiệc yến đãi khách phương xa
Chương 195: Lời nói trước khi tan tiệc
Chương 196: Dạ đàm dưới trăng
Chương 197: Mạch nước ngầm* trong sở cung

Chương 198: Chủ tớ gặp lại
Chương 199: Tiểu Bảo ra đời
Chương 200: Cung khai
Chương 201: Bí mật kinh thiên, kết cục của Tô Túy Điệp
Chương 202: Khuyên giải an ủi
Chương 203: Đêm thâm nhập thâm cung, cố nhân (*)
Chương 204: Vụ án bắt cóc trong Hoàng cung
Chương 205: Dân chúng quỳ cầu xin trước cửa cung
Chương 206: Cựu thần lấy cái chết can gián, Từ thị rời kinh
Chương 207: Mới tới Tây Bắc, lấy tên cho Tiểu Bảo
Chương 208: Khắp nơi phản ứng
Chương 209: Tỷ muội gặp lại
Chương 210: Sứ thần ba nước đều tới
Chương 211: Lôi đài bắn tên, bộc lộ tài năng
Chương 212: Trấn Nam Vương tới cửa đàm phán
Chương 213: Tỷ võ đánh cuộc
Chương 214: Lễ vật của bữa tiệc đầy tháng
Chương 215: Ân đoạn nghĩa tuyệt
Chương 216: Ly thành Tây Bắc
Chương 217: Bệnh thư sinh oán độc
Chương 218: Diêm Vương các chủ
Chương 219: Tàng bảo đồ của Cao tổ
Chương 220: Bệnh thư sinh đưa ra quyết định
Chương 221: Thành thật với nhau
Chương 222: Khảo hạch Kỳ Lân
Chương 223: Các tù binh của tân binh Kỳ Lân
Chương 224: Thế tử biến thành trộm mộ
Chương 225: Tần Tranh lấy chồng
Chương 226: Thời gian thấm thoát, cha con tranh đấu
Chương 227: Tin tức công chúa thành hôn
Chương 228: Dao Cơ thỉnh cầu
Chương 229: Trên đường xuôi nam
Chương 230: Thích khách đột kích

Chương 231: Gặp lại công chúa Trường Nhạc
Chương 232: Liễu Quý phi tự rước lấy nhục
Chương 233: Vị hôn phu của công chúa An Khê
Chương 234: Lần đầu gặp gỡ Nam Chiếu Vương
Chương 235: U La Minh Hoa
Chương 236: Đánh cướp thế tử
Chương 237: Quấn quít bám lấy
Chương 238: Hỗn loạn đêm tân hôn
Chương 239: Trường Nhạc Vô Ưu
Chương 240: Tới Vương thành
Chương 241: Khúc nhạc dạo đăng cơ của Công chúa
Chương 242: Đại hội võ lâm
Chương 243: Thủ phủ thiên hạ (*)
Chương 244: Cao thủ đệ nhất thiên hạ
Chương 245: Luận võ trên đỉnh núi
Chương 246: Quần anh tập hợp
Chương 247: Công tử tính kế
Chương 248: Tự đề cử mình, lang tâm như sắt
Chương 249: Chuyện đính hôn tự cho là thông minh
Chương 250: Chọc phải người không nên chọc
Chương 251: Mưu lược của công tử Thanh Trần
Chương 252: Làm rõ lai lịch Nhậm Kỳ Ninh
Chương 253: Loạn chiến, cao thủ bị thương nặng
Chương 254: Mộ Dung gia sụp đổ, trở về
Chương 255: Tính toán của công chúa Trường Nhạc
Chương 256: Tiến hành diễn tập
Chương 257: “Thiện ý” chỉ bảo
Chương 258: Còn hơn là treo không đúng chỗ
Chương 259: Chiến sự sơ hiện
Chương 260: Phụ tử giao đấu
Chương 261: Bí mật của bảo tàng, thẳng thắn
Chương 262: Mặc Cảnh Kỳ bị bệnh
Chương 263: Nhiếp chính vương và Hoàng thái tử

Chương 264: Trở lại Sở kinh
Chương 265: Mặc Tiểu Bảo và Lãnh Tiểu Ngốc
Chương 266: Một nhà ba người
Chương 267: Mở miệng mắng tiện nhân vô sỉ
Chương 268: Khích bác ly gián
Chương 269: Cự tuyệt, đoạn tuyệt tình cảm mẹ con
Chương 270: Mặc Cảnh Kỳ thay đổi
Chương 271: Tội kỷ chiếu (*)
Chương 272: Đại trưởng công chúa tới thăm
Chương 273: Hồi quang phản chiếu
Chương 274: Băng hà, sự trả thù của Mặc Cảnh Kỳ
Chương 275: Kế hoạch của Liễu Quý phi, Phượng Tam trở về
Chương 276: Thập hoàng tử Mặc Túc Vân
Chương 277: Sự biến hóa của Thái hậu
Chương 278: Hành động đầy nghĩa hiệp của Phượng Tam
Chương 279: Phản ứng của Hoa Quốc công
Chương 280: Phượng gia bị tịch biên
Chương 281: Đàm Kế Chi sa lưới, thăm tù
Chương 282: Thân rơi vào ngục tù
Chương 283: Dưỡng nữ thành nghiệt
Chương 284: Tình đến chỗ sâu —— thiếu bị ngược
Chương 285: Đuổi khách, quan hệ cha con
Chương 286: Quý phi gặp xui xẻo
Chương 287: Đại điển đăng cơ
Chương 288: Tiểu Bảo phúc hắc
Chương 289: Trong cung bị cháy, rời kinh
Chương 290: Đại loạn kéo đến
Chương 291: Nỗi lo của Thanh Vân tiên sinh
Chương 292: Chỗ tốt của việc khoanh tay đứng nhìn
Chương 293: Họa từ miệng mà ra
Chương 294: Hôn sự của Từ tam công tử
Chương 295: Chiến sự bắt đầu, danh tướng Tây Lăng
Chương 296: Gừng càng già càng cay

Chương 297: Lão tướng oai
Chương 298: Điệu hổ ly sơn
Chương 299: Chu Diễm bị trọng thương
Chương 300: Biện thành bị phá
Chương 301: Dân chúng vô tội
Chương 302: Nhóm lửa tự thiêu, danh tính người lạ
Chương 303: Thuyết phục Tú Đình tiên sinh
Chương 304: Trấn Nam Vương tính toán , Giang Nam công lược
Chương 305: Tính toán của Mặc Cảnh
Chương 306: Sở Đế xuôi nam, không đánh mà thắng
Chương 307: Vào thành, công chúa Lăng Vân khiêu chiến
Chương 308: Mỹ nhân yêu thích, ngủ thư phòng
Chương 309: Tây Lăng vọng tộc
Chương 310: Đích nữ Bạch thị, tụ hội mùa thu
Chương 311: Có chuyện
Chương 312: Có thai
Chương 313: Vương giả nổi giận
Chương 314: Trấn Nam Vương hộc máu
Chương 315: Tây Lăng hoàng rời đô
Chương 316: Thẳng thắn, Bạch phu nhân chết
Chương 317: Bạch thị bị diệt
Chương 318-319: Trở lại Sở kinh
Chương 320: Trở về Ly thành
Chương 321: Cha con gặp lại
Chương 322: Diệp gia và Từ gia
Chương 323: Sự trả thù của Định Vương
Chương 324: Sở kinh bị công phá
Chương 325: Huyết chiến ở Sở kinh, giải vây
Chương 326: Trở về Ly thành, thai song sinh
Chương 327
Chương 328: Vương Hậu Hách Lan
Chương 329: Nhũ danh của Bảo Bảo ra lò
Chương 330: Tình chị em?

Chương 331: Nữ Vương An Khê
Chương 332: Khách quý đều tới, Thất hoàng tử phi
Chương 333: Sự lựa chọn của công chúa Dung Hoa
Chương 334: Diệp Nguyệt
Chương 335: Bá đạo một cách đương nhiên
Chương 336: Mặc Cảnh Lê chảy máu
Chương 337: Ý định của Hách Lan Vương hậu
Chương 338: Tính toán của Định Vương
Chương 339: Gặp lại như không quen biết nhau
Chương 340: Quà mừng ngoài ý muốn
Chương 341: Máu nhuộm trâm vàng
Chương 342: Mẹ con ân đoạn
Chương 343: Ruyền nhân núi Thương Mang
Chương 344: Khắp nơi đánh cờ
Chương 345: Tài hùng biện vô địch của Từ Ngũ công tử
Chương 346: Bảo vật trấn quốc
Chương 347: Đông Phương Huệ đến cửa
Chương 348: Từ gia vô tình cự tuyệt
Chương 349: Thịnh Thế Đích Phi
Chương 350: Chào từ biệt
Chương 351: Kết cục của Liễu quý phi
Chương 352: Bí thuật độc môn thất bại
Chương 353: Hôn sự bất đắc dĩ
Chương 354: Lập trường của nữ vương Nam Chiếu
Chương 355: Nội bộ tranh đấu, Nhậm Kỳ Ninh bị khốn đốn
Chương 356: Giao dịch và lời khuyên
Chương 357: Gạt người không mất tiền
Chương 358: Bắc Cảnh loạn lên
Chương 359: Nhậm Kỳ Ninh trúng kế, quân Bắc Cảnh đào ngũ
Chương 360: Ắc Cảnh binh bại,cái chết của Nhậm Kỳ Ninh
Chương 361: Diệp Ly trở về, Bắc Nhung xuất thủ
Chương 362: Thăm dò ban đêm, toàn quân bị diệt
Chương 363: Xông vào quân doanh, giận dữ vì hồng nhan

Chương 364: Tàn binh và tinh nhuệ, Đông Phương Huệ chết
Chương 365: Dương mưu, hỗn trướng
Chương 366: Hách Liên binh bại
Chương 367: Lưỡng tình lưu luyến, Giang Nam cấp báo
Chương 368: Xuôi nam, Dao Cơ nguy khốn
Chương 369: Tung tích của công tử, tấm lòng người mẹ
Chương 370: Tê Hà bị thương nặng, lang tâm như thiết
Chương 371: Tung tích của Công tử, sóng lớn lại nổi lên
Chương 372: Đông Phương U bị bắt
Chương 373: Thiếu nữ Vân C
Chương 374: Hồng Môn Yến của Nhiếp Chính Vương
Chương 375: Ại sao lại sinh ở nhà Đế vương?
Chương 376: Ngôi vị Hoàng đế và huyết thống
Chương 377: Một kích khi sắp chết, Diệp Oánh chết
Chương 378: Bắc thượng, trở về
Chương 379: Định sách, bình Bắc Nhung trước
Chương 380: Mưu kế của Phụ vương
Chương 381: Gừng càng già càng cay
Chương 382: Đánh lén ban đêm
Chương 383: Bắc Nhung thảm bại
Chương 384: Danh tiết khó giữ
Chương 385: Vệ thành thất thủ. Định Vương về
Chương 386: Phụ tử thổ lộ tình cảm, công chúa Dung Hoa
Chương 387: Sở Hoàng Mặc Cảnh Lê
Chương 388: Đường tắt khó đi
Chương 389: Sự tính toán trong bản đồ bố phòng
Chương 390: Mộc Dương binh bại, nghi ngờ về mật thám
Chương 391: Kế ly gián
Chương 392: Trai cò mổ nhau ngư ông đắc lợi
Chương 393: Môc Dương chết
Chương 394: Thỏa hiệp trên chiến trường
Chương 395: Mật tín bất ngờ
Chương 396: Đường về chặn giết

Chương 397: Tình thân khó tuyệt
Chương 398: “Chân tướng” Định Vương trọng thương
Chương 399: Khắc nơi dò xét
Chương 400: Xác nhận, Mặc Tiểu Bảo báo thù
Chương 401: Tự làm tự chịu
Chương 402: Ám khí” đệ nhất thiên hạ
Chương 403: Vua của trăm loại vũ khí
Chương 404: Tung tích Định Vương
Chương 405: Lựa chọn của danh môn thế gia
Chương 406: Kinh nghi khó an
Chương 407: Chó nhà có tang
Chương 408: Hiến trường, lựa chọn
Chương 409: Sinh tử huyết chiến
Chương 410: Xung đột vũ trang
Chương 411: Mưu tính sâu xa và quyết chiến Hồng Nhạn quan
Chương 412: Trấn Nam Vương chết
Chương 413: Hậu quả của chiến tranh
Chương 414: Tây Lăng Trấn Nam Vương
Chương 415: Khuê mật gặp lại, đau buồn âm thầm
Chương 416: Nhân tâm trục lợi
Chương 417: Định vương ra tay
Chương 418: Đàm phán và hòa bình
Chương 419: Dụ dỗ Tiểu Hoàng đế
Chương 420: Kế hoạch điên cuồng
Chương 421: Nữ Vương Nam Chiếu bị ám sát
Chương 422: Thanh Bách trở về
Chương 423: Tiểu Bảo bị phạt
Chương 424: Nhược điểm của công tử Thanh Trần
Chương 425: Tây Lăng nhượng bộ
Chương 426: Trước tiệc tròn một tuổi
Chương 427: Trảo Chu ký của cục cưng
Chương 428: Kế hoạch của Tiểu Bảo
Chương 429: Dạ tiệc Vương phủ (Thượng)

Chương 430: Dạ tiệc Vương phủ (Hạ)
Chương 431: Trận đánh cược của Tiểu Bảo
Chương 432: Kết cục của Du Vương
Chương 433: Tiểu Vương tử được cứu
Chương 434: Bụi bặm lạc định (Đại kết cục)
Chương 435: Phiên ngoại 1: Nhật ký trưởng thành hóa đen của Tiểu Bảo
Chương 436: Phiên ngoại 2: Khuynh Vân Ca (1)
Chương 437: Phiên ngoại 3: Khuynh Vân Ca (2)
Chương 438: Phiên ngoại 4: Khuynh Vân Ca (3)
Chương 439: Phiên ngoại 5: Khuynh Vân Ca (4)
Chương 440: Phiên ngoại 6: Khuynh Vân Ca (5)
Chương 441: Phiên ngoại 7: Khuynh Vân Ca (6)
Chương 442: Phiên ngoại 8: Khuynh Vân Ca (7)
Chương 443: Phiên ngoại 9: Khuynh Vân Ca (8)
Chương 444: Phiên ngoại 10: Khuynh Vân Ca (9)
Chương 445: Phiên ngoại 11: Khuynh Thành vũ (Thượng)
Chương 446: Phiên ngoại 12: Khuynh thành vũ (Trung)
Chương 447: Phiên ngoại 13: Khuynh thành vũ (Hạ)
Chương 448: Phiên ngoại 14: Song minh châu (Thượng)
Chương 449: Phiên ngoại 15: Song minh châu (Trung)
Chương 450: Phiên ngoại 16: Song minh châu (Hạ)
Chương 451: Phiên ngoại 17: Nhật ký phấn đấu của Tiểu Bảo (1)
Chương 452: Phiên ngoại 18: Nhật ký hãm hại người của Tiểu Bảo (2)
Chương 453: Phiên ngoại 19: Nhật ký hãm hại người của Tiểu Bảo (3)
Chương 454: Phiên ngoại 20: Nhật ký hãm hại người của Tiểu Bảo (4)
Chương 455: Phiên ngoại 21: Nhật ký hãm hại người của Tiểu Bảo (5)
Chương 456: Phiên ngoại 22: Nhật ký hãm hại người của Tiểu Bảo (6)
Chương 457: Phiên ngoại 23: Nhật ký hãm hại người của Tiểu Bảo (kết)

Chương 1: Từ hôn? Tứ hôn?

“Tiểu thư! Tiểu thư, không hay rồi!”

Trong tiểu viện xinh đẹp nhưng tĩnh mịch, lộ ra có chút lạnh lẽo, thân ảnh màu xanh nhạt chạy vào trong phòng như một cơn gió. Khiến chuông gió treo bên cạnh cửa phát ra một tràng tiếng vang đinh đang.

Trong một gian phòng trang nhã, một thân ảnh yểu điệu ngồi trước cửa sổ được mở một nửa, kim chỉ trong tay không có nửa điểm đình trệ cho dù có người tới quấy rầy. Chờ đến khi tiểu nha đầu thở dốc một hơi xong, nữ tử kia mới dừng thêu thùa, xoay người lại cười nói: “Có chuyện gì mà để cho muội kinh sợ như vậy?” Nữ tử có dung mạo xinh đẹp thanh tú, tao nhã, chỉ là trong đôi mắt lại mang vẻ linh hoạt và mẫn tuệ nhìn có chút không tương xứng với vẻ bề ngoài nhu nhược của nàng. Một thân áo lụa trắng, mái tóc dài được tùy ý vấn lên bằng cây trâm ngọc bích, nếu người ngoài thấy được chắc chắn sẽ khó tin tưởng nữ tử này đường đường là đích trưởng nữ của phủ Thượng thư.

“Tiểu thư! Ngài còn có tâm tình để thêu thùa sao. Ngài biết không. . . Ngài có biết ngài đã bị Lê vương từ hôn rồi hay không!” Tiểu nha đầu đoạt lấy vật phẩm thêu thùa trong tay nữ tử, nóng lòng dậm chân, từ ba ngày trước, sau khi Lê vương từ hôn, nàng sốt ruột đến sắp phát hỏa rồi, mà hết lần này đến lần khác tiểu thư nhà nàng vẫn mang một bộ dạng việc không liên quan đến mình.

“Thanh Sương, Lê vương đã từ hôn từ ba ngày trước. Hiện tại muội mới cuống cuồng, có phải là phản ứng hơi chậm một chút không?”

Không so đo với hành động vô lễ của nàng ta, Diệp Ly buồn cười nhìn tiểu nha hoàn nhà mình.

“Tiểu thư!” Thanh Sương phát điên trừng mắt với tiểu thư nhà mình, “Muội không phải lo lắng vì Lê vương đâu.” Tiểu thư nhà nàng không để ý Lê vương thì nàng còn quản nhiều như vậy làm cái gì? Nhưng mà…”Ai nha, tiểu thư. Hoàng thượng lại tứ hôn cho ngài! Lão gia muốn ngài ra tiếp chỉ đấy.”

“Lại tứ hôn?” Diệp Ly ngẩn ra, vẫn không nhịn được mà nhíu nhíu mày, vốn cho rằng bị Lê vương lui hôn thì mình có thể sống yên ổn được mấy năm nữa, dù sao thời đại này nữ tử nguyện ý bị lui hôn cũng không nhiều, “Nhà chúng ta chỉ là phủ Thượng thư mà thôi, sao Hoàng thượng lại để ý nhiều như vậy?” Ba ngày trước bị từ hôn, ba ngày sau lại tứ hôn. Là Hoàng đế quá coi trọng phủ Thượng thư hay là vì nhìn nhà trai được ban hôn không thuận mắt?

Thanh Sương tức giận đỏ mắt, phẫn hận cắn răng nói: “Là Định vương! Nhất định là Đại tiểu thư xúi giục Hoàng thượng, từ nhỏ nàng ta đã thích ức hiếp tiểu thư rồi, hiện tại cư nhiên. . . cư nhiên lại khiến tiểu thư gả cho Định vương. Ô ô…”

Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn tiểu nha đầu nhà mình, một nha đầu thích khóc như vậy thật sự là uổng phí cho cái tên Thanh Sương này, “Được rồi, lời này chớ ra bên ngoài nói lung tung. Đi thôi, đi ra tiếp chỉ.”

Phòng khách Diệp gia.

“Phụng thiên thừa vận Hoàng đế chiếu viết: Trưởng nữ Diệp thị Diệp Ly thông tuệ hiền thục, tài đức nhiều mặt, thiện lương. Đặc biệt tứ hôn cho Định quốc vương gia Mặc Tu Nghiêu làm chính phi. Chọn ngày tốt thành hôn. Khâm thử.”

Mọi người trong Diệp thị đồng thanh tạ ơn, thái giám truyền chỉ đưa thánh chỉ vào trong tay Diệp Ly, cười nói: “Chúc mừng Diệp phu nhân, chúc mừng Diệp tiểu thư .” Diệp Ly tiếp thánh chỉ, chịu đựng tiếng cười hơi chói tai của thái giám, hờ hững mỉm cười nói: “Đa tạ công công, cảm phiền công công.” Thái giám truyền chỉ có chút kinh ngạc nhìn Diệp Ly, nghe nói nữ nhi thứ ba của Diệp gia ở trong kinh thành có thanh danh là thiên kim ba không, không tài – không mạo – không đức. Nhưng mà nhìn nữ tử trước mắt này, tuy rằng không sánh bằng Diệp chiêu nghi diễm lệ đa tình trong cung, cũng không bằng Diệp gia tứ tiểu thư tuyệt sắc vô song, được xưng mỹ nữ đệ nhất kinh thành, nhưng cũng là một giai nhân thanh lệ hiếm có. Hơn nữa cử chỉ ung dung, lời nói có độ, nơi nào giống như Diệp chiêu nghi đã từng nói không biết tiến thoái, thứ không lên được mặt bàn? Nhìn thoáng qua mọi người Diệp gia ở một bên không chút che dấu vui sướng khi người gặp họa, trong lòng thái giám truyền chỉ đã rõ ràng, tuy rằng có chút thương tiếc cho vị Diệp tiểu thư này, nhưng đó cũng không phải là chuyện mà một thái giám như ông có thể quản được, liên thanh nói không dám rồi cáo từ .

Chủ mẫu của Diệp gia ân cần để quản gia tự mình tiễn người ra cửa, mới liếc xéo Diệp Ly một cái, ra vẻ từ ái cười nói: “May mắn Hoàng thượng thánh minh, lại ban cho Tam tiểu thư một mối hôn sự tốt khác. Bằng không…” Bằng không một nữ nhân bị từ hôn thì sao có thể gả ra ngoài được.

Sắc mặt Diệp Ly như thường, trong lòng cười lạnh. Hôn sự tốt, cho rằng nàng không thích ra cửa thì cái gì cũng không biết sao, Định vương Mặc Tu Nghiêu kia năm mười tám tuổi bị trọng thương hai chân tàn tật, dung mạo bị hủy, từ đó triền miên trên giường bệnh. Lúc trước từng lấy qua hai chính phi, nhưng một người vào cửa không đến nửa tháng ngoài ý muốn đã bị chết đuối, một người khác thì trong đêm động phòng hoa chúc bị kich hãi quá độ mà chết. Có lời

đồn nói là bởi vì nhìn mặt của Định vương mà đang sống sờ sờ bị dọa chết. Nếu không phải như thế, bằng thân phận và địa vị của Định vương sao đã hai mươi lăm tuổi rồi mà còn chưa có chính phi, “Phu nhân nói phải. Mặc kệ thế nào thì Định vương cũng là nhất phẩm thế tập vương gia*(cha truyền con nói chứ không phải là do vua ban), quả thật là Ly Nhi trèo cao.”

Sắc mặt của chủ mẫu Diệp gia cứng lại, nhìn Diệp Ly một cái mới nói: “Đã biết rõ thì hãy chuẩn bị gả đi, không cần khiến phủ Thượng thư chúng ta mất mặt. Qua mấy ngày nữa Tứ muội của con cũng xuất giá, mấy ngày nay trong phủ thật sự rất bận.”

“Ta biết, để cho phu nhân quan tâm rồi.”

“Ta là chủ mẫu của Diệp gia, đương nhiên phải quan tâm chuyện này.” Chủ mẫu Diệp gia nói, nhìn thần sắc thong dong của Diệp Ly khẽ hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Diệp Ly mỉm cười nhìn chủ mẫu Diệp gia rời đi, nhíu mày không nói chuyện. Tuy nàng là đích nữ của Diệp gia, nhưng không phải là con do chủ mẫu Vương thị bây giờ sinh ra. Mà là con của Diệp thượng thư với vợ chính thức Từ thị sở sinh, Từ thị xuất thân thư hương thế gia, sau khi sinh Diệp Ly thì thân thể vẫn luôn không tốt. Diệp thượng thư lại quay qua sủng ái vị thiếp thất Vương thị vào cửa trước, ngay cả quyền hành trong phủ cũng giao cho Vương thị sau khi Từ thị bị bệnh nặng. Năm Diệp Ly bảy tuổi Từ thị quy thiên, cũng vào thời điểm đấy, Diệp Ly mới biến thành Diệp Ly hiện tại. Sau khi Vương thị được phù chính*(từ thiếp thất lên làm vợ) sợ người khác nói nàng khắt khe với đích nữ của vợ cả, nên cũng không dám ngược đãi nàng thế nào, nhưng thỉnh thoảng làm khó dễ thì khẳng định không thể thiếu được, đều bị Diệp Ly bất động thanh sắc hóa giải từng cái, bởi vậy cũng khiến Vương phu nhân nhìn nàng càng không thấy thuận mắt .

“Tam tỷ, chúc mừng tỷ.” Vương thị vừa đi, mấy vị cô nương khuê các của Diệp gia còn ở đây đều lập tức vây quanh , trên mặt mang đủ các loại thần sắc thương hại, vui sướng khi người gặp họa nói lời chúc mừng. Mở miệng đầu tiên chính là Lục tiểu thư Diệp Lâm, nàng là nữ nhi thứ xuất, từ nhỏ thích vây quanh mấy đích nữ do Vương thị sinh, thuận tiện thỉnh thoảng khiến Diệp Ly buồn bực để lấy lòng mấy đích nữ do Vương thị sở sinh. Diệp Ly bình thường không muốn so đo cùng nàng ta. Đó chỉ là thủ đoạn sinh tồn của thứ nữ mà thôi, chỉ cần đừng quá phận nàng cũng không muốn so đo với một cô bé mới mười tuổi.

“Tam tỷ có cái gì đáng để chúc mừng, gả cho Định vương đấy, nghĩ đã thấy đáng sợ rồi. Định vương kia vừa tàn tật lại vừa xấu, còn dọa chết một vương phi, nói không chừng vương phi đầu tiên cũng là do hắn ta hại chết đấy. Chúng ta phải chúc mừng Tứ tỷ mới đúng, chưa đến một tháng nữa Tứ tỷ chính là Lê vương phi rồi.” Ngũ tiểu thư Diệp San lấy lòng nhìn Tứ tiểu thư có danh xưng mỹ nữ đệ nhất kinh thành Diệp Oánh, trong mắt không thể che hết tia hâm mộ và ghen tị.

Diệp Oánh chính xác không hổ là mỹ nữ đệ nhất kinh thành, lông mày lá liễu, mắt tựa thu thủy, dung nhan như ngọc không chỗ nào không để lộ sự tinh xảo tuyệt mỹ, nhất cử nhất động đều để cho người muốn thương tiếc, mềm mại và tao nhã. Chỉ là mềm mại như vậy đối với Diệp Ly kiếp trước đã nhìn qua vô số mỹ nhân thì trong mắt nàng đã thiếu đi vài phần kinh diễm rồi.

“Mọi người đều là tỷ muội, cái gì mà chúc mừng với không chúc mừng đấy. Tương lai nương nhất định sẽ thay Ngũ muội và Lục muội tuyển một lang quân như ý.” Diệp Oánh nói khẽ, âm thanh mềm nhẹ dễ nghe, hơi thở thơm như hoa lan, nhất cử nhất động đều mang phong tư khiến người mê muội, mọi người nhìn thấy thế thì trong lòng lại lan tràn ghen tị, “Ngược lại Tam tỷ, chuyện Lê vương. . .

Mong rằng tỷ thứ lỗi.” Ánh mắt dịu dàng, tràn đầy áy náy nhìn Diệp Ly, Diệp Ly hào phóng cười, cười nói với Diệp Oánh: “Không sao, cứ coi như ta và Lê vương vô duyên đi. Cũng không thể vì nam nhân mà phá hỏng tình cảm tỷ muội của chúng ta, đúng không?”

Diệp Oánh ngẩn ra, không nhìn thấy được phản ứng như trong dự liệu khiến nàng có chút không cam lòng. Vốn cho là ba ngày trước khi nhận được tin tức từ hôn thì nàng ta sẽ đau khổ, nhưng khiến Diệp Oánh vô cùng thất vọng là Tam tỷ này của nàng chỉ trầm mặc trong chốc lát, rồi nói câu “đã biết” sau đó đi thẳng về phòng nghỉ ngơi. Hôm nay gặp lại cũng không thấy thần sắc có nửa điểm tiều tụy. Lê vương chính là lang quân như ý mà các tiểu thư khuê các trong kinh thành tha thiết ước mơ, nàng không tin nàng ta thật sự không khó chịu! Sau một lát mặt mới hiện lên e lệ rụt rè cười yếu ớt nói: “Ta biết Tam tỷ thương ta nhất. Về sau nếu Tam tỷ có gì khó xử có thể đến Lê vương phủ tìm Oánh nhi.”

Diệp Ly nhàn nhạt đáp ứng, chẳng muốn đi nhìn vẻ đắc ý khó che dấu trên mặt nàng ta. Cáo biệt một đống tỷ muội không thể chờ được vội vã muốn nàng ngột ngạt, Diệp Ly mang Thanh Sương bước chậm đi về phía tiểu viện của chính mình. Một đường Thanh Sương vẫn bất bình nói nhỏ , “Tứ tiểu thư có ý tứ gì, rõ ràng là nàng ta cướp Lê vương, còn ở chỗ ấy làm bộ làm tịch, thực là khiến người ta ghê tởm!”

Diệp Ly xoay người buồn cười nhìn nàng, “Được rồi, để cho người khác nghe được thì cẩn thận da thịt muội phải chịu đau đấy. Ta thật sự thấy gả cho Lê vương hay là gả cho Định vương cũng đều không sao cả.”

“Sao có thể không sao cả? !” Thanh Sương trừng mắt với nàng, “Lê vương nổi danh trong kinh thành là công tử văn nhã, đệ ruột của Hoàng thượng. Định vương thì ai chẳng biết là người hai chân tàn

tật, mặt mũi bị hủy, bệnh nặng quấn thân . . . Ách. . .” Nghĩ đến Định vương sắp trở thành tướng công của tiểu thư nhà mình, Thanh Sương cố gắng nuốt hai chữ phế vật trở về.

“Vậy thì có thể như thế nào?” Diệp Ly nhíu mày, buồn cười nhìn Thanh Sương, “Chẳng lẽ nào ngươi thấy Lê vương có bộ dạng tuấn tú, muốn cùng ta gả đi làm di nương?” Bộ dạng tuấn hay không tuấn Diệp Ly không có hứng thú muốn biết, tuy rằng nghe nói vị hôn phu trước đây của nàng có danh xưng tứ đại mỹ nam kinh thành. Nhưng nhân phẩm của Mặc Cảnh Lê tuyệt đối sẽ không tốt hơn Định vương. Tin tức Mặc Cảnh Lê và Diệp Oánh gian díu với nhau không phải là nàng chưa nghe nói qua, nhưng Mặc Cảnh Lê nhất định phải chờ đến ngày kết hôn mới tới từ hôn thì động cơ và tâm tình của hắn khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa rồi. Nghĩ đến đây. . . thời điểm này Hoàng thượng tứ hôn mình cho Định vương ngay sau khi bị từ hôn thì cũng cần phải suy nghĩ tâm tư của hắn rồi. Thông tuệ hiền thục, tài đức nhiều mặt, lương thiện. . . Trong kinh thành không ai không biết tam tiểu thư Diệp gia có tiếng dung mạo xấu xí, tài hoa kém cỏi, nữ công vụng về, là thiên kim ba không? Là nói nàng thiên kim ba không rất xứng với Định quốc vương gia phế vật sao?

“Tiểu thư!” Thanh Sương đỏ bừng mặt, dậm chân, “Mới không cần! Thanh Sương tình nguyện gả cho nô tài, gã sai vặt cũng không cần làm di nương.” Quan trọng nhất là nàng tuyệt đối sẽ không làm di nương của tướng công của tiểu thư nhà mình. Mẫu thân Thanh Sương vốn là thị thiếp của gia đình giàu có, phụ thân mất sớm, sau đó mẹ con các nàng bị chính phòng đuổi ra khỏi nhà, lưu lạc đầu đường, mẫu thân Thanh Sương bệnh chết, nàng suýt nữa bị người bán vào thanh lâu, may mắn được tiểu thư mua lại, còn ban thưởng tên Thanh Sương, dạy mình đọc sách viết chữ, Thanh Sương không phải người vong ân phụ nghĩa, phần ân tình này nàng vĩnh viễn sẽ không quên.

Thấy tiểu nha đầu nôn nóng đến sắp hỏng, Diệp Ly nhịn không được cười ra tiếng, “Được rồi, nói giỡn một chút cũng không được sao?”

“Tiểu thư…"

Chương 2: Đồ cưới

Edit: Leticia

Beta: Ly Ly

Tuy mọi người đều biết Định Vương là phế vật, nhưng đến cùng tên phế vật này vẫn là siêu nhất phẩm thế tập Vương gia duy nhất của vương triều Đại Sở. Vì thế mà từ trước đến giờ Diệp thượng thư và lão thái thái của Diệp gia vốn luôn thờ ơ với Diệp Ly, nay hiếm khi lại triệu nàng đến nói chuyện.

“Cháu gái thỉnh an tổ mẫu, thỉnh an phụ thân.” Diệp Ly đến Vinh Nhạc đường của Diệp lão phu nhân, Diệp thượng thư cùng Vương thị, còn có tứ tiểu thư Diệp Oánh cũng đang ở đây.

Diệp lão phu nhân gật gật đầu, vẻ mặt yêu thương, cười nói: “Ly nhi, đứng lên đi. Hôm nay cháu được chỉ hôn cho Định Vương, tháng sau Oánh nhi lại đại hôn với Lê Vương, nhà chúng ta cũng coi như là song hỷ lâm môn rồi.”

Diệp Ly đứng dậy, rủ mắt nhìn xuống mặt đất, nhưng biểu hiện trên mặt lại vô cùng cung kính, “Khiến tổ mẫu phải cố ý gấp gáp trở về từ bên ngoài, là cháu gái bất hiếu, đã để cho tổ mẫu phải vất vả.” Tuy không thể nào thích Diệp Ly được, nhưng mấy câu nói của nàng vẫn khiến Diệp lão phu nhân hết sức cao hứng, nên khi nhìn Diệp Ly, vẻ mặt của Diệp lão phu nhân cũng nhiều thêm mấy phần tình cảm ấm áp, nói: “Nhà chúng ta có hỷ sự, sao ta có thể không trở về được. Đồ cưới của hai nha đầu đã chuẩn bị thỏa đáng chưa?” Vương thị vội vàng đứng dậy, có chút khó xử nhìn lão thái thái, nói: “Bẩm lão thái

thái, vốn tháng sau chỉ có một mình Tứ nha đầu thành thân, nếu tranh thủ chuẩn bị thì cũng kịp, nhưng bây giờ lại có thêm Tam tiểu thư, chỉ sợ…”

Diệp lão phu nhân cũng là người thành tinh, sao lại không biết những tính toán nhỏ nhặt trong lòng Vương thị, suy nghĩ một chút nói: “Thời gian thành thân của Ly nha đầu còn chưa định ra, cứ gấp rút chuẩn bị cho Oánh nhi trước đi.”

Nghe lão thái thái nói vậy…Vương thị vui mừng thưa vâng.

Diệp lão phu nhân nhìn hai cháu gái, liền ra lệnh cho nha hoàn lấy hai cái hộp ra, đặt lên bàn, nói: “Hai nha đầu các cháu đều là người có phúc khí, một gả cho Lê Vương, một gả cho Định Vương. Ta làm tổ mẫu thì sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia, những vật này các cháu mỗi người một phần, tương lai Ngũ nha đầu, Lục nha đầu cũng được một phần giống như vậy. Trong phần của hồi môn của ta có mấy thôn trang, hai cháu mỗi người một cái, về phần quỹ chung phải xuất ra bao nhiêu để mua của hồi môn cho các cháu thì phải xem ý của mẫu thân và phụ thân các cháu.” Vương thị cười nói: “Vẫn là lão thái thái thương cháu gái, con dâu và lão gia đã thương lượng qua, Oánh nhi gả cho Lê Vương, của hồi môn mà ít chỉ sợ hoàng gia cũng sẽ không hài lòng. Từ quỹ công xuất ra hai vạn hai ngàn lượng đặt mua đồ cưới, còn có sáu thôn trang và sáu gian cửa hàng, ngoài ra còn cho nàng thêm hai thôn trang từ trong của hồi môn của con dâu.” Diệp lão phu nhân nhíu nhíu mày, nói: “Có phải là quá nhiều hay không?” Mặc dù nói Diệp Oánh gả cho Vương gia thì đồ cưới nên nhiều một chút mới tốt, nhưng nếu như chệnh lệch quá lớn so với những cô nương xuất giá phía sau thì đối với thanh danh của Thượng thư phủ cũng không tốt, “Đồ cưới của Ly nha đầu, ngươi tính thế nào?” Rốt cuộc Lão thái thái vẫn có kiến thức hơn Vương thị, cho dù Định Vương là phế vật, thì đó cũng là phế vật có nền tảng gia tộc vững chắc. Nếu không phải vì sự cố xảy ra, chỉ sợ hắn còn tôn quý hơn Lê Vương

nhiều. Nếu quá khắt khe với đồ cưới của Diệp Ly, chỉ sợ những gia tộc mấy đời trung thành với Định Quốc vương phủ sẽ có lời bàn ra tán vào.

Hiển nhiên Vương thị không nghĩ tới lão thái thái sẽ hỏi trực tiếp như thế, do dự một chút mới nói: "Dù sao Định Vương cũng không giống với thân đệ đệ của hoàng thượng, quý phủ chúng ta thật sự có chút. . . Con dâu nghĩ nên đợi Định Vương phủ đưa sính lễ tới rồi hãy xem xét. Đến lúc đó thêm vào hai thôn trang nữa là được." Ẩn ý của nàng chính là xem sính lễ của Định Vương phủ như đồ cưới mà đưa trở về, về phần đến cùng có thể đưa trở về bao nhiêu thì còn phải xem ý của nàng.

Nghe vậy, sắc mặt Diệp lão phu nhân trầm xuống, nói: "Vô liêm sỉ! xem sính lễ như đồ cưới đưa trở về, chuyện như vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được. Ngươi có cần thanh danh của Diệp gia nữa hay không hả? Ngươi có cần cái thanh danh mẹ kế này nữa hay không? Những năm nay quả thật Từ gia có chút sa sút, nhưng cũng không phải là gia tộc mà Vương gia của ngươi có thể so sánh được!"

Bị lão thái thái răn dạy không lưu tình chút nào như vậy, mặt Vương thị lập tức đỏ bừng, liên tục kêu oan nói: "Lão thái thái, con dâu thật sự rất oan uổng a, mấy năm nay con dâu có chỗ nào khắt khe với Tam cô nương? Thật sự là. . . thật sự là. . . trong phủ chúng ta có chút khó khăn, phía sau còn mấy cô nương chưa xuất giá, tương lai Dung ca nhi lập gia đình cũng cần bạc…" Lão thái thái bị đứa con dâu có ánh mắt thiển cận này khiến cho tức giận đến nỗi phải vuốt vuốt ngực, năm nay Dung ca nhi mới bảy tuổi, còn không biết đến năm nào mới thành thân. Bà liếc mắt nhìn Diệp thượng thư đang ngồi yên lặng ở một bên: "Nữ nhi của ngươi, ngươi nói thử xem nên làm gì bây giờ?" May là mình trở về hỏi một câu như vậy, nếu thật sự để cho Vương thị gả Ly nha đầu ra ngoài như vậy, không chỉ đắc tội với Định Vương phủ mà còn đắc tội với Từ gia. Mấy năm nay Từ gia

có ít người trên quan trường, thế nhưng gia tộc lớn trăm năm có thể dễ đắc tội như vậy hay sao? Diệp thượng thư khó xử nhìn mẫu thân rồi lại nhìn thê tử, nói: “Tam nha đầu cũng là đích nữ (con của vợ cả, dòng chính thất), vậy thì giống với Oánh nhi đi.” Có thể làm đến vị trí Thượng thư, Diệp thượng thư cũng không phải là tên đần, đương nhiên biết rõ mẫu thân sầu lo cái gì.

“Giống với Oánh nhi? !” thanh âm bén nhọn của Vương thị vang lên: “Trong phủ chúng ta làm gì có nhiều tiền như vậy? Lão gia, không phải là thiếp thân, người mẹ cả này muốn bạc đãi Tam cô nương, thật sự là gia kế (sinh kế của gia đình) của chúng ta rất khó khăn. Oánh nhi là muội muội ruột của Chiêu nghi trong nội cung, gả cho đệ đệ ruột của Hoàng thượng. Nếu đồ cưới ít thì vương gia sẽ rất mất mặt, Chiêu Nghi cũng sẽ rất hổ thẹn. Cùng lắm thì . . . cùng lắm thì thiếp thân cho Tam cô nương thêm hai thôn trang trong của hồi môn của mình, thiếp vốn dĩ định để hai thôn trang đó cho Dung ca nhi đấy.” Vương thị lau nước mắt kêu oan, trong lòng lại vô cùng thống hận Diệp Ly đang trầm mặc ngồi đối diện. Sao nàng có thể để cho nữ nhi của tiện nhân kia giống với Oánh nhi của mình được? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

“Cái này…” Diệp Thượng thư sững sờ, khó xử nhìn Diệp Ly. Hiện tại trong nội cung Diệp Chiêu nghi đang rất được cưng chìu, lại đang có thai, nếu có thể sinh hạ hoàng tử…

Diệp Oánh thấy Diệp thượng thư buông lỏng thần sắc, cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Phụ thân không cần khó xử, chia một ít đồ cưới của Oánh nhi cho Tam tỷ là được, nhưng vạn lần không thể để chi tiêu của Đại tỷ tỷ trong nội cung bị thiếu, ngoài ra còn phải giữ lại một ít cho Ngũ muội và Lục muội.” Thấy nữ nhi mình yêu thương nhất hiểu chuyện như thế, vẻ mặt Diệp thượng thư càng thêm nhu hòa, nhìn về phía Diệp Ly, muốn nàng cũng nói vài lời.

Trong lòng Diệp Ly cười nhạt một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn bốn người ở đây, nói khẽ: “Phụ thân, mẫu thân, với Tứ muội không cần phải khó xử.” Vương thị nghe vậy, trong lòng rất vui vẻ. Những năm nay, Diệp Ly luôn không tranh không đoạt, khiến nàng cảm thấy tính tình Diệp Ly có phần mềm yếu, dễ bị ức hiếp, đang cho rằng nàng muốn nhượng bộ, thì lại nghe Diệp Ly nói: “Trước khi mẫu thân qua đời đã từng nói với nữ nhi, lúc trước, khi nàng gả vào Diệp gia, ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu cho nàng tám thôn trang, mười hai gian cửa hàng và ba miếng đất. Mẫu thân nói những thứ này đều để lại cho nữ nhi làm của hồi môn. Còn những thứ khác, phụ thân mẫu thân cứ đặt mua theo lệ như lúc đặt mua cho Nhị tỷ là được rồi, vẫn nên tăng cường thêm một ít cho Tứ muội thì tốt hơn.” Hai năm trước Nhị tiểu thư của Diệp phủ gả cho Tam công tử của Ngự sử, Vương thị chỉ cấp cho một vạn lượng đồ cưới.

“Cái gì? Chuyện này làm sao có thể? ! Những thứ kia. . .” Vương thị nhịn không được thét lên, nàng muốn giữ những thứ kia lại làm của hồi môn cho nữ nhi của mình và lưu lại cho Dung ca nhi đấy.

Diệp Ly kỳ quái nhìn nàng nói: “như thế nào?” Nàng hơi rũ mắt xuống, có chút e lệ nhìn về phía Diệp lão thái thái nói: “Lúc trước, mẫu thân nói của hồi môn của mình đều để lại cho cháu gái, điều này mợ cháu cũng biết. Tổ mẫu nói đúng không?”

Sắc mặt Diệp lão phu nhân cũng có chút lúng túng, lúc trước Từ thị gả vào Diệp gia có thể nói là mười dặm hồng trang, nếu đưa hết cho Diệp Ly, thì đồ cưới của Diệp Oánh sẽ có chút khó coi. Mấy năm nay, Diệp gia tiêu tiền như nước, vốn dĩ nhập không đủ xuất, muốn chuẩn bị một phần của hồi môn giống của Từ thị năm đó, thì sau khi Diệp Ly gả đi, cả nhà đều không cần sống nữa. Nhưng Diệp Ly nói cũng đúng, lúc Từ thị qua đời, Thiếu phu nhân của Từ gia cũng có mặt, chính tai nghe được những lời nhắn nhủ hậu sự của Từ thị. Thấy Diệp lão phu nhân không nói lời nào, Diệp Ly cũng không nóng nảy

mở miệng, chỉ cười lạnh trong lòng, nàng thật sự không có ý kiến quá lớn đối với việc của hồi môn nhiều hay ít, nhưng đồ cưới của mẫu thân không thể cho nữ nhi của Vương thị làm của hồi môn được. Mặc dù sau khi Từ thị qua đời, nàng mới có trí nhớ của kiếp trước nhưng cũng không thay đổi được sự thật, Từ thị là mẫu thân của nàng. Nàng không hề quên từ nhỏ bà đã cẩn thận che chở, dốc lòng dạy bảo nàng như thế nào, còn có những uất ức mà Từ thị phải gánh chịu. Từ khi gả vào Diệp gia, Từ thị không có được một ngày vui vẻ, có thể nói là buồn bực sầu não mà chết. Nếu như còn lấy đồ cưới của bà đi trợ giúp cho nữ nhi của tiểu thiếp của trượng phu mình, Diệp Ly không tin quỷ thần nhưng không biết người mẫu thân đã mất có lo lắng mà bò dậy từ trong mộ hay không.

Qua nửa ngày, Diệp lão phu nhân mới nói: “Chuyện này trước hết cứ để đấy đã, sau này ta sẽ thương nghị lại với phụ thân và mẫu thân của cháu.”

Diệp Ly nhàn nhạt nhướn mày, nhẹ giọng thưa vâng.

Chương 3: Mợ đến

Edit: Leticia

Beta: Ly Ly

“Tiểu thư, Từ phu nhân đến ạ.”

Diệp Ly ngẩng đầu lên, nhìn thấy mợ hai đang từ bên ngoài đi vào, liền vội vàng đứng dậy chào đón, “Mợ hai.”

Năm nay, Từ phu nhân cùng lắm cũng chỉ mới ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi, dung mạo được bảo dưỡng cẩn thận, bề ngoài chỉ có thể khen là thanh tú mà thôi, nhưng cả người lại tỏa ra khí chất tự nhiên, qua đó cho thấy nàng xuất thân từ danh môn, được giáo dưỡng cẩn thận.

Từ phu nhân cau mày đánh giá một vòng gian phòng của Diệp Ly, không nhịn được mà chọc vào gáy nàng: “Cậu và mợ đã sớm bảo cháu chuyển đến nhà cậu ở, cháu lại không nghe, bây giờ cháu nhìn lại chỗ cháu đang ở xem, có bộ dáng gì? Cháu xem hôn sự của cháu…Cháu cố tình muốn mẹ cháu ở dưới suối vàng cũng không được yên lòng có phải không?” Diệp Ly vuốt vuốt cái gáy, lôi kéo Từ phu nhân ngồi xuống, nói: “Mấy năm nay, cậu sống cũng không dễ dàng gì, huống chi tổ mẫu và phụ thân của cháu đều ở đây, làm gì có nữ nhi nào lại đến nhà cậu ở chứ? Không duyên không cớ lại để cho những người bên cạnh có cớ để chê cười mẫu thân cháu không biết cách dạy nữ nhi.” Từ khi đương kim hoàng thượng đăng cơ, liền dốc hết sức chèn ép các cựu thần thời tiên hoàng nên ông ngoại, cậu cả, và những thành viên khác của Từ thị đều lần lượt rời khỏi quan

trường, hiện nay chỉ còn cậu hai vẫn đang làm tam phẩm Học Sĩ Hàn Lâm ở Hàn Lâm viện. Vì vậy mà người ngoài đều cho rằng đại tộc Từ thị trăm năm đã suy tàn rồi.

Nghe Diệp Ly nói như thế, Từ phu nhân không khỏi thở dài, nói: "Chẳng qua mợ thấy cháu tự ủy khuất chính mình như vậy, ông ngoại cháu mà biết được, chắc chắn sẽ rất đau lòng." Mấy đời Từ gia đều là nam nhiều nữ ít, đến thế hệ của Từ lão thái gia, chỉ có được một nữ nhi duy nhất, đó chính là mẫu thân của Diệp Ly, đương nhiên là ngàn đau vạn sủng. Nếu người biết được cháu ngoại gái duy nhất của mình chịu ủy khuất như vậy, với tính tình của Từ lão thái gia, chỉ sợ ông đã sớm xông vào kinh chửi mắng con rể một trận rồi. Diệp Ly cười nói: "Cháu nào có chịu ủy khuất gì, Ly nhi sẽ không để cho bản thân mình chịu thiệt thòi đâu." Từ phu nhân sầu lo nhìn nàng, nói: "Bây giờ, hôn sự của cháu. . . Định Vương thật sự không phải là người thích hợp để kết duyên. Cô muội muội của cháu đúng là người không ra gì, đoạt vị hôn phu của tỷ tỷ, một tiểu thư của thế gia vọng tộc như nàng mà lại có thể làm ra chuyện thế này hay sao?" Sóng mắt của Diệp Ly lưu chuyển, hoàn toàn không có vẻ yếu đuối, không tranh giành như lúc bình thường khi nàng ở trong phủ, cười yếu ớt nói: "Định Vương cũng có chỗ tốt của Định Vương. Cậu và mợ không cần phải lo lắng cho Ly nhi."

Định quốc vương phủ có địa vị rất cao ở Đại Sở, trừ khi Định Vương mưu phản soán vị, nếu không ngay cả Hoàng đế cũng không thể tùy tiện cướp đi địa vị của Định quốc vương phủ. Mà hiện nay, Định Vương bởi vì thân thể bệnh nặng nên đã hoàn toàn thoát li khỏi triều chính, gả cho hắn đương nhiên sẽ không cần phải phiền lòng về những chuyện lộn xộn kia. Đối với Diệp Ly mà nói, gả đi cũng chỉ khác ở chỗ, nàng phải chuyển từ Diệp phủ đến Định Vương phủ mà thôi. Kiếp trước nàng thật sự quá mệt mỏi, kiếp này chỉ cần có thể yên ổn, ngồi ăn rồi chờ chết là được rồi.

Không sai, ngồi ăn rồi chờ chết, chính là mục tiêu mà Diệp Ly đã định ra cho mình ở kiếp này. Kiếp trước nàng là một quân nhân, một người lính của đội đặc nhiệm, vì quốc gia mà vào sinh ra tử, cuối cùng hi sinh vì nước, đây cũng coi như là cái chết có ý nghĩa. Nàng không có tấm lòng rộng lớn chứa cả thiên hạ, cũng không có hoài bão khiến thiên hạ phải khiếp sợ, nàng tự nhận mình không phụ lòng quốc gia, quốc gia cũng không có lỗi với nàng. Da ngựa bọc thây là nghĩa vụ và trách nhiệm của quân nhân, chẳng qua nàng đã phải sống trong gió tanh mưa máu mười năm, đã trải qua quá nhiều chuyện, nên thật sự có chút mệt mỏi. Cho nên, kiếp này, nàng chỉ cần yên ổn, bình an là tốt rồi.

Từ phu nhân thấy bộ dáng của nàng thản nhiên như vậy, bà vừa yên tâm lại vừa lo lắng, cuối cùng tất cả cảm xúc cũng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài. Bất mãn thì sao? Hoàng Thượng đã tự mình hạ chỉ tứ hôn, còn ai dám chống lại?

“Đây là vật mà trước khi rời kinh, ông ngoại của cháu đã giao cho ta và cậu cháu giữ dùm, là đồ cưới mà ông ngoại cháu đặt mua cho cháu. Chúng ta không thể quang minh chính đại cho cháu, nên đều đã đổi thành ngân phiếu, cháu giữ lấy đi.” Từ phu nhân lấy ra một chồng ngân phiếu đặt vào tay Diệp Ly, Diệp Ly mở ra xem, trong đó có một tờ kim phiếu một ngàn lượng, mười tờ ngân phiếu năm trăm lượng, ngoài ra còn có mấy tờ kim phiếu và ngân phiếu trị giá nhỏ hơn, tổng cộng cũng phải đến hai vạn hai lượng bạc. Từ phu nhân không cho nàng nói chuyện, bà tiếp tục nói: “mợ nghe người ta nói, Diệp Vương thị kia còn muốn khấu trừ đồ cưới mà mẹ cháu để lại cho cháu? Cháu yên tâm đi, mợ nhất định sẽ giúp cháu giải quyết chuyện này. Hừ, nữ nhi của Từ gia chúng ta, nhất định phải nở mày nở mặt khi xuất giá, cho dù có sa sút cũng không làm ra chuyện hư hỏng như việc lấy của hồi môn của vợ cả cho nữ nhi của tiểu thiếp. Mấy năm nay, của hồi môn của mẹ cháu bị các nàng chà đạp còn ít sao? Mợ chắc chắn sẽ lấy lại mấy cái thôn trang và mấy gian cửa

hàng kia cho cháu.”

Diệp Ly cau mày nói: “Ly nhi có thể tự mình xử lý việc này, mợ không nên…”

Từ phu nhân cười nói: “Cháu yên tâm, chức quan của cha cháu quả thật cao hơn cậu cháu, nhưng nếu Hoàng Thượng còn muốn giữ mặt mũi, thì người chắc chắn sẽ không làm khó dễ cậu cháu.” Từ gia vốn là công thần khai quốc, hơn nữa lại là thanh quan đứng đầu thiên hạ, cho dù không có nhiều người làm quan trong triều, nhưng lực ảnh hưởng thì không phải Diệp gia và Vương gia có thể so sánh được. Sau khi Hoàng thượng lên ngôi, làm nhiều chuyện ngoài sáng trong tối khiến cho cả tộc Từ thị phải từ quan, chuyện đó đã rất khó coi rồi, nếu không có nguyên nhân chính đáng gì mà lão gia nhà ta lại xảy ra chuyện nữa, thì nước bọt của người trong thiên hạ cũng đủ để nhấn chìm hoàng gia.

Diệp Ly nhíu mày suy nghĩ, đây quả thật cũng không phải là chuyện lớn gì, vì thế liền gật đầu tạ ơn mợ. Lúc này Từ phu nhân mới hài lòng, cười nói: “Sau này, chỉ sợ người nhà mẹ đẻ của cháu sẽ không ra mặt giúp cháu, vì thế sau khi thành thân, cháu nên qua lại với cậu mợ thường xuyên hơn, làm thế thì ông ngoại và cậu cháu cũng yên tâm hơn.”

“Phu nhân đã tới.” Ngoài cửa vang lên một hồi tiếng bước chân, Vương thị mang theo ma ma, nha hoàn xuất hiện ở cửa ra vào, bà ta đứng ở cửa, nhìn Từ phu nhân, nhíu mày nói: “Từ phu nhân tới chơi, tại sao không nói một tiếng? Cũng không để cho ta kịp ra nghênh đón.”

Từ trước đến nay, Từ phu nhân không quen nhìn bộ dáng giả dối của Vương thị, hừ nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: “Ta chỉ phụng mệnh của lão gia nhà ta đến thăm Ly nhi mà thôi, dòng dõi Diệp gia cao quý,

sao dám để cho Diệp phu nhân ra nghênh đón.”

Từ gia là gia tộc thư hương (chỉ người có học) lâu đời, cho tới bây giờ chưa từng có chuyện đưa thiếp thất lên làm chính thất, cho nên Từ thị luôn thấy chướng mắt với thân phận của Vương thị, huống chi cô em chồng nhà mình buồn bực mà chết, ít nhiều cũng bởi vì Vương thị, thế nên bà không bao giờ có sắc mặt tốt khi gặp Vương thị.

Vương thị cũng rất hận Từ phu nhân, bởi vì bà ta xem thường mình, rõ ràng mình là nhị phẩm phu nhân, mà Từ thị bất quá cũng chỉ là vợ của quan Tam phẩm, dựa vào cái gì mà xem thường mình? Vương thị ghét bỏ đánh giá gian phòng của Diệp Ly, tự ý đi qua một bên ngồi xuống, nói với Từ phu nhân: “Chúng ta đã đưa bát tự của Tam cô nương đến Định Vương phủ rồi, ước chừng mấy hôm nữa là có thể định ra ngày kết hôn. Bổn phu nhân thân là mẹ cả đương nhiên sẽ để cho Tam cô nương xuất giá được nở mày nở mặt, Từ phu nhân không cần phải lo lắng.”

Từ phu nhân cười nhạt một tiếng, cũng đi qua một bên ngồi xuống, nói: “Nếu Ly nhi thật sự được gả đi một cách nở mày nở mặt thì đương nhiên là rất tốt. Tuy Ly nhi mang họ Diệp nhưng cũng là huyết mạch của Từ gia chúng ta, nếu cô nương của Từ gia khi gả đi mà bị ủy khuất, thì Lão thái gia nhà chúng ta sẽ không bằng lòng đâu. Đúng rồi. . . Dung ca nhi của quý phủ vẫn đang đọc sách phải không? Không biết có định tham gia khoa cử năm nay không?”

Từ phu nhân chỉ nói mấy câu nhàn nhạt, đã khiến Vương thị căng thẳng trong lòng. Hiện tại, Dung ca nhi nhà mình đang đọc sách ở tông tộc, nàng thế nhưng lại quên, tuy Từ gia đã sa sút, nhưng vẫn là chưởng quản của thư viện Ly Sơn, một trong bốn thư viện tốt nhất thiên hạ và đây cũng là thư viện tốt nhất ở Đại Sở. Năm nay Dung ca nhi đang muốn đi thư viện Ly Sơn đọc sách, sang năm tham gia khoa

cử cũng sẽ nắm chắc hơn một chút. Nếu mình gian lận trong của hồi môn của Diệp Ly, chỉ sợ… Vương thị nghĩ tới đây, không khỏi phẫn hận trừng mắt với Từ phu nhân một cái, Từ phu nhân cũng không thèm để ý, mỉm cười lạnh nhạt.

Vương thị mặt lạnh nói: “Dung ca nhi nhà chúng ta là em ruột của Chiêu Nghi nương nương, tham gia khoa cử thì có gì là khó?”

Từ phu nhân gật đầu đồng ý, cười nói: “Dung ca nhi tự tin như vậy đương nhiên rất tốt. không như huynh đệ của Liễu Quý Phi, rõ ràng đã trúng án thủ, giải nguyên (thủ khoa) ở kinh thành, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn luôn lo lắng, không quản ngàn dặm đường xa chạy đến Ly Sơn thỉnh giáo Lão thái gia, đúng là lo lắng thái quá. Nói vậy, chắc hẳn lệnh công tử sẽ không cần đâu, thế nào công tử cũng sẽ giành được Tam Nguyên (Thủ khoa ba kì thi liên tiếp: thi hương, thi hội, thi đình), khiến cho Chiêu Nghi nương nương vẻ vang.”

Nghe vậy, sắc mặt Vương thị càng thêm khó coi. Khi còn ở khuê phòng, Liễu quý Phi đã được danh xưng là tài nữ đệ nhất kinh thành, sau khi tiến cung lại càng được sủng ải không ngừng. Hơn nữa, lại liên tục sinh hạ hai vị hoàng tử và một vị công chúa, được phong làm Quý Phi, luôn đè ép trên đầu nữ nhi mình. Công tử của Liễu gia vốn cũng nổi danh có tài hoa, đè ép con mình đến mức khiến cho nó không có chút tiếng tăm gì trong kinh thành. Nếu sang năm lại để cho tiểu tử của Liễu gia trúng giải trạng nguyên, thì Chiêu Nghi nương nương nhất định sẽ rất tức giận.

Vương thị khẽ hừ một tiếng, có chút không cam lòng nhìn Diệp Ly một cái, mới nói: “Nếu có thể được Từ lão tiên sinh chỉ dạy, Dung ca nhi đương nhiên sẽ càng nắm chắc hơn một chút.” Những lời này xem như là chịu thua rồi, Từ thị cũng không tỏ thái độ gì, chỉ mỉm cười, nói: “Ta cũng chỉ nói vậy mà thôi, Diệp phu nhân nổi danh là hiền tuệ, cho dù như thế nào cũng sẽ không bạc đãi nữ nhi của vợ cả

đâu, khi ta về tới nhà nhất định sẽ mời lão gia nhà chúng ta lập danh sách của hồi môn của đại cô nương năm đó, đem đến quan phủ để lập hồ sơ lần nữa, tránh làm chậm trễ hôn kỳ của Ly nhi."

Cuối cùng, Vương thị xanh mặt phẩy tay áo bỏ đi, nhưng chỉ đổi được một tiếng cười lạnh khinh thường của Từ phu nhân.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4: Tính Toán Của Vương Thị

Editor: Leticia

Beta: Tiểu Ly

Trong viện Phương Nghi của đương gia chủ mẫu Diệp phủ, sắc mặt Vương thị tái nhợt, vẻ mặt nhăn nhó tức giận mắng Diệp Ly, Từ phu nhân và cả nhà Từ thị. Những mảnh vỡ nát của chén trà đồ sứ rơi đầy trên mặt đất, Diệp Oánh xinh đẹp mềm yếu, im lặng đứng ở một bên, nhìn mẫu thân trút hết lửa giận, trong mắt hiện lên một tia khinh thường.

“Nương, ngài đừng tức giận, hại đến thân thể, ngài mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.” Đợi đến lúc Vương thị đã trút được gần hết tức giận, Diệp Oánh mới tiến lên bày ra vẻ mặt ân cần và lo lắng nói.

Vương thị thấy con gái có vẻ mặt mềm mỏng khôn ngoan, trong lòng không khỏi tràn đầy uất ức, lôi kéo Diệp Oánh mà rơi nước mắt: “Mẫu thân vất vả lo liệu vì cái phủ này nhiều năm như vậy, đã có lúc nào ủy khuất ả ta? Hôm nay ả ta rõ ràng còn muốn đoạt một chút đồ cưới kia với con. Nữ nhi ngoan, con gả vào Lê Vương phủ, nếu là thiếu đồ cưới thì không chỉ có bản thân con bị mọi người cười chê, mà lại còn làm nhục nhã đến thể diện của Chiêu Nghi nương nương đấy. Những chuyện mẫu thân làm chẳng phải là vì trong phủ mà suy nghĩ sao? Mà con nha đầu chết tiệt kia rõ ràng đã sớm đợi người của Từ gia đến thăm để nói về chuyện này!”

Đôi mắt long lanh như nước của Diệp Oánh chợt lóe sáng, dịu dàng

cười cười nhẹ giọng trấn an Vương thị: “Nương, Lê Vương điện hạ là thật tâm đối đãi với nữ nhi đấy, tất nhiên sẽ không ghét bỏ đồ cưới của chúng ta ít. Huống hồ. . . chuyện lần này cũng thật sự đã uất ức cho tỷ tỷ rồi, cho tỷ tỷ nhiều thêm một chút đồ cưới cũng là chuyện nên làm đấy. Người ngoài thấy được cũng sẽ biết là nương là người từ bi rộng lượng, không bạc đãi nữ nhi của vợ cả, không phải sao? Còn về nhị tỷ tỷ. . . Tất nhiên tỷ ấy sẽ hiểu được nỗi khó xử của nương.”

Vương thị ngẩn người, nhớ tới cái Diệp Ly có dung mạo và thần thái cực kỳ giống với Từ thị kia, rồi lại nhìn bộ dạng cố nén ủy khuất của nữ nhi nhà mình, lửa giận trong lòng cũng không lan ra được nữa. Bà kéo tay Diệp Oánh mà vỗ vỗ, nói: “Con yên tâm, nương nhất định sẽ không ủy khuất con. Cho dù không quản đến đồ cưới của con, mẫu thân cũng quyết không thể để cho con nha đầu kia mang theo nhiều đồ cưới như vậy về nhà chồng!” Cuối cùng trong giọng nói đã có hương vị nghiến răng nghiến lợi.

Diệp Oánh lo lắng nhíu mày: “Vậy nương muốn làm như thế nào?”

Vương thị tất nhiên là đã có tính toán từ trước, tự đắc cười nói: “Nương tự có chủ ý, con cứ chuẩn bị đồ cưới thật tốt là được.”

Diệp phủ có một thứ nữ là Chiêu Nghi bây giờ đang được đương kim hoàng thượng sủng ái nhất, bây giờ lại có hai nữ nhi phân biệt tứ hôn cho Lê Vương được bề trên sủng ái nhất hiện nay và thế tập Định quốc vương duy nhất của Đại Sở. Bây giờ Diệp gia tất nhiên là nước cao thuyền lớn, như mặt trời ban trưa (cực kỳ hưng thịnh), một khi tin tức tứ hôn được truyền ra, quan lại quyền quý đến bái phỏng Diệp phủ sẽ nối liền đến không dứt, mãi cho đến khi làm cho Vương thị và Diệp lão phu nhân muốn cao hứng cũng không nổi nữa.

Trên dưới Diệp phủ đương nhiên cũng vội vàng chuẩn bị cho hôn sự

và đồ cưới của hai cô nương. Đương nhiên, chuẩn bị cho Tứ tiểu thư Diệp Oánh vẫn được coi trọng hơn. Bởi vì Vương thị nói là hôn kỳ của Tứ tiểu thư hôn sớm hơn nửa tháng so với Tam tiểu thư, cứ chuẩn bị hết cho Tứ tiểu thư trước rồi lại chuẩn bị cho Tam tiểu thư cũng còn kịp. Kỳ thật trong lòng hạ nhân của Diệp gia đều biết rõ, Vương thị căn bản là không muốn chuẩn bị đồ cưới cho Tam tiểu thư, đương nhiên là có vật gì tốt thì cứ nhanh chóng chuẩn bị cho Tứ tiểu thư xong nói sau.

May mà vẫn còn Diệp lão phu nhân là người biết rõ nặng nhẹ, tuy là giữa Lê Vương và Định Vương thì cũng nặng nhẹ có khác, nhưng giống nhau cũng đều là người mà không phải Diệp gia bọn họ có thể đắc tội được. Sau khi Vương phu nhân tâm không cam tình không muốn mà nhả ra tám cái thôn trang, mười hai gian cửa hàng, còn có ba cánh rừng trong khu vực, lại lấy từ trong quỹ công ra một vạn lượng bạc xin một vị trục lý (chị em dâu) trong tộc giúp đỡ đặt mua đồ cưới. Lại từ trong vốn riêng của chính mình rút ra một vạn lượng cho Diệp Oánh thêm đồ nữ trang, xem như trấn an Vương thị. Tuy Vương thị không cam lòng, nhưng cũng không dám công khai phản bác Lão phu nhân, chỉ phải oán hận giao khế đất ra rồi nắm chặt ngân phiếu mà Lão phu nhân cho đi ra ngoài.

Phu nhân đến thay Diệp Ly đặt mua đồ cưới là đường tẩu của Diệp Thượng thư, tuy lão gia trong nhà chỉ là quan ngũ phẩm không hiển hách bằng Diệp gia, nhưng cũng là người phúc hậu. Bình thường giữa chị em dâu với nhau cũng đã được nghe nói không ít về chuyện của Tam cô nương này, vì thế cũng có chút đồng tình với cái Diệp Ly – đích nữ của Diệp gia này. Bình thường Diệp Ly rất ít đến nhà thân thích, chỉ cảm thấy là một cô nương nhã nhặn lịch sự, chứ không hề là người hư hỏng kinh khủng như những lời mà người ngoài nói, tất nhiên cũng hiểu rõ được những lời kia chỉ sợ đều là do Vương thị cho người tung tin ra ngoài đấy. Hôm nay vừa thấy, tuy không xinh đẹp đến làm cho người ta phải rung động giống Nhị cô nương Diệp

gia, cũng không xinh đẹp mỏng manh mà đáng yêu động lòng người như Tứ cô nương, nhưng khí chất nhã nhặn lịch sự lại thanh nhã, lời nói cử chỉ cũng vô cùng đứng đắn, đặc biệt là đôi mắt trầm tĩnh kia, nhìn thì lặng như nước nhưng lại làm cho người ta cảm thấy có chút khác biệt so với những cô nương khác. Mặc dù không giống với hình tượng giai nhân mềm mại dịu dàng mà rất nhiều nam nhân yêu thích, nhưng so với những cô nương khác của Diệp gia thì tuyệt đối cũng chẳng kém gì. Không khỏi có chút ấm ức thay cho Diệp Ly, gả cho một Vương gia phế vật là ma ốm bệnh tật liên miên thì cũng thôi đi, của hồi môn một vạn lượng tại gia đình bình thường thì đã xem như là rất nhiều rồi, nhưng so với đại cô nương đã xuất giá sớm vài năm của Diệp gia thì còn không bằng. May là lão thái thái anh minh, trả lại các thôn trang, cửa hàng của vợ cả chính thức của Diệp gia cho Tam cô nương, nếu không thì chỉ riêng chuyện này, Diệp gia chỉ sợ là sẽ khó coi.

Diệp Ly thu hồi được sản nghiệp mà mẫu thân lưu lại nên tâm tình rất tốt, cũng chẳng muốn đi so đo Lão phu nhân cho Diệp Oánh thêm một vạn lượng, còn có Vương thị liên tiếp dùng rất nhiều tiền trong quỹ công để xử lý chuyện của hồi môn cho Diệp Oánh. Trong nhà thì cũng phải có hài tử được cưng chiều và hài tử không được cưng chiều, đến mười ngón tay còn có ngón dài ngón ngắn đất. Diệp gia cưng chiều Diệp Oánh hơn một chút thì nàng cũng không có ý kiến gì, chỉ cần đừng gây khó dễ cho thể diện của mình là được rồi. Còn về tương lai, tuy nàng không cho rằng về sau cái nhà mẹ đẻ này có thể nâng đỡ cho mình được bao nhiêu, nhưng cũng không thể còn chưa xuất giá đã cãi nhau trở mặt với nhà mẹ đẻ rồi. Bỏ ra thời gian hai ngày đối chiếu lại sổ sách của cửa hàng một lần, kết quả lại làm cho Diệp Ly phải cau mày thật chặt. Mười hai gian cửa hàng thì đã có năm gian trong đó thua lỗ, bốn gian duy trì không lỗ không lãi, ba gian còn lại chính thức kiếm được tiền thì cũng chỉ là một món lợi nhỏ mà thôi. Tám cái thôn trang thì có bốn cái cũng không phải là cửa hàng lúc đầu, Vương thị giải thích là lúc trước khi Chiêu Nghi

tiến cung thì đã có bốn cái thôn trang cho Chiêu Nghi dùng để chi tiêu rồi, bởi vậy mới lấy bốn cái ở trong phủ để bù vào. Diệp Ly không cần nhìn cũng biết bốn thôn trang đó như thế nào rồi. Nếu như không phải nàng đi trước một bước nói với Lão phu nhân, chỉ sợ đợi đến lúc nàng đòi lại thôn trang, cả tám cái thôn trang đều bị đổi qua một lượt rồi.

Sáng sớm, lúc đến vấn an, Diệp Ly nói một tiếng với Lão phu nhân rồi dẫn Thanh Sương đi ra ngoài kiểm tra cửa hàng.

Diệp Ly rất ít khi đi lại ở bên ngoài, trong kinh thành dường như không có ai biết mặt nàng, đi dò xét một vòng không chỉ có mắt Thanh Sương bốc lên lửa giận, mà ngay cả Diệp Ly tự nhận là người có tâm tính tốt cũng bị chọc đến tức giận không nhẹ. Mười hai gian cửa hàng thì có đến bảy chưởng quầy của bảy gian hàng là mới nhận chức trước hai ngày khi cửa hàng đến trong tay nàng, không biết những chuyện trước đây của cửa hàng. Còn có một cửa hàng đồ trang sức nhìn thì người đến người đi, nhưng xem sổ sách thì tất cả đều là thua lỗ. Mà về phần hai cửa tiệm có lãi, thì tiểu nhị trong cửa hàng đồ cổ mặt ủ mày chau, mà ngay cả trên quầy cũng dính không ít tro bụi, có người vào xem hàng mới là kỳ lạ đấy.

“Tiểu thư, phu nhân thật quá đáng. Trở về nhất định phải nói cho Lão phu nhân và lão gia!” Thanh Sương phẫn hận mà nói.

“Nói thì thế nào? Hai nữ nhi của bà ta bây giờ một người là Chiêu Nghi, lập tức sắp được thăng làm phi rồi, còn một người lại sắp trở thành Lê Vương phi, muội cảm thấy phụ thân và bà nội sẽ đối xử với bà ta thế nào đây?” Diệp Ly nhìn Thanh Sương, cười nhạt nói. Thanh Sương nghẹn giọng, phẫn hận bất bình: “Chẳng lẽ cứ như vậy là xong rồi? Phu nhân rõ ràng là muốn làm cho tiểu thư mất mặt. Mang theo cửa hàng như vậy với tay không bị gả đi thì có cái gì khác nhau?”

“Mất mặt sao? Vậy phải xem cô nương nhà muội là ta cảm thấy mất mặt thì mới là mất mặt, ta không cảm thấy mất mặt thì sẽ là không mất mặt.”

Thanh Sương trừng lớn hai mắt, vẻ mặt chờ mong nhìn qua tiểu thư nhà mình: “Tiểu thư có chủ ý tốt gì sao?”

Thế nhưng Diệp Ly chỉ cười không nói, vòng qua Thanh Sương, tiếp tục đi về phía trước. Thanh Sương nhăn mũi, vẻ mặt vui mừng đi theo: “Tiểu thư, phía trước là cửa hàng cuối cùng rồi. Thận Đức Hiên, là một tiệm đồ cổ.”

Chương 5: Ép Mua Ép Bán

Editor: Leticia

Beta: Tiểu Ly

Còn chưa đến nơi, huyên náo trong tiệm đã làm cho Diệp Ly phải nhíu mày. Tiệm đồ cổ cũng không phải là chỗ người đến người đi, những nơi như thế này bình thường vẫn luôn tĩnh mịch thanh nhã, vậy mà ở tiệm này, người còn chưa tiến vào đã có thể nghe thấy tiếng động ở bên trong một cách rõ ràng rồi.

Vừa vào cửa, hàng hóa trong tiệm ngược lại được bày biện rực rỡ đủ loại, chưởng quầy ăn mặc một thân áo gấm phú quý bức người đang bày ra vẻ mặt khinh miệt nhìn một thiếu niên nam tử mặc trang phục cũ kỹ. Sắc mặt của nam tử kia tiều tụy, vẻ mặt ốm yếu xanh xao giống như người đang có bệnh. Dung mạo cũng có thể coi là tuấn tú lộ ra làn da vàng như nến khô khốc, tuy y phục trên người đã cũ, nhưng lại được giặt giũ vô cùng sạch sẽ, nhìn về phía trên cũng không khiến người ta cảm thấy chán ghét, ngược lại có một chút khí chất nhàn nhạt của văn nhân. Lúc này nam tử kia lại đang mang vẻ mặt xấu hổ và lo lắng, còn có chút thở gấp bứt rứt không yên: “Chưởng quầy, ông xem lại cho kỹ đi. Bức họa này quả thật là bút tích của Ngô Chi Khải tiên sinh tiền triều mà.”

Chưởng quầy làm ra vẻ mặt ghét bỏ, nhìn nam tử nói: “Xem bộ dạng nghèo kiết hủ lậu của ngươi thì tại sao có thể có bút tích thật sự của Ngô. . . Ngô Chi Khải được chứ? Bức vẽ này rõ ràng là đồ dỏm! Chỉ là bổn điếm cũng thu mua đồ nhái, nhìn tranh này của ngươi có vẻ cũng không tệ lắm, cho ngươi hai trăm lượng là được.”

Nam tử tức giận đến nỗi mặt đỏ lên: “Ông. . . Ông. . .” Ngô Chi Khải là bậc thầy tiền triều, một bộ tranh nếu thật sự là bút tích của ông, cho dù không phải là cực phẩm thì ít nhất cũng phải trị giá hai ngàn lượng, nếu như mang đi bán đấu giá lại còn có thể bán được với giá rất cao. Vậy mà tên chưởng quầy này lại muốn dùng một phần mười giá tiền để mua vật báu gia truyền của nhà hắn. Nếu như không phải là hắn đang thật sự rất cần tiền, thì làm sao có thể cam lòng cứ như vậy mà bán bức họa này đi?

“Lẽ nào lại như vậy! Ta không bán nữa!” Nam tử phẫn nộ cuộn tròn bức họa lại, xoay người muốn rời đi.

“Đợi một chút!” Chưởng quầy nhìn thấy nam tử muốn rời đi, trong mắt hiện lên một tia âm tàn, hung dữ mà nhìn chằm chằm vào nam tử nói: “Gia cho ngươi hai trăm lượng là đã cho ngươi mặt mũi lắm rồi! Cái bức họa này không phải là ngươi đi ăn trộm về đấy chứ? Nói cũng đúng, nhìn bộ dạng nghèo kiết xác hủ lậu như thế này thì làm sao có thể có được bức họa nổi tiếng như vậy, chúng ta đi quan phủ một chuyến đi.”

“Gặp quan thì gặp quan, chả lẽ ta lại sợ ông? Ông – cái chưởng quầy này, mở cửa tiệm ra mà lại có thể không nói đạo lý như thế !” Nam tử giận dữ nói.

Chưởng quỹ kia khinh miệt cười: “Đạo lý? Ngươi có biết cửa tiệm của chúng ta là của nhà ai không? Nói cho ngươi biết, đây là cửa hàng nhà mẹ đẻ của Chiêu Nghi nương nương trong nội cung, Tứ cô nương trong phủ chúng ta lập tức sẽ trở thành Lê Vương phi rồi. Ngươi nói quan phủ sẽ tin ta hay là tin một tên nghèo kiết hủ lậu như ngươi?”

“Ông. . . .”

“Vị công tử này, bức họa này của ngươi, ta muốn. Hai nghìn lạng.” Diệp Ly đi vào trong tiệm, nói khẽ.

Hai người vẫn còn đang tranh chấp lập tức sững sờ, sau khi nam tử kia kịp phản ứng lại, nhìn thấy nữ tử xinh đẹp thanh nhã trước mặt, không khỏi nói: “Ngươi. . . Ngươi tin tưởng ta sao?”

Thật ra Diệp Ly cũng chưa chắc có thể nhìn ra được bức tranh này là thật hay giả, chỉ là nhìn phản ứng của chưởng quầy và nam tử, còn có vẻ áy náy chợt lóe lên trên mặt sư phó giám họa trong quầy thì nàng đã có kết luận. Huống hồ, cho dù tranh này là giả, hôm nay nàng cũng phải mua!

Chưởng quầy vừa nhìn thấy vụ làm ăn sắp tới tay lại bị một con nhóc làm rối, không khỏi giận dữ. Lại nhìn quần áo Diệp Ly đang mặc cũng chỉ là sợi tổng hợp, cũng không phải là quý giá, chắc hẳn không phải là người có xuất thân không thể đắc tội cho nên chỉ âm trầm nói: “Cô nương tốt nhất đừng có xen vào việc của người khác.”

Diệp Ly quét mắt nhìn hắn một cái, cười nhạt nói: “Vị công tử này không chịu bán cho ngươi, bây giờ muốn bán cho ta. Như thế nào lại bị coi là xen vào việc của người khác?”

Chưởng quầy hừ lạnh một tiếng nói: “Hôm nay không muốn bán cũng phải bán! Tứ tiểu thư nhà chúng ta đại hôn, đang muốn tìm chút ít đồ cổ, tranh chữ để xếp vào rương đấy.”

Diệp Ly cười lạnh: “Hay cho một câu không bán cũng phải bán. Vừa vặn, hôm nay bổn cô nương cũng không mua không được. Thanh Sương, trả tiền.”

Thanh Sương lanh lợi lấy ra hai nghìn lượng ngân phiếu nhét vào tay

nam tử kia, thuận tay lấy bức tranh ra, cười nói: “Công tử, cho ngươi tiền, ngươi đi nhanh đi.”

Nam tử do dự nói: “Không được, hai vị cô nương…” Nếu hắn đi rồi, hai vị cô nương kia vẫn còn cầm bức họa thì chỉ sợ sẽ không đi ra được khỏi cái cửa tiệm này. Mặc dù đúng là mình đang cần dùng tiền gấp nhưng thực sự không thể hại hai vị nữ tử tốt bụng này được. Nhìn thấy mấy tiểu nhị đã đứng chắn ở trước cửa, nam tử kiên định lắc đầu nói: “Ta không bán bức tranh này nữa, cô nương đưa nó lại cho ta đi.”

Diệp Ly nhận bức tranh từ trong tay Thanh Sương, mở ra xem một chút rồi thoả mãn gật đầu cười nói: “Vừa vặn, bổn cô nương muốn mua bức ‘thanh giang vọng nguyệt đồ’ này để tặng người. Công tử cầm tiền đi là được. Ngược lại ta muốn nhìn xem, dưới chân thiên tử có còn có vương pháp nữa hay không.”

“Đã như vầy, các ngươi đừng có hòng mà đi được!” Chưởng quầy uy hiếp nói.

Diệp Ly buồn cười nhìn sang hắn: “Chẳng lẽ, ngươi còn dám giết chúng ta hay sao?”

Thần sắc của chưởng quầy cứng ngắc, rét lạnh nói: “Tuy rằng ta không dám giết các ngươi, nhưng lại có thể kéo các ngươi đi quan phủ ngồi tù! Người tới, xin danh thiếp của phu nhân, bắt ba tên tặc tử này đi quan phủ!”

“Láo xược! Coi chừng bổn cô nương chặt chân của các ngươi!” Thanh Sương ngăn ở trước mặt Diệp Ly, vượt lên phía trước quật ngã một tên tiểu nhị muốn bắt lấy Diệp Ly, tức giận trừng mắt với chưởng quầy nói: “Tên cẩu nô tài kia, trợn to cái mắt chó của ngươi ra mà nhìn cho rõ, Thận Đức Hiên này là của tiểu thư nhà ta đấy!”

Mọi người đều sững sờ, sắc mặt của tên chưởng quỹ kia hơi trắng bệch ra, có chút hoài nghi nhìn Diệp Ly: “Ngươi. . . Ngươi là. . .”

Diệp Ly nhìn hắn chằm chằm, thản nhiên nói: “Ta họ Diệp, đứng thứ ba.”

“Tam tiểu thư?” Chưởng quầy thất thanh kêu lên, sắc mặt lập tức khó nhìn hẳn lên.

Diệp Ly đưa bức họa trong tay cho Thanh Sương, nhìn lướt qua đám tiểu nhị đang vây quanh rồi lạnh giọng nói: “Còn không lùi ra, không muốn làm ở đây nữa phải không?” Mấy cái tiểu nhị uể oải nhìn chưởng quầy một chút, rồi lại nhìn Diệp Ly, sau đó thối lui qua một bên.

Phản ứng của chưởng quầy cũng không chậm, chỉ do dự một chút rồi lại tiến lên cười làm lành nói: “Tam tiểu thư, sao ngài lại tới đây?”

Nhàn nhã đi một vòng trong tiệm, Diệp Ly mới quay đầu lại coi như không nhìn thấy một tên tiểu nhị đang lặng lẽ chạy ra khỏi cửa. Hỏi: “Tên của Thận Đức Hiên chính là do cậu cả ta tự mình đề đấy. Như thế nào là Thận Đức? Chắc là chưởng quầy không biết, Hà sư phó, ngươi đến đây nói xem.”

Đang trốn ở trong quầy, sư phó giám họa nơm nớp lo sợ đi ra, thấp giọng nói: “Hồi bẩm. . . Hồi bẩm Tam tiểu thư, cữu lão gia hi vọng chúng ta làm đồ cổ phải chú trọng đến đức hạnh, Thận ngôn, thận hành, thận đức.” (nói năng cẩn thận, hành động cẩn thận, chú trọng đến đức hạnh)

“Nói hay lắm, như vậy. . . các ngươi đang làm cái gì? Biến đồ thật thành đồ dỏm để ép người ta bán sao?”

Chưởng quầy cãi chày cãi cối nói: “Tam tiểu thư không hiểu việc kinh doanh đấy, chúng ta cũng là vì việc buôn bán của Thận Đức Hiên. Đầu năm nay buôn bán không được tốt lắm.”

Diệp Ly cười lạnh nói: “Ta đúng thật là không biết làm kinh doanh, nhưng cũng biết kinh thương quan trọng ở một chữ tín. Một người không có uy tín, không có danh dự thì ai sẽ theo ngươi làm kinh doanh? Huống hồ. . . ngươi làm ăn được …mà sao bây giờ các khoản mục trong sổ sách của Thận Đức Hiên lại là một mảnh ảm đạm như thế này.”

“Ta. . .”

Diệp Ly nhìn hắn lạnh lùng nói: “Ngươi không cần giải thích. Từ giờ trở đi ngươi không cần làm nữa. Về phần các khoản mục trên sổ sách trước kia là có chuyện gì xảy ra, những người khác tốt nhất nên giải thích rõ ràng cho ta. Phải thật rõ ràng, còn những người không liên quan nguyện ý lưu lại thì có thể lưu lại, ta thưởng cho mỗi người năm mươi lượng bạc. Nếu như vẫn còn không minh bạch, thì các ngươi cứ đi vào nhà lao mà ở đó đi. Ta muốn nhìn xem rốt cục là chủ tử của các ngươi có tới cứu các ngươi ra ngoài hay không!”

Mấy tên tiểu nhị đều bắt đầu do dự, Tam tiểu thư sắp gả cho Định Vương bọn hắn đều nghe nói. Hôm nay cửa hàng này đã trở lại trong tay Tam tiểu thư, tất nhiên là sẽ thành của hồi môn để nàng mang theo đến Định Vương phủ đấy. Nếu như nói bọn hắn còn có thể đi Định Vương phủ, thì sẽ không phải đi nhà lao rồi. Huống hồ, năm mươi lượng bạc cũng không phải là một con số nhỏ, dường như có thể đủ để vượt qua một năm tiền công của hai người bọn họ.

Chưởng quầy thấy mọi người dao động, lại bước lên phía trước kêu lên: “Tam tiểu thư, ta là người của phu nhân, ngươi không có quyền

đuổi ta đi.”

Diệp Ly cười yếu ớt: “Thật có lỗi, cái Thận Đức Hiên này là của ta đấy. Bàn giao rõ ràng các sổ sách trong tiệm, khoản nào ra khoản đó. Còn nếu không bàn giao rõ ràng. . . thì ngươi có là em ruột của phu nhân cũng vô dụng. Người của Vương gia sẽ không phải là đều ưa thích cầm đồ đạc của người khác dùng quen rồi thì coi như là của mình đi?”

“Ngươi. . . Ngươi. . .” Mặt của chưởng quầy lúc đỏ lúc trắng.

Diệp Ly không nhìn hắn nữa, lại quay người nhìn về phía công tử trẻ tuổi đang ngây người kia. Nàng đã sớm biết rõ từ mấy năm trước, chưởng quầy của Thận Đức Hiên đã bị đổi thành đệ đệ nhỏ nhất của Vương thị: “Vị công tử này, lại để cho công tử phải chịu nhục nhã, là ta quản giáo không đúng cách, xin hãy tha lỗi.”

“Không. . . không, không sao.” Thiếu niên có chút mất tự nhiên, khoát khoát tay, hắn cũng không nghĩ tới vị cô nương nhã nhặn trầm tĩnh này lại có thể là chủ nhân của cửa hàng này. Nghĩ nghĩ, tuy rằng cảm thấy có chút nhiều chuyện, nhưng thiếu niên vẫn không nhịn được mà nói: “Nếu cô nương là chủ nhân của Thận Đức Hiên, kính xin cô nương. . . hao tâm tổn trí nhiều hơn nữa. Ngộ nhỡ. . .” Nếu như hôm nay không phải gặp được cô nương này, chỉ sợ chính mình cứ oan uổng như vậy mà bị bắt vào đại lao rồi. Xem ra chỉ sợ là tên chưởng quỹ kia cũng không phải là lần đầu làm việc này.

Diệp Ly cũng không tức giận, gật đầu cười nói: “Đa tạ công tử nhắc nhở. Tiểu nữ cũng vừa mới tiếp nhận cửa hàng này, về sau nhất định sẽ quản giáo thật nghiêm khắc. Ta thấy công tử có chút không nỡ bỏ bức tranh này đi, trước hết công tử cứ mang bức tranh này về đi, ngân lượng thì cứ tính là ta cho công tử vay, về sau thuận tiện trả lại là được.”

Nam tử kia lắc đầu liên tục, trong lòng thật sự có chút không nỡ bán bức tranh gia truyền này đi, thế nhưng vẫn nói: “Không có công thì không được hưởng lộc. Chỉ cầu cô nương tạm lưu lại bức ‘Thanh giang vọng nguyệt đồ’ này hai tháng thôi, trong hai tháng tại hạ nhất định sẽ nghĩ cách trả hết ngân lượng lại cho cô nương.”

Diệp Ly thấy hắn khăng khăng như thế, cũng không để ý nữa, chỉ cười nói: “Vậy ta cứ đặt bức tranh này ở trong tiệm, công tử có thể đến chuộc đồ bất cứ lúc nào. Thanh Sương, lấy ra thêm một trăm lượng nữa xem như bồi tội cho vị công tử này.”

Chương 6: Vương Gia, Mua Đồ Là Phải Trả Tiền

Editor: Leticia

Beta: Tiểu Ly

“Ha ha. . . Tu Nghiêu, vị hôn thê này của ngươi thật là thú vị!”

Chẳng biết từ lúc nào, bên ngoài Thận Đức Hiên đã có một cỗ xe ngựa mộc mạc to rộng dừng ở đó, tuy rằng người ngồi trong xe ngựa không thể chứng kiến tình hình ở bên trong, nhưng thính lực thì lại hiển nhiên tốt hơn rất nhiều so với người bình thường, cho nên có thể nghe thấy được tất cả mọi chuyện đang xảy ra bên trong Thận Đức Hiên.

Trong xe ngựa, nam tử mặc một bộ cẩm y màu đỏ, lông mày thẳng ngang với tóc mai, tuấn mỹ xuất trần. Vẻ mặt châm biếm lười biếng, dựa vào xe ngựa pha trò nhìn nam tử trầm tĩnh đang ngồi đối diện.

“Phượng Chi Dao, ngươi rảnh rỗi quá phải không?” Nam tử mặc một bộ quần áo màu trắng, ngay ngắn ngồi ở trên xe lăn nhàn nhạt nhìn nam nhân đang không ngừng cười ở trước mặt. Tuy rằng đang ngồi trên xe lăn, nhưng lưng của hắn lại thẳng tắp, giống như cho dù có chuyện gì cũng không thể đè ép khiến hắn sụp đổ được. Trên dung nhan tuấn tú mang theo một chút tao nhã, đôi mắt trong suốt khiến cho người bị hắn nhìn thẳng đều cảm thấy rùng mình. Hắn nghiêng đầu nhìn nam tử mặc cẩm y, một đạo vết thương có chút dữ tợn lộ rõ ở phía bên trái khuôn mặt, lập tức phá hủy vẻ tao nhã nguyên bản, làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào.

Xoát một tiếng, chiếc quạt xếp trong tay mở ra, Phượng Chi Dao khoan thai quạt nói: “Cũng không phải quá rảnh rỗi sao? Lão gia tử không cho ta xuất kinh. Chỉ là gần đây chắc sẽ không quá nhàm chán, dù sao Lê Vương và Định Vương điện hạ đều sẽ đại hôn trong cùng một tháng. Tên Hoàng Thượng này cũng quá bất công rồi, Diệp Oánh được xưng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, còn Diệp Ly xác thực lại là thiên kim nổi danh ba không ở kinh thành. Tu Nghiêu, ngươi thật sự muốn kết hôn? Hoàng Thượng đây rõ ràng không phải là muốn cho ngươi mất mặt sao?” Thiên kim ba không thì cũng thôi đi, đã thế lại còn là người bị Mặc Cảnh Lê lui hôn đấy, cái hoàng thất này thực sự là muốn ném mặt mũi của Định Quốc vương phủ xuống dưới chân để giẫm rồi.

Nam tử mặc áo tơ trắng kia đúng là đương kim Định Quốc vương gia Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu cười nhạt một tiếng, bên ngoài xe ngựa, giọng nói nhẹ nhàng lạnh nhạt nhưng không có chút mềm yếu nào của nữ tử ở bên trong Thận Đức Hiên truyền vào trong tai hắn: “Quân muốn thần chết thần không thể không chết, huống hồ chỉ là tứ hôn? Ngươi không phải cũng nói Diệp Tam tiểu thư rất thú vị sao.”

Phượng Chi Dao nhíu mày, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn: “Việc này là chung thân đại sự của ngươi, lấy Vương phi lại khác hẳn nạp thiếp, ngươi thật sự đã suy nghĩ rõ ràng?”

“Nếu không rõ ràng lắm thì như thế nào? Chỉ là. . . cái bộ dạng này của ta, chỉ sợ là ủy khuất cho người ta.”

Phượng Chi Dao im lặng. Quả thật, hiểu rõ ràng hay không hiểu rõ thì như thế nào? Ý chỉ của Hoàng đế vốn là không thể cãi lại, nếu không sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho Định Quốc vương phủ. Huống hồ Mặc Tu Nghiêu đã hai mươi tuổi rồi, đã là tuổi sớm nên lập gia đình. Thế nhưng nói ra thì các vị tiểu thư khuê các trong kinh

thành đều tránh hắn như rắn rết? Bây giờ. . . chỉ hi vọng cô tiểu thư này của Diệp gia thật sự là một nữ tử không tệ. Nhưng là, Hoàng đế sẽ tứ hôn một thê tử tốt cho Mặc Tu Nghiêu sao?

Nam tử bán bức tranh kia còn chưa kịp cất bước, một đôi tuấn nam mỹ nữ đã từ ngoài cửa đi vào. Chưởng quỹ kia giống như thấy được cứu tinh, cứ không ngừng kêu lên: “Oánh nhi. . . Oánh nhi, Vương gia, cứu mạng ta đi. . .”

Cùng nhau đi vào đúng là hai người nổi danh ở kinh thành Lê Vương Mặc Cảnh Lê và Diệp Oánh. Diệp Oánh nhìn thoáng qua nam tử tuấn mỹ đang đứng ở bên cạnh mình, chầm chậm đi đến bên cạnh Diệp Ly dịu dàng nói: “Tam tỷ, tỷ đang làm cái gì vậy? Đường cậu thế nhưng đã làm gì sai khiến cho tỷ tức giận? Kính xin tỷ nể mặt ông ấy là trưởng bối mà cũng đừng so đo nhiều với ông ấy đi.”

Chỉ mấy câu nhẹ nhàng, nàng ta đã gán cho Diệp Ly cái tội bất kính với trưởng bối. Mặc Cảnh Lê nghe vậy nhìn chằm chằm vào Diệp Ly mà nhíu nhíu mày. Diệp Ly tựa tiếu phi tiếu (cười giống như không cười) nhìn Diệp Oánh, thản nhiên nói: “Tứ muội nhận lầm người sao, trong nhà ông ngoại ta chỉ có ba người cậu. Bây giờ cũng chỉ còn lại có một mình cậu hai ở lại kinh thành mà thôi. Huống hồ, tuy rằng cái Thận Đức Hiên này là của hồi môn của mẫu thân ta, các cậu ta cho dù có lo lắng thì cũng không cần phải tự mình đến làm chưởng quầy. Đây chỉ là một hạ nhân ở trong nhà mà thôi, sao Tứ muội lại có thể cho rằng đây là trưởng bối của Tam tỷ ta được chứ?”

Diệp Oánh tức giận đến đỏ bừng cả mặt, trong lòng lại càng tức giận hơn nữa. Nếu nàng nghe mà không hiểu ý tứ trong lời nói của Diệp Ly thì nàng chính là người ngu rồi. Trong mắt Diệp Ly, nàng ta căn bản không coi người của Vương gia các nàng là thân thích, tất nhiên sẽ lại càng không nhận thức trưởng bối của Vương gia là trưởng bối của nàng. Cho nên đường cậu của mình làm chưởng quầy tại Thận

Đức Hiên, ở trong mắt Diệp Ly thì ông ấy cũng chỉ là hạ nhân của nàng. Nữ nhân này bình thường luôn có bộ dáng ôn hòa không tranh giành với ai, thế nhưng rõ ràng lại dám làm cho nàng mất mặt ở trước mặt Lê Vương!

Cắn cắn môi anh đào, Diệp Oánh miễn cưỡng cười nói: “Tam tỷ nói đùa, chỉ là trước kia Thận Đức Hiên không có người quản lý, đường cậu mới chịu sự nhờ vả của mẫu thân mà xử lý thay người chuyện ở cửa hàng mà thôi, làm sao lại coi là hạ nhân được chứ?”

Diệp Ly gật gật đầu, hiểu rõ cười nói: “Hóa ra là thế, ngược lại là tỷ tỷ đã hiểu lầm. Về sau việc này không cần làm phiền huynh trưởng nhà mẹ đẻ của phu nhân rồi, ta sẽ tự để cho người xử lý. Lát nữa phiền toái vị Vương. . . lão gia theo ta đến Diệp phủ để bàn giao trước mặt phụ thân và tổ mẫu đi.”

Sắc mặt của chưởng quầy và Diệp Oánh đều thay đổi. Chưởng quầy tất nhiên là vì cái công việc béo bở này. Tuy rằng bây giờ trưởng nữ của Vương thị là Chiêu Nghi nương nương ở trong nội cung, nhưng căn cơ của Vương gia quá mỏng, nếu không thì lúc trước đích nữ của Vương gia cũng đã không phải gả vào Diệp phủ làm thiếp. Tuy rằng những năm này đã có chút khởi sắc, nhưng làm quan trong triều cũng chỉ có mấy người, vị chưởng quầy này chính là đường huynh của Vương thị, vốn là chỉ ở nhà không làm việc gì, ở đâu có thể có được công việc mà thời gian trôi qua thư thái như trông coi Thận Đức Hiên được chứ? Mà Diệp Oánh cũng biết, hàng năm. chính mẫu thân của mình lấy được từ chỗ Thận Đức Hiên này bao nhiêu bạc, ngay cả bản thân nàng bình thường coi trọng đồ cổ quý hiếm gì cũng trực tiếp lấy đi ra luôn, bởi vậy ở trong đám khuê tú kinh thành khuê cũng có chút nở mày nở mặt. Nếu đã mất khống chế với Thận Đức Hiên, tương lai sẽ không dễ dàng như vậy nữa rồi.

Diệp Ly cũng mặc kệ trong lòng hai người này đang suy nghĩ những

cái gì, mỉm cười lôi kéo Diệp Oánh nói: “Chúng ta không quan tâm đến những chuyện này nữa, Tứ muội đúng lúc này lại đến Thận Đức Hiên để làm gì?”

Sắc mặt của Diệp Oánh cứng đờ, do dự trong chốc lát mới nói: “Lê Vương điện hạ nhìn trúng một tượng Quan Âm trong tiệm muốn tặng cho Thái hậu. . . Vậy nên muội và Vương gia sang đây xem một chút.”

Nụ cười trên mặt Diệp Ly vẫn không thay đổi, vẫn trầm tĩnh lạnh nhạt như trước, không hề có chút u oán và khổ sở nào khi nhìn thấy nam tử đã lui hôn mình. Thậm chí nàng lại còn cười càng nhiệt tình hơn, xoay người sang cười nói với Mặc Cảnh Lê: “Hóa ra là Lê Vương điện hạ sao, tiểu nữ bái kiến. Chỉ là. . . sao Tứ muội lại để cho Lê Vương điện hạ tự mình đến tiệm vậy, chúng ta trực tiếp đưa đồ đến Lê Vương phủ không được sao?”

Diệp Oánh cau mày nhìn Diệp Ly, thầm nghĩ chẳng lẽ nàng ta còn chưa từ bỏ ý định muốn nịnh nọt Lê Vương sao? Mặc Cảnh Lê chắp tay đứng ở một bên, nhìn Diệp Ly, trong đáy mắt hiện lên vẻ khinh thường nhàn nhạt, hiển nhiên cũng cho rằng hành động của Diệp Ly lần này là muốn nịnh nọt mình. Lại nghe Diệp Ly tiếp tục cười nói: “Chỉ là Vương gia đã đến rồi, Hà sư phó, gói kỹ tượng Quan Âm lại mang cho Vương gia. Không biết. . . Vương gia ngài là muốn trả trực tiếp bằng bạc hay là ngân phiếu?” Mọi người nghe vậy đều sững sờ, sắc mặt của Mặc Cảnh Lê đã có chút khó coi, nhìn chằm chằm vào Diệp Ly mà nói: “Ngươi nói cái gì?”

Diệp Ly nhíu mày, vẻ mặt mờ mịt khó hiểu mà nói: “Không phải là Vương gia muốn mua tượng Quan Âm sao? Chỉ là nếu như là vị hôn phu của Tứ muội, lại là để hiến cho Thái hậu nương nương thì Hà sư phó, giảm giá xuống còn 80% cho Vương gia, xem như là lấy chút may mắn.”

Bên kia Hà sư phó đã cẩn thận lấy tượng Quan Âm ra, Diệp Ly nhìn thoáng qua, là một tượng Quan Âm làm bằng bạch ngọc. Mặc dù chỉ liếc từ xa cũng đã làm cho người ta cảm nhận được rõ ràng bộ dạng thương xót thế nhân của Quan Âm, có thể thấy được cho dù là chất ngọc hay là kỹ thuật chạm trổ đều là cực phẩm đấy. Ngược lại, nàng thật sự không nghĩ tới Thận Đức Hiên còn có một trân phẩm như vậy, nếu như hôm nay không tới chỉ sợ là phải lỗ lớn rồi.

“Tiểu thư, đã gói cẩn thận rồi. Tổng cộng là năm ngàn một trăm lượng.” Hà sư phó cũng đã nhìn ra ý tứ của Tam tiểu thư. Lão vốn là lão nhân của Từ gia, đi theo trông nom đồ cưới lúc đến Diệp gia, bây giờ Tam tiểu thư đã tiếp chưởng Thận Đức Hiên, tất nhiên là lão phải hướng về tiểu chủ tử nhà mình đấy. Diệp Ly đối với hành động này của Hà sư phó cũng rất hài lòng, gật đầu nhẹ, rồi cười yếu ớt nói với Mặc Cảnh Lê: “Trừ số lẻ đi, tính năm ngàn lượng, Vương gia, ngài xem thế nào?”

“Tam tỷ! Tỷ. . .” Diệp Oánh có chút bất an nhìn Mặc Cảnh Lê một chút, vẻ mặt ủy khuất kêu lên với Diệp Ly.

Diệp Ly cười lạnh trong lòng, những năm này không biết Vương thị đã âm thầm cầm bao nhiêu ngân lượng và đồ đạc ở cửa hàng, vậy mà hôm nay Diệp Oánh lại còn quá đáng hơn, vì nịnh nọt Mặc Cảnh Lê mà muốn mang hắn đến lấy không đồ vật trong tiệm. Thực sự nghĩ nàng là người coi tiền như rác sao?

Thanh Sương thầm khinh thường Diệp Oánh ra vẻ nhu nhược trong lòng, cười hì hì nói: “Tứ tiểu thư làm sao vậy? Tiểu thư nhà chúng ta nể mặt Lê Vương điện hạ là Tứ cô gia tương lai cho nên đã bớt đi mấy trăm lượng rồi. Nếu đổi lại là người khác thì sẽ không có cái giá này đâu. Hay là. . . nô tỳ biết rồi, chắc là Vương gia không mang nhiều ngân lượng như vậy trên người.”

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Thế thì không sao cả, ta tất nhiên là tin tưởng Vương gia đấy. Vương gia không ngại thì có thể mang đồ về trước, sau đó ta sẽ để cho người mang hóa đơn đến quý phủ rồi tiện thể lấy ngân lượng luôn cũng không sao cả. Vương gia thấy thế nào?”

Sắc mặt của Mặc Cảnh Lê có chút khó coi, hắn có thể như thế nào? Nếu như từ chối thì người khác sẽ nói là hắn muốn lấy không đồ của người ta, nếu nói không mua thì người ở chỗ này cũng biết đây là đồ đưa cho thái hậu, chê đắt không mua là bất hiếu. Người trong kinh thành đều nói cái Diệp Ly này là không mạo không tài không đức, nhưng lại không hề nói rằng nàng ta có tâm tư xảo trá như thế này.

Hừ lạnh một tiếng, Mặc Cảnh Lê nhẹ gật đầu xem như đã đồng ý. Giống như ngay cả một lát cũng không muốn chờ thêm ở trong tiệm này nữa, kéo Diệp Oánh đi ra ngoài. Ngay cả cái Vương chưởng quỹ kia có gọi cũng mặc kệ.

Diệp Ly cười thoả mãn, phất tay cười nói với Hà sư phó: “Vương gia quả nhiên sảng khoái. Hà sư phó, một lát nữa phái người mang hóa đơn đến Vương phủ là được. Đúng rồi, thuận tiện nhìn xem trước kia Vương gia có ký sổ hay không, rồi cùng tính luôn một thể cho Vương gia đi. Đường đường vương phủ, chắc sẽ không thiếu chút tiền này của chúng ta đâu.”

Nghe vậy, Mặc Cảnh Lê vừa đi ra khỏi cửa đã phải lộ ra sắc mặt tái nhợt, dừng bước chân một chút rồi lôi kéo Diệp Oánh rời đi, cũng không thèm quay đầu trở lại.

Chương 7: Cáo Trạng Và Phản Cáo Trạng

Editor: Leticia

Beta: Tiểu Ly

“Ha ha ha…”

Trong xe ngựa, Phượng Chi Dao cười ngặt nghẽo đến không còn nhìn ra bộ dáng công tử văn nhã nữa. Cuối cùng, đợi đến lúc đã cười đủ rồi mới ngẩng đầu lên nói với Mặc Tu Nghiêu ngồi bên cạnh: “Tu Nghiêu, vị tân vương phi này của ngươi rất thú vị nha. Ha ha. . . Vừa rồi không được nhìn thấy vẻ mặt của Mặc Cảnh Lê thật sự là rất đáng tiếc. . .”

Trong đôi mắt ôn hòa của Mặc Tu Nghiêu ẩn chứa nhiều hơn một tia suy nghĩ sâu xa, hiển nhiên biểu hiện của vị Vương phi tương lai này có chút vượt ra khỏi dự kiến của hắn. Dù cho còn chưa biết tướng mạo của nàng như thế nào, nhưng có một phụ thân là nam tử đẹp như Diệp Thượng thư và có mẫu thân là một trong tứ đại mỹ nhân của kinh thành năm đó, cho dù dung mạo của Diệp Ly có không tuyệt đỉnh thì cũng sẽ không quá kém. Càng làm cho người không thể tưởng được chính là cách hành xử của nàng dù như thế nào cũng không giống nữ tử không tài không đức trong truyền thuyết kia.

“Nhưng mà Diệp Tam tiểu thư này ra tay thật đúng là hào phóng, cứ như vậy mà đưa tượng Quan Âm trị giá năm ngàn lượng ra ngoài. Nàng không sợ Mặc Cảnh Lê sẽ không trả bạc sao?” Mặc Cảnh Lê là em ruột của đương kim Thánh Thượng, nếu như hắn quỵt nợ, Diệp

Tam tiểu thư thật đúng là sẽ không có cách nào khác rồi."

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt một tiếng, lắc đầu nói: "Mặc Cảnh Lê là người ưa sĩ diện nhất đấy. Hắn chắc chắn sẽ không để cho người ta nói hắn lấy không đồ đạc của người khác, thiếu nợ mà lại không trả."

Phượng Chi Dao nhướng mày cười nói: "Vậy thì có trò hay để nhìn rồi. Theo ta được biết, tháng trước Mặc Cảnh Lê còn cầm đi một bộ bút tích thực của Thảo Thánh tiền triều từ Thận Đức Hiên, hai thứ cộng lại cũng phải hơn vạn lượng. Lần này. . . Hoàng Thượng đối xử với ngươi cũng coi như không tệ đi, ít nhất tân vương phi này của ngươi rất có tiền đấy. Lại nói, tên Mặc Cảnh Lê này cũng thật sự không phải thứ tốt đẹp gì, vừa vứt bỏ người ta lui hôn sự, lại còn vừa đến lấy không đồ đạc ở cửa hàng của người ta. Thiếu sót gì thì hắn cũng là người xuất thân từ Hoàng gia đấy, cũng quá là không biết xấu hổ, da mặt thật dày rồi."

Mặc Tu Nghiêu liếc mắt nhìn hắn: "Nếu nói đến có tiền, ai dám so với Phượng gia của ngươi?" Phượng gia chính là một trong Tứ đại phú thương của Đại Sở, cũng là gia tộc duy nhất trong Tứ đại phú thương còn định cư ở kinh thành, so với ba nhà còn lại thì tất nhiên lại càng có thêm vài phần ưu thế và quyền thế.

Phượng Chi Dao bất đắc dĩ múa quạt nói: "Đó là tiền của lão gia tử, không có quan hệ gì đến ta. Làm gì có ai không biết ta chính là một tên phá gia chi tử phóng khoáng không nên thân."

Diệp Ly vừa về tới trong phủ đã bị nha đầu bên người lão thái thái thỉnh tới, bước vào trong Vinh Nhạc đường rất khó có được lúc không phải là thời điểm thỉnh an mà cả nhà lại tới rất đông đủ, đến ngay cả người luôn có sự vụ bận rộn như Diệp Thượng thư mà cũng không vắng mặt trong cuộc họp này, âm trầm ngồi ở phía trước dưới tay của lão thái thái trừng mắt nhìn Diệp Ly vừa mới bước vào cửa.

Diệp Oánh lại đang rúc vào trong ngực của Vương thị nức nở nghẹn ngào khóc lóc, một đôi mắt khóc đến đỏ hoe đấy, càng lộ ra vẻ yếu đuối đáng yêu động lòng người.

“Ly nhi thỉnh an tổ mẫu, thỉnh an phụ thân. Bái kiến phu nhân và các vị di nương…”

“Nghiệt nữ, còn không quỳ xuống!” Diệp Ly còn chưa nói xong, một tiếng “xoảng” đã vang lên, Diệp Thượng thư đã ném chén trà trong tay đến bên chân của Diệp Ly, nghiêm nghị quát.

Diệp Ly thoáng im lặng một lát, vô cùng bình tĩnh lui sang bên cạnh một bước rồi nói: “Không biết nữ nhi đã làm chuyện gì sai, kính xin phụ thân chỉ rõ.”

Thấy nàng hoàn toàn không có vẻ muốn nhận lỗi, Diệp Thượng thư lại muốn tức giận nữa thì lão thái thái ngồi ở bên cạnh đã ho một tiếng, cắt đứt cơn giận của hắn rồi nói: “Ly Nhi, hôm nay tại Thận Đức Hiên cháu đã làm mất cấp bậc lễ nghĩa ở trước mặt Lê Vương, nếu như truyền ra ngoài người khác còn tưởng là Diệp gia chúng ta dạy dỗ nữ nhi không ra sao cả. Chờ Tứ muội cháu đại hôn xong rồi trở về vào ngày lại mặt, cháu phải đi nhận lỗi với Lê Vương điện hạ. Những ngày này cháu cứ ở lại trong viện của mình đi.”

Diệp Ly nhìn lướt qua Vương thị đang ôm Diệp Oánh, ý cười hiện lên trên môi, ngẩng đầu mờ mịt nhìn lão thái thái, nói: “Tổ mẫu thứ tội. Nếu tổ mẫu đã nói là Ly nhi sai thì nhất định là Ly Nhi đã làm không đúng, chỉ là Ly Nhi ngu dốt vẫn không biết rằng mình đã làm sai ở chỗ nào, còn cầu tổ mẫu chỉ điểm cho cháu một chút mới được.”

Lão thái thái khẽ giật mình, nhìn qua vẻ mặt mờ mịt khó hiểu của Diệp Ly rồi cũng nói không ra lời.

Vương thị đỡ Diệp Oánh ngồi xuống, đứng dậy đi đến trước mặt Diệp Ly, ôn tồn cười nói: “Ly Nhi, Vương gia là em ruột của đương kim Hoàng Thượng, hôm nay con đã làm cho Vương gia mất hứng, nếu như Vương gia trách tội xuống thì nhà chúng ta ai cũng không đảm đương được. Con nên thành thật mà nhận lỗi với lão thái thái và lão gia, chúng ta sẽ không trách con đâu.”

Diệp Ly mở trừng hai mắt, môi son khẽ nhếch lên suy tư một lát, vẻ khó hiểu trên khuôn mặt lại càng đậm hơn: “Làm cho Vương gia tức giận? Nhưng mà Ly Nhi cũng không nói chuyện nhiều với Vương gia mà. Vương gia muốn mua tượng Ngọc Quan Âm nhưng lại không mang đủ ngân lượng trên người, Ly Nhi đã để cho người gói đồ đạc lại cho Vương gia mang đi, cũng đâu có cố ý gây khó dễ cho Vương gia. Vậy sao Vương gia lại tức giận? Chẳng lẽ. . . chẳng lẽ tượng Ngọc Quan Âm kia có khuyết điểm nhỏ gì?”

Mọi người nghẹn lời, Triệu di nương ở một bên “xì” một tiếng, che miệng cười nhẹ, nói: “Tam tiểu thư, phu nhân đây có ý tứ là. . . sao ngài lại có thể thu tiền của Vương gia được chứ?” Lê Vương đi mua đồ lại không mang bạc, nói ra thì có ai tin? Rõ ràng là không định trả tiền nhưng lại bị Diệp Ly dùng lời nói bắt bí, đã thế, ngay cả những đồ vật mà hắn cầm trước đây đều phải đền bù ngân lượng vào, còn có thể không tức giận sao?

“Triệu di nương nói gì vậy, Vương gia sao lại quan tâm đến chút tiền nhỏ này? Huống chi. . . Thận Đức Hiên là mở cửa để kinh doanh đấy. Đừng nói là Vương gia, cho dù là Hoàng Thượng cũng sẽ không có đạo lý đến nỗi không trả tiền chứ?” Diệp Ly kinh ngạc nói.

Triệu di nương cũng không tức giận, cười khanh khách nói: “Tam tiểu thư nói rất đúng. Ngay cả người ở trong cung chọn mua đồ cũng đều phải trả tiền đấy. Nếu như mọi người đều không trả tiền. . . thì ai còn làm kinh doanh nữa?”

“Im ngay! Nói bậy bạ gì đó!” Diệp Thượng thư tức giận nhìn lướt qua ái thiếp vừa mới vào cửa không lâu đang được sủng ái. Triệu di nương quyến rũ nháy mắt một cái rồi cũng thức thời không nói thêm gì nữa.

Diệp Ly bày ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, chuyển hướng sang nói với Vương thị: “Chẳng lẽ Vương gia thật đúng vì chuyện này mà tức giận? Chẳng lẽ là. . . tất ca các Thương gia ở trong kinh thành đều không thu ngân lượng của Vương gia hay sao? Nếu là như thế, ngược lại thật sự là Ly Nhi làm sai rồi. Tổ mẫu và phụ thân yên tâm. Lát nữa Ly Nhi sẽ sai người mang ngân lượng sang trả về, mặt khác lại đưa thêm ba ngàn lượng nữa gọi là bồi tội với Vương gia.”

Vương thị bèn vội vàng kéo Diệp Ly lại, trong lòng buồn bực mà không dám nói. Nếu thật sự để cho Diệp Ly làm như vậy, chỉ sợ thanh danh Vương gia mua đồ chưa bao giờ trả tiền sẽ truyền khắp kinh thành. Diệp Ly mới mặc kệ cảm xúc trên mặt Vương thị, có chút lo lắng lại có chút ủy khuất nói với lão thái thái: “Nếu thật sự là như thế, cái Thận Đức Hiên này và cả những cửa hàng khác vẫn nên sớm đóng cửa thì tốt hơn.”

Diệp Thượng thư lạnh lùng nói: “Thận Đức Hiên là của hồi môn của con, đóng cửa làm gì. Đến lúc đó con gả vào Định Quốc vương phủ cũng không đẹp mặt.”

Diệp Ly cau mày nói: “Thế nhưng mà. . . lợi nhuận một tháng của Thận Đức Hiên này còn chưa đến ngoài một ngàn lượng, mỗi lần Vương gia tới đều coi trọng đồ vật vượt quá ba ngàn lượng. Nếu như mỗi tháng Vương gia đều tới một lần…”

Nghe vậy, lão thái thái và Diệp Thượng thư đều khẽ giật mình, không khỏi dời mắt nhìn về phía Vương thị. Thận Đức Hiên là một trong

những tiệm đồ cổ làm ăn tốt nhất trong kinh thành, sao lợi nhuận mỗi tháng có thể chưa đến một ngàn lượng được? Còn có Lê Vương này cũng thật sự là, đường đường là Vương gia, ngẫu nhiên một lần đi đến cầm đồ đạc trong tiệm đi thì thôi, lại thường xuyên đến cầm đồ đạc thì còn ra cái gì nữa. Ngay cả hoàng đế cũng không có lý nào lại thường xuyên đến lấy không đồ đạc của thần tử. Vương thị sững sờ, cắn răng không dám nói lời nào, sắc mặt đã bắt đầu hơi trắng bệch. Lão thái thái nhìn chằm chằm vào Vương thị rồi trầm giọng nói: “Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?”

Phải biết là những năm nay thu nhập từ những cửa hàng hồi môn của Diệp phu nhân đều là thu vào quỹ công dùng để chi tiêu trong phủ đấy. Nếu như có người từ đó cản trở, vậy thì chính là tham ô bạc của Diệp phủ. Lúc trước khi Diệp phu nhân còn bệnh nặng, lão thái thái cũng đã chưởng gia một thời gian ngắn, tất nhiên biết rõ Thận Đức Hiên là một trong hai cửa hàng kiếm được lợi nhuận nhiều nhất trong số những của hồi môn của Diệp phu nhân, mỗi tháng lợi nhuận ít nhất phải trên ba ngàn lượng.

Vương thị cắn răng thấp giọng nói: “Hồi bẩm lão thái thái, hai năm qua. . . buôn bán không được tốt lắm ạ. . .” Nàng ta sao dám nói những số tiền kia đều tiến vào chính kho riêng của mình.

Diệp Ly hành lễ với lão thái thái, buồn bã nói: “Trong ngày phu nhân luôn bận rộn với sự vụ trong phủ, làm sao mà biết rõ được chuyện bên ngoài. Lão thái thái có chỗ không biết, ở trong nhà chúng ta thế nhưng bị người phía dưới tận lực chặn ngang cổ họng hết rồi. Mấy ngày nay Ly Nhi cẩn thận tính toán lại sổ sách của từng cửa hàng, riêng Thận Đức Hiên, trên thực tế lợi nhuận hàng năm của nó ít nhất cũng phải trên ba vạn lượng, thế nhưng mà bắt đầu từ ba năm trước trở lại đây, số tiền nộp lên phủ hàng năm còn chưa được một vạn lượng. Lại có hơn phân nửa là bị quản sự phía dưới nuốt mất. Vốn là lúc mẫu thân còn sống đã có dặn dò qua, trước khi Ly Nhi xuất giá,

mười hai gian cửa hàng này chỉ cần kinh doanh có lãi, thì ít nhất có thể lãi được hai mươi lăm vạn lượng. Ngoại trừ chi tiêu trong phủ, bà ấy cũng coi như là mẹ cả của các tỷ muội và đệ đệ trong phủ, tất nhiên là muốn cho bọn tỷ muội thêm ít đồ cưới để dùng đấy. Không nghĩ tới. . . Bây giờ nỗi khổ tâm của mẫu thân coi như đã uổng phí rồi. Mấy năm này, ngân lượng giao cho phủ còn chưa đủ mười vạn lượng. Đây là sổ sách, thỉnh tổ mẫu xem qua."

Lần này không chỉ có Diệp Thượng thư và lão thái thái, mà ngay cả các tiểu thư và các di nương cũng đều thay đổi sắc mặt. Hơn mười vạn lượng tự nhiên không thấy bóng dáng, hơn nữa ở trong đó còn có đồ cưới cho nữ nhi của mình. Trong đại sảnh lập tức bắt đầu ồn ào lên: "Lão gia, lão thái thái, phu nhân trước khi chết còn nghĩ đến những tỷ muội chúng ta và các thứ nữ con vợ kế, lão gia nhất định phải trừng trị những kẻ đáng giết ngàn đao kia mới được."

"Đúng vậy, thật sự là cả một đám tim đen, ngay cả tiền trong phủ của chúng ta cũng dám tham."

Chương 8: Hậu Phát Chế Nhân (*) Vương Thị Thổ Huyết

Editor: Leticia Beta: Tiểu Ly

(*)Lùi một bước để đánh trả đối phương

“Tự ngươi nhìn xem ngươi đã làm chuyện tốt gì!”

Lão thái thái mang sắc mặt âm trầm, ném sổ sách đến bên chân của Vương thị, Vương thị như thế nào cũng không nghĩ tới vốn là muốn trừng phạt Diệp Ly, làm sao Diệp Ly mới nói có mấy câu đã kéo chuyện đến trên người mình rồi. Nhặt sổ sách lên, càng lật về sau thì tay Vương phu nhân lại càng run rẩy lên. Trong lòng vô cùng hối hận chính mình lúc trước lại khinh thường con nha đầu này, rõ ràng chưa từng dạy nàng việc chưởng gia, thế nhưng một chút dấu vết ở trong sổ sách này cũng không thể dấu diếm nổi được nàng. Thậm chí ngay cả các ghi chép bị che giấu ở trong tiệm cũng đều bị phát hiện, hiển nhiên thủ đoạn của người gây khó dễ cũng không tầm thường: “Lão thái thái. . . Lão gia, thiếp thân…”

Lão thái thái hừ lạnh một tiếng nói: “Khó trách giao cho ngươi xử lý đồ cưới thì ngươi nói trong phủ không xuất tiền ra được, chắc hẳn là tiền đều bị ngươi cầm về trợ giúp cho nhà mẹ đẻ của ngươi rồi hả?”

“Lão thái thái, con dâu oan uổng mà. Đều là lòng tham của người phía dưới, con dâu căn bản cũng không biết những việc này. . .”

“Không biết? Không biết mà ngươi lại để cho đường đệ của người làm chưởng quầy ở Thận Đức Hiên? Không biết mà ngươi lại phải

vội vàng thay đổi chưởng quầy ở mấy cửa hàng kia?" Lão thái thái nhìn chằm chằm vào Vương thị, cả đời lão thái thái vì cái nhà này, hận nhất đúng là Vương thị cầm tiền của Diệp gia đi trợ giúp nhà mẹ đẻ của chính mình, đây là chuyện mà bất kỳ một bà bà nào cũng không thể dễ dàng tha thứ, huống hồ Vương thị lại còn không phải là người vợ được cưới hỏi đàng hoàng mà được nâng từ tiểu thiếp lên đấy: "Ly nha đầu, những kẻ ăn cây táo, rào cây sung kia đang ở đâu?"

Diệp Ly rủ mắt xuống, cung kính đáp: "Ly Nhi đã tự chủ trương tạm bắt giữ những người kia lại. Tất cả những kẻ ký văn tự bán mình đều bị đánh mười gậy, bây giờ đang ở bên ngoài để chuẩn bị đưa đi quan phủ."

Lão thái thái nhíu nhíu mày, nói: "Ngươi nha đầu này vẫn là quá mức mềm lòng rồi. Mười gậy có thể làm ra chuyện gì? Cho người dẫn chưởng quầy của Thận Đức Hiên và Tàng Trân Các tới." Thận Đức Hiên và Tàng Trân Các, một tiệm bán đồ cổ và một tiệm bán vật phẩm trang sức, đúng là hai tiệm kiếm được lợi nhiều nhất trong mười hai cửa tiệm đấy, hầu như là chiếm đến một nửa thu nhập của tất cả mười hai cửa hàng.

Chỉ chốc lát sau, mấy người bị trói gô lại đã bị người khác kéo đến. Vương chưởng quỹ kia vừa nhìn thấy Vương thị đã kêu rên lên: "Muội muội, muội phu, cứu mạng ta…"

Diệp Thượng thư tức đến tái mặt trừng mắt với Vương thị, cũng không mở miệng. Vương thị vừa tức vừa giận, không ngớt lời nói: "Làm càn, còn không mau buông cữu lão gia ra!"

Diệp Ly áy náy cười nói: "Hóa ra đúng là cữu lão gia của Vương gia, Ly Nhi còn tưởng là Tứ muội đùa giỡn đây này. Tuy rằng Vương gia cũng không phải là thế gia nhưng cũng có không ít người làm quan

trên triều, làm sao lại có người làm chưởng quầy ở Thận Đức Hiên. Nhưng mà… sư phó và tiểu nhị ở Thận Đức Hiên cáo buộc Vương chưởng quỹ vài năm nay đã tham ô ngân lượng của Thận Đức Hiên vượt qua tám vạn lượng. Không biết…"

"Chuyện này đương nhiên là do lũ tiểu nhân kia vu oan. Sao đường huynh của ta lại có thể tham ô ngân lượng được chứ?" Vương thị quả quyết nói.

Diệp Ly nhìn nhìn lão thái thái, cũng không phản bác, nói: "Nếu phu nhân đã nguyện ý là người bảo đảm cho Vương chưởng quỹ, Ly Nhi sao dám không tin? Lát nữa phải mời Vương chưởng quỹ và sư phó, tiểu nhị của Thận Đức Hiên đi đến Kinh thành phủ doãn đối chất với nhau vậy."

Vương thị biến sắc, vội vàng nói: "Chỉ là một chút việc nhỏ thôi, sao lại phải phiền toái tới tận Kinh thành phủ doãn?" Tần Mục mới nhậm chức của Kinh thành phủ doãn được xưng Thiết Diện Phán Quan, rơi vào trong tay hắn thì sao có thể có được chỗ tốt chứ.

Diệp Ly trấn an cười nói với Vương thị: "Phu nhân yên tâm, nếu quả thật là oan uổng cho cữu lão gia, Ly Nhi tất nhiên sẽ tự mình dập đầu tạ tội với cữu lão gia. Người tới, kéo những tên ăn cây táo, rào cây sung này ra ngoài rồi đánh thêm năm mươi đại bản nữa!" Vừa quay đầu lại, Diệp Ly chỉ vào chưởng quầy của Tàng Trân Các đang nằm sấp ở một bên lạnh giọng nói.

Vừa mới bị đánh mười đại bản, sắc mặt của tên chưởng quầy này đã lập tức đen như đất: "Tam tiểu thư tha mạng! Tam tiểu thư. . . Phu nhân, cứu mạng ta. . ."

Mặt Vương thị đen đến mức không nói lên được lời nào. Lão thái thái hơi nheo mắt lại, lạnh nhạt phân phó: "Xử lý theo sự phân phó của

Tam tiểu thư.”

Ánh mắt nhìn về phía Diệp Ly cũng nhiều thêm vài phần thâm ý, Diệp Ly tất nhiên biết rõ lão thái thái là đang đánh giá mình, cũng không để ý, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào chưởng quầy mà nói: “Ngươi khác với Vương chưởng quỹ, ngươi là nô tài bán mình cho Từ gia, rồi Từ gia cho mẫu thân của ta làm của hồi môn. Lúc mẫu thân của ta còn tại thế đối đãi với ngươi không tệ, lúc này mới ngắn ngủn vài năm mà ngươi đã dám phản chủ như thế. Cho dù ta có đánh chết ngươi cũng sẽ không có ai dám nói hộ nửa câu! Đánh hắn thật mạnh cho ta!”

Chưởng quầy mềm oặt người mà ngã ở trên mặt đất, thân thể đã không chịu nổi đến phải phát run. Mọi người ở đây cũng không khỏi có chút tim đập nhanh, họ vốn là đều cho rằng Tam tiểu thư không có tiếng tăm gì là người không có tâm cơ dễ khi dễ đấy, hóa ra là bọn hắn đã nhìn lầm rồi.

“Không. . . Tam tiểu thư tha mạng cho ta đi. . . Phu nhân, cứu mạng. . . Phu nhân, tiền ta tham được thì có hơn phân nửa đều là cho ngài đấy, ngài không thể thấy chết mà không cứu được!”

“Vô liêm sỉ! Ngươi nói bậy bạ gì đó. Còn không mau kéo hắn đi ra ngoài.” Vương thị hổn hển kêu lên.

Chưởng quầy bị kéo ra ngoài, chỉ chốc lát bên ngoài đã truyền đến từng trận tiếng kêu rên. Trong đại sảnh vẫn đang yên lặng một mảnh, bỗng vang lên giọng nói thanh nhã nhàn nhạt của Diệp Ly: “Thanh Sương, sai người thỉnh Vương chưởng quỹ và tất cả mọi người ở Thận Đức Hiên đi đến nha môn của Kinh thành phủ doãn, lại để cho người nói một tiếng với Tần đại nhân, nghe nói Tần đại nhân công chính nghiêm minh, còn cầu Tần đại nhân có thể cho Diệp gia chúng ta một công đạo.”

“Vâng!” Thanh Sương giòn giã đáp.

“Đợi một chút. . .” Diệp Oánh tiến lên phía trước nói: “Tổ mẫu, phụ thân, việc này vạn lần không thể được đâu. Nếu chúng ta đi nha môn, chuyện này truyền đi thì mặt mũi của Chiêu Nghi nương nương và Lê Vương phủ tất nhiên sẽ khó giữ được. . . Oánh Nhi. . . Oánh Nhi cũng không có mặt mũi nào để gả đi nữa. Cầu phụ thân và tổ mẫu nghĩ lại…”

“Mẫu thân…” Diệp Thượng thư nhìn lão thái thái, tất nhiên hắn cũng không đồng ý việc đi đến nha môn. Bây giờ cần gấp nhất đúng là chuyện của Chiêu Nghi nương nương trong nội cung và chuyện Diệp Oánh xuất giá.

Lão thái thái đánh giá Diệp Ly, vẻ mặt chán ghét cau mày nhìn Vương chưởng quỹ nói: “Đã là thân thích, thì hai nhà cũng không tiện xé toạc mặt ra với nhau. Nhưng đấy lại là cửa hàng của Ly Nhi, cũng không thể cứ như vậy là xong. Số bạc bị thiếu thì phải mau chóng bù lại, dù sao. . . đã không thể đắc tội với Lê Vương phủ, thì cũng phải có lời nhắn nhủ qua với Định Quốc vương phủ mới được.”

“Bù lại? !” Vương thị nghẹn ngào kêu lên. Hơn mười vạn lượng bạc cũng không phải con số nhỏ muốn nàng bù lại như thế nào?

“Im ngay! Thân là kế thất lại còn tham ô bạc của hồi môn của vợ cả, nói ra thì dễ nghe lắm sao? Ngươi không biết xấu hổ nhưng mà Tứ nha đầu còn muốn thể diện, Chiêu Nghi nương nương trong nội cung còn muốn thể diện đây này. Chốc nữa ngươi cầm sổ sách trong phủ mang đến cho ta, ta muốn nhìn xem ngươi rốt cuộc là đã chưởng gia như thế nào đấy!” Sắc mặt Vương phu nhân đã trắng bệch ra, lão thái thái đây là muốn chiếm quyền chưởng gia của nàng: “Lão thái thái. . .”

Nhưng mà, Diệp Ly lại tiến lên cắt đứt lời của Vương thị, nói khẽ: "Lão thái thái, suy cho cùng thì Vương gia cũng là nhà bên ngoại của Nhị tỷ và Tứ muội. Nguyên bản số tiền này cho các nàng cũng không có vấn đề gì. Chỉ là. . . lúc còn sống mẫu thân đã phân phó muốn lưu lại một ít để hiếu kính tổ mẫu và một ít cho bọn muội muội làm đồ cưới. Ly Nhi nghĩ đến bản thân cũng không cần nhiều, trong nhà bây giờ chỉ có Tứ muội, Ngũ muội và Lục muội là khuê nữ, vậy thì cứ tính toán là cho mỗi người một vạn lượng đi. Còn cho tổ mẫu ba vạn lượng bạc làm vốn riêng nữa. Tổng cộng chỉ có sáu vạn lượng mà thôi."

Nói xong, quay sang bên cạnh nhìn Triệu di nương cười nói: "Di nương yên tâm, nếu tương lai người có đệ đệ muội muội thì Ly Nhi cũng sẽ bổ sung cho đệ đệ muội muội một phần đấy." Triệu di nương sững sờ, nguyên bản còn có chút tiếc nuối và không cam lòng, nghe Diệp Ly nói như thế thì trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng, bèn che miệng lại cười nói: "Vậy thì nhờ cát ngôn của Tam tiểu thư rồi. Tam tiểu thư quả nhiên không hổ là tiểu thư con vợ cả của Diệp gia chúng ta, thật sự là có phong cách quý phái." Tương lai Diệp Ly có thể thực hiện hứa hẹn hay không là hai chuyện khác nhau, nhưng mà Diệp Ly nói thế cũng khiến cho nàng rất cao hứng đấy.

Vừa nghe qua thì ai cũng nghĩ thật sự sáu vạn lượng với hơn mười vạn lượng cũng không nhiều lắm, nhưng Diệp Ly lại biết rõ trong số bạc kia, có rất nhiều đã bị Vương gia cầm đi hoặc để mua quan bán tước hoặc không thì đã bị cầm đi tiêu xài rồi. Bây giờ muốn Vương thị xuất ra đủ sáu vạn lượng trong một lần thì cũng đủ để khiến cho nàng ta hộc máu rồi. Dù sao thì chỉ cần Chiêu Nghi vẫn còn, chỉ cần Diệp Oánh vẫn là Lê Vương phi, thì lão thái thái căn bản cũng thật sự không có khả năng làm gì được Vương thị. Đã vậy, hãy cứ để cho nàng ta hộc máu là được rồi.

Diệp Thượng thư nghe xong, quả nhiên cảm thấy Diệp Ly vô cùng

rộng lượng, khen ngợi gật đầu nói: “Ly Nhi nói có đạo lý, ngươi cứ làm như vậy đi.” Mặc dù là trong nhà cũng không thể làm gì với Vương thị, nhưng rốt cục thì trong lòng vẫn cảm thấy không thích khi thấy Vương thị cầm tiền trong nhà đi cho nhà mẹ đẻ dùng, không khỏi nhớ tới nguyên thê (vợ nguyên phối) năm đó khắp nơi chuẩn bị vì Diệp gia, ánh mắt nhìn về phía Diệp Ly lại càng ôn hòa hơn.

Lão thái thái cũng rất đồng ý, vừa bảo trụ được mặt mũi của hai nhà, lại vừa có thể tiết kiệm được mấy vạn lượng đồ cưới. Còn về Vương gia. . . Vương gia vẫn chưa có đủ năng lực để chống lại Diệp gia, huống chi chuyện này vốn là Vương gia đuối lý. Cho dù Diệp Chiêu nghi là do nữ nhi của Vương gia sinh ra nhưng cũng là nữ nhi của Diệp gia, chắc chắn sẽ không làm điều gì không tốt với trong nhà. Yêu thương nhìn Diệp Ly gật đầu khen: “Ly Nhi làm việc đúng mực, quả nhiên có đức hạnh của đương gia chủ mẫu, tương lai tiến vào Định Quốc vương phủ tổ mẫu cũng không cần phải lo lắng. Vẫn là gia giáo của Từ gia tốt.”

Vương thị nghe xong thì sắc mặt lại càng khó coi, gia giáo của Từ gia tốt, vậy thì chính là nói gia giáo của Vương gia không tốt rồi? Diệp Oánh lườm Diệp Ly, ủy khuất cúi đầu. Vương phu nhân còn muốn thêm nói điều gì đó, lão thái thái đã liếc nàng ta, giọng nói lạnh lùng: “Hay là ngươi thật sự muốn đi nha môn của Kinh thành phủ doãn một lần?”

“Thiếp thân tuân mệnh, nhất định sẽ mau chóng đền bù đủ bạc.” Vương thị cắn răng không cam lòng mà nói.

“Qua ít ngày nữa Oánh Nhi phải xuất giá rồi. Những ngày này ngươi cứ ở trong viện mà dạy nàng đạo làm vợ đi.”

“Vâng.” Đây cũng chính là cấm túc nàng, làm cho nàng muốn tiến cung cáo trạng với Chiêu Nghi nương nương cũng không có cơ hội.

Chương 9: Di Nương Tới Chơi

Editor: Leticia

Beta: Tiểu Ly

Thanh Dật Hiên.

Diệp Ly khoan thai ngồi trong phòng nhìn ngân phiếu mà Lê Vương phủ mới đưa tới, trên khuôn mặt thanh lệ hiện lên một tia cười lạnh. Hóa ra từ một năm trước Lê Vương và Diệp Oánh đã cấu kết với nhau rồi, chỉ hơn một năm nay mà đã có mấy lần Lê Vương đến Thận Đức Hiên lấy đi đồ cổ trị giá hơn một vạn bảy nghìn lượng, vậy mà cho tới bây giờ vẫn chưa đưa trả một lượng bạc nào.

“Tiểu thư, Lê Vương này thật đúng là không biết xấu hổ!” Thanh Sương đứng ở sau lưng Diệp Ly tức giận mà nói. Lê Vương cũng được xưng là kinh thành mỹ nam tử, Thanh Sương vốn là còn thật lòng có chút chờ mong đối với vị cô gia tương lai này, lại không nghĩ tới cái tên gia hỏa có mắt không tròng này vậy mà lại lui hôn với tiểu thư, hại thanh danh của tiểu thư mất sạch. Như thế thì cũng thôi đi, vậy mà còn dám lấy không đồ vật của tiểu thư nhà nàng, thật sự là không biết xấu hổ!

Diệp Ly quay người đưa ngân phiếu cho Thanh Sương, buồn cười mà nói: “Lời này mà muội cũng có thể nói hay sao? Coi chừng bị người khác nghe thấy thì ta cũng không thể cứu được muội.”

Thanh Sương xấu hổ le lưỡi, rụt vai lại nói: “Muội biết rõ tiểu thư sẽ không mặc kệ Thanh Sương. Huống hồ. . . trong viện của chúng ta

làm sao lại có người nào nghe được chứ?" Thanh Dật Hiên là viện nhỏ nhất trong Diệp phủ, đến cả người hầu hạ cũng không có mấy. Ngoại trừ mấy nha đầu thô sử, bên người tiểu thư cũng chỉ có một mình nàng. So với Diệp Oánh có cả đoàn nô bộc và tỳ nữ, thì tiểu thư nhà mình đúng là giản dị, ngay cả con gái của di nương cũng không bằng.

"Tiểu thư, hôm nay sao lại dễ dàng bỏ qua cho Vương phu nhân như vậy?" Nhớ tới sắc mặt trắng bệch của Vương thị và bộ dáng lung lay sắp đổ của bà ta, trong lòng Thanh Sương vừa cảm thấy sảng khoái lại vừa không cam chịu.

Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Vương thị là mẹ ruột của Chiêu Nghi trong nội cung, tương lai Tứ muội lại là Lê Vương phi. Muội cho rằng tổ mẫu và phụ thân sẽ vì ta mà đối xử với bà ta như thế nào?"

Cẩn thận nghĩ lại, Thanh Sương ủ rũ cúi thấp đầu xuống, lầu bầu nói: "Lão phu nhân và lão gia cũng quá bất công rồi." Không phải sao, mặc dù đã bắt Vương thị nhổ ra mấy vạn lượng bạc, thế nhưng lúc đó, tiểu thư nhà mình không phải là cũng không được một phần nào sao.

Diệp Ly vỗ vỗ nàng cười nói: "Yên tâm đi, đã có mấy vạn lượng của Vương thị, ít nhất của hồi môn còn lại của mẫu thân ta có thể mang đi được toàn bộ, so với hồi môn của mẫu thân, mấy vạn lượng kia không coi là cái gì."

Thanh Sương gật đầu, trong lòng lại càng không có thiện cảm với Diệp phủ. Căn cơ của Diệp gia vốn vẫn bạc nhược yếu kém, nếu không phải là những năm này có đồ cưới của phu nhân chống đỡ thì làm sao lại có được phong quang như ngày hôm nay chứ, nhưng nhìn xem những năm này tiểu thư nhà mình đã trôi qua như thế nào? Thật sự có nói bọn họ là lang tâm cẩu phế cũng không đủ.

Lo lắng mình mà nói ra sẽ khiến tiểu thư thương tâm, Thanh Sương vội vàng thay đổi chủ đề rồi nói: “Đúng rồi tiểu thư, sáng nay Diệp phu nhân có nói một câu là người ở bên cạnh tiểu thư quá ít. Có phải là nên chọn thêm mấy người, tránh cho lúc đi tới Định Quốc vương phủ lại bị xấu hổ.”

Diệp Ly nhíu nhíu mày, không phải là Diệp Ly không biết người bên cạnh mình ít. Chỉ là lúc trước Diệp Ly yêu thích thanh tịnh, không muốn có nhiều người bên cạnh cho nên lúc đó cũng không muốn so đo cái gì. Chỉ là nếu như muốn lập gia đình thì thật đúng là có vấn đề. Nàng có thể không để Vương thị vào mắt, bởi vì nàng chắc chắn rằng Vương thị không thể làm gì được mình, hơn nữa mình cũng không thể nào sống ở Diệp phủ cả đời. Nhưng nếu tương lai gả vào Định Quốc vương phủ thì không thể tùy ý như thế rồi. Nhẹ xoa ấn đường nghĩ nghĩ: “Như thế này đi, muội đi nói với tổng quản, trong viện ta muốn tìm mấy cái nha đầu.”

Thanh Sương gật đầu trả lời: “Vậy còn ma ma hầu hạ bên người…”

“Cái này cũng không cần lo lắng, trước đó vài ngày mợ đã từng nói với ta, qua hai ngày nữa sẽ đưa tới hai người Lâm ma ma và Ngụy ma ma lúc trước vốn là ma ma bên người mẫu thân ta.”

Năm đó mẫu thân qua đời, Diệp Ly vừa mới nhớ lại ký ức thì đã lại bị bệnh nặng một trận. Trong lúc đó Vương thị thừa cơ gây sóng gió, đánh rồi đuổi nhũ mẫu của mẫu thân là Tô ma ma ra khỏi phủ. Đợi đến lúc thân thể của Diệp Ly hơi khá hơn một chút thì mới biết được lúc này, các lão nhân nguyên bản đã ở bên cạnh mẫu thân chỉ còn lại mỗi Lâm ma ma và nhũ mẫu của Diệp Ly, Ngụy ma ma. Đương nhiên là Diệp Ly biết rõ tâm tư của Vương thị, cũng hiểu rõ tình huống lúc đó của mình lại không thể nào bảo hộ được những người này, bèn lấy cớ mẫu thân chết bệnh, lo lắng ngoại tổ mẫu thương tâm, rồi đưa

Lâm ma ma và Ngụy ma ma về Từ gia. Những năm này trong phủ này toàn là người của Vương thị, Diệp Ly cũng không thích nên dứt khoát quyết định, người bên cạnh càng ít thì càng tốt.

Đôi mắt Thanh Sương sáng ngời lên, cười nói: "Vẫn là cữu phu nhân chu đáo." Nàng tới muộn, tuy rằng vẫn chưa từng nhìn thấy qua Lâm ma ma và Ngụy ma ma, nhưng ngẫu nhiên cũng có nghe tiểu thư nhắc tới. Đều là người tâm phúc trước đây của phu nhân, tất nhiên là sẽ hướng về tiểu thư đấy.

Giải quyết vấn đề về nha đầu và ma ma, Thanh Sương lại vui vẻ tính toán cho Diệp Ly: "Còn hai tháng nữa chính là đại hôn rồi, phu nhân và lão phu nhân để cho người đưa của hồi môn tới chỉ sợ còn không phong phú bằng một nửa của Tứ tiểu thư. Lát nữa phải cho người nhặt lấy vài thứ tốt trong cửa hàng mang tới, còn phải đi mua một ít ở các nơi khác nữa. Ah. . . Còn có giá y của tiểu thư và trang phục của hồi môn nữa…"

Diệp Ly ngồi ở một bên, mỉm cười nhìn Thanh Sương đang tính toán bỗng nhiên cảm thấy một trận hoảng sợ, tâm thần sớm đã bay đến một nơi cực kỳ xa xôi. Kiếp trước, ngay cả nằm mơ nàng cũng chưa từng nghĩ tới chính bản thân mình sẽ có một ngày như một tiểu thư khuê các bình thường, ngồi ở trong khuê phòng đợi gả. Tuy rằng đã sớm biết rõ Định Vương có thiếu hụt như vậy, nhưng Diệp Ly cũng không để ý quá mức. Hôn nhân ở thời đại này vốn cũng không phải là việc mà nữ tử như mình có thể tự làm chủ được, mà Diệp Ly cũng chưa từng ấp ủ chút chờ mong nào với tình yêu. Chỉ cần có thể bình an, thanh tịnh, vui cười tương kính như tân mà vượt qua cả cuộc đời cũng chưa hẳn đã không phải là một loại hạnh phúc. Chỉ là. . . Định Quốc vương phủ. . . Nghĩ đến địa vị siêu nhiên của Định Quốc vương phủ ở Đại Sở, nàng vẫn không khỏi nhăn đôi mi thanh tú lại.

"Tam tiểu thư, Triệu di nương cầu kiến." Tiểu nha đầu ngoài cửa

cung kính bẩm báo.

Đối với chuyện Triệu di nương đột nhiên đến thăm, Diệp Ly có chút kinh ngạc, gật đầu nói: “Mời nàng vào đi.”

Sau một lát, Triệu di nương lắc lư eo thon chầm chậm đi đến, khẽ chào Diệp Ly: “Nô tỳ thỉnh an Tam tiểu thư.”

Diệp Ly vuốt vuốt cái vòng trên tay rồi thả lại vào trong hộp, vẻ mặt ôn hòa cười nói: “Triệu di nương miễn lễ. Có chuyện gì mà ngươi lại đến chỗ của ta vào lúc này?” Không để ý tới mà đánh giá nữ tử xinh đẹp trước mắt này, thời gian Triệu di nương vào phủ vẫn chưa tới một năm, lại được Diệp Thượng thư rất sủng ái. Nếu không hôm nay tại chỗ của Lão phu nhân, nàng ta cũng không dám nói như vậy. Diệp Ly thấy nàng ta mặc một bộ quần áo màu hồng đào, bên hông buộc bằng một sợi dây lưng lụa màu trắng, vấn một búi tóc thật đơn giản, những chiếc tua rua màu đỏ của cây trâm nhẹ nhàng lắc lư trước khuôn mặt, mỗi một cử động đều lộ ra vẻ phong tình. Khó trách nàng ta mới đến không bao lâu, lại có thể được Diệp Thượng thư độc sủng như vậy. Đừng nói đến Vương thị sinh ra hai nữ một nam đã dần dần thành hoa tàn ít bướm (viên ngọc không còn đáng giá), ngay cả là Diệp Oánh có danh xưng đệ nhất mỹ nhân cũng thiếu một vài phần phong tình so với nàng. Đáng tiếc là nàng đã tới quá muộn, địa vị của Vương thị ở trong phủ đã thâm căn cố đế, càng đáng tiếc chính là nàng xuất thân quá thấp.

Triệu di nương là một nữ tử cực thông minh, cho nên nàng chưa bao giờ dám xem thường Tam tiểu thư không có tiếng tăm gì trong phủ này. Nhưng mà cho dù là ai thì cũng phải cố kỵ ba phần với Từ gia sau lưng Tam tiểu thư, mà riêng vị Tam tiểu thư này, mới không tới mấy ngày không chỉ tự mình thu hồi lại toàn bộ của hồi môn mà phu nhân lưu lại, hôm nay lại còn khiến cho Vương thị phải hung hăng phun ra một búng máu. Nhớ tới bộ dạng hận đến hộc máu mà không

thể phát tác được của Vương thị, trong lòng Triệu di nương đã cảm thấy một hồi sảng khoái.

“Nô tỳ cầu Tam tiểu thư chỉ điểm cho nô tỳ một con đường sống.” Triệu di nương quỳ trên mặt đất, thấp giọng cầu xin.

Chương 10: Triệu Di Nương Xin Giúp Đỡ

Editor: Leticia

Beta: Tiểu Ly

“Nô tỳ cầu Tam tiểu thư chỉ điểm cho nô tỳ một con đường sống.” Triệu di nương quỳ trên mặt đất, thấp giọng cầu xin.

Diệp Ly nhướng mày, cúi đầu sắp xếp lại đồ trang sức trong hộp, khó hiểu nói: “Triệu di nương nói gì vậy? Bây giờ trong quý phủ của chúng ta, ai mà không biết người phụ thân sủng ái nhất chính là Triệu di nương? Trong cái phủ này, ngoại trừ lão phu nhân và phu nhân, không phải cứ có vật gì tốt cũng đều đưa cho Triệu di nương trước hay sao? Chẳng lẽ. . . Triệu di nương còn có cái gì không hài lòng sao?”

Nụ cười trên mặt của Triệu di nương bỗng có chút cay đắng: “Nô tỳ không dám. Tuy rằng nô tỳ có xuất thân thấp hèn nhưng cũng vẫn có vài năm đọc sách đấy, làm sao có thể không biết rõ những điều trước mắt quả thật là phong quang vô hạn, thế nhưng chỉ sợ đợi phu nhân ra tay, thì đó chính là tử kỳ của nô tỳ rồi.”

Thanh Sương cau mày nói: “Triệu di nương nói gì vậy? Những lời như thế này làm sao lại có thể nói ra trước mặt tiểu thư nhà chúng ta? Vả lại, không bao lâu nữa tiểu thư chúng ta cũng phải xuất giá rồi, có thể giúp đỡ được cái gì cho ngươi chứ? Có công sức đi đến đây không bằng đi cầu Lão phu nhân và lão gia đi.” Thanh Sương rất bất mãn với Triệu di nương có tâm tư muốn lôi kéo tiểu thư nhà mình

đối phó với Vương thị, Triệu di nương này thật to gan, lại còn muốn lợi dụng tiểu thư nhà mình.

“Thanh Sương nói không sai, ngươi cũng biết qua hai tháng nữa ta sẽ phải đi lấy chồng rồi. Cho dù có nhất thời giúp được ngươi thì chỉ sợ cũng không chống đỡ được cái gì. Huống chi. . .vì sao ta phải vì ngươi mà đắc tội với Chiêu Nghi trong nội cung? Chỉ cần Diệp Chiêu Nghi và Tứ muội còn, cho dù là ngươi hay là ta, đều sẽ không lật đổ được phu nhân đấy.” Diệp Ly nhìn chằm chằm vào nàng, nhàn nhạt hỏi.

Triệu di nương khẽ cắn môi đỏ có chút trở nên trắng, làm sao nàng có thể không biết cái đạo lý này chứ? Nhưng biết rõ thì có thể thế nào? Vốn là nghĩ đến nếu như có hài tử thì có thể có chỗ để dựa vào, nhưng mà cái Vương thị kia ngay cả hài tử cũng không cho mình có, trước đó vài ngày nàng đã mơ hồ cảm giác được người bên cạnh mình có chút không đúng rồi. Nếu không phải lần này đột nhiên xuất hiện tứ hôn, chỉ sợ Vương thị kia đã hạ thủ với mình rồi: “Tam tiểu thư, nô tỳ không cầu những thứ khác, chỉ cầu Tam tiểu thư có thể giúp đỡ nô tỳ bảo trụ được hài tử của nô tỳ. Nô tài nhất định sẽ cảm kích đại ân đại đức của Tam tiểu thư đấy!”

“Ngươi…”

Triệu di nương rơi nước mắt gật đầu, nói: “Nô tỳ vào phủ mới mấy tháng, cũng đã mất đi một đứa con rồi. Cho dù như thế nào nô tỳ cũng muốn bảo trụ đứa bé này, cầu Tam tiểu thư giúp nô tỳ một tay đi.”

Diệp Ly than nhẹ một tiếng, gật đầu với Thanh Sương. Thanh Sương đi về phía trước nâng Triệu di nương qua cái ghế một bên ngồi xuống, tay phải của Thanh Sương ấn trên cổ tay của Triệu di nương một lát rồi buông ra, không để lại dấu vết nhẹ gật đầu với Diệp Ly.

Diệp Ly nhận khăn tay mà Thanh Sương đưa tới đưa cho Triệu di nương, nói khẽ: “Cũng không phải là ta không chịu giúp ngươi, mà là ta quả thực không giúp được gì. Hai tháng sau ta đã rời khỏi phủ, nhìn dáng vẻ của ngươi thì ít nhất cũng phải còn hơn mấy tháng nữa mới sinh đi?”

Nghe vậy, trên mặt Triệu di nương hiện lên vẻ thất vọng, túm chặt lấy chiếc khăn trong tay rơi lệ nói: “Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ đứa nhỏ này nhất định không thể đến trên đời? Ta. . . Ta chỉ cầu hắn có thể được sinh ra khỏe mạnh, sống sót thật tốt, dù là không được sống ở Diệp phủ, không phải là thiếu gia của Diệp gia cũng không sao cả.”

Diệp Ly yên tĩnh nhìn thần sắc thống khổ của nàng, nàng thấy rõ ràng lúc này những lời Triệu di nương nói đều là thật tâm đấy, nàng quả thật là vì tính mạng của đứa bé này chứ không phải là vì tương lai có thể được vinh hoa phú quý của mình. Diệp Ly không phải người máu lạnh, nhưng nàng cũng không phải là một người nhiệt huyết, dễ dàng xúc động.

“Tam tiểu thư! Chỉ cần nô tỳ có thể sinh hạ đứa bé này, nô tỳ nguyện ý để cho hắn làm con thừa tự dưới danh nghĩa của phu nhân đã qua đời, vì phu nhân kéo dài hương khói. Nô tỳ có thể thề, cả đời sẽ không nhận nhau với hắn!”

Thần sắc của Diệp Ly không thay đổi, nhàn nhạt nhìn nàng nói: “Mẫu thân của ta đã mất cũng vài năm rồi, cái gọi là chuyện hương khói ta cũng không thèm để ý. Huống chi, rốt cuộc đứa nhỏ này là nam hay là nữ thì vẫn còn chưa xác định được, mà bằng tuổi của hắn cho dù ngươi vĩnh viễn không nhận thì chẳng lẽ lúc hắn trưởng thành sẽ không tự mình suy đoán được hay sao? Cho hắn làm con thừa tự trên danh nghĩa của mẫu thân ta thì đứa nhỏ này chính là con trai trưởng, địa vị lại càng ở trên Dung ca nhi do Vương thị sinh ra, chỉ

sợ cho dù sinh ra được thì cũng không sống nổi.” Từ lúc mẫu thân qua đời, trong phủ đã không còn có hài tử được sinh ra nữa. Lấy tính tình của Vương thị, sao có thể cho phép có người ở trên đầu nhi tử của bà ta được?

Triệu di nương cũng biết lời nói của mình đã quá xúc động, có chút ảo não cúi đầu đỏ hồng mắt nói: “Là nô tỳ nói sai rồi. Cầu Tam tiểu thư cứu nô tỳ, cho dù nói như thế nào. . . thì đứa nhỏ này cũng vẫn là huyết mạch thân nhân của Tam tiểu thư mà. . .”

Diệp Ly trầm tư một lát, hỏi: “Giữa sủng ái của phụ thân và đứa bé này, ngươi muốn có cái nào hơn?”

Triệu di nương khẽ giật mình, không hiểu tại sao Diệp Ly lại hỏi như vậy. Nhưng rất nhanh nàng đã kịp phản ứng, suy nghĩ một lát rồi trên mặt cũng hiện lên một tia kiên nghị, cắn răng nói: “Ta muốn hài tử, chỉ cần đứa nhỏ này có thể sống sót thật tốt, cho dù vĩnh viễn không được gặp cũng không sao!”

“Nghe nói người mệnh cách không tốt thì sẽ ảnh hưởng đến nhân duyên và con nối dõi của người trong nhà.” Trong phòng lặng im trong chốc lát, sau đó giọng nói thong thả của Diệp Ly vang lên.

“Tam tiểu thư là muốn ta. . . ? !” Triệu di nương kinh ngạc nhìn thiếu nữ có thần thái lạnh nhạt trước mắt.

“Không được tự mình đi làm, lộ dấu vết thì ngược lại biến khéo thành vụng.”

Rốt cục Triệu di nương đã hiểu rõ tại sao Diệp Ly lại hỏi mình muốn hài tử hay là muốn sự sủng ái của lão gia rồi. Bây giờ trong phủ, Tứ tiểu thư sắp gả cho Lê Vương làm chính phi, thân thể của nhi tử duy nhất mà Vương thị sinh ra vẫn luôn không tốt. Nếu như trên lưng

mình có thanh danh là mệnh cách không tốt, đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện được lão gia sủng ái một lần nữa. Ngược lại rất có thể sẽ bị trục xuất khỏi gia môn hoặc là đưa đến biệt viện ngoài thành hoặc trong miếu để tu dưỡng. Bây giờ trong phủ vừa vặn có việc mừng, cho nên chắc chắn sẽ không đơn giản là trục xuất mình ra khỏi gia môn, như vậy sẽ là bị đuổi ra khỏi phủ đi. Nếu nhẫn tâm hơn thì sẽ đuổi mình đi xa một chút, chỉ sợ đời này cũng không trở về kinh thành được nữa.

“Ta chỉ có thể giúp ngươi được đến đây, ngươi nói không sai, nói như thế nào thì đứa nhỏ này của ngươi cũng là đệ muội của ta. Nhà chúng ta tại Vân Châu có một biệt viện, nếu ngươi đến đó thì người của ta sẽ bảo vệ mẹ con ngươi bình an. Tự ngươi trở về suy nghĩ lại đi, nghĩ thông suốt rồi thì nói cho ta biết một tiếng.” Nói xong, Diệp Ly cũng không để ý tới phản ứng của Triệu di nương nữa, mà đứng dậy đi vào bên trong phòng.

Tuy rằng Triệu di nương xuất thân thấp hèn, nhưng cũng là cô nương của nhà đọc sách. Tất nhiên sẽ biết rõ Vân Châu là nơi nào, biết chắc rằng Vân Châu chính là nơi có học viện Ly Sơn, chính là học viện tốt nhất Đại Sở. Mà học viện Ly Sơn lại là của Từ gia đấy. Diệp Ly nói đến Vân Châu có thể cho người bảo vệ mình bình an quả thật là không lừa gạt mình đấy. Dù sao với thân phận của mình thì cho dù Vương thị có bị lật đổ cũng không đến lượt mình được làm chính thất phu nhân, Vân Châu là nơi văn nhân tập trung, nếu có thể sinh được nam hài. . . thì cũng tốt hơn rất nhiều so với việc ở trong phủ chờ bị Vương thị giết chết.

Hiểu rõ được những điều này, Triệu di nương đứng dậy quỳ xuống lần nữa: “Nô tài tạ ơn đại ân đại đức của Tam tiểu thư!”

Diệp Ly dừng chân một chút, thản nhiên nói: “Đây là lựa chọn của ngươi.” Thân ảnh thanh lệ biến mất phía sau tấm bình phong.

Diệp Ly ngồi xuống tùy ý tìm một quyển sách để xem, chuyện của Triệu di nương cũng không phải là không có phương pháp tốt để giải quyết, nhưng mình lại phải chọc đến rất nhiều phiền toái. Trên đời này nữ tử nào mà không phải là người đáng thương, chính mình muốn giúp cũng không giúp được, mà nàng lại càng không có năng lực lớn như vậy. Không lâu sau, Thanh Sương bưng trà đi đến: "Sao tiểu thư lại đọc sách rồi? Chúng ta cũng không phải là muốn dự thi trạng nguyên."

"Trở về rồi sao?" Diệp Ly buông sách hỏi.

Thanh Sương gật đầu nói: "Vẫn còn ở cửa viện náo loạn một lúc rồi mới đi đấy."

"Triệu di nương là người thông minh. Nói không chừng trở về còn muốn cáo trạng ta ở trước mặt phụ thân đấy." Tiếp nhận chén trà từ trong tay Thanh Sương, Diệp Ly cười nói.

Thanh Sương có chút lo lắng: "Lão gia sẽ không trừng phạt tiểu thư chứ ạ."

"Cho dù phụ thân có bất công, cũng sẽ không vì mấy câu nói của một di nương mà đi trừng phạt nữ nhi sắp sửa đi lấy chồng."

"Vậy là tốt rồi. Vậy mà muội lại quên mất, tương lai tiểu thư của chúng ta chính là Định Quốc vương phi." Cho dù là Lê Vương phi gì đó nhìn thấy tiểu thư cũng phải thỉnh an vấn an đấy: "Tiểu thư nhanh như vậy đã đồng ý giúp nàng, ngộ nhỡ nàng cắn ngược lại chúng ta một ngụm. . ." Thanh Sương lại vẫn chưa yên lòng mà nói.

"Nàng rất được sủng ái, phu nhân sẽ không tha cho nàng. Nàng là người thông minh tất nhiên biết rõ lợi dụng ta thì cần phải trả giá cao

đấy.”

“Trong lòng tiểu thư nắm chắc là được rồi.”

Chương 11: Nha Đầu Tú Nương

Editor: Tuyết Y

Beta: Tiểu Ly

Triệu di nương thở hổn hển trở về, quả nhiên lại náo loạn một trận. Thời gian không đến nửa ngày, toàn bộ Diệp phủ đều đã biết Triệu di nương đi đến Thanh Dật Hiên của Tam tiểu thư, muốn nịnh hót lấy lòng Tam tiểu thư, kết quả là bị nha đầu Thanh Sương bên cạnh Tam tiểu thư châm chọc khiêu khích một trận rồi đuổi ra khỏi viện. Dù cho bây giờ Triệu di nương đang được sủng ái, thế nhưng Thượng Thư đại nhân cũng chỉ hời hợt nhắc nhở Tam tiểu thư hai câu vào lúc thỉnh an thôi, xem ra Triệu di nương cũng không được sủng ái giống như trong truyền thuyết kia.

Xảy ra chuyện như vậy, nhóm di nương trong hậu viện tất nhiên cũng không tránh được thừa cơ cười trên nỗi đau của người khác mà chêm vào thêm mấy câu châm biếm. Triệu di nương cũng không cam chịu yếu thế, nhanh mồm nhanh miệng đối chọi lại. Vương thị đã bị cấm túc nên chỉ ở trong viện của mình dạy dỗ Diệp Oánh, những di nương này thiếu đi sự quản thúc, cho nên hậu viện ngược lại là một phen rất náo nhiệt.

Lúc này đây, Vương thị bị tổn thất nặng nề trong tay Diệp Ly, đã phải vô duyên vô cớ bồi thường ra mất mấy vạn lượng bạc thì không nói, đã vậy lại còn bị Lão phu nhân cấm túc. Lúc trở về viện của mình Vương thị đã đập phá mất bao nhiêu đồ sứ thì Diệp Ly cũng không có hứng thú quan tâm, chỉ là trong lòng tự đắn đo cái gọi là cấm túc

của Diệp lão phu nhân lần này chỉ sợ là cũng đã nương tay không ít ở trong đó. Bởi vì không đến mấy ngày nữa chính là ngày Lê Vương phủ hạ sính lễ, Vương thị thân là chủ mẫu Diệp gia, là mẫu thân ruột thịt của Diệp Oánh, tất nhiên sẽ không có khả năng không được ra ngoài gặp người khác.

Vào lúc Lê Vương phủ đến hạ sính lễ, Diệp Ly mang vẻ mặt bình thản đang ngồi ở trong viện của mình để chọn người. Người trong phủ nếu như thông minh, cho dù có vội vàng ở sảnh trước tiếp đón người của Lê Vương phủ thì cũng không quên chuyện mà Tam tiểu thư đã dặn dò ở bên này. Sáng sớm đã cho nương tử của quản gia dẫn người đến cho Diệp Ly chọn lựa.

Diệp Ly ngồi ngay ngắn ở trên ghế được đặt dưới mái hiên, thần sắc bình tĩnh đánh giá mười nha đầu đang đứng ở trong sân. Thấy Diệp Ly cả buổi vẫn không mở miệng, nương tử của quản gia có chút bất an nhìn nàng một chút, cho rằng Tam tiểu thư vẫn không hài lòng với những người này, đang cân nhắc xem có nên lên tiếng để đổi một nhóm người khác vào đây hay không, thì đã nghe thấy Diệp Ly thản nhiên nói: “Thanh Sương, em xem một chút đi. Người nào phù hợp thì giữ lại.”

Thanh Sương đối với việc được tiểu thư nhà mình tín nhiệm như vậy thì rất cảm động, vội vàng cao giọng đáp: “Nô tỳ tuân mệnh.”

Đi đến chính giữa nhóm nha hoàn và nhìn những vẻ mặt khác nhau của bọn họ, Thanh Sương bỗng cảm thấy có chút không quen nho nhỏ. Lúc trước tiểu thư nhà mình không được chào đón, bản thân mình ở giữa đám nha hoàn cũng bị xa lánh. Vậy mà bây giờ, những người này lại phải đứng ở chỗ này để cho mình tùy ý lựa chọn. Thanh Sương cẩn thận chọn vài người có tướng mạo thanh tú, nha hoàn nhìn qua thấy an phận đưa đến trước mặt Diệp Ly.

Diệp Ly nhìn thoáng qua, trong lòng không khỏi cười thầm một cái, nha đầu Thanh Sương kia cũng có phần lo lắng hơi quá một chút, cho nên ngay cả chọn nha hoàn cũng phải phí nhiều tâm tư như vậy.

Nương tử của quản gia đi theo cười cười nói với Diệp Ly: “Tam tiểu thư sẽ chọn mấy người này sao? Có cần phải chọn thêm hai người nữa để tránh lúc đó lại không đủ dùng không?”

Ánh mắt Diệp Ly trong suốt, mỉm cười nhìn nàng: “Đã như vậy, thì lại chọn thêm hai người nữa đi.”

Nương tử của quản gia đón lấy ánh mắt trong suốt của Diệp Ly, không hiểu làm sao, đáy lòng lại nhịn không được mà cảm thấy lạnh lẽo, vội vàng né tránh đi.

Lần này Diệp Ly ngay cả nhìn cũng không nhìn, một ngón tay tùy tiện chỉ rồi nói: “Thế thì hai người kia đi.”

Thanh Sương nhìn lại về hướng tay nàng chỉ, hai nha hoàn đứng ở hàng đầu tiên, một người thì dung mạo thường thường không có gì thu hút, một người khác thì lại xinh đẹp kiều mị, vừa nhìn đã biết là một kẻ không an phận. Hơn nữa nha đầu kia rõ ràng lại có thể dùng vẻ mặt kiêu căng mà nhìn tiểu thư nhà mình, thật sự là không biết sống chết!

Phất tay để cho nương tử của quản gia dẫn những người còn lại mang đi, Diệp Ly mới cẩn thận đánh giá sáu nha đầu đang đứng trước mặt mình, giọng nói lãnh đạm hỏi: “Tên gọi của các ngươi là gì?”

“Nô tỳ là Vân Nhi, nô tỳ là Tiểu Thúy.”

“Nô tỳ Tĩnh Nhi, nô tỳ Điềm Nhi.”

“Nô tài Tuyết Yến, nô tỳ. . . Hàm Tình.”

Diệp Ly gật gật đầu, tên gọi ngược lại đều không có chỗ nào bất nhã, Diệp Ly cũng không có hứng thú đi đổi tên cho người ta, dời ánh mắt đến trên người hai nha hoàn cuối cùng mà mình chọn: “Tuyết Yến, trước đây ngươi hầu hạ ở nơi nào? Dường như ta chưa từng nhìn thấy ngươi.”

Nha đầu gọi là Tuyết Yến mặt mày bình thản lộ ra sự thong dong bình tĩnh, khẽ gật đầu chào Diệp Ly rồi nói: “Bẩm Tam tiểu thư, nô tỳ vốn là nha đầu nhị đẳng trong viện của lão phu nhân, lên không được mặt bàn nên đương nhiên Tam tiểu thư chưa từng gặp qua ạ.”

Diệp Ly cười nói: “Bộ dạng này của ngươi cũng không giống như không lên được mặt bàn, đã như vậy, ngươi và Thanh Sương cùng nhau hầu hạ ở bên cạnh ta đi.”

Hầu hạ bên người chính là đại nha hoàn bên cạnh chủ tử, Tuyết Yến đối với việc được Diệp Ly cất nhắc thì hơi sững sờ, nhưng cũng không kinh hỉ đến mức thất lễ: “Đa tạ Tam tiểu thư cất nhắc. Nô tỳ nhất định sẽ tận tâm hầu hạ tiểu thư, xin tiểu thư ban tên cho nô tỳ.”

Bình thường đại nha đầu hầu hạ bên người chủ tử sẽ luôn được chủ tử tự mình ban tên cho, cho dù là ân điển nhưng thay đổi tên gọi cũng có nghĩa là không còn quan hệ gì với nhân sự (*) trước đây nữa, mà chỉ thành tâm cống hiến sức lực cho chủ tử hiện tại thôi. Diệp Ly chớp chớp đôi mi thanh tú, ngược lại trầm ngâm một lát rồi nói: “Vậy gọi là Thanh Hà đi.”

(*) nhân sự: con người và sự tình

“Thanh Hà tạ ơn ân điển của tiểu thư.” Hành lễ xong, Thanh Hà đã

lập tức đứng ở một bên quy củ khoanh tay cung kính.

“Hàm Tình. . . Ngươi có biết thêu thùa không?” Diệp Ly hỏi.

Trong mắt Hàm Tình hiện lên một tia kiêu căng, giòn giòn giã giã mà nói: “Đương nhiên là biết. Nô tỳ thêu thùa thế nhưng mà đứng số một số hai trong phủ đấy.”

Nghe thấy thế, Diệp Ly dường như rất hài lòng với câu trả lời của nàng, nhẹ gật đầu: “Rất tốt, đã như vậy, thì ngươi cứ hầu hạ ở phòng thêu thùa đi.”

“Bẩm tiểu thư, nô tỳ không phải là tú nương!” Sắc mặt Hàm Tình thay đổi, không cam lòng cắn răng trừng mắt nhìn Diệp Ly mà nói.

“Láo xược! Lời tiểu thư nói há có chỗ để cho ngươi phản bác!” Thanh Sương giận dữ trách mắng.

Diệp Ly cũng không tức giận, gật đầu cười nói: “Ta biết rõ ngươi không phải là tú nương, nếu như thực sự có công việc thêu thùa gì quan trọng thì ta cũng sẽ không để cho ngươi làm đâu.”

Tú nương cũng không phải là dễ làm như vậy, có tú nương ưu tú nào mà không phải có kinh nghiệm ít thì mười năm nhiều thì mấy chục năm? Nha đầu gọi là Hàm Tình này nhìn thế nào cũng không giống người có thể an phận làm nữ công được.

Khuôn mặt xinh đẹp Hàm Tình vì tức giận nên đã đỏ bừng, liều chết trừng mắt nhìn Diệp Ly. Diệp Ly làm sao có thể để nàng vào mắt, lại đứng dậy mỉm cười nói với nàng: “Trong những ngày này có thể có chút bận rộn, nếu như không chịu nổi bận rộn thì đi tìm tổng quản đi. Đợi đến lúc đến Định Quốc vương phủ thì người trong phòng thêu thùa tất nhiên sẽ nhiều hơn. Còn nữa. . . tên của ngươi cũng sửa lại

gọi là. . . Tĩnh Văn đi.”

“Đa tạ Tam tiểu thư, nô tỳ rất hài lòng với tên của mình!” Hàm Tình mang một khuôn mặt đã tức giận đến căng lên đỏ bừng nói.

Thanh Sương cười lạnh một tiếng nói: “Láo xược! Bản thân ngươi hài lòng thì có tác dụng gì? Tiểu thư của chúng ta không hài lòng.” Nha đầu kia vẻ mặt đã yêu mị lại còn mang theo một tên gọi không đứng đắn như vậy, nàng cho rằng Thanh Dật Hiên là thanh lâu quán rượu sao? Thanh Sương nghĩ mãi mà vẫn cứ không hiểu rõ tại sao tiểu thư lại phải chọn một người như vậy.

“Đổi tên gọi, hoặc là quay người rời khỏi Thanh Dật Hiên này của ta. Hay là. . . ngươi phải đi về hỏi chủ tử cũ trước đây của ngươi một chút?”

Sắc mặt Hàm Tình khẽ biến, cắn răng nói: “Nô tỳ đa tạ tiểu thư ban tên cho.”

Ánh mắt Diệp Ly lãnh đạm đảo qua trên người nàng, nghiêng mặt qua không thèm nhìn nàng nữa: “Đã vào Thanh Dật Hiên này của ta, chỉ cần là người an phận thủ thường thì ta cũng không thích gây khó xử cho người khác. Nếu như có tâm tư khác thì tốt nhất là sớm rời khỏi đây đi, nếu không. . . mấy người bị ăn bản tử mấy ngày trước ngoài Vinh Nhạc Đường chính là tấm gương của các ngươi. Thanh Sương, Thanh Hà thưởng mười lượng bạc, những người còn lại mỗi người năm lượng.”

“Vâng, tiểu thư.”

“Nô tỳ đa tạ tiểu thư!” Mọi người vội vàng đồng thanh hô tạ ơn, đối với những tiểu nha hoàn có nguyệt ngân (*) chưa đến năm lượng bạc thì năm lượng bạc thế nhưng là con số không nhỏ. Hàm Tình,

không, là Tĩnh Văn mặc dù đáy mắt có chút khinh thường, nhưng cũng biết bây giờ không thể khiêu khích Diệp Ly nên cũng cùng tạ ơn.

(*)Nguyệt ngân: bạc hàng tháng

Để cho Thanh Sương ở lại giải quyết những chuyện sau đó, Diệp Ly bèn quay người muốn trở về phòng, thì bên ngoài viện lại truyền đến giọng nói của nương tử quản gia xin cầu kiến: “Tam tiểu thư, Hiền Chiêu thái phi triệu kiến.”

Chương 12: Hiền Chiêu Thái Phi

Editor: Tuyết Y

Beta: Tiểu Ly

Hiền Chiêu thái phi là đương gia chủ mẫu hiện nay của Lê Vương phủ, lại không phải là mẫu thân thân sinh của Lê Vương Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê và đương kim Hoàng Thượng đều là do Thái Hậu sinh ra, mà Hiền Chiêu thái phi lại là đường muội của Thái Hậu, hai người này gần như đồng thời vào cung thế nhưng lại không tranh đấu gay gắt giống như các cung phi bình thường khác, trái lại lại bảo vệ lẫn nhau đi qua một đời.

Hiền Chiêu thái phi vốn có một nữ nhi là Lâm An công chúa, nhưng mà từ vài năm trước đã được gả cho Trấn Quốc Đại tướng quân, theo Trấn Quốc Đại tướng quân đóng ở biên quan. Sau đó Hiền Chiêu thái phi lại do Lê Vương đón ra khỏi hoàng cung để phụng dưỡng. Thật ra cũng là vì Thái Hậu lo lắng đứa con trai nhỏ của mình một mình một người ở ngoài cung, bởi vậy mới xin Hiền Chiêu thái phi đến chăm sóc cho mà thôi.

Lúc Diệp Ly thay đổi quần áo trên người theo nương tử của quản gia đến Vinh Nhạc Đường của Diệp lão phu nhân thì bên trong đang là một bầu không khí vui vẻ ấm áp. Diệp lão phu nhân ngồi cùng Hiền Chiêu thái phi, Vương thị thì tất nhiên là dẫn theo Diệp Oánh cùng ngồi ở một bên, ngoài ra còn có mấy vị mệnh phụ phu nhân cũng ngồi ở bên dưới tay. Điều làm cho Diệp Ly kinh ngạc nhất chính là Mặc Cảnh Lê vậy mà cũng ngồi ở dưới tay thái phi, ngây ngẩn một

chút Diệp Ly dường như mới nhớ tới cái thế giới cổ đại này thật ra cũng không hề chặt chẽ cẩn thận đối với việc phòng bị nam nữ như kiếp trước ở chỗ mình nghe nói vậy, lại càng không có quy củ nam nữ trước hôn nhân không thể gặp mặt nhau. Đương nhiên tiểu thư của thế gia lớn muốn gặp mặt vị hôn phu đều phải có nhóm ma ma và nha hoàn đi cùng. Nếu không phải như thế thì Diệp Oánh làm sao lại có được cơ hội cám dỗ Mặc Cảnh Lê.

“Thần nữ thỉnh an thái phi nương nương, thỉnh an Lê Vương điện hạ, bái kiến tổ mẫu. Vãn bối bái kiến các vị phu nhân.”

Quý phu nhân mang khí chất cao quý lại có phần uy nghi ngồi ở ghế trên cùng, một đôi mắt phượng hơi có chút xoi mói, mặc dù tuổi tác đã lớn nhưng khuôn mặt được bảo dưỡng vô cùng tốt nên không nhìn ra được một chút nếp nhăn nào. Hiền Chiêu thái phi này cũng không tính là mỹ mạo tuyệt đỉnh, lại thắng ở khí vận rực rỡ, khiến cho người khác không khỏi lưu luyến.

“Lão phu nhân, đây là Tam tiểu thư?” Thái phi nhìn nhìn Diệp Ly, tay nghiêng về bên cạnh hỏi Diệp lão phu nhân.

Diệp lão phu nhân cười xòa nói: “Hồi thái phi, đây chính là Tam nha đầu của lão thân.”

Thái phi gật gật đầu, cười nói: “Là một đứa nhỏ tốt xinh đẹp, chỉ đáng tiếc. . . là Lê Nhi của chúng ta không có phúc phận.” Thái phi kéo Diệp Ly đến trước mặt khen, thuận tay tháo xuống một bộ vòng ngọc màu lam đeo lên tay Diệp Ly, ngay lập tức khiến cho Diệp Oánh đang đứng bên cạnh Vương thị tối sầm mắt lại. Chiếc vòng tay này của thái phi Diệp Ly nào dám nhận, vội vàng từ chối nói: “Đa tạ thái phi khích lệ, vật quý giá như vậy vẫn là thái phi mang mới xứng, Diệp Ly không dám nhận sự ban thưởng hậu hĩnh của thái phi.”

Thái phi ấn lại chiếc vòng tay nàng muốn cởi ra, vờ tức giận nói: “Cái nha đầu này, chẳng lẽ lại ghét bỏ chiếc vòng tay này của ta hay sao? Chiếc vòng tay này thế nhưng là trước đây tiên đế ban thưởng cho ta đấy, ta cũng đã lớn tuổi rồi, vẫn là người trẻ tuổi như các con đeo thì đẹp hơn, trong lòng ta cũng vui vẻ.” Mọi người đều nói là tiên đế ban thưởng rồi, nếu như lại từ chối há không phải là ghét bỏ đồ vật của tiên đế sao? Diệp Ly lúc này mới thôi, dịu dàng cúi đầu cười yếu ớt nói: “Tạ ơn thái phi ban thưởng, thần nữ nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận lễ vật của thái phi.”

Thái phi dường như hết sức hài lòng với biểu hiện của Diệp Ly, mỉm cười nhẹ gật đầu rồi mới buông Diệp Ly ra, lúc này Diệp Ly mới ngay ngắn đi đến sau lưng Vương thị đứng sóng vai cùng với Diệp Oánh.

Mấy vị phu nhân đang ngồi là cùng đi đến với thái phi, nhìn thấy Diệp Ly thì trong lòng đều có chút kinh ngạc. Thanh danh của Diệp Tam tiểu thư trong kinh thành gần như có thể nói là nổi danh ngang ngửa với Diệp Oánh được xưng là đệ nhất mỹ nhân, chỉ là một người có đủ tài mạo đức hạnh, còn một người lại không tài không đức không mạo, nghe nói đến thì quả thật là không cách nào khiến cho người khác tin được rằng các nàng là người một nhà.

Nhưng mà vị Diệp Tam tiểu thư này cũng là một người lập dị, cho tới bây giờ vẫn luôn rất ít tham gia tụ hội của nhóm khuê tú trong kinh thành, đối ngoại chỉ nói là từ sau khi Đại phu nhân của Diệp gia qua đời thì thân thể Tam tiểu thư vẫn luôn không tốt. Hôm nay lại nhìn thấy Diệp Tam tiểu thư này có dung mạo thanh lệ tú nhã, ăn nói ưu nhã cử chỉ chuẩn mực, mơ hồ khiến cho người ta nhớ tới phong độ tư thái của Diệp phu nhân xuất thân từ danh môn Từ thị năm đó. Nữ tử như vậy sao lại bị người ta tung tin đồn, lan truyền đến mức kinh khủng thế kia, tự nhiên mất đi mối hôn sự tốt như vậy với Lê Vương thì cũng không nói làm gì, đã vậy lại còn bị chỉ hôn cho Định Vương, cuộc đời này xem như hủy rồi.

Diệp Ly cung kính mà đứng ở phía sau lưng Vương thị, không nhìn đến Mặc Cảnh Lê từ khi nàng vào cửa thì lập tức xụ mặt xuống mà nhìn chòng chọc nàng một cái nào, chỉ đứng ở một bên nghe mọi người nói mấy lời nịnh hót với thái phi, vừa nhìn chằm chằm vào vòng ngọc óng ánh trên cổ tay, tâm tư nhanh chóng xoay chuyển. Nếu nói là thái phi yêu mến nàng hoặc là bởi vì nàng bị Lê Vương từ hôn nên áy náy, đến đây vừa thấy mặt đã tặng nàng di vật của tiên đế, đừng nói nàng không tin, cho dù là những người khác ở đây cũng sẽ không tin. Huống chi, vừa rồi thái phi còn điềm nhiên như không có việc gì mà nhắc tới Lê Vương, bây giờ Diệp Oánh và Mặc Cảnh Lê đều ở đây, rõ ràng là muốn nàng xấu hổ mới đúng. Như vậy nãy giờ thái phi làm ra vẻ ta đây là có ý đồ gì?

“Những lão thái bà chúng ta nói chuyện ở chỗ này, người trẻ tuổi các con chắc hẳn cảm thấy rất nhàm chán rồi. Không bằng Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư dẫn Lê nhi ra ngoài đi dạo đi.” Hiền Chiêu thái phi đột nhiên chuyển đề tài, chầm chậm cười nói.

Nghe vậy, sắc mặt Vương thị và Diệp Oánh lập tức có chút cứng ngắc, Diệp lão phu nhân cũng sững sờ, nhưng rất nhanh đã phục hồi lại tinh thần rồi cười nói: “Thái phi nói rất đúng. Ngược lại là lão thân suy nghĩ không chu toàn khiến cho Lê Vương phải phí thời gian ở chỗ này cùng chúng ta rồi. Oánh nhi, Ly nhi…”

Trái tim Diệp Ly đập mạnh, tiến lên một bước cười nói với Diệp lão phu nhân: “Tổ mẫu, Tứ muội và Lê Vương điện hạ lưỡng tình tương duyệt đương nhiên là khó tránh khỏi tình cảm nhớ nhung, Ly nhi cũng không dám đi làm cái đèn lồng đỏ chót, vô duyên vô cớ khiến người ta chán ghét đâu đấy.” Nói xong, còn le lưỡi làm mặt quỷ với Diệp lão phu nhân, một bộ dáng như tác phong ngây thơ của tiểu nữ nhi, ngược lại khiến cho Lão phu nhân và Vương thị đã quen nhìn bộ dáng lạnh nhạt của Diệp Ly có chút thẫn thờ.

Diệp Oánh bị nói trúng tâm sự thì sắc mặt lập tức đỏ bừng, trừng mắt liếc Diệp Ly một cái, vừa thẹn lại vừa sợ liếc trộm Mặc Cảnh Lê, khuôn mặt mỹ lệ tươi cười hơi ửng đỏ, xinh đẹp không gì sánh được. Mặc Cảnh Lê nghe thấy lời Diệp Ly nói, sắc mặt lại càng thêm khó coi, hừ lạnh một tiếng đứng dậy nói với Diệp Ly: “Ngươi tự mình hiểu lấy là tốt rồi!”

Diệp Ly nhíu nhíu chân mày, vẫn cười tủm tỉm như trước không đổi nói: “Lời này của Điện hạ là thế nào chứ, ta thế nhưng là người rất biết điều đấy. Làm sao lại quấy rầy Tứ muội và muội phu ở chung. Ta đây, vẫn là ở lại làm bạn với tổ mẫu và thái phi, còn có các vị phu nhân đây nữa. Thần nữ ngưỡng mộ phong thái dáng điệu của thái phi, còn cầu thái phi đừng ghét bỏ mới được.”

Thái phi nhìn Diệp Ly một cái thật sâu, cười nói: “Nếu đã như thế, thì Ly nhi hãy ở lại đi.”

Mặc Cảnh Lê hừ một tiếng, dẫn theo Diệp Oánh đi ra ngoài. Diệp Oánh tất nhiên là lòng tràn đầy vui mừng cùng đi với Mặc Cảnh Lê, thái phi nhìn cảnh tượng trước mắt thì chỉ hơi nhíu mày một chút, nhưng rất nhanh lại giãn ra tiếp tục nói chuyện cùng với Diệp lão phu nhân.

Diệp Ly rất nhàm chán nhẫn nại tiếp tục đứng phía sau Vương phu nhân, vừa nghe các quý phụ trong kinh thành tán gẫu, vừa nhặt mấy chương《binh pháp Tôn Tử》ra đọc thầm hai lần, thói quen này là do kiếp trước dưỡng thành. Kiếp trước Diệp Ly sinh ở quân nhân thế gia, ông cố nàng là người xuất thân nghèo khổ, đã tham gia chiến tranh kháng Nhật, nói trắng ra thì cũng xem như là một người thô kệch. Thế nhưng vị thô lỗ này rốt cuộc vẫn luôn rất ghét người khác gọi ông là người thô lỗ, cho từ thế hệ của cha Diệp Ly thì đều đã bắt đầu bồi dưỡng theo phương hướng nho tướng. Lão gia tử thích nhất

là phạt bọn tiểu bối trong nhà học thuộc lòng, hơn nữa tất cả đều là sách cổ chi, hồ, giả, dã (*). Nhóm tiểu bối trong nhà không chịu nổi giày vò nên trên cơ bản, bọn họ người này thi vào trường học lại càng xa hơn cả người kia, đến ngày lễ tết có đánh chết cũng không về nhà. Chỉ là dưới hơn mười năm bị dày vò, thực sự cũng khiến cho bọn tiểu bối đạt được ích lợi không nhỏ.

(*) chi, hồ, giả, dã: trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng.

Chư vị phu nhân ở đây đều là những nhân vật có uy tín danh dự trong kinh thành, mặc dù vẻ mặt tán gẫu hợp lễ nghi, nhưng cũng đều không xem nhẹ Diệp Ly đang đứng phía sau lưng Vương thị. Nhìn càng lâu lại càng cảm thấy vị Diệp Tam tiểu thư này khác hẳn trong truyền thuyết, mặc kệ các nàng nói cái gì, thì trên mặt vị tiểu thư này cũng không có chút vẻ hiếu kỳ hoặc biểu hiện kinh ngạc nào, thậm chí cho dù bọn họ có nói đến hôn sự của Lê Vương và Diệp Tứ tiểu thư thì nàng cũng không hề có chút uất ức hay oán hận.

Cho dù là thật hay giả, có thể khiến cho những người như các nàng – người sớm nhìn thấu lòng người cũng không nhìn ra được thì đó chính là một loại bản lĩnh. Bộ dáng không quan tâm hơn thua như vậy, đừng nói là nữ tử khuê các, cho dù là nam tử thì cũng không có mấy người có thể làm được.

“Lại nói tiếp, trong kinh thành bình thường rất ít khi nhìn thấy Tam tiểu thư nha, không biết năm nay Tam tiểu thư có tham gia Bách hoa thịnh hội hay không?” Diệp Ly đang im lặng đọc, một vị phu nhân đột nhiên hỏi.

Không đợi Diệp Ly trả lời, Diệp lão phu nhân cười nói: “Hai năm qua thân thể Ly nhi cũng đã tốt hơn rất nhiều rồi, năm nay tất nhiên là phải tham gia chứ.” Dụng ý lúc trước của Vương thị là không cho

Diệp Ly tham gia thì Lão phu nhân tất nhiên là hiểu rõ, chỉ là bây giờ hôn sự của hai nha đầu này đều đã định, nếu lại không để cho Diệp Ly tham gia thì về tình về lễ cũng đều không thể nào chấp nhận được. Tuy bà xem trọng Diệp Oánh hơn một chút, nhưng mà Diệp lão phu nhân khôn khéo cũng không định khiến cho đứa cháu gái sắp trở thành Định Vương phi này lạnh lòng với Diệp gia.

Chương 13: Khẩu Chiến Hoa Viên

Edit: Tuyết Y

Beta: Tiểu Ly

Mặc dù Diệp Ly không thích tham gia náo nhiệt, nhưng cũng biết thiếu nữ khuê các khác với nữ tử xuất giá. Lúc còn là khuê nữ, nếu không muốn tham gia tụ hội của nhóm khuê tú thì người ngoài cùng lắm chỉ cảm thấy cô nương này là người hướng nội thích yên tĩnh, hoặc là thân thể thật sự không tốt. Nhưng mà sau khi lập gia đình, đặc biệt là nữ tử phải chấp chưởng việc bếp núc mà lại vẫn không chịu dung nhập vào trong đó, không qua lại với người khác thì người ta lại sẽ cảm thấy người này mắt cao hơn đầu, không biết đối nhân xử thế, thậm chí sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến nhà chồng mình. Chủ tử bây giờ của Định Quốc Vương phủ đúng là Định Vương Mặc Tu Nghiêu – người đã tàn tật kia, mặc dù trong phủ còn có mấy vị nữ quyến, nhưng mà sau khi nàng gả đi thì nhất định sẽ phải chấp chưởng Định Quốc Vương phủ. Bởi vậy, nghe thấy lời Diệp lão phu nhân nói, Diệp Ly cũng mỉm cười đồng ý, làm ra bộ dáng vô cùng chờ mong Bách hoa thịnh hội năm nay.

Tiễn đoàn người của Hiền Chiêu thái phi về, Diệp Ly lập tức cáo lui với Lão phu nhân rồi trở về Thanh Dật Hiên. Diệp lão phu nhân và Vương thị vẫn đang chìm đắm trong vinh quang vui mừng vì được Hiền Chiêu thái phi tự mình đến hạ sính lễ, cho nên cũng không quá để ý đến Diệp Ly. Diệp Ly rời khỏi Vinh Nhạc Đường, không để ý đi tới hành lang gấp khúc, lại vừa nhớ tới ánh mắt nhìn mình của Hiền Chiêu thái phi lúc sắp đi. Không biết như thế nào, nàng vẫn luôn có

cảm giác bên trong cái nhìn kia của thái phi rất có cảm giác ý vị thâm trường.

“Tiểu thư, người xem kìa.” Lúc đi ngang qua hoa viên, Diệp Ly đang nghĩ ngợi băn khoăn, Thanh Sương nhẹ giọng nhắc nhở bên tai nàng.

Ngẩng đầu nhìn lên, một đôi bích nhân đang đứng ven đường Hoa Viên trong lương đình, nam tử tuấn mỹ nghiêm túc, nữ tử tuyệt sắc yếu đuối, không phải là Mặc Cảnh Lê và Diệp Oánh thì là ai? Diệp Ly có chút khó hiểu, hai người kia không đi hẹn hò yêu đương (*), lại ngồi ở giao lộ hoa viên người ra người vào này làm gì? Nhìn thoáng qua có vẻ như là đang cố ý ở đây chờ nàng.

Diệp Ly dời bước đi lên: “Bái kiến Lê Vương điện hạ.”

Mặc Cảnh Lê nhìn thoáng qua mấy nha đầu đi theo phía sau nàng một cái, cười lạnh nói: “Ngươi ngược lại cũng biết khoe mẽ rồi.” Lúc trước Mặc Cảnh Lê cũng đã không xa không gần nhìn thấy Diệp Ly mấy lần, mỗi lần bên người Diệp Ly đều chỉ có một nha đầu đi theo, nhìn lên đã khiến người ta cảm thấy không phóng khoáng. Bây giờ vừa mới được tứ hôn, Diệp Ly này chẳng những dám can đảm khiến cho mình khó xử, lại còn dám bày vẽ phô trương. (Truyện được post độc quyền tại tamvunguyetlau.com) Không biết tại sao, Mặc Cảnh Lê lại có cảm giác cứ nhìn thấy Diệp Ly là có chút bực bội. Nhớ đến gần hai vạn lượng bạc rơi xuống trong tay Diệp Ly là lại khiến cho Mặc Cảnh Lê tức đến nghiến răng nghiến lợi. Không phải Lê Vương phủ của hắn không giao nổi khoản bạc này, mà là hành động của Diệp Ly nói rõ là nàng không quan tâm đến hắn cho nên nàng mới đòi tiền hắn một cách tự nhiên như vậy.

(*) hẹn hò yêu đương: nguyên văn “hoa tiền nguyệt hạ”

Diệp Ly che miệng cười, ánh mắt nhàn nhạt lưu chuyển trên người hai người: “Vương gia nói đùa rồi, đây cũng chỉ là quy củ cô nương gia nên có mà thôi. Ta biết rõ Tứ muội và Vương gia tình đầu ý hợp đương nhiên khó tránh khỏi. . . Chỉ là hai người rốt cuộc cũng vẫn chưa thành thân, Tứ muội ra vào vẫn phải để cho nha đầu đi theo mới tốt. . . Cho dù đi theo phía xa cũng tốt, tránh cho người khác lại nói này nói kia.”

“Tam tỷ, tại sao tỷ lại nói như thế. . .” Nghe xong lời Diệp Ly nói, đôi mắt ngập nước long lanh của Diệp Oánh lập tức đỏ lên, nước mắt óng ánh dâng lên trong khóe mắt, vô cùng uất ức mà nhìn Diệp Ly: “Muội và Vương gia trong sạch mà, cho dù là muội muội thật có lỗi với Tam tỷ, thế nhưng mà. . . đó cũng không phải ý của muội muội, Tam tỷ tại sao phải…”

Diệp Ly khẽ nâng tay lên, ung dung cắt đứt lời nói của nàng ta, có chút buồn cười hỏi: “Tứ muội đã hiểu lầm rồi, có ai nói muội và Vương gia không trong sạch sao? Muội cứ nói ra, cho dù tổ mẫu và phụ thân không làm chủ cho muội, Tam tỷ cũng sẽ làm chủ cho muội.”

Nói xong vẻ mặt dò xét nhìn lướt qua mọi người đang đứng sau lưng một cái, Thanh Sương che miệng cười nói: “Nô tỳ chưa nghe qua điều đó. Chỉ là nếu Tứ tiểu thư đã nói như vậy thì chắc là có rồi, không bằng trở về bẩm Lão phu nhân nghiêm khắc điều tra một lượt, chắc chắn có thể bắt được người đã vu oan cho Tứ tiểu thư và Lê Vương điện hạ rồi.”

Vẻ mặt Diệp Oánh thay đổi, ôm hận trừng Thanh Sương một cái rồi nghiêng mặt qua điềm đạm đáng yêu nhìn Mặc Cảnh Lê: “Vương gia…” Việc này nếu để cho tổ mẫu biết chắc chắn sẽ răn dạy mình, nếu như làm ầm ĩ khiến cho chuyện lớn lên thì chỉ sợ vốn không có tin đồn cũng sẽ biến thành có mất.

“Đủ rồi! Diệp Ly, ngươi làm gì cũng đều vô dụng, Bổn Vương sẽ không nhìn trúng ngươi đâu, ngươi hãy bỏ cái ý nghĩ đó đi.” Mặc Cảnh Lê lạnh giọng trách mắng, ánh mắt nhìn chòng chọc Diệp Ly dường như tràn đầy ruồng bỏ và chán ghét.

Diệp Ly kinh ngạc có chút thẫn thờ. Mặc Cảnh Lê đang nói cái gì vậy? Sẽ không phải cho rằng bộ dáng lúc này của mình là đang muốn lạt mềm buộc chặt chứ? Người này tự cảm thấy bản thân mình tốt đến như vậy sao?

Bị Diệp Ly dùng ánh mắt đánh giá nhìn kỹ như thế, Mặc Cảnh Lê có chút thẹn quá hoá giận lạnh giọng tức giận nói: “Ngươi nhìn đủ chưa, còn không biết xấu hổ!”

Trong lòng Diệp Ly cảm thấy bất đắc dĩ đến phải trợn mắt lên nhìn bầu trời, cố nhịn không nói ra câu: “Tới giờ uống thuốc của ngươi rồi”. Cúi người hành lễ với Mặc Cảnh Lê: “Đã đủ rồi, Vương gia và Tứ muội cứ từ từ trò chuyện. Ta cáo từ trước.” Cũng không đợi Mặc Cảnh Lê đồng ý, trực tiếp quay người đi về phía Thanh Dật Hiên của mình.

Ở phía sau, Mặc Cảnh Lê mang sắc mặt âm u, nhìn chằm chằm vào thân ảnh mảnh khảnh nghênh ngang rời đi kia, Diệp Oánh nhìn vào mắt thì trong lòng thấy căng thẳng, ôn nhu nói: “Vương gia, Tam tỷ luôn luôn là như vậy, ngài chớ so đo với tỷ ấy.”

Nhìn nữ nhân xinh đẹp mang vẻ mặt tràn đầy sự lo lắng và khẩn cầu trước mặt, sắc mặt Mặc Cảnh Lê mới hòa hoãn đi một chút, kéo Diệp Oánh hừ một tiếng nói khẽ: “Nàng yên tâm đi, nàng ta đã là tỷ tỷ của nàng thì bổn Vương cũng sẽ nể mặt nàng mà không so đo với nàng ta.”

Ánh mắt Diệp Oánh hơi lóe lên, xấu hổ cúi đầu: “Đa tạ Vương gia.”

Vừa mới bước vào Thanh Dật Hiên đã chợt nghe thấy mấy tiểu nha hoàn thô sử đang thầm thầm thì thì thán phục sự phong phú của sính lễ mà hôm nay Lê Vương phủ đưa tới, Tứ tiểu thư có thể gả cho Lê Vương làm chính phi thật sự là phúc khí tốt, v.v…. Đương nhiên cũng tránh không được thuận tiện nói một câu nữa là Tam tiểu thư bất hạnh gả cho Vương gia phế vật toàn kinh thành đều biết.

Thanh Sương tức giận đến sắc mặt trắng bệch lên, không đợi Diệp Ly mở miệng đã nghiêm nghị trách mắng: “Láo xược! Ai cho các ngươi cả gan dám nghị luận chủ tử? !” Mấy nha đầu đang quá mức tập trung tinh thần vào việc nói chuyện, thậm chí ngay cả việc từ lúc nào đã có sáu bảy người đứng sau lưng cũng không biết. Vừa nghe thấy giọng nói của Thanh Sương, xoay người lại thì đã lập tức bị dọa đến mức thân thể mềm nhũn quỵ xuống đất.

Diệp Ly mang vẻ mặt lạnh nhạt, đi qua bên cạnh người mấy nha đầu đang quỳ trên mặt đất, đang lúc bọn nha đầu vui mừng thở phào nhẹ nhõm trong lòng, cho rằng tránh được một kiếp, thì lại nghe thấy Diệp Ly nói: “Tất cả đi xuống lĩnh hai mươi bản tử.”

“Đừng mà. . . Tiểu thư thứ tội, đám nô tỳ không dám…”

Tuy rằng Thanh Dật Hiên này không được yêu thích trong phủ, nhưng mà điều đó thật ra đối với những nha đầu làm thô sử này cũng không có khác biệt gì quá lớn. Dù sao ở các viện khác, cho dù có chuyện gì tốt thì cũng sẽ không đến phiên nha đầu thô sử, mà Tam tiểu thư lại là chủ tử dễ hầu hạ nhất trong cả Diệp phủ. Bình thường nàng chưa bao giờ ra yêu cầu gì quá đáng làm khó người dưới, cũng sẽ không vì nổi giận mà phát hỏa trên người nha đầu, thậm chí trên cơ bản là chưa từng xử phạt người trong viện, cho nên nhóm mấy tiểu nha đầu này khó tránh khỏi cảm thấy Tam tiểu thư

mềm lòng và bản thân bọn họ cũng bắt đầu lơ là. Lại không nghĩ tới hôm nay các nàng mới chỉ nói vài câu tán gẫu đã bị phạt hai mươi bản tử.

“Đi xuống!” Chẳng những không nghe mấy lời cầu xin tha thứ kia, Diệp Ly còn chỉ để lại một câu nhàn nhạt rồi phẩy tay áo bỏ đi.

“Tiểu thư, làm gì tức giận với cái đám tiểu nhân kia chứ, vô duyên vô cớ chọc tức bản thân mình cũng rất không đáng.” Thanh Sương đi theo sau lưng Diệp Ly nhẹ giọng khuyên nhủ.

Diệp Ly quay đầu lại lườm nàng một cái, cười nói: “Muội cho rằng ta đang tức giận?”

“Tiểu thư. . . Vậy làm sao?” Mấy năm này nàng cũng rất ít khi thấy tiểu thư xử phạt nha đầu mà.

Diệp Ly cười lạnh một tiếng nói: “Ta phạt các nàng không phải là vì các nàng khua môi múa mép, mà là vì các nàng phản chủ.”

“Ơ?”

“Nếu muội là nha đầu, nói huyên thuyên về chủ tử thì sẽ đứng ở ngay chỗ cửa viện hay sao?”

Thanh Sương lúc này mới chợt hiểu ra, có chút khó hiểu hỏi: “Vậy rốt cuộc là ai xúi dục các nàng ạ? Sẽ không phải là phu nhân chứ, làm như thế thì bà ta có lợi gì? Ngoại trừ việc chỉ có thể chọc tiểu thư tức giận một trận.” Nhưng tiểu thư lại không nhất định sẽ tức giận nữa.

Đôi mi thanh tú của Diệp Ly hơi nhíu lại, lắc đầu nói với Thanh Sương: “Đến mai muội tự mình đi đến phủ Ngự Sử một chuyến, thay ta đưa một bức thư cho nhị cữu cữu (cậu hai). Bên ngoài thì cứ nói

ta có vài chuyện không rõ nên muốn thỉnh giáo nhị cữu mẫu (mợ hai), mời bà ấy có rảnh thì đến đây một chuyến. Đúng rồi, nói với cữu mẫu đừng nóng nảy."

Chương 14: Nhị Cữu Cữu Bao Che Khuyết Điểm

Editor: Tuyết Y

Beta: Tiểu Ly

Thư phòng Ngự Sử phủ.

Một mùi thư hương nhàn nhạt tràn ngập trong thư phòng thanh nhã mang phong cách cổ xưa. Trên vẻ mặt của đương triều Ngự Sử đại nhân đang ngồi đằng sau thư án xưa nay vẫn luôn nho nhã thanh dật có chút tối tăm phiền muộn hiếm có, nhìn chằm chằm vào một bức thư trên thư án mà trầm tư.

“Thanh Phong, con nói xem Hiền Chiêu thái phi đây là có ý gì?” Sau nửa ngày, Ngự Sử đại nhân mới ngẩng đầu hỏi.

Cách án thư không xa, một thanh niên tuấn tú phiêu dật khoanh tay nghiêm nghị đứng nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát rồi mới nói: “Nhi tử ngu dốt, có phải là vì thể diện của Định Quốc Vương phủ, cho nên mới… “

Từ Ngự sử lắc đầu nói: “Phụ thân thấy, hành động lần này của hoàng gia chính là tát vào mặt Định Quốc Vương phủ, tát một tát rồi cho một quả táo ngọt? Dùng phương pháp này với thần tử bình thường thì có lẽ còn có tác dụng, nhưng đối với Định Quốc Vương phủ thì lại không có tác dụng gì cả.”

Từ Thanh Phong hơi nhíu mày kiếm, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ nói:

“Hoàng gia đối xử với Định Quốc Vương phủ như thế nào, cũng không nên hy sinh biểu muội làm bè chứ.” Mấy đời của Từ gia đều nam nhiều nữ ít, một đời trước còn có một mình mẫu thân của Diệp Ly là nữ nhi, đến thế hệ này của Thanh Phong, hai nhánh trực hệ Từ gia vậy mà toàn là nhi tử. Từ Thanh Phong trước giờ vẫn luôn sinh sống ở kinh thành cũng vô cùng bảo vệ Diệp Ly – vị biểu muội thường xuyên gặp mặt lúc còn nhỏ.

Từ Ngự Sử than nhẹ một tiếng nói: “Ở trong mắt người của hoàng thất thì trừ bản thân bọn họ ra còn có ai là không thể hy sinh đây? Huống hồ, từ sau khi cô cô của con qua đời thì Ly Nhi lại vẫn không lộ diện trong kinh thành, thanh danh đã sớm bị ác phụ Diệp gia kia chà đạp đến mức tồi tệ nhất rồi. Vì thế Lê Vương tất nhiên là không muốn lấy Ly Nhi rồi.”

Từ Thanh Phong hừ lạnh một tiếng nói: “Nhi tử thấy biểu muội không lấy cái tên Lê Vương kia là đúng. Kẻ mà còn chưa thành thân đã đến lấy không đồ đạc trong cửa hàng của vị hôn thê, đây cũng là điệu bộ của hoàng thất sao? Nếu biểu muội thực sự phải gả cho hắn thì chỉ sợ chút đồ cưới mà chúng ta và cô cô để lại cũng bị hắn dùng hết mất rồi.” Nhớ tới chuyện Thanh Sương đề cập đến lúc tới đây, tức giận trong đáy lòng Từ Thanh Phong lại không có chỗ xả, vì thế mà thái độ với Mặc Cảnh Lê kia lại càng trở nên tồi tệ.

Từ Ngự Sử đưa tay vuốt bộ râu đẹp dưới cằm, gật đầu nói: “Lê Vương kia quả thực không xứng với Ly Nhi. Ly Nhi xưa nay là đứa có chủ kiến, có lẽ con bé cũng không nhìn trúng Lê Vương, bằng không nó cũng sẽ không để mặc cho đôi mẫu tử của Diệp gia kia hành động như vậy.”

Nhớ tới năm đó lúc tiểu muội từ trần, bản thân mình vốn định đón đứa cháu gái ngoại đang bị bệnh nặng này trở về Từ gia giáo dưỡng, lại bị cái lão thái bà kia của Diệp gia ngăn cản không cho phép. Ly

Nhi lại kéo dài bệnh tật, đưa bà vú và nhũ mẫu của mình trở về Vân Châu, một mình một người tứ cố vô thân sống trong Diệp phủ. Tuy rằng Diệp Vương thị kia mấy lần muốn gây bất lợi với nàng, nhưng mà con bé lại đều khéo léo tránh khỏi được. Bây giờ xem ra, cháu gái ngoại không chỉ có sự thông tuệ của tiểu muội mà lại còn kiên cường và nhạy cảm hơn cả tiểu muội, điều này cũng khiến cho Từ Ngự Sử cảm thấy vài phần phần kiêu ngạo trong lòng.

“Thế nhưng mà Định Vương…” Lê Vương không khiến cho người ta vừa ý, nhưng ít nhất vẫn là một người tứ chi khỏe mạnh, bây giờ Hoàng Đế chỉ hôn như thế này, không chỉ là bôi nhọ Định Quốc Vương phủ, mà còn là chà đạp huyết mạch của Từ thị.

“Hừ! So với Lê Vương, ta lại càng tin tưởng giáo dưỡng của Định Quốc Vương phủ hơn. Định Vương tốt xấu gì cũng là do lão Định Quốc Vương gia một tay nuôi lớn.” Lúc đang nói chuyện, Từ Ngự Sử châm ngọn nến đặt trên bàn lên, đốt lá thư kia thành tro bụi rồi mới nói với nhi tử: “Những ngày này bảo con nghe ngóng chuyện của Định Quốc Vương phủ như thế nào rồi? Mấy ngày nữa lúc nương con đến Diệp gia thì bảo bà ấy nói cho Ly Nhi biết.”

Từ Thanh Phong có chút bất đắc dĩ nói: “Những chuyện khác của Định Quốc Vương phủ thì cũng dễ nói, chỉ là Định Vương kia rất ít qua lại với người khác. Mấy năm này người đến bái kiến hắn ngay cả một bàn tay cũng có thể đếm hết được, cho nên cũng không dò xét ra được tin tức hữu dụng nào cả. Chỉ có một điều, có người nói Định Vương kia là kẻ khắc vợ, trước đây có mấy vị hôn thê đều đã bị hắn khắc chết cả rồi, còn có một người về nhà chồng đã bị hắn hù chết vào đêm đó.”

“Nói bậy!” Từ Ngự Sử quát lên. Ông thân là Ngự Sử, học trò của lão gia tử Từ gia ở khắp thiên hạ, những chuyện biết được đương nhiên là nhiều hơn người bình thường một chút. Ví dụ như người đầu tiên

đảm nhiệm vị hôn thê của Định Vương đúng là gặp chuyện không may trước lúc Tiên Đế định ra, nhưng lại không phải là bệnh chết giống như lời của người ngoài nói, mà là tiến cung trở thành Quý Phi được sủng ái hiện nay. (Truyện được post độc quyền tại www.tamvunguyetlau.com) Lại ví dụ như người thứ hai đảm nhiệm vị hôn thê, là do đương kim Thái Hậu chỉ định, nguyên bản vốn là một con ma ốm bệnh hoạn liên tục, sống không quá cập kê cũng không phải là chuyện lạ. Chỉ riêng người về nhà chồng mới chết kia, theo như Từ Ngự Sử thấy thì khả năng bị dọa chết cũng vô cùng nhỏ bé, năm đó lúc Định Vương bị thương trở về triều, ông cũng có đứng ở xa xa nhìn thấy một cái, tuy rằng vết thương trên mặt kia có chút dữ tợn, nhưng cũng không đến mức có thể hù chết người.

“Mà thôi, con đi gặp nương con đi. Lát nữa ta muốn tự mình đi thăm hỏi Định Vương, còn bây giờ ta phải viết sổ con.”

“Viết sổ con? Cha muốn giám quan (*) ai?” Từ Thanh Phong ngạc nhiên nói.

(*) giám quan: vạch tội

Trên gương mặt gầy gò của Từ Ngự Sử hiện ra một nụ cười lạnh, ông nói: “Vạch tội Diệp Thượng thư không biết cách dạy dỗ nữ nhi, dung túng thứ nữ vụng trộm qua lại với Lê Vương trước lúc hắn chưa giải trừ hôn ước.”

Văn bản hoàng triều Đại Sở quy định rõ ràng, ngôn quan không thể định tội. Chỉ cần ngữ điệu vạch tội của Ngự Sử không phải là hư cấu vu oan, thì cho dù có nói gì Hoàng Đế cũng đều không thể giáng tội. Chuyện của Lê Vương và Tứ tiểu thư Diệp gia, quý tộc toàn kinh thành này nào có ai không biết? Chỉ là mọi người Diệp gia đã mặc kệ, người khác đương nhiên cũng giả vờ như không biết. Bây giờ có người quang minh chính đại dâng lên sổ con, những Ngự Sử nhàn

rỗi không có chuyện gì làm, trí thức thanh lưu có chút chướng mắt chuyện đó tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Mặt ngoài chính là vạch tội Diệp Thượng thư, nhưng trên thực tế, mũi nhọn cuối cùng mà sự việc hướng đến lại chính là Diệp Oánh và Lê Vương. Chỉ sợ cuối cùng ngay cả chuyện Lê Vương không duyên cớ lấy tài vật của vị hôn thê trước đây cũng không giấu diếm nổi.

“Như vậy có thể gây thù hằn cho Ly Nhi hay không ạ?” Từ Thanh Phong nhíu mày, có chút lo lắng nói.

Từ Ngự Sử cười nhạt nói: “Nếu không như thế thì con thấy bộ dạng của Lê Vương là lòng mang áy náy với Ly Nhi sao? Ít nhất Từ gia chúng ta cũng phải tỏ rõ lập trường cho Lê Vương và Hoàng Thượng thấy.” Từ gia rõ ràng là bãi minh xa mã (*) muốn che chở cho cháu gái ngoại rồi: “Nếu như nhất thời chúng ta không nghĩ ra Hiền Chiêu thái phi đang có ý gì, vậy trước hết cứ tìm một ít chuyện cho Lê Vương phủ làm đi, để tránh cho bọn hắn nhàn rỗi lại muốn tính kế biểu muội con.”

(*) bãi minh xa mã: ngang nhiên tuyên bố

Trong lòng Từ Ngự sử thế nào cũng không hiểu được tại sao Lê Vương lại vứt bỏ cháu gái ngoại nhà mình để lấy Tứ tiểu thư Diệp gia kia. Ngoại trừ dung mạo bên ngoài, nói về thân phận thì một người là đích trưởng nữ một người là vợ kế sinh ra. Bàn về tài trí đức hạnh, với cái bộ dáng chỉ biết dùng sắc quyến rũ người đó của Diệp Oánh thì nếu là ở Từ gia đã sớm bị phạt đi quỳ ở từ đường rồi. Cho dù là luận về đồ cưới, chỉ sợ Diệp gia có dốc hết tài lực lo liệu thì cũng chưa chắc đã phong phú bằng đồ cưới mà Từ gia cho Ly Nhi. Sự khác biệt giữa nhà giàu vừa mới phất lên và đại tộc trăm năm cũng không phải chỉ một chút thôi đâu.

Nghe xong lời phụ thân nói, Từ Thanh Phong không khỏi vui vẻ, cười

nói: “Vẫn là phụ thân suy nghĩ chu đáo, hài nhi cáo lui.”

Thấy nhi tử đóng cửa rời đi, Từ Ngự Sử khẽ thở dài một cái rồi nhấc bút lên viết sổ con. Nhi tử dưới gối mình, trưởng tử Thanh Duệ theo lão phụ thân trở về Vân Châu, kính hiếu học tập trước mặt phụ thân. Thứ tử Thanh Phong từ nhỏ đã ở cạnh mình, mặc dù mình và thê tử đều xuất thân là môn đệ thư hương, nhưng Thanh Phong từ nhỏ đã rất có thiên phú về võ học, còn tài văn chương lại chỉ thường thường.

Nhớ tới những lời khuyên nhủ của Diệp Ly vào năm trước tới chúc Tết lại không khỏi cười khổ: chẳng lẽ Từ thị trăm năm thư hương thật sự đã sinh ra một võ tướng? Ngừng bút suy nghĩ một lúc lâu, Từ Ngự Sử cuối cùng cũng đặt bút xuống, đứng dậy đi qua giá sách một bên, thuần thục rút ra một quyển sách từ tầng thứ ba, ông cúi đầu nhìn nét bút cứng cáp bên trên quyển sách ——《Thái tổ binh điển》, cao giọng gọi: “Người đâu.”

Rất nhanh, gã sai vặt chờ bên ngoài đã đẩy cửa đi vào cung kính kêu: “Lão gia.”

“Đưa quyển sách này qua cho Nhị công tử, nói cho nó biết trong năm nay phải xem xong cho ta. Ngoài ra mỗi tháng mang một quyển sách tâm đắc tới đây.”

Gã sai vặt nhận sách, cũng không hỏi nhiều, cung kính lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau. xa xa đã truyền đến tiếng cười cợi mở của Từ Thanh Phong, tất nhiên là hắn vẫn chưa đi xa đã bị gã sai vặt đuổi theo: “Hài nhi tạ ơn phụ thân, hài nhi lĩnh mệnh!”

“Hỗn tiểu tử, không ra thể thống gì cả!” Từ Ngự Sử thấp giọng mắng nhưng trên khuôn mặt vẫn không khỏi lộ ra một nụ cười thoải mái.

Chương 15: Khẩu Chiến Kim Điện Thần Thương

Editor: Tuyết Y

Beta: Tiểu Ly

Ngày hôm đó tảo triều, Từ Ngự Sử quả nhiên dâng một quyển sổ con lên trước mặt Hoàng Đế trong buổi tảo triều, vạch tội Hộ bộ thượng thư Diệp Văn Hoa không biết cách dạy dỗ nữ nhi. Từ Ngự Sử quả thật không hổ là người xuất thân từ thư hương thế gia đệ nhất của Đại Sở, chỉ là một quyển sổ con vạch tội mà ông cũng ghi rất hùng hồn, nói có sách, mách có chứng, thuật lại tứ nữ nhi của Diệp gia lúc Lê Vương chưa giải trừ hôn ước với Diệp Tam tiểu thư lại ngang nhiên khi đi hai người khi về một đôi như thế nào, không hề có phong phạm danh môn khuê tú như thế nào. Đương nhiên… tất cả những việc này đều là do Diệp Văn Hoa đại nhân thân là Hộ bộ thượng thư mà lại không biết cách dạy nữ nhi. Cái gì? Ngươi nói Diệp Tam tiểu thư cũng là nữ nhi của Diệp Thượng thư? Diệp Tam tiểu thư là cháu ngoại gái của Thanh Vân tiên sinh, huyết thống của Từ gia mà còn cần phải hoài nghi về giáo dưỡng sao?

Từ gia thân là nhà ngoại của Diệp Văn Hoa lại không chút do dự nhắm ngay hỏa lực vào Diệp gia, điều này thật sự khiến cho người ta vô cùng bất ngờ, lập tức đánh cho Diệp Thượng thư mấy ngày gần đây đang xuân phong đắc ý đến hoa mắt váng đầu. Tuy rằng bây giờ đã là chính nhị phẩm Hộ bộ thượng thư, nhưng Diệp Văn Hoa vẫn vô cùng kính sợ vị nhạc phụ đại nhân trước đây của mình. Một gương mặt cũng có thể coi là anh tuấn căng lên đến đỏ bừng nhưng nửa câu để giải thích cho bản thân mình cũng không nói ra nổi. Tuy rằng

mấy người của Vương gia có lòng đi ra giúp đỡ, nhưng đáng tiếc phẩm cấp của bọn hắn thật sự không có chút trọng lượng nào, huống hồ một đám Ngự Sử trên đài kia không ai không phải là văn nhân Thanh Lưu, không ai không kiêu ngạo cứng cỏi, càng đáng nói là đại đa số bọn họ đều xuất thân từ thư viện Ly Sơn, bản lĩnh mồm mép kia cũng không phải là chỉ để nhìn. Mà chuyện vạch tội lần này tuy rằng không phải là người trong cuộc nhưng hiển nhiên là có liên quan đến Lê Vương điện hạ Mặc Cảnh Lê lúc này đang mang một khuôn mặt u ám, hơi lạnh không cần kìm chế, cứ thế mà phóng ra ngoài. Đáng tiếc là tuy rằng quan bào trên người Từ Ngự Sử hơi mỏng manh một chút, nhưng mà trong thời tiết gần tháng tư này. . . ông thật sự không lạnh.

Trên kim điện, Hoàng Đế Đại Sở – Mặc Cảnh Kỳ ngồi trên long ỷ cao cao giống như đang suy nghĩ điều gì đó, chăm chú nhìn vẻ mặt khác nhau của các thần tử ở bên dưới. Thân là Đế Vương, hắn cũng không ngại các thần tử của mình thỉnh thoảng tranh đấu một chút, nếu như tất cả bọn họ đều đoàn kết thì hắn mới lo lắng đấy. Nhưng mà, hắn thật sự không ngờ Từ gia lại có thể vì một Diệp Ly nho nhỏ mà không chút do dự đi gây khó dễ cho Diệp Văn Hoa. Mặc dù sức ảnh hưởng của Từ gia hiện nay ở triều đình đã vô cùng yếu ớt, nhưng mà ở trong mắt văn nhân thiên hạ thì Từ thị nhất tộc vẫn là đối tượng mà bọn hắn tôn kính và sùng bái như trước. Xem ra. . . trong khoảng thời gian này Diệp Thượng thư cũng không dễ sống rồi. Nhưng như thế cũng tốt, phong quang (*) quá nhiều sẽ khiến cho người ta muốn một vài thứ không nên muốn, cũng nên có người bắt chẹt một phen rồi.

(*) phong quang: nở mày nở mặt

“Diệp Thượng thư, những gì Từ Ngự Sử dâng tấu là sự thật sao?” Mặc Cảnh Kỳ mỉm cười nhìn về phía Diệp Văn Hoa hỏi. Nụ cười ấm áp kia của Quân Vương lại khiến cho Diệp Văn Hoa bỗng dưng sinh

ra vài phần lãnh ý.

“Hoàng Thượng. . . Vi thần, vi thần oan uổng mà…”

“Ý của Diệp đại nhân là Từ đại nhân vu hãm đồng liêu sao? Nhưng mà theo hạ quan biết từ Trùng Dương (9/9) năm ngoái đã có người chứng kiến lệnh ái và Lê Vương điện hạ khi đi hai người khi về một đôi đấy. Lúc ấy. . . Lê Vương điện hạ và Diệp Tam tiểu thư vẫn chưa giải trừ hôn ước mà?” Một tên Ngự Sử khác đứng ra, liếc xéo Diệp Văn Hoa nói. Những quan viên Ngự Sử trên đài này mặc dù đều không có thực quyền, nhưng đều là người có thực học. Hơn nữa phần lớn đều khinh thường thông đồng làm bậy cùng người khác, đương nhiên cũng không sợ đắc tội người rồi. Ngôn quan không thể định tội, chỉ cần không phải nói hươu nói vượn thì ngay cả Hoàng Đế cũng không thể trách tội, người khác còn có thể làm sao đây?

“Đúng vậy, vi thần dường như cũng nghe phu nhân nhắc qua việc này. Nghe nói trong hội đèn lồng nguyên tiêu năm nay Diệp Tứ tiểu thư cũng cùng. . . dắt tay nhau đi dạo chơi đấy ạ.” Đối thủ cũ của Diệp Thượng thư, phụ thân của Liễu Quý Phi – Lại bộ Thượng thư đương nhiên cũng không chịu thua kém ai mà bỏ đá xuống giếng. Không chỉ nữ nhi hai nhà Liễu Diệp ở trong cung tranh đấu đến nỗi ngươi chết ta sống, mà đến hai nhà cũng tranh đấu gay gắt không ngừng trên triều đình. Đáng tiếc Diệp gia căn cơ nông cạn, cho dù bây giờ đã trèo lên được cái cây to như Lê Vương này, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không mảy may lay chuyển được thế gia đại tộc như Liễu gia. (Xem chương mới nhanh nhất tại www.tamvunguyetlau.com) Huống hồ, Diệp Văn Hoa hiện tại còn rơi vào cảnh hậu viện nhà mình cháy lại bị nhà bên ngoại của mình vạch tội, không thừa cơ giẫm hắn một cước thì bản thân Liễu Thượng thư cũng cảm thấy đáng tiếc. Tuy rằng Lê Vương là đệ đệ ruột của Hoàng Đế, lại có Thái Hậu làm chỗ dựa, nhưng mà Liễu gia hắn cũng không phải ăn chay đâu. Hai cháu ngoại trai và một cháu ngoại gái

của hắn cũng là hoàng tử công chúa của Hoàng Đế đấy.

“Cảnh Lê, đệ nói thế nào?” Mặc Cảnh Kỳ đảo mắt nhìn qua mọi người trong điện, đặt ánh mắt ở trên người Mặc Cảnh Lê đang mang khuôn mặt u ám rồi mỉm cười hỏi.

Trong điện yên lặng một lát, mới nghe được giọng nói lạnh lùng của Mặc Cảnh Lê: “Thần đệ không có lời nào để nói.”

Một ít lão thần tử bảo thủ hừ lạnh trong lòng một tiếng, đánh giá vị Vương gia này thấp đi một chút. Quả thật là không còn lời nào để nói, loại chuyện này vốn chính là dân không báo thì quan không xét, nhưng một khi đã bị lật ra thì cho dù trừng phạt thế nào cũng đều không đủ. Ai bảo Mặc Cảnh Lê và Diệp Oánh lúc trước quá kiêu ngạo cho rằng không ai dám nhiều lời cái gì, ngang nhiên khi đi hai người khi về một đôi. Không chỉ là quan viên trong triều, cho dù là dân chúng bình thường cũng có không ít người biết đến. Bây giờ bị Từ gia lục ra thì càng nói dối sẽ càng khó xử.

Đám thần tử có quan hệ với Lê Vương đương nhiên không thể nhìn chủ tử của mình nuốt xuống sự thiệt thòi này, vội vàng ra khỏi hàng khởi tấu: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Diệp Tam tiểu thư kia không tài không đức không mạo nguyên bản đã không xứng với Lê Vương điện hạ. Huống hồ bây giờ Lê Vương điện hạ và Diệp Tứ tiểu thư là do nương nương tự mình chỉ hôn đấy.”

Từ Ngự Sử cười lạnh một tiếng nói: “Lê Vương đã nghi ngờ tài mạo và đức hạnh của Diệp Tam tiểu thư, thì quang minh chính đại từ hôn rồi lại kiếm lương duyên là được, cớ sao lại phải đi làm cái chuyện lén lút như thế? Theo hạ quan biết, ngày đó Diệp Tam tiểu thư bị từ hôn cũng chưa từng có biểu hiện dữ dội, lại cũng không liều chết quấn lấy rồi không chịu thoái hôn. Chỉ mỗi như vậy thì đức hạnh của Diệp Tam tiểu thư đã có thể biết được rồi. Huống hồ. . . hôn ước của

Lê Vương điện hạ và Diệp Tam tiểu thư lúc trước chính là do. . . Tiên hoàng ban hôn!" Thái Hậu ban hôn và Tiên hoàng ban hôn thì ai so với ai có trọng lượng hơn? Vả lại, nghiêm trọng một chút thì Thái Hậu ban hôn hoàn toàn trái ngược với tiên hoàng là đã có thể nghi ngờ đức hạnh của Thái Hậu rồi.

"…"

Thần tử trung tâm hộ chủ mặt mày xanh mét tháo chạy. Những người còn lại vừa xem náo nhiệt lại vừa cảm thấy đồng tình trong lòng với cái người không biết sống chết mưu đồ đi lên đọ sức mồm mép với Từ Ngự Sử. Người có chút kiến thức thì ai mà không biết năm đó Nhị công tử Từ gia mới chỉ 16 tuổi đã khẩu chiến Lục Đại tài tử Nam Chiếu Quốc một trận thành danh. Những năm này ông đã ít xuất hiện đi rất nhiều nhưng không có nghĩa là mồm mép người ta đột nhiên trở nên kém cỏi đâu.

"Được rồi, Diệp Thượng thư còn có lời gì muốn tự biện bạch?" Mặc Cảnh Kỳ ngăn những người còn rục rịch muốn nói chuyện ở dưới điện lại.

Diệp Văn Hoa đã lăn lộn ở chốn quan trường nhiều năm, từ một Cử Tử bình thường đến quan lớn nhị phẩm cũng không phải là thùng rỗng kêu to, trong lòng biết rõ Từ Ngự Sử đến đã có chuẩn bị, hơn nữa quả thật mình cũng không cách nào giải thích được, dứt khoát trực tiếp nhận tội: "Nhiều năm qua vi thần vẫn luôn lơ là sự vụ trong phủ, quản giáo tiểu nữ không nghiêm, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội."

Nam nhân vốn không nên nhúng tay vào chuyện nội phủ, cho nên việc lơ là sự vụ trong phủ hoàn toàn có thể lý giải được. Hoàng Đế tất nhiên cũng không có ý định chỉ vì một chút chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi ấy mà đụng vào thần tử đắc dụng nhất của mình và đệ đệ mình

nuông chiều nhất. Bởi vì hắn hết sức hài lòng với sự thức thời của Diệp Văn Hoa, nếu như ông ta còn tiếp tục nói dối thì nói không chừng hắn cũng sẽ bị bức bách đến phải trừng phạt họ nặng hơn một chút: “Đã như vậy, Diệp Thượng thư phạt bổng lộc một năm, còn Lê Vương phạt bổng lộc nửa năm. Mặt khác, Diệp Tam tiểu thư tú mẫn hiền thục, ban thưởng vàng ròng trăm lượng, hai thanh Ngọc Như Ý, xem như trẫm thêm đồ cưới cho cháu ngoại gái của Thanh Vân tiên sinh.”

“Đa tạ ân điển của Hoàng Thượng.” Sắc mặt Diệp Thượng thư tái nhợt.

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Vẻ mặt Từ Ngự Sử lạnh nhạt.

“Đa tạ hoàng huynh.” Lê Vương điện hạ lại càng thêm âm u.

Chương 16: Va Chạm Trưởng Tỷ, Phải Ăn Đòn!

Editor: Tuyết Y

Beta: Tiểu Ly

Chuyện vạch tội dường như lấy việc xử phạt không mặn không nhạt của Hoàng Đế mà chấm dứt rồi, thế nhưng ảnh hưởng tiếp sau đó lại vẫn xa xa không chấm dứt. Sau khi Diệp Thượng thư hạ triều còn chưa về đến nhà, thì chuyện trong lúc tảo triều cũng đã lấy tốc độ như gió lan truyền đến toàn bộ thế gia trong kinh thành. Lại càng không biết từ đâu truyền tới chuyện Diệp Thượng thư bán nữ cầu vinh, thấy Lê Vương không thích tam nữ nhi không xuất sắc nhà mình, lại lập tức sai sử tứ nữ nhi Diệp Oánh có danh kinh thành đệ nhất mỹ nhân đi quyến rũ Lê Vương điện hạ. Một người nói thì chính là lời đồn, thế nhưng mà một trăm người nói thì dường như đúng là sự thật rồi. Cho dù đi đến chỗ nào, Diệp Thượng thư dường như cũng cảm thấy ánh mắt người khác nhìn hắn không giống thường ngày. Cuối cùng chỉ có thể nhịn lại buồn bực vội vàng xử lý xong chính vụ rồi trở về phủ.

Lúc Thanh Sương mang vẻ mặt nhìn có chút hả hê kể cho Diệp Ly nghe lời đồn đãi bên ngoài, thì Diệp Ly chỉ cười nhạt một tiếng rồi cũng không quan tâm nữa. Chỉ là trong lòng có chút lo lắng không biết hành động lần này có mang đến phiền toái gì cho cữu cữu hay không. Chỉ là nhị cữu cữu cũng không phải là mãng phu không biết đúng mực, nếu người đã làm như vậy thì tất nhiên có đạo lý và cách nghĩ của người. Nhưng mà Diệp Ly cũng có chút ngoài ý muốn vì phụ thân cũng không lấy chuyện lần này để mà giận chó đánh mèo

mình, vì suy cho cùng sau khi Diệp Thượng giận dữ trở về phủ thì đến ngay cả Vương thị và Diệp Oánh đã là những người đầu tiên phải đứng mũi chịu sào. Mà có lẽ ông ta cũng không phải không có ý định giận chó đánh mèo nàng, dẫu sao ngày hôm qua ông ta cũng đã xông vào Thanh Dật Hiên, nhưng chỉ không biết vì sao ông ta vừa mới đi vào phòng, sau đó chưa nói cái gì đã xoay người đi ra ngoài.

Hay là đột nhiên nổi lên sự áy náy hiếm có? Diệp Ly không hề để ý nhìn lướt qua cách bài trí mộc mạc trong phòng mình, nàng thờ ơ suy đoán.

Nhàn nhã ngồi ở phía trước cửa sổ cúi đầu thêu thùa, một đóa hoa Diên Vĩ màu tím dần dần thành hình dưới bàn tay nàng. Thêu thùa là một việc cần phải có tính nhẫn nại, mà Diệp Ly kiếp trước đã từng là tay đánh lén không thiếu nhất chính là tính nhẫn nại. Mà ở kiếp này từ lúc sáu tuổi, mẫu thân đã bắt đầu tự dạy nàng thêu thùa, những năm này nàng cũng dần dần yêu mến môn nghệ thuật này. Bởi vì đã có được trí nhớ của kiếp trước, Diệp Ly đương nhiên có được sự từng trải và kiến thức càng nhiều hơn so với người ở thời đại này, đồ vật dưới tay nàng lúc nào cũng có nhiều thần vận (say mê hấp dẫn) và linh khí đặc thù hơn một chút so với người khác.

Trong sân mơ hồ truyền đến một trận huyên náo, Diệp Ly nhíu nhíu mày ngẩng đầu lên: “Thanh Hà, bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm tiểu thư, là Dung thiếu gia trở về. Đang ồn ào đòi gặp tiểu thư ở bên ngoài viện.” Thanh Hà cung kính trả lời.

Diệp Ly cười nhạt một tiếng, tiện tay cắm kim thêu trên vải tơ rồi đứng dậy: “Đi nhìn một chút thôi.” Nam đinh duy nhất toàn bộ Diệp phủ – Diệp Dung, năm nay vừa mới mười ba tuổi, học tập ở thư viện nổi danh kinh thành. Diệp Dung bị Vương thị ảnh hưởng, từ nhỏ đã không thích người trưởng tỷ là Diệp Ly này. Sau khi Từ thị qua đời,

hắn với tư cách là nam hài duy nhất trong phủ lại là trưởng tử cho nên cư xử với Diệp Ly lại càng là trực tiếp dùng lỗ mũi nhìn người. Một năm có thể gặp mặt mấy lần cũng đã không tệ rồi, đâu ra tình huống hắn tự mình chạy tới muốn gặp Diệp Ly chứ. Không cần phải nói thì ai cũng biết đương nhiên là vì chuyện hôm qua Vương thị và Diệp Oánh bị phụ thân mắng, cho nên ngày hôm qua vừa mới từ học đường trở về, hôm nay đã không thể chờ đợi được mà đến để bênh vực mẫu thân và tỷ tỷ rồi.

Còn chưa đi ra ngoài đã nghe thấy giọng nói tranh chấp của Thanh Sương và Diệp Dung truyền đến: “Láo xược! Ngươi chỉ là một đứa nha đầu đê tiện mà cũng dám ngăn đón gia! Coi chừng gia bán ngươi vào trong câu lan (*) đấy!” Diệp Dung hung dữ trợn mắt nhìn nha đầu mặc áo xanh đang đứng trước mắt.

(*) câu lan:nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc

Người khác có lẽ sẽ cố kỵ đại thiếu gia duy nhất trong phủ này, thế nhưng Thanh Sương cũng không khách khí như vậy. Đôi mắt xinh đẹp trừng lên lườm một cái, ngẩng đầu cười lạnh nói với Diệp Dung: “Cho dù ta có đê tiện cũng là nha đầu của tiểu thư, muốn đánh muốn bán cũng không tới phiên Dung thiếu gia ngươi đến làm chủ. Tự tiện xông vào viện của trưởng tỷ, cái này là lễ nghi Dung thiếu gia học được trong học đường? Thật sự là dạy thật tốt, mà cũng học thật giỏi!”

“Tiện nha đầu! Đánh nó cho ta!” Diệp Dung hổn hển chỉ huy gã sai vặt sau lưng giáo huấn Thanh Sương.

“Dung Nhi, đệ đang làm gì đó?” Diệp Ly đi ra ngoài sân nhàn nhạt nhìn thiếu niên đang giương cung bạt kiếm trước mắt, ánh mắt rơi vào gã sai vặt đang bắt lấy tay Thanh Sương: “Còn không buông tay?” Hai gã sai vặt giữ Thanh Sương giống như là bị lửa thiêu, vội

vàng rút tay trở về trốn ra sau lưng Diệp Dung. Thấy người bên cạnh mình vô dụng như thế, Diệp Dung cảm thấy rất mất mặt, bất mãn hừ một tiếng nói với Diệp Ly: “Tam tỷ, nha đầu kia của ngươi cực kỳ vô lễ, ta giúp ngươi giáo huấn một chút.”

Diệp Ly lạnh mắt nhìn hắn: “Người bên cạnh ta tự ta sẽ dạy dỗ, nếu đệ có thời gian rảnh thì không bằng học lại quy củ mấy lần cho kỹ đi.” Nhìn cái bộ dáng này của Diệp Dung, Diệp Ly đã biết rõ vì sao phụ thân lại vừa yêu vừa hận nhi tử này rồi. Chỉ có duy nhất một nhi tử độc đinh, thế mà lại còn là một đứa không có đầu óc. Vậy mà Vương thị lại còn có ý nghĩ hão huyền đến mức cho rằng nhi tử này của mình còn có thể so với vị Nhị công tử của Liễu gia kia.

Liễu nhị công tử chỉ mới mười sáu tuổi đã là thiếu niên tài tử danh chấn kinh thành, năm nay lại một thân một mình đến xin học ở thư viện Ly Sơn, cho dù là Liễu gia hay là thầy dạy, bạn học của hắn đều ký thác kỳ vọng nơi hắn, nghiễm nhiên chính là nhân tài cho ngôi vị trạng nguyên tương lai. Mà vị đệ đệ khác mẫu này của mình, trong kinh thành hiển nhiên chỉ xếp vào loại quần áo là lượt không tốt mà thôi. Diệp Dung từ nhỏ đã được Diệp lão phu nhân và Vương thị nâng trong lòng bàn tay mà lớn lên, trong nhà này Nhị tỷ lúc trước và Tứ tỷ bây giờ cũng không dám nói chuyện với hắn như vậy. Diệp Dung lập tức giống như con mèo bị đốt mất cọng lông, không ngừng mà nhảy dựng lên, giận dữ chỉ vào Diệp Ly nói: “Ngươi thật to gan, lại dám nói với ta như vậy. Ta phải nói cho tổ mẫu, chắc chắn phải khiến cho ngươi khó coi!”

So đo với một đứa bé như vậy thật sự là rất mất thể diện, Diệp Ly vẫn luôn nghĩ mãi mà không rõ, tuy rằng Diệp gia không phải đại tộc trăm năm nhưng ở kinh thành coi như cũng là gia tộc có chút trọng lượng, làm sao lại dưỡng ra loại người có tính cách ngu ngốc như Diệp Dung vậy? Mặc kệ nam hài hấp tấp kia đang nổi điên, Diệp Ly quay người trở về phòng: “Xin Dung thiếu gia đi ra ngoài.”

“Diệp Ly, ngươi đứng lại đó cho ta!” Diệp Dung giận dữ: “Ngươi thật không biết xấu hổ, rõ ràng là Lê Vương tỷ phu không cần ngươi, mà ngươi lại cho cữu cữu của ngươi nói nhiều lời bậy bạ như vậy trước mặt Hoàng Thượng, hại nương và Tứ tỷ bị cha mắng. Đáng đời ngươi cái nữ nhân âm hiểm bị Lê Vương vứt bỏ, đáng đời…”

“Nghiệt súc! Còn không im ngay cho ta!” Diệp Dung mắng đến cao hứng nên cũng không nhìn thấy ý lạnh trong mắt và nụ cười xẹt qua trên môi Diệp Ly. Mãi cho đến khi tiếng gầm lên giận dữ truyền đến từ phía sau thì mới cứng ngắc quay đầu lại, nhìn thấy nguyên một đám người bên cạnh đang nằm rạp trên mặt đất phát run, mà phụ thân từ trước đến nay vẫn luôn luôn hòa ái dễ gần đang mang sắc mặt xanh mét trợn mắt nhìn mình: “Phụ thân…”

” Thượng thư phủ này đúng là giáo dưỡng tốt nha. Ngay cả một nhi tử của kế thất từ thiếp phù chính (*) lại dám ở giữa ban ngày ban mặt nhục mạ trưởng nữ của vợ cả như thế, thật sự là được mở mang tầm mắt.” Một thiếu niên tuấn lãng trong nhóm người đi theo bên cạnh Diệp Thượng thư cười lạnh nói.

(*) từ thiếp phù chính: thời xưa từ thiếp lên làm vợ

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Thượng thư lại càng thêm khó coi: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau bắt súc sinh này lại cho ta! Mang đi đánh hai mươi đại bản thật nặng!”

Nghe xong lời nói của Diệp Thượng thư, Diệp Dung lập tức bị dọa đến mức hét lên thảm thiết, quyền đấm cước đá hai hạ nhân đi lên vây lấy hắn: “Phụ thân. . . Phụ thân. . . Hài nhi biết sai rồi. . .” Đáng tiếc hắn còn nhỏ tuổi, sức lực yếu ớt, làm sao địch nổi những hạ nhân đang lúc tráng niên này, cho nên rất nhanh đã bị kéo lê tới nơi chấp hành trượng hình cách đó không xa.

Vẻ mặt Diệp Ly lạnh nhạt, lại mang sự mừng rỡ hiếm có, bước nhanh đi lên: “Bái kiến phụ thân. Cữu mẫu, biểu ca, sao mọi người lại đến đây?”

Diệp Thượng thư nhìn nữ nhi cung kính thỉnh an mình nhưng biểu hiện sự thân mật hiếm có với người ngoài, trong lòng có chút khó chịu nhàn nhạt. Nhưng hắn nghĩ đến sự bày trí đơn sơ trong viện kia của Diệp Ly thì làm sao cũng không thể nào phát tác ra được. Chỉ phải trước mặt cười nói: “Thanh Phong và cữu mẫu tới thăm con, vi phụ thuận đường nên cùng bọn họ tới đây.”

Từ Thanh Phong lạnh lùng cười cười, nói: “Cũng không phải sao, nếu như hôm nay chúng ta không đến thì còn không biết tiểu muội sống trong Diệp phủ phải trải qua cuộc sống như thế này đây.”

Nụ cười trên mặt Diệp Thượng thư cứng đờ, nhìn Từ phu nhân mang vẻ mặt lạnh lùng và vẻ mặt bất thiện của Từ Thanh Phong thì có chút sượng mặt. Diệp Ly mỉm cười nhàn nhạt, tiến lên kéo tay Từ phu nhân cười nói: “Cữu mẫu, đừng đứng ở cửa ra vào mãi, chúng ta đi vào uống chén trà đi.”

Chương 17: Người Nhà, Người Thân

Editor: Tuyết Y

Beta: Tiểu Ly

“Cữu mẫu, đừng đứng ở ngoài cửa nữa. Chúng ta đi vào uống chén trà đi.”

Nghe thấy lời nói cuả cháu ngoại gái mình thương yêu như nữ nhi ruột thịt, khuôn mặt vốn lạnh nhạt của Từ phu nhân lập tức vui vẻ thêm vài phần. Nắm tay Diệp Ly thương tiếc thở dài: “Đứa nhỏ ngoan, cháu phải chịu uất ức rồi.” Diệp Ly cười yếu ớt không nói gì, kéo cánh tay Từ phu nhân đi vào trong viện nhưng không quên quay đầu lại nói với phụ thân đang mang vẻ mặt xấu hổ đứng ở một bên: “Nếu như phụ thân không vội, thì cũng cùng đến nếm thử trà của nữ nhi đi ạ.”

Diệp Văn Hoa lúc này mới miễn cưỡng cười cười gật đầu nói: “Vậy thì nếm thử trà của Ly Nhi xem thế nào.”

Bầu không khí vốn có chút căng thẳng cuối cùng cũng đã hòa hoãn hơn một chút, một đoàn người đang muốn đi vào Thanh Dật Hiên, thì ở cách đó không xa, Vương thị đang được người dìu đến lảo đảo lao tới, nhìn thấy Diệp Dung đang bị người ép đánh kêu la đến kinh thiên động địa, Vương thị đau xót kêu lên một tiếng nhào đến ôm Diệp Dung bảo vệ trong lòng. Vương thị là đương gia chủ mẫu, bà ta ra mặt thì người khác đương nhiên không dám ra tay tiếp, chỉ đành phải đứng sang một bên. Diệp Dung thấy Vương thị đến, lập tức giống

như tìm thấy chỗ dựa mà nắm lấy Vương thị nức nở kêu đau, lại vẫn không quên chỉ vào Diệp Ly nói: “Nương, nàng hại nhi tử bị đánh, người nhất định phải báo thù thay nhi tử nha. Đau quá. . . Hu hu…”

Vương thị ôm Diệp Dung quỳ trên mặt đất, vẻ mặt bi thống oán hận nhìn qua Diệp Văn Hoa chất vấn: “Lão gia, rốt cuộc Dung Nhi đã làm sai chuyện gì mà ngài phải đánh nó như vậy? Nó… nó còn nhỏ như vậy, nó lại còn là nhi tử độc nhất của ngài đó. . . Hu hu. . . Tam tiểu thư, cho dù Dung Nhi có chỗ nào đắc tội với con. . . nhưng mà các con cũng là tỷ đệ ruột thịt mà…”

“Ly Nhi, theo cữu mẫu đi vào nhà. Trong cái phủ này chẳng lẽ toàn là mấy thứ yêu ma quỷ quái gì đó sao? Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa. Nếu thực sự không được, bảo cữu cữu cháu dâng tấu rõ ràng với Hoàng Thượng, rồi đón cháu về xuất giá từ phủ Ngự Sử là được. Hôn sự của cháu có lẽ ông ngoại cháu vẫn còn làm chủ được, phủ Ngự Sử của chúng ta cũng sẽ không bôi nhọ thể diện của Định Quốc Vương phủ.”

“Nhìn Vương thị mang vẻ mặt oan ức, quỳ trên mặt đất cách đó không xa mà khóc lóc, mặt Từ phu nhân lập tức lại trầm xuống lần nữa, kéo Diệp Ly đi vào bên trong. Diệp gia này, mẹ con Vương thị, lại còn có Diệp Chiêu Nghi trong cung cũng đều là một loại đức hạnh cả, nhưng mà Diệp Oánh và Diệp Thần Châu khóc lóc thì cũng thôi đi, bà Vương thị này đã lớn tuổi rồi mà còn không biết hổ thẹn.

Diệp Ly nhẹ gật đầu, quay đầu nhìn về phía Vương thị lạnh nhạt nói: “Phu nhân nói quá lời, Dung Nhi là bị phụ thân phạt đấy. Nhưng mà cũng phải nói với phu nhân thế này, Dung Nhi cũng nên được quản thúc thật chặt chẽ rồi, miễn cho người ngoài nói phủ Thượng thư chúng ta không có gia giáo.”

Nói xong cũng không hề để ý tới sắc mặt của Diệp Văn Hoa ở bên

cạnh, kéo tay Từ phu nhân đi vào trong viện. Từ Thanh Phong cũng cùng đi theo phía sau, có chút hào hứng nhìn Vương thị vài lần rồi cười nói: “Vị kế thất này của dượng. . . cũng thật thú vị.”

Còn chưa từng thấy qua phu nhân nhà ai mang cái đức hạnh như thế này đấy. Chính thất danh môn thế gia cho dù là trong lòng suy nghĩ như thế nào, thì ở trước mặt người ngoài vĩnh viễn đều mang bộ dáng ung dung đoan trang, còn cái vị này thì vừa khóc vừa không quên làm ra bộ dáng ai oán câu dẫn người khác, hiển hiện rõ ràng bộ dạng của tiểu thiếp mà. Cũng đúng thôi, vị này cũng không phải là xuất thân từ thiếp thất sao? Nói xong cũng xoay người đi theo mẫu thân và biểu muội, để bên ngoài lại cho Thượng Thư đại nhân sắc mặt đã đen gần như mực giải quyết.

Bên trong khách sảnh bố trí thanh nhã u tĩnh, Diệp Ly dâng trà mà nàng vừa tự mình pha xong lên cho cữu mẫu và biểu ca vẫn còn đang rất tức giận.

Từ phu nhân uống một ngụm trà, cảm thấy cơn thịnh nộ hòa hoãn đi một tí mới bất đắc dĩ nhìn Diệp Ly nói: “Cháu nhìn cái tính tình này của cháu xem, ngay cả thứ tử của kế thất cũng dám trèo lên trên đầu cháu rồi.”

Diệp Ly cũng không để bụng, nở nụ cười thản nhiên nhìn vị cữu mẫu bao che khuyết điểm này mà nói: “Rốt cuộc thì bà ta cũng là đương gia chủ mẫu của Diệp gia, còn là mẫu thân ruột thịt của vị Chiêu Nghi ở trong cung kia. Huống hồ, Ly Nhi cũng không phải chịu thiệt thòi gì mà, cữu mẫu nói xem đúng không?”

Từ Thanh Phong cau mày nói: “Hôm nay là do chúng ta đến, phụ thân muội đang ở trước mặt người ngoài thì không thể không phạt. Nếu là bình thường thì đâu có dễ dàng như vậy?” Đừng tưởng rằng hắn không biết, đánh hai mươi bản tử rõ ràng là đã cố ý lề mề, để

đến lúc Vương thị kia chạy đến thì thực sự đánh lên người Diệp Dung cũng chỉ có vài cái không nhẹ không nặng mà thôi. Nếu không phải là Diệp Văn Hoa bày mưu đặt kế, thì hạ nhân làm sao lại có gan lớn bằng mặt không bằng lòng như vậy?

Diệp Ly nhướng mi cười nói: “Lại khiến cho biểu ca và cữu cữu, cữu mẫu lo lắng rồi. Suy cho cùng thì nó cũng là nhi tử độc nhất của phụ thân, há có thể không thiên vị sao. Nhưng mà Ly Nhi cũng không phải là người ăn chay, nếu như thật sự đụng chạm đến cháu, cháu sẽ để cho nó thoát thân dễ dàng như vậy sao?” Theo như Diệp Ly thấy, Diệp Dung chỉ là một đứa nhỏ được nuông chiều đến mức khiến cho người ta không thể thích nổi mà thôi. Quá so đo với nó thì ngược lại rất không thú vị.

Nhớ tới người nào đó trong khoảng thời gian này bị chuyện không may quấn thân, Từ Thanh Phong cũng không khỏi vui lên. Thế nhưng vẫn không nhịn được mà dặn dò biểu muội nhà mình phải cẩn thận với tất cả mọi chuyện….

Từ phu nhân nhét một phong thư dán kín vào trong tay Diệp Ly, Diệp Ly nắn lấy thì cảm thấy phong thư rõ ràng không mỏng, trong lòng ấm áp, vừa ngẩng đầu lên đã thấy đôi mắt ôn hòa yêu thương của Từ phu nhân. Trong lòng Diệp Ly lại cảm thấy hơi chua xót: “Cữu mẫu…”

Từ lúc mẫu thân qua đời, nếu không phải thỉnh thoảng được cữu cữu và cữu mẫu chăm sóc, thì bản thân mình vài năm nay cũng không thể sống thong dong như vậy. Không đợi nàng nói ra lời cảm ơn, Từ phu nhân đã duỗi tay nắm chặt lấy tay nàng cười nói: “Đứa nhỏ ngốc à, cho dù như thế nào thì cháu vẫn là huyết mạch của Từ gia không phải sao? Đời này cữu cữu cháu chỉ có một mình mẫu thân cháu là muội muội ruột thịt, làm những chuyện này thì làm sao có thể coi là phung phí được chứ?”

“Cữu mẫu…” Diệp Ly rũ đôi mắt xuống, không muốn để cho Từ phu nhân thấy được nước mắt dưới đáy mắt mình.

Từ Thanh Phong thấy bầu không khí có chút thương cảm, vội vàng cười nói: “Nương nói không sai, thế hệ này Từ gia ta chỉ có một nữ nhi là Ly Nhi. Đợi đến thời điểm Ly Nhi đại hôn thì đại bá, còn có đại ca, nhị ca, tứ đệ, ngũ đệ đều sẽ vào kinh. Nếu không phải năm nay thân thể gia gia có chút không khỏe, đại phu không cho đi xa, thì ông cũng muốn đến nữa đấy.”

Diệp Ly cũng lập tức vội vàng nhịn suy nghĩ đang cuồn cuộn trong lòng xuống: “Thân thể ông ngoại không khỏe sao? Vậy đại cữu cữu bọn họ. . .”

“Đừng nóng vội, gia gia lớn tuổi đương nhiên sẽ không tránh được một vài bệnh vặt. Khí hậu kinh thành cũng không thích hợp dưỡng thân bằng Vân Châu mà thôi. Về phần đại ca, bọn họ vốn cũng muốn vào kinh chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân sang năm, bây giờ cũng chỉ là vì hôn kỳ của muội mà vào kinh trước mấy tháng thôi.”

Sợ Diệp Ly nghĩ nhiều, Từ Thanh Phong vội vàng an ủi. Diệp Ly nhịn cười, bây giờ cũng chỉ mới có cuối tháng ba, khoảng cách đến kỳ thi mùa xuân sang năm còn gần một năm nữa, sớm cũng hơi quá sớm một chút rồi. Rõ ràng biểu ca muốn an ủi mình, Diệp Ly cũng thuận theo lời hắn mà thay đổi chủ đề nói: “Nhị biểu ca, tứ biểu ca cùng Ngũ đệ đều muốn tham gia kỳ thi mùa xuân sao?”

Thế hệ này của Từ gia đứng hàng thứ hai là Từ Thanh Trạch năm nay mười chín tuổi, Từ Thanh Bách năm nay mười sáu tuổi đứng hàng thứ tư cùng với Từ Thanh Viêm tuổi vừa mới mười ba. Còn người nhiều tuổi nhất là Từ Thanh Trần, năm nay hai mươi hai tuổi, từ năm mười bốn tuổi đã giành được danh tiếng đệ nhất trạng

nguyên bảng vàng, trở thành thiếu niên trạng nguyên nhỏ tuổi nhất từ lúc Đại Sở khai quốc đến nay. Chỉ là Từ Thanh Trần không thích chốn quan trường thị phi, mười lăm tuổi đã từ quan đi du học các nơi. Năm gần hai mươi tuổi đã trở thành tiên sinh trẻ tuổi nhất thư viện Ly Sơn. Vị biểu ca này, dùng từ kinh thái tuyệt diễm để hình dung cũng tuyệt đối là không thái quá. Tuy rằng Diệp Ly mới chỉ gặp hắn mấy lần vào mấy năm trước, thế nhưng ấn tượng của nàng với vị biểu ca này lại vô cùng sâu sắc. Chỉ là, cả ba vị công tử của Từ gia đồng thời tham gia khoa cử, với năng lực người của Từ gia thì khả năng thi rớt cũng cực thấp, có phải sẽ quá mức dễ làm cho người khác chú ý hay không?

Từ Thanh Phong nhún vai nói: “Vốn là Nhị ca và Tứ đệ, còn lão Ngũ là tự mình muốn tới đây. Nghe nói là muốn vượt qua thành tích mười bốn tuổi đã là thiếu niên trạng nguyên của đại ca năm đó. Đại ca sinh tháng hai, còn nó sinh tháng chín. Nếu quả thật trúng trạng nguyên thì thật sự cũng xem như là vượt qua đại ca rồi, chỉ là cơ hội không được lớn lắm.”

Từ nhỏ nó đã thích võ, cho dù đọc sách cũng thích xem binh thư, đối với việc thi trạng nguyên hay không cũng không có hứng thú gì. Kỳ thật người Từ gia cũng không có hứng thú nhiều với khoa cử, vì dù sao cũng không có ý định làm quan. Chỉ là nếu như nhất định không đi thi thử một lần để đạt được thứ tự thì bằng độ tuổi của bọn họ, cho dù có học phú ngũ xa (*) cũng không được giảng bài ở thư viện Ly Sơn. Những nhóm thiên kiêu chi tử kia làm sao có thể chịu phục người làm lão sư mà tuổi không kém mình bao nhiêu được?

(*) học phú ngũ xa: ý là học vấn uyên bác

Từ phu nhân cũng cười nói: “Thật ra chính thức muốn khảo thí chỉ có Thanh Trạch, còn hai tên tiểu tử Thanh Bách và Thanh Viêm kia chỉ mượn cơ hội đến tham gia náo nhiệt mà thôi.”

“Nhị ca thế nhưng có ý định ở lại kinh thành?” Diệp Ly hỏi.

Từ Thanh Phong cười khen: “Vẫn là Ly Nhi thông minh. Chỉ là nhị ca ở lại kinh thành, còn biểu ca của muội là ta đây lại phải đi xa rồi.”

Nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Từ Thanh Phong, trong lòng Diệp Ly khẽ động, vui vẻ nói: “Chẳng lẽ nhị cữu cữu đã đồng ý với biểu ca rồi?”

Từ phu nhân có chút bất đắc dĩ lại vui mừng gật đầu nói: “Còn không phải sao? Tiểu tử này rốt cục đã được như ý nguyện rồi. Cữu cữu cháu đang tính cho nó vào quân ngũ tôi luyện đấy.” Kỳ thật tâm tư của Ngự Sử đại nhân vẫn luôn rất phức tạp, ông đã trông mong nhi tử này ở trong quân đội tôi luyện một lúc sẽ không chịu nổi rồi ngoan ngoãn trở về nhà tiếp nhận truyền thống thư hương thế gia của Từ gia, nhưng nếu Từ Thanh Phong thật sự dám lăn lộn mấy tháng rồi lại chạy về, thì chỉ sợ cũng tránh không được một trận đánh đau.

“Vậy thì phải chúc mừng biểu ca rồi.” Diệp Ly cười nói. Nhị cữu cữu vẫn luôn không tán thành biểu ca tòng quân, bây giờ rốt cục cũng đã buông ra rồi, khó trách Từ Thanh Phong lại cao hứng đến như vậy.

“Nhận lời tốt lành của Ly Nhi. Chờ biểu ca huynh trở thành Đại tướng quân rồi thì Định Vương kia nếu dám khi dễ muội, biểu ca thay muội xả giận!”

“…”

Vẻ mặt Diệp Ly đầy hắc tuyến, cho dù có là Đại tướng quân cũng không đủ để chống lại Thế tập Vương gia duy nhất của Đại Sở nha. Huống hồ chờ huynh ấy từ một tên tiểu tốt trở thành Đại tướng quân, thì đến cả trinh nữ cũng đã trở thành đàn bà rồi.

Chương 18: Tổ Mẫu Bất Công

Editor: Tuyết Y

Beta: Tiểu Ly

Mãi cho đến lúc Diệp Ly tự mình tiễn biểu ca và cữu mẫu đi thì Diệp Thượng thư cũng không xuất hiện nữa, Từ phu nhân hiển nhiên đã không hề còn hy vọng gì với lễ nghi quy củ của Diệp gia nữa rồi. Dù sao nếu không phải còn có một đứa cháu ngoại gái như Diệp Ly ở đây, thì Diệp gia đã hại nữ nhi của Từ gia buồn bực đến sầu não mà qua đời căn bản sẽ không còn có chút liên hệ nào với Từ gia. Diệp Ly cũng không tức giận, lúc quay người đi trở về Thanh Dật Hiên thì nhàn nhạt nhìn thoáng qua Phương Nghi Viện của Vương thị, môi cong lên một nụ cười trào phúng hiếm có: Vương thị đây là đang ra oai phủ đầu nàng sao?

“Tam tỷ…”

Còn chưa đi vào Thanh Dật Hiên, Diệp Oánh đã vịn tay nha đầu ưỡn ẹo đi đến. Diệp Ly dừng bước bình tĩnh đánh giá đệ nhất mỹ nhân trước mắt, xem ra mấy ngày nay tuy biểu hiện bên ngoài của Diệp Oánh giống như không có gì nhưng thực tế, cuộc sống cũng không dễ chịu. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo xinh đẹp ngày xưa lại thêm vài phần tái nhợt và tiều tụy, đôi mắt nhìn Diệp Ly cũng đã nhiều thêm vài phần u oán và ươn ướt, bỗng dưng khiến cho Diệp Ly nhịn không được mà run lên một cái.

“Thái sinh lưỡng yếp chi sầu,

Kiều tập nhất thân chi bệnh.

Lệ quang điểm điểm,

Kiều suyễn vi vi…”

Dịch thơ:

“Má hơi lúm, có vẻ âu sầu;

Người hơi mệt trông càng tha thướt.

Lệ rớm rưng rưng,

Hơi ra nhè nhẹ. ”

Người dịch: Nhóm Vũ Bội Hoàng – Nguồn: thivien.net

Diệp Ly tự dưng nhớ tới câu thơ có một không hai trong kiệt tác Hồng Lâu Mộng dùng để hình dung mỹ nhân thế ngoại thần tiên, chỉ tiếc là lúc nhìn lại cặp mắt ướt kia đã ngẫu nhiên hiện lên một tia tinh quang, chỗ nào có một chút cao quý xuất trần của Giáng Châu Tiên Tử?

“Tứ muội đây là làm sao vậy?” Diệp Ly nhẹ giọng hỏi: “Thân thể không thoải mái sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?”

“Đa tạ Tam tỷ quan tâm, Oánh Nhi không có việc gì.” Diệp Oánh ôn nhu nói, chỉ là bộ dáng u oán ủy khuất kia thật sự không giống như là không có gì.

Diệp Ly mang vẻ mặt hiểu rõ gật đầu: “Nếu đã không có gì, Tứ muội cứ chầm chậm mà tản bộ, Tam tỷ đi về trước.”

“Tam tỷ. . .” Thấy Diệp Ly không chút do dự muốn xoay người rời đi, trong mắt Diệp Oánh hiện lên một tia tức giận, nhưng rất nhanh đã lại biến mất không thấy đâu. Khẽ cắn môi son nhìn Diệp Ly nói: “Oánh Nhi chỉ là muốn hỏi Tam tỷ một chút, Tam tỷ nhận được thiếp mời Bách hoa thịnh hội chưa?”

Diệp Ly gật đầu, buổi sáng ngày hôm qua nàng đã nhận được thiếp mời, vào bảy ngày sau, Bách hoa thịnh hội được quyết định cử hành tại vườn mẫu đơn lớn nhất tại kinh thành. Nhìn bộ dáng của Diệp Oánh, tâm tư Diệp Ly khẽ động, mới hiểu được Diệp Oánh ngăn đón mình làm gì: “Tứ muội còn chưa nhận được thiếp mời?”

Diệp Oánh uất ức lắc đầu, nhưng trong lòng tràn đầy oán hận với Diệp Ly trước mặt. Nếu như không phải là cữu cữu của nàng vạch tội phụ thân trên triều đình, bản thân mình là đích nữ của Hộ Bộ Thượng Thư, là Lê Vương phi tương lai thì làm sao lại không có thiếp mời Bách hoa thịnh hội chứ?

“Tam tỷ, tỷ. . . năm nay cũng không đi sao?” Diệp Ly nhịn không được cười lên, Diệp Oánh không phải định lấy thiếp mời của mình để đến vườn Mẫu Đơn chứ? Chỉ là cũng có thể lắm, nàng ta là Lê Vương phi tương lai, cho dù có người nhận ra tên trên thiếp mời không phải của nàng thì cũng sẽ không ai dám đuổi nàng đi.

“Năm nay thân thể đã tốt hơn nhiều, tất nhiên là ta phải đi rồi.” Diệp Ly nói xong, đã thấy sắc mặt Diệp Oánh rõ ràng trầm xuống. Không muốn dây dưa với nàng ta nhiều hơn nữa, nên Diệp Ly nói: “Ta còn có việc, sẽ không ở đây cùng Tứ muội được nữa.”

“Tam…”

Thấy Diệp Oánh còn muốn nói điều gì đó, Diệp Ly nhíu mày nói: “Tứ

muội không ngại thì đi cầu kiến Hiền Chiêu thái phi xem. Thiếp mời năm nay là do Chiêu Dương trưởng công chúa tự phát, nếu như ta không đi thì chẳng phải là lại khiến Công chúa cho rằng Diệp gia chúng ta không cho nàng mặt mũi?"

Nghe vậy, rốt cuộc Diệp Oánh cũng phải đè lời muốn nói ra khỏi miệng xuống. Chiêu Dương trưởng công chúa là tỷ tỷ của đương kim Hoàng Thượng, là nữ nhi duy nhất của Nguyên Hoàng Hậu của Tiên hoàng. Thế nhưng lại nổi danh tính tình không tốt, cho dù là đương kim Hoàng Hậu, thậm chí đôi khi là đến cả Thái Hậu bà ấy cũng còn không cho mặt mũi, Diệp Oánh cũng không dám tác quái trước mặt bà ấy. Đến bây giờ mà nàng vẫn chưa nhận được thiếp mời, thì đã nói rõ là Chiêu Dương trưởng công chúa không vừa lòng với nàng rồi.

"Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư, Lão phu nhân mời hai vị tiểu thư đi đến Vinh Nhạc Đường một chuyến." Diệp Ly đang muốn trở về phòng, ma ma bên người Diệp lão phu nhân đã tới truyền lời.

Hôm nay Từ phu nhân đến thăm, Diệp lão phu nhân trực tiếp thoái thác nói thân thể không thoải mái, ngay cả phái một người sang đây nhìn một cái cũng không có. Diệp Ly tất nhiên biết rõ Diệp lão phu nhân đây là bất mãn với hành vi của Từ gia mấy ngày hôm nay rồi, cho nên nàng cũng lạnh nhạt gật đầu nói: "Ta đã biết, làm phiền ma ma đi một chuyến này." Ma ma liên tục nói không dám, xoay người trở về Vinh Nhạc Đường.

Ở bên trong Vinh Nhạc Đường, Diệp lão phu nhân hơi nheo đôi mắt già nua có chút vẩn đục lại, đánh giá hai đứa cháu gái đang sánh vai nhau đi vào. Diệp Oánh từ nhỏ đã nhận hết sủng ái, không chỉ thông minh dịu dàng, lại vừa sinh ra đã là quốc sắc thiên hương, cho dù là Diệp lão phu nhân hay là Diệp Thượng thư đều ký thác kỳ vọng vào nàng. Nếu không phải trước đó Diệp Thần Châu đã vào cung làm

Chiêu Nghi, thì Diệp Oánh chắc chắn cũng phải vào cung rồi. (Xem chương mới nhanh nhất tại www.tamvunguyetlau.com) Bây giờ lại có thể gả cho đệ đệ ruột thịt của Hoàng Thượng – Lê Vương làm chính phi, tất nhiên lại có thể khiến cho Diệp gia cao hơn một cổng lầu. Mà Diệp Ly này vốn là đích nữ của nguyên thê (*) tôn quý nhất Diệp gia, Diệp lão phu nhân vốn luôn có một chút khúc mắc nho nhỏ với Từ thị, cho nên từ sau khi Từ thị qua đời, bà đã không để ý đến đứa cháu gái này nữa. Hôm nay bắt đầu cẩn thận đánh giá, lại phát hiện nàng so với Diệp Oánh không chênh lệch cái gì, thậm chí lại càng nhiều hơn một chút đại khí và thong dong của thư hương môn đệ, Diệp lão phu nhân biết rõ những thứ này là nàng được di truyền từ người mẫu thân xuất thân Từ gia đại tộc trăm năm kia, mà điều này cũng chính là nguyên nhân mà Diệp lão phu nhân không thích Diệp Ly và Từ thị.

(*) Nguyên thê: vợ trước

“Tổ mẫu.” Diệp Ly và Diệp Oánh cùng lên tiếng thỉnh an.

Diệp lão phu nhân mang vẻ mặt yêu thương vẫy hai người ngồi xuống bên người bà, ôn tồn hỏi: “Mấy ngày nữa chính là Bách hoa thịnh hội rồi, mẫu thân các con đã chuẩn bị xong cho các con chưa?”

Diệp Oánh mang vẻ mặt ảm đạm, cúi đầu xuống nói: “Cháu gái cũng không nhận được bách hoa thiếp, những thứ mẫu thân chuẩn bị cũng đều không dùng được rồi.”

Diệp Ly nhíu mày, khó hiểu nói: “Tổ mẫu, tham gia Bách hoa thịnh hội còn cần phải chuẩn bị cái gì sao ạ?”

Nghe vậy, ánh mắt Diệp lão phu nhân lóe lên, đánh giá vẻ mặt của Diệp Ly: “Thật ra cũng không có gì. . . Nữ nhi cũng phải ăn mặc xinh xinh đẹp đẹp đi ra ngoài mới được. Trở về bảo mẫu thân con làm cho

con mấy bộ quần áo cùng đồ trang sức mới đi.”

Diệp Ly mang vẻ mặt bình tĩnh, tùy ý cho bà dò xét, Vương thị quả thực không chuẩn bị cho mình cái gì cả, thậm chí ngay cả nhắc cũng không nhắc một câu nào. Có thể đoán được nếu như vào ngày tổ chức Bách hoa thịnh hội mà nàng mặc quần áo bình thường đi qua đó thì nhất định sẽ bị người khác cười nhạo đến mất hết cả mặt mũi: “Đa tạ tổ mẫu nhắc nhở, Ly Nhi đã biết rồi ạ.”

Diệp Ly lộ ra một tia vui mừng, biểu hiện sự yêu thích cùng vui mừng của cô nương yêu thích quần áo và đồ trang sức mới một cách thích hợp.

Diệp lão phu nhân gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa. Vương thị bí mật đối xử với Diệp Ly như thế nào bà cũng không phải không biết, nhưng chỉ cần không thể hiện ra trước mặt người ngoài rồi ném đi thể diện của Diệp gia, thì bà cũng không muốn quản nhiều đến những điều này. Diệp Oánh ngược lại áy náy cười nói với Diệp Ly: “Nương đã sớm chuẩn bị xong quần áo và đồ trang sức của Tam tỷ rồi, chỉ là vì hôm qua Dung Nhi trở về nên nhất thời quên cho người mang qua cho Tam tỷ.”

“Thật sao, Bách hoa thịnh hội còn vài ngày nữa, ngược lại cũng không cần vội vã như vậy.” Diệp Ly cười yếu ớt nói, rốt cuộc vẫn kéo chủ đề lên người Diệp Dung sao?

Nhắc tới Diệp Dung, khuôn mặt vốn tươi cười của Diệp lão phu nhân cũng chìm đi chút ít, nhìn hai người nghiêm mặt nói: “Dung Nhi tuổi còn nhỏ, có chỗ nào làm không đúng thì các con thân làm tỷ tỷ phải dạy dỗ cho tốt. Hôm nay phụ thân con lại đánh nó một trận bản tử ở trước mặt người ngoài như vậy, nó chỉ là một đứa trẻ con làm sao chịu được?”

Đôi mi thanh tú của Diệp Oánh cau lại, mang vẻ mặt đau lòng mà nói: "Tổ mẫu nói rất đúng, đều là do Oánh Nhi không dạy bảo đệ đệ cho tốt. Chỉ là hôm nay Dung Nhi cũng đã nhận được bài học kinh nghiệm rồi, lúc vừa rồi Oánh Nhi đi ra thằng bé còn kêu đau đấy ạ. Sau này chắc chắn sẽ không va chạm với Tam tỷ nữa, kính xin Tam tỷ đừng trách thằng bé."

"Không phải nói là chưa chịu mấy cái sao? Làm sao lại còn đau, có mời đại phu chưa?" Vừa nghe nói cháu trai duy nhất không khỏe, Diệp lão phu nhân đã sốt ruột rồi, ánh mắt nhìn Diệp Ly cũng càng trở nên lạnh nhạt.

Diệp Oánh vội vàng an ủi: "Tổ mẫu yên tâm đi, nương đã mời đại phu xem qua rồi ạ. Chỉ là phải nằm trên giường mấy ngày, sợ rằng sẽ phải chậm trễ việc học một thời gian ngắn thôi ạ."

Diệp lão phu nhân nhíu mày, có chút tức giận liếc Diệp Ly một cái, nói: "Con cũng làm tỷ tỷ, sao không thể nhường Dung Nhi một chút chứ? Nếu như thân thể nó làm trễ nãi việc học thì con sẽ vui vẻ à?"

Diệp Ly cười lạnh trong lòng, nhưng vẻ mặt cũng không thay đổi chút nào, lạnh nhạt nói: "Tổ Mẫu dạy bảo phải ạ. Ngày sau Ly Nhi chắc chắn sẽ dạy bảo Dung Nhi cho thật tốt, tính tình này của thằng bé cũng nên có người giáo huấn rồi, hôm nay va chạm Ly Nhi đương nhiên là không có việc gì. Tỷ đệ một nhà tất nhiên Ly Nhi sẽ nhường thằng bé, nhưng nếu có một ngày thằng bé va chạm phải quý nhân nào đó thì làm thế nào cho phải đây?"

Nghe vậy, sắc mặt Diệp lão phu nhân lại càng trở nên khó coi, chỉ là nhớ tới hôn sự của Diệp Ly cho nên mới đè lửa giận trong lòng xuống, phất tay bảo nàng lui ra. Diệp Ly xoay người cáo lui, nghe thấy giọng nói dịu dàng của Diệp Oánh ở sau lưng nói có tỷ tỷ và Lê Vương ở đây như thế nào như thế nào… Nếu lời của nàng Diệp lão

phu nhân nghe không vào thì nàng cũng không sao cả, chỉ mong Diệp Chiêu Nghi trong nội cung và Lê Vương thật sự có thể gánh vác cục diện rối rắm thay cho Diệp Dung cả đời.

Chương 19: Khách Đến Thăm Định Quốc Vương Phủ

Editor: Tuyết Y

Beta: Tiểu Ly

Vương thị quả nhiên rất nhanh đã đưa quần áo và đồ trang sức đã chuẩn bị xong đến cho Diệp Ly, nhìn thấy bộ dáng, khuôn mặt cao ngạo của ma ma và nha hoàn đến đưa đồ, Diệp Ly cũng không tức giận. Chỉ tùy ý nhìn lướt qua đồ trên bàn, giống như cười mà không cười nhìn các nàng một cái rồi thuận miệng phân phó nha đầu bên người nói: “Thanh Hà, nhận lấy đồ đi.”

Thấy bộ dạng hời hợt, không thèm để ý đến như vậy của Diệp Ly, một nha đầu đang cầm hộp đồ trang sức không hài lòng, bèn hất cằm lườm Diệp Ly: “Tam tiểu thư, đây chính là phu nhân chúng ta đặc biệt chuẩn bị riêng cho ngươi đấy.”

Đôi mắt đẹp thanh tịnh hờ hững chớp một cái, Diệp Ly mỉm cười nhìn nàng ta, cất giọng ôn hòa nói: “Ta biết rồi, còn có chuyện gì sao?”

Nha đầu kia sững sờ, nàng là đại nha đầu được sủng ái bên người Vương thị, trong phủ này ai không phải khách khách khí khí với mình. Tam tiểu thư này không biết đã xảy ra chuyện gì nữa, lời nói với nàng nghe thì có vẻ rất khách khí, nhưng khi lọt vào trong tai thì lại đặc biệt khiến cho người ta cảm thấy chói tai. Nhớ tới những điều mà Vương thị dặn dò, nàng trấn tĩnh lại, nói: “Phu nhân đã dặn dò, ngày Bách hoa thịnh hội đó Tam tiểu thư nhất định phải mặc những món

quần áo và đồ trang sức phu nhân mới làm này, tránh cho người ta cho rằng tiểu thư Thượng thư phủ ngay cả một bộ đồ mới cũng không có."

"Nhất định?" Diệp Ly nửa dựa vào thành ghế, tay phải lười biếng nâng hàm dưới lên nhàn nhạt nhìn nha đầu mang vẻ mặt cao ngạo đang đứng trước mắt: "Ngươi gọi là Thúy Trúc?"

"Bẩm Tam tiểu thư, nô tỳ đúng là Thúy Trúc." Không biết là làm sao, nha đầu gọi là Thúy Trúc đột nhiên cảm thấy lưng có chút phát lạnh, nhìn thiếu nữ đang ngồi tư thế lười biếng lại đẹp đẽ trước mắt có chút bất an mà nói.

"Ngươi xác định. . . Phu nhân bảo với ngươi là ta nhất định phải mặc bộ quần áo này?" Diệp Ly nhàn nhạt hỏi.

Thúy Trúc do dự một chút, nhưng vẫn kiên định trả lời: "Vâng. Đây là phu nhân cố ý chuẩn bị vì Tam tiểu thư, chẳng lẽ Tam tiểu thư lại muốn làm trái nỗi khổ tâm của phu nhân sao?"

Diệp Ly nhìn nha đầu có dung mạo thanh tú lại mang vẻ mặt kiêu ngạo trước mắt này, bỗng nhiên nở nụ cười. Nàng duỗi ngón tay trắng nõn ra cầm lấy một mảnh vải may quần áo trong hộp gấm đặt lên bàn, thoải mái nói: "Chỉ bằng loại hàng này. . . so với quần áo cũ tốt hơn sao?"

Quần áo trong hộp gấm đương nhiên là quần áo mới, hơn nữa là quần áo mới dùng gấm hoa có tiếng làm thành. Nhưng màu sắc tráng lệ và kiểu dáng cứng nhắc kia, nếu thực sự mặc vào đi ra ngoài thì chỉ sợ người khác sẽ cho rằng mình không phải đi tham dự tụ hội nhóm khuê tú kinh thành mà là người không thể chờ được nữa, muốn xuất giá rồi. Chẳng lẽ Vương thị lại cho rằng những năm này nàng chưa bao giờ tham gia tụ hội thì sẽ thực sự không hiểu bất cứ

một thứ gì sao? Màu sắc đỏ chót và hình thức hoa lá phức tạp vướng víu như vậy sẽ chỉ khiến Chiêu Dương trưởng công chúa – người tổ chức yến hội không thích, càng khiến cho nhóm tiểu thư khuê các trong kinh thành xem thường nàng.

“Tam tiểu thư! Ngươi. . . Ngươi sao lại dám…” Thúy Trúc mở to hai mắt ra mà nhìn, dường như không ngờ Tam tiểu thư luôn luôn trầm mặc không tranh giành lại có thể nói ra lời nói to gan như vậy. Người cùng đi theo nàng đến cũng nhao nhao lộ ra vẻ mặt kinh ngạc bất mãn.

“Nếu như là phu nhân cố ý chuẩn bị, thì các ngươi đem những thứ này về cho Tứ muội đi. Nói cho nàng biết, nếu như nàng có thể đến thì dùng những thứ này đi, để tránh cho lãng phí một phen tâm ý của phu nhân. Về phần ta. . . chắc hẳn phu nhân cũng không biết sở thích của ta, mà ta cũng không cần phu nhân phải quan tâm.” Tiện tay cầm quần áo bỏ lại vào trong hộp gấm, Diệp Ly lạnh nhạt nói. Trên mặt Thúy Trúc hiện lên một tia tức giận, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nói: “Phu nhân đã chuẩn bị xong cho Tứ tiểu thư rồi, đây là cho Tam tiểu thư đấy.”

“Tiểu thư.” Thanh Sương đứng ở sau lưng Diệp Ly cười cười, dứt khoát nói: “Tiểu thư, nếu phu nhân đã chuẩn bị thì tiểu thư cũng không nên gạt bỏ tâm ý của phu nhân. Nếu như tiểu thư chướng mắt, không bằng thưởng cho nô tỳ đi vậy.”

Diệp Ly quay đầu lại nhìn Thanh Sương một cái, gật đầu cười nói: “Bình thường ta bạc đãi nha đầu ngươi sao? Cũng được, mấy người các ngươi cứ chọn thứ gì mình thích đi.”

Thanh Sương cũng không khách khí, tiến lên đi từ bên trong lấy ra một đôi khuyên tai bảo thạch mạ vàng: “Nô tỳ tạ ơn tiểu thư ban thưởng.”

Mấy nha đầu khác cũng không to gan như Thanh Sương, nhìn khuyên tai bảo thạch trong tay Thanh Sương thì đều toát ra vẻ mặt hâm mộ nhưng lại do dự. Thúy Trúc cũng không nghĩ đến Tam tiểu thư lại dám thưởng đồ vật phu nhân chuẩn bị cho bọn nha đầu ở trước mặt mình như thế, vì vậy sắc mặt cũng trở nên khó coi, đồng thời lại nổi lên ghen ghét với Thanh Sương vì được theo hầu chủ tử hào phóng như Tam tiểu thư. Phải biết rằng cho dù nàng có là đại nha đầu được sủng ái nhất bên người phu nhân, phu nhân cũng chưa bao giờ thưởng cho nàng đồ trang sức quý giá như vậy. Thanh Sương nhìn vẻ mặt của mấy nha đầu kia, đảo mắt cười nói: “Thanh Hà tỷ tỷ, tiểu thư ban thưởng sao tỷ không đến chọn một cái? Tỷ không chọn thì Vân Nhi các nàng cũng ngại đấy.”

Thanh Hà nhanh chóng nhìn Diệp Ly một cái, thấy nàng dường như cũng không tức giận mà ngược lại, ánh mắt nhìn Thanh Sương còn mang theo một tia thích thú dung túng, lúc này mới bước lên chọn một cây trâm thẳng bằng vàng rồi tạ ơn Diệp Ly ban thưởng. Mấy tiểu nha đầu thấy Thanh Hà cũng lấy, thì cũng theo đi lên chọn một hai loại đồ vật mình thích, trên khuôn mặt tràn đầy sự vui mừng. Phải biết rằng, tiểu nha đầu như các nàng không giống đại nha đầu bên người chủ tử, thường xuyên có cơ hội được chủ tử ban thưởng, đồ trang sức tinh xảo quý báu như vậy mặc dù tiểu thư chướng mắt, nhưng bản thân mình trong tương lai lúc gả cho người ta, cho dù có một món làm đồ cưới cũng đã là rất có thể diện.

“Tam tiểu thư, ngươi mang đồ phu nhân chuẩn bị cho ngươi đi thưởng cho nha đầu, chẳng lẽ lại còn muốn phu nhân chuẩn bị một phần khác cho ngươi sao. Mỗi vị tiểu thư đều chỉ có một phần, Tam tiểu thư làm như vậy chẳng phải lại khiến cho phu nhân khó xử?” Thúy Trúc mang sắc mặt khó coi mà nói.

Diệp Ly đứng lên nói: “Đồ đạc phu nhân tặng chính là đồ của ta. Nếu

tỷ muội đều chỉ có một phần thì đương nhiên ta cũng sẽ không ngoại lệ. Hay là… ngươi vẫn khăng khăng ta hoặc Tứ muội phải mặc một bộ hoa phục như vậy?" Có chút thích thú nhìn nàng, Diệp Ly hết sức gằn hai chữ hoa phục nặng một chút.

"Nô. . . Nô tỳ không dám."

"Không dám là tốt rồi, trở về thay ta tạ ơn phu nhân."

"Tiểu thư, phu nhân đã tới." Ngoài cửa, tú nương tạm thời đã đổi tên là Tĩnh Văn bẩm báo nói.

Diệp Ly còn chưa kịp mở miệng, Vương thị đã dẫn người đi vào. Chỉ là mặt mũi vốn tràn đầy nụ cười khi nhìn đến đồ vật trên bàn và trong tay bọn nha đầu thì bỗng chốc đã cứng ngắc lại: "Ly Nhi. . . đây là không thích đồ mẫu thân chuẩn bị vì con sao?"

"Làm phiền phu nhân quan tâm, chỉ là hai ngày trước cữu mẫu cũng đã đưa một bộ quần áo tới cho Ly Nhi. Ly Nhi cũng không tiện lãng phí tâm ý của phu nhân, nên đã đưa cho bọn Thanh Sương rồi, chắc hẳn các nàng đều cảm kích phu nhân đấy." Diệp Ly không hề quan tâm mà nói, ánh mắt lại đã rơi vào trên người mấy ma ma và nha đầu đi theo Vương thị vào, hiển nhiên mấy người này cũng không phải là người của Diệp gia.

Thanh Sương cùng mấy nha đầu lanh lẹ tạ ơn phu nhân, Vương thị miễn nặn ra nụ cười nói với Diệp Ly: "Vẫn là Ly Nhi hiền lành, mấy vị này là quản sự ma ma của Định Quốc Vương phủ, Ly Nhi gặp qua đi."

Không chờ Diệp Ly tiến lên, ma ma dẫn đầu mang vẻ mặt nghiêm túc tiến lên cúi đầu nói với Diệp Ly: "Lão nô thỉnh an Tam tiểu thư. Lão nô là quản sự ma ma bên người Vương gia, nhà chồng họ Tôn.

Phụng mệnh Vương gia tặng một vài thứ cho Tam tiểu thư, kính xin Tam tiểu thư vui lòng nhận cho."

Ma ma duỗi tay, hai bà tử và hai nha đầu nâng trên hộp gấm tiến lên làm lễ với Diệp Ly: "Bái kiến Tam tiểu thư."

Thanh Sương và Thanh Hà lập tức bước lên nâng Tôn ma ma kia dậy, Diệp Ly mỉm cười gật đầu, dường như không thấy ánh mắt khó hiểu dò xét kia của Tôn ma ma, cười nhẹ nói: "Làm phiền Tôn ma ma rồi, thay ta tạ ơn Vương gia."

Ánh mắt lão luyện của Tôn ma ma nhìn lướt qua đồ trên bàn, cũng nhìn vẻ mặt của Vương thị vào đáy mắt, trong mắt hiện lên một tia vừa lòng, trên khuôn mặt nghiêm túc cũng nhiều thêm vài phần ý cười. Vén áo thi lễ nói với Diệp Ly: "Nếu vậy lão nô cáo lui trước."

Diệp Ly gật đầu nói với Thanh Sương: "Thanh Sương, thay ta tiễn Tôn ma ma."

Thanh Sương lên tiếng, mấy nha đầu Vân Nhi tiến lên nhận lấy đồ đạc, Thanh Sương tự mình dẫn bọn người Tôn ma ma đi ra ngoài.

Chương 20: Bách Hoa Thịnh Hội (1)

Editor: Tuyết Y

Beta: Tiểu Ly

Định Quốc Vương phủ.

“Ta biết rồi, đi xuống đi.”

Bên trong Thủy Các thanh tịnh lộ ra chút trống trải, một nam tử mặc đồ đen đang ngồi nhìn ra hồ nước ngoài cửa sổ, lạnh nhạt nói.

Trên khuôn mặt nghiêm túc có chút khắt khe của Tôn ma ma chợt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, nhìn thân ảnh cô đơn của người trước mặt, bà muốn nói nhưng lại thôi. Cuối cùng cũng không nói gì chỉ đành ảm đạm lui ra ngoài.

“Xem ra Tôn ma ma cũng có ấn tượng không tệ với vị Diệp Tam tiểu thư kia, phải nói là có thể khiến cho Tôn ma ma nói chuyện thay nàng cũng không phải là chuyện dễ dàng gì đâu.” Bên kia, Phượng Chi Dao vẫn mặc một thân quần áo hoa lệ rực rỡ, lười biếng cười nói với người bạn thân trước mắt. Mặc Tu Nghiêu quay đầu qua nhìn hắn, ánh mắt bình tĩnh mà ôn hòa: “Thì thế nào?”

“Thì thế nào? !” Phượng Chi Dao ngồi dậy trừng mắt nhìn hắn, đến ngay cả giọng nói luôn luôn thong dong cũng đã cao lên không ít: “A Nghiêu, Diệp Tam tiểu thư là thê tử tương lai của ngươi, là người đi cả đời với ngươi đấy. Ngươi thật sự không đi nhìn xem sao?”

“Nếu như nàng thật sự tốt như ngươi nói vậy, ngươi cảm thấy. . . sẽ để cho ta thuận lợi lấy được nàng sao? Ngươi đừng quên phía sau nàng còn có một Từ gia.” Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh không hề xúc động mà nói.

“Ngươi có ý gì?” Phượng Chi Dao nhíu mày. Chẳng lẽ hắn lại còn có thể làm trò quỷ quái gì sao?

Mặc Tu Nghiêu rũ mắt xuống, yên tĩnh nhìn cánh tay đặt trên tay vịn xe lăn: “Ngày Lê Vương phủ đến hạ sính lễ, Hiền Chiêu thái phi cố ý triệu kiến Diệp Ly.”

Phượng Chi Dao khinh thường bĩu môi: “Mặc Cảnh Lê không phải lại hối hận chứ? Cho dù hắn thật sự hối hận thì đã sao? Hắn cho rằng Định Quốc Vương phủ và Từ gia thật sự là món đồ chơi để mặc cho hắn tùy ý nhào nặn ư?”

Ánh mắt thâm thúy mà ôn hòa của Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt chảy qua những tia lạnh lẽo: “Chuyện từ hôn vốn là do Mặc Cảnh Lê tiền trảm hậu tấu (*). Trước đây. . . Tiên hoàng chỉ hôn Diệp Ly cho Mặc Cảnh Lê thực sự không phải là không có nguyên do đâu.” Lúc Diệp Ly sinh ra, Diệp Văn Hoa cũng chỉ là một người mới Tam phẩm, Tiên hoàng làm sao có thể chọn một Đích Phi có gia thế hàn vi như thế cho hoàng tử mà mình sủng ái chứ. Tất nhiên là vì ngoại tổ Từ gia của Diệp Ly. Đáng tiếc những năm này Từ gia đã dần dần rút khỏi triều đình, cũng khiến cho đa số người trong cung ngoài cung quên đi Từ gia rốt cuộc có bao nhiêu lực ảnh hưởng.

(*) tiền trảm hậu tấu : làm trước báo sau

“Đã như thế, Hoàng Thượng sao lại chỉ hôn Diệp Tam tiểu thư cho ngươi?”

“Nếu như Diệp Tam tiểu thư thật sự là nữ tử không tài không mạo không đức, hơn nữa lại đã từng bị người ta bị từ hôn. Thì sao Hoàng Thượng lại không chỉ hôn nàng cho ta?” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt hỏi lại.

Phượng Chi Dao không sao cả nhún vai, dù sao đầu óc của người trong hoàng gia ai cũng đều không bình thường cho lắm: “Vậy rốt cuộc ngươi có muốn đi tham gia vườn Mẫu Đơn không? Có muốn đi gặp vị hôn thê của ngươi không?”

Mặc Tu Nghiêu quay đầu lại nhìn qua mặt hồ rồi lại im lặng không nói gì, Phượng Chi Dao nhìn thấy thế thì trong lòng cũng hiểu, âm thầm gật đầu. Từ lúc xảy ra chuyện kia, A Nghiêu cũng càng ngày càng khó tính rồi.

Diệp Ly có chút đau đầu nhìn cái bàn đầy ắp đồ trước mặt. Cả một cái bàn diện tích không nhỏ đã bị chia làm hai bên, mỗi bên bày một bộ quần áo và đồ trang sức tương ứng. Bên trái là một bộ quần áo màu trắng hoa văn xanh, những chú hồ điệp màu xanh nhạt nhẹ nhàng nhảy múa trên quần áo trắng như tuyết, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu lên trên quần áo lại càng khiến cho người ta ngẩn ngơ khi nhìn thấy hồ điệp giống như đang vỗ cánh muốn bay đi. Tĩnh Nhi và Điềm Nhi cẩn thận từng li từng tí nâng lấy quần áo, Điềm Nhi nhỏ tuổi nhất ngạc nhiên đến nỗi phải nói: “Những con bướm này cũng không phải thêu lên nữa, thật là xinh đẹp nha.”

Thanh Hà cười nói: “Đây là lụa tơ tằm, vô cùng quý báu đấy. Bình thường lụa tơ tằm đều có hình vẽ cực kỳ hoa lệ, mà thanh lịch như bộ này của tiểu thư thực ra lại càng thêm hiếm thấy. Hơn nữa sợi tơ này dường như cũng rất không tầm thường.” Bộ quần áo này cầm trong tay nhẹ như không có gì, nhưng nhìn lên lại không thấy mỏng manh chút nào, rõ ràng không phải là vật liệu bình thường. Thanh

Sương hiếu kỳ hết nhìn sang trái rồi lại nhìn sang phải, sau đó quay đầu nhìn Diệp Ly: “Đồ của cữu phu nhân và Vương gia đưa tới đều nhìn rất đẹp đấy ạ, tiểu thư người muốn mặc bộ nào?”

Diệp Ly nhìn bộ quần áo lụa tơ tằm tuyết trắng điệp xanh, ánh mắt lại rơi xuống trên hộp gấm bên phải. Trong hộp là gấm Thủy Vân màu xanh nhạt thêu hoa văn cây thược dược màu bạc rũ xuống mà tinh xảo ở bên trên. Chỗ ống tay áo và vạt áo phác họa hoa văn tường vân nhàn nhạt ưu nhã, đơn giản mà nhẹ nhàng, thế nhưng mới chỉ liếc mắt đã có thể khiến cho người ta cảm giác được sự ưu nhã và thoải mái không gì sánh được.

“Chọn cái này đi. Bộ cữu mẫu tặng thì thay ta cất giữ cho kỹ, đến lúc sinh thần cữu cữu vào tháng sau thì sẽ mặc bộ đó.” Diệp Ly rất nhanh đã đưa ra quyết định, phí chút tâm tư vào chuyện ăn mặc là cần thiết, nhưng lãng phí quá nhiều thời gian thì thực sự là không cần thiết.

Bọn nha đầu vội vàng cẩn thận mang bộ quần áo màu trắng bướm xanh cất kỹ, nâng bộ quần áo Định Quốc Vương phủ đưa tới ra hầu hạ Diệp Ly thay đồ.

Một lát sau, Diệp Ly đi ra từ mặt sau tấm bình phong trong tiếng thán phục của bọn nha đầu, màu xanh nhẹ nhàng đúng là thích hợp với khí chất trầm tĩnh u nhã của Diệp Ly, mà hoa văn tơ bạc tinh xảo lại khiến cho bộ quần áo hình thức đơn giản này không hề đơn điệu. Một loại xa hoa khiêm tốn, trong lòng Diệp Ly nhẹ nhàng khen ngợi nói. Định Quốc Vương phủ cho dù đã không còn vẻ vang như trước, thế nhưng lễ vật tặng người cũng không hề tầm thường một chút nào: “Đây là gấm Thủy Vân?!” Tĩnh Văn vẫn luôn đứng ở một bên có chút không tin nổi mà đột nhiên kêu lên.

Vẻ mặt Thanh Hà cũng đã mang chút kinh hãi. Gấm Uyên Ương,

gấm Thủy Vân, sa Phù Dung được xem là ba vật quý của Nam Chiếu, là một trong các sản phẩm đặc biệt quý giá nhất của nước Nam Chiếu. Hơn nữa đều là vật phẩm không được thông thương giữa hai nước, chỉ được xem như lễ vật biếu tặng hằng năm giữa hai nước. Mà gấm Thủy Vân với tư cách là thứ đứng đầu trong ba bảo vật thì cho dù trong cung hàng năm cũng sẽ không có nhiều hơn mười cuộn.

Diệp Ly mỉm cười nhìn Tĩnh Văn một cái: "Ánh mắt của ngươi ngược lại cũng rất tốt."

Vẻ mặt Tĩnh Văn hơi biến đổi, miễn cưỡng cười nói: "Nô tỳ cũng đã được nhìn thấy một lần ở chỗ của Tứ tiểu thư. Là Chiêu Nghi nương nương ban cho Tứ tiểu thư đấy." Thực sự là thứ mà nàng từng thấy ở chỗ của Tứ tiểu thư, cũng không phải là một bộ quần áo mà chỉ là một mảnh tơ lụa mà thôi. Gấm Thủy Vân dù gọi là gấm, nhưng lại khác với các loại tơ lụa lộng lẫy nặng nề khác, ngược lại nó nhu hòa thanh lịch, nếu không phải đứng gần mới thấy được hoa văn chìm hoa lệ, thì nàng căn bản là không nhìn ra được đây là gấm Thủy Vân. Năm ngoái Tứ tiểu thư được Diệp Chiêu nghi ban thưởng một mảnh gấm Thủy Vân, nhưng mà thực ra không đủ để dùng làm quần áo, Diệp Oánh cũng không nỡ nên chỉ cho người cất vào cẩn thận. Kể từ ngày Tĩnh Văn tự chủ trương chưa thông báo mà đã khơi gợi ra chuyện cũ ra ở Thanh Dật Hiên, mặc dù Diệp Ly cũng không nói gì thêm, nhưng Tĩnh Văn vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí sợ bị Tam tiểu thư tìm được cớ trách phạt. Lại không ngờ chỉ vì chút kinh ngạc lúc nhất thời này mà khiến cho nàng bị Diệp Ly chú ý đến.

Diệp Ly gật gật đầu không hề để ý tới Tĩnh Văn đã có chút thấp thỏm không yên nữa, quay người ngồi xuống trước gương đồng. Thanh Hà và Thanh Sương nâng đồ trang sức Định Quốc Vương phủ đưa tới ra, chọn món phù hợp cài lên cho nàng.

Tĩnh Văn yên lặng đứng ở một góc, nhìn bọn nha đầu bận bịu gọn gàng ngăn nắp thì có chút gượng gạo lại không cam lòng. Ánh mắt rơi trên cái bàn tùy ý bày đầy hộp đựng đồ trang sức rồi vội vàng cúi đầu xuống không dám nhìn nữa, lại không biết Diệp Ly ngồi trước gương đồng đúng lúc đã nhìn thấy rõ vẻ mặt chưa kịp che giấu của nàng.

Bàn tay trắng nõn khéo léo của Thanh Sương cài một cây trâm ngọc cuối cùng vào búi tóc, thoả mãn cười nói: “Hôm nay tiểu thư nhất định sẽ khiến cho tất cả các nhóm khuê tú kinh thành ảm đạm thất sắc đấy ạ.”

“Nói bậy bạ gì đó, lời này để cho người khác nghe được thì sẽ bị cười chết đấy.” Diệp Ly liếc Thanh Sương đang tràn đầy tin tưởng, nàng nhẹ giọng trách mắng.

Thanh Sương hoạt bát chớp chớp mắt cười nói: “Ở trong mắt Thanh Sương tiểu thư chính là nữ tử xinh đẹp nhất trên đời này nha.”

“Có đẹp hay không cũng không quan trọng, nhìn qua là được rồi.” Đợi đến lúc thu dọn sẵn sàng rồi, Diệp Ly đứng lên nói: “Đi thôi, đừng tới trễ.”

Thanh Sương và Thanh Hà vội vàng đi theo sau lưng Diệp Ly, Thanh Sương vẫn không quên thấp giọng lầu bầu: “Không biết Định Vương có tới tham gia Bách hoa thịnh hội hay không?”

Thanh Hà nhìn thoáng qua Diệp Ly đi ở phía trước, thấp giọng nói: “Bách hoa thịnh hội là tụ hội của các tiểu thư khuê tú kinh thành, mặc dù hàng năm đều mời một ít người có danh vọng làm người chứng kiến, nhưng mà dường như Định Vương chưa từng đến tham gia.”

Chương 21: Bách Hoa Thịnh Hội (2)

Editor: Tiểu Mộng

Beta: Tiểu Ly

Cửa lớn của Diệp phủ.

Diệp Ly còn chưa kịp ra khỏi cửa thì đã thấy Diệp Oánh dưới sự hộ tống của một đám nha đầu chậm rãi bước tới, sau lưng còn có Diệp Lâm và Diệp San đang mang sắc mặt vui mừng đi theo. Có vẻ như chuyện về thiếp mời của Bách Hoa thịnh hội đã được giải quyết rồi. Đối với hai vị muội muội này, Diệp Ly cũng không quen thuộc mấy, cho nên bình thường, dù thỉnh thoảng vì lấy lòng Vương thị mà hai nàng cũng có chơi trò ngáng chân mình, nhưng mà chỉ cần thật sự đừng đụng tới nàng thì nàng cũng không muốn so đo cùng với bọn họ. Dù sao thì trước giờ nàng cũng vẫn không làm tròn trách nhiệm của một tỷ tỷ, tất nhiên là cũng sẽ không thể trông cậy vào đối phương có thể nảy sinh tình nghĩa tỷ muội với nàng được. Nhìn thấy Diệp Ly, Diệp Lâm và Diệp San cũng phải miễn cưỡng tiến lên chào hỏi.

“Chào tam tỷ.”

Diệp Ly gật đầu: “Tứ muội, ngũ muội, lục muội.”

Diệp Oánh mặc một thân váy dài màu trắng, điểm xuyết một vài cánh hoa anh đào hồng nhạt ở giữa, mái tóc đen được búi thành một búi tóc đơn giản, bên trên cắm một cây trâm hồ điệp song phi, lúc bước

đi những cánh bướm tinh xảo lại khẽ rung rinh giống như đang bay lượn. Diệp Oánh thật sự là một thiếu nữ vô cùng biết cách lựa chọn trang phục cho chính bản thân mình. Thật ra thì dung mạo của mấy tỷ muội Diệp gia đều không kém, nhưng thật ra nếu như cùng mặc một trang phục thì trước mặt Diệp Oánh, Diệp Lâm và Diệp San chỉ đủ để làm nền. Nhìn cánh hoa anh đào được vẽ giữa hai đầu lông mày làm cho Diệp Oánh lại có thêm phần thiên tiên thoát tục, mỹ nhân đệ nhất kinh thành quả nhiên là danh bất hư truyền.

Trong lúc Diệp Ly đánh giá Diệp Oánh thì Diệp Oánh cũng đồng thời đánh giá tam tỷ mà trước nay cả mình và mẫu thân đều không thích. Diệp Oánh vốn không để vào mắt Diệp Ly chưa từng tham gia bất kì một buổi tụ họp nào ở kinh thành, bình thường cũng không cố tình trang điểm lộng lẫy, vừa rồi từ xa nhìn tới lại thấy Diệp Ly chỉ mặc một thân quần áo màu xanh nhạt cũng đủ để chứng minh cho ý nghĩ này rồi. Tuy rằng Diệp Ly cũng không mặc chút quần áo mà mẫu thân đưa đến, thế nhưng nàng ta cũng chẳng thể có đồ tốt hơn để dùng. Thế nhưng sau khi tới gần, Diệp Oánh mới phát hiện, một thân trang phục của Diệp Ly cũng không tầm thường như nàng tưởng. Màu xanh nhạt nhìn có vẻ mộc mạc, tự nhiên nhưng chất vải dưới ánh mặt trời lại vô cùng tươi đẹp, sinh động, hoa văn chìm hình bông thược dược được thêu bằng chỉ bạc khiến cho thiếu nữ trước mặt trở nên cao quý, ưu nhã. Còn hai cây trâm hoa lan bằng ngọc bích, trên được khảm dạ minh châu đang cài trên tóc của nàng ta lại chính là vật phẩm mới nhất mà Nguyệt Phong hoa lâu tạo ra trong tháng này. Bản thân mình đã sớm yêu thích, chẳng qua là mẫu thân vẫn luôn không đồng ý cho mua, vậy mà không ngờ nàng lại nhìn thấy nó ở nơi này của Diệp Ly. Nhìn Diệp Ly vừa khiêm tốn lại vừa quý phái, đơn giản nhưng vẫn không làm mất đi phong thái, Diệp Oánh vốn có chút tự hào về trang phục của bản thân giờ phút này lại hận không thể ngay lập tức quay trở về xé nát bộ quần áo trên người.

Nhớ tới chuyện hai ngày trước Định Quốc vương phủ phái người tới

tặng đồ cho Diệp Ly, trong lòng Diệp Oánh lại càng thêm buồn bực. Kể từ sau khi đính hôn cùng Lê vương, Lê vương vẫn chưa từng tặng mình bất cứ một vật gì!

“Nếu đã đến đủ, chúng ta mau lên đường thôi. Đến muộn không hay đâu.” Diệp Ly thu hồi ánh mắt, nói với ba vị muội muội.

Ngoài cửa đã có ba chiếc xe ngựa đậu sẵn từ sớm, chiếc phía trước là của Diệp Ly, một chiếc sau đó là của Diệp Oánh, Diệp San và Diệp Lâm thân là thứ nữ nên chỉ có thể dùng chung một chiếc xe ngựa. Diệp San nhỏ tuổi nhất nhìn chiếc xe ngựa khắc hoa làm từ gỗ tử đàn, lại nhìn chiếc xe ngựa khắc hoa lê buông mành lụa mỏng giành riêng cho Diệp Oánh, sau đó nhìn lại chiếc xe ngựa mà mình và Diệp Lâm dùng chung, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên đầy tủi thân. Nhìn Diệp Oánh và Diệp Ly đang đi thẳng lên xe ngựa, Diệp San đảo mắt, chủ động xoay người chạy về phía Diệp Ly: “Tam tỷ ơi, San Nhi có thể ngồi cùng tỷ không?”

Diệp Ly vừa mới bước lên xe ngựa đã phục hồi tinh thần lại, nhìn Diệp San mang vẻ mặt ngây thơ đầy khát vọng trước mắt, không hề quan tâm mà gật đầu đồng ý: “Lên đây đi.”

Diệp San vui mừng, vội vàng giẫm lên băng ghế bằng gấm mà đi lên xe ngựa. Phía sau, Diệp Oánh hiển nhiên là cũng nghe thấy hai người nói chuyện, khẽ nhấc màn tơ rồi cười nói với Diệp Lâm vẫn còn đang đứng ở một bên: “Đã như vậy thì ngũ muội cũng lên đây ngồi với ta đi. Dù sao ta ngồi một mình cũng rất buồn chán.” Diệp Lâm vội vàng cảm ơn Diệp Oánh, rồi cũng theo Diệp Oánh cùng lên xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi mà vững vàng đi về phía vườn Mẫu Đơn, Diệp Ly ngồi trong xe ngựa nhìn khuôn mặt tràn đầy vẻ ảo não của Diệp San mà âm thầm buồn cười. Nàng ta đang hối hận vì hành động vừa rồi

rất có thể sẽ chọc giận Diệp Oánh sao? Nữ nhi thời đại này thật sự cũng nghĩ quá nhiều rồi, Diệp San cũng phải mấy tháng nữa mới đủ mười ba tuổi, nhớ tới mình kiếp trước cho dù mới mười hai tuổi đã phải học vô số binh thư, nhưng thực tế thì vẫn chỉ là một trẻ con ngây thơ không biết gì thôi. (Xem chương mới nhanh nhất tại tamvunguyetlau.com) Thỉnh thoảng có thể cùng ông nội hay các anh chị em đùa giỡn, vui chơi một chút rồi cẩn thận một tý cũng đã không tệ rồi, nào có những tâm tư đấu đá với nhau như thế này? Chuyện này chẳng qua cũng chỉ là một cách sinh tồn của các nàng mà thôi, cho nên Diệp Ly cũng không cố tình đi gây khó dễ với cô bé đang ảo não kia.

“Quá mức tranh cường háo thắng cũng không phải là chuyện tốt gì đâu.” Giao cuốn sách trong tay cho Thanh Sương cất đi, Diệp Ly thú vị đánh giá vẻ mặt đang không ngừng biến đổi của Diệp San. Rốt cuộc là tuổi của nàng vẫn còn nhỏ, cho nên vẫn không thể che giấu được suy nghĩ của mình.

“Tỷ nói vớ vẩn cái gì vậy? Muội mới không như thế!” Khuôn mặt nhỏ nhắn, non nớt của Diệp San đỏ bừng, nàng ta cắn môi trừng mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Ly.

“Ngồi xe ngựa của ta với cùng Diệp Lâm ngồi một xe ngựa có gì khác nhau sao?” Diệp Ly lạnh nhạt hỏi.

Diệp San hung hăng trừng mắt nhìn nàng, trong mắt toát ra sự không cam lòng và oán hận, thế nhưng rất nhanh lại đã biến thành ủ rũ: “Đúng vậy, cho dù tỷ không được sủng ái thì tỷ vẫn là trưởng nữ. Cho dù bị Lê vương từ hôn tỷ vẫn có thể gả cho Định Vương làm chính phi. Mà ta, cho dù thông minh, cho dù có được phụ thân và tổ mẫu yêu thích thì vĩnh viễn cũng chỉ là thứ nữ, tương lai không phải gả cho người khác làm tiểu thiếp thì chính là gả cho một thứ nam khác làm chính thê.” Diệp Ly nhìn tiểu cô nương đang bất bình, phẫn

hận trước mắt, mười hai tuổi đã phải suy nghĩ đến những chuyện này, nàng vẫn có chút không quen. Hơn nữa, nha đầu này nói chuyện quả thật không dễ nghe một chút nào.

“Mở miệng ra là làm tổn thương người khác cũng không phải là thói quen tốt.”

“Hừ.”

Diệp Ly cũng lười phải so đo với nàng ta, cho đến lúc sắp đến nơi nàng mới chậm rãi nói: “Nếu như không có cách nào có thể thay đổi được thân phận, vậy thay vì mơ mộng xa vời tới những thứ mình không thể đạt được, sao không bằng lòng với những gì đã có để bản thân ung dung tự tại hơn một chút?”

Diệp San sửng sốt, một lúc lâu sau mới kịp phản ứng, tức giận trừng mắt nhìn Diệp Ly: “Tỷ đang cảnh cáo ta không nên vọng tưởng đồ tốt sao?”

Diệp Ly cảm giác như mình bị nghẹn lời một chút, lúc lâu sau mới nói: “Ý ta là muội còn nhỏ, nghĩ cái gì thì cũng còn lâu mới xảy ra. Với lại, chúng ta cũng nên xuống xe rồi.”

Nhìn Diệp San xụ mặt, giành xuống xe trước, Diệp Ly buồn cười nhún vai. Thanh Sương bình tĩnh cười nói: “Tiểu thư, người quan tâm lục tiểu thư làm gì? Nàng ta bình thường cũng không để tiểu thư ngài vào mắt. Thật đúng là kẻ thích phụ tấm lòng người khác.”

Diệp Ly vỗ vỗ tay nàng, đưa tay vén màn xe lên rồi cười nói: “Muội ấy vẫn còn là trẻ con. Mỗi người đều có cách sống riêng của mình, chỉ cần là không nguy hại gì đến ta, sao ta lại đi so đo cùng với một đứa trẻ được chứ?”

Vườn Mẫu Đơn là vườn ngắm mẫu đơn lớn nhất kinh thành, cũng là vườn mẫu đơn lớn nhất của Đại Sở. Hàng năm đều có rất nhiều người từ khắp nơi trên đất nước, thậm chí là người ở những nước khác không quản ngàn dặm xa xôi đến đây chỉ để thưởng thức vẻ đẹp diễm áp quần phương của hoa mẫu đơn. Tháng tư là mùa hoa mẫu đơn nở rộ, từ xa tới đã có thể ngửi thấy mùi hương hoa nhàn nhạt thoang thoảng trong không trung.

Phủ Thượng Thư ở kinh thành mấy ngày nay có thể nói là danh tiếng vang dội, một nữ nhi là Chiêu Nghi, thân mang long tự, còn có hai nữ nhi một người tương lai là Lê Vương phi, một người tương lai là Định Quốc Vương phi. Cho nên lúc xe ngựa vừa tới cửa thì đã có không ít ánh mắt nhìn vào. Mọi người vừa cảm thán phong tư của mỹ nhân đệ nhất kinh thành, đồng thời, lại càng có nhiều người hơn nữa đồng tình thương hại đưa ánh mắt nhìn vào chiếc xe ngựa đầu tiên. Vì vậy, Diệp San vừa bước ra ngoài đã lập tức khiến cho mọi người sửng sốt một chút. Phục hồi lại tinh thần mới lại trông thấy sau khi một nha đầu xinh đẹp bước xuống, một thiếu nữ trầm tĩnh thanh lệ chậm rãi vén rèm bước ra từ bên trong.

Đây chính là Định Vương phi tương lai sao?

Không biết mọi người đang kinh ngạc hay thất vọng? Vị Diệp Tam tiểu thư này cũng không xấu xí, thô thiển, kém cỏi như mọi người tưởng tượng, cử chỉ thong dong, ưu nhã đến vô cùng khiến cho mọi người không hẹn mà cùng nhớ đến ngoại tổ của vị Diệp tam tiểu thư này – Từ gia, gia tộc trăm năm tri thư đạt lễ. Mọi người lại nhìn đến Diệp tứ tiểu thư tiên thiên, yếu ớt, mảnh mai, nhu nhược đang đứng ở bên cạnh, hiển nhiên là cô nương dung mạo xinh dẹp, cử chỉ hào phóng, thần thái đoan trang như Tam tiểu thư mới thích hợp trở thành đương gia chủ mẫu. Cũng có thể là xuất phát từ lòng ghen tỵ với Diệp Oánh, rất nhiều cô nương khuê tú ở đây đều sinh ra lòng hoài nghi đối với con mắt nhìn người của Lê vương điện hạ, đồng

thời cũng thêm tự tin hơn đối với chính bản thân mình.

Xung quanh vườn Mẫu Đơn quả nhiên là hoa tươi nở rộ, ong bướm dập dìu, mà các thiếu nữ đang tuổi xuân xanh đứng ở nơi này lại càng thêm tươi tắn, càng thêm xinh đẹp. Các cô nương cùng với khuê mật (bạn thân chốn khuê phòng) của mình tốp năm tốp ba kết bạn, cười nhẹ nói khẽ, cùng nhau trò chuyện, tạo nên một khung cảnh thật sự thái bình, phồn hoa.

Lúc mấy người Diệp Ly đi tới hội trường trung tâm của vườn Mẫu Đơn thì có rất nhiều người đã sớm ở đó rồi. Các thiếu nữ vây quanh nơi đánh đàn, nơi chơi cờ, nơi vẽ tranh, đề thơ. Thị nữ phủ công chúa thì bận rộn qua lại hầu hạ những tiểu thư khuê các quý tộc đang ở nơi này.

“Oánh Nhi…”

Diệp Oánh vừa đi tới gần đã lập tức có người ra chào hỏi, mấy thiếu nữ cùng tuổi tiến lên nghênh đón hiển nhiên là mấy cô nương bình thường có quan hệ rất tốt với Diệp Oánh. Những người khác cũng vội vàng nở nụ cười hoan nghênh với Diệp Oánh.

“Oánh Nhi, muội đã tới rồi, kể từ lúc muội đính hôn với Lê vương điện hạ, chúng ta đã rất lâu không gặp nhau.” Một cô nương mặc y phục rực rỡ cười nói với Diệp Oánh.

Diệp Oánh mỉm cười, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng hiện lên một màu đỏ ửng: “Mẫu thân muốn muội ở nhà, muội cũng rất nhớ mọi người.”

Sau khi mọi người bận rộn chúc mừng Diệp Oánh, thiếu nữ mặc y phục rực rỡ kia mới hỏi: “Oánh Nhi, vị này… chính là Diệp Tam tiểu thư sao?”

“Ta là Diệp Ly, xin ra mắt các vị tiểu thư.” Diệp Ly cười trả lời.

Các thiếu nữ âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau, chỉ cảm thấy vị Diệp Tam tiểu thư này cũng không phải vô dụng giống như trong lời đồn đại. Huống hồ tương lai nàng ta lại là Định Quốc Vương phi, trưởng nữ chính thức của phủ Thượng thư, lại còn là cháu ngoại gái của Từ lão tiên sinh, vậy nên rất nhanh đã có người lấy lòng Diệp Ly: “Chảo Diệp tiểu thư, ta là thứ nữ của Tần ngự sử, tên là Tần Tranh.”

“Ta gọi là Mộ Dung Đình, con gái của Dương Uy tướng quân.”

“…”

“Hừ, ta cứ tưởng là ai, hóa ra là Diệp Tam tiểu thư bị Cảnh Lê ca ca từ hôn.”

Chương 22: Thịnh Hội Bách Hoa (3)

Editor: Tiểu Mộng

Beta: Tiểu Ly

“Hừ, ta còn tưởng là ai, hóa ra là Diệp Tam tiểu thư bị Cảnh Lê ca ca từ hôn.”

Trong không khí hòa hợp bỗng nhiên vang lên một, hai câu nói không hòa hợp. Mọi người vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một nữ tử trang phục hoa lệ, cao quý đi về phía bọn họ đang tụ tập.

Diệp Ly ngẫm nghĩ một chút đã nhận ra thân phận của thiếu nữ trước mặt, đây chính là con gái của Trưởng Công chúa Chiêu Nhân, biểu muội của đương kim Hoàng thượng, là cháu gái của Trưởng Công chúa Chiêu Dương, Quận chúa Dung Hoa. Tuy rằng Diệp Ly cũng chưa quen thuộc với các tiểu thư khuê các chốn kinh thành, nhưng cữu cữu đã nhờ cữu mẫu đưa một phần tư liệu về các danh môn thế gia trong kinh thành cho nàng, trong đó lại có một vài người được phân tích một cách đặc biệt, mà Quận chúa Dung Hoa lại vừa vặn cũng là một trong số những người này.

“Tính tình của Quận chúa Dung Hoa có hơi nóng nảy một chút, Diệp tiểu thư nên cẩn thận.” Bên cạnh Diệp Ly đột nhiên có người nhỏ giọng nói.

Diệp Ly ngẩng đầu, đúng lúc lại nhìn thấy vị thiên kim của Tần ngự sử, Tần Tranh kia đang mỉm cười thân thiện với mình, Diệp Ly cảm

kích hơi gật đầu. Tần Tranh cũng cười một tiếng đáp lại nàng.

“Gặp qua Quận chúa.” Mọi người ở đây bèn bước lên phía trước lên tiếng thỉnh an Quận chúa Dung Hoa.

Quận chúa Dung Hoa hừ nhẹ một tiếng, đi tới trước mặt Diệp Ly nhìn nàng chằm chằm đánh giá một lúc lâu rồi mới ngạo nghễ nói: “Ngươi chính là Diệp Ly?”

Diệp Ly gật đầu: “Bẩm Quận chúa, đúng vậy.” Không biết tại sao, Diệp Ly lại rất nhạy cảm phát hiện ra địch ý của vị Quận chúa này đối với mình. Trong hoàn cảnh từ trước đến nay chưa bao giờ gặp Quận chúa Dung Hoa cho nên Diệp Ly có chút không biết địch ý của vị Quận chúa này là từ đâu mà đến.

“Hừ, nghe nói ngươi tự nhận thức được bản thân mình xấu xí cho nên không dám ra ngoài gặp người khác. Làm sao lại vừa bị Cảnh Lê ca ca từ chối thì đã không thể chờ đợi được mà lập tức chạy ra ngoài rồi hả? Ngươi thật sự không biết xấu hổ sao?” Trên khuôn mặt tinh xảo của Quận chúa Dung Hoa tràn ngập vẻ khinh thường, mấy tiểu thư đứng ở một bên nghe thấy những lời này cũng bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

Trong mắt Diệp Ly xẹt qua một tia lạnh lùng nhàn nhạt, ánh mắt cũng không hề né tránh mà dừng lại ở thiếu nữ mang khí thế bức người, quen được nuông chiều đang đứng trước mặt. Dù cho Diệp Ly vẫn luôn tự nhận là tâm thái bình thản cũng không thể không nói rằng, nha đầu này quả đúng là khiến cho người khác không thể nào yêu thích nổi.

“Làm phiền Quận chúa quan tâm, Diệp Ly ở ngoài lâu như vậy nhưng cũng chưa hù dọa đến bất kỳ một ai. Có lẽ trước đây là do ta đã quá tự coi nhẹ bản thân mình rồi.” Giọng nói Diệp Ly mềm mại,

nhẹ nhàng nhưng lại không hề có một chút tránh né, yếu thế nào. “Về phần Lê Vương điện hạ, quả thật là Diệp Ly không xứng với ngài ấy. Thánh thượng có thể thay Lê Vương điện hạ tìm một mối nhân duyên tương xứng hơn, thật sự là vô cùng anh minh.”

“Ngươi tự mình hiểu được như thế là tốt rồi!” Quận chúa Dung Hoa cũng không nghĩ tới Diệp Ly sẽ nói ra những lời như vậy cho nên bị sửng sốt một chút rồi mới khinh thường trả lời.

Diệp Oánh đứng ở bên cạnh vội vàng bước ra tiến lên phía trước, áy náy cười rồi nói: “Dung Hoa, trước giờ tỷ tỷ cũng chưa từng tham gia những lần tụ hội chốn kinh thành, có chỗ nào đắc tội thì kính mong Quận chúa tha thứ.”

Diệp Oánh hiển nhiên là muốn diễn vai một muội muội tốt bụng giải vây cho tỷ tỷ trước mặt mọi người. Thế nhưng Quận chúa Dung Hoa cũng chẳng muốn cho nàng ta một chút thể diện nào. Vừa vung tay lên tránh cánh tay muốn kéo tay nàng của Diệp Oánh đang đưa tới, vừa nhìn Diệp Oánh một cách chán ghét, nói: “Nàng ta là phế vật, ngươi lại cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì. Bản Quận chúa có trách tội hay không lại tùy vào lời ngươi nói hay sao?”

Nụ cười hoàn mỹ của Diệp Oánh lập tức cứng lại, cánh tay bị đẩy sang một bên trong thời gian ngắn đã quên thu lại cũng đơ ra: “Dung Hoa, muội…”

Quận chúa Dung Hoa ngạo nghễ hất cằm lên, nhìn Diệp Oánh với ánh mắt ghét bỏ: “Khuê danh của bổn Quận chúa ngươi cũng dám gọi hay sao?”

Nhìn Quận chúa Dung Hoa trừng mắt nhìn Diệp Oánh, trong mắt lại tràn đầy vẻ tức giận, căm ghét và ghen tỵ, trong lòng Diệp Ly cũng đã có chút hiểu ra. Nếu Quận chúa Dung Hoa đối với mình mới chỉ là

không khách khí thì đối với Diệp Oánh lại chính là bài xích, làm nhục một cách rõ ràng. Điều này chắc hẳn không thể nào thoát khỏi quan hệ với vị Lê Vương điện hạ dang vang kinh thành kia rồi. Âm thầm khẽ lắc đầu, tuy rằng nàng cũng không có tình cảm gì với vị muội muội này, thế nhưng Diệp Ly cũng chẳng hề coi trọng Lê Vương điện hạ và Quận chúa Dung Hoa. Họ hàng gần mà lại lấy nhau thì cũng chẳng có gì hay ho.

Diệp Oánh oan ức nhìn Quận chúa Dung Hoa, cánh môi anh đào mấp máy như muốn nói gì đó. Diệp Ly vội tiến lên phía trước một bước, cầm tay nàng ta, quay đầu lại nhìn Quận chúa Dung Hoa: "Nghe nói tình cảm giữa Quận chúa và xá muội vẫn luôn rất tốt. Vừa rồi xá muội mạo phạm tới Quận chúa, là do trưởng tỷ là ta đây dạy dỗ không tốt, kính xin Quận chúa rộng lòng tha thứ."

Đôi mi thanh tú của Quận chúa Dung Hoa khẽ giương lên: "Ngươi không sợ bổn Quận chúa phạt ngươi hay sao? Có phải ngươi cũng muốn tự rước lấy nhục như Diệp Oánh?"

Diệp Ly khẽ cụp mắt xuống, cười yếu ớt: "Quận chúa bao dung rộng lượng, nhất định sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận. Lát nữa trở về, chắc chắn Diệp Ly sẽ bẩm báo phụ thân và mẫu thân, đến lúc đó sẽ đặc biệt cầu kiến phủ Công chúa, xin Quận chúa, Công chúa và Phò mã thứ tội." Vậy nên bây giờ đừng giằng co nữa có được không?

Quận chúa Dung Hoa nhìn Diệp Ly chằm chằm một lúc lâu, như suy nghĩ điều gì đó rồi mới nói: "So với Diệp Oánh thì ngươi thông minh hơn một chút. Ánh mắt của Cảnh Lê ca ca thật đúng là không được tốt lắm."

Nhận thấy được cổ tay của Diệp Oánh đang cứng lại một cách rõ ràng, trong lòng Diệp Ly nhịn không được mà âm thầm nhìn lên bầu

trời: Quận chúa Dung Hoa ngươi không châm ngòi khích tướng thì sẽ chết người hay sao?

“Quận chúa khen nhầm rồi, ánh mắt và danh tiếng của Lê Vương điện hạ từ trước tới nay vẫn tốt hơn người khác rất nhiều đấy.”

Cuối cùng Quận chúa Dung Hoa hừ một tiếng, phất tay áo mang theo đại đội nhân mã hùng hổ bỏ đi, để lại mọi người với thần sắc đồng tình, thương hại, lo lắng sâu sắc, đắc tội vị Quận chúa đã quen được chiều chuộng này cũng không phải chuyện tốt gì.

“Tứ tỷ, tỷ không sao chứ?”

Thấy Quận chúa Dung Hoa đã đi xa, Diệp San và Diệp Lâm mới vội vàng tiến lại hỏi han ân cần, những thiên kim khác có quan hệ tốt với Diệp Oánh cũng vây quanh Diệp Oánh hỏi thăm an ủi. Cho dù Diệp Oánh có đắc tội với phủ công chúa và Quận chúa Dung Hoa, thế nhưng đừng quên nàng ta vẫn là Lê Vương phi tương lai. Lê Vương điện hạ được Hoàng thượng và Thái hậu sủng ái, có thể nói rằng địa vị của Lê Vương phi cao hơn Quận chúa Dung Hoa rất nhiều.

“Tính cách Quận chúa Dung Hoa vốn chính là thế, ngươi cũng đừng để ý.” Một giọng nói mềm mại, thanh nhã vang lên ở bên cạnh Diệp Ly

Diệp Ly ngẩng đầu nhìn tiểu thư phủ Ngự sử một thân thư hương, xinh đẹp dịu dàng trước mắt đang cười với nàng, thản nhiên mỉm cười nói: “Ta không sao, vừa rồi đa tạ Tần tiểu thư nhắc nhở.”

Tần Tranh cũng hào phóng cười nói: “Không cần cảm ơn, mẫu thân ta và Từ phu nhân là khuê mật (bạn tốt nơi khuê phòng) của nhau, Từ phu nhân vẫn thường xuyên nhắc tới ngươi. Ta đã muốn gặp ngươi từ sớm, đáng tiếc ngươi luôn rất ít tham gia những buổi gặp

mặt, cho nên mãi đến tận bây giờ ta vẫn không có cơ hội gặp ngươi."

Diệp Ly mới nhớ ra, Tần Ngự sử, phụ thân của Tần tiểu thư, chính là đệ tử môn hạ của Thanh Vân tiên sinh – ngoại công của nàng, quan trọng nhất là, hình như Tần Tranh có chỉ phúc vi hôn (hôn nhân do cha mẹ hay ông bà trong nhà đặt ra khi chưa sinh hoặc mới sinh ra) với nhị biểu ca Từ Thanh Trạch của nàng. Khó trách biểu ca lại nói rằng lần này tới kinh thành, nhị biểu ca sẽ phải ở lại lâu, nhị biểu ca đã mười chín tuổi, quả thực đã nên lập gia đình rồi.

Nghĩ vậy, nụ cười trên khuôn mặt Diệp Ly lại chân thành hơn một chút: "Gọi tên ta là được rồi, trước kia ta không thích ra ngoài, không may mắn cho nên mới để lỡ một người bạn tốt như ngươi. Chỉ là, có phải, sau này chúng ta sẽ thân quen hơn không?"

Tần Tranh hiển nhiên là đã hiểu rõ được nàng đang ám chỉ điều gì, đỏ mặt ngượng ngùng, trừng mắt nhìn nàng: "Ta lớn hơn muội nửa tuổi, muội có thể gọi ta là tỷ tỷ. Ta sẽ giới thiệu cho muội mấy người bạn tốt."

Vì vậy, Diệp Ly và Diệp Oánh bị tách làm hai phía. Tần Tranh giới thiệu với Diệp Ly những bạn tốt trong nhóm của mình. Không có gì bất ngờ xảy ra, mấy thiếu nữ này đều là mấy thiếu nữ lúc trước chủ động chào hỏi với Diệp Ly, sau khi phát hiện Diệp Ly cũng không yếu ớt giống như lời đồn đại, trái lại có cử chỉ ưu nhã, nói năng rành mạch, rất có phong phạm của tiểu thư khuê các, tất cả mọi người cũng đều vui lòng kết bạn với bằng hữu mới tới này.

Cùng ngồi một chỗ bàn tán về một vài chuyện lý thú nơi kinh thành với những người bạn mới kết giao, Diệp Ly mới phát hiện ra những nữ tử này cũng không nhạt nhẽo như mình tưởng. Quả thực, những thiên kim tiểu thư được các thế gia danh môn tỉ mỉ bồi dưỡng ra, tương lai hầu hết đều sẽ trở thành đương gia chủ mẫu của một số

thế gia đại tộc, tất nhiên sẽ đều có năng lực tài hoa, giỏi giang, thông tuệ nhiều mặt, chứ không thể là những cô nương ngốc ngếch nguyện chết vì tình như mấy kẻ ngu muội viết ra bên trong sách vở kia.

“Diệp tiểu thư, ngươi vẫn là nên cách xa vị muội muội kia của ngươi một chút thì tốt hơn.” Mộ Dung Đình tất nhiên là kế thừa tính tình hào sảng của phụ thân nàng là Dương Uy đại tướng quân, vừa nói vừa liếc Diệp Oánh đang tỷ thí đánh đàn với những người khác cách đó không xa.

Diệp Ly nhướng mày: “Tại sao lại nói như vậy?”

Mộ Dung Đình phất tay: “Bây giờ danh tiếng của Diệp Oánh có thể nói là cũng chẳng tốt đẹp gì. Nghe nói, trưởng công chúa Chiêu Dương vốn cũng không muốn phát thiếp mời cho nàng ta. Không biết nàng ta đã làm như thế nào mà Hiền Chiêu Thái phi lại đích thân ra mặt, nói tốt cho nàng ta mấy câu, thế là nàng ta mới có bái thiếp. Trưởng Công chúa Chiêu Dương là người chính trực, ghét nhất những người không tuân thủ quy củ. Nếu như ngươi quá mức thân thiết với nàng, có khi lại bị Trưởng Công chúa giận cá chém thớt đấy.”

Danh tiếng hiện giờ của Diệp Oánh không tốt thì Diệp Ly cũng đã biết rõ, nhưng đạt đến mức độ này thì nàng cũng cảm thấy kinh ngạc một chút. Nàng vẫn luôn cho rằng thời đại này cũng không có yêu cầu quá nghiêm khắc với nữ tử mới đúng.

“Nếu chỉ có mỗi một chuyện chỉ hôn thì cũng thôi đi, cho dù có người ghen tỵ cũng sẽ không nói gì nữa.” Một vị tiểu thư khác từ phủ Hoa quốc công cũng nhíu đôi mày thanh tú lại, tiếp lời: “Còn chưa có hôn ước đã cùng tỷ phu tương lai yêu đương vụng trộm, tỷ muội như vậy nào có ai chấp nhận được? Ngày trước, quan hệ của Quận chúa Dung Hoa và Diệp Oánh vẫn rất thân thiết, kết quả là vừa mới chỉ

hôn xong, Quận chúa Dung Hoa đã trở mặt với Diệp Oánh ngay rồi."

Mộ Dung Đình khinh thường nói: "Nghe nói, ban đầu Lê Vương điện hạ và Diệp Oánh gặp gỡ nhau hầu hết là đều nhờ Quận chúa Dung Hoa. Có lẽ Quận chúa Dung Hoa là cảm thấy mình bị Diệp Oánh lợi dụng."

Tần Tranh nhíu mày nói: "Được rồi, các muội nói những điều này trước mặt Ly Nhi làm gì?"

Lúc này hai người mới nhớ ra, Diệp Ly chính là người trực tiếp bị hại của chuyện này, vốn là Lê Vương phi được thiếu nữ khuê tú nơi kinh thành hâm mộ, bây giờ đã lại trở thành Định Quốc Vương phi bị mọi người thương hại. Hai người áy náy nhìn Diệp Ly, nhất thời không biết nên mở miệng nói lời xin lỗi như thế nào. Diệp Ly che miệng cười, nói: "Cũng không phải là chuyện gì to tát, chỉ nói chơi một chút thôi, các ngươi không cần lo lắng như thế."

Tần Tranh lo lắng nhìn nàng nói: "Ly Nhi, muội…"

Diệp Ly khoát tay một cái: "Hoàng mệnh khóa tránh, thôi thì cứ sảng khoái đón nhận sự thật thôi. Tự mình buồn bã, oán trách cũng không giải quyết được chuyện gì, không phải sao? Huống hồ, trước khi gặp chuyện không may, Định Vương cũng là một bậc anh hùng giỏi giang, những năm gần đây cũng không nghe thấy tiếng xấu nào của ngài ấy. Có lẽ cũng không phải là người khó sống chung đâu."

Chủ đề vốn có chút nặng nề lại được Diệp Ly dùng thái độ nhẹ nhàng mà nói như vậy lập tức đã khiến cho mọi chuyện nhẹ nhàng hơn không ít. Bốn người lại tiếp tục nói đùa. Sau đó, thị nữ phủ công chúa tới mời tất cả các vị tiểu thư đến dự tiệc. Lúc này bốn người mới đứng dậy cùng nhau đi tới. Sau khi mọi người đã đi xa, vườn hoa vốn rất ồn áo náo nhiệt trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, chỉ còn lại

tiếng cười đùa vui vẻ của các thiếu nữ từ xa xa truyền đến. Phía sau núi đá giả trùng điệp nguy nga, một thân ảnh màu xanh cao gầy, ngồi ngay ngắn trên xe lăn đi ra, lặng nhìn về hướng các thiếu nữ vừa rời khỏi, trong đôi mắt ôn hòa, trong trẻo mà lạnh lùng hiện lên một tia thâm trầm…

Chương 23: Bách Hoa Thịnh Hội (4)

Editor: Tiểu Mộng

Beta: Tiểu Ly

“Trưởng công chúa Chiêu Dương đến!”

Trên bãi cỏ xanh um trong vườn Mẫu Đơn, những chiếc bàn đựng đầy các loại món ăn ngon quý hiếm và trái cây tươi được sắp đặt ngay ngắn, chỉnh tề. Những cô nương mặc quần áo rực rỡ như những đóa hoa đều lần lượt ngồi xuống, nhẹ giọng trò chuyện với nhau, vừa nghe thấy tiếng thông báo Trưởng Công chúa giá lâm thì vội vàng cùng nhau đứng dậy hành lễ: “Ra mắt Trưởng công chúa.”

Trưởng công chúa Chiêu Dương mặc một bộ cung trang tao nhã, tuy rằng tuổi đã gần bốn mươi thế nhưng vẻ mặt lạnh lùng vẫn như trước được chăm sóc rất tốt, đôi lông mày xinh đẹp khẽ nhướng lên, hiển nhiên vị Trưởng công chúa này cũng không phải là người ôn hòa lương thiện. Quận chúa Dung Hoa vô cùng ngoan ngoãn đi bên cạnh Trưởng công chúa, hoàn toàn trái ngược với bộ dạng ngang ngược như lúc trước mọi người nhìn thấy trong sân. Bên cạnh nàng còn có một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp mặc váy lụa, mặt mày tươi tắn, mỉm cười hiếu kỳ đánh giá các thiếu nữ khuê tú ở bốn phía. Chỉ là Diệp Ly nghĩ mãi cũng không thể nào đoán được thân phận của cô nương này, cuối cùng đành không thèm nghĩ nữa.

“Miễn lễ, ban thưởng tọa.”

Mọi người lại tiếp tục tạ ơn, sau đó mới ngồi xuống.

Lúc này, Trưởng công chúa Chiêu Dương mới mở miệng nói: “Thịnh hội hôm nay chính là một buổi gặp gỡ nhỏ cho các tiểu thư khuê các chốn kinh thành, mọi người không cần gò bó quá mức, cứ tùy ý là được.”

Tuy rằng Trưởng công chúa nói vậy, nhưng dù sao người thật sự dám tùy ý cũng không nhiều lắm. Ngược lại, quận chúa Dung Hoa ngồi ở bên cạnh Trưởng công chúa, kéo cánh tay bà làm nũng, vẻ mặt lạnh lùng của Trưởng công chúa cũng nhu hòa đi vài phần, hiển nhiên là vị Trưởng công chúa không có con cái này vô cùng thương yêu, cưng chiều chất nữ (cháu gái) nhỏ của mình.

“Vị cô nương bên cạnh Trưởng công chúa kia là ai thế? Lớn lên thật xinh đẹp!” Các cô nương khó hiểu, tò mò đánh giá cô nương tuyệt sắc bên cạnh Trưởng công chúa, nhỏ giọng trao đổi ý kiến với bạn tốt của mình. Có mấy người còn như có như không liếc nhìn Diệp Oánh. Nụ cười trên mặt Diệp Oánh cũng trở nên hơi miễn cưỡng, nữ tử kia ngồi ở bên phải Trưởng công chúa Chiêu Dương, thân phận tất nhiên là không thấp hơn quận chúa Dung Hoa, hơn nữa, dung mạo lại vượt xa quận chúa Dung Hoa. Tuy rằng Diệp Oánh tự xưng là mỹ nữ đệ nhất kinh thành, thế nhưng dung mạo thiếu nữ mặc cẩm y kia lại vô cùng tinh xảo, xinh đẹp, khác hẳn với vẻ đẹp nhu nhược, yếu mềm của Diệp Oánh, so ra lại càng hấp dẫn ánh nhìn của mọi người. Một nữ tử xinh đẹp bao giờ cũng chú ý tới những nữ tử khác đẹp hơn mình trước tiên.

“Ha ha, cô nương kia là ai thế? Danh hiệu mỹ nhân đệ nhất kinh thành của Diệp Oánh chỉ sợ là khó giữ rồi.” Mộ Dung Đình dùng ống tay áo che miệng cười nhẹ nói.

Hoa Thiên Hương nhìn nàng một cái, rồi cười yếu ớt nói: “Là chất nữ

Phò mã của công chúa Chiêu Dương.”

“Phò mã của công chúa Chiêu Dương… Vậy không phải là…” Tần Tranh cũng có chút kinh ngạc, do dự một chút rồi mới nói: “Là vị quận chúa của nước Nam Chiếu?”

Phò mã của Trưởng công chúa Chiêu Dương là người Nam Chiếu đến Đại Sở làm con tin, nghe nói năm đó Trưởng công chúa Chiêu Dương và phò mã lưỡng tình tương duyệt, không phải chàng thì không lấy chồng. Tiên hoàng bất đắc dĩ lắm mới phải gả muội muội mà ngài thương yêu nhất cho một con tin. Sau đại hôn, phò mã và công chúa cũng ân ái, yêu thương, thuận hòa, ai ngờ, không đến ba năm, phò mã lại bị bệnh mà qua đời. Trưởng công chúa lập lời thề ngay trước mặt tiên hoàng là không tái giá, cả đời thủ tiết với phò mã.

Nghe vậy, Diệp Ly cũng có chút tò mò nhìn về phía Hoa Thiên Hương. Hoa Thiên Hương là thiên kim của phủ Hoa quốc công, chất nữ của đương kim Hoàng hậu, vậy nên biết một chút chuyện bí mật cũng không có gì là khó hiểu. Hoa Thiên Hương nhìn thoáng qua Trưởng công chúa và thiếu nữ tuyệt sắc phía trên, lắc đầu nói: “Đó là nữ nhi của Đương kim Nam Chiếu Vương, có danh mỹ nữ đệ nhất Nam Chiếu, xưng là công chúa Tê Hà.”

“Nghe nói Nam Chiếu toàn mỹ nữ, vị công chúa Tê Hà này quả nhiên là không tầm thường.”

Hoa Thiên Hương mở to hai mắt, nhìn Diệp Ly muốn nói nhưng rồi lại thôi. Diệp Ly nhướng mày nhìn nàng, rồi cười nói: “Có gì không thể nói hay sao?”

Hoa Thiên Hương cười đáp: “Tuy rằng đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau nhưng ta cảm thấy ngươi là người rất kỳ lạ. Nói cho ngươi

cũng không sao cả, vị công chúa Tê Hà này hình như là sau này sẽ ở lại lâu dài trên đất Đại Sở chúng ta."

"Ở lâu?" Mộ Dung Đình cũng không còn hứng thú xem ca múa nữa, khó hiểu nhìn về phía Hoa Thiên Hương: "Công chúa Tê Hà này nhìn có vẻ cũng không lớn hơn chúng ta bao nhiêu. Nếu ở đây lâu, thì chẳng phải có nghĩa là…" Chẳng phải có nghĩa là công chúa Tê Hà sẽ sống tại Đại Sở sao? Chuyện hòa thân giữa hai nước là chuyện lớn, vậy mà bên ngoài sao lại không có chút tiếng gió lọt qua? Hoa Thiên Hương ho nhẹ một tiếng, che miệng lại nói nhỏ: "Công chúa Tê Hà là tự mình đi tới Đại Sở đấy. Các ngươi còn nhớ hay không, năm ngoái Lê Vương điện hạ đã từng đi sứ đến Nam Chiếu…"

"Ý ngươi là…" Mộ Dung Đình khiếp sợ đến suýt nữa không khống chế nổi giọng nói của mình, Tần Tranh âm thầm véo nàng một cái mới khiến cho nàng tỉnh táo lại. Thấy hai người ở bàn bên cạnh cũng đang khó hiểu nhìn sang, vội vàng bày ra tư thái đoan trang thong dong nếm thử một ngụm rượu bách hoa trước mặt. (Cập nhật nhanh nhất tại tamvunguyetlau.com) Thấy ánh mắt của mấy người bên cạnh đã không còn chú ý đến mình nữa, Mộ Dung Đình mới áy náy cười cười với ba người kia. Hoa Thiên Hương và Tần Tranh tất nhiên đã rất rõ tính cách này của nàng cho nên cũng đều không để ý, chỉ hơi cười rộ lên. Mộ Dung Đình nhíu mày, nhìn Diệp Ly nói: "Tuy rằng không nên nói những lời này nhưng ta vẫn muốn nói. Hủy bỏ hôn ước với Lê Vương cũng không hẳn là chuyện xấu gì."

Diệp Ly nhẹ nhàng rót một ly rượu trái cây, mỉm cười đồng ý nói: "Ngươi nói rất đúng."

"Các ngươi đoán xem, năm nay ai sẽ là người bình luận cho Bách Hoa thịnh hội?"

Đối với cái gọi là quá trình của Bách Hoa thịnh hội, Diệp Ly cũng chỉ

biết sơ qua, cho nên nàng chỉ nghĩ đơn giản rằng đây là nơi khuê nữ kinh thành tụ họp mà thôi cho nên cũng không muốn đoán mà lắc đầu, lập tức bị Hoa Thiên Hương dùng đầu ngón tay chọc một cái: "Đây là lần đầu tiên ngươi tham gia Bách Hoa thịnh hội, thế nào cũng phải lên sân khấu biểu diễn tài nghệ, đừng để cho những kẻ khác xem thường mình."

Diệp Ly mở lớn hai mắt, nhìn về phía những vũ cơ đang nhẹ nhàng khiêu vũ trong sân: "Ngươi muốn ta đi lên ca hát khiêu vũ? Sẽ dọa đến người khác đấy, ta không biết khiêu vũ." Huống hồ nàng cũng không phải là người muốn thể hiện, đầu năm nay cũng đâu phải là dịp tuyển minh tinh.

Tần Tranh nhẹ giọng giải thích: "Một cô nương khuê các bình thường chắc hẳn cũng sẽ không chọn khiêu vũ, nhưng chắc hẳn là sẽ phải tranh tài cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú. Hàng năm, ba người đứng đầu đều sẽ nhận được một phần thưởng vô cùng quý giá."

Phần thưởng?

"Các ngươi đều tham gia?"

Mộ Dung Đình không hề xấu hổ mà nói: "Ngoại trừ ta thì Tranh Nhi và Thiên Hương đều rất lợi hại. Năm trước, Tranh Nhi thi thư họa đoạt được hạng nhất, Thiên Hương đạt hạng nhất kỳ nghệ, hạng ba cầm nghệ. Năm ngoái người đứng đầu là Tứ muội muội kia của ngươi, Lê Vương phi tương lai, nàng ta đứng đầu tài đánh đàn và nhảy múa, thứ năm thi phú."

Diệp Ly thoáng nhìn qua Diệp Oánh đang ngồi cách đó một bàn trò chuyện với người khác, cười nói: "Chuyện này thì ta biết rõ. Nhưng ta lại không biết hóa ra Tranh Nhi và Hoa tiểu thư cũng đều là tài nữ khó gặp đấy."

Hoa Thiên Hương phất phất tay nói: “Năm đó Diệp phu nhân cũng là tài nữ đệ nhất kinh thành. Năm nay ta và Tranh Nhi đều không tham gia. Mấy người chúng ta đều sẽ ngồi xem ngươi trổ tài đấy.”

Diệp Ly bất đắc dĩ: “Thật sự là ta không am hiểu những thứ này.”

Tần Tranh nắm tay nàng cười nói: “Năm nay Diệp Oánh chắc chắn là còn muốn tham gia đấy, Ly Nhi không thể thua kém nàng ta được.”

Hoa Thiên Hương cũng bừng bừng khí thế: “Đúng vậy, Diệp Ly cần phải vì ta mà góp một mũi tên báo thù. Năm ngoái ta đã cố gắng hết sức vậy mà kết quả lại không bằng Diệp Oánh, thật quá mất mặt.”

Mộ Dung Đình cũng không quên tham gia náo nhiệt, đôi mắt đầy trông mong nhìn về phía nàng: “Hàng năm, nói về tỷ võ thì ta đều đứng thứ nhất, đáng tiếc là không ai so với ta. Ly Nhi, ngươi phải cố gắng lên.”

Diệp Ly bị mấy tiểu gia hỏa mới quen này làm cho dở khóc dở cười, thật sự là nàng không biết mấy thứ này mà. Tuy rằng hồi còn bé cũng được mẫu thân dạy bảo, mọi thứ cũng sẽ biết biết một chút, nhưng sao có thể so với những người đặc biệt bỏ thời gian, công sức ra khổ luyện kia được chứ. Ví dụ như vũ đạo của Diệp Oánh, tuy rằng nàng không nhìn thấy, thế nhưng nghe nói chỉ riêng sư phụ dạy vũ đạo của nàng ta cũng đã có đến năm, sáu người. Mỗi một điệu nhảy đều là đặc biệt dàn dựng ra, về mặt này, Diệp Oánh quả thật là đã khổ công luyện tập. Mà nàng, kể từ sau khi mẫu thân qua đời, lấy lại được trí nhớ của kiếp trước, sau đó hứng thú với mấy trò xoay người chóng mặt này đã không ngừng giảm bớt đi, huống hồ Vương thị cũng sẽ không đặc biệt mời thầy tốt về để dạy bảo nàng.

“Năm nay, chỉ sợ ngươi không muốn tham gia cũng không được rồi.”

Mộ Dung Đình vừa lấy điểm tâm tinh xảo trên bàn để ăn, vừa nói: “Người thắng cuộc tranh tài của Bách Hoa thịnh hội có tư cách chọn bất kỳ một ai để tỷ thí với mình. Tin ta đi, nếu như không phải hàng năm ngươi vẫn luôn không bước chân ra khỏi cửa thì người nhận được khiêu chiến nhiều nhất đã chính là ngươi rồi.”

Trước kia là vị hôn thê của Lê Vương, bây giờ lại là Định Vương phi tương lai. Trong mắt rất nhiều người, Diệp Ly quá tốt số khiến cho nhiều người ghen tỵ, chỉ mong nàng bị xấu mặt mà thôi.

“Ăn thêm chút đồ đi. Đợi đến lúc thịnh hội hôm nay chính thức bắt đầu thì sợ rằng còn không có cơ hội mà ăn thêm cái gì đâu.” Hoa Thiên Hương nhắc nhở.

Diệp Ly im lặng nhìn điểm tâm trước mắt, trong lòng thầm nghĩ cái Bách Hoa thịnh hội đã chậm chạp diễn ra hơn một canh giờ rồi mà còn chưa được coi là bắt đầu sao.

Chương 24: Tranh Tài Đàn Múa, Tính Toán Của Diệp Oánh

Editor: Tiểu Mộng

Beta: Tiểu Ly

Tuy rằng Diệp Ly cảm thấy rất nhàm chán nhưng nếu như Bách Hoa thịnh hội lại có thể trở thành thịnh hội được tất cả các danh môn khuê tú của Đại Sở coi trọng nhất chỉ tổ chức mỗi năm một lần thì chắc chắn cũng sẽ có điểm đặc biệt của riêng nó. Sau khi kết thúc bữa tiệc, lúc Trưởng công chúa Chiêu Dương sai người mang phần thưởng dành cho khuê tú đoạt giải nhất của Bách Hoa thịnh hội, nhìn các thiếu nữ lúc trước còn rụt rè ưu nhã lộ ra vẻ mặt khát khao, háo hức, Diệp Ly cũng có chút kinh ngạc và hiểu ra rồi. Những nữ tử ở đây có ai là không xuất thân từ gia đình quyền quý, từ nhỏ đến lớn bảo vật mà các nàng đã nhìn thấy nhiều không kể hết, trân bảo có thể làm cho các nàng động lòng chắc chắn không phải là vật phàm. Càng quan trọng hơn là, không những thắng được phần thưởng như vậy mà các nàng còn dành được danh tiếng cực tốt, cho dù vẫn là tiểu thư khuê các hay sau này đã xuất giá về nhà chồng, danh tiếng này cũng đủ để cho các nàng có thể kiêu ngạo. Mà theo những người mang theo phần thưởng xuất hiện ở hai bên trái phải bên cạnh Trưởng công chúa, lại càng khiến cho trái tim của các thiếu nữ không ngừng đập nhanh hơn.

Những người bình thẩm được Trưởng công chúa mời đến năm nay đương nhiên cũng là những nhân vật vô cùng nổi tiếng. Tuy rằng

trong số sáu nam một nữ ngồi ở các bàn bên trái và bên phải trước mặt Trưởng công chúa thì có một mình Lê Vương Mặc Cảnh Lê đang làm mặt lạnh là nàng nhận biết được mà thôi. Còn có nam tử mặc áo gấm đang cười đến có vẻ lẳng lơ kia không hiểu sao lại cười nhẹ một tiếng với mình. Tuy rằng mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt nhưng Diệp Ly chắc chắn là mình không nhìn nhầm, nam nhân kia đúng đúng thật là đã cười với mình, nụ cười kia cũng không phải là nụ cười lễ độ bình thường.

“Người mặc đồ đỏ kia là ai vậy?” Diệp Ly nhỏ giọng hỏi bên tai Tần Tranh.

Trong bảy người kia chỉ có một người mặc đồ đỏ, Tần Tranh tất nhiên là vừa nhìn một cái đã biết nàng đang nói về ai, cũng che miệng nhỏ giọng nói: “Đó là Tam công tử Phượng Chi Dao của Phượng gia ở kinh thành. Nghe nói người này trời sinh tính phong lưu lại là con của thiếp thất, không được gia chủ Phượng gia yêu mến. Từ hai năm trước đã nghe đồn rằng gia chủ muốn trục xuất hắn ra khỏi Phượng gia. Chỉ là tài đánh đàn của hắn quả thật là tuyệt nhất kinh thành.”

Thấy các nàng rỉ tai thì thầm, Mộ Dung Đình tới gần cười nói: “Năm nay Trưởng công chúa cũng thật hào phóng, lại có thể mời đến nhiều danh nhân như vậy.”

Hoa Thiên Hương mang vẻ mặt đoan trang nhìn chăm chú lên phía trước, miệng cũng không nhàn rỗi: “Phần thưởng năm nay cũng thật phong phú. Trú nhan châu (ngọc dưỡng nhan), tử phượng trâm (trâm phượng tím), còn có đàn Tuyết Âm do Tiên hoàng ban thưởng. Nếu không phải tài đánh đàn của ta quả thực có kém Diệp Oánh một chút, ta cũng muốn xuống dưới thử xem rồi.” Hoa Thiên Hương tiếc nuối nhìn đàn Tuyết Âm ở phía trước, danh cầm đứng hàng thứ ba trong hàng ngũ đại danh cầm đương thời, là bảo vật mỗi người yêu đàn

đều mơ ước. Diệp Ly lại càng tiếc nuối hơn: “Đã nhiều năm rồi ta không đụng vào đàn rồi.”

Bốn người nhìn nhau, bất đắc dĩ nhún vai, rồi lại tiếp tục tán thưởng người và phần thưởng trên đài. Tần Tranh vẫn nhẹ giọng giới thiệu những người đang ngồi kia cho Diệp Ly biết: “Mấy vị trên đài kia, lão tiên sinh là học chính (hiệu trưởng) của viện Thái Học, lão đại nhân Tô Triết, cũng chính là thầy dạy của đương kim hoàng thượng. Nếu như không phải vì nể mặt Trưởng công chúa thì có muốn mời đến cũng không được đâu. Vị kia là Trạng nguyên của khoa thi trước, nay đang giữ chức Lại bộ Thị Lang, Mạc Tiệm. Mộc Dương Hầu thế tử Mộc Dương, Trưởng công tử của phủ Trấn Bắc tướng quân Lãnh Kình Vũ.”

Ánh mắt của Diệp Ly lặng lẽ lướt qua từng người mà Tần Tranh vừa kể, ghi nhớ từng người một trong lòng: “Cô nương kia là ai vậy?”

Tuy rằng từ trước đến nay vẫn không cảm thấy Diệp Oánh đẹp đến kinh tâm động phách, thế nhưng cho đến bây giờ, Diệp Ly vẫn công nhận là Diệp Oánh đã rất xinh đẹp rồi. Nhưng hôm nay đi ra ngoài mới phát hiện, danh hiệu mỹ nhân đệ nhất kinh thành của Diệp Oánh dường như đã lung lay sắp đổ. Không nói tới vị công chúa Tê Hà đến từ nước Nam Chiếu kia, dung mạo của Hoa Thiên Hương cũng đã đủ để so sánh với Diệp Oánh, Tần Tranh có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần nhưng khí chất nho nhã dịu dàng của tiểu thư xuất thân từ dòng dõi Nho học cũng không phải có thể so sánh với vẻ đẹp đáng yêu đến rung động lòng người của Diệp Oánh. (Xem chương mới nhanh nhất tại tamvunguyetlau.com) Trên yến hội còn có mấy vị cô nương không xa không gần cũng cực kỳ xuất sắc đấy, nếu như chỉ với chút ít chênh lệch này thì bọn họ làm sao có thể để Diệp Oánh an ổn ngồi trên ngôi vị đệ nhất mỹ nhân suốt mấy năm qua? Lại nhìn vị cô nương ngồi ở trên đài cao kia, dung nhan tuyệt mĩ mang theo chút mị lực hấp dẫn người khác, cho dù đang ngồi ở giữa hai vị nam tử

nhưng cử chỉ vẫn nhẹ nhàng, thong dong, sức hấp dẫn khác hẳn với những tiểu thư khuê tú.

Nét mặt Tần Tranh có chút kỳ lạ, ngừng một chút rồi mới nói: "Đó là Dao Cơ cô nương của phường Khuynh Thành, được xưng là "Cầm vũ song tuyệt", so với nàng ấy, vũ đạo của Diệp Oánh căn bản là thứ chẳng thể nhìn được. Hơn nữa, nàng ấy còn có giao tình với Mộc Dương Hầu thế tử và Phượng Tam công tử." Tần Tranh có chút xấu hổ nói, Diệp Ly cũng hiểu được thân phận của cô nương này. Nhìn thấy nàng ấy ngồi giữa Mộc Dương hầu thế tử và Phượng Tam công tử, đôi mắt trong sáng lương thiện, điệu bộ cười nói tự nhiên, chỉ cảm thấy vị cô nương này đúng là một nữ tử hiếm thấy.

Trong lúc bốn người nói chuyện, Trưởng công chúa đã tuyên bố buổi tranh tài của Bách Hoa thịnh hội chính thức bắt đầu. Diệp Ly vốn là còn đang có chút tò mò rằng nhiều hạng mục như cầm kỳ thi họa, thi từ ca múa vậy thì làm sao có thể tranh tài cùng một lúc được, nhưng hiển nhiên là tất cả mọi người ở đây đều hiểu rõ luật chơi của cuộc tranh tài. Những cái bàn trên đặt giấy, bút và mực được đặt dọc theo hội trường, những khuê nữ muốn tham gia thi thư họa đều sẽ tự đi lên. Các thị nữ mang theo nhạc khí đứng ở phía trước hai bên hội trường, để trống phần không gian ở giữa cho các cô nương biểu diễn vũ đạo. Diệp Ly vô cùng muốn tán thưởng người tổ chức thịnh hội, quả thật là bố trí mọi chuyện rất gọn gàng, thông tuệ lại rất linh hoạt. Không có quy định cứng nhắc là mỗi người đều phải biểu diễn tiết mục gì, dù sao cũng không phải ai cũng đều tinh thông cầm kỳ thi họa, cũng miễn đi khả năng làm người khác xấu mặt.

Công chúa Tê Hà và quận chúa Dung Hoa bên cạnh Trưởng công chúa Chiêu Dương cũng đều đồng thời đứng dậy, chỉ khác ở chỗ là quận chúa Dung Hoa thì đi về phía bày bút, mực còn công chúa Tê Hà đi về phía bên trong hội trường, hiển nhiên là nàng muốn biểu diễn vũ đạo. Còn Diệp Oánh thì lại đi về phía nơi đặt đàn ngọc, ngón

tay gảy nhẹ, một khúc nhạc êm tai theo đó phát ra.

“Xem ra công chúa Tê Hà thật sự muốn đối đầu với Diệp Oánh.” Mộ Dung Đình cười nói. Ở kinh thành có ai mà không biết thứ Diệp Oánh tinh thông nhất chính là vũ đạo chứ, bây giờ công chúa Tê Hà này lại chỉ trong chốc lát đã chọn biểu diễn vũ đạo, nhất định là muốn ra oai với Diệp Oánh.

Hoa Thiên Hương thưởng thức kỹ thuật nhảy nhanh nhẹn của công chúa Tê Hà, khen: “Người Nam Chiếu vốn giỏi ca múa, huống hồ đây lại là công chúa Tê Hà, người được xưng là mỹ nhân đệ nhất Nam Chiếu. Hôm nay chắc chắn là công chúa Tê Hà muốn diễm áp quần phương rồi.” Vũ đạo của công chúa Tề Hà nhiệt tình mà ưu nhã, tiếp xúc với người ngoài nước mà không bị mất đi sự nhiệt huyết, lại không làm hỏng khí độ ung dung của Đại Sở. Mang ra so sánh, dù còn chưa nhảy múa nhưng xét về phương diện trang phục, Diệp Oánh đã thua mất một bậc. Mộ Dung Đình cũng đồng ý, gật đầu cười nói: “Ta thấy, riêng về vũ đạo thì cũng chỉ có Dao Cơ cô nương mới có thể thắng được công chúa Tê Hà một bậc. Lần đấu vũ đạo năm nay Diệp Oánh thua rồi.”

“Diệp Oánh cũng không phải hạng người bình thường, thấy được thực lực của công chúa Tê Hà mà nàng ta lại vẫn có thể trấn định như vậy.” Tần Tranh nhắc nhở.

Hoa Thiên Hương cười nói: “Chút bản lĩnh ấy mà cũng không có thì Diệp Oánh cũng không còn mặt mũi nào để đi ra ngoài nữa. Nhảy múa nhất định sẽ thua, cho nên dù thế nào cũng phải ổn định cầm kỹ.”

Diệp Ly cau mày nói: “Chỉ sợ công chúa Tê Hà đến là đã có chuẩn bị cả rồi.” Mặc dù cả đời này cũng không còn cơ hội làm sát thủ nhưng điều này thật sự không ảnh hưởng đến ánh mắt của nàng. Diệp Ly

cũng không bỏ qua ánh mắt lạnh lùng của công chúa Tê Hà khi nhìn về phía Diệp Oánh.

Mộ Dung Đình tặc lưỡi: “Đừng nói với ta là tài đánh đàn của công chúa Tê Hà cũng lợi hại hơn của Diệp Oánh nhé.”

Hoa Thiên Hương lắc đầu: “Nếu thật là như thế, công chúa Tê Hà nhất định sẽ so đàn trước khi so vũ kỹ, bởi vì nhảy múa thì cần hao tổn rất nhiều sức lực, gảy đàn sau khi nhảy múa thì sẽ rất dễ dàng bị ảnh hưởng. Các ngươi mau nghe tiếng đàn của Diệp Oánh.”

Tiếng đàn vốn đang rất đang du dương uyển chuyển bỗng nhiên đổi nhịp hẳn lên, trở nên dồn dập mà quyết liệt. thân ảnh nhanh nhẹn của công chúa Tê Hà cũng chuyển động nhanh hơn, chỉ thấy tay áo đang tung bay giữa sân, như gió bão thổi quét qua trăm hoa bốn phía.

Hiển nhiên là Diệp Oánh cũng rất có thể đã phát hiện ra điểm này, hoặc là nhận thức được thực lực của công chúa Tê Hà đã làm cho nàng ta có cảm giác bị uy hiếp.

Trên khán đài, mọi người cũng đã phát hiện ra sự thay đổi, Trưởng công chúa Chiêu Dương hơi hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Diệp Oánh cũng có chút lạnh lùng. Dao Cơ đang ưu nhã ngồi thưởng thức kỹ thuật nhảy của công chúa Tê Hà bỗng nhiên cười khanh khách ra tiếng, nghiêng đầu nói với Mặc Cảnh Lê đang mang vẻ mặt nghiêm nghị: “Lê Vương điện hạ, Lê Vương phi tương lai quả nhiên là không tầm thường. Dao Cơ bội phục.”

Mặc Cảnh Lê lạnh lùng không thèm nhìn Dao Cơ lấy một cái, chỉ hơi cau mày lại. Trong mắt hắn, Dao Cơ xuất thân từ phường ca múa căn bản không xứng để nói chuyện với hắn. Hắn tất nhiên cũng không cần phải để ý tới lời của nàng ta. Dao Cơ cũng không quan

tâm đến thái độ của hắn, đôi mắt dễ thương khẽ chớp, cười nói tự nhiên: “Mỹ nhân đệ nhất kinh thành quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ là không khỏi thiếu đi vài phần đạo đãi khách.”

Lời của Dao Cơ cũng không lớn nhưng chỗ ngồi của Diệp Oánh lại là một nơi gần khán đài cho nên lời nói của Dao Cơ đúng lúc không nặng không nhẹ truyền vào trong tai nàng ta. Học chính viện Thái học Tô Triết vẫn luôn không tỏ thái độ cũng hừ nhẹ một tiếng. Nếu như Diệp Oánh không cần để ý tới lời của Dao Cơ thì thái độ của Tô Triết lại khiến cho lòng Diệp Oánh khẽ run lên, tiếng đàn vốn đang như nước chảy mây trôi cũng bị dừng lại một nhịp, dù Diệp Oánh rất nhanh đã phản ứng lại nhưng Phượng Chi Dao luôn ngồi bên cạnh Dao Cơ vẫn phát hiện ra được, từ từ nhíu mày lại, cười nhạt: “ Vốn cho là sau một năm, cầm kỹ của Lê Vương phi tương lai sẽ tiến bộ hơn, không nghĩ tới…”

Người ở phía trước nói chuyện thì Diệp Ly ở bên này tất nhiên là không nghe thấy, tuy rằng nàng tinh thông khẩu ngữ nhưng cũng không có ý định nói cho người khác biết. Vì vậy, đến lúc khúc nhạc kết thúc, cái mà đám Tần Tranh nhìn thấy chính là sắc mặt Diệp Oánh còn khó coi hơn công chúa Tê Hà vừa nhảy vừa bị tính kế. Mà công chúa Tê Hà, sau khi dùng một tư thế rất hoàn mỹ để kết thúc điệu nhảy, mới hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Oánh một cái rồi xoay người trở về bên cạnh Trưởng công chúa Chiêu Dương. Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cũng cho thấy nàng cũng không dễ chịu giống như biểu hiện bền ngoài vậy. Dù sao thì khúc đàn của Diệp Oánh trước và sau cũng biến đổi quá lớn, nàng lại chưa kịp chuẩn bị mà không bị mất mặt trước mặt mọi người là do kỹ thuật nhảy múa và năng lực ứng biến cao siêu của bản thân rồi. Dám tính toán nàng như vậy, nàng nhất định phải làm cho nàng ta đẹp mặt!

Chương 25: Bị Làm Bia Đỡ Đạn

Editor: Tiểu Mộng Beta: Tiểu Ly Trải qua gần hai canh giờ thi đấu, cuối cùng cũng đã chọn được những người xuất sắc nhất của mỗi hạng mục. Thành tích của Diệp Oánh hơi kém một chút so với năm ngoái, tuy rằng lúc sau cũng cố gắng biểu diễn một màn múa phi tiên mới miễn cưỡng đặt ngang tầm bất phân thắng bại cùng với công chúa Tê Hà, được xếp đồng hạng nhất. Về cầm kỹ thì đã bị người có danh xưng là cầm kỹ tuyệt nhất kinh thành, Phượng Tam công tử phủ quyết, cho nên sau đó bị thiên kim Liễu gia, Liễu Như Vân đánh bại, tụt xuống hạng nhì. Ở hạng mục thi phú cũng được xếp thứ ba, thế nhưng Diệp Oánh thực sự khó giấu được vẻ mặt ủy khuất thất bại. Ngược lại là công chúa Tê Hà, tuy rằng là người ngoài nhưng lại biểu diễn rất xuất sắc, xếp thứ ba tài đánh đàn, thứ nhất thư pháp, thứ nhì kỳ nghệ, thành tích vô cùng ấn tượng. Như vậy, cho đến nay, công chúa Tê Hà, với hai giải nhất, một giải nhì, một giải ba, trở thành khôi thủ (người đứng đầu) của Bách Hoa thịnh hội lần này.

Trưởng công chúa Chiêu Dương đương nhiên là hết sức hài lòng với kết quả này, mấy vị bình thẩm trên khán đài cũng thêm vài phần tán thưởng với cô công chúa ngoại quốc này. Ngay lúc lão đại nhân Tô Triết muốn tuyên bố kết quả của Bách Hoa thịnh hội, công chúa Tê Hà ghé tai nói nhỏ mấy câu với Trưởng công chúa Chiêu Dương, sau đó đứng lên khom người tạ lỗi với mấy người Tô Triết, xoay người trở lại lạnh lùng nhìn về phía Diệp Oánh đang mang vẻ mặt ảm đạm phía dưới đài.

“Mong các vị thứ lỗi, Tê Hà muốn thỉnh cầu Diệp tứ tiểu thư lại một lần nữa tỷ thí vũ đạo.” Công chúa Tê Hà cất cao giọng nói, cả hội

trường lại trở nên ồn ào một mảnh.

Phượng Chi Dao lười biếng tựa vào thành ghế, nhìn công chúa Tê Hà cười, nói: “Có thể chiêm ngưỡng tài múa của công chúa và mỹ nhân đệ nhất kinh thành một lần nữa, chắn chắn rằng mọi người đang ngồi đây đều rất vui mừng. Chỉ là, chẳng biết vì sao lại phải so lại?”

Công chúa Tê Hà ngẩng cao đầu, ngạo nghễ nói: “Trung Nguyên các vị không phải có câu “Văn không có đệ nhất, Võ không có đệ nhị” sao? Tuy rằng vũ đạo không phải là võ nhưng bổn công chúa cũng không quen cùng xếp đồng hạng với người khác.” Vừa nói vừa nhìn Diệp Oánh một cách khinh thường, chỉ còn mỗi nước không nói thẳng ra là Diệp Oánh không xứng xếp đồng hạng nhất với nàng. Sắc mặt Diệp Oánh đang ở dưới đài ngay lập tức trở nên trắng bệch, thân ảnh mảnh khảnh lung lay giống như sắp đổ. Trong mắt mọi người xung quanh đây, họ đều thấy rằng hành động của công chúa Tê Hà là đang khinh người quá đáng, thế nhưng công chúa Tê Hà lại chẳng thèm để ý đến ánh mắt của những người khác, chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Diệp Oánh.

Phượng Chi Dao lười biếng đảo con mắt qua nhìn Mặc Cảnh Lê đang mang vẻ mặt âm trầm ngồi ở bên cạnh, cười nói: “Lê Vương điện hạ, ý của ngài thế nào? Dù sao thì… Diệp Tứ tiểu thư cũng là vị hôn thê của ngài đấy.”

Mặc Cảnh Lê nhìn thoáng qua Diệp Oánh đang ở dưới đài, trong đôi mắt lãnh đạm nhiều hơn một tia dao động, thản nhiên nói: “Đây là công chúa Tê Hà bất mãn với đánh giá của Dao Cơ.”

Dao Cơ điềm nhiên cười, khiến cho tất cả mọi người nhất thời đều bị mê hoặc: “Nếu như công chúa Tê Hà còn có thể biểu diễn một điệu nhảy mỹ lệ hơn, Dao Cơ tất nhiên sẽ nguyện ý thưởng thức. Chỉ là

không biết Dao Cơ có thể có được vinh hạnh này hay không?”

Mặc Cảnh Lê im lặng không nói. Tuy rằng hắn cũng không hiểu rõ lắm về vũ đạo thế nhưng dựa theo đánh giá của Dao Cơ lúc trước, Mặc Cảnh Lê cho rằng khả năng vũ đạo của công chúa Tê Hà và Diệp Oánh chắc hẳn cũng chỉ sàn sàn như nhau. Chỉ là, vũ đạo là một loại kỹ nghệ phụ thuộc vào con mắt để đánh giá. Cho dù bản lĩnh của hai người không kém nhau bao nhiêu nhưng một công chúa Tê Hà linh động hoạt bát lại càng khiến người khác yêu thích hơn một Diệp Oánh uyển chuyển xuất trần. Tình huống như này cũng có thể gọi là cao siêu quá ít người hiểu được. Nếu Diệp Oánh lại bại dưới tay công chúa Tê Hà… Thời gian trôi qua, đôi lông mày đẹp đẽ của Mặc Cảnh Lê cứ dần nhíu lại.

Thấy hắn không nói lời nào, Trưởng công chúa Chiêu Dương đang ngồi trên thủ tọa có chút không vui nhăn hàng mi thanh tú lại nói: “Cảnh Lê.”

“Ai ui…”

Một tiếng kêu nhỏ vang lên phía dưới đài, sau đó lại vang lên tiếng lanh lảnh của đồ sứ rơi vỡ. Mọi người nhìn về phía âm thanh phát ra, thì thấy nha đầu bên cạnh Diệp Oánh đang quỳ dưới đất cầu xin tha thứ, sắc mặc Diệp Oánh trắng bệch, ôm lấy cánh tay trái, cánh tay trái đã bị ướt một mảnh. Hẳn là vừa rồi nha đầu kia bưng trà hầu hạ đã vô ý làm đổ trà lên người Diệp Oánh.

“Oánh Nhi…” Mặc Cảnh Lê đứng dậy nhảy xuống dưới đài, ôm Diệp Oánh vào ngực, một cước đá văng nha đầu đang quỳ trên mặt đất: “Cút ngay!”

Khuôn mặt Trưởng công chúa đang ở trên đài lập tức trở nên xanh đen, nha đầu bị Mặc Cảnh Lê đá là người của phủ Trưởng công

chúa: “Người đâu, mau mời Thái y tới khám và chữa trị cho Diệp tiểu thư.”

Các thiếu nữ có mặt đều có chút kinh ngạc vì tình huống bất ngờ xảy ra. Tuy rằng mỗi người đều hết sức duy trì dáng vẻ tiểu thư khuê các của mình nhưng các nàng vẫn âm thầm dùng các phương thức để trao đổi với nhau.

“Này A Ly, ngươi cũng phải cẩn thận một chút, muội muội này của ngươi thật ngoan độc!” Ngồi với nhau mấy canh giờ, Mộ Dung Đình từ chỗ gọi là Diệp tiểu thư chuyển sang Diệp Ly, bây giờ lại biến thành A Ly một cách thân mật. Nếu muốn nàng thật sự nghĩ là nha đầu kia không cẩn thận mà làm đổ nước lên người Diệp Oánh, Mộ Dung Đình có chết cũng không tin. Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, công chúa Tê Hà vừa đưa ra lời khiêu chiến, thì ở bên này Diệp Oánh đã ngay lập tức bị bỏng rồi.

Hoa Thiên Hương nhíu nhíu mày: “Không biết vì sao, ta lại có một dự cảm không hay.”

Diệp Ly nhướng mày, chưa kịp nói chuyện thì đã nghe thấy giọng nói yếu ớt mà tiếc nuối của Diệp Oánh đang tựa vào trong ngực Mặc Cảnh Lê, nhỏ nhẹ nói với công chúa Tê Hà: “Công chúa, thật có lỗi. Chỉ sợ là Diệp Oánh không thể tỷ thí với công chúa rồi. Nếu công chúa không phục… Không bằng mời tỷ tỷ thay thế Diệp Oánh một lúc. Tỷ tỷ là đích nữ của phủ Thượng thư, chắc hẳn sẽ không bôi nhọ danh dự của công chúa. Tỷ tỷ, tỷ xem có đúng không?”

Nghe vậy, vẻ mặt trước nay vốn rất bình tĩnh của Diệp Ly trầm hẳn xuống. Diệp Oánh làm sao có thể không biết rằng nàng không hiểu nhảy múa? Nếu thua, tất nhiên là bởi vì Diệp Ly nàng vô dụng mà làm mất thể diện của phủ Thượng thư, chứ không phải là vì Diệp Oánh không tài năng bằng công chúa Tê Hà. Vừa tránh được khả

năng thua công chúa Tê Hà, lại vừa có thể làm cho Diệp Ly mất thể diện ngay trong lần đầu tiên tham gia thịnh hội, Diệp Oánh quả nhiên là giỏi tính toán.

“Cứ làm theo lời Oánh Nhi đi!” Mặc Cảnh Lê không kiên nhẫn mà trực tiếp hạ lệnh, không đợi Thái y đến đã ôm lấy Diệp Oánh chuẩn bị rời khỏi hội trường.

Nhìn bóng lưng rời đi không một chút do dự của Mặc Cảnh Lê, ánh mắt của Trưởng công chúa chìm xuống, một lúc lâu sau mới trầm giọng nói: “Đã như vậy thì Diệp tam tiểu thư thay thế Diệp tứ tiểu thư thi đấu đi.”

Diệp Ly im lặng, không ai nghĩ tới chuyện hỏi nàng có biết nhảy không hay sao?

Ánh mắt của tất cả mọi người dường như đều tập trung về phía Diệp Ly. Mấy người Tần Tranh cũng nhìn nàng. Tuy rằng lúc trước còn ồn ào ép Diệp Ly đi đoạt một giải nhưng các nàng cũng không thật sự có ý ép Diệp Ly đi. Chưa nói đến mọi người là bằng hữu mới kết giao, chỉ cần nghĩ đến quan hệ tương lai của Tần Tranh và Diệp Ly, các nàng cũng không thể hại nàng ấy được.

Công chúa Tê Hà đang vô cùng tức giận trong lòng khi nhìn thấy Mặc Cảnh Lê đối tốt với Diệp Oánh rồi rời đi, vừa lúc đó, Diệp Ly bị Mặc Cảnh Lê đẩy ra làm thế thân lại chính là vị hôn thê trước đây của Mặc Cảnh Lê. Vì vậy, công chúa Tê Hà đang trong cơn tức giận ngút trời bèn trực tiếp nhìn về phía Diệp Ly, đôi lông mày tinh xảo khẽ chớp: “Diệp tiểu thư, mời ngươi lên trước đi.”

Diệp Ly bất đắc dĩ đứng dậy, nhìn vào ánh mắt căm hận của công chúa Tê Hà, suy nghĩ một chút rồi mới mở miệng nói: “Ta nhận thua.”

Tất cả mọi người, kể cả công chúa Tê Hà đều vô cùng ngạc nhiên, một lúc lâu sau công chúa Tê Hà mới khôi phục lại tinh thần, tức giận nhìn Diệp Ly mà nói: “Ngươi khinh thường bản công chúa sao? Bản công chúa không cần ngươi nhường.”

Diệp Ly bất đắc dĩ lắc đầu: “Ta không khinh thường công chúa, ta thật lòng nhận thua.”

“Chưa thi đấu đã nhận thua, bản công chúa cho dù có thắng cũng là thắng không quang minh chính đại.”

Vậy bắt người không biết nhảy phải nhảy thì mới là quang minh chính đại sao? Diệp Ly than nhẹ một tiếng, chân thành nhìn về phía công chúa Tê Hà đang tức giận đến trợn mắt: “Công chúa, ta không biết múa.” Cho nên ngươi đã bị Diệp Oánh đùa bỡn rồi.

“Ha ha, muốn một người không biết múa ra để tỷ thí thay, Lê Vương điện hạ và Lê Vương phi tương lai thật là có trí sáng tạo.” Giọng nói lười biếng của Phượng Chi Dao truyền tới, trong đó tràn đầy mùi vị hả hê.

Công chúa Tê Hà cũng sững sờ: “Tại sao ngươi lại không biết múa?”

“Bởi vì vũ đạo không phải là mục bắt buộc phải học của các thiếu nữ Đại Sở. Tin chắc rằng nhiều vị tiểu thư ngồi đây cũng không biết múa.” Diệp Ly thẳng thắn trả lời. Không biết múa cũng không phải là chuyện gì đáng xấu hổ, trên thực tế, có rất ít các tiểu thư khuê tú Đại Sở chuyên tâm học múa, trừ phi là bản thân thật lòng yêu thích hoặc gia đình có chủ ý muốn cho nữ nhi tiến cung.

Diệp Ly đã nói rõ rằng mình không biết múa mà cứ bắt buộc nàng ta phải ra nhảy thì đó chính là hành động cố ý gây sự rồi… Công chúa Tê Hà cũng hiểu ra mình bị Diệp Oánh đùa bỡn, chỉ có thể tạm thời

đè nén lửa giận trong lòng xuống. Nhìn chằm chằm vào thiếu nữ áo xanh bình tĩnh, thanh nhã đang đứng dưới đài, ánh mắt nàng khẽ chớp lên rồi lại nói: “Vừa rồi cũng không thấy Diệp tiểu thư ra sân tranh tài một lần nào. Nếu Diệp tứ tiểu thư tin tưởng tỷ tỷ của mình như vậy, thì xin mời Diệp tiểu thư thể hiện một sở trường khác đi. Hay là…” Lại cười như không cười nhìn Diệp Ly, hơi ngừng một chút mới cao giọng nói tiếp: “Hay là Diệp tiểu thư không biết cái gì hết?”

Diệp Ly cúi đầu im lặng một lát, ngẩng đầu lên nhìn lướt qua công chúa Tê Hà một cái rồi mới nói: “Đã vậy, Diệp Ly xin bêu xấu.”

Chương 26: Khôi Thủ (Người Đứng Đầu) Bách Hoa

Editor: Tiểu Mộng Beta: Tiểu Tuyền “Đã vậy, Diệp Ly xin bêu xấu.”

“Ly Nhi…” Tần Tranh lo lắng kêu lên, Mộ Dung Đình và Hoa Thiên Hương cũng lo lắng nhìn Diệp Ly. Diệp Ly mở to hai mắt nhìn lại các nàng, rồi mỉm cười lắc đầu. Tần Tranh nhìn thấy bộ dáng tươi cười của nàng không hề miễn cưỡng, trong lòng mới bớt lo lắng đi một chút. Nghĩ lại thì mẫu thân của Ly Nhi năm đó cũng là tài nữ đệ nhất kinh thành, ông ngoại nàng lại là người đứng đầu phái Thanh Lưu (chỉ những người có học vấn cao) khắp thiên hạ. Cho dù bình thường không quá quan tâm đến thì chắc hẳn những gì nên học đều đã học qua.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Diệp Ly đi về nơi đặt giấy bút, im lặng suy nghĩ trong chốc lát rồi đặt bút viết lên tờ giấy Tuyên Thành.

Trên đài cao, Phượng Chi Dao thích thú nhìn thiếu nữ váy xanh đang vẽ tranh mà lơ đãng gật đầu. Dao Cơ đang ngồi cạnh liếc nhìn hắn một cái, rồi cười nhẹ, nói: “Phượng Tam rất coi trọng Diệp Tam tiểu thư thì phải?” Phượng Chi Dao sờ sờ mũi, cười nói: “Nàng ta không phải rất thú vị sao? Ít nhất cũng không tầm thường như lời đồn.” Chỉ với thái độ gặp biến không sợ này cũng đủ để Phượng Chi Dao xem trọng rồi, huống hồ lần trước nàng ta còn khiến cho Mặc Cảnh Lê phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Có khi lần này A Nghiêu lấy được một Vương phi không tệ.

Thế tử Mộc Dương Hầu cũng có hứng thú với chủ đề của hai người:

“Phượng Tam biết Diệp Tam tiểu thư sao?”

Phượng Chi Dao lắc đầu: “Ngươi vừa hồi kinh nên chắc không biết. Đó là Định vương phi tương lai.”

“Mặc Tu Nghiêu?” Mộc Dương cau mày, thuở thiếu niên hắn cũng có chút giao tình với Mặc Tu Nghiêu, nhưng kể từ sau khi Mặc Tu Nghiêu gặp chuyện không may thì cả hai không hề gặp mặt.

Phượng Chi Dao gật đầu: “Đúng vậy. Ngươi thấy sao?”

Mộc Dương nhướng mày: “Mặc Cảnh Lê quả là không có mắt.”

Dao Cơ không nhịn được liền cười khẽ một tiếng, che miệng nói: “Xem ra Phượng Tam và Mộc công tử đều coi trọng Diệp Tam tiểu thư.”

Hai người không có trả lời, nhưng đều đưa mắt nhìn về thiếu nữ áo xanh đang múa bút. Đều xuất thân từ danh môn vọng tộc, nên bọn họ hiển nhiên đã hiểu ý nhau. Không liên quan đến dung mạo hay tài hoa, so với Diệp Oánh thì Diệp Ly phù hợp với vị trí chủ mẫu của một đại gia tộc hoặc một Vương phủ hơn. Không biết Mặc Cảnh Lê xuất thân từ hoàng gia kia bị Thái Hậu, Thái Phi làm hư hay là Diệp Oánh kia có khả năng bất phàm mà người ngoài không biết?

Mọi người chỉ phải đợi một lúc, chưa tới thời gian một ném nhang, Diệp Ly đã dừng bút. Trưởng công chúa sai người lấy tác phẩm của Diệp Ly qua, sau đó đem giấy Tuyên Thành trãi rộng trên mặt bàn, mọi người mơ hồ nhìn thấy một bức tranh vẽ hoa mẫu đơn. Ba người Tần Tranh khẽ thở phào nhẹ nhõm, dù có được xếp hạng hay không, nhưng trong một thời gian ngắn mà hoàn thành một bức vẽ mẫu đơn như vậy cũng không quá tệ, ít nhất Diệp Ly sẽ không bị mất mặt. Bức vẽ trước hết sẽ được mang lên sáu vị bình thẩm đánh giá

ngồi ở trên ghế thẩm định và nhận xét. Lão đại nhân Tô Triết nhìn bức họa liền nhíu mày, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Ly vẫn đứng yên ở cạnh bàn rồi lại cúi đầu xem thêm một chút mới đưa cho Lại Bộ Thị Lang Mạc Tiệm. Mạc Tiệm cũng nhíu mày, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên nhìn Diệp Ly, một lúc lâu sau ông mới giao bức họa cho người bên cạnh.

Phản ứng khác thường của nhóm bình thẩm khiến cho các tiểu thư bên dưới tò mò đánh giá Diệp Ly, và hiếu kỳ về tác phẩm của nàng.

Phượng Chi Dao là người cuối cùng đánh giá bức họa, rồi giao cho thị nữ dâng lên Trưởng công chúa Chiêu Dương, vài người khác cũng thảo luận rồi đưa ra kết quả. Tô Triết tuyên bố: “Con gái Hộ bộ Thượng thư, tiểu thư Diệp Ly, thư pháp dệ nhất, thi từ đệ nhất, hoạt tác hạng bốn.”

“A Ly.” Nghe được kết quả, Mộ Dung Đình vui mừng reo lên. Những người khác cũng nhìn Diệp Ly với ánh mắt kinh dị. Diệp Ly hướng lên trên đài khẽ khom người hành lễ rồi mới xoay người trở về chỗ ngồi. Mộ Dung Đình giơ tay vỗ vỗ nàng, cười nói: “Còn nói mình không giỏi, hóa ra là thâm tàng bất lộ.” Diệp Ly cười khổ: “Mưu lợi thôi mà.”

Hoa Thiên Hương cười nói: “Dù sao thì cứ vui lên đi. A Ly, chúc mừng.” Tần Tranh mím môi mỉm cười, gật đầu với nàng, Diệp Ly cũng cười đáp lại một tiếng.

Nghe lời tuyên bố của lão đại nhân Tô Triết, nhất thời công chúa Tê Hà thay đổi sắc mặt, cũng không màng đến lễ nghi, đi tới bên cạnh Trưởng công chúa Chiêu Dương nhìn bức họa của Diệp Ly, một lúc lâu sau mới dùng ánh mắt rất phức tạp nhìn Diệp Ly, nhưng không nói gì thêm nữa. Thị nữ bên người Trưởng công chúa mang bức họa xuống cho các tiểu thư cũng ngắm nhìn, dù sao cũng vì tác phẩm này

của Diệp Ly đã làm thay đổi thứ hạng trận đấu, cho nên phải khiến cho mọi người tâm phục khẩu phục. Thiếu nữ vốn đã đoạt hạng nhất trong thi từ, cũng là người xuất thân thư hương, sau khi xem xong tác phẩm của Diệp Ly, rất thấu tình đạt lý nói: “Tuy thua, nhưng thua dưới tay hậu nhân của Thanh Vân tiên sinh cũng coi là vinh quang.” Quả thật rất phong độ, khiến cho mọi người thêm yêu mến. Mộ Dung Đình nhận được bức tranh vội cùng hai bằng hữu thưởng thức, Tần Tranh cũng khen một tiếng: “Thơ hay.” Rồi đọc bài thơ lên:

Lạc tẫn tàn hồng thủy thổ phương,

Giai danh hoán tác bách hoa vương.

Cạnh khoa thiên hạ vô song diễm,

Độc lập nhân gian đệ nhất hương.

Dịch Thơ

Hoa rụng cánh tàn mới toả thơm,

Tên hay người gọi “Bách hoa vương”.

Khoe rằng vẻ đẹp không đâu sánh,

Đệ nhất nhân gian một thứ hương.

Bài thơ Mẫu Đơn của Bì Nhật Hưu (theo thivien.net)

Hoa Thiên Hương cười nói: “Thơ hay, chữ cũng đẹp. A Ly, ngươi học chữ với ai vậy? Ta cũng muốn bái sư.”

Diệp Ly cười nhẹ: “Khi còn bé được một vị tiên sinh họ Liễu dạy dỗ.

Luyện nhiều năm cuối cùng cũng tạm coi được một chút.” Kiếp trước, lúc sáu tuổi học vỡ lòng, nàng đã bắt đầu tập viết thể chữ liễu, thêm cả kiếp này nữa trước trước sau sau cũng được hai mươi năm. Nếu vẫn không ra sao thì chỉ có thể nói nàng quá ngu ngốc.

Tần Tranh cũng là người say mê thư họa, nên không ngừng hâm mộ: “May mắn quá đi, Ly nhi, sau này muội cũng phải viết cho ta vài chữ.”

Diệp Ly gật đầu: “Được thôi, sau này ta sẽ đưa.”

“Nhớ nhé, ta chờ muội.”

“Ta cũng muốn…” Hoa Thiên Hương và Mộ Dung Đình cũng tranh phần, Diệp Ly phải đáp ứng viết cho mỗi người một phần mới yên.

“Ta cũng nhận thua.” Những người khác đều chấp nhận kết quả của người bình thẩm, dù không cam lòng thì công chúa Tê Hà cũng phải cắn răng chấp nhận thôi. Trưởng công chúa Chiêu Dương nhìn bộ dáng không cam lòng của công chúa Tê Hà chỉ khẽ thở dài một tiếng kéo nàng đến trước mặt để an ủi. Tê Hà mới tới Đại Sở, tuổi trẻ khí thịnh nên không thể chịu thua nổi, tính tình này của nàng không biết là tốt hay xấu.

“Nếu vậy thì.. người đứng đầu Bách Hoa Thịnh Hội năm nay chính là Diệp Tam tiểu thư của phủ Hộ bộ Thượng thư.” Thấy tất cả mọi người đều không có ý kiến gì, lão đại nhân Tô Triết liền thay mặt ban bình thẩm tuyên bố kết quả cuối cùng.

Phượng Chi Dao cười như gió xuân nói thêm một câu : “Tất nhiên nếu ai không phục có thể khiêu chiến Diệp Tam tiểu thư, chắc hẳn Diệp Tam tiểu thư cũng sẽ vui lòng tiếp nhận khiêu chiến. Đúng không?”

Diệp Ly ngẩng đầu lên, vừa lúc thấy Phượng Chi Dao đang nhìn mình, tuy bộ dạng có chút ngả ngớn nhưng lại không có gì ác ý.

Người đứng đầu mới của Bách Hoa Thịnh Hội năm nay lả Diệp Ly, dưới sự thúc giục của đám người Tần Tranh, chậm rãi đi lên đài cao, được đích thân Trưởng công chúa trao cho phần thưởng năm nay, là niềm mơ ước của tất cả những cô gái xinh đẹp, Trú nhan châu, tử ngọc sai, Tuyết Âm cầm. Đối với thắng lợi gần như là bằng cách ăn gian này, Diệp Ly không cảm thấy chột dạ hay áy náy gì cả, nhưng cũng không cảm thấy đắc ý. So sánh giữa việc mất mặt và hành xử thủ đoạn thì tất nhiên nàng phải chọn cái gì có lợi cho mình rồi.

“Diệp Tam tiểu thư, không ngờ rằng Diệp Thượng thư lại có một vị thiên kim xuất sắc như vậy.” Trưởng công chúa nhìn thiếu nữ váy xanh trước mặt, thần sắc hơi buồn bã nhìn Diệp Ly: “Năm đó, bổn cung và mẫu thân ngươi cũng có chút giao tình, sau này rảnh rỗi hãy đến phủ công chúa một chút.”

Diệp Ly cung kính mỉm cười: “Đa tạ Trưởng công chúa. Nhận được lời mời của Trưởng công chúa chính là phúc phận của Diệp Ly.”

“Đứa trẻ ngoan, đi thôi.” Trưởng công chúa nói một tiếng khen ngợi với Diệp Ly.

Diệp Ly hoàn lễ với Trưởng công chúa rồi mới quay sang mỉm cười, phúc thân với mấy vị bình thẩm, sau đó cầm lễ vật đi xuống phía dưới.

Chương 27: Bảo châu Trú nhan

Editor: Tiểu Mộng Beta: Tiểu Tuyền “Ngươi nói cái gì? Diệp Ly đoạt khôi thủ bách hoa?”

Tại Diệp phủ, trong Hồi Tuyết các, giọng nói luôn dịu dàng ôn nhu của Diệp Oánh trở nên chói tai. Nha đầu hầu hạ quỳ trong sảnh được trang trí ưa nhã, trong lòng run sợ, trả lời: “Bẩm…bẩm tiểu thư… đúng là bên ngoài đang đồn đại như vậy. Hiện tại tam tiểu thư đã trở về phủ rồi. Ngoài ra,… có người của phủ Ngự sử Tần gia, phủ Hoa quốc công, phủ Dương Uy tướng quân, phủ Thừa tướng, phủ Thượng thư bộ Lễ đều tới đưa lễ vật chúc mừng Tam tiểu thư đoạt giải nhất.” Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Oánh trở nên vặn vẹo, nàng vung tay gạt hết tất cả mọi đồ đạc trên bàn xuống đất. Nha đầu quỳ gối dưới đất bị ném trúng cũng không dám kêu đau, vội vàng nói: “Xin tiểu thư bớt giận…”

“Bớt giận? Diệp Ly, con tiện nhân Diệp Ly kia sao có thể trở thành khôi thủ bách hoa chứ?” Diệp Oánh kêu lên khó tin. Nàng đẩy Diệp Ly ra chính vì mấy năm nay mẫu thân không mời thầy về dạy cho nàng ta, bây giờ ra đấu với công chúa Tê Hà thì nhất định không thắng nổi, chắc chắn sẽ bị mất mặt. Đến lúc đó, tuy nàng không nhận được khôi thủ của Bách Hoa Thịnh Hội năm nay nhưng đó là thua vì không đấu, không có gì phải xấu hổ cả. Quan trọng hơn, khi đó mọi người đều sẽ biết, chỉ có Diệp Oánh này mới là nữ nhi ưu tú nhất Diệp gia, dù Diệp Ly là cháu gái của Từ gia thì cũng không sánh bằng.

Mặc dù giận dữ nhưng Diệp Oánh đã nhanh chóng tỉnh táo lại, khôi

phục vẻ ôn nhu, văn nhã như bình thường, đứng dậy nói: “Tất cả đứng lên đi, chúng ta tới chỗ của mẫu thân xem một chút.”

Bọn nha đầu trong phòng khách âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng dọn dẹp rồi nhanh chóng giúp Diệp Oánh sửa sang lại tư dung, đi theo Diệp Oánh sang gặp Vương thị.

Trong Vinh Nhạc đường.

Diệp Ly trầm tĩnh, đoan trang ngồi đó, mặc cho Diệp lão phu nhân, Diệp Thượng thư cùng Vương thị đánh giá mình. Diệp lão phu nhân cười từ ái nói với Diệp Li: “Ly nhi không hổ là đích nữ của Diệp gia ta, hôm nay bỗng nổi tiếng, Diệp gia chúng ta có hai khôi thủ bách hoa. Trong kinh thành này có ai không khen nhà chúng ta dạy con gái giỏi chứ.”

Diệp Ly mím môi cười nhẹ: “Tổ mẫu quá khen, là nhờ tổ mẫu và phụ thân dạy dỗ tốt.”

Diệp Thượng thư nhìn cô con gái trầm tính, đoan trang với vẻ mặt rất phức tạp. Cô con gái mà ông chưa bao giờ thật lòng quan tâm này hoàn toàn khác với những đứa con khác của hắn, mới nhìn qua thì có vẻ tầm thường nhưng nếu quan sát kĩ thì sẽ thấy được khí độ ung dung, tao nhã. Điều này khiến ông nhớ tới lần đầu tiên gặp thê tử của mình, cũng lạnh nhạt và ưu nhã như vậy. Mỹ lệ đến khiến người ta bị mê hoặc nhưng cũng ưu nhã khiến cho người ta sinh lòng tự ti. Cho dù không phải lớn lên ở Từ gia, cũng không được nuôi dạy đàng hoàng, nhưng với huyết mạch Từ gia, những cô con gái khác của ông sao có thể sánh bằng chứ? Nhớ tới những lời nghe được về biểu hiện của mấy nữ nhi ở thịnh hội bách hoa, Diệp Thượng thư lại nghĩ tới Diệp Dung đã bị mẫu thân và Vương thị làm hư, trong lòng không khỏi tiếc nuối: Tại sao Ly nhi không phải là con trai?

“Tần gia, Từ gia, phủ Hoa quốc công, Liễu phủ… đều sai người đến tặng lễ, nhất định chúng ta phải đáp lại cho cẩn thận.” Diệp lão phu nhân căn dặn Vương thị đang ngồi ngay ngắn ở đó.

Vương thị vội vàng che giấu ánh mắt, cung kính đáp lời: “Lão phu nhân yên tâm, con dâu hiểu rõ.”

Diệp lão phu nhân hài lòng gật đầu: “Còn những phần lễ vật này, hãy mang hết đến Thanh Dật hiên đi. Ly nhi thích gì, đồ trang sức, xiêm y… thì đặt làm thêm một chút. Thiệp mời của các phủ, mặc dù không cần đi toàn bộ nhưng cũng không thể không đến nhà nào. Đừng làm mất thể diện Diệp gia.” Diệp Ly còn chưa đáp lời thì nha đầu ngoài cửa đã thông báo Tứ tiểu thư tới.

Diệp Oánh đổi một bộ ý phục màu trắng đơn bạc, sắc mặt cũng tái nhợt, càng ra vẻ yếu ớt, mảnh mai. Vịn tay người hầu đi vào thỉnh an lão phu nhân, Diệp Thượng thư và Vương thị xong, mới nghiêm mặt nói: “Oánh nhi đã khiến Diệp gia mất mặt, xin tổ mẫu và phụ thân trách phạt.”

Diệp lão phu nhân khẽ nhếch đôi lông mày hoa râm, nhìn Diệp Thượng thư không nói gì. Diệp Oánh từ trước giờ đều được Diệp Thượng thư hết mực sủng ái, còn sủng ái hơn so với Diệp Chiêu nghi đã vào cung, thì sao nỡ trách phạt nàng. Vương thị liền vội ôm con gái vào trong lòng, nhẹ giọng an ủi: “Đứa nhỏ này, làm sao trách con được? Nếu không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì khôi thủ bách hoa năm nay chắc chắn vẫn là của Oánh nhi.” Diệp Thượng thư gật đầu đồng ý với Vương thị: “Mẫu thân con nói đúng, chuyện này cũng không trách con được. Còn không mau đứng lên, thân thể con còn yếu, ở trên mặt đất rất lạnh đấy.”

Nhìn một nhà ba người ở trước mặt đang hòa thuận, vui vẻ, thần sắc Diệp Ly lạnh nhạt, không biểu cảm, nét mặt vẫn tao nhã, cung kính

như cũ nhưng trong lòng lại nhớ tới mấy người bạn hôm nay mới kết giao. Đặc biệt là Tần Tranh, biểu tẩu tương lai của nàng, rồi nghĩ tới phải chuẩn bị gì để đáp lễ mấy nàng ấy. Gần đây, có chuyện này cũng tốt, đỡ phải chứng kiến mấy vở kịch luân lý gia đình nhàm chán. Hơn nữa, còn phải suy nghĩa về cuộc sống hôn nhân tương lai, có lẽ nàng nhận được một trượng phu không quá tốt, cũng chẳng quá xấu.

Biết đâu có thể tạo được một gia đình hòa thuận vui vẻ. Có lẽ còn sinh được một, hai đứa con của mình nữa.

Diệp lão phu nhân đảo mắt đánh giá thiếu nữ ngồi ngay ngắn bên cạnh, còn tâm trí của Diệp Ly thì không biết đã chu du đến tận nơi nào rồi.

Diệp lão phu nhân nhìn tình cảnh này, thầm thở dài. Từ trước cứ nghĩ Diệp Nguyệt và Diệp Oánh là tốt nhất, nay mới hiểu được thì ra Diệp Ly mới là người thâm tàng bất lộ. Chỉ với khí độ thong dong bình tĩnh này, nếu có cơ hội, Diệp Ly nhất định sẽ tiến xa. Đáng tiếc, hiện giờ số phận của Diệp Ly phải gắn chặt với Định vương tàn phế không có tiền đồ. Đúng là ý trời trêu ngươi…

“Tổ mẫu, tỷ tỷ đoạt được khôi thủ bách hoa chính là chuyện vui lớn trong nhà chúng ta, có nên thông báo cho Nhị tỷ để tỷ ấy cùng vui không?” Sau khi một nhà ba người dính lấy nhau xong, Diệp Oánh đi tới bên cạnh Diệp lão phu nhân, dịu dàng hỏi.

Diệp Thượng thư cười nói: “Oánh nhi thật hiểu chuyện, con nói rất đúng. Mẫu thân, người xem…”

“Các con nói đúng, mấy ngày nữa khi vào cung thỉnh an thì hãy đem tin vui này bẩm báo với Chiêu Nghi nương nương.” Diệp lão phu nhân gật đầu, nghiêng đầu nhìn Diệp Ly cười nói: “Nhị tỷ cháu xưa nay đều đối xử rất tốt với các tỷ muội, sau này các cháu phải chấp

chưởng một phủ riêng, tốt nhất nên học hỏi nhị tỷ nhiều hơn."

"Tổ mẫu!" Diệp Oánh e lệ, ngượng ngùng che mặt khẽ gọi, trên khuôn mặt tái nhợt chợt hiện lên một rặng mây đỏ. So ra, Diệp Ly lại càng thiếu vẻ thẹn thùng của một cô gái. Diệp Thượng thư trìu mến nhìn cô con gái nhỏ rồi cười ha hả.

Diệp Oánh nhìn Diệp Li, ánh mắt khẽ lay động rồi nhẹ giọng cười nói: "Lâu rồi Tam tỷ tỷ chưa được gặp Nhị tỷ tỷ phải không? Mẫu thân nên chuẩn bị một phần lễ vật thật tốt thay Tam tỷ tỷ dâng lên cho Nhị tỷ tỷ."

Vương thị ngẩn ra, nhíu mày nhìn Diệp Oánh. Suy nghĩ của Diệp lão phu nhân vừa đổi, ánh mắt liền nhìn về phía Diệp Ly, chần chừ một chút nhưng cũng không nói gì. Diệp Ly thấy rõ nét mặt của Diệp lão phu nhân và Diệp Oánh, suy nghĩ vừa lóe lên liền hiểu ngay ý của nàng ta. Nàng im lặng nhìn Diệp Oánh đang chờ mình biểu diễn. Diệp Oánh thấy Vương thị nghĩ mãi vẫn chưa hiểu được ý của mình, Diệp lão phu nhân cũng im hơi lặng tiếng thì không khỏi nhíu mày, nhẹ giọng nhắc nhở: "Hiện giờ Chiêu Nghi tỷ tỷ đang mang bầu, nghe nói người mang thai dung mạo…"

Người trong phủ cũng không quá ngu ngốc, vừa nghe đến hai chữ "dung mạo", Vương thị lập tức hiểu gia, ánh mắt nhìn Diệp Ly cũng thêm phần nóng bỏng: "Lão gia…"

Diệp Ly bất đắc dĩ thầm than nhẹ, trong nhà này chẳng có ai là kẻ ngốc cả.

"Oánh nhi nói có lý. Ly nhi, hãy dâng Trú nhan châu vào cung làm lễ vật cho Chiêu nghi nương nương đi. Còn con muốn gì thì nói với mẫu thân con." Hiển nhiên là Diệp Thượng thư không thấy đề nghị của Diệp Oánh có vấn đề gì, nên quay sang nói thẳng với Diệp Li.

Chương 28: Từ chối

Editor: Tiểu Mộng Beta: Tiểu Tuyền Bảo châu Trú nhan à… Diệp Ly buồn bực nhớ đến viên minh châu xanh biếc, sáng lấp lánh là một trong ba phần thưởng khiến người khác thèm thuồng mà mình vừa nhận được. Nghe nói người đeo Bảo Châu Trú Nhan có thể bảo trì nhan sắc vĩnh viễn. Đối với nữ nhân bình thường thì đồ vật này có sức hấp dẫn hơn hẳn đồ trang sắc hay xiêm y lộng lẫy. Nhưng đối với người có tuổi tâm lí rất lớn và tuổi sinh lí mới chỉ mười lăm như Diệp Ly thì không hấp dẫn lắm. Ai cũng yêu thích cái đẹp, nhưng hiện giờ nàng còn rất trẻ, sau này thì chỉ cần để tâm chăm sóc một chút, dung mạo bên ngoài sẽ tương đương với tuổi, cũng vẫn xinh đẹp như thường. Nếu như năm mươi tuổi mà lại có khuôn mặt của tuổi hai mươi, Diệp Ly không chắc mình sẽ thích điều này. Huống hồ, nàng rất nghi ngờ cái gọi là thanh xuân vĩnh viễn của Bảo Châu Trú Nhan. Ít nhất như trưởng công chúa Chiêu Dương, chủ nhân của Bảo Châu Trú Nhan, dù so với những phụ nhân đồng tuổi có trẻ hơn chút ít nhưng còn xa mới đạt tới trình độ hoa thơm đang nở. Nhưng… nàng không quan tâm không có nghĩa là người khác có thể tùy ý cướp đoạt.

“Xin phụ thân thứ lỗi, Bảo Châu Trú Nhan đã không còn ở trên người Ly nhi.” Diệp Ly thản nhiên nói.

“Làm sao lại thế được?” Diệp Oánh hoảng sợ kêu lên, sau đó nhìn Diệp Ly đầy nghi ngờ, nói: “Tam tỷ tỷ không nỡ dâng Bảo Châu Trú Nhan lên sao? Oánh nhi cũng chỉ suy nghĩ cho Chiêu Nghi nương nương thôi, dù sao Chiêu Nghi nương nương cũng là chỗ dựa của Diệp gia ta.”

Đối với những lời này, Diệp Ly thầm cười nhạt. Chỗ dựa? Những đại gia tộc thế gia chân chính đứng vững hàng trăm năm, có mấy người dựa vào quan hệ ôm váy đàn bà chứ?

“Tứ muội nghĩ nhiều rồi. Chỉ là một viên minh châu thôi. Cho nên ta đã tặng người khác rồi.”

“Tặng người khác? Sao con có thể tặng Bảo Châu Trú Nhan cho người khác?” Vương thị thất thanh kêu lên. Trên đời này có nữ nhân nào không muốn có được Bảo Châu Trú Nhan? Nếu như không vì con gái trong hậu cung, chỉ sợ Vương thị cũng muốn giữ Bảo Châu Trú Nhan làm của riêng.

Diệp Ly lấy làm kỳ quái nhìn bà ta một cái, rồi lộ vẻ khó hiểu nói: “Ly nhi năm nay mới chỉ mười lăm tuổi, còn lâu mới tới lúc cần Bảo Châu Trú Nhan.” Nàng không có suy nghĩ như cổ nhân, cho rằng tuổi mười bốn, mười lắm là lúc đẹp nhất của một cô gái. Cho dù nữ nhân cổ đại trưởng thành sớm nhưng mười bốn mười lăm tuổi vẫn còn non nớt. Dù xinh đẹp như Diệp Oánh thì cũng không bằng Dao Cơ phong tình, quyến rũ.

Diệp lão phu nhân cau mày, nói với Diệp Li: “Ly nhi tặng cho người nào thế? Để chúng ta xem có thể phái người đi đổi lại không. Đổi thành vật quý giá hơn cũng được.”

Diệp Ly cau mày, nhìn thẳng Diệp lão phu nhân không chớp mắt, thần sắc cổ quái hỏi: “Đổi lại?”

Diệp lão phu nhân làm người vô cùng khôn khéo, sao không biết việc đòi lại lễ vật đã tặng ra ngoài là thất lễ cỡ nào. Nhưng Bảo Châu Trú Nhan thật sự có tác dụng rất lớn đối với Chiêu Nghi nương nương, chắc hẳn tin tức về Thịnh Hội Bách Hoa hai ngày nay đã truyền vào trong cung, nếu Chiêu Nghi nương nương hỏi thì phải có câu trả lời

cho tốt. Hơn nữa bà cũng không tính dùng danh nghĩa Diệp gia đi đòi lại đồ mà chỉ muốn Diệp Ly ra mặt đòi về. Tất nhiên Diệp lão phu nhân càng hoài nghi đây chỉ là lí do từ chối của Diệp Ly vì không muốn dâng đồ ra thôi. Nặn ra một nụ cười từ ái, Diệp lão phu nhân nhẹ giọng: "Cháu ngoan, tổ mẫu biết làm vậy là thất lễ. Nhưng cháu cũng phải biết tầm quan trọng của Bảo Châu Trú Nhan đối với Chiêu Nghi nương nương. Chiêu Nghi nương nương ở trong cũng cũng không dễ dàng gì, nếu có Bảo Châu Trú Nhan thì có thể nhận thêm phần hoàng ân…"

Diệp Ly nhíu mày, bất đắc dĩ nói: "Nhưng thưa tổ mẫu, cháu đã đưa Bảo Châu Trú Nhan và Tuyết Âm cầm tới cho đại cữu cữu rồi."

Diệp Thượng thư không vui, tức giận nhìn thẳng Diệp Ly: "Đù sao. Đại cữu cữu của con cần Bảo Châu Trú Nhan thì có ích gì?" Nếu là người khác, Diệp Thượng thư còn có thể phái người cản lại, đằng này lại là đưa cho đại cữu cữu của thê tử đã mất, Diệp Thượng thư quả thật không có gan làm. Thanh Vân tiên sinh có hai người con trai và một người con gái. Con thứ Từ Hồng Ngạn là người duy nhất của dòng chính Từ thị còn đang làm quan. Thật ra, điều khiến cho Diệp Thượng thư cảm thấy áp lực nhất chính là đại cữu cữu Từ Hồng Vũ, người đã rời kinh thành từ mười năm trước, đồng thời cũng nổi danh là người giàu có nhất thiên hạ. Khác với Từ Ngự sử vừa nho nhã, vừa sắc bén lại rất nguyên tắc, vị này nghe nói còn giỏi hơn cha, lúc nào cũng mang dáng vẻ nho nhã, ôn hòa, phong độ, nhưng nếu người nào hắn nhìn không vừa mắt thì chắc chắn kẻ đó sẽ sống không bằng chết. Đây cũng là nguyên nhân mấy năm nay Diệp Thượng thư không dám đưa Diệp Dung tới thư viện Ly Sơn dù có tầng quan hệ thông gia này. Vị anh vợ này cũng không chính trực như vẻ ngoài đâu, năm đó hắn hiểu rất rõ.

Diệp Ly cười nhẹ, nói: "Vài ngày trước, đại cữu cữu gửi thư nói Tùng phong cầm của ông ngoại đã bị ném hỏng, cho nên vừa nhận được

Tuyết Âm cầm, Ly nhi liền phái người đưa ngay đến chỗ ngoại tổ phụ. Thuận tiện gửi luôn Bảo Châu Trú Nhan tặng Đại cữu mẫu.” Tất nhiên là cũng tiện tay gửi luôn Tử Ngọc Sai nghe nói có tác dụng dưỡng thân cho nhị cữu mẫu.

Nét mặt Diệp Thượng thư có chút vặn vẹo, không biết tại sao khi nghe con gái nói Tùng Phong cầm của nhạc phụ đại nhân bị ném hỏng, hắn đột nhiên thấy lạnh sống lưng, đáy lòng cũng thầm chột dạ. Vì vậy mà không cố ý làm khó Diệp Ly, chỉ miễn cưỡng trách nhẹ: “Con… đứa nhỏ này, tại sao lại không thương lượng với phụ thân, mẫu thân trước?”

Diệp Ly âm thầm cau mày, phụ thân làm quan lâu qua nên đầu óc bị hỏng hay thật sự nghĩ rằng Vương thị hiền lương thục đức? Tặng lễ vật cho nhạc phụ còn phải thương lượng với thiếp phù chính sao? Thương lượng xong nàng còn đem được đồ đi tặng sao?

“Tại Ly nhi suy nghĩa không chu toàn. Cũng bởi đại cữu cữu nói không hiểu sao ngoại tổ phụ tức giận, Ly nhi không thể ở bên người để làm tròn chữ hiếu, hôm nay nhận được Tuyết Âm cầm nên nhất thời vui vẻ, lập tức phái người đưa đi ngay.” Diệp Ly áy náy cúi đầu.

Diệp Thượng thư miễn cưỡng cười nói: “Phụ thân biết Ly nhi rất hiếu thuận.”

“Phụ thân…” Diệp Oánh lo lắng kêu lên.

Diệp Thượng thư nghiêm mặt, khoát tay nói: “Chuyện này thôi đi, không cần nói nữa. Một lát đưa cho Nguyệt Nhi nhiều ngân phiếu một chút, việc trong cung không ít.”

Dù Vương thị không cam lòng nhưng bà ta đi theo Diệp Thượng thư hai mươi năm, hiểu rõ trượng phu của mình. Nhìn sắc mặt của ông là

biết chuyện này không thể bàn thêm, trong lòng lại oán hận Diệp Ly và Diệp phu nhân đã qua đời. Lần nào cũng vậy! Chỉ cần vừa nhắc tới Từ gia, hắn sẽ không nghĩ gì đến mình nữa, chẳng lẽ Từ gia là nhạc gia của hắn còn Vương gia không phải sao?

Ra khỏi Vinh Nhạc đường, Diệp Ly buồn chán thở dài một hơi, nghiêng đầu nói với Diệp Oánh phía sau: “Tứ muội, ta đi về trước.”

Diệp Oánh làm như không nghe thấy lời Diệp Ly, nhẹ nhàng nói: “Tam tỷ, tỷ thật hào phóng, bảo vật vô giá như vậy mà không thèm nhìn đã mang đi tặng người khác.”

“Tứ muội nói đùa rồi. Ngoại tổ phụ và hai vị cữu mẫu cũng không phải người ngoài. Hơn nữa hai vị cữu cữu, cữu mẫu cũng rất quan tâm chăm sóc tỷ tỷ. Tuy tỷ tỷ sinh ra ở phủ Thượng thư nhưng từng ngọn cây, cọng cỏ cũng không có tự mình làm ra. Hôm nay ra tay liền nhận được mấy món đồ, tất nhiên là muốn dâng lên hiếu kính trưởng bối. Dù sao… làm người thì phải có lòng biết ơn.” Còn các ngươi, những năm gần đây ăn bám đồ cưới của mẹ ta, có bao giờ nghĩ tới tâm tình của ta không?

“Tam tỷ tỷ nói rất đúng, muội muội xin nghe.” Diệp Oánh cắn răng nhỏ giọng nói.

Diệp Ly cười một tiếng: “Ta chỉ là một tục nhân, chỉ biết dùng những đồ chơi này báo đáp công ơn của trưởng bối. Không so được với tứ muội thanh cao thoát tục, không cần những vật ngoài thân này. Tứ muội đi thong thả.”

“Tam tỷ tỷ đi cẩn thận.’

Không để ý đến sắc mặt biến ảo của Diệp Oánh đứng ở phía sau, Diệp Ly thản nhiên bước về phía Thanh Dật hiên: “Thanh Sương, sai

người nói với Triệu di nương, đã tới lúc rồi. Cho phu nhân có việc để làm đi. Gần đây ta không muốn gặp bọn họ.”

“Dạ, tiểu thư.”

Chương 29: Dạo phố

Editor: Tiểu Mộng Beta: Tiểu Tuyền Triệu di nương đúng là người thông minh, hoàn toàn không cần Diệp Ly trợ giúp, thì hôm sau trong phủ đã truyền ra tin tức Triệu di nương có thai, hơn nữa nghe nói còn là nam thai. Hầu như ngay tức khắc Vương thị quên ngay chuyện của Diệp Ly, bắt dầu quay sang đối phó Triệu di nương. Bà ta đã có căn cơ ổn định ở Diệp gia, hoàn toàn không cần nhọc lòng với một cô nương sắp xuất giá như Diệp Ly, trước đây gây khó dễ cho nàng chẳng qua vì ghen tỵ và oán hận mẫu thân của nàng mà thôi. Hiện giờ, có chuyện Lyên quan đến đứa con trai độc nhất của Diệp phủ, bảo bối của bà ta, bà ta sẽ không do dự mà gác mọi chuyện khác sang một bên.

Vương thị không đến bới móc, Diệp Oánh cũng hao tổn nguyên khí trầm trọng vì Thịnh Hội Bách Hoa không như ý, thành ra Diệp Ly vô cùng thoải mái, tự do, tự tại. Hiển lộ tài năng ở thịnh hội bách hoa khiến Diệp Ly dần dần bước vào vòng tròn giao tế của các tiểu thư khuê các chốn kinh thành. Ngoài việc chuẩn bị đồ cưới, thì thời gian nhàn rỗi khác nàng đều hẹn Tần Tranh, Hoa Thiên Hương, Mộ Dung Đình gặp nhau cùng đùa giỡn. Ngày thứ ba sau thịnh hội, vị tiểu thư vốn đạt hạng nhất thi từ, sau khi bị Diệp Ly tước mất, là họ Tần, muội muội ruột của Phủ doãn kinh thành – đại nhân Tần Mục, tên là Tần Vũ Linh, cũng đưa thiệp mời đến. Mặc dù chưa từng tiếp xúc nhưng Diệp Ly rất có ấn tượng với vị muội muội ngay thẳng, chính trực này, mấy lần thư từ tới lui lại càng thêm tình nghĩa. Diệp Ly tâm tình rất tốt nên cũng không quá khó chịu việc Triệu di nương thỉnh thoảng đến Thanh Dật Hiên thỉnh an, trò chuyện. Tâm tư của Triệu di nương nàng biết rõ, chỉ cần nàng ta an phận thủ thường, giữ đúng lời hứa thì Diệp Ly cũng sẽ không thay đổi, bảo vệ cho nàng ta bình an tới

Vân Châu sinh con.

Hôm đó, Diệp Ly hẹn với Tần Tranh đi dạo phố. Mấy ngày nay thanh nhàn quá nên Diệp Ly muốn mua thêm vài bộ sách, sách mẫu thân để lại trong mấy năm nhàn rỗi nàng đã xem hết rồi. Nhưng trong lòng Diệp Ly cũng hiểu rõ bản thân mình, dù cho nàng đã đọc thì sẽ không quên, có ghi nhớ được tất cả sách của thế giới này thì cũng không bao giờ bằng được những tài nữ tinh thông cầm kì thi họa, thi từ khúc phú như mấy người Tần Tranh. Nói thẳng ra là nàng không có thiên phú đó, cho dù mẫu thân nàng đã từng là mỹ nhân đệ nhất kinh thành. Quan trọng hơn, vì có trí nhớ kiếp trước nên quan niệm, cách nhìn của nàng đã trở thành cố định rồi, nhiều năm qua vẫn không thể nào hiểu được tư tưởng và quan điểm của cổ nhân. Vậy nên vè thì có thể viết được chứ những bài thơ xuất sắc thì nàng không thể viết nổi. Nghĩ vậy, Diệp Ly cảm thấy ông nội vô cùng sáng suốt khi bắt mình học thuộc nhiều thơ như vậy, ít nhất trong trường hợp bất đắc dĩ, nàng có thể viết mấy câu góp vui.

“Tần tỷ tỷ, Thiên Hương, Mộ Dung.” Diệp Ly đến nơi hẹn gặp, thấy ba người Tần Tranh đã đến từ trước, đang uống trà nói chuyện phiếm.

Tần Tranh quay đầu lại cười với nàng: “Ly nhi.”

Mộ Dung Đình kéo nàng ngồi xuống nói: “Ngươi có thể tới sao? Muội muội xấu kia không làm khó ngươi sao?”

Diệp Ly nhướng mày: “Xin lỗi là ta tới chậm nhưng sao ngươi lại nghĩ rằng nàng ta sẽ gây khó khăn cho ta?” Mấy ngày nay không chỉ có Vương thị mà ngay cả Diệp Oánh cũng không biết đã làm gì. Tại sao mọi người lại cho rằng mấy người đó mất công vô ích tới làm phiền nàng?

“Cẩn thận một chút thì hơn. Nghe nói vị Chiêu nghi nương nương trong cung kia mấy ngày nay không vui lắm.” Hoa Thiên Hương cầm chén trà rồi nở nụ cười ưu nhã.

Trong nháy mắt Diệp Ly liền hiểu rõ mọi chuyện, cũng âm thầm cảm ơn Hoa Thiên Hương, Hoa Thiên Hương hơi nhướng mày, nâng chén trà hướng phía nàng.

Mộ Dung Đình nhìn những bằng hữu thật tốt này, không nhịn được liền nở nụ cười: “A, khó khăn lắm mới có thêm một người bạn, tiếc là mấy ngày nữa A Ly sẽ phải thành thân rồi.”

“Thành thân thì ta vẫn là bạn của mọi người mà.” Diệp Ly nói: “Hay là sau này ta thành thân rồi thì ngươi sẽ không coi ta là bạn nữa?”

Mộ Dung Đình không có chút khí chất của tiểu thư khuê các nào, gục xuống bàn, uể oải nói: “Tất nhiên không phải vậy rồi, nhưng nếu ngươi thành Định Vương phi thì sao có thể tự do như hiện tại.”

Hoa Thiên Hương mím môi cười trộm: “Đến lúc ngươi thành thân rồi cũng sẽ vậy thôi.”

“Ta thèm vào!” Mộ Dung Đình kêu lên, đôi mắt hạnh sinh động trừng lên: “Ta không thèm gả cho kẻ ngu ngốc kia đâu.”

Hả? Diệp Ly kinh ngạc mở to mắt, nhìn Mộ Dung Đình đang tức giận, lại quay sang nhìn Tần Tranh. Tần Tranh vừa cười trộm, vừa nói nhỏ bên tai Diệp Ly. Vì thế Diệp Ly mới biết thì ra từ lúc mới chào đời, Mộ Dung Đình đã được đính ước với Tam công tử phủ Trấn Bắc tướng quân, Lãnh Hạo Vũ. Nhưng khác với đại ca Lãnh Dương Vũ văn võ song toàn, Lãnh Hạo Vũ lại vô cùng phóng túng, ăn chơi trác táng. Thân là con gái Dương Uy tướng quân, xuất thân là con nhà võ, sao Mộ Dung Đình có thể vừa mắt Lãnh Hạo Vũ được? Hai người lại

không hợp nhau từ nhỏ, chỉ cần gặp mặt là muốn đánh nhau rồi. Hơn nữa, Mộ Dung Đình lại được chân truyền của Dương Uy tướng quân, võ nghệ vô cùng giỏi, Lãnh Hạo Vũ không thể đánh lại được Mộ Dung Đình, mỗi lần đều bị nàng đánh tới thảm bại, khiến cho Mộ Dung Đình càng thêm ghét tên này.

“Hừ, không hiểu cha ta nghĩ gì, lại nói một lời của đại trượng phu đã nói ra thì sẽ không thay đổi, cả đời cũng phải tuân thủ hứa hẹn, có chết cũng không chịu từ hôn. Đồ ngu ngốc kia, đến lúc thành hôn, nhất định ta phải đánh cho hắn một trận nhừ tử mới được.” Mộ Dung Đình giương cằm, hậm hự nói.

Hoa Thiên Hương lười biếng nâng má, nói: “Bản thân ta thấy Lãnh Tiểu tam đối xử với ngươi không tệ đâu. Khắp cái kinh thành này có nam tử nào ngoan ngoãn với ngươi như vậy không? Ngươi bảo hắn đi trước nhất định hắn sẽ không đi sau, ngươi bắt hắn sang trái, hắn cũng sẽ không đi sang phải.”

Mộ Dung Đình hừ hừ không nói.

Diệp Ly thích thú nhìn phản ứng của nàng, là nữ tử ai lại không thích một chàng trai mạnh mẽ, ưu tú, một người mà ngay cả một cô nương cũng không đánh lại như Lãnh Tam công tử tất nhiên sẽ không được Mộ Dung Đình coi trọng. Với lại, xem ra Mộ Dung Đình cũng không chán vị hôn phu này như nàng nghĩ. Hơn nữa, đối với một người bị đánh từ nhỏ đến lớn, một nam nhân mà trận nào đánh nhau cũng thua sao, yếu ớt như vậy sao? Hay là Lãnh Hạo Vũ kia là M? Diệp Ly hào hứng nghĩ ngợi. Nhưng cũng không mở miệng khuyên Mộ Dung Đình điều gì cả, tùy tiện can thiệp lựa chọn của bạn bè không phải là việc nàng thích làm, hơn nữa nàng cũng không quen Lãnh Hạo Vũ này.

Mộ Dung Đình mau nổi giận mà cũng mau quên, nàng nhanh chóng

vất vị hôn phu kia ra sau đầu, vỗ vỗ tay đứng lên: “Đi thôi, đi dạo phố. Chúng ta ra ngoài không phải để uống trà.”

Ba thiếu nữ cộng thêm một “ngụy” thiếu nữ thong thả tản bộ trên đường cái trong kinh thành, vào các cửa hàng chọn lựa những y phục, trang sức, rất nhanh mỗi người đã có “thu hoạch”. Diệp Ly nhìn những người hầu ở phía sau cầm bao lớn túi nhỏ trên tay, buồn cười đi theo ba người phía trước, không thể không thừa nhận, dù ở thời đại nào đi chăng nữa thì nữ nhân vẫn luôn thích chuyện mua sắm. Diệp Ly cũng không nhàn rỗi, vừa dạo phố với ba người bạn, vừa âm thầm quan sát tình hình phát triển mấy cửa hàng của thủ hạ. Mặc dù không đi vào, nhưng nhìn thành quả bên ngoài cũng khá hài lòng, tin rằng trước hôn kỳ một tháng là có thể khai trương. Đến lúc đó có lẽ có thể xin được Đại biểu ca đề bút viết cho Tàng Trân các một tấm biển, Diệp Ly âm thầm tính toán.

Đuổi những người hầu cầm đồ về, sau khi đi dạo mệt mỏi, các thiếu nữ cũng muốn tìm một chỗ để ăn trưa. Mộ Dung Đình, người quen thuộc với món ngon của kinh thành đề nghị tới Sở Hương các nổi tiếng nhất kinh thành.

Sở Hương các đúng là tửu lâu nổi tiếng nhất kinh thành, vừa mới bước vào đại đường đã thấy tửu lâu xa hoa, trang trí sang trọng không khác gì những thế gia danh môn, có thể thấy được chủ tửu lâu này không tầm thường. Dù các nàng tới không muộn lắm, nhưng cách làm ăn của tửu lâu lại khá tốt, tiểu nhị quần áo sạch sẽ, thái độ cung kính xin lỗi bốn nàng vì không còn nhã gian nào trống. Mộ Dung Đình thường ra ngoài chơi nên cũng không quan tâm tới việc có nhã gian hay không, nàng bảo tiểu nhị dẫn ngay bốn người lên lầu hai tìm chỗ ngồi không tệ. Diệp Ly nhìn lướt qua hành lang, thấy xung quanh không ít những thiếu nữ quý tộc cùng bạn bè kết đôi, kết ba ngồi dùng bữa, vì vậy bốn người các nàng ngồi ở ngoài cũng không quá nổi bật.

Lúc chọn món ăn, Mộ Dung Đình thỏa mãn cười nói: “Cá của Sở Hương các có thể nói là món tuyệt nhất kinh thành. Ta tới đây hai lần mà còn chưa được ăn, không ngờ hôm nay đi cùng mọi người thì lại có, đúng là rất may mắn.”

Diệp Ly tò mò hỏi: “Mộ Dung thường xuyên ra ngoài đi dạo sao?”

Mộ Dung Đình cười nói: “Cha ta không quản ta chặt lắm, ta cũng không muốn ở trong phủ nên thường ra ngoài một chút. Hơn nữa, cha ta thích ăn món ngon, ta… ta không giỏi nấu ăn nên thường nhìn ngó mọi nơi xem có gì ngon, mua về cho người.” Nói đến đây, Mộ Dung Đình hơi có chút ngại ngùng, nhưng ai cũng có thể nhận ra, tình cha con phủ Dương Uy tướng quân không giống như phủ Thượng thư. Ít ra thì Diệp Thượng thư và Diệp Ly không giống như này.

Hoa Thiên Hương cười nói: “Vậy nên lúc nào đi dạo phố ta cũng kéo Mộ Dung Đình đi cùng, kinh thành này không có nơi nào là nàng không biết cả.”

Bốn người đang nói vui vẻ, thì nhã gian bên kia bỗng vang lên một tiếng bịch, một cái bóng màu đỏ từ bên trong vọt ra. Bốn người đồng loạt quay ra nhìn người nọ, Mộ Dung Đình kinh ngạc nói: “Hả? Đó không phải là… Cẩn thận!” Chưa dứt lời, Mộ Dung Đình đã đứng dậy, nhanh chóng nhảy ra ngoài.

Chương 30: Công chúa Tê Hà

Editor: Tiểu Mộng Beta: Tiểu Tuyền Trên lầu hai của Sở Hương các.

Một cái bóng xinh đẹp, diễm lễ vội vã vọt từ trong nhã gian ra, mắt thấy sẽ chạm vào tiểu nhị đang bê khay thức ăn. Trong nháy mắt đó Mộ Dung Đình nhảy ra muốn kéo nàng kia lại những đã chậm mất một chút, khiến cho ống tay áo đỏ tươi kia lướt qua tay mình.

“Cẩn thận!” Gần như đúng lúc nữ tử váy hồng kia đụng phải bát canh nóng hổi văng ra từ khay thức ăn mà tiểu nhị đang bưng, Diệp Ly tiện tay cầm lấy cái chén trên bàn ném qua, lực đạo và vị trí chính xác khiến bát canh nóng hổi hơi chệch về phía bên trái. Một trận loảng xoảng vang lên, bát canh nóng rơi xuống đất, còn mấy đĩa thức ăn dư lại trên khay, vì được tiểu nhị cố gắng giữ chặt, nên chỉ bị rớt vài giọt lên y phục của một vị khách, không gây ra tổn thất nghiêm trọng nào.

Cả lầu hai nhất thời lâm vào yên tĩnh, tiểu nhị mặt trắng bệch nhìn bát canh nóng văng trên mặt đất rồi lại cảm kích nhìn tiểu thư váy xanh. Nếu như vị cô nương kia không ném chén thì bát canh mới nấu còn đang sôi sùng sục kia rất có thể sẽ rơi vào đầu công tử đang ngồi tựa vào cầu thang hoặc có thể văng xuống những vị khách đang ngồi bên dưới, nữ tử váy hồng kia hẳn chưa ý thức được hậu quả mình có thể gây ra, vì sau khi bị Mộ Dung Đình kéo lại còn tức giận vung tay, nói: “Càn rỡ! Dám ngăn cản bổn công chúa trút giận!”

Lúc này đám người Tần Tranh mới nhận ra, nữ tử áo hồng này chính là công chúa Tê Hà của nước Nam Chiếu mà mấy ngày trước đã gặp ở thịnh hội bách hoa.

Mộ Dung Đình không sợ nàng ta nên cười lạnh nói: “Muốn tức giận thì về Nam Chiếu của ngươi đi. Ở tửu lâu người ra người vào đông đúc mà còn xông bừa ra ngoài. Nếu làm người khác bị thương thì sao?”

Sắc mặt công chúa Tê Hà rất khó coi, hẳn là tâm tình đang lúc không tốt, liền khinh thường xùy một tiếng: “Chẳng qua chỉ là mấy tên dân đen thôi, bổn công chúa làm bị thương thì sao chứ?”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt của tất cả các khách nhân ở lầu hai đều thay đổi. Phải biết rằng Sở Hương các này là tửu lâu tốt nhất kinh thành, giá cả rất cao, người dân bình thường không thể nào chi trả nổi. Những người ra vào nơi đây không phú cũng quý, công chúa Tê Hà nói năng ẩu tả đã đắc tội với những người ở chỗ này rồi. Hoa Thiên Hương đứng dậy, nụ cười xinh đẹp cũng thêm vài phần lạnh lùng nhưng vẫn cao nhã, quý phái: “Dù là dân đen thì cũng là dân đen của Đại Sở ta, hình như còn chưa đến mức để cho một công chúa của một tiểu quốc đến nơi này sỉ nhục.” Nước Nam Chiếu là nước nhỏ, yếu, nếu không phải ba nước lớn mấy trăm năm nay chinh phạt, chiến tranh, kiềm chế lẫn nhau thì Nam Chiếu nho nhỏ kia đã sớm bị thâu tóm rồi.

“To gan!” công chúa Tê Hà trầm mặt, tức giận trừng Hoa Thiên Hương. Hoa Thiên Hương cũng hất cằm trừng lại, không chút yếu thế. Chỉ là Chủ công một nước nhỏ thôi, tôn trọng nàng ta cũng vì nể mặt Trưởng công chúa Chiêu Dương, nàng ta lại cho rằng quý tộc Đại Sở đều sợ nàng sao?

“Công chúa Tê Hà, Sở Hương các là nơi nào, hẳn ngươi cũng biết rõ ràng, nếu làm người khác bị thương, chỉ sợ ngay cả Trưởng công chúa cũng không giúp được ngươi.” Tần Tranh cười nhạt, ánh mắt nhìn công chúa Tê Hà cũng không dịu dàng như trước.

Sắc mặt công chúa Tê Hà khẽ đổi, nàng hừ một tiếng rồi quay sang nhìn bóng lưng nam tử suýt bị dội bát súp vào người: “Hắn không phải là không có chuyện gì sao? Các ngươi đừng xen vào việc của người khác nữa.”

Hoa Thiên Hương thu hồi ánh mắt, cười nhạt, nói với Mộ Dung Đình: “Mộ Dung được rồi. Dù sao cũng là công chúa ngoại bang nên không biết nói lời xin lỗi đâu. Bình thường chúng ta gặp phải thì đi đường vòng là được, ai biết lần sau ai sẽ gặp xui xẻo.” Mộ Dung Đình như gặp chuyện lạ, nhìn công chúa Tê Hà từ đầu xuống chân, gật đầu nói: “Thiên Hương nói rất đúng, tất cả mọi người hôm nay hãy coi như gặp xui đi. Ai bảo tâm tình công chúa Tê Hà vĩ đại của chúng ta không tốt chứ? Tiểu nhị, bị dọa ngu rồi sao, còn không đi thu dọn.” Tiểu nhị bị bất ngờ bởi tình huống vừa rồi liền vội vàng xin lỗi các khác nhân, nhanh chóng đi thu dọn mảnh vở.

“Tiện nhân!” công chúa Tê Hà tức xanh cả mặt, giật trường tiên bên hông xuống, định đánh Hoa Thiên Hương.

“Thiên Hương!” Tần Tranh kinh hô.

Một bóng xanh bỗng xuất hiện, giữ lấy trường tiên. Diệp Ly một tay kéo Hoa Thiên Hương ra, một tay mạnh mẽ bắt lấy trường tiên trước mắt, lòng bàn tay hơi đau đớn khiến Diệp Ly nhíu mày. Bởi vì vị trí ngồi không thuận nên nàng chỉ có thể đưa tay ra kéo Hoa Thiên Hương lại rồi đỡ lấy trường tiên của công chúa Tê Hà. Nhưng lòng bàn tay cũng không có đau đớn như tưởng tượng, Diệp Ly nhìn lại thì không biết từ lúc nào cây roi đã rơi khỏi bàn tay của công chúa Tê Hà, sắc mặt nàng ta tái nhợt che mu bàn tay của mình, rồi nhìn chằm chằm vào Diệp Ly. Đôi mày thanh tú của Diệp Ly chau lại, nhìn lướt qua những thực khách xung quanh, cuối cùng, ánh mắt rơi vào vị nam tử ngồi gần cầu thang.

“Công chúa Tê Hà, ngươi là khách tới Đại Sở, dân Đại Sở ta kính ngươi mấy phần. Thói quen vung roi này của ngươi sợ rằng không thích hợp với Đại Sở, mong ngươi nhìn tự trọng với thân phận của mình.” Bỏ qua sự ngờ vực trong lòng, Diệp Ly lạnh lùng nhìn công chúa Tê Hà, chậm rãi thu hồi trường tiên vào trong tay, Diệp Ly cũng không trả đồ lại cho nàng ta. Thời đại này, dù hoạt bát sinh động như Mộ Dung Đình cũng rất biết điều, công chúa Tê Hà này sao lại mang loại đồ chơi nguy hiểm thế trong người chứ? “Vật này, ta sẽ sai người mang đến quý phủ Trưởng công chúa.”

“Diệp Ly, ngươi cho rằng đạt được khôi thủ bách khoa vớ vẩn kia thì đắc ý lắm phải không? Không phải chỉ là một kẻ bị Lê Vương bỏ rơi, rồi lại phải gả cho Vương gia vô dụng của Định Quốc Vương phủ sao? Hừ, bổn công chúa cũng thấy thương thay cho ngươi.”

Ánh mắt Diệp Ly càng thêm lạnh lùng: “Ta nghĩ, với đầu óc của công chúa Tê Hà thì không thể nào hiểu nổi ý nghĩa và địa vị vủa Định Quốc Vương phủ ở Đại Sở này đâu, tất nhiên cũng không thể hiểu được hoàng ân cuồn cuộn của Đương kim Thánh Thượng. Hay là công chúa Tê Hà có trí nhớ quá kém, kẻ vô dụng trong lời nói của ngươi lúc mười lăm tuổi đã từng quét sạch Nam Cương, hơn nữa Nam Chiếu còn là một trong số đó. Ngay cả một kẻ vô dụng cũng không bằng, Công chúa điện hạ nước Nam Chiếu còn mặt mũi nào mà sống trên đời này? Lại dám ở nơi này nói năng bậy bạ? Còn về sự thương hại của công chúa, ta không nhận nổi, cứ giữ lại mà dùng cho mình đi.” Ngữ điệu của Diệp Ly không tức giận, không dồn dập, nhưng chậm rãi, bình tĩnh như vậy lại khiến cho công chúa Tê Hà đang hả hê phải xanh mặt, sắc mặt lại từ xanh biến thành tím, rồi cuối cùng thì đen lại. Không ít các thực khách ở tại chỗ đều cúi đầu cười.

Hoa Thiên Hương vừa suýt bị hủy dung giờ phút này cũng khôi phục

tinh thần, đi tới bên cạnh Diệp Ly cười nói: “A Ly, ngươi đã vạch trần nhược điểm của người ta rồi. Nước nhỏ như Nam Chiếu sao có thể hiểu nhiều như vậy. Chỉ hy vọng sau này trưởng công chúa sẽ dạy cho những người khác biết đâu mới thực sự là phong phạm của một công chúa. Dù sao thì Trưởng công chúa chính là nữ tử mẫu mực của nước ta.”

Mộ Dung Đình tức giận đi tới, vừa rồi không kịp cứu Hoa Thiên Hương khiến nàng sợ hãi vô cùng, lúc này mới kịp phản ứng lại, sao có thể đối tốt với công chúa Tê Hà chứ: “Thiên Hương nói đúng. Công chúa Tê Hà cũng chỉ vì quá hâm mộ A Ly mà thôi. Tuy A Ly không thể trở thành Lê Vương phi nhưng lại có thể trở thành Định Vương phi. Không giống như công chúa, ngàn dặm xa xôi… Hì hì…” Bị Tần Tranh thầm nhéo một cái, Mộ Dung Đình miễn cưỡng thu lại lời định nói, chỉ cười hai tiếng thay thế, những ý tứ chưa nói hết kia mọi người đều hiểu cả.

“Các ngươi… Các ngươi…”

“Đã xảy ra chuyện gì? Tê Hà nàng đang làm gì ở đây?”

Cửa nhã gian lại bị mở ra, Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nhíu chặt mày nhìn tình cảnh trước mắt, ánh mắt nhìn mấy người Diệp Ly càng thêm âm trầm.

“Cảnh Lê ca ca, các nàng bắt nạt Hà nhi.” Thấy Mặc Cảnh Lê đi ra ngời, công chúa Tê Hà vội vàng chạy tới, trên mặt biểu lộ phong thái của một cô gái thật đáng yêu.

Ha…

Mọi người xung quanh đều làm ra vẻ ăn cơm nhưng lỗ tai lại dựng thẳng lên. Không phải Lê Vương điện hạ sẽ thành thân vào đầu

tháng sau sao? Vậy mà giờ lại ở tửu lâu hẹn hò với công chúa Tê Hà là thế nào? Chẳng lẽ sau khi vứt bỏ Diệp Tam tiểu thư, Lê Vương điện hạ chuẩn bị vứt bỏ tiếp Diệp Tứ tiểu thư sao?

Mặc Cảnh Lê nhíu mày, nhìn Diệp Ly hỏi: “Có chút chuyện nhỏ cần gì phải phóng đại lên thế? Hay Diệp Ly ngươi muốn lấy lòng mọi người? Ngươi đừng hy vọng, Bổn Vương tuyệt đối sẽ không cưới ngươi.”

Nếu như không phải trước mặt nhiều người, nhất định Diệp Ly sẽ cho hắn một trận khó quên. Không tự luyến ngươi sẽ chết à?

“Lê Vương điện hạ có cần mời Thái y không?”

“Cái gì?” Mặc Cảnh Lê sửng sốt.

Diệp Ly thản nhiên nói: “Hoang tưởng quá cũng là một loại bệnh, cần phải sớm chữa trị.”

Phì… Không biết là ai không nhịn được cười phá lên.

“Diệp Ly ngươi to gan!” Mặc Cảnh Lê không phải là kẻ có tính tình tốt, bị một nữ nhân mình đã vứt bỏ trêu đùa trước mặt đông người như vậy thì nhất thời giận tím mặt. Ánh mắt âm lãnh lóe lên sự ác độc, giơ tay lên hướng Diệp Ly đánh tới. Ánh mắt Diệp Ly lạnh đi, xoay bàn tay nắm một đồ vật giấu trong áo, chỉ chờ Mặc Cảnh Lê đến trước mặt.

Một cái bóng xám xẹt qua, bàn tay của Mặc Cảnh Lê liền dừng ở trước mặt Diệp Ly, không thể nhúc nhích được nữa. Một giọng nói trầm thấp, ôn hòa vang lên: “Lê Vương, ngươi có gì bất mãn đối với Vương phi tương lai của Bổn Vương sao?”

Chương 31: Lần đầu gặp mặt

Edit: Midori Beta: Sakura “Lê Vương! Ngươi đang bất mãn với Vương phi tương lai của Bổn vương sao?”

Toàn bộ lầu hai hoàn toàn lâm vào yên tĩnh, mà ngay cả tiếng ồn ào náo động ở dưới lầudường như cũng cách rất xa xôi. Ánh mắt của tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Diệp Ly ở trước mặt, ở phía xa xa một thiếu niên mặc bộ quần áo màu nâu vững chắc bắt được cổ tay của Mặc Cảnh Lê đang đánh về phía Diệp Ly. Nhưng mọi người ở đây kể cả Mặc Cảnh Lê đều không biết được rốt cuộc thiếu niên này từ đâu mà đến. Mặc Cảnh Lê trừng mắt liếc nhìn thiếu niên kia, rồi nhanh chóng bắn ánh mắt về phía phát ra tiếng nói vừa rồi. Diệp Ly cũng không nhìn người ngăn cản Mặc Cảnh Lê, âm thanh ở đằng kia vang lên đồng thời đưa mắt nhìn sang bóng lưng thẳng tắp mờ nhạt ở đầu bậc thang kia.

Mọi người lúc này mới chú ý tới người một thân áo tơ trắng kia, ngồi không phải là ghế của quán rượu mà là một cỗ xe lăn kiểu dáng không tầm thường. Chỉ bởi vì hắn tới sớm, ngồi bên cạch lại bị bình hoa cao cỡ nửa người che chắn, cũng không có nhiều người chú ý tới điểm này. Hắn vốn đang từ chỗ điêu khắc của lan can xuống xem xét tình hình đại sảnh dưới lầu, thẳng đến lúc này mới nghiêng đầu ra một chút, lại để cho người nhìn thấy bên dung mạo anh tuấn. Hắn đưa tay dùng lực ở xe lăn một chút, xe lăn chầm chậm di chuyển qua đối mặt với mọi người.

Nam tử mặc áo vải bình thường ngồi ngay ngắn ở trên xe, lại không có sự chán trường và thất vọng của người bị tàn tật hai chân bình thường. Cho dù là người đứng ở trước mặt hắn lại phảng phất thấp

hơn hắn vài phần chỉ có thể ngưỡng mộ. Có một loại người, không cần quần áo lộng lẫy quý giá, không cần quyền thế ngập trời, thị vệ như mây, chỉ cần hắn ở đó, sự tồn tại của hắn liền bao trùm lên phía trên tất cả mọi người. Nam tử một bên dung mạo anh tuấn tuấn tú, bản thân có một cỗ thanh quý uy nghi giống như bẩm sinh. Bên trái khuôn mặt mang một chiếc mặt nạ màu phấn trắng không biết chế thành từ tài liệu gì, che mất cả nửa mặt bên trái…mà như vậy lại càng cho người ta một cảm giác thần bí muốn dò xét, cho dù biết rõ bên phía dưới kia là một vết thương dữ tợn.

“Mặc… Tu… Nghiêu!” Hồi lâu, rốt cục Mặc Cảnh Lê chậm rãi nói ra ba chữ.

Ba chữ Mặc Tu Nghiêu phảng phất giống như có ma lực, lại để cho mọi người vốn sửng sốt rốt cục đều phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc nhìn vị trước mắt đã rất nhiều năm không xuất hiện tại trước mặt mọi người này, dù cho ngồi ở xe lăn vẫn ung dung tự nhiên như cũ – Định Vương. Nhìn nam tử trước mắt hoàn toàn khác trong tưởng tượng của bọn họ, mọi người sớm đã nghĩ Định vương là người tàn phế phế vật như vậy bỗng nhiên lại nhớ tới nam tử này đã có thời kì vô cùng kinh thái tuyệt diễm* (kinh sợ). Vị này đã từng là đích thứ tử độc sủng của Định quốc vương phủ, đã từng là đối tượng mà toàn bộ thiếu niên Đại Sở hâm mộ, tài văn chương phong lưu của hắn cùng với thiếu niên trạng nguyên thiên hạ đệ nhất hợp lại thành song bích, võ công của hắn trác tuyệt, giống như tổ tiên của hắn dụng binh pháp như thần, mười lăm tuổi tung hoành mấy nước biên giới phía Nam đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Hắn đã từng có được nữ tử xinh đẹp tài hoa nhất trong kinh thành làm vị hôn thê, cắt đứt những ao ước của trai tài gái sắc trong thiên hạ. Nhưng mà, vận may của hắn dường như chấm dứt theo năm hắn mười tám tuổi. Huynh trưởng duy nhất chết bệnh, vị thiếu niên vội vàng kế thừa Định vương tước lần nữa xuất chinh lại suýt gãy kích chìm cát đại bại mà về. Tuy rằng thiếu niên ấy cuối cùng ngăn được cơn sóng dữ nhưng

cái giá phải trả bỏ ra thực sự lớn đến nỗi vĩnh viễn không cách nào phai mờ. Trọng thương, hủy dung, hai chân tàn tật. Tựa hồ ông trời còn ngại cho bậc thiên kiêu chi tử này đả kích chưa đủ, ba tháng sau vị hôn thê đính hôn vài năm lưỡng tình tương duyệt chết bệnh, từ đó về sau, trong kinh thành chỉ có rất ít nhân tài ngẫu nhiên có thể nhìn thấy bóng hình của vị Định vương này.

Nếu như nói thời niên thiếu Mặc Tu Nghiêu kinh thái tuyệt diễm, rực rỡ giống như ngọn lửa. Như vậy vài năm sau gặp lại hắn lại ôn nhuận đoan chính như bình thường, trầm tĩnh ưu nhã như nước. Mà ở trong sự cải biến này, đến cuối cùng đã trải qua bao nhiêu thống khổ lại có mấy người biết rõ?

“Cảnh Lê, rất nhiều năm không thấy ngươi lại có tiến bộ .” Mặc Tu Nghiêu liếc Diệp Ly đang nhìn chằm chằm mình, rồi mới đưa mắt nhìn sang Mặc Cảnh Lê.

Biểu lộ trên mặt Mặc Cảnh Lê vốn thất thố lại càng thêm cứng ngắc, cứng rắn nói: “Bổn vương như thế nào, không liên quan tới ngươi.”

Mặc Tu Nghiêu đồng ý gật đầu, “Ngươi như thế nào đúng là bổn vương không muốn quản, nhưng. . . Cho dù ngươi không chú ý thân phận của mình, tốt nhất vẫn phải chú ý thân phận của người khác một chút.”

Mặc Cảnh Lê mày nhíu lại một cái, nhìn nhìn Diệp Ly trên mặt lộ ra một tia mỉa mai, vung tay xóa bỏ kiềm chế của thiếu niên đối với mình, quay đầu lại nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Ngươi muốn vì nàng ra mặt? Mặc Tu Nghiêu! Ngươi sẽ không phải thật sự vừa ý nữ nhân này chứ?”

“Ngươi cũng biết, ánh mắt của ta và ngươi từ nhỏ đã cách nhau một trời một vực.” Mặc Tu Nghiêu cũng không có tức giận, trên mặt thậm

chí nhiều hơn một nụ cười thản nhiên, “Mặt khác, bất kính đối với đương gia chủ mẫu tương lai của Định quốc vương phủ, Cảnh Lê, ngươi xác định muốn làm như vậy sao?”

Sắc mặt Mặc Cảnh Lê trầm xuống, mạnh mẽ trừng mắt nhìn Diệp Ly. Khinh thường Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Ha ha, đương gia chủ mẫu Định quốc vương phủ? Mặc Tu Nghiêu! Ngươi xác định ngươi nói là nữ nhân này sao?” Định Vương phi cùng với đương gia chủ mẫu Định quốc vương phủ đối với hoàng thất mà nói là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nếu như chỉ là Định Vương phi mà nói còn có thể là việc không đáng lo, nhưng nếu như nữ nhân này thật sự quản lý Định quốc vương phủ… đột nhiên Mặc Cảnh Lê phát hiện lúc trước giật giây hoàng đế ca ca đem nữ nhân này chỉ hôn cho Mặc Tu Nghiêu là một sai lầm rất lớn.

“Lê Vương điện hạ, thỉnh ngươi chú ý ngôn từ!” Lui qua một bên thiếu niên quần áo màu nâu thần sắc bất thiện nhìn chằm chằm vào Mặc Cảnh Lê.

Mặc Cảnh Lê hừ một tiếng, cả lời cáo từ cũng không nói trực tiếp quay người đi xuống lầu. Tê Hà công chúa ở bên cạnh hắn có chút nghi hoặc nhìn tình hình trước mắt, nhíu nhíu mày rồi nhanh chóng đuổi theo.

Trò hay đã hết, rất nhiều người hôm nay lấy được tin tức kích động cũng tốp năm tốp ba ra vẻ không có chuyện gì rời đi. Không bao lâu, toàn bộ lầu hai còn lại lại chỉ có đám người Diệp Ly một bàn này cùng với Mặc Tu Nghiêu một bàn kia. Trong lòng Diệp Ly bất đắc dĩ cười khổ, từ hôm nay về sau trong kinh thành nhất định sẽ rất náo nhiệt.

“Khục khục, bái kiến Vương gia. Đột nhiên ta còn có chút đồ đạc muốn mua, Tranh nhi, Mộ Dung các ngươi theo giúp ta đi thôi.” Hoa

Thiên Hương ho nhẹ một tiếng, rất không có nghĩa khí chuẩn bị chạy.

Tần Tranh và Mộ Dung Đình cũng vội vàng gật đầu, thấy Mặc Tu Nghiêu gật đầu đồng ý rồi nhanh chóng đi xuống dưới lầu, Tần Tranh lúc gần đi vẫn không quên đối với Diệp Ly quăng một cái ánh mắt lo lắng và cổ vũ. Nhìn bóng ảnh đám bạn biến mất tại bậc cầu thang, Diệp Ly có chút buồn cười thở dài. Các nàng sẽ không phải cho rằng nàng xấu hổ gì gì đó giống với các tiểu cô nương khác a? Được rồi, tại dưới tình huống như vậy nhìn thấy vị hôn phu chưa từng gặp mặt, dường như đích thực cần phải biểu hiện mức độ e lệ nào đó. Nghĩ nghĩ, Diệp Ly vẫn quyết định buông tha cho loại biểu diễn có độ khó cao như thế, ngẩng đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu cũng đang đánh giá chính mình, "Vương gia, không bằng chúng ta đổi chỗ nói chuyện. Dù sao. . . Người ở đây còn muốn làm kinh doanh đấy."

Trong mắt Mặc Tu Nghiêu thoáng hiện một tia ngoài ý muốn, trầm mặc nhẹ gật đầu. Vì vậy, hai người chuyển đến nhã gian trên lầu ba của Sở Hương các.

"Diệp tiểu thư. . . Lại để cho ta có chút ngoài ý muốn." Trong nhã gian của lầu ba, Mặc Tu Nghiêu ngồi dựa vào cửa sổ đã mở ra, nhìn thiếu nữ áo xanh trước mắt không có nửa điểm mất tự nhiên hay lo lắng mở miệng nói.

Diệp Ly mở miệng mỉm cười, "Vương gia cũng cho ta có chút ngoài ý muốn đây này." Nếu như người nam nhân trước mắt này lại là Định vương lưu truyền bên ngoài bởi vì tàn tật mà biến thành phế vật, như vậy có thể thấy được tin tức bát quái của kinh thành không đáng tin đến mức nào rồi.

"Nhiều năm như vậy. . . Xem ra ánh mắt Cảnh Lê đúng là có vấn đề." Mặc Tu Nghiêu khẽ thở dài, trong mắt ôn nhuận hiện lên mỉm cười.

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Là thái độ của Vương gia làm cho Diệp Ly thoải mái. Kỳ thật ta vẫn cho là ta sẽ nhân được phong thư từ hôn thứ hai.”

“Ngươi không sợ sao?”

“Sợ?” Diệp Ly nghi hoặc nhìn hắn, rất nhanh lại phản ứng tới nói: “Ta sẽ tận lực chú ý. Huống chi, Hoàng mệnh như núi. Cùng với chống lại mệnh lệnh của hắn sao lại không thử tiến lên, có lẽ sẽ có một phen vinh dự vẻ vang khác.”

Mặc Tu Nghiêu đưa tay gỡ mặt nạ trên mặt xuống, dưới mặt nạ vết thương dữ tợn lập tức để lộ trước mắt Diệp Ly.

Cái vết thương dữ tợn kia quả thật có chút phá hư mỹ cảm, nhưng đối với Diệp Ly cả chân cụt tay đứt, quả bom bầm thây đều đã gặp mà nói ngay cả trình độ để kinh ngạc còn không đủ. Cho nên nàng chỉ rũ mắt xuống, có chút áy náy mà hỏi: “Vương gia định làm ta sợ sao?”

Mặc Tu Nghiêu sững sờ, bên môi câu dẫn ra một nụ cười nhẹ, “Không, kỳ thật ta không thích mang cái này.” Dù cho nửa bên mặt đã bị phá hủy, nhưng là thời điểm một mình Mặc Tu Nghiêu cũng không mang theo mặt nạ. Hắn cũng không phải không dám đối mặt với chính bản thân mình.

Diệp Ly đồng ý gật đầu, “Ta cũng không thích người mang mặt nạ.” Cách một tầng dụng cụ, rất khó nhìn thấu được suy nghĩ và biểu lộ của mỗi người.

Mặc Tu Nghiêu tức cười. Thiếu nữ trước mắt cùng với nhiều chuyện Phượng Chi Dao điều tra được, cùng với suy đoán của mình đều hoàn toàn khác xa. Nhìn dung nhan thanh tú thong dong bình tĩnh

kia, đột nhiên Mặc Tu Nghiêu cảm thấy Phượng Chi Dao nói không sai, Diệp Ly thật là một nữ tử rất thú vị, hơn nữa là một lựa chọn tốt nhất của hắn. Một nữ tử vô cùng phù hợp làm đương gia chủ mẫu tương lai của Định quốc vương phủ.

Chương 32: Biểu ca đến rồi

Vinh Nhạc đường.

Diệp Ly giống như ngày thường ngồi ngay ngắn ở vị trí của mình, mắt xem mũi mũi nhìn tâm đối mặt với thần sắc khác nhau của mọi người ở đây, phảng phất cái gì cũng không phát hiện. Diệp Thượng thư nhìn con gái thứ ba trước mắt vẻ mặt bình tĩnh cùng với mặt mũi tràn đầy ủy khuất của đứa con gái thứ tư, chỉ cảm thấy não một hồi lại một hồi co rút đau đớn. Vốn định như thói quen thường ngày trách cứ Diệp Ly một phen nhưng nhìn lấy thần sắc Diệp Ly đạm mạc như thường, tại trên triều đình lăn lộn vài chục năm càng già càng lão luyện đột nhiên hắn cảnh giác đó cũng không phải lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa lại có thể dẫn tới hậu quả mà ông không muốn đối mặt.

Diệp lão phu nhân vẫn cao cao tại thượng như cũ, đều thu hết biểu hiện của tất cả mọi người ở chỗ này vào mắt. Nhớ lại vừa nãy hạ nhân bẩm báo là xe ngựa Định vương tự mình đưa cháu gái đến cửa phủ đấy, mặc dù không có người nhìn thấy bản thân Định vương, nhưng trên cơ bản cũng có thể xác định đích thật là Định vương tự mình đưa Diệp Ly về đến. Nhìn lại vẻ mặt u oán của Diệp Oánh, Diệp lão phu nhân đối với đứa cháu gái được nuông chiều này càng lộ ra vẻ thất vọng, từ khi Ly nhi và Định vương bị chỉ hôn về sau, biểu hiện của Lê Vương đối với Oánh nhi càng ngày càng không có quan tâm như trong truyền thuyết. Đương nhiên cái này có khả năng là vì thanh danh của Diệp Oánh trong khoảng thời gian này. Nhưng thay đổi rõ ràng như thế ngay cả lão thái bà không ra khỏi cửa như bà đều có thể nhận ra được, chẳng lẽ đứa cháu gái thông minh khéo léo này của bà lại không có cảm giác gì sao? Không nghĩ cách làm thế nào để nắm chặt tâm Lê Vương, lại không có việc gì tìm chính tỷ muội

của mình phiền toái. Chẳng lẽ nàng không biết rằng cho dù Ly nhi không được sủng ái như thế nào nhưng vẫn là con gái của Diệp gia, tương lai cũng sẽ là một phần trợ lực cho Diệp gia hay sao? Diệp lão phu nhân đáy lòng lần đầu có chút hoài nghi lúc trước dùng Diệp Oánh thay Diệp Ly kết hôn cùng với Lê vương đến cùng có phải sai rồi hay không.

“Đủ rồi. Oánh nhi, Ly nhi là tỷ tỷ của cháu. Cháu phải chú ý làm đúng chức phận muội muội.” Diệp lão phu nhân mở miệng nói.

Diệp Oánh khẽ giật mình, có chút không dám tin tưởng Diệp lão phu nhân vậy mà sẽ nói chuyện bênh vực Diệp Ly. Có chút oan uất đỏ vành mắt, khẽ cắn đôi môi anh đào đỏ tươi nói: “Thế nhưng mà tổ mẫu. . . sao nàng…. nàng ta làm khó xử Lê Vương tại trước mặt mọi người. . . Cái này làm cho Oánh nhi. . .”

Bốp~! Diệp lão phu nhân nặng nề vỗ bàn một cái, lạnh lùng nói: “Làm cho Lê Vương khó xử! Lê Vương ở chỗ nhiều người như vậy khó xử Ly nhi, sao hắn lại không nghĩ qua có thể làm cho Diệp gia ta khó xử hay không? Có phải hắn đã cho rằng Diệp gia ta không phải Lê Vương hắn thì không được?” Diệp lão phu nhân có chút thất vọng nhìn Diệp Oánh còn muốn nói gì đó, vì nam nhân mà không thèm để ý tới thanh danh gia tộc cùng với lợi ích, tôn nữ như vậy thật có thể trông cậy vào nàng về sau vì Diệp gia mang đến chỗ tốt gì sao? Chỉ sợ nói không chừng ngày nào đó nàng ta có thể vì Lê Vương bán Diệp gia đi. Hay nàng ta cho rằng thanh danh của Ly nhi xấu đi thì thanh danh của nàng ta sẽ tốt hơn? Nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn, ngay cả cái này nàng ta đều không rõ thì những năm này không biết đến tột cùng là Vương thị dạy cái gì cho nàng ta? Ánh mắt lạnh lùng đảo qua trên người Vương thị, Vương thị không khỏi co rúm lại một phát không dám trực tiếp chống lại ánh mắt của Diệp lão phu nhân.

“Phụ thân…”

Diệp Thượng thư có chút hao tổn tâm trí cau mày, ông cũng có chút bất mãn với Mặc Cảnh Lê. Lê Vương muốn làm khó dễ Ly nhi, ông có thể coi như không biết, nhưng cái kia phải để ở trong lòng. Quang minh chính đại gây khó dễ chế nhạo như vậy, hắn đánh không phải mặt Diệp Ly mà là giẫm mặt mũi Diệp gia ở dưới lòng bàn chân. Nếu như không phải vì nhị nữ nhi trong cung sắp sinh ra tiểu ngoại tôn, cho dù là em ruột của hoàng thượng thì như thế nào? Há có thể dễ dàng tha thứ cho hắn như vậy? “Oánh nhi, tổ mẫu con nói rất đúng. Cho dù con trở thành Lê vương phi thì con vẫn là con gái Diệp gia. Con cho rằng không có Diệp gia cùng với Nhị tỷ tỷ của con chống, con làm Lê vương phi có thể yên ổn? Vô luận là Nhị tỷ tỷ con hay là Đại tỷ, Tam tỷ, Ngũ muội, Lục muội của con, chỉ cần tỷ muội các con hòa thuận giúp đỡ lẫn nhau, tương lai ai cũng không thể bắt nạt được con. Con hiểu không?”

“Thế nhưng mà. . . Tam tỷ hôm nay đắc tội không phải chỉ có Lê Vương mà còn có Tê Hà công chúa, nói không chừng ngay cả Trưởng công chúa cũng muốn trách tội chúng ta.” Diệp Oánh có chút không cam lòng nhìn Diệp Ly, lời nói của Diệp thượng thư căn bản nàng không để ở trong lòng đi. Ở trong lòng Diệp Oánh trừ Nhị tỷ tỷ ra thì nữ nhi Diệp gia không xứng cùng nàng đánh đồng. Nàng là Lê vương phi tương lai há có thể cần đến sự giúp đỡ của các nàng?

Diệp Ly giương mắt nói khẽ: “Tứ muội không cần lo lắng. Lúc trở lại ta đã để người đưa phong thư bồi tội cùng với lễ vật đi tới phủ của Trưởng công chúa. Định quốc vương phủ bên kia cũng như vậy sẽ phái người đi qua hướng Trưởng công chúa nói rõ. Trưởng công chúa khoan hồng độ lượng thanh minh đại nghĩa, chắc hẳn không sẽ vì việc nhỏ ấy mà trách tội chúng ta những….tiểu bối không hiểu chuyện.” Đương nhiên đi thỉnh tội đồng thời còn có Tần phủ, Mộ Dung phủ cùng Hoa quốc công phủ.

Nghe vậy, Diệp lão phu nhân lộ ra nụ cười tán thưởng, nói: “Việc này Ly nhi xử lý vô cùng tốt. Lúc ấy trước công chúng mà lại là Tê Hà công chúa làm sai trước, Chiêu Dương trưởng công chúa xưa nay làm rõ sai trái, sẽ không cùng tiểu bối so đo đâu. Định Vương điện hạ cũng có lòng rồi, trở về lại đưa một phần đáp lễ đi Định vương phủ, hãy nói là đa tạ Định vương tự mình tiễn đưa Ly nhi trở về đi. Đây là. . . liền giao cho Ly nhi chính mình xử lý . Muốn đưa thứ gì trực tiếp đi nhà kho lấy là được.” Chần chờ một chút, Diệp lão phu nhân giao chuyện này cho Diệp Ly. Bà thật sự có chút không yên lòng với Vương thị, tuy Diệp gia hiện tại không cần phải nịnh nọt Định quốc vương phủ nhưng cũng không thể không đánh cái quan hệ.

“Ly nhi đã biết, thỉnh tổ mẫu yên tâm.” Diệp Ly đứng dậy đáp ứng.

Sắc mặt Vương thị có hơi tái xanh, nhân tình qua lại vốn là trách nhiệm của đương gia chủ mẫu. Nếu dùng riêng danh nghĩa của Diệp Ly còn dễ nói, dùng danh nghĩa của Diệp gia lại để cho Diệp Ly đến xử lý, rõ ràng để cho đương gia chủ mẫu là bà khó xử. Diệp lão phu nhân căn bản không để cho bà có cơ hội nói chuyện, cau mày nói: “Nếu con có thì giờ rãnh rỗi không ngại quản lý đồ cưới của Oánh nhi cho rõ ràng một chút, đừng quên hiện tại đến hôn kỳ đã không còn nhiều thời gian nữa.”

“Vâng.” Vương thị yếu ớt đáp ứng.

“Lão gia, Lão phu nhân…”

Ma ma bên người Diệp lão phu nhân vội vã tiến đến, cố ý nhìn Diệp Ly một cái mới đi đến bên người Diệp lão phu nhân nói: “Lão phu nhân, Từ đại công tử còn có Từ gia Nhị công tử, Tam công tử, Tứ công tử, Ngũ công tử đến nhà thăm hỏi.”

“Cái gì? !” Diệp Thượng thư cả kinh từ trong ghế đứng lên, Từ gia mấy cái công tử đồng thời đến nhà thăm hỏi, đây không phải là biểu thị anh vợ khó chơi kia cũng đã đến kinh thành rồi hả? Đương nhiên, dùng Từ đại gia tâm cao khí ngạo tuyệt đối sẽ không tự mình đến nhà thăm hỏi người đã hại chết bảo bối muội muội Từ gia duy nhất của ông ấy đâu.

Vẫn là Diệp lão phu nhân phản ứng nhanh một ít, vội vàng nói: “Nhanh, mời mấy vị Từ công tử vào đây.”

Diệp Ly cũng hơi kinh ngạc, vậy mà không biết cậu cùng với các biểu ca họ đã đến kinh thành mà không đến nghênh đón, điều này lại để cho trong lòng Diệp Ly có chút hơi áy náy. Đại cữu cữu trước kia thời điểm còn ở kinh thành hiểu rõ nàng nhất, nhiều năm như vậy không thấy cho dù là Diệp Ly cũng không biết làm sao.

“Tổ mẫu, Ly nhi tự mình đi nghênh đón biểu ca bọn hắn nhé.”

Diệp lão phu nhân gật gật đầu, nói: “Đi thôi. Oánh nhi, còn có San nhi, Lâm nhi cũng cùng đi đi.”

Bỏ qua Diệp Lâm ở một bên xem náo nhiệt cùng với vẻ mặt Diệp San kinh hỉ và Diệp Oánh bất mãn, cũng không đi quản trong lòng Diệp lão phu nhân lại đánh chủ ý gì. Diệp Ly đứng dậy cáo lui bước nhanh đi ra ngoài. Sau lưng Diệp Lâm và Diệp San cũng nhanh chóng đi theo, chỉ để lại Diệp Oánh có chút không cam lòng nhìn Diệp Thượng thư. Nàng là Lê vương phi tương lai, dựa vào cái gì muốn nàng đi nghênh đón biểu ca của Diệp Ly?

“Oánh nhi!” Diệp Thượng thư có chút đau đầu, đứa con gái này thật sự là nuông chiều quá mức rồi. Nhìn thần sắc Diệp thượng thư thì Diệp Oánh đã biết rõ cha nàng thật sự đã muốn tức giận, chỉ phải cắn môi anh đào quay người đi theo bọn người Diệp Ly.

“Trước khi Oánh nhi đại hôn, mỗi ngày đến Vinh Nhạc đường đến phụng dưỡng tổ mẫu ta .” Diệp lão phu nhân nhìn Vương thị lãnh đạm nói.

“Cái này. . . Con dâu còn có rất nhiều sự tình muốn dạy cho Oánh nhi, chỉ sợ là. . .” Vương thị có chút bất an mà nói.

“Con dạy? Những năm này con nhìn xem con đều dạy những cái gì?” Diệp lão phu nhân lạnh lùng nói, “Không biết chừng mực, thị sủng mà kiêu. Ỷ có vài phần tài học có vài phần dung mạo cũng không biết trời cao đất rộng. Những thứ này ở trong khuê phòng thì không sao, gả đi phải quản lý một phủ, con dạy một chút thi từ ca múa kia, mấy cái mánh khóe lục đục với nhau là có thể đi vào đại môn Lê vương phủ sao?”

Diệp Thượng thư gật đầu nói: “Mẫu thân nói rất đúng. Chiêu Nghi nương nương là do mẫu thân tự mình dạy nên đấy. Tài năng của mẫu thân truyền dạy cho Oánh nhi một hai, là phúc phần của con bé.” Thấy trượng phu một lời đáp ứng xuống, vẻ mặt không cho phản bác, Vương thị chỉ có thể bất đắc dĩ nhịn xuống. Gần đây mấy cái tiểu tiện nhân cũng không an phận, đặc biệt là Triệu di nương kia, bà cũng không có thời gian để ý tới chuyện của Oánh nhi.

Chương 33: Công tử Từ gia

Đại môn Diệp phủ, hai thiếu niên tuấn mỹ từ trên xe ngựa đi xuống. Thiếu niên phía trước nhìn thoáng qua quản gia chờ nghênh đón ở đại môn Diệp phủ trong mắt hiện lên một tia bất mãn, “sách” một tiếng rồi quay đầu hướng người trong xe ngựa cười nói: “Xem ra mặt mũi Đại ca còn chưa đủ ah, không có người đến tiếp chúng ta đây này.” Thiếu niên xuống xe theo phía sau hắn lớn hơn hắn hai tuổi liếc mắt nhìn hắn nói: “Đại ca cho đệ cùng đi theo để khoe khoang hay sao?” Thiếu niên giả vờ không để ý làm cái mặt quỷ cho ca ca nhà mình, “Ai mà thèm! Ta tới để gặp Ly tỷ tỷ đấy.”

“Từ Thanh Viêm, đệ nên chú ý đến lễ nghi .” Trong xe ngựa có người thản nhiên nói.

Từ Thanh Viêm đối với ca ca mở trừng hai mắt, nhỏ giọng phàn nàn, “Nhị ca còn dữ hơn Đại ca.”

Từ Thanh Bách liếc hắn một cái, biết rõ hắn hung ngươi còn gây hắn?

Tổng quản Diệp phủ đứng ở một bên khó xử trực tiếp nhìn xem hai vị công tử Từ gia nói chuyện, hiển nhiên hai vị công tử này coi lời nói hắn vừa mời mấy vị công tử vào trở thành gió thoảng bên tai, căn bản không có ý định vào cửa, lại càng không phải nói mấy vị ngồi ở trong xe ngựa ngay cả người đều nhìn không thấy rồi. Đang do dự có phải lên phía trước mời lại hay không, trong đại môn sau lưng liền truyền đến giọng nói kích động của Diệp Ly, “Là Tứ biểu ca và Ngũ đệ sao?”

Từ Thanh Bách nghiêng người nhìn thiếu nữ áo xanh từ bên trong bước nhanh đi tới. Ánh mắt lúc vừa mới bắt đầu có chút lạ lẫm đến sau khi Diệp Ly đi vào lại thêm một chút ôn hòa vui vẻ, “Ly nhi, ta là Tứ ca. Còn nhớ rõ không?” Diệp Ly khẽ gật đầu, Từ Thanh Bách là đứa con thứ tư của Từ gia gần bằng tuổi nàng, chỉ lớn hơn nàng một tuổi. Cho nên khi còn bé cũng là người thân với nàng nhất, thời điểm nàng ở tại Từ gia, hai người cùng nhau đi học chơi đùa, “Tứ ca…”

“Ha ha, Ly nhi tỷ tỷ, đệ là Thanh Viêm.” Từ Thanh Viêm không cam lòng rớt lại phía sau cùng nhau đi lên.

Diệp Ly nhìn thiếu niên tuấn tú trước mắt, mím môi cười nói: “Ngũ đệ trưởng thành rồi, lớn lên thật giống Đại cữu mẫu. Năm đó rời kinh Ngũ đệ còn là một đứa bé đấy.” Khuôn mặt tuấn tú của Từ Thanh Viêm lập tức suy sụp xuống, “Ly tỷ tỷ bắt nạt đệ.”

“Đại ca, Nhị ca cùng với Tam biểu ca đâu vậy?”

Rèm xe ngựa sau lưng bị người một tay nhấc lên, Từ Thanh Phong từ trên xe ngựa nhảy xuống cười nói: “May mắn Ly nhi còn nhớ rõ Tam ca, bằng không thì Tam ca lại ghen tị rồi.”

Theo đó có hai thanh niên từ trong xe ngựa đi ra, đúng là Từ gia trưởng công tử được xưng thiếu niên trạng nguyên thiên hạ đệ nhất Từ Thanh Trần và Từ gia Nhị công tử Từ Thanh Trạch.

“Ly nhi.” Từ Thanh Trần một thân áo trắng, dung nhan tuấn nhã lúc nhìn thấy Diệp Ly liền nhiễm lên nhàn nhạt tươi cười. Khác với Từ Thanh Trần tuấn tú phiêu dật thanh nhã, Từ Thanh Trạch tuổi vừa mới mười chín thần sắc lại nghiêm túc và thận trọng nhiều hơn một chút. Làm cho người ta cảm giác lãnh đạm, nhưng Diệp Ly cũng có thể cảm giác được ánh mắt hắn rơi tại trên người mình mang theo tình cảm ấm áp.

“Đại ca, Nhị ca.” Diệp Ly nhẹ giọng kêu lên, không biết làm sao con mắt có chút ít chua xót. Một loại cảm giác kì quái không biết làm sao vây lấy, thời gian qua Diệp Ly tự cho là trưởng thành, dù cho Diệp phủ rất nhiều tỷ muội nhưng Diệp Ly lại vẫn cảm thấy lẻ loi một mình. Nên người đột nhiên xuất hiện mấy vị huynh đệ này, thật giống như về tới thời điểm mẫu thân còn chưa có đi, cậu và ông ngoại chưa rời kinh. Lại giống như về tới kiếp trước tuy cãi nhau ầm ĩ không dứt nhưng lại làm cho người ta có cảm giác ôn hòa trong đại gia đình.

Từ Thanh Trần đưa tay vén sợi tóc bên tai Diệp Ly, nhẹ giọng thở dài: “Những năm này Ly nhi khổ rồi phải không?”

Diệp Ly lắc đầu liên tục, cổ họng lại giống như bị cái gì đó chặn lại không nói lên lời.

“Tam tỷ, sao lại để cho mấy vị biểu ca đứng ở cửa ra vào, quá thất lễ rồi. Nhanh chóng mời biểu ca, biểu đệ bọn họ vào đi thôi.” Diệp Oánh chầm chậm tiến lên, dịu dàng nói với Diệp Ly. Sau đó mới hướng về Từ Thanh Trần nhẹ nhàng thi lễ, “Oánh nhi bái kiến Thanh Trần biểu ca.” Một bên Từ Thanh Phong sờ sờ cái mũi đứng ở sau lưng nhị ca nhà mình. Hắn đến Diệp phủ không biết bao nhiêu lần rồi, Diệp Oánh mắt cao hơn đầu nhưng lại chưa từng có đối với hắn khách khí như vậy.

Sắc mặt Diệp Oánh biến hóa, miễn cưỡng cười cười. Diệp Ly rất nhanh điều hòa kích động trong nội tâm, cười nói với Từ Thanh Trần: “Là Ly nhi thất lễ. Đại ca, chúng ta vào đi thôi. Phụ thân và tổ mẫu đều đang đợi mấy vị biểu ca và Ngũ đệ đấy.” Từ Thanh Trần gật gật đầu, Từ Thanh Trạch bên cạnh vung tay lên, người hầu Từ gia đang chờ ở một bên từ trong phía sau xe ngựa lấy ra lễ vật mang đến cung kính đi theo đằng sau chủ tử hướng đại môn Diệp phủ mà đi.

Diệp Ly đi theo bên người Từ Thanh Trần và Từ Thanh Trạch, nhẹ giọng hỏi: “Đại ca, Đại cữu cữu với Đại cữu mẫu vẫn khỏe chứ?”

Từ Thanh Trần gật đầu cười nói: “Mẫu thân ở lại Vân Châu, phụ thân khá tốt chỉ là một đường đường đi có chút mệt nhọc. Nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.”

“Đại cữu cữu cùng nhóm biểu ca đến rồi, sao lại không nói cho Ly nhi một tiếng, để Ly nhi đi nghênh đón.” Diệp Ly nhỏ giọng phàn nàn nói.

Từ Thanh Phong đi ở phía sau ha ha cười nói: “Cái này có thể không trách ta à, do Đại bá không muốn muội đón. Đại bá còn có Đại ca bọn hắn đều tới vào ở biệt viện ở kinh thành thì cha ca mới biết được đấy. Còn phát một trận hỏa thật lớn đây này.” Diệp Ly cũng biết tính cách đại cữu cữu không thích những cái không thoải mái kia, cũng lơ đễnh cười nói: “Ta đây ngày mai lại đi bái kiến Đại cữu cữu. Lâm má má và Ngụy má má vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe, Lâm má má và Ngụy má má đối với cô cô vô cùng trung tâm. Người nhà của bọn hắn cũng nguyện ý đi theo muội đi Định Quốc vương phủ. Cho nên gia gia lại để cho người nhà của các nàng cũng đều cùng đi qua.” Từ Thanh Trạch nói.

Diệp Ly gật gật đầu, cũng không nói gì khách khí. Trong lòng đối ông ngoại càng thêm áy náy rồi, chính mình cho tới bây giờ không có thể hầu hạ dưới gối, lại còn muốn ông ngoại lớn tuổi vì chính mình quan tâm.

Từ Thanh Trần mắt nhìn xuống nàng, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ ở bờ vai của nàng nói: “Chớ suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần muội sống tốt thì trong lòng gia gia sẽ vui vẻ.”

“Muội biết rồi.” Diệp Ly nói.

Diệp Lâm và Diệp San nhìn mấy vị nam tử tuấn mỹ vây quanh Diệp Ly đi xa, nhìn nhìn lại Diệp Oánh bên người thần sắc âm trầm. Liếc nhau một cái, Diệp Lâm nhìn Diệp Oánh cẩn thận nói: “Tứ tỷ. . . mấy vị kia… đều là biểu ca của Tam tỷ sao?” Diệp Oánh ngẩng đầu lên, hung hăng trừng mắt nhìn nàng. Cơ hồ chưa bao giờ thấy qua biểu lộ âm tàn như vậy làm cho Diệp Lâm không khỏi lui về sau một bước, suýt nữa đụng vào sau lưng Diệp San. Chỉ nghe Diệp Oánh cười lạnh một tiếng, khinh thường nhìn nàng nói: “Muội sớm hết hy vọng đi. Từ gia là dạng gì, người ta sẽ không vừa ý muội đâu!” Nói xong cũng mặc kệ biểu lộ của Diệp Lâm như thế nào, quay người đi theo.

Diệp Lâm bị Diệp Oánh nói thì sững sờ, trên khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp tuyệt trần lập tức hồng thành một mảnh. Nghĩ đến ý của Diệp Oánh, lại là xấu hổ lại là lúng túng. Diệp San nhìn nàng, lắc lắc đầu nói: “Tỷ ấy tâm tình không tốt, ai bảo muội còn muốn đi châm chọc tỷ ấy? Đi nhanh đi, quay trở lại trễ tổ mẫu sẽ mất hứng đấy.” Diệp Lâm không nghĩ tới gần đây kiều quy kiều lộ* (ai đi đường nấy) Diệp San lại sẽ đi an ủi mình. Thấy những người khác đi đã sắp nhìn không thấy bóng người rồi, vội vàng đi theo Diệp San.

Vinh Nhạc đường

“Vãn bối mang theo bọn đệ đệ bái kiến Lão phu nhân, bái kiến. . . Dượng.” Từ Thanh Trần đi đầu tiến lên vấn an Diệp lão phu nhân cùng Diệp Thượng thư, sau đó những người khác cũng đi theo tiến lên hành lễ. Diệp lão phu nhân nhìn năm nam tử đứng trong sảnh, không nói tên đã sớm nổi danh khắp thiên hạ Từ Thanh Trần phong thần tuấn tú, tao nhã như thế nào. Mà ngay cả mới mười ba tuổi Từ Thanh Viêm cũng là mặt mày anh tuấn, cử chỉ có độ. Dù không muốn thừa nhận cũng không khỏi không nói, Từ gia xác thực dạy dỗ hài tử tốt hơn Diệp gia. Diệp lão phu nhân ánh mắt lóe lóe, vội vàng cười nói: “Đều là người một nhà, nhanh miễn những nghi thức xã giao này

đi a. Phụ thân cháu khỏe chứ?”

Từ Thanh Trần đứng thẳng người, ưu nhã thong dong đáp: “Phụ thân vẫn mạnh khỏe, chỉ là một đường đi đường mệt nhọc không có thể tới thăm lão phu nhân, xin lão phu nhân hãy tha lỗi.”

Mặc dù biết chỉ là lời nói khách khí, Diệp lão phu nhân lại không thể nói thêm cái gì. Chỉ là cười nói: “Trên đường vất vả, tự nên nghỉ ngơi cho tốt mới được. Dung nhi, còn không qua đây bái kiến biểu ca.”

Diệp Dung đứng ở bên người Vương thị, vốn muốn mở miệng nói cái gì lại nhìn thấy phụ thân đang nghiêm khắc theo dõi hắn. Lúc này mới có hơi không tình nguyện tiến lên phía trước nói: “Dung nhi bái kiến biểu ca.” Diệp Dung cũng không phải là người có tâm kế, thậm chí ngay cả chỉ có bề ngoài cũng làm không tốt. Hắn không thích Diệp Ly, đương nhiên cũng không thích biểu ca của Diệp Ly. Cho nên cho dù trước đó bị phụ thân và tổ mẫu cảnh cáo, nhưng vẫn là không cách nào hoàn toàn che đậy được nét mặt của mình. Mà ngay cả thời điểm chào hỏi trong cử chỉ cũng mang theo điểm qua loa không đếm xỉa tới. Thấy vậy sắc mặt Diệp Thượng thư lại trầm xuống.

Từ Thanh Viêm nhếch miệng, quay đầu đi không nói chuyện. Dù sao hắn là nhỏ nhất đấy, cũng không tới phiên hắn nói chuyện. Từ ThanhTrần lại phảng phất như không phát hiện biểu hiện của Diệp Dung, bộ dáng tươi cười y nguyên ôn nhuận mà hữu lễ, thậm chí còn nhiều thêm vài phần hương vị hòa ái, “Diệp công tử hữu lễ rồi. Nghe nói Diệp công tử tài văn chương tương đối. Thanh Viêm và Diệp công tử cùng tuổi, nhưng lại nghịch ngợm vô cùng, trong lúc rảnh rỗi không ngại đi lại nhiều thêm chút.”

Trong lòng Từ Thanh Viêm một hồi phát điên, ai muốn cùng hắn ta qua lại? Nhưng trên mặt lại nửa điểm cũng không dám phản bác lại ý

của Từ Thanh Trần. Lộ ra nụ cười nhu thuận và hữu hảo, “Đại ca nói rất đúng. Đệ đệ nhất định hướng Diệp công tử học tập nhiều hơn.” Từ Thanh Trần rất hài lòng đệ đệ nhu thuận, quay đầu lại lại để cho người đưa lên lễ vật cho Diệp Dung cùng mọi người Diệp gia. Diệp Dung lập tức có thêm ấn tượng tốt về Từ Thanh Trần, so với Từ Thanh Phong thời gian qua mũi hếch lên bới lông tìm vết hơn nữa đe dọa và khinh bỉ, Từ Thanh Trần hoàn toàn không có nửa điểm xem thường bản thân mình quả thực lại làm cho người ta ưa thích hơn rất nhiều.

Một bên bị ép kết giao bằng hữu Từ Thanh Viêm không để lại dấu vết vọt đến bên người Từ Thanh Bách, bí mật chọc cánh tay của hắn, sau đó truyền đạt ánh mắt nghi hoặc của bản thân: Tại sao Đại ca lại thích kẻ ngu này?

Ánh mắt Từ Thanh Bách chính trực mà công chính: bởi vì hắn đủ ngốc đủ đần độn.

Không đủ ngu ngốc thì làm sao lão đại của bọn họ sẽ thích người Diệp gia ngoại trừ biểu muội được chứ? Khả năng này sẽ không thấp hơn Đại ca làm khó Định vương chứ?

Chương 34: Đại Nho Đương thời

Toàn bộ quá trình tiến hành gặp gỡ thân thiết với Diệp thượng thư và Diệp lão phu nhân của mấy vị công tử Từ gia đều do Đại ca Từ Thanh Trần đảm nhiệm. Về phần Vương thị ngồi ở một bên mấy lần muốn mở miệng đều không chen được vào thì mọi người không thèm để ý đến. Từ gia Ngũ công tử sau đó biểu thị gia không thích nói chuyện cùng với thiếp thất. Đúng vậy, ở trong mắt Từ gia bọn họ chưa từng thừa nhận địa vị chính thất của Vương thị. Không nói Vương thị và Từ phu nhân đã qua đời có ân oán, bản thân Từ gia cũng không chấp nhận chuyện thiếp thất phù chính* như vậy, ngoại trừ những trường hợp ngoại lệ thì mấy đời Từ gia đều không có người nạp thiếp. Nếu như Vương thị thật là cái danh môn thục nữ cung kính cần kiệm mà nói …, bọn hắn còn có thể dành cho sự tôn trọng nhất định nhưng rất đáng tiếc Vương thị cũng không có những… phẩm đức này.

Thiếp thất phù chính(*): từ thiếp được lên làm vợ

Về sau Từ Thanh Trần vô cùng uyển chuyển có lẽ nói ra nỗi nhớ của cha mình đối với cháu ngoại gái nhiều năm không thấy, thỉnh cầu đón Diệp Ly đến biệt viện nhỏ của Từ gia ở một thời gian ngắn. Đương nhiên Diệp lão phu nhân không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, cũng tỏ ý Diệp Ly sắp xuất giá, cần để ở nhà đợi gả. Từ Thanh Trần tức thì bày tỏ bởi vì cô cô mất sớm, ngoại tổ phụ e sợ để biểu muội xuất giá về sau sẽ không xử lý được công việc bị người nhà chồng xem nhẹ. Đặc biệt Nhị bá mẫu chỉ thị đã mời mấy vị phu nhân đứng đầu trong kinh thành dạy bảo. Cũng phái mấy vị ma ma tới lại dạy lễ nghi cho muội muội một lần nữa. Dù sao. . . Trước đó ở bên ngoài đều truyền

nhau nói Diệp gia Tam tiểu thư là thiên kim ba không không tài không đức không mạo. Bởi vậy có thể thấy được biểu muội vô luận lễ nghi hay là lời nói xử sự đều cần phải cực kì nghiêm khắc dạy bảo lại.

Nhìn Diệp lão phu nhân mệt mỏi không nói, bộ mặt lộ ra vẻ có khổ không thể nói. Diệp Ly lần nữa khẳng định đối phó Diệp lão phu nhân – người già tinh ranh như vậy là tuyệt đối không thể cùng bà ta xé rách mặt lời nói ác độc lấy cứng đối cứng, nhìn xem biểu ca nhà mình ăn nói ưu nhã hữu lễ như thế, ai có thể không tin đây tuyệt đối là một cái vãn bối ôn hòa hữu lễ đang cung kính nghe ý kiến của trưởng bối? Nhưng nhìn vẻ mặt của Diệp lão phu nhân tuyệt đối là không có chút đắc ý nào, bà còn có thể đưa ra ý kiến gì sao? Mà ngay cả cuối cùng Diệp lão phu nhân nghĩ cách muốn Diệp San và Diệp Lâm cùng đi với Diệp Ly tới biệt viện Từ gia bị Từ Thanh Viêm cười châm biếm lấy nam nữ thụ thụ bất thân sẽ ảnh hưởng tới danh dự của hai vị tiểu thư để cản lại. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Ly bị mấy vị công tử Từ gia mang ra khỏi đại môn Diệp gia.

Vừa rời khỏi Diệp gia, hiển nhiên mọi người đều nhẹ nhõm tùy ý rất nhiều, mà ngay cả Từ Thanh Trạch một mực mặt lạnh cũng lộ ra nhàn nhạt tươi cười. Sự lạ lẫm giữa mấy huynh muội chia cách sau nhiều năm không gặp phảng phất trong nháy mắt biến mất hết. Về phần Từ Thanh Viêm bởi vì tuổi quá nhỏ không có ấn tượng với Diệp Ly, bản thân từ trước đến nay lại là người rất dễ quen thuộc, không đầy một lát đã thân mật giống như hai chị em ruột từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Bởi vì tộc trưởng Từ gia đương nhiệm, cha của Từ Thanh Trần, Từ Thanh Bách, Từ Thanh Viêm, Đại cữu cữu của Diệp Ly – Từ Hồng Vũ không muốn quá mức khoa trương, cho nên cũng không đến ở trong phủ Ngự Sử của đệ đệ, mà là trực tiếp tiến vào một biệt viện không quá lớn của Từ gia trong kinh thành. Bởi vậy đoàn người Diệp Ly cũng trực tiếp chạy tới biệt viện Từ gia.

“Đại cữu cữu…”

Chứng kiến nam tử trước mắt tuy đã là trung niên nhưng vẫn giữ nguyên phong độ nhanh nhẹn nho nhã ôn hòa, Diệp Ly khàn giọng kêu lên.

Từ Hồng Vũ cũng nhìn đứa cháu ngoại gái yêu thương từ nhỏ, nhìn thấy khuôn mặt có bảy phần tương tự với muội muội đã mất, bộ dáng so với muội muội lại càng thêm vài phần kiên cường không khỏi khẽ thở dài một tiếng, đối với Diệp Ly vẫy vẫy tay nói: "những năm này Ly nhi khổ cực rồi, chuyện ở kinh thành cậu cũng đã biết. Có cậu ở đây xem ai còn dám làm khó dễ cháu!" Diệp Ly cũng hiểu được con mắt có chút chua xót, cười lớn nói: "Có Nhị cữu cữu ở đây ai dám khó xử Ly nhi? Ly nhi chỉ là nhớ Đại cữu cữu và ông ngoại thôi." Từ Hồng Vũ có chút bất mãn liếc qua đệ đệ ngồi ở một bên, nói: "Nếu đệ ấy có tác dụng thì còn để cho hai mẹ con Diệp gia kia đắc ý như vậy sao?" Từ Hồng Ngạn cũng biết tính tình huynh trưởng của mình, chỉ bất đắc dĩ cười khổ một cái nói: "Đại ca dạy rất đúng, đúng là đệ đệ không có chiếu cố tốt cho Ly nhi."

"Đại cữu cữu!" Diệp Ly không chịu đong đưa cánh tay Đại cữu cữu. Việc làm nũng Đại cữu cữu này hoàn toàn không có áp lực, dù sao từ nhỏ đều là như vậy. Ai bảo khi đó nàng chính là một đứa trẻ thật sự đâu? Hơn nữa còn là đứa trẻ duy nhất của toàn bộ Từ gia không sợ đại cữu cữu.

Từ Hồng Vũ trìu mến xoa xoa đầu Diệp Ly, cười nói: "Tốt rồi, cậu chỉ tùy tiện nói thôi. nha đầu kia nhiều năm không thấy như vậy giờ cũng chỉ hướng về Nhị cữu cữu của cháu rồi."

"Mới không có, Ly nhi luôn nhớ Đại cữu cữu và ông ngoại."

" Vậy ông ngoại cháu muốn cháu đi Vân Châu mà cháu còn dám từ chối?"

“…”

Cùng hai cậu nói trong chốc lát, Từ Hồng Vũ liền lại để cho Từ Thanh Viêm mang nàng đi tới gian phòng đã chuẩn bị tốt cho nàng thuận tiện gặp mặt hai vị ma ma đã sớm chờ trước đó rồi. Diệp Ly cũng biết cậu và biểu ca bọn họ đại khái có chuyện cần nói, thuận theo đi theo Từ Thanh Viêm rời khỏi.

Gian phòng của Diệp Ly đã sớm bố trí tốt rồi, là trong viện nhỏ đẹp và tĩnh mịch nhất ở tận cùng bên trong của biệt viện. Chỗ ở của Từ gia bất luận là phủ Ngự Sử hay là đã từng là Từ Phủ ở kinh thành hoặc là biệt viện đều là phong cách đơn giản lịch sự tao nhã giống nhau, cũng rất hợp với cảm giác của Diệp Ly. Một bước vào đến cửa lập tức có người chạy ra đón chào, “Tiểu thư!”

Hai ma ma mặc bộ quần áo trắng mộc mạc chạy ra đón chào, thấy Diệp Ly không khỏi sững sờ một lát đều là lệ nóng doanh tròng(*).

Lệ nóng doanh tròng(*): nước mắt vui mừng

“Lâm ma ma. . . Vú nuôi. . .” Diệp Ly kêu Lên. Lâm ma ma là thiếp thân nha hoàn từ nhỏ đi theo mẫu thân, năm nay đã hơn 50 tuổi. Mà vú nuôi của Diệp Ly cũng là người hầu ở Từ gia, năm nay cũng có bốn mươi rồi. Diệp Ly vẫn nhớ rõ y nguyên thời điểm lúc trước nàng cường hành yếu thế đưa Lâm ma ma và Ngụy ma ma về Từ gia, hai người quỳ trước mình cố ép cầu mãi, bộ dáng thà chết cũng không chịu rời đi. Tuy nhiên từ đó về sau cho đến khi gặp được Thanh Sương, bên người nàng luôn không có người có thể tín nhiệm, nhưng Diệp Ly cũng không hối hận. Bởi vì nàng rất rõ ràng, bằng khi đó vừa mới khôi phục ký ức thần trí còn bất chợt hỗn loạn hơn nữa thân thể không tốt, căn bản không thể bảo hộ được hai người thật tình đối xử tốt với mình này được.

“Tiểu thư. . . Tiểu thư. . .” Hai vị ma ma bước nhanh đi đến trước mặt Diệp Ly, Lâm ma ma hàm chứa nước mắt nói: “Tiểu thư rốt cục đã trưởng thành. . . lớn lên rất giống đại tiểu thư…”

Ngụy ma ma đối với Diệp Ly cảm tình càng sâu, dù sao Diệp Ly là bà tự tay chăm sóc lấy lớn Lên đấy, “Ô ô. . . Nô tài thực xin lỗi Đại tiểu thư, nhiều năm như vậy đều để tiểu thư một mình ở bên trong Diệp phủ kia. May mắn. . . May mắn tiểu thư không có việc gì…”

Trong lòng Diệp Ly than nhẹ, đối với trường hợp như vậy nàng ứng phó vẫn có chút vụng về, đành phải có chút ngốc khích lệ hai vị ma ma. Từ Thanh Viêm ở một bên nhìn bộ dáng Diệp Ly có chút cứng ngắc âm thầm bật cười, đồng thời càng khẳng định Diệp gia bạc đãi biểu tỷ nhà mình, “Khụ khụ. Lâm ma ma, Ngụy ma ma, về sau các ngươi phải đi theo bên cạnh Ly tỷ tỷ rồi.. Không bằng đi vào nhà từ từ nói?” Bị Từ Thanh Viêm nhắc nhở, hai vị ma ma lúc này mới vội vàng lau mặt, liên tục gật đầu nói: “Ngũ thiếu gia nói đúng, đúng là tụi nô tỳ sơ sót. Nhanh, tiểu thư mau nhìn xem xem có thích gian phòng của ngài hay không. Cảm thấy không tốt chúng ta lại đổi.”

Trơ mắt nhìn Diệp Ly bị hai vị ma ma lôi đi, Từ Thanh Viêm bị quên lãng ngu ngơ chỉ chốc lát, liếc mắt nhìn bầu trời rồi mới quay người đi ra ngoài.

Diệp Ly bị kéo vào trong phòng của mình thừa tiếp nhận nhiệt tình của hai vị ma ma, trong thư phòng bên kia của biệt viện bầu không khí lại có vẻ có chút quạnh quẽ.

Từ Hồng Vũ ngồi ở đằng sau thư án nhìn đệ đệ nhà mình, bên môi cười nhưng tự dưng lại để cho Từ Thanh Phong, Từ Thanh Bách co lại ở phía sau không nhịn được mà rùng mình một cái, “Cho nên, Lê Vương điện hạ cho rằng Ly nhi không xứng với hắn mà lại đi thông

đồng với Diệp gia Tứ tiểu thư. Còn Hoàng Thượng lại cho rằng Ly nhi – Tam tiểu thư thanh danh ba không và nỗi nhục bị Lê Vương vứt bỏ vừa khéo dùng để nhục nhã Định vương?"

Mọi người không nhịn được khóe môi run rẩy. Thông đồng. . . Đại bá (phụ thân) người là Đại Nho đương thời ah, nói chuyện không thể văn nhã một ít sao?

Từ Hồng Ngạn gật đầu nói: "Đúng thật là như thế."

Giống như còn ngại khí áp trong thư phòng không đủ thấp, ngồi ở dưới tay Từ Thanh Trần phong thái so với cha hắn càng thêm nhẹ nhàng, tươi cười từ trong tay áo lấy ra một phong thư lấy tiên nói: " Vào thời điểm sáng sớm hôm nay, Lê Vương tại Sở Hương các ngang nhiên tỏ vẻ bất luận Ly nhi lấy lòng hắn như thế nào thì hắn cũng tuyệt đối sẽ không lấy muội ấy."

Run. . . . Vừa mới đi vào Từ Thanh Viêm không để lại dấu vết nhích gần tới sau lưng Tứ ca nhà mình.

Từ Hồng Vũ tiếp nhận phong thư xem trong chốc lát, hồi lâu không nói gì. Ngay tại thời điểm Từ Hồng Ngạn có chút bận tâm muốn mở miệng, chỉ nghe Từ Hồng Vũ cười vang nói: "Không tệ. . . Không hổ là con gái Từ gia ta. . ." Nói xong trực tiếp đưa giấy viết thư cho Từ Hồng Ngạn, Từ Hồng Ngạn giật giật khóe miệng chịu đựng không có bật cười. Ông luôn ở lại kinh thành, làm sao lại không biết cháu ngoại gái nhà mình tuyệt đối văn nhã không kém hơn biểu hiện bên ngoài, nhưng cường hãn như vậy cũng là hiếm thấy đấy, đại khái thật sự bị Lê Vương cho làm cho nóng nảy a.

"Lúc ấy Định vương đã ở đó?" Từ Hồng Ngạn gấp giấy viết thư lại, không để ý đằng sau còn có đôi mắt – trông mong của Từ Thanh Viêm trực tiếp cất vào trong ống tay áo của mình. Ông phải đi về

nghiên cứu thử xem làm thế nào để một lần nữa cho Lê Vương thêm chút việc, quả nhiên vẫn là quá rỗi rãnh nên mới đến tìm Ly nhi phiền toái.

“Hình như Ly nhi vẫn nói chuyện với Định Vương, hai người đã đã đạt thành nhận thức chung nào đó.” Từ Thanh Trần nhạt nhạt cười nói.

Từ Hồng Vũ nghĩ nghĩ, vung tay Lên nói: “Gia gia của con đánh giá Định vương khá cao, nếu Ly nhi cũng không có gì bất mãn với hôn sự này thì Thanh Trần, chuyện phía sau giao cho con rồi.”

Từ Thanh Trần gật đầu mỉm cười nói: “Nhi tử đã rõ. Chính là nhi tử rời kinh nhiều năm cũng đã lâu chưa thấy qua Định vương rồi.”

Chương 35: Cuộc sống nhàn nhã và nước sôi lửa bỏng

Đến Từ gia thì Diệp Ly mới biết được, thời điểm Từ Thanh Trần tại Diệp phủ nói mình cần học tập rất nhiều thứ cũng không hoàn toàn chỉ lấy lệ với Diệp lão phu nhân. Trên thực tế Diệp Ly ở biệt viện Từ gia ngay ngày hôm sau Nhị cữu mẫu tự mình mời Hoa quốc công phu nhân dạy bảo nàng quản gia như thế nào, còn có việc lễ nghĩa qua lại giữa hoàng tộc cùng với các quan lại quyền quý. Mặt khác còn theo hai vị lão ma ma từ trong nội cung đi ra dạy bảo lễ nghi quy củ cho Diệp Ly. Sau đó là xế chiều mỗi ngày Từ Hồng Vũ tự mình giảng giải cho Diệp Ly một ít mưu lược kế sách, sau đó là Từ Thanh Trần dạy bảo nàng giám định và thưởng thức đồ cổ trân bảo, thuận tiện phân tích kĩ càng thế lực của tất cả các gia đình trong kinh thành. Diệp Ly luôn tự cho là mình sống hơn một đời so với người khác, những thứ học được cũng không tính là ít. Hiện tại mới biết được ở Từ gia cậu và biểu ca bọn họ xem ra, chính mình cách một cái tiểu thư khuê các ưu tú còn kém xa lắm. Vì vậy Diệp Ly lại giốngnhư kiếp trước dùng thời gian ngắn để vượt qua kỳ thi Đại học cùng các loại kiểm tra, gắng đạt tới ở trong thời gian một tháng ngắn ngủn nhét hết những tri thức cữu cữu dạy vào trong đầu.

“Tiểu thư, Tần tiểu thư đến rồi.” Diệp Ly đang ngồi ở trong lương đình đánh cờ với Từ Thanh Bách, Từ Thanh Viêm ở một bên đang xem cuộc chiến. Thanh Sương tiến đến bẩm báo. Những ngày này không chỉ có Diệp Ly là tiếp nhận học tập gần như Điền Áp Thức (nhồi cho vịt ăn), ngay cả Thanh Sương, Thanh Hà đi cùng nàng cũng bị Lâm ma ma quả thực dạy dỗ một phen. Tuy thời gian ngắn ngủi, nhưng Thanh Sương thực sự trở nên trầm ổn hơn so với lúc trước.

Mắt Từ Thanh Viêm sáng ngời, cười nói: “Ồ? Là Nhị tẩu tương lai?”

Từ Thanh Bách đặt quân cờ xuống cười nói với Diệp Ly: “Đã có khách đến, ngày mai chúng ta lại tiếp tục đi.”

Diệp Ly tự nhiên cầu còn không được, so với cờ vây kỳ thật nàng càng thích cờ vua hơn. Trong cảm giác của Diệp Ly cờ vây không được khinh suất, cần bày mưu tính kế to lớn, bất động thanh sắc, thẩm thấu lẫn nhau. Mà cờ vua chính là nhanh chóng hơn, phóng ngựa tung hoàng, binh phong tranh đấu. Trong lòng của Diệp Ly, thật sự thì vẫn bình thường như kiếp trước thì càng tinh tế vui vẻ hơn. Theo Từ Thanh Bách cùng một chỗ đặt xuống quân cờ, Diệp Ly ngẩng đầu cười nói: “Ta không giỏi đánh cờ, chỉ sợ Tứ ca đã sớm không kiên nhẫn được nữa đi?” Từ Thanh Bách đứng dậy lắc đầu cười nói: “Cùng so với Tiểu Ngũ thì ta tình nguyện ngồi đánh với muội hơn.” Từ tiểu Ngũ, chơi cờ ngốc nhất Từ gia —— ngu ngốc cờ vây. Xuống một tay cờ dở nhưng hết lần này tới lần khác lại rất si mê cờ vây, chỉ tiếc ngay cả hạ nhân ở trong Từ gia đều khinh thường đánh cờ với hắn. Nghe xong Từ Thanh Bách nói…, vẻ mặt Từ Thanh Viêm buồn rười rượi ai oán nhìn qua Diệp Ly, Diệp Ly không nhịn được mà kéo ra khóe miệng. Thật không biết Tứ ca đang khen ngợi nàng hay là tổn hại nàng đây.

Tần Tranh rất nhanh được mời tiến đến, Từ Thanh Bách cũng mang theo Từ Thanh Viêm đi ra ngoài rồi.

“Ly nhi, xem ra ngươi ở Từ gia sống rất thoải mái a?” Tần Tranh đứng ở bên ngoài đình nghỉ mát nhìn Diệp Ly cười nói.

Diệp Ly mặt mũi hiền lành, lôi kéo Tần Tranh tiến đến, “Cho tới bây giờ ta cũng không biết, thì ra ta còn có nhiều thứ phải học như vậy đấy.”

Tần Tranh che miệng cười trộm, nói: “Diệp bá mẫu đi sớm, cái ngươi phải học đương nhiên phải nhiều một chút. Những thứ này chúng ta ai chẳng phải học từ nhỏ tới lớn? Huống chi, ngươi phải gả lại không phải là người nhà bình thường, đó là Định Quốc vương phủ. Cũng chẳng trách Từ bá phụ bọn hắn cẩn thận như vậy.” Diệp Ly nhớ tới mình còn để trong thư phòng của mình hai quyển sách binh pháp tuyệt đối được xưng tụng là tác phẩm vĩ đại, không khỏi vẻ mặt hắc tuyến. Người không biết còn tưởng rằng nàng không phải muốn xuất giá mà là muốn đi đánh trận đấy. Nhưng so với Lâm ma ma và vú nuôi lấy ra một ít sách yêu cầu chuẩn mực của nữ tử, Diệp Ly vẫn sáng suốt lựa chọn binh thư càng có tính thực dụng và thú vị hơn.

“Ha ha, không nói cái này. Thân tỷ tỷ bái kiến Nhị ca của ta rồi hả?” Diệp Ly cười tủm tỉm nhìn Tần Tranh hỏi.

Dung nhan yêu kiều của Tần Tranh đỏ bừng, trừng liếc Diệp Ly mới thấp giọng nói: “Đại công tử và Nhị công tử đều đi ra ngoài rồi.”

Diệp Ly có chút tiếc hận than nhẹ, vậy chính là chưa thấy qua rồi. Nghĩ nghĩ lại tiến đến bên người Tần Tranh thấp giọng cười nói: “Không sao, dù sao bọn hắn cũng sẽ trở lại.”

Nhìn nàng cười bộ dáng ý vị thâm trường* (thích thú), mặt Tần Tranh lại càng đỏ hơn. Giận không được thò tay đi véo nàng, Diệp Ly vội vàng một bên cầu xin tha thứ một bên tránh né, “Ai nha, Tần tỷ tỷ, ta sai rồi. . . Ta biết rõ ta sai rồi. . . Tha mạng ah. . .” Tần Tranh lại hung hăng trừng mắt liếc nhìn nàng mới nói: “Ngươi nha đầu kia! Ngươi. . . Ngươi ngày đó nhìn thấy Định vương như thế nào một chút cũng không có…” Biểu hiện bình tĩnh ngày hôm đó của Diệp Ly vẫn để lại ấn tượng sâu sắc với Tần Tranh. Tâm tình Tần Tranh lúc đó không cách nào bình tĩnh, thấp thỏm không yên, không khỏi có chút uể oải và bất an.

Diệp Ly thẹn thùng sờ lên cái mũi, sao nàng không biết xấu hổ nói cho thiếu nữ trước mắt nàng sớm đã vượt qua cái tuổi nhìn thấy trai đẹp liền xấu hổ rồi?

“Khụ khụ, cái này sao. . . Tâm bình tĩnh a. Cũng không có gì, tất cả mọi người là lần thứ nhất gặp ai lại không giống như ai a.” Diệp Ly nói hươu nói vượn khích lệ.

Tần Tranh tức giận cho Diệp Ly một cái liếc mắt, nàng xem như đã rõ ràng quái thai Diệp Ly này căn bản là không biết một chút nào tâm tư tinh tế tỉ mỉ mà xinh đẹp của nữ nhi gia.

Diệp Ly kêu oan: ai mà không biết chứ…

Thời điểm Diệp Ly tại Biệt viện Từ gia trải qua thời gian bận rộn lại vui sướng, Diệp gia và Lê vương phủ lại là một mảnh nước sôi lửa bỏng. Chuyện ở Sở Hương các ngày đó thông qua đủ loại con đường trong kinh thành truyền bá ra, đương nhiên bên trên còn kèm thêm các loại phỏng đoán suy luận của đông đảo quần chúng. Trên phố ở bên trong sòng bài thậm chí đã có người phía dưới đã đánh cược Lê Vương rốt cục đến lúc nào thì vứt bỏ Diệp Tứ tiểu thư rồi. Tin tức Lê Vương và Tê Hà công chúa yêu đương cũng không hiểu ra sao lưu truyền ra: công chúa Nam Chiếu và vương gia Đại Sở vừa gặp đã yêu, lại bởi vì thân phận của từng người mà chia ly. Công chúa tình cũ khó quên vạn dặm ở xa tìm tới thì tình lang đã có… giai nhân khác trong lòng. . . Bi kịch tình yêu để cho lòng người đau xót như thế, chỉ thiếu chút nữa lại để cho người ghi thành thoại bản* (một hình thức của tiểu thuyết thời Tống) tại trà lâu tửu quán truyền xướng rồi. Vì thế Diệp Oánh tìm Mặc Cảnh Lê khóc lóc kể lể, vừa vặn Mặc Cảnh Lê đang bị làm cho sứt đầu mẻ trán, hai người đều cụt hứng bỏ về. Vì vậy, tin đồn càng thêm mãnh liệt lên.

“Vương gia, Thái phi nương nương cho mời.”

Sắc mặt Mặc Cảnh Lê âm trầm bước vào vương phủ, tổng quản sớm chờ đã lâu liền bước lên phía trước đến bẩm báo.

Mặc Cảnh Lê gật gật đầu, bước chân vốn chuẩn bị trở về lại chuyển hướng tới viện của Hiền Chiêu thái phi mà đi.

“Mẫu phi.”

Hiền Chiêu thái phi chống cái trán ngồi ở trên giường êm, thần sắc có chút khó coi. Khó được Mặc Cảnh Lê tiến đến mới miễn cưỡng hiện lên một chút tươi cười nói: “Lê nhi đến rồi, lại đây ngồi đi.”

“Mẫu phi có cái gì phân phó?” Mặc Cảnh Lê đi đến dưới tay thái phi ngồi xuống hỏi.

Thái phi lắc lắc đầu nói: “Mẫu phi hỏi con một chút, chuyện tình xử lý thế nào rồi. Hôn kì sắp tới rồi, lại đã xảy ra chuyện gì thì Hoàng Thượng chỗ đó cũng khó xử.” Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: “Mẫu phi yên tâm đi, chỉ là một ít lời đồn, không có việc gì đâu.” Hiền Chiêu thái phi cau mày nói: “Mẫu phi định không đồng ý con lấy Diệp Oánh kia, nhưng nhìn lấy nàng ta là muội muội của Diệp Chiêu nghi nên cũng nhịn. Hôm nay náo không ra thể thống gì như vậy. Về sau nàng ta còn có thể giữ được mặt mũi cho Lê vương phủ sao?” Trong mắt Mặc Cảnh Lê lạnh hiện lên một tia tinh quang, cung kính nói: “Nàng ta không hiểu chuyện, về sau còn phải khổ cực mẫu phi dạy bảo mới được.” Hiền Chiêu thái phi khoát khoát tay có chút phiền não mà nói: “Mà thôi, việc đã đến nước này cũng chỉ có thể như vậy. Con đi nói cho Diệp Oánh, những ngày này an phận đợi gả cho bổn cung, đã muốn làm Vương phi của Lê vương phủ phải có một chút cẩn trọng của một Vương phi. Đặc biệt là. . . Chớ trêu chọc Tam tỷ của nàng ta!”

“Mẫu phi?”

Thái phi xùy~~ cười một tiếng, bất đắc dĩ nhìn Mặc Cảnh Lê nói: “Lê nhi, lần này con nhìn lầm rồi. Tuy nhất thời mẫu phi nhìn không ra sâu cạn của Diệp Tam tiểu thư kia, nhưng sao nàng ta sẽ giống như người khác nói thiên kim ba không? Hơn nữa. . . cho dù nàng ta thật là thiên kim ba không, chỉ cần không phải kẻ ngu cũng thấy nàng ta có giá trị hơn Diệp Oánh kia nhiều. Nghe nói đương gia Từ gia Từ Hồng Vũ, còn có mấy cái công tử đều đến kinh thành rồi. Hiện tại cuối cùng con cũng biết Từ gia rất coi trọng Diệp Ly rồi đi.”

Mặc Cảnh Lê hừ lạnh một tiếng nói: “Dù cho gia thế của Từ gia sâu xa như thế nào cũng đã thối lui ra khỏi triều đình. Huống chi. . . Diệp Ly kia không hề có phẩm hạnh tốt đáng nói, không thể làm chính phi của Lê Vương phủ.”

Thái phi than nhẹ một tiếng, gật đầu nói: “Mà thôi, con có tâm lý nắm chắc là được rồi.”

Nhưng Mặc Cảnh Lê lại không biết, không may mắn trong thời gian gần đây của hắn mới chỉ là bắt đầu mà thôi. Coi như đã rời khỏi triều đình, năng lực của thế gia đại tộc vượt qua hai cái vương triều mấy trăm năm cũng không phải là một cái Vương gia có thể ngăn cản được.

Chương 36: Bái kiến Định Vương phủ

Định Quốc vương phủ

“Vương gia! Phượng Tam công tử đến rồi.”

Nghe thị vệ bẩm báo, Mặc Tu Nghiêu đặt bút vẽ tranh xuống nhíu nhíu mày, nói: “ Để cho hắn tiến vào.”

Chỉ chốc lát sau, Phượng Chi Dao liền một bộ dáng thiếu gia ăn chơi xuất hiện tại cửa thư phòng, cười hì hì mà nói: “Đại hôn sắp tới, ngươi vẫn còn ngồi đây được à?” Mặc Tu Nghiêu cũng không nhìn hắn, chỉ thản nhiên nói: “Ngươi tới làm gì? Để cho người biết rõ ngươi và ta qua lại cũng không có chỗ nào tốt.” Phượng Chi Dao bất đắc dĩ nhún vai, “Cũng không phải ta muốn, mà có người muốn gặp ngươi. Thềm cửa Định Quốc vương phủ của ngươi quá cao, cho nên người ta tới tìm ta.” Mặc Tu Nghiêu ngừng bút, trầm tư một lát mới ngẩng đầu lên nói: “Từ Thanh Trần.”

“Định Quốc vương gia tin tức linh thông, quả nhiên danh bất hư truyền.” Ngoài cửa có người cười nói, Từ Thanh Trần một thân áo trắng, phong độ tư thái xuất trần đi đến. Trong thư phòng đột nhiên chứa đựng cả ba gã nam tử xuất sắc trong nháy mắt có cảm giác hơi chật chội. Mặc Tu Nghiêu nhìn Từ Thanh Trần trầm mặc một lát, mới thở dài một tiếng nói: “Làm phiền Từ Đại tiên sinh vất vả rồi.” Từ Thanh Trần thoả mãn gật đầu, nói: “Này cũng không cần. Cho dù không phải ngươi, đổi là người khác thì phụ thân vẫn muốn tự mình vào kinh một chuyến. Phải biết, Ly nhi. . . là nữ nhi duy nhất của Từ gia ta.” Phượng Chi Dao nhíu mày, chính mình tìm cái vị trí ngồi

xuống trêu tức nhìn Mặc Tu Nghiêu. Hắn đã nói mà, hậu trường của Định Vương phi tương lai rất lớn.

Hiển nhiên Từ Thanh Trần cũng không có ý khách khí, đi qua bên một cái ghế không ngồi xuống, đánh giá Mặc Tu Nghiêu nói: "Thật không nghĩ tới thiếu niên tướng quân đệ nhất kinh thành kinh thái tuyệt diễm năm đó, hôm nay lại có thể trở nên … tao nhã như thế." Năm đó thời điểm Từ Thanh Trần nổi danh cũng chính là thời điểm thanh danh Mặc Tu Nghiêu thịnh nhất, hai người cũng có một ít giao tình. Chỉ là một cái thượng võ, một cái sùng văn, tính cách lại ngày đêm khác biệt bởi vậy cũng không thân thiết lắm. Mặc Tu Nghiêu rủ mắt xuống, nhàn nhạt cười khổ nói: "Người tàn phế, Từ huynh nói những thứ này là muốn vạch trần vết sẹo của người ta sao?" Từ Thanh Trần khiêu mi mỉm cười, "Nếu như Vương gia ngay cả tình trạng của mình đều không chấp nhận được thì dựa vào cái gì muốn Từ gia giao Ly nhi cho ngươi? Huống chi, tại hạ lại không có nhìn ra Vương gia cảm thấy bị thương." Mặc Tu Nghiêu giương mắt, trong mắt mang theo nhàn nhạt hờ hững, "Tại hạ cảm thấy bị thương thì Từ huynh sẽ không đề cập tới sao?"

Phượng Chi Dao trợn trắng mắt nhìn qua hai người trước mắt, "Ta nói, hai vị định nói những lời thừa không có chút ý nghĩa nào sao?"

Từ Thanh Trần áy náy cười cười, nói: "Được rồi, tại hạ thất lễ. Nhưng tin tưởng Vương gia sẽ tha thứ tâm tình của một người huynh trưởng lập tức phải tiễn đưa muội muội xuất giá, đúng không?"

Mặc Tu Nghiêu chỉ có thể cười khổ, "Kỳ thật, Tu Nghiêu lại thấy kỳ quái. . . làm sao Từ gia sẽ đồng ý đưa Diệp tiểu thư đến Định Quốc vương phủ?"

Từ Thanh Trần liếc qua Phượng Chi Dao, Phượng Chi Dao lười biếng hướng hắn cười cười. Từ Thanh Trần ở trong lòng rõ ràng

Phượng Chi Dao là người Mặc Tu Nghiêu tín nhiệm, tuy không biết vì sao Mặc Tu Nghiêu lại đi tin tưởng nhi tử của Phượng gia rõ ràng là nhất phái của hoàng đế, Từ Thanh Trần cũng không có ý định truy cứu nguyên nhân, “Bởi vì Hoàng Thượng sẽ không cho chúng ta cơ hội tự do lựa chọn . Lê Vương vốn cũng không phải là cái lựa chọn gì tốt, vừa vặn Ly nhi nhìn hắn ta cũng không thuận mắt, càng khéo là Hoàng Thượng giải trừ hôn ước. Vậy tại sao không đồng ý? Tuy nhiên Hoàng Thượng lại để ý chuyện ban hôn cho Ly nhi, nhưng so với Lê Vương vô luận tại hạ hay gia phụ thì càng tin tưởng Định vương hơn.” Phượng Chi Dao đuôi lông mày chớp chớp, “Thế nhưng Lê Vương là người xếp hàng thứ nhất trong việc lựa chọn phu quân trong lòng nhóm tiểu thư khuê các trong kinh thành đấy.” Từ Thanh Trần tự nhiên không để ý, “Vậy cũng không thể thay đổi sự thật hắn là đồ ngu xuẩn.” Lê Vương là ngu xuẩn sao? Đương nhiên không phải. Nhưng hiển nhiên Từ đại công tử không cho là như vậy. Cho nên Phượng Chi Dao chỉ có thể ném cho hắn một cái ánh mắt ngươi lợi hại.

“Hoàng Thượng vẫn dung không được Từ gia sao? Cột Từ gia và Định Quốc vương phủ vào cùng một chỗ, sau đó một ngụm nuốt mất. Có phải khẩu vị của hắn ta quá lớn hay không?” Một hồi lâu, Mặc Tu Nghiêu mới nhàn nhạt hỏi.

Trong thư phòng, độ ấm phảng phất trong nháy mắt trở nên âm lãnh. Phượng Chi Dao không khỏi thu liễm bộ dáng tươi cười phóng đãng không bị trói buộc, cau mày nhìn Mặc Tu Nghiêu.

“Ha ha. . . Vương gia rất tinh mắt.” Từ Thanh Trần cười nói, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ tay vịn, cách nói chuyện vẫn vô cùng ưu nhã, “Hoàng thượng đại khái cho rằng thực lực của Từ gia và Định Quốc vương phủ đã không lớn bằng lúc trước. Nếu chia ra động thủ khó tránh khỏi đánh rắn động cỏ. Còn không bằng. . . Một mẻ hốt gọn. Dù sao Từ gia cũng nắm giữ lấy thư viện Ly Sơn đệ nhất Đại Sở, quan

viên lớn nhỏ trong triều, ít nhất có nửa số đều đi ra từ trong thư viện Ly Sơn. Ngươi bảo Hoàng Thượng là một vị quân vương hùng tài đại lược như vậy sao có thể yên tâm?" Không biết tại sao, Phượng Chi Dao cảm thấy bốn chữ hùng tài đại lược từ trong miệng Từ Thanh Trần đi ra càng giống như châm chọc.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: "Định Quốc vương phủ xác thực là nguyên khí đại thương. Chẳng trách Hoàng Thượng tin tưởng như vậy."

Từ Thanh Trần cười nói: "Tại hạ cũng không nhận ra Hoàng Thượng lại có lòng tin lớn như vậy. Nếu không, những năm này. . . làm sao Định quốc vương phủ vẫn còn tồn tại đây?" Định Quốc vương phủ tuyệt đối cũng được xem là cái đinh trong mắt đâm trong thịt của Hoàng Thượng, lúc trước Định Quốc vương phủ gặp phải thay đổi lớn, nếu không phải là nam tử trước mắt gắng gượng toàn thân ốm đau ngăn cơn sóng dữ, chỉ sợ hôm nay Định Quốc vương phủ chỉ tồn tại trong trí nhớ của dân chúng rồi.

Phượng Chi Dao nhìn hai nam tử tao nhã giống nhau trước mắt, đáy lòng không nhịn được rùng mình một cái. Đem hai gia tộc mình kiêng kị nhất biến thành thân gia, Hoàng Thượng ngươi thật sự hận vạn dặm giang sơn của mình như vậy?

"Ta nói. . . Hai vị có thể thảo luận một chút chuyện mà người bình thường có thể tiếp nhận được hay không?" Hắn chỉ là một cái thiếu gia ăn chơi, tại sao lại ở trước mặt hắn lại thảo luận chuyện đủ để cả nhà tịch thu tài sản như vậy chứ?

Từ Thanh Trần gật đầu đồng ý, vô cùng khéo hiểu lòng người sửa lời nói: "Được rồi, ta cảm giác, cảm thấy hôn sự của Vương gia và Ly nhi sẽ có chút biến hóa gì đó. Đương nhiên những chuyện này Từ gia đã rời xa kinh thành có lẽ bất lực đấy. Tất cả làm phiền Vương

gia rồi. Coi như là. . . thành ý của Vương gia đi." Mặc Tu Nghiêu gật đầu, "Đa tạ Từ huynh nhắc nhở, bổn vương biết rõ nên làm như thế nào."

Từ Thanh Trần thoả mãn đứng lên nói: "Đã như vầy, tại hạ cáo từ . Có rảnh lại tới."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng ở trên tay vịn của xe lăn gõ vài cái, một gã thiếu niên mặc quần áo vải thô xuất hiện tại cửa ra vào, "Vương gia."

"Tiễn Từ công tử đi ra ngoài."

Lông mày Từ Thanh Trần nhếch nhẹ, không có nói nhiều đi theo thiếu niên đi ra ngoài.

Trong thư phòng chỉ còn lại có hai người, vẻ mặt Phượng Chi Dao khốn nghi hoặc nhìn ban tốt, "A Nghiêu, sao ta cảm thấy Từ Thanh Trần này không quá giống như lời đồn bên ngoài?"

"Phượng Tam công tử ngươi …. Trong ngoài giống nhau sao?"

Phượng Chi Dao im lặng, trên đời này người ai mà không mang theo mấy cái mặt nạ mà sống đây.

"Từ Thanh Trần có ý gì? Vị trong cung kia thật sự muốn Từ gia và Định Quốc vương phủ một mẻ hốt gọn?" Phượng Chi Dao hỏi.

"Từ gia là văn nhân đứng đầu Đại Sở, Định Quốc vương phủ các triều đại tay nắm trọng binh. Đích thật là lại để cho hắn rất chướng mắt."

"Vậy cũng không cần kéo hai nhà đến cùng một chỗ đi? Hắn không

sợ các ngươi liên hợp lại thật sự kéo hắn từ phía trên xuống?" Là quá tự tin hay hoàng đế tự mình cũng cất giấu đại sát khí?

Mặc Tu Nghiêu cười yếu ớt nói: "Từ gia sẽ không mưu nghịch, hắn ta chỉ cần tại thời điểm Định Quốc vương phủ không may đem Từ gia tội liên đới thế là được rồi. Trong lòng của hắn kỳ thật rất rõ ràng, chỉ cần một ngày còn Thanh Vân tiên sinh, Từ gia tuyệt đối sẽ không phản bội Đại Sở đấy. Ngay cả trở thành thân gia, Từ gia cũng sẽ không trợ giúp cho Định Quốc vương phủ được bao nhiêu."

Phượng Chi Dao nhún nhún vai, thầm nghĩ trong lòng hắn cũng không nhìn ra cái Từ Thanh Trần kia là thần tử thuần phục chịu chết gì đấy.

"Lại để cho người nhìn chằm chằm vào Mặc Cảnh Lê." Mặc Tu Nghiêu một lần nữa cầm bút hoàn thành bức họa vừa mới chưa hoàn thành.

Phượng Chi Dao miễn cưỡng đong đưa quạt xếp, "Mặc Cảnh Lê hiện tại lại bận bịu vô cùng. Ngươi cảm thấy là ai truyền những tin tức kia?" Lúc vừa nghe được những lời đồn đãi trên phố phường kia Phượng Chi Dao đã cảm thấy Mặc Cảnh Lê năm nay quả thực là không có đốt hương tốt nên mới có thể xui xẻo như vậy.

Mặc Tu Nghiêu cũng không ngẩng đầu lên, "Từ gia, Mộ Dung phủ, Hoa quốc công phủ, Liễu phủ, Ngự Sử đài, Sở Hương các, còn có. . . Bổn vương."

Phượng Chi Dao lập tức im lặng. Được rồi, hắn không nên hỏi. Đắc tội nhiều người như vậy, Mặc Cảnh Lê ngươi không gặp xui thì ai gặp xui?

Chương 37: Diệp gia đại tiểu thư

Cuối tháng tư, Diệp phủ phái người tới đón Diệp Ly hồi phủ. Hôn kỳ của Diệp Oánh định vào ngày cuối cùng của tháng tư, nghe nói là ngày hoàng đạo duy nhất của tháng tư. Từ Hồng Vũ vô cùng bình tĩnh đuổi người của Diệp gia tới đón Diệp Ly, đến một ngày trước đại hôn của Diệp Oánh mới để cho Từ Thanh Bách và Từ Thanh Viêm tự mình đưa Diệp Ly trở về. Tuy Diệp Thượng thư rất không vui nhưng đối với anh vợ dường như có loại sợ hãi trời sinh không rõ, vẫn không nói thêm gì, chỉ để cho Diệp Ly trở lại Thanh Dật Hiên đi nghỉ ngơi thật tốt.

Lúc Diệp Ly đi Từ phủ chỉ dẫn theo hai nha đầu là Thanh Sương và Thanh Hà, lúc trở lại lại mang về cả nhà Lâm ma ma Ngụy ma ma hơn mười miệng ăn. Còn có hai đại nha đầu ông ngoại tự mình chọn lựa Thanh Loan và Thanh Ngọc. Vốn Thanh Dật Hiên cũng không lớn liền lộ ra có chút chật chội, Ngụy ma ma nhìn bố trí của Thanh Dật Hiên càng đau lòng không ngừng lau nước mắt, thẳng thắn mà nói đây là chỗ ở của một thiên kim tiểu thư? Diệp Ly cũng không để ý, chỉ mỉm cười khuyên nhủ: “Bố trí hoa lệ đợi chúng ta đi còn không phải tiện nghi người khác.” Ngụy ma ma vẫn không chịu, chỉ nói không thể ủy khuất tiểu tiểu thư nên chỉ huy bọn nha đầu một lần nữa bố trí lại gian phòng của Diệp Ly. Diệp Ly bất đắc dĩ đành phải mặc kệ bà, dường như tất cả mọi người đối với gian phòng của nàng rất bất mãn, mợ cũng là tới một lần nhắc một lần.

“Tiểu thư, Đại tiểu thư đến rồi.” Nha đầu hầu hạ ngoài cửa bẩm báo.

Diệp Ly thả cây kim trong tay ra, ngẩng đầu cười nói: “Mời Thế tử

Trắc Phi tiến đến."

Chỉ chốc lát một mỹ nhân mặc cung trang bước vào trong phòng, nhìn thấy Diệp Ly ngồi bên cạnh bàn không khỏi nhoẻn miệng cười, "Tam muội."

Diệp Ly vội vàng đứng dậy đón chào, "Bái kiến Thế tử Trắc Phi." Cô gái này đúng là Đại tiểu thư của Diệp phủ, Trắc phi của Thế tử Nam Hầu – Diệp Trân.

Diệp Trân giữ chặt nàng, cười nói: "Cái này thì không dám. Đợi đến lúc sau đại hôn Tam muội ta còn phải làm lễ với Tam muội đây này. Hiện tại lại không có người ngoài, chúng ta vẫn là tỷ muội với nhau a." Diệp Ly gật đầu cười nói: "Đại tỷ mời ngồi." Mẹ đẻ của Diệp Trân là thiếp thân đại a đầu từ nhỏ lớn lên cùng Diệp Thượng thư, năm Diệp Trân năm tuổi liền bị bệnh chết. Từ đó Diệp Trân còn nhỏ dưỡng tại bên người của Từ thị, lúc Từ thị mất Diệp Trân cũng đã mười ba tuổi. Bởi vậy quan hệ của Diệp Ly và Diệp Trân coi như không tệ, lúc ở nhà Diệp Trân ngẫu nhiên cũng chiếu cố Diệp Ly không ít, nhưng mà nàng còn chưa đầy mười năm tuổi đã bị Vương thị định ra việc hôn sự gả cho thế tử Nam Hầu làm Trắc Phi. Nghe nói thế tử Nam Hầu cũng không sủng ái đối với Diệp Trân, lập gia đình bảy tám năm cũng không có sinh hạ một nam nửa nữ, Diệp Trân cũng rất ít khi trở về Diệp gia. Hai tỷ muội tính ra cũng có gần hai năm chưa từng gặp mặt rồi, lần này trở về cũng hẳn là chuyện thêm đồ trang sức rồi đưa gả của Diệp Oánh.

Diệp Trân sờ nhẹ gấm vóc đỏ thẫm đặt ở trên bàn, trong nội tâm hơi động một chút, "Đây là. . . Phượng Hoàng gấm? Tam muội là đang làm giá y?"

Diệp Ly gật gật đầu, nàng đối với giá y cái gì cũng không quá bắt bẻ, bởi vậy đoạn thời gian trước cũng không có vội vã đi làm. Bằng

không thì cậu cả cố ý mang gấm Phượng Hoàng tới cũng không biết nên làm cái gì rồi. Dù sao, tập tục của Đại Sở mỗi nữ tử chỉ có thể có một kiện giá y, làm cái khác thì chính là điềm xấu. Diệp Trân hơi yêu thích hâm mộ vuốt ve gấm đỏ mềm mại dưới tay, nhìn Diệp Ly nói: "Đây không phải phu nhân chuẩn bị đi? Ta thấy Tứ muội dùng cũng chỉ là gấm Uyên Ương. Nghe nói là Thái hậu nương nương trong nội cung ban cho." Diệp Ly khẽ nhíu mày, nhìn giá y trước mặt đáy lòng có chút do dự. Thái hậu ban thưởng cho Diệp Oánh là gấm Uyên Ương, nếu như nàng dùng gấm Phượng Hoàng càng thêm trân quý, mặt mũi của Thái Hậu chỉ sợ sẽ rất khó coi. Diệp Trân làm Thế tử Trắc Phi nhiều năm như vậy cũng không phải là người không có kiến thức, suy nghĩ một chút nói: " Gấm Phượng Hoàng là hàng dệt mà hoàng thất Đông Lăng quốc ngự dụng, dân gian không chỉ không cách nào dệt bằng máy hơn nữa nghiêm cấm tiêu thụ. Vốn Đông Lăng và Nam Chiếu cũng hàng năm đều với tư cách lễ vật tặng cho hoàng thất Đại Sở chúng ta một ít, nhưng là nghe nói khi Tiên hoàng còn tại thế công nghệ chế tác của Đông Lăng quốc cũng bởi vì ngoài ý muốn thất truyền rồi. Gấm Phượng Hoàng này của Tam muội hẳn là một trong hai cuộn thời điểm năm đó mẫu thân sinh ra Tiên hoàng ban cho Từ gia a?"

" Đại tỷ rất tinh mắt, đây đúng là ông ngoại bảo Đại cữu cữu đưa đến kinh thành đấy." Diệp Ly gật đầu nói. Gấm Phượng Hoàng làm giá y đã từng là đồ vật mà nhóm thiên kim khuê tú trong kinh thành thiết tha mơ ước, khác với gấm Uyên Ương hoa lệ chói mắt, gấm Phượng Hoàng thoạt nhìn giống như một thớt tơ lụa đỏ thẫm bình thường. Nhưng khi nó xuất hiện ở nơi có ánh sáng, sẽ hiện ra bức vẽ Phượng Hoàng trông rất sống động. Nếu như mặc lên người đứng lên đi đi lại lại…, theo động tác sẽ làm cho người có một loại ảo giác Phượng Hoàng bay múa. Bình thường phương thức chế tác tốt nhất liền là trên mặt khác của Phượng Hoàng gấm thêu lên một bức vẽ như hoa sen mẫu đơn, như vậy thời điểm đứng yên là giá y hoa sen nở cùng mẫu đơn tranh giành xinh đẹp, mà một khi xuất hiện tại

dưới ánh mặt trời hoặc là dưới ánh đèn, Phượng Hoàng tinh xảo và Mẫu Đơn đủ để cho bất luận kẻ nào sợ hãi thán phục. Diệp Ly lúc trước làm xong khăn đội đầu của tân nương, đã sớm ngạc nhiên phát hiện dưới ánh mặt trời cùng tại dưới ánh đèn, thậm chí ánh sáng mạnh yếu đều đối với nhan sắc cùng hình thái của Phượng Hoàng sinh ra biến hóa. Công nghệ của thế giới này quả thật lại để cho Diệp Ly có thể nói là người hiện đại kiến thức rộng rãi kinh ngạc không thôi rồi. Hơn nữa cùng với gấm Uyên Ương tuy rất ít ỏi nhưng vẫn có thể tìm thấy, nhưng gấm Phượng Hoàng không chỉ là Đại Sở, chỉ sợ tìm lần các quốc gia cũng tìm không ra đến vài thớt rồi. Thậm chí có thể nói, thật sự là gấm Phượng Hoàng thất truyền mới sáng tạo ra danh tiếng gấm Uyên Ương của Nam Chiếu hôm nay.

“Nếu là Tiên hoàng ban tặng, vừa vặn có việc đương kim Hoàng thượng tứ hôn, Tam muội mặc cái này vào có thể nói là hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh rồi. Đến lúc đó nhất định sẽ làm cho toàn bộ người trong kinh thành kinh diễm không thôi.” Diệp Trân lại cười nói, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua một tia khoái ý. Nàng quả thực có thể tưởng tượng được thời điểm Diệp Ly mặc một bộ quần áo như vậy xuất giá, Vương thị và Diệp Oánh sẽ có sắc mặt gì rồi.

Diệp Ly gật gật đầu, tiện tay đưa giá y còn chưa làm xong cho Thanh Loan hầu hạ bên người, đối với Diệp Trân cười nói: “Vẫn cứ nói chuyện của muội rồi, đã lâu không gặp Đại tỷ còn tốt chứ?”

Diệp Trân thu ánh mắt lại, nụ cười trên mặt có chút phai nhạt, nói: “Ta có cái gì không tốt, còn không phải là sống như vậy.”

Thanh danh của Thế tử Nam Hầu Diệp Ly cũng nghe qua một ít, đáng tiếc những chuyện này nhưng lại không phải nàng có thể quản được. Huống chi quan hệ của nàng và Diệp Trân cũng không có mật thiết đến trình độ có thể làm cho mình hỏi đến chuyện riêng của nàng, chỉ đành phải nói: “Bất kể nói thế nào, bản thân mình là quan

trọng nhất. Nếu mình đều không thương chính mình thì còn có thể trông cậy vào ai thương?" Diệp Trân khẽ giật mình, nhìn Diệp Ly nói: "Tam muội nói đúng. Những năm này. . . Tam muội cũng không dễ dàng. Về sau. . . Có Từ gia ở đây Tam muội cũng sẽ không khổ hơn so với trong nhà." Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười, đứng lên nói: "Đại tỷ đi gặp qua Tứ muội rồi hả?"

Diệp Trân lắc đầu nói: "Vừa mới thỉnh an Tổ mẫu, Tứ muội đang bận rộn chọn đồ trang sức mới đưa tới, ta cũng không nên quấy rầy muội ấy."

Diệp Ly cười nói: "Vậy chúng ta cùng đi chứ. Thanh Hà, lấy bộ trang sức Đan Phượng Triêu Dương kia ra, cùng đưa qua cho Tứ muội ."

Thanh Sương nói: "Tiểu thư, đây không phải là Lão phu nhân tặng cho người sao?" Hơn nữa còn là một kiện trân quý nhất trong đó, Tứ tiểu thư trước đó muốn Lão phu nhân cũng chưa cho. Hiện tại lại cho thật lãng phí.

Diệp Ly khoát khoát tay nói: "Cái kia ta cũng không dùng được, Tứ muội ưa thích thì đưa cho muội ấy." Đối với bộ vật phẩm trang sức ung dung quý trọng kia Diệp Ly chỉ có thể đứng xa mà nhìn, không chút nào hoài nghi nếu như nàng thật sự mang cả bộ lên đầu nhất định cổ sẽ đau. Kỳ thật Diệp Oánh đoán chừng sẽ không thực sự mang, dù sao nàng gần đây bảo trì chính là hình tượng nhu nhược thoát tục. Chỉ vì tức giận Diệp lão phu nhân đem đồ đạc không cho mình mà lại đưa cho nàng mà thôi. Diệp Trân nhìn kỹ trên mặt Diệp Ly lạnh nhạt tươi cười không chút nào để ý, nhẹ giọng thở dài: "Trong tỷ muội chúng ta thì tính Tam muội tốt nhất.

Diệp Ly cười nói: "Cũng không phải muội tâm tính tốt, dù sao mọi người cũng không cần sớm chiều đối chọi cả đời. Cũng chỉ hơn một tháng này thôi, vì những chuyện nhỏ nhặt này tranh giành lên cũng

không có ý nghĩa.”

Diệp Trân cúi đầu, mỉm cười nói: “Tam muội nói rất đúng.”

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Chương 38: Diệp Ly bị cướp

Thời điểm Diệp Ly và Diệp Trân đến viện của Diệp Oánh, lúc đó Diệp Oánh đang cùng Vương thị chọn lựa vật phẩm trang sức rực rỡ trên bàn. Nhìn thấy hai người đến cùng nhau, Diệp Oánh có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã che dấu đi, mỉm cười đứng dậy chạy ra đón chào, "Đại tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ, sao các tỷ lại đi cùng nhau rồi?" Diệp Trân cười nói: "Nghe nói Tứ muội đang bận ta liền đi tới chỗ Tam muội ngồi trước. Vừa vặn Tam muội cũng muốn tới chúng ta mới cùng đi." Diệp Oánh cười yếu ớt nói: "Đại tỷ nói chỗ nào, Oánh nhi có chuyện gì bận rộn chứ? Đại tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ nhanh ngồi đi."

Diệp Ly đi theo đằng sau hai người, thú vị nhíu mày. Đây là lần đầu tiên nàng thấy Diệp Oánh thật sự không mang theo nửa điểm ngạo khí cùng tỷ muội trong nhà nói chuyện. Đặc biệt vẫn là gần đây nàng xem thường tỷ muội thiếp thất sinh ra, xem ra thủ đoạn của Lão phu nhân quả nhiên không thể khinh thường, rõ ràng có thể trong thời gian ngắn như vậy lại để cho Diệp Oánh cải biến nhiều như vậy. Đối mặt với Diệp Oánh nhiệt tình thân thiết mời đến như vậy, Diệp Trân cũng có chút ít không thoải mái. Nhìn Diệp Oánh vài cái mới tùy ý nàng lôi kéo đi vào, hướng Vương thị thỉnh an, "Bái kiến mẫu thân."

"Phu nhân." Diệp Ly nhàn nhạt hành lễ.

Vương thị nhìn bộ dáng lạnh nhạt thong dong của Diệp Ly, trong lòng bà âm thầm cắn răng. Tuy bà đã được nâng làm chính thất đã rất nhiều năm, nhưng Diệp Ly chưa từng có mở miệng gọi bà là mẫu thân. Tuy nhiên bà cũng không muốn lại để cho con gái Từ thị gọi bà là mẫu thân, nhưng bên trong đích nữ Diệp phủ kỳ thật chỉ có một mình Diệp Ly, cảm giác như chung quy vậy lại để cho Vương thị có

cảm giác chính mình làm đương gia chủ mẫu danh bất chính, ngôn bất thuận. Bà đã từng ở bên tai lão gia thổi gió bên gối, nhưng cũng không biết vì cái gì, vô luận bà đánh đến chỗ then chốt như thế nào, ở trên chuyện này lão gia chưa từng có đồng ý qua. Cũng chưa từng có ý cưỡng bức Diệp Ly thay đổi xưng hô.

“Mẹ, Oánh nhi và Đại tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ trò chuyện, ngài còn có việc trước hết đi nhanh đi.” Diệp Oánh lôi kéo tay Vương thị làm nũng. Vương thị sủng nịch mà kiêu ngạo nhìn con gái xinh đẹp, tâm tình lập tức tốt lên. Bất kể thế nào nói cuối cùng vẫn là bà thắng không phải sao? Nữ nhi của bà một người là nương nương trong nội cung một người là chính phi của Lê Vương, trong tương lai con của bà sẽ là chủ nhân của Diệp gia. Mà Từ thị lại sớm đã chết rồi, con gái ruột của nàng ta chỉ có thể gả cho một Vương gia tàn phế, dưỡng nữ của nàng ta cũng chỉ có thể gả cho người ta làm thiếp, “Được rồi, tỷ muội các con từ từ tâm sự. Phía trước còn có chút công việc muốn chuẩn bị. Mẹ đi ra ngoài trước.” Ba tỷ muội đứng dậy đưa Vương thị đi ra ngoài, Diệp Oánh lập tức lôi kéo Diệp Trân và Diệp Ly ngồi xuống, áy náy nhìn hai người nói: “Đại tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ, trước kia Oánh nhi không hiểu chuyện, đối với hai vị tỷ tỷ lãnh đạm nhiều. Mong rằng tỷ tỷ đại nhân đại lượng, không nên trách tội Oánh nhi.” Nghe vậy, Diệp Trân nghi hoặc nhìn thoáng qua Diệp Ly, trên mặt mang cười nói: “Tứ muội nói đùa, tỷ muội nhà mình cái gì mà trách tội hay không trách tội. Về sau tỷ tỷ còn muốn dựa vào Tứ muội đây này.”

Diệp Oánh mặt giản ra mỉm cười nói: “Tổ mẫu nói rất đúng, chúng ta đều là tỷ muội một nhà, đương nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau mới đúng. Đại tỷ tỷ cũng không nên nói cái gì dựa vào rồi.”

Diệp Ly ngồi ở một bên nghe hai người tán gẫu một câu lại một câu, trong lòng đại khái cũng rõ ràng Diệp lão phu nhân nói mấy thứ gì với Diệp Oánh. Nhưng Diệp Oánh lại có thể biết nghe Diệp lão phu nhân dạy bảo như thế vẫn hơi kinh ngạc đấy. Đương nhiên nàng càng tin

tưởng một câu nói khác, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Cho dù Diệp Oánh thật sự nghe xong Diệp lão phu nhân dạy bảo, cũng tuyệt đối không thể thay đổi tính cách trong thời gian ngắn như vậy. Xem ra. . . Những ngày này hình như đã xảy ra một ít chuyện nàng không biết.

Đêm khuya, vốn là sớm nên yên tĩnh Thượng thư phủ vì ngày mai hôn sự vẫn đèn đuốc sáng trưng. Mà ngay cả nhóm tiểu nha đầu bên trong Thanh Dật Hiên của Diệp Ly cũng lộ ra có chút hưng phấn, dù sao Tứ tiểu thư trong phủ gả vào Lê vương phủ lại là việc vui, trong phủ cao thấp đều có thể đạt được một số thưởng ngân xa xỉ. Diệp Ly cho lui nha đầu bên người, giống như lúc bình thường cầm quyển sách còn chưa đọc hết ngồi ở dưới đèn đọc, thỉnh thoảng cầm lấy bút ghi ghi ngừng ngừng. Không biết qua bao lâu, xa xa truyền đến âm thanh ồn ào náo động tựa hồ thời gian dần biến mất, Diệp Ly có chút mỏi mệt đưa tay vuốt vuốt mi tâm, dựa vào cái ghế ngồi thân thể thẳng tắp cũng chầm chậm ngã sang một bên. Đôi mắt trầm tĩnh nhiễm lên thêm vài phần mệt mỏi, Diệp Ly mở trừng hai mắt rốt cục vẫn phải chịu không nổi mệt mỏi thời gian dần qua nhắm mắt lại. trong phòng một mảnh vắng lặng trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ ngẫu nhiên có tiếng pháo hoa bùm bùm rung động.

Hồi lâu sau, một đạo bóng đen từ trong Thanh Dật Hiên xuất hiện. Tựa hồ đối với bố cục trong phủ hết sức quen thuộc, đơn giản tránh được thủ vệ trong phủ, phóng qua tường vây của hậu viện biến mất trong đêm tối. Ở bên trong Thanh Dật Hiên, trong khuê phòng trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh lịch cũng không thấy tung tích của chủ nhân nữa, chỉ để lại một quyển sách vốn mở ra rơi trên mặt đất bên cạnh thư án. Ở ngoại ô của Kinh thành

Trong rừng cây âm u, thân ảnh màu đen cao to khiêng một cái vật thể hình dáng dài mảnh ở trong rừng xuyên thẳng qua. Thẳng đến khi nhìn thấy thân ảnh cao lớn đứng yên cách đó không xa mới

ngừng lại.

“Ngươi đã tới chậm.” Nam tử ở dưới bóng tối trầm giọng nói.

“Không, là ngươi đến sớm.” Hắc y nhân cười nói, thanh âm có chút hương vị lười biếng. Trêu tức nhìn nam tử không rõ mặt mũi đối diện, “Ta nghe nói Diệp gia Tứ tiểu thư là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, không nghĩ tới rõ ràng không có hứng thú với mỹ nhân đệ nhất, lại lên giá tiền đi trộm một cái Tam tiểu thư không tài không mạo. Hay là. . . Kỳ thật Tam tiểu thư này mới đúng là tuyệt sắc giau nhân? Vừa rồi thời gian đang gấp không thấy rõ ràng, bây giờ nhìn xem cũng không tệ.” Nói xong liền để người khiêng ở trên vai xuống, gạt đi sợi tóc trên mặt người đang mê ngủ bên cạnh mình.

“Được rồi! Ngươi có thể đi.” Trong giọng nói của nam tử nhiều thêm vài phần tức giận, lạnh lùng nói.

Hắc y nhân nhún nhún vai, cười nói: “Đã như vậy, chúc ngươi may mắn.” Nói xong cũng không trì hoãn, gọn gàng mà linh hoạt thả nữ tử trên mặt đất, nhún vai mấy cái lên xuống biến mất tại trong rừng.

Người ở dưới bóng tối đánh giá nữ tử ở trên mặt đất trong chốc lát, mới từ dưới bóng cây đi ra. Dưới ánh sáng của đêm tối lờ mờ mơ hồ hiện ra một khuôn mặt lạnh lùng, hung hăng mà nhìn chằm chằm thiếu nữ trên mặt đất dung nhan vốn tuấn mĩ ở dưới bóng đêm lại có vài phần dữ tợn, “Diệp Ly, đừng vội trách bổn vương lòng dạ ác độc. Muốn trách thì trách số mệnh ngươi không tốt, coi như là đồ bổn Vương không cần cũng không tới phiên Mặc Tu Nghiêu nhặt đi!” Cúi thân xuống thò tay đi kéo cổ áo của thiếu nữ, cũng tại lúc chạm vào lập tức chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm nhưng bên trên gáy tê rần lập tức té xuống. Vốn thiếu nữ ngủ mê không tỉnh mở ra hai mắt thanh tỉnh, tiện tay đẩy người về phía sau, về phần một tiếng bịch kia hiển nhiên đánh lên tiếng vang gì nàng không thèm để ý đến.

Diệp Ly chậm rãi sửa sang lại trang phục của mình một lát mới tới nam tử bị thả trên mặt đất, sắc mặt hơi có chút thất vọng. Thời điểm phát giác được hương trong phòng có vấn đề, còn tưởng rằng người nào muốn ra tay đối với nàng, thì ra là Mặc Cảnh Lê, hơn nữa lý do vẫn là ngu ngốc như thế. Vây quanh Măc Cảnh Lê dạo qua một vòng, lần đầu tiên Diệp Ly rõ ràng suy nghĩ Lê Vương điện hạ này có phải bị hoàng đế ca ca của hắn dưỡng đầu óc xảy ra vấn đề gì hay không, nghĩ nghĩ không có kết quả cũng không nên lãng phí trí óc. Chậm rãi từ trong tay áo lấy ra một nắm sợi tơ mảnh, vô cùng lưu loát trói người trên mặt đất lại.

Nhìn nam nhân bị chính mình trói chặt, Diệp Ly thoả mãn nhẹ gật đầu. Đừng coi thường cái sợi tơ mảnh này của nàng, vô luận độ cứng rắn hay là tính bền dẻo đều vô cùng tốt. Trừ phi Mặc Cảnh Lê có loại nội công cao thâm trong truyền thuyết, nếu không dùng lực lượng của một người bình thường tuyệt đối không có cách nào làm đứt được đấy. Đối với thủ pháp buộc chặt của mình Diệp Ly thì càng yên tâm, trừ phi Mặc Cảnh Lê có Súc Cốt Công*(thu nhỏ xương), bằng không thì cũng chỉ có thể đợi đến lúc có người đến cứu hắn rồi. Chỉ là không biết Mặc Cảnh Lê làm chuyện trộm đạo như vậy đến cùng có mang thị vệ tùy thân hay không, nhưng nhìn tình huống trước mắt xem ra là không có. Chỉ mong hắn theo kịp hôn lễ ngày mai, Diệp Ly không chịu trách nhiệm nghĩ đến. Cuối cùng vẫn là đạp người nào đó đã không còn cảm giác một cước cho hả giận, mới men đường về theo trong trí nhớ đi ra ngoài bìa rừng.

Chương 39: Người nào đó bi thảm

“A. . . A Nghiêu, ta nhìn thấy cái gì?”

Hồi lâu, trong rừng cây lờ mờ vang lên một giọng nói lắp bắp. Ba bóng người từ trong rừng cây đi ra, hình tượng văn nhã của công tử Phượng Chi Dao lại vỡ đầy đất, trợn mắt há hốc mồm xem nam nhân xui xẻo hôn mê bất tỉnh trên mặt đất.

Mặc Tu Nghiêu thần sắc bình thản nhìn hết thảy trước mắt, thản nhiên nói: ” Là cái dạng ngươi vừa chứng kiến.”

“Bổn công tử hơn nửa đêm không ngủ được chạy đến cùng với ngươi, chỉ sợ Diệp Tam tiểu thư gặp chuyện không may! Hiện tại xem ra, sẽ xảy ra chuyện đều là người khác.” Nếu không phải còn miễn cưỡng nhớ rõ hình tượng của mình, Phượng Chi Dao quả thực muốn học nữ nhân thét lên. Xem hắn nhìn thấy gì? Nhận được tin có người muốn bất lợi với Diệp Ly, hắn nửa đêm từ trong chăn của mỹ nhân leo ra vội vàng chạy tới, kết quả là chứng kiến Diệp Ly dùng thủ pháp ngay cả hắn cũng không thấy rõ hạ Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê đúng là hơi đần vụng về ngốc ngếch một chút, nhưng tốt xấu coi như là thanh niên tài tuấn đếm được trên đầu ngón tay trong kinh thành? Đi đến bên người Mặc Tu Nghiêu, học bộ dáng Diệp Ly vây quanh hắn dạo qua một vòng, Phượng Chi Dao nhàm chán chống cái cằm hỏi: “Bây giờ nên làm gì?”

“Ném vào hồ nước bên kia đi.” lông mày Mặc Tu Nghiêu cũng không nhăn mà nói.

“Đó là hồ nước lạnh, hắn sẽ chết đấy.” Phượng Chi Dao không có gì thành tâm khuyên bảo.

“Quần áo cũng rút ra đi.” Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói.

“Chỉ sợ không được, bản sự trói người Vương phi tương lai của ngươi rất cao minh.” Phượng Chi Dao ngồi chồm hổm trên mặt đất nghiên cứu nút buộc trên người Mặc Cảnh Lê, “A Nghiêu, về sau chớ chọc Diệp Tam tiểu thư tức giận. Nữ nhân thật đáng sợ.” Suy nghĩ hồi lâu, Phượng Chi Dao cũng không có nghĩ ra được dây thừng buộc tại trên người mình như vậy, ở dưới tình huống không có người hỗ trợ hắn phải như thế nào mới có thể để cho chính mình thoát khỏi, “Nhưng mà, thủ pháp này đáng giá tham khảo.”

“A Cẩn.”

“Vâng, Vương gia.” Thiếu niên đẩy xe lăn đứng ở sau lưng Mặc Tu Nghiêu lên tiếng, tiến lên nắm người ở trên mặt đất lên đi vào trong chỗ sâu của rừng cây, chỉ chốc lát sau truyền đến một tiếng bịch. Hiển nhiên người nào đó bị ném vào trong nước rồi. Phượng Chi Dao không nhịn được giơ chân, “A Nghiêu, ngươi sẽ dậy xấu tiểu hài tử đấy. Mặc Cảnh Lê chết đuối thì làm sao bây giờ?” Trong kinh thành chết một cái Vương gia, vẫn là em ruột của hoàng đế cũng không phải cái việc gì nhỏ đâu. Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh đánh giá tay của chính mình đặt ở trên tay vịn, lạnh nhạt nói: “A Cẩn sẽ biết rõ đúng mực.”

Đúng mực? Trong đầu A Cẩn có loại chừng mực này sao? Phượng Chi Dao một dậm chân chính mình chạy qua đi xem, lập tức im lặng.

Mặc Cảnh Lê bị ngửa mặt lên, người ném vào trong đầm nước, lồng ngực còn dựa vào bên cạnh bờ lộ ở trên mặt nước. Quan trọng nhất là, cái dây thừng cột hắn kia rõ ràng dài một đoạn lớn, mà một đoạn

dài kia một đầu hiện tại chính cột vào một thân cây bên cạnh hồ nước. Có thể bảo đảm Mặc Cảnh Lê sẽ không bị bất luận cái gì ngoài ý muốn đưa đến giữa hồ nước đi. Quả nhiên rất có chừng mực.

“A Cẩn ! Ta đưa Vương gia nhà ngươi trở về, ngươi ở đây nhìn xem. Trông tới sáng gọi người của hắn tới cứu tỉnh. Đừng thực ngâm người chết nha.”

A Cẩn nhíu mày kiếm, do dự một chút vẫn gật đầu. Phượng Chi Dao hơi đồng tình nhìn lướt qua Mặc Cảnh Lê, mới thoả mãn đong đưa cây quạt hướng tới chỗ Mặc Tu Nghiêu mà đi.

“A Nghiêu, ta cảm thấy rất hiếu kỳ về Vương phi tương lai của ngươi rồi.” Phượng Chi Dao sáng ngời trở về trong rừng cây, Mặc Tu Nghiêu như trước ngồi ở dưới bóng rừng, bên trong sắc lờ mờ của đêm tối thoạt nhìn thần sắc bình thường, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nói: “Cần phải trở về.”

Phượng Chi Dao tò mò nhìn Mặc Tu Nghiêu, “Bỏ qua hắn đơn giản như vậy?” Đừng nhìn Mặc Tu Nghiêu những năm này tu thân dưỡng tính, nhìn về phía trên tính tình không sai. Biết rõ bản tính của hắn Phượng Chi Dao lại rất hiểu, cho tới bây giờ Mặc Tu Nghiêu cũng không phải là cái hạng người lương thiện gì. On hòa trong mắt Mặc Tu Nghiêu xẹt qua lãnh ý, “Ngày mai là đại hôn của Cảnh Lê, nếu là chú rể xảy ra điều gì ngoài ý muốn không khỏi quá mức mất hứng.” Phượng Chi Dao muốn thở dài, “Ta nghĩ đến ngươi không hi vọng Mặc Cảnh Lê và Diệp gia có quan hệ gì. Đừng quên, nếu là hắn cưới Diệp Oánh, ngươi cùng hắn có thể…” Anh em đồng hao? Đúng là quan hệ lại để cho người không thế nào vui sướng không phải sao? Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, dưới tay một dùng lực, xe lăn vòng vo cái phương hướng hướng ngoài rừng mà đi. Phượng Chi Dao

chớp chớp tuấn lông mày nhún nhún vai đi theo. Không biết ngày mai hôn lễ sẽ phát sinh việc gì hay, tốt nhất là trước đó đi chiếm được vị trí đẹp mắt đùa giỡn.

“Người trói Diệp Tam tiểu thư kia làm sao bây giờ à?”

“Bắt lấy hắn, tiễn đưa hắn một tay cùng một chân đi cho Mặc Cảnh Lê làm hạ lễ tân hôn.”

Tuy cửa thành sớm đã đóng cửa, nhưng Diệp Ly chỉ cần tốn công sức một tí thì trước lúc trời chưa sáng về tới Thượng thư phủ. Vừa mới trở mình tiến gian phòng của mình, Thanh Sương và Thanh Ngọc liền chạy ra đón chào. Trên mặt khó dấu lo lắng cũng biến thành nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Thần sắc Thanh Ngọc như thường vì Diệp Ly bưng tới nước trà, dường như tiểu thư ôn nhã đoan trang bình thường ở trước mặt mình thân thủ mạnh mẽ nhảy cửa sổ mà vào không mang đến cho nàng quấy nhiễu chút nào. Thanh Sương vỗ nhẹ ngực của mình thở ra nói, “Tiểu thư! rốt cục người đã trở về rồi, Thanh Sương lo lắng gần chết.” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Có người đi theo ta còn có cái gì thật lo lắng hay sao? Đúng không, Thanh Loan?”

Ngoài cửa sổ lướt nhẹ bay xuống một bóng người, đúng là Thanh Loan và Thanh Ngọc cùng một chỗ từ Từ gia đến. Thanh Loan mím môi cười nói: “Tiểu thư thật là lợi hại, Thanh Loan theo một đường đều không có người phát hiện, ai ngờ vậy mà không thể giấu diếm được tiểu thư.” Diệp Ly cười nói: “Kỳ thật ta cũng không có phát hiện ngươi, nhưng trên đường đi ta tựa hồ cũng ngửi thấy được một cỗ mùi thơm nhàn nhạt vô cùng đặc biệt rất quen thuộc. Bắt ta chính là cái người kia. . . Trên người mình mùi thơm liền không nhẹ, cho nên mới không có ngửi thấy được a.” Thanh Loan có chút ủ rũ cúi thấp đầu xuống, âm thầm quyết định về sau tuyệt đối không hề dùng bất kỳ huân hương gì nữa. Kỳ thật nàng dùng huân hương đã vô cùng

nhạt, người bình thường căn bản sẽ không phát giác. Nhưng là ai bảo Diệp Ly giác quan xác thực linh mẫn hơn người bình thường nhiều.

“Sau khi ta về trong rừng cây phải chăng xảy ra việc gì hay?” Diệp Ly ngồi xuống uống nước trà vừa ngâm hỏi.

Thanh Loan cũng học động tác của Diệp Ly từ cửa sổ tiến đến, cười nói: “Vị kia. . . Bị người ném vào trong hồ nước ở sâu trong rừng cây.”

“Định vương?”

“Tiểu thư anh minh.” tâm trạng của Thanh Loan rất tốt cười nói, nhớ tới âm thầm chứng kiến bộ dáng chật vật của người nào đó bị dây thừng buộc ở trên một thân cây ném vào trong hồ nước, Thanh Loan đã cảm thấy đêm nay một hồi lo lắng không có uổng phí. Tin tưởng Đại công tử cũng sẽ vô cùng ưa thích tin tức này đấy, “Nô tỳ còn thấy một người đi theo bên người Định Vương, tựa hồ quan hệ rất tốt.”

Diệp Ly khiêu mi nhìn xem Thanh Loan, Thanh Loan cũng không thừa nước đục thả câu, nói: “Là nổi danh kinh thành Phượng Tam công tử.” Diệp Ly cũng không nghĩ tới quan hệ của Phượng Chi Dao và Mặc Tu Nghiêu, này cũng giải thích thái độ hiếu kì rõ ràng của Phượng Chi Dao đối với chính mình lúc Bách hoa thịnh hội. “Thì ra Định vương điện hạ cũng đi cứu tiểu thư sao? Tiểu thư không có thấy Định Vương?” Thanh Sương nháy mắt tò mò hỏi.

Diệp Ly lắc đầu, nàng biết rõ lúc ấy trong rừng cây còn có những người khác. Cũng mơ hồ có thể đoán được là người nào, nhưng nàng cũng không có ý định tới đó chạm mặt, cho nên cũng không để ý đến. Đã Mặc Tu Nghiêu không để cho người ngăn lại Thanh Loan, chắc hẳn cũng rõ ràng ý của nàng đấy. Cùng người thông minh ở

chung quả nhiên không cần tốn nhiều miệng lưỡi, rất tốt.

Tiện tay ném một khối ngọc bội cho Thanh Loan nói: “Giao cho Đại biểu ca mời hắn nhìn xem có thể tra được chủ nhân của khối ngọc bội này là ai hay không.”

Thanh Loan tiếp trong tay, nhìn có chút hả hê cười nói: “Cái kia nô tỳ phải nhanh mới được, Định Vương dự định lấy một tay một chân của hắn làm hạ lễ cho Lê Vương. Nếu hắn không chạy trốn nhanh, chỉ sợ đêm nay muốn xui xẻo.”

“Khinh công của hắn không tệ, nếu như tới kịp mà nói nghĩ biện pháp lưu lại hắn. Có lẽ hắn có thể giúp chúng ta làm ít chuyện.” Nếu như đã chậm vậy thì không có biện pháp rồi, nàng cũng không nhận ra một người sẽ ở nửa đêm nhập phủ trộm bắt một nữ tử vô tội sẽ là người thuần lương gì. Chỉ có điều, người nọ biết rõ chính mình tỉnh dậy lại như cũ mang nàng đến giao cho Mặc Cảnh Lê, nhưng lại hoàn toàn không có ý nhắc nhở Mặc Cảnh Lê. Có thể thấy được còn là một rất người thú vị, đương nhiên khả năng càng lớn là Mặc Cảnh Lê trong lúc vô tình đắc tội người này.

Thanh Ngọc đứng ở một bên, nhìn xem cái này lại nhìn xem cái kia, thần sắc có chút cổ quái mà hỏi: “Ngày mai hôn lễ còn có thể đúng hạn cử hành sao?”

Thanh Loan không thế nào để ý phất phất tay nói: “Có lẽ không có sao đâu. Ta nghe được Phượng Chi Dao phân phó thị vệ của Định vương thời điểm sớm hừng đông lại để cho người của Lê Vương đi cứu chủ tử nhà hắn.” Thanh Ngọc gật gật đầu, nói: “Đã như vầy, tiểu thư liền thừa dịp thời gian còn sớm nhanh nghỉ ngơi chút ít đi. Ngày mai nếu thần sắc không tốt sẽ lại để cho người chỉ trích đấy.”

Thanh Sương cũng liên tục gật đầu đồng ý, nàng cũng không muốn

để cho người khác bắt được cơ hội lại bại hoại thanh danh của tiểu thư.

"…"

Chẳng lẽ lại không có người cân nhắc qua hôn lễ cũng là rất phí tinh thần thể lực sao? Nếu như ngày mai chú rể ở trong hôn lễ té xỉu cái gì đấy. . . Diệp Ly không chịu trách nhiệm nghĩ đến, tùy ý để cho mấy nha đầu vì chính mình thay đổi quần áo đẩy lên giường đi ngủ.

Chương 40: Hôn lễ xui xẻo nhất (thượng)

Thượng thư phủ

Sáng sớm đã có người đến người đi ồn ào huyên náo. Diệp Ly mang theo Diệp San và Diệp Lâm ngồi ở bên Diệp lão phu nhân trong nội đường Vinh Nhạc đường cùng nói chuyện. Ở trong viện nhỏ của Diệp Oánh trời còn chưa sáng cũng đã bận rộn rồi, Vương thị ngại Diệp Lâm và Diệp San vướng chân vướng tay, càng sợ Diệp Ly sẽ thừa cơ động tay động chân gì, cũng không cho các nàng đến, ngược lại tiếp hai chất nữ từ chính nhà mẹ đẻ của mình đến bồi lấy Diệp Oánh. Diệp Ly vui cười nhẹ nhõm, sáng sớm vội tới thỉnh an Lão phu nhân rồi ở tại chỗ này cùng trò chuyện với Lão phu nhân, dù sao hôm nay nàng đều khó có khả năng đứng cả ngày ở Thanh Dật Hiên rồi, như vậy chỉ sẽ bị người nói xấu.

Diệp lão phu nhân mặt mũi tràn đầy vui mừng, đối với mọi người cũng hòa ái dễ gần rất nhiều. Diệp Lâm và Diệp San sẽ không bỏ qua cơ hội này, tại trước mặt Lão phu nhân pha trò nịnh nọt mà nói. Diệp Ly ở một bên bình tĩnh uống trà, một bên yên lặng mà tính toán vài ngày nữa có muốn đi tham gia náo nhiệt xem một tuồng kịch hay không.

Đợi đến lúc tới gần chính buổi trưa, thời gian dần trôi qua lông mày hoa râm của Diệp lão phu nhân nhíu lại, phân phó tùy tùng nói: “Các ngươi ra đi xem, người đón dâu đã tới chưa?”

Tới sau nửa ngày, người bị phái ra tới vội vàng trở về, một bên lau đổ mồ hôi một bên bẩm báo, “Lão phu nhân. . . đội ngũ đón dâu còn

chưa tới đây này.”

Sắc mặt Diệp lão phu nhân đang mang theo nụ cười lập tức chìm xuống, đã quá trưa rồi, buổi chiều mới đến đón dâu là điềm xấu đấy.

” Chẳng lẽ Lê Vương lại muốn vứt bỏ Tứ tỷ?” Diệp San nhỏ tuổi nhất đột nhiên nói.

“San nhi!” mẹ đẻ của Diệp San bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

“Làm càn! Hôm nay là ngày vui của Tứ muội, nói hươu nói vượn cái gì? Còn không đi xuống!” Diệp Ly lạnh lùng nói, thừa dịp Diệp lão phu nhân còn chưa tức giận liếc Diệp San. Diệp San giật giật bờ môi còn muốn nói điều gì, một bên Diệp Lâm tay mắt lanh lẹ giữ chặt nàng cùng mẹ đẻ nàng dắt Diệp San đi ra ngoài.

“San nhi tuổi còn nhỏ không lựa lời nói, là Ly nhi dạy dỗ không tốt. Kính xin Tổ mẫu bớt giận.” Diệp Ly nhìn Diệp lão phu nhân nói khẽ.

“Tam tiểu thư nói rất đúng, Lục tiểu thư còn nhỏ khó tránh khỏi một ít tâm tư của nữ nhi gia, ở chỗ này đều là người trong nhà chúng ta, kính xin Lão phu nhân xem vào hôm nay là ngày vui của Tứ tiểu thư, bớt giận mới tốt.” Bởi vì có bầu, Triệu di nương được phá lệ ban thưởng chỗ ngồi, lúc này cũng nhanh chóng đứng dậy cầu tình với Diệp lão phu nhân. Diệp lão phu nhân lúc này làm gì có tâm tư thật sự đi so đo với Diệp San, phất phất tay nói: “Đi mời lão gia tới một chuyến. Còn có, lại phái người đi xem.” Biết rõ tâm tình Lão phu nhân không được tốt, người hầu hạ cũng không dám nói thêm cái gì, vội vàng mà lên tiếng đi.

Không khí trong nội đường Vinh Nhạc đường có chút ngưng trọng, Diệp Ly vẫn yên tĩnh ngồi ngay ngắn uống trà như trước. Triệu di nương bên cạnh ngồi thỉnh thoảng không để lại dấu vết lén nhìn Diệp

Ly một cái, lại phát hiện vị tiểu thư này trên mặt hoàn toàn không có bất kỳ cảm xúc gì. Phảng phất giống như cái gì cũng không có phát sinh, trong lúc nhất thời, Triệu di nương cũng nắm không được chuyện ngày hôm nay đến cùng có quan hệ cùng với Tam tiểu thư hay không. Hình như phát giác được ánh mắt của Triệu di nương, Diệp Ly ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái. Ánh mắt hoàn toàn nhìn không ra bất luận cái ý tứ hàm xúc gì ngược lại để cho đáy lòng Triệu di nương chán nản, hơi gật đầu với Diệp Ly một cái, sau đó nghiêng đầu đi dựa vào thành ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Mắt thấy buổi trưa đã qua, người truyền tin một mực canh giữ ở ngoài cửa lớn cũng chưa có trở về, xem ra hôm nay Lê Vương đón dâu muộn. Diệp Thượng thư mang theo Vương thị vội vàng tiến đến, Diệp lão phu nhân nhìn chằm chằm vào nhi tử, con dâu lạnh lùng nói: “Đến cùng có chuyện gì xảy ra? Các con tìm hiểu rõ ràng chưa?” Sắc mặt Diệp Thượng thư cũng là mây đen rậm rạp, trầm giọng nói: “Mẫu thân bớt giận, người phái đi tìm hiểu đã trở về rồi. Lê vương phủ bên kia. . . Đã lên đường rồi.”

“Đã lên đường?” Diệp lão phu nhân giận quá thành cười, nói liên tục mấy cái chữ tốt chỉ vào Diệp Thượng thư nói: “Có con gái nhà ai xuất giá, ngay cả giờ lành ngày tốt đón dâu nhà chồng cũng có thể quên hay sao? Qua vài ngày nữa, Diệp gia chúng ta sẽ là chuyện cười của cả kinh thành rồi! Lê vương phủ đến cùng là có ý gì? Con dâu còn chưa vào cửa liền đánh vào mặt chúng ta?”

Diệp Thượng thư cau mày nói: “Thật sự rất có chuyện gì chậm trễ?”

Diệp lão phu nhân hừ lạnh một tiếng nói: “Có chuyện gì còn quan trọng hơn việc đón dâu?”

Diệp Thượng thư lập tức nghẹn lời, Diệp lão phu nhân cũng chỉ có thể thở dài một tiếng nhất thời không cách nào. Hôm nay Lê vương

phủ đón dâu muộn đã là chuyện cười, nhưng vô luận các nàng dù tức giận thế nào vẫn muốn đưa Diệp Oánh ra cửa. Bằng không thì, thanh danh của Diệp Oánh sẽ mất hết. Tức giận trừng Vương thị liếc nói: “Còn đứng ngây đó làm gì? Nhìn xem Oánh nhi bên kia chuẩn bị xong chưa, người đón dâu đến rồi lập tức đưa Oánh nhi đi ra ngoài.” Vương thị lúc này cũng chẳng quan tâm ủy khuất tức giận rồi, vội vàng nói: “Sớm đã chuẩn bị thỏa đáng, liền đợi đến đến bái biệt Lão phu nhân có thể đi ra ngoài rồi.” Diệp lão phu nhân hừ một tiếng không nói chuyện.

Đợi đến lúc hạ nhân rốt cục đến bẩm báo đội ngũ đón dâu đến thì đã là cuối giờ Mùi. Diệp Oánh được nha đầu hồi môn bên người cùng với ma ma vịn đến Vinh Nhạc đường đến bái biệt Diệp lão phu nhân, tuy trên mặt hóa trang tinh xảo, Diệp Ly ngồi gần vẫn nhìn thấy sắc mặt dưới son phấn kia có chút tái nhợt, hốc mắt cũng có chút ít sưng đỏ, hiển nhiên trước khi ra Diệp Oánh cũng đã khóc một hồi rồi. Nhưng cũng không ngại, tân nương tử đi ra ngoài không phải còn muốn khóc gả sao? Diệp lão phu nhân tự mình nâng Diệp Oánh dậy, lại nói một ít lời nói động viên khuyên bảo…, Diệp Oánh lại hướng Diệp Thượng thư và Vương thị bái biệt sau mới phủ khăn cô dâu lên được người dìu hướng đại sảnh Diệp phủ mà đi, Diệp Ly cũng đứng dậy đi theo sau lưng Diệp Thượng thư và Vương thị mà đi rồi.

Trong hành lang Diệp phủ

Mặc Cảnh Lê đang mặc hỉ phục màu đỏ tứ trảo Kim Long, vốn là dung nhan tuấn mỹ cộng thêm vài phần khí thế ung dung lạnh thấu xương ung dung. Nhưng Diệp Ly lại tinh tường từ trong cái thần sắc lạnh lùng kia nhìn ra vài phần cứng ngắc khác lúc bình thường. Nhìn nhìn lại cái sắc mặt có chút mất tự nhiên kia cùng đáy mắt che không được bóng mờ. Diệp Ly bị ép buồn bực đã ngồi từ sáng sớm tâm tình như kỳ tích chuyển tốt hơn nhiều. Nàng dám dùng tên tuổi trạng nguyên của Đại biểu ca nàng đánh cuộc, trên mặt của Mặc Cảnh Lê

tuyệt đối trang điểm rồi.

Dường như Mặc Cảnh Lê liếc mắt một cái đã thấy được Diệp Ly mặc quần áo màu tím nhạt đi theo bên người Diệp Thượng thư, đáy mắt xẹt qua một tia ánh lửa, ánh mắt nhiệt liệt ngay cả tân nương của mình đều xem nhẹ đi qua.

Diệp Thượng thư có chút không vui ho nhẹ một tiếng, Mặc Cảnh Lê lúc này mới không cam lòng dời ánh mắt hướng Diệp Thượng thư chào, “Bổn vương đến chậm, kính xin nhạc phụ đại nhân thứ tội.”

Nếu hắn không đề đến việc này thì cũng thôi đi, một khi nhắc tới thì Diệp Thượng thư càng tức giận đầy mình, trong lời nói cũng có chút ít phai nhạt nói: “Không dám, chỉ ngóng trông Vương gia về sau đối xử với Oánh nhi thật tốt là được.”

Mặc Cảnh Lê tự biết đuối lý, vội vàng xác nhận, cam đoan sẽ đối xử với Diệp Oánh thật tốt. Ngẩng đầu lại vừa vặn nhìn thấy trên mặt Diệp Ly giống như cười mà không phải cười, nhớ tới những gì buổi tối hôm qua mình trải qua, Mặc Cảnh Lê liền hận không thể bổ nhào qua xé Diệp Ly. Từ nhỏ đến lớn, đều là hắn giày vò người khác, ngoại trừ lúc trước một cái Mặc Tu Nghiêu, đây là lần đầu tiên hắn bị người chỉnh thảm như vậy. Trời còn chưa sáng hắn từ trong mê ngủ tỉnh lại phát hiện mình đang bị cột ở bên trong hồ nước, nhưng vô luận hắn gọi như thế nào thẳng đến sau hừng đông thị vệ hắn mang đến đợi tại rừng cây phụ cận mới tìm được hắn. Tuy đã gần tháng năm, nhưng cái hồ nước kia lại quanh năm lạnh lẽo, đợi đến lúc được người kéo lên sớm đã bị đông lạnh đến nỗi không nhúc nhích được rồi. Thật vất vả đến biệt viện ngoài thành uống canh gừng và thuốc cho bớt lạnh, trì hoãn mãi lại vội vàng mà chạy về nội thành đến chống đỡ cả người không khỏe tới đón dâu lại như cũ vẫn chậm qua giờ lành. Cùng so với mình, lúc này Diệp Ly đang phong độ thong dong mỉm cười nhìn mình quả thực lại để cho người nghiến

răng nghiến lợi.

Bổn vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ánh mắt Mặc Cảnh Lê âm trầm tàn nhẫn.

Diệp Ly nhàn nhạt bĩu môi, nàng đối với chỉ số thông minh của Mặc Cảnh Lê đã không ôm hi vọng gì rồi. Còn dứt khoát trả lại cho hắn một ánh mắt: xin đợi đại giá!

Diệp Ly lại không biết lúc này, ánh mắt của nàng và Mặc Cảnh Lê giao phong trong tích tắc thì ở trong mắt của người có dụng tâm kín đáo trở nên không giống với lúc trước. Vương thị đứng tại bên người Diệp Oánh nhìn thấy động tác của hai người, rủ mắt xuống, trong đáy mắt nhanh chóng xẹt qua một tia hung ác.

Chương 41: Công tử Phong Nguyệt

Đưa Diệp Oánh ra ngoài, biểu hiện nên làm cũng đã làm xong. Diệp Ly không để ý tới ánh mắt phức tạp khó lường của mọi người, tâm tình rất tốt vung tay áo quay trở lại Thanh Dật hiên.

Vừa bước vào thư phòng, dưới chân Diệp Ly hơi dừng lại một chút, mới quay đầu lại phân phó: “Thanh Loan lưu lại hầu hạ, những người khác xuống dưới nghỉ ngơi đi.” Mặc dù bọn người Thanh Sương có chút khó hiểu, nhưng cũng biết Diệp Ly gần đây không thích ở trước mặt có nhiều người, chắc là có chuyện gì nên mới tự mình phân phó Thanh Loan, liền phúc thân lui xuống. Thanh Loan yên tĩnh đứng hầu tại cạnh cánh cửa thượng đẳng đợi tiểu thư phân phó, Diệp Ly đi đến trước cửa sổ rồi đứng lại, ánh mắt trong thư phòng dạo qua một vòng cuối cùng rơi vào rèm cửa gian ngoài ở cách xa trong thư phòng, nhẹ giọng hỏi: “Còn không ra sao?”

Trong thư phòng không có nửa điểm động tĩnh, trong tay Thanh Loan cũng đã nhiều hơn hai thanh đoản đao hàn quang lẫm lẫm, ánh mắt bình thường dịu ngoan vô hại hiện lên một tia sát khí lăng lệ ác liệt.

Chờ trong giây lát vẫn không có động tĩnh gì, Diệp Ly cau mày có chút không vui. Trong tay xuất hiện một đồ vật cỡ trứng chim bồ câu ném về phía cái rèm cửa kia. Một làn khói trắng đậm đặc bốc lên, chốc lát trong khói trắng một bóng người đánh về phía Diệp Ly tại lúc sắp đến vị trí cửa sổ đột nhiên mềm nhũn ngã trên mặt đất, sau lưng, đoản đao lạnh như băng đã chống lên lưng hắn. Mà trước mắt hắn cũng không có bóng hình Diệp Ly nữa, không biết lúc nào, Diệp Ly đã

đứng cách hắn vài thước.

“Thật không nghĩ tới, thân thủ Diệp Tam tiểu thư tốt như vậy. Ta nhận thua.” Nam tử cười khổ, bất đắc dĩ buông lỏng thân thể, nhũn ra té trên mặt đất.

Diệp Ly sắc mặt như thường, “So với các hạ còn kém lắm. Chỉ là trải qua kỳ ngộ tối hôm qua, ta cho rằng làm một ít chuẩn bị là tất yếu.”

Nam tử khiêu mi, tựa hồ không chút để mắt tới tình huống phía sau lưng còn bị người chĩa mũi dao vào, cười tủm tỉm nhìn Diệp Ly nói: “Ngươi biết rõ người tối hôm qua là ta? Sẽ không phải. . . Bởi vì chuyện tối ngày hôm qua làm ngươi đối với ta nhớ mãi không quên đi?” Cho dù Diệp Ly không thừa nhận cũng không được, nam tử trước mắt lớn lên vô cùng tuấn mỹ, không giống với Phượng Chi Dao bộ dáng phong lưu không kiềm chế được, hai đầu lông mày càng nhiều thêm vài phần tà khí và cố ý mập mờ. Nếu là nữ tử tầm thường tránh không được bị chọc giận hoặc là mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai che mặt mà đi rồi. Đáng tiếc Diệp Ly lại vừa vặn không ở trong nhóm tầm thường này, “Ta nghĩ hiện tại ngươi nên chú ý không phải ta mà là. . . đồ vật sau lưng ngươi. Tin tưởng ta, chỉ cần ở chỗ đó lại thêm ba phần lực, dù cho ngươi không có nguy hiểm tánh mạng, nhưng ta cam đoan ngươi đời này cũng chỉ có thể nằm trên giường sống qua ngày.” Phảng phất vì xác minh lời Diệp Ly nói…, đoản đao bén nhọn sau lưng đâm vào một chút, đau đớn bén nhọn lập tức theo lưng truyền khắp toàn thân. Sắc mặt nam tử biến hóa, miễn cưỡng cười nói: “Diệp Tam tiểu thư sẽ không định giết người diệt khẩu chứ?”

Diệp Ly lắc đầu, dung nhan thanh lệ lộ ra tươi cười sáng lạn khó thấy, lại làm cho nam tử trên mặt đất không khỏi lạnh cả người, “Giết người diệt khẩu, việc này không phải là việc tiểu thư khuê các nên làm. Cho nên, ta định tặng ngươi cho người khác. Nghe nói có không ít người đang tìm ngươi. Ngươi nói, ta đưa ngươi cho Định Vương

hay là đưa cho Lê Vương thì tốt?”

Vẻ mặt nam tử đau khổ cầu xin tha thứ nhìn Diệp Ly. Rơi vào trong tay Định Vương hắn khẳng định sẽ thiếu cánh tay gãy chân, rơi vào trong tay Lê Vương, chỉ bằng người nào đó hiện tại hoàn hảo đứng ở chỗ này uy hiếp hắn, khẳng định Lê Vương cũng sẽ muốn mạng của hắn, “Tam tiểu thư, ta cũng là người lấy tiền tài giúp người tiêu tai. Huống chi, ta cũng coi như đã giúp ngươi đi, ngươi không thể giơ cao đánh khẽ tha ta một mạng sao?” Diệp Ly quay người tìm cái ghế thoải mái ngồi xuống, cười hỏi: “Ngươi đang giúp ta sao? Chẳng lẽ không phải Mặc Cảnh Lê đắc tội ngươi, ngươi muốn khiến hắn khó coi?”

Cầu xin tha thứ không thành, nam tử chỉ phải thu hồi nụ cười trên mặt, rất nghiêm túc nói: “Tính ra ta thiếu nợ Tam tiểu thư một cái nhân tình, như thế nào?”

Diệp Ly chống cằm, lười biếng cười nói: “Cái này a. . . nhân tình của Công tử Phong Nguyệt Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, cho dù ngươi dám thiếu nợ, ta cũng không dám để ngươi hoàn lại .” Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, thanh lâu đệ nhất thiên hạ. Công tử Phong Nguyệt Hàn Minh Nguyệt, hái hoa tặc nổi tiếng thiên hạ. Có quan hệ với hắn, chẳng khác nào hủy hết thanh danh.

Lúc này sắc mặt nam tử triệt để thay đổi, nhìn chằm chằm Diệp Ly nói: “Ngọc bội của ta trong tay ngươi?” Trên đời này người biết rõ Công tử Phong Nguyệt và Thanh Phong Minh Nguyệt lâu chủ là cùng một người có thể đếm được trên đầu ngón tay, “Bổn công tử còn không biết Diệp Tam tiểu thư Thượng thư phủ, Định quốc vương phi tương lai lại còn có thủ đoạn như thế.” Có thể lặng yên không một tiếng động lấy ngọc bội trên người hắn vào tay cũng không phải một chuyện dễ dàng. Hàn Minh Nguyệt quả thực hoài nghi lần này mình tới kinh thành có phải hay không không xem ngày tốt rồi. Ban đầu chỉ

là nhất thời cao hứng mới thay Lê Vương bắt tiểu cô nương chơi đùa, lại không nghĩ rằng khuê tú nhìn như vô hại này lại là đóa hoa có độc. Vốn định chơi Lê Vương mắt cao hơn đầu một vố, kết quả đem mình cũng chơi vào luôn. Ngày đó rời khỏi rừng cây chưa tới nửa canh giờ lại phát hiện mình bị người truy tung, hơn nữa hai giờ sau một nhóm người ban đầu biến thành hai nhóm người. Đợi đến sau hừng đông cả người của Mặc Cảnh Lê cũng gia nhập trong đó.

Diệp Ly cười không nói, rất có kiên nhẫn nhìn nam tử tuấn mỹ trước mắt. Rốt cục, Hàn Minh Nguyệt bất đắc dĩ giơ tay lên nhận thua, nói: "Diệp Tam tiểu thư, ngươi muốn thế nào mới bằng lòng tha ta một mạng?"

"Lúc cần thiết cho ta mượn mạng lưới tình báo của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu để dùng." Diệp Ly đưa ra điều kiện của mình.

Ánh mắt Hàn Minh Nguyệt lóe lên, "Tại hạ không rõ Diệp tiểu thư có ý gì."

"Thanh lâu tửu quán, nơi tập trung tin tức tình báo lớn nhất. Ta đoán. . . quan hệ giữa Thiên Nhất các và các hạ không tầm thường. Đúng không?" Thiên Nhất các, tổ chức tình báo thần bí nhất Đại Sở, dùng buôn bán tin tức mà sống. Chỉ là hành sự bí ẩn lại khiến không ít người muốn tìm nó mà bị giết sạch, "Hàn công tử có thể đứng lên, nếu như ta đoán không sai, dược hiệu đã hết rồi." Diệp Ly nhìn người trên mặt đất một bộ dáng bất lực như cũ, nhàn nhạt nhắc nhở. Hàn Minh Nguyệt không có chút xấu hổ nào của người bị vạch trần, vẻ mặt thong dong đứng dậy vỗ vỗ tro bụi không tồn tại trên người, chắp tay với Diệp Ly nói: "Diệp Tam tiểu thư thật nhạy cảm khiến tại hạ sợ hãi thán phục." Một nữ tử nơi khuê phòng lại có thể phỏng đoán ra quan hệ của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu và Thiên Nhất các, xác thực không thể không khiến người ta kinh ngạc, "Ngọc bội đã đưa cho Tam tiểu thư rồi. Tam tiểu thư có cần bất cứ điều gì, cho

người cầm ngọc bội tới tìm ta là được rồi. Tin tưởng dùng bổn sự của Tam tiểu thư nên biết có thể tìm được người ở nơi nào."

Diệp Ly cũng không khách khí, gật đầu nói: "Như vậy đa tạ. Ta sẽ thỉnh Định vương đổi lễ vật đồng dạng cho Lê Vương điện hạ."

Hàn Minh Nguyệt cười khổ, nhìn Diệp Ly, "Ngươi không sợ ta đổi ý sao?"

Diệp Ly thản nhiên mỉm cười, "Trừ phi ngươi muốn cho khắp thiên hạ biết quan hệ của Phong Nguyệt Công tử và Thanh Phong Minh Nguyệt lâu còn có Thiên Nhất các. Đi thong thả, không tiễn."

"Cáo từ."

Thanh Loan thu hồi đoản đao, mắt thấy Hàn Minh Nguyệt rời đi theo đường cửa sổ, nhíu nhíu mày khó hiểu mà nói: "Tiểu thư, cứ thả hắn rời đi như vậy?"

Diệp Ly đứng dậy, đứng tại cửa sổ, nhìn chằm chằm vào nơi bóng hình Hàn Minh nguyệt biến mất, "Ngươi thực cho rằng hắn là Thanh Phong Minh Nguyệt lâu chủ?"

"Chẳng lẽ không phải?"

Diệp ly vuốt vuốt ngọc bội trong tay, "Ta đoán không phải. Nhưng khẳng định quan hệ cùng với Hàn Minh Nguyệt không hời hợt đâu. Vì điều này mà chọc giận Hàn Minh Nguyệt, không đáng."

"Diệp Tam tiểu thư anh minh." Giọng nói trêu tức mang theo lười biếng vui vẻ từ bên ngoài truyền đến, Diệp Ly ngẩng đầu nhìn Phượng Chi Dao chẳng biết lúc nào đã dựa vào dưới mái hiên cười nói: "Phượng công tử, không mời mà tới không phải việc quân tử

nên làm.” Phượng Chi Dao tự nhiên hào phóng phe phẩy quạt, phảng phất hắn lúc này không phải đứng tại bên ngoài khuê phòng con gái nhà người ta mà là đang đứng trên thịnh hội ngàn vạn người chú mục, “Thủ đoạn kiến thức của Tam tiểu thư thật là làm cho Phượng Chi Dao cam bái hạ phong. Tiện nghi của Hàn Minh Nguyệt cũng không dễ chiếm.” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Ta cũng không chiếm tiện nghi của người, tin tưởng Hàn lâu chủ cũng cho rằng như vậy. Ngược lại khinh công của công tử Phượng Tam xuất thần nhập hoá, vào phủ Thượng thư như chỗ không người, có thể sánh cùng với công tử Phong Nguyệt.”

Gân xanh trên trán Phượng Chi Dao không nhịn được mà giật giật, cố gắng biểu hiện ra phong độ nhẹ nhàng của mình, “Định Vương điện hạ thỉnh Diệp Tam tiểu thư cùng đến hôn lễ của Lê Vương.”

Diệp Ly nhướn mi, “Định Vương sẽ ra mặt ở trường hợp như vậy?” Nàng nhớ rằng từ lúc Mặc Tu Nghiêu gặp chuyện không may về sau thì không công khai xuất hiện trước mặt người khác.

Phượng Chi Dao cười nói: “Trước khác nay khác, vốn không có quyết định này. Nghe nói buổi sáng hôm nay mới quyết định đấy, tin tưởng sẽ không để cho Tam tiểu thư thất vọng.”

Diệp Ly trừng mắt nhìn, lập tức đã hiểu rõ Phượng Chi Dao ý tại ngôn ngoại, gật đầu cười nói: “Làm phiền công tử Phượng Tam truyền tin.”

“Vậy thì Phượng Tam xin đợi đại giá.”

Chương 42: Hôn lễ xui xẻo nhất trong lịch sử (trung)

Edit: Mặc Ly Beta: Sakura Muội muội đại hôn, Diệp Ly vốn không cần đi đưa. Nhưng Mặc Tu Nghiêu lại để Phượng Tam đưa tin tới, Diệp Ly tin tưởng đến lúc đó nhất định có trò hay để xem. Hơn nữa nàng cũng cảm thấy cần phải đích thân trao đổi cùng vị hôn phu của nàng một chút về sự tình Hàn Minh Nguyệt, trao đổi tốt đẹp càng có trợ giúp đối với sự tín nhiệm giữa hai người. Thay đổi một thân quần áo thích hợp, Diệp Ly để cho người đi bẩm báo với Lão phu nhân một tiếng, còn chưa đi ra ngoài hạ nhân đã tiến đến thông báo Định vương tới đón Tam tiểu thư rồi. Lão phu nhân biết rõ Mặc Tu Nghiêu bất tiện, cũng không dám trì hoãn thời gian, vội vàng để cho Diệp Ly đi.

Ra đại môn Diệp phủ, quả nhiên thấy có xe ngựa mang dấu hiệu Định Quốc vương phủ đứng ở cửa ra vào. Thiếu niên thị vệ tên A Cẩn thấy Diệp Ly đi ra lập tức tiến lên, “A Cẩn bái kiến Vương phi.”

Diệp Ly có chút túng quẫn, tuy đây chỉ là lần gặp mặt thứ hai, nhưng Diệp Ly đã nhìn ra thiếu niên tên A Cẩn này dáng vẻ giống như không quá lanh lợi. Gật gật đầu, nói làm phiền, Diệp Ly lên xe ngựa.

Mặc Tu Nghiêu ngồi dựa vào xe ngựa, đang cúi đầu xem một quyển sách trong tay. Thấy Diệp Ly đi lên tiện tay để sách qua một bên, cười nhạt nói: “Ngồi đi, tối hôm qua có bị kinh hãi không?” Diệp Ly đi đến phía đối diện hắn ngồi xuống, cười nói: “Cũng may, làm phiền ngươi cố ý chạy tới.” Mặc Tu Nghiêu thoáng như nhớ ra chuyện thú vị gì đó, nụ cười thản nhiên nơi đáy mắt cũng nhiều thêm hai phần chân thật, “May là chạy tới, bằng không ta còn không biết Vương phi

có thủ đoạn như vậy.” Diệp Ly không sao cả nhún nhún vai, nàng cũng không thèm để ý chân diện mục của mình bị Mặc Tu Nghiêu thấy được, dù sao bọn họ tương lai sẽ là vợ chồng, rất nhiều chuyện muốn giấu diếm cũng không dấu diếm được, “Chút tài mọn, để cho Vương gia chê cười rồi.”

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, “Chúng ta vẫn cứ xưng hô Vương gia Vương phi như vậy sao?”

Diệp Ly ngước mắt nhìn hắn, có chút khó hiểu, “Vậy nên xưng hô như thế nào? Gia? Lão gia? Phu quân? Quan nhân?” Còn chưa nói xong, Diệp Ly đã sợ run cả người. Bình thường nghe người khác xưng hô cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng đến trong miệng mình thế nào lại không được tự nhiên như vậy? So với những kiểu xưng hô này Diệp Ly vẫn tình nguyện xưng hô Vương gia Vương phi hơn.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Nàng có thể gọi tên của ta.”

“Mặc. . . Tu Nghiêu?”

“Tu Nghiêu.” Mặc Tu Nghiêu sửa lại, “Ta có thể gọi nàng là A Ly không?”

Diệp Ly gật đầu, rất may là hắn không lựa chọn gọi Ly nhi. Nói thật, ngoại trừ trưởng bối thì nàng rất khó quen với xưng hô thân mật như vậy.

“Ngày hôm qua ta thả người kia, ngươi không ngại ?” Diệp Ly nhìn Mặc Tu Nghiêu nghiêm mặt nói.

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, vẻ mặt rất nhẹ nhõm cười nói: “Không ngại. Nàng đã dễ tính không so đo chuyện kia, dù sao Hàn Minh Nguyệt

cũng không dễ đắc tội.”

Diệp Ly nhướn mày, “Hình như ngươi không hề giật mình về quan hệ giữa hắn và Hàn Minh Nguyệt?”

“Thời thiếu niên, ta và Hàn Minh Nguyệt có chút giao tình.”

Diệp Ly hiểu rõ, có thể làm cho Mặc Tu Nghiêu thừa nhận có chút giao tình, chắc chắn không phải là giao tình bình thường.

“Vương gia, đến Lê vương phủ rồi.”

Hai người bên trong một câu lại một câu nói chuyện phiếm, đã đến bên ngoài Lê vương phủ. Hai người cũng không phải là người nói nhiều, nhưng Diệp Ly phát hiện nói chuyện cùng với Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối sẽ không nhàm chán.

“A Ly.”

Diệp Ly đứng dậy, đang chuẩn bị xuống xe, thì Mặc Tu Nghiêu đột nhiên kêu lên.

Diệp Ly quay đầu lại, nghi hoặc nhìn hắn. Mặc Tu Nghiêu yên tĩnh nhìn nàng, “Nàng thật sự chuẩn bị xong sao?”

“Cần chuẩn bị cái gì sao?” Đôi mi thanh tú của Diệp Ly nhướn nhẹ, trong lúc nhất thời có chút không nghĩ ra mình đã quên cái gì.

Mặc Tu Nghiêu sững sờ, bên môi nổi lên một ý cười cực mỏng, nói khẽ: “Không có gì. Đi xuống đi.”

Định vương tự mình đến chúc mừng, Lê vương phủ đương nhiên không thể lạnh nhạt. Đặc biệt Định vương đã có gần tám năm không

lộ diện ở kinh thành, tự mình tham gia hôn lễ của Lê vương có thể nói là đã cho lê Vương đủ mặt mũi. Mà dựa theo xếp hạng bối phận trong hoàng thất, tuy Định vương bằng tuổi Lê Vương nhưng lại cao hơn Lê vương một bối phận, bởi vậy không chỉ bản thân Lê vương, mà ngay cả Hoàng thân tới tham gia hôn lễ cũng cùng đi ra ngoài đón tiếp. Định Quốc vương phủ cũng không bày ra cái gì phô trương, ở trước mắt bao người, người đầu tiên xuống xe ngựa lại là một thiếu nữ áo tím. Quần áo màu hoa đinh hương, bên trên thêu hoa sen quấn cành thanh nhã, một đầu tóc đen búi lỏng, đeo trâm cài tóc hồ điệp gắn bảo thạch rực rỡ lấp lánh. Chỉ hơi nghiêng mặt, đã để cho mọi người thấy một dung nhan thanh lệ trang điểm đơn giản. Rất nhanh, hai gã thị vệ nhấc rèm xe ngựa lên, nhẹ như không có gì mang Mặc tu Nghiêu đang ngồi trên xe lăn cùng xuống xe ngựa. Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nhìn lướt qua mọi người như có chút ngây dại ở cửa Lê vương phủ, nghiêng đầu nhìn Diệp Ly đứng ở một bên, vươn tay về phía nàng.

Diệp Ly đưa tay tùy ý để Mặc Tu Nghiêu cầm chặt tay mình, sau lưng A Cẩn đã đẩy xe lăn hướng về cửa Lê vương phủ mà đi.

“Khục. . . Bái kiến Định Quốc vương gia.”

Rốt cục có người kịp phản ứng, liếc Lê Vương còn đang gắt gao chằm chằm Định vương đang đến gần, không phản ứng chút nào một cái, người phục hồi tinh thần lại ho nhẹ một tiếng xem như nhắc nhở chủ nhân đón khách.

“Bái kiến Định quốc vương gia.”

“Hôm nay là hôn lễ của Lê Vương, chư vị không cần đa lễ.” Mặc Tu Nghiêu ấm giọng nói, sau đó nhìn Mặc Cảnh Lê cười nói: “Cảnh Lê, chúc mừng ngươi.”

“Đa tạ!” Mặc Cảnh Lê hung hăng mà chằm chằm vào Diệp Ly đứng bên người Mặc Tu Nghiêu, cắn răng nói.

Mặc Tu Nghiêu nhướn mày, “Không mời chúng ta đi vào sao?”

Mặc Cảnh Lê đành phải nghiêng người nhường đường mời hai người đi vào, cuối cùng miệng vẫn không chịu nhả ra thêm nửa chữ. Mặc Tu Nghiêu hiển nhiên hiểu rất rõ tính tình Mặc Cảnh Lê, ngẩng đầu cười nói với Diệp Ly: “Chúng ta vào đi thôi.” Diệp Ly mím môi mỉm cười, gật đầu không nói. Đi cùng Mặc Tu Nghiêu bước vào đại môn Lê vương phủ, khóe mắt Diệp Ly vừa lúc quét đến Phượng Chi Dao đứng ở góc khuất, nhìn ba người ở cửa ra vào nở ra nụ cười vô cùng cần ăn đòn. . . .

Tiến vào Lê vương phủ, Hiền Chiêu Thái phi đã tự mình đợi trong đại sảnh đón chào. Thấy Mặc Tu Nghiêu sóng vai cùng Diệp Ly đi đến, ánh mắt cũng chỉ hơi lóe lên một cái, rất nhanh liền đứng dậy mỉm cười tiến lên, “Lê nhi đại hôn, khó được Tu Nghiêu chịu tự mình đến đây. Thật là làm cho Lê vương phủ kẻ hèn này vẻ vang a. Xem ra tình cảm của Tu Nghiêu cùng với Vương phi tương lai vô cùng tốt. Đợi đến lúc các ngươi đại hôn thì Bổn cung cũng sẽ tự mình tặng một phần hậu lễ.” Mặc Tu Nghiêu khẽ gật đầu, biểu cảm trên nửa bên mặt lộ ra bên ngoài có vẻ kính cẩn mà ôn hòa, “Đã để cho Thái phi nhớ mong. Đến lúc đó Tu Nghiêu nhất định sẽ đợi Thái phi và Cảnh Lê đại giá.” Diệp Ly yên tĩnh đứng bên người Mặc Tu Nghiêu, cũng không mở miệng xen vào. Không hiểu sao, từ lần trước bái kiến Hiền Chiêu Thái phi về sau, vị Thái phi nhìn như ung dung hòa ái này luôn khiến lòng nàng sinh ra vài phần cảnh giác.

“Ở đây không có người ngoài, Diệp Tam tiểu thư cũng mời ngồi đi.” Hiền Chiêu Thái phi cùng Mặc tu Nghiêu vừa trò chuyện nhưng cũng không quên mời Diệp Ly. Diệp Ly nhẹ giọng tạ ơn ngồi xuống vị trí bên người Mặc Tu Nghiêu, nhưng bất hạnh là nàng lại ngồi đối diện

Mặc Cảnh Lê. Không cần ngẩng đầu nhìn cũng có thể cảm thấy Mặc Cảnh Lê hung hăng nhìn mình chằm chằm, tại loại tình huống này bị người chăm chú nhìn như vậy khiến Diệp Ly sinh ra thêm vài phần tức giận. Người kết hôn không phải bề bộn đến đầu choáng não trướng sao? Vì cái gì Mặc Cảnh Lê này lại rỗi rãnh ngồi ở đây nghe người ta tán gẫu?

"Ơ, Cảnh Lê đây là thế nào? Sao lại nhìn chằm chằm Diệp Tam tiểu thư?" Một giọng nữ có chút chói tai vang lên trong đại sảnh, Diệp Ly nhíu mày ngẩng đầu nhìn về phía người nọ. Trong đại sảnh này chỉ có bảy tám người, nhưng do Hiền Chiêu Thái phi tự mình tiếp tất nhiên không phải là khách tầm thường, ít nhất cũng không phải người cô nương Thượng thư phủ Diệp Ly này có thể đắc tội. Người nói chuyện cũng đang nhướn mắt phượng, vẻ mặt bới móc nhìn chằm chằm Diệp Ly, một thân cẩm y phượng vân mẫu đơn chứng tỏ thân phận của người đến bất phàm. Nàng vừa thốt lên, những người vốn đặt sự chú ý trên người Mặc Tu Nghiêu đã lâu không thấy trong nháy mắt đều đem ánh mắt đặt trên người Diệp Ly, người nọ lại không từ bỏ ý đồ, trong mắt phượng khôn khéo lộ ra một tia lạnh lùng, khẽ cười một tiếng, giọng the thé nói: "Lại nói, Bổn cung thiếu chút nữa đã quên rồi, Diệp Tam tiểu thư không phải là vị hôn thê trước của Cảnh Lê sao?"

"Chắc Cảnh Lê chỉ có chút hiếu kỳ về tài nữ đệ nhất kinh thành mới được thừa nhận mà thôi. Chư vị đang ngồi không phải cũng hiếu kỳ giống vậy sao?" Giọng nói nhàn nhạt của Mặc Tu Nghiêu vang lên trong đại sảnh, âm thanh ôn nhuận như không mang theo chút tức giận nào, lại rất rõ ràng có thể làm cho người khác nghe ra sự bảo vệ của hắn đối với vị hôn thê. Diệp Ly cúi đầu xuống, trầm mặc nhìn tay mình bị một bàn tay to hơi lạnh nắm chặt.

"Định vương nói đúng. Diệp Tam tiểu thư mới thật sự là ứng với câu không lên tiếng thì thôi đã lên tiếng thì ai nấy đều kinh ngạc. Nhớ lại,

năm đó tính tình Diệp phu nhân cũng trầm tĩnh không tranh giành, nhưng tài văn chương tao nhã kia, chính là đến hôm nay ký ức chúng ta vẫn còn mới mẻ đây.” Lão phu nhân tóc trắng ngồi ở phía trước cười vang nói, ánh mắt nhìn Diệp Ly cũng rất hiền lành. Diệp Ly nhẹ nhàng mỉm cười, “Lão phu nhân quá khen, phong thái của tiên mẫu Diệp Ly khó chạm tới bóng lưng, chỉ hy vọng có thể kế thừa một phần là đủ.” Lão phu nhân tán thưởng gật đầu, nói: “Là đứa trẻ ngoan biết khiêm tốn.”

“Vị này chính là Hoa quốc công Lão phu nhân.” Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng giới thiệu cho Diệp Ly.

Diệp Ly lúc này mới hiểu rõ, thì ra vị này thế mà lại là tổ mẫu của Thiên Hương.

Sau đó Mặc Tu Nghiêu giới thiệu cho Diệp Ly mấy vị đang ngồi, không ngoài ý muốn không phải là người nhà của các vị quan đại thần thì là dòng họ hoàng thất. Mà vị cẩm y phu nhân mở miệng đầu tiên kia chính là cô cô của đương kim hoàng thượng và Lê vương, Chiêu Nhân trưởng công chúa, cũng chính là thân mẫu của quận chúa Vinh Hoa. Nhớ tới bộ dáng mắt cao hơn đầu của Vinh Hoa quận chúa tại thịnh hội Bách Hoa, Diệp Ly chỉ có thể thở dài, quả nhiên là mẹ con. Chỉ là không biết địch ý của vị công chúa Chiêu Nhân này đối với mình rõ ràng như thế là vì cái gì? Chắc không phải là bởi vì nguyên nhân Vinh Hoa quận chúa đi?

Tại thời điểm Mặc Tu Nghiêu giới thiệu cho Diệp Ly, người đang ngồi cũng âm thầm ước định dưới đáy lòng vị Diệp Tam tiểu thư bị Lê vương từ hôn, ngược lại lại được chỉ hôn cho Định vương này một lần nữa. Định vương đã đích thân giới thiệu gặp mặt các quý tộc có quyền thế nhất Đại Sở cho nàng, cũng đủ thấy sự coi trọng đối với nàng rồi. Bởi vậy ngoại trừ sắc mặt Mặc Cảnh Lê càng thêm khó coi, bầu không khí trong đại sảnh vẫn trước sau như một, hòa thuận mà

thân thiện.

Chương 43: Hôn lễ xui xẻo nhất trong lịch sử (hạ)

Edit: Mặc Ly Beta: Sakura “Diệp Ly!”

Trong hoa viên Lê vương phủ, Hoa Thiên Hương lôi kéo Diệp Ly vừa đi vừa nói chuyện, phía trước đột nhiên xuất hiện một người bóng người cao lớn chặn đường.

“Lê Vương điện hạ, xin hỏi có chuyện gì không?” Hoa Thiên Hương chắn trước mặt Diệp Ly, hất khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lên hỏi. Từ ngày xảy ra chuyện ở Sở Hương các, ấn tượng tốt đẹp của Hoa Thiên Hương đối với Lê vương điện hạ hạ thấp nhanh chóng, trước mắt đã tiếp cận giá trị âm. Chứng kiến thần sắc Mặc Cảnh Lê bất thiện xuất hiện tại trước mặt hai người, chỉ cho rằng hắn muốn tìm Diệp Ly gây phiền toái. Mặc Cảnh Lê không vui nhíu mày, “Bổn vương không tìm ngươi.” Hoa Thiên Hương không chút khách khí nói: “Vương gia bây giờ không phải là nên chào hỏi khách khứa sao? Hiện tại trong hoa viên này phần lớn là nữ quyến các phủ, Vương gia ra vào trong đó chỉ sợ có nhiều bất tiện. Cho dù Vương gia không quan tâm thanh danh của mình, tốt xấu cũng nên chú ý người khác một chút.”

“Bổn vương có chuyện muốn nói với Diệp Ly, ngươi tránh ra.” Mặc Cảnh Lê không kiên nhẫn nói.

“Có lời gì nói thẳng là được, Ly nhi nghe thấy.” Hoa Thiên Hương nói.

Mặc Cảnh Lê nguy hiểm nheo mắt lại, “Bổn vương nói tránh ra!”

Hoa Thiên Hương còn muốn nói gì, đã bị Diệp Ly kéo lại, “Thiên Hương, ngươi đi trước xem Mộ Dung các nàng đã tới chưa. Ta lập tức tới.”

“Nhưng mà. . .” Hoa Thiên Hương lo lắng liếc Mặc Cảnh Lê. Diệp Ly cười nói: “Yên tâm đi, Tu Nghiêu nói chuyện xong với Hoa lão phu nhân sẽ tới tìm ta.” Hoa Thiên Hương nghe vậy, cưng chiều nháy mắt với Diệp Ly một cái, giọng nói mang vẻ trêu chọc, “Tu. . . Nghiêu a… Được rồi, ta đi tìm Mộ Dung. Ngươi. . . Cẩn thận một chút.” Nói xong còn cảnh cáo liếc Mặc Cảnh Lê, mới phất phất tay với Diệp Ly quay người rời đi. Nhìn cử động của Hoa Thiên Hương khó nén được tính trẻ con, Diệp Ly mặt ngoài buồn cười nhưng trong lòng cũng rất cảm động. Hoa Thiên Hương chân chính là tiểu thư khuê các có nguyên tắc, nếu không phải vì mình tuyệt đối sẽ không chủ động đi khiêu khích Mặc Cảnh Lê. Nhìn bóng lưng rời đi của Hoa Thiên Hương, khuôn mặt vốn âm trầm của Mặc Cảnh Lê đã có thể nhỏ ra mực rồi.

Đợi đến lúc Hoa Thiên Hương biến mất tại ngã rẽ của hoa viên, Diệp Ly thu hồi nụ cười trên mặt, quay người nhìn Mặc Cảnh Lê, “Vương gia có gì muốn nói?”

“Diệp Ly, ngươi được lắm!” Mặc Cảnh Lê cắn răng nói.

Diệp Ly đánh giá Mặc Cảnh Lê từ trên xuống dưới, lời nói vẫn nhẹ nhàng , “Ta không hiểu Vương gia đang nói gì.”

“Hừ! Chuyện tối ngày hôm qua ngươi cho rằng bổn vương sẽ để yên như vậy sao?” Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm nàng, cười lạnh nói.

“Ta cho rằng. . . Lời này không tới phiên Vương gia nói mới đúng.” Rõ ràng là hắn tìm người trói nàng rồi lại muốn XX, hiện tại bộ dáng này như thế nào lại giống như nàng làm chuyện gì có lỗi với hắn? Cái thế giới này đến cùng làm sao vậy? Diệp Ly không khỏi nghi

hoặc.

“Chẳng lẽ ngươi còn muốn báo thù bổn vương hay sao?” Mặc Cảnh Lê khinh thường trào phúng.

Thế thì không cần, nếu không phải đại sự gì bổn cô nương bình thường đã báo thù tại chỗ rồi, “Nếu như Vương gia không có việc gì, Diệp Ly cáo từ.”

“Đứng lại!” Mặc Cảnh Lê cả giận nói, bắt lấy Diệp Ly kéo nàng đến phía sau hòn non bộ. Diệp Ly rũ mắt xuống nhìn thoáng qua cái tay khống chế cổ tay mình, giận tái mặt, “Lê Vương điện hạ, thỉnh tự trọng!”

“Tự trọng?” Mặc Cảnh Lê khinh thường cười lạnh, “Ngươi cho rằng ngươi là ai? Chỉ là nữ nhân bổn vương vứt bỏ. Ngươi cho rằng trèo lên Mặc Tu Nghiêu là được rồi? Ngươi nói. . . Nếu hiện tại có người đến đây nhìn thấy, ngươi còn có … mặt mũi gả cho Mặc Tu Nghiêu hay không? Hoặc là nói, ngay cả tên phế vật Mặc Tu Nghiêu kia cũng sẽ ghét bỏ ngươi?”

Con mắt khép hờ của Diệp Ly xẹt qua một tia nguy hiểm, “Lê Vương điện hạ, thỉnh ngươi buông tay.”

“Bổn vương không thả ngươi có thể làm thế nào đây?” Mặc Cảnh Lê cười lạnh, nhìn nữ tử mảnh mai trước mắt tựa như đang đánh giá một con chim bị nhốt trong lồng. Đáng tiếc hắn không biết, cô gái trước mắt nhìn như nữ tử mảnh mai uyển chuyển hàm xúc nhưng bên trong lại là một con Liệp Ưng có thể cắn người. Khóe môi Diệp Ly nhếch lên, “Như thế nào à? Như vậy đấy!” Một bàn tay trắng nõn tự do khác nhanh nhẹn mà có lực chế trụ cánh tay Mặc Cảnh Lê, vừa dùng thoáng lực đã là một hồi đau đớn như kim châm muối xát, Mặc Cảnh Lê còn kịp phản ứng đã bị người một tay làm ngã trên mặt đất.

Mà càng không may là hai người đứng dưới hòn non bộ, ót Mặc Cảnh Lê đập vào hòn non bộ hôn mê bất tỉnh tại chỗ. Diệp Ly cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình huống như vậy, công kích phía sau lập tức thu trở về, cúi người kiểm tra tình huống Mặc Cảnh Lê một chút cũng không lo ngại mới đứng dậy, nhấc chân đá mấy cước trên người Mặc Cảnh Lê giảm cơn giận của mình. Chức nghiệp từng làm khiến nàng so với đại đa số người càng quen thuộc kết cấu thân thể, đương nhiên cũng rõ làm thế nào dưới tình huống không để lại vết thương khiến một người càng đau nhức.

Dẹp đi lửa giận trong lòng, Diệp Ly không nhịn được nhíu mày. Tại Lê vương phủ đánh ngất xỉu Lê Vương thực không phải chuyện tốt gì, đặc biệt là trong ngày Lê vương đại hôn. Nhưng ngược lại cũng không phải không có cách nào giải thích phiền toái, nhìn thoáng qua người nào đó hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, Diệp Ly bình tĩnh vượt qua chướng ngại bình tĩnh đi ra ngoài.

Rời khỏi hòn non bộ, xuyên qua một hai ngã rẽ đã thấy vẻ mặt Hoa Thiên Hương và Mộ Dung Đình lo lắng đợi ở đằng kia. Thấy Diệp Ly tới vội vàng nghênh đón, “A Ly, ngươi không sao chứ? Lê vương có làm gì ngươi hay không?” Mộ Dung đình lo lắng túm lấy Diệp Ly nói.

Diệp Ly cười nói: “Ngươi xem ta không phải đã tốt rồi sao? Giữa ban ngày hắn có thể làm gì với ta?”

Mộ Dung Đình ngượng ngùng cười cười nói: “Là ta nghĩ xấu, nhưng ngươi vẫn nên cách xa Lê Vương một chút mới tốt.”

Hoa Thiên Hương đồng ý gật đầu, có chút tò mò nói: “Như thế nào nhanh như vậy đã nói xong rồi?”

Diệp Ly buông tay nói: “Vốn cũng không có gì để nói a.”

“Đừng nói những… người mất hứng này, chúng ta ngồi xuống uống chút trà đi. Thực hâm mộ Tranh nhi, Tần đại nhân chưa bao giờ buộc Tranh nhi tham dự yến hội nàng không thích.”

Diệp Ly gật đầu, cùng hai người dắt tay đi đến chỗ có nhiều người.

Kế tiếp, hôn lễ đúng hạn cử hành, cái hôn sự này là bởi vì lúc trước bỏ lỡ giờ lành đón dâu mà có chút xấu hổ nho nhỏ cuối cùng cũng có thể chờ mong có một kết thúc viên mãn, nếu như có thể xem nhẹ cái mặt càng giống tham gia tang lễ của Lê vương điện hạ. Diệp Ly ngồi bên người Hoa Thiên Hương, chứng kiến trong mắt Mặc Tu Nghiêu đối diện mang theo ý cười nhìn mình, sau đó ánh mắt tại chính trên người Mặc Cảnh Lê nắm lụa đỏ sóng vai cùng Diệp Oánh đi tới dạo qua một vòng, trong mắt vui vẻ càng sâu. Cơ hồ là ngay lập tức, Diệp Ly đã hiểu khẳng định Mặc Tu Nghiêu đã biết chuyện phát sinh trên người Mặc Cảnh Lê buổi chiều. Nhưng nhìn ánh mắt Mặc Tu Nghiêu thì Diệp Ly lại cảm thấy nói không chừng chuyện này còn chưa xong.

Vì vậy, hành lễ đến một nửa, thời điểm người chủ trì hôn lễ hô to phu thê giao bái, sau đó bịch một tiếng chú rể ngã xuống đất không dậy nổi, Diệp Ly không có chút kinh ngạc nào. Ngược lại có một loại cảm giác quả nhiên là thế. Giờ khắc này, Diệp Ly tuyệt đối tin tưởng Mặc Cảnh Lê đại khái đời này cũng không muốn cử hành hôn lễ rồi. Bất kỳ một người nào tại hôn lễ trước sau không đến trong mười hai canh giờ té xỉu ba lượt sẽ đối với hôn lễ sinh ra bóng ma nào đó.

“Sao. . .sao có thể như vậy?” Mộ Dung Đình kinh ngạc suýt nữa không khép miệng được.

Hoa Thiên Hương đồng dạng trợn mắt há hốc mồm, “Cái này…” Nàng cũng không biết nên nói gì. Trên thực tế nàng bắt đầu có chút đồng tình với Diệp Oánh rồi. Đón dâu lầm giờ lành coi như xong, chú rể lại té xỉu trong hôn lễ…

“Hô. . . A Ly, Lê Vương này, thân thể cũng quá kém. May mắn…”

Tất cả mọi người bị biến hóa bất thình lình làm cho sợ ngây người, vẫn là Hiền Chiêu Thái phi kịp phản ứng vội vàng sai người mang chú rể tân nương đưa về phòng, một mặt gọi người mời thái y. Chú rể té xỉu, nhưng tiệc cưới vẫn tiếp tục, chỉ là khách nhân đều thực không cảm giác được mùi vị gì. Các quý phụ một bên suy đoán nguyên nhân chân thật khiến Lê Vương té xỉu, một bên trong lòng tự định giá ngày mai Kinh thành sẽ xuất hiện bát quái mới nhất. Diệp Ly thì đem đủ loại hậu quả của chuyện buổi chiều đánh ngất Mặc Cảnh Lê suy diễn trong lòng một lần, cảm thấy không có vấn đề gì lớn mới an tâm cùng Hoa Thiên Hương và Mộ Dung Đình hưởng dụng món ngon mỹ vị. Tại một nơi hẻo lánh không ngờ nào đó, nam tử xuân phong đắc ý lung lay được mời rượu, khẽ gật đầu biểu thị đáp lễ. Cái hôn lễ này. . . Quả nhiên rất thú vị.

Chương 44: Nơi đi của Di nương

Edit: Mặc Ly Beta: Sakura “Tiểu thư, phu nhân đã tới.”

Trong Thanh Dật hiên u nhã bố trí thoải mái dễ chịu, Diệp Ly đang cầm đồ thêu trên tay định thêu thùa thì Thanh Hà tiến lên bẩm báo.

Diệp Ly buông đồ thêu xuống rồi ngẩng đầu lên, “Sao bà ta lại tới nơi này?” Từ hai ngày trước hôn lễ của Diệp Oánh xảy ra chuyện Ô Long như vậy, Vương thị bận rộn loạn thành một đoàn. Hai ngày này trong phủ vừa lúc lại truyền ra tin tức đứa bé trong bụng Triệu di nương tương khắc với Diệp Oánh và Diệp Dung, càng huyên náo đến long trời lở đất. Diệp Thượng thư cũng hận không thể có hai cái đầu, một bên là con gái đã trở thành Lê Vương phi cùng với con trai độc nhất, một bên là tiểu thiếp được sủng ái nhất và nhi tử tương lai. Cái gì nhẹ cái gì nặng diệp Thượng thư cũng không phải không phân rõ ràng, chỉ là nhìn bộ dáng Triệu di nương khóc lê hoa đái vũ, trong lòng vẫn có chút không bỏ được. Đáng tiếc, sau ngày đại hôn của Diệp Oánh, không hiểu sao Diệp Dung lại bị xe ngựa trên đường tới học đường dọa cho kinh sợ nằm hai ngày trên giường. Vương thị lại huyên náo lợi hại hơn.

Lúc Vương thị đi tiến vào, thần sắc trên mặt lại là vẻ hòa ái khó gặp khi đối mặt Diệp Ly. Đáng tiếc Diệp Ly không phải là thứ nữ con vợ kế phải xem sắc mặt của bà ta mà sinh hoạt, cũng không phải con nhóc đáng thương tuổi còn nhỏ cái gì cũng không hiểu. Cho nên cũng chỉ đứng dậy nhàn nhạt hành lễ, “Tứ muội phải hồi môn rồi, sao phu nhân rảnh rỗi mà tới?” Vương thị mang theo dáng vẻ tươi cười tự cho là hòa ái dễ gần nói: “Định vương phủ đã chọn thời gian, hai

ngày này đã mang sính lễ tới. Hôn kỳ của Ly nhi cũng tới gần, ta đến xem còn có cái gì chưa chuẩn bị chu toàn hay không."

Diệp Ly mời Vương thị ngồi xuống, nói: "Có Lâm ma ma và vú nuôi lo liệu, mợ và đường thẩm cũng sang đây xem lại nhiều lần, không có vấn đề gì. Làm phiền phu nhân quan tâm."

Nụ cười trên mặt Vương thị cứng đờ, lời nói của Diệp Ly nghe vào trong tai bà quả thực như đang nói mẹ cả là bà thất trách. Kỳ thật trong lòng Diệp Ly không có ý nghĩ này, bởi vì cho tới giờ trong lòng nàng không cho rằng Vương thị có nghĩa vụ nhất định phải xử lý hôn lễ cho mình. Chỉ cần mặt ngoài không có trở ngại là được rồi.

"Kỳ thật. . . hôm nay ta đến là có một việc muốn thương lượng cùng Ly nhi." Vương thị rất nhanh khôi phục thần sắc, tha thiết nhìn Diệp Ly.

Đôi mi thanh tú của Diệp Ly nhẹ, nghi hoặc nhìn bà ta.

Vương thị thở dài một tiếng, " Sự tình mấy ngày nay Ly nhi cũng nghe nói rồi chứ. Cũng không phải ta làm chính thất này không thể bao dung người, thật sự là đứa bé của Triệu thị kia tương trùng với con vợ cả Diệp gia a. Hôm trước ta cố ý đi cầu Thủy Vân tự gặp được đạo trưởng Lăng Hư, ông ấy nói đứa nhỏ này của Triệu thị kiếp trước có cừu oán với nhà chúng ta, từ nhỏ đã là tai họa của Diệp gia chúng ta. Con nhìn xem. . . Từ khi truyền ra tin tức nàng ta có bầu, nhà chúng ta mọi chuyện không thuận. Hết lần này tới lần khác lão gia còn luôn che chở nàng…"

Diệp Ly bình tĩnh nghe Vương thị lốp bốp lốp bốp nói ra bất mãn với Triệu thị và Diệp Thượng thư. Vương thị cố ý kéo chuyện đứa bé của Triệu thị tương trùng với con vợ cả Diệp gia mà nói, nếu bàn về con vợ cả, Diệp gia có ai so được với Diệp Ly là con vợ cả chính tông?

Nếu không phải vốn không cảm kích cũng không tin những thứ này, sau khi nhìn thấy hôn lễ nấm mốc của Diệp Oánh, đổi thành người khác chỉ sợ thật sự sẽ sinh ra khúc mắc đối với Triệu thị và đứa bé chưa sinh ra rồi.

“Phu nhân có ý tứ gì? Bất kể thế nào, đứa bé kia vẫn là cốt nhục Diệp gia chúng ta, cũng là em ruột của Ly nhi, hiển nhiên phụ thân sẽ đau lòng.” Diệp Ly thoải mái ném vấn đề trở lại cho Vương thị. Nếu không phải Triệu thị luôn đề phòng nghiêm, Vương thị không tìm thấy cơ hội ra tay, sao bà ta lại tìm mình thương lượng? Nếu như mình thật sự bị mắc lừa thay bà ta ra chủ ý gì, tương lai đã xảy ra chuyện, cái nước thiu kia tự nhiên cũng chỉ có thể tự mình tiêu thụ. Vương thị khẽ giật mình, cắn răng cười lớn: “Vô luận nói như thế nào, đứa bé kia chỉ sợ là. . . chuyện của Oánh nhi đã khiến Diệp gia mất hết mặt mũi rồi, nếu hôn sự Ly nhi lại xảy ra vấn đề gì, nhà chúng ta thật sự không còn mặt mũi nữa.”

Diệp Ly bộ dạng phục tùng cười yếu ớt nói: “Chuyện này chỉ sợ ta không làm chủ được, phu nhân vẫn nên thương lượng với phụ thân và tổ mẫu một chút mới tốt. Nữ nhi gia, xuất giá theo chồng. Huống chi. . . hôn lễ của Ly nhi thật ra cũng không có mặt mũi gì mà nói.” Gả ra ngoài đã sửa thành họ Mặc rồi, cho dù đứa bé kia thật sự muốn khắc ai cũng đến phiên những người vẫn còn họ Diệp kia trước đúng không?

Thấy Diệp Ly dầu muối không vào như thế, Vương thị cũng biết không chiếm được kết quả mình muốn ở chỗ này. Giả vờ giả vịt an ủi Diệp Ly một chút, mới niết lấy khăn tay sắp biến hình trong tay mà đi.

“Tiểu thư, Vương thị này dụng tâm hiểm ác như thế, ngài ngàn vạn lần đừng trúng kế của ả ta.” Vương thị vừa đi, Lâm ma ma và Ngụy ma ma liền từ phòng trong đi ra, Ngụy ma ma rất tức giận mà nói.

Diệp Ly nhướng mày cười nói: “Vú nhìn ra ý tứ của bà ta?”

Ngụy ma ma nói: “Còn có thể có ý gì? Chính ả ta muốn Triệu di nương bất lợi lại kéo tiểu thư vào làm bè. Nếu Tiểu thư là người mềm tai thực sự nghe theo ả…, tương lai truyền ra ngoài nữ nhi can thiệp sự tình trong phòng phụ thân, đối xử với thứ đệ bất nhân không từ, làm hỏng thanh danh tiểu thư.” Lâm ma ma mỉm cười trấn an Ngụy ma ma nói: “Muội tử ngươi cũng đừng có gấp, ta xem trong lòng tiểu thư tất nhiên đã tính toán.” Diệp Ly gật đầu nói: “Vương thị tất nhiên sẽ không tha cho Triệu di nương. Chỉ là hôm nay trong phủ có nhiều việc bà ta không có cơ hội ra tay mà thôi.” Lâm ma ma như có điều suy nghĩ nói: ” Ý tứ Tiểu thư là phải cứu Triệu di nương kia?” Diệp Ly lắc đầu nói: ” Cũng không coi là cứu, tất cả vì lợi ích mà thôi. Những ngày này Triệu di nương cũng giúp ta không ít việc. Huống chi, ta xem Dung nhi bị phu nhân dạy dỗ không ra thể thống gì, tương lai Diệp gia còn muốn lưu lại một chút hương khói đấy.” Lâm ma ma nói: “Chỉ sợ tương lai Triệu di nương kia có dã tâm lớn.”

Diệp Ly khoát khoát tay cười nói: ” Nếu nàng ta là người thông minh thì phải biết ta và nàng cũng không có xung đột về lợi ích.”

Lâm ma ma nghĩ nghĩ, cười nói: “Tiểu thư suy nghĩ chu toàn, lão nô quá lo lắng.”

Diệp Ly mỉm cười lắc đầu nói: “Ta đến cùng vẫn còn trẻ tuổi, luôn luôn có chỗ lo lắng không đến. Về sau còn nhờ ma ma và vú nuôi chỉ bảo thêm.”

Đến buổi chiều, Vương thị không biết nói thế nào khiến Diệp Thượng thư đồng ý đưa Triệu di nương về khu nhà cũ Diệp gia chờ sinh. Đương nhiên Triệu di nương khóc rống cầu khẩn một hồi, mấy di nương còn lại trong phủ xem bộ dáng thê thảm của Triệu di nương cũng không khỏi lộ vẻ mặt không đành lòng. Quê quán Diệp thị cũng

không phải là nơi bằng phẳng dồi dào, chính là Tây Nam Đại Sở gần biên thuỳ Tịnh Châu. Không chỉ là vùng khỉ ho cò gáy hơn nữa cách xa kinh thành ngàn dặm, từ khi Diệp Thượng thư đến kinh thành làm quan đón Diệp lão phu nhân về, Diệp gia đã không còn trở lại quê quán. mấy năm trước ngay cả từ đường cũng cùng dời đến kinh thành, tại Tịnh Châu chỉ còn lại một tòa nhà cũ cùng một chút ruộng đất giao cho người trong tộc trông giữ. Đừng nói Triệu di nương trở về có thể sống tốt hay không, nay mang thai qua đoạn đường này có thể sống sót hay không cũng là khảo nghiệm.

Sắc mặt Diệp Thượng thư cũng có chút không đành lòng, nhưng nhìn thấy ái thiếp ngày xưa đau khổ cầu khẩn từ đầu đến cuối vẫn không nhả ra. Diệp Ly nhàn nhạt nhìn thần sắc Triệu di nương từ lúc bắt đầu đau thương qua thời gian dần trở nên tuyệt vọng, tuy có thành phần diễn trò nhưng hiển nhiên cũng có vài phần tâm tình chân thật bên trong. Diệp Thượng thư vô tình như vậy cũng làm cho Triệu di nương cảm thấy trái tim băng giá đi.

“Phụ thân.” Thấy ầm ĩ không sai biệt lắm, Diệp Ly mở miệng nói: ” Không nói Tịnh Châu đường xá xa xôi, đi đường cũng là một việc gian nan. Người bình thường cũng chưa chắc chịu được huống chi Triệu di nương còn đang có mang.”

Thần sắc Diệp Thượng thư hơi động, nhìn Diệp Ly nói: “Vậy Ly nhi có ý tưởng gì?”

Diệp Ly rũ mắt xuống, thản nhiên nói: ” Phu nhân đã có ý đưaTriệu di nương rời kinh thành phụng dưỡng, cần gì phải đưa đến Tịnh Châu? Vạn nhất trên đường đi có chuyện gì. . . Chiêu Nghi tỷ tỷ hôm nay có mang Long tự, chúng ta nên tích phúc vì tỷ ấy mới đúng.”

Sắc mặt Vương thị trắng nhợt, trong lòng tức giận đến tâm can run rẩy. Cái gì gọi là ý của bà? Còn nguyền rủa nữ nhi bảo bối của bà và

ngoại tôn!

Diệp lão phu nhân nhíu nhíu mày, nói: “Vậy Ly nhi thấy chỗ nào phù hợp?”

Diệp Ly cười yếu ớt nói: ” Số mệnh tuy nói không thể không tin, nhưng thực sự không nên tin hoàn toàn. Dù sao chăng nữa Triệu di nương vẫn mang thai tử tôn Diệp gia chúng ta. Nếu để người ngoài biết còn nói Diệp gia chúng ta không niệm tình cốt nhục. Về phần Triệu di nương đi chỗ nào, chắc hẳn phụ thân và tổ mẫu đã có ý định.”

Diệp Thượng thư liếc Diệp Ly một cái thật sâu, trong ánh mắt rõ ràng có ý thăm dò nói: “Nhà chúng ta có một tòa biệt viện tại Vân Châu, khí hậu Vân Châu cũng hợp lòng người. Không bằng đưa Triệu thị đến Vân Châu, thế nào?”

” Hiển nhiên hết thảy do phụ thân và tổ mẫu làm chủ.”

Diệp lão phu nhân đánh giá Triệu di nương một phen, nhìn Diệp Ly cười nói: “Phụ thân ngươi nói không sai, Vân Châu địa linh nhân kiệt (đất thiêng có người tài) có nhiều thế hệ văn nhân thánh hiền, nói không chừng có thể đè ép mệnh cách đứa nhỏ này đây.”

Diệp Ly cung kính nói: “Tổ mẫu nói rất đúng. Chỉ cần Diệp gia tốt chúng ta mới có thể tốt không phải sao.” Mệnh cách? Một đứa bé còn chưa ra đời ở đâu ra mệnh cách gì?

Diệp lão phu nhân thoả mãn gật đầu vì Diệp Ly nhận thức đạo lí, ” Vẫn là Ly nhi hiểu chuyện. Đã như thế, việc này quyết định vậy đi.”

Triệu di nương quỳ gối trong nội đường, liếc qua Vương thị mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng, cung kính cúi đầu với Diệp lão phu

nhân, “Nô tỳ đa Tạ lão phu nhân ân điển. Tạ lão gia cùng Tam tiểu thư ân điển.”

Diệp Ly mỉm cười, “Triệu di nương mau đứng dậy đi. Đây đều là ân điển của tổ mẫu và phụ thân, chúng ta làm vãn bối chỉ có thể nghe mà thôi. Di nương lần này đi đường xá xa xôi, một đường cẩn thận mới đúng. Đợi đến lúc đệ đệ sinh ra cũng trông vào di nương dạy dỗ, mới không cô phụ tâm ý của tổ mẫu và phụ thân.”

Triệu di nương liên tục gật đầu, “Nô tỳ tạ ơn tiểu thư chỉ điểm.”

Chương 45: Sính lễ, lại mặt

Edit: Mặc Mặc Beta: Sakura “Nô tỳ tạ ơn ân cứu mạng của Tam tiểu thư.”

Triệu di nương quỳ gối trước mặt Diệp Ly, một thân quần áo thanh lịch hoàn toàn bất đồng với xinh đẹp ngày xưa. Diệp Ly đưa tay ra hiệu Thanh Loan đỡ nàng dậy…, giọng điệu nhàn nhạt nói: “Không cần đa lễ, đến Vân Châu thì ngươi không cần lo lắng, tự nhiên sẽ có người an bài tốt hết thảy.”

Triệu di nương gật gật đầu, nói: “Nô tỳ tin tưởng Tam tiểu thư lời nói ra như núi. Nô tỳ cũng sẽ tuân thủ ước định an phận nuôi dưỡng đứa bé này.” Cúi đầu nhẹ vỗ về phần bụng còn bằng phẳng như cũ, hai đầu lông mày Triệu di nương đều là mềm mại cùng yêu thương. Về sau đứa bé này chính là tất cả của nàng. Diệp Ly gật gật đầu, phân phó Thanh Sương bên người, “Đi lấy ngân phiếu năm trăm lượng cho Triệu di nương, coi như lộ phí trên đường.” Thanh Sương lên tiếng trả lời, Triệu di nương cảm kích nhìn Diệp Ly. Toàn bộ Diệp phủ đều dưới sự khống chế của Vương thị, đương nhiên kể cả thôn trang các nơi. Vương thị âm thầm cắt xén chi phí của nàng đã là chuyện tất nhiên, chính cô ta tuy rằng cũng tích lũy được một chút bạc nhưng lại không nhiều. Toàn bộ Diệp phủ ngoại trừ lão thái thái và lão gia, cũng chỉ có Tam tiểu thư có thể một lần lấy ra một món tiền lớn như vậy. trong lòng Triệu di nương hiểu rõ, tuy Tam tiểu thư không đối xử mọi người nhiệt tình như người thân, nhưng chỉ cần an phận, tuyệt đối là một người có thể tin cậy, “Đa tạ Tam tiểu thư rủ lòng thương.”

“Đến đó sẽ có người phụ trách an toàn của ngươi và đứa bé, có phụ thân ở thì bà ta cũng không dám làm quá trắng trợn. Nhưng muốn

sống tốt ở bên kia thì phải xem thủ đoạn của ngươi rồi." Diệp Ly nhàn nhạt nhắc nhở. Dù sao thôn trang cũng không phải là của nàng, nếu Triệu di nương có thủ đoạn, chính mình khống chế thì đứa bé cũng tốt hơn một ít.

Triệu di nương sững sờ, nhưng trong lòng thất kinh Diệp Ly vậy mà có thể nhìn ra tâm tư của mình. Nhưng nàng đã mở miệng tự nhiên biểu thị Từ gia sẽ giúp đỡ mình ở một trình độ nhất định, chỉ cần mình có đầy đủ thủ đoạn nắm chắc, thôn trang Vân Châu có thể thành chỗ sống an phận của chính mình và đứa bé. Nghĩ đến đây, Triệu di nương vội vàng tạ ơn Diệp Ly lần nữa, đồng thời tâm kính sợ trong lòng càng sâu thêm vài phần.

"Tiểu thư, sính lễ của Định quốc vương phủ đến rồi." Thanh Ngọc vui mừng đi tới cười nói, "Lão phu nhân và lão gia mời tiểu thư tranh thủ thời gian đi qua đây này."

Diệp Ly gật gật đầu, thấy sắc mặt Thanh Ngọc có chút cổ quái, nhướn mày nói: "Còn có việc?"

Vẻ vui mừng trên mặt Thanh Ngọc có chút xoắn xuýt, nhìn Diệp Ly nói: "Lê Vương điện hạ và Tứ tiểu thư cũng trở về rồi." Hôm nay là thời gian Diệp Oánh chính thức lại mặt. Cũng không biết là cố ý hay thật sự thời gian lại khéo như vậy, Tứ tiểu thư lại mặt và sính lễ của Tam tiểu thư vậy mà đến cùng một ngày.

Diệp Ly cũng sững sờ, nàng thiếu chút nữa đã quên hôm nay Diệp Oánh cũng trở về, "Xảy ra chuyện gì?"

Thanh Ngọc bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Lê Vương cvà cô gia không sai biệt lắm đồng thời đến đấy, còn có sắc mặt âm trầm giống như ai thiếu nợ hắn mấy vạn lượng bạc không trả. Thật sự là xui!"

“Làm càn.” Diệp Ly nhàn nhạt trách mắng. Thanh Ngọc nháy mắt mấy cái, nghe ra trong lời nói của tiểu thư cũng không có chút tức giận gì. Mới dí dỏm thè lưỡi, bụm lấy cái miệng nhỏ nhắn trốn qua một bên.

Thanh Sương cầm một cái hầu bao trắng trong thuần khiết đi ra giao cho Diệp Ly, Diệp Ly quay người cầm một cái khóa vàng phiến cùng một chỗ phóng tới Triệu di nương trong tay nói: “Cái này xem như lễ vật ta cho đệ đệ, đến lúc đó ta sẽ không tiễn di nương.”

Triệu di nương con mắt đỏ lên, nhớ tới hôm nay là thời gian sính lễ của Định vương phủ đến nhịn xuống nước mắt cáo biệt cùng Diệp Ly, mới thu về đồ đạc đi ra ngoài.

Diệp Ly quay đầu lại nói: “Đi thôi, đi gặp tổ mẫu.”

Bởi vì Định quốc vương phủ cũng không có người được coi là trưởng bối chính thức của Mặc Tu Nghiêu tồn tại, bởi vậy Mặc Tu Nghiêu cố ý xin hai vị trưởng lão có danh vọng cực cao trong kinh thành cùng đến cửa. Diệp Ly đã bái kiến Thái Học học chính lão đại nhân Tô triết cùng với phụ thân của đương kim hoàng hậu, Hoa lão quốc công một lần. Hai vị này cũng coi là nhân vật hết sức quan trọng trong kinh thành, cũng làm Diệp Thượng thư cảm thấy vinh dự. Danh sách sính lễ thật dài kia của Định quốc vương phủ lại càng dễ khiến người nhớ tới tình cảnh lần trước khi sính lễ Lê vương phủ đến. Vốn nhìn coi như không tệ, hôm nay mang hai bên ra so sánh, thế nào cũng khiến người cảm thấy Lê vương phủ thiếu vài phần thành ý. Vì vậy trên mặt Diệp Thượng thư mang tươi cười mời Tô lão đại nhân, Hoa lão quốc công cùng Định Vương đi thư phòng nói chuyện, trong lúc vô tình liền có chút không để ý đến Diệp Oánh cùng Mặc Cảnh Lê đồng thời đến.

“Ly nhi thỉnh an tổ mẫu, bái kiến Hoa lão phu nhân, bái kiến các vị

phu nhân.” Diệp Ly bước vào Vinh Nhạc đường đã thấy Diệp lão phu nhân và Hoa lão phu nhân đang trò chuyện với nhau thật vui vẻ, phía dưới còn có ít phu nhân quen mặt cũng đi theo góp vui, ngược lại Mặc Cảnh Lê và Diệp Oánh, Vương thị ngồi ở một bên sắc mặt có chút lúng túng. Vương thị và Diệp Oánh hiển nhiên là không chen lời vào, mà sắc mặt Mặc Cảnh Lê ước chừng cũng làm cho người không dám nói chuyện cùng hắn.

“Ly nhi mau tới đây, mọi người nhìn một chút xem cháu gái này của ta có được không?” Diệp lão phu nhân thân mật vẫy Diệp Ly, trong đôi mắt có chút đục ngầu già nua cũng tràn đầy hòa ái vui vẻ. Phảng phất Diệp Ly chính là cháu gái tâm can bảo bối tốt nhất của bà. Diệp Ly thuận theo tiến lên, “Tổ mẫu.” Hoa lão phu nhân lôi kéo Diệp Ly đến ngồi bên người, cười nói: “Lão phu nhân đừng trách lão thân đoạt cháu gái với ngươi, ta nhìn thấy Tam tiểu thư đã yêu thích không được. Khó trách nha đầu Thiên Hương nhà ta kia cả ngày nhắc đi nhắc lại muốn tới tìm Tam tiểu thư chơi đây.” Diệp Ly cười nói: “Lão phu nhân quá khen, Ly nhi cũng rất nhớ Thiên Hương.” Hoa lão phu nhân liên tục gật đầu nói: “Bé ngoan, quả nhiên có phong phạm của nương ngươi. Khó trách cái đứa bé Tu Nghiêu kia nhiều năm không chịu đi ra ngoài, lần này lại đặc biệt đến thăm mời lão gia tử nhà chúng ta nhắc tới hôn sự này.”

Diệp Ly cúi đầu xuống, dung nhan thanh lệ nhiễm lên một tia màu đỏ nhẹ nhàng. Thấp giọng cười nói: “Hoa lão quốc công nhiều năm mặc kệ thế sự, mệt nhọc như thế, Ly nhi thật sự là…”

Hoa lão phu nhân âm thầm gật đầu, dù cho thẹn thùng vẫn có thể đoan trang, ứng đối vừa vặn tự nhiên như trước, không giống tiểu thư khuê các yếu ớt mỏng manh. nữ tử như vậy mới có thể xứng với gia nghiệp lớn như vậy của Định quốc vương phủ. Hòa ái vỗ vỗ Diệp Ly cười nói: “Cái này có là gì? Lão gia tử hôm nay cũng nhàn rỗi không có việc gì. Dĩ nhiên là nên quan tâm hôn sự của bọn vãn bối

rồi. Tu Nghiêu cũng là lão gia tử nhà chúng ta nhìn lớn lên đấy…" Tựa hồ nhớ tới tình hình của Mặc Tu Nghiêu hôm nay, Hoa lão phu nhân không khỏi than nhẹ một tiếng, dặn dò Diệp Ly: "Về sau các ngươi là người một nhà rồi, phải sống thật tốt đấy…"

Diệp Ly làm bộ e lệ, yên lặng nhận lời, đáy lòng đã sớm xếp thành một chữ quýnh sâu sắc :-(囧.

Tựa hồ nhớ tới đã lạnh nhạt một đôi… vợ chồng mới cưới khác, Hoa lão phu nhân quay đầu cười nói với Mặc Cảnh Lê: "Lão thân còn chưa chúc mừng Lê Vương và Lê Vương phi rồi, Thái hậu nương nương và Hiền Chiêu thái phi đã sớm ngóng trông ôm cháu, chắc hẳn tâm nguyện của hai vị quý nhân rất nhanh có thể đền bù lại rồi." Hoa lão phu nhân mới mở miệng, mọi người đang ngồi người cũng vội vàng chúc mừng Mặc Cảnh Lê và Diệp Oánh. Thật sự là Mặc Cảnh Lê lãnh khí dọa người, khiến cho người vốn muốn chúc mừng hắn cũng không dám mở miệng. Lúc này Hoa lão phu nhân mở miệng, mọi người tự nhiên lập tức mở miệng nói theo rồi. Mặc Cảnh Lê mặt lạnh nhìn mọi người, không thể không cho Hoa lão phu nhân mặt mũi, nhàn nhạt nhẹ gật đầu.

Diệp Ly ngồi ở bên người Hoa lão phu nhân, vừa vặn xem rành mạch thần sắc Diệp Oánh. Diệp Ly cũng có chút kỳ quái, tuy nói hôn lễ ngày đó xảy ra một ít tình huống, nhưng cũng không liên quan đến bản thân Diệp Oánh. Dùng sự yêu thích của Mặc Cảnh Lê đối với diệp oánh, chỉ sẽ càng thêm áy náy mà đối xử với nàng ta tốt gấp bội mới đúng. Nhưng biểu hiện của hai người này thật sự là không giống biểu hiện mà một đôi vợ chồng lưỡng tình tương duyệt mới cưới nên có. Có lẽ là bởi vì Diệp Oánh cơ hồ không cách nào che dấu được vẻ ảm đạm, sắc mặt Vương thị cũng không tốt. May mắn nàng còn biết nhìn trường hợp, chỉ trầm mặt mà không phát tác.

"Định Vương đến rồi."

Ngoài cửa truyền đến giọng bẩm báo của nha đầu. Diệp Thượng thư và Hoa lão quốc công, Tô triết lão đại nhân, Mặc Tu Nghiêu cùng nhau đi đến. Người đến chưa vào, tiếng cười lớn của Hoa lão quốc công đã truyền vào, “Ha ha, lão phu đợi nhiều năm như vậy, rốt cục đã uống được rượu mừng của Định Vương rồi. Vất vả một chuyến thì tính gì? Vừa lúc nhìn Định Vương phi tương lai như thế nào, lại khiến cho nha đầu kia của nhà ta cũng cam bái hạ phong.”

“A Ly tuổi còn nhỏ, lão quốc công cũng đừng làm nàng ấy sợ.” Giọng nói nhàn nhạt của Mặc Tu Nghiêu mang theo ôn nhuận vui vẻ.

“Đứa trẻ ngoan, còn chưa đại hôn đã biết che chở vợ rồi.”

Trong sảnh một mảnh yên lặng, Hoa lão phu nhân mỉm cười đẩy Diệp Ly cười nói: “Lão gia tử nhà chúng ta là người thô lỗ, Ly nhi cũng đừng trách.” Diệp Ly mỉm cười lắc đầu, nhìn về phía cửa ra vào lại thấy một người tóc bạc râu bạc đi đầu, tuy tuổi đã gần bảy mươi, vẫn long hành hổ bộ khí thế phi phàm như cũ. Diệp Ly vốn xuất thân thế gia quân nhân, vừa thấy lão gia tử này đã biết vị này nhất định là danh tướng tung hoành sa trường nửa đời, có ấn tượng tốt với ông ấy.

Chương 46: Cuộc sống tân hôn bi thảm của Diệp Oánh

Edit: Mặc Mặc Beta: Sakura “Lê Vương và Lê Vương phi cũng ở đây? Lão thần bái kiến Vương gia Vương phi.” Hoa lão quốc công liếc mắt đảo qua mọi người trong sảnh, hơi dừng một chút trên người Diệp Ly rồi mới chào Mặc Cảnh Lê và Diệp Oánh

Mặc Cảnh Lê gật gật đầu, dời ánh mắt đến trên người Mặc Tu Nghiêu sau lưng Hoa quốc công, cau mày nói: “Lão quốc công đây là?”

Hoa quốc công vuốt vuốt râu bạc trắng, vô cùng đắc ý cười nói: “Lão phu vội tới làm mối cho Tu Nghiêu, mang sính lễ đến. Diệp lão phu nhân, mau đến xem xem sính lễ này Diệp phủ còn chỗ nào không hài lòng không? Tam tiểu thư cũng đến xem, thiếu cái gì chúng ta lập tức gọi người bổ sung.” Diệp lão phu nhân vốn đã xem qua danh sách sính lễ một lần, ở đâu còn dám nói có gì không hài lòng. Vội vàng tươi cười đầy mặt mà nói: “Lão quốc công và Tô lão tiên sinh tự mình xử lý, sao có thể có gì sai lầm.” Thuận tay giao danh sách cho Diệp Ly, Diệp Ly cũng chỉ tùy ý nhìn thoáng qua, quay người đưa cho Thanh Loan bên cạnh, cười yếu ớt nói: “Làm phiền Quốc công cùng với Tô lão rồi.”

Hoa quốc công đánh giá Diệp Ly một phen, quay lại gật đầu với Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Diệp gia quả nhiên dạy dỗ cô nương tốt, Tu Nghiêu thật có phúc.”

Mặc Tu Nghiêu liếc nhìn Diệp Ly, mỉm cười không nói.

Tô Triết cũng rất đồng ý cười nói: “Lão quốc công nói không sai, Tam tiểu thư thi thư họa đều có thể nói là nhân tài kiệt xuất trong khuê tú kinh thành. gia giáo Diệp gia thật tốt.”

Lại là một phen tán thưởng khiêm tốn, Hoa lão phu nhân dùng lý do bồi dưỡng cảm tình trước hôn nhân sai hai vị nhân vật chính ra ngoài. Đứng bên ngoài Vinh Nhạc đường, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu không khỏi hai mặt nhìn nhau cuối cùng hóa thành một nét cười yếu ớt.

“Để ta.” Diệp ly đến sau lưng Mặc Tu Nghiêu tiếp nhận vị trí của A Cẩn, A Cẩn do dự một chút cũng không lập tức buông tay. Mặc Tu Nghiêu giơ tay lên nói: “A Cẩn, ngươi lui xuống trước đi .” Thiếu niên nhìn về phía Diệp Ly, trên mặt nhiều hơn một chút kinh ngạc, sau đó càng nhiều thêm một ít kính ý vốn không có, cung kính giao xe lăn cho Diệp Ly, quay người nhảy lên biến mất trước mắt hai người.

Diệp Ly chậm chạp đẩy xe lăn dọc theo con đường nhỏ bằng phẳng đi về hướng hoa viên, Mặc Tu Nghiêu hơi nghiêng đầu nói khẽ: “Nếu như mỏi mệt có thể dừng lại, kỳ thật. . . ta có thể tự làm.”

“Ta biết, nhưng ngươi cũng biết ta không phải tiểu thư khuê các yếu đuối.” Diệp Ly cười nói. Xe lăn rõ ràng được chế tạo tỉ mỉ, đẩy cũng không cần phí quá nhiều sức. Diệp Ly hoàn toàn tin tưởng cho dù không có người đẩy xe lăn Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối có thể hành động tự nhiên, nếu không hắn nhất định sẽ không sai tâm phúc bên người đi. Nghe lời nói của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu dường như nhớ ra điều gì đó ho nhẹ một tiếng, cúi đầu bật cười, “Gần đây cẩn thận một chút. Cảnh Lê người này tật xấu khác còn dễ nói, nhưng cứ thích mang thù, có thể nói là có thù tất báo. Gần đây thua lớn vài lần trong tay nàng, hắn sẽ không từ bỏ ý đồ đâu.”

Diệp Ly gật đầu, có chút bất đắc dĩ nói: “Ta vẫn không rõ ta rốt cuộc

chọc tới hắn chỗ nào.”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt trong mắt có chút ý tứ trào phúng hàm xúc, “Nếu như sau khi nàng bị từ hôn biểu hiện thất vọng một ít, thất lạc một ít, thậm chí tìm chết một phen…, chắc hắn ta sẽ không nhằm vào nàng làm gì. Thậm chí. . . còn có thể bởi vì chút nguyên nhân mà đền bù cho nàng mấy thứ.” Diệp Ly im lặng, “Cho nên, sở dĩ hắn đối với ta như vậy cũng là bởi vì biểu hiện của ta không như ý hắn?”

“Đúng.”

“…” Thật sự là thiếu ăn đòn!

Đi đến bàn đá bên cạnh ao sen Diệp Ly ngừng lại, cười nói: ” Nghỉ ở chỗ này một lát.” Đúng là thời tiết đầu tháng năm, trong ao sen chỉ có một màu xanh biếc, lại làm cho người cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái vui vẻ. Xa xa bọn nha đầu theo sát lanh lợi đưa lên trà bánh liền lập tức cáo lui, chỉ để lại mấy người Thanh Sương đứng ở một chỗ không xa không gần chờ sai khiến. Mặc Tu Nghiêu lại cười nói: “Người bên cạnh nàng đều rất tốt. nha đầu kia chính là người ngoài thành đêm đó? Công phu không tồi.”

Diệp Ly quay đầu lại nhìn Thanh Loan đang nói chuyện cùng Thanh Sương, có chút vô ý mà nói: “Thanh Loan và Thanh Ngọc đều là từ chỗ cậu cả tới. Chỉ có Thanh Sương vẫn đi theo ta.” Nàng cũng không nói tỉ mỉ ai là Thanh Ngọc ai là Thanh Sương, tin tưởng đối với người bên cạnh nàng Mặc Tu Nghiêu đều biết đại khái. Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Thì ra là người Từ gia, khó trách. ánh mắt A Ly cũng rất tốt. Như vậy về sau đến Định vương phủ thì ta cũng không cần lo lắng rồi.”

Diệp Ly nhíu nhíu mày, “Ngươi không phải đang nói với ta về sự vụ sau này của Định vương phủ chứ?” Để nàng trông coi một đám bộ

đội đặc chủng thân thủ bất phàm thì không có vấn đề, thậm chí trông coi một đoàn quân nàng cũng có thể đảm nhiệm. Nhưng lại để cho nàng đi quản lý sự vụ của một cái vương phủ cùng với sản nghiệp, dù cho có những ngày này học tập và luyện tập, trong lòng ít nhiều vẫn còn có chút lo lắng. biểu hiện xoắn xuýt của Diệp Ly hiển nhiên vừa lòng Mặc Tu Nghiêu, ý cười trong mắt càng nhiều, nói: “Nàng là đương gia chủ mẫu tương lai của Định quốc vương phủ, sự tình của vương phủ sớm nói cho nàng, tránh cho đến lúc đó luống cuống tay chân. Có gì không đúng sao?”

“Không có.” Diệp Ly lắc đầu, nàng vẫn hiểu được đạo lý thân tại kỳ vị tựu yếu mưu kỳ chính*(thân ở vị trí nào thì chịu trách nhiệm với nó), “Hi vọng ta sẽ không làm vương phủ rối loạn.”

“Ta có lòng tin với A Ly.” Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói.

Diệp Ly bất đắc dĩ nhướn mày, “Vì lòng tin của ngươi, hình như ta cũng không có lý do thoái thác.” Trong thâm tâm Diệp Ly rất thích loại cảm giác này, kỳ thật nàng ở chung với Mặc Tu Nghiêu không quá giống vị hôn phu thê, nhưng càng giống bằng hữu. Đều hiểu rõ tâm tư của nhau, cũng rõ ràng điểm mấu chốt của nhau. Hiện tại có lẽ tình cảm không sâu, nhưng ở chung so với vị hôn phu thê chính thức càng thêm tự tại. Có lẽ bọn hắn cả đời chỉ có thể có tình cảm bằng hữu, cũng có lẽ có một ngày bọn hắn sẽ trở thành người nhà của nhau, nhưng chuyện tương lai ai có thể nói chắc đâu? Chỉ có thể chờ mong, không phải sao?

” Tình hình của ta bây giờ, không quá thích hợp đi tiếp Từ tiên sinh và Từ đại nhân. Mong hai vị trưởng bối đừng nên trách.” Mặc Tu Nghiêu bỏ chén trà trong tay lên bàn, nhìn Diệp Ly, có chút áy náy mà nói.

“Đại cữu cữu đã biết rõ tình trạng hiện tại của Định quốc vương phủ,

bọn hắn cũng không phải người quá chú ý những… nghi thức xã giao kia. Nhưng mà. . . lần trước hình như đại ca nói là đã ghé qua Định quốc vương phủ?" Diệp Ly tò mò nhìn hắn, trong lòng thật sự có chút tò mò Từ Thanh Trần, một công tử văn nhã như vậy sẽ biểu đạt bắt bẻ và bất mãn đối với muội phu tương lai như thế nào.

Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ nhàn nhạt cười khổ, "Nhiều năm không thấy, phong thái Từ công tử vẫn khiến cho người ta cực kỳ hâm mộ như trước."

"Bái kiến Lê Vương, bái kiến Lê Vương phi." Giao lộ cách đó không xa, Thanh Loan Thanh Sương song song chặn đường.

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng, "Như thế nào? Đường này bổn vương không được đi?"

Thanh Loan và Thanh Sương liếc nhau, con đường nhỏ này chỉ đến ao sen, phía trước căn bản không có đường khác. Lê Vương rõ ràng thấy tiểu thư nhà mình ở cùng Định Vương lúc này còn cố ý đi về phía trước, không phải là bới móc sao? Thanh Sương đang muốn nói chuyện thì bên kia Mặc Tu Nghiêu đã mở miệng nói: "Mời Lê Vương và Lê Vương phi tới đi." Hai người lúc này mới cúi đầu cung kính nói: "Vương gia, Vương phi mời."

Mặc Cảnh Lê hừ lạnh một tiếng, bước nhanh về hướng một đôi bích nhân ngồi yên lặng bên cạnh ao sen. Diệp Oánh đi theo sau hắn, u oán cắn môi.

Mặc Cảnh Lê đứng bên cạnh bàn, từ trên cao nhìn xuống Diệp Ly. Diệp Ly nhíu nhíu mày, đối với ánh mắt không kiêng nể như vậy của Mặc Cảnh Lê thì đã vô cùng không thích.

"Cảnh Lê, ngồi đi." Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói, một mặt vươn tay

về phía Diệp Ly. Diệp Ly rất phối hợp cầm chặt tay của hắn đứng dậy ngồi xuống bên người Mặc Tu Nghiêu, tặng vị trí đối diện cho Mặc Cảnh Lê và Diệp Oánh. Mặc Cảnh Lê không nói một lời ngồi xuống, Diệp Oánh có chút thở dốc mới đi tới trước mặt ba người. Hiển nhiên bước chân Mặc Cảnh Lê không hề cố kỵ như vậy không phải nữ tử có thân thể mảnh mai như Diệp Oánh có thể theo kịp.

“Tam tỷ tỷ, Định Vương.” Diệp Oánh nói khẽ.

Diệp Ly gật đầu, mỉm cười nói: “Tứ muội, ngồi xuống đi. Mấy ngày nay tốt chứ?”

Diệp Oánh hơi rũ mắt, nói khẽ: “Phiền Tam tỷ quan tâm, muội muội mọi chuyện đều tốt.”

Diệp Ly gật gật đầu, thấy Diệp Oánh nói như thế cũng không hỏi nhiều. Tuy nhiên bộ dạng Diệp Oánh thật sự nhìn không ra mọi chuyện đều tốt, nhưng nàng cũng không phải thật sự tại quan tâm nàng ta. Nếu như Diệp Oánh thật sự tố khổ với nàng, ngược lại nàng không biết nên làm sao bây giờ. Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng, nói: ” Đương nhiên Oánh nhi rất khỏe mạnh, không biết Ly nhi mấy ngày nay có ổn không?” Diệp Ly nhướn mày, nghiêng đầu liếc Mặc Tu Nghiêu, mới cười nói: “Đa tạ vương gia quan tâm, mấy ngày nay trừ có chút bận rộn, mọi chuyện đều tốt.”

Sắc mặt Mặc Cảnh Lê lạnh lẽo, ánh mắt âm trầm chằm chằm Diệp Ly hồi lâu, mới nói với Mặc Tu Nghiêu: “Bổn vương có mấy lời muốn nói riêng với Diệp Tam tiểu thư.”

Trong lòng Diệp Ly không nhịn được mà cảm thấy buồn cười. Kỳ thật từ lần đầu khi nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu thì nàng đã phát hiện ra, Mặc Cảnh Lê đặc biệt thích tự cao tự đại trước mặt Mặc Tu Nghiêu. Ví dụ như có Mặc Tu Nghiêu ở đây, Mặc Cảnh Lê nhất định càng thích hất

cầm bày ra vẻ mặt khinh miệt nhìn người hơn so với bình thường. Kỳ thật Diệp Ly rất muốn nói cho hắn biết, phần lớn thời gian Mặc Tu Nghiêu ngồi trên xe lăn sẽ chỉ thấy mũi của hắn. Cho nên Mặc Tu Nghiêu kỳ thật rất ít ngẩng đầu nhìn hắn. Còn có chỉ cần nói chuyện cùng Mặc Tu Nghiêu, hắn nhất định sẽ tự xưng bổn vương. Giống như nói như vậy có thể tài trí hơn người. Trên thực tế mọi người đều biết, tuy Mặc Cảnh Lê là con của tiên hoàng, đệ đệ của đương kim hoàng đế nhưng trừ phi hắn tiêu diệt ca ca hắn, tự mình làm hoàng đế, nếu không tước vị của hắn cả đời này đều ở dưới Định quốc thân vương siêu nhất phẩm.

“Oánh nhi xin được cáo lui trước, Vương gia và tỷ tỷ từ từ trò chuyện.” Diệp Oánh là người đầu tiên đứng dậy hưởng ứng lời của Mặc Cảnh Lê…, tuy nhiên ánh mắt của nàng nhìn Diệp Ly đã u oán đến mức có thể tiết ra độc rồi. Nhìn bóng dáng Diệp Oánh mang theo lưu luyến cùng không cam lòng rời khỏi tầm mắt, trong lòng Diệp Ly khẽ thở dài một tiếng. Ngắn ngủn hai ba ngày, Diệp Oánh đã từ một thiên kim khuê các kiêu ngạo biến thành một oán phụ hào phú rồi? Như vậy xem ra, Mặc Cảnh Lê cũng chưa chắc đã thích Diệp Oánh như trong truyền thuyết, đã như vậy, lúc trước Mặc Cảnh Lê rốt cuộc vì cái gì mà thà vi phạm di mệnh tiên hoàng cũng muốn lấy Diệp Oánh làm vợ? Thật sự chỉ là khí phách nhất thời?

“Mặc Tu Nghiêu!” Thấy Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đều tỏ vẻ thờ ơ với lời của mình, Mặc Cảnh Lê tức giận gầm nhẹ.

“Cảnh Lê! Ngươi thực sự nên học lại quy củ cho tốt!” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nhìn chằm chằm vào gương mặt âm trầm của Mặc Cảnh Lê, trong lúc đó một loại uy áp vô hình khiến Mặc Cảnh Lê không nhịn được bị kiềm hãm, “Là Hoàng Thượng cho phép ngươi nói chuyện cùng Bổn vương như vậy hay sao? Hả?” So với gương mặt âm trầm lãnh khốc của Mặc Cảnh Lê thì thần sắc lạnh nhạt của Mặc Tu Nghiêu dù mang theo mặt nạ cũng không biết thân thiết hơn gấp

bao nhiêu lần, nhưng ngay cả như vậy, Mặc Cảnh Lê vẫn kinh sợ phát hiện mình lại sinh ra chút sợ hãi bí ẩn đối với nam tử trước mắt. Điều này làm cho hắn vừa tức giận vừa xấu hổ, càng thêm không thể tin được. Ấn tượng cuối cùng của hắn đối với Mặc Tu Nghiêu đã là chuyện tám chín năm trước. Khi đó thân phận của bọn hắn rất giống nhau, bọn hắn xuất thân gia tộc tôn quý nhất Đại Sở, bọn hắn đều có huynh trưởng. Ca ca của hắn là hoàng đế, ca ca Mặc Tu Nghiêu là Định quốc vương gia. Bọn hắn không cần kế thừa tước vị, không có bất kỳ gánh nặng gì, cho dù ăn uống miễn phí cũng có thể cẩm y ngọc thực cả đời. Chỉ trừ Mặc Tu Nghiêu bất kể làm gì đều ưu tú hơn hắn! Cho nên hắn từ nhỏ đã nhìn Mặc Tu Nghiêu không vừa mắt, tại thời điểm hắn vùi đầu khổ đọc muốn đạt được sự khen ngợi của phụ hoàng, Mặc Tu Nghiêu đã đạt được ánh mắt tán thưởng của tất cả mọi người kể cả phụ hoàng, thời điểm hắn vì võ nghệ cao siêu của mình mà âm thầm đắc ý thì Mặc Tu Nghiêu đã tung hoành sa trường, tăng thêm càng nhiều huy hoàng cho danh dự Chiến Thần bất bại của Định quốc vương phủ. thời Thiếu niên, hắn chán ghét Mặc Tu Nghiêu, nhưng không sợ hắn. Xem không vừa mắt thì đánh một trận, coi như thua cũng không sao, một ngày nào đó hắn sẽ đánh thắng. Nhưng. . . Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, sau tám năm hắn phân loại hắn ta là phế vật, hắn —— lại biết sợ hắn ta!

Vô cùng nhục nhã!

“Lê Vương điện hạ.” Diệp Ly nhíu mày nhìn thần sắc âm tàn dữ tợn của Mặc Cảnh Lê, không chút hoài nghi nếu như đổi chỗ, đổi người, Mặc Cảnh Lê lúc này chắc chắn đã xé nát người đối diện rồi, “Vương gia có chuyện gì nói thẳng là được. Ta và Tu Nghiêu cũng không có chuyện gì không thể nói rõ.”

“Không có chuyện không thể nói rõ?” Mặc Cảnh Lê rất nhanh tỉnh táo lại, đổi lại thần sắc trào phúng, “Diệp Ly, ngươi xác định?”

Diệp Ly khó hiểu nhìn hắn, hiển nhiên Mặc Cảnh Lê lại cho là mình bắt được điểm yếu của Diệp Ly, “Như vậy muốn nói chuyện một đêm trước đại hôn hay nói chuyện xảy ra cùng ngày đại hôn của Bổn vương?”

Diệp Ly có chút đồng tình nhìn hắn, tên này tuyệt đối không biết đại hôn ngày đó hắn té xỉu tại chỗ mất mặt như vậy không thể thiếu một phần lực của Mặc Tu Nghiêu, ” Cùng ngày Đại hôn? Chuyện Vương gia nói là chuyện ngươi té xỉu tại chỗ làm trễ nải bái đường sao? Lúc này. . . Diệp Ly biểu lộ vẻ tiếc nuối thật sâu và đồng tình.

“Diệp Ly!” Mặc Cảnh Lê nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn nữ nhân đối diện vẻ mặt vô tội cùng đồng tình, “Bổn vương không thể bái đường lẽ nào không phải như ý ngươi?”

Diệp Ly mờ mịt, ” Lời này của Vương gia ngươi là có ý gì? tuy bình thường Diệp Ly cùng với Tứ muội có chút không thoải mái, nhưng cũng không ác độc đến mức hi vọng muội ấy bái không thành a. Vương gia vu oan Diệp Ly như vậy, bảo ta. . . bảo ta còn có mặt mũi nào gặp Tứ muội?” Muốn hãm hại nàng để Mặc Tu Nghiêu hiểu lầm? Cấp bậc của Mặc Cảnh Lê hiển nhiên còn chưa đủ. Diệp Ly mang vẻ oan uổng nhàn nhạt, quật cường trừng mắt nhìn Mặc Cảnh Lê, diễn tả nhân vật thiên kim tiểu thư bị oan uổng một cách hoàn mỹ.

Vốn còn định mở miệng giải vây cho Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu thanh thản nhìn thiếu nữ thanh lệ trước mắt, cho dù là hắn cũng không nhịn được muốn ủng hộ màn biểu diễn đặc sắc của nàng. Xem ra Diệp Ly thực sự không cần hắn chỉ điểm nàng cái gì, chính nàng đã có thể xử lý đại đa số sự tình còn tốt hơn trong dự liệu của hắn. Suy nghĩ một chút, ngay tại thời điểm Mặc Cảnh Lê phát giận lần nữa Mặc Tu Nghiêu mới mở miệng nói: “A Ly không cần như thế, bất kể người khác nói gì, Bản vương vẫn tin tưởng A Ly.”

Diệp Ly rũ mắt xuống, nói khẽ: “Tu Nghiêu có thể tin tưởng ta, thật sự là quá tốt. Bằng không thì. . . Ta thật không biết nên làm gì bây giờ.”

“Diệp Ly! Ngươi được lắm!” Mặc Cảnh Lê rốt cục vứt ra một câu, như một trận gió gào thét mà đi.

Diệp Ly bất đắc dĩ nhún nhún vai khẽ thở dài một hơi, loại người như Mặc Cảnh Lê ngươi hơi chút đắc tội hắn, hắn có thể mang thù đến chết. Trừ phi ngươi nguyện ý tự dẫm mình xuống bùn đưa lên cửa chịu nhận lỗi với hắn, mặc hắn làm nhục đủ, chỉ là nhượng bộ bình thường tuyệt đối không đủ. Hết lần này tới lần khác người này còn có chỗ dựa cực kỳ cường đại, đương kim Hoàng Thượng và đương kim Thái Hậu, ” Hình như ta đã gây thù hằn cho ngươi rồi hả?”

“Không, hắn và ta cho tới bây giờ cũng không có quan hệ tốt.” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói.

Diệp Ly nháy mắt, “Có thể nói một chút không?”

“Khi còn nhỏ hắn giấu công khóa của ta, hại ta bị phụ vương đánh một trận. Ta trả lại cho hắn một trận đánh của tiên hoàng. lúc Thiếu niên hắn hoài nghi ta dụ dỗ người trong lòng của hắn, lại để cho người ta hạ dược trong rượu trên yến hội, cuối cùng cái chén rượu kia bị chính hắn uống. Có một lần luận võ ta không cẩn thận đá hắn xuống lôi đài, ngày hôm sau ta bị mười mấy cao thủ đại nội đánh đến khó chịu, mười ngày sau ta và Phượng Chi Dao treo hắn trên cây liễu to trong kinh thành. Ừ. . . Vừa lúc bị người trong lòng của hắn thấy được.”

“Quả nhiên là. . . thù sâu như biển.” Diệp Ly im lặng. Tuy đã sớm nghe người ta nói Mặc Tu Nghiêu lúc thiếu niên thần thái phấn chấn như thế nào, nhưng nhìn thấy nam tử ôn nhuận yên lặng hôm nay Diệp Ly rất khó tưởng tượng ra Mặc Tu Nghiêu cũng có thời nghịch

ngợm gây sự đùa dai.

“Phượng Chi Dao nói cho ta biết, ngày đó đại hôn hắn nhặt được Lê Vương điện hạ hôn mê sau hòn non bộ trong hoa viên Lê vương phủ.” Thiếu người vướng víu, Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn Diệp Ly nói.

Diệp Ly cười vẻ mặt thanh khiết tự nhiên, “Xem ra Mặc Cảnh Lê quả nhiên đắc tội rất nhiều người.” Nàng tuyệt đối có thể cam đoan không có bất kỳ ai thấy nàng động thủ với Mặc Cảnh Lê, cho dù là Phượng Chi Dao cũng chỉ có thể là đoán ra thôi. trong mắt Mặc Tu Nghiêu hiện lên vui vẻ, gật đầu nói: “Đúng là như thế. Chỉ là. . . Cảnh Lê tuy trước sau như một không có đầu óc, nhưng hai vị trong nội cung kia còn có Hiền Chiêu thái phi lại không phải là người không có đầu óc đâu. Cho nên…”

Diệp Ly rất nghiêm túc gật đầu, “Ta hiểu được.” Hai vị trong nội cung kia còn có Hiền Chiêu thái phi có thể nói là giết ra đường máu từ trong mười mấy vị phi tử, mười vị nhi tử trước đây. Tự nhiên không phải Mặc Cảnh Lê, vị Vương gia được bảo hộ quá tốt này, có thể so bì. Quá mức chọc vào mắt các bà tuyệt đối là có hại vô ích. Cúi đầu nghĩ nghĩ, Diệp Ly nói: “Ta chỉ sợ. . . đã bị người theo dõi.”

Mặc Tu Nghiêu như có điều suy nghĩ nhìn lướt qua mấy nha đầu đứng hầu cách đó không xa, khẽ gật đầu nói: “Bất kể là ai, bọn hắn đều không yên tâm. Cũng không phải nhằm vào nàng, chỉ có điều, nàng càng dễ làm cho các nàng chú ý mà thôi. trước Đại hôn, trong nội cung có lẽ sẽ kiếm cớ triệu kiến nàng một lần. Đến lúc đó. . . mang nha đầu Thanh Ngọc của nàng cùng đi.” Diệp Ly nghi hoặc nhìn hắn, Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng giải thích nói: “Từ đại công tử đã nói với ta, dường như y thuật của nha đầu kia không tồi.”

Diệp Ly hiểu rõ, đưa tay day nhẹ mi tâm, có chút đau đầu. Mặc Tu

Nghiêu mỉm cười rót chén trà nóng cho nàng, cười nói: “Đau đầu rồi hả?”

Diệp Ly thành thực gật đầu, “Ta cảm thấy đại khái vẫn không am hiểu những… thứ này.” Những…lục đục tính toán tâm cơ với nhau này, thật sự khiến đầu đau nhức. Những người này chẳng lẽ không biết mệt mỏi sao?

“Thật xin lỗi.” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nhìn nàng.

Diệp Ly khoát khoát tay, không để ý mà nói: “Ta đoán cho dù Hoàng Thượng không chỉ hôn ta cho ngươi cũng sẽ chỉ hôn cho người hắn xem không vừa mắt.” Bối cảnh Từ gia quá mức đặc biệt, chỉ hôn nàng cho ai Hoàng Đế cũng sẽ không buông tâm. Tựa như mấy vị công tử Từ gia, Từ Thanh Trần đã hai mươi hai rồi, lại không thấy kết hôn cũng không có hôn ước, Hoàng Đế cho tới bây giờ không nghĩ đến chuyện chỉ hôn cho hắn. Nàng thậm chí hoài nghi Hoàng Đế ước gì Từ Thanh Trần đời này đều không kết hôn, cho dù kết hôn tốt nhất cũng giống như Từ Thanh Trạch lấy một nữ tử mà gia tộc không có thanh danh cũng không có bất kỳ quyền lợi nào. Bằng không, lấy công chúa là được rồi. Nghĩ tới đây, Diệp Ly ngẩng đầu hỏi: “Hiện nay trong nội cung còn có công chúa chưa xuất giá?”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: ” Công chúa nhỏ nhất của Tiên hoàng Lâm Lang công chúa, còn có Đại công chúa của đương kim hoàng thượng, Phương Phỉ công chúa năm nay đều mười hai tuổi. thế nào?”

Diệp Ly lắc đầu, hi vọng chính mình nghĩ nhiều. Từ Thanh Trần không có khả năng lấy một tiểu nha đầu mười hai tuổi a. Nhưng còn có Từ Thanh Bách và Từ Thanh Viêm…

Vừa nhìn vẻ mặt của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu đã đoán được nàng

suy nghĩ cái gì rồi. Gật đầu nói: “Năm đó Hoàng Thượng thậm chí là tiên hoàng thực sự đều đã từng ám chỉ muốn gả công chúa cho Từ Thanh Trần, chỉ là bị Thanh Vân tiên sinh cự tuyệt.” Từ gia không cưới nữ tử hoàng thất cũng là một ví dụ kỳ lạ trong thế gia vọng tộc, hào phú Đại Sở. Phải biết rằng, tuy lấy một người nghĩa là từ nay về sau không có quan hệ với triều đình cùng quyền thế, chỉ có thể treo một cái hư chức phò mã, trải qua sinh hoạt cẩm y ngọc thực. Cái này đối với đệ tử hào phú có chí khí có dã tâm mà nói tuyệt đối là ác mộng. Nhưng rất nhiều đại tộc hào phú thế gia quyền quý vẫn thích để đích thứ tử không có quyền kế thừa của bọn hắn lấy về một vị công chúa. Dù sao cái này ý nghĩa huyết mạch gia tộc từ nay về sau tương dung cùng hoàng thất, ý nghĩa ân sủng của hoàng đế và vinh quang. Nhưng Từ gia trải qua truyền thừa hai triều trong lịch sử mấy trăm năm ít nhất có năm vị đệ tử cự tuyệt cưới vợ công chúa. Trăm năm trước gia chủ Từ gia càng lập gia quy đệ tử Từ gia không được có quan hệ thông gia cùng hoàng thất, coi như là con vợ kế cũng không thể. Bởi vậy, hoàng thất cũng không thể tự làm mất mặt nhắc lại chuyện gả công chúa đến Từ gia rồi.

“Trong nội cung có lẽ đã biết chuyện Đại cữu cữu bọn hắn vào kinh a.” Diệp Ly hỏi.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Mặc dù nói là lén vào kinh, nhưng Hồng Vũ tiên sinh cũng không tận lực che dấu hành tung. Loại chuyện này thật ra muốn tra cũng không giấu được, Diệp Thượng thư đối với đương kim hoàng thượng một mảnh chân thành trung tâm. Giấu giấu diếm diếm ngược lại khiến người hoài nghi.”

Diệp Ly cười nói: “Nói có lý. Trở lại ta vẫn cần thỉnh an đại cữu cữu, vừa vặn cũng có nhiều sự tình muốn thỉnh giáo ông ấy.”

” Vấn an Hồng Vũ tiên sinh Thay ta.”

Trong Phương Nghi viện của Vương thị, Diệp Oánh nằm trong ngực Vương thị khóc nức nở nghẹn ngào rất thê thảm. Vương thị vẫy lui nha đầu trong phòng, đau lòng ôm con gái trấn an, “Oánh nhi, đây là làm sao vậy? Lúc này mới vừa kết hôn đang tốt mà, làm sao lại như vậy? Chẳng lẽ lê Vương bạc đãi ngươi?” Diệp Oánh ngẩng đầu lên nhìn gương mặt lo lắng trìu mến của mẫu thân, bi thương từ đó dâng lên, khóc càng thêm bi thống, “Ô ô. . . Mẹ, Oánh nhi thật khổ ah. . .”

“Rốt cuộc là làm sao vậy? Chẳng lẽ Lê Vương thực sự đối xử không tốt với con? Con gái ngoan đừng sợ, lát nữa chúng ta nói cho phụ thân con biết. Cha con hiểu con nhất, nhất định sẽ ra mặt vì con.” Vương thị vội vàng nói.

Diệp Oánh lau nước mắt khóc ròng nói: “Phụ thân còn thể có làm được gì? Ông ấy dám làm gì với Lê vương phủ? Lúc trước sính lễ của Lê vương phủ tùy ý như vậy ông ấy còn không phải cái gì cũng không nói! Phụ thân căn bản là không thương con.”

Vương thị không nói cái gì đúng, nói sính lễ của Lê vương phủ chênh lệch cũng chỉ là so ra không long trọng bằng Định vương phủ thôi. Có Hiền Chiêu thái phi tự mình quản lý sính lễ, thế nào cũng không thể làm mất mặt Lê vương phủ, huống chi lúc ấy Diệp Oánh cũng rất hài lòng. Chỉ là bây giờ nhìn thấy chuyện lạ Định vương phủ trịnh trọng xin Hoa quốc công cùng Tô lão đại nhân mang sính lễ đến như vậy, lại làm cho Diệp Oánh cảm thấy kém Diệp Ly, không có mặt mũi mà thôi. Trong lòng Vương thị tuy ít nhiều không thoải mái, nhưng vẫn biết nặng nhẹ. Vỗ nhè nhẹ Diệp Oánh đang khóc, có chút nghẹn ngào nói: “Đứa nhỏ ngốc, chuyện này sao có thể trách cha con? Lúc trước sính lễ của Lê vương phủ cũng không có gì không đúng, chính con cũng rõ ràng không phải sao? Nếu thật sự có chỗ không đúng cha con cùng tổ mẫu làm sao có thể để con gả đi như vậy? Chỉ là hôn kỳ của nha đầu Diệp Ly kia định sau con, Định vương phủ cho dù vì giữ mặt mũi cũng phải cho nó sính lễ dày hơn một ít so với con

mới đúng. Nhưng con suy nghĩ thật kỹ, ngoài sính lễ ra thì nó còn có cái gì? Lê Vương là thân đệ đệ của hoàng thượng, văn võ song toàn dung mạo cũng là số một số hai trong kinh thành. Định Vương kia hiện nay chỉ là một Vương gia nhàn tản không quyền không thế, còn ngồi xe lăn, lại hủy dung. Nói như thế nào con cũng tốt hơn nó nhiều lắm, không phải sao?"

Diệp Oánh ủy khuất cắn môi anh đào, thấp giọng nói: "Thế nhưng mà. . . trong phủ hắn còn có mấy tiểu thiếp ah."

Vương thị sững sờ, lập tức cười thông suốt, ôm Diệp Oánh cười nói: " Con gái ngốc à, nam nhân nào trong phòng không có mấy nữ nhân? Con phải nhớ kỹ con mới là chính phi của Lê Vương. Con nhìn xem trong nhà chúng ta cũng có nhiều nữ nhân, như vậy thì có sao? Còn không phải là bị mẹ trị đến dễ bảo hay sao? Đến, con nói rõ với mẹ một câu, mấy ngày nay con rốt cuộc sống thế nào?"

Nhắc tới cuộc sống tân hôn của Diệp Oánh, quả thực không phải hai chữ khổ sở có thể hình dung. Không nói ngày Đại hôn đón dâu bỏ qua giờ lành, lúc bái đường thì chú rể té xỉu, sau khi Mặc Cảnh Lê té xỉu bị đưa về tân phòng, xin thuốc của thái y nhưng vẫn không tỉnh lại. Mà thân là thê tử mới cưới, Diệp Oánh lại chỉ có thể tự mình vạch khăn hồng, sau đó bụng đói chiếu cố trượng phu đang ngủ mê mệt. Đợi đến lúc Mặc Cảnh Lê tỉnh lại thì đã gần canh năm, đừng nói là động phòng, Diệp Oánh cả nghỉ ngơi một chút cũng không kịp, vội vàng rửa mặt ăn mặc tốt rồi đi thỉnh an Hiền Chiêu thái phi. Bản thân Hiền Chiêu thái phi đã không hài lòng với con dâu này, lại nhìn Diệp Oánh cho dù trang điểm đậm cũng không lấn át được sắc mặt khó coi, liền nổi giận tại chỗ, phê bình Diệp Oánh từ cách quần áo, ăn mặc đến cử chỉ hành vi cái gì cũng sai, để cho nhất nàng khó có thể chịu được là bị Hiền Chiêu thái phi lấy ra so sánh với Diệp Ly mà Diệp Oánh ghét nhất. Diệp Oánh vốn tự tin với chính mình, dần dần qua thời gian nghe Hiền Chiêu thái phi lẩm bẩm ngày hôm qua khi

thấy Diệp Ly, đối phương cử chỉ cao nhã đoan trang thế nào, mà Diệp Oánh lỗ mãng vô lễ thế nào. Diệp Ly ăn nói khéo léo thế nào, mà Diệp Oánh thì không chừng mực thế nào, Diệp Oánh rốt cục không nhịn được bạo phát, cãi lại. Sau đó chọc cho Hiền Chiêu thái phi giận tím mặt, lúc kính trà để cho Diệp Oánh quỳ trọn vẹn nửa khắc đồng hồ. Sau cùng vẫn do Mặc Cảnh Lê không kiên nhẫn chờ được nữa mới cho Diệp Oánh đứng lên. Nếu Diệp Ly có thể nói…, nhất định sẽ nói với Diệp Oánh: hài tử đáng thương, ngươi trúng kế Hiền Chiêu thái phi rồi. Bà ta cố ý giày vò ngươi đấy. Hiền Chiêu thái phi ở trong thâm cung vài thập niên như cá gặp nước, làm sao có thể thật sự dễ dàng tức giận như vậy? Rõ ràng là cố ý chọn nhược điểm của Diệp Oánh mà đâm thật mạnh, dễ dàng mượn cơ hội này phát giận với Diệp Oánh. Cũng có thể nói là muốn hạ uy phong của nàng ta.

Nếu như chuyện xui xẻo dừng ở đây, Diệp Oánh còn không đến mức như thế. Nhưng thật vất vả hầu hạ Thái phi dùng đồ ăn sáng xong, lúc trở lại trong sân của mình, chứng kiến bốn năm nữ tử ăn mặc ngăn nắp diễm lệ, dung mạo mỗi người mỗi vẻ chờ đã lâu, Diệp Oánh suýt nữa phun ra một ngụm máu trong lòng. Nàng cho tới bây giờ cũng không biết, từ trước khi đại hôn Mặc Cảnh Lê đã có năm tiểu thiếp. Hơn nữa nàng không thể làm gì đối với mấy tiểu thiếp này, bởi vì bọn họ không phải là Thái phi ban thưởng cũng là Thái hậu ban cho. Không phải đích nữ của tiểu quan lại, thì là thứ nữ của quan lớn. Diệp Oánh không ngừng nhớ lại lời dạy bảo của tổ mẫu đối với mình, dùng hết khí lực toàn thân đè nén cơn giận, ứng phó hết những nữ nhân kia. Trở lại trong phòng chờ đợi nàng không phải là trượng phu ôn nhu mới cưới, mà là tổng quản và quản sự trong phủ đang cầm sổ sách lạnh như băng. Diệp Oánh chân chính là tài nữ cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, nhưng cũng không có nghĩa là nàng am hiểu quản lý gia đình và tính toán sổ sách. Nàng đã từng ghét bỏ những thứ… tục khí này, sẽ làm bẩn khí chất thanh nhã phiêu dật của mình. Nhưng ở trước dáng vẻ nhíu mày bĩu môi của

Thái phi và các quản sự, lần đầu tiên nàng cảm thấy mình là đồ đần. Hai ngày sau, khi nàng còn chưa hiểu rõ sổ sách phảng phất vĩnh viễn không xem hết kia, Hiền Chiêu thái phi lạnh như băng nói cho nàng biết, những… khoản này về sau không cần nàng xen vào nữa. Diệp Oánh nhẹ nhàng thở ra đồng thời thực sự rõ ràng, nàng đã mất đi quyền lợi quản lý lê vương phủ.

Nghe xong lời của Diệp Oánh…, sắc mặt Vương thị cũng không nhịn được trở nên khó coi. Nếu như Diệp Oánh không có quyền lợi quản lý vương phủ, như vậy nàng, Lê Vương phi này hoàn toàn là thứ bài trí. Lần đầu tiên Vương thị hối hận chính mình quá mức sủng ái và phóng túng đối với đứa con gái này rồi, nếu lúc trước dạy nàng nhiều một ít, cũng không đến mức gặp phải vấn đề như vậy. Nhưng Vương thị không hiểu, so với Hiền Chiêu thái phi, đừng nói là dạy nhiều một ít, coi như chính bà ta tự mình đi cũng không có tác dụng gì. Từ lúc bắt đầu, Diệp Oánh đã nhất định không chiếm được một quyền lợi nào xứng đáng với vị trí chủ mẫu vương phủ.

“Vậy. . . Lê Vương có ý gì?” Vương thị kéo diệp oánh hỏi.

Diệp Oánh rơi lệ nói: “Vương gia nói Thái phi thương tiếc con còn trẻ tuổi mới giúp con quản lý vương phủ. Chờ thêm hai năm nữa có con rồi , con học hỏi kinh nghiệm quản lí ổn, nhận tới tay cũng không muộn.”

Vương thị linh quang lóe lên, “Đúng rồi, trẻ con. Vương gia nói không sai, Oánh nhi con thực sự nên mau chóng sinh hạ trưởng tử vì Vương gia. Con phải nhớ kỹ, là trưởng tử. Tuyệt không thể để cho những nữ nhân kia sinh hạ con nối dõi cho Lê Vương trước con.” Diệp Oánh cả kinh, có chút do dự nhìn Vương thị, Vương thị nói khẽ: ” Con ngoan, đừng sợ. Mẹ sẽ nói cho con biết nên làm thế nào. Con là chính thê của Lê Vương, sinh hạ con trai trưởng vì Lê Vương là chuyện đương nhiên. Cho nên những nữ nhân kia tuyệt đối không

thể mang thai trước con được. Hiểu chưa?" Nhìn hàn quang trong mắt Vương thị, Diệp Oánh nhanh chóng nhẹ gật đầu. Vương thị lúc này mới thoả mãn lộ ra dáng vẻ tươi cười, kéo Diệp Oánh ngồi xuống nói tỉ mỉ.

Hai mẹ con một người dạy một người học, tại thời điểm nói đến nhập thần, nha đầu hầu hạ ngoài cửa bẩm báo lão gia đến rồi.

Vương thị mừng rỡ, kéo Diệp Oánh cười nói: "Con nhìn xem, cha con vẫn quan tâm con đấy." Vội vàng kéo Diệp Oánh cùng nhau đứng dậy nghênh đón Diệp Thượng thư. Diệp Thượng thư tiến vào nhìn thấy Diệp Oánh khẽ giật mình, mới nói: " Sao Oánh nhi lại ở đây?" Diệp Oánh u oán cúi thấp đầu nói: "Oánh nhi lại mặt, đương nhiên là đến chỗ mẫu thân nói chuyện. Phụ thân cho rằng con gái ở nơi nào?" Diệp Thượng thư khẽ nhíu mày, không nhịn được liếc nhìn Diệp Oánh nhiều hơn. cảm thấy đứa con gái này vài ngày không thấy hình như có chút không giống với lúc trước. Nhưng lại bị ông quy kết rất nhanh là do con gái gả cho người đã trưởng thành, không hề hỏi nhiều.

Đợi đến lúc Diệp Thượng thư ngồi xuống dâng nước trà, Vương thị mới hỏi nói: "Lão gia không tiếp Hoa quốc công và Tô lão đại nhân, đúng lúc này tới là?"

Diệp Thượng thư nói: "Lão quốc công và Tô lão đại nhân ăn xong tiệc rượu đã trở về, ta đến thương lượng với bà một chút về chuyện đồ cưới của Ly nhi." Trong lòng Vương thị dâng lên một ít dự cảm không tốt, " Đồ cưới của Ly nhi? Không phải đã chuẩn bị thỏa đáng sao? Lão gia cảm thấy còn có vấn đề gì?" Diệp Thượng thư gật gật đầu, nhìn thoáng qua Diệp Oánh ngồi ở một bên nói: "Ta đã thương lượng với mẫu thân một chút, trong đồ cưới Ly nhi thêm hai cái thôn trang, một viện nhỏ, hai gian cửa hàng cùng với tám ngàn lượng bạc."

“Cái gì? !” Vương thị không nhịn được thét lên, suýt nữa đánh đổ chén trà trước mặt. Vẻ mặt Diệp Oánh cũng không dám tin nhìn Diệp Thượng thư.

Diệp Thượng thư bất mãn cau mày, nói: “Đây là ý của Lão phu nhân.”

Vương thị cố hết sức không để mình thét lên, đỏ mắt nhìn Diệp Thượng thư nói: “Vì cái gì? Nguyệt nhi và Oánh nhi cũng là đích nữ của lão gia, cháu gái ruột của Lão phu nhân a. Lão phu nhân không khỏi quá mức nặng bên này nhẹ bên kia rồi. Nguyệt nhi trong cung thì thôi, nhưng chuyện này để Oánh nhi về sau đặt chân (*có chỗ đứng để sinh sống) thế nào ở Lê vương phủ?” Diệp Thượng thư không kiên nhẫn nói: “Bà đang nói bậy bạ gì đó? Đồ cưới của Oánh nhi xảy ra chuyện gì trong lòng bà rõ ràng. Rốt cuộc bà cầm bao nhiêu bù vào, bà cho rằng ta cùng Lão phu nhân không biết?” Vương thị có chút không cam lòng nói khẽ: “Ly nhi chẳng lẽ không có cái khác bù vào? Thời điểm Đại cô nương xuất giá năm đó đồ cưới còn chưa bằng số lẻ của nàng.”

Diệp Thượng thư lạnh lùng nói: ” Đồ cưới quý giá mẹ Ly nhi lưu lại cho nó đi đâu lẽ nào bà không biết? Còn có, đồ cưới của Ly nhi nhiều ra chính là do mẹ nó lưu lại cho nó, là Từ gia lấy ra. Đồ cưới của Oánh nhi nhiều hơn đều là từ Diệp gia đấy!”

“Lão gia. . .” Vương thị mặt mũi tràn đầy bi thương nhìn Diệp Thượng thư, thân thể cũng là bộ dáng lung lay sắp đổ, “Ta biết ngay. . . Lão gia vẫn luôn khinh thường ta. Cũng bởi vì xuất thân nhà mẹ ta bần hàn không bằng tỷ tỷ xuất thân hiển quý. . .” Còn chưa nói xong, Vương thị đã khóc đến nước mắt rơi lã chã, “Ô ô. . . Biết sớm như vậy, còn liên lụy nữ nhi của ta bị lão gia coi khinh, ta. . . ta lúc đầu còn không bằng chết đi cho xong…”

“Bà đang nói bậy bạ gì đó? !” Nhìn bộ dáng thê tử bi thương như thế, trong lòng Diệp Thượng thư mềm nhũn. Nhớ tới chính mình những ngày này vì Triệu thị vẫn luôn có chút vắng vẻ bà ấy, bất đắc dĩ nói.

Vương thị nén nước mắt, ai oán nhìn Diệp Thượng thư, “Chẳng lẽ lão gia không khinh thường ta sao?”

Diệp Thượng thư nói: “Đừng suy nghĩ lung tung, ta khi nào khinh thường bà?”

Vương thị lúc này mới ngưng được nước mắt, cảm động nhìn Diệp Thượng thư, “Bích Nhi biết lão gia nhất định sẽ vĩnh viễn đối tốt với Bích Nhi.”

Diệp Thượng thư nhìn nhìn Diệp Oánh, có chút không được tự nhiên ừ một tiếng. Diệp Oánh ngồi một bên cũng như có điều suy nghĩ, đối với thủ đoạn lung lạc phụ thân của mẫu thân, nàng vẫn hết sức kinh ngạc. Tuy nàng tại chỗ xem cảm thấy mẫu thân làm ra dáng dấp thiếu nữ ngượng ngùng này rất khiến người ta cảm thấy có chút không chịu được, nhưng phụ thân rõ ràng cam chịu một dạng này. Đại phu nhân năm đó nàng cũng nhớ rõ. Có thể nói, Diệp Oánh từ nhỏ đã lấy nữ tử như Đại phu nhân làm mục tiêu nỗ lực. Cho nên nàng kỳ thật vẫn luôn không biết, vì cái gì phụ thân sẽ vứt bỏ Đại phu nhân, nữ tử xinh đẹp ưu nhã tài hoa hơn người như vậy mà càng thêm coi trọng mẹ ruột của mình. Có một lần nàng thậm chí có chút hoài nghi mình có phải thật sự cố gắng sai phương hướng rồi hay không. Nhưng về sau lớn lên giữa khuê tú kinh thành, ánh mắt khen ngợi và hâm mộ của nam tử lại khiến cho nàng hiểu, nàng cũng không sai.

“Lão gia, chuyện kia. . . đồ cưới của Ly nhi…”

Diệp Thượng thư cau mày nói: “Đây là chuyện Lão phu nhân quyết

định. Nếu bà còn có ý kiến thì đi nói với Lão phu nhân." Diệp Thượng thư mặc dù việc tư trong phòng mình có chút lẫn lộn không rõ, nhưng trên chính sự còn không tính là quá choáng váng. Lập tức đẩy Diệp lão phu nhân ra làm tấm mộc.

Vương thị đương nhiên không dám đi hỏi Diệp lão phu nhân, nếu bà dám khiêu chiến với Diệp lão phu nhân, những năm này đã sớm nghĩ biện pháp hạ độc chết lão phu nhân luôn dùng lỗ mũi xem mình còn thích khoa tay múa chân kia rồi.

Thấy thê tử và con gái đều có dáng vẻ tủi thân lại không dám nói, Diệp Thượng thư thở dài: "Bà cũng biết sính lễ Định vương phủ đưa đến là cái dạng gì rồi đấy. Mặc dù có mẹ Ly nhi lưu lại đồ cưới cho nàng, người ngoài không nhìn ra cái gì. Nhưng quyền quý kinh thành nhà ai không hiểu? Nếu truyền ra lời hiềm khích gì, Diệp gia chúng ta cũng không cần ở kinh thành làm người rồi." Tham sính lễ phong phú của con rể gia, lại không đưa ra hồi môn tương ứng sẽ bị người đâm cột sống chỉ trỏ đấy.

Vương thị nhớ tới danh sách sính lễ thật dài kia của Định vương phủ, không thể không thừa nhận Định quốc vương phủ dù cho xuống dốc cũng vẫn là nhà lớn nghiệp lớn, của cải nhiều.

"Việc này truyền đi, mất mặt cũng không phải Định quốc vương phủ và Ly nhi. Mà là Diệp gia chúng ta, còn có Chiêu Nghi nương nương trong nội cung." Diệp Thượng thư tiếp tục nói.

Nhắc tới khởi Diệp Chiêu nghi trong nội cung, thần sắc Vương thị càng dao động. Chỉ là nhớ tới thoáng cái lại cho ra hết vài vạn lượng bạc, trong lòng lại co rút một hồi. Tự định giá một phen, mới buồn bã nói: "Lão gia và Lão phu nhân cân nhắc chu toàn, là ta nhất thời nghĩ sai rồi. Kính xin lão gia đừng nên trách, xử lý theo lời lão gia, hiện nay ta cũng không có tâm tư quản những chuyện này."

Diệp Thượng thư nghe xong, kinh ngạc nhìn nàng, “Sao vậy? Oánh nhi xảy ra chuyện gì?”

Vương thị lôi kéo Diệp Oánh, đem chuyện trong Lê vương phủ tỉ mỉ nói một lần. Nghe xong, Diệp Thượng thư cũng không nhịn được tức giận tăng vọt. Diệp Oánh có lẽ nhìn không ra Hiền Chiêu thái phi cố ý muốn thu quyền lợi quản gia của nàng, Vương thị và Diệp Thượng thư thế nào lại nhìn không ra? Có ai nghe nói qua tân nương tử vào cửa ngày đầu tiên phải quản gia, tính toán sổ sách sao? Hơn nữa còn là hai ngày sau trực tiếp kết luận Diệp Oánh không thích hợp quản gia? Coi như là bà bà hung dữ hà khắc nhất cũng không như vậy.

“Khinh người quá đáng! Ta đi tìm Lê Vương, nhất định phải hắn cho Diệp gia ta một câu trả lời!” Diệp Thượng thư cả giận nói.

Diệp Oánh vội vàng kéo Diệp Thượng thư không cho ôngđi, Diệp Thượng thư cau mày nói: “Oánh nhi, con làm gì vậy?” Diệp Oánh thấp giọng nói: “Phụ thân, chuyện này trước hoãn một chút a. Vương gia đã đáp ứng Thái phi rồi, hiện tại cho dù đi nói cũng sẽ chỉ làm Vương gia mất hứng.” Khóc một hồi, lại có Vương thị khuyên, Diệp Oánh rất rõ ràng chỗ dựa duy nhất của mình bây giờ đã là Mặc Cảnh Lê, cho nên tuyệt đối với không thể để hắn mất hứng.

“Chẳng lẽ cứ như vậy là được?” Diệp Thượng thư nói, so với một Mặc Tu Nghiêu tao nhã lễ độ, Mặc Cảnh Lê mắt cao hơn đầu, Diệp Thượng thư đối với con rể này càng thêm không hài lòng. Vì cái gì hết lần này tới lần khác Định Vương là tình cảnh thân phận như vậy? Diệp Thượng thư không khỏi tiếc nuối nghĩ.

“Oánh nhi sẽ nghĩ biện pháp, nếu vẫn không được lại cầu phụ thân làm chủ.”

Diệp Thượng thư than nhẹ một tiếng, thương tiếc nói với con gái: “Được rồi, Lê Vương tuy là con ruột Thái Hậu nhưng chúng ta cũng không cần sợ hắn như vậy. Hoàng Thượng cũng không phải là người không phân rõ phải trái, nếu thật sự không được chúng ta cầu Hoàng Thượng làm chủ là được. Lát nữa chuẩn bị cho Oánh nhi một ít ngân lượng dự bị.”

“Vâng, thiếp thân thay Oánh nhi tạ ơn lão gia.”

Chương 47: Hoàng đế, Thái hậu, Quý Phi

Edit: Mặc Mặc Beta: Sakura Mặc Tu Nghiêu suy đoán quả nhiên không sai, sính lễ còn chưa đến được hai ngày thì trong nội cung đã cho người truyền ý chỉ của Diệp Chiêu nghi nói là nhớ Tam tiểu thư, mời Tam tiểu thư tiến cung gặp lại. Cuối cùng ai là người muốn gặp mình trong lòng Diệp Ly biết rõ, lúc Diệp Nguyệt ở nhà quan hệ của nàng với nàng ta tuy không kém đến nỗi mọi người đều biết, nhưng tuyệt đối không tốt hơn so với Diệp Oánh. Đáng tiếc, tuy Diệp Nguyệt chỉ là Chiêu Nghi, nhưng Diệp Ly chưa chính thức trở thành Định Vương phi cũng không có tư cách cự tuyệt nàng ta. Cho nên đành phải nhận ý chỉ trở về trong viện của mình thay đổi một bộ quần áo phù hợp, sau đó mang theo Thanh Loan và Thanh Ngọc cùng đi theo thái giám truyền lời tiến cung.

Sở kinh ở phương bắc Đại Sở, cung điện phần lớn nguy nga hùng vĩ, khí thế phi phàm. Vừa xuống xe ngựa, khí thế hoàng gia rộng lớn đã ập đến trước mặt Không giống quyền quý tầm thường hướng về vẻ đẹp tinh điêu tế trác, điều làm Hoàng thành càng thêm nổi bật chính là đại khí bàng bạc của nó. Ngũ trảo Kim Long chiếm giữ bên trên cột đá cực lớn phảng phất đang cảnh cáo thế nhân hoàng quyền không thể xâm phạm. Người đến lần đầu nhất định khiếp sự hùng vĩ tráng lệ của nó, mà Diệp Ly đã sớm nhìn quen cao ốc trăm thước, danh thắng di tích cổ chỉ trong và ngoài nước chỉ có thể dành cho nó nhàn nhạt tán thưởng. Xuống xe ngựa tại cửa cung, Diệp Ly theo sau thái giám dẫn đường cùng tiến vào nội cung. Vừa đi vừa không dấu vết đánh giá hoàn cảnh trong nội cung, thuận tiện ghi nhớ vị trí của mình.

Xuyên qua một tầng lại một tầng cửa cung, cuối cùng ngừng lại trước một tòa cung điện hoa lệ. Diệp Ly ngẩng đầu nhìn lên —— cung Dao Hoa. Diệp Ly nhớ rõ Diệp Nguyệt đúng là được ban cho ở tại cung Dao Hoa.

“Diệp Tam tiểu thư, xin chờ một chút, chúng ta đi vào thông báo một tiếng.” Thái giám dẫn đường giọng the thé nói.

Diệp Ly gật đầu nói: “Công công xin cứ tự nhiên.”

Sau khi thái giám kia đi vào thông báo, cũng không nhanh chóng trở ra. Diệp Ly đã đứng chờ gần một nén nhang cũng không thấy có người đi ra. Thanh Ngọc thấp giọng nói: “Tiểu thư, Chiêu Nghi nương nương đây là có ý gì? !” Thanh Loan thấp giọng trách mắng: “Đừng nhiều lời, tiểu thư không nói chuyện thì ngươi lắm miệng làm gì?” Thanh Ngọc cũng hiểu hoàng cung cũng không phải nơi bình thường như ở nhà mà có thể tùy ý nói chuyện, có chút xấu hổ trừng mắt nhìn, ngậm miệng không nói. Diệp Ly cười yếu ớt nói: “An tâm một chút, chớ vội.” Thanh Loan do dự một chút, nhìn chung quanh mới thấp giọng hỏi: “Tiểu thư, chẳng lẽ Chiêu Nghi nương nương…” Diệp Ly lắc đầu cười nói: “Diệp Chiêu nghi không biết dùng thủ đoạn bất nhập lưu như vậy.” Thanh Ngọc và Thanh Loan đều cực kỳ thông minh, nghe Diệp Ly nói như vậy trong lòng lập tức hiểu được, đều im lặng không nhiều lời nữa, không phải là đứng đợi sao. Các nàng một người là người tập võ, một người từ nhỏ nghiên tập y thuật, ai cũng không phải người yếu đuối.

Lại qua nửa khắc đồng hồ, trong cung Dao Hoa vẫn không có người đi ra, ngược lại có một đoàn người lung la lung lay cách đó không xa đã tới. Nhìn thanh thế phô trương như vậy cũng biết nhất định là quý nhân nào đó xuất hành rồi. Ba người Diệp Ly nghiêng người tránh qua một bên, tránh đụng tới đối phương. Rất nhanh, một đoàn người chạy tới cửa cung Dao Hoa, một đám cung nữ thái giám vây quanh

hai nữ tử mặc cung trang tới, dừng bước không xa trước mặt Diệp Ly. Trong hai người, một nữ tử áo lam vẻ mặt hiếu kỳ đánh giá Diệp Ly nói: “Ồ? Vị tiểu thư này nhìn thật lạ mắt, sao lại đứng ở chỗ này?” Diệp Ly đành phải tiến lên, dịu dàng cúi đầu, ” Tam nữ Hộ bộ thượng thư Diệp Ly bái kiến hai vị quý nhân.”

“Thì ra là Định Vương phi tương lai ah. Chúng ta không dám.” Nữ tử mặc cung trang áo trắng vội vàng cho qua, che miệng cười nói, ” Sao Diệp Tam tiểu thư lại đứng ở chỗ này? Là tới thăm Diệp Chiêu nghi sao?”

Diệp Ly gật đầu cười nói: “Đúng là phụng mệnh Chiêu Nghi nương nương đến đây yết kiến.”

“Nếu như thế thì chúng ta cùng đi vào là được.” Nữ tử áo lam kia đến kéo Diệp Ly. Diệp Ly lại cười nói: “Diệp Ly lần đầu tiến cung không hiểu quy củ, không được Chiêu Nghi triệu kiến không dám vào trong. Không làm chậm trễ thời gian của hai vị quý nhân, Diệp Ly xin tạ ơn lần nữa.” Hai nữ tử liếc nhau một cái, nữ tử áo trắng cười nói: “Đã như vậy, chúng ta đi vào trước. Gần đây thân thể Chiêu Nghi tỷ tỷ rất dễ mệt mỏi, chắc là ngủ rồi, người phía dưới không dám quấy rầy. Diệp Tam tiểu thư chờ một lát.”

“Đa tạ.”

“Tiểu thư, vì sao chúng ta không đi vào cùng các nàng?” Thanh Ngọc nhẹ giọng hỏi. Không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, người đi qua đường này hình như nhiều hơn một ít so với lúc các nàng mới tới.

Diệp Ly quay đầu lại nhìn nàng, nhẹ giọng cười hỏi, “Ngươi đoán nếu chúng ta đi vào theo họ có thể bị đuổi ra hay không?”

“Có lẽ. Không thể nào?” Thanh Ngọc nói có chút không xác định, Diệp gia tiểu thư bị đuổi ra khỏi cung của một tiểu thư khác nhà mình quả thật rất mất mặt, Diệp Chiêu nghi cũng sẽ không có chỗ tốt.

“Này. . . Đến bên này, bên này. . .”

Diệp Ly quay đầu lại, ở góc điện cách đó không xa một cái đầu nho nhỏ thò ra từ dưới gốc cây hoa cười tủm tỉm, ngoắc ngoắc với mình. Diệp Ly nhìn chung quanh, mới giơ tay lên chỉ chỉ mình. Đứa trẻ hơn phân nửa thân thể giấu sau cây hoa gật gật đầu với nàng, “Tới nha.”

“Tiểu thư?”

Diệp Ly khoát khoát tay, chậm rãi đi tới, “Ngươi là Vương phi tương lai của Định Vương thúc?” Một tiểu cô nương dung mạo tinh xảo đáng yêu, khoảng bảy tám tuổi, trên đầu chải một búi tóc đáng yêu ngồi chổm hổm trong bụi cây. Bên trên búi tóc còn có hai chuỗi trân châu óng ánh, chế tác tinh xảo, trên quần áo thêu hoa văn phượng hoàng màu vàng, thấy được thân phận đứa nhỏ này bất phàm.

“Phải, ngươi là ai?”

“Ta không nói cho ngươi.” Tiểu cô nương mở to đôi mắt to sáng ngời, cười tủm tỉm nhìn nàng.

Diệp Ly cũng không để ý, cười nói: “Vậy ngươi biết Định Vương? Ngươi đã gặp hắn? Nói dối không phải đứa trẻ ngoan, ai cũng biết Định Vương không ra khỏi cửa thật nhiều năm rồi, đại khái nhiều như tuổi của ngươi vậy.”

Tiểu cô nương cho nàng một ánh mắt khinh bỉ, “Ta chưa thấy qua chẳng lẽ không có thể nghe người khác nói sao? Hương Hương biểu tỷ nói cho ta biết đấy, Định Vương thúc là người có võ công tốt nhất

thiên hạ, thông minh nhất dễ nhìn nhất lợi hại nhất. Lớn lên ta muốn gả cho hắn!”

Hương Hương biểu tỷ?

Diệp Ly nhìn vẻ mặt rất nghiêm túc của tiểu cô nương, không nhịn được muốn cười. Nhưng nàng cũng không muốn đả kích tâm linh yếu ớt của tiểu cô nương, “Ngươi có biết Định Vương bao nhiêu tuổi hay không? Chờ ngươi trưởng thành hắn đã già rồi. Đến lúc đó sẽ có người có võ công cao hơn hắn, thông minh hơn hắn, cũng dễ nhìn hơn hắn. Đến lúc đó hắn không phải là người lợi hại nhất rồi. Ngươi định làm sao bây giờ?”

A…? Tiểu cô nương mờ mịt, “Cái kia. . . Vậy phải làm thế nào? Không đúng, ngươi lừa ta. Chính ngươi muốn gả cho Định Vương thúc nên mới lừa ta!”

“Ta không lừa ngươi, ngươi xem hiện tại ta lớn hơn ngươi nhiều đúng không? Ngươi phải lớn được như ta mới có thể gả. Lúc đó ta đã già. Định Vương còn lớn hơn hai người chúng ta, ngươi xem đến lúc đó…”

Tiểu cô nương ai oán thở dài, “Đến lúc đó Định Vương thúc nhất định còn già hơn cả ông ngoại rồi. Nếu như ta gả cho hắn nhất định sẽ bị Đại hoàng tỷ cười. Được rồi, Định Vương thúc tặng cho ngươi.”

Diệp ly nhịn cười, gật gật đầu thành khẩn nói: “Được, cám ơn công chúa điện hạ.”

“Làm sao ngươi biết ta là công chúa?”

Diệp Ly nháy mắt mấy cái, “Ta chẳng những biết rõ ngươi là công chúa, ta còn biết ngươi là vị công chúa nào.”

“Ta không tin, ngươi còn chưa gặp qua Bổn công chúa.”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Ta đoán ngươi là con gái của Hoàng hậu nương nương công chúa Trường Nhạc đúng không?”

Tiểu công chúa nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ đánh giá Diệp Ly trong chốc lát, mới gật đầu nói: “Được rồi, ta đồng ý lời của Hương Hương biểu tỷ…, ngươi thật sự rất thông minh. Bổn công chúa miễn cưỡng kết giao ngươi người bằng hữu này.”

Nhìn tiểu cô nương cố gắng làm ra bộ dáng người lớn và khí phái công chúa đang nhìn mình, Diệp Ly mặt giãn ra cười nói: “Vâng, đa tạ công chúa điện hạ thưởng thức. Sao công chúa lại tới nơi này, còn. . . ơ?” Chỉ chỉ cây hoa tiểu công chúa giấu mình. Công chúa Trường Nhạc không chút nào để ý xoay người, tiếp tục trốn trong bụi cây, “Bổn công chúa nghe nói Diệp gia sinh ra tiểu mỹ nhân. Diệp Chiêu nghi còn có muội muội là Diệp Oánh gió thổi sẽ bay kia nổi danh đại mỹ nhân. Cho nên Bổn công chúa đến xem tất cả người Diệp gia có phải đều là mỹ nhân thật hay không. Hiện tại Bổn công chúa thừa nhận, ngươi nhìn thuận mắt hơn Diệp Chiêu nghi và Diệp Oánh một ít. Miễn cưỡng coi như là một mỹ nhân. Ta đoán ngươi còn phải đợi thật lâu, thế nào, đi chơi với Bổn công chúa không?”

Diệp ly khó hiểu, “Làm sao ngươi biết còn phải đợi thật lâu?”

Công chúa Trường Nhạc bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, ” Mẫu hậu ta nói nữ nhân trong nội cung đều nhàn rỗi không có việc gì làm, cho nên sẽ cố gắng tìm việc cho người khác làm. Nhìn ai không vừa mắt thì lúc thỉnh an để nàng ta chờ lâu thêm một lát, quỳ lâu hơn trong chốc lát cái gì đấy, là chuyện những nữ nhân này thích làm nhất. Nhưng ngươi yên tâm, mẫu hậu ta sẽ không làm như vậy.”

Diệp Ly mỉm cười không nói, công chúa Trường Nhạc bất mãn trừng nàng, ” Rốt cuộc ngươi có theo ta ra ngoài chơi không?”

Diệp Ly bất đắc dĩ lắc đầu, “Ta còn phải đợi Diệp Chiêu nghi triệu kiến đây. Ngươi cũng biết một khi nàng ấy muốn gặp ta lại không tìm thấy người, sẽ rất phiền toái đấy. Còn có. . . Có người đến.”

Công chúa Trường Nhạc nhìn ra bên ngoài một cái, lập tức rụt cái đầu nhỏ về, “Liễu Quý Phi đến rồi, không được nói là đã gặp ta nha. Nàng ta ghét nhất đó.” Diệp Ly gật gật đầu, thuận tay giúp nàng khôi phục cây hoa như cũ, “Đã biết, mau trở về đi. Đừng khiến Hoàng hậu nương nương lo lắng.” Chỉnh lại bụi cây cho tốt, Diệp Ly mới đứng dậy trở về chỗ Thanh Loan và Thanh Ngọc đang đứng, chờ đội ngũ càng thêm long trọng so với vừa rồi đi tới.

Xa xa đã có thể ngửi thấy một làn hương hoa nhàn nhạt, cung nữ và thái giám thành đàn vây quanh một nữ tử mặc cung trang màu vàng nhạt thêu hoa sen phượng vân mà đến, cung trang vừa người bao bọc thân hình yểu điệu lộ ra đường cong ưu mỹ bên trong. Da tuyết trắng như vẽ, môi anh đào điểm nhẹ, mang theo bảy phần quyến rũ, ba phần lãnh ý. Những ngày này Diệp Ly bái kiến rất nhiều cô gái xinh đẹp, Tần Tranh như hoa lan u nhã, Hoa Thiên Hương như mẫu đơn ung dung cao quý, công chúa Tê Hà như hoa đào tuyệt diễm, mà vị Liễu Quý Phi này thì như hoa lê, thuần khiết lại quyến rũ, nhìn như nhu nhược lại mang theo lãnh ý cao không thể với tới.

“Ngươi là Diệp Ly?” Liễu Quý Phi đi đến, dừng bước trước mặt Diệp Ly, nhàn nhạt hỏi.

” Đúng là thần nữ. Bái kiến Liễu Quý Phi.” Diệp Ly hơi quỳ gối hành lễ.

Lông mày tinh xảo của Liễu Quý Phi khẽ nhướn, “Ngươi chắc hẳn

vẫn chưa vào cung a? Sao lại biết Bổn cung là ai?”

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Mấy năm trước Hoàng Thượng tế trời thần nữ may mắn thấy phương dung nương nương, cho nên còn nhớ rõ.”

Liễu Quý Phi giật mình, có chút cảm thán mà nói: “Vậy. . . Hẳn là chuyện năm sáu năm trước? Thiệt thòi ngươi, lúc ấy tuổi còn nhỏ đã có thể nhớ rõ như vậy.”

“Nương nương phương hoa tuyệt đại, tự nhiên có thể làm cho người nhìn qua là khó quên.” Diệp Ly mỉm cười nói.

“Ngươi thật ra lại làm người khác yêu thích hơn so với Nhị tỷ tỷ kia của ngươi. Tại sao lại đứng ở chỗ này, đi vào cùng Bổn cung thôi. Diệp Chiêu nghi chắc là ngủ mất rồi, vậy mà lại bỏ Định Vương phi tương lai ở cửa cung này.” Liễu Quý Phi thản nhiên nói, ngữ khí lại mang theo ý tứ hàm xúc không cho phép cự tuyệt. Diệp Ly thoáng dừng một chút, hơi cúi chào nói: “Như vậy, mời nương nương đi trước.”

Trong cung Dao Hoa, lúc Diệp Nguyệt thấy Diệp Ly đi vào cùng Liễu Quý Phi không khỏi sững sờ một chút. Liễu Quý Phi nhàn nhạt nhìn nàng, “Tỷ tỷ thấy Diệp Tam tiểu thư đang chờ ở ngoài cửa nên mời nàng ấy cùng vào. Muội muội sẽ không trách tỷ tỷ nhiều chuyện chứ?” Lời này mặc dù nói như vậy, thần sắc Liễu Quý Phi lại không có chút ý tứ nào là sợ nàng trách móc. Diệp Nguyệt giật giật khóe môi, cười lớn nói: “Quý Phi tỷ tỷ nói đùa. Đều do muội muội những ngày này luôn không có tinh thần, luôn quên cái này cái kia. Nếu không phải tỷ tỷ mang Tam muội vào, chẳng phải lại khiến Tam muội ủy khuất nhiều rồi. Đều tại các ngươi mấy tên nô tài này, thế nào lại không nhắc Bổn cung!” Mắt phượng kiều mỵ liếc ngang cung nữ thái giám cả điện, lập tức trong điện chỉ còn một loạt tiếng cầu xin tha thứ.

Liễu Quý Phi có chút không kiên nhẫn cau lông mày nói: “Tốt rồi, muội muội, quên thì coi như xong, giày vò đám người dưới làm gì? Chắc hẳn Diệp Tam tiểu thư cũng không trách muội đâu. Phải không?”

Diệp Ly đành phải theo lời của nàng nói: “Quý Phi nương nương nói đùa, thần nữ chỉ là chờ hơi lâu thôi, nào có trách móc gì.”

Mặt Diệp Nguyệt lúc này mới giãn ra, kéo Diệp Ly đến trước chân ngồi xuống, cười nói: “Tam muội cũng không thích ra cửa, từ khi ta tiến cung còn chưa gặp được Tam muội đây. Hôm nay rốt cuộc cũng gặp được, một hai năm không thấy, Tam muội càng ngày càng thay đổi rồi. Trong nhà có ổn không?” Diệp Ly đáp từng câu. Diệp Nguyệt một mực chọn một ít việc nhà hỏi Diệp Ly, Diệp Ly cũng chỉ cung kính đáp lại. Kỳ quái là Liễu Quý Phi giống như hoàn toàn không ý thức được tỷ muội nhà người ta gặp gỡ, cứ ngồi ngay ngắn ở đó, cũng không chút để ý hoàn toàn không có chỗ cho nàng chen miệng vào, chỉ mang dáng vẻ tươi cười có chút lãnh ý ngồi ở kia. Hình như Diệp Nguyệt cũng quen với cái kiểu này của Liễu Quý Phi, hoàn toàn không có ý mời nàng tránh đi hoặc tự mình mang Diệp Ly tránh đi.

“Khi tứ muội kết hôn ta cũng không thể đi, muội ấy và Lê Vương có tốt không?” Diệp Nguyệt vừa khẽ vuốt phần bụng có chút nhô lên, vừa mỉm cười hỏi Diệp Ly.

Diệp Ly nhớ tới sắc mặt ảm đạm của Diệp Oánh lúc hồi phủ hai ngày trước, thật sự không coi là tốt. Nhưng hiện tại ngược lại cũng không định nói ra để Diệp Nguyệt ngột ngạt, chỉ cười nói: ” Tiệc tân hôn của tứ muội và Lê Vương tỷ tự hỏi đến là tốt nhất. Muội. . . gần đây hơi bận, vẫn chưa kịp trò chuyện cùng Tứ muội.” Diệp Nguyệt sớm biết quan hệ của Diệp Ly và Diệp Oánh không tốt, cũng không để ý. Chỉ kéo tay Diệp Ly cười nói: “Đều là tỷ muội trong nhà, sau này lập gia

đình không thể giống như khi ở nhà được, lúc nào cũng có thể gặp mặt chơi đùa. Ngược lại các muội không ngại thì qua lại nhiều một chút, ta ở trong cung không có biện pháp, mấy tỷ muội các ngươi đều bên ngoài thật sự rất tốt, có thể dễ dàng chăm sóc cho nhau, tránh để phụ thân và tổ mẫu lo lắng. Muội nói có đúng hay không?"

Diệp Ly gật đầu nói: "Nương nương nói rất đúng."

Tỷ muội hai người đang nói chuyện Diệp phủ, bên ngoài cung nhân tiến lên nói Thái hậu triệu kiến Diệp Tam tiểu thư. Diệp Nguyệt ngơ ngác một chút, mới quay đầu nói với Diệp Ly: "Nếu Thái hậu đã triệu kiến thì Tam muội mau đi đi. Thái hậu phượng nghi thiên hạ, đối với vãn bối vô cùng yêu thương. Tam muội không cần sợ hãi, tỷ tỷ. . . bây giờ cũng bất tiện, sẽ không cùng muội đi." Diệp Ly gật đầu, nhìn ngón tay ngọc được bảo dưỡng vô cùng tốt của Diệp Nguyệt nhẹ nhàng vỗ về một chút lại một chút phần bụng, nhàn nhạt gật đầu nói: "Thần nữ đa tạ nương nương chỉ điểm, nếu như thế, thần nữ cáo lui." Diệp Nguyệt cười cười, nói: "Tam muội đi thong thả, người đâu, thay ta tiễn Tam tiểu thư ra ngoài."

"Muội muội, vừa lúc Bổn cung cũng muốn đi thỉnh an Thái hậu, sẽ cùng đi với Diệp Tam tiểu thư." Liễu Quý Phi đứng lên nói.

Diệp Nguyệt gật đầu, "Đã như vậy thì phiền toái Quý Phi tỷ tỷ."

Liễu Quý Phi nhàn nhạt gật đầu, "Tam tiểu thư, chúng ta đi thôi."

Diệp Ly đi theo Liễu Quý Phi ra khỏi cung Dao Hoa, quay đầu lại nhìn cửa cung trang trí tráng lệ một chút. Vừa rồi khi nghe nói Thái hậu muốn triệu kiến nàng, nếu như nàng không nhìn lầm, Diệp Nguyệt đang khẩn trương. Mà Liễu Quý Phi. . . Nhìn thẳng Liễu Quý Phi mang người đi ở phía trước, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa nhìn ra thái độ của Liễu Quý Phi rốt cuộc là địch hay là bạn. Cùng mình tiến

vào cung Dao Hoa, sau đó lại cùng đi gặp Thái hậu? Diệp Ly dám cam đoan nếu như không phải Liễu Quý Phi vẫn ngồi ở chỗ kia, lời Diệp Nguyệt muốn nói tuyệt đối không chỉ là những lời đã nói hôm nay. Nhưng nếu nói Liễu Quý Phi đối có ý tốt với mình. . . Đừng nói các nàng cho tới bây giờ chưa từng gặp mặt, chỉ nói đến cái kiểu nhàn nhạt kiêu căng kia, căn bản khinh thường che dấu sự khinh thị cũng khiến Diệp Ly không thể tin. Bất đắc dĩ nhún vai, Diệp Ly bình yên theo sau. Người trong cái nội cung này thật phiền phức a. . .

Cung điện Thái hậu ở chiếm toàn bộ phía Tây Bắc của Hoàng thành, diện tích to bằng hai cái cung Dao Hoa cùng với cung điện lầu các vàng son lộng lẫy đã cho thấy địa vị tôn quý của vị mẹ đẻ Đế Hoàng này.

" Cung Chương Đức là cung điện Hoàng Thượng ở, về sau cố ý sửa chữa vì Thái hậu." Đứng trước cung Chương Đức chờ tuyên triệu, Liễu Quý Phi quay đầu lại nhìn Diệp Ly thản nhiên nói, "Còn có, đừng nghe tỷ tỷ của ngươi nói hươu nói vượn. Thái hậu cũng không phải người có tính tình tốt gì, tự mình chú ý một chút." Diệp Ly mím môi cười yếu ớt nói: "Đa tạ nương nương chỉ điểm." Liễu Quý Phi hừ nhẹ một tiếng, phẩy tay áo một cái bước trước một bước vào trong cung Chương Đức. Diệp Ly theo sau, trên mặt tuy gợn sóng không sợ hãi, trong đầu lại sớm vòng vo không biết mấy trăm vòng. Mặc dù mới tiến cung không lâu, nhưng chuyện cổ quái trong cái hoàng cung này đã vượt qua khả năng hiểu biết của nàng rồi. Nghe nói đương kim hoàng thượng là do Thái hậu dốc hết sức nâng lên ngôi vị hoàng đế, đương kim Thái hậu coi như có tiếng hiền phi nổi danh minh hậu, nhưng Liễu Quý Phi thân là sủng phi của hoàng đế lại không có chút tôn trọng đối với Thái hậu. Còn có. . . Ngẩng đầu nhìn ba chữ to rồng bay phượng múa bên trên tấm biển dưới mái hiên của điện, Chương Đức —— hi vọng đây là hoàng đế cam tâm tình nguyện viết lên.

"Thần nữ Diệp Ly bái kiến Hoàng Thượng, bái kiến Thái hậu." Đi vào

đại điện, nhìn thấy nam tử mặc minh hoàng bào cao ngất kia, trên mặt Diệp Ly chỉ hiện lên một chút ngoài ý muốn, nhanh chóng cung kính bái lạy.

“Bình thân. Thường nhi, sao nàng lại tới đây?” Mặc Cảnh Kỳ liếc nhìn Diệp Ly, rất nhanh đã đem ánh mắt dừng trên người Liễu Quý Phi bên cạnh, hơn nữa đứng dậy đi xuống điện kéo Liễu Quý Phi đến trước mặt. Liễu Quý Phi hừ nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: ” Thế nào? Chẳng lẽ Hoàng Thượng cảm thấy nô tì không thể đến thỉnh an Thái hậu sao?” Mặc Cảnh Kỳ thở dài một tiếng, ôn nhu nói: “Nàng biết rõ, trẫm không có ý này.”

“Hoàng Thượng!” Giọng nói mang theo một tia nghiêm khắc và không vui truyền đến từ trên điện, Diệp Ly không dấu vết nhìn thoáng qua. Thái hậu lúc còn trẻ tuổi nhất định là một đại mỹ nhân phong hoa tuyệt đại, tuy nói là tỷ tỷ của Hiền Chiêu thái phi, nhưng bộ dáng Thái hậu thoạt nhìn trẻ hơn một chút so với Hiền Chiêu thái phi. Chỉ là một đôi mắt phượng kia lúc này lại cho người một loại cảm giác lăng lệ ác liệt không nói nên lời, nhưng Diệp Ly biết lúc còn trẻ đôi mắt này chắc chắn rất xinh đẹp. Lúc này, Thái hậu cũng không chú ý tới Diệp Ly, mà phóng ánh mắt lăng lệ ác liệt đến trên người Liễu Quý Phi, trong ánh mắt thậm chí có thể cảm giác được một chút sát khí. Hiển nhiên Thái hậu cực kỳ không thích Liễu Quý Phi.

“Mẫu hậu.” Mặc Cảnh Kỳ nhíu mày, kéo Liễu Quý Phi đến đại điện nói: “Mẫu hậu, Thường nhi đến thỉnh an người, chắc là đúng lúc gặp được Diệp Tam tiểu thư nên cùng tới.”

Thái hậu thản nhiên nói: “Thỉnh an? Thật khó cho Liễu Quý Phi hôm nay còn nhớ tới thỉnh an ai gia.”

“Mẫu hậu, người biết Thường nhi từ khi sinh Tĩnh nhi thân thể vẫn luôn không tốt.” Thần sắc Mặc Cảnh Kỳ có chút xấu hổ, nhưng vẫn

kiên định che chở cho Liễu Quý Phi bên cạnh mình như cũ. Liếc trộm sắc mặt âm trầm của Thái hậu trong lòng Diệp Ly đã đồng tình với Thái hậu. Thật vất vả sinh ra hai đứa con trai, chịu đựng đến lúc nguyên hậu của tiên đế chết rồi làm hoàng hậu, tốn hết sức đưa nhi tử lên ngôi vị hoàng đế, mình làm Thái hậu thì nên hưởng phúc rồi. Ai biết tiểu nhi tử thỉnh thoảng não tàn coi như xong, con trai trưởng làm hoàng đế lại là một người chỉ cần lão bà không cần lão nương.

“Mẫu hậu, người không phải đã nói muốn gặp Diệp Tam tiểu thư sao? Chúng ta vẫn nên xem trước Vương phi đã chọn cho Tu Nghiêu thế nào đi?” Thấy sắc mặt Thái hậu thật sự lúng túng, Mặc Cảnh Kỳ vội vàng nói.

Diệp Ly hắc tuyến, Hoàng Thượng, ngươi làm thế này xem như họa thủy đông dẫn (*) sao?

*: Kẻ gây tai họa cho người khác

Thái hậu quả nhiên nhanh chóng đem ánh mắt quay lại trên người Diệp Ly, trong lòng Diệp Ly yên lặng quyết định vẫn nên tin tưởng lời nói của Liễu Quý Phi thì tốt hơn. Chỉ là ánh mắt của Thái hậu rơi vào trên người nàng, cũng không phải ánh mắt mà người bình thường có thể chịu được.

“Ngươi là Diệp Ly?” Một lúc lâu, Thái hậu mới mở miệng hỏi.

Diệp Ly cung kính rủ mắt xuống, đáp: “Bẩm Thái hậu, thần nữ chính là Diệp Ly.”

Thái hậu nhíu nhíu mày, nói: “Ngẩng đầu lên để ai gia nhìn xem.”

Diệp Ly nghe lời ngẩng đầu lên, tùy ý Thái hậu và Hoàng đế dò xét.

“Ai gia năm đó thật ra đã gặp mẹ của ngươi mấy lần, ngoại tôn nữ của Từ gia quả nhiên không phải là người mà những kẻ không lên nổi mặt bàn có thể so được. Đáng tiếc…” Đáng tiếc cái gì Thái hậu không nói, đương nhiên cũng không có ai không biết điều đến hỏi. Ánh mắt sắc bén của Diệp Ly thấy được sắc mặt của Liễu Quý Phi ngồi bên người Hoàng đế không tốt. Trong lòng có chút nghi hoặc nhàn nhạt, Thái hậu hẳn là không phải chỉ cây dâu mắng cây hòe nói Liễu Quý Phi mới đúng. Dù sao thân phận của con gái Liễu thừa tướng tuyệt đối không phải thứ không lên nổi mặt bàn.

” Lê nhi của ai gia không hiểu chuyện, chuyện trước kia Diệp tiểu thư cũng không nên để trong lòng.” Mắt phượng lăng lệ ác liệt của Thái hậu không chớp mắt một cái nhìn chằm chằm Diệp Ly nói.

Diệp Ly mỉm cười nói: “Thái hậu nói quá lời rồi. Là thần nữ cùng Lê Vương vô duyên, so với việc sau khi lập gia đình phát hiện ra mình không được chào đón, Lê Vương điện hạ có thể nói ra trước khi thành hôn đối với chính mình cùng Diệp Ly đều là chuyện tốt. Thần nữ nên tạ ơn mới đúng.”

“A? Về chuyện ở đại hôn của Lê nhi, Diệp tiểu thư thấy thế nào?”

“Chuyện này. . . là việc tư của Lê Vương điện hạ. Thần nữ không nên tự đoán bừa.”

“Nếu như ai gia nhất định phải nghe cái nhìn của ngươi thì sao?” Thái hậu hỏi.

“Thần nữ thấy. . . Đại khái là trước đại hôn Lê Vương điện hạ quá mức hưng phấn, không nghỉ ngơi tốt ạ?” Diệp Ly mang theo vẻ tươi cười vô hại yếu ớt, còn có chút sợ hãi như có như không nhìn Thái hậu, “Lê Vương điện hạ và Tứ muội lưỡng tình tương duyệt, toàn bộ kinh thành có ai không biết? Cuối cùng cũng ôm được giai nhân về,

Vương gia có chút kích động cũng là việc khó tránh khỏi.”

“Diệp tiểu thư, thế nhưng Bổn cung lại nghe nói trước đó vài ngày ngươi nói Lê Vương mua đồ không trả tiền, đã lấy không ít bạc của hắn?” Liễu Quý Phi ngồi một bên đột nhiên mở miệng cười nói.

Độ ấm trong đại điện đột nhiên giảm không ít, Diệp Ly mờ mịt mở to hai mắt, trên mặt xấu hổ, “Thần nữ không hiểu chuyện, kính xin Thái hậu và Hoàng Thượng thứ tội. Thần nữ. . . từ sau khi tiên mẫu qua đời đã rất ít đi ra ngoài, lần đầu quản việc đã có chút không đúng mực. Sau đó tổ mẫu đã giáo huấn thần nữ rồi, thần nữ đã cho người cầm ngân lượng trả lại Lê vương phủ, cũng xin lỗi Vương gia rồi. Nhưng…” bị người mang bạc đi rồi. Sau đó Diệp Ly đưa hai trăm lượng phái quản sự đi trả lại coi như phí tổn thất tâm lý, an tâm thu chỗ còn lại vào hầu bao của mình.

Chuyện này vốn dĩ là Mặc Cảnh Lê làm không đúng, hoàng gia sẽ không thật sự không biết xấu hổ mà trách tội. Thấy vẻ mặt Diệp Ly vừa sợ vừa thẹn, Mặc Cảnh Kỳ ho nhẹ một tiếng, cảnh cáo liếc nhìn Liễu Quý Phi, trấn an nói: “Mà thôi, việc này là do Cảnh Lê suy nghĩ không chu toàn, không phải do Diệp tiểu thư sai. Mẫu hậu cũng không có ý trách tội ngươi.”

Diệp Ly mừng rỡ nói cám ơn: “Thần nữ đa tạ Hoàng Thượng Thái hậu khoan hồng độ lượng.”

Thái hậu lạnh nhạt gật đầu, nói: “Mà thôi, ai gia cũng không có ý hỏi tội, ban ngồi cho Diệp tiểu thư đi.”

Hai cung nữ mang một cái thêu đôn đặt sau lưng Diệp Ly, Diệp Ly tạ ơn rồi mới cẩn thận từng li từng tí ngồi lên hai phần ba cái thêu đôn. Trong lòng đối với chuyện Thái hậu ban ngồi cũng không có chút cảm kích nào, nếu có thể lựa chọn nàng tình nguyện tiếp tục đứng. Sau

khi ngồi xuống chẳng những khiến cho người phía dưới vốn đã thấp lại càng thêm thấp mà còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến thị giác a. Hơn nữa kiểu ngồi của tiểu thư khuê các quả thực so với đứng trung bình tấn khi bé còn tốn sức hơn, ít nhất đứng trung bình tấn hai chân ngươi còn có thể mượn lực, kiểu ngồi ưu nhã đoan trang này nếu không phải được huấn luyện từ nhỏ ngươi cũng chỉ có thể cầu nguyện mình sẽ không té xuống từ trên ghế.

“Diệp tiểu thư, Thanh Vân tiên sinh vẫn ổn chứ?” Mặc Cảnh Kỳ nhìn Diệp Ly, ánh mắt mang theo một chút tìm tòi nghiên cứu.

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, cữu cữu đã nói thân thể ngoại công vẫn khỏe mạnh.”

Mặc Cảnh Kỳ cười nói: “Không cần khẩn trương như vậy, nhớ ngày đó trẫm cũng đã tận mắt thấy phong thái của Thanh Vân tiên sinh, không khỏi vô cùng hướng tới. Chỉ là nhiều năm qua vẫn chưa từng gặp lại.” Diệp Ly hổ thẹn cúi đầu nói: “Từ sau khi mẫu thân qua đời, nhiều năm rồi thần nữ cũng chưa gặp ngoại công. Không thể thay mẫu thân hầu hạ dưới gối, thần nữ thật sự thẹn với sự yêu thương của ngoại công.”

“Ah? Diệp tiểu thư cùng định Vương đại hôn, Thanh Vân lão tiên sinh chắc sẽ không bỏ qua hôn lễ của ngoại tôn nữ duy nhất chứ?”

” Ngoại công tuổi tác đã cao, không chịu nổi đường đi mệt nhọc. Chỉ sợ không thể tận mắt thấy thần nữ. . . Nhưng ngoại công đã để Đại cữu cữu vào kinh thay mặt chủ trì. Thần nữ cũng vô cùng mừng rỡ.”

Mặc Cảnh Kỳ ánh mắt chớp lên, “A? Hồng Vũ tiên sinh đã vào kinh rồi sao? Như vậy. . . Từ đại công tử…”

Diệp Ly thản nhiên cười nói: “Đại biểu ca cùng mấy vị biểu ca khác

cũng cùng vào kinh rồi. Cữu cữu không có công danh trên người, bởi vậy cũng không thể rêu rao quá nhiều."

Mặc Cảnh Kỳ cười vang nói: "Từ gia xưa nay không thích hư danh mà lại thích thanh tịnh, chỉ là Hồng Vũ tiên sinh coi như là ân sư thụ nghiệp của trẫm, lần này vào kinh lại không thể đến nghênh đón, thật sự là có chút thất lễ." Diệp Ly vội nói không dám, nhưng trong lòng không cho là đúng. Đại cữu cữu chỉ là phụng mệnh Tiên Hoàng chỉ điểm qua một ít việc học cho hắn mà thôi, ai là ân sư thụ nghiệp của hắn rồi hả? Huống chi nếu quả thật cố tình đi nghênh đón thì đã sớm đi, nàng không tin Mặc Cảnh Kỳ thật sự không biết Đại cữu cữu vào kinh lúc nào.

Mặc Cảnh Kỳ hiển nhiên cũng không có ý dây dưa vấn đề này nữa, nhìn Diệp Ly nói: "Diệp tiểu thư đoạt được khôi thủ thịnh hội bách hoa năm nay, mà ngay cả quận chúa Vinh Hoa cũng tán thưởng Diệp tiểu thư trước mặt Thái hậu nhiều lần. Không biết Diệp tiểu thư có thể cho trẫm và Thái hậu mở rộng tầm mắt." Căn bản không cho Diệp Ly cơ hội cự tuyệt, vung tay lên, đã có cung nữ thái giám mang tới một thư án khắc hoa, trên thư án giấy và bút mực đều đã đủ.

"Thần nữ bêu xấu."

Diệp Ly đứng sau thư án vừa cầm bút vẽ tranh, trong lòng vừa đem hoàng đế trên điện mắng 100 lượt. Nàng thật sự không cách nào lý giải sở thích tùy tiện bắt người làm thơ điền từ của mấy hoàng đế cổ đại này. Dù sao không phải ai cũng thích ngâm thơ làm phú, càng không phải ai cũng có cái tài kia. Ngộ nhỡ bị hoàng đế gọi lên nhưng lại không làm ra thơ thì làm sao bây giờ?

Diệp Ly quy củ vẽ lên một bức tranh hoa lan, thuận tiện đề một bài thơ về U Lan ngoại công đã làm mấy năm trước. Duy chỉ có thể dùng để ra vẻ đại khái chính là chữ của nàng rồi. Nhìn ánh mắt của người

bên trên từ tìm tòi nghiên cứu đến kinh ngạc sau đó lại đến thất vọng, Diệp Ly không chút để ý cung kính đứng sau thư án chờ hoàng đế đánh giá.

“U Lan? Đây là thơ của Thanh Vân tiên sinh?” Liễu Quý Phi nhíu mày hỏi.

Diệp Ly xấu hổ nói: “Thần nữ thật sự không tinh thông thi từ lắm, còn mong hoàng thượng thứ tội.”

Đáy mắt Liễu Quý Phi hiện lên một chút khinh thị, liếc qua bức họa nói: ” Chữ Diệp tiểu thư thật ra cũng không tồi.”

Thái hậu cũng khó có được mà đồng ý lời của Liễu Quý Phi…, tác phẩm của Diệp Ly tại thịnh hội bách hoa bây giờ còn đang ở trong nội cung. Bức họa thực sự không coi là kinh diễm, chỉ là đúng quy củ mà thôi, mà thơ. . . Ba vị trên điện không hẹn mà cùng hoài nghi cái bài thơ kinh diễm thịnh hội bách hoa, thơ Mẫu Đơn kia tuyệt đối không phải là thủ bút của Diệp Ly. Dù sao Từ gia cái gì cũng không nhiều, chỉ có tài tử là nhiều. Tùy tiện tìm một nhân vật quan trọng viết thay Diệp Ly không phải là không thể, có thể có thơ như vậy cũng chẳng có gì lạ, ” Chữ của Diệp tiểu thư quả thật rất đẹp.”

Diệp Ly tinh tường cảm giác được hứng thú của ba vị bề trên đối với nàng rõ ràng giảm xuống rất nhiều. Tuy nàng không biết rõ cổ nhân tại sao phải cảm thấy cầm kỳ thư họa đại biểu cho năng lực, chỉ số thông minh của một người, nhưng ít nhất kết quả này đối với nàng mà nói là không xấu.

Mãi cho đến buổi chiều, Diệp Ly mới được Thái hậu phái người đưa ra khỏi cửa cung, kịp lúc nàng cống hiến thư pháp của mình giúp Thái hậu sao chép một cuốn kinh thư. Bởi vì hoàn toàn không có người nhớ tới việc nàng phải đi cung Dao Hoa cáo từ Diệp Chiêu

nghi, Diệp Ly cũng không định phiền Thái hậu phái người đi, đành phải coi như là đã quên. Lúc cùng cung nhân đi xuống mang theo đồ hoàng đế, Thái hậu và Liễu Quý Phi ban thưởng ra Hoàng thành, cho đến khi ngồi lên xe ngựa Diệp Ly mới chậm rãi thở ra một hơi dài buồn bực đã nghẹn trong lòng hơn nửa ngày.

“Tiểu thư, trước nghỉ ngơi một lát. Sắc mặt ngươi thật khó coi.” Thanh Ngọc thò tay bắt mạch cho Diệp Ly, nói khẽ.

Thanh Loan bất đắc dĩ nói: “Tiểu thư lần đầu tiến cung có chút khẩn trương a. Đáng tiếc chúng ta không vào được cung của Thái hậu, cũng không thể đi cùng tiểu thư.”

Thanh Ngọc cười yếu ớt nói: “Ngươi đi vào ước chừng cũng chỉ có thể tự dọa mình, đừng gây thêm phiền toái cho tiểu thư mới phải.”

Diệp ly dựa vào xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, thuận tiện xem lại từng chuyện xảy ra hôm nay tại hoàng cung trong đầu một lần. Thời điểm trong cung chỉ có thể chú ý cẩn thận khắp nơi, rất nhiều chỗ căn bản không kịp nghĩ nhiều. Hoàng đế, Thái hậu, Liễu Quý Phi. . . Dường như mỗi người đều rất bình thường, nhưng lại như đang che dấu quan hệ xoắn xuýt nào đó không muốn người biết. Còn có Diệp Nguyệt…

Không đúng!

Diệp Ly bỗng nhiên mở to mắt, Thanh Loan và Thanh Ngọc lại càng hoảng sợ, “Tiểu thư, làm sao vậy?”

“Xe ngựa đi không đúng đường!” Diệp Ly nói. Lời còn chưa dứt thì vèo một tiếng, một mũi tên dài xuyên qua xe ngựa bắn vào bên trong.

Chương 48: Sơn trại lịch hiểm ký

Edit: Mặc Mặc Beta: Sakura Tại một ngõ hẻm vắng vẻ trong kinh thành, một chiếc xe ngựa yên tĩnh dừng lại. Người đánh xe chẳng biết đã sớm đi đâu, không biết lúc nào, xung quanh đã bị người vây lại. Nam tử cầm đầu mặc một bộ xiêm y màu xám không chút thu hút, tóc dài mất trật tự che khuất một bên gương mặt. Lộ ra một nửa mặt khác cứng ngắc mà dữ tợn. Trong con mắt duy nhất bắn ra mũi nhọn lạnh lẽo oán độc, cho dù hiện tại còn ánh tà dương phía tây nhàn nhạt ấm áp như cũ, chiếu vào trên người nam tử cũng cho người một loại cảm giác âm hàn thấu xương.

“Đi ra!” Giọng nói âm trầm của nam tử vang lên. Một lúc lâu, trong xe ngựa cũng không có động tĩnh. Hình như không còn kiên nhẫn, nam tử cười lạnh một tiếng nói: “Nếu không ra ta sẽ bắn tên. Gia biết người bên trong còn chưa chết, lăn ra đây.”

Sau một lát, một nha đầu bộ dáng thanh tú run run vén rèm lên trượt xuống từ trên xe ngựa. Sau đó cùng một thiếu nữ xinh đẹp khác đỡ một thiếu nữ dung nhan thanh lệ tái nhợt xuống, vai phải thiếu nữ cắm một mũi tên lông vũ, chỗ bị tay trái che lại đã là một màu đỏ thẫm, “Các ngươi. . . Các ngươi là ai?”

Nam tử độc nhãn cười lạnh một tiếng, trong độc nhãn dữ tợn lóe ra tia sáng ác độc, “Đây là Vương phi tương lai của Định Vương à? Mệnh của tên tàn phế Mặc Tu Nghiêu kia coi như không tệ, chỉ còn lại nửa cái mạng mà còn có nữ nhân xinh đẹp như vậy chịu gả cho hắn!”

Thanh Loan chắn ở phía trước, bảo vệ hai người sau lưng, “Ngươi đã biết rõ thân phận của chúng ta mà còn dám vô lễ như thế?”

Nam tử độc nhãn nhe răng cười nói: “Người khác sợ Mặc Tu Nghiêu, ta không sợ. Huống chi. . . Hiện tại trong kinh thành còn có người sợ hắn sao?”

Diệp Ly nhìn thẳng nam tử kia, “Các hạ có thù oán với Định Vương hay có thù oán với Từ gia và Diệp gia?”

Nam tử độc nhãn khẽ giật mình, rồi lại nhanh chóng liều lĩnh cười ha hả, “Nữ nhân của Mặc Tu Nghiêu? Thú vị! Ta không có thù với Mặc Tu Nghiêu, cũng không có thù với Từ gia và Diệp gia. Ngươi muốn thế nào?” Diệp Ly nói: “Vậy thì là cầm chỗ tốt của người khác, đến tìm phiền toái rồi hả? Ngươi thu bao nhiêu chỗ tốt, ta cho ngươi gấp bội.”

“Ngươi?” Nam tử độc nhãn nhìn chằm chằm Diệp Ly dò xét, rồi lại như đang đánh giá độ đáng tin trong lời của nàng, “Ta thu hai vạn lượng ngân phiếu của người khác muốn mạng ngươi. Ngươi cho được sao?”

Diệp Ly gật đầu, “Ngươi thả chúng ta, ta cho ngươi bốn vạn lượng.”

” Dựa vào cái gì ta phải tin tưởng ngươi?” Con mắt duy nhất của nam tử mãnh liệt co rút, hung hăng nhìn chằm chằm Diệp Ly. Đối với bất cứ người nào, bốn vạn lượng bạc tuyệt đối là một số lượng đủ để người khác động tâm. Ánh mắt của người chung quanh cũng bắt đầu di động…, chỉ là nam tử độc nhãn kia không nói gì, bọn hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Diệp Ly thản nhiên nói: ” Nếu như ngươi không tin thì có thể thả nha đầu của ta về lấy tiền cho ngươi. Một tay giao tiền một tay thả người, hai bên không thiếu nợ nhau. Hơn nữa. . . ta cảm thấy ngươi cũng không định giết ta. Ta chỉ

yêu cầu ngươi không thương tổn chúng ta.”

Nam tử độc nhãn khóe mắt hung hăng khẽ giật một cái, nhìn chằm chằm Diệp Ly nói: “Ngươi cảm thấy ta không dám giết ngươi?”

” Nếu ngươi thực sự muốn giết ta, vừa rồi trực tiếp loạn tiễn bắn chết chúng ta là được.”

“Tốt, nữ nhân của Mặc Tu Nghiêu quả nhiên không giống người bình thường! Ngươi! Trở về lấy tiền. Nếu để cho người khác biết, hoặc là đến lúc đó tại địa điểm dự định không thấy ngân phiếu, chuẩn bị nhặt xác cho tiểu thư nhà ngươi a.”

Thanh Ngọc bị chỉ vào lắc đầu mạnh, nói: “Ta không đi được! Để tiểu thư trở về chúng ta lưu lại.”

Nam tử độc nhãn cười lạnh, “Các ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng mạng của hai nha đầu đáng giá?”

Thanh Ngọc cắn răng nói: “Tiểu thư nhà ta bị thương, ta hiểu một chút về y thuật. Để Thanh Loan trở về đi.”

“Bị thương không nặng, nếu ngươi không đi nhanh thì vết thương của tiểu thư nhà ngươi sẽ càng nặng hơn, cút!”

“Thanh Ngọc, ngươi đi trước.” Diệp Ly nói khẽ. Thanh Ngọc cắn môi, nặng nề gật đầu nói: “Thanh Loan, chăm sóc tốt cho tiểu thư.”

Thanh Loan gật đầu, quay lại thay Thanh Ngọc vịn Diệp Ly. Nhìn Thanh Ngọc lảo đảo chạy đi, nam tử độc nhãn chỉ chỉ hai người bên cạnh nói: “Đi theo nha đầu kia, cầm ngân phiếu đến. Về phần các ngươi. . . muốn tự mình đi hay là để ta cho người mời các ngươi đi?”

“Tự chúng ta đi.”

Các nàng bị bắt cóc rồi, Diệp Ly có chút bất đắc dĩ nhìn tình hình trước mắt. Hiển nhiên, một đám thổ phỉ có thể bắt đi một Vương phi tương lai từ kinh thành dưới chân thiên tử như vậy, không thể không nói đây là một chuyện rất thần kỳ. Một đoàn người dùng tốc độ cực nhanh ra khỏi kinh thành, đi tới bên ngoài một ngọn núi hiểm trở cách kinh thành khoảng một trăm dặm. Hiển nhiên các nàng thực sự đã bị thổ phỉ bắt cóc rồi, bởi vì đây là một trại thổ phỉ.

Có lẽ bởi vì Diệp Ly còn trị giá bốn vạn lượng ngân phiếu, cho nên bọn họ cũng không bị ném vào địa lao âm trầm, mà bị nhốt vào trong một phòng nhỏ có chút đơn sơ. Đợi đến lúc cửa bị đóng lại, Thanh Loan vội vàng đi tới cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, rồi mới đi đến trước mặt Diệp Ly thấp giọng nói: “Tiểu thư, chúng ta cách kinh thành xa như vậy, liệu Thanh Ngọc có thể tìm được chúng ta sao?”

Diệp Ly buông tay vẫn ấn vào vai phải, tiện tay lấy mũi tên bên trên xuống. Mũi tên lông vũ từ ngực phải đâm xéo vào, căn bản không làm Diệp Ly bị thương. Vết máu đỏ thẫm thấm ra trên quần áo chỉ là son màu đỏ cùng một lọ nước thuốc Thanh Ngọc mang theo bên người mà thôi, “Hắn căn bản không định lại để Thanh Ngọc trở về, chẳng qua là không nỡ bỏ bốn vạn lượng bạc kia mà thôi.” Thanh Loan cả kinh, “Tiểu thư nói. . . Bọn hắn cầm tiền liền định giết người diệt khẩu?” Diệp Ly gật đầu, mỉm cười an ủi Thanh Loan: “Ngươi yên tâm, hai người kia không phải đối thủ của Thanh Ngọc. Nàng ấy không có việc gì đâu.” vẻ u sầu trên mặt khuôn mặt Thanh Loan không biến mất chút nào, bất đắc dĩ liếc nhìn tiểu thư nhà mình. Nàng có chỗ nào giống như đang lo lắng cho Thanh Ngọc chứ, nàng đang rầu rĩ các nàng nên thoát hiểm thế nào a. Lão gia và Đại công tử an tâm giao tiểu thư cho các nàng, hiện tại tiểu thư bị thổ phỉ bắt, các nàng lại chỉ có thể bó tay hết cách, thật là quá vô dụng!

“Bọn hắn nhiều người lắm, không phải lỗi của các ngươi.” Diệp Ly mỉm cười nói, ” Băng bó miệng vết thương giúp ta.”

Thanh Loan gật gật đầu, cúi đầu giật xuống một cái khăn sạch sẽ từ trong tay áo băng bó kỹ cho “Miệng vết thương” của Diệp Ly, vừa nói: “Tiểu thư có biết ai muốn gây bất lợi cho chúng ta không? Có phải phu nhân không?”

Diệp Ly lắc đầu, nói: “Gần đây tình hình kinh tế của bà ta căng thẳng, không có khả năng thoáng cái lấy ra hai vạn lượng cho người bắt cóc ta. Hơn nữa cũng rất dễ điều tra ra.” Quan trọng nhất là đối phương hiển nhiên cũng không có ý định giết nàng, như vậy hoặc là đối phương không sợ nàng trả thù, hoặc là đối phương là người nàng tuyệt đối không thể tưởng được, căn bản không có biện pháp trả thù. Cho nên, chắc có lẽ không phải là Vương thị.

Thanh Loan cau mày nói: “Nhưng tiểu thư cũng không đắc tội người nào ah.”

Diệp Ly trầm tư không nói, trói nàng lại, lại không có ý định lấy mạng của nàng. Như vậy. . . Một khi tin tức nàng bị thổ phỉ bắt đi truyền ra ngoài, thanh danh của nàng nhất định mất sạch, “Hôn sự.”

“Cái gì?”

“Có người không hi vọng ta và Định Vương thuận lợi kết hôn.” Diệp Ly thản nhiên nói.

“Lê Vương!” Thanh Loan oán hận nói.

Diệp Ly lắc đầu, “Có khả năng, nhưng cũng chưa chắc.” Mặc Cảnh Lê cho dù ngu xuẩn cũng biết, nếu như nàng xảy ra chuyện, người đầu tiên Mặc Tu Nghiêu tìm tới chính là hắn.

“Vậy. . . Chúng ta nên làm gì bây giờ? Thanh Loan mở cửa ra, tiểu thư thừa cơ chạy đi.”

Diệp Ly lắc đầu, nơi này cách kinh thành ít nhất là một trăm dặm, nếu quả thật như nàng suy đoán là vì hôn sự của nàng và Định Vương…, chỉ sợ khi nàng rời kinh thì tin tức bị cướp cũng đã truyền đi rồi. Nếu như chỉ một người là nàng muốn rời khỏi cái trại này có lẽ không khó, nhưng cho dù bây giờ trở về chỉ sợ cũng vô ích. Như vậy, còn không bằng lưu lại có lẽ sẽ có một ít phát hiện không thể tưởng được, “Trước nghỉ ngơi một chút, muộn một chút nói sau.”

“Vâng, tiểu thư.”

Định quốc vương phủ

“Vương gia!” Tổng quản vương phủ vẻ mặt lo lắng tiến đến, thấy mặt Mặc Tu Nghiêu ngay cả hành lễ cũng không kịp vội vàng nói: “Vương gia, việc lớn không tốt rồi.”

Mặc Tu Nghiêu mãnh liệt ngẩng đầu, “Xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi người phía dưới đến bẩm báo, bên ngoài không biết thế nào đột nhiên truyền ra lời đồn đãi, nói Diệp Tam tiểu thư bị hái hoa tặc bắt đi ——” đột nhiên ánh mắt lạnh thấu xương bắn tới làm cho tổng quản đang nói liền im bặt, tổng quản không khỏi rùng mình một cái, có chút nơm nớp lo sợ nhìn về phía nam nhân ngồi ngay ngắn trên xe lăn, “Vương gia…”

Mặc Tu Nghiêu nhắm mắt, rồi đột nhiên mở ra hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Thuộc hạ cũng không biết chuyện gì xảy ra. Người bên dưới đi ra

ngoài thu mua đồ vật phải dùng trong đại hôn Vương gia, chợt nghe thấy bên ngoài khắp nơi truyền ra tin tức này, cảm thấy không đúng liền tranh thủ thời gian trở về bẩm báo thuộc hạ. Thuộc hạ không dám trì hoãn, vậy…" Mặc Tu Nghiêu đưa tay cắt đứt lời hắn, nói: "Lập tức phái người đi phủ Thượng thư nhìn xem A Ly đã trở về chưa. Một đường khác lập tức phái người đi thăm dò tung tích sau khi A Ly xuất cung, còn có tình huống trong nội cung!"

"Vâng, thuộc hạ đi ngay!" Tổng quản không dám dừng lại chút nào, quay người nhanh chóng ra cửa biến mất trong hành lang.

"A Cẩn, báo cho Phượng Tam, mặc kệ dùng phương pháp gì, bổn vương không muốn nghe thấy kinh thành còn có lời đồn gì." Trong thư phòng yên tĩnh, Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói, khí thế khắc nghiệt trong giọng nói không khỏi làm cho người ta run sợ.

"Vâng."

"Vương gia." Tổng quản vừa mới rời đi lúc này lại xuất hiện ở cửa ra vào.

"Có chuyện?"

"Từ Đại công tử vừa mới phái người đưa thiếp mời tới, mời Vương gia nhanh chóng đến biệt viện Từ phủ."

Mặc Tu Nghiêu rũ mắt xuống, "Bổn vương đã biết."

Biệt viện Từ phủ

Trong chủ viện, Thanh Ngọc vô lực ngã ngồi trên ghế, ống tay áo bên tay trái bị rạch một đường nhỏ, vết máu đỏ thẫm nhuộm hồng cả nửa tay áo. Trên mặt đất hai gã nam tử bị nam tử độc nhãn phái đi theo

nàng đang hôn mê bất tỉnh. Từ Hồng Vũ trầm mặt ngồi trên thủ tọa, bên dưới là Từ Hồng Ngạn và Từ Thanh Trần. Bọn người Từ Thanh Trạch đứng một bên, không ngoài ý muốn, sắc mặt đều cực kỳ khó coi, “Lời đồn bên ngoài thế nào?” Từ Hồng Vũ trầm giọng hỏi.

Từ Hồng Ngạn nói: “Là có người cố ý phát tán ra. Theo như Thanh Ngọc nói, từ khi Ly nhi bị bắt đi đến lúc lời đồn truyền ra còn chưa tới một canh giờ đã truyền khắp toàn bộ kinh thành rồi.”

“Trong kinh thành bốn phía đều phái người âm thầm tìm. Chỉ là. . . Chỉ sợ Ly nhi hiện tại đã không ở kinh thành rồi.” Từ Thanh Trần cau mày nói.

“Đường đường dưới chân thiên tử, rõ ràng lại để cho nhiều người như vậy ở cùng một chỗ bắt đi hai nữ nhân yếu ớt, thủ vệ kinh thành làm ăn cái gì thế không biết?” Từ Thanh Phong lửa giận bừng bừng.

Từ Thanh Trần cau mày nói: “Chuyện này nói sau. Hai người kia bị làm cho bất tỉnh à?”

Thanh Ngọc nói: “Nô tỳ đã hạ Trầm Hương túy, qua một phút đồng hồ nữa sẽ tỉnh.” Nàng vốn muốn trực tiếp dẫn hai người này về Từ gia, lại không nghĩ đến một người trong đó vậy mà vô cùng nhạy bén khám phá tâm tư của nàng, thẹn quá hoá giận mà muốn giết nàng diệt khẩu. Nàng bất đắc dĩ phí hết một phen công sức lại lãng phí không ít thời gian mới làm hai người này ngất đi, sau đó mới có thể báo cho Đại công tử. Lại không nghĩ rằng chỉ trong chốc lát như vậy, tin tức tiểu thư bị bắt vậy mà đã truyền khắp kinh thành.

“Nếu đã bị làm cho bất tỉnh, thì giao cho bổn vương đi.” Một giọng nói nhàn nhạt truyền đến từ cửa ra vào. Mọi người quay đầu nhìn lại, Mặc Tu Nghiêu một thân áo tơ trắng, thần sắc lạnh nhạt ngồi trên xe lăn, nhìn chằm chằm hai người hôn mê bất tỉnh trên mặt đất. A Cẩn

sau lưng trầm mặc đẩy xe lăn đến.

“Vương gia.” Mọi người đứng dậy, Mặc Tu Nghiêu đưa tay, “Chính sự quan trọng hơn, nghi thức xã giao thì miễn đi. A Cẩn.”

“Vâng, Vương gia.” A Cẩn đi lên phía trước, cổ tay phải hất lên, một tiếng BA~ vang lên, trong tay A Cẩn đã nhiều hơn một chiếc roi dài tinh tế. Bên trên cây roi mang theo nguyên một đám gai ngược nho nhỏ, ở dưới ánh nến rạng rỡ phát lạnh.

“Chát ——” Roi dài hung hăng quất lên thân thể không hề biết gì trên mặt đất. Xoẹt một tiếng gai ngược bên trên roi chậm chạp kéo xuống một đoạn vạt áo. Trong lúc mọi người giật mình sững sờ, A Cẩn không chút lưu tình quất xuống một roi, “Chát —— ”

“Chát~ —— ”

Chỉ có năm roi, trên mặt đất truyền đã đến một tiếng kêu đau nhức, một người trong đó mở mắt ra trước. Nghênh đón hắn chính là roi dài tựa độc xà đến trước mặt, “A!”

“Chát~ —— ”

“A a…”

“Cứu mạng a, tha cho ta. Tha mạng a. . . A!”

Mặc Tu Nghiêu dựa vào xe lăn, vẻ mặt lạnh nhạt, “Nói cho bổn vương, các ngươi bắt người tới nơi nào?”

“Không. . . Ta không biết. Vương gia tha mạng. . . Vương gia tha mạng a!”

“Chát~ ——”

“A, đau quá. . . Đừng, Vương gia tha mạng. Tiểu nhân thật sự không biết a…”

“Bổn vương hiện tại chỉ muốn biết tung tích của người bị các ngươi bắt đi. Nói ra, bổn vương tha cho ngươi một mạng.” Từ cao nhìn xuống xem người trên mặt đất, ánh mắt Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt không gợn sóng. Người bị hắn nhìn chăm chú lại không nhịn được phát run, rên rỉ nói: “Tiểu nhân. . . Hạ nhân thật sự không biết.” Mặc Tu Nghiêu nhẹ gật đầu, “Bản Vương thưởng thức cốt khí của ngươi, hi vọng cốt khí của ngươi cũng có thể làm cho ngươi sống sót.” Chuyển động xe lăn qua đi đến bên cạnh thân thể trên mặt đất, người nọ cố nén đau đớn xé rách trên người nhìn chằm chằm vào người cách mình càng ngày càng gần, trong mắt hiện lên một chút mừng rỡ. Khi Mặc Tu Nghiêu tới gần hắn ta đột nhiên nhảy lên nhào về phía hắn. Nhưng người ngồi trên xe lăn hiển nhiên nhanh hơn, ngay lúc người nọ sắp đụng phải hắn ta lập tức suy sụp rơi xuống đất, sau đó chỉ thấy Mặc Tu Nghiêu dùng một loại thủ pháp quỷ dị nhanh chóng điểm huyệt trên khắp thân thể người nọ, sau đó là một loạt thanh âm răng rắc răng rắc làm cho người ta sởn gai ốc đi cùng tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương, người thế tới vốn như mãnh hổ nhào về phía trước lại như một đoàn vải rách ngã xuống bên cạnh xe lăn. Mặc Tu Nghiêu nhận lấy khăn tay A Cẩn đưa tới, bắt đầu chậm rãi lau sạch tay phải vừa chạm qua thân thể đằng kia, một bên nghiêng đầu nhìn một người khác trên mặt đất, “Hiện tại, ngươi nguyện ý nói cho bổn vương đáp án sao?”

Ánh mắt của mọi người rơi xuống người như một đống vải rách trên mặt đất kia, danh xứng với thực là một đống. Vốn là một đại hán dáng người cũng coi như cao to lại dùng một loại góc độ vô cùng quỷ dị vặn vẹo co lại thành một đoàn. Dường như xương cốt toàn thân trong nháy mắt biến mất, mềm nhũn không sức sống nằm trên mặt

đất. Nhưng càng làm cho người sợ hãi là, người này hiện tại vẫn còn sống.

Từ Thanh Viêm nhỏ tuổi nhất nhìn một màn trước mắt không khỏi rùng mình một cái, không để lại dấu vết trốn đến bên người Từ Thanh Phong. Hiện tại đi theo Tứ ca cũng không có cảm giác an toàn rồi, trong huynh đệ bọn hắn võ công của Tam ca vẫn là tốt nhất.

Người vốn còn đang hôn mê bất tỉnh bắt đầu run rẩy, "Tha cho. . . Tha mạng. . . Vương gia tha mạng…"

"Người bị các ngươi bắt đi bây giờ ở nơi nào?" Mặc Tu Nghiêu hỏi.

"Không ở kinh thành. Lão đại. . . Lão đại bắt được người đã rời kinh thành rồi…"

"Đi đâu vậy?"

"Ô ô. . . Ta thật sự không biết. Lão đại nói trại của chúng ta không an toàn, làm một chuyến cuối cùng thì đổi chỗ. Ta. . . Ta chưa đi qua. . ." Một tráng hán cao lớn, bị dọa đến khóc rống chảy nước mắt rất thê thảm.

"Vậy liền nói nơi ở lúc đầu của đám các ngươi đi."

"Bên ngoài kinh thành. . . núi Hắc Vân cách sáu mươi dặm. Ô ô. . . Vương gia tha mạng a…"

"Giao bọn họ cho Phượng Tam, nhìn xem còn có thể hỏi ra cái gì nữa không. Lập tức đi chuẩn bị, Bổn vương muốn ra khỏi thành."

"Vâng." A Cẩn thu lại roi dài, một tay cầm lên một mình đi ra ngoài. Dáng người thiếu niên rất nhỏ, gầy gò mang theo hai tráng hán lớn

gấp đôi mình lại không có vẻ gì là cố hết sức, bước đi như bay đi ra ngoài.

Bên trong gian phòng đơn sơ, Diệp Ly và Thanh Loan một nằm trên giường một ngồi trên ghế bên cạnh giường nhắm mắt dưỡng thần. Tuy nhắm mắt lại, trên mặt Thanh Loan vẫn mang theo thần sắc hổ thẹn và bất an như cũ. Vụng trộm trợn mắt dò xét, liếc Diệp Ly đang ngồi một bên giường dựa vào tường nghỉ ngơi, Thanh Loan thấp giọng nói: “Tiểu thư, ngươi nằm xuống nghỉ ngơi một lát đi. Thanh Loan trông coi.” Diệp Ly mở mắt ra nhìn nàng, cười yếu ớt nói: “Bây giờ nghỉ ngơi nửa canh giờ. Buổi tối hôm nay ngươi nhất định phải nghĩ cách rời khỏi đây.” Thanh Loan lập tức kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, “Vậy làm sao có thể. Phải đi cũng là tiểu thư đi trước. Thanh Loan biết rõ tiểu thư không phải là nữ nhân yếu ớt tay trói gà không chặt, Thanh Loan thay tiểu thư dụ những người kia đi, tiểu thư nhất định có thể tự mình xông ra.”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Ngươi đi ra ngoài ta cũng sẽ không có việc, nhưng nếu không thấy ta, bọn hắn nhất định sẽ giết ngươi.”

“Vậy cũng không được, ta không thể vứt bỏ tiểu thư.” Thanh Loan quật cường nói.

Diệp Ly kiên định nhìn nàng, “Đợi ngươi trở về có thể tìm người tới cứu ta. Xem bộ dạng bọn hắn không sợ hãi, chỗ chúng ta ở hiện tại chỉ sợ khó tìm.” Thanh Loan trong đầu loạn thành một đoàn, do dự nhìn Diệp Ly. Hình như nghe tiểu thư phân phó là lựa chọn chính xác, nhưng không biết tại sao nàng lại cảm thấy bất an. Diệp Ly lại cười nói: “Không cần lo lắng, ta là tiểu thư không phải sao? Đại ca muốn các ngươi đều nghe ta đấy, chẳng lẽ ngươi muốn cãi lại mệnh lệnh của ta?”

“Tiểu thư…” Thanh Loan chân tay luống cuống, chỉ có thể dùng hai

mắt đẫm lệ rưng rưng nhìn Diệp Ly.

Diệp Ly nhìn nàng, dịu dàng nói: “Thanh Loan nghe lời, đêm nay ngươi nhất định phải rời khỏi đây. Có lẽ, về sau. . . sẽ gặp được một ít người phù hợp đến không ngờ được.”

“Tiểu thư!” Thanh Loan hoảng sợ nhìn Diệp Ly.

“Ngoan, đừng sợ. Tiểu thư ta có biện pháp tự mình thoát thân. Ngươi nhanh chóng xuống núi cầu cứu, ngươi cũng muốn chúng ta sớm về nhà một chút đúng không?” Diệp Ly mỉm cười lừa dối, cuối cùng Thanh Loan vẫn phải ngưng trọng nhẹ gật đầu.

“Phanh!”

Cửa gian phòng bị người ta một cước đá văng ra từ bên ngoài, Thanh Loan nhanh chóng từ trên giường nhảy vọt lên chắn trước Diệp Ly, cảnh giác nhìn chằm chằm hai người vạm vỡ đột nhiên xông vào, “Các ngươi muốn làm gì?”

Đi đầu là một người ánh mắt đục ngầu mang theo hững thú dâm tà nhìn chằm chằm Diệp Ly đang được bảo hộ tại sau lưng Thanh Loan cười nói: “Vị này là Diệp gia Tam tiểu thư kia? Tài nữ đệ nhất kinh thành năm nay, vị hôn thê của Định Vương?”

Cùng đi bên cạnh hắn hiển nhiên là một tiểu lâu la, cười theo nói: “Nhị trại chủ nói không sai. Đúng là vị tiểu thư được Đại trại chủ mang về kia.”

Nhị trại chủ kia xoa xoa hai tay, cười tà nói: “Đại ca có ý gì? Nhốt hai đại mỹ nhân tươi ngon mọng nước như vậy ở chỗ này làm gì?”

Tiểu lâu la sững sờ, nhớ tới chuyện lão đại nhà mình dặn dò, vội

vàng nói: “Nhị trại chủ, hai mỹ nhân này không thể động vào được.”

Nhị trại chủ hừ một tiếng nói: “Tiến vào núi Quỷ Vân của ta còn có người nào là ta không động được hay sao?”

“Đây. . . Vị tiểu thư này có thể trị giá tổng cộng sáu vạn lượng bạc. Đại trại chủ dặn dò, đặc biệt là vị Diệp tiểu thư kia, ngàn vạn lần không thể động.”

“Sáu vạn lượng?” Mắt chuột của nhị trại chủ sáng ngời, lộ ra ánh sáng tham lam. Ánh mắt lúc này dạo qua trên người Diệp Ly một vòng, sau đó về tới trên người Thanh Loan, cười nói: “Được rồi, xem mặt mũi của sáu vạn lượng trước buông tha nàng. Như vậy cái nha đầu này phải về tay bổn trại chủ rồi. Tuy lớn lên không bằng nữ nhân kia, nhưng so với mấy người quái dị trong trại kia thì tốt hơn nhiều.” Nói xong đã nhào đến trên người Thanh Loan.

“Thanh Loan! Động thủ!”

Diệp Ly mạnh mẽ đứng dậy, nhanh chóng vượt qua Thanh Loan và Nhị trại chủ đang nhào về phía trước kia trực tiếp đánh bất tỉnh tiểu lâu la đứng ở phía sau. Thanh Loan cũng không chậm trễ, thân thể trông nhỏ nhắn xinh xắn lại như có sức lực vô cùng lớn, một quyền đánh trúng phần bụng của đối phương, sau đó khéo léo xoay người rơi xuống phía sau hắn, đưa tay bổ vào gáy hắn, nam nhân cao lớn cường tráng lập tức mềm ra trên đất, cả một tiếng hừ cũng không có. Sau lưng Diệp Ly đã nhanh chóng đóng cửa lại.

“Tiểu thư.”

Diệp Ly tán thưởng gật đầu, tiềm lực của tiểu nha đầu này không tệ, “Được rồi, đừng chậm trễ. Có nhớ đường xuống núi không?” Thanh Loan đại khái hồi tưởng lại một chút, nhẹ gật đầu. Lúc lên núi những

thổ phỉ kia tuy che mắt của bọn họ, lại không để ý đến Thanh Loan là người luyện võ, thính lực cũng không tầm thường, tuy không thể hoàn toàn nhớ kỹ nhưng phương vị đại khái thì vẫn nhớ rõ. Diệp Ly nói: “Ta đoán cái trại này là mới xây, bất luận là cơ quan hay phòng ngự sẽ không quá mạnh, chính ngươi cẩn thận một chút. Đi đi .”

“Tiểu thư cẩn thận.”

Diệp Ly gật gật đầu, liên tục bảo đảm an toàn của mình, tiễn bước Thanh Loan mới quay đầu nhìn lại hai người vẫn nằm ngang trên mặt đất, cúi người rút ra cây trâm trên đầu không chớp mắt đâm vài huyệt vị bất ngờ trên thân thể hai người, rồi mới trở lại ngồi trên giường một lần nữa, nhắm mắt dưỡng thần.

Diệp Ly bình tĩnh ngồi trên giường, hai tai lại tập trung nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Sơn trại trong đêm là một khung cảnh yên lặng, hiển nhiên Thanh Loan không bị người phát hiện. Trong lòng Diệp Ly thở dài một hơi, khinh công có thể theo dõi thành công công tử Phong Nguyệt hẳn là có thể tin tưởng? Chỉ cần trong vòng nửa canh giờ không bị phát hiện, nửa canh giờ cũng đủ cho Thanh Loan rời khỏi núi Quỷ Vân hay Quy Vân này.

“Phanh!” Cửa phòng đơn sơ lại bị người từ bên ngoài đá văng ra lần nữa, ván cửa bởi vì không chịu nổi sức nặng mà bắt đầu đung đưa gian nan.

Nam tử độc nhãn vọt lên đầu tiên, thấy người trên mặt đất còn có Diệp Ly bình yên ngồi trên giường vốn sững sờ, lại ngoài ý muốn không nổi giận mà là phất phất tay gọi vài người đến khiêng hai người trên mặt đất đi ra ngoài.

“Xem ra ta vẫn xem thường ngươi rồi? Nha đầu kia đâu?” Nam tử độc nhãn nhìn chằm chằm Diệp Ly hỏi.

Trong lòng Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, bị phát hiện sớm rồi, hi vọng Thanh Loan có thể bình an xuống núi mới tốt, “Ngươi không phải thấy rồi sao? Nàng trốn đi nha.” Con mắt duy nhất có chút dữ tợn hoài nghi nheo lại, nhìn chằm chằm vào nàng nói: ” Tại sao ngươi không đi cùng nàng? Có phải nha đầu kia phản chủ chạy trốn? Một cái nha đầu rõ ràng có thể lặng yên không tiếng động đào tẩu từ trong trại ra, thật là làm cho người ngạc nhiên.”

Diệp Ly nhìn hắn, “Một đám thổ phỉ, rõ ràng ở dưới chân thiên tử mà có thể bắt đi hai người như vào chỗ không người. Ta cũng rất ngạc nhiên.”

Nam tử độc nhãn hừ nhẹ một tiếng, nói: ” Người ta phái đi theo nha đầu của ngươi lấy tiền đến bây giờ còn chưa trở lại. Ngươi đoán xem bọn hắn đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Ly lắc đầu, làm bộ mờ mịt.

“Xem ra nha đầu kia của ngươi là cao thủ, có lẽ hiện tại nàng ta đã xuống núi tìm cứu binh rồi. Ngươi cảm thấy trước khi cứu binh đến ngươi có cần làm chút gì để giữ lại mạng của ngươi không?” Nam tử độc nhãn âm tàn nhìn chằm chằm thiếu nữ lạnh nhạt trước mắt. Diệp Ly có chút bất đắc dĩ đưa tay xoa nhẹ đầu vai được băng bó cẩn thận, nói: “Có lẽ ngươi có thể cân nhắc thu một khoản tiền của ta sau đó xa chạy cao bay. Ta cho rằng hai thuộc hạ kia của ngươi chưa trở về hẳn là bọn hắn muốn mưu đồ làm loạn đối với nha đầu của ta. Ngươi đã biết rõ nha đầu này của ta là cao thủ, thì cũng có thể nghĩ đến cái khác cũng sẽ không quá kém. Cho nên, giao dịch của chúng ta thật ra còn có thể tiếp tục.”

“Xem ra Diệp tiểu thư rất thích dùng tiền giải quyết vấn đề?” Nam tử độc nhãn giễu cợt nói.

Diệp Ly lắc đầu, “Các hạ không phải là thu tiền của người khác đến làm khó ta sao? Đối phương đã không muốn mua mạng của ta, như vậy ta cho rằng mục đích của các hạ đã đạt đến. Tin rằng không cần đến ngày mai lời đồn đãi Diệp Tam tiểu thư bị thổ phỉ bắt đi đã truyền khắp toàn bộ kinh thành đều. Mà ta chỉ tốn chút tiền để ta không đến mức đã bị bất kỳ tổn thương thực chất nào, ngươi cũng sẽ không vi phạm giao dịch cùng đối phương. Một công đôi việc có gì không thể?”

“Nghe ra hình như rất có đạo lý.”

“Có người đã nói với ta, vấn đề có thể sử dụng tiền đề giải quyết đều không phải là vấn đề. Lần này ta sẽ không quỵt nợ. Chỉ cần ta thoát thân lập tức sẽ cho ngươi tiền, ta còn có thể giao tiền đặt cọc trước.” Diệp Ly mỉm cười nói.

“Nếu như ta không đáp ứng thì sao?” Nam tử độc nhãn híp mắt nói.

Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Nếu ta chết, Diệp gia Từ gia Định quốc vương phủ sẽ dùng hết toàn lực vây quét ngươi. Nếu ta còn sống, ta sẽ xem xét dùng toàn bộ tài sản của ta, có lẽ còn kể cả đồ cưới của Từ gia cùng với sính lễ của Định Quốc vương phủ với tư cách tiền thưởng, treo giải thưởng để khắp thiên hạ đuổi giết ngươi. Ta sẽ không muốn mạng của ngươi, người khác chỉ cần có thể cho ngươi một đao ta sẽ cho một ngàn lượng. Ngươi đoán xem có bao nhiêu người sẽ tiếp?”

Khóe miệng nam tử độc nhãn thoáng co giật một cái, “Rất ác độc. Nhưng điều kiện trước tiên là ngươi có thể tìm được ta.”

Vẻ tươi cười của Diệp Ly càng thêm không màng danh lợi, ” Người nào đó của Thiên Nhất các thiếu ta một cái mạng.”

Vẻ tươi cười đùa cợt trên mặt nam tử độc nhãn cuối cùng đã hoàn toàn cứng lại, trong con mắt duy nhất sự âm tàn ác độc vốn có cũng dần dần tản đi, phóng ra quang mang sắc bén. Tuy vẫn là khuôn mặt đáng sợ kia, trong nháy mắt lại khiến cho người ta cảm thấy nhiều thêm vài phần khí thế của người bề trên.

“Không hổ là nữ nhân của Mặc Tu Nghiêu, quả nhiên không giống bình thường.”

Diệp Ly nhàn nhạt cười khổ, “Bảo vệ tánh mạng mà thôi, có lẽ các hạ bằng lòng lộ ra diện mạo thật? Nói thực ra, ta không quá thích nói chuyện với một người với mang mặt nạ.” Nam tử độc nhãn có chút ngoài ý muốn nhìn chằm chằm nàng, “Ngươi nhìn ra? Ta cho rằng thuật dịch dung của ta đã có thể dùng giả đánh tráo thật rồi.” Diệp Ly nói: “Có lẽ ta khá mẫn cảm đối với những thứ này a. Ta nghĩ mặt nạ da người cùng da mặt chân chính vẫn còn có chút khác nhau không phải sao?”

Nam tử độc nhãn ghét bỏ vuốt vuốt mặt của mình, “Thời gian quá gấp. Vội vàng làm ra thứ phẩm. Ngươi đã biết có người muốn làm hỏng thanh danh của ngươi, cũng biết đối phương cuối cùng đã đưa ra yêu cầu gì?” Diệp Ly nhìn xem hắn, “Xin lắng tai nghe.”

Nam tử độc nhãn đi qua một bên ngồi xuống, nhìn chằm chằm Diệp Ly mắt lộ vẻ trêu tức, “Đối phương yêu cầu. . . hủy danh tiết của ngươi. Đặc biệt, phải. . . hủy… ngươi.”

Ánh mắt Diệp Ly lạnh lẽo, “Là nữ nhân.”

Nam tử độc nhãn kinh ngạc nhướn mày, Diệp Ly cau mày nói: “Chỉ có nữ nhân mới thích dùng thủ đoạn ác độc như vậy đối phó nữ nhân.”

Nam tử độc nhãn nhún nhún vai nói: “Ta chắc chắn sẽ không nói cho ngươi biết đối phương là ai. Ngươi không sợ sao?”

Diệp Ly nghiêm mặt nhìn hắn, suy nghĩ một chút nói: “Ngươi cũng không có ý định làm như vậy, không phải sao?”

Nam tử gật đầu, cười vang nói: “Không thể không thừa nhận, Mặc Tu Nghiêu thực tinh mắt. Ít nhất so với tên Mặc Cảnh Lê ngu ngốc mạnh hơn nhiều. Ta thực sự không có quyết định này. Dù sao, ta cũng không định vì mấy vạn lượng bạc mà thật sự chọc tức Mặc Tu Nghiêu.”

“Ngươi quen biết Mặc Tu Nghiêu.” Diệp Ly chỉ ra.

Nam tử độc nhãn cũng không phủ nhận, đứng lên nói: “Hiện tại chúng ta có thể đi. Diệp Tam tiểu thư, chúng ta đi lấy tiền ta nên được, sau đó tiễn ngươi về nhà. Ngươi cảm thấy như thế nào? Ta đoán qua một hai canh giờ nữa, Mặc Tu Nghiêu sẽ đến rồi, ở đây không an toàn.” Diệp Ly không sao cả đứng dậy đi theo hắn, hỏi: “Người trong cái trại này của ngươi làm sao bây giờ?” Nam tử độc nhãn quay đầu lại cho nàng một nụ cười vặn vẹo, “Ngươi sẽ không thật sự cho rằng ta là thủ lĩnh thổ phỉ đấy chứ? Ngươi yên tâm, tuy ta không phải thủ lĩnh thổ phỉ, nhưng là thổ phỉ trong cái trại này tuyệt đối là cùng một giuộc không việc ác nào không làm. Rơi vào tay Mặc Tu Nghiêu coi như bọn hắn xui xẻo.”

“Trại chủ độc nhãn thật sự không phải do ngươi giết đấy chứ?” Diệp Ly đi theo nam tử xuyên qua tại gian phòng thô sơ, trên đường đi ngẫu nhiên gặp được thổ phỉ tuần tra đi ngang qua hành lễ với nam tử độc nhãn, thấy Diệp Ly đi theo sau hắn còn không hẹn mà cùng lộ ra vẻ ngầm hiểu nhau tươi cười hèn mọn bỉ ổi “Thủ vệ ở đây thật sự không được tốt lắm, khó trách Thanh Loan không làm kinh động người trong trại một chút nào.”

” Thì ra ngươi còn hiểu thứ này? Thực sự không tốt lắm, nếu không có ta hỗ trợ, chỉ bằng những thứ ngu ngốc này căn bản chưa đi ra kinh thành cũng sẽ bị bắt lại.” Nam tử độc nhãn trả lời: “Cái tên tham tiền kia đang nằm trong phòng hắn ngáy o..o… đây này, lại muốn độc chiếm tất cả tiền thưởng, cho tới bây giờ gia đều tự mình kiếm tiền, khiến các người một đồng cũng không kiếm được. Chờ Mặc Tu Nghiêu tới vừa lúc gánh trách nhiệm của hắn. Ngươi cảm thấy chủ ý này thế nào đây?”

Diệp ly không sao cả gật đầu, đánh giá đường đi càng đi càng lệch phía trước, “Chúng ta rời đi từ chỗ này?”

Nam tử gật gật đầu, “Ngươi yên tâm, chỉ cần ta lấy được tiền tuyệt đối đưa ngươi lông tóc vô thương về Diệp gia.” Đang muốn đưa tay chạm vào cơ quan, xa xa dưới núi truyền đến một ít tiếng động khác thường. Diệp Ly ung dung thản nhiên, nam tử độc nhãn lại lập tức thay đổi sắc mặt, thấp giọng nói: “Chết tiệt! Sao hắn có thể đến nhanh như vậy?” Nói xong lập tức bỏ qua con đường cũ, lôi kéo Diệp Ly chạy như điên về một hướng khác.

“Chúng ta không đi mật đạo hả?”

Nam tử nói: “Đi mật đạo không an toàn, hơn nữa quá quanh co. Nói không chừng sẽ bị chặn lại.” Nghe âm thanh dần dần từ xa đến gần, mà bên trong trại vẫn không có chút động tĩnh nào. Hiển nhiên người đến đều là cao thủ, đám ô hợp trong trại kia căn bản ngay cả bóng dáng người ta cũng không phát hiện được. Nam tử kéo Diệp Ly chạy về phía sau núi, “Phía sau núi còn một con đường, mặc dù có chút hiểm yếu nhưng có thể nối thẳng đến một sơn cốc. Tạm thời Mặc Tu Nghiêu chắc chắn không tìm thấy.”

“Nhưng ta…” Diệp Ly nói.

“Yên tâm, khinh công của ta không tồi. Mang theo ngươi cũng có thể xuống dưới.”

” Nhưng ta muốn quỵt nợ!” Diệp Ly cười nói.

Chương 49: Thoát hiểm, đêm kinh thành nhiều chuyện

Edit: Mặc Mặc Beta: Sakura Cạnh vách núi u tĩnh, một vầng trăng tròn không xa không gần treo nơi chân trời. Trên đỉnh núi, gió hiu hiu thổi, nam tử độc nhãn nằm vô lực trên vách núi, đáy mắt tràn đầy hối hận, cười khổ: " Thủ đoạn này của Diệp tiểu thư không khỏi quá hèn hạ đi?" Diệp Ly nhàn nhã ngồi bên cạnh hắn, tiện tay gỡ bỏ thuốc nhuộm màu đỏ trên vai ném xuống vách núi, không quan tâm nhún vai nói: "Ngươi cũng không phải chính nhân quân tử, ta sẽ không thấy áy náy." Thủ đoạn không quan trọng, mà quan trọng là … kết quả.

"Đừng nhúc nhích."Lưỡi dao sắc bén không nặng không nhẹ kề sát mạch đập ở cổ của nam tử: "Ta không đề nghị ngươi hành động thiếu suy nghĩ, trước khi ngươi chưa chắc chắn thành công, chỉ cần ta đâm thêm nửa tấc, đại la kim tiên cũng không thể cứu được ngươi."

"Ngươi thật độc ác, ta có thể hỏi ngươi đã dùng kỳ độc gì đối với ân nhân cứu mạng của ngươi không?" Nam tử bất đắc dĩ tạm thời ngừng vận công để tránh độc phát, trên thực tế hắn căn bản không sử dụng được một chút nội lực.

Diệp Ly lắc đầu: "Bí mật, nhưng cách xưng hô ân nhân cứu mạng này cần phải bàn bạc lại nha, tâm tình ta gần đây vô cùng không tốt."

"Thật may mắn khi được nghe tài nữ đệ nhất kinh thành kể khổ." Nam tử cười nói, chỉ là phối hợp với diện mạo khiến người khác sợ hãi nhìn vào có chút buồn cười. Diệp Ly cau mày nói: "Từ khi ta

được chỉ hôn cho Định Vương, dường như các loại phiền toái đều tìm tới cửa, không ngừng thăm dò, giám thị, bới móc, đương nhiên còn thêm bắt cóc."

"Đã phiền toái như vậy không bằng bỏ trốn cùng ta đến nơi khác, ngươi thấy thế nào?"

Lông mi dài của Diệp Ly chuyển động nhẹ nhàng: "Ta không có hứng thú với vở kịch thiên kim tiểu thư, tài tử giai nhân. Hơn nữa ta đoán vở kịch này khẳng định đã quên nói rõ cha mẹ, thân thích, tỷ muội giai nhân kia làm sao bây giờ, thanh danh làm sao bây giờ, sống dựa vào cái gì, nếu tài tử cùng giai nhân khác bỏ trốn thì phải làm sao?" Nam tử thất vọng nhìn nàng, sau nửa ngày mới nói: "Ngươi muốn thật nhiều, ở trong vở kịch không phải đều nói tất cả tài tử về sau sẽ thi đậu trạng nguyên vinh hoa phú quý, cha mẹ của thiên kim đều sẽ tha thứ nàng, thân thích đều hâm mộ nàng, tỷ muội đều ghen ghét nàng. Quan trọng nhất là, cuối cùng tài tử giai nhân cùng nhau sống đến đầu bạc, ân ái cả đời?" Diệp Ly lắc đầu, "Cuối cùng kết thúc trong vở kịch chỉ là chung chung, cái bạch đầu giai lão ân ái cả đời đó, đại đa số đều do tự mình tưởng tượng đó chứ?"

Nam tử suy nghĩ cẩn thận, dường như không có người nào diễn hay trong thoại bản nào có ghi tài tử giai nhân bạch cùng nhau sống đến đầu bạc, con cháu đầy nhà.

"Được rồi cô nãi nãi, phải thế nào thì ngươi mới bằng lòng thả ta?"Dường như đã rõ ràng vòng vo với Diệp Ly là vô dụng, nam tử hỏi thẳng.

"Nói cho ta biết ai muốn hại ta." Diệp Ly cũng không vòng vo, thẳng thắn hỏi.

"Nếu như ta không nói thì sao?"

Lưỡi đao lạnh như băng đặt trên cổ của hắn nhẹ nhàng lướt qua, da gà trên cổ lập tức nổi lên: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không lấy đao đâm ngươi mà ta sẽ trực tiếp đẩy ngươi xuống.” Diệp Ly nhìn thoáng qua sơn cốc không thấy đáy, mỉm cười.

Không bằng ngươi lấy đao đâm ta luôn đi? Nam tử dở khóc dở cười: “Việc này thật sự không thể nói.”

“Việc này có thể nói.”

“Ta đã đáp ứng người khác, nam tử hán nhất ngôn cửu đỉnh, cho dù ngươi thật sự đâm chết ta thì ta cũng sẽ không nói.” Nam tử kiên định nói, Diệp Ly dò xét hắn trong chốc lát, nhíu mày nói: “Được rồi. Đã như vậy hãy để cho ta xem dưới lớp da mặt này cất giấu một khuôn mặt như thế nào.”

“Diệp tiểu thư, bây giờ ngươi thả ta ra coi như ta nợ ngươi một nhân tình được không?” Nam tử thương lượng nói.

“Lời này có chút quen tai, chỉ là ngươi cảm thấy ta sẽ tin tưởng một người mà đến thân phận mà ta cũng không biết sao? Cho dù ngươi nợ ta một trăm nhân tình mà ta không tìm thấy ngươi thì ai sẽ trả.” Diệp Ly một tay cầm dao găm không chút dao động kề vào động mạch cổ của nam tử, một tay bắt đầu tìm tòi trên khuôn mặt xấu xí “Diệp tiểu thư, trên người ta có ngân phiếu hai vạn lượng, ngươi cầm lấy xem như phí an ủi cho ngươi. Sự việc hôm nay chúng ta coi như xóa bỏ?”

Tay Diệp Ly cũng không ngừng lại thản nhiên nói: “Ngươi cho rằng ta cũng giống ngươi, vì tiền không muốn sống sao? Bây giờ xóa bỏ, làm sao ta biết còn có thể xảy ra lần nữa hay không?”

Nam tử trầm mặc một lúc nói: “Ta không biết nàng có làm tiếp hay không, nhưng ta cam đoan tuyệt đối sẽ không khó xử Diệp tiểu thư, được chứ?” Cảm giác được tay Diệp Ly thoáng khựng lại một chút, nam tử vội vàng nói thêm: “Ta cam đoan tuyệt đối sẽ không khó xử Diệp tiểu thư, ngươi có thể nói với Mặc Tu Nghiêu, hắn biết ta là ai, cũng biết lời của ta có thể tin hay không.” Lưỡi đao lạnh như băng rốt cuộc rời đi một chút, Diệp Ly đứng dậy: “Tạm thời tin ngươi.”

“Thuốc giải.”

“Không có, thuốc là Thanh Ngọc đưa cho ta.Tuy ngươi không dùng được nội lực nhưng từ đây xuống dưới không cần khinh công chắc cũng không thành vấn đề a.”Diệp Ly mỉm cười nói.

Nam tử cắn răng, nhưng cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân khiến hắn không rảnh tranh luận với Diệp Ly, chỉ có thể đứng dậy chuẩn bị sử dụng phương pháp bò xuống sơn cốc mà hắn chưa bao giờ sử dụng. Thật đáng tiếc hắn vẫn chậm một bước, một giọng nói u lãnh truyền đến từ bên kia đường nhỏ: “Hàn Minh Nguyệt ——”

Nam tử áo trắng ngồi trên xe lăn chậm rãi xuất hiện cuối con đường nhỏ, phía sau hắn vẫn là thiếu niên mặc vải thô trầm mặc vững vàng đẩy xe lăn. Cho dù con đường này không bằng phẳng mà là ở trên đỉnh núi nhưng dường như hắn cũng không có biểu hiện đã dùng hết sức. Mặc Tu Nghiêu ngồi trên xe lăn mặt trầm như nước, ánh mắt nhìn vào mắt nam tử trong trẻo nhưng lạnh lùng mà tĩnh mịch. Chỉ bị hắn nhìn thoáng qua, nam tử đã cảm thấy thân thể cứng đờ giống như bị hàn băng làm đông cứng. Chỉ có thể nhìn vách núi cách mình không đến hai bước cười khổ.

“A Ly, nàng có sao không?” Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly, ánh mắt mang theo hơi ấm. Diệp Ly ung dung thu hồi dao găm trước cái nhìn của hắn, đi đến trước mặt hắn, có chút áy náy cười nói: “Thật có lỗi,

làm ngươi lo lắng.”

Mặc Tu Nghiêu khẽ nhíu mày, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng nói khẽ: “Nàng mệt mỏi rồi chúng ta trở về rồi nói.”

Diệp Ly cũng hiểu hoàn cảnh hiện tại không thích hợp nói chuyện, liền gật đầu với ý kiến của Mặc Tu Nghiêu.Một nữ tử đi sau lưng Mặc Tu Nghiêu và A Cẩn đưa cho Diệp Ly một chiếc áo choàng. Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười, tuy cảm thấy không quá lạnh nhưng vẫn phủ thêm áo choàng lên.

“Hàn Minh Nguyệt, nói cho bổn vương biết tại sao ngươi lại ở chỗ này?” ánh mắt Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm vào nam tử bên vách núi hỏi.

“Ngươi có thể nhận ra?” Nam tử thở dài đưa tay lên mặt sờ sờ một lát, kéo xuống một mặt nạ bằng da liền hiện ra khuôn mặt tuấn mỹ nhưng lại không che được sự mệt mỏi. Diệp Ly nghe thấy Mặc Tu Nghiêu nói ra cái tên Hàn Minh Nguyệt, lúc này chỉ hơi nhíu mày, khi nam tử kia tháo mặt nạ xuống nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ, trong lòng cũng có một chút kinh ngạc. Khuôn mặt này lớn lên giống vị Công tử Phong Nguyệt đến tám phần. Chỉ có điều, khuôn mặt kia hết sức phong lưu phóng khoáng, rất câu dẫn lòng người, khi cười khẽ lộ ra cảm giác tiêu sái không bị trói buộc.

“Ha ha Tu Nghiêu, chúng ta thật nhiều năm chưa gặp rồi. Không nghĩ tới lần gặp lại này lại ở trong tình huống này, thật sự có chút đáng tiếc.” Nam tử anh tuấn dù mặc y phục thổ phỉ cũng cho người cảm giác giống như một vương tôn công tử phong lưu phóng khoáng. Chỉ là khuôn mặt lấy lòng biểu lộ ra lúc này có chút không hợp:”Nghe nói ngươi thành thân, ta từ ngàn dặm xa xôi đến chúc mừng, ngươi dường như không chào đón bạn cũ.”

“Ngươi đến chúc mừng, mà lại bắt cóc vị hôn thê của ta?” Giọng Mặc Tu Nghiêu trầm thấp dễ nghe, Diệp Ly đứng phía sau hắn không tự giác giữ chặt áo choàng trên người.

“Hiểu lầm.” Hàn Minh Nguyệt đau khổ bất đắc dĩ nói: “Trước đó ta không biết người bị bắt là vị hôn thê của ngươi, nhưng cuộc làm ăn này mà không thành thì thanh danh và thể diện của Hàn Minh Nguyệt này biết đặt ở đâu? Ta đã cố gắng giảm tổn thất đến nhỏ nhất. Hiện tại việc làm ăn của ta đã làm xong, vị hôn thê của ngươi cũng bình yên vô sự.” Hơn nữa ta còn bị nàng lừa, bị thiệt thòi là ta mới đúng?

“Ai là người bỏ tiền?”Mặc Tu Nghiêu nhìn hắn hỏi.

“Ta không thể nói.” Hàn Minh Nguyệt cười khổ.

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, “Hàn Minh Nguyệt, chỉ cần có tiền trừ đệ đệ ngươi ra, ngươi có gì không dám bán?”

Hàn Minh Nguyệt thở dài, trên mặt càng thêm đau khổ, nhìn sang Mặc Tu Nghiêu nói: “Nói chung vẫn có một hai dạng đồ vật không thể bán như vậy. Hơn nữa lần này rõ ràng cũng bị ngươi thu thập, Tu Nghiêu, nể mặt mũi của ta không truy cứu nữa được không? Ta cam đoan không có lần sau.” Sắc mặt Mặc Tu Nghiêu càng thêm sa sầm, Hàn Minh Nguyệt dậm chân nói: “Đương nhiên cũng đưa thêm một phần lợi nhuận làm ăn năm nay của Thiên Nhất các để an ủi chị dâu.”

“Hàn Minh Nguyệt, ngươi thật khẩn trương.” Mặc Tu Nghiêu đưa tay sờ nhẹ lên mặt nạ nhàn nhạt nói.

Hàn Minh Nguyệt trì trệ, trên mặt hiện lên một tia ảo não. Hắn đã quên Mặc Tu Nghiêu rất hiểu rõ hắn, nếu như hắn không khẩn trương như vậy thì Mặc Tu Nghiêu cũng không dễ dàng xác định mục tiêu, “Tu Nghiêu coi như ta xin ngươi…”

“Cút đi.” Nhìn khuôn mặt cầu khẩn của Hàn Minh Nguyệt một lúc, Mặc Tu Nghiêu mới nhả ra hai chữ.

Hàn Minh Nguyệt bị đối xử vô lễ nhưng trên mặt hiện ra mừng rỡ: “Trong vòng ba ngày nhất định sẽ đưa bồi thường đến phủ của chị dâu!”

Mặc Tu Nghiêu không trả lời, đưa tay về phía sau : “Hắc Vân kỵ, bắn tên!”

Người áo đen vốn đang đứng thành nửa vòng tròn xung quanh, đầu đội khăn đen chẳng biết lúc nào đã cầm chặt cung tên. Bắt đầu bắn tên ——

Hàn Minh Nguyệt chỉ có thể nhảy xuống vách núi, “Mặc Tu Nghiêu, xem như ngươi lợi hại!”

Giọng nói bi thảm của Hàn Minh Nguyệt biến mất trên vách núi, hai mắt Diệp Ly nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu. Nhất định là vừa rồi Hàn Minh Nguyệt còn che giấu thực lực, cho dù nàng ở trạng thái tốt nhất ngã xuống từ đây cũng không có khả năng bình yên vô sự. Dường như biết nàng đang nghi ngờ, Mặc Tu Nghiêu giải thích: “Hàn Minh Nguyệt làm gì cũng có biện pháp dự phòng, hắn chắc chắn có sắp xếp ở dưới đó, ngã không chết.” Diệp Ly nhíu mày, vừa rồi ném hắn xuống căn bản cũng không coi là uy hiếp. Đúng là không biết rõ kẻ địch rất dễ mắc phải sai lầm, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, binh pháp thật không sai.

“Trở về thôi.” Mặc Tu Nghiêu vươn tay nói khẽ.

“Được.”

Trong biệt viện Từ phủ, thật vất vả đuổi đi hai cậu và năm biểu ca biểu đệ. Diệp Ly cảm thấy ứng phó nhiều người như vậy có chút nhức đầu, nhưng đồng thời trong lòng lại cảm thấy vui mừng khi được người thân quan tâm. Mặc Tu Nghiêu ngồi một bên lặng yên ngắm thiếu nữ ngồi đối diện vẫn im lặng không nói gì. Hắn đột nhiên phát hiện mình không biết gì về vị hôn thê, thật ra vị hôn thê của hắn năm nay không đến mười sáu tuổi, nhưng lại kiên cường, quyết đoán và thành thục đến mức khiến cho người ta bất ngờ. Lúc mình mười lăm mười sáu tuổi không biết đang làm gì? Mặc Tu Nghiêu nhớ tới những chuyện lúc còn nhỏ, nhưng nhìn thiếu nữ trước mặt có bộ dáng mỉm cười lạnh nhạt, hắn lại cảm thấy chuyện lúc trước cũng không quá thống khổ.

Khi hắn mười lăm mười sáu tuổi đúng là thời điểm thiếu niên đắc chí hăng hái, khí phách, tung hoành trong kinh thành vô cùng tùy ý. Năm đó trong thiên hạ người nào không biết tiểu công tử Định Quốc vương phủ tài giỏi, tuổi nhỏ đã là thiếu tướng quân quét sạch giặc Nam Cương như thần? Cho dù ở trong gió tanh mưa máu trên chiến trường, vẻ mặt hắn vẫn hào hứng, lời nói và việc làm không hề cố kỵ, nhưng thiếu nữ mười lăm tuổi này đã trải qua những chuyện mà đa số thiếu nữ khác cả đời cũng không gặp được. Tuổi nhỏ đã mất mẹ, bị từ hôn, mẹ kế tính toán, thanh danh bị bêu xấu, hôn sự mà ai cũng sợ tránh không kịp, bị ám toán, bị bắt cóc. Nhưng nàng dường như chưa từng có dáng vẻ bị kinh sợ. Hôm nay gặp chuyện như vậy, nàng thoát hiểm xong cũng không hề khóc hay tức giận, thậm chí mỉm cười nói với hắn thật xin lỗi, khiến ngươi lo lắng. Nếu như đổi vị trí với nàng, mình ở tuổi này tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như vậy, trong lòng Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt thở dài.

“A Ly, chuyện hôm nay ta rất xin lỗi.”Lúc lâu sau, Mặc Tu Nghiêu nói khẽ.

Diệp Ly nhìn hắn mỉm cười: “Chuyện này ngươi cũng không thể

khống chế, cũng là do ta không cẩn thận. Ngược lại ngày mai trong kinh thành chỉ sợ sẽ liên lụy danh dự của Định Quốc vương phủ."

Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng, ánh mắt sâu xa khó lường: "Định quốc vương phủ do ta định đoạt, chỉ cần nàng không hối hận là được."

Diệp Ly mở to hai mắt, lập tức hiểu ý của hắn. Hắn định đoạt Định quốc vương phủ cho nên thanh danh của nàng biến thành dạng gì cũng sẽ không ảnh hưởng hôn sự của bọn hắn. Là ý này sao? Nghiêng đầu suy nghĩ, Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: "Ta đoán nếu ta hối hận thì có lẽ cả đời này cũng không gả ra ngoài được, vậy không bằng chấp nhận số phận?"

Khóe môi Mặc Tu Nghiêu khẽ cong lên: "Đó là lựa chọn tốt nhất, ta cũng biết nếu như nàng hối hận thì đời này ta cũng không dễ dàng sẽ tìm được một Vương phi thích hợp rồi."

Diệp Ly nhìn hắn cười nói: "Nếu như vương gia không chê thì chúng ta đành cố một chút vậy."

Nhìn thiếu nữ ngồi trước cửa sổ quay đầu cười nói với mình, chúng ta cố gắng một chút vậy, Mặc Tu Nghiêu bỗng nhiên cảm thấy tâm thần dao động. Dưới ánh nến, dung nhan thiếu nữ hơi trắng hiện ra trong ánh sáng mờ ảo làm lòng người dao động. Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu rất nhanh dời đi, lấy tay chống trán nói: "Hai ngày tới, Hàn Minh Nguyệt chắc hẳn sẽ đưa tới vài thứ cho nàng, không cần quan tâm, cứ nhận hết là được."

Diệp Ly kinh ngạc nói: "Hắn thật sự sẽ đưa một phần thu nhập của Thiên Nhất các cho ta sao?" Thiên Nhất các là tổ chức tình báo lớn nhất Đại Sở, hàng năm buôn bán các loại tin tức thu nhập cho dù là một phần cũng tuyệt đối làm người khác giật mình

MặcTu Nghiêu gật gật đầu nhìn Diệp Ly muốn nói lại thôi.

Diệp Ly cười nói: “Chuyện ngày hôm nay không phải đã nói ngươi xem như đồng ý với Hàn Minh Nguyệt. Tuy còn chưa biết Thiên Nhất các và Thanh Phong Minh Nguyệt lâu có thực lực ra sao, nhưng ta cũng không muốn là kẻ địch của hắn. Nhưng chỉ có lần này, nếu như người kia về sau lại có động tĩnh gì rơi vào tay ta. Ta sẽ không đồng ý tha thứ nữa.”

“Đương nhiên.” Yên lặng một lát, Mặc Tu Nghiêu chăm chú nhìn Diệp Ly hứa hẹn: “A Ly đã không hối hận thì về sau ta và nàng là người một nhà, ai muốn thương tổn A Ly cũng là kẻ địch của ta.”

Diệp Ly gật gật đầu mỉm cười. Ánh trăng ngoài cửa sổ dần dần chiếu xuống nóc nhà, thiếu nữ ngẩng đầu nhìn trăng sắp lặn phía xa, dung nhan thanh lệ được ánh trăng nhuộm lên một tầng ánh sáng trầm tĩnh. Nam tử ngồi trên xe lăn phía sau nhìn chăm chú vào thân hình mảnh khảnh của thiếu nữ, ánh mắt ôn hòa mờ mịt hiện lên tia sáng không hiểu.

Cứ điểm bí mật của Thiên Nhất các ở Kinh thành, Hàn Minh Nguyệt một thân chật vật đi vào trong phòng làm mọi người càng hoảng sợ.

“Ca, ca làm sao vậy?” Công tử Phong Nguyệt khiến vô số cha mẹ hận không thể rút gân lột da khi khuê nữ của mình ý loạn tâm mê sửng sốt, vội vàng đi tới đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của huynh trưởng. Hàn Minh Nguyệt khoát tay, tùy ý đệ đệ đỡ đến ngồi xuống trên nhuyễn tháp, cười khổ nói: “Chọc phải hung thần.” Tuy hắn có thói quen chuẩn bị vẹn toàn, nhưng nhảy từ trên vách núi xuống cho dù cẩn thận đến mức nào thì vẫn bị nhánh cây đâm đến nội thương ngoại thương không rõ.Trong lòng hắn cũng không oán hận gì, mọi người đều hiểu lẫn nhau, Mặc Tu Nghiêu đã thực sự hạ thủ lưu tình rồi. Nói cách khác, tiễn pháp của bất kì người nào trong Hắc Vân kỵ

cũng sẽ không đến nỗi không bắn nổi một người đã mất hết nội lực.

“Đại ca, ca đã gặp Diệp Tam tiểu thư rồi hả?” Hàn Minh Tích kinh sợ hỏi Hàn Minh Nguyệt.

Hàn Minh Nguyệt kiên cường chịu đựng, híp mắt nhìn đệ đệ nói: ” Sao đệ biết? Đệ lần này ở kinh thành chọc phải Mặc Tu Nghiêu sẽ không phải bởi vì vị Diệp tiểu thư này đó chứ?”

Hàn Minh Tích xấu hổ sờ lên mũi, cố gắng cười lấy lòng nói: “Ca. . . Cái kia, lần trước ta cũng thua trong tay Diệp Ly, cũng là do loại thuốc này. Cái kia. . . Ta nợ nàng một nhân tình, ca đừng tìm nàng phiền toái được không?”

Hàn Minh Nguyệt cười lạnh, “Sao đệ lại thiếu nhân tình người khác?”

Hàn Minh Tích xấu hổ cúi đầu bẻ ngón tay, “Cái kia. . . Nữ nhân kia rất thông minh, ta cái gì cũng chưa nói nàng đã đoán được quan hệ của Thiên Nhất các và Thanh Phong Minh Nguyệt lâu. Nàng cầm ngọc bội của ta, ta cũng không có cách nào.”

“Đó là ngọc bội của ta! Lấy ra, để đệ giữ còn không biết sẽ gặp phải họa gì.” Hàn Minh Nguyệt vươn tay, Hàn Minh Tích không dám làm trái, dĩ nhiên ngoan ngoãn giao ngọc bội ra. Dù sao hắn cũng không có hứng thú với Thanh Phong Minh Nguyệt lâu hay Thiên Nhất các, cầm ngọc bội của huynh trưởng chỉ đơn giản là vì thú vị mà thôi: “Đại ca, vết thương của ca có nặng hay không? Ta đi gọi đại phu.”

Thấy đệ đệ luôn bất cần đời lộ ra vẻ mặt lo lắng, thần sắc Hàn Minh Nguyệt dịu đi một chút, nói khẽ: “Không có gì đáng ngại, chỉ là không thể sử dụng nội lực, không cần mời đại phu. Có khách đến sao?” Sắc mặt Hàn Minh Tích trầm xuống hừ lạnh một tiếng nói: “Buổi chiều có một nữ nhân tới tìm ca, nhưng ta đã đuổi nàng đi rồi.”

“Minh Tích…”

Hàn Minh Tích bực bội đi lại trong phòng : “Ca, hay chúng ta đi Giang Nam đi, đừng quan tâm đến chuyện trong kinh thành nữa? Lần trước ta chỉ đùa giỡn Diệp Ly mà thiếu chút nữa Mặc Tu Nghiêu định chém một chân và một tay của ta. Cho dù ca là Các chủ Thiên Nhất các, ca đừng quên hắn là Định quốc vương gia. Tự ca không muốn sống nữa, còn định bồi thêm Thiên Nhất các sao?” Hàn Minh Nguyệt khóe miệng giật giật muốn mở miệng nói nhưng đã bị Hàn Minh Tích đã chặn lại: “Đừng nói các ca là bằng hữu, chó má! Coi như là bằng hữu cũng không thể động vào nữ nhân của người ta, ca cho rằng ta là hái hoa tặc không có giới hạn à? Còn nữa, ca đừng quên các ca lúc trước đã làm chuyện gì với hắn! Ca còn dám trêu chọc hắn?”

“Minh Tích. . . đệ đã trưởng thành.” Hàn Minh Nguyệt nhìn đệ đệ bực bội đi lại trong phòng, không còn một chút bất cần đời thường ngày.

Hàn Minh Tích đỏ mặt hừ một tiếng quay người đi ra ngoài, “Ta đi gọi nữ nhân kia tới!” Thấy bóng dáng đệ đệ biến mất ở ngoài cửa, Hàn Minh Nguyệt vuốt chỗ ngực bị đau, nhíu mày, câu đừng quên lúc trước các ngươi làm chuyện gì với hắn vừa rồi của Hàn Minh Tích hiện lên trong đầu. Ánh mắt Hàn Minh Nguyệt ảm đạm, đáy lòng có chút thở dài: ” Lễ bồi tội ngày mai thêm một phần nữa.”

” Sao ngươi lại biến thành bộ dạng này?”Ở cửa truyền đến một giọng nữ nhân trầm thấp, Hàn Minh Nguyệt giương mắt nhìn, cô gái ngoài cửa mặc một thân hắc y rộng thùng thình che khuất những điểm nổi bật của thân thể, dung nhan cũng bị che lấp hoàn toàn sau cái khăn đen, chỉ để lại một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe hàn quang nhàn nhạt và bất mãn.

“Ngươi không phải thấy được sao?Ngươi cho rằng Mặc Tu Nghiêu

dễ đối phó như vậy?”Hàn Minh Nguyệt ngồi dậy nhàn nhạt nói.

Cô gái áo đen hừ lạnh một tiếng: ” Chuyện ta dặn dò ngươi làm xong chưa?”

Tách! Hàn Minh Nguyệt bóp vỡ chén trà trong tay, nước trà trong suốt chảy xuống theo khe hở một giọt lại một giọt: “Ta không phải nô tài của ngươi. Chú ý giọng điệu nói chuyện của ngươi!”

Đáy mắt cô gái hiện lên một chút giận dữ, nhưng rất nhanh đã nhịn xuống, thấp giọng nói: “Là ta không đúng. Minh Nguyệt, chuyện đêm nay…”

“Có làm xong hay không thì thế nào? Dù sao tin tức Diệp Ly bị bắt đi không phải đã truyền ra rồi sao?Mục đích của ngươi coi như đã đạt được.”Hàn Minh Nguyệt nói.

“Ngươi không làm được!” giọng cô gái lập tức bén nhọn: “Ta muốn ngươi hủy hoại nàng ta!”

Hàn Minh Nguyệt vô thức đưa tay sờ lên cổ, trong lòng cười khổ. Hủy nàng ta? Thật may mắn là hắn không có quyết định này, bằng không thì chỉ sợ lúc đó người bị hủy chính là bản thân hắn, Vị Diệp Tam tiểu thư kia cũng không vô hại giống như bề ngoài, không biết sao, Hàn Minh Nguyệt lại không định nói tin tức này với cô gái trước mắt.

“Ta mời Các chủ Thiên Nhất các, đệ nhất mỹ nam Giang Nam tự mình hành động coi như là ban ân cho nàng ta, vì sao ngươi lại không làm?” Nữ tử bất mãn kêu lên.

“Đủ rồi!” giọng Hàn Minh Nguyệt lạnh lùng nói: “Sao ngươi không hỏi xem ta bị thương thế nào? Ngươi cảm thấy nếu đêm nay ta xử lý

Diệp Ly thì có thể sống trở về được sao?”

“Ta. . .” Cô gái bị nghẹn, dường như phát hiện mình thất thố, áy náy nhìn hắn một cái, ôn nhu nói: “Sao ngươi lại đi một mình, nếu như ngươi mang nhiều người một chút, cho dù Mặc Tu Nghiêu dẫn theo Hắc Vân kỵ chưa chắc có thể gây tổn thương đến ngươi. Tình huống hôm nay, hắn căn bản không có khả năng điều động được nhiều Hắc Vân kỵ.” Sắc mặt Hàn Minh Nguyệt lạnh như băng nhưng vì giọng cô gái êm ái hòa hoãn, nhàn nhạt nói: “Bởi vì ta không thể kéo Thiên Nhất các xuống nước, đây là việc riêng của ta, đương nhiên là ta tự mình giải quyết. Ngươi cũng tự giải quyết cho tốt, về sau chuyện liên quan đến Diệp Ly đừng tới tìm ta, ta sẽ không giúp ngươi nữa.”

“Vì sao?”

“Bởi vì lần tới Tu Nghiêu chắc chắn sẽ giết ta. Ta là thương nhân, cho tới giờ đều không muốn chạm tới điểm mấu chốt của người Mặc gia. Ngươi đi đi, cẩn thận một chút.”Nói xong Hàn Minh Nguyệt nửa dựa vào nhuyễn tháp nhắm mắt lại, không để ý tới cô gái áo đen đang ở cửa. Cô gái áo đen rõ ràng còn có lời muốn nói, nhưng nhìn nam tử trên nhuyễn tháp toàn thân tràn ngập thái độ cự tuyệt, đành nuốt những lời muốn nói trở lại, khẽ hừ một tiếng nói: “Vậy ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ta về trước.”

Quay người ra cửa, cách đó không xa dưới cây đại thụ, một nam tử giống Hàn Minh Nguyệt tám phần, ánh mắt tối tăm phiền muộn nhìn chằm chằm vào nàng: “Ngươi không cần đến nữa, chúng ta sẽ trở về Giang Nam ngay lập tức.”

Cô gái áo đen nghiêng người, đôi mắt quyến rũ lả lướt hơi nhướn lên, có chút ý tứ coi thường “Có rảnh thì đi hái mấy đóa hoa đi, đừng xen vào việc người khác. Ta cũng không muốn Minh Nguyệt lúc nào đến nói chuyện với ta lại thiếu đi một đệ đệ.”Sắc mặt Hàn Minh Tích

trầm xuống cười lạnh đáp lại: “Vừa vặn bổn công tử muốn xem ngươi làm ca ca ta chết mê chết mệt như thế nào.” Võ công của Công Tử Phong Nguyệt như thế nào không nhiều người biết, nhưng khinh công tuyệt đối không phải người ta nhàn rỗi không có gì làm, tự dưng thổi phồng. Vạt áo nam tử nhẹ nhàng hất lên lập tức biến mất ở dưới cây, trong nháy mắt đã đứng bên cạnh cô gái áo đen vươn tay kéo cái khăn đen trên mặt: “Làm càn!”

“Minh Tích, dừng tay!” Ở cửa, Hàn Minh Nguyệt mặt âm trầm nhìn hai người trước mắt giương cung bạt kiếm: “Để nàng đi.”

“Hừ!” Hàn Minh Tích phẫn hận hất tay lên như kinh hồng lướt qua, biến mất trên nóc nhà. Hàn Minh Nguyệt nhìn chằm chằm vào cô gái áo đen trong sân cảnh cáo: “Không được trêu chọc Minh Tích.”

“Ha ha chỉ cần hắn không chọc đến ta, sao ta đi trêu chọc hắn? Minh Nguyệt, hắn dù sao cũng là đệ đệ của ngươi. Chúng ta là bằng hữu không phải sao?”Cô gái thấp giọng cười nói.

Phanh! Hàn Minh Nguyệt lui về sau một bước, ngang nhiên đóng cửa lại trước mặt nàng.

“Hàn… Minh… Nguyệt!” Trong mắt cô gái áo đen hiện lên kinh ngạc, oán hận kêu lên, lại thấy trong phòng ánh nến tắt rất nhanh, hiển nhiên người bên trong chuẩn bị đi ngủ, khẽ hừ một tiếng quay người rời khỏi sân nhỏ yên lặng tối tăm.

Cô gái áo đen đi ra khỏi sân nhỏ, lập tức có vài người áo đen tiến lên: “Tiểu thư.”

Nữ tử nhẹ gật đầu giọng lạnh lùng nói: “Trở về đi.”

Thủ lĩnh áo đen cũng nhìn ra tâm tình nữ tử lúc này không quá vui

mừng, cũng không dám nói gì vung tay lên để mấy người che chở cô nhanh chóng rời đi trong đêm tối.

“Vèo ——”

Một mũi tên có xu thế phá không mà đến, nam tử áo đen cầm đầu vội vàng rút kiếm muốn ngăn mũi tên, nhưng mũi tên kia lại không dễ dàng ngăn cản, chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay chấn động, tay cầm kiếm cũng lập tức tê liệt. Mũi tên xuyên qua thân kiếm bắn thẳng về phía cô gái áo đen sau lưng hắn.

“A? !”

“Tiểu thư!”

Mũi tên xẹt qua bên mặt nữ tử, cắm trên vách tường cách ven đường không xa. Cô gái áo đen quay đầu lại nhìn mũi tên, thân thể mềm nhũn suýt nữa ngã quỵ, chỉ thiếu chút nữa mũi tên kia không bắn thủng đầu nàng thì cũng hủy mặt nàng.

“Tiểu thư.” Người bên cạnh vội vàng đỡ lấy, nữ tử vung tay lên, tàn nhẫn đánh nam tử áo đen một bạt tai trên mặt: “Phế vật!” Nam tử áo đen ánh mắt ảm đạm cúi đầu.

“Phượng Chi Dao!” Cách đó không xa trên nóc nhà truyền đến tiếng cười sảng khoái, nữ tử ngẩng đầu nhìn thấy Phượng Chi Dao một thân hồng y rêu rao, nhàn nhã ngồi ở trên nóc nhà, nhìn xuống dáng vẻ chật vật của nàng. Lông mày anh tuấn của Phượng Chi Dao khẽ nhếch, tay trái còn mang theo một cây cung ra hiệu với nàng : “Phượng Chi Dao!! Ngươi thật to gan!” Nữ tử cắn răng nói.

” Bổn công tử sao phải sợ, nửa đêm ta cầm cung bắn một hai kẻ áo đen hành tung lén lút chẳng lẽ lại phạm pháp? Nói không chừng Tần

đại nhân còn phải cảm ơn bổn công tử vì ra một phần lực giúp trị an kinh thành, ngươi nói có đúng không?"

"Giết hắn cho ta!" Bàn tay trắng nõn của nữ tử chỉ lên nóc nhà, giọng tràn đầy sát khí. Chỉ cần nghĩ tới mới mũi tên kia, nàng không nhịn được muốn nam nhân ung dung tự đắc trước mắt tan xương nát thịt.

"Muốn so nhiều người với bổn công tử? Sợ ngươi à?" Phượng Chi Dao lười biếng đưa tay ra sau, trên nóc nhà một đám người áo đen lặng yên không tiếng động xuất hiện, nhưng trong tay mỗi người đều cầm cung tên, trực tiếp mở cung chuẩn bị bắn xuống đường đi. Mắt của nữ tử áo đen phát ra lửa giận, cắn răng kiêu căng nói: "Phượng Chi Dao! Ngươi dám giết ta sao?"

Phượng Chi Dao tiếc nuối lắc đầu: "Ta không dám."

Nghe xong câu trả lời của hắn, nữ tử càng thêm tự tin. Có chút tự đắc nói: "Đã không dám thì cút xa ra chỗ khác cho ta!"

Móa! Bổn công tử ghét nhất nữ nhân không coi ai ra gì! Trong mắt Phượng Chi Dao hiện lên một tia tà khí lạnh lẽo, đưa tay nhanh chóng kéo cung bắn tên, lại một mũi tên trúng vào vạt áo dưới chân nữ tử.

"Phượng Chi Dao!"

Phượng Chi Dao lười biếng nhìn nàng, ánh mắt càng thêm khinh thường nữ tử: "Đừng kêu nữa, ngươi có gọi bổn công tử cũng sẽ không yêu mến ngươi đâu. Có người muốn ta cảnh cáo ngươi, đừng có lại làm những chuyện lộn xộn nữa, bằng không thì đêm nay mũi tên này tuyệt đối sẽ không bắn trên vách tường. Cho dù không ngươi không tin tài bắn cung của bổn công tử, cũng không nên hoài nghi bọn hắn." Giơ ngón tay chỉ vào mấy người áo đen dáng người cao

ngất vân phong bất động phía sau hắn, Phượng Chi Dao thản nhiên nói.

“Không. . . Điều đó không có khả năng. . .” Cô gái áo đen kinh sợ nhìn chằm chằm người áo đen phía sau Phượng Chi Dao, hắn sao có thể. . .

“Phượng Chi Dao ngươi dám một mình điều động Hắc Vân kỵ!”

“Chậc, nữ nhân lừa mình dối người.” Phượng Chi Dao không kiên nhẫn ngồi dậy nói: “Tóm lại ngươi nhớ kỹ cảnh cáo của bổn công tử là được, miễn cho lần sau khuôn mặt bị hủy lại bảo bổn công tử không cảnh báo.”

Con mắt nữ tử mặc áo đen rũ xuống không nói, Phượng Chi Dao cũng không có tâm tình dây dưa với nàng, nói với người đứng phía sau: “Xong việc rồi mọi người giải tán đi.”

“Vèo —— vèo —— ”

Vài tiếng xé gió phá không vang lên, người bảo vệ bên cạnh nữ tử ngã xuống đất, chỉ để lại tên cầm đầu cầm kiếm khẩn trương đề phòng. Nhưng trong lòng của hắn rõ ràng, lúc này hắn còn cầm kiếm trên tay là vì mũi tên kia căn bản không hề dùng sức, nếu lại đến thêm một mũi tên khác, hắn căn bản không ngăn cản được cũng không tránh được.

“Phượng Chi Dao, ngươi tùy ý xuất động Hắc Vân kỵ không sợ người trong nội cung biết được sao?”Cô gái áo đen rốt cục mở miệng nói.

Phượng Chi Dao vung tay lên cười nói: “Ngươi trước hết nên nghĩ cách giải thích tại sao bên cạnh ngươi thiếu mất nhiều người như

vậy.”

Cuối cùng cô gái không nói thêm gì, mang số thị vệ còn lại ôm hận rời khỏi khu phố. Nàng vừa rời đi thì người áo đen trên nóc nhà cũng biến mất rất nhanh trong bóng đêm. Phượng Chi Dao xoay người lại bay qua nóc nhà, nhảy vào cửa sổ mới mở một nửa trong phòng dưới mái hiên, nhìn nam tử ngồi ngay ngắn bên trong bất đắc dĩ cười nói: “Như vậy, Từ đại công tử đã hài lòng chưa?”

Từ Thanh Trần yên lặng ngồi bên cửa sổ, trước mặt bày biện một bầu rượu và hai cái chén, đưa tay rót hai chén rượu, buông bầu rượu ngẩng đầu mỉm cười nói với Phượng Chi Dao: “Thay ta tạ ơn Vương gia.”

Chương 50: Lời đồn thay đổi

Edit: Mặc Mặc Beta: Sakura Tin tức Diệp Tam tiểu thư, Định Vương phi tương lai bị thổ phỉ bắt đi có thể được coi là chấn động trong kinh thành. Từ lúc Diệp Ly bị bắt đi, không mất bao lâu, lời đồn đã bắt đầu truyền lưu trong khắp nơi kinh thành. Lời đồn đãi loại chuyện này nếu mạnh mẽ cấm đoán sẽ chỉ bị coi là giấu đầu hở đuôi, ngày càng nghiêm trọng. Cho nên bất kể là Diệp gia, Từ gia hay Lê vương phủ bề ngoài đều không có bất kỳ ai phát biểu ý kiến đối với chuyện này. Đợi đến lúc sáng sớm hôm sau, Diệp Ly ngồi xe ngựa mang theo những đồ được ban thưởng trong nội cung dưới sự hộ tống của Nhị công tử cùng Tam công tử Từ gia trở lại Diệp gia từ biệt viện Từ gia, lời đồn đãi trong lòng mọi người bắt đầu dao động. Dù ngẫu nhiên hay không ngẫu nhiên, mọi người đi ngang qua đều vô tình chứng kiến Diệp Tam tiểu thư bất kể thần sắc hay thân thể dường như đều mạnh khỏe, thật sự không giống bộ dạng vừa mới bị người bắt đi. Mà hai vị công tử Từ gia, ngay cả Từ Tam công tử nghe nói là tính tình nóng nảy không giấu được tâm sự nhất thoạt nhìn cũng không có biểu hiện dị thường gì. Cho nên. . . tin tức ngày hôm qua chỉ là một lời đồn ác liệt sao?

Diệp Ly không chuyên tâm nghe Thanh Sương cằn nhằn, liên miên kể lại bình luận nghe được từ bên ngoài, đáy lòng âm thầm bật cười. Tam ca hiện tại đương nhiên có thể tâm bình khí hòa (bình tĩnh hòa nhã) đi ra gặp người, bởi vì đêm qua hắn đã đem hơn phân nửa lửa giận phát tiết trên người đám thổ phỉ không có mắt kia. Nhớ tới tối hôm qua lúc cùng Mặc Tu Nghiêu xuống núi, trong sơn trại kia tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, còn có bộ dáng một thân sát khí tung hoành kia của Tam ca, Diệp Ly tin tưởng Từ gia nhiều thế hệ Thư Hương chỉ sợ đã thực sự sinh ra một vị võ tướng rồi. Mặc Tu Nghiêu

xử trí những thổ phỉ kia như thế nào, Diệp Ly không định hỏi đến, mặc kệ một đám kia là thổ phỉ từ nơi khác chạy trốn đến kinh thành hay là thổ phỉ sinh sống tại bản địa, thiếu đi một đám người như vậy vẫn là một chuyện tốt.

“Diệp Tam tiểu thư.”

Ngoài cửa sổ một giọng nam trong sáng truyền đến, Thanh Loan lập tức rút ra kiếm chỉ vào nam tử trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện ngoài cửa sổ. Diệp Ly mỉm cười đè cánh tay Thanh Loan xuống, quay đầu lại cười nói: “Hàn công tử, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?” Ngoài cửa sổ chính là Hàn Minh Nguyệt có tài bắt cóc tống tiền tối hôm qua. Hàn Minh Nguyệt bất đắc dĩ cười khổ, “Tam tiểu thư xem bộ dạng này của ta có thể nói là không tồi sao?” Vừa vào sân nhỏ đã có thể cảm thấy có ánh mắt nhìn chằm chằm trong chỗ tối, hắn không chút hoài nghi nếu như hiện tại có hành động thiếu suy nghĩ nào, Các chủ Thiên Nhất các chắc chắn sẽ vô thanh vô tức biến mất trong hậu thế như vậy.

Từ trong tay áo lấy ra một cái hộp khắc gỗ đặt trên bệ cửa sổ, Hàn Minh Nguyệt nói: “Đây là phí an ủi cho Tam tiểu thư, còn xem như quà mừng Tam tiểu thư cùng Tu Nghiêu tân hôn, đến lúc đó ta cũng không biết có thể đến kịp uống một chén rượu mừng hay không.”

Diệp Ly gật gật đầu, không xem cái hộp kia, hỏi: “Hàn công tử chuẩn bị rời kinh rồi.”

Hàn Minh Nguyệt cười nói: “Gần đây chịu kinh hãi hơi nhiều. Vẫn là ở Giang Nam mới có thể làm cho ta an tâm một chút. Hoan nghênh Diệp tiểu thư có rảnh thì đi Giang Nam cùng Tu Nghiêu, đến lúc đó tại hạ nhất định sẽ tận tình địa chủ.” Diệp Ly cười nói: “Hàn công tử nói như vậy thật khiến chúng ta có chút hổ thẹn.” Hàn Minh Nguyệt nhướn mày nói: “Như vậy. . . hiểu lầm trước khi, xóa bỏ chứ?” Sóng

mắt Diệp Ly hơi đổi, cười nói: ” Hiểu lầm giữa ta và ngươi xóa bỏ.” Về phần giữa ngươi và Mặc Tu Nghiêu còn có hiểu lầm gì, đó chính là chuyện của mình ngươi rồi.” Hàn Minh Nguyệt có chút thất vọng, nhưng cũng biết là đang miễn cưỡng, càng thêm thưởng thức Diệp Ly biết rõ đúng mực, cũng không trì hoãn nữa, chắp tay nói: “Hôm nay, tại hạ cáo từ.”

“Đi thong thả, không tiễn.”

Đợi đến lúc Hàn Minh Nguyệt rời đi, Thanh Loan mới bước lên trước cầm cái hộp trên bệ cửa sổ, bất mãn nói: “Tiểu thư khách khí như vậy với loại người này làm gì?” Diệp Ly quay người ngồi xuống, cười nói: ” Hôm qua hắn cũng rất khách khí với chúng ta.” Trong lòng Diệp Ly rõ ràng, nếu không phải Hàn Minh Nguyệt ngay từ đầu đã cố ky quan hệ giữa nàng và Mặc Tu Nghiêu thì các nàng chưa hẳn đã có cơ hội trở ra nguyên vẹn. Nếu nói Hàn Minh Nguyệt kiêng kị Mặc Tu Nghiêu thì nàng tin tưởng, nhưng nói Hàn Minh Nguyệt thực sự sợ Mặc Tu Nghiêu thì nàng thật không thể tin được.

“Nếu không phải bởi vì hắn, làm sao tiểu thư sẽ. . . những người bên ngoài kia vẫn còn truyền lưu chuyện tiểu thư bị bắt đi kìa, truyền đi thật khó nghe…” Thanh Loan hoàn toàn không cho rằng Hàn Minh Nguyệt khách khí với bọn họ, nếu không phải bởi vì hắn, sao tiểu thư lại bị người khác lời ra tiếng vào nghị luận cười nhạo. Diệp Ly thản nhiên nói: “Không phải hắn cũng có khả năng sẽ là người khác, không phải ai cũng vừa khéo quen biết Vương gia.” Nhận lấy cái hộp Thanh Loan đưa lên, mở ra, Diệp Ly cũng có chút kinh ngạc. Trong hộp để ngay ngắn một chồng ngân phiếu dày cộm: hai kim phiếu một vạn lượng, còn có hơn mười ngân phiếu một ngàn lượng. Thanh Loan nhìn thoáng qua cũng không khỏi kinh ngạc kêu lên, “Tiểu thư. . . Cái này. . .”

Diệp Ly nhíu mày, sắc mặt có chút khó xử. Hai kim phiếu hai vạn

tương đương với hơn hai mươi vạn lượng bạc, một khoản tiền lớn như vậy cho dù là Diệp Ly cũng không có ý muốn nhận lấy. Bên cạnh ngân phiếu còn để một đôi ngọc bội Bạch Ngọc Long Phượng cực phẩm, chỉ nhìn chất ngọc đã biết nhất định là giá trị phi phàm. Nghĩ nghĩ, Diệp Ly đậy cái hộp lại một lần nữa, chuyển tay giao cho Thanh Sương nói: “Chuẩn bị một chút, ta muốn đi Định vương phủ.”

Thanh Sương cẩn thận từng li từng tí cầm lấy cái hộp, nàng cũng vừa mới nhìn thấy. Từ nhỏ đến lớn nàng còn chưa từng thấy nhiều tiền như vậy đâu, ô ô, thật sợ…

“Vâng, tiểu thư.”

“A Ly! A Ly…” Mộ Dung Đình còn chưa vào, giọng nói đã truyền từ bên ngoài vào. Diệp Ly nhoẻn miệng cười, đứng dậy ra ngoài đón. Tần Tranh cùng Hoa Thiên Hương còn có Tần Vũ Linh, muội muội của phủ doãn kinh thành Tần Mục chỉ thấy qua hai lần cùng nhau tới trước thăm Diệp Ly. Mộ Dung Đình một người đi đầu, khi vào trong nhà, đã túm lấy Diệp Ly không ngớt lời nói: “A ly, ngươi không sao chứ?” Diệp Ly mỉm cười cười nói: ” Nếu ta có chuyện thì sao có thể đứng ở chỗ này? Sao các ngươi lại tới?”

Tần Tranh che miệng cười yếu ớt nói: “Đình nhi sáng sớm đã chạy đến lôi kéo ta và Thiên Hương tới tìm ngươi, ta đã nói với nàng là ngươi căn bản không có chuyện gì, nhưng nàng khăng khăng nói lo lắng, nhất định phải sang đây xem xem mới được. Chúng ta gặp được tiểu thư Vũ Linh trên đường thì cùng đi.” Mộ Dung Đình ôm Diệp Ly oán hận vung đôi bàn tay trắng như phấn nói: “Nếu để cho bổn cô nương biết tên hỗn đản nào tản lời đồn lung tung, bổn cô nương nhất định đánh hắn đến cha hắn mẹ cũng không nhận ra! Thực quá đáng, so với tên hỗn đản Lãnh Hạo Vũ kia còn quá đáng gấp một vạn lần!” Mọi người không khỏi nở nụ cười, Diệp Ly mỉm cười với Tần Vũ Linh nói: “Tần tiểu thư, đa tạ ngươi đặc biệt sang

đây thăm ta.”

Tần Vũ Linh có chút ngại ngùng cười nói: “Kỳ thật. . . Ta muốn thay ca ca ta xin lỗi Diệp tiểu thư. Ca ca mới chưởng quản phủ doãn kinh thành không lâu đã xảy ra chuyện như vậy, liên lụy thanh danh Diệp tiểu thư…”

Diệp Ly lắc đầu, xem biểu lộ của Tần Vũ Linh đã biết nàng nhất định thay Tần Mục tự mình đến đấy. Kỳ thật chuyện như vậy trách đến trên người Tần Mục phủ doãn kinh thành này cũng là không có đạo lý. Cho dù là kiếp trước địa phương khoa học kỹ thuật lại phát triển cho tới bây giờ cũng không ít tội phạm, huống chi hiện tại ở thời điểm này con người tinh lực có hạn, đâu phải nơi nào cũng có thể quản được?

“Tần đại nhân là quan phụ mẫu của dân chúng kinh thành, một lòng trong sạch vì dân còn có danh xưng là Thiết Diện Phán Quan. Chỉ là một chút lời đồn thôi, Tần tiểu thư không cần để ý. Lời đồn ngăn trí giả, không để ý tới, những người kia cảm thấy không thú vị dĩ nhiên là sẽ không truyền nữa.”

Nghe xong lời nói của Diệp Ly, Tần Vũ Linh cũng nhẹ nhàng thở ra. Nàng từ nhỏ cùng huynh trưởng sống nương tựa lẫn nhau, tuy ca ca không nói gì nhưng nàng cũng biết chuyện lần này liên lụy đến Định quốc vương phủ, phủ Thượng thư cùng Từ gia, ca ca chỉ là một phủ doãn Tam phẩm, mà Tần gia cũng không có hậu trường gì chèo chống. Không cẩn thận là thì có thể bị người kéo đi làm kẻ chết thay, “Cảm ơn ngươi, Diệp tiểu thư.”

Hoa Thiên Hương cười nói: “Tần tiểu thư, ngươi cũng không cần cảm tạ nàng, lũ tiểu nhân kia sau lưng ghen ghét A Ly muốn bôi xấu thanh danh của nàng Tần đại nhân cũng không có khả năng bịt miệng mỗi người không phải sao? A Ly, xem cách ăn mặc này của

ngươi, là chuẩn bị đi ra ngoài?" Hoa Thiên Hương chú ý tới trang phục của Diệp Ly, mở miệng hỏi: "Không phải là chúng ta tới không đúng lúc chứ?"

"Vừa rồi định đi Định quốc vương phủ, không phải chuyện quan trọng, lát nữa đi cũng không muộn." Diệp Ly nói.

"Ah?" Con mắt Mộ Dung Đình xoay tròn, cười không có ý tốt, "Thì ra A Ly của chúng ta đã quen thuộc cùng Định Vương như vậy."

Diệp Ly tức giận trắng mắt liếc nàng, Mộ Dung Đình không chút để ý vui tươi hớn hở nói: "Làm gì mà muốn đích thân đi Định quốc vương phủ ah, đưa một cái thiếp mời đi, mời Định Vương đến đây một chuyến không phải sao? Cũng thuận tiện để cho những tên tiểu nhân âm hiểm lắm mồm kia biết rõ, cho dù bọn hắn tốn sức thế nào cũng không khiến A Ly cùngvà Định Vương bất hòa được!" Tần Vũ Linh có chút nghi hoặc nhìn Mộ Dung Đình, " Tiểu thư Mộ Dung biết là ai làm sao?"

"Gọi ta Mộ Dung là được rồi." Mộ Dung Đình tràn đầy tự tin mà nói: "Còn có thể là ai, nhất định là cái tên Lê Vương không thể thấy A Ly sống tốt kia chứ sao. Ta đời này thực sự chưa từng thấy nam nhân nào nhỏ nhen hơn hắn, thật sự là tuyệt phối với Diệp Oánh!"

Diệp Ly im lặng, Mặc Cảnh Lê lần này thật là oan uổng. Nhưng mà, đây có coi là nhân phẩm quá kém nên mới dễ dàng bị người hoài nghi như vậy? Ba người khác hai mặt nhìn nhau, nhưng nhìn vẻ mặt chắc chắn của Mộ Dung Đình nghĩ kỹ ân oán giữa Mặc Cảnh Lê và Diệp Ly, không hẹn mà trong lòng cùng đồng ý với suy đoán của Mộ Dung Đình. Mà ngay cả vẻ mặt Tần Vũ Linh cũng biểu lộ không nghĩ tới Lê Vương lại là người như vậy.

Tính tình Lê Vương không tốt, chuyện này không phải là bí mật gì ở

trong đám quyền quý kinh thành. Nhưng nếu có người cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện, sau khi đại hôn Lê Vương điện hạ vốn nên tân hôn vui vẻ, xuân phong đắc ý thì tính tình lại tệ hơn so với trước khi thành hôn rồi. Nhất là sáng sớm hôm nay đi ra ngoài, nghe người khác nghị luận về nữ nhân Diệp Ly kia vốn nên khiến cho tâm tình của hắn tốt được không gì sánh kịp mới đúng. Nhưng hắn lại phát hiện khi hắn đi ngang qua sẽ có những ánh mắt quái dị cố ý vô tình nhìn hắn, hoặc là nhanh chóng câm miệng thay đổi chủ đề nói chuyện, nói chút chuyện không quan trọng. Mà ngay cả khi uống trà cũng có thể cảm giác được ánh mắt của toàn bộ người trong trà lâu đều đang tự cho là không để lại dấu vết phiêu đãng trên người mình. Nữ nhân Diệp Ly kia xảy ra chuyện, bị cười nhạo, bị chế giễu hẳn là Mặc Tu Nghiêu mới đúng! Vì cái gì hắn lại cảm thấy tất cả mọi người đều đang nhìn hắn cười nhạo?

Đại đa số dân chúng kinh thành vẫn rất thiện lương, cho nên bọn họ khi nhìn thấy Mặc Cảnh Lê xuất hiện trước, dù cho biết rõ mình không thể trêu vào vị em ruột hoàng đế này, mà vẫn cho hắn một ánh mắt khinh bỉ. Thôi đi! Đây là loại người gì a, vô duyên vô cớ thối hôn con gái nhà người ta coi như xong, còn không nhận ra người ta tốt, lúc trước đã phá hỏng thanh danh con gái nhà người ta không nói, hiện tại lại có thể truyền ra lời đồn ác liệt như vậy? Chuyện này nếu rơi vào cô nương nhà dân chúng tầm thường, còn không bị bức chết à? Loại người này, cho dù là hoàng thân quốc thích, cũng vẫn bị gọi chung là cặn bã!

“Vương. . . Vương gia. . .” Người đi theo bên cạnh Mặc Cảnh Lê cũng bị áp suất thấp bên người Vương gia nhà mình dọa không nhẹ.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Mặc Cảnh Lê nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Thị vệ giáp nhìn trái nhìn phải, bi ai phát hiện chỉ có mình cách

Vương gia gần nhất. Những tên Ất Bính Đinh khác đều đã sớm tránh qua một bên, nơm nớp lo sợ nói: “Thưa. . . Thưa Vương gia, tất cả mọi người đang nghị luận về chuyện của Diệp. . . Diệp Tam tiểu thư.”

“Bổn vương biết bọn hắn đang nghị luận về nữ nhân kia! Nhưng nghị luận về nữ nhân kia liên quan gì đến bổn vương? !” Đều dùng cái loại ánh mắt như nhìn cặn bã này nhìn bổn vương, cho rằng bổn vương không phát hiện sao? Bọn họ không phải là nên cười nhạo châm chọc nữ nhân kia, nên cười tên phế vật Mặc Tu Nghiêu kia bị người đội nón xanh sao? (ngươi còn biết mình là cặn bã sao?)

“Chuyện này. . . có người nói, có người nói là Vương gia người không thể nhìn Diệp Tam tiểu thư sẽ nhanh chóng vui mừng nhập Định Quốc vương phủ, còn hận Diệp Tam tiểu thư trước kia vô lễ với người tại Sở Hương các cho nên cố ý rải lời đồn. . . Khục khục, phá hỏng thanh danh Diệp Tam tiểu thư. . .” Thị vệ giáp muốn nhanh chóng nói cho rõ ràng, mặt căng ra đỏ bừng, lời còn chưa nói hết đã hoảng sợ nhìn Vương gia nhà mình niết quạt xếp trong tay một cái tan thành bột phấn.

“Ngươi nói cái gì?” Trên người Mặc Cảnh Lê phát ra từng cơn âm khí, người qua lại cũng không nhịn được mà đi đường vòng.

“Vương. . . Vương gia. . .” Không phải ta nói a, là đông đảo dân chúng toàn kinh thành nói. Thị vệ giáp ủy khuất nói trong lòng, tóm lại thanh danh của Lê vương phủ sau sự kiện Vương gia thông đồng muội muội của vị hôn thê, mua đồ không trả tiền lại một lần nữa đạt đến mức thấp mới.

“A Ly, Tranh nhi, mau lên đây. Bên trên không có ai ngoài chúng ta đến ngồi đâu.” Một giọng nữ thanh thúy giải cứu thị vệ giáp sắp bị đóng băng, thị vệ giáp nhân lúc ánh mắt Vương gia nhà mình nhanh chóng chuyển hướng đến đầu cầu thang đã nhanh chóng cuộn mình

thành một đoàn trốn vào chỗ an toàn. Mộ Dung Đình mặc áo đỏ kiều diễm dẫn đầu đi lên lầu hai, còn quay đầu lại ngoắc bằng hữu sau lưng. Tiểu nhị đi trước dẫn đường cho nàng quả thực muốn rơi lệ, tiểu thư Mộ Dung, ở đâu có chuyện bên trên không có ai, nơi này của chúng ta chính là một trong những trà lâu tốt nhất kinh thành. Là mọi người bị Lê Vương dọa chạy a.

"Ồ?" Vừa quay đầu lại, Mộ Dung Đình đã thấy Mặc Cảnh Lê mặt đen như mặc thạch, không nhịn được quay đầu lại nhìn phía sau cân nhắc xem có nên đổi một chỗ khác uống trà hay không, nhưng chỉ một lát bọn Hoa Thiên hương đều đi tới, vì vậy một nhóm năm vị cô nương bất đắc dĩ mắt to trừng mắt nhỏ. Diệp Ly càng thêm bất đắc dĩ, nàng bắt đầu hoài nghi kiếp trước có phải mình thật sự có nghiệt duyên gì với Mặc Cảnh Lê hay không rồi. Bất kể đến chỗ nào, dường như chỉ cần đi ra ngoài là có thể gặp được hắn. Diệp Ly không biết kỳ thật chuyện này cũng không quá kỳ quái, bởi vì cho dù là kinh thành, thành thị phồn hoa nhất Đại Sở nhưng so với những thành phố lớn trong trí nhớ của nàng kia kỳ thật cũng không coi là lớn. Mà đám quyền quý cũng không có khả năng đi dạo cùng một chỗ với dân chúng bình thường, trên cơ bản nơi có thể đi cũng chỉ có vài chỗ như vậy. Cho nên trừ người không hay đi ra ngoài giống Diệp Ly, còn như Mộ Dung Đình, người thường xuyên chạy khắp nơi như vậy, trên cơ bản tiến vào một cửa hàng tất cả đều là người quen biết.

"A Ly…" Mộ Dung Đình thật có lỗi nhìn Diệp Ly, nàng thật không nghĩ tới Lê Vương đang tân hôn vui vẻ lại không ở nhà cùng kiều thê mà một mình chạy đến trà lâu uống trà giữa ban ngày.

"Không sao, ở đây đi." Diệp Ly cũng biết không nên trách Mộ Dung Đình, huống chi nàng cũng không nên có ý tránh Mặc Cảnh Lê. Đều ở trong một cái kinh thành, đều là nhà quyền quý, còn có, quan hệ thân thích có thể tránh đi đâu? Lạnh nhạt gật đầu với Mặc Cảnh Lê, Diệp Ly lôi kéo Tần Tranh cùng Tần Vũ Linh đi đến vị trí thanh tĩnh

hơn trong góc.

Mộ Dung Đình thè lưỡi, lôi kéo Hoa Thiên Hương vội vã đi tới.

“Ai, ngươi nói Định Vương rốt cuộc có tới hay không?” Mộ Dung Đình thấp giọng hỏi, nàng không lớn lên ở kinh thành, thật sự là không quen thuộc với Định Vương. Hoa Thiên Hương thì ngược lại, tràn đầy tin tưởng, gật đầu nói: “Yên tâm đi, ông nội của ta nói Định Vương là người không tồi. Đã nhận được thiếp mời thì nhất định sẽ đến.”

Tần Vũ Linh nói khẽ: “Hay là chúng ta tránh đi sớm một chút, đừng quấy rầy A Ly nói chuyện cùng Định Vương.”

Mộ Dung Đình cười hì hì nói: “Còn sớm mà, chúng ta đi quá sớm, lúc này Định Vương chắc chắn còn chưa xuất hiện. Đợi người đến, chúng ta lại đổi chỗ cũng không muộn. Ha ha, các ngươi có thấy sắc mặt vừa rồi của mấy người dưới lầu kia hay không? Vừa nhìn thấy chúng ta đến liền trở nên thật kỳ quái. Ta còn sợ bọn họ trừng rớt tròng mắt xuống chén trà.” Hoa Thiên Hương hừ nhẹ nói: “Những người kia không chừng cho rằng A Ly lúc này nên trốn trong nhà khóc kia, đột nhiên thấy chúng ta xuất hiện đương nhiên là giật mình rồi.”

Tần Tranh che miệng cười nói: “Ta cũng chưa từng thấy cảnh nhiều người đồng thời trợn mắt há hốc mồm như vậy, ta đời này lần đầu tiên bị người chú mục như vậy.”

Diệp Ly nhìn mấy bạn tốt rúc rích thảo luận cảm giác đi ra ngoài hôm nay, chỉ có thể buồn cười lắc đầu. Kỳ thật lời đồn đãi thoạt nhìn xa xa không mãnh liệt như nàng dự tính, hẳn là Mặc Tu Nghiêu và cậu cả đã âm thầm làm gì đó. Ít nhất ánh mắt của đại đa số người thấy nàng phần lớn là kinh ngạc hoặc đồng tình. Mà không phải xem thường

cùng với khinh thị vốn có khả năng xuất hiện. Xem ra đại đa số người cũng không tin tưởng tin tức nàng bị bắt đi.

Mấy người Diệp Ly ngồi ở trong góc tương đối xa xôi, tự mình tán gẫu. Mặc Cảnh Lê một mình một người ngồi ở vị trí gần cửa sổ trầm mặt, uống nước trà như uống rượu. Bởi vì cách khá xa, hắn cũng không nghe được bên kia đang nói gì, nhưng vẫn có thể cảm giác được bầu không khí tốt đẹp hòa hảo tâm tình của các nàng, thoạt nhìn vậy mà hoàn toàn không bị lời đồn ảnh hưởng. Mặc Cảnh Lê không khỏi nghiến răng nghiến lợi, rõ ràng là Diệp Ly gặp chuyện không may, kết quả bản thân Diệp Ly giống như người không có việc gì, ngược lại hắn phải chịu tiếng xấu thay cho người khác. Nhưng hiện tại muốn hắn tiến lên lý luận với Diệp Ly, cho dù là Mặc Cảnh Lê cũng cảm thấy mất mặt. Bởi vậy chỉ có thể mặc cho âm phong đầy người dọa khách nhân bốn phía vụng trộm tránh đi, sau đó tiếp tục rót trà vào trong miệng.

“A nha, A Ly! Định Vương đến rồi!” Đúng lúc đang phiền muộn, chợt nghe thấy Mộ Dung Đình lớn giọng hô sau lưng cách đó không xa, toàn bộ lầu hai đều có thể nghe thấy. Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Mộ Dung Đình đang hưng phấn ghé vào trên bệ cửa sổ nhìn xuống. Tần Tranh bất đắc dĩ kéo nàng xuống, quay đầu cười nói Diệp Ly: “Ly nhi, ngươi xuống dưới nghênh tiếp Vương gia đi.” Hoa Thiên Hương che miệng cười trộm, vẫy tay trêu chọc nói: “Không trở lại cũng không có vấn đề, chúng ta ăn xong điểm tâm sẽ tự đi dạo phố, dù sao ở đây cũng không có nhiều vị trí quy định sẵn cho Định Vương gia ngồi.”

Nghe vậy, vài khách nhân còn sót lại trên lầu hai bắt đầu hối hận bởi vì e ngại hàn khí của Lê Vương mà lựa chọn sát vào vị trí bên trong, hiện tại chỉ có thể dỏng lỗ tai cố gắng nghe một bàn các cô nương trong góc kia nói chuyện. Diệp Ly nhìn ở trong mắt không khỏi buồn cười, bát quái quả nhiên là thiên tính nhận thức không thể thiếu của

mọi người trong một thời đại. Đúng lúc mọi người hoặc trực tiếp hoặc mịt mờ nhìn chăm chú, Diệp Ly đứng dậy đi xuống dưới lầu, lúc đi ngang qua bàn của Mặc Cảnh Lê rõ ràng phát giác được ánh mắt hung dữ của Mặc Cảnh Lê trừng mình, Diệp Ly bất đắc dĩ: có người trời sinh đã ngồi không đúng bàn, không thể cưỡng cầu.

Nhìn Diệp Tam tiểu thư thong dong xuống lầu, ánh mắt cùng thần sắc của các thực khách trên lầu dò xét Mặc Cảnh Lê càng thêm phức tạp. Xem Diệp Tam tiểu thư thản nhiên xuất hiện trước mặt mọi người như thế, còn thong dong ước hẹn Định Vương, xác thực không giống bộ dạng đã xảy ra chuyện gì. Trái lại Lê Vương sắc mặt âm trầm thần sắc dữ tợn, rõ ràng giống như là âm mưu quỷ kế không thực hiện được mà phẫn nộ a. Mọi người âm thầm trao đổi ánh mắt, không tiếng động thảo luận. Hình như rốt cục Mặc Cảnh Lê cũng không thể chịu đựng được bầu không khí cổ quái như vậy, nặng nề thả chén trà lên mặt bàn, đứng dậy liếc đường đi dưới lầu xuyên qua cửa sổ nửa mở, trầm mặt quay người đi xuống lầu.

Diệp Ly từ trên lầu đi xuống, lập tức, đại đường cả lầu dưới lập tức an tĩnh lại. Đợi đến lúc Diệp Ly mang vẻ mặt ôn hòa mặt mỉm cười đi ra ngoài, mọi người đang muốn há mồm nghị luận lại thấy Mặc Cảnh Lê vác mặt âm trầm đi xuống, sau đó lại là một hồi yên lặng. Nhưng chứng kiến biểu hiện của hai vị này, ít nhất những người ở chỗ này càng có khuynh hướng đồng tình Diệp Ly nhiều hơn một chút rồi.

Lúc Diệp Ly đi ra trà lâu, xe ngựa của Định vương phủ mới vừa lúc dừng lại, A Cẩn đang chuẩn bị vạch rèm mời Mặc Tu Nghiêu xuống, “Tu Nghiêu.” Diệp Ly nhẹ giọng kêu lên, A Cẩn nhìn thấy Diệp Ly, vô cùng cung kính đứng qua một bên. Diệp Ly lưu loát giẫm ghế đẩu lên xe ngựa, Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng nhướn mày, “Sao lại ra đây?” Diệp Ly ngồi xuống chỗ đối diện hắn, cười nói: “Thiên Hương các nàng nói quá nhiều người không có chỗ ngồi, bảo ta đi xuống rồi. Đều là các nàng hồ đồ, ta định ngày mai sẽ đi Định vương phủ.”

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười, “Các nàng hồ đồ vô cùng đúng lúc.”

“Có ý gì?” Diệp Ly khó hiểu hỏi. Bên ngoài, A Cẩn đã một lần nữa điều khiển xe ngựa đi về phía trước, Diệp Ly nghĩ nghĩ, thò đầu ra báo địa điểm. Vừa hay nhìn thấy Mặc Cảnh Lê đứng ở cửa ra vào trà lâu, ánh mắt tối tăm phiền muộn nhìn xe ngựa của bọn họ. Mặc Tu Nghiêu nói: ” Sáng sớm hôm nay toàn bộ kinh thành đều truyền lời đồn đãi ngày hôm qua là Cảnh Lê cố ý muốn khiến ngươi khó chịu nổi mới truyền ra đấy.”

Diệp Ly sửng sốt, có chút hiểu rõ sắc mặt Mặc Cảnh Lê vì sao lại khó coi như vậy rồi. Với loại tính cách này của Mặc Cảnh Lê, bị oan uổng trong lòng có thể thoải mái mới là lạ, nhớ tới lúc trước Mộ Dung Đình tràn đầy tự tin suy đoán, thì ra không phải chỉ có nàng nghĩ ra được suy đoán không có căn cứ này a.

“A Ly tìm ta có chuyện muốn nói?” Mặc Tu Nghiêu nhìn dung nhan xinh đẹp của Diệp Ly như đi vào cõi thần tiên, không biết đến phương nào mà hỏi.

Diệp Ly phục hồi lại tinh thần, gật đầu nói: “Buổi sáng Hàn Minh Nguyệt đưa tới hai kim phiếu hai vạn, còn có hơn một vạn lượng ngân phiếu cùng một đôi ngọc bội. Ta định ngày mai khi đi Định Quốc vương phủ mang theo luôn, đi cùng bọn Thiên Hương ra ngoài nên không tiện mang trên người.” Mặc Tu Nghiêu không để ý lắc đầu nói: “Đó là hắn tặng cho nàng, nàng nhận là được.” Diệp Ly im lặng, vừa ra tay đã là mấy mươi vạn lượng bạc, Hàn Minh Nguyệt dám đưa nhưng nàng cũng không định nhận, ” Ngày mai ta gọi người đưa đến Định vương phủ đi, hay là ngươi xem rồi xử lý. Tiền của ta đủ dùng rồi.” Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ thở dài, “A Ly. . . Hàn Minh Nguyệt đưa đồ cho nàng thì chỗ đó đã là của nàng rồi, nàng an tâm thu vào tay là được. Nàng cũng không cần cảm thấy thiếu nợ hắn nhân tình

gì, Hàn Minh Nguyệt, người kia dùng nhiều một lượng bạc đều đau lòng, hắn chịu đưa những thứ kia cho nàng nhận, tự nhiên là hắn cảm thấy những vật đưa đi này có giá trị. Nàng không cần đáp ứng hắn ta bất cứ chuyện gì."

Diệp Ly cười nói: "Ta quả thực không định đáp ứng hắn chuyện gì." Diệp Ly từng âm thầm suy đoán, ước chừng Hàn Minh Nguyệt từng làm chuyện gì đó có lỗi với Mặc Tu Nghiêu, lần này lại bày ra chuyện như vậy. Không nghĩ tới Mặc Tu Nghiêu lại có thể cứ như vậy mà buông tha hắn ta, Hàn Minh Nguyệt hẳn là chột dạ hoặc cảm thấy áy náy, nhưng lại không tìm được phương pháp đền bù xử lý mới nịnh nọt bên này của nàng như vậy. Đáng tiếc Diệp Ly cũng không có ý định thiết lập tình hữu nghị, cho nên tiền này của Hàn Minh Nguyệt đại khái là mất trắng.

"Cho nên hôm nay nàng hẹn ta đi ra kỳ thật chính là vì chuyện này?" Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Nghe giọng nói trầm thấp dễ nghe của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly đang nghĩ ngợi sự tình không hiểu vì sao trong lòng nhói lên, có chút phân tâm nói: "Quả thực không có chuyện gì lớn, quấy rầy ngươi rồi sao?" Thấy Mặc Tu Nghiêu dường như thật sự không có hứng thú đối với đồ Hàn Minh Nguyệt đưa tới, lại khiến Diệp Ly không khỏi có chút tò mò Định Quốc vương phủ rốt cuộc có bao nhiêu tài đại khí thô.

"Ngày thường ta cũng rất rảnh rỗi." Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, "Nếu đã ra ngoài thì nàng đi cùng ta được chứ?"

Diệp Ly gật đầu, "Ta cũng không quá quen thuộc với kinh thành, ngươi làm chủ là được."

Đạt được sự cho phép của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu phân phó một câu với A Cẩn đang lái xe, A Cẩn lập tức thay đổi một phương

hướng khác điều khiển xe đi tới.

Trong xe ngựa, Diệp Ly tò mò hỏi: “Phong Hoa lâu? Ngươi sẽ không định tặng ta đồ trang sức gì đó chứ? Chính ta cũng có một cửa hàng chuyên bán đồ trang sức a.”

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn nàng, “Tặng đồ trang sức cho vị hôn thê không phải chuyện rất bình thường sao? Chẳng lẽ không thể?”

Diệp Ly ngậm miệng không nói, chẳng lẽ nàng có thể nói ngươi còn chưa chiếu cố vào xem Tàng Trân Các của ta, nước phù sa không chảy ruộng ngoài sao? Cho dù nàng không đường đường chính chính nói chuyện yêu đương bao giờ cũng biết lời này rất sát phong cảnh. Nhưng mà. . . Mặc Tu Nghiêu đây là đang lấy lòng nàng sao? Diệp Ly không hiểu, cảm thấy trong lòng có chút bực bội, nhưng nhìn biểu lộ tao nhã thong dong của Mặc Tu Nghiêu, làm sao cũng không nhìn ra tâm tư của hắn, Diệp Ly cũng chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha. Có một nam nhân coi như không chán ghét, hơn nữa còn là trượng phu tương lai của mình tặng đồ trang sức nịnh nọt mình, dù sao vẫn là chuyện khiến người vui vẻ?

Phong Hoa lâu là một cửa hàng trang sức vô cùng nổi tiếng ở kinh thành. Trang sức Phong Hoa lâu đa số dùng đồ ngọc làm chủ. Mà nguyên nhân khiến đám khuê tú kinh thành rất yêu thích nó không chỉ bởi vì nó có giá cả đắt đỏ và hàng hóa tinh mỹ, càng quan trọng hơn là trang sức bán ra tại đây không có kiểu dáng nào giống nhau hoàn toàn. Mỗi một cái đều là độc nhất vô nhị, điều này làm cho các quý phụ khuê tú không thích giống người khác hết sức ưu ái. Diệp Ly đã từng cân nhắc qua Tàng Trân Các cũng đi lên con đường như vậy, nhưng bất đắc dĩ là Tàng Trân Các không có đại sư thiết kế và tạo hình phi thường xuất sắc, Diệp Ly tự nhận kiến thức đối với cái gọi là thiết kế châu báu cũng chỉ nửa vời, đành phải bất đắc dĩ bỏ qua.

Tiến vào Phong Hoa lâu, chưởng quầy lập tức chạy ra đón chào, cho dù thấy Mặc Tu Nghiêu ngồi ở xe lăn đi vào bên trong cũng chỉ tạm thời ngơ ngác một chút, sau đó liền lộ ra dáng vẻ tươi cười vừa khéo đến bắt chuyện."Thì ra là Định Vương và Diệp Tam tiểu thư, hai vị có thể hạ cố đến thăm Phong Hoa lâu thật là vẻ vang cho tiểu điếm của kẻ hèn này. Vương gia, Diệp tiểu thư, mời vào bên trong."

Nghênh đón hai người vào một gian phòng độc lập, lập tức có thiếu nữ dung mạo thanh tú dâng lên trà thơm tân xuân. Diệp Ly mỉm cười uống trà, đánh giá bài trí u nhã mà thoải mái dễ chịu trong phòng, không khỏi than nhẹ quả nhiên là chỉ dành cho khách quý hưởng thụ. Khó trách Phong Hoa lâu có thể trở thành nơi các quý tộc kinh thành thích vào xem nhất. Chỉ cần phần phục vụ cẩn thận này, sợ gì kiếm được tiền của khách nhân?

Bởi vì thân phận của Mặc Tu Nghiêu, chưởng quầy tự mình đứng trước mặt phục vụ, "Vương gia muốn chọn trang sức cho Diệp Tam tiểu thư sao? Diệp Tam tiểu thư hình như là lần đầu tiên vào xem tiểu điếm, không biết thích dạng trang sức nào?"

Diệp Ly nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu uống trà nói khẽ: "Trước chọn vài món tốt mang tới xem một chút đi."

Chưởng quầy nhận lời một tiếng, quay người tự mình đi lấy đồ. Diệp Ly khó hiểu nói: "Chúng ta thật sự đến mua đồ trang sức sao?"

Mặc Tu Nghiêu cười nói: "A Ly, nàng nghĩ nhiều lắm, đã ra ngoài, có thể để mắt mua vài món thì thế nào?"

Diệp Ly có chút hoài nghi họ. "Có phải cách ăn mặc bình thường của ta khiến ngươi mất thể diện?" Suy nghĩ một chút thật đúng là không có khả năng, đồ trang sức của Diệp Ly không coi là thiếu, đều là đồ khi Từ thị khi còn sống lưu lại. Chỉ là Diệp Ly gần đây không thích

vướng víu, cho nên cách ăn mặc, đặc biệt là đồ trang sức bình thường đều duy trì ở mức không thất lễ, hiện tại cũng có chút không chịu được trang phục hoa lệ. Với địa vị của Định Quốc vương phủ, trang phục của Vương phi tương lai quá mộc mạc quả thực có thể cảm thấy hơi mất thể diện.

Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ lắc đầu, chăm chú nhìn Diệp Ly nói: "Nếu thật sự trên đầu nàng chồng chất đầy châu ngọc ta mới không chịu nổi. Trên thực tế, ta cũng không biết nên đi chỗ nào, cho nên mới mang nàng tới nơi này nhìn một chút. Phượng Chi Dao nói đồ trang sức ở đây không tồi."

Diệp Ly hoài nghi nhìn hắn, ý đồ tìm được một chút thần sắc không được tự nhiên từ trên mặt của hắn. Không biết sao, người nào đó quá mức bình tĩnh, dù cho nói lời khiến người ta nghe cảm thấy vô cùng ngây thơ mà trên mặt vẫn ưu nhã bình tĩnh như đang đọc một cuốn sách cổ trong thư phòng. Diệp Ly đành phải tự nói với mình là mình suy nghĩ quá nhiều. Ngẫm lại cũng đúng, tuy người nào đó bây giờ nhìn như quân tử tao nhã đoan chính như ngọc, nhưng nghe nói năm đó cũng từng có thời thiếu niên khinh cuồng, kỵ mã ỷ tà kiều, mãn lâu hồng tụ chiêu*.

*Kỵ mã ỷ tà kiều, Mãn lâu hồng tụ chiêu: Hai câu thơ trích trong "Bồ Tát man" kì 4 – Vi Trang

Dịch: Cưỡi ngựa tựa bên thành cầu, Áo đỏ vẫy khắp lầu cao

Rất nhanh, chưởng quầy bưng hai cái hộp trở về. Đặt lên bàn, cẩn thận từng li từng tí mở ra, vừa nói: "Vương gia và Diệp Tam tiểu thư khó có được vào xem tiểu điếm. Một bộ trang sức này là thiết kế mới nhất do lão bản của chúng ta tự mình chế tạo ra đấy. Hơn nữa năm nay chỉ sợ đây là bộ duy nhất, Diệp tiểu thư xem thấy thế nào?"

Nghe chưởng quầy nói trịnh trọng như thế, Diệp Ly cũng có chút tò mò.

Đây là một bộ trang sức Thanh Ngọc cực phẩm, giá trị Thanh Ngọc trong đồ ngọc không phải là cao nhất, nhưng như bộ trang sức chất ngọc cực phẩm trước mắt này cho dù là ở trong Thận Đức hiên hay Tàng Trân Các cũng chưa từng gặp đồ tốt hơn so với cái này đây. Càng quan trọng hơn là kiểu dáng giản lược mà lịch sự tao nhã kia, phảng phất như một đóa hoa ngọc lan thanh nhã lặng yên nở ra trong đêm trăng, lại khiến người ta từ đáy lòng cảm thấy một loại cảm giác yên lặng u nhu. Trên đời này không có nữ nhân nào thoát được sức hấp dẫn của trang sức tinh mỹ, Diệp Ly thở dài trong lòng.

“Một bộ trang sức tổng cộng có hai trâm hoa ngọc lan, một chiếc nhẫn, một chiếc vòng tay, cùng với một cái ngạch sức*(cái vòng đeo ở trên trán ý).” Chưởng quầy thấy ánh mắt tán thưởng của Diệp Ly, lập tức lại mở ra một hộp khác lộ ra ngạch sức bên trong. Mỹ ngọc màu xanh nhạt, cũng không có hoa văn hay bảo thạch khảm nạm phiền phức gì. Chỉ là nhiều đóa hoa lan tạo hình ưu mỹ tạo thành trang sức, yên tĩnh nằm trong hộp gấm phủ tơ lụa tỏa ra vầng sáng nhàn nhạt.

“Thích không?” Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly, lại cười nói: “Rất thích hợp với A Ly.”

“Thực sự rất đẹp.” Diệp Ly gật đầu.

“Lấy cái này đi. Lát nữa đến quý phủ của ta lấy ngân phiếu.”

Thấy hai người đều rất hài lòng, chưởng quầy làm thành công một sinh ý lớn hiển nhiên cũng thật vui, “Vâng, Diệp tiểu thư muốn mang đi luôn hay để chúng ta đưa qua?” Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Trực tiếp đưa đến Diệp phủ là được rồi.”

Chương 51: Cậu dạy bảo

Edit: Thu Huyền Beta: Sakura “Bái kiến hai vị công chúa.”

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cùng chưởng quầy vừa đi ra từ nội thất thì chợt nghe thấy tiểu nhị ra của đón khách cung kính mà nói, chưởng quầy sững sờ vội vàng hướng hai người cáo lỗi rồi đi ra đón. Người vừa mới tiến vào cửa cũng đồng thời nhìn thấy hai người, công chúa Chiêu Dương sửng sốt một chút thất thanh nói: “Tu Nghiêu?” Bước nhanh tới trước mặt Mặc Tu Nghiêu cách một vài bước thì ngừng lại, nói khẽ: “Tu Nghiêu, cháu cùng Diệp tiểu thư tới mua đồ hay sao?” Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu khẽ nhúc nhích, gật đầu nói: “Đúng vậy, Trưởng công chúa nhiều năm không thấy rồi.” Trên mặt công chúa Chiêu Dương mang theo một tia bi thương, gật đầu nói: “Quả thực là rất nhiều năm không gặp. Cháu hôm nay… khỏe mạnh là tốt rồi. Chờ các cháu thành hôn, nếu Diệp tiểu thư không có chuyện gì thì thường xuyên đến phủ công chúa chơi, cũng coi như cùng theo giúp lão thái bà này.”

Diệp Ly nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười nói: “Chịu Trưởng công chúa ưu ái, đến lúc đó, nhất định sẽ quấy rầy.”

Công chúa Chiêu Dương than nhẹ một tiếng, lôi kéo tay Diệp Lý cười nói: “Tuy ta đây chỉ lần thứ hai gặp Diệp tiểu thư, nhưng thời trẻ ta và mẹ cháu cũng coi như có chút giao tình. Diệp tiểu thư nhìn xem có cái gì yêu thích, coi như ta một trưởng bối này đưa lễ gặp mặt cho cháu.” Diệp Ly có chút bất đắc dĩ, đang muốn cụ tuyệt thì Mặc Tu Nghiêu đã mở miệng trước một bước: “Chiêu Dương cô cô… Người đừng dọa đến A Ly rồi. Chúng ta còn có chút chuyện nên rời đi trước, không phải người đang ở cùng công chúa Chiêu Nhân sao?

Đừng để cho công chúa mất nhã hứng.”

Một mực bị vắng vẻ ở một bên mỹ phụ hoa y đúng là trước đó vài ngày ở tiệc cưới của Mặc Cảnh Lê nhìn thấy công chúa Chiêu Nhân, nghe xong lời Mặc Tu Nghiêu nói, nàng chỉ nhàn nhạt hừ một tiếng. Công chúa Chiêu Dương nhíu lông mày, đành phải giận dữ nói: “Mà thôi, Diệp tiểu thư về sau có chuyện gì trực tiếp phái người đến quý phủ ta nói một tiếng là được.” Diệp Ly nhẹ giọng tạ ơn, cùng Mặc Tu Nghiêu đi ra Phong Hoa lâu.

Lên xe ngựa, Diệp Ly rõ ràng phát giác được tâm tình Mặc Tu Nghiêu không thể nào bình tĩnh. Cũng không nói thêm cái gì tiện tay cầm một quyển sách trên xe ngựa cúi đầu xem, chỉ là hồi tưởng lại vừa rồi trong tiệm lời nói và biểu lộ của công chúa Chiêu Dương luôn có một loại cảm giác quái dị không hiểu. Cảm giác thái độ của Trưởng công chúa và Hàn Minh Nguyệt có điểm tương tự. Hình như muốn thân cận Mặc Tu Nghiêu, nhưng là vì nguyên nhân nào đó mà chỉ có thể bảo trì khoảng cách nhất định. Trên nét mặt biểu lộ ra một cỗ áy náy như có như không cùng với tâm ý muốn đền bù tổn thất. Mà loại đền bù tổn thất này hiển nhiên cũng không phải Mặc Tu Nghiêu nguyện ý tiếp nhận, cho nên bọn hắn một bên tình nguyện chuyển đến trên người nàng. Ví dụ như Hàn Minh Nguyệt đưa ngân phiếu, thái độ công chúa Chiêu Dương. Rốt cục hai người kia làm cái gì có lỗi với Mặc Tu Nghiêu?

“Thật xin lỗi, A Ly.” Trong xe ngựa, Mặc Tu Nghiêu nói khẽ, trong mắt mang theo nhàn nhạt áy náy. Diệp Ly khó hiểu nhíu mày, Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ cười nói: “Vốn định mang nàng đi giải sầu đấy…” Diệp Ly lúc này mới chợt hiểu ra, người nam nhân này là tại vì vừa rồi tâm tình của hắn không tốt mới xin lỗi nàng? Nhưng loại sự tình gặp phải người mình không thích thì tâm tình sẽ không tốt căn bản là không thể tránh đươc a, hay do nàng biểu hiện như một cô bé cố tình gây sự để cho hắn có cảm giác cần phải xin lỗi nàng?

“Không có gì, tâm trạng hôm nay của ngươi không tốt, chúng ta đi về trước đi. Hôm nào tâm tình tốt rồi lại đi tiếp.” Trên thực tế nàng cũng không có tâm trạng cùng một nam nhân ủ rột đi dạo phố, nàng sẽ không an ủi người đấy. Có cái kia nhàn rỗi không bằng đi làm những chuyện khác, trải qua chuyện ngày hôm qua nàng phát hiện mình có một đống lớn việc cần hoàn thành đây này.

Mặc Tu Nghiêu trầm mặc một lát, gật đầu nói: “Ta đưa nàng về.”

Diệp Ly gật đầu, quay mặt đối với phu xe A Cẩn phân phó một tiếng, xe ngựa hướng về phía Thượng Thư phủ mà đi. Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly bình tĩnh thanh thản thì thần sắc cũng hòa nhã rất nhiều, không khỏi cười nói: “Hình như A Ly không lo lắng.” Diệp Ly nhún vai nói: “Vốn không có gì phải lo lắng. Nhưng ta đoán lão thái thái trong nhà chỉ sợ rất lo lắng.” Nếu như mình lại bị Định Quốc Vương phủ lui hôn, lão thái thái chỉ sợ muốn đưa nàng đến trong am ni cô đi tu hành rồi. Cái này không chỉ để lại cho Diệp gia mất hết thanh danh, còn có thể tổn thất sính lễ của Định Vương phủ đã tới tay nữa. Cả lão thái thái và Vương thị sẽ đau lòng không thôi.

“Không có việc gì, tối đa tiếp qua một hai ngày chuyện này rồi sẽ qua đi.”

Diệp Ly gật đầu, không có làm hay nói cái gì. Nếu như tối hôm qua nàng thật sự xảy ra chuyện thì sẽ như thế nào? Vấn đề như vậy Diệp Ly không để ý, Mặc Tu Nghiêu cũng ngầm hiểu lẫn nhau. Có lẽ cho dù thật sự xảy ra chuyện thì Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ che dấu chuyện này, như trước lấy nàng, có lẽ sẽ giết Hàn Minh Nguyệt. Có lẽ Diệp Ly sẽ giết Hàn Minh Nguyệt, nhưng sẽ không tái giá với hắn. Hung thủ phía sau màn rốt cuộc là ai? Mặc Tu Nghiêu không có ý định nói cho nàng biết, nàng cũng sẽ không có ý định hỏi. Bọn hắn chuẩn bị ở với nhau cả đời, nhưng cũng không có coi đối phương là người yêu

quan trọng nhất. Tựa như Diệp Ly vĩnh viễn cũng không có khả năng cảm thấy Mặc Tu Nghiêu quan trọng hơn thân nhân của mình, mà trong lòng Mặc Tu Nghiêu cũng có tồn tại người so với nàng càng quan trọng hơn.

Đến cửa Diệp phủ, Mặc Tu Nghiêu tận mắt thấy Diệp Ly đi vào đại môn, mới buông rèm rồi nói với A Cẩn: "Hồi phủ."

A Cẩn trầm mặc nhìn đại môn chậm rãi đóng lại, do dự một chút thấp giọng hỏi: "Vương gia, vì sao người không nói cho Diệp tiểu thư…"

"A Cẩn, hồi phủ."

"…Dạ, Vương gia."

Diệp Ly vừa tiến vào đại môn, Thanh Sương, Thanh Hà đã sớm chờ ở một bên đều chạy ra đón bẩm báo cữu lão gia đến rồi, đang chờ gặp tiểu thư đấy. Diệp Ly khó hiểu, "Là cậu cả hay là cậu hai?" Sáng nay mới từ Từ gia trở về, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì?

Thanh Sương nói: "Hai vị Cữu gia đều đến rồi. Đang ở Vinh Nhạc đường nói chuyện cùng với lão thái thái."

Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn quần áo trên người một chút, nói: "Được rồi, trực tiếp đi qua đi."

Tiến vào Vinh Nhạc đường, quả nhiên thấy hai cậu đang ngồi uống trà. Lão phu nhân và Diệp Thượng Thư, Vương thị đều cùng ngồi ở một bên, hình như vẻ mặt hơi quái dị. Thấy Diệp Ly tiến đến thì Diệp lão phu nhân mới thở phảo một hơi, cười nói với Diệp Ly: "Ly nhi, hai vị cữu lão gia cố ý đến xem cháu, sao cháu lại chạy đi, còn không qua đây chào?" Diệp Ly theo lời tiến lên hành lễ, Từ Hồng Vũ phất phất tay nói: "Mà thôi, Ly nhi hôm nay mới từ Từ gia trở về, nào có

cái gì cố ý tới thăm chứ.” Từ Hồng Ngạn cũng trầm mặc gật đầu nói: “Đúng vậy, định ngày hôm qua ta và đại ca có một số việc muốn phân phó Ly nhi mới đón con bé về, không nghĩ tới có thể gây ra nhiều chuyện như vậy. Ngược lại là Từ gia chúng ta cân nhắc không chu toàn rồi.”

Diệp lão phu nhân và Diệp Thượng Thư có chút xấu hổ liếc nhau một cái, mặc dù Từ Hồng Ngạn nói Từ gia không phải, nhưng sao bọn hắn lại không nghe ra trong đó chỉ trích Diệp gia. Truyền ra lời đồn đãi Diệp gia cái gì cũng đều không làm, thậm chí ngay cả phái người đi Từ gia hỏi một tiếng cũng không có. Sao lại có thể không làm cho Từ gia cảm thấy lạnh tâm. Nhưng Diệp lão phu nhân nhìn thiếu nữ duyên dáng yêu kiều trước mắt trong lòng vẫn là có chút chủ ý bất định. Bà thật sự không chắc ngày hôm qua rốt cuộc Diệp Ly đi Từ gia hay là như lời đồn đãi bị thổ phỉ bắt đi. Vạn nhất thật đã xảy ra chuyện gì, như vậy…

Từ Hồng Ngạn nhìn Diệp lão phu nhân và Diệp Thượng Thư bất mãn khẽ hừ một tiếng, bên cạnh Từ Hồng Vũ nhàn nhạt nhìn hắn một cái, mỉm cười nói với Diệp Ly: “Không phải nói Ly nhi và Hoa tiểu thư, Tần tiểu thư đi ra ngoài sao? Lúc cậu tới có nghe nói hai vị cô nương Tần gia và Hoa gia bị thiên kim của Mộ Dung tướng quân lôi kéo đi tìm Lãnh nhị công tử gây phiền toái đây này. Chẳng lẽ Ly nhi cũng đi theo ẩu tả hả?” Diệp Ly cũng không nghĩ tới Mộ Dung Đình còn náo loạn như vậy, vội vàng lắc đầu nói: “Ly nhi và Định Vương đi Phong Hoa lâu một chuyến, gặp hai vị Trưởng công chúa Chiêu Dương và Trưởng công chúa Chiêu Nhân, sau đó trở lại phủ , lại để cho hai cậu đợi lâu là Ly nhi không phải.”

“Ah? Cùng Định Vương đi Phong Hoa lâu? Không sao, người trẻ tuổi đi xung quanh một chút cũng không phải là chuyện gì xấu.” Hiển nhiên Từ Hồng Vũ hết sức hài lòng với câu trả lời của Diệp Ly. Từ Hồng Ngạn cũng gật đầu, thuận miệng phàn nàn: “Mợ cháu thường

xuyên nhắc nhở muốn tiểu tử Thanh Trạch kia và Tần gia cô nương đi ra ngoài đi dạo một chút, tiểu tử kia hết lần này đến lần khác là một cái đầu gỗ, giống như là nói nhiều hơn nửa chữ có thể thua lỗ bạc của hắn vậy." Diệp Ly nhớ tới Từ Thanh Trạch lãnh đạm cũng không khỏi cười yếu ớt, Tranh nhi rõ ràng là một người dịu dàng nhất trong các nàng, lại hết lần này đến lần khác có một vị hôn phu trời sinh tính tình lãnh đạm ăn nói có ý tứ. Vào kinh đã lâu như vậy, ngoại trừ có một lần bị Nhị cữu mẫu phái đi tặng lễ cho Tần gia, hai người còn không có chính thức gặp mặt đây này.

Cũng không nhìn Diệp Thượng Thư và Diệp lão phu nhân thần sắc âm thầm biến hóa, Từ Hồng Vũ trực tiếp quay người đối với Diệp Thượng Thư nói: "Ta có một số việc muốn một mình phân phó Ly nhi, không biết…" Diệp Thượng Thư gần đây e ngại anh vợ này, ông ấy đã mở miệng làm sao còn dám nói không, vội vàng nói: "Như vậy Ly nhi mang Đại ca và Nhị ca đi trong sân ngồi một chút. Sau đó đệ đi chuẩn tiệc rượu, rất hân hạnh đón tiếp hai vị huynh trưởng." Từ Hồng Ngạn đứng dậy lạnh nhạt nói: "Đêm nay Đại ca hẹn Tô lão đánh mấy ván cờ, tiệc rượu thì miễn đi." Thấy Từ Hồng Vũ nhàn nhạt đấy, Diệp Thượng Thư cũng đành thôi, lại để cho Diệp Ly thỉnh hai vị cữu cữu đi nói chuyện. Diệp lão phu nhân nhìn nhi tử không có tiền đồ như vậy bất mãn liếc ông ta một cái, đáng tiếc Từ thị tộc trưởng đương nhiệm tạo ra ảnh hưởng quá lớn, chỉ đành phải thôi.

Trở lại Thanh Dật hiên, Từ Hồng Ngạn đánh giá một phen trong ngoài bố trí, hài lòng gật đầu xoay người đi ra ngoài, để gian phòng lại cho Đại ca nhà mình và cháu gái ngoại nói chuyện.

"Đại cữu cữu và Nhị cữu cữu cố ý đi một chuyến, là có chuyện gì quan trọng cần phân phó Ly nhi?" Diệp Ly mời Từ Hồng Vũ ngồi xuống, vừa tự mình châm trà vừa nói.

Từ Hồng Vũ đánh giá nàng một phen cười nói: "Thoạt nhìn khí sắc

Ly nhi không tệ, cũng không có bị những lời đồn đãi kia ảnh hưởng, phải không?"

Diệp Ly dâng lên trà xanh, mới ngồi xuống bất đắc dĩ cười nói: "Lời đồn đãi nổi lên bốn phía cũng phải sống. Huống chi, tình cảnh hiện tại đã tốt hơn suy đoán rất nhiều rồi."

Từ Hồng Vũ nghiêm nghị nhìn nàng nói: "Như vậy, nếu như chuyện tình càng hỏng bét hơn suy đoán của cháu thì cháu sẽ làm thế nào? Tối hôm qua có thể toàn thân trở lui đúng là may mắn, nhưng nếu quả thật đã xảy ra chuyện gì… Ly nhi! Cháu định thế nào?" Diệp Ly im lặng nhìn nước trà trong suốt trước mắt, gật đầu nói: "Ly nhi làm cho cậu phải lo lắng. Nhưng là… vô luận phát sinh chuyện gì vẫn phải sống sót. Ly nhi chưa chắc sợ chết, nhưng chỉ cần có hi vọng nhất định sẽ sống sót. Ít nhất, tuyệt sẽ không bởi vì lời đồn đãi mà chết." Nói đến chỗ này, Diệp Ly không tự chủ được cắn môi. Cho dù dân phong Đại Sở coi như tiến bộ, trinh tiết của cô gái vẫn quan trọng hơn tánh mạng. Nàng không biết lời mình nói thì Đại cữu cữu có thể tiếp nhận hay không, nhưng đây cũng là lời nói thiệt tình của nàng. Diệp Ly, tuyệt đối không có khả năng vì sai lầm không thuộc về mình mà buông tha cho tánh mạng.

"Rất tốt, đây mới là nữ nhi Từ gia ta." Hồi lâu, Từ Hồng Vũ đặt chén trà xuống nhàn nhạt nói ra.

Diệp Ly khẽ giật mình, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Đại cữu cữu. Ánh mắt Từ Hồng Vũ nhìn Diệp Ly nhiều hơn vài tia thương cảm, "Nam nhân Từ gia tuy xưa nay thượng văn, còn chưa có một người nào yếu mà đều kiên cường cả. Gặp nhiều trắc trở hơn nữa cũng không đủ để cho chúng ta buông tha cho thứ thuộc về mình. Nhưng mà nữ nhi Từ gia xác thực thông minh đa trí, nhưng lại yếu ớt hơn những nữ nhân bình thương. Tựa như mẹ của cháu… tiểu muội lúc trước nếu như có đủ kiên cường như cháu, làm sao lại có chuyện

này?”

“Đại cữu cữu…” Mỗi lần nhắc tới mẫu thân luôn làm cho cậu cả rất đau khổ, Diệp Ly nhớ tới mẫu thân yếu ớt xinh đẹp trong trí nhớ của mình, cũng không khỏi thở dài. Mẫu thân lúc nhỏ được Từ gia bảo hộ thật quá tốt, cho nên lập gia đình, sự thật tàn khốc mới khiến cho bà không cách nào tiếp nhận, chỉ có thể ở trong đại viện Diệp gia héo tàn theo thời gian.

Từ Hồng Vũ khoát tay, “Định Vương là nam tử rất ưu tú, cho dù là hiện tại thì ta vẫn cho rằng như vậy. Nhưng vô luận theo phương diện nào mà nói, hắn cũng không phải là người chồng tốt để chọn lựa. Ly nhi cũng biết, vì sao Từ gia không có phản đối hôn sự này?” Diệp Ly nhìn ánh mắt Đại cữu cữu ôn hòa lại hơi uy nghiêm, chần chờ một chút nói: “Hoàng mệnh khó cải?”

“Cái này cũng xem như là một nguyên nhân.” Từ Hồng Vũ nói, “Nhưng nếu như Từ gia thật sự không muốn, cũng không phải là không có biện pháp giải quyết. Ông ngoại cháu vẫn còn có mấy phần mặt mũi, nếu như ông ngoại cháu tự mình thượng kinh thỉnh cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, Hoàng thượng cũng sẽ không cự tuyệt.” Diệp Ly cả kinh, vội vàng nói: “Ngàn vạn lần không được. Ông ngoại tuổi tác đã cao thật vất vả mới rời xa được kinh thành hỗn loạn này, làm sao có thể lại vì Ly nhi mà trở lại đó.” Những thứ khác không nói, ông ngoại năm nay đã hơn 70 tuổi, lại để cho lão nhân gia một đường xe cộ mệt nhọc đến kinh thành làm Diệp Ly không thể chấp nhận được. Trên mặt Từ Hồng Vũ hiện lên một ít vui mừng, đưa tay vỗ vỗ Diệp Ly nói: “Ông ngoại cháu biết rõ Ly nhi là một đứa bé hiếu thuận.”

Diệp Ly cúi đầu nghĩ nghĩ, khó hiểu cau mày nói: “Ly nhi xác thực không nghĩ ra được, kính xin cậu giải thích nghi hoặc.”

Từ Hồng Vũ thở dài nói: “Bởi vì thân phận của cháu, nếu như cháu họ Từ, Từ gia có thể danh chính ngôn thuận thay cháu cự tuyệt hoàng thượng chỉ hôn. Thậm chí trực tiếp ở Tịnh Châu tìm một người xuất thân thư hương thế gia bình thường gả cho cũng không có sao, Từ gia không cần nhiều vinh hoa phú quý hơn nữa. Nhưng mà cháu họ Diệp, hôn sự của cháu ngoại trừ hoàng gia còn có Diệp gia có thể làm chủ, huống chi lúc trước cháu còn có Tiên hoàng chỉ hôn. Tuy Hoàng thượng đã giải trừ hôn ước của cháu cùng Lê Vương, lại chỉ hôn Diệp Oánh cho Lê Vương. Nói dễ nghe thì Diệp Oánh là đích nữ Diệp gia, kỳ thật cũng không phải chỉ là nữ nhi thứ xuất sao, Hoàng Thượng muốn trọng dụng phụ thân cháu, lại tin chiều Diệp Chiêu Nghi. Còn muốn cho dân chúng thiên hạ hài lòng, vậy cháu không thể gả cho người kém Diệp Oánh quá nhiều. Nói cách khác, nếu như con không lấy Định vương, thì vẫn sẽ bị chỉ cho những Vương gia khác, thậm chí vào cung làm phi. Tiến cung là không cần cân nhắc rồi, cậu và ông ngoại cháu đem những Vương gia chưa lập gia đình khác cân nhắc một lần, chỉ có thể tuyển Định vương thôi”

Diệp Ly gật gật đầu đồng ý với cậu nói: “Kỳ thật Định vương so với ban đầu Ly nhi tưởng tượng cũng đã tốt hơn rất nhiều rồi. Tuy nhiên hiên tại phát hiện khả năng so với suy nghĩ trước kia còn muốn phiền toái hơn một chút. Nhưng cũng không phải không chịu đựng được? Cậu cũng nói, Định vương là một nam tử ưu tú.” Từ Hồng Vũ kỳ quái nhìn Diệp Ly nói: “Ly nhi vốn cho rằng Định vương là người thế nào?”

Diệp Ly có chút khốn quẫn cười nói: “Bên ngoài không phải đồn rằng Định Vương tàn tật, lại bị hủy dung. Hơn nữa bệnh nặng trong người sao.” Người bi thảm như vậy thì có bộ dáng gì bất luận kẻ nào đều có thể tưởng tượng, cho nên hiên tại Mặc Tu Nghiêu thật sự đã tốt hơn ngoài dự đoán của mọi người.

Hiển nhiên Từ Hồng Vũ cũng có thể tưởng tượng, tức giận trừng nàng nói: “Nếu thật là cái dạng kia, còn không bằng tìm cách độc chết hắn là được rồi. Cho dù cả đời cháu không thể gả đi cũng tốt hơn gả cho một tên phế nhân.”

Diệp Ly không để ý đến việc gả cho một tên phế nhân, dù sao gia thế Định Vương phủ cũng không có khả năng lại để cho nàng tự mình hầu hạ Mặc Tu Nghiêu. Coi như là chung sống, hiện tại người không có phế như vậy, nhưng phiền toái còn nhiều hơn trong tưởng tượng. Có thể làm cho Đại cữu cữu lo lắng tự mình đến nói với nàng những lời này, Diệp Ly đã có thể đoán trước cuộc sống sau hôn nhân tuyệt đối sẽ không tốt đẹp như chính mình tưởng tượng rồi.

“Tối hôm qua Đại ca cháu nhắc tới ta mới chú ý tới Diệp gia những năm này quả thực là vô liêm sỉ! Còn cháu nữa, ở kinh thành nhiều năm như vậy, thế mà nửa điểm nhân sự trong kinh thành cũng không biết!” Từ Hồng Vũ tức giận liếc qua Diệp Ly. Diệp Ly vội vàng biết sai cúi đầu làm bộ dáng tự kiểm điểm. Đừng nói phụ thân sợ Đại cữu cữu, nàng cũng sợ. Trên thực tế ngoại trừ Đại ca nàng thì chưa thấy qua người không sợ Đại cữu cữu đấy. Uh… có lẽ Mặc Tu Nghiêu cũng được tính là một cái.

Đại cữu cữu mắng rất đúng, những năm này nàng đại môn không ra khỏi hai bước, xác thực là cố ý tách mình với hoàn cảnh xung quanh, đương nhiên ở trong đó công lao của Vương thị cũng không thể bỏ qua được nhưng trách nhiệm chủ yếu vẫn là chính mình. Dù cho đã sớm tiếp nhận cuộc sống bây giờ, nhưng ở sâu trong lòng Diệp Ly vẫn cảm thấy cuộc sống kiếp trước mới là chân thực đấy, mà bây giờ càng giống bên ngoài có được trò chơi hoặc mộng cảnh. Đương nhiên, tối hôm qua phong hiểm lại để cho nàng ó thêm vài phần cảm giác chân thật.

“ Đồ Hồng Ngạn lúc trước cho cháu, cháu biết được bao nhiêu?” Từ

Hồng Vũ trực tiếp hỏi.

Diệp Ly biết rõ cậu cả bảo cậu hai chỉ cho nàng tư liệu mối quan hệ cùng nhân vật quyền quý trong kinh thành, vội vàng nói: “Đều nhớ kỹ.” Từ Hồng Vũ lắc đầu, “Những thứ này chỉ nhớ chưa đủ, phải suy nghĩ cẩn thận quan hệ trong đó. Người Hoa quốc công phủ cháu đều biết, trong nội cung Liễu quý phi cháu cũng đã gặp. Cháu có thể nói cho ta biết cháu cảm thấy đương kim Hoàng Hậu và Liễu Quý phi Hoa quốc công phủ Liễu phủ có quan hệ thế nào?”

Diệp Ly kinh ngạc, cái này cũng kéo tới quá xa đi à nha. Nhưng vẫn nghiêm túc dựa theo lời Từ Hồng Vũ suy nghĩ hồi lâu, mới nói: “Ly nhi chưa từng gặp Hoàng Hậu, nhưng có chút quen thuộc người Hoa phủ, cũng đã từng thấy qua mặt công chúa Trường Nhạc. Hoàng Hậu là vợ cả, tuy không được sủng ái nhưng chắc cũng là một nữ tử hiền lành rộng lượng . Về phần Liễu Quý phi, hơi có chút cao ngạo, tính tình lãnh đạm. Nhưng Hoàng thượng vô cùng sủng ái, dưới gối lại có hai nam một nữ. Cho nên, hai vị này… quan hệ có lẽ không thể nào hòa thuận được. Ngược lại Hoa gia và Liễu gia cũng không có nghe nói có chỗ nào không hợp.” Ngược lại Liễu thừa tướng và Diệp thượng thư trên triều đình thấy nhau không vừa mắt, trước mắt xem như thế lực ngang nhau. Nhưng tình huống trong nội cung thoạt nhìn rõ ràng cho thấy Liễu Quý phi càng cao hơn một bậc.

Từ Hồng Vũ gật đầu, nhắc nhở: “Nói không sai, nhưng lòng người dễ biến. Đặc biệt lòng người trong nội cung càng khó có thể phỏng đoán, phương diện này cháu còn cần học nhiều hơn. Xem ra Hồng Ngạn chỉ cấp cho cháu tư liệu bây giờ, chỉ sợ hắn cho rằng chuyện mấy năm trước con đã biết rồi.” Diệp Ly có chút xấu hổ, sớm vài năm đặc biệt là thời điểm Mặc Tu Nghiêu gặp chuyện không may cũng đúng lúc nàng nhớ lại, trí nhớ hỗn loạn, thân thể suy yếu. Về sau lại rất ít chú ý đến chuyện bên ngoài, những chuyện kia đến khi trưởng thành nàng thật sự không biết. Cậu hai chỉ sợ cũng thật không ngờ

nàng ngay cả những chuyện tình huyên náo kia cũng không biết.

“Ly nhi hiểu rõ Định Quốc vương phủ bao nhiêu?”

Diệp Ly xem như đã hiểu Đại cữu cữu cố ý tới vì phổ cập tri thức cho nàng đấy: “Chủ nhân đầu tiên của Định Quốc vương phủ là bào đệ của Thái tổ hoàng đế khai quốc Đại Sơ Mặc Thừa Thiên, Mặc Lãm Vân. Khi mới khai quốc Thái tổ phong ông ấy làm nhất tự tịnh kiên thế tập thân vương (chức vị được truyền đến đời sau không đổi), danh hào Định Vương. Truyền ba đời, lúc tiên hoàng quy tiên, quyền thần khi dễ ấu chủ lúc đó là Mặc Lưu Danh từ biên quan trở lại kinh thành, tru sát quyền thần phù trợ ấu chủ, được phong là Nhiếp chính vương gia. Lúc Tiên đế mười sáu tuổi thì Mặc Lưu Danh trả lại triều chính cho Tiên đế, Tiên đế 29 tuổi Mặc Lưu Danh bệnh chết, con trai trưởng Mặc Tu Văn thừa kế tước vị, năm sau Tiên đế băng hà. Hoàng thượng lên ngôi ba năm, Mặc Tu Văn phụng mệnh xuất chinh, trên đường bị bệnh bỏ mình, không con. Năm gần mười tám tuổi Mặc Tu Nghiêu thừa kế tước vị, lãnh binh xuất chinh. Bị mai phục, tổn binh hao tướng, suýt nữa táng thân sa trường, tuy nhiên cuối cùng thần kỳ chuyển bại thành thắng, nhưng lại trả một cái giá quá lớn. Ba tháng sau, vị hôn thê Mặc Tu Nghiêu chết bệnh, từ đó về sau Định Quốc vương phủ ở kinh thành có thể nói là hoàn toàn mai danh ẩn tích.”

“Còn nữa không?”

Diệp Ly nhíu mày, tiếp tục nói: “Định Quốc vương phủ mỗi một thời đại nhân tài xuất hiện lớp lớp, hơn nữa thành tựu về văn hóa giao dục võ công đều tốt. Ngược lại đồng xuất nhất mạch hoàng thất lại kém hơn rất nhiều. Trong đó kiệt xuất nhất chính là đời Định Quốc vương gia đời thứ nhất Mặc Lãm Vân, nghe nói nếu như không phải ông cưới một Quận chúa tiền triều làm thê tử, có lẽ ông càng có cơ hội ngồi trên đế vị hơn Thái tổ. Sau đó là Mặc Lưu Danh, võ có thể

định quốc, văn có thể trị thế. Mà Mặc Tu Nghiêu đã từng được vinh dự không thua tổ tiên của hắn bất thế kỳ tài(thiên tài trong thiên tài), nếu như không phải thời điểm Mặc Lưu Danh mất hắn chỉ có mười ba tuổi, có lẽ vương vị ngay từ đầu do hắn thừa kế đấy."

Trong phòng một mảnh yên lặng, Diệp Ly trầm mặc thêm một chút trà cho Từ Hồng Vũ, mới nghe được Từ Hồng Vũ nói: "Đúng vậy ,thời gian ngắn ngủi năm sáu năm, Định Quốc vương phủ nhà tan cửa nát. Vốn cho là một danh tướng tuyệt thế một đời rơi xuống phàm trần. Thần thoại Định Quốc vương phủ bất bại cũng theo đó tan vỡ. Ly nhi cũng biết, lúc trước… Mặc Tu Nghiêu không thua kém tổ tiên hắn bất thế kỳ tài là phán đoán suy luận của ông ngoại cháu. Vì thế, ông ngoại cháu hối hận hơn mười năm rồi."

"Đại cữu cữu có ý tứ là?" Diệp Ly khẽ giật mình, xu hướng chính trị từ xưa đến nay chưa bao giờ thay đổi. Cho dù là hiện tại Định Quốc vương phủ đã xuống dốc các loại thủ đoạn bí mật cũng chưa bao giờ chấm dứt. Nhưng chính tai nghe từ miệng của cậu, vẫn làm cho Diệp Ly có chút khiếp sợ. Khiếp sợ qua đi, Diệp Ly rất nhanh bình tĩnh lại, nói: "Nghe nói Định vương lúc thiếu niên xác thực là kinh tài tuyệt diễm chiến công rực rỡ, như vậy cho dù ông ngoại không nói câu nói kia thì người ta vẫn sẽ nhằm vào Định quốc vương phủ. Ông ngoại chỉ là thưởng thức tài hoa của hắn cũng không thể đoán được tương lai. Việc này… ông ngoại cũng không cần tự trách."

Từ Hồng Vũ gật đầu khen: "Ly nhi tuổi còn nhỏ đã có thể kiến thức như thế đã không tệ rồi. Cậu nói cho cháu những thứ này chỉ hi vọng con có thể rõ ràng tình cảnh của Định Quốc vương phủ. Tuy nhiên hôm nay trong mắt người ngoài Định Quốc vương phủ đã xuống dốc chỉ còn có hư danh. Nhưng là…" Diệp Ly nhìn ông, tiếp lời nói: "Nhưng Định Quốc vương phủ vẫn như cũ có lá bài tẩy để cho hoàng thất không dám khinh địch đúng không?"

“Không sai. Nếu không phải như vậy, những năm này Mặc Tu Nghiêu đã sớm chết bệnh rồi. Sở dĩ Hoàng thượng không dám động đến hắn cũng bởi vì sợ ném chuột vỡ bình. Hai đời Định vương trước khi qua đời đã bắt đầu nghi ngờ, nếu như Mặc Tu Nghiêu xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chỉ sợ sẽ dao động nền tảng lập quốc.”

Diệp Ly nghe xong thở dài, cảm giác có chút lạnh cầm chén trà trên bàn uống để sưởi ấm, “Hoàng thượng lựa chọn Ly nhi cũng vì kiêng kị Từ gia sao? Hắn không sợ quan hệ thông gia Từ gia cùng Định Quốc vương phủ sao…”

Ánh mắt Từ Hồng Vũ lãnh đạm, “Tổ tiên Từ gia chỉ cần hoàng gia không động thủ với Từ gia, Từ thị nhất tộc vĩnh viễn không phản bội.”

“Loại lời nói này cũng có người tin?” Diệp Ly khó hiểu. Cho dù kí kết hiệp ước còn tùy thời có thể xé nát, huống chi là thề. Từ Hồng Vũ không vui trừng liếc nàng, “Đây là ghi vào gia quy Từ gia đấy, Từ gia truyền thế đời đời đều dùng thành tín lập thế.” Diệp Ly rụt rụt cổ, yên lặng bắt đầu tò mò hỏi: “Cậu, cái kia… Từ gia có lập cái lời thề gì với hoàng đế tiền triều hay không?”

“Khụ khụ…” Từ Hồng Vũ buồn bực ho khan vài tiếng, tức giận trừng mắt Diệp Ly. Diệp Ly chỉ đành nhún nhún vai nâng cầm chén trà yên lặng ngồi im. Cho nên nói, thân là một danh môn đại tộc trải qua mấy trăm năm mà không ngã, làm sao có thể cổ hủ như vậy? Chúng ta không phải không có phản bội, chỉ là thời điểm phản bội báo thù còn chưa tới mà thôi. Cuối cùng trừng Diệp Ly, Từ Hồng Vũ nghiêm mặt nói: “Tóm lại không phải vạn bất đắc dĩ, Từ gia sẽ không ruồng bỏ hoàng thất.” Người Từ gia không thiếu danh không thiếu lợi, đối với quyền thế cũng không chấp nhất. Ngôi vị hoàng đế? Cái đồ vật kia có thể dùng sao? Làm minh quân có mệt chết đi, muốn hưởng thụ làm ẩu thì chuẩn bị để tiếng xấu muôn đời đi.

“Ly nhi đã hiểu. Đại cữu cữu cảm thấy là ai muốn phá hư hôn sự của cháu và Định Quốc vương phủ? Nếu như không phải hoàng đế?” Diệp Ly hỏi.

Từ Hồng Vũ lắc đầu: “Cái này thật đúng là khó nói. Thanh Trần cũng chỉ nói là có một nữ nhân. Nhưng chúng ta đã dò xét tất cả nữ nhân có quan hệ với Định Vương một lần, cũng không có tìm ra được rốt cuộc là ai. Định Vương tự mình biết rõ, hắn không có nói thêm gì?” Nhắc tới cái này, Từ Hồng Vũ luôn nho nhã trên mặt cũng xẹt qua một ít không vui. Thấy Diệp Ly lắc đầu, khẽ hừ một tiếng nói: “Chính hắn nên có chừng mực. Nếu có chuyện gì không may phát sinh, hắn trượng phu này không cần cũng thế. Từ gia dưỡng tốt cháu gái.”

“Ly nhi cảm thấy có thể là một nữ tử nào đó yêu thích Định Vương.” Diệp Ly không có gì giấu diếm Từ Hồng Vũ, nói thẳng ra hoài nghi của mình.

Từ Hồng Vũ cười nhìn nàng nói: “Yêu thích Định Vương? Nếu như cháu nói là lúc Định vương còn trẻ tuổi mà nói. Lúc ấy chí ít có hơn nửa khuê tú kinh thành đều yêu thích hắn. Nhưng mà… có bản lĩnh mua được Thiên Nhất các… một người đều không có. Tuy Hàn Minh Nguyệt yêu tiền như mạng, nhưng hắn cũng là hảo hữu chi giao thời niên thiếu của Định vương, hắn không có khả năng vì tiền mà đi trêu chọc vị hôn thê của Định vương.”

“Như vậy… nữ tử yêu thích Mặc Tu Nghiêu lại có giao tình với Hàn Minh Nguyệt thì sao?”

Từ Hồng Vũ khiêu mi, “Có một người, nhưng không thể nào là nàng ta.”

Diệp Ly nháy mắt, Từ Hồng Vũ bình tĩnh đặt chén trà xuống nói: “Liễu Quý Phi.”

Lúc này đến phiên Diệp Ly ho khan, “Liễu… Liễu Quý Phi?”

“Có cái gì kỳ quái hay sao? Liễu Quý Phi năm đó có danh xừng là tài nữ đệ nhất kinh thành. Ngay cả Đại ca cháu đến bây giờ vẫn còn để ý, hết lần này đến lần khác đối với Định vương nhỏ nhẹ lấy lòng. Đáng tiếc… Lúc ấy Định vương đã có người trong lòng, bằng không thì ngược lại là một đôi bích nhân khó có được. Hơn nữa, Liễu Quý Phi thiện họa, Hàn Minh Nguyệt thiếu niên họa nghệ cũng là xưng tuyệt kinh thành đấy.” Hắn vẽ sở kinh quốc sắc đồ, quyển 2 là Liễu Quý Phi vẽ đấy, đến bây giờ giá trị vẫn liên thành đây này. Nhưng Liễu Quý Phi vào cung thì cái bức họa này cũng được Hoàng Thượng dùng giá cao mua đi nha.” Không biết như thế nào, Từ Hồng Vũ buông tha cho cái chủ đề trầm trọng kia, cùng Diệp Ly nói đến chuyện bát quái năm xưa.

Diệp Ly nhớ tới nữ tử trong nội cung xử xự lạnh nhạt như hoa lê kia, xác thực phát huy hai chữ quốc sắc rất tốt, “ Vì sao cậu nói không phải nàng ấy?”

“Đại ca cháu nhận thức Liễu Quý Phi, tuy không thấy được dung mạo của nàng kia, hơn nữa cũng đã qua nhiều năm rồi, nhưng đại ca cháu vẫn khẳng định không phải Liễu Quý Phi. Huống chi, cháu cảm thấy hoàng cung là địa phương nào, một Quý phi có thể tùy tiện mang theo một đám người nửa đêm ở bên ngoài hoàng cung?” Diệp Ly thụ giáo gật đầu, nàng cũng không có thật sự cho là Liễu Quý Phi. Trong cung, tuy phát giác được Liễu Quý Phi khinh thị nàng, còn cố ý bắt bẻ nàng, nhưng trong mắt nàng kia cũng không có địch ý hoặc sát ý.

“Ai vốn là vị hôn thê của Mặc Tu Nghiêu?” Diệp Ly hỏi, nàng thật sự có chút tò mò, đến cùng là dạng nữ tử gì mới có thể đánh bại Liễu Quý Phu tuyệt sắc tài nữ như vậy được Mặc Tu Nghiêu thiệt tình.

Hơn nữa, theo lý thuyết có thể trở thành vị hôn thê của Mặc Tu Nghiêu tất nhiên là xuất thân danh môn đại tộc. Nhưng Diệp Ly ở trong trí nhớ tìm tòi sau nửa ngày vẫn không có phát hiện người nào nổi danh quyền quý bảy năm trước có một người con gái tuyệt sắc lại hồng nhan bạc mệnh. Từ Hồng Vũ có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quét mắt liếc nàng, mói nói: “Tô Túy Điệp.”

Diệp Ly gật đầu, “Nghe nói là nữ tử rất đẹp.”

Từ Hồng Vũ mặt không biểu tình nhìn xem cháu ngoại nữ nhà mình, lại một lần nữa âm thầm hối hận lúc trước không có kiên trì mang Ly nhi trở về Từ gia để giáo dưỡng. Nhìn xem hiện tại bị Diệp gia dưỡng thành cái bộ dáng gì rồi? Ông đang nói vị hôn thê trước của vị hôn phu tương lai của con bé đó, cho dù người đã chết cũng nên có chút biểu hiện hứng thú đi? Tên tuổi nổi danh thiên hạ Từ tiên sinh lúc này mới hậu tri hậu giác nhớ tới cháu gái ngoại nhà mình cứ lúc nhắc đến Định Vương hoặc là Lê Vương chưa từng có biểu hiện ra nửa điểm thẹn thùng mà nữ nhi gia hay có, mà ngay cả xấu hổ đều không có qua!

“Vị Tô tiểu thư này là thiên kim nhà ai?” Ở kinh thành hình như không có danh môn nào họ Tô.

“Cháu cho rằng ngày Định vương phủ đưa sính lễ, Tô lão đại tới để làm gì?”

“Tô lão?”

“Tô Túy Điệp là cháu gái Tô lão.” Từ Hồng Vũ thản nhiên nói.

“Như vậy Tô lão tới làm cái gì ?”

“Đến xem rốt cục tôn nữ tế Định Vương phủ cưới cái dạng nữ tử gì?

Còn có, Tô Túy Điệp chết bệnh là một đả kích rất lớn với Định Vương lúc ấy vốn đang bệnh nặng, hình như Tô lão coi Định Vương như cháu trai của mình, cho nên mới giữ thể diện cho vương phủ đấy."

Nhìn sắc mặt cậu không vui, Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: "Cậu, Ly nhi biết rõ người có ý gì. Cháu và Định vương ở chung vô cùng tốt, người không cần lo lắng." Từ Hồng Vũ không đồng ý nhìn nàng nói: "Cái gì gọi là vô cùng tốt? Nếu như thời điểm bắt buộc phải lựa chọn cháu sẽ là người thứ nhất bị hắn buông tha đấy, kia có thể gọi là rất tốt sao?" Diệp Ly cười yếu ớt, "Nhưng là, nếu như nhất định phải lựa chọn giữa cậu còn có ông ngoại, biểu ca cùng Định Vương, cháu cũng sẽ không chọn hắn . Cháu và hắn mới biết bao lâu? Người thân tất nhiên quan trọng hơn một chút."

"Các cháu là vợ chồng! Về sau cháu cùng với hắn sống cả đời, không phải sống cùng cậu và ông ngoại."

"Cậu cảm thấy Định vương là cái loại nam nhân chỉ cần hắn quan tâm có thể buông tha cho tất cả sao?"

"…Ừ, chỉ cần cháu có thể bắt được tâm của hắn."

Chương 52: Danh kiếm xuất vỏ

Edit: Thu Huyền Beta: Sakura Trải qua một phen đàm luận dài, Từ Hồng Vũ lúc này lưu lại một đống lớn chính sử bí sử, dã sử bàn giao nhắn nhủ Diệp Ly có rảnh thì nhìn xem, sau đó mang theo Từ Hồng Ngạn ở trước mặt Diệp thượng thư đang tâm thần bất định mà đi. Diệp Ly chống lại ánh mắt phức tạp của phụ thân, hơi quỳ gối hành lễ, khoan thai trở lại Thanh Dật hiên của mình nghiên cứu sách sử.

Hôn sự của Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu định vào hai mươi tháng năm, nghe nói tháng năm là thời điểm tốt nhất. Nghe nói Diệp Thượng Thư không hài lòng về ngày cưới lắm, dù sao chưa tính là ngày đặc biệt tốt hay hoàng đạo gì, hôn sự của Diệp Oánh có tình huống đột xuất đã để Diệp Thượng Thư tức giận không thôi, nếu cả hôn sự Diệp Ly cũng xảy ra vấn đề gì, thì Diệp San và Diệp Lâm cũng không cần gả đi ra ngoài rồi. Nhưng mà Định Quốc Vương phủ và Từ gia kể cả bản thân Diệp Ly đều không có ý kiến gì với ngày hoàng đạo, hơn nữa nếu như không chọn thời gian này, như vậy hôn kỳ ít nhất cũng phải trì hoãn đến tháng tám đi. Bởi vì tháng sáu và tháng bảy càng không thích hợp để cử hành hôn lễ. Mà vào thời điểm Diệp Ly vừa gặp sự cố kia, vô luận là Định Quốc vương phủ hay Từ gia đều tuyệt đối sẽ không cho phép trì hoãn hôn kỳ như vậy. Cho nên Diệp Thượng Thư có chút bất mãn thì cũng bị người bỏ qua rồi.

Mới vừa đến giữa tháng năm, Diệp Ly hoàn toàn chấm dứt cảnh sinh hoạt nhàn nhã. Thanh Dật Hiên vốn yên tĩnh cũng trở lên người đến người đi vô cùng náo nhiệt. Mỗi ngày đều có vô số đồ vật được đưa đến Thanh Dật hiên, vô số sổ sách, tờ đơn Diệp Ly đều phải tự mình xem qua. Dù cho có hai vị ma ma chỉ điểm hỗ trợ vẫn làm cho Diệp

Ly hơi mệt. Mà thời điểm mọi người trong kinh thành vẫn đang nhìn Diệp gia, Từ gia cùng Định Quốc vương phủ không bị ảnh hưởng bởi lời đồn vẫn chuẩn bị hôn sự, vốn còn có chút bán tín bán nghi lời đồn kia, thời gian qua đi dần im lặng xuống.

“Thật hâm mộ Ly nhi ah, hôn lễ Định Quốc vương phủ nhất định là hôn lễ long trọng nhất trong gần mười năm nay rồi.” Bên trong Thanh Dật hiên, Mộ Dung Đình không hề để ý hình tượng ghé vào trên giường ôm tơ lụa nhất phẩm quý giá mà kêu lên.

Diệp Ly và Tần Tranh, Hoa Thiên Hương ở một bên sửa sang lại sổ sách, cách đó không xa Diệp San và Diệp Lâm cũng đang ngồi yên lặng làm nữ công, ngoài cửa vẫn là tiếng người đến người đi huyên náo. Hoa Thiên Hương đang nhìn sổ sách khẽ ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái nói: “Ly nhi không phải mời người ta đến để hâm mộ ghen tỵ, có thời gian rảnh nói nhảm còn không bằng sang đây xem xem có cái gì giúp được cho đỡ bề bộn đi. Nhưng mà… ngươi nói không sai.”

Tần Tranh ở một bên vừa cầm theo bút ở trên sổ sách khắp nơi ghi ghi vẽ vẽ, vừa nói: “Vương phu nhân thật sự cũng không có ý định giúp ngươi quản lý hôn sự? Truyền ra ngoài đối với thanh danh của bà cũng không dễ nghe ah.”

Diệp Ly cười nhạt nói: “ Mặt khác Lão thái thái lại cho thêm không ít đồ cưới, hai ngày này bà ta còn đang không thoải mái. Nói là Tứ muội ở Lê vương phủ bị bệnh, muốn đi qua chiếu cố. Sáng sớm đã chạy đi ra ngoài rồi.” Đối với cái này thì Mộ Dung Đình xì mũi coi thường, “Ai nghe nói qua con gái vừa xuất giá chưa đến một tháng mà mẹ lại cứ ba ngày chạy tới chiếu cố hay sao? Nhưng mà.. Diệp Oánh sẽ không thực sự bị bệnh chứ? Những ngày này rõ ràng cũng không thấy nàng ta trở về diễu võ dương oai.” Hoa Thiên Hương nhướn mày cười nói: “Vậy cũng phải có cái tiền vốn để diễu võ

dương oai . Nếu Lê Vương đối tốt với nàng nói không chừng có thể trở về kể một tí tân hôn của nàng ta hạnh phúc như thế nào đấy. Nhưng bây giờ nghe nói công chúa Tê Hà hàng ngày quấn quýt lấy Lê Vương. Nàng ta không thành oán phụ khuê phòng cũng đã không tệ rồi."

Tần Tranh lắc đầu, nàng không có hứng thú với mấy cái tin tức nho nhỏ này, ngược lại càng quan tâm hôn sự bản thân Diệp Ly hơn, " Thật không biết Vương phu nhân nghĩ như thế nào đấy. Định Quốc vương phủ đến đưa bao nhiêu sính lễ mọi người biết rõ. Cho dù Diệp gia thêm một tí thì bà ta cũng không thiệt, bà ta náo như vậy còn không phải là ném đi mặt mũi Diệp gia?" Hoa Thiên Hương nói: "Ngươi cũng không phải không biết Vương phu nhân xuất thân như thế nào. Cho dù bây giờ bà ta là chính thất của Diệp đại nhân, chủ trì hôn sự của Ly nhi thì thân phận của bà cũng không đủ, đến lúc đó chỉ sợ vẫn là Diệp lão phu nhân tự mình ra mặt rồi. Đúng rồi, Định Quốc vương phủ bên kia cũng không có nữ quyến có thể làm chủ, A Ly, Định Vương có đề ra ai làm chủ tại Định Quốc vương phủ?"

Diệp Ly gật đầu nói: "Vốn là trưởng công chúa Chiêu Dương có ý tứ này. Nhưng mà tuy Định Vương gọi công chúa Chiêu Dương là cô cô, nhưng nghe nói luận bối phận nhưng thật ra cũng ngang hàng đấy. Cho nên trưởng công chúa Chiêu Dương có ý thỉnh đại trưởng công chúa Hi Phúc."

"Oa nha…" Mộ Dung Đình kinh hô một tiếng, suýt nữa từ trên giường nhảy dựng lên. Thấy tầm mắt mọi người đều hướng về phía nàng, Mộ Dung Đình ha ha cười nói: "Đại trưởng công chúa Hi Phúc ah… Đó là cô cô tiên hoàng ah. Coi như là tiền Định Vương cũng phải cung kính xưng hô một tiếng hoàng tỷ. Nghe nói đại trưởng công chúa Hi Phúc năm nay đã bảy mươi lăm rồi." Tần Tranh gật đầu nói: "Trên thực tế nếu như không phải lần hôn sự này của Ly nhi, ta đã quên vị công chúa này còn tại thế rồi. Nghe nói vị công chúa này từ

lúc hơn hai mươi năm trước đã mặc kệ thế sự rồi. Không nghĩ tới lần này rõ ràng có thể đi ra vì Định Vương làm chủ hôn lễ."

Hoa Thiên Hương khoát tay cười nói: "Cũng không có gì kỳ lạ hiếm thấy, tổ phụ ta đã từng nói qua lúc trước tiểu bối mà Đại trưởng công chúa thích nhất là Định Vương. Lúc Định Vương sinh ra thì Đại trưởng công chúa còn ôm hắn nữa đấy. Nghe nói lúc trước Định Vương gặp chuyện không may gần như chỉ còn nửa cái mạng,, cũng là Đại trưởng công chúa không ngại cực khổ ngày đêm chăm sóc đấy. Tóm lại, Định Vương sẽ thỉnh Đại trưởng công chúa đến chủ trì hôn lễ, đủ thấy thành ý với A Ly rồi." Mộ Dung Đình cười híp mắt nói: "Cho nên ta nói, hôn lễ Ly nhi đại khái xem như hôn lễ long trọng nhất trong mười năm nay rồi. Nghe nói vài quốc gia quyền quý khác cũng tới tham gia hôn lễ này đấy."

Diệp Ly cau mày nói: "Định Vương phủ hôn lễ có quan hệ gì với quyền quý nước khác?"

"A Ly! Ngươi chớ coi thường uy tín Định Quốc vương phủ. Định Quốc vương phủ danh tiếng trăm năm trải rộng tứ phương cũng không đủ. Trên cơ bản các quốc gia phụ thuộc Đại Sở đều có quen biết với Định Quốc vương phủ."

Diệp Ly gật đầu, "Ta hiểu được. Bọn họ đến để chế giễu đấy." Hậu nhân duy nhất Định Quốc vương phủ uy phong hiển hách, hiện giữ chức Định Quốc vương là một cái phế nhân ngồi trên xe lăn, còn có chuyện gì có thể làm cho các đám quyền quý quốc gia bọn họ cao hứng hơn đây? Chỉ sợ hoàng tộc các quốc gia cảm thấy hứng thú với hôn lễ hơn Đại Sở thay đổi một hoàng đế một tí. Mọi người đã trầm mặc một lát, không khỏi thở dài. Đúng vậy, những quốc gia kia đặc phái viên nhao nhao đến đây khẳng định không phải là chúc mừng Định Vương đại hôn, mà là đến đây xem hậu nhân duy nhất Định Quốc vương phủ đã yên lặng bảy năm đến cùng có bộ dáng

chán nản gì, rốt cục còn có thể tạo thành uy hiếp với bọn họ hay không.

“Ly nhi…”

Diệp Ly không để ý khoát tay nói: “Không có chuyện gì lớn đâu. Tại kinh thành Đại Sở bọn hắn còn có thể làm gì ta hay sao? Các ngươi có rảnh lo lắng những thứ này còn không bằng tranh thủ thời gian giúp ta sửa sang lại những vật này cho tốt, ngày mai Nhị cữu mẫu muốn xem qua.” Diệp Ly đau đầu nhìn danh mục sổ sách quà tặng trước mắt. Hiện tại mới biết được số Ả rập chữ cái, phục thức ký sổ gì gì đó thật tốt ah. Nhưng bây giờ không phải là thời điểm làm náo động, đợi về sau đến Định Quốc vương phủ có rất nhiều thời gian chậm rãi sửa sang lại. Hoa Thiên Hương và Tần Tranh không nói gì nhìn sổ sách còn hơn phân nửa trước mắt, vô lực cúi đầu. Sau khi về nhà nhất định phải đi theo mẫu thân học tập chưởng gia nhiều hơn nữa mới được, nhưng thứ đồ đạc quỷ quái này cũng quá nhiều rồi.

Diệp Lâm và Diệp San ở một bên nghe bọn họ nói chuyện phiếm, vừa hâm mộ vừa đồng tình Diệp Ly. Nhưng cũng biết phương diện này chính mình không nói được cài gì, chỉ có thể dựng thẳng lỗ tai lên cúi đầu cố gắng làm việc..

“Ồ?” Vốn đang hữu khí vô lực té ở trên giường, Mộ Dung Đình đột nhiên nhảy dựng lên phóng tới một bên mở cửa sổ. Thò thân thể ra ngoài nhìn quanh cả buổi mới nghi hoặc thu trở về, vẻ mặt mê mang khó hiểu.

Hoa Thiên Hương nhìn nàng nói: “Làm sao vậy? Ngoài cửa sổ có đồ vật gì sao?”

Mộ Dung Đình lắc đầu, nhìn Diệp Ly vẫn không nói thêm gì. Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Ta vừa mới giống như nhìn thấy bên ngoài cửa sổ

có một con chim nhỏ xanh biếc bay qua, Mộ Dung cũng nhìn thấy?" Mộ Dung Đình mở trừng hai mắt, ảo não nói: "Đúng vậy a, ta nhìn thấy một con chim nhỏ thật xinh đẹp. Ai biết chờ ta đến cửa sổ lại không thấy rồi." Tần Tranh bật cười, che miệng nói:" Chim bay nhanh như vậy, làm sao có thể đợi ngươi." Hoa Thiên Hương nhìn liếc qua nàng, "Ngươi chừng nào thì yêu thích chim chóc đến vậy? Thực yêu thích thì nhờ cha ngươi giúp ngươi bắt một con, bằng không thì mua một con chim xinh đẹp là được rồi. Làm gi mà phải kinh ngạc như vậy."

"Ta thích." Mộ Dung Đình ngẩng đầu lên khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu ngạo lại nằm lên trên giường, thuận tiện không để lại dấu vết trừng mắt với Diệp Ly. Diệp Ly mím môi cười, Mộ Dung Đình nghe thấy được cái gì nàng đươc nhiên biết rõ. Mấy ngày nay luôn luôn thấy một ít người kỳ quái không đi cửa chính bái phỏng Diệp phủ, nhưng đều bị người Mặc Tu Nghiêu phái tới âm thầm bảo hộ cho ném ra ngoài. Nhưng mà giữa ban ngày xông vào cũng là hiếm thấy.

"Tiểu thư, Thế tử Trấn Nam vương Tây Lăng phái người đưa tới hạ lễ, chúc tiểu thư và Định Vương đại hôn chi hỉ." Ngoài cửa, tổng quản Diệp phủ tự mình đến đây bẩm báo.

Diệp Ly cau mày nói: "Thế tử Trấn Nam Vương Tây Lăng? Tặng lễ không phải là trực tiếp đưa đến Định Quốc Vương phủ sao?" Tổng quản cung kinh nói: "Thế tử Trấn Nam Vương nói phần lễ này là Tây Lăng cố ý vì Định Quốc vương phi tương lai chuẩn bị đấy, cho nên phải trực tiếp đưa đến trong tay tiểu thư mới thể hiện được thành ý Tây Lăng quốc."

"Bây giờ Thế tử Trấn Nam Vương đang ở chỗ nào? Phụ thân có đó không? Diệp Ly hỏi.

"Ở đại sảnh, lão gia vừa trở về chính sảnh tiếp khách." Tổng quản

nói.

Diệp Ly gật đầu, “Ta đã biết, thỉnh phụ thân và Thế tử Trấn Nam Vương chờ một chút. Ta ra liền.”

Tổng quản cáo lui, Mộ Dung Đình lo lắng lôi kéo Diệp Ly nói: “A Ly, ngươi đi ra ngoài cẩn thận một chút. Gã Thế tử Trấn Nam Vương này chỉ sợ lai giả bất thiện.” Diệp Ly khiêu mi, phương diện này đối với nhóm khuê tú kinh thành bọn họ hiểu rõ hoàn toàn xác thức không nhiều lắm. Mô Dung Đình khi còn nhỏ thường theo Mộ Dung tướng quân chinh chiến bên ngoài, nên biết nhiều hơn bọn họ một ít. Mấy người Thanh Loan hầu hạ Diệp Ly thay quần áo thuận tiện trang điểm lại một lần nữa, Mộ Dung Đình đứng ở một bên nhắc tới những gì mình biết, “Trấn Nam Vương gia Tây Lăng là em ruột đương kim Hoàng đế Tây Lăng, cũng là danh tướng Tây lăng. Nhưng mà hai mươi năm trước hắn đã từng thua bởi phụ vương Định Vương, đó chính là thua trong tay Nhiếp chính vương Mặc Lưu Danh. Khi đó cha ta vẫn chỉ là một giáo úy nho nhỏ, nghe cha ta nói một trận chiến Trấn Nam Vương bại thật thê thảm, ở trong loạn quân còn gãy một cánh tay. Sau đó Trấn Nam Vương từng nhiều lần phái người ám sát Nhiếp chính vương, nhưng đều sắp thành lại bại. Ngươi cũng biết… Nhiếp chính vương chết rồi, nếu như Trấn Nam Vương mang thù…” Mối thù này cũng chỉ có thể ghi tạc trên thân nhi tử và con dâu Mặc Lưu Danh, là trên người nàng cùng Mặc Tu Nghiêu.

“Cho nên, Thế tử Trấn Nam Vương tới để bới móc hay sao?” Khuôn mặt Tần Tranh tái trắng đi, bất an nhìn Diệp Ly nói: “Chúng ta có cần phái người đi thông tri Định Vương không?”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Không cần, có lẽ Định Vương rất nhanh sẽ biết được. Hơn nữa, như thế nào thì Thế tử Trấn Nam Vương cũng không có khả năng đến khó xử một nữ tử khuê phòng. Vậy cũng quá mất thể diện của Tây Lăng quốc và Trấn Nam Vương rồi.” Cho dù

muốn bới móc cũng phải hướng về phía Mặc Tu Nghiêu mới đúng, các nàng còn chưa có thành thân đây này. Nhìn trong gương thấy đã thu thập thỏa đáng, Diệp Ly đứng lên nói: “Ta đi trước nhìn xem. Các ngươi ở lại chỗ này đợi ta.” Mộ Dung Đình vượt lên trước đứng ở bên người Diệp Ly, kiên định nói: “Ta đi cùng ngươi. Thiên Hương và Tranh nhi lưu lại.” Diệp Ly có chút dở khóc dở cười, “Mộ Dung, ta không phải đi chiến đấu.” Mộ Dung kiên trì nói: “Mặc kệ, cho dù lặng lẽ đi theo ngươi cũng được. Vạn nhất gã Thế tử Trấn Nam kia có mưu đồ làm loạn gì thì ta cũng có thể cứu ngươi.”

Trước công chúng ở Đại Sở lại có mưu đồ gây rối với Định Vương phi tương lai? Cũng chỉ có Mộ Dung nghĩ ra. Hoa Thiên Hương phất phất tay nói: “Được rồi, Ly nhi ngươi mang Mộ Dung đi thôi. Nàng ta chỉ muốn xem náo nhiệt thôi.” Mộ Dung Đình mới không quản các nàng thấy thế nào đâu, cao hứng ôm cánh tay Diệp Ly, “Đi mau đi mau!”

“Phụ thân.” Đi vào đại sảnh Diệp Ly mới phát hiện tổng quản bẩm báo thật sự quá không cẩn thận rồi. Nàng còn tưởng rằng chỉ có một mình phụ thân và khách nhân, không nghĩ tới cùng ngồi còn có Mặc Cảnh Lê và Diệp Oánh. Mộ Dung Đình ném cho nàng một cái ánh mắt “Tại sao chỗ nào đều có hắn”. Diệp Ly bất đắc dĩ cười cười với nàng, tiến lên hướng Diệp Thượng Thư chào một tiếng. Ở trước mặt người ngoài Diệp Thượng Thư vô cùng cam tâm tình nguyện sắm vai một người cha tốt yêu thương con gái đấy, vẻ mặt yêu thương đối với Diệp Ly cười nói: “Ly nhi đến rồi, Mộ Dung tiểu thư đã đến?” Mộ Dung Đình bĩu môi cười nói: “Vãn bối không mời mà tới, kính xin bá phụ thứ lỗi.” Diệp Thượng Thư cười nói: “Ở đâu, Ly nhi có bằng hữu tốt như Mộ Dung tiểu thư, bổn quan rất vui mừng. Ly nhi, Mộ Dung tiểu thư, vị này chính là Thế tử Trấn Nam Vương Tây Lăng quốc.”

Hai người lúc này mới đưa mắt nhìn sang nam tử trẻ tuổi ngồi ở một bên. Tây Lăng quốc ở phía tây bắc Đại Sở, dân phong cũng không

giống Đại Sở lắm. Nhưng có một điểm thú vị, Tây Lăng trong nước tự xưng là Đại lăng, mà gọi Đại Sở là Đông Sở. Mà Đại Sở lại gọi đối phương Tây Lăng tự xưng Đại Sở. Chỉ là xưng hô bên ngoài cũng có thể thấy được hai nước đó luôn một mực không hòa thuận lớn như thế nào. Thế tử Trấn Nam Vương thân hình cao to cường tráng, ngũ quan thâm thúy như đao khắc góc cạnh rõ ràng. Diệp Ly rất rõ ràng thấy ánh mắt hắn mơ hồ mang theo màu tím đen. Nghe nói con mắt của hoàng thất Tây Lăng đều là màu rám nắng, vị thế tử này tướng mạo tinh tường cho thấy hắn cũng không phải huyết thống thuần túy Tây Lăng, “Bái kiến Thế tử.” Cho dù là Mộ Dung Đình tùy tiện, nhưng trước mặt đặc phái viên ngoại tộc bề ngoài vẫn thể hiện lễ tiết đúng mực.

Ánh mắt của Thế tử Trấn Nam Vương không hề cố kỵ đánh giá hai người, rất nhanh liền buông tha Mộ Dung Đình chuyển ánh mắt đến trên người Diệp Ly, sau nửa ngày mới nói: “Định Quốc vương phi, Mộ Dung tiểu thư, không cần đa lễ. Tại hạ Lôi Đằng Phong.”

Lôi, là họ Tây Lăng quốc. không có ngôn ngữ chướng ngại, rất tốt.

Diệp Thượng Thư nhìn Thế tử Trấn Nam Vương khí thế phi phàm trước mắt, lại nhìn Diệp Ly ho nhẹ một tiếng nói: “Ly nhi, Thế tử cố ý đến đưa cho con hạ lễ đấy.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Đa tạ Thế tử. làm phiền Thế tử cố ý đi một chuyến, hi vọng Đại Sở có thể làm cho thế tử cảm thấy như ở nhà mình.”

Lôi Đằng Phong cười vang nói: “Đương nhiên, Tiểu Vương yêu thích phong cảnh Đại Sở cũng đã lâu, nhất định sẽ từ từ du lãm một phen. Người tới, đưa lên lễ vật bản thế tử chuẩn bị vì Định Quốc vương phi.” Nhẹ nhàng vỗ tay, hai thị vệ nam tử từ từ đi vào, một người trong đó bưng một cái hộp gỗ khắc hoa. Nhìn chiều rộng và chiều dài

cái hộp kia, Diệp Ly đã có chút cảm giác không tốt đẹp. Phần lễ vật này đại khái không phải lễ vật bình thường rồi. Lôi Đằng Phong làm thủ thế, một nam tử khác lĩnh mệnh mở hộp gỗ ra, một hồi hàn khí lạnh thấu xương bay đến trước mặt. Sắc mặt Diệp Thượng Thư trầm xuống, đứng dậy trầm giọng nói: “Thế tử! Ngươi đây là có ý gì?”

Lôi Đằng Phong khiêu mi, khó hiểu mà nói: “Đây là phụ vương và bá phụ tiểu vương tự mình vì Định Quốc vương phi tuyển lễ vật, có cái gì không đúng sao?”

Diệp Thượng Thư nói: “Tiểu nữ đại hôn sắp tới, ngươi đến đưa một thanh kiếm là có ý gì?” Kiếm chính là hung khí, điềm xấu. Bên trong hộp gỗ khắc hoa tinh xảo để một thanh kiếm có phong cách cổ xưa. Dù cho vẫn còn trong vỏ cũng vẫn như cũ có thể cảm nhận được hàn quang và sát khí lạnh thấu xương kia, điều này hiển nhiên là một thanh tuyệt thế bảo kiếm đã rèn luyện qua biển máu.

“Đây chính là tệ quốc và phụ vương vì biểu hiện thành ý cố ý tìm lễ vật. Hay là… các vị thật sự nhìn không ra lai lịch của thanh kiếm này?” Lôi Đằng Phong không đếm xỉa tới ôm ngực, giống như cười mà không cười nhìn mọi người trước mắt. Nghe ra trong miệng hắn ẩn chứa khinh miệt, Mặc Cảnh Lê mày kiếm nhíu lại một cái, đứng dậy nhìn về phía thanh kiếm trong cái hộp kia. Trong lòng Mộ Dung Đình khẽ động, có chút chần chờ nhìn Diệp Ly một cái.

“Đây là…. Lãm Vân!” Một lát sau, Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói.

Lôi Đằng Phong khen: “Vẫn là Lê Vương thật tinh mắt, không sai, đây chính là kiếm Lãm Vân.”

Mọi người hơi xúc động. Đây không phải là thiên cổ danh kiếm, nhưng là chuôi kiếm này thanh danh tuyệt đối không thể kém hơn so bất luận một thanh danh kiếm truyền thế nào. Chuôi kiếm này cùng

với kỳ danh Định Quốc Vương gia Mặc Lãm Vân, đúng là lợi khí tùy thân của Mặc Lãm Vân chinh chiến thiên hạ. Cũng là bội kiếm mấy đời Định Vương sau này. Chuôi kiếm này đi theo lịch đại Định Quốc vương gia rong ruổi sa trường tung hoành vô địch, đến cùng uống bao nhiêu máu người chỉ sợ không ai có thể biết rõ. Thẳng đến bảy năm trước, trước đây Định Vương Mặc Tu Văn tại biên cương chết bệnh, thanh kiếm này cũng không cánh mà bay, không biết bao nhiêu người ngầm tìm kiếm, lại không thấy tung tích của nó nữa. Phần lễ vật này, xác thực là đầy đủ sức nặng cũng như đầy đủ thành ý.

Lôi Đằng Phong vỗ tay cười nói: “Kể từ khi biết kiếm Lãm Vân không rõ tung tích, phụ vương không biết phí bao nhiêu tâm tư phái người đi tìm kiếm khắp nơi. Cuối cùng không phụ lòng người, vào một năm trước ở Bắc Định tìm được kiếm này. Vừa vặn thừa dịp Định Vương đại hôn vật hoàn trả chủ. Định Quốc Vương phi nghĩ như thế nào?”

Sắc mặt Diệp Thượng Thư ngưng trọng, đứng dậy nói với Lôi Đằng Phong: “Hậu lễ như thế, xác thực phải đa tạ thế tử rồi.” Kiếm Lãm Vân, nói là quốc bảo Đại Sở cũng không đủ. Lôi Đằng Phong đưa một phần lễ vật như vậy, ngay cả Diệp Thượng Thư không thu cũng không dám. Trong lòng Diệp Thượng Thư không khỏi âm thầm hối hận làm sao lại không có cự tuyệt bái phỏng của Thế tử Trấn Nam Vương này chứ.

Lôi Đằng Phong vừa ý gật đầu, giương lên lông mày cười nói: “Thực không dám giấu diếm, kỳ thật đạt được một món đồ chí bảo như vậy Tiểu Vương đã từng có nghĩ tới chiếm làm của riêng. Chỉ là, hình như cái kiếm Lãm Vân này có linh tính, Tiểu Vương phí hết vô số tâm tư, vậy mà đều không thể rút kiếm này ra. Cuối cùng tuy tìm được đại sư đúc kiếm hạng nhất rút ra bảo kiếm, đáng tiếc cái thanh kiếm này vậy mà hoàn toàn không nghe sai sử. Cho dù là kiếm khách đệ nhất Tây Lăng cũng không cách nào khống chế. Tiểu Vương liền hiểu, cái thanh kiếm Lãm Vân này ước chừng chỉ nhận người Định Quốc

vương phủ làm chủ, bởi vậy mới có thể thỉnh Định Quốc vương phi thử kiếm."

Diệp Thượng Thư không vui mà nói: "Tiểu nữ không thông hiểu kiếm thuật, huống chi Thế tử muốn thử kiếm có thể tìm Định Vương mới đúng."

Lôi Đằng Phong nhìn Diệp Ly cười nói: "Chẳng lẽ Định Quốc vương phi chưa tính là chủ nhân Định Quốc vương phủ? Nghe nói trăm năm trước Định Quốc vương phi từng dùng thanh kiếm này chém giết liên tục 16 địch nhân cứu được tánh mạng Định Vương. Từ này về sau truyền vi giai thoại. Có thể thấy được, kiếm này cũng không chỉ huyết mạch Định Quốc vương phủ, có thể sánh đôi bầu bạn với Định Vương cũng có thể, Định Quốc vương phi định thế nào?" Diệp Ly còn chưa mở lời, Mặc Cảnh Lê hừ lạnh nói: "Quận chúa Khinh Vân chính là văn võ song toàn là nữ tử tuyệt đại hiếm thấy, có thể sử dụng kiếm Lãm Vân không có gì làm lạ đấy. Thế tử Trấn Nam Vương muốn Diệp Ly sử dụng kiếm Lãm Vân là cố ý khó xử Đại Sở ta sao? Người nào không biết Diệp Ly không múa ra được một bộ kiếm pháp nguyên vẹn." Lôi Đằng Phong cười nói: "Tiểu Vương lại tin tưởng ánh mắt Định Quốc vương phủ, nhìn chung lịch đại Định Quốc vương phi, không có chỗ nào không phải là nữ tử kinh thái tuyệt diễm hiếm thấy." Mặc Cảnh Lê giễu cợt nói: "Thế hệ này là ngoại lệ."

Mộ Dung Đình bất bình nói: "Thế tử, Trấn Nam ngươi cầm một thanh kiếm mà ngay cả ngươi đều không thể luyện được lại đưa cho một nữ tử chưa bao giờ tập võ múa kiếm? Tây Lăng quốc ưa thích ép buộc như vậy sao?"

"Phải hay không phải ép buộc tại sao không hỏi Định Quốc vương phi đây này? Phụ Vương đã phân phó kiếm này nhất định phải đưa cho Định Quốc vương phi, chẳng lẽ lại… bổn vương chỉ có thể mang nó về Tây Lăng?" Đây là uy hiếp. Ý tứ của Lôi Đằng Phong rất rõ ràng,

nếu Định Quốc vương phi tương lai không rút được kiếm Lãm Vân, không khống chế được kiếm Lãm Vân thì cũng đừng trách hắn mang thanh kiếm về Tây Lăng đi. Nếu thật là như vậy, Đại Sở đừng nói là mặt mũi, mà ngay cả áo lót bên trong hay chăn cũng phải ném cùng một chỗ đi.

“Tam tỷ, không bằng tỷ đi thử xem a, nói không chừng có thể rút được đây.” Diệp Oánh nhẹ giọng mở miệng nói, “Thế tử Tây Lăng đưa hậu lễ nặng như vậy, nếu chúng ta không thu chẳng lẽ thất lễ với các nước láng giềng?” Diệp Thượng Thư cau mày liếc nhìn Diệp Oánh, trong lòng suy tư về Diệp Ly cự tuyệt rút kiếm cùng với không rút ra được cái nào mất mặt hơn.

“Định Vương đến.” Ngoài cửa một tiếng huyên náo, Mặc Tu Nghiêu mang theo A Cẩn xuất hiện tại cửa lớn. Mọi người tại đây âm thầm thở nhẹ một cái, Mộ Dung Đình vụng trộm lặng lẽ trừng mắt với Diệp Ly.

Vốn là một thân nhẹ nhàng ngồi ở trên ghế, Lôi Đằng Phong thấy Mặc Tu Nghiêu vào thì trong nháy mắt ngồi thẳng người, ánh mắt như đao phong đảo qua mặt Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh ôn hòa. Lại nghiêng đầu nhìn nhìn Diệp Ly, trong lòng Diệp Ly cười thầm, vị thế tử này bây giờ chỉ sợ trong lòng ước định xem trong lòng Mặc Tu Nghiêu rốt cuộc kiếm Lãm Vân quan trọng hơn hay nàng vị hôn thê này quan trọng hơn, cuối cùng Mặc Tu Nghiêu vì sao mà đến.

“Bái kiến Định Quốc vương gia, tiểu vương Lôi Đằng Phong kính trọng đã lâu.” Lôi Đằng Phong đã bắt đầu thân thiết cười nói.

“Thế tử đa lễ. Bản vương lúc thiếu niên đã từng may mắn thấy phong thái Trấn Nam Vương. Nhiều năm không thấy chắc hẳn Vương gia phong thái vẫn như trước?” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt gật đầu hoàn lễ. Khóe mắt Lôi Đằng Phong nhảy dựng, rất nhanh cười nói: “Phụ

Vương khỏe mạnh, còn thường xuyên cùng tiểu vương nói đến phong phạm vương gia năm đó, hi vọng chúng ta có thể noi theo một hai.” Mặc Tu Nghiêu mặt không đổi sắc, bình tĩnh mà nói: “Vương gia cất nhắc rồi, lần này nhìn thấy thế tử là biết Trấn Nam Vương có người kế tục.”

Nhìn hai nam nhân trước mắt ở đây rõ ràng trong không khí ngưng trệ căng cứng nhẹ lời chậm rãi nói chuyện phiếm, Diệp Ly không hiểu sao có chút muốn cười. Không biết là ai đã nói ngoại giao là một hoạt động vô cùng đàn bà.

Hàn huyên xong, Mặc Tu Nghiêu trượt xe lăn đến bên người Diệp Ly, nói khẽ: “A Ly có thoải mái không?”

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “ Thế Tử Trấn Nam Vương đưa đến một kiện lễ vật quý báu như vậy, vừa vặn Vương gia cũng tới không ngại cùng nhau thưởng thức?”

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười gật đầu, ánh mắt rơi vào trên thân kiếm Lãm Vân trong hộp. Ánh mắt bình tĩnh không có nửa điểm gợn sóng, dường như bên trong thật sự chỉ là một thanh bảo kiếm bình thường. Quay đầu nói với Lôi Đằng Phong: “Bệ hạ Quý quốc và Vương gia đã phí tâm. Kiếm này mất đi nhiều năm không nghĩ tới hôm nay còn có thể gặp lại.” Lôi Đằng Phong khiêu mi nói: “Kiếm Lãm Vân chính là chí bảo Đại Sở, tất nhiên là hoàn bích mà về. Chỉ là không biết Tiểu Vương có thể thấy phong thái Danh kiếm không?”

“A Cẩn.”

A Cẩn tiến lên từ trong tay thị vệ Tây Lăng đi qua cẩn thận từng li từng tí nâng trường kiếm đến trước mặt Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu một tay tiếp nhận, ngẩng đầu hỏi: “A Ly, nàng xem coi thế nào?” Diệp Ly cúi đầu xuống, vươn tay sờ nhẹ vỏ kiếm cũ xưa, gật

đầu nói: “Mặc dù ta không hiểu mấy thứ này, nhưng cũng biết thật là một kiếm tốt.” Đúng là Diệp Ly không hiểu gì về kiếm, kiếp trước nhìn thấy cũng chỉ ở công viên thấy ông bà nội múa thái cực kiếm. Hiện đại trên chiến trường cho dù là vũ khí lạnh cũng không dùng đến kiếm, ngược lại là đoản đao, dao găm, nga mi thứ cái này tiện tay hơn binh khí cận chiến. Chậm rãi cầm chặt chuôi kiếm, Diệp Ly cũng không có vội vã rút ra bên ngoài. Nếu như chuôi kiếm này đúng như lời Lôi Đằng Phong nói khó rút như vậy, khó có thể không chế, như vậy vỏ kiếm và thân kiến bên trong có tám chín phần mười là có cơ quan gì đấy. Mặc Tu Nghiêu mỉm cười cầm tay Diệp Ly nắm chuôi kiếm lên, tay kia nâng lên thân kiếm. Trước mặt mọi người chăm chú nhìn, Diệp Ly cảm giác được Mặc Tu Nghiêu cầm chặt tay mình hơi chút chuyển động sau đó rút ra bên ngoài…

Một đạo hàn quang hiện ra, trong chốc lát kiếm dậy lên tiếng rồng ngâm. Toàn bộ đại sảnh dường như đóng băng ngay lập tức, nhưng mà cũng chỉ trong giây lát. Diệp Ly rất nhanh cảm giác được trên thân kiếm truyền đến chiến ý bàng bạc và sát khí ý hệt đào núi lấp biển. Đây là chỉ có nhân tài chính thức đi lên chiến trường mới có thể cảm nhận được khí tức nguy hiểm. Chẳng biết lúc nào Mặc Tu Nghiêu đã buông tay, Diệp Ly cầm trường kiếm trên tay hướng bên cạnh vung lên, bức họa trên vách tường cánh đó không xa vang một tiếng nứt ra. Kiếm tốt! Diệp Ly tán thưởng. Chỉ bằng mũi kiếm nhuệ khí có thể cắt đứt bức họa, chính thức thổi tóc đứt đoạn cũng không đủ. Vững vàng trường kiếm trong tay, Diệp Ly nhàn nhạt nhìn Lôi Đằng Phong đối diện đang nhìn mình chằm chằm.

Mọi người còn không có hồi phục tinh thần, Mặc Tu Nghiêu đã từ tay Diệp Ly tiếp nhận kiếm Lãm Vân cho vào vỏ. Lôi Đằng Phong không nhìn bức họa trên tường kia chỉ còn lại một nửa, sau nửa ngày mới có chút thở ra một hơi, thở dài: “Quả nhiên là kiếm tốt.” Về phần rốt cục Diệp Ly có thể khống chế thanh kiếm này hay không thì không có người đi quan tâm, bởi vì nàng đã rút ra thanh bảo kiếm vô cùng sắc

bén kia. Diệp Tam tiểu thư tay trói gà không chặt, có thể cầm chắc được thanh kiếm kia cũng đủ rồi, cường bức muốn nàng múa kiếm, cho dù là Thế tử Trấn Nam Vương mang theo địch ý mà đến cũng không có ý tứ mở miệng.

Đối mặt với tình hình như thế, Diệp Thượng Thư thỏa mãn vuốt vuốt khuôn mặt chứa đầy vui vẻ. Con gái Diệp gia thay Đại Sở lấy lại trân bảo thất lạc đã lâu, hơn nữa lấy kiếm Lãm Vân với tư cách của hồi môn, cái này chính là vinh quang lớn cỡ nào ah.

Trong lòng Diệp Ly thở dài, nếu thanh kiếm này đặt ở Diệp phủ thì nóc phòng Diệp gia còn không bị người ta dẫm nát rồi. Nàng có thể không tin Lôi Đằng Phong sẽ vô thanh vô tức tặng lễ vật như vậy đã coi như xong, hết lần này đến lần khác cái lễ trọng này vẫn không thể không thu.

“Thế tử, cái kiếm này?” Diệp Ly mỉm cười nhìn Lôi Đằng Phong trước mắt có chút thất thần.

Lôi Đằng Phong dừng ở cô gái trước mắt, sau đó nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu ngồi bên người nàng, cười nói: “Kiếm này tất nhiên là đưa hạ lễ cho Định Quốc vương phi. Tiểu vương đã ở đây chúc hai vị bách niên hảo hợp, bạch đầu giai lão.”

Mặc Tu Nghiêu nói: “Như vậy, nhận cát ngôn của thế tử.”

Lôi Đằng Phong đã bắt đầu đối với chúng nhân nói: “Lễ đã đưa đến, Tiểu Vương cáo từ đi trước. Ngày đại hôn lại đến quấy rầy Vương gia.”

“Đi thong thả không tiễn.”

Tiễn bước Thế tử Trấn Nam Vương, hai mắt Mộ Dung Đình trông

mong chằm chằm vào kiếm Lãm Vân trên tay A Cẩn chỉ kém rớt tròng mắt ra, một bên còn hí hửng nắm ống tay áo Diệp Ly, “A Ly, A Ly… kiếm Lãm Vân ah… thật sự là kiếm Lãm Vân … Ta có thể sờ hay không?” Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn vẻ mặt trông mà thèm của nàng, quay đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu có chút khiêu mi, “Không sao. Nếu đưa cho nàng thì dĩ nhiên là của A Ly rồi.”

Diệp Ly nhìn hắn nói: “Ta cho rằng đây là truyền thế chi bảo của Định Quốc vương phủ.” Bây giờ nhìn lại hình như cũng không quan trọng như vậy? Mộ Dung Đình mới mặc kệ những thứ này, hoan hô một tiếng bổ nhào qua từ trong tay A Cẩn đoạt lấy bảo kiếm ôm trong tay trái sờ sờ phải sờ sờ.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, truyền nhiều năm như vậy đương nhiên là truyền thế chi bảo. Nếu như có thể đích truyền một ngàn năm, cũng sẽ không kém các loại truyền thế bảo kiếm Can Tương, Mạc Tà kia.

Mộ Dung Đình một bên yêu thích vuốt ve bảo kiếm, vừa nói: “Trên thực tế nghe nói kiếm Lãm Vân có dấu binh thư và bảo tàng của Định Quốc vương gia. Đương nhiên cái này không quan trọng, quan trọng là… Đây là bảo kiếm mỗi một thời đại Định Quốc vương gia đều đã dùng qua. Có thể sờ đến quả nhiên là hồng phúc tề thiên rồi. Cha ta nhất định hâm mộ chết ta.” Diệp Ly khiêu mi, nguyên lai truy tinh việc này vô luận trước đây cái gì cũng đều có, “Binh thư? Bảo tàng? Thanh kiếm này thật sự còn hoàn hảo không hao tổn gì sao?” Sao Tây Lăng có thể hủy nó đi, từ trong ra ngoài kiểm tra điều tra xong mới đúng. Mặc Tu Nghiêu nhìn thoáng qua kiếm trong tay Mộ Dung Đình, đáy mắt hiện lên một tia ấm áp, lạnh nhạt nói: “Bọn hắn xác thức xem qua rồi. bản thân kiếm không có gì hao tổn.”

“Cho nên?” Mộ Dung Đình đã quên mất vị trước mắt là người nào, mở to hai mắt đợi Mặc Tu Nghiêu công bố đáp án

Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly, cười nói: “Cho nên cái này là một thanh kiếm. tìm thấy đương nhiên là tốt, dù sao cũng là di vật tổ tiên, tìm không được thì kiếm đại sự đúc kiếm làm một thanh khác là được.”

“Cái binh thư kia đâu? Bảo tàng đâu?” Mộ Dung Đình thất vọng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nhìn mọi người, “Kiếm Lãm Vân đúc vào lúc tổ tiên mười sáu tuổi, bỏ ra tất cả tiền bạc tổ tiên có được. Làm gì có bảo tàng và binh thư?”

Mọi người tức cười, thế nhân đều chỉ nhớ rõ kiếm Lãm Vân đi theo Mặc Lãm Vân cả đời, lại là bội kiếm bất ly thân của lịch đai Định Vương. Chỉ suy đoán trong đó tất nhiên có bí mật gì, lại quên, kiếm Lãm Vân là Mặc Lãm Vân lúc còn trẻ tạo thành, từ lúc đó cho đến lúc lưu danh đời sau Mặc Lãm Vân cũng chỉ là một thiếu niên thế gia phóng đãng không bị trói buộc. Cùng hai mươi năm sau trợ huynh trưởng chính chiến thiên hạ bình định tứ phương Định Quốc Vương gia không từ nào miêu tả hết. Cho dù là Diệp Thượng Thư là người đọc sách cũng không khỏi thất vọng.

“Nếu quả thật kiếm Lãm Vân quan trong như vậy thì ai sẽ mang trên người? Sao sẽ mất dễ dàng đi như vậy? A Ly, ta đi về trước. Quay đầu lại phái mấy người tới?” Diệp Ly gật đầu, cầm kiếm Lãm Vân trong tay Mộ Dung Đình ném cho A Cẩn nói: “ngươi trước hết mang kiếm Lãm Vân về Định Quốc Vương phủ . Đặt ở chỗ ta bất tiện.” Nàng không có hứng thú mỗi ngày để đó để người khác tới giẫm nóc phòng nàng.

Mặc Tu Nghiêu gật gật đầu: “Như vậy cũng tốt.”

Nhìn kiếm Lãm Vân biến mất ngoài cửa, Mộ Dung Đình lưu luyến thu hồi ánh mắt.

Mặc Cảnh Lê hoài nghi nhìn chằm chằm vào Diệp Ly nói: “Ngươi tin tưởng kiếm Lãm Vân không có bí mật gì?”

Diệp Ly đương nhiên gật đầu, “Nếu ta có binh thư cùng bảo tàng thì ta cũng sẽ không đặt trong một thanh kiếm.” Với tư cách một thanh kiếm thường dùng, cần tùy thân mang theo, vô cùng có danh tiếng đấy, hơn nữa, thể tích kiếm còn không nhỏ, thật sự không phải là một chỗ cất dấu bảo tàng.

“Các ngươi những tục nhân này! Đó là di vật Định Vương gia! Di vật ah…” Mộ Dung Đình phẫn hận khinh bỉ những tục nhân trong đại sảnh.

Chương 53: Ngày đại hôn

Edit: Thu Huyền Beta: Sakura Sau khi Mộ Dung Đình khinh bỉ nhìn qua một đám tục nhân, thì nâng cánh tay của mình đã đụng qua di vật của Định Vương cô phương tự thưởng (ý tự cho mình là thanh cao) rời đi. Tâm tình Diệp Thượng Thư rất sung sướng mà tán thưởng Diệp Ly một phen, có lẽ ông đã có thể đoán được sau khi tin tức Diệp Ly lấy lại được kiếm Lãm Vân truyền ra ngoài sẽ mang đến thanh danh vẻ vang cho Diệp gia như thế nào. Về phần kiếm Lãm Vân rốt cuộc bên trong có bảo tàng hay binh thư gì không thì lại là chuyện sau đó rồi. Diệp Thượng Thư vẫn có thể tự mình hiểu được điều đấy, cho dù thực sự có bảo tàng cũng không có phần của hắn. nếu so với việc không cần trả bất luận một cái giá lớn gì mà có được thanh danh thì càng thêm có ý nghĩa rồi.

“Tam tỷ thật sự là có phúc khí, Định Vương biết rõ tin tức thế tử Trấn Nam Vương tới chơi, nhanh như vậy đã chạy tới. Có thể thấy được tình thâm ý trọng với Tam tỷ.” Diệp Oánh mở to mắt nhìn qua Diệp Ly, nói. Diệp Ly nhàn nhạt cười nói: “Tứ muội và Lê Vương cũng không phải là kiêm điệp tình thâm sao?” Ánh mắt Diệp Oánh nhanh chóng liếc nhìn Mặc Cảnh Lê, trên mặt ủy khuất cúi đầu. Diệp Thượng Thư xem ở đáy mắt, lông mày có chút nhăn lại. Chẳng lẽ Oánh nhi ở Lê Vương phủ thật sự bị ủy khuất rôi? Nghĩ đến đây, Diệp Thượng Thư lơ đãng nhìn Mặc Cảnh Lê, lại đối với Diệp Oánh ấm giọng hỏi: “Oánh nhi! Những ngày này ở Lê Vương phủ có quen không?”

“Oánh nhi mọi chuyện đều tốt, làm phiền phụ thân quan tâm.” Diệp Oánh rủ mắt xuống nói khẽ.

Diệp Thượng Thư lúc này mới yên tâm, cười nói với Mặc Cảnh Lê: "Oánh nhi từ nhỏ được nuông chiều từ bé, nếu có cái gì không tốt mong Vương gia rộng lòng tha thứ."

Mặc Cảnh Lê nói: "Nhạc phụ đại nhân yên tâm. Bổn vương sẽ yêu thương Oánh nhi."

"Vậy là tốt rồi, mấy ngày nữa Ly nhi cũng thành thân, ha ha, năm nay Diệp gia chúng ta có thể nói là song hỷ lâm môn ah." Diệp Thượng Thư thỏa mãn cười nói. Ba người ở đây biểu cảm khác nhau, Diệp Ly cười yếu ớt gật đầu, "Phụ thân nói rất đúng."

Hai mươi tháng năm.

Trời còn chưa sáng Diệp Ly đã bị người kéo dậy từ rất sớm bắt đầu chuẩn bị, tuy gần đây ngủ sớm dậy sớm, nhưng nhìn thoáng qua bên ngoài đêm vẫn đen như mực, Diệp Ly vẫn còn có chút bất đắc dĩ. Thời gian đón dâu là trước giữa trưa một chút, mà nàng lại phải vào lúc canh bốn bị người dựng dậy chuẩn bị. Sau khi được bọn nha hoàn hầu hạ tắm nước hoa thơm ngào ngạt đi ra thì thấy Nhị cữu mẫu còn có Đại phu nhân Hoa quốc công phủ, mẫu thân Tần Tranh Tần phu nhân, còn có đường thẩm Diệp phu nhân lúc trước giúp đỡ Diệp Ly đặt mua đồ cưới đã mang theo Mộ Dung Đình, Hoa Thiên Hương, Tần Tranh còn có Tần Vũ Linh đều chờ ở bên trong Thanh Dật Hiên rồi. Hoa Thiên Hương nâng bộ giá y gấm phượng hoàng với vẻ mặt tươi cười từ từ đi vào, hào quang trong suốt của gấm phượng hoàng làm khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm càng thêm nổi bật càng thêm xinh đẹp động lòng người, "Chúc mừng." Mỉm cười nhìn Diệp Ly, Hoa Thiên Hương vô thanh cười nói.

Diệp Ly cười yếu ớt, giơ tay lên như tượng gỗ tùy ý mọi người thay nàng mặc giá y, dưới ánh nến, đại khí phượng hoàng tôn quý theo ánh sáng lưu động,hoa mẫu đơn ở trong như ẩn như hiện càng thêm

tinh xảo. Giá y đỏ thẫm càng thêm nổi bật, Diệp Ly xưa nay dung nhan thanh lệ hơi có vẻ tái nhợt cũng nhiều hơn vài phần vui mừng, “Thật là đẹp mắt, không hổ là gấm Phượng Hoàng …” Nhẹ giọng nỉ non, tất cả mọi người xem đều có chút thẫn thờ. Hoa Đại phu nhân nhìn Từ phu nhân với vẻ mặt tươi cười nhìn Diệp Ly, trong lòng cũng càng biết rõ địa vị Diệp tam tiểu thư tại Từ gia. Vỗ vỗ con gái đang phát ngốc, cười nói: “Tốt rồi, đứng một bên thưởng thức đi. Đừng quấy rầy chúng ta trang điểm.” Không khỏi phân trần lôi kéo Diệp Ly đến trước gương đồng ngồi xuống, cùng Từ phu nhân và Tần phu nhân nghiên cứu xem dùng kiểu tóc gì mới tốt nhất.

Diệp Ly im lặng đứng trước gương tùy ý bọn họ giày vò, thuận tiện thưởng thức Mộ Dung Đình lôi kéo mấy cái cô nương bên cạnh đối với mình nháy mắt ra hiệu. Đợi đến lúc mấy vị phu nhân cuối cùng cũng thương lượng xong vấn đề kiểu tóc, sắc trời bên ngoài cũng đã hơi sáng rồi. Diệp ly nhìn lên trời, trong lòng rốt cục cũng hiểu tại sao phải bắt đầu chuẩn bị sớm như vậy. nếu trời sáng mới bắt đầu chuẩn bị đoán chừng thời điểm đón dâu cũng còn không có chuẩn bị tốt. Thu thập xong tóc, mấy nha đầu đã nhanh nhẹn bưng tới mấy đồ trang sức đã được chuẩn bị tốt từ trước. Hoa Đại phu nhân cũng không vội mà cài lên cho Diệp Ly, cười phân phó mấy nha đầu nói: “Nhanh đi cầm chút thức ăn đến cho tiểu thư nhà ngươi lấp đầy bao tử, đợi đến lúc trang điểm xong lại không thể ăn cái gì.” Thanh Sương làm cái mặt quỷ, cười hì hì kéo Thanh Ngọc đi chuẩn bị đồ ăn. Mấy vị phu nhân cũng cùng nhau đi ra bên ngoài nghỉ ngơi một chút.

Những người lớn vừa đi, còn lại mấy đứa nhỏ lập tức vây quanh Diệp Ly, “Thế nào A Ly, ngươi có khẩn trương không?” Mộ Dung Đình gục xuống bàn nâng cằm lên tò mò hỏi.

Diệp Ly mím môi cười nói: “Ta có khẩn trương không ngươi cũng không biết, đợi đến lúc tương lai ta lại muốn nhìn xem ngươi đến

cùng có thể khẩn trương hay không." Khuôn mặt Mộ Dung Đình đỏ lên, cắn răng nói: "Ta mới không… mới sẽ không khẩn trương đấy." Hoa Thiên Hương cười tủm tỉm nhìn nàng, " Nói chuyện đều cà lăm rồi, còn dám nói không khẩn trương. Khẳng định còn khẩn trương hơn cả A Ly. Ah … kế tiếp là đến Tranh nhi rồi, ngược lại Tranh nhi đã chuẩn bị sẵn sàng ah." Tần Tranh tức giận trừng liếc Hoa Thiên Hương, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên thấp giọng nói: "Đang tốt lành nói ta làm gì?" Bộ dáng Tần Tranh xấu hổ lại để cho Diệp Ly không nhịn được nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cười nói: "Thiên Hương nói có đạo lý, tẩu tử tương lai?"

"Các ngươi… Ly nhi, hôm nay là ngươi kết hôn, sao ngươi … làm sao…" Tần Tranh bất đắc dĩ nhìn xem một đám tỷ muội tốt cười thành một đoàn còn có Tần Vũ Linh trốn ở một bên cười trộm. Rõ ràng người nên thẹn thùng lại không có biểu hiện gì, còn nàng người không có việc gì lại thẹn thùng túng quẫn. Hoa Thiên Hương lau nước mắt cười nói: "Được rồi. Tranh nhi đừng nóng giận. Nàng ấy là thứ quái dị, ngươi đừng hy vọng thấy nàng ấy xấu hổ e sợ." Quay đầu lại đánh giá Diệp Ly, Hoa Thiên Hương thỏa mãn gật đầu nói: "Ly nhi của chúng ta quả nhiên là một đại mỹ nhân."

Diệp Ly chỉ cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, "Ngươi không phải muốn nói người dựa vào ăn mặc a?"

"Làm sao lại như vậy? Chỉ có điều ngươi bình thường quá không chú ý ăn mặc rồi. Bây giờ nhìn xem, không có đồ trang sức, không có trang điểm, vẫn chói lọi như cũ nha. Hì hì… Định Vương nhất định sẽ phát ngốc đấy."

Diệp Ly nhún nhún vai, không phát biểu ý kiến. Nếu như mỹ nhân như Liễu Quý phi mà Mặc Tu Nghiêu đều không để vào mắt, thật sự rất khó tưởng tượng bộ dạng hắn sẽ ngây ngốc nhìn tiểu mỹ nhân. Thanh Sương bưng mấy món ăn thanh đạm, đã ăn xong mấy vị phu

nhân nghỉ ngơi thêm chốc lát rồi lại tiến vào chuẩn bị phối sức cùng trang điểm. Bởi vì giá y không thể có kiện thứ hai, cho nên trước đó phải chọn lựa chuẩn bị ba bộ đồ trang sức. Cuối cùng mấy vị phu nhân nhất trí chọn bộ hoàng kim kháp ti mẫu đơn khảm hồng bảo thạch, trâm cài tóc lưu tô, điểm xuyết mấy cái kim trâm bảo thạch. Sau đó là họa mi, trang điểm son phấn nhàn nhạt. Tần phu nhân suy nghĩ khác người vẽ lên mi tâm một nửa đóa mẫu đơn nho nhỏ.

Diệp Ly có chút xuất thần nhìn nữ tử thanh lệ yêu kiều tươi đẹp trong gương đồng, trong lúc nhất thời thiếu chút nữa không nhận ra bản thân. Mái tóc đen nhánh hoàn toàn được búi thành một búi tóc ưu nhã, điểm thêm mấy trâm bảo thạch, trâm cài Lưu tô dưới ánh nên nhẹ nhàng lay động, lại làm cho giá y đỏ thẫm đoan trang quý khí thêm một phần quyến rũ. Trong lòng Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười, nàng chưa từng có nghĩ tới quyến rũ, từ ngữ kiều diễm như vậy lại có thể gắn lên người mình.

“Thật đẹp, Ly nhi cũng nhìn đến ngây người a?” Hoa Thiên Hương trêu đùa.

Diệp Ly trừng nàng, Hoa phu nhân mỉm cười phụ giúp các thiếu nữ đi ra ngoài, “Tốt rồi, mọi người đi ra ngoài trước. Để cho tân nương nghỉ ngơi một chút, trong chốc lát đoàn đón dâu đến rồi.” Mọi người lại một lần nữa hướng Diệp Ly nhìn qua mới vui vẻ đi ra ngoài. Chỉ để lại Từ phu nhân cuối cùng, đợi đến lúc vẻ mặt Từ phu nhân tươi cười đưa cho nàng một quyển sách nhỏ phân phó nàng nhìn kỹ xem sau đó cũng đi ra ngoài, Diệp Ly chỉ có thể im lặng nhìn quyển sách ngẩn người. Ít dùng cũng biết bên trong là vật gì, nghĩ nghĩ Diệp Ly đứng dậy đem quyển sách bỏ vào trong một cái rương không dùng đến.

Hiển nhiên Định Quốc vương phủ đáng tin hơn Lê vương phủ nhiều, mới qua giờ tỵ canh ba thì Thanh Dật hiên đã náo nhiệt lên rồi, Hoa

Đại phu nhân và Tần phu nhân tự mình giúp Diệp Ly phủ khăn voan gấm Phượng hoàng lên, mọi người túm lại vịn nàng hướng Diệp lão phu nhân và Diệp thượng Thư, cùng với linh vị Từ thị bái biệt.

Trong hôn lễ này, để cho mọi người chú ý nhất dĩ là vốn là hợp tình hợp lý nhất tân lang nhưng lại ngoài dự liệu xuất hiện. Từ lâu trước kia rất nhiều người đã âm thầm suy đoán Định Quốc vương phủ sẽ thỉnh ai tới đón dâu, nhưng là ai cũng không có nghĩ qua Định Vương sẽ tự mình đến đây. Từ cửa lớn Diệp phủ đến phủ Định Quốc vương phủ trên đường dân chúng kinh thành cũng đã đứng đầy đến xem náo nhiệt. Thấy Định Vương một thân áo đỏ xuất hiện trước mặt mọi người, dân chúng không hẹn mà cùng nhớ tới thiếu niên mặc áo gấm tiêu sái tùy ý giơ roi thúc ngựa trước kia, trong lòng càng thêm thở dài. Đồng dạng, Diệp phủ đưa dâu cũng phô trương không giống người thường, nguyên bản hẳn là do nam đinh duy nhất Diệp gia tiễn đưa tỷ tỷ ra ngoài, nhưng lại khác lúc Diệp Oánh xuất giá, ngoài cửa lớn Diệp phủ xuất hiện sáu nam tử tuấn tú phiêu dật phi phàm. Đứng đầu tất nhiên là Từ Thanh Trần và Từ Thanh Trạch, theo sau bọn họ chính là Từ Thanh Phong cùng Từ Thanh Bách, cuối cùng là Từ Thanh Viêm cùng với Diệp Dung. Mấy vị công tử Từ gia hoặc ôn nhã xuất trần, hoặc lạnh lùng uy nghiêm, hoặc tư thế hiên ngang hoặc tuấn lãng tiêu sái. Mà ngay cả Từ Thanh Viêm nhỏ tuổi nhất cũng nhất phái thông minh cởi mở, Diệp Dung lập tức bị mọi người bỏ qua mất, chỉ có thể không tiếng tăm gì đi theo bên người Từ Thanh Viêm.

Tân nương được Hoa Thiên Hương và Tần Tranh nâng đi ra đại môn, dưới ánh mặt trời lưu quang tràn ngập các loại màu sắc giá y gấm Phượng Hoàng lần nữa làm cho mọi người sợ hãi thán phục.

Một ngày này không hề nghi ngờ là thời điểm náo nhiệt nhất kinh thành, không biết là bởi vì thân phận Định Quốc vương phủ hay là vì khách tới tham gia hôn lễ lần này quá mức đặc thù, mà ngay cả Hoàng đế cũng mang theo Hoàng hậu cùng với Thái hậu tự mình đến

tham gia hôn lễ. Là tham gia hôn lễ, mà không phải chủ trì hôn lễ, bởi vì lần này chủ trì hôn lễ chính là người mà Hoàng đế cũng phải gọi một tiếng cô nãi nãi Đại trưởng công chúa Hi Phúc. Bảy tám năm nay phủ Định Quốc vương phủ chưa từng có khách nhân đông như vậy, Đại trưởng công chúa ngồi ở trên cao cùng hàn huyên với khách nhân đến chúc mừng. Mặc Cảnh Kỳ mang theo Hoàng hậu cùng ngồi ở một bên cùng nói chuyện với Đại trưởng công chúa, tuy Đại trưởng công chúa đã có hơn hai mươi năm không hỏi thế sự, nhưng năm đó ngay cả tiên đê cũng phải kính phục không ngớt thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn uy nghiêm của công chúa nên Hoàng đế vẫn như trước không coi nhẹ được.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Đại trưởng công chúa, giờ lành đã đến.”

Tổng quản vương phủ đến bẩm báo, khách nhân lập tức yên lặng. Mặc Cảnh Kỳ nhìn Đại trưởng công chúa tóc đầy hoa râm nhưng tinh thần vẫn vô cùng phấn chấn như cũ, cười nói: “Đã như vậy, hành lễ đi, Hoàng cô nãi nãi?”

Đại trưởng công chúa Hi Phúc gật đầu, đứng dậy đối với chúng nhân nói: “Thỉnh Hoàng Thượng, Thái hậu cùng chư vị khách nhân theo bổn cung cùng một chỗ tiến đến xem lễ .”

Ở trong chính điện vương phủ lễ đường đã sớm bố trí thỏa đáng, nến đỏ tỏa sáng, không khí vui mừng. Đại trưởng công chúa ngồi tại chủ vị, bên cạnh là Hoàng đế cùng Thái hậu. Còn khách nhân đều theo thân phận từng người lần lượt mà ngồi xuống. Trong khi mọi người đang chăm chú, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly được người săn sóc dâu dẫn vào lễ đường. Vốn là trai tài gái sắc ông trời tác hợp cho, hết lần này đến lần khác chú rể lại chỉ có thể ngồi ở trên xe lăn, không thể không khiến cho mọi người âm thầm tiếc hận. Còn có mọi người cũng càng thêm thở dài, nếu như Định Vương không phải bộ dáng này, đã sớm cưới một nữ tử tài mạo song toàn làm thê tử, làm

sao đến bay giờ mới cưới một thiên kim Thượng Thư phủ không có tiếng tăm gì?

“Hai chân của Định Vương không tiện, như thế hành lễ không khỏi có thiếu khuyết vài phần thành ý a?” Một giọng nói trêu tức đột nhiên vang lên trong điện, dường như là đang trong một đám lửa cháy rừng rực giội luôn một chậu nước đá vậy, toàn bộ hỉ đường lập tức lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía phát ra âm thanh. Chỗ đó chính là chỗ ngồi của đặc phái viên các quốc gia tới xem lễ, một thanh niên nam tử thân hình cường tráng với vẻ mặt đắc ý nhìn chằm chằm vào Mặc Tu Nghiêu. Lời nói mới vừa rồi hiển nhiên là xuất từ trong miệng hắn. Đương nhiên hắn cũng không có cảm giác mình thất lễ, chứng kiến ánh mắt mọi người đều hướng về phía ngược lại hắn càng làm càn lên.

“ Đó là Thập nhất hoàng tử Bắc Nhung. Nghe nói hắn là một người ngu ngốc, làm sao Bắc Nhung vương lại phái hắn đến Đại Sở?” Diệp Ly yên tĩnh đứng bên người Mặc Tu Nghiêu, bên tai truyền đến giọng các tân khách nghị luận.

“Ngươi đã quên Bắc Nhung và Định Quốc vương phủ có thể nói là thù sâu như biển, mấy năm này tuy cùng Đại Sở chúng ta hòa giải rồi, chỉ sợ còn nhớ hận lúc trước, cố ý phái tên ngu ngốc này đến làm cho Định Vương mất mặt.”

“Sao Hoàng Thượng có thể cho phép một người như vậy đến dự lễ…”

“Người ta là một đặc phái viên một quốc gia, ngàn dặm xa xôi đến rồi cũng không thể không để cho người ta dự lễ a.”

Trong tiếng nghị luận xôn xao, Mặc Cảnh Kỳ đối với Vương tử Bắc Nhung đang ngồi xem phía dưới cất cao giọng nói: “Thập Nhất hoàng

tử, hôn lễ Đại Sở chúng ta cũng không có quỳ lạy chi lễ, cho nên Định Vương không có gì bất tiện cả." Nhưng là hiển nhiên Vương tử Bắc Nhung cũng không định nể mặt Hoàng đế Đại Sở, nhíu mày rậm lại, không vui lớn tiếng nói: 'Bổn Vương tử ở bắc Nhung nghe nói uy danh Định Vương Đại Sở, ai biết hôm nay rõ ràng thấy một cái phế nhân ngồi trên xe lăn? Hoàng đế Đại Sở không phải là lừa gạt chúng ta đấy chứ?" Lời này vừa nói ra, không chỉ là Mặc Cảnh Kỳ, ở đây văn võ bá quan Đại Sở không có người nào không biến sắc.

Ngồi ở bên cạnh Vương tử Bắc Nhung, Thế tử Trấn Nam Vương Tây Lăng Lôi Đằng Phong ho nhẹ một tiếng, cười nói: "Thập Nhất hoàng tử, vị này xác thực là Định Quốc vương gia Đại Sở, Chỉ là bảy năm trước Định Vương có gặp chút ít ngoài ý muốn, hôm này chúng đến dự lễ đấy, cũng không phải là đến náo loạn. Đến, tiểu vương mời ngươi một ly." Bắc Nhưng vốn là Man tộc, vị Thập Nhất hoang tử này ở trong đám người Bắc Nhung cũng được xem như một người đần. Làm sao sẽ bị Lôi Đằng Phong mời rượi liền bỏ qua, cao thấp quét nhìn Mặc Tu Nghiêu vài lần cười hắc hắc nói: "Bổn Vương tử nghĩ tới, Định Vương tổn thương hình như là Phi Kỵ Đại tướng quận Bắc Nhung chúng ta lưu lại đấy. Trước kia còn nghe thấy Phi Kỵ Đại tướng quân cùng bổn vương nói tiếc là chỉ thiếu một chút là bắt được…"

"Đủ rồi!" Sắc mặt Đại trưởng công chúa Hi Phúc đã sớm biến thành màu đen, cũng bất chấp Vương tử Bắc Nhung là đặc phái viên nước khác. Âm thanh lạnh lùng nói: "Nếu Vương tử Bắc Nhung đến xem lễ thì ngồi yên lặng. Nếu như không phải thì mời đi ra ngoài !"

Vương tử Bắc Nhung sững sờ một chút, há mồm muốn nói cái gì với Đại trưởng công chúa. Lại bị hai người đi theo bên người tay mắt lanh lẹ kéo trở về, tuy mặt mũi Vương tử Bắc Nhưng tràn đầy không vui nhưng cuối cùng không nói thêm cái gì. Những người khác thấy sắc mặt Đại trưởng công chúa không tốt, cũng không dám nói thêm

cái gì. Mặc Cảnh Kỳ ho nhẹ một tiếng nói: “Hoàng cô nãi nãi, nên hành lễ.”

Đại trưởng công chúa Hi Phúc hơi trầm mắt xuống, đối với quan viên, người điều khiển chương trình nhẹ gật đầu.

“Nhất bái thiên địa___!”

“Nhị bái cao đường__!”

“Phu thê giao bái__!”

Diệp Ly dưới hỉ khăn đỏ thẫm, ánh mắt có chút nghiên đi chỉ thấy người bên cạnh một tay cầm thật chặt hồng trù, trong lòng chỉ còn biết thở dài một tiếng. Kỳ thật từ khi biết Mặc Tu Nghiêu đến bây giờ, nàng vẫn cảm thấy Mặc Tu Nghiêu hoàn mỹ không chân thực. Thân là một người có hai chân tàn phế, bị hủy dung, hơn nữa nghe nói ngay cả thân thể đều không tốt, hắn biểu hiện quá mức hoàn mỹ. không có tự ti, không có hối hận, cũng không có cam chịu. Bất cứ lúc nào cho dù ngồi trên xe lăn cũng dường như so với bất luận kẻ nào đều muốn cao thêm một bậc. Lại nhớ đến thiếu niên theo như lời đồn đại kia như liệt như hỏa, vậy thì Mặc Tu Nghiêu càng thêm hư ảo phiêu dật. Từ mãnh liệt như hỏa đến ôn nhuận như ngọc, phải trải qua rèn luyện thống khổ đến thế nào? Cho tới bây giờ, Diệp Ly mới thực cảm giác được một ít cảm xúc chân thực của Mặc Tu Nghiêu, phẫn nộ cùng với sát khí tàn bạo.

Diệp Ly cười khổ, hôn lễ của nàng, tại lễ đường lại cảm nhận được một mặt cảm xúc của trượng phu như vậy, cho dù không đối với nàng cũng để cho người có một phiền muộn đấy.

“Kết thúc buổi lễ__ đưa vào động phòng!”

Trong phòng tân hôn một mảnh sắc đỏ vui mừng, long phượng hoa chúc lẳng lặng cháy sáng. Diệp Ly lẳng lặng ngồi ở trên giường thêu hình long phượng trình tường im lặng. Nàng biết rõ Mặc Tu Nghiêu an vị ở chỗ bên cạnh giường không xa mà nhìn nàng, hình như cũng không có ý định tiến lên, “Ta có thể lấy cái này xuống sao?” Không đợi được chú rể động thủ thì nàng chỉ có thể tự mình mở miệng hỏi rồi. Sau một lúc lâu, Mặc Tu Nghiêu dần dần đi qua, hai mắt tỏa sáng khi hỉ khăn trên đầu bị người ta bỏ xuống, hai người thấy đối phương đều là sững sờ. Quen thấy Mặc Tu Nghiêu một thân áo trắng, đột nhiên thấy hắn mặc y phục màu đỏ thẫm thật là Diệp Ly có chút không quen. Nhưng mà người dường như nam nhân này mặc cái gì đều dễ nhìn. Mặc Tu Nghiêu chỉ trong nháy mắt sững sờ, trong đôi mắt trầm tĩnh có hiện lên một tia kinh diễm, nhưng lập tức biến mất vô tung. Hai người trầm mặc trong lúc nhất thời cảm thấy có chút câu thúc.

Diệp Ly hơi nghiêng người về phía trước kéo tay trái Mặc Tu Nghiêu qua, Mặc Tu Nghiêu sững sờ lập tức muốn rút tay về nắm thành đấm tay.

“Buông ra.” Diệp Ly thản nhiên nói.

Ngón tay dần dần buông ra, bàn tay rộng lớn không hề giống như sống cuộc sống an nhàn sung sướng quyền quý, bên trên có không ít vết thương cùng vết chai, nhưng cũng không dữ tợn. Diệp Ly nhớ rõ đã từng có một người cùng nhau lớn lên nói với nàng, tay nam nhân có nổi chai là như thế nào đấy. Có lẽ có một ít chai tay, chính là nam nhân này cũng không phải là mười ngón tay không dính nước mùa xuân, khả năng còn có một hai vết thương, biểu thị nam nhân này không phải được dưỡng tại khuê phòng trói gà không chặt, sau đó chỉ có thoạt nhìn đẹp mắt. Tay như vậy mới có thể để cho nữ nhân có cảm giác an toàn hơn nữa còn thưởng tâm duyệt mục. Lúc này, trong lòng bàn tay đập vào mắt nàng nhiễm lên màu đỏ tươi, bốn vết

máu thật sâu thời gian qua rồi vẫn còn dần thấm máu ra ngoài, nhưng dường như nam nhân ở đối diện kia không có cảm thấy đau mà vẫn tùy ý mở tay ra cho nàng xem.

Diệp Ly cúi đầu nhìn lòng bàn tay hắn chồng chất vết thương, duỗi một đầu ngón tay ra nhẹ nhàng sờ sờ, sau đó dùng lực đè xuống. ngẩng đầu nhìn nam tử nửa điểm sắc mặt cũng không đổi, “Không đau sao?”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt một tiếng, nhìn Diệp Ly với ánh mắt ngoài ý muốn nhiều hơn vài phần tình cảm ấm áp, “Cái này thì có gì đau nhức, thời điểm đau đớn hơn đều trải qua rồi.”

Diệp Ly sâu sắc cảm nhân được, đối với người đi đến chiến trường một chút thương tổn ấy thật đúng là không tính gì. Đứng dậy đi đến đồ cưới của mình ở một bên lấy ra một rương nhỏ quen thuộc. Ngồi vào bên giường mở rương hòm ra lấy bông vải trắng sạch sẽ cùng nước thuốc thay hắn bôi thuốc, “Cho dù tức giận cũng không cần phải tổn thương thân thể của mình ? Ta nghĩ đến ngươi đã sớm thành thói quen?”

Trên môi Mặc Tu Nghiêu mang theo một tia cười khổ, cười nhạt nói: “Nàng thấy được, kỳ thật ta còn không có quen được.” Hắn cũng cho rằng là mình đã sớm hình thành thói quen, trên thực tế hắn dùng suốt thời gian bảy năm để tự nói cho chính mình là mình đã quen. Quen hắn từ nay về sau không thể giơ roi thúc ngựa rong ruổi sa trường, quen từ nay về sau chỉ cần trước mặt người khác nhất định mang theo mặt nạ, nếu không vết thương trên mặt sẽ làm cho tất cả mọi người sợ hãi hoặc ánh mắt đồng tình. Quen cuộc sống lúc trước thỉnh thoảng bệnh nặng quấn thân dường như chỉ là một giấc mộng. Hắn vẫn cho là mình thích ứng vô cùng tốt, nhưng đến hôm nay hắn mới biết rõ, đứng trên lễ đường nghe Vương tử Bắc Nhung không chút nào che dấu tận lực nhục nhã hắn thì hắn mới hiểu được, chính

mình còn kém xa. Cho nên, hôm nay hắn không chỉ hổ thẹn với chính mình, còn để cho thê tử mới cưới cũng cùng chịu nhục với hắn, cho dù thê tử của hắn cũng không trách hắn.

Diệp Ly thấy rõ ràng trong mắt nam nhân này hiện lên áy náy, không khỏi cười nhạt một tiếng nói: “Ta nghĩ đến ngươi biết rõ chúng ta quyết định chấp nhận cuộc hôn nhân này bắt đầu ta đã làm tốt chuẩn bị tâm lý.” Mặc Tu Nghiêu nói: “Nàng đã sớm biết rõ sẽ xuất hiện tình huống như vậy?” Diệp Ly lắc đầu , cười nói: “Cho dù không có tình huống như vậy cũng có tình huống khác. Chẳng lẽ ta có thể trông cậy thành thân xong từ nay về sau bình an hòa thuận vui vẻ cả đời không lo?” Coi như là mọi nhà dân chúng bình thường còn khó mà trải qua, huống chi là gia đình quyền quý như thế này. Mặc Tu Nghiêu lẳng lặng nhìn nàng, hồi lâu mới nói khẽ: “Có lẽ ta không cách nào cam đoan cho nàng cả đời không lo, nhưng là chỉ cần ta, nhất định sẽ tận hết khả năng cho ngươi cuộc sống nàng muốn.”

Diệp Ly khiêu mi, “Ta tin tưởng ngươi.” Từ từ thuốc đã ngấm tốt, Diệp Ly thu hồi dược phẩm mỉm cười nói.

“Mệt mỏi một ngày, nàng sớm chút nghỉ ngơi đi.” Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly thản nhiên nói. Diệp Ly sững sờ, rất nhanh lại hơi cười rộ lên, “Được, ngươi cũng sớm đi nghỉ ngơi.” Mặc Tu Nghiêu gật gật đâu gọi A Cẩn đến đẩy hắn rời đi, cũng săn sóc phân phó mấy nha đầu Thanh Sương ở bên ngoài đi vào hầu hạ.

Lúc mấy người Thanh Sương tiến vào Diệp Ly đã đem những vật phẩm trang sức trên người mình đều lấy xuống đặt vào trong hộp đồ trang sức trên bàn trang điểm. Thanh Sương nhíu mày, có chút bất mãn mà nói: “Tiểu thư, sao Vương gia lại rời đi rồi hả?” Đại trưởng công chúa Hi Phúc buông lời nói không cho phép náo động phòng, cũng không cần Định Vương uống rượu cùng với khách, cho nên lúc này Định Vương phải ở bên trong phòng tân hôn cùng tiểu thư mới

đúng, làm sao đến rồi lại đi hả?

Diệp Ly ngoái đầu nhìn lại cười nói: “Nơi này là Định Vương phủ, ngươi sợ hắn không có chỗ nghỉ ngơi hay sao?”

Thanh Loan, Thanh Ngọc chuẩn bị xong nước ấm, thỉnh Diệp Ly đi tắm, trên mặt thần sắc cũng khó coi. Diệp Ly cũng không quản sắc mặt bọn nha đầu bọn họ có đẹp hay không, trên thực tế nàng thấy quyết định của Mặc Tu Nghiêu thật sự là quá chu đáo rồi. Mặc dù nàng không có ý định cả đời cùng hắn làm vợ chồng trên danh nghĩa nhưng muốn nàng cùng một người nam nhân không quen biết mới thấy qua vài lần làm chút gì đó, nàng thật đúng là bận tâm chính mình có thể thích ứng được hay không. Điểm này nàng cảm thấy bội phục năng lực thích ứng nữ tử cổ đại đấy. Bình thường cùng nam nhân bắt tay đều không được, đến lúc kết hôn lại có thể cùng một nam nhân trên cơ bản chưa từng gặp mặt lăn trên giường. Bỏ đi các vật phẩm trang sức cùng với giá y hoa lệ, Diệp Ly thỏa mãn buông lỏng thân thể chuẩn bị tắm rửa nghỉ ngơi. Thẳng đến khi thoải mái dễ chịu nằm trên giường chìm vào mộng đẹp, trên môi còn mang theo mỉm cười nhẹ nhàng: mẫu thân, gia gia, cha mẹ, còn có các đường huynh đệ tỷ muội, con đã đem mình gả ra ngoài rồi…

Ở trong thư phòng Định Quốc vương phủ, Mặc Tu Nghiêu đã đổi một thân áo trắng ngồi ở đằng sau thư án thần sắc u ám phiền muộn lạnh như băng khó gặp. Một thân áo đỏ Phượng Chi Dao lười biếng dựa vào cửa ra vào cười nói: ‘Ngày đại hôn mà lại có bộ dáng biểu lộ này? Cũng không sợ hù đến tẩu tử?” Một thiếu niên vẻ mặt quần là áo lượt ngồi ở một góc phòng, cười hì hì nhìn hắn nói: “Theo ta thấy, thế nhưng lá gan của tẩu tử mà còn lớn hơn tưởng tượng của chúng ta.”

Phượng Chi Dao nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý nói: ‘Nói cũng đúng. Ta chưa từng thấy qua mấy nữ nhân có dũng khí như Diệp Tam tiểu

thư.”

“Nói đã đủ chưa?” Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu lạnh mắt nhìn hai người trước mắt không có hình tượng. Phượng Chi Dao nhún nhún vai nói: “Buổi tối hôm nay cái tên ngu ngốc kia là Thập Nhất Vương tử Bắc Nhung Gia Luật Bình, là nhi tử của Tiêu phi Bắc Nhung Vương sủng ái nhất, là em ruột Thất hoàng tử Bắc Nhung Gia Luật Dã. Cũng là cháu ngoại trai của Phi Kỵ Đại tướng quân Bắc Nhung Hách Liên Chân. Ngươi sẽ không quên bảy năm trước ngươi đã làm cái gì với Hách Liên Chân?”

“Hách Liên Chân họ Hách Liên, Tiêu phi họ Tiêu, làm sao lại Gia Luật Bình là cháu ngoại trai Hách Liên Chân?” Thiếu niên quần là áo lượt ở một bên khó hiểu hỏi.

“Người Bắc Nhung quan hệ lộn xộn để cho người ta đau đầu, ai biết bọn họ là như thế nào nhấc lên quan hệ?” Phượng Chi Dao tức giận mà nói: “Lãnh Hạo Vũ, đây không phải là chuyện của ngươi đi?” Thiếu niên, đúng là nghe nói bất trị nhất kinh thành Nhị công tử Trấn Bắc phủ tướng quân Lãnh Hạo Vũ, “Ta nghe được tin tức từ Bắc Nhung truyền đến, dường như nói Gia Luật Dã là con riêng của Hách Liên Chân.”

“Loại tin tức có thể rơi vào tay Đại Sở, có thể tin sao?” Phượng Chi Dao liếc mắt quay đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Bảy năm trước Đại ca ngươi đột nhiên chết bệnh, vốn là Hách Liên Chân có thể thừa cơ lập công cái thế, thậm chí quét ngang Đại Sở. Kết quả bởi vì ngươi ở bên trong chen ngang chém giết một trận đại hỏa khiến cho quỷ khóc thần sầu suýt nữa thiêu Hách Liên Chân nửa cái mạng. Hách Liên Chân tổn binh hao tướng không nói, còn khiến cho Bắc Nhung suốt ba năm không dám hưng binh. Chờ bọn hắn trì hoãn xong Đại Sở chúng ta đã khôi phục nguyên khí rồi. Từ nay về sau Hách Liên Chân thật không được Bắc Nhung Vương tin tưởng nữa, cũng làm cho thế

lực của Gia Luật Dã và Tiêu phi giảm đi rất nhiều. Bọn hắn không có trực tiếp vọt tới Đại Sở tìm ngươi dốc sức liều mạng đã không tệ rồi."

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: "Nói cách khác, Gia Luật Bình là do Gia Luật Dã phái tới gây khó dễ cho Bổn vương hay sao?"

Phượng Chi Dao vuốt cằm nói: "Ai cũng biết Gia Luật Bình là người đần, đắc tội ngươi, ngươi còn không có ý so đo cùng hắn. Kết quả rõ ràng không phải sao?"

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, "Hôm nay bọn hắn vẫn còn khách khí, chỉ có Gia Luật Bình một người náo loạn. Những người khác cũng đều không kiên nhẫn được nữa?" Phượng Chi Dao gõ trán suy nghĩ một chút nói: "Ai biết bệ hạ chúng ta sẽ mang theo Hoàng hậu và Thái hậu xuất hiện ở Định Quốc Vương phủ? Ở trước mặt bệ hạ cũng không thể biểu hiện quá mức thất lễ không phải sao. Như là đã có kẻ đần này xuất đầu lộ diện những người hơi thông minh cũng sẽ không mở miệng. Nhưng mà các đặc phái viên các quốc gia còn muốn ở lại kinh thành nửa tháng đấy. Chỗ tẩu tử…"

"Không cho phép đi quấy rầy nàng ấy!" Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói.

Phượng Chi Dao và Lãnh Hạo vũ liếc nhau, Lãnh Hạo Vũ nháy mắt hoa đào hỏi: "Vương gia, ngươi sẽ không nói cho chúng ta ngươi lấy tân vương phi về định kim ốc tàng kiều giấu ở Định Vương phủ không cho người gặp ." Chẳng lẽ Diệp gia Tam tiểu thư thật sự là mị lực phi phàm lại có thể làm cho Định Vương điện hạ vừa thấy đã yêu gặp lại ái mộ muốn cẩn thận từng li từng tí bảo vệ, cẩn thận che chở?

Mặc Tu Nghiêu nói: "A Ly không thích những xã giao của những người quyền quý kia, không có chuyện gì quan trọng không được đi

làm phiền nàng ấy."

Phượng Chi Dao cầm chiết phiến trong tay nhíu mày nói: "Việc này sau này hãy nói." Phượng Chi Dao có chút khiêu mi, không biết nghĩ tới điều gì chợt cười nói: "Được rồi, ngươi đã quyết định như vậy chúng ta sẽ mặc kệ chuyện này. Hoàng thượng hôm nay mang theo Thái hậu tự mình tới là có ý gì? Chẳng lẽ hắn vẫn còn đề phòng ngươi?" Mặc Tu Nghiêu nói: "Hắn lúc nào không đề phòng ta rồi hả? Hôm nay kiếm Lãm Vân trở lại Định Quốc vương phủ. Mấy ngày nay chí ít có hơn mười nhóm người có ý đồ xông vào Định Quốc vương phủ, trong đó có ít nhất ba lượt từ trong nội cung đi ra đấy." Lãnh Hạo Vũ con mắt sáng ngời, "Người của bệ hạ chúng ta sao?" Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, "Không xác định được, nhưng là khẳng định có người của hắn." Phượng Chi Dao cười tủm tỉm nhìn Lãnh Hạo Vũ cười nói: "Lãnh nhị, trở về nhìn chằm chằm vào cái mặt lạnh tướng quân nhà ngươi kia, nếu như bệ hạ chúng ta luôn xông vào phủ thất bại thì tám phần sẽ phái hắn đến. Ai bảo hắn là người và bệ hạ chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên tức cười hơn lại là tâm phúc bên trong tâm phúc đây này."

Lãnh Hạo Vũ bĩu môi nói: "Yên tâm đi, bất kể là ai tới cũng đừng mơ tưởng từ trong phủ này mang đi một cọng tóc." Nhớ tới đại ca mặt lạnh nhà mình thì trong lòng Lãnh Hạo Vũ tràn đầy khó chịu, tự cho là không có đầu óc chỉ biết đi theo hoàng đế đồ đần, hết lần này đến lần khác Đình nhi mỗi lần thấy hắn đều là một bộ dáng hâm mộ không thôi, thấy mình thì như đang nhìn rác rưởi. Thật sự là khó chịu. Tên kia tốt nhất đến xông vào phủ để cho hắn bắt được đánh một trận tơi bời cho Đình nhi biết rõ đến cùng ai mới là anh vĩ bất phàm, ai mới là quần là áo lượt ngu ngốc!

"Vương gia, có người xông vào phủ!" Cửa đá trầm trọng bị mở ra, A Cẩn nhanh chóng đi đến.

Mặc Tu Nghiêu ánh mắt lạnh lẽo, “Đi đâu vậy?”

“ Đi tiểu viện của Vương phi.”

Bốp~!

“Một tên cũng không được để chạy thoát, hôm nay đại hôn không nên gặp máu, vậy thì ngày mai lại chiêu đãi đám bọn hắn.”

Chương 54: Tân hôn bình thản

Edit: Thu Huyền Beta: Sakura Sáng sớm, Diệp Ly đã thản nhiên ngồi ở trước gương đồng tùy ý để Thanh Sương Thanh Hà thay nàng vấn tóc, bàn tay trắng nõn tinh xảo của Thanh Sương búi một đầu tóc đen nhánh thành một búi tóc bách hợp. Thanh Hà bưng hộp đầy châu báu trang sức ra chọn lựa. Diệp Ly có chút bất đắc dĩ đối với gương đồng nhìn quanh một chút, nhíu mày nhìn Thanh Sương nói: “Không thể vấn một đầu tóc đơn giản một chút hay sao?” Thanh Sương cười trộm nói: “Tiểu thư! người đã biết rõ , nữ tử tân hôn đều phải dùng trang phục tốt đấy. Thanh Sương đã chọn kiểu tóc đơn giản nhất rồi, nếu như các quý phụ kinh thành lưu hành kiểu tóc thì người mới không chịu được đâu. Trước kia là kiểu tóc cô nương chưa thành thân, giờ thành thân rồi cũng không thể dùng được rồi. Đồ trang sức lúc trước Vương gia đưa cho tiểu thư , tiểu thư còn chưa bao giờ dùng qua đây này.”

Diệp Ly gật đầu, nàng vô cùng yêu thích bộ vật phẩm trang sức Thanh Ngọc Lan Hoa kia, thoạt nhìn cũng chẳng phải rêu rao.

Thanh Hà nhếch môi mỉm cười mang đồ trang sức tới giúp Diệp Ly đeo lên, gật đầu khen: “Vẫn là Thanh Sương hiểu tiểu thư nhất…”

“Cái gì tiểu thư?” Lâm ma ma và Ngụy ma ma trừng mấy nha đầu liếc mắt nói: “Từ giờ trở đi phải gọi Vương phi. Cũng không được để người trong phủ này cho rằng người bên cạnh của Vương phi không biết quy củ.”

“Vâng, Ma ma. Tụi nô tỳ bái kiến Vương phi.” Bốn nha đầu xếp thành một hàng, cung kính phúc thân hành lễ với Diệp Ly.

Ngụy ma ma sớm đau lòng lôi kéo Diệp Ly nhẹ giọng hỏi đến, tất nhiên hai vị ma ma biết được tối hôm qua Vương gia cũng không có ở tân phòng nghỉ ngơi, Ngụy ma ma không khỏi đau lòng cho tiểu thư từ nhỏ được mình chiếu cố. Diệp Ly vẫn mỉm cười an ủi hai vị ma ma. Hai vị ma ma thấy trên mặt Diệp Ly đúng là không có thần sắc ủy khuất lúc này mới thôi. Chỉ cho là tiểu thư vừa đến Định Quốc vương phủ còn không quen, Vương gia săn sóc nên mới cho tiểu thư một ít thời gian thích ứng. Nhưng mà vẫn là ám chỉ Diệp Ly tốt nhất phải nhanh một chút cùng Vương gia trở thành vợ chồng chính thức, dù sao cũng là người sống bên nhau cả đời. Khóe miệng Diệp Ly không nhịn được kéo ra rốt cục vẫn không nói gì tùy ý các bà hiểu lầm đi.

“Vương gia đến rồi.”

Mặc Tu Nghiêu xuất hiện ở ngoài cửa, nhẹ giọng hỏi: “A Ly, có thể tiến vào không?”

Diệp Ly đồng ý, Mặc Tu Nghiêu mới để A Cẩn đứng ở ngoài cửa tự mình trượt xe tiến vào. Nhìn Diệp Ly hỏi: “A Ly, tối qua ngủ ngon giấc không?”

Diệp Ly gật đầu cười nói: “Rất tốt, sắc mặt ngươi thoạt nhìn không tốt lắm?” Mặc Tu Nghiêu vừa tiến vào Lâm ma ma liền dẫn bọn nha đầu lui ra ngoài, Diệp Ly phục hồi tinh thần lại phát hiện ngay cả gọi người dâng trà đều không có, chỉ đành bất đắc dĩ đối với Mặc Tu Nghiêu cười cười đi đến cạnh bàn ngồi xuống. Trong mắt Mặc Tu Nghiêu xác thực có vài phần ủ rũ, khoát tay nói: “Tối hôm qua tiễn một ít khách nhân nghỉ ngơi có hơi muộn một chút. Không có gì đáng ngại.”

“Phải chăng có lẽ nên đi trước thỉnh an Đại trưởng công chúa? Còn có Đại tẩu…” Định Quốc vương phủ hôm nay chỉ có Mặc Tu Nghiêu

một người huyết mạch chính thống, nhưng cũng không phải là không có những người khác. Định Vương đã qua đời, chính là huynh trưởng Mặc Tu Nghiêu, Ôn thị vợ cả Mặc Tu Văn còn khỏe mạnh, chỉ là nghe nói vì phu quân thủ tiết quanh năm ở Phật đường, mà ngay cả hôn lễ ngày hôm qua cũng không có xuất hiện. Mà phụ thân Mặc Lưu Danh có một Trắc phi vẫn còn sống. Mặt khác Diệp Ly trước kia luôn không chú ý, đến cùng bản thân Mặc Tu Nghiêu có mấy thiếp thất?

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: "Chúng ta trước dùng đồ ăn sáng đã. Đại trưởng công cháa tuổi tác đã cao ngày hôm qua cũng vất vả, sẽ không dậy sớm như vậy. Về phần Đại tẩu…" Mặc Tu Nghiêu khẽ cau mày nói: "Từ khi Đại ca qua đời, Đại tẩu liền mang theo mấy tiểu thiếp ở Phật đường. Mà ngay cả ta cũng rất ít khi nhìn thấy. Mấy ngày trước đây tẩu ấy để cho người truyền lời nói, chờ nàng lại mặt xong rồi đến nhìn tẩu ấy là được." Diệp Ly gật đầu, vị tiền Định Vương phi kia nàng cũng nghe Tam ca nhắc tới, cũng là người đáng thương. Ôn Vương phi cũng không phải là xuất thân hào phú đại tộc, chỉ là thư hương thế gia bình thường. Mười sáu tuổi gả cho Mặc Tu Văn, mười tám tuổi lại tang chồng. Vừa mới thân hôn Mặc Tu Văn đã chinh chiến ở bên ngoài, hai người ngay cả đứa nhỏ cũng không có.

"Như vậy… ta cần phải làm gì?" Diệp Ly hỏi.

Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng, cười nhạt nói: "Ngoại trừ quản lý sự vụ trong vương phủ, còn có một chút sổ sách. Còn những thời gian khác nàng thích làm cái gì cũng có thể. Nếu cảm thấy nhàm chán, cũng có thể thỉnh mấy bằng hữu của nàng đến làm khách trong vương phủ hoặc là đi ra ngoài đi một chút. A Ly, về sau nơi này chính là nhà của nàng, không cần câu thúc như vậy." Diệp Ly gật đầu nói: "Ta đã biết, chỉ là có chút không quen. Như vậy hiện tại?"

"Đi trước dùng bữa. Sau đó ta mang nàng gặp mặt mọi người trong

phủ một lần."

Đồ ăn sáng liền bày ở trong nội viện của Diệp Ly, Định Vương phủ đồ ăn sáng cũng vô cùng hợp khẩu vị của Diệp Ly. Dùng qua đồ ăn sáng, tổng quản liền tiến vào bẩm báo, "Vương gia, các quản sự đều đến rồi. Đợi Vương gia và Vương phi triệu kiến." Mặc Tu Nghiêu gật đầu, quay đầu hướng Diệp Ly nói: "Đây là tổng quản vương phủ Mặc Tín, hắn cũng là thúc thúc của A Cẩn. Về sau nàng có chuyện gì trực tiếp phân phó ông ta là được."

Tổng quản cũng tiến lên chào, "Lão nô bái kiến Vương phi."

Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Tổng quản không cần đa lễ, về sau phiền toái tổng quản rồi." Nhìn ra được Mặc Tu Nghiêu vô cùng coi trọng vị tổng quản này, hơn nữa ông ấy lại là thúc thúc ruột của A Cẩn, A Cẩn suốt ngày đi theo Mặc Tu Nghiêu một bước không rời, tuyệt đối cũng là tâm phúc trong tâm phúc. Được Vương phi lễ ngộ như thế, Mặc tổng quản cũng là vinh nhục không sợ hãi, lại không có bị giày vò tự ngạo, vẫn như cũ kính cẩn đáp lễ, "Lão nô không dám. Về sau Vương phi có gì phân phó cho người báo cho lão nô là được."

Một đoàn người đi vào phòng khách, quả nhiên là lưa thưa không ít người, thấy Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly liền tiến đến, lập tức đứng thẳng thân thể cùng kêu lên bái nói: "Bái kiến Vương gia, bái kiến Vương phi."

Mặc Tu Nghiêu lôi kéo Diệp Ly đi vào phòng khách, chỉ chỉ chủ vị lại để cho nàng ngồi xuống mới quay đầu nói: "Tất cả đứng lên . Đây là Vương Phi mới tiến môn. Về sau Vương phi nói gì chính là ý tứ của bổn vương, chư vị hiểu không?"

"Cẩn tuân Vương phi chi mệnh."

“Rất tốt, A Ly, đây là Tôn ma ma. Nội quản sự Vương phủ, trong phủ tất cả sự vụ đều do bà ấy quản. Nếu nàng có cái gì không rõ cũng có thể hỏi bà ta.” Đứng ở phía trước một vị ma ma là vị kia đã từng đến Diệp phủ đưa lễ một lần – Tôn ma ma, cũng là người thứ nhất Mặc Tu Nghiêu giới thiệu cho Diệp Ly. Nghĩ nghĩ, Mặc Tu Nghiêu lại bỏ thêm một câu, “Tôn ma ma từng là người bên cạnh mẫu phi.”

“Lão nô bái kiến vương phi.”

“Ma ma hữu lễ.” Diệp Ly gật đầu nói.

“Đây là quản sự bên ngoài vương phủ, Dương Lăng. Vương phủ đối ngoại vãng lai đều do ông ta phụ trách.” Cùng Tôn ma ma sóng vai đứng chính là một nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi, trong mắt có lộ ra chút tinh quang, liếc có thể nhìn ra đây là một nhân vật có vài phần tâm kế.

“Dương Lăng bái kiến Vương phi.”

Diệp Ly nhàn nhạt nhíu mày, nàng đối với người khác tự xưng không có ý kiến gì. Nhưng là thường thường theo một người tự xưng có thể nhìn ra được thái độ của một người đối với mình. Hiển nhiên vị ngoại quản sự này không có một phần tôn kính của Mặc tổng quản và Tôn ma ma đối với Diệp Ly, “Dương quản sự không cần đa lễ.”

Sau đó Mặc Tu Nghiêu lại hướng Diệp Ly giới thiệu mấy cái quản sự quản lý mấy sản nghiệp của Vương phủ, cùng mấy cái quản sự tương đối quan trọng. Diệp Ly cũng để cho những người quản sự này cùng với hạ nhân trong phủ lễ gặp mặt khen thưởng. Tôn ma ma và Mặc tổng quản tán thưởng với vị Vương phi tân nhiệm này càng lúc càng đậm, tuy nhiên Diệp gia không quá giống, nhưng hiển nhiên tân Vương phi này vẫn là thừa kế huyết mạch ưu tú của Diệp Phu nhân. Tiến thoái có độ, làm việc có chuẩn mực. Mà ngay cả lễ gặp

mặt cho các quản sự cùng với khen thưởng hạ nhân cũng vô cùng cẩn thận, chuẩn bị thập phần thỏa đáng.

“Vương gia, Vương phi.” A Cẩn xuất hiện ở của ra vào, nhìn nhìn mọi người trong khách sảnh do dự vẫn mở miệng nói.

“A Cẩn, chuyện gì?” Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Trong tay A Cẩn bưng lấy một cái mảnh dài cùng cái hộp nói: “Vừa mới có người đưa tới cái này, nói là hạ lễ cho Vương phi tân hôn.” Diệp Ly khiêu mi, “Người đâu?”

“Đi rồi ạ.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Mặc Tu Nghiêu mới đối A Cẩn nói: “Lấy tới .”

Mặc Tu Nghiêu cầm ở trong tay nhìn nhìn, mở ra trong hộp chỉ có một họa trục*(tranh vẽ cuộn tròn có trục treo). Thấy không có vấn đề gì mới đưa cho Diệp Ly, Diệp Ly cúi đầu mở bức họa ra không khỏi sợ hãi thán phục cũng sợ hãi thán phục một tiếng. Đây là một bức cung nữ đồ, người chưa có xem qua bức họa tuyệt đối khó tưởng tượng trên đời có thể có mỹ nhân như vậy. Lông mày không điểm mà đậm, môi anh đào không tô mà đỏ, dung nhan tinh xảo thoát tục dùng bất luận ngôn ngữ gì ca ngợi cũng làm cho người cảm thấy bôi nhọ nàng, cho dù lúc này vẽ lên vẫn như cũ có thể cảm giác được ánh mắt thiếu nữ trong như nước lay động nhìn quanh. Trong bức họa thiếu nữ một bộ áo tơ trắng, tay ôm Tố Cầm ở trong bụi hoa thản nhiên cười. mà ngay cả bách hoa đều dường như ảm đạm thất sắc, “Kiểu như thái dương triêu hà, chước nhược phù cừ xuất lục ba* .. hảo một cái mỹ nhân tuyệt sắc…” Diệp Ly nhẹ giọng thở dài.

Đây là hai câu thơ trích trong bài thờ Lạc Thần phú của Tào Thực.

Hoàng Sơ tam niên, Kiến An Vương Tào Thực phụng chỉ về Hứa Xương chầu Văn Đế . Vốn là người rất thông minh, tài văn thơ nổi tiếng , khi xưa Võ Đế đã muốn lập Vương làm thế tử nhưng cuối cùng thì Vương đã thua Văn Đế . Võ Đế băng hà (Canh Tý Kiến An thứ 25 , Công nguyên 220) , Văn Đế kế vị từ đó Vương bị giám sát quản thúc chặt chẽ, mất hết cả tự do để rồi sau này chết trong u uất khi mới 41 tuổi . Tài văn thơ của Vương để lại cho đời tác phẩm bất hủ LẠC THẦN PHÚ . Kim Dung khi đọc đã quá say mê mà cảm hứng lấy hình ảnh Lăng Ba Vi Bộ để mô tả cho thân pháp của phái Tiêu Diêu, ông cũng quá hâm mộ sắc đẹp của Nữ Thần Sông Lạc mà lấy nó để mô tả vẻ đẹp của Thần tiên tỷ tỷ trong mắt chàng Đoàn Dự . Người đời tán tụng Lạc Thần phú rất nhiều, nhưng để viết ra được bài phú này, Tào Thực đã phải trải qua một mối tình vô vọng kéo dài với Văn Hoàng Hậu Nhân Thị . Nhân thị vốn nổi tiếng về sắc đẹp nơi xứ Bắc, và là con dâu của Viên Thiệu . Khi đánh dẹp Viên Thiệu, Văn Đế tiến vào tẩm cung, Nhân thị sợ quá khóc thét lên và nhào vào lòng mẹ chồng . Sau khi nhìn kỹ, Văn Đế quá ngưỡng mộ sắc đẹp của nàng và xin Vũ Đế cưới nàng làm vợ . Ngờ đâu, khi gặp chị dâu, Tào Thực cũng yêu say đắm , và ông phải chôn chặt nó trong lòng vì không thể trái luân thường đạo lý . Sau này mặc dù không bao giờ được Nhân thị đáp lại, nhưng tình yêu của Tào Thực dành cho chị dâu quả thật là không thay đổi mà ngày càng nồng thắm . Hoàng Sơ năm thứ 3, do sủng ái một Quý Phi khác. Văn Đế bắt Nhân thị phải tự tử . Yêu Văn đế hết lòng, nhưng kết cục của Nhân thị sao mà thê thảm . Quá đau xót vì người yêu chết oan, Tào Thực trên đường về kinh đã vung bút mà viết lên LẠC THẦN PHÚ, ca ngợi vẻ đẹp của Nữ Thần sông Lạc nhưng thật ra là Nhân thị …. Đem ánh mắt chuyển qua bức họa bên cạnh, trên tranh viết__Sở Kinh quốc sắc Túy Điệp. Lạc khoản là Hàn Minh Nguyệt.

Mặc Tu Nghiêu cũng sững sờ, nhìn cô gái tuyệt sắc trên bức họa sóng mắt khẽ lay động nhưng rất nhanh lại đưa mắt nhìn sang Diệp Ly. Diệp Ly trầm mặc một lát, ngẩng đầu cười nói với Mặc Tu

Nghiêu: “Hàn Minh Nguyệt – Sở kinh quốc sắc nghe nói giá trị ngàn vàng, chỉ là sau ngày đại hôn lại đưa một bức cho ta không khỏi để cho ta cảm thấy có chút hổ thẹn.” Mặc Tu Nghiêu cười nhạt một tiếng, nhìn nàng nói: “Nàng rất tốt.”

Cuối cùng Diệp Ly nhìn thoáng qua nữ tử trên bức họa, cuộn bức họa lại có chút khó xử nói: “Cái này?” Tuy cái bức họa này rất đẹp, cũng rất đáng tiền. Nhưng để ở bên người thật sự không phải ý kiến hay. Dù cho nàng không ăn dấm chua cũng không cảm thấy mình nên giữ lại bức họa vị hôn thê trước của trượng phu. Mặc Tu Nghiêu nói: “Tặng cho nàng đấy, A Ly tự mình xử trí là được.” Diệp Ly khiêu mi, chẳng lẽ hắn cho rằng nàng sẽ buộc hắn xử lý bức họa vị hôn thê trước? Nàng chỉ là muốn hỏi hắn có muốn hay không, nếu hắn muốn thì cho hắn thôi mà.

“Ta không có hứng thú gì với thi họa. Hơn nữa, mỗi ngày nhìn một nữ tử xinh đẹp hơn chính mình quả thực là đả kích.”

Mặc Tu Nghiêu nghĩ nghĩ,, đối với Tôn ma ma nói: “Đổi một cái hộp, mang cái bức họa này đến phủ Tô lão đi.”

Tôn ma ma cung kính nói: “Lão nô tuân mệnh.” Tiến lên tiếp nhận bức họa trong tay Diệp Ly cuộn lại, Tôn ma ma quay người giao cho nha đầu bên người lui xuống chuẩn bị. Mặc Tu Nghiêu đưa tay ra với Diệp Ly cười nói: “Đi thôi, Đại trưởng công chúa có lẽ đã dậy rồi.” Diệp Ly gật đầu, đứng dậy nắm tay Mặc Tu Nghiêu cùng rời đi, không có chứng kiến vẻ mặt cùng với bộ dáng vui mừng của Tôn ma ma và Mặc tổng quản sau lưng.

“Ngươi nói bức họa kia là ai đưa đến?” Hướng tiểu viện Đại trưởng công chúa ở tạm đi tới, Diệp Ly một bên tò mò hỏi. Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Bức họa kia vốn là sưu tầm ở trong vương phủ đấy, định muốn đưa cho Tô lão. Nhưng mà sự tình năm đó quá nhiều, đợi

đến lúc qua đi lại không biết tung tích." Diệp Ly cười nói: "Cái bức họa này của Hàn Minh Nguyệt giá trị liên thành, ngươi lại không có phái người đi tìm? Huống chi… Đây chính là một mỹ nhân tuyệt sắc. Khó trách Hàn Minh Nguyệt dám đề Sở Kinh Quốc Sắc rồi." Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu nhìn nàng một cái, trầm ngâm một lát rồi mới nói: "Nếu như nhất định phải vẽ, ta vẽ cũng không kém Hàn Minh Nguyệt. Hay là lúc rảnh ta vẽ cho nàng một bức?"

Diệp Ly ngơ ngác một chút, không nhịn được cười nói: "Được, như vậy cảm ơn nhé."

Đại trưởng công chúa quả nhiên đã thức dậy, vừa tới cửa thị nữ bên người trưởng công chúa đã mời hai người vào. Đại trưởng công chúa đang ngồi ở trên giường uống trà, thấy hai người tiến đến trên mặt lập tức nở nụ cười, đối với Mặc Tu Nghiêu nói: "Tu Nghiêu, mau tới đây để cho cô cô nhìn một cái. Còn có vợ Tu Nghiêu, đến, mau tới đây." Mặc Tu Nghiêu mang theo Diệp ly tiến lên hành lễ, "Bái kiến Hoàng cô cô."

Đại trưởng công chúa lôi kéo tay Diệp Ly ngồi xuống bên cạnh mình, cẩn thận đánh giá một phen mới thỏa mãn liên tục gật đầu nói: "Tốt tốt tốt, đây mới là người vợ tốt của Định quốc vương phủ. Bổn cung nhìn vô cùng ưa thích. Hoàng đế lần này cuối cùng cũng làm được một việc tốt, Tu Nghiêu phải sống cùng Ly nhi thật tốt. Dám ẩu tả làm Ly nhi tức giận Bổn cung sẽ thu thập cháu." Mặc Tu Nghiêu có chút dở khóc dở cười, cười khổ nói: "Hoàng cô…" Diệp Ly có chút hả hê nhìn bộ dáng khốn quẫn có thấy được của hắn che miệng cười trộm, Đại trưởng công chúa thân mật kéo tay Diệp Ly nói: "Ly nhi! Cháu không biết chứ, tiểu tử này khi còn bé không thành thật một chút nào. Một ngày động chút là lại nhảy đầu lật ngói rồi, còn kém không có làm phụ vương hắn giận ngất đi. Mấy năm nay ổn trọng hơn nhiều, trưởng thành hiểu chuyện chút ít. Các cháu hai vợ chồng phải sống với nhau thật tốt có cái gì ủy khuất cứ tìm Bổn cung, Bổn cung làm

chủ cho cháu."

Đại trưởng công chúa dễ ở chung ngoài ý muốn, có lẽ là do lớn tuổi ưa thích trẻ con nên Đại trưởng công chúa cũng không còn có thủ đoạn mạnh mẽ, bộ dáng cứng rắn như trong truyền thuyết, ngược lại so với lão phu nhân Diệp gia càng giống một tổ mẫu hòa ái dễ gần hơn. Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Ly nhi tạ ơn Hoàng cô, Tu Nghiêu sẽ không bắt nạt cháu đâu." Nghe được Diệp Ly xưng hô, con mắt Đại trưởng công chúa sáng ngời hiển nhiên càng cao hứng hơn rồi. Lôi kéo Diệp Ly cằn nhằn nói liên miên Mặc Tu Nghiêu khi còn bé. Mặc Tu Nghiêu ngồi ở chỗ kia khóe miệng khó nhịn được có chút run rẩy, ngăn cản cũng không được, đi cũng không được chỉ có thể ngồi ở chỗ này nghe Đại trưởng công chúa bán đứng mình kể chuyện khi còn bé thuận tiện tiếp nhận ánh mắt quỷ dị trêu chọc của Diệp Ly. Đại trưởng công chúa hiển nhiên cũng không có cố kỵ cảm thụ Mặc Tu Nghiêu hoặc là tâm tình ý tứ của Diệp Ly, thậm chí nói thẳng đến thời điểm Mặc Tu Nghiêu thiếu niên có ý chung nhân Tô Túy Điệp.

Diệp Ly cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng nhìn Mặc Tu Nghiêu không có ý tứ ngăn cản Đại trưởng công chúa, nàng cũng chỉ đành ngồi im lắng nghe. Đại trưởng công chúa dường như không có thấy thần sắc hai người trẻ tuổi trước mắt, cười tủm tìm lôi kéo Diệp Ly đối với Mặc Tu Nghiêu nói: "Lúc trước Bổn cung đã từng nói qua, Tô gia nha đầu kia không thích hợp với cháu. Bây giờ nhìn thấy Ly nhi, cháu cũng phải thừa nhận ánh mắt Bổn cung tốt hơn cháu nhiều. Cháu nói có đúng hay không?"

"Hoàng cô…" Mặc Tu Nghiêu cười khổ, "Hoàng cô, cháu còn muốn mang A Ly đi bái tế phụ vương mẫu phi. Người… có rảnh hay không lén lại cùng A Ly trò chuyện?"

Đại trưởng công chúa cúi đầu nghĩ nghĩ, rốt cục nói: "Nói cũng đúng, đi trước dâng trà cho Phụ vương và mẫu phi cháu. Đem Ly nhi ghi

vào gia phả mới là chính sự. Bổn cung lập tức phải đi về rồi, trở về Ly nhi cũng không nên quên đến thăm Bổn cung ah." Diệp Ly mỉm cười nói: "Hoàng cô không thể ở thêm mấy ngày sao?" Đại trưởng công chúa thở dài nói: "Người đã già,, ra cửa luôn có chút không quen. Chờ các cháu tân hôn qua đi đến chỗ Bổn cung ở nhiều hơn là được." Đại trưởng công chúa nói như thế hai người không thể không lưu lại. Mặc Tu Nghiêu mang theo Diệp Ly đến dâng hương cho tổ tiên bọn họ, cùng Đại trưởng công chúa ăn trưa lúc này mới tự mình tiễn Đại trưởng công chúa rời Định Quốc vương phủ.

Buổi chiều Mặc Tu Nghiêu đi thư phòng, Diệp Ly cũng không thiếu sự tình phải xử lý liền trở lại nội viện của mình. Nhìn thấy cửa Định Quốc vương phủ đã khôi phục yên lặng, Diệp Ly cảm thấy có chút giật mình như mộng. Nhưng mà thời gian một ngày, nàng đã từ Diệp phủ đến Định Quốc vương phủ, đã thành thân trở thành Định Quốc vương phi, hơn nữa còn giống như đã hoàn toàn quen rồi?

Bởi vì mới thành thân, tất nhiên các quản sự Định Quốc vương phủ sẽ không lập tức đem một đống sổ sách lớn đến làm phiền nàng. Cho nên Diệp Ly chỉ cần quản lý một chút tiểu viện của mình cùng đồ cưới mà thôi. Trở lại trong tiểu viện, Tôn ma ma đang chờ ở nơi đó cùng Lâm ma ma Ngụy ma ma nói chuyện phiếm, thấy Diệp Ly tiến đến tất cả cùng bước lên phía trước chào, "Vương phi."

Diệp Ly cười nói: "Tôn ma ma là lão nhân bên cạnh mẫu phi, lại là người Vương gia tín nhiệm, không cần đa lễ như vậy." Tôn ma ma có chút câu nệ nói: "Đa tạ vương phi ưu ái, lão nô không dám vượt quá bổn phận. Lão nô tuân theo Vương gia phân phó chọn một vài người đến hầu hạ Vương phi, Vương phi người nhìn xem cảm thấy nha đầu nào thuận mắt liền giữ ở bên người sai sử." Nói xong lại từ trong tay áo lấy ra tờ giấy trình lên, bên trên có ghi rõ thân phận những người được đến trong viện cho Diệp Ly chọn lựa. Tôn ma ma tiếp tục nói: " Đại a đầu hầu hạ tùy thân bên người Vương phi có bốn người,

ngoài ra còn có quản lý ăn mặc của Vương phi, ẩm thực có hai người. Còn có thêu thùa may vá cũng có bốn người. Nha đầu nhị đẳng hầu hạ trong sân cũng có tám người, còn có 16 tiểu nha đầu làm việc thô sơ. Mấy nha đầu nhị đẳng cùng tiểu nha đầu giao cho hai vị ma ma bên người Vương phi xử lý, chỉ là nha đầu quản lý ăn mặc và ẩm thực thì Vương phi phải tự mình xem qua mới tốt."

Trong khi đang nói chuyện, mấy cái nha đầu ăn mặc như thiếu nữ từ từ đi vào, cung kính mà hướng Diệp Ly hành lễ, "Bái kiến Vương phi."

Diệp Ly cúi đầu nhìn Tôn ma ma đưa đến tờ giấy, bên trên không chỉ viết rõ những tên tuổi thiếu nữ này, còn có gia thế bối cảnh, trong nhà có những người nào đếu được ghi lại rõ ràng. Hơn nữa cũng đều là nhà sinh sống ở Định Quốc vương phủ. Diệp Ly gật đầu, đem một phần đưa cho Lâm ma ma và Ngụy ma ma để cho các nàng đi quản lý chuyện nha đầu nhị đẳng, quay đầu hướng Tôn ma ma cười nói: "Người Tôn ma ma tuyển thì tất nhiên ta yên tâm rồi." Tùy ý từ trong tờ đơn chọn ra mấy người. Những thiếu nữ được gọi tên liền vội vàng ra khỏi hàng tạ ơn. Diệp Ly lệnh Thanh Sương xuất ra không ít trang sức cho vào hầu bao thưởng cho mỗi người một cái.

Xử lý xong chuyện mấy nha đầu, Diệp Ly mới thỉnh Tôn ma ma ngồi xuống nói chuyện, quả nhiên như lời Mặc Tu Nghiêu nói. Diệp Ly do dự hồi lâu mới hỏi: "Tôn ma ma, vương phủ ngoại trừ Đại tẩu bên ngoài, còn có những nữ quyến khác không?" Tôn ma ma khẽ giật mình, rất nhanh đã hiểu Diệp Ly hỏi là có ý gì, cười nói: "Hồi Vương phi, ngoại trừ Đại phu nhân bên người có hai vị trắc phu nhân hầu hạ, trong phủ cũng không có nữ quyến nào khác." Diệp Ly có chút buồn bực nhìn thoáng qua Tôn ma ma đang cười có chút kỳ quái, nhẹ gật đầu biểu thị mình đã biết rồi. Mặc Tu Nghiêu không có thiếp thất nào khác, cái này rất tốt, ít nhất đại biểu những phiền toái nàng cần ứng phó ít đi rất nhiều. Không thèm nghĩ đến những thứ phiền

toái có thể gặp được ở tương lai kia, Diệp Ly phát hiện cuộc sống ở Định Quốc vương phủ quả thực hoàn mỹ giống như ban đầu mình đã nghĩ. Vợ chồng chung sống hòa thuận, không can thiệp đến chuyện riêng của đối phương. Không có trưởng bối sớm chiều phải thỉnh an, không có chị em dâu cần tán gẫu xã giao, mà ngay cả thiếp thất để ghen tỵ cũng không có. Nếu như cuộc sống có thể bình thản trôi qua như vậy nàng quả thực muốn cảm ơn Mặc Cảnh Lê đã từ hôn cùng với Hoàng đế nhiều chuyện.

“ Vương gia.”

A Cần có chút kỳ quái nhìn Mặc Tu Nghiêu đọc sách mà lại xuất thần . Từ nhỏ đi theo bên người Vương gia, mặc dù A Cần có chút trì độn thực sự nhìn ra được Vương gia lúc nào đang suy nghĩ lúc nào xuất thần. Mặc Tu Nghiêu ánh mắt lóe lên, ngẩng đầu nhìn hắn, “Có việc gì?” A Cần có chút phiền nào sờ sờ ót, nói: “Vương gia… Nếu không có gì thì đến xem Vương phi đi?”

Mặc Tu Nghiêu tiện tay để lại sách trên bàn, nhìn A Cần bộ dạng câu thúc bất an cười nhạt một tiếng: “Mặc tổng quản bảo ngươi hỏi, hay là Tôn ma ma?”

A Cẩn mở to mắt, thúc thúc và Tôn ma ma đều đề cập qua muốn hắn ở trước mặt Vương gia nói thêm về Vương phi, tìm cơ hội để cho Vương gia và Vương phi có thời gian ở chung nhiều hơn một ít. Nhưng là hắn căn bản không biết nên làm sao tìm được cơ hội, cho nên thấy Vương gia rất ít khi ngẩn người, đã không có chuyện gì có thể hỏi một chút Vương gia có muốn đi gặp Vương phi hay không? Nhìn thấy bộ dạng A Cần hoang mang, Mặc Tu Nghiêu lắc đầu cười nói: “Được rồi, đừng suy nghĩ. A Ly hiện tại đang làm cái gì?”

“Đang kiểm tra sửa sang lại đồ đạc mang từ Diệp gia tới.”

“Vậy trước tiên không cần qua rồi, đợi nàng bớt bận rộn rồi nói sau. Tối hôm qua tên thích khách ở chỗ nào?”

A Cẩn đáy mắt hiện lên một tia ảo não: “Vẫn còn trong địa lao.”

“Đi xem.”

Trong địa lao âm u, ánh lửa chập chờn làm cái bóng người trong phòng in trên tường, theo ánh lửa có chút đung đưa. Lại làm cho địa lao vốn âm trầm lại tăng thêm vài phần sắc thái quỷ dị. Phượng Chi Dao vẫn mặc một thân cẩm y hoa lệ đỏ tươi như trước lười biếng mà ngồi trên một cái ghế duy nhất trong địa lao, thỏa mãn nghe tiếng kêu rên không dứt bên tai. Đối với mấy năm gần đây nhàn rỗi, thời gian mấy ngày nay bộn rộn thật sự làm cho hắn hết sức hài lòng.

“Nói đi, ban đêm xông vào vương phủ định làm gì?”

Ở giữa gian phòng, một nam tử áo đen bị cột trên kệ bằng một dây xích sắt, trên người đã sớm chồng chất vết thương, đang hung dữ phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn, “Phượng Chi Dao, ngươi là người của Định Vương!”

“Ơ, nhận thức được bổn công tử? Xem ra ngươi là người Đại Sở rồi?” Phượng Chi Dao chớp chớp mắt phượng, lập tức nổi lên hứng thú ngồi thẳng người nhìn người trước mắt, “Ở đâu ra? Trong nội cung, bệ hạ chúng ta hay là vị Chương Đức Cung kia? Hay là trong phủ nhà ai đi ra hay sao?”

“Hừ!” Có thể làm tử sĩ một nửa đều là cứng đầu, nghiêm hình tra tấn không làm cho hắn khai ra, Phượng Chi Dao nói mấy câu tất nhiên cũng không có khả năng làm cho hắn mở miệng.

Phượng Chi Dao không vui hí mắt: “Bổn công tử lại muốn nhìn xem

là xương cốt của ngươi cứng rắn hay hình cụ của bổn công tử cứng rắn! Tiếp tục!”

Vù__!

Chiếc roi có móc câu lại tiếp tục ở trên người nam nhân tạo ra càng nhiều vết thương hơn nữa, ánh mắt Phượng Chi Dao tối tăm phiền muộn nhìn chằm chằn một màn trước mắt.

Thanh âm xe lăn chuyển động từ xa đến gần truyền tới, Phượng Chi Dao xoay người sang chỗ khác thấy Mặc Tu Nghiêu đang đến trước mặt, đứng dậy cười nói: “Không cùng tân nương tử, lúc này lại tới nơi này làm cái gì?” Mặc Tu Nghiêu không đáp, khiêu mi nhìn hắn nói: “Chiêu?” Phượng Chi Dao bất đắc dĩ lấy qua một bộ hồ sơ để ở một bên, “Tối hôm qua bắt được 487 người, trong đó một người đến từ Bắc Nhung, một đến từ Nam Chiếu, hai người nhân lúc cháy nhà đi hôi của, còn có ba người chết không thừa nhận. Bắc Nhung quyết định đến đoạt lại tân nương tử để cho Định Quốc vương phủ mất mặt, Nam Chiếu chỉ là muốn dò xét địa hình xem có cơ hội lấy được kiếm Lãm Vân hay không. Còn có hai người muốn nhân cơ hội trộm một ít đồ. Về phần tên này… hắn là một tên bắt được sớm nhất, cũng là tốn công phu nhất. Ta hoài nghi hắn tơi hành thích đấy, nhưng là, mục tiêu hành thích không rõ. Hẳn không phải là đến giết ngươi.” Tên này là lúc Mặc Tu Nghiêu và tân nương trở lại phòng tân hôn mai phục ở chỗ yến khách bị ám vệ bắt được. Cho nên mục tiêu muốn ám sát tuyệt đối hẳn là một người khách trong đám khách nhân đến đây.

“Người Đại Sở?” Mặc Tu Nghiêu chuyển hướng nam tử áo đen bị trói hỏi.

Phượng Chi Dao vuốt cằm nói: “Hắn biết ta, nhất định là người Đại Sở.” Hắn Phượng Tam công tử thật là nổi danh, nhưng là cũng giới

hạn ở Đại Sở hơn nữa giới hạn ở trong kinh thành này. Dù sao một người Phượng gia bị trục xuất khỏi gia môn không có quyền thừa kế, công tử quần áo là lượt sẽ không quá khiến người ngoài hứng thú đấy.

“Tiếp tục, thật sự hỏi không ra thì sẽ giết .” Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói, “Gia Luật Bình ở đâu?” Phượng Chi Dao đối với gian phòng bên cạnh làm thủ thế, không hề để ý tới Mặc Tu Nghiêu nữa ngược lại hứng thú nhìn chằm chằm người áo đen trước mắt ha ha nở nụ cười. Người áo đen cảm thấy toàn thân rét run, đương nhiên hắn biết rõ bị bắt thì không hề có đường sống. Nhưng khi nghe được Định Vương hời hợt nói hỏi không ra sẽ giết tựa như bảo hôm nay thời tiết thật tốt, làm cho trong lòng hắn run lên. Định Vương tuyệt đối không phải người mà bên ngoài cho rằng đã tàn phế là phế vật không dùng được!

Phượng Chi Dao tươi cười rất chân thành nhìn hắn nói: “Kỳ thật đối với bổn công tử mà nói ngươi nói hay không cũng không có gì khác biệt , dù sao cũng phải chết không phải sao? Nói bổn công tử cho ngươi cái chết sảng khoái. Không nói cũng không sao, chính là dễ dàng thử xem bổn công tử tân ngoạn ý nhi, hai năm qua buồn chết người rồi.” Nam nhân trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, lại như cũ cường ngạnh không chịu mở miệng. Phượng Chi Dao cũng không để ý, phất phất tay để cho người bên cạnh động thủ, sau đó nghênh ngang dạo bước đi hướng gian phòng Mặc Tu Nghiêu đi đến.

Một cái gian phòng khác rõ rang so với gian phòng trước thoải mái dễ chịu hơn nhiều lắm, ít nhất cả gian phòng đều im lặng cũng không có cái mùi vị máu tanh khác thường gì. Chỉ là dùng tinh thiết chế tạo song sắt đem cả cái gian phòng chia làm hai nửa. Tối hôm qua vẫn còn nói ẩu nói tả Vương tử Bắc Nhung lúc này ở bên kia song sắt, đang cầm lấy song sắt đối với Mặc Tu Nghiêu trợn mắt mà nhìn, “Mặc Tu Nghiêu, ngươi cái tên tàn phế này, ngươi thật to gan dãm

phái người bắt bổn Vương tử!”

“Ah? Ta tưởng rằng Vương tử Bắc Nhung tự tiện tiến vào chỗ không nên đến nên mới bị người bổn vương bắt được chứ?” Mặc Tu Nghiêu nhìn hắn cười tao nhã mà lãnh đạm, “Nhưng mà, Vương tử Bắc Nhung cứ yên tâm đi, cho dù nhìn tại hai nước giao bang bổn vương cũng tuyệt đối sẽ không tổn thương Vương tử một cọng tóc đấy.”

Chống lại đôi mắt lãnh đạm của hắn, Gia Luật Bình không khỏi run lên. Càng thêm tức giận cầm lấy song sắt dùng sắc lay động kêu gào, “Sẽ không đả thương bổn Vương tử? Vậy ngươi giam bổn vương ở chỗ này là có ý gì? Bổn vương tuyệt đối sẽ bẩm báo hoàng đế của các ngươi! Chém đầu của ngươi!” Mặc Tu Nghiêu khóe môi có chút câu dẫn ra, “Bắc Nhung trong nước có chút việc gấp, trên thực tế sáng sớm hôm nay đặc phái viên Bắc Nhung cũng đã cùng bệ hạ nói lời từ biệt, trước buổi trưa cũng đã rời kinh rồi.”

Gia Luật Bình sững sờ: “Điều này sao có thể? Bổn Vương tử còn ở nơi này ai dám đi!”

“Vương tử Bắc Nhung không cần phải lo lắng không trở về nước được, sau đó bổn vương sẽ đích thân phái người đưa ngươi về Bắc Nhung giao cho thái tử điện hạ.”

Nghe vậy, sắc mặt Gia Luật Bình lập tức khó coi. Hắn có chút hồ đồ nhưng cũng không phải thật sự ngu ngốc, Thái tử và ca ca ruột Gia Luật Dã cùng mình không hợp, hai người tranh đấy gay gắt rất nhiều năm, nếu như mình rơi vào trong tay thái tử, vậy… Thất ca nhất định sẽ làm thịt hắn đấy!

“Mặc Tu Nghiêu, người cái tên tiểu nhân hèn hạ! Thất ca ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn hắn lạnh nhạt nói: “Gia Luật Dã dám để cho ngươi đến khiêu khích bổn vương, nên đã có chuẩn bị tâm lý cho ngươi có đi không về rồi. Hoặc là, chuyện ngày hôm qua là ý tứ của Bắc Nhung Vương? Như vậy thoạt nhìn ông ta cũng không phải rất yêu thương đứa con trai này rồi?” Hình như Gia Luật Bình nhớ ra cái gì đó, sắc mặt trắng bệch. Hung ác trừng mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Ngươi nói hươu nói vượn! Thất ca mới không có làm như vậy…” Chỉ là ngữ khí lại rõ ràng có chút thiếu lòng tin, hắn đần nhưng không có ngu ngốc, từ nhỏ đã bị người cười nhạo, mà ngay cả Thất ca cũng thường xuyên mắng hắn đần, phụ vương cũng không thích hắn. Chẳng lẽ thật sự…

Nhìn người trước mắt trên mặt lúc xanh lúc trắng, không còn bộ dạng dương dương đắc ý của ngày hôm qua nữa, Mặc Tu Nghiêu đáy mắt hiện lên một tia u ám. Nếu như có thể, hắn tuyệt đối sẽ làm cho tên Vương tử Bắc Nhung trước mắt này chết không toàn thây, nghiền hắn thành tro cũng khó giải mối hận trong lòng của hắn. Đáng tiếc, tên ngu ngốc này là Vương tử Bắc Nhung, tạm thời vẫn không thể chết. cũng giống như những người bên ngoài kia, cho dù hắn chán ghét bọn hắn thế nào, dù hận bọn hắn thế nào, lại cũng không thể không tạm thời phải bỏ qua cho bọn hắn sống.

Chẳng muốn lại nhìn người trước mắt, Mặc Tu Nghiêu chuyển hướng ra nhà lao, Phượng Chi Dao tựa trên vách tường cười hì hì nhìn hắn, “Ngươi thật sự có ý định giao kẻ ngu này cho Thái tử Bắc Nhung?”

Mặc Tu Nghiêu khiêu mi nói: “Chỉ với kẻ ngu này đương nhiên không đủ, trong mười ngày ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì để cho hắn khai ra toàn bộ sự tình hắn biết. Nhìn xem có cái gì hữu dụng cùng giao cho Gia Luật Hoằng.”

“Mặc kệ biện pháp gì?”

“Đúng vậy bất kể biện pháp gì đều được. Ta chỉ muốn đáp án. Cho dù hắn có ngốc cũng là em ruột của Gia Luật Dã, bổn vương không tin hắn cũng không biết một cái gì.” Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói, “Xong việc về sau ngươi biết xử lý ra sao.”

Phượng Chi Dao gật đầu, nụ cười trên mặt càng tươi hơn, “Đã rõ, hắn vốn rất ngốc đấy, cho dù càng ngốc thêm cũng tuyệt không phải ngoài ý muốn. không phải sao? Lại để cho hai người Gia Luật Bình và Gia Luật Dã kia chó cắn chó? Ta thích cái chủ ý này.”

Mặc Tu Nghiêu thỏa mãn gật đầu, “Giao cho ngươi rồi.”

“Vương gia đi thong thả, hảo hảo hưởng thụ tân hôn của ngươi.”

Nhìn bóng hình Mặc Tu Nghiêu và A Cần biến mất tại của lao, Phượng Chi Dao híp mắt phượng thỏa mãn nhìn một địa lao quỷ dị âm trầm trước mắt. Còn có bên tai mơ hồ truyền đến tiếng cầu xin tha thứ, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn. Thật sự là một đám ngu ngốc, chọc người nào không chọc lại chọc đến Mặc Tu Nghiêu? Mặc Tu Nghiêu tên này ba tuổi bắt đầu đã không có thiện lương. Từ khi xảy ra chuyện về sau ngay cả tâm can đều đen ah.

Chương 55: Nữ quyến Định Quốc Vương Phủ

Edit: Thu Huyền Beta: Sakura “Khởi bẩm vương phi, Trắc thái phi đến rồi.” Trong thư phòng, Diệp Ly đang sửa sang lại sổ sách mang theo từ Diệp phủ đến, nha đầu ngoài cửa vào bẩm báo nói. Diệp Ly ngẩng đầu nhìn nha đầu đứng ở cửa ra vào thì lại hơi sửng sốt một chút, Thanh Sương đã mở miệng nói: “Tĩnh Văn! Tại sao ngươi lại ở chỗ này?’ Nha đầu kia đúng là thời điểm ở Diệp phủ được Diệp Ly ngầm phái đến phòng may vá nha đầu Tĩnh Văn. Thị nữ Định Quốc vương phủ đều là quần áo một màu xanh nhạt đai lưng trắng thuần, quần áo đơn giản thanh lịch như vậy mà cũng làm cho nàng sinh ra thêm vài phần phong tình.

Tĩnh Văn có chút kinh hoàng nhìn Diệp Ly, thấp giọng nói: “Quản sự ma ma nói tú công làm quần áo của Vương phi không mặc được, phòng may vá đã có bốn vị tú nương hạng nhất, cho nên để cho Tĩnh Văn ra bên ngoài hầu hạ.” Tuy nhiên có thể rời khỏi phòng may vá kia thì nàng vẫn rất cao hứng, nhưng đối với tú công của mình lại bị người bắt bẻ không đáng một đồng, trên mặt Tĩnh Văn hiện lên một tia sỉ nhục. Trong lòng Diệp Ly lãnh đạm, nha đầu kia ở bên trong khuê phòng chờ đợi một hai tháng rõ ràng vẫn không thể nào học thông minh hơn một chút. Chẳng lẽ nàng ta cho rằng có một bộ dung mạo tốt thì thật sự mọi chuyện không lo?

“Tốt rồi, ngươi đi xuống trước. Thỉnh Trắc thái phi vào đi.” Diệp Ly khua tay nói.

“Vâng, Vương phi.” Tĩnh Văn phúc thân hành lễ, cung kính lui ra ngoài.

Thanh Sương bất mãn phàn nàn nói: “Sao Lâm ma ma và Ngụy ma ma lại đưa nàng ta đến trước mặt tiểu thư? Nhìn cũng đã biết không phải là người an phận gì.” Thanh Loan và Thanh Ngọc đều đến sau nên cũng chưa quen thuộc Tĩnh Văn, người luôn đứng ở khuê phòng, chỉ cảm thấy nàng ta lớn lên quá mức xinh đẹp một chút. Nghe Thanh Sương vừa nói như vậy lập tức đều qua xem. Thanh Sương có chút ảo não dậm chân nói: “Đều tại ta đã quên nói với Lâm ma ma.” Thanh Hà cười yếu ớt nói: “Tốt rồi Thanh Sương, Lâm ma ma đã là lão ma ma đi theo phu nhân từ đầu rồi, ngươi cho rằng bà ấy có thể không nhìn ra Tĩnh Văn là cái dạng người gì sao? Huống chi nàng ta hiện tại chỉ là nha hoàn nhị đẳng hầu hạ bên ngoài. Ngay cả Vân nhi ,Thúy nhi các nàng cũng sánh không kịp, cuộc sống ở Định Quốc vương phủ chưa quen cũng không thể làm ra cái trò bịp bợm gì.”

Diệp Ly buông sách cười nói: “Thanh Sương! Ngươi còn cần phải học Thanh Hà nhiều hơn một chút. Đừng chuyện gì cũng nôn nôn nóng nóng.”

Thanh Sương lè lưỡi, “Vâng, cẩn tuân Vương phi chi mệnh.”

Đi thẳng đến phòng khách chuyên chiêu đãi nữ quyến thì Diệp Ly sững sờ, thấy một vị phu nhân trung niên chừng năm mươi tuổi ngồi ở chỗ chủ vị. Một thân y phục gấm hoa hoa lệ, đeo một bộ trang sức lưu kim điểm thúy khảm bảo thạch, nhìn về phía trên quả là quý khí bức người. Nếu như chưa biết thân phận thì Diệp Ly chỉ sợ còn tưởng rằng vị này không phải là Trắc Định Vương phi mà là Đích phi. Lúc này Trắc phi đang dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, đứng sau nàng có hai nha đầu một cái xoa bóp bả vai, một cái cầm quạt nhẹ nhàng phe phẩy. Diệp Ly không nhịn được có chút muốn cười, vẫn chưa đến tháng sáu, lấy thời tiết Sở Kinh mà nói không tính là nóng, bà ta không sợ bị quạt đến lạnh hay sao?

“Vương phi.” Mọi người nhìn thấy Diệp Ly tiến đến, vội vàng đứng dậy hành lễ.

“Lui ra đi. Để Trắc thái phi phải đợi lâu.” Diệp Ly phất tay để cho người lui ra, nhíu nhíu mày đi đến ghế bên kia ngồi xuống. Dương Trắc thái phi lúc này mới chậm rãi mở mắt, vẻ mặt bắt bẻ nhìn Diệp Ly. Diệp Ly bên môi mỉm cười, mặc kệ bà ta dò xét mình. Đem ánh mắt chuyển đến trên người thiếu nữ áo trắng ngồi bên dưới, hình như cô gái kia vô cùng khiếp nhược. Chống lại ánh mắt Diệp Ly lập tức bối rối rút lại tránh nàng.

“Trắc thái phi tới, là có chuyện gì?” Diệp Ly thu hồi ánh mắt, chuyển hướng Dương Trắc thái phi.

Dương trắc thái phi không vui nheo mắt, rõ ràng là khuôn mặt xinh đẹp càng chìm xuống. Hừ nhẹ một tiếng nói: “Vương phi cũng quá kiêu ngạo rồi, qua cửa cũng không biết bái kiến trưởng bối. Bản thái phi đành phải tự mình đến cửa bái kiến Vương phi thôi.” Diệp Ly hiểu rõ, hóa ra đến bới móc đây. Có chút phức tạp nhíu mày, nhìn Trắc thái phi cười yếu ớt nói: “Như thế ngược lại là bản phi thất lễ. Nhưng hôm qua bản phi hỏi qua Vương gia, Vương gia chỉ nói đợi sau khi về lại mặt rồi đi bái kiến Đại tẩu. Cũng không có đề cập đến trong vương phủ còn có người nào có quan hệ cần bản phi tự mình bái kiên đây.”

Dương trắc thái phi trên mặt biểu lộ cứng đờ, sau nửa ngày mới hồi phục nhìn sang Diệp Ly nói: “Vương gia những năm này tâm tình không tốt, khó coi, khó tránh khỏi có chỗ thiếu sót. Ngươi thân là Vương phi không biết nhắc nhở thì cũng thôi đi còn dám vô lễ như thế!”

Nhắc nhở? Mặc Tu Nghiêu ngay cả nói đều không có nói đến ngươi

thì rõ ràng là không chào đón ngươi, ta điên mới đi nhắc nhở hắn.

Từ lúc trước khi kết hôn Diệp Ly cũng đã nhớ gần hết thân phận những thành viên trong Định Quốc Vương phủ. Ví dụ như vị Dương trắc phi trước mắt đây, nói đến thân phận nàng thật đúng là có chút đặc biêt, nàng không chỉ là trắc phi duy nhất của lão Định Vương Mặc Lưu Danh, vẫn là dì ruột của Mặc Tu Nghiêu và Mặc Tu Văn, em gái ruột của tiền Định Vương phi. Nhưng mà thân phận như vậy cũng không để cho nàng ở Định Quốc Vương phủ càng được người tôn sùng. Trên thực tế vô luận là Mặc Lưu Danh khi còn sống hay là Mặc Tu Văn về sau cùng với Mặc Tu Nghiêu hôm nay trên cơ bản đều coi bà ta thành không khí. Dương trắc thái phi năm nay vẫn chưa tới 50, gần bằng tuổi với công chúa Chiêu Dương. Nhưng đều là hai nữ tử thủ tiết vì chồng, chỉ nhìn bề ngoài sẽ thấy hai bà ít nhất kém mười tuổi.

Nhưng Diệp Ly cũng không bởi vậy sẽ đồng tình bà ta, chỉ có thể nói hết thảy đều là bà ta tự tìm đấy. Dương Trắc thái phi là vào lúc trước Định Vương Phi sinh Mặc Tu Văn gả vào Định Quốc Vương phủ đấy, sau khi sinh hạ Mặc Tu Văn thì Định Vương phi không khỏe. Cùng Đinh Vương vốn tình cảm ân ái cũng trở nên có chút lạnh lùng, sau đó bảy năm sau sinh hạ Mặc Tu Nghiêu không lâu thì qua đời. Hơn nữa chưa kể Mặc Tu Nghiêu bỏ qua Dương Trắc thái phi, mà Mặc Tu Văn nổi tiếng nho nhã cũng chán ghét bà ta . Bởi vậy Diệp Ly có đầy đủ lý do cho rằng Dương trắc thái phi lúc trước là sử dụng biện pháp không thích hợp để gả vào Định Quốc vương phủ đấy, hơn nữa trực tiếp làm cho tình cảm Mặc Lưu Danh và Vương phi tan vỡ. Cho dù bỏ qua tất cả không nói, cho dù tương lai Mặc Tu Nghiêu có nạp thiếp, nhưng nàng cũng tuyệt đối không tiếp nhận Diệp San hoặc là Diệp Lâm bất kì một người nào. Nếu như nói cùng người cùng chung một chồng để cho nàng cảm thấy khó mà tiếp nhận, như vậy cùng tỷ muội ruột chung một chồng quả thực là đang khiêu chiến giới hạn khoan dung của nàng.

“Bản phi… thật sư không biết, có một trắc phi muốn đích thân bản phi đến bái kiến.” đôi mắt trong suốt nửa rủ xuống, Diệp Ly thản nhiên nói.

“Ngươi! Ngươi láo xược!” sắc mặt Dương trắc thái phi đỏ bừng, chỉ vào Diệp Ly cả buổi nói không ra lời. Thân phận Trắc Phi này có thể nói là nỗi đau cả đời bà Lúc trước gả đến vương phủ là thân phận trắc phi, nàng cũng không thất vọng ai bảo bà là thứ xuất đấy. Sau khi tỷ tỷ chết thì bà cho là mình sẽ trở thành chính phi, bởi vì vương gia cũng chỉ có nàng một cái Trắc phi, nhưng là thẳng đến khi Vương gia chết đi cũng không có liếc mắt xem nàng một cái. Từ khi Mặc Lưu Danh qua đời, bà đã biết rõ nàng vĩnh viễn không có cơ hội rồi, thẳng đến chết thì bà cũng chỉ có thể là một trắc phi, thậm chí chết cũng không thể chôn cất cùng với Mặc Lưu Danh

“Trắc thái phi không phải không biết quy củ trong Vương phủ, rốt cuộc là ai làm càn?” Diệp Ly ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn vào nàng. Định Quốc vương phủ đối ngoại lấy Vương gia làm chủ, đối nội lấy Vương phi làm chủ. Đừng nói là một cái trắc phi, coi như là chính thái phi cũng không thể sai khiến Vương phi. Cho nên Ôn vương phi vào lúc Mặc Tu Văn qua đời, về sau bọn hạ nhân không hề gọi nàng ấy là Vương phi, mà gọi là Đại phu nhân. Biểu thị thân phận nàng ấy là trưởng tẩu của Vương phi, Vương gia mà không phải là Vương phi Định Quốc Vương phủ.

Đè xuống kiêu ngạo của Dương trắc thái phi, sắc mặt Diệp Ly cũng hòa hoãn lại, cười yếu ớt nói: “Dương trắc thái phi tới sớm như vậy, là có chuyện gì muốn nói?”

Bị nàng đột nhiên trở mặt khiến cho trắc thái phi đang ngẩn ngơ phục hồi tinh thần, biến sắc muốn tức giận, nữ tử áo trắng ngồi bên cạnh bất an nói khẽ: “Dì…”

Trắc thái phi nhìn thiếu nữ áo trắng kia, vậy mà thật sự đem tức giận trong lòng đè xuống, trắc thái phi đối với Diệp Ly nói: “Đây là chất nữ nhà mẹ ta, Thiên Như.”

Thiếu nữ áo trắng kia đứng dậy, đối với Diệp Ly cúi đầu, ôn nhu nói: “Thiên Như thỉnh an chị dâu. Bái kiến chị dâu.”

Diệp Ly nhíu mày, nữ tử Dương gia cháu gái Trắc thái phi chính là biểu muội Mặc Tu Nghiêu rồi. Đối với biểu muội này Diệp Ly thật sự rất lạ lẫm, chủ yếu Dương gia cũng không phải là danh môn phú quý, trên thực tế ngoại trừ đời thứ nhất Định Vương Mặc Lãm Vân cưới Quận chúa tiền triều ra, gia thế mấy đời Vương phi Mặc gia đều không hiển hách. Ở trong đó tất nhiên là bởi vì nam tử Mặc gia không cần quan hệ nhà vợ mà duy trì, một mặt khác chỉ sợ cũng vì để tránh bị hoàng thất kiêng kị. Theo nàng biết Dương vương phi nhà mẹ để cũng không có huynh đệ con vợ cả, mà chỉ có một thứ đệ qua đời từ mấy năm trước, như vậy Dương Thiên Như này là cô nhi con vợ kế Dương gia rồi, “Biểu muội không cần đa lễ, ngồi đi. Lúc trước chắc là Vương gia quên không có nghe hắn nhắc tới biểu muội, cũng chưa kịp chuẩn bị lễ gặp mặt. mong biểu muội chớ trách.” Trong khi nói chuyện Diệp Ly cởi vòng ngọc Băng Ngọc phiêu hoa trên tay đưa tới trong tay Dương Thiên Như, đối với Trắc thái phi ngồi ở một bên cười hỏi, “Biểu muội ở cùng với Trắc thái phi sao?”

Trắc thái phi nhìn thoáng qua Diệp Ly gật đầu nói: “Thiên Như tuổi nhỏ đã không còn người thân nào khác, ta mới nhận nó để bên ngườicũng có thể chăm sóc một chút. Dù sao con bé cũng không phải nữ tử Vương phủ, cùng ta ở một tiểu viện cũng không có gì.”

Diệp Ly cũng không có định an bài các tiểu viện khác, gật đầu cười nói: “Biểu muội ở cùng trắc thái phi không bị ủy khuất là được. Nếu thiếu cái gì cứ cho người phái tới nói với ta một tiếng. Không cần quá

giữ ý." Trắc thái phi ánh mắt khẽ động, nói: "Vừa vặn ta mang con bé tới gặp ngươi cũng là ý tứ này, Thiên Như năm nay đã 17 tuổi rồi, đã sớm nên cân nhắc hôn sự rồi. Hết lần này tới lần khác Vương gia bình thường cũng không gặp được người, ta lão thái bà này cũng không có kiến thức gì. Nếu ngươi là biểu tẩu Thiên Như thì vì nó cẩn thận tìm một cái đi, một cô nương gia trong trắng thuần khiết không cần nói, phương diện ăn mặt cũng muốn thêm một ít."

Trắc thái phi phối hợp nói, Dương Thiên Như ngồi ở bên cạnh khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm đỏ lên cúi đầu không chịu ngẩng đầu. Diệp Ly thoải mái tựa trong ghế nghe Trắc thái phi nói xong yêu cầu của mình, nếu như nói ngay từ đầu còn có chút ý tứ thương lượng mà nói càng về sau thì hoàn toàn là giọng điệu mệnh lệnh rồi. Diệp Ly nhìn Dương Thiên Như một thân áo trắng như tuyết cũng không khỏi nhíu mày, "Trong phủ bình thương cắt xén chi phí của biểu muội rồi hả?" Cho dù Mặc Tu Nghiêu không chào đón Trắc thái phi cũng không cắt xen chi phí của một cô nương ? Nhìn Dương Thiên Như một thân áo trắng thuần khiết, mà ngay cả tóc, dây lưng đều dùng màu trắng trang điểm. Người không biết còn tưởng rằng nàng đang giữ đạo hiếu đấy. Trong phủ nha đầu có chút địa vị cũng có vòng đeo còn nhiều hơn nàng ta.

Dương Thiên Như mãnh liệt ngẩng đầu, trong mắt mang theo chút lệ quang cùng bối rối, vội vàng nói: "Không có… Vương phủ không có bạc đãi Thiên Như, thỉnh chị dâu không nên hiểu nhầm biểu ca… Là Thiên Như, Thiên Như tự mình không tốt…" Diệp Ly không nhịn được xoa trán, đây đều là cái gì à? Vuốt mi tâm đối với Thanh Loan bên người nói: "Đi xem Tôn ma ma có việc gì không, thỉnh bà ấy tới một chuyến a."

Tôn ma ma tới rât nhanh, hiển nhiên Thanh Loan đã nói qua sự tình đại khái với bàrồi, cho nên nàng còn mang đến một nhân viên chuyên quản thu chi trong nội phủ cùng với quản sự chi phí vương phủ.

“Bái kiến Vương phi. Bái kiến Trắc thái phi.” Ba người cùng tiến lên hành lễ.

Diệp Ly gật đầu nói: “Ma ma miễn lễ .”

Tôn ma ma đứng lên nói: “Đa tạ Vương phi, nghe nói Vương phi triệu kiến lão nô là vì sự tình chi phí trong nội viện Trắc thái phi, lão nô tự chủ trương đem nhân viên thu chi Vương quản sự cùng Trương ma ma chuyên quản chi phí cũng gọi đến. Kính xin Vương phi thứ tội.” Diệp Ly cười nói: “Ma ma không cần như thế, ta vừa mới đến Vương phủ cũng chưa quen những thứ này, Trắc thái phi nói ra chí phí của biểu tiểu thư ta là thỉnh ngươi đến hỏi một chút. Nếu như vậy, Trương ma ma chi phí Biểu tiểu thư như thế nào? Nếu biểu tiểu thư bị cái ủy khuất gì thì người ngoài cũng biết là Vương phủ chúng ta không đúng.” Trương ma ma bước lên phía trước, sắc mặt có chút không tốt lắm nói, “Khởi bẩm Vương phi, chi phí của Biểu tiểu thư vẫn là lấy chi phí của thứ tiểu thư trong vương phủ cho đấy, chúng ta trong phủ tuy vài đời nay chưa từng có tiểu thư, nhưng lúc trước quy củ vẫn giữ lại đấy. Lão nô ngàn vạn lần cũng không dám cắt xen chi phí của Biểu tiểu thư.”

“Như vậy, chi phí mỗi tháng cua Biểu tiểu thư như thế nào? Như lúc trước nếu thật sự không đủ thì có thể điều chỉnh. Hoặc là trực tiếp theo ta cùng Vương gia hỏi thông qua một chút cũng có thể.” Diệp Ly nói.

Trương ma ma nhìn thoáng qua Dương Thiên Như ngồi một bên nói: “Biểu tiểu thư mỗi tháng có ba mươi lượng bạc chi tiêu, bình thường trang sức son phấn…, đều là trong phủ đặt mua đấy. Xuân hạ thu đông có tất cả bốn bộ quần áo, bắt đầu vào mùa đông cùng đầu mùa hè cũng có tất cả hai bộ trang sức. Ngày lễ ngày tết lệ ngân cũng không dám thiếu một phần. Lão nô đời này đều hầu hạ trong vương

phủ, tuyệt đối không dám bạc đãi biểu tiểu thư.”

Quản sự thu chí đứng ở một bên cũng mở miệng nói: “Vương phi minh giám, Vương gia và Vương phi đại hôn cả nhà lớn bé đều có ban thưởng. Đại phu nhân nhiều hơn năm trăm lượng, Trắc thái phi hai trăm lượng, Biểu tiểu thư một trăm lượng. Trong phủ bọn hạ nhân tất cả cũng được ban thưởng, thuộc hạ không dám trì hoãn, có thể đưa lên sổ sách làm chứng.” Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều rơi xuống trên người Dương Thiên Như. Nhìn xem bộ dáng một thân áo trắng, còn có bộ dáng suy nhược phảng phất giỏ thỏi qua là ngã thật sự không phải không có bộ dáng bị ngược đãi. Tôn ma ma trên gương mặt nghiêm túc hiên lên vẻ không vui. Đừng nói Vương phủ không có bạc đãi nàng. Cho dù thật sự bạc đãi nhiều năm như vậy cũng là Vương phủ nuôi sống ngươi a? Vương gia và Vương phi vừa mới đại hôn ngươi mặc lấy một thân y phục như vậy là có ý gì?

Mấy nha đầu đi theo Diệp Ly từ Diệp gia tới đối với vị Biểu tiểu thư mảnh mai này cũng rất có ý kiến. Tứ tiểu thư cũng đã đủ sở sở động lòng người rồi, mà vị này so với nàng còn yếu đuối hơn. Hơn nữa Vương phủ đối với vị Biểu tiểu thư này đãi ngộ cùng đích tiểu thư Diệp gia cũng không kém bao nhiêu. Thời điểm Tiểu thư nhà mình ở Diệp gia một tháng cũng mới có ba mươi lượng bạc, hơn nữa trong kinh thành cũng không có nửa điểm thanh danh của vị Dương tiểu thư này, có thể thấy được vị này chính là không ra khỏi cửa xã giao cũng không có gì chi tiêu rồi. Tiểu thư mới tân hôn đã chạy tới khóc than, thật sự là hơi quá đáng.

Diệp Ly nhíu mày nhìn Trắc thái phi. Cũng không phải nàng keo kiệt, nàng vừa mới đến vương phủ không có khả năng trắng trợn vi phạm quy củ tiền nhân đã định ra tăng cao đãi ngộ Dương Thiên Như. Cho dù Định Quốc vương phủ đại nghiệp lớn cũng không có khả năng không hề cố kỵ tùy ý lãnh ngân lượng. Không có quy củ không thành

phương viên, huống chi Vương phủ đối với Dương Thiên Nhu thật sự không sai. Đáng tiếc Trắc thái phi rõ ràng không cho là như vậy, nhìn Diệp Ly bộ dáng khó sử không khỏi cả giận nói: “Vương phi đây là ý gì? Thiên Như là biểu muội ruột của Vương gia, chẳng lẽ chi mấy lượng bạc còn không được? Nếu là người ngoài biết rõ chúng ta Định Quốc Vương phủ bạc đãi một nữ tử cô nhi phụ mẫu đều mất, Vương gia cũng không còn mặt mũi.” Tóm lại, Trắc thái phi chính là muốn đặt thanh danh khắt khe, bạc đãi lên đầu Mặc Tu Nghiêu là được.

“Như vậy, Trắc thái phi cho rằng muốn bao nhiêu mới là hợp lý?”

Trắc thái phu cau mày, vẻ mặt không cam lòng nói: “Một tháng như thế nào cũng phải tám mươi lượng, còn có đồ trang sức, chỉ có hai bộ làm sao đủ? Thiên Như những năm này không thể đi ra gặp người rồi, hiện nay ngay cả hôn sự đều kéo dài rồi. Về sau đi thời điểm đi theo bên cạnh ngươi ra ngoài không ít, để cho Phong Nhã lâu mang tới bốn bộ.” Nhìn xem bộ dáng Trắc thái phi đương nhiên, Diệp Ly không nhịn được trong lòng trợn mắt. Nàng lúc nào đồng ý để Dương Thiên Như đi theo bên người nàng rồi hả? Ngay cả những năm này không ra bên ngoài giao tiếp cũng đều kéo đến trên người Vương phủ, nếu như không phải ở Định Vương phủ, dùng gia thế Dương gia chỉ sợ cũng chưa chắc được như thứ nữ Định Vương phủ.

“Trắc thái phi thỉnh thận trọng lời nói, Vương phi là chủ mẫu Định Quốc Vương phủ. Ở bên ngoài xã giao không thể mang theo một cô nương gia chưa gả được. Coi như là cô nương vương phủ hoặc là đích muội nhà mẹ đẻ Vương phi cũng không được.” vẻ mặt Tôn ma ma nghiêm túc nói. Trong lòng Diệp Ly cũng không khỏi khen một tiếng nói hay lắm. Nàng cũng không muốn mang theo một người con gai yếu ớt hoa rơi lệ gặp khắp nơi thân cận. Nghe xong Tôn ma ma nói, Dương Thiên Như đã sớm xấu hổ đỏ mặt, thấp giọng kêu một

tiếng nước mắt trong hốc mắt tràn ra, lập tức gần như rơi xuống. Không đợi trắc thái phi tức giận, Diệp Ly nhíu nhíu mày, đối với ba người nói: “Đã hỏi rõ ràng, Vương quản sự cùng Trương ma ma liền đi về trước đi. Mặc khác mỗi tháng từ trong lệ ngân của ta lấy ra mười lượng cho Biểu tiểu thư. Người tới là khách, chúng ta cũng không thể ủy khuất Biểu tiểu thư.”

“Vâng, cẩn tuân Vương phi phân phó.” Vương quản sự và Trương ma ma lên tiếng lui ra.

Diệp Ly tiếp tục nói: “Trắc thái phi và Biểu tiểu thư cũng đi về trước đi. Về phần hôn sự Biểu tiểu thư ta sẽ cùng Vương gia thương lượng một chút một lần nữa cho Trắc thái phi câu trả lời thuyết phục.”

Trắc thái phi không cam lòng, nhưng nhìn đến Diệp Ly biểu lộ vẻ mặt tiễn khách, cũng không dám thật sự làm trái ý tứ Diệp Ly. Chỉ đành mang theo Dương Thiên Như ủy ủy khuất khuất nổi giận đùng đùng rời đi .

Đợi hai người đi, Diệp Ly nhìn Tôn ma ma nói: “Tôn ma ma, bổng ngân tháng này của Vương quản sự và Trương ma ma thêm mười lượng, trực tiếp lấy từ chỗ ta ra là được.”

Tôn ma ma xác nhận, nhìn Diệp Ly nói: “Kỳ thật Vương phi không cần phải để ý tới Trắc thái phi và Biểu tiểu thư. Vương phủ chúng ta cũng không có bạc đãi qua Biểu tiểu thư, Dương gia lưu lại di sản cho Biểu tiểu thư cũng không có chạm qua một phần nào.” Diệp Ly gật đầu bất đắc dĩ nói: “Ngươi nhìn xem nàng hôm nay mặc quần áo đeo xuyên là cái gì, nếu để cho người ngoài nhìn thấy ngươi nghĩ nhân gia sẽ nghĩ như thế nào?” Tôn ma ma bĩu môi nói: “Vương phi có chỗ không biết, Biểu tiểu thư này rất cổ quái. Nghe nói là cực lỳ thiên vị mày trắng, vốn là chúng ta đưa quần áo bốn mùa đều là màu sắc các nữ hài yêu thích, Biểu tiểu thư nói cái gì tục khí. Chỉ chịu

mặc một thân áo trắng, nếu là đưa đi quần áo màu sắc nàng thà rằng mặc một thân quần áo cũ lúc trước. Ngược lại là không duyên cớ chà đạp không ít quần áo. Quản sự trong phủ không có cách nào khác chỉ phải tận lực chọn màu trắng đưa qua. Lần này Vương gia cùng Vương phi đại hôn, Trương ma ma còn cố ý phân phó người làm một bộ Đào Hồng cùng một bộ màu tím nhạt đưa qua. Ai biết…"

Tục khí? Chỉ sợ không có ? Diệp Ly nhớ tới cái người nào đó thích mặc quần áo sặc sỡ.

"Về sau khách nhân vương phủ chị sợ sẽ không ít, cũng không thể lại để cho nàng ở đây bộ dạng này đia ra gặp người rồi." Dù sao lúc trước Định Quốc Vương phủ trên cơ bản không cùng người ngoài vãng lai, hiện tại Mặc Tu Nghiêu đã kết hôn cũng lại đóng cửa từ chối tiếp khách khẳng định là không được, "Đợi Vương gia trở lại ta hỏi một chút, xem hắn có muốn hay không đem tất cả quần áo đổi sang loại có màu sắc ." Nghĩ nghĩ, Diệp Ly mỉm cười nói. Tôn ma ma sững sờ, lập tức kịp phản ứng, "Vương phi có ý gì?"

"Ta cái gì cũng không nói, chỉ có điều rất không ưa thích y phục màu trắng mà thôi." Diệp Ly cười nói.

"Vương phi, Vương gia cho mời."

Mặc Tu Nghiêu bên người cũng không có nha đầu hầu hạ, bởi vậy người đưa tin tới chính là thị vệ bên người Mặc Tu Nghiêu. Diệp Ly gật đầu đứng dậy hỏi: "Vương gia bây giờ đang ở chỗ nào?" Thị vệ nói: "Vương gia đang ở tại Thủy Các chờ Vương phi."

"Đã biết, ngươi đi đi."

Định Quốc vương phủ có thể nói là phủ đệ lớn nhất kinh thành, cái này đương nhiên có liên quan đến địa vị Định Quốc Vương phủ ở

Đại Sở. Vương phủ trải qua hơn 100 năm qua nhiều đời Vương gia cải tạo tuy nhiên diện tích lại không có mở rộng, nhưng là trong cảnh trí trong vương phủ lại đáng được xưng là kinh thành chi quan. Vương phủ góc tây nam có một hồ nước tự nhiên chiếm một phần sáu diện tích vương phủ, trên mặt hồ dựng một cây cầu gỗ chế hành lang uốn lượn đến một tòa lầu chừng ba gian giữa hồ Thủy Các. Trên mặt hồ tràn đầy lá sen xanh biếc, làm hồ nước cũng có màu xanh, vừa đi vào liền cảm giác mát mẻ, có lẽ là nơi tốt để tránh nóng mùa hạ.

Phất tay lại để cho bọn nha đầu dừng lại , Diệp Ly một mình đi qua hành lang hướng về Thủy Các giữa hồ, quả nhiên thấy Mặc Tu Nghiêu đang ngồi ở trước cửa sổ xuất thần. Nghe được tiếng bước chân của nàng, Mặc Tu Nghiêu hồi phục tinh thần lại cười nói: “A Ly.” Diệp Ly đi vào, “Đang suy nghĩ cái gì?” Mặc Tu Nghiêu lắc đầu cười nói: “Hai ngày này làm gấp một chút việc nhỏ, cũng không kịp hỏi nàng có quen không?”

Diệp Ly nhún vai, ở vị trí đối diện hắn ngồi xuống cười nói: “Năng lực thích ứng của ta gần đây rất tốt. Người trong vương phủ cũng rất tốt, ta đã quen.” Thấy Mặc Tu Nghiêu nhìn qua nét mặt của mình có chút cổ quái, Diệp Ly nháy mắt cười nói: “Sẽ không phải là ngươi còn không có quen a?” Không ngờ Mặc Tu Nghiêu vậy mà thực gật đầu, thấp giọng cười nói: “Ta quả thật có chút không quen. Tựa hồ… đã rất nhiều năm ta đều sống trong vương phủ giống như đều chỉ có một mình.”

“Ừm… Cần ta tránh đi sao?” Diệp Ly có chút áy náy, không nghĩ tới sự hiện hữu của mình lại có thể để cho Mặc Tu Nghiêu cảm thấy phức tạp. Mặc Tu Nghiêu không nhịn được cười lên, lắc đầu nói: “Làm sao lại như vậy? A Ly, ta cho rằng chúng ta là vợ chồng.”

“Cho nên?”

“Ta cảm thấy được chúng ta cần càng ở chung nhiều hơn nữa.” Mặc Tu Nghiêu nói.

Diệp Ly sáng tỏ, có một ít người đối với việc không quen sẽ có thói quen lảng tránh, nhưng là có người thì chọn nghênh đón đối diện nó. Mà Mặc Tu Nghiêu hiển nhiên là thuộc về người thứ hai. Bọn hắn trước hôn nhân rõ ràng không có tình cảm vợ chồng nhưng sau hôn nhân xác thực cần bồi dưỡng tình cảm. “Ngươi có đề nghị gì hay?” Mặc Tu Nghiêu nói: “Nếu như nàng có rảnh thì có thể theo ta trò chuyện hoặc là đọc sách, hoặc nàng muốn đi ra ngoài thì ta cũng có thể cùng nàngđi ra ngoài một chút.”

Đi ra ngoài? Diệp Ly có chút động tâm. Nàng gần như đã quên sau khi kết hôn còn có một phúc lợi, đó là đi ra ngoài dễ dàng hơn so với trước kia.

“Không có vấn đề.” Diệp Ly gật đầu, xem như đồng ý với ý kiến của Mặc Tu Nghiêu.

Thấy bộ dáng nàng không chút do dự, Mặc Tu Nghiêu giật mình, bên môi nhấc lên một độ cong nhàn nhạt, “ Ngày hôm qua nói muốn thay A Ly họa một bức chân dung, A Ly sang đây xem bộ dạng này như thế nào?” Diệp Ly kinh ngạc đi qua, “Nhanh như vậy đã họa xong rồi?”

Trên bàn trước mặt Mặc Tu Nghiêu có để một bức họa đã được mở ra. Trên bức họa là một nữ tử áo đỏ cầm trường kiếm mà đứng, Diệp Ly liền nhận ra cái cách ăn mặc trang sức trên đầu đều là vật phẩm trang sức đúng ngày đại hôn của mình, chỉ là trên người nữ tử áo đỏ cũng không phải là giá y phiền phức nặng trĩu gấm Phượng Hoàng thêu mẫu đơn, mà là một bộ quần áo màu đỏ viền vàng nhu hòa giản lược, bên hông thắt đai lưng màu vàng. Mi tâm mẫu đơn thì đổi

thành một ngọn lửa đỏ tươi, nữ tử tay cầm kiếm vung lên, thần sắc tươi đẹp đoan trang, lại thêm một ít ngạo nghễ, mạnh mẽ.

“Đây là ta?” Diệp Ly kinh ngạc nhìn nữ tử được vẽ lên, nói khẽ. Nữ tử trên bức họa có khuôn mặt nàng quen thuộc, rồi lại ẩn ẩn có chút lạ lẫm. Nhưng là một cỗ lạ lẫm kia thoáng qua lại dường như mới chính thức là bản thân nàng vậy.Kkhông biết tại sao, Diệp Ly cảm thấy nữ tử trên bức họa vô cùng xinh đẹp, so với bình thường từ trong gương thấy mình còn xinh đẹp hơn gấp trăm lần.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Xưa kia truyền giai nhân vũ, một kiếm động tứ phương. A Ly có tác phong của Khinh Vân Quận chúa năm đó.”

“Ta không có…” Diệp Ly lắc đầu, nàng không có ở trước mặt người khác múa kiếm. chuẩn xác mà nói nàng căn bản sẽ không múa kiếm. Diệp Ly nhìn qua nữ tử trên bức họa trong tay hàn quang rực rỡ chĩnh là kiếm Lãm Vân xuất thần.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt mỉm cười nói: “Ta cảm thấy được đây mới là A Ly.”

Diệp Ly trầm mặc không nói, chỉ là mắt như thế nào cũng không thể dời đi nữ tử trên bức họa. Xác thực, từng có một khoảnh khắc trên mặt nàng có vẻ mặt quen thuộc như thế. Ở bên trong mưa bom bão đạn vẫn tự nhiên tùy ý tiêu sái như vậy, gió tanh mưa máu tay không giết địch. Nhưng đó hoàn toàn khác với cuộc sống hiện tại. Từ khi tiếp nhận sự thật nàng một mực cố gắng để cho chính mình phù hợp với tiêu chuẩn nữ tử thời đại này, cũng cho là mình đã dần dần quên mất nữ tử lăn lộn đầy mồ hôi vẫn cười tiêu sái. Nhưng là nếu quả thật đã quên, nếu quả thật đã tiếp nhận nàng như thế nào lại có thể che dấu thân thủ như bây giờ?

“Ngày đó A Ly cầm kiếm Lãm Vân … Ta cảm thấy được A Ly so với bất luận thời điểm ta nhìn thấy đều xinh đẹp hơn.” dường như Mặc Tu Nghiêu thở dài, trước mắt lại hiện ra một khắc Diệp Lu rút ra kiếm Lãm Vân, mặc dù chỉ thời gian rất ngắn trong nháy mắt, nhưng như vậy đã hoàn toàn khác xa những nữ tử khác, khí thế lạnh thấu xương, cùng vung tay phất kiếm tiêu sái khí khái hào hùng. Trong nháy mắt đó Mặc Tu Nghiêu cho là mình đã thấy được một danh tướng tung hoành sa trường.

“Ngươi… Bức họa này có thể đưa cho ta sao?” Diệp Ly chần chờ hỏi.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Cái này vốn là tặng cho nàng mà.” Từ ngày hôm qua ngẫu nhiên nhắc tới chủ đề vẽ tranh Mặc Tu Nghiêu biết rõ kỳ thật A Ly chẳng qua chỉ là nói giỡn mà thôi. Nhưng trước mắt hắn cũng không ngừng hiện ra bộ dáng xinh đẹp động lòng người đêm tân hôn còn có tình cảnh ngày ấy ở đại sảnh Diệp phủ rút kiếm. Cho nên dù hai ngày này việc trong phủ không ít nhưng hắn vẫn vào lúc tối hôm qua suốt đêm vẽ ra cái bức họa này, “Nhưng, còn không có viết lưu niệm đâu? A Ly cảm thấy đề cái gì cho thỏa đáng?”

Diệp Ly lắc đầu, do dự một chút nói: “Không cần đâu. Không cần đem ra cho người thưởng thức.” Nàng rất yêu thích cái bức họa này, nếu đề chữ ngược lại khiến cho nó không hoàn mỹ, làm sao bây giờ?

Mặc Tu Nghiêu khiêu mi, sau đó gật đầu nói: “Được rồi, không viết lưu niệm, nhưng là lạc khoản vẫn phải viết đấy.” Từ trên bàn cầm lấy một cái bút, phân phó nói: “Giúp ta mài mực.”

Diệp Ly cũng có chút tò mò chữ Mặc Tu Nghiêu, cái bức họa này, tài nghệ của Mặc Tu Nghiêu quả thật đúng là hoàn toàn không có nói khoác hơn Hàn Minh Nguyệt nhiều, chỉ là không biết chữ viết lại như thế nào đây? Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng cười nói: “A Ly ! thư pháp

của A ly có phong cách riêng, ta có khả năng để cho nàng thất vọng rồi." Diệp Ly mỉm cười nhìn hắn trám mực đề bút, ở bên sườn bức họa lưu lại một dòng chữ "Định Vương Tu Nghiêu tặng vợ A Ly.". Chữ của Mặc Tu Nghiêu mạnh mẽ thanh tú, vừa không thiếu khí thế lại cũng không để cho người cảm thấy bộc lộ tài năng. Diệp Ly hết sức hài lòng, cẩn thận từng li từng tí đem bức họa qua một bên hong gió rồi thu lại. Nhìn đến bốn chứ tặng vợ A Ly trên bức họa đột nhiên cảm thấy có chút cảm giác cổ quái không hiểu, ngẩng đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu lại bắt gặp hắn đang nhìn mình. Nếu như cứ như vậy tránh đi chẳng phải là chột dạ sao? Diệp Ly đành phải mở to mắt nhìn trở lại, Mặc Tu Nghiêu cười nhạt một tiếng, dẫn đầu rời mắt đi.

Bầu không khí cổ quái làm cho Diệp Ly muốn rời đi, nhưng bức họa trên bàn lại làm cho không khuông muốn bỏ đi. Hơn nữa cứ như vậy rời đi chẳng phải biểu thị nàng nhận thua sao? Nàng vừa mới còn đáp ứng cùng hắn ở chung nhiều hơn đây này. Đầu óc nhanh chóng chuyển động, Diệp Ly rất nhanh nói sang chuyện khác, "Đúng rồi, vừa nãy ta muốn cùng ngươi thương lượng một chuyện. Ngươi có thể đổi hết tất cả quần áo trắng đi được không. Thấy Mặc Tu Nghiêu khiêu mi khó hiểu, Diệp Ly hỏi: "Hay là ngươi đặc biệt yêu thích quần áo màu trắng?"

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, "Ta không có thích màu sắc gì đặc biệt, chỉ có điều là thói quen mà thôi. Chỉ là, làm sao nàng lại bắt đầu nghĩ đến cái này?" Dùng hiểu biết của hắn đối với Diệp Ly, nàng tuyệt đối sẽ không có hứng thú can thiệp hắn thường xuyên mặc quần áo màu gì.

Diệp Ly mỉm cười, đem chuyện vừa nãy ở tiểu viện nói lại một lần. Mặc Tu nghiêu im lặng nhìn nàng, "Cho nên nàng cho rằng bởi vì ta mặc quần áo màu trắng nên nàng ta mới không phải áo trắng không mặc hay sao?'

Diệp Ly gật đầu, “Ta cho là như vậy đấy.”

“Nhưng ta cũng không phải ngày ngày đều mặc màu trắng.” Tuy nhiên y phục của hắn màu trắng nhiều hơn một ít, nhưng cũng không phải không có màu sắc khác.

“Nhưng rất rõ ràng, mỗi lần ngươi xuất hiện trước mặt nàng đại khái trùng hợp đều là áo trắng.” Diệp Ly lười biếng nhún vai.

“Ha ha… A Ly, nàng đang ghen sao?” Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm vào nàng hồi lâu, thấp giọng cười hỏi.

Ghen?

Diệp Ly không nhịn được mặt tối sầm lại, đứng dậy đờ đẫn nói: “Thật có lỗi, tệ phủ thiếu dấm chua!” Nói xong, ngay cả bức họa cũng không kịp lấy, quay người liền đi ra ngoài.

“Vương gia?”

Không đến một lát thời gian, A Cẩn xuất hiện ở cửa ra vào nhìn Mặc Tu Nghiêu. Tôn ma ma nói đúng. Vương gia không cùng vương phi ở chung lâu một chút. Lúc này mới chỉ trong chốc lát thời gian đã làm Vương phi giận mà chạy.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt mỉm cười, “Như thế đưa cái bức họa này qua cho Vương phi.”

Chương 56: Lại mặt

Edit: Thu Huyền Beta: Sakura Mấy người Thanh Loan đi theo Diệp Ly nhìn tiểu thư gần đây tính tình ôn hòa lại đen mặt nhanh chóng rời đi không khỏi hai mặt nhìn nhau, giữa hồ Thủy Các cách bờ quá xa cho nên các nàng không nghe được Vương gia và Vương phi nói chuyện gì. Thanh Hà hơi ngờ vực mà hỏi: “Chẳng lẽ Vương gia bắt nạt Vương phi rồi hả?” Thanh Sương lập tức xụ mặt xuống, “Cái gì? Vương gia bắt nạt tiểu thư?”

Thanh Loan và Thanh Ngọc bất đắc dĩ giữ chặt Thanh Sương đang muốn phát hỏa, Thanh Loan không nhịn được khóe miệng co giật. Nàng đã tận mắt thấy qua thân thủ Vương phi đấy, dễ dàng đánh ngất xỉu một tráng hán mà không thở gấp. Chỉ bằng Vương gia ngồi ở xe lăn mà bắt nạt được Vương phi sao? Thanh Ngọc nghĩ nghĩ nói: “Như vậy đến hỏi A Cẩn. Nhất định hắn biết rõ.” Thanh Sương bĩu môi, “Hắn giống chúng ta ở bên bờ, có thể biết cái gì?’ Thanh Hà cũng đồng ý, “Hắn từ nhỏ đã theo Vương gia, khẳng định biết rõ Vương gia làm Vương phi tức giận như thế nào. Đi nhanh đi,Vương phi đi xa rồi kìa.”

Diệp Ly vừa bước nhanh hướng tiểu viện của mình mà đi, vừa trong lòng mắng Mặc Tu Nghiêu đến huyết chó xối đầu. Nàng quả thực mắt bị mù mới cảm thấy người kia tính cách ôn hòa, rõ ràng còn đã từng cảm thấy hắn ngây thơ? Tên hỗn đản kia rõ ràng là đùa giỡn… Không đúng, trêu chọc nàng! Ghen! Ghen… Ngu ngốc, sao nàng sẽ vì một nam nhân mới quen không lâu mà ghen đây? Nhiều lắm thì không ưa thích người ta ngấp nghé đồ của nàng mà thôi.

“Vương phi làm sao vậy?” Trở lại trong sân, Ngụy ma ma từ bên

trong đi ra đón thấy mặt Diệp Ly âm trầm liền vội vàng hỏi. Rời đi tiểu thư đã nuôi lớn từ nhỏ nhiều năm, Ngụy ma ma muốn đem tình cảm khuyết thiếu mấy năm này đều bù cho Diệp Ly, so với ai khác đều muốn quan tâm tâm tình và thân thể của nàng hơn. Bị ma ma hỏi như vậy Diệp Ly lại có chút ngượng ngùng, biết phản ứng của mình hơi quá độ cũng không thể nói mình bị Mặc Tu nghiêu trêu chọc mà hờn dỗi chạy đi. Vội vàng lôi kéo Ngụy ma ma nói: "Vú nuôi, không phải cho người nghỉ ngơi thật tốt sao? Người như vậy mỗi ngày vây quanh ta coi chừng tiểu tôn tử của người cũng không nhận ra người rồi." Cả nhà Lâm ma ma và Ngụy ma ma đều theo Diệp Ly đến Vương phủ, Diệp Ly đưa những nam đinh đắc lực trong nhà bọn họ đều đi ra bên ngoài làm quản sự trong tiệm hoặc thôn trang, nữ quyến ở lại trong viện của mình. Bình thường cũng cố gắng không để cho hai người ở trước mặt hầu hạ mình. Đặc biệt Lâm ma ma cũng lớn tuổi rồi, đi theo mình người trẻ tuổi này chạy tới chạy lui tuyệt đối không thoải mái.

Ngụy ma ma nhìn nàng có chút thương cảm mà nói: "Tiểu thư trưởng thành, ghét bỏ vú nuôi phải không?"

"Vú nuôi…" Diệp Ly đau đầu, lại đến chiêu này! Nhưng mà tốt xấu gì nhảy sang chuyện khác. Lôi kéo Ngụy ma ma vào nhà, Diệp Ly lại là một phen nhẹ lời nói nhỏ nhẹ an ủi để cho Ngụy ma ma cười rạng rỡ.

"Vương phi, A Cẩn đến rồi." Thanh Sương tiến đến nói, trưng một bộ dạng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp còn đang tức giận. Hiển nhiên ở bên ngoài tức giận cùng với A Cẩn đây này.

"Để hắn vào đi." Diệp Ly cười trêu chọc, "Ai chọc tới Sương nhi của chúng ta rồi?"

Khuôn mặt nhỏ của Thanh Sương đỏ lên, dậm chân nói: "Tiểu thư! Còn không phải do tên A Cẩn chết tiệt kia, ỷ là người bên cạnh

Vương gia mà cả ngày trưng lấy một khuôn mặt chết, giống như người khác thiếu nợ hắn năm trăm lượng bạc không trả vậy.” Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, “Thanh Sương! Ngươi lại cố tình gây sự. A Cẩn chỉ không thích nói chuyện mà thôi, cách mặt chết còn rất xa đây này.” Mặc Cảnh Lê đó mới gọi là mặt chết, A Cẩn nhiều lắm gọi là trầm mặc ít nói, so với Nhị ca trưng ra khuôn mặt trắng lạnh đều kém xa.

A Cẩn bưng cái hộp tiến vào, mặt không biểu tình liếc nhìn Thanh Sương. Thanh Sương cũng biết nói xấu sau lưng lại còn bị người trong cuộc nghe được, chột dạ khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng đi. Trong lòng Diệp Ly cười thầm, trên mặt lại là vẻ mặt đứng đắn nhìn A Cẩn, “A Cẩn! Có chuyện gì?” A Cẩn bỏ cái hộp lên trên bàn, lui về phía sau hai bước mới nói: “Đây là Vương gia mệnh A Cẩn đưa tới. Vương gia …Vương gia nói không phải cố ý làm Vương phi tức giận, thỉnh Vương phi đại nhân, đại nhân đại lượng, đừng nên trách cứ.” Một câu nói lắp bắp, Diệp Ly cũng biết rõ, tươi cười chân thành nhìn A Cẩn nói: “A Cẩn! Câu nói cuối cùng kia là ai dạy ngươi?”

A Cẩn đỏ mặt lên, ngơ ngác nhìn Diệp Ly không biết làm sao. Vương phi và Vương gia đều là người thông minh, ở trước mặt bọn họ nói dối vĩnh viễn đều bị vạch trần. A Cẩn yên lặng dưới đáy lòng nhớ kỹ sự thật này.

Diệp Ly mỉm cười bỏ thêm một câu noi: “Vương gia nhà người chắc chắn sẽ không nói loại lời nói này. Hơn nữa, ta cũng không có tức giận. Đồ ta đã nhận, ngươi trở về đi.”

A Cẩn yên lặng cáo lui, tâm tình Diệp Ly thoải mái mở hộp ra, quả nhiên là bức họa mà nàng vô cùng yêu thích. Vừa mới còn đang suy nghĩ về sau muốn dùng cái cớ gì cầm bức họa về, không nghĩ tới Mặc Tu Nghiêu lại lập tức phái A Cẩn đưa tới. Mở tranh ra để trên mặt bàn, Diệp Ly nhìn chằm chằm vào nữ tử trên bức họa khẽ thở

dài. Trong đầu không khỏi vang lên lời nói Mặc Tu Nghiêu__"Ta cảm thấy được đây mới là A Ly."

"Đẹp quá ah…" Thanh Sương đứng ở bên cạnh hưng phấn kêu lên, "Tiểu thư, đây là Vương gia vẽ sao? Thật đẹp ah."

Ngụy ma ma cũng rất thỏa mãn gật đầu cười nói: "Vương gia thực sự để ý đến tiểu thư, xem ra Đại lão gia và Đại công tử không có nhìn lầm người. Ha ha …"

Diệp Ly im lặng, một bức tranh mà đã đến mức đấy sao?

Trong nháy mắt đã đến ngày lại mặt, ba ngày này Diệp Ly ở Định Quốc vương phủ có thể nói là hài lòng. Mà ngay cả Lâm ma ma và Ngụy ma ma vốn có tâm phòng bị thì cũng yên tâm rồi. Chỉ ngoại trừ Vương gia và Vương phi đến bây giờ còn chưa có viên phòng, điểm này làm cho hai vị ma ma hết sức bất mãn. Nhưng đối với lo lắng và bất mãn này cũng không chỉ có các bà mà còn có Tôn ma ma của Định Quốc Vương phủ, Tôn ma ma cũng là từ nhỏ nhìn Mặc Tu Nghiêu lớn lên đấy, biết rõ tính tình chủ tử nhà mình, không có gì bất mãn với tân vương phi. Thậm chí còn ám chỉ Lâm ma ma và Ngụy ma ma sẽ cùng các bà nghĩ biện pháp. Hạ nhân của Định Quốc Vương quý phủ cũng vô cùng tôn kính tiểu thư nhà mình, đợi đến lúc lại mặt trở về thì tiểu thư sẽ chính thức chấp chưởng Định Quốc Vương phủ, hai vị ma ma còn có cái gì không hài lòng? Bởi vậy lúc lại mặt trên mặt cười đến dường như có thể mọc ra một đóa hoa.

Diệp gia nghênh đón bên ngoài cũng long trọng, không chỉ có Diệp Thượng Thư, Vương thị mang theo Diệp San, Diệp Lâm, Diệp Dung, mà ngay cả Diệp Trân và Diệp Oánh đã xuất giá cũng mang theo trượng phu trở về. Diệp Oánh sẽ trở về tham gia náo nhiệt cũng không kỳ lạ, nhưng Diệp Trân thân là Trắc phi thế tử Nam Hầu có thể làm cho thế tử Nam Hầu cùng nàng trở về thì rất có ý vị sâu xa rồi.

Vừa vào cửa bái kiến Diệp Lão phu nhân, Diệp Ly đã bị mấy người tỷ muội lôi kéo muốn đi một mình nói chuyện, mà Mặc Tu Nghiêu thì ở lại đại sảnh cùng với Diệp Thượng Thư và Mặc Cảnh Lê nói chuyện.

Diệp Ly lúc trước ở Thanh Dật Hiên vẫn còn nguyên, tỷ muội mấy người ở bàn đá trong Thanh Dật Hiên ngồi nói chuyện. Diệp Trân nhìn bọn nha đầu cách đó không xa, nhìn lại Diệp Ly một thân quần áo tím nhạt, đầu đội trân châu trâm Lưu Tô cài tóc, tai đeo khuyên tai Huyền Minh Châu, trên cổ tay cũng là vòng tay Vân Noãn ngọc hoa sen cực phẩm, thần thái lạnh nhạt bên môi mỉm cười, tựa hồ so với lúc trước ở nhà càng thêm một cỗ khí thế tôn quý. Không khỏi hâm mộ khẽ thở dài: “Xem ra Tam muội ở Định Quốc vương phủ vô cùng hài lòng?” Diệp Ly cười nói: “Làm phiền Đại tỷ quan tâm, mọi chuyện đều tốt.” Diệp San lôi kéo Diệp Ly hỏi không ngừng, thí dụ như Định Quốc vương phủ lớn không, có đẹp hay không, trong vương phủ có những người nào, ở chung được không…, đợi một lúc, Diệp Ly cũng không nóng nảy, đợi nàng hỏi đủ rồi mới chọn một ít để trả lời nàng. Diệp San không có được đáp án, còn muốn hỏi lại, bị Diệp Lâm ngồi ở bên cạnh kéo kéo, đành phải thất vọng ngậm miệng lại.

“Nghe nói Định Quốc vương phủ còn có một vị tiền Vương phi và Trắc thái phi, Tam tỷ đã bái kiến chưa?” Diệp San một mực hỏi không ngừng, Diệp Oánh cũng có chút không nói lời nào chỉ phải nghiêm mặt cùng ngồi một bên, lúc này mới nhìn chằm chằm Diệp Ly mà hỏi.

Diệp Ly kinh ngạc dò xét Diệp Oánh, nhíu nhíu mày nói: “Tứ muội gần đây không khỏe?” Mới không gặp chưa được bao lâu mà bộ dáng Diệp Oánh thật sự có chút thay đổi. Cảm giác gầy và càng thêm nhược bất kinh phong*(yếu đến nỗi sợ gió thổi bay mất) rồi. Lúc trước ở Diệp gia tuy Diệp Oánh yếu kém nhưng vẫn được Vương thị điều dưỡng tốt, sắc mặt luôn đỏ tươi mê người. Nhưng hiện tại thiếu đi sắc hồng hào thì cả người lập tức ảm đạm không ít. Tuy nhiên trên

mặt son phấn, nhưng lại không có trang điểm xinh đẹp tự nhiên như trước. ánh mắt Diệp Oánh khẽ biến, con mắt nhàn nhạt rủ xuống nói: " Làm phiền Tam tỷ quan tâm, chỉ hơi mệt chút mà thôi."

Diệp Ly dưới đáy lòng than nhẹ, Diệp Oánh thật sự đã thay đổi không ít, xem ra Hiền Chiêu thái phi dạy dỗ hơn Diệp lão phu nhân rất nhiều, "Mệt mỏi liền nghỉ ngơi nhiều một chút, bất kể thế nào thân thể mới là quan trọng nhất. Không có một thân thể tốt thì cũng không có cái gì cả." Diệp Ly khuyên hai câu, mới trả lời vấn đề Diệp Oánh, "Đại tẩu quanh năm ở Phật lý, sau khi trở về thì mới đi bái kiến. Về phần Trắc thái phi…" Nhớ tới trong phủ vị Trắc thái phi kia tính tình cổ quái kia, Diệp Ly cũng không nhịn được nhíu mày, thản nhiên nói: "Trắc phi của Phụ Vương, cũng không nên gặp mặt thường xuyên." Diệp San kêu lên: "Không phải Định Quốc Vương phủ chỉ có hai vị chủ tử là Tam tỷ và Vương gia sao?" Lời này vừa ra, không chỉ có Diệp San, Diệp Lâm, mà ngay cả Diệp Oánh cũng không nhịn lộ ra ánh mắt hâm mộ. Trong phủ lại không có lão nhân đè ép, không có chị em dâu, thậm chí ngay cả em gái chồng đều không cần ứng phó, quả thực là mộng tưởng của cô dâu vừa xuất giá. Nhưng nghĩ tới tình huống Mặc Tu Nghiêu, Diệp Oánh lại ẩn ẩn cảm giác mình cân đối rồi. So về bên ngoài bị người nhạo báng đồng tình, trong nhà chịu chút ủy khuất coi như là có thể chịu được?

"Xem ra cảm tình Tam muội và Vương gia cũng rất tốt, phúc khí của Tam muội thật tốt.." Diệp Trân thở dài, buồn bã nói.

Diệp Oánh có chút không tin, hoài nghi hỏi: "Tính tình Định Vương thật sự tốt như vậy sao? Nghe người khác nói bình thường người tàn tật đều có tính tình cổ quái." Diệp Ly nhíu nhíu mày nói: "Vương gia cũng không khó ở chung." Tính tình Mặc Tu Nghiêu tốt hay không thì nàng không biết, nhưng trước mắt bọn họ ở chung vô cùng hòa thuận là được. Diệp Oánh cũng biết Diệp Ly vì lời của nàng mà có chút mất hứng nhưng cho tới bây giờ nàng đều không có thói quen

hướng Diệp Ly cúi đầu, trong lúc nhất thời bầu không khí có chút cứng ngắc. Diệp Trân nhìn hai người chỉ đành mở miệng nói sang chuyện khác, “Trong nội cung mấy ngày nữa cử hành yến hội vì tiễn đưa các đặc phái viên quốc gia, Tam muội và Tứ muội nhận được thiếp mời không?”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Không có.”

Diệp Lâm cười nói: “Các đặc phái viên quốc gia vốn chính là đến dự đại hôn của Tam tỷ và Vương gia mới đến đây, cho dù người khác không dự nhưng Vương gia và Tam tỷ nhất định phải tham dự rồi. Sao Đại tỷ lại biết trước Tam tỷ và Tứ tỷ vậy?” Diệp Trân cười nói: “Lần này Hoàng Thượng giao cho thế tử gia chúng ta phụ trách đấy, dĩ nhiên ta biết trước một chút.” Diệp San mắt sáng ngời nói: “Vậy tỷ sẽ đi sao?” Diệp Trân có chút e lệ lại có chút vui mưng gật đầu nói: “Thế tử nói lần này sẽ dẫn ta cùng tiến cung đi.”Nói xong còn cảm kích nhìn Diệp Ly, hiển nhiên thế tử Nam hầu quyết định mang nàng một trắc phi tiến cung tham gia cung yến vì nàng vừa có một muội muội trở thành Định Vương phi. Mặc dù chỉ là Trắc phi, nhưng hôm nay Diệp Trân cũng hơi chút cảm thấy ở Hầu phủ có thể đứng chân được rồi. Dù sao coi như là Thế tử phi cũng không có một muội muội nào làm Chiêu Nghi và hai muội muội làm Vương phi. Chỉ xem điểm này, nếu như mình có thể sinh hạ con nối dõi, tương lai thậm chí hoàn toàn có thể cùng thế tử phi tranh giành cao thấp.

“Hừ, cho dù Đại tỷ có thể đi thì khẳng định muội cũng không được đi.” Diệp Oánh lườm Diệp San, lạnh lùng nói. Diệp San lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Tứ tỷ, ta… ta cũng không có nghĩ như vậy.” Diệp Oánh nhìn cũng không nhìn nàng nói: “Ai có thời gian quản muội nghĩ như thế nào hay sao? Chỉ là có người không rõ lắm thân phận của mình.”

“Tỷ!” Diệp San mắt đỏ hồng, nước mắt đảo quanh hốc mắt. Cuối

cùng chỉ có thể đứng dậy chạy ra ngoài. Diệp Oánh nói lời này quá cay nghiệt, tuy nhiên là đối với Diệp San nói nhưng là Diệp Lâm cũng có chút không được tự nhiên, nhìn nhìn Diệp San đi xa cũng đứng dậy đuổi theo, mà ngay cả Diệp Trân sắc mặt cũng có chút khó coi. Diệp Ly kì quái nhìn Diệp Oánh, nhìn Diệp Trân, Diệp Trân có chút bất đắc dĩ thở dài nói khẽ: “Tứ muội! Muội tâm tình không tốt cũng không được phát giận lên người Lục muội.” Diệp Oánh niết khăn trong tay cười lạnh một tiếng nói: “Ta tâm tình không tốt? Đại tỷ tỷ! Tỷ hỏi một chút nếu Tam tỷ không thoải mái thì làm như thế nào?”

“Nô tài bái kiến ba vị tiểu thư, Lão phu nhân thỉnh Định Vương phi đi qua trò chuyện.” Nha đầu Vinh Nhạc đường tới truyền lời.

Diệp Oánh lườm liếc Diệp Ly cười lạnh nói: “Tam tỷ không phải muốn biết ta ra sao? Tỷ đi thì biết.”

Diệp Ly lắc đầu, đứng dậy nhìn Diệp Oánh nói: “Tứ muội, cái tính tình này của muội trong nhà thì cũng thôi đi. Đã xuất giá còn như vậy… muội cho rằng phu nhân còn có thể lúc nào cũng khắp nơi che chở muội sao?”

Thần sắc Diệp Oánh buồn bã, quật cường quay đầu đi không nói lời nào. Diệp Ly cũng không miễn cưỡng, tuy là thân tỷ muội cùng huyết thống nhưng không thân thiết bằng các vị biểu ca Từ gia. Có thể khích lệ thì khích lệ hai câu, không nghe thì nàng cũng đành chịu.

Đến trong nội đường Vinh Nhạc đường, Diệp lão phu nhân mặc một thân hỉ phục ngồi ở trong sảnh khách, thấy Diệp Ly tiến đến lập tức cười như nở hoa, “Ly nhi! Mau tới để cho tổ mẫu nhìn một cái…”

Diệp Ly đi qua ngồi xuống bên người Diệp lão phu nhân , Diệp lão phu nhân đánh giá Diệp Ly một phen, thỏa mãn gật đầu nói: “Mấy ngày nay ở Định Quốc vương phủ có quen không? Hạ nhân trong

vương phủ sai sử có thuận lợi không? Có người gây khó dễ cho cháu hay không?" Diệp Ly mỉm cười nói: "Để tổ mẫu quan tâm rồi, Ly nhi hết thảy khỏe mạnh. Hạ nhân vương phủ cũng đều vô cùng cung kính." Diệp lão phu nhân liên tục gật đầu nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Vậy cháu và Vương gia…" Diệp Ly nói: "Vương gia cũng rất dễ thân cận." Diệp lão phu nhân có chút khó xử, nhìn nhìn Diệp Ly mới nói: "Tổ mẫu nói là cháu cùng Vương gia…. cháu và Vương gia, các cháu định lúc nào sinh đứa nhỏ? Vương gia cũng không còn nhỏ tuổi rồi." Diệp Ly hơi túng quẫn, cảm tình Diệp lão phu nhân suy nghĩ cả buổi là cũng muốn hỏi bọn hắn có viên phòng hay không. Diệp lão phu nhân nhìn chằm chằm nàng nói: "Cháu cũng đừng lừa gạt tổ mẫu, nếu tổ mẫu nhìn không ra thì sống uổng phí nhiều năm như vậy. Cháu và Vương gia còn chưa có viên phòng đúng không?" Diệp lão phu nhân hiển nhiên cũng biết đứa cháu gái này hơi khác người, rất nhanh liền buông tha vòng vo mà trực tiếp mở miệng hỏi.

Cái này cũng có thể nhìn ra? Diệp Ly nghĩ nghĩ mới từ từ nói: "Tổ mẫu không cần lo lắng. Ta và Vương gia đều cảm thấy chưa quen thuộc lẫn nhau, ở chung một thời gian ngắn lại… cũng không muộn. Hơn nữa chúng ta bây giờ ở chung vẫn rất tốt, cho nên cũng không cần vội vàng."

Diệp lão phu nhân nhìn Diệp Ly vẻ mặt bình tính thong dong trong lòng âm thầm lắc đầu, "Cái kia… Sự vụ trong vương phủ do ai xử lý?"

"Ngoại sự tất nhiên do Vương gia xử lý, nội vụ sau khi trở về sẽ giao cho cháu xử lý." Diệp Ly đáp.

Thần sắc Diệp lão phu nhân hơi nguôi giận, ít nhất cháu gái này còn biết nắm giữ quyền thế vương phủ. Diệp lão phu nhân đối với Diệp Ly, Diệp Oánh hai cô cháu gái ruột này thật sự là vô cùng bất đắc dĩ, Diệp Oánh nhìn như thông minh nhưng kì thực ngốc nghếch, gả tiến

Lê Vương phủ không biết nắm chặt quyền lợi mỗi ngày cùng tiểu thiếp tranh giành tình nhân khiến cho mình giống như một oán phụ. Nếu như so với Diệp Ly không hiển sơn lộ thủy hiển nhiên thông minh hơn nhiều, chỉ nhìn một cách đơn thuần theo thái độ Định Quốc Vương phủ và hạ nhân đối với Diệp Ly đã biết rõ nàng ở Định vương phủ sống khá tốt. Nhưng nàng đối với Định Vương cũng không tránh khỏi quá mức không để ý rồi. Phải biết cho dù thân là Định Vương phi, cả đời vinh hoa phú quý vẫn phải dựa vào Định Vương đấy.

“Ly nhi!Cháu thành thực nói với tổ mẫu. Cháu có phải hay không … phải hay không bởi vì chân của Định Vương, cho nên mới…” Diệp lão phu nhân vẫy lui người hầu hạ, cầm tay Diệp Ly thấp giọng hỏi.

Diệp Ly im lặng, nhìn đáy mắt Diệp lão phu nhân vẫn suy đoán cái này. Diệp lão phu nhân thở dài nói: “Đứa bé đáng thương, tổ mẫu biết cháu mệnh khổ… Nhưng chuyện đã như vậy, cháu cũng đã gả đến Định Vương phủ rồi. Cho dù cháu là Định Vương phi, cũng vẫn phải chặt chẽ mà quấn chặt Vương gia. Quan trọng nhất là con nối dõi, chỉ cần có con nối dõi ai cũng không động được địa vị Vương phi của cháu. Cháu hiểu không? Vương gia còn có thị thiếp?” Diệp Ly lắc đầu, Diệp lão phu nhân tươi cười càng tăng lên nói: “Như thế xem ra Vương gia vẫn coi trọng cháu đấy, không có thị thiếp rất tốt, chỉ cần cháu và Vương gia có con trước, sự tình từ nay về sau…” Nhìn Diệp lão phu nhân một bộ dáng khó tả, Diệp Ly suy nghĩ nửa ngày rốt cục hiểu ý tứ Diệp lão phu nhân. Cảm tình Diệp lão phu nhân là nói cho nàng biết cho dù nàng chướng mắt Mặc Tu Nghiêu hai chân tàn tật thì cũng nhất định phải sinh hạ hài tử. Chỉ cần có địa vị, có con nối dõi là được rồi. Ân sủng của nam nhân hơn phân nửa không đáng tin cậy.

Sao bà ấy không nghi ngờ Mặc Tu Nghiêu không được đâu này? Diệp Ly nghĩ đùa.

“Đa tạ tổ mẫu khuyên bảo, Ly nhi ghi nhớ trong lòng.” Vì để tránh cho Diệp lão phu nhân tiếp tục dong dài lấy truyền thụ kinh nghiệm của bà, Diệp Ly vẫn nhanh chóng mở miệng nhận lời.

Đối với nàng thụ giáo thì Diệp lão phu nhân cũng rất hài lòng, gật đầu nói: “Đứa trẻ ngoan, tổ mẫu đã biết rõ cháu thông mình hơn Oánh nhi. Định hôm nay cháu lại mặt không nên nói lời này, chỉ về sau cháu làm Định Vương phi cũng không có thời gian về nhà nên tổ mẫu hiện tại phải nói với cháu nhiều một chút. Qua ít ngày nữa nếu cháu nhàn rỗi không có việc gì thì tiếp Ngũ muội, Lục muội đến Vương phủ.”

Diệp Ly khẽ giật mình, nhàn nhạt nhíu mày. Diệp lão phu nhân nói: “San nhi và Lâm nhi đều là những đứa trẻ ngoan, tỷ muội các cháu từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Nếu mấy đứa có thể… đối với cháu và Oánh nhi cũng là giúp đỡ. Tổ mẫu có ý tứ là Lâm nhi ổn trọng một ít, tốt nhất là có thể đi theo Oánh nhi đến Lê Vương phủ. San nhi tính tình linh hoạt, tính tình cháu cũng đè ép được nó. Cháu thấy thế nào?”

Ta thấy thế nào? Ta thấy thế nào? Diệp Ly không nhịn được muốn nổi điên. Vị lão thái thái này cũng quá mức cho là đúng? Rõ ràng ngay cả người đều phân tốt rồi, vừa vặn Lê Vương phủ và Định Vương phủ mỗi người một cái? Khó trách vừa rồi sắc mặt Diệp Oánh khó coi như vậy. Nàng ở Lê Vương phủ và tiểu thiếp Mặc Cảnh Lê đấu đã đủ nghẹn khuất rồi, kết quả nhà mẹ đẻ còn tiến đưa cho mình một tỷ muội đến, đổi lại là ai cũng đều ấm ức buồn bực. Ho nhẹ một tiếng, Diệp Ly điều chỉnh sắc mặt khẽ biến thành cười nói: “Tổ mẫu, bây giờ nói cái này có phải quá sớm hay không. Cháu và Vương gia còn không có… Liền vội vã để cho muội muội trong nhà vào phủ, Vương gia sẽ có ý kiến gì không?”

Diệp lão phu nhân cười nói: “Tổ mẫu cũng không có nói lại để cho

cháu làm bây giờ. Dù sao San nhi tuổi còn nhỏ, đợi thêm một hai năm cũng không ngại. Chỉ cần trong lòng cháu để ý là được rồi."

Diệp Ly giật giật khóe miệng, hỏi: "Tuy Ngũ muội và Lục muội là thứ xuất, nhưng Thượng Thư phủ chúng ta cũng không thấp. Tiến vương phủ làm tiểu thiếp không khỏi ủy khuất các muội ấy."

Diệp lão phu nhân không để ý phất phất tay nói: "Hôn sự cha mẹ làm chủ, các nàng ủy khuất cái gì? Tiến Vương phủ làm Trắc phi chẳng lẽ không tôn quý hơn là gả cho người có chức quan nhỏ hoặc con vợ kế làm chính thất? Ly nhi không cần lo lắng, San nhi và Lâm nhi xưa nay đều nhu thuận, sẽ không có ý kiến gì đâu."

Ta có ý kiến ah. Diệp Ly nghĩ nghĩ, trầm ngâm nói: "Ly nhi hiểu ý tứ tổ mẫu và phụ thân. Nhưng mà… nữ nhi nhà chúng ta ngoại trừ Nhị tỷ tiến cung, nữ nhi hắn đều gia nhập Vương phủ. Như vậy… đối với Nhị tỷ cũng không có lợi. Chuyện này… Tổ mẫu và phụ thân thương lượng qua chưa?" Kỳ thật suy nghĩ kỹ ra, Diệp Ly biết Diệp lão phu nhân hao tâm tổn trí như vậy đến cùng là vì cái gì rồi, còn không phải là vì trọng nội cung huyết mạch đế vương trong bụng còn không biết là nam hay nữ sao. Đừng nói hiện tại gia nhập Định Vương phủ, cho dù còn khuê nữ thì cho tới bây giờ Diệp Ly cũng không có ý định phối hợp kế hoạch thiên mã hành không của Diệp lão phu nhân này. Thật không rõ Diệp Thượng Thu coi như là người có kinh nghiệm quan trường rồi, lại có thể cùng một người ngồi trong nhà không ra khỏi cửa như lão phu nhân nghĩ kế hoạch.

Diệp lão phu nhân sững sờ, híp mắt đánh giá Diệp Ly một phen mới nói: "Lời này nói như thế nào?"

Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Ly nhi cũng là con gái Diệp gia, Nhị tỷ tốt dĩ nhiên là Ly nhi tốt. Nhưng mà… tổ mẫu không thể chỉ lo hai vương phủ, phải biết… Vương gia gần đây không quản sự tình, nhưng mà

trong triều quan viên ủng hộ cũng là vô cùng quan trọng đấy."

"Cái này…"

Diệp Ly cười nhạt nói: "Chỗ Tứ muội thì Ly nhi không biết. Nhưng mà nếu là Định Quốc Vương phủ thì tổ mẫu có thể yên tâm Ly nhi cũng không cần cái trợ lực gì."

Diệp lão phu nhân trầm ngưng một lát, cũng biết Diệp Ly nói có đạo lý. Không nói trước Diệp Ly tự tin có thể không chế Định Quốc Vương phủ như vậy xác thực không cần một nữ nhi Diệp gia đi vào. Nhưng nói nếu như Diệp Ly không muốn mà bọn hắn cường nhét một cái qua, vạn nhất khiến tỷ muội tranh chấp ngược lại không hay. Mà ở Diệp lão phu nhân xem ra, vô luận là Diệp San hay Diệp Lâm rõ ràng đều đấu không lại Diệp Ly đấy. Nghĩ thông suốt cái này, Diệp lão phu nhân cũng không còn kiên trì nữa, cười nói: "Ly nhi nói có đạo lý, là tổ mẫu suy nghĩ không chu toàn. Lời này cháu coi như tổ mẫu chưa nói qua nhé." Tuy Định Quốc vương phủ thanh danh hiển hách, nhưng là lịch đại Định Quốc Vương gia cũng xác thực chưa từng tham dự qua chuyện của hoàng thất. Như thế xem ra, tác dụng Định Vương phủ lại không lớn bằng Lê Vương phủ.

"Vâng, tổ mẫu cũng không nói gì, Ly nhi cũng không nghe thấy cái gì."

Diệp Ly nhẹ giọng đáp. Có thể bỏ đi ý niệm của Diệp lão phu nhân đương nhiên là tốt rồi. Về sau Định Vương phủ là nhà của nàng, nàng cũng không muốn ở đó thấy một cái làm cho nàng cảm thấy chán ghét.

Phụng bồi Diệp lão phu nhân nói chuyện một lát, hạ nhân liền tới thỉnh hai người đi dùng bữa. Bởi vì là gia yến, ngược lại cũng không có người lạ nào ở đấy. Chỉ có Diệp lão phu nhân mang theo Diệp

Thượng Thư và Vương thị, vợ chồng Mặc Cảnh Lê và Diệp Oánh, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, cùng với thế tử Nam Hầu Phó Chiêu. Trên bàn cơm, Diệp Ly rõ ràng có thể cảm giác được một đạo ánh mắt lạnh như băng thỉnh thoảng hướng trên người mình bắn phá. Ngay cả ngẩng đầu nhìn đều không cần Diệp Ly có thể đoán được người nọ là ai. Diệp Oánh ân cần vì Mặc Cảnh Lê chọn đồ ăn, Mặc Cảnh Lê vẫn như cũ treo bộ mặt như người khác thiếu nợ hắn mấy ngàn lượng không trả thỉnh thoảng nhìn chằm chằm Diệp Ly. Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly nhàn nhã thong dong dùng cơm, thỉnh thoảng vì đối phương gắp một ít thức ăn ưa thích mới. Phó Chiêu vẻ mặt như có điều suy nghĩ nhìn bên này bên kia điềm nhiên như không có việc gì uống rượu dùng bữa. Ngược lại là Diệp Thượng Thư biểu lộ có chút xấu hổ buồn cười, nhìn ra được hắn cố gắng muốn để cho bầu không khí yến tiệc trở nên hòa thuận tự nhiên một chút, hết lần này đến lần khác ba con rể một người ông đều không thể trêu vào. Ngoại trừ thế tử Nam Hầu còn cho hắn chút mặt mũi, Mặc Tu Nghiêu bản thân thì không khó ở chung lắm. Còn Mặc Cảnh Lê với cái khuôn mặt kia quả thực rõ ràng viết hắn mất hứng.

“Khụ, lại nói Vương gia, chúng ta cũng có vài năm không gặp. Ta mời ngươi một ly.” Cuối cùng vẫn là Phó Chiêu phá vỡ không khí quỷ dị này, đứng dậy hướng Mặc Tu Nghiêu mời rượu, “Cũng kính Vương phi, chúc Vương gia và Vương phi trăm năm hòa hợp.”

Mặc Tu Nghiêu bưng chén rượu lên, ôn hòa cười nói: “Nhận lời chúc của ngươi, ngươi thành thân mà bổn vương không thể tiến đến chúc mừng, đừng trách.” Ngửa đầu uống hết chén rượu Phó Chiêu kính. Trên mặt Phó Chiêu tươi cười cũng càng rõ thêm một ít, cười nói: “Không sao, mọi người cũng coi như nhận thức từ nhỏ. Hôm nay lại là thân thích. Đến thời điểm gia mẫu cũng khai báo Vương phi có rảnh không ngại đến Hầu phủ ngồi một chút.” Vị thế tử Nam Hầu này hiển nhiên rất biết làm người, ở kinh thành cũng biết tuy thế tử Nam Hầu còn chưa có thừa kế tước vị, nhưng hiện tại Hầu phủ cũng đã là

Thế tử phi làm chủ rồi. Lúc này hắn lại ngậm miệng không đề cập đến Thế tử phi mà nói rằng Nam Hầu phu nhân.

Diệp Ly nâng chén đáp lễ, cười nói: “Thế tử thay ta ghi tạ Nam Hầu phu nhân.”

Mặc Cảnh Lê nhìn mọi người trước mắt nói chuyện vui vẻ thì hừ nhẹ một tiếng đứng lên: “Phó Chiêu đã kính rượu, Mặc Tu Nghiêu, bổn vương cũng mời ngươi một ly.”

Mặc Tu Nghiêu nhướn mày cười nhạt nói: “Bổn vương có lẽ lâu không có cùng Cảnh Lê uống rượu rồi. Đồng thời mời ngươi và Lê Vương phi?”

Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng, vung tay nha đầu tiến lên rót rượu cho mình cùng Mặc Tu Nghiêu mỗi người một ly, hơi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó khiêu khích nhìn chằm chằm vào chén rượu trước mặt Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu mỉm cười không nói, bưng chén rượu lên uống cạn.

“Lại đến!” Mặc Cảnh Lê bưng lên bầu rượu lần nữa đổ đầy, hai ngươi dĩ nhiên cũng làm như vậy hợp lại đấu rượu.

Chương 57: Cung yến khúc nhạc dạo

Edit: Thu Huyền Beta: Sakura Diệp Ly cau mày nhìn hai nam nhân trước mắt không nói một lời mà đấu rượu, Diệp Thượng Thư đã nháy mắt đến mức con mắt bay ra ngoài cũng không có người để ý tới. Diệp lão phu nhân miễn cưỡng khuyên một câu thì bị Mặc Cảnh Lê bỏ qua, ngược lại Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhẹ gật đầu với Diệp lão phu nhân nhưng cũng không có cự tuyệt Mặc Cảnh Lê tiếp tục mời rượu. Diệp Ly nhìn lướt qua A Cẩn đứng cách đó không xa, A Cẩn phát giác được ánh mắt Diệp Ly, trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu trầm mặc uống rượu.

Mặc Cảnh Lê lại một lần nữa đưa tay rót rượu, một bàn tay trắng nõn như ngọc bao trùm lên trên chén rượu. Sắc mặt Mặc Cảnh Lê trầm xuống, khiêu mi nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Mặc Tu Nghiêu, đây là ý gì?” Thần sắc Diệp Ly lạnh nhạt, để chén rượu xuống trước mặt mình: “Lê Vương uống say rồi hả? Ngăn cản rượu chính là bản phi, ngươi hỏi Vương gia nhà ta làm gì?” Mặc Cảnh Lê xùy ~~ cười một tiếng khinh thường mà nói: “Nam nhân uống rượu thì nữ nhân nhiều chuyện cái gì? Bổn vương không thèm chấp nữ nhân.” Diệp Ly tươi cười lãnh đạm, “Nữ nhân cũng sẽ không chấp Lê Vương đâu. Chỉ là buổi chiều bản phi và Vương gia còn muốn đi Từ gia bái phỏng, Lê Vương định muốn cho Vương gia chúng ta cả người đầy mùi rượu đi Từ gia? Phải biết, cũng không phải mỗi người đều có thể như Lê Vương không câu nệ tiểu tiết. Đặc biệt Từ gia là thế gia thư hương dùng lễ nghĩa gia truyền, Lê Vương sẽ không hi vọng bản phi và Vương gia bị Cữu cữu đuổi ra khỏi cửa chứ?”

“Mặc Tu Nghiêu! Không phải ngươi có thêm tật xấu là sợ nữ nhân

chứ?" Sắc mặt Mặc Cảnh Lê âm trầm trừng Diệp Ly cả buổi, mới hướng Mặc Tu Nghiêu cười lạnh nói.

Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh nhìn hắn, trên mặt thậm chí còn mỉm cười: "Cảnh Lê, tôn trọng ý kiến thê tử cũng không phải là chuyện xấu gì. A Ly nói rất đúng, buổi chiều chúng ta còn muốn đi bái kiến Từ tiên sinh và Từ Ngự sử, ngươi cũng biết, Hồng Vũ tiên sinh thật sự dám đuổi chúng ta ra khỏi cửa." Mặc Cảnh Lê không thuận theo không buông tha, "Sao bổn vương không biết, lại mặt không phải chỉ gặp nhà mẹ đẻ, ngay cả người nhà cậu cũng muốn gặp? Đừng nói nhảm, Mặc Tu Nghiêu, bản vương kính rượu ngươi đến cùng uống hay không uống?"

"Không uống." Mặc Tu Nghiêu dứt khoát đáp, ngồi ở bên cạnh hắn Diệp Ly rõ ràng cảm giác được tâm tình Mặc Tu Nghiêu cực kỳ tốt, mà ngay cả nói chuyện cùng với Mặc Cảnh Lê thì Diệp Ly cũng nghe ra vài phần ý tứ đùa giỡn.

"Khụ… Lê Vương, Định Vương đã còn có việc chúng ta cũng đừng ép buộc. trở về mọi người có rảnh sẽ lại cùng nhau uống rượu cũng không muộn." Phó Chiêu bất đắc dĩ đứng ra, mọi người đều ở cùng kinh thành cũng từ nhỏ thận thức đấy. Mặc Tu Nghiêu và Mặc Cảnh Lê từ nhỏ không hợp, không nghĩ tới nhiều năm như vậy không thấy mà còn càng thêm ác liệt. Ngược lại làm cho bọn hắn những người này đứng ngoài quan sát cũng không dễ chịu. Nhìn Mặc Tu Nghiêu thì Phó Chiêu cũng không khỏi may mắn, tính tình Mặc Tu nghiêu hiện tại tốt lên rất nhiều, hơn nữa rõ ràng còn có thể nghe Vương phi khích lệ, như là năm đó chỉ sợ hai người không phải là liều mạng không ngừng thì là trực tiếp động thủ đánh nhau.

"Cảnh Lê…" Diệp Oánh giọng dịu dàng khuyên nhủ, "Chúng ta buổi chiều không phải còn muốn đi ra ngoài sao? Lần sau lại thỉnh Định Vương uống đi."

Mặc Cảnh Lê hí mắt nhìn nàng một cái, khẽ hừ một tiếng không nói thêm gì nữa. Những người khác cũng nhao nhao thở dài một hơi trong lòng, Diệp Thượng Thư vuốt vuốt thái dương ẩn ẩn có chút đau trong lòng thề về sau không bao giờ muốn cho hai cái con rể này ở cùng một bàn uống rượu.

Dùng xong bữa trưa Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu liền dắt tay cáo từ trực tiếp đi Từ phủ, trước khi đi Từ Hồng Vũ gọi một mình Mặc Tu Nghiêu vào thư phòng nói chuyện nửa canh giờ, Diệp Ly bị lệnh cưỡng chế không cho phép đi dự thính chỉ đành phải ở bên ngoài thư phòng chờ. Từ gia mấy cái huynh đệ ngoại trừ hành tung bất định Từ Thanh Trần thì nhóm người Từ Thanh Trạch bị Nhị cữu mẫu sai sử ở bên ngoài sân cùng với nàng. Từ Thanh Viêm gục xuống bàn cười hì hì nhìn Diệp Ly nói: “Ly tỷ tỷ, cha ta sẽ không ăn tỷ phu, tỷ không cần lo lắng cho hắn.” Diệp Ly tức giận trắng mắt liếc nhìn hắn, “ Con mắt nào của đệ thấy ta lo lắng cho hắn?” Từ Thanh Viêm chỉ vào ánh mắt mình cười nói: “Hai con mắt đều thấy được.”

Gần đây Từ Thanh Phong thần kinh thô khó có được chút cảm khái, nhìn Diệp Ly thương cảm nói: “Không nghĩ tới chỉ là mấy ngày, Ly nhi đã biến thành nhà người ta rồi. Nếu Định Vương bắt nạt muội thì hãy nói cho Tam ca, Tam ca nhất định thay muội ra mặt.” Diệp Ly gật đầu, nghiêm mặt nói: “Muội nhớ kỹ rồi, Tam ca yên tâm đi.” Từ Thanh Phong giận dữ nói: “Qua ít ngày, ta phải rời kinh rồi, Tam ca sẽ cùng Nhị ca nói đợi Nhị ca thành thân để cho Nhị tẩu thường xuyên đi Định Vương phủ nhìn muội đấy.”

Từ Thanh Viêm cười nói: ‘Tam ca, ca không cần khoa trương như vậy chứ, Định Vương phủ cũng không phải núi đao biển lửa, có chúng ta thì sao Định Vương dám bắt nạt Ly tỷ tỷ?”

Từ Thanh Bách ở một bên liếc mắt nói: “Là ai vừa nhìn thấy Định

Vương đã trốn sau lưng ta?" Sao Từ gia lại có một tiểu tử nhát gan như vậy, còn trông cậy vào hắn thay Ly nhi ra mặt?

Khuôn mặt nhỏ Từ Thanh Viêm đỏ lên, nhớ tới thủ đoạn người nào đó không khỏi run lên một cái nói: "Tứ ca, không thể trách đệ nhát gan. Thật sự là người nào đó…" Quá hung tàn rồi. Nhớ tới đêm đó trong biệt viện kia hai tên thổ phỉ không may kia, Từ Thanh Viêm trở về phòng mấy đêm gặp ác mộng. Biết rõ bây giờ nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu thì tính phản xạ trốn sau lưng Từ Thanh Bách. Diệp Ly nhìn Từ Thanh Viêm bộ dáng chột dạ, mặc dù không có nói hết nhưng nàng cũng có thể đoán được đại khái. Ước chừng là người nào đó làm ra hành động dọa người nào đó làm Từ Thanh Viêm bị hù. Đối với cái này thì Diệp Ly không thèm để ý, Mặc Tu Nghiêu lúc thiếu niên đã là danh tướng từ trên chiến trường chém giết, nàng cũng không có trông cậy vào hắn là quân tử không nhiễm bụi trần.

Trở lại vương phủ, Diệp Ly bắt đầu vội vàng tiếp quản rất nhiều sự vụ trong vương phủ, chỉ là các loại sổ sách đã để cho Diệp Ly xem hai ngày mới hết. Đồng thời cũng âm thầm sợ hãi thán phục Định Quốc vương phủ xác thực là của cải phong phú, gia sản mấy đời Vương gia minh lý ám lý tích lũy được làm cho Diệp Ly không thể không sợ hãi thán phục. Đến khi tiếp nhận gần hết thì nhận được một thiếp mời trong nội cung truyền tới. Lý do là tiễn các đặc phái viên các quốc gia vô luận là Mặc Tu Nghiêu hay Diệp Ly đều không tìm được lý do cự tuyệt.

Lại một lần nữa tiến vào hoàng cung, bởi vì có kinh nghiệm lần trước không vui vẻ nên tâm tình Diệp Ly không tốt. Xe ngựa Định Quốc vương phủ cũng không có như các nhà quyền quý khác phải ở cửa cung xuống xe, mà trực tiếp qua cửa cung. Mặc Tu nghiêu mặc một thân y phục ngân long ám vân xanh nhạt thêu tường vân phi ưng, trên tóc gắn bạch ngọc quan màu lam, nhìn qua tao nhã phong độ nhanh nhẹn, "A Ly không vui?"

Diệp Ly miễn cưỡng ngồi dựa trong xe ngựa nói: “Không có gì, trong hoàng cung luôn làm cho người ta cảm thấy có chút áp lực.”

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười bật cười, “Không biết có bao nhiêu người tìm cách muốn chui vào trong nội cung. Ngược lại cách nghĩ của A Ly thật đặc biệt.”

Diệp Ly nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn nói: “Giẫm lên vô số hài cốt người khác để đi lên, hoặc là bị người khác giẫm lên để đi lên, thật sự thú vị như vậy sao?”

Mặc Tu Nghiêu nghĩ nghĩ cười nói: “Quá trình khẳng định rất không thú vị, nhưng mà đại đa số người là không nhìn thấy quá trình kia, bọn hắn chỉ cần tưởng tượng mình đi lên phía trên, đứng ở trên vạn người, khoái cảm đó cũng đủ để bọn hắn quên tất cả mọi thứ.” Diệp Ly nhíu nhíu mày, theo dõi hắn nhìn một hồi lâu mới hỏi: “Tu Nghiêu cũng nghĩ như vậy?” Mặc Tu Nghiêu khẽ giật mình, rủ mắt xuống nhìn tay mình đặt trên xe lăn, hồi lâu mới trầm giọng nói: “Chỉ không muốn làm cho chính mình trở thành một cái bị người khác giẫm lên để bò lên vị trí kia.” Trong xe trầm mặc một hồi, mới nghe được giọng nói Diệp Ly lẳng lặng vang lên, “Ta không thích giẫm lên bất luận kẻ nào, nhưng cũng không thích có người giẫm lên ta.”

“Vương gia, đến rồi. Hoàng hậu nương nương cho mời Vương phi.” Ngoài xe ngựa A Cẩn trầm giọng nói, xe ngựa dần dần ngừng lại. Trong lòng Diệp Ly đoán vị trí xe ngựa cũng không phải bất kỳ một địa phương nào mình vừa đi qua. Đại khái vị trí hẳn là gần cung Phượng Đức nơi hoàng hậu ở. Mặc Tu Nghiêu bên cạnh nói: “Ta phải đi gặp Hoàng Thượng, không thể đi vào cùng nàng, một mình nàng có thể không?”

Diệp Ly gật đầu, đứng dậy chuẩn bị xuống xe ngựa. Mặc Tu Nghiêu

giữ chặt nàng nói khẽ: “Tự mình cẩn thận, có chuyện gì… lập tức để cho Thanh Loan đi ra tìm A Cẩn, hắn ở gần ngay cung Phượng Đức.” Diệp Ly cau mày nói: “ Nhưng mà ngươi…” A Cẩn là thị vệ tùy thân của Mặc Tu Nghiêu, cũng là người hắn tín nhiệm nhất. Nếu như A Cẩn không ở bên cạnh hắn… Mặc Tu Nghiêu bật cười nói: “Chẳng lẽ nàng cho rằng ta có thể tín nhiệm mỗi một mình A Cẩn chứ? Không sao, đi thôi.”

“Được rồi, lát nữa gặp lại.” Nghe hắn nói như vậy Diệp Ly cũng không kiên trì nữa, đứng dậy xuống xe ngựa. Ngoài xe ngựa đã sớm có người cung Phượng Đức chờ sẵn, thấy Diệp Ly xuống liền bước lên phía trước nói: “Nô tài bái kiến Định Vương phi, nô tài phụng mệnh Hoàng hậu nương nương đến đây nghênh đón Vương phi.” Diệp Ly gật đầu, “Làm phiền.”

“Không dám, thỉnh Vương phi theo nô tài đến.”

Tiến vào cung Phượng Đức, trong điện đã có không ít phu nhân đang ngồi rồi. cung Phượng Đức bố trí tôn quý đại khí nhưng lại không quá xa xỉ, tinh tế ở chỗ càng thấy một loại cảm giác đặc biệt lịch sự tao nhã. Diệp Ly không khỏi hơi tò mò về vị hoàng hậu ở dân gian thanh danh cũng không hiển hách này.

“Bái kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế kim an.” Diệp Ly đi vào đại điện, đối với nữ tử hòa nhã trên điện cung kính tham bái.

“Định Quốc Vương phi miễn lễ, ban thưởng ngồi đi.” Giọng nói của Hoàng hậu ôn hòa bình thản, không có chút nào là một quốc chi hậu cao cao tại thượng như trong tưởng tượng.

“Đa ta nương nương.” Diệp Ly đứng dậy được cung nữ dẫn đến vị trí đầu tiên ngồi xuống. Tuy Diệp Ly nhỏ tuổi hơn các vị phu nhân ở đây,

bản lĩnh chưa chắc đã cao nhưng luận về thân phận thì Định Quốc vương phủ ở phía trên tất cả các chư thân vương hầu trong kinh thành, tất nhiên thân phận Định Quốc vương phi cũng áp đảo phía trên tất cả các mệnh phụ. Dù cho Diệp Ly tới chậm cũng vẫn vì nàng để lại vị trí đầu tiên. Diệp Ly tùy ý nhìn một cái, chứng kiến không ít gương mặt quen thuộc. Hoa Quốc công phủ Đại phu nhân mang theo Hoa Thiên Hương, Trưởng công chúa Chiêu Dương và Trưởng công chúa Chiêu Nhân bên người là công chúa Tê Hà và quận chúa Vinh Hoa đã lâu không thấy. Còn có Lê Vương phi Diệp Oánh xinh đẹp động lòng người. Lúc này ngồi ở cung Phượng Đức hiển nhiên có ít nhiều liên quan với hoàng gia, hoặc là có tước vị tại thân đấy. Các cáo mệnh phu nhân bình thường cũng không có ở trong đó.

Ngồi xuống, Diệp Ly mới nhìn Hoàng Hậu ngồi ở Phượng giá. Hoàng hậu một thân Phượng bào minh hoàng, ung dung tôn quý cho thấy là một mẫu nghi thiên hạ duy nhất. Thời điểm Diệp Ly nhìn qua vừa vặn cũng thấy Hoàng hậu mỉm cười nhìn mình, không khỏi khẽ giật mình. Hoàng hậu cũng không tính đặc biệt xinh đẹp, cùng là xuất thân Hoa Quốc công phủ, dung mạo Hoa Thiên Hương còn đẹp hơn hoàng hậu. Nhưng tư thái ưu nhã ung dung bình thản như vậy thì dù Hoa Thiên Hương ở đây hoặc tất cả các quý phu ở đây cũng không có đấy.

“Hoàng hậu nương nương, vị này là Định Quốc Vương phi?” Một giọng nói thanh thúy từ phía đối diện truyền ra, lập tức hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người. Diệp Ly cũng theo tiếng nhìn lại, đã thấy một vị thiếu nữ y phục rực rỡ ngồi ở bên tay phải Trưởng công chúa Chiêu Dương, hiển nhiên là thân phận phi phàm.

Hoàng hậu cười nói: “Đúng vậy, đây chính là Định Quốc Vương phi. Lại nói, công chúa Lăng Vân từ khi đến Sở Kinh thì thân thể vẫn luôn không được khỏe cho nên chưa từng gặp qua Định Quốc Vương phi. Định Vương phi, vị này chính là công chúa Lăng Vân của Tây Lăng

quốc.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Công chúa Lăng Vân hữu lễ rồi.”

Dùng thân phận của Diệp Ly, cho dù Lăng Vân là công chúa của một nước cũng không thể tùy ý khinh mạn. Nhưng vị này mới vừa rồi còn một mực khéo léo cười xinh đẹp lại dường như không nghe thấy Diệp Ly nói, càn rỡ đánh giá Diệp Ly một phen mới nói: “Nghe Vương huynh nói ngươi rút được kiếm Lãm Vân?” Diệp Ly khẽ gật đầu, cười yếu ớt nói: “Ta quả thực đã thấy qua kiếm Lãm Vân.” Công chúa Lăng Vân lại không hài lòng với câu trả lời này, đứng dậy vênh mặt nói: “Bổn công chúa không tin, Bổn công chúa so kiếm với ngươi.”

“Ta không biết dùng kiếm.” Diệp Ly bình tĩnh mà nói.

“Điều này sao có thể? Ngươi không biết dùng kiếm mà sao lại rút được kiếm Lãm Vân?” Công chúa Lăng Vân nhìn chằm chằm vào nàng hùng hổ dọa người.

Diệp Ly khiêu mi, cười nói: “Công chúa, rút kiếm cùng với sử dụng kiếm là hai việc khác nhau. Ai quy định người không biết dùng kiếm thì không thể rút được kiếm?” Nàng thật sự không rõ, những vị công chúa quận chúa các tiểu thư này vì cái gì nhất định phải buộc người khác so cái này so cái kia mà hoàn toàn không để ý đối phương đến cùng có thứ để so với các nàng hay không, “Bổn công chúa mặc kệ, bổn công chúa muốn so với ngươi. Chẳng lẽ ngươi không dám ứng chiến.”

Diệp Ly đứng dậy, “Công chúa đang ở trước mặt Hoàng hậu nương nương và các phu nhân tiểu tỷ kinh thành hỏi như vậy ta há có thể không dám?”

Công chúa Lăng Vân thỏa mãn mà nói: “Đã như vậy, kiếm của ngươi đâu?”

“Trên thực tế đời này ngoại trừ kiếm Lãm Vân ra ta chưa có động chạm đến bất kỳ một thanh kiếm nào khác. Ngày ấy thế tử Trấn Nam vương đưa tới kiếm cũng đúng lúc là ta lần đầu tiên cầm đến loại binh khí này. Cho nên ta không có kiếm, càng không biết cầm kiếm như thế nào.”

“Phốc__ buộc người ngay cả kiếm đều không có chạm qua so kiếm cùng với mình … Hoàng hậu nương nương, ngày mai Thiên Hương sẽ đi theo Đại tướng quân so thêu hoa, sau đó đó xưng ta là thêu công đệ nhất thiên hạ ah.” Hoa Thiên Hương tựa ở bên người Hoa phu nhân giọng dịu dàng hỏi, giọng nói cũng không lớn lại trùng hợp truyền khắp toàn bộ cung điện. Rất nhiều người cũng không nhịn được che miệng cười rộ lên. Hoàng hậu trừng liếc Hoa Thiên Hương, đáy mắt lại ẩn chứa nụ cười thản nhiên, “Với nữ công kém cỏi của cháu còn không biết xấu hổ mà nói ra.” Hoa Thiên Hương che mặt cười nói: “Tại sao Hoàng hậu cô cô lại nói người ta như thế, người ta cũng vì có một thanh danh tốt nha. tên tuổi thiên hạ đệ nhất rất uy phong ah.”

Diệp Ly cảm kích nhìn Hoa Thiên Hương, Hoa Thiên Hương nháy mắt mấy cái với nàng rồi tựa ở bên người Hoa phu nhân che mặt làm bộ dáng e lệ.

Hoàng hậu nhịn cười, rồi nói với công chúa Lăng Vân: “Công chúa! Định Vương phi cũng không có sở trường kiếm pháp, cho nên cái so kiếm này thì miễn đi.”

Công chúa Lăng Vân sớm bị Hoa Thiên Hương làm cho đỏ mặt, cắn răng nói: “Rõ ràng nàng ta có thể rút được kiếm Lãm Vân, làm sao có thể sẽ không biết kiếm pháp? Rõ ràng là cố ý trêu đùa bổn công

chúa.”

“Kiếm Lãm Vân là đồ vật của Định Quốc vương phủ, người ta là Định Vương phi muốn rút thế nào thì rút như thế. Có thể biết kiếm pháp hay không có liên quan gì đến ngươi?” Một bên quận chúa Vinh Hoa liếc xéo công chúa Lăng Vân, giễu cợt nói: “Các công chúa ngoại bang này đều kỳ quái như thế sao? Đều ưa thích buộc người khác so này so cái kia sao? Biết rõ người ta căn bản không biết còn không chịu bỏ qua. Công chúa còn không bằng nói thẳng để cho Định Vương phi nhận thua thừa nhận ngươi kiếm thuật cao hơn nàng chẳng phải là được rồi sao?”

“Ngươi!” Quận chúa Vinh Hoa vừa nói xong, không chỉ riêng công chúa Lăng Vân mà cả công chúa Tê Hà ở một bên cũng hơi xấu hổ. Ở đây không ít người cũng không khỏi nhớ tới thời điểm thịnh hội bách hoa, công chúa Tê Hà muốn Định Vương phi tỷ thí tài múa. Hoàng hậu thấy chuyện sắp ồn ào náo loạn rồi, vội vàng lên tiếng nói: “Tốt rồi, chuyện này liền thôi đi. Vinh Hoa, đang ở trước mặt hai vị công chúa chớ có nói bậy.” Quận chúa Vinh Hoa hừ nhẹ một tiếng, ngồi ở bên người Trưởng công chúa Chiêu Nhân không nói thêm gì nữa. So với Diệp Ly thì nàng càng chán ghét vị công chúa Lăng Vân kiêu ngạo mới đến này hơn.

“Quý phi nương nương đến!”

Theo âm thanh có chút bén nhọn, Liễu Quý phi một thân cung trang vàng nhạt thần sắc lãnh đạm bước vào trong điện.

“Nô tì bái kiến hoàng hậu.” Liễu Quý Phi vẫn giống như lần trước gặp mặt lạnh lùng cao ngạo, đối với hoàng hậu cũng chỉ nhẹ nhàng khẽ chào coi như hành lễ, xem ra vô luận là thái hậu hay hoàng hậu , vị Quý phi này sủng quan hậu cung cũng không định nể tình ai. Hình như Hoàng hậu đã quen cái bộ dáng Liễu Quý phi, khẽ gật đầu nói:

“Miễn đi, sao hôm nay Quý Phi lại đến cung Phượng Đức?” Ở đây các quý phụ cũng không thiếu người biểu lộ ra sự kinh ngạc, Liễu Quý Phi xưa nay là không tham gia yến hội trong nội cung đấy, cho dù bọn họ rất nhiều người mỗi tháng vào cung một lần nhưng rất hiếm khi thấy Quý phi đến.

Liễu Quý phi lãnh đạm nói: “Nô tì trong lúc rảnh rỗi, Hoàng Thượng nói Hoàng hậu nương nương trong nội cung náo nhiệt, cứ tới đây nhìn một cái. Hoàng hậu nương nương không dị nghị gì đi?” Đôi mi thanh tú Hoàng hậu hơi nhíu, nhưng vẫn rộng lượng nói: “Ngươi đã có hào hứng như vậy, vậy thì nhanh ngồi xuống đi.” Phất tay để cho cung nữ chuẩn bị vị trí cho Liễu Quý phi. Liễu Quý Phi lại đi thẳng đến trước mặt Diệp Ly nói: “Bổn cung ngồi đây có thể sao?” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Nếu Nương nương không ghét bỏ thì mời ngồi đi.”

Thấy Liễu Quý phi lại ngồi xuống bên cạnh Diệp Ly, Hoàng hậu cũng không hề đi hao tâm tổn trí chuẩn bị vị trí khác cho nàng ta nữa. Đối với Liễu Quý phi vị phi tử Hoàng đế sủng ái nhất này thì Hoàng hậu luôn luôn là đứng xa mà nhìn, may là tuy Liễu Quý phi vô cùng ngạo mạn đôi khi lại thập phần tùy hứng vô lý, nhưng lúc đối mặt với Hoàng hậu coi như thu liễm một chút. Hôm nay lãnh đạm và vô lý như vậy đã là cực hạn rồi. Ít nhất so với Thái hậu, Hoàng hậu cảm giác mình có chút cân bằng rồi.

Vẻ mặt Liễu Quý phi lãnh túc ngồi ở bên người Diệp Ly, tất các các mệnh phu nhân đang định muốn nói chuyện với Diệp Ly vị tân nhiệm Định Vương phi này thì đành gác lại. Mặc dù biết Liễu Quý phi là người cho tới bây giờ đều không để mặt mũi cho người khác, nếu chọc phải nàng ta thì đến lúc đó khó coi sẽ chỉ là mình.

Không có người nói chuyện, Diệp Ly đành ngồi ở vị trí nghe mọi người nói chuyện, may mắn nàng cũng là người ngồi im được.

“Chuyện vừa mới trong điện, Bổn cung cũng nghe người ta nói rồi.” Cho rằng Liễu Quý Phi sẽ không nói chuyện với mình, nghe được giọng nói nhàn nhạt bên người, Diệp Ly hơi ngơ ngác một chút.

“Ngươi thực là vô dụng! Lần trước công chúa Nam Chiếu so khiêu vũ thì ngươi đã không biết, lần này công chúa Tây Lăng so kiếm pháp thì ngươi cũng không biết! Rốt cục ngươi biết cái gì?” trong giọng nói của Liễu Quý Phi tràn đấy bất mãn và ghét bỏ, may mắn nàng nói rất bé, bằng không thì lời đồn Định Vương phi lần đầu tiên tham dự cung yến đã bị Liễu Quý phi trách cứ sẽ bay đầy kinh thành rồi. Nghe Liễu Quý phi trách cứ, Diệp Ly dở khóc dở cười. Nếu như nàng nhớ không lầm vị Liễu Quý phi này chỉ là yêu quý Mặc Tu Nghiêu mà không phải mẹ hắn mà, cái ngữ khí tràn đầy ghét bỏ này là chuyện gì xảy ra? “Nương nương, ta không có hứng thú với khiêu vũ, hơn nữa… Định Quốc Vương phi cũng không cần một Vương phi có vũ kỹ khuynh thành. Về phần kiếm thuật… cái này hình như không phải tiểu thư nhóm khuê các kinh thành muốn học đấy.”

Liếu Quý phi hừ nhẹ một tiếng nói: “Ngươi đã quên ngươi có kỹ năng vẽ bình thường, mà ngay cả làm thơ cũng phải có người thay ngươi viết. Ngươi coi chừng cho Bổn cung, nếu dám làm mất mặt thì Bổn cung không tha cho ngươi.”

Nương nương, ngươi thật không phải là mẹ của Mặc Tu Nghiêu sao?

“Liễu Quý phi đang cùng Định Vương phi trò chuyện cái gì vậy? Nói vui vẻ như vậy?” Trưởng công chúa Chiêu Nhân đối diện đột nhiên mở miệng hỏi.

Liễu Quý Phi ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn nàng trong chốc lát mới nói: “Con mắt nào nào của Trưởng công chúa Chiêu Nhân thấy Bổn cung vui vẻ rồi hả?” Công chúa Chiêu Nhân bị nghẹn lập tức nói

không ra lời, đáy lòng Diệp Ly than nhẹ vô cùng hâm mộ tính cách Liễu Quý phi ngay thẳng như vậy. Đáng tiếc cũng không phải mỗi người đều có quyền lợi thẳng thắn như vậy. Nếu không phải hoàng đế che chở sủng ái thì Liễu Quý phi với tính tình như vậy cho dù có gia thế chỉ sợ cũng không sống được trong cung bao lâu. Thấy Trưởng công chúa Chiêu Nhân á khẩu không trả lời được bộ dáng sắc mặt biến thành màu đen, hình như tâm tình Liễu Quý phi rất tốt, nhìn chằm chằm vào người đối diện ngạo nghễ nói: “Trưởng công chúa không phải hỏi Bổn cung và Định Vương phi nói cái gì sao? Bổn cung nói Định Vương phi đã không thông kiếm thuật, không bằng Bổn cung đến bồi công chúa Lăng Vân luận bàn một phen?”

“Quý phi!” Hoàng hậu không đồng ý nhíu mày.

Liễu Quý phi lại không thèm để ý, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm công chúa Lăng Vân nói: “Công chúa, ý ngươi thế nào?”

Tuy công chúa Lăng Vân thời gian đến kinh thành không dài, nhưng lại không ngại nàng biết rõ Liễu Quý phi là quý phi Đông Sở hoàng đế sủng ái nhất. Vô luận như thế nào nàng cũng sẽ không động thủ với Liễu Quý phi, thắng thua tạm thời không đề cập tới, vạn nhất sơ sẩy làm Liễu Quý phi bị thương, nếu Đông Sở hoàng đế truy cứu đến mình tuyệt đối sẽ bị động, dù sao bọn hắn hiện tại còn đang ở trên lãnh thổ Đông Sở, “Vừa nãy là Lăng Vân vàĐịnh Quốc vương phi chỉ đùa giỡn một chút, Lăng Vân tuổi trẻ không hiểu chuyện, không dám động thủ cùng với Quý phi nương nương.”

“Tốt rồi, Quý phi! Công chúa Lăng Vân chỉ là tính trẻ con ,huống chi nàng ấy cũng không biết Định Vương phi không hiểu kiếm thuật, cũng không phải là có ý làm nhục Đại Sở ta.” Hoàng hậu thản nhiên nói, trên mặt thần sắc xác thực khó được kiên định cùng với không cho phép làm trái. Liễu Quý phi thân là Quý phi thay Định vương phi ra mặt việc này vừa tốt nhưng cũng vừa xấu. Huống chi năm đó Liễu

Quý phi chưa tiến cung sự tình trước đó ái mộ Định Vương lại không phải bí mật gì trong đám người quyền quý. Điều nàng cần phải làm là vì Liễu Quý phi xuất đầu tìm một cái cớ phù hợp.

Cùng lời nói của Hoàng hậu, bởi vì thời gian đến cung yến vẫn còn sớm, Hoàng hậu liền thỉnh các mệnh phu nhân đi Ngự hoa viên tùy ý thưởng ngoạn. Vì vậy mọi người tạ ơn từ biệt Hoàng hậu hướng Ngự hoa viên mà đi. Lúc gần đi Liễu Quý phi bị Hoàng hậu giữ lại. Vừa ra khỏi cung Phượng Đức Hoa Thiên Hương lập tức lại gần đi về phía Diệp Ly cười nói: “Bái kiến Định Vương phi.”

Diệp Ly lườm nàng một cái, nói: “Ngươi quá rảnh rỗi rồi hả?”

Hoa Thiên Hương khoát khoát tay nói: “Lời này nói như thế nào, theo như quy củ định sẵn ta cuối cùng vẫn nên hành lễ với Định Quốc vương phi a. Thế nào, vừa nãy Liễu Quý phi không có làm khó dễ ngươi đi?’ Diệp Ly khó hiểu, “Sao nàng ta phải khó xử ta?” Hoa Thiên Hương yên lặng nhìn nàng, một bộ dáng trách trời thương dân, “A Ly, sớm bảo ngươi thường xuyên đi ra ngoài một chút ngươi lại không nghe. Ngươi không phải không biết Liễu Quý phi…” Cuối cùng phát hiện trong cung nói một Quý phi lời ong tiếng ve không phải chuyện tốt, Hoa Thiên Hương tiến đến bên tai Diệp Ly thấp giọng nói: “Liễu Quý phi trước khi tiến cung vô cùng ái mộ…. Định Vương.” Diệp Ly im lặng, ngay cả Hoa Thiên Hương cũng biết tin tức này, xem ra cũng không phải chỉ là trình độ vô cùng ái mộ. Nhẹ gật đầu, “Ta biết rõ, nàng ấy không có khó xử ta.”

Hoa Thiên Hương đi ở bên cạnh Diệp Ly, nhún vai nói: “Nói thật, nàng ta sẽ thay ngươi ra mặt làm ta đều muốn nhảy dựng. Nhìn biểu hiện của nàng ta thì cũng không giống như có suy nghĩ khác với ngươi”

“Kiếm pháp của Liễu Quý phi rất tốt?” Diệp Ly vẫn quyết định không

muốn nói cho Hoa Thiên Hương biết chuyện mình bị Liễu Quý phi khinh bỉ.

Hoa Thiên Hương thở dài, vẻ mặt hâm mộ ghen ghét, “Phải ah,nhiều năm như vậy trong kinh thành hàng năm đều bình chọn tài nữ đệ nhất, mỹ nhân đệ nhất đấy, kỳ thật đều tràn đầy đường cái rồi. Nhưng là Liễu Quý phi… tuyệt đối là hàng thật giá thật mỹ nhân tài nữ. Nghe nói năm đó thịnh hội bách hoa có thể là một năm đặc sắc nhất kể từ khi Đại Sở khai quốc đến nay. Lúc ấy tham gia trận đấu vừa vặn có hai người được vẽ dưới ngòi bút Sở Kinh Quốc Sắc của Hàn Minh Nguyệt. Có thể tưởng tượng tình cảnh kia…” Diệp Ly tỏ ra đồng ý, dù cho không có nhìn thấy cũng có thể tưởng tượng trận đấu kia tuyệt đối ác liệt, “Cuối cùng Liễu Quý phi thắng?”

“Không, nàng thua.” Hoa Thiên Hương tiếc hận nói, “Khi đó Liễu Quý phi mới mười ba tuổi, Tô Túy Điệp đã mười sáu tuổi rồi. Cho dù hiện tại Liễu Quý phi là tuyệt sắc mỹ nữ sắc nước hương trời, lúc mười ba tuổi cũng chỉ là một tiểu mỹ nhân. Cho nên đứng đầu Sở Kinh Quốc Sắc là Tô Túy Điệp. thứ hai là bức Liễu Quý phi kia là lúc Liễu Quý phi mười lăm tuổi thì Hàn Minh Nguyệt mới vẽ đấy. Đương nhiên, nói riêng dung mạo mà nói, trên đời này ta chưa từng thấy qua nữ nhân nào hơn Tô Túy Điệp đấy. Liễu Quý phi bị thua cũng không oán.”

“Ừ, sau đó?”

“Sau đó hai vị này đối địch nhau. Năm đó thịnh hội bách hoa trên cơ bản là không có chuyện gì khác. Tô Túy Điệp đoạt được bốn cái thứ nhất là vũ, họa , thơ, cầm, Liễu Quý phi được kỳ, sách, hai cái thứ nhất, đứng thứ hai chính là đối phương các nàng. Về sau Tô Túy Điệp đính hôn không có tham dự thịnh hội bách hoa nữa. trong ba năm về sau Liễu Quý Phi chiếm được vũ, họa, thơ, cầm…, đợi chút chỉ cần thịnh hội bách hoa có tranh tài đạt được tất cả đều thứ nhất.”

Diệp Ly rất phục nàng ta, khó trách Liễu Quý phi có thể dùng lỗ mũi xem nàng, đích thật là rất có tiền vốn. Nhìn bộ dáng Diệp Ly không để ý, Hoa Thiên Hương tức giận nói: “Ta nói ngươi có thể cố gắng một tí có được hay không? Chẳng lẽ một chút cảm giác nguy cơ ngươi cũng không có sao?” Diệp Ly thở dài, “Ngươi nghĩ nhiều quá.” Nàng và Liễu Quý phi tài nữ như vậy vốn cũng không phải cùng một đường? Nếu cho nàng học thành bộ dáng đệ nhất tuyệt thế tài nữ kia, nàng tình nguyện đi chơi dã ngoại sinh tồn một tháng. Lại để cho nàng vẽ bản đồ địa hình, kết cấu súng ống cũng không có vấn đề, để cho nàng đề bút vẽ tranh nàng cũng chỉ copy là hình thức, thịnh hội bách hoa lần trước đã có thể phát huy vượt xa người thường rồi.

“Được rồi.” Hoa Thiên Hương lung tung phất phất tay, liếc công chúa Lăng Vân cách đó không xa đang nhìn chằm chằm hai người hỏi: “Sao ngươi lại chọc vào công chúa Lăng Vân kia?” Diệp Ly bất đắc dĩ, “Ta đảm bảo rằng đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy công chúa Lăng Vân. Lúc trước chỉ thấy qua vị thế tử Trấn Nam Vương Tây Lăng kia.” Hoa Thiên Hương khó hiểu, “Thế mà nàng kia lại mang vẻ mặt như muốn ăn ngươi?”

“Kiếm Lãm Vân?” Đây là chuyện duy nhất nàng có thể nhớ tới có quan hệ cùng với công chúa Lăng Vân.

“Kiếm Lãm Vân? Đó là đồ vật của Định Quốc vương phủ, có liên quan gì đến chuyện của công chúa Lăng Vân?”

“Ai cũng biết đó là từ Tây Lăng đưa về đến đấy. Đại khái công chúa Lăng Vân không nỡ. Chúng ta đổi địa phương khác xem một chút đi.” Thấy công chúa Lăng Vân nhìn chằm chằm hướng mình đi tới, Diệp Ly đề nghị nói.

Hoa Thiên Hương bĩu môi, “Là phúc thì không phải họa, là họa thì

tránh không khỏi. Chẳng lẽ ngươi lại muốn trong ngự hoa viên này chạy như điên sao?"

"Định Quốc Vương phi." Đang nói chuyện, công chúa Lăng Vân đã đến trước mặt các nàng, các quý phụ chung quanh rời đi không xa cũng một bộ lơ đãng hướng bên này liếc trộm.

"Công chúa, còn có chuyện gì sao?"

Công chúa Lăng Vân nói: "Bổn công chúa muốn nói chuyện một mình cùng với Vương phi."

Diệp Ly cau mày nói: "Ta không biết có cái gì cần nói với công chúa đây."

Khuôn mặt công chúa Lăng Vân hơi trầm xuống, nói: "Bổn công chúa ngàn dặm đến đây, chẳng lẽ Định Vương phi ngay cả bồi Bổn công chúa đi dạo trong ngự hoa viên một chút cũng không chịu sao?" Diệp Ly bất đắc dĩ gật đầu nói: "Đã như vậy, công chúa xin mời." Công chúa Lăng Vân hừ nhẹ một tiếng, ngửa đầu đi trước một bước. Diệp Ly trấn an Hoa Thiên Hương đang lo lắng, than nhẹ một tiếng rồi đi theo qua. Hiện tại người trẻ tuổi ah… thật sự là thiếu giáo huấn!

Công chúa Lăng Vân vẫy lui nha đầu của mình, tất nhiên Diệp Ly cũng không có ý tứ để cho bọn người Thanh Loan đi theo. Hai ngươi dọc theo con đường nhỏ trong Ngự hoa viên sóng vai mà đi, Diệp Ly hỏi: "Công chúa có cái gì muốn nói cùng ta?"

Công chúa Lăng Vân quay đầu nhìn nàng, hừ nhẹ một tiếng nói: "Ngươi không xứng với Định Vương."

Trên môi Diệp Ly mỉm cười, "Công chúa quá khen, gả nữ gả cao, đây không phải nói rõ ta có khả năng tìm được nhà chồng tốt, tìm

được phu quân tốt sao?" Lăng Vân khinh thường nói: "Ngươi không cần giả dạng làm cái bộ dáng này, Bổn công chúa đã sớm tra rõ ngươi rồi. Một cái tiểu thư không có danh tiếng gì của Thượng thư phủ, nữ nhân bị Lê Vương từ hôn, được Hoàng Thượng chỉ hôn cho Định Vương mới ở tại Sở kinh có chút ít thanh danh. Cho dù được cái danh tài nữ đệ nhất kinh thành thì thế nào, ngươi vẫn không xứng với Định Vương."

"Ah, thật không?" thần sắc Diệp Ly không thay đổi, nhàn nhạt hỏi: "Cho dù ta không xứng với Định Vương, thì có quan hệ gì tới công chúa ngươi?"

Công chúa Lăng Vân nhướn mày, hơi đắc ý cười nói: "Ngươi rất nhanh sẽ biết rõ sẽ quan hệ gì với bổn công chúa. Định Vương là của Bổn công chúa, Diệp Ly! nếu ngươi thức thời thì ngoan ngoãn lăn xa một chút." Diệp Ly nhíu máy, rất nghiêm túc nhìn công chúa Lăng Vân trước mắt hồi lâu, mới hỏi nói: "Công chúa, có một vấn đề cần thỉnh giáo."

"Nói."

"Xin hỏi, Tu Nghiêu biết rõ ngài là ai sao?" Diệp Ly hỏi, "Theo ta biết Tu Nghiêu chí ít có bảy năm không có ra khỏi cửa rồi, như vậy bảo thủ nhất đoán chừng coi như các ngươi đã gặp mặt cũng là lúc công chúa bảy tám tuổi. Xin hỏi… ngài cảm thấy Tu Nghiêu nhớ rõ ngươi là ai sao? Hoặc là, hắn căn bản không biết ngươi?"

"Vậy thì sao? Ta là công chúa tôn quý nhất Đại Lăng, chẳng lẽ còn kém ngươi?' Công chúa Lăng Vân tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Diệp Ly kỳ quái nhìn nàng, "Nếu như công chúa thật sự muốn gả cho Định Vương, không phải là nên xuất hiện trước khi chúng ta đại hôn cùng ta tranh đoạt mới đúng? Hiện tại chúng ta đã thành thân rồi thì

công chúa mới xuất hiện là có ý tứ gì? Phải biết Định Vương phủ chưa từng có đồng thời lấy hai phi hoặc là bỏ vợ tái giá đâu. Hay công chúa tình nguyện ủy khuất làm thiếp? Nếu như không phải… cho dù ta chết đi, công chúa cũng thuận lợi gả vào Định Vương phủ cũng chỉ là một vợ kế, sau mười năm còn muốn tới linh cữu ta dập đầu thắp nhang đây này."

"Ngươi… Ngươi nghĩ hay quá nhỉ! Bổn công chúa nhất định sẽ trở thành chính phi Định Vương đấy!" công chúa Lăng Vân cả giận nói.

"Tùy ngươi nghĩ như thế nào." Diệp Ly thương cảm nhìn nàng, "Nhưng mà ta cảm thấy được thế tử Trấn Nam vương nghĩ không giống ngươi, ngươi nói có đúng hay không?"

Công chúa Lăng Vân trong mắt hiện lên một tia hận ý, nếu không phải vừa đến Sở Kinh, Lôi Đằng Phong đã giam lỏng nàng ở tại Sứ quán, tuyên bố với bên ngoài thân thể nàng không tốt, thẳng đến sau khi Định Vương đại hôn xong mới thả nàng. Nếu không thì sao bây giờ nàng mới đến tìm Diệp Ly? Diệp Ly mỉm cười nhìn xem sắc mặt biến ảo bất định của công chúa Lăng Vân, tiếp tục nói: "Nói trở lại, mang theo một công chúa đang lúc xuân xanh đi sứ lân bang thật đúng là không nhiều lắm… Tình hình chung cũng là vì…hòa thân? Giống như nghe nói năm trước mùa đông Tây Lăng bị nạn tuyết lở, chẳng lẽ lại…" Rất nhiều chuyện nàng chỉ là không muốn suy nghĩ, cũng không phải là nghĩ không ra. Đối với vị công chúa Lăng Vân này thì nàng một chút cũng không lo lắng, mặc kệ vị này có bao nhiêu bổn sự, riêng chỉ là hoàng đế cũng tuyệt đối sẽ không để cho Mặc Tu Nghiêu lấy một công chúa Tây Lăng đến gây sức ép cho mình. Đừng nói công chúa Tây Lăng, hay là công chúa Bắc Nhung, công chúa Nam Chiếu cũng không có chuyện của Mặc Tu Nghiêu. Có điều vị tiểu công chúa trước mắt này không thấy rõ tình thế, cho rằng trực tiếp đến tìm nàng để cho nàng nhượng bộ là có thể như nguyện. Nàng thật sự không muốn khinh bỉ chỉ số thông minh của những đám

công chúa này, nhưng là… công chúa trẻ tuổi bên trong có bình thường một chút sao? Có phải thật sự quá trẻ tuổi?

“Rốt cục vừa ý Định Vương ở chỗ nào?” Nhìn vẻ mặt công chúa Lăng Vân kiên định trước mắt, Diệp Ly tò mò hỏi.

Công chúa Lăng Vân hừ nhẹ một tiếng nói: “Ngươi biết cái gì, Định Vương là nam tử kiệt xuất nhất thế gian này, trẻ tuổi nhất cũng là tướng quân lợi hại nhất, vẫn là nam tử cực kỳ có tài hoa nhất thế gian này. Bổn công chúa phải gả tất nhiên là nam tử ưu tú nhất trên đời.”

“Hắn hiện tại giống như không có ưu tú như ngươi nói vậy.” Diệp Ly nhắc nhở.

“Ngươi thật sự là… Ngươi thật sự là con buôn làm cho không người nào có thể chịu được, nói với ngươi nhiều hơn một câu làm cho Bổn công chúa cảm thấy vạn phần chán ghét. Định Vương chính là mắt bị mù mới có thể vừa ý nữ nhân như ngươi vậy. Ta biết rõ, là hoàng đế Đông Sở hạ lệnh để cho hắn lấy ngươi. Như ngươi loại nữ nhân này sao có thể hiểu rõ hắn ưu tú cỡ nào.”

Nhìn nữ tử trước mắt lời lẽ chính nghĩa, Diệp Ly thoáng chốc tỉnh lại mình có phải thật sự đáng xấu hổ như vậy hay không. Cùng so với vị công chúa trước mắt này, Dương Thiên Thư bình thường bao nhiêu, Diệp Oánh đáng yêu bao nhiêu ah.

“Ta nhất định sẽ trở thành Định Vương phi!” Công chúa Lăng Vân nhìn chằm chằm vào nàng chém đinh chặt sắt nói.

“Cố gắng lên, chúc ngươi mã đáo thành công.” Diệp Ly thản nhiên nói.

“Ta nhất định sẽ trở thành Định Vương phi!” Công chúa Lăng Vân nghiến răng nghiến lợi nói, sau đó thả người nhảy xuống hồ nhân tạo ven đường.

“Ah ah…. Cứu mạng ah, công chúa rơi xuống nước rồi!” Một tiếng nữ tử bén nhọn trong ngự hoa viên vang lên.

Diệp Ly thấp giọng chửi một tiếng, cũng đi theo nhảy xuống nước.

Hỗn đản, đầu năm nay kẻ điên thực sự con mẹ nó rất nhiều! Mặc Tu Nghiêu, ngươi chuẩn bị cho tốt chết như thế nào!

Chương 58: Trò khôi hài của công chúa Lăng Vân

Edit: Thu Huyền Beta: Sakura Trong nháy mắt rơi vào nước, Diệp Ly vẫn không nhịn được muốn mắng chửi người. May mà những năm gần đây vẫn luôn kiên trì cố gắng rèn luyện thân thủ cùng với thể chất của mình, nhưng vẫn còn có chút khoảng cách so với kiếp trước dãi nắng dầm mưa, bị huấn luyện bò lăn bên trong bùn lầy. Hơn nữa cho dù hiện tại thân thể này không được sủng nhưng chắc chắn 100% là tiểu thư khuê các được nuông chiều từ bé, vừa xuống nước vẫn không khỏi xuất hiện co rút. May mắn Diệp Ly sớm có chuẩn bị tâm lý, rất nhanh điều chỉnh thử đi về phía công chúa Lăng Vân, cũng thuận lợi bắt được công chúa Lăng Vân đang ở trong nước giãy dụa kéo xuống đáy hồ nước.

Chỉ liếc là thấy được vị công chúa Lăng Vân này căn bản là không biết bơi lặn, Diệp Ly không nhịn được cười lạnh. Rất tốt, nàng nên khen thưởng cái dũng khí của vị công chúa này vì yêu hiến thân sao? Không biết bơi lại dám nhảy vào hồ nước! Vậy là tốt rồi phải cảm thụ tốt cảm giác ngâm nước là thế nào đi, tin tưởng về sau nàng ta sẽ biết cái gì gọi là liệu sức mà làm. Vốn là công chúa Lăng Vân cũng không bối rối, nàng biết rất rõ rất nhanh sẽ có người tới cứu nàng. Nhưng rất nhanh nàng phát hiện mình đang nhanh chóng chìm xuống đáy hồ, không khỏi kinh hoảng giãy dụa càng thêm lợi hại. Diệp Ly dưới đáy lòng hừ nhẹ một tiếng, tinh tường cảm giác được chấn động có người nhảy xuống nước rồi, Diệp Ly nhanh chóng chuyển tới sau lưng công chúa Lăng Vân đang bối rối rồi đánh ngất nàng đi, sau đó kéo hướng bên kia bơi đi, thẳng đến khi đoán chừng công chúa Lăng Vân sắp đến cực hạn rồi mới đưa nàng đẩy trở về.

Dường như chỉ là trong nháy mắt, toàn bộ mọi người ở ngự hoa viên tụ lại bên hồ. Đuổi tới trước hết là thị vệ Tây Lăng quốc cùng thị vệ trong ngự hoa viên đã xuống nước cứu người rồi.

“Người ở bên đó!” Bên hồ đột nhiên có người kêu lên, mọi người vội vàng nhìn qua quả nhiên thấy một màu gấm vóc rực rớ nổi trên mặt nước, sau đó thấy Định Vương phi cũng đi theo lên, một tay còn kéo công chúa Lăng Vân. Ở trong mắt mọi người hiển nhiên là bộ dáng Định Vương phi cứu được công chúa Lăng Vân. Diệp Ly phát hiện thấy bóng ảnh thị vệ nhanh chóng bơi tới đối với công chúa Lăng Vân còn đang hôn mê mỉm cười, “Công chúa, tỉnh tỉnh. Công chúa… có người tới cứu chúng ta rồi.” Vốn là Diệp Ly ra tay không nặng, vừa nổi lên mặt nước công chúa Lăng Vân rất nhanh liền mở mắt. Lại phát hiện Diệp Ly đang mỉm cười đùa cợt với mình, cũng bất chấp hoàn cảnh lúc này của các nàng, công chúa Lăng Vân hét to: “Ngươi buông Bổn cung ra!” Sau đó dùng lực giãy dụa lên.

“Công chúa, ngươi đừng nhúc nhích. Coi chừng…”

“Bổn cung không cần ngươi lo.” Thấy thị vệ đã đến trước mặt, công chúa Lăng Vân không có sợ hãi đẩy Diệp Ly ra.

Rất tốt… Diệp Ly mang theo thần sắc kinh hoảng ở trong tầm mắt mọi người theo hướng công chúa Lăng Vân đẩy ra một lần nữa chìm vào trong nước.

Công chúa Lăng Vân vừa lên đến trên bờ các cung nữ lập tức đưa tới quần áo khô vì nàng phủ thêm. Thanh Ngọc và Thanh Hà phẫn nộ trừng mắt nhìn công chúa Lăng Vân nói: “Công chúa! Vương phi chúng ta có lòng tốt cứu ngươi, tại sao ngươi phải đẩy nàng ấy!”

Công chúa Lăng Vân ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy rất nhiều người đều dùng ánh mắt khiển trách nhìn mình thì không khỏi sững sờ. Cái

đó với kế hoạch của mình không giống nhau! “Bổn cung không có đẩy nàng ta!” Hoa Thiên Hương cười lạnh nói: “Đường đường công chúa dám làm không dám nhận. Cho dù muốn nói dối cũng phải tìm một cái cớ gạt được mọi người chứ. Công chúa cho là chúng ta ở đây nhiều người như vậy đều mù hết sao?” Công chúa Lăng Vân cả giận nói: “Là nàng ta đẩy Bổn công chúa xuống, Bổn công chúa không cần nàng ta cứu.” Trưởng công chúa Chiêu Dương trầm mặt nói: “Công chúa có ý tứ là Định Vương phi đẩy ngươi xuống nước, sau đó chính nàng ta lại nhảy xuống cứu ngươi? Kết quả ngươi bình an vô sự còn nàng đến bây giờ còn không có đi lên? Công chúa tốt nhất cầu nguyện Định Vương phi không có việc gì, nói cách khác, chỉ sợ ngươi là công chúa Tây Lăng thì Đại Sở ta cũng sẽ không tha thứ.”

“Vương phi…Tìm được Vương phi rồi…” Thanh Ngọc lo lắng chờ ở bên cạnh bờ kêu lên, trong hồ Thanh Sương và Thanh Loan mỗi người một bên đỡ Diệp Ly rõ ràng đã hôn mê nổi lên mặt nước. Mọi người trên bờ vội vàng giúp đỡ kéo người lên vì Diệp Ly phủ thêm quần áo, Thanh Ngọc vội cầm tay bắt mạch cho nàng. Công chúa Chiêu Dương lo lắng nhìn Diệp Ly nói: “Thế nào rồi? Sao Thái y còn chưa tới?” Thanh Ngọc ngẩng đầu lên nói: “Đa tạ công chúa quan tâm, Vương phi đã uống vài ngụm nước cho nên mới hôn mê bất tỉnh, có lẽ không có gì trở ngại. Nhưng mà… Vương phi hiện tại cần có nơi nghỉ ngơi.” Công chúa Chiêu Dương nhìn xung quanh, quả quyết nói: “Nơi này cách điện Triêu Hà tương đối gần, vậy đưa Định Vương phi qua đi.” Mọi ngươi vây quanh Diệp Ly hôn mê bất tỉnh dưới sự dẫn dắt của công chúa Chiêu Dương đi tới điện Triêu Hà, đồng dạng cùng rơi xuống nước nhưng công chúa Lăng Vân lại bình an vô sự dĩ nhiên bị mọi người trong lúc vô tình không để mắt đến. Nhìn đám người vội vàng mà đi, sắc mặt công chúa Lăng Vân lúc trắng lúc xanh.

“Công chúa…” Cung nữ Tây Lăng quốc đi theo bên người nàng cẩn

thận từng li từng tí kêu lên.

“Cút!” Công chúa Lăng Vân cả giận nói.

Bầu không khí trong điện Triêu Hà một mảnh ngưng trọng, trong điện thần sắc Mặc Tu Nghiêu nghiêm túc ngồi ở bên giường nhìn chăm chú nữ tử đang mê man trên giường, thái y cẩn thận từng li từng tí tiến lên bắt mạch. Trưởng công chúa ngồi ở một bên ngưng mày hỏi: “Định Vương phi thế nào rồi?” Thái y nghĩ nghĩ, nhìn thoáng qua Mặc Tu Nghiêu mới nói: “Hồi Vương gia, công chúa, Vương phi không có gì trở ngại. chỉ là ước chừng bị chút kinh hãi, thần trở về kê chút ít thuốc an thần cùng với thuốc khu hàn là được.” Trưởng công chúa nói: “Đã không sao, thế mà Vương phi còn chưa có tỉnh lại?’ Thái y nói: “Cái này… Vương phi chỉ là nữ tử, chỉ sợ trong lúc vội vã đột nhiên uống nước mới bị ngất đi. Nhưng sặc nước không nghiêm trọng lắm, chỉ cần nghỉ ngơi một hồi là tỉnh lại đấy.” Trưởng công chúa không khỏi hiện lên cảnh Diệp Ly đỡ công chúa Lăng Vân nổi lên mặt nước thì lại bị công chúa Lăng Vân đột nhiên đẩy một cái, sắc mặt càng thêm trầm trọng, gật đầu nói: “Ngươi đi xuống sắc thuốc đi.”

“Thần cáo lui.”

Trong phòng chỉ còn lại có công chúa Chiêu Dương và Mặc Tu Nghiêu, công chúa Chiêu Dương đứng lên nói: “Tu Nghiêu! Cháu chăm sóc tốt Vương phi, công chúa Lăng Vân bên kia Bổn cung sẽ vì Vương phi lấy lại công đạo.” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt gật đầu, “Làm phiền cô cô, nhưng mà việc này vẫn là đợi A Ly tỉnh lại thì hãy làm .” Công chúa Chiêu Dương than nhẹ, gật đầu nói: “Rồi theo ý cháu, cháu ở lại cùng Vương phi của cháu đi. Bổn cung đi ra ngoài trước.” Nhìn Trưởng công chúa rời đi, Mặc Tu Nghiêu mới trượt xe lăn đến, nhìn chằm chằm nữ tử ngủ say trên giường sau nửa ngày mới thong thả hỏi: “A Ly, nàng định trực tiếp ngủ qua cung yến đêm nay sao?”

Lông mi Diệp Ly bỗng có chút động đậy, chậm chạp mở mắt ra, “Sao ngươi biết được?” Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, thản nhiên nói: “Cảm thấy ngay cả thái y đều có thể giấu diếm được đi thì sao ta có thể nhìn ra?” Nhớ lại mấy thái y vừa rồi thấy kì quái lại khó hiểu, cuối cùng chỉ có thể cứng rắn nói là vì chấn kinh nên mới ngủ mê không tỉnh, trong mắt Mặc Tu Nghiêu nổi lên ý cười nhàn nhạt.

“A Ly, ta lại không biết nàng lại có sở thích cứu người lúc nguy nan như vậy?” Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly thản nhiên nói.

Diệp Ly bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không có biện pháp, không cứu nàng ta thì lúc này đại khái biến thành ta đẩy nàng xuống nước rồi.”

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu lóe lên, “Vừa nãy ở bên ngoài, công chúa Lăng Vân cứ kiên trì là nàng đẩy nàng ta xuống nước đấy.”

“Ở bên ngoài…Nàng ta thật đúng là ương ngạnh ah. Giày vò như vậy còn có thể náo?’ Diệp Ly sợ hãi thán phục. Ở đáy hồ, quả thực nàng và công chúa Lăng Vân giằng co một phen, không nghĩ tới nàng ta không muốn đi xem thái y lại còn đi theo náo. Nhớ tới đầu sỏ gây nên tai nạn lần này cho mình, đôi mắt thanh lệ của Diệp Ly có chút nheo lại, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn tú Mặc Tu Nghiêu ngồi ở một bên nói: “Lại nói tiếp Vương gia… Chuyện hôm nay coi như là bởi vì ngài mà có. Ngài có lời gì muốn nói?”

Mặc Tu Nghiêu khiêu mi, nghi vấn nhìn nàng. Diệp Ly hừ nhẹ một tiếng, nói: “Vị công chúa Lăng Vân kia một lòng say mê Vương gia, hơn nữa lời thề son sắt nói nàng ta nhất định sẽ trở thành chính phi Định Quốc vương phủ ah.”

“Công chúa Lăng Vân Tây Lăng sao?” Mặc Tu Nghiêu nhíu mày. Ánh mắt nguy hiểm Diệp Ly theo dõi hắn, “Thật sự là ngươi không có ước định gì với vị công chúa này chứ?” tiểu nữ hài bảy tám tuổi đều là dễ

lừa gạt, hỗn đản như vậy… đáng đánh chết!

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, nhìn Diệp Ly rất nghiêm túc nói: “Ta có thể xác định ta chưa từng thấy công chúa Lăng Vân.”

“Chưa từng gặp mặt mà sao nàng ta khóc náo muốn gả cho ngươi, lại còn tự mình nhảy xuống hồ. Chẳng lẽ… là vì địa vị Định Quốc vương phủ?” Diệp Ly khó hiểu, nàng lại không có hoài nghi Mặc Tu Nghiêu sẽ lừa gạt nàng, trên thực tế tỷ lệ Mặc Tu Nghiêu quen biết công chúa Lăng Vân vốn không cao, “Lẽ ra…gả vào Định Quốc vương phủ dường như cũng không phù hợp với lợi ích của một công chủ Tây Lăng quốc. Nếu như Tây Lăng muốn quan hệ thông gia thì lựa chọn tốt nhất vẫn là gả công chúa Tây Lăng cho hoàng đế.”

Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng một cái, dường như có chút kinh ngạc, “Làm sao nàng biết Tây Lăng muốn quan hệ thông gia?”

“Bằng không thì ngàn dặm xa xôi mang theo một công chúa đến làm cái gì? Đi chơi sao?”

Mặc Tu Nghiêu nói: “Tây Lăng và Đại Sở chúng ta xưa nay không hợp, cho dù mấy năm nay coi như bình thường nhưng trong lòng mọi người biết rõ, sớm hay muộn cũng vẫn đánh nhau. Nói như vậy, Tây Lăng không thể nào sẽ thật sự để cho một công chúa đến Đại Sở hòa thân đấy.” Dưới tình huống như vậy, hòa thân chẳng khác nào con tin, một khi hai nước giao chiến, mặc kệ ngươi là công chúa hay quận chúa đều chỉ có thể là một vật hi sinh đáng buồn. Diệp Ly nhíu mày, nói cũng đúng, loại này hai bên đều nắm chắc tình huống, cho dù con gái lớn của hoàng đế Tây Lăng không có chỗ bỏ cũng không cần phải đưa tới cho địch nhân của mình.

Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng tựa ở đầu giường nhíu mày trầm tư, ánh mắt hơi ấm, “Không cần nghĩ nhiều, phải hay là không muốn quan hệ

thông gia thì cung yến buổi tối có thể biết."

Đợi Diệp Ly và Mặc Tu nghiêu từ bên trong đi ra, mọi người trong điện vốn còn xì xào bàn tán lập tức lặng ngắt như tờ. Hiển nhiên chuyện xảy ra trong ngự hoa viên đã kinh động đến không ít người, không chỉ là hoàng hậu, mà ngay cả hoàng đế cũng đã tới. Cùng đến còn có các đặc phái viên các quốc gia ngoại trừ nước Bắc Nhung. Nhìn thấy hai người đi ra, ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ rơi vào trên người Diệp Ly, sau một lát mới hỏi: "Định Vương, Định Vương phi như thế nào?" Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: "Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, A Ly không có gì đáng ngại." Hoàng hậu mau mắn gật đầu nói: "Định Vương phi không có việc gì là tốt rồi. Định Vương phi mời ngồi đi."

Hai ngươi tạ ơn hoàng hậu, Diệp Ly đi theo ngồi xuống. Đối diện thế tử Lôi Đằng Phong Trấn Nam Vương Tây Lăng đã bắt đầu cao giọng nói: "Định Vương phi, Lăng Vân vừa mới bị kinh hãi, vô ý thất thủ lại để cho Vương phi bị kinh hãi, kính xin Vương phi thứ tội." Lời còn chưa nói dứt, công chúa Lăng Vân bên cạnh hắn đã đứng lên kêu: "Vương huynh, ta nói rõ là nàng ta đẩy ta xuống mà." Trưởng công chúa Chiêu Dương nhíu mày nhìn công chúa Lăng Vân nói: "Công chúa, ở đây tất cả mọi người đều thấy được là Định Vương phi muốn cứu ngươi, trái lại ngươi lại đẩy Định Vương phi đang kiệt sức vào trong nước mới làm cho Định Vương phi hôn mê." Công chúa Lăng Vân tức giận đỏ mặt nói: "Ta có nhân chứng."

Công chúa Chiêu Dương cau mày thản nhiên nói: "Bổn cung biết rõ, công chúa vừa mói đã nói thị nữ của ngươi tận mắt nhìn thấy Định Vương phi đẩy ngươi xuống nước đấy. Nhưng là… tình huống trong nước cùng với biểu hiện ngươi đối với Định Vương phi ở trong nội cung cung Phượng Đức, lời thị nữ của ngươi nói chỉ sợ rất khó làm cho người ta tin tưởng." Công chúa Lăng Vân thét to: "Ngươi nói là Bổn công chúa nói dối." Công chúa Chiêu Dương lạnh nhạt nhìn nàng một cái, mặc dù không có trả lời nhưng cái biểu lộ kia đã đủ để

nói rõ rồi.

“Lăng Vân, không được làm càn!” Lôi Đằng Phong trầm giọng quát lên.

Công chúa Lăng Vân tức khóc lên tiếng, oán hận nói: “Tốt! Các người không tin Bổn công chúa, Bổn công chúa lấy cái chết chứng minh!” Dứt lời từ trên đầu nhổ cái kim châm xuống hướng tim mình đâm tới.

“Công chúa không thể____!”

“Lăng Vân__!”

Lôi Đằng Phong tay mắt lanh lẹ một phát bắt được cánh tay công chúa Lăng Vân đoạt cây trâm đi, rất đau đầu nhìn vị đường muội bốc đồng này, đồng thời lại có chút hoài nghi nhìn hướng Diệp Ly phía đối diện nhìn thoáng qua. Tuy vị đường muội này trước sau như một thích hồ nháo nhưng phản ứng kịch liệt như vậy, là chưa từng có, chẳng lẽ thật oan uổng nàng?

“Định Vương phi, không biết có thể thỉnh ngươi nói một câu lúc ấy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra hay không?” Lôi Đằng Phong nhìn chằm chằm vào Diệp Ly hỏi.

Diệp Ly rất bình tĩnh nhìn thẳng hắn, nói khẽ: “Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, công chúa Lăng Vân đang nói chuyện với ta, không biết như thế nào lại đột nhiên rơi vào trong hồ đi. Sau đó ta cũng té xuống theo.”

Lôi Đằng Phong máy nhíu lại càng chặt hơn, có chút cảnh giác nhìn chằm chằm vào Diệp Ly nói: “Ngài cũng té xuống nước hả? Như vậy ngươi cũng biết làm sao mà té xuống đi?”

Diệp Ly lắc đầu, “Công chúa Lăng Vân đột nhiên té xuống, ta lại càng hoảng sợ còn không có hồi phục tinh thần thì đã rơi vào trong hồ rồi.”

“Hình như Định Vương phi biết bơi.” Lôi Đằng Phong nói.

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Không tính là biết, chỉ là khi ta còn bé bị chìm trong nước cho nên mới học qua một chút. Nhưng dù sao cũng không có kinh nghiệm, cho nên mới…”

Diệp Ly dường như cái gì cũng chưa nói, nhưng nghe vào trong tai những người đang ngồi xác thực đã nói tất cả. Thậm chí trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh chuyện xảy ra. Tất cả mọi người tận mắt thấy công chúa Lăng Vân cưỡng bức kéo Định Vương phi nói chuyện cùng với nàng ta đấy, chắc là hai người đang nói gì đó.

Chuyện không vui nên công chúa Lăng Vân nhất thời kích động không có chú ý ngã vào trong hồ, lại cùng kéo Định Vương phi xuống theo. Nếu chỉ là như thế, miễn cưỡng cho rằng vô ý, nhưng rõ ràng Định Vương phi đã cứu được công chúa Lăng Vân, không nghĩ tới công chúa Lăng Vân còn lấy oán trả ơn đẩy Định Vương phi xuống đáy hồ làm hại Định Vương phi hôn mê. Hơn nữa thừa dịp lúc người bị hại hôn mê lại nói đối phương đẩy mình xuống nước đấy. Lập tức, ánh mắt những người trong đại điện nhìn công chúa Lăng Vân và đặc phái viên Tây Lăng quốc đều thay đổi. Vốn là đám quyền quý Đại Sở không có cảm tình gì với người Tây Lăng, hiện tại thì càng thêm không thích rồi. Mấy người Tây Lăng này có phẩm hạnh gì à?

“Kỳ thật, công chúa Lăng Vân cũng không cần tìm cái chết như thế. Ở đây dù sao cũng là hoàng cung Đại Sở, nếu công chúa Tây Lăng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chẳng phải là làm tổn hại đến tình nghĩa Tây Lăng cùng Đại Sở ta sao. Bản phi chỉ là thế hệ nữ lưu, thực sự quả quyết sẽ không làm chuyện tình có tổn hại đến hòa bình

hai nước như thế." Diệp Ly nhìn công chúa Lăng Vân, ngữ khí thong dong nói, "Ngược lại là bản phi có chút nghi hoặc, ta và công chúa Lăng Vân là từ ngự hoa viên đi tới, chúng ta đều cho thị nữ lưu lại đằng sau, theo lý thuyết vị trí kia… vô luận là công chúa tự mình rơi xuống hay là bản phi đẩy xuống, thị nữ của ngươi trừ phi đứng ở bên hồ, nếu không sẽ không nhìn thấy đấy. Không biết các nàng tận mắt thấy bản phi đem công chúa đẩy xuống như thế nào? Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, có thể hay không thỉnh truyền nha đầu của ta và thị nữ của công chúa Lăng Vân cùng tiến đến?"

Hoàng Thượng nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lôi Đằng Phong, thấy hắn cũng không phản đối liền gật đầu nói: "Vậy theo ý Vương phi nói."

Bọn người Thanh Loan rất nhanh tiến đến, đồng thời cùng vào còn có thị nữ công chúa Lăng Vân từ Tây Lăng mang theo đến. Vẫn là do Chiêu Dương công chúa mở miệng nói: "Mấy người các ngươi lúc ấy có theo chân Vương phi và công chúa hay không?"

Thanh Ngọc tiến lên một bước nói: "Khởi bẩm công chúa, lúc ấy công chúa Lăng Vân nói muốn một mình nói chuyện với Vương phi chúng ta, hơn nữa trước tiên còn cho cung nữ của chính mình lui xuống, bởi vậy Vương phi cũng lệnh cho tụi nô tỳ không cần đi theo." Trưởng công chúa Chiêu Dương khiêu mi tiếp tục hỏi: "Như vậy, các ngươi có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra bên hồ không?' Thanh Ngọc lắc đầu nói: "Bên hồ cùng Ngự Hoa viên phải đi qua một tòa núi giả, tụi nô tỳ cách khá xa lại bị hòn non bộ chắn nên cũng không có nhìn thấy được lúc ấy xảy ra chuyện gì." Thị nữ của công chúa Lăng Vân tiến lên phía trước nói: "Tụi nô tỳ nhìn thấy rõ Định Vương phi đẩy công chúa của chúng ta xuống."

Công chúa Chiêu Dương nói: "Bổn cung cũng biết cái tòa núi giả bên hồ kia, Bổn cung lúc còn nhỏ còn từng ở bên trong chơi đùa qua, nếu

là đứng ở đằng sau hòn non bộ, các ngươi tuyệt đối không thể nào nhìn thấy được chuyện xảy ra ở bên hồ."

"Chúng ta lúc ấy không đứng đằng sau hòn non bộ!" Thị nữ kia bật thốt lên nói.

Công chúa Chiêu Dương nhướn mày, cười như không cười nhìn Lăng Vân công chúa, hỏi: "Nha… Vậy các ngươi lúc ấy ở chỗ nào?'

"Chúng ta… Chúng ta ở rừng đào bên cạnh hồ." Vị thị nữ kia tựa hồ cảm thấy mình nói sai, bối rối nhìn người Tây Lăng, miễn cưỡng đáp.

Công chúa Chiêu Dương gật đầu, "Nếu như lời nói đó là đúng thì hoàn toàn chính xác có khả năng nhìn thấy. Nhưng Bổn cung muốn biết, các ngươi nên đợi ở phía sau tại sao các ngươi lại đi non nửa cái ngự hoa viên để xuất hiện ở rừng đào bên cạnh? Bổn cung nhớ rõ khoảng cách từ rừng đào đến trong núi giả bên hồ khá xa. Mà cầu hình như cũng hơi dài." "Cái này…" Đang ở trước mặt nhiều người như vậy lại còn có mặt của Hoàng đế Đại Sở, thị nữ này dù lá gan có lớn như trời cũng không dám không đáp lời trưởng công chúa, chỉ đành phải nói: "Vâng…Công chúa muốn nô tài qua bên kia… Qua bên kia…"

Công chúa Chiêu Dương cười nói: "Qua bên kia cái gì? Nếu nói là giữa tháng ba đi qua ngắt mấy cành hoa đào nói còn có lý, nhưng là hôm nay là thời điểm gần tháng sáu, người bình thường sẽ không đi qua bên kia."

"Nô tài… Nô tài…."Thị nữ bối rối muốn hướng công chúa Lăng Vân cầu cứu, không biết làm sao đến lúc này công chúa Lăng Vân tự mình cũng nghĩ không ra cái lý do gì có thể tự bào chữa, chỉ là cãi chày cãi cối nói: "Mặc kệ tại sao thị nữ Bổn công chúa ở đấy, ít nhất có thể chứng minh các nàng xác thực nhìn thấy Bổn công chúa bị

nàng ta đẩy xuống hồ."

Trưởng công chúa từ nhỏ sống ở thâm cung cũng không phải là dễ lừa gạt như vậy, mắt phượng chớp một cái cũng không chớp nhìn chằm chằm vào thị nữ kia nói: "Ngươi đã nói là Định Vương đẩy công chúa Lăng Vân. Như vậy Định Vương phi làm thế nào đẩy được? Lúc ấy công chúa Lăng Vân đối diện với Định Vương phi hay là đưa lưng về phía Định Vương phi hoặc là đứng bên cạnh? Định Vương phi chỉ dùng tay trái đẩy được hay là tay phải đẩy được? Bị Định Vương phi đẩy xuống nước công chúa Lăng Vân có kêu cứu hay không? Nếu có kêu cứu thì nói gì đó?" Trên mặt thị nữ kia cứng đờ, một hồi lâu mới nói: "Nô tài nhớ rõ… Công chúa lúc ấy đưa lưng về phía Định Vương phi, Định Vương phi… Định Vương phi dùng tay trái, tay phải đẩy công chúa. Công chúa bị đẩy xuống về sau còn giãy dụa hô cứu mạng."

Một bên sắc mặt Lôi Đằng Phong trầm xuống, đáy lòng thầm mắng một câu ngu xuẩn.

Thần sắc Trưởng công chúa Chiêu Dương biến đổi, lạnh lùng nói: "Làm càn! Đang ở trước mặt Hoàng Thượng Hoàng hậu mà ngươi cũng dám nói dối! Lúc ấy thị vệ chạy tới bên hồ dò xét cũng không có nghe thấy bất kỳ âm thanh kêu cứu nào, chỉ là nghe được tiếng kêu của ngươi thì mới đuổi tới đấy. Nhìn thấy trên mặt nước có gợn sóng lắc lư không ngớt mới biết được có người rớt xuống nước đấy. Vì sao ngươi nghe được âm thanh của công chúa Lăng Vân kêu cứu? Có phải võ công cao cường tai mắt so với thị vệ trong nội cung càng thêm linh mẫn?"

"Ta… ta…" Thị nữ kia cứng cỏi nói ra một chuỗi dài trả lời như vậy, sớm đã là nỏ mạnh hết đà. Bị Trưởng công chúa quát lớn một cái thân thể mềm nhũn lập tức ngã ngồi trên mặt đất, "Công chúa tha mạng, công chúa tha mạng, nô tài nô tài là…"

“Im ngay!” Lôi Đằng Phong đột nhiên mở miệng nói: “Ngươi rõ ràng không nghe thấy Lăng Vân kêu cứu, Trưởng công chúa hỏi phải thành thành thật thật đáp ngươi cũng biết, đừng thêm mắm thêm muối nói chút ít không thật.” Thị nữ kia sững sờ, cuống quít gật đầu nói: “Vâng… là nô tài sai, nô tài không có nghe được tiếng công chúa cầu cứu…”

Lôi Đằng Phong trở lại, mỉm cười đối với Diệp Ly ôm quyền nói: “Vương phi thứ lỗi, nha đầu kia từ nhỏ đi theo Lăng Vân chưa thấy qua cái tràng diện lớn gì, nhất thời khẩn trương chắc là nhìn lầm rồi mới trách lầm Vương phi. Lăng Vân xưa nay tín nhiệm nha đầu kia, hôm nay lại bị kinh hãi mới bị nàng nói dối… Mong rằng Vương phi rộng lòng tha thứ.” Diệp Ly nhìn Lăng Vân biểu lộ chết không nhận sai kia, cười lạnh lùng, “Thế tử nói quá lời, vốn cũng không phải là cái đại sự gì. Chỉ là… lần đầu tiên bản phi dự họp cung yến đã xảy ra chuyện như vậy, thật sự là làm cho Định Quốc vương phủ hổ thẹn. Nói không chừng… công chúa Lăng Vân nói cũng có đạo lý. Công chúa ngươi nói có đúng hay không?”

Công chúa Lăng Vân hừ một tiếng, quay đầu không nhìn tới Diệp Ly.

Quận chúa Vinh Hoa ngồi ở bên cạnh công chúa Chiêu Dương đột nhiên nhướn mày cười cười, hỏi: “Công chúa Lăng Vân nói gì đó để cho Định Vương phi cũng đồng ý?”

Diệp Ly sâu kín thở dài, nói: “Bản phi thất lễ như thế, ném đi mặt mũi Định Quốc vương phủ và Vương gia. Nói không chừng đến mai Vương gia sẽ cho bản phi một từ hưu thư, kiểu này Định Vương phi đại khái có thể thay người rồi.”

Hoàng hậu nhẹ giọng quát lên: “Nói bậy, đây chỉ là ngoài ý muốn thôi mà, Định Vương há lại bất cận nhân tình như thế?”

Một mực ngồi chơi xem cuộc vui, thần sắc Mặc Tu Nghiêu nghiêm cẩn gật đầu nói: “Hoàng hậu nương nương nói rất đúng.” Nghiêng đầu liếc Diệp Ly bên cạnh cười nói: “A Ly yên tâm, vô luận phát sinh chuyện gì thì nàng vẫn là đích phi danh chính môn thuận Định Quốc Vương phủ ta. Ai dám nghi ngờ A Ly là nghi ngờ Định Quốc Vương phủ ta!” Công chúa Chiêu Dương cũng cười nói: “Tu Nghiêu nói rất đúng. Ai dám nghi vấn Định Vương phi chính là cùng Bổn cung gây khó dễ. Định Vương phi cứ yên tâm, sự tình hôm nay mọi người đều biết cháu bị ủy khuất.”

“Vương gia, Vương phi, Hoàng muội không hiểu chuyện đã hiểu lầm Vương phi, tại hạ lúc này thay nàng nhận lỗi. Kính xin Vương phi thứ tội.”

Diệp Ly rủ mắt xuống không nói, một bộ dáng kính cẩn mọi chuyện đều có Vương gia làm chủ.

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Thế tử, loại chuyện xin lỗi này vẫn là người trong cuộc tự mình đến làm mới có một chút thành ý. Ngươi nói, đúng không?” Lôi Đằng Phong sững sờ, Mặc Tu Nghiêu muốn Lăng Vân tự mình xin lỗi hoàn toàn là đánh vào mặt Lăng Vân, đúng là không chịu lưu lại chút tình cảm nào. Như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Diệp Ly, Lôi Đằng Phong nói: “Lăng Vân tuổi còn quá nhỏ, là tại hạ làm huynh trưởng dạy bảo vô phương, nên để tại hạ tự mình xin lỗi.” Mặc Tu Nghiêu khiêu mi, khóe môi có chút nhấc lên, “Có lẽ thế tử nên dạy công chúa cái gì gọi là người nào làm người đó chịu, còn có làm như thế nào phụ trách hành vi của mình. Chuyện ngày hôm nay… Bổn vương có thể coi là Tây Lăng khiêu khích Định Quốc Vương phủ ta hay không?” Công chúa Lăng Vân ở trước mặt bị người hâm mộ trong lòng đã lâu trách cứ như thế, mắt đã sớm ủy khuất đỏ lên.

Trong lòng Lôi Đằng Phong nhảy dựng, nếu hắn biết rõ thái độ Mặc Tu Nghiêu sẽ cường ngạnh như thế thì vừa mới bắt đầu sẽ trực tiếp ép công chúa Lăng Vân xin lỗi. Mất mặt tốt hơn là mất mạng! Lăng Vân khẳng định phải ở lại Đông Sở, nếu đắc tội Mặc Tu Nghiêu lúc chính mình ở Đông Sở còn có thể che chở một hai, nếu mình đi chỉ sợ nàng chết như thế nào cũng không biết được. Sự tình hôm nay Lôi Đằng Phong tin tưởng xác thực là Lăng Vân muốn nhằm vào Định Vương phi, nhưng nếu nói vị Định Vương phi này thực sự là người vô tội thì Lôi Đằng Phong ngàn vạn không tin. CHết tiệt là Mặc Tu Nghiêu trực tiếp đem chuyện này đề cao đến thái độ Tây Lăng quốc đối với Định Quốc Vương phủ. Tuy nói Mặc Tu Nghiêu hiện nay tàn phế, nhưng thế lực Hắc Vân kỵ của Định Quốc Vương phủ làm cho thiên hạ biến sắc vẫn còn tồn tại ah. Nếu như Mặc Tu Nghiêu biểu hiện mềm yếu một chút cũng may, nhưng thái độ Mặc Tu Nghiêu lại mạnh mẽ cứng rắn như thế càng làm cho hắn phải kiêng kị. Tây Lăng quốc trước mắt không thể có chiến tranh.

“Lăng Vân! Hướng Định Vương phi xin lỗi!” Cơ hồ là lập tức, Lôi Đằng Phong quyết định thật nhanh đối với công chúa Lăng Vân nói.

“Cái gì? Muốn ta xin lỗi!” Công chúa Lăng Vân thét lên, mọi người tại đây cũng không khỏi nhíu mày, mà ngay cả Quận chúa Vinh Hoa cũng khinh thường nhếch miệng. Coi như nàng được xưng là Quận chúa cao ngạo nhất kinh thành cũng tuyệt đối khinh thường thất lễ ở tại nơi như thế này. Công chủ Tây Lăng Quốc giáo dưỡng thật đúng thật là để cho người ta lau mắt mà nhìn.

Công chúa Lăng Vân oán hận trừng mắt nhìn Diệp Ly nói: “Bổn công chúa dựa vào cái gì mà phải xin lỗi nàng ta? Bổn cung là công chúa tôn quý nhất Tây Lăng, muốn Bổn công chúa xin lỗi thì nàng ta nhận được sao?”

Diệp Ly nhíu mày, “Công chúa không chịu xin lỗi là xem thường bản

phi?”

“Ngươi có cái gì làm cho Bổn công chúa để mắt tới sao?’ Công chúa Lăng Vân cao ngạo hất cằm lên, mắt liếc nhìn Diệp Ly. Những ngày này nàng đã sớm đem Diệp Ly nghe ngóng rõ ràng, một cái tiểu thư Thượng Thư phủ bị lạnh nhạt nhiều năm, vẫn là thiên kim nổi danh ba không trong kinh thành, không tài không đức không mạo. mà ngay cả Lê Vương đều không chịu nổi thanh danh của nàng mà từ bỏ nàng. Chỉ là vận khí tốt mới được Hoàng Thượng chỉ hôn cho Định Vương. Về phần sự tình đứng đầu bách hoa thịnh hội, ở trong mắt công chúa Lăng Vân không đáng nửa điểm chú ý, Diệp Ly chỉ là gặp may mà thôi.

Diệp Ly đáy mắt xẹt qua một tia sáng lạnh, càng không ngừng trấn an chính mình: nàng còn nhỏ, không cần cùng nàng ta chấp nhặt… Nàng còn nhỏ đi! Nha đầu kia là thiếu sửa chữa, nếu như nàng vẫn còn trong quân đội không biết nặng nhẹ như vậy đã sớm nhổ xuống một lớp da của nàng ta rồi. “Như vậy… Công chúa là xem thường bản phi hay là xem thường thân phận Định Quốc vương phi?” Diệp Ly hỏi.

“Ngươi căn bản không xứng với thân phận Định Vương phi!” công chúa Lăng Vân kêu lên. Diệp Ly mím môi, cười mỉm nhìn công chúa Lăng Vân, người ở chỗ này trong lòng đều thầm khen một tiếng tốt tình tình hàm dưỡng tốt, “Như vậy công chúa cảm thấy ai có thể xứng với thân phận Định Quốc vương phi?” Nếu ngươi không biết xấu hổ nói bản thân ngươi… Bổn vương phi thực phục ngươi rồi.

Công chúa Lăng Vân nghẹn họng, nhanh chóng nhìn Mặc Tu Nghiêu. Chỉ tiếc hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, Mặc Tu Nghiêu chỉ mang theo nhàn nhạt tươi cười nhìn Vương phi bên cạnh không có chút nào phát giác được ánh mắt u oán của công chúa Lăng Vân. Cho dù công chúa Lăng Vân có thể đang ở trước mặt Diệp Ly tuyên cáo

nàng có ý đồ với vị Định Vương phi, thực sự còn không có mặt mũi ở trước mặt nhiều người như vậy biểu thị chỉ có chính mình xứng đôi với Định Vương. Ngược lại là Diệp Ly đối với thần sắc u oán của nàng chậc chậc kêu kỳ lạ, nha đầu kia cho tới bây giờ chưa thấy qua Mặc Tu Nghiêu, rõ ràng lần thứ nhất gặp mặt có thể biểu hiện như thế đấy… Thâm tình… Nếu như là tám năm trước gặp Mặc Tu Nghiêu còn có thể nói vừa thấy đã yêu, nhưng là hiện tại Mặc Tu Nghiêu thật sự là có chút khuyết thiếu lại có điều kiện để cho người ta vừa thấy đã yêu sao. Sùng bái anh hùng chẳng lẽ thật sự có thể làm cho một thiếu nữ si mê thành như vậy? Cho dù như thế, cũng nên sùng bái anh hùng bổn quốc chính mình mới đúng chứ?

Hay là vị công chúa này là một nhân sĩ không biên giới?

“Nếu là lúc trước, công chúa xem thường ta cũng không có gì. Nhưng là hiện tại… Bản phi không có cách nào để cho lịch đại tổ tiên Định Quốc vương phủ bởi vì bản phi mà hổ thẹn.” Diệp Ly nhìn chằm chằm vào công chúa Lăng Vân nói. công chúa Lăng Vân kiêu căng nói: “Bổn công chúa tuyệt đối không xin lỗi một người không bằng Bổn công chúa!” Diệp Ly khiêu mi, “Lúc trước công chúa mời bản phi so kiếm, bản phi từ chối rồi. Không bằng hiện tại chúng ta tỷ thí một lần, nếu là bản phi thua chuyện ngày hôm nay… coi như bản phi đẩy công chúa tùy ý công chúa xử trí. Nhưng công chúa thua…”

“Không có khả năng!” Công chúa Lăng Vân nói: “Bổn công chúa tuyệt đối sẽ không thua ngươi!”

Diệp Ly không để ý tới nàng, tiếp tục nói: “Ta muốn công chúa vào thời điểm cung yến ở trước mặt văn võ bá quan và mệnh phụ quỳ xuống xin lỗi.”

“Ngươi! Tốt, Bổn công chúa đáp ứng.” Thời điểm Lôi Đằng Phong còn chưa kịp ngăn cản Lăng Vân đã cao giọng nói: “Nếu ngươi thua

Bổn công chúa muốn ngươi ba bái chín khấu từ cửa cung đi thẳng đến nơi náo nhiệt nhất kinh thành, sau đó hướng tất cả mọi người thừa nhận ngươi không xứng làm Định Vương phi!”

Diệp Ly lạnh nhạt gật đầu, “Một lời đã định.”

“Khoan đã!” Công chúa Chiêu Dương đứng lên nói: “ Bổn cung nhớ rõ Định Vương phi căn bản là không biết kiếm thuật.”

Diệp Ly cười nói: “Công chúa nói rất đúng, cho nên chúng ta không thể so kiếm, so bắn tên. Ta tin tưởng công chúa Lăng Vân nhất định cũng biết?”

“Haaa…! Ngươi muốn so bắn tên với Bổn công chúa?” Công chúa Lăng Vân dường như đã nghe được chuyện cười gì, vẻ mặt khinh miệt nhìn Diệp Ly cười ra tiếng, “Bổn công chúa bảy tuổi đã học bắn tên, mười tuổi đã bắn không hụt phát nào. Ngươi…có thể kéo được cung sao?”

Diệp Ly bộ dạng phục tùng cười yếu ớt, “Ý Công chúa là không thể so được hả?”

“Bổn công chúa sợ ngươi thua quá khó nhìn, ngươi đã không biết lượng sức như vậy Bổn công chúa thành toàn ngươi là được. Ngươi nói đi, so như thế nào?”

Diệp Ly thỏa mãn cười, đứng dậy đối với Mặc Cảnh Kỳ cùng Hoàng hậu nói: “Như thế, làm phiền Hoàng Thượng và Hoàng hậu làm chứng.” Mặc Cảnh Kỳ nhìn nàng hỏi: “Định Vương phi, ngươi quyết định rồi hả? Cần phải suy nghĩ kỹ càng.” Diệp Ly cười nói: “Thỉnh Hoàng Thượng thành toàn. Tôn nghiêm Định Quốc Vương phủ không thể chà đạp.”

Mặc Cảnh Kỳ thần sắc khẽ động, nhìn chằm chằm Diệp Ly hồi lâu, mới trầm giọng nói: “Tốt, trẫm đồng ý.”

Diệp Ly cung kính phúc thân cúi đầu, “Diệp Ly đa tạ Hoàng Thượng thành toàn.” Sau đó mới quay người nhìn công chúa Lăng Vân cười nói: “Công chúa, thỉnh.”

“Hừ!” công chúa Lăng Vân đi đầu quay người hướng ngoài điện mà đi. Diệp Ly tươi cười bình tĩnh dịu dàng, bước chậm đi theo.

Theo ở phía sau còn có Lôi Đằng Phong nhìn bóng lưng nữ tử thẳng tắp kiên định phía trước, không biết sao trong lòng nhiều hơn một tia dự cảm không tốt lắm.

Chương 59: Một mũi tên định thắng bại

Edit: Thu Huyền Beta: Sakura Trong ngự hoa viên trên một mảnh đất trống tụ tập một đám người, ngay cả những cung nữ thái giám ở địa phương xa xa nhàn rỗi cũng nhìn lén tình cảnh náo nhiệt khó gặp trong hoàng cung này. Mặc Cảnh Kỳ và Hoàng hậu mang theo cung tần cùng các quý phụ tham gia cung yến đứng cùng một chỗ vì Định Vương phi và công chúa Lăng Vân làm chứng. Trong ngự hoa viên trước nay chưa có tiếng người huyên náo, người nhiều lắm chỉ có Hoàng đế, Hoàng hậu chúng phi tần cùng mấy phị vương thất có địa vị hiển hách quyền quý, những người khác chỉ có thể đứng quan sát. Nhưng hiển nhiên cũng không có để ý loại chuyện nhỏ nhặt này, mỗi người đều hào hứng bừng bừng nhìn chằm chằm vào hai người trên đất trống. Định Vương phi cũng không có yêu cầu mục tiêu, cái kia rốt cuộc là muốn tỷ thí như thế nào?

Liễu Quý phi mặt lạnh ngồi ở bên người hoàng đế, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhàn nhạt nhìn trên người Diệp Ly đảo qua đảo lại nhiều thêm vài phần ý tứ hàm xúc tìm tòi nghiên cứu. Mặc Cảnh Kỳ cúi đầu nhìn thần sắc ái phi, nhẹ giọng cười nói: “Ái phi đang nhìn cái gì? Xem ra ái phi rất ưa thích Định Vương phi?” Liễu Quý phi nhíu mày, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng nói đùa, Bổn cung chỉ hơi tò mò mà thôi.” Mặc Cảnh Kỳ cười đến ý vị thâm trường, “ Người có thể làm cho ái phi cảm thấy hiếu kỳ cũng không nhiều. Có điều trẫm thấy, Định Vương phi chỉ sợ không có phần thắng gì.” Liễu Quý phi nhướn mày, vẫn bộ dáng lạnh lùng như băng như trước. Mặc Cảnh Kỳ đáy mắt hiện lên một tia lửa nóng âm trầm, tiếp tục nói: “Công chúa Lăng Vân là ái nữ hoàng đế Tây Lăng, từ nhỏ là văn võ kiêm tu. Ở Tây Lăng, tiễn pháp của nàng ta có thể nổi danh ngang với kiếm thuật

của nàng,”

“Nàng ta thua thì đối với Hoàng Thượng có chỗ tốt gì?” Liễu Quý phi thản nhiên nói.

Mặc Cảnh Kỳ cười mà không nói, đưa ánh mắt nhìn sang Mặc Tu nghiêu bình tĩnh ngồi cách đó không xa, ánh mắt buồn bã.

“Vương gia…” Ở bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, Thanh Sương lo lắng nhìn Diệp Ly đang ở giữa sân chuẩn bị. Đi theo tiểu thư nhiều năm như vậy, sao Thanh Sương lại không biết, tiểu thư nhà mình căn bản không hề học qua bắn tên. Tối đa cũng chỉ ở Từ gia đi theo Tam gia chơi đùa, vậy tiễn pháp làm sao mà so được công chúa Lăng Vân khổ luyện từ nhỏ chứ.

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “An tâm một chút chớ vội.”

Lôi Đằng Phong ngồi ở bên cạnh nhìn vẻ mặt Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh không khỏi nhíu mày, chẳng lẽ Định Vương phi thật sự có đòn sát thủ gì? Nhưng mặc kệ thắng hay thua chuyện này đối với Tây Lăng bọn hắn đều không có bất kỳ chỗ tốt nào. Lôi Đằng Phong không nhịn được dưới đáy lòng thầm rủa, Hoàng bá phụ là lão hồ đồ sao, làm sao lại chọn nha đầu Lăng Vân này đến Đông Sở chứ, coi như là công chúa trong hoàng cung Tây Lăng không được sủng ái nhất cũng so với cái nha đầu này hiểu chuyện hơn gấp trăm lần ah, “Định Vương, việc này đều là nha đầu Lăng Vân kia không hiểu chuyện. Tại ha nghe nói Định Vương phi chính là tài nữ đệ nhất kinh thành, cũng không có sở trường về võ công. Cái tỷ thí này hơi bất công với Vương phi.”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Nếu A Ly đã tự mình lựa chọn thì công bằng hay bất công hay không cũng không quan trọng rồi. Không phải sao?”

“Nhưng vạn nhất Vương phi…” làm sao Mặc Tu Nghiêu xác định Vương phi có thể thắng, hay căn bản không quan tâm đến mặt mũi Định Quốc vương phủ?

“Nếu A Ly thua, bổn vương cùng quỳ với nàng ấy trước công chúa Lăng Vân!” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt đáp. Lôi Đằng Phong nghe nói vậy trong lòng chấn động, trên mặt cơ hồ không che dấu được thần sắc thất thố. Đưa mắt nhìn sang nữ tử trong sân ăn mặc cẩm y màu xanh nhạt thanh lệ giống như Định Vương, chén rượu trong tay không tự giác siết thật chặt, ánh mắt thâm trầm mày kiếm anh tuấn nhăn lại.

Trong sân, Diệp Ly và công chúa Lăng Vân từng người kiểm tra cung tên trong tay mình. Công chúa Lăng Vân thủ pháo lưu loát kiểm tra cung tiễn của mình, quả nhiên xem xét chính là mũi tên người kinh thành dùng. Ngược lại là Diệp Ly chậm rãi xem xét cung tiễn trong tay mình, chỗ này thử một chút chỗ kia lại sờ sờ một chút, thấy vậy đám người vây xem xung quanh cũng không khỏi vì nàng sốt ruột. Định Vương phi thân hình mảnh khảnh thế kia, động tác lại chậm chạp không chút lưu loát lại làm cho người không khỏi hoài nghi, đừng nói là bắn tên, Định Vương phi có thể kéo cung tên được hay không vẫn là vấn đề đấy.

“Nói đi, so như thế nào?” Công chúa Lăng Vân đã chuẩn bị xong, dương cái cằm cao ngạo liếc Diệp Ly.

Diệp Ly rất nhanh cũng buông xuống cung tiễn của mình, ngẩng đầu lên nhìn Lăng Vân công chúa mỉm cười nói: “Mỗi người một mũi tên, một mũi tên quyết phân thắng bại!”

“Tùy ý.” Lăng Vân công chúa cầm chặt cung tiễn nói, “Nói đi, bắn chỗ nào? Thiện xạ hay là bắn chim bay trên trời?”

Nghe xong lời công chúa Lăng Vân nói, mọi người càng thêm kinh ngạc. Đối với tiễn pháp của vị công chúa này nhận thức càng sâu hơn. Có thể tự tin nói ra thiện xạ như vậy, nói rõ cái vị công chúa này xác thực là cao thủ. Hoa Thiên Hương đứng ở bên người Hoa phu nhân túm chặt tay áo của mình, vì Diệp Ly mà toát một thân mồ hôi lạnh.

Diệp Ly chậm rãi kéo cung tiễn của mình, thản nhiên nói: “Cung tiễn là binh khí, không phải lấy ra bắn cây và chim bay. Cho nên… chúng ta so bắn người.” Nói xong, nâng cung lên, cài tên vững vàng mà chỉ hướng công chúa Lăng Vân.

Cái gì?

Mọi người khiếp sợ, nhìn nữ tử trong sân dùng một tư thế tiêu chuẩn nhưng là tuyệt đối không thuần thục nắm cung tiễn chỉ hướng công chúa Lăng Vân.

“Ngươi… Ngươi điên rồi hả? Nói đùa cái gì vậy?” Lăng Vân công chúa nghẹn ngào kêu lên. Chỗ các nàng đứng cách đối phương chưa đến 50 bước, Lăng Vân là cao thủ tiễn pháp đương nhiên nàng nhìn ra được cho dù tư thế Diệp Ly chưa quen thuộc nhưng cũng tuyệt đối học qua. Loại khoảng cách này vô luận là nàng hay Diệp Ly thì tỷ lệ bắn chệch đều không cao. Cho nên, Diệp Ly căn bản là không phải muốn so tiễn pháp cùng với nàng, mà muốn so can đảm. Diệp Ly cười nhạt nói: “Vô luận là kiếm hay là bắn tên đều là binh khi. Binh giả hung khí. Cho dù tỷ thí tất nhiên không thể là tai họa cho người khác, cho nên đành phải làm phiền công chúa Lăng Vân và bản phi cùng nhau bắn một mũi tên rồi. Chết, bị thương, tự mình chịu.!”

“Không…” Nàng không muốn vì hòa thân gả cho hoàng đế trở thành

phi tử trong hậu cung, nàng muốn gả cho Định Vương thành Định Vương phi. Nhưng nàng không muốn chết cũng không muốn cảm thụ tư vị bị mũi tên bắn trúng.

“Định Vương phi! Cái này có phải quá mức nghiêm trọng một chút hay không? Vạn nhất xảy ra chuyện gì…” Lôi Đằng Phong đứng ra ngăn cản nói. Diệp Ly nghiêng đầu nhìn hắn một cái, lại cười nói: “Bản phi không phải nói sao, chết bị thương tự mình chịu. Huống chi Hoàng Thượng đều đã đáp ứng bản phi và Lăng Vân công chúa tỷ thí rồi. hẳn là thế tử muốn bản phi ở trước mặt Hoàng Thượng và Hoàng hậu cùng với văn võ bá quan Đại Sở ta vì tư lợi mà bội ước? Cái này làm cho Định Quốc vương phủ ta về sau còn mặt mũi nào ở trong kinh thành “Trong lòng Lôi Đằng Phong phát khổ, ngươi trước đó cũng không nói muốn đánh cược tính mạng.

“Đương nhiên, nếu công chúa Lăng Vân sợ, tùy thời có thể nhận thua.” Cuối cùng, Diệp Ly nhàn nhạt tăng thêm một câu. Một câu nói kia không thể nghi ngờ chặn hết tất cả đường lui của công chúa Lăng Vân rồi. Trước mặt nhiều người như vậy làm sao nàng ta có thể nhận thua Diệp Ly, một cảm giác không chịu khuất phục nổi lên liền tức giận bật thốt ra, “Bổn công chúa mới sẽ không nhận thua, Bổn công chúa đánh cược!”

“Rất tốt, bắt đầu đi.” Diệp Ly thỏa mãn gật đầu mỉm cười, không biết thế nào công chúa Lăng Vân đột nhiên không dám nhìn ánh mắt của nàng, có chút bối rối ra lệnh.

Mặc Cảnh Kỳ cũng bị tình hình biến hóa khiến cho trở tay không kịp, Liễu Quý phi nhìn thân ảnh Diệp Ly, ánh mắt lộ ra một tia tán thưởng hiếm thấy, nói: “Bổn cung lại cảm thấy Định Vương phi phần thắng không nhỏ.” Hoàng hậu cũng biết Liễu Quý phi tuy xuất thân thế gia văn thân nhưng lại là nữ tử khó được văn võ song toàn, tò mò hỏi: “Quý phi cảm thấy Định Vương phi sẽ thắng?” Liễu Quý phi nói: “Lá

gan công chúa Lăng Vân cũng không có lớn như nàng biểu hiện ra ngoài."

"Đã như vậy, thì chiếu theo ý tứ Định Vương phi xử lý đi." Mặc Cảnh Kỳ đứng lên nói: "Một mũi tên quyết phân thắng bại. Bắn chệch hoặc là trốn tránh đều là thua. Bắt đầu đi."

Trong ngự hoa viên lập tức một mảnh yên lặng, chỉ có âm thanh hành động của thái giám chủ trì đứng giữa hai người kêu lên: "Vương phi, công chúa, thỉnh chuẩn bị." Sau đó bước nhanh thối lui ra khỏi trong sân, "Một___"

Hai người đồng thời mở cung, lại để cho người kinh ngạc chính là Định Vương phi nhìn như văn nhã uyển chuyển hàm xúc tựa hồ cũng không khó khăn đã kéo được dây cung ra.

"Hai___"

Công chúa Lăng Vân kéo cung ra đến mức tận cùng, đầu mũi tên nhắm ngay nữ tử đối diên, nàng có lòng tin tuyệt đối, chỉ cần mình bắn ra cái mũi tên này tuyệt đối sẽ làm cho cái vị Định Vương phi không biết lượng sức này một mạng quy thiên. Chỉ cần… Bắn ra cái mũi tên này! Đột nhiên, tay công chúa Lăng Vân chế trụ mũi tên khẽ run lên, nàng thấy rõ ràng ánh mắt cô gái đối diện. Đôi mắt u lãnh như tuyết lại làm cho lòng của nàng cơ hồ trong nháy mắt rơi vào hầm băng. Trong mắt công chúa Lăng Vân thì dường như Diệp Ly thay đổi thành một người khác, toàn thân cao thấp tràn đầy sát khí sắc bén và niền tin một kích tất trúng. Nàng ấy bình tĩnh nhìn nàng, dường như không có chút nào để ý đến cái mũi tên đang chỉ về mình. Dường như nàng ta chắc chắn cái mũi tên này sẽ không bắn đến nàng. Càng nghĩ như vậy, ánh mắt công chúa Lăng Vân lại càng không tự chủ được nhìn về phía đầu mũi tên của Diệp Ly, có chút tuyệt vọng phát hiện, nếu như nàng không có tránh né được…, cho

dù Diệp Ly là tân thủ thì cái mũi tên kia tuyệt đối sẽ bắn trúng mình đấy.

Chẳng biết từ lúc nào trên trán công chúa Lăng Vân đã thấm ra đầy mồ hôi.

Diệp Ly bình tĩnh cảm thụ cảm giác nắm cung tiễn trong tay mình, tuy nhiên vẫn không quá thuận tay, so ra càng kém cảm giác mình ngắm súng nhiều năm, nhưng đời này lần đầu tiên thực hành lại là quyết đấu xạ kích như vậy, cho dù chỉ là trêu đùa một tiểu cô nương vẫn không khỏi làm cho trong lòng nàng nhiều thêm vài phần hân hoan và vui sướng. Theo đầu mũi tên nhìn lại, thấy rõ ràng đáy mắt công chúa Lăng Vân không ẩn giấu được sợ hãi, bên môi câu dẫn ra một nụ cười thản nhiên.

Cơ hồ tất cả mọi người ngừng thở cùng đợi đến giờ khắc cuối cùng này, Lôi Đằng Phong chăm chú nhìn chằm chằm vào công chúa Lăng Vân. Bởi vì vấn đề phương hướng, hắn nhìn không thấy mặt Diệp Ly, nhưng là từ tư thế thân thể nàng nhìn ra được Diệp Ly cũng không quen thuộc loại cung tiễn này. Lấy năng lực Lăng Vân hẳn là nắm chắc mới đúng, tại sao nàng ta lại biểu hiện khẩn trương như vậy.

Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh ngồi ở xe lăn, hai tay thản nhiên để lên trên tay ghế, nhưng nếu có người cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện tay phải của hắn có cất dấu cái gì đó. Ánh mắt của hắn cũng rơi vào trên người công chúa Lăng Vân, nhưng mà cũng không phải là mặt công chúa Lăng Vân mà là đầu mũi tên của nàng ta.

Ta sẽ không thua đấy… công chúa Lăng Vân cố gắng làm cho ánh mắt của mình không cần chú ý đến mũi tên của Diệp Ly, âm thầm nuốt nước miếng một cái trong lòng càng không ngừng động viên cho mình. Nhưng ánh mắt lại luôn không tự giác hướng trên đầu mũi tên của Diệp Ly mà nghiêng mắt nhìn đến.

“Ba___!” Giọng nói bén nhọn vang lên bên tai, Lăng Vân thấy rõ ràng bên môi Diệp Ly tươi cười càng sâu, tay sau kéo cung chuẩn bị bắn tên, mình dây cung đã kéo căng theo tính phản xạ thả đi ra ngoài.

“Vèo___” Mũi tên sượt qua bả vai Diệp Ly bắn đi ra ngoài, rơi xuống trên mặt đất sau lưng cách đó không xa.

Sao lại thế này! Công chúa Lăng Vân lập tức sợ ngây người, càng thêm khiếp sợ Diệp Ly căn bản còn chưa có bắn tên, mà mình đã hoàn toàn mất đi cơ hội. Ngơ ngác nhìn khuôn mặt tươi cười Diệp Ly đang nhìn về phía mình, thấy rõ ràng nàng im lặng nói với mình: “Tới phiên ta…” Càng thấy rõ ràng trong khuôn mặt tươi cười kia không có nửa điểm vui vẻ, chỉ có lạnh như băng và sát khí hơn cả mũi tên. Chỉ thấy Diệp Ly dùng sức, chậm rãi kéo dây cung đến mức tận cùng bắn tên___

“Vèo___”

“Đừng!” Lăng Vân đột nhiên hét lên một tiếng, thậm chí không chút nào chú ý hình tượng ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất. Mũi tên cắm trên mặt đất trước mặt nàng một bước xa. Công chúa Lăng Vân ngơ ngác nhìn mũi tên lắc lư trước mắt, đột nhiên oa một tiếng khóc ra thành tiếng.

Mọi người ở bên trong hai mặt nhìn nhau, Diệp Ly nhàn nhã buông cung tên trong tay xuống, dáng tươi cười chân thành nói với công chúa Lăng Vân: “Công chúa, kỳ thật tay của ta rất đau, ngươi hoàn toàn không cần phải lo lắng ta sẽ bắn trúng ngươi.”

“Ngươi… ngươi…” Công chúa Lăng Vân khóc không thành tiếng, chỉ vào Diệp Ly cả buổi nói không ra lời. Diệp Ly cười tủm tỉm nhìn nàng, chỉ cảm thấy hôm nay tất cả phiền muộn trong nháy mát đều phóng

xuất ra rồi. Quả nhiên, dạy dỗ tiểu quỷ không nghe lời làm cho tâm tình khoan khoái dễ chịu nhất rồi.

“Tốt!” Mặc Cảnh Kỳ vỗ tay cười nói: “Trận tỷ thí này Định Quốc Vương phi chiến thắng, Thế tử nghĩ như thế nào?”

Thần sắc Lôi Đằng Phong phức tạp nhìn nữ tử tươi cười cách đó không xa, đứng lên nói: “Định Quốc Vương phi quả nhiên là bậc nữ lưu không thua đấng mày râu, tại hạ tâm phục khẩu phục. Tất nhiên là Vương phi chiến thắng rồi. Lăng Vân, quỳ xuống xin lỗi Vương phi.” Lôi Đằng Phong quyết định thật nhanh, nói với công chúa Lăng Vân. Diệp Ly yêu cầu ở trong bữa tiệc cung yên trước mặt tất cả văn võ trong triều xin lỗi, nhưng là Lôi Đằng Phong trực tiếp lấy ra nửa câu sau, để cho Lăng Vân lập tức xin lỗi. Đã có thể làm cho người cảm thấy công chúa Lăng Vân dám làm dám chịu, hơn nữa hiện tại Lăng Vân khóc thảm như vậy còn có thể làm cho người đồng tình nàng một ít. Đợi đến cung yến buổi tối mọi người cũng đều sẽ thức thời không đề cập chuyện này nữa. Nhưng nếu kéo dài tới cung yến, đến lúc đó Lăng Vân thua Định Vương phi đã sớm truyền khắp toàn bộ hoàng cung rồi, đợi mọi người đều nói lời ong tiếng ve về sau trong lòng đánh giá Lăng Vân sẽ thấp hơn. Dù cho đến lúc đó Lăng Vân quỳ xuống xin lỗi cũng sẽ không khiến người có ấn tượng tốt với nàng rồi. Càng quan trọng hơn là sẽ ảnh hưởng đến hắn làm việc sau đó.

“Quỳ xuống…” Sắc mặt công chúa Lăng Vân trắng nhợt, sao nàng cũng không nghĩ tới lĩnh vực mình kiêu ngạo nhất lại thua bởi một người con gái yếu ớt Đông Sở. Lại còn trong lúc nhất thời xúc động đáp ứng hứa hẹn hiện tại cho dù hối hận cũng không còn kịp rồi. Đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lôi Đằng Phong, lại chỉ thấy được ánh mắt Lôi Đằng Phong cảnh cáo. Lại nhìn mọi người vây quanh xem, Hoàng Đế Đông Sở Hoàng hậu phi tử, đại thần cùng phu nhân, còn có sứ thần cùng công chúa Nam Chiếu. công chúa Lăng

Vân biết rõ nếu thật sự quỳ xuống, thanh danh của mình coi như là bị hủy sạch sẽ rồi.

“Quỳ xuống thì không cần, công chúa chỉ cần xin lỗi bản phi là được rồi.” Diệp Ly đột nhiên mở miệng nói.

Công chúa Lăng Vân khẽ giật mình, trong lòng cuối cùng vẫn hiểu nếu lại náo tiếp đối với chính mình không có nửa điểm tốt, thế đơn chính mình ở Đông Sở lực bạc Vương huynh lại không chịu giúp mình, căn bản là không đấu lại được vị Định Vương phi này.

Cắn răng rồi hơi phúc thân, công chúa Lăng Vân nói: “ Là Lăng Vân không hiểu chuyện mạo phạm Định Quốc Vương phi, kính xin Định Quốc Vương phi thứ tội.”

Diệp Ly mỉm cười gật đầu nói: “Công chúa người tới là khách, không cần để ở trong lòng.” Dứt lời quay người không hề để ý tới công chúa Lăng Vân, đi về phía Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu rủ mắt xuống, đồ vật dưới tay phải lập tưc biến mất mới ngẩng đầu lên nhìn vào bước chân Diệp Ly. Tuy Diệp Ly biểu lộ bình thường dịu dàng mà lạnh nhạt như trước, nhưng Mặc Tu Nghiêu xác định chính mình trong mắt của nàng ấy thấy được không sáng rọi như vậy.

Lôi Đằng Phong hướng Diệp Ly chắp tay không nói gì biểu đạt lòng biết ơn, Diệp Ly nhàn nhạt gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Mặc Tu Nghiêu. Tận lực làm cho chính mình xem nhẹ ánh mắt từ bốn phương tám hướng quăng đến. Công chúa Lăng Vân thất hồn lạc phách trở lại, ngồi xuống bên cạnh Lôi Đằng Phong không còn có tâm tư tìm Diệp Ly gây phiền toái.

Cảm giác được ánh mắt Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm vào mình, Diệp Ly ngẩng đầu lên khó hiểu nói: “Làm sao vậy?” Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Vừa rồi rất nguy hiểm.” Nếu như không phải công

chúa Lăng Vân tâm trí bất ổn, thay đổi bất kỳ một cái cung tiễn bình thường nào, mũi tên kia đều sẽ trực tiếp bắn tới trên người Diệp Ly, kết quả tốt nhất cũng là lưỡng bại câu thương. Diệp Ly lắc đầu, nhún nhún vai cười nói: “Không có nguy hiểm, nếu như không phải công chúa Lăng Vân thì ta sẽ không so bắn tên.” Nàng sở dĩ chọn bắn tên chỉ thứ nhất là chính thức nhìn được tâm trí Lăng Vân công chúa căn bản không đủ quyết đấu với một tay súng bắn tỉa, dù cho chỉ là trong nháy mắt ngắn ngủi. Cho dù sinh ở trong thâm cung cũng được bảo hộ kiêu căng mà bốc đồng, tiểu công chúa căn bản không cách nào ở trước mặt nàng bảo trì vững vàng tiểu chuẩn. Đương nhiên, nếu như tay công chúa Lăng Vân không có run mà trực tiếp bắn mũi tên về phía mình, nàng cũng sẽ có những biện pháp khác ứng phó, “Huốn chi, Vương gia sẽ không để cho ta có chuyện gì ngoài ý muốn không phải sao?” Nhìn ánh mắt không đồng ý của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly cười yếu ớt nói.

Mặc Tu Nghiêu khẽ giật mình, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Nàng nói rất đúng.” Nếu như mũi tên của công chúa Lăng Vân không có bắn lệch , hắn cũng không không để mũi tên kia bắn trúng trên người A Ly.

“Định Vương phi, ngươi học qua tiễn pháp?” Mặc Cảnh Kỳ ngồi trên chủ vị cao giọng hỏi. Diệp Ly đứng dậy kính cẩn đáp: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, không có. Chỉ là thời điểm đến nhà cậu thì huynh trưởng có chỉ giáo chơi đùa. Cũng chưa từng chăm chỉ học qua.” Mặc Cảnh Kỳ cười đến ý vị thâm trường, không có chăm chú học qua có thể ở trong tỷ thí còn hơn công chúa Lăng Vân cao thủ học tập nhiều năm như vậy, thiên phú và tâm trí của Diệp Ly đều vô cùng tốt. Mặc Cảnh Kỳ ôm Liễu Quý phi vào trong lòng, cười nói: “Xem ra Định Vương phi và ái phi đều là nữ tử văn võ song toàn hiếm thấy ah.” Liễu Quý phi nhàn nhạt đáp: “Hoàng Thượng nói rất đúng.”

Đưa tiễn Hoàng Thượng Hoàng Hậu cùng với Quý Phi, Diệp Ly chẳng buồn đi để ý tới mọi người tiến lên muốn lấy lòng hoặc thăm

dò, cùng Mặc Tu Nghiêu đi dạo trong ngự hoa viên tìm một nơi thanh tịnh ngồi nghỉ ngơi. Đại đa số người coi như biết điều không đi quấy rầy vợ chồng bọn họ ở chung, chỉ là luôn luôn liếc nhìn một hai cái. Cự tuyệt Diệp Chiêu Nghi phái cung nữ tới thỉnh nàng đến tụ tập, Diệp Ly lúc này mới nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu đang nhìn chằm chằm vào mình cười nói: “Vương gia làm sao vậy?”

Mặc Tu Nghiêu một tay cầm chén trà, không đếm xỉa tới thưởng thức nói: “A Ly rất có thiên phú học võ, thoạt nhìn căn cơ cũng không tồi.”

Diệp Ly cũng không ngại thân thủ của mình bị Mặc Tu Nghiêu biết được, Mặc Tu Nghiêu là người rất cẩn thận hơn nữa nhìn giống như ôn hòa nhưng lòng phòng bị người cũng rất nặng, trường kỳ sinh hoạt ở trong một phủ, nếu hắn không biết rõ thì rất ít khả năng. Hơn nữa bây giờ Diệp Ly cũng không có ý định che dấu, nàng cần một không gian rèn luyện chính mình, thậm chí học lập chăm chỉ hơn tăng cường năng lực của mình. Chống lại ánh mặt Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly cười đến thản nhiên vô hại, “Có thể làm cho Vương gia cảm thấy không tồi, vậy hẳn là thật sự không tồi rồi.”

Mặc Tu Nghiêu hiển nhiên cũng không có ý tứ truy hỏi cặn kẽ, mỉm cười lắc lắc đầu nói: “Nếu A Ly ưa thích thì trong thư phòng có một ít bí kíp võ công có thể cầm đi xem.” Thấy Diệp Ly nghe xong lời mình nói con mắt sáng ngời, Mặc Tu Nghiêu cười nói: “A Ly đã nói không biết kiếm thuật, ta cũng có thể tìm người chỉ điểm A Ly một ít.”

“Thật sự có thể chứ?”

“A Ly có công phu tự bảo vệ mình càng cao thì ta càng yên tâm một ít. Có cái gì không thể hay sao?” Mặc Tu Nghiêu cười nói.

Diệp Ly lập tức cảm thấy, gả cho một trượng phu của cải phong phú khéo hiểu lòng người lại tâm tư khai sáng quả thực là quá hạnh phúc

rồi.

“Thật tốt qua, cảm ơn ngươi.” Diệp Ly cười nói.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt lắc đầu, “Chúng ta là người một nhà, nàng cần gì có thể trực tiếp nói cho ta biết, làm gì nói cảm ơn?” Xem trên mặt Diệp Ly bộ dáng tươi cười chân thành chưa bao giờ có, trong lòng Mặc Tu Nghiêu không khỏi cảm thấy tìm ngươi giáo A Ly học kiếm thuật là cái chủ ý không sai.

Buổi tối không khí tiến hành cung yến lại có chút quỷ dị, thời điểm Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu tiến vào, ánh mắt toàn bộ mọi người trong cung điện lập tức tập trung chú ý đến trên người của nàng. Hiển nhiên trận tỷ thí buổi chiều làm cho Diệp Ly tạo ra một cái danh tiếng tương đối lớn, chỉ là một buổi xế chiều ngắn ngủi không chỉ là đám quan viên quyền quý có mặt ở ngự hoa viên, mà hiện tại tất cả mọi người tham gia yến hội đều đã nghe nói chuyện hồi xế chiều. Nhìn Mộ Dung Đình ngồi cùng một chỗ với Tần Tranh đối với mình nháy mắt ra hiệu cùng biểu lộ của Từ Thanh Phong không chút nào che dấu tán thưởng Diệp Ly không chút nào hoài nghi hiện tại chuyện này đã lan truyền khắp toàn bộ kinh thành rồi. Chỉ là không biết sẽ truyền đi như thế nào, nói là Định Vương phi văn võ song toàn hay là nói Định Vương phi bưu hãn đem công chúa Tây Lăng quốc vô cùng kiêu căng đều dọa cho khóc?

Nhớ tới cái khả năng sau, Diệp Ly không nhịn được cúi đầu cười rộ lên.

Cái gọi là cung yến, không có gì hơn là rượu ngon món ngon ca múa mừng cảnh thái bình. Diệp Ly câu được câu không nghe hoàng đế ở trên điện cùng các đặc phái viên khách sáo, hoặc là đám quan chức bên cạnh nói nhỏ trò chuyện cùng nhau. Một bên thấy một ít đồ ăn ngọn đều lấy đến ăn, dù sao loại đồ ăn trên yến hội này ngươi cũng

không thể trông cậy vào ăn no, đợi đến lúc về phủ lại ăn bữa ăn khuya cũng được.

Thẳng đến khi ca múa trong điện xuất hiện một hồng y tiên diễm, Diệp Ly có chút kinh ngạc nhìn kỹ thuật nhảy vũ giả ưu mỹ tuyệt luân, nghiêng đầu hỏi: “Tại sao Dao Cơ lại ở chỗ này?” Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng cười nói: “Hẳn là cố ý thỉnh nàng tiến cung biểu diễn , Dao Cơ xuất thuân giáo phường (Cơ quan quản lý âm nhạc), tài múa có thể coi là tuyệt nhất kinh thành. Năm trước thời điểm sinh thần thái hậu cũng từng cố ý thỉnh nàng tiến cung biểu diễn.”

Diệp Ly khiêu mi hỏi: “Vương gia cảm thấy như thế nào?”

Mặc Tu Nghiêu nói: “Tất nhiên là tốt, A Ly cảm thấy thế nào?”

Diệp Ly quay đầu lại nhìn hồi lâu, gật đầu nói: “Quả thật là tốt.” nàng cũng có cơ hội nghe qua thanh danh Dao Cơ, có thể nói là nữ tử hiếm thấy trong kinh thành. Giáo phường nổi tiếng nhờ cầm kỹ và tài múa kinh diễm kinh thành, còn không qua hai mươi lăn liền trở thành chủ nhân thanh lâu đệ nhất kinh thành Khuynh Thành phường. Rất nhiều người quyền quý kinh thành đều có lui tới, nghe nói thế tử Mộc Dương Hầu Mộc Dương Chính là nàng nhập màn chi tân, Phượng Tam công tử cũng bằng hữu tương xứng. Từ xưa kỹ nữ ra phong trần thời đại như vậy cũng chỉ có nữ tử như vậy mới có thể sống tiêu sái tùy ý như vậy rồi.

Danh kỹ đệ nhất kinh thành vũ đạo tất nhiên là đủ kinh diễm đấy, liếc nhìn ở đây có bẩy phần nam nhân đều lộ ra thần sắc thèm thuồng. mà bọn nữ tử cũng nhao nhao lộ ra thần sắc ghen ghét và oán hận. Tất nhiên cũng có ánh mắt thuần túy thưởng thức, nhưng là cũng chỉ là số ít người mà thôi. Kết thúc điệu múa, Dao Cơ rất nhanh biến mất ở ngoài điện, chỉ để lại một mùi thơm làm cho người lưu luyến. Nhìn mọi người trong điện nhao nhao nhốn nháo thần thái khác nhau, Diệp

Ly cảm thấy càng thêm nhàm chán. Cùng Mặc Tu Nghiêu nói một tiếng rồi đi ra ngoài hít thở không khí, Diệp Ly liền dẫn Thanh Loan và Thanh Sương lặng yên thối lui ra khỏi cung điện.

Ngoài điện gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, đem theo mùi phấn son mùi rượu mang ra từ trong điện thổi tan, Diệp Ly thật sâu hít vào một hơi. Không để ý tới âm thanh cầm sắt đàn sáo trong điện, hoàng cung ban đêm lộ ra đặc biệt yên lặng. Chậm rãi đi lại trên đường nhỏ yên tĩnh, Diệp Ly cảm thấy tâm tình có chút táo bạo lúc trước dần dần bình tĩnh lại. Đang chuẩn bị đi đến lương đình phía trước ngồi một chút, một cái cung nữ lạ lẫm chặn đường đi ba người lại, “Nô tì bái kiến Định Vương phi.”

Thanh Loan cảnh giác ngăn trước người Diệp Ly, hỏi: “Ngươi là ngươi nào?”

Cung nữ phúc thân nói: “Nô tài là cung nữ trong nội cung Diệp Chiêu Nghi, Diệp Chiêu Nghi thỉnh Định Quốc Vương phi đến cung Dao Hoa phía trước một chút.”

Diệp Nguyệt đang có mang, bởi vậy cũng không có tham dự cung yến. Lúc chiều đã phái cung nữ đến thỉnh, Diệp Ly liền nhã nhặn từ chối ngay tại chỗ. Đương nhiên Diệp Ly biết rõ tâm tư của Diệp Nghuyệt, nhưng cho dù là tỷ muội thì nàng cũng không có ý định để cho Diệp Nguyệt cùng Diệp gia lợi dụng, chủ yếu là ý định và cách nghĩ Diệp Nguyệt không đáng tin cậy một chút đi. Nếu như cẩn thận một chút an phận thủ thường một chút còn có thể bình an sinh hạ hài tử về sau cũng có chỗ dựa vào. Nếu có một vài ý nghĩ không nên có đấy, dù cho chưa thấy qua mấy lần, nhưng Diệp Ly vẫn cảm thấy Diệp Nguyệt mang bầu cũng không có được sủng ái như Diệp gia vẫn nghĩ.

“Bản phi hôm nay hơi mệt, ngươi chuyển cáo cho Diệp Chiêu Nghi,

nếu có chuyện gì hai ngày nữa bản phi sẽ tiến cung trò chuyện với tỷ ấy. Hôm này thì thôi đi."

Cái cung nữ kia sắc mặt có chút lo lắng nói: "Vương phi thứ tội, Chiêu Nghi nương nương xác thực có việc gấp muốn thương lượng với Vương phi."

Diệp Ly thản nhiên nói: "Cho dù thật sự có việc gấp, chỉ sợ thương lượng với bản phi cũng không dùng được. Đúng rồi, Vương phu nhân mẫu thân của Diệp Chiêu Nghi lúc này cũng trong điện, không bằng bản phi lại để cho người đi giúp ngươi thỉnh bà đi ra. Ngươi xem coi thế nào?"

"Vương phi, Chiêu Nghi nương nương chỉ thỉnh Vương phi đến yết kiến!" Cung nữ kia nói, nói ra hai chứ yết kiến đã có một chút ý tứ cưỡng chế rồi. Sắc mặt Diệp Ly trầm xuống, cười lạnh một tiếng lạnh nhạt nói: "Bổn vương phi còn không biết, một vị Chiêu Nghi cần bổn vương phi đêm khuya tự mình đến yết kiến đấy!" Hai chữ yết kiến được nói ra rất nặng, địa vị Định Quốc vương phi thập phần tôn quý, cho dù ở trong nội cung cũng chỉ cần hành đại lễ với Hoàng hậu thái hậu, Quý phi cũng chỉ thụ bán lễ. Lại càng không cần phải nói chính là một cái Chiêu Nghi rồi, nếu thật gặp được ngược lại Diệp Nguyệt còn phải hướng Diệp Ly hành bán lễ để tỏ ra tôn trọng Định Quốc Vương phủ.

"Cái này… Nô tài nói lỡ, thỉnh Vương phi thứ tội. Diệp Chiêu Nghi xác thực có việc gấp thỉnh Vương phi xem phân thượng cùng Chiêu Nghi tỷ muội mà đi một chuyến a."

Diệp Ly có chút hoài nghi nhìn cung nữ kia, nhẹ nhàng nói: "Lại nói, bản phi cũng từng đi qua cung Dao Hoa, hình như ngươi hơi lạ mắt." Cung nữ kia cười lớn nói: "Nô tài tướng mạo thường thường, Vương phi không nhớ rõ cũng phải." Diệp Ly lắc đầu nói: "Không đúng, bản

phi xác định bên người Diệp Chiêu Nghi có sáu đại cung nữ, tám cái cung nữ hầu hạ trong nội điên ở bên trong cũng không có ngươi. Chẳng lẽ Diệp Chiêu Nghi lại phái một cái cung nữ vẩy nước quét nhà đến thỉnh bản phi?"

"Ta…" Sắc mặt cung nữ kia kinh hoảng, quay người muốn đi. Diệp Ly hướng Thanh Loan liếc mắt ra hiệu một cái, Thanh Loan tiến lên một bước không tốn chút sức nào ở phía sau gáy nàng hạ thủ một cái. Cung nữ kía thân thể mềm nhũn ngã trên mặt đất.

"Vương phi…" Thanh Ngọc nhíu mày, giơ mắt lên nhìn Diệp Ly chờ chỉ thị.

Diệp Ly khẽ nhíu mày, đột nhiên quay người ánh mắt bắn về phía bụi hoa ven đường, "Người nào?"

"Định Vương phi." Một đạo thân ảnh mảnh khảnh đi ra, dưới ánh trăng dung nhan xinh đẹp cũng thêm vài phần trầm tĩnh.

"Dao Cơ cô nương." Diệp Ly nói, "Tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Dao Cơ xinh đẹp cười nói: "Cô nương không dám nhận, Định Vương phi gọi ta Dao Cơ là được rồi."

Dao Cơ tiến lên, nhìn lướt qua cung nữ hôn mê bất tỉnh trên mặt đất khiêu mi cười nói: "Định Vương phi, đây là?" Diệp Ly cười nói: "Dao Cơ cô nương không phải mới vừa nghe được đấy sao, cũng không có gì, thâm cung đại viện chắc chắn sẽ có một vài chuyện kỳ quái như vậy." Hướng phía sau vẫy tay, một đạo bóng đen như mị ảnh xuất hiện sau lưng Diệp Ly, "Vương phi." Diệp Ly chỉ cung nữ trên mặt đất nói: "Mang nàng ta đi. Đừng dọa đến người khác." Bóng đen lưu loát đem ngươi đi, lên xuống mấy cái liền biến mất trong bóng đêm.

“Đã sớm nghe được Phượng Tam nói Định Vương phi làm việc sảng khoái, hôm nay vừa thấy quả nhiên là danh bất hư truyền.” Dao cơ cười nói.

“Phượng Tam công tử cũng nói tới ta với cô nương?” Nàng có thể nhớ rõ ràng nàng và Phượng Tam công tử nổi tiếng kinh thành không quá quen thuộc.

Dao Cơ che miệng cười, đôi mắt đảo đảo, “Phượng Tam đánh giá Vương phi khá cao, Dao Cơ xưa nay rất bội phục ánh mắt của hắn đấy. Hôm nay gặp Vương phi thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

Diệp Ly rủ mắt xuống mỉm cười, “Có thể nhìn thấy điệu múa khuynh thành của cô nương cũng là Diệp Ly may mắn.”

“Vừa rồi chính là ta sẽ giữ bí mật giúp Vương phi.” Dao Cơ chớp chớp mị nhãn, dung nhan xinh đẹp nhiều thêm vài phần tinh nghịch mà hỏi. Diệp Ly cười nói: “Đa tạ, đã trễ thế này làm sao cô nương còn ở nơi này?” Dao Cơ bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng nói: “Có ít người cùng sự tình đều quá đáng ghét rồi, tìm một chỗ trốn mà thôi. Không ngờ ngược lại là cùng Vương phi hữu duyên.”

Diệp Ly hiểu rõ, Dao Cơ sắc nghệ đều tốt chắc hẳn ở đây có không ít người động sắc tâm.Chỉ là người dám ở trong đại nội hoàng cung dây dưa cũng không phải là nhân vật đơn giản, “Không bằng ta phái người đưa cô nương xuất cung nhé?”

Dao Cơ lộ ra thần sắc cảm kích, nói: “Như vậy đa tạ Vương phi rồi.”

“Tiện tay mà thôi.” Quay đầu lại phân phó Thanh Ngọc vài câu, Diệp Ly mới cùng Dao Cơ cáo biệt quay trở về đại điện ca múa mừng cảnh thái bình.

Mặc Tu Nghiêu nhìn thấy nàng trở về, đưa qua một ánh mắt nghi vấn, Diệp Ly lắc đầu biểu thị chính mình bất đắc dĩ. Đi đến bên cạnh Mặc Tu Nghiêu ngồi xuống, thấp giọng đem chuyện vừa rồi ở trong ngự hoa viên đại khái nói một lần. Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Sau đó ta sẽ phái người đi điều tra, A Ly đêm nay vẫn nên ở bên cạch ta.” Diệp Ly không sao cả gật đầu, lúc này mới phát hiện không khí trong đại điện dường như so với lúc mình rời đi có chút kỳ quái rồi. Vốn là ca múa đã sớm ngừng, ánh mắt mọi người đều như có như không hướng sứ thần Tây Lăng và Nam Chiếu nhìn lại, ngay cả Diệp Ly yên lặng tiến đến đều không khiến cho nhiều người chú ý.

Hoa Thiên Hương đối với Diệp Ly lộ ra một nụ cười cổ quái, cái cằm mờ mịt chỉ chỉ phương hướng Tây Lăng quốc. Diệp Ly nhìn qua, đã thấy được vị công chúa Tây Lăng đang đỏ hồng đôi mắt rơi nước mắt. Hôm nay hiển nhiên không phải ngày may mắn của công chúa Lăng Vân, lúc này mới vừa khóc bao lâu.

“Làm sao vậy?’ Diệp Ly thấp giọng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu tươi cười u lãnh, “thế tử Trấn Nam Vương biểu thị Tây Lăng quốc muốn cùng Đại Sở tiếp tục chuyện tốt Tần Tấn. Còn chưa nói xong… công chúa Lăng Vân đã lên tiếng phản đối. Kết quả… Hoàng Thượng đồng ý quan hệ thông gia với Tây Lăng, nhưng công chúa Lăng Vân sẽ không vào cung.”

“Sau đó?”

“Sau đó Nam Chiếu đưa lên quốc thư của Nam Chiếu Vương, biểu thị nguyện ý gả công chúa Tê Hà vào Đại Sở.”

“…”

“Hoàng Thượng có ý tứ là, công chúa Tê Hà vào cung, công chúa Lăng Vân chỉ cho Lê Vương.”

Chương 60: Bị ám sát ở rừng trúc

Edit: Thu Huyền Beta: Sakura “Hoàng Thượng có ý tứ là, công chúa Tê Hà vào cung còn công chúa Lăng Vân chỉ hôn cho Lê Vương.”

Diệp Ly nhanh chóng nhìn thoáng qua Diệp Oánh ngồi ở bên cạnh Mặc Cảnh Lê, quả nhiên sắc mặt đang âm trầm nhìn chằm chằm vào công chúa Lăng Vân. Bên phía Nam Chiếu quốc, sắc mặt công chúa Tê Hà cũng rất khó coi. Mà sắc mặt Mặc Cảnh Lê rõ ràng cũng lúng túng, thần sắc tối tăm phiền muộn nhìn chằm chằm vào vẻ mặt ủy khuất của công chúa Lăng Vân. Diệp Ly như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Mặc Cảnh Kỳ trên đại điện hiển nhiên đối với sắp xếp của mình hết sức hài lòng, trong lúc nhất thời có chút không rõ đến cùng hoàng đế này đánh cái chủ ý gì. Chẳng lẽ chỉ vì đơn thuần bởi vì công chúa Lăng Vân chọc giận hắn cho nên mới chỉ nàng cho Lê Vương? Nhưng công chúa Tê Hà đến Sở Kinh cũng được mấy tháng rồi, Mặc Cảnh Kỳ không có khả năng không biết Sở Kinh đồn về công chúa Tê Hà và Mặc Cảnh Lê.

“Hoàng Thượng không có khả năng để cho Cảnh Lê có liên hệ gì với Nam Chiếu. Cho dù không có công chúa Lăng Vân thì Hoàng Thượng cũng không có khả năng chỉ công chúa Tê Hà cho hắn.” Hình như biết Diệp Ly nghi hoặc, Mặc Tu Nghiêu ngồi ở bên cạnh nàng thản nhiên nói, “Nam Chiếu đa số là man di, nói là tiểu quốc nhưng thật ra dân phong cực kỳ bưu hãn. Chỉ là trở ngại nhân số quá ít mới khó lớn mạnh mà thôi.” Diệp Ly nói khẽ: “Hoàng Thượng không hi vọng Lê Vương cùng Nam Chiếu có quan hệ? Nhưng hình như Tây Lăng mạnh hơn Nam Chiếu một ít.” Mặc Tu Nghiêu thấp giọng cười nói: “Tây Lăng và Đại Sở chính là kẻ thù truyền kiếp, trừ

phi Mặc Cảnh Lê phản quốc nếu không Tây Lăng không cách nào cho hắn chỗ tốt gì. Huống chi… Hoàng Thượng cũng tuyệt không hi vọng bên trong Hoàng Tự xuất hiện hoàng tử có huyết thống Tây Lăng."

Diệp Ly bừng tỉnh đại ngộ, có chút đồng tình nhìn thoáng qua Mặc Cảnh Lê. Xem ra vị em ruột Hoàng đế này cũng không có làm cho Hoàng đế ca ca của hắn yên tâm ah.

Mặc Tu Nghiêu trầm thấp cười nói: "A Ly, lòng của nàng quá mềm yếu rồi. Trong Hoàng gia cho tới bây giờ không tồn tại người không có dã tâm."

Diệp Ly khẽ giật mình, tinh tế tự định giá một phen lời Mặc Tu Nghiêu nói, nhìn về phía Mặc Cảnh Lê ánh mắt nhiều thêm vài phần suy nghĩ sâu xa. Nhưng là… đầu óc Mặc Cảnh Lê thật sự đủ để nghĩ nhiều chuyện phức tạp như vậy sao? Có phải hắn một mực giả heo ăn thịt hổ?

Trở lại Định Quốc Vương phủ, Diệp Ly không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nửa ngày thời gian trong cung này so với một tháng này của nàng cộng lại còn mệt mỏi hơn. Sau khi từ biệt Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly trở lại trong nội viên của mình Lâm ma ma và Ngụy ma ma lập tức dẫn người chạy ra đón. Hiển nhiên chuyện buổi chiều trong cung đã truyền đến trong vương phủ rồi. Hai vị ma ma quan tâm đem toàn thân Diệp Ly nhìn một lần xác định nàng hoàn toàn bình yên vô sự mới yên lòng. Diệp Ly bất đắc dĩ yêu cầu ăn khuya nhét đầy cái bao tử, Lâm ma ma phất phất tay để cho người đưa lên một phần cháo thịt gà đã sớm chuẩn bị tốt. Diệp Ly nhìn phần cháo thịt gà chừng ba người ăn trước mắt, "Ma ma, tuy ta rất đói nhưng cũng sẽ không đột nhiên trở nên tham ăn như vậy đâu."

Ngụy ma ma bất mãn lườm nàng một cái nói: "Vương phi! Ngài cho

rằng chỉ có một mình ngài đói bụng sao?”

Diệp Ly trong nháy mắt mờ mịt, Thanh Loan các nàng đã xuống dưới dùng cơm rồi mà.

Vẻ mặt Ngụy ma ma chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhét cả khay cháo gà vào trong tay nàng, nói: “Vương gia đi thư phòng rồi, Vương phi vẫn nên đưa qua rồi cùng Vương gia ăn đi.”

“Chuyện này…. Không cần đâu. Ta sai người đưa cho A Cẩn là được rồi.”

“Vương phi!” Vẻ mặt Lâm ma ma nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào Diệp Ly nói: “Người là thê tử của Vương gia, chuyện đưa đồ ăn khuya như vậy làm sao có thể mượn tay người khác? Chẳng lẽ ở Từ gia Nhị phu nhân đã quên dạy người cách làm vợ?” Nhìn Lâm ma ma biểu lộ chuẩn bị bala bala thuyết giáo, Diệp Ly vội vàng thức thời bưng cháo lên nói: “Ma ma, ta đã biết, vậy thì ta đưa qua cho Vương gia.” Cũng không đợi Lâm ma ma phản ứng bưng cháo gà nhanh như chớp chạy đi. Diệp Ly cảm giác mình rất ủy khuất, hai vị ma ma đều rất lải nhải, nhưng so với vú nuôi, Diệp Ly càng sợ vị Lâm ma ma đi theo mẫu thân này hơn. Chỉ cần nàng mới mở miệng nói nhất định nói có sách, mách có chứng, thu thập lý lẽ rộng rãi để cho mình cúi đầu nhận sai. Người bình thường tuyệt đối không tiếp thu nổi ngôn ngữ cùng với tinh thần song song công kích như vậy.

Bất đắc dĩ bưng đồ ăn khuya đi ở bên trong hành lang vương phủ, sau lưng bọn nha đầu cũng thập phần thức thời cách một khoảng cách không xa không gần đi theo. Mặc Tu Nghiêu vẫn như cũ ở lại trong viện trước khi hắn đại hôn, ngay ở bên cạnh tiểu viện của Diệp Ly. Cho nên trong lòng Diệp Ly còn không có cam lòng thì người đã đứng ở ngoài cửa thư phòng của Mặc Tu Nghiêu rồi. Vừa định gõ cửa, bên trong đã truyền đến thanh âm Mặc Tu Nghiêu, “Là A Ly

sao? Vào đi.”

Đẩy cửa đi vào, dưới ánh nến Mặc Tu Nghiêu đang đề bút viết cái gì đó. Thấy Diệp Ly tiến đến ngẩng đầu nhìn nàng một cái hỏi, “Làm sao còn chưa nghỉ ngơi?”

Diệp Ly đi qua đưa đồ vật trong tay để ở một bên hỏi: “Quấy rầy ngươi rồi hả?”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, nhìn nhìn đồ để trên bàn khiêu mi cười nói: “Nàng đến đưa đồ ăn khuya?”

Không biết làm sao trên mặt Diệp Ly khẽ nóng lên, ra vẻ bình thản hỏi ngược lại: “Như thế nào? Ta không thể đưa đồ ăn khuya cho ngươi sao?”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, đặt bút trong tay xuống cười nói: “Ta chỉ hơi tò mò làm sao A Ly sẽ chủ động đưa đồ ăn khuya tới cho ta? Ừ… Khó trách ta trở lại lâu như vậy rồi cũng không có người đưa đến chút ít đồ ăn cho ta. Quả nhiên, sau khi cưới Vương phi thì người khác lại chẳng quan tâm.” Diệp Ly bất đắc dĩ liếc hắn một cái nói: “Vậy ngươi có ăn hay là không ăn?” Mặc Tu Nghiêu gật đầu, “Vương phi tự mình đưa tới há có thể không ăn.”

Hai người ngồi xuống cạnh bản, Diệp Ly lấy ra hai cái chén vì mỗi người múc một chén cháo trước đưa một chén cho Mặc Tu Nghiêu. Tuy những ngày này hai người đều dùng bữa cùng nhau, nhưng cùng một chỗ ăn khuya vẫn là lần đầu tiên. Vừa ăn cháo, Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ một chút nói: “Ngày mai nếu không có chuyện gì, theo ta đi gặp mặt Đại tẩu nhé?’ Diệp Ly gật đầu nói: “Đã lâu như vậy xác thực là nên đi bái kiến Đại tẩu. Hi vọng Đại tẩu không trách tội.” Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, “Đại tẩu sẽ không để ý những điều này.”

“Ta cần chuẩn bị cái gì sao?” Diệp Ly hỏi.

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, “Chúng ta chỉ cần đi gặp mặt Đại tẩu là được rồi.”

Nhớ tới vị Đại tẩu không thấy mặt kia, Diệp Ly cũng chỉ có thể ở trong lòng thở dài. Một nữ nhân ở tuổi đẹp nhất của mình lại để cho bản thân mình trở nên tiều tụy như vậy, thật sự không thể không khiến người khác thở dài.

“Ngươi xử trí cái cung nữ đêm nay như thế nào?” Nghĩ nghĩ, Diệp Ly hỏi tên cung nữ buổi tối cản đường trong cung. Mặc Tu Nghiêu cau mày nói: “Đây không phải là cung nữ trong nội cung.”

“Không phải?” Diệp Ly kinh ngạc, lúc nào hoàng cung đã biến thành nơi mà có thể cho người ngoài tùy ý ra vào rồi, hoàng đế buổi tối còn có thể ngủ ngon được sao? Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Không phải cung nữ đăng ký trong danh sách nội cung, nhưng là không thể không nhắc tới là người trong nội cung bày ra. Trong nội cung người có năng lực luôn luôn có át chủ bài không muốn cho người khác biết.”

“ Nhưng là cung nữ kia thoạt nhìn cũng không có gì xuất chúng.”

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Đôi khi là nhân tài hoàn toàn không có mặt nào xuất chúng này mới là đòn sát thủ.”

“Có hỏi ra được người là ai phái tới không?”

“Là tử sĩ.” Mặc Tu Nghiêu nói, Diệp Ly hiểu rõ, tử sĩ nhiệm vụ thất bại cũng chỉ có chết rồi, tất nhiên hỏi cũng không được gì.

“Nhưng mà, trong cung người có thể có tử sĩ như vậy cũng không

nhiều. Cho nên A Ly… về sau nếu như nhất định phải tiến cung nhớ cẩn thận một chút.”

“Ta đã biết.” Diệp Ly gật đầu, nàng cũng không muốn chết.

Trước đây Định Vương phi Ôn thị cũng không ở tại trong Định Quốc Vương phủ, từ lúc Mặc Tu Văn qua đới năm thứ hai Ôn thị cứ thấy cảnh thương tình nên đã đến trong Vô Nguyệt am sống và tu hành ở đó, ở cùng nàng một chỗ còn có hai tiểu thiếp của Mặc Tu Văn. Từ sau khi đến Vô Nguyệt am, trên thực tế hàng năm ngoại trừ ngày giỗ của Mặc Tu Văn, thì Ôn thị không có trở lại Định Quốc Vương phủ. Trước đây ít năm Mặc Tu Nghiêu bởi vì rất nhiều nguyên nhân cũng một mực đóng cửa không ra ngoài, cho nên đối với vị chị dâu này tuy tôn kính nhưng lại không quen thuộc.

Bởi vì đã nhận được sự cho phép của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly cũng rất quang minh chính đại sáng sớm cũng rèn luyện một ít, sau đó cùng Mặc Tu Nghiêu dùng bữa sáng hai người mới ngồi xe ngựa đi đến Vô Nguyệt am ngoài thành.

Vô Nguyệt am nằm ở ngoại ô kinh thành, cảnh sắc trên núi vô cùng đẹp, cũng là từ đường của Định Quốc Vương phủ. Cho nên cũng không có du khách hoặc là khách hành hương tới dâng hương, trên đường đi đến đều vô cùng thanh tịnh ít người. Tiến vào cửa am liền ngửi được trong không khí mùi đàn hương lượn lờ không tiêu tan. Diệp Ly có chút không quen cau cái mũi lại, Mặc Tu Nghiêu ở bên cạnh nghiêng đầu nhìn nàng, “Làm sao vậy?”

Diệp Ly có chút xấu hổ thấp giọng nói: “Ta không tin Phật.” Nếu như thế này đi vào nàng không biết rốt cuộc có muốn bái hay không, người không tin Phật đi thăm viếng nàng thấy không có chút ý nghĩa nào, người khác xem ra có thể cho là không lễ phép .

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Khó trách ta cũng không thấy A Ly xuất kinh dâng hương.” Trong kinh vô luận là tiểu thư khuê các hay là tiểu gia bích ngọc đều yêu thích xuất kinh đến các đại tự miếu am ni cô ngoại ô thắp nhang hoặc cầu xăm. Có cầu mọi chuyện thuận lợi, có hỏi đức lang quân như ý. Nhưng dường như xác thực chưa từng có nghe nói qua Tam tiểu thư Diệp gia có đi qua miếu cầu xăm thắp nhang đấy. Diệp Ly bộ dạng phục tùng nói: “Ta đã không tin thần phật, làm sao lại không biết xấu hổ cầu hắn phù hộ? Nếu như thần phật thực linh, mỗi ngày nhiều thiện nam tín nữ như vậy làm sao ngài ấy có thể xoay sở được?” Mặc Tu Nghiêu khiêu mi, nhìn Diệp Ly cười nói: “Cho nên, A Ly vẫn tin tưởng chính mình hơn?”

Diệp Ly ngẩng đầu, cười càng tươi hơn, “Nếu ngay cả mình cũng không thể tin, trên đời này còn có cái gì có thể tin hay sao?”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu đồng ý, “Vừa vặn, ta cũng không tin. A Ly tùy ý là được rồi.”

Không bao lâu, bên trong liền có tiểu ni cô đi ra mang hai người đi vào. Ôn thị là nữ tử vô cùng dịu dàng, tuy nhiên dung mạo cũng không tính là vô cùng xuất sắc, nhưng là hai đầu lông mày nhàn nhạt tĩnh mịch ôn hòa làm cho dung nhan của nàng tăng thêm vài phần hương vị đặc biệt. Dù cho một thân áo xám tăng y cũng không dấu được xuất thân thư hương môn đệ ôn nhu uyển chuyển hàm xúc. Nhìn thấy hai người tiến đến, trong mắt nàng bình tĩnh không có gợn sóng gì. Rất rõ ràng, nàng tâm như chỉ thủy hoặc là nói tâm như đã khô héo rồi.

“Tu Nghiêu bái kiến Đại tẩu.” Mặc Tu Nghiêu lôi kéo Diệp Ly tiến lên đối với Ôn thị nói: “Đại tẩu, đây là A Ly.”

Diệp Ly cung kính tiến lên chào, “Bái kiến Đại tẩu.”

Ôn thị ánh mắt rơi vào xe lăn cùng trên mặt Mặc Tu Nghiêu, rất nhanh lại chuyển đến trên người Diệp Ly, trong mắt bình tĩnh xẹt qua một tia đau thương, nói khẽ: “Miễn đi. Đệ muội lại đây ngồi đi.” Diệp Ly tạ ơn, đi đến bên người Ôn thị ngồi xuống, Ôn thị lôi kéo nàng xem xem, từ bên cạnh cầm lấy một cái hộp gấm có chút cổ xưa đưa cho nàng nói: “Chị dâu đã xem như không màng thế sự, cũng không có gì làm lễ gặp mặt đưa cho muội. Cái này là năm đó ta vừa gả vào Định Quốc Vương phủ lúc Vương gia… Đại ca muội cho ta đấy, nói là mẫu phi năm đó lưu lại. Muội nhận lấy.”

“Cái này…” Tuy cái hộp gấm này thoạt nhìn có chút cổ xưa, nhưng bên trên mài mòn thập phần bóng loáng, có thể nhìn ra được là thường xuyên có người lấy ra chà lau đấy. Đây là kỷ niệm bên người Ôn thị rồi. Ôn thị cười nhạt lắc lắc đầu nói: “Nhận lấy a, ta hiện tại cũng không cần những thứ này.” Diệp Ly cũng không có cự tuyệt nữa, thu hồi hộp gấm nói: “Đa tạ Đại tẩu.”

Ôn thị nhìn lôi kéo Diệp Ly nói: “Đại ca muội cùng nhị đệ là huynh đệ, ta là Đại tẩu của muội đấy… không cần khách khí. Về sau hai người đệ muội và nhị đệ hỗ trợ lẫn nhau, sống cho tốt.” Diệp Ly hiểu Ôn thị nói đến chuyện năm đó Định Quốc vương phủ sinh biến, nàng lại không có ở lại Định Quốc Vương phủ thay Mặc Tu Nghiêu lo liệu sự vụ Vương phủ mà là vứt bỏ Mặc Tu Nghiêu trọng thương tàn tật rời phủ tu hành. Đối với cái này, Diệp Ly cũng không cảm thấy Ôn thị sai. Nàng lúc ấy cũng chỉ là một nữ tử không quá hai mươi tuổi, thậm chí cũng không phải thế gia đại tộc có thể bồi dưỡng được nữ tử vào lúc trượng phu đột nhiên qua đời, dưới tình huống huyết mạch duy nhất trong phủ bị thương nặng tàn tật, nữ tử không đủ kiên cường xác thực rất khó chống đỡ được toàn bộ Định Quốc Vương phủ.

“Đa tạ Đại tẩu dạy bảo.” Diệp Ly gật đầu, nhìn Mặc Tu Nghiêu nói khẽ: “Ta đã thành thân với Vương gia, về sau đương nhiên là cùng vinh nhục.”

“Tốt, như vậy ta an tâm.” Ôn thị vui mừng gật đầu.

Diệp Ly nhíu nhíu mày, do dự một lát mới nói: “Đại tẩu một mình một người ở chỗ này không khỏi cô đơn, không có hay không hồi phủ… Chính là Đại tẩu ở trong phủ tu hành cũng đều thỏa đáng hơn.”

Ôn thị lắc đầu nói: “Ta ở chỗ này thanh tịnh đã quen, trở về lại không quen.” Diệp Ly liên tục khuyên bảo, Ôn thị không chịu chỉ đành phải thôi. Nói một lát, Ôn thị giữ hai người lại cùng dùng cơm rồi nói muốn sao chép kinh phật để cho Mặc Tu Nghiêu mang theo Diệp Ly đi chung quanh một chút.

Mặc dù Vô Nguyệt am chỉ là từ đường, nhưng diện tích không nhỏ chút nào. Diệp Ly phụ giúp Mặc Tu Nghiêu đi lại ở rừng trúc u tĩnh sau am, bởi vì nguyên nhân Ôn thị nên tâm tình khó tránh khỏi có chút trầm trọng.

“A Ly, nếu là nàng thì nàng sẽ không giống như Đại tẩu, thật không?” Hồi lâu, mới nghe được Mặc Tu Nghiêu trầm giọng hỏi.

Diệp Ly gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới Mặc Tu Nghiêu nhìn không thấy động tác của mình mới nói: “Không biết. Ta sẽ tận lực để cho chính mình sống tốt hơn một chút.”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Như vậy rất tốt. Đại tẩu… kỳ thật cũng không thích hợp làm Vương phi Định Quốc Vương phủ, là Mặc gia chúng ta thực xin lỗi tẩu ấy.” Nếu như không phải Đại ca vì để tránh cho Mặc Cảnh Kỳ nghi kỵ, có lẽ không chọn Ôn thị sinh ra trong nhà thư hương môn đệ bình thường. Diệp Ly có chút suy nghĩ nói: “Có lẽ Đại tẩu cũng không có hối hận.” Thời điểm mỗi lần nghe được Ôn thị nói đến trượng phu Diệp Ly đều có thể thấy được trong đôi mắt bình tĩnh kia nổi lên nhàn nhạt ôn nhu cùng hoài niệm, có lẽ Măc Tu Văn

là vì Định Quốc Vương phủ mới lựa chọn nàng ấy, nhưng là Ôn thị đối với Mặc Tu Văn hoặc là nói Mặc Tu Văn đối với Ôn thị cũng chưa chắc là không có cảm tình.

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: "Định Quốc Vương phủ chưa từng để cho nàng có cơ hội hối hận." Đại Sở cũng không ngăn cản tang phụ tái giá, nhưng là quả phụ Định Quốc Vương phủ lại không dễ dàng tái giá như vậy. Cũng không đủ dũng khí đối mặt với ánh mắt thế nhân, Ôn thị căn bản ngay cả để cho mình có ý niệm hối hận cũng không thể có, "Nhưng … A Ly, ta cho phép nàng hối hận."

"Vương gia thật sự nói cho ta biết, nếu như ngươi chết thì ta có thể tái giá?" Diệp Ly khiêu mi hỏi.

Mặc Tu Nghiêu cũng không phản đối, gật đầu nói: "Ừ, ta chính là có ý tứ này."

Diệp Ly nhìn lên trời, ở chỗ Mặc Tu Nghiêu nhìn không thấy được liếc trắng mắt. Một cỗ nộ khí không biết từ chỗ nào dâng lên làm cho nàng cười lạnh, "Như vậy… Vương gia muốn chết sớm hay là nghĩ chết sớm đây?" Vì câu nói cổ quái của nàng mà khiêu mi, Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Bổn vương vẫn muốn sống hết thọ mới buông xuôi hai tay."

"Thật sao? Cái này thực không phải tin tức tốt…"

"Tránh ra!" Diệp Ly còn chưa nói dứt, Mặc Tu Nghiêu đột nhiên quay người lại, một tay đẩy Diệp Ly ra.

"Vèo! Vèo! Vèo!" Một hồi tiếng vang phá không xẹt qua, Diệp Ly đến cây trúc bên người lấy ra ba cây phi tiêu hình thoi phát ra ánh sáng màu lam u lãnh.

“Đã đến rồi, sao không đi ra ngoài lộ diện?” Mặc Tu Nghiêu rủ mắt xuống, nhìn chằm chằm tay vịn xe lăn thản nhiên nói.

“Ha ha… Mặc Tu Nghiêu, rốt cục ngươi cam lòng đi ra khỏi Định Quốc Vương phủ sao? Ta còn tưởng rằng ngươi cả đời đều co đầu rụt cổ ở trong phủ không dám ra gặp người nữa nha.” Một tiếng cười to làm càn, một bóng người cao lớn xuất hiện ở trong rừng trúc. Rất nhanh, một đám người áo đen đi qua vây ba người ở chính giữa.

Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu nhìn về phía người tới, trên môi cười lạnh lùng như tuyết, “Lời này của ngươi…Có dám vạch khăn che mặt lập lại lần nữa?”

Người tới tiếng cười im bặt, đôi mắt u ám mãnh liệt co rụt lại. Khẽ hừ một tiếng đưa mắt nhìn sang Diệp Ly đứng ở một bên, “Vị này… chính là Định Vương Phi rồi?”

“Đúng vậy, các hạ… còn gì thỉnh giáo.” Diệp Ly lạnh nhạt gật đầu nói.

“Thật can đảm.” Nam nhân khen, như có chút tiếc hận nhìn Diệp Ly nói: “Đáng tiếc…”

“Mặc Tu Nghiêu, nữ tử như vậy phải chôn cùng ngươi thì ngươi cũng không có gì tiếc nuối sao?” Nam nhân hiển nhiên cũng không tính nói nhảm, vung tay lên nhíu mày đám hắc y nhân lập tức xông tới.

“Trước mang Vương phi đi.” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt phân phó. Mấy đạo nhân ảnh cực nhanh lướt vào trong đám người, A Cẩn tay cầm trường kiếm rơi xuống trước mặt Mặc Tu Nghiêu, trường kiếm cảnh giác nhắm vào đám người áo đen chung quanh. Trong đó, hai gã ám vệ rơi vào bên người Diệp Ly một trái một phải lôi kéo Diệp Ly muốn đưa nàng rời đi. Những người còn lại đã cùng người áo đen

giao đấu. Diệp Ly nhìn lướt qua những người A Cẩn mang đến chỉ có bảy tám người, chính mình lại mang đi hai người cũng chỉ còn lại có năm người. Mà người áo đen ở xung quanh lại chí ít có hai ba mươi người. Không kịp nghĩ nhiều, Diệp Ly vung tay tránh khỏi ám vệ lôi kéo mình nói: “Lưu lại hỗ trợ.”

“Vương phi…” Ám vệ sững sờ, không đồng ý muốn nói điều gì. Diệp Ly đã không kiên nhẫn phi thân mà qua, thuận tay đánh ngã một tên hắc y nhân muốn đánh lén lạnh lùng nói: “Nói lời vô dụng làm gì? Trước giải quyết những người này rồi nói sau.” Trong khi nói chuyện một cái trở lại lưu loát đá văng một tên khác đang công kích, lúc rơi xuống đất vừa vặn một cước dẫm lên người tên vừa bị rơi xuống đang muốn nhảy lên. Tên thích khách trên mặt đất kêu rên một tiếng lập tức ngất đi.

Hai gã ám vệ nhìn nhau, vẫn nên tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh Vương phi trước giải quyết những tên thích khách này rồi nói sau. Tuy nhiên cho dù thân là ám vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh bọn hắn cũng không hiểu được Vương phi dùng chiêu thức gì, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng bọn hắn thấy Vương phi một hai chiêu đã ngăn được một tên thích khách hơn nữa giẫm ngất một tên thích khác là sự thật. Tên thích khách trên mặt đất hôn mê bất tỉnh xui xẻo có thể đoán được vận khí tốt cũng cần nằm trên giường tầm năm ba tháng, vận khí không tốt đoán chừng liệt cả đời rồi. Diệp Ly một kích đắc thủ, trong lòng rất bình tĩnh. Mặc dù đối với thân thủ của mình có tin tưởng nhất định, nhưng trên thực tế Diệp Ly một mực nắm không rõ sâu cạn võ học cổ đại. Dù sao ở thời đại này nàng cũng không có chính thức gặp qua tình huống cần động thủ thật. Nếu như dựa theo khinh công vị công tử Phong Nguyệt kia, thật đúng là không dễ đối phó. Dù sao người hiện đại cho dù ngươi càng lợi hại cũng không có tình huống bay tới bay lui khắp nơi như vậy. Nhưng mà may mắn, công tử Phong Nguyệt khinh công bay tới bay lui như vậy cũng không phải người nào cũng có thể có. Nếu như chỉ là cận chiến mà

nói Diệp Ly cảm giác mình có thể ứng phó đại đa số cao thủ.

Những bọn thích khách này hiển nhiên không ngờ vị Định Vương phi này nhìn như vô hại nhưng lại có thể vừa ra tay đã hạ gục được một người, đợi đến lúc phục hồi tinh thần thì người thứ hai đã bị Diệp Ly một cùi trỏ hạ gục xuống đất.

Diệp Ly kiếp trước sở học có phần phức tạp, lúc nhỏ học tập võ thuật, Taekwondo nhu đạo…, đương nhiên huynh đệ tỷ muội trong nhà kinh nghiệm đánh nhau cũng rất phong phú. Tiến vào bộ đội, đặc biệt là bộ đội đặc chủng, học tập phương hướng liền từ đánh ngã đối thủ biến thành giết chết đối thủ. Nữ tử khí lực vốn là không bằng nam tử, cho nên phương pháp Diệp Ly chuyên tấn công luôn luôn là kỹ xảo cùng với tốc độ, làm sao một chiêu trí mạng. Bình thường đừng nói là nữ tử chính là nam nhân trong đội cũng còn không dám so chiêu với nàng. Vốn vừa mới bắt đầu còn có chút không quá thuần thục, đợi đến đánh ngã hai người Diệp Ly dần dần cảm thấy cảm giác trước kia dường như từ từ trở lại. Những năm gần dây kiên trì không ngừng rèn luyện thân thể thành quả nhận được cũng bày ra, nếu không cho dù Diệp Ly có nhiều kinh nghiệm thực chiến hơn nữa kỹ xảo thân thể theo không kịp cũng không tốt.

“Vương…Vương phi….” Trung thành hộ chủ ở bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, A Cẩn thấy tình cảnh bên kia cũng không khỏi kinh ngạc nói không ra lời. Người kia bay lên một cước đem cái tên thích khách còn cao hơn nàng, miệng bị đá một cái phun máu tươi ra thật sự là Vương phi ôn nhu khéo léo sao? A Cẩn có chút hoảng hốt nhớ lại một buổi tối hình như hắn tận mắt thấy Vương phi không biết dùng phương pháp gì làm cho Lê Vương hôn mê. Hắn vẫn cho là Vương phi sử dụng ám khí, hiện tại xem ra hoàn toàn có khả năng là giải quyết bạo lực đi?

“A Ly!” Giọng nói của Mặc Tu Nghiêu vang lên sau lưng, đồng thời

một thanh kiếm lăng lệ ác liệt từ phía sau lưng vung đến. Diệp Ly vội vàng hạ thấp thắt lưng xuống hiểm hiểm tránh được mũi kiếm đâm thẳng tới, đồng thời chẳng biết lúc nào trong tay xuất hiện dao găm nhanh chóng ở trên cổ tay cầm kiếm xẹt qua, sau đó chế trụ cái tay kia mượn lực hắn đứng thẳng dậy sau đó uốn một cái, cả cánh tay răng rắc một tiếng người nọ đã trợn tròn mắt chán nản ngã xuống đất. Diệp Ly nghi hoặc cúi đầu xem xét, chẳng biết lúc nào sau lưng người nọ đã bị cắm một thanh tiểu đao, lưỡi đao đâm thẳng vào trong thân thể chỉ còn lại cái chuôi đao ở bên ngoài. Hiển nhiên là bị một đao trí mạng.

Diệp Ly khiêu mi, nhanh chóng tránh bọn thích khách đi đến bên cạnh Mặc Tu Nghiêu. Măc Tu Nghiêu cau mày nói: “Không phải cho nàng đi trước sao?”

Diệp Ly một bên cùng A Cẩn cảnh giác bọn thích khách chung quanh, nghiêng về một bên: “ Vạn nhất vừa đi ra ngoài gặp một nhóm người nữa làm sao bây giờ? Bên phía Đại tẩu sẽ không có việc gì chứ?”

“Có người đi bảo hộ Đại tẩu rồi.” Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói, “Vô Nguyệt am có rất nhiều cơ quan, nếu như những người kia trước tiên xâm nhập Vô Nguyệt am thì chúng ta đã sớm phát hiện rồi.”

Mới không lâu sau, hơn hai mươi tên thích khách đã ngã xuống hơn phân nửa. Nam nhân một mực đứng ở bên cạnh đứng ngoài quan sát cười lạnh một tiếng nói: “Ám vệ Định Quốc Vương phủ quả nhiên là danh bất hư truyền. Chỉ tiếc người ít đi một chút.” Nam nhân đột nhiên nhảy dựng lên trường kiếm trong tay nhanh chóng đâm về phía Mặc Tu Nghiêu, A Cẩn lập tức cầm trường kiếm tiến lên ngăn hắn lại, hai người trong nháy mắt giao thủ hơn mười chiêu, nhưng rốt cục A Cẩn cũng chỉ là thiếu niên hơn mười tuổi, một lần vô ý liền bị nam nhân một kiếm đánh lui, trên cánh tay để lại một vết máu dữ tợn.

Nam nhân cũng không để ý tới A Cẩn, sau khi cho hắn một kiếm tránh đi lập tức lần nữa chuyển hướng đến Mặc Tu Nghiêu. A Cẩn kinh kêu một tiếng, muốn đứng dậy tới ứng cứu lại bị hai tên thích khách sau lưng cuốn lấy không thoát thân được.

“A Ly, tránh ra.” Mặc Tu Nghiêu đẩy Diệp Ly ra, hơn nữa đồng thời trượt xe lăn lui về phía sau. Tránh được một kiếm thì kiếm thứ hai càng hung hiểm hơn tiếp theo mà đến. Người ngồi ở xe lăn không cách nào di chuyển linh hoạt tự nhiên như người đứng, Mặc Tu Nghiêu nghiêng về một bên mũi kiếm đâm vào trên ghế dựa xe lăng, đồng thời Mặc Tu Nghiêu đột nhiên duỗi tay ra nắm mũi kiếm, ống tay áo khẽ nhúc nhích một đám ám khi lao thẳng đến nam nhân mà đi. Trong lòng nam nhân cả kinh vội vàng cất kiếm nhanh chóng đẩy ra mấy trượng xa mới tránh được, tránh nhé được ám khí đến trước mặt. Nam nhân cười lạnh một tiếng, lần nữa phi thân xông về phía trước. Hắn hiển nhiên đã nhìn ra được nhược điểm lớn nhất của Mặc Tu Nghiêu là không cách nào di chuyển, cho dù bản lãnh của hắn lớn, ám khí nhiều hơn nữa luôn luôn dùng cũng hết. Mặc Tu Nghiêu cũng không hề tránh né nữa, xoát một tiếng, một cây trường tiên ngang trời mà ra, hai người khoảng cách lập tức kéo ra, trong khoảng thời gian ngắn đúng là ai cũng không động đến ai được.

Diệp Ly đứng ở một bên cũng không gấp gáp, thỉnh thoảng giúp đỡ giải quyết một vài tên muốn đánh lén Mặc Tu Nghiêu. Một bên nhìn chằm chằm vào người nọ xem nghiên cứu chỗ sơ hở của hắn.

Rốt cục, đợi đến lúc trường tiên của Mặc Tu Nghiêu quấn lên mũi kiếm của nam nhân là lúc Diệp Ly cười lạnh một tiếng nhổ xuống kim châm trên đầu hướng cổ tay nam nhân ném qua, lập tức tay nam nhân bị ép rơi kiếm xuống, chủy thủ trong tay không chút lưu tình nào công kích chỗ hiểm trên người nam nhân. Cho dù chiêu thức của Diệp Ly cũng tuyệt đối được xưng tụng tàn nhẫn so với sở hữu tất cả bí tịch võ công , không quá năm ba chiêu tay phải của nam nhân kia,

vai trái tất cả đều trúng một đao. Diệp Ly bất mãn hừ nhẹ một tiếng, bí quá hóa liều không để ý đến nam nhân kia tay phải vung lên chưởng phong đem dao găm đâm vào ngực nam nhân. Nam nhân kia sắc mặt đột biến, tay phải vừa mạnh lại hung ác đánh tới Diệp Ly. Diệp Ly lúc này muốn lui đã không còn kịp rồi, đột nhiên đầu trường tiên đã vòng quanh eo Diệp Ly, sau đó bị một cỗ lực nhanh chóng kéo đi. Diệp Ly thuận thế tránh được chưởng lực của nam nhân vững vàng rơi xuống trước người Mặc Tu Nghiêu.

Nam nhân cách đó không xa sắc mặt xám trắng, cắn chặt răng máu từ vết thương trên ngực chảy ra như rót. Lúc mới vừa bị trường tiên của Mặc Tu Nghiêu mang đi Diệp Ly thuận thế đem chủy thủ cắm trước ngực hắn xoay một cái, chủy thủ sắc bén ở trong ngực hắn xoay nửa vòng mới bị rút ra ngoài, lúc này trên ngực lỗ máu dữ tợn lấy tay che cũng che không được.

Diệp Ly cúi đầu nhìn chủy thủ trong tay có chút bất mãn cau mày. Loại chủy thủ này cùng với loại dao găm ba cạnh trong quân đội mà nàng yêu thích nhất quả thực tựa như rác rưởi.

“Khụ khụ…Hay cho một Định Quốc Vương phi. Không nghĩ tới thâm tàng bất lộ như vậy.” Nam nhân đè lại vết thương trên ngực, ho một tiếng mới khàn giọng nói.

“Người không phạm ta ta không phạm người.” Diệp LY nhìn hắn lạnh lùng nói.

“ Hôm nay ám toán thất bại. Mặc Tu Nghiêu, hôm nay coi như ngươi mạng lớn cưới được một Vương phi lợi hại như vậy.” Nam nhân nhìn thoáng qua thuộc hạ đã bị giải quyết không dư lại mấy tên, tất nhiên trong lòng biết ám sát sắp thành lại bại rồi. Dù cho còn có bảy tám tên chèo chống, nhưng thuộc hạ của mình dưới tình huống số lượng ngang nhau là tuyệt đối không có khả năng địch nổi ám vệ của Định

Quốc Vương phủ, “Nhưng mà, ngươi tránh được lần một lần hai, trốn không được mười lần tám lần. Mặc Tu Nghiêu, chính ngươi có bao nhiêu người muốn lấy mạng của ngươi không. Ha ha… Ha ta ở dưới địa phủ chờ ngươi!” Nói xong, nam nhân kia buông tha cho Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, nghiêm nghị kêu lên: “Buông tha nhiệm vụ, rút lui.” Sau đó mấy tên thích khách còn lại nhao nhao rút lui lúc ám vệ chặn đường muốn truy kích, người cuối cùng bị một kiếm mất mạng.

“Truy đuổi.”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Giặc tới cùng đường chớ đuổi. Về trước đi.”

Ám vệ muốn truy kích lập tức dừng bước, A Cẩn dưới sự chỉ huy xem xét thích khách trên mặt đất.

A Cẩn không để ý tay phải của mình bị thương, chặt chẽ cầm lấy kiếm của mình, “Vương phi… thật là lợi hại.”

Diệp Ly lắc đầu, “May mắn mà thôi.” Mới vừa rồi nhìn như thắng được nhẹ nhàng, nhưng nếu như không có Mặc Tu Nghiêu tượng trợ cho dù có thể đả thương tên thích khách kia thì mình cũng khó tránh khỏi trọng thương. Đến cùng vô luận là lực lượng hay độ nhanh nhẹn vẫn chưa đủ, có nhiều lần mình rõ ràng đã đánh trúng vào người nọ, nhưng vì lực lượng chưa đủ nên không đủ để tạo thành tổn thương lớn. Còn có cho dù đã tìm được sơ hở của đối phương, mình cũng sẽ bởi vì tốc độ không cao mà không cách nào thành công.

“Rất lợi hại, A Cẩn đánh không lại hắn.” A Cẩn kiên trì nói.

Diệp Ly cười nói: “Chỉ trong khoảnh khắc nếu như ta không giải quyết được hắn thì người chết chính là ta.”

“Vương phi rất lợi hại, A Cẩn có thể học võ với Vương phi không?” A Cẩn dùng ánh mắt trẻ con đầy hy vọng, đôi mắt trông mong không ngại nhìn chằm chằm vào Diệp Ly. Nếu như hắn lợi hại được như Vương phi, vừa rồi không cần Vương gia ra tay.

Thần sắc Mặc Tu Nghiêu phức tạp nhìn Diệp Ly, nói: “Ta cho rằng A Ly chỉ có công phu tự bảo vệ mình, hiện tại xem ra là ta sai rồi. A Ly luôn có thể làm cho ta kinh hỉ.” Vừa rồi thời điểm Diệp Ly đối địch hắn đều xem ở trong mắt, ánh mắt như vậy còn có ra tay gọn gàng tuyệt đối không phải nữ tử tầm thường có thể đạt được. Coi như là ám vệ trong rất nhiều người cũng không quả quyết ngoan lệ như nàng. Hắn dám khẳng định nói, cho dù ba ám vệ đồng thời ra tay với nàng, thua cũng chưa hẳn là Diệp Ly. Chỉ là Mặc Tu Nghiêu như thế nào cũng nghĩ không thông, Diệp Ly một thiên kim tiểu thư từ nhỏ dưỡng ở khuê phòng, tại sao có thể có thân thủ như vậy. Người không biết còn tưởng rằng đây là một người trải qua sa trường quen với xuất sinh nhập tử mà không phải một tiểu thư khuê các xuất thân danh môn.

Diệp Ly cười nhạt một tiếng, cũng không vội mà vì mình giải thích, “Chỉ cần Vương gia cảm thấy không phải kinh hãi là được rồi.”

Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng chăm chú hồi lâu, rốt cục vẫn phải than nhẹ một tiếng hỏi: “A Ly, nàng thực là Tam tiểu thư Diệp gia, ngoại tôn nữ của Từ gia sao?”

Diệp Ly nói: “Tất nhiên phải.”

“Như vậy….đợi đến lúc nàng muốn nói rồi tính sau.”

Diệp Ly sững sờ, nhìn Mặc Tu Nghiêu hồi lâu không nói gì. Lấy thân phận Mặc Tu Nghiêu cùng với tình cảnh Định Quốc Vương phủ có thể nói ra lời nói như vậy quả thật làm cho nàng cảm thấy vô cùng

ngoài ý muốn. Sau nửa ngày, Diệp LY mới thấp giọng nói: “Ta hiện tại tuy không thể nói rõ cho ngươi biết rõ sự tình, nhưng ta có thể cam đoan ta xác thực là Diệp Ly. Hơn nữa, ta gả vào Định Quốc Vương phủ cũng không có mục đích gì.”

“Ta tin tưởng nàng, chúng ta là vợ chồng mà đúng không?” Mặc Tu Nghiêu nói khẽ.

“Đa tạ.” trong lòng Diệp Ly ấm áp, thấp giọng nói. Nàng không phải là không có nghĩ tới nếu như bị phát hiện mình khác thì nên làm cái gì bây giờ, vốn nghĩ trước đi theo Mặc Tu Nghiêu tìm kiếm sư học võ, sau đó thời gian dần qua để cho mọi người quen. Kỳ thật như vậy dường như cực kỳ không đáng tin cậy, ít nhất nàng không xác định có thể giấu diếm được Mặc Tu Nghiêu hay không, nếu đưa tới Mặc Tu Nghiêu hoài nghi vậy thì càng phiền toái. Hiện tại ngược lại bớt việc rất nhiều, bất kể như thế nào ít nhất Mặc Tu Nghiêu nguyện ý tin tưởng mình. Mặc kệ cái tin tưởng này có bao nhiêu đã tốt hơn dự tính của nàng rất nhiều rồi.

Chương 61: Mặc Tu Nghiêu bị thương

Edit: Midori Beta: Sakura

“A Ly, cẩn thận!”

Đang thất thần thì đột nhiên nghe được tiếng của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly chợt xoay người, một ám tiễn bay nhanh về phía mình. Dao găm trong tay Diệp Ly cũng trong nháy mắt rời tay, hình ảnh trước mắt vừa động, một bóng người kéo nàng nhào xuống mặt đất.

“Mặc. . . Tu Nghiêu. . . . . .” Diệp Ly chần chờ kêu lên, đưa tay nâng Mặc Tu Nghiêu ở sau lưng lên, trong nháy mắt cảm giác được ẩm ướt.

Mặc Tu Nghiêu vô lực ngã nhào ở bên cạnh nàng, nhàn nhạt cười nói: “Không có chuyện gì. . . . . .”

“Vương gia!” A Cẩn xông lại đỡ Mặc Tu Nghiêu dậy, sắc mặt Mặc Tu Nghiêu trắng bệch cau mi lại, nói: “Ta không sao. Xem một chút còn có người còn sống hay không.”

Diệp Ly ngồi dậy nhìn lại phía trước, ngực của người vừa mới bắn ra ám tiễn bị dao găm của mình cắm vào đã ngã xuống đất khí tuyệt. Mà người kia. . . Đúng là người lúc trước bị mình đánh ngất xỉu không biết tỉnh lại từ lúc nào. Không khỏi ở trong lòng cười khổ, rời đi chiến trường quá lâu quả nhiên thì đã quên cái gì gọi là cảnh giác rồi? Nàng lại ở nơi chém giết này để lại không ít người sống. Không. . . Trên thực tế trừ người cuối cùng này thì nàng không hề giết một

người nào. Nếu như những người này đều không biết lúc nào tỉnh lại. . . Không khỏi rùng mình một cái.

Một bàn tay to lớn ấm áp phủ lên tay nàng, Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng cười nhạt nói: “A Ly! Ta không sao.”

Diệp Ly khẽ cắn đôi môi, oán hận nói: “Bị thương mà còn nói không có việc gì? Như thế nào mới coi là có việc.” Để cho A Cẩn vịn Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly đứng dậy thu hồi dao găm của mình lau khô sạch sẽ, sau đó xé quần áo phía sau lưng hắn xem xét một chút máu chảy ra màu sắc bình thường, chắc trên tên không có bôi độc, mới thở phào nhẹ nhõm một chút. Chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu thấp giọng nói: “Không chết được cho nên không có chuyện gì.”

Diệp Ly cắn răng, phất tay để cho A Cẩn cùng những người bên cạnh chuẩn bị trở về Vô Nguyệt am, không cần nàng phân phó đã sớm có {ám vệ} phi thân rời đi chắc là mời đại phu đi.

Trở lại Vô Nguyệt am, quả nhiên như Mặc Tu Nghiêu nói trong Vô Nguyệt am cũng không bị thích khách quấy rầy. Ôn thị nhận được tin tức đã sớm ở cửa chờ bọn họ, thấy đoàn người trở lại vội vàng tiến lên đón đưa bọn họ dẫn tới trong phòng khách đã chuẩn bị xong. Vết thương của Mặc Tu Nghiêu, tuy bây giờ nhìn không quá nghiêm trọng nhưng Diệp Ly mới vừa rồi đã đã kiểm tra ám tiễn này của thích khách toàn bộ đều có móc câu, chờ lát nữa lúc lấy tên ra có thể tưởng tượng đến máu tươi đầm đìa như thế nào. Lo lắng dọa đến Ôn thị, Diệp Ly liền mời Ôn thị về phòng nghỉ ngơi trước. Ôn thị nhìn nàng một chút rồi mang theo vẻ mặt không yên tâm đi ra cửa chuẩn bị thức ăn vì nàng.

Mặc Tu Nghiêu ngồi ở trên giường, bởi vì sau lưng bị đả thương thỉnh thoảng cau mày. Diệp Ly lo lắng hỏi: “Rất khó chịu? Đại phu rất nhanh sẽ tới.” Mặc Tu Nghiêu cười khổ, nói: “Đại phu tới cũng chỉ là

lấy tên ra mà thôi, trực tiếp để cho A Cẩn đến đây đi. Chắc hắn còn làm lưu loát hơn đại phu một chút." Diệp Ly cau mày, nghiêng đầu nhìn A Cẩn, "Hắn có thể lấy tên ra không? Ám tiễn này mang theo móc câu." Nếu như là một loại tên khác, vừa rồi không có đâm đến nơi yếu hại thì trực tiếp rút ra là được. Nhưng tên này mang theo móc câu nhổ ra vô cùng khó khăn, nếu mạnh mẽ rút ra chỉ sợ phải xé rách một khối thịt lớn phía dưới. Vẻ mặt A Cẩn nghiêm túc lắc đầu.

Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ, "Nếu như trực tiếp bắn thủng thì đã bớt việc."

Diệp Ly mắt lạnh nhìn hắn, không nhịn được giễu cợt nói: "Nếu như đi xuống lệch hai tấc nữa bắn thủng thì thật bớt việc rồi."

"A Ly. . . Nàng đang tức giận?" Mặc Tu Nghiêu thở dài, ánh mắt ôn hòa nhìn nàng phảng phất như người phía sau lưng còn cắm một mũi tên không phải là hắn vậy.

"Ta! . . . . . ." Diệp Ly có chút ảo não cúi đầu, một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại nói: "Xin lỗi, ta đang tức giận chính mình." Nếu như không phải nàng khinh thường khinh địch, nếu như không phải là nàng nghĩ chuyện nghĩ đến xuất thần thì Mặc Tu Nghiêu sẽ không bị thương. Nhiều năm cuộc sống an nhàn như vậy làm cho tính cảnh giác của mình lại đã thụt lùi đến mức như thế này, nếu ở trên chiến trường lúc trước, đã sớm đủ Diệp Ly nàng chết trên mười bảy mười tám lần.

Đại phu quả nhiên tới rất nhanh, bởi vì hắn bị người xách cổ áo. Vị đại phu này cũng có mấy phần can đảm bị xách lên chạy nhanh suốt dọc đường đi lại còn có thể mặt không đổi sắc tiến lên xem xét thương thế của Mặc Tu Nghiêu. Xem xong vết thương rồi, đại phu lại nhìn ám tiễn Diệp Ly mang về tới một hồi lâu, mới mở miệng nói: "Hoặc là lão phu dùng dao găm mở ra vết thương lấy tên ra, hoặc là. . . đâm vào bên trong một chút từ trước ngực lấy ra. Mấy vị nhìn xem

. . . . . ?”

“Đằng sau đi.”

“Từ phía trước lấy ra.”

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cùng nói, nói xong không khỏi nhìn đối phương một cái. Diệp Ly như không có chuyện gì xảy ra đem ánh mắt dời đi, hỏi: “Đại phu, ngươi cảm thấy thế nào?” Đại phu thỏa mãn gật đầu, nói: “Hai vị lựa chọn rất sáng suốt, lấy tên như vậy nhìn như rất đau, nhưng cũng chỉ đau thoáng cái thôi, dùng dao găm từ từ mở ra thịt kia cũng là phải từ từ cắt, hơn nữa cũng rất chậm.”

” Hình như Đại phu rất am hiểu loại trúng tên này?” Diệp Ly vừa vịn Mặc Tu Nghiêu vừa nhìn thuần thục mà làm chuẩn bị hỏi đại phu.

Đại phu cũng không ngẩng đầu lên đáp: “Lão phu từ trước giờ là quân y.”

Thì ra là như vậy.

Nhìn đại phu xử lý sạch sẽ đuôi tên, sau đó không chút lưu tình cầm chặt một đoạn phía trước đuôi tên. Thân thể của Mặc Tu Nghiêu trong nháy mắt căng thẳng, một cái tay cầm cánh tay của Diệp Ly thật chặt. Diệp Ly không nói một lời đỡ hắn, nhìn đại phu đem một cái dây lưng bền chắc trùm lấy đầu mũi tên mang theo móc câu đã lộ ra dùng sức kéo ra bên ngoài. Một đường máu bắn ra tung tóe, ám tiễn bị cắt lập tức rời khỏi ngực của Mặc Tu Nghiêu. Đại phu nhận lấy rượu mạnh bên cạnh đưa tới để rửa vết thương sau đó lấy thuốc thượng hạng thủ pháp thuần thục dùng vải trắng băng bó lại. Mới ngẩng đầu xoa xoa mồ hôi hột trên trán nói: “Được rồi, không có thương tổn yếu hại cũng không còn thương tổn được xương. Mỗi ngày đổi lại một lần, phải bồi dưỡng thật tốt là được.”

Diệp Ly nhìn nước trong chậu nước bên cạnh đã nhuộm thành màu đỏ, còn có một đống băng gạc dính máu trên mặt đất hỏi: “Cần ăn cái gì? Các loại bổ máu gì?”

Đại phu khinh thường bĩu môi nói: “Vương gia còn trẻ, thân thể không kém chỉ cần điều dưỡng là tốt rồi. Nếu Vương Phi thật sự lo lắng thì có thể hầm cách thủy canh gì đó , canh đương quy bổ huyết, canh táo đỏ và vân vân cũng có thể.” Nhìn đại phu lưu lại mấy tờ thuốc có tác dụng bên ngoài liền ôm cái hòm thuốc của mình nghênh ngang rời đi, trong lòng Diệp Ly hơi túng quẫn, sao nàng cảm thấy mấy cái canh đại phu nói ấy đều để cho nữ nhân uống?”Vị đại phu này. . . Rất có cá tính.”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Đó là đại phu chuyên dụng trong phủ chúng ta. Trước kia là quân y của Hắc Vân kỵ.”

Mặc Tu Nghiêu bị thương, Ôn thị giữ hai người ở lại trong Vô Nguyệt am tu dưỡng nghỉ ngơi khá hơn một chút nữa rồi trở lại kinh thành. Lại bị Mặc Tu Nghiêu cự tuyệt, Diệp Ly cũng không có phản đối. Nếu những sát thủ kia dám ở gần kinh thành minh mục trương đảm* (trắng trợn, táo bạo, chẳng kiêng nể gì) ám sát Mặc Tu Nghiêu, khẳng định cũng sẽ không thất bại một lần liền buông tha cho. Nếu như Ôn thị đã quyết định không để ý tới thế sự, bọn họ ở chỗ này chỉ có thể mang đến nguy hiểm không đáng có cho nàng. Đợi đến ám vệ của Định Vương Phủ chạy tới, Mặc Tu Nghiêu để lại một phần {ám vệ} để bảo vệ Ôn thị, liền dẫn theo Diệp Ly trở lại kinh thành.

Định quốc Vương gia ở phụ cận kinh thành bị trọng thương chuyện này đương nhiên không phải là chuyện nhỏ, hình như Mặc Tu Nghiêu sai người phong bế tin tức kia, sau khi bọn họ trở lại kinh thành đám quyền quý trong kinh thành bọn họ cũng không biết chuyện Mặc Tu Nghiêu bị thương. Dù sao Mặc Tu Nghiêu cũng

không cần giống như người bình thường mỗi ngày đều phải vào triều, trong lúc rảnh rỗi ở trong nhà dưỡng thương. Chẳng qua có một việc để cho hai người có chút bất đắc dĩ, vừa mới trở lại trong phủ, Tôn ma ma liền lấy lí do Vương gia bị thương cần người theo sát bên cạnh chăm sóc, trực tiếp làm cho người ta đưa Mặc Tu Nghiêu vào trong viện của Diệp Ly. Lâm ma ma và Ngụy ma ma cùng với Mặc tổng quản đương nhiên là vui mừng ra mặt, hưng phấn chỉ huy hạ nhân chuyển đồ của Mặc Tu Nghiêu vào tân phòng. Bộ dáng cao hứng bừng bừng kia hồn nhiên giống như đã quên mất chuyện chủ tử nhà mình mới bị đâm trọng thương. Bởi vì trong phủ trên dưới đồng lòng cùng nhau cố gắng, Diệp Ly chỉ đành phải chịu mỗi ngày làm nhiệm vụ thay thuốc cho Mặc Tu Nghiêu. Cho dù Diệp Ly đã từng là quân nhân vào sinh ra tử, nhưng nhìn đến những vết thương trên người của Mặc Tu Nghiêu vẫn cảm thấy nhìn thấy mà giật mình như cũ. Vết đao chằng chịt trước ngực và sau lưng, còn có một số vết thương kiếm thương linh tinh nữa làm cho người ta rất khó đem thân thể này và hình tượng bề ngoài công tử ôn văn của Mặc Tu Nghiêu hình dung tại một chỗ. Cuối cùng Diệp Ly hơi hiểu được câu nói kia của Mặc Tu Nghiêu “Không chết được cho nên không có chuyện gì” là có ý gì rồi. Bị đả thương quá nặng như vậy mà vẫn có thể sống tất nhiên là tìm được đường sống trong chỗ chết mà không có bất kì người bình thường nào có thể tưởng tượng được. Mỗi lần lúc bôi thuốc chứng kiến nam nhân này trước mặt bình tĩnh mỉm cười với mình, trong lòng Diệp Ly luôn là không nhịn được mà mơ hồ co rút đau đớn. Nhưng nàng cũng không phải là người thích quấn quýt , rất nhanh quy kết tâm tình khác thường như vậy là Mặc Tu Nghiêu vì mình mới bị thương, hơn nữa rất nhanh vùi đầu vào quá trình đền bù và sửa chữa.

Trước đó Diệp Ly cự tuyệt chuyện Mặc Tu Nghiêu vì nàng mời một sư phụ cao minh về kiếm thuật, mà mỗi ngày ngoại trừ thời gian trừ xử lý những sự vụ trong phủ cùng với chiếu cố Mặc Tu Nghiêu thì đều vùi đầu vào trên luyện võ trường bí ẩn ở trong phủ. Vô cùng có

mục tiêu nhắm vào rèn luyện lực lượng cùng với tốc độ của mình. Đồng thời bao gồm cả nội công nào đó Mặc Tu Nghiêu đề cử, nhưng Diệp Ly biết, nội công loại chuyện này căn bản là không phải là có thể một lần là xong, về phần lời đồn đãi cái gọi là nội công luyện đến trình độ mạnh nhất có thể khai sơn phá thạch …, Diệp Ly không giải thích được: tại sao nàng phải dùng tay của mình khai sơn phá thạch? Nếu như có thể khôi phục tới thời kì đỉnh phong, không có nội lực thì một quyền của nàng cũng có thể cắt đứt xương của một người. Để cho Diệp Ly thỏa mãn là tiềm lực của thân thể này vô cùng cao. Dùng lời nói của Mặc Tu Nghiêu, cũng có thể coi là một nhân tài luyện võ. Cho nên, Diệp Ly dành hơn phân nửa thời gian của mỗi ngày tốn tại trên luyện võ trường. Vốn là luyện võ trường trong phủ bị nàng sửa lại không ít. Dứt khoát nơi này chỉ có nàng và Mặc Tu Nghiêu dùng đến, Mặc Tu Nghiêu cũng không đi quản nàng thay đổi làm sao, luyện tập thế nào. Chẳng qua thỉnh thoảng không có chuyện gì sẽ tới luyện võ trường quan sát nàng huấn luyện. Nhưng ngược lại A Cẩn kể từ khi đã từng gặp thân thủ của Diệp Ly đối địch thì nhớ mãi không quên. Mỗi lần đi theo bên cạnh Mặc Tu Nghiêu đều chớp chớp mắt nhìn Diệp Ly, Thanh Sương và Thanh Loan đi theo Diệp Ly cùng nhau luyện, chỉ còn thiếu không có cầu xin Vương Phi thu hắn làm đồ đệ thôi.

Mặc Tu Nghiêu cũng là xuất thân từ quân đội, bắt đầu quả thật không nhìn ra huấn luyện của Diệp Ly có bao nhiêu tác dụng, nhưng thêm một chút thời gian dĩ nhiên là có thể nhìn ra cách thức. Thấy A Cẩn tội nghiệp thỉnh thoảng nhìn qua bộ dáng của ba thân ảnh yểu điệu trong luyện võ trường, Mặc Tu Nghiêu cũng không khỏi mở miệng giúp hắn. Diệp Ly nghe xong rồi cười nói: “Ta hiện tại chỉ khôi phục tính huấn luyện, quan trọng là … Rèn luyện lực lượng cùng với tốc độ còn có rèn luyện sức chịu đựng, cũng không còn bí quyết gì. Chẳng qua A Cẩn mỗi ngày đều đi theo bên cạnh ngươi thì không có nhiều thời gian như vậy thôi.” Ba chữ khôi phục tính để cho Mặc Tu Nghiêu khẽ nhướng mày, cười nhạt nói: “A Ly cảm thấy huấn luyện

như thế, sau này có thể đối kháng với võ công cao thủ?”

Diệp Ly bất đắc dĩ nhún vai, nhận lấy khăn mặt mà Mặc Tu Nghiêu đưa tới lau mồ hôi nói: “Mỗi cái đều có dài có ngắn. Biện pháp này của ta quan trọng là … Tốn thời gian ngắn, hơn nữa yêu cầu đối với tư chất và ngộ tính của người tập luyện cũng không cao như vậy. Mượn nội công tâm pháp ngươi đưa cho ta mà nói, dưới tình huống không có tư chất cùng ngộ tính, cho dù ta một ngày luyện mười canh giờ, phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể có kết quả rõ ràng?”

Mặc Tu Nghiêu như có điều suy nghĩ, Diệp Ly cười híp mắt nhìn hắn nói: “Huấn luyện của ta, mặc dù luyện không ra võ lâm cao thủ võ nghệ cao cường, nhưng nhiều nhất một năm thì có thể làm cho thân thể một người cường tráng đạt tới trạng thái cao nhất, nếu như huấn luyện các hạng kĩ năng có mục đích nữa. . . Võ lâm cao thủ cũng chỉ có một mạng .” Mặc Tu Nghiêu hiểu, người có thân thể tốt rất nhiều, nhưng võ lâm cao thủ lại cũng không nhiều. Cho nên cũng không phải là mỗi một người có thân thể tốt cũng có thể trở thành cao thủ, mà Diệp Ly hiển nhiên tính toán lối tắt khác, vượt qua võ học nội công dùng một loại lực lượng nào đó dường như làm cho người ta biến thành cường giả.

“A Ly có ý nghĩ rất đặc biệt. Ta mong đợi kết quả của A Ly.” Mặc Tu Nghiêu cười nói.

“Đa tạ.” Diệp Ly cười nói. Nàng cũng không thèm để ý hướng Mặc Tu Nghiêu tiết lộ một ít thứ, bởi vì cũng chỉ có Mặc Tu Nghiêu mới có thể vì nàng cung cấp đồ nàng phải cần. Cả trong phủ, chỉ có hai người bất mãn với việc Diệp Ly si mê võ công là Lâm ma ma và Ngụy ma ma rồi. Hiển nhiên hai vị ma ma nghĩ thế nào cũng không thông vốn là tiểu thư văn nhã uyển ước tại sao sau khi gả vào Định Quốc vương phủ thì trở lên thích múa đao động thương như vậy. Thậm chí quanh co lòng vòng tìm cách khuyên Diệp Ly là cô gái hẳn

là lấy lịch sự nhã nhặn làm chủ, quá mức cường hãn sẽ làm Vương gia không thích …. Lải nhải làm cho Diệp Ly vừa nhìn nghe thấy tiếng của hai vị ma ma đã nghĩ quay vòng ra phía sau chạy. Mặc Tu Nghiêu đối với cái này cũng chỉ là một bộ dáng chế giễu, cũng không mở miệng nói gì tùy ý Diệp Ly bị hai vị ma ma oanh tạc mệt nhọc.

“Vương gia, Vương Phi. Lê Vương Phủ đưa thiệp tới.” Mặc tổng quản tự mình đưa lên một phong thiệp mừng đỏ thẫm vẽ long phượng trình tường, Diệp Ly đưa tay nhận lấy nhướng mày nói: “Lê Vương nghênh đón công chúa Lăng Vân làm phi?”

Mặc tổng quản cũng biết hiện tại Lê Vương phi là muội muội ruột của Vương phi nhà mình, mở miệng giải thích: “Lê Vương phủ ở dưới thiệp nói là cưới công chúa Lăng Vân làm Bình phi.”

Mấy ngày nay bởi vì Mặc Tu Nghiêu bị thương còn có Diệp Ly cũng bận rộn chuyện của mình, cũng không có đi chú ý chuyện không liên quan đến hắn và mình. Diệp Ly suýt nữa quên mất hôn sự của công chúa Lăng Vân và công chúa Tê Hà, có chút ngạc nhiên hỏi: “Như vậy. . . công chúa Tê Hà vào cung thật sao?” Mặc tổng quản bẩm: ” trước mắt công chúa Tê Hà còn cư ngụ ở quý phủ của trưởng công chúa Chiêu Dương, hình như ý của hoàng thượng và Thái hậu là thời điểm tháng tám lại chọn cái ngày thật tốt nghênh công chúa Tê Hà vào cung. Nhưng phong hào đã rơi xuống, hoàng thượng đã sắc phong công chúa Tê Hà làm Hà phi. Bên công chúa Lăng Vân bởi vì thế tử Trấn Nam Vương sắp sửa lên đường chạy về Tây Lăng, cho nên hôn sự sẽ làm được nhanh chóng một chút.” Mặc tổng quản nói không sai, mặc dù nói công chúa Lăng Vân là Bình phi, nhưng rốt cuộc Bình phi không giống với Đích phi, tự nhiên không cần giống như Đích phi cũng tốn hao nhiều chuyện đi chuẩn bị như vậy.

“Tiệc cưới định vào lúc nào?” Mặc Tu Nghiêu hỏi.

“Ba ngày sau.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, nói: “Biết rồi, tổng quản đi thay Bổn vương và Vương Phi chuẩn bị một phần hạ lễ đi.”

Mặc tổng quản có chút chần chờ nói: ” Vương gia định đi tham gia hôn lễ sao?” Vương gia mới vừa bị đâm, phải ra khỏi cửa tham gia hôn lễ luôn làm cho người ta có chút bận tâm. Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt cười nói: “Cũng không thể vì chút chuyện nhỏ này mà không ra cửa? Đi chuẩn bị đi.”

“Vâng” Mặc tổng quản thật nhanh lên tiếng rời đi. Ông không chỉ có muốn chuẩn bị hạ lễ cho Lê Vương, còn phải cẩn thận an bài thị vệ và ám vệ bên cạnhVương gia Vương Phi, nhất định phải bảo đảm không có sơ hở nào.

Nhìn Mặc tổng quản vội vã đi, Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Không biết tại sao, ta cuối cùng cảm thấy rất nhanh sẽ không còn cuộc sống thanh nhàn nữa?” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, hỏi: “Nàng thích cuộc sống thanh nhàn?” Diệp Ly gật đầu, “Tốt nhất là bình tĩnh an bình, suôn sẻ đến già, sau đó không có một chút tiếc nuối nằm ở trên giường sống thọ và chết tại nhà.”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, “Đã như vậy vì sao còn muốn tập võ?” Mặc Tu Nghiêu từ đầu đến cuối đều cảm thấy Diệp Ly là một người rất mâu thuẫn, mặc dù nàng biểu hiện văn nhã nhã nhặn lịch sự giống như một tiểu thư khuê các, nhưng ấn tượng đầu tiên nàng mang cho hắn lại không giống với những tiểu thư khuê các bình thường khác. Có lúc thậm chí nàng càng giống con gái của tướng quân hơn Mộ Dung Đình. Thỉnh thoảng hai đầu lông mày hiện lên nhuệ khí lại càng không phải là một cô gái bình thường có thể biểu hiện ra .

Diệp Ly thở dài, “Ngươi coi như ta thích sống yên ổn nghĩ đến ngày

gian nguy đi.” Cho dù tự nói với mình phải sống một cuộc sống bình thường như một tiểu thư khuê các như thế nào, nhưng trong lòng Diệp Ly rõ ràng để cho nàng giống như Ôn thị hoàn toàn giao cuộc sống của mình cho người khác nắm trong tay thì nàng không thể làm được . Nàng có thể nhượng bộ phụ thân đãi ngộ khác biệt, có thể nhượng bộ hết thảy nhiều quy củ hạn chế mà nàng không có thói quen, thậm chí có thể nhượng bộ đối với hôn nhân của mình. Nhưng nàng vĩnh viễn không thể nào nhượng bộ bản chất thật của mình. Nàng không thể nào làm cho mình thật trở thành một nữ tử yếu đuối cái gì cũng không biết mọi chuyện đều phải dựa vào người khác thậm chí ngay cả năng lực tự vệ cũng không có. Rất nhiều thứ nàng chuẩn bị có lẽ nàng cả đời cũng không dùng đến, nhưng nàng tình nguyện đặt chúng ở nơi nào đó cũng không muốn có một ngày lúc mình phải cần mới phát hiện mình không có.

” A Ly không thích những việc vặt phía ngoài kia có thể không cần đi để ý tới.” Mặc Tu Nghiêu nói: “Phía dưới thì sẽ có người chuẩn bị tốt những thứ kia, huống chi. . . Định Quốc vương phủ cũng không cần quá nhiều nhân tình lui tới.”

Diệp Ly hiểu rõ, Định Quốc vương phủ yên lặng nhiều năm như vậy vừa lúc hợp với tâm ý của vị trong cung kia. Những năm gần đây từ từ chèn ép uy vọng Định Quốc vương phủ của Đại Sở, nếu như hiện tại nàng – Định quốc vương phi mới nhậm chức này quá mức sinh động ngược lại mới có thể để cho hoàng đế kiêng kỵ. Nghĩ đến đây, trong đầu Diệp Ly đột nhiên linh quang chợt lóe, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn hướng Mặc Tu Nghiêu nói: ” Rốt cuộc tại sao Nam chiếu và Tây Lăng đột nhiên liên hôn cùng với Đại Sở?” Lý do lúc trước cùng Lăng Vân công chúa nói chẳng qua là lừa gạt trẻ con mà thôi, Tây Lăng và Đại Sở giống như ông trời chú định đã sớm là kẻ địch, Tây Lăng bị tai họa, Đại Sở không nhân cơ hội cháy nhà hôi của cũng không tệ rồi, làm sao chỉ một công chúa hòa thân có thể giải quyết được? Ánh mắt của Mặc Tu Nghiêu lóe lên, thản nhiên nói: ” Chẳng qua Nam

chiếu là thuận tiện, chân chính muốn cùng Đại Sở liên hôn chính là Tây Lăng."

Diệp Ly rủ mắt xuống, chỉ cảm thấy suy nghĩ trong đầu xoay chuyển thật nhanh nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không thể nắm bắt được manh mối nào. Qua thật lâu mới ngẩng đầu hỏi: "Nếu như Đại Sở phát sinh chiến tranh lần nữa, Định Quốc vương phủ sẽ như thế nào ?"

Mặc Tu Nghiêu ngẩn ra, đáy mắt xẹt qua một tia bi ai không dễ phát hiện, hồi lâu mới trầm giọng nói: "Định Quốc vương phủ vô năng lại không có khả năng có đủ người để xuất chiến, không quá năm năm nữa thì chắc chắn uy danh trăm năm của Định quốc vương phủ bị chôn vùi." Dân chúng luôn mau quên, cho dù Định Quốc vương phủ từng thủ hộ Đại Sở trên trăm năm, cho dù ở trong mắt Đại Sở thì bọn họ tồn tại giống như một chiến thần, nhưng một khi bộc phát chiến tranh một lần nữa, mà thời điểm Định Quốc vương phủ không thể ra sức thì bọn họ cũng sẽ không nhớ được vinh quang lúc trước của bọn hắn mà chỉ biết nhớ kỹ sự bất lực của bọn hắn. Song. . . Định Quốc vương phủ lại không thể đi trách tội bọn họ, bởi vì bọn họ cũng không sai.

"Bắc Nhung. . . . ." Trong thư phòng, yên lặng hồi lâu mới nghe được giọng nói sâu kín của Diệp Ly vang lên. Nhìn mặt Mặc Tu Nghiêu không chút thay đổi thấp giọng thở dài, thiên hạ thái bình mọi người an an ổn ổn sống không tốt sao? Tại sao muốn vì một chút lý do hoàn toàn không tất yếu kéo dân chúng vào trong chiến hỏa vô tình. Diệp Ly cảm giác mình vĩnh viễn không cách nào hiểu được ý nghĩ của những thượng vị giả.

Diệp Ly đột nhiên cảm thấy người nam nhân này rất đáng thương, chắc hắn cũng hăng hái chỉ điểm giang sơn cả đời phong lưu như tổ tiên của hắn. Nhưng lại chỉ có thể ở thời điểm huynh trưởng đột ngột

qua đời dùng tuổi đời còn trẻ ngăn cơn sóng dữ. Ngay từ lúc mười tám tuổi hắn cũng đã bỏ ra hết thảy hắn có thể giao ra, chỉ vì để giữ được uy danh của Định Quốc vương phủ trăm năm không ngã. Sau khi mất đi thân thể khỏe mạnh kiện toàn, hắn còn phải chú ý cẩn thận đối mặt với những theo dõi cùng tính toán đến từ khắp, còn có đột kích ám sát không biết khi nào kia. Thông minh như hắn, có lẽ cũng sớm đã thấy rõ tương lai của Định Quốc vương phủ , chẳng qua là hắn không chịu, cũng không thể nhận thua mà thôi.

“Có thể. . . Lui sao?” Diệp Ly hỏi, nhưng lời vừa mới nói ra miệng nàng lại tự ảo não mình ngây thơ. Xưa nay người công cao chấn chủ, có mấy người có thể toàn thân trở lui ?

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Mặc Tu Nghiêu có thể lui, tám mươi vạn Mặc gia quân, năm vạn Hắc Vân kỵ lui nơi nào?”

Diệp Ly im lặng. Người Mặc gia, thông minh như Nhiếp chính vương Mặc Lưu Danh lúc trước, thậm chí chủ nhân Mặc gia mấy đời trước đây bọn họ sẽ không đần so với mình. Chủ tử của Định Quốc vương phủ không nhiều lắm cố nhiên có thể đi, trời đất bao la đi đâu không được? Nhưng vài chục vạn quân đội tận trung với Mặc gia tận trung với Định Quốc vương phủ cũng không thể dễ dàng đi như vậy được. Thời điểm Đại Sở khó khăn cần bọn họ, đợi đến thời điểm giang sơn bình định bọn họ từng người cũng thành cái đinh trong mắt đâm trong thịt của đế vương. Một khi chủ nhân của Định Quốc vương phủ rời đi, kết cục tốt nhất mà bọn họ phải đối mặt là bị chia rẽ, bị đàn áp, mà kết cục bết bát hơn căn bản không có người dám suy nghĩ. Vài chục vạn quân đội, ở trong mắt đế vương có đôi khi có lẽ còn không bằng một con cờ nắm được trong tay.

“Nếu như Bắc nhung thật châm lại chiến hỏa, ngươi định như thế nào?” Diệp Ly hỏi.

Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng, bình tĩnh nói: “Lãnh binh xuất chinh. A Ly! Đến lúc đó ta sẽ đưa nàng đi Vân Châu. Có Thanh Vân tiên sinh ở đó không người nào dám làm gì nàng, nếu như ta. . . thì Hoàng gia càng sẽ không động tới nàng.”

Diệp Ly cau mày, đột nhiên cảm thấy có chút hoang đường, bọn họ đang thảo luận chuyện Mặc Cảnh Lê cưới bình phi, tại sao đột nhiên lại chạy đến trên chuyện này rồi? Rõ ràng. . . Rõ ràng là chuyện ngay cả bóng dáng cũng chưa thấy đâu. Nhưng là những bất an mơ hồ từ đáy lòng kia lại nói cho nàng biết chuyện vừa mới nói cũng không phải là nhất thời thần kinh mới nghĩ ra, cho dù nàng thần kinh thì Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ không giống nàng .

Quay mặt đi không để ý tới lời nói của Mặc Tu Nghiêu…, Diệp Ly như không có chuyện gì xảy ra chuyển đề tài, “Lê Vương muốn kết hôn Bình phi rồi, chắc ta phải trở về Diệp gia một chuyến có phải hay không? Không cần Diệp Ly suy nghĩ, vẫn chưa tới buổi trưa thì quản sự tới bẩm báo Diệp gia lão phu nhân mời Vương Phi trở về Diệp gia một chuyến, có việc thương lượng.

Trở lại Diệp phủ Diệp Ly trực tiếp được mời vào tiểu viện của Diệp lão phu nhân, vừa bước vào Vinh Nhạc đường nhìn qua chính là Diệp Oánh đã khóc đến hai mắt sưng đỏ cùng với Vương thị phẫn nộ thét chói tai. Diệp lão phu nhân và Diệp Thượng Thư giống như trước ngồi thần sắc âm trầm, Diệp Ly bĩu môi hơi hiểu đây là đang làm cái gì, “Tổ mẫu, phụ thân.”

“Ly nhi. . . . . .” Diệp lão phu nhân thấy Diệp Ly đi vào thì ánh mắt sáng lên, vội vàng để cho Diệp Ly tiến lên. Khóe miệng Diệp Ly khẽ run rẩy, trong lòng im lặng. Lão thái thái sẽ không phải cho rằng nàng có thể quản được chuyện Hoàng Thượng chỉ hôn này đi? Nàng một Định Vương phi đừng nói Lê Vương muốn kết hôn một công chúa, chính là muốn nạp một cái tiểu thiếp thì nàng cũng không quản được,

“Ly nhi! Cháu đã trở về rồi, cháu nhìn muội muội cháu một chút. . . Oánh nhi thật là mệnh khổ a. . . . . .”

Diệp Ly đi ra phía trước, nhìn thoáng qua Diệp Oánh đang buồn bã khóc nằm ở trong lòng Vương thị, ở dưới tay của Diệp lão phu nhân ngồi xuống nói: “Tứ muội làm sao?”

Diệp lão phu nhân lo lắng nói: “Oánh nhi lúc này mới xuất giá không tới một tháng mà Lê Vương đã muốn cưới Bình phi, điều này làm cho mặt mũi của Thượng Thư phủ chúng ta đặt ở chỗ nào, để muội muội cháu sau này sống thế nào?”

Diệp Ly gật đầu nói: “Mới vừa rồi Vương gia chúng ta cũng nhận được thiệp của Lê Vương phủ rồi, lúc này Tứ muội không có ở trong Vương phủ chủ trì sự việc, chạy về đây làm cái gì?” Vương thị trừng tròng mắt, phẫn hận nói: “Ngươi nói cái gì? ! Oánh nhi đã thành như vậy ngươi còn trách nó về nhà ? Diệp Ly có phải là người hay không a? Lão gia, ngươi xem. . . .”

“Câm miệng!” Diệp lão phu nhân liếc qua Vương thị một cái nổi giận nói, “Ly nhi nói không sai, mới vừa rồi ta đây lão bà tử nói với các con hồi lâu, con coi như gió thoảng bên tai hả? Lê Vương phủ hiện tại đang tổ chức hôn sự, Oánh nhi là chính phi không ra mặt làm chủ thì con để cho người khác thấy thế nào?” Vương thị bất mãn nói: “Là Lê Vương có lỗi với Oánh nhi còn muốn Oánh nhi tổ chức hôn sự cho? Này có còn thiên lý hay không?” Diệp lão phu nhân cười lạnh một tiếng nói: “Hoàng thượng nói chính là Thiên ý, tứ hôn đêm đó con cũng ở đó, lúc ấy làm sao con không ra kháng chỉ một chút? Ít ở bên cạnh Oánh nhi ra những chủ ý ngu ngốc đi.”

Trong đầu Diệp Ly còn đang xoay chuyển nội dung cuộc nói chuyện buổi sáng cùng với Mặc Tu Nghiêu, lúc này nào có tâm tình nghe các nàng nói những thứ này? Nhẫn nại khuyên Diệp Oánh mấy câu,

nhưng Diệp Oánh lại cũng không lĩnh tình. Nén nước mắt ôm Vương thị khóc, “Ô ô. . . Phụ thân, đều tại các người, ban đầu tại sao muốn để con gả cho Lê Vương. . . Nếu không phải như vậy, làm sao nữ nhi sẽ bị ủy khuất hôm nay. . . Này vốn nên nàng ta. . . . . .”

“Oánh nhi!” Diệp Thượng Thư nhẫn nại gầm nhẹ một tiếng, sắc mặt tối tăm nhìn chằm chằm Diệp Oánh. Chưa bao giờ có sắc mặt âm trầm để cho Diệp Oánh không khỏi hướng trong ngực Vương thị né tránh, ủy khuất nức nở. Diệp Ly không nói gì rũ mắt xuống, không để lại dấu vết che lại ba động trong mắt, thì ra là Diệp Oánh và Mặc Cảnh Lê cấu kết lại ban đầu cũng không phải ý của chính Diệp Oánh sao? Kia. . . Cha nàng làm cho một nữ nhi của mình đi thông đồng với vị hôn phu của một nữ nhi khác của mình là có ý gì?

“Tốt lắm, chuyện cũng đã như vậy nói những thứ này có ích lợi gì?” Diệp Thượng Thư không nhịn được phất tay một cái, nhìn về phía Diệp Ly nói: “Ly nhi, con thấy thế nào?”

Diệp Ly che dấu nghi vấn trong lòng, ngẩng đầu lên lạnh nhạt nói: “Hoàng Mệnh khó cãi, huống chi liên quan đến bang giao hai nước chuyện này chỉ sợ không có chỗ nào thương lượng rồi.”

Diệp Thượng Thư cau mày nói: “Chẳng lẽ cứ để như vậy ? Nếu là thân phận thấp kém cũng là thôi, đây chính là công chúa của nước Tây Lăng.”

Diệp Ly nhàn nhạt cười nói: “Chính là bởi vì nàng ta là công chúa Tây Lăng mới không cần lo lắng, không phải sao? Phụ thân.”

Diệp Thượng Thư trầm tư chốc lát chân mày liền dần dần giãn ra, nói: “Không sai, Người thừa kế tương lai của Lê Vương tuyệt đối không thể có huyết mạch của hoàng tộc Tây Lăng. Huống chi, ngày đó trong hoàng cung công chúa Tây Lăng làm ra chuyện như vậy, chỉ

sợ trong lòng Lê Vương nhiều ít cũng có chút khúc mắc với nàng. Chỉ cần Oánh nhi có thể nắm giữ ở đại quyền trong phủ, căn bản không cần lo lắng một công chúa hòa thân."

"Tứ muội muốn đặt chân ở trong Vương phủ, chỉ sợ còn phải xuống tay từ chỗ Hiền Chiêu Thái phi." Diệp Ly nhẹ giọng nói.

"Cái gì?" Diệp Oánh không nhịn được thét to: "Lão thái bà kia vẫn nhìn ta không vừa mắt, ngươi còn muốn ta đi nịnh nọt bà ta? Bà ta một mực nghĩ hết biện pháp hành hạ ta! Ta. . . . . ."

Diệp Ly nhíu mày, cắt đứt nàng nói: "Hiền Chiêu Thái phi là dì ruột của Lê Vương, lại là muội muội của Thái hậu. Muội không muốn nịnh nọt bà ta nhưng còn rất nhiều người muốn. Hơn nữa, ta cũng không để cho muội đi nịnh nọt bà ta, muội chỉ cần để cho bà ta tìm không ra chỗ sai, tốt nhất là có thể làm cho bà ta cảm thấy muội là một Vương Phi làm cho bà ta ưng ý." Hiền Chiêu Thái phi ở thâm cung mấy chục năm, làm sao dễ dàng nịnh nọt như vậy. Chỉ sợ đến lúc đó vẽ hổ không thành lại thành chó, vỗ mông ngựa lại thành vỗ đùi ngựa.

Diệp Oánh oán hận nói: "Kể từ sau khi chúng ta thành hôn, bà ta vẫn bới lông tìm vết ta. Chỉ cần là chuyện ta làm cái này không đúng, cái kia cũng không đúng! Ta làm sao làm cho bà ta ưng ý?"

"Bà ta muốn làm phiền muội thì muội hãy chịu đựng, có rảnh rỗi thì cùng tổ mẫu thỉnh giáo một chút làm thế nào để làm người vợ tốt. Muội là muội muội của Chiêu Nghi, nữ nhi của Thượng Thư phủ, chiếm danh tiếng Đích Vương phi. Ưu thế của muội so với công chúa Lăng Vân một cái công chúa từ một nước khác gả tới tốt hơn rất nhiều. Nếu như như vậy muội đều không làm được, vậy thì trực tiếp thu dọn đồ đạc trở về Thượng Thư phủ đi. Cả phụ thân và phu nhân không ngần ngại nuôi muội cả đời."

“Ngươi!” Diệp Oánh nhất thời quên mất ủy khuất buồn rầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tức đỏ bừng một đôi mắt nước bốc lên lửa giận nhìn chằm chằm Diệp Ly. Diệp Ly chỉ ười lạnh một tiếng trào phúng lại: “Cũng đúng, nếu ta là muội thì sẽ không nhân lúc này đã sớm khóc chạy về tới Thượng Thư phủ rồi. Không. . . nếu ta là muội còn chưa cưới liền trực tiếp lấy một sợi dây thừng treo cổ là được .” Diệp Ly lười tranh cãi với nàng, bình tĩnh để chén trà trong tay xuống liếc nàng một cái nói: “Có thời gian phát giận với ta, còn không bằng về sớm một chút làm chuyện muội nên làm.”

Diệp Oánh còn muốn cãi lại, Diệp lão phu nhân vỗ cái bàn nói: “Oánh nhi, náo đủ chưa! Học Tam tỷ cháu cho tốt một chút, nhìn xem cháu bây giờ ra cái gì?”

Diệp Oánh ngẩn người, nhớ tới chuyện của mình không khỏi bi thương theo đó nức nở nghẹn ngào vừa khóc lên, vừa lau nước mắt vừa nói: “Cháu có thể thành bộ dạng thế nào? Hiện tại cháu thành ra thế này là ai làm hại? Hiện tại trong kinh thành không biết bao nhiêu người ở trong bóng tối chê cười cháu , ô ô. . . tại sao Vương gia có thể đối với ta như vậy. . . Ta có chỗ nào làm không tốt?”

Diệp lão phu nhân bị nàng khóc đến ót mơ hồ bị đau, phiền não nói: “Đủ rồi, khóc có ích lợi gì? Cả ngày chỉ biết khóc, cháu đã thành thân rồi còn tưởng rằng mình giống như thời điểm ở nhà chuyện gì đều theo tính tình của cháu? Người đâu, phái người đi mời Lê Vương tới đón Tứ tiểu thư trở về.”

“Tổ mẫu.”

Diệp Ly ngăn trở nàng nói: ” Nếu Tứ muội đã trở lại thì ở lại một lát không ngại. Chắc Lê Vương sẽ đích thân tới đây đón muội ấy. Chúng ta hiện tại phái người đi mời Lê Vương ngược lại rơi xuống tiểu thừa.”

Diệp Thượng Thư tán thưởng nhìn Diệp Ly nói: “Mẫu thân, Ly nhi nói có lý.”

Diệp lão phu nhân đè ót thở dài nói: “Ta cũng là bị nó tức giận làm cho hồ đồ.”

“Lão phu nhân, lão gia, phu nhân, Lê Vương tới.” Ngoài cửa quản sự bẩm báo nói.

Chương 62: Vô tình gặp được thế tử Trấn Nam Vương

Mặc dù Diệp lão phu nhân và Diệp Thượng Thư vẫn trầm mặt, nhưng Diệp Ly vẫn từ trong mắt của bọn họ thấy được một tia mừng rỡ. Xem ra chuyện Mặc Cảnh Lê tự mình đến đón Diệp Oánh trở về làm cho hai người rất hài lòng. Dù sao nữ nhi đã gả ra ngoài, cho dù Diệp gia có tức giận như thế nào thì cũng không làm gì được.

Chẳng lẽ thật sự như lời Diệp Ly nói, Diệp Oánh trở về Diệp phủ để Diệp gia nuôi cả đời.

Không lâu lắm, Mặc Cảnh Lê đi đến, sắc mặt vẫn lãnh đạm âm trầm trước sau như một. Trên thực tế Diệp Ly không nhớ được mình đã thấy Mặc Cảnh Lê lúc nào có sắc mặt tốt, giống như vĩnh viễn đều là bộ dáng người khác thiếu hắn mấy trăm lượng không trả. Vừa vào cửa, thấy Diệp Ly Mặc Cảnh Lê ngừng lại một chút mới đưa ánh mắt chuyển hướng Diệp Oánh. Diệp Oánh ủy khuất cắn khóe môi, khẽ hừ một tiếng quay đầu đi không để ý tới hắn. Thần sắc Diệp Thượng Thư và Diệp lão phu nhân cũng là nhàn nhạt , hoàn toàn không có ân cần cùng với chu đáo thường ngày. Vương thị lại càng trầm mặt nếu không phải Diệp lão phu nhân không âm thầm liếc bà một cái, chỉ sợ đã muốn trực tiếp mở miệng chất vấn rồi.

Thấy tình hình này, ánh mắt Mặc Cảnh Lê trầm xuống, hiển nhiên tâm tình cũng không thể nào tốt đẹp.

Thật ra thì đối với việc hôn sự này, trong lòng Mặc Cảnh Lê ủy khuất hơn so với Diệp Oánh. Cũng không phải là hắn muốn cưới công chúa Lăng Vân gì kia, người đàn bà kia chính là bại tướng dưới tay

Diệp Ly, hắn lấy về nhà làm cái gì? Hoàng đế ca ca tự mình không muốn người đàn bà kia ngay cả hỏi cũng không hỏi trực tiếp kín đáo đưa cho hắn. Sau khi về đến nhà Diệp Oánh vẫn cãi nhau với hắn, công chúa Lăng Vân lại không biết tốt xấu còn dám ở trong đại sứ quán náo không chịu lập gia đình. Nàng ta cho rằng hắn là rễ hành, coi hắn là không phải nàng thì không lập gia đình sao? Bị Diệp Oánh và công chúa Lăng Vân phiền không chịu nổi, Mặc Cảnh Lê trực tiếp đi đến chỗ hoàng đế ca ca nói hắn muốn từ hôn không lấy công chúa Lăng Vân, lại bị hoàng huynh khiển trách một bữa rồi đuổi ra ngoài. Sau đó lại bị mẫu hậu và mẫu phi giáo huấn một bữa. Càng nghĩ sắc mặt của Mặc Cảnh Lê càng khó xem, Diệp Thượng Thư vừa thấy sai cũng được mà đúng cũng xong liền ho nhẹ một tiếng nói: “Oánh nhi, Vương gia tới đón con trở về. Ngồi trò chuyện với Vương gia cho rõ đi.”

Diệp Oánh lúc này mới mắt đỏ xoay người lại, đáng thương khổ sở nhìn Mặc Cảnh Lê, “Vương gia. . . . . .”

Giọng nói u oán để cho Diệp Ly không tự kìm hãm được mà run rẩy, nhìn Mặc Cảnh Lê đi tới kéo Diệp Oánh vào trong ngực, thấp giọng nói: “Đi thôi, cùng Bổn vương trở về phủ.”

“Vương gia. . . Oánh nhi thật đau lòng. . . Ô ô. . .” Diệp Oánh nức nở ngã ở trong lòng Mặc Cảnh Lê khóc lên, Mặc Cảnh Lê ôm eo của Diệp Oánh trầm mặc nghe Diệp Oánh nói ủy khuất của mình với hắn, mặc dù không có nói gì, nhưng sắc mặt chuyển biến tốt đẹp lên rất nhiều.

“Đi về.” Mặc Cảnh Lê ngắt ngang lời của Diệp Oánh, gật đầu với Diệp Thượng Thư cùng với Diệp lão phu nhân, không nhìn thẳng Diệp Ly liền xoay người đi ra ngoài. Làm cho cả đầu Diệp Ly đầy nghi vấn, thật ra thì đến bây giờ nàng cũng không hiểu được đến cùng có quan tâm Diệp Oánh thật hay không, lại có quan tâm bao nhiêu? Đại

khái. . . Mặt tê liệt thì tâm tư cũng không dễ dàng đoán như vậy, cho dù mặt tê liệt của Mặc Cảnh Lê là có một chút khác thường. Dựa vào cái ghế chống cằm Diệp Ly lặng yên suy nghĩ.

Nhã nhặn từ chối Diệp lão phu nhân cùng Diệp Thượng Thư giữ lại, Diệp Ly mang người ra khỏi Thượng Thư phủ. Nhìn thấy sắc trời còn sớm Diệp Ly nhớ tới kể từ khi gả vào Định Quốc vương phủ hình như chưa từng một mình ra cửa. Vừa lúc nhớ tới các loại ám hiệu công khai của Tôn ma ma, qua một thời gian nữa chính là sinh nhật của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly quyết định đi xem một chút có cái lễ vật nào thích hợp không. Quyết định chủ ý xong liền mang theo Thanh Loan và Thanh Sương đi tới phố xá nào nhiệt nhất kinh thành.

Đi trên đường phố náo nhiệt đi dạo vài cửa tiệm cũng không chọn được đồ nào thích hợp, Diệp Ly không khỏi có chút buồn rầu. Nàng không biết nên đưa kiểu lễ vật nào mới thích hợp. Thanh Sương nhìn bộ dáng buồn rầu rõ ràng của Diệp Ly, đánh bạo mở miệng hỏi: “Vương Phi, muốn mua đồ gì sao?” Diệp Ly có chút khó xử nhìn hai nha đầu tò mò mở đôi mắt to sáng trong suốt một chút, do dự một chút mới nói: “Tôn ma ma nói mấy ngày nữa là sinh nhật của Mặc Tu Nghiêu, ta muốn tìm lễ vật tặng cho hắn.” Thanh Sương trợn mắt nhìn thẳng về phía nàng, “Tiểu thư! Lễ vật mà người tặng cho Vương gia lại tìm ở trên đường cái sao?

Diệp Ly mờ mịt, “Ngươi nói là tặng đồ có sẵn? Có thể lộ ra vẻ không có thành ý hay không?” Hơn nữa trong phòng của nàng bảo bối không phải là ít, nhưng trừ tranh chữ ra đại đa số là đồ trang sức đeo tay của nữ nhi …. Chẳng lẽ thật phải tìm một bộ tranh chữ đưa cho hắn?

Thanh Loan mím môi cười trộm, nháy mắt mấy cái thấp giọng nói: “Vương gia lại không thiếu bảo bối gì, Vương Phi muốn có thành ý không bằng tự mình làm một lễ vật. Cho dù là một cái hà bao thì ở

trong mắt Vương gia còn đáng giá hơn tặng đồ cổ.”

“Hà bao?”

Thanh Sương phất tay một cái, “Hà bao sao được ạ? Vương Phi vì Vương gia làm một bộ quần áo nhé, được không ạ?”

Làm quần áo?. . . Diệp Ly cúi đầu nhìn tay của mình một chút. Kể từ khi đến Định Quốc vương phủ thì hình như nàng cũng chưa có chạm qua châm tuyến rồi. Có điều. . . chủ ý này cũng không tệ.

“Định Vương phi?”

Quyết định xong chủ ý liền quay đầu chuẩn bị trở về Định Quốc vương phủ, lại bị âm thanh từ phía sau truyền đến ngăn cản đường đi. Diệp Ly quay đầu lại thấy đứng ở trong đám người kia là một đôi đường huynh muội, chỉ muốn nói một tiếng oan gia ngõ hẹp.

“Thế tử, công chúa.” Diệp Ly nhàn nhạt gật đầu chào hỏi, nhưng Lôi Đằng Phong giống như không thấy được thần sắc lạnh nhạt xa cách của Diệp Ly, đi lên đến đây cười nói: “Thật là đúng dịp, Định Vương phi đi dạo phố một mình sao?” Diệp Ly mỉm cười, “Thanh Loan, Thanh Sương, ra mắt thế tử cùng với công chúa.” Ánh mắt Thế tử Trấn Nam Vương ở trên đầu sao mà không thấy được bên người nàng còn hai cái người sống đang đứng?

Khóe mắt Lôi Đằng Phong giật giật, cười nói: ” Mấy ngày nữa tại hạ phải lên đường trở về Tây Lăng rồi, vì vậy muốn vì Lăng Vân mua vài món đồ. Không biết. . . Vương phi có thể giúp đỡ cho một vài ý kiến được hay không.”

Diệp Ly ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hai huynh muội một nhiệt tình một lạnh nhạt trước mắt, nói: “Chỉ sợ ta không giúp đỡ

được cái gì.”

“Làm sao sẽ? Vương Phi văn võ song toàn, lại là người đứng đầu bách hoa năm nay, ánh mắt nhất định không tầm thường.” Lôi Đằng Phong cười nói.

Nói đến thế này rồi Diệp Ly cũng không tiện cự tuyệt nữa, chỉ đành phải nói: “Đã như vậy, thế tử, công chúa, xin mời.”

Công chúa Lăng Vân liếc Diệp Ly một cái, dung nhan tiều tụy lộ ra vẻ buồn rầu. Xem ra kể từ sau khi chỉ hôn thì cuộc sống của nàng cũng qua không quá tốt, chỉ không biết Lôi Đằng Phong dùng cái biện pháp gì để cho công chúa Lăng Vân lại biết điều một chút nghe lời hắn. Ba người mang theo tùy tùng đi ở trên đường, công chúa Lăng Vân hoàn toàn là một bộ dáng không yên lòng, ngay cả bước đi cũng phải để nha đầu bên cạnh thỉnh thoảng đỡ một cái mới không cùng đám người lui tới chạm vào nhau. Diệp Ly nhìn tiểu cô nương lúc trước ngang ngược thời gian chưa đến vài ngày lại trở nên giống như một cây đậu mầm khô héo, thừa dịp công chúa Lăng Vân bị Lôi Đằng Phong sai sử đi thử quần áo, Diệp Ly mới hỏi nói: ” Công chúa Lăng Vân thoạt nhìn không tốt lắm.”

Lôi Đằng Phong nhướn mày, thú vị đánh giá Diệp Ly nói: “Vương Phi đang đồng tình Lăng Vân sao?”

Diệp Ly liếc hắn một cái, “Thế tử làm đường huynh cũng không đồng tình nàng ta, đến phiên ta một người ngoài tới xen vào việc của người khác sao?”

Lôi Đằng Phong không thèm để ý cười nói: “Không có gì, trẻ con cáu kỉnh chơi tuyệt thực ấy mà.”

Trẻ con cáu kỉnh chơi tuyệt thực?

Diệp Ly gật đầu, “Hi vọng công chúa sẽ không ngã ở trong hôn lễ.”

Lôi Đằng Phong lòng tin tràn đầy hoặc nói căn bản không thèm để ý chút nào, cười nói: “Vương Phi cứ việc yên tâm, Tây Lăng chúng ta tuyệt đối sẽ không để cho chuyện thất lễ như thế xảy ra. Hôn lễ ngày đó Lăng Vân nhất định sẽ mặt mày toả sáng làm tân nương tử.” Diệp Ly cho qua … Đi đánh giá đến trang sức trong tiệm, nàng không có ấn tượng tốt đối với nhưng người như Lôi Đằng Phong thì nàng không tin Lôi Đằng Phong không biết công chúa Lăng Vân ở lại Đại Sở gả cho Mặc Cảnh Lê phải đối mặt với kết cục gì, hắn không thèm quan tâm mà thôi. Một người có thể cười nhẹ nhàng đẩy đường muội của mình hướng tới tuyệt lộ còn vừa cười vừa nói là muốn tốt cho ngươi, thật ra thì người như vậy so với Mặc Cảnh Lê càng thêm lãnh khốc vô tình. Diệp Ly hiện ra vẻ mặt xa cách thì Lôi Đằng Phong đều nhìn ở đáy mắt, mép chứa đựng nụ cười nhìn Diệp Ly nói: “Hình như Định Vương phi rất có ý kiến với tại hạ?”

Diệp Ly nhàn nhạt liếc hắn một cái nói: “Không, ta cũng không có ý kiến gì với người xa lạ.”

“Người xa lạ?” Lôi Đằng Phong ý vị thâm trường cười nói: “Sao lại là người xa lạ? Lại nói. . . Định Vương và Vương Phi có thích hạ lễ tân hôn của tại hạ không?”

Diệp Ly nói: ” Kiếm Lãm Vân có ý nghĩa trọng đại với Định Quốc vương phủ, làm sao sẽ không thích. Làm phiền thế tử phí tâm.”

“Không, không. . .” Lôi Đằng Phong lắc đầu cười nói: ” Kiếm Lãm Vân là lễ vật đưa cho Vương Phi, hạ lễ của tại hạ đưa cho Định Vương và Vương Phi vào hôn lễ ngày thứ hai, chẳng lẽ Vương Phi chưa nhận được?”

Diệp Ly ngẩn ra, đôi mi thanh tú cau lại thần sắc lãnh đạm nhìn chằm chằm vào Lôi Đằng Phong nói: “Thế tử thật là thủ đoạn, danh họa như vậy bao nhiêu người cầu mà không được, thế tử lại có thể đưa ra dễ dàng như thêa.” Lôi Đằng Phong cười nói: “Tại hạ là người thô hào, danh họa còn cần nhã sĩ mới có thể thưởng thức không phải sao? Xem ra. . . Định Quốc vương và Vương Phi đều rất hài lòng.” Diệp Ly theo dõi hắn, chợt cười nhạt, “Thế tử hao tâm tổn trí như thế, tại sao ta và Vương gia có thể không hài lòng. Lại nói tiếp Sở Kinh Quốc Sắc của Hàn Minh Nguyệt hiện nay đã sớm biến mất tung tích, có thể được thấy dung mạo của mĩ nhân đệ nhất kinh thành năm xưa, Diệp Ly thật may mắn.”

“Hay.” Lôi Đằng Phong khen, tự tiếu phi tiếu nhìn Diệp Ly nói: “Vương Phi, tại hạ không tin Vương Phi sẽ không biết cô gái trong bức tranh kia vốn là vị hôn thê của Định vương.”

Diệp Ly nhìn hắn, “Cho nên, thế tử đưa bức tranh kia khiến cho Diệp Ly tự ti mặc cảm sao?”

“Sao dám.” Lôi Đằng Phong cười nói: “Vương Phi tài mạo song toàn, Đằng Phong rất là ngưỡng mộ, sao dám có tâm tư bất minh như vậy? Nhưng. . . dù sao Vương Phi vẫn nên thừa nhận, có lúc. . . Không chiếm được mới là tốt nhất. Đúng không?” Diệp Ly nhướn mày nói: “Cõi đời này đồ không chiếm được rất nhiều, tâm tư của thế tử như thế thì không được đâu.” Lôi Đằng Phong cười đùa nói: “Có gì không được? Bổn thế tử cảm thấy chỉ cần là muốn nên không từ thủ đoạn vững vàng bắt được. Nếu không tiện nghi người khác chẳng phải là tiếc nuối?”

Diệp Ly đảo mắt, thần sắc bình tĩnh uống trà, “Công chúa sắp đi ra đi, thế tử xác định muốn ở chỗ này nói chuyện tào lao với bản phi?”

Lôi Đằng Phong ngây ra một lúc, có chút bất đắc dĩ cười nói: “Vương

Phi quả nhiên là người sảng khoái, Đằng Phong không kịp."

Diệp Ly nhướn mày, nhìn hắn trầm mặc không nói. Lôi Đằng Phong cười nói: "Thật ra thì cũng không còn đại sự gì. Có người. . . Muốn tại hạ mang một câu nói cho Vương Phi. Mặt khác, ta cũng có một câu nói cũng muốn hỏi Vương Phi."

"Rửa tai lắng nghe."

"Có người để cho ta nói cho Vương Phi. . . Đồ của người khác cuối cùng cũng là của người khác." Lôi Đằng Phong nhìn Diệp Ly cười nói.

Diệp Ly bất động thanh sắc, "Những lời này. . . Không biết có quan hệ gì với hạ lễ mà thế tử đưa?"

Lôi Đằng Phong nhún vai nói: "Không biết, tại hạ chỉ phụ trách nhắn. Khác, Vương Phi không muốn nghe một chút tại hạ cũng muốn hỏi cái gì sao?"

"Thế tử xin nói."

"Tại hạ mới vừa nói. . . Tại hạ hết sức ngưỡng mộ Vương Phi. Không biết. . . Vương Phi có hứng thú đi tây Lăng dạo chơi một lần không?"

Đôi mắt Diệp Ly trầm xuống, nàng bị đùa giỡn sao? Hay Lôi Đằng Phong cảm thấy lừa gạt thê tử của Định vương bỏ trốn là một việc rất có cảm giác thành tựu? Bình tĩnh nhìn Lôi Đằng Phong hồi lâu, Diệp Ly sâu kín thở dài một tiếng nói: "Thế tử. . . Bản phi cũng có ý đi tây Lăng dạo chơi một lần, chỉ sợ. . . . . ."

"Chỉ sợ cái gì?" đôi mắt của Lôi Đằng Phong thâm sâu khó lường.

“Chỉ sợ —— bản phi còn chưa bước vào cảnh nội Tây Lăng thì sẽ chết trên tay thế tử đi?” Diệp Ly cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt đón câu nói kế tiếp. Vẻ mặt trên mặt Lôi Đằng Phong trong nháy mắt cứng đờ, tựa hồ trong lúc nhất thời còn chưa nghĩ ra nên mang lên cái vẻ mặt gì, không thể làm gì khác hơn là cứng ngắc nghiêm mặt cười khan nói: “Vương Phi nói gì vậy, tại hạ thật tâm mời .” Diệp Ly đứng dậy cười nói: “Đã như vậy, nếu tương lai có cơ hội thì bản phi nhất định sẽ cùng với Vương gia của chúng ta đi tới Tây Lăng bái kiến thế tử . Hôm nay sẽ không quấy rầy huynh muội thế tử và công chúa ở chung, cáo từ.”

Cũng không đi để ý tới Lôi Đằng Phong ngồi ở chỗ đó là vẻ mặt gì, Diệp Ly đứng dậy đi ra ngoài.

Trong nội sảnh, Lôi Đằng Phong lưu lại vỗ vỗ cằm như có điều suy nghĩ nhìn bức rèm che ở cửa bởi vì có người đi ra ngoài mà khẽ chập chờn, nụ cười trên mặt so với mới vừa rồi càng nhiều mấy phần liều lĩnh và dã tâm, “Nữ nhân thú vị, khó trách Mặc Tu Nghiêu sẽ lấy nàng ấy.”

Công chúa Lăng Vân từ bên trong đi ra, như cũ là một thân y phục lúc đi vào. Đứng ở cạnh cửa thần sắc u oán nhìn Lôi Đằng Phong. Lôi Đằng Phong nhếch lông mày, đôi mắt rủ xuống che dấu khinh thường ở trong mắt nói: “Lăng Vân, đừng suy nghĩ. Vương huynh cũng là vì tốt cho ngươi, so với Lê Vương phi nhìn đã biết không có đầu óc gì, Định Vương phi này quả thật rất khó chơi. Cho dù ngươi vào được Định Vương phủ thì tuyệt đối cũng không đấu lại nàng ta. Ngày đó ăn mệt còn chưa đủ sao? Một mình ngươi cũng hiểu, cho dù không có Diệp Ly thì ngươi cũng không vào được Định Vương phủ.”

Công chúa Lăng Vân theo dõi hắn nói: “Ngươi đang thay Diệp Ly nói

chuyện?”

Lôi Đằng Phong chê cười một tiếng, nói: “Ngươi cứ cho là ta chưa nói. Ngươi cảm thấy ngươi có bản lãnh đi trêu chọc Diệp Ly thì đi đi thôi. Xem thử lần tới nàng ấy có dám trực tiếp bắn thủng đầu ngươi hay không. Ta mặc kệ ngươi muốn làm cái gì, ba ngày sau biết điều một chút lên kiệu hoa gả đi Lê Vương phủ cho ta, đừng ép ta bỏ thuốc ngươi.”

“Ta là công chúa, ngươi dám!”

“Ta nghĩ thời điểm ngươi ầm ĩ muốn tới Đông Sở cũng biết tác dụng của mình rồi.” Ánh mắtLôi Đằng Phong đùa cợt nhìn nàng, “Ngươi không phải nghĩ đến ngươi là tới Đông Sở chọn Phò mã đấy chứ, ngươi vừa ý người nào thì chính là người đó sao?” Dù là công chúa được sủng ái thế nào cũng chỉ là một công chúa mà thôi, một công chúa hòa thân. . . Lại còn dám ở trước mặt hắn tự cao tự đại?

Sứ quán Tây Lăng

Phái người tiễn đưa công chúa Lăng Vân về phòng, Lôi Đằng Phong mới xoay người trở lại trong phòng của mình. Vừa mới đóng cửa phòng, ánh mắt Lôi Đằng Phong tối sầm lại như đao mũi nhọn bắn về nơi nào đó phía trong phòng. Trong phòng hoàn toàn tối thui bởi vì không có đốt đèn mà lộ ra vẻ âm u hết sức khó lường, một bóng ảnh yểu điệu màu đen ngồi bên cạnh cái bàn tròn đàn mộc thượng hạng. Ánh mắt của Lôi Đằng Phong trầm xuống, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô gái áo đen nói: “Ngươi tới nơi này làm gì?” Cô gái áo đen nghiêng mặt qua, ánh sáng mờ mờ vẫn tưởng lộ ra một đôi mắt sáng động lòng người. Chỉ là trong đôi mắt vốn xinh đẹp như nước lại rõ ràng mang theo lửa giận, ” Tại sao ngươi muốn phá hỏng chuyện của ta?”

Lôi Đằng Phong hừ nhẹ một tiếng, cười lạnh nói: “Làm hỏng chuyện của ngươi? Bổn thế tử làm hỏng chuyện gì của ngươi?”

“Chuyện của Lăng Vân!” Cô gái áo đen cắn răng nói, “Nếu không phải ngươi cứ cản trở thì làm sao Lăng Vân sẽ đến Lê Vương phủ?”

Lôi Đằng Phong có chút không tập chung buông lỏng thân thể, vừa đi tới cái ghế ngồi xuống nói: “Ngươi còn không biết xấu hổ nói, nếu không phải ngươi suốt ngày cùng Lăng Vân nói chuyện tào lao thì làm sao Lăng Vân sẽ gả cho Lê Vương?” Kế hoạch bọn họ sớm định ra cũng không phải là gả một công chúa cho một Vương gia không có đầu óc, đáng tiếc bị Lăng Vân náo loạn như thế thì kiểu gì hoàng đế cũng không muốn nàng. Cô gái áo đen hừ nhẹ một tiếng nói: ” Nếu Lăng Vân nhập định Vương Phủ chẳng phải tốt hơn sao?”

“Đừng có nằm mơ, Lăng Vân bị ngươi lừa dối u mê, chẳng lẽ cả chính ngươi cũng vậy?” Lôi Đằng Phong khinh thường nói: “Ngươi cho rằng Mặc Tu Nghiêu là người tâm từ thủ nhuyễn? Lăng Vân vào Định Vương phủ không quá một tháng thì chúng ta phải thay nàng nhặt xác. Cho dù may mắn không chết, ngươi cho rằng bằng đầu óc của Lăng Vân nàng sẽ không bị Mặc Tu Nghiêu lừa gạt quay đầu phản chiến?” Hình như bị giọng nói đùa cợt của Lôi Đằng Phong chọc giận, cô gái cả giận nói: “Ta đây làm còn không phải là vì giúp ngươi sao!” Lôi Đằng Phong chê cười, thần sắc trên mặt viết rõ ràng là không tin, “Giúp ta? Giúp ta sao ngươi lại không để cho Nhu Vân đến? Ngươi không phải là chắc chắn rằng tính tình kia của Lăng Vân thì chắc Mặc Tu Nghiêu không thể nào yêu nàng ta? Đáng tiếc a. . . Bản thế tử cảm thấy Mặc Tu Nghiêu rất có thể sẽ yêu Diệp Ly.”

“Không thể nào!” Cô gái tức giận kêu, rất nhanh liền phát hiện thất thố của mình, cô gái áo đen trì hoãn lại khẩu khí, thay đổi ngữ khí vững vàng nhẹ nhõm cười nói: “Ngươi đừng nghĩ gạt ta, Mặc Tu Nghiêu mắt cao hơn đầu làm sao sẽ coi trọng Diệp Ly một nữ tử tồi

tệ như vậy.”

“Tồi tệ sao. . . . . .” Lôi Đằng Phong trầm ngâm nói, không đếm xỉa tới liếc mắt qua cô gái áo đen một cái mới nói “Mặc Tu Nghiêu mắt cao hơn đầu? Cũng có thể a.”

“Đủ rồi, ta không phải là tới cãi nhau với ngươi.”

Lôi Đằng Phong lười biếng nhìn nàng nói: “Như vậy ngươi có thể nói thẳng ngươi lúc này tới trong phòng ta có chuyện gì.”

“Ta muốn ở lại Đại Sở một thời gian ngắn.” Cô gái áo đen nói.

“Có thể, sau này đừng trở về Tây Lăng là được.” Lôi Đằng Phong phất tay một cái, không thèm để ý chút nào, ý bảo nàng có thể đi ra ngoài.

“Ngươi!” Cô gái áo đen căm tức nhìn hắn, hồi lâu nói không ra lời một câu. Lôi Đằng Phong cười nói: “Ngươi cho rằng ta không biết ngươi muốn ở lại Đông Sở làm gì? Nữ nhân có thể lòng tham đến trình độ loại người như ngươi thật đúng là không thấy nhiều. Nhưng ngươi tốt nhất cẩn thận một chút, đừng kết quả là cái gì đều không chiếm được.” Dưới khăn che mặt cô gái áo đen oán hận cắn môi son, “Lôi Đằng Phong, ngươi không châm chọc khiêu khích ta liền không thoải mái sao?” Lôi Đằng Phong hừ một tiếng, nhìn cô gái đối diện trong ánh mắt lạnh như băng mơ hồ lộ ra một cỗ hận ý, “Ngươi không tới dụ dỗ nam nhân liền sống không nổi sao? Đừng si tâm vọng tưởng nữa, Mặc Tu Nghiêu sẽ không cần ngươi.”

“Biết bức tranh ngươi làm cho người ta đưa kia đi đâu không?” Lôi Đằng Phong nhìn nàng, đột nhiên trên mặt nhiều hơn một nụ cười ác ý.

Cô gái áo đen cảnh giác theo dõi hắn, Lôi Đằng Phong thú vị đánh giá nàng, nhìn nàng khi ở dưới ánh mắt hắn dần dần trở nên bối rối, mới cười nói: “Ngày đó đã bị Mặc Tu Nghiêu đưa đi cho Tô Triết rồi. Tô Túy Điệp lớn lên có quốc sắc thiên hương như thế nào nữa, đối với Mặc Tu Nghiêu mà nói cũng chỉ là một người chết mà thôi. Ngươi cho rằng ngươi có thể làm cái gì? Chúng ta có muốn đánh cuộc một lần hay không? Ta cảm thấy được Mặc Tu Nghiêu nhất định sẽ yêu Diệp Ly.”

Nếu như có thể lửa giận trong mắt của cô gái áo đen cơ hồ muốn thiêu đốt Lôi Đằng Phong thành tro tàn, lần này nàng dùng thời gian dài hơn mới dẹp được tức giận, hướng về phía Lôi Đằng Phong thản nhiên cười nói: “Như vậy còn ngươi? Thế tử Trấn Nam Vương Tây Lăng quốc, tại sao cảm thấy hứng thú với Diệp Ly như vậy?” Ánh mắt Lôi Đằng Phong chợt lóe, rất nhanh cười nói: “Bởi vì nàng ấy là nữ nhân của Mặc Tu Nghiêu , từ một phương diện này mà nói, hiển nhiên giá trị của nàng ta cao hơn ngươi nhiều lắm.” Đôi mắt của cô gái áo đen chuyển động, nhẹ giọng cười duyên nói: “Như vậy. . . Ngươi sẽ muốn lấy được nữ nhân của Mặc Tu Nghiêu sao? Ha hả. . . Ngẫm lại xem, nếu để cho khắp thiên hạ mọi người biết thê tử của Mặc Tu Nghiêu đi theo nam nhân khác chạy mất, là chuyện thú vị cỡ nào a.”

Lôi Đằng Phong mày kiếm vừa nhíu, chán ghét nhìn chằm chằm cô gái áo đen nói: “Mặc Tu Nghiêu gặp ngươi chỉ sợ là chuyện xui xẻo nhất đời này của hắn. Muốn đánh bại Mặc Tu Nghiêu thì bổn thế tử sẽ quang minh chính đại đánh bại hắn, không cần phải dùng phương pháp như vậy.”

“Ha hả, làm sao sẽ đây? Gặp phải ta hẳn là chuyện hạnh phúc nhất cả đời này của hắn mới đúng. Dĩ nhiên ta cũng cho là như thế .” Cô gái áo đen nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, trong mắt xinh đẹp như nước nổi lên vài tia hoài niệm thích thú, “Còn có, Mặc Tu Nghiêu đã phế đi.

Đời này cũng sẽ không lên chiến trường. Từ phương diện khác mà nói, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không thua. Ngươi lại còn ảo tưởng có thể quang minh chính đại đánh bại hắn? Định Quốc vương phủ là thần thoại trăm năm không bại a. . . . . ."

"Đủ rồi, cút ngay đi. Ba ngày sau lên đường trở về Tây Lăng, ngươi cũng có thể thử tự mình ở lại Đông Sở xem. Theo ta biết Hàn Minh Nguyệt đã trở về Giang Nam rồi, ngươi không ngại xem Mặc Tu Nghiêu có thể hạ thủ lưu tình với ngươi nữa hay không." Lôi Đằng Phong giận tái mặt lạnh lùng nói. Cô gái áo đen đứng lên, hai tròng mắt ủy khuất nhìn của hắn, "Ta biết tại sao ngươi lại đối với ta như vậy, ngươi đang ghen có đúng hay không? Hay là ngươi cảm thấy ta mang cái khăn che mặt này. . . . . ." Đang khi nói chuyện, cô gái giơ tay lên muốn kéo cái khăn che mặt trước mặt xuống. Lôi Đằng Phong đột nhiên nhấc lên một chén trà trên bàn ném qua, "Cút ngay đi!"

"Ngươi. . . Hừ!" Bị hắn giận dữ mắng mỏ vô lễ như thế, cô gái áo đen buông tay xuống trợn mắt nhìn nam nhân trong ghế một cái phẩy tay áo bỏ đi.

Diệp Ly trở lại Định Vương Phủ, Mặc Tu Nghiêu đang ở trong phòng đọc sách. Nghe được tiếng bước chân mới ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng nói: "Trở lại? Diệp lão phu nhân có chuyện gì?" Diệp Ly khoát khoát tay, không thú vị nói: "Lúc này có thể có chuyện gì? Tứ muội đi về nhà khóc lóc, tổ mẫu muốn ta trở về khuyên mấy câu. Muội ấy xưa nay vẫn bất thường, nơi nào nghe lọt lời của ta? Lúc ở trên đường gặp được vị thế tử và công chúa Lăng Vân Tây Lăng quốc kia." Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng nhíu mày, Diệp Ly suy nghĩ một chút cái đề tài này cũng không còn cái gì tốt nói chuyện, xoay người đi vào đổi lại quần áo nhẹ nhàng hơn. Lúc đi ra thấy Mặc Tu Nghiêu vẫn ngồi ở trong phòng cúi đầu đọc sách, liền gọi Thanh Hà mấy cầm chút ít vải màu sắc trắng trong thuần khiết đi ra ngoài.

Thanh Sương cũng là một người cơ trí , Diệp Ly phân phó cũng chưa được bao lâu còn không có ngồi xuống cũng đã cười dài đưa vải tới. Cũng là các màu trắng bạc, xanh nhạt, vàng nhạt … màu sắc đơn giản. Hơn nữa săn sóc đưa lên các loại dụng cụ, Diệp Ly cầm vải nhìn về nam nhân phía đối diện một chút, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng đều nhăn đến cùng một chỗ.

Mặc Tu Nghiêu có chút kỳ quái ngẩng đầu nhìn nàng bộ dáng quấn quýt, cười nhạt nói: “Sao vậy? Trong phủ làm quần áo không hài lòng? Nghe nói kinh thành có hai nhà thêu phường đồ cũng không tệ lắm, quay đầu lại để cho bọn họ đưa một chút sang đây nhìn xem là được. Không cần làm khó như vậy.” Diệp Ly im lặng, nếu ta từ bên ngoài mua quần áo tới tặng ngươi, Lâm ma ma và vú nuôi còn không nói chết ta? Nhìn nhìn lại quần áo trên người mình, nàng có bắt bẻ như vậy sao?

Cắn răng, Diệp Ly nói: “Lấy quần áo cũ trước kia của ngươi cho ta mượn một chút.”

Mặc Tu Nghiêu nhướn mày, có chút nghi hoặc nhìn Diệp Ly đang cố gắng giữ vững mặt bộ dáng không chút thay đổi. Ánh mắt từ từ dời đến trên vải vóc trên bàn, ánh mắt hơi động một chút nhìn Diệp Ly cười nói: “Bên trong, tự mình đi lấy.” Kể từ khi hắn bị đưa đến trong viện này dưỡng thương, Mặc tổng quản tựu phân phó người đem quần áo vốn là ở trong phòng của hắn toàn bộ đem đến bên này. Nhưng thê tử mới cưới của hắn tựa hồ có thói quen tốt tuyệt đối không tùy tiện động vào đồ vật của người khác, cho dù người khác này chính là trượng phu của nàng. Cho nên đồ đạc của bọn họ mặc dù đặt ở cùng nhau, trên thực tế quả thật là để cả đó, ai cũng không động vào của ai .

Diệp Ly hừ nhẹ một tiếng, đứng dậy đi vào trong phòng đi chưa tới mấy bước lại đột nhiên dừng lại. Quay người lại cầm lấy châm tuyến

đặt ở trong mấy hộp nhỏ nhẹ nhàng đi vào.

Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm vào vải vóc thanh lịch trên bàn xuất thần một lúc, đột nhiên nhàn nhạt nở nụ cười. Vốn là đáy mắt hơi có chút trong trẻo lạnh lùng cũng nhiều một chút chân thật ấm áp.

Một chuyện hoặc là không làm, muốn sẽ phải nhanh chóng tốt nhất. Cho nên cuộc sống hàng ngày của Diệp Ly mỗi ngày lại dốc lòng làm thêm hạng mục nữ công này. Đối với lần này hai vị ma ma cảm thấy vui mừng sâu sắc, nhìn tiểu thư nhà mình kể từ khi xuất giá sau ngày đều múa đao chơi kiếm khiến trong lòng hai vị ma ma đã sớm gấp đến không được. Mặc dù Vương gia không có nói gì, nhưng là một Vương phi tốt suốt ngày làm bạn với đao kiếm thì thành cái bộ dáng gì, Từ gia trừ Tam gia ra thì mấy trăm năm không có xuất hiện một vũ phu. Nhất định là Tam gia dạy hư tiểu thư! Hai vị ma ma không biết chân tướng ở trong lòng yên lặng oán giận Từ Thanh Phong sắp nhập ngũ.

Lần đầu tiên Vương phi nhà mình làm quần áo vì Vương gia, điều này làm cho từ ma ma cho tới bọn nha đầu bên cạnh đều hết sức chú ý. Đợi đến lúc bắt đầu rồi Diệp Ly mới phát hiện một chuyện làm cho người ta rất buồn bực, nàng căn bản là chưa từng làm quần áo cho nam nhân mặc. Lúc mẹ nàng còn sống thì vẫn chưa đến tuổi phải học cắt quần áo, sau khi mẹ nàng qua đời thứ nhất không có ai dạy, thứ hai là không cần, dĩ nhiên cũng làm cho nàng đem chuyện này quên mất. Cuối cùng cũng chỉ đành chịu để cho Lâm ma ma bắt tay dạy nàng cắt quần áo như thế nào.

Cắt xong quần áo, bọn nha đầu liền vây quanh Diệp Ly thảo luận xem nên dùng bản vẽ nào, nên dùng chỉ thêu màu gì, nên phối hợp với hà bao kiểu gì. Rồi tranh cãi ầm ĩ không ngừng. Chỉ có Mặc Tu Nghiêu không biết chuyện gì xảy ra, bây giờ nhìn địa điểm từ thư phòng chuyển sang phòng của nàng. Mặc dù là bên ngoài , nhưng l bị bọn

nha đầu vây quanh ở trong phòng Diệp Ly luôn là cảm thấy Mặc Tu Nghiêu nhất định có thể nghe được bọn họ đang nói nhỏ cái gì, không khỏi vừa tức vừa giận hận không được mấy bàn tay đánh mấy nha đầu lắm mồm này ngất đi.

“Vương Phi. . . . . .” Thấy Diệp Ly cầm lấy hoa văn dạng mây chuẩn bị phối chỉ, Thanh Sương không đồng ý kêu lên, bộ dáng kia là hận không được tiến lên lấy kiểu hoa văn trong tay nàng hủy thi diệt tích.

Diệp Ly nhướng mày nhìn nàng, Thanh Sương nói: “Vương Phi, người đây là tặng người a. Hoa văn quá bình thường làm sao người có thể dùng?”

Gân xanh trên trán của Diệp Ly trực tiếp giật giật, làm bộ quần áo thôi mà nha đầu này có thể có ý kiến quá nhiều hay không? Thanh Sương mới không để ý tới thần sắc bất mãn của Diệp Ly, thật nhanh thả một chồng hình vẽ hoa văn vào trước mặt Diệp Ly, có các loại hoa văn rồng, hoa văn chim ưng, hoa văn hổ, còn có các loại hoa văn hoa cỏ phức tạp, kiểu hoa văn cát tường vân vân. Thanh Sương nhìn một chút thấy sắc mặt Diệp Ly tối tăm, vội vàng lấy lòng lấy một tờ ở bên trong ra nhỏ giọng nói: “Thanh Sương giúp Vương Phi đã hỏi rồi, Vương gia thích bản này.”

Trừng mắt nhìn hình vẽ Hùng ưng bay vút lên trời cao trước mắt, hận không được đâm Thanh Sương một châm. Thanh Sương nhìn thần sắc bất thiện của tiểu thư nhà mình, vội vàng đưa lên vẻ mặt cầu xin tha thứ nhanh như chớp chạy ra đi. Diệp Ly kinh ngạc nhìn bản vẽ trên bàn xuất thần một lát đột nhiên thở dài, cầm qua để ở một bên giỏ vải thêu bắt đầu phối chỉ. Thanh Hà ở một bên hầu hạ nói: “Thanh Sương nha đầu này quả thật nghịch ngợm, nhưng nàng ấy cũng là vì Vương Phi suy nghĩ, Vương Phi đừng tức giận nàng ta nhé.” Diệp Ly ngẩng đầu nhìn nàng một cái, bất đắc dĩ nói: “Nha đầu này bình thường bị làm hư rồi, cả ngày hồ nháo.” Thanh Ngọc mím môi cười

trộm nói: “Thanh Sương quả thật là vô cùng có tinh thần, không bằng Vương Phi cũng phạt nàng đi làm việc thêu đi.”

Thanh Hà che miệng cười trộm, nói: “Thanh Ngọc này! phạt quá độc rồi, nhưng Vương Phi có thể bớt giận thì Thanh Sương cũng vui vẻ chịu phạt .” tính tình Thanh Sương nhanh nhẹn, luôn luôn không… bình tĩnh nhất đúng là thêu thùa may vá rồi. Bình thường muốn nàng thêu xong một cái khăn tay đều giống như muốn lấy mạng của nàng. Diệp Ly chớp mắt một cái, trên mặt nhiều thêm mấy phần nụ cười nói: “Rất tốt, đi nói cho Thanh Sương thêu một bộ Hàn Mai chúc thọ cho ta, trong vòng nửa tháng nhất định phải thêu xong. Nếu không. . . để xem xử lý nàng như thế nào.”

Đám người Thanh Loan mở to hai mắt mỉm cười ứng, trong lòng len lén vì Thanh Sương mặc niệm. Biết rõ Vương Phi xấu hổ, ngươi lại còn muốn chạy đi hỏi Vương gia, đây không phải là tự mình đưa tới cửa để cho Vương Phi phạt sao?

“A Ly muốn thêu cái gì?” giọng nói trong sáng của Mặc Tu Nghiêu từ bên ngoài truyền vào, mọi người vội vàng xoay người hành lễ, “Vương gia.”

Mặc Tu Nghiêu nhìn ba nha đầu ý cười đầy mặt một cái nói: “Đi xuống đi.”

Ba người vái chào xong liền khom người cáo lui, để lại không gian cho Vương gia và Vương Phi.

Thấy Mặc Tu Nghiêu tới đây, Diệp Ly có chút quẫn bách nhìn đồ ở trong tay một chút, nói: “Vương gia đã rảnh rỗi đến như vậy sao? Cả ngày ở trong phòng xoay quanh.” Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói: “Cũng không phải thượng triều, cũng không có chuyện gì phải xử lý, tự nhiên là rất rảnh rỗi. A Ly hai ngày này cũng bề bộn nhiều việc.”

Diệp Ly tức giận trắng mặt nhìn hắn một cái, hắn không thấy được nàng đang bận cái gì sao? Xe lăn ngừng ở bên cạnh Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng cười nói: “A Ly không cần thẹn thùng, cho dù nàng thêu không tốt thì Bổn vương cũng sẽ không chê cười nàng.”

Rất tốt! Diệp Ly oán hận ở trên quần áo đâm một châm. Dám nói nàng thêu không tốt, kỹ thuật thêu của nàng ngay cả mợ hai cũng khen ngợi có thêm. Nhìn Mặc Tu Nghiêu bên cạnh, Diệp Ly mang theo nụ cười giả dối nói, ” Ta thêu không tốt làm dơ bẩn ánh mắt của Vương gia. Hay là gọi người của châm tuyến phòng đi, ta cũng đỡ phải phí tâm.”

Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ cười làm lành, “Ý tứ của bổn vương là bất kể A Ly thêu thành hình dáng ra sao thì ở trong mắt của Bổn vương cũng là tốt nhất.”

Diệp Ly hừ nhẹ một tiếng mặc kệ hắn, xoay người sang chỗ khác cúi đầu làm việc. Mặc Tu Nghiêu an tĩnh ngồi ở bên, lẳng lặng nhìn thần sắc dần dần chăm chú của Diệp Ly, bờ môi nhấc lên một nụ cười ấm áp.

Chương 63: Kinh biến trong hôn lễ

Lê Vương phủ bởi vì hôn lễ lần trước mất hết thể diện, cho nên lần này Hiền Chiêu Thái phi đoán chừng muốn lấy thể diện về. Cưới Bình phi phô trương long trọng không kém gì lúc cưới vợ đích phi, nhưng xét thấy thân phận công chúa Lăng Vân là công chúa của một nước, người ngoài cũng không tìm ra nhược điểm gì. Điều này cũng làm cho khuôn mặt Diệp Oánh đang khó coi lại càng thêm ảm đạm. Hôn lễ ngày đó Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cùng nhau đến Lê Vương phủ, Mặc Cảnh Lê tự mình đứng ở cửa đón chào, Diệp Ly theo thói quen phát hiện Mặc Cảnh Lê vẫn là một khuôn mặt y nguyên như cũ, trên mặt không có biểu cảm vui mừng nào, nếu không phải một thân hỉ phục đỏ thẫm mới tinh, nếu không phải nhìn thấy khuôn mặt lớn lên thật không tệ, chỉ sợ quan khách qua lại cũng phải hoài nghi có phải quay về thay một thân quần áo trắng đen rồi quay lại tham gia …. Hôn lễ hay không. Hiện tại Diệp Ly thật sự có lòng đồng tình với Diệp Oánh. Mặc Cảnh Lê người này không phải là trời sinh tính lãnh đạm mà là theo thói quen giả bộ cái kia. Nếu người nam nhân nào dám ở trên hôn lễ của nàng bày ra một khuôn mặt muốn sống muốn chết như vậy, bất kể là kiếp trước hay kiếp này không thể không đá chết hắn.

Ra hiệu bảo Mặc Cảnh Lê không cần phải để ý đến bọn họ, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cùng tổng quản trong phủ đi vào Lê Vương phủ. Mặc Cảnh Lê cũng đúng là không có thời gian để ý tới các nàng, có lẽ là vì muốn lấy lại thể diện, Hiền Chiêu Thái phi không chỉ có cổ động phô trương hôn lễ mà còn mời Thái Hậu tự mình đến đây chủ trì hôn lễ cho con trai. Có thể nịnh nọt được Hoàng Thái hậu, đương nhiên là cơ hội lấy lòng trời cho. Vì vậy chỉ cần là quyền quý ở trong

kinh thành bất kể có nhận được thiếp mời hay không cũng muốn tìm kiếm cách tới cửa chúc mừng. Lê Vương phủ trong lúc nhất thời lại khách tựa như mây đến đông như trẩy hội.

“Làm sao vậy? A Ly đang suy nghĩ gì?” Thấy bên cạnh thần sắc Diệp Ly có chút cổ quái, bộ dạng xoắn xuýt, Mặc Tu Nghiêu mỉm cười hỏi. Diệp Ly lắc đầu, cười nói: “Không có gì, chỉ tương đối kỳ quái Lê Vương có phải quanh năm suốt tháng đều là một vẻ mặt hay không? Hôm nay không phải là ngày vui sao?” Nếu là người bên ngoài, không chừng còn tưởng rằng đây là có cái gì bất mãn đây với tứ hôn của hoàng thượng. Mặc Tu Nghiêu quay đầu lại nhìn thoáng qua Mặc Cảnh Lê ở cửa, cười nói: “Cảnh Lê từ nhỏ không thích cười, người biết hắn sớm đã thành thói quen.” Diệp Ly cũng không để ý lắm đến vấn đề này, hôn lễ còn chưa bắt đầu nam tân và nữ quyến đều được an bài tách ra, vào trong phủ thì quản sự chia ra tiến lên xin Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đi đến chỗ riêng của mình.

Quản sự nương tử của Lê Vương phủ dẫn Diệp Ly vào trong phủ, các nữ quyến tới tham gia tiệc cưới lúc này đều tụ tập ở hoa viên của Lê Vương phủ ngồi nói chuyện tán gẫu. Xuyên qua vườn hoa thấy các quý phụ đang tụ tập tốp năm tụm ba, Diệp Ly được tiến cử tới hoa hiên nhỏ phía đông vừa lịch sự vừa tao nhã, ngồi ở bên trong đều là một ít nữ quyến có thân phận quý trọng hoặc tuổi tác tương đối cao, Hiền Chiêu Thái phi mang theo Diệp Oánh tự mình ở một bên tiếp khách. Thấy vẻ mặt u oán của Diệp Oánh cùng với hai đầu lông mày chứa đựng bất mãn của Hiền Chiêu Thái phi, Diệp Ly ở trong lòng khẽ thở dài một cái. Diệp Oánh và Diệp Thần Châu cùng là nữ nhi của Vương thị, cũng là sinh thiên kiều bá mị, làm sao lại chênh lệch nhiều như vậy? Xem ra Diệp lão phu nhân và Diệp Thượng Thư quyết định đúng, cho dù Diệp Oánh đẹp hơn Diệp Thần Châu một bậc, nhưng tính tình này của nàng đưa vào trong cung chỉ sợ sớm đã bị xé thành mảnh nhỏ rồi.

“Bái kiến Thái phi.” Diệp Ly tiến lên làm lễ ra mắt cho Thái phi.

Hiền Chiêu Thái phi làm bộ muốn đứng dậy đón chào, dĩ nhiên Diệp Ly không thể nào để cho bà làm thật . Không đợi bà nói chuyện liền cười nói: “Nhiều vị đều đến như vậy, ngược lại là ta tới trễ nhất. Kính xin Thái phi không nên trách tội mới được.” Hiền Chiêu Thái phi thân thể động động, lại ổn định, mỉm cười kiêu ngạo: “Nơi nào, Định Vương phi có thể tới Lê Vương phủ chúng ta chính là vẻ vang cho kẻ hèn này rồi. Không biết Định Vương. . . . . .” Diệp Ly cười nói: “Vương gia cũng tới, nhưng là đi ở phía ngoài, chờ một chút mới có thể tới bái kiến Thái phi.” Vẻ mặt Hiền Chiêu Thái phi tươi cười đối với Diệp Ly khen không dứt miệng, dĩ nhiên hai người trong cuộc ai cũng không đem những lời khen ngợi này làm một chuyện. Mặc dù Hiền Chiêu Thái phi không còn trẻ nhưng tính kỹ ra thì cũng là ngang hàng cùng với Mặc Tu Nghiêu, nhưng cho tới bây giờ bà chưa từng trông cậy vào Định Quốc vương gia sẽ thật tự mình đến bái kiến bà.

Hàn huyên một phen, Diệp Ly nhìn thoáng qua người ngồi ở bên trong tiểu hiên cũng đều là người quen. Nhưng mà Trưởng công chúa Chiêu Dương và Trưởng công chúa Chiêu Nhân cùng với Hoa lão phu nhân cũng còn chưa tới. Ngồi ở phía trước phu nhân Nam Hầu đứng dậy nhường chỗ ngồi cho Diệp Ly, Diệp Ly mỉm cười tạ ơn. Phu nhân Nam Hầu là mẹ chồng của Đại tiểu thư của Diệp gia Diệp Trân, Diệp Ly có ấn tượng không tồi với vị đại tỷ phu kia, mỉm cười hàn huyên mấy câu với phu nhân Nam Hầu.

Vừa nghe các quý phụ trong lúc thuận miệng trò chuyện một chút bát quái trong kinh thành, thỉnh thoảng Diệp Ly cũng chen vào mấy câu. Diệp Ly hơi nghi ngờ phát hiện Diệp Oánh ngồi ở dưới tay Hiền Chiêu Thái phi hầu như hoàn toàn không mở miệng . Một người cô độc ngồi ở chỗ đó càng giống là một con rối xinh đẹp. Bởi vì ngày hôm nay, trang phục của Diệp Oánh cũng không thể giống với trang phục thường ngày thanh nhã thoát tục, mặc một thân lễ phục Vương

phi màu đỏ nhũ vàng quấn cành mẫu đơn, nhưng càng làm cho cả người lộ ra vẻ không tự nhiên hết sức. Làm cho người ta nhìn ở trong mắt đã cảm thấy không khỏi không được tự nhiên. Không thể không nói, Diệp Oánh bị Vương thị nuông chiều hoàn toàn không giống một đích nữ nhà quyền quý rồi, Vương thị lấy hết tất cả thông tuệ và thời gian của Diệp Oánh để học tập cầm kỳ thư họa thi từ ca múa, mà trên thực tế khuê tú của nhiều nhà quyền quý không cần phải làm việc này, hoặc là chỉ chọn một hai loại tới học. Các nàng có gia thế lớn thật là tốt, không lo gả không tới người trong sạch. Có thể có danh tiếng tài nữ dệt hoa trên gấm tự nhiên là tốt hơn, nhưng chọn một trong hai danh tiếng tài nữ cùng với thủ đoạn cầm quyền xử lý công việc, bất cứ người nào đều chỉ sẽ chọn cái sau.

" Nói đến Định Vương phi đã lâu không trò chuyện với Oánh nhi rồi, chúng ta mấy lão bà tử này cũng không muốn Vương Phi ở chỗ này phụng bồi. Oánh nhi, theo Định Vương phi đi ra ngoài đi một chút đi." Ánh mắt của Diệp Ly rơi vào trên người Diệp Oánh thì đương nhiên Hiền Chiêu Thái phi đã nhận ra, cũng không phải là khó khăn trực tiếp đối với Diệp Oánh phân phó nói. Diệp Oánh nhìn Diệp Ly một chút, mím môi đứng dậy. Diệp Ly đứng dậy cười nói với Hiền Chiêu Thái phi: "Đã như vậy, đa tạ Thái phi quan tâm rồi. Các vị, Diệp Ly trước xin lỗi không tiếp được."

Đưa mắt nhìn tỷ muội hai người rời đi, phu nhân Nam Hầu cười nói: "Lại nói, Định Vương phi này nói năng ôn nhã, cử chỉ có độ. Nếu là nữ nhi nhà bình thường còn không biết ủy khuất thành dạng gì đâu, khó trách Hoa lão phu nhân rất khen ngợi Định Vương phi." Mọi người cũng liền liên tiếp phụ họa, các bà cũng là người có nữ nhi, nếu Định Vương phi không lấy chồng, ai biết có thể đến phiên con gái của mình gả vào Định Quốc vương phủ hay không. Cửa của Định quốc vương phủ cao, nhưng hiện nay Định Vương ở trong triều không có chút quyền thế nào, hơn nữa còn là phế nhân đi lại không tốt, cô nương nhà mình cực khổ bồi dưỡng lớn lên mà gả đi như thế

thì không thể đau lòng chết? Vì vậy, đối với Diệp Ly trước một bước gả đi khó tránh khỏi liền có hơn một phần tâm tư đồng tình thương hại. Nhìn nhìn lại cô nương này cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, gả cho vị hôn phu như vậy còn có thể có một phần tính tình thong dong trấn định như vậy, quả nhiên là khá .

Thì ngược lại Lê Vương phi từng khiến cho cả đại gia khuê tú ở kinh thành không ngừng hâm mộ kia làm cho người ta có chút nhìn không thuận mắt. Không phải nói là mỹ nhân đệ nhất cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông sao? Ngay cả đối nhân xử thế cũng không biết tiến thối, cũng không biết rốt cuộc Lê Vương coi trọng nàng cái gì. Cùng Định Vương Phi thật không giống như là từ trong một phủ đi ra. Dĩ nhiên, đánh giá như vậy mọi người tất cả cũng chỉ để ở trong lòng, tuyệt sẽ không nói trước mặt Hiền Chiêu Thái phi.

Diệp Ly mang theo Diệp Oánh một trước một sau đi lại ở trong hoa viên, mặc dù Diệp Ly tận lực chọn chỗ vắng vẻ mà đi, nhưng dù sao thân phận hai người khác thường khiến cho không ít người chú ý. May mà tất cả mọi người là người biết đúng mực, hiểu tỷ muội Định Vương phi và Lê Vương phi muốn ôn chuyện nên cũng không tiến lên quấy rầy. Diệp Ly liếc mắt Diệp Oánh nắm khăn tay bộ dáng ủy khuất u oán một cái nhíu nhíu mày, bất đắc dĩ hỏi: “Muội có chuyện gì xảy ra? Bình phi của Mặc Cảnh Lê còn chưa cưới vào cửa đâu, vẻ mặt oán phụ này muội là cho ai nhìn?”

Diệp Oánh oán hận trợn mắt nhìn nàng một cái, sâu xa nói: “Ngươi nói. . . Vương gia hắn có phải thật lòng yêu ta hay không?”

Diệp Ly ở trong lòng mắt trợn trắng, thật lòng yêu ngươi cũng sẽ không có tràng diện như bây giờ chứ?

“Ban đầu. . . Hắn rõ ràng đã nói hắn chỉ thích một mình ta, chỉ biết đối tốt với một mình ta.”

Diệp Ly cố gắng không làm cho khuôn mặt chết lặng của mình trở nên vặn vẹo , trong đầu ảo tưởng ra bộ dáng Mặc Cảnh Lê mặt tê liệt nghiêm mặt đối với Diệp Oánh nói ra nỗi lòng, đáy lòng một trận run rẩy. Ngay cả vẻ mặt đều thiếu nợ co quắp của hắn, ánh mắt của cô nương ngươi phải sắc lắm mới có thể làm cho mình tin tưởng hắn chân tình với ngươi?

“Tại sao. . . Tại sao kể từ sau khi thành thân tất cả đều không giống như trước?” Diệp Oánh có chút thất hồn lạc phách hỏi.

“Cái này a . .” Diệp Ly cảm giác mình đột nhiên bị Thánh mẫu bám vào người lại muốn an ủi Diệp Oánh, “Đây không phải là có câu gọi là. . . Hôn nhân là phần mộ tình yêu sao? Nếu muội đã nằm vào trong phần mộ này rồi thì cũng đừng nhớ tới chuyện lúc trước nữa. ” Chết sớm sớm siêu sinh . Tình yêu? Đừng ngu mà tin vào phần mộ này. Diệp Oánh bị nàng nói ra ngôn ngữ kì quái mà bị hù dọa, đôi mắt si ngốc thấp giọng lẩm bẩm nói: “Phần mộ. . . Ta, ta quả nhiên không nên thành thân sao?” Diệp Ly chỉ muốn vung cho mình một cái tát, mặt không đổi sắc tiếp tục bịa chuyện, “Dĩ nhiên không phải như vậy, trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng. Cho dù muội không vào phần mộ này cũng phải vào phần mộ khác. Ít nhất cái này nhìn vẫn còn tốt hơn một chút, không phải sao? Muội nhìn những tiểu thư này bọn trước khi chưa lập gia đình cũng là hoa dưới trăng nùng tình mật ý, nhưng muội đã xem qua bản kết thúc của những tài tử giai nhân ấy sau khi lập gia đình sao?

Diệp Oánh ngẩn người, lắc đầu. Diệp Ly nghiêm mặt nói: “Cái này đúng rồi, trước hôn nhân chính là lưỡng tình tương duyệt, tình hữu độc chung. Sau khi cưới chính là củi gạo dầu muối cha mẹ chồng con cái, muội cũng đừng khổ sở, trong kinh thành này có ít nhất có 99%mọi người là trải qua như vậy, sẽ không có ai cười muội đâu.”

Vẻ mặt Diệp Oánh quái dị ngó chừng Diệp Ly, phảng phất như là cho tới bây giờ cũng không biết qua nàng, thật lâu mới không cam lòng nói: “Tại sao ngươi lại không như vậy? Trong Định Quốc vương phủ chỉ có hai chủ tử là ngươi và Định vương.”

Ơ, cô nương ngươi đây là đang hâm mộ ta sao? Diệp Ly phất tay một cái nói: “Tình huống của chúng ta khác nhau, muội xem, để muội gả cho Vương gia của chúng ta thì muội khẳng định không chịu có đúng hay không? Ta đoán đại đa số mọi người cũng không chịu, như vậy. . . Vương gia không phải là của một mình ta rồi sao?”

“Như vậy sao?” Diệp Oánh cúi đầu như có điều suy nghĩ, Diệp Ly không có hứng thú biết nàng đang suy nghĩ cái gì, nàng còn nhớ rõ mình cũng không phải là thật đến nói chuyện phiếm và làm bác sĩ tâm lý cho Diệp Oánh đâu, nhìn Diệp Oánh nghĩ xuất thần, Diệp Ly lơ đãng hỏi: “Lại nói. . . Ta còn thật không nghĩ tới muội sẽ thích Lê Vương. Ta nghĩ rằng muội sẽ thích công tử lịch sự nhẹ nhàng mới đúng.”

Diệp Oánh phục hồi tinh thần lại, đỏ mặt lên, cắn khóe môi ngó chừng nàng nói: “Ngươi bây giờ là trách ta đoạt Lê Vương, hay đến để chê cười ta?”

Đừng, ta là tới tạ ơn ngươi. Diệp Ly lôi kéo tay nàng làm bộ dạng thâm tình, “Mặc dù chúng ta không phải là một mẹ sinh ra, nhưng chúng ta vẫn là tỷ muội đúng không? Chẳng lẽ Tứ muội thật cho là ta sẽ bởi vì một người đàn ông mà trở mặt với muội? Từ trước ta cũng chỉ là tức giận muội không có nói cho ta biết chân tướng mà thôi. Mặc dù từ nhỏ chúng ta xảy ra nhiều điều không tốt, nhưng mà đồ vật muội yêu thích có bao giờ ta tranh giành với muội? Nếu ban đầu muội nói rõ với ta thì chúng ta sẽ bí mật giải quyết hôn ước, cũng sẽ không gây ra những chuyện sau này tới để cho tất cả mọi người thật mất mặt.”

Diệp Oánh có chút hoài nghi nhìn vẻ mặt chân thành trước mắt của Diệp Ly, quay đầu thử nghĩ lại từ nhỏ đến lớn mình quả thật cầm qua không ít đồ của Diệp Ly, nhưng mỗi lần Diệp Ly cũng không có nói gì (đó là nàng mặc kệ ngươi). Chỉ lúc ấy mình ước gì để mọi người biết chuyện Diệp Ly bị từ hôn làm nàng ấy mất thể diện, nơi nào sẽ nghĩ đến càng về sau mất thể diện ngược lại là mình? Vừa nghĩ như vậy, cho dù Diệp Oánh kiêu ngạo như vậy trong lòng cũng không tự giác liền có chút không được tự nhiên rồi, nhưng nàng tuyệt sẽ không thừa nhận . Diệp Ly cũng không nhìn nàng là cái thần sắc gì, vừa tiếc hận thở dài nói: “Lại nói tiếp ta vẫn cho rằng tương lai Tứ muội nhất định sẽ xứng tài tử đệ nhất kinh thành và vân vân, trai tài gái sắc quần anh tụ hội. Thật là. . . Thế sự trêu người a.”

Diệp Oánh đỏ bừng mặt, dĩ nhiên nàng cũng từng ảo tưởng quá lang quân như ý của mình là cái dạng gì . Cũng từng ảo tưởng qua nam tử áo trắng anh tuấn tiêu sái dịu dàng nắm tay mình với bộ dáng thâm tình chăm chú, chỉ là sau lại biết Lê Vương, thân phận Vương gia cùng khoái cảm dẫm Diệp Ly ở dưới chân làm cho nàng dần dần đã quên mộng tưởng của chính mình, đợi đến lúc chân chính yêu Lê Vương sau lại càng cảm thấy đây chẳng qua là ý nghĩ ngây thơ của mình lúc còn trẻ con mà thôi. Nhưng hôm nay, lang quân như ý mình thật lòng yêu thương lại đối xử với mình như thế. . . Nếu như. . . Nếu như là người khác, nhất định sẽ không đối với ta như vậy . . . Diệp Oánh đáy lòng sinh ra có chút mơ hồ .

“Ngươi. . . Ngươi thật không hận ta?” Diệp Oánh chần chờ nhìn nàng.

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Ngươi lần trước cũng nói, đây không phải là ý của phụ thân sao? Có lẽ là phụ thân cảm thấy ta không thích hợp Lê Vương. Nhưng bây giờ xem ra phụ thân là đúng, ta và Lê Vương quả thật không thích hợp. Ta rất hài lòng cuộc sống của ta bây giờ,

Định Vương cũng rất tốt.” Nhìn Diệp Ly ôn hòa bao dung mỉm cười, chần chờ trong mắt Diệp Oánh dần dần mất đi, có chút ủy khuất cắn khóe môi nói: “Phụ thân không phải là biết rõ Lê Vương như vậy mới để cho ta gả cho Lê Vương ? Nương nói phụ thân và tổ mẫu coi trọng ngươi nhất. Phụ thân nhất định là cảm thấy Lê Vương không tốt nên mới để cho ta thay ngươi!” Diệp Ly nhìn trời, đó là nương ngươi muốn ngươi ghét ta có được hay không? Sao ta lại không nhìn ra hai vị ở nhà kia coi trọng ta đây? Nghiêng đầu nhìn Diệp Oánh, Diệp Ly có chút đáng thương cho Diệp Thượng Thư rồi. Đây chính là nữ nhi bảo bối ông nâng trong bàn tay thương yêu sủng ái a.

“Người nào không biết phụ thân chiều muội nhất? Đại khái người đều có thời điểm nhìn nhầm a, muội còn nhớ rõ lúc ấy phụ thân là đã nói với muội như thế nào không?”

Diệp Oánh cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Phụ thân. . . Phụ thân nói ta và Chiêu Nghi tỷ tỷ là chị em ruột, đương nhiên Chiêu Nghi tỷ tỷ thương ta nhiều một ít. Nếu như ta gả cho Lê Vương rồi cũng có thể giúp đỡ Chiêu Nghi tỷ tỷ một chút, có Chiêu Nghi tỷ tỷ ở thì người khác cũng không dám khi dễ ta. Hơn nữa. . . Nếu như ta không gả cho Lê Vương, thì cũng chỉ có thể chọn một công tử của quan viên trong triều để gả thôi.” Nếu là như vậy, Diệp Ly gả cho Lê Vương làm Vương Phi chẳng phải mình vĩnh viễn đều thấp một đầu so với nàng hay sao?

Diệp Ly gật đầu, nếu như không phải là Định Vương và nàng ngay lúc đó tình huống đều thật sự đặc thù mà nói…, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không để cho hai nữ nhi của Thượng Thư phủ đều gả cho Vương gia trong hoàng thất. Nhưng là. . . Chỉ là như vậy? Diệp Ly cảm giác, cảm thấy có chỗ không đúng. Phụ thân của nàng thật chỉ là bởi vì quá thiên vị liền xúi giục con gái nhỏ của mình đi đoạt vị hôn phu của con gái lớn? Nghĩ như thế nào cũng là không hợp lý, nhất định còn tồn tại cái gì mà nàng không biết. Nhưng nhìn bộ dáng của

Diệp Oánh đại khái là không biết sự thật gì rồi. Tới nay lâu như vậy, Diệp Ly đã sớm hiểu một sự thật. Diệp Oánh cô nàng này nhìn lớn lối, kiêu ngạo, hơn nữa tính cách thật sự vì tư lợi. Nhưng nếu như động lên thật, lực sát thương của nàng chỉ sợ còn không bằng Diệp San và Diệp Lâm. Bị Vương thị cưng chìu quá mức rồi, điển hình nhớ ăn không nhớ đánh. Cho dù bị Diệp lão phu nhân bắt giáo dục mấy lần rồi, nhưng không có mấy ngày liền chứng nào tật nấy.

Suy nghĩ một chút từ chỗ Diệp Oánh này không tìm thấy chỗ nào hữu dụng, Diệp Ly liền chuẩn bị đứng dậy rời đi, lại bị Diệp Oánh kéo lại, “Ta nên làm cái gì bây giờ?”

Ta không phải là mẹ ngươi? Diệp Ly nhẫn nại lấy, “Muội là chính phi của Lê Vương, coi như là công chúa Lăng Vân cũng không thể vượt qua thân phận của muội. Chỉ cần muội kéo được tâm của Mặc Cảnh Lê, đừng làm cho Hiền Chiêu Thái phi chán muội thì cuộc sống cũng không trải qua khó khăn như vậy.” Diệp Oánh bất mãn nhìn chằm chằm nàng, nàng không phải muốn cuộc sống trải qua khó khăn, nàng muốn trải qua cuộc sống thư thái! Diệp Ly bất đắc dĩ hít sâu một hơi nói: “Ví dụ như hiện tại, muộisẽ phải đi phụng bồi Thái phi tiếp đãi tân khách cho tốt, để cho người khác biết muội mới là chính phi danh chính ngôn thuận của Lê Vương Phủ. Rõ ràng chưa? Còn có vấn đề gì trở về đi thỉnh giáo tổ mẫu, muội sẽ không cho là ta người vừa mới thành thân hơn nữa không có cha mẹ chồng cần hầu hạ hiểu biết nhiều hơn so với tổ mẫu chứ?.” Họa thủy đông dẫn (kẻ gây tai họa) khiến cho Diệp Ly không chút đau lòng nào, dù sao lão phu nhân nhất định sẽ vui lòng chỉ điểm nàng, “Chỉ là nếu như muội có cái gì không thoải mái, có thể viết thư nói cho ta biết. Có cái gì nghĩ mãi mà không rõ ta đây cũng có thể lặng lẽ giúp muội xuất một chút chủ ý. Dù sao chúng ta là tỷ muội mà?” Cho nên, Diệp gia hoặc là Lê Vương phủ có chuyện gì ngươi nhất định phải lặng lẽ nói cho ta biết.

Dỗ dành Diệp Oánh đi xong, Diệp Ly mới thở dài một hơi. Phụng bồi Diệp Oánh mò mẩm hồi lâu như vậy, đều không có hỏi được cái gì.

“Phượng Tam công tử, nghe đủ rồi thì ra đến đây đi?” Liếc mắt ngọn cây một cái Diệp Ly thản nhiên nói.

“Ha hả. . .” Ngọn cây cành lá sum suê bị vạch ra, lộ ra bên trong một bộ quần áo màu đỏ hoa lệ, “Định Vương phi, lại gặp mặt. Thật là hạnh ngộ. Nhưng. . . làm sao Vương Phi biết là tại hạ ?” Vẻ mặt Diệp Ly hờ hững liếc qua hắn, “Nếu như Phượng Tam công tử có thể không mặc quần áo rực rỡ chói mắt như thế, hơn nữa mùi hương trên người mình tập kích người khác.”

“Mùi hương tập kích người? !” Khóe mắt Phượng Chi Dao nhảy lên, giơ ống tay áo của mình lên ngửi ngửi. mùi hương Ngọc Lan mới nhất thanh nhã nhất của Tô Hợp trai, làm sao sẽ mùi thơm tập kích nhân? Không phải là tới gần thì sẽ không ngửi thấy mà, hắn Phượng Tam là công tử phong lưu có đẳng cấp, cũng không phải là những tên tục tằng ngu ngốc hận không thể đổ toàn bộ phấn hương lên trên người. Nhìn sắc mặt Phượng Chi Dao cứng ngắc khó coi, Diệp Ly cúi đầu mỉm cười thản nhiên. Phượng Chi Dao dò xét dáng vẻ của mình một phen, phát hiện cũng không bất kỳ chỗ nào làm tổn hại hình tượng công tử văn nhã của mình rồi quy kết lý do mình bị lộ là vì không cẩn thận nên mới để Diệp Ly thấy góc áo của mình thôi. Vẻ mặt say mê tự luyến cười nói: “Không nghĩ tới Vương phi lại quan tâm tới tại hạ như thế, chỉ thấy một mảnh chéo áo nho nhỏ là có thể đoán được thân phận của tại hạ. Thật là. . . Vinh hạnh. . .”

“Phượng Tam công tử.” Diệp Ly ngẩng đầu mỉm cười nói: “Không có ai dạy ngươi cái gì gọi là vợ của bằng hữu không thể trêu chọc sao? Hoặc là. . . Ta nên chuyển lời nói của ngươi lại cho Vương gia? Còn có, sở dĩ ta khẳng định là Phượng Tam công tử bởi vì cả kinh thành trừ tân lang ra, không có nam nhân nào mặc. . . Lẳng lơ như thế.”

Két —— nụ cười của Phượng Chi Dao nhất thời cứng ngắc ở trên mặt, thiếu chút nữa mất thăng bằng từ trên cây ngã xuống. Bất đắc dĩ nhún nhún vai đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt cứng ngắc, nói: “Được rồi, Phượng Tam biết sai. Kính xin Vương phi bao dung .”

Diệp Ly tha thứ gật đầu, Phượng Chi Dao nghiêng mặt đi tuấn nhan vặn vẹo . Hắn rốt cuộc biết tại sao Mặc Tu Nghiêu sẽ lấy Diệp Ly rồi, không phải là người một nhà không vào một nhà cửa a. Hắn liền từ trước tới giờ chưa gặp qua nữ nhân nào giả bộ hơn Diệp Ly, dĩ nhiên cũng chưa từng thấy nam nhân nào trở mặt nhanh hơn Mặc Tu Nghiêu! “Lại nói. . . phán đoán suy luận mới vừa rồi của Vương phi thật là vạn phần đặc sắc. Hôn nhân là phần mộ tình yêu? Ừ?” Nhớ tới lời nói mà mình vừa mới nghe được…, Phượng Chi Dao lại đắc ý. Không biết A Nghiêu có biết ý nghĩ của Vương phi thân ái của hắn hay không?

Diệp Ly không có nửa điểm chột dạ, nghiêm túc gật đầu nói: “Phượng Tam công tử phải tin tưởng bản phi, những lời này tuyệt đối là danh ngôn trải qua thiên chuy bách luyện (qua nhiều lần gọt giũa) mới đúc kết ra. Tin tưởng Phượng Tam công tử cũng cùng nhận thức với những lời này của bản phi, nếu không tuổi công tử lớn như vậy rồi sao còn chưa đón dâu? Linh tinh! Bổn công tử bằng tuổi Mặc Tu Nghiêu có được hay không?

Vuốt vuốt lỗ mũi, Phượng Chi Dao cười khổ nói: “Bản thân ta lại muốn vào phần mộ, đáng tiếc người ta chướng mắt ta.” Trên gương mặt phong lưu không kiềm chế được chợt lóe lên ảm đạm nhàn nhạt. Đối với người thầm mến thì Diệp Ly cũng không biết phải an ủi như thế nào, chỉ đành phải nói: “Chân trời xa xăm nơi nào không có cỏ thơm?” Phượng Chi Dao cười khổ đối với nàng chắp tay tỏ vẻ đa tạ an ủi. Diệp Ly cũng không nên quấy rầy người ta thương cảm, nói: “Vậy trước tiên không quấy rầy công tử rồi, cáo từ.”

“Ai. . .” Phượng Chi Dao nhìn nữ nhân không chút do dự xoay người đi ngẩn ngơ nói: “Vương gia nhà ngươi muốn ta tới thăm ngươi một chút, muốn ngươi phải cẩn thận một chút.”

“Đa tạ.” Cẩn thận? Diệp Ly vừa suy tư vừa bước chậm đi.

Phượng Chi Dao oán hận nhảy lên ngọn cây che kín thân ảnh của mình, trong miệng thì thầm oán trách, “Bổn công tử đều nhanh chóng trở thành người nào rồi, ngay cả một chút chuyện nhỏ này cũng muốn sai sử ta. Lo lắng sao lại không tự mình đến xem một chút? Mặc Tu Nghiêu thù lao ngươi đưa tốt nhất không thể phụ lòng cống hiến của bổn công tử đối với ngươi, nếu không . . . . . .”

Vừa mới trở lại trong hoa viên, Hoa Thiên Hương liền lôi kéo Tần Tranh và Mộ Dung Đình vui mừng chạy tới, “Ly nhi, ngươi có sao không?” Tần Tranh lôi kéo Diệp Ly quan tâm hỏi. Hoa Thiên Hương cười nói: “Tranh Nhi, ta đã sớm nói với ngươi đừng lo lắng vớ vẩn. Người này có thể làm sao được chứ? Hiện tại trong kinh thành người nào không biết uy danh hiển hách của Định Vương phi. Là người chỉ dùng hù dọa là có thể làm cho công chúa Tây Lăng cho sợ đến ngồi xổm trên mặt đất khóc .”

“A Ly, vậy mới tốt chứ!” Mộ Dung Đình tán thưởng vỗ vỗ bả vai Diệp Ly lớn tiếng khen ngợi, hơn nữa vô cùng tiếc nuối, “Thật là đáng tiếc, chuyện ngày đó bổn cô nương lại không nhìn tới. A Ly, hôm nào có rãnh rỗi chúng ta so tài bắn cung mấy lần nhé.” Diệp Ly phất tay một cái cười nói: “Thôi đi, chính là dọa dọa tiểu cô nương. Ta không dám so kiếm pháp cùng ái nữ của Mộ Dung tướng quân. Đây không phải là múa rìu qua mắt thợ sao?” Mộ Dung Đình cũng không chịu bộ dáng này của nàng, “Hừ, bổn cô nương mới không tin! Tóm lại, nhất định phải so!”

“Tốt lắm, Đình Nhi! ngươi có thể nói cái khác một chút sao? Ngươi lại muốn bị Mộ Dung tướng quân đuổi theo đánh có phải hay không?” Tần Tranh nhức đầu nói.

Mộ Dung Đình bất mãn hừ hừ nói: “Tranh nhi ngươi lại lấy cha ta ra dọa ta.”

Diệp Ly tò mò nhìn Tần Tranh và Hoa Thiên Hương, đáng tiếc hai người đều ở dưới ánh mắt uy hiếp của Mộ Dung Đình ngậm miệng không nói. Hoa Thiên Hương không để lại dấu vết đưa cho nàng một ánh mắt sau này hãy nói, Tần Tranh lôi kéo Diệp Ly cười nói: “Kể từ sau khi Ly nhi lập gia đình, trừ Thiên Hương ra thì chúng ta cũng còn chưa từng thấy Ly nhi đây.” Diệp Ly áy náy cười nói: “Gần đây trong phủ có chút chuyện nhỏ, ta cũng không có ra cửa. Qua ít ngày các ngươi tới Định Quốc vương phủ chơi được chứ?”

Bốn người tìm chỗ vắng người ngồi xuống, ba người Tần Tranh quan tâm hỏi Diệp Ly tình huống cuộc sống tân hôn, Diệp Ly cũng không nguyện để cho bằng hữu lo lắng, kiếm được một chút chuyện thú vị cao hứng nói. Hoa Thiên Hương hâm mộ nói: “Vẫn là A Ly hạnh phúc nhất rồi. Những người kia chết sống sợ gả vào Định Quốc vương phủ . Nhìn một cái cuộc sống hiện tại của A Ly trôi qua thư thái bao nhiêu. Vừa vào cửa chính là đương gia chủ mẫu, nhân khẩu đơn giản ít lục đục với nhau. ngay cả thị thiếp thông phòng Định Vương cũng không có. . . . . .” Mộ Dung Đình đồng ý gật đầu nói: “Thiên Hương nói đúng, Định Vương quả nhiên là tốt!” Người này là sùng bái Định Quốc vương phủ không có chút nguyên tắc nào.

Tần Tranh nhìn Diệp Ly đáy mắt còn có chút nhàn nhạt lo lắng, Diệp Ly mỉm cười cầm tay của nàng bày tỏ mình rất tốt, Tần Tranh mới khẽ gật đầu.

Mấy bằng hữu lâu không thể nói chuyện phiếm cao hứng, Diệp Ly

cũng tạm thời đem những vấn đề đáng ghét kia để tại sau ót phụng bồi ba bằng hữu nói đùa, đột nhiên không biết từ nơi nào truyền đến một tiếng thét chói tai bén nhọn. Mộ Dung Đình từ trên ghế nhảy dựng lên, cảnh giác nhìn bốn phía tìm kiếm nơi phát ra âm thanh. Diệp Ly nhíu nhíu mày, chỉ vào một cái phương hướng nói: “Hình như là từ bên kia truyền đến .”

Bốn người hai mặt nhìn nhau, bên kia hình như là chỗ nữ quyến nghỉ ngơi a. Nghe được tiếng kêu cũng không chỉ có bốn người các nàng, cả trong hoa viên có ít nhất một nửa mọi người nghe được, lúc này đã có không ít người tò mò đi về hướng bên kia. Mộ Dung Đình thấp giọng nói: “Lúc này tân lang tân nương không có chuyện gì, tân khách lại có chuyện sao? Hôn lễ của Lê Vương phủ bị lão thiên xem không thuận mắt đi?” Tần Tranh che miệng của nàng, hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái: loại chuyện này có thể nói lung tung sao?

“Chúng ta cũng đi xem một chút đi.” Hoa Thiên Hương nhướng mày nói. Lê Vương phủ náo nhiệt, ngu sao mà không xem.

Vườn hoa cùng với Tiền viện nối nhau có một tiểu viện tinh xảo để ngồi, Lê Vương phủ an bài các nữ quyến nghỉ ngơi ở nơi này. Tiểu viện hoàn toàn độc lập chỉ có một cánh cửa là từ trong hoa viên tiến vào, vừa tránh khỏi khách nhân ở tiền viện đi lầm gặp phải nữ quyến, cũng không để cho khách nhân vì vậy quấy rầy đến nữ quyến ở lại trong phủ. Lúc bốn người Diệp Ly đi tới cửa đã có không ít người tiến vào, Diệp Ly đứng ở cửa đánh giá bốn phía. Hoa Thiên Hương thấp giọng hỏi: “A Ly, sao vậy?” Diệp Ly lắc đầu, thấp giọng cười nói: “Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, mới vừa rồi tiếng hét chói tai của nàng kia thật là lớn.” ở trong viện kiểu này, nếu như là ở trong phòng thì không thể nào truyền đến nửa vườn hoa cũng có thể nghe thấy. Cho nên,khả năng lớn nhất là có người cố ý đứng ở trong sân thét chói tai muốn dẫn người tới đây.

“Chúng ta đi theo phía sau đi, xem náo nhiệt không cần phải gấp gáp.” Diệp Ly thấp giọng nói.

Hoa Thiên Hương nghi ngờ nhìn nàng một cái, mặc dù không biết tại sao nàng nói như vậy nhưng cũng không phản đối. Ngược lại cùng Tần Tranh nhất trí cùng nhau một trái một phải túm lấy Mộ Dung Đình đang muốn xông về phía trước.

“Trời ạ, tại sao có thể như vậy?” Vừa mới bước vào khách sảnh liền thấy hai vị cô nương đỏ mặt hấp tấp từ bên trong đi ra ngoài, một trong hai người còn nói: “Mau để cho người ta đi mời Hiền Chiêu Thái phi.”

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, thật đã xảy ra chuyện.

Mộ Dung Đình nói: “Tranh Nhi, các ngươi ở bên ngoài chờ ta đi vào trước nhìn kỹ hẵn nói.” Diệp Ly kéo nàng lại, trên mặt bình tĩnh thong dong nói: “Mộ Dung, vậy thì ngươi phụng bồi tranh Nhi và Thiên Hương, ta vào xem một chút đi.” Nhìn hai cô nương mặt hồng như quả táo thì Diệp Ly cũng có thể đoán được bên trong xảy ra chuyện gì. Mình bất kể thế nào nói cũng là người đã thành thân rồi, nếu để cho Mộ Dung Đình một khuê nữ chưa lấy chồng này thấy cái gì không nên thấy, vậy cũng sẽ thật là khéo rồi.

Tần Tranh và Hoa Thiên Hương đều là người có tâm tư khéo léo minh mẫn, nghĩ lại cũng hiểu ý tứ của Diệp Ly. Hoa Thiên Hương nói: “Không bằng chúng ta ở đây đợi xem sao.” Xem náo nhiệt cũng không cần gấp.

Diệp Ly lắc đầu, “Ta đi trước xem một chút.” Nàng lo lắng nhất vẫn là Diệp Oánh tên ngu ngốc kia làm cái gì không nên làm. Hơn nữa nàng thân là chị ruột của Lê Vương phi, lúc này đã đến nơi này còn

khoanh tay đứng nhìn cũng có chút nói không được rồi, “Không cần lo lắng, các ngươi tại chỗ này đợi . Chắc Hiền Chiêu Thái phi nhanh tới.”

Đi vào bên trong, trong đó có một cửa gian phòng đứng không ít người. Cả đám đều sắc mặt cổ quái đứng ở cửa không biết nên vào hay là nên lui, Diệp Ly nhìn lướt qua đa số cũng là những cô gái trẻ tuổi, còn có mấy tức phụ trẻ tuổi. Lớn tuổi thân phận quý trọng đều do Hiền Chiêu Thái phi phụng bồi nói chuyện, còn có một ít ổn trọng có thể quản gia xử lý công việc đều tự tìm chỗ tụ tập nói chuyện. Lúc này còn đang phía ngoài chơi đùa vốn là hơn phân nửa cũng là mấy thiếu nữ trẻ tuổi cùng với thiếu phụ bọn họ ở cửa.

Nhìn thấy Diệp Ly đi vào, rốt cục có người phục hồi tinh thần lại rồi, “Định. . . Bái kiến Định Vương phi.”

Một thiếu phụ trang phục nữ tử thấy Diệp Ly vội vàng hành lễ, tuy cố gắng làm được ưu nhã thỏa đáng nhưng vẫn không thể che hết được vẻ mặt quẫn bách.

“Bái kiến Định Vương phi.” Mọi người lúc này mới vội vàng làm lễ ra mắt.

Diệp Ly nhìn thần sắc khác nhau của mọi người một chút, nghe được trong cửa che đậy truyền ra từng đợt mập mờ rên rỉ cùng tiếng thở dốc. Hết sức im lặng tiến lên, ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người đem cửa che đậy hoàn toàn kéo lại, bình tĩnh nói: “Đi ra ngoài trước đi, chắc hẳn Hiền Chiêu Thái phi và Lê Vương phi cũng nhanh tới.” Mọi người một trận xấu hổ đỏ mặt, đạo lý vô lễ chớ nghe các nàng không phải là không hiểu, thật sự là bị tình huống quỷ dị này làm cho u mê. Cũng không thể mọi người lén lút tới lại lặng lẽ thẳng bước đi làm như cái gì cũng chưa xảy ra?

“Vương phi nói rất đúng, chúng ta đi nhanh đi.” Một cô gái nói, những người khác cũng rối rít phụ họa.

Đáng tiếc chính là có người không muốn làm cho chuyện này thường trôi qua, không biết từ đâu đi ra ngoài một nha đầu khóc sướt mướt lao đến, “Công chúa! Công chúa ở bên trong!”

Bịch! Vốn chính là cửa bị che lên bị nha đầu kia cho đụng vỡ rồi, cảnh xuân bên trong bị nhìn một cái không xót gì.

Nhóm nữ tử tại chỗ nhất thời như bị hóa đá một nửa rồi, công chúa? Ông trời a. . . Các nàng rốt cuộc đụng phải chuyện gì?

Diệp Ly bình tĩnh nhìn tay trái mình bắt hụt một cái, lặng yên thu trở về. Được rồi, là nàng xen vào việc của người khác. Nhưng nha đầu chết tiệt kia lại dám chơi nàng, biết võ công rất giỏi sao?

Chương 64: Hoàng Thượng, phi tử người bị

Edit: Midori Beta: Sakura “A!”

Nghe được là một chuyện, thấy lại là một chuyện khác. Cuối cùng nhóm khuê tú đang thừ người hoàn hồn rốt cục không nhịn được mà hét ầm lên, nhất thời tiếng thét chói tai vang lên một góc trời. Diệp Ly bất đắc dĩ muốn xoa bóp lỗ tai, đáng thương nhóm tiểu cô nương, trở về uống nhiều trà Vạn An Thần a. May là, người ở bên trong mặc dù hết sức chú tâm, nhưng là cửa bị đụng vỡ một người vọt đi vào động tĩnh lớn như vậy vẫn có thể đủ phát hiện. Cho nên người ở bên trong lúc cửa bị mở ra trong nháy mắt lấy tốc độ cực nhanh kéo chăn lên đem hai người bọc lại thật chặt. Thật ra thì cũng không có gì, phía trước cửa sổ còn ngăn một bình phong lụa mỏng như ẩn như hiện đây. Diệp Ly lặng yên nghĩ tới.

Nhưng nha đầu xông vào kia hiển nhiên hoàn toàn không có ý bỏ qua cho việc hủy hoại danh tiếng của chủ tử nhà mình, trong nháy mắt phát ra tiếng kêu càng thêm thê lương, “Vương gia! Ngài làm gì công chúa đấy?”

Đây còn là làm cái gì sao?

Tiếng kêu bén nhọn của nha đầu kia trong nháy mắt dập tắt tiếng thét chói tai của nhóm khuê tú ngoài cửa, mọi người hai mặt nhìn nhau, đây là Vương gia và công chúa nào? Cảm giác sâu sắc chính là Lê Vương phủ làm hôn sự tuyệt đối không xem hoàng lịch!

“Nơi này đã xảy ra chuyện gì?” Hiền Chiêu Thái phi rốt cục mang

người vội vã chạy tới, thấy mọi người vây ở cửa trầm giọng hỏi. Cuối cùng Hiền Chiêu Thái phi cũng biết đại khái cũng không phải là chuyện gì tốt, cùng đi cũng không có nhiều người chỉ có mấy người thoạt nhìn cũng không phải dễ cự tuyệt . Bất quá ở Diệp Ly xem ra cũng không còn cái gì khác biệt.

“Thái phi, nơi này. . . . . .” Diệp Ly chần chờ một chút nói: “Hay là để cho các vị tiểu thư đi ra ngoài nghỉ ngơi trước đi.”

Hiền Chiêu Thái phi nhìn Diệp Ly thì ánh mắt lóe lên, gật đầu nói: “Vương Phi nói rất đúng. Để cho các vị tiểu thư bị sợ hãi, xin đi ra ngoài trước uống chén trà nghỉ ngơi một lát đi.” Mọi người tự nhiên liên tục đồng ý, các thiên kim tiểu thư bước đi như bay rời đi chỗ có không khí quỷ dị này. Diệp Ly đi theo phía sau mọi người cũng chuẩn bị theo phần lớn mọi người cùng nơi rời đi, lại bị Diệp Oánh đứng ở bên cạnh Hiền Chiêu Thái phi một phát bắt được rồi, “Tam tỷ, tỷ ở lại được không? Chúng ta. . . Cũng không biết nơi này xảy ra chuyện gì. . .” Hiền Chiêu Thái phi cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, Định Vương phi ở chỗ này cũng tốt. Nếu có chuyện gì cũng làm chứng. Chúng ta đi vào trước xem một chút đi.”

Diệp Ly không biết mình nên bày ra cái gì vẻ mặt rồi, cười khan một tiếng nói: “Đã như vậy. . . Không bằng vẫn nên mời hai vị bên trong thu thập xong rồi ra gặp nhau đi.”

Thần sắc của Hiền Chiêu Thái phi khẽ biến, hướng về phía bên trong trầm giọng quát lên: “Càn rỡ, còn không ra!”

Bên trong truyền ra một tiếng khóc nức nở, sau đó là một trận âm thanh luống cuống tay chân. Không lâu lắm bóng người cao lớn đi theo phía sau là nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn từ phía sau tấm bình phong đi ra.

“Lê Nhi, sao con lại ở chỗ này? !” Hiền Chiêu Thái phi lạnh lùng nói, nam tử kia cao lớn sắc mặt xanh mét quần áo xốc xếch, không phải là Mặc Cảnh Lê đang ở tiền sảnh chiêu đãi tân khách thì là ai?

“Vương gia!” Diệp Oánh hét lên một tiếng, chỉ vào hai người vừa ra tới thân thể mảnh mai lảo đảo muốn ngã. Mọi người chuyển ánh mắt từ trên người Mặc Cảnh Lê tới trên người cô gái phía sau hắn. Chỉ thấy nàng kia quần áo xốc xếch giống như Mặc Cảnh Lê, tóc đen tán loạn. Đôi măt kiều mị còn hàm chứa nước mắt, một chút dấu vết mập mờ màu đỏ nhạt từ trên cổ vẫn dọc theo người đến dưới cổ áo, ” Công chúa Tê Hà. . . . . .” Đứng ở bên cạnh Thái phi, giọng nói của phu nhân Nam Hầu đều có chút run rẩy, mặc dù Hoàng Thượng còn không có chính thức nâng công chúa Tê Hà làm phi, nhưng bọn họ những nhà quyền quý có những con đường tin tức này làm sao sẽ không biết trong cung đã đang chuẩn bị đại điển phong phi, ngay cả phong hào Lễ bộ cũng đã định ra rồi.

Nhìn Diệp Ly đứng ở bên cạnh dìu Diệp Oánh một chút, phu nhân Nam Hầu lập tức quyết định chủ ý nói: “Thái phi, Định Vương phi, nơi này thật sự có chút không tiện, chúng ta vẫn đi ra ngoài trước rồi nói sau.” Diệp Ly gật đầu nói: “Phu nhân nói phải. Thái phi, có chuyện gì vẫn là đi ra ngoài rồi nói sau.” Sắc mặt Hiền Chiêu Thái phi khó coi nhìn lướt qua Mặc Cảnh Lê cùng với công chúa Tê Hà, gật đầu nói: “Định Vương phi nói rất đúng. Chúng ta đi ra ngoài trước đi, các con thu thập một chút lập tức đi ra ngoài!”

Trở lại đại sảnh , những nữ quyến khác đã bị Thái phi phái người đưa đến trong viện khác nghỉ ngơi, đám người Diệp Ly trong khoảng thời gian ngắn đương nhiên là không đi được. Thấy phu nhân Nam Hầu cùng với mấy vị phu nhân đi theo Hiền Chiêu Thái phi cứng ngắc sắc mặt khó coi, Diệp Ly cảm giác trong lòng mình thăng bằng nhiều, dù sao cũng không còn chuyện gì của nàng, coi như là xem cuộc vui đi.

Diệp Oánh ngồi ở bên cạnh Hiền Chiêu Thái phi ô nức nở nén khóc, để cho không khí ở khách sảnh vốn trầm muộn ngưng trệ lại thêm mấy phần cảm giác âm lãnh uất ức. Hiền Chiêu Thái phi thấy nàng khóc thì đã không bình tĩnh rồi, liếc nàng một cái lạnh lùng nói: “Câm miệng! Chỉ biết khóc!” Diệp Oánh cũng không quản Thái phi đang tức giận, chuyện này tự nhiên đến đối với nàng là đả kích lớn nhất . Có chuyện gì có thể làm cho người ta sụp đổ so với chuyện người yêu mình, trượng phu của mình ở cùng một ngày cưới Bình thê còn ôm một nữ nhân khác lăn ở trên giường, “Vương gia làm ra loại chuyện này, sao Thái phi lại mắng con? Cũng không phải là lỗi của con. . . . .”

Hiền Chiêu Thái phi phiền chán nói: “Im lặng ngồi một bên đi!”

Xảy ra chuyện lớn như vậy, cho dù Hiền Chiêu Thái phi muốn giấu diếm cũng không giấu diếm được. Huống chi hôm nay người ở chỗ này quá nhiều, theo dọc đường các nàng mới vừa đi chỉ cần nhìn thần sắc những nữ quyến kia cũng biết các nàng hơn phân nửa cũng biết rốt cuộc nơi này xảy ra chuyện gì. Hiền Chiêu Thái phi cũng sẽ không làm chuyện bịt tai trộm chuông, trực tiếp phái người đi tiền thính mời mấy vị dòng họ vương thất thân cận cùng với Lê Vương phủ tới đây, một mặt phái người nhanh chóng bẩm báo cho Thái Hậu vì tới ủng hộ cho hôn lễ của nhi tử nhưng còn chưa xuất cung.

Đợi đến lúc nhóm tông thân tới tiền thính, vừa lúc Mặc Cảnh Lê và công chúa Tê Hà cũng thu thập xong xuôi một trước một sau tiêu sái đi ra ngoài. Diệp Oánh vừa nhìn thấy mặc dù đã rửa mặt qua, nhưng bộ dáng của công chúa Tê Hà mặt mày ẩn tình, vẻ mặt e lệ mới vừa sau cuộc mây mưa, hận không được trực tiếp bổ nhào qua xé nàng ta, “Ngươi tiện nhân này!” Công chúa Tê Hà nhìn Diệp Oánh đang nhào đánh mình, hoảng hốt thét lên lui về sau một bước vừa lúc ngã vào trong lòng Mặc Cảnh Lê. Diệp Oánh nhất thời tức giận đỏ mắt,

“Các ngươi đôi gian phu dâm phụ này. . . Ngươi tiện nhân này ta muốn giết ngươi. . . . . .” Mọi người liền vội vàng kéo Diệp Oánh, vừa khuyên vừa trấn an, mấy vị mới vào cửa thấy một đoàn lộn xộn như vậy liền nhíu mày.

Diệp Ly quay đầu lại vừa hay nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu đi vào, nhợt nhạt cười một tiếng cũng không để ý tới một đoàn loạn bên cạnh nữa , chậm rãi nghênh đón, “Sao ngươi lại tới đây?”

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, nhìn Hiền Chiêu Thái phi ngồi ở chủ vị sắc mặt xanh mét một chút. Hiền Chiêu Thái phi mời mấy vị thúc bá và hoàng huynh của Mặc Cảnh Lê tới, trong đó tước vị cao nhất là Định Quốc vương gia khẳng định không thể không mời. Huống chi, Định Vương phi đã ở nơi này thêm Định Vương cũng không khác gì rồi.

“Cảnh Lê! Ngươi đang bày trò gì đây? !” Một vị lão vương gia chòm râu hoa râm khí thế phi phàm tức đến râu mép đều thổi lên tới, hừ hừ chỉ vào Diệp Oánh vừa khóc rống nói: “Đây chính là Vương phi mà ngươi muốn chết muốn sống không phải không được? Còn có cái này. . . Hôm nay là hôn lễ của ngươi, mời nhiều người tới như vậy, ngươi bây giờ lại làm ra như vậy là có ý gì? Mất hết mặt mũi của cha và Hoàng huynh của ngươi!”

Mặc Cảnh Lê xanh mặt, khóe miệng giật giật cuối cùng không nói ra cái gì . Vị lão Vương Gia này là huynh trưởng còn lại của Tiên Hoàng, cũng là vị bá phụ duy nhất của huynh đệ Mặc Cảnh Kì. Tự nhiên ảnh hưởng quá sâu, cho dù là Mặc Cảnh Lê tùy tiện cũng không dám ngỗ nghịch vị bá phụ này. Một vị Vương gia trẻ tuổi khác kéo lại Lão Vương gia đang tức giận đến ngất trời, nói: “Nhị ca bớt giận, chúng ta trước ngồi xuống tới nghe Cảnh Lê nói như thế nào đã. Đừng dọa bọn trẻ.” Hiển nhiên vị này tính tình tốt hơn nhiều, nhưng nhìn thần sắc của Mặc Cảnh Lê giống như trước tràn đầy không vui. Hai vị cũng là huynh trưởng của Mặc Cảnh Lê, năm xưa vì

ngôi vị Hoàng Đế quan hệ cùng với huynh đệ Mặc Cảnh Kì Mặc Cảnh Lê đương nhiên không thể nói tốt, nghe lời của hai vị thúc bá cũng không nói gì tự tìm chỗ cho mình ngồi xuống, coi như là xem cuộc vui.

" Sao A Ly lại ở nơi này?" Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng hỏi.

Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn hắn, "Vừa lúc đụng vào."

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt, cũng không hỏi nhiều lôi kéo Diệp Ly ở bên cạnh chính mình ngồi xuống.

Cả đại sảnh trừ Diệp Oánh vẫn ô ô nức nở nén khóc cùn vóig khuôn mặt thần sắc tự nhiên che một nửa của Mặc Tu Nghiêu ra thì đại khái đều rất lúng túng. Dù sao chuyện bọn họ muốn nói bây giờ cũng không giống so với người khác, mà càng không giống với người khác đó chính là người trong cuộc của chuyện này. Một người là em ruột của Hoàng Đế đương triều một người dự định là phi tử tương lai của Hoàng Đế. Mặc dù nói hoàng gia chuyện ngấm ngầm xấu xa dơ bẩn gì mà chưa từng thấy? Nhưng ít nhất mọi người cũng đều biết phải tìm cái gì đó bố trí che che giấu, nghĩ hôm nay phát sinh ở trước mặt mọi người như vậy, trong chốc lát cơ hồ liền truyền tới tất cả nữ quyến quý tộc khắp kinh thành, thật đúng là không thấy nhiều.

"Câm miệng! Khóc cái gì mà khóc?" Lão Vương Gia cũng bị âm thanh giống như du hồn không dứt bên tai kia làm phiền, một chưởng vỗ vào trên bàn nổi giận nói.

Diệp Oánh bị dọa nhảy dựng , tiếng khóc lập tức liền dừng lại. Khuôn mặt đầy nước mắt thần sắc dại ra nhìn Lão Vương Gia không dám nói lời nào, Lão Vương Gia khẽ hừ một tiếng mới nhìn hướng Hiền Chiêu Thái phi nói: "Thái phi, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện như vậy, Hoàng Thượng nơi đó. . . . . ." Phải khai báo với

Hoàng Thượng thế nào a? Trong lòng Lão Vương Gia cũng rõ ràng Hiền Chiêu Thái phi mời bọn họ lúc này chạy tới là có ý gì, xảy ra chuyện như vậy Hoàng Đế nhất định là muốn nổi giận , cùng phi tử Hoàng Đế khâm định thông dâm, giết Mặc Cảnh Lê cũng là nhẹ rồi. Nhưng là. . . Hiền Chiêu Thái phi khẳng định không muốn làm cho Lê Vương chết, Thái hậu khẳng định cũng không muốn, Hoàng Thượng. . . Đại khái cũng không muốn. Còn có, Hoàng Thượng hiện tại đại khái cũng không muốn đắc tội Nam Chiếu. Như vậy, bọn họ thì phải thay Lê Vương cầu tình , cho Hoàng Thượng một bậc thang để xuống!

Hiền Chiêu Thái phi thở dài, nói: “Bổn cung cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Chẳng qua là nghe nói bên này đã xảy ra chuyện vội vàng chạy tới đã nhìn thấy. . . . . .”

Diệp Oánh hừ một tiếng giọng the thé nói: “Còn có thể là xảy ra chuyện gì? Không phải là tiện nhân này câu dẫn Vương gia. . . . . .”

“Diệp Oánh!” Hiền Chiêu Thái phi nhướng mày nghiêm nghị ngó chừng Diệp Oánh nói: “Chú ý thân phận của chính con, đừng đem mình làm thành giống như những người đàn bà chanh chua không được dạy dỗ kia! Nếu như con không muốn ở đây trở về trong phòng của con đi.” Diệp Oánh cắn khóe môi quay đầu đi không nói thêm gì nữa, Lão Vương Gia nhướn mày nhìn về phía Mặc Cảnh Lê đứng ở trong nội đường hỏi: “Cảnh Lê, lúc này ngươi hẳn là ở tiền viện chào hỏi tân khách, tại sao lại xuất hiện ở chỗ nữ quyến nghỉ ngơi ? Chẳng lẽ sau khi thành hôn ngay cả lễ nghi cơ bản ngươi đều đã quên?” Tính tình Mặc Cảnh Lê xưa nay lãnh ngạo, đoán chừng đời này cũng không gặp qua tình hình để cho hắn khó xử như vậy. Hơn nữa còn là trước mặt người mà hắn từ nhỏ liền đối địch Mặc Tu Nghiêu cùng với người mà hắn cho rằng vứt bỏ Diệp Ly. Nhận thấy điều này càng làm cho hắn càng cảm thấy không chịu nổi, trên cả khuôn mặt đều tràn ngập bàng bạc tức giận, “Là có người truyền lời

mời Bổn vương tới."

"Cho nên? Sau khi tới đây ngươi lại cùng phi tử của Hoàng Thượng ở trên giường phiên vân phúc vũ (mây mưa thất thường) ?" Ngồi ở một bên vị Vương gia trẻ tuổi cười nhạo nói, trong mắt giễu cợt rõ ràng. Mấy vị Vương gia này Diệp Ly cũng đã có gặp mặt một lần, nam tử nói chuyện là đệ đệ cùng cha khác mẹ của Mặc Cảnh Kỳ Nghi Vương Mặc Cảnh Nghi. Sắc mặt Mặc Cảnh Lê âm trầm rất đúng hắn quăng một mắt đao, Mặc Cảnh Nghi cũng không để ý, cười lạnh một tiếng định ngẩng đầu đánh giá đến nóc phòng.

"Là ai truyền lời? Ngươi có việc tới đây gặp người nào ? Chỗ nghỉ ngơi của nữ tử cho dù là ngươi cũng không thể tự tiện ra vào, quy củ này chẳng lẽ ngươi không biết?" Một bên Vương thúc cũng nhướn mày làm khó dễ, tâm tình của mọi người cũng không vui vẻ lắm. Đang tham gia hôn lễ gặp phải loại chuyện này, nếu là một khuê tú còn chưa tính, cùng lắm thì để cho Mặc Cảnh Lê nạp là được. Nhưng hết lần này tới lần khác là một công chúa, còn là một vị công chúa đã dự định được làm hoàng phi. Bị Hiền Chiêu Thái phi kéo đi vào, vũng nước đục lần này bọn họ không muốn trôi cũng phải trôi rồi. Lúc này, mọi người ở đây nhìn thần sắc công chúa Tê Hà không khác gì dâm oa đãng phụ. Làm sao công chúa Tê Hà sẽ không biết vẻ mặt của mọi người là có ý gì, vội vàng lắc đầu nói: "Không. . . Không phải là ta. Ta chưa từng có truyền tin cho Vương gia."

Lão Vương Gia hừ nhẹ một tiếng, vuốt vuốt chòm râu hoa râm liếc xéo công chúa Tê Hà nói: "Không có? Như vậy tại sao Lê Vương lại vừa vặn ở trong phòng công chúa? Khi đó các nữ quyến không phải là ở chung một chỗ thưởng thức trà nói chuyện, cũng là cùng nhóm cô nương trẻ tuổi ở trong hoa viên du ngoạn. Vì sao công chúa cũng vừa đúng lúc ở trong phòng? Là quan trọng hơn phải . . hình như Chiêu Dương chưa tới tham gia tiệc cưới, như vậy tại sao công chúa lại ở chỗ này?" Vấn đề của Lão Vương Gia cái này tiếp theo cái kia

ném ra , có chút lộ ra vẻ hùng hổ dọa người. Nhưng hiện tại tâm tình mọi người cũng không thoải mái, hiển nhiên không có công phu đi đồng tình công chúa Tê Hà– công chúa ngoại bang này rồi. Công chúa Tê Hà hơi bối rối lắc đầu, hồi lâu cũng không có nhìn thấy kiêu căng cậy mạnh lúc trước. Kinh hoảng nhìn vẻ mặt mọi người vô tình trong khách sảnh, ánh mắt Tê Hà công chúa đột nhiên sáng lên, chỉ vào một phương hướng nói: “Là nàng ta! Nhất định là nàng hãm hại ta và Vương gia!”

Diệp Ly tỏ vẻ nằm cũng trúng đạn thì ra là suy đoán vài ngày trước đó của nàng không có sai, công chúa phiên bang đều có vấn đề về đầu óc.

“Để tay của ngươi xuống, nếu không, Bổn vương không ngần ngại ngươi đời này vĩnh viễn không cần cử động tay lần nữa.” Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh nhìn vẻ mặt kích động của công chúa Tê Hà, thản nhiên nói. công chúa Tê Hà không khỏi sợ run cả người, vô ý thức nhích lại gần Mặc Cảnh Lê, không nhìn tới trong mắt của Diệp Oánh ngồi ở bên cạnh hiện lên oán hận.

“Ở Đại Sở, ta chỉ có thù với nàng ta.” Công chúa Tê Hà cắn cắn khóe môi nói, “Còn có Lê Vương, Lê Vương cũng có thù với nàng, đây là chuyện mà tất cả mọi người đều biết đến.” Công chúa Tê Hà cũng không phải là thật ngu, nàng rất rõ ràng nếu như bị cho rằng là mình chủ động câu dẫn thiết kế Lê Vương mà nói…, bằng thân phận Hoàng Phi tương lai của bản thân, cho dù Đại Sở giết mình thì Nam Chiếu cũng sẽ không vì mình ra mặt. Cho nên nàng phải đẩy hết trách nhiệm trên người đi. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn nàng thật nghĩ không ra đầu mối rốt cuộc là ai muốn hại mình, mà trong những người ở đây chỉ có Diệp Ly có thù với mình, cho nên đẩy tội danh tới trên người nàng là lựa chọn tốt nhất.

“Định Vương Phi?” Mọi người sửng sốt.

Diệp Ly bất đắc dĩ than thở, nhẹ giọng nói: “Công chúa, ta và Vương gia là khoảng giờ mùi ba khắc mới theo Vương gia chúng ta đến Vương Phủ, sau đó đi gặp qua Thái phi cùng với các vị phu nhân, ước chừng vừa tới giờ thân rời đi với Tứ muội, ở trong hoa viên tán gẫu cũng không đến một khắc đồng hồ, sau đó cùng ba vị tiểu thư của Hoa phủ, Tần Phủ, Mộ Dung phủ tướng quân hội hợp. Sau chúng ta vẫn ở trong hoa viên nói chuyện phiếm. Trong vườn có rất nhiều tiểu thư đều ở đó tin tưởng mọi người có thể làm chứng. Mặt khác, chúng ta phát hiện hai vị ừ. . . , vẫn chưa tới giờ thân hai khắc, nói cách khác từ lúc ta tới Lê Vương Phủ đến lúc xảy ra chuyện chưa đầy một canh giờ. Trên thực tế có thể làm cho người hoài nghi cũng chỉ có đoạn thời gian ta và Tứ muội ở cùng một chỗ kia. Cũng chính là từ giờ thân đến giờ thân một khắc. Dường như công chúa Tê Hà cũng không có nhận được thiệp mời hơn nữa còn tới Vương phủ trước cả ta và Vương gia. Xin hỏi công chúa cho là bổn phi phải thế nào mới có thể ở trong thời gian một khắc đồng hồ ngắn ngủn một biết công chúa ở trong Lê Vương phủ hơn nữa biết hành tung xác thực, sau đó để cho người ta truyền tin dẫn Lê Vương tới đây? Hả?”

Những lời này của Diệp Ly không chỉ có khai báo rõ ràng hành tung của mình, thuận tiện ngay cả cùng Diệp Oánh xâu một chuỗi hiềm nghi cũng tẩy sạch.

“Ha hả, Vương Phi còn lọt một chút. . . Còn muốn khấu trừ thời gian Lê Vương huynh và công chúa ừ hừ. . . , cho nên, Định Vương phi ngay cả thời gian một khắc đồng hồ kia cũng là không có.” Mặc Cảnh Nghi phe phẩy cây quạt cười nói.

Vừa nói như thế, thần sắc của mọi người nhìn công chúa Tê Hà thì càng thêm bất thiện. Mình làm chuyện không biết liêm sỉ lại còn ác nhân cáo trạng trước vu hãm Định Vương phi.

Công chúa Tê Hà cứng lại, nàng cũng không thật sự trông cậy vào chỉ bằng như vậy sẽ định tội được cho Diệp Ly. Chỉ hy vọng có thể kéo dài một chút thời gian làm cho nàng trì hoãn một hơi mà thôi, không nghĩ tới Diệp Ly lại tại chỗ sẽ không nhanh không chậm phá tan lời nói dối của mình. Trong lúc nhất thời chân tay luống cuống thì công chúa Tê Hà chỉ có thể khóc rống lên, "Ô ô. . . Thật chuyện không liên quan đến ta. . . . . ."

"Đủ rồi!" Vẫn trầm mặc không nói Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm Diệp Ly hồi lâu, đột nhiên thấp giọng nói: "Các ngươi không cần ép nàng ấy nữa, Bổn vương sẽ chịu trách nhiệm ."

"Ầm!" Lão Vương Gia bị tức đến vỗ bàn, nhìn chằm chằm Mặc Cảnh Lê sắc mặt lại xanh lại trắng, đầu ngón tay chỉ vào hắn cũng không ngừng run rẩy, "Vô liêm sỉ! Ngươi sẽ chịu trách nhiệm? Ngươi chịu trách nhiệm cái gì? Ngươi cho rằng ngươi đang làm gì, nam tử hán dám làm dám chịu?" Mặc Cảnh Nghi cười hì hì tiến lên đỡ lấy Lão Vương Gia cười hì hì nói: "Hoàng bá phụ bớt giận, Lê Vương đại khái là nhất thời đã quên công chúa Tê Hà là Hà phi nương nương dự định của hoàng huynh, là chị dâu của huynh đệ chúng ta rồi. Bớt giận bớt giận. . ." Hắn không nói gì thì Lão Vương Gia còn không có tức giận như vậy, vừa bị hắn nói như thế lập tức Lão Vương Gia lửa giận dâng cao đến độ cao khác rồi, "Đồ hỗn trướng! Lễ nghĩa liêm sỉ ngươi học được đều cho chó ăn rồi đi? Thôi. . . Chuyện này Bổn vương mặc kệ, cũng không cần biết. Các ngươi thích làm thế nào thì làm thế đó đi?" Dưới cơn nóng giận, Lão Vương Gia bỏ gánh rồi.

Hiền Chiêu Thái phi vội vàng trấn an nói: "Vương gia bớt giận, Cảnh Lê không hiểu chuyện nên mới nói ra lời nói vô liêm sỉ như vậy. Vương gia làm bá phụ xin người không nên trách tội hắn mới được, Hoàng Thượng. . . Hoàng Thượng nơi đó. . . . . ."

Lão Vương gia liếc bà một cái, hừ nhẹ một tiếng nói: "Không hiểu

chuyện? Đúng là không hiểu chuyện. Còn không phải là các ngươi nuông chiều hắn, xem hắn bây giờ làm những chuyện gì, cái đó là người bình thường làm được hay sao? Bổn vương thấy sớm muộn gì có một ngày hắn sẽ chọc phá Thiên Đô đấy." Từ đầu Mặc Cảnh Lê kiên trì muốn từ hôn lão Vương gia đã vô cùng bất mãn với đứa cháu này rồi, hôn sự là Tiên Hoàng khi còn tại thế ban cho, đối phương vẫn là cháu ngoại nữ của Từ gia. Chỉ cần Diệp tiểu thư kia không lỗi nặng gì thì ngươi có bất mãn cũng phải nhịn. Bây giờ nhìn lại, Diệp Tam tiểu thư này cũng tốt mà, ngược lại hắn lại chết sống muốn kết hôn chính là Diệp tứ tiểu thư không lên được mặt bàn kia.

Hiền Chiêu Thái phi giấu không vui trong mắt đi, chỉ có thể hết sức cười làm lành với Lão Vương Gia. Hoàng Thượng nơi đó còn phải nhờ mấy người bọn hắn đi nói, muốn thật làm cho Mặc Cảnh Lê cứ qua như vậy, lửa giận của Hoàng Đế vừa đưa ra chỉ sợ không chết cũng phải lột một lớp da.

Rốt cục đợi đến lúc Lão Vương Gia tắt hỏa, mới tiếp tục hỏi: "Người truyền lời đi chỗ nào rồi? Ngươi lại không nhớ tới hắn lớn lên như thế nào sao? Còn có, rốt cuộc người nào mang công chúa Tê Hà vào?" Vài ngày trước đó trong kinh thành cũng truyền một chút tin đồn về Lê Vương và công chúa Tê Hà, công chúa Chiêu Dương là người vô cùng thủ lễ, sau khi Hoàng Đế hạ chỉ vẫn hạn chế công chúa Tê Hà không để cho nàng ta ra khỏi cửa. Ngay cả hôn lễ lần này của Mặc Cảnh Lê , công chúa Chiêu Dương cũng không đến , sao công chúa Tê Hà lại tới ?

"Ta. . . Ta. . ." công chúa Tê Hà ủy khuất nói: "Khi ta tới, người ở cửa ra vào không có cản ta." Nàng tới sớm, hơn nữa lúc trước cũng đã tới Lê Vương phủ rất nhiều lần, rất nhiều người ở Lê Vương phủ đều biết nàng. Cho nên mặc dù nàng không có thiệp mời, nhưng người của Vương phủ cũng không có ngăn nàng ta.

Quản sự Lê Vương phủ đi vào bẩm báo vừa rồi ở trong phòng phát hiện có một vài chỗ có hương liệu trợ hứng. người trong phòng không nói được lời nào, công chúa Tê Hà tự mình chạy đến Lê Vương phủ , hết lần này tới lần khác hạ nhân của Lê Vương phủ không bẩm báo chủ nhân cũng không biết. Mà Mặc Cảnh Lê lại hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra nghe truyền tin liền hoàn toàn không nghĩ tới nam nữ khác biệt tới chỗ các nữ quyến nghỉ ngơi. Sau đó liền. . . . . .

Đây không phải là trùng hợp, đây là máu chó. Diệp Ly ở trong lòng yên lặng nói, xem ra lần này mỹ nhân còn chưa tới tay Hoàng Đế là nhất định bay.

“Được rồi, chờ Thái hậu tới giải quyết. Còn có, nhanh chóng phái người đi báo cho công chúa Chiêu Dương dẫn công chúa Tê Hà trở về!” Lão Vương Gia không nhịn được nói, quay đầu lại nhìn Mặc Tu Nghiêu một chút lại tăng thêm một câu, “Tu Nghiêu, ngươi thấy thế nào?” Mặc Tu Nghiêu nụ cười ôn hòa hữu lễ, “Vương gia là trưởng bối, hết thảy do ngài làm chủ là được.” Những người khác cũng liền nhanh chóng tỏ vẻ lấy Lão Vương Gia như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Cũng may Thái hậu quả nhiên vẫn là rất quan tâm tiểu nhi tử của mình công chúa, Chiêu Dương còn chưa tới thì Thái hậu cũng đã đến. Dĩ nhiên đây cũng là bởi vì Lê Vương phủ là vương phủ rất gần hoàng cung. Thái hậu mặc một thân Phượng bào màu vàng tức giận nổi giận đùng đùng đi vào, nói: “Ai gia còn chưa xuất cung mà các ngươi liền phái người tới mà nói đã xảy ra chuyện, ngày vui tốt mà rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Lần trước hôn lễ mặt mũi còn chưa ném đủ hay sao?”

Diệp Oánh bên cạnh sắc mặt trắng nhợt, đáng tiếc nàng cũng không dám chĩa thẳng mũi nhọn vào Thái Hậu. Chỉ có thể trốn ở một bên

không tìm không thấy tiếng.

Mọi người đứng dậy bái kiến, Thái hậu ngồi xuống nghe Lão Vương Gia và Hiền Chiêu Thái phi đem sự tình trải qua nói một lần. Không đợi hai vị này nói xong, Thái hậu đã giận tím mặt,mắng Mặc Cảnh Lê một trận té tát. Thái hậu mắng con, đương nhiên không dám ai xen vào chỉ có thể nghe. Mấy mệnh phụ vốn không liên quan hận không thể lấy lỗ tai của mình xuống, trong lòng âm thầm thề qua lần này sẽ không bao giờ … tới Lê Vương phủ này nữa.

Đợi đến Thái hậu rốt cục xả giận xong, Mặc Cảnh Lê đã cùng công chúa Tê Hà quỳ rạp xuống đất thượng cầu xin Thái hậu thứ tội. Thái hậu nhìn Mặc Cảnh Lê hồi lâu, thần sắc rốt cục mềm nhũn một chút, thật dài thở dài đối với Lão Vương Gia nói: “Vương huynh, chuyện này ngươi thấy nên làm thế nào cho phải?” Lão Vương Gia vuốt vuốt chòm râu nói: “Nếu Thái hậu giá lâm, chuyện này tự nhiên nên nghe Thái hậu xử lý.” Thái hậu thần sắc có chút đau thương thở dài nói: “Chuyện này. . . Thật sự là có tổn hại mặt mũi của Hoàng Thượng, cho dù ai gia ra mặt cầu tình, chỉ sợ cũng khó tiêu được lửa giận trong lòng Hoàng Thượng.” Lão Vương Gia dĩ nhiên hiểu Thái hậu là có ý gì, “Lại nói Cảnh Lê làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy, cũng là chúng ta những người làm thúc bá này quản giáo vô phương. Bổn vương và Vương đệ sẽ tự mình tiến cung thay Cảnh Lê cầu tình, chỉ mong Hoàng Thượng có thể cho Bổn vương cái mặt mũi này.”

Thái hậu cảm kích cười nói: “Vương huynh là bá phụ mà Hoàng Thượng tôn trọng nhất, tất nhiên Hoàng Thượng sẽ không coi nhẹ mặt mũi Vương huynh. Lê nhi, còn không mau tạ ơn bá phụ của ngươi.”

Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: “Cảnh Lê đa tạ bá phụ, đa tạ Vương thúc.”

Lão Vương Gia hừ một tiếng, không để ý tới có hắn. Được hứa hẹn của Lão Vương gia rồi, Thái hậu hết sức hài lòng. mặc dù bây giờ Lão Vương Gia không để ý tới triều chính, nhưng ở trong Hoàng thân rất có uy tín, chỉ cần ông chịu cầu tình hơn phân nửa các vương gia cũng sẽ bán mặt mũi cho hắn, Hoàng Đế có tức giận cũng sẽ không phạt nặng. Hiền Chiêu Thái phi cũng hết sức hài lòng, nhìn Mặc Cảnh Lê và Tê Hà công chúa một chút, nhẹ giọng hỏi: “Thái hậu tỷ tỷ, công chúa Tê Hà này… tỷ xem. . . . . .”

Thái hậu nhíu nhíu mày nói: “Ai gia trở về thương lượng với Hoàng Thượng một chút, qua ít ngày còn phải nghĩ cách để cho nàng ta vào cửa.” Lời này của Thái hậu thật cũng không giấu diếm các mệnh phụ ở đây. Thân phận của công chúa Tê Hà bất đồng, trừ phi cả đời không cần gặp người nếu không chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ truyền đi . Hiện tại chuyện này bà nói ra khỏi miệng, người ở đây đều là người thông minh tự nhiên biết cái gì nên nói cái gì không nên nói.

“Ta không đồng ý!”

“Ta cũng không đồng ý!” Hai giọng nữ một trong một ngoài nói, để cho mọi người không khỏi lại là sửng sốt. Người ở bên trong dĩ nhiên là người sắc mặt trắng bệch lảo đảo muốn ngã Diệp Oánh. Mà phía ngoài, công chúa Lăng Vân một thân áo đỏ kiều diễm như lửa, khăn voan đỏ thẫm nhấc lên phía trên cũng chưa giật xuống, một đôi mắt hạnh đang bốc lên ánh lửa. Nàng đứng ở cửa, ngẩng cằm lên nhìn chằm chằm mọi người trong khách sãnh, nói: “Bổn công chúa không đồng ý, các ngươi Đông Sở mơ tưởng nhục nhã Bổn công chúa như thế!” Bên cạnh công chúa Lăng Vân, Lôi Đằng Phong trầm mặt quét qua những mọi người nghe ở đây, lạnh lùng nói: “Thái hậu, Đông Sở làm như thế có phải là khinh người quá đáng rồi hay không?”

Một lớp đã san bằng, một lớp khác lại lên.

Vẫn chưa có người nào nói chuyện, công chúa Lăng Vân đã sải bước nhảy vào đại sảnh đi tới bên cạnh Mặc Cảnh Lê cùng Tê Hà công chúa, ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người một bạt tai vừa nhanh vừa ngoan vung ở trên mặt Tê Hà công chúa, “Tiện nhân!” Nửa bên mặt của Tê Hà công chúa nhất thời đỏ một mảnh, ngay cả khóe môi cũng thấm ra một tia máu. Giống như còn ngại không đủ hết giận, công chúa Lăng Vân ngẩng đầu còn muốn đánh tiếp, bị Mặc Cảnh Lê một phát bắt được, “Ngươi náo đủ chưa?”

Công chúa Lăng Vân khinh thường cười nhạo, hất tay Mặc Cảnh Lê ra cười lạnh nói: “Bổn công chúa dù náo như thế nào cũng không có không biết liêm sỉ lại ở hôn lễ của người khác câu dẫn chú rễ. Loại mặt hàng này lại còn là công chúa của một nước, thật là đã làm mất mặt của tất cả công chúa! Nghe nói ngươi từ trước liền bám lấy Lê Vương không tha? Trước kia ngươi thích thông đồng người nào Bổn công chúa không xen vào. Nhưng ngươi ở trong hôn lễ của Bổn công chúa làm loại chuyện này, chính là khiêu khích Bổn công chúa.”

Thái hậu nhíu nhíu mày, trầm giọng nói: ” công chúa Lăng Vân, chuyện này Lê Vương và công chúa Tê Hà cũng là vô tội bị hãm hại, nếu ngươi có cái gì bất mãn sau đó ai gia để cho Lê Vương nhận lỗi với ngươi là được. Hiện tại đang ở trước mặt nhiều vương gia và phu nhân như vậy đừng có làm loạn.” Công chúa Lăng Vân cười lạnh một tiếng, giơ tay lên túm khăn voan đỏ trên đầu ném xuống đất nói: “Chịu nhận lỗi? Bổn công chúa không chịu được! Bổn công chúa không lấy chồng, các ngươi thích làm thế nào thì làm thế đó đi? Dù sao có tiện nhân này sẽ không có ta có ta liền không có nàng!” Hiền Chiêu Thái phi nói: “Vậy công chúa muốn thế nào?” công chúa Lăng Vân ngạo nghễ nói: “Để cho Lê Vương đích thân giết tiện nhân này, Bổn công chúa có thể làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

“Cái gì? !” Mọi người kinh hãi, Mặc Cảnh Lê che Tê Hà công chúa ở

phía sau, ngó chừng công chúa Lăng Vân nói: “Ngươi điên rồi, nàng ấy là công chúa của Nam chiếu.”

“Vậy thì thế nào? Bổn công chúa vẫn là công chúa của Tây Lăng đây. Chính là một nước nhỏ như Nam Chiếu mà Bổn công chúa còn sợ nàng ta hay sao ?” Công chúa Lăng Vân nhướng mày nói.

Lôi Đằng Phong mắt nhìn mọi người nói: “Xem ra Lăng Vân nói không sai, Đông Sở đúng là không có đem Đại Lăng ta để vào trong mắt. Đã như vậy, hôn lễ hôm nay bổn thế tử thấy cũng không cần thiết phải cử hành. Lê Vương, ngươi nói sao?” Mặc Cảnh Lê trầm mặc không nói, Lăng Vân công chúa hừ lạnh một tiếng nói: “Vương huynh, hiện tại ngươi thấy được đi. Người ta căn bản là không đem chúng ta để vào trong mắt.”

Lôi Đằng Phong nhàn nhạt nhìn công chúa Lăng Vân một cái, nói: “Thu dọn đồ đạc, chúng ta trở về. Lập tức tiến cung hướng Hoàng Đế Đông sở từ giã, lát nữa chúng ta liền lên đường trở về.”

“Được” công chúa Lăng Vân khinh thường liếc mắt Tê Hà công chúa và Mặc Cảnh Lê một cái, trong mắt hoàn toàn không có nhục nhã vì hôn lễ bỏ dở nửa chừng , hiển nhiên đối với lần này rất là thỏa mãn.

“Thế tử, chuyện này hãy thương lượng cho tốt. Này lấy quan hệ bang giao hai nước, thế tử chớ hành động theo cảm tình.” Lão Vương Gia thở dài, đứng dậy khuyên bảo. Lôi Đằng Phong hờ hững nói: “Đa tạ vương gia quan tâm, chẳng qua là chuyện này đúng là Đông Sở rất quá đáng, cũng không phải do Tây Lăng ta vô lễ trước. Tin tưởng đến chỗ Hoàng Đế Đông Sở cũng không phải chúng ta đuối lý. Định Vương, Định Vương phi. Kính xin hai vị chủ trì công đạo, hai vị nói có phải thế không?”

Diệp Ly thầm hận Lôi Đằng Phong giảo hoạt đem bọn họ liên lụy vào,

đang lúc mọi người nhìn chăm chú trong có chút ít căng thẳng cười nói: “Thế tử, chuyện này đúng là do Lê Vương điện hạ và công chúa Tê Hà có chỗ sai, có điều trong chuyện này cũng có không ít nghi vấn không hiểu. Càng quan trọng hơn là, chuyện này hoàn toàn là ngoài ý muốn, thành ý của Đông Sở chúng ta đối với quý quốc tuyệt đối là không thể nghi ngờ. Điểm này, so với thế tử cũng không phủ nhận đi?” Mang công chúa Lăng Vân tới không phải là muốn liên hôn sao, thật đúng là không tin ngươi cam lòng sẽ mang nàng về.

Lão Vương Gia tán thưởng nhìn Diệp Ly một cái, cười nói: “Định Vương phi nói rất đúng. Lê Vương có lỗi với công chúa Lăng Vân, chúng ta chắc chắn sẽ đền bù tổn thất lại cho công chúa Lăng Vân. Nếu vì vậy ảnh hưởng tới tình nghĩa giữa hai nước chúng ta, đây chính là trăm triệu không ổn , kính xin thế tử nghĩ lại.”

Thấy trên mặt Lôi Đằng Phong lộ ra vẻ do dự, công chúa Lăng Vân nhíu nhíu mày có chút lo lắng nói: “Vương huynh!”

Lôi Đằng Phong nhàn nhạt liếc nàng một cái, nhìn Thái hậu nói: “Lăng Vân là công chúa mà Hoàng bá phụ sủng ái nhất, thời điểm ở nhà ai cũng không nỡ để cho nàng chịu nửa điểm ủy khuất. Không biết Đông Sở muốn đền bù tổn thất cho Lăng Vân như thế nào?” Công chúa Lăng Vân hơi khẽ chấn động, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng mơ hồ, cũng dưới cái nhìn lãnh đạm chăm chú của Lôi Đằng Phong không dám lại mở miệng nói chuyện. Thái hậu trầm giọng nói: “Thế tử nghĩ muốn đền bù cái gì?”

Ánh mắt Lôi Đằng Phong chợt lóe, cất cao giọng nói: ” Thế tử tương lai của Lê Vương phải do Lăng Vân sinh ra. Quan trọng nhất là, công chúa Tê Hà vĩnh viễn không thể có bất kì danh phận nào từ trắc phi trở lên bao gồm cả trắc phi ở bên trong. Vĩnh viễn không được có cốt nhục của Lê Vương.”

Chương 65: Hôn sự bị thất bại

Edit: Midori Beta: Sakura

“Thế tử tương lai của Lê Vương phải do Lăng Vân sinh ra. Quan trọng nhất là, công chúa Tê Hà vĩnh viễn không thể có bất kì danh phận nào từ trắc phi trở nên bao gồm cả Trắc phi bên trong. Vĩnh viễn không được có cốt nhục với Lê Vương.”

Lời kia vừa thốt ra, người ở chỗ này bất kể là nam nữ già trẻ cũng không khỏi được ngây ngẩn cả người, ánh mắt nhìn về phía Lôi Đằng Phong cũng tràn đầy ngoài ý muốn cùng bất mãn. Ai cũng không dám tin tưởng Lôi Đằng Phong lại dám nói lên điều kiện lớn mật như thế, phải biết rằng Lê Vương trước khi cưới công chúa Lăng Vân cũng đã cưới đích phi, mà điều kiện của Lôi Đằng Phong rõ ràng cho thấy đang yêu cầu đích phi của Lê Vương xuất thân quý tộc của Đại Sở không thể sinh hạ con nối dòng cho Lê Vương trước công chúa Lăng Vân. Quan trọng nhất là có một con nối dòng huyết mạch Vương tộc Tây Lăng tuyệt không phải là bất kì người nào trong hoàng thất muốn thấy. “Tuyệt không có khả năng này!” Không cần suy nghĩ, Thái hậu lập tức nghiêm khắc cự tuyệt.

Lôi Đằng Phong nhướn mày cười nói: “Đã như vậy, cũng không thể nói gì nữa rồi. Cáo từ. Về phần cái nhục ngày hôm nay. . . Đại Lăng ta nhất định khắc trong tâm khảm!” Nói xong, xoay người kéo Lăng Vân công chúa qua nói: “Đi thôi.” Lăng Vân công chúa vốn cho là việc hôn sự này còn phải tiếp tục nữa, không nghĩ tới Vương huynh thế nhưng lại mang cho nàng vui mừng như thế, dĩ nhiên không nói gì nhiều. Nhìn thoáng qua Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly ngồi ở bàn nghe xoay người đi theo Lôi Đằng Phong bước nhanh đi.

Ngày Lê Vương cưới Bình phi, đường huyng của tân nương tại chỗ lôi kéo tân nương vung tay áo bỏ đi.

Chuyện của Lê Vương và công chúa Tê Hà có truyền khắp kinh thành hay không thì không có ai biết, nhưng tin tức công chúa Lăng Vân trong ngày cưới vứt bỏ Lê Vương đi thì cũng là trong thời gian ngắn nhất truyền khắp trong ngoài kinh thành. Lôi Đằng Phong mang theo công chúa Lăng Vân trở lại sứ quán, phái người nhốt Lăng Vân công chúa vui mừng đầy mặt vào trong phòng không cho phép ra ngoài sau đó mới vung tay hướng tới chỗ sâu nhất trong sứ quán mà đi. Một cước đá văng cửa ra vào ra, trong phòng ánh nến lờ mờ, cô gái áo đen đang nhàn nhã nghiêng tựa ở trên giường êm đọc sách, thấy hắn đi vào mới từ từ ngồi dậy mỉm cười nói: “Ngươi trở lại? Hôn lễ của Lăng Vân chơi vui đi?”

“Bốp !” Lôi Đằng Phong nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, đột nhiên một bạt tai mạnh mẽ vung hướng về khuôn mặt bị che dấu dưới khăn che mặt, “Tiện nhân! Ta đã nói qua với ngươi là không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Cô gái áo đen bởi vì bất thình lình bị đánh mà ngã trở về trên giường êm, đợi đến lúc phục hồi tinh thần lại mới ngẩng đầu trợn trừng mắt nhìn nam nhân, cắn răng nói: “Lôi Đằng Phong!”

“Tiện nhân! Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Ngươi thật cho rằng ta không dám giết ngươi?” Trong ánh mắt tối tăm của Lôi Đằng Phong ẩn chứa hơi thở thô bạo, lời nói trong miệng nói ra cũng không có nhiệt độ nào. Cô gái áo đen sửng sốt, rất nhanh liền kịp phản ứng, cười khanh khách nói: “Ngươi mang Lăng Vân về phải không? Ha hả. . . Dù sao ban đầu nói ngươi cũng không đồng ý liên hôn với Đại Sở, bây giờ không phải là vừa lúc như ngươi mong muốn? Ngươi bây giờ lại đang bất mãn cái gì?”

“Ngươi ngu xuẩn!” Lôi Đằng Phong nổi giận mắng: “Ngươi cho rằng

ngươi là ai? Kinh thành của Đông Sở là nơi đầm rồng hang hổ, ngươi cho rằng chút tiểu xiếc này của ngươi có thể lừa được người nào? Cút , chúng ta lập tức lên đường rời khỏi kinh thành!"

"Rời đi?" Cô gái áo đen ngẩn ra, trong mắt có chút chần chờ. Lôi Đằng phong cười một tiếng, nói: "Ngươi không muốn đi cũng không sao, một lát nữa ta sẽ phái người đưa ngươi đi Định Vương phủ, không phải là ngươi vẫn đối với Mặc Tu Nghiêu nhớ mãi không quên sao? Ngươi yên tâm, Bổn thế tử trở lại Tây Lăng sẽ thay ngươi giải… thích !"

"Không được!" Cô gái mặc áo đen thét chói tai đứng dậy, một phát bắt được Lôi Đằng Phong nói: "Ta đi với ngươi!" Không có ai hiểu rõ Mặc Tu Nghiêu người nam nhân kia hơn nàng, nếu thật rơi vào trong tay hắn thì tuyệt đối nàng sẽ chết vô thanh vô tức. Lôi Đằng Phong khinh thường đẩy tay nàng ra, xoay người rời đi. Gan lớn lại sợ chết, còn là nữ nhân lòng tham không đáy. . . . . .

Hôn sự của Lê Vương phủ lần này không chút ngoài ý muốn nào trở thành một trò khôi hài hoang đường, bết bát hơn chính là hôn lễ còn chưa tiến hành tân nương bỏ chạy còn chưa tính, rất nhanh chủ nhân trong Lê Vương phủ bao gồm Lê Vương, Lê Vương Phi, Hiền Chiêu Thái phi cũng bị một tờ chiếu thư của Hoàng Thượng gọi vào hoàng cung.

Tân nương không có, chú rể không có, chủ nhân cũng không còn rồi, các tân khách tự nhiên cũng không nên ở đây nấn ná nữa rồi. Cho nên, uống một bụng nước trà cái gì đều không ăn các tân khách không thể làm gì khác hơn là rối rít cáo từ, không lâu lắm Lê Vương Phủ huyên náo liền một lần nữa trở về sự yên lặng, chẳng qua là kia nơi nơi giăng đèn kết hoa vải đỏ không biết cảm giác thế nào, cảm thấy có mấy phần ảm đạm.

Bởi vì hoàng đế cũng không cho gọi vợ chồng Định vương tiến cung, cho nên tham gia hôn lễ bỏ dở nửa chừng Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cũng cùng những tân khách khác giống nhau cáo từ rời đi Lê Vương phủ. Bất quá vừa ra khỏi đại môn của Lê Vương phủ không xa thì gặp được Từ Thanh Trần một thân nhàn nhã dạo chơi lâu rồi không thấy. Từ Thanh Trần vốn tới xuất quỷ nhập thần, coi như là người của Từ gia cũng không nhất định muốn gặp là có thể nhìn thấy hắn, sau khi Diệp Ly lập gia đình cũng chỉ có ngày lại mặt đó ra mắt hắn một lần, có thể ở lúc này đụng phải cũng là có chút kinh ngạc. Hàn huyên mấy câu, một nhóm ba người liền di giá đến Sở Tương các dùng bữa.

“Chuyện ngày hôm nay, Vương gia thấy thế nào?” Từ Thanh Trần uống một hớp trong chén rượu ngon, nhẹ giọng khen: “Đều nói rượu ngon món ngon trong Sở Tương các ngon thứ nhất kinh thành, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Diệp Ly vừa cúi đầu ăn cơm, vừa nghe hai người nói chuyện, náo loạn cả buổi trưa nàng thật sự có chút đói bụng.

“Từ huynh tin tức quả nhiên rất linh thông.” Mặc Tu Nghiêu khen, Từ Thanh Trần không hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà là trực tiếp hỏi cách nhìn của Mặc Tu Nghiêu, nói rõ hắn đã vô cùng rõ ràng biết Lê Vương phủ đã xảy ra chuyện gì rồi. Từ Thanh Trần phảng phất không nghe thấy lời của hắn,

Khẽ thở dài một tiếng, có chút thương cảm nhìn Diệp Ly dịu dàng nói: “Ly nhi, tại sao trượng phu của muội lại không chịu gọi ta một tiếng đại ca?”

Diệp Ly cổ họng nghẹn một cái, miễn cưỡng nuốt xuống rồi mới giương mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu một chút, lại nhìn nhìn Từ Thanh Trần, không nhịn được khóe miệng co lại. Từ Thanh Trần còn nhỏ

hơn Mặc Tu Nghiêu ba tuổi, Mặc Tu Nghiêu gọi được ra mới là lạ. Huống chi cho dù Mặc Tu Nghiêu thật gọi được, như vậy giống như trước hắn còn phải gọi Từ Thanh Trạch là nhị ca, thậm chí gọi Từ Thanh Bách là Tứ ca. Mặc Tu Nghiêu đưa cho một chén canh đến trước mặt Diệp Ly, nhìn nàng uống một hớp mới quay đầu hướng Từ Thanh Trần cười nhạt một tiếng nói: “Từ huynh, ngươi chỉ là biểu ca của A Ly thôi.”

Từ Thanh Trần mỉm cười, “Ta không ngần ngại Vương gia gọi ta là Đại biểu ca.”

Mặc Tu Nghiêu đáy mắt hiện lên một tia bén nhọn, mép khẽ nhếch lên nói: “Như vậy Bổn vương nghĩ Từ huynh hẳn là còn nhớ rõ. . . Tại hạ từng nhờ Thanh Vân tiên sinh chỉ điểm qua bài vở và bài tập.” Mà ngươi là tôn tử của Thanh Vân tiên sinh, Bổn vương là học sinh của Thanh Vân tiên sinh, “Hoặc là, tổ mẫu của Bổn vương, tựa hồ cùng Đại phu nhân Từ gia cùng họ.” Đều là một nhà, bàn về số tuổi chênh lệch hai thế hệ, bàn về bối phận nhưng thật ra là ngang hàng.

Diệp Ly dĩ nhiên hiểu Từ Thanh Trần thật ra thì cũng không có ý làm khó Mặc Tu Nghiêu, chỉ là nói đùa thôi. Lấy ra khăn tay nhẹ lau khóe môi, Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Đại ca, khi nào huynh lại so đo việc xưng hô rồi? Nếu Vương gia thật gọi theo muội, chẳng phải là đem mỹ nam tử đệ nhất kinh thành gọi già rồi sao? ”

Từ Thanh Trần nhàn nhạt quét qua Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, đem động tác cùng với vẻ mặt tự nhiên mới vừa rồi của Mặc Tu Nghiêu đưa súp cho Diệp Ly nhìn ở trong mắt, trong mắt nhiều hơn một chút hài lòng. Nghe Diệp Ly nói như vậy, ra vẻ không vui liếc qua nàng một cái, khẽ thở dài: “Quả nhiên là gả ra ngoài cùi chỏ liền hướng ra ngoài. Phụ thân và Nhị thúc nhất định rất hối hận khi đồng ý gả muội đi ra ngoài sớm như vậy.” Con gái duy nhất của Từ gia ở thế hệ này a, cứ như vậy biến thành nhà người ta rồi. Kiều nhan thanh lệ của

Diệp Ly hiện lên một rặng mây đỏ nhàn nhạt, nói: “Đại ca, huynh đặc biệt tới để chê cười muội sao?”

Từ Thanh Trần lắc đầu, thu lại nụ cười trên mặt nghiêm nghị nhìn Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu trầm tư chốc lát nói: “Từ huynh cảm thấy chuyện ngày hôm nay có cái gì không đúng sao?”

“Mới vừa rồi. . . Lôi Đằng Phong mang theo công chúa Lăng Vân rời đi kinh thành.” Từ Thanh Trần nói, “Ngay cả Hoàng thượng cũng không từ biệt liền trực tiếp đi.”

Mặc Tu Nghiêu tay trái vô thức lục lọi noãn ngọc bên hông, cau mày nói: “Chuyện ngày hôm nay nhất định là có người âm thầm điều khiển, nhưng là. . . Không phải là Lôi Đằng Phong. Cùng Đại Sở kết minh là chuyện ngay từ trước lúc hắn đi tới Đại Sở liền định ra, không thể nào đột nhiên buông tha cho. Trừ phi. . . Xảy ra chuyện ngoài ý liệu của hắn.”

Diệp Ly nhíu nhíu mày, hỏi: “Lôi Đằng Phong quyền lợi đã đến mức đối với loại chuyện này đã có thể tùy cơ ứng biến rồi sao?” Hai nước liên hôn tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ, cho dù hai nước đều rắp tâm bất lương. Nhưng Lôi Đằng Phong nói bội ước liền bội ước, coi như là Mặc Cảnh Lê có sai ở phía trước, bây giờ nói đi ra ngoài cũng là Tây Lăng không chiếm lý rồi. Từ Thanh Trần cười nhạt nói: “Không phải là Lôi Đằng Phong có cái quyền lợi này, mà là phụ thân hắn Trấn Nam Vương có cái quyền lợi này. Hoàng đế Tây Lăng yếu ớt nhiều bệnh, hơn nữa dưới gối chỉ có mấy vị công chúa và một vị hoàng tử năm vừa rồi mới bảy tuổi. Mặc dù Trấn Nam Vương ở Tây Lăng không có thanh danh là Nhiếp chính vương, nhưng thực tế lại là Nhiếp chính vương.”

“Như vậy. . . rốt cuộc liên hôn với Đại Sở là ý của Hoàng đế Tây Lăng hay là ý của Trấn Nam Vương?” Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Từ Thanh Trần lắc đầu, Tây Lăng và Đại Sở từ xưa tới nay chính là kẻ địch. Mà Từ gia tin tức còn chưa lợi hại đến trình độ có thể thâm nhập vào hoàng cung Tây Lăng. Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Ta sẽ phái người đi thăm dò.”

Diệp Ly cảm thấy hai người này nam nhân nghĩ quá xa một chút, giương mắt hỏi, “Rốt cuộc là người nào đem Tê Hà công chúa bỏ vào Lê Vương phủ ?” Cho dù công chúa Tê Hà và Lê Vương quen thuộc như thế nào, dù bình thường ra vào Lê Vương phủ như thế nào. Nàng kia cũng là một công chúa a? Một công chúa ở ngày Lê Vương đại hôn đến Lê Vương hủ, hạ nhân lại không có nghĩ qua phải đi bẩm báo chủ nhân một tiếng, thấy vô cùng không hợp lẽ thường.

Từ Thanh Trần và Mặc Tu Nghiêu cũng là giật mình, như có điều suy nghĩ chăm chú, sau đó trao đổi một ánh mắt. Từ Thanh Trần đột nhiên cúi đầu cười ra tiếng, nhẹ giọng thở dài nói: “Xem ra có thật nhiều chuyện cũng bị chúng ta không để ý đến. Những năm này ở bên ngoài tiêu dao quen quả nhiên vẫn còn có chút không quen với kinh thành rồi. . . . . .” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt cau mày, “Từ huynh nói không sai, mấy năm này đóng cửa không ra thoạt nhìn kinh thành quả thật nổi lên rất nhiều biến hóa mà chúng ta không biết. Chuyện này ta sẽ để cho người đi điều tra .”

Từ Thanh Trần gật đầu, nói: “Giao cho Vương gia thì đương nhiên ta yên tâm. Vừa lúc mấy ngày nữa ta liền phải rời khỏi kinh thành những chuyện này đại khái cũng không xen vào được rồi.”

Diệp Ly sửng sốt, “Đại ca muốn rời khỏi kinh thành? Trở về Vân Châu sao?”

Từ Thanh Trần lắc đầu cười nói: “Không, ta tính đi Nam Chiếu một

chút.”

“Nam Chiếu?” Diệp Ly không giải thích được, “Ta nhớ được nghe Ngũ đệ nói, đại ca hai năm trước mới đi qua Nam chiếu.”

Mặc Tu Nghiêu nắm chén rượu, nhíu mày nói: “Ngươi cảm thấy Nam chiếu sẽ xảy ra chuyện?”

Từ Thanh Trần thở dài, nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Ta không tin các ngươi không nhìn ra, hiện tại chỗ nào đều có thể xảy ra chuyện.” Chỉ chờ tới lúc Định Quốc vương phủ hoàn toàn xuống dốc, gần trăm năm nay, thế lực bị Định Quốc vương phủ trấn áp khắp nơi sẽ thừa thế xông lên tóm thâu Đại Sở. Bất kể là Nam chiếu hay là Tây Lăng hoặc là Bắc Nhung, thậm chí là đảo quốc hải ngoại. Ai không nhìn Đại Sở bên này có thổ địa giàu có xinh đẹp nhất trên đại lục mà chảy nước miếng? Hết lần này tới lần khác người đương quyền chỉ thấy được Định Quốc vương phủ nguy hại, một mặt tìm cách muốn chèn ép Định quốc vương phủ, về mặt khác lại không muốn bồi dưỡng soái tài mới sợ xuất hiện Định Quốc vương phủ thứ hai. Chẳng lẽ bọn họ liền không muốn bỏ qua cho Định Quốc vương phủ vừa không có đủ tướng tài để thay thế bọn họ, vậy Đại Sở phải làm sao bây giờ? Hay là cái vị ngồi trên ghế rồng ở trên cao kia cho là hắn có thể dựa vào thủ đoạn đùa giỡn quyền thế của hắn ở trên chiến trường cũng đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi? “Đại ca cảm thấy. . . Nam Chiếu sẽ động thủ trước?” Diệp Ly hỏi. Mặc dù Nam người dân dũng mãnh, nhưng dù sao cũng không thiện chiến bằng người Bắc Nhung hay Tây Lăng. Huống chi năm đó sau khi Nam Cương bị Mặc Tu Nghiêu quét ngang, hiện tại Nam Chiếu chỉ sợ chưa chắc còn có thể đánh một trận cùng với Đại Sở.

Từ Thanh Trần nói: “Vốn nên là sẽ không, nhưng là hiện tại. . . Ta sợ vị kia của chúng ta sẽ động thủ với Nam Chiếu trước.”

“Ồ?” Diệp Ly nhướng mày, nhìn Mặc Tu Nghiêu bên cạnh một chút. Từ trong đôi mắt bình tĩnh của Mặc Tu Nghiêu thấy được sự đồng ý, “Vị kia. . . Điên rồi sao?” Vốn là cùng Bắc Nhung và Tây Lăng liền tranh cãi không ngừng, nếu như khơi dậy chiến hỏa cùng Nam chiếu nữa. Sẽ không sợ ba nước liên thủ vây công? Đến lúc đó đừng nói Đại Sở hiện tại không có danh tướng nào có thể xuất thủ, cho dù là Mặc Lãm Vân, Mặc Lưu Danh tái thế Đại Sở cũng xong đời rồi.

Từ Thanh Trần thở dài nói: “Thời điểm Tiên đế chúng ta kế vị mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng là Nhiếp chính vương đúng là dụng tâm dạy qua. Nhưng là. . . hiện tại vị kia đại khái không còn kịp dạy nữa, dường như là Thái hậu dạy dỗ.” Thời điểm Tiên đế băng hà cũng chỉ có bốn mươi tuổi, vốn đại khái cho là mình còn có thể sống thêm trên hai mươi ba mươi năm, căn bản không có tính toán sớm bồi dưỡng một người thừa kế như vậy mang ngột ngạt tới cho mình. Ai biết lại đột nhiên buông tay nhân gian? Mà Thái hậu mặc dù người ta gọi là nữ kiệt một đời, rốt cuộc cũng chỉ là nữ quyến hậu cung, chân chính có thể dạy hoàng đế chính là âm mưu tính toán lục đục với nhau. Dĩ nhiên cũng chính là thủ đoạn của Thái hậu mới để cho Mặc Cảnh Kì ở sau khi Tiên Hoàng băng hà thuận lợi ngồi vững vàng trên ngôi vị hoàng đế. Nhưng là, tính toán lục đục với nhau có thể dùng tới đoạt giang sơn, nhưng không cách nào lấy ra trị giang sơn. Mặc Cảnh Kì mặc dù lấy mục tiêu cho mình là trở thành một đời thánh quân, nhưng chính hắn trong lòng rõ ràng, năng lực thống trị giang sơn của hắn kém hơn hẳn phụ hoàng của hắn rất nhiều. Cho nên, hắn đối với ngôi vị hoàng đế của mình cũng là càng thêm coi trọng cùng cẩn thận. Chỉ cần có người có thể uy hiếp được đế vị của hắn, hết thảy đều diệt trừ không chút lưu tình nào.

Diệp Ly cau mày nói: “Nhưng đại ca đi qua cũng làm không được cái gì a, vạn nhất gặp phải nguy hiểm làm sao bây giờ?”

Nhìn hai người nam nhân hết lòng lo lắng trước mắt, Diệp Ly không

khỏi cảm thán. Cái thế giới này chính là như vậy, có người đang hết lòng lo quốc lo dân, có người đang âm u tính toán lục đục với nhau. Có người đang thanh tỉnh trong muôn vàn thống khổ, có người lại u mê trong ca múa mừng cảnh thái bình.

Từ Thanh Trần cười nói: “Ta có chút giao tình với Vương thái nữ của Nam Chiếu, đi gặp nàng một chút thôi.”

Vương thái nữ? Diệp Ly vì Từ Thanh Trần giao du rộng lớn mà cảm thán.

Mặc Tu Nghiêu nâng chén nhìn hắn, nói: “Đa tạ.”

Từ Thanh Trần đi theo nâng chén đáp lễ, lạnh nhạt nói: “Không cần, đây là ý của phụ thân, cũng không phải là vì Định Quốc vương phủ.” Từ gia sẽ không phản bội Đại Sở, nhưng Từ gia cũng không phải là chúa cứu thế không có sức mạnh khổng lồ. Bọn họ chỉ có thể làm chuyện mà mình có thể làm.

Tiễn Từ Thanh Trần, Diệp Ly biết Từ Thanh Trần cố ý tới gặp bọn họ cáo biệt. Ngay cả Mặc Tu Nghiêu cũng từng khen ngợi qua cậu cả có thể là một trong những người thông minh nhất cõi đời này, đại khái từ khi tin tức hôn lễ của công chúa Lăng Vân thất bại vừa truyền ra thì Cậu cả cũng đã tiên đoán được hướng đi tương lai của Đại Sở. Hơn nữa ở thời điểm mọi người thậm chí bao gồm cả cái vị trong cung kia cũng còn chưa kịp phản ứng đã phái đại ca đi Nam Cương rồi, “Nếu như tương lai Đại Sở có chuyện gì, Từ gia cũng không cách nào chạy trốn đúng không?”

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu nhu hòa nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Nếu như nàng nói là lánh đời mà nói…, như vậy khái là không được.” Lấy khí khái của Từ gia, bọn họ sẽ không tận trung vì hoàng đế, nhưng tất nhiên sẽ vì Đại Sở mà quên mình phục vụ, “A Ly có biết tại sao Từ

gia thân là cựu thần tiền triều vẫn có thể ở Đại Sở được hưởng thanh danh trăm năm mà không suy?" Diệp Ly nhướng mày, Mặc Tu Nghiêu nói: "Những năm cuối Tiền triều, thiên hạ đại loạn. Thật ra thì. . . cái vị Mạt Đại quân vương của Tiền triều kia không phải là bạo quân cũng không phải là hôn quân. Dường như hắn không có khuyết điểm gì chỉ là hắn không thích hợp làm hoàng đế mà thôi. Tổ tiên Từ gia ở trong nguy nan vẫn kiên trì giúp đỡ hoàng đế, mặc dù là thư hương thế gia nhưng Từ gia có ít nhất bảy người chết ở trên chiến trường. Cho đến cuối cùng, tổ tiên Mặc Lãm Vân suất binh vây khốn kinh thành. Gia chủ Từ gia lúc đó lấy thân nho nhã yếu ớt tự mình lên thành đốc chiến, đại quân liên tục chiến đấu bảy ngày bảy đêm không thể tấn công lâu dài, con trai lớn của Thái tổ hoàng đế tham công trận khinh suất liều lĩnh, chết ở trong loạn quân. Thái tổ hoàng đế lôi đình giận dữ, Mệnh cho binh lính trói bắt dân chúng phụ cận kinh thành làm nô lệ mỗi ngày ở ngoài thành chém giết. Chỉ cần Mạt Đế một ngày không hàng, mỗi ngày chém giết năm ngàn dân chúng. Hơn nữa đợi đến ngày phá được thành chắc chắn cả thành đều bị giết hết. Ngày thứ hai, Gia chủ Từ gia tự mình giết Mạt Đế mở thành đầu hàng, điều kiện duy nhất chính là không được thương tổn dân chúng phụ cận kinh thành. Ngày Sở quân vào thành, gia chủ Từ gia lưu lại một phong thư cho tổ tiên, sau đó liền tự vẫn mà chết. Mà ở cùng một ngày, phu nhân Từ thị suất lĩnh cả nhà Từ gia trên dưới bảy mươi ba người toàn bộ tự vẫn hi sinh cho tổ quốc. Chỉ để lại đứa con út của Từ gia năm ấy vừa mới mười ba tuổi lúc ấy còn xa ở Vân Châu. Cũng chính là Từ Yếm Ly sau này lại trở thành Thừa Tướng thiếu niên của Đại Sở."

Diệp Ly bị cái bí văn chưa từng được nghe qua này mà khiếp sợ, một cỗ khổ sở không nói lên lời nghẹn ở trong lòng. Nàng vì lúc trước nói ra lời nói ngông cuồng với cậu cả như vậy mà cảm thấy hối hận và ảo não. Có lẽ nàng không rõ cái gì là kiêu ngạo của người đọc sách nhưng thân là quân nhân, nàng hiểu hơn nữa khắc sâu hiểu được Thiết cốt và trung thành của quân nhân. Nàng không dám

nghĩ dường như khi nàng nói như vậy thì trong lòng cậu cả có thất vọng và khổ sở. Kia quả thực là khinh nhờn và vũ nhục lớn nhất đối với tổ tiên Từ gia cùng với bảy mươi ba người tự vẫn hi sinh cho tổ quốc mà là chết đi kia.

“Như vậy. . . Tại sao phải. . . . . .” Diệp Ly cúi đầu xuống hỏi.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Nàng muốn hỏi tại sao không giống như sách sử ghi lại? Cũng không có cái gì không giống, Từ Yếm Ly đúng là tận tâm phụ tá hoàng đế Đại Sở, thậm chí vị hoàng đế thứ ba của Đại Sở là hắn tự mình dạy nên . Sau khai quốc, Thái tổ hoàng đế cũng ban cho tất cả người đã chết của Từ gia phong hào và tước vị làm người ta hâm mộ.” Nhìn bộ dáng kinh ngạc của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh cười nói: “Thái tổ hoàng đế chinh chiến thiên hạ sát thương quá mức, cần một danh tiếng nhân từ để cho hắn ngồi vững vàng thiên hạ.”

“Tổ tiên Từ gia để lại thư gì cho Định Vương?” Diệp Ly có chút chần chờ hỏi. Chuyện dĩ nhiên sẽ không đơn giản như Mặc Tu Nghiêu nói, Thái tổ cũng không thể sẽ phóng tâm trọng dụng một Thừa tướng cả nhà vì tiền triều tận trung mà chết. Mặc Tu Nghiêu lắc đầu cười nói: “Cái này đã không được biết. Hình như cuối cùng Tổ tiên đưa thư cho Thái tổ hoàng đế. Mà lá thư này hiển nhiên cứu Từ Yểm Ly một mạng. Sau. . . chuyện cả nhà Từ gia vì dân chúng kinh thành hi sinh cho tổ quốc mà chết không biết làm sao truyền ra ngoài, cộng thêm Từ gia vốn là danh môn vọng tộc mấy trăm năm trong lúc nhất thời tự nhiên là thanh danh vô lượng. Mặc dù Thái tổ hướng sách sử khai quốc có nhiều nơi kiêng kỵ mơ hồ không rõ, nhưng rất nhiều chuyện ở trong lòng dân chúng dần dần thâm căn cố đế xuống.” Rất nhiều chuyện cho dù đã dần dần bị người quên lãng, nhưng rất nhiều người vẫn từ trong lời nói của các bậc cha chú kế thừa ra một ít gì đó, ví dụ như kính trọng đối với Từ gia.

Diệp Ly rốt cục có chút hiểu tại sao Từ gia có ý không muốn có quan hệ thông gia cùng với hoàng thất, cho dù là thật không hận rồi. Nhưng là vẫn không thể phủ nhận chuyện Từ gia từng bởi vì hoàng thất Đại Sở mà diệt tộc. Điều này cũng đại khái có thể giải thích tại sao cho dù Từ gia vẫn biểu hiện không màng danh lợi không thích quyền thế như thế, hoàng gia cũng vẫn chưa từng buông tha cho ý nghĩ chèn ép Từ gia. Chỉ sợ ban đầu Mặc Lãm Vân làm cũng không hời hợt như Mặc Tu Nghiêu nói rồi.

Diệp Ly có chút buồn rầu vuốt vuốt mi tâm, cơ hồ có chút tuyệt vọng hỏi: “Nhất định sẽ phát sinh chiến tranh sao?”

“Sớm muộn gì mà thôi.” Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng thở dài nói: “Đại Sở áp chế các quốc gia quá lâu, cơ hồ tất cả mọi người đang cấp bách không thể đợi chờ Đại Sở xuống dốc. Mà chúng ta. . . hình như cũng thói quen cảm giác mình là mạnh nhất.” Thật ra thì nếu không phải một trận bại ở bảy năm trước kia, dường như ngay cả hắn cũng cho rằng như thế. Nhưng thời điểm khi hắn kéo thân thể tàn phá mang theo tro cốt huynh trưởng cùng với hao tổn hơn phân nửa tinh anh Mặc gia quân rời đi chiến trường thì hắn mới hiểu mình từ trước kiêu ngạo thật sự có chút buồn cười. Bất kể là Tây Lăng hay là Bắc Nhung, có lẽ thật so kém với Đại Sở, nhưng cũng chưa chắc liền kém bọn hắn bao nhiêu. Mặc gia quân và Hắc Vân kỵ từng quét ngang thiên hạ dùng mười mấy vạn hài của họ cốt chứng minh điểm này, “A Ly. . . Là Định quốc vương phủ phá hủy Đại Sở. . .” Hồi lâu, Mặc Tu Nghiêu rốt cục thấp giọng phun ra một câu nói. Nếu như không phải là Định Quốc vương phủ vẫn biểu hiện quá mức cường thịnh, Đại Sở có lẽ sẽ xuất hiện càng nhiều là danh tướng cùng binh sĩ tinh nhuệ. Nếu như không có Mặc gia quân trên trăm năm uy hiếp biên cương, Đại Sở ở trong lúc nguy cấp có lẽ có thể đi xa hơn.

Diệp Ly trầm mặc không nói, nàng không biết là ai đúng ai sai. Định Quốc vương phủ trung thành thủ hộ Đại Sở trên trăm năm các triều

đại thay đổi có bao nhiêu người có thể làm được? Bọn họ sai lầm rồi sao? Khẳng định không sai. Như vậy là người được bọn họ bảo vệ sai lầm rồi sao? Cũng không phải, bọn họ căn bản cái gì cũng không biết. Hồi lâu, Diệp Ly mới thấp giọng nói: “Các ngươi không sai, sai chính là lòng người.” Không phải là mỗi một thời đại đế vương đều có lòng dạ Hải Nạp Bách Xuyên* (trăm sông đổ biển, dùng để hình dung lòng dạ khoan dung bao la như biển cả), cũng không phải là mỗi một thời đại đế vương đều có năng lực cùng khí độ để cho bốn biển quy về một mối. Thời điểm thần tử làm cho trong mắt đế vương không còn là cánh tay đắc lực của mình mà là sự uy hiếp của mình. Thần tử ưu tú và chiến công ở trong mắt của đế vương càng giống như khiêu chiến cùng với đe dọa.

Nghe Diệp Ly nói…, Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly xuất thần hồi lâu, mới nhàn nhạt cười nói: “Xin lỗi A Ly, nói những thứ này dọa đến nàng?”

Diệp Ly bình tĩnh liếc nhìn hắn một cái, nàng là người dễ dàng bị dọa đến như vậy sao? Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, “Hiện tại liền suy nghĩ những thứ này cũng vô ích, A Ly không bằng đoán xem chuyện của Lê Vương phủ sẽ giải quyết như thế nào?”

Diệp Ly nhàm chán nhún vai nói: “Còn có thể giải quyết như thế nào? Hoàng thượng giận dữ giết công chúa Tê Hà, cách chức Lê Vương? Hoàng thượng được Lão Vương gia khuyên tốt lắm, quyết định giam công chúa Tê Hà cùng với một chút trừng phạt nhỏ. Nếu không nữa thì. . . công chúa Tê Hà đổi lại thân phận gả cho Lê Vương.” Diệp Ly cảm giác, cảm thấy Thái hậu thân là một mẫu thân tiếp nhận công chúa Tê Hà tiếp nhận quá là nhanh. Phi tử của con trai lớn của bà cùng với con thứ xảy ra quan hệ. Nhưng bà chỉ nhàn nhạt mắng mấy câu lại bắt đầu tính toán lấy người trở về. Giống như hoàn toàn không có suy nghĩ qua hoàng đế sẽ phản ứng như thế nào. Nếu là mẫu thân bình thường của thời đại này, điều đầu tiên muốn làm chỉ

sợ là giết chết cái nữ nhân có thể hại con mình anh em trong nhà cãi nhau rồi mới nói.

“A Ly cảm thấy loại nào còn có khả năng?” Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Diệp Ly suy nghĩ một chút, “Loại thứ ba.” Nhíu nhíu mày, như vậy chuyện xảy ra hôm nay rốt cuộc là bị người khác tính toán hay là tính toán người khác? Xem ra. . . Đối với đầu óc của Mặc Cảnh Lê cần phải đánh giá lại một lần nữa rồi, hoặc là đối với đầu óc của người đằng sau hắn?

“A Ly, sau này cách xa Mặc Cảnh Lê một chút.” Mặc Tu Nghiêu nhắc nhở. Diệp Ly mạn bất kinh tâm* (thờ ơ, không để ý đến) gật đầu, trong đầu còn đang suy nghĩ vấn đề vừa rồi, “Công chúa Nam Chiếu có ích lợi gì cho Mặc Cảnh Lê?”

Hình như Mặc Tu Nghiêu có chút kinh ngạc, nhìn Diệp Ly một cái, cười nhạt nói: “Nàng là em ruột của Vương thái nữ của Nam Chiếu, có tác dụng hơn công chúa Lăng Vân nhiều lắm.”

Diệp Ly chân mày nhíu chặc hơn, “Nếu như Mặc Cảnh Lê thật sự có cái đầu óc kia, chẳng lẽ ta tệ hơn Diệp Oánh rất nhiều sao?”

Mặc Tu Nghiêu cười đến càng thêm vui sướng rồi, “Tin tưởng ta, nếu như Mặc Cảnh Lê thật sự có đầu óc. Hắn tình nguyện cưới công chúa Lăng Vân cũng sẽ không cưới nàng.”

Vẻ mặt Diệp Ly hắc tuyến, nàng đây là bị ghét bỏ thành như vậy sao?

“Có điều. . . Có lẽ bọn họ tính toán lầm rồi. Mặc Cảnh Kì người này. . . Tựa hồ chưa bao giờ theo lý ra bài.” Mặc dù vị hoàng đế này cũng không có cái chính hắn cho là sao hùng tài đại lược* (tài trí mưu

lược kiệt xuất), nhưng là thỉnh thoảng chọc ở phía trong giết ra một chiêu thật đúng là không phải là người bình thường có thể chịu được rồi.

Cho nên, đợi đến lúc bọn họ trở lại trong phủ, trong Cung đã truyền ra tin tức —— công chúa Tê Hà bệnh qua đời. Dĩ nhiên, tin tức kia còn phải qua ít ngày nữa mới có thể truyền tới. Dù sao thì nhóm quan lại quyền quý đã sớm ngầm hiểu lẫn nhau biết là chuyện gì xảy ra rồi. Nhưng cũng phải nghĩ biện pháp lừa gạt đông đảo dân chúng bình thường a. Hôm nay Lê Vương phủ xảy ra chuyện, ngày đó công chúa Tê Hà liền chết bất đắc kỳ tử. Chỉ cần không phải kẻ ngu cũng có thể liên kết hai sự kiện với nhau sau đó ảo tưởng ra một hai ba. Về phần hôn sự của Lê Vương và công chúa Lăng Vân? Nếu trong Cung không có bất kỳ tỏ vẻ gì, như vậy mọi người liền mừng rỡ cho rằng chuyện này căn bản chưa từng xảy ra, hoàng thượng căn bản không có chỉ hôn, bọn họ dĩ nhiên cũng không có đi Lê Vương phủ đưa lễ nạp thái. Dù sao thời điểm Lê Vương lại lấy công chúa Tê Hà bọn họ cũng là không cần tặng lễ, coi như là tặng trước đi.

Trong hoàng cung, trong cung điện bố trí u nhã có chút vắng lạnh, Mặc Cảnh Kì đang tùy ý phát tiết lửa giận của mình. Các cung nhân đã sớm bị làm cho sợ đến né đi ra ngoài, thật sự trốn không xong cũng chỉ có thể núp ở một góc phát run. Các loại tranh chữ đồ cổ quý báu bị ném linh tinh xé nát đầy đất, bàn ghế bàn thêu, giá để bày đặt vật cũng bị người đá ngã trái ngã phải. Liễu Quý phi mắt lạnh ngồi ở trên giường chạm trổ, thần sắc lãnh đạm nhìn nam nhân đang nổi điên trước mắt. Một đứa bé gái tám tuổi ăn mặc hoa lệ mở to đôi mắt hoảng sợ bị nàng ôm trong ngực, tựa hồ bị sợ ngây người ngay cả khóc cũng không dám khóc ra thành tiếng.

Liễu Quý phi giơ lên một cái tay che kín ánh mắt bé gái, nhìn về phía nam nhân điên cuồng trong điện, “Hoàng thượng nháo đủ rồi sao?”

Mặc Cảnh Kì sửng sốt, từ từ ngừng lại quay đầu lại nhìn dung nhan lạnh lùng như tuyết của Liễu Quý phi, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng hiện lên một tia lệ khí.

“Người, dẫn công chúa đi.” Liễu quý phi phân phó nói. Nhóm cung nhân quỳ gối trong góc như nhặt được đại xá, vội vàng bò người lên từ trong tay của Liễu Quý phi nhận lấy bé gái đã bị sợ ngây người run rẩy đi ra ngoài.

“Ái phi, nàng không muốn nói chút gì sao?” Giọng nói của Mặc Cảnh Kì hoàn toàn không có vang dội mạnh mẽ như bình thường ở trên triều, ngược lại tràn đầy âm lãnh cùng với oán độc.

Liễu Quý phi giương mắt nhìn hắn, “Hoàng thượng muốn nô tì nói gì?”

“Ở trong lòng nàng đang cười nhạo trẫm có đúng hay không?” Mặc Cảnh Kì một tay nắm được chiếc cằm thon của Liễu Quý phi, nằm ở bên tai nàng nói nhỏ. Hô hấp u lãnh giống như rắn độc đang phun lưỡi, “Trẫm biết, nàng cũng giống như bọn họ! Không. . . Nàng so với các nàng còn coi thường trẫm hơn có đúng hay không? Thấy mỗi người đều đối nghịch trẫm, trong lòng nabgfthật cao hứng có đúng hay không?”

“Hoàng thượng nói phải liền phải .” Liễu Quý phi thản nhiên nói.

“Bốp !” Mặc Cảnh Kì vung tay lên một bạt tai đánh vào dung nhan như ngọc của Liễu Quý phi, nhất thời nổi lên mấy đạo dấu đỏ. Liễu Quý phi ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng hắn. Mặc Cảnh Kì sửng sốt, “Thường nhi. . . . . .” Sững sờ nhìn dấu đỏ trên mặt Liễu quý phi, Mặc Cảnh Kì thương tiếc vươn tay muốn đụng vào, “Thường nhi. . . Là trẫm không tốt, trẫm không nên đánh nàng. . . . . Có đau hay không? Tại sao nàng không nghe lời. . . Không có gì luôn

là muốn đối nghịch trẫm! Tại sao luôn muốn xen vào cái này quản cái kia, tại sao muốn uy hiếp trẫm, trẫm ghét bị uy hiếp!" Càng nói Mặc Cảnh Kì giống như càng kích động, rất nhanh đem thương tiếc mới vừa rồi quên đến sau ót, hai tay dùng sức bắt được đầu vai của Liễu quý phi lay động hét lên .

"Hoàng thượng! Hoàng thượng! Ngài oan uổng nương nương!" Bên cạnh thiên trong điện đột nhiên chạy đến một tiểu cung nữ, lo lắng đối với Mặc Cảnh Kì kêu lên: "Hoàng thượng, cầu xin người buông nương nương ra. . . Chuyện thật không liên quan đến nương nương a. . ."

Thấy Mặc Cảnh Kì căn bản không để ý tới lời mình nói…, Tiểu cung nữ nhìn chung quanh phát hiện một cái bình hoa lỗi thời may mắn có thể thoát khỏi không bị ném vụn. Nàng cắn răng nàng đi tới ôm lấy bình hoa muốn hướng tới lưng của Mặc Cảnh Kì đập lên. Liễu Quý phi sắc mặt vừa động, thật nhanh giơ tay lên giật xuống một đóa trâm hoa trên đầu hướng Tiểu cung nữ kia ném đi. Ầm ba một tiếng, bình hoa trên mặt đất ném ra tiếng vỡ vụn thanh thúy.

Vốn là Mặc Cảnh Kì đang điên cuồng đột nhiên giống như bị thức tỉnh ngây ngẩn cả người. Tiểu cung nữ kia cũng bị làm cho sợ đến sắc mặt trắng bệch phịch một tiếng quỳ xuống đất. Thời điểm nàng mới vừa cầm lấy bình hoa trong đầu trống rỗng căn bản không kịp nghĩ nhiều cái gì. Hiện tại tỉnh táo lại mới nhớ tới nếu như phút chốc kia thật sự đập xuống thì sẽ là kết cục gì. Hiển nhiên Mặc Cảnh Kì đã bình tĩnh lại, nhìn lướt qua tiểu cung nữ phía sau cách đó không xa, từ từ thả Liễu Quý phi đứng dậy.

Cùng với hắn, Liễu quý phi một lần nữa ngồi dậy, vẫn tao nhã mà lạnh lùng, nếu như không phải là dấu đỏ ở trên mặt thì người ta cho rằng vừa rồi cái gì cũng không xảy ra, "Thường nhi! nàng nghỉ ngơi trước đi, một lát nữa trẫm làm cho người ta tới đây đem đồ vật đổi

cho nàng.” Mặc Cảnh Kì chỉ nhìn Liễu Quý phi một cái, liền xoay người thật nhanh một cước đá văng tiểu cung nữ đang quỳ gối ở phía trước ra rời đi. Liễu Quý phi nhìn chằm chằm vào bóng ảnh rời đi như bay kia, trong đôi mắt trong trẻo vào lạnh lùng hiện lên một tia oán hận và giễu cợt.

Chương 66: Dã tâm và quyền lực

Edit: Tiểu Ngạn Beta: Sakura “Nương nương?” Âm thanh trong cung điện đã hoàn toàn biến mất, tiểu cung nữ đã quỳ lâu trên mặt đất mới dám lên tiếng.

Trên mặt Liễu Quý phi đã khôi phục lại sự bình tĩnh trước đây, giống như bình thường chưa từng có việc gì xảy ra lạnh nhạt nói: “Ngươi đứng lên đi. Hôm nay ở Lê Vương phủ đã xảy ra chuyện gì?” Mặc Cảnh Kỳ sẽ không vô duyên vô cớ nổi điên, hôm nay trừ việc Lê Vương lấy bình phi thì cũng không có đại sự. Tuy nhiên gần đây tuy sau lễ cưới Định Vương xong lại khiến cho hắn có chút nôn nóng nhưng còn không đến mức bỗng nhiên bộc phát, cho nên nhất định là hôm nay đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tiểu cung nữ tạ ơn đứng dậy, đi bến bên người Liễu Quý phi nhỏ giọng nói: “ Trước đó Thái hậu nương nương vội vàng đi đến Lê Vương phủ, sau đó Hoàng thượng đã triệu kiến Lê Vương, Lê Vương phi và Hiền Chiêu Thái phi vào trong nội cung. Sau khi Lê Vương rời khỏi, Hoàng thượng đã lập tức tới gặp nương nương. Nô tài cũng không kịp bẩm báo nhũng chuyện này.” Liễu Quý phi nhíu mày, “Triệu Lê Vương tiến cung? Vậy hôn lễ Lê Vương thì sao?” Tiểu cung nữ nói: “Đây chính là điều mà nô tài muốn bẩm báo nương nương đấy, hôn lễ đã hủy bỏ. Nghe nói Thế tử Tây Lăng Trấn Nam Vương giận dữ ngay tại chỗ lôi kéo công chúa Tây Lăng rời đi. Hình như là..ở chỗ nữ quyến nghỉ ngơi trong Lê Vương phủ đã xảy ra chuyện gì đó…”

Liễu Quý phi cau mày phất tay nói: “Truyền tin về mời mẫu thân

nhanh chóng tiến cung một chuyến.” Cho dù được sủng ái, thân trong cung đối với tin tức ở ngoài cung vẫn đều chậm một chút.

“Nô tài tuân mệnh. Nương nương…Chỗ Hoàng thượng…”

Môi Liễu Quý phi hơi cong lên, vẻ tươi cười nhưng lạnh lùng, “Không có gì, chắc là ở chỗ Hoàng Thái Hậu bị tức giận thôi. Chút nữa nghĩ biện pháp cho hắn hả giận là được rồi.” Tiểu cung nữ mím môi cười nói: “Vẫn là nương nương hiểu rõ Hoàng thượng nhất. Nhưng mà..Lão gia lại sai người truyền lời cho nương nương, kính xin nương nương…vẫn coi chừng Thái Hậu mới phải. Dù sao…” Dù sao Thái hậu cũng là một nữ nhân chém giết từ trong một đám hậu phi xuất thân tôn quý đi ra, không chỉ sinh được hai đứa còn trai mà còn có thể đánh bại những nữ nhân kia cùng với các hoàng tử, cuối cùng đưa con của mình lên làm Hoàng đế. Thái hậu tuyệt đối không phải là một nữ nhân đối phó đơn giản. Liễu Quý phi thản nhiên nói: “Bổn cung biết rõ. Xác thực Thái hậu rất lợi hại…nhưng mà…Bổn cung cũng không phải ăn chay!” Đúng là Thái hậu rất thông minh, lợi hại nhưng mà sai lầm lớn nhất của bà ta cho tới bây giờ đều không hiểu con của mình suy nghĩ cái gì.

Bà ta thật sự cho rằng chỉ có mình Mặc Cảnh Kỳ mới không nhẫn nhịn được dục vọng muốn khống chế của bà ta hay sao? Chỉ cần là nam nhân có dã tâm ai cũng không nhịn được, chỉ có điều có người không muốn nhẫn, có người lại không thể không nhẫn mà thôi.

Trong Định Quốc Vương phủ.

Vẫn là ở trong tràng luyện võ ẩn ở chỗ sâu nhất trong Định Quốc Vương phủ, Diệp Ly hiếm khi có sắc mặt thâm trầm nhìn chằm chằm vào Thanh Loan và A Cẩn đang dùng khinh công bay tới bay lui trước mặt mình. Thanh Sương khinh công cũng không tốt lắm đứng trốn một bên cười trộm mà ngay cả Mặc Tu Nghiêu ngồi bên cạnh

sắc mặt và khóe miệng cũng không nhịn được âm thầm cong lên thành một đường cong. Diệp Ly thật sự không rõ, dùng khả năng cân đối thân thể của nàng, có tố chất có năng lực cân đối, còn theo như lời Mặc Ti Nghiêu là thể chất tốt để luyện võ, tại sao nàng lại không học được khinh công! Bước đi trên cọc mai hoa, nàng vẫn đi như trên đất bằng bình thường. Mà ngay cả là một người hiện đại ngay cả nội lực như một thứ khó hiểu như vậy nàng cũng làm được rồi, vì cái gì nàng lại không bay được vậy? Mất công Mặc Tu Nghiêu còn không biết từ chỗ nào tìm được bộ chuyên môn nghe nói là rất thích hợp cho nữ tử luyện tập khinh công, bây giờ ngay cả Thanh Sương cũng luyện tập được ra dáng rồi, nhưng mà nàng vẫn không có cảm giác!

Thật ra, nếu như ở trong thực chiến thì Diệp Ly cảm thấy có khinh công hay không thật sự không có khác biệt quá lớn, dù sao tường cao hơn một trượng thì nàng không có khinh công cũng không cảm thấy có áp lực, dù sao về việc ẩn nấp nàng cũng không cho rằng người có khinh công cao làm tốt hơn nàng, thật sự khi cận chiến sát người thì khinh công càng không có tác dụng gì.Nhưng mà…dùng khinh công bay tới bay lui đã từng là mộng tưởng của võ hiệp Châu Á? Đã tồn tại thật sự, lại không có nhiều nguyên tắc, vì sao nàng lại không học được?

“A Ly, nàng đang suy nghĩ gì vậy? Thấy Diệp Ly hiếm khi nào cáu giận như vậy, Mặc Tu Nghiêu rất có phong độ không hề chê cười nàng, nhưng chỉ nhìn thấy ánh sáng trong mắt hắn đã nói rõ không phải hắn không muốn cười mà là đang cố nhịn cười mà thôi.

Diệp Ly oán giận nhìn một đám người ở bên ngoài nhìn ba người đang bay nhảy trong sân luyện võ, nói: “Có lẽ ta không có thiên phú học khinh công.”

“Học khinh công cần quá nhiều thiên phú.” Chỉ có khinh công rất rất

tốt mới cần thiên phú, đây không phải việc mà bí tịch khinh công có thể quyết định được, giống như công tử Phong Nguyệt Hàn Minh Tích. Võ công chỉ bình thường, nội công nửa vời, nếu không có một thân khinh công tuyệt đỉnh cao hơn nhiều cao thủ thì không biết hắn đã chết bao nhiêu lần rồi.

Cái này không khoa học! Diệp Ly chỉ cảm thấy gân xanh trên trán rối loạn. Điều đó căn bản đã vượt qua được giới hạn cực hạn của loài người, làm sao có thể không cần thiên phú, không cần nội lực cao? Quan trọng nhất là…người vốn không có khả năng biết bay!

“Khi A Ly thi triển khinh công đang suy nghĩ gì?” Mặc Tu Nghiêu vẫn nhẫn nại hỏi.

Diệp Ly có chút uể oải, nhưng mà vẫn tỉ mỉ nói suy nghĩ của mình cho Mặc Tu Nghiêu nghe. Mặc Tu Nghiêu nghe xong có chút dở khóc dở cười, “A Ly, nếu nàng vẫn luôn nghĩ như vậy thì vĩnh viễn cũng không học được khinh công. Nàng vừa thi triển khinh công lại vừa tự nói với mình là nàng không thể bay lên?” Đương nhiên Diệp Ly biết rõ, đây gần như là thôi miên bản thân. Thời đại này người bình thường đương nhiên không có suy nghĩ phức tạp. Nhưng mà Diệp Ly lại khác biệt, dù cho nàng đã từng là chiến sĩ ưu tú nhất, dù cho mọi người thể ngồi máy bay bay lên trời, thậm chí tiến vào vũ trụ.

Nhưng ít nhất thì trong lòng của mỗi người ở thời đại đó luôn có một suy nghĩ thâm căn cố đế, không thể thay đổi suy nghĩ đó chính là con người không thể dựa vào thân thể của mình mà bay lượn được. Cho nên Diệp Ly luôn vô ý mà muốn tìm một cái gì đó mượn lực, một khi không tìm thấy thứ kia mà thân thể rời khỏi mặt đất là lúc ý thức nàng thân thể đã đạt đến cực hạn, thân thể sẽ vô thức rơi vào trạng thái tự bảo vệ sau đó sẽ rơi xuống.

“A Ly, khinh công cũng không phải là khiến nàng không có cơ sở để

bay lên. Cũng cần phải mượn lực đấy, chỉ có điều so với người không có khinh công chỉ ít hơn mà thôi. Có lẽ chỉ là một ngọn ngay hoặc bất cứ thứ gì khác nhỏ bé, chỉ cần nàng có thể khống chế được."

Diệp Ly mặt không chút biểu cảm nhìn hắn, Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ cười, tay phải vỗ vào thành xa lăn, cả người bỗng nhiên bay thẳng về phía sân luyện võ cách đó không xa. Trong phút chốc Diệp Ly có chút kinh ngạc, sau đó nhìn không chớp mắt về phía hắn, chỉ thấy tay của hắn rất nhanh ở trên mỗi mặt cọc gỗ trên sàn luyện võ chậm một cái, sau đó lại chuyển hướng sang chỗ khác, sau đó là ngọn cây cạnh sân luyện võ, lưới dây thừng mà Diệp Ly bố trí ở phía dưới cuối cùng lại trở về ngồi trong xe lăn, "Nhìn rõ ràng rồi chứ?" Mặc Tu Nghiêu cười hỏi, vươn tay bẻ một bông hoa màu nhạt trên cành cây đưa cho nàng.

"Đó vốn không khoa học!" Diệp Ly cắn răng, nhìn chằm chằm vào Mặc Tu Nghiêu hung hăng nói. Đây là một kẻ không đi lại được sao? Có thật không thật không vậy? Thật ra chính nàng mới là người không đi lại được mới phải chứ?

"Hử"?" Mặc Tu Nghiêu khó hiểu nhìn nàng.

"Ta đã biết." Diệp Ly nhận lấy bông hoa trong tay vuốt vuốt, "Ta muốn ngẫm lại xem."

Mặc Tu Nghiêu cuời nói: "Ta cảm thấy A Ly đã nghĩ nhiều quá. Hoặc là nàng có thể tưởng tượng mình thật sự rơi xuống vách núi trăm trượng. Không có chỗ bám víu, không cái gì có thể bám được tất nhiên sẽ không có chỗ mượn lực." Diệp Ly yên lặng nhìn hắn, nàng thật sự đã bay hơn trăm trượng, không là độ cao mấy trăm trượng từ trên bầu trời nhảy xuống. Nếu như vậy là được thì tất cả lính dù trên không đều trở thành cao thủ khinh công đấy. "Ta đã biết, ta đi thử

xem.”

Diệp Ly sẽ thử, cũng là lại để cho A Cẩn mang theo nàng bay lên cây gỗ cao khoảng 20m dựng thẳng ở trong sân luyện võ, sau đó…nhảy xuống!

Lần thứ nhất, ở độ cao khoảng 10m bỗng nhiên ngã xuống, vận khí của Diệp Ly cũng không tệ bị treo lên ngọn cây rồi thoáng một cái rơi vào bên trong hố cát.

Lần thứ hai, đang bay ngang qua gần một nửa sân luyện võ, không tìm được một chỗ mượn lực kịp thời, từ chỗ cao 5m ngã xuống, bảo vệ thân thể mình không tệ, chỉ có xước một chút da.

Lần thứ ba, nhất thời không khống chế được lực trên cọc gỗ trong sân luyện võ, Diệp Ly đau đớn cả buổi cũng không hề trì hoãn lại tiếp tục.

Lần thứ tư…

Lần thứ năm…

Mặc Tu Nghiêu ngồi ở bên sân, yên lặng nhìn bóng ảnh mảnh mai kia một lần lại một lần nhảy xuống, bay lên, lại ngã xuống. Sau đó đứng lên kiểm tra một chút không có vấn đề gì lại nhảy, lại ngã xuống. Mặc Tu Nghiêu cũng không có ngăn cản, chỉ nhìn nàng một lần lại một lần thất bại, sau đó lại tiếp tục thử, lần đầu tiên trong đôi mắt bình tĩnh có một cảm xúc mãnh liệt mà lạ lẫm yên lặng bùng lên. Trong đôi mắt sâu thẳm kia chỉ có bóng ảnh nhỏ bé đang không ngừng rơi xuống rồi lại đứng lên.

“Mặc Tu Nghiêu, ngươi đang ngược đãi nữ nhân?!” Giọng nói của Phượng Chi Dao bỗng nhiên vang lên ở trong sân luyện võ tĩnh lặng,

đám ám vệ đang yên lặng bảo vệ khóe miệng hơi kéo suýt nữa thì từ nơi bí mật ngã xuống.

Phượng Chi Dao phe phẩy quạt sếp đi tới, vừa nhìn Diệp Ly ở trong sân luyện võ, vừa nhìn Mặc Tu Nghiêu trầm mặc ngồi bên cạnh đang quan sát chậc chậc lắc đầu thở dài: “A Nghiêu, người kia là thê tử của ngươi, không phải là kẻ thù của ngươi, không nghĩ tới mấy năm qua ngươi càng không hiểu thế nào là thương hương tiếc ngọc.” Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu, nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái cũng không nói chuyện. Nhìn Diệp Ly vẫn liên tục không ngừng ngã xuống đất, tâm tình của hắn cũng không thoải mái. Phượng Chi Dao bị mất mặt, sờ sờ cái mũi yên lặng đứng ở một bên, nhìn một lúc lâu có chút khó hiểu mà hỏi: “Chị dâu đang đùa vui gì vậy?”

“Khinh công.” Mặc Tu Nghiêu nói.

Vẻ mặt Phượng Chi Dao vặn vẹo, cái cằm suýt nữa bị cây quạt đâm xuyên qua, “Luyện khinh công? Cái này…nàng ấy không sợ mình sẽ bị ngã chết sao?” Bọn họ đều là những người học võ từ nhỏ đấy, bản thân Phượng Chi Dao là tự nhiên mà thành coi như chưa từng vị sư phụ nào nghiêm túc dạy qua. Nhưng mà cũng chưa từng gặp qua kiểu luyện tập này đâu. Đầu năm nay nữ nhân càng không muốn sống hơn nam nhân sao? Lời vừa nói ra khỏi miệng, cũng cảm nhận được một tia lạnh lẽo bắn tới người mình. Phượng Chi Dao nhìn ánh mắt không vui của Mặc Tu Nghiêu, cười cười tỏ vẻ xin lỗi, lại đứng qua một bên cùng một chỗ xem Diệp Ly luyện tập.

Trước trước sau sau bản thân Diệp Ly cũng không biết mình đã ngã bao nhiêu lần rồi, đợi đến khi cuối cùng nàng cũng có thể thuận lợi rơi xuống mặt đất chỉ cả thấy toàn thân chỗ nào cũng đau nhức giống như bị người ta đánh một trận tơi bời. Nhưng mà trong lòng lại sâu sắc thở ra một hơi, chỉ cảm thấy từ lúc đi vào cái thế giới này cũng chưa từng thấy vui vẻ thỏa mãn như vậy.

“Bốp – bốp – bốp –” ngoài sân, Phượng Chi Dao vỗ tay, vẻ mặt bội phục nhìn Diệp Ly nhíu mày. Thanh Loan và Thanh Sương vội vàng xông tới, đôi mắt trong veo như nước của Thanh Sương đã sớm hồng sưng đỏ rồi, cũng không để ý có mọi người ở đây ôm lấy Diệp Ly kêu tiểu thư tiểu thư rồi oa oa khóc lớn lên. Diệp Ly nhìn mình có chút chật vật, buồn cười vỗ vỗ tiểu nha đầu trong ngực lại để cho nàng đứng vững mới đi đến trước mặt Mặc Tu Nghiêu, “Phượng công tử, lại gặp mặt.”

Phượng Chi Dao thở dài: “Hôm nay Vương phi đã khiến tại hạ được mở mang tầm mắt đấy.”

Diệp Ly bất đắc dĩ nói: “Người khác lúc bắt đầu học đều rất đơn giản, hết lần này tới lần khác đến ta lại khó càng thêm khó. Để muốn học được dĩ nhiên là phải tốn nhiều chút công sức rồi.” Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “A Ly, hôm nay hãy dừng lại ở đây thôi. Nàng có thể trở về rửa mặt nghỉ ngơi một chút, sau đó tìm đại phu nhìn xem. Ta và Phượng Tam ở thư phòng. Diệp Ly gật đầu, cười nói: “Không có gì đáng ngại, chỉ là rơi xuống đau một chút. Ta đi về trước. Phượng công tử, cáo từ.” Nhìn thấy bóng lưng Diệp Ly mang theo Thanh Loan Thanh Sương rời đi, Phượng Chi Dao quay người hỏi: “A Nghiêu, rốt cuộc ngươi đang làm gì đó? Cả Ám vệ và Hắc Vân Kỵ không đến nỗi ngay cả chủ mẫu của Định Quốc Vương phủ cũng không bảo vệ được, sao còn muốn nàng tự học công phu phòng thân vậy?”

“Phượng công tử, là Vương phi tự mình muốn học. Vương gia mới dạy đấy.” A Cẩn lên tiếng nói. Hắn còn chưa thấy ai so với Vương phi càng cố chấp hơn, kiên trì hơn. Nếu Vương gia không dạy khinh công cho Vương phi…, hắn thật sự cảm thấy Vương phi có khả năng ngã gãy cổ mình vì vụng trộm luyện tập khinh công.

“Việc bảo vệ bản thân là việc hiển nhiên, so với việc để cho người khác đến bảo hộ yên tâm hơn một chút.” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói. Trên đời này không có bảo hộ nào không có sơ hở, cho dù ám vệ của phủ Định Quốc Vương cũng không thể hoàn toàn ngăn chặn được nguy hiểm. Có thêm một phần năng lực thì tương lai sẽ thêm một phần an toàn. Phượng Chi Dao lắc đầu, thở dài nói: “Có thể có được dũng khí và nghị lực như vậy, ngay cả nam tử cũng không có mấy người có thể vượt qua. Ta thấy thật đúng là có chút kỳ quái, Diệp gia như thế nào có thể dạy dỗ được một nữ tử như vậy? Coi như là Từ gia…” Coi như là Từ gia cũng không có khả năng dạy dỗ được một nữ tử như vậy. Nữ tử Từ gia có thể tài hoa hơn người, có thể thông minh tuyệt đỉnh. Nhưng mà chưa từng thấy qua người giống như Diệp Ly.

Mặc Tu Nghiêu chuyển hướng xe lăn đi về phía thư phòng, “Ta gọi ngươi đến không phải để bàn luận về A Ly .”

Phượng Chi Dao sững sờ, nhìn qua người đi xa phía trước nhướng mi cười cười: “Sẽ không phải A Nghiêu ghen tỵ đó chứ?”

Thư phòng của Mặc Tu Nghiêu đã sớm bị chuyển vào trong viện tử tân hôn. Viện tử này là đặc biệt chuẩn bị cho Định Vương và Vương Phi, là viện tử có diện tích lớn nhất, thậm chí bên trong còn có một tòa thư lâu độc lập. Sau khi Mặc Tu Nghiêu chuyển vào hai ngươi nhanh chóng quy hoạch gian phòng lại một lần nữa, chia nhà sách thành hai tầng riêng biệt, lầu hai là chỗ để sách. Lầu một chia thành hai, một bên là thư phòng của Diệp Ly một bên là thư phòng của Mặc Tu Nghiêu. Cho nên khi hai người vừa bước vào thư phòng đã nhìn thấy Diệp Ly thay đổi quần áo, cầm một quyển sách ngồi ở phía sau thư án, Mặc Tu Nghiêu cũng không có giật mình, chỉ hỏi: “Sao A Ly không nghỉ ngơi nhiều thêm một chút?”

Diệp Ly giơ sách trong tay lên nói: “Vừa mới luyện võ qua không nên

vội vàng nằm xuống nghỉ ngơi, ta xem sách một chút. Có cần tránh đi không?"

Mặc Tu Ngiêu lắc đầu, "Đã không còn gì bất tiện, cứ tới đây ngồi cùng một chỗ nghe một chút cũng được."

Phượng Chi Dao đánh giá cách bày biện của thư phòng, nghe lời Mặc Tu Nghiêu nói xong có chút kinh ngạc nhíu mày lại không có nói thêm điều gì. Diệp Ly nghĩ một chút cũng cầm lấy sách trong tay ngồi xuống, Phượng Chi Dao hiếu kỳ nhìn thoáng qua, "Ồ, Vương phi cũng đọc sách này?" Trong tay Diệp Ly đúng là một quyển "Binh Pháp Kỳ Lược". Diệp Ly cúi đầu nhìn nhìn quyển sách trên tay nói: "Nhàn rỗi không có việc gì, đọc chút giải buồn."

Đọc binh thư giải buồn, yêu thích thật khác người. Phượng Chi Dao oán thầm, nhưng trên mặt lại cảm thấy vô cùng hứng thú. "Thấy thế nào vậy?"

"Cũng không tệ lắm." Diệp Ly đáp.

Phượng Chi Dao có chút không nhịn được ý Diệp Ly cũng không tệ lắm là có ý gì, nhanh chóng nhìn lướt qua Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu không có động tĩnh, mỉm cười hỏi: "A Ly cảm thấy chỗ nào không tệ?" Diệp Ly do dự một chút mới nói: "Phương diện chiến lược ghi thì không sao, trên chiến thuật thì…" Có lẽ chiến tranh hiện đại khác biệt với chiến tranh cổ đại, Diệp Ly cảm thấy trong này ghi nhiều chiến thuật rất không hợp lý, thậm chí có thể nói là ý nghĩ hão huyền. Đương nhiên không phải nói chiến thuật không thể có ý nghĩ hão huyền, trên thực tế những vị chỉ huy ưu tú nhất cũng có thêm sức tưởng tượng thiên mã hành không (*) đấy. Nhưng mà bên trong quyển sách này ghi lại…Thực tế Diệp Ly cảm thấy nó nên so với tiểu thuyết thì hợp hơn. Tác giả quyển sách tuyệt đối chưa từng ra chiến trường, tự trong lòng Diệp Ly suy nghĩ vậy.

(*) Thiên mã hành không: Ngựa lướt gió tung mây (lối hành văn là hào phóng, không câu nệ)

“Chiến lược? Chiến thuật?” Phượng Chi Dao nhíu mi.

Đáy lòng Diệp Ly có chút ảo não, sắc mặt lại vô cùng bình tĩnh liếc nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Chiến lược chính là chỉ tất cả kế hoạch và sách lược của toàn bộ chiến tranh.” Mặc Tu Nghiêu liếc nhìn Phượng Chi Dao, lạnh nhạt nói tiếp: “Chiến thuật là chỉ cụ thể những thủ đoạn cụ thể, cách bố trí cùng với mưu lược để khắc chế thắng được kẻ địch. Hiểu rồi chứ?” Phượng Chi Dao uể oải nhìn đôi vợ chồng bình tĩnh trước mặt này, đây là đang khinh bỉ học vấn của hắn quá kém sao?

“A Ly cảm thấy chiến thuật ra sao?” Mặc Tu Nghiêu không có để ý tới vẻ mặt của Phượng Chi Dao, hỏi Diệp Ly.

Diệp Ly hơi nhún vai, “So với Thái Tổ Binh Điển thì ta cảm thấy đây giống như một bản tiểu thuyết truyền kỳ.”

“Ah ah ah….Ngay cả Thái Tổ Binh Điển ngài cũng xem qua?” Phượng Chi Dao thét lên.

Diệp Ly vẻ mặt kỳ quái nhìn hắn nói: “Trong nhà cậu ta và ông ngoại ta đều có Thái Tổ Binh Điển, đã từng xem qua có gì kỳ lạ sao? Ngay cả cậu cũng đã dạy ta.” Nàng cũng không có lừa người, thật sự cậu cả đã dạy nàng binh pháp mưu lược. Nhưng mà cũng chưa được một tháng. Những lời này cũng là thuận tiện giải thích vì sao nàng lại có hiểu biết nhiều về lĩnh vực quân sự như vậy. Thái Tổ Binh Điển xác thực là một trong những binh thư tốt nhất mà nàng đã từng đọc ở cái thế giới này.

Trong lòng Phượng Chi Dao khẽ động, sao ngài lại sinh ra ở Diệp gia và Từ gia, nếu ngài sinh ở Mộ Dung gia chỉ bằng vào cách Mộ Dung Đại tướng quân dạy bảo con gái, nói không chừng triều của ta còn có thể có thêm một vị nữ tướng quân đấy. Thái Tổ Binh Điển cũng không phải chỉ có một cuốn sách mà thôi. Toàn thư tổng cộng 29 cuốn, ghi lại những trận chiến điển hình của những năm đầu Thái Tổ khai quốc đối địch cùng quân địch và mười bảy vị danh tướng. Trong đó còn có Định Quốc Vương gia Mặc Lãm Vân tự tay viết lời bình, có thể nói là một trong những sách mà võ tướng Đại Sở phải đọc.

“Trong thư phòng ở tiền viện có rất nhiều sách binh pháp, nếu A Ly thích có thể đến chỗ đó cầm đọc.” Mặc Tu Nghiêu nói. Phòng này cũng không phải là chỗ xử lý công việc thật sự, cho nên trong thư phòng sách cũng là thi từ kinh điển hoặc là tạp văn hôi. Nghe thấy vậy, mắt Diệp Ly sáng ngời, sách trong thư phòng này cũng nhiều nhưng loại bỏ hết những sách nàng không có hứng thú như thi từ ca phú, danh nhân truyện ký gì gì đó, đợi một chút, có thể còn lại một ít sách về lịch sử địa lý. Nàng đối với những việc kia, với bí sử không có hứng thú, cho nên sách lịch sử từ lúc trước khi xuất giá đã xem hết rồi. Cho nên chỉ có thể loại nhìn một chút thứ gì đó về địa lý du ký các loại, nhưng mà kiểu danh thắng phong cảnh phong thổ chỉ có thể nhìn không được sờ lại khiến cho người ta phiền muộn.

Này này đôi vợ chồng này…Gia phục các người rồi! Trong lòng Phượng Chi Dao run rẩy, mắt trợn ngược.

Sau khi trở về chuyện chính cả người Phượng Chi Dao thoạt nhìn có vẻ chăm chú hơn nhiều cũng thuận mắt hơn nhiều, hắn có chút áy này nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “A Nghiêu, vô cùng xin lỗi. Mất năm này có vẻ ta đã có nhiều chỗ sơ sót.” Mặc Tu Nghiêu giương mắt nhìn hắn, “Sao vậy? Việc trong Lê Vương phủ có tin tức?” Phượng Chi Dao gật đầu nói: “Công chúa Lăng Vân tự cho mình là thông minh tính kế Mặc Cảnh Lê, chỉ sợ nàng không biết ngược lại chính mình

đã bị người khác tính kế."

"Nói vậy là sao?"

"Nghe nói Lê Vương phủ đã điều tra ra rồi, hương trong phòng công chúa Tê Hà nghỉ ngơi là do công chúa Lăng Vân sai người bỏ vào đấy. Nhưng mà…Theo theo như lời Vương phi nói người xông vào phòng công chúa Tê Hà đầu tiên không phải là người của công chúa Tê Hà cũng không phải là người của công chúa Lăng Vân. Mà là… của Hiền Chiêu Thái phi, từ trong cung mang theo một tiểu nha đầu." Vẻ mặt Phượng Chi Dao có chút ngưng trọng nói. Diệp Ly nhíu mày hỏi: "Nha đầu kia…" Phượng Chi Dao nói: "Xế chiều hôm đó nha đầu kia đã bị bí mật ban thưởng chết rồi. Ta vẫn luôn phái người nhìn chằm chằm vào Lê Vương phủ và phủ công chúa Chiêu Dương. Lúc công chúa Tê Hà được đón trở về bên người không có nha đầu, cho đến nửa đêm mới có người từ cửa sau mang theo một cỗ thi thể nha đầu đi ra ngoài vứt ở bãi tha ma ngoài thành. Nhưng mà trước khi chết nha đầu kia còn bị hủy dung, trên người cũng không có bất kỳ đồ vật gì để chứng minh thân phận."

"Vậy sao ngươi biết đó là người của Hiền Chiêu Thái phi?" Diệp Ly ngạc nhiên nói.

Phượng Chi Dao cười đắc ý nói: "Khi khám nghiệm tử thi ở trong kẽ tay của nha đầu kia và tóc trên đầu phát hiện một chút dầu bôi tóc mùi hương hoa nhài, loại dầu bôi tóc này nghe nói là do cửa hàng thương hiệu đệ nhất kinh thành đặc chế dầu bôi tóc. Rất đắt, giá một hộp nho nhỏ đã mười mấy lượng bạc. Mà trong ba tháng gần đây loại hương dầu bôi tóc này chỉ có năm hộp được bán đi khắp cả kinh hành. Trong đó có hai hộp là người của Hiền Chiêu Thái phi mua. Cho nên, ta đoán nha đầu kia có lẽ là nha đầu chải đầu của Hiền Chiêu Thái phi. Còn có, sáng sớm hôm qua, Hiền Chiêu Thái phi đã thay đổi một kiểu tóc mới. Căn cứ vào sự phán đoán của người trang

điểm mà mình vô cùng tâm đắc với trang điểm thì cái đó cùng với kiểu tóc quen thuộc trước đây của Hiền Chiêu Thái phi tuyệt đối không phải từ cùng một người.”

Diệp Ly bội phục gật đầu, nói: “ Cho nên, sự việc chính là công chúa Lăng Vân không muốn gả cho Lê Vương cho nên sắp đặt thiết kế trợ giúp công chúa Tê Hà tiến vào Lê Vương phủ, để cho mình có thể quang minh chính đại hủy bỏ hôn ước? Mà đúng lúc Hiền Chiêu Thái phi cũng không hài lòng con dâu công chúa Lăng Vân này, tương kế tựu kế để cho công chúa Tê Hà có thể ra tay thành công? Thế nhưng mà…Điều này không hợp lý rồi.”

“Lại có chỗ nào không hợp lý?” Phượng Chi Dao khó hiểu.

Diệp Ly nói: “Trừ khi Lôi Đằng Phong cũng tham dự việc này, nói cách khác nếu như lúc ấy chẳng phải Lôi Đằng Phong cường ngạch mang công chúa Lăng Vân đi. Cho dù công chúa Lăng Vân có thể náo loạn thế nào thì cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn kết hôn chứ? Bởi như vậy, kế hoạch của nàng nếu không thành công còn có thể cho mình thêm một đối thủ ở Lê Vương phủ. Hay là, nàng chỉ muốn mượn tay chuyện của Lê Vương ở cùng công chúa Tê Hà để áp chế bọn họ? Vạn nhất Lê Vương và công chúa Tê Hà tình nguyện liều mình cá chết lời rách nói cho Hoàng thượng biết việc này là do nàng ta xếp đặt thiết kế. Cho dù nàng là cô chúa Tây Lăng chỉ sợ cũng không thoát thân được.”

“A Ly cảm thấy vì cái gì mà Lôi Đằng Phong lại đi vội vã như vậy?” Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng hỏi.

Diệp Ly suy nghĩ một chút nói: “Lôi Đằng Phong phát hiện công chúa Lăng Vân bị người tính kế?”

Phượng Chi Dao gật đầu nói. “Nếu mà công chúa Lăng Vân còn ở

kinh thành…, chuyện này Hoàng thượng điều tra ra, cho dù không muốn xử lý nàng không được. Nhưng mà hiện tại người đã biến mất, nếu Hoàng thượng không phải muốn phá hỏng quan hệ hai nước như vậy cũng chỉ có thể coi như không có chuyện gì phát sinh qua. Cũng không thể vì chuyện này mà phát binh đi đánh Tây Lăng được? Nhưng mà, nháo một chút như vậy, Lôi Đằng Phong đi một chuyến đến Đại Sở xem như uổng công rồi." Kế hoạch hòa thân tốt như vậy lại bị công chúa Lăng Vân ngốc nghếch kia phá hủy, khẳng định Lôi Đằng Phong tức giận đến hộc máu.

Diệp Ly thở dài, quay đầu nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu hỏi: "Có phải ta nên cảm thấy may mắn không khi mình không đáng để hắn phí nhiều tâm tư tính toán như vậy?"

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói: "Xác thực là may mắn. Nhiều năm như vậy…Cảnh Lê thật khiến ta lau mắt mà nhìn."

Phượng Chi Dao bĩu môi nói: "Ta thấy chưa hẳn. Người thật sự lợi hại là vị kia bên cạnh hắn. Nếu hắn thật sự có tâm kế như vậy sao sẽ bỏ…mà lấy Diệp Oánh?"

Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Lê Vương phi thì sao? Nàng là đích nữ hộ bộ thượng thư, là em ruột của Diệp Chiêu nghi."

Phượng Chi Dao nói giọng vẻ khinh thường: "Chị dâu cũng là đích nữ hộ bộ cũng là cháu gái của Thanh Vân tiên sinh."

"Phượng Tam! ngươi có biết vì cái gì mà Hoàng Thượng lại để cho ta lấy A Ly?" Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Phượng Chi Dao nhíu mày, Mặc Tu Nghiêu nói: "Người Từ gia sẽ không phụ thuộc vào bất luận kẻ nào, cũng sẽ không trở thành trợ lực của bất kể ai muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Cái này Hoàng

thượng biết rõ, ta biết rõ, dĩ nhiên Mặc Cảnh Lê cũng biết rõ. Hắn căn bản không có khả năng từ Từ gia có được bất kỳ sự trợ giúp gì, trái lại, nếu như hắn có ý đồ hưng binh làm loạn hoặc có mưu đồ phản nghịch mà nguy hiểm đến dân chúng…, thậm chí Từ gia có thể trở thành trở ngại của hắn." Năm đó tổ tiên Từ gia tự hành thích vua còn cố gắng hết sức phụ tá mấy đại quân vương Đại Sở cũng không là truyền thuyết. Nhưng mà có lẽ Mặc Cảnh Lê cho rằng Từ gia là tử trung với Hoàng thương đấy, dù sao những cái bí văn chính thức kia chỉ lưu truyền cho mỗi thời đại Hoàng đế, Định Vương cùng với gia chủ Từ gia.

"Cho dù như thế, không nói đến chuyện Từ gia. Cùng là đích nữ Diệp Thượng thư ít nhất Tam tiểu thư là tiên hoàng tứ hôn so ra cũng danh chính ngôn thuận một chút chứ." Phượng Chi Dao nói.

Diệp Ly mím môi cười yếu ớt nói: "Về điều này đại khái ta có thể đoán được."

Hai người đồng thời nhìn về phía Diệp Ly, bộ dạng Diệp Ly phục tùng nói: "Cha ta…hẳn là người của Thái hậu đi. Ông nên biết tâm tư của Lê Vương và ý tứ của Thái hậu. Nhưng mà nếu như cưới ta, đại khái ông cho rằng Lê Vương coi trọng không phải là Diệp gia mà là Từ gia ở sau lưng ta. Nhưng mà nhà đẻ tứ muội lại bạc nhược yếu kém. Tứ muội trở thành Lê Vương phi hoặc là…tương lai sẽ khác. Tương lai Diệp gia sẽ một bước lên trời. Đương kim trong cung có Hoàng hậu, sủng phi có Liễu Quý phi, dưới gối càng có nhiều hoàng tử. Nếu như phụ thân thật sự là người của Thái hậu, ông không phải không biết điều thật ra Nhị tỷ cũng không được sủng. Cho nên từ chỗ Hoàng Thượng…Nhị tỷ muốn có con…cơ hội cũng không lớn. Hơn nữa đứa bé kia chưa chắc đã có thể được sinh hạ."

Những ngày này hồi tưởng lại, quả thực Diệp Ly có chút bội phục phụ thân của mình rồi. Mỗi người đều cho rằng ông gả Diệp Oánh

cho Lê Vương là vì đỡ cho Diệp Chiêu nghi ở trong cung, nhưng lại không biết thật ra Diệp Chiêu nghi mới là quân cờ dự bị kia. Hay một cái minh tu sạn đạo ám độ thành thương, chỉ tiếc Diệp Oánh này cũng không có tuyển tốt. Nếu có hai Diệp Thần Châu nói không chừng ý nghĩ của Diệp Thượng thư đúng là có khả năng thành công. Thật ra không phải là những cổ nhân này đần, mà là những người luôn coi thường những người này mới là kẻ ngốc mới đúng… Diệp lão phu nhân trước sau khôn khéo như một cùng với Diệp Thượng thư cẩn thận chặt chẽ ở trong quan trường một bước lên mây, làm sao nàng lại cho rằng hai vị kia chỉ vì Diệp Chiêu nghi mang thai đã đắc ý vong hình*(ý là vui vẻ quá mức mà mất đi thái độ bình thường) rồi.

“Thật là suy đoán khiến cho người ta kinh ngạc.” Phượng Chi Dao nhìn Diệp Ly nói: “Sao Vương phi lại cảm thấy Diệp Thượng thư là người của Thái Hậu?” Chuyện này chỉ sợ là vị ngồi trên ghế rồng cũng không nghĩ ra được, nhưng mà, Định Vương phi cũng không có đoán sai là được.

Diệp Ly thản nhiên nói: “Dường như thỉnh thoảng phụ thân sẽ hữu ý vô ý biểu hiện hơi bất mãn với Lê Vương, nhưng mà trên thực tế ông chưa từng có làm bất cứ việc gì ảnh hưởng đến Lê Vương. Nếu như đã gả nữ nhi coi trọng nhất cho Lê Vương vì cái gì còn luôn bất mãn? Thoạt nhìn giống như là làm cho ai xem. Lần trước chỉ hôn là công chúa Lăng Vân nghe nói Thái Hậu và Lê Vương đều có ý bất mãn, thái độ phụ thân cũng rất cường ngạnh. Cái này đương nhiên cũng có thể vì tương lai của Tứ muội mà lo lắng. Nhưng mà lúc này đây, bằng sự thông minh của phụ thân không thể không nhìn ra công chúa Tê Hà nhất định phải tiến vào Lê Vương phủ. Hơn nữa cho dù đổi thân phận, tương lai địa vị công chúa Tê Hà ở Lê Vương phủ cũng không thấp. Nhưng mà lần này phụ thân cái gì không nói. Mà ngay cả khi Tứ muội đi về nhà cùng ngày đã bị phụ thân xua về. Tứ muội nói cho biết, phụ thân đã chuẩn bị một tháng sau sẽ đưa Ngũ muội vào

Lê Vương phủ làm thứ phi, nói là vì trợ giúp Tứ muội cố sủng, miễn cho tương lại công chúa Tê Hà đoạt trước."

Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly cười nhạt nói: "A Ly nói quả thật không sai. Diệp Thượng thư…Có thể sớm như vậy đã leo lên vị trí Thượng thư xác thực là vài phần quan hệ cùng với Thái Hậu. Nhưng mà, ta càng có thể là hai mặt phùng nguyên."

Diệp Ly chớp mắt, nói: "Ngươi nói là ý định phụ thân là trước ở bên cạnh nhìn bên nào phần thắng lớn hơn sẽ ở bên đó?"

"Đương kim bệnh đa nghi vô cùng nặng tuyệt đối không phải người bình thường có thể hiểu. Nếu Diệp đại nhân không có sự trung tâm tương đối thì hắn sẽ không tin ông đấy."

Dù cho bản thân đã sớm suy nghĩ cẩn thận không ít vấn đề, Diệp Ly vẫn cảm thấy có chút khiếp sợ. Vị kia bản thân thoạt nhìn khéo đưa đẩy trên thực tế cũng thật sự khéo đưa đẩy, chuyện ở nhà lại mơ hồ lộ ra phụ thân rõ ràng còn là một nhân vật gián điệp hai mang?

"Nhưng mà, Thái hậu và Hoàng thượng có chuyện gì xảy ra?" Diệp Ly nói.

Phượng Chi Dao cười nhạo nói: "Còn có thể có chuyện gì xảy ra? Hoàng Thái hậu của chúng ta người xưng một đời nữ kiệt, nữ trung nghiêu thuấn. Lúc trước đã giúp đỡ Hoàng thượng từ thiếu niên đăng cơ quyền chưởng thiên hạ kia mà, nhưng mà Hoàng thượng chúng ta cũng không phải ăn chay đâu, chưa đến ba năm đã thu lại tất cả quyền lực về trong tay mình mời Hoàng Thái hậu lui về hậu cung dưỡng già. Quyền lực chính là thứ…Đã không hưởng qua thì thôi đi, một khi đã nếm thì không dễ dàng mà ngừng được. Hoàng thượng và Thái hậu bằng mặt mà không bằng lòng đã lâu rồi, đây là việc mà nhiều quyền quý ở kinh thành đều ngầm hiểu với nhau. Tuy

nhiên ngôi vị Hoàng đế sẽ không thay đổi, nhưng có thể thay đổi người ngôi lên ngôi vị Hoàng đế."

Cho nên, chân chính có dã tâm không phải là Mặc Cảnh Lê mà là Thái Hậu sao?"

"Dĩ nhiên Mặc Cảnh Lê có dã tâm chứ, chỉ có điều hắn không có cơ hội mà thôi. Hiện tại có cơ hội như vậy làm sao hắn lại không phối hợp? Lê Vương phủ là phủ đệ của hắn, không có sự đồng ý của hắn coi như là Hiền Chiêu Thái Phi muốn làm gì cũng không có thuận tiện như vậy."

Diệp Ly không nói gì, khó trách Thái Hậu không ngại anh em trong nhà tranh cãi rồi, thì ra bà căn bản ước gì hai đứa con trai của mình đấu đến chết ngươi ta sống sao?"

"Quyền lực…thật sự quan trọng đến như vậy sao?"

Phượng Chi Dao khẽ giật mình, vẻ mặt có chút ảm đạm mà nói: "Đối với vài người mà nói đại khái rất quan trọng đấy." Chỉ là trong chớp mắt ảm đạm, Phượng Chi Dao rất nhanh lại đùa cười tươi vui vẻ, nháy mắt với Mặc Tu Nghiêu: "Vương gia thế nào? Trong cung vị kia đã bắt đầu xuất bài rồi, chúng ta có nên cũng cùng ra bài hay không? Hoặc là…đến thông sát?"

"Thông sát?" Mặc Tu Nghiêu liếc mắt nhìn hắn, "Sau đó ngươi kết thúc? Trong cung ngoài cung chém giết máu chảy thành song do ngươi phụ trách, nếu các nơi phản loạn ngươi đi bình? Bắc Nhung xâm phạm ngươi đi ngăn cản? Tây Lăng cũng muốn tham gia một cước ngươi đi thủ biên quan?"

Ặc..Phương Chi Dao xấu hổ xoa cái mũi, quả nhiên, giết chết mấy người không khó. Nhưng mà hậu quả giết chết mấy người kia rất

phiền toái.

Chương 67: Du hồ đầu hạ

Edit: Tiểu Ngạn Beta: Sakura Anh em mẹ con Thái Hậu có phải thật sự vụng trộm chém giết phân cao thấp hay không đương nhiên không phải là việc mà Diệp Ly có thể quản được. Chỉ là thỉnh thoảng có người Diệp phủ lại đến mời nàng trở về vì có chuyện gì đó thì nàng đều từ chối. Mặc dù Diệp Thượng thư có chút bất mãn với nữ nhi không thể nào khống chế được, nhưng mà Diệp Ly là Định Vương phi thân phận vẫn còn đó, nếu không thì lão cũng không thể nhiều lời làm gì. Thật ra nếu như tình huống bình thường, Thái Hậu có hai huynh đệ Mặc Cảnh Lê muốn tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế…, mặc kệ là ai cũng nên lôi kéo Mặc Tu Nghiêu mới đúng. Nhưng mà người bên ngoài đều nhìn xem Mặc Tu Nghiêu là một phế nhân, mà đến Mặc Cảnh Kỳ chỉ sợ hận không thể sớm loại bỏ Định Quốc Vương phủ, cho nên trái lại thời gian này Định Quốc Vương phủ lại vẫn an bình nguyên vẹn. Mặc kệ là bên nào cũng sẽ không hy vọng xa vời Mặc Tu Nghiêu sẽ đứng ở bên mình, đương nhiên cũng sẽ tin tưởng Mặc Tu Nghiêu không đứng ở bên đối phương.

“Vương gia, Vương phi, biểu tiểu thư cầu kiến.” Diệp Ly buông may vá trong tay, ngẩng đầu có chút kỳ quái ngẩng đầu hỏi: “Biểu tiểu thư? Dương…Thiên Như sao? Sao nàng ta có thể đến chủ viện?” Định Quốc Vương phủ rất rộng, thật sự rất rộng. Hơn nữa rất nhiều chỗ không phải muốn đến là nhất định đến được. Cho nên dù trong phủ có tồn tại hai người khiến cho người ta không thoải mái, nhưng mà dưới tình huống bình thường căn bản Diệp Ly không cảm thấy sự tồn tại Biểu tiểu thư và Dương Trắc Thái phi đấy. Bởi vì từ khi Mặc Tu Nghiêu chuyển đến chủ viện ở, vệ minh của khu này đã thăng cấp rồi, đừng nói là đi vào cổng chủ viện, ngay cả bên ngoài các nàng cũng không tiếp cận được. Đã hai lần mất mặt, hơn nữa sau khi Mặc

Tu Nghiêu phái Mặc tổng quản lời lẽ nghiêm khắc răn dạy một lần, Dương Trắc Thái phi không còn ý đồ đến khiêu chiến quyền uy của tân Định Quốc Vương phi tồi. Mặc Tu Nghiêu đối với bản thân rất tốt, đương nhiên Diệp Ly cảm nhận được. Không nói mình vừa qua cửa Mặc Tu Nghiêu đã vô cùng hào phóng ủy quyền cho mình, hơn nữa hạ nhân trong phủ trước mặt mình cũng biểu lộ thái độ rất rõ ràng đối với Vương phi là mình đây. Bằng không thì đừng nói đến là Định Quốc Vương phủ ngay cả hạ nhân gia tộc bình thường cũng không dễ dàng phục tùng với tức phụ mới vào cửa như vậy. Cho nên…có người làm chỗ dựa rất quan trọng đấy. Đặc biệt người này lại là người có quyền lực cao nhất trong phủ.

“Nô tài không biết, nhưng mà biểu tiểu thư đã đứng ở ngoài cửa viện rất lâu rồi. Cho nên Vệ đại ca tùy tùng ngoài cửa mới cho người vào bẩm báo Vương gia, Vương phi một tiếng.” Tĩnh Nhi đi vào bẩm báo nói. Bởi vì Vương gia phân phó không cho phép người ngoài vô cớ đi vào nội viện quấy rầy Vương phi, cho nên ở dưới tình huống bình thường bọn họ đều là mời người rời đi đấy. Nhưng mấy lần trước đuổi biểu tiểu thư rất dễ nhưng hôm nay lại không chịu rời đi đơn giản đâu. Bọn thị vệ lại không thể ra tay với Biểu tiểu thư, dù sao người ta cũng là khách. Đành phải nhờ Tĩnh Nhi đi ngang qua vào bẩm báo một tiếng.

“Vương gia, theo ngài thì sao?” Diệp Ly quay đầu hỏi Mặc Tu Nghiêu đang dựa vào cửa sổ mở một bên đọc sách.

Mặc Tu Nghiêu ngay cả một ánh mắt cũng không cho nàng, lật một trang sách thản nhiên nói: “A Ly muốn gặp thì cứ để cho nàng ta đi vào, không muốn gặp thì lại để cho người tiễn nàng ta trở về. Hoặc là…ở ngoài thành Vương phủ có một tòa biệt viện, có thể để cho nàng ta và Thái phi đi ở vài năm.

Chậc…Diệp Ly tặc lưỡi, nam nhân này thật sự là đã đến trình độ

không có tim không có phổi. Tuy thời gian nhìn thấy Dương Thiên Như không nhiều lắm, nhưng ngẫu nhiên mấy lần gặp mặt ánh mắt người ta nhìn hắn uyển chuyển ai oán, như vạn sợi tơ tình. Rõ ràng vậy mà có thể nói ra lời nói lãnh khốc vô tình như vậy. Nhưng mà… nàng thích!

“Mời nàng vào đi!” Để quần áo đã sắp hoàn thành qua một bên, Diệp Ly có chút buồn rầu mà nói: “Trước đây Trắc Thái phi còn đề cập với ta tìm cho Biểu tiểu thư một cọc hôn nhân tốt, nhưng mà ta…” Nàng chưa từng làm bà mối mà. Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Không cần làm phiền, nàng không tìm thấy.”

“Có ý tứ gì?” Cái gì gọi là nàng không tìm thấy?

Mặc Tu Nghiêu nói: “Ba năm trước đây Mặc tổng quản cũng đã đề cập qua chuyện này rồi, cũng đích thân tự mình chọn lựa nhưng Trắc Thái phi và nàng ta đều không vừa lòng. Nàng không quen thuộc kinh thành, ta không cho rằng có thể tìm được ai tuyển tốt hơn so với Mặc tổng quản.” Diệp Ly không nhịn được lau mồ hôi, thì ra Mặc Tu Nghiêu cũng làm bà mối cơ đấy. Nhưng mà hắn là trực tiếp để cho Mặc tổng quản đi làm đấy, mình đúng là thật khờ mới phiền não có nên thật sự đi tham gia mấy cái yến hội hay không, “Những người Mặc tổng quản liệt ra cũng là dựa trên điều kiện của nàng ta có thể tuyển được người tốt nhất. Hơn nữa bây giờ nàng ta cũng 17 tuổi rồi, cùng lứa tuổi với nàng mà chưa có hôn phối thì càng ít.” Cũng không phải mỗi người đều giống như Mặc Tu Nghiêu, Mặc Cảnh Lê cùng với Từ Thanh Trần giống nhau qua hai mươi tuổi cũng còn chưa có kết hôn, cho dù không có ở gia đình bình thường cũng đã đính hôn rồi.

“Cái kia vậy làm sao bây giờ?” Cũng không thể cứ như vậy chậm trễ cả đời chứ? Hơn nữa không phải Diệp Ly lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng mà nàng thật sự nghi ngờ nếu vẫn cứ tiếp tục chậm

trễ cuối cùng việc này sẽ trở thành trách nhiệm của Mặc Tu Nghiêu.

“Nàng ta muốn gả lại để cho Mặc tổng quan đưa danh sách qua. Nếu không được cũng không cần quản. Nếu như tròn mười tám tuổi nàng ta còn chưa xuất giá đến lúc ý sẽ đưa đến Vô Nguyệt am cùng đại tẩu.”

Diệp Ly cũng không nhịn được muốn vì Dương cô nương đa tình mà lau đi một dòng nước mắt rồi, nếu ai muốn biết bộ mặt lạnh lùng là thế nào? Nhìn biểu hiện của Mặc Tu Nghiêu sẽ biết.

Chỉ chốc lát sau, Dương Thiên Như được người dẫn vào đang thướt tha đi vào. Bên ngoài còn mang theo hai tiểu nha đầu, một trong số đó trong tay còn bưng lấy một chiếc hộp nhìn không ra là cái gì. Nhìn thấy bỗng nhiên ánh mắt nóng bỏng của Dương Thiên Như nhìn vào chỗ ở sau lưng mình, Diệp Ly nhìn quần áo vẫn chưa làm xong ở bên cạnh bỗng nhiên có dự cảm không tốt.

“Biểu muội, mời ngồi.” Diệp Ly mỉm cười gật đầu nói với Dương Thiên Như.

Dương Thiên Như nhanh chóng liếc nhìn phía sau lưng Diệp Ly, vội vàng lắc đầu khẽ nói: “Đa tạ Vương phi, không…không cần…Nô tỳ vẫn đứng là tốt rồi.”

Diệp Ly im lặng, cái gì gọi là ngươi vẫn đứng đấy là tốt rồi. Ngươi chỉ là một biểu tiểu thư tạm ở trong Vương phủ sao lại biểu hiện như một tiểu thiếp yếu đuối bị ngược đãi vậy? Thoáng đánh giá một chút Dương Thiên Như một thân quần áo màu xanh nhạt đường viền hoa lan thanh nhã, búi tóc linh lung tươi mát bên cạnh cài trâm có tua trân châu. Từ khi Diệp Ly thu thập quần áo màu trắng của Mặc Tu Nghiêu thì cũng không tệ lắm, vị cô nương này cuối cùng cũng đã tạm biệt mãi mãi hình tượng áo trắng bồng bềnh của nàng, nhưng mà hiển

nhiên vẫn là đi tới con đường thanh nhã cao quý: “Biểu muội, mời ngồi.” Giọng Diệp Ly hơi trầm xuống, thản nhiên nói.

Dương Thiên Như làm bộ như giật mình, biểu lộ rõ ràng trở nên sợ hãi hẳn. Dưới cái nhìn soi mói của Diệp Ly vẻ mặt u uất cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống, Diệp Ly nhìn thấy bộ dạng u uất kia chỉ cảm thấy có một ngụm máu nghẹn ở giữa ngực. Ói thì lộ ra hết, nuốt xuống càng buồn nôn. Nàng cũng không có dễ dàng mà.

“Biểu muội, đúng lúc này đến chủ viện, có chuyện gì sao?” Diệp Ly đè nèn sự không vui trong lòng xuống, lấy vẻ mặt hòa nhã mà chống đỡ.

Dương Thiên Như ngẩng đầu lên, khẩn trương vặn xoắn chiếc khăn tay trong tay, gương mặt ửng đỏ, “Ta…ta..”

Diệp Ly vẫn nhẫn nại mỉm cười, Dương Thiên Như liếc nhìn Mặc Tu Nghiêu, rốt cục có vẻ cố lấy dũng khí đến rồi nói: “Ta…Ngày mai là sinh nhật biểu ca, ta đến…đưa lễ thọ cho hắn.”

Diệp Ly liếc mắt nhìn cái hộp trong tay tiểu nha đầu ở phía sau nàng ta, lại quay đầu liếc qua Mặc Tu Nghiêu dường như vẫn chuyên chú đọc sách, cười nói: “Thì ra là thế, đã phiền biểu muội phí tâm. Ta có thể nhìn xem chứ?”

“Điều này…”

“Bất tiện sao? Như vậy mời Vương gia xem qua đi.” Phất phất tay ra hiệu cho tiểu nha đầu kia dâng chiếc hộp cho Mặc Tu Nghiêu. Nghe xong lời Diệp Ly nói…, hai mắt Dương Thiên Như sáng ngời, tràn ngập chờ mong nhìn về phía người đọc sách ở cửa sổ. Tiểu nha đầu kia mới vừa đi tới trước mặt Mặc Tu Nghiêu chiếc hộp trong tay đã bị một cánh tay ở bên ngoài cửa sổ đột nhiên xuất hiện cướp mất.

Chẳng biết A Cẩn xuất hiện ở cửa sổ từ lúc nào vẻ mặt chăm chú trực tiếp mở chiếc hộp ra, thò tay cầm đồ vật bên trong lên nhìn. Từ góc của Diệp Ly nhìn thấy đó là một chiếc áo choàng màu tím nhạt hoa lệ, tuy chỉ thấy một góc nhưng mà thủ công thêu kia vô cùng tinh xảo và dụng tâm đấy, "Không có độc."

"A Cẩn tránh ra, ngươi che hết ánh sáng rồi." Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói.

"Vâng." A Cẩn lên tiếng, ôm chiếc hộp biến mấy ở cửa sổ. Từ đầu tới cuối, ngay cả một mảnh góc áo của Mặc Tu Nghiêu cũng không thấy. Dương Thiên Như ngẩn ngơ, liền vội vàng hỏi: "Hắn cầm đi đến nơi nào rồi hả?"

"Cái này…" Diệp Ly tự nghĩ có nên nói cho nàng biết đồ Mặc Tu Nghiêu không cần đều bị A Cẩn cầm đi chơi, chơi chán rồi sẽ vứt đi.

Mặc Tu Nghiêu để sách trong tay xuống ngẩng đầu lên, trong khi Dương Thiên Như đang kinh hỉ chờ mong thâm tình thì lạnh nhạt tự nhiên nói: "Không có việc gì thì trở về trong viện của mình đi, ngày mai bổn vương lại sai Mặc tổng quản mang danh sách nam tử phù hợp thử hôn qua, ngươi xem đi rồi chọn một." Dung nhan xinh đẹp dịu dàng của Dương Thiên Như lập tức trắng bệch, nước mắt óng ánh không ngừng chảy xuống, "Đừng…Biểu ca, ta không…ta không muốn rời khỏi Vương phủ, không xuất giá…Huynh đừng đuổi ta đi…" Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, rất nhanh lại gật đầu nói: "Cũng được, ngày mai ngươi thu dọn đồ đạc đi Vô Nguyệt am cùng đại đẩu đi thôi. Cứ vậy đi, tiễn Dương tiểu thư trở về." Nha đầu bên người Dương Thiên Như đều là nha đầu của Vương phủ, dĩ nhiên không dám làm trái ý của Mặc Tu Nghiêu. Mặc dù biết rõ tiểu thư nhà mình không muốn vẫn tiến lên đỡ nàng rời đi.

"Biểu ca…Ô ô…Huynh đừng đuổi Thiên Như đi…Ta sẽ ngoan ngoãn

nghe lời không gây chuyện làm biểu ca tức giận…” Dương Thiên Như khóc nức nở nghẹn ngào, khi hai nha đầu đến đỡ vẫn còn giãy dụa không chịu rời đi.

“Dẫn đi.” Mặc Tu Nghiêu cau mày thản nhiên nói.

Dù Dương Thiên Như có giãy dụa như thế nào cũng sẽ không phải là đối thủ của hai nha đầu, cuối cùng vẫn bị lôi đi ra ngoài rồi. Diệp Ly ngồi ở một bên im lặng nhìn mặt Mặc Tu Nghiêu không chút gợn sóng, mơ hồ truyền đến tiếng khóc của Dương Thiên Như muốn vỡ gan ruột, trong lòng cũng không khỏi cảm thán nam nhân này thật sự nhẫn tâm đấy. Nam nhân bình thường chứng kiến một thiếu nữ nhu nhược xinh đẹp khóc thành như vậy, cho dù vô tình không yêu ít cũng sẽ có vài phần thương tiếc. Nhưng trong ánh mắt của Mặc Tu Nghiêu lại không có chút cảm xúc nào, phảng phất mới vừa rồi bị lôi đi ra ngoài không phải là một nữ nhân yếu ớt mà chỉ là một đồ vật bình thương.

“A Ly, nàng thở dài gì vậy?” Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Diệp Ly không nhịn được lại thở dài một hơi nói: “Nếu ai yêu mến ngài nhất định là đời trước tạo nghiệt gì đó. Nếu không thì là kiếp trước thiếu nợ ngài không trả.” Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu khẽ nhúc nhích, chăm chú nhìn vào bóng lưng Diệp Ly hỏi: “Vì sao lại nói như vậy?” Diệp Ly nói: “Cái kia còn phải nói, cứ nhìn Dương Thiên Thư sẽ biết à.” Yêu một người không yêu mình hoặc là căn bản cũng không có yêu mình, đây không phải là kiếp trước thiếu nợ thì là cái gì? Cuộc sống thật là bi kịch mà.

“Vậy…A Ly sẽ yêu người như thế nào?” Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Diệp Ly ngồi bên vừa làm nữ công trong tay, vừa không đếm xỉa tới đáp: “Yêu? Không biết, có lẽ sẽ không yêu người nào đó. Dù thế tình

yêu cảm động trời đến thế nào thì thời gian lâu cũng sẽ biến thành tình thân mà thôi, đã như vậy vì sao ngay lúc ban đầu cứ vậy mà sống cho thoải mái?" Ai có thể cả lời ngon tiếng ngọt nói chuyện tình yêu, thời gian lâu rồi cũng chỉ còn lại củi gạo dầu muối mà thôi.

"Đó là bởi vì A Ly còn chưa từng yêu một người nào sao?" Mặc Tu Nghiêu khẽ hỏi.

Diệp Ly tay hạ châm dừng lại một chút, rất nhanh lại tiếp tục đi lên, nói: "Có lẽ." Đương nhiên nàng cũng đã từng nói qua yêu đương, nhưng mà nói đến thật sự cái gì yêu khắc cốt minh tâm thì thật chưa có.

"Nếu như A Ly yêu một người sẽ cùng hắn đồng sinh cộng tử không?"

Diệp Ly có chút kỳ quái quay đầu nhìn thoáng qua nam tử ngồi nghiêng dựa vào xe lăn khó có được buông lỏng, cười nói: "Vương gia không phải muốn nếu ngài yêu một người sẽ muốn cùng nàng đồng sinh cộng tử sao?"

"Có lẽ là vậy?"

"Ta cũng không biết nữa. Chẳng lẽ ta đã chết rồi còn muốn kéo theo một người nữa chôn cùng?" Diệp Ly nói ra suy nghĩ thật sự: "Cho dù chỉ là yêu thích bình thường cũng không thể làm như vậy được, đó là người yêu hay là kẻ địch?"

Dưới ánh mặt trời, dường như Mặc Tu Nghiêu đang chăm chú suy nghĩ, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: "Nàng nói đúng. Nếu như ta chết đi vẫn hi vọng nàng vẫn sống thật tốt." Nói xong liền không hề để ý tới Diệp Ly, cầm lấy một quyển sách tiếp tục đọc. Diệp Ly cũng có chút không ngờ tới nàng vẫn cảm thấy Mặc Tu Nghiêu có chút ôn

hòa lạnh nhạt có chút vô tình sao có thể ôn nhu như thế, khó hiểu nhún vai tiếp tục ngồi thêu. Đã qua một lúc lâu, lời nói của Mặc Tu Nghiêu không biết vì sao lại hiện lên trong đầu "Nếu như ta chết đi, vẫn hi vọng nàng sống thật tốt."

Nàng?! Diệp Ly cả kinh suýt chút nữa đâm kim vào đầu ngón tay. Mặc Tu Nghiêu có người yêu mến rồi hả?!

Tâm tình của Diệp Ly không tốt, rất không tốt, cho dù chính nàng cũng không biết rõ rốt cuộc vì sao lại không tốt. Tóm lại là không hiểu thấu tâm tình phiền muộn, tình huống như vậy trong suốt mấy chục năm sống của nàng là vô cùng hiếm thấy đấy. Cho dù năm đó chia tay cùng bạn trai mối tình đầu còn có lần đầu tiên trước khi ra nhiệm vụ thực chiến còn không có cảm xúc bết bát như vậy. Cho nên ở sân luyện võ giải tỏa cũng không cảm thấy có chuyển biến tốt đẹp, Diệp Ly dứt khoát quyết định ra ngoài giải sầu.

Vừa vặn thấy thiếp mời của Hoa Thiên Hương đến mời nàng cùng đi thưởng hoa sen đầu hạ, cho nên Diệp Ly không chút do dự đồng ý.

Dù sao Sở Kinh cũng ở phương Bắc, chỗ có thể thưởng hoa sen cũng không nhiều. Cho nên đã định giữa tháng sáu và tháng bảy hàng năm khu vực để thưởng nhất định du khách đông như dệt. Đầu hạ hoa sen cũng chưa nở hết cũng đã hấp dẫn nhóm khuê tú ngọc bích kinh thành lũ lượt kéo đến. Mặc Tu Nghiêu nghe xong Diệp Ly muốn đi ra ngoài du thuyền hơn nữa không có ý định mời mình cùng đi, cũng không nói thêm gì chỉ nói cho Diệp Ly biết Định Quốc Vương phủ cũng có thuyền hoa, Diệp Ly có thể mời bằng hữu cùng đi. Hai ngày nay Diệp Ly nhìn Mặc Tu Nghiêu cũng không vừa mắt, cũng nhân tiện quên hỏi hắn có muốn đi cùng hay không, mang theo mấy nha đầu vô cùng thoải mái đi. A Cẩn im lặng nhìn Vương gia nhà mình: Vương gia rõ ràng muốn đi cùng Vương phi, vì sao không nói thẳng cho Vương phi vậy?

Lên thuyền hoa của Định Quốc Vương phủ, Diệp Ly nhàn nhã dựa vào cửa sổ ngắm người. Hoa Thiên Hương thưởng thức đánh giá bố trí bên trong thuyền hoa, trên mặt tràn đầy sự hâm mộ nói: “Không hổ là thuyền Định Quốc Vương phủ, sự bố trí này…Qủa nhiên là phi phàm. Nhưng mà Ly Nhi này, chiếc thuyền này không phải là Định Vương đặc biệt bố trí vì ngươi hay sao? Định Quốc Vương phủ đã bao nhiêu năm không có người đi ra ngoài rồi, thuyền này cũng không giống như đồ cũ đâu.”

Diệp Ly lười biếng nhìn nàng cười nói: “Thuyền của nhà ngươi kém hơn chiếc này sao?”

Hoa Thiên Hương tức giận trắng mặt liếc nhìn nàng: “Ngươi biết rõ mà. Nhà của ta có bao nhiêu người. Chen chúc ồn ào…Ngươi thì thoải mái rồi, một mình một chiếc thuyền thật yên tĩnh quá. A…nếu Định Vương cũng ở trên thuyền này vậy thì quá…không đúng không đúng, hắn vẫn không ở chỗ này thì tốt hơn, nếu Định Vương ở đây ta khẳng định không dám có ý nhảy lên thuyền của ngươi.” Diệp Ly nhìn trên mặt hồ cách đó không xa đủ loại kiểu dáng thuyền hoa, khó hiểu nói: “Trên hồ nhiều thuyền như vậy, rốt cuộc là thưởng hoa sen hay là đi xem thuyền hoa vậy?”

Hoa Thiên Hương cười hì hì nói: “Đã nhìn hoa lại cũng thưởng người. Ai bảo mấy ngày hoa sen vừa nở có thời tiết vừa đẹp đâu, người đi ra đương nhiên nhiều hơn. Ngươi có muốn biết hàng năm có bao nhiêu tài tử giai nhân ở tại nơi hồ giai nhân này kết thành tình lữ đó.”

“Hồ Giai Nhân?” Diệp Ly liếc nhìn hồ nước rộng lớn, khi nhìn thấy Tây Hồ, Thái Hồ, hồ Thiên Đảo gì gì đó, đợi một chút, hồ Giai Nhân này thoạt nhìn không có cái quan hệ gì tới giai nhân đi.

Hoa Thiên Hương bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Ngươi cũng quá không hiểu phong tình rồi? Ngươi không biết hôm nay vì sao Tranh Nhi không theo chúng ta cùng đi chơi sao?”

“Thỉnh giáo.”

“Bởi vì hôm nay nàng ấy ở cùng một chỗ với Từ nhị công tử!” Hoa Thiên Hương cắn răng, lườm liếc Diệp Ly nói: “Lại nói tiếp hôm nay ta thấy ngươi một mình cùng ta có chút kỳ quái rồi, ta nghĩ đến ngươi có lẽ ở cùng với Định Vương mới đúng. Vốn ta cũng có ý định đi tìm Mộ Dung chơi rồi.” Diệp Ly tức giận quăng cho nàng một ánh mắt sắc như đao: “Vậy là ai đã mời ta cùng đi đấy?”

“Ta đây không phải sợ ngươi không biết cho nên nhắc ngươi một câu sao? Ai bảo ngươi quanh năm suốt tháng đều trốn trong nhà không chịu đi ra ngoài đây?” Hoa Thiên Hương bất mãn nói càm ràm, nói xong nhìn nhì trên thuyền bày biện trang trí hoàn toàn đổi mới, có chút chột dạ nói: “Ngươi phải nhớ kỹ, mấy ngày nữa hình như là sinh nhật Vương gia, đến lúc đó nhất định ngươi phải hẹn hắn đi du hồ đấy. Ta nghĩ cái thuyền mới này nhất định là ngài ấy vì ngắm hoa cùng ngươi mới chuẩn bị. Nói không chừng hiện tại Định Vương đang suy nghĩ làm sao để giết ta không để lại dấu vết đấy.”

Diệp Ly sững sờ, nhìn vẻ mặt Hoa Thiên Hương làm bộ dáng u sầu không khỏi mỉm cười, “Ngươi suy nghĩ nhiều quá.”

“Thiên Hương, A Ly!”

Hôm nay thời tiết rất tốt, bất kể là trên hồ hay là ven hồ đều là một cảnh vui vẻ cười cười nói nói, nhưng mà có thể gióng trống khua chiêng kêu la như vậy ngoại trừ Mộ Dung Đình cũng không có người nào khác. Diệp Ly và Hoa Thiên Hương từ trong khoang thuyền nhìn ra thấy Mộ Dung Đình đang đứng ở bên ngoài một chiếc thuyền hoa

khác nhìn về phía bên này còn đang vẫy tay. Bên người còn có một người trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú đi theo, hình như cùng Mộ Dung Đình nói cái gì đó. Nhưng mà vẻ mặt Mộ Dung Đình rõ ràng là không kiên nhẫn không muốn để ý đến hắn. Hoa Thiên Hương đi sau lưng phía sau Diệp Ly, khẽ cười nói: “Đó là nhị công tử Lãnh gia Lãnh Hạo Vũ.”

“Vị hôn phu của Mộ Dung?” Diệp Ly nói.

“Đúng vậy. Từ nhỏ Đình Nhi có vẻ nhìn hắn không thuận mắt, nhưng mà từ nhỏ tên kia lại thích kề cận Đình Nhi. Về sau Đình Nhi theo cha nàng đến biên quan, không ngờ sau khi này trở về hắn vẫn thích cố ý chọc nàng tức giận.” Trong giọng điệu của Hoa Thiên Hương mang theo ý cười, hiển nhiên ấn tượng đối với Lãnh Hạo Vũ không quá xấu. Trên thuyền hoa bên kia, hai người đã ra tay quyền qua cước lại, bởi vì Mộ Dung Đình muốn dùng khinh công bay qua đến bên các nàng, mà hiển nhiên Lãnh Hạo Vũ không đồng ý. Hai người trên khoang thuyền vẫn lôi lôi kéo kéo Mộ Dung Đình tức giận rồi động thủ.

Trừ các nàng, chung quanh cũng có không ít thuyền hoa các nhà khác, cũng tiến lại gần chứng kiến náo nhiệt bên này. Người quen biết Mộ Dung Đình và Lãnh Hạo Vũ dĩ nhiên cũng không ít, đều đi về phía ồn ào.

Hoa Thiên Hương cười nói: “Ngươi đoán lúc này Lãnh Hạo Vũ có thể kiên trì bao lâu?”

Diệp Ly nhìn một lúc mới nói: “Mộ Dung căn bản không đánh lại được Lãnh Hạo Vũ.” Lãnh Hạo Vũ nhìn như có vẻ đánh lệch hơn nhiều nhưng ngược lại đấy, dưới chân bình ổn hơn so với Mộ Dung Đình nhiều. Trên gương mặt mang bộ dạng cười đùa tưng tửng quần áo là lượt nhưng ánh mắt nhìn Mộ Dung Đình lại rất chăm chú,

“Ngươi nói hắn đang nhường cho Đình Nhi?”

Diệp Ly cười nói: “Mộ Dung tướng quân yêu con gái như mệnh, ngươi cảm thấy ông ý thật sự sẽ gả Đình Nhi cho một kẻ quần áo là lượt không học vấn không nghề nghiệp?”

“Cái này…” Hoa Thiên Hương trầm ngâm, thật đúng là không có thật sự nghĩ tới vấn đề này.

Đã xem đủ náo nhiệt, Diệp Ly cười nói, “Để cho bọn họ chèo thuyền hoa đi thôi, hôm nay có lẽ không chơi cùng Mộ Dung được rồi.”

Hoa Thiên Hương giữ chặt nàng, “Ngàn vạn đừng, ngươi có tin hay không ép Đình Nhi nóng nảy cho dù chúng ta lái thuyền hoa đi thì nàng cũng dám nhảy vào trong nước đó.”

Diệp Ly nghĩ đến tính tình Mộ Dung Đình, thật đúng là có khả năng này. Chỉ mỉm cười nói với thuyền bên kia: “Lãnh nhị công tử, Mộ Dung, có thể tới một lát chứ?”

Mộ Dung Đình ngừng tay, quay đầu lại kêu lên: “A Ly, ta mới là bằng hữu của ngươi, tại sao ngươi phải gọi hắn vậy?”

Hoa Thiên Hương cười nói: “Vậy ngươi có qua không? Không thì chúng ta cho thuyền hoa đi đây.”

Mộ Dung Đình trợn mắt liếc nhìn Lãnh Hạo Vũ, sau khi mở tay của hắn hung hăng giẫm một cước điểm nhẹ trên mặt nước vài cái rồi phi thân rơi xuống thuyền hoa Diệp Ly. Lãnh Hạo Vũ cười khổ, chắp tay cười nói với Diệp Ly: “Đa tạ Vương phi.” Cũng đi theo rời khỏi thuyền của mình hạ xuống thuyền của Diệp Ly. Diệp Ly phân phó người chèo thuyền cho thuyền hoa rời đi, mới trở lại hai người cùng đi vào.

Bốn người ngồi xuống, mấy người Thanh Loan dâng lên trà bánh mới rồi mới lui ra, Mộ Dung Đình ngồi ở bên cạnh Diệp Ly vừa lấy điểm tâm ăn nhưng vẫn không quên lườm Lãnh Hạo Vũ đi theo mình vài cái. Lãnh Hạo Vũ coi như không phát hiện ánh mắt như đao của nàng bắn về phía mình, cười nói với Diệp Ly: “Hôm nay thời tiết rất đẹp, sao không thấy Vương gia và Vương phi đi du ngoạn?”

Diệp Ly nhíu mày, nhìn Lãnh Hạo Vũ cười hỏi, “Lãnh nhị công tử quen biết với Vương gia chúng ta?”

Chén trà trong tay Lãnh Hạo Vũ hơi rung một chút, cười nói: “Tại hạ chỉ là một tên thiếu gia ăn chơi, nào có cơ hội quen biết Vương gia?”

Mộ Dung Đình khịt mũi, nói mỉa mai: “Ngươi còn biết ngươi là một thiếu gia ăn chơi cơ à.”

“Đình Nhi…” Lãnh Hạo Vũ u uất nhìn nàng, “Thiếu gia ăn chơi có cái gì không tốt? Biết ăn biết chơi, ta còn thể mỗi ngày cùng nàng. Chuyện trong nhà đã có đại ca quan tâm, thật tốt mà.”

“Phi!” Mộ Dung Đình gần như muốn nhảy dựng lên, “Bổn cô nương ghét nhất cậu ấm cái gì cũng không biết, về sau ngươi cách xa bổn cô nương một chút. Nếu không thì bổn cô nương gặp ngươi một lần đánh ngươi một lần.”

“Bây giờ nàng gặp ta cũng một lần đánh một lần mà..” Lão Hạo Vũ thấp giọng lẩm bẩm nói, nhưng giọng nói vừa đủ để cho mọi người ở trong khoang thuyền nghe thấy. Diệp Ly và Hoa Thiên Hương cũng không nhịn được che miệng cười trộm, Mộ Dung Đình tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hận không thể dùng một dao đâm chết tên hỗn đản hại nàng mất mặt này. Lãnh Hạo Vũ giống như vô cùng sợ hãi Mộ Dung Đình, chỉ càng không ngừng xin tha thứ. Nhưng mà trong mắt chất đầy sự vui vẻ cưng chiều đủ biết rõ thật ra

hắn chỉ đang đùa vui với Mộ Dung Đình mà thôi. Diệp Ly và Hoa Thiên Hương nhìn Mộ Dung Đình vẫn tức giận giơ chân rồi nhìn nhau cười cười. Chuyện tình cảm quả nhiên kẻ trong cuộc vẫn còn u mê kẻ bàng quan thì tỉnh. Thân là bạn của Mộ Dung Đình dĩ nhiên bọn họ đều hi vọng tương lai Mộ Dung Đình có thể được hạnh phúc tốt đẹp, nhưng mà sự lựa chọn như thế nào vẫn là chuyện bản thân Mộ Dung Đình.

“Vương phi, thuyền của Lê Vương phủ ở phía trước.” Bốn người đang nói chuyện, Thanh Hà tiến vào bẩm báo.

Hoa Thiên Hương nghe thấy thế thì cau mày lại nói:”Ly nhi! Sao chúng ta lại gặp phải Lê Vương chứ?”

Diệp Ly cười nói :”Ai bảo ngươi không chọn ngày tốt? Hoặc có thể nói kinh thành không lớn lắm.”

Mộ Dung Đình chu miệng nói:” Ta lại nghĩ đó là oan gia ngõ hẹp.”

Diệp ly còn chưa mở miệng thì Thanh Loan bước vào mặt mũi không vui mà nói:” Vương Phi! Lê Vương và Lê Vương phi cầu kiến.”

“Mời bọn họ vào đi.” Diệp Ly thở dài.

Không bao lâu sau, Mặc Cảnh Lê mang theo Diệp Oánh nhưng mà người đi theo bên cạnh Mặc Cảnh Lê lại khiến cho Diệp Ly nhíu mày. Nữ nhân bên người Lê Vương tuy khác thường ngày, một thân quần áo màu vàng nhạt, tuy dung nhan có thay đổi một chút, hơn nữa dùng một chiếc khăn che khuất gương mặt. Nhưng mà Diệp Ly nhìn tân trang như vậy căn bản cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Bất kể là ai chỉ cần có mặt nhìn thấy đều có thể nhận ra đây là công chúa Tê Hà của Nam Chiếu. Bây giờ mới chỉ vài ngày, Mặc Cảnh Lê muốn khiêu khích ca ca Hoàng đế của hắn sao? Trong cung còn chưa có

tuyên bố công chúa Tê Hà đã chết đâu.

“Bái kiến Lê Vương, Lê Vương phi.” Bọn người Hoa Thiên Hương đứng dậy chào.

Mặc Cảnh Lê nhìn lướt qua mọi người trong khoang thuyền, cuối cùng ánh mắt di chuyển từ Diệp Ly đến trên người Lãnh Hạo Vũ, trầm giọng nói: “Lãnh Hạo Vũ?” Lãnh Hạo Vũ cười nói: “Vương gia có thể nhận ra tại hạ? Thật sự là vinh hạnh.” Đương nhiên Mặc Cảnh Lê biết rõ thanh danh Lãnh Hạo Vũ, nhìn nhìn vẻ mặt Mộ Dung Đình bên cạnh hắn dừng lại khẽ hừ một tiếng, nói với Diệp Ly: “Sao Mặc Tu Nghiêu không cùng đi?”

“Có liên quan gì đến Lê Vương đâu?” Trong lòng Diệp Ly đang buồn chán, nghe Mặc Cảnh Lê nói không chút khách khí nào cãi lại.

Quả nhiên, sắc mặt Mặc Cảnh Lê lập tức chìm xuống, cả giận nói: “Nữ nhân không biết phân biệt!” Trong lòng Diệp Ly liếc mắt, mặc kệ hắn. Lãnh Hạo Vũ có chút hưng phấn đánh giá công chúa Tê Hà phía sau lưng Mặc Cảnh Lê cười nói: “Vương gia, vị giai nhân này là…” Sau lưng bị Mộ Dung Đình bấm véo một cái, vốn là vẻ tươi cười tiêu sái lập tức biến thành bộ dáng nhe răng nhếch miệng. Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nhìn hắn nói: “Chẳng lẽ đại ca ngươi không dạy ngươi, không hỏi thứ không nên hỏi sao?” Lãnh Hạo Vũ buông tay làm vẻ không sao cả nói: “Đại ca ta rất bận, đâu có rảnh dạy ta những thứ này.”

Diệp Ly vuốt vuốt mi tâm, thản nhiên nói: “Lê Vương, tứ muội, ngồi xuống nói đi.”

Mộ Dung Đình hừ nhẹ mộ tiếng: “Ta không muốn ngồi cùng những người khác, A Ly, ta và Thiên Hương đi ra ngoài nhìn một chút.” Nói xong, lướt qua Mặc Cảnh Lê liếc mắt lôi kéo Hoa Thiên Hương

dường như muốn đứng dậy đi ra ngoài. Bộ dáng kia còn kém không có nói thẳng bổn cô nương không vui khi ngồi cùng một chỗ với ngươi. Hoa Thiên Hương vứt cho Diệp Ly một ánh mắt xin lỗi, mặc kệ để cho Mộ Dung Đình kéo ra ngoài, nàng cũng không muốn cùng ở chung với Lê Vương. Lãnh Hạo Vũ thấy Mộ Dung Đình đi ra ngoài, ánh mắt nhìn lại Diệp Ly cùng Mặc Cảnh Lê có chút do dự. Diệp Ly cười nói: “Lãnh công tử vẫn là đi nhìn xem Mộ Dung đi, đừng để cho nàng mang theo Thiên Hương chạy loạn.” Lãnh Hạo Vũ gật đầu, lúc này mới đi ra ngoài. Chưa được một lúc lâu mấy người Thanh Loan đều bưng bánh trà vào, sau khi đặt xuống không có rời đi. Các nàng vẫn đứng trong một góc cung kính bộ dạng chờ Vương phi phân phó. Đã hiểu tâm tư của các nàng, trong lòng Diệp Ly cười thầm lại không nói thêm gì.

“Mấy người đi ra ngoài trước, Bổn vương có chuyện nói với nàng.” Mặc Cảnh Lê phân phó nói.

Diệp Oánh cắn môi yên lặng đứng dậy rời đi, công chúa Tê Hà liếc mắt nhìn Diệp Ly tràn đầy địch ý cũng không nói gì đi theo Diệp Oánh. Nhưng mà mấy người Thanh Loan cũng không có nghe lời như vậy, vẫn là cứ đứng ở một góc mắt nhìn mũi giống như không nhìn thấy Mặc Cảnh Lê nói. Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: “Bổn vương bảo các ngươi đi ra ngoài, không có nghe thấy sao?” Giọng Thanh Sương thanh thúy vang lên trả lời: “Hồi bẩm Lê Vương, đã nghe thấy. Nhưng Vương gia chúng ta nói muốn bọn nô tỳ bảo vệ Vương phi an toàn, dĩ nhiên bọn nô tỳ phải tuân thủ mệnh lệnh của Vương gia.” Trong ánh mắt Mặc Cảnh Lê hàn quang hiện ra, lạnh lùng nhìn Thanh Sương nói: “Ngươi nói là Bổn vương sẽ gây bất lợi cho nàng ta?”

Thanh Sương nói: “Nô tài không biết, bọn nô tỳ chỉ phòng ngừa vạn nhất. Kính xin Vương gia rộng lòng tha thứ.”

Diệp Ly cười nhạt một tiếng, nói: “Lê Vương, giữa chúng ta dường như cũng không có chuyện gì mật đàm, mấy người bọn họ đều là người ta tin tưởng. Có lời gì ngài không ngại cứ nói thẳng.” Mặc Cảnh Lê trầm mặc, chăm chú nhìn Diệp Ly ngay cả chớp mắt cũng không chớp, Diệp Ly cũng không nói chuyện, mặc kệ cho hắn nhìn chằm chằm. Đã qua một lúc, Mặc Cảnh Lê mới lên tiếng giọng nói lạnh lùng: “Diệp Ly! ngươi lừa gạt Bổn vương!”

Diệp Ly sững sờ, lừa gạt hắn? Cái này từ đâu mà ra? Hoặc là nên nói Mặc Cảnh Lê lại phát hiện nàng lừa hắn cái gì vậy?

“Vương gia, lời này từ đâu mà có? Không có gì mà phỉ báng Bổn vương phi cũng không phải là thói quen tốt.” Diệp Ly thản nhiên nói.

Mặc Cảnh Lê hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi cố ý giả vờ vô dụng như vậy chính là vì muốn bổn vương hối hôn trước phải không? Ngươi đã sớm cấu kết với Mặc Tu Nghiêu đúng không?”

Diệp Ly bình tĩnh cầm lấy chén trà trong tay, cố gắng không để mình hất thẳng nước vào mặt nam nhân ngồi đối diện, “Vương gia, ta đã sớm nói với ngài rồi. Hoang tưởng quá độ là bệnh cần phải trị sớm. Nhân phẩm vương gia ngài ti tiện không có nghĩa là phẩm hạnh của người khác cũng bất lương.” Nàng không thoải mái với hôn sự này, nhưng mà nói nàng đã sớm cấu kết với Mặc Tu Nghiêu là sao? Bây giờ bọn họ đã trả hết nợ cũng giống như đậu hũ trắng và hành lá lẫn lộn. Mặt Mặc Cảnh Lê lập tức đen kịt, nhưng mà lần này cũng không có giống ngày thường giận dữ, trái lại nhìn chằm chằm Diệp Ly một lúc sau mới nở nụ cười đầy ác ý.

Mặt Diệp Ly không chút biểu cảm theo dõi hắn, trong lòng âm thầm cảnh giác.

Chỉ nghe Mặc Cảnh Lê giọng nói nhỏ đi, cười nói với Diệp Ly: “Diệp

Ly, ngươi và Mặc Tu Nghiêu còn chưa có viên phòng sao? Sẽ không phải là Mặc Tu Nghiêu thật sự biến thành phế nhân không được? Nếu như vậy, Bổn vương có thể miễn cưỡng…”

Bốp!

Mặc Cảnh Lê còn chưa nói hết, đối diện đã một đấm hung ác và chuẩn xác đánh vào sống mũi của hắn. Hai dòng máu tươi lập tức nhỏ xuống. Mặc Cảnh Lê khiếp sở mở to hai mắt nhìn, còn chưa phục hồi tinh thần lại bị Diệp Ly đứng dậy đè đầu của hắn đập xuống mặt bàn.

“Diệp Ly chết tiệt!” Đau đớn trên trán cuối cùng cũng để cho Mặc Cảnh Lê trong lúc khiếp sợ bị Diệp Ly tập kích lần nữa phục hồi tinh thần lại, “Bổn vương sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Diệp Ly liếc mắt ra hiệu ngăn cản Thanh Loan muốn ra tay, môi nhếch thành một nụ cười lạnh. Chứng kiến Mặc Cảnh Lê đứng dậy đánh về phía mình, khẽ lắc mình đã tránh được, đợi đến lúc Mặc Cảnh Lê lại nhào đầu về phía trước nàng đã đứng ở một chỗ khác chỗ bên cạnh cửa sổ.

Hai lần không bắt được người lại nhớ đến mình bị tập kích hai lần, Mặc Cảnh Lê cũng đoán được Diệp Ly cũng không phải là loại nữ tử yếu đuối. Lần này dùng tới công phu hung ác bổ nhào qua thề phải bắt được nữ nhân dám trêu đùa mình. Đã thấy Diệp Ly nhún người xuống, dưới cánh tay Mặc Cảnh Lê bị một trận đau nhức kịch liệt căn bản không kịp thủ thế đụng đầu vào cửa sổ khoang thuyền —-

“Nhanh có ai không! Lê Vương rơi xuống nước rồi!”

Chương 68: “Sân chơi” của Định Quốc Vương Phi”

Edit: Tiểu Ngạn Beta: Sakura “Nhanh có ai không! Lê Vương rơi xuống nước rồi!”

Vốn là tiếng đàn sáo u u vui vẻ khoan thai của giai nhân trên hồ bỗng nhiên có một tiếng thét thê lương truyền đến. Ở cách đó không xa đám người trên thuyền hoa trợn mắt há mồm nhìn thấy một bóng người cao lớn từ một chiếc thuyền hoa mỹ rộng lớn ngã xuống, sau đó lao thẳng xuống mặt hồ và rơi vào trong nước. Đợi đến lúc mọi người kịp phản ứng với nội dung tiếng thét vừa rồi đều giật nảy mình, Lê Vương rơi xuống nước rồi, những người từng có quan hệ với Lê Vương tìm vị trí xem cuộc vui, cùng Lê Vương có giao tình thì tranh thủ phân phó hạ nhân nhảy xuống cứu người.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, người ngoài khoang thuyền tự nhiên cũng nghe được. Mộ Dung Đình và Lãnh Hạo Vũ đều chạy vào trước một bước tiến vào, “A Ly, A Ly, ngươi không sao chứ?” Mộ Dung Đình lôi kéo A Ly, vẻ mặt khẩn trương đánh giá một phen, xác định Diệp Ly cũng không có chuyện gì mới thả lỏng một hơi có chút bất mãn nói: “Lê Vương này là có chuyện gì xảy ra vậy? A Ly, có phải hắn bắt nạt ngươi không?” Diệp Ly mang theo một chút sợ hãi, mỉm cười nói: “Ta không sao…Là Lê Vương. Hắn…không biết vì sao lại rớt xuống hồ rồi.”

“Vương gia?!” Diệp Oánh và công chúa Tê Hà kinh hãi, vội vàng lao về phía cửa sổ nhìn. Trong hồ đã có không ít hạ nhân xuống cứu người rồi. Nhưng mà còn chưa thấy bóng người Mặc Cảnh Lê đâu. Diệp Oánh lo lắng nói: “Sao Vương gia lại rơi xuống hồ vậy? Ngài…

ngài ấy không biết bơi. Tam tỷ….” Lần này Diệp Oánh lại không có hoài nghi Diệp Ly, dù sao trong suy nghĩ của Diệp Oánh thì Mặc Cảnh Lê là một đại nam nhân văn võ song toàn, dù thế nào cũng không có khả năng cứ như vậy yên lặng bị Diệp Ly ném xuống nước đâu. Diệp Ly cũng không quan tâm ở vào lúc này an ủi muội muội chịu đủ kinh hãi, “Không có chuyện gì nữa, có nhiều người như vậy xuống cứu Lê Vương rồi. Chắc chắn sẽ không sao đâu.” Diệp Oánh cắn răng nước mắt long lanh nhìn chằm chằm vào người trong hồ nước, cũng bất chấp cùng Diệp Ly nói gì rồi. Ngược lại công chúa Tê Hà nhìn nhìn mọi người trong khoang thuyền, quay người muốn chạy ra ngoài. Diệp Ly thản nhiên nói: “Cô nương, ngươi đi đâu vậy?”

“Bản…Ta đi cứu Vương gia, ngươi quản làm gì!” Đương nhiên công chúa Tê Hà biết rõ Diệp Ly nhận ra mình rồi. Nhớ tới Diệp Ly thấy bộ dạng bản thân chật vật như vậy, công chúa Tê Hà nhìn Diệp Ly càng không thoải mái, càng không muốn đứng cùng nàng ở trong khoang thuyền. Diệp Ly kéo Diệp Oánh qua nói: “Tứ muội, mang theo vị cô nương này trở về thuyền của mọi người đi. Nếu vị cô nương này là người của Lê Vương, muội làm Lê Vương Phi phải chiếu cố khách nhân cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện gì.”

“Thế nhưng mà…” Diệp Oánh do dự, nàng ghét công chúa Tê Hà, hơn nữa bây giờ Lê Vương sống chết chưa rõ nàng sao có tâm tư quản những thứ này?

“Được rồi, đừng quên thân phận của muội.” Diệp Ly cau mày nói, “Lê Vương không có việc gì đâu, muội đừng tự mình rối loạn tay chân trước.”

Sau khi khích lệ Diệp Oánh xong, Diệp Ly mới cười cười với ba người mới xông vào, nhàn nhã ngồi xuống nhìn mấy người đang vớt người. Một lát sau cuối cùng Lê Vương cũng được người cứu ra mặt nước, dưới ánh mặt trời chiếu xuống mặt hồ có thể nhìn thấy rõ ràng

trên gương mặt Mặc Cảnh Lê bình thường luôn lạnh lùng trên trán có một vết bầm tím lớn, đại khái là ở trong nước lâu rồi, trái lại chiếc mũi lại không nhìn ra có gì khác thường. Mọi người ba chân bốn cẳng đưa người lên thuyền Lê Vương cách đó không xa, nhóm người xem náo nhiệt cũng dần dần quây về phía đó ngược lại bên này của Diệp Ly thanh tịnh không ít.

Lãnh Hạo Vũ như có điều suy nghĩ nhìn Diệp Ly nhàn nhã mà dựa vào cửa sổ, nói: “Vương phi tuyệt không lo lắng sao?”

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Lo lắng cái gì? Lãnh công tử yên tâm đi, Lê Vương phúc lớn mạng lớn sẽ không có việc gì đâu. Vừa rồi Lãnh công tử cũng nhìn thấy, không phải vẫn còn sống sao?”

Mộ Dung Đình nâng cằm, hiếu kỳ mà nói: “Đang êm đẹp sao Lê Vương lại té ngã vào trong hồ vậy?” Thời kỳ hoàng kim du hồ hàng năm đúng là sẽ có một hai người ngã vào trong hồ, nhưng mà bình thường đều là trẻ con không hiểu chuyện hoặc là thiên kim tiểu thư thân thể yếu đuối. Lê Vương là một nam nhân từ nhỏ đã luyện võ làm sao lại rơi vào trong hồ. Diệp Ly nghiêm mặt đáp: “Người có lúc trượt chân mã hữu thất đề (*), Lê Vương…..Bỗng nhiên đứng lên đại khái là do thuyền không ổn định nên ngã nhào xuống thôi.”

(*) Nguyên văn “Nhân hữu thất túc, mã hữu thất đề” chỉ việc người cũng giống như ngựa không cẩn thận sẽ bị ngã, cũng chỉ người cũng có lúc phạm sai lầm.

Thuyền có lúc không ổn định sao? Mộ Dung Đình vẫn luôn đứng ở bên ngoài trong lòng có nghi ngờ, “Có lẽ khinh công của hắn không tệ đâu.”

“Lê Vương sợ nước, đại khái nhất thời quên mất.” Diệp Ly mặt không đổi sắc đáp lại, khinh công không phải là vạn năng đâu, đặc biệt là

dưới chân bỗng nhiên chết lặng. Trừ phi hắn có bản sự hoàn toàn không cần dùng chân cũng có thể bay lên. Nhưng mà..Lần sau muốn chỉnh Mặc Cảnh Lê cũng không dễ dàng như vậy rồi. Trong lòng Diệp Ly tự nghĩ sau này gặp lại Mặc Cảnh Lê phải cẩn thận hơn rồi. Hoa Thiên Hương không có hứng thú với việc vì sao Mặc Cảnh lê ngã xuống, có chút sầu lo mà nói: “Ly Nhi, Lê Vương gặp chuyện không may ở trên thuyền của ngươi, bên phía Thái Hậu và Hiền Chiêu Thái phi…” Diệp Ly vô tội chớp mắt mấy cái, “Trên thuyền ngẫu nhiên không ổn định là chuyện thường xuyên, Lê Vương tự mình uống rượu có chút không đứng vững cũng muốn ta phụ trách sao? Được rồi…không có đóng kỹ cửa sổ hình như là lỗi của ta.” Ánh mắt Lãnh Hạo Vũ quét mắt nhìn đến hai cánh cửa sổ mở ra trên khoang thuyền, lại cười nói: “Mặc dù mới vào đầu hạ nhưng trên mặt hồ vẫn còn nóng, Vương phi cũng quên đóng kỹ cửa sổ chắc hẳn mọi người có thể hiểu được đấy.”

“Đa tạ Lãnh nhị công tử thông cảm.” Diệp Ly cười nói.

Hoa Thiên Hương lắc đầu nói: “Ly Nhi, chúng ta dĩ nhiên không có gì. Nhưng mà gần đây Lê Vương kia cùng Định Vương bất hòa cũng đã từng có quan hệ với ngươi. Không có việc gì cũng có thể tìm ra việc, ngươi vẫn coi chừng một chút nhé.” Diệp Ly cười nói: “Cảm ơn ngươi Thiên Hương, ta sẽ chú ý.” Nếu như Mặc Cảnh Lê thật sự có ý nói cho tất cả mội người biết hắn bị một nữ nhân đánh…nàng cũng sẽ không để ý lý luận với hắn một phen ra trò đấy. Không có cân nhắc chu toàn thì nàng cũng sẽ không tùy tiện ra tay đâu. Nhớ tới vừa rồi gương mặt trương lên của Mặc Cảnh Lê, bỗng nhiên Diệp Ly cảm thấy nắm đấm còn có chút ngứa, trong lòng âm thầm hối hận không có đánh thêm mấy đấm.

Phủ Lê Vương.

Mặc Cảnh Lê bị tiếng khóc nức nở đánh thức, vốn toàn thân khó chịu

không nói nên lời, khi đó tiếng khóc lại vang lên càng làm cho đầu óc hắn như bị oanh tạc khó chịu, “Câm…Câm miệng!”

“Vương gia…cuối cùng chàng cũng tỉnh…” Diệp Oánh kinh hỉ nói lên. Một bên là công chúa Tê Hà cũng vội vàng lách vào, “Cảnh Lê ca ca, huynh thế nào rồi? Có còn chỗ nào không thoải mái không?”

Mặc Cảnh Lê nhắm mắt lại, rốt cục nhớ tới mình đã xảy ra chuyện gì. Một hơi nghẹn ở lồng ngực không phát ra được thành một trận ho khan mãnh liệt, Diệp Oánh vội vàng đỡ lấy Mặc Cảnh Lê thay hắn thuận khí, “Vương gia, chàng đỡ hơn chút nào chưa?” Nhìn dung nhan dịu dàng nước mắt rưng rưng của Diệp Oánh, lại nhớ tới gương mặt lãnh đạm không gợn sóng nữ nhân đáng giận kia, Mặc Cảnh Lê có chút phiền muộn, “Đừng khóc, bổn vương còn chưa có chết đâu. Diệp Ly đâu?” Công chúa Tê Hà hừ nhẹ một tiếng nói: “Cảnh Lê ca ca, huynh đang nói cái gì vậy, dĩ nhiên Diệp Ly đã trở về Định Vương phủ của nàng ta rồi. Huynh ở trên thuyền của nàng ta xảy ra chuyện, nàng ngay liếc mắt một cái cũng không có. Thật là không có lễ phép!” Diệp Oánh trừng mắt nhìn công chúa Tê Hà, “Dù thế nào tam tỷ cũng lễ phép hơn người khác nhiều lắm. Nam nữ phân biệt, Vương gia vẫn ở trên giường bệnh tam tỷ đến thăm thế nào?” Diệp Oánh cũng không ngốc, công chúa Tê Hà tiến vào phủ Lê Vương ngay cả phụ thân mình cũng không ngăn cản được. Tuy Diệp Ly từ nhỏ không thân với mình nhưng mà cũng có thù với công chúa Tê Hà, so với công chúa Tê Hà nhất định sẽ đứng về phía nàng muội muội là mình đấy. Nhớ hôm nay Diệp Ly nhắc nhở nàng trông coi công chúa Tê Hà đừng để cho nàng chạy loạn ra ngoài, sau khi trở về gần đây Thái phi luôn chĩa mũi nhọn bới móc thiếu sót về phía mình cũng phá lệ chỉ nói nàng hai câu, Diệp Oánh cảm thấy đôi khi nghe Tam tỷ cũng rất đúng đắn. Dù sao Nhị tỷ có lợi hại thông minh đi nữa thì cũng ở trong cung, không giúp được mình. Tổ mẫu nói đúng, tỷ muội các nàng xuất giá về sau nên ủng hộ lẫn nhau.

“Ngươi!” công chúa Tê Hà giận dữ, sự việc kia nhất định khiến cho nàng không thể ngẩng đầu lên trong đám quý phụ ở kinh thành. Thậm chí ngay cả thân phận công chúa Nam Chiếu này cũng muốn mất đi. Tuy nàng có thể buông bỏ tất cả trở về Nam Chiếu, cho dù không phải là công chúa Tê Hà thì nàng vẫn sẽ là công chúa Nam Chiếu cao cao tại thượng. Nhưng mà nàng thật sự yêu Cảnh Lê ca ca, cho dù không có thân phận công chúa nàng cũng muốn mãi mãi ở cùng với Cảnh Lê ca ca, “Cảnh Lê ca ca, huynh nhìn nàng ta…”

“Đã đủ rồi, Tê Hà, Oánh Nhi, hai nàng đi ra ngoài trước đi. Bổn vương mệt mỏi!” Mặc Cảnh Lê không kiên nhẫn mà nói. Tuy hai nàng bình thường cũng không phải là đèn đã cạn dầu, nhưng đối với lời nói của Mặc Cảnh Lê vẫn ngàn theo trăm thuận. Thấy hắn xụ mặt xuống, chỉ đành yên lặng đứng dậy mang theo vẻ mặt không cam quay người đi ra ngoài rồi.

“Lê.” Trong phòng vừa yên tĩnh được chốc lát, Hiền Chiêu Thái phi đã đến. Mặc Cảnh Lê vội vàng muốn đứng dậy, Hiền Chiêu Thái phi đã trước một bước đè đầu vai hắn xuống, ngồi xuống bên giường cau mày nói: “Sao lại không cẩn thận như vậy?” Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: “Hài nhi lại khiến cho mẫu phi quan tâm.” Hiền Chiêu Thái phi vẫn nhìn dõi theo hắn không tha, hỏi “Đang êm đẹp sao con lại rơi vào trong nước? Có phải ở trên thuyền Định Vương phủ. Mẫu phi đã nói với con bao nhiêu lần rồi, không được đi trêu chọc Diệp Ly kia. Con nói cho mẫu phi, con rơi vào trong hồ có phải là do Diệp Ly làm hay không?”

Mặt Mặc Cảnh Lê tối sầm, trầm mặc một lúc mới nói: “Là con không cẩn thận ngã xuống.”

“Không cẩn thận? Bây giờ là lúc nào rồi mà con còn không cẩn thận.” Hiền Chiêu Thái Phi bất mãn trách cứ nói, “Chuyện lần này mẫu phi sẽ không hỏi con rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Nhưng mà…từ giờ trở đi

con cách người Định Vương phủ xa một chút. Cũng không cho đi trêu trọc Định Vương, rõ chưa?" Mặc Cảnh Lê nhướng mày khinh thường nói: "Mẫu phi, ngài cùng mẫu hậu không phải quá coi trọng Mặc Tu Nghiêu đi." Nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của hắn, Hiền Chiêu Thái phi than nhẹ một tiếng nói: "Từ nhỏ con cùng với Định Vương lớn lên, mẫu phi biết rõ con không đem cậu ta để vào mắt. Nhưng mà con phải nhớ rõ ràng, con có thể không coi Mặc Tu Nghiêu vào mắt là một chuyện, nhưng mà không thể coi thường Định Quốc Vương phủ. Định Quốc Vương phủ và Từ gia bây giờ chúng ta cũng không thể lôi kéo cũng không thể đắc tội. Cho nên, chuyện ngày hôm nay mẫu phi sẽ không hỏi đến. Cho dù thật sự con ăn phải trái đắng, cũng phải nuốt xuống cho ta."

Mặc Cảnh Lê trầm mặc một lát, trầm giọng nói: "Lại khiến cho mẫu phi quan tâm. Hài nhi biết rõ."

Hiền Chiêu thái phi gật đầu, nhìn Mặc Cảnh Lê dịu dàng nói: "Mẫu phi biết rõ con là đứa trẻ ngoan. Đôi khi không thể làm việc mình thích, chờ đến lúc con đạt được tất cả, muốn làm gì còn không phải nhìn tâm ý con sao? Trước đó, nhất định phải nhẫn nại."

"Đa tạ mẫu phi dạy bảo, con đã biết." Mặc Cảnh lê gật đầu cung kính nói.

Diệp Ly tốn không ít thời gian làm quần áo quà tặng trong ngày sinh nhật cho Mặc Tu Nghiêu, đương nhiên xét thấy không có ấn tượng quá tốt đẹp với hồ Giai Nhân cùng với nguyên nhân khả năng Mặc Tu Nghiêu có người trong lòng, Diệp Ly không có tiếp nhận đề nghị của Hoa Thiên Hương mời Mặc Tu Nghiêu cùng đi du hồ. Tuy nàng hiếu kỳ một năm bốn mùa Mặc Tu Nghiêu còn không bước chân ra khỏi nhà rốt cuộc là tìm được ý trung nhân từ chỗ nào. Đã có ý trung nhân vì sao lại muốn lấy nàng hoặc là sau khi cưới nàng mới có ý trung nhân? Bất kể là vì ý nghĩ nào cũng khiến cho tâm tình của nàng

rất không vui. Bởi vì nàng cũng không biết so với việc trở thành một mộc nhân cưới vào hay là sau khi kết hôn chưa đến một tháng trượng phu ở bên ngoài có… cái nào bất hạnh hơn. Vì vậy, toàn bộ hạ nhân Định Vương phủ không hiểu vì sao quan hệ Vương gia Vương phi nhà mình mấy ngày nay lại giống như quay về lúc mới cưới. Phải nói là Vương phi đơn phương xa cách Vương gia, chẳng lẽ lại cãi nhau? Nhưng nhìn hai người vẫn bình tĩnh khi ở chung, cũng không giống bộ dạng đang cãi nhau mà?

Đương nhiên Mặc Tu Nghiêu cũng biết Diệp Ly lại không chút dấu vết xa cách hắn, Không nên nói là xa cách, mà là đang không chút dấu vết để cho quan hệ của bọn họ trở về trạng thái vừa mới bắt đầu. Nhưng mà hiển nhiên cũng không quá thành công. Bởi vì không chỉ Mặc Tu Nghiêu phát hiện mà ngay cả ma ma bên người Diệp Ly cùng với Tôn ma ma bình thường rất bận cũng phát hiện. Nhưng mà Mặc Tu Nghiêu nhất thời còn chưa có suy nghĩ cẩn thận rốt cuộc và vì cái gì. Hình như…là từ chiều hôm Dương Thiên Như đến đưa quà tặng sinh nhật bắt đầu đấy. Lúc một mình ngồi ở thư phòng, Mặc Tu Nghiêu yên lặng suy nghĩ. Hắn cũng không cho rằng Diệp Ly tức giận là vì việc của Dương Thiên Như, không chỉ bọn họ đều tinh tường vì chuyện của Dương Thiên Như vốn cũng không phải là chuyện gì to tát, hơn nữa với tính cách của Diệp Ly cũng sẽ không vì như vậy mà hờn dỗi. Như vậy..Cũng là bởi vì chuyện bọn họ đã nói sao? Mặc Tu Nghiêu cầm sách nhưng cũng không có nhìn vào, mà chỉ yên lặng nhớ lại mỗi câu đối thoại ngày đó…

Khi Mặc Tu Nghiêu ở trong thư phòng xuất thần, Diệp Ly đã mang theo Thanh Loan và Thanh Sương thay đổi một thân nam trang xuất phủ. Thân phận Định Vương Phi đã chú định nàng đi tới đâu cũng có người chú ý, cho nên Diệp Ly cũng không thể ngoại lệ không cải trang giả dạng. Đương nhiên không phải là cái loại làm mặt nạ da người gì đó, chỉ là sửa màu da, lông mày vân vân.., mỗi chỗ sửa một chút, còn có xử lý tốt các chi tiết như hầu kết lỗ tai, vấn đề tỉ mỉ, màu

da hơi có chút ảm đạm vậy là một thiếu niên tuấn tú xuất hiện. Hơn nữa khí chất của Diệp Ly không giống với nữ nhân nhu nhược ở thời đại này, không phải người quen, không nhìn kỹ rất khó có thể nhận ra nàng. Vì vậy khi Thanh Loan và Thanh Hà vẫn còn trong trạng thái kinh ngạc, Diệp Ly thỏa mãn lưu hai người lại ở Tàn Trân Các tính toán, tiện tay lấy một chiếc quạt xếp nghênh ngang đi ra ngoài rồi.

Hai gã Ám vệ đi theo Diệp Ly trong bóng tối âm thầm vì Vương gia nhà mình mà đổ mồ hôi. Rốt cuộc là Vương gia đã lấy một Vương phi như thế nào vậy? Nếu như không phải bọn hắn ngay cả chớp mắt một cái cũng không dám nhìn chằm chằm vào gian phòng của Vương phi, lại chứng kiến thiếu niên tuấn tú kia từ bên trong đi ra. Vì chú ý cẩn thận mới hiện thân đi nhìn thoáng qua, thiếu chút nữa bọn họ đã làm mất dấu Vương phi. Bọn họ là ám vệ lâu năm ở phủ Định Quốc Vương, nếu bọn họ để mất dấu Vương phi thì hai người làm sao còn có mặt mũi đứng trong hàng ngũ Ám vệ, trực tiếp lui về quân doanh thao luyện lại đi thôi. Thế nhưng mà…Nhìn công tử văn nhã phía trước khoan thai đi chậm. A Tam, hắn giống nữ nhân sao?

Hoàn toàn không nhìn ra, Tiểu Tứ.

Từ khi có thể quang minh chính đại không bị câu thúc tập võ, Diệp Ly gần như cảm thấy mình càng ngày càng không thích cuộc sống lúc trước như vậy. Giả vờ dù sao cũng là giả vờ đấy, bản chất bên trong thật sự của nàng cho tới bây giờ cũng không có khí chất của tiểu thư khuê các. Nhưng mà vẫn phải thỏa mãn sự yêu thích của những người bình thường đấy. Về phía Mặc Tu Nghiêu, sau hai ba ngày tự hỏi đã bị nàng vứt ra sau đầu, nếu như Mặc Tu Nghiêu thật sự có một người trong lòng, hơn nữa nếu cùng hắn chia tay thì đối với nàng cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận. Dù sao nàng có tiền, tin tưởng Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ không keo kiệt về vấn đề phí phụng dưỡng này. Nhưng mà kể từ đó, bồi dưỡng tình cảm, tương lai lại là chuyện sinh con trước phải gác lại đã. Nàng cũng

không biết rõ lòng đối phương có ham mê muốn cùng người ta sinh con hay không, tự cho là không cần bồi dưỡng cảm tình, thời gian nhàn rỗi của Diệp Ly càng nhiều nên quyết định đi ra ngoài nhiều một chút. Nữ nhân đã kết hôn không cần ngày ngày phải ở trong nhà.

“A Tam, Vương phi muốn đi đâu vậy?” Ám vệ Tứ vụng trộm, yên lặng đi theo thấp giọng hỏi.

“Làm sao ta biết được? Vương phi giống như muốn ra ngoài thành.” Ám vệ Tam đáp.

“Vương gia và Vương phi có vẻ giận dỗi nhau, Vương phi sẽ không có ý định bỏ nhà trốn đi chứ?” Ám vệ Tứ bỗng dưng nhớ tới ngày hôm qua lúc thay ca Nhất Nhị có vẻ đã nói qua mấy ngày qua quan hệ giữa Vương gia và Vương phi có chút kỳ quái.

“Cái này…chắc có lẽ không phải đâu?” Ám vệ Tam do dự nói, “Nếu không ta đi theo Vương phi, ngươi trở về bẩm báo Vương gia một tiếng xem sao?”

“Vạn nhất Vương phi thật sự bỏ nhà trốn đi thì ngươi ngăn cản được sao? Mất dấu làm sao bây giờ?” Tuy bọn họ không có ý định tự mình thử nghiệm khả năng võ thuật của Vương phi cao bao nhiêu, nhưng mà tuyệt đối không giống với những kẻ khoa chân múa tay kia đâu.

“Cái này…Đã mất dấu rồi!” Ám vệ Tam kêu một tiếng hỏng bét, vừa mới ra khỏi thành, làm sao đã không thấy tăm hơi Vương phi? Chẳng lẽ là bọn họ mới vừa rồi quá nhập tâm vào cuộc nói chuyện sao?

“Nói lời vô ích làm gì, còn không mau đi tìm!” Hai gã từ chỗ ám vệ xuất hiện, xem xét mọi nơi có tung tích Vương phi. Tuy vừa rồi bọn hắn không dám quá gần nhưng cũng không có rời đi quá xa, cứ như vậy trong chốc lát Vương phi không có khả năng đi quá xa đâu.

Diệp Ly ngồi ở trên cành cây nhìn hai tên ám vệ phía dưới thì thầm, khả năng che giấu hành tung không tệ, nhưng mà tính cách có chút khinh suất, “Ta nói…Cho tới bây giờ các ngươi đều không nhìn lên trên sao?” Hai Ám vệ đi ngang mặt mặt túng quẫn nhìn qua thiếu niên tuấn tú ngồi trên tàng cây. Đó là cho tới bây giờ Định Vương phủ cũng không có xuất hiện Vương phi biết trèo cây, còn có chúng ta đứng dưới tàng cây vòng vo cả một buổi ngay cả một hơi thở cũng không nghe thấy mà, “Vương…Vương phi…” Hai gã ám vệ yên lặng rơi lệ, trong lòng quyết định hôm nay khi trở lại sẽ báo tin cho thống lĩnh. Bọn họ không xứng làm Ám Vệ, bọn họ muốn huấn luyện bản thân lại lần nữa.

Diệp Ly nhẹ nhàng linh hoạt từ trên cây nhảy xuống, đáp xuống trước mặt hai người, “Các người vất vả rồi.”

“Thuộc hạ không dám.”

“Ta không có ý định bỏ nhà trốn đi.” Diệp Ly mỉm cười nhìn hai tên Ám vệ vẻ mặt khẩn trương, Ám vệ Tam lặng lẽ thờ ra cẩn thận hỏi: “Vậy..Vương phi ngài ra khỏi thành làm gì?”

“Ta chỉ muốn xem các ngươi có thể theo sau ta bao lâu.” Diệp Ly mỉm cười, gật đầu khen: “Dù sao cũng phải nói là cũng không tệ lắm. Chẳng qua nếu như có thể khống chế ánh mắt của các ngươi một chút sẽ tốt hơn. Vừa ra khỏi Tàng Trân Các chưa đến một dặm ánh mắt của các ngươi khiến cho ta muốn giả vờ không biết cũng không được.”

“Đa tạ Vương phi dạy bảo.” Vẫn chưa tới một dặm đã bị phát hiện, đây coi như là khích lệ sao?

Diệp Ly tâm tình vui vẻ nhìn ám vệ trước mặt uể oải nói: “Các ngươi

có thể đi theo ta, nhưng mà…mỗi ngày ta làm cái gì chắc các ngươi sẽ không nói ra ngoài chứ?" Hai gã ám vệ vui mừng: "Đa tạ Vương phi. Từ ngày đầu tiên đại hôn của Vương gia và Vương phi, hai người thuộc hạ và hai người khác là ám vệ riêng của Vương phi rồi. Trừ phi Vương phi gặp nguy hiểm đến tính mạng, nếu không thì không được lộ ra bất cứ chuyện gì của Vương phi trước bất kỳ ai. Kể cả Vương gia." Ám vệ Tứ giải thích nói. Diệp Ly gật đầu, Mặc Tu Nghiêu nói nàng đã vượt qua kiểm tra vấn đề Ám vệ của Định Quốc Vương phủ, những ngày này nàng cũng xác định những người này thật sự không có nói cho Mặc Tu Nghiêu bất cứ chuyện gì về mình. Nhưng mà nói cũng không sao cả, bởi vì nàng sẽ để cho bọn hắn thấy dĩ nhiên đều không phải là sự việc bí mật.

"Đúng lúc, bổn công tử cần mấy culi, các ngươi đi theo ta."

Ám vệ Tam Tứ nhìn mặt nhau, bọn hắn đã từng nói qua bọn họ là Ám vệ mà?

Ám vệ Tam Tứ thấy người được xưng hô Định Quốc Vương phi này tại ngày hôm nay vượt xa nữ nhân bình thường. Vương phi sẽ cưỡi ngựa? Cái này không sao, nữ nhân Tây Lăng và Bắc Nhung đa số đều cưỡi ngựa. Vương phi biết võ công? Cái này cũng không có gì, ở trong phủ bọn hắn đã sớm biết. Nhưng mà ai có thể nói cho bọn hắn biết vì sao Vương phi phải mang theo hai người xông vào trại thổ phỉ? Được rồi, ở đây bây giờ không có thổ phỉ nữa, từ lúc Vương phi bị cướp vào đêm đó, công tử Phượng Tam đã mang theo Hắc Vân Kỵ quét sạch cái trại gọi là Hắc Vân Phong này rồi. Các huynh đệ Hắc Vân Kỵ rất phiền muộn, đám thổ phỉ không có mắt dám gọi là Hắc Vân Phong còn dám khiêu khích Vương gia, đây không phải là bôi đen Hắc Vân Kỵ bọn hắn sao?

Nhìn Diệp Ly cưỡi ở trên bách lý mã, sau đó còn đi bộ về phía núi, một chút cũng không thấy có vẻ mệt mỏi. Ám vệ Tam Tứ theo sau vô

cùng phiền muộn. Diệp Ly quay đầu lại khó hiểu nhìn hai người nhíu mày, “Sao không đi tiếp? Mệt mỏi?”

Hai người đều lắc đầu như trống lúc lắc, Ám vệ Tam cố lấy dũng khí hỏi: “Vương phi, chúng ta tới đây làm gì vậy?”

Diệp Ly quay đầu lại cười nhìn hai người, “Leo núi, tản bộ, dạo chơi ngoại thành, giải sầu, coi hai ngươi là thịt đem bán?”

“Vương phi…”

Ám vệ Tam Tứ đều đã tới núi Hắc Vân rồi, nhưng mà khi lên núi bọn họ liền phát hiện nơi này và lúc trước hoàn toàn không giống nhau. Trên núi vốn có hàng rào cũng không có tổn hại, trái lại là đường lên núi cơ quan bẫy rập đều được gỡ bỏ từ này về sau đường lên núi cũng đi ngon hơn rất nhiều. Mặc dù đối với bọn họ những người võ công cao cường mấy cái này đều không coi là gì, nhưng đối với người bình thường mà nói dĩ nhiên là khác nhau rất lớn. Hơn nữa ở bên trong hàng rào rõ ràng có người ở lại. Xa xa bọn họ đã nhìn thấy khói bếp rồi. Vương phi không phải là muốn vào rừng làm giặc cướp chứ? Có phải núi Hắc Vân lại có thêm một ổ thổ phỉ nên Vương phi định mang theo hai người bọn họ đến tiêu diệt?

Ba người vừa đi gần về hàng rào phía trước hình như còn có tiếng chó sủa, chỉ một lát sau một vị lão nhân tinh thần vô cùng phấn chấn mang theo mấy người già và trẻ em chạy ra đón chào, nhìn thấy Diệp Ly trên mặt liền mỉm cười chạy ra đón chào, “Sở công tử.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Làm ra sao rồi?”

Trên mặt tráng hán chân chất bộ dáng tươi cười, nói: “Công tử, ngài yên tâm, chúng ta một chút cũng không dám làm sai. Đều là dựa theo ngài phân phó làm đấy. Ngài nhìn xem thế nào?” Diệp Ly thỏa mãn

gật đầu cười nói: “Ta đã xem qua rồi, mọi người làm rất tốt.” Tráng hán gãi gãi đầu, cười nói: “Tuy chúng ta không biết những thứ đồ chơi này dùng để làm gì đấy, nhưng mà Sở công tử có ân với chúng tôi, lại cho chúng tôi việc làm. Chúng tôi nhất định sẽ làm thật tốt cho ngài.” Diệp Ly cười nói: “Không cần khách khí, mọi người cũng là dùng sức lực của mình kiếm tiền. Hôm nay ta đã mang bản vẽ mới đến, mọi người nhìn xem có chỗ nào không rõ, cứ tự nhiên nói một câu.” Diệp Ly lấy ra một tập dày bản vẻ đưa cho hắn, tráng hán mở ra nhìn một lần, cười nói: “Công tử vẽ đều rõ ràng, ta đi cho mấy vị sư phụ già nhìn xem. Công tử muốn đi cùng chứ?”

“Ta đi xem trước một chút, chờ bọn họ hết bận sẽ qua.”

Hán tử kia cầm bản vẽ cao hứng rời đi, Diệp Ly mới nhìn đến hai kẻ vẻ mặt ngốc nghếch nói: “Muốn hỏi gì thì có thể hỏi rồi.”

Ám Tứ nhìn chung quanh nói: “Vương phi…Vương phi là đang dựng một cái võ trường sao?” Có rất nhiều thứ tương tự ở trong phủ.

Diệp Ly thỏa mãn gật đầu cười nói: “Thật tinh mắt, ngươi có thể nói ta đang dựng một sân chơi thú vị.”

Vương phi! Sở thích của ngài cũng thật đặc biệt.

“Vương phi làm sao tìm được đến chỗ này vậy?” Ám Tam hỏi.

“Ah, ta hỏi người nào đó ở gần kinh thành có chỗ nào kín đáo lại thú vị, hắn đề cử ở đây. Ta đã tới đây một lần cũng hiểu được đúng là một chỗ tốt.”

Ám Tam nhíu mày, ngẩng đầu quan sát bên trên nói: “Ở đây rất dễ dàng bị người xâm nhập ư?” Vừa rồi bọn họ có vẻ là từ trên vách núi xuống đấy. Hơn nữa lần trước Các chủ Thiên Nhất các là từ phía

dưới chạy thoát đấy, nói thẳng là đường đi vào và đường ra không chỉ có một lối. Diệp Ly cười nói: “Nếu như ngươi nói là phía có đường đi ra ngoài thì…Đã bị ta chặn hết rồi. Nếu như là muốn từ này đi ra ngoài hoặc vào bằng rừng rậm bên cạnh, ta điều tra rồi, bên ngoài rừng cây này có biên giới Phượng Viên đều ngoài năm mươi dặm thậm chí hơn, trong đó có một bên phía dưới là vách núi sâu thẳm. Hơn nữa trong rừng có đầm lầy, có các loại thực vật có động, chim bay cá nhảy. Các ngươi không phát hiện gần bên này khắp nơi đều bố trí vải tẩm thuốc đuổi rắn sao? Quả thật may mắn khi gặp được một khu săn bắn thế này. Có thể ở phụ cận kinh thành tìm được một chỗ như vậy thật sự không dễ dàng. Nếu như các ngươi có ý định đi xuống phía dưới giống với chúng ta vừa rồi…Đợi đến nơi đây khi đã sửa xong, con đường đi lên kia sẽ biến mất, hơn nữa… Không sợ chết có thể dùng khinh công thử nhảy xuống xem.”

Ám Tam Ám Tứ không tự giác nhích lại gần về phía đối phương ở bên cạnh, nghe giọng điệu của Vương phi khả năng từ trên này xuống hậu quả có thể nghiêm trọng hơn nhiều so với việc xông vào rừng rậm.

“Vương phi xây dựng một chỗ như vậy…Làm cái gì?” Ám Tam nuốt ngụm nước miếng, hỏi có chút gian nan.

Diệp Ly bộ dạng tươi cười chân thành nói: “Ta không phải nói rồi sao, để chơi mà. Trong phủ điều kiện có hạn rất không thú vị. Đợi sau này sửa xong, cảm thấy nhàm chán có thể đến nơi này dạo một vòng, tâm tình khẳng định sẽ tốt hơn gấp bội.” Ám Tam Ám Tứ mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, bọn hắn đã sớm biết hứng thú đặc biệt như thế Vương phi tuyệt đối không phải là người bình thường. Toàn bộ người trong kinh thành đều bị Vương phi lừa rồi…Coi như lão Vương gia có sống lại cũng không muốn bị con dâu bưu hãn như vậy dọa đâu?

Thỏa mãn nhìn bố trí chung quanh, Diệp Ly mỉm cười ánh mắt hơi tối lại. Cuộc sống sẽ vĩnh viễn không còn bình yên như vậy, cho nên nàng cũng không có khả năng làm một Định Quốc Vương Phi cái gì cũng không biết làm vô ưu vô lự. Đại ca đi Nam Cương, Tam ca đi quân doanh…Nếu như không phải dự liệu được nguy cơ tương lai không có cách nào tránh khỏi, cậu cả sẽ không để cho đại ca nhúng tay vào việc triều đình đâu. Công tử Thanh Trần đã nhiều thanh danh rồi mà Từ gia không cần thêm nữa. Như vậy…trước khi sự việc phát sinh nàng cũng muốn bản thân chuẩn bị thật tốt, để trong tương lai có thể dùng cách của nàng bảo vệ người nhà của nàng

Chương 69: Bệnh nặng

Edit: Tiểu Ngạn Beta: Sakura Chuyện dưới đỉnh núi Hắc Vân, Diệp Ly cho phép Ám Tam và Ám Tứ nói cho hai người cùng hợp tác với bọn họ là Ám Nhất và Ám Nhị, Diệp Ly không có nói chuyện này rốt cuộc có thể nói cho Mặc Tu Nghiêu hay không. Nhưng mà Ám vệ Nhất Nhị Tam Tứ cân nhắc một phen sau khi Vương phi nhắc đến vấn đề đạo đức nghề nghiệp Ám vệ. Phải biết bị chủ tử vứt bỏ là nỗi sỉ nhục của Ám vệ. Từ khi bọn họ trở thành ám vệ của Định Quốc Vương phi người duy nhất bọn họ cần thuần phục là Vương phi mà không phải Vương gia. Diệp Ly cũng hết sức hài lòng về mấy Ám vệ có đạo đức nghề nghiệp, dù sao võ công cao cường năng lực nổi bật cũng khó có thể tìm được người có thể tin được. Nàng cũng không muốn lãng phí thời gian tự mình đi tìm thị vệ.

Diệp Ly vừa ý duy trì mỗi tháng hai lần đi núi Hắc Vân, đương nhiên đều là dịch dung đi. Đám người trong thôn trang dưới đỉnh Hắc Vân và trên núi đều gọi nàng là Sở công tử, Sở Quân Duy. Đôi khi mang Ám Nhất Ám Nhị đi, đôi khi mang Ám Tam Ám Tứ đi. Hiển nhiên bốn người có hứng thú rất cao đối với những thứ được xây dựng trong võ trường kỳ quái kia, ngẫu nhiên vì có thể đi theo Diệp Ly mà đánh đập tranh giành một phen. Diệp Ly thường xuyên đi ra ngoài đương nhiên Mặc Tu Nghiêu biết, nhưng mà hắn cũng không hỏi qua nơi Diệp Ly đã đi. Đối với sự khoan dung của hắn thì Diệp Ly vẫn vô cùng biết ơn, ngẫu nhiên cùng mấy người Hoa Thiên Hương dạo phố cũng sẽ nhớ rõ mang một ít điểm tâm gì gì đấy về đưa cho hắn. Nhưng quan hệ của hai người sau khi Diệp Ly bận rộn trong lúc vô tình cách xa rất nhiều. Ngẫu nhiên nhìn thấy ánh mắt không đồng ý của Ngụy ma ma và Lâm ma ma Diệp Ly cũng có chút không hiểu chột dạ, nhưng mà cảm giác chột dạ như thế rất nhanh bị bỏ qua một

bên. Bởi vì nàng thật sự bề bộn nhiều việc, thật sự bề bộn nhiều việc.

Không chỉ quản lý sự vụ trong Vương phủ, còn phải quản lý cả đồ cưới của mình. Cửa hàng nhìn bên ngoài như chỉ kinh doanh bình thường, nhưng mà Diệp Ly vụng trộm rút hết tất cả bạc hồi môn đang có bao gồm cả bạc mà Hàn Minh Nguyệt đưa tới mua một ít sản nghiệp khác. Trong đó kể cả hai tòa nhà cùng ba gian cửa hàng ở ngoại thành mua dưới danh nghĩa Sở Quân Duy cùng với hai gian cửa hàng ở kinh thành. Nhưng điều này đều là nhờ Từ Thanh Trạch tự mình an bài người đi xử lý đấy. Tuy Từ Thanh Trạch có chút khó hiểu nàng đang muốn làm cái gì còn lại đều không vấn đề làm theo. Chưa đến nửa tháng, khế ước nhà đất nhà và cửa hàng đều ở trên tay của nàng. Người bên ngoài nhìn vào Diệp Ly gần như là một Định Quốc Vương phi hoàn hảo, mỗi ngày đều xử lý việc của Vương phủ đâu ra đấy, thỉnh thoảng tham gia các cuộc tụ họp của đám quyền quý ở kinh thành. Nhưng lại không biết, Diệp Ly vụng trộm sửa sang đủ loại tin tức thu thập lại hơn nữa từ đó còn tìm kiếm ra một ít tin tức manh mối hữu dụng. Cho nên Hoàng đế và Thái Hậu lục đục với nhau, các nhóm đại thần trong triều ở giữa quyền lực đấu đá, còn có giữa đám quyền quý che giấu bát quái, Diệp Ly đều đối xử nhàn nhạt mặc kệ từ từ trôi qua. Nàng cũng càng hiểu rõ sâu sắc những gút mắc cùng với thế cục triều đình.

“Vương phi! Vương phi! Vương gia té xỉu…”

Diệp Ly đang ngồi trong trướng phòng nhìn đống sổ sách xuất thần, Thanh Hà vội vàng hấp tấp xông vào kêu lên.

Trong lòng Diệp Ly cả kinh, lập tức đứng dậy hỏi: “Chuyện gì xảy ra?” Ngay cả Thanh Hà trầm ổn hiển nhiên cũng bị dọa không nhẹ, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nói: “Vừa rồi Vương gia trở về phòng…Hỏi Vương phi đi đâu vậy. Tụi nô ỳ nói vương phi đang ở

trướng phòng, chưa thấy Vương gia nói thêm gì nữa thì bỗng nhiên Vương gia nôn ra rất nhiều máu…Sau đó, sau đó té xỉu." Trong lòng Diệp Ly run lên, ném bút trong tay liền đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Đã mời đại phu chưa?" Thanh Hà nói: "A Cẩn…A Cẩn và Thanh Loan đều đi rồi ạ. Thanh Ngọc cũng biết một chút y thuật cùng với Thanh Sương ở lại trong phòng chiếu cố Vương gia…"Không đợi Thanh Hà nói xong, bóng ảnh Diệp Ly đã nhanh chóng biến mất ở chỗ rẽ hành lang.

Trở lại trong viện, hiển nhiên từng nha hoàn trong viện đều bị dọa, nhìn thấy Diệp Ly đi về phía trước ngay cả hành lễ cũng đã quên. Diệp Ly bước vào trong phòng, đi qua bình phong thấy Mặc Tu Nghiêu nằm trên giường mặt trắng như tờ giấy, trên môi vẫn còn vết máu đỏ sậm.

"Vương phi." Thanh Ngọc đang bắt mạch cho Mặc Tu Nghiêu đứng dậy thấp giọng nói.

"Hắn thế nào rồi?"

Thanh Ngọc có chút lo lắng nói: "Vương gia đã từng bị thương rất nặng, lại gần như không có điều dưỡng thật tốt cho nên thân thể vô cùng yếu. Lại bỗng nhiên nôn ra máu cũng do mệt nhọc quá độ, nhưng mà…mất nhiều máu chỉ sợ vô cùng bất lợi cho vương gia …" Nhìn theo ánh mắt Thanh Ngọc, bên giường cách đó không xa vẫn còn một vệt máu chưa khô hoàn toàn khiến cho người ta thấy vô cùng chướng mắt, nhìn vết máu kia khiến Diệp Ly mơ hồ bắt đầu thấy sợ hãi…, "Bây giờ…Hắn không có việc gì chứ?"

Thanh Ngọc lắc đầu nói: "Nô tài chuyên về độc, đối với tình huống của Vương gia thật sự có chút bó tay bất lực. Nhưng mà tạm thời có lẽ chắc không có chuyện gì."

Diệp Ly hít một hơi thật sâu gật đầu nói: “Ta đã biết, các ngươi đi xem đại phu đã tới chưa, còn có mời Mặc tổng quản đến đây một chuyến.”

Thanh Ngọc và Thanh Sương cùng đáp lời, Diệp Ly ngồi bên cạch yên lặng nhìn người nằm ở trên giường. Vẫn luôn nghe người khác nói thân thể Định Vương tàn tật, bệnh nặng quấn thân. Nhưng mà từ lần đầu tiên Diệp Ly nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu biểu hiện của hắn vẫn luôn rất khỏe mạnh, thậm chí khi vào thu nàng cũng bị phong hàn hai ngày cũng không nghe thấy hắn ho một tiếng. Cho nên Diệp Ly sớm đã vứt cái câu bệnh nặng quấn thân ra phía sau đầu, chỉ cho là người bên ngoài nghe nhầm đồn bậy mà thôi. Mấy tháng qua, gần như mỗi ngày hai người đều gặp mặt, nhưng mà đến bây giờ Diệp Ly mới phát hiện Mặc Tu Nghiêu gần đây gầy gò tiều tụy rất nhiều. Lúc này dưới mí mắt nhắm chặt có màu xanh nhàn nhạt có thể nhìn thấy rõ ràng.

Diệp Ly đang xuất thần, cảm giác người đang hôn mê trên giường có động tĩnh rất nhỏ vội ngẩng đầu nhìn. Vừa hay nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu đang từ từ mở to mắt. Bốn mắt nhìn nhau, trong phút chốc Diệp Ly chỉ cảm thấy không biết phải nói sao.

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt một tiếng, “A Ly, làm sao vậy?”

Một lúc lâu, Diệp Ly mới nhìn hắn nói: “Vừa rồi ngài hộc máu.”

Mặc Tu Nghiêu sững sờ, mỉm cười: “Hai ngày nay có chút mệt mỏi, không sao.”

“Không sao?!” Diệu Ly chỉ cảm thấy có một cơn tức giận từ đáy lòng xông thẳng lên não, “Đến hộc máu cũng không sao còn cái gì quan trọng hơn? Ngài cho rằng ngài có bao nhiêu máu để cho ngài chà đạp như vậy?” Mặc Tu Nghiêu có vẻ rất vui khi thấy Diệp Ly tức giận,

ánh sáng nơi đáy mắt càng thêm sáng ngời nhu hòa, “Thật sự không sao, cũng đã quen rồi. Cứ vào mùa đông chính là như vậy. Chỉ cần chú ý nghỉ ngơi sẽ không có chuyện gì đâu. A Ly, tin tưởng ta.”

Tin tưởng ngươi thì ta chính là heo! Diệp Ly tức giận liếc mắt nhìn hắn, đồng thời cũng vì lời hắn nói mà khiếp sợ. Thói quen, phải như thế nào mới có thể có thói quen nôn ra nhiều máu như vậy? “Ngài nghỉ ngơi trước đi, mọi thứ đợi đại phu đến rồi nói sau.”

Chỉ chốc lát sau, A Cẩn và Thanh Loan một trái một phải lôi kéo đại phu đi vào, vẫn là lão đại phu tại Vô Nguyệt am lần trước. Thấy Mặc Tu Nghiêu nằm ở trên giường đã tỉnh lão đại phu thoát khỏi tay Thanh Loan và A Cẩn chậm rãi nói: “Lão phu đã từng nói không có việc gì, mấy người trẻ tuổi các người cũng quá là không ổn trọng rồi.” Diệp Ly đứng dậy để lại vị trí cho lão đại phu bắt mạch. Lão đại phu tiến lên bắt mạch vuốt vuốt chòm râu cau mày, Diệp Ly hỏi: “Đại phu, như thế nào rồi?”

Lão đại phu lắc lắc đầu nói: “Không có việc gì, nhưng mà Vương gia tốt nhất vẫn nên chú ý thật tốt. Lúc này không có việc gì không có nghĩa là tiếp theo cũng không có việc gì.”

Diệp Ly cau mày nói: “Nếu như ta nhớ không lầm, lần trước đại phu nói thân thể của Vương gia rất tốt.” Lão đại phu nhíu lông mi xám trắng nói: “Lão phu không có nói sai, lúc đó thân thể Vương gia thật sự là không tệ, nhưng mà hiện tại rõ ràng là không ổn.” Diệp Ly im lặng nhìn lão, chẳng lẽ còn có người hàng năm vẫn khỏe mạnh chỉ trong thời gian ngắn thân thể đã suy yếu hay sao? Lão đại phu tiếp tục nói: “Thân thể của Vương gia không thể chịu nổi giá rét, chỉ cần vừa vào đông phải cẩn thận.. Nhưng mà…Bây giờ có lẽ vẫn chưa tới lúc nghiêm trọng như vậy. Lần này…Đã bao lâu Vương gia không uống thuốc rồi? Bao lâu chưa có nghỉ ngơi?”

Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ cười khổ, “Thuốc của ông…có vẻ không có hiệu quả gì rồi.” Lấy từ trong ống tay áo ra một chai thuốc xinh xắn, Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói ra.

Lão đại phu chau mày, nhận lất chai thuốc trong tay Mặc Tu Nghiêu mở ra xem xét, vừa nói: “Không thể nào, cái này mới phối cũng chưa tới hai tháng, làm sao lại mất đi tác dụng?” Diệp Ly nói: “Đại phu, ta nghĩ hẳn là Vương gia đã nói thuốc của ông không có hiệu quả gì với thân thể của ngài ấy rồi.”

Sắc mặt của lão đại phu trầm xuống, lại một lần nữa bắt mạch cho Mặc Tu Nghiêu, nhưng rõ ràng lâu hơn một chút. Một hồi lâu, lão đại phu mới thu tay lại nhíu mày nói: “Trước ta sẽ ghi một đơn thuốc cho Vương gia dùng, tạm thời sẽ không có việc gì. Trước ta muốn đi về nghiên cứu phương thuốc rồi nói sau.” Diệp Ly cũng biết chuyện này không thể gấp được, chỉ đành gật đầu nói: “Như vậy làm phiền đại phu rồi.” Lão đại phu gật gật đầu, nhìn Diệp Ly nói: “Lão phu nói lại lần nữa, bệnh tình của Vương gia tuyệt đối không thể vất vả. Càng đến mùa đông càng phải cẩn thận. Mấy năm nay nếu mặc kệ tất cả an tâm tĩnh dưỡng, bây giờ cũng sẽ không nghiêm trọng đến mức như vậy.” Diệp Ly gật đầu nghiêm mặt nói: “Ta đã biết, đại phu cứ yên tâm.”

Sai người đi theo lão đại phu đi lấy thuốc, Diệp Ly thu xếp cho Mặc Tu Nghiêu ổn thỏa liền muốn đứng dậy lại bị người từ phía sau kéo lại. Diệp Ly quay đầu lại nhìn nam nhân vẻ mặt bình tĩnh nằm trên giường, ánh mắt rơi xuống tay gầy gò có chút tái nhợt của hắn, trong lòng không tự giác co lại, “Làm sao vậy? Còn có chỗ nào khó chịu?” Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, cười nhạt nói: “A Ly bận rộn nhiều việc sao?”

“Cũng…cũng ổn.” Trong thư phòng xác thực có một việc cần xử lý nhưng cũng không phải việc gì gấp. Nàng chỉ có thói quen xử lý việc

trong tay xong xuôi mà thôi.

“Như vậy…A Ly có thể bồi ta một lúc được không?” Mặc Tu Nghiêu nói khẽ, ánh mắt vẫn ôn hòa nhìn Diệp Ly không mang theo nửa phần miễn cưỡng, nhưng mà Diệp Ly đúng là không thể nói ra lời cự tuyệt. Im lặng lại ngồi trở lại bên giường một lần nữa, nhìn thấy niềm vui trong mắt nam nhân nằm trên giường ngày càng đậm, Diệp Ly nhìn thoáng qua trên mặt đất màu đỏ sậm còn chưa kịp xử lý, lo lắng hỏi: “Ngài không muốn ngủ một chút sao?” Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, thản nhiên níu: “Hơi lạnh, không ngủ được.” Diệp Ly nhớ tới, phần lớn người thiếu máu sẽ có cảm giác rét lạnh, có lẽ người nôn ra máu cũng sẽ có cảm giác như vậy. Không tự giác vươn tay thay hắn kéo chăn hỏi: “Cần lửa than không?”

Bây giờ mới vừa vào đông còn không tính là quá lạnh, nhưng mà rất nhiều nhà trong phòng đã có đốt lửa than, rất nhiều quyền quý bỏ ra nhiều tiền để chuẩn bị ngân than. Bởi vì Diệp Ly tự tin thân thể mình rất tốt cơ bản sau khi Từ thị qua đời cũng không còn dùng than trong mùa đông rồi, trong phòng bọn họ vẫn không có đốt than nên nàng cũng không có chú ý đến vấn đề này. Dù sao Mặc Tu Nghiêu là cao thủ nội công cao thâm hơn nàng. Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ lắc đầu, “Ta không thể ngửi mùi than. Mặc dù nói ngân than không khói không mùi đấy, nhưng mà bây giờ…A Ly nàng biết rõ rồi chứ? Vừa đến mùa đông ta thật sự là một người tàn.” Nói đến đây, trong ánh mắt Mặc Tu Nghiêu nhiều thêm vài phần cay đắng và bi ai.

Diệp Ly đứng dậy từ trong tủ cầm lấy một bộ áo bằng ngủ bằng gấm che trên người Mặc Tu Nghiêu, mới nhíu mày hỏi: “Lúc trước rốt cuộc ngài bị tổn thương như thế nào? Làm sao lại kỳ quái như vậy?” Bình thường hai chân phế đi bị liệt coi như bị cắt đi thì làm sao có thể thấy đau đớn, nhưng mà Mặc Tu Nghiêu lại không chịu lạnh được, vừa đến mùa đông thân thể lại suy yếu khẳng định có liên quan tới chân. Còn có không thể ngửi đến bụi than, hẳn là hệ hô hấp phổi có

vấn đề. Mặc Tu Nghiêu nói: “Rốt cuộc chịu những thương tổn gì bản thân cũng không biết, chờ ta tỉnh lại đã là việc của một tháng sau. Thân thể cũng đã như vậy.” Biểu hiện của Mặc Tu Nghiêu rất nhạt, giống như chỉ đang kể lại. Nhưng mà vẻ mặt như thế Diệp Ly đã từng thấy rất nhiều lần. Những chiến hữu đã từng bị tàn nặng trong chiến trường sau khi tỉnh lại có thể bình tĩnh từ trong điên cuồng mà biểu lộ thái độ bình thản như vậy. So với lúc điên cuồng gào thét càng khiến cho người ta cảm thấy lòng chua xót. Diệp Ly không biết Mặc Tu Nghiêu khi tỉnh dậy đầu tiên phát hiện mình biến thành bộ dạng này sẽ có biểu cảm thế nào, nhưng mà bây giờ bộ dạng hắn bình tĩnh như cũ khiến cho nàng cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Được rồi, như vậy dựa theo đại phu dặn dò. Phiền toái Vương gia tốt nhất gần đây nghỉ ngơi nhiều một chút. Ta nghe nói gần đây mỗi ngày Vương gia đều ở trong thư phòng bình quân trên bảy canh giờ?” Diệp Ly khiêu mi nói.

Mặc Tu Nghiêu sững sờ, khẽ thở dài nói: “A Ly…ta sẽ chú ý, nhưng mà…” Bây giờ cũng không phải lúc nghỉ ngơi, nửa năm nay bố cục trên triều đình ngày càng cổ quái, hôm nay nhìn như Định Quốc Vương phủ đặt mình ở bên ngoài triều đình, nhưng mà chỉ không cẩn thận một chút sẽ lún vào rất sâu. Mà hắn thân là Định Phương phải chịu trách nhiệm gánh vác.

Ánh mắt Diệp Ly có chút nguy hiểm nhìn hắn, thản nhiên nói: “Có cái gì ngài có thể làm mà ta không thể làm hay sao? Cho dù như thế đợi đến lúc thật sự không ứng phó được thì nói sau. Thứ cho ta lắm miệng, Định Vương điện hạ, cho dù ngài hao hết sức lực thế nào nếu như ngài mới đi chín mươi chín bước mà ở bước cuối cùng chết cũng đều là thất bại. Cho nên khi ngài vẫn còn ở trước bước chín mươi chín kia hãy nghĩ một chút mình có còn mệnh đi đến bước một trăm không.” Sau khi Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm một chút, mới nhìn Diệp Ly bật cười nói: “A Ly nói đúng. Như vậy…về sau A Ly vất vả

rồi.”

“Ta cho rằng ta là Định Quốc Vương phi.” Diệp Ly bình tĩnh mà nói.

Mặc Tu Nghiêu nói khẽ: “Đương nhiên, nàng mãi mãi là Vương phi của ta.”

Vì thế Diệp Ly càng thêm bận rộn, không chỉ có nội vụ của Vương phủ mà ngay cả ngoại vụ cũng phải cần phải xử lý ngay. Có Mặc Tu Nghiêu ở một bên chỉ điểm, Diệp Ly xử lý vô cùng nhanh. Mà có thể nói Diệp Ly có tác phong quyết định nhanh chóng cũng dần dần khiến cho các quản sự trong ngoài phủ cảm thấy thuyết phục. Mặc tổng quản cùng Tôn ma ma ánh mắt của những lão nhân này nhìn Diệp Ly cũng thêm vài phần vui mừng cùng với tôn kính. Không khỏi khiến cho Mặc Tu Nghiêu một mình nằm trên giường nghỉ ngơi cảm thấy nhàm chán, Diệp Ly ngoại trừ gặp một ít quản sự bên ngoài đem nơi xử lý công việc từ thư phòng chuyển đến trong phòng bọn họ. Vừa xử lý sự vụ vừa có thể cùng Mặc Tu Nghiêu tâm sự, có vấn đề gì cũng có thể tùy lúc hỏi thăm.

Mặc Tu Nghiêu có chút ngạc nhiên phát hiện Vương phi của mình giống như một cuốn sách vĩnh viễn không thể đọc hết, hắn vĩnh viễn đều không đoán được nàng còn bao nhiêu năng lực, điểm mấu chốt năng lực của nàng nằm ở chỗ nào. Nếu như đổi một người khác như vậy xuất hiện bên cạnh mình, Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối cảm thấy bị uy hiếp, hơn nữa sẽ sử dụng các biện pháp thăm dò thậm chí là tiêu diệt. Nhưng mà đối mặt với nữ tử trước mắt này vừa có thể múa bút thành văn, vừa có thể phân ra mỉm cười nói chuyện phiếm với mình, hắn chỉ cảm thấy trong lòng lạnh như băng dường như có thêm một ngọn lửa nhỏ bé, hình như cảm thấy khi mùa đông vừa đến làm cho người đang ở nơi băng thiên địa tuyết trở nên ấm áp và thoải mái dễ chịu. Hắn thầm nghĩ dung túng nàng làm chuyện mà nàng muốn, yên tĩnh nhìn nàng ngẫu nhiên lộ ra nụ cười thản nhiên. Hắn biết rõ, cuối

cùng sẽ có một ngày tài năng của nàng sẽ khiến cho thế nhân kinh diễm. Minh châu vĩnh viễn sẽ không bị che phủ, cuối cùng sẽ có một ngày nàng sẽ bay lượn rất cao. Mà khi đó…Có lẽ hắn đã chết.

“Vương gia, Vương phi. Mặc tổng quản nói Hà Đại Phu đã đưa thuốc đến rồi.” Thanh Ngọc tiến lên bẩm báo nói.

Diệp Ly nhìn thoáng qua Mặc Tu Nghiêu nằm trên giường ngủ thật say gật đầu khẽ nói với Thanh Ngọc: “Mời Hà đại phu ở phòng khác chờ một lát.” Mặc dù mới vài ngày, nhưng mà Diệp Ly cũng cảm thấy thời tiết càng lạnh đối với thân thể Mặc Tu Nghiêu càng bất lợi, có lẽ là bởi vì do thuốc đã không thể nào khống chế được bệnh tình của Mặc Tu Nghiêu, cho dù tu dưỡng hai ngày tinh thần Mặc Tu Nghiêu cũng không tốt hơn trước.

Tiến vào phòng khác, Hà đại phu và Mặc tổng quản vội vàng chạy ra đón chào. Diệp Ly khoát tay nói: “Đại phu, Mặc Tổng quản không cần đa lễ. Ngồi xuống nói chuyện đi.”

Đợi sau khi Diệp Ly ngồi xuống hai người nói tạ ơn rồi từng người ngồi xuống. Hà đại phu lấy phương thuốc ra giao chi Diệp Ly nói: “Đây là phương thuốc mấy ngày nay lão phu đã điều chỉnh lại một lần nữa. Mời Vương phi xem qua.” Diệp Ly nhận lấy phương thuốc nhìn thoáng qua, phát hiện đa số thuốc bên trong cũng không phải là vì chữa bệnh hay là chữa thương, trái lại dùng cho giải độc đấy, “Hà đại phu, đây là chuyện gì xảy ra? Nếu như bản phi nhớ không lầm, uống thuốc này nhiều sẽ trở thành nghiện.” Diệp Ly buông phương thuốc, trầm giọng hỏi. Cuối phương thuốc viết là nha phiến, đương nhiên Diệp Ly biết rõ kia là thứ gì, sau khi dùng về sau sẽ có hậu quả gì.

“Không nghĩ tới Vương phi còn tinh thông dược lý. Vương phi nói không sai, nha phiến là vị thuốc giảm đau nhức vô cùng tốt, nhưng dùng lâu thật sự sẽ trở thành nghiện. Cho nên lão phu vẫn luôn do

dự nhưng đến cùng vẫn cho thêm.” Vẻ mặt Hà đại phu ngưng trọng nói, Diệp Ly gật đầu xem như tiếp nhận giải thích của lão, “Vương gia cần dùng thuốc giảm đau sao?”

“Rất cần. Những thuốc trước đây sở dĩ mất đi hiệu lực cũng là bởi vì những thuốc kia không có cách nào ức chế được chỗ độc tố trong cơ thể của Vương gia gây ra đau đớn. Nếu như không cho thêm một ít thuốc giảm đau thì tinh thần của Vương gia sẽ càng ngày càng kém, thân thể sẽ càng yếu. Thậm chí có khả năng không đợi đến được giải độc sẽ…hơn nữa bây giờ thân thể Vương gia vốn không thể chịu đựng được đau đớn nữa, điều này sẽ khiến cho vết thương cũ trên người ngài ấy sẽ tái phát lần nữa.” Hà đại phu trầm giọng nói, trên gương mặt già nua có chút mỏi mệt. Hiển nhiên hai ngày qua ông ta cũng không dễ dàng. Nghe thấy tình huống về thân thể của Mặc Tu Nghiêu, sắc mặt Mặc Tổng quản cũng khó nhìn, “Vương phi, điều này…”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Không thể dùng nha phiến, ông cho liều quá nặng. Tối đa chưa qua một tháng hắn sẽ thành nghiện. Sau khi nghiện đối với thân thể càng có hại nhiều hơn lợi.”

Hà đại phu bất đắc dĩ cười khổ, lão cũng không muốn hạ nhiều như vậy, nhưng mà không thể không cho nhiều. Không phải tự mình cảm thụ người bình thường vốn không thể biết được nỗi đau khi độc tố trên người Vương gia phát tác.

“Vì sao khi mùa hạ hắn không có việc gì?” Diệp Ly hỏi.

Hà đại phu lắc đầu nói: “Mùa hè không phải không làm sao, mà là nhẹ nhõm hơn nhiều, Bởi vì trong người vương gia lại đúng là một loại hàn độc, mùa hạ thời tiết ấm áp, cùng với thuốc của lão phu chuẩn bị khắc chế hàn độc, chỉ cần uống đúng giờ cũng không khác người thường là bao. Nhưng mà thời tiết thay đổi, hàn độc sẽ bộc

phát tùy lúc tán phá gấp bội. Thậm chí huyết mạch toàn thân Vương gia gần như ngưng trệ. Hai năm đầu lúc nghiêm trọng nhất thậm chí sẽ rơi vào trạng thái hôn mê sâu. Mấy năm nay cũng may không chế được, nhưng mà năm nay chỉ sợ…"

"Vấn đề thời tiết sao…" Diệp Ly trầm ngâm một lát gật đầu nói: "Ta đã biết. Phương thuốc xin nhờ đại phu cân nhắc một chút. Mặt khác, giải dược hàn độc?"

Hà đại phu lắc đầu nói: "Trước mắt không có thuốc nào chữa được, hàn độc của Vương gia chính là năm đó khi ở biên quan bị người Bắc Nhung bố trí ám toán. Lúc ấy chúng ta mời thần y đương thời lão tiên sinh Trầm Dương khám chữa bệnh cho Vương gia, hàn động kia sinh ra ở một đỉnh núi Tuyết Sơn quanh năm tuyết đọng ở giữa Bắc Nhung và Tây Lăng, có thể nói là loại tương chí âm chí hàn bậc nhất thiên hạ. Nghe nói là lớn lên trong một cái hàn đàm trong đỉnh núi Tuyết Sơn. Hàn đàm kia rét lạnh thấu xương, bất kể là người hay thú rơi vào trong đó tuyệt đối không còn đường sống. Nhưng mà trong hàn đàm có một đóa hoa tên là 'Liệt Hỏa liên', chỉ có hạt sen của nó mới có thể khắc chế hàn độc trên người Vương gia."

Lời Hà đại phu còn chưa dứt, Mặc tổng quả lại nói tiếp: "Nhưng mà đóa Liệt Hỏa liên kia mười năm mới nở một lần, mười lăm năm tiếp theo mới kết quả. Từ sáu năm trước Hắc Vân Kỵ đã phái người quanh năm ẩn nấp dưới núi chờ đợi, đáng tiếc…Ít nhất còn hai năm mới có thể đợi đến hạt sen trưởng thành." Mặc Tổng quản chưa nói, dù cho tới lúc đó sau khi lấy được hạt sen, mặc cho Hắc Vân Kỵ muốn đi xuyên qua Bắc Nhung hay là Tây Lăng trở về Đại Sở đều phải trả một cái giá rất lớn. Nhưng mặc kệ trả giá thế nào Hắc Vân Kỵ cũng sẽ nhất định lấy được Liệt Hỏa liên, nhất định sẽ đem nó thuận lợi đưa về Đại Sở. Cho dù hi sinh hết tính mạng của Hắc Vân Kỵ.

“Vị Trầm thần y kia không có biện pháp khác sao?” Diệp Ly cau mày nói. Thanh danh thần y Trầm Dương cho dù lúc nàng vẫn còn ở trong khuê phòng cũng đã nghe qua, người kia xác thực là ngay cả Hoàng đế cũng không nhất định có thể mời được thần y đứng đầu cả nước. Hà đại phu nói: “Trầm thần y một năm trước nghe nói đảo quốc Đông Hải (Nhật bản) có một loại thuốc tên là Phượng Vĩ, rất có hiệu lực với hàn độc. Đầu năm nay đã dẫn người ra biển. Chỉ sợ nhanh nhất cũng phải cuối tháng mười hai mới có thể trở về.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Ta đã biết, vậy làm phiền Hà đại phu rồi.”

Hà đại phu đứng dậy cáo từ, Mặc Tổng quản vẫn như cũ ở lại đại sảnh, nhìn đôi mi thanh tú của Diệp Ly nhíu chặt, hiển nhiên tâm tình vô cùng ủ dột, “Vương phi…”

Diệp Ly ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt Mặc Tổng quản vẫn nghiêm túc lại không thể che hết nỗi lo lắng, thở dài nói: “Mặc tổng quản, những năm này vất vả ngươi rồi.” Mặc tổng quản có chút sợ hãi lắc đầu nói: “Vương phi lời này là có gì, lão nô chỉ hận không thể dùng thân thay Vương gia chịu những đau đớn này…Năm đó Vương gia…” Nhìn thấy tiểu chủ tử khí phách hăng hái biến thành bộ dạng hôm nay, sao Mặc tổng quản có thể dễ chịu. Chỉ là hiện giờ lão lo lắng cho vị Vương phi trẻ tuổi này hơn, hơn nửa năm qua biểu hiện của Vương phi đã vượt qua dự đoán của mọi người rồi. Mọi người trong Định Quốc Vương phủ cũng đều thiệt tình bội phục nữ chủ nhân mới này. Vương phi Định Quốc Vương phủ không cần khuynh quốc khuynh thành, không cần tài hoa hơn người, thậm chí cũng không cần mạnh vì gạo, bạo vì tiền, chỉ cần đủ kiên cường. Nhưng là cho dù nữ tử kiên cường chỉ sợ không chịu nổi tình cảnh bây giờ. Đây cũng là lý do vì sao Vương gia vẫn luôn dấu diếm về tình trạng của hắn mà những kẻ dưới như bọn họ cũng không bao giờ nhắc đến trước mặt Vương phi.

Diệp Ly đứng lên cười yếu ớt nói: “Mặc tổng quản không cần quá lo lắng, chỉ cần người còn sống chắc chắn sẽ có biện pháp. Trái lại Mặc tổng quản thay ta tìm một số người tinh thông lĩnh việc kiến trúc, ta có việc dùng.”

Mặc tổng quản nhìn bóng ảnh rời đi đi, trong đôi mắt ảm đạm có chút sáng lên. Vị Vương phi này…Có lẽ thật sự khác.

“Lão nô đã rõ.”

Diệp Ly trở lại trong phòng thì Mặc Tu Nghiêu đã tỉnh, mới vừa vào cửa Diệp Ly đã thấy tay Mặc Tu Nghiêu lộ ra ngoài chăn nắm đang trong trạng thái run rẩy co rút. Nhưng khi nhìn thấy Diệp Ly tiến vào lập tức buông lỏng, sau đó điềm nhiên như không có việc gì để vào trong chăn. Diệp Ly biết rõ, đó là hắn đang nhịn đau. Trong lòng không khỏi có chút do dự với quyết định phân phó Hà đại phu dừng dùng thuốc giảm đau. Nhưng nhìn ánh mắt Mặc Tu Nghiêu ôn hòa lại kiên định, Diệp Ly nhấm chìm sự do dự trong lòng. Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối sẽ không thích bản thân biến thành một kẻ ỷ lại vào thuốc thì mới có thể sống được.

“A Ly, nàng đã trở về rồi.”

Diệp Ly ngồi xuống bên giường, “Đau có thể kêu ra.”

Mặc Tu Nghiêu cười một tiếng, “Kêu đi ra sẽ hết đau sao? Không cần lo lắng, chỉ là một chút đau nhức thôi. Chỉ có điều cả ngày nằm ở trên giường không thể đứng dậy có chút phiền mà thôi.”

“Ta sẽ không cười lời nói của ngài.” Diệp Ly nói.

Mặc Tu Nghiêu yên lặng nhìn nàng, một lúc lâu mới trầm giọng hỏi: “A Ly, có thể ôm nàng không?” Diệp Ly khẽ giật mình, cúi người

xuống gần chăn ôm Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Bây giờ ngài không thể chịu lạnh, cứ như vậy chấp nhận thôi.” Mặc Tu Nghiêu trầm thấp cười ra tiếng, được một lúc mới dừng lại thấp giọng nói: “Thật ra… Đau đớn thật sự còn có thể chịu đựng được…Nhưng cảm giác u lãnh này…giống như rơi vào một trong đầm nước lạnh lẽo, hơn nữa đã có cảm giác mãi mãi cũng không thoát ra được. Đau lâu rồi cũng sẽ quen rồi, nhưng cảm giác lạnh như băng này như thế nào cũng ko quen được. Đôi khi…Ta thậm chí cảm thấy đau một chút cũng không sao. Ta chỉ sợ cuối cùng có một ngày ngay cả cảm giác đau cũng không biết, chỉ còn loại cảm giác lạnh như băng này. Nếu thật như vậy…A Ly, thật sự ta không biết ta còn có thể chống đỡ được không.”

“Sẽ không có chuyện ý xảy ra đâu.” Diệp Ly ôm hắn nói khẽ, “Trầm thần y không phải đi Đông Hải tìm cỏ Phương Vĩ sao? Tầm hai năm nữa Liệt Hỏa liên cũng sẽ có hạt rồi. Đến lúc đó hàn độc cũng được giải rồi, tất cả rồi cũng sẽ khá hơn. Ngài cũng đã sống đến bây giờ, chờ thêm hai năm thì đã làm sao?” Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Đương nhiên ta sẽ đợi. A Ly, nếu ta không chết thì nàng sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi ta rồi. Nàng không sợ sao?”

“Trước khi ta gả cho ngài cũng không mong ngài chết sớm để tiếp nhận gia sản của ngài.” Diệp Ly thản nhiên nói.

“Ta tuyệt đối sẽ không chết, A Ly.” Mặc Tu Nghiêu vươn mộtt tay ôm lấy vòng eo nhỏ của Diệp Ly. Diệp Ly sững sờ, mặt không biểu tình kéo tay của hắn xuống nhét lại vào trong chăn, “Không thể chịu lạnh cũng đừng làm càn.” Vừa rồi giống như nàng đã đồng ý hứa hẹn điều gì sao? Nhưng mà nàng cũng chưa nói gì mà…Diệp Ly yên lặng trong lòng tự hỏi.

Vừa vào đông, phủ Định Quốc Vương từ chối tất cả các yến tiệc chiêu đãi cùng tụ hội trong cung. Lý do vẫn giống ngày thường Định

Vương bị bệnh nặng. Nguyên nhân bởi vì mùa hè thấy Định Vương có chút di động tâm tình mọi người cũng dần dần bình tĩnh lại. Trong cung Thái Y đi tới đi lui cũng bó tay vô lực, trong cung các loại thuốc bổ liên tục không ngừng chảy vào Định Quốc Vương phủ, không còn có người đến thăm quấy rầy. Định Quốc vương phủ gần như khôi phục lại sự yên tĩnh trầm mặc như hai năm trước.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không có người tìm đến. Ví dụ như Phượng Chi Dao cũng là một trong số đó.

“Phượng Tam công tử, Vương phi và Vương gia mời ngài đến thiên điện.” Phượng Chi Dao vẫn chờ trong thư phòng khó hiểu nhíu mày hỏi: “A Nghiêu lại bị bệnh? Nhưng mà hắn ở cùng với Vương Phi mà? Sao lại đi đến Thiên điện?”

Trên mặt nghiêm túc của Mặc tổng quản lộ ra một chút vui vẻ rất nhạt, nói: “Đa tạ Phượng công tử quan tâm. Mấy ngày nay Vương gia khá tốt. Mấy ngày trước đây Vương gia và Vương phi cùng đến ở Thiên điện.”

Vẻ mặt của Phượng Chi Dao vừa hâm mộ ghen ghét, “Phủ đệ lớn thật là lớn, muốn ở chủ điện ở chủ điện, muốn ở thiên điện ở thiên điện. Ở ngán rồi còn thế ở chuyển sang mấy cái tiểu viện.” Mặc tổng quản đã sớm biết tính tình của Phượng Chi Dao, cũng không cáu giận cười nhạt nói: “Nếu Phượng công tử ghét bỏ tòa nhỏ bé hơn, có thể nói với Vương gia một tiếng. Ở kinh thành vương phủ còn có hai tòa nhà có thể cấp Phượng công tử ở lại.”

Phượng Chi Dao liếc mắt, “Miễn đi. Tòa nhà lớn rồi lại nhiều người nhiều việc, phiền chết đi được.”

“Phượng công tử nên thành gia rồi.” Mặc tổng quan đi theo sau lưng Phượng Chi Dao nói.

“Biết rồi, Vương gia của ngươi cưới được Vương phi tốt. Bổn công tử còn chưa chơi chán đây này.” Phượng Chi Dao phất phất tay ý nói chuyện kết hôn về sau lại nói. Cha của hắn cũng không có quan tâm đến loại chuyện này của hắn, trái lại mấy vị lão nhân gia trong vương phủ lại rất nhiệt tình. Đáng tiếc hắn không nhận nổi.

Thiên điện mà Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đang ở là một tòa kiến trúc độc lập ở phía nam. chính viện. Ở trong hoa viên của chủ viện so với chủ điện khác chỉ thiếu đi hai cái phòng. So với chuẩn mực càng thêm thanh tĩnh u nhã hơn. Phượng Chi Dao vừa đi vào đại sảnh đã không khỏi kinh ngạc ồ lên một tiếng. Một cỗ hơi ấm đập vào mặt, toàn bộ trong đại sảnh ôn hoa như tháng ba tháng bốn bình thường thoải mái dễ chịu. Phượng Chi Dao biết rõ tình huống thân thể của Mặc Tu Nghiêu, cũng biết Định Vương phủ chỉ cần chỗ nào Mặc Tu Nghiêu có thể xuất hiện cũng sẽ không đốt than. Nhưng mà ở đây…

Mặc Tổng quản theo ở phía sau, nói: “Phượng công tử, Vương gia và Vương phi ở thư phòng nhỏ chờ ngài.”

Phượng Chi Dao không khỏi quay đầu lại hỏi: “Vương phủ các ngươi đến cùng có bao nhiêu cái thư phòng?”

Mặc tổng quản vẫn rất nghiêm túc trả lời: “Ngoại viện cùng nội viện có tất cả đều có thư viện và thư phòng. Trong viện chính Vương gia và Vương phi chỉ có một cái thư phòng. Thư phòng ở trong thiên điện thì mới vừa bố trí.”

“Bổn công tử chán ghét thư phòng, càng chán ghét bàn việc trong thư phòng.” Phượng Chi Dao nói.

“Như vậy… Thủ hạ đi mời Vương phi và Vương gia đi ra?”

“Miễn đi…Ta cũng không dám để cho bọn họ tự mình đi ra gặp ta.” Phượng Chi Dao phất phất tay, đong đưa cây quạt nghênh ngang mà đi.

Chương 70: Thư phòng nghị sự

Edit: Gà Beta: Sakura Bước vào thư phòng, nhìn thấy hai người đang ngồi chơi cờ trong phòng, Phượng Chi Dao không khỏi cảm thấy hâm mộ cuộc sống của Mặc Tu Nghiêu.

“Ta nói này Vương gia, để cho người khác ở bên ngoài cực khổ mệt đến dở sống dở chết, còn bản thân thì ngồi đây chơi cờ thì đúng là không còn gì để nói.” Lười biếng dựa tại cạnh cửa, Phượng Chi Dao nhàn nhạt giễu cợt nói. Cái thế đạo như thế này làm sao có thể khiến cho tâm lý người ta cân bằng được chứ! Mệnh khổ thì cả ngày phải bôn ba bên ngoài trong cảnh gió mưa giá buốt, tựa như hắn. Mệnh tốt thì có thể nhàn nhã ngồi trong thư phòng ngập tràn ấm áp đánh cờ, lại còn có mỹ nhân làm bạn, tựa như Mặc Tu Nghiêu. Diệp Ly mỉm cười lườm Phượng Chi Dao một cái. Tuy trên khuôn mặt xinh đẹp của Phượng Tam công tử đầy vẻ khó chịu, nhưng trong mắt lại lấp lánh ý cười. Có thể thấy tâm trạng hắn rất tốt.

Mặc Tu Nghiêu hạ xuống một quân cờ, rồi mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Phượng Chi Dao nói: “Có chuyện gì?”

Phượng Chi Dao phe phẩy cây quạt, chậm rì rì bước tới, nói: “Không có việc gì thì không thể tới thăm ngươi sao? Cưới Vương phi xong là khác hẳn nha, trước đây, vào lúc này, đáng lẽ ngươi phải nằm trên giường nửa chết nửa sống mới đúng ha.” Phượng Chi Dao hiển nhiên tuyệt không để tâm bản thân đã đâm vào vết sẹo của Mặc Tu Nghiêu, nghênh ngang ở bên cạnh tìm một vị trí ngồi xuống, đánh giá bài trí trong phòng, nói: “Khoảng thời gian trước Mặc tổng quản bảo Lãnh Nhị tìm người nào tinh thông kiến trúc, chính là vì tòa thiên điện

này sao? Không tệ, thật sự rất tốt. Vương phi tẩu tử, cái này của tẩu. . . Tiểu đệ cũng có thể kiếm một bộ được chứ?" Dù cho kiến thức rộng rãi như Phượng Tam công tử, nhìn hồi lâu cũng không hiểu được vì sao gian phòng này có thể tràn ngập ấm áp như vậy. Không biết không sao, chỉ cần hắn biết tác dụng của nó là được. Giữa mùa đông lạnh giá, chẳng có ai có đủ kiên nhẫn để đi đốt mấy thứ than vừa đắt tiền vừa khó ngửi, lại còn chẳng ấm áp là bao nữa.

Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Kỳ thật ta cũng không rành về mấy cái này lắm. Nếu Phượng công tử có hứng thú, có thể đi tìm mấy vị sư phụ công tượng để thương xem sao." Trí tuệ của những công tượng thời cổ đại quả thực không thể xem thường. Nàng mới chỉ vẽ ra bản thiết kế sơ lược, rồi đưa ra ý tưởng và nguyên lý của mình, những công tượng lão luyện kia chỉ dùng không đến nửa tháng thời gian đã bố trí xong xuôi hệ thống nước nóng của tòa thiên điện. Khó trách có người nói, có rất nhiều kỹ thuật thất truyền cho dù là máy móc của thế kỷ hai mốt cũng không thể chế tạo được. Đôi mắt Phượng Chi Dao sáng lên, "Đều là người của Lãnh Nhị sao, đa tạ Vương phi. Ngày mai bổn công tử sẽ đi tìm hắn." Ha ha, đến lúc đó hắn cũng có được căn phòng ấm áp như thế này, sau đó sẽ ở trong phủ tổ chức yến tiệc. Để xem, mấy tên gia hỏa mắt luôn cao hơn đầu kia có hâm mộ đến nước miếng chảy ròng ròng không, "A? Vương gia, tên Lãnh Nhị kia có nói là chúng ta có thể dùng cái này để đi kiếm tiền được không? Đương nhiên. . . Chúng ta cũng sẽ không quên công lao của Vương phi." Nhớ tới Diệp Ly mới là người đầu tiên đưa ra ý tưởng về noãn phòng, Phượng Chi Dao vẫn không quên trưng ra một một nụ cười nịnh nọt.

Mặc Tu Nghiêu cầm lấy quân cờ nói: "Lãnh Nhị đã tính toán qua, để xây một noãn phòng như vậy, cần áng chừng ít nhất là một vạn bảy ngàn lượng, cho dù về sau chi phí hoàn thành có thể hạ xuống, cũng sẽ không thấp hơn một vạn năm ngàn lượng. Chi phí rất cao, ngươi cho rằng sẽ có bao nhiêu người nguyện ý bỏ ra số tiền như thế?"

Phượng Chi Dao trầm tư một lát, lắc lắc đầu nói: “Đích xác là sẽ không quá nhiều.” Kinh thành quyền quý rất nhiều, kẻ có tiền lại càng nhiều. Nhưng nếu chi phí để xây một cái thiên điện như thế này là hơn một vạn lượng, vậy số người nguyện ý bỏ ra hai ba vạn lượng để xây một noãn phòng quả thực rất ít. Nếu chỉ vì hơn mười, hai mươi vạn lượng lợi nhuận để tập trung nghiên cứu cái này thì quả thực là không cần thiết, ít nhất trước mắt là không cần thiết.

Diệp Ly cười nói: “Kỳ thật cách nghĩ của Phượng công tử không sai. Nếu có thể giảm chi phí xuống còn khoảng một ngàn lượng. . . Thì vẫn có thị trường đấy.”

Phượng Chi Dao khinh thường, “Một ngàn lượng thì kiếm được cái gì?”

“Nếu chỉ mất khoảng một ngàn lượng, như vậy trong kinh thành những nhà quyền quý, phú thương, thậm chí là những thương nhân giàu có, thay vì sử dụng than đốt, sẽ chuyển sang dùng noãn phòng. Sau đó nếu như là toàn bộ Đại Sở. . . Thậm chí là Tây Lăng, Bắc Nhung?” Diệp Ly cười yếu ớt nói.

Phượng Chi Dao ngẩn ra, nhìn Mặc Tu Nghiêu tựa hồ không có ý muốn nói xen vào, trầm ngâm một chút nói: “Để khi trở về ta sẽ nói chuyện với Lãnh Nhị.”

“Lãnh Nhị mà hai người đang nói, hẳn là Lãnh gia Nhị công tử, Lãnh Hạo Vũ?” Diệp Ly hỏi, “Hình như ta chưa bao giờ nghe nói Lãnh nhị công tử và Vương gia có giao hảo.” Phượng Chi Dao và Mặc Tu Nghiêu cùng nhau lớn lên, Lãnh Hạo Vũ lại khác, hắn còn nhỏ hơn bọn họ vài tuổi. Thời điểm Mặc Tu Nghiêu gặp chuyện không may, Lãnh Hạo Vũ hẳn mới chỉ là một đứa trẻ khoảng mười hai mười ba tuổi. Huống chi Lãnh gia lại còn là tử trung với Hoàng đế nữa. Phượng Chi Dao khẽ gật đầu, có chút kỳ quái nhìn Mặc Tu Nghiêu,

hỏi: “Vương gia chưa đề cập qua với Vương phi sao?” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Ta đã sai người báo tin cho Lãnh Hạo Vũ, bảo hắn đến vương phủ một chuyến, hắn hình như là không rảnh.” Phượng Chi Dao tựa hồ nhớ ra cái gì đó, cúi đầu buồn cười nói: “Hai hôm trước, Lãnh Nhị đi uống hoa tửu (uống rượu có kỹ nữ hầu hạ), đúng lúc bị cha vợ tương lai hắn bắt gặp. Bị Mộ Dung tướng quân đánh cho một trận tơi bời, đoán chừng lúc này vẫn chưa ra khỏi cửa được.” Theo tính tình ưa sĩ diện của Lãnh Nhị, hắn chắc chắn sẽ không hồi âm cho Mặc Tu Nghiêu rằng hắn bị người ta đánh đến mức không ra khỏi cửa nổi.

Diệp Ly khẽ giật mình, kinh ngạc nói: “Lãnh nhị công tử bị Mộ Dung tướng quân đánh?”

“Còn không phải sao, Vương phi lúc ấy không thấy được, Mộ Dung tướng quân đúng là không hạ thủ lưu tình. Đáng thương tên tiểu tử Lãnh Hạo Vũ kia, cha không thương mẹ không yêu, nói không chừng lúc này còn nằm ở trên giường chẳng có ai quan tâm. Khi nào về bổn công tử phải đến thăm hắn một chút mới được.” Phượng Chi Dao có chút vui sướng khi người gặp họa, nói. Diệp Ly gọi người tới rót cho Phượng Chi Dao một chén trà nóng, rồi mới hỏi: “Lãnh công tử nếu là bằng hữu của Vương gia. Hắn bị thương, chúng ta có phải sai người đến thăm hỏi một chút không?” Mặc Tu Nghiêu nói: “Cứ để Phượng Chi Dao đi là được rồi.” Không đợi Phượng Chi Dao nói gì, lại nói với hắn: “Đợi hắn có thể xuất môn thì bảo hắn tới đây một chuyến.”

Phượng Chi Dao biết, nếu không có chính sự thì Mặc Tu Nghiêu sẽ không gọi bọn họ tới Định Quốc Vương phủ, lập tức thu hồi vẻ mặt tươi cười, nghiêm mặt gật đầu nói: “Vương gia có gì muốn sai bảo?”

Mặc Tu Nghiêu tiếp nhận tập tài liệu mà Diệp Ly đưa tới, nói: “Cái này mới chuyển tới từ Nam Cương, ngươi xem đi.”

Phượng Chi Dao liếc nhìn Diệp Ly một cái, mở tập tài liệu ra, bắt đầu cẩn thận đọc, càng đọc sắc mặt trở nên càng khó coi, đợi đến khi Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đã chơi cờ xong, đi cất hết quân cờ vào hộp rồi, mới ngẩng đầu lên nói: “Mặc Cảnh Lê âm thầm giúp đỡ thánh nữ Nam Cương làm phản? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Nếu ta nhớ không lầm, Vương thái nữ Nam Cương hẳn là em gái ruột của công chúa Tê Hà. Tương lai một khi Vương thái nữ kế vị, Nam Chiếu sẽ trở thành trợ lực lớn nhất của Mặc Cảnh Lê.” Mặc Tu Nghiêu cầm lấy chén trà ấm áp, thản nhiên nói: “Ngươi đừng quên Nam Chiếu Vương năm nay mới chỉ bốn mươi tuổi. Chỉ cần không có chuyện ngoài ý muốn gì xảy ra, Vương thái nữ muốn kế vị, ít nhất cũng phải đợi hai mươi năm nữa.”

” Dù sao Nam Chiếu Vương cũng là cha ruột của công chúa Tê Hà. Chẳng lẽ hắn lại không ủng hộ con rể của mình?” Phượng Chi Dao nói.

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Ta đã từng tiếp xúc với Nam Chiếu Vương, lúc ấy hắn vẫn còn là thái tử Nam Chiếu. Con người này vô cùng cẩn thận, lại thông minh, hắn tuyệt sẽ không ủng hộ Mặc Cảnh Lê. Nếu muốn ủng hộ, thì vào thời điểm hai năm trước khi Mặc Cảnh Lê đi sứ Nam Chiếu, hắn đã đem công chúa Tê Hà gả cho hắn, chứ không phải là đợi đến khi công chúa Tê Hà đích thân ngàn dặm xa xôi chạy đến Đại Sở. Chuyện xảy ra vào tháng sáu kia chắc chắn khiến cho Nam Chiếu Vương vô cùng mất hứng, bất luận là hắn hay Vương thái nữ, tỷ lệ ủng hộ Mặc Cảnh Lê đều không cao.” Phượng Chi Dao cúi đầu nhìn tập tài liệu trong tay, nói: “Trong này cũng phân tích như vậy. Như vậy. . . Mặc Cảnh Lê khi nào thì cấu kết với thánh nữ Nam Cương?”

Phượng Chi Dao cảm thấy những năm này bọn họ thật sự đã quá xem thường Mặc Cảnh Lê. Trong mắt hắn, Mặc Cảnh Lê từ nhỏ chỉ

là một tên ngốc tính tình bộp chộp, cho nên, cho dù Mặc Cảnh Lê có là hoàng tử cao cao tại thượng, còn hắn chỉ là con vợ kế của một nhà phú thương, hắn cũng không đặt Mặc Cảnh Lê vào trong mắt. Nhưng nhìn xem những chuyện loạn thất bát tao trong kinh thành hai năm qua, có chuyện nào mà Mặc Cảnh Lê không nhúng tay vào không? Đặc biệt là khoảng nửa năm gần đây, hắn mới phát hiện, trong triều đình, số lượng những đại thần hướng về Lê Vương rõ ràng là không hề ít.

“Chắc hẳn là thời điểm hắn đi sứ Nam Cương. Dù sao lúc trước hắn đã ở tại Nam Cương một khoảng thời gian không ngắn.” Mặc Tu Nghiêu cau mày nói.

“Vương gia nói xem. . . Vị trong cung kia, hiện tại có biết chuyện này không?” Phượng Chi Dao tò mò hỏi, huynh đệ hoàng gia cốt nhục tương tàn, chuyện này cực kỳ thú vị.

“Có lẽ không biết. Thủ hạ của ngươi hiện tại còn chưa có tin tức sao?” Mặc Tu Nghiêu nói. Phượng Chi Dao mặt tối sầm, hắn chưởng quản việc thu phát các loại tin tức của Định Quốc Vương, hiện tại tin tức từ Nam Chiếu đã đến Vương phủ, thế mà thủ hạ của hắn cư nhiên ngay một tiếng gió cũng không nghe được. Đương nhiên hắn biết Mặc Tu Nghiêu không phải là không tín nhiệm hắn, nếu không tín nhiệm hắn, Mặc Tu Nghiêu đã không dễ dàng đưa tin tức này cho hắn xem như vậy. Nhưng mà, biết có người còn lợi hại hơn so với mình, cảm giác này không thoải mái chút nào.

“Ngươi không cần cảm thấy hổ thẹn, tin tức này hiện tại còn chưa truyền ra bên ngoài. Ngoại trừ những người đã xem qua tài liệu này, không còn người nào khác biết nữa.” Mặc Tu Nghiêu cũng không muốn đả kích quá mức bạn tốt kiêm thân tín, nói: “Nhưng ta không thể nói cho người biết nguồn phát ra tin tức này. Ngươi nghĩ biện pháp giao cái này cho Mặc Cảnh Kỳ đi.”

“Giao cho Mặc Cảnh Kỳ?” Phượng Chi Dao khiêu mi nói: “Hắn lại không tức điên lên. Nhưng mà, để cho bọn chúng chó cắn chó cũng tốt, chúng ta mới có nhiều thời gian làm những việc khác. Bên Nam Cương chúng ta có cần phải phái người đi không? Tuy rằng hiện tại Nam Cương hỗn loạn đối với chúng ta mới có lợi, nhưng về lâu về dài thì chưa chắc.” Dân Nam Chiếu quốc hiếu chiến, cùng Chu quốc, từ lâu đều đã thèm muốn Đại Sở đất rộng của nhiều, sản vật phong phú. Chỉ có điều thực lực quá yếu, mấy lần khiêu khích đều bị Đại Sở đánh cho tổn binh hao tướng, cho nên không thể không thần phục Đại Sở.

“Hiện tại chúng ta cũng không có người có thể phái đi, bên Nam Cương có người hẳn có thể ứng phó. Tạm thời không cần phải xen vào. Bên Bắc Nhung có tin tức gì không?”

Phượng Chi Dao hừ nhẹ một tiếng nói: “Sau khi quan hệ liên hôn giữa Tây Lăng và Đại Sở thất bại, Tây Lăng và Bắc Nhung ngầm qua lại càng thường xuyên hơn. Chỉ sợ là Lôi Đằng Phong cũng đã nhìn ra vấn đề giữa hai huynh đệ Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Cảnh Lê, cho nên mới dứt khoát thay đổi chủ ý như vậy. Tính đợi Đại Sở xảy ra nội loạn nổi sẽ liên hợp với Bắc Nhung bao vây tấn công.”

“Lôi Đằng Phong. . . Nội bộ Đại Sở không ổn định, hắn cho rằng Tây Lăng của hắn thì bình yên lắm sao?” Mặc Tu Nghiêu nở nụ cười u lãnh, cau mày nói: “Trầm tiên sinh sắp trở về chưa?”

Phượng Chi Dao sửng sốt nói: “Có lẽ sẽ nhanh thôi.”

“Đợi sau khi hắn trở về, mời hắn đi một chuyến đến Tây Lăng.” Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Nghe nói Tây Lăng Hoàng cũng là bệnh lâu quấn thân, y thuật của Trầm thần y trác tuyệt, chắc hẳn sẽ cảm thấy rất hứng thú.”

Phượng Chi Dao nhướng mày cười nói: “Tây Lăng Hoàng cùng Trấn Nam Vương sao? Ý tưởng này có vẻ hay đấy, chỉ là không biết Tây Lăng Hoàng thân thể khỏe mạnh có còn có thể chịu được vị Tây Lăng quốc hữu kiêm Nhiếp Chính Vương vô danh hữu thực kia không?”

Diệp Ly yên tĩnh ngồi một bên nghe hai người thảo luận chuyện quốc gia đại sự, bất tri bất giác có chút xuất thần. Trong nửa năm này, rất nhiều chuyện xảy ra trong kinh thành bọn nàng đều biết rất rõ ràng, Hoàng đế cùng Thái Hậu, tiếp đó là Lê Vương trong triều âm thầm đấu đá, nàng đương nhiên cũng thấy rõ ràng. Không nghĩ tới Mặc Cảnh Lê đến cả Nam Chiếu cũng lôi kéo vào cùng một thuyền, ba mẫu tử huynh đệ này trong lúc tính toán đấu đá lẫn nhau, có nghĩ tới đang có vài người bị các nàng phòng bị tính kế đang vì sự hưng vong của quốc gia mà âm thầm bôn ba tính toán?

“A Ly, theo nàng, Mặc Cảnh Lê âm thầm trợ giúp thánh nữ Nam Cương đối với hắn có chỗ tốt gì?” Trong lúc đang yên lặng xuất thần, đột nhiên nghe thấy Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Diệp Ly khẽ giật mình, nhíu mày nói: ” Dù Mặc Cảnh Lê có Thái Hậu ủng hộ cũng chưa hẳn đã là đối thủ của Hoàng thượng. Đầu tiên, trên bình diện dư luận và đạo nghĩa, hắn đã ở vào thế hạ phong. Hoàng thượng là danh chính ngôn thuận được tiên hoàng truyền ngôi, lại là thân huynh trưởng của hắn, sau khi đăng cơ đối xử với hắn cũng không tệ. Tùy tiện đối đầu Hoàng thượng đối với hắn hoàn toàn bất lợi. Ta cho rằng. . . Mặc Cảnh Lê quả thực rất coi trọng Nam Chiếu, nhìn từ phía ngoài có thể thấy, thứ hắn nhận được từ công chúa Tê Hà so với tổn thất nhiều hơn rất nhiều. Cho nên, Nam Chiếu nhất định là có thế lực hoặc nhân vật nào đó có thể chống lưng cho hắn.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “A Ly nói không sai, chúng ta đều cảm thấy trong mấy năm nay Mặc Cảnh Lê thay đổi quá nhanh. Thế nhưng. . . Nếu xem xét kỹ sẽ phát hiện, hắn hẳn là từ sau khi trở về từ Nam Cương đã bắt đầu có thay đổi. Chỉ là thay đổi này phần lớn mọi người đều không phát hiện ra. Ta dám khẳng định, trước đây có lẽ Mặc Cảnh Lê có dã tâm, nhưng tuyệt đối không có ý nghĩ đoạt vị.”

Diệp Ly đứng dậy, từ trong ngăn tủ ở bên cạnh lấy ra một tấm bản đồ, trải ra trên mặt bàn, nói: “Rốt cuộc thì Nam Cương có thứ gì có thể khiến cho hắn tin tưởng đến vậy thì ta không biết. Nhưng theo ý kiến của ta, nếu như có thể khống chế toàn bộ Nam Cương, dù cho Mặc Cảnh Lê đoạt vị thất bại, người thua chưa hẳn là hắn.” Phượng Chi Dao hiếu kỳ bước tới gần, hỏi: “Như vậy là ý gì?”

Diệp Ly chỉ vào bản đồ nói: “Đất phong của Mặc Cảnh Lê là tại Linh Châu, cách Nam Chiếu chỉ ba trăm dặm. Vương thất Đại Sở quy định, hoàng thất Vương gia hàng năm chỉ cần ở lại kinh thành ở hai tháng, nhưng Mặc Cảnh Lê bởi vì Thái Hậu và Hiền chiêu thái phi quan tâm mà quanh năm ở tại kinh thành, trên cơ bản không quay trở lại đất phong. Đương nhiên cái này cũng có thể là Hoàng thượng vì phòng bị Mặc Cảnh Lê. Nhưng mà Linh Châu vẫn là đất phong của Lê Vương, xem thế lực của Lê Vương hiện giờ, Linh Châu tuyệt đối đã nằm hoàn toàn trong sự khống chế của hắn. Một khi Nam Chiếu toàn lực tương trợ Lê Vương, đồng thời Vĩnh Châu nằm giữa Linh Châu và Nam Chiếu tất nhiên cũng bị hắn thâu tóm. Phía đông Linh Châu là vùng đất bằng phẳng, đến lúc đó nếu có đầy đủ quân đội, Lê Vương hoàn toàn có thể một đường đánh về phía đông, đem hơn phân nửa số địa phương vùng Tây Nam nắm trong tay. Mà quân đội tiếp viện của triều đình, cho dù là đội quân nhanh nhất Hắc Vân kỵ, ít nhất cũng phải mất hai mươi ngày mới có thể đuổi tới, hơn nữa còn phải vượt qua sông Vân Lan của Đại Sở. Theo ta được biết. . . Quân đội của Đại Sở đều không am hiểu thuỷ chiến. Kể cả Mặc gia quân cùng với Hắc Vân kỵ.”

Theo từng động tác di chuyển của bàn tay mảnh khảnh trắng nõn, sắc mặt Phượng Chi Dao dần dần trở nên khó coi. So với Diệp Ly, hắn càng quen thuộc địa hình của Nam Chiếu và Đại Sở hơn, đương nhiên càng rõ ràng hơn nếu thực sự xảy ra tranh đấu giữa hai quân, tình hình sẽ là như thế nào. Linh Châu phía đông Đại Sở xưa nay đều sóng yên bể lặng, lại nằm cách xa biên quan, nên quân đội đóng giữ đã ít lại càng ít. Nếu Mặc Cảnh Lê thật sự liên hợp Nam Chiếu tiến quân về phía Đông Nam, mà không phải theo thói quen của Nam Chiếu quốc xưa nay là tiến lên phía Bắc, chỉ cần vượt qua Toái Tuyết quan của Vĩnh Châu, có thể nói, nửa giang sơn Đại Sở tính từ phía nam của sông Vân Lan coi như là cho không.

Chương 71: Khẽ hôn

Edit+Beta: Sakura ” Nếu Mặc Cảnh Lê đúng là cùng Nam Chiếu nội ứng ngoại hợp, như thế không khác gì phản quốc. Hắn không làm như vậy đâu!” Phượng Chi Dao cắn răng nói. Nhưng mà Diệp Ly nói như thế lại để trong lòng hắn một dấu vết cực lớn, nếu như Mặc Cảnh Lê thật sự làm như vậy thì hậu quả quả thực không thể lường được, “A Nghiêu?” Phượng Chi Dao chuyển hướng Mặc Tu Nghiêu đang ở một bên trầm tư, hy vọng có thể đạt được sự đồng ý hắn. Mặc Tu Nghiêu mày kiếm hơi nhíu, phảng phất không nghe thấy lời nói của Phượng Chi Dao…, nhìn chằm chằm vào địa đồ Diệp Ly bày ở trước mặt không biết đang suy nghĩ gì. Đã qua thật lâu mới thản nhiên nói: ” Với tính tình của Mặc Cảnh Lê, nếu ép hắn quá thì chưa chắc hắn sẽ không làm? Phượng Tam, ta muốn tin tức của Nam Cương, càng kỹ càng tốt.”

Phượng Chi Dao gật đầu nói: “Ta đã biết, trong vòng nửa tháng nhất định sẽ đưa đến trước mặt ngươi đấy. Cái này. . . Muốn hay không tiết lộ cho vị kia ở trong nội cung?”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Hiện tại cho hắn biết rồi thì hắn lập tức chỉ huy xuôi nam.” Mặc Cảnh Kỳ khó chịu nhất là khi có người khác ngấp nghé giang sơn của hắn, nếu quả thật cho hắn biết cái suy đoán này, Mặc Cảnh Lê không muốn phản thì cũng bị hắn bức phản rồi. Phượng Chi Dao khó hiểu mà nói: “Nếu như Mặc Cảnh Lê thật sự có cái tâm tư này, thừa dịp trước khi cánh chim của hắn chưa cứng cáp thì gạt bỏ không phải vừa vặn sao?” Mặc Tu Nghiêu khẽ thở dài: “Hiện tại nếu dùng binh đánh Nam Chiếu, sẽ chỉ làm Nam Chiếu Vương cùng thánh nữ Nam Cương buông tranh đấu nhất trí đối ngoại. Mà chúng ta, lại rất có thể đồng thời lọt vào Tây Lăng cùng

Bắc Nhung hai mặt giáp công. Nguyên bản muốn trước giải quyết Tây Lăng hoặc Bắc Nhung, Nam Chiếu không muốn an phận, như vậy. . . Trước hết nghĩ biện pháp giải quyết bọn hắn đi."

"Giải quyết?" Phượng Chi Dao và Diệp Ly ngay ngắn nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu, rất khó có thể tin được là trong chốc lát, vậy mà hắn đã nghĩ đến phương pháp xử lý giải quyết Nam Chiếu rồi.

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày nói: "Người Nam Cương cảm thấy nhàn rỗi quá nhàm chán rồi, vậy thì để cho bọn hắn bề bộn một chút đi. Nghe nói Từ huynh rất có giao tình với Vương Thái nữ Nam Chiếu."

Diệp Ly nhàn nhạt gật đầu, Từ Thanh Trần đã nói như vậy trước mặt bọn họ, chắc hẳn không có ý tứ giấu diếm. Mặc Tu Nghiêu khiêu mi cười nói: "Cảnh Lê âm thầm ủng hộ thánh nữ Nam Cương, như vậy Mặc Cảnh Kỳ thân là Đại Sở quốc quân, nam chiếu lại trước sau như một cùng Đại Sở giao hảo. . . Đại Sở cho nam chiếu vương thất một ít ủng hộ cũng không là gì cả. Phượng Tam, tin tức về Cảnh Lê tạm thời áp xuống. Không cần để cho Mặc Cảnh Kỳ biết." Phượng Chi Dao gật đầu cười nói: "Biện pháp tốt. Nhưng. . . Mặc Cảnh Kỳ cũng sẽ không nghe lời ngươi lời nói." Trên thực tế Mặc Tu Nghiêu căn bản không có khả năng đề bất cứ ý kiến gì với Mặc Cảnh Kỳ, bởi vì mặc kệ hắn nói đối với Đại Sở có ích hay hại thì Mặc Cảnh Kỳ đều tuyệt đối sẽ không tiếp thu. Mặc Tu Nghiêu cũng không lo lắng về cái này, "Luôn luôn có người mà hắn có thể nghe. Còn có Toái Tuyết quan. . . Vì dùng phòng ngừa vạn nhất nhất định phải có một người có năng lực đóng ở đó. Hiện tại thủ tướng ở Toái Tuyết quan là ai?"

"Vân Huy tướng quân Quan Đĩnh." Phượng Chi Dao đáp.

"Ta nhớ không lầm. . . Quan Đĩnh chưa bao giờ đánh thắng nổi một trận." Mặc Tu Nghiêu cau mày nói, tuy Quan Đĩnh không có quan hệ gì với Mặc gia quân, nhưng hắn còn có chút ấn tượng với danh tự

này.

Phượng Chi Dao khinh thường khiêu mi cười nói: “Trên thực tế trong đời hắn chỉ đánh có ba trận chiến. Trước hai trận là làm phó tướng cho Mộ Dung tướng quân đi theo cọ xát được không ít quân công, sau một hồi là tiêu diệt. uh. . . 800 thổ phỉ ở núi Bàn Long, hắn dùng 5000 binh mã, chết một ngàn bảy, nhưng cuối cùng vẫn coi là thắng. Mặt khác, hắn trên chiến trường lần cuối cùng đã là chuyện bảy năm về trước rồi. Song. . . quan trọng hơn chính là, Vương gia, ngươi cùng hắn có cừu oán.”

“Bổn vương nhớ rõ.” đương nhiên Mặc Tu Nghiêu nhớ rõ, năm đó Quan Đĩnh mang binh vây quét núi Bàn Long, bảo thủ không nghe thuộc hạ khuyên can. Trong ba ngày thời gian thì đã tổn binh hao tướng chết tổn thương quá một ngàn, nhưng lại ngay cả ngoài rìa núi Bàn Long cũng không có sờ đến. Trùng hợp là Mặc Tu Nghiêu ra ngoài làm việc đi qua vùng phụ cận kia. Vừa vặn nghe được Quan Đĩnh lẽ thẳng khí hùng*(ý là vàng thật không sợ lửa) muốn binh sĩ làm khiên thịt cường công sơn trại. Lúc đó tính tình Mặc Tu Nghiêu tu dưỡng kém rất xa so với hiện tại không chỉ nửa phần hay một phần, tại chỗ rút roi ra đánh cho Quan Đĩnh một chầu. Đương nhiên, sau đó Mặc Tu Nghiêu cũng bị huynh trưởng trách phạt một trận.

“Nghĩ cách đổi hắn. Bổn vương không muốn nhìn thấy gã ngu ngốc ở lại Toái Tuyết quan.” Mặc Tu Nghiêu nói.

“Chỉ sợ không được, hắn ta là một trong những thư đồng của Mặc Cảnh Kỳ cũng là tâm phúc của hắn. Ta nghĩ Mặc Cảnh Kỳ để hắn ở lại Toái Tuyết quan chính là vì phòng Mặc Cảnh Lê đấy.” Phượng Chi Dao thong thả nói. Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn nói: “Phượng Tam, trong một tháng phải làm cho gã bao cỏ kia rời khỏi Toái Tuyết quan. Ta mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì.” Tiếp thu đến ánh mắt uy hiếp của Mặc Tu Nghiêu, Phượng Chi Dao lập tức

thu hồi biểu lộ không đứng đắn, vẻ mặt thành thật còn kém nhìn trời thề rồi, “Vâng, Vương gia. Ta nghĩ có lẽ Mặc Cảnh Lê rất có hứng thú với Quan Đĩnh. Nhưng mà đổi Quan Đĩnh thì ai đi thủ Toái Tuyết quan, người của chúng ta khẳng định không được. Mặc Cảnh Kỳ sẽ không yên tâm đâu.”

“Mộ Dung tướng quân.” Mặc Tu Nghiêu trầm tư chốc lát nói, “Mộ Dung tướng quân ngưng lại kinh thành đã hai năm rồi. Tuy Mặc Cảnh Kỳ nói là thương cảm Mộ Dung tướng quân trấn thủ biên quan vất vả, nhưng là ta và ngươi cũng biết võ tướng trường kỳ lưu ở kinh thành cũng không phải cái chuyện tốt gì. Chỉ mài đi nhuệ khí của hắn mà thôi.”

” Ngay cả Mộ Dung tướng quân mà Mặc Cảnh Kỳ cũng hoài nghi sao?” Phượng Chi Dao hỏi, bằng không thì Mộ Dung tướng quân có thể mạnh hơn tên phế vật Quan Đĩnh kia nhiều, không dùng một tướng quân có thể đánh thắng trận mà lại dùng một người ngu ngốc?

“Không, chẳng qua là so với Mộ Dung tướng quân thì hắn tin Quan Đĩnh. Ngươi đi nghĩ biện pháp lôi Quan Đĩnh về, còn chuyện của Mộ Dung tướng quân thì bổn vương sẽ giải quyết.”

“Không có vấn đề. Vương gia.”

Tiễn Phượng Chi Dao đi , trong thư phòng nhỏ lại khôi phục yên lặng. Diệp Ly lười biếng ngồi dựa tại trong ghế nhìn xem Mặc Tu Nghiêu cúi đầu tiếp tục nghiên cứu bản đồ trên bàn. Ở chung đã lâu, Diệp Ly hiểu rõ người nam nhân này, dường như người nam nhân này luôn có thói quen phòng ngừa chu đáo, hơn nữa nếu muốn so với người bình thường thì hơn rất nhiều, “Không phiền lụy sao? Nếu như vấn đề ngươi căn nhắc căn bản không có phát sinh thì làm sao bây giờ?”

Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu nhìn nàng, cười nhạt nói: “Nếu như không

có cái gì phát sinh thì đương nhiên là tốt nhất rồi."

"Nếu như ngài làm cho bản thân mình mệt đến chết thì chuyện còn lại làm sao bây giờ?"

Mặc Tu Nghiêu cười một tiếng, một bên thu hồi bản đồ trên bàn một bên cười nói: "Ta cho tới bây giờ không có ý định mệt chết chính mình, huống chi bây giờ không phải là có A Ly giúp ta sao? Hơn nữa. . . Ta chỉ muốn khi ta còn sống thì làm việc của ta, nếu như ta thật đã chết rồi. . . Cái thiên hạ này hoặc giang sơn Đại Sở biến thành bộ dáng gì thì đâu có liên quan tới ta?" Diệp Ly không phản bác được, từ khi Mặc Tu Nghiêu phát hiện tốc độ nàng xử lý sổ sách nhanh hơn hắn, hiệu quả tốt hơn hắn thì lấy cớ thân thể không khỏe, không chịu tiếp nhận sổ sách nữa rồi. Vô luận là nội phủ hay là ngoại viện, thậm chí ngay cả sổ sách Mặc gia quân cũng ném cho nàng xử lý. Cái này cũng càng tiến một bước lại để cho Diệp Ly đã hiểu tại sao hoàng thất phải kiêng kị Định Quốc Vương phủ như vậy rồi. Trải qua hơn một tháng thời gian, Diệp Ly dám khẳng định Định Quốc Vương phủ không nhất định giàu có hơn quốc khố, nhưng khẳng định Mặc Tu Nghiêu có tiền hơn Mặc Cảnh Kỳ. Tuy nhiên Mặc gia quân vẫn do triều đình nuôi đấy, nhưng Diệp Ly tin tưởng dù cho triều đình không phát lương thực cho Mặc gia quân cùng Hắc Vân kỵ, thì Định Quốc Vương phủ cũng nuôi được tốt hai cái quân đội này. Chỉ cần nhìn Mặc Tu Nghiêu ném mấy sổ sách cho nàng , mỏ vàng mỏ bạc, mỏ đồng trải rộng Đại Sở, còn có đại lượng thổ địa cùng sản nghiệp thì biết. Một gã hoàng đế biết rõ chính mình còn nghèo hơn thần tử, thì còn không hâm mộ ghen ghét hận sao? Phú khả địch quốc là cái kết cục gì, Minh triều Thẩm Vạn Tam làm một cái tấm gương vô cùng tốt cho hậu nhân.

Ngay tại trên triều đình hoàng đế cùng thái hậu tranh đấu gay gắt gợn sóng, thời điểm Toái Tuyết quan thủ tướng Vân Huy tướng quân Quan Đĩnh đi săn vô ý ngã từ trên lưng ngựa xuống, hơn nữa bị

ngựa yêu quý của mình dẫm gãy một chân, cốt chuyện này nhìn như không có ý nghĩa, lại ẩn ẩn để cho tình thế giữa Hoàng đế và Lê Vương càng căng thẳng. Về Toái Tuyết quan tân nhiệm thủ tướng đến cùng do ai đảm nhiệm tại trên triều đình lại nhấc lên một hồi gợn sóng. Nhưng người khơi mào những sóng ngầm này, Định Quốc Vương phủ lại như cũ, tại mọi người ánh mắt bên ngoài, lộ ra yên lặng mà thoải mái dễ chịu.

Trong phòng ngủ bố trí u nhã thoải mái dễ chịu, một vị nam tử trung niên chừng năm mươi tuổi ngồi ở bên giường nắm tay Mặc Tu Nghiêu cẩn thận bắt mạch. Nam tử trung niên tướng mạo nho nhã, trong mắt lại ẩn ẩn lộ ra tinh mang. Hai đầu lông mày mang theo một tia tiêu sái ngạo nghễ, nói hắn là đại phu nhưng nhìn kỹ lại thì càng giống một vị hiệp sĩ phiêu bạt chân trời xa xăm.

“Vương gia nói năm trước kê đơn thuốc phương đã vô dụng?” Nam tử trung niên cau mày nói.

Bình thường Hà đại phu xem bệnh cho Mặc Tu Nghiêu cũng đứng ở một bên, tiếp lời nói: “Đúng vậy, vừa mới bắt đầu mùa đông năm nay thì phương thuốc năm ngoái đã hoàn toàn mất đi hiệu lực rồi. Trầm tiên sinh, bệnh của Vương gia…” nam tử trung niên, đúng là Đại Sở Hạnh Lâm Quốc thủ Trầm Dương nhíu mày nói: “Đưa phương thuốc hiện tại cho ta xem một chút.” Hà đại phu vội vàng đưa lên phương thuốc gần đây Mặc Tu Nghiêu phục dụng. Trầm Dương nhìn kỹ một chút khiêu mi nói: “Cái đơn thuốc này. . . thật là…. Chỉ là, ngươi không có thêm dược giảm đau nhức thật ra khiến ta hết sức kinh ngạc.” Từ khi tiếp nhận chữa bệnh cho Mặc Tu Nghiêu, Trầm Dương cũng coi như là biết Hà đại phu đã từng làm quân y, đương nhiên hiểu rõ thói quen dùng dược của hắn. Khi bệnh của Mặc Tu Nghiêu bắt đầu phát tác có bao nhiêu đau đớn ngoại trừ Mặc Tu Nghiêu chính mình còn không có người nào hiểu hơn hắn và Hà đại phu. Hà đại phu lại mềm lòng hơn hắn, có thể nhịn mà không hạ dược giảm

đau nhức thật đúng là lại để cho Trầm Dương có chút ngoài ý muốn.

Hà đại phu có chút hổ thẹn mà nói: “Ta xác thực có bỏ thêm dược giảm đau nhức ở bên trong, nhưng Vương phi phản đối cho nên mới…”

Trầm Dương lúc này mới chú ý tới Diệp Ly một mực đứng ở một bên không có lên tiếng. Nếu như Diệp Ly nguyện ý, sự hiện hữu của nàng có thể thấp đến mức không đáng kể. Cho nên mặc dù biết Định Vương năm nay cưới một vị Vương phi, nhưng tiến đến lâu như vậy còn thật không có chú ý tới vị Vương phi đứng ở phía sau có bộ dạng ra sao. Ngẩng đầu liếc nhìn Diệp Ly, Trầm Dương khen: “Vương phi quyết định không có sai. Thiếu đi dược tề giảm đau thì quả thật Vương gia sẽ chịu đựng nhiều hơn, nhưng sẽ không lưu lại di chứng phiền toái gì. Hơn nữa tốc độ độc phát chậm so với lúc dùng dược một chút, đây cũng là nguyên nhân ta một mực kiên trì không cần dược liệu giảm đau nhức. Cái tòa phòng ở này cũng không tệ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì Vương gia cố gắng nhịn qua hai ,ba năm là không có vấn đề gì đấy.”

Hắn vừa nói như vậy, mọi người trong phòng lại không có gì vẻ mừng rỡ. Bởi vì cái này biểu thị Trầm Dương đi Đông Hải tìm kiếm Phượng Hoàng thảo đã thất bại, hoặc là Phượng Hoàng thảo đối với thân thể Mặc Tu Nghiêu cũng không có có chỗ lợi gì.

Hà đại phu như trước mang một ít hi vọng hỏi: “Trầm tiên sinh, Phượng Hoàng thảo…”

Trầm Dương có chút tiếc nuối lắc đầu nói: “Phượng Hoàng thảo xác thực hữu hiệu đối với hàn độc. Nhưng đối với thân thể Vương gia mà nói thì lại bất lợi. Bởi vậy, nên đợi đến lúc Liệt Hỏa Liên thành thục thì bàn tiếp. Đương nhiên, hai năm qua ta cũng sẽ nhìn xem còn có có biện pháp nào khác không.” Mặc Tu Nghiêu dựa tại đầu giường lên,

bình tĩnh mà hỏi: “Phượng Hoàng thảo đối với thân thể lại tác dụng phụ?” Trầm Dương gật đầu nói: “Phượng Hoàng thảo xác thực mới đầu làm cho thân thể Vương gia tốt hơn…, nhưng lại cũng không thể chính thức khu trừ hết hàn độc. Nếu dùng nó thì bản thân hỏa độc cùng hàn độc chống lại. Một khi mất đi khống chế, trong cơ thể Vương gia chẳng những hàn độc càng lớn còn có thêm hỏa độc. Đến lúc đó. . . Cho dù có liệt hỏa liên tử trong tay cũng không cách nào hạ dược được.”

Hà đại phu nghi ngờ nói: “Hỏa độc cùng hàn độc chẳng phải là vừa vặn tương khắc?”

Trầm Dương tức giận mà nói: “Hàn hỏa tương khắc đúng vậy, nhưng cũng không phải mỗi một chủng dược tính tương khắc thì cũng có thể giúp nhau triệt tiêu. Trên thực tế đại đa số độc tính sẽ cùng tồn tại lẫn nhau hơn nữa còn có thể có thể hình thành dự đoán độc tính càng thêm khó đoán.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Như thế một chuyến này vất vả cho Trầm tiên sinh rồi. Đã nhiều năm đều đã qua như vậy, đợi hai năm nữa cũng không sao. Trầm tiên sinh vừa trở về lại hao tâm tổn trí, hãy đi trước nghỉ ngơi một phen.” Trầm Dương tán thưởng nhìn thoáng qua Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh như thường, gật đầu nói: “Vương gia tâm trí mạnh tại hạ bình sinh ít thấy. Vương gia, Vương phi yên tâm, tuy Trầm Dương học nghệ không tinh không thể vì Vương gia giải độc, nhưng trước khi Liệt Hỏa Liên thành thục, Trầm Dương tuyệt đối có thể bảo chứng Vương gia bình an. Ngày mai tại hạ sẽ một lần nữa vì Vương gia điều chỉnh phương thuốc, năm nay thân thể Vương gia cũng chưa từng chuyển biến xấu, đợi đến lúc trời ấm thì chắc có lẽ không có cái gì trở ngại.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Làm phiền Trầm tiên sinh rồi, Mặc tổng quản, mang Trầm tiên sinh đi phòng trọ nghỉ ngơi.”

Mặc tổng quản xác nhận, tiến lên thỉnh Trầm Dương cùng Hà đại phu

đi ra ngoài.

Trong phòng một mảnh yên lặng, Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu nhìn đến chính Diệp Ly đang nhìn mình đến xuất thần cười nhạt nói: “A Ly! Nàng không cần phải lo lắng, nếu hàn độc dễ trị liệu thì cũng sẽ không phải đợi nhiều năm như vậy. Ta vốn cũng không có ôm quá nhiều hi vọng.” Diệp Ly tại bên giường ngồi xuống, nhìn xem hắn nhẹ giọng thở dài nói: “Vẫn có chút ít thất vọng không phải sao?”

Mặc Tu Nghiêu hơi ngơ ngác một chút, nhìn xem Diệp Ly sau nửa ngày mới cười khổ nói: “Có rõ ràng như vậy sao?”

Diệp Ly không nói, Mặc Tu Nghiêu thò tay kéo Diệp Ly vào trong ngực. Diệp Ly có chút không quen muốn chống đẩy, rồi lại tại trong nháy mắt buông tha cho ý nghĩ này, yên tĩnh dựa vào Mặc Tu Nghiêu tùy ý hắn giam cầm chính mình trong ngực. Mặc Tu Nghiêu chặt chẽ mà ôm, vùi mặt vào mái tóc mang theo mùi hương nhàn nhạt thơm ngát, “A Ly. . . Ta không cam lòng…” giọng nói của Mặc Tu Nghiêu có chỗ trống rỗng và tuyệt vọng mà chưa bao giờ nghe qua. Diệp Ly hơi nhíu mày, giơ tay lên đỡ lấy đầu vai của Mặc Tu Nghiêu. Nàng biết rõ cho tới bây giờ Mặc Tu Nghiêu không phải là mây trôi nước chảy như biểu hiện ra bên ngoài. Nếu như hắn thật có thể làm được tâm bình khí hòa vậy hắn cũng không phải là Định Vương hiện tại dù cho nằm ở trên giường bệnh còn muốn bày mưu nghĩ kế, mà gần như là thánh nhân.

“Nếu như phụ vương và đại ca còn sống. . . Chỉ cần cho ta năm năm thời gian ta có thể bình định Tây Lăng, tối đa mười năm ta có thể đuổi toàn bộ Bắc Nhung tới phương bắc hoang mạc đi! Đến lúc đó không còn có địch nhân có thể uy hiếp an bình của Đại Sở. Đại Sở cũng có thể chính thức trở thành một cái vương triều huy hoàng hơn tiền triều. Cái này vẫn là tâm nguyện của lịch đại Định Quốc Vương phủ, cũng là tâm nguyện của Thái tổ hoàng đế. Bọn hắn vì cái gì. . .

Tại sao phải như vậy? A Ly. . . nàng biết không, bảy năm trước lúc ta vừa tỉnh lại. . . Ta hận không thể lúc ấy giết toàn bộ bọn chúng! Bọn hắn làm sao dám. . . sao bọn hắn dám đối đãi với đại ca như vậy?" Mặc Tu Nghiêu chặt chẽ mà ôm Diệp Ly, giọng nói trầm thấp mà mỏi mệt, "Phụ vương nói muốn thủ hộ dân chúng Đại Sở, đại ca cũng nói với Định Quốc Vương phủ, an bình Đại Sở so cái gì đều quan trọng hơn. Nhưng bọn họ là như thế nào đối với chúng ta hay sao? Ta lúc ấy tự nói với mình. . . Cho dù ta vĩnh viễn không đứng lên nổi, ta cũng muốn giết hết bọn chúng!"

"Nhưng ngài cũng không có động thủ giết bọn hắn không phải sao?" Diệp Ly dựa vào hắn nói khẽ. Lấy thực lực Định Quốc Vương phủ, có lẽ không có khả năng chống lại toàn bộ binh lực Đại Sở, nhưng nếu quả thật muốn cá chết lưới rách thì tuyệt đối không có vấn đề. Nhưng cho dù Mặc Tu Nghiêu ở thời điểm thịnh nộ nhất cũng không có làm như vậy.

Mặc Tu Nghiêu trầm mặc một hồi, mới nói khẽ: "Ta không thể… Mặc gia quân và Hắc Vân kỵ binh sĩ đều là nhiều thế hệ tòng quân trấn thủ biên thuỳ Đại Sở. Ta không thể để cho bọn hắn trên lưng đeo tội danh phản quốc. Nếu như vậy. . . sự hi sinh cùng với kiên trì của Định Quốc Vương phủ và Mặc gia quân hơn 100 năm là cái chết tiệt gì?" Diệp Ly trầm mặc, có lẽ đây mới là căn nguyên thống khổ của Mặc Tu Nghiêu. Hắn thông minh cùng với thực lực Định Quốc Vương phủ lại để cho hắn xoắn xuýt cừu nhân là ai. Hắn hận kẻ thống trị quốc gia này, nhưng hắn càng hận quốc gia này hơn. Chỉ là hắn lại không thể thống thống khoái khoái hủy diệt bọn hắn, thậm chí nhất định hắn còn phải bảo hộ bọn hắn. Bảo vệ người mình hận nhất. . . Vô luận đối với ai mà nói cái này đều tuyệt đối là một cái tra tấn.

"A Ly, một ngày nào đó. . . ta sẽ hết giết bọn chúng. Nàng. . . có sợ ta hay không?" Dựa vào đầu vai của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu thấp giọng hỏi.

Diệp Ly rủ mắt xuống, nhìn qua sau lưng Mặc Tu Nghiêu ở trên giường nói khẽ: “Ngài không phải đã sớm biết sao, ta cũng không phải người nhát gan.”

“Nhưng ta biết rõ, A Ly là người mền lòng.” Mặc Tu Nghiêu thấp giọng cười nói, “Nếu có một ngày A Ly phát hiện ta không phải người tốt, còn không bằng ta nói trước cho nàng biết.” Diệp Ly có chút kinh ngạc, thoáng lui ra một ít, thấy Mặc Tu Nghiêu đang nhìn mình chăm chú với ánh mắt ôn hòa, “Muốn ta nghĩ ngài có phải là người tốt hay không có quan hệ rất lớn sao?”

Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu nhu hòa vén sợi tóc qua bên tai nàng, “Đương nhiên, A Ly là vương phi của ta mà. . . Cho dù có một ngày A Ly phát hiện ta không phải người tốt, ta. . . Sẽ không cho nàng rời khỏi ta đâu.” Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói, chưa bao giờ thấy nụ cười trong sáng ôn hòa như vậy, Diệp Ly không khỏi có chút giật mình. Chỉ cảm thấy môi nhàn nhạt, mang theo một chút tình cảm ấm áp nhẹ nhàng rơi tại trên môi của mình. Chỉ là nhẹ vô cùng, dường như chỉ lưu luyến trong chốc lát. Sau đó nghe được tiếng cười của Mặc Tu Nghiêu tại bên tai vang lên, “A Ly, ta vĩnh viễn cũng sẽ không thả nàng đi.”

Bên môi tựa hồ còn có chút cảm giác tê dại rất nhỏ, Diệp Ly cảm giác mình sự tự tin xưa nay với năng lực phản ứng tựa hồ có chút đình trệ. Ah uy, ta đáp ứng rồi hả?

“Khởi bẩm Vương phi, Mộ Dung tiểu thư cầu kiến.” Thanh Loan cao giọng bẩm báo ở cửa ra vào.

Diệp Ly mạnh mẽ đứng dậy, nhìn xem Mặc Tu Nghiêu mỉm cười đang nhìn mặt mình , trừng mắt liếc hắn một cái, quay ra phía cửa nói: “Thỉnh Mộ Dung đến phòng khách, ta lập tức sẽ tới.” Thanh Loan

đi rồi, Diệp Ly khẽ hừ một tiếng quay người muốn đi. Mặc Tu Nghiêu thò tay giữ chặt nàng, chống lại đôi mắt ướt đang nén giận của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ cười nói: “A Ly, hãy thay quần áo đi.” Diệp Ly khó hiểu nhìn quần áo trên người, tuy hơi lộ ra tùy ý một tí, nhưng là đi gặp Mộ Dung cũng không tính quá thất lễ mà. Mặc Tu Nghiêu nói: ” chắc Lãnh Nhị đi cùng với Mộ Dung tiểu thư rồi. Ta hơi mệt chút, nàng thay ta đi gặp hắn nhé.” Diệp Ly thấy hai đầu lông mày của Mặc Tu Nghiêu quả thật có chút mỏi mệt, mới nhớ tới sau khi Trầm Dương tới giày vò lâu hắn như vậy, tuy Mặc Tu Nghiêu biểu hiện không sao cả nhưng tất nhiên vẫn có không nhỏ phập phồng cùng với thất vọng. Trong lòng không khỏi mềm vài phần, thấp giọng nói: “Ta đi gặp hắn, ngài hãy nghỉ đi.”

Vịn Mặc Tu Nghiêu nằm xuống hơn nữa dịch tốt chăn cho hắn thì Diệp Ly mới quay người tiến vào phòng trong đi thay quần áo. Mặc Tu Nghiêu nằm ở trên giường nhìn xem bóng Diệp Ly rời đi, bên môi mang theo nụ cười thản nhiên. A Ly, nàng mềm lòng lại để cho ta không muốn buông tay ah. Cho nên. . . Cho dù nàng không thích ta thì ta cũng sẽ không cho nàng cơ hội hối hận.

Trong khách sảnh, Mộ Dung Đình hào hứng bừng bừng đánh giá bài trí trong đại sảnh lịch sự tao nhã đại khí, chứng kiến Lãnh Hạo Vũ nhàn nhã mà ngồi ở một bên uống trà vẫn không quên bất mãn trừng mắt liếc hắn một cái nói: “Ta đến cáo biệt với A Ly, ngươi không nên da mặt dày đi theo tới?” Lãnh Hạo Vũ tính tình tốt cười nói: “Đình nhi, ta cùng Định Quốc Vương phi coi như là có duyên gặp mặt một lần. Ngươi đến cáo biệt chẳng lẽ ta không thể đến cáo biệt sao?” Mộ Dung Đình có chút bực bội mà nói: “Lãnh Hạo Vũ, ta là vì cha ta muốn đi Vĩnh Châu mới cùng đi đấy, ngươi một cậu ấm không có việc gì chạy khắp nơi làm gì? Coi chừng trên nửa đường mệt chết ngươi.” Lãnh Hạo Vũ nháy mắt mấy cái, vẻ mặt cảm động nhìn qua nàng nói: “Đình nhi là đang lo lắng ta sao? Không cần lo lắng, vì Đình nhi vô luận đường đi dù thế nào gian nguy nhất định ta sẽ kiên trì đến

cùng.”

“Lãnh Hạo Vũ! Ngươi đi chết đi!” Mộ Dung Đình bị Lãnh Hạo Vũ dây dưa nhiều năm như vậy, lại phát hiện mình luôn đánh giá thấp trình độ da mặt dày của người này, khuôn mặt đỏ bừng không nhịn được mà dậm chân. tâm trạng Lãnh Hạo Vũ rất tốt nhìn qua vị hôn thê đang thở phì phì, cười tủm tỉm uống trà. Mí mắt hơi rủ xuống, trong đôi mắt lại nhiều hơn một tia bất đắc dĩ, trong mắt Đình nhi thì hắn vĩnh viễn đều là một thiếu gia chỉ biết ăn chơi sống phóng túng. Vĩnh viễn đều kém đại ca của hắn có tiền đồ có bản lĩnh, chỉ có thời điểm nhìn đến Đình nhi đối với mình tức giận thì hắn mới cảm giác mình tồn tại trong mắt nàng hoàn toàn khác biệt so với người khác.

“Khục khục. . . Mộ Dung, ai chọc giận ngươi tức giận đến mức mày?” Diệp Ly chậm rãi bước vào phòng khách, mỉm cười nhìn xem mắt bốc lên lửa giận của Mộ Dung Đình. Mộ Dung Đình lúc này mới nhớ tới tại đây cũng không phải là nhà mình, cũng không phải bên ngoài địa phương nào. Mà là Định Quốc Vương phủ kinh thành rất nhiều quyền quý đều thận trọng mà đối đãi, không khỏi liếc xéo Lãnh Hạo Vũ sẳng giọng nói: “Ngoại trừ người này còn có ai? Hại ta thất lễ như vậy.”

Lãnh Hạo Vũ đứng dậy chào, “Bái kiến Vương phi.”

Diệp Ly cười nói: “Lãnh công tử không cần đa lễ, mời ngồi.” Lôi kéo Mộ Dung Đình qua một bên ngồi xuống, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn Mộ Dung Đình còn đang thở phì phì cười nói: “Mộ Dung đúng lúc này đến Định Quốc Vương phủ, là cáo biệt ta sao?” Mộ Dung Đình kinh ngạc nhìn nàng, cười nói: “Không nghĩ tới ngươi chân không bước ra khỏi nhà rõ ràng tin tức như thế cũng linh thông, chiều hôm qua ta mới nhận được tin tức đây này. Nhưng là thời gian vội quá, sáng sớm ngày mai phụ thân đã phải lên đường, ta chỉ thừa dịp hôm nay còn có chút thời gian đến cáo biệt ngươi.”

“Mộ Dung cũng muốn cùng Mộ Dung tướng quân đi Vĩnh Châu?”

Mộ Dung Đình ngạo nghễ nói: “Đó là đương nhiên, cha ta lẻ loi một mình đi biên quan sao ta có thể không đi theo đi qua chiếu cố ông ấy?”

Diệp Ly khiêu mi nói: “Mộ Dung tướng quân cũng đồng ý với ngươi sao?” Mộ Dung Đình không còn nhỏ tuổi nữa, chậm nhất hai năm nhất định phải thành thân. Mộ Dung tướng quân đóng ở biên quan có khả năng ba năm năm năm cũng không thể trở về. Mộ Dung Đình nhìn thoáng qua Lãnh Hạo Vũ ngồi ở một bên, cầm mái tóc trước ngực nhỏ giọng nói: “Phụ thân đã đồng ý ah.” Vốn dĩ phụ thân không đồng ý đấy, nhưng không biết Lãnh Hạo Vũ cùng phụ thân nói gì làm cho cha thay đổi ý định. Mộ Dung Đình có chút đố kỵ nghĩ đến thật không biết nàng là nữ nhi ruột phụ thân hay là Lãnh Hạo Vũ tên hỗn đản kia mới là con ruột của phụ thân. Phụ thân rõ ràng nghe hắn nói xong mới cải biến chủ ý. Chính mình cầu một buổi tối mà cũng không được.

Phát giác được Mộ Dung Đình bất mãn, Lãnh Hạo Vũ bất đắc dĩ sờ lên cái mũi nói: “Vương phi, kỳ thật tại hạ cũng đến đây để cáo từ. ít ngày nữa tại hạ cũng đi phía nam.”

Diệp Ly có chút kinh ngạc khiêu mi, “Ah? Lãnh công tử cũng đi Vĩnh Châu?”

“Không, tại hạ đi Linh Châu.” Lãnh Hạo Vũ cười nói, “Linh Châu bên kia có chút sinh ý phải xử lý, có lẽ còn có thể đi Nam Chiếu. Nghe nói Từ đại công tử đang du lịch tại Nam Chiếu, nếu có cơ hội gặp thì không biết Vương phi có lời gì muốn nói cho Từ công tử?” Mộ Dung Đình khinh thường liếc hắn liếc, hừ nhẹ nói: “Ngươi còn làm kinh doanh? Những năm này ngươi ngoại trừ cầm tiền của Lãnh gia đi ra

ngoài ẩu tả, lúc nào đã làm xong một vụ buôn bán rồi hả? Lãnh bá phụ lại đồng ý ngươi đi ra ngoài?"

Lãnh Hạo Vũ kéo ra một cái nụ cười bất cần đời "Đình nhi nói không sai, cha ta cảm thấy ta quá không nên thân rồi, cho nên quyết định đuổi ta đi ra tự lực cánh sinh rồi."

"Ách…" Mộ Dung Đình lại không nghĩ tới Lãnh Hạo Vũ bị đuổi ra khỏi nhà. Nàng đã từng nghĩ cả đời Lãnh Hạo Vũ để cho Lãnh bá phụ và Lãnh đại ca nuôi rồi. Tuy chán ghét Lãnh Hạo Vũ bất hảo nhưng là nghĩ đến hắn về sau lẻ loi trơ trọi một người đi Linh Châu lại có chút không đành lòng, "Cái kia. . . nếu ngươi không chịu nổi thì có thể đến Toái Tuyết quan. Cha ta dưới trướng có lẽ cũng cần dùng không ít người…"

"Ta biết ngay Đình nhi vẫn quan tâm tới ta mà." Lãnh Hạo Vũ bưng lấy ngực làm bộ dạng say mê, làm cho Mộ Dung Đình không nhịn được ném một cái phi tiêu thẳng tắp về phía gương mặt của Lãnh Hạo Vũ. Lãnh Hạo Vũ hơi nghiêng đầu, quạt xếp trong tay hời hợt hướng bên cạnh gẩy một cái thì phi tiêu đã rơi xuống trong chậu hoa ở bên cạnh. Diệp Ly che miệng buồn cười, giữ chặt Mộ Dung Đình nói: "Tốt rồi Mộ Dung, ta xác thực có phong thư muốn thỉnh Lãnh công tử mang cho đại ca. Lãnh nhị công tử, chẳng biết có thể đi thư phòng một lát không?"

Lãnh Hạo Vũ đứng lên nói: "Là vinh hạnh của tại hạ, Vương phi thỉnh."

Diệp Ly nói xin lỗi với Mộ Dung Đình, rồi gọi đám người Thanh Sương nói chuyện cùng với Mộ Dung Đình, mới thỉnh Lãnh Hạo Vũ hướng thư phòng mà đi. Mộ Dung Đình ở phía sau nhìn xem thân ảnh Lãnh Hạo Vũ rời đi thì sửng sốt một chút: thằng này nghiêm túc lên thì cũng không đáng ghét lắm.

“Lãnh công tử mời ngồi.”

Trong thư phòng, Lãnh Hạo Vũ thu lại dáng tươi cười thuộc về thiếu gia ăn chơi, hai đầu lông mày cũng thêm vài phần sắc bén nhuệ khí. Dường như thành một con người hoàn toàn khác, tuyệt đối không còn vô lại như trước.

“Đã biết rõ Mộ Dung thích kiểu người như vậy, sao lại làm ra cái bộ dạng để cho nàng chán ghét?” Ngồi ở đằng sau án thư, Diệp Ly có chút ít tò mò hỏi.

Lãnh Hạo Vũ nhướng mày cười cười, trong nụ cười mang theo đắng chát nhàn nhạt, nói: “Nếu như không phải cơ duyên xảo hợp, thì Lãnh Hạo Vũ hiện tại vẫn là bộ dạng như thế nhân đã chứng kiến.” Mỗi nhà đều có hoàn cảnh khác nhau, đương nhiên Lãnh gia cũng sẽ không phải nơi sạch sẽ gì. Diệp Ly cũng không hề hỏi nhiều về việc tư của Lãnh Hạo Vũ, chỉ là nói: ” tính tình Mộ Dung hoạt bát, có chút tranh cường háo thắng. Nàng ấy nhất định sẽ thích người mạnh hơn nàng. Chúc ngươi may mắn.”

“Đa tạ Vương phi.” Lãnh Hạo Vũ cười nói.

Nhìn thanh niên bộc lộ tài năng trước mắt, trong lòng Diệp Ly than nhẹ. Thế nhân chỉ thấy Lãnh gia Đại công tử Lãnh Kình Vũ như thế nào văn võ song toàn rất được hoàng đế coi trọng, lại không có ai biết thanh niên thoạt nhìn như mỗi ngày lưu luyến tại thanh lâu tửu quán, cùng hồ bằng cẩu hữu tùy ý ẩu tả ,trong tay nắm giữ lấy gần nửa sản nghiệp của Định Quốc Vương phủ. Trong mỗi ngày tiền tài chảy vào trong tay hắn lại để cho bất kỳ một người quyền quý nào tâm động không thôi. Diệp Ly chậm rãi cọ xát mực đề bút viết mấy chữ, hong khô thư tốt nhưng không có trực tiếp giao cho Lãnh Hạo Vũ nói: “Nếu như gặp Đại ca mà nói , có thể giao cái này cho hắn.

Không gặp được cũng không có sao, tùy tiện xử lý là được." Lãnh Hạo Vũ nhìn nhìn, xác định chính mình không hiểu được bên trong ghi cái gì, cũng không để ý nhướng nhướng mày thu tờ giấy vào trong túi, hỏi: "Vương gia và Vương phi còn có cái gì phân phó?"

Diệp Ly mỉm cười nói: "Lãnh công tử làm việc thì Vương gia cũng yên tâm, ta cũng không có cái gì có thể phân phó rồi. Chỉ là, trước kia chúng ta đều có hơi coi thường Mặc Cảnh Lê. Lãnh công tử lần này đi thì hãy cẩn thận, đương nhiên còn có sự an nguy của Mộ Dung tướng quân. Chắc hẳn Vương gia đồng ý Lãnh công tử tiến về trước, cũng là cân nhắc phương diện này." Lãnh Hạo Vũ có chút áy náy mà nói: "Vương gia. . . Đồng ý sao?" Diệp Ly nhìn xem hắn khiêu mi nói: "Bằng không thì Lãnh công tử cho rằng tại sao ta phải đàm với ngươi một mình?"

Lãnh Hạo Vũ hai đầu lông mày hiện lên vẻ vui mừng, lúc trước hắn kiên trì muốn đi phía nam. Mặc dù Vương gia không có giận dữ nhưng cuối cùng hắn vẫn vi phạm ý tứ của Vương gia, cái này làm cho hắn hơi áy náy bất an. Diệp Ly nhìn xem hắn nói: "Vương gia thân thể không khỏe, đã nghỉ ngơi. Hắn đã không có ngăn cản ngươi thì đương nhiên là đồng ý kế hoạch của ngươi. Chỉ là sau này một đoạn Nam Cương thế cục khẩn trương đã thành xu thế tất nhiên. Ngươi và Phượng Chi Dao bọn hắn lại không giống như trước. Lúc này đi phía nam thật sự là có chút mạo hiểm." Phượng Chi Dao hôm nay nhìn xem cũng là một bộ công tử phong lưu nhưng hắn giống như Mặc Tu Nghiêu từ thiếu niên đã ở trên chiến trường chém giết ra. Tình thế cũng đều là âm thầm tiến hành. Lãnh Hạo Vũ nắm giữ lấy chính là tuyệt bút tài phú, thật sự dễ dàng làm cho người chú ý. Một khi làm cho Mặc Cảnh Lê hoặc là hoàng đế phát giác được dị thường của hắn, chỉ sợ lập tức sẽ là họa sát thân.

Nghe xong Diệp Ly lời mà nói…, trong lòng Lãnh Hạo Vũ an tâm một chút, "Thỉnh Vương phi yên tâm là được. Hạo Vũ tuyệt sẽ không làm

hỏng chuyên của Vương gia. Vài năm trước đã có ý định buôn bán ở Nam Cương, lần này Nam Cương loạn thì đây cũng chính là một cơ hội.”

“Lãnh công tử có tâm lý nắm chắc là tốt rồi. Ngày mai Mộ Dung tướng quân muốn lên đường rồi, Lãnh công tử là…”

Lãnh Hạo Vũ lắc đầu nói: ” Năm ngày sau ta mới lên đường, đi đường thủy xuôi nam.”

Diệp Ly thấy Lãnh Hạo Vũ suy nghĩ chu toàn, cũng không có để gì nói. Chỉ dặn dò vài câu rồi thỉnh Lãnh Hạo Vũ đi cùng hồi trở lại phòng khách gặp Mộ Dung Đình.

Chương 72: Cung Dao Hoa bị cháy

Đứng trước cung điện nguy nga to lớn, trong lòng Diệp Ly than nhẹ, đây là lần thứ ba nàng tiến cung. Xét thấy hai lần trước đã có kinh nghiệm không vui rồi, lúc này đây bị hoàng đế tuyên triệu tiến cung càng làm cho lòng nàng có thêm vài phần cảnh giác và coi chừng. Nàng Định Quốc Vương phi này cũng chỉ là nữ quyến, dưới tình huống bình thường cho dù Hoàng đế muốn gặp nàng thì cũng nên dùng danh nghĩa Hoàng hậu hoặc là Diệp Chiêu nghi tuyên triệu mới đúng.

"Định Vương phi, Hoàng Thượng đang ở bên trong. Mời ngài vào đi thôi." Thái giám dẫn đường hơi nịnh nọt thấp giọng nói ra. Diệp Ly ở bên cạch nhìn hắn một cái, còn có chút hơi ấn tượng vì lúc trước người đến Diệp phủ truyền chiếu thư tứ hôn chính là thái giám kia.

Diệp Ly gật gật đầu, Thanh Loan, Thanh Ngọc đều bị lưu tại bên ngoài, {ám vệ} trong hoàng cung cũng không có khả năng hành động tự nhiên được, Diệp Ly chỉ có thể lẻ loi một mình đi vào cung điện vàng son lộng lẫy tượng trưng cho quyền lực cùng với phú quý này.

"Định Quốc Vương phi Diệp thị bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn an." Trong cung điện rộng rãi bởi vì thiếu hơi người mà lộ ra vẻ lạnh như băng và trống trải, Mặc Cảnh Kỳ cao quý ngồi ở trên điện cúi đầu nhìn bao quát lấy nữ tử đang quỳ gối hành lễ ở trong điện. Thật lâu mới nói: "Định Quốc Vương phi, hãy bình thân." Diệp Ly đứng lên nói: "Đa tạ Hoàng Thượng."

Mặc Cảnh Kỳ chỉ chỉ một bên cái ghế ra hiệu Diệp Ly ngồi xuống, cười hỏi: "Từ khi bắt đầu mùa đông về sau thân thể Định Vương luôn không được khỏe, không biết bây giờ đã đỡ hơn chưa?"

Diệp Ly rủ mắt xuống nói khẽ: "Làm phiền Hoàng Thượng quan tâm, ngày hôm nay thời tiết ấm dần, tuy thân thể Vương gia vẫn

không ổn như trước, nhưng so với ngày đông giá rét thì tốt hơn nhiều." Mặc Cảnh Kỳ nhắm mắt lại, đánh giá cẩn thận thần thái của nữ tử ở dưới điện. Bình tĩnh an bình phảng phất chính là một thiếu phụ bình thường trong khuê phòng, nhưng loại an bình và bình tĩnh này xuất hiện tại trước mặt vua của một nước vậy thì sẽ có vẻ không bình thường rồi. Huống chi, theo tin tức mà hắn biết thì hình như Định Vương có để ý tới vị Vương phi này đấy. Người không có một chút năng lực nào mà có thể làm cho Định Vương để ý sao? Xem ra. . . Lúc trước quả nhiên xem nhìn lầm rồi. Mà ngay cả Vương đệ mắt cao hơn đầu đã ở trong tay nàng ăn rất nhiều lần thiệt thòi, nhớ tới mỗi lần tại trước mặt Mặc Cảnh Lê nhắc tới Diệp Ly thì mặt hắn đen lại không khác gì nước mực, Mặc Cảnh Kỳ chính thức bắt đầu hoài nghi gả một nữ tử như vậy cho Mặc Tu Nghiêu rốt cuộc là đang vũ nhục đối phương hay là cho đối phương thêm một trợ lực rồi. Nhưng không sao. . . Rất nhanh hắn sẽ giải quyết hết những vấn đề này.

"Đã phải quản lý Định Quốc Vương phủ, lại muốn chiếu cố Định Vương. Vương phi thật sự rất khổ cực." Mặc Cảnh Kỳ cười nói.

"Hoàng Thượng khen trật rồi, những việc này là những việc Diệp Ly phải làm." Diệp Ly nhàn nhạt đáp.

Hai người ngươi tới ta đi hàn huyên cả buổi, Mặc Cảnh Kỳ nhìn xem nữ tử thong dong bình tĩnh ở phía dưới thì trong lòng càng bực bội thêm. Hình như từ khi tứ hôn cho Định Vương thì mọi chuyện đều không thuận. Vốn dĩ chỉ là vụng trộm làm chút ít mờ ám thế mà động tác của Mặc Cảnh Lê và Thái Hậu càng lúc càng lớn, chút nữa thì công khai chống lại mình rồi. Bởi vì nguyên nhân Thái Hậu và Lê Vương, trên triều đình cũng ẩn ẩn có chút lòng người bàng hoàng. Trước kia không hiểu sao tâm phúc Quan Đĩnh của hắn đóng ở Toái Tuyết quan lại bị ngựa đá gãy chân làm cho Toái Tuyết quan phải thay đổi, thay thế thủ tướng. Hắn phái tâm phúc của mình đến Toái Tuyết quan một mặt là vì phòng bị Mặc Cảnh Lê một phương diện khác cũng là vì phòng bị Nam Chiếu. Hiện tại thay đổi người, tuy Mộ Dung Thận có kinh nghiệm sa trường nhưng hắn không tín nhiệm ông ta bằng Quan Đĩnh. Toái Tuyết quan là một nơi quan trong như

vậy lại giao vào tay một người không phải tâm phúc của mình, điều này làm cho Mặc Cảnh Kỳ vô cùng bất an. Nhưng là. . . Quay đầu nhìn lại một lần, Mặc Cảnh Kỳ phải thừa nhận bên trong tâm phúc của mình, người có bản lĩnh cũng không nhiều lắm. Ít nhất hắn thật sự không tìm ra được một người có thể đủ để làm cho mọi người tin phục chọn lựa thay thế Mộ Dung Thận.

Nghĩ đến tin tức vừa mới lấy được, Mặc Cảnh Lê cũng dám âm thầm cấu kết với Thánh nữ Nam Cương càng làm cho lửa giận trong lồng ngực Mặc Cảnh Kỳ bốc lên ngàn trượng. Nhưng hắn chỉ có thể nhịn, Mặc Cảnh Lê là anh em ruột của hắn, hơn nữa hắn căn bản không có chứng cớ chứng minh Mặc Cảnh Lê có quan hệ với thánh nữ Nam Cương. Vô luận là Thái hậu hay là đại thần trên triều đình có quan hệ với Mặc Cảnh Lê cũng sẽ không đồng ý hắn xử trí Lê Vương. Hắn là hoàng đế, nhưng nhiều khi hắn phát hiện mình cũng không có duy ngã độc tôn như mình đã tưởng tượng, thậm chí nhiều khi ra quyết định đơn giản đều cũng bị cản tay khắp nơi.

“Định Vương phi, lúc trước trẫm tứ hôn ngươi cho Định Vương, trong lòng ngươi còn có oán?” Đã trầm mặc một lát, Mặc Cảnh Kỳ chằm chằm vào Diệp Ly có chút đột ngột mà hỏi.

Diệp Ly sững sờ, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ xem rốt cuộc Mặc Cảnh Kỳ có ý gì, nhưng trên mặt lại bình tĩnh mà nói: “Hoàng Thượng tứ hôn là ân điển với Diệp Ly, sao Diệp Ly lại oán?”

“Ah?” Mặc Cảnh Kỳ hơi cúi đầu bao quát lấy nàng, cười nói: “Ngươi vốn là tiên hoàng tự mình tứ hôn Lê Vương phi, Vương đệ của trẫm tuấn tú lịch sự văn võ song toàn, có thể nói nhân tài kiệt xuất trong tuấn kiệt kinh thành. Mà ngươi lại bởi vì một tờ chiếu thư liền từ Lê Vương phi biến thành Định Vương phi bị mỗi người thương hại, trong lòng ngươi thật không có chút oán hận nào sao?” Diệp Ly chớp chớp mắt, cười nhạt nói: “Lê Vương từ hôn phía trước, Hoàng Thượng chỉ hôn tại sau. Hoàng thượng chỉ hôn vừa vặn giải quyết tình cảnh túng quẫn của Diệp Ly. Sao Diệp Ly lại sinh oán hận chứ?”

“Không oán trẫm. . . Như vậy, là oán hận Lê Vương rồi hả? Cũng

thế, theo trẫm biết Vương đệ của trẫm không chỉ một lần chịu thiệt, tổn hại, bất lợitại trong tay Định Vương phi."

Trong lòng Diệp Ly nhảy dựng, cười nhạt nói: "Hoàng Thượng nói đùa. Diệp Ly hà đức hà năng dám để cho Lê Vương có hại chịu thiệt. Không biết. . . Hoàng Thượng hôm nay cố ý triệu kiến Diệp Ly có gì phân phó." Cứ tiếp tục lôi lôi kéo kéo, thì đến giữa trưa nàng còn chưa ra khỏi hoàng cung được. Trong tình huống một mệnh phụ không có cung phi làm bạn mà ở cùng với hoàng đế quá lâu cũng không phải là chuyện gì tốt.

Mặc Cảnh Kỳ nhìn xem nàng cười nói: "Rất tốt, trẫm thích người thông minh. Đã như vậy trẫm cũng không cùng Vương phi vòng vo nữa. Định Vương phi, Định Vương cũng biết chuyện Mặc Cảnh Lê cấu kết với thánh nữ Nam Cương?" Diệp Ly rủ mắt xuống, giọng nói cung kính: "Bẩm hoàng thượng, Diệp Ly ngu dốt. . . Diệp Ly cũng không biết rõ chuyện Lê Vương có cái gì với thánh nữ Nam Cương "

"Không rõ?" Mặc Cảnh Kỳ khiêu mi, giống như cười mà không phải cười nhìn xem Diệp Ly nói: "Định Vương rất tín nhiệm Vương phi. Theo trẫm biết Định Vương bị bệnh nặng trong lúc Định Quốc Vương phủ rất nhiều sự vụ đều là Vương phi tự mình xử lý đấy. Hiện tại Vương phi nói không biết với trẫm? Vương phi cũng biết. . . Khi quân là tội gì?" Trong mắt Diệp Ly xẹt qua một tia hàn mang, cúi đầu nhìn chăm chú xuống mặt đất nói: "Khi quân tử tội. Chỉ là. . . nếu Hoàng Thượng khẳng định Định Quốc Vương phủ biết rõ chuyện của Lê Vương sao không trực tiếp hỏi Vương gia? Diệp Ly chỉ là một kẻ nữ lưu, cho dù chưởng quản Định Quốc Vương phủ cũng là sẽ không hỏi đến những chuyện trên triều đình."

"Làm càn!" Mặc Cảnh Kỳ nổi giận quát, chằm chằm vào Diệp Ly, trong mắt tán ra một tia âm tàn cùng sát khí. Nếu là mệnh phụ tầm thường thì có lẽ sẽ bị cái sát khí này hù đến. Nhưng đối với Diệp Ly mà nói điểm uy hiếp ấy và đe dọa còn lâu mới đủ.

Đứng dậy nhàn nhạt khẽ chào, "Diệp Ly làm càn, xin hoàng thượng thứ tội."

Mặc Cảnh Kỳ hừ nhẹ một tiếng, chằm chằm vào Diệp Ly nói:

“Định Quốc Vương phủ tin tức linh thông trẫm rõ ràng hơn ngươi. Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu không bảo vệ ngươi được cả đời, có lẽ ngươi không hiểu tính tình Cảnh Lê lắm nhưng Mặc Tu Nghiêu nhất định hiểu rõ. Ngươi không ngại đi về hỏi hắn vấn đề trẫm đang suy nghĩ.” Trong lòng Diệp Ly mỉm cười, đây là hoàng đế đang uy hiếp chính mình sao?

“Đa tạ Hoàng Thượng đề điểm. Diệp Ly sẽ suy nghĩ thật kỹ.” Diệp Ly nói.

Thấy Diệp Ly không thức thời, tức giận trong mắt Mặc Cảnh Kỳ càng sâu. Nhưng hắn cũng biết, hắn không có khả năng làm gì Định Vương phiở trong hoàng cung . Chỉ nhìn chằm chằm vào Diệp Ly nhìn hồi lâu mới hừ một tiếng rồi để cho người dẫn Diệp Ly đi ra ngoài.

“Hoàng Thượng.” Nhìn thấy Diệp Ly rời đi, trong mắt Mặc Cảnh Kỳ lập loè biến hóa thất thường. Một nam tử thanh niên có dung mạo thường thường không chút nào thu hút từ sau điện đi ra, cung kính nhìn Mặc Cảnh Kỳ. Mặc Cảnh Kỳ dẹp tức giạn thoáng phát ra trong lồng ngực nhìn nam tử nói: “Lúc trước đem Diệp Ly chỉ hôn cho Mặc Tu Nghiêu xem ra thật sự là một bước đi nhầm. Diệp Văn Hoa là như thế nào như vậy? Diệp Ly này còn khó đối phó hơn bốn đứa con gái của hắn cộng lại ! Từ gia khó bảo toàn sẽ không ủng hộ Mặc Tu Nghiêu.” Nam tử thanh niên thấp giọng nói: “Từ gia cũng không có liên hệ nhiều với Định Quốc Vương phủ . Huống chi, hiện tại thật sự không nên lại chọc giận Từ gia.” Người thanh niên thở dài trong lòng, Hoàng Thượng cái gì cũng tốt, nhưng thực sự quá đa nghi rồi. Mà ở thời điểm bọn hắn âm thầm đối chọi với Lê Vương và thái hậu thật sự không nên gây thêm thù hằn. Nếu bởi vì đế vương nghi kỵ mà khiến Từ gia đổ lên Lê Vương hoặc là Định Vương bên kia, đó mới là được không bù mất.

Thanh niên khuyên can làm sao Mặc Cảnh Kỳ không biết, chỉ là không thể toàn quyền khống chế thế cục lại để cho hắn cảm thấy vô cùng lo lắng. Phất phất tay, Mặc Cảnh Kỳ nhíu mày hỏi: “Thời điểm tảo triều Hoa quốc công khải tấu Đại Sở hiệp trợ Nam Chiếu vương

thất bình loạn, ngươi thấy thế nào?"

Thanh niên trầm tư một lát, gật đầu nói: "Hoa quốc công một lòng vì nước, đề nghị của ông ta xác thực là hữu ích vô hại với chúng ta Chỉ là chúng ta cũng không cần vội vã thay bọn hắn bình định phản loạn, hãy để cho Nam Chiếu Vương và thánh nữ Nam Cương tự giết lẫn nhau là được. Chỉ cần tại thời điểm cần thiết chúng ta ra trợ lực là được, như thế Nam Chiếu Vương sẽ ghi nhớ ân đức của hoàng thượng." Mặc Cảnh Kỳ cau mày suy nghĩ một chút nói: "Ngươi nói có lý, ngược lại trẫm muốn nhìn đệ đệ tốt của trẫm muốn làm gì. Không phải hắn muốn giúp thánh nữ Nam Cương sao, trẫm càng muốn giúp đỡ Nam Chiếu vương thất. Trẫm muốn nhìn người thắng cuối cùng là ai!" Thanh niên nhíu nhíu mày, nhìn xem dung nhan Mặc Cảnh Kỳ cười lạnh, đè xuống lo lắng trong lòng. Hi vọng Hoàng Thượng đừng ném quá nhiều tinh lực tại Nam Cương mới tốt.

"Bái kiến Định Vương phi, Diệp Chiêu nghi cho mời."

Mới từ trong điện đi ra, đụng phải thái giám chưởng quản trong nội cung Diệp Nguyệt sớm đã chờ ở một bên. Diệp Ly khẽ nhíu mày, tháng mười Diệp Nguyệt bình an sinh ra một hoàng tử, đây là hoàng tử thứ sáu của hoàng đế rồi. Nhưng địa vị Diệp Nguyệt trong cung cũng không có thăng cấp như dự đoán, vẫn là Chiêu Nghi. Đồng thời, nàng ta cũng trở thành người duy nhất trong tất cả hậu phi có hoàng tử không phải là phi vị. Làm cho địa vị Diệp Nguyệt như mặt trời ban trưa hơn nửa năm có chút xấu hổ. Dù cho có hai muội muội ruột là đích vương phi, trong cung cũng không đủ địa vị thân phận làm cho Diệp Nguyệt có chút gian nan. Trong lòng Diệp Ly cũng hiểu rõ, cái này chỉ sợ là Mặc Cảnh Kỳ cảnh cáo Diệp gia.

Nghĩ nghĩ, Diệp Ly nói: "Bản phi không khỏe lắm, muốn hồi phủ nghỉ ngơi, kính xin Diệp Chiêu nghi thứ lỗi."

"Vương phi. . ." Hiển nhiên thái giám chưởng quản cũng không nghĩ tới Diệp Ly sẽ dứt khoát cự tuyệt như thế, có chút kinh hoàng vô thố mà nói: "Vương phi, Diệp Chiêu nghi thỉnh cầu Vương phi xem tại tình tỷ muội phân thượng, đi gặp nàng một lần." Diệp Ly nhíu mày, Mặc Cảnh Kỳ đã theo dõi nàng, chắc hẳn thái hậu bên kia cũng sẽ

không quá xa rồi. Hiện tại đi gặp Diệp Nguyệt vô luận đối với nàng hay là đối với Diệp Nguyệt bản thân cũng không có có chỗ tốt gì. Năm trước nàng đã từng nói qua, Diệp Nguyệt là muốn tại trong thâm cung bình an sống sót tốt nhất đừng lẫn vào những chuyện kia. Hiện tại xem ra, Diệp Nguyệt vẫn lẫn vào tiến vào. Cũng thế, Diệp gia cũng đã tiến vào cái vũng nước đục này, dù cho Diệp Nguyệt đang ở thâm cung chỉ sợ cũng không tránh khỏi đấy, "Mà thôi, dẫn đường đi."

"Đa tạ Vương phi." Thấy nàng ấy đáp ứng, thái giám chưởng quản vui mừng nói cám ơn, vội vàng ở phía trước dẫn đường hướng cung Dao Hoa của Diệp Nguyệt mà đi.

So về Diệp Ly lần thứ nhất đến cung Dao Hoa chứng kiến Diệp Nguyệt tuy đang mang mang thai nhưng dung quang toả sáng, hiển nhiên hiện tại Diệp Nguyệt ảm đạm thất sắc rất nhiều. Ôm tiểu hoàng tử vẫn còn ở trong tã lót ngồi ở trên giường êm, trên dung nhan xinh đẹp tràn ngập ưu sầu và ảm đạm. Khi thấy Diệp Ly tiến đến vội vàng muốn đứng dậy, Diệp Ly lắc lắc đầu nói: "Nhị tỷ tỷ không cần phải khách khí."

Diệp Nguyệt cho người lui ra ngoài, nhìn xem Diệp Ly, tuy bộ dáng tuy lạnh nhạt nhưng so mấy tháng trước càng thêm u nhã ung dung, có chút đắng chát cười nói: "Ta cho rằng Tam muội sẽ không tới gặp ta rồi." Diệp Ly rủ mắt xuống nói khẽ: "Nhị tỷ tỷ nên biết, hiện tại gặp mặt đối với tỷ và tiểu hoàng tử cũng không có có chỗ gì tốt." Diệp Nguyệt khẽ giật mình, cúi đầu nhìn hài tử chưa hiểu biết gì ở trong ngực mình, cười khổ nói: "Sao ta lại không biết chứ, chỉ là. . . Tam muội cũng nhìn thấy tình cảnh hiện tại của ta. Tam muội cảm thấy ta còn có thể làm gì sao?" Diệp Ly cau mày nói: "Hiện nay Nhị tỷ đã có tiểu hoàng tử hãy an tâm chiếu cố hài tử. Hoàng Thượng có nhẫn tâm thì cũng sẽ không làm gì với thân cốt nhục chính mình. Mấy chuyện kia của phụ thân… . Nhị tỷ cũng đừng có lẫn vào." Những chuyện khác, cho dù Diệp Nguyệt cố tình cũng không có cái năng lực kia. Hoàng đế cùng Lê Vương thái hậu ở giữa đánh cờ nàng không thể giúp bất luận cái gì. Ngược lại sẽ bởi vì Diệp Thượng

thư chân đạp hai thuyền mà bị liên lụy. Nếu cuối cùng Mặc Cảnh Kỳ thắng, nàng có một hoàng tử hộ thân tổng không đến mức có họa sát thân. Nếu Mặc Cảnh Lê thắng, nàng một kẻ nữ lưu cũng không có sức mạnh lớn lao.

Diệp Nguyệt ôm hài tử, kinh ngạc nhìn qua Diệp Ly sau nửa ngày mới buồn bã nói: “Tổ mẫu sai rồi, phụ thân cũng sai rồi. ta biết rõ tính tình Oánh nhi , thành sự không có bại sự có thừa. Vô luận Lê Vương thắng hay thua, Tứ muội sẽ không mang đến bất luận huy hoàng gì cho Diệp gia. Mà Hoàng Thượng. . . Đợi đến lúc Hoàng Thượng có thể càn cương độc đoán một ngày, hành vi hôm nay của phụ thân chỉ sợ sẽ rước lấy tai hoạ ngập đầu cho Diệp gia.”

“Hoàng Thượng quả nhiên là bởi vì chuyện của cha, mới không chịu tấn chức vị phần cho Nhị tỷ sao?” Diệp Ly nói.

“Bằng không thì còn có thể là vì cái gì?” Diệp Nguyệt cười nói, trong tươi cười ẩn chứa điểm một chút bi ai. Thời điểm mới vào cung nàng đã từng khí phách hăng hái, chí cao ngất. Nhưng thời gian dần trôi qua cho tới bây giờ nàng mới phát hiện trong hoàng cung không tốt đẹp như trong tưởng tượng của mình. Hoàng Thượng sủng ái nhất chính là Liễu Quý Phi có dung mạo tuyệt đại tài nghệ vô song, Hoàng Thượng kính trọng nhất chính là hoàng hậu xuất thân danh môn ung dung đại khí. Chính mình tự xưng là tài mạo xuất chúng, đến cái nơi mỹ nhân tụ tập trong hoàng cung thì cái gì cũng không phải. Mà ngay cả sủng ái lúc ban đầu cũng chỉ vì trung tâm của phụ thân mà thôi. Một khi phát hiện phụ thân không trung tâm như hắn nghĩ, đế vương nhẫn tâm đến mức ngay cả nửa điểm mặt mũi cũng lười lưu lại cho nàng.

Đế vương vô tình, mặc kệ Diệp Nguyệt là mình nguyện ý vẫn bị bức bách đi đường này, Diệp Ly đều không thể cho nàng quá nhiều đồng tình, “Nhị tỷ để cho người tới tìm ta, có chuyện gì muốn nói?”

Diệp Nguyệt nhìn xem thần sắc nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng bình thản, vẫn còn lắc đầu, nói: “Là ta si tâm vọng tưởng rồi. Cho dù ta hiện tại cầu Tam muội giúp mẫu tử chúng ta thì Tam muội cũng sẽ không đáp ứng.” Diệp Ly nói: “Ta không giúp được Nhị tỷ, hiện tại. . .

Chỉ sợ ai cũng không giúp được ai. Nhị tỷ đã biết rõ chuyện của Hoàng Thượng cùng Lê Vương, nên cũng biết tình cảnh của Định vương phủ. Cũng không tốt hơn Nhị tỷ hiện tại là bao?"

Diệp Nguyệt thở dài, nói: "Lúc trước ta tự xưng là thông minh, hiện tại mới biết được kỳ thật Tam muội mới là người thông minh trong số tỷ muội chúng ta."

Diệp Ly khẽ nhíu mày, nói: " Nhị tỷ không có việc gì, thì ta đi về trước."

Diệp Nguyệt yên tĩnh ôm hài tử ngồi ở trên giường êm, nhìn Diệp Ly với ánh mắt mang theo nhàn nhạt áy náy, Diệp Ly đột nhiên sinh lòng cảnh giác mạnh mẽ đứng dậy, lại chỉ cảm thấy một hồi đầu váng mắt hoa, trước mắt tối sầm bịch một tiếng ngã trên mặt đất. Diệp Nguyệt yên lặng nhìn Diệp Ly ngã nhào trên đất bên trên, nói khẽ: "Thật có lỗi Tam muội, ta là mẫu thân của một hài tử. Ta cũng vì con ta mà thôi."

Đại Sở bình đế mười hai năm xuân, cung Dao Hoa cháy. Chiêu Nghi Diệp thị và Lục hoàng tử bị chết trong biển lửa, lúc ấy tại cung Dao Hoa của Diệp Chiêu nghi, Định Quốc Vương phi Diệp Ly mất tích.

"Vương gia. . . Vương gia! Không tốt rồi. . ." trong phủ Định Quốc Vương, gần đây Mặc tổng quản vốn bình tĩnh ổn trọng trứ danh lại dùng bước chân mất trật tự chạy về phía thư phòng thiết trí tại Thiên điện.

Vẻ mặt Phượng Chi Dao xem kịch vui ngồi trên ghế ở trong thư phòng, lười biếng mà cười nói: "A Nghiêu, có thể làm cho Mặc tổng quản dọa thành như vậy, xem ra là thật sự không tốt. . ." Hắn còn chưa nói xong, thì Mặc tổng quản đã đến cửa thư phòng, sắc mặt trắng bệch nói với Mặc Tu Nghiêu: "Vương gia, Vương phi. . . Vương phi mất tích ở trong cung!" Phượng Chi Dao sững sờ, lập tức nhảy dựng lên kêu lên: "Điều này sao có thể? Êm đẹp như thế sao lại trong cung mất tích?" Hai người đồng thời hướng quay đầu nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu ngồi ở một bên, dường như Mặc Tu Nghiêu đang ngẩn người, đợi đến lúc hai người nhìn sang mới dần thả sách

trong tay cuốn lại trên bàn, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?” Mặc tổng quản rung giọng nói: “Vương phi yết kiến qua Hoàng Thượng sau đó Diệp Chiêu nghi cung Dao Hoa liền phái người thỉnh Vương phi đi qua, nói là có chuyện muốn nhờ. Đợi đến lúc ám vệ trong cung đuổi tới thì toàn bộ cung Dao Hoa đã bị cháy. Diệp Chiêu nghi và Lục hoàng tử bị chết trong biển lửa, Vương phi. . . Vương phi mất tích.”

Mặc Tu Nghiêu tựa ở xe lăn, nhắm lại mắt trầm giọng hỏi: “Thanh Loan và Thanh Ngọc đi đâu vậy?”

“Thanh Loan và Thanh Ngọc cũng không biết tung tích.” Mặc tổng quản trầm giọng nói, “Thanh Loan và Thanh Ngọc không theo Vương phi tiến cung Dao Hoa, nhưng . . ám vệ trong nội cung không tìm thấy các nàng.”

“Rất tốt.” Giọng nói của Mặc Tu Nghiêu trầm thấp tựa hồ cũng không mang theo nộ khí, lại làm cho người cảm thấy như hàn băng lạnh thấu xương. Toàn bộ thư phòng phảng phất trong nháy mắt bị đông cứng lên một tầng sương lạnh bình thường âm lãnh thấu xương, “Vương phi mất tích, hai nha đầu không thấy bóng dáng. Ám vệ trong nội cung lại hoàn toàn không biết gì cả. Rất tốt. . . Bổn vương nên tán thưởng những năm này ám vệ tận trung với cương vị công tác sao?”

“Vương gia, xin bớt giận.” Sắc mặt Phượng Chi Dao và Mặc tổng quản đều biến đổi, song song quỳ xuống đất thỉnh tội.

Mặc Tu Nghiêu cũng không nhìn hai người, nhàn nhạt khua tay nói: “Đi chuẩn bị một chút, Bổn vương muốn lập tức tiến cung. Phượng Chi Dao, âm thầm phong tỏa tất cả đường ra kinh, bổn vương không muốn thấy bất kỳ một người nào khả nghi ly khai kinh thành.” Phượng Chi Dao đứng lên nói: “Thuộc hạ tuân mệnh.” Mặc tổng quản do dự một chút, nói: “Vương gia, thân thể của ngài hiện tại chỉ sợ không nên. . .” Lời còn chưa dứt, Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt liếc tới, cái ánh mắt kia lợi hại như đao phong lại để cho trong lòng Mặc tổng quản run lên, những lời còn lại liền nghẹn ở trong cổ họng. Phượng Chi Dao tay mắt lanh lẹ lôi kéo Mặc tổng quản đi ra ngoài, Mặc tổng quản sầu lo nhíu mày nói: ” Thân thể Vương gia hiện tại

căn bản không chịu nổi được giày vò. . . Cái này. . .” Vương phi mất tích, hắn cũng sốt ruột, nhưng nếu như Vương gia cũng ngã xuống thì Định Quốc Vương phủ cũng không cần người khác lại đến tính toán, lập tức xong rồi. Phượng Chi Dao lắc đầu nói: “Tính tình Vương gia thì ngươi biết rõ, hiện tại nói cái gì đều vô dụng. Nhanh đi thỉnh Trầm tiên sinh tới, tốt nhất để cho Trầm tiên sinh cùng tiến cung.”

Mặc tổng quản cũng thấy Phượng Chi Dao nói có lý, chỉ phải thở dài một tiếng bước nhanh chóng đi tới viện cho khách ở tạm tìm Trầm Dương. Phượng Chi Dao quay đầu lại lo lắng nhìn thoáng qua thư phòng yên tĩnh im ắng, cũng đành phải thở dài trong lòng, hi vọng Diệp Ly bình an vô sự.

Trong thư phòng, Mặc Tu Nghiêu trầm mặc cúi đầu nhìn chằm chằm vào hai tay đặt ở trên lan can. Bởi vì thời gian dài ốm đau mà trên mu bàn tay tái nhợt chẳng biết lúc nào đã kết lên một tầng sương lạnh đơn bạc. Mặc Tu Nghiêu mặt không biểu tình nhìn xem phảng phất không chút nào phát giác được hai tay của chính mình có dị thường. Thời gian dần qua, sương lạnh bắt đầu hóa thành bọt nước tinh tế, cuối cùng hóa thành hơi nước nhàn nhạt bốc hơi biến mất ở trong thư phòng. Một tia đỏ sậm huyết sắc theo bên môi Mặc Tu Nghiêu chậm rãi chảy xuống, Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn thoáng qua vết máu nhỏ tại quần áo màu xanh nhạt, chậm rãi từ trong tay áo lấy ra khăn màu trắng tuyết chậm rãi xóa đi vết máu bên môi, “Mặc Cảnh Kỳ. . . Ngươi… phải…. chết!”

Trong hoàng cung lúc này sớm đã loạn thành một đoàn, sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ âm trầm, nhìn chằm chằm vào mỗi người ở đây, trong mắt điên cuồng lóe ra hoài nghi cùng với vẻ dữ tợn. Diệp Nguyệt và tiểu hoàng tử vừa sinh ra không bao lâu bị chết cháy, hắn có thể không để ý, nhưng nếu như trong đó còn có một Định Quốc Vương phi thì hắn không thể không để ý rồi. Mặc Cảnh Kỳ cũng không nghĩ tới, tại trong hoàng cung của chính mình lại bị người khác chui chỗ trống. Đúng vậy, sự tình phát sinh trước tiên Mặc Cảnh Kỳ đảm cảm thấy đây không phải là vụ cháy bình thường ngoài ý muốn mà là muốn nhằm vào âm mưu của mình. Định Quốc Vương phi bị chết ở

tại trong nội cung, hơn nữa còn là do mình tuyên triệu vào. . . Mặc Cảnh Kỳ quả thực không dám tưởng, nếu như Mặc gia quân và Hắc Vân kỵ bởi vì chuyện này náo lên, sẽ nhấc lên bao nhiêu gợn sóng. Tuy nhiên khi sự tình phát sinh, trước tiên hắn đã phái thân tín của mình cảnh giới thủ vệ kinh thành, nhưng trong lòng vẫn lo sợ không cách nào yên ổn.

Ánh mắt rơi xuống trên người thái hậu ngồi ở một bên, ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ càng thêm phức tạp khó phân biệt. Nếu như muốn hỏi Mặc Cảnh Kỳ hoài nghi ai, người thứ nhất lại để cho hắn hoài nghi chính là vị mẫu hậu này của mình. Từ nhỏ lớn lên tại bên người thái hậu, hắn rất hiểu rõ tính cách vị mẫu hậu của mình vì đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn. Mà theo thời điểm sùng bái kính nể đến bây giờ khó có thể phai nhạt, Mặc Cảnh Kỳ không muốn thừa nhận hắn luôn có chút sợ hãi thái hậu đấy.

Nhìn nhìn Mặc Cảnh Lê lại ngồi ở một bên coi việc không liên quan đến mình, thấy phẫn nộ trong mắt của Mặc Cảnh Kỳ qua thời gian dần thối lui. Hiện tại hắn không thể để chính mình rối loạn một chút nào, đằng sau còn có càng người khó ứng phó. Mà hắn. . . Là hoàng đế, hắn không thể lùi bước.

“Định Vương đến!”

Mọi người ở đây, lần gần đây nhất nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu cũng là từ tháng sáu năm trước rồi. Lúc ấy xem Mặc Tu Nghiêu ngoại trừ đi lại không tốt thì không khác gì người bình thường, khiến lo lắng trong lòng không ít người giảm đi hoặc nhiều hoặc ít.. Nhưng không có qua mấy tháng lại truyền tới tin tức Định Vương bệnh nặng, Định Quốc Vương phủ cũng giống như mấy năm trước đóng cửa từ chối tiếp khách. Điều này lại để cho rất nhiều người tâm treo lên lại từ từ để xuống. Bây giờ đang là đầu mùa xuân, khí hậu Sở kinh vẫn mang theo một ít lạnh lẽo. Mặc Tu Nghiêu ngồi ở xe lăn được A Cẩn phụ giúp tiến đến, trên người khoác lên một kiện áo choàng màu xanh nhạt hoa văn hình mây làm từ tơ bạc, bên trong cổ áo lộ ra triều phục thân vương màu trắng thêu Ngân Long. Dù có chiếc mặt nạ có che dấu dung nhan, nhưng vẫn nhìn ra được sắc mặt Mặc Tu Nghiêu

cũng không tốt. Có chút khác hẳn với màu da tái nhợt của người thường, cho thấy hắn vẫn còn bị bệnh.

"Thần Định Vương Mặc Tu Nghiêu bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng hậu. Bái kiến Thái hậu." Mặc Tu Nghiêu ngồi ở xe lăn thản nhiên nói.

Trong đại điện một mảnh nghiêm nghị, Mặc Cảnh Kỳ thu liễm tâm thần, cất cao giọng nói: "Định Vương miễn lễ."

Mặc Tu Nghiêu nói: "Đa tạ Hoàng Thượng. Thứ cho thần vô lễ, xin hỏi Hoàng Thượng, chuyết kinh ở đâu?"

Trong đại điện mọi người hai mặt nhìn nhau, Mặc Cảnh Kỳ nhìn lướt qua Thái hậu cùng Mặc Cảnh Lê hoàn toàn thờ ơ thì ánh mắt trầm xuống, nhìn về phía hoàng hậu ở bên cạnh mình. Hoàng hậu nhàn nhạt liếc nhìn Mặc Cảnh Kỳ, trong lòng than nhẹ một tiếng, mở miệng nói: "Định Vương, lúc ấy định Vương phi đã ở trong cung Dao Hoa. Chỉ sợ là đã. . . Kính xin Định Vương nén bi thương."

"Nén bi thương?" Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt đảo qua mọi người trong điện, trầm giọng hỏi: " Vương phi của Bổn vương theo chiếu chỉ vào cung yết kiến, hiện tại người không thấy các ngươi nói bổn vương nén bi thương?"

" Cung Dao Hoa cháy, Diệp Chiêu nghi và Lục hoàng tử cùng với cung nhân cung Dao Hoa cũng đã tìm thấy. Duy chỉ có thiếu Định Quốc Vương phi. Định Vương nói rất đúng, có lẽ Định Quốc Vương phi may mắn thoát khỏi đó cũng chưa biết chừng." Thái hậu ngồi dậy, nghiêm mặt nói, "Chỉ là hiện tại. . . Định Quốc Vương phi sống không thấy người, chết không thấy xác. Cái cung Dao Hoa này cháy lớn như vậy, thật sự là rất cổ quái."

Diệp Oánh ngồi ở Mặc Cảnh Lê bên cạnh, đã sớm khóc đỏ mắt. Nàng quả thật có chút ghen ghét Diệp Nguyệt, cũng quả thật rất ghét Diệp Ly, nhưng lại không nghĩ rằng bỗng nhiên cùng một lúc hai vị tỷ tỷ lại không còn. Hơn nữa thời điểm Diệp Nguyệt vẫn còn ở nhà mẹ đẻ thì đối xử rất tốt với nàng, trong nửa năm quan hệ giữa nàng và Diệp Ly cũng hòa hoãn không ít. Làm Vương phi của Lê Vương phủ lại để cho nàng hiểu được rất nhiều điều Vương thị chưa dậy nàng.

Cho nên trong lòng nàng hiểu được chuyện Diệp Nguyệt và Diệp Ly qua đời tuyệt đối không có lợi cho nàng, “Thái hậu, Hoàng Thượng, sao cung Dao Hoa của Nhị tỷ ta lại đột nhiên cháy, Tam tỷ cũng ở bên trong, tại sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Cầu thái hậu cùng Hoàng Thượng làm chủ cho hai vị tỷ tỷ.”

Mặc Cảnh Lê lườm Diệp Oánh, hừ nhẹ một tiếng nói: “Muốn trách thì trách số mệnh Diệp Ly không tốt, êm đẹp không tại vương phủ lại chạy loạn khắp nơi, làm sao có thể vừa vặn cùng Diệp Chiêu nghi và Lục hoàng tử chôn cùng?”

Liễu Quý Phi ngồi ở bên người Mặc Cảnh Kỳ, nghe xong Mặc Cảnh Lê mà nói mới ngẩng đầu lên lạnh giọng hỏi: ” Ý tứ của Lê Vương là có người muốn hại Diệp Chiêu nghi cùng Lục hoàng tử, Định Vương phi chỉ là ngoài ý muốn bị liên quan đến hay sao?” Mặc Cảnh Lê cười lạnh nói: “Đây không phải rất tự nhiên sao? Ai có lá gan lớn như vậy lại có năng lực trong hoàng cung phóng hỏa giết người? Nhưng lại vừa vặn chết cháy Diệp Chiêu nghi và Lục hoàng tử hả? Ai biết Diệp Ly có phải nhìn thấy cái gì không nên nhìn nên mới bị diệt khẩu? Cho dù không bị chết cháy có lẽ người vẫn còn ở trong hoàng cung.”

Mặc Cảnh Kỳ hí mắt, nhìn chằm chằm vào Mặc Cảnh Lê nói: “Lê Vương có ý kiến gì?”

Mặc Cảnh Lê cười nói: “Thần đệ không có ý kiến gì, chỉ là đã Định Vương phi hiện tại sống không thấy người chết không thấy xác, chúng ta cũng nên cho triều thần và các dân chúng một công đạo. Cũng không thể nói Định Vương phi cứ như vậy mất tích ở trong cung. Cứ như thế này, về sau mệnh phụ triều đình bọn họ còn có ai dám tiến cung?” Hoàng hậu cau mày nói: “Ý tứ của Lê Vương là”

“Bẩm Hoàng tẩu, ý tứ của thần đệ là tốt nhất lục soát trong cung. Nếu như Định Vương phi thật sự còn sống thì chắc chắn vẫn còn ở trong cung, nói không chừng cũng có thể tìm ra người phóng hỏa. Chúng ta nhiều người như vậy ngồi không ở chỗ này thì hung thủ kia cũng sẽ không chạy đến trước mặt chúng ta đâu? Chắc hẳn Định Vương cũng cùng một ý tứ với bổn vương. Mặc Tu Nghiêu ngươi nói

có đúng hay không?"

Mặc Cảnh Kỳ đương nhiên không muốn lục soát hậu cung của mình, nhưng khi đối mặt với vẻ mặt chính trực của Lê Vương khi đề nghị cùng thần sắc đạm mạc Định Vương phụ họa thì hắn không thể không đồng ý. Cơ hồ có thể không cần chờ đến ngày mai chuyện này sẽ trở thành chuyện cười truyền lưu đến từng cái nơi hẻo lánh Đại Sở. Mặc Cảnh Kỳ thầm hận trong lòng, Vương đệ từ nhỏ được sủng ái của hắn bây giờ không buông tha mỗi một cái cơ hội bôi đen vào mặt của hắn.

Mặc Tu Nghiêu không đi tham dự điều tra quy mô lớn kia, mà là dùng lý do thân thể không khỏe lưu tại thiên điện nghỉ ngơi. Trong lòng của hắn tinh tường, cái Mặc Cảnh Lê gọi là điều tra căn bản không có khả năng tìm ra manh mối hữu dụng gì. Ngược lại là rất có thể tìm ra một đống chuyện loạn thất bát tao trong hậu cung của Mặc Cảnh Kỳ. Nếu bình thường hắn sẽ không để ý, đi theo xem, nhưng hiện tại tâm tình của hắn vô cùng không tốt, cố nén tâm bình khí hòa ở trên đại điện cùng những người kia nói mấy câu đã là cực hạn rồi.

"Vương gia, thân thể của ngươi. . ." Trầm Dương cùng Mặc tổng quản một trái một phải đứng tại sau lưng Mặc Tu Nghiêu, lo lắng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu đưa tay ngăn trở hắn, lắc đầu nói: "Bổn vương không có việc gì. Nói cho Phượng Chi Dao buông tha cho hoàng cung, A Ly không có ở trong cung."

Trầm Dương khiêu mi hỏi: "Sao Vương gia có thể khẳng định Vương phi còn sống?"

"A Ly đã đi gặp Diệp Chiêu nghi đấy, lúc ấy ở cùng với Diệp Chiêu nghi. Mà ngay cả thi cốt Lục hoàng tử cũng đã tìm được, nhưng lại không thấy A Ly . Lấy thân thủ của A Ly thì tuyệt không đến mức không thoát khỏi cung Dao Hoa, như vậy. . ." Mặc Tu Nghiêu nhíu mày suy tư về, cung Dao Hoa sau một hồi bị đốt cháy sạch sẽ, hiện tại muốn tìm đầu mối gì cũng không có khả năng rồi. Lúc xảy ra hoả hoạn, ám vệ ở bên ngoài cung Dao Hoa không thấy A Ly đi ra. Hơn nữa, cung Dao Hoa cháy quá nhanh.

"Người tới."

“Vương gia.” Ở một chỗ không ngờ cửa hông của Thiên điện xuất hiện một lão thái giám, bề ngoài bình thường không có gì lạ cung kính chờ Mặc Tu Nghiêu phân phó.

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Đi xem, trong cung Dao Hoa có mật đạo hoặc là cơ quan mật thất gì không. Còn có, khi còn sống Diệp Chiêu nghi thường xuyên tiếp xúc người nào. Cuối cùng. . . Phái mấy người hiểu y thuật đi xem thi thể Diệp Chiêu nghi và Lục hoàng tử.”

Lão thái giám không chút nào kỳ quái chuyện Mặc Tu Nghiêu phân phó, vẻ mặt già nua tràn đầy nếp nhăn vẫn bình tĩnh, cung kính mà nói: “Thuộc hạ tuân mệnh, nhất định không phụ mệnh lệnh của Vương gia.”

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: “Chuyện lần này bổn vương không truy cứu, nếu như chuyện này mà làm không xong. Các ngươi đều không cần lại đến gặp bổn vương.”

“Đa tạ vương gia, thuộc hạ cáo lui.”

A Ly, bổn vương biết rõ nàng không sao đấy. . . Nhất định sẽ không!

Chương 73: Thong thả kiếp sống giam lỏng

Diệp Ly từ trong bóng tối tỉnh lại, chỉ cảm thấy cái ót đau một hồi. Diệp Ly không khỏi cười khổ, cuối cùng cũng do mình chủ quan. Dù biết rõ Mặc Cảnh Kỳ kiêng kị Định Quốc Vương phủ, dựa theo cách làm việc của hắn thì chắc chắn hắn tuyệt đối không dám ở trong hoàng cung động tới Định Quốc Vương phi. Nhưng lại không nghĩ rằng Diệp Nguyệt sẽ ra tay với mình. Diệp Ly cũng không có mở mắt ra ngay mà yên tĩnh nằm ở trên giường một lúca lâu, xác định xung quanh chỗ mình ở không có người thì mới mở mắt.

Hình như tình huống tốt hơn dự tính lúc trước của Diệp Ly rất nhiều, ít nhất nàng không phải bị nhốt trong phòng giam không có ánh mắt trời mà được ở trong một căn phòng bố trí cũng không tệ lắm. Gian phòng dựa theo cách bố trí yêu thích của nhóm khuê tú trong kinh thành, trong phòng bày biện đều tự phụ mà hoa lệ. Mà ngay cả trên cửa sổ cũng treo lụa Yên La mà nhóm khuê tú kinh thành yêu thích nhất. Diệp Ly ngồi dậy, dựa vào cột giường có chút bất đắc dĩ cười khổ. Thân thể mềm nhũn, xem ra Diệp Nguyệt đã hạ một tí độc khó lường. Cũng khó trách đối phương dám đặt nàng ở chỗ này, không hề phòng bị ngay cả người trông coi cũng không có. Chắc nghĩ hiện tại toàn thân nàng vô lực, chỉ sợ ngay cả mình đi tới cửa đi cũng rất khó khăn.

Két.. Một tiếng bình phong bên ngoài bị người đẩy ra, một thiếu nữ áo xanh bưng đồ đạc đi đến. Thấy Diệp Ly ngồi ở bên giường kinh hỉ cười nói: “Cô nương, rốt cục ngươi đã tỉnh!”

Diệp Ly nhìn xem nàng, nhàn nhạt nhíu mày, “Nơi này là địa phương nào? Ta ngủ đã bao lâu?”

Thiếu nữ áo xanh đặt đồ cầm ở trên tay xuống mặt bàn rồi cười nói: “Cô nương tới nơi này đã ngủ hơn hai ngày rồi. Đã hai ngày nay

cô nương chưa ăn uống gì rồi nhất định đói bụng phải không, Hiểu Vân chuẩn bị một ít cháo, cô nương muốn dùng một ít trước không?" Diệp Ly bình tĩnh nhìn thiếu nữ lanh lợi cầm một chén cháo mang theo nhàn nhạt mùi thơm ngát đưa đến Diệp Ly trước mặt. Diệp Ly giơ lên tay, nhướng mày nói: "Ta bị thế này thì ăn kiểu gì?" Nàng bây giờ còn có thể ngồi được lên hoàn toàn là vì dựa vào cây cột ở đầu giường, mà ngay cả giơ tay lên đều cảm thấy cố hết sức, làm sao còn cầm nổi bát để ăn cơm? thiếu nữ áo xanh áy náy với Diệp Ly cười nói: "Là Hiểu Vân đã quên, Hiểu Vân đút cho cô nương."

Diệp Ly rủ mắt xuống, nói khẽ: "Như thế làm phiền cô nương rồi."

"Hiểu Vân chỉ là một nha đầu sai sử mà thôi, cô nương không cần khách khí như thế." Nha đầu gọi là Hiểu Vân điềm tĩnh cười, bưng cháo ngồi ở bên cạch Diệp Ly cẩn thận đút. Diệp Ly bị coi thành bệnh nặng được hầu hạ thì có chút khó chịu, nhưng nàng lại không phải là người thích ngược. Đói bụng hai ngày còn vì cái gọi là cốt khí mặt mũi không ăn cơm thì đúng là mình chịu tội. Về phần cái này tự xưng là nha đầu sai sử, nếu cô ta chỉ là một nha đầu sai sử thì nàng đúng là con ngốc.

Dùng qua cơm, Diệp Ly chưa có khôi phục khí lực. Hiểu Vân gọi một nha đầu khác tiến đến mang bát đũa ra ngoài, chính mình lưu lại đến trong phòng đi tới đi lui bận rộn lấy. Diệp Ly chăm chú nhìn nàng bận rộn nhưng kỳ thật cái gì cũng không có làm, thản nhiên nói: "Nếu ngươi không có việc gì thì tự mình tìm chỗ ngồi xuống, lúc ẩn lúc hiện làm ta chóng mặt." Hiểu Vân không có xấu hổ khi bị vạch trần, hì hì cười nói: " Công tử của chúng ta sợ cô nương ở một mình thì buồn bực nên muốn Hiểu Vân ở cùng với cô nương." Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Công tử của các ngươi có tâm, thay ta cám ơn hắn." Hiểu Vân gật gật đầu, dí dỏm nháy mắt mấy cái nói: "Nếu như nghe thấy cô nương nói như vậy thì nhất định công tử sẽ thật cao hứng đấy."

Diệp Ly cười nhạt không nói, yên tĩnh tựa ở đầu giường nghe Hiểu Vân nói nhăng nói cuội kể một ít việc đâu đâu rồi thi thoảng chen vào hỏi mấy câu. Cô gái gọi là Hiểu Vân nha đầu tuyệt đối là

nghiêm chỉnh huấn luyện đấy, muốn từ trong miệng nàng ta moi ra tin tức gì cũng không dễ dàng ngược lại sẽ lại để cho nàng ta sinh lòng cảnh giác. Hiện tại không thể hành động nên Diệp Ly cũng không để ý cho lắm.

Thành thành thật thật trong phòng chờ đợi hai ngày, Hiểu Vân cô nương nhìn Diệp Ly với ánh mắt che dấu cảnh giác và phòng bị rốt cục tán đi một tí. Buổi sáng ăn cơm xong, Diệp Ly không đếm xỉa tới mà hỏi: “Ta muốn đi ra ngoài đi một chút, được không? Nằm hai ngày ta cảm thấy được người sắp cứng ngắc lại.”

Hiểu Vân do dự một lát rồi cũng đồng ý, gọi hai tiểu nha đầu vịn Diệp Ly đến trong vườn đi dạo.

Đã hai ngày, rốt cục Diệp Ly bước ra cửa phòng. Không khỏi hít thật sâu không khí mới mẻ quen thuộc, tâm tình đang nặng nề lập tức cũng tốt lên rất nhiều. Tùy ý để hai tiểu nha đầu dắt díu lấy đi tại trong tiểu hoa viên, Diệp Ly lơ đãng đánh giá cái tòa sân nhỏ này. Tòa sân nhỏ này cũng không lớn, nhìn thấy trên đầu tường lộ ra trên ngọn cây vừa mới đâm chồi đấy, Diệp Ly cười yếu ớt, “Vịn ta đến trong hoa viên đi ngồi trong chốc lát. Công tử của các ngươi bây giờ không có ở đây sao?” Diệp Ly chỉ chỉ phía trước bàn đá ghế dựa, hai tiểu nha đầu hiển nhiên trước đó bị dặn dò qua đấy,thuận theo chỉ thị của Diệp Ly đỡ nàng đến bàn đá bên cạnh ngồi xuống, lại không chịu mở miệng trả lời vấn đề của nàng. Đối với cái này thì Diệp Ly cũng không để ý, tâm tình rất tốt dựa vào cái bàn đánh giá hoa cỏ trong hoa viên.

Hiện tại mới vừa đến đầu mùa xuân, còn không có thắng cảnh muôn hoa đua thắm khoe hồng. Phương bắc lạnh hơn phương nam một ít, rất nhiều hoa cỏ vừa vặn run rẩy mới nảy mầm. Hình như Diệp Ly có chút tò mò nhìn chăm chú nhìn một khóm hoa màu vàng nhỏ không có gì đặc biệt gần chỗ mình ở trong vườn hoa. Cúi người xuống, vừa muốn thò tay ra hái, thì thấy một bàn tay trắng nõn hơi lạnh bắt được tay của nàng. Diệp Ly ngẩng đầu nhìn Hiểu Vân đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, nghi hoặc nhíu mày.

Hiểu Vân mỉm cười nói: “Cô nương, hoa nhỏ này nhìn xem đẹp

mắt, nhưng lại có độc đấy. Cho nên, ngươi vẫn không nên đụng vào nó thì tốt hơn."

Diệp Ly nhíu mày, nhìn xem đám hoa nhỏ rồi nói: "Ta thấy ở trong hoa viên này chỉ có mỗi khóm hoa này nở. Chỉ là nhìn hơi xinh đẹp một chút, không nghĩ tới dĩ nhiên lại có độc."

Hiểu Vân hơi chút ít kiêu ngạo cười nói: "Có đôi khi bông hoa không có gì nổi bật thì càng có kịch độc. So với những thứ chói mắt xinh đẹp thì lại để cho lòng người đề phòng đấy, loại bông hoa không nổi bật này mới thật sự là bảo bối tốt." Diệp Ly mỉm cười lắc lắc đầu nói: "Hoa cỏ có độc làm sao coi là bảo bối được. Nếu Hiểu Vân cô nương thích hoa mà nói quý phủ của ta có trồng mấy bồn hoa lan cực phẩm, mấy ngày này đúng là thời điểm nở hoa, có thể đưa cho Hiểu Vân một chậu." trong mắt Hiểu Vân hiện lên một tia khác thường sáng rọi, cười nói với Diệp Ly: "Hiểu Vân đều đã quên, thân phận cô nương tôn quý, đương nhiên chướng mắt những vật không ra gì này. Nhưng hoa cỏ trong viện tử này đều hơi nguy hiểm, nếu cô nương ưa thích thì ngày mai Hiểu Vân sẽ cho người trồng lại những loại hoa mà cô nương yêu thích."

Diệp Ly mỉm cười lắc đầu nói: "Thế thì không cần. Kỳ hoa dị thảo có nét xinh đẹp đặc biệt của bọn nó, hoa cỏ bình thường cũng có vẻ đẹp riêng." Hơn nữa ta cũng không ý định ở chỗ này lâu, cho nên cũng không nhọc đến phiền ngươi tu bổ lại hoa viên.

Hiểu Vân cười nói: "Công tử phân phó tụi nô tỳ chăm sóc tốt cô nương, cô nương thích gì thì cứ nói cho Hiểu Vân là được. Vạn nhất lại để cho công tử biết cô nương không thoải mái thì nô tài sẽ chịu không nổi đấy."

Đôi mắt dễ thương của Diệp Ly đảo quanh, cười yếu ớt nói: "Tuy nhiên ta còn chưa thấy qua công tử nhà ngươi, nhưng cũng muốn cám ơn hắn. Là như vầy. . . ta đã hẹn với phu quân năm nay cùng đi xem hoa đào, nhưng bây giờ chỉ sợ không đi được. Có thể phiền toái cô nương đợi đến lúc hoa đào đua nở thì hãy giúp ta bẻ mấy cành?" hiển nhiên Hiểu Vân thật không ngờ yêu cầu của Diệp Ly lại đơn giản như thế, hào phóng cười nói: "Đương nhiên có thể, Hiểu Vân cam

đoan nhất định khiến cô nương nhìn thấy hoa đào nở sớm nhất năm nay. Cô nương còn cần gì Hiểu Vân lại để cho người mang về luôn thể?" Thấy Hiểu Vân đáp ứng yêu cầu của mình thì hình như nụ cười trên mặt Diệp Ly cũng chân thành rất nhiều, mỉm cười nói: "Nếu như có thể mà nói sẽ giúp ta mang một ít son phấn. Ta muốn son phấn của cửa hàng son phấn tốt nhất kinh thành, ta muốn vị hương hoa nhài nhé."

"Hoa nhài?" Hiểu Vân khẽ giật mình, Diệp Ly hơi áy náy cười nói: "Loại thứ này bình thường, nhưng ta rất ưa thích loại hương vị này. Phiền toái Hiểu Vân cô nương rồi."

Hiểu Vân lắc đầu, nói: "Không, cô nương muốn thì Hiểu Vân sẽ giúp cô nương."

Diệp Ly cười nói: "Như vậy làm phiền cô nương rồi."

Đưa mắt nhìn Hiểu Vân rời đi, Diệp Ly nhàn nhã dựa vào bàn đá hô hấp lấy không khí mới mẻ. Mỉm cười ánh mắt nhàn nhạt rơi vào hoa cỏ trong vườn hoa còn lộ ra có chút tiêu điều, trong mắt vui vẻ càng thêm sung sướng lên.

Trong thư phòng Định Quốc Vương phủ

Thần sắc Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nhìn qua hồ sơ mở ra tại trước mặt, ngẩng đầu hỏi Phượng Chi Dao đứng ở một bên, "Trong nội cung có tin tức gì không?"

Phượng Chi Dao nghiêm mặt nói: "Người trong nội cung đã điều tra qua cung Dao Hoa rồi, cung Dao Hoa là cung điện mới xây thời tiên đế, cũng không có mật đạo gì. Nhưng là ao hoa sen trong nội cung Dao Hoa cũng không phải do người công đào móc đấy, giống đường sông trong nội cung. {ám vệ} hoài nghi Vương phi là bị người mang đi từ đường nước. Hơn nữa. . . Hẳn là trước khi cung Dao Hoa xảy ra hoả hoạn."

"Còn có?"

"Còn có thi thể Diệp Chiêu nghi và Lục hoàng tử, tuy đã cháy sạch hoàn toàn nhưng {ám vệ} âm thầm kiểm tra khẳng định tử thi nữ kia không phải là Diệp Chiêu nghi. Về phần Lục hoàng tử. . . Nếu như Diệp Chiêu nghi là giả dối, như vậy hơn phân nửa Lục hoàng tử

vẫn còn sống.”

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, “Rất tốt, trong nội cung có hai người chết, kể cả Diệp Chiêu nghi và Lục hoàng tử ở bên trong năm người mất tích. Mà {ám vệ} của Định Quốc Vương phủ ta lại không biết một tí gì.”

Phượng Chi Dao bất đắc dĩ trong lòng thở dài, từ khi Vương phi mất tích thì khí tức Vương gia càng ngày càng dọa người rồi. Chỉ là nhàn nhạt mấy câu mà ngay cả nửa điểm nộ khí cũng không thấy, nhưng người nghe không nhịn được cảm giác toàn thân rét run. Khó trách những người khác không chịu tiến đến phụ giúp hắn nhận lấy cái chết, “Trong kinh thành những người kia có động tĩnh gì?”

“Mặc Cảnh Kỳ phái người âm thầm tìm kiếm khắp nơi, có lẽ hắn cũng không biết tung tích của Vương phi. Mặc Cảnh Lê đều không làm cái gì hết, ngày đó sau khi ra hoàng cung thì trực tiếp hồi phủ rồi, mấy ngày nay đều giống như thường ngày, việc gì nên làm thì làm. Những người khác cũng không có động tĩnh gì, trong kinh thành bên ngoài gần đây cũng không có cái người khả nghi gì ra vào.” Tin về Diệp Ly giống như trống rỗng không thấy nửa điểm bóng dáng. Phượng Chi Dao cũng đành chịu, ai cũng không nghĩ ra rõ ràng có người nào dám can đảm phóng hỏa trong nội cung cung điện, bắt cóc Định Quốc Vương phi. Sự tình phát sinh quá đột ngột bọn hắn muốn phải tìm manh mối mà thời điểm sở hữu tất cả manh mối có tác dụng cũng đã biến mất.

” Nếu như Diệp Nguyệt còn chưa có chết thì nhất định còn trong hoàng cung. Trong vòng 3 ngày Bổn vương muốn nhìn thấy nàng ta, trong hoàng cung tàng một người lớn có lẽ không khó, nhưng khó dấu một đứa trẻ không biết gì.” Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói.

“Tuân mệnh.” Phượng Chi Dao cung kính mà lĩnh mệnh, chần chờ một chút mới nói: “Còn có một việc. . . {ám vệ}, bên người Vương phi Ám Nhất, Ám Nhị, Ám Tam, Ám Tứ đều mất tích.”

Mặc Tu Nghiêu khẽ giật mình, “Mất tích?”

Phượng Chi Dao gật đầu nói: “Đúng hai ngày sau khi Vương phi mất tích thì bọn hắn hướng Ám Vệ Thống lĩnh lĩnh phạt, bởi vì còn

không tìm được Vương phi, lúc này trước để xuống. Nhưng hôm nay sáng sớm phát hiện bốn người bọn họ toàn bộ mất tích." Mặc Tu Nghiêu trầm tư chốc lát nói: "Trước không cần phải xen vào bọn hắn."

"Vâng."

Sở kinh vùng ngoại ô một chỗ sân nhỏ bị ẩn giấu.

Diệp Ly chán đến chết ngồi ở vườn hoa bên cạnh chằm chằm vào cây đào vừa mới gieo xuống mà xuất thần, mỗi ngày hai nha đầu không nói một lời nào cũng chỉ là không xa không gần đứng đấy chờ nàng phân phó. Thò tay chọc chọc nụ hoa bên trên cây đào, Diệp Ly nhếch miệng níu lấy hoa cỏ bên cạnh mà chơi. Ở cái địa phương này đã năm ngày rồi, quả nhiên như Hiểu Vân nói hết thảy đều chiếu cố vô cùng chu đáo, ngoại trừ nha đầu Hiểu Vân kia luôn kiên trì không ngừng hạ dược vào đồ ăn của mình. Có điều thời gian hiệu lực của dược vật trong món ăn cũng không dài. Mà nha đầu Hiểu Vân tinh thông dược lý cũng không biết có một loại người kháng dược tính hết sức kinh người đấy, có lẽ nàng ta biết rõ, nhưng nàng không cho rằng Diệp Ly là một trong số đó. Tuy hiện tại thân thể Diệp Ly không bằng lúc trước tiến hành qua huấn luyện chuyên môn chuyên nghiệp kháng độc tính, nhưng là từ nhỏ đã biết rõ chính mình tương lai muốn gia nhập vương phủ thì nàng đã chuẩn bị nhằm vào huấn luyện và điều giải đấy.

Hiển nhiên Hiểu Vân và chủ nhân phía sau màn của nàng ta cũng không không có ý đồ tổn thương nàng, cho nên hạ dược cũng không gây tổn thương thân thể, cũng biết loại tính bền bỉ và hiệu quả hơi kém của dược hiệu này, nhưng đối phó với người bình thường thì đủ rồi. Hiện tại mỗi lần Hiểu Vân hạ dược thì ít nhất nàng sẽ có nửa canh giờ là có thể tự do hành động đấy, có điều Diệp Ly cũng không có vội vã muốn chạy đi. Dù cho bình thường nàng chỉ thấy Hiểu Vân cùng mấy nha đầu không chịu nói lời nào, nhưng vẫn có thể nhạy cảm phát hiện có nhiều người âm thầm chằm chằm vào nàng. Coi như thân thể nàng mới khỏe lại một tí, muốn chạy đi chỉ sợ hơi khó khăn.

“Cô nương, nghe nói hôm nay ngươi không ăn gì cả, do hạ nhân làm không hợp khẩu vị của cô nương sao?” Hiểu Vân xuất hiện tại trong hoa viên, nhìn thấy Diệp Ly đang nhổ mấy cọng cỏ non thì khóe mắt kéo ra, “Cô nương, cái kia. . .” Diệp Ly ngẩng đầu lên, giơ cỏ dại trong tay lên rồi nói: “Ngươi nói cái này sao? Mọc ở chỗ này sẽ ảnh hưởng sự sinh trưởng của cây đào, ta nhổ nó cho sạch sẽ. Dù sao cũng nhàn rỗi. Hiểu Vân cô nương có chuyện gì sao?”

Hiểu Vân đau lòng nhìn thoáng qua cỏ dại trên mặt đất bị Diệp Ly không thèm để ý, miễn cưỡng cười nói: “Cô nương không thích thì ta sẽ sai người xử lý là được, sao có thể lại để cho cô nương tự mình động thủ. Mặt khác Hiểu Vân cho người đi làm một tí điểm tâm, cô nương có muốn dùng một chút không?”

Diệp Ly lắc đầu, than nhẹ một tiếng nói: “Chỗ này thật nhàm chán, cả ngày không có việc gì, ta không có hứng ăn. Có thể thông bẩm công tử nhà ngươi một tiếng, ta quấy rầy lâu như vậy cũng nên cáo từ.”

Hiểu Vân bất động thanh sắc cười nói: “Công tử hôm nay không có ở trong phủ, Hiểu Vân có lá gan lớn như trời cũng không dám tự tiện chậm trễ khách nhân của công tử. Cho nên, nếu cô nương muốn cáo từ chỉ sợ phải đợi công tử trở về mới được.”

“Ta đã biết.” Diệp Ly thản nhiên nói, “Hai ngày nay ta không có hứng ăn, điểm tâm cũng không ăn được nhiều. Hiểu Vân cô nương còn có việc mà.”

Hiểu Vân nhìn Diệp Ly thật lâu, hình như đang suy xét xem trong lời nói của nàng thiệt hay giả, cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Đã như vầy, khi nào cô nương đói bụng thì hãy bảo người mang đến. Công tử trở về thì lập tức nô tài sẽ thỉnh công tử tới gặp cô nương.” Phúc phúc thân, Hiểu Vân quay người đi. Diệp Ly nhìn xem bóng lưng nàng rời đi, trong mắt xẹt qua một tia ánh sáng lạnh, động tác nhổ cỏ nhanh hơn một tí.

Khi Diệp Ly sắp nhổ gần hết nửa hoa viên thì cuối cùng Hiểu Vân không thể cười nổi, đến mời Diệp Ly đi gặp công tử nhà nàng. Diệp Ly vô cùng dứt khoát vung tay lên ném cỏ trong tay đi rồi tiện tay phủi

bụi đất bên trên tùy ý để hai nha đầu vịn đi cùng Hiểu Vân. Diệp Ly được dìu vào gian phòng cách gian phòng của nàng không xa, vừa vào cửa thì đã thấy một bóng người cao lớn hơi mờ ngồi phía sau bình phong. Hai tiểu nha đầu đỡ nàng ngồi xuống ghế rồi cung kính mà cáo lui, Hiểu Vân ném cho Diệp Ly một cái ánh mắt phẫn hận cũng đi theo cáo lui, lúc đi ra ngoài vẫn không quên đóng cửa. Diệp Ly không nhịn được cười ra tiếng, nàng cũng đoán Hiểu Vân nha đầu sắp không nhịn được nàng rồi. Dù sao chỉ cần cho nàng thêm hai ngày nữa thì nàng sẽ nhổ hết toàn bộ cỏ dại trân quý trong sân của nàng ta.

"Có cái gì buồn cười hay sao?" Sau tấm bình phong mặt truyền ra giọng nói trầm thấp của nam nhân.

Diệp Ly dựa vào ghế ngồi, dáng tươi cười chân thành chằm chằm vào bóng người như ẩn như hiện nói: "Tâm tình tốt thì muốn cười ah."

"Tâm tình tốt? Ngươi cũng không lo lắng dù chỉ một chút sao? Chẳng lẽ ngươi không muốn biết tại sao phải ngươi ở chỗ này, ngươi không sợ ta giết ngươi?"

Diệp Ly miễn cưỡng nói: " Nếu như ngươi muốn giết ta thì sớm sẽ giết cần gì phải lãng phí thời gian của nhau? Về phần tại sao ta phải ở chỗ này. . . Lại nói tiếp, có thể thần không biết quỷ không hay mang ta từ trong hoàng cung đi ra, xem ra bản lĩnh của các hạ cũng không nhỏ ah." Hình như tâm tình của nam nhân rất tốt, cười nhẹ một tiếng nói: " Mang ngươi từ trong hoàng cung đi ra tính là cái gì? Ngươi ở dưới chân kinh thành đã bảy ngày, nhưng là. . . Vô luận là tên trượng phu phế vật của ngươi kia hay là vị nào cao cao tại thượng trong nội cung, không phải ngay cả một mảnh góc áo của ngươi cũng không có tìm được sao?" Diệp Ly nhún vai, nói: "Được rồi, nói như vậy bắt đầu quả thật ngươi có chút bổn sự. Hơn nữa ngươi còn có thể làm cho Diệp Nguyệt giúp ngươi ám toán ta, lúc này đây ta ngã cũng không tính là oan uổng."

Nam nhân hừ nhẹ một tiếng, nói: "Diệp gia nữ nhân vô luận là thoạt nhìn thông minh nhưng vẫn đần đấy, đều ưa thích tự cho là

đúng. Muốn làm cho nàng ta hỗ trợ căn bản không cần phí chuyện gì. Diệp Ly, ngươi đoán Định Quốc Vương phủ lúc nào sẽ tuyên bố tin tức về cái chết của ngươi?"

"Trừ phi chứng kiến thi thể của ta, Định Quốc Vương phủ sẽ không tuyên bố tin tức ta chết." Diệp Ly nói.

" Nữ nhân tự cho là đúng! Ngươi cho rằng Mặc Tu Nghiêu rất xem trọng ngươi sao?" giọng nói của nam nhân mang theo sự tức giận.

Diệp Ly cũng không tức giận, trong tiếng cười có thêm một tí trêu tức, "Mặc Tu Nghiêu coi ta có nặng hay không hình như không liên quan tới các hạ? Thật sự không có ý định đi ra gặp mặt một lần sao, hay là. . . khuôn mặt của ngươi bị hủy? Mặc Cảnh Lê."

Hình như người phía sau bình phong sửng sốt một chút, trong phòng trầm tĩnh một hồi lâu, sau đó tuôn ra một hồi tiếng cười càn rỡ. Người phía sau bình phong ngồi dậy, cười to nói: "Diệp Ly, quả nhiên Bổn vương vẫn luôn coi thường ngươi." Đi ra khỏi phía sau tấm bình phong, nam nhân có thân hình cao lớn cao ngất, gương mặt tuấn mỹ dù có cười cũng làm cho người hiện lên một loại cảm giác lạnh lùng, không phải Mặc Cảnh Lê là ai?

Diệp Ly ngồi dậy, nhàn nhạt nhìn xem Mặc Cảnh Lê nói: "Trong kinh thành hầu hết mọi người cũng không phải là luôn xem thường Vương gia sao?"

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng nói: "Ngươi cũng không giật mình, xem ra ngươi không phải là một trong hầu hết mọi người rồi." Diệp Ly có chút bất đắc dĩ nhíu mày, nhìn xem Mặc Cảnh Lê nói: "Hiển nhiên ta cũng là một trong những người kia, như nếu không thì trước kia dù thế nào ta cũng sẽ không trêu chọc Vương gia đấy. Đại khái. . . Cũng sẽ không có cảnh ngộ hiện tại này." Mặc Cảnh Lê hừ lạnh một tiếng, bước đến trước mặt Diệp Ly từ trên cao nhìn xuống chằm chằm vào nàng hỏi: "Ngươi đã hối hận? Bổn vương đã nói với ngươi rồi, đối nghịch với Bổn vương là không có kết quả tốt đâu. Mặc Tu Nghiêu không cứu được ngươi."

"Vương gia đã cho ta lựa chọn sao?" Diệp Ly khiêu mi, "Tại trong

lòng Vương gia ngài hối hôn thuận tiện hủy thanh danh của ta là thiên kinh địa nghĩa, mà ta vì chính mình tìm một nơi ta thuộc về thì đánh vào mặt Vương gia sao? Lê Vương điện hạ. . . Ngươi cho rằng ngươi là ai?"

"Hừ!" Mặc Cảnh Lê phất tay áo thối lui, nhìn chằm chằm vào Diệp Ly với ánh mắt âm tàn mà bá đạo, "Diệp Ly, trước sau như một ngươi rất am hiểu làm cho Bổn vương tức giận!"

Diệp Ly thở dài, nâng lên mềm nhũn tay, "Vương gia ra vẻ thần bí lâu như vậy, hiện tại tổng nên nói cho ta biết bắt ta tới nơi này làm gì đi?"

"Lúc nào ngươi đã biết rõ thân phận của Bổn vương?" Mặc Cảnh Lê không đáp hỏi lại.

Diệp Ly mỉm cười nói: "Cái này sao. . . Trong kinh thành người có cừu oán với ta không nhiều lắm, cùng ta có cừu oán còn có lá gan trong hoàng cung trói người thì càng ít. Mà nguyện ý mạo hiểm như vậy đi làm còn có thể làm thành công, thì ta càng nghĩ hình như cũng chỉ có một người đó là Vương gia." Hiển nhiên Mặc Cảnh Lê cũng không có biểu hiện cái táo bạo dễ giận như lúc bình thường kia, nghe Diệp Ly nói như vậy ngược lại đi qua một bên ngồi xuống, giống như nhàn nhã nhìn xem Diệp Ly nói: "Tại sao ngươi sẽ cho rằng Bổn vương nguyện ý mạo hiểm như vậy?" Diệp Ly lạnh nhạt nói: "Định Quốc Vương phi trong cung xảy ra chuyện, bất kể không phải Hoàng đế làm đều là trách nhiệm của Hoàng đế . Cho dù Định Quốc Vương phủ không tìm Hoàng đế phiền toái, chỉ sợ đại thần trên triều đình còn có dân chúng đánh giá Hoàng đế đều không hề giống nhau. Không phải sao?"

Tâm tình Mặc Cảnh Lê hơi tệ, nhướng mày nói: "Đúng vậy, Hoàng đế ca ca lần này xem như mặt mũi lót bên trong áo hay chăn đều mất hết rồi. Ngươi cho rằng Bổn vương không biết Mặc Tu Nghiêu muốn để cho Bổn vương và Hoàng huynh đánh nhau thì hắn tốt ngư ông đắc lợi? Bổn vương càng muốn hắn xuất đầu trước, Định Quốc Vương phi trong cung mất tích, Bổn vương cũng không tin hắn còn ngồi được! Ngươi xem. . . Mấy ngày nay hắn cũng không

thiếu cho Hoàng đế ca ca của ta ngột ngạt sao."

"Vương gia rất đắc ý?"

"Chẳng lẽ Bổn vương không nên đắc ý?" Mặc Cảnh Lê không thèm để ý tới Diệp Ly cười nói, "Mặc Tu Nghiêu cho rằng cả đời Bổn vương đều là kẻ đần bị hắn đùa nghịch xoay quanh sao? Hiện tại hắn cho dù biết không phải là hoàng huynh làm lại có thể như thế nào đây? Coi như là vì thanh danh Định Vương và mặt mũi của hắn thì cũng phải thay Bổn vương tìm hoàng huynh phiền toái." Diệp Ly khiêu mi nói: "Nếu như hắn biết là Vương gia ngươi làm thì sao?"

"Ngươi cảm thấy Bổn vương sẽ cho hắn cơ hội này sao?"

Ta cảm thấy được hiện tại hắn đã hoài nghi ngươi rồi, trong lòng Diệp Ly yên lặng nói.

"Hình như ngươi không có tò mò Bổn vương định làm gì ngươi?" Mặc Cảnh Lê đánh giá Diệp Ly cau mày nói. Diệp Ly giương mắt nhìn hắn, "Cầm ta uy hiếp Mặc Tu Nghiêu? Ta cảm thấy hình như ta không có quan trọng đến mức đó." Mặc Cảnh Lê đánh giá nàng, một bên gật đầu nói: "Nói thực ra Bổn vương cũng có chút ít hoài nghi giá trị ngươi tại trong lòng Mặc Tu Nghiêu. Cho nên, tạm thời sẽ không có ý định bắt ngươi làm giao dịch cùng với Mặc Tu Nghiêu. Hơn nữa. . . đột nhiên Bổn vương nghĩ đến một cái phương pháp xử lý thú vị hơn."

"Rửa tai lắng nghe." Diệp Ly hứng thú thường thường nhìn xem hắn.

Diệp Ly phản ứng bình thản cũng không ảnh hưởng hào hứng của Mặc Cảnh Lê ngẩng cao, ánh mắt thoả mãn đảo một vòng trên người Diệp Ly, Mặc Cảnh Lê mắt hí nói: "Lần trước, chuyện trên hồ Giai Nhân, Bổn vương còn nhớ rõ nhất thanh nhị sở. Kỳ thật lúc ấy Bổn vương chỉ là đùa một chút, có điều hiện tại. . . đột nhiên Bổn vương cảm thấy đó là một chủ ý không sai. Nếu có một ngày người khắp thiên hạ đều biết Vương phi của Mặc Tu Nghiêu trở thành nữ nhân của Bổn vương. . . Ngươi nói sẽ như thế nào?" Phảng phất nghĩ tới cảnh đẹp gì đó, Mặc Cảnh Lê cười đắc ý .

Đến lúc đó ngươi tên ngu ngốc này sẽ bị Mặc Tu Nghiêu giết

chết. . .

Diệp Ly không chút nào hoài nghi Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối có năng lực đem bất luận cái sỉ nhục gì gia tăng tại trên người hắn dùng máu của địch nhân để rửa ráy sạch sẽ. Nếu như một người tại tình huống thân thể Mặc Tu Nghiêu như vậy,sau khi trải qua tuyệt cảnh như vậy mà có thể kiên trì không bị đánh bại, cũng âm thầm bày mưu nghĩ kế mà nói…, như vậy hắn tuyệt đối sẽ làm được bất cứ việc gì hắn muốn làm và phải làm. Người như vậy cũng là địch nhân đáng sợ nhất.

“Diệp Ly, ngươi không biết là đây là một cái chú ý không sai sao?” Mặc Cảnh Lê nhìn xem Diệp Ly trong mắt thêm một tí vui vẻ, phảng phất đang nhìn một cái con mèo nhỏ bị nhốt trong lồng, “Lại nói tiếp tặng ngươi cho Mặc Tu Nghiêu, Bổn vương thật đúng là có hơi hối hận, nhưng đều do ngươi không tốt. Nếu như ngươi không cố ý trang bộ dạng bình thường lừa gạt Bổn vương thì tại sao Bổn vương sẽ vứt bỏ ngươi lấy Diệp Oánh ngu xuẩn cái gì cũng đều không hiểu kia? Như bây giờ không phải vừa vặn sao? Hết thảy vẫn là giống như cũ, ngươi vẫn thuộc về Bổn vương.” Một bên nói nhỏ, người Mặc Cảnh Lê chậm rãi đi về phía Diệp Ly, thân hình cao lớn càng phát ra lộ ra Diệp Ly mềm yếu vô lực.

“Vương gia, ta không đề nghị ngươi làm như vậy.” Diệp Ly nói khẽ, giọng nói trong sáng dễ nghe. Mặc Cảnh Lê thấp giọng cười nói: “Bổn vương không cần đề nghị của ngươi, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn mà nghe lời là được rồi. Diệp Ly, tuy nhiên ngươi trước sau như một lại để cho Bổn vương mất hứng, nhưng Bổn vương đại nhân có đại lượng sẽ không trách ngươi đấy.” Diệp Ly cười lạnh lùng, giơ tay lên chuẩn bị phóng tới trên vai Mặc Cảnh Lê, bên môi câu dẫn ra mỉm cười thản nhiên, thổ khí như lan , “Thật sao? Như vậy. . . Chắc hẳn ta lấy xuống như vậy thì Vương gia cũng sẽ không trách ta sao?”

Hơi lạnh trong tay rơi vào trên cổ Mặc Cảnh Lê, nhìn về phía trên giống như là Diệp Ly ngồi ở trong ghế thò tay ôm cổ Mặc Cảnh Lê. Nhưng cái này vốn nên là tình cảnh nhu tình mật ý lại tự dưng lại để

cho người cảm thấy vài phần sát khí, Mặc Cảnh Lê vô cùng cảm giác được rõ ràng có một cái đồ vật sắc bén nguy hiểm đang đè ở cổ của mình, chỉ cần nhẹ nhàng vừa dùng lực có thể rạch ra. Diệp Ly cười nói: “Ta khuyên Vương gia tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ, ta vừa mới tại trong hoa viên nhổ không ít hoa hoa cỏ cỏ. Vạn không nghĩ qua là vạch phá cổ tôn quý của Vương gia, không biết vị Hiểu Vân cô nương kia tới vì Vương gia giải độc hay không?”

“Diệp Ly!” Mặc Cảnh Lê cắn răng gầm nhẹ lấy.

Diệp Ly nhíu mày nhìn hắn, lấy một tay nhàn rỗi quơ quơ trước mắt hắn một phát. móng tay được bảo dưỡng vô cùng xinh đẹp thon dài mà cứng rắn, bên trên móng tay bôi lấy nước của cây lá móng nhàn nhạt. Nhưng ở chỗ đầu móng ẩn ẩn lộ ra lại để cho người cảm thấy điềm xấu tối tăm, “Diệp Ly, làm thương Bổn vương thì ngươi cũng không trốn thoát được.” Mặc Cảnh Lê đè nén tức giận trong lòng xuống, tỉnh táo mà nói. Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, “Nói hay lắm, giống như ta không tổn thương ngươi thì Vương gia sẽ thả ta đi vậy.”

“Diệp Ly, hiện tại buông ra thì Bổn vương sẽ không so đo với ngươi!” Mặc Cảnh Lê trầm giọng cảnh cáo nói.

Ngón tay nhỏ nhắn đặt ở trên cổ có hơi kéo xuống, thành công làm cho Mặc Cảnh Lê ngậm miệng. Diệp Ly cau mày nói: “Vương gia, ta thật sự rất phiền chán ngươi luôn bộ dạng tự cho là đúng như vậy, hi vọng đây là lần liên hệ cuối cùng giữa chúng ta.”

“Ngươi mơ tưởng!” Mặc Cảnh Lê cười lạnh nói.

“Chớ ngu rồi, đổi lại người khác có lẽ còn có thể cùng ta cá xem ai nhanh tay. Nhưng là ta cảm thấy ngươi sẽ không cá cược với ta, bởi vì. . . từ trước tới giờ ngươi không muốn chết bởi vì ngươi phải sống để hoàn thành mưu đồ thống trị làm vua, không phải sao?” Diệp Ly cười nói.

Mặc Cảnh Lê hít sâu một hơi, đè xuống tức giận trong lòng, “Ngươi muốn thế nào?”

“Không muốn thế nào.” Diệp Ly cười thản nhiên, vỗ tay phát ra tiếng, “Ám Nhất Ám Nhị, Ám Tam ,Ám Tứ.”

“Thuộc hạ tham kiến Vương phi.”

Cửa bị người đẩy ra, một bóng người nhanh chóng tránh tiến đến sau đó một lần nữa khép lại môn. Một người khác theo trên nóc nhà vô thanh vô tức phiêu rơi xuống mặt đất, một trái một phải từ phía sau vây quanh Mặc Cảnh Lê, “Ám Nhất, Ám Tam, tham kiến Vương phi.”

Diệp Ly thoả mãn gật đầu, “Còn có hai người đâu?”

Ám Tam nói: “A Nhị và A Tứ ở bên ngoài.”

“Khi nào tìm thấy ta?” Diệp Ly hỏi.

“Chiều hôm qua.”

Ám Nhất ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Vương phi, ngài. . . xin hãy buông Lê Vương ra?” Ám Tam ngẩng đầu nhìn qua nóc phòng, hắn không có trông thấy Vương phi và Lê Vương giống như thân mật dựa vào cùng một chỗ.

Diệp Ly khiêu mi, “Vương gia?”

Mặc Cảnh Lê hừ lạnh một tiếng, nói: “Buông ra.”

Diệp Ly không sao cả buông tay ra, đồng thời Mặc Cảnh Lê bị hai thanh kiếm chỉ lấy sau lưng tin tưởng nếu chưa có điên thì sẽ biết lựa chọn như thế nào. Ngón tay của Diệp Ly vừa ly khai cổ, thì Mặc Cảnh Lê lập tức đứng dậy thối lui một bước rồi quay mắt về phía Ám Nhất Ám Tam, “Các ngươi vào đây bằng cách nào?”

“Đi tới.” Ám Tam chính trực đáp.

Mặc Cảnh Lê mắt híp lại, bắt đầu một lần nữa trong lòng ước định thực lực hai { ám vệ} trước mắt này. {ám vệ} Định Quốc Vương phủ có bao nhiêu thực lực thì hắn cũng biết một ít, hoàn toàn chính xác đều là người vô cùng lợi hại, nhưng tòa sân nhỏ này hắn bày ra trùng trùng điệp điệp thủ vệ, chỉ bằng vào bốn người có thể vô thanh vô tức lẻn vào trong. . .

“Vương phi, bây giờ là. . .” Ám Nhất nhìn thoáng qua huynh đệ nhà mình không đáng tin cậy, tiến lên xin chỉ thị.

Diệp Ly đứng dậy, nhúc nhích gân cốt rồi nói: “Thông tri Ám Nhị, Ám Tứ, rời đi. Đúng rồi, làm phiền Vương gia tiễn đưa chúng ta đoạn đường.”

” Dược của Hiểu Vân không có tác dụng với ngươi?” Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm vào nàng, Diệp Ly lắc đầu, “Có tác dụng, nhưng đã qua thời gian có tác dụng rồi.” Nàng không sẽ nói cho hắn biết chính mình còn thuận tiện dùng cỏ dại trong hoa viên bị nhổ chế ra một chút giải dược, tuy nhiên không hoàn toàn đúng bệnh, nhưng với nhuyễn gân tán kỳ thật cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều.

“Vừa rồi. . .”

Diệp Ly cười một tiếng, tâm tình sung sướng nhìn xem Mặc Cảnh Lê nói: “Nếu như ngươi vừa rồi hành động thiếu suy nghĩ…, ta sẽ trực tiếp tháo bỏ xuống hai tay của ngươi. Về phần cái này. . . Ngươi không cần lo lắng, trên tay của ta không có độc. Chẳng lẽ ta không lo lắng không cẩn thận sẽ cắt da của mình sao?”

Mặc Cảnh Lê đã trầm mặc sau nửa ngày, rốt cục cắn răng nói: “Lần này tính Bổn vương thua!”

“Kỳ thật Vương gia không cần quá so đo được mất, ta cũng không có thắng. Hiện tại, Vương gia! Mời?”

“Hừ!”

Chương 74: Thoát hiểm, công tử Quân Duy

Khi Ám Nhất, Ám Tam một trái một phải mang theo Mặc Cảnh Lê ra khỏi phòng, thì đồng thời Hiểu Vân cô nương đã chạy tới ngoài cửa phòng. Một đôi mắt xinh đẹp hoạt bát trừng Diệp Ly ở phía trước gần như muốn toát ra hỏa, "Buông công tử ra!" Phía sau nàng, Ám Nhị Ám Tứ lặng yên không một tiếng động theo đầu tường rơi xuống, "Bái kiến Vương phi."

Diệp Ly phất phất tay biểu thị không cần đa lễ, cười tủm tỉm nhìn xem Hiểu Vân nói: "Hiểu Vân cô nương, mấy ngày nay được ngươi chăm sóc." Hiểu Vân trừng mắt nàng, cắn răng nói: "Ngươi muốn làm cái gì? Buông Vương gia ra thì bổn cô nương tha cho các ngươi không phải chết!" Diệp Ly trốn ở Mặc Cảnh Lê đằng sau ra vẻ e ngại, "Ai ô, Hiểu Vân cô nương! ngươi cũng đừng làm ta sợ, bổn vương phi nhát gan lắm. Cho nên. . . Hiểu Vân cô nương, ngươi tốt nhất nên thu lại những Tiểu chút chít nguy hiểm kia của ngươi, vạn nhất bổn vương phi nghĩ không thông. . ." Diệp Ly đưa móng tay sắc bén tại trên cổ Mặc Cảnh Lê vạch ra một đường vết máu, ra vẻ vô tội nháy mắt với Hiểu Vân mấy cái rồi nói: "Ừ, giống như vậy. Vạn nhất ta không cẩn thận đâm một cái hố trên cổ Vương gia, Hiểu Vân cô nương ngươi bù được sao?"

"Ngươi!" Hiểu Vân thấy Diệp Ly khéo léo cười tươi đang tìm chỗ cọ vết máu bên trên ngón tay vào quần áo của Mặc Cảnh Lê, tức giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng. Nhưng nàng rất nhanh tỉnh táo lại, nở nụ cười đơn thuần khả nhân với Diệp Ly nói: "Cô nương, Vương gia có lòng tốt mời ngươi về làm khách, ngươi muốn đi thì đi vậy mà còn cưỡng ép Vương gia, cái này xem như lễ nghi của người làm khách sao?" Diệp Ly mỉm cười nói: "Không nghĩ tới Hiểu Vân cô nương không chỉ lớn lên đáng yêu, còn biết lễ nghi củaTrung Nguyên

ah. Có điều mỗi ngày hạ nhuyễn cân tán trong thức ăn của khách thì cũng không phải đạo đãi khách?" Cố ý nhấn mạnh bốn chữ lễ nghi Trung Nguyên làm cho sắc mặt Hiểu Vân biến hóa, theo thói quen nhìn lại Mặc Cảnh Lê.

Diệp Ly cũng không cho nàng ta kéo dài thời gian, nụ cười lãnh đạm nhìn xem Hiểu Vân nói: "Phiền toái Hiểu Vân cô nương chuẩn bị vài con ngựa. Còn có, nghe nói hai thị nữ của bản phi mất tích, phiền toái đưa các nàng về. Bằng không thì. . . Bản phi cũng không dám cam đoan sẽ trả Vương gia nguyên vẹn không sứt mẻ." Hiểu Vân rốt cục thu hồi nụ cười trên mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy hung ác nham hiểm, "Thế nhưng mà Vương gia là Đại Sở Lê Vương, làm thương hắn thì ngươi mơ tưởng không có liên quan." Diệp Ly khiêu mi cười nói: "Nói rất hay, hình như ngươi không biết bổn vương phi là Đại Sở Định Quốc Vương phi. Bắt cóc bổn vương phi cho dù là Lê Vương điện hạ của ngươi cũng không thoát khỏi có liên quan. Thông minh thì lập tức làm theo những gì ta nói, bằng không thì. . . Cho dù ta không đi được thì ta cũng có thể cam đoan Lê Vương điện hạ của ngươi sẽ có cái chết rất khó coi. Ám Tam, có ai dám hành động thiếu suy nghĩ thì cứ áp dụng vào trên người Lê Vương, không cần khách khí. Nếu xảy ra chuyện gì thì bản phi chịu trách nhiệm."

Ám Tam hào hứng bừng bừng cao giọng đáp: "Thuộc hạ tuân mệnh."

Mặc Cảnh Lê hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi không cần uy hiếp Bổn vương. Hiểu Vân, hãy cho người tản ra hết, làm theo những lời nàng ta nói. Bổn vương tự mình tiễn đưa bọn hắn đi ra ngoài."

Hiểu Vân có chút do dự muốn phản đối, nhưng nhìn lấy hàn quang sáng chói dao găm của Ám Tam đặt ở trên lưng Mặc Cảnh Lê thì lại nuốt lời định nói về. Nhìn chằm chằm vào Diệp Ly cảnh cáo nói: " Nếu Vương gia xảy ra điều gì ngoài ý muốn, cho dù đi đến chân trời góc biển thì ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi." Diệp Ly cười nói: "Yên tâm, ta không có hứng thú với Vương gia nhà ngươi. Ngược lại là ngươi. . . Cẩn thận một chút đừng làm cho ta phải nhìn

thấy ngươi lần nữa!”

Ám Tam mang theo Mặc Cảnh Lê bị chế trụ huyệt đạo, ba người khác hộ vệ tại bên người Diệp Ly đi ra cái tòa sân nhỏ này. Trước khi bốn người lặng yên không một tiếng động đánh té không ít hộ vệ, lúc này bọn hắn một đường nghênh ngang đi ra thật không có người tiến lên nữa đến chướng mắt rồi. Ra đại môn, cửa ra vào ngừng lại đã thấy mấy con ngựa, Ám Nhất, Ám Nhị tiến lên kiểm tra một lần, thấy hành động này thì Diệp Ly nhẹ gật đầu. Diệp Ly phân phó nói: “Ám Tam mang theo Lê Vương, chúng ta đi thôi.”

Hiểu Vân đi theo đám bọn hắn đi ra thì bước lên phía trước nói: “Ngựa đã cho các ngươi rồi, tại sao còn không thả Vương gia?”

Ám Tam cười nhạo, “Ngươi cho chúng ta ngốc à? Hiện tại để lại Lê Vương chẳng phải là vừa vặn cho các ngươi lại đến bắt chúng ta?” Tiện tay ném Mặc Cảnh Lê không thể nhúc nhích lên lưng ngựa, Ám Tam cũng nhảy lên ngựa. Diệp Ly ngồi ở trên lưng ngựa cười nói với Hiểu Vân nói: “Ngươi yên tâm, ta cam đoan sẽ để cho Vương gia của nhà ngươi bình an trở về đấy. Nhưng. . . Nếu như ta phát hiện có người đi theo thì phát hiện một lần ta sẽ cho người chọc một đao trên lưng Lê Vương.”

Hiểu Vân cắn răng, tại Mặc Cảnh Lê đang ở trong tay Diệp Ly nên nàng cũng không cách nào khác. Đành oán hận mà nói: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không cho người truy các ngươi. Hi vọng Định Quốc Vương phi nói có thể tin tưởng.”

“Như nhau.”

Năm con ngựa vung ra lập tức đề một đường chạy như điên, chạy ra hơn hai mươi dặm mới dần dần chậm lại. Ám Nhị vừa quay đầu lại nhìn thoáng qua xem rồi nói: “Coi như đối phương thủ tín, không có phái người đuổi theo.” Ám Tam hừ hừ nói: “Nếu như bọn hắn muốn Lê Vương biến thành người đầy lỗ thủng mà nói…, cùng đi theo thì sao.” Mặc Cảnh Lê bị ép ghé vào trên lưng ngựa sớm đã phát điên, sắc mặt xám ngoét, trừng mắt Diệp Ly phảng phất hận không thể ăn luôn nàng đi. Đáng tiếc ánh mắt của hắn có lăng lệ ác liệt đến thế nào thì cũng không có thực chất tác dụng gì, bị Diệp Ly

lựa chọn bỏ qua rồi.

“Vương phi, bây giờ trở về vương phủ sao? Vương gia rất lo lắng an nguy của Vương phi.” Ám Nhất trầm giọng hỏi.

Diệp Ly lắc đầu, cười nói: “Không về.”

Hai ba bốn ánh mắt có chí cùng nhau toàn bộ tập trung đến trên người Diệp Ly, Diệp Ly cười tủm tỉm nhìn một chút mặt của Mặc Cảnh Lê không còn chút máu cười nói: “Khó được Lê Vương vất vả trói lại bản phi một hồi, cũng không thể cứ định như vậy đi.”

Mặc Cảnh Lê cảnh giác chằm chằm vào Diệp Ly nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Diệp Ly cười đến dịu dàng vô hại, “Ta không muốn làm gì. Cho dù. . . Ta muốn làm gì cũng sẽ không nói cho Vương gia ngươi!” Cúi người xuống rồi giơ tay lên, đánh một phát vào cổ Mặc Cảnh Lê, Mặc Cảnh Lê đang chóang váng đầu thì hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Bốn ám vệ cũng không biết rốt cuộc Diệp Ly muốn làm gì, chỉ phải ngay ngắn nhìn về phía Diệp Ly hi vọng Vương phi cho chỉ thị. Diệp Ly cười nói: “Tìm nơi thích hợp ném Lê Vương đi, chúng ta thay ngựa đổi cái địa phương chơi.”

“Vương phi, Vương gia. . .” Tuy hiện tại bọn hắn nghe lời Vương phi, nhưng vẫn muốn nhắc nhở Vương phi một phát, Vương gia vẫn còn đang lo lắng cho sự an nguy của nàng đây này.

Diệp Ly nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Đã là mùa xuân rồi, tạm thời thân thể của hắn cũng không có vấn đề gì. Tam, lúc xử lý Mặc Cảnh Lê thì thuận tiện đưa cho thư từ cho Vương gia a. Chúng ta chậm một tí rồi lại trở về.”

“Vâng, Vương phi.” Ám Tam cười nói, hắn cảm thấy đi theo Vương phi hỗn [lăn lộn] thật sự là kinh hỉ nhiều hơn, so với {ám vệ} khác án bộ tự ban*(làm từng bước một) buồn tẻ thì thú vị nhiều lắm.

“Đừng gọi là Vương phi . Sở công tử.”

“Vâng, công tử.”

Ám Tam đi xử lý sự tình Mặc Cảnh Lê cùng với đưa tin, Ám Nhị, Ám Tứ đi xử lý ngựa và thanh lý dấu vết bọn hắn lưu lại ở trên đường. Ám Nhất trầm mặc đi theo Diệp Ly một thân thoải mái. Vừa

đi, Diệp Ly vẫn không quên hỏi thăm chuyện mấy ngày nay. Thanh Loan và Thanh Ngọc mất tích

Lại để cho nàng có chút bận tâm, “Thanh Ngọc và Thanh Loan ở bên ngoài cung Dao Hoa, hẳn là lúc xảy ra hoả hoạn muốn xông vào đi thì bị người mang đi. Mặc Cảnh Lê buộc hai nha đầu làm cái gì? Không đúng. . . Mặc Cảnh Lê muốn thần không biết quỷ không hay theo trong nội cung mang ra nhiều người như vậy, căn bản không thể làm được. Cho nên, Thanh Ngọc và Thanh Loan có lẽ còn trong cung.”

“Vương phi?” Ám Nhất vô cùng bội phục vị chủ tử mình phụng dưỡng chưa lâu này. Nếu như không phải nửa năm qua Vương phi âm thầm giáo sư đề điểm bốn người bọn họ rất nhiều kỹ năng, lúc này đây bọn hắn cũng không nhanh như vậy đã phát hiện Vương phi lưu lại manh mối mà tìm được tòa này che giấu ở trang viên vùng ngoại ô kinh thành, “Vương phi lo lắng hai vị cô nương Thanh Loan và Thanh Ngọc? Nếu như hai vị cô nương còn trong cung, thì nhất định Vương gia sẽ có biện pháp tìm được bọn họ. Vương phi không cần phải lo lắng.”

Diệp Ly khẽ nhíu mày, trong lòng nhẹ giọng thở dài, nói: “Nếu như bọn họ chỉ là bị nhốt còn dễ nói. Chỉ sợ. . .”

“Nếu như ám vệ vương phủ ở trong cung đều tìm không thấy các nàng, như vậy chúng ta ở chỗ này sốt ruột cũng sẽ vô dụng thôi. Tin tưởng hai vị cô nương người hiền đều có trời giúp, không có việc gì đâu. Nếu như hai vị cô nương thật sự ở trong tay Lê Vương, coi như là vì an nguy của Lê Vương thì bọn hắn cũng sẽ thả người.” Diệp Ly gật đầu nói: “Chỉ hy vọng như thế. Đi thôi, chúng ta còn muốn ở lại kinh thành nửa tháng, trong khoảng thời gian này lại để cho Ám Tam và Ám Tứ nghĩ cách tiến cung nhìn xem có manh mối gì không.”

Ám Nhất sững sờ, vội vàng đuổi theo, “Vâng, Vương phi. . . Chúng ta phải ly khai kinh thành?”

“Đúng.”

Ở trong tiểu viện một chỗ vô danh ngoại ô kinh thành, lúc này rõ ràng đã là người đi nhà trống. Chủ nhân hiển nhiên vội vàng mà đi,

mà ngay cả trong phòng không ít trân quý đồ cổ tranh chữ cũng chưa kịp lấy đi. Mặc Tu Nghiêu ngồi ở trong tiểu hoa viên nhìn xem trong vườn hoa rõ ràng cho thấy vừa trồng xuống cây đào cùng với hoa độc thảo đầy vườn. Trầm Dương đi theo bên cạnh Mặc Tu Nghiêu tấm tắc kêu kỳ lạ. Muốn trồng toàn bộ độc hoa độc thảo cùng một chỗ cũng không phải thầy thuốc bình thường có thể làm được, nhất định đối phương là người dùng độc. Thậm chí Trầm Dương kinh hỉ phát hiện ở trong vườn hoa có vài gốc độc vật hiếm có mà hắn đã tìm mãi, cũng không thèm quan tâm người khác, vội vàng cẩn thận từng li từng tí nhổ toàn bộ cả gốc thảo dược hữu dụng ra khỏi đất để chuẩn bị mang về trồng tại dược điền của mình.

"Vương gia, chúng ta tới đã muộn một bước, người đã đi rồi." Phượng Chi Dao theo trong phòng đi ra, trên tay cầm một quyển sách đưa cho Mặc Tu Nghiêu rồi nói: "Vương phi đúng là đã ở đây, đây là Vương phi lưu lại."

Mặc Tu Nghiêu tiếp nhận rồi mở sách ra, một bản thi tập bình thường, bên trong kẹp lấy một tờ giấy. Không biết dùng cái gì đó viết trên đó mấy chữ màu hồng "Bình an chớ niệm."

Phượng Chi Dao nhìn thoáng qua sắc mặt Mặc Tu Nghiêu, tiếp tục nói: "Trong sân vài chỗ che giấu có dấu vết đánh nhau qua, còn có mùi máu tươi. Mặt khác trong phòng bếp than tro còn nóng, có lẽ chưa có chạy bao lâu. Theo ý kiến của thuộc hạ, hẳn là ám vệ bên người Vương phi đã tìm được Vương phi trước một bước." Trong lòng Phượng Chi Dao có chút phàn nàn, mấy ám vệ đã tìm được Vương phi thì đang làm gì vậy, không thông báo cho bọn hắn biết cùng một chỗ cứu Vương phi ra thì có phải mọi sự thuận lợi rồi không. Hiện tại người đi nhà trống chỉ biết là từng có đánh nhau, nhưng rốt cuộc Vương phi có đi chưa thì bọn hắn cũng không được biết. Nhìn xem sắc mặt Mặc Tu Nghiêu càng phát ra ủ dột, Phượng Chi Dao bắt đầu hâm mộ Lãnh Hạo Vũ đi về phía nam rồi.

"Mặc Cảnh Lê đâu?"

Phượng Chi Dao do dự một chút nói: "Tạm thời vẫn chưa có người nào nhìn thấy Mặc Cảnh Lê, nhưng. . . Hắn ta là Lê Vương thì

không có khả năng trong thời gian dài tránh gặp người khác. Chỉ là, chúng ta không có tại chỗ bắt lấy hắn, cũng không tìm được Vương phi, cũng không có chứng cớ lên án hắn." Phượng Chi Dao không phải không thừa nhận hắn đã xem thường Mặc Cảnh Lê, tòa sân này không có đồ vật nào liên quan tới Mặc Cảnh Lê, kể cả chủ nhân của cái nhà này cũng là thương nhân bình thường không có chút liên quan nào. Bọn hắn bây giờ có thể biết đến cũng chỉ có một nữ tử ở trong cái tòa sân này trong thời gian dài, nhưng không rõ thân phận và tuổi bên ngoài.

Trầm Dương ngồi xổm trong vườn hoa xử lý dược liệu nói: "Ở tại đây chắc hẳn là một nữ tử Nam Cương."

Phượng Chi Dao khiêu mi, " Làm sao Trầm tiên sinh biết?"

Trầm Dương chỉ chỉ vào vườn hoa mà nói: " Ở bên trong hoa viên này ngoại trừ cây đào này thì tất cả đều là độc dược, trong đó có vài loại là độc thảo chỉ có ở nam cương. Đừng nói là người Đại Sở chúng ta, ngay cả người Nam Cương không tinh thông độc thuật chỉ sợ cũng chưa chắc nhận ra được. Còn có. . . Cái này. . ." Trầm Dương từ dưới lớp đất xốp chỗ cây đào móc ra một kiện trang sức nhỏ sáng lóng lánh ném cho Phượng Chi Dao. Phượng Chi Dao cầm ở trong tay ước lượng, "Đây là cái quái gì? Hình như là đồ trang sức mà nữ hài tử hay dùng."

Mặc Tu Nghiêu nhìn lướt qua, thản nhiên nói: "Đó là đồ trang sức của nữ tử Nam Cương bên trên có trang trí, hơn nữa. . . Hẳn là nữ tử quý tộc Nam Cương chưa lập gia đình mới có thể sử dụng. Sau lưng đá quý màu xanh lam có ấn ký, đó là tộc huy của đại tộc Nam Cương. Quay đầu lại phái người đi dò tra xem." Phượng Chi Dao quay mặt sau của vật phẩm trang sức lại, nhìn hồi lâu rốt cục tại góc nhỏ bí ẩn tìm được một cái ấn ký nho nhỏ mơ hồ. Nếu như không phải Mặc Tu Nghiêu nhắc nhở, chỉ sợ coi thành khuyết điểm nhỏ nhặt trên vật phẩm trang sức thậm chí căn bản là sẽ không chú ý qua, "Tộc huy? Người Nam Cương ưa thích khắc tộc huy vào bề mặt đồ trang sức?"

Trầm Dương lắc lắc đầu nói: "Tại Nam Cương, tộc huy đại biểu

thân phận cùng với vinh quangcủa bọn hắn. Không chỉ đồ trang sức bọn hắn còn ưa thích in tộc huy trên quần áo chính mình. Tại Nam Cương, người bình thường đều nhận ra những tộc huy của đại tộc này, người bình thường nhìn thấy bọn hắn đều sẽ tự động né tránh."

"A Ly sẽ không chôn đồ vô dụng ở chỗ này." Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói, "Xem ra A Ly đã thoát khỏi đây."

Phượng Chi Dao gật đầu, cất bảo thạch vật phẩm trang sức đi rồi nói: "Được rồi, ta sẽ phái người đi thăm dò."

"Vương gia." Một gã thị vệ tiến đến, trong tay trình lên một phong thư, nói: "Đây là vừa rồi ở ngoài cửa phát hiện được."

Mặc Tu Nghiêu nhận lấy nhìn thư, mày kiếm dần nhíu lại theo thời gian, "Vương gia?"

Mặc Tu Nghiêu gập thư lại rồi cất vào trong túi tay áo, ngẩng đầu nói với Phượng Chi Dao: "Trở lại kinh thành."

"Còn Vương phi. . ."

"Là ám vệ bên người A Ly đưa tới, A Ly đã thoát hiểm rồồi. Về phần Mặc Cảnh Lê. . . Ngươi phái cá nhân đi về phía tây ngoài năm dặm bên cạnh rừng cây, tìm được Mặc Cảnh Lê mang hắn trở lại kinh thành. Nhớ kỹ, bổn vương muốn hắn bình an vô sự trở lại Lê Vương phủ. Đừng kinh động bất luận kẻ nào." Phượng Chi Dao gật đầu, "Vương phi đã đi trở về sao?"

Mặc Tu Nghiêu nhìn hắn một cái, nói: "Định Quốc Vương phi mất tích, toàn bộ chuyện dưới trướng Định Vương phủ dừng lại, toàn lực tìm kiếm tung tích của Vương phi."

Phượng Chi Dao khẽ giật mình, mắt sáng lên nhìn ra tâm tình của Mặc Tu Nghiêu vẫn không vui như trước, vô cùng sáng suốt nuốt nghi vấn vào trong lòng, "Vâng, vậy thì ta đi. Lại nói tiếp, Ám Tam bọn hắn đi theo Vương phi nửa năm này lại tiến bộ rất nhiều, tới vô ảnh đi vô tung rồi." Phượng Chi Dao vừa phàn nàn vừa nhanh chóng rời khỏi phân phó người đi làm việc. Tâm tình của Vương gia không tốt, vẫn không nên trêu chọc thì tốt hơn. Có điều. . . Mấy ngày này áp suất thấp cuối cùng muốn đã qua?

Kinh thành, trên đường cái, có một gã thiếu niên áo trắng tay cầm

quạt xếp bước chậm mà đi. Thiếu niên mặt như quan ngọc, mắt như lưu tinh. Tuy nhiên thoạt nhìn hơi lộ ra non nớt, nhưng tin tưởng chỉ cần đợi một thời gian nữa thì người này phong độ nhẹ nhàng không thua bất kỳ một vị mỹ nam tử công tử văn nhã nào ở kinh thành. Đi theo phía sau thiếu niên có hai thị vệ thân hình cao ngất, lui tới đám người không khỏi nhìn nhiều vài lần thầm nghĩ trong lòng đây là tiểu công tử nhà ai mang theo thị vệ đi ra ngoài chơi đùa.

Ám Tam có chút không được tự nhiên đứng tại trên đường cái, nhìn xem phía trước tiểu công tử nhất phái nhàn nhã đang xem xét quán tạp hoá bên đường không để lại dấu vết dùng khuỷu tay huých Ám Tứ bên cạnh, “Ngươi nói Vương. . . rốt cục công tử muốn làm gì?” Ám Tứ liếc mắt nhìn hắn, bình tĩnh mà nói: ” Không phải Công tử đã nói sao, đợi tin tức của lão đại.”

“Đợi tin tức cũng không cần nghênh ngang đi dạo ở trên đường cái? Nếu như bị người trong phủ phát hiện. . .” Nhớ tới chủ tử nhà mình, sau khi thoát hiểm lại không chịu hồi phủ, dường như Ám Tam đều có thể tưởng tượng ra sắc mặt của Vương gia sẽ là bộ dáng gì rồi. Vương phi thì không có vấn đề gì, nhưng bọn hắn thân là ám vệ, nhất định sẽ hỏng bét đấy.

Khóe miệng của Ám Tứ co quắp, nhìn lướt qua tiểu công tử áo trắngphía trước , “Cái dạng kia, nếu như không phải đã biết trước. Vương phi đứng trước mặt ngươi thì ngươi nhận ra được sao?” Trình độ nữ giả nam trang của chủ tử của bọn hắn cũng không phải giống những thiên kim tiểu thư vụng trộm từ trong nhà chạy đến đùa liếc mắt là có thể nhìn ra được. Từ thân cao đến hình thể, từ lông mi đến con mắt, thậm chí giọng nói, dáng đi đường, tư thái đều trải qua cải biến hoàn toàn. Quan trọng nhất là, cho dù là cao thủ dịch dung đứng trước mặt nàng ấy thì cũng không nhìn ra, bởi vì nàng ấy cũng không dùng bất cứ một công cụ gì hoặc là mặt nạ da người nào. Hiện tại nếu như ai dám chỉ vào tiểu công tử phía trước nói đó là một nữ nhân, tuyệt đối sẽ bị toàn bộ người trên đường cái phỉ nhổ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Vương phi dám nghênh ngang đi trên đường phố ở kinh thành.

Ám Tam đồng ý nhẹ gật đầu, quả thật trong kinh thành có rất ít người biết Vương phi, nếu như bộ dạng này còn có thể bị người nhận ra thì quả thực không có thiên lý. Chỉ có điều. . . Hắn thân là ám vệ lại quang minh chính đại đứng ở nơi này giữa ban ngày thì có hơi không thói quen. Ám Tứ nói với Ám Tam còn đang ngẩn người, “Còn không đi, chỉ cần ngươi đừng một bộ có tật giật mình, ám vệ trong phủ cũng sẽ không nhận ra chúng ta đâu. Đừng quên lời nói của công tử.” Ám Tam nhẹ gật đầu, cùng Ám Tứ đuổi kịp công tử áo trắng đã đi xa. Vương phi nói, nàng không cần ám vệ, sẽ chỉ âm thầm bảo hộ mà là cần người có thể tại lúc cần thiết phải đứng tại bên người nàng hiệp trợ thậm chí sóng vai chiến đấu và có thể hoàn thành các loại nhiệm vụ.

Diệp Ly đi dạo xong phố, tâm tình vui sướng trở lại phòng chữ Thiên trong khách sạn ở kinh thành tạm thời đặt chân, Ám Nhất, Ám Nhị đã sớm trong phòng chờ rồi.

Ám Nhất lấy ra một phong thơ nói: “Từ đại nhân gửi thư cho công tử, thỉnh công tử ngày mai cần phải đến Tịnh Linh tự bên ngoài thành gặp mặt. Ngày mai Từ đại nhân và Từ phu nhân cùng với mấy vị công tử Từ gia sẽ đến Tịnh Linh tự vì Vương phi cầu phúc.” Diệp Ly gật gật đầu, có chút buồn rầu bắt đầu ngày mai muốn như thế nào giải thích cho cậu về hành vi của bản thân không chịu hồi phủ lại làm cho bọn hắn lo lắng, cùng với ý định kế tiếp của mình. Vuốt vuốt mi tâm, nhìn về phía Ám Nhị, “Thanh Loan và Thanh Ngọc có tin tức sao?” Ám Nhị gật đầu nói: “Đêm qua Vương gia đã phái người mang Thanh Loan và Thanh Ngọc về trong phủ, nhưng là. . .” Ám Nhị nhìn nhìn Diệp Ly cau mày nói: ” Hình như các nàng bị mất ký ức, căn bản không nhớ ra được lúc ấy đến cùng xảy ra chuyện gì. Dường như {ám vệ} tìm thấy các nàng ở trong lãnh cung.”

“Mất trí nhớ?” Diệp Ly nhíu mày, “Vương gia nói như thế nào?”

“Vương gia làm cho các nàng trong phủ tu dưỡng , mặc kệ người phương nào đều không được tự tiện tiếp xúc. Còn phái Trầm tiên sinh khám và chữa bệnh cho bọn họ, vương phủ đề phòng sâm nghiêm, tuy thuộc hạ quen thuộc địa hình cũng không dám đến gần

quá. Cho nên cũng không tìm hiểu được kỹ.” Ám Nhị có chút hổ thẹn mà nói.

“Ngươi làm vô cùng tốt rồi.” Thủ vệ Định Quốc Vương phủ như thế nào thì lòng dạ Diệp Ly biết rõ, Ám Nhị có thể lẻn vào hơn nữa cũng không kinh động bất luận kẻ nào bình an đi ra đã coi như là giỏi rồi. Diệp Ly khẽ nhíu mày, Mặc Tu Nghiêu cách ly Thanh Ngọc và Thanh Loan ra, nhìn như vì để cho các nàng an tâm tu dưỡng, nhưng là khó không có hoài nghi tâm tư của các nàng . Gần một năm ở chung, so với Thanh Hà người của Diệp lão phu nhân, cùng với Thanh Sương tuổi còn quá nhỏ, tính tình lại hoạt bát, bình thường nàng càng trông cậy vào Thanh Loan và Thanh Ngọc một ít. Bởi vì tín nhiệm với cậu và ông ngoại, Diệp Ly chưa từng có nghĩ tới Thanh Loan và Thanh Ngọc có khả năng phản bội nàng. Trầm mặc một lát, Diệp Ly quyết định tạm thời trước không nhúng tay vào chuyện này. Nàng lập tức phải rời khỏi kinh thành, vốn không có ý định mang mấy nha đầu này đi, Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ không tùy ý xử trí người bên cạnh nàng. Như vậy. . . hãy để cho Mặc Tu Nghiêu nhìn xem rốt cục các nàng có thể tin tưởng được hay không.

Ngày kế tiếp tảo triều qua đi, quả nhiên Từ Ngự sử mang theo phu nhân cùng mấy thế hệ con cháu ra khỏi thành tiến về Tịnh Linh tự thắp nhang. Lúc này cũng không có khiến cho quá nhiều người chủ ý, dù sao tất cả mọi người trong kinh thành đều biết rất rõ Từ gia yêu thương cháu ngoại nữ. Lúc trước Từ Ngự sử vì thay cháu ngoại nữ xuất đầu không chút do dự chống lại Thượng thư phủ cùng với Lê Vương. Về sau Định Vương phi xuất giá Từ gia mấy vị công tử càng là toàn thể ra mặt vì biểu muội tiễn đưa gả. Hiện tại Định Vương phi tại một hồi đại hỏa mất tích ly kỳ, chưa biết sống chết, Từ gia đi chùa thắp nhang vì Định Vương phi cầu phúc là chuyện quá bình thường. Trong những ngày nay Hoàng đế hoặc là Lê Vương cũng đã bị làm cho choáng váng bởi Định vương phi mất tích, đương nhiên cũng không có nhiều thời gian như vậy đi chú ý thần tử chính mình sau khi hạ triều ở nhà nghỉ ngơi hay là đi miếu thắp hương rồi.

Thân là khuê trung mật hữu của Diệp Ly cùng với Từ gia tương

lai nhị thiếu phu nhân, Tần Tranh cũng đi theo Từ phu nhân cùng đi rồi. Nàng thật sự vì sự mất tích của bạn thân mà lo lắng vô cùng, tiến vào Tịnh Linh tự thì cùng với Từ phu nhân bái lạy tất cả tượng Phật Bồ Tát lớn nhỏ trong miếu. Từ phu nhân thấy con dâu tương lai dịu dàng đáng yêu này càng cảm thấy hài lòng. Bái Phật đã xong, Từ phu nhân đi sương phòng nghỉ tạm, Tần Tranh vẫy lui nha đầu một mình tại yên tĩnh ở bên trong Phật điện tụng kinh cầu nguyện, bên tai vang lên một giọng nói trong trẻo thì lại càng hoảng sợ, “Tần tiểu thư.”

Trong lòng Tần Tranh hoảng sợ, vừa quay đầu lại thì đã thấy bên người chẳng biết lúc nào đứng cả một người thiếu niên tuấn mỹ mặc áo vải màu xanh nhạt. Tần Tranh nhíu nhíu mày, chỉ cảm thấy trước mắt thiếu niên cười dịu dàng với mình có vài phần quỷ dị nhìn quen mắt, nhưng nàng càng khẳng định chính mình không nhận ra thiếu niên này, “Không biết công tử là người nào, tại sao lại ở chỗ này?” Tần Tranh đứng người lên, cảnh giác chằm chằm vào thiếu niên ở trước mắt, một bên bất động thanh sắc một bên lùi vài bước. Diệp Ly nhìn ở trong mắt, trong lòng cười nhạt một tiếng làm như không biết. Nhếch vạt áo lên quỳ gối trên bồ đoàn trước tượng Phật học Tần Tranh trước khi bộ dáng cầu nguyện. Quay đầu lại nhìn Tần Tranh đang nhìn mình liếc cười nói: “Tới nơi này đương nhiên là vì cầu phúc rồi. Tần tiểu thư, không cần khẩn trương. Tại hạ cùng với Từ nhị công tử là người quen biết cũ, làm phiền ngươi nói cho Từ nhị công tử một tiếng, tại hạ họ Sở, Sở Quân duy.” Tần Tranh ngơ ngác một chút, hình như đã hiểu ra cái gì. Thong dong nhẹ gật đầu đối với Diệp Ly nói: “Ta đã biết, ta sẽ thay công tử chuyển lời.”

“Như vậy, đa tạ Tần tiểu thư.” Diệp Ly mỉm cười nói.

Diệp Ly ngồi hậu điện ở Phật đường nghỉ ngơi, nơi này là một chỗ Phật đường ở Tịnh Linh tự ít có người tới, vị trí vắng vẻ cung phụng thần Phật cũng không phải thập phần hiển hách, bởi vậy ngoại trừ tiểu sa di vẩy nước quét nhà bình thường rất ít có người tới đây.

“Ly nhi?”

Diệp Ly mở to mắt đứng dậy, thì nhìn thấy Từ Hồng Ngạn và Từ

Thanh Trạch đứng tại cửa ra vào, cau mày nhìn xem nàng. Diệp Ly tươi sáng cười cười, “Cậu, nhị ca, không nhận ra cháu rồi hả?” Từ Hồng Ngạn đánh giá nàng cả buổi, mới lắc đầu nói: ” Nha đầu kia, nếu ở bên ngoài đụng phải thì ta thật không nhận ra đến.” Từ Thanh Trạch lãnh đạm khuôn mặt cũng nhiều thêm vài phần tình cảm ấm áp so với lúc bình thường, im ắng nhẹ gật đầu biểu thị hắn cũng không nhận ra được. Diệp Ly áy náy cười nói: “Cháu nhìn thấy hình như cậu đang nói chuyện cùng với phương trượng chủ trì, Ly nhi không thể đi qua đành phải mời cữu cữu và nhị ca tới đây.”

Ba người ngồi xuống, Từ Hồng Ngạn nhìn xem nàng một thân nam trang cách ăn mặc nhíu mày quát lên: “Cháu nha đầu kia, đã thoát hiểm tại sao không trở về vương phủ? Nếu không phải là Vương gia phái người đưa tin nói cháu không có việc gì rồi, lại gửi thư về Vân Châu. Cháu muốn ông ngoại sốt ruột?”

Nhìn xem bộ dáng cậu sốt ruột phát hỏa, trong lòng Diệp Ly rất áy náy, nháy mắt con ngươi tội nghiệp nhìn ông nói: “Cậu, Ly nhi biết sai rồi. Nhưng là. . . Hiện tại Ly nhi trở về cũng không có ích gì. Một lần không thành đương nhiên bọn hắn còn có thể có tính toán lần nữa, còn không bằng như bây giờ. Cháu ở trong tối bọn hắn ở ngoài sáng, xem ai tính toán ai.”

Từ Hồng Ngạn trừng nàng, nói: “Cháu định tính thế nào, hiện tại phố phường đều truyền lưu Định Vương khắc vợ rồi.”

Diệp Ly cười nói: “Vậy cũng không có gì không tốt, cho dù cháu mất thì Mặc Tu Nghiêu cũng không lấy được người khác.”

Từ Thanh Trạch yên tĩnh ngồi ở một bên nghe bọn hắn nói chuyện với nhau, nhíu nhíu mày nhìn xem Diệp Ly hỏi: “Ly nhi có ý định gì khác?” Định Quốc Vương phi không có khả năng thời gian dài nữ giả nam trang lưu ở kinh thành, nếu tiếp xúc nhiều với bọn họ thì cuối cùng có một ngày sẽ bị người phát hiện đấy. Diệp Ly thu hồi nụ cười trên mặt, nghiêm mặt nhìn xem cậu và biểu ca nói: “Cháu chuẩn bị đi Nam Cương.”

“Càn quấy!” Từ Hồng Ngạn nổi giận quát nói.

“Cậu. . .” Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn Từ Hồng Ngạn, đồng thời dùng

ánh mắt ra hiệu Từ Thanh Trạch thay chính mình nói chuyện. Đáng tiếc Từ Thanh Trạch đồng dạng cũng cau mày dùng ánh mắt không đồng ý nhìn nàng. Từ Hồng Ngạn khua tay nói: “Cái gì cũng đừng nói, cháu không muốn ở kinh thành thì đi Vân Châu. Vừa vặn cũng đã rất nhiều năm cháu chưa thấy qua ông ngoại cháu rồi.”

“Cậu. . . cháu là Định Quốc Vương phi, làm sao có thể bởi vì không kiên nhẫn với chuyện ứng phó người ở kinh thành mà bỏ chạy? Mặc Tu Nghiêu lấy cháu cũng quá thiệt thòi rồi.” Diệp Ly cười nói. Từ Hồng Ngạn mắt lé xem nàng, thản nhiên nói: “Cháu muốn đi Nam Cương làm chuyện gì? mọi người trong Định Quốc Vương phủ đều là tửu lang phạn đại *(chỉ ăn và uống không chịu làm việc, mỉa mai người không có năng lực) sao, lại để cháu một Vương phi tự mình đi địa phương xa như vậy? Cháu đừng nói với ta, hãy giải thích với ông ngoại cháu cùng với cậu cả kìa.”

“Cậu. . .” Diệp Ly nhìn trang phục của mình, thật sự không tốt làm tư thái làm nũng của nữ nhi gia, đành phải vẻ mặt người vô tội nhìn qua cậu, “Đại ca cũng tại nơi đó, cậu không cần lo lắng an nguy của cháu.”

“Định Vương biết rõ ý định của cháu không?” Từ Hồng Ngạn hỏi.

Diệp Ly có chút chột dạ, nàng còn không có gặp mặt Mặc Tu Nghiêu đây này.

“Ly nhi đi Nam Cương muốn làm gì?” Từ Thanh Trạch nhìn xem Diệp Ly nói trúng tim đen mà hỏi.

Diệp Ly oán trách liếc xéo hắn, vẫn thành thành thật thật đáp: “Hiện tại thế cục Nam Cương be bét như kinh thành, cháu lo lắng đại ca ở Nam Cương một mình. Vừa vặn hiện ở kinh thành tạm thời cũng không cần cháu lộ diện, cháu muốn đi Nam Cương nhìn xem.” Từ Hồng Ngạn cau mày nói: “Đại ca cháu làm việc có chừng mực, thì sẽ liệu sức mà làm. Cháu một đứa con gái đi có thể hỗ trợ cái gì? Về phần kinh thành. . . Định Vương ý định lợi dụng chuyện cháu mất tích làm cho Hoàng Thượng và Thái Hậu đánh nhau?”

“Bọn hắn vốn đã đấu đến sức đầu mẻ trán, nhưng bọn hắn không nên kéo Định Quốc Vương phủ vào.” Diệp Ly nhíu mày nói: “Định

Quốc Vương phủ không có khả năng vĩnh viễn chờ bị người tính toán, cậu nhất định cũng biết tại sao đại ca phải đi Nam Cương. Nếu như Nam Cương bất ổn, toàn bộ Đại Sở cũng có thể lâm vào bên trong chiến hỏa. Ly nhi đã gả vào Định Quốc Vương phủ rồi, lập trường của Định Quốc Vương phủ cũng là lập trường của Ly nhi. Cháu không có khả năng như phu nhân khác ngồi ở khuê phòng cái gì đều không để ý, mà người khác cũng sẽ không cho cháu cơ hội này, không phải sao?" Từ Hồng Ngạn cau mày nói: "Cháu quản lý tốt chuyện của vương phủ, để cho Định Vương không có nỗi lo về sau cũng đã hết trách nhiệm của một vương phi rồi."

"Đã làm phu thê, đương nhiên cùng chung hoạn nạn. Người Vương gia không tiện căn bản không thể đi xa, chuyện hắn không thể làm thì cháu làm thay hắn, có gì không thể?" Diệp Ly kiên định mà nói. Diệp Ly ngẫu nhiên nhớ tới Mặc Tu Nghiêu mà nói trong lòng ẩn ẩn cảm thấy bất an, vạn nhất thế cục Nam Cương không khống chế được thậm chí phát triển đến thế cục bọn họ đã đoán trước, Mặc Tu Nghiêu ắt phải không để ý thân thể tự mình lãnh binh xuất chinh. Diệp Ly không thể cảm tưởng bằng thân thể Mặc Tu Nghiêu như vậy nếu quả thật xuất chinh lời mà nói…, hắn còn có … mệnh trở về hay không. Còn có Từ Thanh Trần, Thanh Trần công tử tài trí vô song. Nhưng là Từ gia cho dù là đại tộc trăm năm nhưng là tại phương diện hộ vệ là tuyệt đối không cách nào so được với cao thủ nhiều như mây của hoàng thất vương phủ. Mà Diệp Ly biết rất rõ, Từ Thanh Trần chắc chắn 100% là công tử văn nhược không biết một tí võ công nào.

Diệp Ly chăm chú nhìn Từ Hồng Ngạn nói: "Cậu, Ly nhi đảm bảo tuyệt đối sẽ không dùng thân mạo hiểm."

Nhìn xem thần sắc kiên định của cháu ngoại nữ, Từ Hồng Ngạn bất đắc dĩ thở dài một tiếng, "Ly nhi, cháu là nữ nhi gia. Không cần ôm cái trách nhiệm gì về người mình. Vô luận là đại ca cháu hay là Định Vương, chuyện của bọn hắn cũng không phải trách nhiệm của cháu." Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Cháu biết rõ, nếu như Ly nhi cái gì đều không hiểu, cái gì cũng không biết, đương nhiên an tâm ở lại địa

phương an toàn lại để cho người bảo hộ. Nhưng mà cháu có thể giúp đỡ một ít, vì cái gì còn muốn Đại ca lẻ loi một mình đi mạo hiểm đây này. Đừng cho là cháu không biết gì,Nhị ca Tam ca còn có Tứ ca Ngũ đệ cũng muốn đi Nam Cương giúp đại ca, chỉ vì không thoát thân ra được mà mà thôi. Hiện tại cháu vừa vặn mượn mất tích ly khai đi giúp đại ca cũng tốt lại để cho ông ngoại và cậu yên tâm đi."

Từ Hồng Ngạn tức giận trừng mắt nàng, "Yên tâm? Có thể yên tâm sao?"

Diệp Ly nháy mắt, "Cậu, cậu nên thừa nhận cháu lợi hại hơn Tam ca một chút đi. Cữu cữu yên tâm Tam ca đi quân doanh, làm sao lại lo lắng Ly nhi?"

"Nó là nam tử, dập đầu bị thương cũng không có gì. Cháu có thể so sao?" Từ Hồng Ngạn nói, nhưng Diệp Ly nhìn ra một tia dao dộng. Vội vàng gấp rút khuyên nhủ: "Cháu cũng không phải đi một mình, {ám vệ} bên người đều sẽ cùng theo cháu mà. Cậu. . ."

Từ Hồng Ngạn bất đắc dĩ, chỉ đành phải nói: "Dù sao cháu đã xuất giá rồi, cháu đi hỏi Định Vương. Nếu Định Vương không đồng ý thì cháu nói với ta nói cũng vô dụng."

"Đa tạ cậu." Diệp Ly rất vui, tại nàng xem ra thuyết phục cậu khó khăn hơn nhiều so với thuyết phục Mặc Tu Nghiêu.

Từ Hồng Ngạn nhìn khuôn mặt nàng tràn đầy vui sướng thì bất đắc dĩ thở dài, nữ nhi gia quá mức yếu ớt cũng không được, tựa như tiểu muội của ông mẫu thân của Ly nhi. Quá mức kiên cường thông minh càng không được, tựa như cháu ngoại nữ này. Chỉ hi vọng Định Vương có thể bắt nàng ở lại làm cho nàng an phận lưu ở kinh thành hoặc hồi trở lại Vân Châu đi.

Chương 75: Thanh Phong Minh Nguyệt lâu

Edit+Beta: Sakura Ở bên ngoài chùa Tịnh Linh nằm phía sâu trong rừng cây,một mình Mặc Tu Nghiêu dựa vào xe lăn nhắm mắt dưỡng thần. Ánh tà dương nhàn nhạt xuyên thấu qua ngọn cây chiếu vào trên người hắn, làm cho một ít sự lạnh lẽo còn lại của đầu mùa xuân nổi lên sắc màu ấm nhàn nhạt.

“Tu Nghiêu.” Diệp Ly đến gần, thì thấy nam tử gầy gò ngồi trên xe lăn mà mang theo vẻ mặt mỏi mệt, trong lòng run lên không tự chủ nổi lên một chút áy náy và lo lắng. Mặc Tu Nghiêu mở to mắt ngẩng đầu nhìn phía nàng, khẽ giật mình rồi mới mỉm cười nói: “Khó trách nhiều người như vậy đều tìm không thấy A Ly, với bộ dáng này của A Ly, nếu như không nhìn kỹ thì ta cũng chưa chắc sẽ nhận ra được.” Diệp Ly đi đến trước mặt hắn, nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu mang theo ánh mắt mỉm cười và bao dung, trầm giọng nói: “Thật có lỗi, làm cho ngài lo lắng.”

“A Ly còn không định trở về sao?” Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu yên lặng và ôn hòa nhìn xem Diệp Ly, nhẹ giọng hỏi.

Diệp Ly lắc đầu, nhìn hắn nói: “Ta muốn đi Nam Cương.”

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, ” Nếu như A Ly lo lắng cho Từ huynh thì ta sẽ để cho Phượng Tam đi Nam Cương hiệp trợ hắn.” Diệp Ly lắc đầu nói: “Lãnh Hạo Vũ không ở kinh thành, trong kinh thành chỉ có Phượng Chi Dao và Mặc tổng quản giúp đỡ ngài, làm sao có thể lại phái Phượng Chi Dao đi được? Huống chi, bây giờ ta trở về thì cũng không phải thời điểm tốt, không phải sao?” Bây giờ trở về thì tất

nhiên cần phải biết rõ chuyện trong nội cung rốt cuộc là ai làm. Tựa như Mặc Cảnh Lê nói, coi như là vì mặt mũi Định Quốc Vương phủ cũng không có khả năng để cho hung thủ bắt cóc Định Quốc Vương phi nhởn nhơn ngoài vòng pháp luật. Mà một khi Định Quốc Vương phủ nhằm vào Mặc Cảnh Lê, như vậy ngư ông đắc lợi đúng là Mặc Cảnh Kỳ. Còn không bằng như bây giờ, Định Quốc Vương phi trong cung mất tích vô luận tình lý đều là đứng tại Định Quốc Vương phủ bên này. Hãy để cho Mặc Cảnh Lê và Mặc Cảnh Kỳ chính mình đi đấu tranh nội bộ. Mặc dù Mặc Cảnh Lê biết nàng đã thoát vây khốn nhưng hắn đành im lặng mà nuốt xuống thiệt thòi này, hắn cũng không thể thừa nhận Định Vương phi là do hắn bắt cóc rồi sau đó lại thoát khỏi từ tay hắn?

” Nếu như A Ly cảm thấy trong kinh thành nhàm chán , có thể đi Vân Châu. Đợi cho mọi chuyện xong xuôi thì ta tới đón nàng hồi kinh, được không?” Mặc Tu Nghiêu kéo Diệp Ly đến trước chân, ngẩng đầu hỏi.

Diệp Ly khẽ cắn môi son, kiên định nhìn Mặc Tu Nghiêu. Nàng biết rõ người nam nhân này muốn bảo vệ nàng, cho dù nàng rất cảm động nhưng bản chất của nàng cũng không phải đứa con gái yếu ớt có thể đứng sau lưng nam nhân nhìn xem người khác vào sinh ra tử. Huống chi, không chỉ là vì Mặc Tu Nghiêu, cuốn vào trận này phân tranh còn có người thân của nàng, huynh trưởng của nàng. Có thể đoán được tương lai sẽ còn có các cậu yêu thương nàng và ông ngoại tuổi tác đã cao.

“Ta sẽ mang ám vệ, sẽ không lấy thân mạo hiểm đâu.” Diệp Ly thấp giọng cự tuyệt đề nghị của Mặc Tu Nghiêu.

Trong mắt ôn hòa của Mặc Tu Nghiêu có thể thấy rõ vẻ thất vọng, đồng tử của Diệp Ly nhanh chóng co rút lại. Ở chung nửa năm, nàng đã quen Mặc Tu Nghiêu ôn hòa lạnh nhạt. Mặc Tu Nghiêu rất ít yêu

cầu nàng cái gì, nhưng Diệp Ly đột nhiên phát hiện cho dù là Mặc Tu Nghiêu đưa ra yêu cầu nhỏ nhoi thì rất ít khi nàng hoàn thành. Tính toán ra, vô luận từ chỗ nào trên ý nghĩa mà nói hình như nàng cũng không phải thê tử tốt, “A Ly, thật có lỗi. Đều vì ta. . .”

“Không phải!” Diệp Ly đánh gãy lời hắn mà nói, “Ta biết rõ nếu như ta nguyện ý mà nói có thể một mực đứng ở địa phương an toàn, ngài sẽ vì ta mà an bài tất cả. Nhưng là. . . Tu Nghiêu, ta không muốn như vậy. Ta không muốn trốn ở phía sau của ngài, nếu như nhất định cùng ai dắt tay cả đời thì ta hi vọng ta là có thể đứng tại bên cạnh của hắn, mà không phải trốn ở dưới cánh chim của hắn. Ngài. . . hiểu không?”

Rất ít khi thấy ngón tay của Mặc Tu Nghiêu run lên một cái, thật lâu mới thấp giọng nói: “Như vậy. . . hãy cẩn thận. A Ly.” Dứt lời, lấy ra một khối Noãn Ngọc dùng tơ lụa màu đỏ buộc lên đặt ở trong tay Diệp Ly nhạt cười nhạt nói: “Cất kỹ, đừng làm mất.” Diệp Ly vuốt vuốt Noãn Ngọc trong tay, cực phẩm dương chi bạch ngọc điêu thành Long tử trừng mắt. Cho dù là tạo hình từ bạch ngọc ôn nhuận, nhưng vẫn làm cho người khác có thể cảm giác được long tử bá khí, liều lĩnh và trừng mắt lạnh thấu xương, sát phạt. Diệp Ly xoa xoa ngọc trong tay rồi nhìn xem Mặc Tu Nghiêu, “Cái này?”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: ” Ngọc bội tổ truyền, vốn đã sớm muốn đưa cho A Ly rồi. Đừng làm mất, cái này giống như kiếm Lãm Vân đều là đồ gia truyền.”

Diệp Ly không nói gì, yên lặng mà cất ngọc bội đi.

Nhìn bóng lưng Diệp Ly biến mất tại ngoài bìa rừng, nụ cười ôn hòa trên khuôn mặt Mặc Tu Nghiêu dần dần biến mất. Rủ mắt xuống nhìn hai chân tàn phế của mình, trong đôi mắt lạnh nhạt dâng lên từng cơn lệ khí cùng với không cam lòng.

“Phanh!” Vung tay lên, cây đại thu to bằng chén cơm cách đó không xa đã gãy đoạn , Mặc Tu Nghiêu ho khan vài tiếng, sắc mặt mỏi mệt dựa vào xe lăn có chút thở dốc, “Quả nhiên là. . . Phế vật. . .”

“Lấy thân thể Vương gia hiện tại, không nên tức giận thì tốt hơn.” Trầm Dương từ trong rừng cây đi ra, xem đoạn thân cây trên mặt đất thì nhíu mày. Đi đến trước mặt Mặc Tu Nghiêu, thì thấy khăn tay trong tay hắn nhiễm một chút máu đỏ tươi đúng như dự đoán của mình. A Cẩn đi theo sau lưng Trầm Dương, lo lắng nhìn qua Mặc Tu Nghiêu.

“Vương phi là một nữ tử rất đặc biệt, Vương gia cưới được một vị Vương phi như vậy nên cảm thấy vui mừng mới đúng.” Nhìn thoáng qua phương hướng Diệp Ly rời đi, Trầm Dương như có điều suy nghĩ mà nói.

Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng nói: “Ngươi nói Bổn vương nên vui mừng khi thấy Vương phi của mình đi vào chỗ nguy hiểm?”

Trầm Dương nhìn thấy hai tay hắn ở trên đầu gối nắm chặt, hiếm khi dùng giọng điệu của trưởng bối mà nói: “Tuy có thể sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của Vương gia, nhưng ta cảm thấy kỳ thật Vương phi cũng không cần Vương gia bảo hộ quá nhiều. Bộ dạng hiện tại của Vương phi so với bộ dạng kim tôn ngọc quý tại trong vương phủ càng thêm chân thật động lòng người, không phải sao ? Có phải, Định Vương cũng giống như phàm trần tục tử khác ưa thích nữ tử yếu đuối mọi chuyện đều phụ thuộc vào ngài?”

“Đã đủ rồi.” Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói, “Bổn vương biết rõ nên làm như thế nào. Hồi phủ!”

A Cẩn phụ giúp Mặc Tu Nghiêu đi ra khỏi rừng cây, Trầm Dương ở

phía sau lắc đầu cũng đi theo.

Lê Vương phủ

Mặc Cảnh Lê ngồi trong thư phòng, thần sắc hung ác nham hiểm chằm chằm vào người đang quỳ gối trước mặt, “Ngươi nói là đến bây giờ ngươi còn chưa tìm thấy tung tích của Diệp Ly?”

Nam tử trung niên đang quỳ trên mặt đất tinh tường cảm nhận được sự tức giận của Mặc Cảnh Lê , trong lòng âm thầm kêu khổ, “Vương gia thứ tội, thuộc hạ đã phái người cẩn thận điều tra trong vòng trăm dặm nơi Định Vương phi mất tích, cũng không có tìm được tung tích của Định Vương phi.” Mặc Cảnh Lê hừ lạnh một tiếng, “Diệp Ly cũng không trở về Định Vương phủ, cũng không có về Diệp gia và Từ gia. Chẳng lẽ nàng ta còn có thể phi thiên độn địa hay sao?” Nam tử trung niên vội vàng nói: “Vương gia, tuy chúng ta động tay động chân trên ngựa nhưng hình như Định Vương phi cũng phát hiện ra chuyện này. Nàng ta lại để cho ngựa chạy theo hai hướng khác nhau, rồi cũng dẫn dắt người truy tung của chúng ta rời đi. Cho nên. . . Hiện tại. . . .”

“Cho nên bây giờ ngươi nói cho bổn vương, đầu óc của các ngươi còn không bằng một nữ nhân?” Mặc Cảnh Lê cười lạnh mà trào phúng.

Nam tử trung niên xấu hổ cúi đầu, nhưng trong lòng không khỏi phỉ nhổ: Định Vương phi đó là nữ nhân bình thường sao? Vương gia xui xẻo trong tay nàng ta đã không phải là lần một lần hai rồi, cho nên bọn hắn thất thủ cũng dễ hiểu?

“Cút ra ngoài! Nhìn chằm chằm vào Định Vương phủ cho Bổn vương, Bổn vương cũng không tin Diệp Ly nàng không quay về!” Đuổi hết thuộc hạ đi ra ngoài, Mặc Cảnh Lê lâm vào trầm tư. Sau khi

Diệp Ly đào thoát chưa trở về phủ xác thực vượt quá ngoài ý liệu của Mặc Cảnh Lê. Nhưng hắn cũng không biết mình đến cùng nên thở dài một hơi hay cần phải tức giận. Cái lựa chọn này giống như là lại để cho hắn chọn trực diện Định Quốc Vương phủ hay là Hoàng đế ca ca của hắn. Nếu như Diệp Ly bình an trở lại Định Vương phủ, như vậy vô luận là hắn hay Mặc Tu Nghiêu đều không thể lui. Đến lúc đó tiện nghi vẫn là Hoàng đế ca ca ngồi trên long ỷ cao kia của hắn. Mà bây giờ. . . Mặc Tu Nghiêu vội vàng khắp nơi tìm Diệp Ly, còn bất chợt thay hắn tạo thêm chút phiền toái cho Mặc Cảnh Kỳ, nếu như hắn thừa cơ hội này. . . Nếu hắn và Mặc Cảnh Kỳ lưỡng bại câu thương. . .

“Vương gia, làm sao vậy, tâm tình không tốt sao?” Thiếu nữ xinh đẹp từ phòng trong đi ra, mặt mày mỉm cười nhìn xem Mặc Cảnh Lê.

“Diệp Ly còn chưa có trở về phủ. Dược truy tung cuả ngươi vô dụng, hiện tại Diệp Ly đã mất tích.” Mặc Cảnh Lê nhìn thiếu nữ tuổi trẻ xinh đẹp đáng yêu trước mắt rồi trầm giọng nói. Đã thay quần áo và trang sức mộc mạc của nha hoàn lộ ra xinh đẹp, đáy mắt Hiểu Vân hiện lên một tia dị sắc, kinh ngạc nói: ” Định Vương phi hơi có bản lãnh a. Ngay cả cao thủ độc thuật nổi danh nhất đều không phát giác ra truy hồn hương của ta đấy.” Quay đầu nắm bắt bím tóc nhỏ trước ngực, Hiểu Vân nháy mắt mấy cái nhìn Mặc Cảnh Lê nói: “Cần ta đi tìm Định Vương phi sao? Ta nhất định có thể tìm được nàng ta đấy.”

Mặc Cảnh Lê lườm nàng liếc, “Tìm được nàng ta? Nếu tìm được nàng ta thì ngươi còn có thể trở về được sao?” Mặc Cảnh Lê cảm thấy trải qua mấy lần giao phong vẫn không thể nào hoàn toàn hiểu rõ bản lĩnh sâu cạn của Diệp Ly, hơn nữa bốn cái {ám vệ} bên người nàng cũng tuyệt đối không đơn giản. Chỉ bằng một người Hiểu Vân bị người giết chết thì ngay cả hài cốt cũng không thể tìm ra, “Ngươi thành thực đứng ở trong vương phủ cho bổn vương, đừng chạy loạn khắp nơi. Làm hỏng kế hoạch của Bổn vương thì Bổn vương cũng

mặc kệ có tiện bàn giao lại với tỷ tỷ ngươi ko .” Hiểu Vân cắn môi dưới, u oán trừng mắt Mặc Cảnh Lê. Đáng tiếc Mặc Cảnh Lê lại không phải người biết thương hương tiếc ngọc, hừ lạnh một tiếng cầm lấy quyển sách trên bàn cúi đầu nhìn xem, hoàn toàn không thèm để ý tới Hiểu Vân đang ở trong phòng. Hiểu Vân đảo mắt mấy cái, đi đến bên người Mặc Cảnh Lê rồi thấp giọng cười nói: “Cảnh Lê ca ca, ta giúp ngươi hạ độc chết Mặc Tu Nghiêu và Hoàng đế, được chứ?”

” Nếu như ngươi muốn chết thì cứ thử đi.” Mặc Cảnh Lê nói, nàng cho rằng nhiều năm như vậy không có người nghĩ cách hạ độc ám sát Mặc Tu Nghiêu sao? Nhưng Mặc Tu Nghiêu kéo lấy thân thể bệnh tật tàn phế đến bây giờ mà vẫn sống tốt. Trái lại những sát thủ đã không còn biết thi thể ở nơi nào rồi.

Giang Nam, thành Quảng Lăng

So với phương bắc xuân hàn se lạnh, đầu tháng ba ở Giang Nam đã là một mảnh trăm hoa đua nở vui sướng và phồn vinh. Thành Quảng Lăng là thành lớn nhất ở phía nam, đồng thời cũng là cố đô của tiền triều. Tuy nhiên tiền triều sớm đã chôn vùi, nhưng thành Quảng Lăng thân là trung tâm kinh tế chính trị văn hóa ở phía nam lại không có vì điều đó mà dao động. Hay bởi vì thái tổ năm đầu đã từng định đô ở đây, tuy về sau dời đô về phương bắc, nhưng thành Quảng Lăng cũng xứng là thủ đô thứ hai. So với Sở kinh trung tâm chính trị quân sự, thì thành Quảng Lăng càng thiên hướng về văn hóa và kinh tế, bên trong Đại Sở Tứ đại phú thương có ba vị đều ở tại thành Quảng Lăng, bởi vậy có thể thấy được Quảng Lăng giàu có và đông đúc hơn Sở kinh ở phương bắc rất nhiều.

Trong bóng đêm, Diệp Ly nhàn nhã bước chậm trên đường phố tràn ngập son phấn không khí ồn ào náo động, hai bên đường đi ồn ào tràn đầy mùi rượu, tiếng động truyền vào trong tai cũng đều là tiếng

đàn sáo lả lướt. Ám Tam hơi xấu hổ đi theo Diệp Ly thỉnh thoảng thò tay đẩy ra nữ tử nhiệt tình ôn nhu ở bên đường đến gần chính mình và Vương phi nhà mình, trong lòng âm thầm kêu khổ. Nếu sớm biết Vương phi chạy đến loại địa phương này thì hắn mới không cần đổi với lão đại. Ô ô. . . Nếu Vương gia biết rõ hắn đi theo Vương phi đi dạo thanh lâu nhất định sẽ làm thịt hắn đấy.

Diệp Ly vừa đi một bên quay đầu lại thỉnh thoảng thưởng thức vẻ mặt bối rối của Ám Tam, ngay lúc Ám Tam sắp không chịu nổi nữa thì mới dừng bước cười nói: “Đến rồi.”

Ám Tam nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu nhìn ven đường, một tòa u nhã dưới bóng đêm dựa vào u tĩnh bên hồ đứng thẳng, tấm biển bên trên cửa vào viết vài chữ to như rồng bay phượng múa —— Thanh Phong Minh Nguyệt lâu.

Thân là ám vệ chuyên môn do Định Quốc Vương phủ huấn luyện ra , đương nhiên Ám Tam biết rõ Thanh Phong Minh Nguyệt lâu là địa phương nào. Thanh lâu đệ nhất thiên hạ, nghe nói nơi này có trong rượu ngon thơm nhất thiên hạ, món ăn ngon nhất, nữ tử xinh đẹp nhất cực kỳ có tài tình. Nơi này là ước mơ của mỗi một người nam nhân tha thiết tình nguyện sa vào ôn nhu hương mà không cần tỉnh lại, “Công tử?”

Diệp Ly nhìn xem hắn nhướn mày cười nói: “Như thế nào? Thiên hạ đệ nhất Lâu mà ngươi còn không vừa mắt?”

Ám Tam cười khổ, “Công tử, chúng ta thật sự muốn vào đi sao?”

Diệp Ly cười nói: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta mang ngươi đến đây chỉ tản bộ hay sao? Đi thôi.” Quạt xếp trong tay mở ra, Diệp Ly mỉm cười bước chân vào trong Thanh Phong Minh Nguyệt lâu.

Thanh Phong Minh Nguyệt lâu đã có thể trở thành thanh lâu đệ nhất thiên hạ, đương nhiên nó có chỗ bất phàm. Một bước vào đại đường, chào đón không phải tú bà mị tục*(quyến rũ + dung tục) và trang điểm đậm mà là hai người đẹp nhanh nhẹn, trang điểm nhẹ nhàng. Nhìn thấy Diệp Ly một thân cẩm y màu băng lam, đường vân thêu sợi bạc, trên đai lưng trắng khảm lấy một ngọc bội cực phẩm, ngón tay xếp quạt thần thái thanh thản hiển nhiên khí độ bất phàm, vội vàng chạy ra đón chào, “Bái kiến công tử, vị công tử này nhìn xem lạ mắt hình như lần đầu tiên đến Thanh Phong Minh Nguyệt lâu?”

Diệp Ly mỉm cười gật đầu nói: “Đúng vậy, bổn công tử mới tới Giang Nam. Yêu thích danh tiếng Thanh Phong Minh Nguyệt lâu đã lâu nên mới đến đây nhìn một phen.”

Nữ tử cười nói: “Công tử đại giá quang lâm xác thực vẻ vang cho tệ lâu của kẻ hèn này. Thỉnh công tử tới nhã gian thưởng thức ca múa đồng thời nhìn xem công tử có cái gì ưa thích.”

Diệp Ly cười nói: “Bổn công tử nghe nói sở trường của quý lâu cũng không phải là chỉ có ca múa, cô nương không ngại giới thiệu một ít thú vị linh tinh.”

Cô gái này có thể phụ trách công tác tiếp đãi của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu đương nhiên cũng là biết nhìn người. Nhìn thoáng qua Diệp Ly ăn mặc khí độ bất phàm, nhưng lại tuyệt đối sẽ không vượt qua mười ba tuổi. Thiếu niên mười ba tuổi non nớt cảm thấy hứng thú với ôn hương noãn ngọc, nhưng xác thực vẫn còn hơi ngây ngô đây này. Nhìn xem tiểu công tử giữa lông mày lộ ra một cỗ tự phụ ngạo nghễ, chắc là tiểu công tử nhà ai đi ra ngoài tìm việc vui rồi. Nữ tử bưng miệng cười nói: “Tiểu công tử chướng mắt cô nương Minh Nguyệt lâu của chúng ta, sẽ làm cho các nàng thương tâm đấy. Cô nương ở Minh Nguyệt lâu chúng ta xác thực không chỉ tinh thông ca

múa, nhưng không biết tiểu công tử thích gì?”

Diệp Ly cau mày nói: “Bổn công tử muốn đánh bạc chơi đùa, nhưng các sòng bài của thành Quảng Lăng không khỏi cũng quá mức ồn ào, lại đủ các hạng người hỗn tạp rất là mất hứng.”

Nữ tử mím môi cười cười, nói: “Như thế, công tử mời đi theo tiểu nữ tử.”

Ám Tam giả trang cọc gỗ đi sau lưng Diệp Ly, bờ môi giật giật muốn nói cái gì nhưng thấy nụ cười của Diệp Ly giống như gió xuân ôn hòa thì ngượng ngùng ngậm miệng lại. Thanh lâu đều đã tiến đến, sòng bài còn có cái gì đáng sợ sao?

Đương nhiên sòng bài của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu khác xa sòng bài bên ngoài, vô luận phục thị trà nước hay nhà cái đều là nữ tử. Tiến đến đại sảnh, đập vào trong mắt là một cô gái áo tím dung mạo xinh đẹp đang nắm chén đựng xúc xắc nhẹ lay động lấy. Chung quanh tụ tập không ít đổ khách. Diệp Ly mỉm cười, đánh bạc lớn nhỏ là sòng bài đơn điệu nhất nhưng cũng là cách chơi kinh điển nhất, hơn nữa nhà cái chính là một mỹ nữ tuyệt sắc, đương nhiên có thể hấp dẫn vô số người người trước ngã xuống, người sau tiến lên đầu nhập ngân lượng.

Nữ tử dẫn đường đương nhiên thấy được ánh mắt của Diệp Ly, lập tức cười nói: “Vị cô nương này là Như Mi cô nương một trong mười hai người đứng đầu bảng Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, nàng ấy am hiểu nhất chính là đổ xúc xắc này. Tài nghệ của nàng ấy ngay cả Lâu chủ chúng ta cũng phải tán thưởng không thôi đấy.” Nói xong, nữ tử kia còn vô cùng tri kỷ giới thiệu một ít tình huống ở bên trong sòng bài cho Diệp Ly. Ví dụ như mười hai người đứng đầu bảng Thanh Phong Minh Nguyệt lâu trong đó có ba vị cô nương làm nhà cái ở sòng bài này. Hơn nữa ba vị cô nương này đều là thanh quan,

chỉ có tại đổ thuật, thắng các nàng thì trở thành nhập màn chi tân*(ý là người được đêm đầu tiên của các nàng ấy). Mà trước mắt mới chỉ vẫn chưa có người nào thành công qua.

Diệp Ly không nhịn được cười lên, Hàn Minh Nguyệt quả nhiên thật là rất biết kiếm tiền. Nam nhân bình thường đi dạo thanh lâu đương nhiên là vì sắc đẹp. Nhưng người có thể đi vào Thanh Phong Minh Nguyệt lâu phần lớn đều là người đại phú đại quý, cái dạng sắc đẹp gì chưa từng gặp qua. Bố trí như vậy một cái sòng bạc như thế đương nhiên có lực hấp dẫn hơn sòng bạc khác rất nhiều. Nam nhân đều có dục vọng chinh phục đấy, những người nam nhân có tiền có thời gian nhàn rỗi không có chuyện gì , muốn sắc đẹp đương nhiên sẽ không keo kiệt tiếc vung tiền như rác rồi.

“A Tam, ngươi thấy Như Mi cô nương như thế nào?” Diệp Ly cầm quạt xếp chỉ chỉ cô gái áo tím cách đó không xa quay đầu lại cười hỏi.

Ám Tam cố gắng lại để cho mặt của mình đừng có bóp méo, nghiêm mặt đáp: ” Bẩm công tử, đương nhiên là mỹ nhân.”

“Ừ, bổn công tử cũng nghĩ thế.” Cầm quạt xếp chống cái cằm, Diệp Ly cười nói: “Không bằng buổi tối chúng ta cùng hai cô nương, nói không chừng có thể. . .”

“Công tử, ngươi. . . Trong nhà sẽ mất hứng đấy.” Ám Tam cắn răng nhắc nhở.

“Ta biết rõ, cho nên. . . Bổn công tử sẽ nhường cơ hội âu yếm cho ngươi đấy.” Diệp Ly tươi cười chân thành nhìn xem sắc mặt Ám Tam đen như mực, tâm tình sung sướng đi tới chiếu bạc bên kia.

Như Mi cô nương đong đưa xúc xắc bên môi mang nụ cười nhìn

đám người đổ khách tụ ở chung quanh, trong mắt những nam nhân này đều là tham lam cùng với dục vọng lại để cho trong lòng nàng khinh thường nhưng trên mặt lại cười đến càng thêm kiều mỵ động lòng người. Đột nhiên Diệp Ly chen đến phía trước đến lại để cho nàng không khỏi sửng sốt một chút, chỉ là tiểu công tử mười ba mười bốn tuổi, trên người đều là vật liệu may mặc thượng đẳng và vật phẩm trang sức cho thấy hắn xuất thân bất phàm. Thiếu niên có đôi mắt thanh tịnh lại làm cho nàng cảm giác được thiếu niên này khác với người khác, nở nụ cười tươi sáng với hắn ,"Tiểu công tử, muốn áp không?"

Diệp Ly quay đầu nhìn trái nhìn phải, không hổ là sòng bài thiên hạ đệ nhất lâu, tiền đánh bạc trên mặt bàn ít nhất cũng là năm mươi lượng, những người giàu có tiêu khiển bình thường tùy tiện áp số tiền cũng đủ nuôi sống dân chúng bình thường hơn nửa năm rồi. Nhóm đổ khách thấy người lách đi vào là một đứa trẻ miệng còn hôi sữa, không khỏi trong mắt đều lộ ra khinh miệt đùa cợt, cũng không có thiếu người phát ra âm thanh đùa cợt. Diệp Ly cũng không để ý, cười tủm tỉm lấy ra một thỏi năm mươi lượng nén bạc ném ở trên mặt bàn, cười nói: "Ta cá là đại!"

Như Mi mỉm cười quét chung quanh nhóm người đổ khách một vòng, trên sòng bạc phú thương hiển quý cùng với người buôn bán nhỏ kỳ thật cũng không có gì khác nhau, nhao nhao ồn ào kêu lên, "Đại! Đại!"

"Tiểu! Tiểu! Tiểu. . . ."

Đôi môi đỏ của Như Mi hơi nhấc lên, đưa tay nhấc cái chén úp con xúc xắc trên bàn, cười nói: "Hai bốn bốn, tiểu."

Có người vui mừng có người buồn, Diệp Ly cũng không để ý cái năm mươi lượng bạc đã ném đi kia, nhẫn nại chờ ván tiếp theo. Lúc này

đây nàng vẫn đặt năm mươi lượng, là đại. Lại một lần nữa nhấc chén lên, vẫn là tiểu. Lần thứ ba, Diệp Ly thêm hai trăm lượng, vẫn áp đại. Đổ xúc sắc không mất bao nhiêu thời gian chỉ mất khoảng một phút đồng hồ Diệp Ly đã ném đi gần 4000 lượng. Đổ khách bên cạnh đều có chút kinh ngạc nhìn tiểu công tử ra tay hào phóng này, suy đoán đây là tiểu thiếu gia nhà quan lớn.

“Công tử, còn áp không?” Như Mi cười nhìn xem Diệp Ly hỏi.

Diệp Ly đưa tay ra sau, Ám Tam đứng tại sau lưng Diệp Ly ngoan ngoãn móc ra một chồng ngân phiếu đưa đến trong tay Diệp Ly. Tất cả ngân phiếu lớn nhỏ chừng bốn vạn. Ám Tam nhìn xem Diệp Ly không hề đau lòng ném ngân phiếu tới mặt bàn, ra tay đủ xa xỉ đúng phong cách thiếu gia nhà giàu, trong lòng co rút. Định Quốc Vương phủ có tiền, đúng vậy, nhưng bọn hắn hiện tại không có nhiều tiền ah. Thời điểm rời kinh, chủ tử chỉ cầm tổng cộng có hai vạn lượng ngân phiếu cùng một ít bạc vụn vặn tại trên người. Bốn vạn là rất nhiều, đủ cho bọn hắn một chuyến năm người thoải mái đi vài chuyến Nam Cương rồi. Nhưng phóng tới trong sòng bạc, bốn vạn lại không quá nhiều. Theo như cái tư thế này của chủ tử nhà hắn thì trong vòng một canh giờ có thể thua sạch.

Diệp Ly lúc này thêm chú, năm trăm lượng.

“Tiểu công tử áp đại hay là áp tiểu?” Như Mi hỏi.

Diệp Ly cười nói: “Bổn công tử không thích tiểu, vẫn áp đại.”

Vì vậy chúng đổ khách đều muốn thêm chú ngược lại hướng hắn vừa đặt, mọi người có mắt nhìn ra được vị này tiểu công tử kém may mắn. Đã thua rồi gần hết một vạn lượng, rốt cục Diệp Ly thoả mãn nở nụ cười. Đợi đến lúc Như Mi lại một lần nữa giữ lại chén con xúc xắc lúc lắc mỉm cười lắc đầu nói: “Lần này, không cùng.” Mọi người

hư âm thanh cùng tiếng huyên náo trong Như Mi nhấc chén lên, “Ba cái sáu, thông sát!” Toàn trường một mảnh khóc thét.

Lại bắt đầu một vòng mới , Diệp Ly đã nâng tiền đặt cược lên một ngàn lượng một lần đặt. Lúc này đây lại khác không may lúc trước, Diệp Ly giống như thần trợ, “Tiểu!”

Nhấc chén con xúc xắc lên, một hai bốn, tiểu!

“Đại ”

5-5-6, đại!

“Đại!”

. . .

Không đến nửa canh giờ, trên mặt bàn trước mặt Diệp Ly đã chất đầy dày đặc ngân phiếu và thỏi bạc. Ám Tam không biết từ chỗ nào đưa đến một cái ghế cho Diệp Ly ngồi xuống, Diệp Ly thoải mái dựa vào cái ghế dáng tươi cười chân thành nhìn xem sắc mặt Như Mi càng ngày càng trắng, mang theo nụ cười vô tội ném ngân phiếu trong tay ra, “Ba vạn lượng, tiểu!”

Ngón tay mảnh khảnh của Như Mi dừng thoáng một phát, chậm rãi mở chén con xúc xắc ra, mọi người trơ mắt chằm chằm vào chén con xúc xắc chậm rãi ly khai mặt bàn, “Một, một hai, tiểu!”

Ám Tam đứng tại sau lưng Diệp Ly lo lắng nhìn xem ngân phiếu trên bàn lại gia tăng lên. Lúc trước hắn lo lắng Vương phi đánh bạc xong thì bọn hắn xám xịt quay trở lại kinh thành, nhưng bây giờ lại lo lắng Vương phi thắng quá nhiều thì bọn hắn sẽ không ra Thanh Phong Minh Nguyệt lâu được.

Mặt không đổi sắc lấy tay gõ gõ, nhẹ nhàng thoải mái nhìn Như Mi thao tác, " Đặt toàn bộ. Đại!"

Mọi người tại đây hít một hơi, ngân phiếu nén bạc trước mặt Diệp Ly cộng lại chừng tầm mười vạn lượng. Nếu áp đúng rồi thì đương nhiên cái hầu bao tràn đầy, nếu áp sai rồi hơn mười vạn lượng bạc đã có thể nước dội lá môn rồi. Cho dù ở trên sòng bài đều là kẻ có tiền cũng không có mấy người có can đảm áp hơn mười vạn lượng. Dù sao bạc của bọn hắn cũng là vất vả kiếm đến mà không phải từ trên bầu trời rơi xuống đấy. trên trán bạch ngọc không tỳ vết của Như Mi bắt đầu toát ra mồ hôi, nhìn chằm chằm vào Diệp Ly, trong mắt đẹp tràn ngập khiếp sợ cùng với sự tìm tòi nghiên cứu. Trước mắt bao người, thời gian dần qua thò tay mở ra chén con xúc xắc, mọi người kinh kêu ra tiếng, "Ba cái ba!"

Như Mi tay run lên, sắc mặt trắng như tờ giấy.

"Công tử thật là lợi hại." Như Mi thần sắc thảm đạm mà nói.

Diệp Ly mỉm cười không nói. Năm đó vì ra một cái nhiệm vụ nằm vùng, nàng cố ý cùng một vị đổ vương học tập mấy tháng đổ thuật. Đối phương còn tán thưởng nàng rất có thiên phú đây này. Hơn nữa dùng nhãn lực cùng với thính lực của nàng, Như Mi không có khả năng gian lận trước mặt nàng. Đương nhiên, Diệp Ly cho rằng Thanh Phong Minh Nguyệt lâu là một nơi như vậy, nhà cái còn không đến mức vì hơn mười vạn lượng bạc mà gian lận. Nếu như vậy cũng quá có tổn hại tên tuổi Hàn Minh Nguyệt Thanh Phong Minh Nguyệt lâu rồi. Nhưng nếu nàng lại thắng thì không thể rời khỏi nơi này, dù sao thanh danh Hàn Minh Nguyệt yêu tiền như mạng thanh danh nổi danh như Thanh Phong Minh Nguyệt lâu của hắn.

"Vị công tử này, Lâu Chủ của chúng ta mời công tử vào bên trong

một lát.” Lúc Diệp Ly đang do dự còn muốn tiếp tục hay không thì một cái quản sự bộ dạng nam tử thanh niên đi ra, chắp tay cười nói với Diệp Ly.

Nhãn châu của Diệp Ly xoay động, cười nói: ” Công tử Minh Nguyệt cho mời, là tam sinh hữu hạnh của bổn công tử. Nhưng. . . Thanh Phong Minh Nguyệt lâu sẽ không mưu tài sát hại tính mệnh đi?”

Khóe miệng nam tử thanh niên co giật thoáng một phát, cười có hơi miễn cưỡng, “Công tử nói đùa.”

Diệp Ly đứng dậy, tiện tay kín đáo đưa ngân phiếu cho Ám Tam, rồi sau đó phủi phủi quần áo trên người cười nói: “Thỉnh dẫn đường.”

Nam tử thanh niên mang theo Diệp Ly di chuyển mấy vòng tiến vào tiểu viện ở phía sau sòng bài, lụa mỏng bên trên Lâm Hồ Thủy các lượn lờ, tiếng đàn boong boong dễ nghe chảy xuôi theo.

“Lâu Chủ.”

“Lui ra đi, sao vị công tử này không tiến vào đi.” Tiếng đàn tạm dừng, ở bên trong Thủy Các truyền ra giọng nam nhân trầm thấp dễ nghe, nghe vào trong tai thì Diệp Ly hơi nhíu mày. Nhìn thấy nam tử thanh niên cung kính mà cáo lui, Diệp Ly cười vang nói: “Minh Nguyệt Lâu chủ tương mời, tại hạ tam sinh chi hạnh.” Dứt lời vứt một cái ánh mắt cho Ám Tam lưu ở bên ngoài, nhấc chân đi vào tầng tầng rèm cửa.

Ở bên trong Thủy Các, một nam tử tuấn mỹ mặc bộ cẩm y đỏ sậm miễn cưỡng nghiêng tựa vào cầm ở bên cạnh bàn, giữa lông mày tuấn mỹ hiện lên hương vị tà mị. Thấy Diệp Ly tiến đến khiêu mi cười nói: “Không nghĩ tới có thể thắng được Như Mi lại là một vị tiểu công tử như vậy, thật sự là khó được thiếu niên anh kiệt. Dám hỏi cao tính đại danh của công tử?” Diệp Ly cười nói: “Không dám, chút tài mọn

không đáng nhắc đến. Chính là họ Sở, Quân Duy."

"Sở Quân Duy? Tên rất hay. Chỉ là. . . Tại hạ lại không có nghe nói Đại Sở có nhà ai họ Sở có một công tử khí độ như thế. Nếu nói là Tây Lăng Sở thị. . . Xem dung mạo của công tử thì lại không giống người Tây Lăng." Hàn Minh Nguyệt nhìn chằm chằm vào Diệp Ly vừa đánh giá vừa nói. Diệp Ly cũng không để ý, tự tại tìm một chỗ mà ngồi xuống, cười nói: "Nhà nghèo chi gia, không dám làm phiền Minh Nguyệt công tử."

Hàn Minh Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, nói: "Nhà nghèo chi gia? Bổn công tử nhìn xem không giống."

Diệp Ly đong đưa cây quạt, thong dong mỉm cười nói: "Đây có gì kỳ quái đấy, tại hạ thấy công tử cũng không giống công tử Minh Nguyệt trong truyền thuyết."

"Ah?" Hàn Minh Nguyệt thú vị khiêu mi, trong đôi mắt lại hiện lên một tia lăng lệ ác liệt, "Không biết công tử đã nghe nói công tử Minh Nguyệt có bộ dáng gì hay sao?"

Diệp Ly cười nói: "Nghe nói công tử Minh Nguyệt phong độ nhẹ nhàng, tuấn lãng bất phàm. Chính là công tử thế gian khó gặp." Hàn Minh Nguyệt giống như bất mãn cau mày nói: "Chẳng lẽ bổn công tử lại để cho Sở công tử thất vọng rồi sao?" Diệp Ly cười nói: "Tại hạ biết, công tử Minh Nguyệt tuyệt đối sẽ không ngồi như vậy trước mặt người xa lạ như công tử." Nhìn nam tử tuấn mỹ ngồi chồm hỗm tại cầm bên cạnh bàn phong cách lười biếng tà khí, trong lòng Diệp Ly cũng không khỏi than nhẹ. Chỉ cần nói đến dung mạo bên ngoài, hai huynh đệ Hàn Minh Nguyệt và Hàn Minh Tích gần giống nhau. Nếu quả thật có thể muốn lừa gạt người khác thì chắc cũng lừa gạt được. Nhưng người trước mắt hiển nhiên cũng không có ý định che dấu, hoặc là hắn cũng không cho rằng một cái thiếu niên mười ba mười

bốn tuổi lạ lẫm sẽ gặp qua Hàn Minh Nguyệt. Chỉ tiếc nàng không chỉ bái kiến Hàn Minh Nguyệt mà ngay cả hắn Hàn Minh Tích cũng đã gặp rồi.

“Xem ra Sở công tử đã cho rằng bổn công tử không phải Hàn Minh Nguyệt?” Hàn Minh Tích đứng lên thân ra, mắt lộ ra ánh sáng lạnh không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Ly.

Diệp Ly mỉm cười nói: “Công tử cần gì phải tức giận, công tử dùng danh nghĩa công tử Minh Nguyệt lừa gạt tại hạ tiến đến, người nên tức giận chẳng lẽ không phải là tại hạ sao?”

Hàn Minh Tích cười lạnh một tiếng, “Sở công tử cần gì phải giả vờ giả vịt, ngươi ở bên trong Minh Nguyệt lâu bỏ ra số tiền lớn như thế không phải là muốn khiến cho Lâu Chủ chú ý đến ngươi sao? Hiện tại có thể nói lý do cho bổn công tử nghe một chút, nói không chừng tâm tình bổn công tử tốt sẽ đáp ứng ngươi thì sao.”

Diệp Ly khiêu mi, “Công tử làm được Thanh Phong Minh Nguyệt lâu chủ? Hoặc là nói. . . Công tử làm được Thiên Nhất các chủ chứ?”

Ba chữ Thiên Nhất các vừa ra, ánh mắt Hàn Minh Tích lập tức như kiếm bắn về phía Diệp Ly, tà khí trên khuôn mặt tuấn tú lập tức có thêm vài phần lãnh ý, “Ngươi đến cùng là người nào?” Trên đời này không ít người biết rõ Thiên Nhất các, biết rõ Thanh Phong Minh Nguyệt lâu…. Nhưng biết rõ Thanh Phong Minh Nguyệt lâu chủ cùng Thiên Nhất Các chủ là cùng một người thì tuyệt đối không nhiều lắm. Diệp Ly cúi đầu nói: “Công tử hỏi tại hạ trước thì cũng nên nói cho tại hạ đến cùng có làm chủ được hay không? Vạn nhất tại hạ tốn sức miệng lưỡi nói rồi công tử lại không làm chủ được, đây chẳng phải là lãng phí thời gian của nhau?”

Hàn Minh Tích tức giận trừng mắt với Diệp Ly, hừ nhẹ nói: “Hàn Minh

Nguyệt bây giờ không có ở Giang Nam, vô luận là Thanh Phong Minh Nguyệt lâu hay Thiên Nhất các bổn công tử cũng có thể làm chủ. Ngươi đã hiểu?"

Diệp Ly vỗ tay cười nói, "Như thế rất tốt, còn không có thỉnh giáo đại danh của công tử."

"Hàn Minh Tích." Hàn Minh Tích cắn răng nói, đương nhiên hắn không sẽ nói cho hắn ta biết hắn tên hiệu tên gì, dù sao tên tuổi công tử Phong Nguyệt vô luận đối với nam nhân hay là đối với nữ nhân mà nói cũng không phải cái thanh danh tốt gì.

Diệp Ly đưa tay vuốt vuốt mi tâm, trầm ngâm nói: "Hóa ra là công tử Phong Nguyệt đấy. . . Huynh đệ sao? Khó trách lại giống công tử Minh Nguyệt như thế."

"Ngươi đã gặp đại ca của ta?" Hàn Minh Tích nhìn chằm chằm vào nàng mà cau mày nói.

Diệp Ly bất động thanh sắc, mỉm cười nói: "Cái này sao. . . tại hạ đã gặp qua một lần lúc công tử Minh Nguyệt còn trẻ, trí nhớ tại hạ rất tốt lại luôn ngưỡng mộ phong thái của công tử Minh Nguyệt." Hàn Minh Tích bĩu môi, đại ca của hắn lúc thiếu niên hoàn toàn chính xác rất náo động đấy, chỉ là tại Sở kinh, cho nên người Giang Nam biết cũng không nhiều lắm. Song. . . Lúc đó tiểu tử trước mắt này có năm tuổi mà? Diệp Ly cũng mặc kệ Hàn Minh Tích suy nghĩ cái gì, "Tại hạ đường xa mà đến, ngay cả chén trà mà công tử cũng không chịu cho, đây cũng không phải là đạo đãi khách."

Hàn Minh Tích theo dõi hắn nửa ngày, rồi xả ra một nụ cười âm trầm, "Muốn uống trà có thể, có việc muốn nhờ cũng có thể, trước thắng bổn công tử đã rồi nói sau!"

Chương 76: Giao dịch hợp tác

Edit: Nguyễn Thảo Beta: Sakura “Muốn uống trà có thể, có việc muốn nhờ cũng có thể, thắng bổn công tử trước rồi nói sau!”

Diệp Ly thấy công tử Phong Nguyệt trước mặt nhìn mình chằm chằm mang theo vẻ mặt khiêu khích, trong lòng thầm cảm thấy buồn cười. Nàng đương nhiên biết rõ Hàn Minh Nguyệt bây giờ không ở Giang Nam, thậm chí nàng còn biết Hàn Minh Nguyệt đi đâu. Mặc dù Hàn Minh Nguyệt và Hàn Minh Tích là hai huynh đệ, nhưng so với Hàn Minh Nguyệt thì Hàn Minh Tích dễ tiếp xúc hơn nhiều. Xuất phát từ các nguyên nhân khác nhau, Diệp Ly không thích gặp Hàn Minh Nguyệt, “Hàn công tử muốn đánh cuộc gì?”

Hàn Minh Tích nhướn mày cười nói: “Bổn công tử không chiếm tiện nghi của ngươi. Mới vừa rồi không phải ngươi rất lợi hại sao? Chúng ta vẫn đánh bạc đổ xúc sắc, so lớn nhỏ.”

Diệp Ly nhướn lông mày, không phản đối, “Được.”

Hàn Minh Tích thoả mãn cười nói: “Tốt, sảng khoái. Nếu như ngươi có thể thắng bổn công tử, bất kể ngươi có chuyện gì muốn nhờ, bổn công tử đều sẽ giúp ngươi làm.” Diệp Ly cười nói: “Thế thì không cần, tại hạ cũng không thích người to mồm. Có chuyện muốn nhờ cũng sẽ không khiến Hàn công tử chịu thiệt. Dù sao. . . Làm kinh doanh thì đôi bên phải cùng có lợi mới có thể lâu dài, ngươi nói phải không?”

“Thú vị.” Hàn Minh Tích cười nói, “Nếu ngươi thua thì làm sao bây giờ?”

Diệp Ly nói: “Nếu ta thua chuyện ngày hôm nay coi như tại hạ chưa đề cập qua. Ngoài ra, hai mươi mốt vạn lượng ngân phiếu vừa rồi thắng được ở quý lâu sẽ làm tiền đặt cược.”

“Một ván định thắng thua?” Hàn Minh Tích hỏi.

“Mời.” Diệp Ly đưa tay ra hiệu.

Hàn Minh Tích phẩy tay áo một cái, đàn cổ trên bàn bay ngang ra ngoài, rơi ở ngăn tủ bên cạnh, Hàn Minh Nguyệt từ bên cạnh lấy ra một bộ xúc xắc bỏ lên trên bàn, kiêu ngạo nói: “Ngươi có thể thử xúc xắc trước.” Diệp Ly lắc đầu, đẩy cốc xúc xắc về, cười nói: “Tại hạ tin tưởng Thanh Phong Minh Nguyệt lâu và tín dự* (lòng tín nghĩa và danh dự) của Hàn công tử. Mời Hàn công tử trước.”

Hàn Minh Tích nhếch miệng, “So đại hay so tiểu?”

Diệp Ly suy tính một chút, nói, “Đại.”

Hàn Minh Tích hừ nhẹ một tiếng, nắm cốc xúc xắc trên bàn, bỏ xúc xắc vào, sau đó không nhanh không chậm bắt đầu lắc. Diệp Ly nhàn nhã thưởng thức động tác đổ xúc xắc của Hàn Minh Tích, không thể không nói rất vui tai vui mắt. Cốc xúc xắc trong tay hắn như biến thành trò ảo thuật bịp bợm bình thường, cuối cùng bị hắn đập một phát mạnh trên mặt bàn. Nhướn lông mày về phía Diệp Ly, Hàn Minh Tích nhìn cũng không nhìn mở cốc xúc xắc ra, Diệp Ly bình tĩnh nhìn xúc xắc trên bàn. Ba viên ban đầu biến thành sáu viên, ba viên giữa mỗi viên đều bị cắt chéo ở giữa. Hình thành sáu Kim Tự Tháp ngay ngắn rơi trên mặt bàn, “Hàn công tử nội lực tốt, ba mươi ba điểm.”

Hiển nhiên tâm tình của Hàn Minh Tích rất tốt, mặt mày mang ý cười nhìn Diệp Ly, “Xem ra cái này không thể dùng, Sở công tử có thể

dùng cái mới. Tin tưởng Sở công tử sẽ không bắt chước người khác đi?"

Vẻ mặt Diệp Ly bình tĩnh, thong dong tiếp nhận bộ xúc xắc ngà voi mới mà Hàn Minh Tích đưa tới, ném xúc xắc vào trong cốc. Không giống với phương pháp lắc bịp bợm của Hàn Minh Tích, Diệp Ly chỉ nắm cốc xúc xắc lắc phù hợp với các tiêu chuẩn của xã hội, ngay cả tốc độ cũng không thể nói nhanh. Bên trong Thủy Các một mảnh yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng va nhau của xúc xắc do bị đong đưa. Nụ cười nhẹ nhàng thoải lúc đầu của Hàn Minh Tích cũng dần dần trở nên đường hoàng. Ngay cả thân thể lười biếng dựa nghiêng cũng ngồi thẳng lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào khuôn mặt bình tĩnh của Diệp Ly. Hắn hoàn toàn không nghe ra số điểm của xúc xắc có thể lắc ra! Nhưng mà hắn cũng không quá lo lắng thắng thua, ba mươi ba điểm đã là điểm số cao nhất có thể dao động ra, trừ phi thiếu niên trước mắt này bắt chước cách làm của hắn, bằng không thì hắn căn bản không có khả năng thắng mình.

Phanh! Diệp Ly úp cốc xúc xắc trở lại trên mặt bàn, mỉm cười nhìn Hàn Minh Tích nói: "Hàn công tử muốn đoán thử là bao nhiêu điểm hay không?"

Hàn Minh Tích vứt cho nàng một ánh mắt khinh thường, nói: "Bao nhiêu điểm ngươi cũng không thắng được bổn công tử, mở ra đi. Để bổn công tử nhìn xem Sở công tử rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại."

Diệp Ly nhướn lông mày cười nói: "Hàn công tử nói đúng."

Từ từ mở cốc xúc xắc. Ba viên xúc xắc hoàn hảo không tổn hao gì dừng ở trên mặt bàn. Nhưng mà… Ba viên xúc xắc đều là một góc nhọn dừng ở trên mặt bàn, một mặt phẳng nghiêng dựa vào nhau áp sát cùng một chỗ. Hai mặt của mỗi viên xúc xắc hướng lên trên, mà hai mặt này vừa đúng đều là năm và sáu, nói cách khác, Diệp Ly

cũng là ba mươi ba điểm. Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Ba mươi ba điểm, xem như là hoà không phân thắng bại. Hàn công tử nghĩ như thế nào?”

Hàn Minh Tích nhìn chằm chằm nàng, một lúc lâu mới mở miệng khẽ nói: “Ngươi thắng. Có chuyện gì nói đi.” Vung tay lên, cốc xúc xắc chứa ba viên xúc xắc cùng bị đưa đến ô vuông rất quý báu bên cạnh, Hàn Minh Tích cao giọng nói: “Dâng trà.”

Bên trong Thủy Các, Diệp Ly hài lòng thưởng thức trà thơm thượng hạng vừa mới đưa lên. Thanh Phong Minh Nguyệt lâu không hổ là nơi hưởng thụ tốt nhất thiên hạ, ngay cả trà cũng gần có thể so sánh với cống phẩm trong nội cung. Hàn Minh Tích nhìn chằm chằm Diệp Ly, ánh mắt thâm trầm, “Bây giờ Sở công tử có thể nói rốt cuộc ngươi tìm Thiên Nhất các chủ có chuyện gì?”

Diệp Ly đặt chén trà xuống, cười nhạt nói: “Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì. Sắp tới tại hạ muốn đi Nam Cương, cho nên cần một ít tình báo mà thôi. Thiên Nhất các đã được xưng là tổ chức tình báo tốt nhất Đại Sở, tại hạ đành phải mặt dày đến thăm muốn nhờ.”

Bị một người không thua bởi mình nịnh nọt, sắc mặt Hàn Minh Tích bình thường, hừ nhẹ một tiếng nói: “Có thể biết rõ quan hệ giữa Thanh Phong Minh Nguyệt lâu và Thiên Nhất các, tin tức của bản thân Sở công tử đã tương đối nhanh rồi. Sao cần Thiên Nhất các giúp đỡ?” Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: “Biết rõ điều này. . . Chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, mong rằng Hàn công tử đừng trách tại hạ mạo muội. Đương nhiên, Thiên Nhất các buôn bán tình báo mưu sinh, tất nhiên tại hạ sẽ trả thù lao khiến Thiên Nhất các hài lòng.”

Hàn Minh Nguyệt nhắm mắt phượng lại, cả người dựa vào phía sau phong độ thảnh thơi đánh giá Diệp Ly, “Ah? Khiến Thiên Nhất các hài lòng. . . Thoạt nhìn Sở công tử rất có lòng tin với chính mình.”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Tại hạ tin tưởng Thiên Nhất Các nếu mở cửa làm kinh doanh, chắc có lẽ không ra giá quá đắt?”

“Hừ! Không phải Sở công tử định cầm tiền thắng được ở Thanh Phong Minh Nguyệt lâu của ta đến trả nợ cho Thiên Nhất các chứ?”

“Không dám. Ở thành Quảng Lăng, tại hạ vừa khéo cũng có hai cửa hàng, mặc dù mới mở không lâu nhưng mà chắc hẳn có thể vừa mắt Hàn công tử.” Diệp Ly lạnh nhạt uống trà, nhìn Hàn Minh Tích mỉm cười nói. Hàn Minh Tích hơi nhíu mày, dung mạo tuấn tú tà khí vô ý liền để lộ ra khí tức có sức quyến rũ tâm hồn, mặc dù Diệp Ly không bị hắn ảnh hưởng, nhưng không ngại tán thưởng ở trong lòng. Rõ ràng lớn lên rất giống với Hàn Minh Nguyệt, nhưng mà khí chất vẫn khác nhau rất nhiều.

“Cái mà Sở công tử nói sẽ không phải là cửa hàng hương liệu có tên là Huân Nhã các mới mở nửa năm trước trên đường Huyền Vũ chứ?” Hàn Minh Tích mang theo sự thăm dò thích thú hỏi rõ ràng.

Diệp Ly gật đầu nói: “Đúng vậy. Huân Nhã các có lợi nhuận bao nhiêu chắc hẳn Hàn công tử biết, chỉ cần Hàn công tử có thể cung cấp tin tức khiến ta hài lòng. Hàng năm ta có thể chia hai phần lợi nhuận của Huân Nhã các cho Hàn công tử.”

“Hàng năm?” Hàn Minh Tích nhướn lông mày nói: “Như vậy bổn công tử có thể hiểu điều Sở công tử nói chính là hợp tác lâu dài? Huân Nhã các xác thực kiếm được rất nhiều tiền, nhưng mà dường như còn chưa tới mức độ có thể trở thành bạn hợp tác lâu dài với Thiên Nhất các.” Đương nhiên hắn biết Huân Nhã các, trên thực tế hương liệu hắn dùng trên người là từ Huân Nhã các. Hơn nữa từ sau khi dùng hương liệu của Huân Nhã các thì các hương liệu khác đều không vừa mắt hắn nữa. Huân Nhã các chỉ mới khai trương nửa

năm ở thành Quảng Lăng, nhưng danh tiếng đã ngầm áp đảo tất cả các cửa hiệu son phấn lâu đời, cửa hàng hương liệu ở thành Quảng Lăng. Chỉ có điều bởi vì giá đắt hơn ba lần so với cửa hàng bình thường, cho nên không nhận được sự yêu thích của các gia đình bình thường. Nhưng mà Hàn Minh Tích dám khẳng định, toàn bộ tiểu thư khuê các, phu nhân danh môn của thành Quảng Lăng ít nhất có hơn bảy phần chỉ dùng hương liệu của Huân Nhã các. Nếu như Huân Nhã các chịu giảm giá, tin tưởng độc bá hương liệu chuyện này ở trong tầm tay.

Diệp Ly mỉm cười lắc đầu nói: “Hàn công tử có biết trên đời này tiền của người nào dễ kiếm nhất không?”

Hàn Minh Tích nhíu mày, “Đương nhiên là phú thương.” Thu nhập khác thường hằng năm của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu là những phú thương hầu giàu có cung cấp. Diệp Ly duỗi tay nắm quạt giấy, cười nói: “Không đúng, là nữ tử.

“Nữ tử?” Hàn Minh Tích xì mũi coi thường. Nữ tử không có nguồn thu nhập, hoàn toàn phụ thuộc nam nhân mà sống. Đã định trước là các nàng ở phương diện dùng tiền không cách nào tùy ý như nam tử. Hơn nữa cũng rất ít có nữ tử có thể phóng khoáng vung tiền như rác như nam nhân. Diệp Ly than nhẹ, thờ ơ ngắm nghía quạt giấy trong tay, vừa cười nói: “Trên đời này. . . Nữ tử nhiều hơn nam tử. Nhưng mà. . . Chưa hẳn tất cả nam nhân đều thích ăn uống chơi gái đánh bạc, nhưng đã định trước tất cả nữ tử đều thích tuổi trẻ xinh đẹp.” Cho dù kiếp trước các nàng là những nữ binh, dù cho trên chiến trường không thua nam nhân, chờ lúc trên phố lựa chọn ưu tiên nhất vĩnh viễn là cửa hàng trang phục và đồ trang điểm.

Trong lòng Hàn Minh Tích khẽ động, hắn không giống huynh trưởng có thiên phú khác thường và cảm giác nhạy bén với buôn bán, cũng không có quá nhiều cố chấp với tiền. Nhưng mà không có nghĩa hắn

là kẻ ngốc, đương nhiên những điều vừa nói hắn tự nhiên nghe chút ý tứ. Cho Diệp Ly một ánh mắt nói tiếp, Hàn Minh Tích duỗi tay thêm trà cho mình và Diệp Ly, hiển nhiên đã có hứng thú với đề tài này.

Diệp Ly cũng không để ý, "Cách điều chế sản phẩm hương liệu của Huân Nhã các là bí mật tuyệt đối, không phải bất cứ cửa hàng son phấn nào có thể điều chế ra được. Nói thực ra, chất lượng son phấn và hương liệu bây giờ của Đại Sở cảnh khiến ta không thế nào thích nổi, tin tưởng Hàn công tử cũng không hài lòng đúng không?" Hàn Minh Tích nhíu mày, vốn không có cảm giác gì. Nhưng mà từ sau khi Huân Nhã các xuất hiện hắn mới cảm thấy những mùi hương liệu lúc trước dùng, một loại không nói, cũng không dễ ngửi như vậy. Mặc dù hắn cũng lén có hương liệu cực phẩm do người tự chế ra nhưng mà tinh lực và thời gian tiêu hao phí tuyệt đối vượt xa giá trị của chính hương liệu. Thỉnh thoảng hắn cũng sẽ cầm đồ vật của Huân Nhã các tặng các mỹ nhân tri kỷ, mấy cô nương xinh đẹp kia rõ ràng cũng tỏ ra thích phấn son của Huân Nhã các hơn. Hàn Minh Tích không muốn thừa nhận bản thân mình e rằng gián tiếp lôi kéo không ít khách hàng cho Huân Nhã các. Diệp Ly hài lòng nhìn dáng vẻ suy tư cúi đầu của Hàn Minh Tích, tiếp tục nói: "Mặc dù bây giờ Huân Nhã các chỉ có một cửa hàng ở thành Quảng Lăng, nhưng mà lấy ánh mắt của Hàn công tử thấy ta không thể mở các cửa hàng như vậy ở mỗi thành trấn trung tâm ở Đại Sở sao, hoặc là. . . Kể cả Tây Lăng, Bắc Nhung và Nam Cương, thậm chí là địa phương xa hơn. Dù sao. . . Nơi có nữ nhân không lo bán không được. Ngươi cứ nói đi?"

Hàn Minh Tích cảm giác mình hơi bị tiểu thiếu niên trước mắt rõ ràng còn chưa tròn mười lăm tuổi hù dọa rồi, tin tưởng nếu đại ca yêu tiền như mạng ở chỗ này có lẽ sẽ có rất nhiều đề tài nói chuyện với hắn. Mỗi thành trấn mở một cửa hàng Huân Nhã các. . . Dường như rất vĩ đại, Hàn Minh Tích bắt đầu tưởng tượng nếu như ở mỗi thành trấn mình mở một Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, như vậy. . .

“Ha ha, ta khuyên Hàn công tử tốt nhất không nên nghĩ như vậy. Bằng không thì. . . Chỉ sợ công tử Minh Nguyệt sẽ tức giận.” Nhìn Hàn Minh Tích nâng cằm lên hai mắt sáng lên nhìn bên ngoài Thủy Các, Diệp Ly liền đoán được hắn đang suy nghĩ gì rồi, vội vàng lên tiếng ngăn cản. Thanh Phong Minh Nguyệt lâu sở dĩ có thể trở thành thiên hạ Đệ Nhất Lâu, cũng bởi vì nó độc nhất vô nhị. Nếu mở khắp nơi thì đã không tuyệt vời như vậy. Nàng tin Hàn Minh Nguyệt mở thanh lâu ở chỗ khác, chỉ sợ không nổi tiếng như thế mà thôi. Hơn nữa, kỹ viện nghành này nói thực ra không yêu cầu nhiều kỹ thuật gì, có lẽ có thể trở thành nhân tài kiệt xuất trong đó, nhưng mà rất khó nói là độc bá hoàn toàn.

“Hương liệu son phấn là sản phẩm tiêu hao, mà Thanh Phong Minh Nguyệt lâu. . . È hèm, đó là trò tiêu khiển, hai cái hoàn toàn không giống nhau không phải sao? Nhưng mà. . . Tại hạ cảm thấy về điều này chúng ta hoàn toàn có thể hợp tác.”

Hàn Minh Tích cũng chỉ là đầu óc nhất thời không sáng suốt mà thôi, muốn hắn thực sự mở Thanh Phong Minh Nguyệt lâu khắp Đại Sở, chỉ sợ chính hắn chịu không được mà chạy trước. Nghe lời nói của Diệp Ly cũng không tỏ ý gì nhướn lông mày rửa tai lắng nghe. Diệp Ly cười nói: “Ví dụ như. . . hương liệu son phấn các cô nương của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu dùng hoàn toàn có thể mua ở Huân Nhã các, Hàn công tử cảm thấy thế nào? Xem như là thành tâm hợp tác lần đầu của chúng ta, tại hạ có thể đưa một hương liệu đặc chế cho Hàn công tử, hơn nữa cung cấp miễn phí không kỳ hạn. Như thế nào?”

Hàn Minh Tích trầm tư một lát, nhướn mày cười nói: “Sở công tử có thành ý như thế, nếu bổn công tử không đồng ý chẳng phải là đẩy việc buôn bán ra ngoài cửa? Rất tốt, Sở công tử cần tình báo gì nói mau, bổn công tử cảm thấy sẽ khiến công tử cảm thấy giá trị nội dung vượt quá mức bình thường.” Diệp Ly hài lòng gật đầu, “Rất tốt,

như vậy không bằng Hàn công tử đi chuẩn bị trước, tại hạ cũng muốn chuẩn bị một chút. Mấy ngày nữa chúng ta lại tụ họp tùy ý ký khế ước?"

"Một lời đã định."

Rời khỏi Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, trở lại tiểu viện kín đáo ở nội thành Quảng Lăng chỗ năm người đang ở tạm, Ám Tam mới thở dài một hơi. Vẻ mặt kỳ lạ nhìn nét mặt chết lặng của mấy huynh đệ của mình, móc một chồng ngân phiếu dày ra, ném trên mặt bàn. Ám Nhị phụ trách quản lý tiền bạc kinh ngạc nhướn lông mày, "Lấy đâu ra nhiều ngân phiếu vậy?" Bọn họ tổng cộng cũng chỉ theo mang theo hai vạn lượng từ kinh thành, Vương phi mang Tiểu Tam đi ra ngoài dạo một vòng liền nhiều gấp mười lần?

Ám Tam liếc mắt nhìn Diệp Ly ngồi bên cạnh khua quạt uống trà, đờ đẫn nói: "Đi sòng bài thắng đấy." Nói xong, nghĩ lại còn rùng mình nhìn Diệp Ly nói: "Công tử, hôm nay thuộc hạ thật không nghĩ tới chúng ta có thể bình an đi ra từ bên trong." Diệp Ly liếc mắt nhìn hắn, cười nói: "Không cần lo lắng, nếu Thanh Phong Minh Nguyệt lâu vì hai mươi vạn lượng không quan trọng gây phiền toái cho chúng ta, vậy cũng quá mất mặt rồi."

Hai mươi vạn lượng không quan trọng ? Cho dù Thanh Phong Minh Nguyệt lâu mỗi ngày thu hai mươi vạn lượng đấu vàng cũng tuyệt đối không phải con số nhỏ ah.

Thanh Phong Minh Nguyệt lâu? Ám Nhất Ám Nhị Ám Tam nhếch khóe miệng, có chí hướng cùng quyết định quên chuyện này. Bọn họ là ám vệ của Vương phi, cho nên tuyệt đối sẽ không nói Vương phi mang theo Ám Tam đi dạo thanh lâu cho Vương gia nghe.

Diệp Ly cũng không sốt ruột đi tìm Hàn Minh Tích, muốn hoàn toàn

che dấu hành tung của mình lại cần tình báo của Nam Cương, thật ra Diệp Ly vốn không có ý định đi tìm Thiên Nhất Các. Mặc dù hai huynh đệ Hàn Minh Tích và Hàn Minh Nguyệt bộ dạng thoạt nhìn dường như rất dễ chung sống, nhưng mà dù chỉ thấy qua một lần, trong lòng Diệp Ly cũng hiểu rõ, Hàn Minh Nguyệt – công tử tao nhã kia không chỉ khó đối phó gấp mười lần so với đệ đệ hái hoa tặc của hắn. Nếu không phải đúng lúc biết sắp tới Hàn Minh Nguyệt không ở Đại Sở, Diệp Ly chắc chắn sẽ không tiếp xúc với Hàn Minh Tích.

Mặc dù dường như Hàn Minh Tích không đáng tin cậy lắm, nhưng mạng lưới tình báo của Thiên Nhất các vẫn tương đối nhanh. Mấy lần Diệp Ly đi dạo ở thành Quảng Lăng, buổi sáng Hàn Minh Tích đều đến thăm.

Nhìn Hàn Minh Tích một thân la y đỏ sậm, lúc nào cũng không quên phát ra khí tức tà mị của mình, thong thả ngồi ở phòng khách đùa giỡn tiểu nha đầu đưa trà lên. Diệp Ly phất phất tay bảo tiểu cô nương mặt đỏ tới mang tai xuống dưới, lại cười nói: “Mấy ngày không gặp, phong thái của Hàn công tử vẫn như trước.” Hàn Minh Tích cười nói: “Đâu có, ngược lại là Sở công tử mấy ngày này cảm thấy vừa mắt với phong cảnh ngày xuân của Quảng Lăng.

Diệp Ly cũng không hi vọng Hàn Minh Tích không phải người giám thị mình, không tức giận thong dong cười nói: “Cố đô Tam Triều, phong cảnh như vẽ sao lại không vừa mắt”.

Hàn Minh Tích cười nói: “Lại nói tiếp, hôm trước Sở công tử quên đồ, vừa vặn hôm nay bổn công tử tới nên đưa trả cho công tử. Thực ra cũng là thành ý hợp tác của bổn công tử.”

Diệp Ly nghi ngờ nhướn lông mày, nhìn vẻ mặt cười không có ý tốt của Hàn Minh Tích. Hàn Minh Tích nhấc tay nhẹ nhàng vỗ tay hoan nghênh, một lúc sau một cô gái áo tím vẻ mặt xinh đẹp xuất hiện ở

cửa ra vào, “Tiện thiếp Như Mi ra mắt công tử, bái kiến Sở công tử.” Cô gái này chính là Như Mi cô nương – nhà cái (làm cái đánh bạc) mấy ngày trước ở sòng bài. Trong lòng Diệp Ly bỗng nhiên có một cảm giác xấu, “Hàn công tử đây là?”

Hàn Minh Tích soàn soạt vung mở quạt giấy, vẻ mặt tuất tú nửa hơi giấu ở phía sau quạt cười nói: “Quy củ của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, ai thắng nhà cái đứng đầu bảng thì nhà cái kia sẽ là của người đó. Sở công tử đổ thuật cao siêu, Như Mi cũng tâm phục khẩu phục. Từ hôm nay Như Mi không còn ở trong bảng tên của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, cũng không còn là người của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu. Nàng là người của Sở công tử ngươi. Nếu Sở công tử ngươi để ý, thì nạp làm thị thiếp không sao cả, nếu chướng mắt* (ghét), coi như nha đầu bưng trà rót nước giặt quần áo nấu cơm cũng được.”

Nhìn Hàn Minh Tích cười, vẻ mặt mập mờ nháy mắt với mình, Diệp Ly đau đầu, “Hàn công tử khách sáo, tại hạ chỉ là vận may nhất thời, huống chi. . . Tại hạ cũng không đơn độc mở canh bạc với Như Mi cô nương cho nên không tính là thắng Như Mi cô nương. Vì vậy, Như Mi cô nương ngươi vẫn mang về đi.”

Hàn Minh Tích khép cây quạt lại, thờ ơ khua trong lòng bàn tay, nói: “Ý của Sở công tử là chướng mắt Như Mi sao?”

Nghe xong lời nói của Hàn Minh Tích, trên vẻ mặt xinh tươi của Như Mi cô nương trắng bệch, u oán liếc nhìn Diệp Ly đứng ở một bên cúi đầu yên lặng rơi lệ. Diệp Ly tức giận trừng mắt Hàn Minh Tích, nói: “Hàn công tử, đại gia hà tất có thành ý trêu đùa tại hạ như thế? Tại hạ gia giáo rất nghiêm khắc, ý tốt của Hàn công tử chỉ có thể cảm ơn.”

Hàn Minh Tích thở dài một tiếng, vẻ mặt oán trách nhìn Diệp Ly nói:

“Trái tim lang quân như sắt, mà thôi. Như Mi ah, xem ra Sở công tử thực sự chướng mắt ngươi rồi, đi xuống đi.” Như Mi hừ nhẹ một tiếng, dậm chân oán hận trừng mắt Diệp Ly, quay người đi ra ngoài. Trong lòng Diệp Ly bất đắc dĩ cười khổ, nếu nàng mang nữ tử thanh lâu trở về, không nói ông ngoại, cậu phản ứng ra sao, chỉ sợ Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ nổi trận lôi đình. Mặc Tu Nghiêu. . . Nhớ tới lúc rời đi, mặc dù người nào đó đã gắng hết sức che dấu ánh mắt buồn bã nhưng vẫn giấu không được, trong lòng Diệp Ly khẽ thở dài một tiếng.

“Sở công tử đang nhớ ai sao?” Hàn Minh Tích chống cằm hiếu kỳ nhìn chăm chú Diệp Ly, nếu nhìn không lầm, vừa rồi hắn thấy được một thứ cảm giác là tưởng niệm hoặc là lo lắng nhớ thương từ đáy mắt vị thiếu niên thần bí khôn khéo này.

“Hàn công tử tới thảo luận chuyện riêng với tại hạ sao?” Diệp Ly liếc mắt nhìn hắn nhàn nhạt hỏi.

Hàn Minh Tích không sao cả nhún vai, nhướn lông mày, “Hiện tại không có việc gì nói cũng không sao.”

“Vậy thì thật là tốt, không bằng Hàn công tử cũng nói chuyện của mình đi. . . Lịch sử phong lưu thế nào? Tại hạ gần đây có chút hứng thú với thoại bản* (một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này), không bằng cũng viết một bản là gọi. . . Phong Nguyệt Công Tử truyện như thế nào?” Diệp Ly nháy mắt cười nói.

“Ngươi đúng là không thú vị.” Hàn Minh Tích lẩm bẩm nói. Sở Quân Duy này có thể biết quan hệ giữa Thanh Phong Minh Nguyệt lâu và Thiên Nhất các, như vậy biết Hàn Minh Tích hắn là đệ đệ của Công tử Minh Nguyệt, biết rõ tiếng xấu của hắn là Công Tử Phong Nguyệt

cũng không kỳ lạ gì. Chỉ là biết rõ thanh danh của hắn lại không xem thường miệt thị giống người bình thường, Hàn Minh Tích cảm thấy người này hình như có chút thú vị, “Chúng ta cũng xem như là người quen. Còn công tử này công tử nọ không thú vị. Không bằng lấy tên xưng hô với nhau như thế nào? Ta gọi ngươi Quân Duy, ngươi gọi ta Minh Tích là được.”

Diệp Ly khẽ nháy mắt. Quân Duy? Minh Tích? Sao nàng cảm thấy cách gọi này có chút kỳ lạ?

“Hàn huynh.” Diệp Ly cảnh cáo nhìn chằm chằm hắn, nhắc nhở hắn nên nói chuyện nghiêm chỉnh.

“Được rồi, Quân Duy thẹn thùng sao?” Hàn Minh Tích nháy đôi mắt tà mị câu hồn cười nói, nhân lúc trước khi Diệp Ly tức giận bày ra vẻ mặt đứng đắn nói: “Thứ ngươi muốn đại khái ta đã điều tra được giúp ngươi rồi. Nhưng mà ngươi cũng biết, chúng ta ở Đại Sở mà người ngươi muốn điều tra đa số ở Nam Cương. Cho nên ở đây chỉ có một phần, phần còn lại chờ sau khi ngươi đi vào Nam Cương ta sẽ lần lượt bảo người đưa đến trong tay ngươi. chỉ là. . . Ta thực sự hơi hiếu kỳ, Quân Duy ngươi tuổi vẫn còn nhỏ, êm đẹp sao lại muốn đi Nam Cương. Coi như là đi du lịch. . . Dường như cũng hoàn toàn không cần phải điều tra hoàng thất Nam Chiếu và thánh nữ của Nam Cương”.

Diệp Ly mặt không đổi sắc mà nói: “Thực không dám diếm, tại hạ đi Nam Cương là vì tìm một vị thuốc, mà thuốc này liên quan đến hoàng thất Nam Chiếu và Nam Cương”.

Hàn Minh Tích nhướn lông mày, có chút ý trêu đùa nói: “Quân Duy, ngươi ra tay hào phóng, ca ca cũng không keo kiệt, ngươi muốn thuốc gì nói một tiếng, ta bảo người lấy cho ngươi là được. Cần gì tự mình ngàn dặm xa xôi đi một chuyến? Không phải là ngươi muốn U

La Minh Hoa – chí bảo của Nam Cương chứ. “A?” Diệp Ly rất nghiêm túc gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Nụ cười trên mặt Hàn Minh Tích cứng đờ, bất đắc dĩ thở dài nói: “Ngươi, cái này. . . U La Minh Hoa là chí bảo của Nam Cương, do thánh nữ Nam Cương tự mình chăm sóc. Đừng nói là người bình thường, cho dù là Nam Chiếu Vương muốn lấy cũng chưa chắc có thể lấy được. Quân Duy, ngươi xác định muốn đi sao?” Diệp Ly kiên định gật đầu, “Nếu không phải là như thế, sao ta phải mất số tiền lớn như vậy để mua tin tức của Thiên Nhất các? Đường đi Nam Cương bắt buộc phải đi, cho nên làm phiền Hàn huynh giúp ta chuẩn bị tư liệu chu đáo một chút, để tránh tiểu đệ một đi không trở về, ngươi thực sự mất một bạn làm ăn.”

“Theo ta được biết, mặc dù nói U La Minh Hoa có công dụng cải tử hoàn sinh* (chết đi sống lại), nhưng mà người dùng nó có cải tử hoàn sinh hay không ta không biết, ngược lại ta biết những người muốn lấy được nó, đã chết hết. Quân Duy là người cần sao?” Hàn Minh Tích có chút lo lắng hỏi, “Là bệnh gì hoặc là độc gì, có lẽ ta có thể giúp ngươi hỏi thăm một chút xem có biện pháp khác không.”

Thấy Hàn Minh Tích lo lắng như thế, trong lòng Diệp Ly thực sự có chút áy náy, vội vàng nói: “Không cần, ta cũng chỉ là cố gắng hết sức mà thôi. Nếu thật sự không được, cũng sẽ không mạo hiểm lấy thân mình đi tự tìm cái chết.” Hàn Minh Tích gật đầu, rồi dặn dò: “Quả thật ngươi nghĩ như vậy mới tốt, Nam Cương nơi đó không giống với Trung Nguyên của chúng ta. Luôn có chút tà khí, Thiên Nhất các của ta ở Nam Cương nhiều khi cũng bó tay bó chân, không phát triển mở rộng được.”

“Ta đã biết. Đa tạ Hàn huynh.” Diệp Ly gật đầu trả lời, từ trong hộp đặt ở bàn bên cạnh lấy ra một bình Lưu Ly tinh xảo xinh xắn, bên trong chứa chất lỏng màu xanh nhạt hơn nửa bình, “Đây là vật trước

kia đồng ý đưa cho Hàn huynh, hi vọng Hàn huynh hài lòng."

Hàn Minh Tích hiếu kỳ nhận lấy, mở bình Lưu Ly ra, mùi hương hoa thanh nhã bay ra tràn ngập trong đại sảnh. Hàn Minh Tích mừng rỡ mà nói: "Đây là. . . hương hoa lan. . ."

"Mặc dù mùi hương này dường như không phù hợp với sở thích của Hàn huynh, nhưng mà bây giờ cũng chỉ có thể tạm." Thật ra Diệp Ly không thể hiểu một người nam khiến bản thân mình toàn mùi hương có ý nghĩa gì, nhưng vẫn quyết định tôn trọng sở thích cá nhân của người bạn hợp tác mới quen.

Hàn Minh Tích hoàn toàn không để ý, nắm bình nhỏ Lưu Ly yêu thích không buông tay, "Sao vậy? Thật sự là quá tốt rồi, đa tạ Quân Duy. Chuyện về Thanh Phong Minh Nguyệt lâu và hương liệu son phấn của Huân Nhã các lúc trước Quân Duy nói, quyết định như vậy đi. Sau này hương liệu son phấn của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu cần đều đặt ở Huân Nhã các." Diệp Ly gật đầu, mỉm cười nói: "Như vậy cảm ơn Hàn huynh nhiều."

"Cảm ơn với cả không cảm ơn, chúng ta coi như là cùng có lợi. Quân Duy, lần sau có thể làm mùi hương nồng hơn một chút không? Cái này dường như tốt hơn hương liệu khác nhiều, nếu như đặt bán ở Huân Nhã các, chắc chắn sẽ kiếm được nhiều tiền hơn nữa."

Diệp Ly nhếch khóe miệng, nói: "Cái này hơi khó làm, tính cả lọ trong tay Hàn huynh, Huân Nhã các tổng cộng chỉ có năm lọ. Còn có. . . Hàn huynh, kỳ thật ta vẫn có một vấn đề muốn hỏi."

"Tùy tiện hỏi, vi huynh biết gì nói nấy không lừa gạt không nói bừa." Đã nhận được đồ tốt, tâm tình Hàn Minh Tích hiếm khi thoải mái. Không để ý chút nào, khoát khoát tay nói.

Diệp Ly nhìn hắn, nói: “Giống như ngươi vậy đấy. . . Nghề nghiệp. . . Để cả người toàn mùi thơm như vậy thật sự thuận tiện sao?” Nếu là người nhà bình thường cũng được, nếu hái hoa hái đến, người phòng bị nghiêm ngặt hoặc là có công phu, mùi thơm như vậy vị chỉ cần mũi không hư đều ngửi thấy được a?

Hàn Minh Tích sững sờ, một lúc lâu mới mới hiểu rõ nghề nghiệp mà Diệp Ly nói có ý nghĩa gì. Tức giận trừng mắt nàng, nói: “Ngươi vẫn là con nít da lông ngắn, không hiểu sự văn nhã của nam nhân. Các mỹ nhân không biết có bao nhiêu người thích mùi hương của bổn công tử.”

Diệp Ly im lặng. Nàng chưa từng thấy nam nhân sao? Năm anh em Từ gia, còn có Mặc Tu Nghiêu, Phượng Chi Dao, cả Mặc Cảnh Lê. Tối đa trên quần áo chỉ hun một ít mùi hương nhàn nhạt, như Long Diên Hương, Xạ hương, hoặc là Đàn hương…. Chắc do Mặc Tu Nghiêu ở thư phòng một thời gian dài nên chỉ có mùi Mặc hương nhàn nhạt. Chưa thấy qua nam nhân nào dùng mùi hương nồng như vậy, sao hắn không biến bản thân mình thành cái lư hương lớn luôn?

Đợi Tạ Hứa Hạ trở về từ Nam Cương, hỏi xem hắn có thể điều chế ra hương liệu tốt hơn cho Hàn Minh Tích hay không, sau đó tiễn Hàn Minh Tích với vẻ mặt không cam chịu, Diệp Ly mới ngồi xuống xem đồ Hàn Minh Tích đưa đến.

“Công tử, khi nào chúng ta lên đường đi Nam Cương?” Ám Tam và Ám Tứ loay hoay phân phó đồ Diệp Ly vừa mới mua về, rồi nhìn Diệp Ly đang ngồi bên cạnh xem hồ sơ. Diệp Ly cũng không ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm hồ sơ trong tay, nói: “Chuyện ở Quảng Lăng đã xử lý gần xong rồi, sáng sớm ngày kia đi. Những vật này các ngươi cũng nhìn một chút.” Tiện tay ném ra vài tờ giấy viết thư, Ám Nhất Ám Nhị tiếp nhận tờ giấy trong tay, chuyên tâm nhìn xem.

“Hơn nữa, ngày kia ta đi. Chỉ có một người trong các ngươi có thể cùng ta lên đường.”

Bốn người đồng thời dừng lại tất cả việc trong tay, kinh ngạc nhìn Diệp Ly vẻ mặt bình thường, “Vương phi. . . Công tử việc này. . .” Ám Nhất nhướn lông mày nói, Nam Cương không giống với Trung Nguyên. Bọn họ chưa quen cuộc sống nơi đây, Vương phi chỉ mang một người đi thật sự là quá nguy hiểm. Diệp Ly ngẩng đầu, cười nhìn bọn họ nói: “Các ngươi không biết là năm người chúng ta cùng nhau đi rất thu hút ánh mắt người khác sao? Mọi người ở Nam Cương rất bài xích những thứ bên ngoài, chỉ sợ nhóm người chúng ta vừa đi vào Nam Cương đã bị người khác theo dõi.”

“Nhưng mà công tử chỉ mang một người quá nguy hiểm. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì. . .” Ám Tam nói.

“Các ngươi không tin ta hay là không tin bản thân mình?” Diệp Ly nhướn lông mày hỏi.

Bốn người liếc nhau, nói không ra lời phản bác. Diệp Ly cười nói: “Được rồi, cứ quyết định như vậy đi. Ám Tam đi với ta, Ám Tứ, ngươi ở lại theo dõi Thanh Phong Minh Nguyệt lâu. Nếu Hàn Minh Nguyệt trở về hoặc là có động tĩnh gì, lập tức truyền tin cho ta. Cẩn thận một chút đừng để hắn phát hiện. Ám Nhất, ngươi đi Toái Tuyết quan nghĩ biện pháp trà trộn vào trong quân doanh đi. Nếu như ta không truyền tín cho ngươi, ngươi không cần để ý tới những thứ khác. Bất luận thấy người nào của chúng ta trong Vương phủ, cứ làm như không biết là được. Ngầm chú ý tình huống phía Linh Châu. Ám Nhị, buổi tối hôm nay xuất phát, mang theo tín vật của ta đi Nam Cương tìm đại ca. Sau khi tìm được thì đi theo bên cạnh của hắn là được.”

Bốn người thấy Diệp Ly rõ ràng đã sớm tính toán định đâu vào đấy

rồi, chỉ gật đầu đáp ứng. Diệp Ly mỉm cười nhìn bọn họ, “Không phải vạn bất đắc dĩ, không cho phép liên hệ với kinh thành. Ta nghĩ. . . Các ngươi cũng biết cái gì gọi là vạn bất đắc dĩ a?”

Bốn người bất đắc dĩ đồng ý, vẻ mặt Ám Tam đau khổ ôm đầu, ba người khác quăng ánh mắt đồng tình cho hắn. Hắn nhất định sẽ bị Vương gia chặt thành tám khúc.

Diệp Ly không có lòng dạ để ý tâm tình của mấy thuộc hạ, nhìn chằm chằm hồ sơ Thánh nữ Nam Cương trong tay, trầm tư. Trước kia nàng cho rằng Thánh nữ Nam Cương chỉ là hư danh, không có quyền lực thực sự. Nhưng trái lại, thánh nữ Nam Cương có sự ảnh hưởng tương đối đối với chính sự của Nam Chiếu, ở phương diện khác thậm chí còn cao hơn hoàng thất Nam Chiếu. Chỉ có điều thánh nữ không thể kết hôn sinh con, hơn nữa mỗi đời thánh nữ mới xuất hiện, thánh nữ đều phải đi vào thánh địa Nam Cương, bảo vệ U La Minh Hoa, suốt đời không được bước ra ngoài thánh địa Nam Cương một bước, cũng không thể gặp lại người ngoài. Cho nên đối với sự uy hiếp vương quyền không có gay gắt như vậy mà thôi, thánh nữ đương nhiệm tên là Thư Mạn Lâm, năm nay hai mươi ba tuổi. Theo quy củ, thánh nữ Nam Cương muộn nhất cũng phải thoái vị lúc hai mươi tám tuổi.

Diệp Ly nhíu mày, trong lòng thầm suy đoán nguyên nhân thánh nữ Nam Cương muốn nổi loạn có phải vì điều đó hay không. Dù sao yêu cầu một nữ tử hai mươi tám tuổi – người hưởng thụ vinh quang cao nhất bị nhốt vào thánh địa không biết như thế nào, hơn nữa không cho phép gặp người ngoài. Bất luận với ai mà nói đều là một chuyện khá tàn nhẫn.

“Công tử, chúng ta thật sự phải đi lấy U La Minh Hoa sao?” Ám Tam thấy Diệp Ly nhìn chằm chằm vào hồ sơ của thánh nữ Nam Cương, không khỏi tò mò hỏi.

Diệp Ly thờ ơ đáp: “Nếu như có thể lấy được, đương nhiên là lấy rồi. Nhưng mà lấy công việc của Nam Cương làm hàng đầu.” Cuối cùng là hỏi trước U La Minh Hoa có ích với cơ thể của Mặc Tu Nghiêu hay không, rồi sau đó quyết định có đi lấy hay không.

Chương 77: Vùng biên giới Nam Cương

Edit: Nguyễn Thảo Beta: Sakura Từ xưa Nam Cương được gọi là vùng đất man di; phong tục, dân tình rất khác với Trung Nguyên. Trong biên giới Nam Cương có rất nhiều độc trùng, độc thảo, loài chim và thú dữ, dân chúng yêu thích võ thuật, sống theo tập tục truyền thống, dũng mãnh; nhiều người Trung Nguyên trốn tránh e sợ họ còn không kịp. Ngàn năm trước Nam Cương và Trung Nguyên vốn là một khối, xa xưa gọi là Quỳ Châu. Cuối đời Tiền triều, vương thất Nam Chiếu nổi dậy thành lập nước Nam Chiếu. Về sau thái tổ thành lập Đại Sở, nam chinh bắc chiến, chinh chiến cả đời. Đợi đến lúc Thái Tông bình định xong thì Nam Chiếu lập quốc sớm đã hơn trăm năm, nền tảng ổn định, mà Trung Nguyên sau nhiều thập kỷ chinh chiến cũng cần khôi phục nguyên khí gấp. Từ đó, trên bản đồ Nam Cương chính thức độc lập với Đại Sở.

Toái Tuyết quan nằm ở giữa Nam Cương và vùng biên giới Vĩnh Châu của Đại Sở, mặc dù lúc chiến tranh hay hai nước hòa nhau thì dân chúng ở vùng biên giới vẫn trao đổi buôn bán qua lại như cũ. Phía sau Toái Tuyết quan ba mươi dặm là Tiểu thành Vĩnh Lâm, ở đây đôi lúc sẽ gặp phải người Nam Cương với trang phục kỳ lạ ra vào. Thành Vĩnh Lâm không lớn, bởi vì sát biên giới châu phủ Vĩnh Châu, cũng cách thành Vĩnh Châu hai trăm dặm, cho nên hình như cũng không phồn hoa. Ngoại trừ những người hỗn tạp nổi bật trong đám người, thì chính là những người ăn mặc và đeo đồ trang sức của dân tộc khác, ở đây giống như một trấn nhỏ bình thường. Diệp Ly đứng trên đường phố không rộng lắm, nhìn mọi người qua lại với dáng vẻ khoan thai, trong lòng cười nhạt. Ở thời đại như thế này, ở biên ải của tiểu thành như vậy có thể sống an nhàn như thế, thực sự

hiếm thấy. Hoặc là phải nói, bình thường, khả năng thích ứng cuộc sống và hoàn cảnh của dân chúng mãi mãi ngoài dự đoán của con người.

Ám Tam ôm kiếm đứng bên cạnh Diệp Ly, có chút kỳ quái nhìn chủ tử nhà mình đứng ở cửa khách sạn, không đi vào ngược lại cười với vẻ mặt kỳ quái, “Công tử, trong thành Vĩnh Lâm này dường như không có nhiều khách sạn, khách sạn này đã là tốt nhất rồi.”

Diệp Ly liếc mắt nhìn hắn, lắc đầu cười nói: “Vào thôi. Không phải ta chê khách sạn không tốt.” Nói xong, liền dẫn đầu đi vào khách sạn trông có vẻ đơn sơ. Ám Tam nhếch lông mày lưỡi mác, hắn cảm thấy không phải Vương phi chê hoàn cảnh quá kém. Dù sao trên đường đi, có lúc không thấy thành trấn kế tiếp, thỉnh thoảng bọn họ cũng ngủ ngoài trời, đồng không mông quạnh. Huống chi, lúc ở kinh thành, huấn luyện ở núi Hắc Vân, ngay cả mấy ám vệ bọn họ đều không muốn đặt chân, thế nhưng Vương phi ngay cả chớp mắt cũng không chớp đã đi vào.

Đi vào khách sạn, so với những khánh sạn trang trí nguy nga lộng lẫy ở Sở kinh và thành Quảng Lăng, khách sạn nhỏ này ngay cả khách sạn hạng ba cũng không bằng. Nhưng mà khách sạn này thực sự là khách sạn tốt nhất trong thành Vĩnh Lâm. Trong hành lang chỉ bày biện bảy tám cái bàn lớn, ba bàn lớn lúc này đã có ngồi người, lão chưởng quầy đang cúi đầu tính sổ trong quầy. Mặc dù cả người Diệp Ly là áo vải đơn giản; nhưng mà tuổi, dung mạo, và khí chất của nàng, còn có Ám Tam dáng người cao ngất, khí thế phi phàm ôm kiếm ở phía sau nên vẫn thu hút ánh mắt của mọi người trong khách sạn. Lúc này bất luận là du lãm* (du lịch) hay là buôn bán đều không phải thời điểm tốt, cho nên trong khách sạn có vẻ hơi vắng lặng. Diệp Ly đi đến trước quầy, giơ tay khẽ gõ hai cái, lão chưởng quầy run rẩy ngẩng đầu nhìn Diệp Ly và Ám Tam một lúc, mới hỏi nói: “Tiểu công tử ở trọ sao?”

Diệp Ly cười một tiếng, “Không ở trọ, chúng ta tới uống trà sao?”

Lão chưởng quầy cười nói: “Công tử họ gì, muốn mấy gian phòng?”

“Sở, hai gian phòng thượng hạng.”

Lão chưởng quầy gọi tiểu nhị, sai tiểu nhị mang hai người đi lên phòng thượng hạng, Ám Tam thuần thục kiểm tra toàn bộ sương phòng một lần. Sương phòng của khách sạn nhỏ, cho dù là phòng thượng hạng cũng sẽ không hoa lệ và rộng lắm. Cũng chỉ là một giường lớn, một tủ treo quần áo, một bình phong ngăn cái bàn bên ngoài mà thôi. Ám Tam đứng ở cạnh cửa nhìn Diệp Ly tay chân linh hoạt dọn xong đồ đạc của mình, nhíu mày hỏi: “Công tử, khi nào chúng ta đi Nam Cương?” Diệp Ly cất kỹ hành lý, từ sau tấm bình phong, quay mặt lại, chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, ra hiệu Ám Tam ngồi xuống, cười nói: “Loại chuyện này không thể gấp. Ta cần. . . Chúng ta cần một người dẫn đường.”

Đối với người lần đầu tiên đi vào vùng đất Nam Cương, bài học không bao giờ sai chính là bản thân xông bừa nhất định là liều mạng. Mà Diệp Ly cho rằng lúc này chưa cần thiết phải mạo hiểm.

“Dẫn đường?” Ám Tam khó hiểu.

Diệp Ly cười nói: “Đối với người Trung Thổ chúng ta mà nói Nam Cương quá thần bí, chúng ta chưa quen cuộc sống nơi đây, không dễ đi. Tìm người địa phương Nam Cương hoặc là người Đại Sở quen thuộc Nam Cương dẫn đường mới là lựa chọn chính xác.”

Ám Tam cau mày nói: “Nhưng là. . . Mang theo người ngoài có thể sẽ kéo chân chúng ta.”

Diệp Ly cầm quạt, thờ ơ gõ bên cạnh bàn, nói: “Cho nên chúng ta phải đợi, ta đã bảo người tìm xong người dẫn đường rồi. Đáng tiếc hình như người này chậm hai ngày so với chúng ta.” Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Ám Tam, Diệp Ly cười nhưng không nói. Ra hiệu Ám Tam có thể trở về phòng nghỉ ngơi, Ám Tam biết rõ tính tình của chủ tử nhà mình, nếu nàng không muốn nói, cho dù hắn vắt hết óc cũng không nghĩ ra đáp án. Đành phải đứng dậy với vẻ mặt sầu não, đi về phòng.

Mỉm cười nhìn Ám Tam đi ra ngoài, Diệp Ly lấy hồ sơ trong bọc mà Thiên Nhất các đưa tới đọc tiếp. Sau khi chiếm được điều tốt, cách làm việc của Hàn Minh Tích rất đáng tin cậy, trên đoạn đường đi về phía Nam, dường như cách vài ngày nàng sẽ nhận được rất nhiều tư liệu về Nam Cương mà Thiên Nhất các gửi đến. Diệp Ly đã quen xem hết và nhớ trong đầu tất cả tư liệu nhận được lúc mới đầu, sau đó thiêu hủy không để lại dấu tích. Cái trong tay chắc là phần cuối cùng trước khi đi vào Nam Cương. Trên đường đi, trong đầu nàng đã có chút ấn tượng về tình hình của Nam Cương và tình hình chung chung, nhưng mà rốt cuộc có mấy phần chính xác, còn phải chờ sau khi đi vào Nam Cương tìm cách chứng thực lại. Đọc nhanh như gió, xem hết tập hồ sơ dày trong tay, Diệp Ly lạnh nhạt đốt hết hồ sơ đầy chữ viết.

Sáng sớm, Diệp Ly xuống lầu sớm xuống lầu như lúc bình thường. Trong đại sảnh dưới lầu hai bàn đã có người ngồi rồi, Ám Tam đang ngồi ở chỗ gần tường một bàn trong đó. Ám Tam thấy Diệp Ly xuống, vội vàng đứng dậy, “Công tử.”

Diệp Ly gật đầu cười nói: “Sớm như vậy?”

Ám Tam trầm mặc không nói. Bình thường có mấy người khác nữa ở cùng một chỗ đương nhiên không cần sớm như vậy, nhưng mà hiện tại chỉ có một mình hắn đi theo, mặc dù biết công tử không phải

là không có năng lực tự bảo vệ mình, nhưng vẫn là không nhịn được lo lắng. Sao Diệp Ly lại không rõ tâm tư của hắn, bất đắc dĩ cười nói: "Không cần khẩn trương như vậy, nếu ngươi vẫn như vậy, chỉ sợ chúng ta chưa đi vào Nam Cương, bản thân ngươi đã mệt mỏi trước rồi. Bảo ngươi đi theo ta, khiến ngươi có áp lực rất lớn sao?"

Ám Tam lắc đầu, "Không có, thuộc hạ đa tạ công tử tín nhiệm." Chỉ là hắn và mấy người khác từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tuổi hắn chỉ hơn Ám Tứ một ít, tính tình lại không thận trọng bằng Ám Tứ. Cho nên bình thường quen nghe ý kiến của Ám Nhất Ám Nhị. Hiện tại chỉ có một mình hắn, khó tránh khỏi có chút không quen. Diệp Ly mỉm cười gật gật đầu, ngồi xuống gọi tiểu nhị mang điểm tâm sáng và trà.

"Hai vị công tử, các ngươi dự định đi Nam Cương sao?" Diệp Ly đang gọi Ám Tam ăn điểm tâm, một nam tử ở bàn đối diện đứng dậy tới hỏi.

Nghe vậy, Diệp Ly thả chiếc đũa trên tay xuống, ngẩng đầu đánh giá người tới trước mắt. Dáng người cường tráng rắn rỏi, mặt mũi bình thường, mặc dù cố gắng tỏ ra ôn hòa với hai người, nhưng là sát khí ở trán lại khó che giấu. Ám Tam duỗi tay, nắm chặt kiếm để lên, Diệp Ly giơ lên tay, đè chặt thân kiếm, lơ đãng vỗ vỗ. Ám Tam cau mày, liếc nhìn người nọ, mới thu tay về, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Động tác của hai người, người đến đương nhiên nhìn thấy rõ ràng, lơ đễnh cười nói: "Vị huynh đệ kia không cần khẩn trương. Mấy người chúng ta cũng muốn đi Nam Cương, cho nên mới muốn hỏi một chút, công tử muốn kết bạn cùng đi hay không." Nam nhân chỉ chỉ ba người ở bàn đối diện, cười nói. Diệp Ly nhìn liếc qua bên kia, một lão già phú thương khoảng năm mươi, sáu mươi tuổi; vật liệu may mặc trên người quý báu hoa lệ, còn có ngọc bích ban chỉ trên ngón tay, trong tay còn cầm một bàn tính bằng vàng. Chỉ thiếu không viết ta có rất nhiều tiền, đến cướp của ta đi. Một nam quản gia

khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi đi theo bên cạnh và một thư sinh trẻ tuổi trên người mắc bệnh. Tổ hợp như vậy chắc chắn thu hút ánh mắt của người khác. Lúc đầu Diệp Ly còn hơi lo lắng mình và Ám Tam có thể khiến người ta quá chú ý hay không, nhìn mấy người này mới phát hiện mình quá lo lắng rồi. Nhìn cũng biết, dám đi vào nội địa Nam Cương, không có người nào là vô dụng.

Diệp Ly nhìn nhìn Ám Tam, cười nói: “Chỉ sợ chúng ta sẽ gây phiền phức cho mấy vị.”

Nam tử cười nói: “Sao lại như vậy? Ta thấy thân thủ của vị huynh đệ kia không tệ, Nam Cương chỗ đó ta đã đi qua mấy lần, rất khác thường. Chúng ta nhiều người có thể chiếu cố lẫn nhau đúng không?” Nam nhân nhìn Ám Tam, lại rời ánh mắt về trên người Diệp Ly. Rất rõ ràng Diệp Ly mới là mới là người có thể ra quyết định, nhưng mà hắn lại không nhìn ra sự nông sâu của thiếu niên trước này. Chỉ có thể thầm suy đoán phải có phải tiểu thiếu gia nhà ai không biết trời cao đất rộng mang theo hộ vệ chạy ra ngoài chơi hay không.

“Chúng ta định đi thủ phủ* (thủ đô) của Nam Chiếu, trên đường đi có lẽ không có nguy hiểm gì. Không biết mấy vị là?” Diệp Ly nháy mắt, mỉm cười nói, nụ cười vô tội lại ôn hòa.

Nam tử cười vang nói: “Mấy người chúng ta cũng đi thủ phủ của Nam Chiếu. Lúc đầu đường đến thủ phủ của vua Nam Chiếu cũng coi như là thái bình, từ năm trước bắt đầu thực sự có chút mơ hồ. Lão gia chúng ta đến Nam Chiếu buôn bán một ít dược liệu, nếu công tử không chê không bằng cùng lên đường?” Lão già phú thương ngồi đối diện, vẻ mặt kiêu căng, liếc nhìn Diệp Ly, ngược lại nam tử trẻ tuổi mặt ốm đau mỉm cười, khẽ gật đầu với hai người.

Diệp Ly nghe theo cười cười, từ chối nhã nhặn nói: “Ta chẳng qua là

nghe nói Nam Chiếu phong cảnh đặc biệt, mới định đi du lịch một chuyến cũng coi như mở mang thêm kiến thức thôi. Do đó trước đó đã tìm được một vị dẫn đường, chỉ là hắn đến muộn, hai ngày nữa mới đến. Không chậm trễ hành trình của mấy vị." Thấy Diệp Ly từ chối, nam tử cũng không miễn cưỡng, chỉ cười nói: "Đã như vậy, quấy rầy công tử rồi. Chúng ta sẽ gặp lại ở thủ phủ Nam Chiếu." Diệp Ly khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn lại nam tử ở chỗ ngồi đối diện. Trước mặt truyền đến lời trách cứ nam tử nhiều chuyện của ông chủ phú thương và lời nói khinh thường của hai người, Diệp Ly cũng không để ý, cười nhạt một tiếng, cúi đầu ăn đồ ăn sáng.

Đợi đến lúc khách của bàn kia rời khỏi, Ám Tam mới ngẩng đầu lên nói: "Công tử, coi chừng mấy người kia."

Diệp Ly nhướn lông mày hỏi: "Ngươi biết bọn họ?"

Ám Tam gật đầu lại lắc đầu, nói: " Ta biết người thư sinh có bệnh kia."

"?" Diệp Ly nhìn Ám Tam, có chút tò mò, hình như hắn chưa từng rời khỏi kinh thành, sao biết một thư sinh bị bệnh như vậy, "Xem ra, thân phận của thư sinh có bệnh kia không đơn giản?" Ám Tam gật đầu nói: "Biệt hiệu của hắn là Bệnh thư sinh, không ai biết tên thật của hắn là gì. Kể cả Thiên Nhất các." Diệp Ly cúi đầu nghĩ, vừa rồi nhìn vẻ mặt bệnh trạng của thư sinh kia, xem ra cũng không giống cao thủ tuyệt đỉnh, cũng không gì đặc biệt, Ám Tam từ chỗ nào nhìn ra thân phận của hắn? Hắn là Tam các chủ của Diêm Vương các ở Tây Lăng quốc. Vài năm trước, hầu như tất cả tổ chức sát thủ đều tiếp nhận nhiệm vụ ám sát Vương gia, cũng có Diêm vương các. Không ít ám vệ của chúng ta chết trong tay của hắn. Nhưng mà hắn cũng bị Vương gia đánh một chưởng làm tổn hại tâm mạch, vốn giả bệnh biến thành bệnh thật sự. Vừa rồi Công tử có chú ý tới tay phải của hắn hay không? Bệnh thư sinh quen dùng độc, màu sắc móng tay trái

của hắn khác với người bình thường, người khác chỉ nghĩ thân thể của hắn có bệnh mới như vậy. Trên thực tế, lúc trước khi hắn bị Vương gia đả thương đã như thế rồi, cái tay kia là vì hắn quanh năm luyện độc mà thành ra như vậy, kỳ độc* (độc hiếm thấy) không gì sánh được."

Diệp Ly cúi đầu nghĩ lại, quả nhiên nhớ tới tay trái của thư sinh kia giấu trong tay áo, lúc hắn đứng dậy tay hơi lộ ra một ít, hình như chính xác là màu đỏ sậm, "Đem tay của mình luyện thành độc? Hắn không sợ hạ độc chết mình sao?" Diệp Ly khó hiểu, cảm thấy cách làm này thật sự không có ý nghĩa gì. Thân thể bách độc bất xâm theo ý nào đó mà nói là việc không tồn tại, chỉ có thể nói thân thể do nguyên nhân nào đó có tính chất đề kháng đối với phần lớn độc dược mà thôi. Nếu như một người toàn thân mang độc có thể sống an ổn, Trầm Dương cũng không cần phí nhiều tâm lực như vậy, trị liệu cho Mặc Tu Nghiêu.

Dùng qua đồ ăn sáng, Diệp Ly đi ra ngoài, đi dạo một vòng trong thành Vĩnh Lâm, nhân tiện hỏi thăm một chút tình hình của Nam Cương và Toái Tuyết quan. Lúc gần tối trở về liền thấy một nhóm bốn người ngồi ở vị trí cũ ăn bữa tối, hiển nhiên hôm nay bọn họ vẫn chưa lên đường rời đi. Bệnh thư sinh vẫn như cũ thân thiện khẽ gật đầu với Diệp Ly và Ám Tam, Diệp Ly mỉm cười gật đầu, chuẩn bị đi lên lầu.

"Ơ? Thành Vĩnh Lâm lúc nào xuất hiện một tiểu công tử trắng mềm như vậy ?" Diệp Ly còn chưa bước lên lầu, một tiếng nói đầy hèn mọn bỉ ổi hạ lưu truyền đến từ một góc phía sau, Diệp Ly hơi nghiêng, thấy một nam tử trẻ tuổi ăn mặc kiểu Nam Cương, lớn lên gầy như củi, nhìn mình chằm chằm, ánh mắt suồng sã đầy vị dâm tà, ngay cả đôi mắt nhỏ giống như con chuột cũng tràn đầy tà khí đục ngầu. Không khỏi nhíu mày, kiếp trước kiếp này kể cả khi nàng đối mặt với một vài trùm buôn thuốc phiện phần tử khủng bố của tổ chức

xã hội đen, nàng chưa từng thấy qua người nào lớn lên thử thách khiếu thẩm mỹ như người này.

Ám Tam đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào nam tử trẻ tuổi kia. Mang theo ánh mắt cảnh cáo sát ý tung hoành, chỉ cần người vô liêm sỉ này dám nói thêm câu nữa, hắn sẽ khiến hắn biến thành vong hồn dưới kiếm. Vương phi của Định Quốc vương phủ sao có thể bị đồ vô lại này khinh nhờn?

Nam tử trẻ tuổi hiển nhiên coi sự cảnh cáo của Ám Tam thành khiêu khích, càng tỏ ra đắc ý. Ánh mắt u ám dung tục lưu luyến trên người Diệp Ly không rời, đồng thời còn không quên hung hăng càn quấy cười nói với Ám Tam: “Nhìn cái gì vậy? Gia nói không đúng sao? Tiểu tử này mặt hoa da phấn, nam nhân Trung Nguyên các ngươi lớn lên giống như đàn bà, tiểu tử này so với đàn bà còn đàn bà hơn.” Bằng lương tâm mà nói, trang phục của Diệp Ly tuyệt đối là rất thành công, cho dù nàng đẹp hơn nhiều so với đại đa số các nữ nhân, nhưng mà vì tuổi của nàng và hành động phong thái khí độ chắc chắn sẽ không có ai nghi ngời nàng là nữ nhân. Cho nên, Ám Tam tự nhiên không phí miệng lưỡi nói gì thêm với tên nam tử dung tục kia. Hắn trực tiếp rút kiếm —

Trường kiếm “xoát” một tiếng ra khỏi vỏ, nhanh chóng lao về phía nam tử dung tục kia.

Đối phương hiển nhiên không nghĩ đến Ám Tam không nói một tiếng đã trực tiếp ra tay, nam tử dung tục kia sửng sốt một lúc, mắt thấy sẽ bị đâm một vết. Người bên cạnh đi theo hắn vội vàng kéo hắn ra, tay vung một vật dài nhỏ lao thẳng về phía Ám Tam. Ám Tam hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay đổi thành một cái kiếm hoa. Xoát xoát hai tiếng, vật kia đứt thành ba đoạn rơi trên mặt đất. Mọi người phóng tầm mắt nhìn vậy mà là một con rắn độc, tuy không biết là loại gì nhưng nhìn màu sắc và hoa văn sặc sỡ đã biết tuyệt đối là một

con rắn độc chứa kịch độc.

Ám Tam khinh thường nhướn mày, đã muốn tới Nam Cương, sao bọn họ có thể không tìm hiểu một vài thủ đoạn mà người Nam Cương thường dùng.

Mấy người Nam Cương thay đổi sắc mặt, chỉ có nam tử dung tục kia vẫn còn kêu gào, “Ngươi thật to gan! Các ngươi có biết gia là ai hay không ?”

Ám Tam bĩu môi, cười lạnh nói: “Ở Đại Sở dám kiêu ngạo như vậy, sẽ không phải là vương tử của Nam Chiếu đi. Gia nhớ rõ Nam Chiếu Vương chỉ có hai nữ nhi thôi?” Nam tử kia còn muốn nói điều gì đó, lại bị Ám Tam giơ trường kiếm trong tay dọa, chỉ có thể gắng gượng nuốt trở về, vẻ mặt kìm nén bực bội, liên tục lui lại mấy bước đi thẳng đến giữa mấy người trong nhóm, mới kêu gào nói: “Giết tiểu tử này cho ta!”

Mấy người bên cạnh hắn rõ ràng có chút khó xử, thì thầm nói cái gì đó với nam tử kia. Diệp Ly đứng ở trên bậc thang, rủ mắt nghe, có vẻ giống như ngôn ngữ của dân tộc thiểu số ở Vân Quý (tên gọi chung của hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu) kiếp trước, mà Diệp Ly bởi vì nhiều năm sống ở Vân Quý, đối với ngôn ngữ của dân tộc thiểu số ở vùng này trên cơ bản đều gần giống nhau. Mấy người tùy tùng hiển nhiên tại khuyên giải chủ tử mình, bây giờ bọn họ đang đứng trên đất của Đại Sở không nên giết người dưới ban ngày ban mặt, mà nam tử dung tục kia rõ ràng không chịu nghe lời khuyên giải, kiên trì muốn giết Ám Tam và bắt Diệp Ly đi. Sau lần khai thông không có hiệu quả, mấy người Nam Cương bắt đắc dĩ liếc nhau bao vây Ám Tam và Diệp Ly.

Người trong hành lang thấy sẽ có đánh nhau, lập tức đều chạy trốn, mà ngay cả bàn của Bệnh thư sinh cũng chỉ còn lại hắn và nam tử

trung niên. Lão chưởng quầy sớm đã bị dọa, trốn vào trong quầy không dám ra ra, Diệp Ly nhíu mày nói: “Quăng bọn họ ra ngoài, đừng làm hỏng đồ vật của người ta.” Ám Tam vui sướng đáp: “Vâng, công tử!”

“Ai to gan như vậy, làm công tử Quân Duy của chúng ta tức giận ah.”

Ám Tam đang muốn động thủ, một giọng nói lười biếng mang theo chút trong trẻo trên lầu vang lên. Diệp Ly ngẩng đầu lên xem thì thấy một nam tử tuấn tú mặc la y đỏ sậm rộng thùng thình, giơ tay nhấc chân gian đê lộ vẻ phong tình đang dựa ở lan can trên lầu. Yêu nghiệt! Nhìn liếc qua nam tử dung tục đang trợn mắt há hốc mồm, chảy nước miếng bên cạnh, Diệp Ly đau đầu nhìn công tử Phong Nguyệt đang nở nở nụ cười câu hồn với mình, “Hàn huynh, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Hàn Minh Tích nhẹ nhàng xoay người trên lan can, bay xuống dưới bậc thang cười nói: “Cái này sao. . . Vi huynh nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không yên lòng để Quân Duy huynh đệ một người đi Nam Cương – một chỗ nguy hiểm như vậy, vừa vặn Quân Duy cũng cần người dẫn đường không phải sao? Vi huynh tự đề cử mình.” Diệp Ly không nhịn được cho hắn một cái liếc mắt khinh bỉ, “Hàn huynh, ngươi biết đường đi của Nam Chiếu sao?”

“Khinh thường người khác ah”. Hàn Minh Tích ai oán nhìn Diệp Ly nói: “Vi huynh tới Nam Chiếu ít nhất cũng phải bảy tám lần rồi, nhắm mắt cũng sẽ không đi nhầm. Huống chi, vi huynh đi theo còn có thể bảo vệ Quân Duy, ngươi nhìn xem chỉ mang theo một người đi xa, còn chưa ra khỏi Đại Sở đã gặp đăng đồ tử* (dê xồm).” Diệp Ly cắn răng, “Hàn huynh, ta là nam nhân!” Hàn Minh Tích kinh ngạc nhướn lông mày, lấy quạt giấy che miệng ha ha cười nói: “Quân Duy tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, ai nói nam nhân không gặp dê xồm hả? Thằng ngốc bên kia, ngươi nói có đúng hay không?”

Tên nam nhân trẻ tuổi vừa ngốc vừa dung tục đã sớm chảy nước miếng, dồn sức gật đầu, Diệp Ly thấy, buồn nôn một trận, nghiêng người, oán hận trừng mắt Hàn Minh Tích. Nàng cho rằng người này chỉ là thích hái hoa, hóa ra là ăn sạch cả nam lẫn nữ.

“Quân Duy đừng hiểu lầm, cho dù vi huynh nam nữ ăn sạch cũng chướng mắt loại mặt hàng này. Thế nào. . . Cũng phải như Quân Duy – một công tử anh tuấn như vậy mới được.” Hàn Minh Tích nháy mắt với Diệp Ly, duỗi tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Ly. Sao Diệp Ly có thể để hắn thực hiện được, quạt giấy trong tay “bộp” một tiếng, đập vào trên cổ tay hắn. Hàn Minh Tích lập tức sụ mặt.

Hàn Minh Tích chậm rì rì đi xuống cầu thang, mắt phượng miễn cưỡng phiết lấy mấy người Nam Cương, “Các ngươi muốn tự mình đi hay là muốn bổn công tử mời các ngươi đi?” Nam tử dung tục kia đi lên phía trước, nuốt nước bọt cười nói: “Vị công tử này cũng muốn đi Nam Cương sao? Bổn công tử là thiếu tộc trưởng của bộ tộc Lạc Y, không bằng để bổn công tử dẫn đường cho công tử nhé?” Hắn học người Trung Nguyên nói chuyện nho nhã, nhưng mà phối hợp với đôi mắt hí đục ngầu, cùng với thân hình gầy gò chỉ có da bọc xương, còn có nụ cười tự cho là tiêu sái kia, thật sự khiến người khác sởn hết cả gai ốc. Diệp Ly nhếch môi, thương tiếc cho số đào hoa của Hàn Minh Tích, thuận tay kéo Ám Tam đến bên cạnh mình. Đã có người muốn ra mặt, bọn họ cần gì phải tự mình ra tay nữa?

Mắt hoa đào của Hàn Minh Tích run rẩy một cái, vẻ mặt biểu cảm, nhả ra một chữ, “Cút!”

Hắn phong lưu, đúng vậy, nhưng chưa đến mức nam nữ không câu nệ* (không hạn chế). Cho dù thật sự ăn cả nam lẫn nữ, hắn cũng kiêng ăn có được không?

Người thanh niên dung tục tự xưng là thiếu tộc trưởng của bộ tộc Lạc Y cảm giác mình bị tổn thương, vốn ái mộ thương hoa tiếc ngọc, lập tức biến thành phẫn nộ, “Giết hai tên tiểu tử này cho ta, bắt hắn về!” Diệp Ly kinh ngạc, vừa rồi muốn giết Ám Tam. bắt nàng về, bây giờ Hàn Minh Tích yêu nghiệt này xuất hiện, liền muốn giết nàng, bắt Hàn Minh Tích về sao? Đây là chuyện gì ah. Hàn Minh Tích nở nụ cười lạnh, “Lập tức cút ra ngoài cho bổn công tử! Hay là các ngươi muốn Mộ Dung tướng quân tự mình đến tiễn đưa các ngươi xuất quan?”

Lời này vừa nói ra, trong mắt của người thanh niên dung tục kia cuối cùng cũng hơi do dự. Dưới sự khuyên nhủ của người tùy tùng bên cạnh, hừ một tiếng, bỏ lại một câu ngoan thoại* (lời nói hung ác quyết tâm giết hoặc làm những điều kinh khủng đối với kẻ được đề cập trong lời nói), chạy như điên đi ra ngoài.

Trong hành lang một mảnh yên lặng, thấy không có đánh nhau, lão chưởng quầy mới dè dặt đứng lên từ trong quầy, cẩn thận nhận lỗi với một bàn khách duy nhất còn lại. Diệp Ly đi lên lầu, một bên thấp giọng dặn dò lúc Ám Tam tính tiền trả thêm ít tiền cho nhiều chưởng quầy coi như là tiền bồi thường. Hàn Minh Tích đi theo phía sau nghe thấy lời nói của Diệp Ly, cười ha ha nói: “Quân Duy mềm lòng ah, lão chưởng quầy kia mở khách sạn vài thập niên ở Vĩnh Lâm, chuyện gì mà chưa gặp qua. Ngươi cho rằng hắn thật sự bị dọa rồi hả?” Diệp Ly liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: “Bởi vì chuyện chúng ta đuổi khách của hắn đi là sự thật. Hắn bị dọa hay không bị dọa không liên quan. Còn có. . . Hàn huynh, đây là phòng của ta.”

Hàn Minh Tích cười nói: “Quân Duy không mời ta đi vào uống chén trà sao?”

“Muốn uống trà vừa rồi ở đại sảnh sao không uống?”

Hàn Minh Tích ghét bỏ bĩu môi nói: “Ở chỗ kia uống trà không hợp với sự thưởng thức cao quý của bổn công tử . Hơn nữa. . . Ta cũng không muốn uống được một nửa, bị người thần không biết quỷ không hay, hạ độc gì đó. Vận khí của Quân Duy không tệ ah, vừa đi ra ngoài đã gặp được Bệnh thư sinh – người trong giang hồ gặp người sợ .” Diệp Ly nhướn lông mày, mở rộng cửa ra vào cho hắn vào, hỏi: “Ngươi biết Bệnh thư sinh? Hắn hiện tại đến Nam Cương làm cái gì?”

Hàn Minh Tích nhún vai, nhàn nhã dựa vào cái ghế hai tay gối lên đầu cười nhìn xem Diệp Ly nói: “Ai biết được, mấy năm trước thiếu chút nữa hắn bị Định Vương đánh chết rồi. Vẫn là Đại các chủ của Diêm Vương các tự mình ra mặt, mới nhặt được cái mạng của hắn về. Đã nhiều năm không xuất hiện, hôm nay đột nhiên xuất hiện ở Nam Cương. . . Ha ha, tên kia mỗi lần xuất hiện đều là tiếng kêu than dậy khắp trời đất, máu chảy thành sông, Quân Duy ngươi cũng đừng bị hắn lừa. Cách hắn xa một chút thì tốt.” Diệp Ly thờ ơ gật đầu, tâm tư đã chuyển tới nơi khác đi, “Ta không biết hắn đương nhiên sẽ không đi trêu chọc hắn, ngược lại Hàn huynh không cần trấn giữ Thanh Phong Minh Nguyệt lâu sao, lại có thời gian rảnh chạy đến Nam Cương?”

Hàn Minh Tích cười nhạo nói: “Thanh Phong Minh Nguyệt lâu đâu cần ta trấn giữ ah, vẫn là nhìn Quân Duy yên lòng hơn . Dù sao. . . Huân Nhã các của Quân Duy lại là sản nghiệp duy nhất của chính bản thân ta ah. Nếu Quân Duy xảy ra chuyện gì thì bổn công tử tổn thất lớn rồi.” Vừa nói chững chạc đàng hoàng, vừa có sức quyến rũ, cám dỗ, làm say đắm mắt phượng lại lộ ra thú vị ý tứ hàm xúc.

Diệp Ly bình tĩnh nhìn hắn, “Ta đi Nam Cương có chuyện phải làm, không tiện mang theo Hàn huynh.

“Không sao, không cần mang, ta đi theo Quân Duy là được rồi. Quân

Duy muốn lên núi đao, ta tuyệt đối không xuống biển lửa, như thế nào đây?" Hàn Minh Tích dáng tươi cười sáng chói, "Ta thực sự rất hữu dụng ah, không phải Quân Duy muốn dùng tình báo của Thiên Nhất các sao? Chỉ cần ta ở bên cạnh, lúc nào cũng có thể lấy tình báo của Thiên Nhất các, bất kể là tình báo gì, thực sự so với việc Quân Duy chờ tin tức đưa tới cửa thuận tiện hơn nhiều."

Diệp Ly yên lặng nhìn hắn một lúc lâu, mới nói: "Ta chỉ sợ Công Tử Minh Nguyệt biết ta mang theo đệ đệ của hắn đi vào nơi nguy hiểm, quay đầu lại một cái không cẩn thận ngấm ngầm giết chết ta."

Nhắc tới huynh trưởng, tâm tình tốt đẹp của Hàn Minh Tích lập tức u ám đi rất nhiều, hừ lạnh một tiếng nói: "Chớ nói giúp huynh ấy với bổn công tử, bây giờ huynh ấy ở đâu, còn nhớ rõ ta – người đệ đệ này sao. Sớm muộn có một ngày chết ở. . . Hừ hừ! Đến lúc đó bổn công tử đi nhặt xác cho huynh ấy là được." Trong lòng Diệp Ly khẽ động, mặc dù lần trước tính kế Hàn Minh Nguyệt, cũng thoát hiểm từ trong tay hắn, nhưng mà đối với hắn Diệp Ly vẫn có một loại phòng bị giống như bẩm sinh. Mà đối với Hàn Minh Tích lớn lên cực kỳ giống hắn, lại hoàn toàn không có loại cảm giác này. Có lẽ là bởi vì Hàn Minh Nguyệt lấy thủ đoạn, năng lực của một người thành lập Thanh Phong Minh Nguyệt lâu và Thiên Nhất Các, có lẽ là bởi vì những ân oán nói không rõ giữa hắn và Mặc Tu Nghiêu, có lẽ hoặc là bởi vì hắn là người đầu tiên thực sự có thể uy hiếp được mình.

Tỉnh bơ nhìn Hàn Minh Tích vẫn tức giận, Diệp Ly thản nhiên nói: "Đã lo lắng, đi xem thì tốt hơn. Hàn huynh cần gì theo tại hạ chạy khắp nơi, nguy hiểm không nói, ngộ nhỡ Minh Nguyệt Công Tử xảy ra chuyện gì, chẳng phải sẽ khiến Hàn huynh thương tiếc." Hàn Minh Tích khẽ giật mình, rất nhanh nở nụ cười, "Huynh ấy có thể xảy ra chuyện gì, trên đời này người có thể động đến huynh ấy , không có mấy người. Hơn nữa huynh ấy cũng không cần ta giúp đỡ gì cả, trong mắt huynh ấy ta chỉ biết thêm phiền phức mà thôi." Diệp Ly

chống cằm cười nhìn hắn, “Ta cho rằng quan hệ huynh đệ của Hàn huynh và Công Tử Minh Nguyệt huynh rất tốt?”

Hàn Minh Tích hừ nhẹ một tiếng nói: “Tóm lại, bổn công tử muốn theo ngươi đi Nam Cương. Cho dù ngươi không cho theo, bổn công tử tự đi theo một mình. Về phần đại ca ta, không cần ngươi quan tâm, trong thời gian ngắn huynh ấy không về được Thanh Phong Minh Nguyệt lâu cũng chả sao.” Diệp Ly không sao cả nhún vai, nói quá nhiều ngược lại dễ khiến hắn hoài nghi. Đã ở chung với nhau trong một khoảng thời gian không ngắn như vậy, nàng chung quy có biện pháp biết rõ Hàn Minh Nguyệt đi nơi nào? Nàng cũng không quên Hàn Minh Nguyệt vì một nữ nhân có quan hệ gì đó với Mặc Tu Nghiêu, thiếu chút nữa hủy thanh danh của nàng. Ai nói sau khi nhận lỗi, nàng không thể mang thù hả? Chỉ có điều không cần nôn nóng báo thù mà thôi. Về chuyện lợi dụng Hàn Minh Tích……..Diệp Ly liếc nhìn nam nhân cười vô cùng lẳng lơ, ai bảo hắn là đệ đệ của Hàn Minh Nguyệt, không nên gặp phải mình?

Thấy Diệp Ly không phản đối nữa, Hàn Minh Tích vui mừng. Lòng tràn đầy sung sướng lập kế hoạch cho hành trình của bọn họ, “Quân Duy, ta tới Nam Cương nhiều lần rồi, chúng ta có thể đi Thương Sơn dạo chơi trước, sau đó dọc theo sông Thanh Minh đi về phía tây, vừa vặn đi xem hoa Phượng Hoàng và lễ hội đèn lồng của Nam Cương, sau đó lại đi thủ phủ của Nam Chiếu, ngươi cảm thấy như thế nào?”

Diệp Ly lãnh đạm nhìn hắn, “Ta cho rằng, Hàn huynh biết rõ chúng ta vội vã gấp rút lên đường. Theo hành trình của ngươi, cuối tháng năm chúng ta có thể thấy thủ phủ của Nam Chiếu?” Hàn Minh Tích lập tức suy sụp, rầu rĩ không vui mà nói: “Đã như vậy, chắc là chúng ta đi thủ phủ của Nam Chiếu trước, đợi Quân Duy xong việc, chúng ta đi xem lễ hội đèn lồng là được.”

Nhìn Hàn Minh Tích đáng thương, Diệp Ly thấy gân xanh nhảy trên

trán mình đập vô cùng mạnh. Tức giận đuổi người ra ngoài, Ám Tam đứng ở bên cạnh, vẻ mặt lo lắng nhìn Diệp Ly, Diệp Ly nhướn lông mày nói: “Có gì muốn nói hay sao?”

Ám Tam cau mày nói: “Công tử, Hàn công tử. . .” Hàn Minh Tích người này bọn họ không biết rõ, nhưng mà Hàn Minh Nguyệt người này, bọn họ có thể trở thành ám vệ của Vương gia hoặc Vương phi đều đã từng hỏi thăm qua. Người này rất khó đối phó, mà nếu Hàn Minh Tích là đệ đệ của Hàn Minh Nguyệt chỉ sợ cũng không phải hạng người lương thiện gì. Càng quan trọng hơn là. . .thanh danh của Hàn Minh Tích thật sự là không tốt lắm, Vương phi ở chung với hắn trong một thời gian. . . Nghĩ nghĩ nào đó hậu quả, Ám Tam không tự chủ được run rẩy.

Diệp Ly bất đắc dĩ nói: “Mang theo Hàn Minh Tích có chỗ tốt cũng có chỗ không tốt, nhưng mà hắn như là đã theo tới chúng ta muốn vung đến hắn chỉ sợ cũng không dễ dàng. “Mạng lưới tình báo của Thiên Nhất Các rải rác khắp thiên hạ, quan trọng hơn là có một loại người không thấy đường cùng sẽ không rút lui, ngươi càng muốn bỏ mặc hắn, hắn càng hào hứng bừng bừng muốn quấn quít lấy ngươi. Hàn Minh Tích rất rõ ràng chính là loại nhân sĩ nhàm chán này.

Phất phất tay, Diệp Ly nói: “Không cần lo lắng, hiện tại trước mắt không cần suy nghĩ những thứ khác. Đến Nam Cương tìm đến đại ca trước, rồi nói tiếp. Có lẽ bây giờ Ám Nhị đã tìm được đại ca rồi ah?”

Ám Tam gật đầu nói: “Ám Nhị rất giỏi tìm người, hắn đi nhanh hơn so với chúng ta, có lẽ đã tìm được Từ công tử rồi.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Như vậy liền mang theo Hàn Minh Tích, sau khi đi vào Nam Cương, ngươi chú ý một chút lưu lại manh mối cho Ám Nhị. Chúng ta đi trước tụ họp với đại ca.”

“Vâng.”

Chương 78: Lần đầu tiên đến Nam Cương

Edit: Nguyễn Thảo Beta: Sakura Buổi sáng thu dọn đồ đạc xong, xuống lầu, thấy Hàn Minh Tích với vẻ mặt lẳng lơ ngồi vị trí bắt mắt nhất ở đại sảnh mỉm cười nhìn mình. Trán của Diệp Ly bỗng nhiên nhói đau. Dường như Hàn Minh Tích không cảm giác được sự tức giận trong mắt Diệp Ly, vui vẻ vẫy tay chào nàng, “Quân Duy, mau tới đây ăn sáng.” Diệp Ly đi qua, nhìn điểm tâm sáng phong phú đặt ngay ngắn trên bàn, nhướn lông mày cười nói: “Hàn huynh, đồ ăn sáng thật sự rất phong phú ah.” Hàn Minh Tích khua khua tay, không để ý ánh mắt mọi người ở đại sảnh đều dừng trên người mình, cười nói: “Quân Duy ăn nhiều một chút. Đợi đến khi vào Nam Cương, muốn ăn đồ ăn sáng thịnh soạn như vậy, không dễ thế đâu.”

Diệp Ly cũng không khách khí, kêu Ám Tam ở phía sau, cùng nhau dùng bữa.

Hàn Minh Tích trầm mặc nhìn Ám Tam, nhướn lông mày hỏi: “Vẫn chưa thỉnh giáo đại danh* (tên) của vị huynh đệ kia. Hộ vệ bên người Quân Duy có bản lĩnh không tầm thường ah.” Dưới tình huống bình thường Hàn Minh Tích là người tự mình biết mình, thân là em ruột của Các chủ Thiên Nhất, đương nhiên ánh mắt cũng không thấp. Mặc dù khinh công của mình có thể nói là số một số hai, nhưng mà về phương diện võ công thực sự kém một chút. Ít nhất võ công của người hộ vệ bên người vị bằng hữu mới quen kia cao hơn hắn nhiều.

Diệp Ly liếc nhìn Ám Tam, thản nhiên nói: “Trác Tĩnh.”

Ám Tam có chút kinh ngạc ngẩng đầu liếc nhìn Diệp Ly. Trác Tĩnh là

tên thật của hắn, sau khi trở thành ám vệ của Vương phi, bình thường không dùng cái tên này nữa, hắn không nghĩ tới Vương phi lại có thể biết rõ.

Hàn Minh Tích cười nói: “Hóa ra là Trác huynh, về sau làm phiền Trác huynh rồi.”

Ám Tam lãnh đạm nói: “Không dám, Hàn công tử khách khí.”

Một nhóm ba người ăn cơm xong, Ám Tam đi tính tiền, người đàn ông ngày hôm qua đến bắt chuyện, bên cạnh còn có một người đàn ông trung niên trông giống quản gia, “Sở công tử, ngươi cũng định lên đường sao? Vị này. . .Là người công tử mời dẫn đường?” Diệp Ly khẽ gật đầu, không nói gì. Hai người rõ ràng đều không có ý trả lời, người đàn ông kia vậy mà một chút xấu hổ cũng không thấy, phối hợp cười nói: “Người của công tử cũng đã đến đông đủ, không biết có lên đường ngày hôm nay hay không? Nếu như không ngại chúng ta kết bạn.” Hàn Minh Tích uể oải gảy đồ ăn trên bàn, nói: “Sao chúng ta phải đi cùng với các ngươi? Mỗi người một đường không phải tốt sao?”

Nam tử cười nói: “Mọi người cùng đi Nam Cương, trên đường có thể chăm sóc lẫn nhau, cũng an toàn hơn không phải sao? Theo tại hạ biết. . . Chúng ta rời khỏi Toái Tuyết quan hình như là lãnh thổ của bộ tộc Lạc Y rồi, ngày hôm qua hai vị…”

Diệp Ly giương mắt, khó hiểu nhìn người đàn ông kia nói: “Các hạ đã biết chúng ta đắc tội thiếu chủ bộ tộc Lạc Y, sao còn khăng khăng cùng đi với chúng ta ?”

Nam tử bĩu môi nói: “Bộ tộc Lạc Y thì như thế nào? Mặc dù người Nam Chiếu quen dùng độc, nhưng mà chưa chắc chúng ta đã sợ hắn.”

Trong lòng Diệp Ly thầm gật đầu, bên người các ngươi có Bệnh thư sinh người nổi tiếng dùng độc đương nhiên không cần sợ độc của Nam Cương. Nghĩ một lúc, gật đầu nói: “Đã như vậy, phiền toái các hạ rồi. Vẫn chưa thỉnh giáo đại danh của các hạ.” Nam tử cởi mở cười nói: “Tại hạ Trịnh Khuê, vốn là tiêu đầu, hiện tại làm hộ viện kiếm miếng cơm ăn. Đây là quản gia nhà ta, bên kia là lão gia nhà chúng ta. Còn người kia. . .” Người đàn ông tự xưng là Trịnh Khuê nhìn người thư sinh ốm yếu đang dựa vào vách tường nhắm mắt dưỡng thần nói: “Nghe nói là cao thủ lão gia dùng giá cao mời đến. Nhưng mà. . . Ha ha, ta nhìn không ra giỏi ở chỗ nào, ngược lại thân thể quá yếu ớt.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Thì ra là thế, Trịnh hộ vệ hữu lễ rồi. Đã như vậy, chúng ta lên đường?”

Thấy Diệp Ly đồng ý, hiển nhiên Trịnh Khuê hết sức cao hứng, hào sảng cười nói: “Tại hạ đi báo với lão gia nhà ta một tiếng.” Nghiêng mặt nhìn Trịnh Khuê và Quản gia kia trở về thương lượng với ông chủ phú thương một lúc, dường như ông chủ phú thương có chút bất mãn, nhưng mà vẫn đồng ý. Sau đó một nhóm bốn người, từng người trở về phòng thu dọn đồ đạc. Đưa mắt nhìn bóng dáng bốn người lên lầu, Diệp Ly thờ ơ liếc Hàn Minh Tích một cái, Hàn Minh Tích ủy khuất nằm bò trên mặt bàn, nhìn Diệp Ly: “Quân Duy, ta lại làm sai cái gì?”

Diệp Ly hừ nhẹ một tiếng, nghiêng người liếc hắn, nói: “Hàn công tử, ngươi nhỏ tiếng một chút không được sao?”

“Nhỏ tiếng?” Hàn Minh Tích khó hiểu, hỏi: “Bổn công tử cũng không phải người có tiếng tăm gì, sao phải nhỏ tiếng?” Rất ít người biết hắn là Công Tử Phong Nguyệt, bằng không thì bọn họ sớm đã bị những nhân sĩ tự xưng chính nghĩa kia vây đánh rồi. Diệp Ly giống như

cười mà không cười, nhìn hắn nói: “Ngươi là người sống theo kiểu không phô trương, đúng vậy, nhưng mà gương mặt của ngươi lớn lên rất khoa trương. Ngươi nghĩ Bệnh thư sinh chưa từng gặp qua Công Tử Minh Nguyệt? Ngươi nghĩ hắn biết Công Tử Minh Nguyệt là Các chủ của Thiên Nhất các hay không?” Hàn Minh Tích mở trừng hai mắt, vẻ mặt áy náy nhìn Diệp Ly, nhỏ giọng nói: “Cái kia. . . Đại ca ta và Các chủ Diêm Vương các là bằng hữu. Cho nên. . . Có lẽ Bệnh thư sinh đã gặp qua ta. Xem ra hắn biết chúng ta nhận ra hắn rồi.”

“Rất hiển nhiên là như vậy.” Diệp Ly mặt không biểu tình nói.

“Sao bọn họ phải mời chúng ta cùng đi?” Hàn Minh Tích thấp giọng hỏi, “Nếu như là bởi vì thân phận của ta, hắn nên trực tiếp chào hỏi ta mới đúng. Dù sao quan hệ giữa đại ca ta và Các chủ của Diêm Vương các cũng rất tốt.”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Chắc là không phải, trước khi ngươi đến, bọn họ đã mời ta một lần, bị ta cự tuyệt.”

Hàn Minh Tích vuốt cằm nói: “Bệnh thư sinh ngàn dặm xa xôi chạy đến Nam Cương đến, mục đích chắc chắn không đơn giản, nhưng mà sao hắn phải cùng đi với phú thương kia? Phú thương bình thường gì mà mời được người không thích di chuyển như hắn. Về phần buôn bán dược liệu. . Người buôn bán dược liệu sẽ tự mình đến Nam Cương vào tháng tư này.” Đại Sở và Nam Cương qua lại nhiều nhất chính là dược liệu quý hiếm của Nam Cương, nhưng mà nhìn tình hình vắng lặng của thành Vĩnh Lâm lúc này cũng biết bây giờ không phải là thời điểm buôn bán dược liệu. Diệp Ly chống trán nói: “Ngươi cảm thấy người dám cùng ở một chỗ với Bệnh thư sinh – một người có tên tuổi, sẽ là phú thương bình thường sao?”

Hàn Minh Tích nhướn lông mày, “Có vấn đề gì sao?”

Diệp Ly trầm mặc một lát, “Tạm thời chưa nhìn ra.” Nhưng mà đã bị động, nhất định phải làm rõ đây rốt cuộc là trùng hợp hay cố ý.

Nhóm người rất nhanh hội họp ở cửa nhà trọ, sau đó ra cưỡi ngựa ra khỏi thành đi về phía Toái Tuyết Quan. Khiến Diệp Ly thấy bất ngờ chính ông chủ phú thương bộ dạng óc đầy bụng phệ, kỹ thuật cỡi ngựa lại không tồi. Chỉ là thật sự khiến người ta lo lắng chính là con ngựa ở phía dưới hắn. Từ khi lên ngựa, dọc đường đi Bệnh thư sinh đều ho khan, bộ dạng không cẩn thận sẽ ho tim phổi ra ngoài mất. Lúc đi qua Toái Tuyết Quan, Diệp Ly quay đầu lại đúng lúc nhìn thấy Mộ Dung Đình mặt mày rạng rỡ đang vui vẻ đứng trên tường thành nói cái gì đó người đàn ông trung niên bên cạnh. Chắc hẳn sau khi thoát khỏi cuộc sống gò bó ở kinh thành thì Mộ Dung Đình rất vui sướng. Trong lòng Diệp Ly vì bạn thân mà cảm thấy cao hứng, cười nhạt một tiếng quay đầu đuổi theo người phía trước.

“Uống nước đi.” Một đường vội vã đi ra khỏi Toái Tuyết Quan, đến khi sắc trời dần dần tối mới dừng lại. Hiển nhiên hôm nay bọn họ đã bỏ lỡ chỗ ở trọ. Hơn nữa mặc dù dã ngoại ở Nam Cương rất nguy hiểm, nhưng mà đối với người Trung Nguyên mà nói, đi đến ở trong nhà dân hoặc là nhà trọ của Nam Cương – chỗ đó chưa chắc đã an toàn.

Ám Tam thuần thục đi vào rừng cây, chưa đầy một lúc đã ôm một đống củi lửa và một con gà rừng đi ra, sau đó bắt đầu nhóm lửa và làm món ăn dân dã. Trịnh Khuê cũng bắt mấy con cá từ bờ sông không xa. Diệp Ly nhìn thoáng qua Bệnh thư sinh ở dưới tàng cây ho đến tê tâm liệt phế* (đau đớn tim gan, cõi lòng tan nát), lông mày thanh tú hơi nhíu, đưa nước sang. Bệnh thư sinh rõ ràng sửng sốt một chút, mới duỗi tay phải ra nhận ấm nước, khẽ gập đầu với Diệp Ly, khẽ nói: Cảm ơn.” Diệp Ly gật đầu, một lần nữa ngồi về chỗ cũ. Mặc dù Bệnh thư sinh thoạt nhìn ốm yếu chỉ còn lại nửa cái mạng, nhưng mà Diệp Ly tuyệt đối sẽ không xem nhẹ hắn. Người như vậy

cách càng xa càng tốt, đặc biệt là dưới tình huống hắn có thù hận với Mặc Tu Nghiêu.

Hàn Minh Tích nhàm chán dựa vào dưới tàng cây, nhìn Ám Tam xử lý tốt món ăn dân dã, đặt ở trên lửa, chuẩn bị nướng, cười nói với Diệp Ly: "Quân Duy, Trác huynh thực sự không đơn giản. Ta chưa thấy qua người nào làm những việc này lưu loát như vậy. Mà ngay cả các nhân sĩ giang hồ thường xuyên dã ngoại ngủ ngoài trời sợ còn kém xa." Ám Tam ngồi bên cạnh đống lửa, nhướn lông mày không nói chuyện. Hắn sẽ không nói cho Hàn Minh Tích, nửa năm trước bốn huynh đệ bọn họ đã trải qua huấn luyện như thế nào ở dưới núi Hắc Vân. Thật ra đến bây giờ, huynh đệ bọn họ vẫn không hiểu sao trong đầu chủ tử nhà mình có nhiều chủ ý và phương pháp huấn luyện kỳ lạ như vậy. Đặc biệt là huấn luyện sinh tồn dã ngoại gì đó, từng người bọn họ bị ném vào trong rừng rậm rộng lớn gần như nhìn không thấy bìa rừng, làm bạn với độc trùng, chuột, kiến suốt một tháng. Binh khí mang theo người cũng chỉ có một con dao găm và một cây cung chỉ có năm mũi tên. Lúc mới bắt đầu bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được huấn luyện như thế rốt cuộc có tác dụng gì đối với bọn họ – những người có võ công, khinh công, nội lực. Nhưng mà một tháng sau, Ám Nhị quần áo rách nát đi ra từ trong rừng rậm, một chưởng đánh bại Ám Tứ và mình. Vốn dĩ trên căn bản thể lực của bốn người bọn họ là ngang nhau, cho dù có thắng thì thắng cũng tuyệt đối thế suy sức yếu. Nhưng mà lần đó Ám Nhị đại triển thần uy* (phát huy sức mạnh lớn nhất) đã đánh bại Ám Nhất, lại đánh bại mình, cuối cùng đồng quy vu tận* (cùng đến chỗ chết) với Ám Tứ. Rõ ràng không học bất cứ võ công gì khác, thậm chí nội lực cũng không tăng lên, sự thay đổi của Ám Nhị khiến bọn họ vừa khiếp sợ vừa mừng rỡ như điên.

Đợi đến lúc sau khi Ám Tam tự mình đi vào mới biết được rốt cuộc Ám Nhị đã trải qua những gì. Rắn độc, độc trùng, độc thảo, đầm lầy, dã thú, lúc vừa mới bắt đầu ngay cả buổi tối hắn cũng không dám

chợp mắt, bởi vì đôi khi đang ngủ chợt tỉnh giấc sẽ phát hiện mình bị đàn sói bao vây hoặc là phát hiện rắn độc đang thè lưỡi nhìn mình chằm chằm. Mỗi ngày còn phải tự mình kiếm đồ ăn, và thu thập đồ vật Vương phi quy định. Lần xui xẻo nhất, hắn bị rơi vào trong đầm lầy ba canh giờ, thiếu chút nữa đã cho là mình sắp chết rồi. Nhưng mà đợi đến những ngày cuối cùng của một tháng, hắn phát hiện mình đã dần thích ứng được hoàn cảnh gay go như vậy, cho dù không dùng võ công, hắn cũng có thể sinh sống trong rừng rậm như thường. Thậm chí dù cho một ngày một đêm không ăn không ngủ cũng không cảm thấy quá khó chịu, những việc này chỉ có võ công tuyệt đối không làm được. Ngày hắn còn sống đi ra từ trong rừng rậm mới biết thật ra sau khi bọn họ đi vào rừng rậm, Vương phi đều âm thầm đi theo, Ám Tam thực sự toàn tâm toàn ý thần phục vị Vương phi trẻ tuổi này. Trong lòng bọn họ cũng biết, chủ tử tuyệt đối là vị Vương phi giỏi nhất trong tất cả những người giữ chức vị Định quốc vương phi. Điều duy nhất khiến Ám Tam tiếc hận chính là vốn dĩ Vương phi có không ít kế hoạch dành cho bọn họ nhưng bởi vì bệnh tình của Vương gia mà gián đoạn.

“Hàn công tử nói không sai, Trác huynh đệ này thủ pháp thuần thục, ngay cả tiêu sư đã qua vài thập niên cũng không thể sánh bằng.” Trịnh Khuê nhìn con cá nửa sống nửa chín trong tay mình, lại nhìn món ăn dân dã thơm ngon – gà nướng gần như có thể so với trong tửu lâu trong tay Ám Tam, ghen ghét không thôi. Hắn chỉ là từ bờ sông bắt mấy con cá trở về, người huynh đệ nghiêm túc này đã nhóm lửa xong, rồi bắt gà rừng, xử lý tốt và nướng. Với lại còn dành thời gian vào trong rừng hái mấy cây nấm về để chuẩn bị nấu canh. Lão gia nhà mình bất mãn nhìn mình chằm chằm con cá đầy dầu mỡ trong tay mà ghét bỏ.

Diệp Ly nở nụ cười chân thành nhìn Hàn Minh Tích nói: “Trên đường đi đều là Trác Tĩnh chăm sóc ta, người thông minh đương nhiên sẽ học được.”

Vẻ mặt Hàn Minh Tích không tin, hắn cũng thường xuyên dã ngoại ngủ ngoài trời, bây giờ đồ ăn hắn nướng ra vẫn đen sì, bản thân hắn cũng không dám ăn.

Ám Tam bình tĩnh đem món ăn dân dã chia thành ba phần khác nhau đưa cho Diệp Ly và Hàn Minh Tích, dường như không nghe thấy lời khuyên ngợi của chủ tử. Hắn tuyệt đối không nói cho công tử phong lưu này biết chủ tử nhà hắn còn làm tốt hơn hắn nhiều. Nhìn Công Tử Phong Nguyệt trước mắt đang tán tụng dã ngoại với vẻ mặt say mê, đột nhiên Ám Tam có cảm giác kỳ lạ, thấy mình hơn hẳn người khác.

“Trác công tử tinh thông độc thuật?” Bệnh thư sinh ngồi bên cạnh uống vài ngụm nước, dường như đè xuống ý nghĩ muốn ho, ngẩng đầu nhìn Ám Tam hỏi. Ám Tam quay đầu lại nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Không hiểu.”

Bệnh thư sinh nhướn lông mày, vẻ mặt rõ ràng là không tin, nói: “Nam Cương có rất nhiều độc vật, ngay cả nấm trong rừng, đa số cũng có kịch độc. Nhưng là ta thấy, mấy cái ngươi hái đều là không độc.”

Ám Tam quệt quệt khóe môi, thản nhiên nói: “Nấm trong rừng màu sắc càng tươi sáng càng có độc, loại chuyện này ngay cả tiểu hài tử cũng biết.” Bệnh thư sinh cười nhạt một tiếng, “Thật sao? Nếu như là như vậy, Trác công tử không nên tùy tiện hái đồ về ăn, trên đời này không phải tất cả nấm độc đều có màu sắc tươi sáng.”

“Đa tạ nhắc nhở.”

Ông chủ phú thương kia hiển nhiên rất không hài lòng cá mà hộ vệ nhà mình nướng, ăn vài miếng ném xuống, chỉ vào Trịnh Khuê nói:

“Ngươi! Đi làm mấy cái món ăn dân dã!”

Trịnh Khuê nhìn sắc trời đã dần tối, có chút do dự. Sở dĩ bọn họ chọn hạ trại ở bên ngoài rừng là bởi vì buổi tối trong rừng rất không an toàn. Bệnh thư sinh ngồi dậy, lạnh nhạt nhìn phú thương kia nói: “Nếu như muốn hắn chết, ngươi để hắn đi vào.” Ông chủ phú thương dường như rất sợ Bệnh thư sinh, thấy hắn nói thế đành phải uể oải khép miệng lại.

Dùng xong bữa tối, dường như Hàn Minh Tích không có tinh thần như ban ngày, ngồi gần chỗ đống lửa nhất, nhìn tảng đá, nhắm mắt dưỡng thần. Ám Tam thu dọn xong, thi lễ, đứng dậy nhảy lên cái cây lớn cách đó không xa, ngồi ở trên chạc cây, im lặng nghe mấy người phía dưới, mấy người mỗi người một câu nói chuyện phiếm. Ngược lại là Diệp Ly có chút nhàm chán, ngồi bên cạnh đống lửa nói chuyện với Trịnh Khuê, thỉnh thoảng ném vài cây củi vào trong đống lửa. Trong lúc nói chuyện, Trịnh Khuê nói cho Diệp Ly biết ông chủ phú thương kia họ Lương, là người buôn bán dược liệu lớn ở Tây Bắc Đại Sở, gia tài bạc triệu, lần này tới Nam Cương là vì nghe nói Nam Cương có một cây thuốc vô cùng kỳ lạ và quý báu xuất thế, hơn nữa tháng sáu sẽ công khai đấu giá ở thủ phủ Nam Chiếu. Đương nhiên trong đó có vị Lương lão gia – bản thân luôn khoe khoang muốn tham gia vào. Còn Diệp Ly nói với Trịnh Khuê, nàng xuất thân từ thư hương thế gia* (gia đình quyền thế dòng dõi Nho học) nào đó ở Vân Châu, lần này đặc biệt mang theo hộ vệ đi ra ngoài du lịch. Về phần Hàn Minh Tích, là bằng hữu mới quen biết ở Quảng Lăng, nhất thời nhiệt tình cùng đi Nam Cương chơi với mình. Đối phương đã sớm biết thân phận của Hàn Minh Tích, đương nhiên Diệp Ly không cần che giấu giúp hắn, chỉ nói là bằng hữu mới quen ở Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, thành Quảng Lăng. Nghe thấy mấy chữ Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, khuôn mặt đầy thịt của Lương lão gia lập tức tỏa sáng, lôi kéo Diệp Ly nói hắn đã từng đến Thanh Phong Minh Nguyệt lâu.

“Sở công tử là người Vân Châu?” Bệnh thư sinh ở bên cạnh đột nhiên mở miệng hỏi, “Sở công tử cũng biết nhà họ Từ ở Vân Châu?”

Diệp Ly nhướn lông mày cười nói: “Vị công tử này không phải nói chuyện cười sao? Thân là nhân sĩ của Đại Sở ai không biết nhà họ Từ ở Vân Châu? Mặc dù tại hạ không có duyên đi học ở thư viện Ly Sơn, nhưng mà thực sự ngưỡng mộ mấy vị tiên sinh nhà họ Từ lâu rồi.”

“Thật sao? Khục khục. . . Lại nói tiếp, Sở công tử ngưỡng mộ nhà hộ Từ ở Vân Châu, chắc hẳn đã nghe qua danh tiếng của công tử Thanh Trần?”

Diệp Ly nhìn nghiêng sang, trong giọng nói có sự hâm mộ hơn, ” Công Tử Thanh Trần. . . Từ đại công tử thành danh khi còn trẻ thiên hạ đều biết. Chỉ hận là tại hạ lớn lên ốm yếu nhỏ hơn Từ công tử nửa tuổi, lại là kẻ vô tích sự, thật sự hổ thẹn.” Bệnh thư sinh ngẩng đầu nhìn Diệp Ly, trong ánh mắt mang theo sự thăm dò, cười nhạt nói: “Thật sao? Nói không chừng lần này Sở công tử đi Nam Cương có thể gặp Công Tử Thanh Trần.”

Trong lòng Diệp Ly hoảng sợ, sắc mặt ung dung để lộ ra vẻ kinh ngạc vui mừng nói: “Thật không? Công Tử Thanh Trần bây giờ ở Nam Cương?”

Bệnh thư sinh ngồi dậy nói: “Đúng vậy công tử, Thanh Trần lúc này thật sự ở Nam Cương.”

“Vậy thật sự là quá tốt rồi, hi vọng đi thủ phủ Nam Chiếu có thể gặp được công tử Thanh Trần, nhân tiện thỉnh giáo hắn một chút.” Diệp Ly cúi đầu trầm tư thờ ơ nói nhỏ. Không để ý tới ánh mắt dò xét của Bệnh thư sinh, trong lòng Diệp Ly nhanh chóng tính toán. Khi là thiếu

niên Từ Thanh Trần đã đi du lịch thiên hạ, xưa nay hành tung khó lường. Diệp Ly không tin ngay cả hành tung của huynh ấy mà huynh ấy không cũng che dấu được. Nhưng mà Bệnh thư sinh đang ở Tây Lăng lại biết được tin tức của Từ Thanh Trần ở Nam Cương . . Hơn nữa dường như rất rõ Từ Thanh Trần ở đâu, điều này khiến Diệp Ly không khỏi có dự dự cảm không tốt lắm. Lần này Bệnh thư sinh đến Nam Cương rốt cuộc là vì cái gì, có liên quan đến Từ Thanh Trần hay không?

Đêm khuya, đống lửa cháy trên đất hoang dần nhỏ đi. Cánh rừng trong màn đêm một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng kêu của sâu bọ côn trùng truyền đến. Ám Tam đang dựa trên chạc cây ngủ, chuyển động người, ho nhẹ một tiếng, Diệp Ly vốn nhắm mắt ngủ say gần đống lửa chậm rãi mở mắt, con ngươi tỉnh táo không có chút buồn ngủ nào. Thờ ơ xoay người nhìn về phía trên cây, Ám Tam trên cây hơi gật đầu. Diệp Ly nhắm mắt lại, rơi vào trong giấc ngủ.

Trong không khí đột nhiên truyền đến mùi tanh nhàn nhạt, hơn nữa kèm theo tiếng sột soạt kỳ lạ nào đó, âm thanh có chút nghe không rõ lắm. Dường như là cả đàn cả lũ gì đó bò từ đồng cỏ qua, Ám Tam khẽ nhíu mày, nhớ tới một loài vật khiến hắn hết sức chán ghét, ngồi dậy, nhẹ nhàng nhảy xuống mặt đất. Ám Tam vừa nhảy xuống, Bệnh thư sinh lúc nãy vẫn còn đang ngủ say, lập tức đã mở ra nhìn, thấy Ám Tam nhíu mày thắc mắc. Ám Tam cũng không nhìn hắn, đi đến bên cạnh Diệp Ly, khẽ nói: “Công tử, có động tĩnh.”

Diệp Ly mở to hai mắt, Hàn Minh Tích và Trịnh Khuê bên cạnh cũng đồng thời ngồi dậy. Hàn Minh Tích uể oải ngáp một cái hỏi: “Sao vậy?”

Ám Tam lạnh nhạt nói: “Có con gì đó đang tới.”

“Con gì? Là con gì đó?”

Ám Tam trầm giọng nói: “Ta đoán. . . Là rắn.”

“Rắn.”

“Rắn.” Diệp Ly và Bệnh thư sinh cùng lên tiếng nói, Bệnh thư sinh liếc nhìn Diệp Ly, Diệp Ly đứng lên nói: “Ta ngửi thấy mùi tanh của rắn. Rất nhiều rắn.”

Hàn Minh Tích hiểu rõ nói: “Ta thật sự đã quên Quân Duy giỏi điều chế hương liệu, đương nhiên tương đối nhạy cảm đối với mùi.”

Trịnh Khuê lo lắng nói: “Trước tiên đừng nói những việc này bây giờ, chúng ta làm sao đây?” Hàn Minh Tích không quan tâm nói: “Làm như thế nào? Đi chứ sao.” Công Tử Phong Nguyệt khinh công độc nhất vô nhị, bất kể ở đâu cũng lo không đi được. Ám Tam nhíu mày nói: “Chỉ sợ đi không được, các ngươi nghe. . . Bốn phương tám hướng khắp nơi đều là tiếng động.” Ở đây ngoại trừ vị Lương lão gia và quản gia kia, những người khác đều là người có võ công, đương nhiên nghe ra điều Ám Tam nói là thật hay giả. Hàn Minh Tích hừ nhẹ một tiếng, nhanh chóng lướt qua trên đầu cành cây, không đến một khoảng khắc đã đáp xuống trên mặt đất, cúi đầu rủa một tiếng nói: “Nam Cương – địa phương rách nát này bổn công tử đến một lần rắc rối một lần. Rốt cuộc ở đâu ra nhiều rắn như vậy?”

Không ai để ý tới lời phàn nàn của hắn, Ám Tam nhanh chóng lấy ra các loại thuốc phòng độc trùng, rắn độc chuẩn bị lúc trước. Bệnh thư sinh lắc đầu nói: “Quá nhiều, chỉ sợ không có tác dụng.”

Người chưa từng gặp qua, vĩnh viễn không thể tưởng tượng ra cảnh tượng như vậy đáng sợ đến mức nào. Trong bóng đêm bầy rắn đông nghìn nghịt đến từ các hướng khác nhau, “Đây là chuyện gì xảy ra? !” Lương lão gia hét ầm lên, quản gia bên cạnh lão đã sớm bị dọa,

mặt không còn chút máu, té trên mặt đất.

“Câm miệng!” Bệnh thư sinh quát lên, nhíu mày nhìn Ám Tam nói: “Bầy rắn đông lắm, dùng thuốc đuổi rắn chỉ sợ sẽ khiến bọn nó nóng nảy hơn.”

Hàn Minh Tích vẻ mặt chán ghét nói: “Quân Duy, ta mang theo ngươi có lẽ có thể xông ra ngoài, Trác huynh tự mình cũng có thể đi ra ngoài.” Ám Tam trầm mặc khẽ gật đầu, Bệnh thư sinh thản nhiên nói: “Đã như vậy, Hàn huynh có thể mang Sở công tử đi trước.” Hàn Minh Tích cũng không thật sự đi trước, bởi vì hắn nghe ra ý uy hiếp trong lời nói của Bệnh thư sinh. Nếu như bọn họ thật sự đi trước, Bệnh thư sinh chắc chắn sẽ phóng ám tiễn ở sau lưng. Hàn Minh Tích khinh công cao, mang theo một người bay trên không trung, chưa chắc có thể tránh được độc của cao thủ đứng thứ ba của Diêm Vương Các. Mà Bệnh thư sinh đằng kia thì càng không cần nghĩ rồi, ngoại trừ chính hắn, ba người khác không ai giống có năng lực tự mình đi ra ngoài.

Bầy rắn lập tức qua bao vây, Diệp Ly nhíu mày nói: “Đến lúc nào rồi còn có tâm tình tranh cãi? Hay là các ngươi định ở chỗ này để rắn ăn?”

Sau khi bầy rắn vây quanh, không có lập tức nhào lên, mọi người rất nhanh trông thấy mấy nam tử mặc hắc y đến từ mấy hướng khác nhau, cầm sáo kim thổi, đứng xa xa sau bầy rắn, những con rắn này hiển nhiên không phải vô duyên vô cớ tụ tập ở chỗ này mà là bị người ép buộc. Trịnh Khuê cúi thấp đầu rủa một tiếng, mắng: “Đây là người điều khiển rắn của Nam Cương!”

Diệp Ly và Ám Tam liếc mắt nhìn nhau, nếu như bầy rắn thật sự tấn công, bọn họ chắc có thể thoát khỏi trước, nhưng mà ông chủ phú thương béo xấu kia chỉ sợ là chạy không được.

Một nhóm người đuổi rắn, xoay người để lộ ra một con đường, sau đó bóng dáng có chút quen thuộc với bọn họ nghênh ngang đã đi tới đối diện với nhóm người Diệp Ly, nở nụ cười đầy ác ý, “Hắc hắc. . . Bổn công tử đã nói rồi một ngày nào đó các ngươi sẽ rơi vào tay bổn công tử, lúc này mới trôi qua một ngày, sao hả?”

Hàn Minh Tích nhướn lông mày cười nói: “Đây không phải tên ngu ngốc tự xưng là thiếu tộc trưởng của bộ tộc Lạc Y sao?”

Người thanh niên dung tục phẫn hận bỏ đi ở nhà trọ ngày hôm qua, đêm nay mặc quần áo lộng lẫy đầy trang sức bằng bạc, rực rỡ phát quang dưới ánh trăng. Thấy dáng vẻ Hàn Minh Tích mặc la y phóng khoáng lười biếng mê hoặc người dưới ánh trăng không khỏi ngẩn người, nói: “Tiểu mỹ nhân, ngươi tới a bổn công tử tha cho ngươi. Không cần cùng những người quái dị này tự tìm đường chết.” Hàn Minh Tích vẻ mặt cứng đờ, khóe mắt run rẩy, “Ngươi không biết ngượng khi nói người khác xấu sao?” Thực ra, những người ở chỗ này kể cả mấy tên điều khiển rắn đứng ở rất xa kia, bất kể người nào cũng nhìn đẹp mắt hơn tên kia nhiều. Cho dù là ông chủ phú thương mập mạp kia, ít nhất cũng không có dung tục như vậy.

Nghe vậy, nam tử trẻ tuổi kia lập tức giận dữ, trừng mắt nhìn Hàn Minh Tích, trong mắt tràn ánh sáng hung ác vặn vẹo. Diệp Ly ho nhẹ một tiếng cười nói: “Hàn huynh, mặc dù vị công tử đối diện kia không phải hương không phải ngọc, ngươi tốt xấu cũng nên hạ miệng lưu tình. Ngươi như vậy khiến tấm lòng quý mến của người ta chịu sao nổi?” Hàn Minh Tích bĩu môi nói: “Kia là hâm mộ sao? Hắn ghen ghét thì có? Rõ ràng hận không thể xé gương mặt của bổn công tử. Hừ! Khuôn mặt tuyệt thế của bổn công tử có thể giống với tên tầm thường kia sao?” Hắn lang bạt ở trốn thanh lâu- nơi trắng đen lẫn lộn, ngay cả hâm mộ hay là ghen ghét oán hận không phân biệt rõ được sao?

“Đúng vậy.” Người thanh niên đối diện cười hắc hắc nói, “Bổn công tử bắt được ngươi nhất định sẽ lột sống da mặt của ngươi. Hắc hắc. . . Mặt của ngươi bổn công tử đã muốn, cho nên ngươi ngoan ngoãn đến đây, đừng khiến bảo bối của bổn công tử làm hỏng mặt của ngươi.” Mọi người trầm mặc, một lúc sau Hàn Minh Tích mới sờ khuôn mặt yêu quý của mình hỏi: “Không phải ngươi lấy mặt của ta dán trên mặt ngươi chứ?”

Thanh niên cười đắc ý nói: “Đúng vậy, bổn công tử phải nghĩ rất lâu mới nghĩ ra biện pháp như vậy đấy. Đáng tiếc vẫn chưa tìm được một khuôn mặt phù hợp, vốn nhìn tên tiểu bạch kiểm kia không tệ, nhưng mà hiện tại bổn công tử cảm thấy mặt của ngươi tốt hơn.” Dung nhan tuấn mỹ của Hàn Minh Tích dưới ánh trăng lập tức trở nên hơi dữ tợn, muốn khuôn mặt của Công Tử Phong Nguyệt hắn, không thể tha thứ!

“Cái này. . . Nhỏ quá, không hợp lắm?” Diệp Ly nhíu mày, nhìn khuôn mặt nhỏ ốm yếu của thanh niên kia, lại nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Hàn Minh Tích, mặt của Hàn Minh Tích ít nhất cũng to hơn ba phân tên thanh niên kia.

“Quân Duy!” lông mày Hàn Minh Tích nhếch lên, oán hận nhìn Diệp Ly.

Người thanh niên kia hiển nhiên cũng bị mấy lời của Diệp Ly kích thích, nổi giận hét lên, “Ai cần ngươi lo cho bổn công tử! Bổn công tử muốn đem đám các ngươi tất cả làm thành mặt nạ da người. Bắt bọn họ lại, toàn bộ phải còn sống. Không đúng. . . Cái tên mập mạp kia chết cũng được!” Trên mặt mấy người điều khiển rắn đều là vẻ khó xử, muốn giết chết đám người này rất dễ dàng, chỉ cần thả rắn qua cắn là được, bầy rắn hàng trăm hàng ngàn con này có thể cắn chết hết. Nhưng mà muốn bắt sống thì không dễ dàng như vậy, những

người này cũng không phải là người trói gà không chặt. Mặc dù mấy người điều khiển rắn do dự, nhưng mà mệnh lệnh của chủ nhân hiển nhiên không thể không để đấy không quan tâm. Đành phải thổi sáo lần nữa thúc giục bầy rắn.

Rầm rầm!

Mấy ngọn lửa đột nhiên luồn lên, trong tiếng sáo dồn dập, bầy rắn cũng không lên một loạt, mà là dừng lại ở chỗ cách bọn họ bốn năm trượng do dự không tiến lên. Vừa rồi nhân lúc Diệp Ly và Hàn Minh Tích nói chuyện với thiếu chủ bộ tộc Lạc Y kia , Ám Tam đã lén lút đem tất cả thuốc đuổi rắn bọn họ mang theo, rắc khắp nơi xung quanh bọn nó. Thấy bầy rắn liên tục bị thúc giục, tiếng sáo của người điều khiển rắn càng dồn dập sắc bén hơn. Bầy rắn cũng nóng nảy lợi hại hơn. Diệp Ly nhướn lông mày nhìn Hàn Minh Tích hỏi: “Hàn huynh sẽ thổi một khúc chứ?” Hàn Minh Tích bất đắc dĩ cười khổ nói: “Ta sẽ không điều khiển rắn.”

Diệp Ly không quan tâm, “Không thổi cũng phải thổi, thổi một bài thôi là được. Tốt nhất dùng nội lực. Qua bên kia thổi đi .” Chỉ chỉ rừng cây phía sau, “Tốt nhất là có thể di chuyển bốn phía.”

Tuy không hiểu ý của Diệp Ly, nhưng Hàn Minh Tích cũng không để ý nhún vai nói: “Được rồi, nghe Quân Duy.” Rút ống tiêu, Hàn Minh Tích nhảy lên ngọn cây bên cạnh bắt đầu thổi một bài. Ca khúc mang theo nội lực, nghe thật không thoải mái chút nào, ít nhất đối với Diệp Ly nội lực không vững mà nói, rất không thoải mái. Hàn Minh Tích đứng trên ngọn cây vừa thổi vừa thay đổi phương hướng, hoàn toàn giống như đi trên đất bằng. Diệp Ly nhìn thấy cũng không khỏi sinh lòng hâm mộ.

Thời gian dần qua nhóm người điều khiển rắn hoảng sợ phát hiện hình như bầy rắn bắt đầu không nghe theo sự chỉ huy, đặc biệt là bầy

rắn phía trước, thậm chí bắt đầu bò trở về. Vội vàng nắm chặt sáo thổi, nhưng mà những người điều khiển rắn này không tinh thông võ công, nội lực cũng bình thường. Luận bàn âm thanh căn bản không thể so với Hàn Minh Tích. Tiếng tiêu của Hàn Minh Tích dần dần áp chết tiếng sáo dồn dập chói tai. Bệnh thư sinh bên cạnh dường như đã hiểu ra cái gì, đồng dạng phi thân lên lướt qua đầu cành, tiện tay ngắt lá cây bay tới cây bên cạnh thổi. Dường như bầy rắn rốt cục chịu không nổi nữa, bầy rắn tới gần chỗ xung quanh mấy người Diệp Ly bắt đầu quay về, chỉ còn lại một vài con rắn phân tán bốn phía tiếp cận mấy người Diệp Ly.

“Chuyện gì xảy ra? !” Người thanh niên kia kinh sợ la lên. Sắc mặt mấy người điều khiển rắn cũng bắt đầu trắng bệch, nhao nhao lui về phía sau, sáo trên tay tiếng không dám dừng. Nhưng mà vẫn có rất nhiều xà tản ra chậm rãi đi về bốn phía. Diệp Ly đứng ở bên đống lửa, lãnh đạm cười lạnh, rắn sợ hùng hoàng, sợ chán ghét thuốc đuổi rắn, và đồ có tính kích thích, sợ lửa là thiên tính. Mà cái gọi là điều khiển rắn, thính giác của rắn gần như là không có, hoàn toàn dựa vào chấn động trong không khí cảm ứng xung quanh, cái gọi là tiếng sáo điều khiển rắn chẳng qua là huấn luyện thói quen của loài rắn cùng một loại chấn động mà thôi. Một khi chấn động này bị quấy rối, bầy rắn không tiếp nhận sự khống chế, rắn độc bọn nó ghét ánh lửa, hiển nhiên chúng thích bò đi nơi khác hơn.

“Ah ah. . .Đừng!” Một vài con rắn bò trở về, rất nhanh di chuyển đến dưới chân người thanh niên kia. Hiển nhiên trên người thanh niên kia không thiếu thuốc đuổi rắn, rắn không tiến lên cắn hắn, nhưng mà hắn vẫn bị dọa không nhẹ. Ám Tam khó hiểu hỏi: “Người Nam Cương sợ rắn sao?” Diệp Ly nhún vai cười nói: “Luôn luôn có hai người ngoại lệ không phải sao?”

Lương lão gia vừa lau mặt mồ hôi trên mặt vừa cười nói: “May mà có Sở công tử nghĩ ra ý kiến đó, khiến bầy rắn này rút lui như vậy.”

Diệp Ly khẽ nhíu mày, trong lòng vẫn có chút lo lắng. Những con rắn này bò đi, các nàng thực sự có thể tháo gỡ thời gian cấp bách, nhưng mà nhiều rắn độc như vậy, nếu thật chạy thoát, người đi đường qua lại thực sự phiền phức. Nhìn thoáng qua người thanh niên đang bối rối ở đối diện, ánh mắt Diệp Ly trầm xuống, nói với Ám Tam: “Giết hắn đi!”

Đối với việc Diệp Ly thực sự nghiêm túc ra lệnh, Ám Tam chưa bao giờ hỏi lý do, Diệp Ly còn chưa nói xong thì trường kiếm trong tay Ám Tam đã lóe lên, cả người bay lên không trung như mũi tên nhọn bình thường bắn về phía nam tử thanh niên kia. Nam tử thanh niên kia vốn đang lúng túng, lúc này thấy trường kiếm của Ám Tam bay hướng thẳng đến người mình, dưới ngây ra như phỗng ngay cả trốn tránh cũng quên, chỉ có thể ngớ ra nhìn đầu mũi tên lao về phía mình–

“Hạ thủ lưu tình!” Tiếng kêu to từ rừng cây bên cạnh vội vàng vang lên.

Chương 79: Sự uy hiếp của Bệnh thư sinh

Edit: Nguyễn Thảo

“Hạ thủ lưu tình!”

“Trác Tĩnh!” Diệp Ly trầm giọng kêu lên, mắt Ám Tam trầm xuống, nhanh chóng thu hồi trường kiếm trên không trung, khẽ lật, rơi trên ngọn cây cách đó không xa. Như vậy, bên này có ba người ngồi trên ngọn cây cao, tùy thời có thể phát động công kích. Còn bên kia nếu là vẫn không kịp khống chế bầy rắn, tuyệt đối lâm vào hoàn cảnh xấu.

Một người đàn ông trung niên cao lớn mặc quần áo và trang sức Nam Cương từ trong rừng cây đi ra, hoa văn trên quần áo giống với người nam tử trẻ tuổi kia, vô ý lộ ra khí tức của người bề trên khiến mọi người đều biết người mới tới nhất định là người có địa vị cao trong bộ tộc Lạc Y. Người đàn ông trung niên bước nhanh tới, bầy rắn nhao nhao mở ra một con đường, hiển nhiên rất sợ khí tức của người vừa tới, “Các vị bằng hữu Đại Sở, tiểu nhi ngu dốt xấu xa đắc tội các vị, kính xin hạ thủ lưu tình. Bộ tộc ta nhất định có lễ vật khoản đãi các vị khách quý.”

Trong lòng Diệp Ly cười lạnh, ngu dốt xấu xa? Người đàn ông này từ lúc mới bắt đầu đã ở trong rừng cây, mãi đến khi con trai mình thật sự gặp nguy hiểm thì mới ra mặt, hiện tại nói một câu ngu dốt xấu xa đã muốn qua loa cho xong.

Hàn Minh Tích đứng trên ngọn cây, bóng dáng thon dài nhấp nhô lên xuống theo ngọn cây, “Thực sự là quá ngu dốt xấu xa. Tộc trưởng bộ

tộc Lạc Y, đức hạnh này của quý công tử này ma sao ngươi dám thả hắn hoành hành ở bên ngoài?" Sắc mặt của người đàn ông trung niên lúng túng, đi đến chỗ người nam tử trẻ tuổi kia, lãnh đạm liếc mắt nhìn hắn, nam tử trẻ tuổi lập tức như lá cây bị lửa đốt, co rúm lại lùi về phía sau, không dám ngẩng đầu lên nhìn người đó. Lúc này người đàn ông trung niên mới hừ nhẹ một tiếng, đi về phía trước chắp tay nói với mấy người Diệp Ly: "Tại hạ là Lặc Khương – tộc trưởng bộ tộc Lạc Y, đây là Lặc Nam – con trai ta. Có gì đắc tội kính xin các vị khách đến từ Trung Nguyên tha thứ" Hiển nhiên vị tộc trưởng này tốt hơn con trai không chỉ về tướng mạo mà còn cả về cách nói chuyện làm việc, hoàn toàn nhìn không ra hai người này là cha con.

Diệp Ly nói: "Mặc dù đạo đãi khách của quý bộ tộc hơi dọa người một chút, nhưng mà ta nghĩ bây giờ tộc trưởng Lạc Y nên cho người thu dọn đám động vật nhỏ này trước có được hay không?" Bọn họ đứng ở trong vòng có thuốc đuổi rắn và xung quanh đống lửa, bầy rắn bị mất khống chế nhao nhao tránh né, bò sang hướng khác, qua một thời gian dài rồi cho dù bảo người đi tìm, cũng chưa chắc có thể tìm về được toàn bộ. Tộc trưởng Lạc Y gật đầu, phất tay với người điều khiển rắn xung quanh, người điều khiển rắn lại bắt đầu thổi sáo, có mấy con bò đi hướng khác, hiển nhiên là đi tìm những con rắn đang bò loạn khắp nơi kia. Phân phó xong việc này, tộc trưởng Lạc Y mới quay đầu lại cười nói với mấy người Diệp Ly: "Các vị ở gần chỗ ở của tộc ta, bởi vì sự vô lễ của Lặc Nam mà bị quấy nhiễu. Không bằng tới trong trại của chúng ta nghỉ ngơi trước, coi như tại hạ nhận lỗi với mấy vị."

Diệp Ly do dự một chút, nghiêng đầu liếc nhìn ba người trên cây. Hàn Minh Tích vẻ mặt không sao cả, Ám Tam đương nhiên sẽ không trái ý Diệp Ly. Ngược lại là Bệnh thư sinh hơi nhíu mày, nói: "Chúng ta vội vã lên đường, không làm phiền tộc trưởng Lặc Khương."

Tộc trưởng Lạc Y nhướn lông mày, lắc đầu liên tục nói: “Điều này sao nói là phiền toái. Khiến các vị khách đến từ Trung Nguyên bị kinh hãi, thật sự có tổn hại đến thanh danh hiếu khách của bộ tộc Lạc Y chúng ta. Kính xin mấy vị khách đi đến trong trại nghỉ ngơi, ngày mai tại hạ phái người tự mình tiễn đưa mấy vị đến thủ phủ phía trước là được.” Nghe xong lời nói của hắn, trong lòng mấy người Trung Nguyên ở đây không khỏi bĩu môi. Người Nam Cương nổi tiếng là bài ngoại (*loại bỏ những gì của nước ngoài), cho nên trừ một số thương nhân gan dạ và người có năng lực tự bảo vệ mình, người Trung Nguyên bình thường tuyệt đối sẽ không đi vào Nam Cương. Nhưng mà so với các bộ tộc khác ở lãnh địa Nam Cương mà nói, bộ tộc Lạc Y giáp biên giới Đại Sở thực sự được coi là nhiệt tình hiếu khách. Nếu như có người bản địa Nam Cương dẫn đường, đoạn đường này xác thực sẽ dễ đi hơn rất nhiều.

“Điều này. . . Vậy thì quấy rầy tộc trưởng rồi.” Thấy Bệnh thư sinh quyết định đồng ý, Diệp Ly cũng chỉ nhướn lông mày, không mở miệng phản bác.

Hiển nhiên tộc trưởng Lạc Y rất cao hứng, chủ nhân nhiệt tình đưa các vị khách đi thu dọn hành lý. Diệp Ly, Ám Tam, Hàn Minh Tích vốn không có nhiều đồ đạc gì, Diệp Ly cúi người nhặt bọc đồ đặt ở tảng đá bên cạnh lên, ném cho Ám Tam vẫn ở trên cây, Hàn Minh Tích tự mình thu dọn. Bệnh thư sinh cũng là một thân nhẹ nhõm, ngược lại Lương lão gia dưới sự giúp đỡ của quản gia và hộ vệ bận bịu một lúc lâu mới xong. Nhưng mà hắn cẩn thận bảo vệ không cho người Nam Cương đụng vào hành lí mình, hành vi thật sự khiến Diệp Ly hơi tò mò, cái bọc kia có vẻ hơi to, rốt cục đựng cái gì, nhìn cân nặng dường như không giống vàng bạc thật.

Trại của bộ tộc Lạc Y vốn cách nơi bọn họ không xa. Cưỡi ngựa đi chưa đầy một phút đã tới nơi. Đương nhiên vốn dĩ ngựa của bọn họ từ lúc bầy rắn tiến vào đã bị dọa chạy, không chạy thì cũng đã chết.

Bọn họ dùng ngựa do bộ tộc Lạc Y cung cấp, đây cũng là nguyên nhân Diệp Ly không phản đối đi đến Trại của họ. Ngoại trừ trại này, chỗ kế tiếp có người ở có thể mua được ngựa ít nhất cũng hơn hai trăm dặm, nếu như không đi, có nghĩa là chặng đường kế tiếp của bọn họ rất có thể phải đi bộ.

Trại của bộ tộc Lạc Y xây dựng ở giữa sườn núi, đường đi ngược lại cũng không bằng Trung Nguyên đồn đãi rằng Trại của Nam Cương thần bí gập ghềnh. Tiểu lâu* (căn nhà nhỏ) bằng gỗ tọa lạc thưa thớt trên sườn núi, bởi vì đã là đêm khuya, tộc trưởng đem bọn họ đến tiểu lâu nhỉ chuyên đãi khách, dặn dò người mang một ít đồ ăn và nước ấm lên, thiếu tộc trưởng – Lặc Nam trên đường lo sợ rụt rè không dám nói gì cả.

Các thiếu nữ mặc quần áo và đeo trang sức dị tộc xin đi ra ngoài, Hàn Minh Tích vừa lòng thỏa ý, dùng nước rửa mặt, ca ngợi nói: “Vẫn là có phòng ở tốt hơn, sớm biết như vậy chúng ta trực tiếp đến bộ tộc Lạc Y tìm nơi ngủ trọ ngay sau đó thì tốt rồi?” Diệp Ly vừa tò mò hí hoáy thức ăn trên bàn vừa cười nói: “Ngươi cảm thấy chúng ta trực tiếp đến thăm, nửa đêm ngươi sẽ không phát hiện trong phòng ngươi trên giường dưới giường tất cả đều là rắn chứ?”

Hàn Minh Tích tưởng tượng ra tình cảnh kia, không khỏi run rẩy, lắc đầu cười nói với Diệp Ly: “Tiếp tục nói Quân Duy, ngươi cũng phải cẩn thận nha. Phải biết rằng con gái Nam Cương đa tình nhất, hơn nữa thích nhất tiểu công tử trắng nõn như Quân Duy. Cẩn thận. . . Ha ha. . .” Dùng quạt che mặt, cười rất không có ý tốt. Diệp Ly cũng không cam lòng yếu thế, trở mặt, “Hàn huynh ngươi yên tâm, nếu ta có diễm phúc này nhất định sẽ không quên cùng hưởng với ngươi. Huống chi. . . Bên trong trại này không có ai tâm tâm niệm niệm không quên nhớ thương da mặt của ta.” Nhắc tới Lặc Nam, khuôn mặt tuấn tú cười không đàng hoàng của Hàn Minh Tích lập tức trầm xuống, hừ nhẹ một tiếng, một tia sáng lạnh trong mắt nhanh chóng

xẹt qua. Công Tử Phong Nguyệt là người thực sự rất mang thù!

Ám Tam đứng đóng chặt cửa sổ bên cạnh, đợi đến lúc hai người ngừng lại, mới quay đầu lại thấp giọng nói: “Bên ngoài có người.”

Diệp Ly nhướn lông mày, đứng dậy vung tay áo dập tắt nến trên bàn. Ánh trăng ảm đạm từ chấn song cửa xong chiếu lên bức tường, mặc dù vẫn lờ mờ nhưng không ảnh hưởng đến hành động của Diệp Ly. Thong dong bước chậm đến bên cạnh Ám Tam, “Không phải theo dõi chúng ta chứ.” Ám Tam gật đầu, chỉ phòng nhỏ bên cạnh nói: “Là theo dõi bọn họ, nhưng mà cũng có một người nhìn chằm chằm chúng ta bên này, có lẽ chỉ là nhân tiện.” Hàn Minh Tích cũng rất nhanh thích ứng sự mờ mịt trong phòng, thấp giọng cười nói: “Mấy người này quả nhiên có chút kỳ lạ? Nhưng bọn họ lôi kéo chúng ta là có ý gì?” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Bọn họ đã tính toán như vậy, chắc sẽ để lộ ra thôi. Mệt mỏi cả đêm ta cho rằng bây giờ chúng ta nên nghỉ ngơi trước.”

Ám Tam gật đầu, chỉ chỉ phòng ngủ bên trong nói: “Công tử đi vào nghỉ ngơi, ta và Hàn công tử ở bên ngoài gác đêm.”

Hàn Minh Tích muốn phản bác, đã thấy Diệp Ly không chút do dự gật đầu quay người, khua khua tay với hai người, đi vào nghỉ ngơi đi. Mở to hai mắt, Hàn Minh Tích ủy khuất nói: “Ta cũng muốn nghỉ ngơi ah.” Ở chỗ đất hoang ngủ không ngon, Quân Duy một mình có được hay không? Ám Tam lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, chỉ chỉ giường trúc trong sảnh, “Ngươi có thể ngủ chỗ đó.” Hàn Minh Tích im lặng, cái giường trúc kia dài bằng một nửa người hắn? Giường bên trong rõ ràng rất lớn ah. Dường như nhìn ra tâm tư của Hàn Minh Tích, Ám Tam mặt không đổi sắc, đem cửa gian phòng của Diệp Ly khép lại, cầm một cái ghế ngồi xuống. Ý tứ rất rõ ràng, Hàn Minh Tích muốn đi vào phải đi qua trước mặt hắn. Hàn Minh Tích đành phải tức giận đi vào giường trúc bên trong nghỉ ngơi, trong lòng thầm hối hận không

thôi: Tại sao mình lại nói muốn ở cùng một chỗ với Quân Duy ah?

Như bình thường Diệp Ly dậy từ sáng sớm, vẫn không rời giường, nàng biết rõ có lẽ hôm nay không đi được. Bên ngoài truyền đến âm thanh tí tách vi vu chứng tỏ hiện tại đang mưa to. Phía nam mưa nhiều, Diệp Ly sớm biết, nhưng mà trận mưa này đến cũng quá đột nhiên, nếu như tối hôm qua bọn họ ngủ ngoài trời ở vùng hoang vu, hiện tại hiển nhiên sẽ rất không may. Nghĩ vậy, đột nhiên Diệp Ly cảm thấy thiếu chủ bộ tộc Lạc Y kia không đáng giận như vậy nữa. Sửa sang lại quần áo đi ra ngoài, Ám Tam vẫn ngồi ở ghế trước cửa ra vào, nhắm mắt dưỡng thần, nhưng mà Diệp Ly biết rõ hắn không ngủ. Nghe thấy tiếng bước chân của Diệp Ly, Ám Tam lập tức mở mắt quay đầu lại nhìn nàng.

“Đi vào nghỉ ngơi một lúc trước đi. Buổi sáng tạm thời không đi được.” Nhìn thoáng qua Hàn Minh Tích cau mày co rúc ở trên giường trúc, Diệp Ly nói khẽ.

Ám Tam do dự một chút, vẫn là gật đầu đứng dậy đi vào. Diệp Ly đi ra đại sảnh đẩy nửa cửa sổ ra, thưởng thức cảnh mưa bên ngoài.

“Quân Duy, ngươi thật độc ác. Một người chiếm giường lớn như vậy khiến ta phải ngủ giường trúc.” Chẳng biết Hàn Minh Tích đã mở to mắt từ lúc nào, lười biếng nằm trên giường trúc, ánh mắt nghi hoặc ai oán nhìn Diệp Ly. Diệp Ly quay đầu lại nhìn hắn cười nói: “Bây giờ ngươi có thể đi vào ngủ cùng với Trác Tĩnh.” Hàn Minh Tích nhướn lông mày, cười tủm tỉm nhìn nàng, “Sao ta không thể ngủ cùng Quân Duy, bổn công tử rất thích sạch sẽ ah.”

“Ta thích ăn mảnh. Cho tới bây giờ thứ tốt đều tự mình chiếm hết.” Diệp Ly mặt không đổi sắc nói.

Hàn Minh Tích mơ hồ không rõ lầu bầu hai câu, cũng ngồi dậy. Cau

mày sửa sang lại la y mềm mại màu đỏ sẫm trên người đi đến bên cạnh Diệp Ly cùng cảnh mưa ngoài cửa sổ, khẽ thở dài: “Ngày mưa ở Nam Cương cũng có một phong tình khác, nhưng mà trời mưa quá to cũng khiến người ta có chút không chịu đựng nổi ah.” Diệp Ly còn chưa kịp trả lời, ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân, một lát sau tiếng đập cửa vang lên.

Mở cửa, Bệnh thư sinh cầm một cái dù giấy đứng ở cửa ra vào, sau nửa đêm nghỉ ngơi, sắc mặt hắn cũng không tốt hơn, ngược lại để lộ ra vẻ không sáng sủa vàng như nến. Tay không cầm gì đưa lên che môi, thỉnh thoảng truyền ra vài tiếng ho khó chịu, “Hàn công tử, Sở công tử, có quấy rầy không?” Diệp Ly cười nhạt một tiếng nói: “Không sao, mời công tử vào.”

Bệnh thư sinh bước vào trong phòng, nhìn chung quanh, ánh mắt dừng lại cửa ra vào phòng phía trong. Diệp Ly cười nhạt nói: “Trác Tĩnh vẫn còn nghỉ ngơi, công tử mời ngồi. Sáng sớm công tử tới là. . .”

Bệnh thư sinh ngồi xuống bên cạnh, khẽ ho hai tiếng mới nói: “Chuyến đi đến Nam Cương lần này, thực sự không nghĩ tới sẽ gặp được Hàn công tử. Hàn công tử. . . Khục, có lẽ biết ta đi?”

Không nghĩ tới hắn mới mở miệng đã đi thẳng vào vấn đề, Hàn Minh Tích sửng sốt một chút mới cười nói: “Đúng vậy, thanh danh của Tam Các chủ Diêm Vương các Tây Lăng, Minh Tích thực sự nghe danh đã lâu.” Từ xưng hô của Hàn Minh Tích đối với Bệnh thư sinh có thể nhìn ra Hàn Minh Tích không muốn trêu chọc người này, hơn nữa rất kiêng kị. Bệnh thư sinh cười nhạt một tiếng, “Không cần khách khí, Các chủ Diêm Vương Các và lệnh huynh là bạn bè rất tốt của nhau, tại hạ và lệnh huynh cũng có chút giao tình. Nhưng mà. . . Vị công tử này thực sự rất lạ mắt.” Trong lòng Diệp Ly suy xét, trên mặt nở nụ cười nhạt nói: “Tại hạ không phải là người trong giang hồ, thực là có

chút thiển cận, khiến công tử chê cười.” Ta không biết ngươi, ngươi cũng không biết ta, cho nên mọi người hòa nhau. Bệnh thư sinh nhìn chằm chằm Diệp Ly dường như đang đánh giá gì đó, Hàn Minh Tích không muốn thấy Bệnh thư sinh nhìn chằm chằm Diệp Ly, lên tiếng cắt ngang cười nói: “Nghe huynh trưởng nói mấy năm nay công tử không thích ra ngoài, không biết lần này đến Nam Cương vì chuyện gì? Thiên Nhất các là nơi có thể giúp “

Bệnh thư sinh liền giật mình, lắc đầu cười nói: “Chỉ là là chút chuyện riêng mà thôi. Không làm phiền Hàn công tử.” Hắn không muốn nói, đương nhiên Hàn Minh Tích cũng không hỏi tiếp, trên thực tế hắn hận không thể cách Bệnh thư sinh càng xa càng tốt. Sao năm đó Mặc Tu Nghiêu không đánh chết tên ôn thần này đi? Hàn Minh Tích trên mặt nở nụ cười nhưng trong lòng oán thầm. Bệnh thư sinh hiển nhiên không muốn hao tâm tổn trí về chuyện riêng của mình, nhìn Diệp Ly và Hàn Minh Tích cười nói: “Hai vị thấy Trại này như thế nào?”

Hàn Minh Tích cau mày nói: “Ta qua lại Nam Cương hai ba lần, thật sự không chú ý tới trại của bộ tộc Lạc Y ở gần chỗ này vậy.”

“Sở công tử thấy thế nào?” Bệnh thư sinh nhìn Diệp Ly hỏi.

Diệp Ly nhíu mày nói: “Nghe nói bộ tộc Lạc Y là một trong những bộ tộc lớn nhất Nam Cương. Nhưng mà, ta cảm người bên trong trại này không vượt quá một trăm người. Nghe nói nơi đóng quân của bộ tộc Nam Cương bình thường đều che giấu, nhưng mà trại của bộ tộc Lạc Y này sao lại xây dựng bên cạnh đường lớn như thế này?” Hàn Minh Tích nhướn lông mày, mỉm cười nhìn Diệp Ly nói: “Vốn dĩ tối hôm qua Quân Duy đã nhìn ra. Đã có nhiều điều như vậy sao còn muốn tới?”

Diệp Ly nhướn mày, “Chúng ta có lựa chọn sao? Chúng ta không có

ngựa, hơn nữa xung quanh khắp nơi đều là rắn độc. Đối phương vốn muốn mời chúng ta tới làm khách, khiến người ta khách khí mời so với bị người buộc như bánh chưng ném trông tốt hơn. Nhưng mà. . . Ta thực sự tò mò, đối phương bày ra một trận chiến như vậy là muốn làm gì. Tại hạ. . . Ngoại trừ trong thành Vĩnh Lâm đắc tội vị thiếu tộc trưởng kia, dường như không có bất kỳ giá trị gì có thể khiến đối phương tốn công tốn sức như thế." Nói xong, ánh mắt bình tĩnh Diệp Ly dừng lại trên người Bệnh thư sinh. Bệnh thư sinh than nhẹ một tiếng nói: "Sở công tử tuổi còn nhỏ, ngược lại là người tài trí nhanh nhẹn hiếm thấy. Đúng vậy, bọn họ là nhằm về phía chúng ta."

Diệp Ly nhướn lông mày, "Xin rửa tai lắng nghe."

"Tin tưởng tối hôm qua hai vị cũng phát hiện, bên ngoài vẫn có người đang giám thị chúng ta. Thực ra mục tiêu của Bộ tộc Lạc Y rất đơn giản, bọn họ là vì vật báu trên người Lương lão gia." Bệnh thư sinh thản nhiên nói. Hàn Minh Tích cười nói: "Nhưng cho tới bây giờ, tại hạ chưa từng nghe qua công tử đổi nghề áp tải từ lúc nào." Bệnh thư sinh cau mày chịu đựng ý nghĩ muốn ho, nhìn Hàn Minh Tích cười nhạt một tiếng nói: "Đúng vậy, ta thực sự không phải là vì bảo hộ Lương lão gia mới đi theo."

Hàn Minh Tích dựa vào thành ghế, liếc nhìn Bệnh thư sinh nói: "Ta biết rõ, công tử cũng muốn đồ vật như vậy. Đã như vậy, công tử trực tiếp giết lão đầu kia là xong, sao phải phiền toái như vậy, còn muốn đưa hắn đến Nam Cương?" Bệnh thư sinh nhìn Hàn Minh Tích, trán thanh tú mỉm cười xẹt qua một tia hung ác, cả người lập tức trở nên hung ác nham hiểm tối tăm hơn, khác hẳn với dáng vẻ ốm yếu của một thư sinh lúc trước.

"Đúng vậy, ta thực sự có thể giết người kia. Nhưng mà rất đáng tiếc. . . Hắn cũng không phải người ngu ngốc. Vật kia ở thủ phủ Nam Chiếu, trên người hắn chỉ có tín vật để lấy vật kia, hơn nữa là chỉ có

một nửa tín vật. Thiên hạ này ngoại trừ bản thân hắn ai cũng không biết một nửa khác của tín vật ở nơi nào, càng không có ai biết sau khi lấy được tín vật dùng như thế nào." Đáy mắt Bệnh thư sinh để lộ ra sát khí, hiển nhiên đối với Lương lão gia giảo hoạt như vậy cảm thấy rất căm tức. Hàn Minh Tích nhướn lông mày cười nói: "Ngươi có thể cân nhắc tra tấn nghiêm hình ah." Bệnh thư sinh hừ lạnh một tiếng, "Hàn công tử thật sự không biết hắn là ai?"

Hàn Minh Tích nhún vai không sao cả, nhìn Diệp Ly, chuyển ánh mắt của mình cười nói: "Biết, Đại Sở ngoại trừ Tứ đại phú thương – Phượng gia, Nghiêm gia, Kim gia, Lữ gia thì Lương gia ở Tây Bắc, có tiền như đại ca ta. Hơn nữa, nếu như nói đại ca ta là yêu tiền như mạng…, thì vị Lương lão gia này chính là coi tiền còn quan trọng hơn tính mạng. Nghe nói từng có thổ phỉ trói tiểu thiếp hắn sủng ái nhất, yêu cầu hai vạn lượng vàng tiền chuộc, hắn cũng không thèm để ý. Hơn nữa ngươi đừng nhìn hắn có nhiều tiền, bình thường có thể tiết kiệm thì sẽ tiết kiệm, thời gian trôi qua cũng không bằng thương nhân bình thường. Tối hôm qua không phải hắn nói khoác với ngươi rằng hắn đến Thanh Phong Minh Nguyệt lâu rồi sao? Người đại ca ta ghét nhất chính là hắn, bởi vì hắn ở Thanh Phong Minh Nguyệt lâu cả đêm, chọn trà rẻ nhất, ngay cả hai mươi lượng không tiêu hết. Người như vậy nếu quả thật có bảo bối gì, có lẽ cho dù ngươi giết hắn thì hắn cũng sẽ không cho ngươi."

Diệp Ly nhìn Bệnh thư sinh, "Ta hơi tò mò, sao công tử phải nói cho chúng ta biết tin tức này? Chẳng lẽ ngươi không sợ chúng ta thấy tiền tài nổi lòng tham sao?"

Bệnh thư sinh thản nhiên nói: "Ta cần các ngươi giúp đỡ, tối hôm qua ta thấy võ công của vị Trác công tử kia không tệ, mà Sở công tử mặc dù nhìn không ra mức độ nhưng mà chắc hẳn cũng không đơn giản. Về phần Hàn công tử, sau này ta đương nhiên không để ngươi chịu thiệt." Hàn Minh Tích chống cằm quay đầu nhìn hắn, "Ta tưởng rằng

vừa rồi công tử nói không cần sự giúp đỡ của Thiên Nhất các."

Bệnh thư sinh gật đầu nói: "Ta không cần Thiên Nhất các cung cấp bất kể tin tình báo gì, chỉ là đã trùng hợp gặp Hàn công tử, cho nên cũng chỉ có thể nhờ ngươi một lần."

"Chúng ta có thể từ chối không?" Hàn Minh Tích hỏi.

"Chỉ sợ không được." Bệnh thư sinh trầm giọng nói, ánh mắt hơi có vẻ âm trầm từ từ liếc qua hai người, Hàn Minh Tích chỉ cảm thấy dường như bị đao đâm khiến người không thoải mái. Sắc mặt Diệp Ly như thường, nhưng mà bàn tay ở trong tay áo đặt bên cạnh vẫn không tự chủ được nắm chặc. Bệnh thư sinh cười lãnh đạm mà dữ tợn, động tác ưu nhã nâng tay trái lên thưởng thức ngón tay hơi khác màu với tay phải, cười nhạt nói: "Ta tin tưởng Hàn công tử sẽ không từ chối, đúng không?"

Hàn Minh Tích biến sắc, cảnh giác đợt Bệnh thư sinh nói: "Ngươi hạ độc chúng ta? !"

Bệnh thư sinh cười trả lời hắn, không trả lời sắc mặt khó coi của Hàn Minh Tích. Dường như nghĩ rằng Hàn Minh Tích sẽ không từ chối, Bệnh thư sinh nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Ly, "Sở công tử thì sao?"

Diệp Ly duỗi tay rót một chén trà lạnh cho mình, vì nước trà lạnh buốt đắng chát nên khẽ cau mày nói: "Ta từ chối."

"Từ chối?" Bệnh thư sinh có chút ngoài ý muốn, ánh mắt sau khi ngớ ra nhìn Diệp Ly càng uy hiếp hơn, "Sở công tử xác định sao?" Diệp Ly cười nhạt một tiếng, đặt chén trà xuống nói: "Hai ngày trước ta nghe qua thanh danh của công tử, cũng biết đối với việc dùng độc, có thể nói công tử là "độc bộ thiên hạ" * (giỏi/ xuất sắc hơn người,

không ai bằng) Nhưng mà. . . Trừ phi công tử định dùng độc dược trí mạng, bằng không thì tốt nhất không nên ra tay thì tốt hơn."

"Ngươi có ý gì?" Bệnh thư sinh vẻ mặt u ám nhìn chằm chằm Diệp Ly.

Diệp Ly rủ mắt nhìn hai tay mình đang đặt ở trên đầu gối, nói khẽ: "Nghe nói nhiều năm trước công tử không cẩn thận bị thương tâm mạch? Mặc dù tại hạ không biết loại tổn thương này, nhưng mà thực sự có chút hiểu biết về bệnh này. Theo ý kiến của tại hạ, nếu như công tử không thể giết đối phương trong một thời ngắn, vậy tốt nhất không nên động thủ thì tốt hơn. Bởi vì. . . trái tim của công tử có lẽ sẽ chịu không nổi sự kích động mạnh trong thời gian dài, không phải sao?"

Sát ý trong mắt Bệnh thư sinh trong nháy mắt dường như biến thành bản chất, cắn răng nói: "Ngươi xác định ta không giết được ngươi?"

Diệp Ly mỉm cười, "Công tử không ngại thử xem."

Đương nhiên Bệnh thư sinh sẽ không đi thử, trên đường đi Sở Quân Duy trước mắt này đều không động tay, dáng vẻ cũng không phải là nội lực cao thâm. Nhưng mà trực giác của hắn nói cho hắn biết thiếu niên lãnh đạm bình tĩnh này không đơn giản. Huống chi bên cạnh còn có một Hàn Minh Tích nhìn chằm chằm, trong phòng còn có một hộ vệ thân thủ không kém vẫn chưa xuất hiện. Hàn Minh Tích ngồi ở ghế bên ngoài, chống bên tuấn nhan nhìn vẻ mặt u ám của Bệnh thư sinh, lại nhìn nụ cười không màng danh lợi của Diệp Ly, trừng mắt nhìn, hắn giống như đã nghe được bí mật gì ah.

"Ha ha, Sở công tử quả nhiên không phải người bình thường. Nhưng mà. . . Hiện tại các ngươi hối hận chỉ sợ đã không còn kịp rồi." Bệnh thư sinh cười lạnh nói.

“Có ý gì?” Hàn Minh Tích mắt hí hỏi.

Bệnh thư sinh nói: “Ngay sau khi ta vừa rời khỏi tiểu lâu, ta đoán họ Lương kia đã không ở trong tiểu lâu rồi.

“Ngươi cố ý đúng không?” Hàn Minh Tích nói. Bệnh thư sinh gật đầu nói: “Đúng vậy, vốn dĩ họ Lương đến Nam Cương là để tìm bộ tộc Lạc Y, mà tối hôm qua bọn họ đến, không phải là vì tìm chúng ta gây phiền phức mà là tới tiếp ứng cho hắn.” Hàn Minh Tích cau mày nói: “Thì sao?” Bệnh thư sinh hừ nhẹ nói: “Như thế nào? Hắn đã đến được nơi muốn đến, người biết rõ hành tung của hắn, đương nhiên phải. . . diệt khẩu toàn bộ. Không mời chúng ta đến chỗ này, ngộ nhỡ có ai đó chạy thoát, chẳng phải bọn họ kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?”

“Hôm trước Trịnh Khuê qua mời chúng ta đồng hành là chủ ý của ngươi sao?” Diệp Ly nhìn Bệnh thư sinh bình tĩnh hỏi.

“Đúng vậy, Trịnh Khuê cho rằng hắn chẳng qua là hộ tống họ Lương đi Nam Chiếu buôn bán. Ta nói cho hắn biết hai người các ngươi thân thủ bất phàm, kết bạn trên đường đi, có người chăm sóc. Nói thực ra. . . Ta vốn không muốn chọn các ngươi, nhưng mà lúc này thật sự không có mấy người muốn đi Nam Cương. Mà ta lại cần người giúp đỡ có thân thủ không tệ. Vừa vặn Hàn công tử và ta cũng coi như có chút quan hệ không phải sao?”

Hàn Minh Tích cười nói: “Ta hơi tò mò, sao ngươi không cần người của Diêm Vương Các, tin rằng không ít người ở trong Diêm Vương Các bằng lòng xông pha khói lửa vì các hạ?”

Bệnh thư sinh mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Đây là chuyện của bản thân ta.”

Diệp Ly đứng dậy, đi đến cửa sổ, nhìn bên ngoài vẫn mưa lớn, mới xoay người nói: “Bảo vật mà Lương lão gia sở hữu rốt cuộc là cái gì, khiến người như công tử phải hao phí tâm sức như thế?”

“Điều này Sở công tử không nên biết thì tốt hơn. Dù sao biết càng ít càng an toàn, nể mặt mũi Hàn công tử, sau này ta không ra tay với các ngươi.” Bệnh thư sinh trầm mặt cam đoan nói. Diệp Ly lãnh đạm liếc mắt nhìn hắn, cười nói: “Thật xin lỗi, ta là người rất không thích bị người ta lừa gạt đem làm vũ khí sử dụng.”

Bệnh thư sinh cười lạnh nói: “Ngươi không giúp ta cũng không được. Ngươi tự mình nhìn thật kỹ bên ngoài đi.” Hàn Minh Tích nhanh chóng bay tới bên cạnh cửa sổ xem, phong cảnh nơi xa trong cơn mưa như ẩn như hiện, trong không khí ngầm truyền đến mùi hương nhạt kỳ lạ. Diệp Ly kéo Hàn Minh Tích ra, dễ dàng đóng cửa sổ lại. Bệnh thư sinh nhìn Diệp Ly gật đầu khen: “Ta quả nhiên không nhìn lầm, Sở công tử cũng hiểu rất rõ độc dược.” Diệp Ly lắc đầu nói: “Ta không có hiểu biết gì độc dược, nhưng mà thời gian trước ta bị hạ thuốc mê do Nam Cương chế tạo, cho nên khá cảnh giác mà thôi.”

Lần đó sau chuyện bị té ngã vì Diệp Nguyệt, Diệp Ly nhiều lần cẩn thận nhớ lại tình hình lúc đó. Cuối cùng xác định Diệp Nguyệt không phải bị hạ độc sau khi vào điện của mình, mà là các loại thuốc mê đó đã đặt ở đó từ trước, cửa điện của cung Dao Hoa bày hai bồn hoa lan sắp nở, còn có trong điện cũng bày hai bồn hoa lan tương tự. Sau này khi nàng bị Mặc Cảnh Lê nhốt trong tiểu viện cũng nhìn thấy cây hoa lan giống thế. Đương nhiên có lẽ đây không phải là hoa lan, chỉ là lớn lên giống mà thôi.

Bệnh thư sinh nói: “Đường đi lên núi của chúng ta cũng bị chặn rồi, mà hoa cỏ trên sườn núi bên ngoài kia. Hiện tại Hàn công tử nghe một chút không sao, cũng không có trở ngại lớn gì. Loại hoa độc này

chỉ có hiệu quả lúc ban ngày hơn nữa là trời nắng. Nhưng mà khi mưa dừng, hương hoa này sẽ biến thành kịch độc, người ngửi được nửa bước cũng khó đi." Hàn Minh Tích nhìn hắn nói: "Ngươi có giải dược?"

Bệnh thư sinh ngạo nghễ nói: "Chỉ là loại độc nhỏ, khó gì?"

Hàn Minh Tích trở chỗ ngồi, ngồi xuống nói: "Cho nên, trừ phi chúng ta chịu giúp ngươi bằng không thì ngươi sẽ không cho chúng ta giải dược? Hiếm khi trời mưa, chúng ta không nhân cơ hội này xuống núi sao?" Bệnh thư sinh cười nói: "Người tập võ lên núi xuống núi đương nhiên không cần băn khoăn có đường đi hay không. Các ngươi có thể đi ra ngoài thử nhìn xem, vừa vặn giúp ta dẫn dắt mấy độc trùng kia rời đi." Hàn Minh Tích nhớ tới bầy rắn chi chít tối hôm qua, chỉ cảm thấy nổi hết cả da gà, vội vàng vuốt cánh tay mong đợi nhìn Diệp Ly.

Diệp Ly đứng chắp tay, lạnh nhạt nói: "Vậy ta có thể giả như, công tử không chỉ có giải dược đối phó với những độc hoa độc thảo kia, mà còn có biện pháp xử lý rắn độc, độc trùng. Điều chúng ta phải làm chỉ là đối phó những người kia sao?"

Bệnh thư sinh tâm tình tốt gật đầu nói: "Đúng vậy." Sự không thoải mái trước đó khi bị người khác chọc vào điểm yếu rốt cục giảm đi một ít, sát khi trong ánh mắt khi nhìn Diệp Ly cũng biến mất. Diệp Ly trầm ngâm một lát, mới gật đầu nói: "Ta có thể đáp ứng công tử."

"Này, Quân Duy, ngươi không sợ hắn đổi ý cuối cùng giết người diệt khẩu sao?" Hàn Minh Tích thấp giọng nhắc nhở, Bệnh thư sinh cũng không phải người tốt bụng gì. Diệp Ly mỉm cười, "Ta tin tưởng lời hứa của Tam đương gia Diêm Vương các."

"Đã như vậy, quyết định như vậy đi."

Chương 80: Bí mật trong lòng núi

Edit: Nguyễn Thảo Beta: Sakura Sau hơn một canh giờ, mưa cũng ngừng. Mưa ở Nam Cương đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, mưa vừa mới dừng lại chưa đầy một lát, ánh nắng mặt trời ấm áp đã chiếu khắp mặt. Đất đai vừa mới bị mưa gột rửa tản mát ra một mùi hương trong lành của đất, nếu như không có mùi hương truyền từ lỗ hổng vào thì càng tuyệt vời hơn. Mưa vừa ngừng, Ám Tam từ bên trong đi ra, nhìn thấy hai người ngồi, một người đứng trong sảnh, đối với việc có thêm người, không tỏ ra ngoài ý muốn. Diệp Ly chỉ lương khô đặt ở trên bàn bên cạnh nói: “Lấp đầy bụng trước đã, đoán chừng hôm nay chủ nhà sẽ không tới đưa cơm sáng cho chúng ta rồi.”

Ám Tam gật đầu, ngồi xuống bên cạnh ba người nhìn chăm chú trong không nhanh không chậm nhét đầy bụng. Bệnh thư sinh có chút hứng thú nhìn dáng vẻ nhai từ từ chậm nuốt của Ám Tam, cười nói với Diệp Ly: “Sở công tử có Trác hộ vệ – cao thủ như vậy bảo vệ bên người, khó trách dám một mình đến Nam Cương. Trác huynh mới thức dậy sao? Tối hôm qua không ngủ ah?” Ám Tam ngẩng đầu nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Công tử chỉ dẫn theo một mình ta, đương nhiên phải cẩn thận một chút.” Ánh mắt Bệnh thư sinh hơi chùng xuống, thị vệ như vậy có một người đã rất không dễ. Nghe ra ý của Trác Tĩnh, bình thường người bên cạnh Sở Quân Duy không ít, tình huống bây giờ chỉ một hộ vệ mới là đặc biệt. Như vậy. . . Thân phận của Sở Quân Duy này chỉ sợ không tầm thường. Lãnh đạm nhìn lướt qua Hàn Minh Tích bên cạnh, có thể qua lại thân thiết với đệ đệ của Các chủ Thiên Nhất các đương nhiên không phải một người bình thường.

Nhận thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Bệnh thư sinh, vẻ mặt Hàn Minh Tích vô hại cười với hắn. Không nên hỏi hắn ah, hắn cũng không biết thân phận của Quân Duy.

Bốn người thu dọn ổn thỏa liền ra khỏi tiểu lâu, ánh mặt trời bên ngoài vừa vặn trong hương hoa tràn ngập không khí càng ngày càng đậm hơn. Nhưng mà có giải dược Bệnh thư sinh đưa cho, điều này không có ảnh hưởng gì đối với bốn người. Quay lại tiểu lâu bên cạnh, quả nhiên không thấy Lương lão gia, quản gia và người hộ vệ tên Trịnh Khuê. Hàn Minh Tích nhìn có chút hả hê nhìn Bệnh thư sinh nói: “Xem ra bọn họ đã đi ít nhất được một canh giờ rồi, bây giờ ngươi sẽ tìm người như thế nào?” Chỉ cần có người dẫn đường quen thuộc địa hình, một canh giờ cho dù trời mưa cũng đủ để đến một nơi thật xa rồi. Bệnh thư sinh nở nụ cười lạnh, thản nhiên nói: “Chỉ cần bọn họ vẫn ở Nam Cương, sẽ không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta. Huống chi. . . Ngươi cho là tại sao bọn họ phải ở chỗ này chờ chúng ta? Chỗ bọn họ muốn đi, chắc chắn cách nơi này không quá hai mươi dặm.”

Bệnh thư sinh từ trong ngực từ từ lấy ra một cái hộp xinh xắn, mở ra, một con bươm bướm nhỏ màu xanh từ bên trong bay ra. Con bươm bướm vỗ hai cái cánh, dừng trên bình sứ nhỏ trong tay Bệnh thư sinh một lúc rồi bay đi, bay về phía sâu trong Trại. “Đi thôi.” Hài lòng thu hồi bình thuốc nhỏ trên người, Bệnh thư sinh thản nhiên nói với ba người.

Ba người đi theo sau con bươm bướm nhỏ, cả Trại quả nhiên đã trống không. Tối hôm qua sắc trời quá tối không ai chú ý, bên trong Trại này trừ hai tiểu lâu bọn họ hiện đang ở ra, các phòng khác đều rất đơn giản. Không giống như là Trại của một trăm người ở, giống như là một cứ điểm đóng quân tạm thời. Con bươm bướm bay thẳng đến trong núi sâu, rắn độc độc trùng trên đường bị tử thương rất

nhiều bởi độc dược bá đạo của Bệnh thư sinh, không có người tận lực thúc giục, những xà trùng này hiểu được phải tránh né xu hướng có hại, không cả đàn cả lũ bao vây công bọn họ. Đi hơn nửa canh giờ, con bươm bướm dừng lại bên vách núi bên cạnh, lưu luyến quanh quẩn một chỗ xoay quanh Bệnh thư sinh, không chịu bay về phía trước nữa.

“Sẽ không phải là bươm bướm nhỏ của công tử dẫn sai đường chứ?” Hàn Minh Tích cười đùa nói.

Bệnh thư sinh lãnh đạm nhìn hắn một cái, thu bươm bướm nhỏ thu vào trong hộp, nói với Hàn Minh Tích: “Đi xuống dưới”.

“Đi xuống dưới?” Hàn Minh Tích khẽ giật mình, rất nhanh đã kịp phản ứng, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nói: “Ngươi nói bảo ta đi xuống dưới? ! Ngươi biết đây là đâu không? Nơi này là Nam Cương ah, ai biết phía dưới có bao nhiêu rắn độc và quái vật bên trong, ngươi lại bảo ta đi xuống dưới ?

Bệnh thư sinh nói: “Khinh công của ngươi tốt nhất, bằng không thì, để Sở công tử đi xuống trước?” khuôn mặt tuấn tú của Hàn Minh Tích tái nhợt nhìn Bệnh thư sinh đang thờ ơ sờ ngón tay bên tay trái, liếc mắt nhìn Diệp Ly và Ám Tam đứng ở bên cạnh. Mặc dù quen biết không lâu, nhưng Hàn Minh Tích biết khinh công của Quân Duy thật sự không được coi là tốt. Ngộ nhỡ xuống dưới xảy ra chuyện gì, chỉ sợ ngay cả chạy trốn cũng không kịp. Tức giận hừ hừ, “Xuống dưới thì xuống dưới, ngươi chờ đó cho ta!” Chờ ngươi rời khỏi Nam Cương, bổn công tử giết chết ngươi!

Hàn Minh Tích điểm nhẹ dưới chân, cả người giống như bươm bướm màu đỏ nhanh nhẹn đi xuống dưới vách núi. Bệnh thư sinh nói khẽ khen: “Khinh công của Hàn nhị công tử quả nhiên tốt hơn Công Tử Minh Nguyệt.” Nhưng mà cũng chỉ có khinh công mà thôi, so về

tâm cơ* (sự suy nghĩ trù tính) thì không thể bằng Công Tử Minh Nguyệt tâm tư luôn thay đổi, Bệnh thư sinh không thèm đặt Hàn Minh Tích vào mắt. Vì Công Tử Minh Nguyệt, cam đoan không giết chết Hàn Minh Tích, khiến Các chủ không thể giải thích là được rồi.

“Trác Tĩnh.” Diệp Ly cau mày đứng ở vách đá nhìn xuống, chỉ nhìn thấy mây trắng cuồn cuộn không thấy phong cảnh phía dưới gì cả. Vách núi này chỉ sợ so còn sâu hơn nhiều vách núi Hắc Vân. Muốn bằng khinh công trực tiếp xuống đến đáy vực, căn bản không có khả năng. Ám Tam tiến lên duỗi tay ra thăm dò vách núi, một sợi tơ màu bạc quấn lấy một vật gì đó nhanh chóng đi xuống dưới vách núi, một lúc lâu mới thấy Ám Tam từ từ thu sợi tơ quấn trên bàn tay lại, quay đầu nói với Diệp Ly: “Công tử, đến đáy vực ít nhất cũng phải 100 trượng* (1 trượng (市丈, zhang) = 2 bộ = 3,33 m) hơn nữa. . . Vách đá dựng đứng, rất trơn.” Diệp Ly suy tính, 100 trượng là gần 300m, vách núi cao và dựng đứng như vậy, lại còn trơn trượt nữa, ngay cả cỏ cây cũng không nhiều, rõ ràng không thể nào là tự lớn lên. Xem ra con bươm bướm của Bệnh thư sinh hoàn toàn không dẫn sai chỗ.

Bệnh thư sinh nhìn hành động của Ám Tam, đáy mắt để lộ ra sự tò mò, đang muốn mở miệng thì từ dưới vách núi có một bóng người đi ra, chật vật rơi xuống trên mặt đất. Vừa rơi xuống đất còn chưa kịp thở, Hàn Minh Tích đã mở miệng mắng, “Bệnh thư sinh! Ngươi chờ đó cho bổn công tử, nếu bổn công tử bị ngươi hại chết ở chỗ này, ta đảm bảo Thiên Nhất các sẽ đuổi giết ngươi đến chết!” Sắc mặt Bệnh thư sinh không thay đổi, dường như không quan tâm đến lời uy hiếp của Hàn Minh Tích, lạnh giọng hỏi: “Phía dưới có cái gì?”

Hàn Minh Tích cười lạnh, “Có cái gì? Có cái rắm, cho dù có cái gì, ngươi không có khinh công, thân thể ngươi tồi tệ thế kia, có thể xuống dưới sao? Đừng hy vọng bổn công tử mang ngươi xuống dưới, trừ phi ngươi muốn cùng bổn công tử rơi xuống thịt nát xương tan cùng một chỗ !” Nhìn Bệnh thư sinh nhíu mày, Hàn Minh Tích ác ý

châm biếm.

Xem ra vừa rồi ở dưới vách núi thực sự gặp phải nguy hiểm, khiến hắn trong lúc nhất thời quên sợ hãi Bệnh thư sinh, chỉ có thể dùng những lời châm chọc khiêu khích để ổn định lại sự tức giận và kinh hãi trong lòng mình.

“Hàn huynh.” Diệp Ly trầm giọng kêu lên, lúc này chọc giận Bệnh thư sinh cũng không có lợi gì.

Hàn Minh Tích cũng không phải người xúc động, bị Diệp Ly nhắc nhở, rất nhanh liền áp chế sự tức giận xuống, nói: “Phía sưới vách núi là một biển hoa, nhưng mà ta đoán hoa kia đều có độc. Trong bụi hoa có rất nhiều rắn độc, bên trong còn có mấy bộ xương người, không biết là vô ý té xuống hay là bị người ném xuống. Nhưng mà giữa vách đá đại cách mặt đất khoảng bảy mươi trượng có một cái động không nhỏ, dường như là một cái cửa vào. Nhưng mà…” Giống như cười mà không cười liếc nhìn Bệnh thư sinh, nói: “Vách đá bị người tận lực xử lý qua, trên cơ bản không có chỗ nào có thể mượn lực. Lời vừa rồi không phải ta nói đùa, lấy khinh công của ta căn bản không thể mang theo một người xuống dưới mà không rơi xuống đáy vực đầy rắn độc và độc vật. Mà ba người các ngươi. . . Lấy khinh công của các ngươi muốn tự mình xuống dưới căn bản là chỉ là mơ mộng hão huyền.” Nói đến khinh công của mình, Hàn Minh Tích vô cùng tự hào .

“Khó trách đoạn đường này ngay cả người canh giữ cũng không có, chắc là nghĩ chúng ta tìm không thấy đường?” Bệnh thư sinh do dự nói. Nếu như vừa rồi người xuống dưới không phải Hàn Minh Tích khinh công trác tuyệt, chỉ sợ bọn họ bất kỳ một cái nào đều là chỉ còn đường chết, “Nhất định còn có đường khác, ta không tin tất cả những người kia là cao thủ về khinh công.” Hàn Minh Tích ngạo nghễ nói: “Đó là đương nhiên, ngươi cho rằng tuyệt thế khinh công rất dễ dàng

luyện thành sao? Nhưng mà. . . Cho dù có đường khác, bây giờ ngươi có thể tìm được chắc?" Bọn họ ai cũng là cao thủ về cơ quan không phải sao, huống chi mấy người bọn họ ở chỗ này đều không hiểu rõ Nam Cương. Càng quan trọng hơn là, những người Nam Cương kia cũng không phải người ngu, chẳng lẽ ngồi ở chỗ kia chờ bọn họ tìm được đường đi vào.

"Ngươi…" Bệnh thư sinh nhíu mày nhìn Hàn Minh Tích, Hàn Minh Tích vội vàng trốn sau lưng Trác Tĩnh, ngay cả đầu chẳng muốn thò ra, "Ngươi đừng tìm ta, cho dù ta đi vào cũng không được. Luận võ công, ta thực sự không thể, ta đoán chừng bên trong cho dù thật sự là cửa vào, có lẽ cũng thi triển công cũng không vào được. Ta đi một mình nhiều nhất cũng chỉ đánh rắn động cỏ mà thôi."

"Bên trong rốt cuộc có vật gì quan trọng như vậy?" Diệp Ly nhíu mày hỏi.

"Ngươi có biện pháp?" Bệnh thư sinh nhíu mày nhìn .

Diệp Ly trả lời, nhắc lại câu hỏi của mình, "Vật công tử muốn tìm rốt cuộc là gì?"

Bệnh thư sinh hừ lạnh một tiếng, bên kia ba người, mình chỉ có một người, muốn bắt Sở Quân Duy để uy hiếp căn bản là không thực tế. Thật lâu mới trầm giọng nói: "Là một loại kỳ độc."

Nghe vậy, sự cao hứng của mấy người giảm đi hơn một nửa, Hàn Minh Tích tò mò nói: "Bản thân công tử là con cháu của dòng họ nổi tiếng dùng độc thuật, trên đời này còn độc gì khiến công tử động tâm không tiếc dùng sinh mệnh phạm hiểm?" Bệnh thư sinh âm lãnh cười cười, trong ánh mắt lóe ra âm độc hào quang, nói: "Một loại độc. . . Khiến người ta muốn sống không được, muốn chết cũng không xong." Diệp Ly không có hứng với loại độc có thể khiến người ta

muốn sống không được, muốn chết không xong, trên đời này còn có nhiều phương pháp khiến người ta thống khổ hơn, hoàn toàn không cần phải tự mình mạo hiểm đi tìm độc dược kỳ lạ gì đó. Về phần cái gì muốn sống không được muốn chết không xong, nếu như một người thật sự muốn, còn có nhiều rất nhiều biện pháp có thể muốn chết không được như thế? Không chết chỉ là bởi vì còn sống còn có mong đợi và lo lắng mà thôi. Nhưng mà đáy mắt thâm độc của Bệnh thư sinh lại khiến trong lòng Diệp Ly nhảy dựng, trong lòng xuất hiện một ý nghĩ hơi mơ hồ.

“Bản thân công tử là bậc thầy về độc thuật, sao phải mạo hiểm đi tìm loại kỳ độc gì đó?” Diệp Ly lãnh đạm nói.

Bệnh thư sinh nở nụ cười ngắn ngủi, trong tiếng cười đầy thù hận và ác ý, sau đó lại ho mạnh, “Đúng vậy, ta đã có không ít thứ tốt, nhưng mà còn chưa đủ. . . Trên đời này độc dược khiến người ta thống khổ nhất đang ở Nam Cương. Ha ha…”

Diệp Ly mở to hai mắt nhìn hắn, giọng nói mang theo chút tò mò nói: “Nghe nói thế gian độc dược khiến người ta thống khổ nhất chính Đoạn Trường Hủ Cốt đan, người trúng độc sẽ vô cùng đau khổ, xương cốt vỡ vụn kêu rên bảy bảy bốn mươi chín ngày mà chết. Chẳng lẽ còn có độc vật đáng sợ hơn nó?” Bệnh thư sinh mang ý cười đắc ý nói: “Đúng vậy, Đoạn Trường Hủ Cốt đan thực sự rất độc, nhưng nó cần vào bằng đường miệng, hơn nữa có vị thuốc cực nặng. Cho dù dùng mùi khác che dấu, cũng không lừa được người tinh thông y thuật hoặc là người có khứu giác nhanh nhạy. Nhưng mà độc này không giống, dùng nó chế thành độc thực sự là không màu không mùi, chỉ cần một giọt sẽ khiến người sa vào địa ngục, cả đời không được siêu sinh!”

“U La Minh Hoa?” Hàn Minh Tích tò mò hỏi.

Bệnh thư sinh khinh thường hừ nhẹ một tiếng nói: “Ngươi cho rằng Nam Cương chỉ có U La Minh hoa sao? So với U La Minh Hoa bị giấu ở thánh địa Nam Cương gì đó, đây mới thực sự là vật báu quý nhất trên đời — Bích Lạc hoa.”

“Bích Lạc hoa?” Hàn Minh Tích vẻ mặt mờ mịt, “Tên thực sự rất phong nhã, nhưng mà chưa từng nghe qua.” Bệnh thư sinh khinh thường hừ nhẹ một tiếng, Diệp Ly nhíu mày, thản nhiên nói: “Thượng cùng bích lạc, hạ hoàng tuyền.” Bệnh thư sinh cười nói: “Đúng vậy, loại độc này tên thật sự là cùng trời cuối đất.”

“Nghe giống như không có gì ah.” Hàn Minh Tích nói. So với cái tên Đoạn Trường Hủ Cốt gì đó, cái tên này quả thực đầy chất thơ.

Bệnh thư sinh cười nói: “Xác thực không có gì, một khi chất độc này dính vào cơ thể người, lập tức tan vào mạch máu trong mọi kinh mạch khắp người. Trừ phi ngươi rút hết máu trên người không còn tí gì, nếu vĩnh viễn không giải được độc này. Bởi vì cho dù có biện pháp thay máu, nhưng mà chỉ cần trong máu còn có một tí chất độc này, nó sẽ dùng tốc độ nhanh nhất lan tràn sinh trưởng trong máu mới.” Hàn Minh Tích khó hiểu, “Tại sao phải gọi là cùng trời cuối đất?”

“Ha ha. . . Một người ở trên trời, một người ở dưới đất. Người trúng loại độc này, bề ngoài hoàn hảo không tổn thương gì, nhưng mà phủ tạng* (lục phủ ngũ tạng) bên trong sẽ từ từ thối rữa hết. Bên trong độc thuật tích lũy càng nhiều, bề ngoài sẽ càng ngày càng xinh đẹp. Nhưng mà. . . Hắn không thể tiếp xúc với bất cứ người và động vật nào cả.”

“Sẽ lây bệnh?” Diệp Ly rủ mắt xuống trầm giọng nói.

“Không, sao lại lây bệnh chứ?” Bệnh thư sinh cười nói: “Không khống

chế được độc lan tràn là sẽ có phiền toái lớn. Sở dĩ không thể chạm vào bất luận người và động vật nào là vì bất luận vật còn sống nào cũng đều khiến người đó cảm thấy đau khổ tột cùng, hơn nữa tốc độ thối rữa của nội phủ ngũ tạng rất nhanh. Người đó chỉ có thể một mình một người trốn ở nơi ngăn cách với bên ngoài, để cho bản thân mình có mùi hư thối. Ah. . . Trước tiên, tứ chi của người đó sẽ cứng nhắc tê liệt, có lẽ trước khi chưa thối rữa, bản thân người đó sẽ chết đói trước."

Ba người ở đây nghe xong đều rùng mình, đặc biệt là phối hợp với giọng nói trầm thấp của Bệnh thư sinh, dù cho bây giờ ánh mặt trời chiếu cũng khiến người ta cảm thấy sởn tóc gáy lạnh thấu xương.

"Điều đó không có khả năng. Nếu như chỉ là một loại độc dược, không thể khiến ngươi coi trọng như vậy." Diệp Ly lãnh đạm chỉ ra. Cho dù là độc dược quý giá cũng chỉ là độc dược, ngoại trừ tại Bệnh thư sinh người như vậy trong tay bên ngoài chỉ sợ còn kém Giải Độc Đan có thể giải trăm loại độc trong phút chốc. Bệnh thư sinh trầm giọng nói: " Đúng vậy, truyền thuyết nói nếu phối hợp Bích Lạc Hoa với một loại dược khác, có thể tái tạo lại thịt từ xương trắng của hoạt tử nhân* (người chết còn sống. Hiện tại cái gọi là Giải Độc đan – có thể giải bách độc thật ra chỉ có thể giải một vài loại chất độc thông thường mà thôi. Nhưng mà dùng Bích Lạc hoa chế ra Giải Độc đan, chỉ cần người còn hơi thở cuối cùng, bất kể loại độc gì hay là tổn thương gì cũng có thể khỏi hẳn. Hơn nữa có thể kéo dài tuổi thọ. Ngươi nói. . . Bảo bối như vậy có người cướp đoạt hay không? Nếu như họ Lương chế nó thành đan dược, cho dù là một vạn vàng cũng không có ai chê đắt."

Diệp Ly giấu tia sáng trong mắt, lạnh nhạt gật đầu nói: "Thì ra là thế. Thực sự là bảo bối, công tử tìm nó để chữa bệnh sao?"

Bệnh thư sinh cười lạnh nói: "Chữa bệnh, chế độc – cả hai không ."

“Như vậy. . . Đến lúc đó cho tại hạ một viên đan dược có lẽ xem như là thù lao hợp lý.” Diệp Ly hỏi.

Bệnh thư sinh thờ ơ nhìn chằm chằm nàng, “Thù lao?”

“Chẳng lẽ từ trước đến nay công tử tìm người giúp đỡ đều không trả tiền hay sao? Công tử nói vừa có thể chữa bệnh lại vừa có thể chế độc, như vậy ta có thể giả thiết Bích Lạc hoa cũng không quá ít. Tại hạ không am hiểu dược lý, có Bích Lạc hoa cũng vô dụng. Cho nên, chỉ cần một viên thuốc có thể giải độc, kéo dài tuổi thọ, có lẽ không coi như là quá phận.” Bệnh thư sinh ánh mắt dao động, thật lâu mới trầm giọng nói: “Ta đáp ứng ngươi.”

“Rất tốt.”

“Ta có thể tự mình đi.” Bệnh thư sinh phản bác nói, để người mang hắn xuống dưới khiến hắn cảm thấy bản thân mình giống như là kẻ yếu đuối, điều này khiến hắn không thể nào tiếp nhận.

Trác Tĩnh liếc mắt nhìn hắn nói: “Không sợ ngã chết, công tử có thể tự mình thử xem.”

“Ngươi!” Sắc mặt Bệnh thư sinh chùng xuống, đã thấy Diệp Ly khua tay với hắn, cầm dây thừng đi đến chỗ Hàn Minh Tích chỉ, thuần thục quấn móc sắt vào một chỗ cố định, sau đó ném dây thừng xuống dưới. Diệp Ly nắm chắc dây thừng từ tử trợt xuống vách núi, Hàn Minh Tích thò đầu ra nhìn, có thể thấy nàng nắm chặt dây thừng trên vách đá dựng đứng từ từ đi xuống phía dưới, động tác nhìn như chậm chạp nhưng lại thuần thục kỳ lạ mà nhanh chóng. Chỉ một lát sau đã biến mất trong mây mù.

Qua một lúc lâu, dây thừng tinh xảo nhẹ nhàng lắc lư xuống dưới.

Sau đó càng đung đưa dữ dội hơn, móc sắt cố định trên tảng đá từ từ tách rời, “Ai…” Hàn Minh Tích lo lắng muốn đi nắm dây thừng, Ám Tam trầm giọng nói: “Không có việc gì, công tử đã đến nơi.” Quả nhiên, sau khi móc sắt nới lỏng ra, phần dưới dây thừng dường như bị người kéo xuống, một nửa nhanh chóng trượt xuống sườn núi. Ám Tam bên cạnh bắt đầu theo phương pháp vừa rồi của Diệp Ly, chuẩn bị. Bệnh thư sinh cũng không tranh chấp nữa, đợi đến lúc Ám Tam đi xuống dưới, trực tiếp thi triển khinh công rơi xuống Ám Tam bên cạnh nắm chặt hắn, hai người bắt đầu di chuyển đi xuống. Lần này rõ ràng chậm hơn rất nhiều so với Diệp Ly.

Hàn Minh Tích một mình một người ở lại bên vách núi, tò mò nhìn móc sắt và dây nhỏ buộc chặt bên tảng đá, thì thào nói nhỏ: “Quân Duy thật sự là tiểu tử kỳ lạ…”

Lúc Diệp Ly trượt đến hơn sáu mươi trượng, quả nhiên thấy bên cạnh cách đó không xa có một huyệt động cao hơn một người. Trong lòng không khỏi vui mừng lúc trước cảm thấy dây thừng dài nhỏ bền chắc này có rất nhiều chỗ tốt, chiều dài của dây thừng dài hơn rất nhiều. Nếu không thì chỉ sợ không tới được đây. Nhẹ nhàng dùng lực đi về phía bên phải, Diệp Ly chuẩn xác rơi vào trong huyệt động, người thận trọng đứng vững. Hàn Minh Tích nhìn không sai, đây thật sự là một huyệt động rất sâu – sâu không thấy đáy, như là một thông đạo mở ra trên vách núi, phía trước tối đen như mực dẫn đến một nơi chưa biết. Nhìn dấu chân lưu lại trên mặt đất rõ ràng cho thấy những người này rất tự tin, ngay cả phái người canh phòng ở cửa động cũng không có. Diệp Ly cẩn thận cất kỹ dây thừng, đi về phía trước vài bước chăm chú chờ đợi. Qua một lúc lâu, Ám Tam mang theo Bệnh thư sinh xuất hiện ở cửa động, hai người vừa mới đứng vững, Ám Tam ngay cả dây thừng cũng không cất kỹ, Hàn Minh Tích nhanh nhẹn rơi xuống đi nhanh vào cửa động.

“Bọn họ thực sự đi vào từ nơi này.” Diệp Ly chỉ dấu chân trên mặt đất

và đỉnh đầu nói: “Cẩn thận một chút, phía trên có lẽ có cơ quan. Lúc ta vừa xuống, nhìn kỹ, xem ra trên vách đá dựng đứng có chỗ nào đó có thể khống chế cơ quan, cho nên bọn họ không có khinh công cũng có thể trèo xuống. Chỉ tiếc chúng ta không rảnh từ từ tìm.”Lúc mới vừa xuống sắc mặt Bệnh thư sinh không tốt lắm, bị Ám Tam mang theo mặc dù không tiêu hao sức lực gì, nhưng mà cũng không chịu nổi, “Đi thôi. Trước bất kể cơ quan sự tình.”

Diệp Ly nhíu mày hỏi: “Ngươi có thể nhịn ho được không?”

Hơi cứng ngắc khẽ gật đầu, Bệnh thư sinh từ trong ngực lấy ra một lọ thuốc, đổ tất cả vào trong miệng, sắc mặt càng thêm khó coi, “Yên tâm, sẽ không ho nữa.”

Diệp Ly gật đầu, Ám Tam làm đầu tàu gương mẫu đi phía trước, Bệnh thư sinh theo sau, Diệp Ly và Hàn Minh Tích đi cuối cùng.

Sau khi đi vào bên trong một đoạn, trong địa đạo trở nên u ám tối tăm hơn. Nhưng mà xem ra cũng khô ráo, đợi đến lúc ánh sáng hoàn toàn biến mất, Bệnh thư sinh lấy ra hộp quẹt châm lên. Diệp Ly nhíu mày, trong địa đạo không khí ít, châm lửa thực sự không phải ý kiến hay, nhưng mà hiện tại không có biện pháp nào khác. Hàn Minh Tích đi ở phía sau, nhìn dáng vẻ Ám Tam và Diệp Ly một trái một phải dựa lưng vào hai bên mà đi, nhướn lông mày thấp giọng cười nói: “Quân Duy, có phải các người quá khẩn trương hay không ?” Diệp Ly trợn tròn mắt mặt không còn chút máu, “So với Hàn công tử khinh công trác tuyệt, ta có thể không khẩn trương sao?”

Bệnh thư sinh quay đầu lại liếc nhìn ba người, giơ hộp quẹt tiếp tục đi về phía trước. Địa đạo xây dựng trong núi này hiển nhiên không phải vì cố ý bố trí nghi trận mà tồn tại, cho nên trên đường đi bọn họ không gặp lối rẽ gì, kể cả mê cung. Hơn nữa địa thế vẫn đi xuống phía dưới, đợi đến lúc Diệp Ly đánh giá xong, bọn họ đã sắp đến

chân núi, cuối cùng đã nghe thấy động tĩnh phía trước. Bệnh thư sinh duỗi tay dập tắt hộp quẹt, đứng ở chỗ rẽ nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thấy cách đó không xa có hai người đàn ông mặc quần áo Nam Cương, sau lưng hai người là một cánh cửa, tiếng ồn ào chính là từ truyền ra từ bên trong.

Hai người bảo vệ kia hiển nhiên không cho rằng sẽ có người đi ra từ phương hướng này, đang tụ tập ở cùng một chỗ thấp giọng cười nói cái gì. Nhưng mà lối đi phía trước thẳng tắp dài khoảng một trăm mét, hơn nữa hơi chật hẹp. Bọn họ ai cũng không có khả năng ở khoảng cách này im lặng không một tiếng động đi đến chỗ hai người giữ cửa kia. Một khi có động tĩnh gì, hai người kia chắc chắn sẽ báo động cho người ở bên trong.

Bệnh thư sinh trầm mặc từ trong ngực móc ra một cái hộp tinh xảo, hướng về phía trước. Chỉ nghe “sưu sưu” hai tiếng, hai người Nam Cương lập tức cứng đơ bất động. Bốn người vội vàng kín đáo đi tới, Bệnh thư sinh dẫn đầu, người tránh vào cửa bên trong. Lúc Diệp Ly đi qua cửa dừng một chút, nghiêng người nhìn thấy bên môi hai người kia vẫn giữ nguyên tư thế thẳng đứng đang chảy ra một chút máu đen, hiển nhiên đã không còn sống nữa. Ánh mắt u ám, Diệp Ly đi theo, nấp, đi vào cửa chính.

Bên trong cổng tò vò (*) hoàn toàn khác hẳn với thông đạo tối tăm bên ngoài, trong đó oi bức mà sáng sủa. Cách đó không xa người đến người đi, canh phòng cũng bắt đầu trở nên nghiêm ngạt hơn rất nhiều. Nhưng mà bốn người đều là trên trình độ cao thủ, muốn trốn tránh mấy người canh phòng này đương nhiên không khó khăn.

*Cổng Tò Vò được hình thành từ nham thạch núi lửa, là kết quả của hàng triệu năm núi lửa hoạt động, quanh Cổng Tò Vò là những bãi đá nham thạch đen bóng, hình thù kỳ lạ nhấp nhô trên làn nước trong veo

Ngồi xổm ở đằng sau tảng đá lớn có thể ẩn nấp, Hàn Minh Tích hơi tò mò, liếc mắt nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài có tiếng người ồn ào, còn có tiếng rèn sắt, "Bọn họ đang làm gì vậy?" Bệnh thư sinh lạnh nhạt nói: "Bọn họ đang chế tạo binh khí." Chỉ chỗ đằng xa, chỗ đó đã xếp không ít binh khí đã thành hình. Ám Tam nhìn Diệp Ly, dùng ta ra hiệu, Diệp Ly hiểu rõ khẽ gật đầu. Những người chế tạo binh khí kia không phải người trong giang hồ, người thích võ thích binh khí bình thường, mà là binh khí thường dùng trên chiến trường. Nhiều người như vậy sẽ sản xuất ra rất nhiều binh khí, hiển nhiên là vì chế tạo binh khí cho quân đội nào đó.

"Chuyện này không liên quan đến chúng ta, chúng ta đi." Bệnh thư sinh không có hứng thú với mấy người đang chế tạo binh khí gì đó, hiện tại điều hắn có hứng thú nhất chính là Bích Lạc Hoa.

"Ngươi biết rõ họ Lương ở nơi nào sao?" Hàn Minh Tích hỏi.

Bệnh thư sinh cười lạnh nói: "Hắn chạy không thoát." Hàn Minh Tích gật đầu nói: "Ta nhớ ra rồi, ngươi đã hạ độc trên người hắn. Bươm bướm nhỏ của ngươi đâu?" Bệnh thư sinh lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, đứng dậy đi về hướng bên kia. Hàn Minh Tích nhún vai, cười với Diệp Ly, vội vàng đi theo. Ám Tam thấp giọng nói: "Công tử, những binh khí này chế tạo cho quân đội nào đó của Đại Sở." Diệp Ly nhướn lông mày, "Làm sao ngươi biết?" Ám Tam chỉ chỉ một loạt đao xếp cách đó không xa, nói: "Người Nam Cương quen dùng đoản đao, đao của người Tây Lăng thân đao hơi dày. Còn có Bắc Nhung, kỵ binh của Bắc Nhung mạnh nhất, bọn họ thích binh khí dài hơn, hoặc là đại đao. Kiểu đao này là loại binh sĩ Đại Sở chúng ta hay dùng."

Diệp Ly gật đầu, lên đường đuổi theo Hàn Minh Tích và Bệnh thư sinh.

Bệnh thư sinh đoán không sai, chỗ này thật sự là nơi không nhỏ dưới mặt đất chế tạo binh khí. Cả hai cái động rộng lớn đều là người đang bận chế tạo binh khí, trong đó phần lớn chế tạo sư là người Trung Nguyên, cũng có bộ phận là người Nam Cương. Hai người đi theo Bệnh thư sinh tránh thoát những người này, địa thế vẫn đi xuống, đi ra khỏi hang động đá vôi chế tạo binh khí liền đi vào một hang động khác. So với những sơn động thô sơ lúc trước, hang động trước mắt này giống một cung điện dưới mặt đất đã được trang trí qua. Trên mặt đất đều rải đá cẩm thạch chạm trổ tinh xảo và tấm thảm thoải mãi đẹp mắt, "Rốt cuộc mấy người kia đã chết hay chưa? !" Bốn người vừa mới tới gần, một giọng nói hơi sắc bén nhọn từ bên trong truyền đến. Diệp Ly nhíu mày, là giọng nói của Lương lão gia – tên phú thương kia. Lúc này giọng nói của hắn không đắc chí, khoe khoang và khinh miệt giống trước kia, ngược lại để lộ ra chút lo lắng và sát ý.

"Ngươi yên tâm, chắc chắn bọn họ chạy không thoát." Giọng nói của Lặc Khương – tộc trưởng bộ tộc Lạc Y vang lên.

"Sao ngươi không phái người trực tiếp giết chết bọn chúng!" Lương lão gia bất mãn nói, "Bệnh thư sinh kia rất đáng sợ, nếu không đã sớm giết hắn, ngăn trừ tai họa về sau. Đoạn đường này nếu không phải hắn đi theo ta, ta đã sớm đến Nam Cương rồi. Nhưng mà bất kể như thế nào cũng không thoát khỏi hắn! Còn có tên họ Hàn kia, rõ ràng cũng biết tên ma ốm kia. Nhất định không thể để bọn họ sống. Cho dù phải trả một cái giá lớn!"

"Cho dù phải trả một cái giá lớn?" Lặc Khương cười lạnh một tiếng, giễu cợt nói: "Là ai trả tiền? Mấy người kia không đơn giản, ngươi cho rằng ta không biết? Ngay cả bầy rắn cũng không làm gì được bọn họ. Đàn ông trong bộ tộc Lạc Y của ta vô cùng quý giá, đi lên liều mạng với bọn họ đã phải hi sinh mất bao nhiêu người? Ngươi cho

rằng người của bộ tộc Lạc Y ta nhiều như đám người Đại Sở các ngươi, giết không hết sao?"

"Ngươi đừng quên…" Lương lão gia tức giận la lên. Lặc Khương lớn tiếng nói: "Ngươi yên tâm, ta không quên ta nên làm cái gì. Nhưng mà việc vượt quá phạm vi ước định giữa chúng ta, ngươi tốt nhất đừng nên ra lệnh cho ta." Người ở bên trong dường như tắc nghẽn, một lúc sau mới nghe thấy Lương lão gia mở miệng nói tiếp: "Nhưng mà. . . Ngộ nhỡ mấy người kia chạy thoát, ngươi cảm thấy bọn họ sẽ bỏ qua chúng ta sao? Ba người khác ta không biết, nhưng thanh danh của tên ma ốm kia ta nghĩ có lẽ ngươi đã nghe qua rồi. Hắn là Tam Các chủ của Tây Lăng Diêm Vương các."

"Sao ngươi lại trêu chọc người của Diêm Vương Các!" Hiển nhiên Lặc Khương rất tức giận, nghiêm nghị quát.

"Sao ta biết được? ! Ta vừa xuất phát, chưa được mấy ngày, hắn đã tìm tới tận cửa, ngay cả ta cũng không dám ngăn hắn, người kia thế thế nhưng mà nổi tiếng có thù tất báo. Ta có thể làm sao?"

"Cho nên ngươi dẫn hắn đến Nam Cương!" Một lúc lâu sau khi Lặc Khương nghiến răng nghiến lợi, mới hừ một tiếng nói: "Ta đã biết, ta sẽ mau chóng phái người xử lý bọn họ. Ngươi yên tâm, đường xuống núi sớm đã bị phong tỏa rồi, hiện tại trên ngọn núi kia khắp nơi đều là độc trùng rắn độc, cho dù Bệnh thư sinh hắn giỏi dùng độc, ta không tin hắn có thể hạ độc giết chết tất cả rắn độc, độc trùng trên núi!"

"Tóm lại cẩn thận một chút, nhất định phải thấy thi thể của hắn. Nếu ngay từ đầu ngươi ra tay giết chết bọn chúng, hiện tại ở đâu ra nhiều phiền toái như vậy."

Lặc Khương cười lạnh nói: "Hắn một bước cũng đi theo, không rời

ngươi, ngươi cảm thấy chúng ta có thể giết hắn trước hay là hắn giết ngươi trước. Ta đi dặn dò người làm việc, ngươi trước ở lại đó. Đừng quên đồ đạc của ngươi, nếu như chủ tử lấy không được đồ hắn cần thì ngươi biết hậu quả đấy!" Hô hấp Lương lão gia bỗng dưng tắc nghẽn, rất nhanh nói: "Ta biết rõ, một nửa tín vật ta đã mang đến. Ngươi đưa một nửa khác cho ta đi."

Lặc Khương hừ lạnh một tiếng nói: "Cái này vốn là đồ của Nam Cương chúng ta ."

Về vấn đề lợi ích, Lương lão gia cũng không yếu thế chút nào , "Đồ trong tay ta, chỉ có ta mới biết được lấy nó như thế nào."

"Đó là tiên đế của Nam Chiếu ủy thác cho Lương gia bảo quản, cũng không phải tặng cho ngươi." Lặc Khương trầm giọng nói.

"Ha ha, thì tính sao? Ngươi cũng biết đó là đồ của vương thất Nam Chiếu cũng không là của các ngươi?" Lương lão gia cười nói, "Ta không đưa nó cho vương thất Nam Chiếu đã là rất tốt rồi, không phải sao?"

"Chẳng lẽ không phải chúng ta ra giá tương đối cao sao? Trả lại cho Nam Chiếu Vương ngoại trừ vài câu cảm ơn, cái gì ngươi cũng không có được." Lặc Khương cười lạnh nói.

Lương lão gia nói: "Các ngươi muốn báu vật, ta muốn tiền. Mọi người theo như nhu cầu không phải sao? Cho nên, tốt nhất ngươi nhanh chóng đưa một nửa tín vật khác giao cho ta, đừng bịp bợm, ngọn núi này đã bị các ngươi đào hết, không có ta chắc chắn các ngươi không tìm thấy bảo vật. Còn có, đừng nghĩ đến việc giết ta diệt khẩu, đừng quên đằng sau ta thế nhưng mà…"

Giọng điệu của Lương lão gia đầy đắc chí hiển nhiên khiến Lặc

Khương rất không thoải mái, nhưng lại không thể làm gì. Đành phải lạnh lùng nói: “Ta đã biết, lập tức đi lấy. Ngươi tốt nhất đừng bịp bợm, chủ tử đã nói muộn nhất trong nửa tháng nhất định phải thấy đồ. Bằng không thì. . . Cho dù sau lưng ngươi là vua, lão tử thì cũng vô dụng!”

Nụ cười đắc ý của Lương lão gia nghẽn lại, một lúc sau mới nói: “Ta đã biết, ngươi yên tâm. Quan hệ giữa vương gia và chủ tử của ngươi ta biết rõ, ta không phải người không biết đúng mực. Chỉ cần đưa tín vật cho ta, đến thủ phủ Nam Chiếu ta cam đoan mang thứ đó đưa đến trước mắt ngươi.”

“Tốt nhất là như vậy!” Lặc Khương nói, tiếng bước chân từ từ đi xa, cuối cùng trong phòng một mảnh yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển hỗn loạn của Lương lão gia.

Làm sao bây giờ? Bốn người đứng nơi hẻo lánh, Hàn Minh Tích dùng ánh mắt ra hiệu cho Bệnh thư sinh. Bệnh thư sinh rủ mắt xuống, trên mặt vốn u ám xẹt qua ý cười nham hiểm. Hàn Minh Tích run rẩy cả người, có chút đáng thương nhìn Lương lão gia mặt nôn nóng đi tới đi lui. Không biết lão đầu này sẽ bị tra tấn thành bộ dáng gì nữa?

Chương 81: Cứu người thoát khỏi vòng vây

Edit: Mặc Mặc Beta: Sakura Thời gian chưa đầy một lát, tiếng bước chân của Lặc Khương lại vang lên lần nữa. Sắc mặt Lặc Khương âm trầm một lần nữa trở về phòng vứt cho Lương lão gia một chiếc hộp gỗ xinh xắn nói: “Ta đã phân phó người đi xử lý bốn người kia rồi, đồ thì ngươi lấy được rồi, chờ một lát nữa ta phái người đưa ngươi đến đô thành Nam Chiếu.” Lương lão gia mở chiếc hộp ra nhìn nhìn, rồi thoả mãn gật đầu nói: “Rất tốt, đã như vậy chúng ta cũng không trì hoãn thời gian nữa. Quản gia và hộ vệ của ta đâu?” Lặc Khương khinh thường hừ nhẹ một tiếng nói: “Cái tên quản gia kia của ông bây giờ chân còn đang mềm nhũn không đi đường nổi kìa. Về phần tên hộ vệ lại càng vô dụng, lúc đi xuống đã rớt xuống đáy vực rồi. Người Trung Nguyên đúng là đồ vô tích sự!”

“Ngươi!” Lương lão gia nhịn cơn tức xuống, nói: “Ta biết rồi, mau đưa ta đi Nam Chiếu đi.”

“Rất tốt.” Lặc Khương thoả mãn gật đầu nói: “Ngươi nghỉ ngơi trước đi, sẽ lập tức lên đường.”

Ngoài điện, Diệp Ly nhìn sang Hàn Minh Tích một cái. Hàn Minh Tích im lặng lắc đầu, dưới đáy vực quả thực có không ít thi thể, nhưng đều là xương trắng bị gió thổi mưa dầm một thời gian dài, cũng không có thi thể của Trịnh Khuê. Chỉ sợ Trịnh Khuê không phải là trượt chân rớt xuống vực, mà bị những người Nam Cương kia xử lý rồi.

Bệnh thư sinh cũng không vội vã làm gì Lương lão gia, bởi vì hai

người Nam Cương bị Bệnh thư sinh hạ độc chết lúc trước đã bị người khác phát hiện. Địa cung (*) vốn yên tĩnh lập tức trở nên ồn ào. Lương lão gia dưới sự bảo vệ của tầng tầng lớp lớp hộ vệ đã rời đi, bốn người Diệp Ly cũng chỉ có thể phân tán ra tránh né kiểm tra của thị vệ mà chuẩn bị ra ngoài. Ám Tam đương nhiên đi cùng Diệp Ly, Hàn Minh Tích đành phải yên lặng không tình nguyện mà đi theo Bệnh thư sinh.

(*) địa cung: cung điện dưới mặt đất

“Công tử, chúng ta. . .”

Diệp Ly lắc lắc đầu nói: “Trước tiên chúng ta không đi, vào xem đã.” Không còn hai kẻ vướng chân vướng tay Bệnh thư sinh và Hàn Minh Tích, đương nhiên hai người làm việc càng thêm dễ dàng, cẩn thận lẻn vào chỗ sâu của địa cung. Địa cung này cũng không quá lớn, chỉ được chia thành bảy tám gian phòng. Hai người lục soát hết mấy gian phòng một lần, cũng không phát hiện thứ gì hữu dụng, cuối cùng ánh mắt nhìn chằm chằm vào một gian phòng ở chỗ sâu nhất. Khác với những gian phòng kia, cửa lớn gian phòng này bị đóng chặt, mà ở cửa ra vào còn có hai người thủ vệ Nam Cương cầm binh khí trong tay. Diệp Ly nhìn Ám Tam một cái, thuần thục vẽ ra một động tác tay: ngươi trái, ta phải!

Ám Tam gật đầu, hai người nhẹ nhàng linh hoạt tiếp cận cửa ra vào, sau đó đồng thời ra tay một trái một phải chế trụ hai gã thủ vệ. Ám Tam không tiếng động vặn gãy cổ đối phương, Diệp Ly nhìn người ngất đi trong tay, nhíu nhíu mày kéo người đặt vào một chỗ khuất ở một bên. Nhìn ổ khóa trên cửa lớn, Diệp Ly nhíu mày lật tay rút ra một chiếc trâm cài tóc bằng vàng từ trong tay áo, nhẹ nhàng vặn một cái rồi rút ra cây kim vàng sắc bén nhọn hoắc trong trâm vàng và xoay vài cái ở trong ổ khóa, một tiếng răng rắc vang lên từ ổ khóa lớn. Diệp Ly nhẹ gật đầu với Ám Tam đang đứng ở chỗ tối, đẩy cửa

ra rồi lách mình đi vào cửa lớn. Ám Tam cảnh giác ngồi xổm xuống, từ một nơi bí mật gần đó nhìn chằm chằm động tĩnh xung quanh, qua một lúc lâu Diệp Ly lại vọt ra từ bên trong, rồi khóa cửa lại lần nữa.

Đại khái bởi vì lúc trước một tổ kia của Hàn Minh Tích và Bệnh thư sinh hấp dẫn quá nhiều binh lực, nên Diệp Ly và Ám Tam rõ ràng cảm giác được người tìm kiếm ít hơn rất nhiều so với lúc nãy. Trên đường đi tìm kiếm dọc theo dấu hiệu Hàn Minh Tích âm thầm để lại, chưa đến nửa khắc đồng hồ hai người đã thấy ánh sáng phía trước cửa động. Nhưng mà khi còn cách một đoạn sẽ rời khỏi cửa động thì nghe thấy mùi hương hoa nguy hiểm từ bên ngoài bay vào, giống hệt như hương hoa trên núi. Ám Tam lấy ra mấy viên đan dược ở trong lồng ngực đưa cho Diệp Ly, Diệp Ly nghiền nát rồi đặt dưới mũi hít vào, thấp giọng cười nói: “Lấy từ chỗ Bệnh thư sinh sao?” Không có người ngoài ở đây, nét mặt của Ám Tam sinh động hơn rất nhiều, hơi cười đắc ý nói: “Đúng vậy, trên người hắn mang độc dược nhiều lắm, thuộc hạ sợ làm sai nên cũng không dám lấy thêm. Đây là loại dược hắn cho chúng ta lúc trước. Đại khái có thể bảo đảm được nửa canh giờ.”

“Quá tốt.” Hai người mỗi người dùng một viên đan dược, Ám Tam nhất mã đương tiên (*) đi đến cửa động dò xét, sau đó mới quay đầu vẫy vẫy tay với Diệp Ly. Hai người cẩn thận vọt ra cửa động nhưng lại bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình, một mảnh đỏ tươi ùn ùn kéo đến trước mắt. Cửa động ở cách đáy vách núi chưa đến hai mét, dưới đáy cốc toàn bộ nở đầy đều là những đóa hoa đẹp đẽ màu đỏ chót, hơn nữa gần như dưới gốc mỗi một cây hoa đều có một con rắn màu đỏ đen quấn lấy, thậm chí còn có một vài con trườn lên trên cành hoa mà lắc lư. Diệp Ly cuối cùng cũng có thể hiểu được tâm tình của Hàn Minh Tích sau khi xuống đây không nhịn được phải chửi ầm lên trước kia. Cái nơi quái quỷ này khiến cho người ta nhìn mà không nhịn được phát lạnh. Có điều, mở lối ra ở nơi nguy hiểm

thế này, người Nam Cương không dùng thị vệ quan sát canh gác ngược lại cũng không tính là tự đại.

(*) nhất mã đương tiên: xung trận ngựa lên trước – ý chỉ xung phong lên trước

“Có thể đi qua không?” Diệp Ly chỉ chỉ vách núi đối diện hỏi.

Ám Tam nhìn nhìn, gật đầu nói: “Có lẽ không có vấn đề gì.”

“Cẩn thận một chút, té xuống thì không ai cứu sống nổi đâu.” Chỉ cần vừa rơi vào trong biển hoa thì chỉ sợ lập tức có thể bị những thứ hoa và rắn này nuốt lấy đến hài cốt cũng không còn nữa. Ám Tam nhíu nhíu mày nói: “Công tử đi qua đó được không?” Hắn có thể dùng khinh công bay qua, nhưng mang theo người chắc chắn là không qua nổi, nhưng khinh công của công tử chỉ sợ cũng không đủ tự mình bay qua. Mà địa thế ở đây quá thấp, dây thừng chắc cũng không dùng được. Không cẩn thận thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị những con rắn kia luồn lên cắn. Diệp Ly bất đắc dĩ giận dữ nói: “Cái nơi rách nát này thật khiến cho người ta đau đầu, chỉ là nếu như có thể đi ra ngoài, thì lần mạo hiểm này cũng coi như đáng giá rồi. Ngươi hãy đi trước đi, ta đi đường khác.”

Ám Tam bất động, mặc dù biết Vương phi rất lợi hại, nhưng hắn thật sự không nhìn ra là còn có đường khác để đi. Cứ ngẩn người ở đây cũng không an toàn, tuy hiện tại nơi này không có người, nhưng không có nghĩa là luôn luôn không có người.

Nhìn bộ dáng quật cường của Ám Tam, Diệp Ly bất đắc dĩ lắc lắc tay nói: “Được rồi. Ta đi qua trước, ngươi ở đây nhìn đi, chờ sau khi ta qua rồi thì ngươi qua. Thật không biết các ngươi cố chấp như vậy làm gì.” Ám Tam trầm giọng nói: “Chúng thuộc hạ là ám vệ của công tử, ám vệ đương nhiên phải lấy công tử làm đầu.” Diệp Ly nhìn trời

trợn trắng mắt, “Cám ơn, nếu như ngươi có thể tin tưởng ta thêm một chút nữa thì tốt hơn đấy.”

Mãi cho đến khi trời dần tối lại, Diệp Ly mới leo ra cửa động mượn dao găm trong tay bò lên phía trên vách núi. Chưa bò được một đoạn, lại cúi đầu nhìn Ám Tam trèo theo sau hỏi: “Ngươi đang làm gì vậy?” Ám Tam trầm giọng nói: “Thuộc hạ cũng đi với công tử.”

“Ngươi cho rằng ta muốn như vậy à? Nếu như ta có khinh công như ngươi thì đã lập tức đi qua rồi.” Tức giận nhìn Ám Tam một cái, Diệp Ly ngẩng đầu tiếp tục trèo lên bên trên. Ám Tam đã đến bên cạnh Diệp Ly, nói: “Cái vực này chí ít cũng cao hơn một trăm trượng, công tử muốn trực tiếp leo lên chỉ sợ có chút khó khăn.” Diệp Ly thấp giọng cười nói: “Ai nói ta muốn trược tiếp leo đi lên, leo lên một chút là được rồi. Ở đây có một tảng đá lồi ra, thì là nơi đó.” Ám Tam nhìn nhìn một tảng đá không nhỏ lồi ra ở bên trên cách đó không xa, gật đầu nói: “Thuộc hạ hiểu rồi, công tử, thuộc hạ qua trước đây.”

“Cẩn thận một chút.” Diệp Ly dặn dò.

Ám Tam gật gật đầu, chân trái đạp trên vách đá dựng đứng một cái, cả người lập tức bắn ra ngoài, chỉ là nguyên nhân có thể vì tư thế leo lên vách núi trước đó nên khi phi lên giữa không trung thì có chút cảm giác như kiệt lực. Tuy là có thể mượn lực từ những đoá hoa dưới mặt đất, nhưng ngộ nhỡ sẽ bị rắn cắn phải, mà hiện tại bọn họ lại không tìm ra thuốc giải. Diệp Ly thấp giọng nguyền rủa một tiếng, dao găm ở tay trái bắn về phía dưới chân Ám Tam. Ám Tam dẫm một cái vào dao găm nhảy lên, lên xuống vài cái rồi rơi xuống trên sườn núi đối diện. Đã mất đi một con dao găm, Diệp Ly lại phải phí thêm chút sức lực mới bò được lên tảng đá nhô ra khỏi vách núi. Tảng đá cũng không lớn, cho dù Diệp Ly có áp sát vào vách đá cũng phải khó khăn lắm mới đứng được. Đây là một khối đá to nhô ra từ trong lòng núi. Khi đứng vững trên tảng đá, Diệp Ly thở dốc một hơi

mới lấy dây thừng trong bao quần áo ra, cầm dây cột một đầu cố định vào ám tiễn rồi phóng về phía đối diện.

Ám Tam ở đối diện tiếp được một đầu dây thừng, tìm chỗ cố định xong, giật giật dây thừng báo cho Diệp Ly đã chuẩn bị xong. Diệp Ly cũng tìm chỗ cố định chặt đầu bên này, dùng sức kéo kéo mới cầm chặt dây thừng xuôi theo hướng các đóa hoa đi xuống.

“Công tử!” Thấy Diệp Ly an ổn đáp xuống đất, Ám Tam âm thầm thở dài một hơi. Diệp Ly vỗ vỗ quần áo trên người nói: “Đi thôi, nơi đây hẳn là sau núi chỗ có sơn trại mà chúng ta từng ở trước kia, từ bên này mới có thể tìm được đường ra ngoài.” Ám Tam gật đầu, đi theo sau Diệp Ly rồi lại nói: “Công tử, thuộc hạ nghĩ ra đây là chỗ nào rồi. Nơi này là xà cốc.”

“Xà cốc?”

Ám Tam gật đầu nói: “Có vài tiền bối trong ám vệ từng theo Vương gia xuất chinh qua Nam Cương, nghe nói Nam Cương có một xà cốc, bên trong nở đầy hoa độc xà màu đỏ. Chỉ là thuộc hạ nghe nói trước đây Vương gia dùng một mồi lửa đốt sạch xà cốc rồi, không ngờ chưa đến mười năm đã khôi phục lại. Nhưng. . . vị trí hình như không đúng lắm, xà cốc đáng lẽ phải ở vùng Tây Nam bộ Nam Cương mới đúng, sao lại gần Toái Tuyết quan như vậy?” Diệp Ly lắc đầu nói: “Chỗ này hẳn là có người đặc biệt tạo ra. Ngươi không để ý thấy hoa xà độc đều xếp thành từng hàng từng hàng à, mà ngay cả khoảng cách của mỗi một đóa cũng không kém bao nhiêu, tuyệt đối không phải là tự nhiên mà mọc lên. Và cả những con rắn kia nữa, coi như là hoa xà độc tro tàn lại cháy (*) thì ở đây cũng không thể có nhiều rắn xích luyện như vậy được. Bất kể là hoa hay là rắn có lẽ đều do con người gieo trồng nuôi thả ra.”

(*) tro tàn lại cháy: sự việc đã lụn bại, nay sống lại, thường chỉ nghĩa

xấu

Nhớ tới sự thanh tịnh trong biển hoa kia, Ám Tam nhịn không được thấp giọng rủa: “Người Nam Cương đều là kẻ điên sao, thứ nguy hiểm như vậy. . .”

“Người Nam Cương cũng không sợ rắn.” Diệp Ly cười nói, “Chắc hẳn người Nam Cương bố trí một loại xà cốc thế này ở đây khiến người người đều phải do dự chính là vì che dấu đồ vật ở trong lòng ngọn núi này rồi.”

“Xưởng chế tạo binh khí?” Ám Tam nghi ngờ nói.

Diệp Ly cười nói: “Không, còn có đồ vật càng thú vị hơn nữa. Chúng ta rời khỏi đây trước, có thấy dấu hiệu của Hàn Minh Tích hay không?”

Ám Tam đang ngồi xổm trên mặt đất, nhìn đồ trên mặt đất nói: “Bọn hắn đại khái là đã xảy ra chuyện gì rồi. Dấu hiệu này… để lại vô cùng mất trật tự.” Hiện tại trời đã tối, căn bản là không nhìn thấy thứ gì như là dấu chân, Ám Tam cũng đã phải tìm hơn nửa ngày mới tìm được cái dấu hiệu Hàn Minh Tích lưu lại này. Diệp Ly nhíu mày, ngồi xổm xuống nhìn rồi thấp giọng suy nghĩ, “Từ khi chúng ta tách ra với bọn hắn đến giờ đã hai canh giờ rồi, đi bộ một canh giờ mới có thể đi được khoảng hai mươi dặm, hai người bọn họ đều khinh công. . . có điều là khinh công không phải dùng để đi đường, tạm thời tính là khoảng ba mươi dặm. Nếu như là dưới tình huống bình thường thì hiện tại bọn hắn đang ở chỗ ngoài sáu mươi dặm. Như vậy. . . Hàn Minh Tích bị ám toán? Hay là hai người bọn họ cùng bị bắt”

“Bệnh thư sinh chắc có lẽ sẽ không ám toán Hàn Minh Tích. Thiên Nhất các có rất nhiều tai mắt, trong thành Vĩnh Lâm chắc chắn có người nhìn thấy Bệnh thư sinh đi cùng Hàn Minh Tích. Nếu như Hàn

Minh Tích xảy ra chuyện gì thì Bệnh thư sinh không có cách nào bàn giao với Các chủ Thiên Nhất các.” Ám Tam nói. Diệp Ly cau mày nói: ” Vậy thì… bọn hắn có thể đã bị bắt? Ám Tam, chúng ta tách nhau ra tìm, tìm xem Hàn Minh Tích có để lại dấu hiệu khác hay không.” Nếu như Hàn Minh Tích đã xảy ra chuyện gì, không chỉ bọn người Bệnh thư sinh không tiện bàn giao với Hàn Minh Nguyệt. Dù sao cũng là do nàng đi tìm Hàn Minh Tích trước, nên Hàn Minh Tích mới cùng chạy đến Nam Cương. Nếu như bọn hắn thật sự đã bị bắt thì hiện tại cũng chỉ có thể cầu nguyện Hàn Minh Tích còn chưa bị người ta làm thịt thôi.

Tại một chỗ bí mật nào đó trong trại ở Nam Cương, Hàn Minh Tích mềm nhũn nằm ngã xuống đất, thân thể bị dây thừng trói chặt không thể động đậy. Bên cạnh cách đó không xa Bệnh thư sinh còn thảm hại hơn, bị xích sắt trói thân không nói, còn bị hành hạ, vết thương chồng chất, lúc này đang không ngừng ho khan, xem ra giống như chỉ còn lại nửa cái mạng vậy. Hàn Minh Tích cũng mặc kệ bộ dáng chật vật lúc này của mình mà cười hì hì nhìn Bệnh thư sinh cười nói: “Ngươi ra sao rồi? Còn chống đỡ được hay không vậy?”

“Ngươi khẳng định bọn hắn sẽ tới cứu chúng ta như vậy à?” Bệnh thư sinh ho nhẹ một tiếng, ngẩng đầu lên hỏi.

Hàn Minh Tích cười hì hì nói: “Ta tin Quân Duy sẽ không bỏ mặc không quan tâm đến ta đâu.”

Bệnh thư sinh hừ nhẹ một tiếng nói: “Ta càng tin rằng hắn vì nhìn mặt mũi Thiên Nhất các mới tới cứu ngươi đấy.”

Hàn Minh Tích cũng không tức giận, cười nói: “Vậy thì sao? Dù sao hắn sẽ không nể mặt ngươi là Tam đương gia Diêm Vương các mà đặc biệt tới cứu ngươi đâu. Hiện tại có vẻ như chúng ta chỉ có thể đợi Quân Duy tới cứu chúng ta thôi, không phải sao? Ngược lại là

Tam công tử ngươi, lúc này ngươi tìm được người đến cứu chúng ta à?" Nghiêng mắt nhìn Bệnh thư sinh đang bị treo lên từ trên xuống dưới, oán khí trong lòng Hàn Minh Tích lại thiêu đốt cả người. Nếu không phải tên này uy hiếp ép buộc bọn họ đến tìm Bích Lạc Hoa gì đó, thì sao hắn lại xui xẻo rơi vào tay những người này chứ? Hiện tại hắn còn chưa thấy Bích Lạc Hoa nhưng có khả năng bọn hắn phải lập tức phải xuống hoàng tuyền. Vậy thì sẽ thực sự ứng nghiệm câu thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền (*) trên kia của Quân Duy rồi.

(*) thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền: đuổi đến tận cùng

Bệnh thư sinh mãnh liệt ho khan vài tiếng, nói: "Nếu ngươi đã có lòng tin vào Sở Quân Duy thì cần gì phải ở đây nói mãi thế?" Hàn Minh Tích nghẹn họng, thấp giọng nói: "Ngươi không nhìn thấy chỗ chúng ta đi ra kia sao? Quân Duy khác ngươi, trên người không có dược khắc chế rắn độc, ai biết bọn họ có thể ra hay không. Nói không chừng vừa ra cửa động đã bị những bông hoa. Còn có. . . Những con… rắn độc kia. . ." Bệnh thư sinh đã trầm mặc một lát, thản nhiên nói: "Từ lúc xuống núi Trác Tĩnh đã lấy đi một ít dược từ trên người ta." Thấy Hàn Minh Tích nhìn mình lom lom, Bệnh thư sinh mân môi nói: "Không cần nhìn ta như vậy, sau khi chia tay với bọn họ ta mới biết được đấy. Hắn cầm đi thuốc giải của thuốc mê và Nhuyễn gân tán từ trên người ta, chính là loại ta đưa cho ngươi dưới chân núi."

Hàn Minh Tích liếc mắt, "Cho nên sau đó ngươi cũng chỉ có thể cho ta một loại dược, thật là thối!"

"Ngươi yên tâm, bọn hắn không có việc gì." Bệnh thư sinh nhịn xuống ho khan, trầm giọng nói.

Hàn Minh Tích liếc qua hắn, "Làm sao ngươi biết?"

"Cái tên họ Lương kia hận không thể lập tức giết chúng ta. Nhưng

Lặc Khương trước sau vẫn không động thủ nhất định là vì chờ bọn hắn đến."

"Bọn hắn muốn một mẻ hốt gọn?" Hàn Minh Tích cau mày nói. Bệnh thư sinh nói: "Ngươi đừng quên Sở Quân Duy đi ngay sau chúng ta, hơn nữa lúc chúng ta vượt ra ngoài, bọn họ căn bản không theo tới. Sau khi chúng ta đi, bọn họ chắc chắn lại làm chuyện gì ở phía sau. Cho nên những người này nhất định phải bắt lấy bọn hắn. Ngươi cho rằng bọn hắn không phát hiện ra dấu hiệu vừa rồi ngươi lưu lại trên đường đi sao?" Hàn Minh Tích cả giận nói: "Ngươi biết rõ bọn hắn cố ý dùng chúng ta dẫn Quân Duy cắn câu, vì sao không nhắc nhở ta?" Bệnh thư sinh khinh thường cười lạnh, " Tại sao ta phải nhắc nhở ngươi? Hiện tại ít nhất Sở Quân Duy còn có cơ hội cứu chúng ta ra, nếu như hắn không đến, ta và ngươi nhất định phải chết."

"Hắn đến có thể sẽ cùng chết với chúng ta!"

"Vậy thì sao?"

Phốc phốc. . .

Bên ngoài song cửa sổ phát ra hai tiếng tiếng nổ, hai người đồng thời dừng lại nhìn về phía cửa sổ. Một bóng ảnh linh hoạt nhanh chóng tiến vào từ lỗ hổng trên cửa sổ quay đầu cười với bọn hắn nói: "Hàn huynh, ngươi cứ yên tâm. Ta tuyệt đối sẽ không cùng chết với các ngươi đâu."

"Quân Duy!" Hàn Minh Tích mừng rỡ kêu lên.

"Xuỵt. . ." Diệp Ly duỗi ra một ngón tay che lại môi trừng mắt với hắn. Hàn Minh Tích vội vàng hạ thấp giọng nói: "Ngươi vào bằng cách nào? Cái trại này hiện tại đầy mai phục." Diệp Ly cười nói: "Trên đời này không có thủ vệ an toàn trăm phần trăm, chỉ xem ngươi có thể

tìm được nơi đột phá hay không. Đây nè. . . Hàn huynh, còn có Tam đương gia, các ngươi đều thiếu nợ ta một cái mạng nha." Bệnh thư sinh hừ nhẹ một tiếng nói: "Chuyện đó còn phải chờ chúng ta đều thoát hiểm được mới tính." Vừa rồi hắn và Hàn Minh Tích đối thoại Sở Quân Duy chắc chắn đã nghe được, nhưng nhìn bộ dáng thiếu niên trước mắt cười đến nguyệt lãng phong thanh*(trăng sáng gió mát), Bệnh thư sinh nhất thời không thể xác định hắn rốt cuộc có ghi hận hay không.

"Được rồi, ngươi đúng." Diệp Ly bất đắc dĩ nói. Rút…ra dao găm nhanh chóng cắt đứt dây trói trên người Hàn Minh Tích, tiện tay ném cho hắn một thanh kiếm nói: "Nam Cương khó tìm binh khí tiện tay, chấp nhận dùng đi." Hàn Minh Tích tiếp kiếm, cười nói: "Đa tạ Quân Duy." Dây trói trên người Hàn Minh Tích dễ giải quyết, khóa sắt trên người Bệnh thư sinh tất nhiên không dễ làm. Diệp Ly mất chút công sức trong chốc lát mới cởi bỏ khóa sắt, Bệnh thư sinh hoạt động nhúc nhích gân cốt rồi mới hỏi: "Tên thị vệ kia của ngươi đâu?" Diệp Ly cười nói: "Hắn đang chuẩn bị tặng đại lễ cho bộ tộc Lạc Y." Đi đến cửa sổ, Diệp Ly bắt chước vài tiếng chim hót dài ngắn không đồng nhất. Chỉ chốc lát sau một chỗ trong trại đột nhiên bắt đầu huyên náo mà…, sau đó là càng nhiều chỗ khác nữa, chỉ trong một lát dường như toàn bộ trại đều náo nhiệt lên. Diệp Ly thoả mãn cười nói: "Tốt rồi, chúng ta đi!"

Bệnh thư sinh vừa đẩy cửa ra, mấy mũi tên lông vũ đã nhanh chóng bắn đến, sau lưng Hàn Minh Tích vội vàng kéo hắn về, Diệp Ly một cước đạp cửa đóng lại. Mấy mũi tên sau đều từ từ trúng lên cửa gỗ. Bệnh thư sinh tức giận trừng Diệp Ly, Diệp Ly mỉm cười hòa ái với hắn, "Đây là tạ lễ cho lời mời ta cùng chết vừa rồi của Tam đương gia."

Bệnh thư sinh tự biết đuối lý, hừ một tiếng không nói gì.

Cung Tiễn Thủ bên ngoài đang cảnh giác chằm chằm vào cửa ra vào, bịch một tiếng cửa gỗ lúc này bị mở ra một bóng đen bổ nhào ra. Vụt vụt. . . Có một đám mũi tên lông vũ mạnh mẽ bắn ra.

Bang bang! Bên trên hai cửa sổ lầu nhỏ đều có một người trải giường chiếu ra. Sưu sưu vài tiếng, vài tên Cung Tiễn Thủ chỉ cảm thấy trên người một hồi đau đớn như kim châm, nhao nhao té xuống đều rơi vào bẫy của kẻ giết chóc. Diệp Ly đi ra từ cửa ra vào, nhìn thoáng qua bao vải trên mặt đất bị loạn tiễn bắn như gai nhím, còn có thi thể nằm đầy đất, ánh mắt hơi tối, “Chúng ta đi nhanh đi. Lâu hơn thì Trác Tĩnh bên kia không chốngđỡ được rồi.” Lúc này toàn bộ trại đều hỗn loạn, nhiều nơi có ánh lửa bốc lên. Xem ra Trác Tĩnh thả không ít mồi lửa, hơn nữa còn đốt toàn chỗ quan trọng. Cách đó không xa nghe thấy vài tiếng chim hót kỳ dị, Diệp Ly mang theo hai người Hàn Minh Tích, không chút do dự chạy về hướng đó.

Khi đi ngang qua một con suối, Bệnh thư sinh cười lạnh, lấy ra một tiếng từ trong lòng một thứ ném vào. Hàn Minh Tích nhìn thấy, con mắt chợt lóe lên cũng không nói thêm gì, bước nhanh đuổi theo Diệp Ly phía trước. Chờ tới lúc bọn họ đuổi tới, Ám Tam đã bị người bao vây rồi, hiển nhiên đang đau khổ chống đỡ. Diệp Ly phóng mắt nhìn lại, nhân vật chủ chốt trong trại đều ở đây, khó trách bọn hắn chỉ sai mười mấy người gác bên kia. Diệp Ly nhớ tới một thứ đồ mình lấy đi từ trong cung điện dưới lòng đất, hiển nhiên trong mắt Lặc Khương thứ đồ đó so với sinh mệnh Hàn Minh Tích và Bệnh thư quan trọng hơn nhiều.

“Cứu ra hai người, bồi vào một người, chuyện này thực sự là không có lợi nhất.” Diệp Ly bất đắc dĩ nhíu mày, “Hàn huynh, bắt lấy lão đầu kia, có thể không?” Chỉ chỉ Lương lão gia đứng bên trong sự bảo hộ trùng trùng điệp điệp, Diệp Ly nhẹ giọng hỏi. Hàn Minh Tích cau mày nói: ” Người bên cạnh hắn nhiều lắm. Còn có. . . Lão nhân kia quá mập.” Bệnh thư sinh thò tay đưa qua hai thứ, “Đem cái này tung vào

không trung đi, còn có cái này trực tiếp cho vào trong miệng cái tên họ Lương kia đi."

"Vậy thì còn được." Hàn Minh Tích nhận vào trong tay ước lượng gật đầu nói.

Thần sắc Ám Tam đạm mạc nhìn những người mặc quần áo và trang sức Nam Cương bao vây mình trùng trùng điệp điệp trước mắt, không lưu tình chút nào vung vẩy binh khí trong tay.

"Trác Tĩnh, nín thở!" Giọng nói của Hàn Minh Tích bỗng vang lên, một bóng ảnh màu đen xẹt qua không trung phóng tới giữa đám người. Ám Tam lập tức ngừng hô hấp, Nam Cương và Tây Lăng thì khác, cũng không có nhiều người hiểu được ngôn ngữ Trung Nguyên. Cho nên Hàn Minh Tích vừa hạ xuống đất, trên mặt đất đã bịch bịch đổ xuống một đống người. Ám Tam cũng thừa cơ thoát khỏi vây công, nhảy lên nóc phòng ở một bên. Hàn Minh Tích thuận lợi rơi xuống bên người Lương lão gia, cũng không để ý bộ dáng co quắp trên mặt đất rên hừ hừ của hắn, bóp mở miệng của hắn trực tiếp đem dược vào, vẻ mặt tươi cười vỗ vỗ mặt của hắn nói: "Lão tiểu tử, ngươi đã xong."

Lặc Khương là số ít Người Nam Cương không ngã xuống ở đây, thấy người nằm đầy đất sắc mặt cực kỳ khó coi. Nhìn Lương lão gia ở một bên buồn bã cầu cứu hắn càng giống như nhìn một cừu nhân cùng tai họa, "Người Trung Nguyên đáng giận! Ngươi làm cái gì? !" Lúc này tâm tình Hàn Minh Tích thật tốt, phiền muộn cả ngày hôm nay lập tức tiêu tán hơn phân nửa, nhấc Lương lão gia lên quăng về hướng Bệnh thư sinh, vừa cười nói: "Tộc trưởng Lạc Y, ngươi còn không biết xấu hổ hỏi chúng ta làm gì? Chẳng lẽ ngươi cũng không suy nghĩ một chút xem mình rốt cuộc đã làm gì sao?" Lặc Khương hừ một tiếng, khinh thường nói: "Ngươi cho rằng chỉ chút độc này là có thể làm khó được người bộ tộc Lạc Y chúng ta sao?"

Hàn Minh Tích không sao cả buông tay cười nói: “Độc lại không phải của ta, có thể hay không liên quan gì đến ta? Nhưng thật ra ngươi để người của ngươi dừng lại đi.”

Bệnh thư sinh mang theo Lương lão gia to mập đi ra, sắc mặt Lương lão gia lúc này đã trở nên đen kịt như mực, cả người thoạt nhìn như đang hấp hối. Nhìn là biết nhất định đã trúng kịch độc. Trong lòng Lặc Khương hoảng hốt, tuy hắn am hiểu dùng độc đuổi rắn, nhưng trong một lúc cũng không nhìn ra rốt cuộc Lương lão gia trúng độc gì, mà phú thương Trung Nguyên khiến hắn chán ghét này bây giờ lại tuyệt đối không thể chết được, “Các ngươi muốn thế nào?”

Bệnh thư sinh thản nhiên nói: “Thả chúng ta đi, không được cho người đuổi theo. Bằng không. . . Ta sẽ giết hắn.”

Lặc Khương trầm tư một lát, gật đầu nói: “Có thể. Nhưng. . . Các ngươi phải trả lại đồ vật đã lấy đi từ trong địa cung cho ta!” Chỉ vào Diệp Ly và Ám Tam trong ánh mắt mang theo một ít sát khí. Diệp Ly mở to hai mắt, vô tội cười nói: “Cũng không phải vật gì tốt. Trả lại cho ngươi là được, ai biết đồ vật xiêu xiêu vẹo vẹo kia của ngươi viết cái gì?” Lặc Khương hoài nghi theo dõi nàng, “Nhìn không hiểu sao ngươi lại lấy đi?” Diệp Ly cười nói: “Nếu là đồ vật quan trọng, ta đề nghị ngươi về sau đừng trang trí hoa lệ như vậy, đây không phải là nói rõ để người đi cầm sao? Bổn công tử bình sinh thích nhất là những…đồ chơi nhỏ hoa lệ kia. Ừ, cái thứ đồ hỏng vô dụng này trả lại cho ngươi.” Nói xong, Diệp Ly móc ra một vật ném tới. Lặc Khương tiếp tới tay, là một cái hộp gỗ tối màu, trên nắp hộp lại khắc mấy thứ vặn vẹo không biết là chữ hay là tranh đồ vật. Có thể nhìn ra được trên hộp có lẽ vốn trang trí gì đó, nhưng hiện tại bên trên cái kia tất cả đều là hố nhỏ gồ ghề. Đồ trang trí bên trên hiển nhiên đã bị người móc ra.

Lặc Khương kiểm tra một chút cơ quan khóa bên trên cái hộp cũng không có dấu vết bị mở ra, trong lòng nặng nề thở dài một hơi. Thần sắc trên mặt cũng tốt hơn nhiều. Nhìn Diệp Ly hung hăng càn quấy nắm lấy một vật kim quang lóng lánh trong tay vuốt vuốt, còn vừa cười nói: “Mặt khác, còn có vài đồ vật đều là ta cầm từ trên bàn. Ta tin tưởng tộc trưởng Lặc Khương sẽ không nhỏ mọn như vậy, ngay cả lưu lại một vật kỷ niệm cho ta cũng không chịu a?”

Lặc Khương hừ một tiếng nói: “Các ngươi có thể đi.” Ở bên trong cung điện dưới mặt đất còn thiếu vài kiện đồ vật nào hắn đương nhiên biết rõ, cũng không phải đồ quan trọng gì, hiện tại cũng lười truy cứu bọn họ. Bệnh thư sinh kéo Lương lão gia, cảnh cáo lần cuối: “Đừng có giở trò bịp bợm, bằng không ta cam đoan sẽ để hắn chết đến cặn bã cũng không thừa.”

Diệp Ly và Ám Tam trước đó đã chuẩn bị xong ngựa, ra khỏi trại, bốn người liền lên ngựa chạy như điên về hướng Tây Bắc. Cho đến khi trời dần dần sáng, rốt cục mới thấy đường lớn, đều thở dài một hơi. Hàn Minh Tích cười nói: “Ngày hôm qua trôi qua thực đặc sắc, thật là may mắn khi có Quân Duy. Chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này trong chốc lát đi. Thành trấn kế tiếp cách nơi này chỉ có hơn mười dặm, hiện tại có thể nghỉ ngơi ở đó một ngày. Nếu như trên đường thuận lợi tối đa qua bảy tám ngày chúng ta có thể đến đô thành Nam Chiếu rồi.”

Bệnh thư sinh bác bỏ nói: “Chúng ta vượt qua thị trấn, trực tiếp chạy đến đô thành Nam Chiếu đi.”

“Ngươi không phiền nhưng chúng ta mệt mỏi.” Hàn Minh Tích bất mãn nói.

Bệnh thư sinh lạnh nhạt nói: “Chúng ta mang theo hắn ngươi cảm thấy có thể đi ở trọ? Còn có, ngươi cho rằng Lặc Khương thật sự sẽ không phái người đuổi theo chúng ta.”

Hàn Minh Tích khịt mũi, “Ai là chúng ta với ngươi, người ngươi muốn tìm đã tìm được, chính ngươi đến hỏi hắn đồ kia ở đâu a. Chúng ta mỗi người đi một ngả. Ngày hôm qua chúng ta bị ngươi làm hại còn chưa đủ thảm sao? Quân Duy, có phải không?” Diệp Ly vuốt vuốt vật phẩm trang sức bảo thạch tinh xảo trong tay cười yếu ớt nói: “Cũng được. Nhưng. . . Nếu như chúng ta tách ra đi, Tam đương gia sẽ trả thù lao đã đáp ứng cho ta sao?” Ánh mắt bệnh thư sinh lóe lên, “Cho nên tốt nhất vẫn là đi cùng một đường không phải sao? Bằng không thì Sở công tử cũng lo lắng.” Diệp Ly cười nói: “Dù sao đều trải qua nhiều chuyện như vậy, trở lại một chút cũng không có gì. Bỏ dở nửa chừng thì chẳng phải thể hiện ngày hôm qua ta đã làm chuyện vô ích rồi hả?”

Thấy Diệp Ly nói như thế, Hàn Minh Tích chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu, “Hi vọng bổn công tử sẽ không bị ngươi hại chết.”

Diệp Ly cười nói: “Kỳ thật Hàn huynh hoàn toàn có thể sớm ngày trở về Trung Nguyên, dù sao Hàn huynh cũng không có hứng thú đối với đồ vật Tam đương gia muốn tìm không phải sao.” Hàn Minh Tích quay đầu quả quyết cự tuyệt, “Bổn công tử cảm thấy đi theo Quân Duy thú vị, Quân Duy đến chỗ nào bổn công tử đi chỗ đó. Cùng đi thì cùng đi! Bổn công tử ta đã sợ ai bao giờ?”

Bốn người quyết định nghỉ ngơi một chút, Bệnh thư sinh một lát cũng lười phải đợi, bình thường dắt lấy Lương lão gia đi qua một bên nghiêm hình tra tấn. Hàn Minh Tích cũng ghen ghét Lương lão gia, đi theo qua vây xem. Diệp Ly biểu lộ không có hứng thú, mặc dù Ám Tam có hứng thú nhưng hắn tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra trước mặt người ngoài. Cũng ở lại bên người Diệp Ly bảo vệ an toàn. Diệp Ly đi đến dưới đại thụ ngồi xuống, nhìn thoáng qua Hàn Minh Tích và Bệnh thư sinh xa xa mới lấy ra một ít đồ vụn vặt từ trong tay áo. Trong đó có hai tờ giấy trắng, Diệp Ly thoả mãn lấy ra một bút than

chì đã vót nhọn từ trong bao quần áo, ghi ghi vẽ tranh lên trên giấy.

Ám Tam canh giữ ở một bên, nhìn những hình vẽ vặn vẹo cổ quái trên giấy ngạc nhiên nói: “Công tử không phải nói đã không biết những…văn tự này sao? Công tử lừa gạt bọn hắn?”

Diệp Ly lắc đầu cười nói: “Ta không biết, nhưng người khác biết . Chỉ là nhớ lại đồ không biết cũng có chút khó khăn, vốn nên ghi lại từ hôm qua, chỉ là lo ngộ ngỡ bị phát hiện thì có thể phiền toái. Hiện tại. . . Có lẽ không nhớ lầm.” Nói xong, Diệp Ly cúi đầu xuống tiếp tục ghi ghi vẽ vẽ những đường cong queo vặn vẹo trên giấy. Vừa nói với Ám Tam: “Kỳ thật ta cũng không biết rõ đây là cái gì, nhưng cái hộp kia ta lại nhận ra, đồ trang trí bên trên bị ta lấy xuống hình như là ấn ký của thánh nữ Nam Cương, cho nên đồ vật này có lẽ rất quan trọng.” Kỳ thật nàng đã thấy một ít đồ vật càng thú vị, chỉ có điều những vật kia nàng xem hiểu, hiển nhiên cũng đã nhớ kỹ. Đại khái nhìn một chút rồi ném trở lại chỗ cũ, hiện tại đương nhiên cũng không cần vội vã viết ra.

Ám Tam gật đầu, trong lòng lặng lẽ tiếc hận cho tộc trưởng tộc Lạc Y vẫn cho rằng bảo vật không tổn hao gì kia. Hắn tuyệt đối không biết công tử ở cửa sơn động Xà cốc chờ sau khi trời tối đã lấy đồ vật bên trong ra nghiên cứu hơn nửa canh giờ mới thả về. Ám Tam vụng trộm bội phục tài mở khóa của chủ tử nhà mình, trong lòng suy nghĩ lúc nào thỉnh giáo công tử một phen.

Không lâu sau, Diệp Ly mới chậm rãi đưa ra một trang giấy. Thoả mãn đối với trí nhớ của mình, lại kiểm tra hai lần mới đưa cho Ám Tam nói: “Mau chóng cho người đưa cái này về nhà đi, nhìn xem đây là cái gì.”

Ám Tam gật gật đầu, nghĩ nghĩ nhìn Diệp Ly muốn nói lại thôi. Diệp Ly có chút buồn cười nhìn hắn nói: “Có lời gì nói thẳng là được.” Ám

Tam nhìn tờ giấy viết thư trong tay nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta ra ngoài đã lâu. Công tử đã truyền tin về nhà, vậy có muốn viết một phong thư nhà hay không, cũng tiện để trong nhà biết công tử bình an.”

Thư nhà? Diệp Ly sững sờ. Từ khi ra đi, vì không muốn người khác phát hiện hành tung, nàng vẫn không truyền bất cứ tin tức gì cho Mặc Tu Nghiêu. Mà ngay cả ám vệ phân bố các nơi cũng chưa từng liên lạc. Nhớ tới lời dặn dò của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly không khỏi có chút chột dạ. Nhìn nhiều giấy viết thư còn thừa trong tay, nếu đã còn thừa, vậy thì viết một phong thư đi.

Chương 82: Công tử Thanh Trần mất tích

Edit: Mặc Mặc Beta: Sakura Diệp Ly không quản Bệnh thư sinh hành hạ Lương lão gia thành hình dạng gì rồi, khi nhìn đến Lương lão gia hấp hối bị Bệnh thư sinh kéo theo sau cũng chỉ dặn dò một câu cẩn thận đừng giết chết. Bệnh thư sinh hiển nhiên không phải là người tâm địa thiện lương gì, nhưng Lương lão gia này cũng không phải là đồ tốt. Nghe lời của Diệp Ly, Bệnh thư sinh chỉ khinh thường hừ một tiếng không nói gì. Nếu hắn không muốn một người chết thì cho dù người kia muốn chết cũng chết không xong. Chỉ xem sắc mặt âm trầm kia của Bệnh thư sinh, trong lòng Diệp Ly rõ ràng, hẳn là hắn vẫn chưa biết được đồ mình muốn từ trong miệng Lương lão gia. Dù sao miệng lão đầu tử này nếu dễ mở như vậy, hắn cũng không đến mức phải một đường đi theo tới Nam Cương. Nhưng Bệnh thư sinh cũng không hoàn toàn không có thu hoạch, ít nhất hắn lấy được cái gọi là tín vật đầy đủ kia. Diệp Ly xa xa nhìn thoáng qua, là một khối Ngọc quyết có khắc hoa văn kỳ quái, bởi vì Bệnh thư sinh không định chia sẻ với bọn họ, Diệp Ly cũng không nhiều chuyện đi hỏi. Đoàn người cẩn thận tránh người theo dõi do bộ tộc Lạc Y phái ra, một đường ngựa không ngừng vó chạy về phía Đô thành Nam Chiếu.

Sở Kinh, Định Quốc vương phủ

“Vương gia, Vương Phi gửi thư về.” Đã là cuối tháng tư, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong vườn hoa. Đẩy cửa sổ nhìn lại, trong vườn hoa vài đóa Mẫu Đơn đang nở đẹp tươi. Mặc Tu Nghiêu nhìn vườn hoa ngoài cửa sổ có chút hoảng hốt nhớ ra tựa hồ chính là lúc này năm ngoái quen biết với A Ly. Khi đó hắn tuyệt đối không nghĩ tới Mặc Cảnh Kỳ mang ác ý cùng với nhục nhã chỉ hôn cho hắn, sẽ

mang đến một thê tử không giống người thường như thế. Hôm nay trong kinh thành người trung với hoàng đế và người trung với Lê Vương cơ hồ đã thành xu thế như nước với lửa. Mà Định Quốc vương phủ bởi vì Vương Phi mất tích vẫn đóng chặt đại môn không hỏi thế sự, lấy phương thức trầm mặc biểu đạt bất mãn đối với hoàng đế. Lần này Định Quốc vương phủ không can thiệp vào minh tranh ám đấu giữa hoàng đế và Lê Vương mà không như quá khứ luôn ở thời điểm thích hợp giúp đỡ hoàng đế một phen.

“Mang tới đây!” Mặc Tu Nghiêu thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu nhìn Mặc tổng quản đứng ở cửa nói.

Phượng Chi Dao đứng ở cửa, trong tay cầm một tập hồ sơ thật dầy phong kín, cười hì hì nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Nói đi, A Nghiêu, Vương Phi tẩu tử của chúng ta thật là nhẫn tâm, ra khỏi cửa đã gần hai tháng mới nhớ viết một phong thư về.” Mặc Tu Nghiêu cau mày, nhấc tay, hồ sơ trên tay Phượng Chi Dao đã bị một cỗ nội kình hùng hậu hút đi, “Bây giờ bọn họ đang ở đâu?” Phượng Chi Dao lắc đầu nói: ” Nếu hành tung của Vương Phi dễ tìm như vậy thì cũng không biến thành hiện tại, còn không thấy có cả cái bóng. Nhận được tin chính là ám vệ ở vùng giáp ranh bộ tộc Lạc Y Nam Cương, nhưng ám vệ môn cũng không thấy người đưa tin . Đoạn đường này bất kể là người của chúng ta hay những người khác đều không phát hiện tung tích của Vương Phi, lại nói . . . bọn họ, một nhóm năm người không khó phát hiện mới đúng, cho dù người khác không biết thì tự người của chúng ta cũng nên biết a.” Mặc Tu Nghiêu cau mày nói: “Vậy thì chứng minh dọc theo đường đi bọn họ không có năm người, hơn nữa Thuật Dịch Dung của A Ly vô cùng tốt. Phân bộ {ám vệ} các nơi cũng chưa gặp mấy người bọn họ, muốn nhận ra rất khó khăn.” Hơn nữa bọn họ còn biết đại khái địa điểm của phân bộ{ám vệ}, muốn né tránh cũng dễ dàng hơn.

Mặc Tu Nghiêu mở hồ sơ, từ trong túi giấy trượt ra tới một đồ vật lấp

lánh cùng với một phong thư phong kín. Mặc Tu Nghiêu cầm vật trang sức kia trong tay, là trang sức bằng vàng có hoa văn hoa hướng dương gắn mấy viên bảo thạch được chế tác cực kỳ tinh xảo. Phượng Chi Dao kinh ngạc, “Vương Phi lại đưa vật trang sức cho ngươi?” Nhưng. . . Có cần chuẩn bị đồ vật đáp lễ hay không? Mặc Tu Nghiêu đánh giá trang sức bằng vàng trong tay một hồi, liền đặt lên trên bàn. Sau đó mới mở ra phong thư cúi đầu nhìn mặt trên, mày dần dần chau lại. Một lúc lâu sau mới nói: “Tìm một người tinh thông văn tự Nam Cương tới.” Phượng Chi Dao kinh ngạc nhìn hắn một cái nói: “Không phải ngươi biết văn tự Nam Cương sao?” Mặc Tu Nghiêu cau mày nói: “Cái này không giống, hẳn là văn tự Nam Cương cổ đại.” Phượng Chi Dao nhận lấy nhìn thoáng qua, mấy chữ vặn vẹo cổ quái bên trên khiến cho hắn to cả đầu, “Có chút giống ngôn ngữ Nam Cương, nhưng hình như lại… xem không hiểu. Làm sao Vương Phi tẩu tử hiểu được loại văn tự kỳ quái này?”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn một … phong thư khác rõ ràng ngắn gọn nói: “Nàng ấy không biết, nàng ấy chỉ đối chiếu những văn tự này theo như trí nhớ rồi viết ra .”

Phượng Chi Dao không tin, ” Loại văn tự cong cong quẹo quẹo này chỉ bằng vào trí nhớ có thể viết ra được?”

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt liếc hắn một cái, Phượng Chi Dao sờ sờ lỗ mũi nói: “Được rồi, người tinh thông văn tự Nam Cương hiện hành thì thuộc hạ chúng ta có không ít, nhưng nếu là văn tự cổ đại. . . Cái kia hình như Nam Cương từ hơn hai trăm năm trước đã không dùng rồi?” Năm đó mặc dù Nam Cương phụ thuộc tiền triều Trung Nguyên, nhưng tự thân bộ tộc phồn đa, văn tự ngôn ngữ cũng bất đồng. Đợi đến sau khi Nam Chiếu lập quốc mới thực hành thống nhất văn tự của Nam Cương hiện tại, thứ được viết trên trang giấy này ai biết rốt cuộc có phải là văn tự của Nam Cương nhất tộc kia không, “Nếu là trong kinh thành…, sợ rằng phải tìm Tô lão đại nhân nói không chừng

mới có thể nhìn ra được đây là cái đồ chơi gì. Chỉ là. . . . . .” Tô Triết lão đại nhân mặc dù đức cao vọng trọng, nhưng rốt cuộc vẫn là quan viên triều đình. Vạn nhất thật sự là bí mật trọng đại gì, chỉ sợ hắn cũng phải bẩm báo Mặc Cảnh Kỳ .

Mặc Tu Nghiêu cau mày, lắc đầu nói: “Tô đại nhân xưa nay không có cảm tình với Nam Cương, cũng không tinh thông văn tự Nam Cương.”

Phượng Chi Dao chớp mắt một cái, cười nói: “Lại nói. . . A Nghiêu, ngươi có phải đã quên một người rất quan trọng hay không?”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, nhàn nhạt theo dõi hắn, cảnh cáo không nên cố lộng huyền hư. Phượng Chi Dao hì hì cười một tiếng, nói: “Đừng quên. . . Vương Phi của chúng ta xuất thân từ nhà nào. Nhìn cả Đại Sở còn có thế gia uyên bác hơn so với Từ gia sao? Nếu như người của Từ gia cũng hiểu không vật này thì chúng ta cũng không cần mong ngóng nữa.” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, cúi đầu nhìn thư nhà ngắn gọn chỉ có le que mấy lời trên tay, cầm lấy trang sức bằng vàng từ trên bàn bên cạnh cẩn thận xem xét nói: “Ngươi cảm thấy thứ này giống một vật trang sức sao?” Phượng Chi Dao không giải thích được, “Chẳng lẽ không đúng sao?” Mặc Tu Nghiêu lần theo vết cắt rõ ràng trên mặt sau của trang sức bằng vàng nói: “Đây là đồ trang sức bị cứng rắn nạy ra từ trên một đồ vật gì đó. Hơn nữa. . . Ngươi còn nhớ tộc huy của bộ tộc Nam Cương nào là hoa hướng dương không?”

Phượng Chi Dao cau mày vất vả suy nghĩ, “Hoa hướng dương giống như tên hướng về phía mặt trời, ưa ấm áp không chịu được hạn, cũng không thích hợp sinh trưởng ở Nam Cương. Cho nên hình như cũng không có bộ tộc nào lấy nó làm tộc huy . Nhưng thật ra. . . Ngươi có nhớ tiền triều có một vị công chúa từng gả cho thủ lĩnh một Bộ Lạc của Nam Cương?” Mặc Tu Nghiêu trầm mặc chốc lát, bọn họ

đều là người quen thuộc với sách sử, những chuyện này cho dù không chú ý nhưng là tiền triều cùng Đại Sở cách nhau gần, tự nhiên cũng có chút ấn tượng, “Là công chúa Triêu Dương của tiền triều Cao Tông?” Phượng Chi Dao cười nói: “Không sai, nghe nói khuê danh của vị công chúa chỉ có một chữ quỳ (hoa hướng dương).”

“Như vậy. . . A Ly mang phần đồ này đi nói rõ nó không phải là đồ cổ bình thường, vật này chẳng lẽ có liên quan đến công chúa tiền triều? Hậu nhân của công chúa tiền triều. . . Thời điểm tiền triều bị tiêu diệt, vị công chúa này đã xuất giá được hơn hai trăm năm?”

“Ai biết được.” Phượng Chi Dao lắc đầu.

Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm trong chốc lát mới nói: “Mang một phần này phái người bí mật đến Vân Châu. Còn có. . . nếu ám vệ Nam Cương phát hiện ra A Ly…, lập tức nói cho nàng biết không cần lo chuyện này.” Phượng Chi Dao có chút ngoài ý muốn thu hồi giấy viết thư nói: “Vương Phi hiển nhiên đã làm rất tốt, nếu có cơ hội tiếp tục tra, hẳn là sẽ biết được không ít bí mật của Nam Cương, tại sao lại mặc kệ? Chúng ta có thể phái người hiệp trợ Vương Phi.” Mặc Tu Nghiêu ngó trang sức bằng vàng trong tay, trầm giọng nói: “Không biết tại sao, ta cuối cùng vẫn cảm thấy trên tờ giấy kia cất dấu một bí mật rất lớn, chẳng qua là bây giờ còn không có chút đầu mối nào. A Ly cái gì cũng không biết, tùy tiện tra rất nguy hiểm.”

Phượng Chi Dao bất đắc dĩ nhún vai, “Được rồi, hết thảy nghe Vương gia phân phó.”

Phượng Chi Dao mang đồ đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại có Mặc Tu Nghiêu một người. Mặc Tu Nghiêu lần nữa cúi đầu nhìn giấy viết thư trong tay. Trừ đơn giản khai báo chuyện đã xảy ra sau khi tiến vào Nam Cương, cũng chỉ có một câu ngắn ngủn bình an chớ niệm. Nhẹ nhàng vuốt ve giấy viết thư trong tay, môi Mặc Tu Nghiêu nổi lên

một nụ cười mang chút khổ sở .

Bốn người Diệp Ly một đường nhanh chóng chạy đi, không tới bảy ngày đã chạy tới Đô thành Nam Chiếu. Một đường đến Đô thành, Bệnh thư sinh dứt khoát mang Lương lão gia đi. Hàn Minh Tích giận đến không nhịn được nói tục, “Hắn có ý gì? Qua sông đoạn cầu sao?” Diệp Ly liếc hắn một cái, cười nói: “Cho dù hắn qua sông đoạn cầu thì ngươi có thể làm gì?” Thiên Nhất các có người ở Nam Chiếu, Diêm Vương các cũng có người. Thiên Nhất các là tổ chức tình báo, mà Diêm vương các chân thật là tổ chức sát thủ. Cho dù bọn họ không hài lòng thì như thế nào, ai cũng không làm gì được Bệnh thư sinh. Hàn Minh Tích ôm ngực liếc nàng, “Ngươi không phải muốn thuốc cái gì kéo dài tuổi thọ hay là khởi tử hồi sinh sao? Cứ như vậy thả hắn đi ngươi cảm thấy hắn còn có thể biết điều một chút đưa tới cho ngươi?”

Diệp Ly cười nói: “Ngươi cố chấp đi theo hắn, hắn cũng sẽ không biết điều đưa cho ngươi. Hắn không cho thì ta không biết tự mình đi tìm sao?” Nàng tới Nam Cương cũng không phải là vì Bệnh thư sinh và Bích Lạc Hoa của hắn, căn bản không thể nào cứ đi theo hắn. Chỉ là. . . Chuyện như vậy cũng không nhất định phải tự mình đi làm .

Vừa vào Đô thành Nam Chiếu, Hàn Minh Tích vì đền bù đoạn cuộc sống cực khổ lôi kéo Diệp Ly đi tửu lâu tốt nhất Đô thành Nam Chiếu đi, gọi một bàn đồ ăn Nam Cương rồi vui vẻ ăn, sau đó trở về phòng nghỉ ngơi đi. Hơn nữa nói rõ trong vòng hai ngày trừ phi tửu lâu bốc cháy nếu không ai có thể quấy rầy hắn. Lưu lại Diệp Ly và Ám Tam nhìn bóng ảnh lảo đảo lên lầu im lặng một trận, “Hàn công tử và công tử Minh Nguyệt thật không giống nhau.” Ám Tam khó được mà thở dài nói. Diệp Ly cười nhìn hắn nói: “Ngươi thật cho là hắn đi lên lầu ngủ? Ta cá hắn nhiều nhất chỉ có thể ngủ đến nửa đêm nay.” Mà bây giờ đã là ban đêm. Ám Tam nhíu nhíu mày, không nói chuyện, tâm tình Diệp Ly rất tốt, phe phẩy chiết phiến nói: “Đi thôi, đi ra ngoài đi

dạo một chút tùy tiện biết một chút về cảnh tượng Nam Chiếu ban đêm."

So với Sở Kinh trang trọng rộng lớn thì Đô thành Nam Chiếu nhỏ hơn, cũng không phồn hoa bằng Sở Kinh, tất cả mọi người đều mặc trang phục Nam Cương, hai người Diệp Ly mặc trang phục Trung Nguyên, diện mạo bất phàm, tự nhiên vô cùng chọc người nhìn chăm chú. Nhưng Diệp Ly không có hứng thú với trang phục Nam Cương, dưới tình huống không cần thiết cũng không định đi thay đổi trang phục của mình.

"Công tử." Một tiếng tiếng hô thấp giọng vui mừng từ phía sau lưng truyền đến, Diệp Ly và Ám Tam đồng thời xoay người thấy Ám Nhị đã lâu không gặp. Diệp Ly có chút ngoài ý muốn, nàng cũng không định vừa đến Nam Chiếu đã lập tức đi tìm đại ca, "Làm sao ngươi ở chỗ này? Đại ca đã ở đây?" vẻ mặt Ám Nhị mỏi mệt, nói giọng khàn khàn: "Thuộc hạ đã phụ sự dặn dò của công tử. Từ đại công tử. . . Từ đại công tử mất tích."

"Cái gì?" Diệp Ly cả kinh, "Chuyện xảy ra khi nào?"

Ám Nhị thấp giọng nói: "Đã được hơn nửa tháng rồi, thuộc hạ tới Đô thành Nam Chiếu hai ngày trước, Từ công tử cũng đã mất tích."

"Nhiều ngày như vậy! Có người nào biết chuyện này?" Diệp Ly cau mày hỏi. Ám Nhị thấp giọng nói: "Nghe nói công tử Thanh Trần trước khi đi đã phân phó năm ngày sau hắn sẽ trở lại, cho nên lúc đầu tất cả mọi người đều không để ý. Đợi đến buổi sáng ngày thứ sáu vẫn không thấy bóng dáng công tử Thanh Trần thế mới biết chuyện không đúng. Thuộc hạ cùng với ám vệ Nam Cương cũng đi theo âm thầm dò xét, nhưng vẫn không có tin tức gì. Mấy ngày trước đây đã cho người truyền tin tức về kinh rồi, chẳng qua là công tử một đường hành tung bí mật cho nên bây giờ mới thu được tin tức."

Sắc mặt Diệp Ly trầm xuống, an nguy của Từ Thanh Trần làm cho nàng lo lắng không dứt, “Trước khi đại ca mất tích thì đã ở chung một chỗ với người nào?”

“Là Vương thái nữ Nam Cương, công chúa An Khê, nàng ấy là tỷ tỷ của công chúa Tê Hà , cũng là Nam Chiếu Vương kế nhiệm. Nàng ấy và công tử Thanh Trần là bằng hữu, sau khi công tử Thanh Trần đi tới Nam Cương vẫn ở trong phủ công chúa.” Ám Nhị nói. Diệp Ly gật đầu, phân phó: “Cho người mau chóng mang tư liệu của Đô thành Nam Chiếu tới đây. Mặt khác, ta muốn gặp công chúa An Khê một lần.” Ám Nhị gật đầu nói: “Thuộc hạ hiểu. Chẳng qua là. . . Công tử định lấy danh nghĩa gì đi gặp Vương thái nữ?” Mặc dù Nam chiếu là nước nhỏ, nhưng Vương thái nữ và công chúa cũng không phải người bình thường nói gặp là có thể gặp. Sóng mắt Diệp Ly vừa chuyển, cười nói: ” Tam tiểu thư của Sở gia Vân Châu, Sở Lưu Vân. Vị hôn thê của công tử Thanh Trần!”

Sắc mặt Ám Nhị, Ám Tam cứng đờ, có chút nhức đầu. Vương Phi đây rốt cuộc là đang phá hư danh tiếng của mình hay là đang phá hư danh tiếng của công tử Thanh Trần đây.

Sắc mặt Diệp Ly như thường, nụ cười chân thành nhìn hai người mặt cứng ngắc, “Nếu không làm sao bây giờ? Lấy thân phận Định Quốc vương phi tới cửa đi tìm biểu ca? Được rồi, Ám Nhị, mấy ngày này ngươi hãy theo ta đi. Ám Tam, ngươi âm thầm điều tra thêm về Nam Chiếu, còn có chuyện của Đại ca, ngoài ra, nếu như Hàn Minh Tích tìm ta. . . . .” Ám Tam tiếp lời nói: “Thuộc hạ hiểu, sẽ không khiến Hàn công tử nghi ngờ.”

“Vậy thì tốt. Thật ra cũng không cần quá để ý tới hắn, chỉ cần tận lực đừng làm cho hắn đến gần ta là được. Chúng ta đi về trước, Ám Nhị! Ngươi chuẩn bị một chút, sáng mai chúng ta đi bái phỏng công chúa

An Khê.”

“Vâng”

Sáng sớm ngày kế, Diệp Ly xem hồ sơ tin tức một đêm, sau khi nghe thấy tiếng gõ cửa thì thần thanh khí sảng nhẹ nhàng mở cửa. Ám Tam nhìn cô gái mỉm cười nhẹ nhàng đứng ở cửa không khỏi hoảng thần. Dọc theo đường đi đã quen Vương Phi giả dạng nam tử, hắn thiếu chút nữa đã quên Vương Phi còn là một nữ tử mười mấy tuổi. Lại nói, kể từ khi rời đi kinh thành vẫn chưa tới hai tháng vậy mà ấn tượng lưu lại còn khắc sâu hơn so với gần một năm trước. Lúc này xem cô gái trước mắt, một thân quần áo bằng lụa mền màu vàng nhạt thêu lục mai, một đầu tóc đen nhẹ nhàng linh hoạt vấn lên một búi tóc nhỏ, bên trên búi tóc cài ngân trâm tứ điệp tinh xảo và thanh lịch, cái trán bị tóc hơi mỏng cắt ngang che lại, càng làm dung nhan nhỏ nhắn, xinh xắn, tinh xảo thêm lộ ra. Ngân điệp mảnh khảnh ở giữa tóc có chút run run, lộ thêm vài phần xinh đẹp, tinh nghịch của thiếu nữ, cùng với vị Vương Phi trầm tĩnh ưu nhã trong Định Quốc Vương Phủ ở kinh thành không quá giống nhau. Ám Tam không thể không thừa nhận thuật dịch dung cải trang của Vương Phi thật sự không phải người thường có thể sánh bằng.

“Trác Tĩnh?” Diệp Ly nhướng mày, nhìn ám vệ không biết đang suy nghĩ gì trước mắt.

Ám Tam phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt trấn định mở miệng nói: “Công. . . Tiểu thư đoán không lầm, Hàn công tử nửa đêm hôm qua rời khách sạn bây giờ vẫn chưa trở lại. Tiểu thư hiện tại. . . . .” Diệp Ly phất tay cười nói: “Cực khổ ngươi, về phòng nghỉ ngơi trước đi. Ta tự mình đi xuống là được.”

“Vâng”

Diệp Ly tâm tình khoái trá đi xuống lầu, Ám Nhị đang ở đại đường lầu dưới chờ nàng. Tối hôm qua nàng và Ám Nhị đi vào mở hai gian phòng khác nhau. Vừa lúc gian phòng của Ám Nhị, Ám Tam kẹp hai gian phòng của nàng ở giữa, cho nên cũng không có ai phát hiện hai gian phòng thật ra cùng một chủ nhân. Bọn hắn bây giờ chỉ cần cùng nhau trả phòng rời đi là được. Nếu như sau đó công chúa An Khê có hứng thú sẽ tra được bọn họ ngày hôm qua nhanh đến buổi tối mới vào thành, sau đó ở khách sạn này một đêm, như thế mà thôi.

Mang theo Ám Nhị ra khỏi khách sạn, hai người không muốn đi thẳng tới Vương Cung Nam Chiếu mà đến phủ công chúa An Khê.

Ở ngoài phủ công chúa đợi một lúc lâu, người đi thông báo mới ra ngoài mời hai người đi vào. Phong cách kiến trúc của Nam Chiếu có sự khác biệt rất lớn so với Trung Nguyên, nhưng Đô thành về cơ bản là giống nhau (nguyên văn: đại đồng tiểu dị). Chẳng qua diện tích phủ công chúa kém Định Quốc vương phủ to lớn hùng vĩ rất nhiều. Đại khái là xấp xỉ diện tích của phủ Thượng Thư Diệp gia, kiến trúc Trung Nguyên dung hợp rất nhiều đặc điểm của Nam Cương cho người ta một loại cảm giác kỳ diệu mà quỷ dị. Hai người được mời đến đại sảnh, vừa vào cửa đã thấy một nữ tử cao gầy mặc y phục màu lam thêu hoa ngồi trong đại sảnh. Y phục của nữ tử nhìn qua cũng không phải là tay áo hẹp mà thẳng như bình thường, mà là tay áo mũi tên gọn gàng, trên ống tay áo và cổ tay đều thêu hoa văn ấn ký đại biểu vương thất Nam Chiếu. Một cái đai lưng màu bạc thắt quanh thân ảnh yểu điệu, làm cho cả người nàng nhìn qua càng thêm lưu loát hiên ngang. So với công chúa Tê Hà, muội muội ruột của nàng có danh đệ nhất mỹ nhân Nam Chiếu, nàng có vẻ không đủ mỹ lệ, nhưng đôi mắt rạng rỡ phát sáng kia lại làm cho nàng càng nhìn càng thêm khiến người khác chú ý.

Thấy Diệp Ly đi vào, ánh mắt công chúa An Khê mang theo một chút tìm tòi nghiên cứu cùng đánh giá, Diệp Ly cau đôi mi thanh tú, có

chút ngạo nghễ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Sao ngươi không mời chúng ta ngồi xuống?”

Công chúa An Khê nhíu nhíu mày, nhìn Diệp Ly nói: “Mời ngồi, không biết vị tiểu thư này xưng hô như thế nào?”

Diệp Ly nói: ” Tên ta là Sở Lưu Vân, tới tìm Thanh Trần ca ca .”

“Thanh Trần ca ca?” Ánh mắt công chúa An Khê tối lại, lắc đầu nói: “Xin lỗi, ta không biết Thanh Trần ca ca nào cả.”

“Ngươi gạt ta!” Diệp Ly bất mãn nhìn chằm chằm nàng chỉ trích: “Thanh Trần ca ca nói tới Nam Cương du lịch, thuận tiện thăm bằng hữu. Thanh Trần ca ca đã nói ngươi là bằng hữu của hắn, làm sao hắn có thể chưa từng tới nơi này? Có phải ngươi đã giấu Thanh Trần ca ca đi rồi không?” Đôi mi thanh tú anh khí của công chúa An Khê nhăn càng chặt, nhìn bộ dáng lã chã ướt át của thiếu nữ xinh đẹp trước mắt, hỏi: “Ngươi có quan hệ gì với Thanh Trần công tử?”

“Ta. . . Ta là vị hôn thê của hắn. Ô ô. . . Thanh Trần ca ca rõ ràng nói chỉ cần ba tháng sau sẽ trở về, cưới ta. Nhưng bây giờ. . . Ô ô, hắn đã đi ra ngoài thật lâu rồi cũng không có một phong thư. Từ bá mẫu đều lo lắng, ô ô. . . Hắn nhất định là không muốn Lưu Vân. . . Nếu như không tìm được Thanh Trần ca ca, ta cũng không muốn sống!” Ánh mắt công chúa An Khê buồn bã, có chút hoài nghi ngó chừng thiếu nữ khóc thương tâm nói: “Ngươi là vị hôn thê của công tử Thanh Trần? Sao ta chưa từng nghe hắn nói?” Diệp Ly ngẩng đầu lên, u oán nhìn nàng, “Nữ nhi Trung Nguyên chúng ta xưa nay chú trọng khuê dự, làm sao Thanh Trần ca ca có thể nói đến ta ở trước mặt bằng hữu. Này, đây là tín vật Thanh Trần ca ca cho ta năm ngoái, nếu quả thật ngươi là bằng hữu của hắn hẳn là đã từng thấy, hắn nói hắn đeo trên người rất nhiều năm ít nhiều nhờ khối ngọc này hộ thân, những năm này mới bình an ở bên ngoài.”

Công chúa An Khê nhìn Diệp Ly bằng ánh mắt phức tạp, thần sắc có chút dao động. Khối ngọc kia có phải của Từ Thanh Trần hay không nàng không biết, nhưng túi lưới có chút cũ kỹ phía trên ngọc bội kia quả thật là hình thức cùng màu sắc Từ Thanh Trần thường dùng, ngay cả dây đeo được dùng giống như đúc đồ trên người Từ Thanh Trần, "Xin lỗi, Sở tiểu thư, mới vừa rồi thất lễ. Chẳng qua là từ Trung Nguyên đến Nam Cương một đường gian khổ, sao Sở tiểu thư lại xuất hiện ở Đô thành Nam Chiếu này?" Công chúa An Khê trả lại ngọc bội cho nàng, nhẹ giọng hỏi. Diệp Ly khẽ cắn môi son, quật cường nhìn công chúa An Khê nói: "Thanh Trần ca ca đã lâu rồi không gặp ta. Nhị tỷ ta nói Thanh Trần ca ca không quan tâm ta. Ta. . . Ta muốn tìm hắn hỏi cho rõ ràng. Ô ô, nếu quả thật hắn không muốn ta. . . Ta sẽ chết!"

Ám Nhị đứng ở một bên, nhìn chủ tử nhà mình diễn nhân vật một thiếu nữ vì tình rời nhà ra đi giống như đúc, không khỏi cảm thán.

Công chúa An Khê hiển nhiên đối với một tiểu cô nương quật cường lại có chút bốc đồng như vậy rất nhức đầu, do dự một chút chỉ đành phải nói: "Trước đó vài ngày công tử Thanh Trần đúng là làm khách hàn xá, nhưng bây giờ đã biến mất rồi. Không bằng ta phái người đưa Sở tiểu thư về Trung Nguyên trước đi, nếu như gặp công tử Thanh Trần, ta nhất định sẽ bảo hắn mau chóng viết thư cho Sở tiểu thư. Ngươi thấy thế nào?" Diệp Ly si ngốc nhìn công chúa An Khê, hồi lâu mới òa một tiếng khóc lên, vừa gạt lệ còn vừa nói: "Ta mang theo thị vệ vụng trộm chạy đến đây, nếu như không tìm được Thanh Trần ca ca cùng trở về, cha ta nhất định sẽ cắt đứt chân của ta . Ô ô. . . Ta mới không cần trở về, ta muốn đi tìm Thanh Trần ca ca."

Công chúa An Khê xoa trán, "Tốt lắm tốt lắm. . . Sở tiểu thư, như vậy đi, ngươi ở trong phủ ta một thời gian ngắn trước, đợi đến lúc công tử Thanh Trần trở lại, các ngươi cùng trở về có được không?"

Nghe vậy, Diệp Ly lập tức nín khóc mỉm cười, “Cám ơn công chúa tỷ tỷ, ngươi thật tốt . . .”

Công chúa An Khê gọi thị nữ dẫn Diệp Ly đi phòng khách nghỉ ngơi, đợi đến khi thị nữ lui xuống, Diệp Ly mới hơi áy náy nhìn Ám Nhị hỏi: “Ngươi nói. . . công chúa An Khê có thể trở thành Đại tẩu của ta hay không?” Vạn nhất vì vậy mà phá hủy nhân duyên của Đại ca thì phiền, nàng cũng không muốn trở thành loại tiểu tam trong tình tiết máu chó này. Vẻ mặt Ám Nhị nghiêm túc lắc đầu nói: “Không thể nào. Mặc dù Từ gia không kỳ thị dị tộc, nhưng mấy trăm năm qua Từ gia cũng chưa bao giờ thông hôn cùng dị tộc. Huống chi công chúa An Khê là Vương thái nữ Nam Cương, thân phận quý trọng, Từ gia không thể để gia chủ kế nhiệm đến ở rể Nam Cương. Quan trọng hơn là, lấy tính cách của công tử Thanh Trần, nếu quả thật có ý với công chúa An Khê, tuyệt đối sẽ không lấy tư cách bằng hữu qua lại với nàng.”

Diệp Ly nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói cũng đúng. Vạn nhất vì vậy mà làm hỏng nhân duyên Đại ca thì nghiệp chướng nặng nề. Nhưng nói về vị công chúa An Khê này cảm giác thật đúng là không tệ, thấy nhiều vị công chúa trẻ tuổi như vậy, trừ tiểu nha đầu công chúa Trường Nhạc ra, chỉ có công chúa An Khê này thoạt nhìn đáng tin nhất. Nếu đổi lại là những vị công chúa khác, nghe nói nàng là vị hôn thê của người yêu còn không biết đối phó nàng thế nào đây. Cũng không hổ là bằng hữu đại ca nhận định.

“Tiểu thư có tính toán gì không?” Ám Nhị hỏi.

Diệp Ly cười nói: “Đến ở phủ công chúa không phải vừa lúc hỏi thăm chuyện của Đại ca sao?”

Ám Nhị: “Nhưng ở phủ công chúa ra vào cũng không dễ dàng, hành

động của tiểu thư cũng sẽ bị quản chế rất nhiều."

Diệp Ly lắc đầu cười nói: "Công chúa An Khê sẽ không đến mức giam lỏng vị hôn thê của bằng hữu đâu? Hiện tại trước hết biết rõ tung tích của đại ca quan trọng hơn, dù sao nhiều ngày như vậy ám vệ cũng không làm rõ được đại ca cuối cùng đã đi đâu." Ám Nhị cúi đầu, xấu hổ nói: "Là thuộc hạ thất trách." Diệp Ly khoát khoát tay cười nói: "Chuyện này làm sao có thể trách các ngươi? Nếu chuyện gì cũng có thể làm rõ ràng, cõi đời này cũng không tồn tại cái từ bí mật này rồi. Chỉ hy vọng. . . Đại ca hiện tại bình an vô sự mới tốt." Nhớ tới Từ Thanh Trần không rõ tung tích, đáy lòng Diệp Ly không thể giấu hết lo lắng.

Phủ công chúa An Khê cũng không lớn, có lẽ là bởi vì Nam Cương đối với phòng nam nữ cũng không nghiêm khắc, gian phòng Từ Thanh Trần đã ở trong viện Diệp Ly đang ở. Diệp Ly cũng không che dấu hành tung, trực tiếp hỏi rõ vị trí gian phòng của Từ Thanh Trần liền đi qua. Đẩy cửa phòng ra trong phòng dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, hiển nhiên mặc dù Từ Thanh Trần đã biến mất rất nhiều ngày nhưng gian phòng này vẫn có người sửa sang lại mỗi ngày. Trong phòng đồ thuộc về Từ Thanh Trần cũng không ít. Diệp Ly cẩn thận kiểm tra một chút, y phục, ngọc bội, chiết phiến của Từ Thanh Trần, còn có du ký mang theo bên người để đọc giải buồn lúc nhàm chán, rất dễ dàng nhận thấy được đặt trong bao quần áo trong tủ.

Trên bàn sách còn có trà cụ bằng sứ trắng Thanh Hoa mà Từ Thanh Trần thích, trong thư án chỉnh tề bày biện một ít sách cùng giấy và bút mực. Hiển nhiên Từ Thanh Trần ở chỗ này một thời gian không ngắn. Diệp Ly đi tới sau bàn đọc sách ngồi xuống, tiện tay cầm một quyển sách cúi đầu lật xem.

"Sở tiểu thư sao lại ở chỗ này?" tiếng nói của công chúa An Khê vang lên ở cửa, Diệp Ly ngẩng đầu nhìn thấy nàng đang nhướng

mày đứng ở cửa nhìn mình. Diệp Ly vội vàng đứng dậy, có chút bất an nhìn nàng nói: “Xin lỗi, ta nghe nói Thanh Trần ca ca lúc trước ở chỗ này, cho nên đã muốn sang đây xem. Tùy tiện. . . Tìm vài cuốn sách xem.” Công chúa An Khê đi tới, nhìn sách trên bàn, ánh mắt ấm áp, hỏi: “Ngươi cũng thích xem sách.”

Diệp Ly cúi mắt, hơi ngượng ngùng gật đầu nói: “Thanh Trần ca ca tài tuyệt thiên hạ, ta muốn đọc nhiều sách một chút. . . . . .”

Công chúa An Khê gật gật đầu nói: ” Công tử Thanh Trần cũng rất thích xem sách, bình thời lúc không có chuyện gì làm luôn là sách không rời tay. Văn tự của Trung Nguyên các ngươi ta chỉ biết đại khái, về phần những thứ viết trên sách này cũng là xem không hiểu.” Diệp Ly cất kỹ sách trong tay, thấp giọng nói: “Ta nghe Thanh Trần ca ca nhắc tới công chúa, công chúa là Vương thái nữ Nam Cương, chuyện cần quan tâm cũng là chuyện lớn. Những thứ thi từ văn chương này… Không có hứng thú cũng là tự nhiên .” Công chúa An Khê hào phóng cười nói: “Ta học văn tự Trung Nguyên khá muộn, có thể xem đại khái đã không tệ. Cho dù có hứng thú cũng xem không hiểu. Sở tiểu thư nếu thích sách trong thư phòng cũng có thể cầm đi đọc. Những cuốn này đều là do công tử Thanh Trần mua về, để ở chỗ này cũng vô dụng.”

Diệp Ly gật đầu, “Đa tạ công chúa. Công chúa. . .” Diệp Ly nhìn công chúa An Khê muốn nói lại thôi, công chúa An Khê nhướng mày nhìn nàng ý bảo nàng tiếp tục. Diệp Ly nhẹ giọng hỏi: “Ta muốn tìm được Thanh Trần ca ca nhanh một chút, đã thật lâu rồi hắn chưa viết thư gửi về trong nhà. Có thể nói cho ta biết lúc hắn rời đi có nói muốn đi đâu không? Ta cũng dễ mang theo thị vệ cùng đi tìm hắn.”

Công chúa An Khê nhìn nàng một lúc lâu, mới cau mày nói: “Cũng không phải là ta không chịu nói cho ngươi biết tung tích của hắn, mà là. . . Hiện tại ta cũng đang tìm hắn.”

Diệp Ly có chút vui mừng suy đoán: “Vậy. . . Hắn có thể đã rời đi Nam Cương về Trung Nguyên rồi hay không?” Công chúa An Khê lắc đầu, nói: “Nam Cương còn có rất nhiều chuyện chưa xong xuôi, hắn sẽ không dễ dàng rời đi. Huống chi, nếu như hắn thật muốn rời Nam Cương cũng sẽ đến cáo biệt ta, ít nhất cũng nên lưu lại một tin tức mới phải.”

“Vậy. . . Vậy hắn có thể gặp nguy hiểm hay không? !”

Công chúa An Khê có chút khó xử nhìn nàng, hồi lâu mới lắc đầu nói: “Hắn là. . . Sẽ không . Công tử Thanh Trần thông minh tuyệt đỉnh, có chuyện gì hắn nhất định có thể ứng phó .”

“Nhưng, nhưng Thanh Trần ca ca không có võ công . Ngay cả Lâm Hàn bên cạnh ta hắn đều đánh không lại.” Diệp Ly lo lắng kêu lên. Công chúa An Khê lôi kéo nàng, nhẹ giọng trấn an nói: “Tin tưởng ta, hắn không có việc gì, ta bảo đảm.” Ánh mắt Diệp Ly lóe lên, ngẩng đầu lên tràn đầy mong đợi nhìn nàng, “Thật? Ngươi bảo đảm. . . . . .”

Công chúa An Khê nặng nề gật đầu, “Ta lấy thân phận công chúa Nam Chiếu bảo đảm, hắn tuyệt đối sẽ không có việc gì. Ngươi chỉ cần biết điều một chút chờ trong phủ, rất nhanh là có thể nhìn thấy công tử Thanh Trần.” Diệp Ly gật đầu, “Được, ta tin tưởng công chúa tỷ tỷ. Nhưng mà, ta cũng muốn đi tìm Thanh Trần ca ca!” Công chúa An Khê bất đắc dĩ nhìn nàng nói: “Chỉ có thể ở trong Đô thành, không thể chạy loạn. Vạn nhất công tử Thanh Trần trở lại lại không tìm được ngươi. . . . . .”

“Ta biết rồi, cám ơn công chúa tỷ tỷ.”

Ra khỏi cửa khách viện, nụ cười trên mặt công chúa An Khê dần dần phai nhạt. Vừa đi tới sân của mình, vừa quay đầu lại hỏi người đi

theo phía sau, “Bên phía Sở tiểu thư, đã thăm dò được rồi sao?”

Nam tử đi theo bên người nàng thấp giọng nói: “Bẩm công chúa, điều tra được ngày hôm qua trời tối Sở tiểu thư mới vào thành. Sau khi vào thành đã đến khách sạn nổi danh nhất Đô thành tìm chỗ ngủ trọ. Sáng sớm hôm nay thức dậy trả phòng đã hỏi thăm chung quanh vị trí của phủ công chúa sau đó liền trực tiếp tới. Chỉ là. . . Nàng cũng không lấy cấp bậc thân phận là Sở Lưu Vân, mà là Từ Vân và Lâm Hàn.”

Công chúa An Khê gật đầu, “Ra bên ngoài dùng tên giả một chút cũng không quá đáng. Còn có chuyện gì khác sao?”

Nam tử lắc đầu, nói: “Cái khác không có. Nếu như muốn xác định thân phận Sở tiểu thư chỉ sợ chúng ta phải phái người đi Đại Sở một chuyến mới được. Một lần đi về ít nhất cũng phải mất thời gian một tháng.”

Công chúa An Khê lắc đầu, ” Chỉ sợ chúng ta không có nhiều thời gian như vậy, nàng nhất định là biết Thanh Trần hơn nữa còn rất tinh tường. Vẫn nắm chặt thời gian tìm được Thanh Trần quan trọng hơn. Có phải là thật hay không tìm được hắn sẽ rõ ràng. Trong khoảng thời gian này ngươi phái người chú ý đến các nàng một chút là được.”

“Vâng”

“Còn có chuyện gì?”

Nam tử do dự một chút, nói: “Thời điểm chúng ta đi điều tra Sở tiểu thư phát hiện ngày hôm qua còn có ba người Trung Nguyên tới khách sạn, tên không có gì đặc biệt nhưng không hẳn là tên thật.”

“Có quan hệ gì với Sở tiểu thư sao?”

“Trước mắt thoạt nhìn không có. Bọn họ đến sớm hơn hai canh giờ so với Sở tiểu thư, trong đó một người ăn cơm xong trở về phòng nghỉ ngơi. Hai người khác ra cửa, sau khi Sở tiểu thư vào ở mới trở về, cũng chưa từng gặp mặt.”

“Vậy trước tiên không cần phải để ý đến bọn họ, Đô thành thỉnh thoảng có người Trung Nguyên xuất nhập cũng là bình thường . Việc này là do tướng quân thủ vệ Đô thành quản lý, chúng ta quản quá nhiều ngược lại sẽ phiền toái.”

“Vâng”

“Công chúa, Vương Thượng triệu kiến.”

“Biết rồi. Ta lập tức đi.”

Chương 83: Tung tích của Từ Thanh Trần

Edit: Mặc Mặc Beta: Sakura Diệp Ly mang theo một tập thơ trở lại gian phòng của mình, an tâm ngồi xuống đọc. Công chúa An Khê có thể trở thành Vương thái nữ Nam Chiếu nhất định không phải là loại công chúa ngu ngốc không có đầu óc, ít nhất người giám thị nàng phái tới đều rất có chừng mực, sẽ không để cho khách nhân cảm thấy bị mạo phạm.

Diệp Ly cũng lười nói thêm gì với mấy chuyện này. Nếu như công chúa An Khê thật sự hoàn toàn tin nàng, nàng mới hoài nghi đầu óc của Vương thái nữ Nam Chiếu này.

“Tiểu thư, công chúa An Khê xuất phủ.” Ám Nhị đi vào, thấp giọng nói.

Diệp Ly gật đầu, nhẹ giọng nói: “Công chúa kia không đơn giản, không nên dựa vào nàng quá nhiều, miễn cho bị hiểu lầm.” Ám Nhị cau mày, nhìn ngoài cửa một chút nói: “Nàng ta căn bản không tin tưởng chúng ta, như vậy chúng ta ở đây chẳng phải hoàn toàn vô dụng, ngược lại còn khiến mình không dễ thoát thân sao?” Diệp Ly lắc đầu, “Công chúa An Khê nhất định biết đại ca đi đâu. Cho dù hiện tại nàng ấy cũng không cách nào tìm được Đại ca, nhưng hiển nhiên nàng không lo lắng cho an nguy của Đại ca. Sau khi Đại ca tiến vào Nam Chiếu thì làm những gì? Có thể tra được không?” Ám Nhị gật đầu, ” Trước ngày mai thuộc hạ sẽ giao cho tiểu thư .” Diệp Ly gật đầu nhướn mày nhìn chằm chằm cuốn sách trong tay, nhưng suy nghĩ đã bay đi rất xa. Đại ca hiển nhiên không phải bị bắt đi, mà là chủ động đi chỗ khác. Nhưng sau khi đi lại không trở về đúng thời

gian đã ước định với công chúa An Khê . Đại ca mình ở Nam chiếu cũng không có ích lợi liên quan hay địch nhân gì, như vậy cũng chỉ có thể là đi vì công chúa An Khê. Ngay cả như vậy. . . Dựa theo tính tình luôn tính toán kỹ lưỡng không bỏ sót của đại ca kế thừa của cậu cả không hẳn là không để lại dấu vết nào mới đúng . Đầu mối. . . Rốt cuộc ở đâu đây?

Lấy một tờ giấy Tuyên Thành ngồi vào bàn, Diệp Ly lấy ra bút than thường dùng viết viết vẽ vẽ trên giấy thật nhanh. Trong đầu không ngừng hiện lên các loại tin tức phiền phức về Nam Cương mà ám vệ đưa tới tối hôm qua đã thức đêm xem xong, nhanh chóng vẽ biểu đồ phân bố kết cấu thế lực Nam Cương ra giấy, phân tích quan hệ giữa các loại thế lực trong Đô thành Nam Chiếu, vân vân. Chỉ chốc lát sau, trên một tờ giấy Tuyên Thành không nhỏ xuất hiện bức tranh chi chít các loại ký hiệu đơn giản và văn tự kỳ quái. Ám Nhị có chút ít kỳ quái nhìn thứ đồ mình hoàn toàn xem không hiểu trên giấy, cũng không mở miệng hỏi thăm. Diệp Ly hạ bút, nhìn giấy cũng sửng sốt. Không phải là nàng cố ý đề phòng người nào, những thứ viết trên trang giấy này thật ra cũng không phải bí mật gì, chẳng qua là mình quy nạp lại tài liệu đã xem tối hôm qua một lần thôi. Nhìn văn tự của ít nhất bốn quốc gia hỗn loạn lưu loát trên trang giấy, trong lòng Diệp Ly không khỏi cười bất đắc dĩ một tiếng. Thì ra nàng vẫn luôn hoài niệm cuộc sống kiếp trước sao, nàng có thể làm một Vương Phi hoàn mỹ yên lặng, chẳng qua nàng không thích. Cho nên sau khi rời đi kinh thành, nàng mới có thể cố ý tránh khỏi sự bảo vệ của Mặc Tu Nghiêu, mà lựa chọn phương thức đi vào kề cận nguy hiểm.

Bỏ đi những suy nghĩ lung tung trong đầu, Diệp Ly nhìn chằm chằm trang giấy trên bàn hồi lâu, mới cau mày hỏi: “Tại sao không có tin tức về Thánh nữ Nam Cương?” Bản vẽ trước mắt rõ ràng biểu lộ bọn họ hết sức thiếu hụt tin tức về Thánh nữ Nam Cương, nhân vật vô cùng quan trọng ở Nam Cương này. Cho dù có cũng chỉ là le que mấy lời,đều là một chút nội dung cơ bản nhất không kém bao nhiêu

so với những điều nàng biết khi ở kinh thành, chỉ có số tuổi, tên, thậm chí cả đặc thù diện mạo cũng không rõ ràng. Nếu như Thánh nữ Nam Cương đang cùng Vương thái nữ minh tranh ám đấu, chuẩn bị soán quyền…, không thể nào chỉ có ít tư liệu như vậy.

Ám Nhị: " Thánh nữ Nam Cương được ca tụng là thần giữ nhà của các bộ tộc Nam Cương, cung phụng ở trong điện Thánh nữ ngoài thành Nam Chiếu năm dặm. Trừ phi có chuyện trọng đại và ngày lễ, Thánh nữ sẽ không rời khỏi điện Thánh nữ, mà bình thời có thể đến gần Thánh nữ chỉ có ba mươi sáu thị nữ thánh điện được chọn đi hầu hạ Thánh nữ. Mặc dù Thánh nữ Thư Mạn Lâm mười lăm tuổi kế vị, tám năm mới tự mình rời khỏi Thánh điện mười lần, nhưng mỗi một lần đều mang theo mặt nạ. Nghe nói cả Nam Chiếu trừ tiền nhậm Thánh nữ đã tiến vào Thánh Địa Nam Cương ra, căn bản không có ai biết nàng trông như thế nào." Diệp Ly lắc đầu, "Đây căn bản là chuyện không thể nào. Thánh nữ tại nhiệm không có quyền nuôi dạy Thánh nữ kế nhiệm, như vậy ai đã dạy dỗ, dẫn dắt Thánh nữ ? Ai nuôi dưỡng nàng khi còn bé? Cha mẹ nàng là ai? Hơn nữa. . . Nếu quả thật không có ai gặp qua chân diện mục của Thánh nữ, như vậy. . . Người nào dám khẳng định người dưới mặt nạ kia chính là Thánh nữ Nam Cương thật?"

"Này. . . . . ." Ám Nhị có chút chần chờ cau mày. Diệp Ly cầm lấy bút nặng nề viết mấy hàng chữ trên giấy, "Cẩn thận điều tra vương thất Nam Chiếu cùng tin tức về Thánh nữ Nam Cương, không nên bỏ sót bất kỳ chi tiết đầu mối nào."

Ám Nhị đáp lời: "Dạ, thuộc hạ lập tức cho người đi làm. Tiểu thư hoài nghi. . . Thánh nữ Nam Cương. . . . . ."

Diệp Ly vuốt vuốt bút than trong tay cười yếu ớt nói: "Nếu như Thánh nữ Nam Cương thật ít ra Thánh điện, làm sao có thể cấu kết cùng Lê Vương? Mấy năm trước khi Lê Vương đi sứ Nam Cương, Thánh nữ

Nam Cương cũng chưa từng xuất hiện. Như vậy. . . . . .” Hai mắt Ám Nhị tỏa sáng, nói: “Bọn họ đã bí mật gặp mặt. Chuyện kết minh với Nam Cương quan trọng như vậy, Lê Vương không thể nào phái người tới nói chuyện, hơn nữa, Thánh nữ Nam Cương cũng không phải là người có thể dễ dàng nhìn thấy như vậy.” Diệp Ly gật đầu, tựa vào ghế suy tư, “Thánh nữ. . . Cái thân phận này thật là kỳ quái. Đột nhiên đẩy một thiếu nữ không biết thân phận, không biết lai lịch, cũng không biết năng lực lên địa vị số một số hai được cả Nam Cương tôn sùng. Người Nam Cương dễ tin người đến vậy sao?” Ám Nhị lắc đầu, nhún vai nói: “Nếu như ở Đại Sở chúng ta tùy tiện đi ra ngoài tìm một người phong làm thái tử, cho dù là hoàng thượng miệng vàng lời ngọc chỉ sợ cũng không thể khiến người khác tin phục.”

” Chế độ Thánh nữ Nam Cương hình như là trường cửu cùng với lịch sử Nam Chiếu quốc?”

“Cũng không coi là lâu dài, trước khi Nam Chiếu lập quốc, các bộ tộc làm theo ý mình, cũng không có cái gì gọi là Thánh nữ. Chính xác là ngay sau khi Nam Chiếu lập quốc, quốc sư lúc đó, cũng là Tế Tự của vương thất Nam Chiếu chọn ra vị Thánh nữ thứ nhất.” Ám Nhị cúi đầu nhớ lại nói. Diệp Ly nhướn mày, “Nghe ra thì tác dụng của quốc sư và Thánh nữ không khác nhiều lắm, cho nên sau khi Thánh nữ xuất hiện, Nam Chiếu không còn danh hiệu quốc sư này nữa.” Ám Nhị gật đầu, trầm tư trong chốc lát rồi nói: “Hành động của Quốc sư không nghiêm ngặt như Thánh nữ, chỉ trích cần thực hiện cũng là không quá khác nhau. Nhưng trong suy nghĩ của người Nam Cương, Thánh nữ hiển nhiên càng đáng thờ phụng hơn quốc sư.”

“So với một lão đầu tử thích lắc lư khắp nơi, người bình thường đều thích thiếu nữ mỹ lệ lại thần bí khó lường hơn.” Diệp Ly tán thành nói.

Sáng sớm, ăn xong đồ ăn sáng thị nữ đưa tới Diệp Li mang theo Ám Nhị chuẩn bị ra cửa, nhưng vô cùng hiển nhiên gặp phải công chúa An Khê cũng đang muốn đi ra ngoài , “Sở tiểu thư đang muốn đi ra ngoài sao?” Diệp Ly mang theo nụ cười chờ đợi lại có chút thấp thỏm nghênh đón, “Công chúa tỷ tỷ, có tin tức của Thanh Trần ca ca không?” Công chúa An Khê tiếc nuối lắc lắc đầu nói: “Xin lỗi, Sở tiểu thư. Tạm thời còn không có tin tức của Thanh Trần công tử.” Diệp Ly thất vọng cúi thấp đầu, thấp giọng nói: “Không sao, Thanh Trần ca ca nhất định sẽ không có chuyện gì. Ta và Lâm Hàn cũng cùng ra ngoài tìm Thanh Trần ca ca, nhất định sẽ rất nhanh tìm được huynh ấy.”

“Sở tiểu thư mới tới Nam Chiếu chưa quen cuộc sống nơi đây , muốn đi chỗ nào tìm?”

Diệp Ly luống cuống bẻ ngón tay, thấp giọng nói: “Ta. . . Ta tìm ở chung quanh xem, nói không chừng, nói không chừng có thể tìm được.” Công chúa An Khê không khỏi cười một tiếng nói: “Sở tiểu thư! Nếu cảm thấy nhàm chán có thể đi dạo trong Đô thành, nếu là có chỗ nào muốn đi có thể cho người trong phủ dẫn đường, nhưng nơi nguy hiểm ở Nam Cương rất nhiều, Sở tiểu thư ngàn vạn không nên một mình mạo hiểm. Tránh để công tử Thanh Trần lo lắng.” Diệp Ly gật đầu nói: “Ta biết rồi, đa tạ công chúa tỷ tỷ. Ngươi sẽ nhanh chóng tìm được Thanh Trần ca ca, phải không? Nếu không, nếu không ta viết thư về cho Từ bá phụ, Thanh Trần ca ca nói Từ bá phụ là người thông minh nhất thiên hạ, ngài ấy nhất định có biện pháp tìm được Thanh Trần ca ca .”

“Hồng Vũ tiên sinh sao?” Công chúa An Khê ngẩn ra, nhẹ giọng nói.

Diệp Ly gật đầu, cười nói: “Công chúa tỷ tỷ cũng biết Từ bá phụ? Là Thanh Trần ca ca nói cho ngươi?”

Công chúa An Khê nhàn nhạt gật đầu, mỉm cười nói: “Sở tiểu thư cứ

yên tâm, ta bảo đảm nhất định sẽ nhanh tìm được công tử Thanh Trần. Nam Cương đường xá khó khăn, không nên để Hồng Vũ tiên sinh lo lắng. Nếu không công tử Thanh Trần biết cũng bất an trong lòng, không phải sao?" Diệp Ly chớp chớp mắt, tròng mắt có chút u mê nhìn công chúa An Khê, một hồi lâu mới gật đầu nói: "Công chúa tỷ tỷ nói đúng."

Đưa mắt nhìn công chúa An Khê ra cửa, Diệp Ly cũng đi theo sau, nở nụ cười nhợt nhạt ra khỏi cửa lớn phủ công chúa, "Cho người đi theo công chúa An Khê."

"Vâng"

Khách sạn, Hàn Minh Tích một bộ dáng mới vừa tỉnh ngủ, hài lòng đi xuống đại đường, phong tư lười biếng mà ưu nhã, khác hẳn với người Nam Cương, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong khách sạn. Hàn Minh Tích tự nhiên không để ý người khác nhìn, lười biếng tiêu sái xuống lầu vẫy tiểu nhị đang chạy bàn lại hỏi: "Có nhìn thấy hai vị công tử đi cùng ta không?" Tiểu nhị thấy trước mắt chóng mặt, vội vàng nói: "Thưa công tử, hai vị công tử kia sáng sớm hôm nay đã ra cửa. Đúng rồi, còn có một phong thư cho công tử." Tiểu nhị vui vẻ Nhi chạy đến quầy lấy thư từ chưởng quỹ đưa đến trên tay Hàn Minh Tích. Hàn Minh Tích nhíu mày, nhận lấy thư nhìn lướt qua, không khỏi nhăn mày lại, "Quân Duy thật quá không có suy nghĩ rồi, tại sao có thể bỏ lại ta vụng trộm đi đây? Hừ, cõi đời này không có người Bổn công tử không tìm được." Tiện tay vò thư thành một nắm, giơ tay lên, chần chờ một chút lại bỏ vào trong túi, tức giận tiêu sái đi ra ngoài chỉ để lại một đám lữ khách còn chưa phục hồi lại tinh thần trong khách sạn.

Lúc này, đối diện khách sạn trong sương phòng của một tửu lâu do người Đại Sở mở Diệp Ly một thân nam trang nhàn nhã ngồi bên cửa sổ uống trà, người đi theo bên cạnh đã từ Ám Nhị đổi thành Ám

Tam. Từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, vừa hay nhìn thấy cả người Hàn Minh Tích oán khí từ bên trong đi ra bĩu môi lầu bầu. Diệp Ly buồn cười nhìn Hàn Minh Tích đi vào trong đám người, dần dần đi xa, hỏi: "Hàn Minh Tích đã làm gì ngày hôm qua?" Ám Tam trầm giọng nói: " Sau khi Hàn công tử ra ngoài từ nửa đêm ngày hôm trước cho đến nửa đêm ngày hôm qua mới trở về. Hẳn là đi cứ điểm của Thiên Nhất các ở Nam Chiếu. Chúng ta cùng Thiên Nhất các luôn luôn hai bên không đụng chạm đến nhau, công tử. . . có cần đi thăm dò sao?" Diệp Ly lắc đầu, nói: "Không cần, chỉ cần hắn không gây trở ngại cho chúng ta là được. Chú ý tin tức Ám Tứ bên kia, đừng làm cho Hàn Minh Nguyệt tìm tới cửa mà chúng ta còn không biết."

Ám Tam gật đầu, " Tính ra công tử cũng không làm gì Thiên Nhất các cả, là chính Hàn công tử tự mình đuổi theo đến Nam Cương . Có lẽ Các chủ Thiên Nhất Các sẽ không tìm chúng ta phiền toái mới phải."

"Vậy cũng không nhất định. Tin tức của Thiên Nhất các có đúng giờ đưa tới đây không?" Diệp Ly hỏi.

"Có, thuộc hạ đem tin tức bắt được từ phía Thiên Nhất các so sánh với tin tức của chúng ta, xê xích cũng không lớn." Ám Tam đáp. Diệp Ly hài lòng gật đầu, "Vậy thì tốt. . . Nếu như còn có người có thể đồng thời giấu diếm được {ám vệ} và Thiên Nhất các…, vậy chúng ta cho dù rút lui cũng không coi là oan uổng. Trở về hỏi Thiên Nhất các tin tức Thánh nữ Nam Cương, ta đã nói với Hàn Minh Tích ta muốn U La Minh Hoa, hiện tại muốn tin tức của Thánh nữ Nam Cương, Hàn Minh Tích sẽ không nghi ngờ."

"Phải rồi, công tử, bên Bệnh thư sinh cũng có tin tức. Lương lão gia chỉ sợ là không nhịn được nữa rồi, ngươi có phải hay không. . . ."

Diệp Ly phiền não cau mày, nàng không nghĩ tới vừa đến Nam Chiếu sẽ nhận được tin tức Đại ca mất tích, dẫn đến hiện tại không

chỉ không thể có được đề nghị hoặc trợ giúp gì từ Từ Thanh Trần nơi đó, mà còn phải dùng thời gian ngắn nhất tìm ra tung tích của Từ Thanh Trần. Cũng khiến nàng không có cách nào phân thân, nhưng chỗ Bệnh thư sinh tuyệt đối không thể không quản, “Lương lão gia rốt cuộc không phải là người tập võ, huống chi với thủ đoạn của Bệnh thư sinh chỉ sợ là người tập võ cũng không chống đỡ được bao lâu.” Lúc trước Bệnh thư sinh còn sợ giết chết Lương lão gia cũng không có chút đầu mối nào, hiện tại tín vật trong tay hắn. Cho dù Lương lão gia chết không mở miệng hắn tốn nhiều tâm tư một chút vẫn có thể tìm được đầu mối . Hơn nữa không có tín vật, bản thân Lương lão gia cũng không có cách nào nhắn nhủ.

“Bọn họ ở nơi nào?”

“Ngoài thành.”

Diệp Ly suy nghĩ một chút nói: “Tìm được Đại ca trước quan trọng hơn. Để {ám vệ} xem chừng bọn họ, thời điểm vạn bất đắc dĩ trước giúp đỡ những người của bộ tộc Lạc Y kia cứu Lương lão gia ra cũng có thể. Tuyệt đối không thể để hắn nói phương pháp có được Bích Lạc Hoa cho Bệnh thư sinh. Ít nhất trước khi chúng ta có thời gian đến. Nếu không được cũng chỉ có thể cứng rắn đoạt, không đoạt được thì phá hủy Bích Lạc Hoa! Quyết không thể để cho Bệnh thư sinh lấy được.”

Ám Tam do dự nói: “Bích Lạc Hoa nói không chừng có thể kiềm chế bệnh của Vương gia, nếu như hủy. . . . . .”

“Cho nên mới phải cố hết sức đi lấy. Nhưng nếu như thật sự không lấy được cũng không thể để Bệnh thư sinh lấy được. Ngươi cảm thấy hắn cầm Bích Lạc Hoa thì người đầu tiên muốn đối phó là ai?” Diệp Ly cười hỏi.

“Vương gia?”

Diệp Ly nhìn ngoài cửa sổ nhàn nhạt cười nói: “Bệnh thư sinh là Tam đương gia Diêm vương các, chuyện hắn muốn làm hoàn toàn có thể phái thuộc hạ Diêm vương các đi làm, nhưng lần này hắn một mình một người đi trước Nam Cương hơn nữa hoàn toàn không sử dụng đến thế lực của Diêm vương các, là vì cái gì? Nhất định là hai vị đương gia khác của Diêm vương các không đồng ý. Năm đó Bệnh thư sinh trọng thương thiếu chút nữa mất mạng, cho dù hiện tại cũng chỉ kéo được nửa cái mạng, hắn có thể không hận sao? Nhưng Diêm vương các lại định ra ước định với Định Quốc vương phủ vĩnh viễn không xâm phạm nhau. Cho nên hắn chỉ có thể dựa vào mình. . .” Nhớ tới thời điểm Bệnh thư sinh nhắc đến bích lạc hoàng tuyền với ánh mắt oán độc kia, Diệp Ly không nhịn được sợ hết hồn hết vía một hồi. Thậm chí còn vì vậy mà trong đầu toát ra ý niệm có nên tiên hạ thủ vi cường giết Bệnh thư sinh hay không, nhưng ý nghĩ này cũng chỉ là chợt lóe lên. Bất luận là thân phận của Bệnh thư sinh hay nguyên nhân thân phận khác, hiện tại cũng không thể giết hắn, ít nhất hắn không thể chết trên tay Định Quốc vương phi.

“Thuộc hạ hiểu. Tuyệt đối sẽ không để Bệnh thư sinh lấy được Bích Lạc Hoa .”

Nơi bí mật nào đó trong cung điện Nam Chiếu, sàn nhà và cột nhà làm bằng đá cẩm thạch điêu khắc đồ án tinh xảo, bảo thạch khảm nạm các màu cùng với mỹ kim tinh chất chế thành trang sức, khí cụ, còn có vô số Dạ Minh Châu thay thế nến phát ra ánh sáng. Phù Dung sa quý giá nhất Nam Cương tầng tầng lượn lờ. Phía sau sa màn, nam tử áo trắng tuấn nhã xuất trần đang tĩnh tọa đọc sách. Ánh sáng từ Dạ Minh Châu nhu hòa, gương mặt nghiêng hoàn mỹ của nam tử phát ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt, cả người càng lộ ra vẻ yên tĩnh mà an bình.

Cửa đá nặng nề từ bên ngoài bị đẩy ra, một cô gái thân hình thon dài yểu điệu chậm rãi đi vào. Không giống trang phục truyền thống Nam Cương, cô gái mặc một thân ngoại bào rộng thùng thình màu vàng sáng mô phỏng hoa văn Phượng hoàng, vạt áo quanh co khúc khuỷu buông thõng. Một đầu tóc đen tùy ý vấn lên, búi tóc điểm xuyết trang sức bảo thạch năm màu hoa lệ, một mặt nạ màu vàng tinh xảo che khuất cả khuôn mặt. Mặt nạ tinh sảo mang theo một loại quỷ dị mị hoặc, làm cho đôi mắt lộ ra dưới mặt nạ kia càng khiến người ta mê hoặc. Cô gái ưu nhã bước chậm mà đến, nhìn nam tử áo trắng thấp giọng cười nói: " công tử Thanh Trần, ngươi thật không muốn nhìn ta một cái sao? Chỉ cần ngươi gật đầu, ta liền tháo mặt nạ xuống cho ngươi xem."

Từ Thanh Trần thả cuốn sách cầm trong tay xuống, than nhẹ một tiếng ngẩng đầu hỏi: "Ngươi. . . đẹp hơn mấy vị trong Sở kinh quốc sắc năm đó sao?"

Đây hình như lần đầu tiên Từ Thanh Trần có phản ứng, cô gái có chút kinh ngạc, "Ngươi thích nữ tử Đại Sở? Sở kinh quốc sắc ta cũng nghe qua, ngươi thích người nào hơn? Là Tô Túy Điệp, người được xưng đệ nhất mỹ nhân Đại Sở sao? Hình như nàng đã chết?" Từ Thanh Trần cười nhạt nói: "Tô Túy Điệp. . . Đúng là một mỹ nhân cũng không tệ lắm. Nếu như ngươi trưởng thành còn không bằng nàng ta thì không cần nhìn."

"Ngươi!" Trong mắt cô gái hiện lên một chút tức giận, nhưng rất nhanh đã tỉnh táo lại, ha hả cười nói: " Công tử Thanh Trần không khỏi quá mức bắt bẻ rồi. Theo ta biết vị tiểu hôn thê kia của ngươi trông cũng không tệ, nhưng . . . hình như còn chưa tới mức tuyệt sắc." Từ Thanh Trần rũ mắt, nhàn nhạt giấu đi vẻ kỳ quái trong mắt. Cô gái lại chỉ coi là Từ Thanh Trần chấp nhận, hừ nhẹ một tiếng nói: "Nói về vị Sở tiểu thư kia quả thật đối với công tử một mảnh thâm tình rồi, ngàn dặm xa xôi lại chỉ mang theo một thị vệ bỏ chạy đến

Nam Cương. Kể ra điểm này Sở tiểu thư thật đúng là không quá giống nữ tử Trung Nguyên."

"Nàng ấy ở đâu?" Từ Thanh Trần hỏi.

"Ha hả, hôm qua nàng ta gióng trống khua chiêng xông đến quý phủ Vương thái nữ công chúa An Khê của chúng ta. Nếu công chúa An Khê và công tử là bạn tốt, nói vậy sẽ chiêu đãi vị hôn thê công tử thật tốt." Cô gái che miệng cười nói, " Công tử Thanh Trần, thật không suy nghĩ một chút về đề nghị của ta sao? Sau khi chuyện thành công. . . Ta và ngươi cùng hưởng thiên hạ." Vẻ mặt Từ Thanh Trần bình thản, nhẹ giọng nói: "Nếu như tại hạ không đoán sai, ba năm trước đây cô nương cũng từng ưng thuận hứa hẹn cùng hưởng thiên hạ với Lê Vương Đại Sở." Cô gái khinh thường phất tay áo cười nói: "Mặc Cảnh Lê sao? Sao hắn ta có thể so với công tử đây? Không. . . Ta tin tưởng thiên hạ này trừ Định Vương không người nào có thể so được với công tử. Chỉ có điều. . . Định Vương đã bị phế đi, công tử mới là hoàn mỹ nhất thế gian này, cũng là nam tử xứng đôi nhất với ta."

Từ Thanh Trần lắc đầu, "Thật sự xin lỗi. Gia quy Từ gia lấy vợ lấy người có đức, con cháu Từ gia không được ham sắc đẹp, tài phú cùng quyền thế. Kiếp này tại hạ cưới một người là đủ. Cô nương, ngươi cứ giam ta như vậy thì cũng không có tác dụng gì, Đô thành Nam chiếu cũng không lớn, nơi này bị tìm được chẳng qua là chuyện sớm muộn." Cô gái nửa tựa trên cột đá cẩm thạch cười khanh khách không ngừng, "Ngươi không sợ ta giết ngươi sao? Hơn nửa năm nay ngươi thay An Khê ra bao nhiêu chú ý xấu, làm hỏng bao nhiêu chuyện của ta? Không phải ngươi thích nữ tử Trung Nguyên sao, chẳng lẽ ta không giống nữ tử Trung Nguyên hơn An Khê?" Từ Thanh Trần lắc đầu, cúi đầu tiếp tục xem sách, vừa nói: " Nếu ngươi muốn giết ta thì đã sớm giết, hơn nữa. . . Giết ta đối với ngươi có ích lợi gì?"

“Không sai.” Cô gái bất đắc dĩ thở dài, “Giết ngươi thật là nhiều phiền toái hơn. Từ gia Trung Nguyên, nói không chừng còn có Định Quốc vương phủ cũng sẽ tìm ta phiền toái. Còn có Vương thái nữ của chúng ta, khẳng định cũng sẽ tìm ta liều mạng . Nhưng mà. . . Hì hì, mặc dù ta không thể giết ngươi nhưng lại có thể nhốt ngươi ở nơi này. Như vậy ngươi sẽ không làm hỏng chuyện của ta được. Không có việc xấu của ngươi, không bao lâu nữa nữ nhân An Khê cao ngạo đáng ghét kia sẽ chết rất khó coi. Dĩ nhiên. . . Còn có vị hôn thê đáng yêu của ngươi nữa.”

“Không cho phép ngươi động đến nàng ấy!” Dường như Từ Thanh Trần bị chọc giận, lạnh giọng cảnh cáo.

“Ơ? Ngươi thật sự quan tâm nàng ta?” Cô gái có chút kỳ quái nhìn Từ Thanh Trần nói: “Cái loại tiểu nha đầu vừa nhìn đã thấy còn chưa trưởng thành làm sao ngươi sẽ thích?” Từ Thanh Trần thản nhiên nói: “Chỉ cần nàng ấy là vị hôn thê của ta, đương nhiên ta sẽ quan tâm.” Cô gái ngó chừng hắn nói: “Ý của ngươi là bất kể nàng là hạng người gì, chỉ cần nàng là vị hôn thê của ngươi thì ngươi sẽ quan tâm nàng?” Từ Thanh Trần cười nói: “Đây không phải là chuyện rất tự nhiên sao? Nếu như nàng là thê tử tương lai của ta, ta không quan tâm nàng thì quan tâm ai?”

“Ngươi. . . Được, bổn cô nương càng muốn động đến nàng ta cho ngươi xem!” Cô gái cười lạnh nói, oán hận trợn mắt nhìn Từ Thanh Trần một cái, phẩy tay áo bỏ đi.

Nghe thấy thanh âm cửa đá nặng nề đóng lại một lần nữa, Từ Thanh Trần từ từ buông xuống quyển sách trên tay. Đôi mắt thanh tú nhẹ nhàng rũ xuống, “Vị hôn thê. . . Sở tiểu thư. . . Ly nhi à. . .”

Đêm khuya, phủ công chúa An Khê một mảnh yên lặng. Chỉ có ngọn

đèn dầu trong thư phòng còn mơ hồ lóe lên. Trên gương mặt thanh tú anh khí của công chúa An Khê mang vẻ uể oải, đôi mi thanh tú nhẹ chau lại nhìn người trước mắt, “Thanh Trần vẫn không có tin tức gì sao?” Nam tử lắc đầu, trầm giọng nói: “Không có.” Công chúa An Khê có chút nôn nóng nói: “Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ nàng ta vẫn chưa tin chúng ta thật sự cho rằng Thanh Trần mất tích?”

Nam tử gật đầu, “Rất có thể, mặc dù chúng ta phái ra người tìm kiếm công tử Thanh Trần khắp nơi, nhưng nàng ta vẫn rất có thể cho là chúng ta liên hiệp công tử Thanh Trần diễn trò cho nàng ta xem.”

“Hi vọng Thanh Trần sẽ không có chuyện gì mới tốt.” Công chúa An Khê mỏi mệt khép mắt, xoa cái trán có chút đau nhức nói: “Chúng ta dùng nhiều thời gian như vậy, cuối cùng khiến tình hình chuyển biến tốt đẹp một chút. Nếu như hiện nay thất bại trong gang tấc, chỉ sợ. . . . . chỗ Phụ vương. . .” Nam tử cau mày nói: “Vương thượng vẫn không tin công chúa?” Công chúa An Khê cười khổ nói: “Phụ vương vừa mới qua bốn mươi, đang lúc tráng niên. Cho dù ông ấy tin chúng ta cũng sẽ không ủng hộ chúng ta, ông ấy cần phải có một thế lực khác kiềm chế Vương thái nữ ta đây.” Nếu không phải phụ vương âm thầm thiên vị, nửa năm qua làm sao bọn họ có thể một lần lại một lần thất bại. Mỗi lần đều ở thời điểm phải bắt được cái đuôi của người nọ lại bị nàng ta đào thoát được, “Hiện tại cả binh phù cũng vào tay nàng ta, nếu như không cầm binh phù về được, chúng ta làm gì cũng không có tác dụng.”

Công chúa An Khê thật không rõ, phụ vương luôn luôn anh minh tại sao nhất định phải thiên vị người đàn bà kia. Nhưng nàng lại không thể trơ mắt nhìn nàng ta có ý đồ bất chính đối với Nam Chiếu. Đây là trách nhiệm thân công chúa Nam Chiếu cũng là Vương thái nữ nàng.

” Có thể điều tra ra công tử Thanh Trần hiện tại đang ở chỗ nào sao?” Công chúa An Khê hỏi: “Thật sự không được thì xin Thanh

Trần trước rút lui ra khỏi đây đi. Đây là chuyện của mình Nam Chiếu, không thể làm liên lụy tới hắn."

Nam tử lắc đầu, nói: "Sợ rằng không được. Chúng ta bây giờ mặc dù thỉnh thoảng có thể thu được tin tức công tử Thanh Trần truyền tới, nhưng cũng là do công tử Thanh Trần để người khác liên lạc. Chúng ta căn bản không cách nào xác định được Thanh Trần công tử ở đâu."

"Ghê tởm!" Công chúa An Khê khẽ nguyền rủa.

"Có thích khách!" Ngoài viện vang lên một tiếng gọi, công chúa An Khê mạnh mẽ đứng dậy, nam tử bên cạnh cũng lập tức rút ra bội đao tùy thân lui ra cửa, rất nhanh đã lui trở lại cau mày nói: "Là hướng đến khách viện." Công chúa An Khê nói: "Khách viện chỉ có Sở tiểu thư, thích khách tìm nàng ta làm gì? Đi mau, đi xem một chút." Nói xong liền bước trước một bước ra khỏi cửa chạy về hướng khách viện. Nam tử vội vàng đóng cửa lại, rồi chạy vội theo ra ngoài. thư phòng an tĩnh trở lại, một góc cửa sổ bỗng nhúc nhích sau đó bị đẩy ra, một bóng ảnh màu đen nhanh chóng tung mình đi vào. Bên dưới khăn che mặt màu đen lộ ra một đôi mắt thanh lệ, người áo đen thật nhanh tiêu sái đến bên cạnh bàn đọc sách lật xem hồ sơ trên bàn, sau khi nhìn qua một lần hình như không có thu hoạch gì lại đi đến giá sách phía sau lục lọi. Sách trong thư phòng của công chúa An Khê cũng không nhiều, phần lớn là các loại công văn hồ sơ, hơn nữa phần lớn là văn tự Nam Cương. Mất một thời gian, một phần hồ sơ ẩn trong góc giá sách không bắt mắt nhất rơi vào trong mắt người áo đen. Thứ khiến nàng chú ý không phải là hồ sơ, mà là văn ấn bị phong kín có một ấn ký hình hoa hướng dương. Ánh mắt lóe lên, đầu ngón tay người áo đen xuất hiện một lưỡi dao mỏng nhẹ, nhanh nhẹn mở ra hồ sơ bị phong kín. Đọc nhanh như gió, quét qua phía trên, đôi mắt thanh lệ toát ra ý cười thản nhiên, sau khi phong ấn kĩ hồ sơ một lần nữa lại khôi phục thư phòng nguyên trang mới lộn ra

ngoài từ cửa sổ.

Trong khách viện, thời điểm công chúa An Khê mang theo thị vệ chạy tới lập tức bị Ám Nhị ngăn ở cửa. Ám Nhị trầm mặt nhìn đám người trước mắt nói: “Công chúa, đã trễ thế này còn có chuyện gì sao?” Công chúa An Khê nói: “Mới vừa rồi có thích khách xông vào khách viện, Sở tiểu thư có sao không?”

“Thích khách?” Ám Nhị cau mày nói: “Tại hạ vẫn luôn gác đêm ở bên ngoài, không thấy có thích khách đi vào.”

Công chúa An Khê sửng sốt, thị vệ trong phủ mình tuyệt đối sẽ không nói láo. Huống chi vừa rồi mình ở xa xa cũng đúng là thấy mấy bóng đen vào khách viện, thị vệ này của Sở tiểu thư vì sao phải lên tiếng phủ nhận?”Lâm hộ vệ, Sở tiểu thư là vị hôn thê của công tử Thanh Trần, nếu có gì tổn thương thì Bổn công chúa cũng không dễ nói chuyện với công tử Thanh Trần. Thật không có ai xông vào khách viện?” Ám Nhị sắc mặt khó chịu, trầm giọng nói: “Vừa rồi khi bên ngoài bắt đầu ầm ĩ quả thật có mấy bóng đen tới gần, nhưng bị ám khí của tại hạ làm cho sợ quá chạy mất rồi, trong đó chắc còn có người bị thương. Nhưng tuyệt đối không có ai vào khách viện. Danh dự Tiểu thư làm trọng, kính xin công chúa thận ngôn (nói năng cẩn thận).”

Nhìn sắc mặt âm trầm nghiêm túc của Ám Nhị, lúc này công chúa An Khê mới hiểu tại sao thị vệ này lại kiên trì không cho thích khách tiến vào. Nữ tử Trung Nguyên đối với phương diện danh tiếng quả thật nghiêm khắc hơn nhiều so với Nam Cương.

“Xin lỗi, Lâm hộ vệ. Là Bổn công chúa lỡ lời.” Phất tay một cái cho thị vệ phía sau lui ra ngoài tiếp tục tìm kiếm thích khách, mới quay đầu về phía Ám Nhị: “Động tĩnh vừa rồi có thể dọa đến Sở tiểu thư hay không, lúc này làm sao không nhìn thấy Sở tiểu thư đi ra ngoài?” Ám

Nhị thản nhiên nói: “Tiểu thư ở trong nội viện, có lẽ là không có nghe thấy động tĩnh bên ngoài.” Công chúa An Khê nhíu nhíu mày nói: “Nếu Lâm hộ vệ không tiện, hay là Bổn công chúa tự mình đi xem một chút Sở tiểu thư xem sao. Vạn nhất bị dọa thì không tốt. . . . . .”

“Không. . . . . .”

“Công chúa tỷ tỷ, xảy ra chuyện gì sao?” Ám Nhị đang muốn cự tuyệt, thì giọng nói của Diệp Ly từ phía sau truyền đến. Diệp Ly khoác trên người một chiếc áo choàng rộng rãi, mái tóc buông trên vai, đáy mắt còn mang theo buồn ngủ cùng với hoang mang nhàn nhạt. Người bên cạnh đi theo thắp đèn đích thực là thị nữ công chúa An Khê phái tới hầu hạ. Công chúa An Khê cười nói: “Không có việc gì, vừa rồi có mấy tên trộm nho nhỏ xông tới, làm ầm ĩ Sở tiểu thư sao?” Diệp Ly quay đầu, nụ cười điềm tĩnh xinh đẹp, “Không sợ, võ công của Lâm Hàn rất lợi hại . Đoạn đường này cũng do hắn bảo vệ ta. Lâm Hàn, có đúng hay không?” Ám Nhị cúi đầu cung kính nói: “Đúng vậy, xin tiểu thư yên tâm. Mới vừa rồi thích khách còn chưa đi vào đã bị thuộc hạ đuổi đi.”

Công chúa An Khê nhìn một chút thấy Diệp Ly không có gì khác thường, lúc này mới gật đầu nói: “Đã như vậy, Sở tiểu thư nghỉ ngơi cho tốt. Chút nữa ta cho người kiểm tra nơi khác một chút, tránh cho có cá lọt lưới.”

“Dạ, công chúa tỷ tỷ vất vả rồi.” Diệp Ly biết điều cười nói. Đưa mắt nhìn công chúa An Khê rời đi, nụ cười trên mặt Diệp Ly dần dần nhạt xuống, quay đầu nói với thị nữ bên người: “Chúng ta cũng trở về thôi.” Thị nữ gật đầu xác nhận, đi theo Diệp Ly hướng tới nội viện, vừa mới vào gian phòng đã cảm thấy phía sau tê rần, cả người mềm oặt ngã trên mặt đất. Ám Nhị an tĩnh xuất hiện ở cửa, Diệp Ly nhướng mày nhìn hắn, hỏi: “Thích khách là chuyện gì xảy ra?” Ám Nhị trầm giọng nói: “Quả thật có thích khách, hẳn là hướng về phía

tiểu thư mà tới." Ám Nhị đi vào trong phòng, cúi người kéo ra một hắc y nhân từ dưới giường, "Tổng cộng ba người tới, bọn họ quá mức khinh địch lại bị thị vệ phủ công chúa phát hiện, sau khi trúng ám khí của ta lập tức rời đi. Tên bị thương nặng nhất bị ta bắt được."

Diệp Ly ngồi xổm người xuống nhìn người có tướng mạo của người Nam Cương điển hình trên mặt đất một chút. Mặc dù quấn quần áo dạ hành nhưng cũng không che dấu đặc thù của mình, "Hẳn không phải là người của công chúa An Khê, Sở Lưu Vân ở Nam Cương hẳn là không có cừu nhân đối đầu. Người nào dám đặc biệt chạy tới phủ công chúa khiêu khích?" Ám Nhị cau mày nói: "Có phải thân phận của chúng ta bị người khác biết rồi hay không?"

Diệp Ly lắc đầu, "Không đúng. Nếu như thân phận của chúng ta thật bị biết rồi, chỉ sợ cũng không phải là mấy thích khách bất nhập lưu đơn giản như vậy. Chuyện tối nay càng giống là thị uy hoặc là. . . khiêu khích công chúa An Khê."

"Thị uy. . . Khiêu khích công chúa An Khê? Đó là bởi vì công tử Thanh Trần?" Ám Nhị suy đoán nói. Diệp Ly gật đầu, như có điều suy nghĩ nói: "Ta cũng vậy cho là như vậy. Ở Nam Cương người có quan hệ với cái thân phận Sở Lưu Vân này chỉ có một mình Đại ca. Nhưng khiêu khích không tổn thương da thịt như vậy có gì hữu dụng đâu? So ra bắt được ta uy hiếp Đại ca còn hữu dụng hơn. Nếu như Đại ca ở trên tay của đối phương thì."

"Bằng năng lực của mấy thích khách này , cho dù không có thuộc hạ ở đây bọn họ cũng không có biện pháp mang đi một người từ phủ công chúa." Còn chưa mò tới khách viện đã kinh động thị vệ của phủ công chúa, thích khách như vậy giết người cũng không được, lại càng không phải nói đến bắt sống người, "Tiểu thư có thể đoán được là ai làm sao?"

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Vốn đang không biết, hiện tại đã có mấy phần nắm chắc. Ngày mai thử xem năng lực tra tấn của ngươi một chút, thuận tiện nghiệm chứng ý nghĩ của ta một chút xem sao.”

Chương 84: Thánh nữ Nam Cương

Edit: Mặc Mặc Beta: Sakura Ám Nhị biết rất nhiều cao thủ tra hỏi, tỷ như công tử Phượng Tam phong lưu phóng khoáng Phượng Chi Dao, tỷ như thủ lĩnh{ám vệ} chịu trách nhiệm huấn luyện bọn họ, ví dụ như Mặc thúc tổng quản Định Quốc vương phủ nghiêm túc trầm mặc nhưng lòng dạ thật ra không tệ. Nhưng Ám Nhị chưa bao giờ biết Định Quốc vương phi vốn nũng nịu, chủ tử của bọn hắn, cũng là người giỏi về phương diện này. Nhiều khi bốn người bọn họ không nhịn được âm thầm suy đoán trong lòng lúc trước Diệp gia rốt cuộc bạc đãi Vương Phi bao nhiêu, mới vặn vẹo một thiên kim khuê tú xuất thân danh môn thành như vậy?

Muốn mang tên thích khách xui xẻo kia từ phủ công chúa ra ngoài cần một thời gian, lúc này phủ công chúa đang giới nghiêm, có thể đưa được người ra ngoài hay không có liên quan trực tiếp đến việc bọn họ có thể lấy được kết quả mong muốn hay không. Cho nên Ám Nhị không định đợi đến ngày mai, hắn chuẩn bị cạy cái miệng của tên thị vệ nấm mốc tại chỗ. Diện tích khách viện không nhỏ, nội thất Diệp Ly hiện đang ở lại đang tận cùng bên trong, cho nên chỉ cần bọn họ không phát ra tiếng kêu to, cho dù là người giám thị ngoài viện sẽ không phát hiện động tĩnh gì. Dĩ nhiên{ám vệ} vốn ẩn nấp ở phủ công chúa cũng sẽ không để người không nên đến gần khách viện tới gần. Sau khi thích khách nấm mốc bị bắt uống một chén trà lạnh có thêm nhuyễn gân tán cho dù muốn kêu cũng không kêu ra được.

Cho nên trong phòng bố trí coi như nhã trí lại xuất hiện ra một màn quỷ dị. Một bên thị nữ Nam Cương đang nằm ngủ mê man trên giường, một thiếu nữ xinh đẹp ngồi dưới đèn viết viết vẽ vẽ bên chiếc

bàn. Cách đó vài bước đang tiến hành bức cung tra tấn cực kỳ tàn ác. Sắc mặt Ám Nhị âm trầm, bẻ gãy xương chân trái của thích khách, sắc mặt thích khách kia trắng bệch, cả người mồ hôi đầm đìa lại như cũ sống chết không chịu mở miệng. Bởi vì chỗ này hạn chế lại không thể vận dụng thủ đoạn quá mức máu tanh phiền toái, điều này làm cho sắc mặt Ám Nhị càng ngày càng khó coi. Cho đến khi Diệp Ly xử lý xong chuyện của mình ngẩng đầu lên, Ám Nhị vẫn không thể khiến thích khách phun ra nửa câu hữu dụng , cũng suýt nữa để thích khách kia bắt được cơ hội cắn lưỡi tự vận.

“Không được sao? Cần hỗ trợ không?” Diệp Ly đứng lên hỏi. khóe miệng Ám Nhị co quắp, lắc đầu nói: “Loại chuyện này vẫn không cần phiền tiểu thư.”

“Không sao, cứ như vậy cho dù cắt đứt một chân nữa của hắn thì hắn ta cũng sẽ không chịu nói đâu.”

“Vậy ta đập nát xương toàn thân hắn.” Ám Nhị lạnh lẽo nhìn chằm chằm thích khách nói.

Diệp Ly lắc đầu cười nói: “Chờ ngươi đập nát hết xương của hắn, hắn sẽ không còn mạng nữa.”

“Tiểu thư có chủ ý gì?”

Diệp Ly thong thả đi tới, ngồi xổm người xuống mỉm cười với thích khách trên mặt đất, nhẹ giọng nói: “Ngươi nghe hiểu được tiếng Trung Nguyên không? Ngươi yên tâm ta sẽ không thô bạo như tên kia đâu.” Thích khách cảnh giác nhìn chằm chằm thiếu nữ xinh đẹp cười đến khuôn mặt hiền hòa trước mắt. Thân là thích khách, trực giác nói cho hắn biết thiếu nữ xinh đẹp khả ái trước mắt này mới thật sự là nhân vật nguy hiểm.

Diệp Ly nở nụ cười chân thành nhìn thích khách đang cảnh giác mình trước mắt, ôn nhu nói: “Ngươi đừng sợ, ta sẽ không giống tên kia bẻ gãy xương của ngươi , ta định . . . tháo tất cả các khớp xương trên người ngươi, bắt đầu từ. . . ngón tay đi.” Bàn tay trắng nõn nhỏ và dài bắt lấy tay trái của thích khách , chỉ nghe một tiếng răng rắc, khớp xương của ngón trỏ tay trái bị bóp méo một cách kỳ dị. Diệp Ly tiếp tục hướng xuống, lại là từng tiếng vang, ngón trỏ ngay ngắn đều bị bóp méo. Thích khách bị tháo rớt cằm căn bản ngay cả kêu đều không thể kêu ra tiếng. Trong miệng chỉ có thể phát ra âm thanh a a mơ hồ. Diệp Ly nhìn hắn, “Lúc nào muốn nói thì gật đầu là được, nhưng mà. . . ngươi cũng đừng thật sự đợi đến khi ta hủy toàn thân xương cốt của ngươi mới gật đầu thì đến lúc đó có thể đã muộn.”

Răng rắc. . . . . .

Thần sắc Diệp Ly bình tĩnh, nhưng động tác tay không hề lộn xộn. Mà chính là bình tĩnh như vậy so với Ám Nhị lời nói ngoan lệ, thần sắc nghiêm nghị uy hiếp đe dọa càng khiến người ta sợ hãi. Khi Diệp Ly đưa tay chuyển về phía tay phải của tên thích khách, sắc mặt thích khách tái nhợt, hô hấp yếu ớt rốt cục khó khăn gật đầu. Diệp Ly nhướn mày, liếc mắt nhìn Ám Nhị một cái nói: “Còn tưởng rằng thật sự là xương cứng gì chứ, cứ như vậy thôi?” Ám Nhị lặng yên lau mồ hôi hột sau ót, hắn cũng cảm thấy thích khách này quá vô dụng một chút, nhưng đồng thời cảm thấy chỗ đáng sợ của chủ tử không phải là thủ đoạn nàng hành hạ người, mà là phần bình tĩnh khiến người sợ hãi kia. Nếu như đổi thành hắn, chỉ sợ hắn cũng sẽ sợ.

“Rất tốt, nhưng mà ngươi cũng không nên trêu đùa ta nha. Nếu không. . . hậu quả sẽ chỉ khiến ngươi hối hận sống trên cõi đời này.” Diệp Ly chân thành nhìn hắn khuyến cáo.

Diệp Ly vừa lòng gật đầu, “Rất tốt, như vậy nói cho ta biết chủ tử của ngươi là ai?” Phất tay ý bảo Ám Nhị khép lại cằm của hắn, Diệp Ly

hỏi. Trong mắt Thích khách hiện lên một chút sợ hãi, nhìn Diệp Ly há miệng nhưng vẫn không nói. Diệp Ly nhăn lại đôi mi thanh tú suy nghĩ một chút nói: “Nếu như ngươi lo lắng cho tánh mạng của ngươi…, ta bảo đảm an toàn của ngươi. Hơn nữa sau khi ta làm xong chuyện ở Nam Cương có thể cho ngươi một khoản tiền để đổi tên đổi họ, sống một lần nữa.” Ánh mắt Thích khách lóe lóe, thần sắc nhiều hơn một chút do dự, Diệp Ly nhìn ở trong mắt, nụ cười trên mặt càng thêm chân thành, “Tin tức của ngươi rất quan trọng với ta, cho nên. . . Chỉ cần ngươi cho ta tin tức thật, ta bảo đảm sẽ thực hiện hứa hẹn. Nhưng mà, ta nghĩ ngươi cũng có thể hiểu, biết tin tức cũng không phải chỉ có một mình ngươi. Ngươi không nói, người khác chưa chắc sẽ không nói. Đến lúc đó. . . Thật xin lỗi, ta chỉ có thể. . . . . .” Nhìn thần sắc khẩn trương của thích khách, Diệp Ly cười nói: “Không, ta sẽ không giết ngươi. Khi ta tới Nam Cương đã đi qua một sơn cốc, bên trong nở đầy hoa màu đỏ như máu. Dưới mỗi một gốc hoa phía còn có một con rắn nhỏ. Lúc ấy ta suy nghĩ, nhiều rắn như vậy bọn chúng ăn cái gì mới có thể lớn lên đây? Ngươi cảm thấy thế nào. . .”

“Xà. . . Xà cốc. . . Không. . . . . .” Cũng không phải chỉ có người Trung Nguyên mới e ngại chỗ như xà cốc, người Nam Cương đúng là không sợ rắn, nhưng trừ người ngự xà, không ai không sợ ngàn vạn con rắn độc không bị khống chế.

“Như vậy. . . Đáp án của ngươi?”

“Ta nói. . . Các ngươi muốn hỏi cái gì?”

Diệp Ly quay đầu lại nhìn Ám Nhị đang nhíu mày.

Thật ra thì từ chỗ thích khách cũng không nhận được quá nhiều tình báo, dù sao người bị phái ra làm bia đỡ đạn như vậy cũng không thể là nhân vật quan trọng gì. Nhưng mà, ít nhất khiến suy đoán của Diệp

Ly chiếm được một phần căn cứ chính xác thực, đồng thời cũng tập trung được mục tiêu Từ Thanh Trần mất tích. Chẳng qua là vị trí chuẩn xác của Từ Thanh Trần vẫn không có tin tức. Nếu xác định Từ Thanh Trần tạm thời không có nguy hiểm tánh mạng, lo lắng trong lòng Diệp Ly rốt cục cũng buông lỏng.

“Quân Duy. . . Quân Duy. . .”

Trên đường cái huyên náo vang lên một hồi tiếng gọi ầm ĩ vui sướng, người đi đường rối rít ghé mắt đã thấy một nam tử Trung Nguyên tuấn mỹ mặc áo trắng khuôn mặt vui mừng đang vẫy vẫy thiếu niên cách đó không xa. Diệp Ly quay đầu lại, thấy nam tử áo trắng chạy về hướng mình bất đắc dĩ thở dài, tươi cười nói: “Hàn huynh, vài ngày không gặp ngươi có ổn không?” Hàn Minh Tích nhướn đôi mắt câu hồn u oán nhìn Diệp Ly, “Quân Duy, người ta ngàn dặm xa xôi chạy tới Nam Chiếu cùng với ngươi, thế mà ngươi lại mặc kệ bỏ lại người ta, ngươi thật ác độc …”

Người ta. . . Diệp Ly không tự chủ run rẩy một chút. Người đi đường qua lại mặc dù nghe không hiểu hắn đang nói gì, nhưng nhìn bộ dáng kia, nghe giọng nói kia, không tự chủ đều dùng ánh mắt quỷ dị nhìn bọn họ.

“Hàn huynh!” Diệp Ly không nhịn được xoa trán, kiệt lực khống chế tính tình của mình một chút mới cười nói: “Hàn huynh rốt cục ngủ đủ rồi sao? Thật là khó được a.”

Hàn Minh Tích một chút cũng không chột dạ, tiến tới trước mặt cười nói: “Có gì đâu, người ta đã sớm tỉnh còn đang định đi dạo trong thành ngoài thành một vòng đây, nhưng lại không thấy Quân Duy. Quân Duy có chuyện sao không nói cùng ta một tiếng, ta cùng đi làm với ngươi không phải an toàn hơn một chút sao?” Diệp Ly cho hắn một cái liếc mắt, “Ta chỉ đi chung quanh xem một chút, không phải

xông vào đầm rồng hang hổ.” Hàn Minh Tích nhún vai, không thèm để ý nói: “Cho dù Quân Duy muốn đi đầm rồng hang hổ thì ta cũng đi cùng ngươi.” Nói xong vẫn không quên chớp chớp mắt với Diệp Li, trong đôi mắt tràn ngập ý nhìn xem, ta đối với ngươi thật tốt.

Diệp Ly cau mày, nàng không nghĩ lại sẽ đụng phải Hàn Minh Tích. Nhưng hiện tại mang theo Hàn Minh Tích hiển nhiên là vô cùng không tiện, nhưng nếu như không mang theo hắn, lấy cá tính của Hàn Minh Tích thật đúng là không biết hắn sẽ để Thiên Nhất các ầm ĩ Đô thành Nam Chiếu Thành dạng gì. Cúi đầu suy nghĩ một chút, Diệp Ly nói: “Hàn huynh, chúng ta đổi chỗ rồi nói.”

Tìm một trà lâu sương phòng ngồi xuống Diệp Ly mới nói: “Hàn huynh, ta có chút chuyện để ngươi đi theo có thể không quá dễ dàng.”

Hàn Minh Tích bất mãn gục ở trên bàn nhìn chằm chằm Diệp Ly lên án, “Ngươi. . . Ngươi… lúc ngươi muốn tình báo Thiên Nhất các chúng ta tại sao không nói không tiện, hiện tại ngươi lại muốn bỏ mặc ta. Ngươi bội tình bạc nghĩa!” Diệp Ly im lặng, tình báo của Thiên Nhất các nàng đã bỏ ra một cái giá lớn tương ứng, cũng không để hắn làm công không. Thấy vẻ mặt Diệp Ly không muốn phản ứng bộ dạng tự kỷ của mình, Hàn Minh Tích cắn móng tay hì hì cười một tiếng nói: “Nam Chiếu nhỏ như vậy có thể có chuyện gì? Quân Duy không phải là tìm đến U La Minh Hoa sao, tin tức về Thánh nữ Nam Cương kia ở chỗ này của ta. Nếu không thì chính là Bệnh thư sinh, hành tung của Bệnh thư sinh ta cũng vậy biết, nhưng hắn thật giống như bị một … đám người khác theo dõi. Quân Duy vẫn không nên đi chọc bọn hắn mới tốt. Nếu không nữa thì chính là. . . công tử Thanh Trần mất tích đúng không?” Nghiêng đầu, Hàn Minh Tích cười đến vô tội.

“Tin tức của Thiên Nhất các quả nhiên danh bất hư truyền.” Diệp Ly

khẽ thở dài.

Hàn Minh Tích cười nói: “Thiên Nhất các là buôn bán tình báo, sắp tới Đô thành Nam Chiếu chỉ có vài đại sự như vậy, nếu như không biết. Chúng ta còn làm ăn làm gì? Như vậy. . . Quân Duy muốn xử lý người nào trước đây?” Diệp Ly nhìn chằm chằm hắn, một hồi lâu mới nhẹ giọng cười nói: “Ngươi biết công tử Thanh Trần ở nơi nào không?” Ánh mắt Hàn Minh Tích chợt lóe, có chút bất mãn nói: “Ngươi quả nhiên muốn tìm hắn ta trước? Quân Duy, ta cho là hoa Bích Lạc và hoa U La Minh mới quan trọng với ngươi chứ.” Diệp Ly nói: “Đồ lúc nào cũng có thể đi lấy, nếu người tìm được thì cũng không đảm bảo không bị thương.” Hàn Minh Tích chống cằm nhìn nàng, “Ngươi muốn biết tin tức công tử của Thanh Trần thì cũng được, nói cho ta biết ngươi có quan hệ gì với hắn?”

Diệp Ly lắc đầu, mỉm cười nói: “Ngươi cũng không biết tin tức của Từ Thanh Trần. Nếu không ngươi sẽ không nói điều kiện vào lúc này, không phải sao?”

Hàn Minh Tích hừ hừ một tiếng, vẻ mặt buồn bực nhìn chằm chằm nàng, “Như vậy ngươi có muốn tin tức về Thánh nữ Nam Cương hay không? Không quan tâm thì ta đốt.”

“Hắn là huynh trưởng ta.” Diệp Ly đáp. Hàn Minh Tích cau mày, đánh giá trên dưới hắn một hồi lâu hỏi: “Huynh đệ? Ngươi là Từ Thanh Bách hay là Từ Thanh Viêm? Bàn về số tuổi. . . thì càng giống Từ Thanh Viêm, nhưng nói tính cách lại như là Từ Thanh Bách. Nhưng. . . Cũng không có ai nói mấy vị công tử Từ gia có công phu?” Diệp Ly cười nói: ” Tình báo của Thiên Nhất các xem ra cũng không bền chắc như vậy. Từ gia Tam công tử Từ Thanh Phong hiện nay đang dốc sức trong quân, chẳng lẽ Hàn huynh không biết sao?” Hàn Minh Tích hoài nghi nhìn chằm chằm nàng, “Chẳng lẽ ngươi thật là người của Từ gia?” Diệp Ly mỉm cười không nói, không thừa nhận cũng không

phủ nhận.

Hàn Minh Tích có chút phiền não đi tới đi lui trong sương phòng, thỉnh thoảng còn hướng về phía Diệp Ly lầu bầu phát tiết bất mãn của mình, “Ngươi gạt ta. . . Ngươi căn bản không phải đến tìm cái gì U La Minh hoa, mà ngươi đến tìm Từ Thanh Trần ! Quân Duy ngươi gạt ta. . . . . .”

“Công tử.” Ngoài cửa truyền đến tiếng của Ám Nhị, cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, Ám Nhị nhìn thoáng qua Hàn Minh Tích nói với Diệp Ly: “Công tử, có tin tức.”

Diệp Ly gật đầu, “Đi vào nói.”

Trong sương phòng, Diệp Ly và Ám Tam đồng thời nhìn Hàn Minh Tích, công tử Phong Nguyệt hết lần này tới lần khác luôn luôn thức thời hiểu rõ tình hình lại ngoài dự đoán của mọi người không có mắt, tựa hồ hoàn toàn không rõ đối phương hi vọng hắn tránh đi. Thoải mái xiêu vẹo trong ghế ăn điểm tâm. Diệp Ly bất đắc dĩ phất tay với Ám Tam một cái nói: “Được rồi, nói thẳng đi.”

Ám Tam gật đầu, trầm giọng nói: ” Công chúa An Khê hôm nay đã tiếp xúc với công tử Thanh Trần, hoặc là. . . người có liên quan đến công tử Thanh Trần.”

Diệp Ly nhíu mày, “Nói như thế nào?”

Ám Tam nói: “Hôm nay khi công chúa An Khê trở về phủ trên người dính một chút hương liệu đặc biệt. Người Nam Cương không thích xông hương, cho nên đối với hương liệu cũng không đặc biệt nghiên cứu. Nhưng lại không biết ở Trung Nguyên cho dù là cùng một loại hương liệu cũng có rất nhiều chỗ khác nhau. Nói thí dụ như mấy vị công tử Từ gia, trừ Tam công tử và Ngũ công tử không cần hương

liệu ra, Nhị công tử quen dùng hương Mai, Tứ công tử thích hương Lan hơn, mà công tử Thanh Trần bởi vì hàng năm đi ra ngoài, hương liệu là do Từ phu nhân tự mình điều chế, trong đó tăng thêm một chút dược vật có ích đối với thân thể, cho nên sẽ có mùi thuốc cực nhạt. Người bình thường muốn phân rõ tuyệt đối không dễ dàng, muốn bắt chước điều chế ra thì khó càng thêm khó."

Diệp Ly cau mày nói: "Công chúa An Khê đi qua những chỗ nào?"

"Hoàng cung, buổi sáng Nam Chiếu Vương triệu kiến công chúa An Khê, sau khi công chúa An Khê ra khỏi hoàng cung liền trực tiếp trở về phủ." Ám Tam khẳng định.

Hàn Minh Tích tò mò cười nói: " Công tử Thanh Trần sẽ không phải ở trong hoàng cung đấy chứ?"

Ám Tam do dự một chút, cau mày nói: "Cơ hội công chúa An Khê tận mắt nhìn thấy công tử Thanh Trần không lớn. Công chúa An Khê từ lúc tiến cung đến khi xuất cung, trừ thời điểm bái kiến Nam Chiếu Vương ra, trên cơ bản đều ở trong phạm vi tầm mắt của chúng ta, không thể nào có cơ hội nhìn thấy công tử Thanh Trần. Trừ phi là ở thời điểm nàng bái kiến Nam Chiếu Vương. Hơn nữa. . . sau khi trở về phủ công chúa An Khê lại phái thêm nhân thủ âm thầm tìm kiếm công tử Thanh Trần." Diệp Ly lắc đầu nói: "Nam Chiếu Vương không phải không biết thân phận Đại ca, nếu như hiện tại Đại ca xảy ra chuyện ở Nam Chiếu cũng không có chỗ tốt gì đối với ông ta. Cho nên. . . cơ hội Đại ca trong hoàng cung không lớn. Mùi hương kia. . . Hẳn là hắn muốn truyền lại tin tức cho chúng ta, nói cho chúng ta biết hắn bây giờ còn coi như an toàn."

Ám Tam không giải thích được, "Nếu công tử Thanh Trần không có ở trong hoàng cung, tại sao tin tức phải truyền từ trong Cung ra? Hương liệu công tử Thanh Trần mang theo bên người tại sao sẽ ở

trong hoàng cung?”

“Tự nhiên là bởi vì đối phương có thể là người trong hoàng cung, cho dù không phải thì cũng là người có thể tự do ra vào hoàng cung.”

Hàn Minh Tích lắc đầu nói: “Không đúng nha. . . Quân Duy. Ở Nam Chiếu trừ Vương thái nữ ra, không có bất cứ ai có thể tự do ra vào hoàng cung. Bao gồm cả những công chúa khác, dĩ nhiên ngay cả vị công chúa hiện tại không Nam Chiếu kia.” Diệp Ly liếc hắn một cái, “Ngoài sáng không có chắc gì trong tối cũng không có?”

“Trong tối?” Hai người cùng kêu lên hỏi.

Diệp Ly cau mày, hỏi: “Truy xét tung tích của mấy thích khách đến đâu rồi?”

Ám Tam gật đầu, “Tra được rồi, nhưng chậm một bước, bọn họ bị người diệt khẩu ở một gò đất nhỏ hai dặm ngoài thành, thi thể bị vứt trong một sơn động.”

“Nói tỉ mỉ.”

“Lúc chúng ta tìm được thi thể của bọn chúng là ở mười dặm ngoài Thành Tây được giấu trong sơn động bí mật. Nhưng hiện trường không có dấu vết đánh nhau, hơn nữa cái chỗ kia mặc dù cách Đô thành không xa nhưng đường vô cùng khó đi, xung quanh cũng không có đồ gì. Cho dù những thích khách kia chạy trối chết cũng không quên cái hướng trốn kia. Nhưng may là trên ám khí đả thương bọn chúng trước đó đã bôi thuốc truy tung. Dùng thời gian suốt một đêm mới tìm được bọn chúng hẳn là ra khỏi thành không bao lâu đã bị người diệt khẩu rồi, sau đó mới đưa thi thể đến cái sơn động kia .”

Diệp Ly xoa ấn đường suy tư hỏi: “Phương hướng bọn họ bị diệt

khẩu là hướng nào?”

“Hướng Đông.”

“Nói cách khác bọn họ vốn muốn đi về phía đông, nhưng bị người giết, sau khi chết, hung thủ phía sau lại ném thi thể đến… phía tây? Phía đông có vật gì đây?” Diệp Ly đứng dậy, “Cho ta bản đồ Đô thành Nam Chiếu.”

Ám Tam cúi đầu lấy ra một tờ giấy mỏng từ trong lòng, cẩn thận mở ra đặt trên bàn. Hàn MinhTích thăm dò nhìn thoáng qua, bẹt miệng nói: “Bản đồ toàn bộ Đô thành Nam Chiếu? Loại vật này mà ngươi cũng có, Quân Duy, ban đầu ngươi hoàn toàn không cần Thiên Nhất các thăm dò tin tức?” Diệp Ly mỉm cười nói: “Nhiều một phần tin tức nhiều một phần an toàn, con người của ta luôn luôn tiếc mệnh. Huống chi. . . Ta không tin Thiên Nhất các không chuẩn bị được phần bản đồ này.” Đây cũng không phải là bản đồ bố phòng gì, chỉ là một loại bản đồ bố cục thành thị mà thôi. Lấy ra bút than vòng ra khỏi hoàng cung, đi phủ công chúa An Khê, địa điểm Từ Thanh Trần mất tích, địa điểm vứt xác, địa điểm diệt khẩu trên địa đồ, ngẩng đầu hỏi: “Có cảm giác gì?”

Hàn Minh Tích chỉ bản vẽ này nói: “Nếu như không nhìn địa điểm vứt xác cùng với phủ công chúa này…, mấy địa điểm này hình như cách điện Thánh Nữ rất gần. Lại nói. . . Nếu như không nhìn bản đồ này…, thật đúng là không nhìn ra điện Thánh Nữ cách hoàng cung lại gần như vậy.” Điện Thánh Nữ ở phía đông Đô thành trên ngọn núi ngoài Đô thành năm dặm. Nhưng nếu như từ Vương Cung tính toán lộ trình lên núi, tới điện Thánh Nữ cần đi ít nhất mười dặm đường. Diệp Ly chỉ vào cúi đầu nói: “Người bình thường chỉ muốn đi từ hoàng cung đến điện Thánh Nữ thì đường không gần, hơn nữa Vương Cung xây dựa vào núi, ngọn núi phía sau Vương Cung cao chót vót hiểm trở, muốn đi từ trên núi qua khó khăn trùng điệp không nói, hơn

nữa tốn thời gian hơn so với trực tiếp ra khỏi thành. Cho nên trên căn bản không có ai chú ý. Trên thực tế, khoảng cách trực tiếp giữa Vương Cung và điện Thánh Nữ còn chưa đủ hai dặm đường."

"Đường hầm?" Ám tam nói.

" Đoạn đường chúng ta tới đây chẳng lẽ còn chưa lĩnh giáo năng lực đào hầm của người Nam Cương sao?" Diệp Ly cười hỏi. Hai người không hẹn mà cùng nhớ tới cái loại ngọn núi gần như bị đào rỗng, im lặng không nói được gì.

"Nam Chiếu Vương khai quốc nghĩ thế nào vậy? Vương Cung vẫn xây như cũ?" Hàn Minh Tích không giải thích được hỏi. Trong lịch sử Trung Nguyên, có hành cung xây dựa vào núi, hoặc Biệt Cung. Còn hoàng cung chân chính không có chỗ nào không phải là đứng sừng sững tại vị trí trung tâm nhất Đô thành, vừa cho thấy ngôi cửu ngũ chí tôn hoàng gia tôn quý lại có uy nghi thiên hạ quy tâm. Diệp Ly không quá nghiêm túc trả lời: "Phong tục khác biệt."

Hàn Minh Tích liếc thấy nàng qua loa, không vui trợn mắt nhìn Diệp Ly, một hồi lâu mới phát hiện đối phương vẫn sa vào trong suy nghĩ của chính mình, Hàn Minh Tích nhất thời đen mặt. Ho khan hai tiếng dẫn lực chú ý của hai người trong sương phòng, Hàn Minh Tích mới cười nói: "Ngươi hoài nghi công tử Thanh Trần ở điện Thánh Nữ? Mọi người đều biết, Thánh nữ Nam Cương băng thanh ngọc khiết, điện Thánh Nữ phải không cho phép nam tử ra vào, chứ đừng nói chi là chứa chấp nam tử. Nếu để cho người khác biết ngươi nghĩ như vậy, tin tưởng ta. . . Ngươi sẽ bị sự tức giận của dân chúng Nam Chiếu chôn vùi ." Diệp Ly không thèm để ý nói: "Thật ra bởi vì mọi người đều biết, cho nên mới càng thêm có thể, không phải sao?"

Hàn Minh Tích liếc mắt, "Vậy xin hỏi công tử Quân Duy muốn tiến vào điện Thánh Nữ mà thủ vệ có thể so với hoàng cung, hơn nữa tìm

được công tử Thanh Trần không biết bị giấu đi đâu như thế nào? Nếu như không tìm được người mà ngươi lại bị người ta phát hiện, chúng ta thật sự sẽ bị người Nam Chiếu đánh chết."

"Ta không định đi vào từ điện Thánh Nữ." Diệp Ly nói.

Vẻ mặt Hàn Minh Tích sợ hãi than thêm bội phục, "Thì ra là công tử Quân Duy định dũng cảm xông vào Vương Cung Nam Chiếu? Quân Duy đệ đệ, cho dù Tiểu Vương Cung của Nam Chiếu quốc người ta còn chưa lớn bằng một phần ba Sở Kinh của chúng ta, nhưng ngươi cũng không cần xem thường người ta chứ? Đừng quên. . . trong vương cung ở Sở Kinh chúng ta tuyệt đối không có rắn độc, nhưng Nam Chiếu nhất định sẽ có." Diệp Ly cười yếu ớt, "Nói thật hay, tựa như công tử Phong Nguyệt chưa từng đi qua hoàng cung. Không biết là ai trước đó vài ngày nói khoác mình đi dạo khắp hoàng cung nội viện các quốc gia?" Hàn Minh Tích á khẩu không trả lời được, không biết làm sao bắt đầu yên lặng hối hận lúc trước đi chung đường nhàm chán nói khoác với Quân Duy lịch sử phong lưu mình trải qua.

"Cho dù ngươi tiến vào, tìm được công tử Thanh Trần rồi, ngươi muốn mang người ra như thế nào?" Hàn Minh Tích hỏi, "Theo Bổn công tử biết, công tử Thanh Trần hoàn toàn không biết võ công ."

Diệp Ly cau mày nói: "Cái này, phải suy nghĩ thật kỹ." Mạnh mẽ xông vào khẳng định không được, cho dù {ám vệ} cường hãn đến mức có thể cướp người từ Vương Cung Nam Chiếu rồi, nhưng sau đó không giải quyết tốt hậu quả có thể phiền toái . Nếu để cho người ngoài biết người ra tay chính là người của Định Quốc vương phủ, vậy thì càng phiền toái. Nhìn bộ dáng nàng cau mày trầm tư, Hàn Minh Tích vui vẻ cười nói: "Sao rồi? Cần hỗ trợ không?"

Diệp Ly nhìn Hàn Minh Tích một chút rồi lắc đầu. Nàng và Hàn Minh Tích chẳng qua là quan hệ hợp tác, lần trước Hàn Minh Tích đi theo

nàng đã gặp không ít nguy hiểm rồi, lần này bất kể thế nào cũng không thể nữa kéo hắn cùng mạo hiểm nữa.

Hàn Minh Tích mỉm cười nhìn nàng cười nói: “Đừng cự tuyệt nhanh như vậy, Thiên Nhất các dù gì cũng là mở cửa làm ăn. Chỉ cần Quân Duy ra giá, chúng ta cũng không chỉ có thể thu tập tình báo đâu.” Trong lòng Diệp Ly vừa động, nhìn Hàn Minh Tích hỏi: “Hàn huynh muốn gì?” Hàn Minh Tích cười đắc ý nói: “Huân Nhã các, ta còn muốn nhiều hơn hai thành nữa.” Diệp Ly nói: “Ta cho là Thiên Nhất các thích tiền mặt vàng thật bạc trắng? Ngươi phải biết bất kể bao nhiêu vô luận là Từ gia hay là ta cũng sẽ cho .” Hàn Minh Tích ủy khuất nhìn nàng, “Ta và Quân Duy là bằng hữu, là bằng hữu sao có thể giậu đổ bìm leo chứ?”

Bằng hữu? Diệp Ly nhàn nhạt nhướng mày, “Thiên Nhất các cũng không am hiểu những thứ này, vẫn không phiền toái Hàn huynh.”

“Quân Duy quá khách khí rồi.” Hàn Minh Tích cười nói: ” Mặc dù Thiên Nhất các không am hiểu cái này, nhưng lại vô cùng quen thuộc Đô thành Nam Chiếu. So với giao tình của chúng ta, chẳng lẽ ngươi không biết Thiên Nhất các tín nhiệm hơn một chút sao?” Diệp Ly nhíu mày, suy nghĩ sâu xa một lúc lâu mới nói: “Vậy thì phiền toái Hàn huynh. Sau này tổn thất của Thiên Nhất các đều do ta chịu trách nhiệm, dĩ nhiên, hai thành Huân Nhã các hai thành vẫn như cũ.”

“Ta đã nói, Quân Duy quá khách khí rồi.” Hàn Minh Tích bất đắc dĩ thở dài nói.

Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười cúi đầu không nói, trong lòng âm thầm suy tư có lẽ còn cần công chúa An Khê hỗ trợ?

Trong châu quang trong suốt, cửa đá nặng nề ở đây bị mở ra. Nữ tử hoa phục mày vàng cuối cùng cũng không có nhàn nhã thường ngày,

bước chân mất trật tự phảng phất chứa cơn tức giận thật lớn, “Từ Thanh Trần!”

Từ Thanh Trần đang nhắm mắt dưỡng thần mở mắt, ôn hòa mà sự yên lặng quay đầu lại nhìn nữ tử vội vã mà đến, cau mày nói: “Làm sao vậy?” Nữ tử dường như cực kỳ tức giận, phẩy tay áo một cái quét toàn bộ chén sứ men xanh trên bàn rơi xuống đất, tiếng vỡ vụn thanh thúy dễ nghe, “Nói! Làm sao bọn họ biết ngươi ở nơi này ?” Từ Thanh Trần lắc đầu, thản nhiên nói: “Ta ở chỗ này ngay cả cửa cũng không ra được, làm sao sẽ biết cái này? Làm sao? Có người tìm ngươi phiền toái?”

“Làm sao ngươi lại không biết? ! Nhất định là ngươi truyền tin tức đi , nói đi, ngươi rốt cuộc dùng biện pháp gì?” Nữ tử cố gắng khắc chế cơn giận của mình hỏi.

Từ Thanh Trần lắc đầu thở dài, “Ngươi không khỏi nghĩ ta quá thần thông rồi. Ta chỉ là một thư sinh văn nhược bó tay vô lực, không phải là cao thủ tuyệt đỉnh thâm tàng bất lộ. Ngươi đã rảnh rỗi nghĩ những thứ này còn không bằng thử nghĩ xem có phải ngươi gần đây lại đắc tội người nào không.” Nữ tử hừ nhẹ một tiếng nói: “Sao ta sẽ đắc tội với người khác? Trừ nữ tử An Khê kia, ta bình sinh chỉ đắc tội. . . Ha hả, hình như là vị hôn thê nũng nịu kia của ngươi.”

“Ta đã nói ngươi không nên động đến nàng ấy.” Từ Thanh Trần trầm giọng nói.

Nữ tử cười lạnh nói: “Ngươi yên tâm, vị hôn thê bảo bối của ngươi cũng không có chuyện gì cả. Chẳng qua. . . Hiện tại không có chuyện không có nghĩa là sau này cũng không có chuyện, lần trước chỉ là muốn hù dọa nàng ta một chút thôi. Lại nói. . . hình như hộ hoa sứ giả bên người nàng có công phu khá tốt đấy.” Từ Thanh Trần cũng không thèm để ý, “Ngươi nói là hộ vệ tùy thân sao? Danh môn thiên

kim Trung Nguyên lúc ra cửa bên cạnh vẫn phải có mấy người hộ vệ, cũng không có cái gì không được .”

“Ngươi cũng quá tin tưởng nàng ta. Không bằng chúng ta tiếp tục nhìn xem hộ vệ của nàng ta rốt cuộc che chở hay không che chở được nàng? Nói không chừng che chở đến che chở đi thành lưỡng tình tương duyệt , con gái không phải thích nhất anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

Từ Thanh Trần quét nhìn nàng một cái, ” Nếu ngươi nhàn rỗi như vậy còn không bằng nói xem đã xảy ra chuyện gì để tức thành như vậy.”

Nhắc tới chuyện này, dung nhan che dấu ở dưới mặt nạ của nữ tử không khỏi vặn vẹo một trận, giọng căm hận nói: “Có người vứt thi thể mấy thích khách kia ngoài điện Thánh Nữ!”

Từ Thanh Trần có chút ngoài ý muốn, rất nhanh đã nhướn mày, “Cho dù như thế cũng không có gì. Giao cho vương thất Nam Chiếu hoặc là quan phủ xử lý là được rồi.”

“Làm sao có thể? !” Nữ tử kêu lên: “Đừng nói với ta ngươi không biết, nếu có người biết điện Thánh Nữ bị người ném thi thể đến, An Khê nhất định sẽ mượn cơ hội lục soát điện Thánh Nữ. Hừ! Đừng cho là ta không biết, nàng ta sớm đã muốn vươn bàn tay đến điện Thánh Nữ. Nhưng nàng ta không có tư cách kia!” Từ Thanh Trần đưa tay lấy ra một quyển sách mở ra, vừa nói: “Ngươi còn chưa nói, nếu để cho người biết phát hiện thi thể ở điện Thánh Nữ, trong lòng dân chúng Nam Chiếu cũng sẽ hoài nghi sự thánh khiết của Thánh nữ Nam Cương. Quan trọng nhất là nếu cho ngươi thêm một hai năm thời gian ngươi còn có thể đẩy chuyện này tới trên người Đại Sở hoặc Tây Lăng, nhưng hiện tại. . . ngay cả việc chuẩn bị khai chiến cùng Đại Sở mà ngươi còn chưa làm tốt.”

Đôi mắt nữ tử tối sầm lại, u ám theo dõi hắn trầm giọng nói: “Ngươi biết quá nhiều rồi, thật không sợ ta giết ngươi?”

Từ Thanh Trần khẽ gật đầu, “Bởi vì ngươi còn muốn dựa vào ta để biết nhiều hơn không phải sao?”

“Không tệ!” Nữ tử dứt khoát thừa nhận: “Nếu không phải ngươi âm thầm giúp đỡ An Khê, căn bản nàng ta không thể nào thắng được ta. Ngươi đã có thể giúp nàng ta thì đương nhiên cũng có thể giúp ta không phải sao?”

Từ Thanh Trần lắc đầu, “Ta sẽ không giúp ngươi.”

“Ta sẽ khiến ngươi đồng ý !” Nữ tử cười lạnh nói. Từ Thanh Trần một lần nữa để sách xuống, nhìn nàng bằng ánh mắt thương hại, “Ngươi căn bản không thích hợp làm những việc này. Các thế hệ Thánh nữ Nam Cương cũng không thích hợp, cho dù ngươi thông minh hơn các nàng, nhưng bàn về trị quốc ngươi vẫn không bằng công chúa An Khê.” Trong mắt nữ tử hiện lên một chút tức giận, lạnh lùng nói: “Ai nói ta không thích hợp? Ngươi cũng thừa nhận ta thông minh hơn so với An Khê không phải sao?”

” Chẳng qua là ngươi am hiểu âm mưu quỷ kế hơn nàng ấy mà thôi. Nhưng một cái quốc gia không phải chỉ dựa vào âm mưu là có thể vận hành thuận lợi. Huống chi. . . Ngay cả âm mưu của ngươi cũng chẳng ra gì.”

“Vậy thì như thế nào? Ít nhất bây giờ ngươi ở trong tay ta không phải sao?” Nữ tử ngạo nghễ nói. Từ Thanh Trần cười nhạt không nói. Nhìn bộ dáng yên lặng lạnh nhạt của Từ Thanh Trần, nữ tử đột nhiên cảm thấy vô củng tức giận, oán hận nói: “Ngươi xem thường ta!” Từ Thanh Trần cau mày nói: “Ta không xem thường ngươi, ta chỉ không

đồng ý cách làm bây giờ của ngươi mà thôi.”

“Ta biết! Ngươi chính là xem thường ta!” Nữ tử thét to: “Ngươi thì biết cái gì? Ngươi biết An Khê từ nhỏ trải qua những ngày như thế nào? Ta từ nhỏ trải qua những ngày như thế nào? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì từ nhỏ nàng ta chính là Vương thái nữ, chính là công chúa, dựa vào cái gì tất cả đều thuộc về nàng ta?”

“Ngươi là Thánh nữ Nam Cương, cũng được vạn người tôn sùng như nhau.” Từ Thanh Trần nói.

“Ha hả. . . vạn người tôn sùng? Ta từ lúc ba tuổi chưa một lần gặp mẹ ta, năm tuổi đã lẻ loi trơ trọi một mình. Không cho phép nói chuyện cùng thị nữ, không cho phép ra ngoài đi chơi, không cho phép khóc, không cho phép gặp người ngoài, thậm chí còn không được động tâm. Đợi đến hai mươi tám tuổi còn muốn đi cái Thánh Địa ma quỷ kia, ai muốn đi cái nơi quỷ quái kia? Nam Chiếu là của ta, tất cả đều là của ta!” Nữ tử dường như đột nhiên sụp đổ.

Từ Thanh Trần lắc đầu, “Nhân sinh của Thánh nữ Nam Cương quả thật rất đáng thương. Nhưng ta nghĩ chuyện này không bao gồm ngươi. Chưa từng có ai hạn chế hành động của ngươi không phải sao? Nếu không làm sao ngươi sẽ có cơ hội biết Lê Vương, làm sao lại có thể kết thù kết oán cùng công chúa An Khê? Thậm chí. . . ngay từ hai năm trước Thánh nữ tân nhiệm cũng đã xuất hiện, chẳng qua là bị ngươi giết đi mà thôi. Thánh nữ Nam Cương trễ nhất có thể đến hai mươi tám tuổi, nhưng trên thực tế đại đa số Thánh nữ trước hai mươi lăm tuổi đã thoái vị rồi.”

“Cả chuyện này An Khê cũng nói cho ngươi biết rồi? !” Nữ tử theo dõi hắn, “Xem ra nàng ta quả thật rất tin tưởng ngươi.”

“Ta và công chúa An Khê là bằng hữu.”

“Hừ!” Dáng vẻ sụp đổ vừa rồi dường như chỉ là biểu hiện giả dối, hoặc có thể gọi là diễn trò. Trong chốc lát nữ tử khôi phục ưu nhã, “Hay cho một bằng hữu. Ta sẽ mang đầu của bằng hữu ngươi và của vị hôn thê của ngươi đưa đến trước mặt ngươi.” Nói xong, nữ tử phẩy tay áo bỏ đi.

Chương 85: Huynh muội gặp nhau

Edit: Mặc Mặc Beta: Sakura Nhìn cửa đá khép lại lần nữa, Từ Thanh Trần không dễ phát hiện cau mày. Thánh nữ Nam Cương đã dần dần mất đi lý trí, chỉ cần tất cả thuận lợi dựa theo phương pháp xử lí của hắn và công chúa An Khê đã bàn bạc nửa năm qua, tuyệt đối có thể không đánh mà thắng, bắt được Thánh nữ Nam Cương cùng với thế lực của Lê Vương ở Nam Cương. Như vậy hiện tại hắn cũng có thể suy nghĩ thoát thân thế nào rồi, nếu mục đích coi như đã đạt được ngoài dự trù, ở đây cũng không có ý nghĩa gì, hơn nữa càng về sau ở đây sẽ càng nguy hiểm.

Cửa đá lần nữa bị đẩy ra từ bên ngoài, Từ Thanh Trần thản nhiên nói: “Cô nương còn có việc sao?”

“Cô nương không có việc gì, Thanh Trần ca ca, là ta có việc. . .” Từ cửa ra vào truyền tới một tiếng tiếng cười duyên thanh thúy, Từ Thanh Trần ngẩn ra, thật nhanh quay đầu lại nhìn về phía cửa. Bên cạnh cửa đá nửa mở cô gái xinh đẹp mặc áo vàng nhạt đang cười nhìn hắn, “Ly nhi. . . . .” Diệp Ly tiến lên, nở nụ cười chân thành đánh giá hoàn cảnh trong thạch thất, cười nói: “Đại ca, thoạt nhìn huynh ở nơi này trải qua cũng không tệ đâu.” Từ Thanh Trần mỉm cười nhìn nàng nói: “Ly nhi, làm sao Ly nhi sẽ tới nơi này?” Diệp Ly trừng mắt nhìn hắn, chỉ vào cửa đá vẫn mở một nửa cười nói: “Tới đón công tử Thanh Trần mà.”

Từ Thanh Trần như có điều suy nghĩ nhìn cửa một cái, “Ngoài cửa còn có người?”

Diệp Ly lôi kéo Từ Thanh Trần cười nói: “Trước không nói những chuyện này, chúng ta đi nhanh đi. Vạn nhất nữ nhân kia giết trở lại thì không tốt lắm.” Từ Thanh Trần gật đầu nói: “Ly nhi nói đúng, có cái gì chúng ta ra ngoài lại bàn, tỷ như chuyện ta đột nhiên có thêm một vị hôn thê?” Nụ cười trên mặt Diệp Ly nhất thời cứng đờ, một hồi lâu mới ha hả cười nói: “Thanh Trần ca ca, sau khi đi ra ngoài thì nhớ muội tên là Sở Lưu Vân nga, ngay cả tên vị hôn thê của mình cũng không biết thì rất dễ bị hoài nghi .” Từ Thanh Trần dọn dẹp một chút mấy món đồ từ trên bàn rồi mang trên người, đi theo Diệp Ly ra khỏi cửa đá. Ngoài cửa Ám nhị mang theo hai gã {ám vệ} xa lạ chờ. Thấy Diệp Ly và Từ Thanh Trần đi ra ngoài đều thở phào nhẹ nhõm, nói: ” Công tử Thanh Trần quả nhiên ở chỗ này, tiểu thư, chúng ta đi ra ngoài từ hoàng cung.”

“Nữ nhân kia thế nào rồi?”

Ám nhị: ” Công chúa An Khê dựa theo tin tức của chúng ta đã mang người đi điện Thánh Nữ, hơn nữa nữ nhân kia tuyệt đối sẽ bởi vì mấy cỗ thi thể đó mà để công chúa An Khê nhìn chằm chằm vào nàng. Lúc này chắc chắn đang như lâm đại địch chờ ở điện Thánh Nữ.” Diệp Ly thỏa mãn gật đầu, “Thế bên Hoàng cung thì sao?” Ám nhị: “Đến lúc đó Hàn công tử sẽ gây ra hỗn loạn trong hoàng cung, chúng ta có thể nhân cơ hội đi ra ngoài.” Diệp Ly gật đầu, “Hi vọng lần này làm việc Hàn Minh Tích vẫn đáng tin như vậy.” Ám nhị cúi đầu buồn cười nói: “Hàn công tử để Ám tam chuyển lời, bảo đảm sẽ không để tiểu thư thất vọng .”

“Hi vọng là thế.”

Hai gã {ám vệ} bảo vệ Từ Thanh Trần, Ám nhị cùng với Diệp Ly một trước một sau. Quả nhiên như bọn họ dự liệu, một đường hầm thật dài nối liền hoàng cung cùng điện Thánh Nữ, ngọn núi phía sau hoàng cung mặc dù không bị đào rỗng cả lòng núi như bộ tộc Lạc Y,

nhưng cũng có mấy gian thạch thất liên kết với đường hầm, nơi Từ Thanh Trần bị giam lỏng đúng là một gian trong đó. Có đám người Diệp Ly dẫn đường, đoàn người tự nhiên rất nhanh đã đến cửa hoàng cung, Từ Thanh Trần cau mày hỏi: “Lối ra ở đâu?” Ám nhị có chút ít tiếc nuối nói: “Ở tẩm điện Nam Chiếu Vương, Thánh nữ Nam Cương kia điên như vậy, Nam Chiếu Vương còn dám xây mật đạo trong tẩm điện của mình, hắn không sợ lúc nào sẽ bị Thánh nữ Nam Cương giết chết?” Từ Thanh Trần cũng không ngoài ý muốn, thản nhiên nói: “Trong tình hình chung , Thánh nữ Nam Cương tuyệt đối trung thành với Nam Chiếu Vương .” Ám nhị không giải thích được, “Vậy bây giờ là chuyện gì xảy ra?”

Diệp Ly ngắt lời nói: “Chuyện gì xảy ra đợi trở về rồi nói.”

Ám nhị vội vàng gật đầu, đi ra phía trước cẩn thận đẩy ra cơ quan mật đạo. Tảng đá lớn nặng nề bị dời đi, xuất hiện trong tầm mắt mọi người chính là một cung điện trống trải. Đợi đến khi một nhóm năm người đều đi ra, Ám nhị mới một lần nữa đậy kín cơ quan mật đạo lại. Hai gã {ám vệ} lắc mình ra ngoài trước một bước, vừa lúc nghe thấy tiếng của hai thị vệ đến tuần tra. Hai thị vệ ngay cả hừ cũng không kịp hừ một tiếng đã lặng yên không tiếng động mềm oặt ngã trên mặt đất. Từ Thanh Trần nhìn thoáng qua thần sắc Diệp Ly như thường, ánh mắt khẽ nhúc nhích, đưa tay kéo Diệp Ly đến bên cạnh mình, Diệp Ly ngẩng đầu cười nhạt với hắn nói: “Đại ca, chúng ta đi ra ngoài nhanh một chút.” Từ Thanh Trần gật đầu. Từ tẩm cung hoa lệ của Nam Chiếu Vương đi ra ngoài, dọc theo đường đi không đụng phải quá nhiều thị vệ, một ít thủ vệ đều bị hai gã {ám vệ} và Ám nhị giải quyết. Bởi vì trước đó đã sớm tính toán lộ tuyến kỹ rồi, đoàn người hầu như không phí quá nhiều thời gian thì đã ra khỏi Vương Cung đứng ở địa điểm dừng chân bí mật mà Hàn Minh Tích chuẩn bị giúp bọn họ trước đó.

“Quân Duy. . . Bổn công tử trở lại, còn không mau mau đi ra ngoài

nghênh đón?" Mọi người còn chưa kịp ngồi xuống uống miếng nước lấy hơi. Tiếng nói vô cùng phong tao của Hàn Minh Tích đã vang lên ở ngoài viện, quay đầu lại một đạo ám ảnh từ đầu tường nhanh nhẹn rơi xuống hướng Diệp Ly đứng yên phương hướng đánh tới.

"Hàn công tử!" Ám tam đi theo phía sau hắn đổ một thân mồ hôi lạnh, vội vàng kêu lên. Từ Thanh Trần và Ám nhị bên cạnh Diệp Ly cũng đồng thời tiến lên một bước chặn lại Hàn Minh Tích. Từ Thanh Trần nở nụ cười ôn hòa trong trẻo lạnh lùng, "Hàn công tử, ngươi đây là muốn làm gì?" Hàn Minh Tích lúc này mới thấy rõ ràng người đứng bên cạnh Từ Thanh Trần cũng không phải là Quân Duy đệ đệ hắn tâm tâm niệm niệm, mà là một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo vàng nhạt, "Ách. . . Cái này. . ." Diệp Ly vội vàng lui đến sau Từ Thanh Trần, chỉ lộ ra tới một bên khuôn mặt, "Thanh Trần ca ca. . . . . ."

Hàn Minh Tích vừa nhìn tiểu cô nương dường như bị mình dọa đến không khỏi xấu hổ không dứt. Công tử Phong Nguyệt hắn tung hoành biển hoa mười mấy năm, lúc nào đã làm chuyện thất lễ như vậy với tiểu cô nương xinh đẹp? Vì cứu vãn hình tượng của mình, Hàn Minh Tích lập tức nở nụ cười chiêu bài của công tử Phong Nguyệt, hướng về phía sau Từ Thanh Trần nhướng mày cười một tiếng, ôn nhu nói: "Vị cô nương này, thật không phải. Tại hạ Hàn Minh Tích, mới vừa rồi dọa đến ngươi? Tại hạ này xin bồi tội." Diệp Ly núp sau lưng Từ Thanh Trần, dùng âm điệu giòn giã nói: "Không cần, chẳng qua là sau này công tử ngàn vạn lần đừng. . . như vậy, dù sao nam nữ hữu biệt." Khóe miệng Hàn Minh Tích co quắp, hắn thật không phải là đăng đồ tử, chẳng qua là hắn nhầm người đứng bên cạnh Từ Thanh Trần thành Quân Duy có được hay không? Nhưng lại nói, Quân Duy đệ đệ của hắn đâu rồi?

"Trác Tĩnh! Quân Duy đệ đệ của bổn công tử đi đâu rồi? Các ngươi đều ở đây tại sao lại thiếu hắn?"

Diệp Ly không nhịn được nhìn trời, ai là… đệ đệ của ngươi? Vẻ mặt Ám tam hắc tuyến, yên lặng nhìn bộ dáng không thuận theo không buông tha của Hàn Minh Tích, nói: “Công tử cũng không nói có nói muốn tới nơi này.” Hàn Minh Tích bất mãn, “Tại sao Quân Duy không đến nơi này?” Ám tam nói: “Nơi này là chỗ công tử xin Hàn công tử chuẩn bị cho Từ công tử.” Hàn Minh Tích khó chịu liếc công tử Thanh Trần phong độ nhẹ nhàng một cái, không biết tại sao trong lòng có chút ê ẩm, ai oán nói: “Nhưng đây là người ta chuẩn bị cho Quân Duy mà.”

Ám tam không nhịn được liếc mắt, “Công tử nhà chúng ta có chỗ ở.” Hàn Minh Tích bĩu môi nói: “Chỗ ở của các ngươi sao có thể thoải mái bằng chỗ ta chuẩn bị? Sớm biết không phải là Quân Duy muốn ở, ta tất nhiên đã không phí tâm.” Nói xong vẫn không quên hung hăng trừng mắt nhìn Từ Thanh Trần một cái. Từ Thanh Trần nhìn ở trong mắt, cười nhạt nói: “Làm phiền Hàn công tử rồi.” Hàn Minh Tích hừ nhẹ một tiếng, vẫy vẫy chiếc quạt trong tay nói: “Xem ngươi là đại ca của Quân Duy, Bổn công tử không so đo với ngươi. Quân Duy đâu? Nếu hắn không ở chung một chỗ với các ngươi, vậy bây giờ hắn đi đâu rồi?” Ám nhị nhìn Diệp Ly một cái thật nhanh, nói: “Chuyện này. . . Lúc vừa mới trở về Sở công tử nhận được một tin tức đã đi trước rồi, nói là có chuyện muốn đi xử lý trước, sau đó sẽ trở lại cùng chúng ta.”

“Như vậy à.” Hàn Minh Tích nửa tin nửa ngờ, có lẽ là gương mặt hơi mang chút nghiêm túc của Ám nhị có độ tin cậy rất cao, cuối cùng Hàn Minh Tích hừ hừ phất tay áo đi.

Nhìn Hàn Minh Tích biến mất ở trong sân, Từ Thanh Trần quay đầu lại nhìn Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Tiểu muội, xem ra một đường muội đến Nam Cương xảy ra không ít chuyện?” Diệp Ly lấy lòng cười cười với Từ Thanh Trần, lấy sự thông minh của Từ Thanh Trần tự nhiên không khó đoán ra Sở Quân Duy và Sở Lưu Vân là cùng một người.

Từ Thanh Trần cười nhìn bộ dáng bất an của Diệp Ly, gật đầu nói: “Vừa lúc Đại ca và muội cũng đã không gặp gần một năm, chúng ta đi vào tâm sự một chút?” Diệp Ly bất đắc dĩ trừng hai mắt, nhường đường, nhỏ giọng nói: “Đại ca, mời.”

Trong thư phòng, Từ Thanh Trần ngồi sau án thư, bình tĩnh nhìn Diệp Ly vẻ mặt chột dạ. Diệp Ly cúi đầu đứng ở một bên, con ngươi chuyển thật nhanh, thỉnh thoảng ngẩng đầu lặng lẽ nhìn Từ Thanh Trần một cái. Giống như thế hệ trước của Từ gia sợ nhất Từ Hồng Vũ, bọn nhỏ thế hệ này của Từ gia sợ nhất chính là Từ Thanh Trần. Trong này cũng bao gồm Diệp Ly khi còn bé thường xuyên ở Từ gia, “Đại ca. . . . . .” Thấy Từ Thanh Trần chỉ bình tĩnh nhìn mình chằm chằm mà không nói chuyện, Diệp Ly có chút oan khuất nhỏ giọng kêu lên. Từ Thanh Trần nhìn bộ dáng đáng thương của nàng, than nhẹ một tiếng nói: “Lâu rồi không gặp Ly nhi cũng đã có tiến bộ rồi, lại còn giả bộ đáng thương với đại ca?” Diệp Ly mở to hai mắt, bĩu môi nói: “Đại ca. . . Ly nhi mới không giả bộ đáng thương. Sao đại ca lại tức giận. . . . . .”

Từ Thanh Trần nhướng mày nói: “Ly nhi không biết tại sao Đại ca tức giận?”

Diệp Ly lắc đầu, Từ Thanh Trần hỏi: “Sở Quân Duy là ai? Sở Lưu Vân là ai?”

Muốn vòng vo cùng đại ca căn bản là uổng phí khí lực, Diệp Ly có chút thất bại cúi đầu, “Đại ca. . .” Từ Thanh Trần chỉ chỉ cái ghế trước mặt nói: “Ngồi xuống, ngồi xuống rồi từ từ nói đi.” Diệp Ly ngoan ngoãn ngồi trên ghế, sau đó đem tất cả mọi chuyện từ kinh thành bị Diệp Thần Châu tính toán cho đến khi đến Nam Cương tìm được Từ Thanh Trần đều nói rõ từng chi tiết mộ không bỏ sót. Đợi đến khi Diệp Ly nói xong mới phát hiện mình có chút miệng đắng lưỡi khô rồi, vừa ngẩng đầu đã thấy Từ Thanh Trần đưa cho một chén nước

trà lại đây, Diệp Ly cười nhạt một tiếng, vội vàng đón vào trong tay uống một hớp. Đợi nàng uống nước xong nhuận cổ họng, Từ Thanh Trần mới nhìn nàng thản nhiên nói: “Ta trước không nói đến chuyện muội bị Diệp Thần Châu tính toán,sao muội lại cố ý chạy đến Quảng Lăng đi tìm Hàn Minh Tích? Còn dẫn hắn ta tới Nam Cương ?” Diệp Ly thấp giọng nói: “Ta không muốn kinh động người của kinh thành, cho nên không tiện vận dụng {ám vệ} của Định Quốc vương phủ. Hàn Minh Tích là tự hắn đi theo, không phải là ta mang đến.”

Từ Thanh Trần như cười như không nhìn nàng, nói: “Suy nghĩ không muốn kinh động người của kinh thành đúng là rất khá, nhưng quan hệ giữa Hàn Minh Nguyệt và Định Vương là như thế nào muội đã hỏi đến sao? Chuyện muội đường đường là Định Quốc vương phi lại dùng tên giả đi Thiên Nhất các nếu bị người ngoài biết thì nên làm gì bây giờ? Quan trọng nhất là, nếu như Hàn Minh Nguyệt thật lòng muốn điều tra, hắn sẽ không tra ra thân phận của muội sao? Nếu từ đó hắn cản trở, đến lúc đó muội phải làm sao bây giờ?” Diệp Ly giương mắt nhìn thoáng qua dung nhan tuấn tú vẫn mang nét cười của Từ Thanh Trần, “Ta đã để lại Ám Tứ giám thị Thanh Phong Minh Nguyệt Lâu. Nếu như Hàn Minh Nguyệt trở lại, hắn sẽ lập tức cho ta biết . Hơn nữa, chuyện chân chính quan trọng ta cũng không giao cho Thiên Nhất các đi làm. Chỉ là muốn để Thiên Nhất các giúp {ám vệ} hấp dẫn một phần lực chú ý mà thôi.” Từ Thanh Trần gật đầu, nói: “Chuyện này coi như muội qua, như vậy. . . Ai bảo muội đi trêu chọc Bệnh thư sinh ?”

“Đại ca cũng biết Bệnh thư sinh?” Diệp Ly hỏi, mặc dù Bệnh thư sinh danh tiếng vang dội nhưng lại là người trong giang hồ, Từ Thanh Trần biết người này khiến Diệp Ly có chút ngạc nhiên.

Từ Thanh Trần nhàn nhạt nhìn nàng, ” Đại đương gia Diêm vương các Lăng Thiết Hàn là bằng hữu của ta.”

Diệp Ly tức cười, ở trong lòng im lặng nhìn trời. Nàng vừa rồi còn đang tính toán trong lòng làm sao Bệnh thư sinh sẽ tới, nhưng, Bệnh thư sinh vẫn luôn là một tồn tại nguy hiểm, “Đại ca, nếu như ta làm chuyện gì với Bệnh thư sinh, sẽ không ảnh hưởng giao tình giữa huynh và Lăng Các chủ chứ?” Từ Thanh Trần nhướng mày nói: “Muội nghĩ làm gì với hắn?” Diệp Ly nhíu đôi mi thanh tú, nói cẩn thận chuyện về hoa Bích Lạc một lần, sau khi Từ Thanh Trần nghe xong trầm mặc chốc lát mới nói: “Cho nên, ngươi lo lắng hắn lấy được Bích Lạc sẽ gây bất lợi với Định Vương, muốn tiên hạ thủ vi cường trừ cái tai hoạ ngầm này, đồng thời lại cảm thấy hoa Bích Lạc có thể có tác dụng sẽ đối với bệnh của Định Vương, cho nên cũng muốn lấy được hoa Bích Lạc? Muội suy nghĩ vì Mặc Tu Nghiêu, có thể thấy được là thật tâm coi mình là Định Quốc vương phi rồi. Phụ thân và thúc phụ vẫn lo lắng tính tình muội quá mức bình thản, nhưng bọn họ chắc hẳn cũng không hy vọng thấy muội quá xem trọng Định Vương.”

Bị Từ Thanh Trần nói như thế, Diệp Ly nhất thời cảm thấy có chút quẫn bách, “Đại ca đang ở đây nói gì thế, Mặc Tu Nghiêu vẫn đối xử khá tốt với ta . Nếu ta đã thành thân với hắn tự nhiên hi vọng hắn sống tốt. Chẳng lẽ Đại ca hi vọng hắn để biểu muội đáng thương của huynh biến thành quả phụ nhanh một chút sao?”

Nhìn bộ dáng Diệp Ly cố gắng lẽ thẳng khí hùng , Từ Thanh Trần cười một tiếng. Ho nhẹ một tiếng nói: “Thôi, chuyện Bệnh thư sinh một mình muội cẩn thận một chút. Về phần Lăng Thiết Hàn, ta thì sẽ giải thích rõ với hắn, sẽ không để Diêm Vương các tìm muội phiền toái .”

“Cám ơn Đại ca.” Diệp Ly cười nói.

Từ Thanh Trần như cười như không nhìn nàng nói: “Không cần cám ơn, Ly nhi biểu muội. Chúng ta hiện tại đến nói một chút về chuyện vị

hôn thê của ta. Đúng rồi, chuyện này ta đã cho người dùng bồ câu đưa tin báo về kinh cho người nên báo."

"A. . . Biểu ca. . . Làm sao huynh có thể như vậy? Không đúng, sao huynh lại làm nhanh như vậy? !" Diệp Ly vừa nghĩ tới bởi vì … sự kiện này mình sẽ nhận được bao nhiêu thư, tương lai sẽ bị Đại cữu cữu, Nhị cữu cữu dạy dỗ đã cảm thấy nhức đầu.

Từ Thanh Trần cười nói: "Trên thực tế ngày thứ nhất sau khi nghe được chuyện vị hôn thê của ta tới Nam Chiếu, ta đã cho người truyền tin đi về. Hay muội cảm thấy Đại ca bị giam lỏng thì sẽ không có biện pháp truyền tin ra ngoài? Nhiều nhất qua năm ngày nữa hẳn là sẽ có hồi âm. Lưu Vân muội muội. . . . . ."

Diệp Ly không nhịn được muốn ôm đầu rên rỉ, Đại ca thật là quá. . . quá xấu rồi!

Chương 86: Mật thư Vân Châu

Edit: Mặc Mặc Beta: Sakura Kinh thành

“Vương gia, mật thư từ Vân Châu!” Trong thư phòng, Mặc tổng quản đang cầm một phong thư có hình ngọn lửa màu đen được dán kín bước nhanh đến. Mặc Tu Nghiêu ngồi trong thư phòng đọc sách chợt ngẩng đầu lên, nhận lấy phong thư trong tay Mặc tổng quản, cúi đầu nhanh chóng nhìn một lần, sắc mặt dần dần ngưng trọng. Khí áp trong thư phòng dường như cũng ngưng trệ theo, Mặc tổng quản có chút bận tâm hỏi: “Vương gia?” Mặc Tu Nghiêu cúi đầu hơi ngẩn ra, thì ra là phong thư trong tay đã bị hắn không tự chủ vo thành một nắm. Khẽ nhắm mắt bình ổn kinh sợ trong lòng một chút, Mặc Tu Nghiêu một lần nữa mở ra cục giấy trong tay, vuốt phẳng, trầm giọng nói: “Gọi Phượng Chi Dao tới đây, còn có. . . Cũng mời Trầm tiên sinh cùng tới đây. Chuẩn bị một chút, một lát nữa chúng ta muốn vào Cung.” Mặc tổng quản nhíu nhíu mày, kể từ sau khi Vương Phi gặp chuyện không may, Vương gia chưa từng vào Cung. Xem ra tin tức truyền đến từ Vân Châu đúng là đại sự gì đó. Mặc dù có chút lo lắng nhưng đối với mệnh lệnh của Vương gia, Mặc tổng quản chỉ có thể thấp giọng đáp: “Thuộc hạ đi làm ngay.”

Không bao lâu, Phượng Chi Dao và Trầm Dương đã xuất hiện tại cửa thư phòng, Phượng Chi Dao nhướng mày cười nói: “Vương gia lại có gì muốn phân phó?”

Mặc Tu Nghiêu đưa tay đem phong thư có chút vết nhăn đưa tới, trầm giọng nói: “Ngươi xem một chút đi.” Tuấn mi của Phượng Chi Dao khẽ nhếch, hắn hiểu Mặc Tu Nghiêu, tự nhiên hiểu nét mặt cùng với giọng nói của hắn bây giờ có hàm nghĩa gì. Cũng không nhiều lời

nữa, nhận lấy phong thư đi tới ngồi xuống, “Từ Vân Châu tới? Là bút tích của Thanh Vân lão tiên sinh?” Mặc Tu Nghiêu trầm mặc gật đầu, thần sắc Phượng Chi Dao cũng có chút ngưng trọng, vốn chỉ hi vọng Từ gia có thể có người bác học hỗ trợ phiên dịch một chút đồ Diệp Ly cho người mang tới, không nghĩ tới lại kinh động Thanh Vân tiên sinh. Có thể làm cho vị lão tiên sinh này chú ý nhất định không là chuyện nhỏ gì. Phượng Chi Dao ngồi xem thư, Trầm Dương có chút kỳ quái nhìn Mặc Tu Nghiêu hỏi: “Vương gia có chuyện gì sao? Hay là chỗ nào không thoải mái?” Trầm Dương là thầy thuốc, xưa nay không quá thích hỏi mấy chuyện này.

Mặc Tu Nghiêu lắc lắc đầu nói: “Vốn là mấy ngày nữa Trầm tiên sinh nên lên đường đi Tây Lăng trước rồi, chẳng qua hiện tại chỉ sợ phải xin tiên sinh tạm hoãn rồi.”

Trầm Dương cau mày nói: “Kế hoạch của Vương gia có biến?” Mặc Tu Nghiêu thở dài nói: “Không còn kịp rồi. Trầm tiên sinh, ta muốn đi Nam Cương một chuyến.”

“Cái gì? !” Trầm Dương cao giọng nói, Phượng Chi Dao đang ngồi ở một bên cũng không khỏi được ngây ra một lúc, lo lắng nhíu mày. Trầm Dương hoàn toàn không cho Mặc Tu Nghiêu cơ hội nói chuyện, nổi giận đùng đùng quát Mặc Tu Nghiêu: “Vương gia, ngài đang nói đùa gì ở đây vậy? Bây giờ thân thể của ngài tốt hơn nhiều so với mùa đông, nhưng ngài đừng quên đây cũng chỉ là so với mùa đông mà thôi! Khí hậu Nam Cương ẩm ướt nhiều mưa, căn bản là không thích hợp thân thể của ngài. Hơn nữa. . . Chính ngài cũng biết, mùa đông năm ngoái hàn độc trong cơ thể đã không kiểm soát được, mặc dù tìm cách đè ép xuống, nhưng thân thể của ngài hiện nay chỉ càng ngày càng kém, tùy tiện đổi chỗ, hàn độc thậm chí có thể hoàn toàn mất khống chế lần nữa!” Phượng Chi Dao có chút không giải thích được, “Khí hậu phương Nam ấm áp, không phải là thích hợp hơn với thân thể Vương gia sao?” Trầm Dương tức giận liếc mắt, “Nếu là

được chúng ta hành hạ nhiều năm như vậy làm gì? Trực tiếp để Vương gia đến phía Nam dưỡng bệnh không được sao?"

"Trầm tiên sinh." Mặc Tu Nghiêu cau mày, chăm chú nhìn Trầm Dương trầm giọng nói: "Ta phải đi." Giọng nói trầm thấp mà kiên định tuyên cáo ý định của người nói chuyện không thể thay đổi.

"Lý do!" Trầm Dương cả giận nói: "Xin Vương gia cho ta một lý do ngài không coi mạng của mình là chuyện gì to tát! Thân là thầy thuốc, ít nhất ta có tư cách biết bệnh nhân của ta nên vì cái gì đi chịu chết."

Mặc Tu Nghiêu thở dài, đối với trưởng giả những năm gần đây lần lượt kéo mình trở về từ trên đường hoàng tuyền tràn đầy kính ý, đáng tiếc hắn lại không thể không làm trái ý của ông, "Bởi vì. . . Nếu như ta không đi…, tương lai chúng ta đều chỉ có thể lấy cái chết chuộc tội." Trầm Dương chấn động, chuyện có thể làm cho Mặc Tu Nghiêu nói như vậy tất nhiên không phải mình có thể ngăn cản, hoặc là mình căn bản không cách nào ngăn cản. trong nháy mắt Trầm Dương phảng phất già đi mười tuổi, chán nản nói: "Vương gia, cho dù ngài đến Nam Cương, lấy thân thể của ngài bây giờ căn bản không có biện pháp làm bất cứ chuyện gì." thân thể trúng hàn độc cực kỳ nhạy cảm với biến hóa của khí hậu bên ngoài, khí hậu phương bắc khô ráo, đúng thời vụ như thế mà ngày trời mưa thân thể Mặc Tu Nghiêu cũng cực kỳ suy yếu mơ hồ đau đớn, huống chi là phương nam nhiều mưa. Mặc Tu Nghiêu đến đó sẽ không sống khá hơn so với mùa đông bao nhiêu .

Mặc Tu Nghiêu rũ mắt nói: "Ta biết ngươi có biện pháp. Trầm tiên sinh, ta không thể cứ đi Nam Cương như vậy. Ta muốn đứng lên, hoàn hảo vô khuyết xuất hiện ở Nam Cương. Ngươi hiểu?"

"Ngài điên rồi!" Trầm Dương thất thanh kêu lên. Phượng Chi Dao cũng chợt đứng lên nói: "Vương gia, chuyện còn chưa tới một bước

kia, không bằng chúng ta lên đường đến Nam Cương trước, đến lúc đó. . . Đến lúc đó rồi hãy nói?"

Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh nhìn hắn nói: "Ngươi nên biết, nếu như ta không thể đi Nam Cương, chuyện thật sự sẽ trễ đến mức đó."

Phượng Chi Dao cúi đầu, nắm chặt phong thư trong tay, á khẩu không trả lời được.

Trầm Dương hừ nhẹ một tiếng nói: "Ta bất kể chuyện đến mức nào, không có biện pháp chính là không có biện pháp! Ta là đại phu không phải là sát thủ, ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy !" Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý đến ông, nhàn nhạt nói với Phượng Chi Dao: "Đi chuẩn bị đi, ta muốn vào cung một chuyến." Phượng Chi Dao nhìn hắn, hồi lâu cũng không biết nên nói gì, hồi lâu cũng chỉ có thể thấp giọng nói: "Dạ, Vương gia." Mặc Tu Nghiêu vừa chuyển dưới tay, xe lăn đi tới phía ngoài cửa, khi đi ngang qua bên cạnh Trầm Dương lưu lại âm thanh nhàn nhạt, "Trầm tiên sinh, khi ta trở lại muốn nhìn thấy thuốc."

"Ta sẽ không đưa cho ngài!" Trầm Dương rốt cục hoàn toàn vứt bỏ vẻ ôn hòa của thầy thuốc, cao giọng quát, đáng tiếc đối tượng ông gầm rú đã đi xa. Phượng Chi Dao nhìn Trầm Dương tức đỏ mặt tía tai một chút, nắm chặt phong thư trong tay, đi ra ngoài theo. Trầm Dương chỉ có thể ngẩn người ở trong thư phòng, một hồi lâu sau mới tuôn ra một câu rống giận, "Nam nhân Mặc gia các ngươi có phải bị bệnh hay không, thiên hạ này không có các ngươi thì không tồn tại được hả? !"

Phượng Chi Dao quay đầu lại nhìn thoáng qua thư phòng, bước nhanh đuổi theo Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt hỏi: "Ngươi muốn nói gì?"

Phượng Chi Dao sửng sốt chốc lát, rốt cục chỉ có thể lắc đầu nói: “Ta không có gì muốn nói. Xin Vương gia chấp thuận cho Phượng tam đi theo.”

Mặc Tu Nghiêu cau mày nói: “Chuyện Kinh thành cần ngươi lưu lại xử lý.”

Phượng Chi Dao nhướng mày, hai đầu lông mày có thêm vài phần hào khí mà bình thường không có, “Vương gia, Phượng tam là quân nhân. Bình sinh chí hướng là tung hoành sa trường, không phải là nắm {ám vệ} trong tay thu thập tình báo.” Mặc Tu Nghiêu ngẩn ra, quay đầu lại nhìn Phượng Chi Dao một cái. Thời gian trôi qua quá lâu, hắn đã có chút quên. Khi bọn họ là những đứa trẻ ngoan cố, Phượng Chi Dao một thân áo đỏ đã đứng trước mặt mình nói tương lai muốn trở thành danh tướng tuyệt thế trăm trận trăm thắng. Sau đó, Phượng Chi Dao mười ba tuổi liền buông tha cuộc sống cẩm y ngọc thực ở Phượng gia, đi theo mình vào sinh ra tử. Có lẽ nếu như không phải bởi vì sự kiện năm đó, Phượng Chi Dao đã trở thành một đời danh tướng như mong muốn của hắn, mà không phải giống như bây giờ đành phải ở lại kinh thành, dùng hình tượng công tử phong lưu lang thang không kềm chế được xuất hiện ở trước mắt người đời, chỉ vì che dấu thân phận thống lĩnh {ám vệ}.

Hồi lâu, Mặc Tu Nghiêu thấp giọng nói: “Được rồi, nếu như bọn họ thật. . . Như vậy bọn họ cũng nên biết quan hệ giữa ngươi và Định Quốc vương phủ. Chuyện {ám vệ} ta sẽ có an bài khác.” Ban đầu Phượng Chi Dao giấu tên đi theo hắn chinh chiến sa trường, rất ít người biết nhưng cũng không phải là không có. Phượng Chi Dao mừng rỡ, “Đa tạ vương gia!” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt cười đáp: “Là ta nên tạ ơn ngươi. Còn có, phái người dùng khoái mã đưa tin cho A Ly, cẩn thận Thư Mạn Lâm!”

Đô thành Nam Chiếu

Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn trước mắt Hàn Minh Tích mang vẻ mặt địch ý cùng Từ Thanh Trần lạnh nhạt tự nhiên, “Hàn công tử. . .” Hàn Minh Tích hừ nhẹ một tiếng nghiêng đi mặt cười nói với Diệp Ly: “Lưu Vân muội muội, không cần khách khí như thế. Nếu ngươi cũng biết Quân Duy, gọi ta một tiếng Minh Tích ca ca là được.” Diệp Ly im lặng nhìn hắn một cái rồi nuốt lời muốn khuyên lời về. Hàn Minh Tích thấy tiểu mỹ nhân không chịu để ý mình, có chút tiếc nuối nhún nhún vai đánh giá Diệp Ly nói: “Lại nói, Lưu Vân muội muội và Quân Duy thật có hai phần tương tự a. Thật ra thì Quân Duy không phải là đệ đệ của Thanh Trần công tử, mà là huynh đệ của Lưu Vân muội muội sao? Vừa lúc các ngươi không phải đều họ Sở sao?” Diệp Ly yên lặng lau mồ hôi ở trong lòng, “Thanh Trần ca ca thật sự là đại ca của Quân Duy.” Con ngươi Hàn Minh Tích xoay động, nháy mắt nhìn Diệp Ly vô hại, “Như vậy tên Quân Duy nhất định không phải là tên thật rồi? Lưu Vân muội muội, nói cho ca ca có được hay không? Quân Duy rốt cuộc tên là gì?”

Trong lòng Diệp Ly có khổ lại không nói được, âm thầm hối hận ban đầu sao có thể nhất thời não rút ra để Hàn Minh Tích hỗ trợ? Cầu trợ nhìn về phía Từ Thanh Trần khoan thai uống trà. Từ Thanh Trần chớp chớp mắt lạnh nhạt nói: “Từ Thanh Lưu.”

“Thanh Lưu? Tên rất hay. . . vô cùng xứng đôi với Quân Duy. Không giống những người khác. . . Quả thực là làm hỏng bét tên hay. Không đúng. . . Ngũ công tử Từ gia căn bản không có Từ Thanh Lưu!” Hàn Minh Tích lẩm bẩm nói nhỏ, rất nhanh đã phản ứng kịp, hung hăng nhìn chằm chằm Từ Thanh Trần. Từ Thanh Trần nhướng mày nói: “Người nào nói cho ngươi biết hắn là một trong năm con trai Từ gia?” Hàn Minh Tích cúi đầu nghĩ, đúng là không có. Trầm tư trong chốc lát sau thì lộ vẻ mặt hiểu rõ ngẩng đầu lên nhìn Từ Thanh Trần vẻ mặt trở nên cổ quái quấn quýt. Nếu như nhìn kỹ còn có thể nhìn ra một chút xíu khinh bỉ. Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn Hàn Minh Tích:

ngươi lại nghĩ tới cái gì nữa a?

Hàn Minh Tích hừ một tiếng, đánh giá trên dưới Từ Thanh Trần một phen gật đầu nói: “Bổn công tử hiểu . Khó trách chưa nghe nói qua tên Từ Thanh Lưu, khó trách ra cửa bên ngoài hắn còn muốn đổi tên đổi lại họ. Hừ hừ, sau này các ngươi đừng nghĩ khi dễ Thanh Lưu. . . Không đúng, gọi cái tên này hắn nhất định sẽ khó chịu, sau này Từ gia các ngươi mơ tưởng khi dễ Quân Duy! Hắn do Bổn công tử che chở.” Vẻ mặt Diệp Ly túng quẫn, tuấn mi Từ Thanh Trần chau lên, ” Trí tưởng tượng của Hàn công tử không tệ.” Hàn Minh Tích xì mũi coi thường, “Năng lực đánh người của Bổn công tử lại càng không tệ. Nếu không phải nhìn mặt mũi Quân Duy, xem Bổn công tử có đánh ngươi nhừ tử không!”

“Hàn công tử. . . . .” Diệp Ly bất đắc dĩ kêu lên, trong lòng đối với chuyện Hàn Minh Tích thật lòng với Sở Quân Duy như thế lại vô cùng cảm động, nhớ tới chuyện mình giấu diếm hắn, trong lòng lại càng nhiều thêm mấy phần áy náy.

Hàn Minh Tích liếc nàng một cái, nói: “Lưu Vân muội muội, muội vẫn nên sớm đổi vị hôn phu đi. Có ít người bề ngoài nhìn như một quân tử nhẹ nhàng, ai biết trong lòng là thứ gì. Hừ. . . Quân Duy lâu như vậy chưa trở lại cũng không thấy hắn lo lắng, ta đi tìm xem!” Nói xong, Hàn Minh Tích như một trận gió nhanh chóng đi ra ngoài.

Từ Thanh Trần đặt chén trà xuống, như có điều suy nghĩ nói: “Hàn Minh Tích thật sự đối với muội khá tốt.”

Diệp Ly cười khổ, “Ta hiện tại cũng thật hơi hối hận vì đã lừa gạt hắn.” Từ Thanh Trần thản nhiên nói: “Ra bên ngoài cẩn thận một chút là đúng, sớm nói rõ ràng với hắn, hắn hẳn là sẽ hiểu.” Diệp Ly bất đắc dĩ liếc nhìn hắn, “Đại ca mới vừa rồi còn nói Từ Thanh Lưu gì đó. Sau này nói lộ ra, ta không phải lại lừa gạt hắn thêm một lần

sao?" Từ Thanh Trần lạnh nhạt cười nói: "Quay về, ta xin tổ phụ ghi tên đó vào gia phả, không coi là lừa gạt hắn. Ngược lại ngươi. . . . . ."

Diệp Ly nghi ngờ nhìn Từ Thanh Trần, Từ Thanh Trần lắc đầu không nói thêm gì nữa.

"Từ Thanh Trần!" Ngoài cửa vang lên một tiếng rống yêu kiều, đại môn bịch một tiếng bị đá văng ra từ bên ngoài, một bóng ảnh màu xanh ngọc bước nhanh vọt vào. Diệp Ly nhìn nữ tử thế tới hung hăng không khỏi run lên, quay đầu lại nhìn Từ Thanh Trần, lại thấy Từ Thanh Trần vẫn làm an ổn khoan thai, phảng phất nữ tử nộ khí trùng thiên kia không phải là xông tới tìm hắn. Chỉ thấy nàng kia vọt tới cửa đại sảnh đã thu lại bước chân, kinh ngạc nhìn Từ Thanh Trần. Diệp Ly mở to hai mắt, ho nhẹ một tiếng kêu lên: "Công chúa tỷ tỷ." Công chúa An Khê hình như lúc này mới phục hồi lại tinh thần, bước vào đại sảnh ân cần hỏi han: "Thanh Trần, ngươi có sao không?"

Từ Thanh Trần cười nhạt nói: "Nhìn tư thế của công chúa mới vừa rồi còn tưởng rằng công chúa tới tìm ta tính sổ đây."

Trên mặt công chúa An Khê hiện lên một rặng mây đỏ, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái nói: "Ta không nên tìm ngươi tính sổ sao? Ngươi đã làm chuyện tốt gì ở trong Cung?"

Từ Thanh Trần vô tội cười nói: "Ta thật sự không làm gì cả." Hắn thật sự không làm gì, có chuyện cũng làm do {ám vệ} cùng với người của Thiên Nhất các làm. Công chúa An Khê đi tới vừa ngồi xuống, bất mãn nhìn chằm chằm Từ Thanh Trần nói: "Ngươi thật sự không làm gì mà đã khiến hoàng cung ầm ĩ người ngã ngựa đổ ! Phụ vương mới vừa còn gọi ta tiến cung hỏi, hoài nghi là ta làm đấy." Mặc dù nàng vốn cũng chuẩn bị làm như vậy, nhưng không phải là bị người khác giành trước sao? Tại sao phụ vương vẫn hoài nghi nàng? Từ

Thanh Trần nhướng mày nói: “Biết Nam Chiếu Vương hoài nghi ngươi, ngươi còn chạy tới nơi này?” Công chúa An Khê khinh thường nhướng mày nói: “Mấy tên phế vật, Bổn công chúa muốn để bọn họ theo chân bọn họ mới theo được, Bổn công chúa không muốn, dù bọn họ chạy gãy chân cũng không theo được.”

“Công chúa vội vã tới đây có việc gì thế?” Từ Thanh Trần hỏi.

Diệp Ly ở một bên nhìn mà than thở trong lòng. Công chúa An Khê gấp gáp chạy tới như vậy còn không phải lo lắng an nguy của đại ca sao, kết quả hắn cứ nhàn nhạt như vậy hỏi một câu công chúa tới đây có việc gì thế? Chẳng lẽ muốn con gái nhà người ta chính miệng nói ta lo lắng an toàn của ngươi nên mới tới sao?

Công chúa An Khê ngơ ngác một chút, nhìn thoáng qua Diệp Ly bên cạnh nhướng mày nói: “Không có chuyện gì thì không thể tới? Bổn công chúa cuối cùng vẫn phải xem một chút bằng hữu kiêm quân sư của ta có còn sống hay không.”

Từ Thanh Trần lắc đầu nói: “Vừa lúc ta cũng có chuyện muốn với công chúa nói. Công chúa tới, ta cũng không cần cho người đi phủ công chúa tìm ngươi nữa.” Công chúa An Khê cau mày, nhìn Từ Thanh Trần nói: “Ngươi không trở về phủ công chúa sao?” Do dự nhìn thoáng qua Diệp Ly một chút nói: “Sở tiểu thư hiện tại cũng ở trong phủ của ta, ngươi cùng trở về cũng dễ chiếu cố lẫn nhau, chúng ta muốn thương lượng cái gì cũng dễ hơn không phải sao?” Diệp Ly suy nghĩ một chút, vẫn thừa dịp trước khi Từ Thanh Trần mở miệng nói: “Công chúa, thật xin lỗi lúc trước ta lừa ngươi. . .”

Công chúa An Khê không giải thích được cau mày, Diệp Ly thấp giọng nói: “Cái kia. . . Ta thật ra. . . . . .”

“Thật ra Lưu Vân không phải là nữ tử yếu đuối tay trói gà không chặt,

hôm nay chính nàng và Lâm Hàn tiến cung cứu ta ra. Lúc trước chỉ sợ ngươi hoài nghi mới làm bộ như cái gì cũng không hiểu.” Từ Thanh Trần nhàn nhạt tiếp lời, Diệp Ly nhíu mày, mịt mờ trợn mắt nhìn Từ Thanh Trần một cái, Từ Thanh Trần bình tĩnh bất động như núi.

Công chúa An Khê kỳ quái nhìn hắn một cái, nhìn Diệp Ly một chút cười nói: “Vậy thì có gì, hiếm thấy nữ tử Trung Nguyên như Sở tiểu thư văn võ song toàn như vậy. Sở tiểu thư cũng vì an nguy của Thanh Trần, ta cũng không phải là người hẹp hòi như vậy .”

Diệp Ly cười nói: “Vậy thì cám ơn công chúa.”

Chương 87: Thân phận bị vạch trần

Edit: Mặc Mặc Beta: Sakura Một nhóm ba người dời bước đến thư phòng, mặc dù công chúa An Khê hơi nghi ngờ Diệp Ly nhưng căn cứ vào sự tin tưởng với Từ Thanh Trần cũng không hỏi nhiều. Dù sao thiếu nữ nũng nịu trước mắt này vẫn mang theo một người từ ngàn dặm xa xôi chạy đến Nam Chiếu, hơn nữa thành công lừa gạt nàng còn tự mình cứu được Từ Thanh Trần thì đương nhiên không phải là hạng người phàm tục. Ánh mắt công chúa An Khê đánh giá Diệp Ly có thêm chút gì đó cực kỳ phức tạp, Diệp Ly nhìn ở trong mắt chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ trong lòng. Ngầm oán hận trợn mắt nhìn Từ Thanh Trần một cái, quay đầu lại vứt cho hắn một ánh mắt ngươi nói rõ ràng cho ta. Từ Thanh Trần lạnh nhạt mỉm cười.

Vào thư phòng ngồi xuống, công chúa An Khê rất nhanh đã ném chuyện riêng lúc trước ra…sau ót, thần thái trở nên nghiêm cẩn chuyên chú. Từ Thanh Trần hỏi: “Lấy được Binh phù chưa?” công chúa An Khê có chút xấu hổ lắc đầu nói: “Xin lỗi, Thanh Trần. Chỗ đặt Binh phù mà lúc trước chúng ta tra được là ngụy trang, căn bản binh phù không có ở đó.” Từ Thanh Trần khẽ cau mày, nói: “Theo lý thuyết. . . Thư Mạn Lâm không thể biết chúng ta đang tìm binh phù, hẳn cũng không người ngoài biết binh phù chân chính ở đâu mới đúng. Tại sao nàng ta phải giấu binh thư một cách bí ẩn như vậy, hơn nữa còn làm giống như là đặc biệt thiết lập cạm bẫy cho chúng ta?” Công chúa An Khê lắc đầu nói: “Bên chúng ta cũng không có mấy người biết, ta có thể cam đoan bọn họ đều tuyệt đối đáng tin .” Từ Thanh Trần lắc đầu, “Người của ngươi tất nhiên là chúng ta tin được. Nhưng lần này. . . An Khê, ngươi có cảm thấy có một chỗ rất cổ quái hay không. Nửa năm qua này hình như mỗi lần chúng ta sắp

bắt được sai lầm trí mạng của Thư Mạn Lâm, lại bị nàng chạy trốn trước một bước."

Công chúa An Khê tức giận nói: "Còn không phải bởi vì phụ vương, phụ vương luôn vô duyên vô cớ thiên vị Thư Mạn Lâm! Nói gì nàng là Thánh nữ Nam Cương căn bản không thể nào làm những chuyện kia, nói gì là ngươi muốn khích bác quan hệ quân thần của Nam Chiếu chúng ta. Nhất là có một lần hoang đường còn nói là hiểu lầm! Phụ vương mấy năm này thật là càng ngày càng hồ đồ."

Từ Thanh Trần như có điều suy nghĩ hỏi: "Nam Chiếu Vương thật sự là già nên hồ đồ rồi sao?"

Công chúa An Khê ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn Từ Thanh Trần hỏi: "Ngươi có ý gì?"

Từ Thanh Trần thản nhiên nói: "Vốn là chúng ta đều cảm thấy Nam Chiếu Vương thiên vị Thư Mạn Lâm, nhưng lần này. . . Ngày đó sau khi ta bị bắt lập tức bị hạ độc hôn mê. Nhưng ta nhớ được lúc ta ngất đi thời gian đại khái là cuối giờ Mùi, mà khi tỉnh lại trong thạch thất thời gian đại khái là giờ Thân hai khắc. Ngày đó ngươi đã sớm phái người theo dõi Điện Thánh nữ rồi, cho nên bọn họ chỉ có thể là trở về từ trong hoàng cung. Nhưng. . . Đoạn thời gian kia Nam Chiếu Vương thông thường đều ở tẩm điện nghỉ ngơi, cho dù hắn không có ở Vương Cung Nam Chiếu, mấy thủ vệ ở cửa vào mật đạo cũng không phải là bài biện. Sau khi An Khê ngươi tiến có nghe thấy tin đồn gì không?" Công chúa An Khê cúi đầu hồi tưởng chốc lát lắc đầu nói: "Không có, khi ta bẩm báo phụ vương chuyện ngươi mất tích, phụ vương còn hết sức lo lắng, nói muốn phái người giúp đỡ ta tìm người. Nhưng bị ta cự tuyệt." Từ Thanh Trần nhàn nhạt cười nói: "Đường đường Nam Chiếu Vương, chuyện xảy ra ở tẩm điện của hắn, hắn lại không biết sao? Đặc biệt là khi hắn rõ ràng tùy thời đều phái người trông coi cái mật đạo kia?"

Công chúa An Khê sợ run hồi lâu, ngẩng đầu lên nhìn Từ Thanh Trần, ánh mắt như cũ mang theo không tin cùng với chần chờ, "Ngươi nói phụ vương căn bản không phải bị Thư Mạn Lâm che mắt, mà là bản thân hắn nghiêng về phía Thư Mạn Lâm, đang giúp nàng ta? Tại sao. . . Ta là nữ nhi thân sinh của phụ vương, Thái nữ của Nam Chiếu Vương, bình thời cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với thân phận của ta mà."

"Có lẽ, là bởi vì công chúa rất thích hợp với thân phận của ngươi?" Diệp Ly nhướng mày nhẹ nói nói.

Ánh mắt sắc bén của công chúa An Khê quét về phía nàng, "Sở tiểu thư có ý gì?"

Diệp Ly nháy mắt, nhìn công chúa An Khê nói: "Trung Nguyên ta có một câu không biết công chúa có từng nghe qua hay không?" Công chúa An Khê không tiếng động nhìn nàng, Diệp Ly trầm giọng nói: "Công cao chấn chủ. Công chúa và Nam Chiếu Vương là cha con ruột thịt, mặc dù công chúa xưng Nam Chiếu Vương một tiếng phụ vương, nhưng theo ý kiến của ta kì thực hẳn là Vương phụ mới đúng. Ở hoàng thất, trước là vua, sau là cha. Mà công chúa cũng giống nhau, đầu tiên là thần sau đó mới là con gái. Mấy ngày nay ở Đô thành Nam Chiếu, danh tiếng công chúa ta cũng nghe qua không ít. Dân chúng Nam Chiếu vô cùng khen ngợi công chúa là vị Vương thái nữ tài đức sáng suốt cơ trí. Ngay cả ta một người Trung Nguyên vừa tới Nam Chiếu cũng có ấn tượng như vậy lại càng không phải nói những dân chúng Nam Cương từng nhận ân huệ của công chúa."

Sắc mặt công chúa An Khê trắng nhợt, run giọng nói: "Ngươi nói phụ vương đang kiêng kỵ ta? Cho nên mới đỡ Thư Mạn Lâm đối nghịch cùng ta, mượn chuyện này chèn ép ta?"

Diệp Ly nhẹ giọng thở dài, có chút thương hại nhìn công chúa An Khê nói: “Công chúa hẳn là đã đọc qua một chút sách sử Trung Nguyên, xa là không nói, nói gần. Công chúa mặc dù thân ở Nam Cương, nhưng đối với tình cảnh của Định Quốc vương phủ có bao nhiêu hiểu biết?” Công chúa An Khê cắn khóe môi có chút trắng bệch khẽ run rẩy, cầu trợ nhìn về phía Từ Thanh Trần. Từ Thanh Trần nhẹ giọng thở dài, “An Khê. . . Ta từng nhắc nhở ngươi tốt quá hoá dở.” Công chúa An Khê cắn môi cúi đầu không nói, tốt quá hoá dở. . . Những lời này ngay từ lúc bốn năm trước khi bọn họ mới quen biết hắn đã nói với nàng. Nhưng nàng cũng không chân chính để trong lòng. Bởi vì nàng thật tâm muốn tốt cho Nam Chiếu, nàng có thể không thẹn với lương tâm nói với bất luận kẻ nào nàng chưa từng tư tâm. Nàng cho là chỉ cần cố gắng phân ưu vì phụ vương, phụ vương sẽ cao hứng. Nàng cho là chỉ cần khiến Nam Chiếu trở nên cường đại giàu có và đông đúc, bách tính an cư vui mừng, muội muội Tê Hà cũng không cần đi hòa thân. Nhưng kết quả lại là Tê Hà tự chạy đến Đại Sở, mai danh ẩn tích gả cho một người đàn ông làm thiếp, phụ vương đã sớm tính toán trong bóng tối làm sao ngăn được mình. Những năm này nàng cố gắng. . . Làm việc coi là gì?

Nhìn bộ dáng bị đả kích nặng nề của công chúa An Khê, Diệp Ly và Từ Thanh Trần cũng chỉ có thể trầm mặc nhìn nàng. Đả kích như vậy không phải là mấy câu an ủi hời hợt là có thể giải quyết, tất cả vẫn phải để công chúa An Khê tự mình hiểu ra mới được.

Trong thư phòng một mảnh ngưng trọng, công chúa An Khê ngồi ở trong ghế cúi đầu, bề ngoài mặc dù nhìn không ra cái gì nhưng chỉ nhìn ngón tay nắm chặt tay vịn đến trắng bệch cũng biết trong lòng nàng không bình tĩnh cỡ nào. Diệp Ly than thở trong lòng, ít nhất công chúa An Khê chắc chắn hiểu được khống chế mình như thế nào. Tính cách này rất ít gặp được, trong nữ tử lại càng hiếm thấy. Thật lâu sau, công chúa An Khê ngẩng đầu lên, phá vỡ sự im lặng trong thư phòng, “Nếu như hiện tại ta buông tha cho tất cả, phụ

vương có phải hay không. . . . . .”

“An Khê. . .” Từ Thanh Trần cau mày, nhìn nàng lắc lắc đầu nói: “Nam Chiếu Vương sẽ như thế nào ta không biết, nhưng Thư Mạn Lâm. . . An Khê, Thư Mạn Lâm hận ngươi, ngươi hiểu không? Nàng ta căn bản sẽ không bỏ qua ngươi, hơn nữa. . . Nàng ta chắc chắn sẽ kéo Nam Chiếu vào địa ngục, đây là chuyện ngươi muốn thấy sao?” An Khê không hiểu nhìn hắn, “Nàng hận ta ta biết, cùng lắm thì ta đi Trung Nguyên, đi Tây Lăng đi Bắc Nhung là được. Nhưng ngươi nói. . . . . .”

“Ngươi cho rằng nàng cầm binh phù làm gì? Triệu tập thủ vệ quân Đô thành vây công phủ công chúa của ngươi? Ta nói chuyện mấy lần với nàng ta, dã tâm của nàng ta rất lớn, nhưng. . . Nàng ta không có thực lực xứng tầm với dã tâm của mình.” Từ Thanh Trần nói.

Thần sắc công chúa An Khê ngưng trọng, chần chờ nhìn Từ Thanh Trần, “Ngươi nói. . . Nàng muốn. . . . . .”

Từ Thanh Trần nói: “Ngươi hỏi Lưu Vân một chút nàng đã làm gì ở biên cảnh của Nam Chiếu và Đại Sở.”

Công chúa An Khê chuyển hướng sang Diệp Ly, Diệp Ly trầm giọng nói: “Trên đường chúng ta đi Nam Cương, tình cờ phát hiện cách Toái Tuyết quan không xa có một xà cốc do con người làm ra, mà ẩn nấp phía sau xà cốc chính là một xưởng luyện chế binh khí vô cùng khổng lồ. Binh khí được chế tạo bên trong toàn bộ là binh khí mà binh lính Đại Sở thường dùng. Nhưng ta còn tìm được những vật khác từ bên trong, mặt khác, người khống chế xưởng luyện chế binh khí này chính là tộc trưởng bộ tộc Lạc Y Lặc Thương.”

“Xà cốc do con người tạo ra? Chế tạo binh khí Đại Sở? Nàng ta rốt cuộc muốn làm gì?” Công chúa An Khê kinh sợ nói. Đa số người

Nam Cương thích rắn, nhưng cũng không có nghĩa là thích Nam Cương biến thành một nơi đầy đất là rắn độc. Cho nên khi Mặc Tu Nghiêu còn trẻ dùng một mồi lửa thiêu xà cốc cũng không khiến quá nhiều người Nam Cương thù hận. Không nghĩ tới hôm nay còn chưa qua mười năm, Nam Cương lại xuất hiện một xà cốc. Về phần ở trong Nam Cương chế tạo binh khí nước khác, lại càng xúc phạm đến điểm mấu chốt của công chúa An Khê. Ai biết những binh khí này có ngày có dùng để đối phó người Nam Cương hay không? Chuyện này ở trong mắt công chúa An Khê quả thực hình dạng cùng phản quốc tư thông với địch.

Phụ vương cũng biết tất cả chuyện này sao? Là bị Thư Mạn Lâm giấu diếm hay là ra vẻ không biết, hoặc căn bản là phụ vương đồng ý kế hoạch của Thư Mạn Lâm?

Từ Thanh Trần nói: “Rất rõ ràng không phải sao? Lê Vương hiệp trợ Thánh nữ Nam Cương lấy được Nam Chiếu quốc, thì ngược lại, Thư Mạn Lâm tất nhiên cũng muốn hiệp trợ Lê Vương lấy được Đại Sở.”

“Ngu xuẩn!”Công chúa An Khê quát lên. Trợ giúp lê Vương lấy được Đại Sở, nói thì dễ dàng nhưng làm ra cần trả giá bao nhiêu? Không nói đến thất bại Nam Chiếu sẽ tổn thất như thế nào, cho dù thành công đối với Nam Chiếu có ích lợi gì? Đến lúc đó Nam Chiếu đã tổn thương nguyên khí nặng nề tất nhiên chỉ có thể phụ thuộc vào Mặc Cảnh Lê, tựa như Nam Cương mấy trăm năm trước, “Ta muốn tiến cung tìm phụ vương hỏi cho rõ!” Công chúa An Khê kêu lên.

“An Khê.” Từ Thanh Trần không đồng ý nhìn nàng, công chúa An Khê quay đầu lại nhìn hai người, thấp giọng nói: “Không cần khuyên ta. Thanh Trần. . . Ta không biết ngươi đến Nam Chiếu có mục đích gì, nhưng nửa năm qua nếu không phải có ngươi, ta chỉ sợ đã sớm bị Thư Mạn Lâm tính toán. Cho nên, ta tạ ơn ngươi. Các ngươi là người bên ngoài, nơi này cuối cùng vẫn là Đô thành Nam Chiếu. Các

ngươi muốn toàn thân trở lui có lẽ không khó, nhưng nếu phụ vương thật quyết định vạch mặt cùng chúng ta, các ngươi cũng không chống đỡ được bao lâu. Mau rời khỏi Nam Chiếu đi, ta đi làm chuyện ta nên làm." Từ Thanh Trần nói: "Hiện tại tự chui đầu vào lưới là chuyện mà một Vương thái nữ Nam Cương nên làm sao?"

Công chúa An Khê cười khổ nói: "Vương thái nữ là do phụ vương phong , nếu như phụ vương quyết tâm muốn hướng về phía Thư Mạn Lâm, đừng nói một Vương thái nữ, cho dù là mười cũng không có tác dụng. Ta phải đi tìm phụ vương nói một chút."

Nhìn thần sắc kiên định của công chúa An Khê, hai người cũng biết không khuyên được nàng. Từ Thanh Trần thấp giọng nói: "An Khê, bảo trọng."

An Khê bật cười lớn nói: "Yên tâm đi, ta rốt cuộc vẫn là nữ nhi duy nhất của phụ vương rồi, hắn sẽ không giết ta."

Nhìn bóng dáng công chúa An Khê không chút lưu luyến biến mất ở cửa, Diệp Ly thở dài nhìn Từ Thanh Trần hỏi: "Đại ca, huynh cho dù một chút cũng không động tâm sao? Công chúa An Khê là nữ tử đặc biệt nhất muội từng gặp." Từ Thanh Trần thần sắc lạnh nhạt, liếc nàng một cái nói: "Nói linh tinh cái gì đấy, ta và công chúa An Khê là bằng hữu." Diệp Ly nháy mắt, "Vậy mới vừa rồi tại sao huynh không để muội nói cho công chúa An Khê chân tướng? Điều này nói rõ trong lòng huynh cũng biết mà?" Từ Thanh Trần tức giận nhìn nàng, "Thời giờ của muội đều dùng để suy nghĩ những chuyện này? Vốn là chuyện không thể nào, cần gì phải bận tâm."

Diệp Ly gật đầu, "Ta hiểu được, công chúa An Khê là một nữ tử kiêu ngạo, sau khi nàng biết huynh có vị hôn thê chắc chắn sẽ không có ý gì với huynh nữa. Nhưng đại ca, những năm này huynh sẽ không phải đều dùng loại biện pháp này ngăn chặn đào hoa đấy chứ? Đầu

tiên nói trước, lần này là muội sai trước, sau này huynh mơ tưởng lấy muội làm bia đỡ đạn." Từ Thanh Trần giơ tay lên ném một quyển sổ con trong tay tới, Diệp Ly đón lấy nhìn một chút chữ viết phía trên, là tình báo Thiên Nhất các đưa tới Đô thành Nam Chiếu mấy ngày nay, trong lòng không khỏi trầm xuống, "Đại ca, công chúa An Khê có thể có việc gì hay không?" Từ Thanh Trần lắc đầu nói: "Hổ dữ không ăn thịt con, công chúa Tê Hà đã coi như người chết, An Khê đúng là nữ nhi duy nhất của Nam Chiếu Vương. Một khi An Khê xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Nam Chiếu chỉ có thể do bàng chi tôn thất thừa kế, mà dưới tình huống uy vọng của Nam Chiếu Vương không quá cao rất có thể vì lí do không có người kế thừa mà bị trục xuất vương vị."

Diệp Ly kinh ngạc nhướng mày nói: "Còn có quy củ này?"

"Nam Cương và Trung Nguyên chúng ta khác nhau, nữ nhi có thể kế vị, nhưng không có cái gọi là con thừa tự. Nếu như không có con nối dòng người Nam Cương sẽ cho rằng bởi vì Nam Chiếu Vương không được thần minh che chở, tự nhiên cũng vô lực che chở con dân của hắn, cho nên thoái vị chỉ là chuyện đương nhiên." Diệp Ly gật đầu, "Không có nguy hiểm là tốt rồi, những chuyện khác sau này còn có thể tính tiếp."

"Tiểu thư." Ám Nhị xuất hiện ở cửa.

"Làm sao vậy?"

"Mới vừa rồi Thiên Nhất các truyền đến tin tức, Lương lão gia không chịu nổi, Bệnh thư sinh kèm hai bên Lương lão gia hướng về chỗ tàng bảo. Hàn công tử vừa rồi cũng đuổi qua." Ám Nhị trầm giọng nói.

"Chết tiệt, hắn đi xem náo nhiệt làm gì! Sao chuyện gì cũng ập đến

cùng lúc thế?" Diệp Ly khẽ nguyền rủa nói, vừa ngẩng đầu phân phó, "Ngươi và Ám Tam chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức đi qua."

"Vâng" Ám Nhị rất nhanh biến mất ở cửa. Diệp Ly quay đầu nói với Từ Thanh Trần: "Đại ca, muội có việc đi trước, có chuyện gì huynh phân phó {ám vệ} đi làm là được. Nếu công chúa An Khê nói như vậy, huynh có nên mau rời khỏi Nam Chiếu hay không?" Từ Thanh Trần lắc đầu nói: "Ta còn có chút chuyện muốn biết rõ ràng, hiện tại ở nơi này. Một mình muội cẩn thận." Diệp Ly gật đầu, "Đại ca cũng cẩn thận." Diệp Ly mang theo Ám Nhị Ám Tam ra roi thúc ngựa chạy dọc theo dấu hiệu Thiên Nhất các cùng với {ám vệ} lưu lại, may là Nam Cương cũng không coi như quá rộng lớn, phạm vi phụ cận Đô thành tự nhiên cũng sẽ không lớn đến đâu. Cưỡi ngựa hơn hai canh giờ rốt cuộc tìm được địa chỉ trong tin tức Thiên Nhất các đưa tới, tìm được dấu hiệu Hàn Minh Tích lưu lại dưới chân núi , "Công tử, là nơi này. Bọn họ vào núi." Diệp Ly gật đầu, quay đầu lại phân phó nói: "Tách ra đi." Ám Nhị phản đối, "Không được, một mình công tử quá nguy hiểm." Diệp Ly bất đắc dĩ, "Ám Tam đi theo ta, Ám Nhị bí ẩn đuổi theo."

"Vâng"

Mang theo Ám Tam một đường dọc theo dấu hiệu Hàn Minh Tích lưu lại vào núi, núi rừng Nam Cương ẩm ướt hơn Phương Bắc, hơn nữa các loại độc trùng độc thảo mọc thành bụi. May là những thứ này cũng không làm khó được hai người, một đường đi tới hướng về dấu hiệu, "Công tử, ngươi nhìn phía trước." Ám tam nắm binh khí trong tay, cảnh giác nhìn chăm chú phía trước. Dưới sườn núi nhỏ phía trước mấy nam tử mặc trang phục của Thiên Nhất các nằm im, máu trên vết thương đã sớm đông lại, hiển nhiên đã chết khá lâu. Diệp Ly nhíu nhíu mày, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh bốn phía, chỉ chỉ một phương hướng khác nói: "Đi về phía bên kia đi." Ám Tam dẫn đầu đi về phía trước, dọc theo đường đi thỉnh thoảng thấy vài thi thể

của người trong Thiên Nhất các. Ám tam thấp giọng nói: “Không có người của chúng ta.” Đôi mày thanh tú của Diệp Ly nhíu lại, dưới chân không ngừng bước đi về phía trước.

Một đường này đi hơn nửa canh giờ, rốt cục nghe được mơ hồ âm thanh binh khí va chạm cùng tiếng nói chuyện với nhau truyền đến từ phía trước. Hai người liếc nhau một cái, cẩn thận kín đáo đi tới. Một cửa sơn động, Bệnh thư sinh cười đến đắc ý nhìn người ngồi trên mặt đất hung ác nham hiểm cười nói: “Hàn Minh Tích, ngươi thật sự cho là ta sợ Đại ca ngươi nên không dám động tới ngươi? Dọc đường này Thiên Nhất các các ngươi khắp nơi đối nghịch cùng ta, ta lưu mạng của ngươi đến bây giờ xem như là khách khí với ngươi rồi?” Hàn Minh Tích có chút chật vật ngã ngồi trên mặt đất, quạt giấy đề chữ của danh gia ra vẻ phong nhã ngày thường đã bị ném tới trong bụi đất. Hắn ho nhẹ hai tiếng nói: “Đã như vậy, sao ngươi không giết ta?”

“Ha ha, ngươi không cần phải gấp. Ngươi tân tân khổ khổ bôn ba vì Sở Quân Duy, trước khi chết ta vốn nên để ngươi gặp hắn một lần. Không phải sao? Ngươi yên tâm, đến lúc đó ta sẽ đưa hắn cùng đi với ngươi.” Bệnh thư sinh cười lạnh nói: “Tiểu tử họ Sở kia thật to gan, không lăn lộn giang hồ không biết thanh danh của ta, Hàn Minh Tích ngươi cũng không biết sao? Đồ của ta lúc nào phân cho người khác? Lại dám đòi ta báo thù cái gì, còn vọng tưởng muốn hoa Bích Lạc. Ha hả. . . Khụ khụ. . . Hiện tại hoa Bích Lạc ở chỗ này, bản thân ta muốn nhìn trong mắt hắn rốt cuộc là bằng hữu biết chưa được mấy ngày như ngươi quan trọng, hay là bảo vật vô giá quan trọng.”

“Nhàm chán. . .” Hàn Minh Tích khinh thường nói nhỏ. Bệnh thư sinh hiển nhiên hết sức đắc ý, cười lạnh nói: “Hưởng thụ cho tốt thời gian còn lại của ngươi đi, tốt nhất ngươi nên cầu nguyện Sở Quân Duy thật cảm thấy ngươi quan trọng có thể chạy tới trong vòng một canh giờ, nếu không, ta cũng chỉ có thể bỏ qua trò hay này trả lại thi thể

của ngươi cho hắn."

Diệp Ly an tĩnh nhìn một màn cách đó không xa, cúi đầu trầm tư. Chỉ chốc lát sau Ám tam trở lại bên người nàng nói nhỏ: "Xung quanh không có mai phục."

Diệp Ly gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài, Ám Tam muốn đưa tay kéo lại đã không kịp. Từ sau lưng Diệp Ly thấy nàng dùng tay ra ám hiệu, chỉ có thể một lần nữa ẩn dấu trở lại, liếc mắt nhìn nhau với Ám Nhị đang tiềm phục bên kia sau đó đem ánh mắt thật chặt nhìn chăm chú mặt cỏ bên ngoài sơn động.

Thấy Diệp Ly chắp tay vào khoan thai mà đến, ánh mắt Bệnh thư sinh lóe lóe, "Ngươi quả nhiên tới."

Diệp Ly thần thái như thường dạo bước tiến lên, ánh mắt quay một vòng trên người Hàn Minh Tích, mới từ chuyển đến trên người Bệnh thư sinh cười nói: "Tam đương gia, qua sông rút cầu không phải là thói quen tốt." Bệnh thư sinh khẽ híp mắt, hừ một tiếng nhe răng cười nói: "Qua sông rút cầu? Muốn trách thì trách ngươi quá mức tham lam." Diệp Ly bất đắc dĩ lấy chiết phiến gõ vào lòng bàn tay thở dài, "Thế đạo này. . . Thật là lòng người không chất phác. Được rồi, coi như Bổn công tử lần này xui xẻo là được. Lại nói, ngươi muốn như thế nào? Bất kể như thế nào, thả Hàn Minh Tích trước được chứ? Ta biết ngươi không sợ Hàn Minh Nguyệt, nhưng ta cảm thấy được. . . Lăng Thiết Hàn không thích ngươi chọc tới Thiên Nhất các."

"Ngươi. . . Thật to gan, còn muốn lên mặt ca ta uy hiếp ta."

Diệp Ly khoát khoát chiết phiến trong tay, cười nói: "Không, chỉ là vừa hay ta có một vị huynh trưởng là bạn tri kỉ của Lăng Các chủ. Càng thêm vừa vặn chính là trước khi ta tới nơi này đã nói cho hắn một tiếng. Nếu như chúng ta ở chỗ này xảy ra chuyện, hắn tự nhiên

sẽ thay ta về nhà báo tang, dĩ nhiên cũng sẽ thuận tiện báo cho công tử Minh Nguyệt và Lăng Các chủ một tiếng. Ngươi cứ nói đi? Kẻ thù loại vật này, có thể ít chọc một người thì tốt hơn đúng không?"

Bệnh thư sinh nhìn Hàn Minh Tích trên mặt đất một chút, lại nhìn nhìn Diệp Ly nói: "Có thể. Hàn Minh Tích có thể đi, ngươi lưu lại."

Diệp Ly gật đầu, "Không thành vấn đề."

Hàn Minh Tích ngồi dưới đất vẫn không nhúc nhích, Diệp Li cau mày hỏi: "Sao vậy? Bị thương rất nặng?"

Hàn Minh Tích hừ một tiếng, nhướng mày, miếng vải trên chân trái thấm ra một mảnh tối màu, hiển nhiên là bị thương nặng. Diệp Ly tiến lên hai bước ân cần hỏi han: " Minh Tích, ngươi có bị thương nặng lắm không?" Hàn Minh Tích ngẩng đầu lên, lắc đầu, "Không có chuyện gì. . . Quân Duy, ngươi không cần phải để ý đến ta, đi nhanh đi." Diệp Ly lắc đầu, cười nói: "Ngươi là bởi vì ta mới chọc tới Bệnh thư sinh, sao ta có thể bỏ lại ngươi đi trước đây? Minh Tích, lúc trước lừa ngươi là ta không đúng, ngươi vẫn gọi ta tên thật đi, cái tên này Quân Duy. . . Thật ra thì ta cũng không quen lắm." Trên mặt Hàn Minh Tích hiện lên một chút quái dị, gật đầu nói: "Ta biết rồi."

Diệp Ly mỉm cười nói: "Ta đỡ ngươi . . . . . ."

Hàn Minh Tích gật đầu, giơ tay lên đưa về phía Diệp Ly.

"Không nên!" Biến hóa phảng phất chỉ là chuyện trong nháy mắt, Hàn Minh Tích sắp cầm tay Diệp Ly đột nhiên thay đổi, như vuốt ưng bén nhọn chụp vào Diệp Ly. Mà đồng thời Diệp Ly hạ thấp người ngửa cổ ra sau này, chiết phiến vốn nắm trong tay hiện ra một tia sáng màu bạc. Cơ hồ cùng thời khắc đó, trong sơn động một thân ảnh tựa như tia chớp chui ra nhào tới trên người Diệp Ly. Diệp Ly chau mày, chủy

thủ trong tay bay ra ngoài.

“Khụ khụ. . . . . .” người nhào tới trên người Diệp Ly có gương mặt giống như đúc với Hàn Minh Tích đối diện, chẳng qua là lúc này thoạt nhìn lại có vẻ vô cùng chật vật. Một vết máu từ khóe môi chảy ra, “Quân Duy. . . Quân Duy ngươi không sao chứ?” Diệp Ly kéo người trên người mình ra, cả giận lạnh lẽo nói: “Ta không sao, có việc chính là tên ngu ngốc ngươi!” Một chưởng vừa rồi của người đối diện vừa lúc đánh vào trên lưng của hắn, Diệp Ly ngẩng đầu lên ánh mắt như đao xẹt qua trên người người nọ, ” Công tử, Minh Nguyệt hiện tại ngươi hài lòng?” Hàn Minh Tích. . . Hàn Minh Nguyệt đầu vai cắm môt cây chủy thủ, áo đỏ sậm ướt đẫm một mảng, hắn nhìn chằm chằm người được Diệp Ly đỡ, trong mắt tràn đầy tức giận, “Hàn Minh Tích, ngươi vô liêm sỉ, ngươi đang làm gì ở đây? Ai cho ngươi tới?”

Hàn Minh Tích vô lực tựa vào Diệp Ly trên người, vóc người Diệp Ly vốn không cao đỡ lấy thân hình thon dài của hắn lộ ra chút miễn cưỡng, Hàn Minh Tích nhìn nam tử đối diện cơ hồ giống mình như đúc, khiêu khích cười nói: “Ta đã sớm nói, kỹ thuật diễn xuất ngu ngốc kia của ngươi còn muốn giả trang Bổn công tử, căn bản không lừa được Quân Duy. Còn có. . . Bổn công tử vô liêm sỉ có bằng ngươi sao?”

“Càn rỡ! Vì một người mới quen không đến mấy ngày mà ngươi không muốn sống nữa sao? Ngươi biết nàng ta là ai không?” Hàn Minh Nguyệt lạnh lùng nói.

Hàn Minh Tích ngẩn ra, cắn răng nói: “Bất kể hắn là ai cũng là bằng hữu của ta! Cho dù biết mấy ngày cũng hơn ngươi, ít nhất Quân Duy còn có thể tới cứu ta, còn ngươi. . . Liều chết liều sống làm việc, trừ ta ai sẽ để ý ngươi chết hay sống!” Nghe đệ đệ rống giận, Hàn Minh Nguyệt hiển nhiên sửng sốt một chút, thần sắc có chút phức tạp nhìn

hai người trước mắt. Rất nhanh đã phục hồi tinh thần, nhìn Diệp Ly khẽ nhướng mày nói: “Chị dâu, phiền ngươi buông đệ đệ trước đi.”

Thân thể Hàn Minh Tích cứng đờ, có chút không dám tin cúi đầu nhìn chăm chăm Diệp Ly, phảng phất muốn từ trên mặt nàng nhìn ra nàng rốt cuộc có chỗ có thể làm cho Hàn Minh Nguyệt gọi một tiếng chị dâu. Một hồi lâu mới khó khăn cười một tiếng, “Đại ca, ngươi không phải bị đâm một đao nên đầu óc hồ đồ đấy chứ? Đừng nơi nơi nhận loạn thân thích, ta lại không có ca ca thứ hai.” Hàn Minh Nguyệt cười lạnh một tiếng, chỉ vào Diệp Ly nói: “Hàn Minh Tích, mở to con mắt của ngươi nhìn cho rõ ràng, người đứng ở trước mặt ngươi là nam nhân sao? Vậy thì ngươi ở bên ngoài lăn lộn lâu rồi cả nam nữ cũng không phân biệt được rõ?”

Diệp Ly đỡ Hàn Minh Tích qua một bên ngồi xuống, mới từ từ đẩy hắn ra, có chút xin lỗi nhìn Hàn Minh Tích, “Hàn huynh, xin lỗi ta lừa ngươi.”

Hàn Minh Tích nhìn chăm chú nàng hồi lâu, mới có chút không cam lòng bĩu môi nói: “Được rồi, ta biết ngươi là nữ nhân. Xem chúng ta đã từng cùng sống chết, ngươi ít nhất nên nói cho ta biết ngươi là chị dâu nào? Ta không muốn nghe tên khốn kia nói!” Diệp Ly quay đầu lại nhìn thoáng qua bệnh thư sinh vẻ mặt hận ý ngó chừng nàng cùng Hàn Minh Nguyệt vẻ mặt đờ đẫn không biết đang suy nghĩ gì, thấp giọng nói: “Tên ta là Diệp Ly.”

“Diệp Ly. . . Từ Thanh Trần là đại ca ngươi. . . Không sai, Từ Thanh Trần đúng là đại ca của ngươi. Ngươi là Diệp Tam tiểu thư, ngươi. . . Ngươi là ——!” Hàn Minh Tích gắt gao nhìn chằm chằm nàng, vẻ mặt kia phảng phất như nuốt mất một con ruồi. Diệp Tam tiểu thư hắn đã gặp. . . Vấn đề là trước mắt cái thiếu niên tuấn mỹ này rốt cuộc có chỗ nào giống thiên kim tiểu thư rõ ràng giảo hoạt còn muốn ra vẻ ưu nhã kia? ! Hắn rõ ràng đã sớm thề phải cách nữ nhân này xa một

chút, tại sao mấy ngày nay còn ngày ngày xoay quanh người ta, “Ngươi gạt ta!” Hàn Minh Tích lên án nói. Diệp Ly áy náy, “Xin lỗi.”

“Xin lỗi coi như xong? Ta muốn bồi thường. Huân Nhã các ta còn muốn một thành!”

Diệp Ly sảng khoái gật đầu, “Không thành vấn đề.”

Hàn Minh Tích híp mắt, tiếp tục nói điều kiện, “Hàng năm ít nhất phải bốn bình nước hoa mới.”

Diệp Ly do dự một chút, vẫn gật đầu, “Có thể.”

Hàn Minh Tích quay đầu, đánh giá nàng một lát tựa như đang ước định lời nói của nàng rốt cuộc có thể tin hay không. Một lúc lâu mới hơi ngửa đầu ngạo nghễ nói: “Đã như vậy, Bổn công tử miễn cưỡng tha thứ cho sự lừa gạt của ngươi. Hơn nữa thừa nhận Diệp Ly ngươi là bằng hữu của Hàn Minh Tích ta.”

Diệp Ly dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nói: “Đa tạ Hàn huynh rộng lượng.”

Hàn Minh Tích như cũ bất mãn hừ hừ, khinh thường vênh mặt nói với Hàn Minh Nguyệt: “Thấy được chứ, còn không biết xấu hổ nói mình biết kiếm tiền, Hàn gia nếu thật sự trông cậy vào ngươi không chừng đã đói chết một đám người.”

Sắc mặt Hàn Minh Nguyệt âm trầm, trợn mắt nhìn Hàn Minh Tích một cái nói: “Nói nhảm thì nói sau đi, nói xong rồi cút qua một bên.”

Hàn Minh Tích cho hắn một cái liếc mắt, “Ngươi u mê sao? Nữ nhân này là bằng hữu của ta, là bạn làm ăn tương lai của ta. Ngươi động đến nàng một chút thử coi?”

“Hàn Minh Tích!” Hàn Minh Nguyệt lạnh lùng nói.

“Bổn công tử biết mình tên gì.” Hàn Minh Tích lười biếng dựa vào sườn núi móc móc lỗ tai.

“Hàn công tử. . . Các ngươi tự ôn chuyện xong rồi sao? Nếu không động thủ một lát nữa người của Định Quốc vương phủ đến thì có thể muộn mất.” Giọng nói âm trầm của Bệnh thư sinh vang lên ở phía sau.

Chương 88: Chiến sự bất ngờ xảy ra

Edit: Mặc Mặc Beta: Sakura “Hàn công tử. . . Các ngươi tự ôn chuyện xong rồi chứ? Nếu không động thủ một lát nữa người của Định Quốc vương phủ đến thì có thể muộn mất.” Giọng nói âm trầm của Bệnh thư sinh vang lên ở phía sau.

Hàn Minh Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, tiện tay rút xuống dao găm ở đầu vai ném qua một bên. Vết thương trên đầu vai khiến hắn không nhịn được nhíu nhíu mày, nhàn nhạt nhìn Hàn Minh Tích nói: “Minh Tích, đứng ở một bên đi, đừng ép ta động thủ.” Hàn Minh Tích cắn răng, mạnh mẽ chống đỡ đứng dậy chắn trước Diệp Ly nói: “Muốn động nàng, có thể, đánh được ta rồi nói sau.” Hàn Minh Nguyệt cũng không nhiều lời, cả người vươn tới chộp đầu vai Hàn Minh Tích. Hàn Minh Tích vừa rồi đã trúng một chưởng, tuy nhiên Hàn Minh Nguyệt cuối cùng kịp thời thu hồi nội kình nhưng vẫn như cũ bị nội thương không nhẹ. Lúc này cánh tay bên trái căn bản là không động đậy được, huống chi hắn vốn không phải là đối thủ của Hàn Minh Nguyệt. Đứng sau lưng Hàn Minh Tích, Diệp Ly kéo người chặn trước người mình, đẩy ra, vừa vẫn không quên tiếp chiêu thức của Hàn Minh Nguyệt. Nội lực của Diệp Ly không tốt nhưng lại cực kỳ am hiểu cận chiến gần người, từng chiêu từng thức không có chút hoa mỹ, dao găm màu bạc trong tay nàng, mỗi một lần thoáng hiện vẫn mang theo vết máu không lớn không nhỏ. Đấu pháp sát cơ từng bước như vậy lại khiến Hàn Minh Nguyệt không nhịn được nhíu mày, liên tục chém ra mấy chưởng trước rồi lui lại mấy trượng, “Gần một năm không thấy, không nghĩ tới thân thủ của chị dâu rõ ràng đã tiến bộ thần tốc như thế.” Nếu như nói một năm trước Diệp Ly chế trụ hắn toàn bộ vẫn bằng xuất thủ bất ngờ thì lúc này đây hai người đều dựa vào

công phu chân thật rồi.

Diệp Ly nhàn nhạt nhíu mày, nói: “Tiếng chị dâu này ta không dám nhận. Hàn công tử, ta và Thiên Nhất các các ngươi công khai ghi giá làm ăn kinh doanh, hôm nay ngươi quay đầu lại bán ta cho người khác, đây là đạo lý buôn bán của ngươi sao? Chẳng lẽ Thiên Nhất các dựa vào gài bẫy khách nhân để làm giàu hay sao?” Hàn Minh Nguyệt biểu lộ trước sau như một chân thành mà bất đắc dĩ, “Vương phi vẫn khôi hài trước sau như một. Thế gian này. . . Luôn luôn rất có nhiều chuyện khiến người ta cảm thấy rất bất đắc dĩ, cho dù không muốn làm nhưng không thể không làm. Không phải sao?” Diệp Ly nhướng mày cười nói: “Nếu như Mặc Tu Nghiêu bây giờ đang ở đây…, ngươi có phải lại định nói xem như hiểu lầm lần nữa hay không?” Hàn Minh Nguyệt nhưng cười không nói, Bệnh thư sinh cười lạnh nói: ” Nếu như Mặc Tu Nghiêu ở nơi này, lại vừa vặn cùng chết với ngươi!”

Diệp Ly quay đầu lại nhìn thoáng qua Bệnh thư sinh đang rục rịch, như cười mà như không mà nói: “Tam Các chủ, ta khuyên ngươi vẫn đừng hành động thiếu suy nghĩ thì tốt hơn. Vạn nhất xảy ra chuyện gì là ta cũng không dễ trả lời Lăng Các chủ.” Bệnh thư sinh tức giận cười lạnh một tiếng, tiến lên một bước muốn nói điều gì. Vèo một tiếng, hai mũi tên lông vũ một trái một phải một trước một sau sát qua bên cạnh hắn, bắn tới chỗ cách hắn không đến một xích(0,33m) trên mặt đất. mặt Bệnh thư sinh lúc trắng lúc xanh, chỉ nghe Diệp Ly cười nói: “Ta sớm đã nói với Tam Các chủ, ta từ trước đến nay không thích mạo hiểm.”

Nhìn sắc mặt khó coi của Bệnh thư sinh, Hàn Minh Nguyệt cười nhẹ một tiếng nói: “Chị dâu, ngươi không cần phải làm chúng ta sợ. {ám vệ} đã sớm bị ta cho người dẫn dắt rời đi rồi, lúc này ngươi vội vã chạy đến, bên người tối đa cũng chỉ có tầm hai ba người.” Diệp Ly mỉm cười nói: “Cho dù như thế, chúng ta cũng có ba người, mà công

tử Minh Nguyệt, ngươi thì sao?”

Hàn Minh Tích ngồi dưới đất, cất cao giọng nói: “Không phải ba người, là bốn.” Hiển nhiên hắn cũng kiên định lập trường muốn đứng đối lập với huynh trưởng của mình rồi.

Hàn Minh Nguyệt không có phản ứng với đệ đệ, nhìn chằm chằm vào Diệp Ly mỉm cười nói: “Vừa rồi ở kinh thành, Vương phi đã khiến tại hạ phải lau mắt mà nhìn, lúc này đây ngược lại càng thêm khiến người ta giật mình. Đường đường Định Quốc Vương phi lại nữ giả nam trang một mình đến Nam Cương. Chắc hẳn hôm qua trong hoàng cung náo nhiệt cũng là tác phẩm của Vương phi?” Diệp Ly thản nhiên nói: ” Công tử Minh Nguyệt hôm nay ở chỗ này bố trí một ván cờ như vậy chắc hẳn thời gian đến Nam Chiếu cũng không ngắn, cần gì phải biết rõ còn cố hỏi?” Hàn Minh Nguyệt nhướn mày nói: “Trùng hợp mà thôi. Nếu như biết trước Vương phi ở đây, tại hạ tất nhiên sẽ chuẩn bị chu toàn, cũng không đi hiểm chiêu này.” Diệp Ly nhướn mày cười nói: “Như vậy, công tử Minh Nguyệt cảm thấy hôm nay giết được ta sao?”

Hàn Minh Nguyệt lắc đầu cười vang nói: “Vương phi hiểu lầm rồi, có Định Quốc Vương phi trong tay có thể làm bao nhiêu chuyện ah, nếu cứ như vậy mà giết chẳng phải quá sát phong cảnh rồi hả?”

“Hàn Minh Nguyệt!” Bệnh thư sinh bất mãn kêu lên. Hắn sở dĩ phối hợp kế hoạch của Hàn Minh Nguyệt chính là vì giết thê tử của Mặc Tu Nghiêu, Hàn Minh Nguyệt hiện tại có ý gì? Hai mắt hung ác nham hiểm lạnh lùng nhìn chằm chằm nam tử tuấn mỹ trước mắt, nếu hắn ta dám lợi dụng hắn lại không thực hiện hứa hẹn…, hắn sẽ cho hắn ta biết Bệnh thư sinh vì sao mà không ai trong giang hồ dám chọc! Hàn Minh Nguyệt nhìn Bệnh thư sinh cười nhạt nói: “Tam Các chủ, Định Quốc Vương phi xác thực không thể giết. Tuy Tam Các chủ là người Tây Lăng nhưng nửa năm nay kinh thành Đại Sở gió nổi mây

phun ngươi chắc hẳn vẫn nghe nói qua một ít đi. Nếu hiện tại giết Định Quốc Vương phi, bất kể là ngươi hay ta chỉ sợ cũng không chạy thoát khỏi sự đuổi giết của Định Quốc Vương phủ."

Bệnh thư sinh cười lạnh nói: "Ngươi sợ? Ta lại không sợ." Nói đến giết người có ai am hiểu hơn so với Diêm Vương các?

Hàn Minh Nguyệt bất đắc dĩ cúi đầu cười khổ nói: "Ta thật đúng là có chút sợ. Tam Các chủ, hôm nay Định Quốc Vương phi ta mang đi, ngày sau Tam Các chủ có gì cần giúp đỡ Hàn Minh Nguyệt đều đáp ứng. Huống chi. . . Người có thù hận với ngươi chính là Mặc Tu Nghiêu, cũng không phải vợ của hắn. Ngươi giết nàng tối đa chỉ khiến Mặc Tu Nghiêu mất mặt, căn bản không chút đau khổ." Diệp Ly không vui nhìn chằm chằm công tử Minh Nguyệt trước mắt, cười lạnh nói: "Khi công tử Minh Nguyệt thảo luận quyền sở hữu người khác có phải nên xác định trước một chút mình có thật có quyền sở hữu đó không? Tam Các chủ, tốt nhất vẫn nên đừng tìm người này làm ăn liên hệ. Nhìn ta hiện tại đi, tiền bồi thường không có không nói còn bị người ta bán đi."

Hàn Minh Nguyệt mỉm cười nói: "Thật xin lỗi Vương phi, người thu tiền của ngươi chính là Hàn Minh Tích. Hắn cũng không giao trả chút tiền nào về Thiên Nhất các, cho nên lần này tối đa chỉ có thể coi là hắn lợi dụng thế lực Thiên Nhất các tiếp việc ở ngoài mà thôi. Về phần ta có có quyền sở hữu hay không. . ." Hàn Minh Nguyệt khoát tay, một tiếng giòn vang phá không, ban ngày giữa không trung bên trong động một ngọn lửa tràn ra. Diệp Ly nghiêng tai, rõ ràng nghe được đại đội nhân mã từ bốn phương tám hướng chạy vọt tới đây, "Hiện tại Vương phi còn có gì muốn nói không?"

Diệp Ly mím môi cười cười, đưa tay hướng không trung ra hiệu hai ám hiệu, "Thoạt nhìn ta chỉ có thể thúc thủ chịu trói thôi nhỉ?"

“Vương phi là người thông minh.” Hàn Minh Nguyệt có chút kỳ quái nhìn ám hiệu của Diệp Ly, tuy hắn không rõ cái kia có ý gì. Nhưng rõ ràng phát giác được hai ánh mắt vốn nhìn chằm chằm vào mình biến mất, có lẽ là có ý cho người lui lại, “Mỗi lần gặp mặt, dũng khí và gan dạ sáng suốt của Vương phi luôn khiến tại hạ khiếp sợ.”

Diệp Ly cười nói: “Kỳ thật ngươi càng có lẽ khiếp sợ vận may của ta hơn.”

Đôi mắt của Hàn Minh Nguyệt trầm xuống, cảnh giác nhìn chằm chằm nàng. Người của Thiên Nhất các dần dần vây lại bốn phía, Hàn Minh Nguyệt nhìn chằm chằm Diệp Ly nhìn hồi lâu mới dần dần trầm tĩnh lại. Dưới nhiều người vây quanh như vậy, cho dù Diệp Ly mọc cánh cũng đừng nghĩ bay ra ngoài. Huống chi dùng ánh mắt của hắn còn có tình báo của Bệnh thư sinh thì Hàn Minh Nguyệt sao lại không biết khinh công và nội công của Diệp Ly đều không coi là tốt. Nhìn chung quanh Diệp Ly, thần sắc thong dong giấu diếm chút kinh hoảng, “Chị dâu, ta và Tu Nghiêu là bằng hữu, ngươi cũng không hi vọng tại hạ vô lễ chứ? Là chính ngươi đi hay…” Hàn Minh Nguyệt nhìn Diệp Ly ấm giọng cười nói.

Đôi mi thanh tú của Diệp Ly hơi nhíu, lắc đầu nói: “Kỳ thật ngươi hoàn toàn có thể đã quên chuyện ngươi và Mặc Tu Nghiêu là bằng hữu. Ngươi càng nói đến thì trong lòng ta càng chán ghét ngươi.”

Hàn Minh Nguyệt cười nói: “Ngươi chán ghét ta cũng không thể thay đổi sự thật ta và Tu Nghiêu đã từng là bằng hữu huynh đệ ah.”

“Ngươi cũng nói là đã từng.” Diệp Ly không nhịn được liếc mắt nhìn hắn. nam nhân Hàn Minh Nguyệt này có phải đầu óc có vấn đề hay không? Một bên hoài niệm giao tình đã qua một bên không chút dư lực phá hư tình nghĩa còn sót lại giữa hai người. Ngoài miệng luôn không ngừng nói đến giao tình với Mặc Tu Nghiêu, nhưng từ lúc ra

tay cho tới bây giờ chưa từng thấy lưu tình. Được rồi. . . Vừa rồi xác thực hạ thủ lưu tình rồi, nhưng Mặc Tu Nghiêu cũng hạ thủ lưu tình như vậy không phải sao?”Hàn công tử, lần này ngươi không có việc gì lại vì người nào đó đến làm khó ta chứ?”

Sắc mặt Hàn Minh Nguyệt biến hóa, “Hắn nói cho ngươi biết rồi? !”

“Cần phải nói ra sao? Lúc ấy ta cũng có mặt tại đó có được không? Nhưng mà. . . sau đó Mặc Tu Nghiêu cũng đáp ứng ta một chuyện ngươi muốn nghe không?”

Thần sắc tuấn nhã của Hàn Minh Nguyệt có chút cứng ngắc, cười nhạt nói: “Rửa tai lắng nghe.”

“Ta không phải quá quen lấy ơn báo oán, ta đoán Mặc Tu Nghiêu cũng không phải. Cho nên, lần trước là một lần duy nhất.”

Hàn Minh Nguyệt cười lớn một tiếng, “Xem ra Tu Nghiêu thực sự rất coi trọng chị dâu, như vậy. . . Có chị dâu trên tay thì chúng ta tin tưởng hắn vẫn sẽ hạ thủ lưu tình với chúng ta đây.”

Diệp Ly mỉm cười, “Chỉ hy vọng như thế. Nếu công tử Minh Nguyệt đã lộ ra át chủ bài rồi, không bằng cũng nhìn quân bài đã chuẩn bị trước của ta xem sao?” Hàn Minh Nguyệt liền giật mình, “Có ý gì?” Diệp Ly đưa tay lên huýt một tiếng sáo bén nhọn. Cách đó không xa trên bầu trời bên ngoài Thiên Nhất các bạo phát ra một đóa hoa màu đen. Lại sau đó chỗ xa hơn cũng có ngọn lửa màu đen bay lên bầu trời. Sau đó từ xa đến gần truyền đến từng tiếng vó ngựa. Hàn Minh Nguyệt nghiêng tai, thần sắc rung động nói: “Hắc Vân kỵ. . . sao Hắc Vân kỵ có thể ở Nam Cương!”

Nghe được ba chữ Hắc Vân kỵ không riêng gì Hàn Minh Nguyệt, mà ngay cả trên mặt Bệnh thư sinh cùng với mọi người Thiên Nhất các ở

một bên cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi. Mọi người đều biết Hắc Vân kỵ là lực lượng tinh nhuệ nhất của Định Quốc Vương phủ. Mặc gia quân tung hoành sa trường đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, mà nhánh quân đội Hắc Vân kỵ này là đội quân tiên phong mũi nhọn, phá trận giết địch đấu tranh anh dũng mọi việc đều thuận lợi. Nếu quả thật bị quân đội như vậy một mực vây quanh, đừng nói chỉ là thuộc hạ Thiên Nhất các hắn vội vàng triệu tập ở Nam Cương, cho dù là dùng hết toàn lực của toàn bộ Thiên Nhất các cùng với Diêm Vương các cũng không có chút phần thắng nào. Người cũng kinh ngạc như vậy còn có Diệp Ly, trước đó nàng chỉ triệu tập {ám vệ} phân bố tại Nam Cương, trong đó cũng không có Hắc Vân kỵ. Trên thực tế nàng căn bản không biết Nam Cương có Hắc Vân kỵ tồn tại.

Hàn Minh Nguyệt cắn răng một cái, nhào cả người về phía Diệp Ly. Một khi lâm vào vòng vậy của Hắc Vân kỵ bọn hắn căn bản không thể xông ra ngoài. Vì kế hoạch hôm nay chỉ có thể bắt Diệp Ly trước rồi cầu thoát thân. Chỉ là, Diệp Ly sao có thể dễ dàng bị bắt như vậy? Hai người ra tay một lần quần áo trước ngực Hàn Minh Nguyệt đã bị vạch phá một đường nhỏ, hắn dứt khoát nhanh chóng tránh được nên cũng không bị thương da thịt. Nếu như là luận võ tầm thường, nội lực của Diệp Ly vô dụng như vậy nhất định đã bại trận từ lâu rồi, nhưng nếu như dùng sinh tử đánh đổi, vẫn là ý thức chiến đấu của Diệp Ly đi ra từ ma luyện trên chiến trường cùng trải qua chiêu thức chế địch thiên chuy bách luyện càng thêm hữu dụng. Huống chi Diệp Ly căn bản không định phân thắng bại cùng hắn, không nói chỉ là chuyện hơn mười chiêu. Người áo đen cưỡi tuấn mã chạy băng băng mà đến đã đến trước mắt, ra tay trước với người của Thiên Nhất các rồi.

Thiên Nhất các là tổ chức tình báo cũng không phải tổ chức sát thủ, cũng không phải tiêu cục võ quán. Thủ hạ cho dù biết võ công cũng sẽ không cao chỗ nào, cao thủ võ công tự nhiên là có, nhưng tuyệt đối là số ít. So với những… Hắc Vân kỵ sát ý nghiêm nghị trở về từ

trên chiến trường vào sinh ra tử trước mắt này, đầu tiên khí thế muốn thua một đoạn. Huống chi Hắc Vân kỵ xưa nay được huấn luyện nghiêm chỉnh, người còn trên ngựa thì từng người cũng đã đã tập trung vào mục tiêu ăn ý mười phần thu gặt tánh mạng địch.

Trong đó hai gã Hắc Vân kỵ theo lập tức phi thân xuống một trái một phải lao thẳng tới Hàn Minh Nguyệt, Diệp Ly thấy thế dao găm trong tay vạch ra một vầng sáng lăng lệ ác liệt ngăn cách chiêu thức của Hàn Minh Nguyệt nhanh chóng lui về phía sau. Hàn Minh Nguyệt còn muốn tiến lên cũng đã bị hai gã Hắc Vân kỵ gắt gao cuốn lấy hoàn toàn không thoát thân được. Bệnh thư sinh bên cạnh đang xem cuộc chiến cũng không may mắn thoát khỏi, mọi người Hắc Vân kỵ rõ ràng tinh tường thân phận của Bệnh thư sinh, căn bản không cho hắn cơ hội tới gần. Roi dài trường thương ngay ngắn hướng trên người hắn chào hỏi. Ám Nhị Ám Tam rơi xuống bên người Diệp Ly, Diệp Ly có chút tò mò hỏi:

” Sao Hắc Vân kỵ lại xuất hiện ở đây?”

Ám Nhị trầm giọng nói: “Vương phi, đã xảy ra chuyện. {ám vệ} ban đầu đã bị công tử Thanh Trần điều đi rồi, một nhánh Hắc Vân kỵ này vốn huấn luyện tại phụ cận Vĩnh Châu, chuyên tới đón Vương phi đấy.”

“Xảy ra chuyện gì?” Có thể làm cho đang Hắc Vân kỵ ở Vĩnh Châu chạy vài trăm dặm tới tiếp ứng nàng, trong lòng Diệp Ly cả kinh nói: “Mặc Cảnh Lê? !” Ám Nhị gật đầu nói: “Ba ngày trước quân đội Linh Châu đột nhiên phát động công kích với Vĩnh Châu, mà đồng thời Toái Tuyết quan cũng bị quân đội Nam Chiếu công kích. Hắc Vân kỵ biết rõ Vương phi đang ở Nam Cương, cho nên mới đi đường suốt đêm đến đây tiếp ứng Vương phi và công tử Thanh Trần rời đi.”

Sắc mặt Diệp Ly trầm xuống, “Liều lĩnh! Nếu quân đội Nam Chiếu

tiến công Toái Tuyết quan, vì sao Hắc Vân kỵ không giúp Mộ Dung tướng quân trấn thủ biên quan?"

Ám Nhị cười khổ, "Hắc Vân kỵ xuôi nam huấn luyện là bí mật tiến hành đấy. Trước đó cũng không báo cho Hoàng Thượng biết. Một khi Hắc Vân kỵ xuất hiện tại Toái Tuyết quan, chỉ sợ ý chỉ hỏi tội của Hoàng Thượng lập tức đến Định Quốc Vương phủ rồi." Trên thực tế Hoàng đế căn bản không hi vọng Hắc Vân kỵ hay Mặc gia quân có bất kỳ huấn luyện nào, hận không thể trực tiếp tìm một chỗ nhốt bọn họ lại nuôi, nhốt nuôi đến tàn phế là tốt nhất.

"Đã biết, tốc chiến tốc thắng!" đôi mắt thanh lệ đảo qua Hàn Minh Nguyệt vẫn còn đang đánh nhau, trong mắt Diệp Ly hiện lên một chút lạnh lẽo. Ám Tứ một mực không đưa tin tới, chứng minh Hàn Minh Nguyệt căn bản không trở về, mà trực tiếp đi từ Tây Lăng đến Nam Cương. Ban đầu ở kinh thành Hàn Minh Nguyệt một lòng muốn tiêu tan hiềm khích lúc trước cùng Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly tin tưởng lúc đó ý nghĩ của hắn là chân thật. Nhưng hôm nay vừa mới đến Nam Chiếu đã không chút do dự muốn bắt cóc mình uy hiếp Mặc Tu Nghiêu. . . Hắn rốt cuộc đến Nam Chiếu để làm gì?

Quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh hoàn toàn khác với lùm cỏ giang hồ, cho nên Hắc Vân kỵ dọn xong toàn bộ chiến trường cũng không mất quá nhiều thời gian, chỉ có nửa khắc đồng hồ. Bệnh thư sinh một thân chật vật chạy trốn, một Hắc Vân kỵ lưu loát từ phía sau lưng rút ra cung tiễn, mở cung nhắm trúng, bắn tên ——

Trường kiếm chen vào giữa, lấy thế sét đánh lôi đình bắn về phía sau lưng Bệnh thư sinh, đột nhiên một bóng dáng màu đen lướt qua vung kiếm quét về phía mũi tên lông vũ. Keng keng hai tiếng va chạm, ánh lửa văng khắp nơi. Một nam tử mặc áo vải xanh đậm thân hình cao ngất khí vũ lành lạnh cầm kiếm mà đứng, cười vang nói: "Tên của Hắc Vân kỵ quả nhiên độc nhất vô nhị danh bất hư truyền."

Bệnh thư sinh phía sau hắn chán nản ngã xuống đất, sắc mặt như tờ giấy, thấp giọng kêu lên: “Đại ca…”

Mọi người Hắc Vân kỵ ngay ngắn mở cung, hơn mười cung tiễn cùng chỉ về phía nam tử áo xanh.

Diệp Ly giơ tay lên nói: “Dừng tay, thả Lăng Các chủ rời đi.”

Nam tử áo xanh đúng là Các chủ Diêm Vương các Lăng Thiết Hàn, Lăng Thiết Hàn nhướng mày đánh giá Diệp Ly một hồi, mới chắp tay nói: “Định Quốc Vương phi, Tam đệ không hiểu chuyện mạo phạm, mong rằng thứ tội.” Diệp Ly gật đầu cười nhạt nói: “Đại ca ta và Lăng Các chủ là bạn tri kỉ, Các chủ không cần khách khí. Chỉ là tính tình của Tam Các chủ…” Lăng Thiết Hàn thở dài một tiếng, quay đầu lại nhìn thoáng qua Bệnh thư sinh trên mặt đất nói: “Vận mệnh Tam đệ ta có nhiều điều sai trái, tính tình gàn dở. Tại hạ nhất định quản thúc nhiều hơn. Đây là Diêm Vương Lệnh, về sau Vương phi có chuyện gì chỉ cần lấy lệnh bài cho người đến Diêm Vương các tìm ta là được rồi. Chỉ cần Diêm Vương Lệnh trong tay một ngày, Tam đệ tuyệt đối sẽ không lại ra tay với Vương phi.” Diệp Ly đưa tay nhận lấy lệnh bài huyền thiết màu đen Lăng Thiết Hàn ném tới, cẩn thận cất đi nói: “Đa tạ Các chủ.” Lăng Thiết Hàn cúi người nhấc Bệnh thư sinh nói lên: “Đã như vậy, cáo từ.”

“Không tiễn.”

Đưa mắt nhìn Lăng Thiết Hàn đi xa, lại quay đầu nhìn Hàn Minh Nguyệt bị vài tên Hắc Vân kỵ vây công hạ đã là nỏ mạnh hết đà, đau khổ chèo chống. Hắc Vân kỵ hoàn toàn không có cách nghĩ lấy nhiều khi ít thắng là không phải võ đạo, chỉ cần có thể quật ngã địch cho dù 100 người đánh một người bọn hắn cũng sẽ không có chút áy náy nào. Bọn họ là quân nhân không phải hiệp khách giang hồ.

“Quân. . . Quân Duy.” Hàn Minh Tích một mực trầm mặc nhìn bọn hắn chống thân thể trọng thương đi đến trước mặt Diệp Ly, Diệp Ly nhìn thoáng qua Hàn Minh Nguyệt vẫn còn đánh nhau trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

“Xin ngươi, buông tha đại ca ta.” Hàn Minh Tích nhìn vào mắt nàng tràn đầy đắng chát, tuy nhiên đã biết thân phận chân thật của nàng, nhưng hắn thật sự muốn làm bằng hữu cùng nàng. Nhưng hắn cũng biết, lời cầu tính của mình vừa nói ra khỏi miệng, về sau bọn họ chỉ sợ cho dù là bằng hữu cũng không làm được, “Ta cần công tử Minh Nguyệt cung cấp một ít tình báo.” Diệp Ly cau mày nói, nàng kỳ thật không muốn giữ lại Hàn Minh Nguyệt. Hàn Minh Nguyệt cho nàng cảm giác vô cùng không tốt, nếu không phải từ lúc mới bắt đầu nàng đã phòng bị Hàn Minh Nguyệt, cho nên ngay sau khi phát giác không đúng đã âm thầm bố trí, chỉ sợ lần này thật sự phải ngã trong tay Hàn Minh Nguyệt rồi. Nhưng. . . Nhìn sắc mặt Hàn Minh Tích bởi vì trọng thương mà uể oải, lời cự tuyệt làm sao cũng không nói ra được.

“Hắn cái gì cũng sẽ không nói, ngươi muốn biết cái gì mà ta biết cũng có thể nói cho ngươi biết.” Dù sao cũng là anh em ruột cùng nhau lớn lên từ nhỏ, Hàn Minh Tích vô cùng hiểu rõ đại ca của mình. Hắn không muốn nói, làm gì cũng sẽ không nhổ ra nửa chữ.

“Hàn Minh Tích! Ngươi câm miệng!” Trong lúc đánh nhau Hàn Minh Nguyệt phân tâm kêu lên, đầu vai lập tức lại thêm một vết thương mới.

Nhìn Hàn Minh Nguyệt qua thời gian trên người dần dần vết thương chồng chất, Hàn Minh Tích lần nữa bị huynh trưởng trách cứ rốt cục nổi điên rồi, “Ngươi mới câm miệng! Ngươi muốn chết cũng đừng lôi kéo thuộc hạ Thiên Nhất các cùng chết với ngươi! Con mẹ nó ngươi nhìn xem những người trên đất này là vì ngươi. Căn cơ Thiên Nhất

các tại Đại Sở, Hàn gia ở Đại Sở, đầu óc ngươi bị cửa kẹp rồi mới đi trêu chọc Mặc Tu Nghiêu? Nữ nhân kia còn quan trọng hơn cha mẹ tổ tông ngươi? Đi, ngươi muốn tìm chết đúng không, lão tử cũng không muốn sống nữa, lão tử chết cùng ngươi!" Hàn Minh Nguyệt bị đệ đệ đột nhiên nổi giận mắng đến sững sờ, một Hắc Vân kỵ thừa cơ đá một cước vào đầu gối hắn, ba thanh kiếm lập tức kề đến trên cổ của hắn. Hàn Minh Nguyệt cúi đầu nhìn nhìn lưỡi đao lạnh lẽo trên cổ, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: "Xem ra lần này lại là ta thua. Muốn giết muốn đánh tự nhiên, muốn làm gì cũng được. Còn có. . . Hàn Minh Tích, đầu óc ngươi hỏng rồi, đừng làm như muốn tự tử nữa."

Hàn Minh Tích nhớ tới chính mình vừa rồi lửa giận ngút trời mắng, còn có ánh mắt như có như không của Hắc Vân kỵ nhàn rỗi bên cạnh, gương mặt tuấn tú không khỏi tối sầm. Hôm nay mặt mũi cả đời xem như mất hết rồi.

Diệp Ly nhìn nhìn Hàn Minh Tích đen mặt, đôi mắt xoay tròn, nói: "Hàn huynh, ngươi có thể mang công tử Minh Nguyệt đi."

Hàn Minh Tích vui vẻ, vẻ mặt cảm kích nhìn Diệp Ly, mà ngay cả Hàn Minh Nguyệt cũng kinh ngạc. Diệp Ly như cười như không liếc nhìn Hàn Minh Nguyệt, thản nhiên nói: "Nhưng có điều kiện đấy." Không nghĩ tới Diệp Ly sẽ dễ nói chuyện như vậy, Hàn Minh Tích ở đâu còn để ý điều kiện gì, hắn cũng không phải Hàn Minh Nguyệt yêu tiền như mạng, có thể nhặt về một cái mạng của đại ca đã là kinh hỉ trời cho rồi. Diệp Ly khoan thai lấy ra từ trong lòng một bình sứ nhỏ đưa cho Hàn Minh Tích nói: "Uống hết." Hàn Minh Tích nhướn lông mày, không chút do dự nhận lấy hơi ngửa đầu uống vào, Hàn Minh Nguyệt muốn ngăn cản nhưng tiếc là căn bản không kịp, chỉ nhìn thấy Hàn Minh Tích chậc chậc một chút chép miệng ghét bỏ mà nói: "Thật là khó uống." Diệp Ly cười nói: "Đây là độc dược do thần y Trầm Dương tiên sinh đương thời tự mình phối trí, thành phần giữ bí mật.

Về phần hiệu quả. . . Nếu như một tháng không ăn một lần giải dược kinh mạch sẽ vỡ tan, toàn thân tê liệt mà chết. Cũng bởi vì hương vị rất khó uống, rất khó khiến người khác ăn nhầm cho nên tính thực dụng không cao. Nhưng mà. . . Luôn luôn có người cam tâm tình nguyện ăn hết không phải sao?"

Hàn Minh Tích cười hì hì nói: "Ta biết Quân Duy sẽ không lấy mạng ta đâu."

Diệp Ly nhướn mày nói: "Giám sát chặt chẽ lệnh huynh. Mỗi tháng ta sẽ phái người đưa một lần thuốc cho ngươi. Một khi để ta phát hiện hắn lúc nào rời khỏi tầm mắt của ngươi hoặc làm việc gì không nên làm. Ta sẽ khiến hắn tự mình chứng kiến ngươi thống khổ toàn thân đổ máu đấy." Hàn Minh Tích gật đầu cười nói: "Đã rõ. Đại ca. . . Vì mạng nhỏ của đệ đệ duy nhất của ngươi, ngươi sẽ nghe lời. Đúng không?" Chớp mắt câu hồn, đáng thương nhìn Hàn Minh Nguyệt. Hàn Minh Nguyệt sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Diệp Ly nói: "Làm sao ta biết ngươi có thể lừa gạt ta hay không? Có thể đúng hạn đưa thuốc giải hay không." Diệp Ly thản nhiên nói: "Hàn Minh Tích là bằng hữu của ta."

Hàn Minh Nguyệt cười lạnh, "Bằng hữu? Ngươi đối đãi bằng hữu như vậy hay sao?"

Diệp Ly cười nhạt nói: "Nếu như ngươi có thể đối xử với đệ đệ ngươi như vậy vì sao ta không thể đối đãi với bằng hữu của ta như vậy? Nếu như ngươi không nhiều chuyện, ta dĩ nhiên không thể làm như vậy, kể từ đó Hàn Minh Tích không có bất cứ chuyện gì. Vậy chẳng khác nào. . . Ta không hề làm gì sao?" Hàn Minh Nguyệt híp mắt, "Nếu như ta tìm được thuốc giải phù hợp thì sao?"

"Ah nha, nghe nói chai độc dược này là Trầm tiên sinh hái từ trên đảo nhỏ nào đó ở Đông Hải chỉ mỗi hắn có thảo dược phù hợp. Trung

Nguyên căn bản cũng không có dược liệu tương tự với nó. Nếu như Hàn công tử thần thông quảng đại có thể trong thời gian một tháng tìm được dược liệu tạo thành giải dược, vậy là do vận khí ta không tốt mà thôi. Dù sao Hắc Vân kỵ cũng có mấy vạn nhân mã, phân ra mấy trăm không ngừng đuổi giết người nào đó cả năm có lẽ cũng không coi là khó nha. Vừa vặn trong tay ta còn có một khối Diêm Vương Lệnh, không biết Lăng Các chủ có chịu vì khối Diêm Vương Lệnh này đuổi giết người nghe nói là đã lợi dụng huynh đệ của hắn hay không. Thêm một điểm hỏng nữa là. . . Định Quốc Vương phủ có rất nhiều tiền, Hàn công tử ngươi nói có đúng hay không?"

Hàn Minh Nguyệt hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa. Hàn Minh Tích không chút nào để ý, đẩy ra đao kiếm gác trên cổ Hàn Minh Nguyệt, cười nói với Diệp Ly: "Quân Duy ngươi yên tâm, ta cam đoan đại ca sẽ không lại đến làm hỏng chuyện của ngươi. Chuyện ngươi muốn biết sau đó ta sẽ phái người đưa tới cho ngươi. Cho nên…" Diệp Ly cười nói: "Nếu như ngươi thật sự có thể trông coi được lệnh huynh, ta có thể quên chuyện ngày hôm nay. Nhưng. . . Nếu có lần sau. . . Hàn huynh, ngươi cầu tình cũng không dùng được nhiều lần đâu."

"Ta hiểu." Hàn Minh Tích nghiêm mặt gật đầu, thò tay điểm huyệt đạo trên người Hàn Minh Nguyệt phong bế nội lực của hắn, phất phất tay với Diệp Ly lôi kéo người đi.

"Thuộc hạ tham kiến Vương phi." Mọi người Hắc Vân kỵ cùng lên tiếng chào hỏi.

Diệp Ly gật đầu, "Tất cả đứng lên đi. Các ngươi là chuyện gì xảy ra?" Nhìn kỵ sĩ áo đen nghiêm nghị tháo vát trước mắt, trong lòng Diệp Ly tán thưởng. Quả nhiên không hổ là quân đội tinh nhuệ nhất Đại Sở, chỉ khí thế kia cũng không phải binh sĩ bình thường có thể so được. Huống chi vừa rồi trong lúc đánh nhau, Hắc Vân kỵ lặn lội đường xa

mà đến vậy mà không một thương vong, đủ thấy sức chiến đấu hung hãn của nhánh đội ngũ này. Một nam tử cường tráng dẫn đầu tiến lên phía trước nói: “Khởi bẩm Vương phi, ba ngày trước quân đội đóng tại Linh châu đột nhiên phát động công kích với Vĩnh Châu. Đồng thời quân đội Nam Chiếu cũng bắt đầu tiến công Toái Tuyết quan. Mộ Dung tướng quân đóng ở Toái Tuyết quan, quân đội Nam Chiếu công thành một ngày một đêm không thấy lui công. Chỉ là. . . quân đội Linh châu một đường thế như chẻ tre, tin tưởng không đến mười ngày tất nhiên sẽ đến Toái Tuyết quan, đến lúc đó Mộ Dung tướng quân nhất định hai mặt thụ địch…”

“Kinh thành biết rõ chuyện này sao?”

Nam tử gật đầu nói: “Đã dùng khoái mã khẩn cấp mang đến kinh thành. Trễ nhất ngày mai, tin tức sẽ tới kinh thành. Chỉ là đợi được viện quân tới ít nhất cũng cần nửa tháng sau, chỉ sợ. . . Toái Tuyết quan không chống đỡ được lâu như vậy. Vừa rồi công tử Thanh Trần cũng mệnh thuộc hạ truyền tin cho Vương phi, Vương Thái Nữ Nam Chiếu đã bị Nam Chiếu Vương giam lỏng, Nam Chiếu Vương hạ chỉ gia phong thánh nữ Nam Cương làm thánh nữ hộ quốc, tham dự chính vụ Nam Cương. Từ công tử mời Vương phi mau rời khỏi Nam Chiếu. Từ công tử nói. . . Chúng ta đều bị Nam Chiếu Vương đùa rồi.”

Thần sắc Diệp Ly ngưng trọng, gật đầu hỏi: “Đại ca đi đâu vậy?”

Nam tử nói: “Từ công tử mang theo {ám vệ} nói là có chút việc muốn làm. Sau khi xử lý xong cũng sẽ rời Nam Cương.” Diệp Ly nhíu mày, trầm tư chốc lát nói: “Phân ra một đội người đi tìm đại ca, mau chóng hộ tống huynh ấy rời khỏi Nam Chiếu. Nếu như huynh ấy không chịu. . . Vậy thì đánh ngất xỉu trước rồi mang đi! Những người khác cùng ta mau chóng chạy tới Toái Tuyết quan.”

“Vâng, Vương phi!”

Hắc Vân kỵ nhanh chóng phân thành hai đội, một đội ước chừng hai mươi người do một người dẫn đội rời đi, còn lại hơn mười người lưu lại tại chỗ chờ lệnh. Diệp Ly hỏi: “Phụ cận Toái Tuyết quan có quân đội nào?” Nam tử thủ lĩnh có chút kinh ngạc liếc nhìn Diệp Ly, cung kính đáp: “Mấy tháng trước, Vương gia xác thực lục tục bố trí một ít người tại phụ cận Vĩnh Châu và Linh Châu. Nhưng Hoàng Thượng phòng bị cực nghiêm đối với Định Quốc Vương phủ, muốn điều động quân đội quy mô lớn căn bản không có khả năng. Huống chi đại bộ phận Mặc gia quân còn gánh vác nhiệm vụ chấn nhiếp Bắc Nhung. Cho nên tại phụ cận Vĩnh Châu chính thức có tác dụng chỉ có 2000 Hắc Vân kỵ, cùng với hai vạn quân dưới trướng Tổng binh Ung Châu Giang Bắc Ngô Thừa Lương. Một khi chiến sự phát sinh, thuộc hạ lập tức đưa tin cho Ngô Tổng binh, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn hắn có lẽ sẽ đến Toái Tuyết quan xế chiều ngày mai.”

Diệp Ly nhíu lông mày, sau nửa ngày lắc đầu nói: “Không đúng! Để hắn mang binh tiếp viện quân đội Vĩnh Châu ngăn cản đại quân của Lê Vương. Tám vạn đại quân đóng ở Toái Tuyết quan, chỉ cần tướng quân Mộ Dung không ra khỏi thành liều sống chết cùng đối phương, thủ thành nửa tháng tuyệt đối không thành vấn đề! Một khi đại quân của Lê Vương đến thành Vĩnh Lâm cùng Nam Chiếu sẽ hình thành xu thế vây kín, cho dù nhiều hơn nữa hai vạn quân cũng không dùng được!”

Nam tử thủ lĩnh cũng cả kinh, vội vàng nói: “Thuộc hạ lập tức phái người nhanh chóng báo cho Ngô Tổng binh, ngựa không dừng vó nhất định có thể đến vào ngày mai trước khi bọn hắn vượt sông.” Nói xong vội vàng quay người đi phân phó người báo tin. Diệp Ly vuốt vuốt mi tâm, đáy lòng luôn luôn một cỗ không tốt lắm dự cảm, “Phân phó xuống dưới, không cần trở về thành trực tiếp ra dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Toái Tuyết quan.”

“Vâng.”

Dường như bỗng nhiên ngay lúc đó, chiến hỏa bất ngờ xảy ra, lại khiến Diệp Ly không khỏi có chút hoảng hốt không chân thực, ngẩng đầu nhìn bầu trời chẳng biết lúc nào đã u ám, đáy lòng càng trầm trọng.

Toái Tuyết quan

Trên tường thành chắc chắn cổ xưa loang lổ, binh sĩ canh giữ nắm chặt đao thương sẵn sàng trận địa đón quân địch, trên từng gương mặt trẻ tuổi lần lượt đều nhiễm dấu vết mỏi mệt. Một ngày này bọn hắn đánh lùi ba lượt tiến công của quân đội Nam Chiếu hơn nữa tùy thời chuẩn bị nghênh đón đợt sóng công kích tiếp theo. Mộ Dung Thận tuổi vừa mới bốn mươi, trên gương mặt góc cạnh rõ ràng lộ ra thần sắc cương nghị, nắm trường thương trong tay đi trên cổng thành, lông mày đen đặc như đao nhăn chặt lại. Từ ngày ông bị phái đến đóng ở Toái Tuyết quan, ông đã biết Toái Tuyết quan chỉ sợ không bình tĩnh được, nhưng hắn không nghĩ tới nguy hiểm chính thức không chỉ đến từ Nam Chiếu cho tới bây giờ đều không an phận, mà càng đến từ nội bộ Đại Sở, em ruột Hoàng đế Lê Vương. Không khỏi hồi tưởng lại lúc rời kinh thu được một phong thư nặc danh. Bên trên chỉ có bốn chữ đơn giản “Coi chừng Linh Châu”, thì ra lại là ý này sao? Đối phương sớm đã biết rõ ý đồ bất chính của Lê Vương rồi, chỉ tiếc. . . Ông không coi trọng quá nhiều. Hoặc là nói hoàn cảnh không cho phép ông coi trọng, Hoàng đế cần ông trấn thủ biên quan bởi vì hắn từng là thủ hạ của Định Vương trước đây mà không muốn cho hắn đầy đủ binh quyền. Quan viên địa phương cũng chế xiết khắp nơi. Mà hôm nay, dù cho biết rõ một khi bị Lê Vương công chiếm Vĩnh Châu hình thành vòng vây vây kín, khiến Toái Tuyết quan hai mặt thụ địch ông cũng không có đường thối lui, bởi vì trước mắt Toái Tuyết quan phải đối mặt với hơn mười vạn dị tộc Nam

Chiếu, một khi để bọn hắn lướt qua Toái Tuyết quan, bọn hắn sẽ như hồng thủy ôn dịch cuốn sạch toàn bộ phía nam Đại Sở. Hi vọng. . . Viện quân có thể đến kịp. . .

“Cha.” Giọng nói thanh thúy từ phía sau truyền đến, Mộ Dung Thận quay đầu lại. Mộ Dung Đình một thân đỏ thẫm trong tay cầm bảo kiếm đi đến thành lâu. Sắc mặt Mộ Dung Thận trầm xuống, lạnh lùng nói: “Con tới nơi này làm gì? Còn không đi xuống.”

“Cha!” Mộ Dung Đình kiên định mà nói: “Con gái thủ thành cùng cha.”

“Càn quấy! Ta bảo con lập tức rời khỏi Toái Tuyết quan, sao con còn chưa đi?” Đối với con gái duy nhất Mộ Dung Thận yêu thương như chí bảo, hôm nay Toái Tuyết quan nguy nan, mình phải lưu lại, đối mặt với con gái duy nhất lại nhất định phải để nàng rời đi trước. Mộ Dung Đình quật cường cắn khóe môi nói: “Tình hình bây giờ Đình nhi cũng không phải không biết. Nếu là hiện tại rời đi Toái Tuyết quan, vạn nhất rơi vào trong tay Lê Vương bị dùng để áp chế phụ thân, vậy con gái cũng đành phải chết thôi.” Thấy Mộ Dung Thận muốn nói điều gì, Mộ Dung Đình tranh hắn tiếp tục nói: “Nếu cha lại nói cho người bảo vệ ta trở về kinh vậy thì càng không được rồi. Hôm nay quân đội Nam Chiếu công thành sắp tới, đúng là lúc cần người. Đình nhi thân là con gái thủ tướng Toái Tuyết quan lại còn muốn dẫn người có thể sử dụng rời đi. Nếu làm như thế, Đình nhi không xứng làm con gái Mộ Dung gia.”

Mộ Dung Thận bị con gái nói đến á khẩu một phen không trả lời được, sau nửa ngày mới giận dữ nói: “Toái Tuyết quan hiện tại rất nguy hiểm.”

Mộ Dung Đình ngạo nghễ nói: “Phụ thân ra đi đánh giặc lần đó không nguy hiểm? Phụ thân đã trấn thủ Toái Tuyết quan, Đình nhi thân là hậu duệ tướng môn tự nhiên càng không thể lui bước.” Mộ Dung

Thận biết rõ tính tình con gái, cũng rõ ràng bây giờ trên đường trở về kinh xác thực cũng không an toàn, chỉ đành thở dài, “Mà thôi, mọi sự cẩn thận.”

“Cảm ơn phụ thân. . .” Thấy Mộ Dung Thận không còn kiên trì nữa, Mộ Dung Đình vui vẻ, “Đình nhi tuyệt đối sẽ không khiến phụ thân mất mặt!”

Chương 89: Sơ lộ tranh vanh (*)

Edit: Mặc Mặc Beta: Sakura *: tài hoa hiển lộ

“Vương phi, xảy ra chuyện lớn!”

Một đoàn người Diệp Ly không ngừng vó ngựa chạy tới Toái Tuyết quan. Nam Chiếu và Lê Vương xuất binh quá mức đột ngột, trước kia Hắc Vân kỵ tiến vào Nam Cương đã khiến cho không ít người chú ý, hiện tại tự nhiên không thể cũng thông thuận không trở ngại như lúc đến. Diệp Ly chỉ đành phải mang theo Ám Nhị Ám Tam cùng mấy Hắc Vân kỵ, những người khác từng người phân tán trở về Đông Sở.

“Xảy ra chuyện gì?” Diệp Ly nhíu mày, ghìm chặt dây cương. Hắc Vân kỵ sĩ báo tin thấp giọng nói: “Ngô Thừa Lương Tổng binh lọt vào ám sát, viện quân Ung Châu vừa qua khỏi sông đã lọt vào phục kích. Toàn quân. . . Bị diệt.”

Trong lòng Diệp Ly run lên, “Hiện tại cách Toái Tuyết quan có còn xa lắm không?”

Ám Nhị nói: “Còn nửa ngày lộ trình. Chỉ là. . . Toái Tuyết quan đã bị hơn mười vạn đại quân Nam Chiếu vây khốn, chỉ sợ chúng ta đến cũng không vào được quan.”

Diệp Ly nói: “Đi đường vòng đi, Toái Tuyết quan không cần phải xen vào, đi Vĩnh Lâm trước. Đại quân của Lê Vương không sai biệt lắm cũng nên đến rồi.”

“Vâng, Vương phi.”

Toái Tuyết quan vẫn giống như mấy ngày trước đây, tiếng đánh giết, từng cơn trống trận rung trời. Mộ Dung Thận nhìn tướng lãnh Nam Chiếu kêu gào dưới thành mặt trầm như nước. Liên tục vài ngày đóng cửa tử thủ đối với sĩ khí của tướng sĩ là một đả kích rất nghiêm trọng, tướng lãnh bên người có không ít đã sớm không kềm nén được muốn ra khỏi thành nghênh chiến, tuy nhiên từng người cũng bị hắn cản, “Tướng quân, xin cho thuộc hạ ra khỏi thành nghênh chiến!” Tiểu tướng tuổi trẻ kiên định khẩn cầu, đáy mắt tràn đầy lửa giận bất khuất. Tướng sĩ Nam Chiếu ngày ngày chửi bậy dưới thành, bọn hắn lại chỉ có thể đóng cửa không ra, chuyện này khiến cho trong lòng các tướng sĩ tuổi trẻ khí thịnh sớm kìm nén một mồi lửa.

“Im ngay! Hiện tại quan trọng nhất là thủ thành, không phải tranh khí phách. Tuyệt đối không thể để binh mã Nam Chiếu bước vào Toái Tuyết quan một bước, đây mới là mục đích chúng ta trấn thủ biên quan. Chậm rãi đợi viện quân!”

Tiểu tướng không tin nhìn hắn hỏi: “Viện quân tới kịp sao?” Bọn hắn chỉ có tám vạn quân coi giữ, mà quân đội Nam Chiếu vây quanh bọn hắn tăng thêm binh mã của Lê Vương đằng sau bọc đánh tới Linh Châu, ít nhất vượt qua 30 vạn. Mộ Dung Thận đã trầm mặc một lát, kiên định mà nói: “Tới kịp, chỉ cần chúng ta có thể thủ ở Toái Tuyết quan. Cho nên, đừng làm chuyện tranh khí phách vô vị.”

Không cam lòng nhìn lướt qua người Nam Chiếu kêu gào dưới thành, tiểu tướng cắn răng nói: “Vâng, tướng quân.”

“Tướng quân!” Binh lính đưa tin vội vàng đến, “Tướng quân, phía trước báo lại Tổng binh Ung Châu Ngô Thừa Lương đại nhân chỉ huy hai vạn binh mã đến đây tiếp viện, khi qua sông Vân Lan liền lọt vào

phục kích, Ngô đại nhân bỏ mình!”

Mọi người tại đây cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh, Mộ Dung Thận chỉ cảm thấy trước mắt một hồi trời đất quay cuồng. Vội vàng ổn định, nói: “Làm sao lại như vậy? Sao Lê Vương có thể lại nhanh như vậy? !”

“Báo! Tướng quân, Thái Thú Vĩnh Châu tối hôm qua mở cửa thành đầu hàng Lê Vương. Một ngày nay quân đội Lê Vương đã sớm công phá thành Thanh Viễn, quân tiên phong chỉ sợ chạng vạng tối hôm nay mới có thể đến tới bên ngoài Vĩnh Lâm thành.” Trong lòng các tướng lĩnh đều hoang mang, quân coi giữ Vĩnh Châu vốn đã không nhiều lắm, thân là quan viên cao nhất Vĩnh Châu Thái Thú Vĩnh Châu rõ ràng còn đầu hàng Lê Vương, khó trách quân đội Lê Vương trên đường đi có thể thế như chẻ tre. đến Nhanh như vậy đừng nói vốn cho là có thể kéo dài mười ngày, chỉ sợ lại không đến hai ngày Toái Tuyết quan sẽ bị vây kín. Nghĩ đến đây, thân thể mọi người đều phát lạnh từng đợt. Mộ Dung Thận giận quá thành cười, “Hay! Hay cho một Thái Thú Vĩnh Châu! Ai nguyện ý đi thủ vững thành Vĩnh Lâm?”

Vài tên tướng lãnh trẻ tuổi đồng thời bước ra, “Tướng quân, thuộc hạ muốn đi!”

Mộ Dung Thận nhìn nhìn người trẻ tuổi vẻ mặt nghiêm nghị trước mắt, gật đầu nói: “Tốt, Vân Đình, Hạ Thù, ta cho hai người các ngươi hai vạn nhân mã, thủ vững Vĩnh Lâm. Rõ chưa?”

“Vâng, tướng quân.” Hai người trẻ tuổi cùng lên tiếng đáp lại, nhận được quân lệnh liền quay người đi ra ngoài, không ai hỏi hai vạn nhân mã làm sao để thủ vững Vĩnh Lâm, phải thủ trong bao lâu. Nhìn bóng lưng của hai người trẻ tuổi đi ra ngoài, Mộ Dung Thận nhìn lướt qua tướng lãnh đang ngồi nói: “Chúng ta cũng như vậy, thủ vững

Toái Tuyết quan. Rõ chưa?”

“Vâng! Tướng quân.”

Tiểu thành Vĩnh Lâm ngày xưa yên lặng hôm nay một mảnh nghiêm nghị, cửa tiệm hai bên đường đi đóng chặt, trên đường cả nửa người đi đường cũng không thấy bóng dáng. So với nặng nề cùng áp lực của Toái Tuyết quan đóng cửa tử thủ, dưới thành Vĩnh Lâm là đao quang kiếm ảnh huyết khí trùng thiên. Dưới tường thành, binh sĩ kiệt lực dựng thang công thành muốn trèo lên tường thành, lại bị người trên cổng thành dùng đá, dùng cung tên một lần nữa ép xuống dưới. Người phía trước rớt xuống, đằng sau tự nhiên có người người ngã xuống, người sau tiến lên bổ sung. Binh sĩ trên cổng thành cũng thỉnh thoảng bị phía dưới tay bắn cung điêu luyện bắn rơi xuống dưới thành, mặt mũi hoàn toàn thay đổi. Lúc này đã không có người trở về để ý những chuyện này, tất cả mọi người chỉ có thể điên cuồng chém giết. Tất cả mọi người quên bọn họ cũng là người Đại Sở, đã từng hay vẫn là đồng bào. Một đôi tiến lên, chỉ có ngươi chết, ta sống.

“Sao đây? Ta lên trước?” Trên tường thành, hai tướng lãnh trẻ tuổi thần sắc nghiêm nghị.

“Ta trước!” Rút kiếm ra, tướng lãnh tuổi trẻ quay người mà đi.

Người bị lưu lại nhìn một người nào đó chưa đi xa hừ nhẹ một tiếng, quay người rút đao chém rớt một người thừa dịp binh sĩ thủ thành bị bắn rơi muốn bò lên trên thành lâu.

Cửa thành bị mở ra, tiểu tướng trẻ tuổi mang theo một đội nhân mã liền xông ra ngoài, vọt vào trong trận thế quân địch một lần mạnh mẽ đâm tới, giảm đi áp lực trên tường thành. Tiểu tướng trẻ tuổi một mình một ngựa xung trận lên trước một đường chém giết vô số. Rất

nhanh một nam tử trung niên tướng mạo khôi ngô cản đường đi của hắn, nam tử trung niên tay cầm đại đao một đao quét hết người xung quanh, cười nhạo nói: “Thủ hạ của Mộ Dung Thận không còn ai rồi hả? Lại phái tiểu quỷ miệng còn hôi sữa đến ngăn đường của Bổn tướng quân! Thức thời lập tức mở cửa thành Vĩnh Lâm cho Bổn tướng quân, Bổn tướng quân tha cho ngươi không chết!” Tiểu tướng mày như kiếm, cười lạnh một tiếng, “Dưới tay ta không thu quỷ vô danh. Nghịch tặc ở đâu ra hãy xưng tên, ta lưu ngươi toàn thây!”

“Bổn tướng quân là tiên phong tây quân do Lê Vương điện hạ thân phong, Tôn Nguy!”

Tiểu tướng liếc mắt, “Thì ra là phản tặc Mặc Cảnh Lê kia, Tôn Nguy. . . Ta chưa từng nghe qua, ngoan ngoãn chịu chết đi!” Trường kiếm trong tay sắc bén mà hung ác, không chút lưu tình bổ về phía nam tử tự xưng tiên phong tây quân. Trong khoảng thời gian ngắn nam tử lại luống cuống tay chân một hồi, cuối cùng chết trong tay mao đầu tiểu tử mà mình xem thường. Tiểu tướng khinh thường phỉ nhổ, “Một đồ vô dụng, cũng dám diễu võ dương oai trước mặt ta?” Tiên phong bị trảm, trận thế của quân đội công thành lập tức đại loạn, tướng lãnh thủ thành còn lại thừa cơ xua quân giết ra, không bao lâu quân đội công thành liền hốt hoảng bại lui mà đi.

“Hạ Thù, sao rồi?” Trở lại trên thành, nhìn bộ dáng chật vật của quân địch bại lui mà đi ở xa, tiểu tướng vừa mới đại triển thân thủ lộ ra mặt mày hớn hở mà không phải phiền muộn như trong mấy ngày qua. Nam tử trẻ tuổi tên là Hạ Thù nhìn qua xa xa nhíu nhíu mày nói: “Đây chỉ là đối phương đi trước mở đường dò đường lúc đầu đấy. Tuy nhiên giết bọn họ cho bằng được rồi, nhưng đợi đến lúc tinh nhuệ chính thức đến rồi…” Tiểu tướng cũng không khỏi cau mày, vui mừng vì Thắng Lợi vừa rồi qua thời gian dần dần tán đi. Đừng nói là hơn mười vạn quân đội, cho dù là hơn mười vạn đầu heo cũng có thể giết chết số người ít ỏi của bọn họ. Hai vạn người thủ thành cũng đã rất

khó khăn lại càng không cần phải nói còn muốn ra khỏi thành nghênh địch. Thành Vĩnh Lâm không thể so với Toái Tuyết quan, nếu như bọn hắn thủ vững không ra, Đại Quân của Lê Vương thì có thể vượt qua tiểu thành Vĩnh Lâm trước, tuy nhiên phiền toái một chút nhưng cũng không phải là không được. Một khi cầm chắc Toái Tuyết quan, tòa thành cô độc chỉ có hai vạn người của bọn hắn căn bản chính là vật trong lòng bàn tay.

“Mặc kệ nó, đến rồi ta cũng đánh cho hắn về! Vân Đình ta cũng không phải hạng người ham sống sợ chết!” Tiểu tướng hừ nói.

Hạ Thù cũng dần dần lộ ra dáng vẻ tươi cười, “Nói không sai. Nói trước, trận tiếp theo tới phiên ta.”

Có lẽ là bởi vì binh mã tiên phong mở đường lúc trước đại bại mà về, binh mã đến sau chậm hơn một chút so với trong tưởng tượng bọn hắn, cho đến đến sáng sớm ngày hôm sau mới nghe được tiếng trống trận truyền ra từ bên ngoài thành. Hạ Thù cùng Vân Đình đứng trên cổng thành nhìn xuống, Vân Đình cũng không khỏi hít vào một hơi, “Mặc Cảnh Lê điều động toàn bộ binh mã Linh Châu à?” Trước thành Vĩnh Lâm cũng không rộng rãi, nhưng một mắt nhìn lại bóng người chằng chịt rậm rạp lắc lư quanh tinh kỳ kia lại khiến cho người ta có chút không muốn đi đoán số lượng. Hạ Thù thấp giọng nói: “Trước kia lúc ở đô thành đều nghe nói Lê Vương là thứ bao cỏ, hôm nay xem ra cũng không hẳn vậy.” Xem binh mã của Lê Vương bày trận nghiêm cẩn chỉnh tề dưới thành, thật lành lạnh. Thấy thế nào cũng không giống cái bao cỏ có thể dẫn quân đội. Vân Đình bĩu môi nói: “Hoặc là dưới tay hắn có cao nhân, hoặc là hắn giả ngây giả dại. Bao cỏ có thể khởi binh mưu phản sao? Đó là tên điên.”

Bên trong hàng ngũ đối phương có mấy người thúc ngựa đi ra, một võ tướng trong đó rõ ràng là nam tử trung niên hô với phía trên lầu: “Tướng thủ thành trên lầu nghe đây, lập tức mở cửa thành ra cho

chúng ta đi qua."

Vân Đình bĩu môi, "Ngươi ai à? Ngươi nói cho là cho được sao?"

Nam tử trung niên nói: "Bổn quan là Thái Thú Vĩnh Châu, Vĩnh Châu đã quy thuận Lê Vương điện hạ, các ngươi còn không lập tức mở ra cửa thành cung thỉnh Lê Vương điện hạ vào thành!" Nghe vậy, Vân Đình nhịn không được chửi nhỏ một tiếng, "Ta tưởng rằng là ai, thì ra phản tặc này. Thiên Đường có đường ngươi không đi, trở thành phản tặc nên thức thời tìm một chỗ rụt lại còn dám ra đây rêu rao." Trở tay rút ra cung tiễn binh sĩ của bên cạnh sau lưng, mở cung cài tên không chút do dự bắn về phía Thái Thú Vĩnh Châu.

"À? !" Trên lưng ngựa Thái Thú Vĩnh Châu đang nói dương dương đắc ý bị người bên cạnh kéo một cái, mũi tên lông vũ vừa vặn bay sát qua lỗ tai của hắn, lập tức bị dọa được hét lên một tiếng suýt nữa té xuống lưng ngựa. Vân Đình có chút tiếc nuối chậc một tiếng, "Vận may cũng quá kém rồi." Thái Thú Vĩnh Châu chiêu hàng không hề có tác dụng, một người trong đó phất phất tay lại cho người đưa hắn về trong quân. Lúc này mới ngẩng đầu nói với hai người trên cổng thành: "Trên cổng thành chính là hai vị tiểu tướng quân Vân Đình và Hạ Thù sao? Hai vị tối đa chỉ có hai ba vạn nhân mã, căn bản không ngăn được hai mươi vạn đại quân của ta. Làm gì phải dựa vào nơi hiểm yếu mà chống lại? Kỳ thật tất cả mọi người đều là con dân Đại Sở, nếu có gì tổn thương tất cả mọi người băn khoăn không phải sao?"

Vân Đình xì một tiếng khinh miệt, cười lạnh nói: "Chuyện cười, ngươi còn biết mình là con dân Đại Sở à? Bản thân ta còn tưởng rằng là con chó nghịch tặc nào nuôi sủa ở chỗ này đây."

Người dưới thành sắc mặt thay đổi, rất nhanh lại tiếp tục cười nói: "Hoàng đế vô đạo, Lê Vương mới là chân mệnh thiên tử. Chúng ta tự

nhiên phải tuân theo mệnh lệnh của Lê Vương…”

“Ta nhổ vào!” Vân Đình đưa tay, lại là một mũi tên, thấy đối phương ung dung không chút để ý, cao giọng nổi giận mắng: “Người không biết xấu hổ ta thấy nhiều rồi, nhưng không biết xấu hổ như ngươi thì chưa từng thấy qua. Hoàng đế vô đạo. . . Hoàng đế là giết cha mẹ ngươi hay là đoạt lão bà ngươi rồi hả? Còn chân mệnh thiên tử. . . Coi thường ta ở biên quan xa xôi chưa từng nghe qua hay sao? Trước hôn nhân thông đồng cô em vợ tương lai, ngày cưới lại bị người bắt được cẩu thả cùng với nữ tử khác. Ah. . . Còn có, ngày đại hôn té xỉu tại chỗ. . . Thân thể hư nhược như vậy thì nuôi ngay tại trong nhà ấy, đừng ra làm chuyện bẽ mặt khiến người khác chú ý!” Hạ Thù đứng ở một bên nghe Vân Đình tức giận đến ngay cả mắng cũng không thở gấp, thần sắc hơi túng quẫn. Binh sĩ thủ thành trên thành không khỏi ầm ầm cười to, ngay cả thần sắc binh mã của Lê Vương dưới thành cũng có chút cổ quái. Tướng lãnh còn muốn chiêu hàng kia càng hận không thể lập tức đào một cái hố chui vào. Oán hận chỉ vào Vân Đình nói: “Tiểu tử ngươi được! Ngươi đừng rơi xuống trong tay Bổn tướng quân, bằng không thì ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!”

Cái cằm Vân Đình giương lên, ngạo nghễ liếc nhìn, “Gia chờ.”

Phía sau đại quân trùng trùng điệp điệp, sắc mặt Mặc Cảnh Lê đen kịt, khí tức âm trầm lãnh khốc lại khiến tướng lãnh bên người cũng không dám ra tiếng. Bọn họ ở đây mặc dù cách phía trước khá xa, nhưng vừa rồi Vân Đình nói đều dùng nội lực truyền đến, ở đây tướng lãnh bên người đi theo Mặc Cảnh Lê nhiều ít gì cũng biết chút công phu, tự nhiên nghe thấy vô cùng rõ ràng. Có thể tưởng thần sắc Mặc Cảnh Lê khó coi đến mức nào, “Công thành! Bổn vương muốn bắt sống tiểu tử kia!”

“Vâng.” Người bên cạnh vung tay lên, đằng sau kích nổi lên trống

trận rung trời, quân đội bên trên bắt đầu công thành.

Mặc Cảnh Lê hiển nhiên là muốn tốc chiến tốc thắng, dùng tốc độ tia chớp nắm chắc đại bộ phận lãnh thổ phía nam sông Vân Lan trước khi viện quân của triều đình còn chưa đến. Cho nên cho dù là thành nhỏ như Vĩnh Lâm hắn cũng không có chút lưu tình, dù sao sau lưng Vĩnh Lâm đã là Toái Tuyết quan. Lúc này đây, Vân Đình và Hạ Thù rõ ràng cảm nhận được áp lực lớn hơn mấy lần so với ngày hôm qua. Chỉ là phòng thủ tường thành đã đáp ứng không xuể lại càng không cần phải nói phân ra binh lực ra khỏi thành nghênh chiến. Cho dù bọn hắn có thể phân ra binh lực, chút nhân mã này một khi lâm vào trong mấy vạn đại quân căn bản chính là có đi mà không có về, không hề có ích. Dưới thành cọc gỗ tròn cực lớn bắt đầu va chạm cửa thành, mà ngay cả toàn bộ tường thành đều như đang run rẩy trong tiếng thùng thùng trầm trọng. Trên tường thành binh sĩ từng bước từng bước ngã xuống, nhưng quân địch muốn trèo lên thành lâu lại phảng phất như vĩnh viễn giết không bao giờ hết. Vân Đình và Hạ Thù cũng càng không ngừng vung vẩy binh khí, lấp chỗ trống bởi vì binh sĩ bỏ mình mà không kịp bổ sung, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm.

Nhìn xem quân coi giữ trên tường thành càng ngày càng ít, bên trên chiến bào màu trắng của Vân Đình rách ra đầy máu tươi, “Thật sự là không may, đây là lần đầu tiên ta tự mình lãnh binh chiến đấu, mà toàn quân bị diệt rồi hả?”

“Ngươi yên tâm, ngươi chết thì triều đình nhất định sẽ truy phong ngươi là quân đấy.” Hạ Thù giật giật khóe môi, nhạt cười nói.

“Đa tạ an ủi. Ta vẫn muốn những tên hỗn đản này chết trước!” Vân Đình nói, tay nâng kiếm đâm chết một tên địch trèo lên thành lâu đang muốn đánh lén Hạ Thù từ bên cạnh, sau đó cầm thi thể ném thẳng đến người phía dưới đang vịn thang muốn đi lên.

“Các huynh đệ, chống đỡ cho ta! Nếu để những tên nghịch tặc này đi qua Toái Tuyết quan thì xong rồi. Toái Tuyết quan xây thành mấy trăm năm qua không thể để những tên man di Nam Cương kia đạp tiến thêm một bước, cũng không thể hủy ở chúng ta trong tay!” Vân Đình vung tay hô to, các tướng sĩ thủ thành cùng gầm rú: “Tử thủ Vĩnh Lâm!” Cũng là quân nhân, nhưng người đóng trong cảnh nội là rất khó lý giải tâm lý tướng sĩ đóng ở biên quan. Thủ hộ biên giới là vinh quang và sứ mạng quan trọng nhất trong lòng bọn hắn, cũng là trách nhiệm bọn hắn khắc sâu trong lòng.

Trong núi rừng vài dặm bên ngoài thành Vĩnh Lâm, Diệp Ly đứng dưới bóng cây trên sườn núi ngắm nhìn chỗ xa, chỉ qua âm thanh của kỵ binh cho dù ngoài vài dặm cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

“Vương. . . Công tử, thành Vĩnh Lâm bên kia sắp không chịu được rồi.” Ám Tam bước nhanh mà đến, bẩm báo.

Diệp Ly cúi đầu nói: “Chỉ dựa vào hai vạn nhân mã có thể chèo chống lâu như vậy, rất không tồi. Hiện tại thủ thành Vĩnh Lâm là ai?”

Ám Nhị nói: “Là hai vị giáo úy dưới tay tướng quân Mộ Dung Vân Đình và Hạ Thù.”

Diệp Ly cau mày nói: “Chỉ hai giáo úy?”

Ám Nhị gật đầu nói: “Tướng lãnh đóng ở Toái Tuyết quan cũng không nhiều. Hai người đều là hai tiểu tướng có tiền đồ nhất dưới tay Mộ Dung tướng quân cũng là người tướng quân Mộ Dung nhìn trúng. Vân Đình kia ngày hôm qua còn chém tiên phong dưới tay Lê Vương.” Diệp Ly cau mày nói: “Mặc Cảnh Lê đã ở trong quân?” Ám Nhị gật đầu, chỉ chỉ chỗ tinh kỳ nào đó phiêu động xa xa nói: “Lê Vương có lẽ ở đó. Công tử. . . Chúng ta có…” Diệp Ly lắc đầu, “Bên

người Mặc Cảnh Lê nhất định là thủ vệ sâm nghiêm, huống chi bản thân của hắn cũng không phải tên xoàng xĩnh, khả năng bắt giặc trước bắt vua dường như rất nhỏ. Ám Nhị Ám Tam."

"Vâng."

"Chính các ngươi chọn mấy người, giết Thái Thú Vĩnh Châu."

Ám Nhị Ám Tam liếc nhau, cất cao giọng nói: "Thuộc hạ tuân mệnh."

Diệp Ly trầm giọng nói: "Chỉ cần giết Thái Thú Vĩnh Châu, chuyện gì khác cũng không được làm, lập tức lui lại."

"Vâng! Công tử vậy ngươi…"

Diệp Ly nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời xanh thẳm nói: "Ta và Hắc Vân kỵ ở cùng một chỗ." Trên mặt vài thống lĩnh Hắc Vân kỵ đứng sau lưng nàng khi nhìn Diệp Ly đều mang theo thần sắc tôn kính. Tuy bọn hắn vốn nên nghe theo mệnh lệnh của Vương phi, nhưng một Vương phi có thân thủ nhanh nhẹn, ý nghĩ thông minh hiển nhiên so một chủ tử yêu kiều mà không có tài hoa có thể khiến các tướng sĩ kiêu ngạo mà cường đại này dễ tiếp nhận hơn. Tuy biết chưa được bao lâu, nhưng mấy ngày nay Vương phi đi theo đám bọn hắn giục ngựa chạy băng băng ngày đi trăm dặm, trèo non lội suối cũng thật nghiêm túc. Thậm chí so binh sĩ bình thường càng thêm mạnh mẽ, điều này khiến đám Hắc Vân kỵ bọn họ thật tình thần phục vị nữ chủ nhân này.

Ám Nhị, Ám Tam cũng biết bọn hắn tuy gọi là {ám vệ}, nhưng kỳ thật Vương phi cũng không cần người khác tùy thời tùy chỗ đi theo bảo vệ. Vương phi sẽ phái bọn hắn đi chấp hành các loại nhiệm vụ cũng là suy nghĩ vì tương lai của bọn hắn, hi vọng bọn hắn có thể quang minh chính đại đứng trong đám người mà không phải chỉ có thể làm

thị vệ tùy thân không thể ra ngoài sáng, “Thuộc hạ tuân mệnh.” Ám Nhị nói, đồng thời cùng mấy thống lĩnh Hắc Vân kỵ trao đổi ánh mắt: an nguy của Vương phi giao cho các ngươi.

Thống lĩnh Hắc Vân kỵ nhíu mày, xem như đồng ý.

“Đều chuẩn bị xong rồi sao?” Ám Nhị Ám Tam dẫn người rời đi, Diệp Ly quay người hỏi.

“Khởi bẩm công tử, đã chuẩn bị hoàn tất. Tùy thời có thể xuất phát.”

Diệp Ly gật đầu, “Rất tốt. Chia ra bốn đường, theo hai cánh giao nhau tiến vào chiến trường. Sau một phút đồng hồ, những người còn lại chuẩn bị hành động.”

“Vâng.” Thế cục trên chiến trường càng ngày càng gian nan, từ lúc mới bắt đầu chỉ có một hai quân địch bò lên trên tường thành lập tức đã bị giết, nhưng càng về sau quân địch bò lên trên thành lâu còn có thể thừa cơ giết mấy người. Tuy tạm thời còn không tạo thành nguy hại quá lớn nhưng tin tưởng cũng không kiên trì được quá lâu. Vân Đình cuối cùng không còn sức lực tức giận mắng nữa rồi, không rên một tiếng vung binh khí, trên gương mặt trẻ tuổi để lộ ra vẻ mỏi mệt rõ ràng cùng sát khí lạnh thấu xương. Cánh tay phải Hạ Thù bị cắt ra một lỗ hổng, chỉ đành thay đổi tay trái sử dụng kiếm, may mắn kiếm pháp tay trái của hắn cũng lăng lệ ác liệt như tay phải.

Một lớp công kích ngừng nghỉ, một làn sóng công kích khác lại dâng lên. Hạ Thù đưa tay vung kiếm quét một quân địch rơi xuống tường thành, trên tường thành đột nhiên lại xuất hiện một người, mang theo biểu lộ dữ tợn đâm tới một đao, “Hạ Thù!” Vân Đình kinh hoàng kêu lên một tiếng, bỏ qua một quân địch đánh tới. Hạ Thù cũng chỉ sửng sốt một chút, đã thấy trên gương mặt dữ tợn của người nọ mang biểu lộ kinh ngạc ngửa người ngã sụp xuống.

Bốn bóng đen như bốn mũi tên lợi hại màu đen, dùng tốc độ khiến cho người ta kinh hãi bắn vào trong mấy vạn đại quân. Đến mức như vòi rồng màu đen đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, hơn nữa nhanh chóng phân cách trận doanh của mấy vạn đại quân thành từng khối từng khối, rất nhanh chiến trường tối tăm mờ mịt lập tức bị màu đen phân cách chia năm xẻ bảy.

"Đó là cái gì?" Nhìn người áo đen chạy như bay qua dưới cổng thành giương cung lắp tên, tựa hồ ngay cả ngắm đều không cần đã đồng thời bắn ra ba mũi tên, chuẩn xác trúng mục tiêu ba người mưu toan bò lên trên thành lâu. Sau đó vài gió lốc màu đen nhanh hơn cuốn qua, cái thang dưới cổng thành trong thời gian cực ngắn đã biến thành một đống phế vật, sau đó kỵ sĩ lập tức nghênh ngang rời đi như vào chỗ không người. Vân Đình khiếp sợ nhìn một màn dưới cổng thành kinh hô ra tiếng.

Hạ Thù bụm lấy miệng vết thương nóng rát đau đớn, kéo ra vẻ tươi cười nói: "Là viện quân! Nhanh, bắn tên!" Bởi vì cái thang công thành bị hủy, áp lực trên tường thành chợt giảm. Hạ Thù vội vàng mệnh lệnh binh sĩ trên cổng thành bắn tên trợ giúp hắc y kỵ sĩ dưới lầu. Bọn hắn đứng trên cổng thành tự nhiên thấy vô cùng rõ ràng, viện quân cũng không có nhiều người, chỉ là khí thế cùng chiến lực như vậy, còn có thanh thế của mấy ngàn thiết kỵ lại khiến cho quân địch có chút hỗn loạn cho nên mới chỉ rối loạn một tấc vuông mà thôi. Phía nam ít có kỵ binh, nhìn kỵ sĩ màu đen phía dưới, trong lòng Hạ Thù khẽ động, đôi mắt vốn mỏi mệt lập tức bắt đầu nóng rực…, "Nhanh, Vân Đình chú ý tiếp ứng bọn hắn vào thành." Cho dù những kỵ sĩ này có thể dùng một địch trăm, nhưng xông vào trong mấy vạn đại quân đánh lâu cũng không phải kế lâu dài.

"Tốt, ta ra khỏi thành tiếp bọn hắn!"

Hạ Thù lắc đầu, “Không cần, giữ vững vị trí cửa thành, tự bọn hắn có thể giết ra.”

Vân Đình kỳ quái liếc nhìn Hạ Thù, quyết định vẫn nên nghe ý kiến của đồng bào ở nơi này lâu hơn một chút so với mình.

Hắc Vân kỵ trên chiến trường đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, phía sau quân địch Mặc Cảnh Lê mang theo tướng lãnh thuộc hạ xem cuộc chiến. Hắn cũng không có đặt cái tiểu thành Vĩnh Lâm này ở trong mắt, đoạn đường này đều quá mức thuận lợi, chỉ cần đánh hạ Vĩnh Lâm cơ hồ có thể chắc chắn chiếm được nửa giang sơn Đại Sở rồi. Trên thực tế ngay cả bản thân Mặc Cảnh Lê cũng không nghĩ sẽ thuận lợi như vậy. Nhìn lướt qua đứng ở một bên Thái Thú Vĩnh Châu, trong mắt hiện lên một chút lạnh lẽo lãnh. Người có thể phản bội chủ tử đầu tiên cũng rất có thể phản bội chủ tử thứ hai. Người này hiện tại giữ lại còn hữu dụng, đợi đến tương lai…

Sưu sưu! Vài ám khí phá không mà đến, bắn về phía trong đám người Mặc Cảnh Lê, Mặc Cảnh Lê nhạy bén tránh sang bên cạnh, thị vệ bên người lập tức vây quanh bao bọc, “Có thích khách! Bảo vệ Vương gia!” Vài bóng người xông ra từ bốn phía, cũng không đánh về phía Mặc Cảnh Lê được bảo vệ trong tầng tầng thị vệ, mấy người ngăn trở thị vệ xung quanh, một người trong đó quay người đánh tới Thái Thú Vĩnh Châu trốn ở một bên. Thái Thú Vĩnh Châu bị dọa đến thét lên, lại không nghe thấy một chút âm thanh của mình. Chỉ cảm thấy ngực mát lạnh, môt con dao găm đâm xuyên qua trái tim của hắn. Sợ hãi ngẩng đầu nhìn, rơi vào trong một đôi mắt đạm mạc lạnh như băng, thanh âm trầm thấp vang lên trong lỗ tai hắn, “Phụng mệnh Định Quốc Vương phi—— kẻ phạm thượng mưu nghịch, Giết!”

“Rút lui!” Tiện tay rút ra đoản đao từ trong ngực Thái Thú Vĩnh Châu, lập tức máu phun ra như suối. Ám Nhị quay đầu lại một đao chém trúng cổ thị vệ đánh tới từ phía sau, nói với mấy người còn đang dây

dưa bên trong.

Mấy người nhanh chóng thoát khỏi dây dưa, từng người phân tán mà đi. Hơn nữa lẫn cực nhanh vào trong binh sĩ của Lê Vương, qua thời gian dần dần biến mất.

Sắc mặt Mặc Cảnh Lê tối tăm phiền muộn nhìn Thái Thú Vĩnh Châu đã tắt thở nằm trên mặt đất, các tướng lĩnh bên người cũng mang sắc mặt ngưng trọng hơn nữa mang theo mịt mờ sợ hãi cùng lo lắng. Lời nói vừa rồi của tên thích khách kia bọn họ không nghe toàn bộ, nhưng câu cuối cùng kẻ phạm thượng mưu nghịch, Giết! kia thực sự đều nghe thấy rõ ràng, tại đây, trong vạn quân, dưới hộ vệ trùng trùng điệp điệp, Thái Thú Vĩnh Châu mà cũng bị người giết gọn gàng như vậy, có thể nào không khiến những người như bọn họ tâm sợ mật run?

Mặc Cảnh Lê còn không kịp tức giận, rất nhanh đã có người cả kinh kêu lên: “Đó là cái gì? !”

Mọi người giương mắt nhìn lại chiến trường chẳng biết lúc nào đã xuất hiện hắc y kỵ sĩ tung hoành, binh sĩ mấy lần xung phong liều chết lúc trước về sau đã ẩn ẩn có xu thế tan tác, “Phía nam ở đâu ra nhiều kỵ binh như vậy?” Những kỵ binh này tốc độ cực nhanh, khi thì giao nhau xuyên thẳng qua, xa xa mà trong khoảng thời gian ngắn căn bản thấy không rõ lắm rốt cuộc có bao nhiêu người. Chỉ cảm thấy bên trên toàn bộ chiến trường đều là hình bóng của kỵ binh màu đen, đến mức xác chết nằm khắp nơi. Hết lần này tới lần khác địa thế bên ngoài thành Vĩnh Lâm hẹp hòi, căn bản không cách nào triển khai toàn bộ binh mã, trong lúc nhất thời bọn hắn vậy mà không biết làm sao.

“Hắc Vân kỵ!” Mặc Cảnh Lê cắn răng nói.

Hắc Vân kỵ! Mọi người lại run lên, người nhát gan đã không kiềm chế nổi sắc mặt trắng bệch. Hắc Vân kỵ, lực lượng tinh nhuệ nhất Định Quốc Vương phủ, thậm chí có thể nói là quân đội sắc bén nhất toàn bộ Đại Sở. Do Định Quốc Vương gia tự mình khống chế, ngoại trừ Định Quốc Vương gia cùng đương gia chủ mẫu của Định Quốc Vương phủ đạt được sự thừa nhận của Định Quốc Vương gia, ai cũng không chỉ huy được nhánh quân đội này. Hắc Vân kỵ xuất hiện ở chỗ này. . . Như vậy. . . Định Vương tuyệt đối ở ngay gần đây!

“Không có khả năng!” Mặc Cảnh Lê lạnh giọng nói, “Con ma ốm Mặc Tu Nghiêu kia bị bệnh liên tục tuyệt đối không chạy tới nơi này nhanh như vậy!” Hắn bí mật rời kinh, cho dù Mặc Tu Nghiêu nhận được tin tức lập tức đuổi theo thì dùng cái thân thể bệnh tật ốm đau kia muốn chạy tới nơi này ít nhất phải là mấy ngày sau rồi. Dù cho cảm nhận được, hắn căn bản cũng vô lực lại chỉ huy chiến tranh.

“Vậy. . . Hiện tại nhánh Hắc Vân kỵ do ai chỉ huy hay sao?” Một cái tướng quân run giọng hỏi.

Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng, hắn có thể xác định Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối không ở Vĩnh Lâm, nhưng nhánh Hắc Vân kỵ này rốt cuộc do ai chỉ huy hay sao? Phượng Chi Dao? Cũng không đúng, Phượng Chi Dao không chỉ huy được Hắc Vân kỵ…

“Vương gia, phía nam có số lượng lớn kỵ binh hướng tới bên này!”

Mặc Cảnh Lê khẽ giật mình, “Bao nhiêu? !”

“Rất nhiều. . . Vô số. . . Thám tử chỉ hơi một chút tới gần đã bị bắn chết toàn bộ rồi!”

Mọi người nhìn lại mặt phía nam, quả nhiên thấy rừng cây bên kia bụi mù cuồn cuộn bóng đen, còn có tiếng vó ngựa lao nhanh xa xa

mà đã chấn động đến run rẩy. Không có mấy ngàn con ngựa tuyệt sẽ không có hiệu quả như vậy.

“Vương gia…”

Tiếng gọi lui binh vang lên, quân địch công thành thối lui như thủy triều. Đồng thời cửa thành Vĩnh Lâm mở ra, các kỵ sĩ áo đen nhanh chóng chạy vào trong thành, cửa thành nặng nề lại khép lại lần nữa. Trên tường thành, nhìn xem quân địch đi xa, Vân Đình và Hạ Thù liếc nhau đều thở dài một hơi. Nếu như không phải những người này đến kịp, bọn hắn chỉ sợ đã không chịu được rồi.

Vân Đình tiện tay lau máu trên thân kiếm, nhét kiếm vào vỏ tò mò hỏi: “Hạ Thù, rốt cuộc là người nào đến giúp chúng ta?”

Hạ Thù thở dài, nói: “Về sau đừng nói khoác ngươi là lớn lên ở kinh thành đấy, ngay cả điều này cũng không nhìn ra, ngươi dùng hết thời gian đi thu thập những chuyện lặt vặt phố phường kia à?” Ngay cả việc Lê Vương thông đồng cô em vợ cũng biết, chuyện quan trọng như vậy mà còn có bộ dạng mơ hồ.

Vân Đình quay đầu trừng mắt nhìn, đột nhiên mở to hai mắt sững sờ nhìn qua Hạ Thù, cả buổi mới run rẩy nói: “Hạ. . . Hạ Thù, không biết. . . Không phải là cái mà ta nghĩ đó chứ?” Hạ Thù lườm hắn một cái, “Ngoại trừ cái kia còn có cái nào?” Vân Đình rốt cục hét lên một tiếng, nhanh chóng chạy xuống cổng thành. Hạ Thù bất đắc dĩ lắc đầu cũng đi theo. Hắc Vân kỵ trong truyền thuyết ah, hắn cũng rất tò mò được không?

Dưới tường thành hai bên đường đi rộng lớn, đông nghịt đứng đầy người cùng ngựa. Nhưng bất kể là người hay mã đều không phát ra một chút tiếng động nào. Cả đầu đường cái yên tĩnh phảng phất như tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. Vân Đình vừa đi xuống thành lâu

cũng cảm giác được một cỗ sát ý lăng lệ ác liệt cùng với khí thế bức nhân ùn ùn mà đến, bộ dáng vốn đang kinh hỉ mừng rỡ không tự chủ được thu liễm lại…, đứng thẳng thân thể nhìn đám người phía trước.

Một người phía trước cũng là một thân áo đen, nhưng hắn cũng không cưỡi trên lưng ngựa như những người khác. Mà là nắm một tuấn mã màu đen yên tĩnh đứng ở nơi đó. Vân Đình liếc ra hắn khác biệt, so với kỵ sĩ trên lưng ngựa, hắn lộ ra vẻ nhỏ nhắn xinh xắn mà hiền lành, hoàn toàn không có khí thế sắc bén khắc nghiệt như các kỵ sĩ. Thậm chí trong con mắt nhìn Vân Đình còn mang theo nụ cười thản nhiên. Nhưng Vân Đình biết rõ, điều này cũng không đại biểu người này yếu hơn so với những người khác. Mà trái lại, người này mới hẳn là thủ lĩnh của những người khác.

“Tại hạ giáo úy Toái Tuyết quan Vân Đình. Đa tạ các vị gấp rút tiếp viện, không biết. . . Nên xưng hô như thế nào?”

Diệp Ly nhàn nhạt nhìn tiểu tướng rõ ràng có chút thấp thỏm không yên lại chờ mong trước mắt, không khỏi cảm thấy buồn cười. Trên mặt lại một vẻ bình tĩnh, “Vân giáo úy, thuận tiện đổi chỗ nói chuyện được chứ?” Vân Đình vẫn còn ngu ngơ, Hạ Thù theo kịp sau lưng đã nói: “Đương nhiên có thể, bên này, mời. Tại hạ giáo úy của Toái Tuyết quan Hạ Thù.”

Diệp Ly gật gật đầu, quay người nói với Hắc Vân kỵ sau lưng: “Nghỉ ngơi tại chỗ.”

“Vâng.”

2000 Hắc Vân kỵ ngay ngắn xuống ngựa, động tác nhịp nhàng lại khiến cho người ta sợ hãi thán phục.

Vân Đình phục hồi tinh thần lại nói: “Các vị một đường khổ cực,

không bằng đến trong doanh nghỉ ngơi một chút?”

Diệp Ly có chút bất đắc dĩ nói: “Chỉ sợ không có thời gian nghỉ ngơi. Cũng không cần lại giằng co, chắc hẳn thành Vĩnh Lâm cũng không thiếu thương binh cần xử lý. Chỉ là những… chiến mã này còn cần hai vị xử lý một chút.” Hạ Thù tự nhiên hiểu rõ, may mắn kỵ binh Toái Tuyết quan tuy không nhiều, nhưng vẫn có thể cung ứng cỏ khô cho 2000 chiến mã mấy ngày. Gật đầu nói: “Công tử yên tâm, tại hạ ngay lập tức cho người đi xử lý. Công tử mời đi bên này.”

Diệp Ly gật đầu, đi theo Hạ Thù đến quân doanh thiết lập dưới cổng thành cách đó không xa.

Vân Đình có chút chóng mặt, quay đầu lại nhìn nhìn kỵ sĩ áo đen mang chiến mã đi xuống hoặc nhắm mắt dưỡng thần hoặc chà lau đao kiếm, quay đầu lại nhìn theo mấy người áo đen đi theo Diệp Ly và Hạ Thù đi ra xa, lắc lắc đầu vội vàng đuổi theo.

Chương 90: Phòng ngự Vĩnh Lâm

Edit: Sakura Trong đại sảnh bởi vì tạm thời thiết trí mà lộ ra có chút đơn sơ, Hạ Thù tao nhã nhìn chằm chằm vào thiếu niên mặc áo đen thoải mái ngồi dò xét đại sảnh trước mắt, còn có bốn gã kỵ sĩ đứng ở bên cạnh hắn hộ vệ, “Vị công tử này, hiện tại nói gì đi? Còn nữa thỉnh giáo lai lịch của công tử và các vị?” Diệp Ly nhìn nhìn hai người, bật cười lớn nói: “Khó trách tướng quân Mộ Dung phái hai vị đến đóng ở thành Vĩnh Lâm. Vân giáo úy vũ dũng, Hạ giáo úy cẩn thận, xác thực là tổ hợp khó được.” Hạ Thù nhàn nhạt cười khổ, “Hôm nay nếu không có công tử và các vị đuổi tới, chỉ sợ Hạ Thù và Vân Đình cũng chỉ có thể dùng cái chết để tạ tội.” Ánh mắt thản nhiên nhìn thẳng vào Diệp Ly, hắn sẽ không quên thiếu niên ở trước mắt còn chưa nói ra thân phận của mình.

Diệp Ly bất đắc dĩ, đưa tay kéo búi tóc trên đầu xuống, mặc kệ một đầu tóc đen trợt xuống đầu vai, nhạt cười nhạt nói: “Ta là Định Quốc Vương phi.”

Định Quốc Vương phi? Vân Đình và Hạ Thù hai mặt nhìn nhau. Trước mắt tình hình mặc dù tại ngoài ý liệu nhưng hình như lại hợp tình hợp lý. Ngoại trừ Định Vương chỉ có Định Quốc Vương phi có thể điều động nhiều Hắc Vân kỵ như vậy, nhưng nghe đồn Định Quốc Vương phi đã mất tích sao lại đột nhiên xuất hiện tại Toái Tuyết quan, thậm chí còn mang theo Hắc Vân kỵ tới cứu viện binh thành Vĩnh Lâm? Hơn nữa. . . Nghe nói Định Quốc Vương phi là thiên kim đương triều Thượng thư, ngoại tôn nữ Thanh Vân tiên sinh, tiểu thư khuê nũng nịu sao lại… Vân Đình cảm giác mình choáng luôn, đứng ở một bên cũng không nói chuyện giao hết thảy cho Hạ Thù bình tĩnh

hơn mình xử trí. Hạ Thù cũng bị dọa không nhẹ, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần rồi mới nói: “Vương phi. . . Tại sao ngài lại ở chỗ này?”

Diệp Ly cười nói: “Đúng là thực tế không ở chỗ này, nghe thấy tin tức Toái Tuyết quan bị vây nên mới chạy tới, may mắn đến kịp rồi. Nếu như hai vị không tin thân phận của ta . . . tiểu thư Mộ Dung thiên kim của tướng quân Mộ Dung còn tại Toái Tuyết chứ?” Sắc mặt Hạ Thù biến hóa, hơi lúng túng nói: “Tại hạ cũng không phải là không tin thân phận Vương phi, dù sao Hắc Vân kỵ chính là chứng cớ tốt nhất. Chỉ là…” Diệp Ly gật đầu, “Ta hiểu ý tứ của Hạ giáo úy, không cần khẩn trương. Hai vị, mời ngồi đi.”

Hạ Thù và Vân Đình liếc mắt nhìn, từng người tạ ơn rồi ngồi xuống. Nguyên bản Hắc Vân kỵ chạy đến cứu viện thì trong lòng bọn họ tràn đầy vui mừng, nhưng hiện tại phát hiện dẫn đầu Hắc Vân kỵ lại là Định Quốc Vương phi thì hai người lập tức có chút không biết biểu lộ như thế nào, tâm tình gì. Thế nhân đều biết hiện tại Định Vương đi lại không tốt, nếu như muốn điều động Hắc Vân kỵ xác thực không phải Định Quốc Vương phi thì không thể. Nhưng nếu nói là một nữ tử mảnh mai mảnh khảnh như vậy thật sự có bổn sự chỉ huy quân đội cường hãn như vậy hơn nữa lãnh đạo bọn hắn đối kháng hơn mười vạn phản quân của Lê Vương. Trong lòng hai người kỳ thật đều không tin đấy.”Thuộc hạ cầu kiến Vương phi.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Ám Nhị Ám Tam. Hạ Thù và Vân Đình đều khẽ giật mình, cảnh giác nhìn về phía ngoài cửa. Mấy người nam tử mặc quần áo trang sức quân tốt bình thường đi đến, tuy không khác quần áo và trang sức binh sĩ Đại Sở là bao, nhưng Hạ Thù liếc nhìn ra đồ huy bên trên y phục những người này hiển nhiên đều là thủ hạ binh mã Linh Châu của Lê Vương. Hiển nhiên mấy người không phải thủ thành tướng sĩ dẫn dụ đến.

“Khổ cực, chuyện làm được ra sao?”

Ám Nhị tiến lên một bước nói: “Cẩn tuân lệnh của Vương phi, đã hành quyết Thái Thú Vĩnh Châu. Chỉ tiếc có nhiều người của Lê Vương nên thuộc hạ không thể mang thủ cấp Thái Thú Vĩnh Châu về. Thỉnh Vương phi thứ tội.” Diệp Ly đưa tay, “Không sao, các ngươi làm rất khá. Đi xuống trước nghỉ ngơi đi.” Mọi người lĩnh mệnh cáo lui, Vân Đình cả kinh nói: “Ngài. . . Các ngươi giết Thái Thú Vĩnh Châu? !”

“Vân Đình, không được vô lễ.” Hạ Thù trầm giọng nói, đã có thể xác định cô gái trước mắt thực đúng là Định Quốc Vương phi, như vậy tạm thời trước bất luận nàng ta có năng lực thống lĩnh Hắc Vân kỵ và binh mã Vĩnh Lâm hay không, cũng không phải là đối tượng mà bọn hắn có thể vô lễ. Mặc dù tin tức vừa mới nghe được mà nói thì trong lòng của hắn cũng vô cùng khiếp sợ. Diệp Ly nhàn nhạt gật đầu, nói: ” Thái Thú Vĩnh Châu không biết báo đáp quốc gia mà lại đầu hàng binh mã Lê Vương. Nếu không hành quyết hắn để răn đe, chỉ sợ quan viên nơi khác bị hắn nói động cũng đi theo hắn.” Hạ Thù gật đầu nói: “Vương phi nói đúng. Nếu không phải Thái Thú Vĩnh Châu đào ngũ Lê Vương, thì Vĩnh Lâm cũng lâm vào cảnh nguy hiểm.”

Vân Đình nhìn xem Hạ Thù, nhìn nhìn lại Diệp Ly, đột nhiên hỏi: “Vương phi, viện quân lúc nào mới có thể đến?”

Diệp Ly trầm ngâm một lát, lắc đầu nói: “Cái này ta cũng không biết. Lúc trước ta ở tại Nam Chiếu, sau khi nghe được tin tức Toái Tuyết quan mới đêm tối gấp trở về đấy. Chỉ là. . . Ung Châu Tổng binh Ngô đại nhân tại sông Vân Lan lọt vào phục kích, chỉ sợ mấy ngày gần đây không có viện binh rồi.”

Toàn bộ phía nam sông Vân Lan có thể tự bảo vệ mình cũng không tệ rồi, căn bản không cần vọng tưởng có viện binh. Mà phía bắc con

sông chỉ có Ung Châu gần Vĩnh Châu nhất, binh mã Ung Châu lọt vào phục kích, binh mã địa phương khác lại không nhận được chiếu lệnh của triều đình, rất có thể sẽ không ra binh. Vân Đình và Hạ Thù là người chỉ huy quân thủ vệ thành Vĩnh Lâm mà không phải binh sĩ bình thường, cho nên Diệp Ly cũng không cần lừa gạt bọn hắn. Nếu như người lãnh binh không thể nhìn rõ tình huống trước mắt thì mấy chuyện khác đều không cần phải nói.

“Chết tiệt!” Vân Đình thấp giọng mắng. Dù cho tăng thêm 2000 Hắc Vân kỵ, hiện tại nhân mã bọn hắn cũng chưa đủ hai vạn, cho dù bọn hắn không sợ chết, nhưng nếu như toàn bộ chiến sự bọn hắn có thể thủ được Vĩnh Lâm mà nói… thì hắn tình nguyện lập tức chết trận nơi sa trường.

Hạ Thù hít vào một hơi, dẹp loạn hơi thở của mình rồi mới hỏi: “Đã như vầy, kính xin Vương phi mau rời khỏi Vĩnh Lâm trở lại kinh thành.”

“Rời đi?” Diệp Ly khiêu mi hỏi.

Hạ Thù cười khổ nói: “Không dối gạt Vương phi, tuy hai người mạt tướng tại Mộ Dung tướng quân trước mặt lập được quân lệnh trạng. Nhưng là Vĩnh Lâm. . . bọn ta cũng chỉ có thể cố gắng thủ đến đâu hay đến đó mà thôi. Vương phi có ân oán cùng với Lê Vương, trước kia tại hạ cũng từng nghe nói qua một ít. Vạn nhất đến lúc đó. . . Cho nên kính xin Vương phi mau rời khỏi thì tốt hơn.” Diệp Ly nhoẻn miệng cười, “Hạ giáo úy, ngươi cho rằng Bản phi đến Vĩnh Lâm là ý định ở chỗ này làm một vòng sau đó nghênh ngang rời đi sao? Huống chi. . . nếu Bản phi đi rồi, cho dù lưu Hắc Vân kỵ cho ngươi thì ngươi chỉ huy được bọn hắn không?”

Hạ Thù hơi hổ thẹn nhìn xem Diệp Ly, đúng là hắn hi vọng Định Vương phi có thể lưu Hắc Vân kỵ lại hiệp trợ thủ thành. Nhưng Định

Vương phi nói cũng đúng, nếu như ngay cả lịch đại Hoàng đế cũng không thể nhúng chàm Hắc Vân kỵ, như vậy bằng hắn chính là một cái giáo úy có làm sao có thể chỉ huy được? Diệp Ly nhướn mày nhìn xem hắn xoắn xuýt cười nói: “Như thế nào? Bản phi thủ thành cùng các ngươi là cho các ngươi mất thể diện sao?”

“Cái này. . .” Hạ Thù tức cười, ngược lại Vân Đình nhanh mồm nhanh miệng nói: “Vương phi, trên chiến trường quá nguy hiểm, thân phận của ngài quý trọng lại là cô nương gia sao có thể để ngài thủ thành với chúng ta. Nếu không ngài nói qua huynh đệ Hắc Vân kỵ lưu lại giúp chúng ta thủ thành là được rồi. Như vậy ngài cũng an toàn, chúng ta thủ thành cũng thêm vài phần nắm chắc.” Diệp Ly phụt một tiếng cười che miệng nói: “Vân giáo úy, vừa rồi ta tự mình cưỡi ngựa vào chứ không phải ngồi ở trong kiệu để cho người ta đưa vào?” Vân Đình ngạc nhiên, lúc này mới nhớ tới vừa mới trong loạn quân như vậy , xác thực không có thấy có người cố ý che chở ai đấy, cho nên nữ tử cao vẫn chưa bả vai mình trước mắt dĩ nhiên đồng dạng tự mình đi theo tất cả Hắc Vân kỵ ở trong thiên quân vạn mã giết đi ra hay sao? !

Hạ Thù ho nhẹ một tiếng, đối với Diệp Ly chắp tay nói: “Mạt tướng thất lễ. Tướng quân Mộ Dung đóng ngay tại Toái Tuyết, không bằng thỉnh Vương phi đi trước bái kiến tướng quân Mộ Dung rồi bàn bạc sau?” Diệp Ly ngưng lông mày trầm tư một lát gật đầu nói: “Như thế cũng tốt, phản quân hai ngày này liên tục gặp ngăn trở, hiện tại đã rời khỏi hai mươi dặm bên ngoài. Trước Mặc Cảnh Lê không có tra rõ ràng thì chắc hẳn sẽ không tùy tiện tấn công. Ta đã đến rồi thì cũng không thể không đi bái kiến tướng quân Mộ Dung. Trước hết đi Toái Tuyết quan một chuyến.” Vân Đình xung phong nhận việc mà nói: “Ta tiễn đưa Vương phi đi qua!” Hạ Thù giống như cười mà không phải cười liếc nhìn Vân Đình, phảng phất như hiểu tính toán nhỏ nhặt trong lòng của hắn, bao dung cười nói: “Ta lưu lại thủ vệ Vĩnh Lâm.” Diệp Ly gật đầu, “Vậy làm phiền Hạ giáo úy rồi. Ta sẽ lưu lại Hắc Vân

kỵ hiệp trợ Hạ giáo úy lại tăng cường phòng ngự tường thành."

Hạ Thù rất vui, thế nhân đều biết Hắc Vân kỵ am hiểu công thành, nhưng đồng dạng người am hiểu công kích tất nhiên biết nhược điểm phòng ngự ở chỗ nào. Có thể trong khoảng cách gần quan sát Hắc Vân kỵ là vinh hạnh của mỗi một người lính. Nghe vậy, Vân Đình lại có chút xoắn xuýt, rốt cuộc đưa Định Vương phi gặp tướng quân Mộ Dung có lợi nhất hay lưu lại xem Hắc Vân kỵ? Nhìn nhìn Diệp Ly đã đứng dậy, giáo úy Vân Đình nắm tay. Trước nịnh nọt Định Vương phi rất quan trọng, nếu như lần này đánh giặc xong hắn có thể cầu Định Vương phi mang hắn vào Hắc Vân kỵ, cho dù làm tên lính quèn thì hắn cũng nguyện ý!

Toái Tuyết quan

Máu đen toàn thân Mộ Dung Thận long hành hổ bộ đi tới lều lớn. Phảng phất biết rõ phản quân Lê Vương đến gần, hôm nay dưới thành người Nam Chiếu tấn công cũng càng phát ra kịch liệt. Cuối cùng vẫn là Mộ Dung Thận tự mình dẫn người ra khỏi thành một hồi chém giết mới đưa người giết trở về. Lúc này rốt cục có thể giải tỏa tức giận, Mộ Dung Thận ngay cả quần áo cũng không kịp đổi rồi vội vàng trở về lều lớn, nghe chiến báo thành Vĩnh Lâm, "Tướng quân, sáng sớm hôm nay đích thân Lê Vương thống soái mười lăm vạn binh mã đã đến dưới thành Vĩnh Lâm."

Mộ Dung Thận vung tay lên, nói: "Vớ vẩn! Bên ngoài thành Vĩnh Lâm nhỏ bé như vậy thì mười lăm vạn binh mã của hắn bày chỗ nào?"

Thủ hạ một gã tướng lãnh đứng lên nói: " Chỉ sợ mười lăm vạn binh mã chuẩn bị cho Toái Tuyết quan chúng ta đấy. Ngày hôm qua hai tên tiểu tử Vân Đình và Hạ Thù giết binh mã tiên phong của Lê Vương, còn chém Thủ lĩnh quân tiên phong. Chắc hiện tại hai tên tiểu tử sống không tốt lắm." Mộ Dung Thận gật đầu nói: "Vân Đình và

Hạ Thù lần này đánh khá tốt.”

“Tướng quân, không bằng thuộc hạ dẫn người đi Vĩnh Lâm nhìn xem. Hai tên tiểu tử hiện tại chắc không chịu được.” Một người phó tướng trung niên có chút lo lắng mà nói. Mộ Dung Thận trầm trọng lắc đầu, ” Binh mã Nam Chiếu tùy thời đột kích, huống chi chúng ta căn bản không thể rút binh lực ra trợ giúp bọn hắn được.” Các tướng lĩnh trầm mặc, theo Toái Tuyết quan rút người, chẳng khác nào tự mình phóng người Nam Chiếu nhập Toái Tuyết quan. Không cứu trợ thì hai vạn nhân mã trong thành Vĩnh Lâm sớm muộn gì cũng sẽ bị hơn mười vạn đại quân của Lê Vương ăn tươi, đến lúc đó hai bên vây kín thì Toái Tuyết quan cũng không thủ được. Cùng thật đáng buồn chính là. . .

Ngay cả phá vòng vây bọn hắn đều làm không được, bởi vì bọn hắn trấn thủ chính là Toái Tuyết quan, thủ hộ biên giới Đại Sở. Trừ phi tướng sĩ Toái Tuyết quan chết hết nếu không tuyệt đối không thể để cho ngoại tộc bước vào một bước. Đây là Thủ Hộ Giả các đời Toái Tuyết quan mấy trăm năm qua dùng tánh mạng cùng với máu tươi đúc ghi tín niệm.

“Mẹ nó! Lê Vương rõ ràng cấu kết với người Nam Chiếu !” Các tướng lĩnh có tính khí táo bạo không nhịn được mà mắng. Có chuyện gì có thể so được ngươi ở gió tanh mưa máu phía trước liều chết liều sống, lại bị người một nhà từ phía sau cho một đao? Đường đường Vương gia hoàng gia, em ruột Hoàng đế cấu kết ngoại tộc, chuyện chết tiệt gì vậy?

“Khởi bẩm tướng quân, chiến báo thành Vĩnh Lâm!”

“Nhanh truyền!” Trong đại trướng âm thanh tức giận mắng im bặt mà dừng, tất cả mọi người nghiêm nghị nhìn qua binh sĩ tiến tới báo tin, sợ từ trong miệng hắn nghe được tin tức không tốt.

“Khởi bẩm tướng quân, sáng nay phản quân Lê Vương công thành, trước sau một canh giờ. Vào lúc giữa trưa phản quân đã bị giết lùi. Hạ giáo úy thỉnh tướng quân yên tâm, chỉ cần Vĩnh Lâm còn có người thì tuyệt sẽ không lại để cho phản quân lướt qua thành Vĩnh Lâm.” Binh sĩ cao giọng bẩm báo nói.

“Thật tốt, quả nhiên hai tên tiểu tử này không tệ.” Mộ Dung Thận rất vui mừng, kỳ thật trước khi phái Vân Đình và Hạ Thù đi Vĩnh Lâm thì trong lòng của ông còn hơi thấp thỏm không yên, dù sao hai người đều còn rất trẻ tuổi, nhưng Toái Tuyết quan thật sự không còn người có thể phái. Không nghĩ tới hai tên tên tiểu tử này vậy mà hai ngày liền chiến thắng liên tiếp. Nghĩ nghĩ, Mộ Dung Thận có chút nghi hoặc hỏi: “Lê Vương có hơn mười vạn đại quân đều đã đến, sao Vân Đình và Hạ Thù giết lùi được bọn hắn?”

Báo tin binh sĩ cũng không có giấu diếm, “Vốn là chúng ta gần như không duy trì được nhưng đột nhiên không biết từ chỗ nào có rất nhiều kỵ binh áo đen giết lùi địch nhân. Mặt khác, Thái Thú Vĩnh Châu tại trong quân Lê Vương cũng bị người giết chết.”

Mộ Dung Thận sững sờ, không rõ thân phận những kỵ sĩ áo đen lắm nhưng Vĩnh Châu Thái Thú bị giết lại là một chuyện tốt, “Giết hay! Trở về lại tra tin tức về những kỵ binh kia, tận nhanh chóng ôm đến.”

“Vâng!”

“Khởi bẩm tướng quân, giáo úy Vân Đình cầu kiến.”

“Vân Đình?Sao hắn lại tới đây? Cho hắn tiến đến!” Mộ Dung Thận chau mày, phất tay phân phó nói.

Không bao lâu, Vân Đình kích động đi đến, mới vừa vào cửa đối với

Mộ Dung Thận kêu lên: “Tướng quân, ngài xem đây là ai!” Mộ Dung Thận đang muốn răn dạy Vân Đình táo bạo, ngẫng đầu lại cả buổi nói không ra lời. Tuy nhiên lúc ở kinh thành thì Mộ Dung Thận cũng không hay giao tiếp xã giao, Diệp Ly cũng thế không thích ra cửa. Nhưng Mộ Dung Đình và Diệp Ly đúng là hảo hữu chí giao. Cho nên thân là ái nữ như mệnh tướng quân Mộ Dung vẫn bái kiến vị Định Vương phi nổi tiếng kinh thành này mấy lần đấy. Tuy nhiên lúc này đối phương một thân áo đen, lại là trang phục nam tử nhưng dung nhan thanh lệ còn có thong dong bình tĩnh mỉm cười không hề biến lại làm cho Mộ Dung Thận ấn tượng rất sâu, “Vương…” Mộ Dung Thận kiệt lực nuốt chữ sau cùng vào, chỉ nghe Diệp Ly chắp tay cười nói: ” Tướng quân Mộ Dung, kinh thành từ biệt từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?” Mộ Dung Thận rốt cuộc cũng là tướng quân chinh chiến nửa đời, rất nhanh liền khôi phục tỉnh táo, đồng dạng chắp tay đáp lễ cười nói: “Làm phiền công tử nhớ thương, Bổn tướng quân cũng muốn đa tạ công tử tương trợ giải Vĩnh Lâm chi nguy.” Kỵ binh áo đen, lúc này đột nhiên xuất hiện Định Quốc Vương phi, nếu như Mộ Dung Thận đoán không ra người đến giải Vĩnh Lâm chi nguy là người nào, thì ông cũng không phải là Mộ Dung Thận từng đi theo Mặc Lưu Danh đánh giặc rồi.

Các tướng lĩnh ở Toái Tuyết quan tuy cũng không biết thiếu niên mặc áo đen giải thành Vĩnh Lâm chi nguy đi theo Vân Đình đến là ai, nhưng lại rõ ràng phát giác được Mộ Dung tướng quân biết người này, liền cũng buông lỏng đề phòng tò mò nhìn Diệp Ly. Mộ Dung Thận nhìn nhìn mọi người, phất tay lại để cho người lui xuống trước đi, mới thỉnh Diệp Ly ngồi xuống. Diệp Ly cũng không khách khí, sau khi tạ ơn rồi đi qua một bên ngồi xuống, “Tướng quân, Toái Tuyết quan có thể thủ được không?” Diệp Ly rất hiểu tính tình Mộ Dung Thận, cũng không muốn vòng vo với ông làm lãng phí thời gian, trực tiếp hỏi.

Mộ Dung Thận liếc nhìn thật sâu Diệp Ly, sau nửa ngày mới thở dài

nói: “Lão phu ta cũng không gạt Vương phi, nếu là sau người không có hơn mười vạn nhân mã của Lê Vương kia thì Mộ Dung Thận dám cam đoan tuyệt đối sẽ không để cho người Nam Cương bước vào Toái Tuyết quan nửa bước. Nhưng . . . Một khi thành Vĩnh Lâm phá. . . Hắc hắc, Toái Tuyết quan chỉ sợ ngay cả nửa ngày cũng không thủ được.” Giữa Toái Tuyết quan và thành Vĩnh Lâm cũng không bình chướng, một khi phản quân đã qua thành Vĩnh Lâm chẳng khác nào sau lưng gác quân đưa cho phản quân đánh, đến lúc đó hai mặt giáp công không cần người Nam Chiếu cố sức thì quân thủ vệ Toái Tuyết quan bị giết hết.

Diệp Ly cũng hiểu Mộ Dung Thận nói đều là sự thật, cau mày nói: “Dùng ý kiến của tướng quân, viện quân cần mấy ngày có thể đến?”

Mộ Dung Thận nở tươi cười đắng chát, “Nếu là. . . Tối đa hai ngày viện quân là đến. Chỉ là hiện tại. . . chỉ sợ trong vòng mười ngày cũng chả nhìn thấy bóng dáng quân tiếp viện.”

Diệp Ly khiêu mi, “Như vậy tướng quân nói là Toái Tuyết quan không thủ được?”

Mộ Dung Thận cắn răng nói: “Thủ không được cũng muốn thủ. Chỉ cần Mộ Dung Thận còn có một hơi thì tại người Nam Chiếu đừng mơ tưởng bước qua Toái Tuyết quan.” Diệp Ly đã trầm mặc một lát, ngẩng đầu hỏi: “Tướng quân dự tính còn có thể thủ mấy ngày?” Mộ Dung Thận trầm giọng nói: “Cái kia muốn xem Vĩnh Lâm còn có thể kiên trì đến lúc nào. Không biết lần này Vương phi dẫn theo bao nhiêu Hắc Vân kỵ đến?”

Diệp Ly thở dài, “Lần này hoàn toàn trùng hợp, Hắc Vân kỵ chỉ có 2000 người. Tướng quân. . . Nếu như thủ không được Toái Tuyết quan, phải chăng có thể. . . Lui xuống phía sông Vân Lan?” Mộ Dung Thận vung tay lên, kiên định mà nói: “Người khác có thể lui, Mộ Dung

Thận không thể lui! Đã Hoàng Thượng phái Mộ Dung Thận trấn thủ Toái Tuyết quan, chỉ có thể tồn vong cùng với Toái Tuyết quan!" Diệp Ly cau mày nói: "Như vậy, tướng quân có thể có nghĩ qua, nếu sau khi Toái Tuyết quan phá thì người Nam Cương thừa cơ xua quân lên phía bắc sẽ như thế nào? Hai vạn quân thủ vệ Ung Châu xuất sư thất bại, đã toàn quân bị diệt trên sông Vân Lan, lúc này không chỉ có Vĩnh Châu nguy hiểm, Ung Châu cũng không có binh mã trấn thủ."

Mộ Dung Thận ha ha cười cười, ngạo nghễ nói: "Vương phi yên tâm, sau khi thu được tin tức Ngô Tổng binh bỏ mình thì Bổn tướng quân đã nghĩ đến điểm này rồi. Cho nên đã sớm sai người ngày đêm giám thị cầu Hằng Huy trên sông Vân Lan, nếu như viện quân tới trước thì cũng thôi đi. Một khi Toái Tuyết quan phá mà viện quân chưa đến, người ở lại nơi đó sẽ không tiếc bất cứ giá nào hủy cầu vượt sông. Vô luận người Nam Chiếu muốn trùng tu cầu hay muốn đi thuyền vượt sông, hoặc đi đường vòng thì hành trình ít nhất cũng muốn kéo dài hơn nửa. Đến lúc đó. . . Viện quân của triều đình cũng nên đến rồi. Ngược lại là Vương phi, lần này đa tạ Vương phi trượng nghĩa viện thủ, kính xin Vương phi mau rời khỏi Vĩnh Châu để an toàn."

Diệp Ly đứng dậy, khâm phục đúng Mộ Dung Thận chắp tay nói: "Đã tướng quân tâm ý đã quyết, như vậy. . . thành Vĩnh Lâm giao cho ta nhé?"

"Vương phi?" Mộ Dung Thận kinh ngạc nhìn xem nàng, Diệp Ly cười nói: "Ta đã thân là Định Quốc Vương phi, Vĩnh Châu nguy cấp há có thể chính mình đi đầu rời đi. Diệp Ly đồng dạng nguyện tồn vong cùng với thành Vĩnh Lâm, sẽ không phụ danh tiếng Định Quốc Vương phủ. Đúng không?"

Mộ Dung Thận đã trầm mặc hồi lâu, mới rốt cục nói: "Khó trách…" Khó trách Hắc Vân kỵ sẽ nghe theo Định Vương phi chỉ huy, quả nhiên không phải khuê tú tầm thường có thể so được. Thế nhân đều

cho rằng chỉ có Định Vương và Định Vương phi có thể chỉ huy Hắc Vân kỵ, nhưng lại không biết, cho dù là lịch đại Định Vương phi chính thức có thể khống chế Hắc Vân kỵ lại cũng không quá hai, ba người. Định Vương phi tiền nhiệm cũng không cần nói, dù cho mẹ đẻ Định Vương, năm đó cùng Nhiếp chính vương Mặc Lưu Danh kiêm điệp tình thâm nhưng Vương phi kia cũng chưa từng có đạt được quyền lợi chỉ huy Hắc Vân kỵ.

Diệp Ly khiêu mi, chờ Mộ Dung Thận nói câu kế tiếp. Nhưng Mộ Dung Thận chỉ là lắc đầu cũng không có nói tiếp, chỉ ngẩng đầu nhìn Diệp Ly nói: "Như thế, Vĩnh Lâm phó thác cho Vương phi rồi. Bổn tướng quân không thể cho Vương phi bất kỳ trợ giúp gì, chỉ có thể lại gẩy một vạn nhân mã cho Vương phi." Một vạn nhân mã này vốn định đợi đến lúc Vân Đình và Hạ Thù thật sự không thể thủ nổi được nữa thì sẽ phái đi tiếp viện bọn hắn đấy. Đó nhân mã mà ông có thể điều đi.

Diệp Ly gật đầu, "Đa tạ Tướng quân tín nhiệm."

Tiếp binh phù từ Mộ Dung Thận, Diệp Ly cũng không chậm trễ nữa đứng dậy chuẩn bị quay về thành Vĩnh Lâm. Mộ Dung Thận là sa trường lão tướng, nếu không là lần này sự tình ra đột nhiên lại thật sự là binh lực cách xa căn bản sẽ không giật gấu vá vai, nghèo rớt dái như thế. Phòng ngự Toái Tuyết quan tự nhiên cũng không cần Diệp Ly nhúng tay vào. Ra quân doanh vừa hay nhìn thấy Mộ Dung Đình mang kiếm bước nhanh đến trước mặt, "Đình nhi?"

"Ồ? !" Mộ Dung Đình vốn vội vã muốn đi tìm phụ thân, lại nghe thấy giọng nói quen thuộc vội vàng phanh lại bước chân. Trừng mắt nhìn người quen thuộc lại lạ lẫm sau nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại chỉa về phía nàng, "Ngươi. . . Ngươi ngươi…"

"Làm càn!" Mộ Dung Thận phía sau đi ra, trừng Mộ Dung Đình nói:

“Con nha đầu kia sao lại vô lễ với Từ công tử như thế?”

“Từ công tử? !” Mộ Dung Đình thét lên. Diệp Ly nhoẻn miệng cười, đối với Mộ Dung Đình khiêu mi, “Tại hạ Từ Thanh Lưu bái kiến tiểu thư Mộ Dung.”

Mộ Dung Đình mặt đỏ lên, vội vàng trốn sau lưng Mộ Dung Thận. Oán trách trừng liếc Diệp Ly. Thật sự không thể trách nàng đột nhiên trở nên ngại ngùng, chỉ trách Diệp Ly mang bộ dáng nam tử thật quá giống, dù cho không có trang điểm cải biến bộ dáng, nhìn về thiếu niên tuấn tú lại hơi ngây thơ tuấn mỹ, không có nửa điểm nữ nhi đáng yêu. Mộ Dung Đình gần đây tự xưng là tính cách phóng khoáng, tư thế hiên ngang, nhưng nàng không thừa nhận cũng không được, coi như mình mặc nam trang thì cũng sẽ không giống nam tử như người trước mắt. Dù cho biết rõ Diệp Ly là nữ tử hàng thật giá thật, nhưng nhìn thấy thiếu niên còn mang theo một ít ngây thơ tuấn mỹ thì trong lòng Mộ Dung Đình có hơi chút quẫn bách đấy.

Nhìn xem Mộ Dung Đình khó được bộ dáng xấu hổ, Diệp Ly không nhịn được cười cười với nàng. Dưới ánh mặt trời thiếu niên tuấn tú mà ưu nhã, một thân áo đen cũng không thể che hết cái thanh thuần ngây thơ kia. Mộ Dung Đình chỉ có thể mở to con mắt, trong lòng thầm mắng: “Yêu nghiệt!”

“Tướng quân, tại hạ cáo từ.” Không trêu chọc Mộ Dung Đình nữa, Diệp Ly quay người cáo biệt Mộ Dung Thận. Mộ Dung Thận gật đầu, thận trọng mà nói: “Như thế thành Vĩnh Lâm làm phiền công tử rồi.”

“Nhất định không cô phụ tướng quân nhờ vả.” Diệp Ly cười nói.

Mộ Dung Đình nhìn nhìn Diệp Ly, nhãn châu xoay động, “Cha, a. . . Từ công tử muốn đi Vĩnh Lâm làm cái gì?”

Mộ Dung Thận cau mày nói: “Từ công tử tiến đến hiệp trợ Vân Đình và Hạ Thù thủ thành.” Mộ Dung Đình vội vàng nói: “Ta cũng muốn đi.”

“Chớ có ẩu tả, Từ công tử đi làm chuyện chính sự, con đi theo xem náo nhiệt gì?”

Mộ Dung Đình tức giận tới mức dậm chân, trước khi nói mình là nữ nhi gia không thể lên trên chiến trường, hiện tại còn không phải lại để cho A Ly đi chiến trường sao?”Con mặc kệ, con cũng muốn đi hỗ trợ thủ thành! Con là con gái của phụ thân, không phải chỉ ở trong quân doanh đi ăn chùa phế vật! A. . . Từ công tử, dẫn ta đi cùng có được không?” Một khi kích động, Mộ Dung Đình cũng đã quên mất Diệp Ly còn đang mặc nam trang trực tiếp bổ nhào vào trên người nàng cầm lấy ống tay áo lay động…, dẫn tới lui tới binh sĩ nhao nhao ghé mắt. Diệp Ly ho nhẹ một tiếng, kéo ra tay của nàng rồi cười nói: “Mộ Dung. . . Nam nữ hữu biệt.”

Mộ Dung Đình lúc này mới chú ý tới bốn phía binh sĩ qua lại với ánh mắt quỷ dị, vội vàng buông tay ra rồi tặng Diệp Ly cái mặt quỷ. Quay đầu lại đi lôi kéo phụ thân làm nũng, “Phụ thân. . . để cho Đình nhi đi mà, con gái tuyệt đối sẽ không cho người thêm phiền toái đấy.”

Mộ Dung Thận bị nàng quấn quít lấy không có cách, chỉ phải nhìn về phía Diệp Ly. Diệp Ly cúi đầu cười nói: “Nếu như tướng quân yên tâm thì hãy để cho Mộ Dung đi cùng ta cũng được.” Mộ Dung Thận thở dài, hiện nay tình thế nguy cấp, ở lại Toái Tuyết quan hay đi thành Vĩnh Lâm thật sự không khác nhau nhiều lắm. Cho dù ở lại Toái Tuyết quan đợi đến lúc giao chiếnđến thì mình cũng không chiếu cố được con bé, “Mà thôi, nha đầu kia liền làm phiền Từ công tử. Nếu con bé dám tùy hứng ẩu tả, Từ công tử có thể quân pháp xử trí không cần hạ thủ lưu tình!”

“Cảm ơn cha!” Mộ Dung Đình vui mừng, hoàn toàn không để ý phụ

thân nói quân pháp xử trí. Như vậy ít nhất nói rõ phụ thân đã coi nàng trở thành một tên binh lính mà không phải một tiểu cô nương không hiểu chuyện?

Cáo từ Mộ Dung Thận, đoàn người Diệp Ly tại Toái Tuyết quan chưa tới một canh giờ lại bắt đầu trở về. Mộ Dung Đình cưỡi trên lưng ngựa hâm mộ nhìn xem tuấn mã của Diệp Ly cùng với vài tên Hắc Vân kỵ sĩ binh ở sau lưng nàng. Đây mới chỉ mấy người mà thôi mà có khí thế như vậy, nếu như thật toàn bộ Hắc Vân kỵ đứng ở trước mắt, sẽ là cảnh tượng tráng lệ thế nào ah. Chỉ suy nghĩ một chút thôi đã làm cho người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, “A. . . Ah, Từ công tử, sao ngươi đến Toái Tuyết quan? Cha ta rất yên tâm về ngươi, ta nói như thế nào thì cha cũng không chịu lại để cho ta lên chiến trường, nhưng ngươi mới đã giao phòng ngự Vĩnh Lâm cho ngươi.” Nghĩ đến đây, Mộ Dung Đình không biết là trong lòng có điểm ê ẩm đấy, cha có phải có cảm giác mình rất vô dụng hay không cho nên mới không chịu để cho mình ra chiến trường?

Diệp Ly cười nói: “Đi Nam Cương làm ít chuyện, trùng hợp gặp được.”

“Vương gia rõ ràng chịu để cho một mình ngươi đến Nam Cương làm việc? Vương gia đúng là người tốt. Không giống cha ta, cả ngày sẽ tại ta bên tai ta lải nhải nữ hài tử sắp thành thân phải muốn ngoan ngoãn trong nhà lo liệu nội trợ, muốn hiền lương thục đức. . . Ta mới không cần ngoan ngoãn ở lại nhà đâu.” Mộ Dung Đình bất mãn nhẹ giọng phàn nàn lấy, câu cuối cùng như là thì thầm rồi. Nhưng ở đây đều là người có thính lực rất tốt, đương nhiên đều nghe rõ ràng. Vân Đình cười nói: ” Tiểu thư Mộ Dung, ngươi nói như vậy thì Lãnh công tử sẽ khóc đấy.” Mộ Dung Đình nhe răng, hừ một tiếng với Vân Đình thúc ngựa chạy đến phía trước đi. Diệp Ly mỉm cười đi theo, cười nói: ” Tướng quân Mộ Dung thương ngươi, sợ ngươi gặp nguy hiểm.”

“Ta biết rõ mà, thế nhưng phụ thân chỉ có một đứa con gái là ta, ta cũng muốn phụ thân vì ta mà kiêu ngạo nha. Hơn nữa ta cũng không phải đứa bé rồi, sẽ không xúc động làm việc đâu. Phụ thân không cho phép ta lên chiến trường, ta sốt ruột như thế nào cũng không thể vụng trộm sau lưng ông mà chạy đi.”

Diệp Ly gật đầu, tuy Mộ Dung Đình nhiên ngẫu nhiên có hơi tùy hứng, kỳ thật lại vô cùng biết chừng mực sẽ không để cho người ta lo lắng cho nàng.

Chương 92: Lợi kiếm ngang trời, gặp nhau

Edit: Theresa Beta: Sakura Trái ngược với một vài ngày trước thong dong, quân phản loạn rõ ràng bắt đầu vội vàng nôn nóng. Trời còn chưa sáng cũng đã bắt đầu công thành rồi, hơn nữa theo sắc trời dần tỏ rạng thế công càng ngày càng mãnh liệt. Tin tưởng nếu như không phải là ngoài thành Vĩnh Lâm bây giờ không thể bố trí nhiều nhân mã như vậy thì Mặc Cảnh Lê tuyệt đối hận không được kéo toàn bộ mười mấy vạn đại quân lên vây công cái thành nhỏ như viên đạn này.

Hai nghìn Hắc Vân kỵ dùng để thủ thành so với hai nghìn thủ tướng biên thành tuyệt đối sẽ mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Đến thời điểm buổi trưa, trong thành Vĩnh Lâm chỉ còn dư lại quân trấn thủ đã sớm tinh bì lực tẫn (sức lực cạn kiệt). Cửa thành bị quân phản loạn liên tục không ngừng đụng vào cũng bắt đầu lảo đảo muốn rụng.

“Vương… Từ công tử, không trấn thủ được rồi, các người đi trước đi!” Hạ Thù kéo một thân vết máu và mỏi mệt đứng ở trước mặt Diệp Ly, “Còn có huynh đệ Hắc Vân kỵ, thủ thành vốn chính là chuyện của chúng ta, lần này có thể trấn thủ nhiều ngày như vậy đã là nhờ có các ngươi.”

“Đi?” Diệp Ly nhướn mày, “Bây giờ có thể đi tới chỗ nào đây? Ngoài thành có mười mấy vạn đại quân đấy.”

“Hai nghìn thiết kỵ Hắc Vân kỵ cũng không có tổn hại, vây ở trong thành cũng chỉ là rồng ngủ chỗ nước cạn. Chỉ cần ra khỏi thành nhất định có thể đủ lực để mở đường máu đánh đi ra ngoài.” Hạ Thù nói.

Diệp Ly chỉ chỉ người phía sau nói: “Ngươi hỏi một chút bọn họ có đi hay không?” Đứng phía sau Diệp Ly chính là thống lĩnh Hắc Vân kỵ Tần Phong một thân xơ xác tiêu điều cùng Ám Nhị và Ám Tam.

Tần Phong nghiêm nghị nói: “Hắc Vân kỵ vốn là vì bảo vệ Đại Sở mà tồn tại, nếu là bỏ lại thành trì và tướng sĩ thủ thành rời đi, trở về huynh đệ chúng ta cũng chỉ có thể ở trước mặt tướng sĩ Hắc Vân kỵ tạ tội.”

Ám Tam cười híp mắt nhìn Hạ Thù nói: “Chúng ta là ám vệ, chủ tử ở nơi đâu chúng ta ở nơi đó.”

Hạ Thù trừng mắt nhìn người trước mặt, chỉ cảm thấy ánh mắt một trận khô khốc đau nhói, cắn răng nói: “Không đáng giá!” Để cho một thành Vĩnh Lâm mai táng một Định Quốc Vương phi và hai ngàn Hắc Vân kỵ. Như vậy quá nhiều……

Ám Tam vỗ vỗ bả vai Hạ Thù, cười nói: “Nếu như thành Vĩnh Lâm thật bị công phá, chúng ta liều chết cũng sẽ che chở công tử mở đường máu đi ra ngoài, đến lúc đó có thể phá vòng vây, chết sống có số. Hiện tại mà bỏ thành mà chạy coi là chuyện gì? Vậy còn không bằng sớm mấy ngày tính toán bỏ thành, còn không để chết nhiều người như vậy rồi?”

Hạ Thù ngẩn người, một cái tay vung lên mở tay Ám Tam ra xoay người rời đi, “Tùy các ngươi!”

Ám Tam nhún nhún vai, bất đắc dĩ phía sau mọi người nói: “Hắn thật giống như thẹn thùng?”

Ám Nhị bất đắc dĩ vỗ vỗ người Tam đệ có phải động kinh hay không, bây giờ là ở trên chiến trường được chứ?

Mắt thấy cửa thành trong tiếng va chạm nặng nề bắt đầu tan vỡ, Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, rốt cuộc vẫn không chống đỡ được tới khi viện quân tới, “Hắc Vân kỵ, chuẩn bị!”

“Dạ!” Trên cổng thành giao cho quân trấn thủ còn dư lại đã không nhiều lắm, dưới cổng thành hai nghìn Hắc Vân kỵ đã chuẩn bị xong, như một mũi tên lên cung tùy thời chuẩn bị bắn ra. Diệp Ly quay đầu hướng Hạ Thù và Vân Đình đứng ở trên cổng thành gật đầu, vung tay lên cửa thành ầm ầm ngã xuống đất, quân phản loạn ngoài thành còn chưa kịp xông tới, trong nháy mắt, thiết kỵ màu đen như cuồng phong xông ra ngoài, đến mức ánh sáng đỏ máu chiếu sáng khắp trời.

“Vương gia, đến xem. Hắc Vân kỵ!” Phía sau đại quân, Mặc Cảnh Lê ngồi trên lưng ngựa nhìn chằm chằm tình hình trên chiến trường, không cần người bên cạnh nhắc nhở hắn cũng nhìn thấy một nhóm bóng ảnh màu đen mạnh mẽ.

“Không hổ là Hắc Vân kỵ . . . . . .” Bên cạnh tướng lãnh không khỏi thở dài, nếu có một chi quân đội như vậy, lo gì thiên hạ bất định? Cho dù hiện tại đã coi như là địch nhân, thấy quân đội tinh nhuệ như vậy cũng vẫn không thể che hết ý than thở.

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng, “Rốt cục cũng đi ra.” Vung tay lên, hai đạo quân vẫn không có tham chiến đầy đủ sinh lực xông vào chiến trường, “Đều nói Hắc Vân kỵ am hiểu tập kích, công kích bất ngờ, nhiều người như vậy ta xem các ngươi làm gì bây giờ!” Vốn bởi vì thành Vĩnh Lâm không lớn để cho hai đạo nhân mã gia nhập có thể nói là kín hết chỗ rồi, chiến mã không thể thi triển được.Hiển nhiên Hắc Vân kỵ cũng hiểu đạo lý này, rất nhanh toàn bộ buông tha cho chiến mã sáp nhập vào trong loạn quân. Lấy hai ngàn người muốn ngăn trở mấy vạn người đương nhiên là châu chấu đá xe,

nhưng chỗ trống cửa thành cũng không lớn, dĩ nhiên mấy vạn người cũng không thể đồng thời xông vào, cho nên trong khoảng thời gian ngắn hai quân vẫn giằng co dây dưa ở cửa thành. Cho dù thỉnh thoảng có mấy người quân phản loạn vọt đi vào cũng rất mau bị quân trấn thủ trong cửa thành tiêu diệt.

“Người kia là ai vậy?” Đang xem cuộc chiến, đột nhiên Mặc Cảnh Lê chỉ vào một bóng ảnh áo đen nhỏ nhắn xinh xắn trong loạn quân một lộ ra vẻ đặc biệt mà hỏi. Cùng tất cả Hắc Vân kỵ chính là hình dáng một trang phục màu đen hoa văn hình đám mây, nhưng thân thủ và động tác lại hoàn toàn khác Hắc Vân kỵ. Nếu như động tác Hắc Vân kỵ là mạnh mẽ bén nhọn thì…, động tác của hắn lại lộ ra vẻ vô cùng đơn giản mà tàn nhẫn. Căn bản nhìn chưa ra bất kỳ chiêu thức gì, nhưng gần như từng cái động tác đơn giản thi triển ra đều có một tên binh lính trước gót chân hắn té xuống. Vô luận là quân tốt bình thường hay là tướng lãnh lãnh binh, ở dưới tay hắn tựa hồ không có bất kỳ khác biệt nào.

“Đó là……” Mọi người im lặng, cũng không ai biết người kia rốt cuộc là người nào. Bởi vì trừ thân hình nhỏ thấp một chút, cùng với nhanh nhẹn bén nhọn một chút, hắn và Hắc Vân kỵ khác cũng không có bất kỳ khác biệt rõ ràng nào.

Ngó chừng bóng ảnh bén nhọn trong loạn quân kia, ánh mắt ngăm đen của Mặc Cảnh Lê dần dần híp lại, cái bóng ảnh kia để cho hắn có một loại cảm giác quen thuộc quỷ dị. Hồi lâu, rốt cục nghiến răng nghiến lợi phun ra một cái tên, “Diệp Ly!”

Quân sư bên cạnh sửng sốt, thật nhanh nhìn hướng người kia trong loạn quân, cả kinh nói: “Vương gia nói đó là Định Vương Phi?”

Mặc Cảnh Lê căn bản không để ý tới câu hỏi của hắn, roi trong tay chỉ phía trước, “Bắt sống người kia, Bổn vương thưởng ngàn lượng

hoàng kim!”

“Dạ!”

Mặc dù Hắc Vân kỵ đang chặn lại quân phản loạn ở cửa thành, nhưng trên cổng thành nhưng hiển nhiên đã không cách nào phòng thủ hữu hiệu nữa. Không ít quân phản loạn đã từ trên tường thành bò lên, chém giết với quân trấn thủ trên thành. Diệp Ly ở dưới thành cũng cảm thấy rõ ràng áp lực, một đao quét ra một quân phản loạn nhào lên, vừa quay người vừa lúc đem Đao Phong (lưỡi đao) đâm rách cổ họng quân phản loạn từ phía sau nhào lên.

Ám Nhị, Ám Tam nhích lại gần, Ám Nhị thấp giọng nói: “Công tử, nên rút lui.”

Ám Tam vừa huy kiếm mang ra một đường máu, vừa nói: “Mặc Cảnh Lê có phải phát hiện Vương Phi rồi hay không? Làm sao ta cảm thấy lúc này quân tới không giống quân tốt bình thường?” Chung quanh bọn họ đều là những người rõ ràng đều có được công phu khá tốt, khó đối phó hơn quân tốt bình thường.

Diệp Ly cũng rất bất đắc dĩ, nhưng thành Vĩnh tâm bị công phá đã thành thế cục đã định, lúc này Hắc Vân kỵ hy sinh thì đã không có chút ý nghĩa nào. Bọn họ ở cửa thành kéo gần hơn một canh giờ nói vậy Toái Tuyết quan bên kia đã nhận được tin tức rồi, “Hắc Vân kỵ toàn bộ rút lui ra khỏi chiến trường!”

“Phái đội một, đội hai, đội ba cản ở phía sau, tất cả những người khác rút lui!” Tần Phong cao giọng hạ lệnh.

“Muốn chạy?” Xa xa, đương nhiên Mặc Cảnh Lê thấy rõ ràng tình hình trên chiến trường, Hắc Vân kỵ am hiểu tập kích, am hiểu ẩn núp, giống như trước cũng am hiểu chạy trốn. Phụ cận Vĩnh Lâm địa

hình phức tạp, một khi để cho bọn họ thoát khỏi chiến trường thật đúng là không bắt được bọn họ. Nhưng vừa bắt đầu Hắc Vân kỵ cũng chưa có thật hướng vào trong loạn quân, chẳng qua là che ở cửa thành không để cho bọn hắn đi tới. Lúc này vừa nhận lệnh lập tức chia ra phía bên trái phải cùng trong thành lui ra, lại có một nhóm lưu lại ở phía sau ngăn trở cung thủ, cho dù quân phản loạn không cam lòng cũng chỉ có thể nhìn bọn họ thoăn thoắt rời xa chiến trường. Mặc Cảnh Lê hừ lạnh một tiếng, xoay người lại rút ra cung tên được treo trên lưng ngựa, lắp tên kéo cung, liếc về bóng đen nhỏ nhắn xinh xắn phía trong loạn quân.

Chém giết ở bên trong, Diệp Ly rõ ràng nhận thấy được một cỗ hơi thở nguy hiểm. Chỉ quay đầu lại nhìn nơi xa nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt Mặc Cảnh Lê hung ác cùng với mũi tên nhọn thoát khỏi dây cung phá không mà đến. Nếu bình thường thì Diệp Ly cũng không lo lắng mũi tên này, nhưng là hiện tại nàng đang bị mấy quân phản loạn quấn căn bản không cách nào né tránh. Ám Tam kinh hô một tiếng, lập tức nhào tới. Trong lòng Diệp Ly khẽ nguyền rủa một tiếng, một tay chế trụ một đao trong tay quân phản loạn một tay đánh về phía Ám Tam té qua. Vừa hất lên thì cánh tay trái một trận nóng bỏng đau đớn truyền đến, phía sau mũi tên nhọn gần trong gang tấc.

“Công tử!”

“Sưu ——!” Một mũi tên lông màu trắng hiện lên kim quang hoa mỹ phá không mà đến, mũi tên của Mặc Cảnh Lê tiến đến trước người Diệp Ly ba thước đụng vào mũi tên bắn nhanh mà đến, rơi xuống đất. Vũ tiễn kia lại như không hề bị ảnh hưởng, xuyên qua người quân phản loạn đâm vào bộ ngực một người khác. Ánh mắt người nọ không dám tin nhìn bộ ngực của mình và vũ tiễn không có vào hơn phân nửa tựa hồ không thể hiểu, mình đứng ở phía sau đồng bào làm sao cũng không nghĩ ra được lại có người bắn một mũi tên xuyên qua hắn rồi lại đến mình. Diệp Ly cũng vì mũi tên kinh thiên

này mà thần sắc lóe lên một cái, cũng trong nháy mắt một tay chém đến sau ót một người, xoay người lại đá đến một gã quân phản loạn đang đánh lén.

“Trời ạ……” Ám Nhị, Ám Tam cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi Ám Tam nhảy qua lại bị Diệp Ly vứt tới một người chặn lại, suýt nữa liền cho rằng mũi tên kia bắn tới trên người Vương Phi rồi. Lúc này trong lòng chấn động nhưng cũng mồ hôi lạnh cả người vội vàng đi về phía Diệp Ly áp sát vào.

“Kim vũ tiễn? Là Vương gia!” Lưu lại cản ở phía sau, Hắc Vân kỵ thấy trên người thẳng tắp ngã xuống kia lộ ra đuôi tên màu vàng, không khỏi kinh hô lên.

Nơi xa, một mũi tên thất thủ, trong lòng Mặc Cảnh Lê giận dữ. Cầm lên cung tên còn lại chuẩn bị bắn, đột nhiên mặt đất bắt đầu mơ hồ chấn động, tiếng chân như sấm. Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng nói: “Đã sớm chơi đùa rồi, còn muốn nữa chơi một lần sao?”

“Không… Không đúng, Vương gia!” Sắc mặt quân sư trắng như tờ giấy, chỉ vào bụi mù cuồn cuộn nơi xa kêu lên: “Lần này là thật!”

Màu đen Hắc Vân kỵ ùn ùn mà đến, tiếng huýt gió bén nhọn, bày ra ánh lửa màu vàng bắn vào thiên không. Vốn đã rút lui chiến trường, sau khi Hắc Vân kỵ thấy ánh lửa màu vàng trên không trung đồng thời quay đầu trở về chiến trường. Chẳng biết lúc nào trên sườn núi xung quanh đồng thời xuất hiện toàn bóng ảnh màu đen, dẫn đầu là một người cưỡi ngựa trắng tay cầm trường thương màu bạc, lưu vân màu trắng trên quần áo đung đưa. Một mặt nạ màu bạc trước mặt che đi một bên dung nhan, nhưng là một bên khác cũng là phi mi nhập tấn (lông mày ẩn dưới tóc mai), tuấn mỹ vô cùng. Tròng mắt vốn là ôn nhuận lúc này tràn đầy nhuệ khí làm người ta không dám nhìn thẳng, nhẹ nhàng mà rơi vào ở trên người Diệp Ly. Diệp Ly chỉ

cảm thấy trong lòng run lên, đồng thời khẽ thở một hơi.

Nam tử áo trắng nhấc lên dây cương, bạch mã phảng phất như bay lên cao rồi nhảy xuống núi xông vào trong loạn quân. Một đường hướng đến không người dám ngăn cản, “Hắc Vân kỵ nghe lệnh! Kẻ mưu nghịch phản quốc, giết không tha!” Giọng nói trầm thấp mang theo nội lực truyền khắp toàn bộ chiến trường.

“Dạ, Vương gia!” Bốn phía tiếng vang rung trời.

Trong nháy mắt, toàn bộ chiến trường phảng phất như có một loại ngưng trệ. Tất cả mọi người đã lúc này đã quên thương lâm kiếm vũ trên chiến trường, chỉ có thể dại ra nhìn nam tử áo trắng trong loạn quân. Một cái tên ở trong lòng miêu tả sinh động……

“Mặc Tu Nghiêu… Làm sao có thể? ” Mặc Cảnh Lê tàn bạo trừng mắt trước một màn này, trong đôi mắt đều lóe lên tia ánh không thể tin tưởng, “Đánh trống cho ta, giết!”

Đông đông đông!

Tiếng trống trận trầm trọng vang lên, phảng phất đập vào lòng của mỗi người. Quân phản loạn trong lòng run run hướng nam tử áo trắng đánh tới. Bọn họ đối mặt… Là Chiến thần bất bại Đại Sở!

Mặc Tu Nghiêu nhướn mi, giống như khinh thường. Ngân thương trong tay vẽ ra một đường hình cung màu bạc làm cho người ta kinh diễm, đầu mũi nhọn mang theo thành từng đóa hoa máu diễm lệ. Trên sườn núi vô số vũ tiễn đan vào thành một tấm lưới tên chói mắt. Hắc Vân kỵ thiện xạ nổi tiếng thiên hạ, đối mặt vũ tiễn ùn ùn kéo đến như vậy đừng nói là đánh trả, quân phản loạn ngay cả dũng khí giơ lên cung tên cũng biến mất không còn một mống. Còn có đại quân khổng lồ từ phía sau lưng, gần như chỉ trong chốc lát, mười mấy vạn

đại quân mơ hồ có xu thế tan tác.

Mặc Tu Nghiêu vừa xuất hiện, Diệp Ly liền lui về trong thành Vĩnh Lâm. Cùng Hắc Vân kỵ dọn dẹp quân phản loạn mới vừa đánh vào trong thành liền vẫn đứng ở trên cổng thành nhìn tình cảnh dưới thành. Tuy nhiên ánh mắt cũng không tự chủ được tập trung đến trên người nam tử áo trắng như tuyết kia. Áo trắng thương bạc, oai phong như rồng bay. Hắn đến làm cho quân phản loạn rối rít tránh lui, căn bản không dám tới giao chiến. Diệp Ly từng nghe Từ Thanh Trần đánh giá qua, lúc thiếu niên Mặc Tu Nghiêu như một loại lửa chói mắt, sau thành thanh niên Mặc Tu Nghiêu thay đổi quá lớn, lại trầm tĩnh như nước hàm chứa gợn sóng làm cho người ta kinh tâm. Mà Mặc Tu Nghiêu bây giờ… Như một thanh danh kiếm tuyệt thế trải qua thiên chuy bách luyện (muôn ngàn thử thách, nhiều lần gọt giũa), ẩn tàng ngàn năm mới xuất thế ngang trời. Gió mang sát khí bên trong từng bước san bằng, mà ẩn chứa trong đó bóng ảnh trải qua vô số thử thách cùng với tôi luyện vẫn tao nhã như cũ dẫn tới thế nhân phải ghé mắt.

“Định… Định Vương?” Cả người Vân Đình vô lực tựa vào tường, không kịp lau khô sạch sẽ vết máu có trên mặt mà nhìn về phía bóng ảnh tung hoành ở dưới thành.

Hạ Thù đứng ở bên cạnh hắn, trên mặt tất cả đều là ý vị nhẹ nhõm cùng với đắc ý, “Đích thực là như vậy.”

“Nói như vậy… Nói như vậy là viện binh của chúng ta đến? Chúng ta trấn thủ được thành Vĩnh Lâm rồi?” Giọng nói của Vân Đình mang theo chút mùi vị hư ảo, trong lúc nhất thời phảng phất không biết là cảnh trong mơ hay là thực tế.

Ám Tam hì hì cười một tiếng, vỗ vỗ bờ vai của hắn an ủi: “Chúc mừng , Vân Giáo Úy. Trở về ngươi sẽ được thăng quan.”

Vân Đình bỏ qua lời của hắn, mở trừng hai mắt trông mong nhìn Diệp Ly, đáng tiếc Diệp Ly đang ngó chừng dưới thành không đếm xỉa tới hắn.

Lần này trận chiến cũng không có duy trì thời gian quá dài, không quá nửa canh giờ quân phản loạn bắt đầu rút lui về hướng phía đông. Nhìn quân phản loạn thối lui như thủy triều, Vân Đình á khẩu không giải thích được, "Này… Này có ý gì?" Những thứ quân phản loạn này là chuyên chọn quả hồng mềm để nắm sao? Hắn đang nhìn thấy cái gì? Rất nhiều người căn bản cũng không có giao chiến với Hắc Vân kỵ liền bỏ chạy rồi, vậy mấy ngày theo chân bọn họ liều chết liều sống là có ý gì?

Ám Tam cười nói: "Vân Giáo Úy, đừng khó chịu quá. Đừng nói viện quân đến, chính là Vương gia chúng ta một người đứng ở đằng kia, chỉ sợ những tên kia cũng không dám đến gần một bước. Cái này sao… Gọi là khí thế. Người khác không học được." Chính là Định Vương hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở cửa thành Vĩnh Lâm cũng đủ để cho đại đa số người bị hù dọa mất mật, còn đánh cái gì?

"Ta lúc nào mới có thể có cái khí thế này?" Vân Đình lẩm bẩm nói.

"Từ từ sẽ đến, nếu như ngươi khi mười lăm mười sáu tuổi là có thể trảm hai mươi viên tướng, phá tan ba mươi vạn kẻ địch, hiện tại cũng sẽ có cái khí thế này." Ám Tam không có chút thành ý mà an ủi hắn.

Diệp Ly lười nghe bọn hắn nói nhảm, xoay người chuẩn bị đi xuống thành lâu, lại bị Mộ Dung Đình không biết lúc nào đã trở lại một tay túm lấy nàng. Diệp Ly cau mày, "Mộ Dung, làm sao ngươi lại trở lại?"

Mộ Dung Đình hừ nhẹ một tiếng, nhìn một cái người dưới thành cười

nói: “Định Vương mang theo viện binh tới, ta không trở lại thì chính là người ngu. Không đúng… Là ngươi đem ta trói đi, ta căn bản cũng không có đi!” Diệp Ly như không có việc gì, phất tay một cái nói: “Cái này nói sau, ta đi xuống trước.”

“Ai ơ…” Mộ Dung Đình vội vàng túm lấy nàng, vừa đi xuống vừa nói: “Ngươi đến cùng có phải là nữ nhân hay không hả? Phía dưới đó chính là Định Vương … Định Vương đấy! Hơn nữa còn là phu quân của ngươi, ngươi không định đổi lại một bộ quần áo khác đi nghênh đón hắn sao? Ngươi xem một chút ngươi bây giờ đang mặc thành cái dạng gì? Nếu là Thiên Hương và Tranh Nhi ở chỗ này không niệm kinh chết ngươi cũng không được.”

Diệp Ly không nhịn được vẻ mặt hắc tuyến, Mộ Dung tính cách sảng lãng (cởi mở, thẳng thắn) ra sao, quả nhiên vẫn còn là một cô bé, lúc này lại còn có sức lực để ý những vấn đề này, “Mộ Dung, nơi này là chiến trường.”

“Chiến trường thì sao? Trận chiến không phải là đánh xong rồi? Định Vương tới cho dù là quân phản loạn đi nữa cũng đánh trở về, thiếu một mình ngươi cũng không chết được. Đi theo ta!” Nói xong cũng không để ý mặt Diệp Ly đang cứng ngắc bất đắc dĩ, kéo người chạy về hướng địa điểm đặt chân dưới cổng thành cách đó không xa.

Động tác Mộ Dung Đình nhanh nhẹn đích thực thích hợp làm nhân viên chữa bệnh và chăm sóc trên chiến trường. Diệp Ly nhìn y phục và vật phẩm trang sức thật chỉnh tề bày ở trước mặt, không nhịn được ở trong lòng tán tưởng. Không tới nửa canh giờ, nàng từ trên đường đi Toái Tuyết quan chạy trở lại, lại còn tìm đủ những thứ vật phẩm trang sức, ở thành Vĩnh Lâm căn bản không dễ dàng tìm được này, sau đó lúc trước còn tại lúc chiến đấu không có kết thúc lên thành lâu chặn lại mình. Thật là được huấn luyện nghiêm chỉnh.

“Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút. Thay trang phục thật tốt rồi chúng ta đi nghênh đón Định Vương điện hạ.” Mộ Dung Đình cầm quần áo ở trên bàn nhét vào trong tay Diệp Ly, đẩy vào phòng trong thay quần áo. Mình thì tới loay hoay vật phẩm trang sức trên bàn. Thành Vĩnh Lâm nhỏ nên thứ tốt khó tìm. Huống chi hôm nay mắt thấy muốn chết lại càng không ai mở cửa làm ăn. Nàng chạy rất nhiều chỗ mới tìm được những thứ đồ này đấy. Diệp Ly bất đắc dĩ ôm quần áo tiến vào phòng trong, nếu không đi nàng sợ Mộ Dung Đình sẽ xông tới xé quần áo của nàng giúp nàng thay.

Ngoài thành, trên chiến trường đã an tĩnh lại, lưu lại một bộ phận người quét dọn chiến trường, phân phó Phượng Chi Dao dẫn dắt Mặc gia quân vào thành tiếp nhận phòng ngự. Mặc Tu Nghiêu mới giục ngựa vào thành, bên trong cửa thành thành Vĩnh Lâm, tướng sĩ còn dư lại đều sắp hàng hai bên đường đón chào, Mặc Tu Nghiêu nhìn lại một cái nhưng không có thấy bóng ảnh hắn muốn gặp.

Phượng Chi Dao cỡi ngựa đi theo bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, tò mò thấp giọng hỏi: “Vương Phi đâu rồi?” Mới vừa rồi ở bên ngoài hắn nhìn rõ ràng, Định Quốc Vương phi ở trong loạn quân kia thủ khởi thủ lạc (tay nâng lên hạ xuống), thủ đoạn giết người đoạt mệnh cùng Mặc Tu Nghiêu quả thực… quá xứng đôi. Đồng thời Phượng Chi Dao đã ở trong lòng nhắc nhở mình, sau này trêu chọc ai cũng không nên trêu chọc Vương Phi. Nữ nhân biến thành như vậy… Thật sự là quá kinh khủng.

“Ách… Ta biết Vương Phi đi đâu rồi.” Phượng Chi Dao chỉ chỉ phía trước mở miệng nói.

Mặc Tu Nghiêu theo phương hướng của hắn nhìn lại, hai cái bóng ảnh một cao một thấp xuất hiện ở bên đường phố. Thiếu nữ áo đỏ cao gầy vẻ mặt đang hưng phấn lôi kéo một nữ tử áo xanh đi về phía bên này. Mặc Tu Nghiêu nhìn chăm chú khóa lại nữ tử thanh nhã nhỏ

nhắn xinh xắn kia. Mới vừa rồi trên chiến trường, nữ tử một thân trang phục màu đen, tư thế oai hùng, sát phạt lãnh mạc, hiện tại, quả thật mang theo nụ cười nhàn nhạt bất đắc dĩ, quần áo nhanh nhẹn, váy dài bồng bềnh. Tóc đen mềm mại vén lỏng lên, cài một cành trâm minh châu lưu tô. Động tĩnh dịu dàng giống như khuê nữ tao nhã nhất .

Hiển nhiên Diệp Ly cũng nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu, khẽ ngơ ngác một chút dừng bước lại. Mặc Tu Nghiêu giục ngựa tiến lên, tuấn mã tuyết trắng khoan khoái dưới sự điều khiển của chủ nhân chạy đến trước mặt Diệp Ly, còn thân thiện lấy đầu dui dụi vào nàng.

“A Ly……” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt mỉm cười, cúi người hướng Diệp Ly vươn tay ra. Diệp Ly giơ tay lên cầm tay hắn đưa tới, một trận lay động, Diệp Ly bị lôi kéo lập tức ngồi ở trước người Mặc Tu Nghiêu. Sau đó tuấn mã tuyết trắng ở trong lúc Mộ Dung Đình trợn mắt hốc mồm liền rời đi, lưu lại thiếu nữ áo đỏ với vẻ mặt dại ra, hồi lâu mới thấp giọng lầu bầu nói: “Qua sông rút cầu … vậy mà ngay cả chiến mã Bổn cô nương cũng không chưa được chạm tới a, hẹp hòi……”

Nơi xa trên lưng ngựa, Phượng Chi Dao nhìn một đám tướng sĩ khô khan cùng Hắc Vân kỵ tò mò nhún vai xuống ngựa. Được rồi, làm người thủ hạ chính là không phải là chuyên môn dùng để ở thời điểm chủ tử không rảnh xử lý phải thay chủ tử xử lý một chút chuyện tình sao?

Hai người một con ngựa xuyên qua thành Vĩnh Lâm, ra khỏi thành một đường chạy băng băng. Tuấn mã không hổ là tuấn mã, trong nháy mắt liền nhìn thấy Toái Tuyết quan ở xa xa trong tầm mắt, Diệp Ly cúi đầu nhìn cánh tay xiết bên hông có chút đau, thấp giọng nói: “Mặc… Tu Nghiêu, chúng ta đi đâu?”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn nàng một cái, rốt cục ghìm chặt dây cương tung mình xuống ngựa. Diệp Ly cũng chuẩn bị xuống ngựa theo, cúi đầu xuống thì thấy nghênh đón nàng là Mặc tu Nghiêu vươn ra đang mở rộng hai cánh tay, “Xuống đây.”

Thấy hắn kiên trì như vậy, Diệp Ly chỉ đành phải tùy ý để hắn ôm mình xuống ngựa. Rúc vào trong lồng ngực có một chút lạnh, chẳng biết tại sao Diệp Ly chỉ cảm thấy an tâm và buông lỏng, trên mặt truyền đến hơi thở cực nóng làm cho nàng có chút luống cuống.

Ngẩng đầu, hơi thở thanh nhã từ trên người nam tử trước mặt ập đến, Diệp Ly kinh ngạc trợn to hai mắt. Nam tử hôn như cuồng phong bạo vũ, ở trong lúc Diệp Ly thất kinh giật mình mà cuốn sạch hết mọi thứ. Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn bị khóa thật chặt vào trong ngực, đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng nâng lên kiều nhan luống cuống của nàng. Đôi môi dịu dàng lưu luyến ở trên cánh môi đỏ tươi của nàng. Nụ hôn của Mặc Tu Nghiêu cũng không ôn nhu, thậm chí hơi thô bạo. Mang theo chút ít chuyên chế cùng với tức giận không khỏi cạy mở đôi môi Diệp Ly ra, khiến cho hàm răng nàng buông lỏng ra thăm dò vào trong đó, câu dẫn cái lưỡi luống cuống thơm tho cùng hắn bắt đầu dây dưa.

“A……” Diệp Ly khẽ cau mày, muốn giãy dụa. Cánh tay kiềm chế ở bên hông nàng càng thêm dùng sức cố chấp giam cầm nàng trong ngực, một cái tay khác nhẹ xoa những sợi tóc sau ót nàng, hơi thở vội vã của nàng cùng hắn dây dưa trao đổi hơi thở lẫn nhau. Diệp Ly vô lực lôi kéo vạt áo trước người hắn, “Tu Nghiêu……”

Tách ra , hai người đều có chút khẽ thở dốc. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu, đem cái trán chạm lên cái trán trơn bóng của Diệp Ly, thấp giọng nói: “A Ly, nàng hù ta.” Khi hắn chạy tới bên ngoài thành Vĩnh Lâm thấy một màn kia, không người nào có thể biết trong lòng hắn chấn động và sợ hãi như thế nào. Thậm chí ngay cả chính hắn cũng không biết

một khắc kia rốt cuộc mình đang suy nghĩ gì, chẳng qua là theo bản năng bắn ra một mũi tên này. Khi thấy mũi tên kia liên tiếp bắn thủng hai người, mang ra huyết lệ hoa mỹ, đáy lòng chợt đâng lên sự tàn bạo không cách nào ngừng lại. Nếu như không phải là hắn tự chủ kinh người, ngay lúc đó mũi tên thứ hai sẽ bắn về phía Mặc Cảnh Lê. Nếu như nàng không thể đỡ mũi tên kia… Nếu như nàng không thể đỡ mũi tên kia, hôm nay quân phản loạn tại chỗ một cũng đừng nghĩ muốn sống!

"A Ly……"

Trên mặt Diệp Ly đỏ bừng, từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên trên mặt xuất hiện thần sắc quẫn bách, tay chân cũng không biết nên đặt nơi nào. Nàng… Nàng lại có thể ở ven đường người đến người đi ôm hôn một người nam nhân…… Nhưng nghe được giọng nói mềm mại lại như thở dài của Mặc Tu Nghiêu "A Ly……", tất cả giãy dụa cùng với khước từ đều hóa thành hư vô.

"Mặc Tu Nghiêu, có thể lại nhìn thấy chàng thật tốt." Diệp Ly nhẹ giọng thở dài nói.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu, trong con ngươi thâm trầm đều ôn nhuận ấm áp. Bờ môi mỏng ấm áp lần nữa đụng vào bờ môi kiều diễm của nàng, lần này quả thật hết sức ôn nhu triền miên, "A Ly… Ta rất nhớ nàng, thật không nên để nàng đơn độc một người tới Nam Chiếu."

Diệp Ly mỉm cười thản nhiên không nói, không có ý định nói cho hắn biết tách ra lâu như vậy nàng cũng có một chút… Được rồi, không phải là một chút nhớ hắn.

Bạch mã biết điều sớm đã không biết chạy đến đâu rồi, hai người cách Toái Tuyết Quan chỉ có vài dặm, rõ ràng có thể thấy được quan khẩu hùng vĩ. Nhưng Mặc Tu Nghiêu cũng không tính lập tức trở về

thành Vĩnh Lâm hoặc là đi gặp Mộ Dung Thận, mà là lôi kéo Diệp Ly đến sườn núi bên cạnh cách đó không xa ngồi xuống nghỉ ngơi.

Diệp Ly ngồi xuống dựa vào Mặc Tu Nghiêu, thân thể buông lỏng căng thẳng của mấy ngày qua, không khỏi thoải mái, khẽ thở dài một tiếng. Vừa ngẩng đầu lại thấy thần sắc Mặc Tu Nghiêu, khẽ cau mày, "Tại sao? Có chỗ nào không thoải mái hay là bị thương rồi?"

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: "Liên tiếp chạy mấy ngày đường, hơi mệt mỏi. Nói đến bị thương……" Mặc Tu Nghiêu kéo cánh tay trái của nàng, vén ống tay áo rộng rãi lên, lộ ra vết thương dài nhỏ trên cánh tay, cau mày nói: "Làm sao không băng bó một chút?"

Diệp Ly không nghĩ tới Mặc Tu Nghiêu lại thấy được nàng bị thương, lắc đầu cười nói: "Chẳng qua là vết thương nhỏ, đã không chảy máu rồi. Sẽ khỏi nhanh thôi."

"Nói nhảm." Mặc Tu Nghiêu thấp giọng quát lên, lấy ra mấy bình thuốc nhỏ tùy thân, dùng một lọ trong đó, bên trong chất lỏng trong suốt, vì nàng rửa sạch vết thương, mới cẩn thận rắc thuốc bột lên. Sau đó từ trong lòng ngực lấy ra một cái khăn tay màu trắng tự tay băng bó vết thương lại.

Diệp Ly ngắm nhìn cánh tay Mặc Tu Nghiêu vừa băng bó xong, mỉm cười nói: "Thật sự không có chuyện gì, hai ngày là khỏi rồi."

Mặc Tu Nghiêu giơ tay lên kéo nàng vào trong ngực, vuốt vuốt mái tóc mềm mại của nàng, thấp giọng nói: "Sau này không cho bị thương nữa, nếu không nàng không được đi đâu cả!"

Diệp Ly không nói gì, trường hợp ngoài ý muốn lúc nào cũng đều có, cái này nàng cũng không biện pháp bảo đảm, "Ta sẽ tận lực, một mình chàng ra chiến trường cũng không phải bị thương rất nhiều

sao?” Danh tiếng Thiếu niên Chiến thần không phải là đến không , Mặc Tu Nghiêu cũng không phải là thần linh đến trái đất có thiên thần hộ thể đao thương bất nhập.

“Ta với nàng có thể giống nhau sao?”

Diệp Ly ngẩng đầu, không vui hí mắt nhìn hắn, “Chàng đang ở đây kỳ thị nữ nhân?”

Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ, “Ta không có kỳ thị nữ nhân, hơn nữa cho dù ta kỳ thị nữ nhân cũng sẽ không kỳ thị nàng.” A Ly của hắn đặc biệt như vậy, nếu như bị bọn họ kỳ thị thì nam nhân khắp thiên hạ đều đi tự sát rồi.

“Vậy là chàng nói ta không giống nữ nhân?”

“A Ly.” Mặc Tu Nghiêu tự tiếu phi tiếu nhìn nàng, “Nàng đang tức giận hay là đang làm nũng?”

Diệp Ly sửng sốt, ngơ ngác nhìn nụ cười ôn nhuận của Mặc Tu Nghiêu, hận không được nhào tới cắn hắn một ngụm hoặc là đánh mình một trận. Nàng lại cố tình gây sự với Mặc Tu Nghiêu sao? So với Mộ Dung còn trẻ con hơn, chắc chắn Mộ Dung sẽ không hỏi cái vấn đề trẻ con nhàm chán này!

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt, ở trong lúc nàng thẹn quá thành giận ôm người trở lại vào trong ngực, “Theo ta ngồi một lát, hơi mệt.”

Diệp Ly khẽ nhúc nhích một chút, rất nhanh lại yên tĩnh lại. Thân thể Mặc Tu Nghiêu cũng không khỏe, cũng không thể ở trong thời gian ngắn như vậy đã khôi phục như kỳ tích được. Cho dù hắn hết sức che dấu, nàng cũng không có bỏ qua hai đầu lông mày mỏi mệt cùng với tái nhợt của hắn. Tựa vào trong lồng ngực của hắn, Diệp Ly vừa

không biết đang suy nghĩ cái gì, vừa dần dần chìm vào mộng đẹp……

Chương 93: Chiến cuộc

Edit: Theresa Beta: Sakura Cách đó không xa bên cạnh đường đi thông tới Toái Tuyết Quan, mấy tên ám vệ lặng yên không một tiếng động giấu diếm tung tích âm thầm bảo vệ chủ tử của từng người. Ám Tam cực kỳ nhàm chán lười biếng giắt mình trên một cây to cành lá rậm rạp ven đường, chỉ chỉ vào sườn núi nhỏ cách đó không xa, rồi nói với Ám Nhị đang đứng dưới tàng cây nhắm mắt dưỡng thần: “Ngươi nhìn bọn họ kìa, cực kỳ ngu ngốc, ẩn núp ở nơi đó khẳng định bị Vương gia và Vương phi phát hiện.”

Ám Nhị ngẩng đầu nhìn hắn một cái, “Bọn họ là ám vệ không phải là theo dõi giám thị, không bị người khác phát hiện là được. Cho dù Vương gia không có phát hiện bọn họ thì cũng biết bọn họ theo ở phía sau.” Ám vệ sao? Chính là toàn bộ một ngày mười hai canh giờ cũng phải bảo vệ chủ tử an toàn.

Ám Tam ở trên cây đánh gãy lời hắn, “Chúng ta cũng là ám vệ.” Tuy nhiên không giống lắm.

Ám Nhị hơi hổ thẹn, “Chúng ta không phải là ám vệ đúng quy cách, lần này trở về Vương gia rất có thể sẽ cho Vương phi thêm mấy ám vệ khác.”

Ám Tam cũng có chút chán nản, thất vọng, mới vừa rồi ở trên chiến trường nếu như Vương phi không ngăn cản hắn thì sẽ không bị thương. Đối với việc đỡ tên cho Vương phi gì gì đó, Ám Tam hoàn toàn không có cảm thấy chỗ nào không đúng. Định Quốc Vương phủ huấn luyện bọn họ đi ra ngoài bản thân chính là vì ở lúc cần thiết ngăn đao chặn tên, ngăn trở hết thảy nguy hiểm cho chủ tử. Mà mới

vừa rồi Vương phi vì ngăn cản hắn đi đỡ mũi tên kia thì lại bị rạch một đao. Nếu như không phải có mũi tên kia của Vương gia, Vương phi bây giờ còn không biết sống hay là chết. Với tư cách ám vệ thì quả thật bọn họ không hợp cách, Ám Tứ, Ám Nhất hiện giờ còn không thấy bóng dáng, mặc dù đây là Vương phi ra lệnh. Hắn và Ám Nhị cũng hoàn toàn không có phát huy ra tác dụng của ám vệ, “Ta sẽ hướng Vương gia xin tội, nhất định sẽ không liên lụy các ngươi.”

Ám Nhị liếc hắn một cái, “Nói ngu ngốc gì đó, chúng ta là một tổ, đổi ngươi đi chẳng lẽ chúng ta còn có thể lưu lại? Huống chi cũng không phải là chỉ có một mình ngươi sai. Ta chỉ là… Ta thích đi theo Vương phi.”

“Ta cũng vậy.” Liếc mắt một ám vệ ở bên kia. Lúc trước chưa đi cùng Vương Phi thì cuộc sống ám vệ thật sự là quá không thú vị. Mặc dù lúc trước bọn họ còn chưa có đi cùng chủ tử khác qua, nhưng chỉ là huấn luyện và nghe các tiền bối dạy cũng đã rất không thú vị. Nếu như bọn họ không phải là đi theo Vương phi…, nhất định sẽ trở nên không thú vị giống như những thứ ám vệ kia, “Nếu như chúng ta bây giờ đi qua xin tội, ngươi nói Vương gia có thể xử phạt nhẹ hơn hay không.”

“Hiện tại ngươi đi qua thì ta chỉ biết sẽ xui xẻo hơn.” Ám Nhị thản nhiên nói. Thân là ám vệ có đạo đức nghề nghiệp, hắn tuyệt đối sẽ không để cho người khác biết hắn thấy Vương gia và Vương Phi ở ven đường làm gì gì đó….. Dĩ nhiên cũng bao gồm cả Vương gia nhà mình.

“Nhưng là, Vương gia và Vương phi đã ở nơi này lâu lắm rồi. Còn đợi nữa thì tướng quân Mộ Dung sẽ đi ra ngoài tìm người đó.” Ám Tam quấn quýt nói.

“Vậy hãy để cho bọn họ đi mời Vương gia và Vương phi đi.” Ám Nhị

chống cằm, nhìn về ám vệ đi theo Mặc Tu Nghiêu cách đó không xa, tin tưởng bọn họ cũng quấn quýt giống như vậy. Sách… Thân là ám vệ tùy thân của Vương gia, năng lực ẩn núp giấu diếm cũng quá kém một chút đi. Hắn và Ám Tam tùy tiện mấy lần đều tìm được chỗ bọn họ ẩn thân .

“Vương gia, Vương Phi.” Ám Nhị từ phía sau cây mặt đứng thẳng thân thể, hành lễ với hai người. Trên cây Ám Tam lặng yên không một tiếng động rơi xuống đất, cũng đi theo hành lễ.

Mặc Tu Nghiêu hí mắt nhìn bọn họ một cái, thản nhiên nói: “Thân thủ không tệ.”

Hai người không tự chủ được ở trong lòng run lên, Vương gia đang khen bọn họ sao?

Diệp Ly nhàn nhạt cười nói: “Đứng lên đi, các ngươi ở chỗ này làm gì?”

Hai người đau khổ không dám nói lời nào, Vương Phi không cần bọn họ thời thời khắc khắc theo bên người, nhưng nếu như bọn hắn bây giờ thật đi làm các việc khác…, Vương gia nhất định sẽ giận dữ, Vương phi có thể ra lệnh cho bọn họ, nhưng là… Vương gia có thể đổi bọn họ đi a.

Mặc Tu Nghiêu cau mày hỏi: “Còn có hai người nữa đi đâu rồi? Ta nhớ được bên cạnh nàng hẳn là có bốn người?”

Diệp Ly cười nói: “Ta để cho bọn họ đi làm việc khác.”

“Người không đủ có thể lại từ nơi khác điều đến, dùng ám vệ để bảo vệ an toàn của nàng.” Mặc Tu Nghiêu không đồng ý nói: “Nếu bốn người này không thể bảo vệ nàng chu toàn, trở về phái mấy người

khác? Hoặc là để người bên cạnh ta cho nàng?”

Diệp Ly liếc mắt một cái, thấy Ám Tam lặng lẽ quăng cho nàng một vẻ mặt cầu khẩn, liền bất đắc dĩ nói: “Ta không thích có người âm thầm đi theo ta.”

“Bọn họ là vì bảo vệ nàng an toàn, ta sẽ chọn ám vệ có năng lực ẩn nấp tốt nhất nhường cho nàng, sẽ không để cho nàng cảm thấy bị quấy nhiễu.”

“Không người nào có thể tốt hơn chúng ta.” Ám Tam trộm dò xét Mặc Tu Nghiêu một cái, thấp giọng lầu bầu nói.

Ánh mắt lãnh đạm của Mặc Tu Nghiêu lập tức rơi xuống trên người hắn, cả người Ám Tam không khỏi cứng đờ. Chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Chưa từng có ám vệ cần chủ tử tới cứu, dựa vào điểm này mà nói đúng là không người nào mạnh hơn ngươi.”

“Mặc… Tu Nghiêu…” Diệp Ly duỗi tay ra cầm chặt tay Mặc Tu Nghiêu, nói khẽ: “Bọn họ đều giúp ta rất nhiều thứ. Chàng đã nhận thấy ta không cần ám vệ, ta cần trợ thủ có thể tín nhiệm. Hơn nữa, ám vệ cũng không phải là ở chỗ nào cũng đều hữu dụng có đúng không?” Tỷ như có địa phương ám vệ không có cách nào đi theo, mà địa phương ám vệ có thể đi theo, một thị vệ bình thường cũng có thể xuất hiện. Hơn nữa trình độ nguy hiểm cũng sẽ không cao. May là ám vệ Định Quốc Vương phủ chỉ có cực ít bộ phận là đặc biệt huấn luyện tới bảo vệ chủ tử, những thứ khác đều có những chức trách khác, nếu không sẽ quá mức lãng phí nhân tài.

Mặc Tu Nghiêu nhìn lướt qua hai ám vệ đang cúi đầu, ánh mắt thâm thúy. Cúi đầu nhìn thoáng qua Diệp Ly thành thật đang nhìn mình, trầm giọng nói: “Bọn họ có thể tiếp tục lưu lại bên cạnh nàng, ta sẽ điều bốn ám vệ khác nữa cho nàng.”

“Không nên.” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Ta không quen có ám vệ, cho dù chàng phái người khác đi theo ta, qua không được bao lâu bọn họ cũng sẽ giống như bọn Ám Nhị. Như vậy còn có cái ý nghĩa gì nữa?”

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, xoay người đi lên đường cái. Diệp Ly mím môi cười một tiếng, cũng vội vàng đi theo phía sau hắn. Lưu lại Ám Nhị Ám Tamvới vẻ mặt mờ mịt, “A Nhị, Vương gia đây là ý gì?”

“Ý tứ chính là chúng ta có thể tiếp tục đi theo Vương Phi. Đại khái chắc là vậy……”

Đại doanh Toái Tuyết Quan

Nhìn thấy Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đi vào, tất cả mọi người trong đại trướng vội vàng đứng lên. Mộ Dung Thận tự mình đi xuống từ vị trí chủ soái tiến lên phía trước nghênh đón, “Mạt tướng ra mắt Vương gia, Vương phi. Lần này Vĩnh Lâm lâm nguy làm phiền Vương gia và Vương phi kịp thời ra tay cứu viện mới có thể may mắn thoát khỏi đại nạn. Xin nhận mạt tướng một lạy.” Vừa nói một tay liền vén chiến bào lên bắt đầu lạy.

Mặc Tu Nghiêu đưa tay kéo bờ vai của ông, lạnh nhạt nói: “Là bổn phận của Bổn Vương, tướng quân Mộ Dung không cần đa lễ.” Mặc Tu Nghiêu không để cho lạy hiển nhiên Mộ Dung Thận làm sao cũng đều lạy không được.Gặp lại Mặc Tu Nghiêu một bộ dáng thân thể khỏe mạnh, nội lực dư thừa, trong mắt cũng không khỏi hiện lên một tia mừng rỡ. Cũng không miễn cưỡng nữa, nghiêng người mời hai người đi vào, “Vương gia, Vương phi, mời vào bên trong ngồi.”

Trong trướng, mọi người thấy Mặc Tu Nghiêu bước vào, thần sắc không khỏi hết sức đặc sắc, có vui mừng, có khiếp sợ, có suy nghĩ

sâu xa. Mặc Tu Nghiêu lôi kéo Diệp Ly đến vị trí dưới tay chủ soái ngồi xuống, mở miệng hỏi: “Tướng quân, đại quân Nam Chiếu như thế nào rồi?”

Mộ Dung Thận do dự một chút, đi trở về chủ vị trả lời: “Nam Chiếu mấy ngày nay công thành rất dồn dập, đại khái là muốn phối hợp cùng với quân phản loạn Lê Vương bên trong để đánh. Hôm nay Vương gia cùng viện binh đích thân tới, tự nhiên không cần nữa lo lắng những thứ Nam Di man tử (dã man, thô bạo) này. Ngày mai ra khỏi thành nghênh chiến, nhất định đánh những thứ Nam Di này trở về trong núi sâu Nam Cương đi!” Những ngày sống cuộc sống thủ thành biệt khuất (kìm nén, ngột ngạt) này không chỉ có tướng sĩ Toái Tuyết Quan, Mộ Dung Thận thân là chủ tướng càng biệt khuất hơn. Nhưng là biệt khuất hơn nữa thì ông cũng chỉ có thể chịu đựng không thể biểu hiện ra. Hiện tại viện quân đến tự nhiên là đến thời điểm ngẩng cao đầu.

“Chẳng biết Vương gia lần này tới mang theo bao nhiêu quân?” Những người khác cũng kích động

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, thản nhiên nói: “Hai vạn Hắc Vân kỵ, còn có năm vạn quân ba ngày sau mới có thể đến.”

Trong đại trướng một mảnh trầm mặc, mọi người cũng giống như bị một thùng nước đá tưới từ trên đầu lạnh ngoài đến bên trong. Trong đó một người tính tình thẳng thắn không tin đứng lên nói: “Vương gia… làm sao Triều đình chỉ điều đến năm vạn quân?” Năm vạn Hắc Vân kỵ đâu? Tám mươi vạn Mặc gia quân đâu?

Khóe miệng Mặc Tu Nghiêu nhấc lên một nụ cười đạm mạc, “Bổn Vương chỉ tới trước trợ giúp. Phía sau… Hoàng Thượng tự có an bài.”

Mọi người im lặng, Mộ Dung Thận ở trong lòng thở dài. Nói như thế mọi người ở đây còn có chỗ nào không rõ? Hoàng Thượng cần phải có người bằng tốc độ nhanh nhất trợ giúp Toái Tuyết quan, mà tốc độ hành quân có thể nhanh được như vậy chỉ có Hắc Vân kỵ của Định Vương. Nhưng Hoàng Thượng giống như trước cũng không yên tâm Định Vương, cho nên căn bản là không chịu để cho Định Vương mang quá nhiều nhân mã, đại quân chân chính đều ở phía sau. Mà người lĩnh quân cũng nhất định là người Hoàng Thượng tín nhiệm. Tương lai bình loạn , công lao tự nhiên cũng ghi tạc trên người kẻ đến sau. Hoàng Thượng… khắt khe như vậy, khe khắt với Định Quốc Vương phủ thật sẽ không xảy ra chuyện gì sao?

“Vốn là… Cho rằng Định Vương điện hạ thân thể khang phục (khôi phục khỏe mạnh), lần này nhất định có thể nhất cử (một lần hành động) liền san bằng Nam Cương, nối tiếp lấy ý chí năm đó chưa xong của Định Vương điện hạ. Hôm nay xem ra, lần này chỉ có thể bỏ qua trước cho những thứ Nam Di này.” Hồi lâu, Mộ Dung Thận mới có hơi tiếc nuối cười nói. Thân là tướng quân không có ai không muốn tung hoành chiến trường kiến công lập nghiệp, nhưng hiện tại Định Vương đột nhiên thân thể khỏi hẳn đã làm cho Hoàng đế nghi ngờ, dù thế nào thì Hoàng đế cũng sẽ không chịu giao việc bình định Nam Cương – một thiên cổ kỳ công như vậy cho Định Vương.

Mặc Tu Nghiêu không sao cả cười nói: “Xem ra lần này quả thật không phải là cơ hội tốt. Mấy ngày nay còn phải làm phiền tướng quân cực khổ. Bổn Vương mấy ngày nay liền ở tạm tại Vĩnh Lâm, đợi đến khi đại quân viện binh tới Bổn Vương liền phải lên đường Hồi kinh.”

Mộ Dung Thận ngẩn ra, “Vương gia không ở lại Toái Tuyết Quan?”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Toái Tuyết Quan có tướng quân trấn giữ không cần phải Bổn Vương quơ tay múa chân. Hơn nữa Vĩnh Lâm

bên kia còn có mười mấy vạn đại quân của Mặc Cảnh Lê. Bổn Vương… Còn có một chút chuyện riêng muốn xử trí."

Mộ Dung Thận chỉ đành phải gật đầu nói: "Đã như vậy, xin theo ý Vương gia." Mặc dù có chút tiếc nuối nhưng lần này chỉ sợ không thể cho Nam Chiếu một bài học nhớ đời, nhưng là loại chuyện này cũng không phải là một võ tướng như mình có thể quyết định được. Huống chi… Định Vương thân thể vừa mới khỏe mạnh liền xuất hiện ở Toái Tuyết Quan, với một cái tin này đã đủ làm cho những thứ Nam Di kia bị sợ đến hồn phi phách tán. Dù sao… cũng là dựa trên uy danh chỉ một cuộc chiến Nam Cương thiếu chút nữa bị san bằng hơn mười năm trước.

Trở lại thành Vĩnh Lâm đã là vào ban đêm, may là tất cả công việc ở thành Vĩnh Lâm cũng không cần Mặc Tu Nghiêu phí quá nhiều tâm tư. Phượng Chi Dao bị bắt ở lại đã xử lý tất cả ngăn nắp gọn gàng. Diệp Ly có chút ngạc nhiên nhìn Phượng Chi Dao đã đổi đi một thân hồng y hoa lệ, mà thay vào đó là thanh giáp áo bào trắng bộc phát ra tư thế oai hùng cùng với lúc ở trong kinh thành dường như là đã đổi một người khác. Đồng thời Phượng Chi Dao cũng có chút tò mò đánh giá Diệp Ly vẫn dịu dàng thong dong như cũ. Thật sự không cách nào coi nữ tử u nhã thanh lệ trước mắt này cùng với nữ tử áo đen trên chiến trường giết người đến không chút lưu tình kia nhập vào làm một.

Mặc Tu Nghiêu lôi kéo Diệp Ly vào trong thư phòng ngồi xuống, đối với Phượng Chi Dao chỉ chỉ cái ghế bên cạnh hỏi: "Lãnh Hạo Vũ còn chưa tới sao?"

Phượng Chi Dao cười nói: "Vừa tới, đã đi đổi lại y phục rồi mới tới đây. Trên đường hắn gặp một chút phiền toái bị người đuổi giết một đường, lúc tới có chút chật vật."

Diệp Ly tò mò nhướng mày nhìn Phượng Chi Dao, Phượng Chi Dao cười nói: “Hắn ỷ vào tài đại khí thô cùng Lê Vương đoạt lương thực, đây không phải là mặc làm cho người ta chém sao? Nhưng hiệu quả không tồi, năm nay hắn thu mua các nơi ở Giang Nam ít nhất ba phần lương thực, hôm nay Lê Vương cho dù quay đầu đi tấn công Giang Nam, chỉ sợ qua không được bao lâu cũng sẽ bị thiếu lương thực. Cho nên a, Lê Vương phái sát thủ khắp nơi đuổi giết hắn.”

“Thu nhiều nhiều lương thực như vậy thì hắn xử lý như thế nào đây?” Giang Nam có thể nói là kho lúa của Đại Sở, ba phần lương thực của cả Giang Nam cũng không phải là con số nhỏ.

Phượng Chi Dao không thèm để ý cười nói: “Giang Nam vừa loạn lên là giá lương thực sẽ tăng cao, không bán không được. Cho dù thật bán không được nhưng còn có vài chục vạn người chúng ta muốn ăn cơm đây.”

Quả nhiên, không đầy một lát Lãnh Hạo Vũ xuất hiện ở cửa. Trên gương mặt tuấn mỹ còn mang theo một vết thương vừa được cầm máu không lâu, may là thoạt nhìn cũng không quá nghiêm trọng, không lưu lại vết sẹo, “Vương gia, Vương Phi.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, trầm giọng nói: “Ngươi ở đây hơn nửa năm, Linh Châu lần này là chuyện gì xảy ra? Sao Mặc Cảnh Lê đột nhiên quyết định khởi binh ?”

Lãnh Hạo Vũ kinh ngạc nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, nói: “Vương gia không phải là biết tin Lê Vương làm phản mới dẫn quân xuôi nam sao?”

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Bổn Vương vì chuyện của Nam Cương mới tới, vừa mới khởi hành đã thu được tin Mặc Cảnh Lê khởi binh. Cho dù Mặc Cảnh Lê không có đầu óc đi nữa cũng nên

biết hắn cũng chưa chuẩn bị xong toàn bộ.”

Phượng Chi Dao lắc đầu nói: “Ta lại cảm thấy Mặc Cảnh Lê chọn thời gian này thật diệu. Vừa lúc đánh chúng ta một kích ứng phó không kịp. Đừng nói chúng ta muộn mấy ngày, cho dù chậm thêm nửa ngày chỉ sợ Toái Tuyết Quan đều sẽ không giữ được.”

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày nói: “Nếu quả thật hắn chuẩn bị xong, cũng không cần phải vội vã dâng Toái Tuyết Quan lên như vậy, hoàn toàn có thể binh chia ra hai đường một đường ở Toái Tuyết Quan thu hút Mộ Dung tướng quân, một đường khác trực tiếp tiến quân theo hướng đông, vùng Đông Nam từ trước giờ yên bình, ít có quân đội đóng giữ. Chỉ cần hắn hoàn toàn chiếm cứ lấy phía nam sông Vân Lan, đừng nói chúng ta hiện tại chỉ mấy vạn nhân mã, coi như là hai mươi vạn nhân mã, muốn thuận lợi vượt qua sông Vân Lan bình loạn cũng chưa chắc dễ dàng. Một mình tướng quân Mộ Dung chẳng thể chống vững Toái Tuyết Quan, chống đỡ không được chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Đến lúc đó… Mặc Cảnh Lê nhận được chỗ tốt, hoàn toàn không cần chia cho Nam Chiếu.”

“Hắn không chuẩn bị tốt mà đã vội vã khởi binh… Hoàng đế muốn động thủ với hắn rồi hả?” Lãnh Hạo Vũ suy đoán nói.

Phượng Chi Dao lắc đầu nói: “Không đúng, nếu như Hoàng Thượng muốn động thủ với hắn ban đầu căn bản sẽ không tha hắn ra khỏi kinh thành.”

Lãnh Hạo Vũ gật đầu, suy nghĩ một chút nói: ” Kỵ binh Lê Vương quả thật là chuyện bất thình lình. Hắn mới vừa trở lại Linh Châu cũng không có động tĩnh gì, nhưng ba ngày sau lại đột nhiên khởi binh. Lúc ấy ta cũng sợ hết hồn.”

Diệp Ly hỏi: “Sao Vương gia đột nhiên tới ?”

Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng một cái, từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư đưa tới. Diệp Ly nhận lấy vừa nhìn, cũng là phong thư lúc trước mình gửi về, còn có một phong thư khác hiển nhiên là bút ký của ông ngoại. Cúi đầu nhìn một lần, Diệp Ly kinh ngạc nói: " Thánh nữ Nam Cương Thư Mạn Lâm là hậu nhân của Hoàng đế Tiền triều?" Đây đúng là Diệp Ly chưa từng nghĩ tới, này cũng quá cẩu huyết rồi, nàng quả thật có suy đoán qua Thư Mạn Lâm có phải còn có thân phận gì khác nữa hay không, nhưng Thánh nữ Nam Cương là hậu nhân của Hoàng đế Tiền triều, mà Mặc Cảnh Lê cũng là em ruột của đương triều Hoàng đế. Sau đó hai người hợp mưu tạo phản?

"Nam Chiếu không phải là cũng phản bội Tiền triều mới tách ra lập quốc sao? Làm sao sẽ để cho hậu nhân của Hoàng đế Tiền triều được xưng là Thánh nữ Nam Cương?" Nhìn thái độ xử sự của Nam Chiếu Vương đối với Thư Mạn Lâm, không phải không biết thân phận của nàng ta.

Mặc Tu Nghiêu nói: "Nàng đưa về một vật trang sức là di vật của công chúa Triêu Dương Tiền triều lúc xuất giá đến một Bộ lạc ở Nam Cương."

Diệp Ly nhướng mày, vậy thì như thế nào? Công chúa Triêu Dương cách Nam Chiếu lập quốc cũng có mấy trăm năm đi.

Phượng Chi Dao mở miệng giải thích: "Vị công chúa Triêu Dương này là một vị kỳ nữ hiếm thấy, nghe nói lúc trước khi nàng còn chưa xuất giá đã từng tham dự triều chính. Chẳng qua là khi đó Cao Tông không thích nữ tử tham chính mấy lần hạ chiếu khiển trách nàng. Sau lại còn nghĩ nàng đưa đi Nam Cương hòa thân. Mặc dù từ đó về sau công chúa Triêu Dương liền biến mất không tìm được dấu vết, nhưng cái Bộ lạc nàng hòa thân kia bởi vì có Tiền triều Hoàng đế ủng

hộ mới trở thành Bộ lạc lớn nhất Nam Cương lúc ấy. Đồng thời cũng chính là tiền thân của Nam Chiếu vương thất. Nam Chiếu vương thất ngưỡng mộ văn hóa Trung Nguyên, mặc dù cùng Tiền triều có quan hệ không tốt, nhưng vô cùng tốt với mấy nghịch thần Tiền triều. Từ khi Nam Chiếu lập quốc, đến Tiền triều diệt vong, mà theo dấu vết lưu lại thì Nam Chiếu có chứa chấp ít nhất chừng ba vị hoàng tử, hai vị công chúa, một vị Vương gia. Những người này có khi là bởi vì mưu phản thất bại, có khi bởi vì bị hãm hại mà chạy đến Nam Chiếu . Mà đều không ngoại lệ, những người này cuối cùng đều cưới hoặc là gả cho trực hệ của Nam Chiếu vương thất. Mà bọn họ cuối cùng có chứa chấp một vị, mặc dù ghi lại có chút mơ hồ, nhưng theo chúng ta suy đoán hẳn là Hoàng thái tử Tiền triều."

"Cho nên, các ngươi muốn nói Thánh nữ Nam Cương có thể là con của thái tử Tiền triều còn sót lại?" Diệp Ly hỏi, trong đầu chỉ cảm thấy một trận mê muội. Quả nhiên, nếu như ngươi cảm thấy thoại bản chuyện xưa* rất cẩu huyết mà nói thì……, thực tế chỉ biết là so với nó còn cẩu huyết hơn.

*Thoại bản truyện xưa: một hình thức tiểu thuyết bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Phượng Chi Dao cười nói: "Tiền triều tiêu diệt năm thứ ba, ngay lúc đó Nam Chiếu Nữ Vương gả cho một nam tử Trung Nguyên không rõ thân phận. Năm năm sau, Nam Chiếu vẫn càng không ngừng xâm phạm biên cảnh Đại Sở. Cho đến khi Nam Chiếu Nữ Vương và Vương phu đều qua đời, mới dần dần bình thường trở lại. Nhưng qua nhiều năm như vậy, hai nước vẫn lúc thì đánh nhau lúc thì hòa thuận, cho tới bây giờ cũng chưa có chân chính yên tĩnh qua. Chỉ cần có một cái cơ hội, Nam Chiếu sẽ tìm mọi cách muốn xâm nhập Trung Nguyên."

Diệp Ly vuốt vuốt mi tâm, “Hiểu, cho nên Nam Chiếu đặc biệt có dày đặc huyết mạch vương thất Tiền triều. Bọn họ tính toán vì Tiền triều đoạt lại giang sơn vào làm chủ Trung Nguyên?”

“Vì Tiền triều đoạt lại giang sơn có thể là giả, nhưng muốn vào làm chủ Trung Nguyên là chắc chắn.” Phượng Chi Dao gật đầu nói.

Diệp Ly có chút kỳ quái nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Cho dù như thế, chàng cũng không cần gấp gáp chạy tới như thế. Nếu bọn họ đều đã chuẩn bị hơn một trăm năm hẳn là cũng sẽ không để ý mấy chục năm chuẩn bị này.”

Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng, “Nếu như lần này không có chuyện Mặc Cảnh Lê khởi binh, nàng định làm gì?” Diệp Ly ngẩn ra, nhớ tới mình tính toán đi Nam Cương Thánh Địa xem một chút, “Gặp nguy hiểm?” Sắc mặt Mặc Tu Nghiêu không dễ coi chút nào, nói: “Nàng không cảm thấy Nam Cương cái kia đã gọi là Thánh Địa rất có vấn đề sao?”

Diệp Ly nháy mắt, chờ hắn giải đáp.

” Thánh nữ Nam Cương, tuổi đã hơn hai mươi lăm nhất định phải tiến vào Thánh Địa. Nhưng trên thực tế đại đa số Thánh nữ ở hai mươi mốt, hai mươi hai, thậm chí nhỏ nhất ở mười chín tuổi cũng đã từ bỏ trọng trách của Thánh nữ để tiến vào Thánh Địa. Những Thánh nữ này, không có ai biết dung mạo của bọn họ, không có ai biết thân phận của bọn họ là thế nào, càng không có người biết bọn họ sau khi tiến vào Thánh Địa đã làm gì? Nhưng những nữ tử này từ nhỏ đã phải tiếp nhận đủ loại giáo dục, sau khi trở thành Thánh nữ thậm chí có một chút ảnh hưởng tới chính sự Nam Chiếu. Dạy ra một người như vậy rốt cuộc cần tốn hao bao nhiêu thời gian cùng với tài lực tinh lực, chẳng lẽ chỉ vì đặt ở nơi nào đó làm chủ Thánh nữ cung mấy năm, sau đó ném vào trong cái Thánh Địa để chết già?” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói.

Lãnh Hạo Vũ suy tư, “Vương gia nói có lý. Cái quy củ Thánh nữ này của Nam Chiếu thật là có chút ít kỳ quái. Ta nhớ được thời gian tại vị ngắn nhất của một vị Thánh nữ tự hồ chỉ có hai năm, mười lăm tuổi trở thành Thánh nữ, mười bảy tuổi liền thoái vị.”

“Ta cho là chúng ta đang nói Nam Cương Thánh Địa có cái gì nguy hiểm?” Diệp Ly nhắc nhở.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Căn bản không có gọi là Nam Cương Thánh Địa. Có thể quả thật có một chỗ như vậy nhưng là tuyệt đối không phải là thờ phụng bảo vật Nam Cương và là chỗ để Thánh nữ dưỡng lão. Chắc hẳn là bí mật lớn nhất của Nam Chiếu vương thất. Cho nên một khi có người chạm đến cái chỗ kia, cũng sẽ bị Nam Chiếu vương thất không tiếc bất cứ giá nào xóa bỏ. Cho nên mới có tin đồn người tự tiện xông vào Nam Cương Thánh Địa không ai sống sót.”

Diệp Ly có chút thất vọng, nói như vậy là trong Nam Cương Thánh Địa căn bản cũng không có cái gì gọi là U La Minh Hoa.

Lãnh Hạo Vũ nói: “Cái này cùng Lê Vương đột nhiên khởi binh hẳn là không có quan hệ đi?”

Phượng Chi Dao lười biếng tựa vào trong ghế, cười nói: “Không có sao? Quan hệ lớn nữa kìa. Trước kia chúng ta cho là Mặc Cảnh Lê muốn lợi dụng Thánh nữ Nam Cương và Nam Chiếu. Bây giờ nhìn lại là thằng ngốc kia bị lợi dụng. Cho nên mới phải vội vàng khởi binh như vậy. Còn tưởng rằng hắn thông minh rồi, kẻ ngu chính là kẻ ngu!”

Diệp Ly có chút nghi ngờ, “Nam Chiếu có thể sử dụng cái lợi ích gì làm lay động Mặc Cảnh Lê?”

Phượng Chi Dao cười nói: “Tỷ như cùng Thánh nữ Nam Cương cộng hưởng thiên hạ, có Nam Chiếu tương trợ thì Mặc Cảnh Lê muốn đoạt thiên hạ đương nhiên dễ dàng hơn một chút. Đến lúc đó giang sơn mỹ nhân hai cái đều có, là nam nhân ai cũng sẽ mắc câu .”

Diệp Ly không cách nào hiểu, Nam Chiếu vì vào làm chủ Trung Nguyên có thể cực khổ bày bố trên trăm năm, quả nhiên là để cho người thiên hạ ngưỡng mộ sao?

“Hừ, bọn họ tính toán cũng không phải sai, từ bên ngoài đánh không phá được Toái Tuyết Quan liền từ bên trong công phá. Nói đến lúc này nếu không phải bởi vì Vương Phi, chỉ sợ chúng ta hôm nay cảm thấy, đừng nói đóng ở Toái Tuyết Quan, Linh Châu, Vĩnh Châu cũng không có đất cho viện quân dừng chân.”

Lãnh Hạo Vũ cau mày hỏi: “Vương gia định làm như thế nào?”

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Không có tính toán. Ngươi bây giờ ở Giang Nam không an toàn, mau sớm lên đường trở lại kinh thành đi.”

Lãnh Hạo Vũ giật giật thần muốn nói điều gì, Mặc Tu Nghiêu nhìn hắn một cái nói: “Ta sẽ cùng tướng quân Mộ Dung nói một tiếng, để ngươi và Mộ Dung Đình sớm ngày thành hôn. Hạo Vũ……”

Lãnh Hạo Vũ giật mình một cái, vội vàng nói: “Thuộc hạ hiểu, đa tạ Vương gia thành toàn.”

Phượng Chi Dao có chút không cam lòng nói: “Thật vất vả ra kinh một chuyến, nhưng phải kết thúc qua loa. Hoàng đế có cần phải đề phòng chúng ta như vậy hay không? Thật là lãng phí thời gian của bổn công tử.”

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Nam Chiếu không làm được trò trống

gì đâu, tạm thời không cần để ý. Ngươi yên tâm, lúc này sẽ không để cho ngươi đến không .”

Phượng Chi Dao nhướng mày, “Cũng chỉ có ngươi mới dám nói Nam Chiếu không làm nên trò trống gì. Ta thấy tâm kế của Nam Chiếu cũng không đơn giản, lại có thể trong thời gian lâu như vậy ẩn nhẫn bố trí……”

Mặc Tu Nghiêu cười lãnh đạm, “Hơn một trăm năm, một đời rồi một đời cũng còn không thể được việc, còn có thể có được thành quả cái gì? Đại khái cái duy nhất đáng giá để khen hay đúng là chấp nhất của bọn họ.”

Phượng Chi Dao cười nói: “Ta đoán người Nam Chiếu hận nhất đại khái chính là Định Quốc Vương phủ.” Hơn một trăm năm cũng không được việc gì, công lao Định Quốc Vương phủ tuyệt đối là không thể bỏ qua. Nói thí dụ như mười mấy năm trước một, nếu không phải cuối cùng tạm thời lui binh, người Nam Chiếu vĩnh viễn đều không cần phiền não vấn đề làm sao vào làm chủ Trung Nguyên nữa, “Như vậy Vương gia nói sẽ không để cho ta một chuyến tay không là có ý gì? Chúng ta còn đánh Nam Chiếu sao?”

Mặc Tu Nghiêu giương mắt cười một tiếng, “Chúng ta không đánh giặc, chúng ta trừ giặc cướp.”

“Trừ giặc cướp?” Trong thư phòng ba người trăm miệng một lời hỏi.

Phượng Chi Dao chớp mắt một cái, hỏi: “Ta không nhớ rõ Vĩnh Châu có thổ phỉ cường đạo gì lợi hại .”

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Trước kia không có, không có nghĩa là hiện tại cũng không có. Nếu không, viện quân Ung Châu là chuyện gì xảy ra?”

“Không phải là Mặc Cảnh Lê phái người làm sao?” Phượng Chi Dao hỏi.

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh, “Không nói đến hắn có cái đầu óc kia hay không, cho dù hắn có, hai vạn nhân mã toàn quân bị diệt lấy thực lực quân phản loạn Linh Châu cần bao nhiêu nhân mã? Lúc ấy quân phản loạn Mặc Cảnh Lê còn đang ở phụ cận thành Vĩnh Châu, hắn phải làm sao để cho ít nhất ba vạn nhân mã tập kích bất ngờ viện quân Ung Châu ở ngoài vài trăm dặm?”

Phượng Chi Dao trầm tư chốc lát nói: “Ít nhất là cùng một ngày khi hắn khởi binh liền phái ra nhóm nhân mã này mới kịp ở bờ sông Vân Lan phục kích viện quân Ung Châu. Hơn nữa còn phải trước đó cũng biết Ung châu nhất định sẽ phái ra viện quân cứu viện Toái Tuyết Quan mới được. Người biết Ngô Thừa Lương là người của chúng ta ít lại càng ít, ít nhất Mặc Cảnh Lê tuyệt đối không thể nào biết. Nếu như hắn không biết mà nói…, thì càng không thể nào phái phục binh đặc biệt phục kích viện binh Ung Châu. Bởi vì Ung Châu rất có thể án binh bất động giống như các chỗ khác, giống như trước cũng có thể có thể những địa phương khác cùng xuất binh cứu viện Toái Tuyết Quan.”

“Phục kích Ngô đại nhân là không là người của Mặc Cảnh Lê?” Diệp Ly nhướng mày nói.

“Ngó chừng khối thịt béo Đại Sở này cũng không dừng lại ở một mình Nam Cương.” Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói.

“Tây Lăng.” Lãnh Hạo Vũ khẳng định nói. Bắc Nhung cách Nam Cương quá xa, hơn nữa vẻ ngoài của người Bắc Nhung cùng người Đại Sở kém nhau quá nhiều, muốn lẻn vào Đại Sở với quy mô lớn căn bản là không thể nào. Nhưng Tây Lăng không giống như vậy,

mặc dù có chút khác biệt nhỏ nhưng đó chỉ Tây Lăng vương thất cùng ngoại bang thông qua cưới hỏi. Đại đa số dân chúng Tây Lăng bình thường cũng không có khác người Đại Sở lắm. Vừa nghĩ tới lại có một nhóm người có thể lẻn vào Đại Sở tiêu diệt hai vạn nhân mã, Lãnh Hạo Vũ không khỏi rùng mình một cái.

Mặc Tu Nghiêu ánh mắt sâu thẳm, "Những thủ tướng trấn thủ biên quan Đại Sở này, sớm nên gõ gõ tỉnh rồi."

Phượng Chi Dao nhún nhún vai, những năm này thủ tướng biên quan cũng bị Hoàng đế đổi lại không sai biệt lắm, bọn họ cũng không còn biện pháp. Trừ giặc phỉ….. Cũng không tồi…

"Vương gia, lúc nào chúng ta lên đường?" Đã có trận chiến để đánh cần gì quản là Nam Cương hay là Tây Lăng, Phượng Chi Dao hăng hái bừng bừng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn ngón tay thon dài, thấp giọng nói: "Chờ sau khi người của Hoàng Thượng tới đón nhận Vĩnh Lâm. Ngươi trước làm cho người của ta chuẩn bị. Nhớ lấy…… Nếu để cho một người sống đi ra khỏi Đại Sở, ngươi đời này cũng đừng nói với ta là ngươi muốn ra chiến trường nữa."

"Dạ, Vương gia!" Phượng Chi Dao đứng dậy hắng giọng đáp, chần chờ một chút hay là không nhịn được hỏi: "Toái Tuyết Quan bên này….."

"Tạm thời không cần để ý tới. Không cần mấy tháng bọn họ cũng không phân ra thắng bại. Chúng ta cũng không có thời gian mà quản xem bọn hắn làm cái khỉ gió gì." Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói.

"Hiểu ."

Diệp Ly lẳng lặng yên nhìn hai người nam tử đối đáp, khẽ cau mày. Trong lòng không khỏi sinh ra một cỗ cảm giác bất an…..

Chương 94: Khách Tây Lăng đến thăm

Edit: Theresa Beta: Sakura Bên ngoài thành Vĩnh Lâm, đại doanh Lê Vương

“Chết tiệt! Làm sao Mặc Tu Nghiêu xuất hiện ở nơi này!”

Trong đại trướng, sắc mặt Mặc Cảnh Lê âm trầm vặn vẹo. Ở nơi này đã gần đến cuối tháng sáu, nhưng lại làm cho người ta cảm giác được ngày đông giá rét âm hàn thấu xương. Không người nào dám mở miệng nói chuyện, không chỉ bởi vì Lê Vương tức giận, hơn nữa vì bị Định Vương đột nhiên xuất hiện ở trên chiến trường mà kinh sợ. Nếu như nói có cái chuyện tình gì có thể so với việc Định Vương xuất hiện càng làm cho người cảm thấy hoảng sợ thì……, đó chính là thân thể Định Vương khỏe mạnh xuất hiện. Thời điểm khi thấy bóng người ngân bạch kia phóng ngựa lăng không mà đến, cơ hồ tất cả mọi người không hẹn mà cùng ở đáy lòng dâng lên một cỗ tuyệt vọng và hối hận. Người thiếu niên kia lúc trước cũng đã có danh tiếng Chiến thần, người được khen là tài trí hơn cả tổ tiên Định Vương trước kia, có thể ngăn cản được hắn sao? Còn có người đang trong lòng âm thầm chần chờ và hối hận, ban đầu tùy tiện quyết định đi theo Lê Vương khởi binh mưu phản thật sự là quyết định chính xác sao? Thành công tất nhiên có thể vinh hoa phú quý quyền thế ngập trời, nhưng cái giá của thất bại cũng thật nhiều vẫn làm cho người ta không nhịn được sợ hãi.

Quân sư luôn luôn thong dong thì lúc này sắc mặt cũng trắng bệch, trong kế hoạch bọn hắn vô luận như thế nào Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ không xuất hiện ở Vĩnh Châu sớm như vậy. Không, phải nói, Mặc Tu

Nghiêu căn bản là không thể nào xuất hiện ở Vĩnh Châu. Nhưng hiện tại….. Một Định Vương hai chân tàn tật cư nhiên đã làm cho người ta kiêng kỵ phòng bị, nhưng là một Định Vương khoẻ mạnh hành động tự nhiên, lại càng làm cho người khủng hoảng, “Vương gia, có tin từ kinh thành tới hay không? Định Vương……”

Mặc Cảnh Lê hừ lạnh một tiếng nói: ” Lúc trước Mặc Tu Nghiêu ngay từ lúc chúng ta khởi binh cũng đã rời kinh. Còn có Diệp Ly! Lại là nàng!” Nghĩ đến những ngày này, người để cho Hắc Vân kỵ ngăn trở con đường phía trước của mình là Diệp Ly, Mặc Cảnh Lê liền hận không được bắt nàng tới trước mặt để mà rút gân lột da.

Quân sư nói: “Lúc trước tin đồn Định Quốc Vương phi mất tích, bây giờ nhìn lại chắc là nàng ấy đi Nam Chiếu. Lúc trước Nam Chiếu truyền đến tin tức, công tử Thanh Trần không thấy bóng dáng….. Chỉ sợ Định Quốc Vương phi đi Nam Chiếu chính là vì công tử Thanh Trần.” Càng nói, trong lòng quân sư cũng càng lạnh, Định Vương, Định Vương Phi, Mộ Dung Thận, còn có công tử Thanh Trần rất có thể sẽ xuất hiện. Người che ở phía trước bọn họ cơ hồ khiến hắn nhìn không thấy được hy vọng công phá Vĩnh Lâm, “Vương gia, thuộc hạ cảm thấy, hiện nay vì hướng tới kế sách lâu dài lập tức buông tha cho Vĩnh Châu dẫn quân từ phía Đông tiến vào, tại lúc viện quân triều đình chưa đến trước đoạt được cả vùng phía Nam sông Vân Lan.”

Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: “Mặc Tu Nghiêu đã đến Vĩnh Lâm, ngươi cảm thấy hắn sẽ để chúng ta rút quân?”

Quân sư xoa chòm râu nói: “Lấy hiểu rõ của Vương gia đối với Định Vương, theo như tính tình Định Vương hôm nay có thể thu tay lại dễ dàng như vậy sao?”

Mặc Cảnh Lê bộ dạng nghe theo, trầm tư chốc lát lắc đầu nói: “Mặc

Tu Nghiêu lúc thiếu niên có danh xưng Liệt Phong, hành quân đánh giặc xưa nay mạnh mẽ vang dội. Lấy tính tình hắn từ trước một trận chiến hôm nay không để cho đối phương hao binh tổn tướng tuyệt không bỏ qua."

Quân sư mỉm cười gật đầu nói: "Đã như vậy, Vương gia cảm thấy Định Vương hôm nay vì sao không thừa thắng xông lên?"

Ánh mắt Mặc Cảnh Lê chợt lóe, khẽ nói: " Binh lực của hắn không đủ!"

Quân sư vỗ tay, cười nói: "Đúng, địa thế Vĩnh Lâm có hạn, Hắc Vân kỵ thế tới vừa nhanh, chúng ta căn bản nhìn không ra binh lực của hắn nhiều ít. Nhưng là Định Vương không phải không biết binh lực của chúng ta. Hắn không thừa thắng xông lên chỉ có thể nói rõ binh lực quân ta ít nhất còn gấp hai trở lên thậm chí nhiều hơn hắn."

Mặc Cảnh Lê gật đầu, "Đúng thế. Sao Hoàng đế ca ca của ta kia dễ dàng cho phép để cho hắn điều động mười mấy vạn đại quân? Huống chi….. Mười mấy vạn đại quân đi theo mà nói…, hắn cũng không tới nhanh như vậy. Đã như vậy sao chúng ta không……"

"Trăm triệu không thể!" Quân sư vội vàng cắt đứt ý nghĩ muốn ra khỏi miệng hắn, khuyên nhủ: "Vương gia nghĩ lại. Binh lực Định Vương có lẽ thật chưa đủ, nhưng phụ cận Vĩnh Lâm căn bản không phải chỗ thích hợp cho đại quân giao chiến, chỉ cần hắn tử thủ Vĩnh Lâm, trong mười ngày nửa tháng chúng ta tuyệt đối không làm gì được hắn. Sau mười ngày nửa tháng….. cho dù đại quân triều đình chậm nữa cũng nên phải tới. Đến lúc đó chúng ta còn muốn nghĩ rút quân về phía Đông có thể đã muộn." Nói mười ngày nửa tháng là khách khí, có hai vạn Hắc Vân kỵ của Định Vương thủ thành, đừng nói mười ngày nửa tháng, chỉ cần không thiếu lương thực không thiếu vũ khí, hai ba tháng có thể công phá hay không cũng còn khó

nói. Phải biết rằng Hắc Vân kỵ có tài bắn cung ngay cả thiết kỵ Bắc Nhung đều nghe tin đã sợ mất mật, quân đội công thành chỉ sợ muốn đến gần thành Vĩnh Lâm cũng khó khăn.

“Này……” thần sắc Mặc Cảnh Lê thay đổi liên tục, vừa không hề cam chịu lại tức giận, còn có sợ hãi người bên cạnh khó mà phát hiện. Sợ hãi này có lẽ không phải bởi vì bản thân Mặc Tu Nghiêu, mà là cùng giống như tất cả tướng sĩ Đại Sở, đối với Mặc gia quân và Định Quốc Vương phủ cơ hồ là sự kính sợ trời sanh.

“Vương gia, chỉ cần chúng ta chiếm lĩnh cả vùng phía Nam sông Vân Lan, nữa cố thủ ở sông Vân Lan. Vĩnh Châu chỉ là nơi nhỏ bé chật hẹp, lại có Nam Chiếu kiềm chế, triều đình căn bản không thể ra sức. Hôm nay hai chân Định Vương đột nhiên phục hồi như cũ, vị kia trong kinh thành chỉ sợ đang rất sợ hãi, kể từ đó hắn tuyệt đối sẽ không dùng Định Vương để đối phó chúng ta. Chỉ cần Định Vương và Mặc gia quân không đến, nửa giang sơn Đại Sở chính là vật trong túi Vương gia. Về phần khác, tương lai lại từ từ lập mưu cũng không phải không thể.” Quân sư khổ tâm khuyên nhủ, Vĩnh Châu mắt thấy đã không thể làm, nếu như lúc ban đầu còn không bằng thừa dịp đại quân triều đình chưa đến trước nhận lấy cả Giang Nam. Tránh cho đến cùng công dã tràng. Nhìn Lê Vương trước mắt không ngừng dao động, trong lòng quân sư khẽ phát khổ. Lê Vương gặp chuyện liền do do dự dự, làm một Vương gia phú quý rỗi rãnh còn dễ nói, chinh phạt thiên hạ thật còn thiếu sót nhiều lắm.

Mặc Cảnh Lê đang do dự thì ngoài trướng có binh lính bẩm báo, “Khởi bẩm Vương gia, Ngoài doanh trại có sứ giả Tây Lăng cầu kiến.”

“Tây Lăng?” Mặc Cảnh Lê cau mày, “Bọn họ tới làm gì? Để cho hắn đi vào!”

Không bao lâu, một nam tử trung niên lớn lên nho nhã và thiện chí theo đi vào, “Tại hạ Tây Lăng Trấn Nam Vương phủ Hà Vô Duyên, ra mắt Lê Vương điện hạ.”

“Hà Ứng Ly?” Mặc Cảnh Lê khẽ hí mắt, Quân sư đứng ở bên cạnh hắn kích động nói: ” Tam Anh Chi trí giả dưới trướng Trấn Nam Vương, Ứng Ly tiên sinh?”

Nam tử trung niên cười nhạt một tiếng, “Chính là tại hạ.”

Mặc Cảnh Lê dõi theo hắn nói: “Hà tiên sinh là phụ tá đắc lực của Trấn Nam Vương, đột nhiên xuất hiện ở nơi này của Bổn Vương, muốn nói chuyện gì?”

Hà Vô Duyên cười nói: “Phụng lệnh Vương gia và Thế tử, nguyện kết minh với Lê Vương.”

“Kết minh?” Quân sư khó hiểu.

Hà Vô Duyên cười nói: “Nghe nói Lê Vương ở Giang Nam khởi sự, Vương gia nhà ta và Thế tử bội phục Vương gia hùng tâm tráng chí. Đồng dạng, Vương gia cũng biết Trấn Nam Vương phủ và Tây Lăng cùng Định Quốc Vương phủ Đông Sở đều có huyết hải thâm cừu. Vì vậy, Vương gia nhà ta lệnh tại hạ vì Vương gia hiệu lực. Đợi ngày Vương gia công thành, thế tử Trấn Nam Vương sẽ đích thân tới Linh Châu chúc mừng Vương gia đăng cơ đại điển.”

Mặc Cảnh Lê nhìn hỏi hắn: ” Vương gia và Thế tử nhà ngươi nghĩ muốn cái gì?” Hiểu được tất có bỏ, hắn đã sớm biết đạo lý này.

Hà Vô Duyên cười nói: “Tây Lăng không cần Vương gia giao ra giá lớn chỉ có một thứ là… Định Vương và Mặc gia quân. Hai chân Định Vương đã phục hồi như cũ, nói vậy hôm nay Vương gia đã thấy rồi?

Mặc Tu Nghiêu lúc là thiếu niên có dã tâm bừng bừng, năm đó còn không quá mười bốn mười lăm tuổi liền đánh cho Nam Chiếu suýt nữa mất nước. Hiện nay ngủ đông, ân nhẫn mấy năm lại Đông Sơn tái khởi, chỉ sợ liền như mãnh hổ uy áp, đương thời không người nào có thể ngăn được. Chủ tử ta lo lắng an nguy Tây Lăng, vì vậy mới muốn kết minh với Vương gia, cùng chung tay chống lại Định Quốc Vương phủ. Kính xin Vương gia nghĩ lại."

Mặc Cảnh Lê có chút không vui, mặc dù Hà Vô Duyên nói rất đúng, kết minh cùng với mình đối kháng Mặc Tu Nghiêu, nhưng nói gần nói xa cũng rất sùng bái Mặc Tu Nghiêu. Nhàn nhạt nói: "Mặc Tu Nghiêu nhàn rỗi ở nhà đã gần mười năm. Huống chi giờ chưa chắc đã khỏe mạnh. Tiên sinh không khỏi nói quá sự thật đi."

Hà Vô Duyên cũng không tức giận, ha hả cười nói: "Bất kể tại hạ có nói quá sự thật hay không. Thế hệ nổi danh của Định Quốc Vương phủ chưa từng là hư danh, mà bản thân Mặc Tu Nghiêu bình sinh chưa từng chiến bại. Vốn cũng là sự thật."

"Chẳng lẽ Hà tiên sinh có kế sách đối phó Mặc Tu Nghiêu?" Mặc Cảnh Lê nhướn mày giễu cợt nói.

Hà Vô Duyên cười nói: " Mặc dù tại hạ không dám bảo đảm có thể thắng được Định Vương, nhưng có thể giúp Lê Vương ổn định Giang Nam."

"Nga?" Ánh mắt Mặc Cảnh Lê lóe lên đánh giá ý định của Hà Vô Duyên nhiều hơn một ít.

Hà Vô Duyên cũng không để ý, thong dong cười nói: "Vương gia cứ yên tâm. Định Vương tuyệt đối không thể ở lại Vĩnh Châu lâu được. Chỉ cần bị điều đi, triều đình đừng nói phái mười mấy vạn đại quân, chính là phái ra trăm vạn đại quân cũng ngăn không được Vương gia

quân lâm thiên hạ (làm vua).”

Mặc Cảnh Lê trầm mặc chốc lát, nói: “Xin Hà tiên sinh đi xuống trước nghỉ ngơi, Bổn Vương cần suy nghĩ một phen.”

Hà Vô Duyên cũng không gấp gáp, gật đầu cười nói: “Đã như vậy, Vương gia cứ từ từ cẩn thận tự suy xét. Tại hạ xin được cáo lui trước.”

———––

“Thuộc hạ Phượng Chi Dao cầu kiến Vương Phi.”

Phượng Chi Dao bước vào tiểu viện tao nhã thanh tịnh, thấy nữ tử đang ngồi ở dưới bóng cây đọc sách thì nhức đầu. Ngay từ lúc một khắc đồng hồ trước, thời điểm hắn ở trên cổng thành bố trí phòng ngự nhận được thông báo của người bên cạnh Vương Phi: “Vương Phi mời hắn đi qua một chút.”, là hắn biết phiền toái tới rồi. Đáng tiếc, Vương Phi triệu kiến thì hắn cũng không có lá gan dám không đến.

“Phượng công tử không cần đa lễ.” Diệp Ly để xuống quyển sách, quay đầu lại, cười nói, “Nhưng quấy rầy Phượng Tam công tử rồi?”

Phượng Chi Dao cười khổ, “Không dám, Vương Phi triệu kiến Phượng tam há có thể nói là quấy rầy?”

Diệp Ly ngẩng đầu, thật tình nhìn một chút Phượng Chi Dao, cười nói: “Phượng Tam công tử hiện giờ cùng với lúc ở kinh thành gần như là thay đổi một người khác. Nếu bình thường gặp phải chỉ sợ ta còn cho rằng nhận lầm người.”

Phượng Chi Dao chỉ đành phải cười làm lành, cảm giác, cảm thấy Vương Phi lúc này đối với hắn càng khách khí như thế này có nghĩa

là vấn đề muốn hỏi khẳng định lại càng phiền toái.

Diệp Ly nhìn bộ dáng hắn cố gắng nở nụ cười, hơi cụp mắt xuống, " Công tử Phượng Tam vẫn nên ngồi xuống nói chuyện đi."

Phượng Chi Dao tạ ơn, nói: "Vương Phi gọi ta Phượng tam là tốt rồi, danh xưng công tử, thuộc hạ thẹn không dám nhận."

Diệp Ly khoát khoát tay cười nói: "Ta biết ngươi và Vương gia có thể nói là biết nhau từ nhỏ. Riêng tư mà nói cũng là huynh đệ tương xứng không cần giữ khoảng cách như thế."

Phượng Chi Dao chỉ đành phải ngồi xuống, cùng Diệp Ly mặt đối mặt để cho hắn càng cảm thấy được áp lực khổng lồ. Cười cười nói: "Không biết Vương Phi triệu kiến vì chuyện gì?"

Diệp Ly ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, trầm giọng nói: "Ta cũng vậy, không thích quanh co lòng vòng nói chuyện, Phượng công tử, thân thể Vương gia rốt cuộc như thế nào?"

Phượng Chi Dao ngẩn ra, vội vàng cười nói: " Thân thể Vương gia? Thân thể Vương gia không phải là vẫn khỏe sao? Lại nói, nhiều năm như vậy rốt cục Vương gia cũng bình phục, Vương Phi nên cao hứng mới đúng ."

Diệp Ly nhàn nhạt nhìn của hắn, ánh mắt rõ ràng mà sáng trong nhưng không có nửa điểm u mê ngây thơ. Trong lòng Phượng Chi Dao âm thầm kêu khổ, chỉ có thể bắt buộc không dời ánh mắt đi, bình tĩnh nhìn nàng.

Một hồi lâu, chỉ thấy Diệp Ly cười một tiếng nói: "Phượng công tử, ngươi biết không. Dưới tình huống bình thường nụ cười của một người chỉ có thể giữ vững một thời gian rất ngắn, mà vượt qua thời

gian này…… chỉ có một loại là giả cười.”

Phượng Chi Dao sửng sốt, mở trừng hai mắt cuối cùng thu lại nụ cười trên mặt đã có chút ít cứng ngắc, “Vương Phi giải thích…… hết sức đặc biệt.”

“Như vậy….. Phượng công tử có thể nguyện ý nói cho ta sự thật hay không?” Diệp Ly mỉm cười hỏi.

Phượng Chi Dao cười khổ, ” Vì sao Vương Phi không trực tiếp hỏi Vương gia.”

Diệp Ly nhẹ giọng thở dài, ” Nếu hắn như không muốn nói, sao ta hỏi ra được?”

Phượng Chi Dao nói: “Vương gia không nói có lẽ liền đại biểu thân thể Vương gia quả thật hoàn toàn bình phục.”

Diệp Ly nhìn hắn, cười nói: “Phượng công tử, mặc dù ta chưa nhìn ra hắn nói dối hay không. Nhưng ít nhất có một chuyện ta hiểu. hai chân của một người tàn phế đã tám năm, hơn nữa còn trúng kịch độc, vô luận dùng cái kỳ dược gì cũng không thể ở trong thời gian thật ngắn khang phục đến tình trạng như vậy. Cho dù là Trầm tiên sinh đã tìm được giải dược rồi, đã chữa khỏi hai chân của Vương gia. Trong vòng nửa năm hắn cũng tuyệt đối không thể khôi phục tới mức như thế. ” Khác thường vì cái gì, nếu quả thật có thể có kỳ dược như vậy, Mặc Tu Nghiêu lại không cần chờ nhiều năm như vậy?

Phượng Chi Dao khó xử nhìn nàng, Diệp Ly không hề nhượng bộ chút nào bình tĩnh nhìn hắn. Nửa khắc đồng hồ sau, Phượng Chi Dao bất đắc dĩ bại lui, suy nghĩ chốc lát mới nói: “Cho dù ta không nói, Vương Phi sớm muộn gì cũng sẽ biết đến. Vương gia dùng

Phượng Hoàng thảo.”

Diệp Ly cả kinh, nàng còn nhớ rõ theo như lời Trầm Dương nói, sau khi dùng Phượng Hoàng thảo sẽ sinh ra hỏa độc cùng hàn độc trong cơ thể Mặc Tu Nghiêu tương khắc với nhau, ngay cả có Liệt Hỏa Liên cũng không cách nào giải hàn độc trong cơ thể hắn nữa, “Tại sao không có ai ngăn cản hắn!”

Phượng Chi Dao bất đắc dĩ cúi đầu nói: ” Quyết định của Vương gia, ai có thể ngăn cản được?”

Sắc mặt Diệp Ly trầm xuống, “Đang tốt mà tại sao hắn nhất định phải……” Nói chỉ nói một nửa, thì giọng nói của Diệp Ly dần dần nhỏ lại. Có chút chán nản ngã người xuống ghế. Thời điểm Phượng Chi Dao rời kinh, tin tức Mặc Cảnh Lê khởi binh còn không có truyền tới kinh thành. Hắn là….. bởi vì nàng……

“Vương Phi……” Phượng Chi Dao thấy sắc mặt Diệp Ly khó coi, nghĩ lại cũng hiểu mấu chốt trong đó. Có chút khó khăn an ủi: “Thật ra thì….. cho dù chậm thêm hai ngày Vương gia nhận được tin tức Lê Vương khởi binh thì vẫn …Vương gia hiện tại căn bản không có thời gian chờ hai năm sau có được Liệt Hỏa Liên.”

Diệp Ly có chút mờ mịt gật đầu nói: “Trầm tiên sinh đã tới Vĩnh Châu?”

Phượng Chi Dao gật đầu, “Trầm tiên sinh cố ý muốn tới, có điều ông ấy không thể bôn ba đường dài, mấy ngày nữa mới có thể tới.”

Diệp Ly mỉm cười nói nhắm mắt, gật đầu nói: “Ta biết rồi. Đa tạ Phượng công tử.”

Phượng Chi Dao có chút bận tâm, cau mày nói: “Vương Phi……”

Diệp Ly khoát khoát tay, nói: “Không có chuyện gì, Phượng công tử có việc đi trước đi.”

Phượng Chi Dao nhìn nàng một chút, chỉ đành phải cáo lui, Diệp Ly ngồi ở dưới bóng cây im lặng xuất thần, nếu như nàng không có đến Nam Cương….. Không, nếu như nàng không có đưa về mật thư thật là đúng vậy, Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ không bởi vì vội vã đến Nam Cương mà làm như vậy. Có lẽ đúng như theo lời Phượng Chi Dao nói, bọn họ căn bản không có thời gian chờ hai năm sau có được Liệt Hỏa Liên, có lẽ cuối cùng Mặc Tu Nghiêu vẫn ăn vào Phượng Hoàng thảo. Nhưng là….. Hiện tại Mặc Tu Nghiêu lại vẫn bởi vì nàng mới……

“Ám Tam.”

“Vương Phi?” Ám Tam xuất hiện ở phía sau nàng, có chút lo lắng bóng lưng nữ tử nhìn dưới tàng cây có chút suy yếu.

“Ám Tứ bây giờ đang ở nơi nào?”

Ám Tam nói: “Ám Tứ đi Tây Lăng. Vương Phi lúc trước lệnh cho hắn đi tra chuyện Hàn Minh Nguyệt ở Tây Lăng. Hiện tại hắn là mới vừa vào biên cảnh Tây Lăng.”

Diệp Ly gật đầu, nói: “Phái người truyền tin cho hắn, trước bất kể chuyện tình Hàn Minh Nguyệt. Nghĩ biện pháp ngó chừng Bệnh thư sinh. Một khi hắn ta còn nghĩ muốn lấy được Bích Lạc Hoa, liền không tiếc bất cứ giá nào đoạt đến tay.”

Ám Tam do dự một chút, nói: “Bích Lạc Hoa đang ở trong cảnh nội Nam Cương, không bằng thuộc hạ dẫn người đi tìm xem?”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Nam Chiếu cũng không nhỏ, huống chi chúng ta ai cũng chưa từng thấy hình dạng Bích Lạc Hoa rốt cuộc trông thế nào. Họ Lương hiện tại hẳn là ở trên tay Thiên Nhất các, không đúng….. Họ Lương hiện tại hẳn là đã ở Tây Lăng. Nhưng không có ở trong tay Bệnh thư sinh. Phái người đi nói cho Hàn Minh Tích, chuyện tình hắn đáp ứng nói cho ta biết nên thực hiện rồi.”

“Dạ.” Ám Tam gật đầu, lưu loát biến mất ở sau lưng nàng.

Đợi đến khi Ám Tam rời đi, Diệp Ly lại ngồi hồi lâu mới đứng dậy trở về viện mình và Mặc Tu Nghiêu ở tạm. Trở lại trong phòng lại không thấy Mặc Tu Nghiêu, suy nghĩ một chút Diệp Ly ra cửa xoay người đi đến thư phòng phía trước viện đi thì liền bị hai gã ám vệ đang cửa ra vào chặn lại đường đi, “Vương Phi, Vương gia phân phó hiện tại ai cũng không gặp. Xin Vương Phi dừng bước.”

Diệp Ly nghiêng đầu nhìn lướt qua hai gã ám vệ cúi đầu không dám nhìn mình nói: “Ngươi nói cái gì?”

“Vương gia nói hiện tại không gặp bất luận kẻ nào……bao gồm cả Vương Phi.”

Diệp Ly nhàn nhạt lui về sau một bước, nói: “Ta biết các ngươi là phụng mệnh làm việc cũng không có ý làm khó. Có điều….. hiện tại ta muốn đi vào.”

Hai gã ám vệ liếc mắt nhìn nhau, song song chắn cửa, “Xin Vương Phi không nên làm khó thuộc hạ.”

Diệp Ly nói: “Đánh ngã các ngươi rồi đi qua, coi như các ngươi không kháng lệnh đi?”

“Này……” Hai gã ám vệ cảnh giác nhìn nữ tử trước mắt, thân thủ

Vương Phi bọn họ đã sớm được chứng kiến. Ở dưới tình huống không thể đả thương người, bọn họ thật đúng là không có lòng tin có thể đỡ nổi Vương Phi, “Vương Phi, chỉ sợ không được……” Ám vệ ở cửa giương một tay lên, vài bóng người từ đầu tường, trên cây, nóc phòng rơi xuống.

Diệp Ly giương mày lên, cười lạnh một tiếng nói: “Ám Tam, Ám Tứ, bắt lấy hắn!”

“Dạ!” Hai tiếng trầm thấp đáp. Hai bóng người nhanh như điện, một tả một hữu lướt vào trong viện. Nhưng trong chốc lát mấy ám vệ cũng bị chế trụ, nhìn ánh mắt đối phương tức giận cùng với không cam lòng, Ám Tam an ủi vỗ vỗ bả vai của đối phương nói: “Huynh đệ, đừng khổ sở như vậy. Ám vệ cũng có phân chia cao thấp chứ sao.” Mọi người xuất thân đều giống nhau, cho nên bọn họ rất hiểu ám vệ, nhưng ám vệ khác cũng không hiểu rõ bọn họ. Mấy tháng chịu khổ cũng không phải là nhận không, hiện tại không phải nhìn ra hiệu quả rồi sao? Không phải là bọn họ quá yếu, mà bọn hắn đã hoàn toàn thoát khỏi cảnh giới ám vệ. Nếu như không phải là tình huống không cho phép, Ám Tam chân chính muốn ngửa mặt lên trời cười to một phen.

Diệp Ly quay đầu lại cười nhìn hai gã ám vệ che ở cửa, “Muốn ta tự mình động thủ?”

Hai gã ám vệ thở dài, tránh ra phía trước nhường đường, “Vương Phi, mời.”

Chỗ bọn họ ở tạm là một phủ đệ phú thương trong thành Vĩnh Lâm. Ngay từ lúc Vĩnh Lâm bị vây chủ nhân lúc trước đã bỏ chạy đến Giang Bắc, người có tiền luôn là sợ chết hơn dân chúng bình thường một chút. Thư phòng tiền viện diện tích rất lớn, thậm chí còn có phòng ngủ để nghỉ ngơi. Cho nên tối hôm qua Mặc Tu Nghiêu ở thư

phòng nghỉ ngơi, Diệp Ly cũng không có quá mức để ý. Dù sao vừa tới Vĩnh Lâm, chuyện cần hắn loay hoay thực không ít. Nhưng sau khi gặp Phượng Chi Dao, Diệp Ly mới đột nhiên nghĩ đến, kể từ tối hôm qua sau khi trở lại Vĩnh Lâm đến bây giờ đã là xế chiều, nàng cũng không thấy Mặc Tu Nghiêu. Bữa sáng, bữa trưa bọn họ đều ăn một mình, nếu như Mặc Tu Nghiêu thật bận đến tình trạng như vậy, không có đạo lý Phượng Chi Dao có thể ở trên cổng thành rảnh rỗi đi qua đi lại hơn nữa thời điểm ở kinh thành Mặc Tu Nghiêu bắt nàng cùng nhau hỗ trợ, bận rộn cái này bận rộn cái kia chính là nửa điểm áy náy cũng không trông thấy.

Bước vào thư phòng, quả nhiên không có ai. Diệp Ly bước nhanh đi về phía phòng ngủ ở sau thư phòng, còn không có vào cửa đã nghe đến bên trong truyền đến tiếng va chạm trên mặt đất, vội vàng bước nhanh vọt đi vào.

Vừa vào cửa, một màn trước mắt để cho trong lòng Diệp Ly run lên. Nam tử ngày hôm qua còn đang trên chiến trường anh tư táp sảng (tư thế oai hùng), sở hướng vô địch (không đâu địch nổi), hiện giờ chật vật ngã nhào trên mặt đất, chăn trên giường bị xé nứt thành từng mảnh nhỏ ném xuống đất cùng trên giường. Bên giường cách đó không xa, bàn nhỏ để đặt hoa ngã đổ trên mặt đất, bên cạnh còn có một chút đồ sứ bị vứt lung tung. Hai mắt Mặc Tu Nghiêu nhắm nghiền, trên người áo ướt đẫm giống như ở trong nước thấm qua. Trên mười ngón tay đã sớm loang lổ vết máu.

“A Ly, đi ra ngoài……” Nghe được tiếng bước chân, Mặc Tu Nghiêu cũng không có ngẩng đầu, chẳng qua là nhẹ nhàng nói.

Diệp Ly dưới chân ngừng một lát, cũng không có dừng lại hoặc xoay người đi, mà bước nhanh đi tới bên cạnh hắn đưa tay đỡ hắn lên, “Tốt hơn một chút rồi chứ?”

Mặc Tu Nghiêu mỏi mệt gật đầu, tùy ý để Diệp Ly đỡ trở lại trên giường nằm xuống. Cười khổ nói: “A Ly, tựa hồ đều khiến nàng thấy được lúc ta chật vật nhất……”

Diệp Ly thản nhiên nói: “Lần này là bản thân chàng tự tìm. Chúng ta… Chúng ta là vợ chồng cũng không phải là người xa lạ, không thể nào vĩnh viễn chỉ thấy một mặt hoàn mỹ nhất của đối phương, không phải sao?”

Mặc Tu Nghiêu từ từ nhắm hai mắt, nhàn nhạt cười nói: “Phải nói nàng chưa từng thấy ta vào lúc hoàn mỹ.” Bộ dạng hắn hoàn mỹ nhất, ngay từ lúc gặp nàng lúc trước cũng đã không tồn tại nữa.

Diệp Ly đưa tay cầm tay hắn bởi vì kịch liệt đau đớn mà vẫn co giật, lạnh nhạt cười nói: “Làm sao lại như thế? Ngày hôm qua không phải rất tốt sao?” Cúi đầu nhìn đầu ngón tay hắn đã đọng lại vết máu cùng với lòng bàn tay loang lổ vết thương, nhẹ giọng hỏi: “Khi nào thì bắt đầu?”

Tựa hồ đau đớn dần dần lắng lại, Mặc Tu Nghiêu cũng dễ nói chuyện hơn, chỉ chốc lát sau liền mở miệng nói: “Lúc trời sắp sáng……”

Trên tay Diệp Ly ngưng lại, chỉ cảm thấy trái tim quặn đau. Hiện tại đã là xế chiều cuối giờ Mùi, suốt bảy tám canh giờ sao.

“Không khó chịu thì nằm ngủ một lát đi.”

Một hồi lâu Mặc Tu Nghiêu cũng không có ở đáp lời, hô hấp nhợt nhạt đều đều biểu hiện hắn đã lâm vào trong giấc ngủ say. Nhưng cho dù ở trong giấc mộng, chân mày vẫn khẽ nhăn lại, thỉnh thoảng có hiện ra vẻ đau đớn. Diệp Ly đứng dậy muốn lấy một ít chăn tới đây đắp lên cho hắn, lại phát hiện một cái tay bị Mặc Tu Nghiêu nắm thật chặt không thể động đậy. Bất đắc dĩ, chỉ có thể một lần nữa ngồi

xuống cau mày nhìn quần áo của hắn vẫn bị mồ hôi thấm ướt, hi vọng sẽ không vì vậy mà cảm lạnh. Nhưng muốn hiện tại đánh thức hắn thì nàng không đành lòng. Chỉ nhìn bọng mắt đen sì kia, cũng biết hắn nhất định là đã lâu rồi không có nghỉ ngơi thật tốt.

Cho đến hoàng hôn chìm xuống phía tây, Mặc Tu Nghiêu mới nặng nề từ trong giấc ngủ tỉnh lại. Mặc dù thật ra thì chỉ ngủ không tới hai canh giờ, nhưng cảm giác tốt hơn lúc trước nhiều lắm. Mặc Tu Nghiêu không khỏi nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhỏm, lần này cuối cùng đã qua.

“Chàng đã tỉnh?” Giọng nói của Diệp Ly từ bên ngoài truyền đến, Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu liền thấy Diệp Ly bưng một cái khay đi đến, để khay lên trên bàn mới ngẩng đầu đối với hắn nói: “Nếu tỉnh trước hết đi tắm, sau đó lại dùng bữa tối đi.”

Mặc Tu Nghiêu hơi ngẩn ra, “A Ly, làm sao nàng……” Từng màn trước đó một lần nữa xuất hiện ở trong đầu, một khắc kia giữa lúc đau đớn hỗn loạn cũng chịu dừng lại, một âm thanh nhẹ nhàng nhưng rõ ràng truyền vào trong ý thức của hắn, như kỳ tích trấn an thần trí hắn gần như sắp hỏng mất. Sau đó hắn mới nghe theo âm thanh nhẹ nhàng kia từ từ ngủ mất.

Diệp Ly thấy hắn đang nhìn mình không nói lời nào, đi tới có chút bận tâm hỏi: “Sao vậy? Còn có nơi nào không thoải mái. Có muốn ta đi mời đại phu tới đây cho chàng không?”

Mặc Tu Nghiêu kéo nàng lại, nói: “Không có chuyện gì, chẳng qua là ngủ quá lâu còn có chút không tỉnh táo. Hiện tại không thể gọi đại phu bên ngoài.”

Diệp Ly không có vạch trần lời nói dối đầy sơ hở của hắn, Mặc Tu Nghiêu chỉ sợ cho dù ở trong giấc mộng cũng không có thời điểm

không tỉnh táo, “Vậy trước tiên đi tắm đi, ta đã cho người ta chuẩn bị xong.”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu xem một chút, phát hiện mình quả thật rất cần tắm rửa một phen.

Mặc Tu Nghiêu rất nhanh rửa mặt xong mang theo một thân hơi nước đi ra, Diệp Ly vội vàng đứng dậy, tiến lên, thấy trên người hắn chỉ có một kiện áo đơn bạc, liền xoay người lấy một áo choàng phủ thêm cho hắn.

Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ nhìn nàng nói: “A Ly, ta không có suy yếu đến trình độ như vậy.

Diệp Ly gật đầu, nghiêm túc nói: “Đúng vậy,với chàng thì yếu đuối thật quá xa lạ rồi. Ngồi xuống, ăn cơm.”

Nhét một chén cháo hương nồng ngon miệng vào trong tay của hắn, Diệp Ly nhìn hắn ăn.

Mặc Tu Nghiêu chỉ đành phải cúi đầu nếm thử một miếng, không chỉ có nghe thấy dậy lên mùi thơm ngát xông vào mũi, mà ăn cũng vô cùng mỹ vị. Để cho từ sau tối hôm qua vẫn chưa ăn cái gì Mặc Tu Nghiêu chỉ cảm thấy trong dạ dày ấm áp, vốn là bởi vì mỏi mệt cùng với đau đớn quá độ cũng không có hứng thú muốn ăn cái gì, “Không giống như là bọn họ làm.”

Chủ nhân phủ đệ này đã sớm mất, hạ nhân tự nhiên cũng không có. Chỗ ở Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng không thể dùng người lai lịch không rõ ở ngoài, cho nên ăn, mặc, ở, đi lại cũng có ám vệ chịu trách nhiệm. Ám vệ Vương phủ tuy nói là huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng làm được thức ăn cũng chỉ đến trình độ có thể ăn vào miệng mà thôi.

Diệp Ly chống cằm nhìn hắn dùng cơm, “Ta làm đấy, không ngon sao?”

Mặc Tu Nghiêu ngừng tay một chút, lắc đầu cười nhạt nói: “Không, ăn rất ngon.”

Diệp Ly thỏa mãn gật đầu, tài nấu nướng của nàng cũng không tốt, nhưng nấu chút thức ăn và nấu chút cháo còn không làm khó được nàng. Những thứ cháo thịt gà này nấu suốt một canh giờ, chính nàng cũng nếm thử, mùi vị quả thật còn có thể chấp nhận được.

“A Ly có cái gì muốn nói với ta không?” Nhìn ánh mắt Diệp Ly không nháy không chớp nhìn mình chằm chằm, Mặc Tu Nghiêu đặt chén trong tay xuống hỏi.

Diệp Ly nhận lấy chén lại vì hắn bới thêm một chén nữa đưa tới, vừa nói: “Cá nhân ta luôn luôn cho rằng dù có chuyện gì một người mạnh mẽ cố gắng chống đỡ là không thể được, cũng không phải là đạo lý chung sống giữa phu thê nên có. Vương gia cảm thấy thế nào?”

Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ nhận lấy cái chén nàng nhét tới, than nhẹ một tiếng nói: “Nàng biết….. A Ly, đó cũng không phải bởi vì nàng…. Nàng cũng biết, độc trên người ta tạm thời giải không được, sớm muộn gì đều phải đi đến một bước này.”

“Chuyện có phải hay không bởi vì ta thì cũng đã như vậy, không phải sao? Ta nói chính là… Vương gia chàng tự mình một người nhốt tại trong phòng không sợ nhất thời chịu không được giết chết mình?” Diệp Ly nhướng mày hỏi.

“Ta không biết.” Mặc Tu Nghiêu nói, “Ta sẽ không chết. Phượng Hoàng thảo không cần mạng của ta. Trầm tiên sinh cũng đã nói, cái này sẽ chỉ làm ta có chút thống khổ mà thôi.”

Chỉ là có chút thống khổ mà thôi….. Diệp Ly không nhịn được muốn cạy mở đầu hắn ra xem một chút bên trong là cái gì.

“A Ly, nàng biết đây đã là tình huống tốt nhất trước mắt. Nếu như Trầm tiên sinh không thể mang về Phượng Hoàng thảo…….” Như vậy hắn sẽ đến không kịp trợ giúp Vĩnh Lâm, Toái Tuyết Quan bị công phá, người Nam Chiếu tiến vào. A Ly……

“Sau này ta giúp chàng.” Diệp Ly thản nhiên nói.

“….. Được.”

Chương 95: Bình Khấu Đại tướng quân

Edit: Theresa

Beta: Sakura

Tiểu viện, dưới cây đại thụ, Mặc Tu Nghiêu dựa vào cây nhàn nhã ngồi, ánh mắt ôn hòa, ấm áp rơi vào trên người nữ tử yểu điệu, thân thủ lăng lệ (bén nhọn, mạnh mẽ) trong hoa viên. Một thanh chủy thủ hàn quang lấp lánh ở trong tay Diệp Ly lúc ẩn lúc hiện, chỉ thấy thân thể nàng nhanh nhẹn ở giữa mấy tượng hình nhân gỗ với các loại tư thế được đặt cố định xuyên qua, nhưng chỉ trong chốc lát trên hình nhân gỗ, ở những chỗ trí mạng hoặc ở cổ hoặc ở ngực đều xuất hiện vết thương rõ ràng. Diệp Ly thực hiện động tác cũng không có quá nhiều động tác đẹp để thưởng thức, ngược lại tràn đầy sát ý lạnh thấu xương. Nhưng nhìn khắp nơi trong viện, ở bên trong mắt mỗi người, lại càng thêm có sức hấp dẫn hơn so với bất kỳ vũ đạo nào trên cõi đời này.

Ám vệ núp trong bóng tối đều không khỏi âm thầm lau cổ của mình, tự đánh giá xem mình có thể tránh thoát chủy thủ trong tay Vương phi hay không.

Phượng Chi Dao khó có được trong lúc rảnh rỗi cũng xuất hiện, nhưng giống như mọi người, cả người cứng ngắc, không nhịn được liếc trộm Mặc Tu Nghiêu đang ngồi ở dưới tàng cây, thần sắc bình tĩnh thậm chí có thể nói là ôn nhu. Trong lòng oán thầm: tại làm sao ở bên trong nhiều đích nữ đại gia khuê tú, Vương gia có thể chọn một Vương phi hung tàn như vậy, Hoàng thượng a, ánh mắt của

ngươi kém nhiều lắm. Lê Vương ban đầu từ hôn là hành động đúng, nếu không hắn sớm muộn gì cũng sẽ bị Vương phi đánh chết.

Diệp Ly thu hồi chủy thủ trong tay, nhíu nhíu mày, rõ ràng là có chút không vừa ý. Xoay người lại đi tới chỗ Mặc Tu Nghiêu đang ngồi ở dưới tàng cây.

“A Ly, mặc dù nội lực kém một chút, nhưng công phu cận chiến có thể được tính là vô cùng tốt.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu mỉm cười nói. Nhưng nội lực cũng không phải là nhất thời nửa khắc có thể bù đắp được. Lấy thân phận A Ly, cao thủ chân chính cần nàng phải xuất thủ cũng không nhiều. Ít nhất thân thủ Diệp Ly hiện tại đã vượt xa ngoài dự liệu của Mặc Tu Nghiêu.

Diệp Ly khẽ gật đầu, nhíu mày nói: “Nội lực quá kém đúng là nhược điểm, ta sẽ nghĩ biện pháp khác. Về phần gặp phải cao thủ tuyệt đỉnh… trở về ta lại tiếp tục suy nghĩ một chút.”

Phượng Chi Dao có chút hoảng sợ nhìn nàng, “Vương Phi, người không phải là nói cho ta biết, lấy công lực của ngươi còn có thể nghĩ biện pháp đối phó cao thủ nội công tuyệt đỉnh sao?”

Diệp Ly chống cằm nói: “Điều đó phải xem là cao tới trình độ nào. Nếu như một chưởng có thể làm nổ tung phòng ốc cách xa hơn mười trượng mà nói…, vậy cũng có thể có chút khó khăn.”

Phượng Chi Dao nhìn trời liếc mắt, “Người nào trông thấy cái loại cao thủ nghịch thiên này? Căn bản không thể nào có cái loại trình độ này có được hay không?” Nàng cho rằng nội lực là cái gì? Một chưởng có thể đánh gãy một cây đại thụ xù xì ở cửa vườn đã là nội lực vô cùng cao thâm, còn đánh nát phòng ốc cách xa hơn mười trượng?

Diệp Ly nghiêm túc gật đầu nói: “Ta cũng cảm thấy không có loại năng lực như thế tồn tại.”

Phượng Chi Dao hiếu kỳ nói: “Vương Phi muốn làm sao đối phó cao thủ tuyệt đỉnh?”

Diệp Ly nháy mắt một cái, bình tĩnh nói: “Lấy thực lực của bản thân ta… Đối phó với cao thủ như Vương gia có thể có chút khó khăn. Nhưng, toàn thân trở lui ra là không có vấn đề gì.” Đang khi nói chuyện, Diệp Ly nhịn không được đi đánh giá Mặc Tu Nghiêu. Thân là một người tàn tật gần mười năm, cho dù võ công cùng với thân thủ Mặc Tu Nghiêu không lùi bước, ít nhất cũng có thể dừng lại ở thời điểm mười bảy mười tám tuổi. Nhưng mấy ngày qua nàng đã phát hiện, võ công của Mặc Tu Nghiêu vẫn sâu không lường được. Ít nhất chống lại chính hắn không có nửa điểm phần thắng . Điều này làm cho luôn luôn khá tự tin với thân thủ mình, Diệp Ly có chút cảm giác chán nản.

Phượng Chi Dao đã không biết nên bày ra cái vẻ mặt gì. Vẻ mặt của ngươi chán nản, tiếc nuối như thế là chuyện gì xảy ra? Ngươi cho rằng người có thể từ trước mặt Vương gia toàn thân trở lui ra có rất nhiều sao?

“Nếu là như vậy, thân thủ Vương Phi như vậy quá đủ rồi. Dù sao… Trong thiên hạ hiện nay võ công có thể cùng Vương gia đánh đồng không vượt qua ba người.” Phượng Chi Dao nói.

“Ba người?” Diệp Ly ngạc nhiên nói.

Phượng Chi Dao sờ sờ lỗ mũi nói: “Diêm vương các Đại Các chủ Lăng Thiết Hàn, Tây Lăng Trấn Nam Vương, còn có cao thủ đệ nhất Đại Sở chúng ta Mộc Kình Thương. Nhưng Trấn Nam Vương năm đó ở trên chiến trường mất một cánh tay, công phu có thể có điểm lùi

bước cũng không nhất định. Có điều mấy người này hẳn là cũng sẽ không xuất thủ với Vương phi, cho nên không cần lo lắng."

Diệp Ly liếc hắn một cái nói: "Ta không có chứng vọng tưởng bị hại, tăng lên thực lực của mình cùng có người sẽ đối ta động thủ hay không không có quan hệ."

Phượng Chi Dao không nhịn được lau một mồ hôi, ngươi còn muốn tăng thực lực lên?

"Cần gì, trực tiếp kêu người ta đi làm là được, cần người cũng có thể trực tiếp ở trong ám vệ cùng với Hắc Vân Kỵ điều động." Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng nói, nếu tương lai nhất định sẽ không yên bình, hắn cũng không phản đối A Ly dùng bất kỳ thủ đoạn nào để gia tăng thực lực bản thân. Cho dù chỉ là vì tự vệ cũng tốt, nhiều một phần thực lực là hơn một phần an toàn bảo đảm.

Phượng Chi Dao có chút kinh ngạc nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, âm thầm nhướng mày. Xem ra Vương gia quả thậtvô cùng coi trọng vị Vương phi này, ít nhất cho Vương phi quyền hạn có thể nói là không có ai có trừ Định Quốc Vương phi đời thứ nhất đứng đầu trong Lịch đại Định Vương phi ra. Không, có lẽ cũng không hề kém Định Vương phi đời thứ nhất chút nào, bởi vì Vương gia cơ hồ là ngầm đồng ý cho Vương phi có quyền sở hữu hữu hạn đối với Hắc Vân Kỵ.

"Khởi bẩm Vương gia, Vương Phi. Mộ Dung tướng quân cầu kiến, còn có… Viện quân của triều đình đến." Thị vệ đóng ở cửa viện bẩm báo.

Phượng Chi Dao nhướn mày, "Tới không chậm, là vị tướng quân nào lĩnh quân?"

Thị vệ bẩm báo nói: "Là Bình Khấu Đại tướng quân Liễu Tĩnh Vân

Liễu tướng quân Hoàng thượng mới phong .”

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Để cho bọn họ vào đi.”

Thị vệ do dự một chút nói: “Liễu tướng quân còn không chưa vào thành đâu.”

“Muốn Bổn Vương tự mình ra khỏi thành đi nghênh đón hắn sao?” Giọng nói Mặc Tu Nghiêu nhẹ nhàng, lại làm cho người cảm giác được một cỗ uy áp vô hình ùn ùn mà đến.

Thị vệ lập tức quyết đoán cúi lạy, nói: “Thuộc hạ lĩnh mệnh!” Xoay người vội vã đi truyền lời, để cho Vương gia ra khỏi thành nghênh đón, nói đùa gì vậy?

” Liễu Tĩnh Vân này là ai?” Phượng Chi Dao vắt óc nghĩ. Chẳng lẽ những năm này hắn lãnh đạo ám vệ thật quá kém, cho nên ngay cả Hoàng đế có một thân tín tướng quân như vậy cũng không biết?

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: ” Tứ công tử con vợ kế đã qua đời của Liễu Thừa tướng, ở Liễu gia đứng hàng thứ mười một. Năm nay hẳn là hai mươi bảy tuổi.”

Phượng Chi Dao cau mày nói: “Cháu Liễu quý phi? Hoàng đế sẽ không thật bị Mặc Cảnh Lê làm cho giận điên lên sao? Trong triều cũng không phải là thật không có ai sao lại phái người cho tới bây giờ chưa có trải qua chiến trường đến bình loạn? Cho dù xin Hoa lão Quốc công rời núi cũng tốt hơn người chẳng biết cái gì.”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Hoàng thượng sẽ không trọng dụng người Hoa gia.”

Phượng Chi Dao khinh thường, cười lạnh, “Cho nên hắn trọng dụng

người Liễu gia?" Hắn dĩ nhiên biết Hoàng đế đề phòng Hoa gia, nếu không thân là đích trưởng nữ Hoa gia Hoàng hậu làm sao sẽ dưới gối chỉ có một vị công chúa. Hoa gia đã đến cực thịnh, từ trước Hoa lão Quốc công cùng Mặc Lưu Danh giao tình vô cùng tốt, làm sao Hoàng đế có thể không đề phòng?

"Ở trong mắt Hoàng thượng, hiển nhiên Liễu gia trung thành hơn Hoa gia, cũng càng dễ dàng khống chế hơn một chút." Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh điểm ra sự thật.

Phượng Chi Dao gật đầu, giễu cợt nói: "Cũng không phải là vậy sao, Liễu gia nếu không phải trung thành tận tâm với Hoàng đế thì làm sao những năm này sẽ được thánh sủng ái không suy?" Bán nữ cầu vinh và những cái khác vân vân… Dựa vào điểm này mà nói Hoa gia đúng là kém Liễu gia.

"Hoàng thượng không thể nào thật để cho một người không biết một cái gì nắm giữ mười mấy vạn trọng binh. Liễu Tĩnh Vân chỉ là con cờ ở bên ngoài thôi. Hiện nay Mặc Cảnh Lê làm phản, Hoàng thượng sẽ không tín nhiệm Diệp gia nữa, tất nhiên sẽ hướng đến nâng đỡ Liễu gia. Có điều… Hoàng thượng chắc cũng sẽ thừa dịp này, trong thời gian ngắn sẽ nâng đỡ một lực lượng mới để cùng chống lại Liễu gia." Mặc Tu Nghiêu mạn bất kinh tâm*(không thèm đếm xỉa nói) nói, dường như đối với chiến sự ở Vĩnh Lâm đã không còn quan tâm nữa, "Đợi viện quân đến chúng ta liền rời khỏi Vĩnh Lâm. Nếu Hoàng thượng muốn thích kéo dài thì để cho hắn ta kéo dài đi, trận chiến này không có năm ba tháng cũng không đánh xong."

"Mộ Dung Thận ra mắt Vương gia, Vương Phi." Mộ Dung Thận bước nhanh đi vào yết kiến nói.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: "Tướng quân mời ngồi xuống nói đi. Lúc này tới đây có cái chuyện gì quan trọng?"

Mộ Dung Thận hơi khó xử mà gật đầu, nhìn Mặc Tu Nghiêu, nói: "Nghe nói Vương gia hôm nay sẽ rời khỏi Vĩnh Lâm, không biết… Vương gia thấy chiến sự hiện nay ở Vĩnh Châu thế nào?"

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười nói: "Tướng quân đây là ý gì? Viện quân triều đình vừa đến, Toái Tuyết Quan đương nhiên sẽ bình an vô sự."

Mộ Dung Thận bất đắc dĩ than thở, nhìn Mặc Tu Nghiêu, nghiêm mặt nói: "Mạt tướng xưa nay có lời gì sẽ nói thẳng, kính xin Vương gia chớ trách. Nếu có Vương gia tương trợ , tại hạ tin tưởng nhất định có thể ở trong một tháng bình định được phản loạn Lê Vương. Chẳng qua là vì sao Vương gia……"

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười lắc đầu, "Tướng quân, mệnh lệnh của Quân Vương không phải người ngoài như ta và ngươi đều có thể hiểu được. Nhưng là Quân Vương chân chính có thể tiếp nhận những lời này cũng là từ xưa ít có. Không tuân theo mệnh lệnh Quân Vương, chút ít danh tướng kia cuối cùng có kết cục như thế nào, nói vậy tướng quân cũng rõ ràng."

"Mấy ngày nay đại quân Lê Vương vẫn án binh bất động, tại hạ lo lắng Lê Vương có thể xua binh đi về hướng Đông, đến lúc đó dân chúng cả một vùng Đông Nam chỉ sợ lại bị cuốn vào trong chiến hỏa." Mộ Dung Thận trầm trọng nói. Hắn là võ tướng đối với triều chính chẳng qua là cái hiểu cái không, cho nên mới nghĩ mãi mà không hiểu, rõ ràng có phương pháp tốt hơn có thể giải quyết vấn đề, tại sao nhất định phải trì hoãn như vậy, ngược lại để cho dân chúng chịu khổ.

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu thở dài nói: "Đã chậm… Mặc Cảnh Lê đã chia ra hai đường hướng về hướng Đông rồi. Trên thực tế mấy ngày nay,

Mặc Cảnh Lê sở dĩ chỉ án binh bất động, cũng là bởi vì Mặc Cảnh Lê hiện tại chỉ sợ đã không hề trong quân nữa."

Mộ Dung Thận kinh hãi, nói: "Nếu đã đúng như thế, vì sao Vương gia không ngăn cản?"

"Tướng quân……" Mặc Tu Nghiêu nở nụ cười có chút khổ sở.

Mộ Dung Thận vừa thốt lên xong cũng lập tức hối hận, ở trong mắt Hoàng đế, Định Quốc Vương phủ có thể càng thêm đáng sợ hơn quân phản loạn Lê Vương nhiều. Sao lại cho phép Định Vương nhúng chân nhúng tay chuyện của Lê Vương, chỉ sợ Mặc gia quân vừa động Hoàng đế lập tức sẽ lấy lý do chống lại Thánh ý trị tội Định Vương. Đến lúc đó… Vài chục vạn Mặc gia quân… Mộ Dung Thận không nhịn được rùng mình một cái, không dám nghĩ nữa.

"Chiến sự ở Đông Nam đã là tình thế chắc chắn, tướng quân chỉ cần trú đóng ở Toái Tuyết Quan chớ để cho binh mã Nam chiếu tiến vào cùng Lê Vương hội hợp là được. Về phần đại quân Lê Vương ở Vĩnh Châu, không tới một tháng nhất định sẽ đẩy ra khỏi Vĩnh Châu."

Chẳng lẽ Đại Sở lúc đó nam bắc phân chia? Mộ Dung Thận ở trong lòng lặng yên hỏi. Chẳng lẽ đối phó thế lực Định Vương có công hộ quốc còn quan trọng hơn bình định phản loạn Lê Vương? Người ngay thẳng như tướng quân Mộ Dung dĩ nhiên không rõ, trong mắt người làm đế vương như Mặc Cảnh Kỳ, Mặc Tu Nghiêu cùng Mặc Cảnh Lê căn bản cho tới bây giờ cũng không phải là đối thủ cùng một cấp bậc. Chỉ cần có thể đối phó Mặc Tu Nghiêu, đừng nói một Mặc Cảnh Lê chính là nhiều hơn một Mặc Cảnh Lê đi nữa, cũng không có cái gì thật phải lo lắng. Giang Nam bị Mặc Cảnh Lê chiếm đi, hắn sớm muộn gì có thể cầm về, nhưng nếu để cho Mặc Tu Nghiêu chiếm cứ Giang Nam, đừng nói cầm về, chỉ sợ còn muốn đề phòng

hắn có thể đưa tay hướng Giang Bắc mà đến, thậm chí muốn cướp lấy cả giang sơn Đại Sở nữa hay không. Cho nên trên thực tế, trừ vừa mới bắt đầu liền nổi giận, sau khi Mặc Cảnh Kỳ tỉnh táo lại, đối với việc Mặc Cảnh Lê đột nhiên làm phản cơ hồ là cao hứng. Chỉ có như vậy, hắn mới có một lý do hoàn mỹ để tru diệt người em ruột cùng mẹ sinh ra này.

“Bình Khấu Đại tướng quân đến!” Ngoài viện một giọng nói vang lên, lại làm cho tất cả mọi người bên trong viện, bao gồm Mộ Dung Thận biến sắc. Ở trước mặt Định Vương, đừng nói là một kẻ không có trải qua chiến trường vừa mới được phong làm Đại tướng quân, chính là Hoa lão quốc công chiến công hiển hách cũng sẽ không vô lễ như thế. Kẻ Đại tướng quân tân nhậm này rốt cuộc là không có đầu óc hay là căn bản không để Định Vương ở trong mắt.

Một trận tiếng bước chân huyên náo từ xa đến gần truyền đến, hiển nhiên tiến vào cũng không dừng lại một hai người. Diệp Ly nghiêng tai lắng nghe một chút tiếng bước chân, ít nhất cũng có hai ba mươi người, không khỏi ở mắt lộ ra một nụ cười. Bình Khấu Đại tướng quân này không phải là đặc biệt tới diễu võ dương oai a? Phượng Chi Dao tiếp thu đến ánh mắt Diệp Ly, khinh thường bĩu môi. Ở trước mặt Vương gia diễu võ dương oai, đầu óc bị cửa kẹp sao? Một lần trước đó, cái vị Bắc Nhung Vương tử kia ở trước mặt Vương gia diễu võ dương oai, nghe nói bây giờ còn không có khôi phục thần trí đấy.

Vừa tới cửa viện, đoàn người hiển nhiên bị chặn lại. Một giọng nói có chút bén nhọn truyền đến, “Càn rỡ! Bình Khấu Đại tướng quân ở chỗ này còn không cho đi?”

Thủ vệ ở cửa hiển nhiên cũng không e ngại, bình thản nói: “Xin bỏ vũ khí của tướng quân xuống, thị vệ tùy thân không thể đi vào.”

“Bổn tướng quân là Thống soái đại quân, tại sao phải bỏ vũ khí xuống? Định Vương điện hạ đây là ý gì?” Giọng nói của người trẻ tuổi khác có chứa một tia ngạo mạn cùng không vui.

Thị vệ trầm giọng nói: “Chưa được Vương gia cho phép, đeo vũ khí đi vào, hết thảy dựa theo tội hành thích để xử phạt. Bình Khấu Đại tướng quân, nếu thân là Thống soái đại quân hẳn là rõ ràng điểm này, xin không nên làm khó thuộc hạ.”

Nghe cửa huyên náo, Mặc Tu Nghiêu không kiên nhẫn, vuốt vuốt mi tâm, nói: “Để cho hai người bọn họ đi vào.”

Ngoài cửa viện trầm mặc chốc lát, chỉ chốc lát sau, hai người nam tử đi đến. Người đến trước một thân áo trắng, khoác chiến bào màu trắng, bên hông đeo một thanh ngân sao bảo kiếm (bảo kiếm có bao kiếm màu bạc), cả người thoạt nhìn… ngân quang lóng lánh. Diệp Ly trừng mắt nhìn, không khỏi nhớ tới Mặc Tu Nghiêu vài ngày trước tựa hồ cũng là một thân áo trắng như vậy, nhìn nhìn lại người đi tới cách đó không xa, không nhịn được ở trong lòng âm thầm bật cười. Mặc Tu Nghiêu một thân áo trắng, bạch mã ngân thương, nhìn qua quả thật phong thái trác tuyệt, khí thế bức người, nhưng là vị trước mắt này… Diệp Ly quỷ dị nhớ tới một câu. Thích mặc áo trắng cũng là ẩn tính (tính cách ở bên trong) khó chịu và cuồng tự luyến.

Đang yên lặng cúi đầu nghĩ tới đó, một bàn tay hơi lạnh nắm lấy tay nàng. Diệp Ly ngẩng đầu nhìn hắn, Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn nàng, đáy mắt nhiều hơn một tia nghi vấn. Diệp Ly lắc đầu tỏ vẻ không có gì, ngẩng đầu nhìn người đi đến sau đã bị nàng quên đi. Người phía sau cũng không có cái gì làm cho người ta cảm thấy đặc biệt khắc sâu ấn tượng, nếu như nhất định phải nói, chính là thời điểm hắn bước đi hơi khập khiễng . Diệp Ly nhớ lại, năm ngoái, có một người bị Mặc Tu Nghiêu phê phán là người ngu ngốc trước tướng sĩ phòng thủ ở Toái Tuyết Quan.

Hai người tới trước mặt mọi người thì đứng lại, tựa hồ không một chút ý tứ muốn hành lễ. Dĩ nhiên, bên này cũng không có ai muốn hướng bọn họ hành lễ, người ở chỗ này, trừ Phượng Chi Dao ra, cũng không có người phẩm cấp thấp hơn bọn họ. Mà Phượng Chi Dao cũng không phải là triều đình sắc phong, đương nhiên cũng không có ý định muốn hành lễ.

Trong viện yên lặng chốc lát, đứng ở phía sau Liễu Tĩnh Vân, Quan Đĩnh tựa hồ phát hiện, nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, lúc này mới đứng ra, nói: "Vương gia, Liễu tướng quân và bổn tướng phụng lệnh Hoàng thượng, đến đây tiếp nhận thành Vĩnh Lâm."

Mặc Tu Nghiêu cũng không phải làm, khẽ gật đầu, nghiêng qua bên cạnh, đối với Phượng Chi Dao, nói: "Phượng tam, hạ lệnh để cho toàn thể Hắc Vân Kỵ rút lui ra khỏi Vĩnh Lâm."

"Dạ, Vương gia."

"Chậm đã!" Quan Đĩnh vội vàng ngăn cản, có chút ngạo nghễ nhìn Mặc Tu Nghiêu, nói: "Vương gia có thể không có nghe rõ, Liễu tướng quân và bổn tướng phụng lệnh Hoàng thượng tiếp nhận Vĩnh Lâm, cũng bao gồm tướng sĩ thủ thành của thành Vĩnh Lâm." Một câu nói, không chỉ có là thành Vĩnh Lâm, liền hai vạn Hắc Vân Kỵ ở thành Vĩnh Lâm, hắn cũng đều muốn đón nhận. Mọi người tại đây đều ở trong lòng rút khẩu khí, vẻ mặt nhìn Quan Đĩnh giống như đang nhìn một người chết.

Mặc Tu Nghiêu tựa hồ cũng không tức giận, nhàn nhạt mỉm cười nói: "Quan tướng quân, Hoàng thượng… Là để ngươi tới khiêu khích Bổn Vương sao?"

Quan Đĩnh hô hấp cứng lại, thần sắc cứng ngắc, nói: “Vương gia đây là ý gì? Hoàng thượng lệnh Vương gia mang binh đi trước, gấp rút tiếp viện Vĩnh Lâm, cũng không phải là lệnh Vương gia làm chủ soái bình loạn. Hiện tại chủ soái đã đến, chẳng lẽ Vương gia không nên giao binh quyền Vĩnh Lâm ra sao?” Hắn dĩ nhiên nhớ được, lúc gần đi, Hoàng thượng đã phân phó, không nên tùy tiện đi trêu chọc Mặc Tu Nghiêu, nhưng là… Nghĩ đến năm đó Mặc Tu Nghiêu cho mình sỉ nhục, trong mắt Quan Đĩnh hiện lên một tia hận ý. Ngẩng đầu lên, cố gắng làm cho mình lộ ra vẻ lẽ thẳng khí hùng (cây ngay không sợ chết đứng).

Mộ Dung Thận cau mày nói: “Quan tướng quân, Vương gia chẳng qua là hạ lệnh di tản Hắc Vân Kỵ, ngươi nên biết Hắc Vân Kỵ……”

Quan Đĩnh cao giọng ngắt lời nói: “Chẳng lẽ Hắc Vân Kỵ cũng không phải là quân đội Đại Sở? Hay là Định Quốc Vương gia muốn ủng binh tự trọng (tự nuôi binh riêng)?” Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt Quan Đĩnh nhìn Mặc Tu Nghiêu cơ hồ có thể được xưng tụng là ác độc .

Mặc Tu Nghiêu đỡ một chút tay vịn, từ từ đứng dậy. Quan Đĩnh ngẩn ra, không khỏi lui về sau một bước. Chỉ thấy Mặc Tu Nghiêu cước bộ vững vàng tiến lên hai bước, sắc mặt bình tĩnh, nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi: “Quan tướng quân, ngươi có cho rằng, ở trong phủ tu dưỡng mấy năm thì tính tình Bổn vương sẽ tốt hơn trước?”

Quan Đĩnh mặt tái đi, sợ hãi nhìn nam tử áo trắng có chút đơn bạc trước mắt. Mặc Tu Nghiêu tính tình tốt chứ? Nếu như hiện tại dù có mười người biết hắn, thì có ít nhất có chính người cho rằng hắn tốt. Nhưng chân chính biết Mặc Tu Nghiêu thật lâu, mọi người đều biết, vị này… Cho tới bây giờ cũng không phải là người tốt. Hắn có thể bởi vì Mặc Cảnh Lê âm thầm ngáng chân, liền đánh hắn ta một bữa, cũng có thể cùng Phượng Chi Dao đánh Mặc Cảnh Lê một trận rồi

treo trên cây. Cùng có thể bởi vì Quan Đĩnh chỉ huy bất lực, liền không nói một lời ở trước mặt mấy ngàn đại quân, đánh hắn một trận roi. Tính tình như vậy làm sao cũng coi như không tốt hơn.

“Ngươi… Ngươi nghĩ làm gì cái gì?” Quan Đĩnh hoảng sợ, nói.

“Nếu như lời ngươi nói mới vừa rồi không phải là ý tứ Hoàng thượng…… Quan tướng quân, ngươi cũng đã biết phải bị tội gì?” Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh hỏi.

Quan Đĩnh kinh hồn táng đảm nhìn Mặc Tu Nghiêu, nhưng làm sao cũng không dám mở miệng nói là ý tứ Mặc Cảnh Kỳ. Mặc Cảnh Kỳ chính là điên rồi cũng sẽ không hỏi Mặc Tu Nghiêu muốn binh quyền Hắc Vân Kỵ, không nói trước Mặc Tu Nghiêu có thể cho hay không, cho dù cho, hắn cũng không quản được, không dùng được, ngược lại chỉ làm cho mình thêm phiền toái. Chỉ đành phải cầu cứu nhìn về hướng Liễu Tĩnh Vân bị quên lãng bên cạnh. Liễu Tĩnh Vân mặc dù không vui với việc Định Vương không nhìn mình, nhưng cũng chỉ có chân chính thấy Định Vương mới biết được, mình căn bản cũng không có cái khí thế kia cùng Định Vương chống lại. Ngạo nghễ trước kia chỉ còn lại có không cam lòng cùng với sợ hãi.

“Vương… Vương gia……” Ở dưới ánh mắt Mặc Tu Nghiêu, Quan Đĩnh bắt đầu nơm nớp lo sợ, cuối cùng dường như khí lực toàn thân bị rút ra hết, vô lực quỳ rạp xuống trên mặt đất.

Mặc Tu Nghiêu cước bộ nhẹ nhàng, từ trước mặt hắn đi qua, “Phượng tam, chuẩn bị lên đường.”

“Dạ, Vương gia.”

Diệp Ly mỉm cười gật đầu với Mộ Dung Thận, cũng đi theo. Mộ Dung Thận bất đắc dĩ nhìn một chút hai tướng quân mới tới, thở dài cũng

xoay người đi ra ngoài. May là vị Bình Khấu Đại tướng quân này và mình không có quan hệ phụ thuộc, đã như vậy hắn làm Bình Khấu của hắn, mình thủ quan của mình đi.

Bị bỏ lại, Liễu Tĩnh Vân ngơ ngác nhìn mọi người biến mất ở ngoài cửa, rốt cuộc có còn người nhớ được hắn là Đại tướng quân mới tới hay không?

Hắc Vân Kỵ quả nhiên là kỷ luật nghiêm minh, Mặc Tu Nghiêu hạ lệnh không đầy một khắc đồng hồ, chân chính hơn hai vạn Hắc Vân Kỵ cũng đã toàn bộ rút ra khỏi thành Vĩnh Lâm. Hắc Vân Kỵ dị động thật ra khiến quân phản loạn ở phía đối diện đang giằng co một trận khẩn trương, đợi đến khi xác định Hắc Vân Kỵ cũng không có ý đồ tiến công mình, mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không dám buông lỏng đề phòng chút nào. Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cũng trở về phòng lấy hành trang đã được đóng gói cẩn thận rồi ra khỏi thành cùng Hắc Vân Kỵ hội hợp.

“Vương Phi, Vân Giáo Úy cầu kiến.” Ngoài cửa, Ám Nhị bẩm báo nói.

Diệp Ly nhướn mày, có chút ngạc nhiên vì sao Vân Đình lại đến, “Mời hắn vào đi.”

Chỉ chốc lát sau Vân Đình mang theo thần sắc có một tia thấp thỏm đi đến, Diệp Ly có ấn tượng khá tốt với tiểu tướng trẻ tuổi này, nhàn nhạt cười nói: “Vân Giáo Úy có chuyện gì vậy?”

Vân Đình nhìn một chút Diệp Ly ăn mặc gọn gàng, hỏi: “Vương phi và Vương gia lập tức muốn đi sao?”

Diệp Ly gật đầu nói: “Vương gia đang lệnh cho mọi người cùng Liễu tướng quân bàn giao rồi, rất nhanh sẽ phải đi. Vân Giáo Úy cùng Hạ Giáo Úy cũng muốn trở lại Toái Tuyết Quan sao?”

“Ta……” Vân Đình có chút quẫn bách, do dự một lát, rốt cục cắn răng, quỳ một gối xuống, nói: “Mạt tướng muốn gia nhập Hắc Vân Kỵ, cầu xin Vương Phi thu nhận.”

Diệp Ly kinh ngạc nhìn thần sắc Vân Đình kiên định, nhíu mày, nói: ” Nếu Vân Giáo Úy muốn gia nhập Hắc Vân Kỵ, hẳn là hỏi Vương gia mới đúng, làm sao lại tới hỏi ta?”

Vân Đình ngẩn ngơ, nhất thời có chút chân tay luống cuống. Lúc trước hắn chỉ muốn vừa lúc Vương Phi ở chỗ này, van cầu Vương Phi, nhưng đã hiện tại Định Vương cũng tới, chuyện như vậy tám phần là phải được Định Vương đồng ý mới được.

Thấy Vân Đình đờ người, Diệp Ly cười nhạt nói: ” Sao Vân Giáo Úy lại muốn gia nhập Hắc Vân Kỵ?” Hắc Vân Kỵ từ trong tinh anh Mặc gia quân chọn lựa ra, cũng không phải là muốn gia nhập là có thể gia nhập.

Vân Đình cắn răng nói: “Chỉ có Hắc Vân Kỵ mới là đội quân xuất sắc nhất Đại Sở, Vân Đình muốn gia nhập Hắc Vân Kỵ, đi theo Vương gia và Vương Phi rong ruổi sa trường, kiến công lập nghiệp.”

Nhìn bộ dáng Vân Đình nghiêm túc, Diệp Ly “xoẹt” một tiếng bật cười.

“Vân Giáo Úy, ngươi đã là Giáo Úy xuất sắc nhất của Mộ Dung tướng quân, lần này đóng ở Vĩnh Lâm lại lập công lớn, nói vậy, không tới mấy năm nhất định sẽ trở thành tướng quân trẻ tuổi của Đại Sở. Nếu gia nhập Hắc Vân Kỵ……” Diệp Ly lắc đầu cười, nói.

Vân Đình vội vàng nói: “Chỉ cần có thể gia nhập Hắc Vân Kỵ, Vân Đình tình nguyện làm một người binh lính bình thường.”

Diệp Ly nhìn hắn, “Vân Giáo Úy, ngươi cũng đã biết vì sao Hắc Vân Kỵ chính là chỉ có mấy vạn người?”

Vân Đình đương nhiên nói: “Hắc Vân Kỵ là tinh duệ trong tinh duệ, nếu là tinh nhuệ tự nhiên là số ít.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Không sai, Hắc Vân Kỵ đích xác là tinh duệ trong tinh duệ. Nhưng là… Cũng bởi vì là tinh nhuệ, là con số nhỏ. Tất cả tại trong trận chiến lớn và quan trọng chính thức xảy ra, được trọng dụng vĩnh viễn không phải là Hắc Vân Kỵ.”

“Sao?” Vân Đình không giải thích được, bọn họ từ nhỏ đến lớn nghe được chuyện xưa chỉ có Hắc Vân Kỵ như thế nào lập nên kỳ công, như thế nào ngăn cơn sóng dữ. Vì sao lại không giống như Vương Phi giảng giải?

Diệp Ly mỉm cười nói: “Hai quân tranh nhau là vì cái gì?”

“Công thành chiếm đất.”

“Đúng, Hắc Vân Kỵ có thể ngàn dặm tập kích bất ngờ, có thể mai phục trảm thủ (chém đầu), nhiệm vụ rất nhiều binh lính bình thường không cách nào hoàn thành, bọn họ cũng có thể hoàn thành. Nhưng là… Bọn họ không có cách nào một mình công thành, cũng không cách nào một mình thủ thành. Cho nên, bọn họ thật ra có tác dụng là xuất hiện để làm phụ trợ cho quân đội.” Diệp Ly nhẹ giọng nói.

“Phụ trợ?”

“Phụ trợ rất trọng yếu, ở những nguy hiểm, bọn họ phải một lá bài chủ chốt thích hợp tốt nhất, có thể xuất hiện ở nhưng chỗ không có khả năng xuất hiện. Nhưng bình thường, bọn họ lại chỉ có thể lặng lẽ

ăn núp, không có tiếng tăm gì. Vân Giáo Úy, ngươi có từng nghe nói qua Hắc Vân Kỵ có danh tướng không?"

Vân Đình lắc đầu, tất cả mọi người biết Hắc Vân Kỵ lợi hại, nhưng là tướng lãnh Hắc Vân Kỵ còn chưa có, cũng không có tiếng tăm gì. Mặc dù Hắc Vân Kỵ không nhiều lắm nhưng có mấy vạn người, mặc dù có Định Vương tự mình khống chế nhưng lại không thể nào mọi chuyện đều có Định Vương tự mình an bài. Song, từ ngày Hắc Vân Kỵ thành lập, tựa hồ cũng chỉ có một cái tên này, một cái tên Hắc Vân Kỵ liền đại biểu cho tất cả mọi người. Trong lịch sử Đại Sở chưa từng xuất hiện bất kỳ một cái tên họ thật của tướng lãnh Hắc Vân Kỵ nào.

Diệp Ly nhẹ giọng thở dài nói: "Ta thấy Vân Giáo Úy tính tình hào sảng, cũng là người có lòng mang chí lớn. Hơn nữa mới hai mươi đã có chiến công như thế, thì tiền đồ tương lai tất bất khả hạn lượng (không đo đếm được). Nếu thật sự trở thành một Hắc Vân Kỵ bình thường, chỉ sợ ngược lại sẽ lầm lỡ chí hướng của Vân Giáo Úy." Hắc Vân Kỵ là lợi kiếm chân chính của Định Quốc Vương phủ. Kiếm không cần quá nhiều ý chí, Định Vương hướng tới nơi nào thì nơi đó chính là ý chí của bọn họ. Thật ra thì cùng bộ đội đặc chủng nàng kiếp trước có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, tính cách Vân Đình như vậy cho dù thật tiến vào, nếu không có kinh nghiệm một phen tôi luyện, tương lai nhất định sẽ hối hận.

Vân Đình quả nhiên mặt đỏ lên, có chút lo lắng nói: "Vương phi, ta……"

Diệp Ly giơ tay lên ngăn cản hắn, nhẹ giọng cười nói: "Ngươi không cần phải gấp, ta cũng không phải nói ngươi có cái gì không tốt, chẳng qua là hi vọng ngươi nghĩ cho kỹ, chí hướng của ngươi rốt cuộc là làm một tướng quân hoành đao phóng ngựa, tiếu ngạo chiến trường, hay là làm một thanh kiếm ẩn phục ở chỗ tối, chọn cơ hội

đâm sau lưng.”

Vân Đình trầm mặc, Vương phi nói những thứ này, hắn quả thật chưa từng có suy nghĩ quá. Khó trách thời điểm tự mình muốn tới cầu xin Vương phi, Hạ Thù cũng không có ủng hộ hoặc khích lệ như ngày thường, chẳng lẽ hắn đã sớm nhìn ra mình cũng không thích hợp làm Hắc Vân Kỵ. Nhưng là… Vân Đình có chút mờ mịt nhìn cô gái thân thiết ưu nhã trước mắt, vẫn còn một lòng sùng bái cường giả, mà Định Vương và Định Vương phi không thể nghi ngờ cũng là cường giả. Hắn biết mình thật lòng muốn đi theo bọn họ.

“Đây là thế nào, A Ly?” Mặc Tu Nghiêu chậm rãi bước vào, nhìn thoáng qua vẻ mặt quấn quýt của Vân Đình, hỏi.

Diệp Ly cười nhạt một tiếng, nói lại chuyện mới vừa rồi với hắn một lần. Mặc Tu Nghiêu xoay người lại đánh giá Vân Đình một hồi, Vân Đình bị hắn ngó chừng nhất thời có chút bất an lại như cũ cố gắng giữ vững thong dong trấn định.

” Mộ Dung tướng quân nói như thế nào?” Mặc Tu Nghiêu hỏi, từ thân phận thủ hạ Mộ Dung Thận trên người, muốn đi, khẳng định không thể không thông báo một tiếng.

Trong lòng Vân Đình vừa hốt hoảng, vội vàng nói: ” Tướng quân Mộ Dung nói chỉ cần Vương gia và Vương phi đồng ý là có thể.”

Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm chốc lát, nói: “Ngươi không thích hợp gia nhập Hắc Vân Kỵ.” đáy lòng Vân Đình nhất thời một trận mất mát, lại có chút ít ý tứ ngũ vị tạp trần. Chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu tiếp tục nói: “Nhưng nếu như ngươi nguyện ý, trước tiên có thể đi theo A Ly.”

Vân Đình và Diệp Ly đồng thời nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly không giải thích được, nhướng mày. Đi theo nàng làm cái gì? Thu

Giáo Úy làm thị vệ, Vân Đình chỉ sợ còn chưa hẳn là đối thủ của nàng.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Bên cạnh nàng không có người có thể sử dụng, bốn ám vệ kia, nếu bàn về điều binh khiển tướng thì còn kém xa lắm. Ta để cho Tần Phong đi theo nàng, cộng thêm Vân Đình. Mặc dù còn hơi nông nổi, nhìn ý tứ Mộ Dung tướng quân, cũng là muốn đào tạo người tài. Nếu có thể huấn luyện thêm một chút lại điều hắn vào Mặc gia quân.”

Diệp Ly cũng không sao cả, nhưng trong lòng Vân Đình thì khó nén khiếp sợ. Nghe ý tứ Định Vương hẳn là để Vương phi bồi dưỡng thân tín có thể sử dụng, Định Vương phi tương lai không chỉ có thể điều động Hắc Vân Kỵ, thậm chí còn có thể nắm giữ vài chục vạn Mặc gia quân, “Đa tạ vương gia, mạt tướng nguyện ý đi theo Vương Phi!” Vân Đình lúc này đáp.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, “Đã như vậy, ngươi đi từ giã tướng quân Mộ Dung đi. Sau nửa canh giờ theo quân lên đường.”

“Dạ!

Chương 96: Phản quốc

Edit: Theresa

Beta: Sakura

Bên bờ sông Vân Lan, so với ở thành Vĩnh Lâm hai quân vẫn đang giằng co, đoàn người Diệp Ly bắt đầu lộ ra vẻ nhàn nhã thong dong một cách quá đáng. Vừa ra khỏi thành Vĩnh Lâm, Phượng Chi Dao liền mang theo Hắc Vân Kỵ không biết chạy đi đâu, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu liền dẫn đi theo thị vệ, cùng Trầm Dương mới vừa chạy tới chuẩn bị trở về kinh. Đáng thương cho Trầm đại thần y tay trói gà không chặt, cũng phải trong thời gian không đến mười ngày ra roi thúc ngựa, một đường từ Sở kinh chạy tới Vĩnh Châu, nhưng ngay cả thở cũng còn chưa kịp thở, lại bị báo cho lập tức phải về kinh.

Trầm Dương chỉ vào Mặc Tu Nghiêu vừa thở vừa ngón tay phát run, trong miệng vẫn không quên tức giận nói: “Lão Tử đời trước thiếu nợ họ Mặc các ngươi rồi!” Kể từ sau khi đem Phượng Hoàng thảo cho Vương gia không nghe lời dặn của thầy thuốc phục dụng, tính tình Trầm thần y lại càng ngày càng nóng nảy hơn.

“Trầm tiên sinh.” Đoàn người ở bên bờ sông Vân Lan hạ trại, Mặc Tu Nghiêu mang theo đám người Vân Đình đi săn thú. Diệp Ly mới có thời gian tìm tới Trầm Dương nói chuyện.

Trầm Dương đang ôm một quyển y điển dày đến đủ để đè chết người ngồi ở bờ sông, vừa cẩn thận đọc, vừa cân nhắc vừa chau mày. Nghe được tiếng nói của Diệp Ly mới xoay người lại, nhìn thoáng qua, muốn đứng dậy làm lễ ra mắt, Diệp Ly vội vàng khoát tay

nói: “Không có người ngoài ở, Trầm tiên sinh không cần như thế.”

Trầm Dương cũng không khách sáo, một lần nữa ngồi trở lại, cũng bỏ y điển qua một bên, cười nói: “Vương Phi lần này quyết định thật nhanh trấn thủ Vĩnh Lâm, lại làm cho Hắc Vân Kỵ khâm phục không dứt. Lão phu cũng vạn phần bội phục, Vương Phi không hổ là đương thì nữ kiệt (nữ hào kiệt đương thời).”

Diệp Ly lắc đầu, như không có gì, cười nói: “Trầm tiên sinh cần gì khách sáo như thế, cái gì đương thời nữ kiệt, chỉ là tình thế bắt buộc thôi. Tiên sinh biết Diệp Ly đến là vì chuyện gì chứ?”

Trầm Dương nhìn Diệp Ly hồi lâu, rốt cục thở dài một hơi nói: “Mang Phượng Hoàng thảo hại người kia về, lão phu thật không biết rốt cuộc là đúng hay là sai.”

Diệp Ly lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ăn vào Phượng Hoàng thảo là ý tứ của Vương gia, Trầm tiên sinh đã báo hậu quả được mất cho Vương gia rồi, vô luận như thế nào cũng là lựa chọn của Vương gia. Huống chi, nếu đã thành sự thật, hiện tại truy cứu trách nhiệm đúng sai đã vu sự vô bổ (không thể làm được gì nữa). Diệp Ly chỉ muốn biết, hiện nay thân thể Vương gia rốt cuộc như thế nào? Lại có phương pháp gì có thể giải quyết hay không?”

Trầm Dương nhìn Diệp Ly, mắt lộ ra một tia than thở cùng với vui mừng, nghiêm mặt nói: “Nửa năm này, lão phu cẩn thận nghiên cứu qua Phượng Hoàng thảo, cũng lật xem rất nhiều sách cổ y dược thời xưa. Phượng Hoàng thảo vốn cũng không phải là chỉ có ở một mình Đông Hải, Phượng Hoàng thảo có tên là Phượng Vĩ, thời cổ, ở Trung Nguyên ta cũng có sinh trưởng. Sách cổ ghi lại thuốc này tính chất cực kỳ mãnh liệt, có kịch độc. Nhưng lại đồng dạng là khắc tinh của đại đa số độc dược trong thiên hạ. Thậm chí còn có hiệu quả tẩy kinh phạt tủy (loại bỏ các tạp chất độc hại trong cơ thể, chữa lành hết

mọi vết thương, như biến thành một cơ thể mới) , cho nên mới được gọi là kỳ dược. Nhưng cũng không biết chuyện gì xảy ra, về sau, ở Trung Nguyên lại không thấy tung tích Phượng Hoàng thảo này nữa, cho nên hiện tại, trên các quyển sách truyền thụ y thuật cũng cơ hồ không có ghi lại. Vương gia trúng hàn độc, hết lần này tới lần khác lại là chí âm chí hàn chi độc trong thế gian. Mặc dù Phượng Vĩ có thể cùng chi độc tương khắc cũng không đủ để giải trừ hết độc tính kia. Kể từ đó, hỏa hàn hai loại độc đồng thời ở trong cơ thể Vương gia tồn tại, hiện tại chỉ có thể nói là tạm thời đạt tới một mức độ thăng bằng. Nhưng sự cân bằng này lại cực kỳ nguy hiểm, thậm chí tùy thời có thể sẽ tan vỡ, đến lúc đó, cho dù có Liệt Hỏa Liên cũng vu sự vô bổ (không thể làm gì được nữa)."

Diệp Ly gật đầu, "Trầm tiên sinh từng đã nói hai loại độc ở trong cơ thể Vương gia sẽ phát sinh thay đổi."

Trầm Dương nói: "Đúng là vậy. Nếu nói hàn độc và Phượng Vĩ có thể triệt tiêu lẫn nhau cũng còn có biện pháp khác có thể tưởng tượng. Nhưng hiện nay, hai cổ độc tính trong cơ thể Vương gia lại làm theo ý chúng, hàn giả việt hàn, hỏa giả việt chích (lạnh thì cơ thể rét cóng không chịu được, nóng thì cơ thể như bị thiêu đốt). Liệt Hỏa Liên người bình thường nếu là ăn phải, chỉ trong giây lát là có thể đốt nội phủ thành tro bụi, nếu Liệt Hỏa Liên sẽ hòa cùng Phượng Vĩ với nhau, chỉ sợ… Hàn độc còn chưa giải, Vương gia trước hết đã chết bởi hỏa độc."

Đôi mi thanh tú Diệp Ly nhíu chặt, "Trầm tiên sinh, Vương gia có thể có dùng Bích Lạc hoa không?"

Trầm Dương cả kinh, khôi phục lại thần thái, ngưng thần suy tư. Hồi lâu mới nói: "Bích Lạc hoa và Phượng Hoàng thảo đều là kỳ dược đã sớm thất truyền. Truyền thuyết có thể nhục bạch cốt hoạt tử nhân, kéo dài tuổi thọ, sống lâu trăm tuổi cũng không nói suông. Nhưng

là… Có thể giải độc trên người Vương gia hay không, quả thật tại hạ không có nắm chắc. Dù sao, thời gian Bích Lạc hoa tuyệt tích lâu hơn Phượng Hoàng thảo rất nhiều, tại hạ cũng chỉ là nghe tổ tiên tình cờ nhắc tới qua mà thôi.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Ta hiểu được, nhưng nhiều thêm một phần hi vọng luôn là tốt.”

Trầm Dương ngạc nhiên nói: ” Vương Phi biết nơi có Bích Lạc hoa?”

Diệp Ly khẽ gật đầu, “Ta sẽ mau chóng sớm tìm về, chuyện này… Trầm tiên sinh trước không nên nói với Vương gia.” Muốn từ trong tay Bệnh thư sinh cầm Bích Lạc hoa lại tuyệt đối không thể dùng người Vương Phủ. Lấy cừu hận của Bệnh thư sinh đối với Mặc Tu Nghiêu, chỉ sợ hắn tình nguyện mình phá hủy Bích Lạc hoa cũng sẽ không để cho người Định Vương Phủ nhận được, “Thân thể Vương gia có thể chống đỡ bao lâu?”

Trầm Dương bộ dạng nghe theo, trầm giọng nói: “Chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, trong một năm, nửa năm sẽ không có vấn đề gì, hơn nữa Phượng Hoàng thảo có hiệu quả tẩy kinh phạt tủy cũng không phải lời đồn, thân thể hiện nay của Vương gia khá hơn trước nhiều. Chẳng qua là… Mỗi tháng trăng tròn lúc hàn hỏa cùng bộc phát, nhất định đau đến không muốn sống. Hạ Thu hỏa độc đốt người như thiêu đốt, Xuân Đông hàn độc công tâm. Vô luận là hàn độc hay là hỏa độc, nhất định đều so với hàn độc phát tác lúc trước đau đớn không chỉ gấp mười lần.”

Diệp Ly nhớ tới ngày đó bước vào gian phòng, lúc nhìn qua tình cảnh, không thể nào tưởng tượng rốt cuộc là có bao nhiêu đau đớn mới có thể làm cho Mặc Tu Nghiêu chật vật như vậy.

“Thuốc giảm đau……?”

Trầm Dương có chút bi ai lắc đầu nói: “Thuốc giảm đau hoàn toàn không có hiệu quả, không chỉ như vậy… Chỉ sợ sau này bất kỳ thuốc giảm đau nào,thậm chí là thuốc mê, đối với Vương gia cũng không có hiệu quả .”

Trong lòng Diệp Ly lạnh xuống, cái này chứng tỏ cho dù sau này, Mặc Tu Nghiêu bị thương cũng hoàn toàn không thể sử dụng thuốc giảm đau hoặc thuốc mê.

“A Ly……” Diệp Ly quay đầu lại, thấy nam tử áo trắng mỉm cười đi về phía của mình, tròng mắt che giấu ưu sầu nghênh đón. Mặc Tu Nghiêu nhìn một chút đã thấy Trầm Dương cầm lấy y điển chuẩn bị tiếp tục xem, cúi đầu cười nói với Diệp Ly: “A Ly đang cùng Trầm tiên sinh nói gì?”

Diệp Ly cười nói: “Thỉnh giáo Trầm tiên sinh một chút chuyện về phương diện thảo dược. Lần này đi Nam Chiếu không phải là xuất hiện vài loại thảo dược kỳ quái sao, hỏi một chút Trầm tiên sinh đều có cái chỗ tác dụng.”

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười, “A Ly hứng thú tương đối rộng, ngay cả y thuật cũng cảm thấy hứng thú?”

Diệp Ly lắc đầu, “Ta không có thiên phú về y thuật, nhưng một chút kiến thức thảo dược quả thật phải chuẩn bị .”

Mặc Tu Nghiêu lôi kéo Diệp Ly đi về phía nơi đóng quân, một bên cười nói: “Ta biết, nghe nói nàng còn muốn yêu cầu mấy người bên cạnh nàng phải học thuộc lòng Dược điển, còn đi theo đại phu phân biệt thảo dược?”

Diệp Ly cười nói: “Chỉ là một chút ít thảo dược tầm thường thôi, cũng

không phải là bất cứ lúc nào cũng có thể tùy thân mang theo dược vật, không phải sao?"

"A Ly nói không sai. Có lẽ có thể làm cho Hắc Vân Kỵ cũng đi theo đám bọn hắn học một ít." Mặc Tu Nghiêu suy tư.

Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Hắc Vân Kỵ theo chân bọn họ không giống nhau, chỉ cần có một ít đại phu đi theo hoặc là bản thân bọn họ chính là đại phu là được."

Mặc Tu Nghiêu bộ dạng thuận theo, nhìn Diệp Ly nói: "A Ly có ý nghĩ đặc biệt gì không muốn nói cho ta biết sao?"

Diệp Ly lắc đầu, "Không phải, chẳng qua chỉ mới có hình thức ban đầu, chờ ta làm thành công nói không chừng có thể làm cho chàng kinh hỉ."

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt mỉm cười nói: "Như vậy ta liền chờ kinh hỉ của A Ly. Đi dùng bữa đi, sau đó chúng ta cùng đi xem một tuồng kịch."

Mặc Tu Nghiêu nói kịch đúng là một trò hay, một đội binh mã núp ở trong Vĩnh Châu và Ung Châu thế nhưng có hơn ba vạn người. Diệp Ly cũng rốt cuộc biết Phượng Chi Dao mang theo hai vạn Hắc Vân Kỵ đã làm gì. Trong một đêm, nhiều sơn trại ở Vĩnh Châu và Ung châu bị phá hủy, vô số người cải trang thành thổ phỉ cường đạo nhưng rõ ràng được nghiêm chỉnh huấn luyện bị Hắc Vân Kỵ tru diệt, còn dư lại đều hoảng hốt chạy trốn về phía biên cảnh Ung châu cùng Tây Lăng. Mà Mặc Tu Nghiêu thì mang theo đám người Diệp Ly chờ ở trên biên cảnh. Làm một đám tàn binh bại tướng mừng rỡ nhìn thiết kỵ đang um tùm đến kia, trong mắt cũng không khỏi được lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

Sắc mặt Quan viên lớn nhỏ Ung Châu xám ngoét, quỳ rạp xuống trên đất, nơm nớp lo sợ nhìn một đôi bích nhân sóng vai mà ngồi trước mắt. Nam tử ôn hòa nhã nhặn, nữ tử thanh lệ uyển chuyển hàm xúc, nhưng nhìn đáy mắt của bọn họ đáng sợ hơn cả yêu ma giết người. Hai ngày trước, bọn họ bị một khối lệnh bài mời đến trước mặt Định Vương, Định Vương nhưng cũng không nói gì chẳng qua là mang theo bọn họ. Định Vương đi đến chỗ nào, bọn họ đã đến đó. Trơ mắt nhìn sơn trại ,một chỗ một chỗ hoặc sáng hoặc tối, bị Hắc Vân Kỵ phá hủy. Trước trước sau sau hơn hai vạn người ở trong đáy mắt Hắc Vân Kỵ phảng phất như con kiến hôi không có giá trị nhắc tới. Những thứ tàn binh bại tướng trước mắt này cuối cùng đã như cá lọt lưới rồi, vẫn như cũ bị Định Vương ngăn ở sườn núi nhỏ cách biên cảnh chưa đầy năm dặm.

Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh nhìn Thái Thú Ung châu đang quỳ xuống đất cách hắn gần nhất, nhàn nhạt hỏi: “Đại nhân có biết Thái Thú Vĩnh Châu là chết vì cái gì không?”

Thái Thú Ung Châu mặt tái đi, run rẩy nói: “Mưu nghịch… Mưu nghịch làm phản!” Thái Thú Vĩnh Châu ở trong sự bảo vệ của thiên quân vạn mã của Lê Vương mà vẫn bị ám vệ Định Quốc Vương phủ giết chết, chuyện này ngay từ lúc trước đã truyền đi, hôm nay sợ rằng đã truyền khắp thiên hạ. Cũng làm cho rất nhiều bọn quan viên đều rối rít căng thẳng, trong đầu căng như cây cung.

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Mưu nghịch làm phản? Không tệ, đây đúng là tử tội. Như vậy… Đại nhân có biết hay không tư thông với địch phản quốc là cái tội gì?”

“Này… Vương gia! Vương gia… Tiểu thần trăm triệu không dám, tiểu thần đối với Đại Sở trung thành cảnh cảnh (trung thành tận tâm) a……”

“Tốt một cái trung thành cảnh cảnh!” Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, “Trung thành cảnh cảnh mà bên trong Ung Châu ngươi có hơn vạn người chui ở chỗ nào ra? Tướng quân Ngô Thừa Lương cùng với hai vạn quân đóng ở Ung Châu vì sao mà chết?”

“Tiểu thần… Tiểu thần quả thật không biết …” Thái Thú Ung Châu đau đớn nói, “Tiểu thần oan uổng, cầu xin Vương gia minh giám……”

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Các ngươi có oan uổng hay không Bổn Vương không xen vào, chính bản thân nói với Hoàng thượng đi. Hôm nay mời các ngươi tới đây, chính là muốn cho các ngươi xem một chút Hắc Vân Kỵ tế điện anh linh Ung Châu quân cùng với Ngô tướng quân. Mặc dù quan văn võ tướng khác nhau không thể nào thân thuộc, nhưng cũng coi như là đồng liêu một cuộc. Chư vị cũng tham dự tiễn đưa bọn họ một đoạn đường đi.”

Đứng ở phía sau Mặc Tu Nghiêu, Phượng Chi Dao vung tay lên, “Giết!”

Vạn tên cùng bắn, bị vây ở chính giữa, tàn binh Tây Lăng trong chốc lát ngã xuống đất đã chết sạch sẽ. Đám quan quỳ trên mặt đất ngửi trong không khí mùi máu tươi gay mũi, mọi người phía sau tiếp phía trước nôn mửa liên tục.

Mặc Tu Nghiêu phảng phất không nhìn thấy, lôi kéo Diệp Ly đứng dậy, quay đầu lại phân phó nói: “Đưa Đại Nhân ra cửa trở về phủ của mình, còn có những thứ Tây Lăng này, ném tới bên ngoài biên cảnh đi, đừng làm dơ bẩn thổ địa Đại Sở ta.”

“Tuân lệnh.”

Mặc Tu Nghiêu vừa lòng gật đầu, quay đầu, hướng Diệp Ly mỉm cười nói: “A Ly, chúng ta nên trở về kinh.”

Diệp Ly nhàn nhạt gật đầu, cùng đi theo Mặc Tu Nghiêu. Không giết tù binh và những thứ khác vân vân… Tựa hồ không cần phải nói…

Mặc dù nhận được ý chỉ Hoàng đế gọi gấp trở về kinh, nhưng hiển nhiên Mặc Tu Nghiêu cũng không có để ở trong lòng. Mà để cho Phượng Chi Dao mang theo Hắc Vân Kỵ rời đi, mình mang theo đoàn người Diệp Ly từ từ thong thả đi về phía bắc. Qua thời gian gần mười ngày liền đi tới thành Quảng Lăng. Lần thứ hai tới thành Quảng Lăng bởi vì không có mục đích gì, Diệp Ly lộ ra vẻ thoải mái rất nhiều. Chẳng qua thời điểm khi Mặc Tu Nghiêu mang theo nàng đứng ở trước cửa Thanh Phong Minh Nguyệt Lâu, mới có hơi kinh ngạc nhìn lại nam tử bên cạnh. Mặc Tu Nghiêu thế nhưng chỉ cười không nói.

Ban ngày, Thanh Phong Minh Nguyệt Lâu cũng không có bắt đầu buôn bán. Nhưng ở cửa vẫn có người nghênh đón, nhìn vẻ mặt thanh niên nam tử trịnh trọng như có chuyện lạ đứng ở cửa, Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Thiên Nhất các quả nhiên là tin tức linh thông. Xem ra Hàn Minh Nguyệt những năm này cũng không có uổng phí.”

Nam tử thanh niên nụ cười có chút cứng ngắc, “Đa tạ Vương gia khen ngợi, chủ nhân lệnh tại hạ ở chỗ này cung nghênh Vương gia và Vương phi đại giá. Hai vị bên trong, mời.”

Vào Thanh Phong Minh Nguyệt Lâu, nam tử thanh niên trực tiếp dẫn hai người vào hậu viện, vẫn như lần trước, Diệp Ly nhìn thấy trong chòi nghỉ mát của Hàn Minh Tích, Hàn Minh Tích và Hàn Minh Nguyệt ngồi đối diện nhau.

Thấy Diệp Ly, trong mắt Hàn Minh Tích hiện lên một tia hoảng hốt, phục hồi tinh thần lại mới thấy đúng là nàng, nhướng mày cười cười.

Hàn Minh Nguyệt đặt chén trà xuống đứng lên ra đón, nụ cười ôn văn nhĩ nhã, “Tu Nghiêu, hồi lâu không thấy ngươi quả nhiên tốt……”

Không đợi hắn nói xong thì Mặc Tu Nghiêu trực tiếp vung ra một chưởng bén nhọn, chưởng phong như bài sơn đảo hải đánh úp về phía nam tử tuấn nhã. Lời nói cuối cùng Hàn Minh Nguyệt liền đứt, có chút chật vật tung mình tránh được một chưởng này của Mặc Tu Nghiêu. Nhưng chưởng phong bén nhọn vẫn để cho hắn hô hấp cứng lại, ho nhẹ mấy tiếng, mới cười khổ, nói: “Tu Nghiêu, hồi lâu không thấy ngươi chính là đối với ta như vậy? ”

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, tay vẫn hướng ra phía trước liên tiếp không ngừng. Mỗi một chưởng cũng là thật, tuyệt đối không có nửa điểm ý tứ trên đùa. Hàn Minh Nguyệt chỉ đành phải thu hồi nụ cười, cẩn thận ứng đối . Hai người ở trong vườn hoa, ngươi tới ta đi động thủ.

Bên kia đánh cho hừng hực khí thế, bên này Hàn Minh Tích cũng đứng dậy đi tới bên cạnh Diệp Ly, nhướng mày cười nói, “Quân Duy, đã lâu không gặp, ngươi là đến xem ta sao? Nhìn lại thì một mình ngươi tới là tốt rồi, làm cái gì còn dẫn hắn tới?”

Diệp Ly giơ tay lên chỉ chỉ nam tử áo trắng trong vườn hoa, tỏ vẻ là hắn muốn tới .

Hàn Minh Tích nghiêng đầu nhìn thoáng qua, nụ cười trên mặt cuối cùng là có chút miễn cưỡng, “Quân Duy……”

Diệp Ly thản nhiên nói: “Ngươi yên tâm, Vương gia sẽ không giết hắn .” Nếu quả thật muốn mạng Hàn Minh Nguyệt, Mặc Tu Nghiêu căn bản không cần tự mình xuất thủ. Thiên Nhất các càng lợi hại liệu có chống đở được thiết kỵ của Hắc Vân Kỵ hay chống đỡ được ám vệ Định Quốc Vương phủ không?

Hàn Minh Tích cười khổ nói: “Nhưng mà Định Vương gia không có ý định hạ thủ lưu tình.” Lấy Mặc Tu Nghiêu hơn hai mươi tuổi, ở trong mắt Mặc Tu Nghiêu, cao thủ có thể cùng hắn đánh đồng không có một người nào, không có một người nào là cùng hắn ngang hàng. Có thể nghĩ được khoảng cách ở giữa hắn và Hàn Minh Nguyệt.

Trong lúc hai người nói chuyện, Hàn Minh Nguyệt đã bị một chưởng đánh trở về trên mặt đất, vừa lúc rơi xuống ở chỗ không xa trước mặt hai người, nhổ ra một ngụm máu tươi. Lấy ánh mắt Diệp Ly, một cái là có thể nhìn ra, hai cây xương sườn đã bị chặt đứt. Hàn Minh Tích vội vàng tiến lên muốn dìu, Hàn Minh Nguyệt khoát khoát tay ngăn trở động tác của hắn, ngẩng đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu đang bước chậm mà đến, hỏi: “Tu Nghiêu, hết giận chưa?”

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nhướng mày, “Biết lần này Bổn Vương tại sao không giết ngươi không?”

Hàn Minh Nguyệt nhướng mày, nhìn Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Nếu A Ly đáp ứng Hàn Minh Tích bỏ qua cho ngươi, Bổn Vương lần này tha cho ngươi. Nhưng ngươi tốt nhất nhớ kỹ, nhẫn nại của Bổn Vương cũng có hạn. Một lần nữa động thủ với A Ly…… Ngươi không ngại có thể thử một chút nhìn Bổn Vương có thể làm được đến mức độ nào!”

Hàn Minh Nguyệt che ngực ho một trận mãnh liệt, có chút bất đắc dĩ nhìn Mặc Tu Nghiêu, nói: “Tu Nghiêu, trong mắt ngươi… Diệp Ly quan trọng hơn giao tình của chúng ta từ nhỏ đến lớn?”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, mép môi câu khởi nụ cười châm chọc, “Trong mắt ngươi hình như chưa từng cảm thấy giao tình từ nhỏ đến lớn của ta và ngươi quan trọng qua?”

Hàn Minh Nguyệt tức cười im lặng, không sai, hắn phản bội tình nghĩa của bọn họ trước. Nhưng là… "Ở trong mắt ta, ngươi vĩnh viễn là bằng hữu tốt nhất của ta." Hàn Minh Nguyệt trầm giọng nói.

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: "Ngươi đã nói một tiếng bằng hữu. Bổn vương đáp ứng ngươi… Lần sau tái phạm rơi vào trong tay Bổn Vương, Bổn Vương sẽ không giết ngươi."

Hàn Minh Nguyệt sửng sốt, cũng trong lúc Hàn Minh Tích và Diệp Ly đang rất hiếu kỳ cùng không giải thích được biến sắc, "Tu Nghiêu! Không nên! Không liên quan chuyện của nàng ấy, những chuyện này cũng là chủ ý của ta!"

Nghe lời của hắn, sắc mặt Hàn Minh Tích nhất thời đen một mảnh, không vui hừ một tiếng nuốt lời cầu tình của mình trở vào. Dù sao Định Vương cũng không còn tính toán giết hắn ta, dùng sức hành hạ đi, hành hạ hắn không còn khí lực đông chạy tây chạy nữa mới thôi!

Mặc Tu Nghiêu không cảm thấy hứng thú với ai là chủ mưu, quay đầu hướng Hàn Minh Tích nói: "Muốn hắn sống thì hãy xem chừng hắn."

Gương mặt tuấn tú của Hàn Minh Tích thối đi, lạnh lùng nói: "Không nhọc Vương gia hao tâm tổn trí!"

Mặc Tu Nghiêu dắt tay Diệp Ly, xoay người chuẩn bị rời đi, trên mặt đất, Hàn Minh Nguyệt mở miệng nói: "Tu Nghiêu, ngươi đặc biệt đi đường vòng tới Quảng Lăng, không phải là muốn đánh ta một trận sao?"

Mặc Tu Nghiêu dừng bước, quay đầu lại nhìn hắn một cái nói: "Thuận tiện nói cho ngươi biết một tiếng. Đừng chơi đùa quyền mưu

(mưu kế quyền lực) với ngươi là tốt nhất, cứ kiếm tiền của ngươi đi đừng lấy tảng đá đập lên chân của mình, để rồi quay đầu lại còn nói tiếc thương."

Nhìn hai người cũng không quay đầu lại rời đi, Hàn Minh Nguyệt không khỏi nhăn lại mi suy tư lời Mặc Tu Nghiêu nói. Đừng chơi đùa quyền mưu… thật sự thâm tâm của hắn không có hứng thú gì với quyền mưu, cũng không có lẫn vào, chỉ có…… Mặt liền biến sắc, Hàn Minh Nguyệt quay đầu hướng Hàn Minh Tích nói: "Mau! Cho người ta đi thăm dò, Tây Lăng phát sinh chuyện gì!"

Hàn Minh Tích chỉ cảm thấy trên trán gân xanh một trận mãnh liệt nhảy. Ai nói công tử Minh Nguyệt thông minh hơn người? Còn đần hơn con lừa có được hay không? Người ta phải không đụng tường cũng không quay đầu lại, hắn đụng phải bể đầu chảy máu vẫn không chịu quay đầu lại! "Tra cái rắm! Bổn công tử đường đường con dân Đại Sở, làm cái gì muốn xen vào Tây Lăng chết hay sống? Người đâu, đưa Nhuyễn Cân tán tốt nhất cho ta! Ai dám cho hắn giải dược Bổn công tử bới da hắn! Coi như đã biết được cái gì gọi là hồng nhan họa thủy rồi, ta liền không tin trừ con tiện nhân kia cõi đời này không có nữ nhân? Gia ngày mai sẽ đi phá hủy dung nhan nàng ta, đợi đến không ai muốn nàng, Gia mua về tới cho ngươi làm nha đầu sai sử!" Nói xong, cũng lười đi quản đại ca nhà hắn còn nằm ở trên mặt đất không thể động đậy, Hàn Minh Tích nổi giận đùng đùng, phất tay áo bỏ đi.

" Hàn Minh Tích, đệ đứng lại đó cho ta!" Hàn Minh Nguyệt lạnh lùng nói.

Hàn Minh Tích đã đi ra bên ngoài, thân thể ngừng lại, quay đầu lại nghiến răng nghiến lợi chờ huynh trưởng cùng mình có bảy phần tương tự. Trong lòng chỉ hận không được rút gân lột da cái họa thủy kia, từ nhỏ hắn liền sùng bái người huynh trưởng này, nhưng đối với

ánh mắt ca ca nhà mình chọn nữ nhân thật sự là không dám khen tặng.

Thấy Hàn Minh Tích mặt lạnh tức giận, trừng mắt nhìn mình, đáy mắt Hàn Minh Nguyệt hiện lên một tia áy náy, hòa hoãn nói: “Minh Tích, đừng làm rộn. Đại ca bảo đảm sẽ không làm tiếp bất cứ chuyện gì. Mặc Tu Nghiêu cắt đứt hai cái xương sườn của ta, ngươi tới đây đỡ ta một chút.”

Hàn Minh Tích ngẩn người, nhìn sắc mặt Hàn Minh Nguyệt trắng bệch, rốt cục vẫn phải mềm lòng, tiến lên đỡ huynh trưởng nhà mình dậy.

“Ngươi! Hàn Minh Nguyệt!” Chỉ chốc lát sau, giọng nói của Hàn Minh Tích tràn đầy tức giận cùng với oán hận. Đáng tiếc cả người lại bị cố định không thể động đậy, dung nhan tuấn mỹ vặn vẹo trừng mắt nam tử mặt trắng bệch đang che ngực trước mắt.

Hàn Minh Nguyệt đáy mắt tràn đầy áy náy nhìn đệ đệ, “Xin lỗi, Minh Tích.”

Thấy hắn xoay người muốn đi, Hàn Minh Tích tuyệt vọng kêu lên: “Hàn Minh Nguyệt ngươi tên ngu ngốc này, ta trúng độc! Ngươi thật muốn Diệp Ly giết ta!”

Hàn Minh Nguyệt quay đầu lại mỉm cười nhìn hắn, lắc đầu nói: “Thật là một đứa trẻ ngốc, Minh Tích, nếu đệ tự xưng là nhìn người cao hơn ta, làm sao sẽ không nhìn ra, Diệp Ly sẽ không giết ngươi. Cũng không có hạ độc ngươi?”

Hàn Minh Tích lạnh lùng nói: “Cho nên những ngày qua ngươi chính là vì xác định trên người của ta có độc hay không, hiện tại xác định rồi, ngươi lại muốn đi?”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không động thủ với bằng hữu ngươi nữa. Mặc Tu Nghiêu… Ta cũng vậy, chọc không nổi hắn.” Hàn Minh Nguyệt ôn hòa nhìn đệ đệ, suy nghĩ một chút vẫn là dặn dò: “Minh Tích, cách Diệp Ly xa một chút, nàng không phải là người mà đệ có thể trêu chọc.”

Sắc mặt Hàn Minh Tích cứng đờ, khinh thường, nói: “Ngươi có tư cách nói ta sao?”

Hàn Minh Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Đệ cho rằng đệ thông minh hơn ta sao? Minh Tích, ta có thể cùng người trong thiên hạ đoạt, nhưng ta chưa từng có nghĩ tới cùng Tu Nghiêu đoạt cái gì, ngươi biết không?”

Hàn Minh Tích cười nhạo nói: “Đúng vậy , ngươi sẽ vì mình chọn đối thủ, đáng tiếc sẽ không chọn nữ nhân. Người đàn bà kia trừ lợi dụng ngươi, con mắt có nhìn ngươi một cái sao? Cho dù Quân Duy không thích ta, ít nhất sẽ đi cứu ta, sẽ vì ta áy náy, có bởi vì ta, đối với ngươi hạ thủ lưu tình. Những năm này, ngươi được cái gì?”

Nụ cười trên mặt Hàn Minh Nguyệt dần dần biến thành khổ sở cùng với bất đắc dĩ, cuối cùng không thừa nhận cũng không được, đệ đệ nói một chút cũng không sai. Chỉ đành phải không nói gì xoay người đi.

Qua hồi lâu, nam tử thanh niên lúc trước dẫn đường xuất hiện ở trong vườn hoa, “Nhị công tử, công tử đi.”

Mới vừa bị giải khai huyệt đạo Hàn Minh Tích phiền não không dứt, “Đi thì đã đi, hắn lúc nào quan tâm tới chúng ta?”

Nam tử thanh niên cúi đầu nói: “Công tử nói hắn sẽ không rồi trở về.

Thanh Phong Minh Nguyệt Lâu, còn có ngân hàng tư nhân cùng tất cả ngân phiếu đều để lại cho Nhị công tử. Thiên Nhất các… Sau này sẽ không nghe nữa hiệu lệnh Nhị công tử nữa."

"Hắn đã sớm chuẩn bị tốt rồi! Nếu như không phải là hôm nay Định Vương tới một chuyến chắc hắn định tính toán lặng yên không một tiếng động đã đi? Hàn Minh Nguyệt, ngươi ngoan (độc ác, tàn nhẫn)!" Hàn Minh Tích cắn răng nói. Nam tử thanh niên cúi đầu không nói, Hàn Minh Tích hừ lạnh một tiếng nói: "Tiện nhân, ngươi chờ đó cho Bổn công tử!"

Khách sạn tốt nhất thành Quảng Lăng, đoàn người Diệp Ly bao một cái sân tốt nhất trong khách sạn ở tạm.

"Tu Nghiêu, hôm nay chàng……" Nhìn nam tử bên cạnh cúi đầu đọc sách, đôi mi thanh tú của Diệp Ly cau lại, có chút do dự hỏi.

Mặc Tu Nghiêu để sách xuống, mỉm cười nói: "A Ly muốn hỏi, tại sao ta cố ý đi tìm Hàn Minh Nguyệt?"

Diệp Ly gật đầu, nếu như chỉ là vì đánh hắn một trận cho hả giận, thì không khỏi có chút quá mức quanh co lòng vòng.

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: "Nếu như không ngoài dự liệu của ta, Hàn Minh Nguyệt rất nhanh sẽ đi Tây Lăng."

"Đi Tây Lăng?"

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, "Đúng, thay vì để cho hắn lặng yên không một tiếng động rời đi, không bằng Bổn Vương đưa tiễn hắn một đoạn đường. Mặc dù Hàn gia ở Đại Sở xếp hạng cũng không cao, nhưng ít nhất đã ở hàng ngũ mười đại gia tộc phía trước. Nếu để cho hắn mang toàn bộ tới Tây Lăng, cũng không phải là cái chuyện tốt gì."

Diệp Ly ánh mắt chợt lóe, “Chàng là nói Hàn Minh Nguyệt muốn……”

Hai chữ “phản quốc” cũng không có nói ra miệng, Mặc Tu Nghiêu lại nhàn nhạt gật đầu, “Hàn Minh Nguyệt người này, ta hiểu hắn. Chuyện nhà, chuyện quốc, chuyện thiên hạ, trong mắt hắn cũng không là cái gì. Từ người Đại Sở biến thành người Tây Lăng hoặc là biến thành người Bắc Nhung, ở trong mắt của hắn cũng không có cái gì khác nhau.”

“Đã như vậy, vì sao không trảm thảo trừ căn?” Diệp Ly không giải thích được, Mặc Tu Nghiêu cho dù thật coi trọng tình nghĩa giữa Hàn Minh Nguyệt, cũng sẽ không coi hắn quan trọng hơn giang sơn Đại Sở.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt cười nói: “Thiên Nhất các trải rộng tứ quốc, một khi giết Hàn Minh Nguyệt, phiền toái có nhiều vô cùng. Hắn muốn đi thì đi đi, ta nói rồi, hắn cũng không thích hợp với quyền mưu thuật. Mà nếu hắn quang minh chính đại phản quốc. Bên trong Đại Sở cũng không cần thiết để cho Thiên Nhất các tồn tại nữa.” Lần này đặc biệt tới Quảng Lăng, một điểm trọng yếu nhất chính là vì bình định Thiên Nhất các. Nam Phương Đại Sở, đặc biệt là thành Quảng Lăng là đại bản doanh Thiên Nhất các, Hàn Minh Nguyệt muốn từ dưới mí mắt của hắn rút lui người và xe ra khỏi há có dễ dàng như vậy?

“Hàn Minh Tích…” Diệp Ly cau mày hỏi.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Nếu như đổi lại một phương pháp khác, Hàn Minh Tích quả thật có có thể đi theo Hàn Minh Nguyệt, nhưng hôm nay hắn không đi được nữa. Nếu như Hàn Minh Tích thật thông minh mà nói…, hắn sẽ tới tìm ta .”

Diệp Ly nhìn hắn, “Chàng cố ý kích Hàn Minh Nguyệt, làm hắn sớm hành động, ly gián huynh đệ bọn họ?”

Mặc Tu Nghiêu cũng không phủ nhận, có chút mỏi mệt vuốt vuốt mi tâm, nói: “Hàn Minh Tích lưu lại là chuyện tốt. Nếu như bọn họ đều đi… Hàn gia cũng chỉ có thể cả nhà tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội.” Hàn gia cũng không chỉ có hai người huynh đệ Hàn Minh Nguyệt. Bất kỳ một cái đại gia tộc nào, Bổn gia, người ở riêng, bàng chi, dòng họ, bọn họ cũng không thể mang tất cả mọi người đi. Một khi tội liên đới, dính líu rộng làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

“Hàn Minh Nguyệt đầu nhập vào triều đình Tây Lăng?”

“Hắn không phải là dân chúng bình thường, Hàn gia gia nghiệp lớn, Thiên Nhất các dính líu càng rộng. Chỉ cần hắn đi Tây Lăng, vô luận Tây Lăng Hoàng hay Trấn Nam Vương nhất định được mượn hơi hắn. Mà vô luận hắn có thể vì bọn họ sử dụng hay không, ở trong mắt hoàng gia, hắn cũng đã là phản quốc.” Đáy mắt hoàng gia chịu không được một hạt cát, chỉ cần Hàn Minh Nguyệt đi Tây Lăng đó chính là phản bội. Cho dù hắn không có phản quốc, hoàng gia cũng thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Diệp Ly không nói gì thở dài, đối với Hàn Minh Nguyệt người này, nàng luôn không hiểu, “Hàn Minh Nguyệt… Hắn là vì một nữ nhân sao?”

Mặc Tu Nghiêu ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Diệp Ly hồi lâu, rốt cục gật đầu nói: “Đúng, đúng là vì một cô gái.”

Diệp Ly nhíu nhíu mày, cảm thấy nữ tử này có thân phận đặc biệt, hơi do dự, có nên tiếp tục cái đề tài này hay không.

Mặc Tu Nghiêu lẳng lặng yên nhìn nàng, nụ cười bình tĩnh mà dịu

dàng, “A Ly, muốn biết cái gì, cũng có thể hỏi.”

“Nữ tử này… Là người chàng quen biết?”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, vừa muốn mở miệng nói chuyện, ngoài cửa Ám Tam bẩm báo nói: “Vương gia, Vương phi. Hàn công tử cầu kiến.”

Mặc Tu Nghiêu hơi nhướng mày, có chút áy náy nhìn Diệp Ly một cái, nói: “Mời hắn vào.”

Chương 97: Tân chủ Hàn gia

Edit: Theresa

Beta: Sakura

Lúc Hàn Minh Tích tiến vào nhìn hắn bây giờ với bộ dáng luôn vui cười tưởng như hai người khác nhau, vốn nụ cười tuấn mỹ có mang theo vài phần tà khí đã biến mất không thấy. Bây giờ có thêm vài phần mệt mỏi cùng với buồn rầu trong lòng, tựa hồ còn có vài phần bị vứt bỏ, ủy khuất và thất vọng. Diệp Ly chỉ có thể im lặng than thở ở trong lòng, Mặc Tu Nghiêu bắt hắn ra quyết định thích hợp nhất, Hàn Minh Nguyệt lựa chọn người mà hắn cho rằng quan trọng nhất. Mà Hàn Minh Tích. . . Kỳ thật từ đầu đến đuôi, hắn mới là người cô đơn nhất.

“Vương gia, Vương phi.” Giọng điệu của Hàn Minh Tích có hơi cứng ngắc.

Mặc Tu Nghiêu khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói: “Hàn công tử, mời ngồi.”

Hàn Minh Tích im lặng ngồi xuống, ánh mắt ở trên người Diệp Ly nhàn nhạt đảo qua, dừng lại chốc lát, liền một lần nữa ngừng lại trên người Mặc Tu Nghiêu, “Vương gia đã sớm biết ý định Đại ca ta?” Nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu, Hàn Minh Tích hỏi không khách khí chút nào.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, nói: “Hàn Minh Nguyệt hiểu rõ ta, ta cũng hiểu rõ hắn. Cho nên. . . Hắn sẽ vì người gì, cái chuyện gì, làm cái dạng quyết định gì, ta đại khái có thể đoán được vài phần. Chỉ là hắn

không nghĩ đến ta sẽ đến nhanh như thế."

Hàn Minh Tích trầm mặc, đúng, nếu như Mặc Tu Nghiêu không có đột nhiên đi tới Quảng Lăng, có lẽ Hàn Minh Nguyệt sẽ vào ban đêm hoặc là ban ngày an bài tốt hết thảy, sau đó, đột nhiên biến mất không thấy. Mà bây giờ, toàn bộ bàn kế hoạch bị đảo loạn, Hàn Minh Nguyệt chỉ có thể xuất kỳ bất ý (hành động khi người ta không đề phòng) đánh lén Hàn Minh Tích, sau đó hốt hoảng rời đi. Lại để lại một đống lớn phiền toái cho đệ đệ yêu thương từ nhỏ đến lớn của hắn.

"Vậy, Hàn công tử bây giờ đến gặp Bổn vương là có tính toán gì?" Mặc Tu Nghiêu trầm giọng hỏi.

Hàn Minh Tích nhìn chằm chằm hắn, hỏi: "Nếu như ta đều không tính toán gì thì Vương gia định làm thế nào?"

Mặc Tu Nghiêu rủ mắt xuống, nói:"Ám cọc của Thiên Nhất các trong thành Quảng Lăng cùng với bên trong Đại Sở sẽ ở trong ba ngày toàn bộ bị san bằng. Về phần Hàn gia, Bổn vương cũng không có quyền xử trí, chẳng qua nếu như ý chỉ kinh thành thật đưa xuống, nội dung sẽ là cái gì, Hàn công tử nên biết rõ trong lòng."

"Tru di cửu tộc. . . . ." Hàn Minh Tích khổ sở thấp giọng lẩm bẩm nói, đại ca, vì một nữ nhân, coi như là nửa điểm ngươi cũng không có nghĩ đến ta, nửa điểm cũng không có nghĩ đến cái gì là Hàn gia?

Trong đại sảnh trầm mặc một hồi lâu, Hàn Minh Tích rốt cuộc ngẩng đầu đến nói với Mặc Tu Nghiêu: "Hàn gia đã trục xuất Hàn Minh Nguyệt ra khỏi gia môn, từ này trở đi Hàn Minh Nguyệt không còn là người Hàn gia Quảng Lăng!"

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt khiêu mi, ai nói Hàn Minh Tích nhất vô thị

xử (không có tâm cơ), với quyết định nhanh trí này mà nói, Hàn Minh Tích tuyệt đối thích hợp chưởng quản Hàn gia hơn Hàn Minh Nguyệt. Mặc Tu Nghiêu gật đầu, “Nếu như thế, Bổn vương cũng sẽ dâng thư cho Hoàng thượng, nói rõ Hàn gia là trong sạch.”

Hàn Minh Tích hạ mắt xuống, thản nhiên nói: “Đa tạ Vương gia.” Mặc dù vẫn không có ấn tượng tốt với Mặc Tu Nghiêu, nhưng Hàn Minh Tích lại không thể không cảm tạ hắn. Cho dù Hàn gia đoạn tuyệt quan hệ với Hàn Minh Nguyệt, một khi tương lai Hàn Minh Nguyệt thật sự cống hiến cho Tây Lăng thì Hàn gia vẫn không trốn thoát khỏi vận mệnh bị trị tội. Cho dù may mắn đào thoát, những thứ khơi thông, xây dựng chút điểm quan hệ cần thiết kia, tiêu phí nhiều cũng đủ để hủy Hàn gia. Mà có một câu nói của Định Quốc Vương gia, cho dù là Hoàng đế cũng không sẽ nghi ngờ sự thanh bạch của Hàn gia. Định Quốc Vương Phủ và Tam quốc láng giềng có thể nói là thù sâu như biển, cho dù Hoàng đế chính mình thông đồng với địch thì Định Vương cũng tuyệt sẽ không thông đồng với địch. “Tại hạ còn có một chuyện, thỉnh cầu Vương gia và Vương Phi thành toàn.”

“Công tử cứ nói đừng ngại.” Mặc Tu Nghiêu nói.

Trong mắt Hàn Minh Tích loáng qua một tia kiên nghị, nhìn Diệp Ly nói: “Hàn Minh Tích lấy thân phận gia chủ Hàn gia, nguyện ý đi theo Vương gia và Vương Phi.” Lấy thân phận gia chủ Hàn gia đi theo, liền biểu thị cả Hàn gia đều ủng hộ Định Quốc Vương Phủ.

“Điều kiện là gì?” Mặc Tu Nghiêu nói, Hàn Minh Tích hạ canh bạc lớn như thế đương nhiên không thể nào không có điều kiện.

Hàn Minh Tích trầm giọng nói: “Chỉ cầu. . . Nếu như tương lai đại ca rơi vào trong tay Vương gia, xin Vương gia giơ cao đánh khẽ, tha huynh ấy một mạng.” Trong lòng Hàn Minh Tích vô cùng rõ ràng, lấy thân phận và lập trường Hàn Minh Nguyệt sau này thì không thể

không chống lại Định Quốc Vương Phủ. Đồng dạng, hắn cũng biết rõ, đại ca hắn vĩnh viễn còn không phải là đối thủ của Định Vương. Không chỉ bởi vì võ công tài trí của hắn không bằng Định Vương, lại càng bởi vì. . . Hắn không có một trợ lực như Định Vương Phi, con tiện nhân kia chỉ biết mang đến phiền phức cho đại ca.

Mặc Tu Nghiêu hạ giọng cười nói: “Hàn công tử quả nhiên là trọng tình nặng nghĩa, nếu Hàn công tử tin tưởng Bổn vương như vậy. . . Như ý nguyện của ngươi. Hàn công tử sau này có chuyện gì trực tiếp theo như ý tứ A Ly làm là được.”

Hàn Minh Tích có chút ngoài ý muốn nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, lại nhìn nhìn Diệp Ly ngồi ở bên cạnh hắn, cúi đầu nói: “Thuộc hạ tuân lệnh, quấy nhiễu Vương gia vàVương phi rồi, cáo từ.”

Thấy Hàn Minh Tích đứng dậy rời đi, Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ một chút đột nhiên lên tiếng nói: “Hàn Minh Nguyệt dám thống khoái buông tay đi như thế, là bởi vì hắn hiểu cách làm việc của Bổn vương. Hắn biết, Bổn vương căn bản sẽ không hại Hàn gia.”

Hàn Minh Tích dưới chân ngừng một chút, đầu cũng không quay lại bước ra khỏi đại sảnh.

“Vì sao muốn cho biết hắn điều này? Còn để hắn nghe theo ta?” Diệp Ly nhìn Mặc Tu Nghiêu khó hiểu mà hỏi.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Hàn Minh Nguyệt trọng tình, Hàn Minh Tích đồng dạng cũng trọng tình. Nhưng Hàn Minh Nguyệt coi trọng tư tình mà Hàn Minh Tích lại nặng tình huynh đệ hơn. Nói cho cùng có một ngày hắn biết Bổn vương ngầm mưu tính thế lực của Hàn gia hắn mà trong lòng hắn còn có khúc mắc, còn không bằng bây giờ liền nói thẳng cho hắn biết. Hắn là người thông minh biết chọn thế nào cho thỏa đáng. Về phần. . . A Ly, nếu đã bị cuốn vào tràng phân tranh

này, ai cũng không cách nào bứt ra hay trở lui. A Ly, nàng cũng cần phải có đủ thực lực để tự bảo vệ mình. Cho dù không có ta cũng để cho người ta không dám dễ dàng động vào thực lực của nàng. Huống hồ, Hàn Minh Tích người này tâm cao khí ngạo lại có chút ít tâm kế. Nếu hắn không phải thuần phục ta, coi như thuần phục ta thì ta cũng không tránh được bằng mặt nhưng không bằng lòng, ta cảm thấy hắn sẽ không hại nàng. Nhưng A Ly. . . . . .” Tựa hồ nghĩ tới cái gì, khuôn mặt Mặc Tu Nghiêu nghiêm túc nhìn Diệp Ly. Diệp Ly khiêu mi, giọng nói củaMặc Tu Nghiêu mền nhẹ ôn nhã, “Nàng cũng không thể tốt với hắn quá. Nếu không. . . . . .”

“Thế nào?” Bị ánh mắt hắn nhìn có chút cổ quái không tự nhiên, Diệp Ly hỏi.

“Nếu không ta liền giết hắn!” Mặc Tu Nghiêu thấp giọng nói, nhưng Diệp Ly lại nghe được sự nghiêm túc trong lời nói , “Ít nhất ở trong thời gian ta còn sống thì không được.”

Trong lòng Diệp Ly run lên, đưa tay cầm tay của hắn, nghiêm túc nói: “Chàng sẽ không có việc gì.”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt, không hề thảo luận đề tài này nữa, “Được rồi, A Ly. Vẫn tiếp theo nói đề tài vừa nãy đi.”

Trí nhớ Diệp Ly đương nhiên cũng không kém, khiêu mi nhìn Mặc Tu Nghiêu, hỏi: “Cái dạng nữ nhân gì có thể để Hàn Minh Nguyệt nhớ thương như thế?” Không nói bản thân Hàn Minh Nguyệt thấy qua bao nhiêu loại nữ tử, liền nói hắn thân làm công tử Minh Nguyệt – Lâu chủ Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, nữ tử nào không phải là đa tài đa nghệ quốc sắc thiên hương. Nữ tử phong hoa tuyệt đại thế nào mới có thể mê hoặc nam tử như Hàn Minh Nguyệt thành như vậy.

Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly một chút, giọng điệu trầm thấp phun ra

ba chữ: “Tô Túy Điệp.”

“Tô Túy. . . Tô Túy Điệp?” Diệp Ly có chút kinh hãi, “Tô Túy Điệp không chết?”

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt gật đầu, hình như không thèm để ý tới chuyện tình vị hôn thê trước của mình chưa chết. Đối với chuyện Hàn Minh Nguyệt, thân từng làm bằng hữu tốt của mình, mê luyến vị hôn thê trước cũng hoàn toàn không thèm để ý. Chẳng qua thời gian là trong chốc lát, trong trí óc Diệp Ly đã diễn ra vô số ý niệm cùng suy nghĩ, phải một lát sau mới hỏi: “Năm ngoái người muốn Hàn Minh Nguyệt bắt cóc ta chính là Tô Túy Điệp? Nàng bây giờ đang ở Tây Lăng. . . Hơn nữa có liên quan tới hoàng thất Tây Lăng?”

Mặc Tu Nghiêu áy náy nhìn Diệp Ly, gật gật đầu. Diệp Ly không nhịn được vuốt vuốt mi tâm, vừa ở trong trí óc phân tích tin tức mình biết. Tô Túy Điệp ở trong ba tháng Mặc Tu Nghiêu trọng thương bệnh mà qua đời, nhưng bây giờ lại ở Tây Lăng hơn nữa còn rất có thể là người trong hoàng thất Tây Lăng. Hàn Minh Nguyệt và Mặc Tu Nghiêu là bạn tốt nhưng lại ái mộ Tô Túy Điệp. Sau khi Tô Túy Điệp tạ thế thì tình cảm của Hàn Minh Nguyệt và Mặc Tu Nghiêu rạn nứt, nhưng rõ ràng là Hàn Minh Nguyệt phản bội Mặc Tu Nghiêu, cũng chính là nói. . . Hàn Minh Nguyệt và Tô Túy Điệp đã làm chuyện gì có lỗi với Mặc Tu Nghiêu. Nhưng không phải là giữa hai người này có cái gì tư tình, nhìn thái độ Hàn Minh Tích đối với Tô Túy Điệp, có thể đánh giá Tô Túy Điệp đang lợi dụng Hàn Minh Nguyệt mới đối với hắn như vậy, “Tô. . . Vị Tô tiểu thư kia bệnh qua đời, là Hàn Minh Nguyệt giúp?”

Mặc Tu Nghiêu chau lên lông mày kiếm, lạnh nhạt cười nói: “A Ly quả nhiên tâm tư nhanh nhẹn.”

Diệp Ly cười nhạt, “Này cũng không khó đoán, chuyện Tô tiểu thư

còn sống này có thể lừa dối qua nhiều người như vậy, trong lúc đó tất nhiên cần thế lực cực lớn, nhưng Tô lão đại nhân mặc dù đức cao vọng trọng, Tô gia ở kinh thành lại cũng không có thế lực gì. Nếu như quả thật không phải là chàng trợ giúp Tô tiểu thư giả chết, vậy tất nhiên cũng chỉ có người cùng Tô tiểu thư quan hệ rất tốt hơn nữa trong lòng có tình cảm với nàng, năng lực Thiên Nhất các các chủ đủ làm được. Chàng. . . Sẽ không làm cái chuyện tình nhàm chán này đi?"

Nhìn thái độ bây giờ của hắn đối với Tô Túy Điệp cũng không giống là người sẽ dễ dàng để vị hôn thê giả chết đào hôn. Sắc mặt Mặc Tu Nghiêu có chút khó coi, nhưng lại cũng không có tức tối oán hận gì, chẳng qua đơn thuần không muốn nhắc tới mà thôi.

Diệp Ly nghiêng đầu suy tư, "Kỳ thật so với chuyện Tô tiểu thư vì sao lại giả chết, ta càng hiếu kỳ chính là sau khi Tô tiểu thư giả chết vì sao sẽ đi Tây Lăng?" Nếu như chẳng qua đơn thuần không nguyện ý gả cho Mặc Tu Nghiêu một người trọng thương tàn tật như vậy, sau khi giả chết lấy dung mạo của nàng hoàn toàn có thể ở Đại Sở tìm một lang quân như ý, hoặc là dứt khoát cùng Hàn Minh Nguyệt ở chung một chỗ. . . . ở phương diện khác không nói, Hàn Minh Nguyệt tuyệt đối là lang quân như ý số một số hai trong mắt nữ tử. Lấy thái độ của Mặc Tu Nghiêu đối xử với Tô Túy Điệp và Hàn Minh Nguyệt mấy năm này, cho dù hai người bọn họ thật ở cùng một chỗ, Mặc Tu Nghiêu cũng không trở thành người bị đả kích đến nỗi phải báo thù. Một người khuê tú từ nhỏ cuộc sống ở kinh thành, sau khi giả chết ngàn dặm xa xôi chạy đi Tây Lăng quốc. . . . . .

"Có thể nói thân phận Tô tiểu thư bây giờ là gì không?" Diệp Ly tò mò hỏi.

"Tây Lăng quốc Khuynh Dung Quý phi, Bạch Lung."

“Khuynh Dung Quý phi?” Diệp Ly khiêu mi, hơn nữa rất tán tưởng, nàng cũng còn nhớ kỹ phong hào Quý phi tựa hồ chỉ có một chữ, như thế nói lên thân phận Tô Túy Điệp ở Tây Lăng quốc không thấp. Nhìn Mặc Tu Nghiêu một chút, Diệp Ly quyết định vẫn không muốn hỏi. Chỉ cần biết rằng ở giữa chính mình vàTô Túy Điệp, Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối đứng ở bên mình là được. Về phần vị Tây Lăng Quý phi kia rõ ràng đối với Mặc Tu Nghiêu tình cũ khó quên hoặc là nói là có chút không cam lòng. . . Vẫn chính nàng tự đi nghiên cứu thì tốt. Cùng trượng phu thảo luận vị hôn thê trước của hắn, hiển nhiên không phải là một đề tài tốt.

Diệp Ly quyết định không nói rồi nhưng Mặc Tu Nghiêu lại cũng không có nghĩ như thế. Thần thái bình tĩnh, lên tiếng nói: “Bạch gia là một trong tứ đại dòng họ của Tây Lăng, lịch đại Hoàng hậu Quý phi Tây Lăng quốc phần lớn xuất thân từ Bạch thị. Trong đó cũng bao gồm Hoàng hậu Tây Lăng đương nhiệm. Bạch Lung là bảy năm trước vào cung, khi ấy phong làm Dung phi, sau được Tây Lăng Hoàng sủng ái. Sau này khi Hoàng hậu qua đời, được phong làm Khuynh Dung Quý phi. Nếu như không phải là lúc trước Hoàng hậu Tây Lăng sắp chết tự mình hướng Tây Lăng Hoàng xin phong đồng xuất Bạch thị Tuệ Quý phi làm hậu thì bây giờ nàng ta đã là Hoàng hậu Tây Lăng rồi .”

Diệp Ly im lặng, không tới mười năm thời gian từ vị hôn thê của Nhị công tử Định Vương Phủ Đại Sở đến Tây Lăng Quý phi, kém một chút là Hoàng hậu Tây Lăng. Phải nói đường nhân sinh của vị Tô tiểu thư này vô cùng truyền kỳ. Nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu một bộ hình dạng biết sẽ không giấu, Diệp Ly do dự một chút, hỏi: “Sau này chàng mới biết được nàng ta không chết hay là vẫn biết từ trước?”

Mặc Tu Nghiêu khóe môi hơi trầm xuống, nói: “Khi ấy vết thương của ta chưa khỏi hẳn, đã biết sau đó Hàn Minh Nguyệt đang muốn đưa nàng ta ra khỏi kinh thành.”

“Chàng liền không làm cái gì?” Diệp Ly tò mò, lấy tính cách vốn có của Mặc Tu Nghiêu cho dù không lập tức giết Hàn Minh Nguyệt vàTô Túy Điệp thì cũng sẽ không để bọn họ hoàn hảo không thương tổn gì rời khỏi kinh thành. Hoặc nếu là Mặc Tu Nghiêu thật rất yêu Tô Túy Điệp, thì càng sẽ không để nàng rời khỏi kinh thành.

Mặc Tu Nghiêu liếc nàng một cái, “Khi ấy lòng ta thật không tốt, xác thật là tính toán giết bọn họ. Nhưng. . . Tô lão chạy đến sau đó, tự mình quỳ trên mặt đất cầu xin ta. Tô lão luôn là Ân sư vỡ lòng của ta, phụ thân Tô Túy Điệp có ân cứu mạng với đại ca, ca ca của nàng cũng là ở trong một tràng trận chiến vì cứu ta mà chết. Sau khi tỉnh táo lại ta để bọn họ đi.”

Diệp Ly yên lặng gật đầu, nếu có ai nữa cho biết nàng Mặc Tu Nghiêu yêu Tô Túy Điệp tận xương, nàng ném hắn vào trong nước rửa mi mắt. Nam nhân này giọng điệu bình tĩnh không khác gì người xa lạ. Nhưng mỹ nhân như Tô Túy Điệp vậy cũng không thể đánh động Mặc Tu Nghiêu ư?

“Chàng. . . có thích qua Tô Túy Điệp không?”

Mặc Tu Nghiêu có chút kinh ngạc nhìn Diệp Ly một cái, cười nhạt gật đầu nói: “Đương nhiên có thích qua.”

Diệp Ly khẽ nhíu mày, bỏ qua một cái điểm không được tự nhiên trong lòng kia, “Vậy bây giờ thì sao. . . . . .”

Mặc Tu Nghiêu ngắt lời nàng, nói: “Nàng ta là vị hôn thê của ta, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, sau này nàng ta còn có thể là thê tử của ta. Hơn nữa nàng ta nhìn rất mỹ lệ, tài hoa cũng rất khá, tính tình cũng tốt. Vì sao ta lại không thích nàng ta chứ? Có điều. . . hình như nàng ta luôn cho rằng ta không đủ tốt với nàng ta. Sau khi ta bị

thương nàng muốn giả chết rời khỏi, bởi vì quan hệ của cha và huynh của nàng, ta thả cho nàng ta tự do. Sau đó chúng ta liền không có bất kỳ quan hệ, không phải sao?”

Diệp Ly gật đầu, tổng kết lại những lời Mặc Tu Nghiêu đã nói, chính là Mặc Tu Nghiêu từng cảm thấy Tô Túy Điệp là vị hôn thê hoàn mỹ, nam tử Định Quốc Vương Phủ đối với chuyện tình cảm cũng không dừng lại ở trên vấn đề thích hay không thích. Chỉ cần thê tử được nhận định liền sẽ thật lòng đối tốt với nàng, cho nên lúc đó ở trong kinh thành lưu truyền cái gọi là lưỡng tình tương duyệt đích chân tương (hai người đều có tình ý chân thật với nhau). Nếu cuối cùng Tô Túy Điệp lựa chọn rời khỏi, dĩ nhiên không có quan hệ tới Mặc Tu Nghiêu. Cho nên bây giờ ở trong mắt Mặc Tu Nghiêu, Tô Túy Điệp chẳng qua là cái người xa lạ, thậm chí. . . Bây giờ còn có thể là địch nhân.

Thành Quảng Lăng bản thân cũng không có quá nhiều chuyện muốn xử lý, cũng do Hàn Minh Tích động tác hết sức mau lẹ, ngày đó trong thành Quảng Lăng liền truyền đến tin tức Hàn Minh Nguyệt bị trục xuất khỏi Hàn gia cùng với Hàn gia thay đổi đương gia thành Nhị công tử. Đối với Hàn Minh Tích người này, cho dù là dân chúng thành Quảng Lăng biết đến cũng không nhiều, chẳng qua chỉ biết Hàn gia có một Nhị công tử như thế, về phần khác lại là một mực không biết. Hôm nay Hàn gia thay đổi đương gia, phú thương quan viên lớn nhỏ thành Quảng Lăng tự nhiên cũng muốn quan sát một hai. Ở bên trong tràng lộ ra tiếng động lớn rầm rĩ có chút ngoài ý muốn này, đám người Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly lặng lẽ rời khỏi Quảng Lăng đi về hướng Sở kinh.

Mới trở lại kinh thành, Mặc Tu Nghiêu đã bị Hoàng đế triệu vào trong cung nghị sự. Diệp Ly cũng không có đi quan tâm tới Mặc Tu Nghiêu muốn giải thích chuyện tại sao nàng mất tích lại xuất hiện ở thành Vĩnh Lâm, đang bị mọi người trong Vương phủ quan tâm quấn lấy

không thoát thân được. Thật vất vả an ủi Nhũ nương và Lâm ma ma, nghe xong Mặc tổng quản và Tôn ma ma bẩm báo sự việc lớn nhỏ của Định Quốc Vương phủ sắp tới. Diệp Ly đang muốn đi xem Thanh Loan và Thanh Ngọc vẫn đang tu dưỡng, lại có hạ nhân đến bẩm báo Diệp đại nhân và Diệp lão phu nhân cầu kiến.

So với năm ngoái xuân phong đắc ý (đắc ý, hài lòng như gió xuân), một năm này, Diệp Thượng thư có thể nói là mây đen che kín đầu (xui xẻo tận mạng). Đầu năm, thân làm Định Vương phi, con gái thứ ba ở trong cung mất tung không nói, con gái thứ hai làm Chiêu nghi cùng với cháu trai cũng bị hỏa thiêu chết. Này còn không qua hai tháng, Diệp gia còn không thong thả lại, con rể thứ tư có đột nhiên khởi binh tạo phản. Hoàng thượng mặc dù còn không có vì vậy mà giận chó đánh mèo với Diệp gia, nhưng cuộc sống của Diệp Thượng thư cũng không thoải mái lắm. Thỉnh thoảng Diệp Thượng thư cũng không nhịn được bắt đầu hoài nghi ông trời có phải nhìn không thuận mắt mới chỉnh lão như thế hay không. Cho nên, sau khi vừa nghe tin tức Định Vương và Định Vương phi song song hồi kinh, Diệp Thượng thư cũng đành phải bỏ qua cái gì tư thế của phụ thân đợi Diệp Ly về nhà thỉnh an. Trực tiếp dẫn Diệp lão phu nhân thăm.

Diệp Ly tiến vào phòng khách nhìn Diệp Thượng thư và Diệp lão phu nhân đã già cả tiều tụy đi nhiều thì hơi kinh ngạc, nhướn lông mày, “Phụ thân, tổ mẫu.”

“Ly nhi, cuối cùng cháu bình an trở về rồi, thật là lo lắng chết tổ mẫu.” Diệp lão phu nhân kéo lấy Diệp Ly nước mắt ào ào chảy ra.

Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười nói: “Để tổ mẫu quan tâm, là Ly nhi không phải.”

Diệp Thượng thư có chút kỳ quái đánh giá lấy nữ nhi này, tổng cảm thấy có ở đâu đó không quá thoải mái. Mặc dù kể từ sau khi thê tử tạ

thế, ông cũng không nguyện ý thân cận với nữ nhi này, nhưng cái này cũng không gây trở ngại để ông biết một chút tình huống của Diệp Ly. Con gái thứ ba này từ nhỏ liền tính tình trầm tĩnh không thích nói nhiều, lại giống như thê tử dường như trời sinh ra đã mang đại khí và ưu nhã của danh môn thế gia Nhưng lần này nhìn thấy nàng, Diệp Thượng thư nhạy cảm phát hiện, giữa trán nàng tựa hồ có thêm một chút ít cái gì đó. Cho dù chỉ là an tĩnh ngồi đấy, tùy ý để Diệp lão phu nhân cầm lấy tay, nàng cũng chỉ điềm tĩnh mỉm cười, Diệp Thượng thư lại rõ ràng cảm giác được một cỗ khí chất sắc bén cùng với áp lực trước đây không có. Không khỏi nhớ lại lúc trước nghe được lời đồn, chuyện tích Định Vương phi đột nhiên xuất hiện ở Vĩnh Châu, hơn nữa hiệp trợ thủ hạ dưới trướng của tướng quân Mộ Dung trấn thủ Vĩnh Lâm. Mặc dù tin tức này người biết cũng không nhiều, nhưng Diệp Thượng thư thân làm nhạc phụ Hoàng đế, Lê Vương, Định Vương, tự nhiên có chút con đường tin tức không muốn người biết. Lấy được tin tức có độ tin cậy cũng tuyệt đối chân thật hơn lời đồn phía ngoài nhiều. Nhìn nữ tử trước mắt bên môi mang theo nét cười dịu dàng, uyển chuyển, Diệp Thượng thư ngũ vị tạp trần ở trong lòng. Hắn có một nữ nhi thâm tàng bất lộ, nữ nhi này lại liền ngay cả phụ thân này cũng giấu, mà ông lại dùng nàng như một con cờ bỏ đi.

Chương 98: Hẹn hò?

Edit: Theresa

Beta: Sakura

“Phụ thân và tổ mẫu gần đây vẫn khỏe chứ?” Chờ hạ nhân dâng trà lên đều lui ra, Diệp Ly mới nhỏ giọng hỏi.

Diệp Thượng Thư sửng sốt một chút, nhìn một chút vẻ mặt Diệp Ly rồi mới đáp: “Cũng khỏe, chẳng qua là Tứ muội của con. . .. . .”

Diệp Ly nhướn mày, “Lúc Lê Vương rời kinh không có mang Tứ muội theo?”

Diệp Thượng Thư lắc đầu, cũng may Mặc Cảnh Lê không có mang Diệp Oánh theo, nếu không Diệp gia cùng tội danh mưu đồ bí mật tạo phản với Lê Vương kiểu gì cũng trốn không thoát . Hiện nay mặc dù Diệp Oánh bị giam lỏng, nhưng cuối cùng cũng để cho Hoàng thượng tin tưởng, Diệp gia cũng không có thông đồng làm bậy cùng với Lê Vương.

Diệp Ly cúi đầu suy tư chốc lát, hỏi: “Lúc Lê Vương rời kinh có mang những người nào theo?”

Diệp Thượng Thư cũng không còn cái gì để giấu diếm, trầm giọng nói: “Chỉ mang theo nữ nhân Nam Cương kia, ngay cả Hiền Chiêu Thái phi cũng ở lại kinh thành. Thái hậu đã gọi Hiền Chiêu Thái phi vào cung, chẳng qua hiện nay Lê Vương một lòng làm phản, cuộc sống của Thái hậu cũng không dễ chịu lắm.” Nghĩ đến đây, ở trong

lòng Diệp Thượng Thư liền hối hận không dứt. Ông đúng là người của Thái hậu, trong tư tâm cũng càng nghiêng về Lê Vương một chút cũng không sai, nhưng ông chẳng thể nghĩ tới Lê Vương sẽ đột nhiên xuất hiện tạo phản. Nếu sớm biết đầu óc Lê Vương động kinh như vậy, ông còn không bằng toàn tâm toàn ý đi theo Hoàng đế. Ít nhất ông còn có một nữ nhi Chiêu Nghi và cháu hoàng tử, hiện tại ngược lại không còn có cái gì nữa.

“Tứ muội bị Hoàng thượng giam lỏng rồi?” Diệp Ly nhướn mày hỏi, ” Vì sao Lê Vương lại không mang muội ấy theo, nói như thế nào cũng là thê tử cưới hỏi đàng hoàng, Lê Vương không phải không biết để Tứ muội ở lại kinh thành thì muội ấy sẽ có cái kết quả gì.”

Diệp Thượng Thư bất đắc dĩ thở dài một tiếng nói: “Oánh nhi đã có thai hai tháng. Căn bản không nên lặn lội đường xa.”

Diệp Ly tâm niệm vừa chuyển, ngẩng đầu nhìn Diệp Thượng Thư và Diệp lão phu nhân, cười nhạt nói: “Lê Vương căn bản không biết Tứ muội có thai đi?” Mặc Cảnh Lê có nhẫn tâm hơn nữa cũng sẽ không bỏ rơi cốt nhục của mình mà không quan tâm, huống chi Diệp Oánh có thai vẫn là con nối dòng duy nhất trước mắt của hắn. Nguyên nhân duy nhất có thể chính là hắn căn bản cũng không biết Diệp Oánh mang thai, hay Diệp Oánh tự mình kiếm cớ lưu lại.

Diệp lão phu nhân bị nàng nhìn, có chút chột dạ, ngượng ngùng nói: ” Công chúa Tê Hà kia cũng không phải là người lương thiện, Lê Vương lại cưng chiều hết mực. Dựa vào Oánh nhi với chút điểm tâm cơ kia chỉ sợ hài tử còn chưa được sinh ra đã phải mất. Dù sao Lê Vương hàng năm phần lớn thời gian cũng là ở kinh thành, cho nên chúng ta mới nghĩ tới, để cho Oánh nhi ở lại kinh thành chờ sanh là được.”

Diệp lão phu nhân có điểm tâm tư này, làm sao Diệp Ly sẽ không rõ,

trong cung, Diệp Chiêu Nghi và Tiểu Hoàng tử đã chết, thật vất vả Diệp Oánh mới có cốt nhục của Lê Vương, tự nhiên muốn để hài tử ở lại kinh thành, cũng thuận lợi để cho tương lai hài tử thân cận với Diệp gia. Lại không nghĩ rằng Mặc Cảnh Lê muốn khởi binh, ngay cả thông gia với nhau cũng không nghĩ thông báo cho bọn họ biết một tiếng. Có điều đánh bậy đánh bạ, vì vậy mới bảo vệ Diệp gia. Dĩ nhiên Hoàng đế hiện nay không có trị tội Diệp gia, chỉ sợ trong đó còn có mấy phần quan hệ với Định Quốc Vương phủ ở bên trong.

Diệp Ly than nhẹ một tiếng, nhìn Diệp Thượng Thư nói: "Phụ thân, Hoàng thượng chỉ sợ đã biết chuyện Tứ muội có thai. Hiện nay, sở dĩ còn chưa có động tới muội ấy chỉ sợ là muốn dùng con của muội ấy tới uy hiếp Lê Vương."

Cái này Diệp Thượng Thư tự nhiên đã sớm nghĩ tới, hắn vội vã tới Định Vương Phủ cũng không phải là thật vì Diệp Oánh mà đến, "Vậy chúng ta. . .. . ."

Diệp Ly giơ tay lên ngăn lại lời ông sắp ra khỏi miệng. . ., nghiêm nghị nhìn Diệp Thượng Thư, nói: "Phụ thân, con không hiểu rõ cách làm quan. Nhưng thượng vị giả kiêng kỵ nhất chính là người dưới có nhị tâm, hai năm qua phụ thân làm việc, vốn sẽ thật cho rằng Hoàng thượng cái gì cũng không biết sao? Ly nhi xem ra, bàn về mưu trí thì Lê Vương cũng không là đối thủ của vị ở trong cung kia."

Sắc mặt Diệp Thượng Thư biến hóa, "Con nói. . .. . ."

Diệp Ly cúi đầu uống một ngụm trà, cũng không đáp, mặc kệ Diệp Thượng Thư ngồi ở chỗ đó, thần sắc biến ảo không chừng.

Diệp lão phu nhân ngồi không yên, liền vội vàng hỏi: "Ly nhi, hôm nay chúng ta nên làm thế nào cho phải?"

Diệp Ly thản nhiên nói: “Phụ thân mau sớm dâng tấu chương ra sức trình bày tội của Lê Vương, cũng hướng Hoàng thượng thỉnh tội. Về phần sau này. . . Hoàng thượng sẽ không tín nhiệm Diệp gia nữa rồi, cho nên phụ thân tốt nhất cũng đồng thời xin Hoàng thượng từ chức Thượng Thư. Sau này hãy khiêm tốn làm việc, dạy dỗ Dung đệ thật tốt đi.”

“Này. . .. . .” Diệp Thượng Thư và Diệp lão phu nhân cũng sửng sốt, thần sắc trên mặt đều có chút không cam lòng.

Suy nghĩ một chút, Diệp lão phu nhân mới cẩn thận nhìn Diệp Ly, nói: “Ly nhi, Định Vương mới vừa có công bình loạn ở Vĩnh Châu, có phải hay không xin hắn. . .. . .”

Nhìn Diệp lão phu nhân thần sắc mong ước, Diệp Ly cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói: “Thời điểm Định Quốc Vương phủ có công bình loạn, tổ mẫu không biết, chẳng lẽ phụ thân cũng không biết tình hình hiện tại của Định Quốc Vương phủ?”

Diệp Thượng Thư cũng chỉ có thể uể oải thở dài, chính bởi vì Định Quốc Vương phủ có công cho nên mới càng không có khả năng cầu tình giúp ông, Định Vương ra mặt cầu tình, Hoàng thượng biết cũng chỉ chèn ép Diệp gia. Diệp Thượng Thư hiện tại cũng không biết là nên oán hay không oán. Bởi vì có Định Quốc Vương phủ ở đây, Hoàng thượng sau này tuyệt đối sẽ không dùng Diệp gia nữa. Nhưng là cũng giống như vậy, chính là bởi vì có Định Quốc Vương phủ ở đây, bởi vì nữ nhi ông là Định Quốc Vương phi, Diệp gia mới thoát được tai hoạ ngập đầu.

“Phụ thân, cầm lên được liền buông xuống được. Thời điểm nên tranh giành thì tranh giành, thời điểm nên lui sẽ phải lui. Công danh lợi lộc có nhiều hơn nữa có thể làm cho mình sống tốt hơn sao?” Diệp Ly nhẹ giọng nói.

Diệp Thượng Thư im lặng một hồi, trên mặt hiện rõ ra ý giãy dụa. Nhìn Diệp Ly nói: “Nếu như ta sau này. . .. . .”

Diệp Ly cắt đứt lời ông muốn ra khỏi miệng. . ., “Phụ thân, cẩn thận lời nói.”

Diệp Thượng Thư rốt cục chán nản cúi đầu, thở dài một tiếng không hề nói gì nữa. Diệp lão phu nhân cũng nghe hiểu, Diệp Ly đây là chính miệng cự tuyệt chuyện xin Định Vương cầu tình, chặt đứt hy vọng cuối cùng của Diệp gia. Nghĩ đến sau này mình không còn là lão phu nhân Thượng Thư phủ, Diệp gia từ đó xuống dốc, không khỏi giận dữ xông lên đầu, “Ly nhi, làm sao cháu lại ác tâm như vậy. Phụ thân cháu có muôn vàn không phải thì vẫn là phụ thân. Diệp gia chúng ta cũng vẫn là nhà mẹ đẻ của cháu, Diệp gia xuống dốc thì có lợi gì với cháu? Định Quốc Vương phủ vốn không có thân thích gì, chẳng lẽ sau này cháu cũng không cần người ở trên triều đình giúp đỡ một chút sao?”

“Giúp đỡ?” Diệp Ly nhẹ giọng rù rì, giương mắt nhìn Diệp lão phu nhân với vẻ mặt đau lòng, “Phụ thân và tổ mẫu đã diện kiến Đại tỷ và Nam Hầu thế tử?”

Diệp lão phu nhân á khẩu không trả lời được, ngay từ thời điểm lúc chuyện của Lê Vương mới xảy ra, bọn họ đã đi qua Nam Hầu phủ. Đáng tiếc Nam Hầu phủ đóng cửa từ chối tiếp khách, liền Nam hầu và thế tử cũng không có nhìn thấy qua. Chỉ mấy ngày hôm trước, Diệp Trân lặng lẽ trở lại Diệp phủ một lần, nói gần nói xa, ý tứ cũng chỉ là nói Nam Hầu phủ cũng là lực bất tòng tâm thôi. Dù sao, chuyện khởi binh làm phản như vậy, làm thần tử có ai dám đi trêu chọc .

“Năm ngoái cậu cả cũng đề cập qua, cả đời phụ thân cẩn thận chặt chẽ, hai năm qua lại có chút đắc ý vênh váo. Con cũng đề cập qua

với tổ mẫu, đáng tiếc lúc ấy, vô luận tổ mẫu hay phụ thân đều coi như bởi vì con bị đưa đến Định Vương phủ, nên trong lòng còn có oán hận ghen tỵ với Nhị tỷ và Tứ muội đi? Chuyện cho tới bây giờ, chớ nói Vương gia không cách nào vì phụ thân cầu tình, cho dù có thể, phụ thân có thể tưởng tượng ra sau này người ở trên triều đình phải đặt chân như thế nào? Trên đường quay về kinh, con cũng nghe nói qua, mấy ngày nay Hoàng thượng sủng ái Vân phi và Vương Chiêu Dung, hơn nữa mơ hồ lộ ra ý tứ muốn phong con của Liễu quý phi làm Thái tử. Xem ra là muốn trọng dụng Vân gia và người của Vương gia, danh tiếng Liễu gia lại càng ngày càng thịnh. Phụ thân, vô luận Liễu gia hay hai nhà Vân, Vương cũng bắt nguồn từ danh môn thế gia, mà quan trọng là . . .. . . đều cùng không hợp với Diệp gia. Ý tứ Hoàng thượng, phụ thân vẫn không rõ sao?"

Diệp Thượng Thư trong nháy mắt như già đi mười tuổi, nói giọng khàn khàn: "Ta biết rồi. . . Trở về ta sẽ hướng Hoàng thượng dâng sổ con xin tội."

Nhìn bộ dáng Diệp Thượng Thư chán nản già nua, trong lòng Diệp Ly âm thầm lắc đầu cũng không có bao nhiêu xúc động. Có người trời sanh nhìn công danh lợi lộc còn quan trọng hơn tính mạng mình, nhưng cũng không có biện pháp nào khác.

"Vương gia trở lại."

Không khí trong khách sảnh hơi trầm thấp, ngoài cửa truyền đến giọng nói của nha đầu. Lời còn chưa dứt, Mặc Tu Nghiêu đã đi vào đại sảnh, sau khi hồi kinh, ngay cả quần áo cũng không kịp đổi lại, đã bị Mặc Cảnh Kỳ triệu vào trong cung, Mặc Tu Nghiêu lúc này vẫn mặc áo trắng, giữa lông mày mang theo một tia mỏi mệt mà người ngoài khó mà phát hiện.

"Tham kiến Vương gia!" Diệp Thượng Thư và Diệp lão phu nhân vội

vàng đứng dậy hành lễ.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt gật đầu, đi tới bên cạnh Diệp Ly ngồi xuống, nói: “Diệp đại nhân, lão phu nhân là tới thăm A Ly ?”

Diệp Thượng Thư có chút lúng túng gật đầu, nói: “Chính là vậy. Ly nhi mất tích nhiều tháng, hạ quan và mẫu thân đều hết sức lo lắng. Cho nên nghe nói Vương gia mang Ly nhi trở lại, lúc này mới vội vàng sang đây thăm hỏi.”

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt gật đầu, trong lòng đối với lần giải thích này tự nhiên là lơ đễnh. Muốn lo lắng đã sớm lo lắng rồi, lại làm sao sẽ đến lúc này mới đến lo lắng. Một hai tháng này, đừng nói Diệp phủ phái người đi tìm, ngay cả phái người tới Định Vương phủ hỏi một câu cũng không có. Ngay cả Nam Hầu phủ còn phái người đến hỏi hai lần, người ở bên ngoài nhìn ra được, Diệp gia không chỉ là nguội lạnh, có thể nói là vô tình.

“Tôn ma ma nói nàng vừa trở lại đã bận rộn xử lý chuyện tình trong phủ, nếu mệt mỏi, trước hết cứ nghỉ ngơi. Những thứ việc vặt kia, qua ít ngày rồi hãy nói cũng không muộn.” Không hề để ý tới Diệp Thượng Thư và Diệp lão phu nhân, Mặc Tu Nghiêu nghiêng người, nhẹ giọng nói với Diệp Ly.

Diệp Ly mỉm cười lắc đầu.

Làm sao Diệp Thượng Thư sẽ nhìn không ra Định Vương không muốn thấy mình, cũng không có ý tứ ở lại tiếp, chỉ đành phải đứng dậy cáo từ. Nhìn nam tử ôn văn nhĩ nhã (ôn tồn lễ độ, lịch sự tao nhã), nhưng khó nén nghiêm nghị uy nghi, ngồi ở bên cạnh Diệp Ly, ngoại trừ trên mặt che kín bằng mặt nạ bạc, nơi nào còn có bộ dáng bệnh tật tàn phế? Nếu là chân của Định Vương hoàn toàn hồi phục, Định Quốc Vương phủ một lần nữa quật khởi đã là chuyện chắc

chắn. Chỉ hận mình ban đầu có mắt không tròng, thế nhưng bởi vì nguyên nhân Định Quốc Vương phủ bị Hoàng đế kiêng kỵ cùng với thân thể Định Vương mà xem nhẹ bọn họ, hôm nay hối hận thì đã muộn.

“Hoàng thượng vội vã triệu kiến chàng tiến cung như vậy có chuyện gì sao?” Để cho người ta đưa Diệp Thượng Thư và Diệp lão phu nhân đi ra ngoài, Diệp Ly mới xoay người hỏi.

Mặc Tu Nghiêu vuốt vuốt mi tâm, cau mày nói: “Hoàng thượng định gả một vị công chúa đi Bắc Nhung hòa thân.”

“Hòa thân?” Diệp Ly không khỏi nhớ tới cuộc hôn sự ô long năm ngoái cùng với Lăng Vân công chúa Tây Lăng kia, không hiểu được cau mày nói: “Hoàng thượng định đưa người nào đi đám hỏi?” Công chúa của Tiên đế đã xuất giá toàn bộ, mà trong số con gái của Mặc Cảnh Kỳ, số tuổi lớn nhất hình như là công chúa Trường Nhạc của Hoàng hậu, năm nay vừa mới tám tuổi.

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Đương nhiên là ở quyền quý kinh thành hoặc là trong hoàng tộc chọn người. Cháu gái Hoa quốc công đã ở trong danh sách hàng ngũ đợi chọn.”

“Thiên Hương?” Diệp Ly cau mày, Bắc Nhung là vùng đất lạnh khủng khiếp. Hơn nữa ai cũng biết Hoàng đế chọn hiện tại hòa thân, là không muốn xuất thủ đối phó Lê Vương thôi, đợi đến chuyện Lê Vương qua, ai còn nhớ được có một nữ tử hòa thân tại Bắc Nhung phía xa kia? Vạn nhất lúc hai nước khai chiến, công chúa hòa thân chính là vật hy sinh thôi.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Nàng cũng không cần lo lắng quá mức, thể diện Hoa quốc công và Hoàng hậu thì Hoàng thượng không thể không cho. Hơn nữa nếu quả thật cùng Bắc Nhung hòa thân mà nói. . ., khả

năng cao nhất là sẽ chọn người trong hoàng tộc. Dù sao người Bắc Nhung cũng không phải là lừa gạt dễ như vậy."

Diệp Ly gật đầu, có chút ngạc nhiên hỏi: "Chuyện hòa thân với Bắc Nhung như vậy, Hoàng thượng cần phải cố ý triệu kiến chàng tiến cung để thương nghị ư?"

Mặc Tu Nghiêu mép môi câu khởi một nụ cười giễu cợt, nói: "Thời điểm Công chúa xuất giá, Hoàng thượng hi vọng ta đại diện Đại Sở đi đưa hôn, hơn nữa thuận tiện tham gia Bắc Nhung Vương đại thọ sáu mươi vào tháng chín." Định Quốc Vương gia tự mình đưa hôn, cái cách thức hòa thân này cũng có chút bất ngờ.

Diệp Ly cau mày suy tư, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên nói: "Hoàng thượng muốn điều chàng khỏi Đại Sở, tại sao?" Đô thành Bắc Nhung tại phía cực bắc, nếu như muốn trước đại thọ Bắc Nhung Vương tháng chín, nếu lấy hành trình của đội ngũ đưa hôn phải ở trung tuần tháng bảy sẽ lên đường. Cho dù hôn lễ xong xuôi liền nhanh chóng quất ngựa trở về, thì Mặc Tu Nghiêu trở lại kinh thành ít nhất cũng là tháng mười. Nói cách khác có thời gian gần ba tháng Mặc Tu Nghiêu không ở Đại Sở. Ba tháng có thể phát sinh bao nhiêu chuyện ai cũng không nghĩ tới.

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: "Hoàng thượng những năm này đã làm nhiều việc chuẩn bị, trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là đoán không ra hắn muốn làm gì." Người tâm tư thông minh không khó đoán, tâm tư ngu ngốc cũng không khó khăn đoán, hết lần này tới lần khác chính là loại đầu óc thiên mã hành không mới không dễ đoán. Cũng tỷ như Mặc Cảnh Lê, cho dù thông minh như Mặc Tu Nghiêu, Từ Thanh Trần cũng tuyệt đối không có nghĩ qua hắn sẽ khởi binh làm phản vào lúc đó. Bởi vì, bọn họ vô luận là ai cũng có thể nhìn ra căn bản không thể nào thành công. Trên thực tế, cho dù Mặc Cảnh Lê thật liên kết Nam Cương công phá Toái Tuyết Quan, Mặc Cảnh

Lê cũng chiếm không được bao nhiêu tiện nghi. Chẳng qua là khổ dân chúng biên cảnh thôi. Mà thân là Hoàng đế, Mặc Cảnh Kỳ rốt cuộc lại có quan tâm nhiều đến dân chúng khó khăn ư?

“Vậy chàng đồng ý?” Diệp Ly hỏi.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, lạnh nhạt cười nói: “Hoàng Mệnh khó trái.”

Diệp Ly bất đắc dĩ nhún vai, “Biết rồi, ta ở lại kinh thành.”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, cười nói: “Không, đến lúc đó nàng đi Vân Châu.”

Diệp Ly nhướng mày khó hiểu nhìn hắn, Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Định Vương cũng không phải là Hoàng đế, Định Quốc Vương phủ cũng không phải là hoàng cung, không cần có người trấn thủ. Mặc Cảnh Kỳ người này. . . Có đôi khi ép lại thích làm ra một chút thủ đoạn gây bất lợi cho người khác. Nàng đi Vân Châu thì ta mới yên tâm hơn một chút.” Định Quốc Vương phủ chân chính trọng yếu căn bản là không có ở tòa phủ đệ trong kinh thành này, mà là người ngồi trong phủ đệ này. Cho dù Định Quốc Vương phủ bị san thành bình địa, chỉ cần chủ nhân Định Quốc Vương phủ còn thì Định Quốc Vương phủ vẫn còn.

Diệp Ly lắc đầu nói: “Chuyện đó càng không được. Ta đi Vân Châu chẳng phải là để cho ông ngoại bọn họ lâm vào hiểm cảnh. Chàng cũng đừng nói với ta cái gì Mặc Cảnh Kỳ sẽ không động thủ với Vân Châu. Nếu bọn hắn đã dám động thủ Định Vương Phủ thì sao sẽ kiêng kỵ Từ gia? Huống chi, đối thủ của Định Vương Phủ cũng không chỉ là một vị ở trong cung kia.”

Mặc Tu Nghiêu lặng yên nhìn Diệp Ly, một lúc lâu mới thở dài nói: “A

Ly, ta luôn không cách nào mang lại cho nàng một cuộc sống bình tĩnh an bình."

Diệp Ly cười khẽ một tiếng, "Bình tĩnh an bình dĩ nhiên có thể. Chàng có thể tìm một chỗ không ai biết đến giấu ta đi, nhưng ta không thích như vậy, chàng hiểu chưa? Giống như là hành trình đi Nam Cương lần này, cũng không nhất thiết phải là ta, có thể phái người đi, thậm chí không có ai đi, đại ca cũng sẽ không có chuyện gì. Cho dù ta tạm thời không thể đi ra, hiện tại, trước mắt cũng có thể tùy tiện tìm một chỗ ẩn cư một thời gian ngắn. Là ta tự mình muốn đi ra ngoài cho nên mới đi, hơn nữa ta cảm thấy được ta thích cuộc sống phía ngoài hơn." Ở bên ngoài cho dù gặp nguy hiểm, ít nhất cũng là mục tiêu minh xác (rõ ràng), bạn thù rõ ràng. Trở lại kinh thành vừa nghĩ tới lại muốn đối mặt những thứ ngươi tới ta đi trên mặt cười nói nhẹ lời, sau lưng lại sử dụng ngáng chân thọc đao kia, Diệp Ly đã cảm thấy từng đợt nhức đầu. Không phải là không biết, mà không thích.

"Ta cũng vậy, cảm thấy A Ly lúc ở bên ngoài càng thêm. . . Làm cho người ta kinh diễm hơn đấy." Mặc Tu Nghiêu thấp giọng cười nói. Ở kinh thành, A Ly ở trước mặt người khác luôn là Vương phi đạt tiêu chuẩn, mang theo mỉm cười thản nhiên, dịu dàng mà ưu nhã, giống như chính là một người xuất thân thư hương thế gia. Mặc Tu Nghiêu vĩnh viễn cũng sẽ không nói cho người khác biết, trong nháy mắt dưới thành Vĩnh Lâm hắn bắn ra mũi tên kia, thấy cô gái trước mắt một thân áo đen không khác Hắc Vân kỵ nhiều lắm, giữa lúc ngoái đầu nhìn lại đó, khí thế trong trẻo lạnh lùng mà ngạo nghễ cùng với ánh sao quang chói mắt trong con ngươi kia. Một khắc kia để cho hắn biết rõ, Vương phi của hắn cũng không phải là cái nữ tử uyển chuyển hàm xúc chong đèn đọc sách từ trước đến nay kia, càng là bóng hình xinh đẹp trên chiến trường tung hoành bễ nghễ lỗi lạc này. Mặc Tu Nghiêu đột nhiên nhớ lại rất nhiều năm trước hắn làm trò trước mặt phụ vương, huynh trưởng ưng thuận thề nguyện——"Thê

tử Mặc Tu Nghiêu ta phải như Khinh Vân Quận chúa tổ tiên, theo ta chinh chiến tứ phương, quét ngang thiên hạ, hai tay sóng vai cùng nhìn vạn dặm giang sơn.” Mũi tên kia, Mặc Tu Nghiêu cảm thấy bắn đi ra có lẽ không chỉ là cứu A Ly, có lẽ còn có tim của hắn.

Diệp Ly ngọc nhan choáng váng, kể từ sau khi gặp nhau ở thành Vĩnh Lâm, lúc nàng và Mặc Tu Nghiêu chung đụng luôn luôn có mấy phần cổ quái. Bình thường thời điểm có việc thật cũng không có suy nghĩ nhiều, nhưng một khi an tĩnh lại, giải quyết xong mọi chuyện, luôn là làm cho nàng có chút không được tự nhiên. Nàng cũng không phải là cái đầu gỗ không hiểu phong tình gì, kể từ sau khi ôm hôn ở bên ngoài Toái Tuyết Quan, tự nhiên cũng hiểu giữa hai người không bao giờ. . . còn là tình cảm bằng hữu như trước nữa. Chẳng qua lúc đối mặt với Mặc Tu Nghiêu, thế nhưng luôn không thể nào lấy ra cái loại nói lời yêu thương thoải mái ở kiếp trước kia. . .. Loại cảm xúc giống như không cách nào khống chế này làm cho nàng đối với Mặc Tu Nghiêu cũng sinh ra mấy phần ý nghĩ buồn bực. Mặc Tu Nghiêu tựa hồ rất rõ ràng tâm tình của nàng như vậy, cũng không quá đáng trêu chọc nàng. Nhưng lúc hai người ở cùng nhau luôn có nhiều thêm mấy phần thân mật ôn nhu hơn trước.

“Thanh Loan và Thanh Ngọc thế nào? Có thể để các nàng ấy đi ra không?” Diệp Ly quay đầu đi, thấp giọng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt, “Vốn không có gì, không để cho các nàng đi ra ngoài cũng là vì an toàn của các nàng. Hiện nay nàng đã an toàn trở lại dĩ nhiên là không có chuyện gì. Lát nữa lại để cho các nàng đi ra ngoài là được.”

Trở lại trong viện mình, thần sắc Thanh Loan và Thanh Ngọc quả nhiên rất tốt, xem ra một hai tháng này cũng không có người làm khó các nàng. Thanh Hà và Thanh Sương cũng vây bắt Diệp Ly bận rộn không ngừng, lại là thuốc bổ, lại là bộ đồ mới, giống như nàng ở bên

ngoài bị thiên đại khổ nạn vậy. Diệp Ly bất đắc dĩ, chỉ đành phải tùy ý mấy nha đầu bận rộn không ngừng. Đợi đến các nàng hơi chút yên tĩnh một chút mới cho Thanh Hà, Thanh Sương lui ra, chỉ để lại Thanh Ngọc vàThanh Loan ở trước mặt.

“Nô tỳ thất trách, xin Vương phi trách phạt.” Trong phòng trầm tĩnh lại, Thanh Ngọc Thanh Loan song song quỳ xuống đất, nói.

Diệp Ly nhíu mày, nhìn hai người nói: “Hai tháng này các ngươi có tốt không?”

Thanh Ngọc, Thanh Loan cũng không nhịn được gạt lệ, Thanh Loan gật đầu lia lịa, nói: “Tụi nô tỳ hết thảy mạnh khỏe, chỉ vô cùng lo lắng cho Vương phi. . . Vạn nhất Vương phi đã xảy ra chuyện gì thì tụi nô tỳ muôn lần chết cũng không có mặt mũi gặp lại lão thái gia và đại lão gia.”

Nhìn đầu lông mày của hai người rõ ràng vui sướng và buông lỏng, Diệp Ly cũng hiểu trong hai tháng này hai nha đầu này chỉ sợ bị kiểm soát kỹ, than nhẹ một tiếng, nói: “Các ngươi rốt cuộc giấu diếm chuyện gì? Tính tình Vương gia, ta hiểu, các ngươi là người của ta, nếu như không phải thật che giấu chuyện gì, hai tháng này hắn tuyệt sẽ không giam lỏng các ngươi. Có phải bất tiện khi nói với Vương gia, hay là ngay cả ta cũng không thể nói?”

Hai người không khỏi nhìn đối phương một cái, nhìn Diệp Ly, trong mắt có chút do dự. Diệp Ly cũng không thúc giục, chẳng qua là nhàn nhạt nhìn các nàng. Thật lâu, Thanh Ngọc mới nhìn Diệp Ly, rốt cục giống như hạ quyết tâm, nói: “Tụi nô tỳ. . . Quả thật không làm tròn bổn phận. Thật ra thì. . . trước lúc cung Dao Hoa đại hỏa, nô tỳ đã rời khỏi. Sau đó,Thanh Loan vì cứu nô tỳ cũng rời đi. Cho nên, sau khi cung Dao Hoa cháy, ám vệ mới tìm không được chúng nô tỳ.”

Diệp Ly gật đầu, “Như vậy. . . Các ngươi đi nơi nào?”

“Nô tỳ thấy một người, cho nên đi theo xem.” Thanh Ngọc thấp giọng nói.

“Nô tỳ là nghe được tiếng kêu sợ hãi của Thanh Ngọc mới cùng tới.” Thanh Loan nói tiếp.

Diệp Ly cau mày, “Ngươi nhìn thấy người nào?”

Thanh Ngọc thấp giọng nói: “Tô Túy Điệp, còn có. . . Vương gia.”

“Tô Túy Điệp và Vương gia?” Diệp Ly kinh ngạc trừng mắt nhìn, “Ngươi là nói ngươi ở trong cung thấy Tô Túy Điệp và Vương gia ở chung một chỗ, cho nên mới cùng đi tới? Ngươi xác định ngươi thấy được chính là Tô Túy Điệp?”

Thanh Ngọc cúi đầu suy nghĩ một chút nói: “Nô tỳ thấy lúc Vương gia và Vương phi đám cưới, người ta đưa tới Sở Kinh Quốc Sắc Mưu Đồ kia, ít nhất có bảy tám phần tương tự nữ tử vẽ trên đó. Người lớn lên xinh đẹp như vậy cho dù là trong cung cũng không nhiều lắm. Còn có Vương gia. . . Vương gia cho nên nô tỳ mới. . .. . .”

Diệp Ly khẽ gật đầu, coi như là hiểu tại sao hai người nha đầu này vẫn không chịu nói thật với Mặc Tu Nghiêu, “Cho nên, các ngươi thấy Vương gia cùng với một nữ tử giống Tô Túy Điệp ở trong cung gặp gỡ, mà vừa lúc cung Dao Hoa cháy ta lại mất tích, cho nên mới cố ý giấu diếm không chịu nói thật với hắn .”

Thanh Ngọc cắn môi gật đầu.

Diệp Ly suy nghĩ một chút hỏi: “Vậy các ngươi có nghĩ tới hay không. . . nếu như lúc ấy hai chân Vương gia không tiện muốn cùng

một nữ tử trong cung gặp gỡ có thể hay không quá làm người khác chú ý? Lấy võ công của Vương gia hẳn là cũng không thể để cho ngươi tiến lại quá gần, nếu như không có tới gần, ngươi vẫn như thế nào khẳng định người ngươi thấy được nhất định là Tô Túy Điệp cùng với Vương gia?"

Thanh Ngọc nói: "Nữ tử kia có phải Tô Túy Điệp hay không nô tỳ quả thật không dám khẳng định. Nhưng giọng nói của nam tử kia tuyệt đối là Vương gia ."

Diệp Ly cau mày, thính lực của Thanh Ngọc là nàng biết, Thanh Ngọc từ nhỏ thính lực vô cùng tốt, thậm chí so với Thanh Loan tập võ từ thuở nhỏ còn tốt hơn. Thanh âm chỉ cần nghe qua một lần nàng cũng sẽ không quên mất, huống chi đi theo bên người nàng, có thể nói là ngày ngày nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu.

"Như vậy Thanh Loan thì sao?"

"Nô tỳ nghe được tiếng kêu sợ hãi của Thanh Ngọc, mặc dù Thanh Ngọc sẽ dùng độc nhưng cũng không có võ công cho nên nô tỳ lập tức chạy đi qua. Nhưng vừa thấy bóng lưng Thanh Ngọc liền hôn mê bất tỉnh."

Thanh Ngọc cau mày nói: "Nô tỳ thấy là Vương gia quả thật sợ hết hồn, sau đó bị đánh ngất xỉu. Nhưng. . . Chẳng qua là âm thanh quá nhỏ căn bản không thể nào kinh động Thanh Loan."

Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Hai tháng này các ngươi cũng cực khổ, nói một chút xem các ngươi nghĩ thế nào?"

Hai người không khỏi nhìn một chút đối phương, Thanh Loan lại cẩn thận dò xét Diệp Ly một cái, mới nói: "Nô tỳ. . . Nô tỳ thật là không nghĩ đến. . .. . ."

Thanh Ngọc nói: “Nô tỳ lúc ấy hoài nghi. . . Vương gia cùng người khác. . . Sau đó lại nghe nói Vương phi mất tích, cho nên. . .. . .”

Diệp Ly cười nói: “Cho nên ngươi hoài nghi Vương gia và người khác hợp mưu hại ta?”

Thanh Ngọc đỏ mặt lên, Thanh Loan trợn to hai mắt nhìn Thanh Ngọc, một bộ dáng bị kinh sợ.

Diệp Ly hiểu bọn họ nói là chân thật, dù sao hai tháng này Thanh Loan và Thanh Ngọc cũng là tách ra ở, căn bản không có cơ hội gặp mặt. Ám vệ cũng từ các chỗ khác nhau tìm được các nàng , trừ phi ở trước lúc ám vệ tìm được các nàng liền thống nhất tốt lời khai, nếu không lời của hai người cũng không sao có thể trùng được. Hai tháng này, Thanh Loan vô cùng an tĩnh, chỉ là vừa lúc mới nhốt thì ngày ngày đều khóc. Thì ngược lại Thanh Ngọc luôn luôn văn tĩnh, lại luôn cố gắng chạy trốn, hơn nữa đối với người Vương Phủ mang theo địch ý. Nếu như nói là bởi vì Thanh Ngọc nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu, mà Thanh Loan không nhìn thấy, thì lời của các nàng nói cũng không thể thông suốt như vậy.

Suy nghĩ một chút, Diệp Ly gật đầu nói: “Ta hiểu được. Thanh Ngọc, chuyện này sau này không nên nhắc lại. Ta tin tưởng Vương gia, hiểu không?”

Thanh Ngọc khẽ cau mày, còn muốn nói gì.

Diệp Ly thản nhiên nói: “Có đôi khi lỗ tai nghe được cũng không nhất định là chân thật . Ngươi có nghĩ tới hay không, nếu quả thật chính là Vương gia, lấy tâm tư kín đáo của hắn, trong ngày hôm ấy, biết ta tiến cung mà còn ở trong cung xuất hiện sao? Một điều khác là, còn có một sơ hở lớn nhất, chính là các ngươi cũng còn sống. Ngươi bởi

vì phát hiện Vương gia mới bị đánh ngất xỉu rồi, như vậy. . . Thanh Loan còn chưa tính, tại sao ngươi đến bây giờ còn bình an vô sự? Nơi này là Định Quốc Vương phủ, nếu như Vương gia muốn giết người diệt khẩu, đừng nói là các ngươi, coi như là Vương phi ta đây cũng trốn không thoát, ngươi hiểu chưa?"

Sắc mặt Thanh Ngọc trắng nhợt, "Vương phi có ý tứ là nói. . .. . ."

Thanh Loan không giải thích được, nói: "Nếu như đối phương muốn khích bác ly gián mà nói. . ., hắn biết Vương Phi ở trong đại hỏa căn bản không có chuyện gì sao?"

Diệp Ly gật đầu cười nói: "Rất có thể. Có điều nếu như ta thật đã xảy ra chuyện gì mà Vương gia biết các ngươi đúng là vô tội tự nhiên sẽ thả ngươi ra. Thanh Ngọc sau khi rời khỏi đây biết làm cái gì chứ?"

Thanh Ngọc kiên định nói: "Tự nhiên là đem chuyện này bẩm báo lão thái gia và đại lão gia, đại công tử, vì tiểu thư lấy lại công đạo!"

Thanh Loan cả kinh kêu lên: "Đối phương muốn khích bác quan hệ của Định Quốc Vương phủ cùng với Từ gia?"

Diệp Ly chống cái trán, nói: "Rốt cuộc là muốn khích bác quan hệ của ta và Vương gia hay là khích bác quan hệ của Định Vương Phủ và Từ gia, thì cũng sẽ phải nhìn có biết hay không chuyện cung Dao Hoa hoả hoạn. Thật ra thì tất cả cũng giống nhau, nếu như quan hệ của ta và Vương gia tan vỡ mà nói. . ., quan hệ của Định Vương Phủ và Từ gia sao còn tốt lành được đây?"

Thanh Ngọc tái nhợt, nghiêm mặt nói: "Nô tỳ. . . Nô tỳ hoài nghi Vương gia. . . Có phải là chuyện sai lầm rồi hay không?" Nhưng nàng trăm mối vẫn không hiểu, chính là người kia rốt cuộc là người nào, nàng tin tưởng lỗ tai hơn cả mắt của mình.

“Không ngại, may là Vương gia cũng hoài nghi các ngươi biết chuyện tình nguy hiểm gì rồi cho nên mới giam lỏng các ngươi. Hiện tại cũng không còn tạo thành hậu quả gì không tốt. Về phần ngươi nói cái Vương gia kia. . . Lát nữa ta sẽ điều tra thêm là chuyện gì xảy ra.” Diệp Ly cười yếu ớt nói, trong mắt hiện lên một tia ba quang trong trẻo lạnh lùng. Quả nhiên là vừa mới trở lại kinh thành, thị thị phi phi liền không dứt. Như vậy hãy làm cho nàng nhìn xem trong kinh thành có phải hay không còn có Tô Túy Điệp và Mặc Tu Nghiêu thứ hai đi.

Thanh Ngọc nghiêm túc gật đầu, nói: “Nô tỳ cũng muốn biết rốt cuộc là người nào lại có thể lừa gạt được lỗ tai của nô tỳ.”

Diệp Ly cười nhạt, tận mắt nhìn thấy cũng có thể gạt người huống chi là lỗ tai nghe được. Nhưng. . . Nàng cũng muốn biết là ai, không ngờ thật hiểu rõ nàng và người bên cạnh nàng.

Chương 99: Thương lượng ở Từ phủ

Edit: Theresa

Beta: Sakura

Diệp Ly kể lại chuyện của Thanh Ngọc và Thanh Loan cho Mặc Tu Nghiêu nghe, Mặc Tu Nghiêu xoay người liền phân phó người đi tra xét. Bất kể cái người giả trang Mặc Tu Nghiêu kia là người nào, nữ tử kia đều tuyệt đối không phải là Tô Túy Điệp. Sẽ có người muốn lợi dụng chuyện này tới khích bác hai người, thậm chí là quan hệ của Định Vương Phủ và Từ gia, có thể thấy được người này tuyệt đối rất hiểu Định Quốc Vương phủ cùng với bản thân Mặc Tu Nghiêu. Về phần chuyện bị giả mạo, Mặc Tu Nghiêu cũng không lo lắng. Bởi vì thuộc hạ Định Quốc Vương phủ cho tới bây giờ cũng nhận lệnh không nhận người, mặc dù trong trường hợp Vương gia và Vương phi không có ở đây, nhưng tất cả mọi người biết, Định Vương từ xưa đến nay sẽ không tùy ý vượt cấp hướng cấp dưới hạ lệnh gì. Huống chi, nếu những ám vệ kia ngay cả Vương gia nhà mình thật hay giả đều nhận không ra thì cũng không cần giữ lại nữa.

Ngày thứ hai trở lại kinh thành, Diệp Ly liền tự mình đi Từ gia thăm cậu mợ. Chuyện ở thành Vĩnh Lâm mặc dù người bình thường cũng không biết, nhưng lại tuyệt đối không thể gạt được trong cung, còn có những đám quyền quý bọn họ có các con đường tin tức kia. Hơn nữa Mặc Tu Nghiêu hiện nay thân thể bình phục tự nhiên cần đứng dậy gánh vác trách nhiệm của Định Quốc Vương gia, cho nên Diệp Ly cái Định Vương phi này tự nhiên cũng không cần cố ý khiêm tốn nữa.

Vừa mới bước vào Từ phủ, Từ Thanh Viêm giống như gió thổi tới, đi ra ngoài, lôi kéo Diệp Ly chít chít trách trách nói không ngừng. Thấy vậy, đi theo phía sau hắn ra tới, Từ Hồng Ngạn trên trán gân xanh trực nhảy, “Thanh Viêm!”

Từ Thanh Viêm mặt cứng đờ, cầu cứu hướng Diệp Ly chớp chớp mắt, mới quay đầu hướng Từ Hồng Ngạn cười lấy lòng, “Nhị thúc, đây không phải là cháu thấy Ly tỷ tỷ trở lại nên mới cao hứng mà. . . . . ”

Từ Thanh Trạch nhàn nhạt nhìn hắn không nói chuyện, Từ Thanh Bách tức giận liếc hắn một cái, nói: “Ly nhi trở lại chúng ta đều thật cao hứng, nhìn một chút cái phó đức hạnh của đệ kia. Cũng may không phải là ở Vân Châu, bị gia gia và phụ thân thấy không thể không phạt đệ.”

Từ Thanh Viêm co lại cổ, hướng về phía Tứ ca làm mặt quỷ.

Diệp Ly thấy người thân chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, lại cười nói: “Cậu hai, Nhị ca, Tứ ca các người cũng đừng trách Ngũ đệ nữa. Hồi lâu không thấy, Ly nhi cũng rất vui.”

Từ Hồng Ngạn đánh giá Diệp Ly một phen, mới hài lòng gật đầu, nói: “Xem ra mấy ngày nay ở bên ngoài không có chịu khổ, khí sắc cũng tốt hơn ở kinh thành nhiều.”

Từ phu nhân đã tiến lên đây lôi kéo Diệp Ly hư hàn vấn noãn (hỏi han ân cần), lại đau nàng một người ra khỏi nhà ở bên ngoài cực khổ, lại cảm thấy nàng gầy đi không ít, phải bồi bổ lại cho tốt hơn. Biết bọn họ có chính sự muốn nói, Từ phu nhân lôi kéo Diệp Ly nói mấy câu nói liền xoay người đi phân phó phòng bếp chuẩn bị ăn trưa đi, để không gian lại cho trượng phu cùng với các con.

Vào thư phòng ngồi vào chỗ của mình, còn chưa kịp nói gì, Từ Thanh Viêm liền quay tới quay lui, không yên tĩnh, đôi mắt trông mong nhìn Diệp Ly, nói: “Ly tỷ tỷ, tỷ thật đi trấn thủ Vĩnh Lâm?”

Diệp Ly có chút kinh ngạc nhướng mày, nói: “Ngay cả đệ cũng biết rồi? Xem ra tin tức ở biên thành truyền được quả thật không chậm .”

Từ Thanh Viêm vung phất tay nói: “Ly tỷ tỷ, tỷ không biết chứ, có chút tin tức đi ở bên ngoài đúng là bí mật, nhưng một khi truyền về tới kinh thành thì cũng không phải là bí mật. Người biết chuyện này thật là không ít đâu, mấy ngày hôm trước đã có người quanh co lòng vòng đánh chủ ý với ta để nghe tin tức tỷ, hừ! Khi dễ Bổn công tử tuổi còn nhỏ dễ lừa gạt sao?”

Từ Thanh Trạch gật đầu, nhìn Diệp Ly nói: “Tiểu Ngũ nói không sai, con đường tin tức có thể đưa đến Toái Tuyết Quan là không nhiều. Nhưng là ở trong kinh thành này nhưng không giấu được bí mật gì.”

Diệp Ly phất tay một cái, nói: “Mà cũng vậy thôi, chuyện này ta và Vương gia đã bàn bạc qua. Vốn Định Vương phi có thể điều động Hắc Vân Kỵ cũng không phải là bí mật gì. Ta đi Vĩnh Lâm rốt cuộc ở trên chiến trường rất nhiều chuyện muốn che giấu cũng không che giấu được, làm cho người ta biết rồi cũng không sao.”

Từ Hồng Ngạn cau mày nói: ” ý tứ của Vương gia là . . . . .” Nhìn ngoại sinh nữ (cháu ngoại gái) trước mắt dung mạo thanh lệ hơi giống tiểu muội, Từ Hồng Ngạn có chút không xác định có phải là ý tứ ông nghĩ đến hay không. Dù sao tuy nói Lịch đại Định Quốc Vương gia cũng không gần nữ sắc, đối với Vương phi bất kể xuất thân đều hết sức kính trọng. Nhưng Vương phi chân chính nắm giữ qua binh quyền Định Vương phủ thật ra thì cũng chỉ có một người là Khinh Vân Quận chúa từ trăm năm trước mà thôi. Nếu như Định

Vương đối với Ly nhi. . . . . Mặc dù cao hứng vì Định Vương xem trọng cùng với tín nhiệm cháu ngoại gái, nhưng Từ Hồng Ngạn lại hơi lo lắng phần coi trọng này. Một khi nắm giữ binh quyền Định Quốc Vương phủ, Ly nhi sẽ cũng không phải là một Vương phi đơn thuần đơn giản như vậy. Đến lúc đó đối mặt với thị thị phi phi chỉ sợ cũng không phải là ông có thể giúp đỡ được.

Diệp Ly nhìn Từ Hồng Ngạn, nghiêm mặt nói: “Ly nhi hiểu lo lắng của cậu, nhưng là. . . Từ đám cưới ngày đó bắt đầu, Ly nhi cũng đã cùng Định Vương phủ cột vào cùng nhau. Có một số việc nếu như không cách nào tránh khỏi. . ., như vậy không ngại đón đầu mà lên. Hai người thì tốt hơn một người một chút.”

Từ Hồng Ngạn không nhịn được than thở, mấy ngày nay động tĩnh của Hoàng thượng trên triều, mặc dù ông vẫn chẳng quan tâm nhưng cũng không phải là thật không hiểu được. Từ khi Lê Vương bắt đầu khởi binh, Hoàng thượng liền lựa chọn dựa vào ba nhà Liễu, Vương, Vân. Thậm chí có thể nói không có chút nào che dấu việc mượn cớ diệt trừ Lê Vương đảng, để chèn ép triều thần ngày trước thân với Định Vương Phủ. Những năm này, trên triều đình, vì Hoàng thượng hoặc sáng hoặc tối sắp xếp không ít người, hiện nay hai nhà Vương, Vân đột nhiên quật khởi thay thế Diệp gia, thậm chí có khuynh hướng vượt xa Hoa gia. Biến đổi hơn chính là không biết xảy ra chuyện gì, ba nhà Liễu, Vương, Vân đã vụng trộm kết thành một phe. Vốn là ba cổ thế lực tách biệt cũng không thể trở nên như thế trong nháy mắt được, nhưng hiện tại chỉ chớp mắt rốt cuộc người của Hoàng thượng lại đỗ Trạng nguyên. Muốn nghĩ những động tác này của Hoàng đế thật là vì đối phó Lê Vương, chỉ sợ Từ Thanh Viêm cũng sẽ không tin tưởng. Từ Hồng Ngạn tự nhiên cũng hiểu, Hoàng đế căn bản không đặt đệ đệ kia của mình ở trong mắt, mục tiêu chân chính của hắn vĩnh viễn cũng là Định Vương Phủ.

Giọng nói của Từ Thanh Trạch vẫn lãnh mạc, nhìn Diệp Ly, trong mắt

mang theo nhàn nhạt ấm áp, ” Nếu Ly nhi có năng lực này, tiếp quản cũng không sao.”

Từ Hồng Ngạn bất đắc dĩ gật đầu, trìu mến nhìn Diệp Ly, nói: “Cậu cả của cháu trước đó vài ngày tới trong thư cũng nói ra, nếu cháu có thể dẫn người xuất hiện ở Vĩnh Châu thì ông ấy ước chừng cũng đoán được ý tứ của Định Vương. Chẳng qua sau này một mình cháu phải ngàn vạn cẩn thận mới được. Trong nhà chúng ta, trừ cháu ra, tất cả ba ca ca đều là người đọc sách, chỉ sợ cũng giúp không được cái gì.” Từ Hồng Ngạn không phải là võ quan cũng không tỏ vẻ ông sẽ hiểu rõ võ tướng. Võ tướng khác với quan văn, đặc biệt là danh tướng tung hoành sa trường, bọn họ cũng sẽ không cần biết ngươi là cái thân phận địa vị gì. Không thể phục chúng mà nói, chính là nữ nhi của Hoàng đế bọn họ cũng sẽ không phục ngươi.

Diệp Ly gật đầu, cười yếu ớt, nói: “Cậu hai yên tâm đi, lần ở Vĩnh Châu này, Vương gia mang về cho cháu một Giá Úy cũng khá lắm dưới trướng tướng quân Mộ Dung, còn có một thống lĩnh Hắc Vân Kỵ, đều bắt đầu theo ta từ lúc trấn thủ Vĩnh Lâm. Đều coi như là người quen, cũng không cần lo lắng nhiều như vậy, về phần những thứ khác, sau này hãy nói là được, đây cũng chỉ là nhất thời.”

Từ Hồng Ngạn lúc này chân mày mới mở ra, gật đầu nói: “Vẫn là Vương gia suy nghĩ chu đáo.”

Từ Thanh Viêm cười nói: “Sớm biết Ly tỷ tỷ có thể thống lĩnh Mặc gia quân, tại sao Tam ca còn tự mình chạy đến quân doanh, trực tiếp đi theo Ly tỷ tỷ không phải là được sao?”

Từ Hồng Ngạn trừng mắt liếc hắn một cái nói: “Nói bậy, Thanh Phong tiểu tử kia nếu ở trong quân doanh không có tiền đồ còn không phải cản trở Ly nhi? Nếu chính hắn có tiền đồ thì ở tại nơi nào cũng giống nhau?”

Từ Thanh Viêm nháy mắt nói: “Cháu chỉ cảm thấy có Tam ca ở đây, tốt xấu gì cũng là người của mình, Ly tỷ tỷ cũng yên tâm một chút chứ sao.”

Diệp Ly cười nói: “Bây giờ nói những thứ này hơi sớm. Hiện tại cháu không quản được chuyện của Mặc gia quân. Huống chi, tính tình Tam ca thế kia, nếu biết bởi vì cháu mà huynh ấy mới vào được Mặc gia quân, chỉ sợ đã sớm chạy trốn rất xa, không nên vì chính mình hơn người mà tính toán như vậy.”

Nhớ tới cái tính tình kia của nhi tử nhà mình, Từ Hồng Ngạn cũng không khỏi được cười một tiếng, rồi lại tựa hồ hết sức hài lòng, nói lời thấm thía với Diệp Ly: “Tuy nói Vương gia tín nhiệm cháu, nhưng cũng phải nhớ được là, rất nhiều chuyện phải công và tư rõ ràng cho tốt. Vô luận hoàng gia hay những người khác, kiêng kỵ nhất chính là ngoại thích thái thịnh (người ngoài có công cao). Ly nhi hiểu không?”

Trong lòng Diệp Ly ấm áp, gật đầu nói: “Ly nhi hiểu, đa tạ cậu dạy bảo.”

Thấy Diệp Ly tiếp thu lời của mình, Từ Hồng Ngạn vui mừng gật đầu, nhẹ giọng thở dài. Ly nhi cùng với tiểu muội nhu nhược thông minh của mình kia thế nhưng thật không giống nhau, mặc dù Ly nhi cũng không họ Từ, nhưng ông vẫn có một loại kiêu ngạo và vui mừng vì nhà chúng ta có một nữ tử như vậy. Tin rằng phụ thân thấy Ly nhi như vậy cũng có vạn phần vui mừng.

Diệp Ly lại đem chuyện tình của mình đi Nam chiếu cùng với Từ Thanh Trần cẩn thận nói một lần, Từ Hồng Ngạn không đồng ý, cau mày nói: “Đưa bản thân mình vào hiểm cảnh, Thanh Trần cũng hơi quá mức mạo hiểm.”

Từ Thanh Bách trái lại, nửa điểm cũng không lo lắng an nguy của đại ca, cười nói: “Nhị thúc yên tâm đi, đại ca đã có lúc nào mà làm chuyện không có nắm chắc? Ly nhi không phải là cũng nói sao, cho dù nàng không đi Nam Cương thì đại ca cũng vẫn nắm chắc có thể thoát thân được.”

Từ Thanh Viêm gật đầu lia lịa, nói: “Tứ ca nói rất đúng, Ly tỷ tỷ, Thánh nữ Nam Cương kia trông rất xinh đẹp sao? Tại sao nàng ta bắt đại ca rồi lại không thương tổn huynh ấy? Ngay cả bức cung đều không có, sẽ không phải coi trọng đại ca đi?” Không thể không nói, trên mức độ nào đó, Từ Thanh Viêm đã đoán đúng được chân tướng.

Diệp Ly trừng mắt nhìn, có chút tiếc nuối lắc đầu, nói: “Ta chưa từng thấy qua Thánh nữ Nam Cương, có lẽ không kém đi.”

Từ Thanh Bách nhướng mày nói: “Bản thân ta cảm thấy vị công chúa An Khê kia có ý tứ với đại ca. Nhị ca, ca nói xem.”

Từ Thanh Trạch đặt chén trà xuống, lạnh nhạt nói: “Cũng không thể. Đại ca chỉ coi công chúa An Khê là bằng hữu.”

Từ Thanh Viêm núp ở phía sau Từ Thanh Bách, hướng về phía Nhị ca nhe răng, nhỏ giọng lầu bầu, “Thật là không hiểu phong tình, thật không biết sao Tần tỷ tỷ chịu được huynh.”

Từ Thanh Bách cũng tò mò, nhìn hướng Diệp Ly, hỏi: “Ly nhi lừa gạt công chúa An Khê rằng muội là vị hôn thê của đại ca, đại ca nói như thế nào?”

Nghe vậy, Từ Thanh Viêm nhất thời hai mắt sáng lên, từ từ ngó chừng Diệp Ly. Diệp Ly có chút bực mình, cắn răng, sớm đã biết sẽ bị đại ca làm cho như vậy, nên hắn căn bản không có viết thư nói

chuyện này cho bọn họ, kết quả do chính nàng tiết lộ ra. Cẩn thận dò xét cậu hai một cái, nhỏ giọng nói: “Đại ca cái gì cũng không nói. Hơn nữa. . . Đại ca còn lợi dụng cháu để ngăn chặn hoa đào.”

Từ Hồng Ngạn bất đắc dĩ lắc đầu, dặn dò: “Thân phận của cháu bất đồng, tra tung tích đại ca của cháu dĩ nhiên là trọng yếu, nhưng danh tiếng cũng phải hơi chút cố kỵ một chút.”

“Ly nhi biết rồi.” Từ Hồng Ngạn không có giáo huấn, Diệp Ly đáy lòng thở phào nhẹ nhõm, giòn thanh (âm thanh giòn tan) cười nói, “Đúng rồi, còn không có chúc mừng Nhị ca, Tứ ca cùng Ngũ đệ kim bảng đề danh đây.”

Từ Hồng Ngạn lắc đầu, tức giận, trợn mắt nhìn Từ Thanh Viêm một cái. Mặc dù một năm nay, đầu mùa xuân liền mọi chuyện không thuận lợi, nhưng khoa cử mỗi ba năm một lần vẫn là cứ theo lẽ thường cử hành. Vốn thật cũng không có cái gì, dù sao ai cũng sẽ không cho là Từ gia dạy dỗ nhi tử nổi danh lại có một đứa cháu lạc loài, nhưng ba vị công tử Từ gia đồng thời kim bảng đề danh cũng không tránh khỏi làm cho người ta phải ghé mắt.

Từ Thanh Viêm ủy khuất bĩu môi, nói: “Ta chỉ tùy tiện viết viết nha, ai biết năm nay đề thi đơn giản như vậy. . . . . .” Ở dưới ánh nhìn chăm chú của người một phòng, Từ Thanh Viêm rốt cục nói không nổi nữa chỉ đành phải chột dạ cúi đầu. Sao hắn có thể nói hắn bị các công tử quyền quý khác chế giễu mấy câu, nhất thời khó chịu liền toàn lực ứng phó đây.

Diệp Ly cười nói: “Cho nên lần này. . . Nhị ca thi được Thám hoa đầu bảng, Ngũ đệ đứng thứ tư, Tứ ca đứng thứ mười chín?”

Từ Thanh Viêm liếc trộm Từ Thanh Bách một cái, càng thêm chột dạ cúi đầu. Hắn dĩ nhiên biết Tứ ca tài hoa tuyệt đối hơn trên mình, Nhị

ca cũng tuyệt đối có thể vứt cái gì Trạng nguyên và Bảng nhãn kia mấy con phố xa. Nhưng cũng cố ý thu liễm không để lộ ra tài năng thật thôi, mà mình quả thật là đem hết toàn lực ra cũng chỉ được đứng thứ tư.

Nhìn Từ Thanh Viêm chột dạ, Diệp Ly khuyên nhủ: “Cậu hai, điều này cũng không có gì. Nếu Ngũ đệ thật thi rớt chỉ sợ mới làm cho người hoài nghi đấy.”

Từ Hồng Ngạn cau mày, nói: “Hắn năm nay vốn là sẽ không đi tham gia khoa thi.” Nói cái này, trong lòng Từ Hồng Ngạn cũng là bất đắc dĩ, Thanh Viêm mới mười bốn tuổi mà Thanh Bách cũng mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi. Thân là nam nhi cho dù là nam nhi Từ gia, lại có ai không nghĩ danh dương thiên hạ làm ra một phen công trạng? mấy đứa trẻ Từ gia, vô luận là Từ Thanh Trạch trầm ổn hay là Từ Thanh Viêm hoạt bát nhanh nhẹn, nếu như không phải là đang ở Từ gia, tuyệt đối cũng là Kim Bảng Trạng nguyên, tiền đồ tương lai tự nhiên là một bước lên mây tiền đồ vô hạn lượng. Song lại đang ở Từ gia, bọn họ lại chỉ có thể không có hoài bão, được hưởng hư danh Từ gia nhưng cái gì cũng làm không được. Những thứ này. . . Cũng là bị tiếng tăm vang xa của Từ gia làm liên lụy. Từ Hồng Ngạn vĩnh viễn đều nhớ được, năm đó thời điểm phụ thân mang theo đại ca từ quan rời kinh, ánh mắt nhìn mình nặng nề mà áy náy. Ông từng có mang một lòng kinh luân tế thế, đáng tiếc hoàng gia không cần bọn họ có hùng tâm hoài bão, hoàng gia chỉ cần ôngở lại vị trí cái chức Ngự sử nhìn như thanh quý (thanh liêm cao quý) kì thực không có chút thực quyền nào này nhằm thể hiện ân đức của hoàng gia cho thế nhân biết.

“Nếu Nhị ca, Tứ ca, Ngũ đệ đều có tên trên Bảng Vàng, phải bị giữ lại ở kinh làm không?” Diệp Ly hỏi. Từ Thanh Trạch vàTừ Thanh Bách còn dễ nói, Từ Thanh Trạch đã hai mươi, tính tình lại càng trầm ổn. Mặc dù Từ Thanh Bách còn nhỏ một chút, quả thật một người

mạnh vì gạo bạo vì tiền nhất trong Từ gia. Mà Từ Thanh Viêm tuổi còn nhỏ không nói, tính tình cũng là hoạt bát còn giống như hài tử chưa lớn.

Từ Hồng Ngạn lắc đầu, nói: “Nhị ca và Tứ ca lưu lại, ta đã dâng sổ con cho Hoàng thượng, Thanh Viêm tuổi còn nhỏ quá, mà phụ thân tuổi tác đã cao, cần nó trở về Vân Châu phụng dưỡng phụ thân.”

“Hoàng thượng sẽ đồng ý sao?” Chỉ sợ Mặc Cảnh Kì nhìn ra, lưu lại Từ Thanh Viêm có tác dụng hơn là lưu lại Từ Thanh Bách.

Từ Hồng Ngạn lạnh nhạt cười nói: “Tiểu Ngũ là nhỏ nhất trong Từ gia, trăm điều thiện hiếu làm đầu. Hoàng thượng không thể không đáp ứng.”

Nếu cậu hai đã nắm chắc, Diệp Ly cũng không hề hỏi nhiều nữa. Chuyển qua quan tâm đến chức vị của Từ Thanh Trạch và Từ Thanh Bách, Từ Thanh Trạch thân là Thám hoa sẽ đưa vào Hàn Lâm viện làm biên tu. Từ Thanh Bách là Tiến sĩ, đưa vào Lễ bộ đợi bổ nhiệm sau. Cũng là chức vị thanh nhàn mà không có thực quyền. So với Trạng nguyên, Bảng nhãn, Tiến sĩ cùng khoa, phẩm cấp bọn họ là cao nhất, nhưng đồng dạng, quyền lợi của bọn họ là ít nhất . Đặc biệt là Từ Thanh Bách, nhận bổng lộc Lễ bộ thị lang quả thật là chức chờ đợi được bổ nhiệm suông, trời mới biết một năm nào mới được bổ nhiệm đến? Quan trọng nhất là, tính cách Từ Thanh Trạch và Từ Thanh Bách căn bản không thích hợp với vị trí của bọn họ, đổi một chút còn kém không nhiều lắm, “Theo lời của cậu thì Nhị ca nhất định phải ở lại kinh thành, nếu như Tứ ca có thể thì tốt nhất vẫn là có cơ hội được điều ra ngoài thì tốt hơn một chút.”

Từ Thanh Bách nhìn như tuổi còn nhỏ tính cách ôn hòa, kì thực tâm tư thâm trầm, mạnh vì gạo, bạo vì tiền (muốn phát triển tốt thì phải có điều kiện thuận lợi), điển hình cho giả trư ăn cọp. Nếu như không

phải bởi vì quan hệ với Từ gia, cho dù là xuất thân nhà bình thường, chỉ sợ không tới ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi là có thể làm đến chức quan cao nhất. Thật ra thì Từ Thanh Bách mới là người thích hợp làm quan nhất trong Từ gia.

Từ Hồng Ngạn lắc đầu, nói: “Hoàng thượng nơi nào sẽ yên tâm để cho hắn ra ngoài?”

Diệp Ly ngưng mi, nói: “Cũng chưa chắc, Tứ ca tuổi còn nhỏ, Hoàng thượng có lẽ sẽ yên tâm một chút. Chẳng qua là. . . Chỉ sợ Tứ ca phải cực khổ một chút.”

Từ Thanh Bách cười nhạt, nói: “Hoàng thượng chịu để cho ta đi, ước chừng cũng là những vùng nơi khỉ ho cò gáy kia thôi. Nhưng vẫn tốt hơn sống ở kinh thành không có việc gì, còn khắp nơi bị quản chế một chút.”

Từ Hồng Ngạn nhìn Từ Thanh Bách một chút, biết hắn đối với đề nghị của Diệp Ly đúng là tâm động. Cũng vậy thôi, nếu để cho ông chọn thì ông cũng tình nguyện đi ra ngoài cho dù làm cái quan huyện nhỏ bé lại là cũng tốt hơn là ở trong kinh thành không có việc gì lại nghe đám văn thần kia nói chuyện phiếm nhiều lắm. Trầm tư chốc lát, Từ Hồng Ngạn gật đầu, nói: “Cũng được, hôm nay Hoàng thượng đang bề bộn nhiều việc, chút nhượng bộ này hắn hẳn là sẽ đồng ý.”

Từ Thanh Bách gật đầu, cười nhạt nói: “Đa tạ Nhị thúc.”

Từ Hồng Ngạn khoát khoát tay, ý bảo hắn không cần nhiều lời.

Diệp Ly phụng bồi cậu và mợ dùng xong bữa trưa liền chuẩn bị trở về phủ, lúc gần đi, Từ Hồng Ngạn trầm giọng dặn dò: “Ly nhi, sau này phải cẩn thận người trong cung.”

Diệp Ly ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn về phía cậu, chẳng qua Từ Hồng Ngạn chỉ phất tay một cái, liền không nói thêm gì nữa. Diệp Ly chỉ đành phải bái biệt cậu mợ, xoay người trở về phủ.

Trở lại trong phủ, các nhà, các phủ trong kinh thành đã đưa bái thiếp mời dự yến xếp đầy thành hai đống. Diệp Ly lật xem một chút, lựa ra mấy tờ trọng yếu để trả lời. Có chút nhức đầu phát hiện, nàng có lẽ cần một vị hoặc mấy vị phụ tá toàn năng. Mấy nha đầu bên cạnh cũng không được, Thanh Hà, Thanh Sương bản thân không biết nhiều, Thanh Loan Thanh Ngọc mặc dù có sở trường riêng nhưng không liên quan tới những thứ này. Hàn Minh Tích cũng là người tốt để chọn, nhưng là kỳ nhân quá mức rêu rao sẽ dễ bị lộ.Nhẩm qua người có thể sử dụng bên cạnh mình một lần, cuối cùng vẫn là gọi Ám Nhị và Ám Tam tới, rồi ném cho bọn họ một đống sổ con hồ sơ chờ xử lý.

Ám Tam đau khổ phát hiện bọn họ vốn là ám vệ cái gì đều không cần làm chỉ cần âm thầm đi theo chủ tử, kế đến là thị vệ tùy thân bên cạnh công tử, toàn năng hộ vệ bên cạnh Đại tiểu thư, toàn năng hộ vệ bên cạnh Định Vương phi sau lại biến thành tiên sinh phòng thu chi, cùng với các loại quản sự trong Định Quốc Vương phủ. Quyền lợi lớn để cho Ám Tam không nhịn được đấu tranh trong lòng, khóc không ra nước mắt, “Vương phi. . . Cái này ta xem không hiểu. . . . .”

“Đi học.” Diệp Ly hạ bút như gió phê hồ sơ trong tay, cũng không ngẩng đầu lên, nói.

Ám Tam đau khổ, “Vương phi, chúng ta là ám vệ.”

Diệp Ly nhàn nhạt ngẩng đầu liếc hắn một cái, nói: “Ta không cần ám vệ. Sau này Tần Phong sẽ cùng đi theo ta.”

“Hắn là thống lĩnh Hắc Vân Kỵ.” Ám Tam không cam lòng lầu bầu nói, cho dù Vương phi cần người hỗ trợ tính sổ cũng nên tìm Mặc tổng quản, Tôn ma ma, nếu không thì để cho Tần Phong tới tính sổ. Tại sao muốn để cho hắn làm chuyện nương môn (chuyện của người thê tử trong nhà) như vậy, sau đó lại để cho Tần Phong đảm đương vị trí của hắn?

Diệp Ly hài lòng gật đầu, nói: “Đúng là bởi vì hắn là thống lĩnh Hắc Vân Kỵ, thời điểm giúp ta làm việc, có thể thuận tiện kiêm luôn chức làm thị vệ. Các ngươi. . . Cũng có thể thuận tiện kiêm luôn chức làm phụ tá của ta.”

“Phụ tá?” vẻ mặt Ám Tam mờ mịt, vẻ mặt Ám Nhị đờ đẫn. Phụ tá là cái gì? Nghe một chút cũng không có uy phong của ám vệ .

Diệp Ly nở nụ cười chân thành, nhìn hai gã thuộc hạ dùng rất thuận tay, “Chính là người hiệp trợ ta xử lý tất cả chuyện.”

“Tất cả?”

“Không sai, tất cả chuyện tình ta đều cần các ngươi giúp ta xử lý.” Ám Nhị và Ám Tam đủ thông minh, đủ trung thành, thân thủ cũng đầy đủ tốt. Ám Nhị trầm ổn, Ám Tam linh hoạt, đi theo bên người nàng lâu như vậy, cũng không có phần câu nệ giống người khác, quả thực chính là phụ tá trời sinh đi. Nghĩ đến mình có thể từ trong đống việc vặt nhiều và nặng nề này giải thoát, đi ra ngoài đi làm chuyện vốn là không có thời gian khác, Diệp Ly tâm tình không tệ, “Đi trước tìm Mặc thúc, trong vòng nửa tháng học xong cái cần học. Nếu không… Tương lai ba tháng sau, dưới đỉnh núi Hắc Vân chính là kết cục của các ngươi. Ta gần đây vừa lúc lại nghĩ tới không ít thứ mới.”

Nhìn chủ tử nở nụ cười dịu dàng, lại nghĩ đến năm ngoái ở trong rừng rậm lần mò, leo trèo, lăn lộn, đánh nhau một tháng, hai người

đồng thời run lên. Gọn gàng xoay người đi. Thấy hai gã thuộc hạ chạy đi chạy như điên, Diệp Ly không nhịn được cười nhẹ một tiếng lắc đầu.

“Vương phi, công tử Vân Đình và công tử Tần Phong cầu kiến.” Thanh Loan đi vào bẩm báo nói.

“Mời bọn họ đi vào.” Nhà Vân Đình ở phụ cận kinh thành, sau khi rời khỏi Vĩnh Châu liền cùng bọn họ phân đường mà đi. Bọn họ đi về hướng đông đến Quảng Lăng, Vân Đình trực tiếp hướng Bắc trở về nhà. Lúc này cùng Tần Phong đến Định Vương phủ thật ra khiến Diệp Ly có chút kinh ngạc.

Chỉ chốc lát sau, hai người sóng vai vào thư phòng, “Thuộc hạ Vân Đình, Tần Phong, ra mắt Vương phi.”

Diệp Ly cười nói: “Miễn, Vân Đình trong nhà thế nhưng dàn xếp tốt rồi?”

Vân Đình cởi mở cười, nói: “Đa tạ Vương phi quan tâm, mọi chuyện trong nhà đều tốt.”

Diệp Ly hài lòng gật đầu, nhìn về phía Tần Phong, Tần Phong cung kính bẩm báo: “Chuyện Vương phi phân phó thuộc hạ cũng chuẩn bị xong, chỉ chờ Vương phi tự mình kiểm nghiệm.”

Diệp Ly nhìn thoáng qua sổ sách không còn thừa nhiều, gật đầu nói: “Thời gian còn sớm, chúng ta đi ngay bây giờ đi. Vân Đình, như thế này sẽ có người đưa ngươi đi quân doanh, mặt khác, Vương gia giới thiệu mấy quyển binh thư. Trong vòng ba tháng toàn bộ đọc xong, ba tháng sau chỉ cần ngươi thông qua khảo hạch có thể chính thức trở thành một thành viên Mặc gia quân. Hiểu chưa?”

Vân Đình sáng mắt lên, cất cao giọng nói: “Vân Đình hiểu, bảo đảm trong vòng ba tháng đọc xong.”

Diệp Ly cười nhạt, hài lòng gật đầu. Vân Đình tràn đầy vui mừng, bởi vì ước muốn được đi vào Mặc gia quân làm cho hắn mừng như điên, để cho hắn lại quên hỏi những sách kia rốt cuộc có bao nhiêu sách, cùng với ba tháng này ở trong quân doanh phải làm những gì. Vì vậy ba tháng sau này dẫn đến hắn sống không bằng chết.

Đổi một thân nam trang, trong lòng Diệp Ly hơi có mong đợi, mang theo Tần Phong xuất phủ, trong lúc đi, còn gặp phải Ám Tam mới từ chỗ Mặc tổng quản đưa tới một đống lớn sổ sách quá hạn đang dùng ánh mắt vô cùng u oán bắn càn quét Tần Phong. Để cho thống lĩnh ám vệ mới vừa đi theo bên cạnh Diệp Ly còn có chút không có thói quen, không hiểu sao sống lưng lạnh cả người.

Hai người ra khỏi kinh thành, Tần Phong nhìn thiếu niên trước mắt trừ thân hơi thấp xác thực vẫn là tuấn tú phong lưu phóng khoáng, không khỏi lòng tràn đầy bội phục. Hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao Vương phi vừa rời khỏi kinh thành, các loại thế lực không biết không tìm được người, ngay cả ám vệ Định Quốc Vương phủ cũng không tìm thấy tung tích Vương phi. Thuật cải trang như vậy có thể sánh bằng cái gọi là thuật Dịch Dung trong chốn giang hồ, thậm chí còn cao minh hơn nhiều. Nếu như không phải tận mắt thấy, coi như là Vương phi đứng ở trước mặt hắn, hắn chỉ sợ cũng chỉ có thể xem như là người trước đây đã gặp qua thôi.

Ngẩng đầu nhìn đến ánh mắt Tần Phong quái dị, Diệp Ly cười nói: “Không cần kinh ngạc như vậy, một chút thuật ngụy trang thôi.”

Tần Phong lắc đầu nói: ” Thuật ngụy trang của Vương phi như vậy cũng không phải là bất luận kẻ nào cũng sẽ làm được.” Nếu nói dịch dung, cũng không phải nói đổi lại một bộ dáng là được. Cao thủ theo

dõi chân chính thời điểm nhìn người chưa chắc sẽ xem mặt cùng với phục sức trên người. Ngược lại là động tác thói quen của một người, thân hình bóng lưng v..vv đều rất dễ dàng phát hiện dấu vết. Nhưng mới vừa rồi hắn đi theo phía sau Vương phi một đường, không một chút phát hiện động tác của Vương phi lúc mặc nam trang cùng lúc mặc nữ trang có chỗ tương đồng. Thậm chí Vương phi mặc nam trang liền bước đi, tư thái, thần sắc trên mặt, bao gồm ánh mắt đều hoàn toàn không có một chút bộ dáng nữ tử, hiển nhiên chính là một bộ dáng công tử thiếu niên tuấn tú mới vừa mười bốn mười lăm tuổi. Tần Phong không biết, Vương phi thân là danh môn khuê tú tại sao phải hiểu được những thứ này, nhưng nếu Vương gia tín nhiệm Vương phi, mà ở thành Vĩnh Lâm bọn họ cũng tận mắt thấy năng lực Vương phi, như vậy hắn tự nhiên cũng làm theo mệnh lệnh của duy nhất một mình Vương phi.

Tần Phong một đường đi theo Diệp Ly cưỡi ngựa đi tới dưới chân núi Hắc Vân, cái chỗ này lần trước hắn cũng đi theo Vương gia tới, mới chỉ một năm cũng thay đổi nhiều. Vốn là địa phương có chút vắng vẻ hoang vu, dưới chân núi không xa không gần có hai thôn trang, trên sườn núi sơn trại trước đó đã xây dựng thành một thôn trang nhỏ. Dưới chân núi, dân chúng bận rộn ra đồng làm ruộng, thoạt nhìn không khác nhiều so với thôn trang tầm thường bên ngoài kinh thành.

Hai người vứt bỏ lập tức vòng qua núi, đi tới phía sau hàng rào phía sau trên sườn núi cao và dốc, Tần Phong cúi mặt xuống nhìn dò xét, thấy cũng không phải là rất sâu, “Vương phi, đi xuống sao?”

Diệp Ly cười híp mắt nhìn hắn, nói: “Nghe nói công phu Hắc Vân Kỵ các ngươi cũng không tệ, không sợ chết thì nhảy xuống thử xem.”

Tần Phong có chút hoài nghi ngó chừng vách đá phía dưới nhăn mi lại, lấy võ công của hắn từ nơi này đi xuống cho dù không dễ dàng

cũng không có nguy hiểm đến sinh mạng, trừ phi phía dưới có cơ quan bẫy rập gì. Có Diệp Ly cảnh cáo, Tần Phong cũng không có mạo muội thi triển khinh công nhảy xuống, mà là vận dụng kỹ thuật treo vách tường, dán vách núi từ từ trượt xuống. Chẳng qua là trên vách núi thế nhưng chỗ đặt chân cơ hồ cũng bị mài bằng rồi, may là hắn mang theo chủy thủ tùy thân, liền cắm vào trong khe của mõm đá mới không bị trượt xuống. Thật vất vả mới thấy một chỗ lồi ra, còn chưa kịp giẫm lên đã phát hiện chỗ kia, nhìn như tảng đá lồi ra ngoài một đầu mũi tên hàn quang lòe lòe. Tần Phong không nghi ngờ chút nào rằng chỉ cần nhẹ nhàng đụng một chút, mình liền biến thành tổ ong vò vẽ.

Bất đắc dĩ nắm chủy thủ tiểu tâm dực dực (cẩn thận từng ly từng tí) tránh ra từng bước từng bước nguy hiểm đi xuống dưới núi, dưới lòng bàn chân là một hồ nước trong suốt. Trên mặt nước thậm chí còn có lá sen màu xanh lay động theo gió cùng mấy nụ hoa mới nở. Nhưng là lộ ở trên mặt nước kia là các loại hàn quang tuyệt đối vì cười nhạo hắn mới tồn tại. Tần Phong hít vào một hơi, thi triển khinh công lướt qua mặt hồ không dám để cho chân mình đụng phải mặt nước một chút nào.

“Phía sau, bên trái ba bước.”

Giọng nói của Diệp Ly mang theo ý cười ở cách đó không xa vang lên, vừa muốn rơi xuống đất, Tần Phong vội vàng hướng bên trái ba bước mới rơi xuống mặt đất, nghiêng người nhìn Vương phi đứng ở một bên hiển nhiên đợi đã lâu. Diệp Ly tựa tiếu phi tiếu nhìn hắn một cái, từ trên mặt đất nhặt lên một viên đá ném về phía hắn vừa rơi xuống , sưu sưu ——! Bốn phương tám hướng sau một trận mưa tên bén nhọn, Tần Phong im lặng nhìn chỗ vừa rồi cắm đầy mũi tên không khỏi bị hù dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Chương 100: Đặc huấn bắt đầu

“Vương phi. . . . . .”

Tần Phong nhìn nữ tử nở nụ cười dịu dàng, chân thành trước mắt, chỉ cảm thấy da đầu từng trận tê dại. Đứng tại chỗ một bước cũng không dám động, hắn cũng không muốn dùng thân thể của mình đi dò xét có phải mỗi một tấc ở gần đó đều bố trí đầy cơ quan bẫy rập hay không. Nhìn nhìn lại mặt hồ trong suốt yên tĩnh hoàn toàn nhìn không ra chút nào nguy hiểm kia, hắn thề, mới vừa rồi thấy trên mặt hồ hiện đầy đầu mũi tên tuyệt đối không phải là tưởng tượng của hắn. Nếu quả thật có người không biết sống chết, tự nhận khinh công tốt, trực tiếp từ phía trên nhảy xuống, người nọ đại khái sẽ biến thành một con nhím khổng lồ.

Diệp Ly cười nói: “Không cần khẩn trương. Chỉ đùa một chút thôi, nơi này bình thường không như vậy.”

Tần Phong im lặng, hắn tin tưởng, bình thường chỉ biết so với hiện tại càng nguy hiểm hơn.

Diệp Ly xoay người chỉ vào rừng rậm phía sau mênh mông vô bờ, cười hỏi: “Đã tới nơi này sao?”

Tần Phong nhìn một chút, chần chờ một chút mới lắc đầu, nói: “Vùng lân cận kinh thành cũng không dễ dàng luyện binh, Hắc Vân Kỵ muốn huấn luyện đều ở nơi cách xa ngoài kinh thành vài trăm dặm.” Hơn nữa, Hắc Vân Kỵ nói như thế nào cũng là kỵ binh, coi như là huấn luyện cũng phần lớn đều ở nơi cánh đồng, hoang mạc bát ngát. . .

Trong rừng rậm, kỵ binh căn bản không thể thi triển.

Diệp Ly cười nói: “Người ta muốn thì lúc nào có thể tới?”

Tần Phong do dự một chút, “Một canh giờ mới có thể đến.” Nói lời này Tần Phong thật đúng là không có lòng tin gì. Vương phi chỉ đưa cho một đống bản đồ đơn giản đến không thể đơn giản hơn, hơn nữa, mỗi tấm bản đồ còn không đồng nhất một kiểu. Mặc dù Hắc Vân Kỵ cũng am hiểu cách truy tung, nhưng đối với bản đồ mà nói thì hắn nhìn nửa ngày mới đại khái xác định vị trí trên bản đồ. Cũng không biết những tên Hắc Vân Kỵ kia rốt cuộc có thể tìm được chỗ này hay không. Về phần theo lời Vương phi bị dân chúng phụ cận phát hiện thì sẽ bị trục xuất, Tần Phong căn bản không có nghĩ tới. Chiến sĩ Hắc Vân Kỵ coi như là tân binh mới vừa vào, nếu như không muốn, cũng tuyệt đối sẽ không bị một đám dân chúng bình thường phát hiện.

“Có thể đến bao nhiêu?”

“Hắc Vân Kỵ và Mặc gia quân ở lân cận kinh thành lựa chọn ra năm mươi binh lính tinh nhuệ, cho dù không thể toàn bộ đến, ít nhất bảy tám chục người hẳn là không thành vấn đề đi.” Tần Phong suy tư chốc lát nói, “Vương phi. . . . . .” Tần Phong do dự một chút, vẫn cảm thấy hẳn lên tiếng hỏi mấy vấn đề mà hắn không hiểu. Hắn là thống lĩnh Hắc Vân Kỵ, mặc dù không phải là thống lĩnh tối cao nhất, thủ hạ cũng chỉ có hai ngàn người, nhưng hắn vẫn cảm thấy cần phải là người phụ trách đối với những binh lính Hắc Vân Kỵ tinh nhuệ kia. Nếu như Vương phi cảm thấy ám vệ không hài lòng. . ., hẳn để cho thống lĩnh ám vệ nghiêm khắc huấn luyện hơn nữa thì tốt hơn . Mặc dù điều ra năm mươi chiến sĩ tinh nhuệ đối với chiến lực (lực chiến đấu) của Hắc Vân Kỵ sẽ không có ảnh hưởng gì, nhưng những binh lính này rốt cuộc phải tới làm cái gì? Nếu như là làm ám vệ. . ., bảy tám chục người hiển nhiên là rất nhiều, hơn nữa bản thân Định

Vương Phủ không chỉ có ám vệ. Nếu như khai thông không tốt rất dễ dàng khiến cho giữa ám vệ và Hắc Vân Kỵ xảy ra mâu thuẫn. Nếu như là dùng ở trên chiến trường. . ., bảy tám chục người vô luận là tinh nhuệ thế nào, chính là hiển nhiên cũng sẽ không có tác dụng gì lớn. Dù sao lấy lực lượng cá nhân đối kháng thiên quân vạn mã, trên căn bản đồng nghĩa với vô duyên vô cớ đi chịu chết.

“Ngươi nghĩ nhiều lắm.” Nhìn Tần Phong do dự quấn quýt, Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: “Ai cũng lo lắng những thứ này, ta thì từ bên trong ám vệ cũng điều ra ba mươi người, liền xem ai tới nơi này trước. Chúng ta có muốn đánh cược một lần hay không?”

Tần Phong nhớ tới thời điểm ở Vĩnh Lâm tình cờ nghe Ám Tam nói đến Vương phi đổ thuật rất cao, suy nghĩ một chút vẫn là kiên định nói: “Hắc Vân Kỵ.” Không nghi ngờ chút nào , trong ba nhóm người thì Hắc Vân Kỵ vô luận là lực chiến đấu hay năng lực hành động đều vượt xa người khác. Có lẽ công phu không bằng những người trong ám vệ, gan dạ sáng suốt, phải biết rằng ám vệ trừ đặc biệt huấn luyện làm ám vệ tùy thân của Vương gia, Vương phi, những người khác cũng không phải là từng người đều võ công cao cường. Mà Hắc Vân Kỵ cũng là từng người đều trải qua nghiêm khắc huấn luyện, hơn nữa sớm đã thành thói quen tác chiến đồng tiến đồng lui (cùng tiến cùng lùi).

Diệp Ly nhướng mày, xem thường, “Ta cảm thấy ám vệ tới trước, Hắc Vân Kỵ thứ hai, nhưng Mặc gia quân đến nhiều người nhất.”

“Cái này không thể nào!” Tần Phong quả quyết bác bỏ. Hắn không có ý tứ xem thường Mặc gia quân, nhưng không cách nào phủ nhận, ở trong lòng hắn, Hắc Vân Kỵ quả thật mạnh hơn Mặc gia quân. Ít nhất dưới tình huống năm mươi người đấu với năm mươi người, Mặc gia quân tuyệt đối không thể nào thắng Hắc Vân Kỵ.

“Mỏi mắt mong chờ.”

Diệp Ly thu hồi phần lớn cơ quan dưới mặt hồ cùng với vách đá, một mảng cơ quan bẫy rập thiết kế này làm cho nàng rất là kinh hãi lại không dám khinh thường trí tuệ của cổ nhân. Vốn mọi người đang suy nghĩ có phải hay không trước nên chuẩn bị phác thảo một chút phòng ngự đặc biệt ở cái sơn cốc này, bây giờ nhìn lại cũng không phải phí tâm lực nữa. Nếu như tất cả cơ quan trong cốc này toàn bộ khởi động, và không phải là giống như trước biết rõ toàn bộ mọi chuyện. . ., cho dù là nàng cũng không có nắm chắc nói mình có thể toàn thân trở lui. Trong cốc vốn là kiến trúc đơn giản tạm thời lắp tên đã toàn bộ thu hồi, đổi thành một vòng nhà gỗ thật chỉnh tề, vì phòng ngừa rắn, côn trùng, chuột, kiến cùng dã thú tập kích trong rừng rậm , còn cố ý phía bên ngoài dựng lên tường rào trồng thực vật phòng xà trùng. Đây hết thảy cơ hồ hao tốn thời gian gần mười tháng, một tháng trước mới vừa vặn xong việc, đồng thời cũng tiêu tốn hết sạch ngân lượng ban đầu Hàn Minh Nguyệt đưa tới cùng với của hồi môn của mình. Thông qua Thanh Phong Minh Nguyệt Lâu một chuyến lại kiếm lại không tí, cho nên bây giờ nhìn đến hết thảy trước mắt, Diệp Ly chỉ cảm thấy thỏa mãn, biến mất luôn cái cảm giác đau lòng gì đó.

Một lúc lâu sau, một thân ảnh áo đen từ trên vách đá nhảy xuống, có chút chật vật rơi xuống mặt đất. Tần Phong nhìn thoáng qua, là ám vệ. Trong lòng khinh thường hừ hừ, nếu như không phải là Vương phi trước đó thu hồi cơ quan, tên kia sớm đã bị bắn thủng. Nhưng hắn cũng hiểu, nếu như không phải Vương phi trước đó nhắc nhở, hắn cũng sẽ không tốt hơn người kia bao nhiêu.

“Thuộc hạ Ám Thập Thất, ra mắt công tử.”

Diệp Ly gật đầu, ý bảo hắn đi qua một bên nghỉ ngơi. Chỉ chốc lát sau, có một bóng người xuất hiện, vẫn là ám vệ, sau đó là Hắc Vân Kỵ, sau nữa là xuất hiện Mặc gia quân. Tần Phong rất nhanh liền

phát hiện bất đồng, ám vệ và Mặc gia quân phần lớn là một mình hành động cũng là một mình tới . Nhưng binh sĩ Mặc gia quân kết bạn mà đi . Cho nên thời điểm mỗi lần tới cũng là một nhóm bốn năm người. Mặc dù Mặc gia quân không có thân thủ nhanh nhẹn như ám vệ, nhưng số người bọn họ tới đúng là nhiều nhất.

Hai canh giờ sau, Diệp Ly vỗ vỗ tay ý bảo mọi người đứng dậy.

“Bái kiến công tử.”

Diệp Ly gật đầu, nhìn lướt qua người trước mắt, tổng cộng mới sáu mươi ba người. Mặc gia quân hai mươi tám, Hắc Vân Kỵ hai mươi, ám vệ mười lăm, “Xáo trộn đội hình, ta muốn nhìn lại phải thấy người đứng bên trái, bên phải các ngươi cũng là người mình không nhận ra cũng không phải là người cùng trong một đội.”

Những người này mặc dù không rõ dụng ý của Diệp Ly, lại như cũ phụng mệnh mà đi, rất nhanh, một lần nữa đứng vào vị trí của mình.

Diệp Ly hài lòng gật đầu, rốt cuộc tìm được một chút cảm giác, chỉ chỉ nhà gỗ phía sau, nói: “Từ hôm nay trở đi, trong ba tháng sau, các ngươi ở lại đây, thông qua khảo nghiệm cuối cùng có thể lưu lại, còn lại liền trở về chỗ riêng của mình. Không có việc gì thì tới nhận thức một chút người chỉ đạo mới của các ngươi . . . Giáo đầu!” Diệp Ly nhẹ nhàng vỗ tay, tám nam tử hoặc cao hoặc thấp, hoặc trẻ tuổi hoặc già nua, đi tới trước mặt Diệp Ly cùng kêu lên: “Công tử.”

Tần Phong đứng ở bên cạnh Diệp Ly không khỏi khóe mắt nhảy lên, mấy người này mặc dù nhìn không ra là lai lịch thế nào, nhưng đều không ngoại lệ từ trong ra ngoài tản ra hơi thở cường giả. Đều là cao thủ trong cao thủ.

Diệp Ly hài lòng gật đầu, cười nói: “Các vị trừ huấn luyện cần hoàn

thành nhiệm vụ mỗi ngày ta an bài ra, mấy vị này còn có thể đặc biệt chỉ đạo cho các ngươi. Dĩ nhiên, trong các ngươi nếu có ai có thể đủ năng lực trực tiếp chọn đấu với bất kỳ một vị nào đó trong bọn họ, cửa ải này có thể giảm đi, như thế nào, có muốn thử một chút hay không?"

Lời này tuyệt đối mang theo một chút mùi vị khiêu khích, mà binh lính bất kể là người thời đại nào đều tuyệt đối là loại nóng máu nhất trong mọi người. Cơ hồ là lập tức, liền có một người phi thân đánh về phía một vị nhìn qua tinh tráng trong tám người, mà những người khác cũng đã chọn mục tiêu riêng của mình. Một trận thanh âm ầm phanh răng rắc vang lên, người nhào tới không người nào ngoại lệ, đồng loạt ngã ở trên mặt đất, không đứng lên. Riêng người tuổi trẻ nhỏ nhất kia còn phủi tay của mình, khinh thường, đối với Diệp Ly nói: "Công tử, người chọn những người này đều quá yếu."

Diệp Ly lạnh nhạt cười nói: "Bọn họ vốn là không phải là cao thủ võ lâm, ta cũng vậy không cần một đám cao thủ tuyệt đỉnh."

Người trẻ tuổi không giải thích được, nhướng mày, "Không cần cao thủ võ công, vậy muốn chúng ta tới làm cái gì?"

Diệp Ly mỉm cười hỏi ngược lại, "Ba tháng, các hạ có thể dạy ra cao thủ võ công không?" Người trẻ tuổi á khẩu không trả lời được, hắn chính là tự phụ đi nữa cũng hiểu học võ không phải là một sớm một chiều mà có thể thành. Chính là hắn, từ nhỏ đã được vinh dự là kỳ tài võ học có căn cốt thật tốt, cũng phải khổ học mười mấy năm mới có thành tựu như vậy .

"Mặc dù không rõ Vương gia muốn chúng ta tới làm cái gì, nhưng nếu Vương gia phân phó chúng ta nghe công tử, như vậy công tử xin cứ việc phân phó là được." Người tuổi khá lớn nói.

Diệp Ly gật đầu, cười nói: “Ta cũng không nghĩ tới thủ hạ Vương gia quả nhiên là đầm rồng hang hổ, vẫn còn có chư vị cao thủ như thế ở đây. Nhưng các vị yên tâm ta cũng không làm trễ nãi các ngươi bao nhiêu thời gian, chỉ cần hai tháng này các vị chỉ điểm bọn họ một chút kỷ xảo thôi. Như thế nào? Còn có người muốn tới thử sao?” Người phía trước bị bại thảm như vậy, người phía sau tự nhiên là biết khó mà lui. Diệp Ly rất hài lòng, cười nói: “Như vậy. . . Trước chạy chạy bộ. Cái sân ngoài viện thấy được không, vì an toàn của các ngươi ta còn cố ý kêu người ta trồng thảo dược đuổi rắn. Lúc này ban ngày các ngươi nhiều người như vậy cũng sẽ không có dã thú, vây quanh sân hoạt động một chút đi.”

Cho nên ý của ngươi nói buổi tối sẽ có dã thú sao? Mọi người hai mặt nhìn nhau, Tần Phong nhìn một chút người phía dưới, chỉ đành phải tự mình mở miệng hỏi, “Vương. . . Công tử, chạy bao nhiêu?”

Diệp Ly thản nhiên cười, “Chạy đến khi gục xuống mới thôi.”

Cho nên một đám lính tinh nhuệ mờ mịt bị kéo ra ngoài chạy bộ, mặc dù bọn họ hoàn toàn không rõ việc này có cái ý nghĩa gì. Nhưng bọn họ từ loại trình độ nào mà nói cũng là thuộc về quân nhân, kỷ luật nghiêm minh vẫn hiểu . Cho nên tám cao thủ trước sau bắt đầu, mấy chục người xếp thành một đội, bắt đầu chạy vòng quanh sân. Chỉ để lại Tần Phong vẫn mê hoặc nhìn Diệp Ly hiển nhiên tâm tình nàng rất tốt.

Diệp Ly cười híp mắt, đối với hắn vẫy tay, nói: “Cầm xem một chút, bảy ngày gần nhất này trước cứ từ từ thích ứng như vậy, sau ta sẽ điều chỉnh tiếp.”

Tần Phong cúi đầu nhìn tài liệu trên tay, chữ viết xinh đẹp, có cái tự mình biết, có cái lại không hiểu đây là ý gì. Mỗi ngày sớm tối bắn tên, đánh nhau kịch liệt, chạy bộ và những thứ khác, hắn cho dù không

biết cũng có thể hiểu là có ý gì, nhưng là xà kép, hít đất. . . . .là vật gì, lại có chỗ dùng gì? Ở trong lòng Tần Phong xem ra, trên trang giấy này viết, trừ bắn tên và đánh nhau kịch liệt ra, trên căn bản cũng là hoàn toàn đồ vô dụng.

Diệp Ly cười nói: "Không hiểu thì cũng không sao, cũng không cần khẩn trương. Chờ Ám Nhị Ám Tam hết bận, ta sẽ kêu bọn họ dạy các ngươi. Vốn ta định để cho Ám Nhị mang những người này, lại suy nghĩ một chút bản thân ngươi chính là thống lĩnh Hắc Vân Kỵ, dẫn người khẳng định có kinh nghiệm hơn ám vệ. Cho nên. . . Có thời điểm rãnh rỗi ngươi nhớ đem phần của mình bổ sung vào."

Nhìn thiếu niên tuấn tú trước mắt, vẻ mặt vô tội nở nụ cười chân thành, Tần Phong không biết tại sao rùng mình một cái. Trực giác cho thấy mấy tháng này trải qua sẽ vô cùng không tốt. Hai người nhảy lên trên đỉnh, vừa lúc là có thể thấy tình cảnh ngoài viện. Diệp Ly vỗ vỗ tay, ở trên nóc nhà ngồi xuống, nhìn mọi người phía ngoài chạy tiếp, lắc đầu, "Đây chính là Hắc Vân Kỵ tinh nhuệ các ngươi? Không phải là cưỡi ngựa nhiều hay sao mà chạy yếu hơn ám vệ?"

Tần Phong cắn răng, hai mươi ám vệ kia có ít nhất mười lăm người là biết võ công, thật công bằng sao?

"Ai dám dùng khinh công liền một hơi bay lên đỉnh núi, một lần nữa nhảy xuống cho ta, đi tới đi lui hai mươi lần!" Ngó chừng phía ngoài mấy cái ám vệ gian xảo, Diệp Ly cười híp mắt nói. Ám vệ đang âm thầm đắc ý thưởng thức bộ dáng đồng bạn chật vật không khỏi chân mềm nhũn, thiếu chút nữa té lăn trên đất.

Bất kể có hiểu hay không để ý không hiểu, ban đêm, lúc Tần Phong đi theo Diệp Ly rời đi cũng không tránh khỏi được hơi thương hại quay đầu lại nhìn thoáng qua binh lính tinh nhuệ Định Quốc Vương phủ gục ở phía ngoài tường rào bò không dậy nổi. Nghe nơi xa,

trong rừng rậm truyền đến tiếng sói tru cùng tiếng hô của dã thú, Tần Phong không khỏi nhớ đến để cho Vương phi tìm được một mảnh đất cách kinh thành gần như vậy, có phải hay không ông trời già quả nhiên xem bọn hắn không vừa mắt.

“Vương phi, thuộc hạ. . . Có phải lưu lại chiếu cố một chút hay không?” Mấy cái cao thủ đúng là cao thủ, nhưng người thoạt nhìn cũng không nghĩ là người có thể quản được những binh lính tinh nhuệ tâm cao khí ngạo kia. Vạn nhất đến lúc xảy ra xung đột gì thì phiền toái.

Diệp Ly cười nói: “Không cần lo lắng, bọn họ không chạy được, không được cho phép tự tiện chạy liền lấy tội đào binh luận xử!”

Ta là đang lo lắng bọn họ chạy trốn sao?

“Ta hiện tại cũng không muốn quản bọn họ, vừa mới bắt đầu để cho bọn họ cãi nhau ầm ỉ cũng không quan hệ. Không làm ra tai nạn chết người là được. Bảy ngày sau ta sẽ kêu Ám Nhị Ám Tam thay phiên nhau tới dạy bọn họ .”

Tần Phong trầm mặc chốc lát, hỏi: “Thuộc hạ không rõ, Vương phi đến tột cùng muốn dùng bọn họ để làm cái gì.”

“Bọn họ có thể làm vô cùng nhiều, ám sát, thu thập tình báo, hộ vệ, lục soát, thâm nhập, ẩn núp, cứu viện, tra hỏi. Vô luận là lục chiến, thủy chiến, dã chiến hay là chiến đấu trên đường phố, chỉ có ngươi nghĩ không tới, không có bọn họ học không được.” Tần Phong cảm thấy đầu óc có chút phát mộng, cho dù là tướng sĩ Hắc Vân Kỵ bọn họ cũng không thể hiểu nhiều như vậy a, “Ám sát. . . Còn có tình báo, hộ vệ và những thứ khác không phải là ám vệ làm sao? Tại sao còn muốn huấn luyện người khác? Vương phi không hài lòng ám vệ sao?”

Diệp Ly quay đầu lại nhìn vẻ mặt hắn quấn quýt, cười nói: “Các đội ngũ kia đúng là rất tốt, nhưng ta thích có một đội ngũ không gì làm không được.”

Tần Phong suy nghĩ một chút nói: “Nếu thật sự có thể làm được, theo lời Vương phi trình độ và chiến lực của chúng ta quả thật có thể phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.”

Diệp Ly lắc đầu, nói: “Nếu nói tinh nhuệ vốn là số ít, cùng giống như Hắc Vân Kỵ, bọn họ học được, cũng không phải là kỷ xảo đại đa số binh lính cũng có thể nắm giữ. Huống chi vốn là cũng không cần nhiều như vậy, nhiều chẳng qua là lãng phí tài nguyên mà thôi. Ngươi hẳn là nhớ được, ta chọn người đều là đọc sách biết chữ. Liền điểm này cũng không phải là đại đa số binh lính có thể đạt tới.”

Tần Phong gật đầu, trong quân đội cho dù là trong Hắc Vân Kỵ tinh nhuệ như vậy, người biết chữ nhiều nhất cũng chiếm được một phần mà thôi. Tần Phong nhiều hoặc ít đã có chút hiểu ý tứ Diệp Ly rồi, Vương phi là muốn bồi dưỡng một người đám văn võ song toàn sao, chẳng qua là bồi dưỡng nhiều người như vậy rốt cuộc có ích lợi gì thì hắn trong khoảng thời gian ngắn vẫn không thể hiểu.

“Đúng rồi, Tần Phong.” Thời điểm gần đến cửa thành, Diệp Ly ghìm chặt ngựa lại, đánh giá Tần Phong, nói: “Ngươi vốn là thống lĩnh Hắc Vân Kỵ, có một quy củ nên biết đi?”

“Cái gì?”

“Giữ bí mật. Kinh nghiệm hôm nay nhìn qua cùng với ba tháng sau này, không có lệnh của ta không cho tiết lộ trước bất kỳ ai.”

Tần Phong không nhịn được nuốt nước miếng một cái, “Bao gồm

Vương gia?”

“Bao gồm Vương gia.”

“. . . Thuộc hạ tuân lệnh.”

Trở lại Vương Phủ lúc màn đêm đã buông xuống, Tần Phong hôm nay bị một chút kích thích vừa hồi phủ liền tự mình đi tìm Ám Nhị, Ám Tam lãnh giáo. Diệp Ly trở lại trong phòng Mặc Tu Nghiêu đang cầm lấy một quyển sách ở dưới đèn đọc, nghe được tiếng bước chân mới ngẩng đầu lên nhìn nàng, “Ra khỏi thành sao?”

Diệp Ly gật đầu, xoay người đi vào rửa mặt tắm rửa, sau đó đi ra ngoài, vốn là trên bàn trống rỗng đã bày xong thức ăn nóng hổi. Tùy ý búi sơ lại mái tóc lại vẫy lui Thanh Hà, Thanh Sương hầu hạ bên cạnh, liếc Mặc Tu Nghiêu đang nhìn mình, cười nói: “Hôm nay rất rỗi rãnh sao? Lại ở trong thư phòng bận rộn. Hoàng thượng không phải là buổi sáng liền cho đòi chàng tiến cung sao?” Từ khi từ Nam Cương trở lại, hai người đều loay hoay không dứt ra được, Hoàng đế trong cung giống như là bị động kinh, mặc dù Mặc Tu Nghiêu còn không có chính thức lên trên triều, nhưng một ngày cũng không quên tuyên Mặc Tu Nghiêu tiến cung nghị sự.

“Vốn không có chuyện gì, chẳng qua bệ hạ chúng ta gần đây thích tìm thần tử nghị sự mà thôi.” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt cười nói, đưa tay kéo Diệp Ly đến bên cạnh bàn, ý bảo nàng trước dùng bữa. Nhìn trên bàn tất cả đều là thức ăn mình thích ăn, Diệp Ly cảm kích đối với hắn cười một tiếng. Mặc dù còn không coi là đói nhưng là trở về nhà đã có người vì mình chuẩn bị xong thức ăn, cảm giác được nhớ thương luôn là tốt.

“Hoàng thượng chuẩn bị giao chuyện Bắc Nhung hòa thân toàn bộ cho ta xử lý.” Đợi đến Diệp Ly ăn không sai biệt lắm, Mặc Tu Nghiêu

mới nói.

“Giao cho chàng?” Diệp Ly cau mày, uống xong một ngụm súp cuối cùng, kêu người ta dọn đồ xuống, khó hiểu nhìn hắn, nói: “Giao cho chàng là có ý gì?”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Ý tứ chính là do ta toàn quyền chịu trách nhiệm, bao gồm tiếp đãi sứ giả rước dâu của Bắc Nhung, xác định đối tượng hòa thân, đặt mua đồ cưới hòa thân cùng với đưa hôn.”

Nghe Mặc Tu Nghiêu nói. . ., Diệp Ly không nhịn được hắc tuyến, “Để cho chàng nghênh đón sứ giả Bắc Nhung, còn muốn xác định đối tượng hòa thân?”

Mặc Tu Nghiêu cười nhìn nàng, “Trên thực tế chuyện xác định đối tượng hòa thân là muốn nàng làm. Cho nên mấy ngày tới nàng đại khái sẽ rất bận rộn không thể ra thành đi.”

Diệp Ly vô lực khoát khoát tay, dùng một chút trí tưởng tượng cũng biết tin tức kia vừa truyền ra sẽ gặp phải tình hình gì. Đám quyền quý trong kinh thành bọn họ người nào có nguyện ý đem nữ nhi đến cái vùng đất hoang dã Bắc Nhung kia chứ? Ngày mai chỉ sợ người tới hỏi thăm chuyện tình đạp nát cửa Định Vương phủ. Chuyện tệ nhất là nàng vẫn không thể một người cũng không chọn, nhưng vô luận chọn ai cũng tuyệt đối là chuyện đắc tội với người khác. Cho nên, Hoàng đế chính là muốn vì Định Quốc Vương phủ thêm mấy địch nhân sao?

“Bên kia có người trông nom, ta cũng không cần ngày ngày đi ra ngoài thành, nhưng chuyện hòa thân, chàng có ý kiến gì không?”

Mặc Tu Nghiêu suy tư nói: “Tâm tư Hoàng thượng ngoài sáng trong

tối, ám hiệu Đại tiểu thư Hoa gia là thích hợp nhất, Thái hậu cũng là vừa ý Vinh Hoa Quận chúa hơn, nhưng Thái hậu hiện tại nói cũng không khác hơn không nói. Những người được chọn khác còn có Tam tiểu thư Liễu gia, Quận chúa Thuận Thành hầu. Nhưng bọn họ cũng không quá thu hút, chỉ sợ người Bắc Nhung sẽ không đồng ý."

Diệp Ly cau mày nói: "Cho nên rất có thể cuối cùng người được chọn là Thiên Hương và Quận chúa Vinh Hoa? Nếu Hoàng thượng vừa ý Thiên Hương thì tại sao không tự mình hạ chỉ?"

Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Hắn hiện tại đang rất nhức đầu, chuyện đắc tội với người tự nhiên đều hi vọng chúng ta đi làm. Ta biết nàng và Hoa tiểu thư là bạn tốt, xóa tên nàng cũng không có cái gì. Chọn một trong mấy Quận chúa vương thất là được."

Chỉ cần là người đều có tư tâm, Diệp Ly và Hoa Thiên Hương có quan hệ tốt, nàng tự nhiên không hy vọng Hoa Thiên Hương bị chọn đi hòa thân. Đối với chuyện lựa chọn người hòa thân như vậy bị phân đến trên tay mình, Diệp Ly vẫn không nhịn được phiền lòng nhức đầu, xử lý chuyện như vậy chọn người nào đi đều đuối lý, nàng tình nguyện ở trên chiến trường vào sinh ra tử, cũng so với xử lý những chuyện này gọn gàng hơn.

Thấy Diệp Ly cau mày, Mặc Tu Nghiêu chỉ khẽ lắc đầu, lạnh nhạt nói: "Thân đang ở trong hoàng thất, được dân chúng phụng dưỡng, vô luận là hòa thân hay là chết trận sa trường cũng là mạng của bọn họ. A Ly không cần cảm thấy băn khoăn."

Diệp Ly lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Những Quận chúa thiên kim khuê tú vương thất này cũng là nuôi ở khuê phòng nuông chiều từ bé, gả đi Bắc nhung còn không biết chịu lấy bao nhiêu khổ đây. Nếu thật là hai nước cố ý hòa thân cũng thôi đi, loại này. . . . ." Nói rõ chính là dùng để nhất thời có lệ, hai nước riêng mình đều lòng dạ biết rõ, công

chúa hòa thân căn bản không dùng được, chỉ là vật hy sinh thôi. Hai nước bất hòa nhất thời nửa khắc cũng không đánh không được, liên hôn cũng không thể nào không đánh. Chẳng qua là riêng mình cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng mà thôi. Diệp Ly không phải là người không có quyết đoán, nhưng nàng từ đáy lòng chán ghét loại hy sinh vô vị này.

Biết tâm tình nàng không tốt, Mặc Tu Nghiêu cũng không bàn về đề tài này nữa, cười nói: "Hôm nay ra khỏi thành làm cái gì? Nàng mượn đi tám cao thủ từ ta, lại từ bên trong Mặc gia quân Hắc Vân Kỵ cùng ám vệ triệu người, muốn làm gì? A Ly thật không muốn nói cho ta biết?"

Diệp Ly giương mắt cười yếu ớt nói: "Ta cũng còn đang trong giai đoạn thử nghiệm, xem mấy tháng này có thành quả gì. Có kết quả sẽ nói cho chàng biết, vạn nhất không được sẽ trả người lại cho chàng."

Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ một chút nói: "A Ly muốn huấn luyện một nhóm người làm cái gì sao? Mấy ám vệ bên cạnh ngươi đều huấn luyện rất tốt, thống lĩnh ám vệ hôm qua còn theo ta nói có thể hay không mời nàng huấn luyện một chút những người dưới tay hắn đấy. Nghe nói ở Vĩnh Lâm, hai ám vệ bên cạnh nàng kia giải quyết hai ám vệ bên cạnh ta?"

"Đánh lén thôi." Diệp Ly cười nói.

"Có thể đánh lén được cũng không đơn giản." Thân là ám vệ, bản thân cũng đã thói quen thân ở chỗ tối tùy thời đề phòng, người như vậy cũng còn có thể bị hai người đánh lén liền chứng minh thật sự bọn hắn mạnh hơn một chút.

Diệp Ly mặt nghiêng cười nói: "Chờ nhóm người này đi ra có thể để mấy người làm thị vệ cho chàng."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Ta mỏi mắt mong chờ, nếu A Ly quả nhiên huấn luyện ra một nhóm cao thủ, những người này liền làm hộ vệ cho nàng đi.”

“Vậy cũng quá lãng phí.” Diệp Ly lắc đầu cười nói: “Đợi đến lúc đó chàng sẽ biết bọn họ có ích lợi gì, chớ cùng ta cướp người là được. Ta hi vọng bọn họ có thể quang minh chính đại tồn tại ở trong quân.”

Mặc Tu Nghiêu có chút kinh ngạc nhướng mày, “Ta cho là A Ly hi vọng bọn họ trở thành thế lực bí ẩn.”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Bí ẩn dĩ nhiên hay là muốn bí ẩn, nhưng muốn ẩn chính là nhân số, nơi đóng quân, thực lực chân thật cùng với thân phận cặn kẽ, cũng không phải là chiến công của bọn hắn cùng với sự tồn tại của bọn họ. Nếu quả thật có thể như ta nghĩ. . ., sự hiện hữu của bọn hắn sớm muộn cũng sẽ bị biết, căn bản không thể nào giấu diếm. Ta hi vọng bọn họ có thể như tướng sĩ bình thường người có công có phần thưởng, người có năng lực được lên chức.” Hắc Vân Kỵ còn dễ nói dù gì cũng là quân đội chính quy, nghề nghiệp ám vệ này thì chút hãm hại người. Trừ số rất ít có thể lan truyền ra, trên căn bản tất cả ám vệ cả đời đều chỉ có thể là ám vệ. Không có thân phận quang minh chánh đại, không có thăng chức, không có vinh dự, không có bằng hữu thậm chí không có thành thân, sinh tử. Đại đa số người thời điểm lớn tuổi không thích hợp làm ám vệ mặc dù trong vương phủ có cung cấp nuôi dưỡng, nhưng trên căn bản tuổi cũng không nhỏ hơn phân nửa đời coi như là phá hủy. Đồng dạng như vậy, nhưng trong ám vệ Định Quốc Vương phủ lại không có xảy ra phản đồ, chỉ có thể nói người cổ đại đối với hai chữ trung nghĩa này tương đối nặng.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu trầm tư chốc lát nói: “A Ly từ vừa mới bắt đầu đã không đem mấy ám vệ bên cạnh nàng thành ám vệ mà nhìn, Ám

Nhất vừa đi đến trong quân, lấy thực lực hắn ở trong ám vệ cũng được xưng tụng người nổi bật hơn người tự nhiên là chuyện sớm muộn. Ám Tứ đi Tây Lăng làm việc, Ám Nhị, Ám Tam ở lại bên cạnh nàng, nàng cũng giao một vài chuyện tình bên ngoài cho bọn họ xử lý."

Diệp Ly cười nói: "Bọn họ vô luận năng lực hay tài trí thật ra thì đều mạnh hơn đại đa số người. Nhưng hơn phân nửa cuộc đời lại chỉ có thể ẩn núp. Ta cảm thấy được quá mức lãng phí nhân tài. Hơn nữa. . . Lòng người là loại động vật rất khó suy nghĩ, có lẽ đột nhiên có một ngày bọn họ sẽ nghĩ núp trong bóng tối rồi sao? Nếu thật là có một ngày như vậy hậu quả chỉ sợ so với hoàn toàn không có ám vệ càng thêm nghiêm trọng đi. Cho nên, bọn họ có năng lực nguyện ý để cho một mình ta sử dụng, ta tự nhiên cũng không có thể bạc đãi bọn họ. Dĩ nhiên. . . Nếu có người muốn phản bội, ta cũng sẽ không lưu tình!"

Mặc Tu Nghiêu như có điều suy nghĩ, nói: "A Ly nói quả thật có đạo lý, có điều. . . A Ly có lẽ không biết, thật ra thì rất nhiều đại gia tộc giấu diếm thế lực riêng của mình. Đặc biệt là loại giống như thiếp thân ám vệ này, biết bí mật nhiều chủ tử cho nên khống chế đều vô cùng nghiêm khắc. Có gia tộc, ám vệ biết quá nhiều cuối cùng cũng sẽ bị diệt khẩu ."

Diệp Ly nói: "Như vậy lại không sao. . . Cho ám vệ đồng dạng quân chức hoặc là những thứ cấp bậc khác, giống như trước thưởng phạt phân minh. Đợi đến sau giới hạn niên kỷ nhất định đi vào Hắc Vân Kỵ hoặc là Mặc gia quân?" Mặc Tu Nghiêu có chút mới lạ, cười nói: "A Ly nghĩ như thế nào?"

Diệp Ly nói: "Nếu như thành quả ta lần này huấn luyện hài lòng. . ., những người này giới hạn tuổi tác phục vụ hẳn là trước ba mươi lăm tuổi, sau ba mươi lăm tuổi, bọn họ sẽ được phép rời đi lấy đồng dạng

cấp bậc điều vào Mặc gia quân. Dĩ nhiên nếu có năng lực khác cùng hứng thú cũng có thể suy nghĩ làm quan văn hoặc là những cái khác. Đây cũng chỉ là một cái ý nghĩ, dù sao hiện tại liền mọi người còn không có huấn luyện ra, còn có rất nhiều thời gian suy nghĩ cái vấn đề này."

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: "Ta hiểu được, A Ly muốn vì tương lai bọn họ trải tốt đường phải không?"

Diệp Ly gật đầu, nhìn Mặc Tu Nghiêu, nghiêm mặt nói: "Ta từng nghe qua một câu nói. Quân nhân đã vì quốc gia chảy máu, không nên để cho bọn họ rơi lệ nữa. Còn có những lão binh thương binh giải ngũ kia, thật ra thì cuộc sống cũng không quá tốt. Nhưng ta hiện tại cũng không cần biết nhiều như vậy, cho nên ít nhất phải an trí tốt người dưới tay ta." Bởi vì nàng từng chính là một quân nhân, nhưng đãi ngộ kiếp trước tốt hơn hiện tại nhiều lắm. Ở cổ đại làm lính cũng không phải là cái nghề nghiệp vinh quang gì, hảo nam không làm binh, thiết tốt không đánh đinh, rất nhiều người đầu quân chỉ là quẫn bách cùng với bất đắc dĩ thôi.

"Mặc dù không biết tại sao A Ly có những ý nghĩ này, nhưng ta sẽ từ từ suy nghĩ." Mặc Tu Nghiêu nhìn cô gái đang trầm tư nhẹ giọng nói.

Chương 101: Công chúa Trường Nhạc

Edit: Vivi Beta: Sakura Sáng sớm Diệp Ly đã nhận được ý chỉ triệu kiến của Hoàng hậu nương nương trong cung, thật ra thì Hoàng đế không triệu nàng tiến cung hỏi ngay khi bọn họ vừa hồi kinh thì nàng đã hơi bội phục tính nhẫn nại của Mặc Cảnh Kỳ rồi. Với thân phận hiện tại của Diệp Ly, cả kinh thành này trừ Hoàng đế, Hoàng hậu và Thái hậu thì không còn ai có thể tùy ý nói muốn gặp nàng nữa. Nhưng mà giờ đây có thể nói Thái hậu bị Mặc Cảnh Kỳ nửa giam lỏng rồi, lần trước Diệp Ly tiến cung đã xảy ra chuyện như thế, Định vương hoàn toàn có thể từ chối hoàng đế triệu kiến Định vương phi, cho nên mới dùng danh nghĩa Hoàng hậu để triệu kiến mà thôi.

Hoàng hậu triệu kiến Diệp Ly với danh nghĩa là ngắm hoa. Nghe nói hoa hải đường trong ngự hoa viên vừa đến lúc nở, Hoàng hậu liền hạ lệnh gọi các phu nhân quyền quý của vương thất chào đón Định vương phi và thuận tiện ngắm hoa. Thấy sắc màu rực rỡ trong ngự hoa viên, Diệp Ly mới thoáng nhớ tới bách hoa thịnh hội năm nay đã qua rồi. Không khỏi mỉm cười một tiếng, ở bên ngoài không ngừng bận rộn cả ngày, đâu còn nhớ rõ thịnh hội gì đó mà các thiên kim tiểu thư trong kinh thành mãi nhớ nhung? Diệp Ly muốn vào cung, Mặc Tu Nghiêu cũng không chẳng quan tâm mình có nhận được thiếp mời của Hoàng hậu hay không mà cứ thẳng thừng đi theo cùng, thể hiện rõ là không tín nhiệm hoàng gia. Dù có tức giận đến vẻ mặt biến thành màu đen, Mặc Cảnh Kỳ cũng không thể nói gì. Dù sao, chuyện Định quốc vương phi mất tích trước đó đến giờ còn chưa điều tra rõ được đây.

“Định vương, ở chỗ bản cung thì Vương phi tất nhiên sẽ không lạc

mất. Chẳng lẽ ngươi còn không tin bản cung?" Hoa hoàng hậu nhìn hai người dắt tay nhau mà đến, không khỏi che miệng cười nói. Ánh mắt nhìn Diệp Ly pha vài phần cảm thán và hâm mộ, bèn mỉm cười trêu chọc hai người mới tới. Quan hệ giữa Mặc gia và Hoa gia vốn thân thiết, Mặc Tu Nghiêu hiển nhiên không có ác cảm gì với Hoàng hậu, cười nhạt nói: "A Ly luôn luôn không thích náo nhiệt, trong phủ chúng ta lại không có trưởng bối dạy nàng, rất nhiều chỗ khó tránh khỏi không biết rõ. Hôm nay Bản vương vừa lúc nhàn rỗi không có việc gì thì đi cùng nàng luôn, kính xin Hoàng hậu nương nương chớ trách." Thân thiết trước mặt mọi người như thế này khiến Diệp Ly hơi không được tự nhiên nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái. Mặc Tu Nghiêu vẫn tỏ vẻ ôn hòa đứng đắn như ngọc. Thấy phu nhân tiểu thư ở đây ca ngợi không ngớt, lập tức số ánh mắt ao ước đố kỵ nhằm vào Diệp Ly không biết lại tăng lên bao nhiêu. Diệp Ly thấy rõ ánh mắt châm biếm trông có phần hả hê của Hoa Thiên Hương đi theo bên cạnh Hoàng hậu, không hỏi ngầm trừng nàng ta một cách hung dữ.

"Định vương cùng di giá đến đây, cả Bản cung cũng cảm thấy vẻ vang cho kẻ hèn này. Nhưng mà… hôm toàn là các nữ quyến tới, Định vương ở đây chỉ sợ bọn họ phải ngượng ngùng." Hoàng hậu nhìn hai người như cười như không nói: "Cho nên, hay là Định vương đi nơi khác một lát, cũng đừng quấy nhiễu hoa yến của Bản cung." Công chúa Chiêu Dương ngồi bên cũng cười nói theo: "Hoàng hậu nương nương nói đúng, năm đó Nhị công tử của Định quốc vương phủ vừa xuất hiện thì hơn nửa cô nương của kinh thành đã phải mất hồn rồi. Tu Nghiêu thôi đừng ở chỗ này gây chú ý nữa. Có hoàng hậu và bản cung ở đây, ngươi còn sợ vương phi của ngươi bị tổn thương gì hay sao?" Công chúa Chiêu Dương xưa nay trong trẻo lạnh lùng hiển nhiên đang có tâm trạng rất tốt, lại có thể nói đùa rồi. Nói ra khiến tiểu thư khuê các ở đây không khỏi ửng hồng, đều cúi đầu không dám nhìn bóng dáng nổi bật đứng trước mặt hoàng hậu.

Nhìn dáng vẻ khác nhau của mọi người ở đây, Diệp Ly bất giác bật

cười trong lòng, nhìn Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng nói: “Nếu Vương gia đã có việc thì đi trước mau lên. Ta không có gì đáng ngại.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ta đi trước gặp Hoàng thượng, một lát nữa đợi nàng cùng nhau trở về phủ.”

Diệp Ly gật đầu, lúc này Mặc Tu Nghiêu mới từ biệt Hoàng hậu và Trưởng công chúa, xoay người đi. Hoa Thiên Hương bên cạnh Hoàng hậu tỏ vẻ mập mờ nháy mắt với Diệp Ly, ân ân ái ái trước mặt mọi người chọc người hận a…

Tiễn Mặc Tu Nghiêu chọc người nhìn chăm chú đi, Diệp Ly ngồi xuống chỗ trống đầu tiên ở phía dưới Hoàng hậu. Chiêu Dương trưởng công chúa ngồi đối diện cười hiền lành với nàng, công chúa Chiêu Nhân và quận chúa Dung Hoa ngồi cạnh nàng lại không hiền lành như vậy rồi. Về điều này Diệp Ly có chút bất đắc dĩ, nàng chẳng yêu ghét gì quận chúa Dung Hoa, thế nhưng quận chúa dường như vô cùng gai mắt Định vương phi là nàng. Trước đó khi có Diệp Oánh, đại đa số thời gian hỏa lực của quận chúa Dung Hoa đều tập trung vào Diệp Oánh, nhưng hiện tại lực chú ý của quận chúa Dung Hoa mà Diệp Oánh đã đánh mất, hiển nhiên lại chuyển sang bản thân mình. Nhìn ánh mắt khinh thường tới mức tận cùng kia, Diệp Ly cười thầm trong lòng: quận chúa Dung Hoa này rốt cuộc có biết một phần lớn tương lai của nàng rất có thể là nằm trên tay nàng không?

“Vân phi nương nương đến! Vương chiêu dung đến!” Hoàng hậu vừa muốn mở miệng, phía ngoài vang lên tiếng thông dẫn hơi bén nhọn của cung nhân. Hoàng hậu không khỏi nhíu mày, hiển nhiên không chào đón người đang tới cho lắm.

Không lâu lắm, hai nữ tử vận hoa phục chầm chậm đi đến, nữ tử đi đầu vẻ ngoài kiều mị, thân thể lả lướt, giữa hai đầu lông mày toát ra mấy phần quyến rũ, nữ tử theo bên cạnh nàng tuy chỉ thanh tú,

nhưng đôi mắt phượng thon dài lại vẽ nên mấy phần xinh đẹp. Hai người tiến lên dịu dàng cúi đầu: “Nô tì ra mắt Hoàng hậu nương nương.” Hai vị này đều là sủng phi của Hoàng thượng, Vân phi lại đứng trong tứ phi, những người ở đây trừ Diệp Ly và hai vị công chúa đều đứng dậy chào. Hoàng hậu nhìn lướt qua hai người, thản nhiên nói: “Hãy bình thân, Vân phi và Vương chiêu dung sao lại tới đây?” Vân phi cười nói: “Nô tì quấy rầy nhã hứng của nương nương xin hãy tha lỗi. Chẳng qua là. . . Nô tì và Vương muội muội nghe nói hôm nay Định vương phi cũng có mặt. Nhóm nô tỳ ngưỡng mộ danh tiếng của Định vương phi đã lâu, thật vất vả có được cơ hội này, lúc này mới cầu xin Hoàng thượng tới bái kiến Định vương phi.” Vân phi nói lời này ngây thơ hồn nhiên, nhưng cũng chỉ ra cho mọi người nàng có được ý chỉ của Hoàng thượng mới đến, hơn nữa còn là cố ý tới gặp Định vương phi. Vốn là Hoàng hậu triệu kiến mệnh phụ, không có thiệp thì cho dù là cung phi cũng không tới đây, lời của nàng vừa gột rửa tội danh coi rẻ Hoàng hậu lại vừa điểm danh Hoàng thượng sủng ái mình.

“Bái kiến không dám nhận, Diệp Ly ra mắt Vân phi.” Diệp Ly nhàn nhạt cười nói, cũng không có ý định đứng lên hành lễ. Vân gia và Vương gia là tử trung của Mặc Cảnh Kỳ, Hoàng hậu không được Mặc Cảnh Kỳ tín nhiệm, Liễu quý phi có tính tình lãnh đạm Mặc Cảnh Kỳ muốn thử dò xét Diệp Ly tự nhiên muốn phái Vân phi tới.

Vân phi hơi ngẩn ra, nghiêng đầu đánh giá Diệp Ly ngồi bên. Đa số nữ tử luôn mang ý thù địch với nữ tử xuất sắc hơn mình. Trước kia Vân phi chẳng hề được quá sủng ái tự nhiên chưa từng gặp được Định vương phi. Thế nhưng mấy ngày nay cũng nghe người ta nói không ít chuyện về Định vương phi. Vân gia vốn thành tâm cống hiến sức lực cho hoàng đế, hiện tại Hoàng thượng vứt bỏ Diệp gia ngược lại giúp đỡ Vân gia đồng thời hết sức sủng ái Vân phi. Tuy rằng Vân phi còn chưa đánh giá mình cao tới mức muốn đi khiêu khích Hoàng hậu và Liễu quý phi, thế nhưng nàng đã có chút không để người bình

thường vào mắt rồi. Vì vậy nàng tất nhiên rất chú ý tới Diệp Ly mà Hoàng thượng dường như vô cùng kiêng dè. Vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một nữ tử ung dung tôn quý như hoàng hậu hoặc là tuyệt sắc cao cao tại thượng như Liễu quý phi, Vân phi vừa quay đầu lại thấy nữ tử ngồi bên phải hoàng hậu mặc quần áo màu xanh nhạt hoa văn hoa thược dược bằng chỉ bạc, mái tóc đen nhánh tùy ý quấn lên, cắm hai cây trâm cài minh châu rủ xuống. So với những phu nhân hoa phục xinh đẹp, trang dung tinh xảo ở đây thì càng thêm vài phần uyển chuyển và tùy ý. Dường như rất khó khiến người ta liên hệ nàng và nữ tử thống lĩnh hai nghìn Hắc Vân Kỵ trấn giữ biên thành trong tin đồn kia. Càng khó có thể tưởng tượng là trong tin đồn Định vương dường như hết sức sủng ái vị vương phi này, Vân phi đã từng gặp Tô Túy Điệp, vị Định vương phi trước mắt này đẹp thì đẹp rồi, nhưng mà dường như vẫn hơi kém Tô Túy Điệp có bề ngoài độc nhất vô nhị.

“Đây là Định vương phi sao? Hoàng hậu nương nương, nô tì có thể ngồi cùng Định vương phi không? Nô tì ngưỡng mộ phong thái của Định vương phi đã lâu, rất muốn tâm sự với vương phi.” Đè xuống khó hiểu trong lòng, Vân phi nở nụ cười kiều diễm trong sáng, khiến không ai có thể từ chối. Hoàng hậu nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: “Đã như vậy, ngươi và Vương chiêu dung ngồi xuống phía dưới Định vương phi đi.”

Ánh mắt Vân phi lóe lên, trên mặt lại vẫn vui mừng đáp lại, lôi kéo Vương chiêu dung ngồi xuống vị trí phía dưới cạnh Diệp Ly. Mặc dù ngồi phía dưới Diệp Ly khiến nàng không cam lòng, nhưng lại cũng biết Định vương phi sẽ không nhường chỗ cho mình. Hoặc là nói dù cho Định vương phi có thật sự đứng lên nhường chỗ ngồi cho àng thì nàng cũng chưa chắc thật sự dám ngồi xuống.

Tụ hội giữa các phu nhân vốn na ná như nhau, chỉ có điều hôm nay có nhiều người mang tâm sự khác mà thôi. Đợi người tới đã đầy đủ

rồi, Hoàng hậu tự mình đứng dậy dẫn mọi người đi ngự hoa viên ngắm hoa. Quả nhiên trong ngự hoa viên trăm hoa đua thắm khoe hồng, dù đã là đầu hè, cảnh sắc không hề thua mùa xuân. Các qúy nhân tốp năm tụm ba ngồi với nhau nói chuyện ngắm hoa, mấy người Diệp Ly có thân phận cao nhất tự nhiên là đi theo Hoàng hậu. Đi một vòng trong hoa viên, Hoàng hậu dẫn mọi người tới chòi nghỉ mát trong ngự hoa viên ngồi xuống, hoàng hậu mới mỉm cười hỏi: "Định vương phi rất ít tiến cung, xem cảnh sắc trong cung thế nào?" Diệp Ly cười nói: "Tự nhiên là phú quý ung dung tựa như tiên cảnh." Hoàng hậu quét nàng một cái nói: "Ngươi lại nói lời khách sáo với bổn cung rồi, phú quý ung dung thì đúng, tựa như tiên cảnh lại … tiên cảnh nào lại như thế ?" Trong giọng nói ẩn chút phiền chán và vô vị, lắc đầu cười nói: "Muốn ta nói thì thuận theo tự nhiên thì tốt, phong cảnh trong cung vô cùng đẹp đẽ, nhưng đông một đám tây một cụm tổ hợp vào nhau, thật ra khiến người ta hoa cả mắt. Bản cung đã từng đến Định vương phủ, nói vậy hết sức được lòng Vương phi?"

Định Quốc vương phủ có diện tích rất lớn, nhưng bố trí lại hết sức khoan khái u nhã, cũng khiến Diệp Ly rất thích. Công chúa Chiêu Dương cũng gật đầu hùa theo cười nói: "Hoàng hậu nương nương nói rất đúng, khi bản cung còn nhỏ cũng thường xuyên thích ở lại Định vương phủ, lần nào cũng không nỡ trở về."

Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Nương nương và công chúa quá khen, Định vương phủ các đời đều là võ tướng, không tránh khỏi hơi thô kệch, ta và vương gia đều không thích náo nhiệt, chỉ mưu cầu yên tĩnh mà thôi."

Vân phi ngồi ở bên cạnh Diệp Ly, tò mò nói: "Nô tì nghe hoàng thượng nói ở Vĩnh Châu Định vương phi từng trấn giữ Vĩnh Lâm, giúp đỡ ngăn cản phản quân Lê vương mới bảo vệ Toái Tuyết quan bình an, Vương phi có thể nói tình hình lúc đó cho chúng ta được không? Hóa ra Vương phi cũng có võ công, thảo nào năm ngoái có

thể dùng một mũi tên dọa công chúa Tây Lăng mất hồn mất vía."

Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Vân phi nương nương nói đùa. Chẳng qua là Vương gia lo lắng an nguy của ta nên học mấy chiêu đơn giản mà thôi. Trấn giữ Vĩnh Lâm là các tướng sĩ biên quan, cũng không phải là công của Diệp Ly." Vương chiêu dung cười nói: "Vương phi quá khiêm nhường, nô tì cũng nghe Hoàng thượng nói. Hoàng thượng còn nói nếu không nhờ công của Vương phi chỉ sợ Toái Tuyết quan đã sớm không giữ được, Vương phi đúng là tâm huyết với giang sơn Đại Sở. Đáng tiếc đám nô tỳ nơi thâm cung không thể hết mình cho Đại Sở như Vương phi, thực sự là nỗi tiếc nuối trong cuộc đời.

"Ồ? Vương chiêu dung cũng muốn cống hiến cho Đại Sở sao? Không bằng ta đi cầu xin phụ hoàng đưa ngươi đi biên quan cống hiến cho Đại Sở được không. Vương chiêu dung trung thành với Đại Sở như vậy, phụ hoàng nhất định sẽ thật vui mừng." Tiếng trẻ con lanh lảnh vang lên ngoài đình, mọi người quay đầy lại thấy công chúa Trường Nhạc nháy đôi mắt sáng ngời cười hì hì nhìn Vương chiêu dung nói.

Vương chiêu dung gượng cười một tiếng nói: "Công chúa nói đùa, nô tì. . . Tay trói gà không chặt. . . . . ." Cho dù được sủng ái rồi, trong nhà được trọng dụng rồi Vương chiêu dung vẫn không dám trêu chọc vị công chúa Trường Nhạc này. Công chúa Trường Nhạc chính là nữ nhi duy nhất của Hoàng hậu, cũng là con vợ cả duy nhất của hoàng thất Đại Sở. Với Hoàng hậu, Mặc Cảnh Kỳ dù không sủng ái nhưng lại hết sức tôn trọng, đối với công chúa đơn thuần đáng yêu này càng thêm yêu quý. Nếu như công chúa Trường Nhạc thật chạy đến ngự thư phòng đi nói lung tung một trận, bản thân mình có thể phiền phức rồi.

Công chúa Trường Nhạc trợn trắng mắt, khinh thường liếc nàng một cái nói: "Vậy ngươi còn nói lảm nhảm cái gì. Bản công chúa còn

tưởng rằng ngươi ngại nói với phụ hoàng, vừa lúc Định vương thúc đang ở ngự thư phòng, bản công chúa đi giúp ngươi van cầu phụ hoàng, nói không chừng phụ hoàng niệm tình ngươi trung thành sẽ đồng ý đây."

"Trường Nhạc, đừng nhiễu." Hoàng hậu nhìn hành động thiếu lễ phép của công chúa Trường Nhạc, không vui cau mi lại. Công chúa Trường Nhạc dí dỏm làm mặt quỷ, bước vào trong đình lễ phép chào hỏi, "Nữ nhi thỉnh an mẫu hậu, ra mắt Định vương phi ra mắt hai cô." Công chúa Chiêu Dương kéo công chúa Trường Nhạc qua cười nói: "Lâu rồi không gặp, tiểu công chúa đã sắp trưởng thành, trở thành đại cô nương rồi." Diệp Ly dẫn đầu mỉm cười, mới một năm không gặp, công chúa Trường Nhạc quả thật trưởng thành hơn nhiều so với lúc gặp ở ngoài cung Dao Hoa trước kia. Ít nhất thoạt nhìn không giống như là còn có thể chui vào bụi cây nữa. Công chúa Trường Nhạc hiển nhiên còn nhớ rõ Diệp Ly, gục ở trong lòng công chúa Chiêu Dương nháy mắt với nàng, Diệp Ly hơi ngẩn ra, đáp lại nàng bằng nụ cười nhàn nhạt.

Vân phi nhìn công chúa Trường Nhạc làm nũng trong lòng công chúa Chiêu Dương, cười nói: "Công chúa, chúng ta đang muốn nghe Vương phi nói chuyện mang binh đánh giặc ở biên thành đây. Công chúa không muốn nghe sao?"

Công chúa Trường Nhạc chuyển con ngươi, nở nụ cười trong sáng, "Bản công chúa là thục nữ, mới sẽ không đi thăm dò chuyện riêng của người khác. Chỉ có những nữ nhân hư hỏng cả ngày chỉ nghĩ tới đấu đá, hãm hại nhau mới có thể hao hết lòng dạ đi tìm hiểm việc riêng tư của người khác. Vân phi nói có phải không?" Nụ cười dịu dàng trên gương mặt Vân phi hơi cương cứng, cười to nói: "Công chúa đương nhiên là thục nữ rồi."

Công chúa Trường Nhạc hừ nhẹ một tiếng, quay đầu nói với hoàng

hậu: “Mẫu phi, nhi thần có thể mời Định vương phi và biểu tỷ đi chơi không?”

Hoàng hậu cười yếu ớt nói: “Vậy phải xem Định vương phi có rãnh rỗi cùng con đi chơi hay không đã. Con bé này đã không nhỏ rồi, cả ngày chỉ quấn người muốn chơi còn ra thể thống gì?” Công chúa Trường Nhạc cười nói: “Nhi thần thích Định vương phi.” Hoàng hậu nghiêng đầu cười nói với Diệp Ly: “Con bé này không hiểu chuyện, Vương phi chê cười.” Diệp Ly cười nói: “Làm sao sẽ, công chúa lương thiện dễ thương, có thể được công chúa thích là vinh hạnh của Diệp Ly. Không biết công chúa muốn mời ta đi chỗ nào chơi?”

Công chúa Trường Nhạc vui mừng rời khỏi lòng công chúa Chiêu Dương, một tay lôi kéo Diệp Ly một tay kéo Hoa Thiên Hương chạy ra ngoài, “Các ngươi cùng bản công chúa đến đây đi.” Diệp Ly tay chân nhanh nhẹn thì không sao cả, ngược lại Hoa Thiên Hương bị công chúa Trường Nhạc kéo chạy lảo đảo, Hoàng hậu ở phía sau bất đắc dĩ sai người theo sau nhìn các nàng.

Công chúa Trường Nhạc lôi kéo hai người rẽ đông ngoặt tây trong ngự hoa viên, chạy thẳng tới núi giả góc tây bắc ngự hoa viên mới ngừng lại, quay đầu nhìn những cung nhân phía sau không hề theo kịp mới yên tâm, nhíu mày nhẹ giọng oán giận: “Những người này thật đáng ghét, đến đâu cũng đi theo.”

Diệp Ly cười nói: “Các nàng đều là nghe theo lời sai bảo của Hoàng hậu và Hoàng thượng, ngộ nhỡ không tìm được ngươi, không ngừng bọn họ sẽ bị phạt đây.” Công chúa Trường Nhạc khoát tay một cái nói: “Ngươi yên tâm đi, mẫu hậu ta là người tốt, mới sẽ không tùy tiện trách phạt cung nhân đâu. Nhưng mà những người đó rất đáng ghét, bọn họ thích thuật lại lời của ta cho phụ hoàng, nói cho các phi tử khác nữa. Bản công chúa ghét các nàng. Các ngươi đi theo ta.”

Công chúa Trường Nhạc tươi cười leo lên trên núi giả, vừa quay đầu nói với hai người: “Ở đây rất rộng, chúng ta leo lên các nàng sẽ không tìm được đâu.”

Diệp Ly nhìn một chút, dãy núi giả này quả rất rộng, nếu núp bên trong, không nhìn không kỹ thì thật đúng là khó tìm thấy. Chẳng qua là. . . “Công chúa, chúng ta leo lên làm gì?”

Công chúa Trường Nhạc quay đầu lại nhìn nàng, sờ sờ trâm trân châu quanh đầu mình nói: “Định vương thúc nói có nữ nhân xấu chọc ngươi không vui, muốn ta tìm một chỗ giấu ngươi đi, đợi lát nữa hắn sẽ tới đón ngươi. Ừ. . . Còn có nghĩ lại, không phải biểu tỷ có chuyện gì muốn nói với ngươi sao?”

Diệp Ly dở khóc dở cười, giấu nàng đi? Nàng dám đánh cuộc tuyệt đối không phải Mặc Tu Nghiêu nói với công chúa Trường Nhạc như thế. Nghiêng đầu nhìn Hoa Thiên Hương cũng đang kinh ngạc, Hoa Thiên Hương cũng nhìn công chúa Trường Nhạc. Công chúa Trường Nhạc hừ nhẹ một tiếng, quay đầu lại tiếp tục leo lên: “Bản công chúa là ai, phụ hoàng muốn đưa Hương Hương biểu tỷ đến Bắc Nhung. Ta hỏi ma ma rồi, Bắc Nhung là nơi rất không tốt, người vừa thô lỗ vừa dã man, âm u lạnh lẽo không có đồ ngon. Ta đi tìm Định vương thúc, Định vương thúc nói chuyện này do Định vương phi định đoạt, cho nên hiện tại chúng ta có thể nói rồi. Các ngươi đi lên đi.”

Hai người bất đắc dĩ, chỉ đành phải leo lên theo nàng. Trên sườn núi núi giả quả nhiên có một nơi có thể giấu người, nhìn mức độ sạch sẽ thì cũng biết nhất định thường xuyên có người ở nơi này. Ngồi ở trên núi giả, Diệp Ly mỉm cười nói: “Cho nên, công chúa là muốn cầu xin ta đừng để Thiên Hương đến Bắc Nhung sao?”

Công chúa Trường Nhạc mong ngóng nhìn nàng: “Ngươi sẽ đồng ý

chứ?”

Diệp Ly cười một tiếng: “Ta đồng ý rồi thì có ích lợi gì?”

Công chúa Trường Nhạc suy nghĩ một lát: “Bản công chúa có thể tặng tất cả bảo bối cho ngươi, ta có rất nhiều bảo bối nha. Đều là phụ hoàng cho ta, mẫu hậu nói những thứ đó rất quý trọng. Có được không?”

“Trường Nhạc. . . . . .” Hoa Thiên Hương ửng đỏ mắt, dĩ nhiên nàng cũng không muốn đến Bắc Nhung. Nhưng bất kể nàng hay là phụ thân mẫu thân tổ phụ tổ mẫu đều biết rõ, Hoàng thượng nói là do Định vương phi toàn quyền phụ trách, nhưng nếu quả thật muốn nàng đi hòa thân thì cả Ly nhi cũng không thể làm gì. Chẳng qua là muốn Định vương phủ mang tiếng đắc tội Hoa phủ mà thôi, cho nên ngay từ đầu cả tổ phụ tổ mẫu hay chính nàng đều chưa từng suy nghĩ đến đi tìm Ly nhi nói chuyện, chỉ vô duyên vô cớ khiến nàng ấy khó xử mà thôi.

“Tại sao công chúa không muốn Thiên Hương đi hòa thân?”

Công chúa Trường Nhạc cắn khóe môi nhìn hai người, mãi lâu sau mới lại chần chừ nói: “Mẫu hậu nói. . . là công chúa mới có thể hòa thân. Nhưng hiện tại chúng ta không có công chúa thích hợp cho nên mới muốn chọn người khác đi hòa thân. Mẫu hậu nói những thứ này. . . đều là chuyện hoàng gia, ta. . . bản công chúa còn nhỏ, nếu không bản công chúa sẽ tự mình đi hòa thân. . . Hương Hương biểu tỷ đi, ngoại tổ mẫu và cậu mợ sẽ khổ sở. Mợ còn khóc trước mặt mẫu hậu. . .” Công chúa Trường Nhạc nói đứt quãng, tuy vậy hai người vẫn nghe rõ. Công chúa Trường Nhạc tưởng là Thiên Hương thay mình đi hòa thân chịu khổ, cho nên mới nóng lòng van cầu Diệp Ly như thế. Thật vất vả nói xong rồi, công chúa Trường Nhạc mong mỏi nhìn nàng: “Định vương phi, ngươi có thể đừng để biểu tỷ đi hòa

thân không?”

Diệp Ly cười nhạt, gật đầu nói: “Có thể, ta đồng ý với ngươi.”

Chương 102: Duy nhất một mình nàng

Edit: Vivi

Beta: Sakura

“Ly nhi…” Nghe vậy, Hoa Thiên Hương sửng sốt, khẽ cắn môi nhìn Diệp Ly, trong ánh mắt long lanh thường ngày rơm rớm nước mắt. Nàng biết Diệp Ly khó xử, Hoàng thượng giao chuyện lớn như vậy cho Định Quốc vương phủ xử lý, thoạt nhìn là gửi gắm trọng trách tín nhiệm, trên thực tế là đẩy Định quốc vương phủ lên nơi đầu sóng ngọn gió. Diệp Ly dễ dàng đồng ý lời cầu xin của công chúa Trường Nhạc như vậy, khiến Hoa Thiên Hương vừa vui mừng vừa lo lắng.

Diệp Ly cầm ống tay áo nàng vỗ nhẹ, cười nói: “Lòng người luôn thiên vị vài phần như thế. Vả lại dù sao đều là chuyện đắc tội với người, vì sao ta không thể lựa chọn chuyện khiến bản thân mình thoải mái hơn?”

Công chúa Trường Nhạc lại không rõ phương diện này có gì khó xử, vui vẻ nhào vào lòng Diệp Ly cười nói: “Ngươi quả nhiên là người tốt, bản công chúa thích ngươi.” Diệp Ly nhẹ nhướn đôi mi thanh tú, cười nói: “Nếu như ta không đồng ý thì công chúa không thích ta sao?” Công chúa Trường Nhạc khó xử nhìn nàng, xoắn xuýt mãi lâu mới nói: “Định vương thúc nói ngươi sẽ đồng ý. Nhưng mà…nhưng mà dù ngươi thật sự không đồng ý, bản công chúa cũng sẽ không trách ngươi, mẫu hậu nói… mẫu hậu nói mặc kệ ngươi đưa ai đi hòa thân thì cũng không phải là lỗi của ngươi. Bởi vì… bởi vì… đây vốn chẳng phải chuyện của ngươi.” Không ngờ Hoàng hậu sẽ nói ra như

vậy, Diệp Ly giật mình một chút, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của công chúa Trường Nhạc, cười nói: “Thay ta cảm ơn Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương nói rất đúng, cho nên dù ai bị đưa đi hòa thân cũng không phải là lỗi của công chúa. Công chúa cũng không cần quá khó chịu.” Công chúa Trường Nhạc chớp mắt, chần chờ rồi gật đầu nói: “Nếu như bản công chúa trưởng thành rồi, bản công chúa sẽ tự mình đi hòa thân.”

Diệp Ly có ấn tượng không tốt lắm với công chúa, quận chúa hoàng thất, lại không ngờ tiểu công chúa này không chỉ đáng yêu lại có suy nghĩ như vậy. Vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, Diệp Ly cười nói: “Hoàng hậu nương nương và Hoàng thượng lại không nỡ để công chúa đi hòa thân. Hơn nữa… công chúa biết đi hòa thân là gì không? Đi tới một quốc gia khác rồi không được thoải mái như ở lại Đại Sở.”

Công chúa Trường Nhạc nhe răng với Diệp Ly, bắt lấy cái tay đang chà đạp khuôn mặt mình, rầu rĩ nói: “Ta biết, mẫu hậu nói với ta, thân là công chúa, tuy hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhưng không thể làm chủ hôn sự của mình, ngay cả mẫu hậu cũng không thể. Nếu như tương lai còn cần hòa thân mà phụ hoàng chọn Trường Nhạc đi thì Trường Nhạc không thể càn quấy. Bởi vì… đây là trách nhiệm của công chúa…”

Nghe xong lời công chúa Trường Nhạc nói, Diệp Ly và Hoa Thiên Hương chỉ có thể thở dài trong lòng.

Trong cung cũng không phải nơi tốt lành gì, cho dù ba người trốn ở nơi bí ẩn cũng khó tránh khỏi cung nữ thái giám thành đàn tìm kiếm chung quanh. Diệp Ly lôi kéo công chúa Trường Nhạc đứng dậy: “Nói chuyện xong rồi, chúng ta đi ra ngoài đi.” Bản thân chủ động đi ra còn tốt hơn so với bị người tìm bắt được. Đường đường Định quốc vương phi và một tiểu công chúa trốn ở trong núi giả, bị người

nhìn thấy thì không còn mặt mũi gì rồi. Công chúa Trường Nhạc tự nhiên cũng nghe được tiếng gọi từ xa đến gần, nhẹ nhăn đôi mi thanh tú: “Mẫu hậu sẽ không gò bó ta, những người này đáng ghét nhất rồi, rất sợ bản công chúa nói nhiều một câu với người khác.”

Diệp Ly đi đầu xuống khỏi núi giả, quay đầu lại bế công chúa Trường Nhạc xuống, sau đó mới đỡ Hoa Thiên Hương đi xuống.

Đi ra ngoài thấy đám cung nhân chạy về hướng các nàng, Hoa Thiên Hương bất đắc dĩ cười nói: “Hiện tại ta không tiện tìm ngươi, vốn tưởng rằng có thể nói chuyện, xem ra trong cung thật không có chỗ yên tĩnh có thể nói chuyện.”

Diệp Ly cười nói: “Có gì không tiện, nếu ngươi rảnh thì cố tránh ra mà tới tìm ta là được.” Hoa Thiên Hương suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Thôi khỏi đi, ta biết hiện tại ngươi đâu thể rút thời gian rảnh ra chơi bời.” Diệp Ly ngẫm lại mình vừa trở về không tới hai ba ngày, thật sự là bận bịu không thôi, đành phải cười nói: “Lâu lắm không ở kinh thành, khó tránh khỏi có nhiều việc. Thậm chí ta còn chưa có thời gian gặp Tranh Nhi tỷ tỷ đây.” Hoa Thiên Hương bĩu môi nói: “Sớm muộn gì các ngươi chả là người một nhà, Tranh Nhi bị mẹ nàng giữ trong nhà chuẩn bị gả đây, ngươi có muốn gặp cũng chưa chắc gặp được.” Nhìn lướt qua cung nữ sắp đến trước mặt, Diệp Ly nhẹ giọng cười nói: “Nếu không phải ngươi quá soi mói, sớm định ra hôn sự thì không lâu sau sẽ không còn chuyện gì rồi?”

Hoa Thiên Hương ngẩn ra, lập tức đỏ lựng mặt, khổ nỗi cung nữ đi tìm người đã đến trước mắt, chỉ đành oán hận liếc xéo Diệp Ly, không thể nói gì.

Trở lại trong đình nghỉ mát, Vân phi và Vương chiêu dung đã đi rồi. Hoàng hậu thấy Hoa Thiên Hương còn chưa hết đỏ mặt, lại nhìn công chúa Trường Nhạc đang nháy mắt với mình như đã hiểu ra, hơi

biết ơn gật đầu với Diệp Ly. Diệp Ly cười nhẹ, kéo công chúa Trường Nhạc ngồi xuống. Trong đình nghỉ mát chỉ còn lại công chúa Chiêu Dương, Chiêu Nhân và quận chúa Dung Hoa. Các phu nhân khác dù có muốn cầu xin cho con gái nhưng cũng biết trong cung không phải là nơi tùy ý, nên không tiến lên quấy rối.

Diệp Ly ngồi xuống thì thấy đối diện có hai ánh mắt không hề hiền lành nhằm vào mình. Ánh mắt của công chúa Chiêu Nhân vẫn luôn soi mói và khinh thường, của quận chúa Dung Hoa thì thêm phần thù hận soi với mẹ nàng. Diệp Ly bưng lên, mở nắp ly trà cung nữ vừa đưa tới, Thanh Ngọc phía sau đột nhiên mở miệng nói: “Vương phi, trong khoảng thời gian này vương phi làm lụng vất vả, thân thể lạnh lẽo. Trầm tiên sinh từng nhắc nhở, gần đây vương phi kiêng uống trà xanh.” Diệp Ly dừng tay, bưng ly trà nhẹ hít một hơi, thương tiếc than thở: “Trà xuân Long Tỉnh tốt nhất đấy, đã lãng phí trà tốt của Hoàng hậu nương nương rồi.” Ánh mắt Hoàng hậu chợt lóe, xoẹt qua một tia lạnh lẽo, cười nói với Diệp Ly: “Trà Long Tỉnh này là trà tốt, nhưng sức khỏe quan trọng hơn. Nếu ngươi thích, chốc nữa ta cho người đưa một ít đến Định vương phủ là được.”

Diệp Ly cũng không khách sáo, cười nói: “Vậy đa tạ hoàng hậu nương nương rồi. Nương nương chớ trách ta tham lam.”

Công chúa Trường Nhạc ngồi trong lòng Diệp Ly, đôi mắt trong veo, chớp mắt, đứng dậy nói: “Mẫu hậu, Trường Nhạc muốn đi luyện chữ.”

Hoàng hậu cưng chiều nhìn con gái, gật đầu nói: “Đi đi.”

Đến khi công chúa Trường Nhạc chạy mất không thấy bóng người, quận chúa Dung Hoa soi mói nhìn Diệp Ly, hừ nhẹ một tiếng nói: “Không phải là Định quốc vương phi có thể văn có thể võ sao? Từ lúc nào thân thể trở nên mảnh mai tới mức ngay cả một ly trà cũng

không uống nổi?" Diệp Ly mỉm cười nhìn quận chúa Dung Hoa, nói: "Quận chúa nói đùa, chẳng qua có gì không khỏe tất nhiên phải để đại phu khám. Giấu bệnh sợ thuốc cũng chẳng phải chuyện tốt gì, quận chúa cảm thấy sao?" Quận chúa Dung Hoa ngạo nghễ nhướn mày, bưng ly trà uống một ngụm nói: "Trước giờ bản quận chúa chưa từng nghe lúc không khỏe thì không thể uống trà."

"Được rồi, Dung Hoa." Thấy quận chúa Dung Hoa gây sự như thế, công chúa Chiêu Dương hơi nhíu mày không vui, nói: "Một cô gái chưa lấy chồng như ngươi, không biết nói chuyện cho tử tế sao? Đấu đá qua lại thế còn ra thể thống gì?"

"Ta đã sắp bị gả đến Bắc Nhung rồi, còn quan tâm gì đến nói chuyện tử tế!" Quận chúa Dung Hoa nổi giận đùng đùng nói, dứt lời, hung ác trừng Diệp Ly, hiển nhiên đã nghẹn những lời này đã lâu. Diệp Ly cười khổ trong lòng, hòa thân là quyết định của hoàng đế, có liên quan gì tới nàng? Xoay người đưa chén trà cho Thanh Ngọc ở phía sau, Diệp Ly hạ quyết tâm không mở miệng nói chuyện. Công chúa Chiêu Nhân ở cạnh cũng không chịu được rồi, mở miệng nói: "Định vương phi, ngươi tính toán gì về việc chọn người đi hòa thân?"

Diệp Ly âm thầm lắc đầu trong lòng, công chúa Chiêu Nhân và quận chúa Dung Hoa đều có tính nết như nhau. Có lẽ là đã quen tâm cao khí ngạo ở hoàng gia rồi, nên ngay cả lời nói ra lúc này cũng mang giọng mệnh lệnh: "Hôm qua vương gia vừa mới mang danh sách chọn người theo ý Hoàng thượng về phủ, ta còn chưa kịp xem đây. Ta thực sự không thể trả lời vấn đề của công chúa."

"Người theo ý của Hoàng thượng chính là Hoa Thiên Hương, ai chả biết rồi?" Quận chúa Dung Hoa thốt ra: "Ngươi nói như thế rõ ràng là muốn loại bỏ nàng ra ngoài, tưởng bản quận chúa không biết sao?"

Diệp Ly thu lại nụ cười, ngẩng đầu nhìn quận chúa Dung Hoa nghi

hoặc hỏi: “Ý của Hoàng thượng là Hoa tiểu thư? Đã như vậy vì sao Hoàng thượng không trực tiếp hạ lệnh cho Hoa tiểu thư đi hòa thân mà muốn Bản phi lựa chọn người thích hợp? Đã như vậy… vừa vặn hôm nay chúng ta đều ở trong cung, không bằng mời quận chúa Dung Hoa đi hỏi Hoàng thượng xem, có phải người thực sự tính là Hoa tiểu thư không? Để tránh sau này Bản phi chọn người không hợp ý Hoàng thượng. Quận chúa Dung Hoa cảm thấy sao?”

“Ta…” Quận chúa Dung Hoa tức giận, mặt trắng bệch, tuy nàng không hiểu chuyện triều chính thế nhưng cũng không có nghĩa không biết gì cả. Vì sao Hoàng thượng không trực tiếp hạ chỉ muốn Hoa Thiên Hương đi hòa thân, nàng thân là họ hàng gần của hoàng thất, dù nàng không nghĩ ra thì người khác cũng sẽ nói cho nàng. Nếu nàng thực sự chạy đến hỏi Hoàng thượng, chỉ sợ nàng chính là người được chọn đi hòa thân duy nhất rồi. Diệp Ly này, lại dám tính toán nàng! Thật giống nữ nhân Diệp Oánh kia, họ Diệp không ai là người tốt!

“Định vương phi.” Nhìn thoáng qua quận chúa Dung Hoa đang tỏ vẻ căm phẫn, công chúa Chiêu Dương thở dài bất đắc dĩ, nàng không có con nối dòng, công chúa Chiêu Nhân cũng chỉ có một người con gái này, cho nên khó tránh khỏi quá cưng chiều Dung Hoa, lại không ngờ chiều ra cái tính thẳng thừng ương ngạnh, không biết động não này. Định vương phi mất mẹ từ khi còn ít hơn Dung Hoa nửa tuổi, nhưng nhìn phong thái làm việc này thì Dung Hoa không thể bằng được: “Tính tình Dung Hoa hấp tấp, không biết nói chuyện, mong rằng Định vương phi chớ trách.”

Diệp Ly cũng biết công chúa Chiêu Dương xưa nay nuông chiều cô cháu gái này, cũng không thèm để ý lại cười nói: “Công chúa nói quá lời, thật ra tuy Hoàng thượng giao chuyện hòa thân cho ta làm, nhưng công chúa cũng biết ta còn ít tuổi, chưa từng xử lý việc như thế này, có nhiều chỗ còn không hiểu. Cho nên cũng không dám vội

vã kết luận. Bởi vậy, nhất thời ta chưa có cách nào trả lời vấn đề công chúa Chiêu Nhân vừa hỏi, còn xin thứ tội."

Công chúa Chiêu Dương cười nói: "Chiêu Nhân cũng sốt ruột cho Dung Hoa mới hỏi nhiều một câu. Vương phi không cần để trong lòng."

"Khởi bẩm nương nương, Định vương tới." Một tiểu cung nữ ngoài đình bẩm báo.

Hoàng hậu ngoảnh đầu nhìn Diệp Ly cười nói: "Ai cũng nói Định vương và Định vương phi ân ái vô cùng, Bản cung vốn không tin, hôm nay đã tin. Giờ mới bao lâu Định vương đã không chờ kịp rồi? Mời Định vương vào đi."

Chỉ chốc lát sau, Mặc Tu Nghiêu chậm rãi đi vào, đứng ở ngoài đình nghỉ mát, nhìn lướt qua mọi người trong đình, cười nhạt nói: "Quấy rầy Hoàng hậu nương nương rồi."

Hoàng hậu cười nói: "Định vương đây là tới đón Vương phi về?"

Mặc Tu Nghiêu nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười nhìn Diệp Ly nói: "Ta và A Ly còn một số việc phải về phủ, mới đến quấy rầy nhã hứng của Hoàng hậu nương nương, còn xin nương nương thứ lỗi." Hoàng hậu khoát tay cười nói: "Miễn, Định vương và Vương phi xa cách đã lâu giờ gặp lại khó trách luôn lo lắng không thôi. Hôm nay ta cũng muốn xem Định vương phi lâu rồi không gặp còn khỏe không. Hôm nay ta đã thấy người, Định vương đưa Vương phi đi đi."

Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng cảm ơn, kéo Diệp Ly, gật đầu với công chúa Chiêu Dương rồi mới cáo từ đi khỏi.

Hai người dắt tay bước chậm trong ngự hoa viên, các phu nhân

ngắm hoa trong hoa viên đều biết điều tránh đi. Tuy Mặc Tu Nghiêu đã khôi phục sức khỏe, nhưng vẫn đeo mặt nạ trên nửa bên mặt, vẫn khiến không ít người sợ hãi không thôi. Dù sao từng có lời đồn rằng một vị hôn thê của Định vương chính là bị nửa bên mặt của hắn dọa chết. Vả lại hôm nay tình thế trong triều khó nói, cho dù có người yêu mến phong thái của Định vương cũng sẽ không bước lên tiếp lời trong ngự hoa viên này.

Có thể rời khỏi hoàng cung trước thời gian, tất nhiên Diệp Ly có tâm trạng rất tốt, trong ngự hoa viên thoang thoảng hương thơm nhàn nhạt, Diệp Ly thong thả đi cạnh Mặc Tu Nghiêu, hưởng thụ thời khắc yên tĩnh này, còn không quên quan tâm tới tâm trạng của Mặc Tu Nghiêu: “Làm sao vậy? Hoàng thượng nói gì khiến chàng thoạt nhìn không vui thế.” Mặc Tu Nghiêu nghiêng đầu nhìn nàng hỏi: “Vừa rồi trong trà có gì vậy?”

Diệp Ly kinh ngạc nhìn hắn, hắn biết chuyện xảy ra trong đình nghỉ mát nhanh thế?

“Đại khái có xạ hương, hoa hồng gì đó. Thanh Ngọc đi kiểm tra rồi, lúc về hẳn sẽ có kết quả.” Thấy vẻ mặt hắn không tốt lắm, Diệp Ly cứ nói ra điều mình biết, cũng hơi tò mò mấy thứ bị bỏ vào trong trà của mình. Mấy thứ kia xác thực có ảnh hưởng tới thân thể, nhưng chẳng ảnh hưởng mấy tới nàng hiện tại. Thực sự không rõ những người đó mạo hiểm bỏ mấy thứ này vào trong trà của nàng thì có tích sự gì, dù bỏ chút thuốc xổ cũng có ích hơn đi. Mặc Tu Nghiêu dừng bước, nghiêng đầu nhìn Diệp Ly nói: “A Ly không biết công dụng của thuốc này?”

“Lưu thông mạch máu… giảm đau…”

“A Ly, sau khi về phủ, nàng theo Trầm tiên sinh học dược lý một tháng.” Im lặng chốc lát, rốt cuộc Mặc Tu Nghiêu mở miệng nói?

Dược lý? Diệp Ly co rúm khóe môi, được rồi, nàng không phải không biết nghe nói hai thứ này còn có một tác dụng nữa, thế nhưng… cũng có người nói đó căn bản chẳng đáng tin cậy. Huống chi… đó căn bản không hề ảnh hưởng tới bọn họ có được không? Mặc Tu Nghiêu tức giận thì tức giận, nhưng vẫn không buông tay Diệp Ly, kéo nàng đi ra ngoài Ngự hoa viên. Thấy Mặc Tu Nghiêu không nói chuyện với mình, chỉ một mực đi về phía trước, Diệp Ly cảm thấy hơi lạ, nàng chưa từng thấy Mặc Tu Nghiêu tức giận, phải nói từ trước tới giờ chưa từng thấy Mặc Tu Nghiêu giận nàng. Túm tay Mặc Tu Nghiêu: "Tu Nghiêu…" Mặc Tu Nghiêu nghiêng đầu nhìn nàng một cái, vẫn chưa nói chuyện. Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, được rồi, là nàng sai, không nên biểu hiện thờ ơ như thế.

"Chàng thật tức giận? Không phải ta không thèm để ý, chỉ có điều… cái này cũng không ảnh hưởng gì đến chúng ta cho nên mới không căng thẳng như thế…" Diệp Ly không khỏi kinh bỉ mình trong lòng, Mặc Tu Nghiêu chỉ không nói chuyện với nàng mà thôi, nàng đang giải thích cái gì chứ? Ở trong cung bị người bỏ thuốc, nàng đương nhiên tức giận, hơn nữa cũng có thể đoán được rốt cuộc là ai đã xuống tay. Nên ngay cả quà đáp lại, nàng cũng đã suy nghĩ ổn thỏa rồi. Chỉ có điều, thứ mà đối phương bỏ vào thật sự ngoài dự đoán của nàng cho nên mới biểu hiện tùy ý. Vì sao Mặc Tu Nghiêu không giận người bỏ thuốc, lại muốn giận nàng chứ? Quan trọng nhất là… vì sao nàng còn cảm thấy mình đuối lý, đi giải thích với hắn đây?

"Không ảnh hưởng gì?" Mặc Tu Nghiêu nâng gương mặt đẹp đẽ của Diệp Ly lên, dùng ánh mắt thâm trầm đối diện với ánh mắt buồn rầu của Diệp Ly. Diệp Ly chẳng hề quen bị vây trong tình thế không thuận như vậy, mất tự nhiên ngọ nguậy nói: "Đúng vậy, nghe nói thuốc kia có công hiệu gì đó… Nhưng chúng ta chưa… hơn nữa cái đó dường như cũng chẳng đáng tin. Huống chi ta cũng không uống mà." Không phải Mặc Tu Nghiêu thật đang lo lắng nàng bị bỏ thuốc … tương lai

không sinh con được…gì đó chứ? Thấy Mặc Tu Nghiêu vẫn tỏa ra khí áp âm u, Diệp Ly sau mới nghĩ tới.

“A Ly…”

“Định vương, Định vương phi sao lại ở đây?” Mặc Tu Nghiêu đang muốn nói, một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng áp đảo hắn. Hai người đồng thời quay đầu lại, thấy Liễu quý phi một thân áo trắng giống tiên tử thanh khiết đứng dưới cây hải đường trắng cách đó không xa.

Liễu quý phi nhàn nhạt nhìn lướt qua Diệp Ly, dừng mắt lại ở Mặc Tu Nghiêu trong chốc lát cuối cùng ngừng lại ở nơi hai người nắm tay. Dường như Mặc Tu Nghiêu chẳng để ý tới ánh mắt của Liễu quý phi, lãnh đạm gật đầu nói: “Liễu quý phi. Bản vương và A Ly xuất cung, cáo từ.”

Trên vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng của Liễu quý phi xẹt qua một tia phức tạp khó phân biệt, nàng khẽ cắn đôi môi đỏ thắm, nhìn Mặc Tu Nghiêu rất lâu, mới nhìn Diệp Ly khẽ nhíu mày nói: “Định vương phi, Bản cung có việc muốn nói riêng với Định vương.”

Diệp Ly vô cùng kinh ngạc mà nhướn mày, muốn nói chuyện riêng với Mặc Tu Nghiêu, hẳn phải hỏi Mặc Tu Nghiêu mới đúng chứ? Ý của Liễu quý phi là mong nàng chủ động né tránh sao? Không hổ là quý phi được sủng ái nhất trong cung, chỉ khí thế này thì các cung phi khác đã không bằng rồi.

Diệp Ly đang muốn mở miệng, Mặc Tu Nghiêu nắm tay nàng rất chặt. Diệp Ly ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt thâm thúy nén giận của Mặc Tu Nghiêu, chỉ đành nghiêng đầu áy náy nói với Liễu quý phi: “Rất xin lỗi, ta và Vương gia có một số việc vội vã xuất cung. Hôm nay sợ là không có thời gian trò chuyện với Quý phi rồi.”

Liễu quý phi nhíu mày, nhìn Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Cáo từ.”

Liễu quý phi tái nhợt mặt, nắm chặt tay giấu trong tay áo. Nhìn Diệp Ly một cái thật sâu, không nói một lời xoay người đi khỏi.

Nhìn bóng dáng quyết tuyệt của Liễu quý phi, Diệp Ly hơi lo lắng nhìn Mặc Tu Nghiêu: “Nàng ta… không có việc gì chứ?” Đương nhiên Diệp Ly đã nghe nói tình cảm Liễu quý phi dành cho Mặc Tu Nghiêu, tuy rằng theo như nàng biết, dường như hai người chưa từng gặp mặt riêng bao giờ. Nhưng không thể phủ nhận việc Mặc Tu Nghiêu từ chối không chút lưu tình khiến nàng vui hơn nhiều.

“Về phủ.” Mặc Tu Nghiêu cứ như không hề nghe thấy vấn đề của nàng, kéo nàng xoay người nói.

Ra khỏi cửa cung, về tới phủ, Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn Mặc Tu Nghiêu vẫn sầm mặt không chịu nói lời nào, thở dài: “Chàng còn đang tức giận?” Người bình thường không hay tức giận, một khi trở nên tức giận sao mà khó nguôi thế? Dọc đường trở về, một câu hắn cũng không chịu nói, bình thường nàng đã quen với tiếng cười và giọng nói ôn hòa của Mặc Tu Nghiêu, một khi hắn im lặng hoặc phụng phịu không chịu mở miệng cười, Diệp Ly mới phát hiện bản thân mình cực kỳ không quen: “Ta biết chàng lo lắng cho ta, ta sai rồi, ta không nên không thèm để ý như vậy, đã được chưa?” Diệp ly khuyên lơn an ủi bản thân trong lòng, hắn đang cáu kỉnh, bản thân mình không thể chấp nhặt với người đang cáu mình. Trời biết, thật sự không phải nàng không chú trọng chuyện này. Mặc Cảnh Kỳ, ngươi chờ đấy cho ta!

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nhìn nàng một cái, xoay người đi tới một bên ngồi xuống.

Diệp Ly chỉ cảm thấy gân xanh trên trán nhảy thình thịch, chỉ nghe nói đàn ông dỗ phụ nữ, tới lượt nàng thì thế nào lại ngược lại đây? Mặc Tu Nghiêu chàng có cần ấu trĩ như thế không chứ? Được rồi, Diệp Ly ngươi phải rộng lượng!

"Tu nghiêu…chàng còn chưa nguôi giận sao. Vậy… ta đi thư phòng xử lý chuyện ngày hôm nay, chàng hết giận rồi nói đi." Diệp Ly căn bản không biết dỗ người bất đắc dĩ tính lui bước. Không phải nàng không có tính nhẫn nại, cũng không phải nàng nhát gan, mà là dáng vẻ tức giận của Mặc Tu Nghiêu thật sự khiến nàng mất tự nhiên. Khuôn mặt tuấn tú ôn hòa ngày thường, lúc này không hề có biểu cảm, thoạt nhìn không giống như cáu giận mà trái lại như đang đau lòng. Diệp Ly thấy vậy không khỏi nghi ngờ không biết có phải bản thân mình thực sự đã làm chuyện tội ác tày trời gì không, còn nói tiếp thì không chừng nàng sẽ sử dụng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để xin hắn tha thứ khiến hắn vui vẻ. Cho nên… Diệp Ly dự cảm được tia nguy hiểm quyết định gấp rút lùi bước.

"A Ly…" Một tay nàng bị kéo lại, Mặc Tu Nghiêu hơi dùng lực kéo người con gái định bỏ chạy vào trong lòng mình, Diệp Ly bối rối phát hiện, tư thế hiện tại của hai người thật sự hơi mập mờ, Mặc Tu Nghiêu ngồi trên ghế, nàng bị kéo vào trong lòng hắn, không có cách nào khác là phải ngồi lên trên đùi hắn. Tuy đã cùng giường chung gối không ngắn, nhưng quan hệ tuyệt đối trong sạch, tình hình hiện tại này không khỏi khiến Diệp Ly hơi luống cuống tay chân.

"Cái kia… Mặc Tu Nghiêu, chàng… có thể buông ta đã được không?" Diệp Ly nuốt nước miếng một cái, khóc không ra nước mắt. Nàng cũng không muốn biểu hiện vô dụng như thế, dù đối mặt với ai nàng cũng đều có thể thành thạo, nhưng cứ đối mặt với Mặc Tu Nghiêu, thỉnh thoảng nàng lại nghi ngờ chỉ số thông minh của bản thân. Mặc Tu Nghiêu lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm buồn bã: "A Ly, nàng coi ta là ai của nàng?"

“Cái gì …ai?” Diệp Ly khóc không ra nước mắt, nàng điên rồi mới có thể cảm thấy Mặc Tu Nghiêu đang khổ sở. Hiện tại việc nàng nên làm nhất chính là giãy khỏi Mặc Tu Nghiêu sau đó nhanh chóng rời khỏi, trực giác của bộ đội đặc chủng nói cho nàng, nàng còn tiếp tục ở lại, sẽ có chuyện không tốt lắm xảy ra: “Cái kia… không phải chúng ta đã sớm thành thân rồi sao? Ta đương nhiên coi chàng là trượng phu của ta mà…”

Con mắt sâu thẳm nháy một cái: “Như vậy… có phải chúng ta vẫn luôn quên một việc không?”

“Quên … việc gì?” Diệp Ly mù mờ hỏi, Mặc Tu Nghiêu ghé vào cổ nàng, hơi thở ấm áp phả vào nơi cổ bóng loáng của nàng, làn hơi thở thanh nhã sạch sẽ khiến nàng cảm thấy khô nóng vô lực.

“Viên phòng.” Mặc Tu Nghiêu nhẹ phun ra hai chữ bên tai nàng.

Ầm!

Đầu óc Diệp Ly như đã trải qua một trận nổ mạnh, trống rỗng trong nháy mắt. Thế nhưng Mặc Tu Nghiêu không định cho nàng thời gian tự hỏi, hơi nâng chiếc cằm khéo léo của nàng, cúi đầu bao phủ đôi môi mềm mại kia.

“Mặc … Mặc Tu Nghiêu…” So với nụ hôn bên ngoài Toái Tuyết quan, lúc này đây Mặc Tu Nghiêu dịu dàng hơn nhiều. Thế nhưng chính sự dịu dàng này lại khiến Diệp Ly không có lòng nào phản kháng. Vợ chồng thành thân một năm còn chưa viên phòng, sợ rằng chỉ có hai người bọn họ. Trong lòng, Diệp Ly rất hiểu Mặc Tu Nghiêu muốn cho mình thời gian chuẩn bị. Chỉ là bản thân mình… Diệp Ly cũng không biết rốt cuộc bản thân đã chuẩn bị tiếp nhận Mặc Tu Nghiêu xong chưa. Có lẽ nói, rốt cuộc…nàng có yêu Mặc Tu Nghiêu không…

“A Ly…” Mưa hôn nhỏ vụn lưu luyến bên môi nàng, xẹt qua gương mặt như ngọc của nàng, vô cùng thân thiết đụng vào vành tai khéo léo, nơi cổ duyên dáng của nàng: “A Ly…”

Có thể là bầu không khí dây dưa trong phòng tối, có thể là tiếng gọi khàn khàn dễ nghe của Mặc Tu Nghiêu, cũng có thể là vì mấy nụ hôn nhẹ nhàng nhỏ vụn mà triền miên, Diệp Ly ghét bản thân mình luôn rơi vào thế yếu trước mặt Mặc Tu Nghiêu, vì thế nàng ra một quyết định rất bạo dạn. Nàng ngồi dậy, vòng tay lên cổ Mặc Tu Nghiêu, sau đó chủ động dâng lên đôi môi đỏ thắm: “Mặc Tu Nghiêu… chàng thích ta?”

Mặc Tu Nghiêu hơi giật mình, thản nhiên cười nói: “Đúng vậy, không phải A Ly đã sớm biết sao.”

Diệp Ly nghiêng đầu nhìn hắn, cười xinh xắn, trong đôi mắt vương đầy ánh sao: “Đã như vậy, Bản vương phi cho phép chàng thích ta.”

Trời nghiêng đất ngả, Diệp Ly hơi hoa mắt phát hiện vừa ở cạnh bàn giờ đã nằm lên trên giường. Mặc Tu Nghiêu ghé vào vai nàng, thấp giọng cười ra tiếng, mãi lâu sau mới ngẩng đầu lên, từ trên cao nhìn xuống nàng: “A Ly, chỉ là thích còn chưa đủ đâu.” Diệp Ly vừa nghĩ, trên đôi môi nở nụ cười tươi đẹp, giơ tay ôm lấy vai Mặc Tu Nghiêu, nhướn mi nói: “Như vậy bản vương phi cho phép chàng yêu ta.”

“Nếu như cái giá lớn là nàng vĩnh viễn không thể rời khỏi ta, nàng cũng cho phép sao? A Ly.” Mặc Tu Nghiêu thấp giọng nói.

Diệp Ly sửng sốt: “Vĩnh viễn…có lẽ là có thể. Như vậy, tương tự, chàng cũng chỉ thuộc về ta?” Diệp Ly nhướn mi hỏi.

“Như vậy… ta yêu nàng. A Ly… như nàng mong muốn, kiếp này, chỉ

mình A Ly …” Cúi đầu một lần nữa chiếm cứ đôi môi thuộc về hắn. Dường như tất cả nhiệt tình đều tô điểm cho giờ phút này, lớp màn lụa buông màu đỏ thắm. Tiếng rên rỉ và thở dốc tinh tế tràn ra từ trong màn, nha đầu giữ cửa nhanh trí đóng cửa thay chủ tử, mỉm cười mà đi.

Mãi lâu sau mây tan mưa tạnh.

Mặc Tu Nghiêu nghiêng người trên giường nhìn người con gái vẫn đang ngủ say, trên bả vai hơi lộ ra dấu ấn nhàn nhạt, dung nhan hoặc yêu kiều hoặc long lanh bình thường, giờ ửng màu hồng nhạt, có vẻ vô cùng dịu dàng động lòng người. Mặc Tu Nghiêu giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt xinh xắn của người con gái, cúi đầu khẽ khàng hôn xuống. Vẻ u sầu và buồn bã dường như đã hoàn toàn tan biến, hơi thở ôn hòa và mặt mày phấn khởi đã biểu hiện ra tâm trạng hớn hở lúc này của Mặc Tu Nghiêu.

“A Ly… A Ly…” Nhớ tới việc triền miên lưu luyến, mệt nhọc vừa rồi, Mặc Tu Nghiêu không khỏi cúi đầu nhẹ hôn lên gương mặt của người con gái đang ngủ say sưa. A Ly của hắn, rốt cuộc …đã là của hắn rồi. Bao ngày bao đêm, bao lần hắn căm hận trời xanh bất công, căm hận đám kẻ thù của hắn. Thân thể không trọn vẹn khiến hắn không dám đi chạm vào cô gái độc nhất vô nhị trên thế gian này. Hiện tại, rốt cuộc hắn có thể có nàng hoàn toàn. Vì thế, hắn bằng lòng nỗ lực tất cả…

“Ừ… Tu Nghiêu…” Diệp Ly mơ mơ màng màng mở mắt ra, trận hoan ái vừa rồi tiêu hao quá nhiều thể lực của nàng, nửa ngủ nửa tỉnh nhìn người đàn ông trước mặt, nói nhỏ.

Mặc Tu Nghiêu nhẹ nhàng hôn xuống đôi môi nàng: “Không có việc gì, cứ ngủ đi. Có chuyện gì tỉnh ngủ rồi nói.”

“Ừ.” Diệp Ly gật đầu qua quýt, cọ cọ trong lòng hơi lạnh của hắn, lần nữa chìm vào mộng đẹp.

“A Ly, kiếp này duy chỉ mình nàng…”

Chương 103: Tạm biệt Hàn Minh Tích

Edit: Vivi

Beta: Sakura

“Ra mắt Vương gia.”

Trong khách sảnh, thấy một nam tử mặc áo trắng bước từ bên trong ra, đám người Thanh Sương vội vàng đồng thanh chào hỏi. Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh nhìn quét qua bốn người, nhàn nhạt hỏi: “Có chuyện gì?” Nhìn ba người kia một cái, Thanh Ngọc chỉ đành phải tiến lên phía trước nói: “Khởi bẩm Vương gia, công tử Hàn Minh Tích, tân gia chủ của Hàn gia cầu kiến Vương phi.” Các nàng đều không đi theo Vương phi đi ra ngoài, cho nên không biết vì sao Vương phi và vị Hàn công tử quen biết. Nhưng mà Ám Nhị Ám Tam đi theo Vương phi nói vị Hàn công tử kia là bạn của Vương phi. Cho nên dù biết hiện tại Vương gia không vui có người quấy rầy, bốn người vẫn can đảm đến đây bẩm báo.

“Hàn Minh Tích?” Mặc Tu Nghiêu nhướn mày, thản nhiên hừ nhẹ một tiếng nói: “Hắn tới nhanh đấy. Dẫn hắn đi thư phòng, bản vương đi gặp hắn. A Ly đang nghỉ ngơi, không nên đi quấy rầy nàng. Bảo người chuẩn bị thêm thức ăn. Thanh Ngọc, ngươi đi theo bản vương.”

Bốn người lặng lẽ nhìn nhau mấy lần, xem ra hiện giờ tâm trạng Vương gia rất tốt.

“Dạ, Vương gia.”

Trong thư phòng, Hàn Minh Tích đứng chắp tay lặng lẽ say sưa nhìn bộ chữ trên tường. Một chữ Nhẫn, nhìn như nội liễm hiền hòa, thưởng thức tỉ mỉ có thể cảm giác rõ được sát ý lành lạnh và nhuệ khí lạnh thấu xương trong đó. Nửa cuộc đời hắn đều sống dưới sự che chở của cha mẹ và huynh trưởng, không thể tưởng tượng được hạng người gì mới có thể viết một chữ nhìn như hiền hòa bình thản nhưng lại tiềm ẩn sát khí như thế. Đó như đeo thanh kiếm độc được gói ở nơi mềm mại nhất của bản thân vừa nguy hiểm lại vừa đau đớn. Ánh mắt hắn chậm rãi dứt khỏi chữ đó, xoay người nhìn về phía cửa. Mặc Tu Nghiêu đã đứng ở cửa tự lúc nào. So với khi gặp nhau ở thành Quảng Lăng lần trước, dường như Mặc Tu Nghiêu hiện tại trông tùy ý hơn chút. Tuy rằng Hàn Minh Tích cũng không hiểu rõ Mặc Tu Nghiêu, nhưng lại cảm thấy bây giờ hắn rất vui.

Hàn Minh Tích nhìn chăm chú vào nam nhân ở trước mắt, áo trắng mộc mạc tự nhiên, mái tóc dài đen nhánh tự do chảy xuống bả vai, nhìn qua cả người biếng nhác mà vô hại. Khi ánh mắt Hàn Minh Tích rơi vào dấu đỏ trên cổ hắn thì đột nhiên co rút lại, tay vòng ra sau lưng bất giác nắm thật chặt: “Vương gia.” Hắn là một nam nhân phong lưu, nói là đi qua vạn bụi hoa cũng không quá đáng. Cho nên dù Mặc Tu Nghiêu trông không có chỗ nào thất lễ, hắn vẫn có thể nhìn ra được trước khi xuất hiện ở thư phòng, Mặc Tu Nghiêu đang làm những gì.

“Hàn công tử, ngồi.” Mặc Tu Nghiêu bước vào thư phòng thản nhiên gật đầu: “A Ly hơi khó chịu, hôm nay chỉ sợ không thể tiếp kiến Hàn công tử, xin hãy tha lỗi.”

Hàn Minh Tích im lặng ngồi xuống, trầm giọng nói: “Vương gia khách sáo rồi, nếu Hàn gia đã lựa chọn thần phục Vương gia và Vương phi, tự nhiên là chờ Vương phi rảnh rỗi rồi lại nói.”

Mặc Tu Nghiêu hơi bất ngờ nhìn Hàn Minh Tích một cái. Hàn Minh Tích là ai tất nhiên là Mặc Tu Nghiêu tự biết rất rõ, từ nhỏ bị Hàn Minh Nguyệt cưng chiều không kiêng nể gì, đã tạo nên tính cách thẳng thừng cho Hàn Minh Tích. Nhưng Hàn Minh Tích ngồi đối diện mình lúc này rất nhẫn nhịn bình tĩnh khó thấy, xem ra việc ra đi của Hàn Minh Nguyệt là cú sốc nặng nề cho cả Hàn gia và Hàn Minh Tích. Nghĩ ngợi một lát, Mặc Tu Nghiêu mở miệng nói: “Bản vương đã nói Hàn gia nghe theo sự điều khiển của A Ly, Bản vương sẽ không nói thêm gì với Hàn công tử. Hàn công tử có thể đi phòng khách nghỉ ngơi, có gì cần có thể hỏi Mặc tổng quản, hoặc Ám Nhị Ám Tam, chắc chắn Hàn công tử rất quen bọn họ đi?”

Hàn Minh Tích thản nhiên gật đầu: “Đa tạ vương gia, Hàn mỗ cáo lui.”

Đưa mắt nhìn Hàn Minh Tích đi ra ngoài, Thanh Ngọc ở ngoài cửa mới dè dặt đi vào: “Vương gia.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, “Đã điều tra được chén trà kia rồi sao?” Thanh Ngọc gật gật đầu nói: “Nô tỳ đã kiểm tra rồi, trong trà bao gồm xạ hương và hoa hồng, còn có một chút vị thuốc âm hàn. Sau khi trở về cũng hỏi qua Trầm đại phu, Trầm đại phu nói trà đó quả thật có. . . tác dụng làm người ta tuyệt dục, nhưng mà đó nhằm vào đám cung phi trong cung. Quanh năm rất nhiều nữ quyến trong cung sử dụng hương liệu như xạ hương, long não hương v.v…, vốn đã ảnh hưởng tới sức khỏe. Nếu như còn uống một lượng lớn đồ âm hàn thì đích xác rất có thể tuyệt dục, nhưng mà vương phi không dùng hương liệu này, hơn nữa sức khỏe cũng rất tốt. Cho nên Trầm đại phu nói nếu không dùng lâu dài, thì dù vương phi có uống chén trà kia cũng không có gì đáng lo. Ngoài ra, mùi xạ hương trộn vào rất nặng, mùi lá trà căn bản không thể áp đảo. Cực kỳ dễ bị người phát hiện, cho nên Trầm đại phu cho rằng có lẽ người bỏ thuốc cũng không định để

Vương phi uống chén trà kia … hẳn chỉ thử dò xét.”

“Thử dò xét?” Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nhướn mày nói.

Thanh Ngọc vội vàng gật đầu nói: “Loại thuốc xạ hương này không có hại lắm với người bình thường, dùng một hai lần tuyệt đối không có khả năng đạt hiệu quả tuyệt dục. Nhưng lại hết sức nguy hiểm với người mang thai, nô tỳ mang nước trà về, sau khi xem qua, Trầm đại phu cũng nói. Nếu như Vương phi có thai, như vậy chỉ cần uống một ngụm nước trà cũng đủ để … sảy thai.”

Trong thư phòng tĩnh lặng một lúc lâu, Mặc Tu Nghiêu mới phất tay nói: “Ngươi đi xuống đi. Bên cạnh A Ly chỉ có ngươi hiểu bốc thuốc chữa bệnh, bình thường cẩn thận một chút.”

“Nô tỳ cáo lui.” Thanh Ngọc lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, hơi cúi người vội vàng ra ngoài. Vương gia bắt đầu tức giận, dù không biểu hiện ra mặt, nhưng chỉ áp lực âm u kia đã khiến các nàng không thể chịu đựng được.

Thanh Ngọc lui ra ngoài, trong thư phòng lại im ắng,. Trong đôi mắt ôn hòa sâu lắng của Mặc Tu Nghiêu ngày thường giờ tràn ngập vẻ lo lắng. Mặc Cảnh Kỳ thật sự biết phòng ngừa chu đáo, sức khỏe hắn vừa khôi phục đã vội vã muốn dò xét A Ly rồi. Có lẽ còn muốn thử thăm dò xem có thật hắn đã hoàn toàn bình phục rồi không. Hoặc là hắn ta thực sự tự tin rằng hắn không dám động đến hắn ta?

“Người tới.”

“Vương gia.” Một bóng dáng mặc áo xám xuất hiện ở trong thư phòng: “Vương gia, đã điều tra xong. Là Vương chiêu dung sai người bỏ thuốc vào trong trà. Nghe nói lúc trước khi Hoàng thượng sủng hạnh Vương chiêu dung đã vô tình đề cập một câu về vấn đề

con nối dòng của Vương phi, Vương chiêu dung muốn dựa vào việc dò xét này để được cưng chiều nên mới bỏ thuốc vào trà." Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng: "Chỉ là một Chiêu Dung, người của nàng có bản lĩnh bỏ thuốc vào nước trà trong cung Hoàng hậu?" Người áo xám tự nhiên không dám trả lời, hắn cũng hiểu không phải Vương gia muốn nghe hắn trả lời. Chỉ hỏi: "Vương chiêu dung mưu tính con nối dòng của Định vương phủ, Vương gia, chúng ta có. . ." Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, nở nụ cười lạnh thấu xương: "Không, nếu nàng thích bỏ thêm nguyên liệu vào trà như vậy. Bảo Thanh Ngọc chế thuốc giống như chén trà kia, khiến nàng ta uống liền ba tháng cho bản vương!"

"Vương gia. . . Vương chiêu dung có thể đã có bầu."

"Lời Bản vương nói, ngươi nghe không rõ?"

Người áo xám run lên, vội vàng cúi đầu nói: "Thuộc hạ tuân lệnh!"

Trong phòng ngủ, Diệp Ly từ từ mở mắt, thân thể khó chịu khiến nàng không khỏi nhíu mày. Hồi tưởng lại chuyện xảy ra lúc trước, một màn nhiệt tình lưu luyến liều chết triền miên xẹt qua trong tâm trí nàng, khuôn mặt sau khi hầu hạ càng trở nên xinh đẹp lập tức ửng đỏ. Bất đắc dĩ đưa tay vỗ vỗ gương mặt nóng đến mức có thể chiên trứng gà, Diệp Ly quấn bản thân trong ổ chăn, lắc đầu điên cuồng nỗ lực xua đi hình ảnh khiến người ta đỏ mặt trong đầu này đi. Thân thể không thoải mái khiến nàng không khỏi ngâm khẽ, Diệp Ly ngươi thật quá vô dụng quá mất mặt rồi…

Lăn lộn trong chăn, nhớ tới tên nam nhân khốn kiếp chẳng biết đã đi đâu rồi kia, Diệp Ly không khỏi nghiến răng. Nếu như hiện tại nàng còn không nghĩ ra là hắn cố ý thì nàng là một tên ngốc. Hết lần này tới lần khác nàng tên ngốc này còn tưởng là thật cơ đấy, thấy hắn buồn bã thì luống cuống tay chân. Nhận lỗi khuyên lơn an ủi không

được, còn bồi thường cả bản thân mình. Tuy rằng về sau không biết sao lại xúc động, mình cũng không phản đối…

“A Ly, nàng đã tỉnh chưa?”

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên sau bức bình phong, Diệp Ly ngẩng đầu nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu đứng ở đầu giường đang mỉm cười nhìn mình. Thấy Mặc Tu Nghiêu áo mũ chỉnh tề đứng trước mặt mình, Diệp Ly oán hận trừng hắn một cái, hỏi: “Chàng đi đâu vậy?” Mặc Tu Nghiêm nhướn mày kiếm, đi tới bên cạnh bàn rót một chén nước ấm bưng tới đây muốn giúp nàng uống, Diệp Ly vội vàng vươn tay nhận lấy tự mình uống. Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý, cười nhạt ngồi xuống cạnh giường nói: “Ta sợ ngồi ở bên trong đánh thức nàng, ở bên ngoài nhìn một chút đồ. Đúng rồi. . .buổi chiều Hàn Minh Tích tới, ta bảo hắn ở khách viện rồi.”

Diệp Ly nghẹn lại, nuốt ngụm nước trong miệng rồi mới nói: “Hàn Minh Tích tới, làm sao nhanh như vậy. Ta đi gặp . . .”

Đôi môi ấm áp dán lên môi nàng, cản lại lời nói vừa mới tới miệng. Cánh môi nhẹ nhàng cọ sát nhau trong chốc lát, Mặc Tu Nghiêu lấy chén trà trong tay nàng ra, thấp giọng cười nói: “A Ly, ngày mai đi gặp cũng không muộn.”

“Nhưng . . .” Diệp Ly khẽ cau mày, Mặc Tu Nghiêu không cho nàng khước từ, ngón trỏ nhẹ nhàng chạm vào đôi môi đỏ thắm mềm mại của nàng: “A Ly, nếu nàng quá quan tâm nam nhân khác, ta sẽ ghen.”

Đôi mắt Diệp Ly lóe lên, nàng chuyển tròng mắt nhìn hắn nói: “Ghen thì thế nào?”

“Bổn vương ghen. . . Nói không chừng sẽ muốn giết hắn.” Mặc Tu

Nghiêu cười nhạt nói. Diệp Ly nhướn mày: “Cho nên hôm nay chàng cố ý? Hử?” Mặc Tu Nghiêu cũng không phủ nhận, A Ly của hắn thật sự quá thông minh, phủ nhận cũng vô ích: “Ta chỉ là cảm thấy hôm nay là ngày đẹp.” Nhẹ nhàng tựa vào lòng hắn, Diệp Ly than nhẹ một tiếng nói: “Chỉ cần chàng không phụ ta, ta nhất định sẽ không phụ chàng.”

“Dù phụ cả thiên hạ, Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ không phụ A Ly.”

Cuối cùng Diệp Ly vẫn không lay chuyển được Mặc Tu Nghiêu. Có người từng nói khi ngươi bắt đầu quen nhượng bộ người khác thì ngươi rất có thể đã yêu hắn. Diệp Ly cũng không phải là người tự lừa dối mình, Mặc Tu Nghiêu là trượng phu, là người thân thiết nhất của nàng trên đời này trừ người cùng chung huyết thống ra. Nàng cũng không định phủ định chuyện mình có thể yêu Mặc Tu Nghiêu. Bởi vì cho dù vào lúc triền miên, nghe được lời yêu thương trầm thấp của Mặc Tu Nghiêu, nàng cũng cảm thấy niềm vui vẻ và mừng rỡ từ tận đáy lòng. Ở thời đại này, thân là nữ tử còn có gì khiến người ta hạnh phúc hơn việc gả cho một người yêu ngươi và cũng là người ngươi yêu?

“Hàn công tử.” Khi Diệp Ly bước vào khách viện, Hàn Minh Tích đang ngồi sững người dưới tàng cây ngọc lan, trong gió nhẹ cánh hoa màu đỏ tía khẽ khàng bay xuống bộ đồ màu trắng của hắn, đan xen thành loại xa hoa kỳ dị. Nàng đã quen dù đến đâu Hàn Minh Tích cũng vận bộ đồ màu đỏ phóng khoáng, giờ nhìn người trước mắt lại cảm thấy hơi xa lạ. Hàn Minh Tích lấy lại tinh thần, nhìn cô gái dịu dàng đang từ từ đi về phía mình không khỏi hơi thất thần, nhưng đã nhanh chóng tỉnh táo lại: “Quân Duy. . . . . Vương phi.”

Diệp Ly bất đắc dĩ cười, nói: “Nghe ngươi gọi như vậy, ta lại thật không quen lắm.”

Hàn Minh Tích nhướn mày cười nói: “Mặc dù Vương phi vẫn gọi ta là Hàn công tử, đổi lại là ta đây cũng không quen đây. Huống chi, sau này Hàn Minh Tích chính là thuộc hạ của Vương phi rồi, nếu Vương phi vẫn gọi như vậy, chẳng phải khiến người ta cảm thấy kỳ quặc?” Diệp Ly nghiêng đầu cười nói: “Đã như vậy, ta gọi ngươi là Minh Tích, ngươi … ngươi tùy ý đi. Hàn gia vẫn ổn chứ?” Hàn Minh Tích gật đầu, “Giờ đây, Hàn Minh Nguyệt đã không còn liên quan tới Hàn gia rồi, cho dù tương lai có chuyện gì cũng sẽ không dính líu đến Hàn gia. Đúng rồi, ta đã sửa sang xong sổ sách của Hàn gia, Vương. . . Ngươi có muốn xem không?” Cuối cùng, hắn vẫn không muốn dùng xưng hô Vương phi xa lạ mà xa xôi như vậy để gọi nàng.

Diệp Ly hơi kinh ngạc nhìn hắn một cái, lắc đầu nói: “Ta và Vương gia cũng không có ý thâu tóm Hàn gia.”

Hàn Minh Tích nhướn mày cười nói: “Định quốc vương phủ phú khả địch quốc, tất nhiên ta biết Định vương chẳng thèm ngó tới Hàn gia nho nhỏ. Nhưng mà nếu đã thề thuần phục, tất nhiên phải biểu thị chút lòng thành.” Diệp Ly cười nói: “Cho dù Hàn gia thật thần phục Định vương phủ thì cũng không có lý gì vét sạch Hàn gia. Hàn gia vẫn là Hàn gia, sản nghiệp của Hàn gia tự nhiên vẫn họ Hàn. Những sổ sách kia ta nhìn đã nhức đầu cho nên Minh Tích tự mình lấy về từ từ xem đi. Ừ. . . Có lẽ ngươi có thể trao đổi chút tâm đắc với Ám Nhị Ám Tam chính là Lâm Hàn và Trác Tĩnh, gần đây bọn họ đang xem sổ sách.” Hàn Minh Tích trầm tư chốc lát, gật đầu cười nói: “Hiểu rồi, sau này có gì cần ta hoặc là Hàn gia làm xin cứ việc phân phó là được.” Diệp Ly gật đầu: “Rất tốt, vừa lúc ta có việc hợp tác mới, nếu như ngươi đã dùng đồ ăn sáng rồi thì lát nữa chúng ta có thể đi thư phòng nói chuyện, nếu như còn chưa thì không ngại cùng nhau ăn đồ ăn sáng.”

“Ta nghĩ đến ngươi hẳn đã cùng Định vương dùng đồ ăn sáng rồi?”

Diệp Ly thản nhiên nói: “Vương gia có nội lực thâm hậu, bớt ăn một bữa cũng sẽ không ngại đói.” Nhớ tới nam tử được voi đòi tiên, trong lòng Diệp Ly hừ nhẹ một tiếng, không tức giận không có nghĩa là nàng không mang thù. Hàn Minh Tích quay đầu lại, nhìn cô gái phía sau vô ý toát ra sự quyến rũ mà khi xưa không có, hắn buồn bã xoay người đi vào trong phòng: “Như vậy tại hạ may mắn mời Định vương phi cùng nhau dùng đồ ăn sáng.”

Chuyện lựa chọn người hòa thân bị Diệp Ly hoãn lại, Định quốc vương phủ vẫn đóng cửa từ chối tiếp khách, thật ra đã tránh được ồn ào ầm ĩ trong dự định. Thế nhưng mỗi ngày bái thiếp thiệp mời vẫn được đưa vào Định vương phủ cuồn cuộn không dứt. Diệp Ly chỉ nhìn lướt qua liền gạt sang một bên, giao cho Mặc tổng quản và Tôn ma ma xử lý. Ám Nhị, Ám Tam nhờ sự liên kết dạy dỗ của Hàn Minh Tích và Mặc tổng quản đã tiến bộ thần tốc, tuy từ trước tới giờ Hàn Minh Tích không quản sự, nhưng rốt cuộc xuất thân từ thương nghiệp thế gia (gia đình buôn bán), bản thân lại thông minh, chỉ riêng những gì tai nghe mắt thấy từ nhỏ đã giỏi hơn người bình thường rất nhiều, nếu không chỉ sợ Hàn Minh Nguyệt cũng không dám yên tâm giao Hàn gia lại cho hắn. Cái mà Diệp Ly gọi là hợp tác với Hàn gia là Diệp Ly đưa ra ý kiến và một phần tài chính, mà toàn bộ thao tác cụ thể sẽ do Hàn Minh Tích triển khai. Đợi đến khi bàn bạc xong xuôi với Hàn Minh Tích, đã là chuyện mấy ngày sau rồi. Diệp Ly nghĩ tới đội tinh nhuệ của Định quốc vương phủ bị nàng ném lại trong sơn cốc, không biết đã giày vò ra sao rồi, nhìn giờ, quyết định đi thăm bọn họ.

Mấy ngày qua mặc dù không ở trong sơn cốc cùng đồng bào, nhưng Tần Phong sống cũng không hề thoải mái. Dù sao Vương phi đã nhắc tới việc đội ngũ được huấn luyện ra kia cuối cùng sẽ giao cho hắn. Đã như vậy hắn thân là thống lĩnh tất nhiên không thể kém hơn thuộc hạ của mình. Cho nên ngày đó vừa về phủ liền đi tìm hai người Ám Nhị Ám Tam xin chỉ bảo. Vừa lúc Ám Tam bị cả phòng sổ sách

khiến cho đầu căng não phình, Tần Phong tự đưa mình tới cửa làm nơi trút giận, Ám Tam chẳng hề khách sáo, do vậy huấn luyện chồng chất, đa dạng và nặng nhọc mỗi ngày đã tôi rèn triệt để tính tình của Tần Phong – thống lĩnh Hắc Vân Kỵ vốn người đầy kiêu ngạo, mơ hồ hơi khinh thường ám vệ này.

Lần nữa đi theo Diệp Ly tới sơn cốc dưới đỉnh Hắc Vân, Tần Phong phải thừa nhận mình quả thật hơi tò mò quân tinh nhuệ kia bị hành hạ ra làm sao. Đợi đến khi xuống tới đáy vực, thật sự trông thấy đám đồng bào và đồng đội lần mò, bò trườn, lăn lộn, đánh nhau trong bụi bặm ở thao trường rộng rãi, thì Tần Phong lau mồ hôi. Dạng này … thật sự quá mất mặt Hắc Vân Kỵ và Mặc gia quân rồi.

Diệp Ly vẫn ngồi trên nóc nhà, kiên nhẫn chờ đám người đang chạy vòng chạy xong. Cho đến mọi người đầy bụi đất trở về trong sân mới nhảy xuống, tươi cười hoa nhã hỏi: “Đội tinh nhuệ, mấy ngày qua cảm giác như thế nào.”

Đội tinh nhuệ mặt đầy đất không thay đổi biểu cảm, bọn họ có thể nói bọn họ mệt muốn chết sao? Nếu như là trước đây có ai nói cho bọn họ biết chỉ có việc chạy bộ làm chút vận động kỳ lạ đã có thể mệt nằm nhoài ra, chỉ sợ đánh chết bọn họ cũng không tin tưởng. Bọn họ là ai? Ám vệ và quân nhân ưu tú nhất toàn Đại Sở. Sao có khả năng bị chút việc nhỏ ấy làm khó? Hiện tại bọn họ hiểu rồi, sở dĩ bọn họ cảm thấy chạy bộ không khó là bởi vì bọn họ chẳng bao giờ nghiêm túc chạy bộ cả. Trên thực tế, không may nhất là chỉ mới thực hiện hạng mục chạy bộ đã khiến bọn họ mệt đến không bò nổi trong ngay ngày đầu tiên rồi. Nhìn xem sắc mặt của đội tinh nhuệ, Diệp Ly hài lòng gật đầu cười nói: “Ta đã sớm nói, võ công tốt không có nghĩa là sức khỏe tốt, sức khỏe tốt không có nghĩa là thể lực nhất định sẽ tốt, dù thể lực tốt cũng không có nghĩa là sức chịu đựng đã tốt. Trải qua mấy ngày huấn luyện, ta tin rằng bất kể là thể lực hay sức chịu đựng của các vị tất nhiên đều đã tiến bộ nhảy vọt, mong rằng tiếp tục duy

trì. Mặc khác, mỗi ngày chạy bộ thêm năm dặm, các hoạt động khác thêm một trăm." Nàng vừa dứt lời, rốt cuộc đội ngũ phía dưới không khỏi kêu rên. Diệp Ly không để ý tới, tiếp tục nói: "Ta không cần bao nhiêu người trong các ngươi luyện thành cao thủ tuyệt thế, ta chỉ cần các ngươi trở thành quân nhân mạnh nhất, các ngươi sẽ là đội ngũ tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Mặc gia quân thậm chí cả Đại Sở."

"Công tử, ý của ngươi là chúng ta vẫn sẽ trở lại trong quân, vẫn là một thành viên của Mặc gia quân sao?" Phía dưới có người không nhịn được hỏi. Đó cũng là nghi ngờ của mọi người tại chỗ, đại đa số có khuynh hướng vương gia chuẩn bị huấn luyện bọn họ trở thành một đội ngũ bí ẩn hơn giỏi giang hơn ám vệ. Lại không ngờ bọn họ vẫn là quân nhân, hơn nữa nghe ý của Sở công tử, tương lai bọn họ còn có thể trở về trong Mặc gia quân. Diệp Ly mỉm cười nhàn nhạt nói: "Hiện tại ta còn chưa thể nói cho các ngươi biết, nhưng mà ta có thể bảo đảm đến cuối cùng các ngươi sẽ có danh hiệu quang minh chính đại. Tất cả chức vị lên cấp đều giống Hắc Vân kỵ và Mặc gia quân, thậm chí còn có ưu thế hơn. Đến tuổi không thích hợp ở lại hoặc là bị thương ngoài ý muốn, sẽ được điều đến vị trí tương đương trong Mặc gia quân hoặc Định vương phủ."

Mọi người không khỏi ồ lên, đãi ngộ như vậy cho dù là Hắc Vân kỵ cũng không có. Điều này cũng khiến mọi người càng thêm tò mò bọn họ sẽ là đội quân gì.

"Nhưng mà, điều kiện tiên quyết của tất cả là các ngươi có thể thuận lợi ở lại. Mặc dù bảy ngày này tất cả các ngươi không có ai tụt lại phía sau khiến ta hơi kinh ngạc, nhưng mà … đây chỉ là một bắt đầu. Tần Phong, đây là kế hoạch huấn luyện nửa tháng sau."

Tần Phong nhìn cuộn giấy trắng mực đen với vẻ mặt như đang nhìn tờ đòi mạng. Từ từ mở ra, Tần Phong nhíu chặt lông mày: "Công tử, những thứ này. . . Thuộc hạ nhìn cũng không hiểu lắm." Diệp Ly cười

nói: “Không rõ không cần gấp gáp, bắt đầu từ ngày mai Trác Tĩnh và Lâm Hàn sẽ thay phiên sang đây xem bọn họ. Khi bọn họ chưa tới thì, ngươi có thể tự mình nghiên cứu những đồ trên thao trường này. Trên thực tế một tháng trước hoàn toàn là huấn luyện thể năng, ta sẽ không quá trông nom các ngươi. Ngày mai tám vị cao thủ trông các ngươi phải đi rồi, cho nên toàn bộ các ngươi phải dựa vào tự giác. Mặt khác, vào thời gian nhàn nhã, các ngươi xem sách ta mang tới, có thể xem bao nhiêu thì xem. Những thứ này sẽ giúp các ngươi trải qua hai tháng sau dễ dàng hơn chút.”

Tần Phong thả cuộn giấy trong tay xuống, để mọi người tự thưởng thức thuận tiện biết trước trong lòng. Đám binh sĩ đã bị hành hạ khủng khiếp mấy ngày qua yên lặng hộc máu trong lòng, hơn nữa vài nội dung mới xuất hiện, lượng huấn luyện hơn trước ít nhất năm phần. Vị Sở công tử này thật sự muốn chỉnh chết bọn họ đi? Càng muốn chết là trước kia chỉ cần cầu hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại trên trang giấy này thì ngay cả chạy bộ cũng phải cầu hoàn thành trong bao nhiêu thời gian. Trải qua rèn luyện mấy ngày nay, mọi người ít nhiều đã biết trước được, cho dù là đối với binh sĩ tinh nhuệ như bọn họ thì những yêu cầu trên này cũng quá nghiêm khắc rồi.

“Sở công tử, đây căn bản không thể nào hoàn thành!” Một binh sĩ đứng hàng phía trước không phục nói.

Diệp Ly liếc hắn một cái, nhướn mày cười nói: “Không thể nào?”

“Đúng thế, không cho phép dùng khinh công căn bản không thể nào hoàn thành nhiều nhiệm vụ như vậy trong thời gian ngắn như thế!”

Ý cười trên mặt Diệp Ly càng sâu: “Hắc Vân kỵ? Không hề nghe nói các ngươi lệ thuộc vào võ công như vậy a? Thích nghiên cứu võ công hẳn là ám vệ mới đúng a. Nếu có người làm được, các ngươi định làm như thế nào?” Binh lính bất khuất nói: “Nếu quả thật có

người có thể làm được, chúng ta tự nhiên cũng có thể làm được." Diệp Ly hài lòng gật đầu: "Rất tốt, thao trường tập hợp." Nhìn binh sĩ xếp thành hàng đi ra ngoài, Tần Phong lo lắng nhìn Diệp Ly thấp giọng nói: "Vương phi. . . Người nói sẽ không phải là ngài đi?" Hắn tin tưởng có người có thể làm được, Vương phi sẽ không cố ý mang nhiệm vụ căn bản không thể hoàn thành tới trêu bọn họ. Nhưng tại sao có thể là bản thân Vương phi thoạt nhìn nũng nịu được? Mặc dù hắn biết Vương phi rất giỏi, nhưng như Vương phi nói. Võ công tốt và thể lực tốt là hai việc hoàn toàn khác nhau, mà những gì viết trên này rõ ràng là yêu cầu thể lực mà không phải võ công. Nếu như Vương phi xảy ra chuyện gì, Vương gia nhất định sẽ chém hắn!

Diệp Ly cúi đầu nhìn quần áo trên người, để ứng phó với chuyện có thể xảy ra ví dụ như việc này, Diệp Ly cố ý mặc bộ đồ thích hợp này. Dù sao đã từng có không ít kinh nghiệm huấn luyện, đội tinh nhuệ này sẽ có phản ứng gì thì người đã từng huấn luyện người và bị người huấn luyện như Diệp Ly đều đã trải qua. vì ứng đối ví dụ như trong cái này có chuyện xảy ra Diệp Ly cố ý mặc quần áo thích hợp. Cho dù đoán cũng có thể đoán được mấy phần.

Công nhân chịu trách nhiệm xây dựng sơn cốc này đều hết sức chuyên nghiệp, trên cơ bản thao trường bên ngoài viện hoàn toàn phù hợp yêu cầu của Diệp Ly. Một đám binh sĩ không phục đứng ở trên thao trường trợn mắt hốc mồm nhìn Sở công tử thấp hơn hẳn bọn họ, người cũng gầy yếu hơn bọn họ bao nhiêu cõng hơn 5kg vật nặng bình thản chạy bộ. Ngay lúc đầu cũng không ai để ý, nhưng đợi đến nàng chạy năm sáu vòng quanh thao trường vẫn chưa rối loạn hơi thở thì rốt cuộc, mọi người đã biết vị Sở công tử này xác thực không bình thường rồi. Sau mười vòng, Sở công tử cũng không dừng lại nghỉ tạm mà trực tiếp nhằm về phía một đống kỳ lạ giữa thao trường, bò qua cái lưới giăng đầy chông sắt và các loại đồ vật sắc nhọn lại áp rất thấp, bám vào dây thừng cao tới hai trượng, bay qua tường đất cao một trượng, nắm sợi dây tung mình cách xa hai

trượng, rơi chính xác xuống một thanh gỗ rộng không tới nửa thước, cao năm thước. Trong ánh mắt sợ hãi giật mình của mọi người, nàng vọt qua như giẫm trên đất bằng. Cuối cùng vọt tới điểm cuối cùng, ở đó đã để sẵn cung tên. Diệp Ly cầm lấy trường cung, rút tên, khéo cung, tùy ý một mũi trúng hồng tâm. Mà đồng hồ cát đặt bên cạnh vẫn còn chút cát nhỏ đang từ từ chảy ra ngoài.

Diệp Ly quay đầu lại, nhướn mày nhìn đám người ngây ra trước mắt. Nhưng trong lòng thì thở phào nhẹ nhõm, thật ra thì một loạt động tác này vẫn hơi gắng gượng đối với nàng. Mặc dù những năm gần đây nàng vẫn không ngừng huấn luyện mình, một năm gả vào Định vương phủ này lại càng không hề có gì cản trở rèn luyện mình. Thậm chí bởi vì Mặc Tu Nghiêu chỉ bảo nên phương diện võ công cổ đại cũng rất tiến bộ, nhưng suy cho cùng đã nhiều năm nàng không làm hoàn chỉnh một loạt các động tác như vậy rồi. May là vẫn thuận lợi hoàn thành, nếu như có sự cố gì ở trước mặt đám người kia thì về sau sẽ không dễ dạy bảo bọn họ rồi. Âm thầm động đậy thân thể đã mệt đến cứng ngắc, Diệp Ly nở nụ cười thong dong: “Như thế nào?”

“Tốt!” Đám người yên lặng chốc lát, mới bộc phát ra tiếng trầm trồ khen ngợi. Chỉ vì lúc trước sao bọn họ ngờ được, vị Sở công tử trước mắt này lại dễ dàng làm được chuyện bọn họ không làm được, chính là mạnh hơn bọn họ. Mà đương nhiên bọn họ đều bội phục kẻ mạnh.

“Như vậy. . . Các vị sẽ nghiêm túc nghe theo sự dạy bảo của giáo đầu phía sau. Hơn nữa nửa tháng sau cho ta xem thành tích của các ngươi?”

“Dạ! Công tử!” Mọi người trăm miệng một lời đáp.

Vẫy tay ra hiệu cho mọi người lui đi, Diệp Ly vốn đang tươi cười tự nhiên lập tức suy sụp. Nàng dựa vào cầu thăng bằng bên cạnh, nhăn

nhó than thở. Tần Phong nhìn ở trong mắt nhướn mày nói: “Thuộc hạ cho là Vương phi làm rất nhẹ nhàng cơ đấy?”

Diệp Ly bất đắc dĩ phất tay một cái: “Có dễ dàng nữa cũng không chịu được việc lâu quá không luyện, ngượng tay a. . . vừa rồi ta suýt chút nữa thì ngã từ phía trên xuống. Quả nhiên là chơi lớn rồi, sau khi trở về bận quá, ngay cả cơ hội làm quen sân bãi cũng không có. Nhưng cũng không có gì… thật lên chiến trường rồi ai cho ngươi thời gian quen thuộc sân bãi chứ?”

Tần Phong cau mày, không giải thích được nói: “Vương phi không cần liều mạng như vậy.”

Diệp Ly cười nói: “Cũng không tính, so với trong kinh thành ngươi tới ta đi thử dò xét cái này tính toán cái kia, ta tình nguyện cứ ở lại nơi này. Không liều mạng những tên tâm cao khí ngạo kia chịu tâm phục khẩu phục sao? Đây chỉ là mới bắt đầu, sau này còn phải thường xuyên dọa bọn họ, tránh cho cả đám đều không coi ai ra gì.”

Tần Phong không khỏi đỡ trán, “Hôm nay ngài đã đả kích người đủ rồi, còn muốn dọa bọn họ?”

“Có sao. Ta sắp mệt chết đi được, nghỉ ngơi một lát rồi về phủ.” Diệp Ly bóp cánh tay, xoay người đi vào trong tiểu viện: “Đúng rồi, không cần ta nhắc nhở ngươi cái gì gọi là giữ bí mật chứ? Để cho Vương gia biết chuyện ngày hôm nay tất cả nhiệm vụ của ngươi sẽ gấp đôi.”

“Vâng, Vương phi.”

Chương 104: Hội đèn lồng

Edit: Vivi Beta: Sakura Sau khi trở về kinh thành Mặc Tu Nghiêu bận rộn ứng phó với thế cục trong triều và dò xét không ngừng của Hoàng đế, Diệp Ly bận rộn xử lý chuyện trong vương phủ và huấn luyện bầy tinh anh dưới núi Hắc Vân, nên đã gác chuyện khác sang một bên. Mãi đến khi Mộ Dung Đình và Lãnh Hạo Vũ tới cửa thăm hỏi, Diệp Ly mới nhớ tới trận chiến Vĩnh Châu kia còn chưa đánh xong đây. Mộ Dung Đình và Lãnh Hạo Vũ tự nhiên là lấy danh nghĩa thăm hỏi Định vương phi đến đây, khi ở biên thành, dưới sự khăng khăng của Mộ Dung Thận thì Mộ Dung Đình rốt cuộc đã thành thân với Lãnh Hạo Vũ, hôm nay trở về kinh thành, Đại tiểu thư của phủ Mộ Dung tướng quân trước kia đã biến thành Nhị thiếu phu nhân của Lãnh gia. Mộ Dung Đình lại nhanh thành thân với Lãnh Hạo Vũ như vậy, Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối không thoát khỏi liên quan. Vì thế Diệp Ly rất áy náy với Mộ Dung Đình, cho đến khi thấy Mộ Dung Đình vẫn rạng rỡ sáng sủa mới yên tâm. Xem ra dù ở trong tình huống nào, Mộ Dung Đình vẫn có thể khiến mình sống rất vui vẻ. Bằng độ cuồng dại của Lãnh Hạo Vũ đối với Mộ Dung Đình thì hắn cũng sẽ không ức hiếp nàng ấy.

“Mộ Dung, Lãnh công tử, bỏ lỡ hôn lễ của các ngươi thật là xin lỗi.” Nhìn Mộ Dung Đình trước mắt vẫn vận đồ đỏ, vẻ mặt phấn chấn, Diệp Ly áy náy cười nói. Mộ Dung Đình không sao cả khoát tay cười nói: “Có cái gì xin lỗi, đều do phụ thân nhất định muốn người ta. . . . .” Nói xong tức giận bất mãn trợn mắt nhìn Lãnh Hạo Vũ ngồi ở bên cạnh, chỉ có điều ánh mắt kia rõ ràng thêm chút hờn dỗi và phong tình thuộc về nữ nhân chưa từng có. Lãnh Hạo Vũ tốt tính cười với Mộ Dung Đình cũng không phản bác. Diệp Ly nhìn trong mắt cũng chỉ cười nhàn nhạt lắc đầu, Lãnh Hạo Vũ có thể bao dung Mộ Dung

với tính tình này như thế, xem ra thật đã yêu quá sâu đậm, phải biết rằng tính tình của Lãnh Hạo Vũ thật không hơn bao nhiêu.

Để mặc cho Mặc Tu Nghiêu và Lãnh Hạo Vũ bàn việc, Diệp Ly lôi kéo Mộ Dung Đình qua một bên đi tán gẫu. Mộ Dung Đình hơi nghi ngờ nhìn Lãnh Hạo Vũ và Mặc Tu Nghiêu ngồi cách đó không xa, nàng không phải là người ngu, dù thành thân với Lãnh Hạo Vũ vẫn chưa tới một tháng, nhưng mơ hồ vẫn để cho nàng cảm thấy Lãnh Hạo Vũ một mặt khác không giống như người mình quen biết từ trước. Hiện tại thấy hắn ngồi nói chuyện với Định vương, vẻ mặt chuyên chú và nghiêm túc mà nàng chưa từng thấy, trong lòng Mộ Dung Đình càng thêm khẳng định. Nếu như Lãnh Hạo Vũ thật sự là kẻ ăn chơi trác táng vô tích sự thì cho dù nể mặt Diệp Ly, Định vương cũng không ngồi đó nói chuyện với hắn: “Mộ Dung, làm sao vậy?”

Mộ Dung Đình hơi nghi hoặc nhìn nàng nói: “Ly nhi. . . Có phải các ngươi có chuyện gì gạt ta?”

Diệp Ly nhướn mày, mỉm cười nhìn nàng nói: “Ngươi cảm thấy ai có việc gạt ngươi?”

Mộ Dung Đình hơi buồn rầu nói: “Ta cảm thấy Lãnh Hạo Vũ không quá giống người ta quen từ trước, đôi khi ta cũng nghi ngờ rốt cuộc ta có thật biết hắn không.” Mặc dù sau khi trở về phủ, Lãnh Hạo Vũ vẫn biểu hiện thích ăn uống vui đùa không để ý tới việc đời trước sau như một. Nhưng bọn họ là vợ chồng làm sao Mộ Dung Đình lại không biết rất nhiều thời gian Lãnh Hạo Vũ đều bận rộn trong thư phòng đến nửa đêm, mặc dù cũng không ai biết rốt cuộc hắn đang bận những thứ gì.

Diệp Ly đưa mắt yên lặng nhìn Mộ Dung Đình, nhẹ giọng hỏi: “Mộ Dung cảm thấy sau khi thành thân vui vẻ chứ? Chung đụng với Lãnh nhị thiếu như thế nào?”

Mộ Dung Đình sửng sốt, đỏ ửng mặt, tránh tầm mắt của Diệp Ly, do dự nói: “Cái này. . . dường như không đến nỗi hỏng bét lắm… ừ, các nàng nói cũng không sai, dù sao sớm muộn gì ta cũng phải lập gia đình. Hắn là người phụ thân chọn, dù hắn luôn càn quấy nhưng phụ thân cũng không nói rõ hắn… Hẳn là cũng không hư hỏng như vậy đi. Hơn nữa hắn rất tốt với ta.”

Diệp Ly mỉm cười, xem ra Lãnh nhị công tử quấn quít chặt lấy nhiều năm như vậy cũng không phải không có hiệu quả a. Quay đầu lại nhìn thoáng qua Lãnh Hạo Vũ cách đó không xa đang nói chuyện với Mặc Tu Nghiêu cũng không quên thỉnh thoảng chú ý bên này, Diệp Ly cười nói: “Nếu ngươi tò mò như vậy, tại sao không tự mình hỏi hắn?”

Mộ Dung Đình oán hận nói: “Nhiều năm hắn giả ngây giả dại ở trước mặt ta như vậy, chẳng lẽ bây giờ còn muốn ta đi hỏi hắn hay sao? Bổn cô nương mới không thích đây.”

Diệp Ly sẽ không xen mồm vào chuyện vợ chồng người khác, chẳng qua là cười hỏi: “Ở Lãnh phủ đã quen chưa?”

Mộ Dung Đình lập tức xụ mặt xuống, u oán nhìn Diệp Ly nói: “Thế gian này cũng không có mấy người may mắn như A Ly ngươi, hiện tại ta mới biết được vì sao Lãnh Hạo Vũ không thích Lãnh gia rồi. Đó quả thực không phải là nơi người bình thường có thể ở.” Nhắc tới nhà chồng, Mộ Dung Đình ôm một bụng oán khí, hiện tại thật vất vả có người có thể kể ra, tất nhiên sẽ không gạt Diệp Ly. Liên tục kể lại chuyện về kinh mấy ngày nay. Lãnh gia trong kinh thành coi như là thế gia đại tộc rất có danh vọng rồi, thế hệ này lại xuất hiện một Lãnh Kình Vũ, hai mươi sáu tuổi đã trở thành thống lĩnh Ngự Lâm quân kinh thành, có thể nói là tâm phúc trong tâm phúc của hoàng đế, tất nhiên cả Lãnh gia gửi gắm niềm kỳ vọng rất lớn vào hắn. So ra, Lãnh

nhị công tử Lãnh Hạo Vũ nổi danh quần áo lụa là tự nhiên không được coi trọng. Nhưng cho đến khi thực sự gả vào Lãnh gia, Mộ Dung Đình mới hiểu được rốt cuộc nhị công tử Lãnh Hạo Vũ này không được coi trọng đến mức nào. Ngay cả tôi tớ hơi có mặt mũi trong phủ nghị luận lung tung về Lãnh Hạo Vũ, nếu không phải chủ nhà dung túng người phía dưới nào dám như thế.

Mộ Dung Đình trước giờ không phải là người có thể nén giận, tất nhiên không quen nhìn những người này, vài này như thế đã ầm ĩ bao nhiêu chuyện. Nhưng mà dù đúng hay sai thì mẫu thân trên danh nghĩa của Lãnh Hạo Vũ, đương gia chủ mẫu của Lãnh gia chưa bao giờ có ý đứng về phía bọn họ. Mà việc Lãnh đại công tử vốn khiến Mộ Dung Đình sùng bái không thôi lại lạnh lùng coi rẻ, khinh thường không chăm nom đệ đệ cũng làm Mộ Dung Đình phải nén giận không ít. Dù có hờ hững lơ là nữa thì nàng cũng đã nhìn ra, cả Lãnh phủ này căn bản không có đất dung thân cho Lãnh Hạo Vũ, nếu cứ sống trong hoàn cảnh như thế, không ai sẽ có tính tình tốt.

Nghe Mộ Dung Đình oán trách, Diệp Ly tò mò cười nói: “Ta nhớ trước kia không phải ngươi có ấn tượng không xấu với Lãnh đại công tử sao?” Vài lần gặp mặt không nhiều lắm, dường như lần nào Mộ Dung Đình cũng không khỏi lôi Lãnh Kình Vũ ra so sánh với Lãnh Hạo Vũ. Diệp Ly chưa từng tiếp xúc với Lãnh Kình Vũ, nhưng đã nghe nhiều về vị công tử mặt lạnh nổi tiếng kinh thành này. Chỉ là Lãnh gia là tử trung của hoàng đế, rõ ràng không phải trên cùng một con đường với Định vương phủ, nên không cần thiết phải đi giao thiệp.

Mộ Dung Đình vô lực gục trên ghế, đáng thương nhìn Diệp Ly, “Không phải có câu thế này sao… Chỉ có thể trông xa không thể chơi gần. Trước kia thoạt nhìn từ xa xa thì cảm thấy không tệ, nếu có người khinh bỉ ngươi từ đầu đến chân ba bữa mỗi ngày. Ngay cả nhìn ngươi cũng như đang nhìn đồ bẩn thì ngươi cũng không chịu

nổi.”

Diệp Ly hứng thú nhướn mày nói: “Lãnh Kình Vũ đối xử với Lãnh nhị công tử?” Mộ Dung Đình nhún vai nói: “Trên thực tế trừ cha của Lãnh Hạo Vũ, cả nhà bọn họ đều đối với hắn như vậy. Địa phương quỷ quái kia ta thật sự không thể quý trọng nổi, đang tiếc… hiện tại dù thế nào ta cũng không thể một mình chạy về Mộ Dung phủ ở được. Nếu không bị người ngoài biết, không biết sẽ truyền ra lời đồn gì. Nhưng mà Lãnh Hạo Vũ nói với ta, đợi qua tân hôn thì nói với cha hắn, chúng ta mua một viện nhỏ ở bên ngoài rồi chuyển ra ngoài ở.”

“Lãnh tướng quân sẽ đồng ý sao?” Diệp Ly hỏi. Mọi người đều biết Lãnh gia vô cùng chú trọng danh tiếng gia phong, mặc dù trừ Lãnh Hạo Vũ – đứa con bất hiếu thường xuyên khiến Lãnh lão tướng quân giận dữ chết đi sống lại. Ấn tượng sâu sắc Lãnh gia để lại cho người trong kinh thành đó là Lãnh lão tướng quân là người duy nhất trong số bao nhiêu quan to tôn quý cả kinh thành không có thị thiếp. Hai đứa con trai đều do Lãnh phu nhân sinh ra. Nhưng cũng không ít người biết, thật ra Lãnh nhị công tử căn bản không phải con đẻ của Lãnh phu nhân. Mẹ đẻ của Lãnh nhị công tử là nha đầu hồi môn bên cạnh Lãnh phu nhân, sinh ra Lãnh Hạo Vũ thì qua đời, cho nên Lãnh Hạo Vũ vừa sinh ra đã được nuôi dưỡng trên danh nghĩa của Lãnh phu nhân, coi như con trai trưởng của phủ Trấn quốc tướng quân. Nhưng Lãnh phu nhân nuông chiều Lãnh nhị công tử mọi bề đã chiều ra một lãng tử quần là áo lượt đệ nhất kinh thành.

Mộ Dung Đình bĩu môi nói: “Lãnh Hạo Vũ nói không thành vấn đề hẳn là sẽ không vấn đề. Ta cũng không muốn mỗi sáng sớm đi thỉnh an để bị lôi kéo cùng nhau cảm thán Lãnh Hạo Vũ không có tiền đồ thế nào, khốn kiếp ra sao.” Những người đó thật coi Mộ Dung Đình nàng là người ngu à. Đừng nói bản thân Lãnh Hạo Vũ không như bọn họ nói, cho dù Lãnh Hạo Vũ thật là một tên ăn chơi đàn đúm quần áo lụa là, nàng đã gả rồi, chẳng lẽ còn không phân biệt được

thân hay không thân? Cùng lắm thì ném Lãnh Hạo Vũ vào trong quân để cha dạy dỗ một trận nên thân. Nàng không có hứng thú đi theo một đám nữ nhân vô công rồi nghề thảo luận trượng phu của mình hư hỏng thế nào.

Diệp Ly gật đầu, nhìn Mộ Dung Đình cười nói: "Ngươi có thể tin tưởng hắn thì tốt rồi, nếu Lãnh nhị công tử đúng như lời ngươi nói thì chứng tỏ hắn thật có thể giải quyết. Giữa vợ chồng quan trọng nhất là có thể tín nhiệm lẫn nhau."

Mộ Dung Đình mở trừng hai mắt, cười híp mắt nhìn Diệp Ly nói: "Tựa như ngươi và Định vương sao? Ha ha. . . Định vương xuất hiện trên chiến trường Vĩnh Lâm vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc còn cứu vương phi. Khi ta ở Vĩnh Lâm đã nghe không ít người nói sinh động như thật đó, sợ rằng hiện tại đã truyền khắp toàn bộ Giang Nam rồi, khi ở thành Vĩnh Lâm, các cô nương đều cực kỳ ước ao được như Định vương phi đấy."

Diệp Ly bất đắc dĩ liếc trắng nàng một cái.

Bên kia Mặc Tu Nghiêu và Lãnh Hạo Vũ bàn chuyện xong, Lãnh Hạo Vũ liền đứng dậy chuẩn bị cáo từ, dù có lưu luyến thì Mộ Dung Đình cũng hiểu hiện tại các nàng đều đã là người thành thân rồi, đặc biệt là Diệp Ly lại càng bận rộn nên cũng không nán lại nữa, đứng dậy cùng Lãnh Hạo Vũ cùng nhau cáo từ. Lãnh Hạo Vũ nhìn Mặc Tu Nghiêu đứng bên cạnh, cười với Diệp Ly: "Vương phi, Hạo Vũ nghe nói bây giờ tân gia chủ của Hàn gia đang chuẩn bị chuyện làm ăn, nhưng không biết tại hạ có cơ hội chen một chân vào hay không?" Diệp Ly liếc Mặc Tu Nghiêu một cái, mỉm cười nói: "Tin tức của Lãnh nhị công tử thật vô cùng linh thông." Lãnh Hạo Vũ cũng không để ý, cười nói: "Người làm ăn mà tự nhiên có chút con đường làm ăn, để Vương phi chê cười rồi."

Diệp Ly hào phóng cười nói: “Nếu Lãnh công tử có hứng thú sao không đi tìm Hàn công tử nói chuyện, ta chỉ là một chưởng quỹ phủ tay mặc kệ không biết gì cả.”

Lãnh Hạo Vũ cười nói: “Tài hoa và ý nghĩ của vương phi luôn khiến người ta kinh ngạc, nào có thể nói là không biết gì cả. Như thế, tại hạ tạ ơn vương phi. Cáo từ.”

“Không tiễn.”

Mộ Dung Đình nhìn hai người lấy làm lạ, không rõ Lãnh Hạo Vũ muốn làm ăn gì, nếu là làm ăn cùng Hàn gia gì đó sao lại hỏi Ly nhi. Nhưng mà ít nhất chứng minh Lãnh Hạo Vũ cũng dự định làm việc nghiêm chỉnh đi?

Tiễn Mộ Dung Đình và Lãnh Hạo Vũ, Diệp Ly xoay người lại nhìn Mặc Tu Nghiêu có vẻ khó chịu, nhướn mày nói: “Làm sao? Lãnh Hạo Vũ nói chuyện gì không vui sao?”

Mặc Tu Nghiêu đưa tay ôm nàng vào lòng, hừ nhẹ một tiếng nói: “Trừ chuyện bên Vĩnh Châu kia còn có thể có cái gì? Hai đồ ăn hại Liễu Tĩnh Vân và Quan Đĩnh, tay cầm mười mấy vạn đại quân thế mà bị Mặc Cảnh Lê chỉ với mười vạn người đè ép cho không hề có lực đánh trả.”

Diệp Ly nhướn mày, “Mười vạn người? Mặc Cảnh Lê chia quân?”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Đúng thế, Mặc Cảnh Lê chiêu mộ hai mươi vạn đại quân từ Linh Châu, muốn chiếm lĩnh toàn bộ Vân Lan Giang về phía nam. Vốn chẳng có gì… xem tin tức từ Vĩnh Châu, trong quân Mặc Cảnh Lê dường như xuất hiện một nhân vật rất giỏi. Mấy ngày trước giao chiến với Liễu Tĩnh Vân và Quan Đĩnh, hai tên ăn hại kia ba chiến thì ba bại, nếu không nhờ Mộ Dung tướng quân

cứu viện đúng lúc, chỉ sợ thành Vĩnh Lâm thật bị hủy trong tay bọn họ rồi."

"Hoàng thượng quyết định không chịu để cho Mặc gia quân xuôi nam dẹp loạn, chàng có tức giận cũng vô dụng." Diệp Ly giơ tay lên vỗ cánh tay hắn an ủi.

Mặc Tu Nghiêu thở dài nặng nề, "Ta biết." Dĩ nhiên hắn biết Mặc Cảnh Kỳ thà tặng cả vùng phía nam sông Vân Lan cho Mặc Cảnh Kỳ cũng tuyệt đối sẽ không để cho thế lực Định quốc vương phủ nhúng chàm. Cho nên hiện tại biến thành tình hình chiến đấu phía nam liên tiếp chiến không thắng, hai tên vô dụng tay cầm hơn mười vạn đại quân nhưng không hề có chiến công. Mà Định vương phủ từ thế hệ Mặc Tu Nghiêu trở đi mong muốn có thể dẫn binh xuôi nam tới mức nào nhưng cũng chỉ có thể nhàn rỗi trong quân lo lắng suông.

"Liễu Tĩnh Vân chưa từng đánh giặc lại càng không cần phải nói tới thống lĩnh mười mấy vạn đại quân rồi, vị Quan Đĩnh kia cũng là tên vô dụng. Trấn quốc tướng quân giờ đây không khỏe nghỉ ngơi ở nhà, Hoa lão quốc công tuổi tác đã cao hơn nữa cũng không được Hoàng thượng tín nhiệm. Tướng lĩnh dưới trướng Định vương phủ thì càng không cần phải nói rồi, sợ rằng Mặc Cảnh Lê chiếm cả phía nam thì Hoàng thượng cũng sẽ không để bọn họ ra chiến trường." Diệp Ly thấp giọng suy tư.

Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói: "Có Mộ Dung tướng quân chăm nom, chỉ cần tên vô dụng Quan Đĩnh kia đừng tự cho mình là thông minh thì thế nào cũng có thể chống đỡ được mấy tháng. Nhưng… một khi Mặc Cảnh Lê thực sự chiếm cứ phía nam, quay lại đối phó với hắn thì cũng là lúc hắn chết."

Diệp Ly cau mày nói: "Với tốc độ của Mặc Cảnh Lê, thật cho đến lúc đó, chàng hẳn còn đang ở Bắc Nhung đi?" Mặc Tu Nghiêu lắc đầu,

hơi tức giận hừ một tiếng nói: “Quên đi, bọn họ thích giày vò thì cứ để bọn họ giày vò đi. Hiện tại Bản vương không có thời gian để ý tới bọn họ, Mặc Cảnh Kỳ có chút việc cũng đỡ suốt ngày nhìn chằm chằm Định vương phủ.” Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: “Chỉ sợ cho dù có nhiều chuyện hơn nữa, hắn cũng sẽ không quên Định quốc vương phủ.”

“Nếu hắn thích nhìn chằm chằm Định vương phủ không tha, Bản vương sẽ cho hắn nhìn đủ. A Ly, chúng ta đi ra ngoài đi.” Một tay vòng quanh vòng eo mảnh khảnh của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu thấp giọng cười nói xoay người đưa người ra ngoài. Diệp Ly nghi ngờ nhìn trời bên ngoài, “Trời sắp tối rồi chàng đi đâu?” Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Đi rồi nàng sẽ biết.”

Đi trong dòng người như mắc cửi, sinh sống trong kinh nhiều năm như vậy, Diệp Ly chưa bao giờ biết hóa ra kinh thành ban đêm có thể náo nhiệt như thế. Nơi này cũng không phải là nơi đám quyền quý trong kinh thành thích đi, mà là phố xá dân chúng bình thường tụ tập. Ban đêm đèn rực rỡ mới lên, hai bên đường phố treo đầy đèn lồng đủ loại kiểu dáng hoặc mộc mạc hoặc tinh xảo hoa lệ. Trên đường, mọi người tốp năm tốp ba bước chậm vui cười. Quả là một cảnh tượng thái bình yên vui. Diệp Ly cúi đầu nhìn nơi hai người nắm tay, mặc dù khắp nơi đều là đèn lồng nhưng rốt cuộc không sáng sủa như ban ngày. Trên đường này phần lớn đều là dân chúng bình thường, cho nên hai người đi ở trong đám người mà cũng không quá gây chú ý. Nhiều nhất thì chỉ thỉnh thoảng có người nhìn mặt nạ trên mặt Mặc Tu Nghiêu sợ hãi than dung mạo phong thái của hai người.

“Hôm nay là ngày mấy?” Nhìn sóng người hỗn tạp hân hoan, Diệp Ly tựa vào lòng Mặc Tu Nghiêu tò mò hỏi.

Mặc Tu Nghiêu giơ tay lên, cẩn thận che chở nàng trong lòng, thấp giọng cười nói: “Ngày không tính là đặc biệt gì. Mỗi tháng trong kinh

thành đều có một ngày hội đèn lồng chợ đêm, ngày này cấm đi lại ban đêm sẽ muộn hơn hai canh giờ so với bình thường. Cho nên cũng là ngày kinh thành náo nhiệt nhất. Đây là truyền thống của kinh thành, A Ly không biết sao?" Diệp Ly im lặng, nàng thật sự không biết trong kinh thành có một ngày như vậy. Mặc Tu Nghiêu nghiêng đầu nhìn nàng cười nói: "Cùng chơi vui với những dân chúng này hoàn toàn khác với quan to quý nhân, thời niên thiếu hầu như tháng nào ta cũng tới đây. Cho nên luôn muốn đưa nàng tới đây cùng xem." Diệp Ly ngẩng đầu nhìn hắn, cười yếu ớt nói: "Vậy sau này nếu như còn rảnh, mỗi tháng chúng ta sẽ tới. Trong kinh thành thật sự rất nhàm chán."

Nhìn gương mặt Diệp Ly dưới ánh đèn dầu, Mặc Tu Nghiêu ôm nàng vào lòng, ghé cằm lên bả vai nàng nở nụ cười, "Tốt, nếu A Ly thích, sau này mỗi tháng chúng ta đều tới."

Người đi đường nhìn nam tử anh tuấn nổi bật cẩn thận bảo vệ một nữ tử mảnh mai yểu điệu trong lòng. Nhìn áo quần kiểu tóc cô gái hiển nhiên là gái có chồng, ở trong mắt mọi người đôi bích nhân này chính là đôi vợ chồng nhỏ mới cưới. Không khỏi nở nụ cười thiện chí.

Mặc Tu Nghiêu dắt Diệp Ly quen thuộc xuyên qua dòng người, mặc dù đã nhiều năm hắn không tới nhưng hội đèn lồng dường như không thay đổi nhiều, Mặc Tu Nghiêu vẫn rất quen tìm được mục tiêu của hắn. Một quầy bán đèn hoa thoạt nhìn hơi đơn sơ. Người chủ là một ông lão đầu tóc hoa râm, đang cẩn thận treo từng chiếc từng chiếc đèn hoa đã làm xong lên trên giá. Nhưng mà ông lão đã nhiều tuổi rồi, giơ một chiếc đèn hoa sen rực rỡ mà run run rẩy rẩy chưa thể treo lên nơi cao nhất được. Mặc Tu Nghiêu đứng lại bên cạnh, đưa tay tiếp nhận chiếc đèn hoa trong tay ông lão treo lên. Ông lão trước tiên thì sửng sốt, quay đầu lại thấy đứng trước mặt mình là một đôi nam nữ thanh quý phi phàm. Ông lão nhìn Mặc Tu Nghiêu không

khỏi nhíu mày nói: “Đa tạ công tử. . . Vị công tử này thoạt nhìn hơi quen mắt, dường như tiểu lão nhi đã gặp công tử ở đâu đó. . .” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt cười nói: “Những năm trước đây ta cũng thường xuyên đến nơi này, đã mua không ít đèn hoa ở chỗ lão tiên sinh. Khó trách lão tiên sinh nhìn quen mắt.”

Ông lão gò bó khoát tay một cái nói: “Tiểu lão nhi không đảm đương nổi hai chữ tiên sinh, công tử đây là đưa phu nhân tới xem hội hoa đăng sao. Có cần phải mua hoa đăng xem?”

Hiển nhiên hai chữ phu nhân khiến Mặc Tu Nghiêu rất vui vẻ, nghiêng đầu nhìn Diệp Ly, chỉ vào một đôi đèn hoa trắng thuần bên cạnh nói: “Hai cái này đi.”

Ông lão khó xử nhìn hai người, hai vị công tử phu nhân này tuy mặc đồ không quá lộng lẫy, nhưng ông lão đã bán đèn hoa hơn nửa đời người, tất nhiên đã gặp không ít người. Vừa nhìn đã biết hai vị này là quý nhân, thấy thế nào cũng không giống người sẽ vừa ý đèn hoa mộc mạc như thế. Diệp Ly nhìn cũng hiểu được suy nghĩ của ông lão, cười yếu ớt nói: “Hai chiếc này đi. Thoạt nhìn trắng thuần thanh nhã cũng rất độc đáo.”

Ông lão thấy hai người dường như thật lòng muốn hai chiếc đèn hoa đơn giản này, giờ mới gật đầu lấy đèn hoa đưa tới. Diệp Ly đón lấy, quả nhiên là đèn hoa rất bình thường, chế tạo coi như tinh xảo nhưng so với các kiểu dáng tranh hoa và chim có tạo hình kỳ lạ khác, thì nó chỉ được coi là trung quy trung củ (chỉ đơn thuần là đúng hình dáng, chức năng) mà thôi. Ngay cả lớp giấy phía ngoài cũng là dùng giấy trắng bình thường phết thêm ít hồ hoa cỏ dán lên. Có thể là hai chiếc gắng làm từ những nguyên liệu dư lại sau khi làm xong những chiếc đèn khác. Mặc Tu Nghiêu nhận lấy đèn hoa trong tay Diệp Ly nhìn ngắm, cười với nàng một tiếng, xoay người cầm lấy bút mực ông lão để bên cạnh vẽ nên, sau một lát dừng bút lại, hài lòng gật

đầu một lần nữa trao đèn hoa cho Diệp Ly. Diệp Ly cúi đầu nhìn, mượn những chỗ còn trống của bức tranh hoa cỏ ban đầu để vẽ lên một người con gái duyên dáng. Hoặc cầm cuốn hoặc nhíu mày, hoặc ngắt hoa hoặc cầm kiếm. Mặc dù chỉ lác đác vài nét bút, lại khiến người cảm nhận được dáng dấp yểu điệu xinh đẹp của người con gái thật sinh động trên trang giấy. Chiếc đèn hoa ban đầu thoạt nhìn đơn điệu không chút thú vị lập tức biến thành một chiếc đèn hoa mỹ nhân tinh xảo.

Diệp Ly nhìn đèn hoa trong tay, rồi nhìn một chiếc khác đặt bên cạnh, mím môi mỉm cười. Lấy bút ra, bắt đầu phác thảo lên chiếc đó. Hiển nhiên nàng dùng bút lâu hơn Mặc Tu Nghiêu một chút, Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý, kiên nhẫn đứng ở một bên chờ nàng vẽ xong. Đợi đến khi Diệp Ly đưa đèn hoa đã vẽ xong cho hắn, Mặc Tu Nghiêu kinh ngạc nhướn mày. Trên đèn hoa, một nam tử thúc ngựa nhấc giáo, khí thế phi phàm, Diệp Ly không vẽ vài bức giống như Mặc Tu Nghiêu, trên toàn bộ cảnh tượng chỉ có nam tử thúc ngựa bay vút với nhuệ khí bức người như chiến thần giáng trần kia. Đây chính là hình cảnh ngoài thành Vĩnh Lâm ngày ấy, Mặc Tu Nghiêu nhìn đèn hoa trong tay, ý cười trên mặt càng sâu, “Lúc ấy ta ở trong mắt A Ly chính là như vậy sao?”

Diệp Ly ửng đỏ mặt, tự đề cập tới đèn hoa mỹ nhân của mình, “Ta thua dưới ngòi bút sinh động của công tử, không thích thì thôi đi.”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Làm sao lại không thích, ta nhất định sẽ cất cẩn thận.” Nhìn người trên đèn hoa, đáy mắt Mặc Tu Nghiêu càng thêm phần vui vẻ, trước giờ hắn không biết thì ra hắn ở trong mắt A Ly lại khí thế bất phàm, nhuệ khí bức người như thế.

Lấy tiền đưa cho ông lão ở bên cạnh nhìn hai người tự vẽ tranh lên đèn hoa, Mặc Tu Nghiêu một lần nữa dắt tay Diệp Ly đi về phía trước. Ông lão ở một bên nhìn sững sờ cúi đầu nhìn bạc vụn đã có

thể ngang với thu nhập bán đèn hoa cả đêm trong tay. Ánh mắt chợt lóe bỗng dưng như nhớ tới cái gì, vẻ mặt trở nên kích động: “Là … thì ra là ….” Là cái gì rốt cuộc cũng không nói ra. Ông lão nhìn một đôi bóng lưng dần dần đi xa mà sững sờ. Mấy năm trước cũng có một thiếu niên cẩm y khí phách phấn chấn, mỗi tháng sẽ đến chỗ ông mua đèn hoa. Nhưng lần nào thiếu niên cũng chỉ chọn chiếc được làm bình thường nhất kém cỏi nhất, mà lần nào cũng trả số ngân lượng đủ để mua chiếc đèn hoa tốt nhất. Lâu dần ông mới hiểu được, thiếu nhiên đó là thấy hắn đã nhiều tuổi mà lẻ loi một mình, lo lắng mấy chiếc này hắn làm kém sẽ không bán được mới đi chọn cái kém cỏi nhất. Chẳng qua là mấy năm trước người thiếu niên kia không còn xuất hiện nữa.

Chương 105: Dao Cơ

Edit: Vivi

Beta: Sakura

Hai người đều là người tai thính mắt tinh thân thủ bất phàm, vừa đi mấy bước, tất nhiên nghe được tiếng lẩm bẩm của ông lão. Diệp Ly liếc Mặc Tu Nghiêu một cái, lại cười nói: “Bị người khám phá thân phận rồi, Vương gia.” Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Không có gì, trước kia ta thường xuyên đến nơi này, thật không ngờ lão tiên sinh kia có thể nhận ra ta.” Cuộc đời này của Mặc Tu Nghiêu có thể nói lấy năm mười bảy tuổi ấy làm ranh giới, từ đó về sau hoàn toàn là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Nếu không phải người quen biết, thật sự rất khó liên hệ hai người với nhau đi. Diệp Ly cúi đầu nhìn đèn hoa vừa vẽ ra vẫn còn tỏa hương mực trong tay, nở nụ cười nhàn nhạt.

Hai người cầm hoa đăng, giống rất nhiều thanh niên nam nữ thản nhiên bước chậm trên đường phố. Mặc dù bề ngoài và khí chất không tầm thường thu hút không ít ánh mắt tò mò hâm mộ, nhưng hiển nhiên khiến người ta vui vẻ hơn nhiều so với những ánh mắt tìm tòi nghiên cứu và tính toán ở trong cung và của đám quyền quý. Diệp Ly vừa đi vừa tò mò đánh giá các quầy hàng đủ loại kiểu dáng hai bên đường phố. Đồ bán trên đó không chắc đã tốt bao nhiêu, đều là đồ dân chúng bình thường mới dùng. Tuy rằng mộc mạc không tô vẽ gì nhưng khiến người ta cảm thấy thân thiết tự nhiên. Mặc Tu Nghiêu mỉm cười lôi kéo Diệp Ly dừng lại trước một gian hàng bán đồ trang sức đeo tay phấn bột nước, quầy hàng rong nho nhỏ tất nhiên không có đồ tốt quý trọng gì. Mở quầy là một đôi vợ chồng trung niên cũng

nhìn ra đôi nam nữ trước mắt hiển nhiên không phải người bình thường, mặc dù chưa chắc để ý tới đồ đạc của mình nhưng vẫn ra sức đẩy mạnh tiêu thụ.

Mặc Tu Nghiêu cầm lấy một chiếc hoa trâm ngọc trai thanh lịch quay sang Diệp Ly nhìn xem, rồi lắc đầu lại thả trở về.

Một cánh tay trắng nõn tinh tế như ngọc một lần nữa cầm lấy chiếc trâm hoa kia, đối diện với ánh mắt của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly nhướn mày cười nói: “Làm sao?”

Mặc Tu Nghiêu than nhẹ một tiếng nói: “Trâm hoa này sẽ chỉ bị A Ly lấn lướt trở nên u ám không ánh sáng, A Ly thích hợp với minh châu lộng lẫy nhất. Vài ngày trước ta đã đặt một ít dạ minh châu ở Phong Hoa lâu, ngày mai A Ly cùng đi xem xem thích làm thành kiểu dáng gì?” Diệp Ly vân vê cây trâm trắng thuần trong tay, nhìn một chút, cười nói: “Cho dù chàng không sợ ta làm sụp gia sản của chàng thì ta cũng sợ các phu nhân tiểu thư trong kinh thành dùng ánh mắt giết chết ta.” Đồ trang sức của Phong Hoa lâu đắt đỏ có tiếng trong toàn bộ kinh thành, dù các tiểu thư thế gia có thể có vài món cũng đã rất đáng giá khoe khoang rồi. Nhưng người khác không biết bản thân Diệp Ly lại biết, kể từ sau đại hôn, đồ trang sức nàng dùng hầu như đều được đặt từ Phong Hoa lâu. Cũng khó trách, mặc dù Diệp Ly cực ít ra ngoài, lần nào khi ra ngoài nàng đều cố gắng chọn vài món thoạt nhìn khiêm tốn nhưng vẫn có không ít người dồn sự chú ý vào vật phẩm trang sức trên người nàng.

“Nếu như chỉ mua vài món đồ trang sức đã có thể làm lụi bại toàn bộ gia sản, chỉ có thể nói nền tảng nhà chúng ta quá mỏng rồi.” Mặc Tu Nghiêu cười nói, nhận lấy cây trâm từ trong tay Diệp Ly nhẹ nhàng cài lên cho nàng, nhẹ giọng nói: “Ta hi vọng A Ly có được thứ tốt nhất.”

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Thích chính là tốt nhất. Nếu không thích cho dù đồ tốt cũng không đáng giá một đồng.”

Trong mắt Mặc Tu Nghiêu hiện lên nụ cười thản nhiên, thấp giọng hỏi: “Như vậy A Ly thích không?” Chỉ hai chữ thích không, cũng không biết hắn nói về chiếc trâm hoa này hay là gì khác. Diệp Ly ửng hồng, nghiêng mặt đi thấp giọng nói: “Cũng không tệ lắm.” Trả tiền, nghe vợ chồng bày quầy lại nói lời khen tặng, hai người cũng không để ý, nắm tay xoay người rời đi. Vừa đi Mặc Tu Nghiêu vừa nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh. Chiếc trâm hoa không hề bắt mắt ở giữa búi tóc đen nhánh dường như cũng lóe ra ánh sáng rực rỡ động lòng người.

“Bên kia đang làm gì?” Diệp Ly dõi mắt nhìn về phía trước, bên kia vang lên tiếng huyên náo, phần lớn đám người cũng ào về bên kia, vừa nhìn sang lại chỉ thấy biển người dày đặc. Mặc Tu Nghiêu nhẹ nhàng nhướn mày, cười nói: “Đại khái có gì đó náo nhiệt, chúng ta đi xem sẽ biết.” Giao hai chiếc đèn hoa cho người đi theo phía sau, Mặc Tu Nghiêu lôi kéo Diệp Ly đi về hướng dòng người nhằm tới. Diệp Ly quay đầu lại nhìn thị vệ xa lạ đang xách hai ngọn đèn hoa, nhíu mày nói: “Ta đã quên mất, kể từ khi trở lại chưa từng gặp A Cẩn.” A Cẩn luôn luôn trầm lặng ít nói, đi theo bên cạnh Mặc Tu Nghiêu cũng mặt không chút thay đổi đẩy xe lăn là phần lớn. Hôm nay Mặc Tu Nghiêu đi đứng không thành vấn đề rồi, A Cẩn dường như đã bị người quên lãng rồi.

Mặc Tu Nghiêu quay đầu lại cười nói: “Ta phân phó hắn làm chuyện khác. Hắn cũng đã trưởng thành, cũng không thể luôn đi theo bên cạnh ta làm thị vệ.” Diệp Ly gật đầu, A Cẩn là cháu ruột của Mặc tổng quản, Mặc tổng quản cả vất vả vì vương phủ không có con cái, cha mẹ A Cẩn cũng chết vì Định vương phủ, Mặc Tu Nghiêu đặc biệt chăm sóc A Cẩn cũng là điều nên làm.

Chen vào trong đám người mới nhìn đến là góc đường nơi khúc quanh bắc một cái đài, tơ lụa năm màu trang trí cho cái đài tươi đẹp lóa mắt. Trên đài không có người nhưng dưới đài lại quần chúng sục sôi, Diệp Ly nhìn nam tử trung niên mặt đỏ bừng lộ vẻ hưng phấn không thôi bên cạnh, nhẹ giọng hỏi: “Nơi này đang làm cái gì vậy?” Nam tử trung niên nghiêng đầu thấy bên cạnh có một cô gái bề ngoài thanh lệ khí độ bất phàm đang đứng, không khỏi sửng sốt, rồi tỏ vẻ mặt ôn hoà nói: “Dao Cơ cô nương, danh kỹ đệ nhất kinh thành muốn lên đài hiến vũ ở đây, hơn nữa muốn ném tú cầu…” Nói một nửa dường như nhớ ra trước mặt mình chính là một cô gái xinh đẹp, nam tử đỏ mặt lên, phía sau đã hơi khó nói tỉ mỉ rồi. Mặc dù hắn chưa nói rõ ràng, nhưng cũng không cản trở Diệp Ly hiểu ra rồi. Hơi ngẩn ra, Diệp Ly không giải thích được quay đầu lại nhìn Mặc Tu Nghiêu hỏi: “Hắn nói. . . Dao Cơ sẽ không phải là làm cái ta biết đến kia chứ?”

“Dường như đúng thế.” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt cười nói.

Diệp Ly cau mày, mặc dù nàng chỉ gặp Dao Cơ hai lần nhưng hơi có cảm tình với cô gái kia. Lại nói, Dao Cơ không chỉ là vũ cơ còn là chủ nhân của phường Khuynh Thành đệ nhất kinh thành. Vũ cơ tuy thuộc tiện tịch, nhưng xuất thân của Dao Cơ chỉ sợ cũng không hề thua kém một số phú thương kinh thành. Cô gái như thế hoàn toàn không cần ném tú cầu chọn rể hay lựa chọn nhập mạc chi tân (*). Hơn nữa nàng chọn chỗ này, ở đây mặc dù không ít người, nhưng đa số đều là dân chúng bình thường, nếu Dao Cơ muốn hoàn lương, chọn một cuộc sống bình thường thì lại càng không nên làm lớn thế này. Mặc Tu Nghiêu thấy nàng nhíu mày, cười nhạt trầm giọng nói: “Nghe nói quan hệ giữa Dao Cơ và Mộc Dương không hề thường thường, tháng sau Mộc Dương sắp thành thân với cháu gái của Lễ bộ Thượng thư Tôn đại nhân. Không biết đó có liên quan không?”

[(*)nhập mạc chi tân: người TQ cổ đại thường dùng mành trướng

(mạc) để ngăn cách không gian bên trong nhà, bên trong mành là nơi riêng tư, người có thể đi vào trong (tân khách) chính là người có quan hệ không tầm thường với chủ nhân.]

"Dao Cơ và Mộc Dương?" Diệp Ly còn nhớ rõ đã từng thấy Mộc Dương hai ba lần, mặc dù chưa nói chuyện, nhìn từ xa cũng là nam tử cực kỳ xuất sắc. Diệp Ly cũng từng nghe lời đồn về Dao Cơ và Mộc Dương còn có Phượng Chi Diêu, nhưng mà với hiểu biết về Phương Chi Dao, lời đồn này chỉ sợ hơi quá sự thật. Lại không ngờ Phượng Chi Diêu là giả mà Mộc Dương hiển nhiên có chút manh mối. Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: "Dao Cơ mười ba tuổi đã nổi danh kinh thành, đến bây giờ đã gần mười năm rồi. Những năm này nếu không nhờ sợ che chở của Phượng Tam và Mộc Dương, một nữ tử yếu đuối như nàng muốn khởi động phường Phuynh Thành, lại còn không bị quyền quý quấy rầy sẽ không dễ dàng như thế. Những kẻ có quyền có thế trong kinh thành này cũng không phải đèn đã cạn dầu." Diệp Ly hiểu rõ gật đầu, vẻ đẹp của Dao Cơ tuyệt đối được xếp vào top 5 kinh thành, quan trọng hơn là Dao Cơ ca múa thành thạo, ung dung đoan trang hơn thiên kim tiểu thư tầm thường càng có thêm tố chất xinh đẹp mê hoặc lòng người. Mỹ nữ tuyệt sắc như thế còn thân phong trần, sao không trở thành đối tượng cho quan lớn tôn quý và các đồ ăn chơi trác táng tranh đoạt. Nếu như không có người giúp đỡ thì dù có giữ mình trong sạch, một nữ tử yếu đuối không quyền không thế như Dao Cơ cũng không thể nào chống đỡ được đám ong bướm này.

Diệp Ly không thể hiểu ý nghĩ của Dao Cơ, cho dù thật có quan hệ với Mộc Dương dùng loại phương pháp này quyết định tương lai của mình không khỏi quá vô trách nhiệm với mình. Nếu nói là đấu võ chọn rể hoặc là lấy văn chọn tài … Ít nhất còn có thể khảo sát năng lực đối phương, ném tú cầu như vậy chính là hoàn toàn đánh cuộc số mệnh. Diệp Ly còn nhớ mang máng chuyện máu chó trong phim truyền hình đã xem kiếp trước, có thiên kim tiểu thư ném tú cầu bị

tên khất cái nhận được. Dao Cơ còn cố ý chọn chỗ này, cho dù sẽ không bị tên khất cái nhận được thì khả năng lớn hơn cũng chỉ có thể là dân chúng bình thường. Nhưng cho dù thật cưới hỏi đàng hoàng thì một người dân bình thường lấy Dao Cơ vào cửa hay Dao Cơ đều không có chỗ tốt gì.

“Không cần lo lắng, chuyện như vậy Mộc Dương không thể nào không biết tin tức.” Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng nói.

Diệp Ly gật đầu, ngẩng đầu nhìn chung quanh, đáng tiếc cũng không thấy Mộc Dương. Chuyện giữa nam nữ vốn khó mà nói, bất kể Mộc Dương có thể xuất hiện ở đây hay không cũng không ai có thể nói hắn đúng hay sai. Dù sao tháng sau hắn sẽ là người thành thân, hắn không chỉ nên có trách nhiệm với Mộc Dương Hầu phủ cũng phải có trách nhiệm với vị hôn thê của hắn.

“Cô nương, vị bên cạnh ngươi này là ca ca của ngươi hay là. . . . . .” Nam tử đứng ở bên cạnh Diệp Ly đột nhiên thấp giọng hỏi. Diệp Ly quay đầu nhìn lại, mới phát hiện chung quanh không ít nam tử đều dùng ánh mắt không hề hiền hòa nhìn Mặc Tu Nghiêu không khỏi cười một tiếng. Dù hắn đeo mặt nạ, thế nhưng nửa bên mặt lộ ra của Mặc Tu Nghiêu cũng vẫn tuấn mỹ khó gặp, hơn nữa dáng người cao ngất tuyệt vời, đứng trong đám người như hạc giữa bầy gày, khiến cho các nam nhân xung quanh sao có thể không sinh lòng thù địch? Lôi kéo tay Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly cười nhàn nhạt nói: “Chúng ta chỉ xem náo nhiệt thôi, phu quân ta sẽ không ra tay tranh đoạt.” Rõ ràng ánh mắt mọi người tràn ngập không tin. Mặc dù cô gái trước mắt này chẳng kém gì Dao Cơ cô nương, nhưng nam nhân có ai không ngại nhiều mỹ nữ. Cô nương này ưu nhã thanh quý, hiển nhiên là danh môn chính thê, không phải đang thiếu một vợ bé xinh đẹp quyến rũ như Dao Cơ để trái ôm phải ấp hưởng hết diễm phúc sao?

Mặc Tu Nghiêu tâm trạng vui vẻ cũng không so đo với những người vô lễ này, kéo Diệp Ly đến trước mặt mình, cười nói với nam tử đã hỏi kia: “Ngươi yên tâm là được, ta không phải tới đoạt tú cầu. Nương tử nhà ta rất hung dữ . . .”

Diệp Ly lập tức đen mặt, không để lại dấu vết vươn tay hung hăng bấm hắn một cái. Mặc Tu Nghiêu tỏ vẻ như thường, cứ như Diệp Ly không phải bấm thịt hắn, cười nói với người trước mặt: “Hơn nữa ta cũng không thích cô gái quá xinh đẹp, dịu dàng yêu kiều như nương tử ta mới tốt.” Nương tử dịu dàng yêu kiều ngầm túm thịt ở hông hắn, dùng sức véo. Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ cười khổ, giơ tay lên đè lại tay Diệp Ly: “Nương tử, ta thật sẽ không thích cô gái khác.”

Diệp Ly trợn trắng mắt, yên lặng buông tay. Câu nói kia thế nào nhỉ, lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa. Người bình thường ôn hòa tao nhã, lúc trở nên mặt dày thì ai cũng không đỡ được.

Nam tử xung quanh rốt cuộc yên lòng rồi, đồng tình nở nụ cười thấu hiểu dành cho Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu cũng không khách sáo, mỉm cười gật đầu nhất nhất tiếp nhận ý tốt của mọi người.

“Ai nha, Dao Cơ cô nương đi ra? !” Vừa có người kinh hô. Diệp Ly quay đầu lại nhìn, cô gái tuyệt sắc trên đài vận bộ đồ ngũ sắc, trang điểm tuyệt diễm, nụ cười xinh đẹp vừa lên đài đã khiến tất cả mọi người xôn xao. Dao Cơ thản nhiên khẽ gật đầu với người dưới đài, khiến các nam nhân dưới đài kích động không thôi rối rít hò hét. Khi đảo mắt qua Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu thì Dao Cơ hơi ngẩn ra, cười nhạt với Diệp Ly sau đó xoay người lại phất tay áo lên. Tiếng khúc cạnh đài thong thả vang lên, Dao Cơ chậm rãi lắc vòng eo theo tiếng nhạc, nhảy múa như mây, tay áo linh hoạt theo điệu múa, dưới đài lại sục sôi tiếng trầm trồ khen ngợi.

Diệp Ly cau mày, nhìn cô gái tươi cười sóng sánh trên đài, thở dài trong lòng. Dao Cơ này đâu phải muốn ném tú cầu, đây căn bản là cố ý làm hỏng danh tiếng của mình. Danh tiếng của Dao Cơ trong kinh thành không tồi, dù nghe nói nàng có quan hệ mập mờ với Phượng Tam và Mộc Dương, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn là tin đồn, không có ai nhìn tận mắt. Huống chi thật ra cũng không nhiều người nhìn thấy Dao Cơ. Nhưng hôm nay nàng khiêu vũ ném tú cầu ở nơi này, đại khái qua hôm nay hơn nửa nam nhân kinh thành đều biết rốt cuộc Dao Cơ trông ra sao rồi. Cho nên hôm nay bất kể là quan to tôn phú muốn lấy nàng về nhà làm thiếp hay là dân chúng bình thường cưới nàng về làm vợ chỉ sợ sẽ coi thường nàng thêm một tầng. Ngẩng đầu lên nhìn vẻ buồn bã và bi thương chợt lóe trên gương mặt của người con gái trên đài, Diệp Ly âm thầm lắc đầu, quả nhiên là bởi vì Mộc Dương sao?

Một khúc kết thúc, đám người ở dưới đài rối rít hoan hô, thúc giục Dao Cơ nhanh chóng ném tú cầu. Một phụ nữ trung niên khuôn mặt son phấn nở nụ cười đi lên đài, giơ tay ý bảo phía dưới an tĩnh, rồi nói: “Hôm nay các vị có diễm phúc rồi, hôm nay Dao Cơ cô nương tự mình ném tú cầu chọn rể. Người nhận được tú cầu chính là chú rể tối nay của Dao Cơ cô nương. Lão thân ở chỗ này chúc các vị may mắn.”

Lòng Diệp Ly trùng xuống, nàng nghe rõ câu chú rể tối nay của tú bà. Nói cách khác Dao Cơ cũng không phải thật muốn gả mà chỉ chọn một nhập mạc chi tân thôi. Cũng có nghĩa qua tối nay Dao Cơ sẽ không còn là vũ cơ trong sạch bán nghệ không bán thân nữa. Nhìn cô gái tuyệt sắc với đôi mắt sáng ngời lương thiện trên đài, Diệp Ly thương tiếc thở dài. Mặc Tu Nghiêu thấp giọng hỏi: “A Ly, sao vậy?”

Diệp Ly lắc lắc đầu nói: “Hành động này của Dao Cơ cô nương quá quyết tuyệt, cần gì như thế. . . . . .” Hỏi Diệp Ly có thể làm đến mức này vì một người đàn ông hay không, trong lòng Diệp Ly rất rõ ràng

nàng tuyệt đối không thể nào làm được như Dao Cơ. Không phải bởi vì không thương, mà là. . . Nàng yêu cũng có điểm mấu chốt. Nếu như ngay cả tôn nghiêm của mình cũng có thể vứt bỏ, tình yêu như vậy quá nặng nề đối với Diệp Ly.

Mặc Tu Nghiêu ghé vào bên tai Diệp Ly thấp giọng cười nói: “Ta tuyệt đối sẽ không để cho A Ly như vậy, ta sẽ bình định tất cả trở ngại để cho A Ly trở thành thê tử duy nhất của Mặc Tu Nghiêu.”

Diệp Ly nhướn mày, “Hôm nay Vương gia đặc biệt biết nói lời dễ nghe.”

“Nương tử thích vi phu ngày ngày nói cho nàng nghe.” Mặc Tu Nghiêu cười nói, “Không cần lo lắng, Mộc Dương kia tuy đầu óc hơi đần nhưng làm người coi như phúc hậu. Hắn nhất định sẽ tới.”

Diệp Ly gật đầu. Tới thì thế nào? Mộc Dương không thể nào cưới Dao Cơ làm vợ, cũng không thể có thể vì Dao Cơ mà vứt bỏ Mộc Dương Hầu phủ. Còn có vị Tôn tiểu thư kia, thật ra thì nàng ta là người vô tội nhất.

Chương 106: Thất Vương tử Bắc Nhung

Edit: Theresa Thai Beta: Sakura Trên đài, tay Dao Cơ đang cầm một tú cầu ngũ thải (tú cầu 5 màu) mỉm cười nhìn dưới đài. Dưới đài, các nam nhân không khỏi kích động ngó chừng tú cầu nho nhỏ này, chỉ cần cướp được nó là có thể cùng vũ cơ đệ nhất kinh thành chung một đêm, điều này đối với những nam tử bình thường trong ngày thường ngay cả trông thấy dung nhan Dao Cơ cũng khó đây tuyệt đối là một điều cực kỳ hấp dẫn.

Ánh mắt Dao Cơ rơi vào trên người Diệp Ly, nhíu mày nhìn nàng rồi thản nhiên cười. Diệp Ly cũng nhíu mày lại, trong lòng dâng lên một tia dự cảm xấu. Còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, chỉ thấy Dao Cơ giơ tú cầu lên dùng sức ném tới chỗ mình. Trong đám người kinh hô, người cách khá xa chỉ có thể thất bại tiếc hận mắng. Người cách gần đó không khỏi hết sức chăm chú ngó chừng tú cầu trên không trung bay tới kia, giơ cao hai tay lên muốn tiếp được diễm phúc từ trên trời giáng xuống này.

Từ lúc tay Dao Cơ giơ lên thì Diệp Ly liền nhìn đã hiểu phương hướng nàng ta muốn ném. Dao Cơ dĩ nhiên không phải muốn ném tú cầu cho mình mà là Mặc Tu Nghiêu đứng ở sau lưng nàng. Sau khi tú cầu rời tay, Dao Cơ còn nháy mắt với nàng, không tiếng động mấp máy môi. Mặc dù không có âm thanh, nhưng là lại không làm khó được Diệp Ly am hiểu môi ngữ, nàng ấy nói: “Ngươi đoán hắn tiếp không tiếp?”

Trong lòng Diệp Ly khẽ nguyền rủa một tiếng, quay đầu lại muốn kéo Mặc Tu Nghiêu tránh ra. Nếu như là bình thường, lấy thân thủ hai

người bọn họ tự nhiên không lo tránh không khỏi một cái tú cầu nho nhỏ này, nhưng hiện tại hai người trước sau trái phải đều đầy ấp người, ngay cả di chuyển chân một chút cũng khó khăn chớ đừng nói chi là mau tránh ra.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn thoáng qua Diệp Ly lôi kéo vạt áo mình, cười nhẹ một tiếng, giơ tay đánh một chưởng về phía tú cầu đang bay tới chỗ mình, tú cầu lập tức đổi phương hướng bay đi chỗ khác.

Thấy tú cầu lệch khỏi quỹ đạo, đám người hô lên một tiếng, lại dũng mãnh lao tới. Mặc Tu Nghiêu giam Diệp Ly ở trong ngực che chở miễn cho bị đám người chen đến, vừa cười hỏi, “A Ly! mới vừa rồi nàng đang khẩn trương sao?”

Diệp Ly hừ nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nhìn trên đài, Dao Cơ thấy tú cầu của mình bị đánh bay nhưng trên mặt cũng không có thần sắc thất vọng, ngược lại hướng về phía Diệp Ly cười đến càng thêm quyến rũ xinh đẹp, không tiếng động cười nói: “Chúc mừng.” Diệp Ly khẽ gật đầu, coi như là nhận lời chúc mừng của nàng.

Tú cầu ngũ thải ở trong đám người bị tranh tới đoạt đi, thường thường một người còn không có đoạt đến tay đã bị người bên cạnh đánh đi hoặc là bắt được, tình hình chiến đấu cướp đoạt kịch liệt cũng đến hồi kết thúc. Chỉ là một tú cầu nho nhỏ, cho dù nhiều người đoạt hơn nữa cũng không thể vĩnh viễn tiếp tục tranh đoạt. Thời điểm một người đại hán vạm vỡ cậy vào mình tài trí hơn người vượt lên đầu tiên đưa tay phải bắt được tú cầu, một bóng ảnh nổi bật giẫm phải đầu vai mọi người bay vút tới, một cước đá văng tay đại hán kia, đồng thời đá tú cầu tới chỗ nữ tử đứng trên đài.

Ở bên trong tiếng kinh hô thất vọng của mọi người, một bóng người nhanh nhẹn thật nhanh lướt lên đài, ở trước lúc tú cầu rơi vào trên người Dao Cơ tiếp được trong tay. Trên đài, một người nam tử trẻ

tuổi mặc cẩm y màu nâu thản nhiên đứng ở bên cạnh Dao Cơ, trên khuôn mặt tuấn dật góc cạnh rõ ràng, so với nam tử Đại Sở càng nhiều thêm mấy phần hơi thở thẳng thắn hào sảng, nhưng trong đôi mắt tự tiếu phi tiếu lóe ra sự sắc sảo lại làm cho người ta biết hắn cũng không phải là những thứ vũ phu đầu óc ngu si tứ chi phát triển kia . Nam nhân mạn bất kinh tâm (thờ ơ, không thèm để ý) vuốt vuốt tú cầu trong tay, nam tử nhìn đám người dưới đài rồi cười nói: “Vị công tử này, nếu nhìn chướng mắt Dao Cơ cô nương thì chỉ cần nhìn là được sao lại đá tú cầu của người ta trở về, như vậy không khỏi quá mức vô lễ. Đều nói Đại Sở là vùng đất thi thư lễ nghi, công tử như vậy không khỏi quá mức. . . mạo phạm đến giai nhân.”

Nam tử trong đám người, Thế tử Mộc Dương Hầu phủ trầm mặt, phi thân lên đài không nói một lời, đánh một chưởng về phía nam tử áo màu nâu. Nam tử áo màu nâu hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, dễ dàng nghiêng người tránh. Hai người đang ở trên đài ngươi tới ta đi đánh nhau, người ở dưới đài cũng rối rít trầm trồ khen ngợi. Nếu không đoạt được ân điển của mỹ nhân, nhìn một cuộc náo nhiệt cũng không còn cái tổn thất gì. Dân chúng bình thường nhận được không nhiều, cho nên cũng không sinh ra quá nhiều chấp niệm.

Diệp Ly tựa vào trong ngực Mặc Tu Nghiêu, tò mò đánh giá nam tử cùng với Mộc Dương đánh nhau trên đài. Chỉ nhìn bề ngoài thì có thể nhìn ra được, vị này tuyệt đối không phải là người Đại Sở, “Đây là. . . người Bắc Nhung?” Diệp Ly không có ấn tượng tốt với người Bắc Nhung lắm, lần trước là thời điểm đám cưới năm ngoái, vị Thập Tam vương tử Bắc Nhung kia để lại cho nàng ấn tượng vô cùng xấu, lần này, vị này cũng thật là có nhã hứng chạy đến loại địa phương này để chơi.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Lúc trước truyền đến tin tức sứ giả Bắc Nhung tới đón đâu sẽ sớm tới Đại Sở, cũng không nghĩ tới hắn đã đến kinh thành nhanh như vậy.”

Diệp Ly nhướn mày, quay đầu lại nhìn, “Chàng biết?”

“Gia Luật Dã, Thất Vương tử Bắc Nhung.” Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói, ” Chỉ sợ Mộc Dương không phải là đối thủ của hắn.”

Diệp Ly khẽ gật đầu, chỉ qua mấy chiêu thì nàng cũng đã nhìn ra. Công phu của Mộc Dương cũng không tệ, nhưng rốt cuộc vẫn kém, rõ ràng thấy được Gia Luật Dã là từ trên chiến trường rèn luyện ra. Điều này cũng không trách được Mộc Dương, Đại Sở tuy nói thượng võ nhưng cũng sùng văn, mà một gia đình quyền quý thường có xu hướng để cho con cái đi theo con đường làm quan hơn mà không phải là ra chiến trường. Dù sao trên chiến trường đao kiếm không có mắt, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh mất tánh mạng. Mộc Dương tuổi còn trẻ có thể văn võ kiêm tu, ở phương diện võ công có thể có thành tựu như vậy cũng không dễ. Mà Bắc Nhung lại hoàn toàn khác Đại Sở, là vùng đất thiếu văn minh, mặc dù bị hun đúc không ít văn hóa Trung Nguyên, lại vẫn như cũ, dân phong dũng mãnh, cường giả vi tôn. Mà Gia Luật Dã thân là một trong mấy nhi tử ưu tú nhất của Bắc Nhung Vương , tự nhiên là mười mấy tuổi ở trên chiến trường liều chết đi ra.

Chỉ trên trăm chiêu, Mộc Dương lại bắt đầu rơi xuống thế hạ phong. Mà hiển nhiên Gia Luật Dã lại đang đến lúc cao hứng, càng đánh càng hăng, từng đợt tấn công mạnh mẽ đánh cho Mộc Dương vụng về tránh trái tránh phải liên tiếp bại lui. Diệp Ly nhìn Mặc Tu Nghiêu một chút, không nhịn được nhíu mày lại, nàng không muốn để cho Mặc Tu Nghiêu lên đài, bất kể thắng hay thua, cuối cùng tất nhiên là một trận phong ba, nhưng đồng dạng, vô luận là nàng hay là Mặc Tu Nghiêu cũng không thể mắt thấy Mộc Dương bị Gia Luật Dã đả thương.

Dao Cơ đang thất thần, lúc nhìn thấy Mộc Dương sắp bị thua rốt

cuộc phục hồi tinh thần lại, có chút hổn hển, nói: “Ngươi đừng xen vào việc của người khác! Ta ném tú cầu thì liên can gì đến ngươi?”

Gia Luật Dã cười vang nói: “Dao Cơ cô nương nói không sai. Mộc thế tử, ngươi đá tú cầu trở lại, hiện tại như vậy là có ý gì?”

Mộc Dương nhìn Dao Cơ một cái, vẫn không nói một lời, đáp lại Gia Luật Dã là thế công liên tục không ngừng mà tới. Ở dưới đài, cho dù là người không biết võ công cũng nhìn ra được hắn hơi vất vả, Gia Luật Dã hừ lạnh một tiếng, tựa hồ rốt cục mất đi tính nhẫn nại, cười nói: “Nếu Thế tử không có lời nào để nói thì cũng đừng có quấy rầy tại hạ nhất thân phương trạch (tiếp cận giai nhân). Đi đi!” Thấp giọng quát một tiếng, Gia Luật Dã đánh một chưởng về phía ngực Mộc Dương, một chưởng này khí thế hùng hồn, hiển nhiên có lực lượng đủ để khai sơn phá thạch.

Đứng ở một bên, Dao Cơ không nhịn được che miệng la hoảng lên, “Đừng!” Đài cao cũng không lớn, Dao Cơ cách hai người cũng gần. Mắt thấy Mộc Dương gặp nạn, Dao Cơ kinh hô một tiếng, cố gắng nhào tới. Nàng tập võ từ nhỏ, thân thể linh hoạt cũng không thua những người am hiểu võ khác, dưới tình thế cấp bách toàn lực bổ nhào về phía trước này, cuối cùng nàng xen vào giữa Mộc Dương và Gia Luật Dã.

Mắt thấy một chưởng này của Gia Luật Dã sẽ đánh đến trên người Dao Cơ. Dưới đài, đang xem cuộc chiến, tất cả mọi người nhắm mắt lại không dám nhìn nữa, mới vừa rồi lúc hai người này động thủ, mọi thứ trên đài đều bị đánh chia năm xẻ bảy, một chưởng này nếu là đánh lên trên người Dao Cơ, một mỹ nhân yểu điệu chỉ sợ lập tức sẽ phải hương tiêu ngọc vẫn.

“Sưu ——” một đạo ánh quang thật nhanh xẹt qua, Gia Luật Dã chỉ cảm thấy trước mắt ánh quang chợt lóe, vội vàng thu hồi chưởng lực

rồi nhanh chóng thối lui mấy bước ra phía sau mới đứng lại. Sắc mặt Dao Cơ trắng bệch, đang định nhắm mắt đợi chết, lại phát hiện một chưởng kia cũng không có đánh vào trên người mình. Mở mắt vừa lúc trông thấy tròng mắt Mộc Dương ẩn hàm lo lắng cùng với tức giận, nghĩ lại tình cảnh hôm nay của hai người, trong lòng buồn bã, chậm rãi đứng lên.

Gia Luật Dã đứng chắp tay, nghiêng đầu nhìn thoáng qua một cây trâm trân châu hoa cắm vào trên cột. Mặc dù chỉ là một cây trâm trân châu bằng bạc cực kỳ bình thường, nhưng cả cây trâm cắm sâu vào cột ba phân chỉ để lại một hạt châu hoa trân châu ở bên ngoài, có thể thấy được công lực của đối phương cao thâm thế nào. Nếu không phải kịp thời rút chưởng lực về, Gia Luật Dã tin chắc rằng cây trâm này tuyệt đối sẽ xuyên thấu cổ tay của mình. Quay đầu lại nhìn về nơi ám khí tới, đập vào mắt chính là một đôi nam nữ trẻ tuổi quần áo khiêm tốn tao nhã. Nữ tử thanh lệ uyển ước, hai đầu lông mày lại toát ra đại khí cùng với thanh quý (hơi thở mạnh mẽ cùng khí chất cao quý) không giống với các nữ tử Đại Sở khác, nam tử đeo mặt nạ che mặt, áo bào nguyệt sắc nổi bật giống như ánh trăng sáng, ôn văn nhĩ nhã (ôn tồn lễ độ) phi phàm. Nhướn nhướn mày, Gia Luật Dã cười nói: “Vị công tử này đã có giai nhân trong lòng rồi sao còn có hứng thú với Dao Cơ cô nương?”

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt cười nói: “Gia Luật Vương tử nói đùa, nương tử nhà ta trời sinh tính tình trong sáng, lương thiện, không nhìn được nhất chính là máu tanh. Vương tử nhất thời cao hứng hạ thủ không có nặng nhẹ thì không sao, nhưng nếu dọa đến nương tử nhà ta thì không tốt lắm.”

Nghe vậy, Mộc Dương có chút kinh ngạc quay đầu lại, thấy Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly trong đám người không khỏi ngẩn người, khẽ gật đầu, cũng không có mở miệng vạch trần thân phận của hai người.

Gia Luật Dã không nghĩ tới bị một câu nói toạc ra thân phận, híp híp mắt đánh giá Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, một hồi lâu mới cười nói: “Hóa ra là. . . Không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy Vương gia và Vương Phi, thật là hạnh ngộ.”

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Bổn Vương cũng không nghĩ đến ở loại địa phương này lại nhìn thấy Gia Luật Vương tử.”

Gia Luật Dã cười mà không nói, tránh câu hỏi tại sao hắn một mình lén lút vào Sở kinh của Mặc Tu Nghiêu, chỉ vào Dao Cơ, cười nói: “Nếu Vương gia cũng không có ý định tranh đoạt Dao Cơ cô nương, thế có nghĩa là Dao Cơ cô nương vẫn thuộc về tại hạ?”

“Ngươi mơ tưởng!” Mộc Dương trầm giọng nói, đi tới trước mặt Dao Cơ che nàng ở phía sau mình.

Gia Luật Dã khinh thường chê cười một tiếng, tự tiếu phi tiếu nhìn Mộc Dương, nói: ” Tại sao Mộc thế tử không hỏi ý kiến của Dao Cơ cô nương một chút? Có lẽ Dao Cơ cô nương càng muốn tự lựa chọn hơn đấy?”

Dao Cơ trầm mặc, từ phía sau Mộc Dương đi ra, ở trong ánh mắt kinh sợ giật mình của Mộc Dương, đi tới phía sau Gia Luật Dã, “Dao Cơ! Nàng. . . . . .”

Dao Cơ cười nhạt, vẻ mặt lại hơi khổ sở, nhẹ giọng nói: “Quy củ hôm nay là Dao Cơ tự mình định ra, đương nhiên Dao Cơ phải tuân thủ. Làm phiền Thế tử cố ý đi một chuyến, cũng coi như toàn bộ giao tình vài năm giữa ngài và ta. Mời Thế tử trở về đi.”

Mộc Dương nhìn chằm chằm vào dung nhan tuyệt diễm của nàng, hồi lâu cũng không có nói ra một câu. Nụ cười trên mặt Dao Cơ dần dần bắt đầu có chút cứng ngắc, rốt cục vẫn phải xoay người sang

chỗ khác, không tiếp tục giằng co với hắn nữa.

Lúc này trời sắc đã tối, đã gần giờ giới nghiêm ban đêm, người ở dưới đài thấy không có náo nhiệt để xem nữa, có chút mất hứng rồi rối rít rời đi. Trên đài, Gia Luật Dã hướng về Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu ở phía dưới, cười một tiếng nói: “Vương gia, Vương Phi, hôm nay vừa thấy cũng là có duyên, không bằng tìm một chỗ uống chén rượu, như thế nào?”

Mặc Tu Nghiêu dắt Diệp Ly đi tới, cười nhạt nói: “Gia Luật Vương tử có giai nhân trong lòng, còn có tâm tình ôn chuyện với Bổn Vương?”

Trong mắt Gia Luật Dã hiện lên một tia nhuệ khí, cười nói: ” Năm ngoái đệ đệ không ra hồn của ta kia vô ý đắc tội Vương gia. May mà Vương gia khoan hồng độ lượng, không so đo để cho hắn bình an trở lại Bắc Nhung, Tiểu vương đang muốn tự mình tạ ơn Vương gia đây.”

Mặc Tu Nghiêu hào phóng gật đầu, nói: “Người tới là khách, Bổn Vương cũng không phải là tiểu nhân vô lượng, một chút chuyện nhỏ, Gia Luật Vương tử không cần nhớ ở trong lòng.” Mặc Tu Nghiêu cũng không có nửa điểm áy náy với việc khiến cho Gia Luật Bình đã ngu lại càng trở nên ngu hơn, trên thực tế có thể làm cho hắn còn sống trở về, Mặc Tu Nghiêu đã cảm thấy bản thân mình mấy năm tu thân dưỡng tính quả nhiên không tệ.

Trong lòng Gia Luật Dã nghẹn lại, chỉ hận không thể đánh một chưởng chụp chết Mặc Tu Nghiêu. Nếu Mặc Tu Nghiêu thật gọn gàng dứt khoát giết Gia Luật Bình thì có lẽ hắn còn không có tức giận như vậy. Nhưng hắn ta lại đưa Gia Luật Bình cho đối thủ của mình là Thái tử, không chỉ có như thế, hắn ta còn để cho người ta tiết lộ tin tức cho mình. Hắn lo lắng Gia Luật Bình tiết lộ mấy chuyện cơ mật với Thái tử, chỉ đành phải hao tổn tâm cơ đưa hắn ta từ trên tay Thái

tử cứu về. Ai biết cứu về được cũng đã là kẻ ngu cái gì cũng không biết. Dĩ nhiên hắn tuyệt đối tin tưởng, Mặc Tu Nghiêu trước khi biến Gia Luật Bình trở thành ngốc tử tuyệt đối đã biết toàn bộ bí mật của hắn. Cho dù người Định Quốc Vương phủ chỉ còn một nửa lưu lại trên đời cũng là tai họa, Phụ Vương thật không lừa hắn.

“Vị này chính là Định Vương phi sao? Tại hạ Thất Vương tử Bắc Nhung Gia Luật Dã, Vương Phi hữu lễ.” Biết đấu không lại miệng lưỡi của Mặc Tu Nghiêu, Gia Luật Dã cũng không gây khó khăn cho mình. Gọn gàng linh hoạt thay đổi đối tượng, cười nói với Diệp Ly.

Diệp Ly đứng ở bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, nhẹ giọng cười yếu ớt, nói: “Gia Luật Vương tử hữu lễ.”

Gia Luật Dã hơi càn rỡ đánh giá Diệp Ly, nói: “Trên đường tới Sở kinh, đã nghe nói Vương Phi là nữ tử không thua gì nam tử, vốn cho là. . . Thì ra lại là giai nhân uyển ước như thế ư? Định Vương thật là có phúc khí.”

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu tối sầm lại, thật nhanh xẹt qua một tia sát khí, rồi lại biến mất cực nhanh, cười nói với Gia Luật Dã: “Gia Luật Vương tử khen trật rồi. Nơi này không phải chỗ nói chuyện, Gia Luật Vương tử thấy có thể đổi địa điểm đến hàn xá*(gọi nhà của mình một cách khiêm tốn) ngồi một lát?” Nghiêng đầu nhìn dưới đài một chút, lúc này cách giờ giới nghiêm ban đêm mới chỉ một khắc đồng hồ, đám người trên đường đã sớm tản đi. Trên đài được bố trí náo nhiệt vui mừng chỉ còn lại có mấy người bọn hắn, nhìn qua có hơi cổ quái và quỷ dị.

Gia Luật Dã bất động thanh sắc, cười nói: “Được Định Vương mời là vinh hạnh của Tiểu Vương, nhưng hôm nay trời đã tối, tùy tiện bái phỏng Định Quốc Vương phủ thật sự có hơi thất lễ. Ngày khác Tiểu vương nhất định tự mình tới cửa tiếp kiến Vương gia và Vương phi.”

Lúc này mà đi Định Vương Phủ ngồi một lát, Gia Luật Dã tin tưởng chỉ cần đầu óc không có vấn đề, mọi người sẽ không có cái quyết định này.

Thấy hắn cự tuyệt, Mặc Tu Nghiêu cũng không miễn cưỡng, “Đã như vậy, Bổn Vương vàA Ly trước hết cáo từ. Gia Luật Vương tử cùng với Mộc Thế tử. . . . . .”

Gia Luật Dã cười nói: “Tiểu Vương đang muốn trở về khách sạn. Về phần Dao Cơ cô nương, mới vừa rồi chỉ là một trò đùa, kính xin Dao Cơ cô nương và Mộc Thế tử bỏ qua cho.”

Hình như không nghĩ tới hắn sẽ dễ dàng buông ra như thế, Mộc Dương cũng sửng sốt. Dao Cơ cũng có chút kinh dị nhìn Gia Luật Dã, Gia Luật Dã không thèm để ý, phất tay, nói: “Tại hạ thấy thân thủ của Mộc Thế tử rất cao nhất thời ngứa nghề, có nhiều mạo phạm mong rằng các vị tha lỗi.”

Người ta cũng nói như vậy rồi, đương nhiên Mộc Dương sẽ không so đo nữa. Gật gật đầu, nói: “Gia Luật Vương tử cao hơn một bậc, chê cười.”

Gia Luật Dã nhướn mày cười một tiếng, đang muốn nói chuyện, ở góc đường, một đạo hàn quang hiện lên, mấy người áo đen đánh tới. Gia Luật Dã nghiêng đầu tránh được đao quang chạm mặt, tiện tay một chưởng đẩy thích khách ra, vừa quay đầu hướng Mặc Tu Nghiêu, cười nói: “Vương gia, thì ra ban đêm Sở kinh lại nguy hiểm như thế .”

Mặc Tu Nghiêu một tay ôm Diệp Ly, một cái tay chế trụ một thích khách, tay nhẹ nhàng dùng lực, trong đêm khuya âm thanh xương vỡ vụn thanh thúy lọt vào tai, “Có lẽ bởi vì du khách từ phương xa tới ? Dù sao Bổn Vương nhớ được, lúc trước, kinh thành vào ban đêm

đều hết sức an bình.”

Gia Luật Dã cười sang sảng một tiếng cũng không phản bác.

Bên kia Mộc Dương vừa che chở Dao Cơ vừa đối phó với địch, thân thể Dao Cơ hơi cứng ngắc, mặc dù nàng không muốn để cho Mộc Dương che chở mình, nhưng cũng biết hiện tại cũng không phải là lúc bốc đồng, chỉ có thể không nhúc nhích, tùy ý Mộc Dương ôm mình vào trong ngực. Thần sắc trên mặt cũng ảm nhiên ưu thương, sợ hãi tránh thoát thích khách vừa gặp phải.

Bọn thích khách hiển nhiên cũng phát hiện ba nam tử trước mắt đều là cao thủ, nhưng Mặc Tu Nghiêu và Mộc Dương đều che chở nữ tử của mình, chỉ có Gia Luật Dã không có chút vướng víu nào tự nhiên buông tay đại sát. Bọn thích khách âm thầm liếc nhau một cái rối rít xoay người vây công Mặc Tu Nghiêu và Mộc Dương, chỉ cần giải quyết hai người nam nhân này, còn dư lại một người kia thì dễ dàng giải quyết. Bị ném qua một bên, Gia Luật Dã thấy thế nhướn nhướn mày, nhìn một chút Mặc Tu Nghiêu ứng phó bên này, tự nhiên xoay người liền đánh về phía Mộc Dương đang đánh nhau bên kia.

Diệp Ly có chút bất đắc dĩ bị Mặc Tu Nghiêu ôm vào trong ngực, mặc dù biết Mặc Tu Nghiêu hoàn toàn có thể ứng phó thích khách trước mắt, nhưng ở trong tình huống này, dưới tình hình bị che vào trong ngực thật sự làm cho nàng không có thói quen. Nhưng tay Mặc Tu Nghiêu ở bên hông ôm nàng nói cho nàng biết Mặc Tu Nghiêu cũng không có ý định buông nàng ra, Diệp Ly chỉ đành phải bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cẩn thận nhìn chăm chú vào thích khách chung quanh để ngừa vạn nhất.

Cũng không biết những thích khách này là ai, thoạt nhìn thật sự chưa ra hình dáng gì. Nhàn rỗi nhàm chán không xen tay vào được, Diệp Ly có chút không thú vị nghĩ tới. Gả vào Định Quốc Vương phủ,

những cái khác không cần phải nói, nhưng gặp qua không ít thích khách. Những thích khách này ở trong mắt Diệp Ly, tài nghệ thật sự có thể nói được là thường thường. Nhìn ba nam nhân cơ hồ không có phí chút khí lực gì đã giải quyết thích khách rồi, Diệp Ly khẽ nhíu mày lại . Những người này nói là ám sát còn không bằng nói càng giống như làm một vở kịch cho ai nhìn . Đừng nói là ba người tại chỗ này, còn có ám vệ Định Vương Phủ, còn có Gia Luật Dã ra cửa cũng không thể không mang theo thị vệ. Chính là bất kỳ một người nào trong ba nam nhân ở chỗ này cũng không phải là mấy thích khách này có thể ứng phó.

“Cẩn thận!” Bên kia, một thích khách cuối cùng bị Gia Luật Dã giải quyết, Dao Cơ lập tức liền đẩy Mộc Dương ra rồi lui ra xa . Mộc Dương nhìn Dao Cơ rời xa mình ngẩn người, chỉ khẽ cười khổ, quay đầu lại muốn tạ ơn Gia Luật Dã. Phía sau, một tên thích khách lọt lưới lại nhân cơ hội bắn ra một ám khí tới Dao Cơ. Diệp Ly kinh hô một tiếng, tiện tay túm qua một khối ngọc bội bên hông Mặc Tu Nghiêu ném tới. Vụt một tiếng, ám khí bị đánh bay ra ngoài, ngọc bội cũng rơi xuống đất, vỡ thành mấy khối.

Chương 107: Nên ngừng không ngừng

Edit: Theresa thai Beta: Sakura ” Thủ pháp của Vương Phi thật tốt.” Tiện tay giải quyết một tên thích khách cuối cùng, Gia Luật Dã quay đầu lại nhìn Diệp Ly rồi khen. Mới vừa rồi, thích khách kia cách Dao Cơ quá gần, hơn nữa hơi lệch với vị trí của Định Vương Phi, Định Vương Phi ném ngọc bội tới, có thể vừa lúc đánh bay ám khí ra ngoài mà không thương tổn đến Dao Cơ, đây tuyệt đối không phải bằng vận khí là có thể làm được. Nhãn lực, thủ pháp, lực đạo, thiếu một thứ cũng không được.

Diệp Ly lại không thèm để ý tới lời khen tặng của Gia Luật Dã, mới vừa rồi bên người nàng cũng không có cái gì thích hợp để làm ám khí, tiện tay tháo một khối ngọc bội trên người Mặc Tu Nghiêu xuống ném ra ngoài, lúc này người cứu về rồi mới có thời gian rảnh để lo lắng đến ngọc bội của Mặc Tu Nghiêu. Dù sao có thể để cho hắn đeo theo bên mình khẳng định không phải là món đồ tầm thường gì. Cất bước đi tới chỗ ngọc bội vỡ rớt xuống, Mặc Tu Nghiêu kéo nàng lại, nhướn mày nói: “Làm cái gì?”

Diệp Ly áy náy nói: “Ta đi xem khối ngọc bội kia một chút, cái kia. . . Không quan trọng đi?”

Mặc Tu Nghiêu cười một tiếng, mỉm cười, nhìn nàng hỏi: “Nếu như quan trọng thì nên làm cái gì bây giờ?”

Diệp Ly buồn rầu nhíu mày lại, nếu như chỉ là giá trị xa xỉ vậy còn dễ nói, nếu là có cái tác dụng đặc biệt gì hoặc ý nghĩa kỷ niệm đặc biệt, vậy thì phiền toái.

Nhìn Diệp Ly tội nghiệp đang nhìn mình, tâm tình Mặc Tu Nghiêu càng thêm vui vẻ . Kéo Diệp Ly vào trong ngực, vẻ mặt đau khổ nói: “Mặc dù không phải là món đồ quan trọng gì, nhưng cũng là một khối ngọc bội mà ta thích nhất đấy. Nương tử, nàng nói nên làm sao bây giờ?”

Diệp Ly giương mắt nhìn, “Ta tặng chàng một khối mới nhé?”

Mặc Tu Nghiêu hào phóng gật đầu, “Tốt, quyết định như vậy. Ta muốn nương tử phải tự mình chọn .”

Thấy bộ dáng hắn cao hứng như thế, Diệp Ly không khỏi càng thêm áy náy. Âm thầm ở trong lòng tự xét lại mình có phải là đã quá không để ý hắn hay không. Kể từ sau khi lập gia đình, hầu như tất cả chi phí ăn mặc của mình cũng là Mặc Tu Nghiêu tự mình để ý đến, còn mình. . . Diệp Ly hơi chột dạ nhớ tới, hình như vào năm ngoái lúc sinh nhật mình tặng cho hắn một bộ quần áo, còn là người bên cạnh nhắc nhở, nàng mới nghĩ đến. Nghĩ tới đây, Diệp Ly càng có cảm giác mình không tốt với Mặc Tu Nghiêu lắm, nghiêm túc gật đầu, nói: “Được, ta tự mình đi chọn.”

“Nương tử thật tốt . . .” Mặc Tu Nghiêu hài lòng cười nói.

Mặc dù Mặc Tu Nghiêu nói không để ý, Diệp Ly vẫn đi qua cầm hà bao đeo bên người thu những mảnh ngọc vỡ vào.

Hai người bên này nhu tình ấm áp, bên kia không khí lạnh lẽo nổi lên bốn phía ngưng tụ lại, ngay cả bộ dáng đùa giỡn như Gia Luật Dã cũng không nhịn được nữa đứng xa một chút. Sắc mặt Dao Cơ trắng bệch, không còn có vẻ xinh đẹp quyến rũ như mới vừa rồi ở trên đài, đã gần đến tháng sáu, gió đêm lại làm cho nàng run rẩy, ôm chặt cánh tay của mình, y phục ngũ thải hà trên người chỉ làm nàng nổi

bật càng thêm tái nhợt tiều tụy.

Mộc Dương trầm mặc nhìn nữ tử trước mắt, trong mắt hiện lên một tia quang mang phức tạp, thở dài, trầm giọng nói: “Đi thôi, ta đưa nàng trở về.”

Dao Cơ lui về phía sau một bước, lạnh lùng nói: “Không cần làm phiền thế tử, Dao Cơ biết đường, có thể tự mình trở về.”

“Dao Cơ!” Mộc Dương trầm giọng kêu lên, trong giọng nói có một tia không vui, “Nàng nháo đủ chưa, ở loại địa phương này ném tú cầu. . . . . Nàng muốn phá hủy chính nàng có phải không?”

Dao Cơ ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tái nhợt nặn ra một nụ cười khổ sở, “Ý của thế tử là, nếu như ta muốn thì ở Khuynh Thành phường ném tú cầu sẽ không có vấn đề? Nơi này đều dân chúng phố phường bình thường, trong Khuynh Thành phường lui tới đều là quyền quý phú thương, nhất định cũng không bôi nhọ danh vũ cơ đệ nhất kinh thành có phải không?”

Trong mắt Mộc Dương hiện lên một tia ảo não, thấp giọng nói: “Nàng biết ta không có ý tứ này mà.” Dao Cơ ở kinh thành tương đối được kính trọng, không chỉ bởi vì phía sau nàng có Mộc Dương Hầu Thế tử cùng với Phượng gia Tam công tử làm chỗ dựa, cũng không chỉ là nàng có tài múa hơn người, mà quan trọng hơn là nàng cũng không lén lút tiếp khách, giữ danh tiếng mình trong sạch. Một khi hôm nay Dao Cơ thật. . . Như vậy bắt đầu từ ngày mai chỉ sợ những thứ quyền quý quần áo lụa trong kinh thành kia thèm thuồng Dao Cơ, sẽ đạp nát Khuynh Thành phường. Đến lúc đó ai cũng không giúp được nàng, dù sao Mộc Dương Hầu phủ cùng với Phượng gia cũng không thể vì một nữ tử phong trần mà đối địch cùng với toàn bộ kinh thành quyền quý.

Dao Cơ nhìn thoáng qua Diệp Ly đứng ở một bên, trong mắt lướt qua mang theo thương cảm cùng với hâm mộ, chậm rãi tiến lên hướng về phía Mộc Dương mỉm cười cúi người, nói, “Mấy năm này đa tạ Thế tử chăm sóc, Dao Cơ vô cùng cảm kích. Chẳng qua là. . . xin Thế tử về sau này không cần gặp lại.”

“Dao Cơ!”

Dao Cơ cũng không nhìn hắn, gật đầu với Diệp Ly, từng bước từng bước xoay người đi tới cuối con đường.

Diệp Ly nhíu nhíu mày, âm thầm làm thủ hiệu lệnh ám vệ theo sau, hộ tống Dao Cơ trở về Khuynh Thành phường. Mặc dù đã qua giờ giới nghiêm ban đêm nhưng là một nữ tử đêm khuya một mình một người đi ở trong kinh thành vẫn hơi nguy hiểm. Mộc Dương nhướn mày muốn đuổi theo, Diệp Ly mở miệng gọi hắn lại, “Thế tử dừng bước.”

Mộc Dương quay đầu lại mờ mịt nhìn Diệp Ly.

Diệp Ly trầm giọng hỏi: “Thế tử đuổi theo muốn làm gì?”

Mộc Dương nhíu mày lại nói: “Đương nhiên là đưa nàng trở về.”

Diệp Ly nói: “Đưa trở về thì làm sao? Ta cùng với Dao Cơ cô nương cũng có duyên phận gặp mặt hai lần, hãy do ta cho người đưa nàng về nhé? Hay là. . . Thế tử không tin Bổn Phi?”

Mộc Dương có chút do dự nhìn Diệp Ly, “Nhưng là. . . . . .”

” Nếu Thế tử không thể cho tương lai như Dao Cơ cô nương mong muốn, vẫn nên ngừng lại thì tốt hơn. Cắt đứt cổ tay mặc dù đau, ta thấy sự kiên quyết của Dao Cơ cô nương tất nhiên có thể gắng

gượng qua, nếu Thế tử luôn lưỡng lự, không chừng tương lai đả thương chính là tâm của hai vị nữ tử.” Diệp Ly đạm thanh nói, nhìn chằm chằm Mộc Dương, thời điểm nói hai vị nữ tử còn cố ý cắn trọng âm. Nhắc nhở hắn cần chịu trách nhiệm không chỉ là một Dao Cơ còn có vị Tôn tiểu thư đính ước với hắn kia.

Mộc Dương chấn động, có chút tức giận nhìn chằm chằm Diệp Ly, nói: “Ngươi không hiểu cái gì hết!”

Diệp Ly im lặng, nàng quả thật cái gì cũng đều không hiểu. Nàng cũng không biết tình cảm đã qua của Dao Cơ và Mộc Dương, cũng không biết hắn và vị Tôn tiểu thư kia rốt cuộc như thế nào. Chỉ là lấy thân phận Dao Cơ, nếu như Thế tử phủ chịu tiếp nhận hoặc Dao Cơ cũng nguyện ý, tiến vào Mộc Dương Hầu phủ làm tiểu thiếp hẳn là có thể. Nhưng nhìn hiện tại nháo thành cái bộ dáng này, bất kể là Dao Cơ chính mình không muốn hay Mộc Dương Hầu không đồng ý hoặc Tôn gia có ý kiến, rõ ràng đều không thể được . Đã như vậy, Mộc Dương hiện tại do dự, bất giác hiển nhiên cũng không phải là cái chuyện tốt gì.

“Chúng ta trở về đi thôi.” Trầm mặc chốc lát, Diệp Ly ngẩng đầu nói với Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, nhìn Mộc Dương một cái, thản nhiên nói: “Lấy giao tình Mộc Dương Hầu phủ cùng với Tôn gia, Mộc Dương Hầu tuyệt đối sẽ không tiếp nhận Dao Cơ .” Nói xong cũng không quản Mộc Dương có phản ứng gì, gật đầu với Gia Luật Dã rồi cầm tay Diệp Ly đi về phía Định Vương Phủ.

Hình như lời của Mặc Tu Nghiêu khiến cho thần sắc Mộc Dương càng thêm khó coi , đứng nguyên tại chỗ một hồi lâu mới rốt cục xoay người đi về hướng ngược lại.

Bị bỏ lại một mình, Gia Luật Dã nhìn một đôi bóng người đi xa, thú vị khiêu mi, “Nữ nhân thú vị, xem ra Mặc Tu Nghiêu quả nhiên dụng tình thâm hậu với Định Vương Phi (dùng tình cảm thâm hậu để yêu) đây. . . . . .”Gia Luật Dã thấy rất rõ khối ngọc bội kia, đó là thời điểm Đại Sở khai quốc, Thái tổ Hoàng đế ban cho Khai quốc Định Vương Mặc Lãm Vân, có thể nói là vật tượng trưng cho thân phận Định Quốc Vương gia. Chẳng qua là càng về sau uy phong của Định Quốc Vương phủ ngày càng hưng thịnh, căn bản không cần một khối ngọc bội để đại biểu thân phận, lúc này mới dần dần trở thành một khối ngọc bội trang sức bình thường. Nhưng đối với Định Vương Phủ mà nói, khối ngọc có ý nghĩa như vậy vẫn không phải là bảo ngọc bình thường có thể so được.

“Mặc Tu Nghiêu a Mặc Tu Nghiêu. . . để lộ nhược điểm rõ ràng như vậy trước mặt người khác thật sự được chứ? Hay là. . . Ngươi căn bản là không để Bổn Vương tử vào trong mắt?”

Trong bầu trời đêm treo một dây cung ánh sáng tựa như lông mày uyển chuyển hàm xúc, để cho đường phố trầm tĩnh lộ ra vẻ có chút mờ mờ trong trẻo lạnh lùng. Hai người nắm tay sóng vai mà đi, Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng cười nói: “A Ly còn đang lo lắng sao?”

Diệp Ly ngẩn ra, nghi hoặc nhìn hắn.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: ” Không phải là A Ly đang lo lắng cho Dao Cơ sao?”

Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, nói: “Dao Cơ là nữ tử xuất sắc như vậy, chỉ tiếc xuất thân phong trần, nếu không cũng sẽ không nhấp nhô như thế.”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn nàng: “A Ly muốn giúp nàng ấy không? Nếu có A Ly thay nàng ấy nói chuyện, có lẽ Mộc Dương Hầu phủ sẽ

tiếp nhận nàng ấy.”

Diệp Ly lắc đầu, nói: “Không nói đến Dao Cơ có nguyện ý hay không, lấy thân phận Định Vương Phi bắt buộc Mộc Dương Hầu phủ tiếp nhận một người mà bọn họ không muốn tiếp nhận, cho dù Dao Cơ vào Mộc Dương Hầu phủ cũng sẽ không thoải mái. Huống chi. . . Vị Tôn tiểu thư kia mới là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của Mộc Dương, không phải sao? Nàng ấy không có tội gì cả dựa vào cái gì phải ép nàng ấy tiếp nhận một. . . Tình địch? Nếu như Mộc Dương thật yêu Dao Cơ hơn hết thảy thì đương nhiên hắn sẽ xử lý tốt mọi chuyện cần thiết. Nếu như không phải là. . . Cõi đời này nào có mọi việc đều thuận lợi như vậy? Ta vẫn câu nói kia, khi nên bỏ thì bỏ, khi nên ngừng thì liền đoạn tuyệt.”

Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng thở dài, nói: “A Ly thật nhẫn tâm, nếu như A Ly ra mặt nói, vô luận Mộc Dương Hầu phủ hay Tôn gia cũng nể mặt A Ly.”

Diệp Ly nhàn nhạt liếc hắn một cái, nói: “Nếu có người đến trước mặt của ta, tới mời ta nể mặt nàng thu nữ tử cho Vương gia làm thiếp, ta chỉ biết trực tiếp đánh bay nàng. Vương gia quan tâm cái vấn đề này như vậy, chắc cũng băn khoăn về chuyện này? Không sao. . . Ta rất dễ nói chuyện , chỉ cần Vương gia tự mình nói cho ta biết một tiếng là được.” Tự tiếu phi tiếu nhìn Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly cười đến hết sức hòa ái dễ gần.

Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ sờ sờ lỗ mũi, “Bổn Vương đời này cũng sẽ không có loại băn khoăn này, A Ly yên tâm đi.”

Diệp Ly hừ nhẹ một tiếng, đối với hắn bảo đảm không đáng đưa đánh giá.

Vừa trở lại trong phủ, Mặc Tu Nghiêu liền bị mời đi nghị sự, hiển

nhiên người Định Vương Phủ đã có được tin tức Gia Luật Dã xuất hiện ở kinh thành. Diệp Ly vừa mới chuyển thân trở về phòng, sắc mặt Tần Phong hơi cổ quái xuất hiện ở trước mặt nàng. Diệp Ly khó hiểu nhíu mày, nhìn hắn cười nói: “Làm sao? Gần đây huấn luyện quá dễ dàng rồi? Còn không trở về nghỉ ngơi.”

Tần Phong do dự một chút, mở miệng nói: “Vương Phi, vị Dao Cơ cô nương kia. . . . . .”

Diệp Ly nhướn mày, bừng tỉnh đại ngộ, “Là ngươi đưa Dao Cơ trở về? Tần thống lĩnh thật là thảnh thơi, xem ra chắc ta phải nói với Ám Tam, nhắc tới huấn luyện của ngươi hoàn toàn có thể vượt mức quy định một chút nữa. Dao Cơ làm sao?”

Tần Phong đau khổ nhìn Diệp Ly một chút vẫn nói: “Còn chưa đi đến Khuynh Thành phường thì té xỉu ở ven đường.”

“Cho nên?” Diệp Ly mỉm cười nhìn hắn, trong mắt mang theo một tia hài hước rõ ràng.

Tần Phong chỉ đành phải kiên trì nói: “Không có cho nên. . . Thuộc hạ đưa nàng trở về rồi, chỉ tới bẩm báo Vương Phi một tiếng.”

Diệp Ly than nhẹ một tiếng, nhìn Tần Phong nói: “Ngươi cảm thấy nàng ấy rất đáng thương có phải hay không?”

Tần Phong trầm mặc không nói.

Diệp Ly trầm giọng nói: “Ta cũng vậy, cảm thấy nàng ấy rất đáng thương, nhưng rất nhiều chuyện cũng không phải chúng ta cảm thấy đồng tình thì cũng có thể đi làm, bởi vì có lẽ còn có người bởi vì cái gọi là thiện tâm thiện cử (có lòng tốt làm việc thiện) của chúng ta mà trở nên đáng thương hơn.”

Tần Phong sáng tỏ, gật đầu nói: “Thuộc hạ biết sai, xin Vương Phi thứ tội.”

Diệp Ly nhướng mày cười yếu ớt nói: “Nguyệt xuất kiểu hề, giảo nhân liêu hề. Thư yểu củ hề, lao tâm tiễu hề*?”

Đây là bài thơ Nguyệt xuất trong kinh thi Trăng lên chiếu rạng

Người đẹp tươi sáng

Làm sao cởi mở nỗi tình sầu uất xa xôi

Cho nên phải nhọc lòng ưu sầu

Bản dịch của Tạ Quang Phát.

Tần Phong sửng sốt, thật nhanh xoay người chạy ra ngoài, “Thuộc hạ cáo lui!”

Nhìn Tần Phong chạy trối chết chạy như điên, Diệp Ly không nhịn được cười một tiếng. Đang suy nghĩ lúc Dao Cơ rời đi bóng lưng rất thẳng và cứng ngắc, chỉ còn lại một tiếng than nhẹ.

Đáp ứng Mặc Tu Nghiêu muốn đích thân chọn một khối ngọc bội, lại nghĩ tới sinh nhật Mặc Tu Nghiêu nhanh đến rồi, ngày thứ hai Diệp Ly liền mang theo mấy nha đầu ra cửa. Ở mấy mấy nhà cửa hàng thường xuyên đi tới, nhìn một chút cũng không có phát hiện cái ngọc bội hoặc là Ngọc Thạch gì hợp ý. Diệp Ly thật cũng không cấp, bảo ngọc cực phẩm chân chính vốn là có thể gặp mà không thể cầu. Ngọc tốt có hoặc là đã bị tạo hình thành hình cũng không hợp tâm ý của hắn, hoặc là tỉ lệ không đủ làm cho người ta hài lòng. Nếu trực tiếp tìm trong khố phòng trong phủ cảm thấy không có thành ý, đi ở

trên đường, Diệp Ly có chút nhức đầu suy tư.

“Định Vương Phi, thật là trùng hợp lại gặp mặt?” Mới vừa đi ra khỏi nhà làm ngọc khí, một giọng nói hào sảng truyền từ phía sau lưng đến.

Diệp Ly nhíu mày, quay đầu lại nhìn nam nhân tự nhiên ôm ngực mà đứng cách đó không xa, gật đầu nói: “Gia Luật Vương tử. Vương tử còn không có tiến cung bái kiến Hoàng thượng sao?”

Gia Luật Dã không thèm để ý, cười nói: “Dù sao đội ngũ rước dâu còn phải mấy ngày nữa mới có thể đến kinh thành. Tiểu Vương mấy ngày nay coi như là lén lút giải sầu, trước hết không phiền toái Bệ hạ quý quốc.”

Diệp Ly gật đầu, cười nhạt nói: “Đã như vậy, sẽ không quấy rầy Gia Luật Vương tử giải sầu.” Đúng lúc? Kinh thành lớn như thế, tối hôm qua vừa thấy, sáng nay ở chỗ này vô tình gặp gỡ, cũng không phải là thật là trùng hợp đi?

Dường như Gia Luật Dã hoàn toàn không nhìn tới Diệp Ly có ý xa cách, cười nói: “Nói lại, lần đầu tiên Tiểu Vương tới Sở kinh, thật đúng là xa lạ. Không biết Vương Phi có thể làm một chủ nhà tận tình mang Tiểu Vương đi chung quanh một chút được không?”

Diệp Ly mím môi cười yếu ớt, trên dung nhan thanh lệ tràn đầy áy náy, “Thật sự vô cùng xin lỗi, ta bình thường cũng không ra cửa, nói không chừng còn không quen thuộc Sở kinh bằng Vương tử đây. Chỉ sợ không thể làm người dẫn đường. Nói lại, hôm qua Vương tử còn nói đến Vương Phủ làm khách, Vương gia nhà ta hôm nay sáng sớm cố ý chờ ở trong nhà xin đợi Vương tử đại giá. Hôm nay xem ra là đợi không được người rồi.”

Khóe miệng Gia Luật Dã co quắp, cười nói: “Vương Phi thứ tội, thật sự là Tiểu Vương cảm thấy còn chưa bái kiến qua Bệ hạ quý quốc, thật sự không nên lén lút bái phỏng Định Quốc Vương phủ, tránh mang đến phiền toái cho Định Vương và Vương phi. Vương Phi người nói đúng không?”

Diệp Ly cười nhạt một tiếng nói: “Vương tử nghĩ chu đáo, Bản Phi còn có chút chuyện phải làm, trước hết xin cáo từ.”

Nhìn Diệp Ly không chút do dự xoay người đi, Gia Luật Dã híp mắt lại, mép môi câu vẽ lên nụ cười, nói: “Mấy ngày trước đây tại hạ có được một khối phỉ thúy cực phẩm, không biết Vương phi có hứng thú hay không?”

Nghe thấy lời của hắn, Diệp Ly cũng không quay đầu lại, ngay cả cước bộ cũng không dừng lại.

Đuôi lông mày của Gia Luật Dã nhảy lên, tiếp tục nói: “Vương Phi không muốn biết ngọc bội ngày hôm qua bị ngươi đập vỡ rốt cuộc là cái gì không?”

Diệp Ly từ từ quay đầu lại, đang lúc Gia Luật Dã lộ ra vẻ đắc ý, lạnh nhạt nói: ” Nếu Vương gia không nói liền đại biểu hắn không thèm để ý, vô luận là cái ngọc bội gì thì cũng đã vỡ. Nếu Bổn Phi muốn biết, đương nhiên sẽ tự mình đi hỏi Vương gia, cần gì phải nghe từ trong miệng người ngoài. Vương tử, ngươi nói có đúng không?”

Nụ cười trên mặt Gia Luật Dã dần dần thu hồi, như có điều suy nghĩ nhìn bóng ảnh nữ tử trước mắt rời đi, “Khó trách có thể được Mặc Tu Nghiêu ưu ái, quả nhiên thú vị. Định Vương phi, chúng ta còn có thể gặp lại.”

Chương 108: Quyết liệt

Edit: Theresa Thai Beta: Sakura Chờ đến khi Gia Luật Dã biến mất ở phía sau tầm mắt, Diệp Ly mới dừng bước lại nhíu nhíu mày. Nửa năm qua, nàng cũng đã hiểu biết sơ qua về thế cục các quốc gia, Gia Luật Dã này biểu hiện ra ngoài thoạt nhìn là một người cởi mở phóng khoáng, nhưng thân là Vương tử duy nhất trong mười mấy nhi tử của Bắc Nhung Vương có thể tranh giành cao thấp với Thái tử Gia Luật Hoằng, lòng dạ độc ác tự nhiên không cần nói tới. Nếu như không có cần thiết, Diệp Ly cũng không hy vọng chọc tới người như vậy.

“Vương Phi, người kia. . . . . .” Thanh Sương thấy sắc mặt Diệp Ly không tốt lắm, có chút bận tâm hỏi.

Diệp Ly lắc đầu, nói: “Không có việc gì.”

Thanh Loan và Thanh Sương âm thầm liếc nhau một cái, đều thấy được lo lắng trong mắt của nhau. Vương Phi đi ở phía trước có lẽ không nhìn thấy, các nàng đều thấy được thần sắc trong đáy mắt của Vương tử gì kia. Thanh Loan suy nghĩ một chút vẫn nói: “Vương tử kia không phải là người tốt, Vương Phi vẫn nên tránh hắn ta đi thì tốt hơn.”

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Nha đầu ngốc, không phải người nào ngươi muốn tránh là có thể tránh được. Trừ phi chúng ta không làm cái gì cả, yên tâm đi, trong lòng ta tự có tính toán.”

“Nô tỳ quá lo lắng.” Thanh Loan cười nói, nàng còn chưa có trông thấy có chuyện gì mà trong lòng Vương Phi không nắm chắc, không

biết trước , nói vậy, Vương Phi tự mình đã sớm biết nên xử lý như thế nào rồi, nàng chỉ cần bảo vệ tốt Vương Phi là được.

“Đừng suy nghĩ nhiều, đi Phong Hoa lâu xem một chút.” Diệp Ly cười yếu ớt nói.

Vừa bước vào Phong Hoa lâu, âm thanh thanh thúy của đồ sứ rơi vỡ bên trong làm cho Diệp Ly dừng chân lại. Chưởng quỹ Phong Hoa lâu đã rất quen thuộc Định Vương Phi, vội vàng ân cần tiến lên phía trước nghiênh đón, cười nói: “Tiểu nhân bái kiến Vương Phi, mời Vương Phi vào trong.”

Diệp Ly gật đầu, bước vào trong cửa hàng, nhìn một chút bên trong, hỏi: “Không có việc gì đi?”

Chưởng quỹ hơi khó xử, cố nặn ra vẻ tươi cười, nói: “Là hai vị khách quý xảy ra một chút xung đột, quấy nhiễu Vương Phi rồi. Vương Phi, sương phòng bên này, mời ngồi, trước đó vài ngày Vương gia phái người tới, nói muốn một ít hạt châu tốt, vốn là nghĩ tới trong mấy ngày này sẽ đưa đến Định Vương Phủ, không nghĩ tới Vương Phi hôm nay lại tới.” Vừa nói vừa ở phía trước dẫn đường, mời Diệp Ly đi đến nhã gian bên kia ngồi. Diệp Ly không sao cả gật đầu, người có thể xuất hiện ở Phong Hoa lâu không phải là đại phú thì cũng chính là đại quý, giữa những người này xảy ra xung đột tự nhiên không phải là những chuyện lông gà vỏ tỏi như nhà dân chúng bình thường có thể để cho mọi người đều biết.

Vào nhã gian ngồi xuống, chưởng quỹ tự mình bưng mấy hộp trân châu đưa đến trước mặt Diệp Ly. Diệp Ly mở ra nhìn một chút, quả nhiên cũng là trân châu cực phẩm. Trong đó còn có một hộp trân châu màu tím nhạt, một hộp chỉ có mười chín viên, hiếm có là mỗi một viên đều có ánh sáng, màu sắc, hình dáng lớn nhỏ như trứng bồ câu, vừa mở cái hộp màu tím nhạt ra, một ánh sáng óng ánh trong

suốt làm cho cả nhã gian được bao phủ một tầng ánh sáng rực rỡ đầy thần bí. Diệp Ly có chút kinh ngạc nói: “Đây là Dạ Minh Châu?” Một viên Dạ Minh Châu không tính là hiếm có, hiếm có chính là ánh sáng cùng với màu sắc của tất cả mười chín viên Dạ Minh Châu lớn nhỏ hoàn toàn đồng đều nhau.

Chưởng quỹ hơi có chút tự hào, cười nói: “Vương Phi nói không sai, chính là Dạ Minh Châu. Dạ Minh Châu này, một viên liền có giá trị liên thành, lại càng không cần nói đến cả một hộp. Hơn nữa còn là màu tím ít thấy nhất trong đó. Không biết Vương Phi có hài lòng không?”

Diệp Ly gật đầu, cười nói: “Chưởng quỹ quả thật đã phí tâm.”

Thấy Diệp Ly hài lòng, chưởng quỹ càng thêm tươi cười rạng rỡ. Phải biết rằng, hắn phải mất bao công sức mới lấy được mười mấy viên minh châu này, nhưng bảo bối như vậy cũng không phải ai cũng có thể sử dụng được. Nếu tách ra bán, giá trị bảo vật kia sẽ phải chiết khấu (giảm giá) rất lớn. Định Quốc Vương phủ cũng không thiếu tiền, cũng không thiếu thế, nếu như Định Vương Phi có thể thích một hộp Dạ Minh Châu này…, vậy cuộc làm ăn này mà thành công thì ít nhất hơn nửa năm cũng không cần lo.

Nghĩ đến đây, chưởng quỹ càng thêm ân cần, lấy ra mấy tờ bản vẽ cho Diệp Ly nhìn, “Vương Phi mời nhìn xem. Đây là bản vẽ mà sư phụ có tay nghề giỏi nhất Phong Hoa lâu chúng ta đặc biệt vì một hộp minh châu này vẽ ra, không biết Vương Phi có hài lòng không?”

Diệp Ly nhìn bản thảo một chút, xác thật cũng là đồ trang sức đeo tay cực kỳ tinh mỹ, nếu như làm được tất nhiên sẽ làm các nữ quyến cả kinh thành không ngừng hâm mộ. Nhưng Diệp Ly cũng không có ý định đem tất cả làm thành vật phẩm trang sức dùng để đeo. Mỹ lệ chói mắt tự nhiên ai cũng thích, nhưng những thứ như minh châu

này làm thành vật phẩm trang sức, nếu như trong đêm tối đeo trên người của nàng quả thực chính là mục tiêu sống. Mặc dù những thứ này có tính thực dụng không lớn, nhưng dùng để sưu tầm hoặc là làm quà tặng vẫn được . Suy đi nghĩ lại, Diệp Ly nói với chưởng quỹ: " Ta lấy hộp minh châu này, sau khi trở về, ta sẽ cho người mang bản vẽ đưa tới đây, chưởng quỹ cho người dựa theo bản vẽ làm là được. Còn những cái khác thì làm tiếp mấy kiểu trang sức đi."

Mặc dù có hơi thất vọng Diệp Ly không dùng bản vẽ của mình, nhưng nhìn đến Diệp Ly lại chọn mấy viên trân châu làm trang sức, chưởng quỹ vẫn hết sức vui mừng. Những thứ cực phẩm châu báu này cũng có giá trị không nhỏ. Khó tìm lại càng không bán chạy, quả nhiên Định Quốc Vương Gia vô cùng hào phóng với Vương Phi.

Chọn xong đồ trang sức đeo tay, Diệp Ly đang muốn hỏi chưởng quỹ Phong Hoa lâu một chút có ngọc tốt hay không, thì bên cạnh liền truyền đến một tiếng đồ sứ vỡ vụn. Diệp Ly nhíu nhíu mày còn chưa nói gì, lại truyền tới một tiếng kêu đau đớn của nữ tử, hiển nhiên là có người động thủ, "Chưởng quỹ, bên cạnh rốt cuộc là người nào?"

Sắc mặt chưởng quỹ cũng không tốt, thấp giọng nói: "Bẩm Vương Phi, là thế tử Mộc Dương Hầu phủ cùng tiểu thư Tôn gia Lễ bộ Thượng thư phủ. Còn có. . . Còn có Dao Cơ cô nương ở Khuynh Thành phường. Tiểu nhân tự mình đi qua mời bọn họ rời đi."

Diệp Ly suy nghĩ một chút, giơ tay lên ngăn trở hắn, đứng lên nói: " ta đều biết bọn họ, ta đi qua xem một chút."

Chưởng quỹ cũng không dám nhiều lời, vội vàng ở phía trước dẫn đường, dẫn Diệp Ly đi về phía nhã gian bên cạnh.

Vừa mở cửa phòng ra, người ở bên trong nhất tề quay đầu lại nhìn về phía cửa. Diệp Ly đứng ở phía sau chưởng quỹ đi đến bên trong

nhìn lại, trên mặt đất còn có rất nhiều mảnh nhỏ của đồ sứ, một thiếu nữ thanh tú áo vàng dựa vào trong ngực Mộc Dương khóc, ngồi bên cạnh là một phu nhân trung niên trang điểm nhẹ nhàng nhưng trên khuôn mặt đầy tức giận. Dao Cơ mặc quần áo đỏ, sắc mặt trắng bệch, đứng ở một bên, bên chân là một chén trà tùy ý rơi đầy đất.

“Đây là đang làm cái gì?” Diệp Ly bước vào trong phòng tiện tay vẫy lui những người đang xem ở cửa phòng. Thấy Diệp Ly đi vào, thần sắc Mộc Dương hơi động, đỡ thiếu nữ đang dựa vào trong lòng ngực của mình dậy, gật đầu với Diệp Ly, nói: “Vương Phi.”

Đột nhiên bị người quấy rầy, phu nhân trung niên kia nén giận trừng mắt nhìn về phía cửa, khi nhìn thấy diện mạo của Diệp Ly liền vội vàng thu liễm tức giận, đứng dậy, cười nói: “Thiếp thân Tôn thị bái kiến Vương Phi.”

Diệp Ly gật đầu, thản nhiên nói: “Quấy rầy phu nhân.” Nàng cũng không có ấn tượng gì với vị Tôn phu nhân này, bà ta là con dâu Lễ bộ Thượng thư Tôn đại nhân, trượng phu chỉ là Thị Lang ngũ phẩm, bình thường yến hội và những dịp gặp mặt khác đương nhiên cũng không thể nói chuyện với Diệp Ly.

Tôn thị cũng biết Định Vương Phi nói quấy rầy, chỉ sợ là bên mình động tĩnh quá lớn quấy nhiễu Định Vương Phi. Vội vàng mời Diệp Ly ngồi xuống, cười nói: “Vương Phi nói đùa, là chúng ta quấy nhiễu Vương Phi, kính xin Vương Phi thứ tội.”

Diệp Ly khẽ đánh giá vị Tôn phu nhân cùng với Tôn tiểu thư bên cạnh Mộc Dương này một chút, dung mạo đều không tính là đẹp, nhưng cái loại khí chất uyển chuyển nho nhã thanh khiết xuất thân từ dòng dõi thư hương môn đệ vẫn để cho các nàng thoạt nhìn làm cho người ta cảm thấy hết sức thoải mái, cũng không có một chút ngạo mạn mắt cao hơn đầu của nhà quyền quý. Tôn tiểu thư nhận ra được

Diệp Ly đang đánh giá mình, đỏ mặt lên vội vàng cúi đầu đứng ở phía sau Mộc Dương.

Diệp Ly cười nhạt, nhìn Mộc Dương, cười nói: “Mộc thế tử, hôm nay làm sao lại trùng hợp như thế, đây là phụng bồi Tôn tiểu thư tới đây chọn đồ trang sức đeo tay sao? Lúc trước chưa thấy qua Tôn tiểu thư, hôm nay vừa nhìn liền thấy là trai tài gái sắc, quần anh tụ hội. Đến lúc đại hôn đừng quên gửi thiệp mời cho Bản Phi và Vương gia, chúng ta cũng muốn hưởng chút không khí vui mừng.”

Tôn tiểu thư kiều nhan đỏ ửng, thật nhanh nhìn Diệp Ly một cái, lặng lẽ cầm chặt ống tay áo. Thần sắc Mộc Dương hơi mịt mờ, nhìn Dao Cơ đứng ở một bên một cái, đạm thanh nói: “Vương Phi nói đùa, đến lúc đó Vương Phi và Vương gia có thể đại giá quang lâm đương nhiên là vinh hạnh cho Mộc Dương Hầu phủ.”

Cái nhìn này của hắn mặc dù mịt mờ, nhưng lại chạy không khỏi ánh mắt Tôn phu nhân và Diệp Ly vẫn nhìn chăm chú vào hắn. Tôn phu nhân nhất thời sắc mặt trầm xuống, hừ nhẹ một tiếng nói: “Đội ơn Vương Phi chúc lành, chẳng qua hôn lễ này còn có thể tiếp tục được hay không lại là chuyện khác.”

“Nương. . . . .” Tôn tiểu thư nghe vậy, có chút kinh hoảng, thấp giọng kêu lên.

Diệp Ly giống như không nhìn thấy tình hình trước mắt, nhướn mày, cười nói: “Tôn phu nhân nói gì vậy. Trong kinh thành mặc dù không biết Mộc Dương Hầu phủ cùng Tôn gia chính là thế giao (quan hệ thân thiết nhiều đời). Khó có thể còn có thể vì một chút va va chạm chạm mà làm tổn hại đến giao tình hai nhà phải không?”

Tôn phu nhân dĩ nhiên biết, hôn sự không thể nào cứ tính như vậy, khinh thường quét Dao Cơ ở một bên một cái, thở dài nói với Diệp

Ly: “Ta cũng không sợ Vương Phi nghe xong sẽ chê cười, giao tình của thế tử Mộc Dương Hầu cùng với vị cô nương này, mặc dù bình thường chúng ta chân không bước ra khỏi nhà nhưng cũng nghe qua một chút. Từ trước chỉ cho là Mộc thế tử còn trẻ hoang đường cũng thôi đi, nhưng hôm nay, khuê nữ nhà chúng ta còn không có xuất giá, Mộc thế tử liền ồn ào muốn nạp thiếp. Vương Phi, Tôn gia chúng ta cũng không phải là gia đình không nói đạo lý, tương lai cô nương nhà chúng ta vào cửa cũng tuyệt đối không có để ý, không cho thế tử nạp thiếp. Nhưng là, Dao Cơ cô nương gì đó thì tuyệt đối không được! Trước hôn nhân đã cùng Mộc thế tử dây dưa không rõ, còn có danh đầu là cái gì vũ cơ kinh thành đệ nhất này. Không nói Mộc dương Hầu phủ và Tôn gia có mất mặt hay không, nếu thật sự để cho nàng ta qua cửa, tính tình không tranh giành của nha đầu nhà ta còn có thể có đất dung thân sao?”

Diệp Ly than thở ở trong lòng, hai người kia cũng không biết có phải là oan gia kiếp trước không. Tối ngày hôm qua vừa tách ra làm sao hôm nay ở chỗ này gặp được? ” Tại sao Dao Cơ cô nương lại ở chỗ này?” Diệp Ly nhẹ giọng hỏi.

Sắc mặt Dao Cơ tái nhợt, nhưng lưng vẫn thẳng tắp . Nghe thấy lời của Diệp Ly, cười lạnh một tiếng, nói: “Chẳng lẽ ở trong lòng Vương Phi thì Dao Cơ không thể tới Phong Hoa lâu? Tại sao Vương Phi không hỏi một chút Mộc thế tử cùng với Tôn tiểu thư tại sao ở chỗ này? Hay là trong lòng Vương Phi, Dao Cơ chính là trước đó đã tính toán rồi vội vàng đến để rước lấy nhục?”

Diệp Ly ngẩn ra, nhìn ánh mắt Dao Cơ ẩn hàm lửa giận, trong lòng có chút áy náy. Không thể nói trong lòng nàng thật không có nửa điểm ý nghĩ hoài nghi hành vi của Dao Cơ, lúc này Dao Cơ quang minh chính đại nói ra như vậy, không thể làm gì khác hơn là chứng minh ở Phong Hoa lâu này gặp phải Tôn tiểu thư quả thật cùng Dao Cơ không liên quan. Nếu như Dao Cơ tới trước, như vậy chuyện này

không phải là trùng hợp thì chính là người khác cố ý gây nên rồi, “Xin lỗi.” Diệp Ly nhẹ giọng nói.

Dao Cơ sửng sốt một hồi, mới cười một tiếng, nói: “Thôi , không có gì. Người như chúng ta vốn thấp hơn người khác một đẳng cấp mà? Vừa lúc Định Vương Phi hôm nay cũng ở nơi đây, như vậy chúng ta hãy nói rõ ràng. Ta, Dao Cơ thề tuyệt đối sẽ không gả vào Mộc Dương Hầu phủ làm thiếp, huống chi, trải qua tối hôm qua. . . danh tiếng Dao Cơ trong kinh thành cũng đã truyền đi không kém nhiều đúng không? Cho dù hiện tại Tôn gia không kiên trì, chỉ sợ Mộc Dương Hầu cũng sẽ không đáp ứng, không phải sao? Mộc thế tử, ân tình chiếu cố, Dao Cơ không dám nói từ đây đã thanh toán xong, coi như cả đời này Dao Cơ thiếu ân tình của thế tử, nếu có kiếp sau lại báo đáp. Về phần kiếp này, ta và ngươi không tiếp tục liên quan. Tôn phu nhân, ngài có hài lòng không?”

Nghe lời Dao Cơ nói…, trong lòng Diệp Ly vừa động, nhíu nhíu mày cuối cùng vẫn không có mở miệng nói chuyện. Mộc Dương khó xử nhìn nữ tử tuyệt sắc cho dù mặt đã tái nhợt, một bộ áo đỏ ảm đạm trước mắt, đáy mắt hiện lên một tia thống khổ và bất đắc dĩ. Hắn thân là nam đinh duy nhất thế hệ này của Mộc Dương Hầu phủ, trên lưng đeo cả hưng suy của Mộc dương Hầu phủ.

Nhưng hắn nkhông cách nào ngăn lại được sự hấp dẫn của nữ tử mỹ lệ mà kiên cường này. Phải chăng hắn vẫn đánh giá thấp kiêu ngạo của Dao Cơ cùng với phản ứng của Mộc dương Hầu phủ và Tôn gia đối với chuyện này, cho nên mới tạo thành cục diện tiến thoái lưỡng nan như hôm nay. Chuyện ngày hôm nay càng làm cho hắn bất ngờ, vốn chỉ là phụng lệnh mẫu thân phụng bồi vị hôn thê và nhạc mẫu đại nhân tương lai đi ra ngoài mua đồ, nói cho văn hoa là bồi dưỡng tình cảm. Lại không nghĩ rằng thời điểm đi tới Phong Hoa lâu vừa lúc gặp phải Dao Cơ ở chỗ này mua xong đồ trang sức đeo tay muốn ra khỏi cửa. Mà thời điểm dưới đề nghị của Tôn phu nhân

đi vào hàn huyên một chút, mặc dù trong lòng có chút bất an nhưng vẫn còn ôm một tia hi vọng, hắn cũng không có ngăn cản. Nhưng Dao Cơ nhìn xinh đẹp đa tình nhưng tính tình cứng rắn, chưa nói được mấy câu cuối cùng vẫn chọc giận tới Tôn phu nhân, đến nỗi kinh động tới Định Vương Phi đúng lúc ở Phong Hoa lâu.

“Dao Cơ. . . . . .” Nhìn dung nhan quyết tuyệt của Dao Cơ, Mộc Dương không nhịn được tiến lên muốn kéo nàng lại, mới di chuyển một bước, ống tay áo lại bị người túm lại.

“Mộc thế tử. . . . . .” Trên dung nhan thanh tú của Tôn tiểu thư tràn đầy kinh ngạc cùng với kinh hoảng, trong lòng Mộc Dương nhất thời lạnh lẽo, trong nháy mắt bình tĩnh lại. Tôn tiểu thư đã đính hôn với mình, một khi việc hôn sự này xảy ra vấn đề gì, lấy Tôn gia môn đình gia quy gia tộc sâm nghiêm như vậy, cho dù Tôn tiểu thư không chết chỉ sợ cũng phải làm bạn với thanh đèn cổ phật (xuất gia)đến cuối đời. Nghĩ đến đây, dưới tình huống đó chân Mộc Dương cũng không thể bước xa hơn.

Diệp Ly ngồi đó, vừa nhìn ở trong mắt không khỏi ở trong lòng lắc đầu, Tôn gia và Mộc gia căn bản sẽ không tiếp nhận Dao Cơ. Không phải bởi vì Dao Cơ xuất thân phong trần mà là bởi vì nàng ấy quá mức xuất sắc còn có tình cảm của Mộc Dương dành cho nàng. Mà Mộc Dương, hắn không phải là người xấu, hắn thậm chí cũng không lạm tình phong lưu, nhưng hắn lại không giải quyết được tình huống trước mắt. Nếu như hắn phong lưu thành tánh, hoàn toàn có thể vừa cưới Tôn tiểu thư, lại vừa tiếp tục ở bên ngoài hoa thiên tửu địa (ăn chơi đàn điếm), cho dù không có Dao Cơ, bằng thân phận của hắn, nữ tử mỹ lệ giống như Dao Cơ cũng chưa chắc tìm không được. Nếu như tâm hắn ngoan độc, trực tiếp hủy bỏ hôn sự với Tôn tiểu thư, Mộc gia chỉ có một người thừa kế là hắn, cho dù Mộc Dương Hầu không tình nguyện cuối cùng vẫn phải nhường bước.

Mắt Dao Cơ nhắm hờ, che giấu một nụ cười khổ trong mắt, nghiêng đầu nói với Diệp Ly: “Vương Phi, đa tạ ân cứu mạng của Vương Phi tối hôm qua, Dao Cơ cáo từ.” Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng từ đảo qua mặt ba người khác trong phòng, thản nhiên nói: “Dao Cơ là một nữ tử phong trần, không đáng giá được các vị phí nhiều công sức. Cũng xin Mộc thế tử cùng các vị sau này chớ có trở lại quấy rầy. Cáo từ.”

“Dao Cơ cô nương. . . . . .” Đứng ở bên cạnh, Tôn tiểu thư đột nhiên mở miệng gọi Dao Cơ lại, đợi đến lúc Dao Cơ quay đầu lại, nàng lại nhìn một chút Tôn phu nhân mới nhỏ giọng nói: “Dao Cơ cô nương, thế tử. . . nếu quả thật Thế tử chung tình với Dao Cơ cô nương. Sau khi chúng ta lập gia đình. . . liền để thế tử đón Dao Cơ cô nương vào phủ đi. Chẳng qua là mong rằng thế tử cho Liên Nhi và Tôn gia một phần thể diện.”

“Liên Nhi!” Tôn phu nhân thấp giọng nổi giận quát.

Mộc Dương kinh ngạc nhìn thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn, uyển chuyển hàm xúc trước mắt, trong mắt hiện lên một tia vui mừng, hắn không nghĩ tới người nhượng bộ trước lại là nàng.

Dao Cơ hừ nhẹ một tiếng, xoay người đi.

Thái độ không để ai vào trong mắt như thế để cho Tôn phu nhân vốn là mất hứng nổi giận, “Càn rỡ! Ngươi đây là cái thái độ gì?”

Dao Cơ quay đầu lại, khinh miệt cười nói: “Bổn cô nương nói tuyệt đối sẽ không vào Mộc Dương Hầu phủ, lại để cho Tôn phu nhân và Tôn tiểu thư cho là ta đang lạc mềm buộc chặt phải không? Dao Cơ ta đúng là nữ tử phong trần, nhưng cũng không có thấp hèn như vậy, Mộc Dương Hầu phủ, Dao Cơ với cao không nổi cũng không muốn trèo, ưu ái của Tôn tiểu thư, Dao Cơ cũng không tiếp nhận nổi, cũng

không cảm tạ.”

“Dao Cơ, nàng. . . . . .” Mộc Dương cau mày, hắn biết vào cửa làm thiếp là ủy khuất nàng, nhưng đây đã là phương pháp xử lí tốt nhất, vẹn toàn đôi bên mà hắn có thể nghĩ đến.

Dao Cơ lạnh lùng nhìn hắn cùng thường ngày ôn nhu quyến rũ dường như hai người. Mộc Dương than nhẹ một tiếng nói: “Dao Cơ, không thể vì ta ủy khuất một chút sao?”

Trong phòng trầm mặc hồi lâu, đột nhiên Dao Cơ nhàn nhạt nở nụ cười, “Mộc. . . Mộc lang, ngươi biết ta tên gì không?”

Mộc Dương sửng sốt, có chút không hiểu nhìn nàng. Dao Cơ lắc đầu, vung tay áo, kiên quyết nói: “Trừ phi ngươi tìm cách quang minh chính đại cưới ta vào cửa, nếu không, chúng ta kiếp này không cần gặp lại!”

“Quang minh chính đại cưới ngươi vào cửa?” Tôn phu nhân ngó chừng Dao Cơ, giễu cợt cười nói: “Ngươi là thân phận gì dám muốn Mộc gia quang minh chính đại cưới ngươi vào cửa? Cho dù hôm nay Mộc thế tử không có đính hôn, ngươi cũng không có tư cách này. Liên Nhi chịu nhận ngươi vào chính là nó rộng lượng, là phúc khí của ngươi, không nên không biết nặng nhẹ tự rước lấy nhục.”

Dao Cơ ngạo nghễ nói: “Vậy thì như thế nào, nếu làm không được, Mộc thế tử mời về đi. Hay là. . . Ngươi cũng phải cùng các nàng ở chỗ này nhìn ta chịu nhục?”

“Dao Cơ!” Mộc Dương cau mày, sắc mặt giận lộ ra thần sắc không vui. Dao Cơ cho tới bây giờ đều là ôn nhu, thiện lương, hiểu biết, lúc nào cố tình gây sự như thế qua?

Hình như Dao Cơ hoàn toàn không quan tâm hắn vui hay là không vui, nhàn nhạt liếc Tôn tiểu thư đứng ở một bên một cái, khinh thường nói: “Tôn phu nhân nói không sai, ta đi theo ngươi chính là muốn gả vào Mộc Dương Hầu phủ làm Hầu gia phu nhân, ngươi đã không thể cưới ta vậy còn tới làm gì? Muốn ta hướng về phía tiểu nha đầu muốn dung mạo không có dung mạo, muốn tài nghệ cũng không giỏi, trừ gia thế không tệ ra, cái gì cũng không bằng ta này, bộ dạng phục tùng cúi đầu làm thiếp? Dao Cơ ta không có thấp kém như vậy, muốn nam nhân, ta còn nhiều, rất nhiều, chung quy sẽ có một người nguyện ý cưới ta làm chính thê. . . . . ”

“Đủ rồi!” Sắc mặt Mộc Dương xanh mét, lôi kéo Tôn tiểu thư nước mắt lăn tăn lăn tăn vì vừa rồi bị Dao Cơ sỉ nhục, nói với Tôn phu nhân: “Nhạc mẫu, chúng ta trở về đi thôi.”

Tôn phu nhân nhìn Dao Cơ một cái, gật đầu cười nói với Diệp Ly: “Để cho Vương Phi chế giễu, thiếp thân đi trước cáo từ.”

Diệp Ly gật đầu, “Không tiễn, phu nhân đi thong thả.”

Một nhóm ba người đẩy cửa đi ra ngoài, từ đầu tới đuôi Mộc Dương cũng không có nhìn lại Dao Cơ một cái. Tự nhiên cũng không có phát hiện khóe môi Dao Cơ có chút trắng bệch từ từ tràn ra một tia máu. Cho đến khi tiếng bước chân phía ngoài biến mất, thân thể Dao Cơ lung lay, mắt thấy sẽ phải té xuống thì Thanh Sương và Thanh Loan từ bên ngoài tiến vào vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng qua một bên ngồi xuống trên ghế. Dao Cơ từ từ trở lại bình thường, mới ngẩng đầu nhìn Diệp Ly cười nói: ” Kịch hay Vương Phi còn chưa nhìn đủ sao?”

Diệp Ly lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ngươi cần gì phải như vậy? Vì Mộc Dương đáng giá chà đạp mình như vậy sao?”

Dao Cơ ngây ngốc, cười khổ nói: “Tình bất tri khởi. . . Nhất vãng nhi

thâm (Tình không biết là từ khi nào bắt đầu. . . chỉ hướng về một người mà yêu say đắm). Nếu là có thể tự mình lựa chọn ta cần gì phải. . . . . .”

Diệp Ly khoát khoát tay cười nói: “Hiểu, tằng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân (*) . Người phong nhã không ốm mà rên, đến lúc ngươi đói bụng, ba bữa cơm không đủ, áo rách quần manh, ngươi liền biết cái gì tình hữu độc chung cũng là giả dối. Dân chúng bình dân cả ngày vì áo cơm ấm no mà bôn ba, không có tình tình yêu yêu cũng không phải vẫn sống được sao?”

(*) hai câu trong bài Ly tứ của Nguên Chuẩn, có nghĩ là người từng trải qua biển rộng mới biết thế nào là nước, chưa đến Vu Sơn cũng chính là chưa nhìn thấy mây. Ở đây có nghĩ là người từng trải trong tình yêu sẽ rõ hơn những người chưa trải qua.

Ánh mắt Dao Cơ có chút kỳ quái nhìn Diệp Ly rồi nói: “Vương Phi dầu gì cũng là hậu nhân Từ thị, bách hoa khôi thủ, làm sao ý nghĩ lại . . . . . .”

Diệp Ly nhướng mày, cười nói: “Tầm thường?”

Dao Cơ không nói, nhưng thần sắc vào lúc này hiển nhiên biểu lộ ra một chút ý nghĩ của mình.

Diệp Ly không thèm để ý, cười cười nói: “Thời điểm tấm bé khi ta còn ở khuê phòng còn cho là mình sẽ trở thành Lê Vương Phi, sau lại bị Lê Vương từ hôn, ta nghĩ vậy cũng không có gì. Cùng lắm thì sau này tìm một gia thế thấp một chút, chỉ cần nhân phẩm tốt, bình bình đạm đạm qua cả đời. Sau lại bị chỉ hôn cho Định Vương, bị hoàng mệnh làm khó, ta có thể đánh cược cả Diệp gia và Từ gia, kháng chỉ bất tuân sao?”

Tình hình ban đầu Diệp Ly gia nhập Định Vương Phủ, đương nhiên Dao Cơ biết đến, ban đầu nàng còn vì vị Diệp Tam tiểu thư này than thở qua, lại không nghĩ rằng mới chỉ một năm, Diệp Tam tiểu thư trở thành Định Quốc Vương Phi mà các quý phụ trong kinh thành người người kính trọng ao ước, mà nàng mới thật sự là đối tượng cần người thương hại, “Vương Phi lúc ấy nghĩ thế nào?”

“Có thể nghĩ như thế nào? Tận lực làm cho cuộc sống sau này của mình trôi qua khá hơn một chút chứ sao. Chẳng lẽ ngươi còn muốn nhất thời nghĩ không ra treo cổ tự tử hay sao ?” Diệp Ly nhướn mày nhìn nàng.

Dao Cơ nhíu mày nhìn Diệp Ly, có chút không tin nói: “Chẳng lẽ Vương Phi từ trước tới giờ không có chờ đợi qua tình yêu?” Sao nàng lại không biết, nàng và Mộc Dương căn bản sẽ không có kết cục? Nhưng thân tại phong trần, nhìn hết nhân tình lạnh ấm, luôn không nhịn được muốn bắt được một tia ấm áp cùng với thật lòng. Nàng biết Mộc Dương thật lòng yêu nàng, chẳng qua cái thật thật lòng của hắn không cách nào để cho hắn buông tha cho trách nhiệm của bản thân. Cho nên, cái nàng có thể hồi báo cho hắn chính là để cho hắn an tâm thành thân, từ đó không hề dính dấp nữa.

Diệp Ly than nhẹ một tiếng, nói: “Được rồi, ta không nên cười nhạo ngươi. Nhưng ta cho là. . . Tình cảm là phải dựa vào hai bên cùng gắn bó và cố gắng. Một người giao ra, dù nhiều hơn nữa, thì phần tình cảm này cũng sẽ không lâu dài.”

“Mộc Dương yêu ta, ta biết. Ta cũng thương hắn.” Dao Cơ trầm giọng nói.

Diệp Ly nâng cằm lên nhìn nàng, “Tình cảm là chuyện hai người , các ngươi là ba người. Ngươi thương hắn, hắn yêu ngươi, Tôn tiểu thư làm sao bây giờ? Bản thân nàng ấy mới là người vô tội nhất.”

Dao Cơ cắn môi nhìn chằm chằm nàng, “Ngươi cho rằng vị Tôn tiểu thư kia thật nhu nhược vô tội như vậy?”

Diệp Ly phất tay một cái nói: “Cái đó không có quan hệ tới nàng ta có vô tội nhu nhược hay không. Nàng ta là vị hôn thê của Mộc Dương, cái thế đạo này, nữ nhân bị từ hôn không phải là mỗi người đều không giống như ta . Ta nghe nói gia quy của Tôn gia vô cùng sâm nghiêm, nếu Mộc Dương từ hôn thì Tôn tiểu thư trừ làm bạn với thanh đèn cổ phật, không có đường khác để đi. Cho nên cho dù nàng ta đang diễn trò, đều chỉ vì bảo vệ địa vị hợp pháp của chính mình. Hơn nữa, nàng ta cũng không có giết người, phóng hỏa, vi phạm pháp luật. Chúng ta có thể không thích nàng ta nhưng không thể nói nàng sai. Nếu như không có chuyện này của ngươi và Mộc Dương thì nàng ta cũng có thể làm thiên kim tiểu thư nhu nhược văn nhã chân chính, bình bình thuận thuận thành tân giai nhân, làm một thê tử bình thường cùng với đương gia chủ mẫu Mộc Dương Hầu phủ. Ngươi cho rằng ở lúc trước khi thành thân đột nhiên bị vị hôn phu báo cho trong lòng có người thương sẽ rất cao hứng sao? Tôn tiểu thư không có oán hận mà hành hạ chết các ngươi, đã chứng minh tâm tính nàng ta còn không xấu.”

Nghe xong lời của nàng, Dao Cơ có chút mờ mịt nói: “Cho nên. . . Thật sự là ta sai rồi sao?”

Diệp Ly có chút không được tự nhiên sờ sờ lỗ mũi, nói là lỗi của Dao Cơ, lời như thế nàng thật đúng là nói không nên lời. Dao Cơ và Mộc Dương biết nhau ít nhất cũng có bảy tám năm, Mộc Dương đính hôn nhưng vẫn chưa tới hai tháng. Bàn về thứ tự đến trước và sau, tự nhiên không phải là lỗi của Dao Cơ, nhưng hôm nay muốn gánh chịu cái sai này lại chỉ có thể là nàng ấy, “Cái này. . . Đại khái coi như là thiên ý trêu người đi. Ngươi cũng đừng quá để ở trong lòng, Dao Cơ cô nương ngươi tài mạo song toàn hơn nữa xuất thân cũng phong

hậu (giàu có), muốn bắt đầu cuộc sống không lo buồn cũng không phải là không tốt. Người nào lúc tuổi còn trẻ chưa từng gặp qua mấy kẻ cặn bã?"

Nghe được Diệp Ly dùng từ kẻ cặn bã để hình dung, Dao Cơ có chút không vui trợn mắt nhìn nàng một cái.

Diệp Ly cười nói: "Ta biết hắn không phải là người xấu, không phải là vừa nói như vậy sao."

Dao Cơ cũng nhịn không được nữa hé miệng cười một tiếng, nói: "Mặc dù Vương Phi nói chuyện không dễ nghe, nhưng ta biết ngươi đang khuyên ta. Dao Cơ xin cảm tạ. Có điều lấy thân phận Vương Phi, tại sao phải cố ý tới dỗ dành một người như ta vậy?"

"Ta cũng không phải thường xuyên an ủi người khác, nếu nói không dễ nghe ngươi chớ để ý là được." Diệp Ly xin lỗi, cười nói, "Về phần thân phận và những cái khác. . . Nếu ngươi là bằng hữu của Phượng tam, ta miễn cưỡng cũng coi như bằng hữu của Phượng tam, cho dù nhìn ở trên thể diện của Phượng tam, ta cũng không thể không nghe thấy không hỏi đi."

Dao Cơ đứng dậy cười nói: "Vậy thì đa tạ Vương Phi rồi, cáo từ."

Diệp Ly nhíu mày, nhìn nàng nói: " Sắc mặt ngươi rất khó nhìn, có muốn lại nghỉ ngơi một chút hay không?"

Dao Cơ lắc đầu, cười nói: "Không sao, mấy ngày qua thật sự hơi mệt một chút. Ta tính rời khỏi kinh thành nghỉ ngơi một. . . . . ." Nói đến một nửa, cả người Dao Cơ mềm nhũn ngã xuống trên mặt đất. Thanh Loan đứng ở bên cạnh tay chân lanh lợi vội vàng đỡ nàng kéo nàng trở lại.

Diệp Ly cũng sợ hết hồn, bảo Thanh Sương đi gọi Thanh Ngọc phía ngoài đi vào xem một chút. Chỉ chốc lát sau, Thanh Ngọc vội vã đi vào thay Dao Cơ bắt mạch, thần sắc có chút cổ quái nhìn Diệp Ly.

Diệp Ly lo lắng nói: “Chuyện gì xảy ra, có gì nói thẳng là được.”

Thanh Ngọc nhìn nữ tử áo đỏ đang hôn mê ở trên ghế một chút, giương mắt nhìn Diệp Ly, nói: “Hoạt mạch, có thai đã ba tháng. Có thể là động thai khí cho nên mới. . . .”

Động thai khí . . . . . Ba chữ oanh tạc Diệp Ly một trận hoa mắt choáng váng đầu óc, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu thiên lôi cuồn cuộn. Cho nên. . . Nàng mới vừa rồi là có ý chia rẽ cha và mẹ của một hài tử sao? Xen vào việc của người khác quả nhiên phải bị báo ứng . . . . . .

Mặc dù Thanh Ngọc không phải là đại phu nhưng vẫn giữ vững nguyên tắc thầy thuốc phải có tấm lòng của cha mẹ, nghiêm túc thay Dao Cơ nhìn một chút, đôi mi thanh tú nhíu lại chặt chẽ , có chút bất mãn, nói, “Vị này. . . Cũng quá không cẩn thận. Đã có thai hơn ba tháng còn hành hạ như thế, đứa nhỏ này còn có thể giữ được thật là ông trời phù hộ.”

Diệp Ly nhướn mày nói: “Có thể chính nàng ấy còn không biết đi.”

Thanh Ngọc không đồng ý liếc mắt, “Có thai hơn ba tháng còn không biết, kia đa phần là người ngu. Qua ít ngày nữa liền lộ ra dáng vẻ mang thai, che không che hết!”

Diệp Ly hiểu rõ gật đầu, hiểu, mang thai sao. Có chút khó xử nhìn người hôn mê bất tỉnh trước mắt, bây giờ nên làm gì đây?

Xen vào việc của người khác.

Chương 109: Thịnh Thế Đích Phi

Diệp Ly chống lấy đầu đầy thiên lôi, cho người đưa Dao Cơ về an trí, vừa trở lại trong phủ, Tôn ma ma liền tới bẩm báo, có người tặng một kiện đồ vật cố ý chỉ rõ là đưa cho Vương Phi . Diệp Ly cầm cái hộp, vừa nhìn liền thấy, là một khối Phỉ Thúy chẳng qua là xử lý sơ sơ qua còn chưa tạo hình. Nhưng chỉ cần nhìn ánh sáng màu xanh biếc không tỳ vết kia cũng biết đây là một khối Phỉ Thúy cực phẩm phẩm chất rất tốt. Ngưng mi nghĩ, trong lòng Diệp Ly cũng đoán ra người tặng lễ. Ngẩng đầu nhìn Tôn ma ma, hỏi: “Đối phương có lưu lại tên họ và địa chỉ không?”

Tôn ma ma cười nói: “Vương Phi không cần phải lo lắng, Vương gia đã phái người đi tặng quà đáp lễ. Vương gia nói ,Vương Phi nhìn thích thì liền để lại, không thích thì tùy tiện xử lý là được.”

Diệp Ly gật đầu, nói: “Trước để lại đi, chút nữa trở lại rồi nói sau, Vương gia đang ở đâu?”

“Vương gia ở thư phòng, Phượng công tử trở lại.”

Diệp Ly gật đầu, xoay người đi đến thư phòng.

Lúc trước, Phượng Chi Dao cùng bọn họ ở Ung Châu chia ra hai đường mang theo Hắc Vân Kỵ một đường Bắc thượng, nhưng lại chậm hơn bọn họ gần nửa tháng mới có thể đến kinh thành.

Diệp Ly mới vừa đi tới cửa thư phòng, bên trong liền truyền đến giọng nói của Mặc Tu Nghiêu, “A Ly sao, vào đi.”

Diệp Ly đẩy cửa đi vào, Phượng Chi Dao đứng lên, nói: “Bái kiến Vương Phi.”

Diệp Ly gật đầu, cười yếu ớt nói: “Phượng công tử không cần đa lễ.”

Phượng Chi Dao nhìn Diệp Ly một chút lại quay đầu lại nhìn Mặc Tu Nghiêu một chút, có cảm giác là lạ, cảm thấy hai vị này tựa hồ có chỗ nào không giống như trước, “Vương Phi gọi ta là Phượng tam cũng được.”

Diệp Ly mỉm cười đồng ý, đi tới bên cạnh Mặc Tu Nghiêu ngồi xuống, nói: “Không có quấy rầy các ngươi đi?”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, nói: “Không có đại sự gì, A Ly có việc?”

Diệp Ly kể lại chuyện vừa ra cửa gặp phải Gia Luật Dã, nhìn Phượng Chi Dao đứng ở bên cạnh, chỉ là nói qua loa gặp phải Dao Cơ và Mộc Dương, mà không có nói chuyện Dao Cơ mang thai. Chuyện như vậy vẫn do người trong cuộc quyết định có muốn hay không báo cho người khác thì tốt hơn.

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày với việc Gia Luật Dã rõ ràng cố ý đến gần Diệp Ly, cười lạnh một tiếng nói: “Thoạt nhìn Gia Luật Hoằng cho hắn áp lực còn chưa đủ lớn, cho nên hắn có thể nhàn nhã thong dong, ở Sở kinh đi dạo đường phố như thế. Phượng tam, trở về lại loan truyền tin tức Gia Luật Dã đã tới kinh thành hơn nữa muốn tham dự lựa chọn người hòa thân ra đi.”

Phượng Chi Dao nhướn mày cười một tiếng, không tiếng động gật đầu đồng ý. Tin tức này vừa truyền ra, đám quyền quý Sở kinh bọn họ đối với cảm nhận về Gia Luật Dã như thế cũng phải giảm xuống một tầng cũng không biết chừng. Nói tới, trước bí mật tới Sở kinh

không ai sẽ đi để ý tới, nhưng tham dự lựa chọn người hòa thân liền tuyệt đối quá mức. Không sai, Đại Sở quả thật không có đưa công chúa hàng thật giá thật đi hòa thân, nhưng khuê tú Đại Sở cũng không phải là tùy ý Bắc Nhung ngươi Đông chọn Tây nhặt (soi mói, lựa chọn).

“A Ly, chỉ sợ nàng phải bắt đầu bận rộn rồi. Lúc trước đưa cho nàng danh sách khuê tú đều xem xong rồi sao?” Mặc Tu Nghiêu quay đầu lại nhìn Diệp Ly nhẹ giọng hỏi.

Diệp Ly gật đầu, Mặc Tu Nghiêu nói: “Nàng cũng không cần xác định cụ thể là do ai đi hòa thân, chỉ cần đề cử ra tầm hai ba người rồi giao cho Hoàng thượng là được. Cuối cùng chọn người nào vẫn là do Hoàng thượng quyết định.”

Diệp Ly không hiểu lắm, nhíu mày nói: “Cứ như vậy, chẳng phải là đắc tội với người khác nhiều hơn?”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Vị trong cung kia giao chuyện như vậy cho nàng làm, nơi nào sẽ cho chúng ta cơ hội không đắc tội người khác? Nếu như chúng ta lo lắng đắc tội với người khác mà tùy ý chọn một nữ tử gia thế không tốt…, đừng nói Bắc Nhung bên kia sẽ ầm ĩ, mà vị trong cung kia nói không chừng còn có thể lấy lý do nàng làm việc bất lợi đánh ngược lại một đòn, đến lúc đó còn đắc tội người khác nhiều hơn. Đã như vậy A Ly cũng không cần suy nghĩ vấn đề những người kia có phải tội nhân hay không, chọn mấy người nàng cảm thấy thích hợp đưa lên là được. Về phần Hoàng thượng chọn người nào là chuyện của chính bản thân hắn, nếu như hắn một người đều không hài lòng thì tốt hơn hết, để cho chính hắn chọn người khác là xong.”

Diệp Ly gật đầu, “Hiểu, ta sẽ nhìn kỹ tình hình thực tế khắp mọi mặt gia thế tài trí của những khuê tú này.” Bỏ qua một bên hết thảy

nguyên nhân lập trường trên phương diện tình cảm, chỉ riêng lấy điều kiện thân phận cùng cá nhân để lựa chọn người, tự nhiên dễ làm hơn.

Tốc độ xử lý của Phượng tam không chậm, xế chiều hôm đó, tin tức Thất Vương tử Bắc Nhung tới kinh thành liền truyền ra cả thành đều biết. Ngay cả khách sạn Gia Luật Dã ngủ lại cũng nhất thanh nhị sở (biết rõ ràng), đang định cố ý trì hoãn mấy ngày nữa mới đi diện kiến Hoàng đế Đại Sở, Gia Luật Dã chỉ có thể buông xuống chuyện tình trong tay tiến cung đi bái kiến. Trong lòng vừa thầm mắng Mặc Tu Nghiêu vừa cũng có chút hối hận đêm đó hành động tùy tiện xuất hiện thử dò xét Mặc Tu Nghiêu và đồng dạng bại lộ mình.

Sáng sớm ngày kế, thiệp mời từ trong cung vì Vương tử Bắc Nhung cử hành yến tiệc tẩy trần liền đưa đến Định Quốc Vương phủ. Đang phụng bồi Diệp Ly luyện võ tại giáo trường trong hậu viện, Mặc Tu Nghiêu nhíu mày phất tay để cho người ta đi xuống, xoay người lại tiếp tục dạy kiếm pháp cho Diệp Ly.

“Vương Phi, Hàn công tử, Lãnh công tử cầu kiến.” Thanh Sương tới đây bẩm báo nói.

Mặc Tu Nghiêu có chút không vui, nói: “Hắn lại tới làm cái gì?” Hiện tại Mặc Tu Nghiêu có chút khắc sâu hoài nghi quyết định ban đầu đưa Hàn Minh Tích và Hàn gia cho A Ly kia có phải cầm đá đập chân của mình hay không. Mặc dù không cần lo lắng vấn đề trung thành của đối phương, nhưng kể từ khi Hàn Minh Tích đến kinh thành liền ba ngày hai lại tới gặp A Ly, hiện tại đã chuyển ra khỏi Định Vương Phủ kiếm chỗ ở khác vẫn không thấy thu liễm. Ghen tức mọc lan tràn, Định Vương điện hạ đương nhiên quên mất, cùng nhau cầu kiến còn có Lãnh Hạo Vũ nhân sĩ đã kết hôn này.

Diệp Ly tra kiếm vào vỏ, quay đầu lại, cười nói: ” Không phải là mấy

ngày nay bận rộn Minh Tích và Lãnh Hạo Vũ thảo luận chuyện hợp tác sao, ước chừng là có cái ý nghĩ gì mới muốn hỏi ta đi." Đối với Hàn Minh Tích mà nói, Lãnh Hạo Vũ lại là đại tài chủ. Vị này ngoài mặt nhìn không giống con nhà giàu tý nào, nhưng nắm giữ lấy hơn phân nửa sản nghiệp Định Quốc Vương phủ. Có sự gia nhập của hắn, Hàn Minh Tích làm ăn tự nhiên có thể làm lớn hơn một chút nữa, vừa nghĩ đến đây, Hàn Minh Tích liền giống như thấy được vô số thỏi vàng ở trước mặt mình bay tới bay lui, mấy ngày nay cũng loay hoay chân không chạm xuống đất. Cho nên. . . Thật ra thì người của Hàn gia trời sinh đều có thuộc tính thích vơ vét của cải, cũng không phải là chỉ có duy nhất một mình Hàn Minh Nguyệt.

"Bổn Vương cũng đi nghe một chút, A Ly có hoan nghênh không?" Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Diệp Ly cúi đầu nhịn cười, làm bộ không nhìn thấy khuôn mặt ghen tức của người nào đó, cười nói: "Nếu Lãnh Hạo Vũ cũng tham dự vào, còn có thể có cái bí mật gì giấu Vương gia được sao?" Thật ra thì Diệp Ly thỉnh thoảng cũng cảm thấy, giống như bây giờ người của nàng và người của Mặc Tu Nghiêu được chia rõ ràng có thể không thế nào lợi cho việc hoạt động, giống như trước nhưng cũng rõ ràng, đây là bởi vì tiền đồ của Định Quốc Vương phủ mà định ra, Mặc Tu Nghiêu muốn vì mình lưu lại một chút ít thế lực, vạn nhất tương lai có xảy ra chuyện gì cũng có cái mà dựa vào. Cho nên nàng nhận lấy phần tâm ý này của Mặc Tu Nghiêu.

Trong thư phòng, nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly nắm tay đi vào, Lãnh Hạo Vũ và Hàn Minh Tích đều đứng dậy nghênh đón, Mặc Tu Nghiêu gật đầu cười nhạt nói: "Miễn lễ, đều ngồi đi."

Diệp Ly cười nhìn khí sắc Hàn Minh Tích đã tốt hơn nhiều, cười nói: " Minh Tích, sớm như vậy tới đây có chuyện gì?"

Hàn Minh Tích gật đầu, nhướn mày cười nói: “Quả thật có chút chuyện, mấy ngày nay ta cùng với Lãnh nhị đã thương lượng gần xong. Đại Sở bên này Lãnh nhị chịu trách nhiệm, qua ít ngày ta định đi một chuyến Nam Chiếu và Tây Lăng. Về phần Bắc Nhung bên kia có thể từ từ rồi hãy nói.” Bàn về giá trị buôn bán, trong bốn nước, Bắc Nhung có thể nói là… quốc gia không phát đạt nhất, rất nhiều vụ buôn bán của Trung Nguyên ở Bắc Nhung bên kia căn bản là không thể thực hiện được, cũng kiếm được lợi nhuận nào.

Diệp Ly nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Nghe nói bên trong địa phận Bắc Nhung có không ít kim ngân quáng mạch. (mỏ vàng, mỏ bạc)”

Lãnh Hạo Vũ gật đầu nói: “Đúng vậy , mặc dù Bắc Nhung thiên viễn khổ hàn (xa xôi, lạnh khủng khiếp), nhưng lại sinh ra nhiều mỏ vàng mỏ bạc. Chỉ nhìn những quý tộc Bắc Nhung kia cũng biết.” Quý tộc Bắc Nhung hơi có chút sỉ diện, vô luận là nam hay nữ đều thích sử dụng trang sức lớn bằng vàng, coi trang sức của mình như những đồ dùng bảo vật di động. Người Trung Nguyên dĩ nhiên khinh thường man nhân tái ngoại thô bỉ tục tằng, nhưng là ai có thể nói không có hâm mộ hào khí của người ta coi vàng làm bạc mà dùng?

“Vương Phi có ý tứ là?” Lãnh Hạo Vũ có chút chần chờ nói, nếu nói cũng sẽ không ngại vàng nhiều kẹp tay? “Nhưng mấy mỏ quặng lớn ở Bắc Nhung đều bị khống chế ở trong tay Vương tộc, hơn nữa người Bắc Nhung vô cùng bài trừ ngoại bang, chúng ta muốn nhúng tay vào vùng này trên căn bản là không thể nào.”

Diệp Ly lắc đầu cười nói: “Không, ta không có tính toán tranh giành quyền lợi mỏ vàng với người ta. Bắc Nhung đáng giá cũng không phải chỉ có mỏ vàng còn có chiến mã của bọn họ.”

Hàn Minh Tích cau mày nói: “Chiến mã Bắc Nhung bị hạn chế càng

nghiêm trọng hơn mỏ vàng.” Chiến mã Bắc Nhung danh chấn thiên hạ, mà bên trong địa phận Đại Sở vừa lúc không sinh ra ngựa tốt. Hiện nay ngựa kỵ binh Đại Sở dùng phần lớn là ngựa của Đại Sở và Bắc Nhung, thậm chí một chút ngựa lai với ngựa của phiên bang mà thành . So với ngựa chiến thuần chủng của Bắc Nhung vẫn kém một chút, cũng may nhờ bên trong địa phận Đại Sở không phải là vùng đất thảo nguyên bằng phẳng, tác dụng của kỵ binh không quan trọng như Bắc Nhung, nếu không phương diện kỵ mã này thật đúng là một vấn đề khó khăn không nhỏ. Biết Diệp Ly hỏi cái này vấn đề nhất định là vì Mặc gia quân và Hắc Vân kỵ, biết rõ mình không có lập trường nói gì nhưng vẫn là không nhịn được trong lòng chua xót. Lười Mặc Tu Nghiêu ở một bên đang nghe bọn họ nói chuyện một cái, nói: “Vô luận chúng ta ra bao nhiêu tiền Bắc Nhung cũng sẽ không bán ngựa cho chúng ta, cho dù mua tất cả đều là loại ngựa kém hơn một chút. Huống chi. . . Loại vấn đề kỵ mã này không phải là hẳn là do triều đình hoặc là người trông coi quân đội giải quyết sao? Quân Duy định nhúng tay vào phương diện này chỉ sợ kinh động đến triều đình ngược lại không tốt.”

Diệp Ly cười tủm tỉm nói: “Quang minh chính đại khẳng định không có ai chịu bán. Nhưng không phải là có một loại làm ăn tên là. . . Buôn lậu sao.”

“Buôn lậu?”

Diệp Ly cười nói: “Tư mật giao dịch, không thông qua quan khẩu, không cần nộp thuế. Một vốn bốn lời.”

Lãnh Hạo Vũ xoa xoa cái ót, cười nói: “Ý tứ của Vương Phi là chúng ta ngầm phái người đi mua ngựa? Ở Bắc Nhung, buôn bán ngựa tốt cho người nước khác là tử tội.”

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Vô luận là người nước nào đều có tính yêu

tiền, thương nhân quan trọng lợi nhuận. Có năm mươi phần trăm lợi nhuận, có thể bí quá hoá liều; vì một trăm phần trăm lợi nhuận, bọn họ liền dám chà đạp hết thảy luật pháp nhân gian; mà nếu có ba trăm phần trăm lợi nhuận, cho dù là tử tội cũng không thiếu có người người trước ngã xuống, người sau tiến lên, lấy mạng ra mà đọ sức ." Nếu như tử tội hữu dụng, cõi đời này cũng sẽ không có nhiều tội phạm như vậy."Cũng không cần quá mức nóng lòng, Bắc Nhung hoang vắng hơn nữa sản vật thưa thớt. Lương thực, vải vóc, đồ sứ, lá trà, bọn họ muốn cái gì, chúng ta cho cái đó. Nếu như có thể thuận tiện thu một chút dược liệu, da thú … trở lại dĩ nhiên là càng tốt. Thời gian lâu dài, tự mình sẽ có con đường dẫn tới đồ chúng ta muốn."

Hàn Minh Tích sáng mắt lên, cười nói: "Ta hiểu được. Tình huống Bắc Nhung, chúng ta, cùng với Tây Lăng, Nam Cương khác nhau, đương nhiên chúng ta không thể dựa theo đồng dạng ý nghĩ xử lý vấn đề Bắc Nhung. Nếu chúng ta làm ăn được ở Tây Lăng và Nam Cương, hoàn toàn cũng có thể thuận đường sẽ đưa đặc sản Tây Lăng, Nam Cương cùng với Đại Sở đến Bắc Nhung. Những quý tộc Bắc Nhung kia cả đám đều thắt lưng quấn bạc vạn, muốn từ trên người bọn họ lấy tiền thật sự là quá dễ dàng. Cũng không phải là không có ai làm vụ buôn bán này, chỉ là do đường xá quá mức xa xôi, trên thảo nguyên cũng hết sức nguy hiểm, cho nên chỉ có mấy thương nhân nhỏ buôn bán dạo. Nhưng nếu như là của chúng ta thì không cần phải lo lắng vấn đề an toàn. Cho dù không thể nói ra danh hiệu Định Vương Phủ, chỉ bằng võ lực Định Vương Phủ, tùy tiện sửa đổi tổ chức lại một đội ngũ liền đủ để bảo vệ những hàng hóa kia an toàn."

Dĩ nhiên Mặc Tu Nghiêu cũng cảm thấy rất hứng thú với chiến mã Bắc Nhung, cười nhạt nói: "Lần hòa thân này chính là cơ hội tốt. Hoàn toàn có thể phái người đi theo đội ngũ hòa thân cùng đi Bắc Nhung xem một chút. Lát nữa ta sẽ dâng tấu với Hoàng thượng, chấp thuận cho đội ngũ thương lữ và hòa thân cùng nhau đi tới Bắc

Nhung, coi như là vì bang giao hai nước làm một chút cống hiến."

Ba người khác yên lặng không nói gì, là vì kim khố Định Quốc Vương phủ cùng chiến lực tương lai của Mặc gia quân cống hiến đi?

Thấy Mặc Tu Nghiêu cũng đồng ý, Lãnh Hạo Vũ cười nói: "Đã như vậy thì cứ định như vậy đi. Hàn huynh đi Tây Lăng và Nam Cương, Bắc Nhung liền để tại hạ đi một chuyến là được. Trước khi lên đường còn có một vài tháng, Đại Sở bên này cũng vẫn kịp xử lý."

Hàn Minh Tích không sao cả gật đầu, Diệp Ly lấy ra một khối thiết lệnh bài tùy thân ném cho Hàn Minh Tích, nói: " hiện tại Đại ca chắc còn đang ở Nam Cương, nếu ngươi cần hỗ trợ có thể đi tìm huynh ấy. Đây là Diêm Vương Lệnh của Diêm Vương các, ngươi mang theo đi để ngừa vạn nhất. Ở Tây Lăng gặp phải chuyện gì khó làm, Lăng Các chủ nhìn ở trên một phần Diêm Vương Lệnh chắc sẽ xuất thủ tương trợ." Đương nhiên Hàn Minh Tích biết rõ lai lịch Diêm Vương Lệnh, , đón nhận ở trong tay, nhìn Diệp Ly có mấy lời muốn nói rồi lại thôi.

Diệp Ly khoát khoát tay ý bảo hắn không cần nhiều lời, "Người nào hữu dụng liền giao cho ngươi. Ta ở Sở kinh mang theo đại khái cũng không làm phiền tới Lăng Các chủ. Nếu vẫn cứ như vậy phần thiếu nợ này chẳng phải là lãng phí. Về phần Bệnh thư sinh. . . cơ hội hắn có thể tới Đại Sở cũng không quá lớn." Ám Tứ trước đó vài ngày truyền đến tin tức, vừa tìm được tin Bệnh thư sinh mang Lương lão gia về Tây Lăng. Lúc trước không có tìm được Bích Lạc hoa, nguy hại của Bệnh thư sinh thật sự là một sớm một chiều. Dĩ nhiên, nếu như hắn kiên trì xuất hiện ở Sở kinh…, nàng sẽ không để ý động thủ, cho dù không giết hắn cũng phải phế hắn. Nói vậy, Lăng Thiết Hàn cũng không trách tội đến trên đầu nàng .

Lãnh Hạo Vũ sợ hãi than: "Vương Phi thật là hào phóng , ngay cả

Diêm Vương Lệnh đều ra tay dễ dàng như vậy.” Nói xong liếc Mặc Tu Nghiêu một cái, hắn cho rằng Diêm Vương Lệnh là Vương gia cho Vương Phi hộ thân, mắt thấy Vương Phi đích thân đưa cho nam nhân khác, chút nữa Vương gia không chừng sẽ phát tiết lửa giận ở trên người nào đây. Dĩ nhiên tốt nhất là đầu sỏ chính là công tử phong lưu Hàn Minh Tích, có cái gọi là giết kẻ giàu không giết kẻ nghèo. Huống chi đây là hắn tự mình rước lấy .

Diệp Ly nhướng mày, cười nói: “Lăng Các chủ tặng không, không tốn tiền.” Thật ra thì cho dù cuối cùng Lăng Thiết Hàn không xuất hiện, nàng cũng không muốn mạng Bệnh thư sinh thật. Ai biết Lăng Thiết Hàn có thể quá nặng tình huynh đệ hay không, dốc hết lực lượng Diêm vương các vì Bệnh thư sinh báo thù? Nhưng khi đó phế đi võ công của hắn và những cái khác là không tránh khỏi, chỉ cần nàng lưu lại cho Bệnh thư sinh một hơi thở, nhìn ở trên mặt mũi đại ca, Lăng Thiết Hàn cũng không thể tìm nàng phiền toái. Lãnh Hạo Vũ sờ sờ lỗ mũi cúi đầu uống trà, Diêm Vương Lệnh là dùng tiền tới để cân nhắc sao? Đó là thứ bao nhiêu người tình nguyện vung tiền như rác cũng không mua được đó chứ? Có Diêm Vương Lệnh chỉ cần ngươi không chọc tới Tây Lăng hoàng thất, trên căn bản liền có ý nghĩa ngươi có thể ở Tây Lăng muốn làm gì thì làm.

Nói xong chính sự, Hàn Minh Tích nhìn Diệp Ly cau mày, nói: “Sáng sớm ngày hôm qua, Gia Luật Dã phái người vơ vét ngọc thượng hạng cả kinh thành, không biết làm cái gì. Không có nghe nói người Bắc Nhung thích ngọc khí.” Mặc dù Gia Luật Dã là phái từng nhóm người ẩn danh đi mua, nhưng sai ở chỗ hắn không nên đi đến cửa hàng trên danh nghĩa Hàn gia. Liên tiếp hai ba cửa tiệm ngọc thượng hạng cũng bị người xa lạ mua đi, chưởng quỹ tự nhiên sẽ không quên bẩm báo cho chủ tử. Mà Hàn gia, mặc dù hiện tại Thiên Nhất các ở Đại Sở đã không tồn tại rồi, nhưng Hàn Minh Tích vẫn thu nạp không ít người ở dưới trướng, điều tra thêm các cửa hàng , nguồn tiêu thụ đồ cổ, đồ trang sức đeo tay bằng ngọc trong kinh thành cùng

với thân phận người mua cũng không phải là cái vấn đề gì lớn. Dĩ nhiên Diệp Ly biết Gia Luật Dã mua những thứ ngọc kia làm cái gì, lạnh nhạt cười lạnh nói: “Xem ra Bắc Nhung quả thật rất giàu có.”

Nhớ tới hành trình của mình ngày hôm qua bởi vì hành động của tên Vương tử khoe của nào đó mà bị phá hư, tâm tình Diệp Ly không được tốt. Đặc biệt là người nọ còn cố ý tặng một khối tới đây tặng nàng. Chớp mắt một cái, Diệp Ly cười nói: “Giúp ta thả tin tức ra, Bổn Vương Phi muốn tìm một khối ngọc tốt cực phẩm nhất cho Vương gia làm lễ vật sinh nhật.” Lãnh Hạo Vũ nhìn Mặc Tu Nghiêu đang nhìn Diệp Ly một chút, có chút không rõ ý tứ của Diệp Ly.

Hàn Minh Tich kịp phản ứng trước, phe phẩy cây quạt, cười nói: “Cho nên chúng ta cũng có thể đem ngọc tốt tích trữ trong tay hết thảy lấy ra bán, chỉ cần tin tức kia vừa ra, nói vậy cho dù giá tiền cao lên gấp đôi đi nữa cũng có người mua. Hơn nữa. . . Vương Phi nói đúng, người Bắc Nhung không phải là có tiền sao, ta nhất định sẽ đưa tin tức cho Gia Luật Vương tử đầu tiên, tránh cho hắn lại là người đến sau.” Về phần cuối cùng Bắc Nhung Vương tử định lấy những thứ ngọc kia ra làm sính lễ cho công chúa hay là toàn bộ mang về Bắc Nhung thì cũng không liên quan đến chuyện của bọn họ.

Lãnh Hạo Vũ gật đầu đồng ý, nói: “Nói tới ở phía ngoài còn chưa từng có truyền ra Vương Phi thích gì đồ đâu, cũng làm cho chúng ta buôn bán thiếu đi không ít tiền lời. Vừa lúc trong tay của ta quả thật cũng có không ít đồ muốn thanh lý, thuận tiện bán cho Bắc Nhung Vương tử là được. Có điều. . . Ừ, Vương Phi không cần giữ lại một khối ngọc tốt cho người sao?” Nếu là thật bị tên Bắc Nhung Vương tử tài đại khí thô kia đoạt hết rồi, quà sinh nhật của Vương gia làm sao bây giờ? Đừng xem bình thường Vương gia bộ dáng tốt, tính tình rộng lượng, hẹp hòi nổi lên một cái là mọi người chịu không nổi. Những năm này, hắn và Phượng tam đã được thấm sâu trong

người, thấu hiểu rất rõ. Diệp Ly liếc Mặc Tu Nghiêu một cái, mím môi cười nói: “Không cần, ta chính là nói như vậy mà thôi.”

Hàn Minh Tích nhíu mày, có chút thương cảm thở dài, “Thì ra là sinh nhật Định Vương nhanh đến rồi, nói lại cũng thật là trùng hợp. . . Ta cũng sinh vào tháng sáu đây này. Năm trước cùng đại ca, hiện nay nhưng. . . . . .”Lãnh Hạo Vũ cứng đờ người, cảnh giác nhìn chằm chằm Hàn Minh Tích. Người này không muốn sống cũng không cần phải tha hắn xuống nước, hắn mới vừa tân hôn yến mà.

Diệp Ly cười nói: “Minh Tích cũng sinh nhật vào tháng sáu? Vậy thì ở kinh thành qua hết sinh nhật rồi hãy đi.”

Hàn Minh Tich nháy mắt, “Quân Duy có tặng lễ vật cho ta không?”

“Dĩ nhiên, ngươi thích gì nói cho ta biết, chút nữa ta đi chuẩn bị.” Diệp Ly gật đầu nói, lấy giao tình của nàng và Hàn Minh Tích, sinh nhật mà không đưa lễ vật thì không còn đường nào mà nói. Huống chi tình huống hiện tại của Hàn Minh Tích, nàng và Mặc Tu Nghiêu cũng ra không ít khí lực.

Hàn Minh Tích nở nụ cười xinh đẹp, “Vậy thì tốt, vô luận Quân Duy chuẩn bị cái gì ta cũng sẽ thích.” Nói xong còn không sợ chết nhướng nhướng mày với Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh, trong mắt hiện lên một tia tinh quang, cười nhạt nói: “A Ly nói không sai, Hàn huynh cũng sinh tháng sáu, đương nhiên Bổn Vương và A Ly muốn bày tỏ một phen. Ngươi yên tâm, Bổn Vương nhất định sẽ cho Hàn huynh một lễ vật kinh hỉ.” Một câu cuối cùng, giọng nói của Mặc Tu Nghiêu cơ hồ có thể nói được là ôn nhu, nhưng nghe vào trong lòng người cũng thật lạnh.

Lãnh Hạo Vũ một tay túm Hàn Minh Tích rồi hướng Mặc Tu Nghiêu

cười khan nói: “Mặc dù ta và Hàn huynh quen biết không lâu, nhưng cũng coi như nhất kiến như cố. Hàn huynh, chúng ta đi trước thảo luận một chút ngươi muốn sinh nhật như thế nào đi.” Cũng không để ý Hàn Minh Tích phản đối, bắt được người trực tiếp kéo đi ra ngoài. Hàn Minh Tích khinh công hạng nhất, võ công hạng ba liền giãy dụa cũng không được đã bị Lãnh Hạo Vũ nhìn như hạng ba kì thực hạng nhất lôi đi ra ngoài.

Chương 110: Dạ yến (1)

Dạ yến trong cung, có người vui mừng có người lo.

Trong cung điện bố trí u nhã trong trẻo lạnh lùng, Liễu Quý phi một thân cẩm y tuyết trắng thêu ám văn ngân phượng kéo dài ra phía sau . Phía sau, cung nữ tiểu tâm dực dực (căn thận) tránh ra vạt áo tuyết trắng trên mặt đất, cắm một cái trâm cài đầu ngân điệp lưu tô vào trong mái tóc đen mềm mại. Liễu Quý phi nhìn người trong gương đồng, nhìn giai nhân dung nhan băng tuyết thần sắc đạm mạc vô ba.

“Nương nương, công chúa tới.” Bên cạnh cung nữ nhẹ giọng bẩm báo nói.

Trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Liễu Quý phi thoáng hiện một tia nhàn nhạt ấm áp, “Để cho con bé vào đi.”

Chỉ chốc lát sau, một cô bé mặc áo màu vàng nhạt đi đến, đứng ở cửa có chút sợ hãi nhìn Liễu Quý phi một chút rồi mới tiến lên, nhẹ giọng kêu: “Mẫu phi. . . . . .”

Liễu Quý phi xoay người, đưa tay đem kéo cô bé gái đến trước mặt, nhìn dung nhan có mấy phần tương tự giống mình, Liễu Quý phi đè xuống thần sắc phức tạp trong mắt, ôn nhu hỏi: “Ninh nhi, lúc này làm sao tới nơi này của mẫu phi?”

Cô bé giương mắt nhìn Liễu Quý phi một chút, thấp giọng nói: “Trường Nhạc tỷ tỷ nói muốn cùng mẫu hậu đi tham gia cung yến, Ninh nhi cũng muốn đi cùng mẫu phi.” Liễu Quý phi ngẩn người, nhíu mày nói: “Con còn nhỏ, cung yến tối nay là vì đón tiếp Vương tử Bắc

Nhung, con không cần có mặt.”

Trong mắt cô bé nổi lên lệ quang ủy khuất, Trường Nhạc tỷ tỷ chỉ lớn hơn nàng một tuổi. Nhưng mẫu hậu lại thường xuyên mang theo tỷ ấy đi cung yến, cùng nhau chơi đùa, mẫu phi trước giờ đều từ chối, cũng không chịu mang theo mình cùng đi, cũng không chịu cùng chơi với mình. Nàng biết, mẫu phi không thích nàng. . . . . Thấy trên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn chuyển thành sửng sốt, thần sắc Liễu Quý phi khẽ buông lỏng, cũng rất nhanh bình thường lại, lạnh lùng nói: “Ninh nhi, lời của mẫu phi con cũng không nghe? Trở về!” Nhìn bộ dáng nữ nhi ủy khuất thương tâm, rốt cục vẫn phải dừng một chút, thấp giọng nói: “Trở về cung điện của mình đi, một lát mẫu phi cho người dẫn con đi tham gia cung yến.”

Cô bé giơ tay lên lau nước mắt trên mặt, nức nở nói: “Ô ô. . .Mẫu phi đừng nóng giận, Ninh nhi không đi là được. Ninh nhi đi chơi cùng với bọn đệ đệ. . . . . .” Nói xong xoay người lảo đảo chạy ra ngoài.

Trong điện một mảnh yên lặng, đại cung nữ bên cạnh Liễu Quý phi nhướn mày thấp giọng nói: “Nương nương, người đối với công chúa có phải hay không quá. . . . . .”

Liễu Quý phi xoay người thản nhiên nói: “Không cần phải nói, thay Bổn cung trang điểm đi.”

Thấy nàng như thế, cung nữ cũng không dám khuyên nữa, quay đầu lại nhìn bóng dáng đã không thấy ở cửa một chút, ở trong lòng khẽ thở dài một cái. So với Hoàng hậu nương nương đối đãi Đại công chúa, nương nương đối với Nhị công chúa thậm chí là hai vị hoàng tử đều quá mức lãnh đạm. Như vậy tương lai, hoàng tử và công chúa trưởng thành chỉ sợ tình cảm đối với nương nương cũng sẽ chịu ảnh hưởng, đáng tiếc lời khuyên của mấy cung nữ bọn họ thì nương nương cũng không nghe . Chỉ đành phải tay chân lanh lợi

thay chủ tử trang điểm, Liễu Quý phi đứng dậy nhìn gương một hồi mới xoay người nói: “Đi thôi.”

Trên dạ yến vẫn là một màn ca múa mừng cảnh thái bình ăn uống linh đình. Diệp Ly ngồi ở bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, rõ ràng cảm giác được bắt đầu từ vừa tiến vào đại điện, có một đạo ánh mắt ở đối diện cũng không rời khỏi trên người mình. Ngẩng đầu nhìn lại, ngồi ở đối diện đích thực là nhân vật mấu chốt của yến hội tối nay, Thất Vương tử Bắc Nhung quốc Gia Luật Dã. Thấy Diệp Ly nhìn sang mình, Gia Luật Dã nhíu mày nâng lên chén rượu giơ giơ về phía nàng. Hành động kia lại không hề che dấu ánh mắt càn rỡ lại làm cho trong lòng Diệp Ly trầm xuống rất là không vui, kể từ khi nàng và Mặc Tu Nghiêu lập gia đình tới nay, không. . . Phải nói từ khi nàng có trí nhớ tới nay vẫn chưa có người nào dám dùng ánh mắt làm càn như vậy nhìn nàng.

Tựa hồ nhận thấy được Diệp Ly tức giận, Gia Luật Dã nhướn mày cười một tiếng, nghiêng qua … cùng người ngồi ở bên cạnh nói chuyện.

Diệp Ly lạnh nhạtrủ mắt xuống, cúi đầu nhìn hai tay mình. Chẳng lẽ Gia Luật Dã cho rằng nàng ở tại chỗ này không cáu được ?

Một bàn tay hơi lạnh nắm chặt tay nàng, Diệp Ly ngẩng đầu liền thấy Mặc Tu Nghiêu mặt mày ôn hòa quan tâm. Mặc Tu Nghiêu thấp giọng cười nói: “Nương tử đừng nóng giận, chút nữa Bổn Vương thay nàng móc mắt hắn ra.”

Diệp Ly liếc hắn, lầu bầu nói: “Hắn ta là nhi tử Bắc Nhung Vương coi trọng nhất, chàng móc mắt hắn thì Bắc Nhung và Đại Sở còn không đánh nhau?”

Mặc Tu Nghiêu nhướn mày khẽ cười nói: “Ai nói nhất định phải ở Đại

Sở mới có thể động thủ được? Chờ đi Bắc Nhung ta cũng có biện pháp móc mắt của hắn bồi tội cho nương tử."

Diệp Ly lắc đầu, "Cũng không có cái gì, chàng đi Bắc Nhung bình an trở lại là tốt, vẫn không cần gây ra nhiều chuyện."

Mặc Tu Nghiêu thật sâu nhìn nàng, bộ dáng vui vẻ ra mặt, "Nương tử đang lo lắng ta sao, vi phu thật cao hứng."

Diệp Ly không nhịn được đưa tay bấm hắn một cái, người này kể từ đêm hội đèn lồng đó về sau lại càng thích làm ra vẻ. Suốt ngày nương tử tướng công ồn ào không ngừng.

Phía dưới điện, hai người chung đụng lẫn nhau, ngồi ở phía trên, Mặc Cảnh Kỳ tự nhiên thấy rất rõ ràng, dung nhan vốn được xưng tụng anh tuấn khẽ vặn vẹo xuống, Mặc Cảnh Kỳ quay đầu hướng Liễu Quý phi và Hoàng hậu, cười nói: "Định Vương và Vương Phi lập gia đình đã hơn một năm mà vẫn ân ái như cũ a."

Hoàng hậu nhấp một ngụm rượu trong chén, nhàn nhạt mỉm cười nói: "Hoàng thượng nói rất đúng, Định Vương và Định Vương Phi kiêm điệp tình thâm (chim cá tình thâm), nói vậy lại là một đoạn giai thoại trong kinh thành."

Mặc Cảnh Kỳ gật đầu, cười nói: "Hoàng hậu nói rất đúng, ái phi, nàng có thấy như vậy không?"

Liễu Quý phi dung nhan như tuyết, thần sắc lãnh đạm, "Hoàng hậu nương nương nói rất đúng."

Ngồi ở dưới tay Liễu Quý phi, Vương Chiêu Dung nhìn Liễu quý phi đang nhìn vợ chồng Định Vương dưới điện một chút, che miệng si ngốc cười nói: "Nghe nói năm đó Liễu tỷ tỷ và Định Vương vẫn là

thanh mai trúc mã. . . . . .”

Lời còn chưa nói hết, ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ như mũi tên nhọn bắn tới trên người nàng, trong lòng Vương Chiêu dung vừa nhảy, biết mình nói sai rồi nói nhưng bị làm cho sợ đến chân tay luống cuống, ngượng ngùng không biết như thế nào cho phải.

Hoàng hậu nhíu nhíu mày, thản nhiên nói: ” Tửu lượng của Vương Chiêu dung kém đi nhiều, mới uống hai chén, nói mê sảng cái gì.”

Trên mặt Vương Chiêu dung có chút ít nhục nhã, nhưng trong lòng vẫn biết Hoàng hậu thay mình giải vây, vội vàng thưa dạ đồng ý, cúi đầu không dám nói nhiều nữa.

“Hoàng thượng.” Điện hạ Gia Luật Dã đột nhiên đứng lên, hắng giọng đối với Mặc Cảnh Kỳ ở trên điện, nói: ” Thái Tử phi Tệ quốc đầu năm bị bệnh truyền nhiễm qua đời, Phụ vương cảm động và nhớ nhung bang giao hai nước hứa hẹn sẽ lấy chi lễ chính phi Thái tử nghênh đón công chúa Đại Sở đi trước Bắc Nhung. Tiểu vương không biết có may mắn gặp Vương tẩu tương lai một lần hay không?”

Lời Gia Luật Dã vừa nói ra, cả điện ồ lên. Hòa thân đi qua trở thành phi tử Bắc Nhung Vương hoặc là trở thành Vương Phi Vương tử khác, cùng với trở thành Thái Tử phi Bắc Nhung quốc có thể nói là khác nhau một trời một vực. Không nói có mấy người nhìn không thấu, hay có người đã sớm nhìn thấu trận hòa thân này, lại cũng có người muốn. Nữ nhi trong gia tộc là dùng để làm cái gì? Đám hỏi, đổi lấy lợi ích hoặc là quan hệ ngắn hạn. Dù sao ai cũng không thể trông cậy vào dựa vào một nữ tử là có thể đem cái gì quan hệ thật dài thật lâu gắn bó không phải sao? Cho dù biết nữ tử hòa thân đến Bắc Nhung sẽ sống tốt không, nhưng nếu có đầy đủ lợi ích…, hy sinh một nữ nhi là hoàn toàn đáng giá .

Diệp Ly có chút ngoài ý muốn, nghiêng đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt, thấp giọng nói: “Lấy chi lễ chính phi Thái tử cùng với chính thức sắc lập làm Thái Tử phi khác biệt cũng không phải là nửa điểm hay một điểm a. Ai nói người Bắc Nhung ngay thẳng dùng vũ lực không có âm mưu quỷ kế?”

Diệp Ly chợt hiểu ra, cũng không thấy lạ. Trong lúc nhất thời nàng cũng đã quên hoàng thất các quốc gia còn có một vật gọi là Kim sách này, bao gồm Bắc Nhung bị coi là man di cũng có thứ tương tự. Không chính thức có trong Kim sách liền giống như dân gian Đại Sở không có vào trong gia phả từ đường. Đừng nói lấy chi lễ Thái Tử Phi, chính là lấy chi lễ Hoàng hậu cưới qua thì những người kia cũng không tính toán gì hết. Diệp Ly nhớ tới Mặc Tu Nghiêu để cho người ta truyền đi tin tức Gia Luật Dã muốn đích thân chọn người, phi tử Vương Phi bình thường không để cho chọn, Thái Tử Phi Bắc Nhung quốc, Hoàng hậu tương lai người ta còn không cho người ta xem trước một chút cũng không nói sai, ở Đại Sở quả thật không thể lấy ra điều kiện tiên quyết là tài năng của công chúa. Diệp Ly tự tiếu phi tiếu nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, quang minh chính đại cười nhạo hắn trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý, dù sao Đại Sở phải gả một nữ tử đi Bắc Nhung, nếu Gia Luật Dã dám hào phóng hứa một địa vị Thái tử phi, hắn sẽ không để ý để cho chính hắn ta có phạm vi lựa chọn hài lòng để chọn người, “Nương tử, nàng vẫn lo lắng Hoa gia tiểu thư đi. Nếu để cho Gia Luật Dã tự mình chọn…, hắn có bảy phần có thể sẽ chọn Hoa Thiên Hương.” Nếu như biết Hoa Thiên Hương và A Ly quan hệ tốt, như vậy bảy phần khả năng còn có thể lên tới chín phần.

Diệp Ly khẽ cau mày, “Vậy thì phiền toái Vương gia cần phải để cho Bắc Nhung Vương tử rõ ràng tầm quan trọng khi chọn một Thái tử

phi thân phận quý trọng xuất thân hoàng thất."

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, thấp giọng cười nói: "Nếu như Gia Luật Dã là Thái tử, hắn còn có thể chọn một nữ tử xuất thân hoàng thất, nhưng hắn thay Gia Luật Hoằng chọn người. Hoa Thiên Hương không phải là xuất thân hoàng thất nhưng cũng là cháu gái ruột của Hoàng hậu, thân phận cũng không thấp. Hơn nữa còn có khả năng rất lớn có thể ly gián quan hệ của Hoàng đế vàHoa gia. Phải biết rằng, Hoa lão Quốc công mặc dù đã không lên chiến trường nữa, nhưng uy tín ở trong quân vẫn rất lớn . Mà Hoa Thiên Hương một khi đến Bắc Nhung, Hoa gia đối với Gia Luật Hoằng căn bản không có bất kỳ trợ giúp gì."

Diệp Ly trầm tư chốc lát, ngẩng đầu hỏi: "Nếu để cho hắn biết sau khi Thiên Hương thành Thái tử phi Bắc Nhung rất có thể trở thành một trợ lực lớn cho Gia Luật Hoằng thì sao đây."

Mặc Tu Nghiêu xoa trán suy nghĩ một chút, cười nói: "Cái này. . . Có lẽ có thể lừa gạt được Gia Luật Dã hay không."

Mặc Cảnh Kỳ hiển nhiên cũng bị lời nói bất thình lình của Gia Luật Dã khiến cho sửng sốt, chốc lát mới phục hồi tinh thần lại, cười nói: "Gia Luật Vương tử nói thật không?"

Vẻ mặt Gia Luật Dã chân thành nói: "Tự nhiên là thật, Tiểu vương phụng lệnh Phụ Vương tự mình đến đây nghênh đón công chúa Đại Sở, chẳng lẽ còn không đủ để tỏ vẻ thành ý?"

Ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ lóe lên, nhìn về phía Diệp Ly ngồi ở dưới đang cúi đầu nói chuyện với Mặc Tu Nghiêu, nói: "Định vương phi, chuyện này vốn là do ngươi làm, trong lòng ngươi có thể có quyết định người chọn hòa thân rồi chứ?"

Trong lòng Diệp Ly thầm mắng Mặc Cảnh Kì gian trá, buổi sáng thời điểm nàng rõ ràng đã cho người trình lên danh sách người được chọn, hiện tại Mặc Cảnh Kỳ ra vẻ hoàn toàn không biết là có ý gì? Đứng dậy, Diệp Ly cung kính nói: “Bẩm Hoàng thượng, quả thật đã có mấy vị được chọn. Trước khi vào cung đã sai người tấu trình lên Hoàng thượng, chắc Hoàng thượng chính vụ bận rộn còn chưa kịp thấy.”

Gia Luật Dã mỉm cười nhìn Diệp Ly, nhướn mày cười nói: “Nếu nhân tuyển còn chưa định ra . Tiểu Vương mạo muội không biết có thể tham dự không.” Các ngươi không phải nói Bổn vương muốn đích thân chọn công chúa hòa thân sao? Bổn Vương liền chọn cho các ngươi xem một chút. Nhưng. . . Chịu trách nhiệm chuyện này chính là Định vương phi, thật đúng là kinh hỉ ngoài ý muốn a. . . Gia Luật Dã nhìn nữ tử đối diện trong lòng vui vẻ trù tính .

“Khởi bẩm Hoàng thượng, dù sao Gia Luật Vương tử cũng là nam tử ngoại tộc, như thế có thể tổn hại danh dự khuê tú Đại Sở ta.” Một đại thần trong nhà có nữ nhi vừa lúc đã ở hàng ngũ đợi tuyển đứng lên nói. Không nói trước có thể chọn được hay không, chọn đi Bắc Nhung làm Thái tử phi từ đó chỉ sợ cả đời cũng thấy không hơn, không được chọn danh dự nữ nhi nhà mình có thể bị mất hết, tương lai còn thế nào lập gia đình?

” Dù sao Thái tử phi một nước cũng là chuyện lớn, Bắc Nhung Vương tử quan tâm cũng đúng, chỉ cần chú ý một chút là được.” Vẫn ngồi ở một bên, Liễu Quý phi đột nhiên mở miệng nói.

Hoàng hậu không khỏi cau mày, nhìn thoáng qua Liễu Quý phi. Trường hợp này Hoàng hậu cũng không nói chuyện, một Quý phi tùy tiện mở miệng cho dù được sủng ái đi nữa cũng là không giữ phép tắc.

Mặc Cảnh Kỳ có chút ngoài ý muốn nhìn Liễu Quý phi một chút, Liễu Quý phi vẫn thần sắc trong trẻo lạnh lùng, đoan chính ngồi ở bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ giống như mới vừa rồi cái gì cũng không nói. Nhìn ái phi bên cạnh, Mặc Cảnh Kì như có điều suy nghĩ, khêu mi, cười nói: “Nếu ái phi nói như vậy, thì liền y như lời Gia Luật Vương tử nói.”

Gia Luật Dã mỉm cười hành lễ một cái, cười nói: “Đa tạ Hoàng thượng.”

Mặc Cảnh Kỳ cười nói: “Cũng là vì bang giao hai nước, Gia Luật Vương tử không cần đa lễ.”

Chương 111: Dạ yến (2)

Hoàng Đế dễ dàng đáp ứng yêu cầu của Vương tử Bắc Nhung như vậy, các quần thần đang ngồi trong điện đều thấy rất khó hiểu. Dù sao thì các cận thần đều biết rất rõ tính sĩ diện của Hoàng thượng, sự việc hạ thấp thân phận của mình như vậy quả thật là không giống với tính cách của hoàng đế. Người khác bàn ra tán vào như thế nào thì không biết nhưng bản thân Gia Luật Dã rất hài lòng với hoàng đế Đại Sở.

Hoàng đế này quả thật rất dễ nói chuyện, hắn đứng lên quay đầu về phía đối diện cách đó xa xa, cười vang nói : " Như vậy, sau này kính xin Vương phi chỉ giáo nhiều hơn."

Diệp Ly ngẩng đầu, thong thả cười một tiếng nói : " Chỉ giáo thì không dám nhận. Gia Luật vương tử xuất thân cao quý, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện gì đường đột, mạo phạm tới các khuê tú của Đại Sở chúng ta."

Gia Luật Dã chỉ cười mà không nói, tự ý ngồi xuống uống rượu.

Hoàng hậu ngồi cạnh Mặc Cảnh Kỳ, nghiêng đầu một chút nhìn Liễu quý phi mặc quần áo tuyết trắng, trong trẻo mà lạnh lùng ngồi ngay bên cạnh hoàng đế, đôi mi thanh tú hơi nhíu, nhẹ giọng nói : " Liễu quý phi ngày thường không quản mấy sự vụ trong cung, sao hôm nay lại nghĩ tới chuyện công chúa hòa thân ?" . Liễu quý phi nhìn chén rượu trước mắt, thản nhiên nói : " Nô tỳ quá phận, mong Hoàng hậu nương nương tha lỗi."

Mặc Cảnh Kỳ nhìn thê tử và ái phi đang ngồi hai bên một chút, cười

nói với hoàng hậu : “ Quý phi cũng chỉ là quan tâm tới bang giao của hai nước, Hoàng hậu cũng đừng trách tội nàng.”. Giữa hai đầu lông mày của Hoàng hậu hiện lên một chút tức giận, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, lạnh nhạt nói : “Cũng được, nghe nói Liễu gia cũng có một vị tiểu thư ở trong hàng ngũ có thể xét tuyển. Liễu quý phi một lòng vì nước, Bổn cung cũng không phải là người không biết nặng nhẹ. Chẳng qua là, hoàng thượng, cho dù mấy ngày nay phải nha đầu Thiên Hương ở lại trong cung, ta cũng sẽ không can dự. Nếu như hoàng thượng đã chọn nàng đi hòa thân, chỉ cần ban một đạo thánh chỉ là đủ rồi, Hoa gia cùng với Bổn cung tuyệt đối không oán hận.”

Mặc Cảnh Kỳ ngẩn ra, hắn và Hoàng hậu là phu thê đã gần 10 năm, Hoàng hậu chưa từng dùng giọng điệu mang theo tức giận này nói chuyện với mình. Ngẫm lại cũng có thể dễ dàng hiểu được, Hoàng hậu tức giận vì cháu gái duy nhất của nàng. Mặc dù mười năm bên nhau tuy không thể coi là tình nùng ý mật nhưng dù sao nàng cũng là chính thê, không thể nói là hoàn toàn vô tình. Mặc Cảnh Kỳ không khỏi có chút hoài nghi ý định đưa Hoa Thiên Hương đi hòa thân có phải hơi quá đáng hay không? Hoàng hậu chỉ có một cháu gái, Trường Nhạc cũng chỉ có duy nhất một biểu tỷ. Thật ra thì trong lòng Mặc Cảnh Kỳ cũng rõ ràng, để cho Hoa Thiên Hương hòa thân Bắc Nhung căn bản không gây ảnh hưởng gì tới căn cơ Hoa gia, cũng chẳng chia rẽ được quan hệ giữa Hoa gia và Định vương phủ.

Vừa vặn lúc nãy Liễu quý phi vừa đánh vào thể diện hoàng hậu, giờ bồi thường lại một chút cũng không sao. Nhìn dung nhan đoan chính thanh nhã của Hoàng hậu đang cố nén giận, Mặc Cảnh Kỳ thâm thúy vỗ vỗ tay Hoàng hậu nói: “ Nàng yên tâm, trẫm cho người gạch tên Thiên Hương đi là được”. Ánh mắt Hoàng hậu lộ ra một tia cười lãnh đạm, nói: “ Đa tạ Hoàng thượng.”

“ Vương gia”. Diệp Ly thờ ơ thu hồi ánh mắt đang hướng lên phía

trên, quay đầu hướng Mặc Tu Nghiêu thấp giọng cười nói: “ Xem ra không cần lo lắng cho Thiên Hương nữa rồi”. Mặc Tu Nghiêu nhướn mày, Diệp Ly lại cười nói: “Có vẻ như Hoàng hậu nương nương đã giúp Thiên Hương thuyết phục Hoàng thượng.”.

Hoàng hậu không được sủng ái cũng không có con trai, giữa bao nhiêu kẻ địch mạnh khác mà an ổn ở vị trí hoàng hậu nhiều năm, ngay cả Liễu quý phi nhận được nhiều ân sủng nhất cũng không dễ dàng mạo phạm, có thể thấy được nàng ấy tuyệt đối không phải hạng người ôn hòa. Như vừa rồi, Liễu quý phi tùy ý qua mặt Hoàng hậu một chút, bên này hoàng hậu chỉ cần hơi tỏ vẻ bất mãn, Hoàng đế liền buông tha cho Thiên Hương ngay. Có điều Liễu quý phi này… ánh mắt Diệp Ly trong suốt lướt qua nữ tử áo trắng như tuyết đang ngồi trên điện, tựa hồ có điều suy nghĩ, mày khẽ cau lại.

“ Mưu trí của Hoàng hậu nương nương vốn không kém bất kỳ kẻ nào, chẳng qua nàng ấy không thèm để ý mà thôi. Cũng như A Ly vậy, có một số khả năng kỳ lạ như có thể nhìn khẩu hình mà hiểu bọn họ nói cái gì vậy.”. Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng cười nói.

Mặc dù bọn họ ngồi ở vị trí cao nhất so với văn võ bá quan, nhưng khoảng cách tới long ỷ cũng không gần. Ngồi đây có thể thấy rõ nét mặt ánh mắt trên đó, nhưng cũng không thể nghe rõ tiếng mấy người đó thầm thì, trong điện lại người đông, lắm tạp âm, bản thân Mặc Tu Nghiêu cũng tự nhận là mình vẫn chưa đạt đến cảnh giới đó.

Diệp Ly bĩu môi, quét mắt nhìn hắn một cái, hào phóng nói : “ Không sai, ta biết môi ngữ đó, không được sao? Hay chàng muốn học?”.Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Không cần, một mình nương tử biết là được rồi.”

Diệp Ly nhìn hắn một cái, cúi đầu nhìn chén rượu đặt trước mặt. Nàng biết cho tới nay, nàng đã để lộ ra rất nhiều sơ hở trước mặt

Mặc Tu Nghiêu, lúc mới đầu cũng chỉ thỉnh thoảng lơ đãng, nàng còn có thể cho là do mười mấy năm qua sống một cuộc sống quá bình yên nên mới buông lỏng cảnh giác. Sau này nàng lại cảm thấy bản thân có vẻ như không muốn che dấu hắn, có đôi khi thậm chí nàng còn cố ý lộ ra cho hắn biết là nàng khác biệt so với người bình thường. Thật ra thì như vậy cũng là một cách để dò xét, nhưng mà Mặc Tu Nghiêu chưa bao giờ biểu hiện ra cảm xúc khác thường với nàng, phảng phất nàng như vậy là một điều hiển nhiên. Điều này ngoài việc làm cho Diệp Ly cảm thấy có chút không ngờ tới, còn khiến cho nàng cảm thấy mơ hồ vui sướng, dù sao không phải ai cũng thích cả đời phải che dấu bản thân mà sống.

Bởi vì đây là yến hội đón tiếp Vương tử Bắc Nhung, cho nên dạ yến không tổ chức ở đại điện. Sau khi yến tiệc kết thúc, hoàng đế mang theo tất cả các phi tần, hoàng tử, công chúa cùng các đại thần lên Trích Tinh lâu cao nhất trong hoàng cung, còn cố ý an bài pháo hoa cùng với biểu diễn ca múa

Ngồi ở trên cao, Diệp Ly nhìn bộ dáng hưng trí bừng bừng của hoàng đế phía trước, có chút khinh thường nhíu mày. Việc cố ý an bài yến tiệc tiếp đón long trọng một Vương tử Bắc Nhung dã tâm bừng bừng này để khiến đối phương cảm thấy kinh sợ căn bản là si tâm vọng tưởng, có khi còn kích thích đối phương muốn tiến quan vào đánh chiếm Trung Nguyên không chừng. Dù sao Bắc Nhung có thể nói là một trong bốn quốc gia cằn cỗi nhất, đối với quốc gia có đất đai màu mỡ đứng hàng đầu trong bốn nước như Đại Sở tuyệt đối sẽ không sinh ra cảm giác kính sợ. Hoàn cảnh gian khổ cùng với tính tình hung hãn sẽ chỉ khiến họ càng có ý muốn liều lĩnh cướp đoạt.

“ Định Vương phi… Vương thúc…”. Trích Tinh lâu ở trên cao này tự do thoải mái hơn lúc ở trên đại điện rất nhiều, mới ngồi được một lúc thì Trường Nhạc công chúa đã lén lút mò tới bên cạnh Diệp Ly. Rất nhiều người chăm chú vào pháo hoa trên không trung hoặc ca múa,

không có bao nhiêu người chú ý tới nàng. Diệp Ly cúi đầu nhìn nàng cười yếu ớt nói: “Công chúa sao lại tới đây?”

Công chúa Trường Nhạc nháy mắt, cúi người ở bên tai Diệp Ly nói nhỏ: “Mẫu hậu bảo ta tới nói cho ngươi biết, cẩn thận Liễu quý phi”.

Diệp Ly ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn hoàng hậu cách đó không xa, hoàng hậu nở một nụ cười thản nhiên, khẽ gật đầu. Diệp Ly gật đầu tạ ơn, sờ đầu nhỏ của công chúa Trường Nhạc, cười nói: “ Hóa ra là tới thay Hoàng hậu nương nương truyền lời, đa tạ công chúa”.

Công chúa Trường Nhạc phất phất tay nhỏ bé, hào phóng nói: “Không cần cám ơn, Bản công chúa cũng không thích Liễu quý phi”.

“ Tại sao?” Diệp Ly tò mò nói, tuy nói tính tình Liễu quý phi lãnh đạm, nhưng cũng không đến mức bị một cô bé mấy tuổi cáo trạng chứ. Lúc trước Liễu quý phi cũng coi như đã giúp nàng hai lần, đối với nàng cũng không có địch ý gì, nhưng lần này. . . Diệp Ly rõ ràng cảm nhận được từ lần trước đó, hình như thái độ của Liễu quý phi đối với nàng không giống trước kia. Đây là một loại chuyển biến rất mơ hồ , bên ngoài hoàn toàn nhìn không ra có gì khác thường, chỉ có thể nói là do trực giác. Mà Diệp Ly lại luôn luôn tin tưởng vào trực giác của mình, bởi vì nó đã vô số lần cứu tính mạng của nàng trên chiến trường.

Công chúa Trường Nhạc bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Nàng ta luôn bày ra một bộ dạng nhìn ai cũng không thuận mắt, nhưng mà phụ hoàng lại luôn thuận theo nàng. Nàng ta có gì tốt cơ chứ, Trân Ninh khóc nàng ta cũng không thèm để ý tới, mẫu hậu không bao giờ đối xử với ta như vậy. Mẫu hậu của Trường Nhạc là tốt nhất”. Câu cuối cùng tuyệt đối là đang khoe khoang.

“Trân Ninh?” Diệp Ly khó hiểu nhìn hướng Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu

Nghiêu thản nhiên nói: “ Nhị công chúa của hoàng thượng, công chúa Trân Ninh, con gái của Liễu quý phi”.

Diệp Ly nhìn về phía trước, lúc này mới phát hiện bên cạnh Liễu quý phi áo trắng như tuyết tựa hồ thiếu gì đó. Hoàng đế ân điển cho tất cả phi tần cùng các hoàng tử công chúa đều có thể tới. Vì có trình diễn pháo hoa, cho nên phi tần nào có hài tử đều sẽ mang hoàng tử, công chúa tới. Nếu như nói lúc trước yến tiệc có nhiều quy củ lễ nghi không thể mang theo hài tử bên người…, hiện tại ngay cả tiểu hoàng tử hoặc tiểu công chúa mới một hai tuổi cũng được bà vú ôm trong ngực mang tới, còn hai hoàng tử và một công chúa của Liễu quý phi lại không thấy bóng dáng quả thật có chút kỳ quái. Đặc biệt là Nhị công chúa năm nay cũng đã bảy, tám tuổi hẳn cũng không phải là hài tử không hiểu chuyện. Chẳng lẽ đúng như công chúa Trường Nhạc nói, Liễu quý phi không thích con mình sao?

“Công chúa thường xuyên chơi đùa với công chúa Trân Ninh?” Diệp Ly cười nói.

Công chúa Trường Nhạc lắc đầu, có chút buồn bực nói: “Trân Ninh cũng không thích đi chơi với ta. Muội ấy chỉ thích chơi cùng với mấy đệ đệ của muội ấy, mà muội ấy cũng không chịu cho ta chơi cùng mấy đệ đệ. Mẫu hậu nói bởi vì ta còn nhỏ sẽ không thể chiếu cố đệ đệ. Nhưng mà. . . Trân Ninh còn nhỏ hơn ta mà.”

Diệp Ly xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của công chúa Trường Nhạc, trong lòng khẽ thở dài. Quả thật Hoàng hậu bảo hộ công chúa Trường Nhạc vô cùng tốt.

“Có thích khách!” Đột nhiên một tiếng hô bén nhọn vang lên, mấy cái bóng đen từ trong đêm tối lao ra, hướng thẳng về phía lầu cao. Diệp Ly im lặng liếc mắt, đưa tay kéo công chúa Trường Nhạc đến bên người. Trích Tinh lâu lúc này hoàn toài hỗn loạn, một nhóm lớn thị vệ

hùng dũng lao tới chắn trước mặt Hoàng đế, Hoàng hậu cùng các Hoàng tử, Công chúa. Phía dưới các đại thần, các nữ quyến đang loạn thành một đoàn cũng tìm cho mình một chỗ trốn.

Chỉ nhìn thoáng qua Diệp Ly cũng có thể nhận ra, những người áo đen này vượt xa đám phế vật đêm hôm đó . Từng người đều là cao thủ trăm người mới có một, thị vệ trên lầu hiện tại không thể địch nổi. Một mảnh huyết quang dọa các nữ quyến thét chói tai, hết thảy loạn thành một đống. Công chúa Trường Nhạc núp bên cạnh Diệp Ly, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, nhìn lén. Diệp Ly vỗ vỗ gáy nàng nói: “Đừng nhìn, coi chừng bị dọa.”

Công chúa Trường Nhạc vội vàng rụt trở về, có chút bận tâm hỏi: “Định Vương phi, Phụ hoàng cùng với Mẫu hậu của ta có thể có chuyện gì không?”.

Diệp Ly cười nói: “Ngươi yên tâm, dù toàn bộ mọi người trên này có chuyện thì họ vẫn sẽ bình an vô sự”. Nhiều thị vệ vây bắt như vậy mà bị thích khách giết gần hết. Trong đám quần thần người biết võ công cũng rối rít lao tới nghênh đón thích khách áo đen,không phải chỉ vì an toàn của bản thân mình cùng mọi người, mà còn là để có cơ hội biểu hiện trước mặt Hoàng đế. Mặc Tu Nghiêu an ổn ngồi ở bên cạnh Diệp Ly, chẳng biết lúc nào xung quanh họ xuất hiện mấy ám vệ vũng vàng bảo vệ, cho dù thỉnh thoảng có một hai thích khách phá được vòng phòng thủ , cũng bị Thanh Loan cùng Ám Nhị và Ám Tam đứng hầu một bên giải quyết . Trên lầu một mảnh hỗn loạn nhưng phía họ lại tĩnh lặng một cách quỷ dị.

“Ta nói này , Vương gia ngài không muốn lên hộ giá sao?” Diệp Ly mang theo chút ý trêu chọc nhìn Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng hỏi. Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười nói: “Hiện tại mà qua đó thì Hoàng thượng sẽ không cho là ta có lòng muốn hộ giá, chỉ sợ lại nghĩ là ta muốn mượn cơ hội hành thích.”

Diệp Ly liếc mắt nhìn phía Mặc Cảnh Kỳ, có chút không thú vị lắc đầu. Nghe nói hồi còn trẻ hoàng đế cũng có thể xem là nhân vật văn võ kiêm toàn, nay sao lại sợ hãi đến mức cho tất cả thị vệ trên lầu vây quanh hắn? Vừa cho bọn họ ngó chừng thích khách lại còn bắt bọn họ phân thân nhìn chăm chăm động tĩnh bên này, chỉ sợ không chỉ có Mặc Tu Nghiêu, mà hiện tại bất kỳ người nào có liên quan tới Định vương phủ đi ngang qua chỗ hoàng đế cũng bị xem thích khách.

“Ô, ở địa phương hỗn loạn như vậy mà chỗ Vương gia và Vương phi lại nhàn nhã như thế này thật không tốt lắm đâu”.

Cách đó không xa, Gia Luật Dã vừa dễ dàng đối phó với thích khách, vừa có thời rảnh rang cười nói với Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt cười nói: “Chỉ là mấy thích khách cỏn con mà cũng không đối phó được, vậy thì thị vệ trong cung dùng để làm gì?”

Gia Luật Dã cười vang nói: “Vương gia nói rất đúng, chỉ là mấy tiểu tặc nhỏ bé quả thật không đáng để Định vương tự mình xuất thủ đối phó”.

“Gia Luật vương tử, cảm phiền ngươi cách xa bên này ra một chút, thích khách đều bị ngươi lôi kéo hết về đây”. Ám Tam đang đứng chắn phía trước Diệp Ly, thuận tay thu thập một thích khách đang lao tới, mặt không chút thay đổi nói.

Gia Luật Dã nhướn mày, ánh mắt dừng một chút trên trên người nọ vừa ngã xuống chân Ám Tam, cười nói: “ Thật ngại quá, Bản vương tử cũng không biết tại sao những thích khách này rất thích quấn lấy Bản vương. …Thị vệ của Định vương phủ quả nhiên thân thủ bất

phàm.”.

Thích khách ngã trên mặt đất lúc này trên người không có một tia vết thương, chỉ có một vết cứa rất nhỏ trên cổ, máu cũng không chảy ra nhiều; nhưng mà thích khách kia ngay cả giãy dụa cũng không có, trực tiếp ngã xuống đất tắt thở. Công phu như vậy, ngay cả sát chủ chuyên nghiệp chưa chắc có thể làm tốt hơn. Nam tử trước mắt chỉ mặc quần áo thị vệ bình thường nhưng ở nơi huyết tinh lẫn lộn như thế này vẫn có thể nhàn nhã thong dong như đang chơi đùa.

Nhìn khung cảnh hỗn chiến trước mắt, Diệp Ly hơi nhíu đôi mi thanh tú, thấp giọng hỏi: “ Chẳng lẽ thích khách là vì Gia Luật Dã mà tới?” Những thích khách này hướng về phía Gia Luật Dã mà đánh tới có khả năng vì thoạt nhìn thực lực Gia Luật Dã mạnh nhất ở đây, nhưng trang phục của Gia Luật Dã hoàn toàn khác với Đại Sở, những thích khách này không thể nào không nhận ra.

Mặc Tu Nghiêu ngó chừng nam tử tuấn tú trước mắt luôn có vẻ như có như không nhích về phía bọn họ, nói: “Có thể hơi liên quan tới hắn, có điều. . . Mấy thích khách này là người Trung Nguyên. Vô luận là bản thân Gia Luật Dã hay là Gia Luật Hoằng cũng sẽ không phái người Bắc Nhung tới trong cung gây rối loạn . Gia Luật Dã cố ý dẫn thích khách tới bên này hẳn là muốn kiểm tra thực lực của nàng.”. Thiên hạ đều biết thực lực của Mặc Tu Nghiêu, căn bản không cần dựa vào mấy thích khách tới để xác minh. Dĩ nhiên Gia Luật Dã cũng sẽ không trông cậy dựa vào mấy thích khách này có thể giết hắn, cho nên chỉ có thể là vì người ngồi ở bên cạnh hắn – Diệp Ly.

Diệp Ly cười một tiếng nói: “Tình huống như thế ta cần xuất thủ sao?”

Phía trước Ám Tam nhẹ giọng trả lời: “Dĩ nhiên không cần, mấy thích khách này dám muốn Vương Phi tự mình xuất thủ chẳng phải là

muốn nói bọn thuộc hạ không có chút tác dụng nào hay sao.”.

Diệp Ly giương mắt nhìn thoáng qua Ám Tam, cười nói: “Ngươi bây giờ là trợ thủ đắc lực Bổn vương phi, không phải là ám vệ, cảm phiền ngươi không cần thiết phải xông pha chiến đấu?”.

Nghe vậy, Ám Tam lập tức xụ mặt xuống, hắn thực thích cuộc sống của ám vệ mà, có địch nhân xông đến thì đánh cho hắn hoa rơi nước chảy là được, chứ như bây giờ, không phải là chỉ có thể chờ thích khách lọt lưới mấy tên ám vệ kia rồi mới đến phiên bọn hắn sao?. Nhưng mà hết lần này tới lần ám vệ của Định quốc vương phủ làm việc vô cùng chất lượng, căn bản sẽ không có tên thích khách nào lọt qua được vòng bảo vệ.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Ta cảm thấy hắn không phải là muốn dò xét công phu của A Ly mà muốn thử dò xét dũng khí của A Ly”.

Chương 112: Ám sát

Nghe lời nói của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly trầm mặc một hồi lâu mới khoan thai nói: “Gả vào Định quốc vương phủ, chẳng lẽ chuyện này còn không đủ chứng minh Bổn vương phi can đảm sao?”. Nếu như là một cô nương khác, bị Lê vương cự hôn rồi lại bị tứ hôn cho Định vương, chỉ sợ là đã tự chuẩn bị cho mình một dải lụa trắng rồi. Bản thân nàng vẫn nguyên vẹn ở đây chẳng lẽ không đủ chứng minh lá gan của nàng không nhỏ sao?

“A ——” cách đó không xa truyền tới tiếng kêu của một đứa trẻ, Công chúa Trường Nhạc ngẩn người một chút rồi đột nhiên kêu lên: “Là Trân Ninh! Định Vương Phi. . . . . .”. Mặc Tu Nghiêu đang ngồi vung tay lên, hai ám vệ không chút dấu vết thối lui khỏi trận chiến thật nhanh, bay vút tới nơi có tiếng kêu. Diệp Ly nhìn Liễu quý phi ngồi bên cạnh Hoàng đế, hơi nhíu mày, bọn họ đều nghe thấy tiếng kêu của công chúa Trân Ninh, không lí nào Liễu quý phi lại không nghe thấy. Nhưng mà thần sắc Liễu quý phi vẫn lãnh đạm như cũ, ngay cả Hoàng hậu cũng nhướn mày nhìn về phía phát ra tiếng kêu mấy lần, nàng thân là mẹ ruột lại không hề có phản ứng gì.

Trước kia nàng chỉ cảm thấy tính tình Liễu quý phi có chút trong trẻo lạnh lùng , nhưng mà hiện tại nhìn cảnh này không khỏi cảm thấy tâm có chút lạnh lẽo. Ngay cả an nguy của nữ nhi thân sinh của mình cũng không chú ý tới, trong lòng nàng ta rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Bên trong vòng bảo vệ của tầng tầng lớp lớp thị vệ, Hoàng hậu trầm mặc nói với Mặc Cảnh Kỳ mấy câu, Mặc Cảnh Kỳ ngẩng đầu nhìn về phía các nàng. Thấy Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đang ngồi an ổn nhàn nhã như thường, ánh mắt hắn hơi trầm xuống, cất cao giọng

nói: “Định Vương, phiền ngươi đưa Nhị công chúa của trẫm về đây.”.

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt, vươn người đứng dậy cười với Diệp Ly rồi phi thân ra phía ngoài lâu. Với thân phận của Mặc Tu Nghiêu ngồi một chỗ không động thủ cũng chẳng sao nhưng nếu do Hoàng đế đích thân mở miệng thì không làm theo không được. Hoàng hậu hiển nhiên không ngờ tới Mặc Cảnh Kỳ lại gọi Mặc Tu Nghiêu đi cứu người, đầu tiên là sửng sốt nhìn về hướng Diệp Ly có chút lo lắng, mày liễu hơi nhíu lại.

Mặc dù còn Định vương phi nhưng nữ nhi của mình còn nhỏ, không có Định vương ở một bên bảo hộ nàng vẫn không thể nào an tâm được. Nhìn thoáng qua một bên mặt thản nhiên như không của Liễu quý phi, lần đầu tiên Hoàng hậu trầm mặt xuống với Liễu quý phi: “Trân Ninh bị thích khách bắt đi rồi, Liễu quý phi không lo lắng chút nào sao?”

Liễu quý phi nhàn nhạt thu hồi tầm mắt đang nhìn ra phía ngoài lâu, lạnh nhạt nói: “Trong cung nhiều thị vệ như vậy , tự nhiên sẽ cứu được Trân Ninh bình an trở về . Đã khiến cho Hoàng hậu nương nương phải lo lắng rồi.”

Trong lòng Hoàng hậu tức giận, hừ lạnh một tiếng không nói thêm gì nữa. Chẳng qua là luôn chú ý tình hình bên kia của Diệp Ly và Trường Nhạc. Lấy tính tình của Hoàng đế thì tuyệt đối sẽ không đồng ý cho nàng phái người đưa Trường Nhạc qua đây , cho dù người đang ở trong cảnh hỗn loạn kia chính là con gái ruột của hắn.

Mặc Tu Nghiêu vừa rời đi, thế công của thích khách phía bên này càng thêm mãnh liệt. Hiển nhiên những thích khách này lúc trước cố kỵ Mặc Tu Nghiêu vẫn không động thủ cho nên bọn hắn cũng không xuất ra toàn lực. Hiện tại Mặc Tu Nghiêu đã đi mất tất nhiên là phải thừa dịp hắn chưa trở lại giải quyết địch nhân trước mắt. Một thích

khách áo đen bị quăng đến bên chân Diệp Ly, khuôn mặt dữ tợn khiến công chúa Trường Nhạc không kìm được hét ầm lên. Diệp Ly nhíu nhíu mày, đứng lên nói: “Ám Nhị, Thanh Loan, hai người tới bảo vệ công chúa Trường Nhạc.”

Ám Nhị không đồng ý nhìn Diệp Ly, công chúa Trường Nhạc cũng nắm thật chặt vạt áo Diệp Ly không chịu buông tay. Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng lớn lên ở trong cung, trực giác tốt hơn người bình thường , ở bên cạnh Định Vương phi khiến cho nàng cảm thấy hết sức an tâm . Diệp Ly kéo tay nàng ra, ôn nhu nói: “Bé ngoan, ở bên cạnh ta rất nguy hiểm. Ngươi theo hai bọn hắn đến chỗ an toàn đi.”. Trường Nhạc công chúa chớp mắt nhìn nàng: “Định Vương phi cũng theo cùng đi. . .”

Diệp Ly cười nhạt lắc đầu, nhìn lướt qua Gia Luật Dã đang đánh nhau với thích khách đến đắc ý. Chỉ cần nàng di chuyển, Gia Luật Dã chắc chắn sẽ dẫn dụ thích khách về phía nàng, vậy không bằng cứ đứng ở chỗ này lấy bất biến ứng vạn biến.

“Công chúa phải nghe lời, không nên cho mẫu hậu ngươi lo lắng, có biết không?”

Công chúa Trường Nhạc có chút do dự, nhìn mẫu hậu mình cách đó không xa đang lo lắng khẩn trương, rút cuộc vẫn biết điều gật gật đầu.

Trong lúc đánh nhau, Gia Luật Dã quay đầu lại nhìn thoáng qua Diệp Ly vẫn đứng ở cách đó không xa , nhếch mày kiếm cười nói: “Vương Phi quả nhiên gan dạ, tâm trí bất phàm.”.

Diệp Ly tựa vào một cây cột, thản nhiên nói: “Nếu như Gia Luật vương tử không dẫn thích khách tới bên này .., ta sẽ càng cao hứng. Thật ra thì bây giờ ta đang bị dọa sợ đến mức chân mềm nhũn,

không nhúc nhích được”.

Bị người trước mặt vạch trần ý đồ của mình, Gia Luật Dã cũng chẳng mảy may để ý , cười nói: “Bị Vương Phi phát hiện rồi, thật ra thì tại hạ chỉ là muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân mà thôi. Tin tưởng Vương Phi sẽ không trách tội tại hạ , đúng không?”.

Ám Tam nghe hắn nói vậy, nhíu mày, một tay bắt được thích khách đang cầm bả đao đang hướng về phía hắn , sau đó thuận tiện quay bả đao sáng ngời hướng phóng tới Gia Luật Dã. Nghe được tiếng gió xé, Gia Luật Dã lưu loát xoay người, một cước đá bay tên thích khách bị khống chế “ Vị huynh đài nay, cẩn thận một chút…”.

Ám Tam vô tội nâng tay lên, không hề tỏ ra có chút thành ý nào nói xin lỗi : “Nhất thời thất thủ, Vương tử tha lỗi”.

Gia Luật Dã nhếch lên mày, cười nói: “ Bên cạnh Vương phi quả nhiên nhiều nhân tài xuất chúng, dĩ nhiên Bổn vương tử sẽ không trách móc”.

”Gia Luật Dã! Đi chết đi!”. Tựa hồ việc không thèm đếm xỉa của Gia Luật đã kích thích lòng tự tôn của mấy thích khách, mấy người áo đen cất tiếng rống to đồng thời liều lĩnh đánh về phía Gia Luật Dã, thế tiến công bén nhọn làm mọi người không khỏi kinh hãi. Gia Luật Dã rốt cục bắt đầu xốc lại tinh thần lao tới ứng phó, Diệp Ly dựa vào cột trụ nhìn chung quanh hỗn loạn, đối với tầng lớp thị vây quanh Mặc Cảnh Kỳ hết sức khinh bỉ. Thần tử bị thích khách giết chóc như vậy , thân là quân chủ lại chiếm mất một nửa số thị vệ, bắt bọn họ bất động cũng không chịu cho họ rời đi đối phó với mấy thích khách kia. Còn nói Mặc Cảnh Kỳ giỏi về giả bộ thiện tâm, bây giờ ở thời điểm sống chết trước mắt hắn cái gì cũng đều đã quên, cho dù hiện tại tình cảnh của hắn tuyệt nhiên không phải đến mức lo lắng về sinh tử.

Vùn vụt, mấy đạo âm thanh vang lên, mấy người áo đen lại từ bên ngoài vọt vào trong lầu. Diệp Ly không khỏi nhíu nhíu mày, trong cung cấm vệ sâm nghiêm, những thích khách này rốt cuộc có bao nhiêu bản lãnh mới có thể lẻn vào sâu trong cung như vậy ? Còn có trong cung có nhiều thị vệ như vậy, thích khách đã tới gần một khắc đồng hồ rồi mà vẫn không thấy một thị vệ nào chạy tới!

Mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, Diệp Ly không chút dấu vết lẻn ra bên ngoài lâu. Trong không khí phảng phất truyền đến một cỗ quái dị. Diệp Ly hé mắt, lạnh lùng phân phó : “Đi mau! Bọn chúng muốn hỏa thiêu tòa lâu này”.

Vừa dứt lời, Ám Nhị trong góc đã kéo công chúa Trường Nhạc bay ra ngoài. Phía sau Thanh Loan hướng về phía Diệp Ly gật đầu cũng phi ra theo, Ám Tam bên cạnh Diệp Ly một chưởng đánh lui một tên thích khách,túm lấy Diệp Ly rồi cũng nhảy ra khỏi Trích Tinh lâu.

Một trận mưa tên bắn vào trong , vững vàng cắm xuống tòa lâu, quay đầu lại đã thấy lầu một và lầu hai của Trích Tinh lâu đang cháy lên, hiển nhiên trận mưa tên vừa rồi có kèm theo hỏa tiễn, mà Diệp Ly lúc nãy ở trên lầu ngửi được mùi chất dẫn cháy nên mới có thể lường trước. Hơn nữa hiện tại là đầu tháng sáu, Trích Tinh lâu được xây dựng hoàn toàn từ gỗ, chỉ cần đổ thêm vào một chút dầu, một mồi lửa nhỏ là có thể bùng lên. Lửa dần bốc lên, tất cả mọi người đang ở lầu ba của Trích Tinh lâu vốn đã hỗn loạn khôgn chịu nổi nay lại càng thêm kêu thảm thiết không dứt.

“Ám Tam, cứu người!”

“Vương Phi, chúng ta cũng không mang theo nhiều người tới đây .”. Ám Tam cau mày nói.

Diệp Ly trầm giọng : “Không cần lo lắng cho ta, cứu người trước rồi

hãy nói.”. Hôm nay có đủ có tư cách đi lên Trích Tinh lâu đều là trọng thần của triều đình , đừng nói là chết hơn phân nửa, chỉ vài người bị thương thôi cũng đã là phiền toái lớn.

Ám Tam có chút bất đắc dĩ, chỉ đành phất tay để cho mấy ám vệ theo ở phía sau phi thân lên lầu cứu người. Rất nhanh Mặc Cảnh Kỳ cùng với chúng phi tần được các thị vệ cứu xuống, vốn mấy thị vệ lúc trước vây quanh Mặc Cảnh Kỳ không có đất dụng võ, nay ra ngoài lập tức chống trả lại thích khách. Trong bóng tối cũng không ai biết rốt cuộc có bao nhiêu thích khách, những phi tần có địa vị và các hoàng tử công chúa đều hoàn hảo, bên cạnh đều có người che chở, về phần vài phi tần địa vị thấp có khi chết cũng không có người để ý tới.

Hoàng hậu vừa xuống tới đất vội vã nhìn chung quanh, thật vất vả mới nhìn thấy Diệp Ly, cũng bất chấp những cái khác vội vàng chạy qua: “Vương Phi. . . Trường Nhạc. . . . . .”

Diệp Ly nói: “Nương nương không cần phải lo lắng, công chúa Trường Nhạc đã được đưa đến chỗ an toàn đi.”. Hoàng hậu thở phào nhẹ nhõm, cười yếu ớt nói: “Cám ơn ngươi. . . . . .”

“Cẩn thận!” Diệp Ly nhanh tay kéo hoàng hậu ra phía sau, đẩy nàng tới hướng mấy thị vệ, xoay người tránh được thanh đao vừa chém tới, thân thủ nhanh nhẹn nhảy tới bên cạnh thích khách. Vốn là tình thế bắt buộc, thích khách chỉ cảm trước ngực chợt lạnh, kinh ngạc cúi đầu chỉ thấy máu từ ngực mình đang phun ra.

Diệp Ly quay đầu hướng về phía thị vệ nói: “Đưa Hoàng hậu nương nương tới chỗ an toàn.”. Quần áo thêu phượng hoàng bằng chỉ tơ vàng của Hoàng hậu quá mức chói mắt nên vừa mới xuống đất đã có thích khách lao tới đây hỏi thăm.

Phân phó thị vệ xong, Diệp Ly thân thủ chợt lóe, lại tiến nhập vào bóng đêm, hai tròng mắt lãnh đạm ngó chừng hết thảy trước mắt.

“Định Vương phi quả nhiên thân thủ nhanh nhẹn, tiểu Vương bội phục.’ Một giọng nói trêu chọc mang theo mùi vị hứng thú ở bên cạnh vang lên.

Diệp Ly nheo mắt lại, hướng về người đột nhiên xuất hiện bên cạnh dùng khuỷu tay đánh tới. Người đó hiển nhiên cũng không phải hạng có thể xem thường, giơ tay muốn gạt đi cánh tay của nàng. Diệp Ly câu lên một nụ cười lạnh, từ trong tay áo thật nhanh xuất ra một thanh chủy thủ, đâm tới người nọ. Người nọ “ hắc” một tiếng, xoay người đứng đối diện để tránh một cước của Diệp Ly, hơn nữa cũng để cho nàng thấy rõ mình, người không biết trong lúc hỗn loạn đã chay đi đâu – Gia Luật Dã. Gia Luật Dã giơ tay lên chống đỡ, rồi lại buông ra ngay bởi chủy thủy củ Diệp Ly sắp đâm tới.

Hắn xoay người, bất đắc dĩ cười nói: “Định Vương phi, kẻ địch đang mạnh mà chúng ta còn tranh chấp nội bộ sao?”

Những nữ tử biết công phu hắn đã gặp qua không ít, cô nương ở Bắc Nhung không kể lớn hay nhỏ tuổi không ai không biết một hai chiêu, nhưng nữ tử có chiêu thức sắc bén như vậy vẫn là lần đầu tiên hắn được thấy, thậm chí cả sát thủ được huấn luyện đặc biệt có lẽ cũng không bằng. Gia Luật Dã rốt cục xác định được bây giờ không phải thời điểm tốt để trêu chọc nàng. Nếu như trong lúc bọn họ đánh nhau lại bị kẻ khác lợi dụng cơ hội cháy nhà hôi của, vậy cũng thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Diệp Ly phi thân ra, mắt lạnh nhìn hắn nói: “ Tranh chấp nội bộ? Gia Luật vương tử dùng từ sai rồi, chắc là do không quen thuộc với ngôn ngữ của Đại Sở”.

Gia Luật Dã sờ sờ lỗ mũi cười nói: “Ít nhất chúng ta bây giờ là những người đúng cùng một chiến tuyến, không phải sao? Tại hạ chỉ muốn tới bảo vệ Vương phi, bây giờ xem ra lại không được hoan nghênh.”.

Diệp Ly ngoài cười nhưng trong không cười nhìn của hắn nói: “Bảo vệ cũng không cần thiết, Gia Luật vương tử hãy cách ta xa một chút, cẩn thận ngộ thương.”,

Gia Luật Dã nhìn động tác Diệp Ly lưu loát, dùng chủy thủ chính xác cắt phăng động mạch ở cổ của một tên thích khách, không khỏi cảm thấy cổ chợt lạnh. Đây chính là Định quốc vương phi của Đại Sở, quả nhiên cùng trong Định vương trong truyền thuyết tàn nhẫn giống nhau. Có điều. . . Nữ nhân như vậy như vậy mới thú vị. . .

“Hộ giá!”. Ngự lâm quân trong cung rốt cuộc cũng khoan thai chạy tới, một nhóm lớn Ngự lâm quân tràn vào khiến cho nhóm thích khách mất dần ưu thế. Diệp Ly quay đầu lại nhìn thoáng qua thế cục bắt đầu nghiêng về một bên, không chút do dự xoay người về hướng sâu trong hoàng cung mà đi. Gia Luật Dã sờ sờ cằm, nhìn nàng chằm chằm rồi cũng hào hứng đi theo.

Chương 113: Bí mật nghe được trong rừng đào

Diệp Ly lướt qua hành cung vắng vẻ thật nhanh, tựa như nơi này nàng đã từng đi qua cả trăm lần, trở nên vô cùng quen thuộc với nàng. Bóng ảnh mảnh khảnh linh hoạt khuất sau mái ngói của một tòa cung điện, Diệp Ly thu lại cước bộ, quay lại phía sau thản nhiên nói: " Gia Luật vương tử, lúc này đi theo Bản vương phi là có chuyện gì muốn nói sao?"

Bị người phát hiện hành tung, Gia Luật Dã cũng không lề mề, thành thạo phi thân từ trên nóc nhà xuống, cười nói: " Vương Phi muốn đi tìm Định vương sao? Ngươi biết Định vương ở đâu à?"

Diệp Ly lạnh nhạt nói: " Điều này hình như không liên quan gì đến Gia Luật vương tử. Nếu Gia Luật vương tử có thời gian quan tâm tới những thứ này, không bằng suy nghĩ thật kỹ xem nên giải thích như thế nào với Đại Sở ta về màn ám sát vừa rồi".

Mới vừa rồi ở Trích Tinh lâu thích khách lại trực tiếp kêu tên Gia Luật Dã, lúc ấy số người ở đó nghe được không phải ít. Sự kiện ám sát lần trước diễn ra ở hội đèn lồng mặc dù không nhiều người biết nhưng chưa chắc sẽ không bị truyền đi. Tối nay nếu như có thương vong gì nghiêm trọng, tám phần mấy thế gia quyền quý kia đều sẽ ghi nợ hết trên người Gia Luật Dã.

Gia Luật Dã vô tội nói: " Tại hạ đường xa đến đây, ai biết Đại Sở lại còn nguy hiểm hơn Bắc Nhung chúng ta".

Diệp Ly cười lạnh một tiếng nói: " Ta thấy so với người Bắc Nhung thì Gia Luật vương tử càng giống người Đại Sở chúng ta hơn đấy".

Nàng nói xong cũng không thèm quan tâm tới thần sắc Gia Luật Dã như thế nào, xoay người đi nhanh về phía trước. Hai người một trước một sau, ở khoảng cách không xa không gần đi lại trong hoàng

cung, đại khái là bởi vì thích khách , phần lớn thị vệ trong cung đã chạy tới Trích Tinh lâu bên kia, canh phòng trong cung lúc này còn lỏng lẻo hơn bình thường.

Diệp Ly vừa đi vừa không khỏi nhíu mày, nếu như lúc này có người nào đó lợ dụng cơ hội lẻn vào hoàng cung ẩn nấp thì hậu quả vô cùng khó lường Gia Luật Dã nhàn nhã như đi chơi theo sau Diệp Ly, hắn đã nhìn ra Định vương phi này cũng không phải là tìm kiếm không có mục đích gì ở trong cung này, mà đi theo một phương hướng đã định sẵn. Nhưng lấy nhãn lực của hắn lại không hề phát hiện ra dọc theo con đường này có bất kỳ dấu vết nào do Mặc Tu Nghiêu lưu lại, nghĩ nửa ngày chỉ có thể quy kết rằng Định vương phủ có một loại ám hiệu bí ẩn nào đó.

Rất nhanh , hai người đã tới rừng đào bên cạnh ngự hoa viên.

Gia Luật Dã cau mày nói: “Vương Phi, ngươi xác định rằng không có tìm sai địa điểm chứ?”

Diệp Ly tung người phóng vọt qua khúc suối chắn ngang trước mặt, lạnh nhạt nói: “ Ta cũng không hề xin vương tử nhất định phải cùng đi theo”.

Chân mới vừa chạm xuống đất, Diệp Ly không chút do dự tiến vào rừng đào. Gia Luật Dã nhún nhún vai mỉm cười đuổi theo: ‘Vương Phi yên tâm với tại hạ vậy sao, không sợ ta đi theo phía sau đánh lén ngươi sao?”.

“ Ngươi có thể thử”.

Gia Luật Dã xoa xoa mũi, không phản bác được, mặc dù lá gan hắn không nhỏ nhưng cũng không muốn chết. Không đề cập tới thực lực của bản thân Định vương phi, lúc bọn họ vừa mới tiến vào ngự hoa viên, hắn đã mơ hồ cảm thấy được phía sau có người đi theo. Nếu như vậy thì cũng chẳng có gì to tát, nhưng hắn lại không cách nào xác định được đám người bám theo bọn họ rốt cuộc là người phương nào, biết có người đi theo sau chẳng qua thuần túy bởi vì dựa vào trực giác đã bao nhiêu lần hắn tìm được đường sống trong chỗ chết mà thôi .

Định vương phi nói như vậy, Gia Luật Dã cũng đã hơi đoán ra,

đám người đi theo bọn họ nhất định là người của Định vương phủ. Trong lòng không nhịn được thầm hận thực lực cường đại của Định vương phủ. Tình hình trong cung hỗn loạn như vậy rồi, nhưng Gia Luật Dã dám cam đoan người của Định vương phủ đều là những người hàng đầu, ngay cả thị vệ cũng không lộ ra.một chút biểu cảm bối rối nào.

Vào rừng cây không đầy một lát, Gia Luật Dã liền nghe được nơi xa xa truyền đến âm thanh. Có điều hình như không hề giống tiếng đánh nhau, mà lại giống như tiếng nữ tử đang tranh chấp. Nhìn biểu cảm không một chút thay đổi của Diệp Ly phía trước, Gia Luật Dã hứng thú nở nụ cười, đi theo sau nữ nhân này quả thật tìm được đúng chỗ rồi.

Trong rừng đào, công chúa Trân Ninh ngồi dưới đất, ngơ ngác nhìn mẫu phi hoàn toàn khác lúc bình thường. Mới vừa rồi nàng bị kinh sợ, muốn nhào vào trong ngực mẫu phi khóc nhưng giờ nàng chỉ có thể ngây ngốc ngồi dưới đất, ngay cả khóc cũng không dám khóc ra tiếng. Bởi vì mẫu phi nàng ngay cả mắt cũng lười liếc nàng một cái, mặc dù nàng còn nhỏ, nhưng lại cực kỳ mẫn cảm, nàng biết mẫu phi hiện tại không hy vọng mình lên tiếng quấy rầy nàng.

Mặc Tu Nghiêu nhìn nữ tử áo trắng trước mắt, không khỏi nhíu mày: " Nếu công chúa Trân Ninh đã không có chuyện gì rồi thì Bổn vương cáo từ". Đuổi theo mấy thích khách ra khỏi Trích Tinh lâu không lâu hắn liền phát hiện, những tên thích khách bắt công chúa Trân Ninh kia cũng không có ý đồ đả thương nàng, chỉ muốn dắt hắn rời đi thôi. Chẳng qua Mặc Tu Nghiêu lại không nghĩ tới người an bài bắt đi công chúa Trân Ninh lại là nữ nhân trước mặt, hơn nữa nàng ta còn có thể đoán ra Mặc Cảnh Kỳ sẽ bắt hắn xuất thủ cứu công chúa Trân Ninh. Xem ra hắn vẫn đánh giá thấp tầm ảnh hưởng của Liễu quý phi này đối với Mặc Cảnh Kỳ.

" Chàng chán ghét ta như vậy sao. . .". Liễu quý phi yếu ớt nói, đôi mắt bình thường trong trẻo lạnh lùng, hờ hững đạm mạc nay lại sinh ra mấy phần u oán.

Mặc Tu Nghiêu cau mày, quay đầu lại nhìn Liễu quý phi nói: " Bổn

vương và Quý phi lúc này hẳn là không còn quan hệ gì để mà nói chán ghét hay không chán ghét".

Nghe vậy, sắc mặt Liễu quý phi trắng bệch, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, nói không ra lời. Trả lời như vậy thì so với chỉ có chán ghét thì càng thêm phần xa cách, từ trong mắt Mặc Tu Nghiêu nàng thấy mình ngay cả tư cách bị chán ghét cũng không có, bởi vì bọn họ không hề có quan hệ gì cả.

"Tại sao. . . Tại sao lại đối xử với ta như vậy?". Liễu quý phi run giọng nói, dung nhan bình thường trong trẻo lạnh lùng như tuyết thêm vào mấy phần yếu ớt bi thương làm cho tư thế cao cao tại thượng ngày thường nhiều thêm mấy phần dịu dạng bi thương.

Nàng ngẩng đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu, không cam lòng hỏi: " Tại sao cho tới bây giờ chàng cũng không chịu liếc nhìn ta một cái? Trước kia là Tô Túy Điệp, bây giờ là Diệp Ly, ta có chỗ nào kém các nàng chứ. Tu Nghiêu. . . Tại sao chàng không chịu nhìn ta một chút. . . . . ." Bất luận là gia thế, dung mạo hay tài hoa, cho tới bây giờ nàng đều không thua bất kỳ kẻ nào. Cho dù năm đó Tô Túy Điệp tuyệt diễm thiên hạ, nàng cũng chẳng cảm thấy nàng ta đẹp hơn mình bao nhiêu. Nhưng từ lúc nàng trở thành thiếu nữ, nam nhân nàng nhất kiến chung tình từ lâu cũng chẳng chịu nhìn nàng lấy một lần. Hắn chỉ nhìn Tô Túy Điệp, chỉ cười dịu dàng với nàng ta, chỉ đánh đàn, ngâm thơ, vẽ tranh với nàng ta. Hắn vĩnh viễn cũng không thấy được bên cạnh hắn còn có nàng. Nàng tưởng sau khi Tô Túy Điệp chết, hắn cũng sẽ không còn đối xử đặc biệt với người nào nữa, nhưng hiện tại. . . Bản thân là một nữ nhân một lòng ái mộ Mặc Tu Nghiêu, nàng cũng đều nhạy cảm hơn bất luận kẻ nào, trong lòng Mặc Tu Nghiêu thì Diệp Ly càng đặc biệt hơn Tô Túy Điệp.

Mụ Tu Nghiêu có chút không vui cau mày, không phải hắn không biết Liễu quý phi có tình cảm với hắn. Chỉ có điều lúc thiếu niên hắn hoàn toàn không thèm để ý, Nhị công tử có một không hai của Định quốc vương phủ là giấc mộng xuân của bao nhiêu thiếu nữ khuê các, số nữ nhân trao trọn trái tim cho hắn trong kinh thành nhiều không đếm xuể. Hơn nữa dưới tình huống phụ vương và mẫu phi đã chọn

vị hôn thê cho hắn, hắn cũng không rảnh chú ý tới nữ nhân khác. Sau khi Liễu quý phi vào cung thì càng không cần phải bàn, dù cho hắn có chán ghét Mặc Cảnh Kỳ đến thế nào đi nữa cũng sẽ không bỉ ổi đến mức thông đồng với phi tử của hắn ta. Cho nên hắn hoàn toàn không thể hiểu nổi Liễu quý phi hiện tại ai oán là vì cái gì. " Liễu quý phi nên ăn nói có chừng mực, tên của Bổn vương không phải người nào cũng có thể tùy tiện gọi".

Liễu quý phi cắn răng nói: " Tại sao cho tới bây giờ chàng cũng không chịu nhìn ta? Chẳng lẽ ta thật sự không vừa mắt chàng đến thế sao?".

Mặc Tu Nghiêu cau mày nói: " Bổn vương chỉ khuyên ngươi nên tự biết thân phận của mình".

" Ta vốn không muốn cái thân phận Quý phi này!" Liễu quý phi cao giọng kêu lên, giọng nói thêm mấy phần nức nở. " Chàng cho rằng ta thích làm quý phi sao? Hết thảy đều không phải là ta tự nguyện . . . Ta chỉ cần chàng. . . Chỉ cần chàng. . . ta cũng không muốn cái gì khác . . ."

Mặc Tu Nghiêu nhìn nữ tử áo trắng đang không khống chế được trước mắt, vẻ mặt lãnh đạm xoay người đi.

"Đừng đi!". Liễu quý phi kêu lên, nhào qua định bắt lấy ống tay áo của Mặc Tu Nghiêu. Mặc dù võ công của nàng không kém nhưng hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu cũng chẳng muốn đả thương nàng ta, chỉ khẽ phẩy tay áo, hất nàng ta ra khỏi người mình. Nhoáng một cái, cả người Liễu quý phi đã ngã xuống đất. " Đừng đi. . . Tu Nghiêu, ta có chuyện quan trọng muốn nói cho chàng biết. Mặc Cảnh Kỳ. . . Mặc Cảnh Kỳ hắn không có ý tốt với Định vương Phủ, hắn muốn tính kế chàng".

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn nàng thản nhiên nói: " Hoàng thượng đã có lúc nào có ý tốt với Định vương phủ chưa? Lúc trước ngươi cũng đã vài lần bảo hộ A Ly, hôm nay Bổn vương cứu công chúa Trân Ninh coi như trả nhân tình của ngươi. Chuyện của chính bản thân Quý phi ngươi nên tự giải quyết cho tốt, hoàng thượng dù có rộng lượng đến mấy cũng không thể tha thứ cho ngươi được"

“Tại sao. . . . . .”

“Chậc. . . Thật là tâm rắn như sắt thép nha, Liễu quý phi này là mỹ nhân khó gặp như vậy”. Trong góc tối của rừng đào, Gia Luật Dã có chút hả hê nhìn Diệp Ly ở bên cạnh cười nói.

Diệp Ly nhàn nhạt liếc hắn một cái, ở chỗ này mà lại thấy Liễu quý phi quả thật làm cho nàng thật bất ngờ. Thời điểm nàng xuống khỏi Trích Tinh lâu thì Liễu quý phi vẫn còn đang ở bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ, trong thời gian ngắn như vậy làm sao nàng ta có thể thoát thân rồi xuất hiện trong rừng đào này? Nàng đã sớm biết tâm tư của Liễu quý phi dành cho Mặc Tu Nghiêu, nàng cũng rất rõ ràng tâm tư của Mặc Tu Nghiêu, cho nên lúc thấy hai người này ở đây thì nàng không hề tức giận. Chỉ hơi kinh ngạc tình cảm của Liễu quý phi lại có thể khiến nàng ta liều lĩnh như vậy. Nhìn công chúa Trân Ninh vẫn ngồi ngây dưới đất không dám nói câu nào, Diệp Ly âm thầm lắc đầu. Dành tìm cảm thắm thiết cho một nam nhân không có gì là sai, nhưng nếu như vì điều này mà không để ý bất kỳ điều gì thì quả thật không hề tốt chút nào. Liễu Quý phi rốt cuộc là không quan tâm đến con gái của mình tới mức nào mà có thể bày tỏ tình cảm với Mặc Tu Nghiêu trước mặt con bé? Phải biết rằng cho dù công chúa Trân Ninh mới tám tuổi, nhưng đứa bé của hoàng gia đã tám tuổi thì không phải điều gì cũng không biết.

“Thế nào, Vương phi có muốn ra ngoài xem một chút hay không?”. Gia Luật Dã cười nói: “Thấy tình cảm sâu đậm của Liễu quý phi với Vương gia như vậy chẳng lẽ ngươi không có bất kỳ suy nghĩ nào hay sao? Lỡ như Định vương bị nàng ta làm cho cảm động…”

Diệp Ly vô vị quét mắt nhìn hắn một cái: “Vương tử muốn khích bác thì cũng nên dùng cái cớ cao minh một chút”. Hiện tại đi ra ngoài, nàng bị ngốc sao? Bây giờ Liễu quý phi có thể chỉ là thương tâm khổ sở mà thôi, nhưng nếu nàng xuất hiện ở trước mặt nàng ta chỉ sợ Liễu quý phi lập tức có thể chuyển thành hận ý ngập trời. Dĩ nhiên, không thể nói rằng hiện tại nàng ta cũng không hận. Trong lòng Diệp Ly tự nhắc nhở sau này mình phải cẩn thận Liễu quý phi một chút. Rõ ràng cũng đã hủy dung rồi mà còn có thể khiến cho người khác

mê muội, hiển nhiên vẫn chưa bị hủy hoàn toàn. Trong lòng Diệp Ly lặng lẽ tính toán. Bên trong rừng đào Mặc Tu Nghiêu không tự chủ đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, nhìn thoáng qua Liễu quý phi đang khóc lê hoa đái vũ, hắn không chút do dự xoay người rời đi.

Mụ Tu Nghiêu ra khỏi rừng đào, đứng ở bờ suối một lúc lâu mới quay đầu lại cười nhạt nói: “A Ly, tới rồi sao lại không đi ra?”.

Diệp Ly từ trong rừng đào chậm rãi bước ra, cười yếu ớt nói: “ Đây không phải là sợ làm hư chuyện của Vương gia hay sao?”

Mặc Tu Nghiêu trầm mặc, đột nhiên nói: “ Bổn vương mới vừa rồi đột nhiên cảm thấy giật mình , không lẽ A Ly định phá hủy khuôn mặt của Bổn vương hay sao?”.

Diệp Ly hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận tâm tư của mình bị hắn đoán trúng . Gia Luật Dã theo sau Diệp Ly nhàn nhã tiêu sái đi ra, nhìn Mặc Tu Nghiêu cười nói: “ Định vương quả nhiên là phong thái phi phàm, Tiểu Vương bội phục”.

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Gia Luật vương tử khách khí, Bổn vương cũng không so được với Gia Luật vương tử. . . . . .”.

Lời còn chưa dứt, Mặc Tu Nghiêu nghiêng người nhìn về phía đầu bên kia của ngự hoa viên, nói với Gia Luật Dã : “Xem ra có người tới tìm Gia Luật vương tử . . . . . .”.

Gia Luật Dã giương mắt nhìn lên, vài bóng người đang vội vã đi về phía bên này, hiển nhiên là thị vệ. Xem ra Mặc Cảnh Kỳ cho dù sợ chết như thế nào cũng không quên mất còn có một vị khách quý ở đây. Gia Luật Dã ‘chậc’ một tiếng, cười toe toét nhìn Diệp Ly nói: “ Bổn vương tử thấy hay là không nên phiền thi vệ trong cung. Định vương phi, chúng ta ngày mai lặp lại”.

Nói xong liền tung người ẩn vào trong rừng đào.

“Thuộc hạ ra mắt Vương gia, ra mắt Vương Phi!”. Mấy thị vệ chạy tới đây, thấy Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly sóng vai đứng với nhau, đầu tiên là sửng sốt, sau đó vội vàng tiến lên làm lễ ra mắt.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu: “Các ngươi đang làm cái gì?”.

Đầu lĩnh thị vệ nói: “ Hồi bẩm Vương gia, vừa rồi trong lúc hỗn

loạn phát hiện không thấy Gia Luật vương tử và Định vương phi, thuộc hạ phụng lệnh Hoàng thượng tìm kiếm khắp nơi".

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, lạnh nhạt nói: " Vương Phi lo lắng cho Bổn vương cho nên sang đây tìm. Các ngươi phái người đi bẩm báo Hoàng thượng rằng Vương phi đang ở cùng với Bổn vương là được. Về phần Gia Luật vương tử. . . Các ngươi tiếp tục tìm xem sao.". Thị vệ đương nhiên không dám trì hoãn, hướng hai người xin cáo lui sau đó một nhóm chạy đi bẩm báo cho Mặc Cảnh Kỳ, một nhóm tiếp tục tìm kiếm Gia Luật Dã.

Diệp Ly quay đầu lại nhìn thoáng qua vào trong rừng đào, nhíu mày nói: "Liễu quý phi. . . ."

Mặc Tu Nghiêu lôi kéo Diệp Ly trở về, nhẹ giọng cười nói: "Liễu quý phi không có quan hệ gì với vi phu, nương tử không nên nghi oan cho ta".

Diệp Ly liếc hắn một cái nói: " Cứ để Liễu quý phi ở lại bên trong như vậy không sao chứ?".

Mặc Tu Nghiêu nói: " Liễu quý phi không đơn giản như nàng nghĩ đâu. Nàng cho rằng nếu như chỉ có thân thủ tầm thường như vậy mà trong một khoảng thời gian ngắn có thể từ Trích Tinh chạy tới đây sao? Nếu như nàng có giao tình với Hoàng hậu, tốt nhất nhắc nhở nàng ta một tiếng, cẩn thận Liễu quý phi.".

Diệp Ly có chút kỳ quái nhìn Mặc Tu Nghiêu, lúc trước không phải hắn nói còn thiếu nhân tình của Liễu quý phi nhân sao, không phải vừa mới trả xong cho người ta đã lập tức trở mặt chứ? Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn nàng nói: "Nàng cho rằng nếu như vừa rồi ta đón nhận nàng ta thì nàng ta thật sự cái gì cũng không cần, chỉ muốn theo ta chứ?".

Diệp Ly nhướng mày, chẳng lẽ không đúng sao?

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: " Thế gia đại tộc làm sao có thể nuôi dạy ra một nữ tử liều lĩnh vì tình chứ? Nếu quả thật theo lời nàng ta nói, cái gì cũng không muốn… Vậy tại sao có thể liên tục sinh ra hai hoàng tử, một công chúa, lại nhận được vô vàn sủng ái trong chốn hậu cung? Nàng ta thật ra cũng không hẳn muốn theo ta, chẳng

qua là không thể dễ dàng tha thứ lúc đầu ta lãnh đạm với nàng ta nhưng bây giờ lại đối tốt với nàng mà thôi".

Diệp Ly nhíu mày, nàng tin tưởng Liễu quý phi quả thật có tình cảm với Mặc Tu Nghiêu. Ít nhất không phải hoàn toàn đều là tính toán, một nữ nhân kiêu ngạo dưới tình huống biết rõ không hề có hy vọng như vậy vẫn cầu khẩn một người nam nhân, bên trong chắc chắc không thể thiếu mấy phần thật lòng cùng với mong đợi.

Có điều. . . thật lòng nữa cũng vô dụng. Mặc Tu Nghiêu đã thuộc về nàng rồi, những người khác đừng mơ tưởng nhúng chàm.

Chương 114: Gia Luật Dã tới chơi

Ra khỏi ngự hoa viên, Mặc Cảnh Kỳ đã phái người chờ sẵn ở cổng. Trong cung xảy ra sự kiện lớn như vậy đương nhiên không thể nào đơn giản như việc mọi người ra ngoài tản bộ rồi quay trở về tắm rửa đi ngủ. Lần này mặc dù có không ít thích khách lẻn vào trong cung , nhưng mang so với gần nghìn thị vệ đại nội thì cũng chỉ như chín trâu mất một sợi lông mà thôi. Sở dĩ có thể gây ra náo loạn như vậy chủ yếu do yếu tố bất ngờ mà thôi. Có điều qua sự việc này cho thấy được phòng vệ của của thị vệ trong cung cũng chẳng chặt chẽ như trong tưởng tượng của mọi người cho lắm. Khó trách ám vệ của Định vương phủ tỏ ra khinh thường cấm quân trong cung, ít ra thì trong gần trăm năm qua chưa từng có thích khách nào lọt được vào vương phủ.

Bị thích khách làm cho kinh hách như vậy, đương nhiên Mặc Cảnh Kỳ không thể nghỉ ngơi được, mang theo các thần tử vẫn chưa hết kinh sợ di giá tới điện Long Đằng chuyên dùng để xử lý chính sự. Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu vừa đi đến cửa điện đã nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói đầy giận dữ của Mặc Cảnh Kỳ, rõ ràng đang quở trách bọn thị vệ không làm tròn nhiệm vụ. Diệp Ly nhướn mày, nàng nhớ thống lĩnh cấm quân hiện tại là đại ca của Lãnh Hạo Vũ – Lãnh Kình Vũ?

Bước vào trong điện, quả nhiên thấy nam nhân trẻ tuổi hơi giống Lãnh Hạo Vũ, hắn quỳ trên mặt đất cúi đầu cung kính nghe lời trách mắng của Mặc Cảnh Kỳ. Nhìn thấy hai người đi vào, Mặc Cảnh Kỳ rốt cục nhịn xuống ham muốn tiếp tục mắng chửi người, giống như có điều suy nghĩ ngó chừng hai người đang tay trong tay đi tới, nói: “Sao Định vương phi lại ở cùng một chỗ với Định vương?”.

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Diệp Ly lo

lắng an nguy của Vương gia nhà ta cho nên mới mang người đi tìm hắn. Trong lúc xúc động cũng không kịp tới bẩm báo cho Hoàng thượng, kính xin thứ tội".

Ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ phức tạp nhìn Diệp Ly một cái, mới hé ra một nụ cười nói: " Định vương và Định vương phi kiêm điệp tình thâm quả thật là một giai thoại của Đại Sở. Vương phi lo lắng cho Định vương cũng là chuyện đương nhiên, làm sao trẫm có thể trách tội?"

Diệp Ly phảng phất như an tâm, thở phào một hơi, cười nói: " Diệp Ly đa tạ hoàng thượng lượng thứ".

"Công chúa Trân Ninh của Trẫm vẫn tốt chứ?". Mặc Cảnh Kỳ đưa mắt nhìn sang Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt gật đầu nói: "Công chúa Trân Ninh chỉ bị kinh sợ một chút, cũng không bị thương".

"Vậy thì tốt". Mặc Cảnh Kỳ cười nói: "Trân Ninh chính là ái nữ của trẫm, nếu bị bất kỳ tổn thương gì, trẫm và ái phi sẽ rất đau lòng".

Mặc dù hắn đang cười nhưng từ nụ cười của hắn thì Diệp Ly không nhìn ra nửa phần thần sắc vui mừng chân thật.

"Định vương thấy chuyện xảy ra đêm nay thế nào?" Mặc Cảnh Kỳ nhìn Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Mặc Tu Nghiêu ngưng mi, suy tư nói: "Thần không biết, có điều. . . thích khách không phải tới vì Hoàng thượng".

Mặc dù lúc ấy đại đa số thị vệ đều bảo hộ trước mặt Hoàng đế, nhưng mấy tên thích khách kia hoàn toàn không cố gắng xông vào phá đi vòng bảo vệ quanh Hoàng đế. Phải biết rằng, cho dù bọn hắn có tàn sát toàn bộ đại thần đang có mặt trên lầu lúc bấy giờ để chọc tức hoàng đế đi chăng nữa, thực chất ảnh hưởng cũng không phải thật lớn, cùng lắm thì triều định đổi quan viên mới một lượt mà thôi. " Trái lại. . . Lãnh đại nhân, xin hỏi tại sao Ngự Lâm quân lại trễ như thế mới tới?". Quay người lại, Mặc Tu Nghiêu nhắm ngay mũi nhọn vào Lãnh Kình Vũ vẫn quỳ trên mặt đất.

Lãnh Kình Vũ ngẩng đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, trầm giọng nói: " Lúc ấy thích khách còn chia ra mấy đường công kích những

nơi khác trong hoàng cung, hạ quan nhất thời sơ suất trúng kế điệu hổ ly sơn, xin Hoàng thượng trách phạt".

" Nhất thời sơ suất?".Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng cười một tiếng nói: " Xem ra Lãnh đại nhân quả thật không hiểu thị vệ đại nội tồn tại vì cái gì rồi. Nếu biết có người xông vào trong cung, bất kể lúc ấy Trích Tinh lâu có thích khách hay không, việc đầu tiên Lãnh đại nhân phải làm không phải là tới Trích Tinh lâu hộ giá trước sao? Đường đường thống lĩnh cấm quân lại bị mấy thích khách dùng chiêu điệu hổ ly sơn, Bổn vương thấy chức thống lĩnh cấm vệ quân này của ngươi có phải nên đổi người khác làm".

Vẻ mặt vốn lạnh lùng của Lãnh Kình Vũ càng trở nên cứng ngắc, nhưng hắn cũng biết Định vương nói không sai, sự việc tối nay quả thật là hắn đã thất trách, bất kể Định vương nói gì hắn cũng không thể phản bác.

" Được rồi". Mặc Cảnh Kỳ cau mày nói: "Tối nay đúng là do Kình Vũ thất trách, phạt khanh nửa năm bổng lộc, thị vệ trong cung cũng phải chính đốn lại cho tốt, lần sau lại có sơ suất gì trẫm sẽ không khoan dung nữa đâu".

Mặc Cảnh Kỳ nói như vậy chẳng khác gì không phạt Lãnh Kình Vũ. Gia nghiệp của Lãnh gia cũng không thiếu cái nửa năm bổng lộc này , phạt như vậy tương đương không phạt. Chuyện như vậy nếu là những người khác trên không chừng còn bị mất chức, tước bỏ chức quan. Nhưng Hoàng đế đã mở miệng phạt rồi người khác tự nhiên cũng không tiện nói thêm cái gì nữa. Nghe lời nói của Mặc Cảnh Kỳ… Mặc Tu Nghiêu cũng cúi đầu không hề phản bác.

Thấy Mặc Tu Nghiêu không nói gì, Mặc Cảnh Kỳ vừa gật đầu hỏi: "Hay Chuyện tối nay giao cho Định vương tra xét? Định vương nhất định sẽ sớm cho trẫm một cái công đạo chứ?".

Mặc Tu Nghiêu cau mày nói: "Hoàng thượng thứ tội, còn một tháng nữa là thần phải lên đường đi tới Bắc Nhung. Còn có vương tử Bắc Nhung bên kia cùng với trong phủ cũng có rất nhiều việc vặt, chỉ sợ không có thời gian cho việc khác".

Mặc Cảnh Kỳ sửng sốt một chút, cũng không miễn cưỡng nữa,

gật đầu nói: “ Là Trẫm suy nghĩ không chu toàn, cũng được, vậy Trẫm giao cho Liễu thừa tướng đi tra xét”.

Mặc Tu Nghiêu không có ý kiến gì với chuyện này, trên thực tế cho dù hắn có ý kiến thì Mặc Cảnh Kỳ cũng sẽ không nghe hắn nói.

Ra khỏi hoàng cung, trên xe ngựa Diệp Ly có chút kỳ quái nhìn Mặc Tu Nghiêu: “Chàng giúp Lãnh Kình Vũ?”.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn nàng, nhướn mày nói: “Đã nhìn ra?”

Diệp Ly bĩu môi: “Quá rõ ràng”. Ai cũng có thể thấy được, vừa rồi ở trên điện Mặc Tu Nghiêu cố ý nhằm vào Lãnh Kình Vũ. Nhưng cho dù Mặc Tu Nghiêu quả thật nhìn Lãnh Kình Vũ không vừa mắt, lúc đó cũng không cần thiết bỏ đá xuống giếng khiến cho hắn mất mặt. Mà với tính cách của Mặc Cảnh Kỳ, người mà Mặc Tu Nghiêu muốn cách chức thì hắn ta nhất định phải bảo vệ. Nếu không phải Mặc Tu Nghiêu cố ý gây ra một chút khó khăn cho dù Mặc Cảnh Kỳ có tín nhiệm Lãnh Kình Vũ hơn nữa cũng không thể có chuyện chỉ phạt hắn nửa năm bổng lộc.

“ Tại sao ta lại không biết chàng và Lãnh Kình Vũ có quan hệ tốt như vậy nhỉ? Là vì nể mặt Lãnh nhị sao?”.

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu: “ Ta không cần phải nể mặt Lãnh nhị, huống chi. . . Cho dù hắn có cứu tên khất cái ven đường thì cũng sẽ không cầu ta giúp đại ca hắn”.

Diệp Ly suy tư chốc lát, ngẩng đầu lên: “ Chàng muốn ly gián Mặc Cảnh Kỳ và Lãnh gia?”.

Mặc Tu Nghiêu khoan thai tựa vào xe ngựa, cười nói: “ Nương tử thật thông minh. Đây chẳng qua chỉ là một thủ đoạn nhỏ mà thôi, có thể Mặc Cảnh Kỳ sẽ suy ngẩm cẩn thận về vấn đề này. Người như Mặc Cảnh Kỳ chỉ cần có một chút xíu hoài nghi, cho dù trong lòng hắn rõ ràng nhưng cũng không nhịn được đề phòng Lãnh Kình Vũ một chút. Như vậy sau này chúng ta còn muốn thêm vào chút lửa cũng dễ dàng hơn một chút”.

Diệp Ly sáng tỏ, đây rõ ràng là lấy đá lót đường trước. Nếu tương lai Mặc Cảnh Kỳ và Định quốc vương phủ bình an vô sự thì Lãnh

Kình Vũ tự nhiên sẽ an an ổn ổn làm tâm phúc của Hoàng đế, nhưng nếu thật sự không thể tránh khỏi đụng độ,thân tín bên Mặc Cảnh Kỳ tất nhiên sẽ nằm trong phạm vi cần diệt trừ của Định quốc vương phủ. Nhớ tới chuyện hơn một tháng sau Mặc Tu Nghiêu sẽ phải đi xa , Diệp Ly không khỏi nhíu mày, không biết tạo sao trong lòng nàng luôn tồn tại cảm giác mơ hồ bất an.

" A Ly sao vậy?". Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn đôi mi thnah tú của nàng, ôn nhu hỏi.

Diệp Ly ngẩng đầu nhìn hắn: " Chuyện đi Bắc Nhung chàng có tính toán gì không?".

Mặc Tu Nghiêu cười nói: "A Ly không cần lo lắng, Bắc Nhung sẽ không dám động đao động thương một cách lộ liễu với ta đâu, mặc dù cũng sẽ không thiếu một vài thủ đoạn ngầm, nhưng nhiều năm như vậy Định quốc vương phủ chưa từng sợ kẻ nào?".

Diệp Ly nhíu mày nói: "Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn". Biết nàng lo lắng cho mình, Mặc Tu Nghiêu ôm nàng vào lòng dịu dàng nói: "Ta biết rồi, A Ly nàng yên tâm đi, ta sẽ bình an trở lại". Diệp Ly nặng nề gật đầu, bàn tay không tự giác nắm chặt lấy vạt áo của Mặc Tu Nghiêu.

Sáng sớm ngày kế, lúc Diệp Ly còn đang luyện võ, ở giáo trường thì Mặc tổng quản vội vã tới bẩm báo có vương tử Bắc Nhung cầu kiến. Diệp Ly cũng biết thời gian quả thật có chút gấp, không những phải chọn ra người thích hợp để hòa thân, quan trọng hơn còn phải dạy cho nữ tử đó về lễ nghi quy củ của hoàng thất, những điều cũng không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành. Từ khi Đại Sở khai quốc tới nay chưa từng đưa công chúa sang các quốc giá khác hòa thân, cứ coi như thật sự đưa ra hiệp nghị liên hôn thì thời gian chuẩn bị cũng phải mất gần một năm, lần này Mặc Cảnh Kỳ đột nhiên đáp ứng hòa thân với Bắc Nhung, điều kiện hai bên đưa ra lại phóng khoáng như trò đùa vậy. Mặc dù không ai thật lòng coi trọng việc hòa thân lần này nhưng cũng không thể bỏ qua mặt mũi được.

"Vương gia đâu?". Diệp Ly thu tay đút kiếm vào trong vỏ kiếm, hỏi.

Mặc tổng quản nói: “Phượng Tam công tử sáng sớm hôm nay đã tới cầu kiến Vương gia. Vương gia đã xuất môn rồi”.

Diệp Ly gật đầu: “ Thỉnh Gia Luật vương tử đến đại sảnh, danh sách các tiểu thư khuê tú ở kinh thành đã sửa lại hôm trước cũng đưa qua đó đi”

“Vương Phi, tiến vào đại môn Định vương phủ thật là khó”. Mặc tổng quản còn chưa kịp trả lời, tiếng cười của Gia Luật Dã ở xa xa đã truyền tới bên này. Ngoaì nguyệt môn, Gia Luật Dã nhìn thị vệ bất động thanh sắc chắn trước mặt mình, đáy lòng có chút tiếc nuối với việc mình không cách nào xông vào được. Không hổ khiến cho nhiều sát thủ mật thám bị giết tại Định vương phủ, canh phòng cẩn mật không chỉ hơn hoàng cung Đại Sở mười lần đâu. Nhìn sắc mặt thị vệ hờ hững trước mắt, Gia Luật Dã cũng không cố xông vào, chỉ cần những người này không chịu thì trong khoảng thời gian ngắn hắn tuyệt đối không thể phá vòng vây mà xông vào. Huống chi. . . Chọc giận giai nhân thì hậu qua cũng không thể bù đắp nha.

“Lui ra đi”. Diệp Ly dẫn theo Mặc tổng quản xuất hiện ở phái sau thị vệ, nhẹ giọng nói. Thị vệ không tiếng động lĩnh mệnh lui ra, Gia Luật Dã nâng mày kiếm đánh giá nữ tử trước mắt. Không giống mấy lần trước, lần này Diệp Ly Chi mặc quần áo màu trắng kiểu dáng đơn giản, bên hông buộc đai lưng xanh ngọc. Một đầu tóc đen cũng chỉ tùy ý buộc lên, không có chút trang sức nào, cũng không trang điểm nhưng lại lộ rõ mi mục như vẽ của nàng, quả thật ý vị bất phàm.

Gia Luật Dã cười nói: “ Tại hạ quấy rầy Vương Phi rồi?”.

Diệp Ly tựa tiếu tựa phi nhìn hắn nói: “Nếu như Vương tử thật sự lo lắng quấy rầy ta hà cớ gì lại cố chấp muốn xông vào đây?”.

Gia Luật Dã vô tội cười nói: “ Tại hạ chỉ là muốn thưởng thức cảnh đẹp ở Định Quốc vương phủ một phen, ai ngờ phòng vệ của Định Quốc vương phủ lại sâm nghiêm như thế”.

Diệp Ly cảm thấy không cần thiết phải phản bác mấy lời nói xạo này, cười nhạt nói: “ Vương tử xin tới tiền thính uống trà, thứ lỗi Bổn vương phi không thể tiếp đón ngay được”.

“Chờ một chút”. Gia Luật Dã chân trước tiến lên, định tới bên

cạnh Diệp Ly. Mặc tổng quản cũng đồng thời bước tới chắn trước mặt Gia Luật Dã, cười nhạt nói: “Vương tử xin tự trọng”.

Gia Luật Dã cười vang: “ Mới vừa rồi Vương phi đang luyện võ sao? Tại hạ rất tò mò với võ nghệ của Trung Nguyên không biết liệu có thể có vinh hạnh tỷ thí với Vương Phi một phen?”.

Mặc tổng quản nói: “Định Quốc vương phủ cao thủ nhiều như mây, nếu vương tử muốn tỷ thí, tại hạ sẽ chọn mấy người tới so chiêu với vương tử. Chính lão hủ đây cũng có thể theo vương tử tiêu khiển một chút”.

Gia Luật Dã cười nhìn Diệp Ly nói: “Bổn vương tử tất nhiên biết cao thủ của Định Quốc vương phủ nhiều như mây. Có điều. . . Tại hạ chỉ muốn lãnh giáo một phen tài nghệ của Định Quốc vương phi”.

Diệp Ly thản nhiên nói: “Ta cho rằng tối hôm qua đã giao thủ cùng vương tử rồi. Huống chi. . .một thân công phu của Vương tử cũng là học được trong thời gian ở trung nguyên, đã như vậy sao còn nói là tò mò?”.

Gia Luật Dã ngẩn ra, công phu của hắn đúng là học từ người Trung Nguyên, nhưng mấy lần giáp mặt hắn vẫn tránh không sử dụng võ công Trung Nguyên, nhưng vẫn không thể tránh được tầm mắt của người khác sao?. “ Nhãn lực của Vương phi thật tốt.Tối hôm qua trong lúc nóng nảy chỉ xuất ra vài chiêu, thật sự là có chút tiếc nuối. Không biết hôm nay có thể có may mắn lĩnh giáo Vương phi một chút?”.

Diệp Ly cụp mắt xoay người nói: “Đã như vậy, Gia Luật vương tử xin mời”. Dứt lời nàng dẫn đầu xoay người tiến vào. Nhìn bóng lưng Diệp Ly, Gia Luật Dã nhướn mày cười một tiếng vui vẻ đi theo.

Bước qua cổng, tiến vào phía trong giáo trường, Gia Luật Dã có chút thất vọng, hậu viện Định Quốc vương phủ nơi cấm ngoại nhân bước vào, thủ vệ sâm nghiêm cũng không có khác biệt các võ trường khác. Nhưng nghĩ lại lại cảm thấy đây là điều đương nhiên, Mặc Tu Nghiêu tàn phế đã bảy tám năm rồi, hắn vốn không cần dùng đến võ trường nữa, huống chi cho dù Định Quốc vương phủ có bí mật gì cũng không thể cứ như vậy quang minh chánh đại đặt ở nơi mà tùy

thời có thể bị người khác xông vào, mặc dù qua nhiều năm như vậy chưa từng có người nào thành công đột nhập được.

Nhưng hắn không biết, nửa tháng trước nơi này có bộ dáng hoàn toàn khác, chỉ có điều Diệp Ly đã cho người mang rất nhiều thứ đi rồi, huấn luyện thông thường căn bản cũng không cần dùng đến những thứ đó.

Diệp Ly tiến vào bên trong võ trường, xoay người lại nhìn Gia Luật Dã theo sau, lạnh nhạt nói: "Gia Luật vương tử, mời".

Gia Luật Dã không khỏi nhíu mày, hắn bây giờ mới phát hiện Định Quốc vương phi này khó đối phó hơn trong tưởng tượng của hắn nhiều. Hắn không tin Diệp Ly không nhìn ra hắn cũng không phải thật sự muốn tỷ thí với nàng, nhưng hết lần này tới lần khác nàng coi như không biết, nghiêm trang tiêu sái tiên vào võ trường chờ hắn động thủ, thậm chí còn bày ra vẻ mặt tính toán, người tới là khách, nên cân nhắc xuống tay như thế nào cho phải đạo tiếp khách. Điều này làm cho Gia Luật Dã có chút dở khóc dở cười, lâm trận tỷ võ lại còn được một nữ tử nhường chiêu, nếu như truyền về Bắc Nhung chỉ sợ sẽ bị Thái tử ca ca cười chết. Thất vương tử Bắc Nhung hắn thân phận tôn quý tướng mạo bất phàm, ngay cả những nữ tử Bắc Nhung có tính tình hào sảng thì khi đứng trước mặt hắn cũng không nhịn được e thẹn đỏ mặt. Vậy mà nữ tử này hắn đã nhiều lần cố ý trêu chọc, nhưng nàng không hề có bất kỳ phản ứng nào. Một nữ nhân ngay cả thời điểm được một nam nhân lỗi lạc bất phàm cố ý lấy lòng vẫn có thể thong dong tự, như vậy không thể không nói nữ nhân này thật khó đối phó.

Đi về phía võ trường, Gia Luật Dã cười nói: "Vương phi không lấy một binh khí nào sao? Vương phi học kiếm đạo sao?".

Diệp Ly lạnh nhạt nói: "Vương tử cũng học kiếm đúng không, còn ta vẫn đang là học đồ, nào dám bêu xấu?"

Gia Luật Dã gật đầu: " Ta cũng cảm thấy vương phi dùng binh khí ngắn cũng khá". Là rất thuần thục thì đúng hơn, nhớ tới hai đao đâm tới lúc hắn không đề phòng tối hôm qua, hắn vẫn thấy lạnh cả người: "Vương phi, mời".

“ Mời”. Diệp Ly nói.

Chương 115: Cáo biệt

Trên diễn võ trường của Định Quốc Vương phủ, Gia Luật Dã nhíu mày chuyên chú nhìn nữ tử áo trắng ở đối diện. Hai người ai cũng không ra tay trước, nhìn nữ tử trầm tĩnh mà sắc bén trước mắt, trên mặt Gia Luật Dã bất động thanh sắc nhưng trong lòng lại âm thầm kinh hãi. Hiện tại có lẽ hắn đã hiểu tại sao năm ngoái vị công chúa Lăng Vân tiễn thuật xuất thần kia phải thua ở trong tay một Định Quốc Vương phi ngay cả cầm cung cũng không thuần thục. Cao thủ so chiêu, khảo nghiệm không chỉ là thể lực, tốc độ, chiêu thức cùng với nội lực, quan trọng hơn còn có quyết tâm tất thắng và khí thế áp đảo đối thủ. Nữ tử đối diện võ công rốt cuộc cao bao nhiêu thì Gia Luật Dã không rõ ràng lắm, nhưng chỉ bằng một phần khí độ thấy biến không sợ hãi và khí thế trầm tĩnh, trong đôi mắt lưu động như lưỡi dao sắc bén. Tâm cảnh này của Định Quốc Vương phi cũng đã đủ để đứng hàng ngũ cao thủ nhất lưu.

Không khí trên diễn võ trường dần dần ngưng trọng, Gia Luật Dã nhíu nhíu mày trở tay từ bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm nói: “Vương Phi mời!”

Diệp Ly đứng chắp tay, lạnh nhạt nói: ” Trước hết mời Vương tử.”

Gia Luật Dã không khỏi ở trong lòng cười khổ, xem ra Định Quốc Vương phi này đã quyết định chủ ý muốn cho hắn xuất thủ trước. Lúc trước nói muốn tỷ võ với Diệp Ly, ngoại trừ muốn đi vào xem một chút nhưng thật ra chủ yếu muốn đùa nàng mà thôi, hết lần này tới lần khác hiện tại lộng giả thành chân (*làm giả hóa thật*), không muốn cũng không được. Bất đắc dĩ nhún vai, Gia Luật Dã cười nói: “Đã như vậy, Tiểu Vương cũng không khách khí.”

Nhuyễn kiếm trong tay vung lên không trung kéo ra một đóa kiếm hoa, Gia Luật Dã lấy một chiêu thức cực kỳ bình thường bắt đầu đâm tới Diệp Ly. Diệp Ly khẽ cau mày, nghiêng người thật nhanh, trong

tay áo một đạo hàn quang xẹt qua, chủy thủ chém sắt như chém bùn đâm tới nơi trái tim Gia Luật Dã. Thuận tay ra mấy chiêu, rốt cục Gia Luật Dã thu hồi nhẹ nhàng thoải mái trong mắt. Hắn đã hiểu tại sao Diệp Ly dám hào phóng mời hắn như vậy, cũng không phải tự cho là đúng, ngạo mạn và ngu ngốc, mà quả thật nàng có cái thực lực lực lượng ngang với đối thủ này. Trong mấy chiêu đó, Gia Luật Dã đã phát hiện nếu như mình kiên trì dùng một bộ kiếm pháp bất ôn bất hỏa như vậy căn bản không thể nào đánh bại nữ tử áo trắng nhìn như nhỏ nhắn nhu nhược trước mắt này. Chiêu thức của Diệp Ly bén nhọn nhanh nhẹn, nhiều chiêu giấu diếm sát cơ. Hoàn toàn khác với các chiêu thức của nữ tử luôn mang theo vài phần ôn nhu, nàng hoàn toàn không so đo chiêu thức có đẹp hay không, duy nhất để ý rằng chiêu thức có tác dụng hay không. Vừa bắt đầu đã ra chiêu kết liễu kẻ địch để cho Gia Luật Dã khó có được chút bó tay bó chân.

Hiểu thực lực Diệp Ly nên Gia Luật Dã cũng không còn muốn nhường, nhuyễn kiếm trong tay vung lên chiêu thức bén nhọn cũng đi theo. Người Bắc Nhung trời sinh tính dũng mãnh, vốn không thích hợp học binh khí âm nhu như nhuyễn kiếm, nhưng kiếm pháp của Gia Luật Dã lại học tốt vô cùng. Nhưng từ đêm hắn và Mộc Dương so chiêu, Diệp Ly cũng đã nhìn ra, Gia Luật Dã cũng không phải là thành thạo âm nhu , cương dương một đường công phu cũng vô cùng cao, có thể nói là khó được cao thủ có võ công cương nhu hợp thành một thể.

Trong diễn võ trường, hai người càng đấu khó phân thắng bại. Ngoài diễn võ trường, Mặc tổng quản chuyên chú nhìn hai người đang đánh nhau, trong mắt thâm trầm của lão vừa lo lắng vừa tràn đầy vui mừng. Hiện nay Định Quốc Vương phủ nhìn như phong quang vô hạn kì thực nguy cơ giấu diếm, rất cần một Vương Phi thông tuệ quyết đoán. Hôm nay xem ra Vương Phi không chỉ là thông tuệ kiên nghị, ngay cả võ công cũng có thể được xưng tụng là nhất lưu, điều này làm cho Mặc tổng quản vui mừng không thể không ở trong lòng cảm động và cảm tạ Định Quốc Vương phủ lịch đại tổ tiên phù hộ.

Trong nháy mắt đã trên trăm chiêu, Gia Luật Dã nhìn nữ tử trầm tĩnh đối diện ngay cả hơi thở đều không thấy chút hỗn loạn nào thì trong lòng không khỏi âm thầm thở dài. Hình như nữ nhân trước mắt này luôn mang kinh ngạc cho mình. Vốn cho rằng ngay cả chiêu thức bén nhọn nhưng cuối cùng Diệp Ly cũng chỉ là nữ tử, nhất định thể lực không bằng nam tử, hơn nữa Gia Luật Dã vừa bắt đầu cũng đã nhìn ra nội lực của Diệp Ly cũng không thâm hậu, chỉ cần thời gian kéo lâu một chút cho dù chiêu thức của nàng có tinh diệu thế nào đi nữa cũng không làm được gì cả. Lại không nghĩ rằng đã qua lâu như vậy nhưng ngay cả một chút thần sắc mỏi mệt cũng không thấy, giống như có thể cứ vĩnh viễn không ngừng nghỉ triền đấu tiếp. Ánh mắt Gia Luật Dã hơi tối lại, trường kiếm trong tay thật nhanh xẹt qua một đạo cầu vồng, cả người nhảy lui ra sau. Ánh mắt Diệp Ly chợt lóe, bình tĩnh đứng lại không có tiếp tục đuổi theo nữa. Thấy nàng thu tay lại, trong lòng Gia Luật Dã âm thầm thở phào nhẹ nhỏm, cũng không thể gây tổn thương cho người càng không thể giết người, còn đánh tiếp như vậy vô luận thắng thua khó coi đều là mình.

“Không nghĩ tới Định Vương Phi thân thủ mạnh mẽ, Tiểu Vương bội phục.” Trở tay thả nhuyễn kiếm lại bên hông, Gia Luật Dã cười vang nói.

Diệp Ly nhàn nhạt ngưng mi nói: ” Nếu Vương tử cảm thấy đủ rồi thì xin mời đi tiền sảnh uống trà, đến lúc đó chúng ta bàn chính sự.”

Gia Luật Dã không sao cả gật đầu, Mặc tổng quản đứng ở một bên lúc này mới tiến lên mời Gia Luật Dã đi tiền thính.

Diệp Ly trở về phòng đổi một bộ quần áo, lại một phen đánh võ mồn với Gia Luật Dã. Vị vương tử Bắc Nhung này không hề giống hình tượng người Bắc Nhung trong lòng người Đại Sở, khách quan mà nói càng giống người Đại Sở và Tây Lăng. Giảo hoạt, nhạy cảm, đang mang ích lợi thì không nhượng chút nào. Hai người hướng về phía danh sách Diệp Ly trước đó sửa sang lại tốt, ngươi tới ta đi thảo luận hồi lâu, cuối cùng nhất trí chốt nhân tuyển hòa thân ở trên người Quận chúa Dung Hoa, cháu gái Liễu quý phi Liễu gia Liễu Du cùng với cháu gái nhỏ nhất của lão Vương Gia bá phụ duy nhất của Mặc

Cảnh Kỳ Quận chúa Tinh Nghi. Nhưng Tinh Nghi Quận chúa là cháu gái còn sống duy nhất của lão Vương Gia, năm nay cũng vừa mới mười ba. Chỉ sở dĩ thêm vào nàng chỉ vì để cho danh sách đẹp mắt một chút thôi, đơn giản là Đại Sở hoàng thất từ trước đến nay nam nhiều nữ ít, có thể lấy ra Công chúa, Quận chúa căn bản không có. Như vậy đại khái cũng chính là cái bộ dáng này thôi, vô luận là nhìn trên mặt lão Vương Gia hay là Quận chúa Tinh Nghi quá nhỏ tuổi, người cũng không khỏe. Cuối cùng nhân tuyển chỉ sợ vẫn chọn một trong hai người Quận chúa Dung Hoa và thiên kim Liễu gia.

Gia Luật Dã phải tự mình nhìn thấy ba người này rồi sau đó mới có thể quyết định. Diệp Ly cũng không có ý kiến gì, nàng có thể nói động Gia Luật Dã chỉ chọn lựa ba người đi xem đã rất tốt. Nếu để cho Gia Luật Dã đều nhìn tất cả thiên kim tham gia tuyển chọn, quyền quý thế gia trong kinh thành này ngày đều không cần qua. Nói vậy lần này chờ đội ngũ rước dâu của Bắc Nhung vừa đi, trong kinh thành này lại muốn làm không ít chuyện vui.

Tiễn đi Gia Luật Dã, Diệp Ly còn chưa kịp đứng dậy trở về phòng, bên dưới đã có người tới bẩm báo, Dao Cơ cô nương cầu kiến. Lấy thân phận Dao Cơ thì không thể nào như Gia Luật Dã trước được mời vào trong phủ chờ bẩm báo vương gia vương phi. Nàng ấy chỉ có thể chờ ở bên ngoài phủ đợi Vương phi gặp hoặc không được gặp. Diệp Ly nghe thấy sửng sốt, hai ngày này bận rộn nên quên mất chuyện tình của Dao Cơ. Nhíu nhíu mày nói: “Mời nàng ấy vào đi.”

Chỉ chốc lát sau, Dao Cơ đi theo nha đầu dẫn đường đến. Khác với bình thường trang điểm xinh đẹp, lần này Dao Cơ chỉ mặc áo thu hương tầm thường, nhìn qua thiếu mấy phần xinh đẹp lại thêm mấy phần thanh tú giống như là có mấy phần hương vị nữ tử tầm thường đàng hoàng.

“Bái kiến Vương Phi.” Dao Cơ cúi đầu mỉm cười hành lễ.

Diệp Ly khoát tay một cái nói: “Miễn, có chuyện gì ngồi xuống nói đi.”

Dao Cơ ngẩng đầu nhìn nàng, thấp giọng tạ ơn nói: “Ta thật không nghĩ tới Vương Phi còn bằng lòng gặp ta.”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Nếu ngươi chắc chắn ta sẽ không gặp thì sao ngươi lại tới?” Mặc dù gặp gỡ không nhiều lắm, nhưng Diệp Ly nhìn ra được Dao Cơ là một nữ tử cực kỳ kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không để mình mất thể diện.

Dao Cơ ngẩn ra, cười khổ gật gật đầu nói: “Vương Phi nói rất đúng.”

Diệp Ly nhìn dung nhan nàng gầy gò tái nhợt, do dự một chút mới hỏi: “Ngươi có khỏe không?”

Dao Cơ cười nhạt một tiếng, nói: “Còn có cái gì có khỏe hay không ? Hôm nay ta mặt dày đến đây đúng là có chuyện muốn thỉnh cầu Vương Phi hỗ trợ.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Ngươi nói đi, nếu ta có thể giúp được…, nhất định nghĩa bất dung từ.”

Dao Cơ nói: “Ta định đóng cửa Khuynh Thành phường, nhưng. . . Một mình ta thì không sao nhưng trong Khuynh Thành phường còn có rất nhiều cô nương. . . Các nàng đều là mệnh khổ, nếu không phải quản các nàng ở trong lâu tử tốt khác, còn có một số lại không biết muốn lưu đi nơi nào. Vốn là ta có lỗi với các nàng. . . Cho nên ta muốn hỏi Vương Phi, Định Vương Phủ có nguyện mua Khuynh Thành phường không, Dao Cơ nguyện ý bán ra nửa giá, chỉ cần có thể hơi trông nom một số lão nhân trong Khuynh Thành phường.”

Diệp Ly khẽ nhíu mày nói: “Khuynh Thành phường được xưng thanh lâu đệ nhất kinh thành, chỉ cần ngươi muốn bán thì đảm bảo có nhiều người cướp mua. Ngươi cần gì. . . . . .”

Dao Cơ cười có chút khổ sở, nhìn Diệp Ly nói: “Trong kinh thành này có thể mở thanh lâu làm ăn đều là dạng người gì ta còn có thể nào không biết? Khuynh Thành phường rơi vào trong tay những người đó còn không biết bị chà đạp thành hình dáng ra sao đây. Với lại. . . Ta hi vọng tin tức Khuynh Thành phường đổi chủ nhân có thể ít nhất nửa năm sau mới truyền đi ra ngoài.”

Diệp Ly ngưng mi, lập tức hiểu dụng ý của Dao Cơ, “Ngươi. . . Có tính toán gì không?”

Dao Cơ cúi đầu, vô ý thức khẽ vuốt một chút bụng vẫn bằng

phẳng như cũ, cười yếu ớt nói: “Đi phía Nam xem một chút đi. Khí hậu ở phía nam thoải mái hơn kinh thành nhiều, không phải sao? Mấy năm này ta cũng để dành khá nhiều tiền, coi như chỉ ăn uống khoái lạc cả đời cũng không thành vấn đề.”

Diệp Ly khẽ cau mày, nàng hỏi tự nhiên không phải là vấn đề tiền, cho dù là vũ cơ đến trình độ Dao Cơ này đều hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề tiền. Nhưng không nói hiện tại phía nam cũng không ổn định, chỉ nói hiện tại thân thể Dao Cơ sẽ thích hợp ngàn dặm xa xôi đi đến Giang Nam sao. Vuốt vuốt mi tâm, Diệp Ly đổi đề tài hỏi: “Phượng Tam đã hồi kinh rồi, ngươi còn chưa gặp hắn đi?”

Dao Cơ cười nói: “Sáng sớm hôm qua hắn đến gặp ta, có điều hắn cũng rất bận . Cho nên. . . Vương Phi, chút chuyện loạn thất bát tao này của ta cũng không cần nói cho hắn biết.”

Diệp Ly nói: “Ta nghĩ đến ngươi và Phượng Tam quan hệ không tệ.”

Dao Cơ cười nói: “Phượng Tam công tử là bằng hữu của ta, duy nhất. . . Bằng hữu chân chính. Vương Phi không cần thử dò xét ta, Phượng Tam công tử cũng không có cái loại ý tứ này với ta, dĩ nhiên ta cũng vậy thật coi hắn làm bằng hữu. Chúng ta chẳng qua là. . . Coi như là đồng bệnh tương liên đi.”

Diệp Ly nhẹ nói tiếng xin lỗi, nàng biết trong lòng Phượng Chi Dao có một người, nhưng lại chưa từng có nghe Phượng Tam hoặc bất luận kẻ nào nhắc tới quá người này. Có lẽ Mặc Tu Nghiêu biết, nhưng dù sao cũng là chuyện riêng của Phượng Tam, Mặc Tu Nghiêu không chủ động nói cho nàng biết thì nàng cũng sẽ không đi hỏi.

Dao Cơ hào phóng lắc đầu cười nói: “Ta biết Vương Phi quan tâm ta, nhưng chuyện như vậy thật không cần nói cho Phượng Tam. Mặc dù Phượng Tam công tử thoạt nhìn đối với cái gì đều bộ dạng mạn bất kinh tâm (*thờ ơ, không thèm để ý*), nhưng lại ghét ác như cừu. Hắn định muốn đi tìm Mộc thế tử, ta đã nói cho hắn biết chúng ta cũng sớm đã nói rõ, cho nên hôn sự Mộc Dương Hầu phủ cùng với Tôn gia căn bản không liên quan tới ta.”

“Ngươi muốn lưu lại đứa bé?” Diệp Ly cau mày nói. Dao Cơ nói nhiều như vậy nếu như nàng vẫn không hiểu nàng ấy có ý gì thì nàng sống mấy năm này cũng là uổng phí. Không phải nàng tâm địa ác độc, mà do thời đại này, không nói thân phận Dao Cơ, chính là nữ tử bình thường chưa lập gia đình mà muốn sinh con cũng không tốt, lại càng không tốt với tương lai của đứa bé.

Dao Cơ nhìn nàng, dung nhan mỹ lệ xẹt qua một tia ôn nhu nhàn nhạt, gật đầu nói: “Đúng vậy , đây là đứa con của ta mà. Vương Phi cứ việc yên tâm, nếu như ta đã nói ân đoạn nghĩa tuyệt với Mộc Dương thì tương lai tuyệt đối sẽ không lấy đứa bé này làm bè dây dưa không rõ. Lần rời đi kinh thành sau này. . . Ta không có ý định trở về. Tìm chỗ không có ai biết mai danh ẩn tích cũng có thể sống qua cả đời.”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Ta cũng không có ý tứ này. Chẳng qua ngươi có suy nghĩ qua hay không, sau khi đứa con sinh ra thì sẽ như thế nào? Tương lai cuộc sống của ngươi làm sao bây giờ? Cho dù ngươi một mình nuôi dưỡng con trưởng thành, cũng có đầy đủ tiền bạc chi tiêu. Nhưng sau khi đứa con trưởng thành thì sao, nữ nhi xuất giá, nam nhi tiền đồ tương lai, cái nào không cần gia thế trong sạch? Dao Cơ, cái thế gian này cũng không khoan dung với nữ tử.” Trên thực tế nàng nói vẫn là xa, nói gần chút như dung mạo tài năng của Dao Cơ, cho dù đến địa phương thâm sơn cùng cốc cũng không giấu được, nếu ở thành thị phồn hoa thì nữ tử tuyệt sắc một thân một mình càng không thể sống nổi.

Thần sắc Dao Cơ ảm đạm, trong đôi mắt tràn đầy bi ai và bất đắc dĩ. Bàn tay trắng nõn như ngọc nhẹ vỗ về bụng, cắn răng nói: “Ta đều biết hết, nhưng. . . nhưng đây là con của ta mà. . .”

Diệp Ly không phản bác được, nữ tử thời đại này cũng không phải là những nữ tử dễ dãi coi sẩy thai làm ăn cơm giống kiếp trước kia. Dù là Dao Cơ thân đang ở phong trần thì vẫn luôn mềm lòng với đứa bé, huống chi đây là con của nàng cùng với người yêu của mình. Lấy tính tình Dao Cơ chịu ủy thân Mộc Dương tất nhiên rất yêu hắn, đáng tiếc dù là nữ tử như vậy cũng vẫn có thời điểm không hề lý

trí.

Trầm mặc chốc lát, Dao Cơ ngẩng đầu lên nói với Diệp Ly: "Vương Phi nói Dao Cơ đều hiểu, đa tạ Vương Phi quan tâm, chẳng qua là. . . Chuyện đứa bé thì ta đã quyết định. Không biết Khuynh Thành phường. . . . . ."

Diệp Ly khẽ thở dài, gật đầu nói: " Ta mua Khuynh Thành phường, nếu như ngươi đã hạ quyết tâm thì ta cũng không nói nhiều nữa. Ngươi bảo trọng. Chút nữa ta kêu người ta đưa ngân phiếu qua cho ngươi."

Dao Cơ cảm kích nói: "Đa tạ Vương Phi."

Diệp Ly nhẹ nhàng lắc đầu, "Bảo trọng."

"Cáo từ."

Tiễn đi Dao Cơ, Diệp Ly vẫn ngồi ở trong khách sảnh xuất thần, ngay cả Mặc Tu Nghiêu vào cũng không có phát hiện.

"A Ly nghĩ cái gì mà mất hồn như thế?" Mặc Tu Nghiêu cười hỏi.

Diệp Ly lắc đầu, kể lại chuyện mua Khuynh Thành phường, nhưng giấu lại chuyện Dao Cơ mang thai. Đương nhiên Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ không quan tâm nữ tử thanh lâu, gật đầu cười nói: "Khuynh Thành phường cũng là địa phương khá tốt. Mặc dù trước kia Phượng Tam cũng thường xuyên lợi dụng Khuynh Thành phường thu thập tin tức, nhưng rốt cuộc vẫn là của người khác nên hắn vẫn phải cố kỵ giao tình với Dao Cơ. Chúng ta mua lại cũng được, nhưng. . . Không thể đặt dưới danh nghĩa Định Vương Phủ."

Diệp Ly gật đầu, nàng cũng không định mang danh Định Vương Phủ để mua, "Chút nữa ta để cho Minh Tích đi làm." Đặt dưới danh nghĩa Sở Quân Duy, cũng không có quá làm người khác chú ý cũng sẽ không chọc người hoài nghi. Nếu có người đi thăm dò, thì tất nhiên sẽ tra được Sở Quân Duy có mấy cửa hàng không lớn không nhỏ ở khắp nơi, trong đó kiếm lợi nhiều nhất là ở trong thành Quảng Lăng.

Mặc Tu Nghiêu cũng không thèm để ý loại chuyện nhỏ nhặt này, ngồi vào bên cạnh Diệp Ly nói: "Hôm nay động thủ cùng với Gia Luật Dã?"

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Tiện tay so chiêu thôi. Có điều vị Gia Luật vương tử này thật là không giống người Bắc Nhung.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Thân ở hoàng thất vô luận Bắc Nhung hay Đại Sở đều tránh không được lục đục với nhau. Hắn có thể ở trong nhiều nhi tử của Bắc Nhung Vương như vậy bộc lộ tài năng, tâm kế thủ đoạn tự nhiên không phải là bình thường có thể so sánh. Nhưng. . . Dám ở Định Vương Phủ càn rỡ, Bổn Vương hơi xem nhẹ hắn. Chẳng qua là không biết hắn đã chuẩn bị kỹ cho việc đắc tội với Bổn Vương hay không?”

Diệp Ly kinh ngạc nhìn Mặc Tu Nghiêu, nghĩ lại lập tức hiểu tâm tư của hắn, chẳng qua là cười nhạt cũng không khuyên hắn, “Nhân tuyển hòa thân đại khái đã định rồi, không phải là Quận chúa Dung Hoa thì chính là Liễu tiểu thư, nhưng ta đoán Quận chúa Dung Hoa có thể cao hơn một chút. Đến lúc đó còn có ầm ĩ.”

Bàn về thân phận Quận chúa Dung Hoa cao hơn Liễu tiểu thư, bàn về dung mạo thì Quận chúa Dung Hoa cũng là mỹ nữ trong kinh thành. Huống chi lấy tư thế Liễu gia hiện nay đúng như mặt trời giữa trưa, chỉ sợ cũng sẽ không muốn gả một đích nữ đi ra ngoài. Dù sao coi như là thành Thái Tử Phi đó cũng là trời cao hoàng đế ở xa, cũng sẽ không có quá nhiều trợ giúp thực chất với Liễu gia. Chỉ sợ là Liễu gia hôm nay càng cần phải đám hỏi với các quyền quý thế gia. Mà tuy nói Quận chúa Dung Hoa là ái nữ của công chúa Chiêu Nhân, vậy thì như thế nào? Hôn sự của công chúa Chiêu Nhân cũng không thể tự chủ lại càng không cần phải nói tới con gái.

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Các nàng ấy thích làm ầm ĩ thì cứ ầm ĩ, nàng không cần để ý tới. Nếu không được thì hãy giao cho vị kia trong cung. Nếu thấy phiền có thể đi gặp Hoàng cô một chút, chúng ta ra kinh ở mấy ngày cũng được.”

Diệp Ly nhớ tới mấy tinh anh bị mình nhét vào trong sơn cốc ở Hắc Phong Sơn, không khỏi cười một tiếng nói: “Cũng tốt, mấy ngày nữa vừa lúc ta muốn đi ra ngoài làm mấy việc.”

Chương 116: Huấn luyện dưới vách núi

Bởi vì Gia Luật Dã đồng ý với đề nghị âm thầm đi quan sát thiên kim đợi tuyển của Diệp Ly, cho nên Diệp Ly liền gác chuyện này lại, cũng không để ý tới nữa. Quả nhiên hai ngày sau, sứ giả rước dâu của Bắc Nhung vừa tới kinh thành thì đã truyền ra kết quả mà đích thân Gia Luật Dã chọn, quả nhiên cuối cùng người trở thành công chúa hòa thân chính là Quận chúa Dung Hoa. Vô luận thân phận, số tuổi hay tính cách, hiển nhiên Quận chúa Dung Hoa là thích hợp nhất, mặc dù ngày đó công chúa Chiêu Nhân tiến cung cầu tình với Hoàng đế, nhưng cũng không biết Mặc Cảnh Kỳ nói gì với nàng, cuối cùng công chúa Chiêu Nhân chỉ thất hồn lạc phách từ trong cung đi ra ngoài không nói thêm gì nữa. Khi đó, Quận chúa Dung Hoa suýt nữa nháo kinh thành đến lật muốn ra, mà ở trong mắt Quận chúa Dung Hoa, thì đương nhiên cũng không thể bỏ qua đầu sỏ đưa đến việc nàng phải hòa thân với ngoại tộc này là Diệp Ly. Đáng tiếc thủ vệ của Định Quốc Vương phủ sâm nghiêm cũng không phải là chỗ muốn vào là có thể vào, mà lúc này, Diệp Ly đã ở trong biệt viện ngoài thành của Đại trưởng công chúa Phúc Hi nhàn nhã thong dong giải sầu từ sớm rồi.

Mặc dù Đại trưởng công chúa Phúc Hi đã hơn 70 tuổi, có lẽ bởi vì thường ngày chú trọng bảo dưỡng, hơn nữa bởi vì tâm tính tu dưỡng vô cùng tốt nên tinh thần vẫn phấn chấn, cũng không có cái gì khác biệt với một năm trước lúc gặp mặt, nhìn thấy Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu kết bạn mà đến lại càng tươi cười rạng rỡ. Đại trưởng công chúa nhiệt tình, thật ra lại khiến cho Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đều có chút hổ thẹn, hơn một năm này thân thể của Mặc Tu Nghiêu cũng tốt lên, sau đó, Diệp Ly lại đi ra ngoài một thời gian dài, căn bản là hai người không có ra khỏi thành đến thăm Đại trưởng

công chúa. Nhưng vào ngày lễ, ngày tết,… lão nhân gia cũng không quên sai người đưa cho bọn họ một ít đồ. Mặc dù không phải là thứ đáng giá gì, nhưng cũng là một mảnh tâm ý và tình ái hộ (*yêu thương+bảo hộ*) của lão nhân gia.

Đại trưởng công chúa lôi kéo Diệp Ly đến ngồi bên cạnh, nhìn Mặc Tu Nghiêu đứng ở một bên một chút rồi đuổi hắn đi, bảo là muốn hàn huyên riêng với Diệp Ly một chút, Mặc Tu Nghiêu không thể làm gì khác hơn là dở khóc dở cười xoay người rời đi.

Nhìn Mặc Tu Nghiêu rời đi, Đại trưởng công chúa lôi kéo tay Diệp Ly, cười híp mắt nhìn nàng, Diệp Ly lập tức cảm thấy hơi quẫn bách, cảm thấy ánh mắt của Đại trưởng công chúa hơi làm cho người ta mao cốt tủng nhiên, "Hoàng cô. . . . . ."

Đại trưởng công chúa hòa ái nhìn nàng, cười nói: "Bổn cung nhìn nha đầu con lại gầy hơn năm ngoái nhiều, thằng nhóc Tu Nghiêu kia cũng không biết thương yêu vợ, tại sao có thể để một cô gái trong nhà chạy đến Nam Cương ngàn dặm xa xôi chứ?"

Diệp Ly cúi đầu, có chút xấu hổ, ban đầu do nàng kiên trì muốn đi Nam Cương. Nhưng mà cái tội này vẫn để cho Mặc Tu Nghiêu gánh đi.

Đại trưởng công chúa nhìn nàng, hài lòng, gật đầu nói: " Bổn cung đều nghe người ta nói chuyện của con ở Nam Cương và Vĩnh Châu rồi, vẫn là Từ đại nhân biết cách dạy dỗ đứa nhỏ. Lần này ở Vĩnh Lâm đã làm phiền con, đứa bé Cảnh Lê kia thật sự hư hỏng quá mức. Bổn cung lớn tuổi cũng không quản được bọn chúng, có con giúp đỡ Tu Nghiêu, nó cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Từ nhỏ trên vai nam nhân Định Quốc Vương phủ bọn họ đã phải gánh nặng, đến Tu Nghiêu thì càng khó khăn, may mà có con ở đây."

Diệp Ly nhẹ giọng nói: "Những điều này là do con phải làm."

Đại trưởng công chúa lắc lắc đầu nói: "Đừng nói kinh thành nhiều khuê tú như vậy, ngay cả lịch đại Định Quốc Vương phi cũng không có ai có thể làm tốt hơn con. Nhưng mà. . . . . ."

Diệp Ly nghi hoặc nhìn Đại trưởng công chúa, Đại trưởng công chúa mỉm cười nhìn nàng nói: "Tuổi của Tu Nghiêu cũng không còn

nhỏ nữa, có phải các con nên quan tâm đến vấn đề con nối dòng Định Quốc Vương phủ một chút hay không? Hôm nay trong các Vương phủ trong kinh thành này, chỉ có Định Quốc Vương phủ còn không có con nối dòng thôi."

Nghe vậy, kiều nhan của Diệp Ly lập tức đỏ ửng. Cứng họng nhìn vẻ mặt chờ đợi của Đại trưởng công chúa một hồi lâu cũng không nói ra lời, Đại trưởng công chúa hài hước nhìn nàng cười nói: "Đứa nhỏ này, sinh con dưỡng cái vốn là chuyện bình thường, đã thành thân hơn một năm còn xấu hổ cái gì?"

Trong lòng Diệp Ly vô cùng xấu hổ, thật sự là sống ở thời đại này quá lâu, nên tư tưởng cũng bắt đầu bảo thủ sao? Nhưng mà về chuyện con cái… thật sự thì nàng không có nghĩ qua. Thứ nhất, hiện tại thật ra thì thân thể này của nàng vẫn chưa tới mười sáu tuổi, mà thế cục bây giờ cũng không thích hợp để sinh con. Nhưng mà lại không thể gọn gàng dứt khoát nói cho Đại trưởng công chúa rằng, nàng không muốn sinh con, chỉ đành phải hàm hồ qua loa, chỉ cầu lừa dối vượt qua kiểm tra trước. Đại trưởng công chúa chỉ cho là nàng xấu hổ, nói mấy câu cũng cho qua. Nhưng trong lòng thì lại có ý định chút nữa đi nhắc nhở Mặc Tu Nghiêu một chút. Diệp Ly thấy Đại trưởng công chúa không hỏi tới nữa, ở trong lòng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tán gẫu sang chuyện khác, bắt đầu nói đến một chút chuyện lý thú trong kinh thành.

Mặc Tu Nghiêu chỉ ở cùng Diệp Ly hai ngày thì phải trở về kinh thành, toàn bộ sứ giả rước dâu của Bắc Nhung đã đến kinh thành, đương nhiên thân là Vương gia chịu trách nhiệm lần hòa thân thì không thể tránh mà không gặp. Diệp Ly thì ngoại trừ mỗi ngày đi theo Đại trưởng công chúa trò chuyện ra, những lúc khác đều ở trong thâm cốc dưới vách núi Hắc Vân. Mặc dù Đại trưởng công chúa biết mỗi ngày Diệp Ly đều ra cửa, nhưng cũng không hỏi tới hành tung của Diệp Ly. Có Đại trưởng công chúa che chở cho nên Diệp Ly hành động lại càng thấy tự tại hơn rất nhiều.

Qua gần nửa tháng, khi Diệp Ly xuất hiện ở dưới vách núi một lần nữa, nhìn một đám quân tinh nhuệ tại trên giáo trường lau mồ hôi

như mưa, hài lòng gật đầu. Trước sau vẫn chưa tới một tháng có thể có thành quả như vậy đã tương đối khá. Chỉ là thời gian quá gấp gáp, nếu không ít nhất bọn họ nên tiếp nhận thêm ít nhất hai tháng huấn luyện thể năng, sau đó mới có thể nói những thứ khác. Đám binh sĩ đầy người tro bụi, đầu đầy mồ hôi, thấy Sở công tử nở nụ cười chân thành xuất hiện lần nữa thì đều rối rít, ở trong lòng mừng lại như điên. Vị Sở công tử này có thân phận gì thì bọn họ không biết, nhưng mà thân phận của Tần Phong thì bọn họ đều biết được. Có thể để cho Tần Phong làm thiếp thân thị vệ thì đương nhiên thân phận của vị Sở công tử này cũng không phải bình thường. Nhưng mà cái đó cũng không quan trọng, quan trọng là … thật ra thì bọn họ chỉ gặp Sở công tử hai lần, nhưng mỗi lần cũng làm cho bọn họ nhớ tới, hơn nữa còn khắc sâu ảnh hưởng. Lần đầu tiên gặp mặt, vị công tử này không chút lưu tình đả kích tự tin của mọi người, sau đó khuôn mặt tươi cười nhìn bọn họ chạy tới mức bò trên mặt đất. Lần thứ hai gặp mặt, Sở công tử ra tay làm cho bọn họ phải kinh hãi, đồng thời để lại nhiệm vụ, để cho bọn họ phải chết đi sống lại trong nửa tháng này. Còn lần này, Sở công tử sẽ lại mang đến cái gì đây?

“Các vị, mặc dù nửa tháng không thấy nhưng Tần Phong đều đã báo lại tình hình huấn luyện của các ngươi. Ta cực kỳ hài lòng. Đặc biệt là. . . Các ngươi cũng là nhóm người đầu tiên tiếp nhận huấn luyện, mà lại cũng không có một người nào tụt lại phía sau. Nhưng lúc trước chỉ là huấn luyện thể năng cơ bản nhất, không có tụt lại phía sau chỉ có thể nói rõ, thể năng và tiềm lực của các ngươi rất tốt. Bắt đầu từ hôm nay, các ngươi phải bắt đầu tiếp nhận huấn luyện càng đầy đủ hơn, dĩ nhiên, huấn luyện thể năng vẫn phải tiếp tục mỗi ngày.”

Bọn binh lính không nhịn được ở trong lòng kêu rên, nói cách khác bọn họ cần phải từ trong thời gian mỗi ngày cũng đã rất cực khổ huấn luyện phải chừa ra thời gian để học tập một cái gì đó khác.

Hiển nhiên hiệu quả của hơn nửa tháng huấn luyện này rất tốt, ít nhất kỷ luật và ý thức hiện tại của những người đến từ mấy đội ngũ binh sĩ khác nhau này đều rất tốt. Cho dù trong lòng âm thầm kêu

khổ nhưng ngoài mặt vẫn đứng ngay thẳng như cũ.

Ở trong lòng Diệp Ly rất hài lòng, gật gật đầu nói: “Ta đọc đến tên thì đứng ra.” Cúi đầu mở hồ sơ ra trong tay, Diệp Ly đọc bảy tám cái tên, người bị điểm tên rối rít đi ra đứng thành một hàng. Những người này không ngoài dự tính cũng là người có bản lĩnh cao, hơn nữa học thức cũng tương đối phong phú. Diệp Ly nhìn người mà Tần Phong chọn lựa ra một chút, nói: “Các ngươi đến sân huấn luyện phía đông nam cách đây mười dặm chờ ta.”

Mấy binh lính được đặc biệt chọn lựa ra do dự một chút, trong đó một người trong nhóm nói: “Sở công tử, xin hỏi chúng ta phải làm cái gì? Tại sao không cùng huấn luyện với mọi người?”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Bởi vì ta cảm thấy các ngươi cần huấn luyện khác một chút. Dĩ nhiên. . . Trước đó hẳn là phải hỏi ý kiến của các ngươi một chút. Sợ chết không?”

Bọn lính lập tức cảm thấy hơi bị vũ nhục, rối rít tức giận nhìn chằm chằm Diệp Ly, “Sợ chết cũng không phải là Mặc gia quân!”

“Tiểu quỷ nhát gan mới sợ chết!”

“Chúng ta không sợ chết, nhưng chúng ta muốn biết rốt cuộc chúng ta phải làm gì! Ít nhất chúng ta không muốn chết không rõ ràng.”

Diệp Ly cũng không tức giận, gật đầu cười nói: “Rất tốt, ta thích người tự có ý nghĩ của riêng mình. Nhưng hiện tại. . . điều đầu tiên các ngươi phải làm là phục tùng, thứ hai là hoàn toàn phục tùng, thứ ba là phải . . Tuyệt đối phục tùng! Rõ chưa?” Tiếng nói của Diệp Ly trầm tĩnh nghiêm nghị để cho mọi người sửng sốt, trên giáo trường lập tức yên tĩnh lại. Vô luận binh sĩ bị điểm đến hay bị lưu lại cũng không dám nghị luận, cùng kêu lên: “Rõ!”

“Rất tốt, như vậy hiện tại chạy bộ trước, một khắc đồng hồ.”

Người bị điểm đến không chút do dự xoay người chạy ra khỏi giáo trường, biến mất trong khu rừng rậm rạp.

Diệp Ly quay đầu lại nhìn người lưu lại, mỉm cười nói: “Không cần lo lắng cho bọn họ, ta sẽ không thật sự để cho bọn họ đi chịu chết. Hiện tại các ngươi nên lo lắng cho chính mình. Kế tiếp các ngươi

phải học tập chính là huấn luyện vác nặng, huấn luyện toàn bộ võ trang, bơi lội, huấn luyện dã ngoại sinh tồn, huấn luyện phá vòng vây và chống phá vòng vây, huấn luyện ẩn núp và chống mai phục, còn có huấn luyện thâm nhập, tình báo điều tra. Sáng mai người huấn luyện của các ngươi sẽ đến, khảo hạch cuối cùng sẽ định ở hai tháng sau. Ta nói trước cho các ngươi biết hạng mục khảo hạch để các ngươi có chuẩn bị trong lòng cũng không sao. Vác nặng bốn mươi cân, đeo một ngày quân lương, dã ngoại sinh tồn bảy ngày. Mục tiêu của nhiệm vụ, đánh lén một liên quân sáu trăm Hắc Vân kỵ và ám vệ trú đóng ở ngoài một ngàn hai trăm dặm. Yêu cầu, trên đường có hai đội dọc đường tìm kiếm, hơn nữa tùy thời có đánh lén các ngươi, không cho trộm cắp thức ăn và trâu ngựa của nhà dân dọc đường, không cho bại lộ thân phận, bị đóng quân hoặc tuần bộ các nơi bắt được, sẽ bị loại, bị dọc đường tập kích bắt được đầu hàng hay trọng thương, sẽ bị loại, quá hạn không đạt tới mục tiêu đặt ra, sẽ bị loại. Rõ chưa?" Trong giáo trường, trên mặt tất cả binh lính đều là một mảnh xanh xao. Vốn bọn họ đều cho là mình đã chịu huấn luyện rất cực khổ, nhưng Sở công tử vĩnh viễn đều biết phải làm sao để cho bọn họ càng trở nên khổ sở hơn. So với hiện tại thì huấn luyện tiếp theo mới thực sự là giết người.

Diệp Ly nhướn mày nhìn bọn họ, rồi nói: "Các ngươi nên cảm kích bây giờ không phải là mùa đông, nếu không, cuộc sống của các ngươi còn khó khăn hơn. Nhưng mà cũng không cần lo lắng, mùa đông năm nay ta sẽ bổ sung cho các ngươi. Mặt khác. . . Có muốn lại phơi nắng huấn luyện thêm một tháng hay không?"

Không cần. . . Đây là tiếng lòng của tất cả binh lính. Diệp Ly cũng không phải muốn làm khó, "Khí trời phương Bắc cũng không còn thuận lợi nữa. Đại khái năm nay cũng không có cơ hội nào. Chờ các ngươi đạt tiêu chuẩn, sang năm có cơ hội, thì có thể mang theo càng nhiều đồng bạn cùng đi phương Nam huấn luyện. Trước mắt, liền chịu như vậy đi. Tần Phong."

"Dạ, công tử!" Tần Phong tiến lên, Diệp Ly nói những thứ này cũng không làm cho hắn rung động lớn, bởi vì … mấy ngày này hắn

đã chết đi sống lại ở trong tay Ám Tam rất nhiều lần. Cũng chính bởi vì như vậy nên hắn càng khâm phục Diệp Ly hơn. Trình độ trung thành với Diệp Ly đã mơ hồ ngang bằng với Định Vương. Ở trong mắt của Tần Phong, Định Vương phi là một kỳ tài tuyệt thế, ngươi vĩnh viễn cũng không nghĩ ra trong đầu Định Vương phi còn chứa suy nghĩ diệu kỳ gì. Chỉ nhìn Định Vương phi dùng không tới thời gian một năm mà đã có thể huấn luyện mấy ám vệ bên cạnh tới tình trạng như vậy, cũng đã biết rốt cuộc Định Vương phi có bao nhiêu ý tưởng. Nhớ tới Ám Tam thú vị lại ác độc, Tần Phong vừa đi theo Diệp Ly vào trong rừng rậm, vừa ở trong lòng yên lặng cầu nguyện thay cho bọn lính.

"Đi theo ta." Diệp Ly quay đầu nói với hắn. Tần Phong lên tiếng đuổi theo, nhét những binh lính nhìn tội nghiệp của hắn ở phía sau kia vào sau ót. Bây giờ hắn còn đang đau khổ giãy dụa trong tay người khác, làm sao có thể cứu được bọn họ?

Sâu trong rừng rậm đầy độc trùng, độc thảo, bẫy rập, ao đầm, nhưng ở dưới chân của Diệp Ly lại như giẫm trên đất bằng, Tần Phong cẩn thận từng ly từng tí đi theo bên cạnh Diệp Ly nhưng lại khổ sở phát hiện, động tác của Vương phi vĩnh viễn đều mau hơn hắn một chút. Hắn vừa định muốn ra tay giết chết con rắn trên ngọn cây ở một bên thì lại chỉ nghe thấy một tiếng vang nhỏ, con rắn hai dài hơn bảy tấc đã bị một phi tiêu sắc bén phóng tới rơi xuống đất. Diệp Ly đi ra phía trước, cúi đầu nhìn thoáng qua, quay đầu cười nói với Tần Phong: "Rắn Bách Hoa, không độc, dùng làm thuốc cũng rất tốt. Lấy về cho Trầm tiên sinh, nói không chừng ông ấy có thể chỉ cho ngươi mấy phương pháp phân biệt độc vật. Gần đây không phải ngươi đang học cái này sao?"

Tần Phong gật đầu, đi tới cẩn thận nhặt con rắn đã chết lên, hơi xấu hổ hỏi: "Vương phi nhận biết được toàn bộ các loài rắn?"

Diệp Ly không chút nào chột dạ, đáp: "Đại đa số có độc đều biết, đọc nhiều sách một chút sẽ biết. Không cần sợ, ta đã nhìn kỹ qua, thật ra trong rừng này chỉ có hai loại rắn có độc, hơn nữa cũng không phải là độc rất lợi hại. Cho dù bị cắn cũng sẽ không mất mạng, chờ

bọn họ bước vào huấn luyện, ta sẽ tìm mấy đại phu có y thuật cao minh thường xuyên ở nơi này .”

Tần Phong rất muốn nói không sợ, nhưng thử nghĩ đến các loại rắn, côn trùng, chuột, kiến trong rừng này, vẫn cảm thấy Vương phi chọn chỗ này thật sự là làm cho người ta mao cốt tủng nhiên.

Khoảng cách mười dặm cũng không tính dài với hai người có thân thủ mạnh mẽ, không bao lâu, hai người liền xuất hiện tại một sân huấn luyện ở một bên khác của sơn cốc. Để cho Tần Phong kinh ngạc là, cái sân huấn luyện mà hắn khẳng định càng thêm nghiêm khắc hơn này lại cũng không giống như trong suy nghĩ của hắn. Nơi này vẫn có vị trí dọc theo sơn cốc, bởi vì liên quan đến địa thế, thậm chí còn đáng giá hơn chỗ ở đáy vực của bọn hắn, càng thêm tươi sáng thoải mái hơn, ánh mặt trời chiếu rọi hết cả chỗ này. Một cái sân nhỏ khéo léo ở bên cạnh dòng suối, mấy người lúc trước bị điểm đến tên đều đứng ở trên bãi cỏ trước sân chờ bọn họ đến.

Diệp Ly nhìn lướt qua bảy người, mặc dù trên mặt và trên người đều có chút vết thương nho nhỏ nhưng cũng không nghiêm trọng lắm, hài lòng gật đầu nói: “Xem ra các ngươi đã huấn luyện rất tốt. Ta biết trong lòng các ngươi hơi nghi ngờ với việc ta tách riêng các ngươi ra. Nhưng mà không cần gấp gáp, sở dĩ ta làm như vậy là bởi vì phương hướng học tập của các ngươi trong tương lai sẽ khác với bọn họ. Cũng giống như vậy, nhiệm vụ các ngươi cần thi hành trong tương lai cũng hoàn toàn khác với bọn họ.”

Một người trong đó đứng dậy hỏi: “Có khác biệt gì?”

Diệp Ly thản nhiên nói: “Phương hướng nhiệm vụ trong tương lai của bọn họ là kịch liệt chiến đấu quy mô nhỏ, tỷ như đánh lén, cứu viện, bảo vệ, đánh úp, v..vv., mà các ngươi. . . Có thể không cần chiến đấu, ta cần đầu óc của các ngươi nhiều hơn. Tương lai các ngươi cần phải làm là ẩn núp giấu diếm, thăm dò phân tích truyền lại tình báo, dĩ nhiên cũng có thể là ám sát, hộ vệ,….

Mấy người lính nhíu nhíu mày, liếc nhìn nhau nói: “Sở công tử muốn chúng ta làm mật thám?”

“Mật thám?” Diệp Ly nhướng mày nói: “Cũng có thể nói như vậy,

đây cũng là một trong những nhiệm vụ trong tương lai mà các ngươi có thể phải làm. Nhưng mà ta lại thích gọi là đặc công hoặc gián điệp hơn. Các ngươi càng cần phải học tập thêm ngôn ngữ của các quốc gia, thậm chí là ngôn ngữ địa phương, phân tích tâm lý, phong thổ các quốc gia, thuật cải trang dịch dung, truy tung và chống truy tung, thành lập và quản lý mạng lưới tình báo. Cùng với các loại công cụ thực dụng, đánh nhau, thuật tiếp cận ám sát, v. .vv . . . . hơn huấn luyện thiên về võ lực của bọn họ Các ngươi cũng là những người được chọn ra từ trong mấy chục lính tinh nhuệ ở nơi này, vô luận là gia thế, năng lực, học thức, đầu óc, đều là người chọn thích hợp nhất. Mặc dù các ngươi không giống với bọn họ, nhưng trên danh nghĩa các ngươi cũng vẫn ở trong Mặc gia quân giống như bọn họ, tất cả hứa hẹn lần trước ta đã nói cũng vẫn hữu hiệu với các ngươi. Hơn nữa, nếu như hy sinh vì nhiệm vụ hoặc bị thương, tiền chết và phí trấn an gia đình đều tăng lên gấp ba. Dĩ nhiên, trước đó, các ngươi có cơ hội lựa chọn thối lui. Người thối lui có thể trở về bên kia tiếp tục huấn luyện."

Mấy người trầm mặc một hồi, mấy người này cũng là những người có tiềm lực nhất trong nhóm người này. Rất nhanh, bọn họ liền đưa ra quyết định, mặc dù không biết rốt cuộc vị Sở công tử này là ai, nhưng bọn họ cảm thấy hắn không giống với các tướng lãnh khác. Những gì hắn nói vừa mới lạ lại tràn đầy lực hấp dẫn với bọn họ. Giống như sẽ mang đến cho cuộc sống trong tương lai của bọn họ một con đường khác, thân là nam tử, ai mà không muốn được đứng trên vạn người, ai không muốn công thành danh toại? Bọn họ lại càng rõ ràng hơn những người chữ to không biết mà chỉ biết phục tùng kia, "Khởi bẩm công tử, chúng ta ở lại."

Diệp Ly nhướn mày, nhìn bọn họ, mỉm cười nói: "Các ngươi thực sự không sợ chết? Ta sẽ không lừa các ngươi, các ngươi nên biết rằng, vô luận gián điệp hay huấn luyện cũng đều hết sức nguy hiểm. Hơn nữa cho dù không có nguy hiểm đến tánh mạng, cũng có thể vĩnh viễn không thể về nhà được cũng không thể gặp lại người nhà của mình."

“Thuộc hạ biết, tin tưởng Vương gia và Vương phi đều chăm sóc tốt cho người nhà của chúng ta.” Lời này rất đúng, ít nhất Mặc gia quân luôn luôn hết sức hậu đãi binh lính hơn những quân đội khác.

Diệp Ly gật đầu nói: “Rất tốt, vô luận như thế nào ta đều bảo đảm, người nhà của các ngươi không phải lo áo cơm. Hôm nay các ngươi có thể tùy ý nghỉ ngơi, huấn luyện bắt đầu từ ngày mai.”

“Dạ, công tử!”

Chương 117: Công chúa Dung Hoa

Mấy ngày sau, mỗi ngày Diệp Ly cũng sẽ tự mình đến sơn cốc dưới vách núi Hắc Vân để tự mình chỉ đạo cho mấy người được nàng chọn lựa ra. Tần Phong vẫn đi theo ở bên người nàng cùng học tập lại càng nhận được lợi ích không nhỏ, trong lòng cũng càng bắt đầu bội phục năng lực của Diệp Ly. Tần Phong nghĩ như thế nào cũng không ra, rõ ràng Vương phi là một cô gái trẻ mới mười mấy tuổi, làm sao mà lại hiểu được rất nhiều thứ mà những người bọn họ ngay cả nghe cũng không nghe nói qua như vậy. Tần Phong tự xưng là thông minh, nhưng mà lại không thể không thừa nhận, muốn học tinh thông hết những thứ Vương phi dạy, chỉ sợ ít nhất hắn cũng phải mất hơn mười hay hai mươi năm.

Diệp Ly cũng chú trọng tâm lý và ý nghĩ của mấy binh lính tự mình chọn lựa riêng để bồi dưỡng đảm đương làm gián điệp. Cho nên trong lúc dạy còn cố ý thêm vào một chút chuyện xưa đặc công truyền kỳ trải qua ở kiếp trước đã sửa đổi một chút, mặc dù không có họ tên cụ thể của người nào, nhưng cũng khiến cho những binh sĩ thông minh này hiểu tầm quan trọng của nhiệm vụ mà tương lai đòi hỏi bọn họ phải gánh vác, cùng với làm mật thám thì. . . Gián điệp cũng không phải như bọn họ nghĩ, có lúc thậm chí có thể quyết định thắng bại của một cuộc chiến. Vốn trong lòng còn có nhàn nhạt tiếc nuối và bất mãn thì đã bị chôn vùi ở trong lúc các loại kiến thức và kỹ năng mới lạ mà Diệp Ly mang đến.

“Vương phi, người đã có tính toán gì với nhóm người này chưa?” Tần Phong đi theo bên cạnh Diệp Ly, hơi ngạc nhiên hỏi Diệp Ly đang viết nhanh ở bên cạnh bàn.

Diệp Ly ngẩng đầu nhìn hắn một cái, rồi nói: “Bọn họ cũng chỉ có thể coi là thí nghiệm, chân chính có thể có tác dụng gì thì ta cũng

không nắm bắt được. Huấn luyện một gián điệp đạt tiêu chuẩn khó khăn hơn huấn luyện ra một trăm binh lính tinh nhuệ đạt tiêu chuẩn, cũng phải hao phí thời gian nhiều hơn. Huống chi ta cũng không quá quen thuộc với đám người này."

Tần Phong cười nói: "Thuộc hạ lại nhìn không ra Vương Phi có bộ dạng không hề quen thuộc, mấy ngày nay thuộc hạ nghe được những thứ Vương phi dạy, cũng cảm thấy mới mẻ. Rất nhiều thứ hẳn là từ trước ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới, thật không rõ làm sao mà Vương phi lại nghĩ ra được."

Diệp Ly cười như không cười nhìn hắn, hỏi: "Ngươi thật sự muốn biết?"

Tần Phong ngẩn ra, không nhịn được co cổ lại, lắc đầu liên tục, nói: "Thuộc hạ nói đùa thôi." Từ gia là thế đại thư hương, đại nho danh gia xuất hiện lớp lớp, lại ra một cô gái thiên tài như Vương phi thì cũng không sao cả, đúng không? Nhìn tài liệu đã chất đầy một bên trên bàn một chút, Tần Phong cau mày nói: "Nếu Vương phi muốn bồi dưỡng gián điệp…, vì sao chỉ chọn nam mà không chọn nữ. Dù sao thì nữ lại càng dễ không khiến cho người ta hoài nghi."

Diệp Ly tức giận quăng cho hắn một ánh mắt, nói: "Ngươi cho rằng ta không muốn sao? Làm gì mà dễ tìm được một cô gái thích hợp như vậy? Nữ không giống nam, nếu nam thì mặc dù bề ngoài bình thường một chút cũng không sao, lại càng không dễ dàng làm cho người ta cảnh giác. Nhưng nếu là nữ thì phải tuyệt đối cần tài hoa, dung mạo và thủ đoạn tuyệt đỉnh, nếu ngay cả bên người của địch nhân cũng không tiếp cận được, thì càng không cần phải nói đến những thứ khác."

Tần Phong gật đầu nói: "Vương phi nói rất đúng."

Diệp Ly nói: "Sau này một đám người này chắc vẫn phải để ngươi chịu trách nhiệm, bình thường ngươi chú ý đến một chút, xem coi có người thích hợp hay không. Còn có mấy người kia nữa, hai ngày nữa ta phải về kinh rồi, những điều này là những thứ bọn họ còn cần học tập, một mình ngươi cũng xem một chút. Đợi đến những thứ này kết thúc, ta sẽ mời người khác một mình chỉ cho bọn họ những cái

khác. Chỗ này của ta có hai danh sách nhập học của thư viện Ly Sơn, đợi đến lúc bọn họ kết thúc huấn luyện, thì ngươi chọn lựa hai người đưa qua đó."

Tần Phong sửng sốt, thư viện Ly Sơn là nơi mà rất nhiều đệ tử danh môn của Đại Sở muốn chen chúc cũng không chen chúc vào được. Mà gia thế của những binh sĩ tầng dưới chót trong quân đội như bọn họ thì chưa chắc đã tốt, nhưng mà cho dù Vương phi muốn làm gì, thì có thể đến thư viện Ly Sơn đọc sách cũng đã là ân điển thật lớn với bọn họ rồi, "Đa tạ Vương phi."

Diệp Ly khoát tay nói: "Tạ ơn thì không cần, cố gắng lựa chọn tuổi còn nhỏ một chút. Ngoài ra, nếu tự bọn họ không thể qua được kỳ thi tuyển nhập học của thư viện Ly Sơn thì cũng không vào được."

Tần Phong cười nói: "Lúc ở nhà thì mấy người này cũng đã đọc qua một ít sách, hơi khác với những hán tử thô kệch trong quân kia. Biết Vương phi ân điển như vậy, cho dù phải liều mạng thì bọn họ cũng sẽ thi qua."

Diệp Ly hài lòng gật đầu, đang muốn phân phó những cái khác, thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu bén nhọn, "Diệp Ly, ngươi cút ra đây cho Bản quận chúa!"

Tần Phong không vui cau mày, nói: "Người nào có lá gan lớn như vậy, dám gây chuyện ở biệt viện của Đại trưởng công chúa?"

Diệp Ly vừa nghe tiếng kêu bén nhọn kia thì cũng biết người tới là ai, cười một tiếng rồi nói: "Đã nhiều ngày như vậy mà nàng ta mới ầm ĩ tới cửa thì cũng đã không dễ dàng. Nhưng mà chỉ sợ bây giờ tất cả mọi người đều bao dung nàng ta, thích ầm ĩ thì để ầm ĩ một lát đi. Phân phó xuống dưới, dẫn nàng ta tới đây, đừng quấy rầy Hoàng cô nghỉ ngơi."

"Là Quận chúa Dung Hoa?"

"Là công chúa Dung Hoa." Diệp Ly sửa lại cho đúng, mặc dù nàng không ở trong kinh thành, nhưng chuyện đã xảy ra trong kinh thành, thì mỗi ngày đều được đưa đến trên bàn nàng đúng hạn. Hoàng đế phong Quận chúa Dung Hoa là công chúa Dung Hoa hòa thân với Bắc Nhung. Mấy ngày nay phủ của công chúa Chiêu Nhân có thể nói

là bị ầm ĩ đến lật trời rồi, lúc mới bắt đầu thì Quận chúa Dung Hoa còn tưởng rằng mẫu thân và dì của mình có thể làm chỗ dựa cho mình, đợi đến sau khi phát hiện mẫu thân không thể ra sức, lại bắt đầu khóc lóc om sòm ồn ào, thậm chí là tuyệt thực, công chúa Chiêu Nhân gấp đến gần như bạc trắng cả tóc. Chỉ là, Quận chúa Dung Hoa có ồn ào đi nữa thì làm sao mà chống lại được ý chỉ của Hoàng đế? Mỗi ngày vẫn bị nữ quan trong cung phái tới ép học tập lễ nghi trong cung. Quận chúa Dung Hoa chính là xuất thân từ hoàng thất, mặc dù yêu cầu không nghiêm cẩn bằng công chúa trong cung, nhưng về mặt lễ nghi thì cũng rất tốt không phải chịu tội gì. Chỉ là không biết làm sao mà hôm nay nàng ta lại chạy được đến chỗ này ồn ào?

Nghe phía ngoài huyên náo, Diệp Ly đặt bút xuống đi ra ngoài. Mới ra cửa liền thấy Quận chúa Dung Hoa mang theo người cuồn cuộn mà đến, vừa nhìn thấy Diệp Ly đi ra ngoài, bên trong đôi mắt tràn đầy cừu hận và lửa giận, "Diệp Ly… ngươi… tiện nhân này… ta giết ngươi!" Thấy Diệp Ly, Quận chúa Dung Hoa giống như thấy được kẻ thù từ mấy đời, liều mạng nhào tới Diệp Ly.

Diệp Ly khẽ cau mày, Tần Phong đi theo phía sau nàng bước lên trước, ngăn Quận chúa Dung Hoa lại ở chỗ cách Diệp Ly hai bước, đạm thanh nói: "Công chúa, xin tự trọng."

Công chúa, xưng hô thế này để cho nụ cười của Quận chúa Dung Hoa lập tức vặn vẹo, nổi giận nói: "Câm miệng, Bản quận chúa làm cái gì còn cần nô tài như ngươi tới chỉ trích sao?"

Tần Phong nhàn nhạt nhướng mày nói: "Xin lỗi công chúa, tại hạ là thuộc hạ của Định Quốc Vương phủ, cũng không phải là nô tài của người."

"Ngươi. . . Ngươi. . ." Quận chúa Dung Hoa luôn luôn ương ngạnh đã quen, vốn đã tức giận công tâm, lại không nghĩ tới một tên nô tài của Định Quốc Vương phủ cũng dám vô lễ với mình như thế, tức đến hồi lâu cũng không nói ra lời. Lúc này hạ nhân đi theo phía sau nàng mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng xông lên trấn an.

Quận chúa Dung Hoa bị tiếng nói bảy mồm tám mỏ chõ vào bên

tai khiến cho tâm phiền ý loạn, xoay người lại hung hăng tát cho người bên cạnh một bạt tai, rồi nói: “Đều câm miệng hết cho Bản công chúa!”

Trong viện lập tức một mảnh yên lặng, người bên cạnh Quận chúa Dung Hoa vội vàng im bặt, không dám chọc cho chủ tử tức giận nữa.

Diệp Ly khoát khoát tay nói với Tần Phong: “Tần Phong, ngươi đi trước đi.”

Tần Phong không đồng ý, cau mày nói: “Vương phi, chuyện này chỉ sợ không ổn. . . . . .”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Không cần lo lắng, Quận chúa Dung Hoa sẽ không làm gì ta.”

Mặc dù không yên lòng công chúa Dung Hoa giống như người điên kia, nhưng mà Tần Phong vẫn lựa chọn tin tưởng Vương phi, dù sao bây giờ là ở trong biệt viện của Đại trưởng công chúa, cho dù thật sự công chúa Dung Hoa muốn làm gì thì cũng không dễ như vậy. Về phần muốn động thủ, chính Tần Phong cũng không dám nói có thể thắng được Vương phi, thì mười công chúa Dung Hoa này cũng không đủ để cho Vương Phi thu thập .

Đợi đến khi Tần Phong lui ra, Diệp Ly mới quay đầu cười với Quận chúa Dung Hoa một tiếng rồi nói: “Công chúa, mời vào bên trong.”

Quận chúa Dung Hoa bị thái độ ôn hòa như vậy của nàng khiến cho hơi không tiến lùi được, cảnh giác nhìn nàng chằm chằm, nói: “Ngươi có quỷ kế gì?”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Ngươi không cần lo lắng, ta sẽ không dùng cái quỷ kế gì với ngươi. Dùng quỷ kế với một công chúa hòa thân, đáng giá sao?”

“Ngươi!” Quận chúa Dung Hoa tức đến đỏ mặt.

Diệp Ly mỉm cười nói: “Công chúa vẫn vào bên trong ngồi xuống rồi mới nói đi.”

Cuối cùng Quận chúa Dung Hoa vẫn biết điều vào khách sảnh ngồi xuống, nhưng hai mắt hạnh lại không chút khách khí lăng trì

Diệp Ly như cũ.

Diệp Ly uống một ngụm trà, mới hỏi nói: “Vì sao hôm nay công chúa tới chỗ này của ta ồn ào? Chỉ vì trút giận một hơi sao? Nếu như vậy, thì ta sẽ không đánh trả, ngươi thích nhốn nháo, thích chửi mắng, thích đập đồ thì đập đồ đi, chỉ cần ngươi vui vẻ là được. Nhưng mà. . . Như vậy có ý nghĩa gì sao, có thể thay đổi tình trạng hiện tại không? Huống chi, công chúa thật sự cảm thấy chuyện ngươi hòa thân Bắc Nhung này là bởi vì ta?”

Quận chúa Dung Hoa sửng sốt, rất nhanh liền lẽ thẳng khí hùng, nở nụ cười nói: “Đương nhiên là bởi vì ngươi, ai bảo ngươi thêm Bản quận chúa vào? Ngươi dám nói ngươi không phải muốn lấy việc công trả thù riêng không?”

Diệp Ly nhướng mày nói: “Lấy việc công trả thù riêng? Ngươi muốn cho là như thế thì cũng có thể, nhưng mà mệnh lệnh là Hoàng thượng hạ, ta chỉ chọn lựa người mà ta cho là thích hợp nhất. Cuối cùng lựa chọn công chúa cũng không phải là ta.”

Quận chúa Dung Hoa cả giận nói: “Tại sao ngươi không bỏ tên của ta ra?”

Diệp Ly hơi buồn cười nhìn nàng ta, hỏi ngược lại: “Vì sao ta phải bỏ tên của ngươi ra?” Nàng và Quận chúa Dung Hoa rất thân sao, quan hệ rất tốt hả?

“Bản quận chúa không muốn đi hòa thân, những nam tử Bắc Nhung kia thô tục như vậy, khó coi như vậy. . . . . .”

Nhìn trên khuôn mặt kiêu ngạo của Quận chúa Dung Hoa cuối cùng cũng toát ra một tia sợ hãi và mềm yếu, Diệp Ly khẽ thở dài ở trong lòng, “Ai muốn đi hòa thân chứ?”

Quận chúa Dung Hoa sửng sốt, một hồi lâu cũng không nói ra lời. Đúng vậy, Bắc Nhung cũng không phải là nơi tốt gì, cô gái xuất thân thế gia danh môn thì ai mà nguyện ý đi hòa thân? Diệp Ly và mình lại không giao tình gì, thậm chí còn có chút hiềm khích, tại sao nàng ta phải giúp bỏ tên mình ra?

Nhìn bộ dáng quật cường cắn góc môi cố nén nước mắt của Quận chúa Dung Hoa, trong lòng Diệp Ly nhẹ nhàng lắc đầu, mặc dù

nàng không thích Quận chúa Dung Hoa, nhưng cũng không tính là chán ghét. Đúng là Quận chúa Dung Hoa bị nuông chiều đến ương ngạnh, nên trong mắt không có người khác, nhưng tính tình cũng coi như ngay thẳng, ít nhất dễ chung đụng hơn những cô gái tràn đầy âm mưu tính toán trong lòng kia nhiều, "Làm sao mà hôm nay Công chúa lại ra khỏi thành? Sẽ không phải vì tới đánh ta một trận cho hả giận đi?"

"Ngươi để cho ta đánh một trận sao?" Quận chúa Dung Hoa hỏi.

Diệp Ly mỉm cười lắc đầu, chén sứ trong tay bị vỡ vang lên một tiếng, thản nhiên nói: "Ngươi không đánh lại ta."

"Ngươi!" Quận chúa Dung Hoa căm giận nhìn chằm chằm nàng, cảm thấy nữ nhân này biến mình thành con khỉ để đùa giỡn.

Diệp Ly bình tĩnh nhìn nàng ta, rồi nói: "Chuyện hòa thân đã không thể sửa đổi, công chúa có thời gian rảnh rỗi tức giận với ta còn không bằng thử nghĩ xem sau này nên làm cái gì bây giờ?"

Trong mắt Quận chúa Dung Hoa hiện lên một tia bi ai và vô trợ (*không có ai trợ giúp*), hừ nhẹ một tiếng nói: "Còn có thể làm gì? Chờ bị giải đi hòa thân, lên xe ngựa đến Bắc Nhung. Đợi đến năm Bắc Nhung trở mặt với Đại Sở không phải bị đánh vào lãnh cung thì chính là bị cầm đi tế cờ thôi." Cho dù nàng nuông chiều tùy hứng đi nữa thì cũng xuất thân hoàng tộc, rất nhiều quan hệ ích lợi cũng không phải không biết, chỉ là trước kia không cần thôi.

Ánh mắt của Diệp Ly chợt lóe, tiện tay thả chén trà đã bể tan tành trong tay lại trên bàn, nói: "Công chúa đi Bắc Nhung thì chính là Thái Tử phi của Bắc Nhung, chỉ cần Bắc Nhung và Đại Sở còn không chính thức xé rách mặt, thì trên danh nghĩa, ai cũng sẽ không làm gì ngươi. Chỉ cần chính Công chúa có đầy đủ thông tuệ, ở Bắc Nhung cố gắng mà sống sót, chưa biết chừng tương lai có lẽ còn có cơ hội trở lại Đại Sở."

Đương nhiên Quận chúa Dung Hoa không tin, hừ lạnh nói: "Trở lại Đại Sở? Ngươi nói rất dễ dàng, thật sự đến đó lúc ai còn nhớ được còn có một công chúa hòa thân?"

Diệp Ly cau mày suy nghĩ một chút, lấy ra một khối ngọc tinh xảo

được ghép thành đôi, tách ra một nửa đưa cho Quận chúa Dung Hoa, rồi nói: “Công chúa nhận lấy cái này, nếu như tương lai công chúa có nguy hiểm đến tính mạng, Định Quốc Vương phủ có thể cứu công chúa một mạng. Đây là tín vật.”

“Ngươi muốn ta làm cái gì?” Quận chúa Dung Hoa cũng không phải là kẻ ngu, nếu theo như lời của Diệp Ly, thì giao tình của các nàng còn chưa tốt đến trình độ có thể để cho Diệp Ly giúp nàng.

Diệp Ly nói: “Gánh vác lên trách nhiệm của một công chúa hòa thân và Thái Tử phi Bắc Nhung. Ngươi vẫn có thể phụ tá Thái tử Bắc Nhung.”

“Ta. . . Phụ tá Thái tử Bắc Nhung? Ngươi đang ở đây nói đùa sao?” Quận chúa Dung Hoa vẫn tự biết rõ năng lực mình, muốn nàng làm Vương phi bình thường thì còn có thể, phụ tá Thái tử một nước. . . có phải Diệp Ly quá coi trọng nàng hay không?

Diệp Ly thản nhiên nói: “Ngươi không cần lo lắng, nếu ta đã nói như vậy thì đương nhiên sẽ giúp ngươi. Nếu như ngươi tin được lời của ta, tương lai có người cầm lấy một khối ngọc ghép thành đôi khác tới tìm ngươi, ngươi chỉ để ý tín nhiệm hắn là được. Ngoài ra, ngươi vừa mới đến Bắc Nhung có thể tiết lộ một chút tin tức với số lượng vừa phải cho Thái tử Bắc Nhung, để cho hắn tin tưởng rằng, ngươi có thể giúp hắn. Tránh cho. . . Mới vừa qua lại bị hắn giết chết. Thái tử Bắc Nhung khẳng định không vui khi lấy một Thái Tử phi đến từ Đại Sở.”

Ánh mắt của Quận chúa Dung Hoa hơi phức tạp nhìn Diệp Ly, từ nhỏ mình sinh ra ở hoàng thất thậm chí còn lớn hơn Diệp Ly hai ba tuổi, nhưng mà mình còn chưa có nghĩ qua nhiều chuyện như vậy. Đây chính là khác biệt của một Định Quốc Vương phi và một Quận chúa bình thường sao?

“Nếu Thái tử Bắc Nhung biết ta có quan hệ với Định Vương phủ, thì làm sao lại tín nhiệm ta?” Quận chúa Dung Hoa hỏi.

Diệp Ly cười nói: “Nghĩ biện pháp cho hắn biết rằng, ngươi có thể giúp hắn đối phó với Gia Luật Dã. Đến lúc Tu Nghiêu đưa ngươi đi Bắc Nhung, ta sẽ bảo hắn nói rõ với Thái tử Bắc Nhung. Hơn nữa.

. . Ngươi muốn Thái tử Bắc Nhung tín nhiệm làm cái gì? Ngươi thật sự cho là Bắc Nhung sẽ tiếp nhận một quốc mẫu tương lai là người Đại Sở sao? Mặc dù Bắc Nhung là đất man di nhưng còn coi trọng huyết thống hơn những nơi khác, mấy trăm năm qua Bắc Nhung chưa từng có một Vương Hậu dị quốc, cũng không có một Bắc Nhung Vương mà trong thân thể có huyết mạch ngoài quý tộc Bắc Nhung. Dĩ nhiên, nếu như ngươi có thể đủ hấp dẫn để Gia Luật Hoằng có thể vì ngươi mà thay đổi hết thảy…, ta cũng có thể thay đổi phương án ủng hộ ngươi."

Nhớ tới những người Bắc Nhung ghét cay ghét đắng trong truyền thuyết kia, Quận chúa Dung Hoa chán ghét cau mày lại. Mặc dù Gia Luật Dã kia cũng không tệ lắm, nhưng mà cũng chỉ là không tệ mà thôi. Nam tử của Đại Sở anh tuấn hơn hắn không có một vạn thì cũng có mấy ngàn, ai biết Gia Luật Hoằng trưởng thành cái đức hạnh gì? Lúc trước Gia Luật Bình kia khó coi giống đầu heo. Quận chúa Dung Hoa tức giận quyết định lấy mảnh ngọc ghép thành đôi trong tay Diệp Ly, rồi nói: "Đây chỉ là giao dịch công bằng, ngươi đừng nghĩ Bản quận chúa sẽ tạ ơn ngươi."

Diệp Ly mím môi mỉm cười nói: "Không cần cám ơn, nhưng mà công chúa nên biết rằng, có một số việc không thể để cho quá nhiều người biết?"

"Bản quận chúa không ngốc." Quận chúa Dung Hoa hừ lạnh nói. Nàng dĩ nhiên không ngốc, nàng biết Diệp Ly đang lợi dụng nàng, nhưng mà từ xưa tới nay có mấy người công chúa hòa thân có số mệnh tốt, huống chi là nơi như Bắc Nhung. Diệp Ly lợi dụng nàng, ít nhất cũng cung cấp trợ lực cho nàng có thể sống tiếp. Vị biểu ca cao cao tại thượng trong cung kia thì làm cái gì? Ngoại trừ phái người dạy nàng lễ nghi đã sớm học qua ra, thì ngay cả một câu dặn dò cũng không có. Chỉ biến mình thành một viên cờ có thể tùy thời vứt bỏ mà thôi. Đã như vậy thì không thể trách nàng giúp đỡ Định Quốc Vương phủ, nàng cũng muốn sống.

Diệp Ly gật đầu, "Cũng sắp đến lúc lên đường, mấy ngày nay tốt nhất là công chúa đi gặp Trưởng công chúa Chiêu Dương và Hoàng

hậu nương nương nhiều chút.

Quận chúa Dung Hoa khó hiểu liếc nàng, Diệp Ly cười nói: “Hai vị kia cũng là người thông minh, nếu công chúa thành tâm thỉnh giáo, các nàng sẽ dạy ngươi không ít thứ. Ta không biết công chúa Chiêu Nhân đã dạy công chúa những thứ gì, nhưng nhiều năm như vậy xem ra cũng không cần học lại đi?”

Quận chúa Dung Hoa cũng không tức giận Diệp Ly trắng trợn giễu cợt mẫu thân của mình, ngược lại nghiêm túc suy tư chốc lát, rồi nói: “Bản quận chúa biết rồi. Bản công chúa đi, đúng rồi. . . Nếu ngươi rảnh rỗi thì vẫn trở lại kinh thành sớm đi. Cẩn thận Định Quốc Vương gia của ngươi bị người ta cuỗm mất.” Nói xong vẻ mặt của Quận chúa Dung Hoa vẫn kiêu ngạo từ từ đi ra ngoài, để lại một mình Diệp Ly ở trong khách sảnh ngẩn người, suy tư chuyện Quận chúa Dung Hoa nói là giỡn hay thật.

Chương 118: Hách Liên Huệ Mẫn

Tiễn Quận chúa Dung Hoa đi, Diệp Ly quay đầu lại xử lý xong kế hoạch huấn luyện cần chuẩn bị trong tay giao cho Tần Phong, sáng hôm sau mới đi cáo từ Đại trưởng công chúa chuẩn bị trở về thành.

Đại trưởng công chúa ý vị thâm trường nhìn Diệp Ly cười nói: "Là nên trở về, con đường đường là một Định Quốc Vương phi sao lại ở ngoài thành với lão cụ bà ta đây được? Huống chi Tu Nghiêu nơi đó không có Vương phi giúp đỡ luôn có rất nhiều chỗ không thích hợp."

Nghe Đại trưởng công chúa nói…, Diệp Ly hơi ngẩn ra, càng cảm thấy trong kinh thành có chuyện gì mà mình không biết. Bái biệt Đại trưởng công chúa, ra cửa thấy Tần Phong đứng ở cửa chờ mình, Diệp Ly cười như không cười liếc hắn một cái, "Có phải trong kinh thành đã xảy ra chuyện gì mà ta không biết?"

Sắc mặt Tần Phong cứng đờ, cười nói: "Nếu có chuyện quan trọng thì có ai dám không bẩm báo cho Vương Phi biết?"

Diệp Ly hí mắt, quay đầu nhìn hắn, cười nói: "Như vậy chính là chuyện không quá quan trọng rồi? Nói nghe một chút đi."

Thấy Diệp Ly xoay người đi ra ngoài, Tần Phong vội vàng bước nhanh theo sau, vừa nói: "Thật ra thì cũng không có đại sự gì, cái gì kia. . . Mấy ngày trước, sứ giả hòa thân của Bắc Nhung không phải là đến kinh thành sao. Gia Luật vương tử dâng thư lên Hoàng thượng nói là, nếu hai nước đám hỏi sẽ phải có gả có cưới, biểu hiện rõ tình hữu nghị hai nước."

Diệp Ly quay đầu lại nhìn hắn, thản nhiên nói: "Cho nên lúc này tới lượt công chúa Bắc Nhung, muốn Vương gia cưới? Hoàng đế coi Định Quốc Vương phủ là chỗ nào, loại người loạn thất bát tao gì đều nhét vào trong phủ?"

Tần Phong co cổ lại, Vương Phi đang ghen sao? Vương gia mà

biết nhất định sẽ rất vui mừng đi. Vừa nhìn thần sắc Diệp Ly, Tần Phong vội vàng giải thích: “Không phải là công chúa Bắc Nhung. . . Là con gái nuôi của Đại tướng quân Phi Mã Hách Liên Chân của Bắc Nhung quốc, Hách Liên Huệ Mẫn.”

Khóe miệng Diệp Ly không nhịn được rút rút, con gái nuôi của Hách Liên Chân. . . Người nào không biết Hách Liên Chân và Định Quốc Vương phủ có thù sâu như biển, còn có vị con gái nuôi này. . . Xem ra đối phương quả thật rất có lòng tin mới dám lấy một thân phận như vậy đến Đại Sở, “Tại sao ta không biết?”

“Vương Phi bớt giận.” Tần Phong vội vàng thỉnh tội, Diệp Ly nhàn nhạt liếc hắn một cái, lúc này Tần Phong mới nhớ lại Vương phi cũng không thích thủ hạ nói nhảm cái loại thỉnh tội này, vội vàng khai báo: “Là ý của Vương gia. Vương gia nói, nếu Vương phi còn muốn ở bên ngoài, thì trước hết không cần lấy loại chuyện nhỏ nhặt này làm phiền Vương phi, chỉ là một cô gái Bắc Nhung, Vương gia cũng không để ở trong lòng.”

Diệp Ly khẽ gật đầu coi như là nhận giải thích của hắn, mới hỏi: “Đã như vậy, tại sao lại truyền ra cả thành đều biết?” Quận chúa Dung Hoa một mực ở trong kinh thành thì cũng thôi, ngay cả Đại trưởng công chúa lánh xa ở ngoài thành mà cũng biết, thì không thể nói, chuyện này không ầm ĩ lớn.

Tần Phong nói: “Hoàng thượng và Thái hậu nói, Vương phi và Vương gia đám cưới đã hơn một năm, nhưng Vương phi. . . vẫn không có tin tức, cho nên đúng lúc Gia Luật vương tử thỉnh cầu, nói là khai chi tán diệp cho Vương phủ.” Nói xong, Tần Phong cẩn thận dò xét Diệp Ly một cái, đây mới là nguyên nhân chính bọn họ không dám bẩm báo Vương phi.

“Hay cho một cái khai chi tán diệp!” Diệp Ly cười lạnh, “Dâng con gái Bắc Nhung để khai chi tán diệp cho Định Quốc Vương phủ? Trở về thành!” Mọi người luôn có thành kiến, nhưng mà cho dù nàng thật sự không sinh được con, thì dân chúng của Đại Sở và Mặc gia quân cũng không thể tiếp nhận trong thân thể của Định Vương tương lai có huyết mạch của Bắc Nhung được, cái này thuần túy là vấn đề

chính trị. Mặc Cảnh Kỳ cũng đánh chủ ý rất hay, hắn thật sự cho rằng mọi người trong khắp thiên hạ đều là người ngu sao?

Còn chưa trở lại Vương phủ, dọc theo đường đi, Diệp Ly đã nghe không ít lời đồn đãi về Định Vương và Hách Liên Huệ Mẫn. Trong đó lại càng không thiếu lời đồn đãi về Định Vương phi lập gia đình hơn một năm còn không có mang thai, rồi lại không chịu dâng trắc phi cho Định Vương, ghen tị, không hiền, v..vv….

Mới vừa vào Vương phủ, Mặc tổng quản liền vội vã chạy tới mời Diệp Ly đến chính sảnh, Diệp Ly nghi ngờ nhướng mày, Mặc tổng quản giải thích: “Gia Luật vương tử và tiểu thư Hách Liên Huệ Mẫn tới chơi, Vương gia đang ở đại sảnh nói chuyện với hai vị. Nếu Vương phi thân là chủ mẫu của Định Vương phủ, đương nhiên cũng nên ra mặt tiếp kiến khách nhân.”

Diệp Ly thú vị nhìn Mặc tổng quản, cười nói: “Mặc thúc không có gì muốn nói về lời đồn đãi phía ngoài sao?” Mặc dù những suy đoán ngổn ngang kia để cho trong lòng Diệp Ly khó chịu, nhưng có một chút cũng không nói sai, nàng lập gia đình một năm không có thai, lại hoàn toàn không có ý tứ cho Mặc Tu Nghiêu nạp thiếp, ở trong mắt mọi người thời đại này xem ra chính xác là ghen tị, không hiền .

Mặc tổng quản trầm ổn nói: “Chuyện của chủ tử thì sao thuộc hạ lại có quyền nghị luận được. Huống chi. . . Lời đồn đãi phía ngoài có hơn phân nửa là Vương gia cho người ta thả ra.”

“Hử? Vương gia muốn làm gì?” Diệp Ly có chút ngoài ý muốn, thật tình vừa nghĩ thì liền biết là đương nhiên, ngắn ngủn mới mấy ngày, mà lời đồn đãi đã truyền đầy kinh thành, thậm chí còn có xu thế phát triển mãnh liệt. Nếu có Định Vương phủ nhúng tay thì nhất định không đến nỗi như thế, xem ra Mặc Tu Nghiêu chẳng những không có trừ khử những lời đồn đãi này, mà ngược lại còn ở phía sau màn lửa cháy đổ thêm dầu.

Mặc tổng quản nói: “Vương gia nói, Vương phi trở lại thì tự nhiên sẽ hiểu dụng ý của ngài ấy. Vương Phi hiện tại. . . .”

Diệp Ly cười một tiếng, rồi nói: “Nếu người ta đã tự mình tới cửa rồi, sao Bản phi lại không gặp chứ.”

Mới vừa đi tới ngoài cửa chính sảnh, đã nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói thanh thúy của thiếu nữ, “Vương gia, không biết Huệ Mẫn có may mắn gặp Vương phi một lần hay không?”

Giọng nói của Mặc Tu Nghiêu lại vẫn thanh đạm ôn văn như ngày thường, thản nhiên nói: “A Ly ra khỏi thành đi thăm Hoàng cô, chỉ sợ không có duyên gặp Hách Liên tiểu thư.”

“Vương gia nói giỡn, làm sao lại không có duyên đây. Chờ Huệ Mẫn gả vào Định Quốc Vương phủ chính là tỷ muội tương xứng với Vương Phi, đương nhiên có thể gặp nhau.” Gia Luật Dã cười vang nói, “Huệ Mẫn, muội cũng không cần gấp gáp, Định Vương phi ôn văn thanh tao lịch sự, chính là gương mẫu trong các cô gái của Đại Sở. Tuyệt đối sẽ không làm khó dễ muội.”

“Biểu ca, huynh nói rất đúng, Huệ Mẫn ngưỡng mộ phương danh (*tiếng thơm*) của Vương phi đã lâu nên nhất thời nóng lòng, để cho Vương gia chê cười.” Hách Liên Huệ Mẫn giòn thanh cười nói, lời nói tự nhiên hào phóng lại không một chút ngượng ngùng và kinh hoảng khi nói về hôn sự của mình như con gái của Đại Sở.

“Gả vào Định Quốc Vương phủ?” Mặc Tu Nghiêu nghi ngờ nói: “Định Quốc Vương phủ cũng không có bàng chi, phụ huynh (*Phụ Vương + Vương Huynh*) của Bản Vương đã qua đời nhiều năm. Không biết Hách Liên tiểu thư có hôn ước với vị tổ tiên nào của quý phủ?”

“Xì. . . . . .” Diệp Ly không nhịn được cười ra tiếng, phía ngoài đã đồn đại đầy trời, mà Mặc Tu Nghiêu còn ra vẻ không biết, diễn trò cũng hơi thái quá đi. Ho nhẹ một tiếng, lúc này Diệp Ly mới cất bước đi vào trong sảnh.

Hiển nhiên Mặc Tu Nghiêu thấy Diệp Ly thì rất vui vẻ, tự mình đứng dậy, tiến lên kéo tay Diệp Ly, cười nói: “A Ly, rốt cục nàng đã trở lại, đã hết giận chưa, không tức giận với vi phu nữa?”

Diệp Ly cười nhạt, nói: “Vương gia cảm thấy mình làm sai sao?” Bí mật đưa tay bấm Mặc Tu Nghiêu một cái thật mạnh, đưa lưng về phía Hách Liên Huệ Mẫn và Gia Luật Dã, lấy ánh mắt ý bảo: Chàng giở trò quỷ gì?

Lực tay của Diệp Ly tuyệt đối không nhẹ, người Mặc Tu Nghiêu cứng đờ, khoa trương hiện lên trên mặt, nói: “A Ly còn đang tức giận sao? Bản vương biết Bản vương sai rồi. Chỉ cần nương tử cảm thấy không đúng cũng là sai, cho dù người trong thiên hạ nói là đúng, cái đó cũng là lỗi của bọn hắn. Nương tử ngồi.”

Trên khuôn mặt tuấn dật của hắn còn mang theo mặt nạ lạnh như băng ở một bên, cộng thêm uy danh của Định Quốc Vương gia, lúc này lại như trượng phu nhà bách tính đang tìm cách dụ dỗ thê tử, làm cho người ở bên ngoài nhìn thấy liền lộ ra vẻ cổ quái khác thường. Hách Liên Huệ Mẫn và Gia Luật Dã cũng kinh ngạc nhìn nhau một cái. Làm sao cũng không thể tin tưởng Định Vương lại làm trò trước mặt người ngoài như vậy.

Gia Luật Dã hơi hăng hái nâng lông mày lên, cười nói với Diệp Ly: “Vương phi, nhiều ngày không thấy nhưng phong thái của Vương phi vẫn như xưa.”

Diệp Ly mỉm cười gật đầu, rồi nói: “Gia Luật vương tử cũng không kém, vị tiểu thư này là. . . .”

Cũng không đợi Gia Luật Dã giới thiệu, Hách Liên Huệ Mẫn đứng dậy hành lễ theo Đại Sở với Diệp Ly, mới cười nói: “Tiểu muội Hách Liên Huệ Mẫn bái kiến Vương phi tỷ tỷ.”

Diệp Ly khẽ cau mày, nghiêng người tránh khỏi lễ của nàng ta, rồi cười nói: “Hách Liên tiểu thư gọi Bản phi là Vương phi được rồi. Nói đến, Hách Liên tiểu thư hẳn là lớn hơn Bản phi mấy tuổi đi, hai chữ tỷ tỷ này, Bản phi nhận không nổi.”

Lúc này Diệp Ly mới thấy rõ ràng bộ dáng của Hách Liên Huệ Mẫn này. Bởi vì là người Bắc Nhung, nên Hách Liên Huệ Mẫn cao gầy hơn các cô gái Đại Sở rất nhiều, nhưng thân hình thì cũng linh lung, tinh tế, không thấy chút bền chắc tráng kiện nào như cô gái Bắc Nhung ở trong ấn tượng, ngược lại thì ngũ quan hơi tinh sảo, lại có mấy phần thanh tú xinh đẹp của giai nhân Đại Sở. Chỉ là nàng một thân trang phục quý tộc Bắc Nhung màu hồng đào, mặt mang cười càng nhiều thêm mấy phần khí chất oai hùng gan dạ. Cũng có mấy phần giống với Mộ Dung Đình, nhưng mà chỉ gặp một lần, Diệp Ly đã

hiểu Hách Liên Huệ Mẫn này hoàn toàn khác với Mộ Dung Đình không chút tâm cơ nào. Phía ngoài cởi mở thanh thoát chỉ là ngụy trang của nàng ta mà thôi, chỉ bằng cặp mắt cười kia vẫn chuyên chú ở trên mặt nàng, thì Diệp Ly đã biết bộ dáng không chút tâm cơ nào như vậy của nàng ta che giấu lai lịch không rõ ràng của mình mà thôi.

Nghe Diệp Ly nói…, Hách Liên Huệ Mẫn hơi sững sờ, rất nhanh liền kịp phản ứng, cười nói: "Vương Phi tỷ tỷ có điều không biết, Huệ Mẫn đã được ý chỉ của Hoàng đế Đại Sở, ít ngày nữa gả vào Định Quốc Vương phủ. Mặc dù không biết quy củ của Đại Sở, nhưng Bắc Nhung chúng ta là người vào cửa trước thì làm lớn, cho nên ta kêu một tiếng tỷ tỷ cũng hẳn là đúng đi."

Diệp Ly trầm ngâm chốc lát, quay đầu lại nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: "Vương gia, chúc mừng Vương gia, Hoàng thượng tự mình ban thưởng cho chàng một vị mỹ nhân đây, chắc Vương gia rất vui mừng đi?"

Mặc Tu Nghiêu vội vàng lắc đầu nói: "Nương tử hiểu lầm, Bản vương chưa bao giờ nhận được ý chỉ tứ hôn gì cả. Mới vừa rồi Bản vương còn đang suy nghĩ, chẳng lẽ Hách Liên tiểu thư là có hôn ước với Phụ Vương hay Vương huynh. Như vậy. . . Mặc dù Phụ Vương và Vương huynh đã mất từ lâu, nhưng Định Quốc Vương phủ còn một cuộc minh hôn, cho dù là một nửa thì cũng rất tốt, chỉ là phải làm phiền nương tử vất vả. Không biết. . . Hách Liên tiểu thư là thứ mẫu phi của Bản Vương hay. . . Tiểu Vương tẩu?"

Lời này vừa ra, cho dù là bình tĩnh như Gia Luật Dã cũng không nhịn được nữa, vẻ mặt nhăn nhó, mặc dù con gái Bắc Nhung không câu nệ tiểu tiết nhưng bị vị hôn phu mà mình nhận định chế nhạo như thế, Hách Liên Huệ Mẫn cũng không nhịn được nữa, sắc mặt khó nhìn lên. Cái gì gọi là ngươi chưa nhận được ý chỉ tứ hôn? Hoàng đế ở tại chỗ tứ hôn, thì căn bản chưa kịp viết chiếu thư, kết quả Mặc Tu Nghiêu đã nghênh ngang rời đi, nửa điểm cũng không có ý định nể mặt Hoàng đế và Bắc Nhung. Sau đó lại càng trực tiếp hơn, nhốt người truyền chiếu thư ở ngoài cửa, đương nhiên là không có chiếu thư tứ hôn rồi.

Ánh mắt Diệp Ly trong suốt, ngước lên, “Quả thật như thế?”

Mặc Tu Nghiêu nghiêm mặt nói: “Tâm của vi phu với A Ly như mặt trời chứng giám tuyệt không nói dối. Nếu Bản vương không để ý liêm sỉ cưới Hách Liên tiểu thư, liền phạt Bản vương thiên lôi đánh xuống, đoạn tử tuyệt tôn.” Dù sao hắn tuyệt đối sẽ không cưới Hách Liên Huệ Mẫn, thề cái gì thì đương nhiên cũng không có chút áp lực nào.

Nghe vậy, thần sắc Diệp Ly mềm mại một chút, ôn nhu nói: “Ta tin tưởng chàng là được, thề độc làm cái gì? Nếu như thế, chút nữa ta sai người ta chuẩn bị hôn lễ là được, nhưng mà. . . Rốt cuộc là Phụ Vương hay Đại ca, có muốn thỉnh Đại tẩu trở lại một chuyến hay không?” Đừng nói nàng làm bại hoại danh tiếng của Hách Liên Huệ Mẫn, người Bắc Nhung không quan tâm cái này nhiều. Huống chi nàng cũng không có ý định khách khí với cô gái muốn tranh đoạt nam nhân với nàng.

Hiển nhiên Mặc Tu Nghiêu hết sức hài lòng với việc Diệp Ly phối hợp, quay đầu lại nhìn về phía Gia Luật Dã ngồi ở một bên. Nói rõ ý, để cho hắn nói rõ, rốt cuộc Hách Liên Huệ Mẫn phải gả là Tiền Tiền Định Vương hay Tiền Định Vương.

Sắc mặt Gia Luật Dã xanh mét, Mặc Tu Nghiêu đã cột việc cưới Hách Liên Huệ Mẫn và lễ nghĩa liêm sỉ cùng nhau rồi, hiển nhiên là quyết tâm muốn giao Hách Liên Huệ Mẫn cho người chết. Nếu thật làm theo ý của hắn ta, vậy bọn họ mới là tiền mất tật mang. Hừ nhẹ một tiếng, Gia Luật Dã nói: “Định Vương, chắc ngài cũng rõ ràng ý tứ của Bản vương tử và Hoàng đế Đại Sở, ngài còn càn quấy như vậy có mất thể thống hay không?”

Mặc Tu Nghiêu còn ủy khuất hơn hắn, than nhẹ một tiếng, rồi nói: “Vương tử có điều không biết, tổ tiên của Bản vương có huấn (*lời huấn giáo, dạy bảo*), tuyệt đối không thể lấy con gái dị quốc vào cửa, nếu không liền không xứng làm con cháu của Định Quốc Vương phủ. Nhưng mà vì tình hữu nghị giữa hai nước của ta và ngươi, Phụ Vương và Vương huynh đã mất sớm nên cũng không bị quy củ của Định Vương phủ ảnh hưởng. Như thế chẳng phải là vẹn cả đôi

đường sao?"

Vẹn cả đôi đường cái quỷ ấy! Gia Luật Dã không thể không thầm mắng ở trong lòng.

"Vương gia, Huệ Mẫn một lòng ngưỡng mộ Vương gia, vì sao Vương gia phải nhục nhã ta như thế?" Hách Liên Huệ Mẫn đứng dậy nhìn Mặc Tu Nghiêu u oán nói.

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: "Bản vương không có ý nhục nhã Hách Liên tiểu thư."

Hách Liên Huệ Mẫn nói: "Đã như vậy, vì sao Vương gia lại lần nữa từ chối? Ta và ngài là danh chính ngôn thuận được Hoàng đế Đại Sở tứ hôn, mặc dù Hách Liên Huệ Mẫn ta không phải xuất thân hoàng tộc nhưng cũng là quý tộc Bắc Nhung, thuở nhỏ đã học văn tập võ, tự hỏi sẽ không bôi nhọ Vương gia."

Mặc Tu Nghiêu nhìn Hách Liên Huệ Mẫn một chút, cúi đầu nhìn Diệp Ly ngồi ở bên cạnh mình, ôn nhu nói: "Kiếp này, Bản vương chỉ cưới duy nhất một mình A Ly. Hành động lần này của Hách Liên tiểu thư để ái phi của Bản vương ở chỗ nào?"

Ba người trong sảnh đều ngẩn ra, ánh mắt Hách Liên Huệ Mẫn phức tạp nhìn Diệp Ly một cái, nói: "Vương gia vì Vương phi, ngay cả Đại Sở cũng không để ý sao?"

Diệp Ly cau mày, nhìn Hách Liên Huệ Mẫn, nói: "Hách Liên tiểu thư nói gì vậy, không lẽ Vương gia chúng ta không cưới Hách Liên tiểu thư thì Bắc Nhung sẽ hưng binh xâm phạm nước ta?"

Đương nhiên Hách Liên Huệ Mẫn sẽ không thể không có đầu óc nói tiếp như vậy, chỉ là nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: "Nghe nói xưa nay Định Quốc Vương phủ trung với triều đình, không lẽ Vương gia vì Định Vương phi muốn kháng chỉ sao? Vương gia sẽ không sợ các thần tử trên triều đình cho Vương Phi là họa quốc (*người mang lại tai họa cho quốc gia*) sao?"

Sắc mặt Mặc Tu Nghiêu trầm xuống, hình như rốt cục thu hồi nụ cười diễn trò mới vừa rồi. Nhàn nhạt nhìn Hách Liên Huệ Mẫn nói: "Bản vương thấy tài ăn nói này của Hách Liên tiểu thư không giống như là người Bắc Nhung, mà ngược lại ăn nói khéo léo giống như

người Đại Sở chúng ta. Hách Liên tiểu thư, Bản vương chỉ muốn hỏi ngươi một vấn đề."

Hách Liên Huệ Mẫn ngẩn ra, mặc dù nàng nghĩ, không biết vì sao mà rõ ràng hai ngày trước vô luận nàng nói gì, thì vẻ mặt của Định Vương đều ôn nhã mà đáp lời, bây giờ lại đột nhiên tức giận, nhưng vẫn gật đầu nói: "Vương gia xin cứ hỏi."

Ở một bên, Gia Luật Dã nhíu nhíu mày, hơi cảnh giác nhìn Mặc Tu Nghiêu chằm chằm, cảm thấy lời hắn ta nói ra sẽ không phải là lời hay gì.

Chỉ thấy ánh mắt của Mặc Tu Nghiêu trong trẻo lạnh lùng nhìn chằm chằm dung nhan thanh tú xinh đẹp của Hách Liên Huệ Mẫn, cho đến khi nàng ta phải đỏ mặt quay đầu đi, mới nhàn nhạt phun ra một câu, "Hách Liên tiểu thư, ngươi không thể gả sao?"

Chương 119: Trong cung cự cưới

“Hách Liên tiểu thư, ngươi không gả được sao?”

Không khí ở trong đại sảnh đột nhiên ngưng trọng, trên dung nhan chưa lui rặng mây đỏ của Hách Liên Huệ Mẫn đã tràn ngập kinh ngạc, một chút cũng không che giấu. Những lời này đều tuyệt đối là một loại nhục nhã sâu sắc với bất kỳ một cô gái chưa lập gia đình nào. Diệp Ly hơi kinh ngạc nhìn Mặc Tu Nghiêu, nàng biết tính tình của Mặc Tu Nghiêu cũng không tốt, nhưng hắn chưa bao giờ cố ý nhục nhã một cô gái nào. Ngay cả năm ngoái vị công chúa Lăng Vân Tây Lăng càn rỡ kia nhưng hắn cũng không có nói lời cay nghiệt như vậy. Nhưng làm nữ nhân và một thê tử thì Diệp Ly không thể không thừa nhận, Mặc Tu Nghiêu đối đãi vô tình với Hách Liên Huệ Mẫn như vậy, trong lòng của nàng cũng nổi lên một tia ngọt ngào nhẹ nhàng.

“Định Vương, ngài thật là quá đáng!” Gia Luật Dã giận tái mặt nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu nói.

Mặc Tu Nghiêu giương mắt liếc hắn một cái, cười nhạt nói: “Sao Gia Luật vương tử lại nói như vậy?”

“Huệ Mẫn là vì hai nước bang giao mới nguyện ý gả vào Đại Sở, cho dù Vương gia không nhìn vừa mắt quý nữ của Bắc Nhung ta thì cũng không nên nhục nhã như thế! Chuyện này Bản vương tử sẽ bẩm báo với Hoàng đế quý quốc, phải vì Huệ Mẫn đòi một công đạo.” Gia Luật Dã đầy căm phẫn nói.

“Công đạo?” Mặc Tu Nghiêu nhướn mày, giọng điệu mang theo giễu cợt: “Bản vương còn muốn đòi một công đạo đây. Trên điện Kim Loan, Bản Vương đã tự mình cự tuyệt ý chỉ tứ hôn, Bản vương cũng liên tục biểu lộ, Định Quốc Vương phủ chỉ có một đương gia chủ mẫu, Gia Luật vương tử và vị Hách Liên tiểu thư này lại liên tiếp tới

cửa quấy rầy, thậm chí còn làm trò trước mặt ái thê của Bản Vương, chửi bới ly gián vợ chồng ta. Chẳng lẽ Gia Luật vương tử không biết rằng, đương gia chủ mẫu của Định Quốc Vương phủ quan trọng đến cỡ nào sao? Nếu A Ly vì vậy mà sinh ra hiềm khích với Bản vương thì Bản vương phải tìm ai nói rõ lí lẽ đây? Nếu như là cô nương của Đại Sở ta thì khi bị hàm súc (*kín đáo, âm thầm*) cự tuyệt như vậy, tự nhiên sẽ biết khó mà lui, nhưng mấy ngày nay hai vị không chỉ mỗi ngày đến tìm, mà còn rải lời đồn đãi chung quanh làm bại hoại danh tiếng của A Ly. Để cho Bản vương phải hoài nghi rằng, Hách Liên tiểu thư ở Bắc Nhung không ai thèm lấy mới cứng rắn kín đáo đưa cho Bản vương. Định Quốc Vương phủ chỉ biết có một nữ chủ nhân, nếu Hách Liên tiểu thư cố ý muốn lưu lại thì làm thô sử nha đầu (*nha đầu làm việc nặng, cấp bậc thấp nhất*) vẩy nước quét nhà cũng không có vấn đề gì. Hách Liên tiểu thư không thể làm được nhất đẳng nha đầu, cho dù là nhất đẳng nha đầu kém cỏi nhất của Định Vương Phủ, thì tất cả cũng đều là cô gái thanh bạch, biết đọc sách, viết chữ, hiểu lễ nghĩa."

"Định Vương, ngài. . . . ." Hình như Hách Liên Huệ Mẫn mới từ trong đả kích vừa rồi phục hồi tinh thần lại, lại nghe đến Mặc Tu Nghiêu nói một phen như vậy, lập tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt. Ngay cả trong đôi mắt đẹp cũng rưng rưng nước mắt trong suốt, nhưng nàng cũng không vì vậy mà lui bước hoặc khóc lóc, ngược lại quay mặt sang hướng Diệp Ly, "Nếu Vương phi được Định Vương ưu ái như thế, chẳng lẽ không muốn nói gì sao? Hay Định Quốc Vương phi chỉ biết núp ở phía sau Định Vương mà ngồi không hưởng lộc?"

Ở trong lòng Diệp Ly than nhẹ một tiếng, quả nhiên cô nương này không đơn giản. Cô gái tầm thường bị nam nhân trắng trợn chẳng kiêng nể gì nhục nhã như thế, cho dù không lập tức nước mắt chạy đi, thì chỉ sợ cũng muốn khóc không thành tiếng. Nhưng vị Hách Liên tiểu thư này chẳng những không bị đánh ngã, lại còn có lực công kích. Chớp chớp mắt, Diệp Ly cười hết sức vô tội, "Hách Liên tiểu thư, nam nhân bảo vệ nữ nhân không phải là theo lý thường phải làm

sao? Mọi việc có Vương gia ở đây thì đương nhiên Bản phi không cần quan tâm. Bản phi và Vương gia lưỡng tình tương duyệt, cũng không muốn cho người khác xen vào giữa. Kính xin Hách Liên tiểu thư thành toàn."

"Nam tử tam thê tứ thiếp vốn là lẽ thường, Đại Sở các ngươi cũng muốn cầu cô gái hiền lương thục đức, Vương phi nói như vậy sẽ không sợ bị chỉ trích sao?" Gia Luật Dã nói.

Diệp Ly cười nói: "Đại Sở chúng ta càng yêu cầu cô gái phải hiểu lễ nghĩa liêm sỉ, cô gái chủ động cầu gả là trăm triệu không thể nhận . Huống chi. . . hết lần này tới lần khác Bản phi cũng không thích Vương gia nạp thiếp, người nào thích chỉ trích thì cứ việc chỉ trích đi."

Hiển nhiên Hách Liên Huệ Mẫn không nghĩ tới Diệp Ly không hề giống với cô nương Đại Sở bình thường, đến loại vấn đề như vậy cũng khó dây dưa, cắn răng nói: "Chẳng lẽ Vương phi không sợ Hoàng Thượng trách tội Định Quốc Vương phủ sao?"

"Trách tội?" Đôi mi thanh tú của Diệp Ly nhẹ chau lại, đang lúc người khác cho là nàng bị dao động, lại khẽ cắn răng nói: "Đã vậy Bản phi liền tiến cung thỉnh tội, Hách Liên tiểu thư. . . Không, bất luận kẻ nào muốn gả vào Định Quốc Vương phủ cũng có thể, Bản phi một kiếm cắt cổ nhường vị trí Vương phi lại là được. Đến lúc đó Vương gia muốn cưới ai cũng có thể!" Dứt lời, ngẩng đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái hỏi: "Vương gia, chàng nói được không?"

Trên mặt Mặc Tu Nghiêu vốn hung ác nham hiểm, trong nháy mắt đã rút đi, không hề cố kỵ trước mặt còn có hai người ngoài mà ôm Diệp Ly vào lòng rồi cười nói: "Ái phi ngàn vạn không thể. Nếu ái phi bị chút tổn thương nào, thì Bản vương cũng sẽ đau lòng. Đến lúc đó, Bản vương không thể làm gì khác hơn là đều nghiền nát những thứ tầm thường làm bị thương ái phi kia cho tiêu mối hận trong lòng."

Diệp Ly hài lòng gật đầu, quay đầu lại nhìn Hách Liên Huệ Mẫn, nói: "Hách Liên tiểu thư, ngươi thấy được chưa, cho dù Bản phi chết thì Vương gia cũng sẽ không cưới ngươi."

Hách Liên Huệ Mẫn còn muốn nói gì, lại bị Gia Luật Dã ngăn lại.

Gia Luật Dã đứng lên nói: “Đã như vậy, hôm nay quấy rầy Vương gia và Vương Phi. Tại hạ đi trước, cáo từ.”

“Không tiễn.” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói.

Tiễn đi hai người chướng mắt, Diệp Ly quay đầu lại đánh giá Mặc Tu Nghiêu, cười như không cười, nói: “Được lọt vào mắt xanh của giai nhân như thế, thật sự diễm phúc của Vương gia không cạn.”

Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ nhìn nàng, “Đối với Bản vương mà nói, thì chỉ có A Ly mới là giai nhân, một ít kẻ không đâu này chỉ bay tới phiền toái thôi.”

Diệp Ly cau mày nói: “Cái gọi là hòa thân này, làm sao lúc trước Bắc Nhung lại hoàn toàn không có nói qua?” Hai nước chính thức hòa thân cần chuẩn bị bao nhiêu, chỉ nhìn hai tháng này Lễ bộ có bao nhiêu bận rộn, thì sẽ biết. Làm gì có giống như Hách Liên Huệ Mẫn vậy, trực tiếp đưa tới cửa, nói hòa thân, nhưng càng thấy giống là trò đùa hơn.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Sau khi sứ giả hòa thân của Bắc Nhung đến kinh thành, thì Gia Luật Dã mới nói ra, chắc không phải là chủ ý của Bắc Nhung Vương, mà là Gia Luật Dã tự mình nhất thời nảy lòng tham .”

Diệp Ly khó hiểu, “Nhất thời nảy lòng tham? Nếu nghĩ sắp đặt nhãn tuyến tại Định Vương Phủ, thì làm như thế cũng không tránh khỏi quá rõ ràng đi.”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Sắp đặt nhãn tuyến? Gia Luật Dã sẽ không làm loại chuyện đã biết rõ không thể làm này. Cho dù muốn, thì cũng sẽ không làm việc không có trình độ như thế, hắn chỉ muốn giương cờ trống lớn như vậy, ầm ĩ một trận, cho Bản Vương thêm một chút phiền phức mà thôi. Dù sao Hách Liên Huệ Mẫn kia cũng chỉ là con gái nuôi của Hách Liên Chân, ai biết rốt cuộc là xuất thân gì? Cho dù phế đi hay đã chết thì hắn ta cũng sẽ không có tổn thất gì.”

Diệp Ly hừ nhẹ một tiếng, nói: “Đã như vậy, Vương gia không ngại giải thích một chút, hôm nay lời đồn đãi trong kinh thành là chuyện gì xảy ra?”

Mặc Tu Nghiêu lại cười nói: “Là lời đồn đãi A Ly không hiền sao? Đó là Bản vương sai người ta thả ra .”

“Thì ra Vương gia bất mãn với ta đã lâu rồi?” Diệp Ly liếc hắn một cái, thản nhiên nói.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Sao lại như vậy chứ? Bản vương lại cực kỳ yêu ái phi không hiền đấy.”

Diệp Ly nhướn mày, “Chút nữa trong cung chắc sẽ tìm ta đi nói chuyện đi?”

“A Ly cứ việc đi, có cái gì không tốt thì đều giao cho ta là được. Bản vương muốn cho mọi người khắp thiên hạ đều biết, cho dù Định Quốc Vương phi không hiền, ghen tị, thì cũng là ái phi duy nhất của Bản vương.” Nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói.

Diệp Ly im lặng, tựa vào trước ngực Mặc Tu Nghiêu từ từ bình ổn ba đào bắt đầu khởi động trong lòng.

Tin tức trong cung tới cực nhanh, thậm chí đợi không được đến ngày thứ hai, xế chiều hôm đó, trong cung phái người tới truyền Diệp Ly vào cung. Đang ở trong vườn hoa ngắm hoa, hai người cũng không cảm thấy kinh ngạc, nếu đã thích diễn một tiết mục tứ hôn như vậy, làm sao mà trong cung không tỏ vẻ một chút chứ?

Mặc Tu Nghiêu đặt bút đang vẽ xuống, đứng dậy chuẩn bị tiến cung cùng với Diệp Ly, lại bị Diệp Ly đưa tay ngăn trở về, “Thái hậu triệu ta tiến cung, chàng đi làm gì?”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Không lẽ Thái hậu không cho mời thì Bản vương còn vào không cung được ư?”

Diệp Ly cười lạnh nói: “Người ta muốn tìm ta, chàng không nên đi tham gia náo nhiệt, lần này các nàng không nói ra thì không phải còn muốn phí tâm tìm cơ hội tiếp theo sao? Đã như vậy còn không bằng làm cho các nàng nói xong một lần. Bản vương phi cũng muốn xem một chút, rốt cuộc các nàng có lời gì muốn nói!” Nói đến điểm này Diệp Ly liền vạn phần buồn bực, nàng cho là, nàng đã gả cho một trượng phu không ai sẽ đến đoạt, kết quả ngươi xem một chút đi, một năm này. . . Đầu tiên là công chúa Lăng Vân kia, còn có biểu

muội của Liễu quý phi bị Mặc Tu Nghiêu vứt ở ngoài thành kia, hiện tại lại tới một Hách Liên tiểu thư, những nữ nhân này ăn no rỗi việc hay mặt của Mặc Tu Nghiêu thực sự hủy còn chưa đủ?

Phát hiện ánh mắt của Diệp Ly đang liếc mặt của mình không rời, Mặc Tu Nghiêu vô tội vuốt vuốt mi tâm cười nói: "Đã như vậy, A Ly cẩn thận mọi sự. Còn có, cách tên Gia Luật Dã kia xa một chút."

Diệp Ly hơi kinh ngạc nháy mắt, khó hiểu nhìn Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu bị nàng nhìn đến hơi quẫn bách, hừ nhẹ một tiếng kéo nàng vào trong ngực, cúi đầu khẽ cắn môi son đỏ bừng kia một chút, rồi nói: "Tóm lại, nàng cách hắn xa một chút."

Diệp Ly cười một tiếng, "Đây là Vương gia đang ghen sao?"

Mặc Tu Nghiêu cũng không che giấu, gật đầu nói: "Đúng vậy, cho nên Vương phi phải giữ một khoảng cách với hắn. Được không?"

Diệp Ly thối lui ra khỏi trong lồng ngực của hắn, che miệng cười trộm, nói: "Vương gia, ăn quá nhiều dấm không tốt cho thân thể." Không đợi Mặc Tu Nghiêu phản ứng, nàng đã xoay người bước nhanh đi.

Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ cười nhẹ một tiếng, có một thê tử quá ưu tú sao có thể không thường xuyên ghen đây? Nếu như có thể, hắn thậm chí hi vọng, A Ly không đi đâu hết, không làm cái gì cả, mỗi ngày chỉ đợi ở trong phủ phụng bồi hắn là được. Đáng tiếc hắn biết cái này không thể nào, không chỉ thế cục và địa vị Định Quốc Vương phủ không cho phép, mà chính A Ly cũng không phải là người mà bất luận kẻ nào cũng có thể thật sự trói buộc được. Nhìn bóng người Diệp Ly biến mất ở cuối hành lang, nụ cười trên mặt Mặc Tu Nghiêu dần dần nhạt đi, từ từ bị lây nhiễm một tầng xơ xác tiêu điều. Hòa thân, tứ hôn? Gia Luật Dã cho rằng hắn không biết hắn ta đang đánh cái chú ý gì sao? Gia Luật Dã, đắc tội Bản Vương cũng không phải là một ý kiến hay đâu. Xem ra Gia Luật Bình bị dạy dỗ không đủ để làm cho ngươi khắc sâu trong tâm khảm, "Người đâu."

"Vương gia."

"Trả lời với người Gia Luật Hoằng phái tới, Bản vương đáp ứng đề nghị của hắn."

“Dạ, Vương gia.”

Cung Chương Đức vẫn hoa lệ như cũ, nhưng Diệp Ly lại biết, kể từ sau khi Lê Vương làm phản thì thế lực của Thái hậu ở khắp nơi trong cung bị Hoàng đế chèn ép hạn chế, đã sớm không lớn bằng lúc trước. Chỉ là mặc dù Thái hậu nghiêng về Lê Vương nhưng rốt cuộc vẫn là mẹ ruột của Hoàng đế, Đại Sở lấy hiếu đạo làm đầu, cho dù mẫu tử ly tâm, thì ngoài mặt Hoàng đế cũng phải tôn trọng Thái hậu. Lần nữa bước vào cung Chương Đức, tâm thái của Diệp Ly cũng bình tĩnh hơn trước rất nhiều.

“Diệp Ly bái kiến Thái hậu, bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Bước vào trong điện, Diệp Ly nhẹ nhàng quỳ gối khẽ chào, hành lễ với Thái hậu và Hoàng hậu.

“Định Vương phi miễn lễ, ban thưởng ngồi đi.” Hoàng hậu nhẹ giọng nói.

Diệp Ly tạ ơn đi tới một chỗ trống phía trước ngồi xuống, hơi nghi hoặc nhìn các phu nhân trong triều cùng với vẻ mặt bình tĩnh của Hách Liên Huệ Mẫn ngồi ở đối diện nàng lúc này. Diệp Ly cũng không thể không bội phục nàng ta, lúc này trên mặt đã hoàn toàn không còn chật vật và oán hận lúc rời khỏi Định Quốc Vương phủ, cho dù nhìn ánh mắt của nàng ta thì cũng hết sức bình tĩnh đoan trang, “Hôm nay là ngày gì mà sao tất cả mọi người ở chỗ này vậy, do Bản phi đã tới chậm?” Thân phận đến một mức độ nhất định, nói chuyện cũng không cần kiêng dè như vậy. Với thân phận của Diệp Ly, thì chỉ cần nàng không thiếu não đến nói muốn mưu phản, cho dù nói sai cái gì, người bình thường cũng không dám nói nàng không đúng.

Hoàng hậu cười nói: “Không muộn, Bản cung ở trong cung cũng không phải mới vừa tới sao? Hôm kia sứ giả của Bắc Nhung mới tặng một ít đặc sản Bắc Nhung cho mẫu hậu, mẫu hậu đã nghĩ ngợi lấy ra mời mọi người cùng nhau nếm thử. Vì ngươi vẫn không ở kinh thành, may mà ngày hôm nay trở lại, nên mẫu hậu mới hạ chỉ để cho chúng ta đến cung Chương Đức tụ tập mà thôi.”

Diệp Ly lại cười nói: “Đa tạ Thái hậu nhớ thương rồi, ta đi đến chỗ

của Hoàng cô ở mấy ngày thôi.”

Hoàng hậu nhìn như không nói gì, Diệp Ly cũng hiểu được ý tứ của nàng ấy. Không dấu vết gật đầu, Hoàng hậu khẽ mỉm cười, quay đầu đi nói chuyện với phi tử bên cạnh.

Thái hậu lạnh nhạt cười nói: “Bình thường ngươi cũng không thích tiến cung, ai gia cũng chỉ thừa dịp này làm cái cớ mời ngươi đi vào tụ tập với mọi người. Đại trưởng công chúa có khỏe không?”

” Hoàng cô vẫn khoẻ mạnh, làm phiền Thái hậu nhớ.” Diệp Ly cười nhạt tạ ơn.

Một đạo ánh mắt ấm áp rơi vào trên người Diệp Ly, Diệp Ly nở một nụ cười an ủi cho ánh mắt ẩn hàm lo lắng của Từ phu nhân. Nhưng trong lòng thì lạnh lùng cười một tiếng, những người này cũng đang đánh bàn tính, cho là mợ đã ở đây thì mình sẽ cố kỵ thân phận mà đồng ý yêu cầu của các nàng sao? Lạnh nhạt thu hồi ánh mắt. Diệp Ly ngẩng đầu nhìn tới một đạo ánh mắt khác rơi vào trên người mình, khác với Từ phu nhân lo lắng, ánh mắt kia là đánh giá và oán hận cực kỳ phức tạp. Không cần nhìn nàng cũng biết là Liễu quý phi ngồi ở một bên của Thái hậu. Mấy ngày nay, không chỉ có Thái hậu trở nên tiều tụy già nua không ít, ngay cả Liễu quý phi cũng thay đổi rất nhiều. Vốn lãnh mạc như băng tuyết, lại hình như nhiều thêm một chút ít gì đó khác, để cho cô gái trong trẻo lạnh lùng như hoa lê kia trở nên làm cho người ta hơi suy nghĩ bất định. Diệp Ly hướng về phía nàng nhàn nhạt gật đầu một cái, nàng cũng chỉ làm như không nhìn thấy, chỉ là vẫn nhìn chằm chằm Diệp Ly, ánh mắt kia để cho Diệp Ly hơi không thoải mái nhăn mi lại.

“Định Vương phi, sau này Hách Liên tiểu thư chính là người của Định Quốc Vương phủ. Hách Liên tiểu thư từ Bắc Nhung đường xa mà đến, Định Vương phi cần phải đối xử tốt với nàng.” Quả nhiên, ngồi xuống còn không có bao lâu đã có người mở đầu, Thái hậu liền mở miệng cười nói. Bộ dáng kia, giọng điệu tự nhiên kia giống như căn bản không có phát sinh chuyện Định Vương tại chỗ cự tuyệt tứ hôn vậy.

Diệp Ly cũng không có ý định khách khí, nàng cũng không muốn

sau này ba lần năm lượt thay Mặc Tu Nghiêu đuổi tiểu thiếp người khác đưa tới cửa. Để chén trà trong tay xuống, Diệp Ly mở to mắt nhìn, nghi ngờ nói: “Hách Liên tiểu thư? Thái hậu nói là Hách Liên tiểu thư đồng ý đến Định Quốc Vương phủ làm nha đầu vẩy nước quét nhà sao? Thái hậu yên tâm, Định Vương Phủ cũng không ức hiếp hạ nhân, Bản phi cũng sẽ không tùy ý so đo với hạ nhân.”

“Nha đầu vẩy nước quét nhà?” Cho dù kinh nghiệm rất nhiều, Thái hậu cũng không thể không khó hiểu mà ngây ra một lúc.

Diệp Ly cười nhìn Hách Liên Huệ Mẫn một cái, nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ không đúng sao? Lúc trước, ngay trước mặt ta và Gia Luật vương tử cùng với Hách Liên tiểu thư, Vương gia đã nói rõ ràng, đồng ý cho Hách Liên tiểu thư vào phủ làm nha đầu vẩy nước quét nhà. Hiện tại Thái hậu nhắc tới, chẳng lẽ không nói cùng một chuyện, là Bản Phi hiểu lầm sao?”

Thái hậu nghẹn một cái, nghiêm mặt nói: “Định Vương phi nói đùa, thân phận của Hách Liên tiểu thư sao lại có thể làm cái gì thô sử nha đầu.”

Diệp Ly không hiểu nói: “Thân phận? Là con gái nuôi của Hách Liên tướng quân sao? Thân phận này làm thô sử nha đầu đúng là lãng phí. Nhưng mà Vương gia chúng ta đã nói như vậy, mặc dù ta thân là Vương phi, nhưng cũng không thể ngỗ nghịch lại với ý tứ của Vương gia. Chỉ sợ Hách Liên tiểu thư và Định Quốc Vương phủ chúng ta không có duyên phận rồi.”

Đương nhiên Thái hậu đã nhìn ra được đây là Diệp Ly từ chối, nhíu mày nói: “Định Vương phi, hôn sự Hoàng Thượng ban thưởng ở trên điện sao lại để cho ngươi nói nhảm được. Mới vừa rồi Hoàng Thượng còn thỉnh ai gia hỏi thăm Vương phi, lúc nào thì Định Quốc Vương phủ tính toán làm hỉ sự? Tốt nhất là trước khi sứ giả hòa thân của Bắc Nhung rời đi, ngươi có tính toán gì không?”

Diệp Ly mím môi cười một tiếng, lạnh nhạt nói: “Khởi bẩm Thái hậu, Định Quốc Vương phủ không có ý định làm hỉ sự.”

Chương 120: Kinh sợ

“Khởi bẩm Thái hậu, Định Quốc Vương phủ không có ý định làm hỉ sự.”

Lời vừa nói ra, trong đại điện lập tức một mảnh trầm tĩnh, cơ hồ tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung đến trên người Diệp Ly. Trong đó nóng rực nhất không có ai bằng Hách Liên Huệ Mẫn và Liễu quý phi ở trên điện. Chắc là Hách Liên Huệ Mẫn không nghĩ tới nàng lại dám ở trong cung cự hôn trước mặt phu nhân cả triều và Thái hậu, như thế thì ngược lại sẽ làm cho nàng ta tự mình cưỡi hổ khó xuống. Nếu từ đầu đến cuối Định Quốc Vương phủ kiên trì không chịu cưới Hách Liên Huệ Mẫn thì thể diện của nàng ta sẽ hoàn toàn mất hết. Chống lại ánh mắt ẩn hàm tức giận và khiếp sợ của Hách Liên Huệ Mẫn, Diệp Ly quay lại nhợt nhạt cười một tiếng. Chẳng lẽ bình thường nàng biểu hiện quá mức ôn hòa cho nên vị Hách Liên tiểu thư này liền cho rằng nàng không dám cự hôn trước mọi người sao?

“Định Vương phi, ngươi nói cái gì?” Thái hậu cau mày không vui ngó chừng Diệp Ly nói. Thật ra thì hiện tại Thái hậu hoàn toàn không muốn có liên quan gì với Định Quốc Vương phủ, ngay từ lúc con trai nhỏ ngay cả chào hỏi cũng không nói với bà liền khởi binh tạo phản, thì đã làm cho bà lâm vào hoàn cảnh hết sức khó khăn, bà cũng hiểu đứa con trai này không đáng tin cậy. Mà nữ nhân đang ở trong cung, không có nhi tử dựa vào thì cho dù ngươi có bản lãnh ngất trời cũng uổng phí. Mặc dù hiện tại quyền lợi của và cũng bị hạn chế, nhưng từ trước đến giờ Hoàng hậu cũng coi như cung kính với bà, cho nên hiện tại bà chỉ muốn bình an ở trong cung an hưởng tuổi già thôi. Chỉ tiếc, bà muốn lui nhưng con trai Hoàng đế của bà lại không muốn cho bà lui. Cho nên sau khi Mặc Cảnh Kỳ ở chỗ Mặc Tu Nghiêu bị cản trở đã kéo bà ra, trông cậy vào từ chỗ Định Vương phi hạ thủ. Hôm nay

Thái hậu thân ở ngoài cục ngược lại nhìn rõ ràng hơn một chút, tự nhiên hiểu rằng Định Vương phi này cũng không phải là người dễ dàng để cho người ta nắm mũi dẫn đi (*nói gì nghe nấy*) như vậy. Mặc dù không muốn đắc tội với Diệp Ly nhưng hôm nay bà cũng là thân bất do kỷ, không thể không đếm xỉa đến nữa.

Diệp Ly mỉm cười nhìn thoáng qua Từ phu nhân cách đó không xa, quay đầu lại nhìn Thái hậu, giọng nói réo rắt mà kiên định, "Khởi bẩm Thái hậu, gần đây Định Quốc Vương phủ không có ý định làm hỉ sự. Trên thực tế, chỉ cần một ngày Bản Vương phi còn là Định Vương phi, thì Vương gia sẽ không dâng bất kỳ tiểu thiếp nào vào cửa."

Trong đại điện lập tức ồ lên.

"Định Quốc Vương phi, ngươi càn rỡ!" Công chúa Chiêu Nhân chợt đứng dậy, chỉ vào Diệp Ly nói: "Ngươi thân là nữ nhân, cư nhiên lại không kiêng nể gì ngăn cản Định Vương dâng trắc phi, có thể nói không có chút phụ đức nào. Sao đố phụ như thế có thể xứng đôi với Định Vương?" Ái nữ duy nhất của công chúa Chiêu Nhân bị đưa đi Bắc Nhung hòa thân, trong lòng tức không thế át, trong ngày thường cũng đã bất mãn với Diệp Ly rất nhiều, lúc này đương nhiên đẫn đầu đứng ra làm khó dễ.

Diệp Ly miễn cưỡng nhìn công chúa Chiêu Nhân một cái, hình như từ vừa mới bắt đầu, công chúa Chiêu Nhân đã nhìn nàng hết sức không vừa mắt. Không, phải nói công chúa Chiêu Nhân nhìn Mặc Tu Nghiêu hết sức không vừa mắt, cho nên cũng nhìn nàng không vừa mắt. Trong ngày thường không có việc gì thì Diệp Ly nhường một chút cũng không sao, chuyện hôm nay cũng không phải nàng nhường là có thể nhường được như trong quá khứ. Cho nên Diệp Ly cũng không có ý định áy náy với bà ta, cười nhạt, Diệp Ly nói: "Trưởng công chúa nói thật hay, Vương gia nhà chúng ta không thích cưới trắc phi nạp thiếp thất, Bản Phi thân là thê tử đương nhiên phải phu xướng phụ tùy, không lẽ còn muốn cùng với người ngoài tới bức bách Vương gia sao. Trưởng công chúa vừa nói phụ đức thế có biết xuất giá tòng phu?"

Sắc mặt công chúa Chiêu Nhân lúc trắng lúc xanh, trong kinh thành người nào không biết công chúa Chiêu Nhân không sinh ra con trai liền quản thúc Phò mã không cho thân cận với tiểu thiếp thông phòng, mới đưa đến hôm nay Phò mã đã hơn bốn mươi tuổi còn không có một đứa con trai. Cũng may là Phò mã chỉ là đích thứ tử (*con trai thứ của chính thất*), nếu là trưởng tử đích tôn trong nhà, chỉ sợ ngay cả chính là Trưởng công chúa lấy địa vị cao cũng không đàn áp được bất mãn của quyền quý thế gia. Lúc này nói phụ đức từ trong miệng bà ta nói ra như vậy cũng có mấy phần châm chọc. Công chúa Chiêu Nhân trầm mặt, hừ một tiếng nói: "Cho dù như thế, ngươi thân là Vương phi của Định Quốc Vương phủ cũng phải suy nghĩ cho con nối dòng Định Vương phủ, khai chi tán diệp cho Vương phủ. Cho dù Vương gia nhất thời hồ đồ bị dụ dỗ không chịu nạp thiếp, ngươi thân là Vương phi còn không biết khuyên can, như vậy cũng không làm nổi một chữ hiền."

Diệp Ly giương mắt, cười nhạt nói: "Khi nào Bản phi đã nói mình làm được một chữ hiền rồi? Nếu như làm hiền phi (*phi tử hiền đức*) chính là mỗi ngày nhàn rỗi không có chuyện gì tìm kiếm mỹ thiếp cho trượng phu, vậy thì xin lỗi, quả thật Bản phi không hiền, cũng không có ý định hiền nữa."

"Ngươi. . . Ngươi. . ." Công chúa Chiêu Nhân bị tức đến không nói nên lời, ngón tay chỉ vào Diệp Ly hồi lâu cũng không nói ra lời. Diệp Ly không e dè, mỉm cười nhíu mày với bà.

Trên điện, Hoàng hậu nhìn Trưởng công chúa tức đến sắp ngất đi, trong mắt hiện lên một nụ cười, lên tiếng nói: "Được rồi, có lời gì từ từ nói là được, Trưởng công chúa chớ để tức giận. Định Vương phi, trưởng bối dạy bảo không thể vô lễ."

Diệp Ly gật đầu, giọng nói cung kính: "Hoàng hậu nương nương giáo huấn, Diệp Ly nhất định ghi nhớ trưởng bối dạy bảo, lấy Trưởng công chúa làm gương không dám làm trái."

Thái hậu nhướng mày ho nhẹ một tiếng, nhìn Diệp Ly nói: "Định Vương phi, lần này Hoàng Thượng tứ hôn Hách Liên tiểu thư vừa là gia sự cũng là quốc sự, lúc này Định Vương phi nên lấy quốc sự làm

trọng, không thể tùy hứng.”

Trong lòng Diệp Ly không không thể không có một cỗ tức giận, rốt cuộc những người này là chuyện gì xảy ra? Nếu nam nhân tự mình hoa tâm thì cũng thôi, những nữ nhân này lại tự mình cũng không chịu yên tĩnh nhét nữ nhân vào trong phủ người ta, rõ ràng là buộc nam nhân đi hoa tâm mà. Chính các nàng thích hiền lương thục đức nhưng nàng lại không thích, nên đừng bắt lấy nàng vào cùng một chỗ có được không? Diệp Ly đứng lên, lạnh lùng nói: “Thái hậu nói đùa, hai nước đám hỏi sao có thể qua loa, nhưng lúc bắt đầu đám hỏi cho tới bây giờ Bắc Nhung Vương cũng không đặc biệt phái người đám hỏi với Định Quốc Vương phủ. Nếu thật sự là quốc sự, thì không biết quốc thư đám hỏi của Bắc Nhung ở đâu? Nếu không có quốc thư, đó chính là những người khác âm thầm quyết định, đúng không? Thái hậu cho Định Quốc Vương phủ là nơi nào, là ai muốn vào liền vào sao? Hách Liên tiểu thư muốn vào Định Quốc Vương phủ, cũng có thể, vị trí nha đầu vẩy nước quét nhà của Định Vương Phủ còn để trống. Chỉ là một thân phận con gái nuôi không rõ ràng đã nghĩ vào Định Vương phủ, Hách Liên tiểu thư, cho một thân phận rõ ràng trước đi rồi hãy trở lại nói chuyện với Bản Vương phi!”

Hách Liên Huệ Mẫn đứng dậy, trên gương mặt xinh đẹp thanh tú tràn đầy sắc mặt giận dữ, “Mặc dù ngươi là Định Quốc Vương phi, Bản cô nương cũng là quý nữ của Bắc Nhung, chẳng lẽ lại cho ngươi tùy ý nhục nhã như thế!”

“Quý nữ của Bắc Nhung?” Diệp Ly khinh thường nhướng mày, “Bản Vương phi còn không có nghe nói qua cái thân phận quý nữ kia là con gái nuôi của người khác. Quý nữ thì chẳng lẽ lai lịch của cha mẹ ruột cũng không dám tiết lộ?”

Người ở chỗ này đều hiểu ý tứ trong lời nói của Diệp Ly, ở Đại Sở thì ngay cả cha mẹ ruột của mình vẫn cao hơn thân phận cha nuôi rất nhiều, bên ngoài lúc nói chuyện với người khác cũng phải nói tới cha mẹ ruột của mình trước, nhiều nhất thì ở phía sau cộng thêm một câu con gái nuôi của người khác. Mà Hách Liên Huệ Mẫn lại hoàn toàn không có nói tới thân phận của cha mẹ ruột của mình, như

vậy chỉ có thể chứng minh, chỉ sợ thân phận của cha mẹ Hách Liên Huệ Mẫn không chỉ đơn giản là thấp, chắc là vô cùng thấp. Lại nghĩ đến Bắc Nhung có chút tập tục, quyền quý dáng vẻ Bắc Nhung đường đường như Gia Luật Dã cũng không có nhiều người, đại đa số quý tộc Bắc Nhung ở trong thẩm mỹ của Đại Sở xem ra cũng không xinh đẹp. Ngược lại, người Bắc Nhung xinh đẹp hơn là đầy tớ, cũng chính là những người từ các quốc gia khác bị bán hoặc bị bắt làm tù binh đến Bắc Nhung, trong đó có rất nhiều người chính là hậu nhân của Đại Sở. Vì vậy ngay cả thân phận của cha mẹ ruột mà Hách Liên Huệ Mẫn cũng không nói ra thì sẽ để cho người ta hoài nghi có phải nàng là hậu nhân của đầy tớ Bắc Nhung hay không. Nếu thật sự là như thế, thật sự Định Quốc Vương phủ cưới về, thì cho dù là làm thiếp cũng là thiên đại chê cười. Ánh mắt của các quý phụ nhìn Hách Liên Huệ Mẫn không khỏi kỳ quái, trong kỳ quái kia còn nhiều thêm mấy phần chán ghét và khinh miệt. Địa vị của đầy tớ Bắc Nhung thấp hơn hạ nhân tỳ nữ của Đại Sở. Không chỉ là được tùy ý sinh sát, chuyên môn bị sỉ nhục, một số ít thì phải làm việc nặng, càng không có tiền lương còn không nói, mà rất nhiều nữ đầy tớ còn bị chủ nhân tùy ý đùa bỡn, ngược đãi.

Hách Liên Huệ Mẫn cũng là người cực kỳ thông minh, làm sao lại không phát hiện ánh mắt biến hóa của mọi người tại đây, trong mắt nhìn Diệp Ly càng nhiều thêm mấy phần oán hận.

Thái hậu do dự nhìn Hách Liên Huệ Mẫn một cái, bà cũng không biết rốt cuộc thân phận đích thực của Hách Liên Huệ Mẫn là như thế nào. Nếu thật sự là như thế, nếu thân phận đích thực của Hách Liên Huệ Mẫn thực sự bị truyền ra ngoài sẽ chỉ làm cho trên dưới triều đình bất mãn với ý chỉ tứ hôn của Hoàng đế, thậm chí sẽ người trong quân đội cho là Hoàng đế cố ý muốn nhục nhã Định Quốc Vương phủ, “Chỉ sợ Vương phi làm to chuyện rồi, nếu Bắc Nhung quốc đã muốn quan hệ tốt với Đại Sở chúng ta, đương nhiên sẽ không thể không rõ tập tục của Đại Sở ta. Đương nhiên đưa cô gái tới hòa thân là thân phận thanh quý, chắc là từ nhỏ cha mẹ của Hách Liên tiểu thư đều mất, ở trong Hách Liên tướng quân phủ lớn lên, cho nên mới

quen như vậy đi?"

Vốn Diệp Ly cũng không có ý định cầm thân phận cắn chết Hách Liên Huệ Mẫn, nếu như xuất thân của Hách Liên Huệ Mẫn thật không tốt, truyền ra ngoài cũng không có chỗ tốt gì với Định Quốc Vương phủ. Đứng dậy, Diệp Ly nhìn Hách Liên Huệ Mẫn một cái, ngẩng đầu nhìn thẳng Thái hậu nói: "Thái hậu, Bản phi ở chỗ này nói rõ, trừ phi Vương gia chính miệng đáp ứng dâng trắc phi vào cửa, nếu không, Bản Phi sẽ không đồng ý cho bất luận kẻ nào vào cửa."

Trong lòng Thái hậu ngầm bực, nếu chỗ Định Vương thuận lợi, thì bọn họ cần gì phải tìm Định Vương phi nói nhảm nhiều như vậy, "Định Vương phi, Hoàng Thượng đã hạ thánh chỉ, chẳng lẽ ngươi không biết như thế nào là Hoàng mệnh làm khó sao? Chẳng lẽ ngươi còn muốn Hoàng Thượng nói một đằng làm một nẻo thu hồi mệnh lệnh đã ban ra sao?"

Diệp Ly cười một tiếng, ngửa đầu nói: "Vậy cũng chỉ có một biện pháp, xin Hoàng Thượng và Thái hậu hạ chỉ ban chết cho Bản phi. Bản phi mất thì vị trí Vương phi để trống, đương nhiên Vương gia có thể dâng trắc phi. Đến lúc đó Vương gia cưới người nào, dâng người nào, Bản Phi cũng không xen vào."

"Định Vương phi!" Thái hậu tức giận. Thần sắc của Diệp Ly tao nhã không chút động dung nào. Thái hậu tức giận cười lạnh nói: "Nếu ai gia nhất định phải để Hách Liên tiểu thư vào cửa thì sao?"

Trên mặt Diệp Ly xẹt qua một nụ cười thản nhiên, trong tay hàn quang hiện ra, "Như vậy, Thái hậu nói vậy chắc không ngần ngại hỉ sự và tang sự của Định Quốc Vương phủ được cùng nhau làm. Bản phi bảo đảm tang sự nhất định náo nhiệt hơn hỉ sự nhiều."

Mọi người đang ngồi không khỏi hít vào một hơi, nhìn đoản đao hàn quang rạng rỡ trong tay Định Vương phi kia, vốn có một ít người còn đánh tâm tư khác cũng rối rít tắt vọng tưởng trong lòng. Coi như là người không thích thứ nữ trong nhà, gả vào nhà người ta cũng có thể có chút trợ giúp, nếu gả vào Định Quốc Vương phủ không chỉ đắc tội Định Vương phi cũng là không duyên cớ gây nên nghiệp chướng. Nhìn cô gái vẫn nở nụ cười dịu dàng trước mắt, các nàng

không chút nào dám hoài nghi, mới vừa rồi nàng ấy chỉ đang nói giỡn mà thôi.

Diệp Ly mỉm cười quét qua mọi người, ánh mắt ở trên người Hách Liên Huệ Mẫn dừng lại, cười nói: "Như thế nào? Hách Liên tiểu thư còn muốn kiên trì vào Định Vương phủ sao?"

Hách Liên Huệ Mẫn âm thầm hít vào một hơi, không chịu thua nhìn Diệp Ly nói: "Chỉ sợ Vương phi còn không có năng lực giết được Bản tiểu thư. Chỉ một thanh đoản đao là có thể hù đến Bản tiểu thư ư?" Nữ nhi Bắc Nhung ai mà không từ nhỏ vũ đao lộng kiếm, lớn lên ở trên lưng ngựa? Mặc dù Hách Liên Huệ Mẫn xuất thân thấp hèn một chút nhưng cũng là từ nhỏ được Hách Liên Chân thu dưỡng, đương nhiên võ công không kém. Trở tay cũng rút ra loan đao trong vỏ đao gắn đầy bảo thạch đeo bên mình hướng về phía Diệp Ly.

"Hách Liên tiểu thư, sao có thể tùy ý rút đao trước mặt Thái hậu, còn không để xuống." Hoàng hậu cau mày quát lên.

Ở một bên, Liễu quý phi thản nhiên nói: "Mới vừa rồi Định Vương phi rút đao cũng không thấy Hoàng hậu nương nương khiển trách."

Hoàng hậu cười yếu ớt nói: "Muội muội đã quên, tổ tiên có huấn ban thưởng cho Định Vương, Định Vương phi được mang theo đao kiếm trong cung."

Liễu quý phi hừ nhẹ một tiếng quay đầu lại không để ý tới Hoàng hậu nữa, Hoàng hậu cũng cười nhạt không so đo nàng.

Nhìn Hách Liên Huệ Mẫn cầm lấy thanh loan đao trang sức hoa lệ kia hướng về mình, Diệp Ly mím môi mỉm cười.

Hách Liên Huệ Mẫn cau mày nói: "Ngươi cười cái gì?"

Diệp Ly cười nói: "Lại nói. . . Nữ nhân nhìn chằm chằm Vương gia nhà ta thật đúng là không ít. Hôm nay, Bản Vương phi mượn ngươi tới khai đao!"

"Nói khoác không biết ngượng!" Hách Liên Huệ Mẫn khinh thường cười lạnh, loan đao trong tay vung tới Diệp Ly. Diệp Ly tùy ý nghiêng người tránh qua bên cạnh, Hách Liên Huệ Mẫn không buông lỏng chút nào, lưỡi đao phía sau liên tục không ngừng mà đến. Hách

Liên Huệ Mẫn không hổ là cô gái lớn lên ở trên đại thảo nguyên, loan đao múa uy vũ sinh phong gấp mười phần các cô gái Trung Nguyên.

Diệp Ly đợi đến khi đã xuất ra chừng mười đao mới giòn thanh cười nói: "Hách Liên tiểu thư đánh đủ rồi sao? Kế tiếp nên đến Bản Vương phi." So với Hách Liên Huệ Mẫn khí thế tràn đầy, chiêu thức Diệp Ly lộ ra vẻ vô cùng bình thường, thậm chí mọi người còn nhìn chưa rõ ràng, chỉ thấy Diệp Ly đã tiến lên phía trước, một tay cầm ngược tay Hách Liên Huệ Mẫn, một cước đá văng nàng ta tới chân. Hàn quang trong tay kia chợt lóe, không chút lưu tình đâm tới ngực của Hách Liên Huệ Mẫn.

"Định Vương phi, hạ thủ lưu tình!" Thái hậu và Hoàng hậu cùng kêu lên.

Sau khi Hách Liên Huệ Mẫn phát hiện mình không thoát khỏi kiềm chế của Diệp Ly, thì chỉ có thể nhắm mắt đợi chết. Nàng không cam lòng, nàng tự nhận võ công của mình, cho dù ở trong các cô gái Bắc Nhung thì cũng là đứng hàng đầu, nhưng lại mơ mơ hồ hồ bại bởi một cô gái Đại Sở. Thậm chí nàng còn chưa kịp thấy rõ ràng chiêu thức của nàng ta, nhưng những thứ này cũng không quan trọng, cho dù không cam lòng thì nàng đã thua, đợi chờ nàng chính là tử vong. . . . . .

Đợi một lát, đau đớn trong dự liệu cũng không có phủ xuống. Hách Liên Huệ Mẫn có chút nghi ngờ mở mắt, lại thấy Diệp Ly không chút khách khí đẩy mình sang một bên, thong dong thu hồi đoản đao trong tay. Ở Quỷ Môn quan đi dạo một vòng, Hách Liên Huệ Mẫn vẫn có chút có thẫn thờ. Nàng có thể cảm giác được mới vừa rồi Định Vương phi tuyệt đối không phải chỉ muốn dọa nàng mà thôi, sát khí kia đập vào mặt cũng đủ làm cho nàng rõ ràng biết được, mới vừa rồi thật sự mình nhặt được trở lại một mạng.

Bị đả kích như thế, trong nhất thời nửa khắc Hách Liên Huệ Mẫn cũng không nói ra được cái gì, chỉ là kinh ngạc đứng ở trên đại điện xuất thần.

Sắc mặt Thái hậu giận đến phát xanh, đứng lên nói: "Định Vương phi, ngươi thật to gan! Thôi. . . Ai gia già rồi, những chuyện này cũng

không cần biết. Hoàng hậu, chuyện phía sau giao cho ngươi xử lý, ai gia đi về trước.” Nói xong, Thái hậu vừa xoa bộ ngực vừa đưa tay cho cung nữ bên cạnh đỡ mình đi.

Thái hậu đặt xuống quang gánh, Hoàng hậu chỉ đành phải cười khổ. Liễu quý phi nhìn Hoàng hậu hỏi: “Hoàng hậu nương nương, chuyện này xử lý như thế nào?”

Hoàng hậu cười nói: “Đương nhiên là bẩm báo Hoàng Thượng định đoạt tiếp. Nhưng mà qua hôm nay. . . Bản cung nhìn chuyện này cũng không khó giải quyết. Muội muội, muội nói có đúng không?” Nếu Hách Liên Huệ Mẫn vẫn còn dám muốn gả vào Định Quốc Vương phủ, vậy thì nàng cũng chỉ có thể bội phục nàng ta.

Liễu quý phi cúi đầu nhìn về phía Diệp Ly ở dưới điện, trong mắt càng nhiều thêm mấy phần phức tạp và thâm trầm. Hoàng hậu cũng không để ý đến nàng ta, chỉ cười nói: “Bản cung vẫn thích tính tình này của Định Vương phi. Không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng là ai cũng kinh ngạc. Xử lý mọi chuyện cũng gọn gàng, nói vậy sau này những người muốn gả nữ nhi vào Định Vương phủ kia phải suy đi nghĩ lại rồi.” Cười Diệp Ly ở dưới điện, trong mắt nhiều thêm mấy phần hâm mộ và than thở.

Diệp Ly chống lại ánh mắt của mọi người, không thèm để ý chút nào, vuốt vuốt lưỡi dao sắc bén trong tay, nếu loại chuyện này không thể nhịn vậy thì một lần giải quyết sạch sẽ đi.

Chương 121: Trăng tròn

Các quý phụ nhìn bóng dáng Diệp Ly rời cung Chương Đức, thần sắc đều có chút cổ quái, trong lòng vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tị cũng như sợ hãi. Đừng nói Đại Sở khai quốc mấy trăm năm, mà ngay cả hàng nghìn năm nay chưa từng có nữ tử nào to gan đến vậy, ở trong hoàng cung, trước mặt Thái hậu và Hoàng hậu mà dám lớn tiếng rút đao muốn giết tất cả những nữ nhân muốn làm thiếp của trượng phu mình. Phần quyết đoán cùng với dũng khí này, tự nhiên làm cho các quý phụ vốn phải nhẫn nhịn sống chung với hàng đoàn thê thiếp vừa hâm mộ vừa đố kỵ, mà trong lòng cũng đoán chắc rằng Định Quốc Vương phi này từ nay sợ là sẽ mang danh đố phụ (người đàn bà ghen tuông).

“Ly Nhi” Diệp Ly vừa bước ra khỏi điện, đã thấy Từ phu nhân đang đứng chờ bên ngoài.

Diệp Ly khẽ cười nghênh đón, nhỏ giọng gọi mợ một tiếng. Từ phu nhân nhìn nàng, tùy tiện lắc đầu một tiếng: “ Con nha đầu này…”. Diệp Ly cúi đầu cười nói: “ Ly nhi đã làm mợ mất thể diện rồi”.

Từ phu nhân kéo tay nàng vừa đi ra ngoài vừa nhẹ giọng cười nói: “Từ khi nào Từ gia chúng ta lại để ý đến những thứ hư danh này rồi? Cùng là nữ nhân mà sao mợ lại không hiểu tâm tư của cháu. Chỉ là Định Vương bên kia…” Hôm nay Ly nhi ở trên điện đúng là đã gây náo loạn, nhưng với thân phận Định quốc Vương phi của nàng cũng chẳng tính là đắc tội đến ai. Lấy vợ nạp thiếp kia nói trắng ra cũng chỉ là việc nhà, chỉ cần có Định Vương che chở con bé thì đương nhiên cũng chẳng có chuyện gì. Nhưng nếu Định vương bất mãn hành vi hôm nay của con bé, cuộc sống sau này của Ly nhi sợ là sẽ chẳng dễ chịu. Diệp Ly chớp mắt, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Từ phu nhân, thân mật ôm lấy cánh tay Từ phu nhân cười nói: “Mợ yên tâm, cháu sẽ không có việc gì. Mợ trở về nhất định phải thay Ly nhi nói với

cậu hai mấy lời hữu ích, tránh cho cậu hai lại muốn giáo huấn Ly nhi". Từ phu nhân vỗ vỗ tay nàng, cười đến ôn nhu: "Nha đầu cháu thật quá mức lớn mật, khó trách cậu cháu muốn giáo huấn lại. Mới vừa rồi ở trên điện thật làm cho mợ khiếp sợ không nhẹ đâu". Từ phu nhân vốn từ thư hương môn đệ, bình sinh chưa từng thấy người nào mua đao giương kiếm ở trước mặt mình, mới vừa rồi Hách Liên Huệ Mẫn vung đao về phía Diệp Ly, nếu không phải được tu dưỡng thật tốt cùng với cố gắng kiếm chế thì chắc là đã hét lên tại chỗ.

"Ly nhi đã biết sai, sau này sẽ không làm vậy nữa ạ." Ly nhi ôm lấy cánh tay Từ phu nhân làm nũng.

Sau khi phụng bồi Từ phu nhân đi ra cửa cung, lại thấy rèm cửa trên xe ngựa Định Quốc Vương phủ được vén lên, một nam tử tuấn dật trong bộ trường sam nguyệt sắc cúi đầu bước ra khỏi xe, mỉm cười nhìn Diệp Ly đứng ở cửa cung: ""A Ly".

Các quý phụ kia sau một hồi quan sát, vẫn thấy Định Vương mỉm cười vươn tay về phía Vương phi. Các bà cũng không tin đến bây giờ Định vương còn không biết trong cung vừa xảy ra chuyện gì, quả nhiên trong lòng Định Vương chỉ có một mình Vương phi mà thôi. Cho dù Định Vương phi ở trong cung lớn tiếng phát ngôn bá đạo cùng với bốc đồng như thế, gần như là vứt hết cả mặt mũi Định vương xuống đất, mà Định Vương cũng vẫn sủng ái nàng như trước đấy. Từ phu nhân kéo Diệp Ly bước lên hành lễ, Mặc Tu Nghiêu khẽ nghiêng người cho qua, cười nói: " Từ phu nhân là mợ của A Ly, cũng là người một nhà cần gì phải đa lễ". Từ phu nhân cười nói: "Lễ không thể bỏ. Ly nhi trẻ tuổi không hiểu chuyện, mong Vương gia thứ lỗi." Mặc Tu Nghiêu cười nhìn Diệp Ly: "Phu nhân quá lo lắng rồi, A Ly rất tốt".

"Sao chàng lại tới đây?". Diệp Ly có chút khó hiểu hỏi

Mặc Tu Nghiêu thấp giọng cười nói: "Nghe nói nương tử ở cung Chương Đức giận dữ rút đao làm kinh sợ tứ phương. Vi phu còn không phải vì lo lắng cho an nguy của nương tử hay sao".

Diệp Ly không nhịn được mà liếc mắt nhìn hắn, lo lắng cho mình còn không vào cung mà dỗ dành lại còn đặc biệt chờ ở cửa cung

diễn trò cho ai nhìn sao?

Từ phu nhân nhìn lời nói cùng hành động của hai người, trong mắt nhiều hơn một phần yên tâm. Chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra được Định Vương thật không thèm để ý hành động của Ly nhi ở trong cung, thậm chí còn hết sức cao hứng. Mỉm cười chào tạm biệt hai người xong, Từ phu nhân liền an tâm lên xe ngựa về phủ.

Xe ngựa của Định Vương phủ rời đi, cửa cung dần khôi phục lại yên tĩnh. Dưới tường thành cách đó không xa, Gia Luật Dã và Hách Liên Huệ Mẫn trầm mặc nhìn bóng dáng xe ngựa Định quốc vương phủ đi xa, hồi lâu sau mới nghe thấy Hách Liên Huệ Mẫn có chút không cam lòng nói: “Biểu ca, chẳng lẽ cứ để yên như vậy?”. Gia Luật Dã tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng một cái: “Không để yên thì có thể thế nào? Định vương thì ngươi quyến rũ không nổi, Định vương phủ thì ngươi cũng đối phó không xong. Hay ngươi định đi Định quốc vương phủ làm nha đầu vẩy nước quét nhà, đừng quên Thập Nhất đệ bị Định vương chỉnh thành bộ dáng ra sao đấy. Ngươi còn cho rằng hắn là tâm từ thủ nhuyễn?” Nhớ tới Thập Nhất vương tử Gia Luật Bình vẫn còn si si ngốc ngốc như thế, Hách Liên Huệ Mẫn không khỏi rùng mình một cái. Nàng không dám tưởng tượng một người bình thường như thế nào lại không bị thương cũng không trúng độc, cứ như thế lại biến thành một phế nhân ngu ngu dại dại, trong chuyện này Gia Luật Bình rút cuộc là đã bị hành hạ đến thế nào, mà hết thảy cũng chỉ vì hắn nói lời không nên nói trong hôn lễ của Mặc Tu Nghiêu.

“Kia… Chúng ta nên làm gì đây?” Hách Liên Huệ Mẫn có chút lo lắng hỏi.

Gia Luật Dã cũng không để ý mà nói: “ Đương nhiên là chờ nghênh đón xong công chúa hòa thân rồi cùng nhau trở về Bắc Nhung”

“ Nhưng mà ta…” Hách Liên Huệ Mẫn cau mày nói. Gia Luật Da thản nhiên nói: “Muốn gả vào Định Quốc Vương phủ, tỷ lệ thành công vốn đã thấp hơn ba phần, mà ba phần này còn phải nhìn sắc mặt Định Quốc Vương phi. Hôm nay xem ra chỉ sợ nửa phần cơ hội cũng

không có, ngươi còn không an phận đi làm Trắc phi của Thái tử".

Sắc mặt Hách Liên Huệ Mẫn đại biến, hoảng hốt nói: "Không… Biểu ca, Thái tử nhất định sẽ giết ta , còn có… Chuyện ở Đại Sở sẽ truyền về Bắc Nhung, Thái tử cũng sẽ không cần ta…" Trắc phi của thái tử… quy củ lễ nghi ở Bắc Nhung hoàn toàn khác với Đại Sở, toàn bộ thiếp thất từ Thái tử phi trở xuống, đều là Trắc phi của thái tử, nhưng cũng đều là đầy tớ của Thái tử phi. Cho dù bản thân xuất thân cao quý một chút, lại trở thành thân phận tỳ nữ như vậy, cho dù là Trắc phi của thái tử cũng không được phép sinh con nối dòng, lại càng không có tài sản của mình, không có tự do. Trừ thời điểm được Thái tử lâm hạnh thì không khác gì tỳ nữ bình thường. Cho dù bị người ta đánh chết thì nghĩa phụ Hách Liên Chân của nàng cũng không thể nói gì. Huống chi Thái tử oán hận đảng Gia Luật Dã quá sâu, nữ nhân được Gia Luật Dã đưa vào phủ Thái tử bình thường không tới nửa tháng đã bị đưa ra, thảm trạng kia khiến cho Hách Liên Huệ Mẫn nửa đêm tỉnh mộng cũng không nhịn được mà run rẩy. Cho nên lần này nàng mới cùng Gia Luật Dã tới Đại Sở rước dâu, đến lúc Gia Luật Dã nói ra ý định đem nàng vào Định Quốc vương phủ thì nàng không chút do dự mà đồng ý. Có đôi khi chỉ cần nghĩ không phải trở về Bắc Nhung nữa, cho dù có phải ở lại Đại Sở làm nha đầu nàng cũng không sợ. Mà về đến Bắc Nhung, chờ nàng hẳn cũng chỉ có một chữ chết.

"Đừng có tính chuyện vô nghĩa, Hách Liên gia nuôi ngươi nhiều năm như vậy cũng không thể uổng phí đi?" Nhìn thấy Hách Liên Huệ Mẫn cúi đầu không nói, Gia Luật Dã thản nhiên nói: " Ngươi yên tâm, người từng gặp mặt ngươi cũng chẳng có mấy người. Công chúa Dung Hoa lại càng chưa thấy ngươi, về phần tên thì cũng chỉ cần đổi lại là được, dù sao con gái nuôi của cậu không phải chỉ có một mình ngươi. Nếu ngươi đã không đối phó nổi Định Vương, vậy hãy biết thân biết phận mà nhận mệnh trong phủ thái tử đi, Bản vương tử đã cho ngươi cơ hội rồi". Hách Liên Huệ Mẫn trong lòng không khỏi run lên, thủ đoạn của Gia Luật Dã nàng đã quá rõ, vội vàng run giọng nói: " Ta biết rồi."

Gia Luật Dã đánh giá nàng một phen, mới hài lòng gật đầu xoay người rời đi, Nếu không phải Hách Liên Huệ Mẫn có tư chất tốt nhất trong các nữ tử ở trong phủ của cậu, thì lần thất bại này của nàng ta cũng không cần thiết phải sống trở về đi. Nhưng Hách Liên Huệ Mẫn dù có thông minh đi nữa, so với Định vương phi còn rất xa mới tới. Nhớ tới những tình báo thu thấp được mấy ngày nay ở kinh thành Đại Sở, Định vương phi này không chỉ xuất thân cao quý trong sạch, văn võ toàn tài, thậm chí nghe nói ở Vĩnh Châu còn không thể không nói tới công lao của nàng khi chỉ huy Hắc Vân kỵ trấn thủ thành trì cho đến khi Định vương mang viện quân tới. Một nữ nhân có thể thống lĩnh Hắc Vân kỵ…

Bắc Nhung muốn liên hôn với Định Quốc Vương phủ nhưng không thành, mà danh tiếng Định Vương phi là một người đàn bà đanh đá ghen tuông chỉ trong một đêm đã truyền khắp kinh thành. Dám cầm chủy thủ ở trước mặt Thái hậu lớn mật tỏ thái độ những nữ nhân tính toán vào Định quốc vương phủ tới một người giết một người, đến hai người giết một đôi, cho nên các quý phụ thiên kim trong kinh thành đều không dám chọc tới. Mà chuyện đáng sợ hơn chính là Định vương không hề tức giận với tuyên cáo của Định Vương phi mà còn bỏ hết công vụ ở ngoài nắm tay phụng bồi ái thê đi trong kinh thành. Một bộ dáng tình thâm như chim liền cánh kia, rõ ràng nói cho moi người biết, nếu là cô gái vào trong Định Vương phủ làm thiếp, cho dù có thật sự bị Định Vương phi giết chết thì Định vương điện hạ tuyệt đối cũng không vì nàng ta làm chủ. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã lan truyền ra đủ loại tin đồn: Định vương ái thê như mạng hay là kẻ sợ vợ cũng đều có, nhưng vô luận bên ngoài đồn đại ra sao thì cũng không có ảnh hưởng đến hai người trong cuộc. Mà Diệp Ly cũng chẳng nhàn rỗi mà đi quản những tin đồn này, đến thời điểm trăng rằm đã lên cao trên bầu trời, tảng đá trong lòng Diệp Ly càng ngày càng nặng trĩu.

Dùng bữa tối xong chẳng bao lâu, nhìn sắc mặt Mặc Tu Nghiêu càng ngày càng khó nhìn, Diệp Ly vội vàng mời Trầm Dương qua, Trầm Dương trầm mặc hồi lâu rồi chỉ nói một chữ: “nhẫn”. Di chứng

sau khi dùng Phượng vĩ thảo phát tác, không có thuốc điều trị nhưng chỉ có thể dựa vào kiên cường của bản thân mà vượt qua.

"A Ly, nàng đi thiên điện nghỉ ngơi đi". Nhìn khuôn mặt Diệp Ly cứng nhắc, Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng nói. Đứng nhìn hắn phát bệnh cũng không tốt, hắn cũng không muốn ở trước mặt nàng có bộ dáng hết sức chật vật kia, cũng không muốn hù dọa đến nàng. Diệp Ly ngồi bên cạnh hắn, kiên định nói: "Đừng sợ, ta ở bên chàng."

Đừng sợ… Mặc Tu Nghiêu không nhịn được bật cười, trong lòng lại thổn thức. Tám chín năm nay, vô số lần đi qua quỷ môn quan, vô số lần đau đớn đến nỗi hắn không tìm được lý do sống sót. Chưa có ai từng hỏi hắn rốt cuộc có sợ hay không. Cho dù Định Quốc Vương gia có lợi hại cũng chỉ là con người, huống hồ lúc hắn bị thương mới chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi. Dĩ nhiên hắn rất sợ hãi. Mỗi lần hàn độc phát tác, hắn sợ mình sẽ không tỉnh lại nữa, sợ rằng Định Quốc Vương phủ cứ thế mà chôn vùi, sợ mối thù của huynh trưởng, mối thù của bản thân, mối thù của mấy vạn con cháu đại quân Mặc gia từ đây không người có thể đòi. Nhưng hắn lại không thể ở trước mặt người nào tỏ ra sợ hãi, hắn chỉ có thể nhịn. Nhưng hiện tại đây, hắn đã có A Ly, thê tử của hắn ngồi bên cạnh hắn nói rằng hắn đừng sợ…

"Được rồi, không sợ." Nắm lấy tay Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói.

Diệp Ly cũng không nhớ nổi một ngày một đêm qua đã trôi qua như thế nào, lúc mới đầu, đau đớn trên người Mặc Tu Nghiêu còn có thể chịu được, nàng ngồi bên cạnh hắn nói chuyện để phân tán lực chú ý. Nhưng sau nửa đêm, đau đớn chợt tăng lên, cho dù Mặc Tu Nghiêu có kiên cường đến mấy, toàn thân đau đến phát run, ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng nói không ra. Dù cho là thuốc giảm đau hay dùng ngân châm điểm huyệt cũng đều không có tác dụng. Diệp Ly chỉ có thể thấy hắn thống khổ vì đau đớn kịch liệt đến mức xé rách áo ngủ bằng gấm, màn gấm cũng từ trên giường rơi xuống.

Ngày thường nam tử trầm ổn ưu nhã nay lại thống thổ yếu ớt như thế làm cho nàng không cầm lòng được mà rơi lệ. Nàng chưa từng

căm giận bản thân bất lực đến vậy. Hẹn ước sẽ cùng hắn vượt qua mọi thống khổ đã nói ra nhưng trên thực tế trừ việc trông coi không cho hắn làm bị thương chính mình, cái gì nàng cũng không làm được.

Một đêm ngắn ngủi này, rốt cuộc Diệp Ly cũng biết được cảm giác sống một ngày bằng một năm. Sau khi Mặc Tu Nghiêu vì phải chịu đau đớn quá lâu mà ngất đi, nàng cẩn thận để hắn tựa vào người mình, không dám cử động vì sợ làm động đến hắn. Chỉ hy vọng trước khi cơn đau tiếp theo ập tới thì hắn có chút thời gian ngắn ngủi để nghỉ ngơi.

Quả nhiên, chưa tới nửa canh giờ sau Mặc Tu Nghiêu đã tỉnh lại, mà lần này so với lần trước lại càng thêm thống khổ kịch liệt. Lặp lại nhiều lần hết hôn mê lại tỉnh lại đau cứ thế mà kéo dài suốt buổi sáng ngày hôm sau, đến gần trưa thì hơi thở mới dần trở nên bình thường.

Sau buổi trưa, Mặc tổng quản và Trầm Dương đẩy cửa bước vào, nhìn qua cả phòng hỗn độn, Vương phi tựa vào cạnh giường ngồi trên mặt đất, gương mặt mệt mỏi gục trên giường đang ngủ say. Mà Vương gia cũng gối đầu trên chân nàng, mặc dù ngủ không quá an ổn những cũng nhìn ra là đã thiếp đi, vết thương trên tay cũng đã được xử lý qua. Nhìn thấy cảnh này, hai nam nhân số tuổi cộng lại cũng đến gần trăm không nhịn được mà buồn bã thở dài. Trầm Dương phất tay rồi cùng với Mặc tổng quản thối lui ra khỏi căn phòng.

Mới vừa trải qua một đêm trăng tròn, Mặc Tu Nghiêu lại nằm bẹp trên giường, vốn đang lo lắng cho thân thể Mặc Tu Nghiêu thì trong lòng Diệp Ly lại càng thêm trầm trọng.

“A Ly, đang nghĩ gì vậy?” Mặc Tu Nghiêu nằm trên giường cười nhìn Diệp Ly đang yên lặng ngồi nhìn cuốn sách trong tay đến xuất thần.

Diệp Ly ngẩng đầu lên nhìn hắn, cau mày nói: “ Thân thể của chàng làm sao có thể ngàn dặm xa xôi đi tới phương Bắc?”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Một tháng mà chỉ có một đêm thôi đã

tốt hơn trước kia rất nhiều rồi đấy. Nếu là năm ngoái thì chắc không được đâu. Thân thể của ta hôm nay không khác gì người bình thường cả?"

Diệp Ly lắc đầu, lần này nàng đã ở bên cạnh hắn không rời chút nào, quá trình thật sự làm cho nàng phải giật mình. Thống khổ đến tâm tê phế liệt như vậy, cho dù người đã từng được huấn luyện chịu tra tấn chuyên nghiệp như nàng cũng không cách nào chịu nổi, huống chi là thân thể Mặc Tu Nghiêu như thế. Đáng sợ hơn là chuyện như thế lại cứ đều đặn mỗi tháng một lần, như vậy bóng ma tâm lý trong lòng còn không ép người đến phát điên. Nhìn Diệp Ly vừa đau lòng vừa lo lắng, Mặc Tu Nghiêu cười nhạt, đưa tay kéo Diệp Ly về phía mình thấp giọng cười nói: "Ta cũng từng cho rằng bản thân mình đời này cũng không thể sống nữa rồi, nhưng nàng nhìn ta một chút xem, không phải vẫn thật tốt sao. Cho dù mỗi tháng đau một lần thì thế nào? Ta thấy cũng đáng giá. A Ly, ta hy vọng phu quân của nàng là người hoàn mỹ vô khuyết, chỉ có như vậy mới xứng đôi với A Ly của ta…" Ngón tay thon dài khẽ chạm vào đôi môi hồng duyên dáng của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu thấp giọng lẩm bẩm.

Diệp Ly quay đầu đi, không muốn nhìn những vết thương loang lổ còn chưa lành trên tay hắn, cố ngăn nước mắt không trào ra: "Cho dù hai chân chàng vĩnh viễn không thể chữa được thì ta cũng sẽ không ghét bỏ chàng." So với những thanh niên tài tuấn tứ chi lành lặn kiêu hùng có một không hai kia thì Diệp Ly rất tự tin mà nói rằng Mặc Tu Nghiêu ưu tú hơn bất cứ người nào. Nàng chưa từng nghĩ tới Mặc Tu Nghêu phải thế nào mới xứng với mình.

"Ta biết, nhưng ta hy vọng A Ly đều có được những thứ tốt nhất." Mặc Tu Nghiêu ôn nhu cười nói.

Diệp Ly ngây ngốc, hốc mắt không nhịn được mà ẩm ướt :" Chàng cứ dung túng như thế nếu ta hư thì sao giờ?"

Mặc Tu Nghiêu ôm nàng vào trong lòng: "Chỉ cần A Ly muốn, cái gì Tu Nghiêu ta cũng có thể cho nàng, cho dù không có cũng đoạt về cho nàng."

Chương 122: Trước lúc lên đường

Một phen chỉ hôn phong ba cho Định Quốc Vương phủ với đại sứ Bắc Nhung trong hoàng cung cứ thế mà bị quên lãng, kinh thành sầm uất phồn hoa vẫn luôn náo nhiệt bận rộn. Chẳng qua là nhiều hơn một cái danh đố phụ của Định Quốc Vương phi, mặc dù mỗi khi các quý phụ âm thầm bàn tán đều mang theo vài phần khinh miệt và chế giễu, nhưng không thể phủ nhận trong lòng các nàng thật ra là vô cùng hâm mộ cùng với đố kỵ đấy. Diệp Ly cũng chẳng quan tâm tới những chuyện thị phi này, ngày ngày cũng vẫn như thường lệ xử lý chuyện trong Định Quốc Vương phủ, nếu rảnh rỗi thì bí mật ra khỏi thành xem xét việc huấn luyện thủ hạ. Chẳng mấy chốc, đã đến ngày công chúa lên đường đi hòa thân.

Trước khi lên đường một ngày, phu thê hai người sắp phải chia xa, sẽ không có thời gian ở cùng nhau. Trong thư phòng bí mật của Định Quốc Vương phủ khó có ngày ngồi đầy người đến vậy. Khi Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly bước vào thư phòng thì tất cả mọi người vội vàng đứng dậy làm lễ ra mắt. Mặc Tu Nghiêu phất tay nói: “Lễ nghi phiền phức cũng miễn đi, A Ly, những người này phần lớn nàng đều đã biết, cũng còn lại mấy người nữa thôi.” Diệp Ly trầm ổn ngồi bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, mỉm cười gật đầu. Nhìn tới mấy người trước mặt, nàng cũng đã quen thuộc Mặc tổng quản, Phượng Tam công tử, Lãnh Hạo Vũ, còn có mấy người nhìn có chút lạ mắt. Nàng liếc mắt về phía Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói: “Đây là tướng quân Trương Khởi Lan, là người chấp chưởng quân Mặc gia trong kinh thành và binh mã vùng phụ cận. Vị này là Tôn Diễm là tổng thống lĩnh Hắc Vân kỵ. Mặc Hoa…” Mặc Tu Nghiêu giới thiệu hai vị nam tử trung niên thoạt nhìn khí thế bất phàm, lại thấp giọng hô một cái tên. Một nam tử áo xám từ trên xà nhà nhảy xuống, cung kính cúi

đầu trước mặt hai người: “Vương gia, Vương phi” Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly cười nói: “Đây là Mặc Hoa, thống lĩnh ám vệ”. Diệp Ly nhìn ba người gật đầu mỉm cười, ba người này chính là người quản lý tất cả tâm phúc của Định quốc vương phủ đấy. Nhất là Mặc Hoa, vào vương phủ hơn một năm nay đương nhiên Diệp Ly cũng đã biết, họ Mặc trong Định quốc vương phủ chính là người Mặc Tu Nghiêu tín nhiệm nhất, bọn họ đều là những người mà đời này qua đời khác đã trung thành với Định Quốc Vương phủ từ thời Mặc Lãm Vân.

Trương Khởi Lan và Tôn Diễm vội càng đứng lên nói; “ Chúng thuộc hạ bái kiến Vương phi.”

Diệp Ly cười nói: “Đều là người mình, hai vị tướng quân không cần đa lễ.”

Ngồi ở xa kia, Phượng Tam và Lãnh Hạo Vũ liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương một tia kinh ngạc và tán thưởng.

Sau khi mọi người ngồi xuống lần nữa, đã thấy Mặc Hoa lần nữa ẩn thân biến mất trong thư phòng. Diệp Ly nghiêng đầu khẽ cười nhìn bóng ma đang đứng ở nơi nào đó trong thư phòng. Mặc Hoa có chút bất mãn nhàn nhạt với nàng, hoặc nói trắng ra là không phục sao nàng ấy lại có thể phát hiện, nhưng cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

“ Vương gia, Bắc Nhung quốc đường xá xa xôi, lần này đi nhất định phải mất mấy tháng. Vương gia người đi một mình không ổn lắm.” Trương Khởi Lan là quân nhân, tính tình sảng khoái, nghĩ gì nói đó.

Những người khác cũng gật đầu đồng tình, tuy biết rằng chuyện đã quyết định căn bản không thể thay đổi. Tôn Diễm đưa ra đề nghị: “Vương gia, hay chúng ta thỉnh Hoàng thượng cho phép quân Mặc gia và Hắc Vân kỵ hộ tống Công chúa và Vương gia đi Bắc Nhung?” Những người đang ngồi kia cũng đều tán thành, Bắc Nhung quốc vàĐịnh quốc vương phủ vốn có huyết hải thâm thù, nay Vương gia một mình tới Bắc Nhung vô luận vì lý do gì cũng không thể an tâm. Mặc Tu Nghiêu thản nhiên cười nói: “Hoàng thượng sẽ không đồng ý, đừng nói là Hoàng thượng, mà chính Bắc Nhung bên kia cũng sẽ

không đồng ý." Phái quân Mặc gia và Hắc Vân kỵ đi hộ tống công chúa hòa thân, chỉ sợ ngay cả biên quan Bắc Nhung cũng sẽ không vào được nữa kia. Người Bắc Nhung địch ý với quân đội Mặc gia cũng không ít hơn Mặc gia quân với Bắc Nhung đâu.

Lãnh Hạo Vũ cười nói: "Các vị cũng đừng quá lo lắng, dù sao người Bắc Nhung cũng không có gan lớn tới mức dám trực tiếp động thủ với Vương gia. Mặc gia quân và Hắc Vân kỵ không đi được, thì mang theo mấy ám vệ cũng không ai có thể nói được gì." Về phần rốt cuộc là mang bao nhiêu ám vệ là do bọn họ quyết định đấy.

Trong thư phòng, mọi người thảo luận một hồi, rồi nhất tề nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu. Tuy rằng Định Quốc Vương phủ nhiều năm qua vẫn yên lặng như vậy, nhưng ai còn không biết năm đó Vương gia dù một thân bệnh tật vẫn một tay vực dậy Định quốc vương phủ lung lay sắp đổ một lần nữa, bọn họ tin tưởng rằng Vương gia đã đáp ứng Hoàng đế đi Bắc Nhung hẳn là trong lòng đã có tính toán. Mặc Tu Nghiêu nắm lấy tay Diệp Ly, nhẹ giọng cười nói: "Nếu Bản vương đã đáp ứng đi Bắc Nhung thì tất nhiên đã có đối sách vẹn toàn, hiện tại cần phải quan tâm chuyện ở kinh thành sau khi Bản vương rời đi." Mọi người ngẩn ra, Phượng Chi Dao nhíu mày nói: "Vương gia hoài nghi sau khi ngài rời khỏi kinh thành sẽ có người xuống tay với Định Vương phủ sao?"

Mặc Tu Nghiêu lãnh đạm nói: "Thật vất vả mới có dịp Bản vương rời xa kinh thành, đối phương không thể không hạ thủ. Sau khi Bản vương rời kinh thì tất cả mọi người hãy nghe theo hiệu lệnh của Vương phi".

Mọi người ban đầu là sửng sốt, không khỏi đưa mắt nhìn nữ tử trầm tĩnh ngồi cạnh Mặc Tu Nghiêu nãy giờ. Tuy rằng biểu hiện của Vương phi hơn một năm này khiến bọn họ rất bội phục, nhưng để một nữ tử mười sáu tuổi nắm toàn quyền quản lý Định Quốc Vương phủ, không thể không nghi ngờ năng lực của nàng. Tôn Diễm nhíu mày nói: "Vương gia, ý của người là…". Mặc Tu Nghiêu không có lập tức trả lời hắn, mà nhìn về phía Diệp Ly cười nói: "A Ly, ngọc bội vài ngày trước ta đưa cho nàng đâu rồi?" Diệp Ly ngẩn ra, một chút mới

hiểu Mặc Tu Nghiêu đang nói tới cái gì, cúi đầu lấy ra một khối ngọc bội từ ống tay áo. Mọi người vừa thấy không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Khối ngọc bội trong lòng bàn tay Diệp Ly chính là dương chi bạch ngọc cực phẩm, ngọc này cũng không thích hợp cho nữ tử sử dụng nên thường ngày Diệp Ly cũng tùy tiện mang theo nhưng cũng không đeo. Bệ Ngạn* trên ngọc bội điêu khắc sống động như thật.

*Bệ Ngạn hay còn gọi là Nha Tí , một trong chín người con của rồng.

Đầu rồng nhìn dữ tợn, tính cách cương liệt, dũng mãnh thiện chiến, thị sát hiếu chiến. Nhưng đây cũng chính là binh phù của Định Quốc Vương phủ. Quân đội Mặc gia và Hắc Vân kỵ đều không có binh phù nào khác thay thế. Tất cả quân đội đều chỉ có Định vương có thể điều động, nếu có ngoại lệ, đó là khối ngọc bội của Định Quốc Vương phi, nhưng quyền lợi này lại không giống như Định vương. Cũng bởi vì thế, người bình thường đều nghĩ Định Vương phi có thể điều động Mặc gia quân và Hắc Vân kỵ, nhưng trên thực tế, trải qua nhiều đời vua, có mấy Định Vương phi có thể nắm được thực quyền đó. Mà nguyên nhân chính là Định Vương phi căn bản không có khối ngọc bội này.

“Vương gia… Vương phi tuổi còn quá trẻ, có thể…” Trương Khởi Lan nói ra lo lắng của mình. Tuy những người khác không nói gì nhưng ý tứ trên mặt cũng thống nhất như vậy đấy. Vương phi quả thật xuất chúng, nếu được rèn luyện qua vài năm nữa thì chắc có thể đảm đương đấy. Nhưng hiện tại Vương phi, tuổi cũng chưa đến hai mươi, vào vương phủ cũng mới một năm, thật sự làm người khác có chút không yên tâm.

Phượng Chi Dao mỉm cười đứng dậy, đến trước mặt Diệp Ly cúi đầu nói: “Phượng Chi Dao nhất định tuân theo mệnh của Vương gia, xin chờ hiệu lệnh của Vương phi”.

Lãnh Hạo Vũ cũng hơi nâng mi, theo Phượng Chi Dao đứng dậy nói: “ Xin nghe lệnh của Vương phi”.

“Phượng tam, Lãnh nhị hai người các ngươi…” Trương Khởi Lan có chút nóng ruột trừng mắt nhìn hai tên không biết nặng nhẹ,

Phượng Chi Dao thản nhiên vỗ chiết phiến trong tay, ở một bên cười nói: “Trương tướng quân lo nghĩ nhiều quá rồi. Vương phi văn thao võ lược không phải là người tầm thường. Năm nay ở thành Vĩnh Lâm chỉ huy hai ba vạn binh mã ngăn cản hơn mười vạn đại quân của Lê vương, còn quét sạch mấy vạn địch, thậm chí diệt sạch toàn bộ hai cánh quân của Lê vương. Còn ai dám nói Vương phi không tinh thông binh pháp?” Trương Khởi Lan sửng sốt, đương nhiên ông đã nghe nói qua chuyện Vương phi thủ thành ở Vĩnh Châu. Nhưng ông cũng không quá để tâm, dù sao ở Vĩnh Châu vẫn còn Mộ Dung Thận đấy, mà Vương phi cũng chỉ là một nữ tử mà thôi. Xưa nay nữ tử xông pha trên chiến trường còn chưa có tiền lệ đâu. Còn cho rằng Vương phi và Hắc Vân kỵ ở Vĩnh Lâm, mới thuận tiện hạ lệnh Hắc Vân kỵ hiệp trợ thủ thành đấy. Nhưng lúc này lại chính tai nghe Phượng Chi Dao nói ra, sự tình lại hoàn toàn không phải như thế. Phượng Chi Dao mấy năm nay lãnh đạo ám vệ mật thám trong vương phủ, tuyệt đối không có khả năng ăn nói lung tung. Mấy tướng quân nhìn về phái Diệp Ly, ánh mắt nhiều hơn một tia dò xét, bọn họ ngày thường đều ở trong quân doanh, đương nhiên không có qua lại gì với Diệp Ly, hiểu biết không thể so với đám người Phượng Chi Dao, Lãnh Hạo Vũ. Lúc này nghe Phượng Chi Dao nói vậy, lại cảm thấy có khi nào hoài nghi quyết định của Vương gia là quá mức đường đột.

Diệp Ly cất ngọc bội đi, ngẩng đầu cười nói với mấy vị tướng quân: “Bản phi tuổi còn trẻ, kinh nghiệm cũng chưa đủ. Sau này còn cần các vị chỉ giáo nhiều.” Giọng nói của nàng nhẹ nhàng trầm tĩnh, nhưng mấy vị tướng quân lại nhạy cảm phát hiện thấy một chút nhuệ khí cùng với sát phạt. Khí thế này, nếu không phải người đã từng lăn lộn trên chiến trường không thể nào có được, vậy mà vị Vương phi trẻ tuổi trước mặt này thậm chí có thể hoàn toàn thu liễm sát khí ấy đi, nếu không phải bọn họ tận lực quan sát, thì cũng không nhìn ra chút nào, như thể nữ tử trước mắt đây thật sự chỉ vô hại như vẻ ngoài mà bọn họ nhìn thấy. Trong lòng chúng tướng đều run lên, cúi đầu nói: “Xin nghe mệnh lệnh của Vương phi.”

Mặc Tu Nghiêu vừa lòng nhìn lướt qua mọi người, gật đầu nói: "Tốt lắm, sau khi Bản vương rời kinh, mọi chuyện trong Định Quốc Vương phủ hết thảy đều do Vương phi quyết định. Lời của Vương phi chính là ý của Bản vương, mọi nguười hiểu chứ?"

"Thuộc hạ đã rõ!" Mọi người đều cao giọng hộ.

Trong thư phòng, mọi người mật đàm đến tận đêm khuya, đợi khi mọi người cất bước ra về, hai người bọn họ nắm tay nhau đi ra khỏi thư phòng chỉ nhìn thấy một vầng trăng tròn đã nhô lên cao. Diệp Ly ngẩng đầu nhìn nam nhân tuấn nhã bên cạnh, trong lòng không khỏi xao động, một cỗ tình tự vấn vương lặng lẽ dâng lên trong lòng.

"A Ly, đang nghĩ gì vậy?" Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng hỏi.

Diệp Ly lắc đầu, bỏ qua ủ dột trong lòng cười nói: "Ta thật không yên tâm chàng đi Bắc Nhung, để ta lựa vài người theo chàng đi Bắc Nhung nhé".

Mặc Tu Nghiệu mỉm cười, có chút tò mò trêu chọc hỏi: "Là người tài giỏi thế nào mới có thể khiến cho A Ly yên tâm như vậy? Chẳng lẽ còn có kỳ tài nào mà Bản vương không biết sao?"

Diệp Ly khẽ thở dài một tiếng, nói: "Nếu có thể ta cũng không muốn để bọn họ theo chàng, bởi vì bọn họ còn chưa có hoàn thành huấn luyện cùng với thông qua khảo nghiệm đâu. Nhưng bây giờ Hoàng thượng khẳng định sẽ không cho chàng mang theo nhiều người của Định vương phủ, số lượng thị vệ tùy thân cũng chỉ có hạn thôi. Vẫn là phải dùng đến bọn họ". Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Nếu A Ly có thể tin tưởng như vậy, Bản vương cũng muốn nhìn qua thành quả hơn một tháng này của A Ly".

Diệp Ly ảm đạm cười, nâng tay búng nhẹ hai tiếng. Mặc Tu Nghiêu chăm chú nhìn khắp bốn phía, ánh mắt chợt lóe lên, cất giọng nói: "Ám vệ cảnh giới!"

Trong bóng đêm, khe khẽ vài tiếng động vang lên rồi trở lại yên tĩnh như thường. Chỉ chốc lát, vài bóng người từ trên cây, theo đầu tường xuống dưới mái hiên rồi hạ xuống, rất nhanh đã xếp thành một hàng trầm giọng nói: "Thỉnh công tử ra lệnh."

Diệp Ly nhếch mi có chút ngoài ý muốn, cười nói: "Có thể nhận ra

ta, xem ra bọn Lâm Hàn huấn luyện các ngươi không tồi. Vương gia, chàng thấy thế nào?"

Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Xem ra ám vệ trong vương phủ cũng nên huấn luyện lại rồi". Những người này thoạt nhìn võ nghệ cũng không cao thâm, nhưng lại có thể vô thanh vô tức lẻn vào trong nơi thủ vệ sâm nghiêm như Định Vương phủ, sau đó vượt qua được địch nhân đông gấp hai lần, không thể không thừa nhận năng lực của bọn họ quả thật kinh người. Có lẽ mấy năm nay ám vệ của Định vương phủ đã quá kiêu ngạo rồi chăng. Diệp Ly cười nói: " Vương gia không cần cảm thấy buồn bực, bọn họ có thể không một tiếng động lẻn vào vương phủ hoàn toàn là vì đã biết trong vương phủ thủ vệ trước đó đã rời đi. Cảnh vệ trong Định vương phủ cũng không có lỗ hổng quá lớn đâu." Mặc Tu Nghiêu nói: "Aly không cần an ủi Bản vương, Bản vương cũng sẽ không trách tội bọn họ. Thị vệ trong vương phủ đi đâu vậy?"

Một lát sau, mười mấy ám vệ và thị vệ mặt xám mày tro chậm rãi tiến vào, trong đó nhóm ám vệ xấu hổ tới không dám ngẩng đầu lên. Bọn họ tự xưng là thị vệ lợi hại nhất Định Quốc Vương phủ, mà lại để cho người khác đánh đến không kịp trở tay ở ngay dưới mí mắt mình. Nếu thật sự gặp địch nhân đánh lén, Vương gia và Vương phi có chuyện gì bất trắc thì bọn họ chết muôn lần cũng không đủ.

Mặc Tu Nghiêu có chút tò mò nhìn thẳng tám người đang đứng thẳng hàng trước mắt, cảm thấy rằng đám người này vô luận thế nào cũng không giống với Mặc gia quân cùng với Hắc Vân kỵ. Nhưng hắn biết, những người này xác thực đều được lấy ra từ ba đội ngũ kia đấy, vậy mà không đến hai tháng lại có thể gần như thoát thai hoán cốt, không thể không nói hắn thật sự tán thưởng khả năng huấn luyện của ái phi, "A Ly! Bọn họ không chỉ biết đánh lén thôi đấy chứ?" Diệp Ly hãnh diện ngẩng đầu nói: "Đương nhiên không phải. Bất luận nói tới nội lực hay đánh trực tiếp, mỗi người bọn họ đều có thể đơn độc mà dễ dàng hạ mười lăm binh lính tinh nhuệ. Bọn họ từng người còn có thể sử dụng thuần thục các loại binh khí tác chiến, vô luận là đấu một mình, quần công, đánh đêm, thủy chiến, ám

sát, ẩn úp hay tập kích ban đêm cũng không thành vấn đề. Về phần am hiểu cái gì nhất, các ngươi hãy tự mình nói cho Vương gia nghe đi".

Một hàng binh lính theo thứ tự, người thứ nhất bắt đầu: "Khởi bẩm vương gia, thuộc hạ nguyên bản là binh lính trong quân đội Mặc gia. Am hiểu ám sát, ẩn núp. Thuộc hạ còn có thể nói được tiếng Bắc Nhung và Nam Chiếu."

"Thuộc hạ nguyên bản là Hắc Vân kỵ, am hiểu bắn cung và cận đấu".

"Thuộc hạ nguyên bản là ám vệ, am hiểu dịch dung, khinh công và dụng độc…"

"….."

Nghe xong bẩm báo của bọn họ, dù cho là Mặc Tu Nghiêu cũng không thể không tán thưởng: "A Ly quả nhiên lợi hại, mấy người này thật sự cho ta sao?"

Diệp Ly liếc mắt nhìn hắn, giả vờ tức giận nói: "Bằng không ta mang bọn họ ra để cho chàng đỏ mắt sao?" Nói xong, cũng không thèm để ý tới phản ứng của mặc Tu Nghiêu, nhìn mấy người trong viện nói: "Các ngươi là những người ưu tú nhất được chọn ra từ kỳ huấn luyện đầu tiên, có lẽ phải hoàn thành huấn luyện trước thời hạn. Vốn các ngươi còn một tháng nữa để học tập thêm một số kỹ năng để hoàn thiện sau đó mới khảo hạch. Nhưng hiện tại lại cần các ngươi chấp hành nhiệm vụ, ta thực có lỗi với các ngươi".

Một binh sĩ đứng đầu nói: "Cống hiến cho Vương gia và Vương phi chính là vinh quang của chúng thuộc hạ. Xin Vương phi hạ lệnh". Diệp Ly gật đầu nói: "Tốt lắm, từ hôm nay các ngươi chính là thị vệ tùy thân của Vương gia, cho đến khi Vương gia từ Bắc Nhung trở về. Cho nên nhiệm vụ đầu tiên của các ngươi chính là hộ vệ. Ta muốn nhìn thấy Vương gia không hao tổn gì trở lại kinh thành. Các ngươi có thể làm được không?"

"Thuộc hạ tuân mệnh, thề sống chết để hoàn thành nhiệm vụ". Mọi người cùng cao giọng hô.

Diệp Ly cười nói: "Tốt, lần này không chỉ là nhiệm vụ, cũng là

khảo hạch dành cho các ngươi. Bởi vì là lần đầu tiên các ngươi thi hành nhiệm vụ, ta sẽ để Lâm Hàn cùng đi. Hắn không chỉ là thủ lĩnh của các ngươi, cũng là người khảo hạch các ngươi. Chư vị , thuận buồm xuôi gió".

"Đa tạ công tử".

Chương 123: An tĩnh khó cầu

Bên ngoài cửa cung, Quận chúa Dung Hoa mặc giá y đỏ thẫm thêu mẫu đơn và phượng hoàng, đôi mắt rưng rưng cáo biệt Thái hậu, Đế hậu và phụ mẫu. Công chúa Chiêu Nhân ngày thường cao ngạo đứng trước nữ nhi duy nhất lại phải lấy chồng ở Bắc Nhung xa xôi rốt cục cũng không cầm được nước mắt, nhìn nữ nhi sắp đi xa nhưng cái gì cũng không nói được. Vốn là cùng với Thái hậu và Hoàng đế hoàng hậu đưa tiễn công chúa hòa thân, tuy bà là mẹ ruột nhưng cũng không thể níu kéo Quận chúa Dung Hoa lại thêm một khắc nào nữa.

Quận chúa Dung Hoa lần lượt hành lễ Thái hậu, Hoàng đế Hoàng hậu cùng với cha mẹ, sau đó vịn vào cung nữ đi tới cạnh xe ngựa. Tới khi bước lên xe ngựa mới quay đầu lại nhìn thoáng về phía Diệp Ly, Diệp Ly khẽ gật đầu hướng nàng mỉm cười. Quận chúa Dung Hoa nhắm mắt cười nhạt một tiếng, rồi dứt khoát xoay người bước lên xe ngựa. Xe ngựa hết sức tráng lệ, rèm cửa thêu mẫu đơn đại biểu thân phận công chúa cao quý nhẹ nhàng rơi xuống, che lại dung nhan diễm lệ của Quận chúa Dung Hoa. Từ giờ phút này, nàng trở thành công chúa Đại Sở, sống cuộc sống tha hương nơi dị quốc, có lẽ đời này cũng không còn dịp gặp lại người thân. . . . . .

“A Ly, ta đi. Một mình nàng ở lại kinh thành phải cẩn thận một chút.” Đứng bên cạnh Diệp Ly bên cạnh, Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng dặn dò. Diệp Ly ngẩng đầu nhìn nam tử mặc trường bào màu xanh đen thêu ngân long trước mắt, ưu nhã hơn người, khẽ nghiêng đầu nói: “Ta biết rồi, chàng cũng phải cẩn thận. Sớm ngày trở lại.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu, “Ta sẽ cẩn thận, A Ly nàng một mình ở kinh thành. . . . . .” Diệp Ly cắt đứt lời của hắn, kiên định nói: “Ta nhất định bảo vệ Định Vương Phủ thật tốt, chờ chàng trở lại.”

Mặc Tu Nghiêu ngẩn ra, thấp giọng nói: “Chỉ cần A Ly bình an vô

sự, Tu Nghiêu ta đã hết sức cao hứng rồi."

Một tùy tùng dè dặt tiến đến thúc giục đã tới giờ lên đường, trong lòng âm thầm nghĩ Định vương và Vương phi tình cảm sâu đậm, hôm nay phải chia lìa cũng thật khó khăn.

Diệp Ly lùi lại một bước, rời khỏi lồng ngực Mặc Tu Nghiêu, nhìn về Lâm Hàn ở bên cạnh nói: "Lâm Hàn, an nguy của Vương gia giao cho ngươi."

Lâm Hàn gật đầu, nghiêm nghị nói: "Xin Vương phi yên tâm, thuộc hạ tuyệt không cô phụ sự tín nhiệm của Vương phi."

Diệp Ly gật đầu, nói lời bảo trọng với Mặc Tu Nghiêu liền lui vào bên cạnh đoàn người đưa tiễn. Mặc Tu Nghiêu quay đầu nhìn nàng, rồi dắt bạch mã sang bên cạnh, trở mình nhảy lên ngựa đuổi theo đội ngũ đã lên đường phía trước.

Đến khi bóng dáng đội ngũ hòa thân biến mất ở phía xa, công chúa Chiêu Nhân rốt cục khóc ngã xuống đất, công chúa Chiêu Dương sai người dìu bà hồi phủ công chúa. Hoàng đế Hoàng hậu cũng phụng bồi Thái hậu hồi cung, cửa cung vốn ồn ào nhốn nháo nhất thời đã an tĩnh đi rất nhiều. Diệp Ly yên lặng đứng tại chỗ nhìn theo hướng Mặc Tu Nghiêu rời đi, "Vương phi, Vương gia đã ra khỏi thành. Chúng ta cũng nên trở về thôi." Mặc tổng quản đi tới gần Diệp Ly thấp giọng nhắc nhở. Diệp Ly gật đầu, nói: "Hồi phủ." Mặc Tu Nghiêu đột nhiên không ở kinh thành, hình như trong lòng có chút trống trải tịch mịch.

Định vương rời kinh, Định Quốc Vương phủ cũng vẫn đóng cửa từ chối tiếp khách như ngày thường, dường như vẫn yên tĩnh như thế. Nhưng chỉ có mọi người trong Định Quốc Vương phủ biết rõ. Chỉ trong mười ngày ngắn ngủi này, số lần Định quốc vương phủ gặp phải ám sát đã nhiều hơn mấy năm qua cả chục lần.

Đêm khuya, lại vừa trải qua một trận công kích, Diệp Ly ngồi trên ghế đặt dưới mái hiên, trầm mặt nhàn nhạt nhìn người áo đen đang quỳ trên mặt đất. Đứng hai bên là Trác Tĩnh,Tần Phong, Mặc tổng quản, Phượng Chi Dao, Mặc Hoa bởi vì Định Vương đã rời kinh nên cố ý canh gác ở Vương Phủ cùng với Trương Khởi Lan và Hàn

Minh Tích. Trừ Phượng Chi Dao trước giờ luôn hi hi ha ha bất cần đời, những người còn lại thần sắc cũng không mấy dễ chịu. Đêm hôm nay đám thích khách kia lại đột phá bên ngoài Định Quốc Vương phủ vây thiếu chút nữa đã xông vào tới chủ viện của Diệp Ly. Thân là thống lĩnh ám vệ, sắc mặt Mặc Hoa lại càng khó coi, đây quả thực chính là đánh thẳng vào mặt ám vệ.

"Tốt lắm, nói một chút đi, các người biết đây là đâu chứ?" Diệp Ly nhìn đám thuộc hạ sắc mặt âm trầm, nhàn nhạt hỏi đám người áo đen.

Mấy thích khách bị cường ép quỳ gối trong viện, ánh mắt hiện lên tia khinh thường , ngạo nghễ nghiêng đầu sang một bên. Diệp Ly bật cười, "Là ta lỡ lời rồi, không thẩm vấn chắc các người không thừa nhận. Có điều vừa đúng lúc. . .Mười ngày này tới chỗ của ta tổng cộng có tới bảy mươi ba người, trong đó nói không chừng còn có đồng bọn của các ngươi nữa đấy. Nhưng còn chưa có kẻ nào xương cốt đủ cứng rắn để cố sống chết chống lại ta đâu đấy. Tần Phong, giao lại cho ngươi."

Tần Phong cười vang nói: "Đa tạ Vương Phi, vừa lúc mấy thủ hạ của thuộc hạ đang được rèn luyện tra tấn, mấy ngày nay lại tiến bộ thần tốc, còn phải tạ ơn các vị đây đã cống hiến đây." Phượng Chi Dao đứng một bên giả bộ khinh thường xì một tiếng, nhưng ánh mắt hắn lại trông mong nhìn về phía Tần Phong, "Bản công tử xin được mở rộng tầm mắt." Phượng Chi Dao hắn trước kia được xưng là cao thủ đệ nhất hình thẩm của Định Quốc Vương phủ, nhưng kể từ khi Tần Phong mang về mấy tiểu tử kia thì hắn mới biết được cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, cái gì gọi là Trường Giang sóng sau đè sóng trước. Hơn nữa cao thủ hình thẩm này có lẽ tăng thêm nữa đấy. Tần Phong ngoài cười nhưng trong không cười nhìn của hắn nói: "Đây là chuyện cơ mật, ngoại nhân xin dừng bước." Vung tay lên liền có người đi tới cường hãn lôi người trong viện xuống. Phượng Chi Dao oán hận nhìn chằm chằm Tần Phong đang tiêu sái rời đi, quay đầu lại hướng đôi mắt trông mong nhìn Diệp Ly. Không có biện pháp, kể từ khi Tần Phong đi theo Vương

Phi, trừ khi Vương gia và Vương Phi ra lệnh, người nào hắn cũng không cho sắc mặt tốt. Diệp Ly chỉ có thể cười yếu ớt nói: “Phượng Chi Dao, Tần Phong cũng không phải cố ý làm khó dễ ngươi. Đây thật là chuyện cơ mật.” Phượng Chi Dao hừ hừ nói: “Chỉ là thẩm vấn thôi mà, cho dù có dùng thủ đoạn gì đặc biệt cũng không thể nói là cơ mật được.” Diệp Ly cười nói: “Chuyện thẩm vấn này trước mắt vẫn là cơ mật đấy.”

Phượng Chi Dao sờ sờ lỗ mũi không nói gì, hắn là một trong những người Mặc Tu Nghiêu tín nhiệm nhất, tự nhiên biết trong tay Vương phi có một đội ngũ bí mật chọn lựa từ các quân đội dưới trướng Định Quốc Vương phủ. Cũng không ai biết Vương phi cần những người này để làm gì , thậm chí ngay cả Vương gia cũng không biết những người này sau khi được Vương phi chọn rốt cuộc thế nào. Hiện tại. . . Chính là những người này sao? Phượng Chi Dao nhớ tới mấy người Tần Phong mang theo để áp giải đám thích khách về tra hỏi. Chẳng qua nếu chỉ nhìn thoáng qua, tựa hồ cũng không có gì khác thường nhưng Phượng Chi Dao đã lăn lộn nhiều năm trên chiến trường vô tình dưỡng thành tính cảnh giác đấy, mà hắn lại cảm thấy những người này quả thật không đơn giản.

Diệp Ly đứng dậy nhìn mọi người cười nói: “Tối nay làm các vị phải vất vả rồi, chúng ta vào thư phòng ngồi một chút vậy.”

Trương Khởi Lan đen mặt nói: “Vương gia chân trước vừa mới bước ra khỏi cửa, chân sau những kẻ này đã hạ thủ với Định Vương phủ, chẳng lẽ ta cứ để yên như vậy ?” Diệp Ly cười nhẹ nói: “Trương tướng quân không cần lo lắng, tự nhiên không thể nào cứ để như vậy . Bản phi vốn. . . cũng đang cần một số người tới để rèn luyện một chút đấy.” Ngữ khí mềm nhẹ nhưng lại mang theo sát ý khiến người ta phải e dè, mọi người không khỏi kính phục, theo sau Diệp Ly bước tới thư phòng.

Trở lại thư phòng, Diệp Ly ngồi đối diện với Hàn Minh Tích nói: “Chuyện Tây Lăng và Nam Cương bên kia cũng đến lúc phải làm rồi, Minh Tích, ngày mai ngươi liền lên đường rời kinh.” Nghe vậy, Hàn Minh Tích nhíu nhíu mày, muốn mở miệng nói cái gì đó. Nhưng Diệp

Ly lắc lắc đầu nói: “Không cần nhiều lời, tình hình kinh thành ngươi cũng đã thấy. Ngươi ở lại cũng không có chuyện để làm, còn không bằng sớm lên đường đi thôi. Đại ca hiện giờ hẳn còn đang ở Vĩnh Châu, nếu có kẻ gây khó dễ thì ngươi cứ mang tín vật của ta đi hỏi hắn.” Hàn Minh Tích nhàn nhạt nhìn nàng, than nhẹ một tiếng nói: “Ta đã biết, ngày mai lập tức lên đường. Ta về trước thu thập hành trang.”

Diệp Ly cũng không giữ hắn lại, mà chỉ gật đầu.

Hàn Minh Tích rời đi thì không khí trong thư phòng liền trở nên thân thiện hơn một chút. Cũng không phải người trong Định Vương phủ không tín nhiệm Hàn Minh Tích hay phòng bị hắn, chẳng qua là những người này ai mà không có một đôi mắt khôn khéo nhìn thấu thế sự. Dù cho tâm tư Hàn Minh Tích có sâu kín hơn nữa thì cũng không qua nổi mắt mấy người này, mà bọn họ rất trung thành với Mặc Tu Nghiêu cho nên dù Vương phi và Hàn Minh Tích không có chuyện gì, nhưng ánh mắt của trung thần của Định Vương phủ nhìn Hàn Minh Tích khó tránh khỏi mấy phần lãnh đạm.

Dường như Diệp Ly không nhìn thấy thần sắc của mọi người, thong thả cùng mọi người nói đến chuyện trong vương phủ . Mọi người đều có chút lo lắng an nguy của Định Vương phủ, Mặc tổng quản hỏi: “Vương phi, có nên điều thêm một ít ám vệ vào trong vương phủ ?” Mấy ngày nay Định Vương phủ liên tục bị công kích, thị vệ và ám vệ chỉ sợ đã mỏi mệt không chịu nổi, nên hôm nay đã không cẩn thận mới để thích khách xông vào tận nơi ở của Vương Phi. Diệp Ly cười nói: “Không cần phiền phức như thế, người ta đã tân tân khổ khổ như vậy mới lẻn vào được kinh thành,còn muốn liều chết xông vào Định Quốc Vương phủ mà thiên hạ ai không biết là nơi phòng thủ kiên cố nhất. Chúng ta cũng phải nhìn xem bọn hắn rốt cuộc muốn làm gì. Bắt đầu từ ngày mai, tạm thời bắt giữ một ít thích khách. Để mấy tên còn lại trở về.”

Ánh mắt Phượng Chi Dao chợt lóe, cười nói: “Vương phi muốn. . . Làm cho đối phương nghĩ rằng phòng thủ ở Định quốc vương phủ đang dần dần không chống đỡ nổi? Đối phương sẽ tin sao?”

Diệp Ly cười nói: “Nếu bọn họ biết rõ không xông vào được mà vẫn dám tới, lại còn không chịu dừng lại, Bản phi lại cho bọn hắn một cơ hội, nếu là ngươi thì ngươi tin hay không tin?”

Trương Khởi Lan lo lắng nói: “Nếu tin tức này truyền đi, chỉ sợ trong vương phủ lại càng thêm không yên ổn.”

Diệp Ly nở nụ cười trong trẻo lại lạnh lùng, thản nhiên nói: “Bản phi muốn khiến cho người trong thiên hạ biết, Định Quốc Vương phủ không chỉ có phòng thủ kiên cố, mà còn là địa ngục nhân gian có đi không có về!” Trong lòng mọi người không khỏi chấn động, kinh ngạc nhìn nữ tử mặc quần áo xanh dịu dàng xinh đẹp trước mắt, hồi lâu cũng nói không nên lời.

“Vương Phi.” Tần Phong đẩy cửa đi vào, thần sắc có chút cổ quái. Diệp Ly nhướng mày, thản nhiên hỏi: “Không tra hỏi được gì?”

Tần Phong hơi tức giận nói: “Một tự sát, còn lại mấy tên kia cũng là Tiểu lâu la, cái gì cũng không biết.”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Không đúng, cái kẻ đã chết kia không phải là đầu lĩnh.”

Tần Phong khó hiểu nhìn về phía Diệp Ly, Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Đối phương không thể nào không biết tra tấn ở Định Vương phủ có bao nhiêu lợi hại, nếu quả thật muốn liều chết thì đã tự sát ngay từ lúc bị bắt. Luận về kinh nghiệm, các ngươi vẫn kém xa Phượng Tam.” Phượng Chi Dao đắc ý nhìn Tần Phong cười nói: “Không tệ, ít nhất ở trong tay Bản công tử tuyệt đối sẽ không phát sinh ra cái loại chuyện phạm nhân tự vẫn này.” Tần Phong lúc này cũng không thèm đếm xỉa đến khiêu khích của Phượng Chi Dao, mày kiếm nhíu chặt nói: “Ý của Vương phi là kẻ tự sát chỉ vì muốn che chở cho đầu lĩnh chân chính?” Diệp Ly nâng cằm nói: “Một nửa khả năng là như vậy. Dĩ nhiên cũng có thể là hắn quả thật bị thủ đoạn của các ngươi dọa sợ, vừa lúc lại rơi vào mấy tay mơ các người không có kinh nghiệm nên đã tìm được cách tự sát. Nhưng. . . Thủ đoạn của các ngươi chắc còn chưa tới tình trạng kia?”

Tần Phong có chút buồn rầu nói: “Những tên tiểu tử lỗ mãng kia vừa mới học cái này, hạ thủ không biết nặng nhẹ. Nếu là thật sự

giết chết. . . . . ." Diệp Ly hạ mắt, nhẹ giọng nói: "Hiện tại cũng không thiếu thời gian, đổi thành phương thức từ từ một chút."

"Đổi biện pháp khác?"

Diệp Ly nói: "Ngao ưng*(hầm chim)."

"Ngao ưng?"

Diệp Ly mân mê chén sứ trắng trong tay, nhẹ giọng nói: "Phòng giam ta để cho một chút sáng như ban ngày. Cũng không dùng hình tra khảo, cho người thay phiên nhau đứng nhìn bọn họ, cứ một canh giờ đổi ban một lần. Chỉ có một việc, không để cho ta thấy bất luận kẻ nào ngủ thiếp đi, cho đến khi bọn họ chịu khai thật mới thôi." Phượng Chi Dao khó hiểu hỏi lại: "Chẳng qua chỉ là không được ngủ thôi, có thể tác dụng sao?"

Diệp Ly cười nói: "Phượng Tam công tử có thể thử một ngày hay hai ngày không ngủ, nhưng có thể chịu đựng bốn ngày năm ngày không ngủ được hay không? Biện pháp này, ngay cả Hùng Ưng kiêu ngạo nhất cũng có thể dạy dỗ đến ngoan ngoãn đấy , huống chi là con người."

Mặc dù Phượng Chi Dao vẫn hoài nghi lời nói của Diệp Ly, Tần Phong quả thật không còn lựa chọn nào khác nên hoàn toàn tiếp nhận, lập tức xoay người đi xuống phân phó.

Phượng Chi Dao quay đầu lại nhìn Diệp Ly nói: "Mấy ngày qua, Vương Phi cảm thấy mấy tên thích khách này là vì sao mà đến?"

Diệp Ly quay đầu lại, Trác Tĩnh bên cạnh liền đưa lên một ít hồ sơ, Diệp Ly nhận lấy rồi mở ra, vừa nói: "Mấy ngày qua xông vào vương phủ loại người nào mà không có. Bị mua chuộc tới giết người , tới trả thù, còn có kẻ cháy nhà hôi của ."

"Cháy nhà hôi của? Người nào có lá gan tới Định Vương phủ cháy nhà hôi của?" Mặc Hoa bình thường vốn cực ít mở miệng giờ cất giọng châm chọc .

Phượng Chi Dao cười nói: "Có phải đến cháy nhà hôi của hay không thì không ai biết, nhưng mấy ngày vừa qua trong kinh thành đột nhiên xuất hiện nhiều kẻ phạm pháp như vậy, ở giữa kinh đô và vùng lân cận, phủ doãn kinh thành còn không phải quá vô năng hay

sao?" Mặc tổng quản trầm giọng nói: "Định Quốc Vương phủ liên tục gặp tập kích, cho dù xung quanh Định Vương phủ cũng không có nhiều phủ đệ, nhưng vị trong cung kia tuyệt đối không thể không biết. Nhưng qua nhiều ngày như vậy, trong cung ngay cả hỏi cũng không phái người tới hỏi một tiếng, như thể căn bản chuyện gì cũng chưa từng phát sinh." Diệp Ly cũng không chớp mắt, thản nhiên cười nói: "Vị trong cung kia ước chừng cũng muốn biết thực lực của Định Vương phủ rốt cuộc tới đâu. Phượng Tam, ngày mai truyền tin đi, mấy ngày qua Bản phi liên tiếp gặp kinh sợ, thân thể khó chịu."

"Kinh sợ?" Ánh mắt Phượng Chi Dao có chút quỷ dị nhìn Diệp Ly đang mỉm cười trước mặt. Mấy ngày nay kẻ bị hù dọa đến chấn kinh rốt cuộc là Định Vương phi hay mấy tên thích khách xui xẻo kia vẫn còn phải xem lại đấy. Diệp Ly liếc hắn một cái, "Làm sao? Bản phi không thể bị chấn kinh hay hù dọa sao? Bản phi cũng chỉ là một nữ tử, Vương gia lại không có ở bên cạnh. Ngày hôm đó thích khách xông vào cửa nên bị kinh sợ thì thế nào?"

Phượng Chi Dao vuốt vuốt sống mũi, cung kính nói: "Không có, Vương Phi chấn kinh quá độ, ngọc thể không khỏe."

Diệp Ly hừ nhẹ một tiếng nói: "Rất tốt, mấy ngày nay để cho bọn họ cao hứng một chút đi. Bản phi bị sợ hãi ai cũng không gặp, cứ như vậy đi."

Mặc tổng quản do dự một chút hỏi: "Nếu trong cung triệu kiến. . . . ." Diệp Ly cười nói: "Bệnh thể trầm trọng , không thể vào Cung. Nếu trong cung phái ngự y và ban thưởng thì cứ việc cho vào. Chuyện khác thì không đáp ứng."

"Lão nô đã hiểu ." Mặc tổng quản gật đầu nói.

Cho mọi người lui, Diệp Ly một mình một người rời thư phòng hướng phòng ngủ đi tới, ngẩng đầu nhìn ánh trăng cũng sắp đên lúc tròn, có chút lo lắng thở dài, quay đầu hướng về nơi nào đó trong bóng tối nói: "Ngươi đi theo ta làm cái gì?"

Trong bóng tối truyền đến âm thanh có chút cứng ngắc của Mặc Hoa, "Vương gia đã nói phải bảo vệ an nguy của Vương phi."

Diệp Ly cười nhạt, không để ý tới hắn nữa mà xoay người trở về

phòng. Đợi nàng đã đi xa Mặc Hoa mới đi ra, bại lộ mình ở dưới ánh trăng. Đáy mắt hắn rõ ràng mang theo tức giận và thất bại. Thậm chí ngay cả năng lực giấu diếm cũng không bằng Vương phi sao?

Chương 124: Cung khai

“Vương phi.”

Trong thư phòng, Diệp Ly thả con cờ trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Tần Phong đang đứng ở gần cửa, “Chuyện gì?” Tần Phong nói: “Thích khách đã khai.” Mặc Hoa ngồi đối diện Diệp Ly, ánh mắt sáng lên, cũng buông con cờ xuống, bình tĩnh nhìn Tần Phong. Tần Phong cười nói: “Biện pháp của Vương phi quả nhiên hữu hiệu, buổi trưa hôm qua trong mấy thích khách đã có người không chịu được đã khai, nhưng thủ lĩnh thích khách kia còn cầm cự được, hiện tại mới khai .” Diệp Ly vừa lòng gật đầu, thu lại bàn cờ tướng, vừa nói: “Đưa hắn tới đây, còn có lời khai của những người này là cùng nhau lấy sao.” Tần Phong gật đầu tuân lệnh.

Không lâu sau, một nam nhân với khuôn mặt mỏi mệt tiều tụy bị hai gã thị vệ một trái một phải đè ép lôi vào. Chỉ nhìn thấy nam nhân kia trong mắt vằn những tia máu đỏ tươi cảnh giác nhìn chằm chằm Diệp Ly, dường như người này đã chịu đựng đến cực hạn, liên tục mấy ngày đêm không ăn không uống không ngủ, người này hiện tại vô luận là thân thể hay là tinh thần đều đã cực độ suy yếu, cho dù nàng có ra lệnh thả hắn ra lúc này, chỉ sợ hắn cũng sẽ lập tức lăn ra ngủ như chết ở đại môn Định Quốc Vương phủ.

Mỉm cười nhìn nam nhân bị áp quỳ rạp xuống đất, Diệp Ly nhàn nhạt cười nói: “Mấy ngày không gặp, các hạ vẫn mạnh khỏe chứ.” Tròng mắt của nam nhân đỏ tươi như muốn phun ra lửa, gắt gao trừng mắt nhìn nữ tử áo xanh trước mặt. Diệp Ly cũng không cảm thấy tức giận, vuốt vuốt vòng ngọc trên cổ tay nhẹ giọng thở dài nói: “Ngươi cũng không cần nhìn ta như thế, phải dùng loại biện pháp này đối phó với các ngươi cũng là vạn bất đắc dĩ . Vương gia nhà ta không ở đây, các ngươi nhiều người như vậy lại bắt nạt một nữ tử yếu đuối cũng chẳng quang minh chính đại gì đúng không?”

Nam nhân vốn tinh thần uể oải cực độ, lúc này còn có thể trừng mắt nhìn Diệp Ly đã đủ nói rõ hắn bền bỉ đến thế nào. Đáng tiếc lại không có chút tác dụng gì với Diệp Ly, rất nhanh liền thu lại công kích, khàn giọng hỏi: “Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Diệp Ly từ từ thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói: “Nói cho ta biết kẻ chủ mưu đứng phía sau là ai.”

“Ta đã nói.”

Diệp Ly cười lạnh một tiếng, tùy tiện ném lời khai trong tay xuống bàn cười nói: “Bàn về làm giả lời khai, ngươi sợ rằng còn không xứng làm cao thủ. Trác Tĩnh. . . . . .”

Một ám vệ gật đầu nói: “Thuộc hạ hiểu, sẽ tăng gấp đôi chương trình học thẩm vấn và phân tích tình báo.”

Diệp Ly vừa ý gật đầu, liếc nam nhân trên mặt đất một cái, “Ngươi có muốn nói hay không? Vậy thì tiếp tục quay lại nghỉ ngơi đi. Ngươi yên tâm, ta cũng không tính lấy mạng của ngươi. Để cho hắn nghỉ ngơi một canh giờ lại tiếp tục tra hỏi.” Nghe lời Diệp Ly nói…, sắc mặt nam nhân rốt cục thay đổi. Tần Phong cau mày nói: “Để hắn nghỉ ngơi đủ rồi mới bắt đầu một lần nữa, liệu có ảnh hưởng đến hiệu quả hay không?” Diệp Ly cười nói: “Một canh giờ, cũng không cần lo lắng, ta tin rằng sau thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi kia, vị này hẳn là có thể cảm nhận được sâu sắc cái kỳ diệu của loại tra hỏi này.”

“Không, ta nói. . . . . .” Nam nhân mặt mày xám nghét nói.

Diệp Ly nói: “Rất tốt, người nào đã phái các ngươi tới . Đừng nói với ta là vị trong cung kia nữa đấy, mặc dù ngươi bây giờ mới khai nhưng mấy thủ hạ kia của ngươi cũng không phải cái gì cũng không biết . Thủ lĩnh của tổ chức sát thủ đứng thứ ba giang hồ Dạ Sát? Phải không?” Nam nhân liền biến sắc, có chút vô lực nhìn Diệp Ly khàn giọng nói: “Vương phi quả nhiên thần thông quảng đại.” Diệp Ly cười cười kệ hắn vuốt mông ngựa, nhướn mày hỏi lại: “Cho ta biết đáp án?”

Nam nhân nói: “Ta cũng không biết đối phương rốt cuộc là ai, nhưng nhìn từ bề ngoài cùng với khẩu âm thì có lẽ là người Tây

Lăng."

Diệp Ly trầm tư chốc lát, hỏi: "Hắn làm cách nào liên lạc được với ngươi?"

Nam nhân nói: "Dạ Sát ở Nam Phương, là ở. . . vùng phụ cận Vĩnh Châu. Lúc đối phương tới tìm chúng ta, Định Vương còn chưa rời kinh, cho nên chúng ta cũng không có ý nhận vụ làm ăn này. Nhưng đối phương lại quả quyết rằng nhiều nhất trong vòng một tháng Định Vương chắc chắn sẽ rời khỏi kinh thành. Cho nên hắn ra số tiền lớn để chúng ta trước tiên lẻn vào kinh thành, nếu Định Vương không rời kinh theo lời hắn nói…, chúng ta cũng không cần ra tay. Hơn mười ngày trước quả nhiên Định Vương rời kinh, chúng ta quan sát mười ngày nay, lại phát hiện thích khách vào phủ hành thích cũng không biết chúng ta là Dạ Sát, nên mới quyết định xuất thủ ."

Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Rất tốt, vậy thủ lĩnh của các ngươi đang ở đâu?"

Nam nhân cả kinh, ngạc nhiên nhìn Diệp Ly. Diệp Ly thản nhiên nói: "Các ngươi quan sát mười ngày mới ra tay cũng không phải hạng người hành động thiếu suy nghĩ, Bản phi không tin các toán thích khách mấy ngày trước đều có đi mà không có về lại không giúp các ngươi ước định thực lực Định Quốc Vương phủ chút nào. Biết rõ là không thể sao vẫn làm? Vậy chỉ có thể kết luận, ngươi. . . Cũng không phải là thủ lĩnh chân chính của Dạ Sát sao?" Thấy nam nhân kia cúi đầu không nói, Diệp Ly cũng tùy ý xé một trang giấy trên bàn, vung bút soàn soạt viết một lát, mới ngẩng đầu đưa cho Tần Phong nói: "Dẫn hắn lên trên tra hỏi một chút. Nếu vẫn hỏi không ra sẽ cứ để hắn quay lại chịu thẩm hình. Bản phi cũng không có nhẫn nại như vậy đâu." Tần Phong nhìn lướt qua tờ giấy trên tay, hướng về phía thị vệ vung tay lên ra lệnh mang người ra ngoài.

Mặc Hoa nhìn chằm chằm Diệp Ly nói: "Vương phi đã sớm biết hắn không phải là thủ lĩnh chân chính? Đã như vậy sao còn phải lãng phí thời gian trên người hắn?"

Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: "Mặc dù hắn đến đây chỉ để dò

đường , nhưng chẳng phải chúng ta quả thật cũng không biết đám người còn lại của Dạ Sát đang ở nơi đâu sao? Bản phi cảm thấy. . . Nếu không thể nhanh chóng tìm ra những người này…, chúng ta sẽ gặp phiền toái lớn đấy." Mặc Hoa cắn răng nói: "Cho dù vị trong cung kia không tham dự, nhưng nhất định cũng biết kế hoạch của những người này. Mấy ngày nay ở kinh thành ám vệ đi tìm người khắp nơi đều bị cản trở, tuyệt đối là bút tích của vị kia đấy." Diệp Ly lạnh nhạt nói: "Ám vệ đã đến mức có thể bị thi vệ trong cung dễ dàng ngăn trở sao?" Mặc Hoa mặt xanh mét, hồi lâu cũng nói không ra lời, mãi mới cắn răng nói: "Không biết Vương phi có cao chiêu gì dạy bảo!"

Diệp Ly nhún vai, cười nói: "Cao chiêu thì cũng không có, chỉ là lấy bất biến ứng vạn biến."

Sau nửa canh giờ, Tần Phong lần nữa mang tới lời khai của thích khách. Thần sắc càng nhiều thêm mấy phần xơ xác tiêu điều hơn lúc trước. Diệp Ly không vội vã nhìn lời khai, hỏi lại: "Người đã chết?" Tần Phong lắc đầu nói: "Không chết, chỉ là ngất đi thôi." Diệp Ly gật đầu, cúi đầu nhìn lời khai trên tay, khẽ nhếch môi dần lộ ra nụ cười lạnh như băng: "Rất tốt. . . . . ." Giơ tay lên đưa lời khai cho Mặc Hoa và Trác Tĩnh nhìn, hai người vừa nhìn mà sắc mặt cũng trở nên trầm trọng, Mặc Hoa đứng lên nói: "Thuộc hạ lập tức điều tất cả ám vệ trong kinh thành và cùng phụ cận trở về phủ!"

"Đứng lại!" Diệp Ly thản nhiên nói.

Mặc Hoa có chút tức giận quay đầu lại trừng Diệp Ly, "Vương phi, các đội nhân mã hiển nhiên đã liên hợp lại muốn tiến công Vương Phủ, một khi để cho bọn họ. . . . . ."

"Bọn họ một khi bước vào vương phủ, bổn phi nhất định cho bọn họ biết thế nào là hữu khứ vô hồi *(có đi không có về)*!" Diệp Ly cười lạnh nói. Mặc Hoa sửng sốt, tựa hồ khiếp sợ bộ dáng Diệp Ly lúc này, ngay cả một chút sát khí cũng không che giấu, cau mày nói: "Mặc dù Vương Phủ thủ vệ sâm nghiêm, nhưng nếu phải phòng thủ nhiều cao thủ như vậy căn bản cũng không đủ sức. Không chỉ có an nguy của Vương phi, còn có rất nhiều nơi quan trọng trong phủ. . . . ."

Diệp Ly nở nụ cười dịu dàng, lại làm cho người nghe không tự chủ được dâng lên một tia lạnh lẽo từ tận trong xương, "Không cần lo lắng. Phái người nói cho Tôn tướng quân, suất lĩnh Hắc Vân kỵ kiểm soát tất cả những kẻ ra vào kinh thành, một khi phát hiện là thích khách bỏ trốn, giết không tha. Ám vệ cũng đóng ở các nơi trong kinh thành, một khi phát hiện ra người chạy trốn, giết! Hơn nữa, để cho ám vệ trong Định Vương Phủ quan sát và vây quanh Định Quốc Vương phủ, chỉ cho phép vào không cho phép ra."

"Thuộc hạ tuân lệnh." Tần Phong và Trác Tĩnh đồng thanh nói.

Nhìn hai người Mặc Hoa đồng thanh đáp ứng, Diệp Ly gật đầu, đối với Tần Phong nói: "Người của ngươi toàn bộ đều mang ra rèn luyện một lần. Nhiệm vụ đầu tiên của bọn họ, gọi là " Tuyệt Sát" *(giết sạch)*."

Tần Phong có chút hưng phấn gật đầu nói: "Thuộc hạ đã rõ, tuyệt không cô phụ sự tín nhiệm của Vương phi."

Diệp Ly phất tay cho ba người lui ra, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng rực ngoài cửa sổ không khỏi thở dài một hơi. Vỏn vẹn hơn mười ngày qua Định Quốc Vương phủ đã biến thành một biển máu. Nhưng. . . Vô luận như thế nào, nàng nhất định sẽ cùng bọn họ bảo hộ phủ đệ thật tốt, đây không chỉ là Vương Phủ rộng lớn nguy nga mà nơi này còn là nhà của nàng.

Kể từ khi Định Vương rời kinh, quyền quý trong kinh thành đều cảm nhận được rõ ràng hơi thở u ám của một cỗ gió tanh mưa máu sắp đến. Việc Định Quốc Vương phủ liên tục gặp tập kích không phải tất cả mọi người đều chẳng hay biế gì, dù sao động tĩnh của những cuộc đánh giết kia cũng không phải nhỏ. Nhưng vị trong cung kia cũng không tỏ thái độ gì, mọi người liền hơi hiểu tâm tư của vị trong cung. Chẳng qua thỉnh thoảng trong lòng bọn họ cũng sẽ mơ hồ có chút bất an. Định Quốc Vương phủ tốt nhất là đừng có gặp chuyện không may, mà nếu thật sự xảy ra chuyện gì, đến khi Định Vương trở lại cũng sẽ hết sức phiền toái đấy.

Mấy ngày sau truyền ra tin tức Định Vương phi vì chấn kinh mà bệnh nặng, ngay cả trong cung triệu kiến cũng đều phải khước từ.

Định Quốc Vương phủ đóng cửa từ chối tiếp khách khiến cho bất luận là lo lắng hay muốn thăm dò tin tức hết thảy đều không biết Định Quốc Vương phi có thực là bị bệnh hay không. Rất nhiều người cũng âm thầm tin Định Vương phi bệnh nặng không chỉ là lời đồn đãi. Dù sao cũng chỉ là cô gái mười mấy tuổi, cho dù có lợi hại thế nào, khi không có Định Vương ở bên, liên tiếp mười mấy ngày gặp phải ám sát, đừng nói là một cô gái ngay cả nam nhân chỉ sợ cũng không chịu được.

"Vương phi, Ngự sử Từ đại nhân cầu kiến." Mặc tổng quản cao giọng bẩm báo.

Diệp Ly buông văn chương trong tay, thản nhiên nói: "Không gặp, xin Từ đại nhân trở về. Để ngày khác ta khỏe lên thì sẽ đi Ngự sử phủ thỉnh an cậu mợ."

Mặc tổng quản do dự một chút, nói: "Từ đại nhân rất kiên trì, hơn nữa còn nói nếu như Vương phi cố ý không gặp…, ngài ấy sẽ lập tức đi diện kiến hoàng thượng, tấu lên những chuyện Định Quốc Vương phủ đã gặp phải trong những ngày vừa qua." Thật ra thì không phải không có ai bẩm báo chuyện này cho Hoàng đế, chẳng qua tất cả sổ con đều bị Hoàng đế giữ lại không xét đến, hoàn toàn coi như không có chuyện này phát sinh. Những người này còn e dè ý tứ hoàng đế, lại thấy Định Vương Phủ âm thầm phái người trấn an, cho nên hôm nay mặc dù chuyện của Định Vương Phủ đã là bí mật công khai, nhưng ngoài mặt mọi người đều đi theo Hoàng đế làm như không biết.

Diệp Ly trầm mặc chốc lát, rốt cục nói: "Mời cậu vào phủ."

Từ Hồng Ngạn theo Mặc tổng quản đi vào, Mặc tổng quản ở cửa cáo lui để ông một mình tiến vào thư phòng. Diệp Ly đặt bút xuống đứng dậy nghênh đón, "Cậu, sao cậu lại tới đây?"

Từ Hồng Ngạn tức giận trợn mắt nhìn nàng một cái: "Ta không đến rồi để mặc cho nha đầu cháu ở Định Vương phủ này sống chết không rõ?"

Diệp Ly cười một tiếng, kéo Từ Hồng Ngạn vào thư phòng ngồi xuống cười nói: "Cái gì mà sống chết không rõ, Ly nhi vẫn tốt lắm đây

này. Mấy ngày nay đã để cho cậu mợ phải lo lắng."

Từ Hồng Ngạn nhàn nhạt không nhìn nàng, "Biết chúng ta lo lắng còn ngăn nhị ca cháu không cho vào, nếu ta hôm nay không tự mình đến cháu cũng không có ý định báo tin tức cho nhà?" Diệp Ly có chút khó xử nhìn Từ Hồng Ngạn, nói: "Cậu, mấy ngày nay cháu ở trong phủ. . . . . ." Từ Hồng Ngạn cau mày nói: "Mấy ngày nay trong kinh thành rất loạn . Mấy người ở quý phủ chúng ta là cháu phái đi ?" Diệp Ly gật đầu, nói: "Mấy ngày nay trong kinh thành chỉ sợ sẽ có đánh giết, cậu và mợ vẫn cẩn thận một chút mới tốt." Từ Hồng Ngạn cau mày nói: "Hoàng thượng rốt cuộc là có ý gì!"

Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: "Còn có thể là ý gì. Thừa dịp Vương gia không có ở đây mượn tay người khác diệt Định Vương phủ, cho dù Vương gia trở lại cũng không thể trách Hoàng thượng, không phải sao. Đến lúc đó, Vương gia hoặc là cúi đầu nhẫn nhục nuốt xuống chuyện này, còn nếu Vương gia không nhịn được mà làm khó dễ Hoàng thượng, đó chính là Định Quốc Vương phủ vong ân phụ nghĩa, Ly nhi chỉ sợ cũng sẽ trở thành hồng nhan họa thủy mất."

Làm sao Từ hồng Ngạn lại không biết những điều này, đáy lòng cũng càng thất vọng về Hoàng đế. Nhìn Diệp Ly nhẹ giọng hỏi: "Cháu cũng không thể cáo ốm mãi được, đã có tính toán gì chưa?"

Diệp Ly hạ mắt khẽ cười một tiếng, "Một lưới bắt hết, để cho trên đời này không còn kẻ nào dám đánh chủ ý lên Định Quốc Vương phủ."

Từ Hồng Ngạn có chút bất ngờ nhìn Diệp Ly, cháu gái trước mắt mình hình như vẫn dịu dàng như trước, nhưng giữa hai đầu lông mày nhanh chóng lướt qua một tia lãnh ý, làm cho ông biết nàng cũng không phải vô hại như vẻ bề ngoài. Từ Hồng Ngạn thở dài một tiếng nói: "Vậy cứ để cậu ở lại trong phủ cháu mấy ngày?" Diệp Ly cau mày, không đồng ý nói: "Cậu, chuyện này làm sao được?"

Từ Hồng Ngạn nhướng mày, "Đều nói cậu như mẹ, chẳng lẽ cậu còn không được hưởng phúc từ cháu ngoại gái rồi?"

Diệp Ly cười khổ, ngày thường muốn lựa thời điểm tiếp đón cậu mợ cũng phải cẩn thận, chỉ sợ mình và Định Vương phủ mang đến

phiền toái khiến Hoàng đế kiêng kỵ cậu mợ. Hiện tại trong phủ lộn xộn, cậu tới chỉ có thể đi theo mà lo lắng hãi hùng, nơi nào còn có thể hưởng phúc?"Cậu, qua ít ngày nữa Ly nhi đón cậu mợ vào phủ tới hưởng phúc có được không?"

Từ Hồng Ngạn nhàn nhạt nhìn nàng, không phản đối cũng không đáp ứng, Diệp Ly bất đắc dĩ sờ sờ mũi cúi đầu. Nàng không xa lạ gì vẻ mặt này của cậu, chính là tỏ vẻ nói gì cũng không thay đổi được, ông đã quyết định rồi. Diệp Ly chỉ đành phải nhượng bộ nói: "Đã như vậy, Ly nhi sẽ sai người chuẩn bị viện nhỏ cho cậu. Tần Phong, Mặc Hoa"

Tần Phong và Mặc Hoa từ bên ngoài đi vào, nhìn thoáng qua Từ Hồng Ngạn cung kính hành lễ nói: "Tham kiến Vương phi, tham kiến Từ đại nhân."

Diệp Ly phất tay nói: "Nghi thức xã giao thì miễn đi, cậu hai muốn ở tạm trong phủ mấy ngày này, Mặc Hoa ngươi hãy an bài đi." Mặc Hoa gật đầu, hiểu Vương phi có ý muốn mình an bài ám vệ âm thầm bảo vệ Từ Hồng Ngạn. Tần Phong hỏi: "Vương phi, Từ gia và Diệp gia bên kia có nên phái thêm một số người nữa qua không?" Diệp Ly nói: "Mặc Hoa, lát nữa điều thêm mấy ám vệ tùy thân theo bảo vệ Từ phu nhân và Từ nhị công tử. Diệp phủ bên kia thì không cần, trong kinh thành người nào không biết quan hệ Bản phi với nhà mẹ đẻ lãnh đạm, phái quá nhiều người ngược lại sẽ đẩy bọn họ vào cùng hiểm cảnh."

"Thuộc hạ hiểu. Thuộc hạ lập tức làm ngay." Mặc Hoa gật đầu xoay người rời đi.

Tần Phong nhìn qua Từ Hồng Ngạn nói: "Vương phi, an bài Từ đại nhân ở viện . . . ."

Diệp Ly nói: "An bài ở chủ viện gần đây cũng được. Còn nữa, phái người đi nói cho Phượng Tam, để cho hắn tiến hành nhanh một chút, những chuyện này càng sớm giải quyết càng tốt."

Tần Phong lại càng hưng phấn, cười nói: "Thuộc hạ đã hiểu, lập tức phái người đi báo cho Phượng Tam công tử." Mấy ngày nay bọn họ gặp phải đám thích khách hết lần này đến lượt khác, thật đúng là

phiền toái dây dưa, có thể một lần mà giải quyết xong tự nhiên khiến cho tâm tình hắn thật vui vẻ . Xoay người ra cửa, tâm tình Tần Phong cực kỳ phấn chấn, Vương phi nói tên gọi của lần này là “Tuyệt Sát” đấy, cho nên, thích khách can đảm bước vào Vương Phủ, tuyệt đối một người cũng không thể bước ra ngoài!

Chương 125: Một lưới bắt gọn

Đêm khuya, Định Quốc Vương phủ một mảnh vắng lặng. Trong thư phòng, Diệp Ly ngồi dựa dưới ánh đèn quay đầu lại nhìn Phượng Chi Dao ngồi cách đó không xa, “Phượng Tam, ngươi xác định là tối nay?”

Phượng Chi Dao thản nhiên phe phẩy quạt, cười đến vô cùng tiêu sái, khiến người như được tắm gió xuân, nhưng lời nói ra lại làm cho người ta không rét mà run, “Vương phi cứ việc yên tâm. Cả kinh thành to lớn này đã bị bao vây rồi, nếu bọn họ tối nay không động thủ thì cũng không còn cơ hội đâu. Đêm nay, ta nhất định sẽ lấy máu kẻ thù nhuộm đỏ cả Định Vương phủ. Ha hả. . . Chính là màu sắc mĩ lệ khiến cho người ta phải mê muội đấy, nhiều năm ở kinh thành còn chưa có náo nhiệt như thế đâu.” Nhiều ngày nay dị động liên tục , nếu như ám vệ Định Quốc Vương phủ còn tìm không ra tay thì vậy chẳng phải làm trò cười cho thiên hạ sao, còn không phải nói ám vệ Định Vương Phủ chỉ là phế vật thôi sao.

Diệp Ly gật đầu, “Như vậy cũng tốt. Chúng ta cứ hoan nghênh tiếp đón bọn chúng thôi.”

Mặc Hoa nhìn Diệp Ly trầm tĩnh lãnh đạm, ánh mắt có chút phức tạp, do dự chốc lát mới nói: ” Hay Vương phi và Từ đại nhân tránh đến chỗ an toàn tránh trước đi. Tối nay người tới hẳn là không thiếu tuyệt đỉnh cao thủ. Vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn. . . . .” Diệp Ly nhìn về phía Từ Hồng Ngạn đang ngồi bên trái mình, bình tĩnh nhấm nháp từng ngụm trà, có chút lo lắng nhíu nhíu mi, nàng vẫn biết rõ tính cách của cậu đấy, nếu nàng không rời đi thì cậu cũng sẽ tuyệt đối không đi . Nhưng hiện tại nàng cũng không thể rời đi . . . Nhìn thấy sự khó xử trong mắt nàng, Từ Hồng Ngạn mới đặt chén trà xuống nói: “Cứ làm chuyện của cháu đi, lát nữa cậu ngồi ở chỗ này uống hai chén trà là được rồi.” Hiểu ý của ông, Diệp Ly nhẹ cúi đầu

cười nói: “Nếu vậy để Ly Nhi bồi cậu đánh hai ván cờ.”

Từ Hồng Ngạn gật đầu, hài lòng nhìn cháu gái ngoại nhà mình gặp chuyện không sợ hãi. Ở trong hoàn cảnh này, nếu đã gả vào Định Quốc Vương phủ trở thành Định Vương phi, như vậy vận mệnh của Diệp Ly đã buộc chặt vào Định Vương. Cho dù muốn trải qua ngày tháng yên ổn thảnh thơi cũng không thể được, nếu đã như vậy, vô luận là Từ Hồng Ngạn hay Từ gia cũng đều hi vọng Diệp Ly càng kiên cường càng tốt.

Đừng như mẫu thân nàng, dù cho văn chương tài hoa thì thế nào, không quen với thế đạo nơi này thì cũng uổng công.

Nửa đêm, vương phủ vẫn hoàn toàn yên tĩnh. Diệp Ly và Từ Hồng Ngạn đã hạ xuống ba bàn cờ rồi, một thắng một bại mà một ván này mắt thấy sẽ hòa. Hai người đuổi giết khó phân thắng bại, ngay cả Phượng Chi Dao và Mặc tổng quản ngồi ở một bên cũng không nhịn được đi qua xem cuộc chiến. Phượng Chi Dao còn bất chợt mở miệng bình luận, Diệp Ly quay đầu lại mỉm cười nhìn hắn: “Phượng Tam công tử , quan ký bất ngữ chân quân tử *.” Phượng Chi Dao ngại ngùng sờ sờ lỗ mũi, “Bản công tử chỉ muốn giúp ngươi mà.” Diệp Ly yên lặng liếc mắt, ngươi chính là quấy rầy suy nghĩ của ta đấy.

**quan kỳ bất ngữ chân quân tử :* xem cờ không lên tiếng mới là quân tử

Từ nơi xa truyền đến một tiếng động rất nhỏ, Diệp Ly đang cầm con cờ trong tay có chút ngưng lại. Thần sắc đám người Phượng Chi Dao cũng khẽ biến, mặc dù Từ Hồng Ngạn không nghe thấy động tĩnh gì, nhưng lại nhận thấy rõ thần sắc mọi người biến hóa. Cười nhạt để con cờ xuống rồi nói: “Ván này tới đây thôi. Hơn một năm qua, kỳ nghệ của Ly Nhi tiến bộ thật nhanh đấy.” Diệp Ly mỉm cười đặt thêm một con cờ, nói: “Không sao đâu, đợi ván này hạ xong cũng không muộn. Mặc Hoa, ngươi đi ra ngoài xem một chút.” Mặc Hoa không tiếng động gật đầu, xoay người đẩy cửa đi ra ngoài.

Đợi đến bọn họ hạ xong một ván này thì tiếng đánh nhau phía ngoài đã vọng tới càng lúc gần. Diệp Ly phất tay để Thanh Loan thu

hồi bàn cờ, đứng dậy đi tới cửa sổ, mở cửa sổ nhìn ra ngoài. Trong viện vẫn bao phủ một tầng ánh trăng nhàn nhạt, chỉ là ngoài viện có rất nhiều nơi sáng lên ánh lửa, Diệp Ly cụp mắt khẽ thở dài: “Bảo bọn họ cẩn thận một chút, không thể phá hủy trạch viện trăm năm của Định Vương Phủ.”

Mặc tổng quản cung thanh nói: “Vương phi yên tâm, trước kia ta đã phân phó bọn họ.” Diệp Ly gật đầu, ngồi dựa lung bên cửa sổ mỉm cười: “Tốt lắm, chúng ta sẽ chờ xem tối nay đến tận cùng là kẻ nào đứng sau.” Thật muốn nhìn một chút, xem xem thiên hạ Đại Sở này rốt cuộc có bao nhiêu kẻ muốn để lại mạng ở Định Quốc Vương phủ.

Ngoài viện, tiếng đánh nhau càng lúc càng to, Từ Hồng Ngạn vịn cửa sổ mà đứng, nhìn ánh lửa xa xa nơi chân trời thở dài: “Xem ra Hoàng thượng định thật khoanh tay đứng nhìn.” Diệp Ly nhẹ nhàng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Cậu, Hoàng thượng không phải tính khoanh tay đứng nhìn, mà là muốn đục nước béo cò đấy. Người đoán xem trong những người này có bao nhiêu kẻ là từ trong cung ra?”

Nhân tài kinh thành có bao nhiêu, mà mười mấy ngày nay, nhân mã không ngừng khiêu khích Định Quốc Vương phủ tổn thất không dưới trăm người. Hôm nay kẻ có thể ẩn núp trong kinh thành còn lại bao nhiêu? Nếu không phải sau lưng có người tạo điều kiện, nhiều cao thủ như vậy làm sao lẻn vào kinh thành dễ dàng như thế? Nếu bọn họ thật sự lợi hại như thế, chỉ sợ Hoàng đế các quốc gia đều đêm đêm ngủ không yên đấy. Từ Hồng Ngạn ngẩn ra, rồi thở dài một tiếng, “Hoàng thượng cần gì phải. . . . . .”

Mắt thấy toán thích khách đầu tiên sắp lướt qua vách tường chủ viện, Diệp Ly một lần nữa đứng lên đi ra ngoài. Mấy nha đầu bên cạnh vội vàng đuổi theo, Diệp Ly khoát tay một cái nói: “Các ngươi không nên đi ra ngoài.” Thanh Loan nói: “Bình thường chúng nô tỳ cũng không giúp được gì, hôm nay ngay cả trong phủ Vương phi cũng không cho chúng ta đi theo, tụi nô tỳ sẽ cảm thấy mình vô dụng thật đấy. Thanh Sương và Thanh Hà không biết võ công ở lại trong phòng, còn nô tỳ và Thanh Ngọc đi theo Vương phi.” Thấy nàng kiên

trì như thế, Diệp Ly hơi nhíu mày nhưng cũng không còn phản đối nữa mà xoay người bước ra khỏi thư phòng.

Trong viện, Trác Tĩnh cùng Phượng Chi Dao đang tiếp chiến, thấy Diệp Ly đi ra ngoài, Phượng Chi Dao nói: “Có mấy đạo thích khách hướng về phía Từ Đường, có lẽ là vì nơi đó đặt kiếm Lãm Vân, còn những người khác đều hướng chủ viện, nhưng cũng có mấy người đi qua Thư Lâu bên kia.”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Bất kể mục đích của chúng là gì, toàn bộ đều đừng nghĩ còn sống mà đi ra ngoài.”

“Tuân lệnh!” Phượng Chi Dao hắng giọng cười một tiếng, hướng về phía Diệp Ly chắp tay rồi phi thân hướng ra ngoài viện, một thân áo đỏ rực lúc này lại mơ hồ mang đến một tia lạnh lẽo của mùi máu tươi.

Dần dần , âm thanh đánh giết dường như chỉ còn lại ở ngoài viện, thị vệ của vương phủ hình như không chống đỡ nổi nữa. Diệp Ly đứng dưới mái hiên, mặc dù không nhìn thấy tình cảnh bên ngoài nhưng từ tiếng chém giết nghe được kia cũng có thể cảm thấy được gió đêm đưa tới nồng đậm mùi huyết tinh.

Đột nhiên, mấy đạo bóng đen bất ngờ đột phá tường rào, nhảy vào bên trong viện, chỉ cần một cái liếc mắt đã thấy được Diệp Ly một thân áo trắng dưới mái hiên. Mấy bóng đen nhanh như chớp đã cùng nhau đánh về phía Diệp Ly, thế tới làm cho người ta biết rằng bọn họ cũng không phải mấy tên sát thủ tầm thường mà là nhất đẳng cao thủ đấy. Diệp Ly văn phong không động, phảng phất như sát ý mãnh liệt trước mắt căn bản không tồn tại. Đợi đến khi bóng đen kia chỉ còn chốc lát nữa là tới gần, Trác Tĩnh đứng cạnh nàng đột nhiên động. Hắn khoát tay, một đạo hàn quang bắn ra từ ống tay áo, hướng thẳng đến trước mặt một tên sát thủ, đồng thời, từ trong bóng tối, từng mũi tên bén nhọn xèn xẹt bắn ra như mưa, đồng loạt cắm tới trên mặt đất, lúc này giữa hai phe xuất hiện một hàng mũi tên thẳng tắp, cảnh cáo kẻ tới dừng bước.

Người áo đen cầm đầu đứng lại, nhìn lướt qua mưa tên trên mặt đất, rồi giơ tay mình lên, ống tay áo của hắn bị cắt qua, để lộ ra một

cái rãnh thật dài trên cánh tay trái.

"Thị vệ Định Quốc Vương phủ, quả nhiên danh bất hư truyền." Người áo đen trầm giọng nói.

Diệp Ly mím môi mỉm cười, "Các hạ quá khen."

Người áo đen khẽ nheo đôi mắt bén nhọn, lộ ra một tia hàn quang, "Định Quốc Vương phi?"

Diệp Ly gật đầu cười nhẹ: "Đúng vậy, xin hỏi các hạ tên gọi thế nào?"

Người áo đen hừ nhẹ một tiếng, "Ngươi không cần biết ta là ai, chỉ cần biết ta tới để lấy mạng ngươi là được rồi." Hình như Diệp Ly cũng chẳng thèm để ý đến sự uy hiếp của hắn, nhướn mày cười nói: "Thật sao? Vừa lúc Bản phi cũng muốn biết rốt cuộc có bao nhiêu kẻ muốn lấy mạng Bản phi đấy. Nếu Các hạ đã tới thì cũng đừng tính rời đi." Khoát tay, một đạo ánh sáng màu đỏ cùng với tiếng vang gào thét bén nhọn bắn lên trời, ở trong không trung bỗng vỡ tung ra như đóa hoa khổng lồ màu đỏ. Màu đỏ quỷ dị trong nháy mắt đã phủ kín cả Định Quốc Vương phủ lẫn bầu trời bao la, khiến cho người người ngẩng nhìn lên trong lòng bỗng dưng dâng lên một loại dự cảm chẳng lành. Người áo đen không có nhìn lên bầu trời, mà ngược lại cảnh giác ngó chừng bốn phía. Trong bóng tối tựa hồ có thêm thứ gì đó, người áo đen lắng tai cẩn thận nghe, nhưng lúc này phía ngoài đều là tiếng chém giết, cho dù hắn có nội lực thâm hậu cũng chẳng nghe ra điều gì .

Trên đầu tường, Phượng Chi Dao một thân áo đỏ nhanh nhẹn đánh bay một gã thích khách, tán thưởng nhìn lên bầu trời cười nói: "Vương phi, đây là hoa gì vậy, quả thực đẹp mắt. Bản công tử trở về muốn thêu loại hoa này lên áo choàng."

Khóe miệng Diệp Ly không khỏi co rút, thản nhiên nói: "Đây là Mạn Châu Sa Hoa, còn gọi là hoa Bỉ Ngạn. Trên đường đi tới hoàng tuyền, là phong cảnh duy nhất ngươi có thể thấy, còn gọi là hoa địa ngục."

Phượng Chi Dao đứng hình, suýt nữa từ trên tường té xuống. Cười khan nói: "Vương phi thật biết nói giỡn."

“Phượng Tam, ngươi tới đây để đùa sao?” Chẳng biết lúc nào Mặc Hoa đã xuất hiện ở trên đầu tường, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống đám người trong viện.

“Hừ, đám đạo chích lớn mật dám xông vào chủ viện Định Quốc Vương phủ, thật là chán sống!” Trương Khởi Lan mặc một thân chiến bào, tay cầm trường thương đứng thẳng ở một góc mái hiên, thân hình vốn cường tráng qua chinh chiến lại rèn luyện ra một thân sát khí, lúc này đứng ở trên mái hiên lại có mấy phần ngang tàn.

Người áo đen rất nhanh đã phát hiện mình đã lâm vào vòng vây của cao thủ Định Quốc Vương phủ. Trong tình hình này vốn nên lập tức bắt Định Vương phi làm con tin để thoát thân, nhưng nhìn Định Quốc Vương phi chỉ mang theo hai nữ một nam thản nhiên đứng dưới mái hiên, hắn đột nhiên lại có chút do dự. Tiến về phía trước thật sự là giải pháp sao? Có thể lại là một cái bẫy khác hay không?

” Tâm kế Định Vương phi thật sâu, ẩn nhẫn nhiều ngày như vậy cũng chỉ vì muốn dẫn bọn ta vào tròng?” Người áo đen ngó chừng Diệp Ly nói.

Diệp Ly giòn thanh cười nói: “Chỉ là chút lòng thành, đáp lại các vị đã bận rộn tính toán từ khi Vương gia nhà ta còn chưa rời kinh. Vương gia mới vừa đi thì các người đã liên tiếp bắt nạt một nữ tử yếu đuối như ta, Bản phi cảm thấy bản thân đã đủ nhân hậu rồi. Mấy ngày nay, các ngươi đùa giỡn hẳn cũng đủ rồi, hiện tại. . . Không ngại nhìn một chút xem Định Quốc Vương phủ ta tính toán như thế nào?” Ngoài tường, thị vệ Định Vương Phủ vốn đang chống đỡ không nổi đột nhiên trở nên anh dũng hơn, trong bóng tối cũng có thêm vô số người gia nhập, phía bên ngoài thế cục tựa hồ trong nháy mắt đã đảo ngược. Không còn thích khách có ý đồ nhảy lên tường cao xông vào chủ viện, mà nhiều hơn là muốn đào tẩu ra bên ngoài đấy, nhưng đường ra bên ngoài lại xuất hiện ám vệ tinh nhuệ của Định Quốc Vương phủ, hai bên cận chiến làm Định Quốc Vương phủ nhất thời càng thêm náo nhiệt .

Nhận ra mình đã bị vây ở bên trong, mấy người áo đen trong viện cũng bắt đầu lo lắng. Có mấy người không kịp suy nghĩ đã giơ binh

khí nhào về phía Diệp Ly, lúc này Trác Tĩnh và Thanh Loan bên cạnh Diệp Ly thong dong nghênh đón. Trên tường cao, Phượng Chi Dao cau mày nhìn thoáng qua thế cục trong viện, cảm thấy cũng không cần mình phải nhúng tay, liền quay đầu lại quan sát tình hình chiến đấu ngoài viện, thấy ở nơi nào đó có vài bóng người cực kỳ nhanh chóng xẹt qua, chỉ để lại tử thi áo đen trên mặt đất, không khỏi than thở, "Vương phi thật là có biện pháp, nếu Mặc gia quân đều có thân thủ nhưu thế, sao phải lo thiên hạ không ổn hay tứ hải bất bình đây?" Mặc Hoa đứng ở bên cạnh hắn, men theo ánh mắt của hắn nhìn lại, sắc mặt biến hóa nhưng mặc nhiên không nói.

Diệp Ly trầm mặc nhìn mấy người áo đen manh động nhào lên bị loạn bắn chết, ngẩng đầu nhìn về phái mấy kẻ còn sót lại. Thủ lĩnh áo đen hắc hắc cười hai tiếng, nói: "Tốt, không hổ là Định Quốc Vương phủ, không hổ là Hắc Vân kỵ. Nhưng. . . Vương phi cho rằng chúng ta chỉ chuẩn bị những thứ này sao?"

Diệp Ly chậm rãi bước xuống mái hiên, bình tĩnh nhìn người áo đen mà nói: "Bất kể các ngươi có bao nhiêu chuẩn bị, hôm nay ta cũng không để cho các ngươi còn sống rời đi. Các hạ, hẳn là thủ lĩnh chân chính của Dạ Sát?"

Người áo đen ngẩn ra, rất nhanh vừa cười nói: "Xem ra người của ta đã khai ra cái gì cho Vương phi rồi. Thật là thủ đoạn! Đã như vậy. . . Vậy thì ta đành phải liều mạng!" Nói xong, người áo đen đột nhiên phi thân đánh về phía Diệp Ly. Thậm chí hắn còn tránh được hai đạo mưa tên bắn ra từ trong bóng tối. Trác Tĩnh nhíu nhíu mày, giơ tay lên ý bảo dừng bắn tên. Diệp Ly bình tĩnh nhìn thế tới hùng hổ của người áo đen, mỉm cười nghiêng người để tránh một đao, từ trong tay áo bắn ra một chủy thủ màu bạc hướng thẳng vào cổ tay của người áo đen. Trong mắt người áo đen hiện lên một tia kinh ngạc, trong tay đại đao vừa chuyển, chặt đứt thế công của Diệp Ly. Diệp Ly hừ nhẹ một tiếng, lúc chủy thủ trong tay chỉ cách đại đao một chút, thật nhanh đã buông chủy thủ ra rồi đổi tay đâm thẳng sườn trái của người áo đen. Chủy thủ của Diệp Ly vốn là Mặc tu Nghiêu tìm cao nhân rèn sắt tinh anh dựa theo sơ đồ nàng vẽ ra để chế tạo nên

đấy, không chỉ có bề ngoài kỳ lạ mà hơn nữa còn chém sắt như chém bùn. Khi chạm vào đại đao kia trong nháy mắt ánh lửa văng khắp nơi nhưng cũng không rơi xuống, mà ở trên thân đao để lại một vết cắt còn bản thân chủy thủ vẫn hoàn hảo sáng loáng không tỳ vết.

Người áo đen thật nhanh tránh thoát một kích này của Diệp Ly, ánh mắt nhìn Diệp Ly cũng càng thêm nguy hiểm. Vốn hắn cũng không có đem Định quốc Vương phi này nhìn vào mắt, bởi vì … nội lực của Định Vương phi này chỉ có thể nói là không tệ chứ không được gọi là cao thủ. Nhưng sau thời gian ngắn ngủi giao thủ, Định Vương phi hoàn toàn không dựa vào nội lực cơ hồ lại có thể khiến hắn thiếu chút nữa ăn thiệt thòi, nếu nữ tử này có nội lực cao thâm, người áo đen hoàn toàn không dám cho rằng mình có thể là đối thủ của nàng.

Diệp Ly cũng không định liều mạng với đối phương, thấy vậy liền lui thật nhanh ra khỏi khoảng cách nguy hiểm. Nhàn nhạt cười nhìn người áo đen nói: " Thủ lĩnh Dạ Sát, cũng chỉ như thế mà thôi. Bắt lại."

"Tuân lệnh" Trác Tĩnh gật đầu, hướng về bóng đêm ra mấy dấu tay. Trong bóng tối vài bóng người lặng lẽ xuất hiện trong viện, không nói một lời giao đấu cùng với người áo đen. Những người này có mấy phần tương tự như võ công của Diệp Ly , thật tình bọn họ cũng không phải là đối thủ của người áo đen, nhưng cách bọn họ hạ thủ lại rất quái dị làm cho người ta không khỏi chắc lưỡi hít hà. Chỉ cần có một đao hoặc là một chưởng một vòng đánh vào trên người người áo đen, nhất định sẽ tạo thành tổn thương không nhỏ cho đối phương. Nhưng bọn họ lại phối hợp hết sức ăn ý, cộng thêm có thần tiễn âm thầm tương trợ , không tới một khắc đồng hồ đã hạ gục tất cả thích khách trong viện, mà bọn họ cũng chỉ có hai người không tính là bị thương nặng.

Thủ lĩnh Dạ Sát bị chế trụ huyệt đạo, lại dùng dây thừng trói theo phương thức kỳ lạ. Diệp Ly đi tới nhàn nhạt cười nói: "Nghe nói thân phận của thủ lĩnh chân chính của Dạ Sát vô cùng thần bí, ngay cả Thiên Nhất các tự xưng thiên hạ tin tức linh thông đệ nhất cũng

không biết. Xem ra hôm nay Bản phi có thể giải trừ câu đố này rồi?”

Trác Tĩnh đưa tay tháo khăn bịt mặt của người áo đen, lộ ra khuôn mặt nam nhân bốn mươi mấy tuổi, thần sắc kiên nghị. Diệp Ly bình tĩnh nhìn người xa lạ trước mắt, Phượng Chi Dao vẫn đứng ở trên tường chăm chú nhìn vào bên này, lúc này mới nhảy xuống từ đầu tường, nhìn chằm chằm người áo đen cả kinh kêu lên: “Mộc Kình Thương!”

Chương 126: Cao thủ đệ nhất Đại Sở

“Mộc Kình Thương!” Phượng Chi Dao nhảy vào trong viện, cau mày nhìn nam nhân áo đen trước mắt.

Nghe vậy, Diệp Ly hứng thú nhíu mày, khẽ cười nói: ” Cao thủ đệ nhất Đại Sở. . . Mộc Kình Thương? Khiến cho cao thủ tuyệt đỉnh phải xuất động, cái mạng của Bản phi cũng được coi trọng thật đấy.” Thần sắc Mộc Kình Thương lạnh lùng, thản nhiên nói: “Tại hạ không rõ Vương phi có ý gì, Dạ Sát nhận tiền làm việc thì nói gì đến coi trọng hay không?” Diệp Ly hơi giương đôi mi thanh tú, ánh mắt tự tiếu phi tiếu nhìn hắn, không biết tại sao Mộc Kình Thương phảng phất như chịu không được ánh mắt đó của nàng, có chút chật vật quay đầu đi chỗ khác. Diệp Ly quay đầu đánh giá hắn mấy lần, cười nhạt nói: ” Cao thủ đệ nhất Đại Sở sao? Bản phi cảm thấy xem ra là có mấy phần nói quá sự thật đấy?”

“Ngươi dựa vào đâu mà nói như vậy? !” Trong mắt Mộc Kình Thương xẹt qua một tia sát khí, lần nữa trợn mắt nhìn Diệp Ly. Định Vương phi có thể vũ nhục hành vi của hắn thậm chí là phẩm hạnh của hắn, nhưng tuyệt đối không thể vũ nhục tôn nghiêm của cao thủ đệ nhất Đại Sở. Nhìn lướt qua những người xung quanh, cười lạnh một tiếng nói: “Chỉ bằng mấy tên tiểu bối này. . . . . .” Nói được một nửa, nhìn ánh mắt giễu cợt của Diệp Ly, sắc mặt hắn đành khó coi nuốt nửa lời còn lại trở về. Bất kể mấy người này bắt được hắn như thế nào, gần như bọn họ không có tổn thất gì mà bắt được cao thủ đệ nhất Đại Sở, đây mới là sự thật. Từ xưa văn không có đệ nhất võ không có đệ nhị, ngay cả ngươi có bản lĩnh thông thiên đi nữa, thì thua vẫn chính là thua.

Diệp Ly gật đầu mỉm cười nói: “Bọn họ hôm nay thắng được ngươi quả thật có chút may mắn, nhưng ngươi tốt nhất nên biết rằng,

đừng nói là một Mộc Kình Thương, mà đấu lại mấy Mộc Kình Thương, Bản Vương phi cũng vẫn cứ bắt như vậy.” Mộc Kình Thương hắc hắc cười lạnh, hiển nhiên là không tin. Diệp Ly cũng không tức giận, tiếp tục nói: “Bản phi nói ngươi là cao thủ đệ nhất Đại Sở quá khoa trương, cũng không phải vì ngươi bại bởi bọn họ. Mà là. . . Ngươi đã già.” Trong lòng Mộc Kình Thương giằng co một trận, khuôn mặt từ vặn vẹo dần dần trở nên xanh mét. Hắn mới không tới bốn mươi tuổi, với người tập võ mà nói cũng không tính là già. Nhưng hắn quả thật đã già. Thiên hạ tứ đại cao thủ, lớn tuổi nhất Trấn Nam Vương Tây Lăng, mặc dù ngày xưa cùng Mặc Lưu Danh tỷ thí mất đi một cánh tay nhưng quả thật vẫn quyền khuynh Tây Lăng, uy danh hiển hách. Tiếp theo Diêm vương Các chủ Lăng Thiết Hàn mặc dù đều là người trong giang hồ giống hắn, nhưng là Diêm vương các danh chấn giang hồ cho dù bốn nước hùng mạnh nhất cũng dễ dàng không dám đắc tội. Nhỏ tuổi nhất là Định Vương Đại Sở Mặc Tu Nghiêu dù thời thiếu niên trọng thương tàn phế, nhưng cũng là thời thiếu niên danh chấn thiên hạ, còn có danh xưng Chiến thần thiếu niên. Mà hắn. . . Hắn còn lớn hơn Lăng Thiết Hàn mấy tuổi, mặc dù có danh xưng cao thủ đệ nhất Đại Sở, lại chỉ trở thành thủ lĩnh Dạ Sát dần dần già đi. Cũng không thể chinh chiến nơi sa trường, chẳng thể tiêu dao cho giang hồ. Thậm chí mọi người khi nói đến danh tiếng cao thủ đệ nhất Đại Sở còn thường tiếc hận thán thêm một câu: nếu không phải Định Vương tuổi trẻ bất hạnh, chỉ sợ cao thủ đệ nhất Đại Sở đã sớm đổi người . . . . . .

Diệp Ly có chút tiếc hận nhìn sắc mặt nam nhân trung niên chán nản, trong lòng ngầm thở dài. Mộc Kình Thương với năng lực chí hướng đó vốn nên kiêu hùng một phương, đáng tiếc chỉ có thể bị quản chế. Danh tiếng cao thủ đệ nhất Đại Sở cũng không dễ làm như vậy .

“Nếu đã bại vào tay ngươi, muốn chém muốn giết thì tùy.” Mộc Kình Thương lạnh lùng nói, ánh mắt ảm đạm mang theo vài phần nản lòng thoái chí.

Diệp Ly vung tay, lạnh nhạt nói: “Dẫn đi. Mộc tiên sinh, Diệp Ly

ngưỡng mộ ngươi là nhất phương cao thủ, ngươi tốt nhất không nên làm ra hành động thiếu suy nghĩ như tự sát hay chạy trốn … đó là hành động ngu xuẩn."

Mộc Kình Thương hừ nhẹ một tiếng, tùy ý để thị vệ bên cạnh áp mình đi.

Phượng Chi Dao lúc này mới phục hồi tinh thần, vỗ vỗ bui bặm không tồn tại trên người, xoa trán đi tới nói: "Người nọ. . . Người nọ thế nào lại là Mộc Kình Thương? !"

Diệp Ly cười nói: "Làm sao lại không thể là Mộc Kình Thương?"

Phượng Chi Dao ai thán nói: "Hắn là Mộc Kình Thương đấy, là cao thủ đệ nhất Đại Sở, nhân cách tốt không màng quyền thế vậy mà cũng thay đổi. Năm đó hoàng thượng lấy tướng quân vị chiêu hắn làm quan, cũng bị hắn lấy cớ không có ý với quan trường một lòng nghiên cứu võ đạo nên cự tuyệt đấy. Hắn nghiên cứu nhiều năm như vậy chính là nghiên cứu làm sát thủ như thế nào à?" Mặc dù Dạ Sát quả thật không tệ, nhưng còn kém xa tổ chức sát thủ như Diêm Vương các, đúng không? Diệp Ly rủ mắt, môi hồng khẽ nhếch lên, "Nắm trong tay cả thiên hạ, say nằm trên đầu gối mỹ nhân. Nam nhân trong thiên hạ theo đuổi cũng không ngoài hai thứ này, Mộc Kình Thương không yêu quyền thế cũng không thích mỹ nhân, ngươi cảm thấy hắn là như thế nào?"

"Hắn yêu võ đạo a."

"Ngươi nhìn xem võ công của hắn cao hơn ba vị cao thủ khác bao nhiêu?" Diệp Ly liếc mắt hỏi.

Phượng Chi Dao sờ sờ lỗ mũi giữ im lặng. Võ công của Mộc Kình Thương đúng là rất cao, nhưng để làm cao thủ đệ nhất Đại Sở, Phượng Chi Dao rõ ràng cảm thấy có chút thất vọng, bởi vì hắn cũng không hơn ba vị cao thủ kia cái gì, thậm chí ở phương diện khác còn mơ hồ có chút không bằng. Mà đổi lại ba vị kia cũng là bận rộn quấn thân, nếu thẳng thắn so ra thì càng thấy Mộc Kình Thương có chút. . . Nghe danh không bằng gặp mặt rồi, "Vương phi định xử lý Mộc Kình Thương thế nào, hắn là người Mộc gia đấy."

"Người Mộc gia thì đã sao?" Diệp Ly cười hỏi.

Phượng Chi Dao nhíu mày nói: “Cho dù chúng ta không sợ Mộc gia nhưng thêm kẻ thù luôn có chút phiền phức . Mộc gia xưa nay luôn trung lập, nếu vì hắn mà. . . . . .” Diệp Ly lắc đầu nói: “Phượng Tam, Mộc Kình Thương xuất hiện ở nơi này mà ngươi vẫn không nghĩ đến điều gì? Mộc Kình Thương, người như vậy, ngươi cảm thấy hắn sẽ vì tiền mà đối nghịch với Định Quốc Vương phủ?”

Phượng Chi Dao ngẩn ra, sắc mặt khẽ trầm xuống. Hắn không phải không nghĩ tới mà là không muốn nghĩ. Cho dù hắn không có quan hệ huyết thống cùng Định Quốc Vương phủ nhưng nói cùng Mặc Tu Nghiêu lớn lên cũng không sai biệt lắm, Định Quốc Vương phủ đã trả giá bao nhiêu vì Đại Sở, hắn nhất thanh nhị sở đều rõ ràng, thậm chí chính hắn cũng cùng nỗ lực đấy. Cho nên khi thấy những kẻ ngày trước từng có quan hệ tốt nay lại không cố kỵ chút nào xuất thủ với Định Quốc Vương phủ, hắn không chỉ thất vọng cùng với tức giận, còn có trái tim cũng lạnh giá.

Diệp Ly thản nhiên nói: “Ăn lộc vua thì phải trung quân thôi.”

Phượng Chi Dao lắc đầu, bỏ qua không vui trong lòng nhướn mày cười nói: “Vương phi có tính toán gì không?”

Diệp Ly cười nói: “Có thể có tính toán gì được? Nếu Mộc gia ra giá tốt thì ta trả Mộc Kình Thương lại cho bọn họ, tránh làm ảnh hưởng tới hòa khí hai nhà. Nếu không ra đủ giá . . . Ta cũng không cần thiết phải lưu lại một địch nhân có võ công cao cường trên đời, đúng không?”

Phía ngoài, lúc tiếng chém giết hoàn toàn biến mất cũng gần đến canh năm, xa xa nơi chân trời, mơ hồ hiện ra một tia ánh sáng bạc. Diệp Ly mang người đi ra chủ viện, mùi huyết tinh nồng đậm lan tràn trong không khí. Đứng trước nguyệt môn ngoài chủ viện, dõi mắt nhìn lại là toàn cảnh máu chảy thành sông thây ngang la liệt. Thanh Loan, Thanh Ngọc đi theo sau Diệp Ly nhìn tình cảnh trước mắt không nhịn được vọt tới cúi người nôn mửa. Diệp Ly nhắm lại mắt, lúc mở ra con ngươi chỉ còn lại ánh sáng trong trẻo lạnh lùng khẽ lưu động.

“Tham kiến Vương phi!” Khắp nơi trong viện, mọi người trong tay

đao kiếm mà đứng, nhất tề nhìn về phía nữ tử áo trắng đang đứng trước cửa cao giọng hô lên.

Diệp Ly nghiêm nghị, khẽ gật đầu nói: “Tối nay cực khổ các vị rồi.”

Cả người Trương Khởi Lan đẫm máu, nghiêm mặt nói: “Thủ hộ Định Quốc Vương phủ là trách nhiệm cùng với vinh dự của Mặc gia quân, Vương phi đã nói quá lời.”

“Khởi bẩm Vương phi, Hoàng thượng tới.” Phía ngoài ngoại môn, quản sự vội vã đi đến, mặc dù gấp gáp nhưng không mất đi trầm ổn.

Diệp Ly có chút bất ngờ, nhướn mày hỏi: “Hoàng thượng tới?”

Quản sự gật đầu nói: “Đúng vậy, thánh giá chỉ còn cách hai dặm. Chúng ta có nên ra cửa nghênh đón hay không?”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Nếu Hoàng thượng đêm khuya còn xuất cung tới Định Quốc Vương phủ, chúng ta làm thần tử sao có thể không nghênh đón? Mặc tổng quản, ngươi trước hết dẫn người ra cửa nghênh đón thánh giá.” Mặc tổng quản lên tiếng xác nhận, vung tay mang người đi ra ngoài. Diệp Ly nhìn mọi người trong viện, mím môi mỉm cười nói: “Mọi người cũng đi ra ngoài nghênh đón Hoàng thượng thôi.”

Ngoài cửa lớn Định Quốc vương, trên đường phố vốn là thi thể la liệt đã bị người nhanh chóng dọn đi, nhưng mặt đường nhuộm đỏ máu cũng không dễ dàng dọn sạch ngay được như vậy. Vết máu đỏ sậm dưới ánh đèn dầu rọi xuống càng lộ ra vẻ quỷ dị lạnh lẽo. Long liễn được nhóm lớn Ngự Lâm quân hộ vệ phía sau chậm rãi tiến đến gần, phía ngoài thái giám hầu hạ vén màn xe lên, Mặc Cảnh Kỳ một thân mũ miện đế vương cúi đầu bước ra từ bên trong. Hơi cúi người thấy khắp mặt đất một màu đỏ sậm không khỏi sắc mặt thay đổi, hướng về phía Mặc tổng quản cung nghênh đứng bên cạnh cau mày nói: “Định Quốc Vương phi đâu rồi?”

Mặc tổng quản trầm giọng nói: “Vương phi vừa bị kinh hách nên không khỏi dáng vẻ không chỉnh tề, tiếp giá tới chậm kính xin hoàng thượng tha lỗi.”

Mặc Cảnh Kỳ ngẩn ra, lập tức cười nói: “Định Quốc Vương phi bình an vô sự là tốt rồi. Định Vương không có ở kinh thành, nếu

Vương phi xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì Trẫm cũng không có cách nào ăn nói với Định Vương."

Nhìn Mặc Cảnh Kỳ vịn thái giám bước xuống long liễn, Mặc tổng quản lui về phía sau một bước cúi đầu nói: "Cảm tạ Hoàng thượng quan tâm, mời Hoàng thượng vào trong."

Cùng theo Mặc Cảnh Kỳ tới không chỉ có một người, đi theo sau long liễn còn có đám quan lớn quyền quý trong kinh thành. Lúc này vô luận trong lòng nghĩ thế nào , ngoài mặt cũng lộ ra một bộ lo lắng sợ hãi sau lại tràn đầy vui mừng, Mặc tổng quản chỉ nhìn một hai lần đã nhìn thấu thế sự, trong mắt cũng không có chút ấm áp nào. Mặc Cảnh Kỳ quay đầu nói với chúng thần: "Đã như vậy, các vị đại thần cùng trẫm vào thăm Định Quốc Vương phi." Trương Khởi Lan bước tới, cau mày khó xử nói: "Hoàng thượng, lúc này Vương gia không có ở kinh thành, nhiều vị đại nhân cùng tiến vào Định Quốc Vương phủ như vậy có chút không ổn."

Ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ lóe lên, liếc Trương Khởi Lan nói: "Trương tướng quân? Trẫm nhớ ngươi chấp chưởng mấy vạn đại quân phụ cận kinh thành, tại sao lại xuất hiện ở nơi này?"

Trương Khởi Lan cũng không né tránh, nghiêm mặt nói: "Vương gia trước khi rời đi đã không yên tâm về an nguy của Định Quốc Vương phủ. Ngày gần đây, Định Quốc Vương phủ hết sức không yên ổn, Mạt tướng liền dẫn người hồi kinh đóng ở Định Quốc Vương phủ. Chuyện này. . . Mạt tướng đã trình sổ con lên Hoàng thượng, chỉ là mãi không thấy ý chỉ Hoàng thượng, nhưng an nguy của Định Quốc Vương phủ quan trọng hơn nên mạt tướng chỉ đành phải hồi kinh trước, xin hoàng thượng trách phạt."

Mặc Cảnh Kỳ chỉ cảm thấy một ngụm máu nóng dâng lên trong lòng, sổ con của Trương Khởi Lan ước chừng đã bị lẫn trong đám sổ con giải trình chuyện của Định Quốc Vương phủ đưa lên mấy ngày gần đây. Sổ con như vậy hắn nhìn cũng lười nhìn trực tiếp ném qua một bên. Nhưng hiện tại hắn lại không thể trước mặt mọi người mà trừng phạt Trương Khởi Lan, bởi vì Trương Khởi Lan trước đó đã dâng lên sổ con, nếu hắn không đồng ý chính là muốn đẩy Định

Quốc Vương phủ vào tử địa. Cho dù đây chính là tính toán chân thật trong lòng hắn thì cũng không thể để cho người khác biết.

Miễn cưỡng cười cười, Mặc Cảnh Kỳ nói: “Trương tướng quân nói quá lời, Trương tướng quân một lòng vì nước thật là tấm gương võ tướng của Đại Sở. Hôm nay có công hộ vệ Định Quốc Vương phủ, ngày sau trẫm tất ban trọng thưởng.”

Trương Khởi Lan còn chưa kịp tạ ơn, từ trong cửa đã truyền tới một giọng nữ thanh nhã, “Hoàng thượng anh minh, vậy Diệp Ly thay Trương tướng quân tạ ơn Hoàng thượng.”

Chương 127: Sau ám sát

“Hoàng thượng anh minh, như vậy Diệp Ly thay Trương tướng quân tạ ơn Hoàng thượng.”

Phía trong đại môn, Diệp Ly vẫn một thân áo trắng chầm chậm bước ra. Nàng đứng trên bậc thang đại môn, đi xuống nhìn qua thần sắc khác nhau của đám quyền quý cũng như sắc mặt trầm xuống của Mặc Cảnh Kỳ. Từ từ đi tới trước Mặc Cảnh Kỳ mỉm cười thỉnh an, “Định Quốc Vương phi Diệp Ly cung nghênh thánh giá.”

Mặc Cảnh Kỳ sửng sốt, ánh mắt phức tạp đánh giá nữ tử áo trắng đang quỳ gối trước mặt. Trên mặt trong chốc lát đã thay đổi, vui mừng cười nói: “Định Quốc Vương phi bình an vô sự thật là quá tốt rồi, như vậy Trẫm cũng dễ dàng ăn nói với Định vương. Vương phi có bị chấn kinh không?” Diệp Ly mím môi khẽ cười một tiếng nói: “Quả thật có chút dọa người, nhưng thủ vệ Vương phủ đều do Vương gia tự mình an bài nên Diệp Ly tin tưởng chỉ cần bọn họ còn một chút hơi thở, cũng sẽ không để người khác thương tổn Diệp Ly .”

“Vương Phi nói rất đúng, thuộc hạ thề hộ vệ Vương phi chu toàn.” Mặc tổng quản đứng một bên trầm giọng nói.

“Thề hộ vệ Vương phi chu toàn!” Ngoài cửa lớn, đám thủ vệ cũng cùng cao giọng hô lên.

Sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ trầm xuống, hé ra nụ cười có chút cứng ngắc: “Định Vương phủ trên dưới trung can nghĩa đảm, Vương phi và Định vương thật là có phúc khí. Truyền ý chỉ của Trẫm, tối nay tất cả thị vệ Định Quốc Vương phủ đều ban thưởng mười hai hoàng kim.”

Diệp Ly cười nói: “Đa tạ ân điển của Hoàng thượng, mời Hoàng thượng vào bên trong?”

Mặc Cảnh Kỳ thật muốn cất bước đi vào, nhưng thấy trong đại

môn mơ hồ rỉ ra vết máu. Gió sớm hiu hiu thổi qua, phía trong đại môn mùi máu tươi đậm hơn cả bên ngoài. Chỉ thế thôi cũng có thể tưởng tượng ra chiều nay trong Định Vương phủ chém giết kịch liệt thế nào.

Thần sắc Mặc Cảnh Kỳ cứng đờ, cười nói: “Hôm nay Định vương không có trong phủ, Trẫm và các đại thần cũng muốn tiến vào nhưng hôm nay Vương phi bị kinh sợ tốt nhất nên cố gắng nghỉ ngơi điều dưỡng một phen, trở về Trẫm để Hoàng hậu phái mấy ngự y tới trị liệu cho Vương phi. Trẫm trước hết phải hồi cung rồi, một lát nữa cũng đến lúc lâm triều.”

Diệp Ly gật đầu, cung kính nói: “Đã như vậy, Diệp Ly cung tiễn Hoàng thượng.”

Mặc Cảnh Kỳ phất tay một cái, xoay người ra ngoài trở về long liễn. Chỉ chốc lát sau, long liễn cùng thị vệ và đám quyền quý cùng đi về phía hoàng cung. Diệp Ly đứng ở ngoài đại môn mãi cho đến khi long liễn biến mất hẳn ở góc đường, Mặc tổng quản tiến lên nói: “Vương phi. . . . . .”Diệp Ly cười nhạt một tiếng nói: “Hồi phủ.”

Xoay người trở vào, Diệp Ly bước chậm qua hành lang hoa viên còn nhuốm máu, mắt lạnh nhìn vô số cỗ thi thể bị khiêng đi hoặc là vẫn phơi thây trong viện, cuối cùng đi trở về thư phòng.

Từ Hồng Ngạn vẫn ngồi uống trà trong thư phòng như lúc Diệp Ly rời đi, chẳng qua trong tay có thêm một cuốn thi tập. Nghe thấy tiếng Diệp Ly đi vào mới để quyển sách trên tay xuống, nhìn nàng một lượt mới hỏi: “Không có chuyện gì rồi?”

Diệp Ly mỉm cười, áy náy nói: “Để cậu bận tâm rồi.”

Từ Hồng Ngạn lắc lắc đầu nói: “Nhà chúng ta hiện nay cũng không giúp được cháu cái gì, trong phủ tổn thương thế nào?” Diệp Ly than nhẹ một tiếng nói: “Thương vong không thể tránh, nhưng cũng không lo ngại. Ly nhi đã xử lý thỏa đáng , cậu yên tâm đi.”

Từ Hồng Ngạn nhẹ giọng nói: “Tối nay cậu mới biết được, Ly nhi làm việc còn ổn thỏa hơn đám nhị ca của cháu. Những chuyện này một mình cháu xử lý, cậu cũng không nói nhiều. Có chuyện gì nhà chúng ta có thể giúp được thì cứ phái người đến Ngự sử phủ nói một

tiếng là được."

Diệp Ly gật đầu, thấp giọng nói: "Ly nhi đã biết ạ, khiến cho cậu bận tâm rồi."

"Vương phi." Không lâu sau, đám người Phượng Chi Dao xử lý xong chuyện bên ngoài đi vào báo cáo. Diệp Ly gật đầu cho bọn họ ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi: "Thế nào rồi?" tâm trạng Phượng Chi Dao cực tốt cười nói: "Vương phi yên tâm là được, địch nhân các nơi đã bị chúng ta một lưới bắt hết. Mặc dù Tôn tướng quân còn chưa trở lại, nhưng lực chiến của Hắc Vân kỵ còn không làm Vương Phi yên tâm sao?"

Diệp Ly mỉm cười nói: "Ta tin tưởng năng lực của Tôn tướng quân cùng Hắc Vân kỵ. Các vị nói thử một chút xem nên xử lý thế nào."

Trương Khởi Lan cất cao giọng nói: "Khởi bẩm Vương phi, tất cả thích khách bên ngoài Định Vương Phủ đều đã bị bắt, người cố tình phản kháng ,giết!" Thần uy võ tướng, cho dù chỉ là một câu bẩm báo đơn giản cũng là tràn đầy sát khí.

"Khởi bẩm Vương phi, tất cả ám cọc và nhân sĩ khả nghi trong kinh thành cũng đều nằm trong lòng bàn tay ám vệ, người phản kháng ba mươi sáu người, đã giết." Mặc Hoa trầm giọng bẩm báo.

Tần Phong xuôi tay đứng, thản nhiên nói: "Tất cả thích khách tiến vào Định Quốc Vương phủ, giết không tha."

Mặc Hoa ngẩng đầu nhìn Tần Phong không nói gì, Phượng Chi Dao phe phẩy chiết phiến cười nói: "Xem ra tối nay đúng là đã đem những thứ hỗn trướng kia một lưới bắt hết. Hai ngày nay chúng ta lại phải bận rộn, Tần Phong, ngươi và ta tiến hành tra xét." Tần Phong mí mắt cũng không động, thản nhiên nói: "Thuộc hạ tự nhiên nghe Vương phi phân phó." Phượng Chi Dao bĩu môi, đôi mắt hết sức trông mong nhìn Diệp Ly, Diệp Ly cười nhạt nói: " Nếu Phượng Tam có hứng thú thì cũng có thể đi theo Tần Phong nhìn một chút, thuận tiện cũng có thể cho bọn họ một chút ý kiến. Dù sao, ở phương diện này kinh nghiệm của bọn họ vẫn còn thiếu một chút." Ánh mắt Phượng Chi Dao sáng lên chắp tay cười nói: "Đa tạ Vương phi."

“Thuộc hạ Tôn Diễm cầu kiến Vương Phi.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói trầm thấp của Tôn Diễm.

Diệp Ly cười nói: “Tôn tướng quân mời vào, chúng ta đang đợi ngươi đến đấy.”

Tôn Diễm đẩy cửa đi vào, nhìn thoáng qua mọi người đang ngồi, hướng Diệp Ly chắp tay nói: “Vương phi thần cơ diệu toán, thuộc hạ phái người theo dõi các yếu đạo rời kinh. Canh năm quả nhiên nhìn thấy không ít người bộ dáng khả nghi từ trong thành trốn ra. Tại chỗ đánh chết hai mươi sáu người, bắt sống bảy người. Xin Vương phi ra chỉ thị.”

Diệp Ly vuốt vuốt mi tâm nói: “Bắt nhiều người như vậy, vương phủ nhất định là giam không hết. Tần Phong, Trác Tĩnh, các ngươi sớm chọn lựa trước, nếu không có gì dùng tới thì đưa đến Đại Lý Tự đi.” Tần Phong và Trác Tĩnh song song gật đầu, xoay người đi ra cửa. Phượng Chi Dao nhìn một chút mọi người, mỉm cười hỏi: “Vương Phi, Mộc Kình Thương thì làm sao bây giờ?” Trừ Mặc Hoa có mặt lúc ấy, Trương Khởi Lan và Tôn Diễm cũng sửng sốt, “Mộc Kình Thương?” Mặc dù bọn họ đang ở trong quân ngũ, nhưng danh tiếng Mộc Kình Thương cao thủ đệ nhất Đại Sở thì bọn họ vẫn nghe nói đấy. Lại không nghĩ rằng Mộc Kình Thương lại có thể rơi vào trong tay Vương phi.

Từ Hồng Ngạn nhíu nhíu mày, hỏi: “Mộc Kình Thương chính là thứ tử hầu phủ Mộc Dương kia sao?”

Mặc tổng quản cười nói: “Không sai. Mặc dù rất ít người biết gia thế Mộc Kình Thương, nhưng trong kinh thành vẫn có mấy nhà biết đến. Hắn là trưởng tử của Mộc Dương hầu, hiện tại là đại ca của thế tử Mộc Dương Hầu.”

Trương Khởi Lan và Tôn Diễm lại ngẩn ra, bọn họ chỉ biết đến danh tiếng cao thủ đệ nhất Mộc Kình Thương, còn không biết hắn có thân thế như vậy. Nhưng Mộc Dương hầu hơn ba mươi tuổi mới có con trai độc nhất Mộc Dương này, nếu lại nói có một nhi tử Mộc Kình Thương lớn như vậy cũng khó tin, chẳng qua là trong chuyện này, mỗi nhà giàu đều có bí mật không phải ngoại nhân nào cũng biết. Từ

Hồng Ngạn trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng thở dài đứng lên nói: “Những chuyện này Ly nhi tự mình quyết định đi, lão phu hơi mệt về phòng trước nghỉ ngơi một lát.” Diệp Ly gật đầu, vội vàng cho người đưa Từ Hồng Ngạn trở về phòng. Nhìn Từ Hồng Ngạn rời đi, Phượng Chi Dao có chút khó hiểu hỏi: “Từ đại nhân đây là ý gì?” Diệp Ly thản nhiên nói: “Không có gì, chẳng qua là cậu thất vọng với một số người và việc mà thôi.” Lấy tâm tư nhanh nhẹn của cậu hai làm sao lại đoán không ra đứng sau Mộc Kình Thương rốt cuộc là người nào?

Phượng Chi Dao cũng không để ý, cười nói: “Thật ra thì ta cũng không có hứng thú với việc Vương phi xử trí Mộc Kình Thương thế nào, chuyện thuộc hạ có hứng thú biết những người bắt được Mộc Kình Thương là ai?”

Lời này vừa ra, trong thư phòng mọi ánh mắt đều rơi xuống trên người Diệp Ly. Diệp Ly cúi đầu nhấp một ngụm trà xanh, nhìn sắc trời đã dần sáng cười nhẹ nói: “Bọn họ tự nhiên cũng là người của Định Vương Phủ. Về phần là ai. . . Tạm thời vẫn không thể nói cho các vị, nhưng ta tin tưởng không bao lâu nữa Vương gia sẽ đích thân nói cho các vị .” Trương Khởi Lan có chút hưng phấn nói: “Vương gia cũng biết những người này?” Diệp Ly kinh ngạc nhướng mày cười nói: “Vương gia mới là chủ nhân của Định Quốc Vương phủ, trên dưới Vương phủ có chuyện gì sao Vương gia có thể không biết ?” Trương Khởi Lan hiển nhiên cũng phát hiện mình quá đường đột, sảng lãng cười nói: “Vương phi tha lỗi, ý của Mạt tướng là. . . Nếu Vương gia cũng biết chuyện đội ngũ này. Vậy sau này Mạt tướng có thể thỉnh cầu Vương gia phân phối như vậy một đội nhân mã cho Mặc gia quân hay không? Có sự gia nhập của bọn họ, bất kể là làm gì cũng dễ dàng hơn nhiều lắm.”

Diệp Ly khẽ nhếch đôi mi thanh tú, nhìn Trương Khởi Lan đầy mặt hưng phấn cùng với thần sắc mừng như điên. Không nghĩ tới Trương Khởi Lan nhìn qua tựa hồ như một thất phu lỗ mãng nhanh mồm nhanh miệng, nhưng đối với chiến trường và binh lính thì tố chất cũng hết sức nhạy cảm. Diệp Ly cũng không đả kích tâm tình

của hắn, cười nhạt nói: “Chờ Vương gia trở lại thì Trương tướng quân có thể nói chuyện với Vương gia một chút.”

Có Phượng Chi Dao gia nhập đội ngũ tra tấn thì đối với nhóm thích khách này tra hỏi tiến triển cũng thật nhanh, dĩ nhiên lần này bắt được số lượng đông đảo, thoát không được lai lịch phức tạp nhiều loại. buổi sáng ngày thứ ba sau khi Định Vương phủ đại loạn, một chồng hồ sơ thật dầy nằm trên thư án của Diệp Ly. Tùy tiện mở ra nhìn bên trong cũng đủ khiến cho bất cứ người nào thất kinh. Tham dự lần hành thích này bao gồm thế lực khắp Đại Sở, Tây Lăng, Bắc Nhung, Nam Chiếu đấy, sau khi xem xong Diệp Ly cũng nhịn không được cười khổ. Nhiều năm như vậy, Định Quốc Vương phủ quả nhiên đã thành cái đích cho mọi người nhắm vào, mà người trong thiên hạ đều hận không thể đánh cho thống khoái. Có điều trải qua lần này về sau cũng sẽ không còn bao nhiêu người dám đem chú ý đánh tới Định Quốc Vương phủ nữa. Diệp Ly nghiêng tay nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới ánh sáng rực rỡ trong hoa viên vẫn là muôn hoa đua thắm khoe hồng. Mặc dù mới qua có hai ngày, nhưng cũng không còn thấy vết tích máu tanh cùng cảnh tượng kinh khủng mấy ngày trước đây.

“Khởi bẩm Vương phi, Mộc Kình Thương muốn gặp Vương phi.

Diệp Ly để hồ sơ trên tay xuống, nhướn mày cười nói: “Mới ba ngày mà hắn đã chịu không nổi rồi?”

Tần Phong cau mày nói: ” Từ sau khi Mộc Kình Thương bị chúng ta bắt đã có chút uể oải, thuộc hạ chờ Vương phi phân phó nên cũng không có dụng hình với hắn. Là chính bản thân hắn quyết định muốn gặp Vương phi, nếu không gặp Vương phi thì hắn cũng không chịu nói cái gì hết.” Diệp Ly khoát tay cười nói: “Người như Mộc Kình Thương có dụng hình cũng vô dụng, ngược lại có thể có kích khởi hận ý cùng với dục vọng trong lòng hắn. Đi mang hắn tới đây.”

Tần Phong không tán thành nói: “Vương Phi, dẫn hắn vào thư phòng có phải hay không có chút. . . . . .”

“Không sao, hắn có náo loạn cũng không gây ra được sóng gió gì. Đi đi.”

Không lâu sau, Mộc Kình Thương bị dẫn vào thư phòng. Mới qua ba ngày ngắn ngủn, hắn đã từ thích khách áo đen đêm đó sát khí bức người biến thành một tù nhân đầu tóc xốc xếch mặt mũi tiều tụy. Nhìn đôi mắt không có chút sinh khí cùng với ánh sáng, Diệp Ly thở dài trong lòng, Mộc Kình Thương quả thật đã già.

"Lui ra đi." Diệp Ly nói với Tần Phong đi theo cạnh Mộc Kình Thương. Mắt Tần Phong như phóng qua một loại đao xẹt về phía Mộc Kình Thương, trầm mặc đi ra ngoài. Trong thư phòng một trận yên tĩnh, hồi lâu mới nghe thấy Mộc Kình Thương nói: "Không nghĩ tới những người này của Định Quốc Vương phủ lại cam tâm tình nguyện nghe theo lệnh một nữ tử mới mười mấy tuổi." Diệp Ly thản nhiên nói: "Bất kể ta mười mấy tuổi hay là mấy chục tuổi, Mộc tiên sinh vốn nên thừa nhận thân phận khác của ta, ta là Định Quốc Vương phi. Chỉ bằng điều cái này cũng đủ để cho bọn họ phải nghe theo hiệu lệnh của ta." Mộc Kình Thương lắc đầu nói: "Định Quốc Vương phi. . . Có thể huy động được Hắc Vân kỵ và Mặc gia quân, Định Quốc Vương phi trong lịch sử Đại Sở cũng không thấy nhiều ." Diệp Ly mím môi cười một tiếng nói: "Mộc tiên sinh khen lầm rồi." "Ngươi thì biết cái gì?" Mộc Kình Thương trực tiếp hỏi lại.

Diệp Ly cũng không khách khí, hỏi ngược lại: "Mộc tiên sinh muốn nói gì?"

Thần sắc Mộc Kình Thương hờ hững, trầm mặc hồi lâu mới hỏi: "Nói vậy Vương Phi đã biết thân phận của tại hạ?"

Diệp Ly cười dài nhìn nam nhân trước mắt, rõ ràng cùng lắm là bốn mươi tuổi đã mang vẻ mặt tang thương, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Mộc Kình Thương cũng không để ý, phối hợp hỏi: "Mấy ngày nay có người nào hỏi thăm Vương Phi về tại hạ không?"

Diệp Ly hạ mắt, khẽ cười nói: "Mộc tiên sinh hi vọng người nào hỏi thăm tin tức của mình? Làm ra chuyện tình đêm khuya xông vào Định Quốc Vương phủ ám sát Định Quốc Vương phi, tiên sinh cảm thấy này Sở kinh còn có người nào dám liên quan tới tiên sinh. Mạnh miệng nói, coi như là đương kim hoàng thượng, hiện tại lúc này đây cũng sẽ không dám thừa nhận có quan hệ gì với ngươi."

Thần sắc Mộc Kình Thương buồn bã, nhìn Diệp Ly nói: “Nói vậy Vương Phi đã biết thân phận của tại hạ?”

Diệp Ly cười không nói, trong mắt Mộc Kình Thương càng nhiều thêm mấy phần khẳng định, nói: “Không hổ là Định Quốc Vương phi, tại hạ bội phục.” Diệp Ly lắc đầu nói: “Không, ta cái gì cũng không biết, ta chỉ hi vọng Định Quốc Vương phủ cùng với người nhà ta đều bình an. Như vậy Mộc tiên sinh muốn điều gì?”

Ánh mắt Mộc Kình Thương trống rỗng mà mê mang, thấp giọng lẩm bẩm: “Ta muốn cái gì sao. . . . . .”

Diệp Ly hạ mắt nhìn hai tay đặt lên bàn, nhẹ giọng nói: ” Nếu Mộc tiên sinh đã muốn gặp Bản phi thì chắc hẳn có điều gì muốn giao dịch với Bản phi. Như vậy. . . Nhất định có cái gì đó mà Mộc tiên sinh muốn .”

Mộc Kình Thương trầm mặc hồi lâu, ngẩng đầu nhìn Diệp Ly nói: “Vương Phi biết tường tận thân phận của tại hạ, ta nghĩ hẳn cũng biết. . . Rốt cuộc ta ở trong suy nghĩ bọn hắn được coi là gì!”

Diệp Ly có chút thương hại nhìn hắn thản nhiên nói: “Mộc tiên sinh cần gì phải như thế, nếu ngươi muốn thoát khỏi những chuyện này cũng không phải không thể. Bằng vào bản lĩnh của tiên sinh, rời khỏi Sở kinh từ đó còn không phải là trời cao mặc chim bay hay sao?”

Đáy mắt Mộc Kình Thương hiện lên một tia mờ mịt cùng với bi ai, lắc đầu nói: “Nếu muốn rời đi, tại hạ tự mình có thể làm được. Không phải sao?” “Tiên sinh đã quyết định?” Diệp Ly xác nhận nói.

Mộc Kình Thương kiên định gật đầu, Diệp Ly nhẹ nhàng gật đầu nói: “Đã như vậy, Mộc tiên sinh trước hết xin để cho Bản phi xem một chút rốt cuộc ngươi có cái gì để trao đổi.”

Mộc Kình Thương nói: “Nhất định sẽ làm cho Vương phi hài lòng.”

Chương 128: Bí mật kinh thiên

Ngày hôm đó, Mộc Dương Hầu** phủ đột nhiên xuất hiện một vị khách nhân mà trong dĩ vãng tuyệt đối sẽ không xuất hiện. Được quản gia thông báo, Mộc Dương hầu đầu tiên là sửng sờ một chút, rất nhanh sắc mặt liền cứng ngắc. Mộc Dương** đứng bên cạnh hắn có chút tiều tụy, tuấn nhan cau có, lộ ra mấy phần bộ dáng khó hiểu. Chỉ còn mấy ngày nữa là đến hôn lễ của hắn, nhưng trên gương mặt trẻ tuổi lại không có chút vui mừng nào, nhìn thấy thần sắc phụ thân thất vọng cứng ngắc, Mộc Dương vốn còn mấy phần oán hận, nay tâm nhất thời mềm nhũn rất nhiều, trầm giọng hỏi: “Cha, sao vậy?”

*(** Mộc Dương hầu ở đây là chức danh, Dương viết là 阳, nghĩa là mặt trời*

Còn Mộc Dương là tên riêng, là con trai của Mộc Dương hầu trong đó Dương này viết là 扬– Giương, có nghĩa là lên cao)

Mộc Dương hầu ngẩng đầu nhìn hắn một cái, cứng ngắc hé ra một nụ cười nói: “Không có gì. . . Cha đi ra ngoài gặp Định Quốc Vương phi.”

Mộc Dương nhíu nhíu mày, nhìn sắc mặt phụ thân thật sự không tốt, liền nói: “Hay là để hài nhi cùng theo phụ thân đi gặp Định Quốc Vương phi. Vừa hay hài nhi cùng Định Vương phi cũng có chút quen biết.” Mộc Dương hầu sửng sốt, vì sự quan tâm của nhi tử mà động dung, lại lắc đầu nói: “Không cần, Định Vương phi tìm ta ước chừng là có chính sự gì, cha đi gặp nàng là được.” Thấy phụ thân dứt khoát như thế, Mộc Dương cũng không nhiều chuyện nữa.

Trong thư phòng Mộc Dương Hầu phủ, Diệp Ly đứng chắp tay nhàn nhã thưởng thức danh họa trên tường, Trác Tĩnh cung kính đứng một bên. Mộc Dương hầu đẩy cửa đi vào thấy thân ảnh mảnh khảnh đưa lưng về phía mình không khỏi sửng sốt, rất nhanh kịp phản ứng chắp tay hành lễ, “Tham kiến Định Vương phi.” Diệp Ly

xoay người lại cười một tiếng: “Hầu gia miễn lễ, mạo muội đến quấy rầy đến bình an của Hầu gia rồi, kính xin Hầu gia thứ lỗi.” Tiếng nói nhẹ nhàng hết sức dễ nghe, hai chữ bình an tựa hồ lại như cố ý nhấn mạnh một chút, mà hai chữ này đối với Mộc Dương hầu cũng không khác gì sét đánh bên tai, khiến trong lòng ông lộp bộp. Miễn cưỡng cười cười đáp lại: “Vương phi cứ nói đùa, Vương phi có thể giá lâm đến Mộc Dương Hầu phủ là vẻ vang cho Mộc Dương Hầu phủ rồi. Mời Vương phi ngồi.” Diệp Ly cũng không khách khí, ngồi xuống đối diện Mộc Dương hầu, đợi đến khi nha đầu dâng trà lên, Mộc Dương hầu mới nhìn tới Trác Tĩnh ở phía sau Diệp Ly có chút do dự nói: “Vị này là. . . . . .”

“Hầu gia không cần khách khí, thuộc hạ chỉ là một người của Vương phi mà thôi.” Trác Tĩnh thản nhiên nói.

Trác Tĩnh tự xưng hạ nhân, Mộc Dương hầu cũng không dám thật coi hắn là một hạ nhân bình thường mà đối đãi. Mặc dù không ai biết Trác Tĩnh này thân phận lai lịch thế nào, nhưng hai tháng nay, đại đa số sự vụ của Định Vương phi cũng đều do Trác Tĩnh và Lâm Hàn ra mặt xử lý . Có thể nói, hai người này hoàn toàn là thân tín của Định Vương phi đấy.

Diệp Ly nhìn Trác Tĩnh cười nói: “Trác Tĩnh, ngồi xuống nói chuyện đi. Một lát nữa cùng Hầu gia nói chuyện ngươi cũng không thể để cho ta và Hầu gia ngước nhìn lên ngươi mà nói chứ?”

Trác Tĩnh nói không dám, cuối cùng cũng ngồi xuống phía dưới.

Trong thư phòng khôi phục lại yên lặng, ba người trầm tĩnh uống trà, phảng phất như đang so tính nhẫn nại. Ánh mắt Mộc Dương hầu như có như không rơi vào trên người Diệp Ly và Trác Tĩnh, mặc dù trên mặt tươi cười nhưng đáy lòng lại âm thầm kêu khổ. Khó trách Hoàng thượng kiêng kỵ Định Quốc Vương phi như vậy. Biết rõ Định vương không có ở đây, cho dù có đem Định Vương Phủ san thành bình địa cũng không được gì, thế nhưng vẫn. . . . . Định Vương phi còn nhỏ tuổi mà khí phách như thế, tương lai nhất định bất khả hạn lượng *(không thể đo đếm được)*.

Hồi lâu, Mộc Dương hầu nhẹ nhàng thở dài, nhìn Diệp Ly nói:

“Định Vương phi đại giá quang lâm có gì chỉ giáo?”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Chỉ giáo thì không dám, Bản phi thật ra là được người nhờ cậy đến Hầu gia một chuyến.”

Mộc Dương hầu đặt chén trà xuống, nói: “Vương phi cứ việc nói, Bản hầu tất nhiên sẽ không chối từ.”

Diệp Ly cười nhẹ một tiếng: “Như vậy đa tạ Hầu gia. Bản phi chỉ nhận ủy thác của người ta muốn hỏi Hầu gia một câu, Hầu gia còn nhớ đến một người tên là Mộc Kình Thương?”

Tay Mộc Dương hầu run lên, suýt nữa làm đổ chén trà trong tay, cũng rất nhanh đã ổn định lại. Trác Tĩnh ngồi ở đó không khỏi nhướn mày, thấy rõ Mộc Dương hầu hạ một tay xuống âm thầm nắm chặt hai cái, hiển nhiên là để bắt buộc mình thanh tĩnh lại. Mộc Dương hầu cười lớn nói: “Bản hầu tự nhiên biết, Mộc Kình Thương được xưng là cao thủ đệ nhất Đại Sở, trong thiên hạ xếp hạng còn cao hơn Định Vương điện hạ đấy, thiên hạ ai có thế không biết?” Diệp Ly cúi đầu uống trà, nhàn nhạt cười nói: “Hầu gia nói rất đúng, nói lại Mộc Kình Thương và Hầu gia cùng họ đấy, không biết Hầu gia có quen biết hắn hay không?”

Mộc Dương hầu trầm mặc chốc lát, rốt cục trầm giọng nói: “Mặc dù ngưỡng mộ đại danh đã lâu, đáng tiếc là không có duyên gặp qua.”

“Hầu gia thật không biết Mộc Kình Thương?” Trác Tĩnh đột nhiên mở miệng hỏi.

Mộc Dương hầu cau mày, có chút không vui nói: “Trác công tử đây là có ý gì. Chẳng lẽ là hoài nghi Bản hầu nói dối?”

Trác Tĩnh mày kiếm chau lên, cũng không đáp lời, phảng phất là chấp nhận lời của Mộc Dương hầu. Mắt thấy Mộc Dương hầu tức giận, Diệp Ly đặt chén trà xuống cười nói: “Hầu gia chớ để bụng, thật sự là mấy ngày trước trong phủ chúng ta bắt được một thích khách, hắn tự xưng là Mộc Kình Thương, hơn nữa còn quen biết Hầu gia cho nên Bản phi mới nhiều chuyện tới hỏi Hầu gia thôi. Nếu Hầu gia thật sự không quen biết hắn thì được rồi, dù sao cũng chỉ là thích khách, nếu đã rơi vào tay Định Quốc Vương phủ còn có ngày thoát

ra sao?" Mộc Dương hầu ngưng mi nói: "Thích khách? Nhưng thích khách mà Định Vương Phủ chuyển giao cho Đại Lý Tự cũng không có. . . . . ." Nói được một nửa, Mộc Dương hầu liền không nói tiếp, thích khách Định Vương Phủ giao cho Đại Lý Tự có bao nhiêu phân lượng thật ra tất cả mọi người đều rõ, giống như Định Vương phủ biết rõ kẻ chủ mưu đứng sau màn là ai nhưng lại chưa từng công khai. Định Vương phủ tất nhiên sẽ giữ lại những tên thích khách có thân phận trọng yếu, mà mọi người cũng ngầm hiểu đây là bí mật. Chẳng qua đêm đó Định Quốc Vương phủ nhất định thật sự đã khiến cho các lộ nhân mã trong lòng run sợ, trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ là không ai có lá gan đến Định Quốc Vương phủ cướp ngục đâu.

Diệp Ly tỏ vẻ xin lỗi cười nói với Mộc Dương hầu: "Nếu Hầu gia cũng không biết thì Bản phi đã quấy rầy Hầu gia rồi, Bản phi ở quý phủ cũng có nhiều chuyện phải làm, đành phải cáo từ."

Trong lòng Mộc Dương hầu quýnh lên, thốt lên: "Vương phi định xử trí Mộc Kình Thương kia thế nào?"

Khóe miệng Diệp Ly khẽ câu lên một nụ cười, nhàn nhạt mà u lãnh, "Chỉ là một thích khách mà thôi, giết là được."

Trong lòng Mộc Dương hầu lạnh lẽo, trơ mắt nhìn Diệp Ly đứng dậy mang theo Trác Tĩnh ra ngoài. Trác Tĩnh đi theo sau Diệp Ly, đi tới cửa đột nhiên quay đầu lại nhìn Mộc Dương hầu vẫn còn chút xuất thần, mở miệng nói: "Vương phi đã quyết định đêm nay giết tất cả thích khách để tế những thủ vệ của Định Vương phủ đã hy sinh lần này. Nếu Hầu gia muốn gặp người nào tốt nhất nên mau mau một chút." Ánh mắt Mộc Dương hầu chợt lóe, cười lớn nói: "Trác công tử nói đùa, Bản hầu cũng không có người nào muốn gặp." Trác Tĩnh cũng chẳng để ý gật đầu, xoay người đi theo Diệp Ly.

Cho đến khi tiếng bước chân của hai người hoàn toàn biến mất ở cuối hành lang, Mộc Dương hầu vẫn còn cứng ngắc duy trì tư thái đứng dậy tiễn khách đột nhiên dùng hết khí lực toàn thân ngã xuống ghế, khuôn mặt già nua kèm theo vẻ tinh ranh nay trong mắt hiện lên vẻ uể oải cùng áy náy, nhưng nhiều hơn đó là bất cần cùng với kiên

quyết.

“Cha.” Mộc Dương chẳng biết đã xuất hiện ở cửa từ lúc nào, ánh mắt phức tạp nhìn phụ thân hiếm khi chán chường trước mặt, “Cha, Định Quốc Vương phi đã nói gì làm khó cha sao?”

Mộc Dương hầu khoát khoát tay cười nói: “Không có gì, Dương nhi con lập tức sẽ phải thành thân rồi, trước hết cũng đừng nghĩ tới những chuyện này. Những việc vặt này cha tự nhiên sẽ xử lý thỏa đáng . Con chỉ cần làm tân lang tốt là đủ rồi.”

Mộc Dương cau mày, nhìn Mộc Dương hầu trầm giọng nói: “Cha, hài nhi cũng là con cháu của Mộc gia, có chuyện gì không thể nói cho hài nhi sao?”

Mộc Dương hầu nói: “Thật không cũng không có chuyện gì. Dương nhi không cần nghĩ nhiều.”

Mộc Dương nói: “Hài nhi không phải đứa ngốc. Cha, rốt cuộc đêm đó chuyện thích khách vào Định Vương Phủ có quan hệ gì với phủ chúng ta. Nếu không làm sao Định Vương phi lại . . . . .”

“Câm mồm !” Mộc Dương hầu đột nhiên lớn tiếng quát, ánh mắt bén nhọn nhìn Mộc Dương, thần sắc lạnh nhạt, “Con nhớ rõ ràng cho ta, chuyện của Định Vương phủ không có quan hệ gì tới Mộc gia ta!”

Thật ra phản ứng này cũng đã cho hắn hiểu rõ vấn đề, bộ dáng có chút nhức đầu nhìn phụ thân thở dài một tiếng nói: “Cha, người biết người đang làm gì không?” Mộc Dương hầu sửng sốt, hạ mắt nói: “Cha cũng vì hưng thịnh của Mộc Dương Hầu phủ, Dương Nhi, con cứ yên tâm, không có việc gì đâu. Lui xuống đi.” Mộc Dương còn muốn nói tiếp, nhưng nhìn sắc mặt phụ thân rốt cục vẫn phải đem nuốt lời ra đến khóe miệng trở vào, yên lặng thối lui ra khỏi thư phòng.

Trở lại Định Quốc Vương phủ, Diệp Ly quay đầu lại nhìn Trác Tĩnh theo sau mình thản nhiên nói: ” Ngươi vừa lòng với kết quả này chứ?”

Trác Tĩnh trầm mặc hồi lâu, đột nhiên giơ tay lên kéo từ trên mặt xuống. Một tầng mặt nạ thật mỏng bằng da bị hắn kéo xuống , lộ ra dung nhan tang thương mà bi ai. Thật ra Mộc Kình Thương dịch

dung cũng không giống hệt Trác Tĩnh, chẳng qua là Trác Tĩnh cũng không ra mặt nhiều, ít nhất Mộc Dương hầu chưa từng thấy qua Trác Tĩnh, mà Trác Tĩnh ở trước mặt người ngoài lại luôn thích duy trì bộ mặt không chút thay đổi, cho nên ngay cả Mộc Dương hầu cũng không phát hiện thần sắc cứng ngắc của Mộc Kình Thương có cái gì khác thường. Mộc Kình Thương cúi đầu, hờ hững nói: “Đã đánh cuộc thì nguyện chịu thua.”

Diệp Ly cũng không đắc ý, chẳng qua nói: “Giao dịch mà thôi, hiện tại nói cho Bản phi biết tin tình báo của ngươi.”

“Ngươi không sợ ta bội ước sao?”

Diệp Ly cười lạnh nói: ” Nếu ngươi bội ước thì Bản phi liền giết Mộc Dương hầu!”

Trong mắt Mộc Kình Thương hiện lên chút mệt mỏi, nói: “Ta biết rồi. Ta sẽ nói cho ngươi biết. Ngươi hỏi đi.”

Diệp Ly thu hồi nụ cười trên mặt, thần sắc nghiêm nghị nhìn người trước mặt trầm giọng hỏi: ” Vì sao Tiền Định Vương Mặc Tu Văn chết ?”

Mộc Kình Thương ngẩn ra, không nghĩ tới nàng vừa mở miệng sẽ hỏi tới chuyện như vậy, cũng sảng khoái, thong dong mở miệng nói: “Là ta giết.”

Diệp Ly nhướn mày, không nói gì. Mộc Kình Thương nói: “Năm đó là ta phụng mệnh đi trước tới vùng biên giới giao chiến với Bắc Nhung, thả độc dược vào trong nước uống của Mặc Tu Văn, giả như hắn chết bệnh.” Diệp Ly lạnh lùng nhìn hắn, cười lạnh nói: “Mộc tiên sinh thật đúng là cái gì cũng dám nói.”

Mộc Kình Thương cũng không để ý, thản nhiên nói: ” Nếu ta đáp ứng Vương phi tự nhiên sẽ tuân thủ hứa hẹn. Nếu Vương phi cảm thấy không dám nghe vậy thì coi như ta chưa nói gì.”

Diệp Ly hừ nhẹ một tiếng nói: “Lời nói này của Mộc tiên sinh vẫn còn một nửa, ta tự nhiên không dám nghe.”

Mộc Kình Thương cụp mắt nói: “Bằng tài trí cùng với sự thông tuệ của Vương phi, nửa còn lại chẳng lẽ còn cần tại hạ nói tỉ mỉ nữa sao?” Diệp Ly nhắm lại mắt, hít sâu một hơi nói: “Tốt, Bản phi không

hỏi kẻ chủ mưu đứng sau Mộc tiên sinh là ai, xin Mộc tiên sinh nói lại những điều ngươi biết. Còn có. . . Bản phi cũng không bảo đảm được an toàn tính mạng cho Mộc tiên sinh."

Mộc Kình Thương lạnh nhạt nói: "Cũng chẳng có gì. Việc đã đến nước này sống hay chết đối với ta có gì khác nhau."

Chương 129: Tây Lăng xuất binh (1)

Edit: Yuusu

Beta: Sakura

Trong thư phòng, an tĩnh phảng phất như ngay cả âm thanh một cây châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Diệp Ly trầm mặc nhìn nam tử trung niên ngồi trước mắt mình, dung nhan thanh lệ bình tĩnh không đổi sắc nhưng không thể nào ngăn được kinh đào hãi lãng dâng lên trong lòng. Mặc Tu Văn bởi vì bệnh mà chết trẻ, rất nhiều người đều có thể đoán được trong đó nhất định có một ít bí mật mà người ngoài không biết, nhưng cho dù là Diệp Ly cũng không nghĩ tới cái chết của Mặc Tu Văn lại liên quan tới vị trong cung kia. Năm đó, thời điểm Mặc Tu Văn qua đời, cũng là lúc Mặc gia quân phải chịu nhục, đương kim hoàng thượng lên ngôi mới chỉ ba năm, vậy mà đã vội vã ra tay với Định Vương phủ. . . . . .

“Vương phi còn muốn biết gì nữa?” Mộc Kình Thương tự tiếu phi tiếu nhìn Diệp Ly, trên nét mặt nhiều thêm mấy phần hả hê đắc ý.

Diệp Ly thản nhiên nói: “Tất cả mọi chuyện.”

Mộc Kình Thương ngẩn ra, ngó chừng Diệp Ly nói: “Tất cả? Vương phi có thể biết rất rõ ràng? Phải biết rằng bí mật trong chuyện này đủ để làm ảnh hưởng đến cả Đại Sở thậm chí là toàn bộ thiên hạ .”

Diệp Ly lạnh lùng cười một tiếng nói: “Mặc dù Bản phi chưa gặp qua Định Vương tiền nhiệm, nhưng hắn cũng huynh trưởng của tướng

công ta, cũng là huynh trưởng của Bản phi. Huống chi. . . Ngươi rơi vào tay Bản phi thì ngươi cảm thấy Bản phi không nghe thì người khác sẽ cho là Bản phi không biết tới bí mật này?"

Mộc Kình Thương trầm mặc chốc lát, khẽ thở dài: "Định vương thật là có phúc khí. Nếu Vương phi đã kiên trì thì tại hạ sẽ nói mọi chuyện cần thiết cho Vương phi, coi như là báo đáp Vương phi đã thành toàn cho tâm nguyện của một người."

Diệp Ly và Mộc Kình Thương ngồi trong thư phòng cả buổi sáng, không ai biết bọn họ rốt cuộc nói những gì. Lúc từ trong thư phòng đi ra, thần sắc hai người đều có chút ngưng trọng. Mộc Kình Thương bị hai ám vệ áp đi, lúc gần đi lại đột nhiên quay đầu lại nhìn Diệp Ly cười nói: "Tại hạ đã nhìn ra Vương phi là một người có chủ kiến, không bằng lại nói thêm cho người một tin tức?" Diệp Ly lạnh nhạt nói: "Xin rửa tai lắng nghe."

"Tây Lăng đã quyết định mười lăm tháng tám xuất binh Đại Sở, Vương phi định làm thế nào?" Nói xong, cũng không nhìn sắc mặt Diệp Ly, Mộc Kình Thương lúc nãy ảm đạm chán chường, giờ lại cười to bước đi.

Nụ cười trên khuôn mặt Diệp Ly dần dần nhạt đi, nhìn lên bầu trời bao la hồi lâu, Diệp Ly quay người lại phẩy tay áo bỏ đi, "Báo cho Phượng Tam và Tôn Viêm lập tức đến thư phòng gặp ta!"

Phượng Chi Dao và Tôn Viêm rất nhanh đã tới, hai người gần như là vội vàng chạy tới cùng lúc. Vừa vào thư phòng đã thấy Diệp Ly và Trác Tĩnh đang ngồi sau án xem chồng hồ sơ thật dày, Phượng Chi Dao tùy ý liếc một cái, đó là tin tức mấy ngày nay ám vệ thu được cùng lời khai của thích khách. Nhíu mày, Phượng Chi Dao cười nói: "Vương phi, đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Ly ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nói: "Đúng là đã xảy ra chuyện."

Phượng Chi Dao sửng sốt, cả người vốn thong thả lại từ từ ngồi thẳng lên, thần sắc nghiêm túc nhìn Diệp Ly. Tôn Viêm cũng vẫn nghiêm nghị như trước, chăm chú lắng nghe. Diệp Ly cầm lấy một phần hồ sơ, nói: “Mới vừa rồi Mộc Kình Thương nói cho ta biết Tây Lăng chuẩn bị mười lăm tháng tám sẽ xuất binh tấn công Đại Sở.” Phượng Chi Dao kinh ngạc, mày kiếm khẽ nhăn lại, “Tin tức này có đáng tin? Chúng ta cũng không nhận được tin tức này.” Diệp Ly lắc đầu nói: “Không biết, có lẽ Mộc Kình Thương không nói láo, nhưng tính xác thực của tin tức này đích thực cần phải kiểm chứng. Có điều. . . . .” Diệp Ly nói một chút, nâng mắt nhìn hai người trước mắt hỏi: “Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?” Tôn Viêm nói: “Đầu tháng tám, mùng bảy.”

Sắc mặt Phượng Chi Dao cũng biến đổi, đứng lên nói: ” Nếu tin tức này là giả cũng không sao, nhưng nếu đúng sự thật . . . . .” Nếu đúng, mặc dù binh lực Tây Bắc không tính là rỗng tuếch, nhưng rất nhiều vị trí quan trọng những năm này đã bị thân tín của Mặc Cảnh Kỳ nắm giữ , Mặc gia quân khắp nơi đều bị quản chế. Nếu Tây Lăng nổi dậy tấn công, tất nhiên sẽ bị đánh đến trở tay không kịp. Mà bây giờ, bọn họ lại đang ở kinh thành căn bản không thể nào trong bảy tám ngày nữa chạy tới biên cảnh trợ giúp. Phượng Chi Dao như có điều suy nghĩ nói: “Vương gia rời kinh đã hơn hai mươi ngày, theo như lịch trình của đội ngũ hòa thân, hiện tại chắc đã đã tiến vào bên trong lãnh thổ Bắc Nhung. Chớ nói Vương gia trách nhiệm nặng nề cho dù không có chuyện gì, toàn lực chạy về ít nhất cũng phải tới nửa tháng mới có thể tới biên cảnh Tây Lăng chủ trì đại cục. Huống chi, hiện tại Vương gia căn bản không thể lập tức nhận được tin tức. Trong lòng Phượng Chi Dao bỗng dâng lên cảm giác bất ổn, tựa hồ tất cả mọi chuyện đều nằm trong bàn tính Đại Sở.

” Vương phi. . . . .”

Diệp Ly ngưng mi nói: ” Các vị có ý kiến gì không? Cứ việc nói thẳng.”

Tôn Viêm nghiêm túc nói: ” Bất kể là thật hay giả, chúng ta cũng đều phải sớm chuẩn bị tốt. Nếu là giả cố nhiên sẽ không có chuyện gì, vạn nhất là sự thật. . . . . .”

Sắc mặt Phượng Chi Dao ngưng trọng, cau mày nói: ” Thuộc hạ cho rằng tin tức kia rất có thể là thật, nhưng ám vệ lại hoàn toàn không nhận được tin tức.”

Diệp Ly thản nhiên nói: ” Ngươi chắc đã quên, có một người có thể gọi là cao thủ tình báo tuyệt đỉnh. Mà bây giờ, hắn đang ở Tây Lăng.”

” Hàn Minh Nguyệt!”Phượng Chi Dao cả kinh nói.

Diệp Ly khẽ gật đầu, ” Mặc dù thế lực của Thiên Nhất các ở Đại Sở đã được Hàn Minh Tích hợp nhất lại, nhưng đừng quên Hàn Minh Nguyệt mới là chủ nhân chân chính của Thiên Nhất các. Huống chi Thiên Nhất các trải rộng khắp các quốc gia, bị hao tổn cũng chỉ có một chi ở Đại Sở này, mà Hàn Minh Nguyệt đã từng là bằng hữu tốt của Vương gia, thế gian này người hiểu rõ Định Vương phủ nhất nếu không phải hắn thì cũng khó tìm được ai khác.”Phượng Chi Dao gật đầu nói: “Thuộc hạ lập tức phái người đi thăm dò!”Tôn Viêm hỏi: ” Vương phi, chúng ta hiện tại nên làm thế nào?”Diệp Ly nghe vậy trầm ngâm chốc lát, nói: ” Lập tức phái người báo cho Vương gia, mặt khác. . . Truyền tin cho Mặc gia quân đóng tại vùng phụ cận biên cảnh Tây Lăng, tùy thời chuẩn bị trợ giúp cho biên quan.”

Tôn Viêm có chút khó xử nói: ” Mấy năm này nơi Mặc gia quân đóng quân dần bị thu hẹp, mà nơi hiện nay Mặc gia quân đóng cũng cách biên quan Tây Lăng ít nhất năm sáu ngày đường, tính cả thời gian chúng ta truyền tin, chỉ sợ. . . . . .”Diệp Ly giơ tay lên nói: ” Bất kể có

tới kịp hay không , cho dù không kịp thì cũng có thể ngăn cản hướng đi của đại quân Tây Lăng.”Tôn Viêm gật đầu nói: ” Thuộc hạ hiểu, lập tức truyền tin cho Mặc gia quân. Xin Vương phi yên tâm, chỉ cần Mặc gia quân còn một binh một tốt, người Tây Lăng đừng mơ tưởng lướt qua phòng tuyến của Mặc gia quân.”Diệp Ly gật đầu, nhẹ giọng nói: ” Cực khổ Tôn tướng quân rồi. Bản phi sẽ tiến cung gặp Hoàng thượng.”

” Vương phi, việc này sợ không ổn.”Phượng Chi Dao cau mày nói. Kể từ khi bắt được Mộc Kình Thương mặc dù không có nói rõ nhưng chuyện có kẻ cố gắng huyết tẩy Định Vương phủ thì trong lòng mọi người đều hiểu rõ cả đấy .

Diệp Ly cười khẽ: ” Chẳng có gì không ổn. Cho dù vị trong cung kia cho có muốn mạo hiểm động thủ với ta, thì hắn cũng chưa chắc có bản lĩnh giữ được ta.” Phượng Chi Dao nhớ tới chi nhân mã thần bí khó lường kia, trong lòng an tâm thêm một chút, nói: ” Nếu Vương phi đã nắm chắc thì tốt rồi.”Diệp Ly đứng dậy, thả hồ sơ trong tay xuống nói: ” Các người đi xuống đi. Còn nữa, trong Vương Phủ tiếp tục toàn diện đề phòng.”

” Đã rõ”

Hoàng cung

Trong Ngự thư phòng, Mặc Cảnh Kỳ đang gặp mặt Mộc Dương hầu vừa vội vã đến cầu kiến, sắc mặt âm trầm xem xét tấu chương trước mắt.

” Khởi bẩm bệ hạ, Định Quốc Vương phi cầu kiến.”Ngoài cửa thái giám bẩm báo. Mặc Cảnh kỳ cau mày, ” Định Vương phi? Nàng ta đến đây là gì?”Nhớ tới bình minh mấy ngày trước, bên ngoài Định Quốc Vương phủ máu tươi đầy đất, mà nữ tử đó vẫn một thân áo

trắng thong thả đứng trên bậc thang kia, trong lòng Mặc Cảnh Kỳ luôn dấy lên một trận mất mát cũng như hối hận phiền muộn. Nữ tử ấy là hắn tự mình chỉ cho Mặc Tu Nghiêu , vì muốn nhục nhã hắn ta. Nhưng hiện tại nữ tử này lại trở thành trợ lực lớn nhất cho Mặc Tu Nghiêu vực lại Định Quốc Vương phủ, đồng thời cũng là đối tượng mà hắn nhất định phải loại trừ. Bằng vào thông tuệ của Diệp Ly đã tìm tới được Mộc Dương Hầu phủ, Mặc Cảnh kỳ không tin nàng đoán không ra chân tướng đích thực. Nhưng hiện tại sao nàng ta còn dám tiến cung?

” Tuyên.”

Không lâu sau, cánh cửa một lần nữa bị đẩy ra, Diệp Ly mặc một thân lễ phục Định quốc Vương phi màu xám thêu loan phượng bằng chỉ bạc bước đến. Đây là lần đầu tiên Diệp Ly chính thức mặc lễ phục Định quốc Vương phi, khác hẳn với cảm giác uyển chuyển thanh lệ ngày thường, ánh sáng màu bạc xung quanh làm nàng thêm mầy phần trong trẻo lạnh lùng lại xa cách như băng tuyết. Diệp Ly bước vào trong điện, nhẹ nhàng hành lễ nói: ” Diệp Ly tham kiến Hoàng thượng.”

Mặc Cảnh kỳ đánh giá Diệp Ly, hồi lâu mới mở miệng nói: ” Lâu nay, Trẫm cũng chưa thấy Định Vương phi tự xưng.”

Diệp Ly mím môi cười nhạt nói: ” Diệp Ly chính là Diệp Ly.”Nàng dĩ nhiên biết tất cả các mệnh phụ ở trước mặt Hoàng đế, Hoàng hậu, Thái hậu đều phải tự xưng thần, nhưng vừa vặn nàng lại không thích cái gọi là tự xưng này. Trước kia Hoàng đế, Hoàng hậu Thái hậu cũng không đề cập tới, những người khác tự nhiên cũng không dám dưới tình huống này mà bắt bẻ nàng, cũng cứ như vậy bị lãng quên, cũng không nghĩ tới hôm nay Mặc Cảnh Kỳ lại muốn truy cứu.

Ánh mắt Mặc Cảnh kỳ lóe lên, rất nhanh cười nói: ” Hay cho một

câuDiệp Ly chính là Diệp Ly, vị kia ở trong lòng Định Vương phi cũng không coi mình là thần tử Đại Sở rồi?”

Diệp Ly ngẩng đầu, ánh mắt không né tránh nhìn thẳng Mặc Cảnh Kỳ, thản nhiên nói: ” Định Quốc Vương phủ đời đời thủ hộ Đại Sở, cúc cung tận tụy. Diệp Ly thân là Định quốc Vương phi, sao dám có lòng đại nghịch bất đạo này?”

Mặc Cảnh Kỳ liếc nhìn nàng, cười nói: ” Vậy sao? Ý của Vương phi là Định Quốc Vương phủ tuyệt đối sẽ luôn luôn thần phục?”

Nhìn ánh mắt dò xét của Mặc Cảnh Kỳ, Diệp Ly trong lòng cười lạnh, miệng kiên định nói: ” Định Quốc Vương phủ tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện có lỗi với giang sơn Đại Sở?”

Nghe vậy, Mặc Cảnh Kỳ trầm mặc hồi lâu, rốt cục nói: ” Được, Trẫm tin tưởng lời nói của Định Vương phi…, Định Vương phi hôm nay cố ý tiến cung là có chuyện gì?”

Diệp Ly gật đầu nói: “Quả thật có chuyện vô cùng quan trọng muốn bẩm báo bệ hạ.”

Mặc Cảnh Kỳ gật đầu, ” Định Vương phi cứ nói.”

Diệp Ly nhẹ giọng nói: “Diệp Ly mới vừa nhận được tin tức, Tây Lăng sẽ xuất binh tiến đánh Đại Sở vào mười lăm tháng tám, xin bệ hạ sớm chuẩn bị.”

Mặc Cảnh Kỳ sửng sốt, thật lâu mới cười ra tiếng, nhìn Diệp Ly nói: ” Tin tức Định Vương phi mang tới không khỏi quá mức đường đột rồi? Theo Trẫm biết Tây Lăng hiện giờ chủ yếu muốn đối phó với Bắc Nhung, không phải Đại Sở. Vương phi nghe ai nói tin tức kia?”

Diệp Ly mím môi, khẽ cau mày nói: “Hi vọng bệ hạ có thể sớm xuất binh trợ giúp, phòng ngừa vạn nhất.”

“Trẫm không thể nào vì nghe Vương phi nói dăm ba câu liền xuất binh, trừ phi Vương phi có thể chứng minh được tính xác thực của tin tức kia.”

Diệp Ly cau mày, thản nhiên nói: ” Mộc Kình Thương.””

Chương 130: Tây Lăng xuất binh (2)

Nghe vậy, sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ thay đổi mấy lần, một lúc lâu mới khôi phục, ánh mắt phức tạp nhìn xuống cô gái trầm tĩnh dưới điện. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không hiểu được Diệp Ly sảng khoái lộ ra lá bài tẩy như vậy rốt cuộc là có ý gì. Hắn không tin Định Quốc Vương phủ hiện tại muốn trở mặt với hắn, đừng nói tới hiện giờ Mặc Tu Nghiêu không có ở đây,cho dù Mặc Tu Nghiêu ở kinh thành thì Định Quốc Vương phủ cũng tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì bất lợi với Đại Sở. Nhưng nếu nói Diệp Ly chỉ đơn thuần muốn báo cáo quân tình thì nàng ta cũng hoàn toàn không cần đem chuyện Mộc Kình Thương quang minh chính đại nói ra như vậy. Tin tức về Định Quốc Vương phủ đã lan tỏa khắp nơi, nơi nào lại không tìm được một lý do thích hợp qua loa giải thích đây?

Hồi lâu, Mặc Cảnh Kỳ mới lạnh nhạt nói: “Chuyện Định Vương phi nói trẫm đã hiểu.”

Diệp Ly ngẩng đầu nhìn nam nhân ngồi trên ghế rồng cao cao, khẽ cau mày. Mặc Cảnh Kỳ cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện, đứng dậy vung tay lên nói: “Chuyện này Trẫm biết rồi, Định Vương phi cứ về trước đi.”

Trong lòng Diệp Ly khẽ thở dài một cái, nhẹ nhàng phúc thân nói: “Diệp Ly cáo lui.”

Ra khỏi ngự thư phòng, Diệp Ly đang chuẩn bị xuất cung về phủ, lại bị người ngăn lại, hai cung nữ có chút quen mắt đứng trước gót chân Diệp Ly cung kính nói: “Vương phi, Quý phi nương nương cho mời.” Diệp Ly hơi nhớ lại một chút liền nhận ra hai cung nữ này chính là đại cung nữ thiếp thân bên cạnh Liễu quý phi. Nhớ tới chuyện nghe được ở rừng đào lần trước còn có ánh mắt cổ quái của Liễu quý phi mỗi khi nhìn mình, trong lòng Diệp Ly đã hiểu, thản

nhiên nói: “Bản phi có chuyện phải làm, nhờ hai vị thay Bản phi ta lỗi với Quý phi nương nương.” Hai cung nữ nghe vậy nhìn thoáng qua đối phương, cũng không tránh đường, kiên trì nói: “Vương phi thứ tội, Quý phi nương nương có chuyện quan trọng muốn nói với Vương phi.”

Diệp Ly nhàn nhạt quét mắt nhìn cung nữ vừa nói chuyện, nhướng mày nói: “Thật sao? Nếu Bản phi nhất định không rảnh vậy nên làm thế nào cho phải?”

“Chuyện này. . . Vậy thì xin thứ lỗi cho tụi nô tỳ đắc tội.” Hai người tiến gần lên trước một bước, bước đi trầm ổn, trong mắt thoáng hiện lên tinh quang, hiển nhiên cũng là người luyện võ.

Diệp Ly khẽ ra dấu một cái, ý bảo ám vệ chung quanh không cần hiện thân. Ngưng mi nhìn về phía sau hai cung nữ, cười lạnh một tiếng nói: “Quý phi nương nương thật to gan, dám động thủ với Bản phi ngay trước ngự thư phòng sao?”

“Nếu ngươi lặng lẽ tới hàn huyên với Bản cung một chút thì Bản cung cần gì phải động thủ với ngươi?” Liễu quý phi chậm rãi bước ra từ góc điện, giọng nói vẫn trong trẻo lạnh lùng như ngày thường. Chẳng qua Diệp Ly luôn không tự chủ mà nhớ tới giọng nói ai oán mà bi thiết trong vườn đào kia. Tình yêu cay đắng của Liễu quý phi dành cho Mặc Tu Nghiêu cố nhiên làm cho người ta cảm thấy thương cảm, nhưng Diệp Ly thân là thê tử của Mặc Tu Nghiêu nên cũng không có nhiều đồng cảm với nàng. Cho nên thấy Liễu quý phi bước ra, cũng chỉ thản nhiên nói: “Bất kể Quý phi muốn nói chuyện gì, lại ở trong cung một vốn một lời đã động thủ, Quý phi nương nương có thể lường trước được hậu quả?”

Liễu quý phi duyên dáng nở nụ cười khinh miệt, “Hậu quả? Ngươi cho rằng Hoàng thượng sẽ vì ngươi mà tính toán một vốn một lời với Bản cung sao? Ngày thường người khác nhượng bộ ngươi cũng chỉ vì nể mặt Định Vương, hiện tại Định vương không có ở kinh thành, ngươi cho rằng dựa vào danh hiệu Định Vương phi có thể có ích lợi gì?” Diệp Ly bình tĩnh nhìn nữ tử xinh đẹp đang chằm chằm khinh thị nhìn mình, từ lần đầu tiên gặp mặt nàng cũng cảm giác được khinh

miệt và khinh bỉ của Liễu quý phi dành cho mình, đại khái ở trong lòng Liễu quý phi trừ chính nàng ta ra ai cũng không xứng với Mặc Tu Nghiêu sao? Nhưng thật đáng tiếc, Mặc Tu Nghiêu coi trọng nàng.

. . . . .

"Đã như vậy, có chuyện gì Quý phi nương nương không ngại cứ nói thẳng ra ở đây thôi." Diệp Ly cau mày nói.

Liễu quý phi khẽ nâng chiếc cằm thanh tú, nhìn Diệp Ly nói: "Đi theo Bản cung."

Diệp Ly cười nhạt, xoay người đi ra ngoài cửa cung.

"Diệp Ly!" Liễu quý phi lớn tiếng kêu lên, thấy Diệp Ly không phản ứng, có chút hổn hển nói: "Ngăn nàng ta lại cho Bản cung!"

Hai cung nữ lập tức bước lên trước, một trái một phải ngăn trước mặt Diệp Ly, trong mắt Diệp Ly hiện lên một tia lạnh lẽo, trong tay áo một đạo hàn quang xẹt qua, vạt áo màu trắng bạc dưới ánh mặt trời xuất ra một đường vòng cung đẹp mắt, đồng thời tạo ra hai đóa huyết hoa kiều diễm.

"A nha. . . !"

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai cung nữ ôm cổ tay sắc mặt tái nhợt hoảng sợ nhìn nữ tử áo bạc trước mắt, vết máu đỏ thắm trong nháy mắt nhiễm đỏ tay áo phấn hồng. Diệp Ly đưa chủy thủ trong tay lên nhìn một chút, sắc máu đỏ tươi theo thân dao sáng như tuyết trượt xuống, từ từ nhỏ giọt xuống mặt đất. Liễu quý phi xưa nay dung nhan luôn lạnh nhạt thanh khiết rốt cục cũng không nhịn được biến sắc, mặc dù nàng không tính là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng trong đám nữ tử cũng coi như là nhất đẳng , vậy mà, ngay cả Diệp Ly xuất thủ thế nào nàng cũng không nhìn thấy rõ ràng. Lạnh lùng nhìn Diệp Ly trước mắt, Liễu quý phi hồi lâu cũng không nói nên lời .

Diệp Ly trầm tĩnh nhìn thẳng Liễu quý phi, không có ý định nói xin lỗi hay giải thích chuyện mình đả thương người. Hai cung nữ đang ôm cổ tay, ánh mắt nhìn Diệp Ly tràn ngập hoảng hốt cùng sợ hãi.

"Diệp Ly! Ngươi thật giỏi. . . ." Liễu quý phi tức giận đến trắng bệch, oán hận nhìn Diệp Ly nói.

Diệp Ly nhàn nhạt nhìn nàng một cái, xoay người hướng cửa

cung bước tới. Hai cung nữ kia cuống quít trốn sang hai bên, chỉ sợ nếu chặn lại thì sẽ bị nữ sát tinh trước mắt phế bỏ một cái tay.

Vừa ra khỏi cửa cung, đám người Phượng Chi Dao, Trác Tĩnh đứng đó nhìn chằm chằm, thấy sắc mặt Diệp Ly có chút khó coi, Phượng Chi Dao có chút bận tâm hỏi: "Vương phi, đã xảy ra chuyện gì? Hoàng thượng không tin lời chúng ta sao?" Diệp Ly khoát tay nói: "Không có chuyện gì, Hoàng thượng tin hay không đợi ngày mai sẽ biết. Phân phó xuống dưới Định Vương Phủ tùy thời đề phòng, nếu ngày mai trong cung không có động tĩnh gì. . . . . ." Phượng Chi Dao khẽ biến sắc, thấp giọng nói: "Vương phi tính điều động Mặc gia quân sao? Chỉ sợ Hoàng thượng sẽ lấy đó làm cái cớ để đối phó Định Vương Phủ ." Diệp Ly quay lại nhìn hắn: "Hiện tại Hoàng thượng không có cớ thì sẽ không đối phó với Định Vương Phủ sao? Huống chi. . . Nếu lần này là thật, Tây Lăng nhất định thế tới dồn dập. Vạn nhất đã muộn thì tương lai chiến sự chẳng phải vẫn là chúng ta phải gánh sao. Ngươi yên tâm, binh lực phụ cận kinh thành tạm thời không cách nào điều động. Hoàng thượng có muốn kiếm cớ cũng tìm không được. Trác Tĩnh, chút nữa trở về, gọi Tần Phong đến gặp ta."

"Tuân lệnh" Trác Tĩnh trầm giọng nói, "Ám hiệu nói tình báo vừa đưa đến. Gần đây binh mã ở biên cảnh Tây Lăng từ một tháng trước đã bắt đầu rục rịch. Chỉ sợ tin tức của Mộc Kình Thương là sự thật."

Ánh mắt Diệp Ly lãnh đạm, "Vương gia nói không sai, những phế vật ở biên quan kia đúng là nên thay! Hồi phủ!"

Ngày thứ hai lâm triều, Hoàng đế cũng không nhắc tới chuyện Tây Lăng sắp xuất binh.

Ngày thứ ba, trong cung vẫn không truyền ra bất cứ tin tức gì.

Ngày thứ tư sau khi lâm triều, hoàng đế triệu kiến mấy thân tín tới ngự thư phòng kiến giá. Lại như cũ cũng không có tin tức điều động binh mã lương thảo.

Không khí Định Quốc Vương phủ cũng vì trong cung yên lặng mà càng thêm trầm trọng, Diệp Ly ngồi trong thư phòng nghe xong chuyện một ngày cùng tình hình lúc lâm triều, có chút mỏi mệt nhắm lại hai mắt, trầm giọng nói: "Tần Phong."

“Có thuộc hạ.” Tần Phong trầm giọng đáp.

“Hủy bỏ khảo hạch đã định, tối nay ngươi tự mình dẫn đội lên đường dùng hết tốc lực chạy tới biên quan.”

Tần Phong không chút do dự đáp: “Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Diệp Ly ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Ta không phải muốn ngươi dẫn người tới biên quan trước để tham chiến. Cho dù các ngươi lấy một địch trăm cũng không ngăn được mười vạn đại quân. Đến biên cảnh thì phân ra, điều tra tất cả tin tức về chiến cuộc Tây Lăng.”

Tần Phong gật đầu nói: “Thuộc hạ đã hiểu.”

“Đi đi.”

Chiến sự bộc phát nhanh hơn so với tưởng tượng của Diệp Ly, bởi vì ngày Tây Lăng xuất binh cũng không phải là mười lăm tháng tám, mà là mùng chín tháng tám. Đợi đến mười lăm tháng tám thì tin tức Tây Lăng xâm lấn đã truyền vào Sở kinh rồi. Mà càng làm cho người khiếp sợ, lần này là Tây Lăng Trấn Nam Vương tự mình dẫn năm mươi vạn đại quân tiến công Đại Sở, thề rửa sạch nhục nhã năm đó bại bởi Mặc Lưu Danh. Đại quân Tây Lăng nghỉ ngơi dưỡng sức mấy năm, một đường thế như chẻ tre, một ngày đã đi qua hai thành trì, trong khoảng thời gian ngắn làm cả Sở kinh phải chấn động, Diệp Ly thân là đương gia chủ mẫu của Định Quốc Vương phủ cũng bị Hoàng đế triệu vào cung nghị sự.

Sau mấy ngày, Diệp Ly lần nữa bước vào Ngự thư phòng nhưng tình hình cùng lần trước lại hoàn toàn không giống. Một bước vào Ngự thư phòng, rõ ràng cảm giác được hơi thở ngưng trọng trong thư phòng. Diệp Ly nhìn lướt qua mọi người trong ngự thư phòng, Thừa tướng, Mộc Dương hầu, Trấn quốc tướng quân, Nam hầu, thế tử Nam Hầu, Lãnh Kình Vũ, Hoa lão quốc công, còn có một nam tử trẻ tuổi Diệp Ly nhìn có chút quen mắt nhưng cũng không nhận ra. Hắn không có quan hàm quan phục, mà mặc áo lụa đứng bên án Mặc Cảnh Kỳ. Diệp Ly nhíu nhíu mày, trực giác cảm thấy nàng không thích người này. Trong đôi mắt tinh ranh của người này mang theo nồng đậm tính toán, phá hư dung nhan được coi là tuấn mỹ. Diệp Ly nhàn nhạt hạ mắt, tám người trong thư phòng, Thừa tướng, Mộc

Dương hầu, Trấn quốc tướng quân đều là tâm phúc của hoàng đế, Nam hầu xưa nay không màng thế sự mặc dù, Hoa lão quốc công thân cận Định Vương Phủ nhưng tuổi tác đã cao nên ở nhà nhàn rỗi đã nhiều năm.

"Diệp Ly tham kiến hoàng thượng." Diệp Ly nhẹ nhàng phúc thân.

"Chúng thần tham kiến Định Quốc Vương phi." Mọi người cũng cùng hướng nàng hành lễ.

Mặc Cảnh Kỳ có chút tâm phiền ý loạn phất tay nói: "Định Vương phi miễn lễ, hôm nay tám trăm dặm biên quan chiến sự kịch liệt, Định Vương phi đã nghe nói?"

Diệp Ly gật đầu, Mặc Cảnh Kỳ cau mày nói: "Các khanh có ý kiến gì không?"

Hoa lão quốc công lên trước một bước nói: "Tự nhiên là lập tức phái binh trợ giúp, ra sức đánh đuổi quân xâm lược Tây Lăng, không thể để cho Tây Lăng đắc ý nghĩ rằng Đại Sở ta dễ bắt nạt!"

Mặc Cảnh Kỳ cau mày nói: "Lão quốc công hẳn cũng đã biết, Tây Lăng là Trấn Nam Vương Tây Lăng tự mình lãnh binh. Năm đó mặc dù Trấn Nam Vương bại dưới tay Nhiếp chính vương nhưng cũng không phải kẻ bất tài, ở Tây Lăng xưa nay cũng mang danh Chiến thần. Mọi người cảm thấy tướng quân vị kia ai lãnh binh thì thích hợp?"

Mộc Dương hầu và Trấn Quốc tướng quân nhìn nhau một chút, cũng không nhịn được mànhăn mày . Hoa lão quốc công hừ nhẹ một tiếng, tiến lên một bước nói: "Cựu thần mặc dù đã già, nhưng nguyện ý lãnh binh xuất chinh, giương cao quốc uy của Đại Sở ta."

Lời này vừa nói ra, Mộc Dương hầu vàTrấn Quốc tướng quân cũng không khỏi biến sắc, Lãnh Kình Vũ cùng thế tử Nam Hầu phía sau cũng đứng ra khỏi hàng nói: "Thần nguyện ý lãnh binh xuất chinh, giương cao quốc uy Đại Sở ta."

Mặc Cảnh Kỳ nhìn qua hai người, hài lòng cười nói: "Lão Quốc công nói quá lời, lão Quốc công tuổi đã quá thất tuần, chính là an nhàn hưởng phúc mới đúng, nếu còn để cho Quốc công lãnh binh xuất chinh, chẳng phải để cho đàn ông nam nhi Đại Sở ta không đất

dung thân sao? Các khanh nghĩ như thế nào?”

“Hoàng thượng anh minh.”

Chương 131: Binh quyền ám sáo (*)

(*) âm mưu chiếm đoạt binh quyền

Mặc Cảnh Kỳ nhìn thần tử khen tặng ở dưới điện thì hài lòng gật đầu. Sau đó nhìn về phía Diệp Ly đứng ở một bên, do dự chốc lát, cau mày nói: “Lãnh thống lĩnh và Thế tử Nam Hầu nguyện ý làm gương cho binh sĩ, dũng khí có thể khen, lòng Trẫm rất an ủi. Chỉ là hiện nay Định Vương cũng không có ở kinh thành, không thể nắm giữ ấn soái xuất chinh, mấy chục vạn đại quân dưới trướng Định Quốc Vương phủ không thể nào điều động. Không biết Vương phi có ý kiến gì không? ”

Đôi mi thanh tú của Diệp Ly gảy nhẹ, ngẩng đầu nhìn Mặc Cảnh Kỳ, thản nhiên nói: “Hoàng thượng tha lỗi, Diệp Ly là nhất giới nữ lưu, làm sao có thể có ý kiến gì đây?”

“Định Vương phi đã tự coi nhẹ mình quá mức rồi, người nào không biết đương gia chủ mẫu Định Quốc Vương phủ cũng có quyền lợi chỉ huy và điều động Mặc gia quân cùng với Hắc Vân Kỵ? Hôm nay, đại quân Tây Lăng xâm phạm biên giới, chẳng lẽ Vương phi và Định Quốc Vương phủ muốn ngồi yên không quan tâm đến?” Nam tử thanh niên đứng ở phía sau Mặc Cảnh Kỳ nhìn Diệp Ly chằm chằm âm trầm nói.

Trong lòng Diệp Ly cười lạnh một tiếng, chụp một cái mũ thật to! Liếc nam tử kia một cái, Diệp Ly đang muốn mở miệng nói chuyện, thì Hoa Quốc công đột nhiên tiến lên một bước, nhìn nam tử thanh niên kia chằm chằm, lạnh lùng nói: “Lớn mật! Ngươi là người nào dám khích bác quan hệ quân thần của Hoàng thượng và Định Quốc Vương phủ như thế?” Hoa lão Quốc công tung hoành sa trường mấy chục năm, mặc dù tuổi tác đã cao cũng là tướng quân rong ruổi trên sa trường một đời, lúc này cố ý phóng khí thế hào hùng ra ngoài thì

sao mà một người trẻ tuổi có thể tiếp nhận được?

Người trẻ tuổi kia ngẩn ra, sắc mặt cứng đờ, mới chắp tay với Hoa Quốc công, nói: “Học sinh Đàm Kế Chi bái kiến Hoa Quốc công.”

Hoa Quốc công bất mãn hừ nhẹ một tiếng, nhìn về phía Mặc Cảnh Kỳ, Mặc Cảnh Kỳ cười nói: “Lão Quốc công chớ tức giận, Kế Chi là thanh niên tuấn kiệt rất có tài, Trẫm đang định ban thưởng cho hắn chức quan Ngự Thư phòng hành tẩu (*được phép đi lại trong Ngự Thư phòng*), cũng dễ ra sức vì nước.”

Hoa Quốc công chắp tay với Mặc Cảnh Kỳ, vuốt chòm râu bạc phơ, cất cao giọng nói: “Hoàng thượng nói lời này, cựu thần thật sự không rõ, nếu Đàm công tử này có tài học, vậy vì sao không đi tham gia khoa cử? Nếu đã có được danh Trạng nguyên, Thám hoa, đến lúc đó Hoàng thượng lại trọng dụng cũng không có người có thể nói ra nói vào cái gì. Ngự Thư phòng hành tẩu chính là chức vị quan trọng Ngự tiền, giao cho một người ngay cả nghe cũng không có nghe qua chỉ sợ khó mà phục chúng.”

Mặc Cảnh Kỳ và nam tử thanh niên kia cũng hơi lúng túng, cũng không phải là bọn họ không muốn đi con đường bình thường, mà là cái con đường khoa cử kia cũng không có dễ đi như vậy. Đặc biệt là khoa cử năm nay, không nói quan chủ khảo chính là Tô lão tiên sinh có tiếng cực kỳ chính trực thanh liêm nhất Đại Sở, chỉ nói năm vị con trai Từ gia thôi, dù còn trẻ tuổi nhưng đã có ba người đi thi đều đạt được kết quả. Đàm Kế Chi chuyên nghiên cứu âm mưu đấu đá với nhau thì không thiếu, nhưng nếu như tham gia khoa cử thì thật đúng là không có lòng tin gì. Cho dù thật sự đậu, thì nếu như không phải là Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa đề Kim Bảng, như vậy tám phần là phải điều đi ra ngoài, cho dù không ra ngoài thì tối đa cũng chỉ là chức quan nhỏ lục, thất phẩm, căn bản không thể nào nhậm chức Ngự Thư phòng hành tẩu quan trọng như vậy. Vốn Hoàng đế muốn cất nhắc một thân tín của mình cũng không cần nhiều người xen vào, nhưng sai là sai ở chỗ, Đàm Kế Chi không nên vào lúc này, ở trước mặt chúng thần, khích bác quan hệ của Hoàng đế và Định Vương phủ, điều này làm cho Hoa lão Quốc công một lòng vì nước,

thì đương nhiên là nhìn hắn không vừa mắt cực kỳ, cũng hoàn toàn sẽ không suy nghĩ đến chuyện giữ lại mặt mũi cho hắn.

Mặc Cảnh Kỳ ho nhẹ một tiếng, nói: "Lão Quốc công, cái vấn đề này vẫn để chút nữa lại thảo luận đi. Hiện tại quan trọng nhất vẫn là chuyện xuất binh, Định Vương không có ở đây, vài chục vạn đại quân Mặc gia quân không có cách nào điều động thì phải làm sao đây?"

Hoa Quốc công vốn cũng không phải thật sự muốn để cho Hoàng đế xuống đài không được (*bị bẽ mặt*), cũng liền phối hợp nói: "Định Vương nhận được tin tức thì tất nhiên sẽ tranh thủ trở về sớm, lại một lần nữa, sao Hoàng thượng không triệu tập binh mã nơi khác đi trợ giúp trước?"

Mặc Cảnh Kỳ lắc đầu, thở dài nói: "Lão Quốc công cũng biết, hôm nay phía Nam đang giằng co với Lê vương, ngoài Toái Tuyết Quan thì người Nam Chiếu lại nhìn chằm chằm vào như hổ đói, hôm nay nơi nào còn rút ra được binh mã cho nơi khác?"

Sắc mặt Hoa Quốc công biến hóa, chân mày tuyết trắng giật giật, không nói thêm gì nữa. Tâm tư của Hoàng đế, cũng không phải ông không rõ, chỉ là thừa dịp lúc Định Vương không có ở đây làm khó dễ Định Vương phi thôi, thậm chí an nguy biên cảnh cũng không quan tâm, điều này thật sự không phải là chuyện mà một đế vương anh minh nên làm.

Mộc Dương Hầu tiến lên một bước, nói: "Nếu Định Vương phi có thể điều động Mặc gia quân và Hắc Vân kỵ, kính xin Định Vương phi lấy đại cục làm trọng, hạ lệnh triệu tập Mặc gia quân lập tức chạy tới biên quan trợ giúp."

Diệp Ly ngẩng đầu, ánh mắt lạnh nhạt quét qua trên người Mộc Dương Hầu, nhẹ giọng nói: "Mộc Dương Hầu có ý là muốn Bản phi thay thế Vương gia lĩnh quân xuất chinh?"

Mộc Dương Hầu nghẹn lời, cho dù từ xưa tới nay có một hai nữ tướng nhưng cũng chưa từng có qua nữ nhân nào làm chủ soái lãnh binh xuất chinh. Huống chi năm nay Định Quốc Vương phi mới chỉ mười mấy tuổi, cho dù hiện tại nàng không làm cái gì cũng không ai

có thể nói nàng sai. Ngược lại, nếu thật sự để cho Định Vương phi nắm giữ ấn soái xuất chinh, Đại Sở và những võ tướng bọn họ liền mất hết mặt mũi. Cười khan một tiếng, Mộc Dương Hầu tránh khỏi ánh mắt của Diệp Ly, nói: “Bản hầu cũng không phải là có ý đó, chỉ là kính xin Vương phi lấy quốc sự làm trọng.”

Liễu Thừa tướng ở một bên cũng vuốt râu hoa râm, cười nói: “Hầu gia nói rất đúng, kính xin Vương phi nể tình dân chúng và tướng sĩ ở biên quan, tạm thời chuyển giao binh quyền của Mặc gia quân cho tướng lãnh lãnh binh. Đợi đến khi Định Vương trở về, đương nhiên sẽ của về chủ cũ.”

Trong mắt Diệp Ly ánh lên tia giễu cợt rồi liền che giấu đi, đợi đến khi Định Vương trở về sẽ của về chủ cũ? Cho nàng là người ngu sao?

Che giấu đi thâm thúy trong đôi mắt trong suốt, Diệp Ly ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Thừa tướng nói như thế ngược lại khiến cho Bản Phi nhận không nổi. Không nói đến Bản Phi có thể điều động Mặc gia quân hay không, hãy nói. . . Không lẽ Liễu Thừa tướng cho là chỉ cần Bản Phi nói một câu, binh quyền của Mặc gia quân có thể chuyển giao cho bất luận kẻ nào ư? Chỉ sợ là Vương gia đích thân tới, điều này cũng làm không được .”

Sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ khẽ biến thành âm trầm, cau mày nói: “Vậy Vương phi có ý kiến gì hay? Chẳng lẽ tùy ý để đại quân Tây Lăng ở biên quan tàn sát bừa bãi, thậm chí xâm phạm giang sơn Đại Sở ta?”

Trong lòng Diệp Ly hận không được một cái tát chụp chết tên nam nhân ngồi ở trên ghế rồng nhìn mình chằm chằm nói đường hoàng kia? Nàng không đáp ứng chính là tùy ý để đại quân Tây Lăng tàn sát bừa bãi Đại Sở? Cuối cùng nàng cũng hiểu tại sao những ngày qua Mặc Cảnh Kỳ không thấy vội một chút nào, hóa ra hắn muốn thừa dịp Mặc Tu Nghiêu không có ở đây đánh chủ ý lên binh quyền của Mặc gia quân. Hắn không phải là không gấp, mà ở trong lòng hắn xem ra, thì đại quân Tây Lăng còn đang ở biên quan không gấp bằng binh quyền của Định Vương phủ tùy ý là có thể tới tay. Nhưng Diệp Ly không rõ, rốt cuộc từ nơi nào mà Mặc Cảnh Kỳ có

lòng tin như vậy, cứ cho rằng chỉ cần hắn nắm được binh quyền của Định Vương phủ thì lập tức có thể điều khiển tự nhiên, thậm chí xua binh đánh đuổi Tây Lăng? Chẳng lẽ hắn hoàn toàn không có suy nghĩ qua, nếu như không cẩn thận, thì thậm chí có thể sẽ khiến cho binh biến?

Diệp Ly cúi đầu nói: "Diệp Ly là hạng nữ lưu, thật sự không có ý kiến gì hay có thể cung cấp cho Hoàng thượng tham khảo. Xin Hoàng thượng thứ tội."

Hoa Quốc công chau mày, hơi lo lắng nói: "Hoàng thượng, nếu nhất thời binh quyền của Định Quốc Vương phủ không chắc chắn, vậy xin hãy mau sớm tuyên Định Vương hồi kinh. . . Không, tốt hơn nên trực tiếp đến biên quan lãnh binh. Ngoài ra, cựu thần nhớ được Đại Sở ta có trên trăm vạn binh mã, ngoại trừ quân đội Mặc gia quân đang giằng co với Nam Phương và Lê Vương ra, ít nhất còn có thể rút ra được mười vạn đại quân trợ giúp biên quan. Kính xin Hoàng thượng điều một nhóm quân đội đi trước một bước mới phải."

Mặc dù trong lòng Mặc Cảnh Kỳ không cam lòng, nhưng lời của Hoa Quốc công lại không dễ phản bác, đang do dự, thì Nam Hầu vẫn không có mở miệng nói: "Hoàng thượng, lão Quốc công nói rất có lý, kính xin xuất binh trợ giúp biên quan trước. Trong vòng một ngày đại quân Tây Lăng đã hạ hai thành, nhiều nhất là trong mười ngày sẽ có thể đã tới Tín Dương, là thành trì quan trọng của Tây Bắc, Tín Dương chính là kho lúa ở Tây Bắc của Đại Sở, vạn nhất thành Tín Dương bị công phá. . ."

Mặc Cảnh Kỳ liền biến sắc, nhìn Diệp Ly một cái, cắn răng nói: "Truyền ý chỉ của trẫm, Lãnh Kình Vũ là Chủ tướng, Thế tử Nam Hầu là Phó tướng, lãnh mười lăm vạn binh mã ngay ngày mai lên đường!"

"Mạt tướng lĩnh mệnh!" Lãnh Kình Vũ và Thế tử Nam Hầu cùng đồng thanh bái lạy nói.

Hiển nhiên tâm tình của Mặc Cảnh Kỳ không thay đổi, mặt âm trầm phất tay một cái để cho mọi người lui ra.

Ra khỏi Ngự Thư phòng, Diệp Ly phụng bồi Hoa lão Quốc công đi

bộ xuất cung. Dọc theo đường đi Hoa lão Quốc công cũng không thể nói gì hơn là thở dài không dứt. Cho đến cửa cung mới đứng lại nhìn Diệp Ly nói: "Đúng lúc này Định vương lại không có ở kinh thành, đã làm khó Vương phi rồi."

Diệp Ly mím môi cười nhạt nói: "Để cho lão Quốc công lo lắng, những thứ này chỉ là chuyện thuộc bổn phận của Diệp Ly thôi."

Hoa lão Quốc công lắc lắc đầu nói: "Lần này Hoàng thượng thật sự vô trách nhiệm quá mức. Từ đầu đến đuôi chỉ giỏi làm khó phụ nhân, Hoàng thượng còn kém xa Tiên hoàng nhiều lắm."

Diệp Ly hiểu ý tứ của Hoa lão Quốc công, lúc Tiên hoàng còn thượng vị, vừa lúc Tây Lăng và Đại Sở chiến tranh nhiều năm liên tục, ngay lúc đó Định vương Mặc Lưu Danh không chỉ là văn chương trác tuyệt, mà còn có võ công xuất sắc. Có thể nói là người đầu tiên của Định Quốc Vương phủ sau Mặc Lãm Vân. Nổi danh như thế, nhưng Tiên hoàng lại có thể vẫn chịu đựng, tôn kính lễ độ với Mặc Lưu Danh vô cùng, cho đến khi lông cánh của Tiên hoàng đầy đủ, Mặc Lưu Danh trả lại quyền hành. Tiên hoàng mới bắt đầu thực thi quyền hành, mặc dù không tính là minh quân thánh chủ nhưng cũng là Quân chủ đầy hứa hẹn giữ vững sự nghiệp. Cùng Nhiếp Chính Vương lại càng truyền thành một đoạn giai thoại quân thần. Mà Mặc Cảnh Kỳ bây giờ, biểu lộ ra địch ý đối với Định Vương Phủ quá sớm, thậm chí ở trong lúc Định Vương rõ ràng đã thành phế nhân tránh mặt trong Định Quốc Vương phủ còn không có chút nào buông tha, còn khắp nơi chèn ép, khắp nơi áp chế Mặc gia quân. Nếu như hắn thật sự là kỳ tài có hùng tài vĩ lược, kinh thiên vĩ địa (*đầy tài năng giỏi mưu lược, hiếm có trên trời dưới đất*) thì cũng được, nhưng hết lần này tới lần khác thực lực của hắn căn bản không đủ để áp chế Mặc gia quân. Cho dù Mặc Tu Nghiêu cam tâm tình nguyện giao Mặc gia quân vào trong tay của hắn, thì vẫn là câu nói kia, hắn thật sự có thể sai xử điều động Mặc gia quân sao? Lấy tâm của hắn có thể đối xử tử tế với Mặc gia quân sao?

"Quốc công, xin cẩn thận lời nói." Diệp Ly thấp giọng cười nói.

Hoa Quốc công khoát khoát tay ý bảo Diệp Ly không cần tiễn

nữa, xoay người đi tới xe ngựa của mình, đưa mắt nhìn Hoa Quốc công lên xe ngựa, Diệp Ly vừa quay đầu lại liền thấy Thế tử Nam Hầu đang đứng ở cách đó không xa mỉm cười nhìn nàng. Diệp Ly bất đắc dĩ ở trong lòng thở dài, đối với cái vị đại tỷ phu này cũng chỉ có vài lần duyên phận ở Diệp phủ một bàn ăn cơm, có thể nói là hoàn toàn chưa quen thuộc. Hiện tại Diệp gia xuống dốc, cuộc sống của Diệp Trân ở Nam Hầu phủ lại coi như trôi qua không tệ, có thể thấy được người Nam Hầu phủ vẫn rất biết cách làm người. Hướng về phía điểm này, Diệp Ly cũng khách khí ba phần với hắn.

"Bái kiến Vương phi."

Diệp Ly gật đầu cười yếu ớt nói: "Thế tử khách khí. Thế tử có chuyện gì sao?"

Thế tử Nam Hầu cười nói: "Không có việc gì, Trân Nhi rất nhớ Vương phi, nếu Vương phi có rảnh không ngại đến quý phủ ngồi chốc lát."

Nghe vậy, Diệp Ly hơi kinh ngạc, nhíu mày. Hôm nay thái độ của Hoàng đế đối với Định Vương Phủ, chỉ cần là người sáng suốt đại khái đều có thể nhìn ra được, lúc này hắn thân là Thế tử còn muốn mời nàng đến quý phủ làm khách. . . . . Ánh mắt Diệp Ly lóe lên, cười nói: "Đại tỷ có thể gặp được Thế tử, cũng là phúc khí của tỷ ấy, mong rằng Thế tử chiếu cố nhiều hơn."

Thế tử Nam Hầu hào phóng cười nói: "Nếu như Trân Nhi đã vào Nam Hầu phủ, đương nhiên ta sẽ xem nàng ấy là người nhà. Vương phi yên tâm."

Diệp Ly gật đầu, nói: "Ngày mai Thế tử phải lên đường đến biên cảnh, chúc Thế tử thuận buồm xuôi gió."

"Đa tạ Vương phi." Nam Hầu Thế tử nói, "Tại hạ cáo từ."

"Không tiễn." Diệp Ly nói.

Nhìn hắn đi xa, Diệp Ly mới quay đầu lại nhìn cửa cung cao vút phía sau, nhíu nhíu mày xoay người đi.

Ngày hôm sau, Lãnh Kình Vũ và Thế tử Nam Hầu liền vội vội vã vã lãnh binh đi, Diệp Ly đứng ở trên cửa thành tiễn đưa nhìn đại quân đi xa nhíu chặt đôi mi thanh tú cũng không có mở ra. Trấn Nam

Vương Tây Lăng có danh xưng Chiến thần Tây Lăng, chấp chưởng Tây Lăng quốc mấy chục năm, cho dù là Mặc Tu Nghiêu cũng chưa chắc dám nói có nắm chắc sẽ thắng. Lãnh Kình Vũ và Thế tử Nam Hầu mang theo mười vạn nhân mã thật có thể được không?

"Vương phi sao vậy?" Trác Tĩnh đi theo bên cạnh Diệp Ly, nhìn sắc mặt của nàng hỏi.

Diệp Ly lắc đầu, Đại Sở không phải chỉ có một người tướng lãnh là Mặc Tu Nghiêu, mọi chuyện đều trông cậy vào Mặc Tu Nghiêu, vậy thì cái gì đều không cần làm.

"Tam muội. . . Vương phi. . . . . ." Giọng nói của Diệp Trân truyền đến từ phía sau. Diệp Ly quay đầu lại chỉ thấy Diệp Trân đứng ở bên cạnh Thế tử phi, vẻ mặt vui mừng nhìn nàng. Hồi lâu không thấy, Diệp Trân lộ ra vẻ tái nhợt tiều tụy hơn dung quang toả sáng lần trước nhìn thấy không ít. Ngay cả hốc mắt cũng đỏ rực, chắc là bởi vì trượng phu lên chiến trường mà cảm thấy lo lắng.

Thế tử phi Nam Hầu cũng là nữ tử xuất thân từ thư hương môn đệ, thoạt nhìn rất là ôn lương thục đức (*hiền lành nhân hậu*). Nhìn thấy Diệp Ly cũng hào phóng tiến lên hành lễ với nàng, hơn nữa hết sức hữu lễ để cho Diệp Trân và Diệp Ly nói chuyện riêng.

Hai tỷ muội vốn cũng không quen thuộc lắm, một năm gặp mặt cũng không được mấy lần, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói gì.

Trầm mặc một hồi lâu, Diệp Trân mới thấp giọng nói: "Vương phi có về thăm nhà chưa?"

Diệp Ly lắc đầu, hôm nay cảnh nhà Diệp gia sa sút, hiển nhiên Diệp lão phu nhân xem chuyện này là tại Diệp Ly mà ra, mỗi lần nhìn thấy nàng luôn kiếm chuyện nói những lời sỉ nhục nàng, nhiều năm như vậy, Diệp Ly mới lần đầu tiên phát hiện, thì ra Diệp lão phu nhân có thể không sợ quyền quý như vậy. Mà mặc dù Diệp Thượng Thư chưa nói, nhưng trên mặt cũng ra vẻ bất mãn với cái nữ nhi Vương phi này như có như không . Diệp Ly cũng không phải là người thích tự tìm phiền phức cho mình, trừ lúc cần thiết thì cũng lười trở về.

Diệp Trân thấp giọng nói: "Phụ thân tính qua một thời gian nữa

liền về quê."

Diệp Ly gật đầu nói: "Trở về cũng tốt, nếu như dạy Dung Nhi thật tốt, trong nhà cũng còn có chút của cải, tương lai phụ thân và tổ mẫu cũng có thể an hưởng tuổi già." Hôm nay cái cục diện này, Diệp gia đã thối lui ra khỏi quan trường, rời xa kinh thành là lựa chọn chính xác nhất. Nếu không, nếu lại một lần nữa cuốn vào trong những thứ lục đục với nhau kia, chỉ sợ cũng không phải đơn giản chỉ từ quan là có thể giải quyết.

Mày liễu xinh đẹp của Diệp Trân khẽ nhăn lại, nhìn Diệp Ly nói: "Tam muội, muội thật sự hận phụ thân như vậy, thật sự không thể giúp phụ thân sao?"

Diệp Ly lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ, chính là bởi vì ta không hận phụ thân, cho nên ta mới bảo ông từ quan về quê. Không có gì quan trọng hơn tính mạng."

Trong mắt Diệp Trân lộ ra một tia mê man không hiểu được, càng nhiều hơn là không tin. Nhìn Diệp Ly u oán thở dài nói: "Nhị muội đã chết, hôm nay Tứ muội cũng sinh tử không biết. Ngũ muội, Lục muội. . . Không nói tới cũng được, mấy người tỷ muội chúng ta như thế nào. . . . . ."

"Đại tỷ, Nam Hầu phủ cũng xem như là gia đình phúc hậu, Thế tử phi cũng là người thông minh, sẽ không làm khó dễ tỷ. Một mình tỷ an tâm mà sống đi." Diệp Ly trầm giọng nói.

Diệp Trân ngẩn ra, phục hồi tinh thần lại nhưng Diệp Ly đã đi xa. Đáy mắt lộ ra một tia bi ai và không cam lòng, nói sâu xa: "Không có hài tử, không có gia thế, ta phải làm sao mà sống tốt? Tam muội, cũng không phải mỗi người đều có số mệnh tốt như muội vậy."

Chương 132: Xuất chinh (1)

Tin tức biên quan một ngày một ngày truyền đến, sau đó không khí trên cả triều đình cũng càng ngày càng nghiêm trọng hơn, đại quân Tây Lăng liên tiếp nửa tháng liền hạ ba thành, tiến tới gần Tín Dương. Ngày chín tháng chín, lại truyền tới tin tức Lãnh Kình Vũ và Thế tử Nam Hầu mang mười vạn đại quân mới vừa chạy tới cứu viện đã bị Trấn Nam Vương tự mình mang theo năm vạn đại quân nửa đường chặn đánh, tổn thất hơn phân nửa, tàn quân còn dư lại lui giữ Tín Dương. Ngày mười tháng chín, Tín Dương bị vây. Mà đồng thời, đại quân Tây Lăng phân ra ba đường chia ra hướng Nam, Bắc, Trung, ba đường đồng thời tiến công, các quan khẩu biên quan đều truyền đến tin khẩn cấp cầu viện. Nhưng lúc này, Định Quốc Vương Gia trăm năm qua vẫn bảo vệ Đại Sở lại vẫn không thấy bóng dáng, mỗi ngày Định Quốc Vương phủ đông như trẩy hội.

"Vương phi."

Trong thư phòng, Diệp Ly ngẩng đầu lên nhìn Mặc tổng quản ở cửa hỏi: "Lại có người nào yêu cầu gặp?"

Mặc tổng quản trầm giọng nói: "Hoa Quốc công và Nam Hầu cầu kiến. Thế tử Nam Hầu mất tích trong loạn quân."

"Mất tích? Làm sao lại. . . . . ." Đôi mi thanh tú của Diệp Ly nhíu chặt, nàng hơi hiểu Hoa Quốc công và Nam Hầu tới để làm gì. Chỉ là cái này lại thật sự hơi làm khó nàng. Khẽ thở dài một hơi, Diệp Ly nói: "Mời lão Quốc công và Nam Hầu vào đi."

Không lâu sau, Hoa Quốc công và Nam Hầu đã đến cửa, Diệp Ly tự mình đứng dậy nghênh đón, ngăn lại hai người muốn hành lễ, nói: "Nơi này cũng không có người ngoài, nghi thức xã giao liền thôi đi. Lão Quốc công, Hầu gia, mời ngồi."

Hai người tạ ơn ngồi xuống, nha đầu dâng nước trà lên, Diệp Ly mới hỏi: "Lão Quốc công và Nam Hầu cùng đến, là vì chuyện ở biên

quan?”

Nam Hầu tiều tụy, thở dài một tiếng nói: “Đúng vậy, quấy rầy Vương phi.”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Thế tử và Bản phi cũng không tính là người ngoài, Hầu gia không cần gấp gáp. Bản Phi lập tức liền phân phó người đang ở biên quan tìm kiếm Thế tử.”

Nam Hầu lắc đầu, thở dài nói: “Khuyển nhi tận trung vì nước, sống hay chết đều xem ý trời. Chỉ là. . . Vương phi, chắc chắn Định Vương Phủ nhận được tin tức ở biên quan nhanh hơn chúng ta một chút, cứ như vậy nữa chỉ sợ không đợi được Định Vương điện hạ trở về, vài chục vạn đại quân ở biên cảnh sẽ toàn quân bị diệt!”

Diệp Ly cũng nhẹ giọng thở dài, nói: “Trấn Nam Vương Tây Lăng tích lũy sức lực cùng nhuệ khí mười mấy năm, hôm nay trở lại xâm lược sao lại đơn giản như vậy được chứ? Nhưng mà mặc dù Định Vương phủ đã truyền tin tức đi Bắc Nhung từ sớm, nhưng đến nay Vương gia cũng vẫn bặt vô âm tín. Bản phi cũng thế. . . Không thể làm gì. . .”

Hoa Quốc công nặng nề than thở, nói: “Chỉ một cái đưa hôn, sao Hoàng thượng lại phái Định Vương đi? Hết lần này tới lần khác hôm nay tướng lãnh trong triều có thể mang binh đánh giặc thì chỉ có Mộ Dung tướng quân tại Vĩnh Châu phía xa, Tĩnh Quốc tướng quân trấn thủ biên cảnh Bắc Nhung. Lão phu. . . . . .” Thở dài một tiếng, Hoa Quốc công chợt đứng dậy liền đi ra ngoài nói: “Lão phu tiến cung cầu kiến Hoàng thượng, liền do lão bất tử ta lãnh binh xuất chinh đi!”

Diệp Ly và Nam Hầu liền vội vàng kéo hắn lại, Nam Hầu cười khổ nói: “Lão Quốc công, nếu lãnh binh xuất chinh cũng là do chúng ta đi, sao có thể để lão Quốc công chứ?”

Nhìn hai lão nhân trước mắt cộng số tuổi lại cũng đã vượt qua một trăm hai mươi tuổi, trong lòng Diệp Ly bất đắc dĩ cười. Nàng hiểu mục đích bọn họ đến đây, nhưng không cách nào trách bọn họ. Bởi vì bọn họ khác với Mặc Cảnh Kỳ và Liễu Thừa tướng, Mộc Dương Hầu. Bọn họ thật sự lo lắng tướng sĩ, dân chúng, ám vệ của Đại Sở và biên quan. Bởi vì nàng cũng từng là một quân nhân, chỉ

bằng điểm này nàng đã không có cách nào oán hận bọn họ.

"Lão Quốc công, Hầu gia. . . . . ."

Hoa Quốc công quay đầu lại thấy hai tròng mắt Diệp Ly trong suốt trầm tĩnh giống như soi rõ mọi chuyện, ngẩn người lại ngồi xuống. Hoa Quốc công hơi áy náy nói: "Vương phi chớ trách, lúc này lão đầu tử ta còn không biết thức thời tới quấy rầy ngài, thật sự là. . . . . ."

Diệp Ly lắc đầu nói: "Lão Quốc công nói quá lời, Diệp Ly hiểu."

Hoa Quốc công nói: "Hôm nay Tu Nghiêu không có ở đây, một nữ tử như cháu chống đỡ Định Quốc Vương phủ lớn như thế vốn đã không dễ, sao lão đầu tử ta lại không biết. Chỉ là biên quan báo nguy, chỉ sợ thật sự không đợi được đến lúc Định vương trở lại. Lão đầu tử cũng nghe nói qua một chút về bản lãnh của Vương phi, kính xin Vương phi nhìn ở trên tánh mạng của dân chúng và tướng sĩ biên quan Đại Sở ra một phần lực. Mới vừa rồi lão phu nói dẫn binh xuất chinh tuyệt đối không phải yêu cầu gì, điều Vương phi cố kỵ, lão đầu tử ta cũng biết rõ. Nếu Vương phi tin lão đầu tử ta, lão phu tự mình lãnh binh, ít nhất còn có thể chống đỡ đến ngày Định vương trở về. Cho dù Hoàng thượng nóng lòng cũng sẽ không làm việc chuyện đã ập lên đầu còn muốn chiếm binh quyền của lão phu. Một khi Định Vương trở về trực tiếp đi biên quan tiếp quản đại quân, hết thảy đều không mất gì cả. Vương phi cháu xem thế nào?"

Diệp Ly cười khổ nói: "Lão Quốc công liền khẳng định Diệp Ly có thể điều động Mặc gia quân như thế?"

Lông mi trắng của Hoa Quốc công nhảy lên, liếc nhìn Diệp Ly nói: "Vậy Vương phi có thể điều động hay không? Nếu Vương phi nói không thể, lão đầu tử sẽ đứng dậy đi liền."

Diệp Ly trầm mặc một hồi lâu, ngẩng đầu lên nói: "Binh quyền không thể cho lão Quốc công, cũng không phải Diệp Ly không tin Quốc công, mà cho dù binh phù cho Quốc công chỉ sợ cũng không thể dễ dàng điều động."

Đáy mắt Hoa Quốc công và Nam Hầu hiện lên vẻ thất vọng, lại nghe Diệp Ly thản nhiên nói: "Diệp Ly sẽ cùng đi đến biên quan một

chuyến là được. Nhưng tuổi tác lão Quốc công đã cao chỉ sợ không thể lặn lội đường xa. . ..”

Nam Hầu vui vẻ nói: “Nếu Vương phi tin tưởng Bản hầu, Bản hầu lập tức thỉnh cầu Hoàng thượng lãnh binh xuất chinh là được, không, Bản hầu cũng có thể nhậm chức Phó Tướng, nhưng tạm gác vị trí chủ soái lại đợi Định Vương trở về!”

Hoa Quốc công hơi kinh ngạc đánh giá Diệp Ly, trong mắt không thiếu ý than thở, gật đầu nói: “Tốt, Tu Nghiêu quả nhiên thật tinh mắt. Lần này liền làm phiền Vương phi.”

Diệp Ly lắc đầu cười nói: “Lão Quốc công đừng cao hứng quá sớm, suy nghĩ của ta và người có khá hơn nữa, thì Hoàng thượng chưa hẳn đã đồng ý.”

Hoa Quốc công trầm giọng nói: “Nếu Hoàng thượng thật sự là vua của một nước thì tự nhiên sẽ đáp ứng.”

Nghe vậy, Nam Hầu ngẩn ra, nhìn ngoài thư phòng một chút, thấp giọng nói: “Lão Quốc công, lời này không thể nói.”

Lão Quốc công hừ nhẹ một tiếng không nói thêm gì nữa.

Tiễn Hoa Quốc công và Nam Hầu đi, Diệp Ly vừa trở lại thư phòng liền thấy Phượng Chi Dao đứng ở dưới giá sách cúi đầu lật sách. Nghe thấy tiếng bước chân của nàng mới quay đầu lại hơi lo lắng nói: “Vương phi thật sự đáp ứng lão Quốc công và Nam Hầu đi đến biên quan?”

“Ngươi nghe được?” Diệp Ly cười yếu ớt, đi trở về án thư ngồi xuống, rồi nói: “Thế tới của Tây Lăng hung hãn, Mặc gia quân không muốn đếm xỉa đến căn bản là chuyện không thể nào, cho dù Vương gia không có ở đây. Hiện tại ta đè ép không giao binh quyền ra, có lẽ mọi người còn có thể hiểu, nhưng một khi chiến sự tiếp tục chuyển biến xấu nữa, vô luận là lý do gì cũng không có kết quả. Người trong thiên hạ nhìn qua chỉ có Đại Sở bị ngoại tộc giày xéo mà Mặc gia quân lại ngoảnh mặt làm ngơ. Ngoài ra, nếu sớm muộn gì cũng phải xuất binh, sớm tiến vào chiến trường sẽ sớm nắm giữ được cục diện. Huống chi. . . Ta đã đáp ứng, vị trong cung kia cũng không nhất định sẽ đáp ứng.”

Phượng Chi Dao cười lạnh nói: “Nếu hắn không đáp ứng, tương lai bị người trong thiên hạ nghị luận cũng không liên quan đến chúng ta.”

Diệp Ly gật đầu, nói: “Đã qua lâu như vậy rồi, nếu như Vương gia bên kia thuận lợi…, đại quân chúng ta xuất phát đến biên quan, Vương gia cũng nên gấp trở về.”

Nhắc tới Mặc Tu Nghiêu, Phượng Chi Dao cũng không nhịn được nữa cau mày nói: “Đã nhiều ngày như vậy, sao Vương gia còn không có tin tức?”

“Có lẽ có người không hy vọng hắn trở lại. Hoàn toàn không có tin tức ít nhất chứng minh bây giờ hắn còn không có chuyện gì. Ngươi đi chuẩn bị đi, nhân tiện nói cho Mặc tổng quản, nếu như Thế tử trắc phi Nam Hầu phủ tới, mời nàng đi về trước.”

“Vâng.” Phượng Chi Dao gật đầu, chần chờ một chút lại nói: “Vương phi, lần này vẫn là để Phượng tam cùng đi biên quan với ngài đi.”

Diệp Ly nhíu mày nói: “Ta và Vương gia không có ở đây, mặc dù Định Vương phủ trong kinh thành sẽ không có chuyện gì, nhưng cũng cần người lưu lại chủ trì đại cục.”

Phượng Chi Dao nói: “Có Mặc thúc ở đây là đủ rồi. Mặc dù thủ vệ của Định Vương phủ sâm nghiêm nhưng tác dụng thực tế cũng không tính lớn với Mặc gia quân. Huống chi Mặc tổng quản quản lý Vương phủ mấy chục năm rồi, vốn mạnh hơn nhiều người không có kinh nghiệm như ta.”

Diệp Ly trầm tư chốc lát rồi nói: “Ta biết rồi, ngươi đi trước đi, chút nữa ta sẽ suy nghĩ. Ngươi đã chuẩn bị cùng xuất chinh, nên đi cáo biệt người nào, liền đi cáo biệt đi.”

Phượng Chi Dao sửng sốt, trên mặt tràn ra một tia khổ sở cười nói: “Một lãng tử như ta thì chỗ nào có người nào cần cáo biệt. . . . .”

Diệp Ly mỉm cười nhìn hắn nói: “Lừa gạt mình không có ý nghĩa, đến khi ly biệt đã không kịp mới hối hận.”

Phượng Chi Dao hơi hoảng hốt thất thần, một lát sau phục hồi

tinh thần lại mới hơi thất hồn lạc phách tiêu sái đi ra ngoài.

Đề nghị của Hoa Quốc công và Nam Hầu, quả nhiên Mặc Cảnh Kỳ nghe cũng không nghe xong, quả quyết phủ quyết ngay trong lúc lâm triều, Diệp Ly cũng không để ý cái này, thì ngược lại, sau khi bãi triều Từ Hồng Ngạn và Từ Thanh Trạch liền cùng nhau đi đến Định Vương phủ. Từ Hồng Ngạn cũng không nói gì, mặc dù ông cũng không là người giữ chức vị quan trọng, nhưng rất hiểu rõ ràng thời cuộc hơn người đang ở trong cuộc. Chỉ dặn dò một phen rồi thở dài xoay người rời đi. Từ Thanh Trạch vẫn trầm mặc ít nói như ngày thường, lúc gần đi mới nói: "Nếu muội cố ý muốn đi, ngày mai huynh xin tấu với Hoàng thượng cùng đi biên quan với muội."

Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Nhị ca sắp phải thành thân. Nếu vì Ly Nhi mà trì hoãn hôn sự, Tần bá mẫu và mợ còn không giận muội? Thị vệ của Định Vương phủ nhiều, Nhị ca yên tâm đi."

Từ Thanh Trạch nhíu nhíu mày, nói: "Cùng đi, bác, phụ thân và ông nội cũng yên tâm hơn một chút." Nói xong cũng không quản Diệp Ly còn muốn nói điều gì, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Tin tức xấu ở biên quan một ngày lại một ngày truyền đến, mặc dù tại phía xa kinh thành mọi người không nhìn thấy tinh phong huyết vũ nhưng một ít thành trì san sát bị mất và số thương vong lại vẫn làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình. Mà trong kinh thành, ngôn luận thỉnh cầu Định Quốc Vương phủ xuất binh cũng càng ngày càng nhiều. Mọi người đã sớm có thói quen vô luận lúc nào luôn luôn vẫn là đại quân màu đen ở đây bảo vệ an nguy của bọn hắn như vậy, còn lần này, chiến tranh bắt đầu đã gần một tháng rồi, lại vẫn chưa từng nghe qua bất cứ tin tức gì của Định Quốc Vương phủ và Mặc gia quân, điều này làm cho rất nhiều dân chúng thậm chí là quan to hiển quý đều mơ hồ bất an. Lòng người trong cả kinh thành dao động hoảng loạn.

Đợi đến sau khi không biết từ chỗ nào truyền ra tin tức Định Vương ở tại phía xa Bắc Nhung, Định Quốc Vương phi thay thế phu quân xuất chinh bị Hoàng thượng phủ quyết, đến lúc đó trên triều đình một mảnh im lặng, dân chúng đang lúc này lại dần dần nghị

luận. Lời lẽ tự nhiên là rất có bất mãn với quyết định của Hoàng đế, nhưng lúc này Mặc Cảnh Kỳ lại không quyết đoán đi trấn áp lời đồn đãi kia, đưa đến cả kinh thành, thậm chí dân chúng các nơi dâng tấu ùn ùn kéo đến, cơ hồ che mất hơn phân nửa Ngự Thư phòng. Ba ngày sau, rốt cục Mặc Cảnh Kỳ ở trong lúc lâm triều, mặt đen tuyên bố ý chỉ, do Nam Hầu làm Phó Tướng, Định Quốc Vương phi đi theo giám quân, xuất chinh biên quan đón đánh Tây Lăng xâm lược. Nhận được ý chỉ, Diệp Ly quệt quệt khóe môi xoay người trở về phòng chuẩn bị.

Tin tức Mặc gia quân sắp xuất chinh làm cho cả kinh thành rất hưng phấn, phảng phất như chỉ cần Mặc gia quân vừa ra, đại quân Tây Lăng sẽ hoa rơi nước chảy binh bại như núi đổ. Diệp Ly nhìn ở trong mắt không thể thầm than, Mặc Tu Nghiêu nói không sai, Định Vương phủ cường đại qua nhiều năm như vậy làm cho danh tướng chân chính của Đại Sở rất thưa thớt. Một khi Định Vương phủ xảy ra chuyện gì, cục diện của Đại Sở thật sự làm người ta lo lắng.

Chương 133: Xuất chinh (2)

Tướng quân Trương Khởi Lan thống lĩnh tám mươi vạn Mặc gia quân nhưng đóng ở gần kinh thành thì chỉ có năm vạn nhân mã, mà năm vạn người này nghe nói là dùng để bảo vệ xung quanh kinh đô và vùng lân cận, cho nên cũng không thể theo đại quân của Diệp Ly xuất chinh đến biên quan. Diệp Ly và Nam Hầu cần dẫn người rời khỏi kinh thành trước, đến chỗ phần đất bên ngoài cách kinh thành mấy trăm dặm mới tụ họp với mấy đại quân đóng ở các nơi, sau đó mới có thể chạy tới biên cương. Điều này cũng làm cho bớt đi nghi thức tiễn đưa và tuyên thệ trước khi xuất quân. Vừa lúc Diệp Ly cũng không thích loại phô trương dối trá này, đương nhiên cũng hài lòng với cách an bài có thể nói hơi qua loa như vậy.

Đại đa số người của Định Vương phủ vẫn phải ở lại kinh thành giữ vững chức trách riêng của mình, hộ tống Diệp Ly cùng đi đến chiến trường thì chỉ có Phượng Chi Dao, Trác Tĩnh, cùng với Vân Đình bị ném vào trong quân doanh không lâu và Từ Thanh Trạch không biết đã dùng biện pháp gì thuyết phục được Mặc Cảnh Kỳ. Bởi vì Từ Thanh Trạch kiên trì muốn cùng đi tới biên quan, nên để cho Diệp Ly rất áy náy với Tần Tranh đã không gặp lâu ngày. Nhưng ngược lại, Tần Tranh đến đây tiễn đưa, lại rất hiểu chuyện cười cười với Diệp Ly, dặn dò hai người trên đường phải cẩn thận, sớm ngày trở về. Ngoài ra, Mặc Cảnh Kỳ không biết là nghĩ như thế nào, lúc gần đi, lại nhét Mộc Dương vào, Mặc Cảnh Kỳ nói là không biết Định Vương ngày nào về, mà Nam Hầu thì tuổi tác đã cao nên phái Mộc Dương làm tiểu tốt chạy chân cho Nam Hầu. Diệp Ly và Nam Hầu cũng không để ý việc này bao nhiêu, vì cái gì mà Mặc Cảnh Kỳ phái Mộc Dương đi theo, thì trong lòng mọi người đều biết rõ. Mặc dù Mộc Dương là thiếu niên tuấn kiệt, những người khác cũng không phải là

ngồi không, đến khi lên chiến trường, rốt cuộc có tình huống như thế nào, thì ai cũng không thể dự liệu. Bọn họ hoàn toàn không cần phải vì chút chuyện nhỏ này mà trở mặt với Hoàng đế.

Đoàn người một đường giục ngựa chạy như điên, chỉ mới hơn một ngày đã thấy được thị trấn quân sự quan trọng Hằng Thủy cách Sở kinh năm trăm dặm, thành Hằng Thủy cũng không phồn hoa tráng lệ, nhưng mà cách Thành Tây hai mươi dặm là nơi đóng quân của gần mười mấy vạn Mặc gia quân. Ngoài ra, bên ngoài thành, còn có mấy chỗ đóng quân chạy tới từ hướng này, mấy ngày qua, bên trong có gần ba mươi vạn đại quân tụ họp ở chỗ này. Chạy tới dưới thành Hằng Thủy đã là lúc hoàng hôn, Diệp Ly ghìm chặt ngựa, quay đầu nói với Nam Hầu: "Hầu gia, tối ngày hôm qua Tôn tướng quân đã dẫn người chạy tới Hằng Thủy, chúng ta cũng không vào thành, mà trực tiếp đi đại doanh Hằng Thủy đi."

Nam Hầu tán thưởng nhìn Diệp Ly thẳng tắp ngồi ở trên lưng ngựa, nói: "Cứ theo như Vương phi nói mà làm đi." Liên tục một ngày một đêm giục ngựa chạy như điên, coi như là một nam tử cũng không chịu được, mà Định Vương phi lại vẫn khí định thần nhàn, trên mặt ngay cả một chút mỏi mệt cũng không thấy. Điều này làm cho Nam Hầu và Mộc Dương cùng đồng hành đều không thể không vừa kinh ngạc lại vừa bội phục.

Đại doanh Hằng Thủy ở dưới chân núi Hằng Thủy cách Thành Tây hai mươi dặm, phía trước là bình nguyên mênh mông vô bờ, sau lưng là núi Hằng Thủy, là một nơi luyện binh thiên nhiên. Đoàn người còn cách chỗ trú đóng của đại doanh Hằng Thủy còn có năm sáu dặm đường, tướng lãnh địa phương và tướng quân Tôn Viêm chạy tới tối hôm qua đã cùng đến đây nghênh đón từ sớm, "Mạt tướng chờ tụ họp với Vương Phi!"

Diệp Ly khẽ gật đầu, hỏi: "Chủ tướng đại doanh Hằng Thủy ở đâu?"

Một nam tử trung niên râu tóc hoa râm, đã bốn mươi năm mươi tuổi lại tinh thần sáng láng như cũ, từ trong đám người kia đi ra chắp tay nói với Diệp Ly: “Mạt tướng Lữ Cận Hiền, thẹn là Chủ tướng của đại doanh Hằng Thủy, bái kiến Vương Phi.”

Diệp Ly tung mình xuống ngựa, giơ tay lên nói: “Lữ tướng quân không cần đa lễ. Vị này là phó soái Tây Chinh – Nam Hầu, Hoàng thượng đặc biệt phong, vị này là Thế tử Mộc Dương hầu, Giáo úy tiên phong Mộc Dương.” Diệp Ly cũng không giới thiệu đám người Trác Tĩnh, Vân Đình đứng phía sau mình, các tướng lĩnh cũng hiểu được, mấy người này là người của mình, chỉ tiến lên làm lễ ra mắt với Nam Hầu và Mộc Dương.

Nam Hầu vốn cũng là người đã trải qua chiến trường, đương nhiên ở trước mặt mấy tướng lãnh ở nơi này cũng không câu nệ tiểu tiết gì, hết sức thẳng thắn bắt chuyện với mọi người. Về phần Mộc Dương, thì mặc dù hắn có thân phận là Thế tử Mộc Dương hầu, nhưng chức vị trong quân chỉ là một Giáo úy, bất kỳ chức vị của một tướng lãnh nào tại chỗ này đều cao hơn hắn. Đương nhiên cũng không có nhiều chỗ cho hắn nói chuyện, chỉ là đi theo Nam Hầu cùng hàn huyên với mọi người một câu. May là mặc dù từ nhỏ Mộc Dương đã thuận buồm xuôi gió mà lớn lên, nhưng cũng không có dưỡng thành bệnh tâm cao khí ngạo mắt cao hơn đầu. Bề ngoài cũng tính là một mảnh hài hòa vui vẻ.

Sau khi hàn huyên, Nam Hầu nghiêm nghị hỏi: “Lữ tướng quân, đại quân có thể lên đường lập tức không?”

Lữ Cận Hiền cũng không hàm hồ, cất cao giọng nói: “Đại quân đã gác giáo chờ phân phó từ sớm, chỉ cần Vương phi và Hầu gia ra lệnh một tiếng, lúc nào cũng có thể lên đường!”

Phượng Chi Dao cười nói: “Lữ tướng quân, chúng ta một đường chạy tới thật sự là hơi mệt chút, hay để sáng mai mới lên đường đi.”

Lữ Cận Hiền nhìn mọi người một chút, cười nói: “Phượng tướng quân nói rất đúng, là lão phu suy nghĩ không chu đáo, Vương phi, Hầu gia, xin về trong doanh nghỉ ngơi một đêm. Cũng để cho các tướng sĩ được nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Trong đại doanh rộng lớn, đến ban đêm đã hoàn toàn yên tĩnh. Sáng mai sẽ phải xuất chinh, cho nên phần lớn các tướng sĩ đều ngủ thật sớm, dĩ nhiên những người này không bao gồm chư vị tướng lãnh ngồi ở trong quân trướng nghị sự.

Trong đại trướng, Diệp Ly thay một bộ áo màu xanh nhạt ngồi ở chủ vị ngay chính giữa. Bên dưới trái phải là tướng lãnh cùng cấp theo như quan hàm cao thấp theo thứ tự ngồi: Phượng Chi Dao, Lữ Cận Hiền, Tôn Viêm. Về phần Nam Hầu thân là phó soái và Mộc Dương thì ngay từ sau khi thương nghị xong mọi chuyện đã được mời đi nghỉ ngơi. Các tướng lĩnh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Ly, vị nữ chủ nhân Định Quốc Vương phủ này, thay vì nói là tôn trọng thân phận của Diệp Ly – Định Vương phi, thì không bằng nói là tôn trọng khối ngọc bội nàng treo ở bên hông kia.

Một vị tướng lãnh đứng lên nói: “Vương phi, không biết lúc nào Vương gia mới có thể trở về?” Vương phi chỉ có thân phận giám quân, Nam Hầu thân là phó soái – người có quyền lực cao nhất trong Mặc gia quân hiện tại. Mặc dù Nam Hầu luôn giữ lập trường trung lập trước sau như một, nhưng lại vẫn khiến cho các tướng lĩnh thần phục Định Vương phủ này cảm thấy hơi bất an.

Diệp Ly nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Vương gia đang ở tại Bắc Nhung, nhận được tin tức sẽ nhanh chóng trở về, tất nhiên cũng cần phải có thời gian nhất định. Nhưng mà hiện tại, chiến sự biên quan lại không

đợi được đến lúc Vương gia trở lại. Hay là. . . Vương gia không có ở đây thì chư vị tướng quân cũng không đánh giặc?"

Các tướng lĩnh im lặng một trận, chỉ nghe Diệp Ly tiếp tục nói: "Bản phi hiểu chư vị trung thành với Định Vương phủ và Vương gia. Nhưng Bản Phi cũng hy vọng chư vị tướng quân phải hiểu một việc, cuối cùng Mặc gia quân tồn tại là vì cái gì?" Đôi mắt đẹp nhẹ nhàng nhàn nhạt quét qua trên thân mọi người, "Là vì an bình của dân chúng Đại Sở. Từng tướng sĩ Mặc gia quân cũng có cha mẹ con cái giống như mọi người, Mặc gia quân thủ hộ Đại Sở chính là thủ hộ thân nhân của mình."

Mọi người lại một trận trầm mặc, Lữ Cận Hiền hơi do dự, nói: "Chẳng lẽ chúng ta thật sự phải để Nam Hầu chỉ huy sao?"

Diệp Ly nói: "Nếu như mục đích của Nam Hầu giống Mặc gia quân, thì vì sao không thể tạm thời nghe theo chỉ huy của ông ta? Hiện tại Vương gia không thể chạy về kịp, đây là sự thật, chẳng lẽ chúng ta có thể nói cho người Tây Lăng, Định Vương không có ở đây nên mấy ngày nữa chúng ta mới đánh sao?"

Nghe vậy, thần sắc mọi người không nhịn được một trận vặn vẹo.

Phượng Chi Dao cười nói: "Vương phi, mọi người lo lắng chính là, nếu như Mặc gia quân nghe theo Nam Hầu điều khiển, ông ta nhận được binh quyền Mặc gia quân có thể sẽ làm chuyện bất lợi với chúng ta hay không?"

Diệp Ly nhướn mày cười nói: "Nam Hầu sẽ không nhận được binh quyền Mặc gia quân. Bản phi sẽ luôn luôn đi theo cùng hành động với Nam Hầu, mặc dù như thế. . . hơi có tai hại, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể như vậy. Lại nói, Nam Hầu tạm thời giữ chức chủ soái, cũng không thể đích thân tới mỗi một nơi chiến cuộc, cho nên, trên

chiến trường còn phải làm phiền chư vị tướng quân."

Mọi người cùng kêu lên nói: "Nhất định không cô phụ kỳ vọng của Vương Phi."

Diệp Ly gật đầu nói: "Làm phiền chư vị tướng quân. Vậy, trước thế cục hôm nay các vị đã biết được bao nhiêu?"

Lời này vừa nói ra, trong trướng lập tức trầm mặc xuống. Mặc dù bọn họ có tâm kết với người Hoàng đế phái tới, nhưng đó cũng là bởi vì … mấy năm nay, Hoàng đế tận hết sức lực chèn ép, bố trí Mặc gia quân. Vốn Mặc gia quân phân tán trấn thủ biên quan Đại Sở, nhưng cũng bởi vì Mặc Cảnh Kỳ không yên lòng, thừa dịp Định Vương ở trong phủ dưỡng thương và nguyên khí Mặc gia quân bị tổn thương nặng nề, đã điều toàn bộ Mặc gia quân vào nội địa, tất cả đóng ở biên quan cơ hồ cũng là thân tín của Hoàng đế hoặc là tướng lãnh không thể nào phối hợp với Định Vương phủ. Mà hôm nay, Tây Lăng xâm lấn Đại Sở, cũng giống như lần xâm lấn trước, cũng là vùng đất bọn họ đã từng thủ hộ, sao trong lòng bọn họ có thể thật sự không gấp gáp chứ?

Lữ Cận Hiền trầm giọng nói: "Lần này Tây Lăng có chuẩn bị mà đến, Trấn Nam Vương tự mình dẫn quân chính diện với ba mươi vạn nhân mã xâm phạm biên giới, theo tin tức trên tiền tuyến, chỉ vây khốn Tín Dương thôi đã có tới chục vạn quân. Binh mã triều đình phái đi bị Trấn Nam Vương phục kích, tổn thất hơn phân nửa, hai ngày nay mấy người chúng ta cũng đã thương lượng qua, chỉ sợ thành Tín Dương là. . . không thủ được."

Sắc mặt mọi người đều khó coi, Tín Dương là kho lúa của Tây Bắc, một khi Tín Dương thất thủ, thì tổn thất là không chỉ là một thành trì, mà còn có lương thực của dân chúng Tây Bắc, thậm chí là quân lương cũng sẽ bị uy hiếp.

Diệp Ly trầm tư chốc lát, lại hỏi: “Lấy tốc độ hành quân của chúng ta, kết quả xấu nhất là gì?”

Lữ Cận Hiền nói: “Đại quân Tây Lăng vượt qua Tín Dương, công chiếm cả Thanh Châu. Sau đó tiến vào Hán Châu, bị giữ lại ở Giang Hạ.”

Diệp Ly nhướng mày, Lữ Cận Hiền giải thích: “Gần Giang Hạ có năm vạn người của chúng ta đóng ở đó. Chủ tướng là tướng quân Nguyên Bùi, cũng là lão tướng sa trường. Hiện tại chắc ngài ấy đã đi trợ giúp Tín Dương. Một khi Tín Dương thất thủ, ngài ấy sẽ mang binh lui giữ Giang Hạ. Chúng ta một đường lập tức hành quân thì có thể tới kịp trợ giúp Giang Hạ.”

Diệp Ly gật đầu, những điều này, lúc trước nàng và Phượng Chi Dao cũng đã phân tích qua, cũng cho ra kết luận không khác Lữ Cận Hiền nhiều. Diệp Ly vuốt vuốt mi tâm hỏi: “Chỉ nói tình huống bình thường của quân Tây Lăng, như vậy nam lộ và bắc lộ thì như thế nào?”

Lữ Cận Hiền nói: “Nam lộ và bắc lộ có ít nhất mười lăm vạn đại quân mỗi bên. Chia ra tiến công phía nam Gia Nghĩa quan và phía Bắc Thiên Vân quan, mặc dù thủ tướng biên quan cố hết sức ngăn cản, nhưng chỉ sợ tình huống cũng không được lạc quan lắm.”

“Nam lộ và bắc lộ là người phương nào lãnh binh?”

Lữ Cận Hiền lắc đầu, Tôn Viêm nói: “Khởi bẩm Vương phi, nghe nói nam lộ là do Thế tử Trấn Nam Vương Lôi Đằng Phong chỉ huy. Người này đã được Trấn Nam Vương dạy từ nhỏ, mười chín tuổi đã ra chiến trường giao chiến với Bắc Nhung, vừa xuất hiện liền tài hoa xuất chúng, thật sự không thể khinh thường. Chủ tướng bắc lộ là lão tướng của Tây Lăng – Thượng Quan Nghi, người này không thể nói

là có công tích đặc biệt vĩ đại gì, hơn nữa tuổi cũng đã hơn sáu mươi. Nhưng mà. . . Hắn là Lão sư binh pháp của Trấn Nam Vương Tây Lăng."

Diệp Ly gật đầu, trầm tư hồi lâu mới ngẩng đầu lên nói: "Hôm nay cực khổ các vị tướng quân rồi, sáng mai liền phải lên đường, mọi người đi về nghỉ ngơi trước đi."

Mọi người đứng dậy cáo từ Diệp Ly, xoay người đi ra ngoài. Trong trướng chỉ để lại Phượng Chi Dao và Trác Tĩnh, Từ Thanh Trạch. Phượng Chi Dao cười nhìn Diệp Ly nhíu chặt chân mày, cười nói: "Tây Lăng thế tới hung hãn, Vương phi cảm thấy nhức đầu sao?"

Diệp Ly cười khổ nói: "Có thể không nhức đầu sao?" Nàng cũng không phải là thiên tài tuyệt thế, nói trắng ra là, căn bản nàng cũng không có loại tinh lực đấu với chiến tranh quy mô lớn này. Nếu bàn về tiểu tổ đặc chủng tác chiến, thì nàng có đủ lòng tin để ngạo thị thiên hạ, nhưng bàn về những thứ điều binh khiển tướng chỉ điểm giang sơn này, cho dù được Mặc Tu Nghiêu rất nhiều lần chỉ điểm sơ sơ mới tốt hơn, thì vẫn không nhịn được trong lòng hơi chột dạ.

Phượng Chi Dao nói: "Có thể khẳng định, nhân mã mà lần này Tây Lăng xuất động có ít nhất sáu mươi vạn. Nhiều binh lực như vậy, còn có Trấn Nam Vương Tây Lăng có danh Chiến thần, đừng nói là Vương phi người, ngay cả những lão tướng sa trường kia thì có mấy người không lo lắng chứ?" Mặc dù nói Trấn Nam Vương Tây Lăng từng thất bại trong tay Nhiếp Chính Vương Đại Sở Mặc Lưu Danh, nhưng Mặc Lưu Danh đã chết, mà ông ta thì vẫn còn sống đấy.

"Ly nhi, muội đã làm rất tốt." Từ Thanh Trạch nhìn Diệp Ly thản nhiên nói, đáy mắt lãnh đạm từ trước đến giờ cũng tràn ngập ấm áp nhàn nhạt.

Diệp Ly nhợt nhạt cười một tiếng, nói: “Nhị ca đừng khen muội, muội cũng chỉ bình tĩnh trên mặt thôi, còn trong lòng đang loạn thành một đoàn đây.”

Từ Thanh Trạch nói: “Không nên quá khẩn trương, cố gắng làm điều mà muội có thể làm là tốt rồi. Có cái gì muốn ta làm thì cứ mở miệng là được.”

Diệp Ly gật đầu, “Cám ơn Nhị ca.”

Lúc này, tại Bắc Nhung, trong lòng Mặc Tu Nghiêu lại một mảnh lạnh như băng. Ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên trời, không tự chủ được lại nhớ lại cuộc sống hơn một năm nay. Kể từ sau khi gặp chuyện không may, hắn chưa từng nghĩ tới cuộc sống của mình sẽ còn có thích ý và vui vẻ như vậy. Bắt đầu là như thân như hữu, càng về sau thì tay nắm tay hỗ trợ lẫn nhau, rồi đến lưu luyến tình thâm, chẳng biết từ lúc nào, một cái nhăn mày, một nụ cười của A Ly cũng đã khắc vào trong tim của hắn, kiếp này khó trừ đi được.

“Vương gia.” Một ám vệ lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở phía sau hắn.

“Có tin tức gì không?”

Ám vệ nói: “Danh sách chủ sử phía sau màn ám sát Vương phi đã điều tra xong. Còn có, kể từ sau khi Tây Lăng xâm chiếm, Hoàng thượng triệu kiến Vương phi vào cung mấy lần, hình như là muốn lấy được binh quyền Mặc gia quân từ trong tay Vương phi. Nhưng mà cũng không có thành công.”

Trong mắt Mặc Tu Nghiêu dâng lên sóng ngầm, cười lạnh một tiếng, nói: “Hắn vĩnh viễn cũng không phân biệt ra được cái gì là nặng nhẹ. Đi nói cho Dung Hoa, vô luận như thế nào, nội trong ngày mai chúng

ta nhất định phải lên đường rời đi.”

Ám vệ chần chờ một chút, lại nói: “Chỉ sợ Công chúa Dung Hoa còn không có lực ảnh hưởng đến Gia Luật Hoằng sâu như vậy.”

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Nếu Gia Luật Hoằng muốn lật đổ Gia Luật Dã, thì hắn tự nhiên sẽ biết nên làm như thế nào. Đi chuẩn bị đi, ngày mai lên đường.”

Ám vệ gật đầu xác nhận, “Thuộc hạ tuân lệnh!”

Vẫy lui thị vệ, Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu nhìn trăng sáng nhô lên cao, ánh mắt dần dần trở nên ôn hòa, “A Ly. . . Tu Nghiêu vẫn luôn liên lụy khiến nàng phải chịu khổ. . . Một ngày nào đó. . . Một ngày nào đó ta sẽ đưa tất cả những thứ tốt nhất trên thế gian đến trước mặt nàng. Về phần những người muốn thương tổn nàng kia. . . Bản vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ!”

Khi tin tức Tây Lăng xâm phạm biên giới truyền đến, Mặc Tu Nghiêu nên lập tức lên đường hồi kinh, nhưng thái độ của Bắc Nhung Vương lại kiên quyết khác thường. Yêu cầu Mặc Tu Nghiêu không thể không lưu lại tham gia đám cưới Hoàng Thái tử, thậm chí mơ hồ có ý uy hiếp. Mặc Tu Nghiêu không sợ uy hiếp của ông ta, nhưng nếu quả thật mạnh mẽ rời đi ngay tại chỗ, rất có thể Đại Sở sẽ phải đồng thời đối mặt với công kích của hai quốc gia. Hôm nay Bắc Nhung Vương còn chưa chuẩn bị tốt để thâu tóm Đại Sở, nhưng ông ta cũng sẽ hoàn toàn không ngần ngại kéo vị thiếu niên Chiến thần thành danh Mặc Tu Nghiêu này lưu lại một thời gian ngắn thay Tây Lăng, có lẽ còn có thể từ đó sẽ nhận được một chút chỗ tốt gì. Cho nên. . . Ông ta cũng nên chết!

Chương 134: Xuất chinh (3)

Bên ngoài, cách thành Tín Dương mười dặm, mấy chục vạn binh mã Tây Lăng nhìn chằm chằm về phía thành trì trong tầm mắt cách đó không xa. Tòa thành trì kia còn có lực hấp dẫn và ý nghĩa hơn một thành trì ở biên quan. Nơi đó đều có rất nhiều lương thảo và quân nhu, là thành lớn nhất, giàu có, đông đúc và phồn hoa của Tây Bắc, nơi đó sẽ trở thành bước đầu tiên chân chính đánh dấu bọn họ chinh phục Đại Sở. Trong đại trướng Chủ soái, Trấn Nam Vương đã gần năm mươi tuổi ngồi ở sau án thư, một tay cầm lấy sổ con mà thuộc hạ mới vừa đưa lên nhìn một lát, bỗng dưng cất tiếng cười như điên. Các tướng lĩnh phía dưới hai mặt nhìn nhau, không biết là có chuyện gì để cho Vương gia vui vẻ như thế. Đợi đến khi ông ta cười đủ rồi, mới lớn tiếng nói: “Mặc Lưu Danh! Ngươi cũng có ngày hôm nay! Nếu ngươi còn sống mà thấy được tình cảnh ngày hôm nay của Định Quốc Vương phủ, thì ngươi có hối hận hay không đây?”

Các tướng lĩnh rối rít trao đổi một ánh mắt, một người đứng ở phía trước bước ra khỏi hàng hỏi: “Vương gia, có tin tức gì tốt sao?”

Trấn Nam Vương tiện tay đưa sổ con tới, cười nói với mọi người: “Định Quốc Vương phủ quả nhiên là không có người kế tục rồi, lại để một nữ nhân chấp chưởng binh quyền!”

Nhìn sổ con, trên mặt tướng lãnh cũng nhiều thêm một tia vẻ kinh dị, nói: “Nam Hầu làm phó soái, Định Quốc Vương phi giám quân? Đông Sở có ý gì đây?”

Trấn Nam Vương hừ nhẹ một tiếng nói: “Bất đắc dĩ mà thôi. Nam Hầu thì Bản Vương cũng có nghe thấy, trung lập trước sau như một

không hỏi thế sự. Làm tướng tài thì cũng được thôi, thống lĩnh Mặc gia quân thì ông ta còn không có bản sự đó. Huống chi, binh quyền Mặc gia quân cũng không phải dễ cầm như vậy."

"Không lẽ hôm nay, Mặc gia quân đều nằm ở trong tay Định Quốc Vương phi sao?" Tướng lãnh cả kinh nói.

Trấn Nam Vương gật đầu, như có điều suy nghĩ, cười nói: "Đúng vậy, Mặc Tu Nghiêu đang ở tại Bắc Nhung không thể chạy về. Mặc Tu Nghiêu rời đi thì Định Quốc Vương phủ lại không người nào có thể lãnh binh xuất chinh, hôm nay binh quyền lại rơi vào trong tay một con nhóc mười sáu mười bảy tuổi."

Các tướng lĩnh dưới trướng không khỏi hưng phấn lên, rối rít chụm đầu nói với nhau một vòng, chỉ chốc lát, có người bước ra khỏi hàng nói: "Đã như vậy thì, Vương gia, chúng ta vừa lúc nhân cơ hội này thu thập Mặc gia quân. Cũng tránh cho bọn họ tụ họp với Định Vương, mang đến thêm phiền toái cho việc chúng ta đông chinh Đông Sở!"

Trấn Nam Vương khẽ hí mắt, tay phải thờ ơ vuốt ve tay áo trái trống rỗng, rồi nói: "Mặc dù Bản vương muốn giao thủ với Mặc Tu Nghiêu một phen, nhưng mà. . . Là người chủ soái thì không thể có tính tranh giành được. Lần này, đúng là trời cao ban thưởng cơ hội tốt nhất cho quân ta. Nếu có thể tiêu diệt đại quân này trên đường, Định Quốc Vương phủ sẽ rất khó làm nên trò trống gì!"

"Xin nghe Vương gia phân phó!" Mọi người cùng kêu lên nói, suy nghĩ diệt Định Quốc Vương phủ để cho trong lòng của mỗi người cũng không thể không mơ hồ kích động lên.

Trấn Nam Vương hài lòng gật đầu, "Rất tốt, gia tăng tiến công Tín Dương, trong vòng ba ngày nhất định phải đoạt được thành Tín

Dương! Sau đó đi Giang Hạ trước, một lưới bắt hết Mặc gia quân!”

“Tuân lệnh!”

“Khởi bẩm Vương phi, Ám Nhị đưa tin đến.”

Trong quân doanh Mặc gia quân, Diệp Ly đang ngồi ở trong đại trướng, thừa dịp thời điểm toàn quân đóng lại mà nghị sự với đám người Nam Hầu. Trác Tĩnh cầm một hàm tín đi vào, đầu Diệp Ly cũng không ngẩng lên, lạnh nhạt nói: “Dịch ra cho ta.”

Trác Tĩnh gật đầu đi tới một góc lều lớn phía sau án thư để dịch thư.

Diệp Ly tiếp tục nói với Nam Hầu: “Ít nhất còn phải bảy ngày nữa thì chúng ta mới có thể chạy tới Giang Hạ, theo như lời Hầu gia, thì chỉ sợ tăng nhanh tốc độ hành quân hơi khó khăn.”

Nam Hầu cau mày nói: “Vì sao? Xưa nay Mặc gia quân hành quân mau lẹ. Bản Hầu nhớ được, khi nhanh nhất cũng đã từng có một ngày hành quân mấy trăm dặm . . . . . .”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Hầu gia, đó là đội ngũ nhỏ. Chúng ta có gần ba mươi vạn đại quân, vốn cần mười ngày đi đường, nhưng đã giảm thành năm ngày, ngài cho là, cho dù thật chạy tới biên quan, ba mươi vạn tướng sĩ này còn có khí lực tác chiến sao? Chỉ sợ người Tây Lăng cũng sẽ không cho chúng ta thời gian chuẩn bị, vừa đến được Giang Hạ, nghênh đón chúng ta cũng chỉ có thể là một trận ác chiến.”

Nam Hầu nặng nề thở dài, “Lời của Vương phi, làm sao mà Bản Hầu lại không biết được, chỉ là Bản Hầu thật sự rất lo lắng Tín Dương. . . . . .”

Diệp Ly lắc đầu, thấp giọng nói: “Tín Dương không giữ được. Lấy

khả năng của Hầu gia, đối mặt Trấn Nam Vương, thành Tín Dương có thể thủ được mấy ngày?"

Nam Hầu suy tư chốc lát nói: "Thành Tín Dương không thiếu quân nhu, nếu là Bản Hầu, thì có thể thủ được một tháng."

Diệp Ly nói: "Lãnh tướng quân có thể thủ nửa tháng, Hầu gia xem hôm nay đã là ngày thứ mấy rồi. Ngay cả có mọc cánh, thì chúng ta cũng không chạy kịp tới Tín Dương, huống chi, thành Tín Dương cũng không phải là không thiếu gì, thành Tín Dương thiếu nước!"

Mọi người khẽ biến sắc, nếu nói thiếu lương thực, thì còn có thể miễn cưỡng chống đỡ chút ít thời gian, nhưng thiếu nước thì thật sự không hay. Mà hết lần này tới lần khác thì Tín Dương lại ở Tây Bắc, nên nguồn nước vốn đã thiếu thốn. Sau khi bị Tây Lăng bao vây, trong thành thiếu nước là điều chắc chắn.

"Chúng ta chạy nhanh hơn nữa, thì nhất định Trấn Nam Vương cũng sẽ chờ chúng ta ở Giang Hạ." Diệp Ly thở dài nói.

Mộc Dương cau mày hỏi: "Vạn nhất Giang Hạ cũng bị công phá?"

Mày kiếm của Lữ Cận Hiền giương lên, nói: "Mộc thế tử cứ việc yên tâm, thủ tướng Giang Hạ là tướng quân Nguyên Bùi, mặc dù dưới trướng chỉ có mấy vạn nhân mã, nhưng Giang Hạ hoàn toàn khác với vùng đất Tín Dương bằng phẳng, thủ mười ngày nửa tháng tuyệt đối không thành vấn đề. Cho dù đại quân của Trấn Nam Vương thật sự tiếp cận, thì chỉ cần Giang Hạ còn có một binh một tốt, tuyệt đối sẽ không để cho người Tây Lăng bước vào nửa bước!"

Nghe vậy, trên mặt Nam Hầu và Mộc Dương cũng không thể không nóng lên, Mặc gia quân đã trấn thủ biên quan trên trăm năm, chưa bao giờ để cho địch quốc bước vào Đại Sở một bước. Mà hôm nay,

cũng bởi vì Hoàng đế kiêng kỵ Định Vương phủ, không dùng tướng sĩ Mặc gia quân, nên khai chiến vẫn chưa tới một tháng, mà đại quân Tây Lăng đã hạ hết số thành ở tiền phương, tiến sâu vào bên trong ba bốn trăm dặm.

Nam Hầu gật đầu nói: “Trong lòng Vương phi nắm chắc là được rồi.”

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Bản phi biết Hầu gia cũng lo lắng chiến sự. Nhưng Hầu gia yên tâm đi, tướng quân Tôn Viêm đã phái Hắc Vân kỵ lên đường trong đêm, đi đến Giang Hạ trước.”

“Vương phi.” Bên kia, Trác Tĩnh đã dịch thư xong, đi tới đưa đến trong tay Diệp Ly.

Diệp Ly cúi đầu nhìn một hồi lâu, nhíu nhíu mày đưa tin cho Nam Hầu, rồi nói: “Hầu gia và chư vị tướng quân thấy thế nào?”

Nam Hầu nhìn thoáng qua, hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua sắc mặt bình thản của Trác Tĩnh đứng ở bên cạnh Diệp Ly, cau mày nói: “Trấn Nam Vương đột nhiên tăng nhanh tốc độ tiến công, chẳng lẽ là muốn đoạt Giang Hạ trước khi chúng ta chạy tới? Không đúng! Vương phi, chỉ sợ việc lớn không tốt!”

Lữ Cận Hiền và Phượng Chi Dao thấy sắc mặt Nam Hầu thay đổi, vội vàng cầm lấy thư tín, cũng bất chấp người khác, hai người trước sau cùng đọc, càng đọc mày nhíu lại càng sâu. Trấn Nam Vương vừa phái người mạnh mẽ tấn công Tín Dương vừa đánh vu hồi* (*đánh vu hồi hay được áp dụng trong nghệ thuật quân sự, theo âm hán việt thì Vu là đi, hồi là về, đánh vu hồi chỉ một cách đánh vòng lại, đưa lực lượng vào bên sườn hoặc bên hông đối phương để phối hợp với lực lượng tiến công chính diện cùng tiêu diệt đối phương*) mà đi. Thậm chí nam lộ cách bọn họ không xa, cũng chia quân ra một đội ngũ đi đến phía bắc. . . . . .

“Vương phi. . . . . .” Phượng Chi Dao cau mày.

Nam Hầu trầm giọng nói: “Trấn Nam Vương vừa mạnh mẽ tấn công Tín Dương, vừa chia đường vòng, chỉ sợ là muốn chặt đứt đường lui của Nguyên tướng quân.”

Đôi mi thanh tú của Diệp Ly nhíu lại, một hồi lâu mới nói: “Cầm bản đồ tới đây.” Lúc này tai hại là tin tức không thông suốt, vô luận hiện tại bọn họ phân tích ra cái gì, thì đều không thể lập tức truyền cho tướng lãnh phía trước, chỉ có thể chờ đợi tướng lãnh trên tiền tuyến cũng nhìn thấu ý đồ của đối phương giống như bọn họ, hơn nữa phải có thể đưa ra ứng đối cần thiết. May là, loại tai hại này trong một thời gian dài cũng sẽ giúp nhau .

Trác Tĩnh quay đầu lại xoay người sang chỗ khác, lấy ra một tờ giấy được gấp lại từ phía sau, từ từ mở ra, trên giấy hiện ra một mảnh đường nét dài hẹp quanh co biểu thị núi non sông ngòi, biên cảnh Đại Sở từ Nam tới Bắc, vừa xem đã hiểu ngay.

Diệp Ly cầm lấy bút trên bàn, đánh dấu lộ tuyến hành quân của các lộ binh mã Tây Lăng trên thư nhắc tới ở phía trên xong, nhíu nhíu mày, ngẩng đầu lên nói: ” Bản đồ chi tiết của Tây Bắc còn chưa truyền về sao?”

Trác Tĩnh quay đầu lại rút ra một phần từ trong hành lý, rồi nói: “Sáng hôm nay vừa đưa đến, đang định đưa cho Vương Phi xem.”

Diệp Ly dọn bàn ra, mở bản đồ ra, một bên nói: “Cho ta xem có ích lợi gì, ta cũng chưa từng đi qua Tây Bắc. Hầu gia, Lữ tướng quân, các ngươi tới xem đi.”

Mọi người đã sớm ngạc nhiên với bản đồ trước mắt, nghe lời của

Diệp Ly liền lập tức xông tới. Trên bàn bày hai bức bản đồ không xê xích bao nhiêu, một tấm bản đồ rõ ràng cho thấy tất cả khu vực biên cảnh phía tây Đại Sở, mà một bức khác lại cặn kẽ hơn, cũng chỉ có Tây Bắc và nơi này. Nhưng cũng đã cụ thể đến mức bọn họ chưa từng thấy qua, Lữ Cận Hiền khen: “Thứ tốt, mạt tướng hai mươi tuổi đã ở biên quan Tây Bắc. Ngây người gần hai mươi năm cũng không dám nói có thể biết đến rõ ràng hơn những nơi trên tấm bản đồ này.”

Nam Hầu gật đầu, chỉ vào nơi nào đó trên bản đồ, nói: “Lữ tướng quân nói rất đúng, năm đó Bản hầu cũng có đi qua Tây Bắc mấy lần, bản đồ của Vương Phi này vẽ. . . rất cặn kẽ.”

Diệp Ly hài lòng cười, sao không cặn kẽ được chứ? Một nhóm người mới vừa huấn luyện ra đã bị phái ra toàn bộ, hơn nữa còn có các loại bản đồ khác nhau, nếu còn không lần mò kỹ càng hết Tây Bắc, thì những người đó cũng chẳng khác gì là học hành vô ích.

Diệp Ly nhìn chằm chằm hai tấm bản đồ, nhìn hồi lâu, mới đặt bút vào một nơi nào đó trên địa đồ, mạnh mẽ vẽ một đường, trầm giọng nói: “Lập tức truyền lệnh cho binh mã phía nam, di chuyển tới gần quân nam lộ của Tây Lăng, toàn bộ tụ họp đến phía tây, chặn lại binh lực mà quân nam lộ phân ra!”

Trác Tĩnh gật đầu xác nhận, Diệp Ly nhướn mày suy nghĩ một chút, cười nhạt. Cúi đầu rút một trang giấy ra, viết ra một hàng chữ ký hiệu trên giấy, rồi đưa cho Trác Tĩnh hỏi: “Tần Phong đang ở đâu?”

Trác Tĩnh cúi đầu suy nghĩ một chút, rồi nói: “Ở gần Lăng Quan, hiện tại hẳn là đã chuẩn bị đi lên phía Bắc tụ họp với chúng ta.”

Diệp Ly cúi đầu nhìn vị trí Lăng Quan một chút, rồi nói: “Nói với hắn, không cần trở lại, đưa cái này cho hắn, bước kế tiếp của kế hoạch.”

Trác Tĩnh cất tờ giấy, nhìn cũng không nhìn trực tiếp đi ra ngoài.

“Vương phi đã có kế hoạch gì rồi?” Mộc Dương nhướng mày hỏi.

Diệp Ly nhàn nhạt cười nói: “Cũng không thể xem là kế hoạch gì, chỉ là an bài trước một chút thôi. Để ngừa vạn nhất.”

Biết nàng không muốn nói rõ, ánh mắt Mộc Dương cũng chỉ hơi phức tạp nhìn nàng một cái, nhưng cũng không tra cứu. Trăm năm qua Mặc gia quân đều nghe theo Định Quốc Vương phủ điều khiển, mấy năm gần đây lại càng không có ấn tượng tốt gì với Hoàng đế. Một người tâm phúc của Hoàng đế bị Hoàng đế nhét vào như hắn đương nhiên cũng khó xử, may mà Mộc Dương cũng là người rất biết điều.

Nam Hầu nhìn Diệp Ly một chút, lại nhìn Mộc Dương một chút, làm như không phát hiện được mạch nước ngầm giữa hai người, vỗ về chòm râu, cười nói: “Vương phi có kế hoạch là tốt rồi, hiện tại chúng ta cách xa tới mấy trăm dặm, muốn làm chuyện gì cũng không thể giúp được, vẫn nhanh chóng chạy tới chiến trường trợ giúp sớm mới là chính sự.”

Diệp Ly và Mộc Dương đều gật đầu đồng ý, lúc này Nam Hầu mới cười thảo luận với đám người Diệp Ly một lát, rồi mới đứng dậy cáo từ trở về trong trướng của mình nghỉ ngơi. Mộc Dương thấy Nam Hầu đi, cho dù hắn có lòng muốn lưu lại tiếp tục nghe mọi người nói, thì cũng không thể không đứng dậy cáo từ.

Chương 135: Tín Dương bị công phá

Thành Tín Dương

Trên tường thành, Lãnh Kình Vũ trầm mặt nhìn tinh kỳ cuồn cuộn nơi xa. Tín Dương bị đại quân vây quanh đã chừng mười ngày rồi, nếu vẫn không thể giải vây, thì cho dù không bị đại quân Tây Lăng công phá cũng rất nhanh sẽ tự mình bị phá từ bên trong. Hơn nữa nhân mã trợ giúp vừa mới tới biên quan đã bị tổn thương hơn phân nửa, Thế tử Nam Hầu thân là phó tướng lại mất tích ở trên chiến trường, càng làm cho tinh thần của binh sĩ thủ thành xuống thấp. Nếu không phải Thủ tướng(*tướng thủ thành)* của thành Tín Dương tử trận, Tín Dương không có người nào chủ trì đại cục, thì bây giờ hắn còn có thể là một trong số những người chịu trách nhiệm đứng ở trên tường thành này hay không?

“Lãnh tướng quân, rốt cuộc khi nào thì binh mã trợ giúp của triều đình mới có thể đến?” Một gã tướng lãnh mang khuôn mặt mỏi mệt vội vã đến, không chút khách khí hỏi Lãnh Kình Vũ. Vốn những tướng sĩ này đã rất bất mãn với tướng quân chủ soái tuổi nhỏ liền đứng đầu một quân này, huống chi người còn chưa tới đã bị Trấn Nam Vương Tây Lăng đánh đến chật vật không chịu nổi, thì càng để cho mọi người coi thường hắn. Nhưng hết lần này tới lần khác, hắn lại là con trai của Trấn Quốc đại tướng quân, là Đại tướng quân mà Hoàng đế thân phong. Thủ tướng của thành Tín Dương tử trận, hắn chính là chỉ huy cao nhất của Tín Dương. Mặc dù ngoài mặt thì mọi người vẫn cung kính, nhưng đáy lòng suy nghĩ cái gì cũng không có ai biết. Về phần những tướng lãnh cao cấp của thành Tín Dương kia thì lại càng lười phải làm công phu ngoài mặt đó. Trên gương mặt

lạnh lùng của Lãnh Kình Vũ hiện lên một tia chật vật và tức giận, từ nhỏ hắn đã thuận buồm xuôi gió, dựa vào năng lực của mình trở thành thống lĩnh Ngự Lâm quân kinh thành, thanh niên tuấn kiệt hạng nhất hạng nhì trong Sở kinh. Nhưng vừa đến lại vấp phải trắc trở liên tiếp, không thể không làm cho trong lòng vốn tràn đầy tự tin của hắn lại trở nên hơi do dự và hoài nghi.

Nhíu nhíu mày, Lãnh Kình Vũ nói: “Khi nào nên đến thì tự nhiên sẽ đến, tướng quân an tâm đợi là được.” Sắc mặt người nọ trầm xuống nói: “Mạt tướng cũng có thể chờ được, nhưng thành Tín Dương thì không đợi được! Lãnh tướng quân nhìn thành này đi, nhìn trong thành đi, ngươi cảm thấy thành Tín Dương còn có thể chống đỡ mấy ngày?”

“Câm mồm!” Lãnh Kình Vũ trầm giọng quát, ánh mắt như mũi tên nhọn bắn về phía người trước mặt, lạnh lùng nói: “Thành Tín Dương sẽ không bị công phá…!”

Người nọ bị ánh mắt đằng đằng sát khí của hắn làm cho ngẩn ra, xoay người lại hừ nhẹ một tiếng, nói: “Nếu Lãnh tướng quân có lòng tin như vậy, thì mạt tướng mỏi mắt mong chờ!” Nói xong vung ống tay áo xoay người bước nhanh đi. Nhìn đối phương không chút do dự đi xa, ánh mắt Lãnh Kình Vũ càng thêm hung ác nham hiểm, nhưng quay đầu lại nhìn quân địch đông nghịt giống như nhìn không thấy bờ nơi xa, thì lại chỉ có thể cứng rắn đè ép xuống.

Dưới thành, tiếng trống rung trời đột nhiên vang lên, tinh thần của Lãnh Kình Vũ chấn động nhìn lại nơi xa, tinh kỳ thì vẫn đứng yên bất động, nhưng đám người đã bắt đầu di động. Hít sâu một hơi, Lãnh Kình Vũ cao giọng nói: “Thủ thành!”

Trên thành, dưới thành, hai quân lại bắt đầu tranh đoạt kịch liệt một lần nữa. Mà bên thủ thành đã rõ ràng lộ ra mỏi mệt và yếu thế, càng

làm cho các tướng sĩ dưới thành hưng phấn đánh lên.

Trong một tòa lầu cao nào đó trong thành Tín Dương, ngoài cửa sổ mở nghiêng truyền đến tiếng hò hét rung trời từ cửa thành. Bên trong cửa sổ, một nam tử có khuôn mặt bình thường trầm giọng nói: "Thành Tín Dương không thủ được rồi, chuẩn bị một chút, chúng ta rút lui."

Một gã nam tử khác cau mày nói: "Có phải xin Nguyên tướng quân lại trợ giúp bọn họ từ bên ngoài một chút hay không, Vương phi và đại quân trợ giúp đã đi được nửa đường."

Nam tử lắc đầu nói: "Vô dụng, ngươi không phát hiện sao, hai ngày này thế công của quân đội Tây Lăng rõ ràng mãnh liệt hơn nhiều. Chỉ sợ là Trấn Nam Vương đã bất kể bất cứ giá nào cũng muốn đoạt lấy thành Tín Dương. Lãnh Kình Vũ áp chế không được tướng sĩ thành Tín Dương, cho dù mấy ngày nay Nguyên tướng quân vẫn dẫn người phía bên ngoài quấy rầy thì cũng không gây kéo dài được bao lâu, hơn nữa, rất có thể để cho Nguyên tướng quân cũng bị cuốn vào đi."

"Được rồi, lập tức truyền tin ra ngoài, xin Nguyên tướng quân thoát khỏi chiến trường trở về Giang Hạ. Các ngươi đi trước, ta lưu lại xử lý chuyện cần làm trong thành Tín Dương."

"Tốt, hết thảy cẩn thận."

Tiễn đồng bạn đi, nam tử xoay người đi xuống lầu, bước nhanh đến phủ thành chủ Tín Dương.

Trong quân doanh Tây Lăng

Trấn Nam Vương bình thản ngồi thoải mái trên một chiếc ghế lớn,

một tay chống cằm, vừa nhắm mắt dưỡng thần vừa đợi tin tức phía ngoài. Hôm nay, tuyệt đối sẽ truyền đến tin tức thành Tín Dương bị công phá, mặc dù tiểu tử trong thành Tín Dương kia cũng có chút bản lãnh nhưng vẫn quá non, dưới tình huống như vậy thì căn bản không có năng lực ngăn cơn sóng dữ này. Vừa nghĩ tới vô số lương thực, vải vóc, hoàng kim, bạc trắng trong thành Tín Dương cũng sẽ trở thành quân nhu tấn công Đại Sở trong tương lai của ông ta, tâm tình của ông ta lại càng thêm vui vẻ.

“Chỗ của Nguyên Bùi đã chuẩn bị thế nào?” Nhớ tới một chuyện, Trấn Nam Vương mở mắt ra hỏi.

Tướng lãnh phía dưới vẫn ngồi yên chờ đợi tin tức lập tức đứng lên nói: “Cẩn tuân theo Vương gia phân phó, quân ta đã âm thầm mai phục trên đường trở về Giang Hạ. Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn chúng ta không tìm được nhân mã của Nguyên Bùi, nhưng một khi Tín Dương bị công phá, tất nhiên hắn ta sẽ trở về Giang Hạ, đến lúc đó chúng ta không lo không bắt được hắn.”

Trấn Nam Vương hài lòng gật đầu, “Rất tốt.”

Ngoài trướng truyền đến tiếng báo hiệu thu binh, nụ cười trên mặt Trấn Nam Vương càng sâu, đứng dậy cười nói: “Tín Dương đã bị phá!”

Trên mặt các tướng lĩnh đều tràn đầy vui mừng, “Chúc mừng Vương gia.” Trấn Nam Vương lắc đầu nói: “Không, là chúc mừng mọi người chúng ta. Có Tín Dương, chúng ta đã xác lập được bước đầu tiên tiến công Đại Sở. Lần này, quả nhiên là trời giúp Tây Lăng ta.” Các tướng lĩnh cùng kêu lên ca tụng: “Trời giúp Tây Lăng.”

Ngoài trướng truyền đến tiếng bước chân vội vã của binh lính truyền tin, “Khởi bẩm Vương gia, thành Tín Dương đã bị công phá…!”

“Rất tốt, là tiểu tử nào Thủ thành vậy?” Trấn Nam Vương hỏi.

Lính truyền tin chần chờ một chút, nói: “Chủ tướng Tín Dương Lãnh Kình Vũ vẫn chưa tìm thấy.”

Nghe vậy, Trấn Nam Vương không khỏi cau mày, phất tay nói: “Lại đi nghe ngóng tiếp, có tin tức, thì lập tức truyền đến.”

“Dạ!”

Một lúc lâu sau, tướng sĩ đi công thành cũng đã trở về doanh trại, trong đại trướng là một mảnh vui sướng. Nhưng chỉ có duy nhất Trấn Nam Vương thì lại nhíu mày, thủ hạ thấy thế không khỏi hỏi: “Vương gia, có gì không ổn sao?”

Trấn Nam Vương lắc đầu nói: “Không biết, Bản vương có cảm giác có chỗ nào không đúng lắm. . . . . .”

“Khởi bẩm Vương gia, việc lớn không tốt!” Ngoài trướng có người cao giọng cầu kiến, trong lòng Trấn Nam Vương trầm xuống, lạnh lùng nói: “Đi vào, thành Tín Dương sao rồi?” Người nói: “Khởi bẩm Vương gia, vốn trong thành Tín Dương phải có lương thảo, nhưng chẳng biết tại sao mà chỉ còn lại không tới hai phần!”

“Cái gì?”

Mọi người kinh hãi, “Chẳng lẽ người Đông Sở biết sẽ thất bại, nên trước đó đã chuyển lương thảo đi?”

“Không thể nào, sau khi Tín Dương bị vây, thì ngay cả đám con muỗi cũng bay không ra được, huống chi là nhiều lương thảo như vậy.”

Sắc mặt Trấn Nam Vương âm trầm, trầm giọng hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Binh lính nhìn sắc mặt của Trấn Nam Vương một chút, nơm nớp lo sợ nói: “Còn có ngân khố của thành phủ Tín Dương, toàn bộ bạc trắng và ngân phiếu trong mấy ngân hàng tư nhân đều biến mất. Hiện tại ngân lượng có thể lấy ra được trong thành Tín Dương chỉ có gần ba phần.”

Trong đại trướng một mảnh yên lặng, các tướng lĩnh lén nhìn sắc mặt Trấn Nam Vương, ai cũng không dám mở miệng nói chuyện. Tín Dương không phải là thành lớn giàu có nhất Đông Sở, nhưng quả thật là nơi chứa nhiều quân nhu nhất Đại Sở, với Đại Sở, nằm trong 5 thành thị buôn bán sầm uất nhất, mặc dù đối tượng giao dịch của bọn họ là Tây Lăng. Vốn mọi người thèm thuồng thành thị này cũng là bởi vì vô số lương thảo và hoàng kim bạc trắng nơi này, mà bây giờ. . . Không còn cái gì nữa.

“Hay!” Hồi lâu, Trấn Nam Vương đột nhiên cười lạnh nói: “Hay cho một cái Định Quốc Vương phủ!”

Mọi người sửng sốt, có người hoài nghi nói: “Vương gia, người nói, là Định Quốc Vương phủ làm?”

Trấn Nam Vương cười nói: “Ngoại trừ Định Quốc Vương phủ ra, thì còn có ai có thể thần không biết quỷ không hay giấu hết toàn bộ lương thảo đi nhanh như vậy?”

“Nhưng mà, Định Vương không phải đang ở Bắc Nhung sao?”

“Vậy thì nói rõ rằng, Định Quốc Vương phủ còn có cao nhân khác.”

“Khởi bẩm Vương gia, Trịnh tướng quân mới vừa hạ lệnh tàn sát

hàng loạt dân trong thành!” Một người lính vội vã tới cửa bẩm báo.

“Ngu ngốc!” Trấn Nam Vương vỗ án, lạnh lùng nói: “Người nào ra lệnh!”

Binh lính bị ông làm cho sợ đến run lên, vội vàng nói: “Trịnh tướng quân. . . lúc Trịnh tướng quân dẫn người đi ra từ trong một hiệu cầm đồ đã nổi lên xung đột với dân chúng trong thành, sau đó. . . Sau đó Trịnh tướng quân liền hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành. . .”

“Lập tức đi truyền lệnh của Bản vương, ngừng tàn sát hàng loạt dân trong thành! Dám can đảm không tuân theo, giết ngay tại chỗ. Lệnh cho Trịnh Biện tới gặp Bản vương ngay lập tức.”

“Dạ!”

Trong đại trướng, chúng tướng sĩ hai mặt nhìn nhau, “Vương gia, những người Đông Sở kia giết thì giết, giữ lại nhiều người như vậy, không duyên cớ lại lãng phí lương thực.”

“Đúng vậy, Vương gia, Tín Dương đã bị công phá, chúng ta thật sự không gặp may, dứt khoát giết sạch những người Đông Sở kia, cho bọn họ nhìn thấy một chút màu sắc.”

“Ngu xuẩn!” Trấn Nam Vương lạnh lùng nói: “Đông Sở có bao nhiêu người, các ngươi giết hết sao? Hiện tại chỉ có quân đội Đông Sở chống cự chúng ta, một khi dân chúng Đông Sở biết chuyện tàn sát hàng loạt dân trong thành, tất cả dân chúng cũng sẽ cùng nhau chống cự chúng ta.”

Rất nhiều người lơ đễnh, “Quân đội Đông Sở đều không làm gì được chúng ta, thì mấy dân chúng kia có thể làm gì được?”

Trấn Nam Vương trầm giọng nói: “Tóm lại, không có Bản vương ra lệnh, không cho phép tùy ý giết chóc dân chúng Đông Sở!”

“Khởi bẩm Vương gia, Nguyên Bùi mang theo mấy vạn Mặc gia quân phá vòng vây ra ngoài, đi đến Giang Hạ.”

Nghe vậy, Trấn Nam Vương nhíu mày, “Chuyện gì xảy ra?”

“Nhân mã của Thế tử phái ra ngăn chặn Nguyên Bùi bị phục kích, toàn quân bị tiêu diệt. Hơn nữa hình như Nguyên Bùi biết rõ ràng vị trí mai phục của quân ta, mang người chia ra mấy đường xuyên qua khe hở của quân ta mà thoát ra , mặc dù tổn thất một số nhân mã, nhưng quân chủ lực của Mặc gia quân cũng không bị tổn thương quá lớn.”

“Khởi bẩm Vương gia, mới vừa nhận được tin tức, ba ngày trước nam lộ quân của Thế tử bị tập kích, Thế tử bị trọng thương.”

Trấn Nam Vương chợt đứng dậy, “Đằng Phong thế nào?”

“Thế tử đã không bị nguy hiểm, chỉ là thương thế rất nặng, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào lãnh binh.”

Trấn Nam Vương cúi đầu trầm tư hồi lâu, từ từ đè ép tức giận trong lòng xuống, phất tay một cái nói: “Bản vương biết rồi, đi xuống trước đi.”

Trong trướng bồng lớn vốn đang vui mừng thì lại bởi vì … tin tức liên tiếp này mà làm cho không khí trầm xuống. Hồi lâu, mới nghe được Trấn Nam Vương cười nhẹ lên tiếng, “Hay, Định Quốc Vương phủ quả nhiên là xuất hiện cao nhân, trận này, Bản vương không thắng.”

“Vương gia?”

“Thôi, phái người nói cho Đằng Phong, Bản vương sẽ phái người khác tiếp nhận nam lộ quân, bảo nó nhanh chóng đến Tín Dương.” Trấn Nam Vương phất tay một cái, bình tĩnh nói, “Cho dù nói thế nào, thì Tín Dương cuối cùng cũng đã là của chúng ta. Để cho nó tới chủ trì đại cục. Bản Vương cũng không tin những lương thảo và vàng bạc kia có thể bay mất được, nhất định còn đang ở trong thành!”

“Vâng.”

Chương 136: Giang Hạ

Trên một con đường bị ướt sau khi mưa to, Diệp Ly giục ngựa đi trước đại quân, nhưng đôi mi thanh tú thì lại nhíu chặt, trầm tư không nói. Đám người Nam Hầu đi theo bên người nàng, thấy nàng như thế, thì tò mò hỏi: “Vương phi sao vậy?” Diệp Ly lắc lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ hơi bận tâm tình huống bên Tín Dương thôi.” Nam Hầu khó hiểu nhướng mày, thành Tín Dương thất thủ đã là chắc chắn, còn phải lo lắng cái gì? Diệp Ly nhướng mày nhìn ven đường một chút, bởi vì không đi quan đạo nên khắp nơi dọc theo đường đi đều là dân chúng chạy nạn liên tục không ngừng từ Tây Bắc tới. Nhìn bộ dáng chuyển nhà chật vật không chịu nổi của những dân chúng này, trong lòng Diệp Ly chỉ cảm thấy ngũ vị tạp trần. Thật ra thì từ khi xuất hiện chiến sự đến nay chỉ hơn nửa tháng, nhưng mà thế cục đã nghiêng về một bên như hôm nay, chính là bởi vì những thứ minh tranh ám đấu trên triều đình kia, nếu chuẩn bị sớm, kịp thời phái viện quân, thì làm sao lại đến nỗi này. Bất kỳ một thời đại nào, thì chịu thương tổn nhất trong chiến hỏa vĩnh viễn cũng là dân chúng. Diệp Ly hơi hoảng hốt nhớ lại thầy giáo kiếp trước đã dạy một câu nói – Hưng, dân chúng khổ. Vong, dân chúng càng khổ.

“Vương phi.” Trác Tĩnh giục ngựa đuổi theo từ phía sau, đến bên cạnh cách Diệp Ly nửa con ngựa thì dừng lại, thấp giọng nói.

Diệp Ly hơi siết dây cương chậm lại một chút, nghiêng đầu nhìn Trác Tĩnh. Trác Tĩnh trầm giọng nói: “Mới vừa truyền đến tin tức, Tín Dương đã bị phá.”

Diệp Ly gật đầu, thần sắc vẫn bình thường. Tín Dương thất thủ vốn đã là chuyện trong dự liệu của mọi người, trầm ngâm chốc lát, rồi hỏi: “Nguyên tướng quân sao rồi?”

“Nguyên tướng quân đã dẫn người rút về Giang Hạ. Nhưng mà. . .” Trác Tĩnh do dự chốc lát, “Mới vừa nhận được tin tức. Quân đội

Tây Lăng. . . tàn sát thành Tín Dương!”

“Cái gì?” Sắc mặt Diệp Ly trầm xuống, gương mặt vốn dịu dàng trong suốt, trong nháy mắt bị lây một tầng lãnh sương xơ xác tiêu điều. Cách bọn họ gần nhất, Nam Hầu cũng nghe được rõ ràng lời nói của Trác Tĩnh…, dây cương trong tay run lên, nhưng rất nhanh liền ổn định, chỉ bình tĩnh nhìn Trác Tĩnh, cũng không mở miệng nói chuyện. Trác Tĩnh thấp giọng nói: “Sau khi Đại quân Tây Lăng vào thành đã phát sinh xung đột với dân chúng trong thành, sau đó, tướng lãnh dẫn đầu đánh vào trong thành là Trịnh Biện đã hạ lệnh tàn sát Tín Dương.”

“Trấn Nam Vương Tây Lăng có ý gì?”

“Trấn Nam Vương không có đến tiền tuyến, chờ đến lúc ông ta hạ lệnh ngăn cản thì đã không kịp. Tín Dương. . . Có ít nhất hai phần ba dân chúng chết oan. . . . . .” Giọng nói của Trác Tĩnh hơi khàn, từ khi Đại Sở khai quốc tới nay, lần đầu tiên phát sinh chuyện một thành trì bị tàn sát. Điều này làm cho rất nhiều tướng sĩ đều không thể tiếp nhận.

Diệp Ly cười lạnh một tiếng, nhấc dây cương lên phóng ngựa chạy lên trước. Nam Hầu hơi sửng sốt, khó hiểu nhìn nhìn Trác Tĩnh. Trác Tĩnh chần chờ một chút, liền đi theo. Diệp Ly cũng không đi xa, mà dừng lại ở ven đường nhìn dân chúng chạy trốn đi ngang qua, trầm mặc không nói. Trác Tĩnh thấp giọng nói: “Vương phi.” Diệp Ly quay đầu lại nhìn hắn, một tay thờ ơ vuốt vuốt roi ngựa, vừa nói: “Từng có người nói với ta, để cho dân chúng bình thường tự mình trải qua chiến tranh, là sỉ nhục của quân nhân và quốc gia.”

Trác Tĩnh khuyên nhủ: “Đó cũng không phải là lỗi của Vương phi.”

Diệp Ly lắc đầu, cười lạnh nói: “Trịnh Biện phải không. . . Đầu của hắn, Định Quốc Vương phủ đã định rồi. Bản phi muốn lấy đầu của hắn để tế điện anh linh dân chúng thành Tín Dương!”

“Thuộc hạ hiểu, bảo đảm trong vòng mười ngày, đầu của Trịnh Biện sẽ treo trên tường thành Tín Dương!”

Bảy ngày sau, lúc Trấn Nam Vương dẫn binh đến Giang Hạ, Lôi

Đằng Phong ở lại giữ Tín Dương phái người đưa tới một bức mật thư. Trịnh Biện vẫn ở lại trấn giữ thành Tín Dương đã bị giết ở trong phòng của mình, đầu thì lại bị treo ở trên đầu thành Tín Dương, bên cạnh đầu người còn có một chữ "Định" rồng bay phượng múa. Rõ ràng nói rõ, người giết là Định Quốc Vương phủ. Nhận được mật thư của Lôi Đằng Phong, mặt của Trấn Nam Vương trầm như nước, sau khi trầm tư chỉ chốc lát, liền viết thư trả lời cho Lôi Đằng Phong, sau đó hạ lệnh gia tăng tiến công Giang Hạ.

Thành Giang Hạ cách Tín Dương chỉ hơn hai trăm dặm. Diện tích của thành trì chưa đầy một phần ba những thành khác, ba mặt được núi bao quanh, diện tích nhỏ hẹp. Song, chính tòa thành nhỏ này, đã làm Tây Lăng hao phí binh lực tương đương với phá mấy tòa thành trì lúc trước. Nguyên bản đại quân Tây Lăng thế như chẻ tre, giống như chiến vô bất thắng, rốt cục ở tòa thành nhỏ này đã kiến thức được thực lực chân chính của quân đội Đại Sở. Ngay cả Trấn Nam Vương phá được thành lớn như Tín Dương cũng không tự thân tới chiến trận lần này, mà tự mình đứng sau đại quân, đứng trên sườn núi nhìn tận mắt binh sĩ hai quân dưới thành càng không ngừng dây dưa chém giết, ngươi chết ta sống. Nhìn chiến sĩ đang mặc áo đen trên cổng thành giống như vĩnh viễn không biết mệt mỏi càng không ngừng đánh rớt địch nhân muốn leo lên tường thành.

"Vương gia, không nghĩ tới chỉ một tòa thành nhỏ năm vạn người lại khó ứng phó như vậy. Chúng ta có nên nghĩ biện pháp khác hay không?" Tướng lãnh đứng ở phía sau thấp giọng hỏi, nhìn về thân ảnh màu đen trên cổng thành kia, ánh mắt cũng tràn đầy thất bại và bóng ma. Đây là ấn ký bằng vô số máu tươi và tánh mạng trăm năm qua của Mặc gia quân đã khắc thật sâu tại đáy lòng từng địch nhân.

Trấn Nam Vương than nhẹ một tiếng: "May mà Hoàng đế Đại Sở cũng không hết sức tín nhiệm Định Quốc Vương phủ."

Không có ai trong số tướng lãnh ở phía sau hỏi tại sao, bởi vì bọn họ cũng cảm thấy may mắn như vậy. Nếu như quân thần Đại Sở hiểu nhau, tín nhiệm lẫn nhau, thì lo gì thiên hạ không thái bình chứ?

"Ngày đêm không ngừng, gia tăng tấn công mạnh mẽ. Nhất định

phải đoạt được Giang Hạ trước khi viện binh của Định Vương phủ đến!" Trấn Nam Vương lạnh lùng nói.

"Mạt tướng lĩnh mệnh!"

Nơi xa trên tường thành, lão tướng quân Nguyên Bùi đầu bạc nhìn chằm chằm quân địch dưới thành giống như vĩnh viễn sẽ không thối lui, mày kiếm nhíu sâu. Một đôi mắt hiểu rõ thế sự tràn đầy màu đỏ của tia máu và mỏi mệt, nhưng lưng của ông lại vẫn thẳng tắp, ánh mắt nhìn chằm chằm tràn ngập binh sĩ kiên quyết cùng sống chết với Giang Hạ dưới thành.

"Nguyên tướng quân." Lãnh Kình Vũ vội vã đi đến. Từ khi xuất chinh vẫn chưa tới thời gian một tháng, mà trên khuôn mặt trẻ tuổi lãnh ngạo hờ hững của Lãnh Kình Vũ đã tràn đầy tang thương và thất bại. Nguyên Bùi nhìn hắn lắc đầu, than nhẹ một tiếng nói: "Lãnh tướng quân, có việc gì thế?"

Lãnh Kình Vũ nhìn lướt qua chỗ tinh kỳ phiêu động nơi xa, cau mày nói: "Nguyên tướng quân, chúng ta vẫn đóng thành không ra như vậy chỉ sợ quá đả kích sĩ khí của binh lính."

Nguyên Bùi nói: "Lãnh tướng quân cứ việc yên tâm, sĩ khí Mặc gia quân tuyệt đối sẽ không bởi vì mấy ngày qua mà đã bị giảm sút. Tất cả mọi người đều rõ ràng, hiện tại căn bản quân ta không thể cố sức liều mạng với Tây Lăng, cố thủ đợi viện binh là chuyện duy nhất trước mắt mà chúng ta có thể làm." Lãnh Kình Vũ nhìn thoáng qua binh sĩ vững vàng thủ trên thành, trong mắt tối sầm lại. Nguyên Bùi nói rất đúng, chân chính bị đả kích đến không phải là sĩ khí của Mặc gia quân, mà là sĩ khí của chưa đầy một vạn binh lính thủ thành của hắn xông ra từ thành Tín Dương. Trải qua trận đánh bại này, những tàn binh bại tướng này cũng đã hoàn toàn suy sụp sớm. Mấy ngày nay, binh lính Tây Lăng không gián đoạn công kích chút nào càng làm cho bọn họ như chim sợ ná, cứ tiếp tục ở nơi này, thì không cần chờ đến khi Giang Hạ bị phá, chỉ sợ đã xảy ra rắc rối.

"Nơi này là chiến trường, nhiệm vụ của lão phu chính là giữ được Giang Hạ. Lãnh tướng quân, tranh giành một lúc sẽ không mang đến chỗ tốt gì cho cục diện bây giờ. Binh lính Tây Lăng cũng không phải

là vô tích sự, một khi mấy vạn người chúng ta tiến vào trong mấy chục vạn đại quân, sẽ không khác gì nước sông chảy vào biển rộng. Chỉ có thể bị bọn họ nuốt sống thôi." Nguyên Bùi nói lời thấm thía. Lãnh Kình Vũ trầm mặc không nói, hắn cũng không phải là không hiểu chuyện Nguyên Bùi nói, nhưng thật sự hắn không thể nào nhịn được cục diện khó khăn trước mắt. Lần đầu tiên lĩnh quân trong đời liền rơi vào trình độ như vậy, thật ra thì trận chiến này thắng bại đã không có quá nhiều quan hệ với hắn. Có thể đoán được, đợi chờ hắn không lâu tương lai thì chính là, cho dù không phải Hoàng thượng trừng trị, thì cũng nhất định là cả đời để đó không dùng, cuộc đời này của hắn cũng không còn cơ hội lãnh binh xuất chinh để công thành hay thủ thành nữa.

Chiến sĩ hai bên không biết mệt mỏi ngày đêm chém giết, thi chất dưới cổng thành đã thành núi, máu chảy thành sông. Thi thể người mình, thi thể của địch nhân cũng sớm đã không cách nào phân biệt. Mọi người giống như chỉ dựa vào bản năng mà chém giết. Sau đó, binh lực Giang Hạ chỉ có năm vạn, trong chuyện này còn bao gồm người chết trận ở lúc trợ giúp Tín Dương. Trên thực tế thì, nhân số không còn tới bốn vạn người, cho dù cộng thêm tàn binh bại tướng lui ra từ Tín Dương cũng không đủ năm vạn người. Mà địch nhân của bọn họ lại có khoảng hơn hai mươi vạn tinh binh. Những binh lính này cũng là binh mã mà Trấn Nam Vương hao tốn vô số tâm huyết mười mấy năm qua mới bồi dưỡng ra được, cũng là tinh duệ trong tinh duệ. Binh lực thủ thành Giang Hạ càng ngày càng ít, mỗi một lần cửa thành giống như sau một khắc sẽ bị công phá, thì thời gian cứ một khắc một khắc qua đi, nhưng trên cổng thành lại vẫn còn treo quốc kỳ thuộc về Đại Sở và Mặc gia quân.

Phía sau đại quân Tây Lăng, thần sắc Trấn Nam Vương nghiêm nghị nhìn chằm chằm cửa thành nơi xa.

"Vương gia, bọn họ không chống được nữa."

Trấn Nam Vương không nói gì, trong mắt lại tràn ngập kính ý với địch nhân. Công kích mãnh liệt không gián đoạn mười hai canh giờ một ngày, kéo dài suốt năm ngày. Chỉ có mấy vạn nhân mã, thì cho

dù chính hắn cũng chưa chắc dám cam đoan có thể chống được đến hiện tại. Đây không phải là chủ tướng có trí mưu, có năng lực là có thể làm được, còn phải cần cả quân đội đều có được tín niệm và quyết tâm không gì sánh kịp. Một hồi lâu, Trấn Nam Vương trầm giọng nói: “Tiếp tục! Một canh giờ phải đánh hạ Giang Hạ!”

Hơn một canh giờ sau, rốt cục cửa lớn thành Giang Hạ sập xuống nặng nề mà chậm chạp. Trên cổng thành, Nguyên Bùi cả người đẫm máu tiện tay ném chiến bào trên người, nhìn lướt qua các chiến sĩ trên cổng thành lạnh lùng nói: “Giết cho ta!”

Tất cả binh lính đều đỏ mắt, Mặc gia quân thủ hộ thành trì bị quân địch chà đạp là sỉ nhục bọn hắn. Mà bọn họ nhất định phải dùng máu tươi của địch nhân để rửa sạch sỉ nhục như vậy. Tất cả binh lính liều lĩnh đánh về phía địch nhân cách mình gần nhất, trên cổng thành, cửa thành, trên đường phố, chỗ nào cũng có chém giết.

Lãnh Kình Vũ đứng một chỗ ở góc đường, nhìn chém giết trước mắt, ánh mắt hồng đến như muốn nhỏ ra máu. Phía sau hắn là một đám tàn binh bại tướng, từ khi trốn ra được Tín Dương, bọn họ đã không còn cách nào chiến đấu nữa, cũng không có ai lại muốn cầu xin bọn họ cầm lấy binh khí một lần nữa. Lãnh Kình Vũ quay đầu lại nhìn bọn họ, trầm giọng nói: “Thấy được không? Bọn họ cũng là tướng sĩ Đại Sở giống các ngươi! Thành trì cũng bị công phá, nhưng bọn họ làm cái gì, chúng ta làm cái gì? Là Bản tướng quân vô năng không bảo vệ cho Tín Dương, các ngươi hãy tự giải quyết cho tốt đi!” Nói xong, rút kiếm ra xông ra ngoài.

Tàn binh hai mặt nhìn nhau, hồi lâu một người cầm đao ở trong tay xông ra ngoài theo. Sau đó liền một, rồi một. . . . . .

Một đám binh sĩ hoàn toàn khác với màu đen của Mặc gia quân vọt ra từ góc đường, đánh về phía quân địch tràn vào từ cửa thành. Binh lính Tây Lăng vào thành bị ngăn cản, lại càng thêm khơi dậy thú tính trong lòng, gào khóc thẳng kêu đánh về phía từng binh sĩ Đại Sở. Trong nháy mắt máu tươi nhiễm đỏ đường phố.

“Ùng ùng ——”

Tiếng vang kinh thiên động địa truyền đến từ xa đến gần, tất cả

mọi người không nhịn được hơi sửng sốt. Trên mặt của binh sĩ Mặc gia quân may mắn còn sống sót nứt ra vẻ mừng như điên và tức giận, “Hắc Vân Kỵ! Hắc Vân Kỵ tới! Viện binh tới!”

Trên đường phố rộng rãi, đám người đông nghịt có xu thế thiên quân và sát khí sắc bén chen lẫn nhau lao thẳng tới đây. Cầm đầu một nam tử mặc áo đỏ phi ngựa vội vàng chạy tới, trong giọng nói réo rắt tràn đầy sát khí, “Chặn cửa thành, tặc binh vào thành không được thả ra một người nào. Hai cánh trái phải, lên tường thành!”

“Dạ!”

Chương 137: Địch lui

Quân đội màu đen như thủy triều hiện lên từ cuối ngã tư đường, thật nhanh đánh về phía mọi người đang chém giết lẫn nhau trên đường phố và cửa thành. Cửa thành mới ầm ầm sụp đổ một khắc đồng hồ trước, đã rất nhanh được đóng lại một lần nữa, những binh lính Tây Lăng vì cướp đoạt công trận giành trước xông vào thành Giang Hạ hoảng sợ phát hiện, bọn họ đã thành cá trong chậu, khốn thú trong lồng. Đám binh sĩ áo đen gọn gàng dứt khoát xông đến từng người, trên tường vốn đã tràn đầy bóng ảnh màu xám tro của binh lính Tây Lăng, bỗng nhiên hiện lên ra vô số người mặc áo đen, chém giết lại bắt đầu một lần nữa.

Nơi xa, Trấn Nam Vương nhìn binh lính áo đen đột nhiên xuất hiện trên tường thành, sắc mặt đại biến. Sau đó lại thấy một bóng áo đỏ nổi bật xuất hiện ở trên tường thành, thân như giao long đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

“Vương gia, đó là Phượng Chi Dao. Ở Sở kinh, người ta gọi là công tử Phượng Tam, là con vợ kế của thủ phủ ở Sở kinh, thuở nhỏ đã bị đuổi ra khỏi nhà. Mười mấy tuổi, hắn đã theo Mặc Tu Nghiêu chinh chiến sa trường, là thân tín trong thân tín của Mặc Tu Nghiêu. Hắn xuất hiện ở nơi này, nhất định là viện quân Mặc gia quân đã tới.” Sắc mặt Trấn Nam Vương âm trầm, trầm giọng nói: “Tiếp tục tiến công!”

Trống trận rung trời, bóng ảnh màu xám tro và màu đen chém giết thành một mảnh. Nhưng cửa chính của thành Giang Hạ cũng không thể mở ra được nữa. Khi vô số cung tiễn thủ áo đen xuất hiện ở trên tường thành, mũi tên nhọn như mưa rào đánh úp về phía mọi người dưới tường thành, thì một bóng người mảnh khảnh tuyết trắng thong dong bước lên tường thành. Đứng ở bên người nàng chính là Nam Hầu, Mộc Dương và Trác Tĩnh. Rõ ràng là tinh phong huyết vũ đầy

trời, nhưng trên la y tuyết trắng lại không lây dính chút máu tanh nào. Màu trắng thuần không nhiễm một hạt bụi nhỏ nào làm cho người ta không thể không cảm thấy lạnh như băng và xơ xác tiêu điều.

Diệp Ly đứng ở trên tường thành, nhìn về phía soái kỳ của đại quân Tây Lăng ở sau lưng quân địch phía xa, cho dù không thấy rõ dung nhan đối phương, nhưng vẫn có thể nhận thấy được khí thế nhàn nhạt và tức giận hiển lộ ra ngoài trên người đối phương. Khoé môi nàng khẽ câu lên một tia cười lạnh, lạnh giọng phân phó: "Binh lính Tây Lăng tiến vào thành Giang Hạ, một tên cũng không để lại. Toàn bộ thi thể ném ra ngoài thành!"

Trác Tĩnh gật đầu, "Thuộc hạ tuân lệnh."

Diệp Ly quay đầu, lộ ra một nụ cười khiêu khích với nơi nào đó phía xa.

"Đó là Định Quốc Vương phi?" Trấn Nam Vương trầm giọng hỏi.

Tướng lãnh đi theo bên cạnh hắn nhìn nữ tử yểu điệu mặc áo trắng như tuyết trên đầu thành kia, do dự một chút nói: "Thoạt nhìn đúng là Định Quốc Vương phi." Thật ra thì cũng không có nhiều người chân chính gặp qua Định Quốc Vương phi, nhưng lúc này, nữ tử có thể cùng lúc xuất hiện ở trên cổng thành Giang Hạ với Mặc gia quân, chắc chắn là Định Quốc Vương phi. Trấn Nam Vương nhìn hồi lâu, đột nhiên cất tiếng cười to, đứng lên nói: "Hay! Thú vị. . . Định Quốc Vương phi sao? Đều nói nữ tử Đông Sở ốm yếu, nhưng Định Quốc Vương phi này, thì ngay cả quý nữ Tây Lăng ta cũng không có chỗ nào sánh kịp. Khó trách lúc trước có thể làm cho công chúa Lăng Vân sợ đến như vậy." Trên mặt tướng lãnh bên cạnh mang theo nụ cười cứng ngắc, không biết rốt cuộc có nên phụ họa lời khen ngợi Định Quốc Vương phi của Trấn Nam Vương hay không. Hiện tại chính một tay của Định Quốc Vương phi này đã phá hư kế hoạch đoạt lấy Giang Hạ hôm nay của bọn họ. Hơn nữa chỉ sợ hiện tại tướng sĩ xông vào trong thành Giang Hạ lúc trước đã là dữ nhiều lành ít rồi. Như vậy, binh lực mà bọn họ hao tổn ở tòa thành nhỏ Giang Hạ này đã vượt qua tất cả số binh lực hao tổn trong khoảng thời gian này cộng lại. Đây đúng là một đả kích trầm trọng với sĩ khí

của đại quân Tây Lăng.

"Vương gia, tướng sĩ vọt vào trong thành. . . . . ."

Trấn Nam Vương vung tay lên, lắc đầu nói: "Chậm, toàn lực công thành! Bắt sống Định Quốc Vương phi, phần thưởng Thiên hộ hầu!"

"Dạ."

Lúc gần đến đêm, thì rốt cục Tây Lăng cũng đánh chuông thu binh. Ở dưới tình huống không biết rốt cuộc Mặc gia quân có bao nhiêu viện quân, mà lại tiếp tục mạnh mẽ tấn công không ngừng như vậy thì không phải là điều sáng suốt, nếu như thực lực hai quân không kém bao nhiêu, như vậy cuối cùng rất có thể là lưỡng bại câu thương. Hơn nữa, dù sao nơi này cũng là lãnh thổ của Đông Sở, lúc nào Đông Sở cũng có thể liên tục bổ sung nguồn binh lính và lương thảo không ngừng. Mà sau khi bọn họ thu hoạch thấp hơn dự kiến ở Tín Dương, thì nhất thiết phải cẩn thận khắp nơi, nếu không cẩn thận sẽ chỉ đưa mình vào chỗ vạn kiếp bất phục. Nhìn đại quân Tây Lăng thối lui thật nhanh theo tiếng chuông kèn lệnh, trên tường thành, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Các tướng sĩ còn dư lại của thành Giang Hạ lại càng không nhịn được mà hoan hô lên.

Nguyên Bùi mặc một thân quần áo đã dính máu hơn phân nửa, mang theo mệt mỏi và vết thương đi tới trước mặt Diệp Ly, "Mạt tướng là Thủ tướng Giang Hạ Nguyên Bùi bái kiến Vương phi!"

Diệp Ly vội vàng đưa tay đỡ lấy không để cho ông quỳ xuống, trầm giọng nói: "Lão tướng quân cực khổ. Là Bản phi đã tới chậm, đã để cho tướng quân vất vả."

Thần sắc của Nguyên Bùi lộ ra vẻ xúc động, trong đôi mắt hiện đầy tia máu cũng không nhịn được chớp động nước mắt, cao giọng nói: "Mạt tướng không dám, mạt tướng vô năng mới để cho Giang Hạ suýt nữa đã rơi vào tay Tây Lăng, không dám nói khổ." Diệp Ly cười nhạt nói: "Thế cục bức bách, không phải là lỗi của tướng quân. Chúng ta cũng không cần tra cứu những chuyện này nữa, tướng quân dẫn người đi xuống nghỉ ngơi và hồi phục trước đi. Tạm thời giao Giang Hạ cho chúng ta đi." Nguyên Bùi nặng nề gật đầu, Phượng Chi Dao đứng ở phía sau Diệp Ly cười nói: "Xin Nguyên

tướng quân yên tâm, Phượng tam tuyệt đối sẽ không để cho người Tây Lăng bước qua Giang Hạ một bước."

Nguyên Bùi cũng không khách khí, chắp tay nói: "Như thế liền cực khổ Phượng tướng quân."

Bố trí xong vòng phòng thủ của thành một lần nữa, Diệp Ly mới mang theo người xoay người đi xuống thành lâu. Mới vừa đi xuống thành lâu, liền thấy Lãnh Kình Vũ cầm thanh kiếm đầy máu đứng ở dưới thành, thần sắc đờ đẫn. Suy nghĩ một chút, Diệp Ly vẫn cất bước tiến lên hỏi: "Lãnh tướng quân, có khỏe không?" Lãnh Kình Vũ ngẩng đầu nhìn Diệp Ly, cười khổ một tiếng thản nhiên nói: "Tướng bên thua, có gì có được hay không ?" Diệp Ly nhẹ nhàng nhướng mày, nói: "Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, toàn bộ chuyện này cũng không phải là lỗi của Lãnh tướng quân. Tướng quân bảo trọng." Lãnh Kình Vũ sững sờ một chút, một lúc lâu mới nói: "Đa tạ Vương phi."

Đưa mắt nhìn Diệp Ly rời đi, Lãnh Kình Vũ nhìn trường kiếm trong tay, trở tay cắm vào trong vỏ. Định Vương phi nói có lẽ không sai, lần thất bại này cũng không phải là lỗi của một mình hắn, nhưng bây giờ chỉ có một mình hắn có thể gánh chịu trách nhiệm thất bại. May mà. . . Giang Hạ còn, mà Mặc gia quân đã đến.

"Lãnh tướng quân." Lãnh Kình Vũ xoay người muốn đi, sau lưng lại truyền đến tiếng kêu của Nam Hầu.

Nam Hầu đứng ở trên đường, rõ ràng đã già nua và mỏi mệt hơn lần gặp mặt trước. Từ bây giờ, trận chiến này mới bắt đầu, vậy mà rất nhiều người trong bọn họ lại giống như đã già đi mười tuổi. Nam Hầu nhìn Lãnh Kình Vũ hồi lâu, mới trầm giọng hỏi: "Lãnh tướng quân, không biết. . . có tin tức khuyển nhi (*con trai của ta*) không?"

Lãnh Kình Vũ chán nản nói: "Hôm đó quân địch đánh bất ngờ, thế tử mang một đội nhân mã dẫn dắt dời đi chú ý của quân địch. . . Toàn quân bị diệt. . . . . Hầu gia, xin lỗi. . ."

"Bản hầu biết rồi." Ánh sáng yếu ớt trong ánh mắt Nam Hầu dần dần giảm đi, than nhẹ một tiếng thấp giọng nói. Ngay cả cáo biệt với Lãnh Kình Vũ cũng không có, xoay người đi mất. Lãnh Kình Vũ nhìn

bóng ảnh cô tịch mà đìu hiu của Nam Hầu, tự dưng cảm thấy một trận rét lạnh thấu xương. Đã từng, hắn vô cùng hy vọng được rong ruổi sa trường, hắn cho là chiến trường là nhiệt huyết, để cho vô số người phải chen chúc mà vào. Nhưng hiện tại, sau một trận đánh thất bại này, hắn mới hiểu được nhiệt huyết cũng đi đôi với âm hàn và thống khổ như vậy.

Giang Hạ là một thành nhỏ, đoàn người Diệp Ly ở tạm trong quý phủ của tướng quân Nguyên Bùi. Nói thật ra, phủ tướng quân cũng chỉ là một tiểu viện không lớn không nhỏ bên trong thành Giang Hạ mà thôi. Vì Nguyên Bùi, Trương Khởi Lan đã lớn tuổi, hơn nữa, tùy tiện lấy một người trong bọn họ ra đều tuyệt đối sẽ không thua kém đám người tướng quân Trấn quốc và Mộ Dung Thận, nhưng cũng bởi vì là tướng lãnh của Mặc gia quân, nên bọn họ bị chèn ép và bị thiên vị vô cùng, vĩnh viễn cũng không có cách nào chân chính nhận được những vinh quang và tôn vinh vốn nên thuộc về bọn họ.

Bởi vì Diệp Ly đến, Nguyên Bùi chuyển thê tử và con gái của mình từ chủ viện đến hậu viện. Hiểu được tâm ý và trung thành với Định Vương Phủ của Nguyên Bùi, Diệp Ly cũng không cự tuyệt, tùy tiện chọn một gian phòng ở, rồi đi vào. Cũng không kịp thu thập nữa, mà chỉ tùy ý rửa mặt, rồi liền đi đến tiền thính cùng thương thảo chiến sự với mọi người. Lúc Diệp Ly bước vào thư phòng, trong thư phòng đã ngồi người đầy. Bọn họ đang thảo luận kịch liệt cái gì, nhìn thấy Diệp Ly đi vào, lúc này mới yên tĩnh lại, Nguyên Bùi tự mình tiến lên mời Diệp Ly đến chủ vị ngồi. Đợi đến khi Diệp Ly ngồi xuống, mới sửa sang lại quần áo một lần nữa, tiến lên trịnh trọng lạy một lạy, rồi nói: “Mạt tướng đa tạ ân cứu mạng của Vương phi.”

Diệp Ly hơi bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, ý bảo Trác Tĩnh đứng bên cạnh tiến lên đỡ Nguyên Bùi dậy.

“Nguyên tướng quân, những nghi thức xã giao này thì miễn đi, đứng lên rồi nói.” Diệp Ly nghiêm mặt nói.

Nguyên Bùi đứng dậy trở lại chỗ ngồi của mình ngồi xuống, nói: “Khởi bẩm Vương phi, hiện tại, hoả lực của Tây Lăng đã tập trung ba mươi vạn ở ngoài thành Giang Hạ, là tình thế bắt buộc với Giang Hạ.

Mạt tướng nhận được tin tức, hai đường đại quân nam bắc cũng có xu thế tiến sát gần đến Giang Hạ. Một khi tam quân hợp lại, đến lúc đó sẽ có gần năm mươi vạn đại quân vây khốn Giang Hạ. Ngay cả quân ta anh dũng vô cùng, thì Giang Hạ cũng là vùng đất nhỏ, ít dân, quân nhu thiếu thốn. Đến lúc đó chỉ sợ cũng không có đủ năng lực chống đỡ năm mươi vạn đại quân vây khốn thành. Kính xin Vương phi tính toán sớm."

Diệp Ly gật đầu nói: "Đa tạ Nguyên tướng quân nhắc nhở, trong lòng Bản phi đã nắm chắc. Về phần vấn đề lương thảo, thì thật sự cũng không cần lo lắng, đương nhiên triều đình sẽ đưa đầy đủ lương thảo tới đây. Nam Hầu, Mộc thế tử, các ngươi nói có đúng hay không?"

Nam Hầu hơi thất thần, nghe được lời của Diệp Ly mới ngẩng đầu lên, nhàn nhạt cười nói: "Vương phi nói rất đúng, chúng ta ở trên chiến trường vào sinh ra tử, triều đình, đương nhiên Hoàng thượng sẽ không ủy khuất các tướng sĩ trên tiền tuyến ."

Diệp Ly nhìn Nam Hầu một chút, thấy rõ ràng mỏi mệt và chán nản trong mắt của hắn. Nàng không biết Lãnh Kình Vũ đã nói gì với ông ta, nhưng đại khái cũng có thể đoán được một chút, bởi vì đến bây giờ Thế tử Nam Hầu vẫn không có tin tức. Điều này không thể không làm cho người ra có một chút suy nghĩ không tốt lắm. Hơi lo lắng nhìn Nam Hầu một cái, Nam Hầu khẽ gật đầu với nàng tỏ vẻ mình không có chuyện gì.

Mặc dù có Nam Hầu tỏ thái độ, nhưng thần sắc mọi người vẫn không tốt hơn. Nhiều năm như vậy, tướng sĩ Mặc gia quân đã sớm không ôm lấy quá nhiều hy vọng với vị trong cung kia. Diệp Ly nhìn thần sắc của đám đông ở trong mắt, cũng không nói ra, quay đầu lại bắt đầu thảo luận chiến sự với các tướng lãnh.

Đợi đến khi thảo luận xong mọi chuyện, mọi người mới rối rít cáo lui. Nhưng Nam Hầu vẫn ngồi bất động ở vị trí của mình. Diệp Ly vốn cho là Nam Hầu muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng đợi đến khi tất cả mọi người đi hết, thì mới phát hiện, Nam Hầu chỉ đang xuất thần mà thôi, khẽ nhíu mày lo lắng kêu lên: "Hầu gia?"

Trong mắt Nam Hầu một mảnh mờ mịt, một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, nhưng vẫn hơi thất thần nhìn Diệp Ly, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Vương phi, quấy rầy. Bản hầu cũng cáo từ.”

Diệp Ly lắc đầu, nói: “Hầu gia, thân phận của Thế tử đặc biệt, hiện tại vẫn không có tin tức, thì chính là tin tức tốt. Hiện tại, trong quân có rất nhiều đại sự còn cần Hầu gia quyết định. Vạn mong Hầu gia bảo trọng.” Nam Hầu nỗ lực cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn Diệp Ly nói: “Lão Quốc Công từng nói, Vương phi là một người đặc biệt. Đoạn đường này, Bản hầu cũng được chứng kiến rồi, mọi chuyện trong quân còn cần làm phiền Vương phi hao tâm tổn trí, Bản hầu. . . chỉ sợ Bản hầu không thể đảm đương được.”

“Hầu gia. . . . . .”

Diệp Ly còn muốn nói thêm cái gì nữa, thì Nam Hầu đã khoát tay áo nói: “Bản hầu cáo từ trước. Vương phi cũng đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Nhìn cước bộ của Nam Hầu như có như không từ từ đi ra cửa, cuối cùng Diệp Ly cũng nuốt lời ở khóe miệng trở vào, “Hầu gia đi thong thả.”

Chương 138: Giao dịch

Đêm khuya, Diệp Ly bước ra từ thư phòng, bước chậm ở trên hành lang quanh co, ngẩng đầu nhìn ánh trăng bạc đã gần tròn trên trời cao khẽ cau mày. Rất nhanh lại sắp đến đêm trăng tròn của một tháng nữa rồi, mà Mặc Tu Nghiêu đi Bắc Nhung lại vẫn hoàn toàn không có tin tức, tình huống như thế làm cho nàng không nhịn được lo lắng. Còn có tình huống trước mắt, Nam Hầu đã rõ ràng biểu lộ, ông ta không muốn quản sự, mà mình thì lại là lần đầu tiên thống lĩnh mười mấy vạn đại quân trong đời, trong lòng của nàng cũng không có tự tin và lãnh tĩnh như thoạt nhìn ngoài mặt kia. Tu Nghiêu . . . Bây giờ chàng đang ở đâu . . . . . .

"Ai? Đi ra ngoài!" Dưới ánh trăng, đột nhiên Diệp Ly hoàn hồn, giơ tay lên chỉ về phía cuối hành lang phía sau.

Sau một lúc lâu, một bóng người cao lớn đi ra từ chỗ rẽ. Diệp Ly hơi ngẩn ra, đôi mi thanh tú hơi giương lên, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng khẽ nheo lại, "Mộc Thế tử, đã trễ thế này, ngươi làm gì ở đây?" Thần sắc Mộc Dương hơi phức tạp nhìn tay Diệp Ly đang chỉ mình, đôi tay kia tinh tế thon dài như ngọc, nhưng dưới bàn tay trắng nõn lại giấu diếm sát cơ. Mộc Dương ho nhẹ một tiếng, nói: "Tại hạ không có ý mạo phạm, quấy nhiễu đến Vương phi, kính xin thứ tội." Diệp Ly cười nhạt, thần sắc tự nhiên, thu tay về, khép vào trong tay áo. Giơ tay lên khẽ vuốt sợi tóc bên tai một chút, rồi hỏi: "Đã trễ thế này, Mộc Thế tử có chuyện gì muốn nói sao?"

Thần sắc kinh ngạc ở trên mặt Mộc Dương chợt lóe lên, rất nhanh Mộc Dương cười nhạt nói: "Quả nhiên tâm tư của Vương phi nhanh nhẹn không giống người phàm. Tại hạ chỉ là. . . Có phải Nam Hầu đã đồng ý giao toàn bộ quyền quyết định đại quân cho Vương phi không?"

Diệp Ly liễm mi, cười nhạt nói: "Mặc dù Thế tử thân là Thế tử Mộc

Dương Hầu, nhưng mà cũng không phải chính Mộc Dương Hầu. Huống chi, coi như là Mộc Dương Hầu, thì cũng không có quyền hỏi tới đại sự trong quân. Thế tử, ngươi chỉ là một Giáo úy trước mặt phó soái đại quân Nam Hầu mà thôi." Diệp Ly khinh thị rõ ràng như vậy, nhưng Mộc Dương cũng không tức giận, chắp tay dựa vào lan can trên hành lang, thản nhiên nói: "Tại hạ cho là Vương phi cũng biết ý nghĩa và tác dụng đằng sau thân phận Giáo úy này là gì?" Diệp Ly nhướng mày cười nói: "Vậy thì như thế nào? Nam Hầu tan nát cõi lòng vì Thế tử Nam Hầu sống chết không rõ, không thể thống lĩnh tam quân. Hiện tại đại quân Tây Lăng đang hãm thành, trong lúc nguy cấp này Mộc Giáo úy cho là phải làm như thế nào?"

Đối mặt với nữ tử bình tĩnh thong dong ở đối diện, Mộc Dương không thể không dâng lên một cỗ bất đắc dĩ và mỏi mệt từ sâu trong đáy lòng. Hắn dĩ nhiên hiểu ý tứ của Định Vương phi, vốn là lấy thân phận của Nam Hầu, muốn điều khiển Mặc gia quân cũng đã hơi miễn cưỡng, huống chi hiện tại cũng không có thời gian lâm trận mà đổi tướng. Mà hắn, mặc dù có thân phận Thế tử, nhưng cũng chỉ có quân chức Giáo úy. Đừng nói là thống lĩnh Mặc gia quân, chỉ sợ là muốn suất lĩnh một phần Mặc gia quân, nhưng không có Định Vương phi Diệp Ly này gật đầu, thì cũng sẽ không có người tuân theo. Mộc Dương chưa bao giờ là một người không biết trời cao đất rộng, cho nên hắn hoàn toàn không có ý định cướp lấy binh quyền Mặc gia quân này. Chỉ là, đứng ở trước mặt mình rõ ràng là một nữ tử còn chưa đầy hai mươi, nhưng khí thế và nhuệ khí toát ra trong lúc giơ tay nhấc chân kia, lại làm cho đường đường một nam nhi cao bảy thước như hắn cũng không nhịn được mà hơi bị thuyết phục. Nữ tử như vậy, đã hoàn toàn vượt qua ý nghĩa và phạm vi hiểu biết của Mộc Dương. Giống như hoàn toàn không cần dựa vào bất luận kẻ nào, cũng không có bất luận kẻ nào có thể làm khó được nàng, không có bất kỳ người nào có thể che ở trước mặt của nàng. Mộc Dương đột nhiên nghĩ đến nam tử từng ngồi ở trên xe lăn nhưng cũng vẫn ưu nhã thong dong tuấn nhã kia. Cõi đời này hình như chỉ có nam nhân như vậy mới có thể xứng đôi nữ tử như thế này.

“Mộc Thế tử?” Diệp Ly nhìn người trước mắt đang nhìn mình xuất thân nhíu mày.

Mộc Dương phục hồi tinh thần lại, áy náy cười một tiếng nói: “Vương phi hiểu lầm ý của tại hạ rồi, tại hạ cũng không có ý định làm khó Vương phi.”

Diệp Ly nhướng mày, cười không nói. Mộc Dương nói: “Hiện tại ở Nam Phương, Lê Vương làm loạn không bình định được, vào chính lúc này, Tây Lăng lại xâm lấn, Bắc Phương còn có Bắc Nhung nhìn chằm chằm vào. Người có thể bình định quân giặc, chỉ có duy nhất một mình Định Quốc Vương phủ và Mặc gia quân mà thôi. Mặc dù Mộc Dương bất tài, nhưng cũng biết lấy thiên hạ làm trọng, vì sao phải làm khó Vương phi?” Diệp Ly đánh giá hắn, cười nhạt nói: “Mộc Thế tử không làm khó Bản phi, cũng không sợ vị trong cung kia làm khó ngươi sao?” Mộc Dương thẳng thắn cười một tiếng nói: “Đa tạ Vương phi quan tâm, điều này, trong lòng tại hạ đều biết. Chỉ là có một việc nhỏ kính xin Vương phi đáp ứng.”

“Thế tử có lời gì cứ nói thẳng đi.”

Mộc Dương trầm ngâm chốc lát, nói: “Tại hạ không biết gia phụ có xích mích không vui gì với Định Quốc Vương phủ hay không, chỉ hy vọng sau này Vương phi nể mặt tại hạ, có thể giơ cao đánh khẽ một hai.”

Diệp Ly kinh ngạc, quay đầu mới khẽ thở dài: “Mộc Dương Hầu lại có được một đứa con trai tốt, có con như thế, Mộc Dương Hầu cũng đủ an ủi cuộc đời. Được, Bản phi đáp ứng ngươi.”

Mộc Dương chắp tay nói: “Đa tạ Vương phi.”

Diệp Ly lắc đầu, nói: “Thế tử không cần cám ơn ta, làm giao dịch này với Thế tử, Bản Phi cũng không chịu thiệt. Dù sao so với chuyện trên chiến trường, thì những thứ ân oán nhỏ khác đều chỉ bình thường thôi.” Mộc Dương thấp giọng cười nói: “Bị Vương phi vừa nói như thế, cũng làm cho tại hạ cảm thấy xấu hổ không còn mặt mũi nào.”

Diệp Ly cười một tiếng, “Là ta lỡ lời, thế tử chớ trách. Sắc trời không còn sớm, thế tử đi nghỉ ngơi sớm đi.”

“Vương phi, xin chờ một chút!” Mộc Dương hơi vội vàng nôn nóng mở miệng: “Vương phi, xin hỏi. . . Ngươi có tin tức của Dao Cơ không?” Diệp Ly hơi ngoài ý muốn quay đầu lại, thấy rõ ràng trên mặt nam tử đối diện không che dấu chút nào lo lắng và tư niệm dưới ánh trăng. Diệp Ly lắc đầu, nhìn trên mặt Mộc Dương hiện lên thất vọng, nhẹ giọng mở miệng nói: “Thế tử, có một vài người, có một số việc, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.”

Mộc Dương không cam lòng nhìn chằm chằm nàng nói: “Làm sao Vương phi biết không thể gương vỡ lại lành?” Diệp Ly nói: “Bản Phi không biết cõi đời này có chuyện gương vỡ lại lành hay không, nhưng mà. . . Gương đồng, thì cho dù gắn lại cũng không có cách nào che giấu được vết nứt từng có. Còn có. . . Thế tử thật sự có biện pháp làm được vẹn toàn đôi bên sao?” Trên mặt Mộc Dương xẹt qua một tia thất bại và ảo não, Diệp Ly không nói thêm gì nữa, xoay người đi, nhàn nhạt ngâm: “Tằng lự đa tình tổn hại phạm hành, nhập sơn hựu khủng biệt khuynh thành. Thế gian an đắc song toàn pháp, bất phụ Như Lai bất phụ khanh?” (*)

(*) *Đây là bài thơ “Bất phụ Như Lai bất phụ khanh” của Thương Ương Gia Thố (1683 – 1706), một vị Đạt Ma Tây Tạng. Bài thơ nói về sự mâu thuẫn, giằng xé của một nhà tu hành khi ông không thể dứt bỏ được lòng khao khát tình yêu, kể cả khi đứng ở trong cửa Phật. Ở đây ý nói lên sự mâu thuẫn trong lòng Mộc Dương khi đã nghe theo lệnh song thân, nhưng vẫn muốn được sống cùng với Dao Cơ.*

“Thế gian an đắc song toàn pháp. . . . .” Mộc Dương nhẹ giọng ngâm, khóe môi nổi lên một tia cười khổ nhàn nhạt. Hắn vĩnh viễn không cách có nào thuyết phục Dao Cơ trở thành thiếp thất trong Mộc Dương Hầu phủ, cũng giống như hắn vĩnh viễn cũng không có cách nào thuyết phục cha mẹ kiêu ngạo tiếp nhận Dao Cơ trở thành con dâu. Bất phụ Như Lai bất phụ khanh, không biết người viết ra câu thơ này có trải qua giãy dụa và thống khổ cũng như hắn hay không?

Sáng sớm ngày hôm sau, hiếm khi đại quân Tây Lăng không có tiến công lần nữa. Diệp Ly ngồi ở trong thư phòng sửa sang các loại

tin tức chiến sự lấy được trước khi chiến sự để phân tích một chút. Nam Hầu nói không thể ra sức cũng không phải là nói dối, sáng sớm tinh mơ, Diệp Ly mới vừa thức dậy, phía dưới đã có người tới bẩm báo, Nam Hầu bệnh nặng. Mặc dù trong thành Giang Hạ cũng không có danh y gì, nhưng may mà y thuật của quân y trong Mặc gia quân đều cực kỳ tốt, vội vàng đi qua trị liệu một phen, sau đó hồi bẩm lại với Diệp Ly, mặc dù tuổi tác của Nam Hầu cũng không coi là cao, nhưng hàng năm cũng sống an nhàn sung sướng, nên vì vậy trên đường hành quân quá mức mệt nhọc lại tăng thêm nóng lòng, dụng tâm quá độ mới đột nhiên bị bệnh. Bất đắc dĩ, Diệp Ly chỉ đành phải phái người chăm sóc thật tốt, vừa gia tăng sai người âm thầm tìm kiếm Thế tử Nam Hầu. Vừa lúc Tần Phong hoàn thành nhiệm vụ, tối hôm qua âm thầm trở lại thành Giang Hạ, sáng sớm Diệp Ly liền gọi hắn đến trong thư phòng, phân phó hắn chuyện tìm kiếm Thế tử Nam Hầu.

"Vương phi, Vân Giáo úy đánh nhau với người khác tại giáo trường!" Đang nói chuyện với Tần Phong, ngoài cửa có người vội vã tới đây bẩm báo.

Diệp Ly nhướng mày cười một tiếng, nghiêng đầu nói với Tần Phong và Trác Tĩnh: "Mấy ngày nay lên đường liên tục, ngày hôm qua còn có một cuộc đại chiến, vậy mà sáng nay đã có thể bò dậy đánh nhau. Xem ra chúng ta vẫn đánh giá thấp năng lực tướng sĩ của Mặc gia quân chúng ta." Trác Tĩnh vuốt vuốt lỗ mũi, thấp giọng cười nói: "Vương phi nói rất đúng." Diệp Ly đứng dậy vuốt vuốt bả vai, vừa nói: "Đã như vậy, chúng ta cũng đi xem một chút đi."

Bởi vì là lúc hai quân đối chọi, nên quân doanh của Mặc gia quân đóng ở trên một mảnh đất trống bên ngoài cách thành Giang Hạ không xa, các nơi trên giao lộ bốn phía đều có binh lính giới nghiêm. Trong quân doanh chừa ra một mảnh đất trống ở giữa tạm thời làm giáo trường. Lúc đám người Diệp Ly chạy tới, Vân Đình đã xoay đánh thành một đoàn với một tiểu tướng cũng cỡ bằng tuổi hắn. Bên cạnh còn có mấy tướng lãnh cao cấp và rất nhiều binh lính của Mặc gia quân đứng vây xem ồn ào. Đứng ở một bên xem náo nhiệt, Mộc

Dương thấy Diệp Ly đi vào đầu tiên, quay đầu cười với nàng một tiếng. Diệp Ly nhàn nhạt gật đầu, Tần Phong và Trác Tĩnh gạt ra đám người ở phía trước mở ra một con đường. Mọi người thấy hai tiểu tướng còn trẻ tuổi lại có thể lực xuất chúng như nhau đang đánh kịch liệt, rất nhiều người cũng không có phát hiện Diệp Ly đi tới phía trước.

"Vương phi." Vẫn là Mộc Dương mở miệng, vừa chú ý trong sân, phần lớn mọi người mới phục hồi tinh thần lại. Sắc mặt biến hóa vội vàng hành lễ với Diệp Ly, còn có người muốn tiến lên kéo hai người còn đang triền đấu ra. Diệp Ly khoát khoát tay cười nói: "Không sao, chờ bọn hắn định ra thắng bại rồi nói sau."

Mặc dù Diệp Ly nói như thế, nhưng có Vương phi tại chỗ này, không khí huyên náo nhiệt liệt trong giáo trường mới vừa rồi lại tiêu tán rất nhiều. Trên mặt không ít người đều hiện ra thần sắc lúng túng câu nệ. Diệp Ly cũng không để ý, mỉm cười nghiêng người hỏi Mộc Dương đứng bên cạnh, "Mộc thế tử, ngươi thấy người nào có phần thắng lớn hơn?" Mộc Dương hiểu rõ cười một tiếng, nhướng mày nói: "Tại hạ thấy chỉ sợ Vân Đình Giáo úy lại cao hơn một bậc." Lập tức, tướng lãnh bên cạnh rối rít lộ ra thần sắc không phục, một người nhanh mồm nhanh miệng đã thốt ra, "Như mạt tướng thấy, vẫn là Trần Giáo úy lợi hại hơn một chút!"

Hắn lời này vừa ra, mọi người thấy trên mặt Diệp Ly cũng không có một chút thần sắc không vui, trong lòng không khỏi buông lỏng, cũng rối rít lên tiếng, hiển nhiên là ủng hộ vị Giáo úy trẻ tuổi họ Trần kia.

Mộc Dương cười nói khẽ với Diệp Ly: "Vương phi, thoạt nhìn Mặc gia quân cũng rất bài ngoại (*loại bỏ những gì thuộc về bên ngoài*) a." Hiện tại Vân Đình cũng là người của Mặc gia quân, hơn nữa còn là người mà Định Vương phi tự mình bồi dưỡng. Nhưng dù sao hắn cũng là chuyển qua giữa chừng, không có xuất xứ. Mọi người làm lính đều là tâm cao khí ngạo, tự nhiên có rất nhiều người nhìn hắn không thuận mắt.

Diệp Ly không thèm để ý chút nào, cười yếu ớt nói: "Trong quân

doanh cường giả là vua, thỉnh thoảng luận bàn một chút không phải là chuyện xấu gì, chỉ cần không ảnh hưởng tới đại sự là được.” Kiếp trước nàng ở trong đội quân lính đặc biệt, tùy tiện lấy một người lính ra cũng là quân nhân tinh nhuệ nhất. Một đống tinh anh như vậy nhét chung một chỗ sao có thể không có cạnh tranh chứ. Mà chính bởi vì có cạnh tranh như vậy mới có thể thúc đẩy bọn họ cố gắng hơn mà cất bước hướng tới phía trước. Bởi vì người yếu sẽ bị loại bỏ. Cũng vậy, tướng lãnh Mặc gia quân có rất nhiều binh sĩ cũng là từ bình thường thăng lên tới, còn có một bộ phận lại càng là thế hệ có công cống hiến cho Định Quốc Vương phủ. Mặc dù Vân Đình có công lao ở trận Vĩnh Lâm lúc trước, nhưng mà còn không đáng nhắc tới với những tướng sĩ Mặc gia quân. Mà huống chi hắn vẫn là người mà Vương phi không biết sâu cạn này đề bạt ra.

Mộc Dương nhìn Diệp Ly thật sâu một cái, nhẹ giọng cười nói: “Vương phi nói rất đúng.”

Chương 139: Tỷ thí

Trong sân, hai người đang lúc chém giết hăng say, rốt cục cũng phát hiện người vây xem phía ngoài không thích hợp, vừa quay đầu lại liền thấy Diệp Ly đứng ở một bên hơi chăm chú nhìn bọn họ. Trên mặt Vân Đình liền 囧, nhất thời không chú ý lại bị đối phương đánh một quả đấm. Nhưng rốt cuộc đối phương cũng vẫn giữ được lòng kính sợ với thân phận Định Quốc Vương phi, nên sau một kích đắc thủ cũng không dây dưa nữa, hai người tách ra thật nhanh, chỉ là vẫn nhìn chằm chằm đối phương làm cho người ta biết, bọn họ vẫn còn rất bất mãn đối phương. Diệp Ly vỗ tay, mỉm cười nhìn hai người nói: “Sao lại ngừng vậy?”

“Vương phi. . . . .” Vẻ mặt Vân Đình xấu hổ cúi đầu. Mấy tháng này có thể nói là hắn tâm phục khẩu phục Định Vương phi, cũng tự hào mình có thể trở thành người được Vương phi tự mình chọn ra bồi dưỡng. Vì vậy lúc chống lại thái độ khinh miệt của mấy tiểu tướng trẻ tuổi của Mặc gia quân mới có thể dễ dàng tức giận như vậy, trong cơn tức giận lại ra tay đánh người.

Diệp Ly cười nói: “Không sao, mọi người trong quân doanh tỷ thí với nhau một phen vốn là chuyện thường, không cần ngượng ngùng. Hay là. . . Bản phi ở chỗ này lại cản trở các ngươi phát huy rồi?”

Lời này vừa nói ra, gương mặt của mấy tướng lãnh đứng ở một bên vây xem liền đỏ tới mang tai. Nếu như không phải bọn họ chất vấn năng lực của Vân Đình, thậm chí là của Vương phi thì cũng sẽ không mặc kệ hai người kia cứ đánh nhau như vậy. Hôm nay nhìn lại thái độ của Vương phi, ngược lại lộ ra vẻ bụng dạ của những nam nhi bảy thước như bọn họ thật hẹp hòi. Diệp Ly thấy bọn họ không có ý định đánh tiếp nữa, cũng cười phất tay để cho binh sĩ chung quanh đều giải tán, mang theo mấy tướng lãnh vào trong lều lớn trong quân doanh. Hiện tại quân doanh ngoài thành là do Lữ Cận Hiền chịu trách

nhiệm, nhưng mà sáng sớm ông đã đi vào thành thương lượng chuyện bố phòng với quân coi giữ trong thành, nên không có ở trong doanh, lúc này mới đưa đến tình huống hai người Giáo úy này đánh nhau cũng không có người quản. Lữ Cận Hiền ở trong thành vừa nhận được tin tức liền vội vã chạy về, nhưng vẫn chậm hơn Diệp Ly một bước, chỉ đành phải trầm mặt trợn mắt nhìn vị Trần Giáo úy kia một cái, tiến lên thỉnh tội.

Diệp Ly cười, giơ tay lên ý bảo Trác Tĩnh đỡ Lữ Cận Hiền lên, cười nói: "Lữ tướng quân không cần như thế, người trẻ tuổi thì cãi nhau ầm ĩ cũng coi như là bồi dưỡng tình cảm đi, chỉ cần biết chừng mực là được rồi."

Đoàn người trở lại trong đại trướng ngồi vào chỗ của mình, Lữ Cận Hiền mới gọi Trần Giáo úy vào trước mặt, hỏi nguyên nhân đánh nhau. Trong quân cãi nhau ầm ĩ quả thật không phải là chuyện kỳ lạ gì, muốn đánh nhau thì có thể ở trên diễn võ trường hoặc trên lôi đài, nhưng chẳng phân biệt được trường hợp, cứ ở trước mặt binh lính bình thường mà đánh nhau như vậy thì cũng không ra thể thống gì, còn dễ dàng để cho binh lính cho là quan hệ giữa các tướng lãnh không hòa thuận. Trần Giáo úy nghiêng mắt nhìn lướt qua Vân Đình, khẽ hừ một tiếng không trả lời Lữ Cận Hiền. Vân Đình bị hắn khinh miệt khẽ hừ, hỏa khí vốn đã chìm xuống lại bốc lên lần nữa, hất cằm lên nói: "Không phục sao? Không phục thì chúng ta đánh một lần nữa!" Trần Giáo úy cười lạnh, nhướng mày nói: "Ngươi cho rằng Gia sợ ngươi sao? Nếu không phải. . . Tiểu gia đánh cho ngươi răng rơi đầy đất!"

"Nói khoác không biết ngượng, cũng không sợ gió cắt trúng đầu lưỡi!" Vân Đình cười nhạo nói.

"Câm miệng!" Lữ Cận Hiền giận dữ, hai Giáo úy làm trò trước mặt nhiều vị tướng quân còn có Định Vương phi, đánh nhau như vậy còn chưa tính, còn muốn cãi nhau như cái chợ ở đây. Quả thực là trong mắt không có pháp kỷ!

Diệp Ly để chén trà trong tay xuống, cười yếu ớt nói với Lữ Cận Hiền: "Lữ tướng quân bớt giận, người trẻ tuổi khó tránh khỏi còn trẻ

khí thịnh, tướng quân không cần tức giận. Vân Đình, ở kinh thành ngây người mấy tháng, những thứ khác không nói, miệng lưỡi cũng lưu loát hơn không ít đi?" Da mặt Vân Đình một trận vặn vẹo, mặc dù tuổi của hắn ở trong quân cũng coi như là nhỏ, nhưng vẫn lớn hơn Định Quốc Vương phi vài tuổi. Bị Định Vương phi còn nhỏ hơn mình nói người trẻ tuổi còn trẻ khí thịnh, để cho da mặt hắn không thể không nóng lên một trận, cúi đầu nói: "Thuộc hạ lỗ mãng, xin Vương phi trách phạt."

"Bản phi nói không trách chính là không trách." Diệp Ly nói: "Nói đi, vì cái gì hai vị mà. . . Ừ, sáng sớm lại bắt đầu tỷ thí rồi?"

Hiếm khi Trần Giáo úy và Vân Đình lại cùng chung chí hướng cùng do dự, nhìn Diệp Ly, không nói gì.

Diệp Ly nhíu mày nói: "Sao vậy? Không thể nói sao? Hoặc ta nên hỏi chư vị tướng quân ở đây về chuyện lúc đó?"

Trần Giáo úy tiến lên một bước, cắn răng nói: "Là thuộc hạ không nên nói lời bất kính với Vương phi, cho nên mới xung đột với Vân Giáo úy. Xin Vương phi giáng tội, thuộc hạ nguyện nhận hết trách phạt!" Diệp Ly đưa mắt nhìn hắn chốc lát, gật đầu nói: "Ngươi cũng dám làm dám chịu."

Trần Giáo úy trầm mặc không nói, Vân Đình nhìn mọi người, cũng tiến lên một bước nói: "Thuộc hạ cũng có chỗ không đúng, nguyện cùng chịu phạt với Trần Giáo úy." Nhìn Vân Đình trẻ tuổi trước mặt, trong lòng Diệp Ly cũng âm thầm gật đầu. Mấy tháng học tập dạy dỗ vẫn có chỗ tốt, nếu là mấy tháng trước, thì lấy tính tình Vân Đình tuyệt đối sẽ không chủ động xin phạt như lúc này. Không liên quan đến những nguyên nhân khác, chỉ là càng thêm có thể hiểu cách đối nhân xử thế thôi. Tất cả mọi người Mặc gia quân không phải là người cố tình gây sự, thấy Vân Đình nói như thế, quả nhiên sắc mặt cũng đều tốt hơn không ít.

Trầm mặc một hồi lâu, Diệp Ly mới đạm thanh nói: "Bản phi mới chấp chưởng Mặc gia quân, lúc trước cũng không có ra mắt chư vị tướng quân, cũng có thể hiểu được trong lòng các vị có nhiều điều không phục, cho nên chuyện lần này, liền bỏ qua. Hiện tại, nếu trong

lòng chư vị còn có ý nghĩ gì không phục, không ngại đều nói ra ngoài. Các vị cũng là hào kiệt chân chính chinh chiến sa trường nhiều năm, chúng ta cũng không học quanh co lòng vòng của những người trên triều đình kia." Thấy mọi người chần chờ không quyết định, Diệp Ly cười một tiếng, "Ở nơi này, trong trướng, người nói vô tội. Có ý kiến gì cứ việc nói, hay là chư vị là sợ Bản phi trả đũa sau?"

Mọi người trầm mặc một hồi, một người trung niên mạn phép đứng dậy trước chắp tay với Diệp Ly, vừa nói: "Vương phi thứ tội. Vốn Vương gia không có ở đây thì Vương phi thống lĩnh Mặc gia quân cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng hành quân đánh giặc không thể so với những cái khác, động một tí chính là hơn vạn tánh mạng của huynh đệ, vì vậy mạt tướng mới suy nghĩ nhiều một chút. Tuổi của Vương phi còn quá nhỏ, lại xuất thân thư hương môn đệ, cái này……" Diệp Ly vừa nghe lời thuộc hạ…, vừa mỉm cười gật đầu tỏ vẻ mình nghe rõ. Những người khác thấy nàng thật sự không có dấu hiệu tức giận nào, cũng đánh bạo đứng dậy nói lên chất vấn của mình. Đơn giản chính là Diệp Ly tuổi nhỏ, chất vấn năng lực lãnh binh và thân thủ của Diệp Ly. Diệp Ly ngồi trên ghế, an tĩnh đợi đến khi mọi người nói xong, mới cười nói: "Hiện tại Bản phi mới biết được chư vị tướng quân có nhiều lo lắng và sầu lo như vậy, đúng là Bản phi thất trách. Trần Giáo úy, ngươi chính là bởi vì … chút ít này mới không phục Bản phi?"

Trần Giáo úy kiên quyết nói: "Hành quân đánh giặc cũng không phải là trò đùa, nếu Vương phi không có bản lãnh thật sự thì đương nhiên tiểu tướng sẽ không phục!"

"Trần Vân, càn rỡ!" Lữ Cận Hiền quát lên.

Diệp Ly khoát khoát tay cười nói: "Không sao, Bản phi chuyên trị các loại không phục. Không bằng, chúng ta lên giáo trường phân tranh cao thấp một lần?"

"Thuộc hạ không dám!" Hiển nhiên Trần Vân Giáo úy bị lời của Diệp Ly làm cho sợ hết hồn, phịch một tiếng quỳ xuống trên đất. Mặc dù những tướng lãnh Mặc gia quân bọn họ có hoài nghi năng lực thống lĩnh Mặc gia quân của Vương phi, nhưng tuyệt đối vẫn vạn

phần kính trọng thân phận Định Quốc Vương phi của nàng. Chỉ là trên chiến trường liên quan đến tánh mạng các tướng sĩ nhiều hơn thắng bại trong chiến tranh, cho nên bọn họ cũng càng sẽ không bởi vì thân phận Định Quốc Vương phi mà mù quáng tín nhiệm năng lực của nàng. Hiện tại Vương phi nói muốn đấu với hắn, điều này làm cho Trần Vân sao dám động thủ phạm thượng.

Diệp Ly đứng dậy, thản nhiên nói: “Nam tử hán đại trượng phu, đừng bảo là quỳ liền quỳ. Sao? Không lẽ một đại nam nhân như ngươi còn sợ một nữ tử như Bản phi sao?”

Trần Vân đỏ mặt lên, trong lúc nhất thời không biết rốt cuộc mình nên sợ hay là không sợ.

Diệp Ly khẽ mỉm cười, cũng không quản hắn, nhấc chân đi ra ngoài trướng. Diệp Ly vừa đi, đương nhiên những người khác cũng chỉ có thể đuổi theo, chân tay Trần Vân hơi luống cuống nhìn Lữ Cận Hiền đi ở cuối cùng, “Tướng quân. . . . .” Lữ Cận Hiền lắc đầu, thở dài nói: “Đi thôi, đừng để Vương phi chờ ngươi.” Vân Đình chạy tới cửa lại quay đầu lại, nhìn hơi hả hê cười với Trần Vân một tiếng. Thân thủ của Vương phi thì người khác không biết nhưng hắn đã thấy tận mắt cũng đã kiến thức qua. Nếu Trần Vân còn muốn nhường, thì nhất định sẽ chết vô cùng khó coi.

Trên giáo trường, Diệp Ly đứng chắp tay mỉm cười nhìn Trần Vân do dự không lên ở phía dưới. Bốn phía bất tri bất giác đã tụ tập không ít tướng sĩ nhàn rỗi vừa huấn luyện xong. Thấy Trần Vân vẫn do dự, Diệp Ly cười nói: “Trần Giáo úy, mời lên đây đi.”

Cuối cùng Trần Vân vẫn phải bước lên giáo trường, nhìn qua lại hoàn toàn không đắc ý, tức giận, phấn chấn và hung hãn như đánh nhau với Vân Đình lúc trước, ngược lại lại lộ ra vẻ hết sức không được tự nhiên. Nhìn Diệp Ly một chút nói: “Vương phi. . . Trước, mời.”

Diệp Ly khẽ nhướng mày, trong lòng biết, nếu như mình không động thủ, thì Trần Vân tuyệt đối sẽ không dám động thủ với nàng, nhướng mày cười một tiếng nói: “Đã như vậy, Trần Giáo úy cẩn thận!” Diệp Ly không dùng chủy thủ mình thường dùng, mà là xoay

người rút ra một thanh trường kiếm từ trong tay Trác Tĩnh đứng ở một bên, mũi kiếm run lên hóa thành một đạo hàn mang lao thẳng tới Trần Vân. Trần Vân nghiêng người qua một bên để tránh một kiếm này đang bay tới, Diệp Ly cười một tiếng, trường kiếm quét ngang mà đi. Trong nháy mắt Diệp Ly đã xuất ra vài kiếm, Trần Vân cũng đồng thời bị bức lui vài bước, binh sĩ dưới đài thấy Trần Vân như thế lại là một mảnh im lặng.

Trần Vân vốn định để cho Diệp Ly vượt qua mấy chiêu, sau đó tìm cái cơ hội chủ động nhận thua, như vậy vừa không làm mình khó chịu, lại vừa không khiến Diệp Ly mất mặt. Nhưng lúc Diệp Ly xuất ra kiếm đầu tiên thì hắn đã biết mình sai rồi, vô luận là tư thế cầm kiếm hay lực đạo góc độ xuất kiếm của Vương phi đều tuyệt đối không phải là trông thì đẹp mà không dùng được, ngược lại mỗi một kiếm lại nguy hiểm vô cùng. Nhưng mà cũng không phải là thân thủ của mình linh hoạt nhanh như chớp, mà nếu Vương phi không thu lực đạo không xuất toàn lực…, thì chỉ sợ trên người mình đã sớm có thêm mấy lỗ thủng.

Trần Vân tung mình một cái lui về phía sau thật nhanh cách ra một khoảng cách an toàn, Diệp Ly cũng không đuổi theo, dừng kiếm đứng ở trong sân nhìn hắn. Trần Vân chắp tay nói: “Thuộc hạ có mắt không tròng, xin Vương phi tha lỗi, thuộc hạ cả gan, mời Vương phi so tài một lần nữa.” Nói xong, đi tới gỡ xuống một cây trường thương từ trên kệ đặt binh khí, rung lên trong tay, thần sắc tao nhã nhìn Diệp Ly. Diệp Ly hài lòng, gật đầu nói: “Rất tốt, thế này mới đúng. Trần Giáo úy, mời.”

“Đắc tội!” Trần Vân cất cao giọng nói, trường thương trong tay đâm thẳng tới Diệp Ly. Thân thủ Diệp Ly nhanh nhẹn lùi lại mấy bước, tránh ra, trường kiếm trong tay khiêu vũ ra một đóa kiếm hoa tuyệt mỹ. Nếu nói càng dài càng mạnh, thì kiếm dài ba xích (*1 xích = 1/3 m*) trong tay Diệp Ly chống lại trường thương trong tay Trần Vân cũng không chiếm được ưu thế gì. Nhưng mọi người dưới đài rất nhanh đã phát hiện, Vương phi luôn luôn khống chế khoảng cách giữa hai người ở trong một phạm vi nhất định, mà khoảng cách lại

hạn chế lớn để trường thương thi triển ưu thế của nó, trong lúc nhất thời cũng coi như là ngang nhau.

Dưới đài, Phượng Chi Dao đã đến từ lúc nào, lười biếng đứng ở bên cạnh Mộc Dương, ôm ngực mà đứng, cười hì hì hỏi: “Mộc thế tử, ngươi xem Vương phi và Trần Giáo úy, ai thắng ai thua?” Mộc Dương nhàn nhạt cười nói: “Tại hạ may mắn được trông thấy qua thân thủ của Định Vương phi, tuyệt đối là cao thủ trong ngàn dặm mới tìm được một. Trần Giáo úy. . . Chỉ sợ còn kém một chút.”

Nghe lời nói của Mộc Dương, Lữ Cận Hiền ở một bên hơi kinh ngạc nghiêng đầu nhìn hai người một cái, cuối cùng dừng ánh mắt lại trên người Phượng Chi Dao. Phượng Chi Dao cũng là quen biết cũ với Lữ Cận Hiền, cũng không giấu diếm, cười ha ha nói: “Lữ tướng quân có điều không biết, kiếm pháp của Vương phi là được Vương gia tự mình truyền dạy. Huống chi. . . Chỉ sợ kiếm pháp là cái mà Vương phi không nắm chắc chắn nhất .”

Nghe vậy, các tướng sĩ đều khẽ biến sắc. Kiếm pháp Vương phi thì bọn họ đều nhìn được ở trong mắt, không thể nói là tuyệt đỉnh nhưng cũng mơ hồ nhìn ra được ở dưới mũi nhọn của kiếm kia có giấu sát cơ. Đó chân chính là kiếm pháp giết người, mà. . . Nghe nói cái đó chỉ là cái mà Vương phi không am hiểu nhất. Nói cách khác, Vương phi căn bản không có xuất ra bản lãnh chân chính khi so chiêu với Trần Vân.

Mộc Dương ngẩng đầu nhìn bóng hình yểu điệu uyển chuyển như du long trên đài, không khỏi cúi đầu cười một tiếng. Bỗng dưng nhớ tới cái câu mới vừa rồi kia của Diệp Ly. . . Bản Vương phi chuyên trị các loại không phục. . . Ở trước mặt nữ tử như vậy, lại có bao nhiêu người có thể chân chính không phục chứ?

Chương 140: Sứ giả Tây Lăng đến

Trên đài, thân thủ hai người thoăn thoắt khó phân thắng bại. Thanh kiếm ba thước trong tay Diệp Ly giống như rắn độc, mỗi lần tấn công đều hướng đến nơi yếu hại của Trần Vân, Trần Vân cũng không cam chịu yếu thế, một thanh trường thương múa đến giọt nước không lọt, trong khoảng thời gian ngắn hai người đã giằng co không ngừng. Diệp Ly nhìn tiểu tướng mang theo thần sắc tao nhã đối diện, cười nhạt, trường kiếm trong tay thuận tiện hóa thành cầu vồng lạnh lẽo chạy thẳng tới mặt Trần Vân. Trần Vân vội vàng quơ thương ngăn chặn, lại thấy, trường kiếm vốn chạy thẳng tới mình, thì trên đường lại chuyển dán theo thân trường thương mà tiến lên. Chỉ hơi sững sờ một chút, Trần Vân lại chỉ cảm thấy trên cổ mình chợt lạnh, mũi kiếm của Diệp Ly đã đặt trên cổ của hắn, một cái tay khác lại vững vàng giữ chặt trường thương của hắn.

Diệp Ly nhướng nhướng mày, mỉm cười nói: “Trần Giáo úy?”

Trần Vân đặt thương xuống, trầm giọng bái phục nói: “Kiếm pháp của Vương phi cao thâm, thuộc hạ chịu thua.” Diệp Ly cũng không muốn làm khó hắn, cũng thu hồi trường kiếm theo, tiện tay ném cho Trác Tĩnh đứng ở bên đài, quay đầu cười nói với chư vị tướng lĩnh dưới đài: “Còn có vị tướng quân nào không phục không? Không ngại lên thử một lần?” Các tướng lĩnh nhìn lẫn nhau mấy lần, một nam tử trung niên khôi ngô cầm song giản (*) trong tay nhảy lên đài, vừa chắp tay nói: “Thuộc hạ Lục Phong phó tướng của Mặc gia quân Trì Châu xin mạn phép lãnh giáo cao chiêu của Vương phi.”

(*)*Giản: …*

Diệp Ly nhẹ nhàng gật gật đầu, lui ra sau hai bước. Vị Lục tướng quân này khác với thân hình thon dài thân thủ thoăn thoắt của Trần Vân, vừa nhìn cũng biết tuyệt đối là một đối thủ thiên về sức mạnh.

Chỉ nhìn một đôi song giản ít nhất cũng có mấy chục cân kia, thì cũng biết bị loại binh khí này đánh lên sẽ gặp phải cái gì. Diệp Ly không phải là người thích cậy mạnh, cho nên nàng trực tiếp lấy ra chủy thủ thuận tay nhất mình hay dùng. Lục Phong hơi ngoài ý muốn nhìn chủy thủ hàn quang lóe lên trong tay Diệp Ly rồi nói: "Đây chính là binh khí của Vương phi?" Diệp Ly gật đầu nói: "Lục tướng quân, mời."

"Vậy mạt tướng đắc tội, Vương phi cẩn thận." Lục Phong nói xong, một cái giản chen lẫn tư thế sấm sét quét tới Diệp Ly, Diệp Ly tránh thật nhanh, chủy thủ trong tay chớp động lên hàn quang lạnh như băng dưới ánh nắng ban mai.

Người ở dưới đài đều rõ ràng phát hiện, lúc chủy thủ xuất hiện trong tay Diệp Ly thì rõ ràng càng thêm nguy hiểm hơn lúc nàng cầm trường kiếm trong tay. Có nhiều lần, chủy thủ của Diệp Ly đều hiểm hiểm lướt qua nơi yếu hại của Lục Phong, nếu không phải Lục Phong có khí lực vô cùng lớn, mỗi một chiêu một thức đều hàm chứa lực đạo làm cho người ta khó mà ngăn cản làm cho nàng phải tránh đi mũi nhọn, thì chỉ sợ Lục Phong đã sớm bị đả thương dưới một thanh chủy thủ nhỏ sắc sảo này. Hiển nhiên Diệp Ly rất rõ ràng ưu thế và khuyết điểm của Lục Phong, cho nên nàng cũng không mặt đối mặt liều mạng với Lục Phong, mà là lợi dụng ưu thế thân hình của mình không ngừng mà tiêu hao thể lực của Lục Phong, đồng thời vừa liên tục tìm kiếm cơ hội xuất thủ, mặc dù không thể thành công gây thương tổn được Lục Phong, nhưng vẫn thành công để cho hắn nhận lấy kinh sợ không nhỏ. Lúc Lục phong lại giơ song giản lên nhất tề đánh tới Diệp Ly một lần nữa, Diệp Ly tránh qua bên cạnh, sau đó, một cước bay lên không, tay trái vỗ trên mặt đất, chủy thủ trong tay phải bay thẳng đến xương sườn dưới vai trái của Lục phong. Lục Phong thấy thế, vội vàng giơ giản bên tay phải lên hạ xuống, Diệp Ly cũng đã lộn người đến phía sau hắn ở trong nháy mắt, "Lục tướng quân. . . . . ."

Thân thể Lục Phong cứng đờ, chủy thủ lạnh như băng đang đặt ở xương sống sau lưng hắn. Chinh chiến nhiều năm, Lục Phong cũng

đã gặp đủ loại vết thương, cũng rõ ràng, nếu một đao kia của Diệp Ly đâm vào, thì mình sẽ không còn đường khác để đi, ngoại trừ bị tê liệt cả người. Đặt song giản xuống, Lục Phong xoay người chắp tay với Diệp Ly nói: "Đa tạ Vương phi hạ thủ lưu tình, mạt tướng phục ."

Diệp Ly mỉm cười nói: "Lục Tướng quân lực địch thiên quân, thân thủ bất phàm. Bản phi cũng rất bội phục."

Dưới đài yên lặng chốc lát, đột nhiên tuôn ra một tiếng ủng hộ, tướng sĩ ở tại chỗ rối rít kêu lên hay. Thắng liên tiếp hai trận, các tướng lĩnh đã có thể nói là tâm phục khẩu phục với thân thủ của Diệp Ly, đương nhiên cũng không tiếp tục khiêu chiến nữa. Diệp Ly đã đánh hai trận liền, khiêu chiến tiếp thì có thắng cũng không hay, không duyên cớ lưu lại danh tiếng, một đám nam tử hán thay phiên nhau đánh với một nữ tử.

Thấy Diệp Ly đi xuống đài, mọi người vội vàng đi tới, Lữ Cận Hiền chắp tay cười nói: "Hôm nay Vương phi thi triển ra thân thủ, thật sự đã làm cho bọn thuộc hạ bội phục sát đất. Những người thô kệch chúng ta không hiểu quy củ mạo phạm Vương phi, mong rằng Vương phi đừng trách tội." Diệp Ly cười nói: "Lữ tướng quân nói quá lời, chút chuyện nhỏ không cần để ở trong lòng. Bản phi còn có chút chuyện phải xử lý trong thành, trong quân doanh thì vẫn làm phiền Lữ tướng quân hao tâm tổn trí." Lữ Cận Hiền vội vàng đáp: "Vương phi cứ việc yên tâm là được." Diệp Ly gật đầu, mỉm cười nhìn Vân Đình một cái nói: "Vân Giáo úy. . . . ."

Vân Đình sờ sờ đầu, vẻ mặt đau khổ nói: "Vương phi, thuộc hạ biết sai." Diệp Ly hài lòng gật đầu cười nói: "Biết sai có thể sửa, điều này mới tốt. Gần đây có đọc sách không?"

Nhớ tới đoạn cuộc sống cứng rắn bị Vương phi đưa vào Mặc gia quân kia, còn có đống sách cao như núi, còn cao hơn người trong phòng mình kia, nụ cười trên mặt của Vân Đình còn khổ hơn, "Đọc, mới vừa đọc được《 Binh lược》." Diệp Ly lại cười càng hòa ái dễ gần hơn, "Tiến độ khá tốt, vừa lúc Bản phi cần mấy quyển 《 Binh lược》 làm tài liệu dạy binh lính. Làm phiền Vân Giáo úy sao chép mười bản đưa tới đây, ba ngày sau đưa cho ta, được không?"

“Dạ, Vương phi.” Hai mắt Vân Đình đăm đăm, thân thể cứng ngắc, thần sắc dại ra nhìn Diệp Ly xoay người rời đi.

“Huynh đệ, sao vậy?” Trần Vân ở một bên nhìn bộ dáng như cha mẹ chết của hắn, vỗ vỗ bờ vai của hắn, mà hỏi.

Vân Đình yên lặng nhìn hắn một cái, xoay người bỏ đi. Gia lại cùng ngươi đánh nhau nữa thì chính là heo.

Trần Vân nghi hoặc nhìn bóng lưng thất hồn lạc phách của hắn, mờ mịt nhìn tay của mình một chút. Chỉ là đánh một trận mà thôi, không cần hẹp hòi như vậy chứ? Phượng Chi Dao đi lên phía trước, cây quạt trong tay gõ bờ vai của hắn cười nói: “Ngươi không cần để ý, tiểu tử kia đang rất phiền muộn làm sao để chép sách thôi. Nếu Trần Giáo úy nhàn rỗi không có chuyện gì, thì có thể viết mấy tờ giúp hắn, bảo đảm từ đó hắn sẽ xem ngươi làm huynh đệ suốt đời.”

“Chép sách?” Sắc mặt Trần Vân nhăn nhó, nhớ tới tình cảnh khi còn bé bị cha và tiên sinh của mình đuổi theo bắt chép sách, vội vàng lắc đầu, “Hay là thôi đi. Ta đi xem có cái gì ăn không, chờ Vân Giáo úy sao chép mệt mỏi thì đưa cho hắn bồi bổ.” Về phần chép sách thì miễn đi, một nét chữ của hắn thôi thì cũng căn bản không thể gặp người.

Ra khỏi thành thì vội vội vàng vàng, trở về thì lại không gấp như vậy. Đoàn người Diệp Ly bước chậm mà đi, cũng thuận đường xem tình huống quan khẩu và dân chúng các nơi. Mặc dù hiện tại sắp tới đại chiến, nhưng hình như dân chúng Giang Hạ lại vẫn hết sức an tâm, vẫn sống cuộc sống như mọi ngày của mình. Cho dù ngày hôm qua mới vừa đã trải qua một cuộc huyết chiến, thậm chí là suýt chút nữa là thất thủ, nhưng sáng sớm, dân chúng vẫn ra cửa, mở cửa tiệm, trong mắt hoàn toàn không nhìn thấy sợ hãi và bất an vừa trải qua chiến tranh.

Phượng Chi Dao đi ở bên cạnh Diệp Ly, vừa phe phẩy quạt xếp vừa giải thích cho Diệp Ly: “Trong lòng những dân chúng này đều hoàn toàn tín nhiệm Mặc gia quân, bọn họ cho là, chỉ cần có Mặc gia quân ở đây, thì thành trì tuyệt đối sẽ không thất thủ, nhà của bọn hắn cũng tuyệt đối sẽ không bị địch nhân xâm chiếm.”

Diệp Ly than nhẹ một tiếng, không biết nên than thở hay nên lo lắng. Có thể để cho dân chúng tin tưởng bọn họ như vậy, đã đủ để Mặc gia quân tự hào và kiêu ngạo. Nhưng mà. . . khi tất cả mọi người đều phó thác hết tất cả tín nhiệm, trách nhiệm cho Mặc gia quân, lệ thuộc vào bọn họ, thì đây cũng là một loại áp lực nặng nề. Khó trách từ đầu đến cuối lịch đại chủ nhân của Định Quốc Vương phủ không cách nào để xuống hết thảy công trạng để lui thân thành công, bởi vì Định Quốc Vương phủ và Mặc gia quân đã sớm trở thành cột trụ tinh thần và thực tế của Đại Sở. Một khi một ngày kia Mặc gia quân không còn là Mặc gia quân nữa, thì Đại Sở còn có thể là Đại Sở kia sao?

"Khởi bẩm Vương phi, sứ giả Tây Lăng cầu kiến." Mới vừa đi tới cửa phủ, tướng quân Nguyên Bùi đã chờ ở cửa. Nhìn thấy đám người Diệp Ly trở lại, liền vội vàng nghênh đón, bẩm báo. Diệp Ly khẽ nhíu mày nói: "Sứ giả Tây Lăng?"

Nguyên Bùi nghiêm nghị gật đầu nói: "Mới vừa rồi sứ giả Tây Lăng cầu kiến ở ngoài thành, thuộc hạ tự chủ trương đưa bọn họ vào, hiện tại đang chờ Vương phi triệu kiến ở ngoại viện." Diệp Ly gật đầu nói: "Nguyên tướng quân làm rất tốt. Chúng ta đi gặp sứ giả Tây Lăng này đi, hiện tại lúc này mà còn có lá gan vào Giang Hạ, thì nói vậy không phải là nhân vật bình thường. Mời bọn họ đến thư phòng."

"Dạ"

Diệp Ly thay một bộ quần áo, trở lại thư phòng. Chỉ chốc lát sau, tướng quân Nguyên Bùi liền dẫn sứ giả Tây Lăng đến. Đi đầu chính là một nam tử trung niên có mặt mũi bình thường, đi theo phía sau là một võ tướng và ba tùy tùng. Một nhóm năm người đều là một thân quần áo bình thường, cũng không mang đao kiếm, thoạt nhìn hình như có lòng tin mười phần, không sợ hãi, cho dù đang đặt chân trên tòa thành trì được Mặc gia quân nắm trong tay này.

Nam tử trung niên nhìn Diệp Ly một chút, tiến lên chắp tay, nói: "Tại hạ là sứ giả của Trấn Nam Vương Tây Lăng, Mạc Phi bái kiến Định Quốc Vương phi Đông Sở."

“Mời Mạc tiên sinh đứng lên.” Diệp Ly nhẹ nhàng nâng tay, lại cười nói: “Lần này Mạc tiên sinh tới là có chuyện gì?”

Mạc Phi nhìn mọi người ngồi trong thư phòng một chút, cười nói: “Đúng là Trấn Nam Vương có chút chuyện nhỏ muốn thỉnh giáo Vương phi. Chỉ là. . . Không biết có thể nói chuyện riêng với Vương phi một chút hay không?”

Diệp Ly cười nói: “Cũng không phải là không thể, mà là không cần. Bản phi thân là Thống soái tạm thời của Mặc gia quân, nói chuyện riêng với sứ giả của quân địch thì về tình về lý đều không thích hợp, huống chi, không có gì không thể nói với người khác, nếu Mạc tiên sinh có chuyện vẫn là nói thẳng trước mặt đi.”

Trác Tĩnh ở một bên cười lạnh một tiếng, nói: “Nói riêng? Ai biết có phải các người muốn ám sát Vương phi chúng ta hay không?”

Phượng Chi Dao lười biếng cười nói: “Ám sát Vương phi thì chỉ sợ còn không có bản lãnh này, nhưng cũng nên có tâm phòng bị người khác.”

Sắc mặt Mạc Phi hơi khó coi, muốn phát tác, nhưng rất nhanh lại nhịn xuống, ngẩng đầu nói với Diệp Ly: “Nếu Vương phi đã nói như thế thì tại hạ cũng không cưỡng cầu, nói vậy mọi người ở nơi này đều là thân tín của Vương phi và Định Quốc Vương phủ đi?” Diệp Ly không sao cả gật đầu, Mạc Phi nói: “Vương gia chúng ta có một phong thư muốn gửi cho Vương phi, mời Vương phi xem qua.”

Nói xong lấy một phong thơ từ trong tay áo ra trình lên. Trác Tĩnh tiến lên, nhận lấy thư, mở ra, kiểm tra một phen, xác định không có vấn đề mới xoay người giao cho Diệp Ly. Diệp Ly mở giấy viết thư ra nhìn mấy lần, ngẩng đầu nhìn bộ dáng thong dong tự nhiên đứng ở phía dưới của Mạc Phi, cười nhạt, cúi đầu tiếp tục xem. Một lúc lâu mới ngẩng đầu lên từ từ cất giấy viết thư vào trong phong thư, bình tĩnh đánh giá Mạc Phi. Mạc Phi lại cười nói: “Vương phi, không biết Vương phi có suy nghĩ như thế nào về lời nói của Vương gia?”

“Ý nghĩ như thế nào?” Diệp Ly cười nói, chậm rãi nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “Người đâu, lôi người này ra chém cho Bản phi!”

Chương 141: Trấn Nam Vương

“Người đâu, lôi người này ra ngoài chém cho Bản phi!”

Mọi người đều ngẩn ra, Nguyên Bùi nhìn Phượng Chi Dao, Phượng Chi Dao lại liếc nhìn Từ Thanh Trạch đang ngồi đọc sách bên cạnh. Có lẽ thấy ánh mắt của Phượng Chi Dao nhìn mình thật quá mức nóng bỏng, Từ Thanh Trạch bình thường vốn lười mở miệng nói chuyện mới để sách trong tay xuống, ngẩng đầu nói với Diệp Ly nói: “Tiểu muội, hai quân giao phong không giết sứ giả.” Diệp Ly cười nhẹ: “Đa tạ Nhị ca nhắc nhở. Vậy Mạc tiên sinh, ngươi muốn tự mình đi ra hay muốn Bản phi cho người lôi ra đây?”

Mạc Phi nhìn qua người trong phòng, cười lạnh một tiếng nói: “Thì ra đây chính là đạo đãi khách của Định Quốc vương phi Đông Sở?” Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Người tới là khách, Bản phi tự nhiên lấy lễ mà đối đãi với khách quý. Nhưng kẻ tới là giặc, Bản phi cần gì phải khách khí, không phải sao?” Mạc Phi nhướng mày nhìn nàng nói: “Vương phi thật không cân nhắc đề nghị của Vương gia chúng ta sao?” Diệp Ly đứng dậy tiến lại gần hắn, nhàn nhạt nhìn xuống, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh: “Mạc tiên sinh, ngươi không phải nghĩ rằng Bản phi sẽ không giết ngươi đấy chứ?”

Nụ cười trên mặt Mạc Phi có chút cứng ngắc, nếu hắn đã được Trấn Nam Vương chọn làm sứ giả tới gặp Diệp Ly, tất nhiên là có chút bản lãnh thật sự đấy. Làm sao lại không nhìn ra sát ý và lạnh lẽo giấu trong đáy mắt của nữ tử áo xanh xinh đẹp trước mắt này.

Mạc Phi cố gắng cười nhẹ một tiếng, gật đầu nói: “Tại hạ đã hiểu , nếu đã như vậy. . . Tại hạ cáo từ trước.” Dứt lời, Mạc Phi hướng Diệp Ly chắp tay rồi xoay người đi ra ngoài. Lần này đến thành Giang Hạ, hắn vốn tưởng rằng mọi chuyện rất dễ dàng, cho dù Định Quốc Vương phi quyền cao chức trọng thế nào cũng chỉ là một nữ tử, hết thảy đều dựa vào Định Vương mà có. Mạc Phi hắn cũng không để

nàng vào mắt, lại không nghĩ rằng Định Vương phi căn bản không cho hắn cơ hội nào, thậm chí ngay cả cơ hội nói ra khỏi miệng cũng chưa có đã phải nhanh chóng bại lui.

Diệp Ly nhìn bóng lưng đang rời đi, cười nhạt ra lệnh: "Ngăn lại."

Lời còn chưa dứt, hai bóng người một trái một phải thật nhanh đã xuất hiện ngăn cản đường đi tới cửa của Mạc Phi. Ánh mắt Mạc Phi lóe lên, xoay người nhìn Diệp Ly lạnh lùng nói: "Vương phi, đây là có ý gì?" Diệp Ly cười nói: "Mạc tiên sinh muốn đi thì cứ tự nhiên, về phần Trấn Nam Vương thì phiền nán lại một chút ."

Sắc mặt Mạc Phi biến hóa, cười lớn nói: "Trấn Nam Vương gì chứ, Vương phi định nói giỡn gì thế?" Vừa nghe thấy lời Diệp Ly, mọi người đang ngồi ngay lập tức cảnh giác quét mắt nhìn về phía bốn người đi theo Mạc Phi, bỏ qua tên tướng quân có dáng người cao lớn kia , ánh mắt dừng trên người ba tùy tùng còn lại. Ba người Phượng Chi Dao, Nguyên Bùi và Tần Phong thoắt cái đã thay đổi vị trí, Trác Tĩnh thì lơ đãng nhích lại gần bên cạnh Từ Thanh Trạch. Diệp Ly mỉm cười nói với một nam tử trong đó: "Trấn Nam Vương, nếu đã tới thì cần gì phải ẩn ẩn giấu giấu?"

Chỉ lát sau, trong phòng vang lên một tiếng cười càn rỡ, nam tử cao to mặc quần áo tùy tùng đứng ở chính giữa đưa tay lên mặt, tướng mạo vốn là bình thường trong nhất thời đã thay đổi. Trấn Nam Vương ra mặt, nhìn qua cũng không quá năm mươi, gương mặt giống Lôi Đằng Phong đến bảy tám phần, chỉ khác ở mấy phần ung dung và khí phách. Chẳng qua ánh mắt ông ta nhìn Diệp Ly làm cho người khác cảm thấy hết sức không thoải mái, chỉ cần là nam nhân đều có thể hiểu ánh sáng chớp động kia có ý gì. Trên mặt đám người Phượng Chi Dao không hẹn mà cùng hiện lên phẫn nộ và sát khí. Diệp Ly cũng không tức giận, sống hơn hai mươi năm ở kiếp trước còn hạng người nào nàng chưa thấy qua. Mức độ này cũng không đủ khiến cho nàng mất đi lãnh tĩnh *(bình tĩnh +lãnh đạm)*, lạnh nhạt nhìn Trấn Nam Vương đang cười đến điên loạn, cũng không mở miệng nói.

Đợi đến Trấn Nam Vương tựa hồ cười đã đủ thì ông ta mới đi

qua một bên ngồi xuống ghế, bốn người Mạc Phi thì kính cẩn đứng sau ông. Cho dù mặc một bộ quần áo tôi tớ, nhưng cũng khó nén một thân khí phách cuồng ngạo như thường.

“Sao Vương phi lại nhìn ra được? Nhãn lực thật không tồi, Bản vương bội phục.” Trấn Nam Vương ngạc nhiên nói.

Diệp Ly mím môi cười một tiếng, “Trác Tĩnh, khi Bản phi dặn các ngươi muốn dịch dung lẻn vào, thì điều gì là quan trọng nhất?”

Trác Tĩnh trầm giọng đáp: “Đó là phải hết sức bình thường, không để người khác chú ý.”

Trấn Nam Vương nhướng mày nói: “Bản vương không nghĩ ra được đã có gì sơ hở.”

Trác Tĩnh nhìn thoáng qua Trấn Nam Vương, lại ngẩng đầu nhìn nhìn Diệp Ly, Diệp Ly nhẹ nhàng gật đầu, Trác Tĩnh lại nói: “Người tàn tật, không thích hợp để cải trang giả dạng.” Ánh mắt của mọi người trong nháy mắt đều nhìn đến cánh tay trái của Trấn Nam Vương, người trong thiên hạ đều biết mười mấy năm trước, Trấn Nam Vương bị Mặc Lưu Danh đánh bại, phế đi một cánh tay mới nhặt về một cái mạng.

Vốn cũng không quá mức lưu ý, nhưng lúc này người có nhãn lực tốt tập trung chú ý trên cánh tay ông ta liền lập tức phát hiện có cái gì không đúng. Trấn Nam Vương nãy giờ vẫn chưa từng động cánh tay trái, tay trái luôn che dấu trong ống tay áo. Mặc dù ống tay áo kia cũng không trống rỗng , nhưng nếu nhìn kỹ vẫn làm cho người ta cảm thấy quá cứng ngắc. Dù sao vô luận là thứ gì, cho dù hình dáng có giống nhau thì vĩnh viễn cũng không cách nào thay thế một cánh tay thật. Thần sắc Trấn Nam Vương ngưng tụ, khóe mắt nhảy lên hai cái, hiển nhiên lời của Trác Tĩnh đã châm chọc đến thương thế của ông ta. Thua dưới tay Mặc Lưu Danh, chính là bóng ma cùng với sỉ nhục suốt đời ông không quên được. Song Mặc Lưu Danh đã chết rất nhiều năm trước, thậm chí ngay cả cơ hội để rửa nhục ông cũng không có. Trong mắt thế nhân, Trấn Nam Vương Tây Lăng quốc Lôi Chấn Đình ông vĩnh viễn cũng không sánh bằng Mặc Lưu Danh. Cho nên với ông, việc đánh bại Mặc gia quân và Mặc Tu

Nghiêu lại càng quan trọng, bởi vì đây là cách duy nhất để ông có thể rửa sạch sỉ nhục năm đó.

"Tốt, thuộc hạ của Định Vương phi quả nhiên đều là người tài ba." Một hồi lâu, mới nghe thấy Trấn Nam Vương trầm giọng nói.

Diệp Ly gật đầu cười nhạt nói: "Vương gia khen lầm rồi."

Trấn Nam Vương đánh giá Diệp Ly một phen, mở miệng hỏi: "Mới vừa rồi Định Vương phi không chút do dự cự tuyệt phong thư của Bản vương, không biết hiện tại có thể suy nghĩ thêm một lần nữa hay không?"

Diệp Ly vuốt trán, lắc đầu khẽ thở dài: "Bản phi không tìm được lý do tại sao ta cần phải suy nghĩ đấy."

Trấn Nam Vương cười vang nói: "Chẳng lẽ Vương phi cho rằng Bản vương không bằng Mặc Tu Nghiêu?"

Diệp Ly quay đầu suy tư chốc lát lắc đầu nói: "Sao như thế được? Ít nhất số tuổi của Vương gia lớn hơn Vương gia chúng ta đấy."

Ánh mắt Trấn Nam Vương lóe lên, " Quả nhiên Vương phi không phải nữ tử phàm tục, nếu như Bản vương nói chỉ cần Vương phi đi theo Bản vương thì Bản vương lập tức lui binh rút lui khỏi Đông Sở thì thế nào?"

"Càn rỡ!" Nguyên Bùi giận dữ, nổi giận đùng đùng vỗ án nhìn chằm chằm Trấn Nam Vương, thần sắc trên mặt những người khác cũng không dễ nhìn hơn. Diệp Ly giơ tay ngăn Nguyên Bùi, nhàn nhạt cười nói: "Vương gia nói ra lời như thế, là vì cảm thấy Diệp Ly ta chỉ là nữ tử nên đầu óc không dùng được sao?" Trấn Nam Vương nhướng mày, không hiểu nói: " Sao Vương Phi lại nói thế?" Diệp Ly cười lạnh một tiếng nói: "Mấy chục vạn đại quân Tây Lăng xâm lấn Đại Sở ta, thật vất vả mới đến được dưới thành Giang Hạ này, hiện tại Vương gia muốn rút quân chỉ sợ cũng không còn dễ dàng như vậy? Huống chi. . . Bản phi cảm thấy thay vì trao đổi về vấn đề tang quyền nhục quốc*(mất quyền nhục nước) để ngài lui binh, không bằng trực tiếp mang Vương gia trao đổi thì lại dễ dàng hơn đấy. Vương gia nói đúng không?"

Nghe vậy, mấy tùy tùng Tây Lăng nhất thời đều biến sắc. Nam tử

có bộ dáng của võ tướng kia kêu lên một tiếng tùy thân rút ra trường kiếm phi tới che ở trước mặt Trấn Nam Vương. Diệp Ly khẽ chớp đôi mi thanh tú, mỉm cười không nói.

Trấn Nam Vương giơ tay, đè vũ khí trong tay của thuộc hạ đứng bên cạnh, nói: “Trong phòng này nơi nào mà không phải là cao thủ nhất lưu, Định Vương phi để cho chúng ta mang theo kiếm đi vào chứng tỏ nàng ấy nắm chắc rằng kiếm của ngươi không thể tạo nên uy hiếp gì. Để xuống đi.” Người nọ có chút không cam lòng nhìn Diệp Ly một cái, nhưng cũng nghe theo phân phó của Trấn Nam Vương mà thu trường kiếm lại. Dù cho mắt thấy sẽ trở thành tù binh trong tay người, thế nhưng Trấn Nam Vương lại không gấp gáp. Mà Diệp Ly thân là chủ nhân tự nhiên cũng không gấp gáp, thong thả ngồi uống trà. Một lúc lâu, Trấn Nam Vương thở dài nói: “Mặc dù hôm nay Bản vương mạo muội đến đây thật sự là có chút mạo hiểm, nhưng gặp được Vương phi rồi lại cảm thấy chuyến đi này thật không tệ. Vương phi có tính toán gì không?” Diệp Ly đặt chén trà xuống nói: “Bản phi nói, những người khác có thể đi, còn Vương gia thì mời lưu lại nấn ná mấy ngày.” Trấn Nam Vương lắc đầu nói: “Việc quân nhiều sự bận rộn, chỉ sợ phải cô phụ ý tốt của Vương phi.”

“Không sao, nếu Vương gia cảm thấy chỉ bằng mấy người các ngài có thể xông ra khỏi Giang Hạ thì cứ tự nhiên.”

Trấn Nam Vương cúi đầu trầm ngâm chốc lát, ngẩng đầu cười nói: “Không bằng như vậy, trong tay Bổn vương có người mà chắc rằng Vương Phi sẽ có hứng thú. Người này coi như là lễ ra mắt cho Vương Phi.”

Diệp Ly nhướng mày, trong lòng hơi động một chút, trên mặt cũng bất động thanh sắc bình tĩnh nhìn ông ta. Trấn Nam Vương cũng không vòng vo, nói thẳng: ” Thế tử Nam Hầu, nghe nói là tỷ phu của Vương phi?”

” Thế tử Nam Hầu đang ở trong tay Vương gia sao?” Trấn Nam Vương mỉm cười không nói, Diệp Ly hỏi: ” Sao Bản phi có thể tin Vương gia đây.” Trấn Nam Vương nói: “Trước tiên Bản vương sẽ cho Vương phi trông thấy người.”

Thấy bộ dáng ông ta như thế, Diệp Ly liền biết tám phần làthế tử Nam Hầu đang ở trong tay Trấn Nam Vương. Vấn đề như vậy phát sinh, rốt cuộc lại muốn dùng Trấn Nam Vương để đổi lại thế tử Nam Hầu.

Trầm mặc hồi lâu, Diệp Ly rốt cục ngẩng đầu nói: “Tốt, nhìn thấy Nam Hầu thế tử Bản phi lập tức để Vương gia ra khỏi thành.”

“Một lời đã định.”

Đám người Trấn Nam Vương được dẫn đi, trong thư phòng nhất thời như muốn bùng nổ. Nguyên Bùi lo lắng hỏi: “Vương phi, dùng Trấn Nam Vương đổi lại Thế tử Nam Hầu, có phải hay không quá mức. . . .” Ai nấy cũng đều thấy được , đây tuyệt đối là một khoản mua bán lỗ vốn. Thế tử Nam Hầu và Trấn Nam Vương phân lượng xê xích nhiều lắm. Diệp Ly mỉm cười nhìn Phượng Chi Dao hỏi: “Phượng tam, ngươi nhìn gì vậy?” Phượng Chi Dao đem cây quạt lên trước cằm, nghĩ một chút rồi nói: “Trấn Nam Vương không thể giết. Trấn Nam Vương vừa chết, quân Tây Lăng ở Giang Hạ cùng với những nơi bị Tây Lăng chiếm nhất định sẽ lấy máu trả thù. Còn có Thế tử Trấn Nam Vương Lôi Đằng Phong đóng tại Tín Dương cũng không phải nhân vật dễ đối phó. Nếu hắn vì báo thù cho cha mà điên cuồng tiến công Giang Hạ, chúng ta chưa chắc đã chống đỡ được. Hơn nữa, Trấn Nam Vương vừa chết, cục diện cân bằng giữa ba nước hiện nay, cùng ý định của triều đình với Mặc gia quân lại càng không thể dự đoán được, đến lúc đó chúng ta. . . . . Mặt khác, mặc dù Nam Hầu nhất quán trung lập không thích hỏi tới thế sự, nhưng trong triều đình, cùng quân đội cũng có chút thực lực. Nếu

như chúng ta cứu Thế tử Nam Hầu, cho dù Định Quốc Vương phủ không thể có thêm trợ lực thì ít nhất cũng sẽ không có thêm kẻ thù."

Nguyên Bùi cũng không phải người không biết thế sự, nghe Phượng Chi Dao nói như thế, suy tư chốc lát mới gật đầu nói: "Mạt tướng suy nghĩ không chu toàn, xin Vương Phi thứ tội."

Diệp Ly lắc đầu nói: "Nếu có thể giết được Trấn Nam Vương tự nhiên là tốt nhất, đáng tiếc bây giờ bây giờ còn chưa chuẩn bị tốt cho điều này. Trước hết cứ tạm để cho đầu của hắn lại trên cổ thêm mấy ngày."

Mọi người nghe không khỏi ầm ầm cười một tiếng, rất nhanh Diệp Ly thu hồi nụ cười nghiêm mặt nói: "Chúng ta thương lượng một chút chuyện trao đổi thế tử Nam Hầu thế nào đi. Tần Phong, Trấn Nam Vương giao cho ngươi." Tần Phong gật đầu nói: "Vương Phi yên tâm, bảo đảm ngoại nhân cũng đừng mơ chạm vào được cọng tóc của Trấn Nam Vương chứ đừng nói là tiếp xúc."

Chương 142: Trao đổi con tin

Nam Hầu nhận được tin tức của nhi tử, dường như không quản đến mình đang bệnh nặng phải nằm tại giường mà lập tức chạy tới cầu kiến Diệp Ly. Đợi đến khi hiểu rõ sự tình, Nam Hầu buông tay mấy người đang đỡ mình, hai đầu gối quỳ xuống đất cung kính vái Diệp Ly một cái, nói: "Đại ân đại đức của Vương phi, Nam Hầu phủ ta suốt đời sẽ không quên, xin Vương phi nhận của lão hủ một lạy." Diệp Ly ngẩn ra, vội vàng rời án thư đi xuống tự mình đỡ Nam Hầu dậy, "Hầu gia đừng làm thế, Bản phi không dám nhận. Không nói tới thân phận Thế tử Nam Hầu, mà chỉ cần nhìn mặt Đại tỷ thì Bản phi cũng không thể không cứu." Nam Hầu đã sớm nước mắt tuôn đầy mặt, mặc dù Thế tử Nam Hầu không phải là con nối dòng duy nhất của Nam Hầu phủ thế hệ này, nhưng là con độc nhất của Nam hầu, cũng là người thừa kế duy nhất của Nam hầu phủ, là người sẽ chống đỡ toàn gia tộc. Nếu hắn có gì ngoài ý muốn, cũng chỉ có thể từ bàng chi mà chọn một người khác, nhưng trong bàng chi cũng không có người nào xuất sắc, Nam Hầu phủ chỉ sợ đến thế hệ này là chấm dứt.

"Khuyển tử vô năng, binh bại bị bắt khiến cho Vương phi phải phiền toái." Binh bại bị bắt cũng không phải cái danh tiếng tốt đẹp gì, hiện nay Nam Hầu cũng không cầu nhi tử có thể lập chiến công to lớn, chỉ hy vọng hắn có thể còn sống bình an mà trở về Nam Hầu phủ lưu lại hương khói thôi.

Diệp Ly nhẹ giọng an ủi: "Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, mà Trấn Nam Vương Tây Lăng được xưng danh là chiến thần của Tây Lăng, thế tử Nam Hầu thua ở trong tay ông ta thì cũng không coi là sỉ nhục, chỉ cần người còn sống, luôn luôn có thể có một ngày thắng."

Nam Hầu trịnh trọng nói cám ơn: "Lão phu đa tạ Vương phi."

Trao đổi Trấn Nam Vương bị giữ ở thành Giang Hạ lấy Thế tử Nam Hầu, giao dịch này đối với Tây Lăng mà nói hiển nhiên là chiếm được tiện nghi cho nên khi nhận được phong thư này, cơ hồ đại doanh Tây Lăng không chút do dự nào mà lập tức đồng ý. Dù sao, Trấn Nam Vương chính là chủ soái của đại quân Tây Lăng, một khi xảy ra điều gì ngoài ý muốn, không chỉ đại quân Tây Lăng giống như rồng mất đầu, mà quốc nội Tây Lăng chỉ sợ cũng đại loạn . Mà Thế tử Nam Hầu cũng chỉ là một thế tử Hầu phủ thôi, cho dù Nam Hầu ở Sở kinh rất có uy vọng, nhưng đối với quân đội Đại Sở mà nói, thế tử Nam Hầu mới ra chiến trường thì lực ảnh hưởng tới Mặc gia quân còn không bằng một giáo úy. Giao dịch có lợi như vậy quả thực khiến người ta khó tin.

Song phương rất nhanh đã thống nhất để trao đổi con tin, địa điểm trao đổi được quyết định tại một thung lũng nhỏ cách thành Giang Hạ năm dặm vào ba ngày sau. Diệp Ly chỉ mang theo Tần Phong và Trác Tĩnh, và mấy người lính hạ đặc huấn dưới tay Tần Phong và mười mấy ám vệ. Mặc dù là tù binh, nhưng phong thái Trấn Nam Vương vẫn như cũ, cũng không có bộ dạng thái độ của một con tin. Nhìn thấy Diệp Ly thậm chí còn như tâm tình rất tốt mà cười cười với nàng. Diệp Ly cũng không để ý tới ông ta, vung tay lên trực tiếp cho người mang đi.

So với Trấn Nam Vương thì hiển nhiên tình huống của Thế tử Nam Hầu còn kém hơn rất nhiều. Bị người Tây Lăng từ phía sau đẩy ra ngoài, cả người thế tử Nam Hầu đầy vết thương cùng với thần thái mỏi mệt uể oải, kẻ dẫn đầu hẳn là người đã có vài lần gặp mặt tại Tây Lăng năm đó, Thế tử Trấn Nam Vương Lôi Đằng Phong. Hiển nhiên là ngay sau khi nhận được tin tức đã vung roi thúc ngựa cả đêm từ Tín Dương chạy tới . Nhìn thấy Diệp Ly vẫn ung dung ngồi trên ngựa như trước, hắn không khỏi ngẩn ra, rồi lại cười nói: “Vương phi, sau khi từ biệt những ngày gần đây tốt chứ?”

Diệp Ly nhướng mày lạnh nhạt nói: “Không dám, vốn có thể rất tốt, chỉ tiếc Thế tử và quý quốc không chịu cho Bản phi cơ hội này.”

Lôi Đằng Phong cười nói: “Chinh chiến nơi sa trường là chuyện

của nam nhân, với thân phận của Vương phi đáng lẽ phải sống an nhàn sung sướng cẩm y ngọc thực, cần gì phải bận tâm ít chuyện phàm trần thế tục này?"

Diệp Ly thở dài nói: "Bản phi vốn là tục nhân, sao có thể siêu thoát không màng hồng trần? Lôi thế tử, nhàn thoại trước hết tới đây thôi, xin hỏi sao thế tử Nam Hầu của tệ quốc lại thành thế kia rồi?"

Lôi Đằng Phong quay đầu lại nhìn thoáng qua thế tử Nam Hầu đang bị áp ở sau, áy náy cười một tiếng nói với Diệp Ly: "Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, thế tử Nam Hầu khó tránh khỏi có chút tổn thương, mong Vương Phi chớ trách?"

Diệp Ly nhàn nhạt cười nói: "Không trách, Bản phi hiểu, Lôi thế tử đây là nhắc nhở Bản phi đối đãi tù binh quá mức khoan hậu. Trác Tĩnh." Bàn tay trắng mịn mảnh khảnh khẽ giơ lên, làm một động tác đơn giản. Trác Tĩnh đáp một tiếng, xuất thủ như gió, chỉ nghe hai tiếng răng rắc răng rắc, phía sau truyền đến một tiếng hét thảm. Cánh tay trái của Mạc Phi đứng cạnh Trấn Nam Vương rủ xuống một cách quỷ dị.

Sắc mặt Lôi Đằng Phong biến hóa, ánh mắt như điện phóng tới Diệp Ly. Sắc mặt Diệp Ly không đổi, nghiêng đầu nhìn xuống thần sắc kinh ngạc của Trấn Nam Vương, mỉm cười nói với Lôi Đằng Phong: "Thế tử, Bản phi vốn không thích ngược đãi tù binh. Nhưng . . . Nguyên tắc của Bản phi xưa nay luôn là ăn miếng trả miếng. Lần này đành để Mạc tiên sinh chịu thiệt, nếu sau này còn cơ hội, Bản phi cũng không ngần ngại mà trực tiếp hạ thủ trên người Trấn Nam Vương đâu. Hoặc là. . . Thương thế trên người Thế tử đã đỡ hơn rồi sao?"

Lôi Đằng Phong trầm mặc chốc lát, phân phó với người bên cạnh: "Đưa Thế tử Nam Hầu đi qua."

Hai binh lính vịn Thế tử Nam Hầu hướng về phía Diệp Ly, Diệp Ly vung tay lên nói: "Để cho công bằng, đưa Trấn Nam Vương đi qua đi." Tần Phong gật đầu, phía sau hai người một trái một phải mang Trấn Nam Vương đi về phía đối diện. Đi tới vị trí trung gian giữa hai phe, hai người mới trở lại bên cạnh người phe mình, phía đối diện

đột nhiên truyền đến giọng nói trầm trầm của Lôi Đằng Phong: "Động thủ!"

Lời còn chưa dứt, Trấn Nam Vương thật nhanh lui về phía sau, mà hai binh lính kia lại như cung được lên dây, nhanh như chớp tiến về phía trước, một đánh về phía Thế tử Nam Hầu, một đánh về phía Diệp Ly. Đồng thời, bên cạnh Lôi Đằng Phong xuất hiện hơn mười bóng người thật nhanh đã bổ nhào ra ngoài, hơn nữa còn có mưa tên vùn vụt bay tới. Hết thảy, chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Hai binh lính Đại Sở ở chính giữa chợt lóe cả người ngăn ở trước mặt Thế tử Nam Hầu. Tên lính Tây Lăng muốn đánh về phía Thế tử Nam Hầu, đến người còn chưa chạm tới đã cảm thấy trước ngực chợt lạnh,vẻ mặt không dám tin ngã xuống. Mà trái lại, binh lính còn lại không có đi cản kẻ đang chạy về phía Diệp Ly, mà đánh về phía Trấn Nam Vương đang lui về phía sau, bính lính vừa giải quyết một tên Tây Lăng cũng không để ý tới thế tử Nam Hầu nữa mà cùng đồng bạn cách đó không xa đánh về phía Trấn Nam Vương.

Trải qua phen đột biến này, Thế tử Nam Hầu cũng phản ứng, không để ý đến vết thương còn chưa lành trên người mà đuổi tới. Trấn Nam Vương hiển nhiên không nghĩ tới hai người nhìn như binh lính Đông Sở bình thường này lại có thân thủ bất phàm như thế, hơn nữa bọn họ phối hợp lại cực kỳ ăn ý. Nhưng bản thân Trấn Nam Vương cũng là cao thủ tuyệt đỉnh, cho dù mất một cái tay cũng không thay đổi được điều đấy, tự nhiên sẽ không e ngại những binh lính này. Nhưng Trấn Nam Vương hiểu rõ những binh lính này hoàn toàn khác với đám binh lính Đông Sở, bọn họ lại rất am hiểu đối phó với loại cao thủ tuyệt đỉnh này. Giao thủ không tới mấy chiêu, lại có mấy người nữa đi lên, bao bọc vây quanh nhưng không vì nhiều người mà rối loạn dù chỉ một chút, vẫn là phối hợp cực kỳ ăn ý, như thể đã diễn tập trăm ngàn lần.

Bên này ám vệ tùy thân của Diệp Ly nhanh chóng tiến lên giao đấu cũng người Tây Lăng, chỉ nhìn qua mấy lần Diệp Ly đã nhận ra, những người này mặc dù mặc y phục của binh lính Tây Lăng, nhưng cũng không phải là binh sĩ, mà giống với cao thủ giang hồ hơn. Diệp

Ly ngẩng đầu nhìn Lôi Đằng Phong đứng ở đối diện cũng đang nhìn mình, lạnh lùng cười một tiếng, “Giết!”

“Tuân lệnh!”

Ám vệ và binh sĩ đi theo lập tức trở nên hưng phấn, mài đao soàn soạt hướng về phía những kẻ đến từ Tây Lăng, song phương rất nhanh đã chém giết thành một mảnh.

Hai tay khó địch nổi bốn quyền, đạo lý này lại một lần nữa được xác minh bởi những chiến sĩ trải qua huấn luyện đặc biệt dưới tay Tần Phong. Khi chém giết bốn phía gần như sắp dừng lại, Trấn Nam Vương lại một lần nữa trở thành tù binh của Đại Sở. Nhìn Trấn Nam Vương một lần nữa bị áp tải đến, tâm tình Diệp Ly rất tốt, Trấn Nam Vương cười khổ cảm thán , “Mặc gia quân huấn luyện thật tốt, Bản vương bội phục.”

Diệp Ly cười nói: “Vương gia khách khí, thiên hạ đều biết Vương gia là cao thủ, có thể được Vương gia chỉ điểm là phúc khí của bọn họ.” Chỉ vào đám binh sĩ vừa đánh bài thành công, trong mắt Diệp Ly tràn ngập mãn ý.

Mặc dù mỗi người đều bị thương, không nhẹ thì nặng, nhưng các chiến sĩ hiển nhiên là tinh thần lên cao, nghe Diệp Ly nói vậy đều ngẩng đầu ưỡn ngực , hướng về phía Trấn Nam Vương ôm quyền nói: “Đa tạ Trấn Nam Vương chỉ điểm.” Nói thật, Trấn Nam Vương chỉ có một cánh tay, nhưng còn khó đối phó hơn cao thủ đệ nhất Đại Sở Mộc Kình Thương. Chỉ nhìn bọn họ tất cả đều bị thương là có thể thấy được, nếu không phải bọn họ đã từng có kinh nghiệm phối hợp đánh bại Mộc Kình Thương, thì việc đánh bại Trấn Nam Vương chỉ sợ lại càng thêm khó khăn. Đó là vì thân phận của Trấn Nam Vương, nên ông ta sẽ không thuận theo bọn họ mà liều đến ngươi chết ta sống, nếu không, bọn họ chắc chắn khó tránh khỏi thương vong.

Mặt mũi Trấn Nam Vương khẽ co quắp một chút, nhìn Diệp Ly nói: “Định Vương Phi hiện tại có tính toán gì không?”

Diệp Ly cười tủm tỉm nói: “Vương gia làm khó Bản phi rồi, vốn là mọi người hòa hòa khí khí trao đổi con tin rồi chia tay? Nhưng bây giờ đã thế, Bản phi nên làm thế nào mới đúng?”

Đối diện, Lôi Đằng Phong cười khổ nói: “Vương Phi, chuyện này là Tiểu vương không đúng, kính xin Vương phi bao dung thả lại phụ vương.”

Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Thế tử nói thật hay, nếu vừa rồi Thế tử Nam Hầu hoặc Bản phi bị Thế tử đả thương, không biết thái độ của Thế tử sẽ thế nào?”

Lôi Đằng Phong tự biết bản thân đuối lý, hạ giọng nói: “Chỉ cần Tiểu vương có thể làm được , Vương Phi xin cứ nói.” Hôm nay đúng là hắn quá mức lỗ mãng, cho rằng Diệp Ly sẽ không có chuẩn bị gì, lại không nghĩ rằng an bài của Diệp Ly lại là chờ mình xuất thủ.

Diệp Ly trầm ngâm trong chốc lát rồi hỏi: “Nếu ta yêu cầu Thế tử đưa quân thối lui ra khỏi Đại Sở thì thế nào?”

Sắc mặt Lôi Đằng Phong trầm xuống, nói: “Vương Phi đây là làm khó Tiểu vương rồi.”

Diệp Ly nhướng mày, có chút bất đắc dĩ nhìn Trấn Nam Vương nói: “Vương gia, thì ra ngài không bằng một thành Tín Dương, thật không ngờ cái mạng của Trấn Nam Vương Tây Lăng lại rẻ như thế?”

Trấn Nam Vương cười nhạt nói: “Phá được Tín Dương, Tây Lăng ta cũng hy sinh vô số tướng sĩ, chuyện này quả thật không phải là chuyện con ta có thể làm chủ được, Vương phi đã làm khó hắn.”

Diệp Ly khẽ chớp mắt, rất nhanh liền nói: “Được rồi, Bản phi cũng không làm khó dễ hắn. Năm vạn gánh lương thảo, năm trăm vạn lượng bạc trắng.”

“Vương phi không khỏi quá mức mạnh miệng rồi!” Lôi Đằng Phong cau mày.

Diệp Ly hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: ” Chặt cái tay còn lại của Trấn Nam Vương xuống!”

Trác Tĩnh gật đầu nói: “Tuân lệnh.”

Mắt thấy Trác Tĩnh từ phía sau đám binh sĩ tiến đến gần Trấn Nam Vương, Lôi Đằng Phong vội vàng ngăn cản, “Vương Phi, chậm đã!”

Diệp Ly nhướng mày lạnh nhạt nhìn hắn, qua một lúc lâu, Lôi Đằng Phong rốt cục gật đầu nói: “Tốt, một lời đã định. Nhưng Tiểu

vương cần phải có thời gian. Còn có, Vương phi nhất định phải bảo đảm phụ vương ta sẽ không có bất cứ thương tổn gì, nếu không Tiểu vương nhất định tàn sát hết đại quân cho đến thiên hạ Đông Sở!"

Diệp Ly nở nụ cười càng lạnh hơn, "Năm ngày sau, ở nơi này. Còn có, lời vừa rồi của Lôi thế tử tốt nhất chỉ là lời nói mà thôi. Nếu không, Bản phi sẽ không để ý giết hết tất cả tướng lãnh Tây Lăng. Đấy là nói khách sáo, dĩ nhiên, Bản phi lại càng không ngần ngại mà tàn sát hết cả Tây Lăng!"

Trong lòng Lôi Đằng Phong chấn động, nhìn Diệp Ly một cái thật sâu, gật đầu nói: "Một lời đã định."

Chương 143: Trùng phùng (xa cách gặp lại)

Edit: Yuusu

Beta: Sakura

Trở lại thành Giang Hạ, Diệp Ly phất tay cho người dẫn đám người Trấn Nam Vương vừa bắt lại đi xuống, mang theo thế tử Nam Hầu đi gặp Nam Hầu sướm đã lo lắng chầu chực. Thấy nhi tử trở lại mang một thân trọng thương, Nam Hầu vừa vui mừng lại vừa đau lòng, lôi kéo nhi tử nhìn từ trên xuống dưới, không quên hỏi han chỗ bị thương của hắn. Thế tử Nam Hầu ước chừng cũng không nghĩ kiếp này còn có cơ hội gặp lại phụ mẫu người thân nên mắt cũng không khỏi hồng hồng. Tránh khỏi tay Nam Hầu quỳ rạp xuống thấp giọng nói: “Hài nhi đã khiến cho phụ thân mất thể diện.”

Nam Hầu đưa tay nâng hắn dậy, nước mắt tuôn đầy mặt nói: “Đứa ngốc, trở lại là tốt rồi, nói chuyện này để làm gì? Trở lại là tốt rồi. . . . .” Vui mừng ban đầu qua đi, Nam Hầu mới nhớ tới đám người Diệp Ly còn đang ở đây, vội vàng lau nước mắt lôi kéo nhi tử nói: “Lần này con có thể bình an trở lại, là nhờ có Vương phi. Còn không mau tạ ơn ân cứu mạng của Vương phi.” Nam Hầu thế tử tiến lên vái một cái, nói: “Đa tạ ân cứu mạng của Vương phi.”

Diệp Ly mím môi cười khẽ nói: “Tỷ phu miễn lễ, người một nhà cần gì phải nói lời này. Tỷ phu có gì không ổn, người Tây Lăng không thương tổn đến ngươi chứ?”

Phụ tử Nam hầu liếc nhau một cái, thế tử Nam Hầu lắc đầu cười nói:

“Chỉ là vết thương nhỏ, đa tạ. . . Tam muội quan tâm. Sau này có cái gì cần ta giúp đỡ xin cứ nói thẳng. Nam Hầu phủ nhất định sẽ hết mình tương trợ .”

Diệp Ly mỉm cười tạ ơn, trong lòng biết sau này Nam Hầu phủ dù không thể trở thành trợ lực cho Định Quốc Vương phủ, cũng sẽ không trở thành kẻ thù của Định Vương phủ.

Lần này, Lôi Đằng Phong hiển nhiên cũng không làm cái gì mờ ám nữa. Năm ngày sau ở ngay tại nơi đó, đưa năm vạn gánh lương thảo cùng với năm trăm vạn lượng bạc trắng đến trong tay Diệp Ly. Diệp Ly cũng giữ lời hứa thả lại Trấn Nam Vương. Trấn Nam Vương trở lại trận doanh Tây Lăng bên kia, mới quay đầu lại nhìn Diệp Ly một cái nói: “Bản vương quá mức tự đại, ván này coi như là Vương phi thắng. Định Vương phi, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Diệp Ly thản nhiên cười nói: “Vương gia nói đùa, Bản phi có tài đức gì mà dám thắng Vương gia, chỉ là may mắn mà thôi.”

Sắc mặt Trấn Nam Vương khẽ biến, xoay người rời đi. Thắng không kiêu, bại không nản, Định Quốc Vương phi chỉ là một nữ tử vậy mà có thể dễ dàng từ tay Tây Lăng đoạt lấy một nhóm lớn lương thảo và ngân lượng, trên mặt lại không có chút kiêu căng nào, quả nhiên không phải nữ tử tầm thường có thể so sánh .

Diệp Ly đưa mắt nhìn bóng người Trấn Nam Vương đi vào trong quân Tây Lăng, quay đầu nói với Phượng Chi Dao đứng bên cạnh: “Truyền lệnh xuống, toàn quân đề phòng.”

“?” Phượng Chi Dao khó hiểu nhướng mày, Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Ăn thiệt thòi lớn như vậy, sao Trấn Nam Vương lại không tới phục thù chứ?”

“Khởi bẩm Vương phi, Tín Dương đã bị quân ta thu phục rồi!” Một người lính mang khuôn mặt vui mừng vội vã đến bẩm báo.

Diệp Ly ngẩn ra, nói: “Ngươi nói cái gì?”

Binh lính ngẩng đầu lên, cao giọng nói: “Mới vừa rồi truyền đến tin tức, Vương gia suất lĩnh mười vạn đại quân từ phương Bắc đánh xuống, đánh bại lộ quân Tây Lăng ở phía bắc, tối ngày hôm qua đã thu phục Tín Dương!”

“Tu Nghiêu đã trở lại? !”

“Vương gia đã trở lại!”

Diệp Ly và Phượng Chi Dao liếc mắt nhìn nhau, ở trong mắt đối phương đều nhìn thấy vẻ mừng rỡ như điên. Diệp Ly thu liễm tâm tình, cất cao giọng nói: “Trở về thành!”

Hồi thành được chốc lát, phía ngoài đã truyền đến tin tức đại quân Tây Lăng thối lui. Mọi người đi lên cổng thành, quả nhiên nhìn thấy các lộ đại quân Tây Lăng đang từ từ đi xa. Vân Đình hừng hực khí thế, vội nhìn Diệp Ly chờ lệnh, “Vương Phi, mạt tướng xin dẫn người truy kích đại quân Tây Lăng.”

Nguyên Bùi tướng quân tiến lên phía trước nói: “Không thể. Vương Phi, dù quân Tây Lăng rút đi, nhưng cũng không phải là đám tàn quân bị đánh bại, cũng không có chút nào hỗn loạn, chỉ sợ là lo lắng chúng ta và Tín Dương tiền hậu giáp kích*(trước sau đều bị tấn công). Nếu hiện tại tùy tiện truy kích, ngược lại có thể sẽ trúng vào bẫy của người Tây Lăng.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Nguyên Bùi tướng quân nói rất đúng, để cho bọn họ đi. Truyền lệnh, toàn quân đề phòng chờ Vương gia trở lại.”

“Dạ!” Hình như Mặc Tu Nghiêu đã trở thành tín ngưỡng của cả Mặc gia quân, hoặc có thể nói, mỗi một thời Định Quốc Vương gia cũng đều là tín ngưỡng của Mặc gia quân. Vừa nghe nói hắn sắp trở lại, trên mặt mọi người đều tràn ngập vui vẻ cùng với tin tưởng. Diệp Ly cũng không ngờ tới Mặc Tu Nghiêu có thể lặng yên trở lại Đại Sở, hơn nữa lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai phong tỏa lộ quân phía Bắc của Tây Lăng mà đoạt lại thành Tín Dương. Vì thế mà, bất lợi của Đại Sở vì bất ngờ nhất thời đã giảm bớt rất nhiều. Tảng đá đè nặng trong lòng mấy ngày nay rốt cục cũng buông xuống, Diệp Ly khẽ thở phào trong lòng.

Mặc dù biết Mặc Tu Nghiêu đã đến Tín Dương, nhưng nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu cũng là chuyện của mấy ngày sau. Tín Dương bị Tây Lăng tàn sát, cơ hồ biến thành một tòa thành trống không, cho dù Trấn Nam Vương có ước thúc nhưng dân chúng xung quanh cũng khó tránh khỏi bị quân đội Tây Lăng tàn sát bừa bãi. Mặc Tu Nghiêu vừa đến Tín Dương đã bận rộn không ngừng, chỉ kịp phái người tặng cho Diệp Ly một phong thư, dặn Diệp Ly tạm thời giao quân vụ trong tay cho Lữ Cận Hiền và Nguyên Bùi để tới Tín Dương trước để gặp gỡ. Chuyện quân vụ trong tay Diệp Ly vốn chồng chất như núi, đợi đến khi làm thỏa đáng để giao cho Lữ Cận Hiền, Nguyên Bùi để chạy tới Tín Dương đã là chuyện của vài ngày sau.

“A Ly. . . . . ”

Nghe tiếng gọi trầm thấp, vành mắt Diệp Ly không tự chủ hồng lên. Từ biệt mấy tháng, bình thường cũng không cảm thấy, đến lúc này nghe thấy giọng nói trầm thấp dễ nghe của hắn, bỗng dưng nàng mới phát hiện mình rất nhớ hắn. Bất chấp tất cả, nàng nhanh chóng nhào tới vùi đầu vào lồng ngực đang chờ đợi. May là lúc này người bên cạnh đã sớm hết sức thức thời lui ra, không muốn quấy rầy Vương phi và Vương gia gặp lại, nếu không đến khi Diệp Ly phục hồi lại tinh

thần hẳn sẽ phát hiện hình tượng lạnh lùng ưu nhã bấy lâu nay của mình đã sớm không còn chút gì.

“A Ly. . . A Ly. . .” Mặc Tu Nghiêu ôm nàng thật chặt, khe khẽ gọi tên nàng, phảng phất như muốn nhập nàng vào trong xương của mình.

Diệp Ly ngẩng đầu nhìn nam nhân tuấn nhã vì sương gió mà gầy gò đi, nhẹ giọng thủ thỉ nói: “Tu Nghiêu. . . . . .”

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu tối lại, đưa tay kéo dung nhan tinh xảo thanh tú trong ngực, cúi đầu hôn mạnh lên môi thơm kiều diễm, “A Ly. . . . . .” Diệp Ly không tự chủ được giơ tay lên, nhẹ nhàng vòng qua vai hắn, đôi môi xinh đẹp hé mở. Thấy nàng chủ động, ánh mắt Mặc Tu Nghiêu lại càng thâm, mạnh mẽ ôm nàng vào trong ngực hôn một cái thật sâu, sau đó hơi cúi người ôm người vào trong phòng.

Bên trong phòng, áo rơi đầy đất, tầng tầng màn che đi chiếc giường rộng rãi, hai người ôm thật chặt nhau liều chết triền miên. . . . . .

“A Ly. . . . . .” Diệp Ly mở mắt, trước mắt là Mặc Tu Nghiêu tuấn nhã nở nụ cười cùng đáy mắt tràn ngập nhu tình. Chuyện vừa xảy ra xẹt qua nhanh như một đoạn phim trong đầu của nàng, làm cho gương mặt xinh đẹp vừa mới tỉnh ngủ nhiễm một tầng ửng hồng. Cúi đầu nhìn thấy bờ vai trơn bóng tràn đầy vết đỏ ám muội, khẽ cắn môi trợn mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu cười ra tiếng, lại thấy mùi hương nhẹ nhàng của nàng, thấp giọng nói: “Mấy tháng không thấy, Tu Nghiêu rất nhớ A Ly đấy.” Nhìn ánh mắt hắn tràn đầy ôn nhu, trong lòng Diệp Ly mềm nhũn, nhẹ giọng nói: “Dọc đường đi Bắc Nhung, chàng tốt chứ?” Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng một chút, cúi đầu xuống vừa hôn vừa nói: “Không có chuyện gì lớn, chỉ có chút chuyện nhỏ làm trễ nãi hành trình, mấy ngày này đã để cho A Ly vất vả.”

Diệp Ly vừa định đứng dậy nói với hắn chuyện đã xảy ra trong mấy ngày này, dường như Mặc Tu Nghiêu như nhìn thấu ý của nàng, giơ tay đè nàng xuống nói: “Trước không vội nói những thứ này, hay là trước hết A Ly cứ nghỉ ngơi một chút.”

Diệp Ly hơi kỳ quái nhìn hắn, nói: “Ta không mệt.” Trên căn bản nàng không có thói quen phí ngày để ngủ, hơn nữa mấy ngày nay đại quân Tây Lăng cũng hết sức yên tĩnh, nàng muốn xử lý tất cả mọi chuyện thì cũng không cần phí sức. Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, lộ ra nụ cười có chút kỳ quái, “Không mệt sao? Vậy. . . Chúng ta lại làm thêm một lần nữa.” Nói xong, cũng không đợi Diệp Ly kịp phản ứng, một lần nữa đè lên người Diệp Ly, cúi đầu hôn lên da thịt mịn màng như ngọc của nàng, một bàn tay to cũng bắt đầu không chút kiêng kỵ thăm dò thân thể mềm mại phía dưới.

“Mặc Tu Nghiêu! Chàng. . . . . .” Diệp Ly ngẩn người, phục hồi tinh thần thấp giọng giận dữ hét. Lời mắng người còn chưa kịp nói ra khỏi miệng liền bị ngăn lại, “Ngô. . . Khốn khiếp. . . . . .”

“A Ly. . . A Ly. . . Ta rất nhớ nàng. . . . . .”

Trong lòng Diệp Ly khẽ thở dài, rất nhanh đã bị cuốn vào đợt sóng triều.

Trong thư phòng, Mặc Tu Nghiêu mặc một bộ quần áo trắng bước vào. Mọi người đã sớm chờ chực trong thư phòng vội vàng tiến lên hành lễ, Phượng Chi Dao nhíu mày đắc ý nhìn Mặc Tu Nghiêu cười sâu xa. Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, Phượng Chi Dao hết sức thức thời lấy chiết phiến che kín miệng tỏ vẻ sẽ không lắm mồm. Mặc Tu Nghiêu đi tới ngồi xuống bên giường, nói: “Mấy ngày nay cực khổ Hầu gia và chư vị rồi.” Nam Hầu vội vàng đứng lên nói: “Vương gia nói quá lời, Tín Dương thất thủ khiến chúng thần vô cùng xấu hổ, nếu không phải Vương gia đoạt lại Tín

Dương, bọn thần thật không còn mặt mũi nào mà nhìn lê dân bách tính Đại Sở. Ấn soái của đại quân ở chỗ này, xin Vương gia nhận lấy." Nhi tử bình an trở về, mấy ngày nay Nam Hầu thường ngày thần sắc ốm yếu, nay thân thể cũng khá rất nhiều. Từ trong tay áo lấy ra ấn tín của đại quân, hai tay dâng trả cho Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu cũng không từ chối, tiện tay nhận lấy ấn soái để sang một bên. Thật ra thì ấn soái mà hoàng đế ban này đối với Mặc gia quân mà nói căn bản cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, Nam Hầu làm vậy chẳng qua là muốn nói cho mọi người biết sau này mọi việc trong quân hết thảy là do Định Vương làm chủ, Mặc Tu Nghiêu tự nhiên cũng sẽ không khước từ ý tốt của Nam Hầu. Mặc dù lúc trước ở Bắc Nhung xa xôi, sau lại một đường hành quân cũng không rảnh rỗi, nhưng chuyện ở Sở kinh, Tín Dương và Giang Hạ hắn nhất thanh nhị sở đều biết đấy. Dĩ nhiên cũng hiểu thái độ lúc này của Nam Hầu vốn nhất quán trung lập là vì cái gì.

"Vi thần vô năng, đến nỗi Tín Dương thất thủ, dân chúng bị tàn sát, xin Vương gia giáng tội." Lãnh Kình Vũ tiến lên, quỳ rạp xuống đất thỉnh tội. Hắn vẫn lộ ra vẻ gầy gò tái nhợt, nhưng uể oải vài ngày trước đã phấn chấn lên rất nhiều.

Mặc Tu Nghiêu khẽ cau mày nhìn hắn, một hồi lâu mới nói: "Lãnh tướng quân là chủ soái được hoàng thượng thân phong, Bản vương không có quyền trách phạt ngươi. Bổn vương sẽ phái người đưa ngươi hồi kinh, ngươi tự mình hướng Hoàng thượng thỉnh tội." Lãnh Kình Vũ rủ mắt im lặng, mọi người trong thư phòng cũng không nói chuyện. Định Quốc Vương gia có quyền khống chế tướng lĩnh binh mã trong thiên hạ, đừng nói Lãnh Kình Vũ là một tướng quân trẻ tuổi, mà ngay cả những lão tướng thành danh nếu hắn muốn phạt cũng không người nào dám nói một chữ không. Định Vương nói như thế, chẳng qua là coi Lãnh Kình Vũ thành ngoại nhân thôi. Lấy tính tình của Hoàng đế, Lãnh Kình Vũ trở lại kinh thành tuyệt sẽ không có

ngày tốt lành.

Lãnh Kình Vũ cắn răng, rốt cục cũng kiên định nói: “Thần khẩn cầu Vương gia thu dụng, Lãnh Kình Vũ tình nguyện làm một gã mã tiền tiểu tốt, chỉ cần có thể đánh lui người Tây Lăng rửa sạch nhục nhã này. Đến lúc hồi kinh, Lãnh Kình Vũ nguyện lấy cái chết tạ tội!”

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nhìn chằm chằm hắn, một hồi lâu mới lạnh nhạt nói: “Đã như vậy, Bản vương thành toàn cho ngươi.”

Chương 144: Kỳ Lân

Sau khi mọi người đã đi ra, trong thư phòng chỉ lưu lại hai người Phượng Chi Dao và Trác Tĩnh. Mặc Tu Nghiêu ngồi dựa vào giường trầm mặc nhìn hai người, một tay lơ đễnh khẽ đặt lên tay vịn. Thư phòng hoàn toàn yên tĩnh, hồi lâu mới nghe được thanh âm của hắn vang lên, "Phượng Chi Dao, sau khi ta rời đi, kinh thành đã xảy ra chuyện gì?"

Phượng Chi Dao tự nhiên sẽ không thay Mặc Cảnh Kỳ giấu diếm điều gì, vội thêm dầu thêm mỡ đem hết thảy mọi chuyện sau khi Mặc Tu Nghiêu rời kinh nói một lần. Trác Tĩnh mặc dù trước mặt mọi người luôn giữ khuôn mặt lạnh lùng, nhưng nói đến kẻ có ý đồ bất lợi đối với chủ nhân của mình thì cũng không quên nói thêm vài lời. Mặc Tu Nghiêu nghe được, thần sắc lại càng thêm âm trầm .

Mặc Tu Nghiêu thật sự nổi giận. Không chỉ vì Mặc Cảnh Kỳ dám đánh chủ ý lên A Ly, mà còn vì hắn thân là đế vương lại không biết nặng nhẹ. Mặc Tu Nghiêu cảm thấy, mấy vạn quân đội và tính mạng dân chúng cả thành Tín Dương cũng vì Mặc Cảnh Kỳ nghi kỵ cùng với lòng dạ hẹp hòi mới mất . Trước đây, Mặc Tu Nghiêu hoài nghi có phải do tổ tiên Định Quốc Vương phủ lập nhiều chiến công mới khiến Hoàng đế kiêng kỵ, hiện tại hắn mới chân chính hiểu rõ, không phải do tổ tiên Định Quốc Vương phủ không hiểu thế nào là công cao chấn chủ, cũng không phải không tìm cách để tránh cho quân vương nghi kỵ. Mà là có một số việc. . . Biết rõ không thể làm nhưng vẫn phải làm!

"Tốt. . . Rất tốt!" Mặc Tu Nghiêu thấp giọng cười nói, tiếng cười trầm thấp lại làm cho Phượng Chi Dao rùng mình một cái. Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu nói với hai người: "Các ngươi về trước đi."

"Thuộc hạ cáo lui."

Lúc Diệp Ly bước vào thư phòng đã là nửa đêm, mặc dù có chút

tức giận Mặc Tu Nghiêu tùy ý làm bậy, nhưng khi tỉnh dậy phát hiện hắn không có trong phòng cũng không khỏi ra ngoài nhìn một chút. Thấy đèn thư phòng vẫn sáng, Diệp Ly cũng biết hắn nhất định còn đang làm việc ở thư phòng, suy nghĩ một chút vẫn là không đành lòng xoay người đi phòng bếp làm một chút ăn khuya bưng vào thư phòng. Trong thư phòng Mặc Tu Nghiêu đang dựa vào bàn viết rất nhanh, nghe được tiếng động lúc này mới ngẩng đầu lên liền thấy nữ tử khoác áo choàng tố sắc (màu trắng), mái tóc tùy ý vén lên, trong tay nâng khay đặt đầy thức ăn lẳng lặng nhìn mình. Dung nhan thanh lệ của nàng dưới ánh đèn hiện ra ưu mỹ ôn nhu không nói hết, trong lòng Mặc Tu Nghiêu cảm thấy ấm áp, đây là nương tử của hắn. . . . . .

“A Ly, ...” Mặc Tu Nghiêu để bút xuống đứng dậy, vươn tay về phía Diệp Ly.

Diệp Ly đặt khay lên bàn, thu hồi các loại hồ sơ sổ con trên bàn, lại bày thức ăn ra: “Có chuyện gì không thể để ngày mai làm tiếp sao?”

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt mỉm cười, kéo Diệp Ly ngồi lên đùi mình rồi nói: “A Ly cũng cùng ăn với ta.” Vì không muốn quấy rầy A Ly nghỉ ngơi, bữa tối hắn cũng chỉ tùy tiện ăn vài miếng, lúc này cũng hơi đói bụng. Diệp Ly im lặng nhìn hắn, ngồi trong lồng ngực hắn như vậy muốn nàng làm sao ăn cơm? Mặc Tu Nghiêu làm như không thấy thần sắc quấn quýt trên mặt nàng, múc một thìa trong chén cháo loãng cùng với chút thức ăn đưa đến khóe miệng Diệp Ly. Diệp Ly do dự chốc lát, thấy hắn cố chấp không chịu thu tay, chỉ đành phải cúi đầu nuốt vào. Mặc Tu Nghiêu cười hài lòng, lúc này mới ăn một miếng. Hai người cứ như vậy, ngươi một thìa ta một thìa giải quyết hết thức ăn trên bàn. Nhìn đến chén đĩa trống không trên bàn, Diệp Ly không còn lời nào để nói, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Dùng qua đồ ăn khuya, Mặc Tu Nghiêu sai hạ nhân thu dọn bát đũa. Cũng không buông Diệp Ly ra, cứ như vậy giam nàng trong lồng ngực, hai người cùng nhau nhìn sổ con trên bàn, thỉnh thoảng trao đổi một chút ý kiến. Diệp Ly thấy tờ giấy ghi chép số liệu dân chúng

thành Tín Dương đã bị thảm sát, có chút ảm đạm cúi đầu, “Thật xin lỗi, lần này là ta làm không tốt.”

Mặc Tu Nghiêu than nhẹ một tiếng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, nhẹ nhàng cúi xuống vừa hôn vừa nói: “A Ly, nàng đã làm rất tốt rồi. Còn tốt hơn những gì ta nghĩ đấy.” Mặc Tu Nghiêu đúng là không nói dối, mặc dù giao Mặc gia quân cho Diệp Ly, nhưng Diệp Ly rốt cuộc có thể nắm giữ bao nhiêu, nói thật chính Mặc Tu Nghiêu cũng không chắc chắn được. Dù sao chấp chưởng vài chục vạn đại quân, gánh nặng như vậy, cho dù là nam tử cũng không mấy người có thể đảm đương nổi. Nhưng A Ly của hắn quả thật đã làm rất tốt.

“Nhưng mà nếu không phải ta hạ lệnh di chuyển lương thảo và ngân sách của Tín Dương, có lẽ thành Tín Dương cũng sẽ không bị tàn sát.” Diệp Ly nhẹ giọng nói.

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, thản nhiên nói: “A Ly, không nên chuyện gì cũng ôm hết lỗi về mình, cả ta và nàng đều biết, nàng không có làm sai. Tuy nói Tây Lăng và Đại Sở đều giống nhau, lãnh thổ rộng lớn, nhưng không giống Đại Sở đất đai phì nhiêu, Tây Lăng phần lớn là hoang mạc, diện tích trồng trọt còn không đủ cung cấp cho một phần năm dân chúng Đại Sở. Mà thành Tín Dương, lương thảo và quân nhu đủ để chống đở năm mươi vạn đại quân trong nửa năm. Một khi để cho bọn chúng *(Tây Lăng)* nhận được lương thảo và ngân lượng này, cuộc chiến tranh này sẽ càng đánh càng gian nan. Hơn nữa, binh lính Tây Lăng vừa mới xâm lấn Đại Sở không tàn sát dân chúng bình thường không phải bởi vì bọn họ không muốn, mà là bởi vì bọn chúng lo sợ sẽ kích động dân chúng phản kháng. Một khi trận chiến này kéo dài đến đầu mùa đông. . . . . A Ly nàng có từng đọc qua chiến sử của Tây Lăng không?”

Diệp Ly khẽ lắc đầu, trước đây nàng không để tâm đến những thứ kia, sau khi thành thân với Mặc Tu Nghiêu lại có quá nhiều chuyện, trên thực tế cũng không có thời gian để đọc sách này nọ.

Mặc Tu Nghiêu nói: ” Nếu A Ly xem qua thì cũng sẽ biết, một khi đại quân Tây Lăng không có lương thảo, bọn chúng sẽ lập tức động thủ với dân chúng bình thường, mà trên thực tế đại quân Tây Lăng

lúc nào cũng cho rằng mình mạnh mẽ, mà chính Tây Lăng cũng không sản xuất lương thực, cho nên lương thảo của bọn họ chuẩn bị cho tới bây giờ cũng không đủ. Đối với bọn họ mà nói, dân chúng bình thường của chúng ta cũng chỉ là nơi trù bị lương thảo thôi. Mặc dù Đại Sở ta trước giờ chưa gặp phải, nhưng các nước Tây Phương, thậm chí là Nam Cương cũng đều đã bị Tây Lăng tàn sát hàng loạt dân trong thành rồi đấy. Nếu để cho người Tây Lăng cướp được lương thảo của thành Tín Dương, cuộc chiến tranh này nhất định sẽ càng kéo dài, một khi vào đông lương thảo không đủ, dân chúng bị hại sẽ càng nhiều hơn. Huống chi, cho dù muốn trách trước hết cũng phải trách tội người thủ thành thất thế!"

Diệp Ly dựa vào lồng ngực vững chắc của hắn, mặc dù biết rõ Mặc Tu Nghiêu đang an ủi mình, nhưng trong lòng cũng nhẹ nhàng đi không ít. Diệp Ly không phải người thích để tâm vào chuyện vụn vặt , cho nên rất nhanh liền bỏ chuyện này qua một bên, chỉ là khi cúi đầu nhìn mấy chữ trên sổ con mà giật mình thở dài. Chiến tranh luôn kéo theo tính mạng của biết bao dân chúng bình thường vô tội, điều này vừa làm cho người ta cảm thấy đau lòng lại vừa bất đắc dĩ.

Hai người ngồi dưới ánh đèn, nói đến các loại sự tình đã gặp phải sau khi chia tay. Mặc Tu Nghiêu nghe đến chuyện của Trấn Nam Vương, sắc mặt nhất thời đen lại, ôm Diệp Ly nhẹ giọng nói: "A Ly chính là quá tâm từ thủ nhuyễn rồi, đổi hắn lấy mấy vạn gánh lương thảo và mấy trăm vạn lượng bạc trắng thật là quá tiện nghi cho hắn. Nếu là Bổn vương, đã chém đứt nốt một cái tay hắn cho xong việc."

Diệp Ly ngẩng đầu, có chút buồn cười nhìn nam nhân lộ ra chút tính khí trẻ con trước mặt, nói: "Nếu vậy, chúng ta và Tây Lăng chỉ sợ thật sự phải không chết không thôi đấy. Hoàng đế Tây Lăng bên kia không phải là không khai thông được à?"

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói: "Hoàng đế Tây Lăng chỉ sợ không được việc rồi, có thể sống qua năm nay hay không còn không biết. Hoàng đế Tây Lăng mà chết, thì tiếp đó lại là một vị ấu Đế, đại quyền của Tây Lăng lúc đó sẽ hoàn toàn rơi vào tay Trấn Nam Vương đấy."

Diệp Ly có chút phiền muộn thở dài: “Nếu thật sự như thế. . . Quả nhiên là nên cân nhắc lấy thêm một cái tay nữa mới đúng.”

Nói xong, hai người nhìn nhau cười một tiếng. Nói đùa cũng chỉ là nói đùa, tình hình bây giờ nếu thật sự cùng Tây Lăng ngươi chết ta sống, cá chết lưới rách, vô luận là đối với bọn chúng hay với Đại Sở cũng không có chỗ tốt nào. Mặc Tu Nghiêu ôm mỹ nhân thanh lệ trong lòng, ánh mắt ôn nhuận rơi vào sổ con trên bàn dần hiện ra một tia sáng lạnh lẽo đến dọa người. Hừ, Trấn Nam Vương ngươi. . . Dám mơ tưởng đến Định Quốc Vương phi, năm đó phụ vương chỉ chém mất một cánh tay của hắn quả nhiên đã quá hạ thủ lưu tình rồi!

Mặc Tu Nghiêu đột nhiên trở về đã khiến cho một đường xâm lược của đại quân Tây Lăng thế như chẻ tre phải nện bước chậm lại. Nhưng hiển nhiên tình trạng bình lặng này không thể nào kéo dài quá lâu, chỉ mấy ngày sau, chiến hỏa một lần nữa lại nổ ra. Mặc dù đã lấy lại được Tín Dương, nhưng tính cả hai cánh quân nam bắc của Tây Lăng, vùng Tây Bắc của Đại Sở vẫn có năm thành trì, gần một phần ba lãnh thổ Tây Bắc rơi vào tay người Tây Lăng. Bởi vì Mặc Tu Nghiêu suất quân đột phá phong tỏa lộ quân hướng Bắc xông thẳng đến Tín Dương, nên dù đoạt lại được Tín Dương thành, nhưng vùng xung quanh vẫn bị Tây Lăng chiếm cứ, thành Tín Dương lúc này là ba mặt đối địch. Mặc dù trong thành cũng không thiếu lương thảo quân nhu, nhưng nguồn nước vẫn là một vấn đề thật lớn. Cho dù dân chúng trong thành cũng không có mấy, nhưng nước uống cho mười mấy vạn người ngựa vẫn có chút cấp bách. Mặc Tu Nghiêu cũng không phải không biết vấn đề này, chẳng qua Đại Sở lúc đó thật sự cần một tin tức khả quan có thể đủ sức chấn an binh lính cùng với dân tâm, mà thu phục Tín Dương chính là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi Mặc Tu Nghiêu trở về, Diệp Ly liền giao quân vụ lại cho hắn, chỉ giúp xử lý chút việc vặt, nhất thời đã thanh nhàn đi rất nhiều. Nhân lúc đội quân và Lâm Hàn đi theo Mặc Tu Nghiêu đi Bắc nhung, cùng với Tần Phong dẫn đội dò thăm tin tức cùng trở lại, Diệp Ly nhớ tới chuyện lúc trước đã trì hoãn, đúng lúc lại đang rảnh rỗi nên gọi

người đến trước mặt. Vốn là sáu mươi ba người ban đầu tham gia huấn luyện, hiện tại xuất hiện ở nơi này tổng cộng cũng chỉ có năm mươi mốt người. Mười hai người khác đã hy sinh trong quân đội khác thì có thể không cần tính, nhưng ở trong đội quân này lại tương đương với tổn thất gần một phần sáu chiến lực.

“Thuộc hạ tham kiến Vương gia, Vương phi.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, “Đứng dậy đi.” Một nhóm người đi Bắc Nhung, Mặc Tu Nghiêu đã chân chính biết được khả năng chiến đấu của bọn họ, đồng thời có chút ngạc nhiên về đội ngũ đang đứng dậy.

“Tạ Vương gia Vương Phi.”

Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly mỉm cười gật đầu, Diệp Ly đứng dậy tiến lên phía trước rồi nói: “Lần này cực khổ các vị rồi, Lâm Hàn, Tần Phong, báo cáo tình hình thi hành nhiệm vụ của các tổ.”

Lâm Hàn tiến lên phía trước nói: “Khởi bẩm Vương phi, lần này đi Bắc Nhung tám người, một người chết trận, một người trọng thương, còn lại sáu người toàn bộ đều đạt yêu cầu.”

Tần Phong cũng tiến lên phía trước nói: “Khởi bẩm Vương phi, năm mươi lăm người, phân thành mười một tổ, một tổ thất bại bảy người chết trận, ba người bị thương.”

Diệp Ly khẽ gật đầu nói: “Làm hậu sự cho binh sĩ chết trận, còn người bị thương thì an bài lại cho Trác Tĩnh. Lần này gọi các ngươi tới chính là chọn ra người đã hợp cách (thông qua) đặc huấn cuối cùng, mấy ngày này đã cực khổ các ngươi rồi. Bản phi đã cùng Vương gia thương lượng qua, các ngươi từ hôm nay trở đi sẽ chính thức được sắp xếp vào Mặc gia quân, do Vương gia và Bản phi tự mình chỉ huy. Danh hiệu” Kỳ Lân”!” Diệp Ly từ trong tay lấy ra một miếng ngọc bội, cực kỳ giống ngọc bội Nhai Tí có thể hiệu triệu cả Mặc gia quân kia, nhưng phía trên điêu khắc một con kỳ lân trông rất sống động. Đồng thời, từ hôm nay trở đi vật này cũng sẽ trở thành danh hiệu của bọn họ. Từ hôm nay trở đi bọn họ chính là Kỳ Lân!

Diệp Ly mỉm cười nhìn đám binh sĩ trước mắt dù đã cố gắng biểu hiện trầm ổn nhưng trong mắt vẫn không ngừng toát ra thần sắc kích động, trầm giọng nói: “Các vị, cảm thấy danh hiệu Kỳ Lân này thế

nào?”

Mọi người do dự một chút, mới có người đáp: “Khởi bẩm Vương Phi, Kỳ Lân chính là Thụy thú *(loài thú đem lại may mắn)*.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Không tệ, Kỳ Lân chính là Thụy thú. Kỳ Lân không chỉ là Thụy thú, cũng là Nhân thú* *(loài thú có nhân tính)*. Trên đầu Kỳ Lân có sừng, góc trên có thịt, nhưng không làm hại ai, cho nên giống như có nhân tính vậy. Bổn phi cũng như trước, hi vọng các ngươi trở thành Nhân thú bảo vệ cho lê dân bách tính, lúc cần thiết, cũng trở thành thanh kiếm sắc đâm về phía kẻ thù.”

**Nhân thú: Kỳ lân là một trong bốn tứ linh của Trung Hoa, trên đầu có một hoặc hai sừng, tuy nhiên không húc người bao giờ nên được coi là hiện thân của từ tâm.*

Mọi người cùng cao giọng hô lên: “Xin nghe theo lời dạy của Vương Phi!”

Chương 145: Thổ lộ tình cảm

Mặc Tu Nghiêu cũng nói thêm mấy lời khích lệ…, giữ lại Tần Phong và Lâm Hàn rồi cho mọi người lui ra. Đoàn người trở lại thư phòng ngồi xuống, Diệp Ly mới nhìn hướng Lâm Hàn hỏi: “Đoạn đường này đi Bắc Nhung như thế nào?”

Lâm Hàn kính cẩn đáp: “Hết thảy đều thuận lợi, xin Vương Phi yên tâm.”

Diệp Ly gật đầu, nghiêng đầu hỏi Mặc Tu Nghiêu: ” Công chúa Dung Hoa nàng. . . . . .”

Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng nói: ” Mặc dù Quận chúa Vinh Hoa có tùy hứng một chút, cũng không phải người ngu, A Ly yên tâm, nàng ta sẽ không làm hư chuyện .”

Diệp Ly gật đầu, khẽ thở dài một hơi nói: “Vậy thì tốt rồi, nếu không một chuyến đi này đúng là lỗ to.”

Tần Phong đứng ở một bên nghe hai người nói chuyện, trầm mặc không nói. Nếu Vương phi và Vương gia không tránh hắn chính là tín nhiệm hắn. Nhóm đội viên đầu tiên của Kỳ Lân là do hắn tự mình huấn luyện, mỗi người bọn họ hắn đều rất quen thuộc. Tám người đi theo Lâm Hàn, người nào trở lại hắn tự nhiên đều hết sức rõ ràng.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn Diệp Ly: “Lúc trước vẫn chưa từng hỏi A Ly, lần này đi Bắc Nhung thì Bản vương mới biết được A Ly không chỉ có thể trông nom Vương phủ còn có thể tung hoành sa trường, ngay cả huấn luyện binh lính cũng là hết sức cao minh đấy.” Nếu như không tận mắt nhìn thấy, cho dù là Mặc Tu Nghiêu cũng rất khó mà tin được cõi đời này có thế có quân đội và binh lính như vậy. Không phải nói võ công của bọn họ cao cường như thế nào, cũng không phải nói bọn họ thiện chiến như thế nào. Mà là bọn họ có thể nắm giữ các loại kỹ năng trên chiến trường thuần thục chính xác đến mức làm cho người ta khiếp sợ. Mặc Tu Nghiêu thậm chí cũng đã

nghĩ, nếu thật sự xuất hiện một chi quân đội như vậy sẽ đáng sợ đến mức nào.

Diệp Ly nhìn hắn một cái nói: “Những phương pháp huấn luyện này quá mức hao phí nhân lực vật lực, hơn nữa đối với bản thân binh lính yêu cầu cũng vô cùng cao. Dùng trên chiến trường thiên quân vạn mã thực tế tác dụng cũng không lớn, có thể nói là cái được không bù đắp nổi cái mất.” Mặc dù lần đầu tiên huấn luyện này không có ai bị loại bỏ trong khi huấn luyện. Nhưng đó là vì bản thân những người này chính là tinh anh trong tinh anh, hơn nữa lúc chọn người cũng đã đào thải không ít. Càng quan trọng hơn đây là lần đầu tiên Diệp Ly ở thời đại này muốn tự mình huấn luyện chiến sĩ, bởi vì rất nhiều khí tài và phương thức tác chiến ở hai thời đại có khác biệt, lần này chỉ có thể coi là một thăm dò. Những người này rất khó nói thật sự đạt đến yêu cầu của Diệp Ly.

Mặc tu Nghiêu mắt cũng không chớp, mỉm cười nhìn Diệp Ly, “A Ly có đề nghị gì sao?”

Diệp Ly chớp mắt, im lặng nhìn Mặc Tu Nghiêu hồi lâu. Một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Cho ta chút thời gian để suy nghĩ.”

Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý, chỉ cần đạt được mục đích là tốt rồi. Nếu như A Ly không có hứng thú với mấy chuyện này, thì hắn hi vọng nàng chỉ làm một Định Quốc Vương phi thanh nhàn, nhưng nếu A Ly có hứng thú và có năng lực này, hắn cũng sẽ không ngăn cản hào quang của nàng.

Trả lời Mặc Tu Nghiêu xong, Diệp Ly mới quay đầu lại nói với Tần Phong: “Kể từ hôm nay ngươi chính là thống lĩnh của Kỳ Lân, sau này bọn họ giao cho ngươi.”

Tần Phong gật đầu nói: “Thuộc hạ tất sẽ không cô phụ tín nhiệm của Vương phi”

Diệp Ly gật đầu nói: “Tốt lắm, những người này ngươi ít nhiều cũng đã tốn chút tâm tư. Phải nhớ kỹ, các ngươi không phải quân đội quy mô tầm thường kia, hoàn toàn không cần trực tiếp tham gia chiến trường, mặt đối mặt chém giết. Hiểu chưa?”

Tần Phong khẽ nhướng mày, nói: “Thuộc hạ không hiểu, chúng ta

cũng không phải những binh lính bình thường." Học một thân bản lãnh lại không thể anh dũng chiến đấu trên chiến trường đúng là rất ủy khuất, chẳng lẽ Vương phi chỉ hi vọng dùng bọn họ làm thám tử thăm dò tin tức? Nghĩ đến đây, mặt Tần Phong như đưa đám.

Diệp Ly hơi nhếch đôi mi thanh tú, thản nhiên nói: "Các ngươi quả thật không thể so với binh sĩ bình thường. Thậm chí mạnh hơn bọn hắn rất nhiều lần. Nhưng là. . . nếu năm mươi người các ngươi lẫn vào thiên quân vạn mã có thể lấy một chống trăm sao?"

Tần Phong không nói gì, trong loạn quân đao kiếm không có mắt, cũng không phải là trên giáo trường tỷ võ dễ dàng kết luận mạnh yếu như vậy. Có lúc vận khí cũng quan trọng, kẻ còn sống chính là kẻ mạnh. Võ công của ngươi dù cao tới đâu, thân thủ có nhanh nhẹn đi nữa, một trận loạn tiễn bắn tới, ngươi cũng trở thành con nhím.

Diệp Ly nhìn hắn nói: "Các ngươi không cách nào lấy một địch trăm, nhưng huấn luyện mỗi người các ngươi tốn hao gấp trăm lần binh lính bình thường. Cho nên, chiến trường các ngươi phải đối mặt cũng không giống với bọn họ. Có lẽ không có chiến trường chính diện rộng lớn mạnh mẽ, nhưng tất nhiên sẽ càng thêm khó khăn. Phạm vi nhỏ, chiến đấu với cường độ cao mới là chiến trường của các ngươi. Trước kia ta đã nói, truy tung ẩn núp, trinh sát phía sau địch, giải cứu con tin, tập kích quấy rối phá hư, đánh cắp tình báo, bắt cóc ám sát vân vân, phàm là binh lính bình thường không thể làm nhưng các ngươi đều phải làm được. Những thứ này mới là việc thuộc về các ngươi, rõ chưa?"

Tần Phong trầm tư chốc lát, gật đầu nói: "Thuộc hạ đã hiểu ."

"Hiểu là tốt rồi. Lần này hồi kinh lập tức bắt đầu đặc huấn lần thứ hai, phương pháp huấn luyện và các hạng mục ta sẽ giao cho ngươi phụ trách. Lần này do ngươi toàn quyền chịu trách nhiệm. Yêu cầu của ta là trong vòng năm năm, nhân số Kỳ Lân đạt tới một ngàn người."

Tần Phong mừng rỡ, mặc dù tất cả thủ hạ đều là tinh anh, nhưng chỉ có năm mươi người nhìn thật sự là quá ít ỏi. Tần Phong tưởng tượng một chút mình dẫn đầu một đội ngũ tinh anh hơn một ngàn

người, cảm giác kia so với suất lĩnh thiên quân vạn mã tuyệt đối không kém bao hơn nhiêu. Vội vàng cất cao giọng nói: “Thuộc hạ tuân lệnh, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

“Rất tốt, lui ra đi.”

Cho Tần Phong và Lâm Hàn lui ra, tâm trạng Mặc Tu Nghiêu hết sức tốt cười nhìn Diệp Ly nói: “Bản vương hiện tại đã biết rõ tại sao A Ly xem thường ám vệ của Định Quốc vương phủ như vậy rồi. Ám vệ thật sự kém quá xa những người này. Ta hiện tại cũng bắt đầu mong đợi đội ngũ kia theo lời A Ly đấy.”

Diệp Ly liếc trắng mắt với hắn một cái nói: “Vương gia chớ nói lung tung, ta không có xem thường ám vệ.” Trong đám ám vệ, rất nhiều người đều có bản lãnh hơn người, nhiều nhất nàng chỉ cảm thấy họ làm người hầu Định Vương phủ như vậy có chút lãng phí nhân tài thôi.

Mặc Tu Nghiêu bày ra một bộ dạng thuận theo suy tư chốc lát rồi nói: “Nếu A Ly muốn mở rộng nhân số Kỳ Lân, hay là sau khi hồi kinh sẽ cho toàn bộ ám vệ tham gia đặc huấn Kỳ Lân. Sau này Định quốc vương phủ sẽ hủy bỏ chế độ ám vệ.”

“Như vậy cũng được sao?” Diệp Ly thấy Mặc Tu Nghiêu quyết định nhanh như thế lại có chút bận tâm. Hơn nữa nhớ tới Thống lĩnh ám vệ âm dương quái khí kia. Nếu biết quyết định của Mặc Tu Nghiêu, chắc Mặc Hoa muốn ăn tươi nuốt sống nàng đấy.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười vuốt vuốt tóc nàng: “Có gì mà không được. Chuyện có lợi vì sao lại không làm?”

Diệp Ly nói: “Ám vệ không phải là để bảo vệ chủ tử Định Vương phủ sao?”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Nàng không phải cũng đã nói trong nhiệm vụ của Kỳ Lân có hộ vệ còn gì. Hơn nữa lần này đi Bắc Nhung, bọn họ đã làm rất tốt.”

Đúng là rất tốt, người Diệp Ly huấn luyện ra có thể đánh có thể giết, biết ăn nói, có thể diễn trò cũng có thể giả bộ ngu, dịch dung, dụng độc, thăm dò tin tức, không gì không làm được. Diệp Ly có chút im lặng nhìn hắn, thì ra là có ý này đấy.

“Vương gia thật biết tính toán.” Diệp Ly tức giận liếc hắn một cái. Cái nhìn này ở trong mắt Mặc Tu Nghiêu lại thành hờn dỗi mang theo mị hoặc phong tình vạn chủng, trong lòng khẽ động, đưa tay kéo nàng vào trong ngực, cúi người hôn xuống.

Cánh môi quấn quýt , Diệp Ly bị hôn đến suýt nữa thở không nổi. Bàn tay Mặc Tu Nghiêu càng lúc càng làm loạn làm cho thân thể mềm mại của nàng nhiễm một tầng ửng đỏ. Sau khi trở về từ Bắc Nhung, Mặc Tu Nghiêu rõ ràng hơi khác trước đây. Những biến hóa này dù tâm tình Diệp Ly vui vẻ thỉnh thoảng cũng có chút chịu không nổi, “Ngô. . . Khốn kkiếp Mặc Tu Nghiêu, chàng. . . Không động dục sẽ chết. . . Sao?”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu cười một tiếng, đôi môi nhẹ nhàng di động trên chiếc cổ mảnh khảnh của nàng, phun ra từng ngụm khí nóng, làm cho sắc mặt Diệp Ly không khỏi càng lúc càng đỏ. Mặc Tu Nghiêu khốn khiếp! Diệp Ly trừng đôi con ngươi trong suốt, tay giơ lên muốn cho hắn một kích, dường như Mặc Tu Nghiêu sớm đã đoán được nàng sẽ ra chiêu này, vung tay bắt lấy cánh tay đang giơ lên của nàng, nắm lấy nhẹ nhàng vuốt ve, “A Ly, đánh đau ta thì nàng không đau lòng sao?”

Diệp Ly liếc mắt nhìn trần nhà, ngẩng đầu lên sờ sờ trán Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu khó hiểu nhíu mày nhìn nàng, Diệp Ly thản nhiên nói: “Không có sốt mà, ban ngày ban mặt mà còn nằm mơ.”

Mặc Tu Nghiêu nghe vậy, ngẩn người gục trên vai Diệp Ly nở nụ cười, hồi lâu mới ngẩng đầu lên dịu dàng nói: “A Ly thật ác độc. Cho dù A Ly không đau lòng ta, vi phu cũng sẽ lo lắng tay A Ly bị thương đấy.”

Diệp Ly vô lực, cực kỳ xa lạ với một Mặc Tu Nghiêu bỗng nhiên nói mấy lời buồn nôn. Trước kia Mặc Tu Nghiêu thỉnh thoảng cũng sẽ cùng nàng đùa đùa giỡn giỡn, cái gì mà nương tử vi phu, nhưng lần này trở về, Mặc Tu Nghiêu hiển nhiên là càng ngày càng thích dính bên người nàng. Ngồi trong lòng Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly nhẹ giọng hỏi: “Tu Nghiêu, chàng làm sao vậy?”

Mặc Tu Nghiêu sửng sốt, cười nói: “Ta có thể làm sao? A Ly chán

ghét vi phu sao?”

Diệp Ly yên lặng nhìn hắn, nụ cười trên mặt Mặc Tu Nghiêu dần dần nhạt đi. Một lần nữa kéo nàng vào trong ngực, hít một hơi thật sâu nói: “A Ly, ta có chút sợ. . . ..”

Trong lòng Diệp Ly khẽ run lên, mặc dù Mặc Tu Nghiêu lúc nào cũng ôn nhu tao nhã, nhưng Diệp Ly hiểu rõ hắn là một nam nhân kiêu ngạo như thế nào đấy. Nếu như không phải không còn cách nào khác, hắn sẽ không vì bất cứ điều gì mà tỏ ra yếu ớt trước mặt người khác. Không, cho dù là thật sự không cách nào khác, hắn cũng sẽ không để lộ ra trước mặt người ngoài .

“Tại sao?”

“Lúc ta ở Bắc Nhung nghe được tin tức từ kinh thành Định Quốc Vương phủ rơi vào huyết chiến. . . Lúc ta biết nàng vừa phải đối phó với Mặc Cảnh Kỳ và những kẻ quyền quý lòng tham không đáy kia, còn có lúc nàng lãnh binh xuất chinh. Ta liền hối hận. . . Hối hận. . .” Hối hận tại sao khi trước lại đáp ứng Mặc Cảnh Kỳ đi Bắc Nhung, nếu hắn kiên trì không đi thì Mặc Cảnh Kỳ tuyệt đối cũng sẽ không dám ép buộc hắn. Thậm chí. . . Hối hận tại sao không sớm giết sạch những kẻ đó đi. Mỗi một lần khi hắn nghĩ tới rất có thể có lúc sẽ mất đi nàng, trong lòng liền dâng lên sợ hãi và sát ý làm cho hắn cơ hồ muốn hủy diệt tất cả người và vật nhìn thấy trong tầm mắt, “A Ly. . . . . Thật may nàng không có chuyện gì. . . . . .”

Diệp Ly chưa bao giờ cảm thấy mình là một người dễ mềm lòng, nhưng hiện tại lòng của nàng cũng đã mềm nhũn như bông. Nam nhân kiên cường mà cường đại này vì nàng mới trở nên mềm yếu lo sợ như thế, hơn bao giờ hết Diệp Ly lúc này có thể cảm nhận được rất rõ ràng. Nhẹ nhàng vòng tay quanh vai hắn, giọng nói của nàng dịu dàng mà kiên định, “Sẽ không, chỉ cần ta sống sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh chàng, không chết không rời.”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu, dán cái trán lên trán nàng, “Thật không?”

Diệp Ly nói: “Chỉ cần chàng không rời, ta sẽ không bỏ.” Đây chính là lời thề chân thành tha thiết nhất mà nàng có thể nói ra khỏi miệng, Diệp Ly sớm đã hiểu, Mặc Tu Nghiêu đã vì nàng mà làm quá nhiều.

Mà nàng cũng biết rõ, mình đây là luyến tiếc nam nhân này chịu khổ đấy.

"Không chết không rời. . . . . ." Mặc Tu Nghiêu thấp giọng lẩm bẩm, hắn thích cái từ này. Cùng A Ly cả đời không chia cách không xa rời, ý nghĩ này khiến cho hắn cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng, tất cả kẻ có dũng khí ngăn cản chuyện này, hắn cũng sẽ khiến cho bọn họ phải trả giá đắt đấy!

Chương 146: Khuynh Dung Quý phi

Đại doanh Tây Lăng,

Trong đại trướng khí áp lạnh đến thấu xương, từ khi Tây Lăng xuất binh đến nay sắc mặt Trấn Nam Vương cũng chưa từng khó nhìn đến vậy. Kể từ khi Mặc Tu Nghiêu đột nhiên xuất hiện đoạt lại thành Tín Dương, toàn quân đội Đại Sở phảng phất như bất chợt sống lại, chỉ trong chừng mười ngày ngắn ngủi, thành quả tiến công trong gần một tháng cứ như thế mà tan tành. Lộ quân phương bắc bị Mặc Tu Nghiêu bất ngờ tập kích, đánh cho hoa rơi nước chảy không nói, mà lộ quân phía nam cũng liên tiếp bị áp chế. Chỉ còn lại quân đội do Trấn Nam Vương tự mình trấn giữ coi như ổn định, nhưng nếu muốn một lần nữa đoạt lại thành Tín Dương từ tay Mặc Tu Nghiêu đúng là quá khó khăn. Đã vậy bọn họ còn bại dưới tay Định Vương phi mà mất năm vạn gánh lương thực cùng với mấy trăm vạn lượng bạc trắng, điều này khiến cho lương thảo của đại quân Tây Lăng vốn được coi là cực kỳ đầy đủ khi đối mặt với mùa đông sắp tới, giống như đã rét vì tuyết lại còn thêm giá lạnh vì sương.

"Xin Vương gia bớt giận!" Các tướng lĩnh hơi nơm nớp lo sợ nói.

Trấn Nam Vương hừ lạnh một tiếng: "Bớt giận, lại bớt giận! Trừ bỏ bớt giận các ngươi còn có thể nói gì khác?"

Biết Vương gia đang nổi nóng, các tướng lĩnh nơi nào còn dám nói chuyện, chỉ đành đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lôi Đằng Phong đang ngồi một bên. Lôi Đằng Phong cười nhạt, đứng dậy nói với Trấn Nam Vương: "Phụ vương, chúng ta cũng đã biết Mặc Tu Nghiêu khó đối phó, phụ vương cũng đừng làm khó dễ bọn họ, dù sao bọn họ cũng đã tận lực rồi."

Trấn Nam Vương hừ nhẹ một tiếng, lạnh nhạt quét mắt qua một lượt đám người phía dưới nói: "Ra ngoài hết cho ta, ngày mai nếu lại

bị Mặc gia quân đánh cho luống cuống tay chân thì các ngươi tự mình vứt khôi giáp đi xuống làm binh sĩ !"

Mọi người lia lịa đồng ý, cảm kích nhìn Lôi Đằng Phong một cái rồi ỉu xìu ra khỏi đại trướng.

Trong đại trướng chỉ còn lại phụ tử Trấn Nam Vương, Lôi Đằng Phong mới cười nói: "Phụ vương, muốn đối phó với Mặc Tu Nghiêu cũng không thể gấp gáp, mặc dù mấy ngày qua chúng ta thất thế, nhưng nhìn thế cục trước mắt, cũng không thể nói chúng ta đang thế hạ phong được."

Trấn Nam Vương than nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: " Sao Bản vương lại không hiểu điểm này. Nhưng mà. . . Đằng Phong à, không nên coi thường Mặc Tu Nghiêu, theo như Bản vương thấy, Mặc Tu Nghiêu lại càng nguy hiểm hơn Mặc Lưu Danh!"

Lôi Đằng Phong có chút ngoài ý muốn nhướng mày, không nghĩ tới phụ vương lại đánh giá cao Mặc Tu Nghiêu mới gặp mặt vài lần như vậy. Phải biết rằng, Mặc Lưu Danh, phụ thân của Mặc Tu Nghiêu, chính là kẻ thù duy nhất từ trước đến giờ cũng là kẻ thù lớn nhất kiếp này của phụ vương hắn đấy. Không phải là. . . Hậu sinh khả úy sao?

" Nếu những năm qua Mặc Tu Nghiêu trôi qua an an ổn ổn thì có lẽ Bản vương sẽ không coi trọng hắn như vậy. Nhưng con cũng biết, cuộc sống những năm qua của hắn là cái dạng gì, tổn thương năm đó là cái dạng gì. Nhưng con nhìn một chút biểu hiện của Mặc gia quân mấy ngày qua, thế mà Mặc Tu Nghiêu lại hoàn toàn không có chuyện dùng không quen tay dù chỉ một chút, thậm chí so với tài dụng binh trong truyền thuyết lại càng thêm lão luyện. Điều này nói rõ, cho dù bảy tám năm này, Mặc Tu Nghiêu một thân ốm đau bệnh tật trong Định Quốc Vương phủ, không bước chân ra cửa, nhưng hắn vẫn có năng lực nắm hoàn toàn thế lực của Mặc gia quân trong tay đấy, hơn nữa Mặc gia quân vẫn tâm phục khẩu phục hắn đấy. Điểm này. . . Đằng Phong, con nghĩ mình có thể làm được không?" Trấn Nam Vương thản nhiên nói.

Lôi Đằng Phong khẽ cau mày suy tư trong chốc lát, ngẩng đầu

lên gương mặt có chút ngưng trọng. Trong tươi cười mang theo chút xấu hổ cùng với không cam lòng, cuối cùng vẫn lắc đầu nói: “Nhi tử bất tài, không làm được.” Năm đó Mặc Tu Nghiêu trọng thương thế nào, không có ai biết rõ hơn hắn, hắn tự hỏi nếu mình ở trong tình cảnh như vậy, tuyệt đối không có cách nào giống như Mặc Tu Nghiêu, vẫn có thể hoàn mỹ nắm Mặc gia quân trong tay. Thậm chí còn có thể sớm đã bị thống khổ và hành hạ như vậy khiến cho đả kích chán chường, hoặc cũng có thể sẽ bị cừu hận cắn nuốt mà trở nên điên cuồng.

Trấn Nam Vương gật đầu, có chút vui mừng nói: “Có thể hiểu rõ thiết sót của mình là tốt. Mặc Lưu Danh sinh được nhi tử tốt, còn có con dâu tốt. . . Thật là tốt số.”

Lôi Đằng Phong nhớ tới ngày đó trao đổi con tin, nữ tử mặc một bộ quần áo trắng như tuyết thản nhiên nói nói cười cười, không thể không thừa nhận vận khí Mặc Tu Nghiêu thật tốt. Cưới được một nữ tử như vậy làm vợ, thiên hạ có biết bao anh hùng hào kiệt cũng hâm mộ Mặc Tu Nghiêu đến chết đấy.

“Phụ vương có tính toán gì không?” Lôi Đằng Phong hỏi.

Trấn Nam Vương nhướng mày nói: “Con cảm thấy vi phụ sẽ có tính toán gì?”

Lôi Đằng Phong cười nói: “Vừa rồi phụ vương ngoài mặt thoạt nhìn cực kỳ tức giận, nhưng thật ra cũng không có tức giận. Điều này nói rõ trong lòng phụ vương thật ra thì đã có biện pháp rồi.” Nếu phụ vương thật sự tức giận, đừng nói là hắn cầu tình, chỉ sợ ngay cả Thiên hoàng Lão nhân gia tới cũng vô ích .

Trấn Nam Vương không để ý vuốt vuốt nhẫn ngọc *(ngọc ban chỉ)* trên tay, lạnh lùng cười một tiếng: “Năm đó là Mặc Tu Nghiêu mạng lớn, Định Quốc Vương phủ mới không bước vào tuyệt lộ. Lần này. . . Bản vương cũng muốn nhìn xem có phải mạng hắn vẫn lớn như vậy hay không đấy!”

Trong lòng Lôi Đằng Phong vừa động, thần sắc khẽ biến nói: “Phụ vương định . . . . . .”

Trấn Nam Vương thản nhiên cười nói: “Người không vừa mắt

Định Quốc Vương phủ cũng không chỉ có một mình Bản vương."

"Vương gia nói không sai, người không vừa mắt Định Quốc Vương phủ đúng là không ít, thế nhưng thiên hạ này người muốn nó biến mất lại rất nhiều đấy." Một giọng nói mềm mại đáng yêu từ bên ngoài trướng truyền đến, Lôi Đằng Phong nghe thấy nhíu nhíu mày, trên mặt hiện lên một tia chán ghét. Trấn Nam Vương nhìn trong mắt, có chút buồn cười lắc đầu.

Rèm của đại trướng bị vén lên từ phía ngoài, một bóng ảnh tinh tế yểu điệu bước đến. Đi qua bình phong thêu Hổ Khiếu Sơn Lâm, trong đại trướng xuất hiện một nữ tử một thân cung trang màu hồng, đôi mày thanh mảnh không vẽ mà đen, môi anh đào không tô mà đỏ thắm, dung mạo tinh xảo không tìm ra một nét không hài hòa . Sóng mắt nhẹ nhàng vừa chuyển , mang theo điểm điểm tinh quang khiến cho người ta không khỏi say mê đắm chìm trong đó. Cho dù Lôi Đằng Phong rất chán ghét nàng, nhưng khi nàng đưa ánh mắt nhìn sang lại không khỏi bàng hoàng trong chốc lát. Thấy ánh mắt sáng ngời của Lôi Đằng Phong, cô gái khẽ nhếch khóe môi nở một nụ cười, chậm rãi tiến lên yểu điệu nói: "Tham kiến Vương gia, Thế tử."

Trấn Nam Vương nhàn nhạt nhìn nàng, hỏi: "Sao ngươi lại tới đây? Hoàng thượng nơi đó không cần đến ngươi sao?"

Cô gái khẽ chuyển mị nhãn, cười nói: "Vương gia cứ nói đùa, Hoàng thượng hiện giờ bệnh nặng trên giường, có Hoàng hậu nương nương bên cạnh là đủ rồi, nơi nào còn cần ta hầu hạ? Chẳng lẽ. . . Vương gia không chào đón ta sao?"

Trấn Nam Vương cười nói: "Sao có thể? Ngươi tới vừa đúng lúc Bản vương có việc cần ngươi hỗ trợ."

Cô gái cười đến càng thêm vui vẻ, một tiếng cười của nàng khiến cho đại trướng vốn cứng ngắc uy nghiêm nhất thời như nhiều thêm mấy phần thi vị, "Xin Vương gia phân phó, Lung Nhi nhất định vì Vương gia tận lực." Cô gái này, chính là Khuynh Dung Quý phi Bạch Lung của Tây Lăng, cũng chính là Tô Túy Điệp mỹ nhân đệ nhất của Đại Sở ngày trước.

Lôi Đằng Phong thất thần cũng chỉ là chuyện trong giây phút, thật

ra khi bọn họ vừa mở miệng nói chuyện hắn cũng đã phục hồi lại tinh thần, chẳng qua là trầm mặc nghe hai người nói chuyện với nhau. Ánh mắt quét về phía Tô Túy Điệp vẫn tràn đầy chán ghét và khinh thường, dường như hắn đang nhìn một thứ đồ dơ bẩn, nhưng sâu trong đáy mắt hình như có chút giãy dụa. Từ lúc bắt đầu nói chuyện ,Trấn Nam Vương vẫn chú ý thần sắc của nhi tử, thấy hắn như thế không khỏi khẽ thở dài trong lòng. Đằng Phong là con nối dòng duy nhất của hắn, thậm chí cũng là hài tử ưu tú nhất trong hoàng tộc Tây Lăng, đáng tiếc vẫn thua kém Mặc Tu Nghiêu một chút như vậy.

"Vương gia có gì phân phó?" Tô Túy Điệp cười nói.

Trấn Nam Vương tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng: "Lung Nhi vội vã tới đây như vậy, chắc đã biết Mặc Tu Nghiêu đang ở thành Tín Dương rồi chứ?"

Tô Túy Điệp có chút giật mình, đáy mắt thật nhanh xẹt qua một tia bất thường, nhưng rất nhanh đã bị che giấu bởi nụ cười quyến rũ, uyển chuyển nhìn Trấn Nam Vương một cái nói: "Lung Nhi quả thật đã biết Mặc Tu Nghiêu đang ở Tín Dương, nhưng lúc Lung Nhi biết chuyện này đã là lúc đi được nửa đường rồi. Chẳng lẽ ta không thể bởi vì tưởng niệm Vương gia mới đến sao? Quả nhiên trong mắt Vương gia đã sớm không có Lung Nhi."

Trấn Nam Vương nhàn nhã thưởng thức mỹ nhân tuyệt sắc hờn dỗi trước mắt, cười nhạt đưa tay kéo người gần lại trong ngực cười vang nói: " Làm sao Bản vương lại không nhớ đến Lung Nhi đây?"

"Vương gia. . . . . ." Mỹ nhân mềm mại không xương dính sát trên người Trấn Nam Vương, nũng nịu lên tiếng.

Sắc mặt Lôi Đằng Phong khó coi nhìn một màn trước mắt, rốt cục vẫn không nhịn được lạnh lùng nói: "Phụ vương, nếu không có chuyện gì nhi tử xin cáo lui trước."

Trấn Nam Vương buông Tô Túy Điệp ra, nhìn Lôi Đằng Phong lắc đầu nói: "Đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, chỉ là mọi việc quá mức khắt khe."

Nụ cười trên mặt Lôi Đằng Phong thoáng cái đã không còn sót lại chút gì, liếc Tô Túy Điệp một cái nói: "Nhi tử không cần thiết bởi vì

một người đàn bà dâm phụ mà khắt khe, chẳng qua là nhìn thấy thì chán ghét thôi."

"Ngươi! Lôi Đằng Phong ngươi khinh người quá đáng!" Tô Túy Điệp tức giận, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, ủy khuất đưa tròng mắt hồng hồng nhìn Trấn Nam Vương, không cam lòng nói: "Vương gia, người nhìn một chút xem, thế tử hắn lại nói ta như vậy. Ta. . . Lung Nhi thật là không còn mặt mũi để sống nữa rồi!"

"Được lắm, hai người các ngươi vừa thấy mặt đã ầm ĩ." Trấn Nam Vương thu hồi nụ cười trên mặt, cau mày nói. Tô Túy Điệp hừ nhẹ một tiếng, nhìn qua Lôi Đằng Phong sớm đã kiềm chế được. Lôi Đằng Phong nói: "Nếu không có chuyện gì, nhi tử đi trước.

Trấn Nam Vương lắc lắc đầu nói: "Đợi đã, nói chính sự đi. Lung Nhi, chuyện Mặc Tu Nghiêu ngươi có tính toán gì không?"

Tô Túy Điệp khẽ cau đôi mi thanh tú, nhưng rất nhanh đã ngẩng đầu lên cười duyên nói: "Vương gia có muốn Lung Nhi quay về tìm hắn?"

Trấn Nam Vương cười nói: "Quay về tìm hắn? Ngươi cảm thấy hắn bây giờ sẽ chấp nhận ngươi sao? Khắp thiên hạ còn người nào không biết Định Quốc Vương gia thâm tình với Vương Phi, tình hữu độc chung *(trong lòng chỉ có một mình Vương phi) sao*?"

Trong mắt Tô Túy Điệp hiện lên một tia oán hận, nhưng khi ngẩng đầu lại chỉ thấy ánh mắt mềm mại quyến rũ như trước , ôn nhu nói: "Vương gia không tin ta sao? Lung Nhi đã cùng Định Vương từ nhỏ lớn lên cùng nhau đấy. Chẳng lẽ ta lại thua kém Diệp Ly ba không kia sao?" Diệp Ly kia trừ có một gia thế không tệ thì còn có cái gì? Không, ngay cả gia thế không tệ cũng nàng ta không có, chỉ có một ông ngoại tốt mà thôi. Đáng tiếc Thanh Vân tiên sinh đã nhiều năm không hỏi thế sự, nàng là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của Định Vương, là Đại Sở. . . mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, chẳng lẽ còn không sánh bằng một nữ nhân không tài không mạo ư?

Lôi Đằng Phong khinh thường khẽ hừ một tiếng, rất rõ ràng biểu đạt ý kiến của mình.

Tô Túy Điệp tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, Trấn Nam

Vương cười nói: “Sao có thể? Bản vương tuyệt đối tin tưởng Lung Nhi kiếp này chính là đại mỹ nhân tuyệt thế vô song. Làm sao Mặc Tu Nghiêu có thể không bại dưới váy của Lung Nhi.”

Tô Túy Điệp hơi đắc ý ngoảnh mặt hướng Lôi Đằng Phong cười một tiếng, “Vương gia muốn ta làm cái gì?”

Trấn Nam Vương mỉm cười không nói.

“Phụ vương, Mặc Tu Nghiêu có thể mắc câu sao?” Đợi đến khi Tô Túy Điệp rời khỏi đại trướng, Lôi Đằng Phong mới cau mày hỏi.

Trấn Nam Vương nhìn hắn: “Con cảm thấy Bản vương có mê luyến nàng ta sao?

Lôi Đằng Phong lắc đầu, tất nhiên hắn thấy rõ phụ vương và Tô Túy Điệp có chút liên quan, nhưng tuyệt đối không phải là chân tình.

Trấn Nam Vương cười nói: “Nếu Bản vương không trúng chiêu, sao Mặc Tu Nghiêu lại có thể?”

“Vậy phụ vương, để cho nàng ta đi câu dẫn Mặc Tu Nghiêu có phải là đùa giỡn quá mức hay không?” Nếu người đàn bà kia có bản lãnh câu dẫn Mặc Tu Nghiêu, thì sao nàng ta lại có thể xuất hiện ở Tây Lăng?

Trấn Nam Vương cười nói: “Ai nói Bản vương muốn nàng đi câu dẫn Mặc Tu Nghiêu? Có Định Quốc Vương phi tuyệt vời như vậy, Bạch Lung kia chỉ là cái cái bình hoa làm nền thôi.”

Lôi Đằng Phong nhíu nhíu mày, rất nhanh nhướng mày ngẩng đầu nhìn Trấn Nam Vương nói: “Phụ vương có ý định khác .”

“Chẳng qua là muốn nàng ta dời tầm mắt Mặc Tu Nghiêu một chút thôi. Nếu ngay cả chuyện này cũng làm không tốt, thì cũng không còn cần tới nàng ta nữa.” Trấn Nam Vương lạnh lùng cười một tiếng, giọng điệu lãnh khốc vô tình nơi nào còn có nửa điểm ôn nhu sủng ái vừa rồi.

Chương 147: Tô Túy Điệp

Trong thành Tín Dương

Diệp Ly nhàn nhã ngồi bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, nhìn phong mật hàm vừa nhận được trong tay thú vị nhướng chân mày. Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu nhìn lên vừa hay thấy bộ dáng có chút hăng hái của nàng, không khỏi ngạc nhiên hỏi: "Lại có tin tức thú vị gì sao??" Diệp Ly đưa mật hàm trong tay qua cho hắn rồi nói: "Có một vị quý nhân đi ra từ hoàng cung Tây Lăng, hai ngày này hẳn đã đến đại doanh Tây Lăng rồi đấy."

Mặc Tu Nghiêu khẽ cau mày, "Quý nhân từ trong cung?" Ở Tây Lăng, người trong cung ra khỏi đất Tây Lăng mà vẫn có thể được xưng tụng là quý nhân cũng chỉ có hậu phi và công chúa. Suy tư trong chốc lát, Mặc Tu Nghiêu nghi hoặc: "Bạch Lung?"

"Vương gia anh minh." Diệp Ly hào phóng khen.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn phong thư đang cầm trong tay một cái, lại ngẩng đầu nhìn Diệp Ly: "Ta cũng không biết tại Tây Lăng mà A Ly cũng có nhân tài như vậy đấy. Hiện giờ thăm dò tin tức Tây Lăng cũng không dễ dàng." Sau khi Hàn Minh Nguyệt đi Tây Lăng, Định Vương phủ rõ ràng đã cảm thấy hành động của ám vệ ở Tây Lăng khắp nơi bị quản chế. Dù sao sở trường của Hàn Minh Nghuyệt chính là tình báo, mà cũng hiểu rõ Định Quốc Vương phủ. "Hiện giờ Ám Nhị đang ở Tây Lăng sao?"

Diệp Ly gật đầu nói: "Trong mấy người bọn Trác Tĩnh, Ám Nhị là người thích hợp nhất trong chuyến đi này. Tô Túy. . . Bạch Lung tới Đại Sở là tin tức cực kỳ bí ẩn, hắn có thể kịp thời thăm dò ra, như vậy khẳng định mạng lưới tình báo ở Tây Lăng bên kia cũng đã có chút thu hoạch. Nhưng mà. . . . ." Nghĩ đến chuyện nào đó, Diệp Ly không khỏi nhăn đôi mày thanh tú. Ban đầu nàng lệnh Ám Nhị đi Tây Lăng cũng không phải muốn thành lập mạng lưới tình báo ở Tây

Lăng, mà là vì hoa Bích Lạc và Liệt Hỏa Liên. Đáng tiếc hoa Bích Lạc cho tới bây giờ cũng không có tin tức, mà Liệt Hỏa Liên. . . Có lẽ phải chờ tới tháng sáu tháng bảy sang năm.

Mặc Tu Nghiêu chỉ cần nghĩ một chút, đã hiểu dụng ý của Diệp Ly khi phái Ám Nhị tới Tây Lăng. An ủi vỗ bàn tay Diệp Ly nhẹ giọng nói: "Không cần lo lắng, ta không có việc gì ."

Diệp Ly mỉm cười gật đầu, nhất thời không có cách giải quyết vấn đề thì buồn rầu cũng vô dụng, Diệp Ly nhếch miệng nở nụ cười ranh mãnh, "Vương gia, chàng nghĩ lần này chúng ta có thể nhìn thấy phong thái của mỹ nhân đệ nhất hay không?"

Mặc Tu Nghiêu có chút bất đắc dĩ cười, nhướng mày hỏi: "Nhìn thấy thì thế nào? Không thấy thì lại thế nào?"

Diệp Ly cười nói: " Chẳng lẽ Vương gia không thương hương tiếc ngọc sao?"

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt chan chứa vô tận ôn nhu và trìu mến, "Trong mắt vi phu, cõi đời này chỉ có nương tử mới là hương thơm ngọc sáng."

Diệp Ly không nhịn được nhếch khóe miệng, vứt lời ngon tiếng ngọt qua một bên.

Bởi vì đã có được tin tức từ trước, nhưng đợi đến thời điểm gặp mặt thật sự lại không xuất hiện những tình cảnh trong tưởng tượng, như kích động mừng rỡ hay là tức giận … Tâm tình mãnh liệt chấn động. Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh ngồi trong khách sảnh nhìn nữ tử tuyệt sắc vừa được dẫn vào. Không thể không nói, bức họa và người thật rõ ràng vẫn có chênh lệch nhất định. Cho dù ban đầu Diệp Ly cảm thấy bức họa kia giống như đã rất mĩ lệ rồi, nhưng cô gái trước mắt so với cô gái thanh lệ thoát tục trong bức họa kia lại nhiều thêm mấy phần quyến rũ động lòng người. Khóe môi khẽ cong lên, Diệp Ly nghiêng đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu đang ngồi bên cạnh. Tựa hồ là tâm linh tương thông, Mặc Tu Nghiêu cũng đúng lúc nghiêng đầu nhìn về phía nàng cười nhạt. Diệp Ly quệt quệt khóe môi quay đầu đi.

Dưới đường, Tô Túy Điệp nhìn hai kẻ đang ngồi trong mắt không

có ai khác, trong lòng vô cùng tức giận. Gặp lại Mặc Tu Nghiêu, nàng đã tưởng tượng ra rất nhiều tình huống. Có thể là mừng rỡ, cũng có thể là tức giận giễu cợt, nhưng cho tới bây giờ nàng vẫn không muốn Mặc Tu Nghiêu sẽ làm như không thấy nàng. Chuyện này đối với một mỹ nữ tuyệt sắc mà nói tuyệt đối là một loại sỉ nhục.

"Tu Nghiêu. . ." Đè nén phẫn nộ trong lòng, Tô Túy Điệp dịu dàng lên tiếng. Tròng mắt thu thủy như ngập nước, điềm đạm đáng yêu nhìn hai người, trong ánh mắt còn mang theo vài phần u oán như có như không, như thế nước mắt bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống.

Cho dù là Diệp Ly, cũng không khỏi ở trong lòng thầm khen một tiếng diễn xuất tốt. Chẳng qua Tô Túy Điệp này dẫu sao cũng là người từ nhỏ quen biết với Mặc Tu Nghiêu, chẳng lẽ nàng ta không hiểu rõ Định Quốc Vương phủ. Lại cho rằng gặp mặt Mặc Tu Nghiêu như vậy có thể gây nên sóng gió gì sao? Cho nên mới có thể có cục diện như bây giờ, mỹ nhân tuyệt sắc thế gian khó gặp mang bộ dạng ai oán thống khổ đứng ở dưới sảnh, như thể nhìn nam tử thay lòng đổi dạ đang nhàn nhã thưởng thức trà- Định Quốc Vương gia. Hơn nữa còn có Diệp Ly ngồi xem trò vui, nếu có người ngoài đi vào hẳn cũng sẽ lầm tưởng đây là tiết mục bội tình bạc nghĩa, nam tử bạc tình ở bên ngoài thông đồng cùng với mỹ nữ bị tìm tới cửa đấy. Nghĩ đến đây, Diệp Ly không nhịn được bật cười . Mặc Tu Nghiêu và Tô Túy Điệp đồng thời đưa mắt nhìn sang, Diệp Ly ho nhẹ một tiếng, ngồi thẳng người tận lực làm ra vẻ nhiệt tình hiếu khách, "Chuyện này. . . Bạch Quý phi, ở xa tới đều là khách, mời ngồi."

Một tiếng Bạch Quý phi kia khiến cho Tô Túy Điệp khẽ biến sắc, thu ánh mắt vốn dừng trên người Mặc Tu Nghiêu, nhìn về phía Diệp Ly, nhẹ giọng nói: "Vị này chính là Định Quốc Vương phi sao?"

Diệp Ly không nhịn được vuốt vuốt cánh tay đang nổi da gà, cái ánh mắt thật xin lỗi kia nhìn nàng là có ý gì?

Không đợi Diệp Ly nói chuyện, Tô Túy Điệp đã tiến lên khẽ quỳ gối hướng Diệp Ly vái nhẹ một cái, "Vương phi cực khổ chiếu cố Tu Nghiêu, Túy Điệp xin bái tạ."

Lần này Diệp Ly rốt cục cũng hoàn toàn không bình tĩnh nổi.

Nàng cho rằng Tô Túy Điệp này dù sao cũng là một giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, mặc dù đáy lòng tin tưởng vào tâm ý của Mặc Tu Nghiêu với mình, nhưng ít nhiều cũng có chút lo lắng đấy. Nhưng bây giờ đang xảy ra chuyện gì vậy? Tô Túy Điệp này thật sự là đầu óc có vấn đề sao? Đã gọi nàng là Định Quốc Vương phi rồi, chuyện nàng chiếu cố Mặc Tu Nghiêu còn cần người ngoài như nàng ta tới tạ ơn sao? Mất hứng liếc Mặc Tu Nghiêu một cái: vị hôn thê trước kia của chàng bị sao vậy? Đầu óc có vấn đề à? Mặc Tu Nghiêu không bận tâm cười nhìn nàng: Bản vương cũng không biết, đã nhiều năm không gặp, trước kia cũng không như vậy. Thật đấy, ánh mắt của phụ vương không có kém như vậy đâu!

Ho nhẹ một tiếng, Diệp Ly cúi đầu nhấp một ngụm trà, khéo léo sửa lại thần sắc trên mặt ôn hòa cười nói với Tô Túy Điệp: “Bạch Quý phi nói quá lời. Bản phi và Vương gia là phu thê đồng lòng, chiếu cố chàng là bổn phận của Bản phi. Huống chi, Bản phi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, xưa nay đều là Vương gia chiếu cố Bản phi đấy. Chuyện này. . . Không cần phải cám ơn Bạch Quý phi chứ?”

Nụ cười trên mặt Tô Túy Điệp cứng đờ, ngẩng đầu nhìn Diệp Ly tự tiếu phi tiếu đột nhiên nhớ tới cảnh báo lúc trước của Trấn Nam Vương, “Định Quốc Vương phi không phải là kẻ dễ chơi, khinh thị nàng ta chỉ có khiến ngươi gặp phiền phức lớn thôi.” Định Vương phi trước mắt vô luận dung mạo khí chất hay tài hoa đều không bằng mình, lại có thể nhận được lời khen như thế của Trấn Nam Vương, khiến cho trong lòng Tô Túy Điệp vô thức dâng lên không phục cùng với địch ý. Cho nên ngay khi vừa bắt đầu nàng đã cố ý bỏ qua Diệp Ly, khi phát hiện Mặc Tu Nghiêu căn bản không để ý tới mình mới đưa mũi dùi chuyển hướng về phía Diệp Ly. Nhưng mà qua hai câu noí giao phong, lại có thể làm cho nàng ta á khẩu không trả lời được.

“Tu Nghiêu. . . Những năm này chàng vẫn khỏe chứ?” Phát hiện thấy Định Quốc Vương phi cũng không dễ đối phó như mình nghĩ, Tô Túy Điệp lần nữa đưa mắt nhìn sang Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu khẽ cau mày, lạnh nhạt uống trà: “Cũng không tệ lắm. Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Tô Túy Điệp khẽ cắn môi anh đào, đôi mắt ửng đỏ ủy khuất nhìn hắn, “Chàng . . . Chàng vẫn còn hận ta sao? Ta biết chàng trách ta. . . Nhiều lần ta cũng muốn trở về gặp chàng, xin chàng tha thứ. Nhưng mà. . . Nhưng mà ta không dám. . . Ô ô. . . . . .” Nói còn chưa dứt lời, từng giọt nước mắt to như hạt châu đã hoa hoa lệ lệ rơi xuống, thật khéo cho một bộ dáng lê hoa đái vũ, hình ảnh thê lương làm cho người ta nhìn thấy không nhịn được mà động lòng.

Đáng tiếc hai người kia cũng không phải là người bình thường, Diệp Ly nhẫn nhịn cảm giác ngứa trong cổ họng một chút rồi mở miệng nói: “Bạch Quý phi, Vương gia chúng ta đang hỏi ngươi, vì sao lại xuất hiện ở nơi này.”

“Ta. . . Ta lén tới đây.” Tô Túy Điệp nhìn lướt qua Mặc Tu Nghiêu, dung nhan khuynh thành hiện lên một tầng mây ửng đỏ “Ta biết Tây Lăng và Đại Sở giao chiến, cũng biết Tu Nghiêu chàng nhất định sẽ xuất hiện ở nơi này . Bất kể nói thế nào. . . Ta là người Đại Sở, ta không thể trở về nữa. Nếu như ta bị bắt trở về, Hoàng thượng và Trấn Nam Vương nhất định sẽ không bỏ qua cho ta. . . Tu Nghiêu. . . Cầu xin chàng đừng đuổi ta đi. . .”

Diệp Ly yên lặng nhìn trời. À há, Tô Túy Điệp này là muốn coi các nàng như kẻ ngu mà đùa bỡn sao.

Diệp Ly nhàn nhạt nhướng mày, nếu Tô Túy Điệp muốn đùa thì nàng cũng sẽ theo nàng ta chơi đùa , “Bạch Quý phi, công tử Minh Nguyệt hiện giờ đang ở Tây Lăng?”

Tô Túy Điệp nhìn nàng một cái, vốn không muốn trả lời. Lại thấy Mặc Tu Nghiêu cũng nhìn về mình, đành phải nhẹ giọng nói: “Ta cũng đã thật lâu chưa thấy Hàn công tử.”

Diệp Ly nói: “Lại nói. . . Hàn Minh Nguyệt phản quốc theo địch, tội thật đáng chết. Nhưng người này quá mức giảo hoạt, tạm thời Bản phi và Vương gia tìm khắp nơi mà không thấy hắn. Không biết Bạch Quý phi có thể bảo hắn hồi Đại Sở một chuyến không ”

Tô Túy Điệp có chút không vui nhìn Diệp Ly, cau mày nói: “Ta không biết hắn ở đâu, ta đã thật lâu không gặp hắn. Thật, Tu Nghiêu, ta sẽ không lừa chàng.”

Lần này Mặc Tu Nghiêu không có phản ứng gì, Diệp Ly cười híp mắt nói: “Không biết không sao, chỉ cần Bạch Quý phi ở chỗ này thì cũng không sợ công tử Minh Nguyệt không tìm tới cửa. Vương gia, ngài nói có đúng không?”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, “A Ly nói rất đúng. Vừa lúc Bản vương có món nợ muốn tìm Hàn Minh Nguyệt tính toán. Cứ giao Bạch Quý phi cho A Ly.”

Nghe vậy, hiển nhiên Tô Túy Điệp bị đả kích nặng nề, ôm ngực ai oán nhìn Mặc Tu Nghiêu, “Tu Nghiêu. . . quả nhiên chàng vẫn hận ta. Chàng muốn lợi dụng ta để bắt Hàn công tử?”

Diệp Ly nhàn nhã nhìn ngón tay nhỏ nhắn của mình, lại hướng Tô Túy Điệp mỉm cười nói: “Lần này Bạch Quý phi tới không phải là muốn cầu Vương gia chúng ta tha thứ hay sao?”

Tô Túy Điệp chần chờ một chút, vẫn gật đầu. Diệp Ly hoan khoái vỗ tay: “Vậy thì thật tốt quá, chỉ cần Bạch Quý phi giúp chúng ta bắt được công tử Minh Nguyệt, Vương gia chúng ta nhất định sẽ tin tưởng thành tâm của Bạch Quý phi. Vương gia, ngài nói có đúng không?”

Mặc Tu Nghiêu dịu dàng nhìn Diệp Ly, nhẹ giọng nói: “A Ly nói rất đúng.” Hiển nhiên, một Mặc Tu Nghiêu dịu dàng như thế càng khiến cho Tô Túy Điệp khó mà tiếp nhận, có chút dại ra nhìn hai người trước mắt, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Diệp Ly cũng không cho nàng ta cơ hội cự tuyệt, cười nói: “Nói như vậy Bạch Quý phi đã đáp ứng, thật sự quá tốt. Đã vậy, Bạch Quý phi cứ an tâm ở lại thành Tín Dương, Bản phi bảo đảm vô luận là Tây Lăng Hoàng (vua) hay là Trấn Nam Vương cũng không gặp được quý phi .” Dĩ nhiên, muốn truyền đi tin tức thì càng không cần hy vọng xa vời.

Tô Túy Điệp chỉ run sợ trong nháy mắt mà thôi, tiếng cười này của Diệp Ly làm cho nàng ta hoàn toàn không cách nào phản bác.

Đạt được mục đích, tâm tình Diệp Ly rất tốt gọi người tới đưa Tô Túy Điệp xuống nghỉ ngơi, hơn nữa phân phó mọi người bảo đảm an toàn của Bạch Quý phi.

Nhìn Túy Điệp không cam lòng rời đi, nụ cười trên mặt Diệp Ly dần dần phai nhạt, cau mày nói: “Trấn Nam Vương rốt cuộc là có ý gì?” Có lẽ Tô Túy Điệp rất biết diễn trò, nhưng tuyệt đối không lừa gạt được Mặc Tu Nghiêu đã biết lai lịch của nàng. Nếu muốn lẻn vào Tín Dương thành làm mật thám…, hiển nhiên Tô Túy Điệp là không thích hợp. Diệp Ly tuyệt đối có trên trăm loại biện pháp làm cho nàng ta ngay cả nửa chữ cũng đừng mong truyền ra cho bất luận kẻ nào.

Mặc Tu Nghiêu trầm mặt xuống, “Tây Lăng Trấn Nam Vương tuyệt đối sẽ không dùng loại biện pháp đã biết rõ là sẽ vô dụng này. A Ly, sai người chú ý động tĩnh trong đại doanh Tây Lăng.”

Diệp Ly gật đầu, “Chàng muốn nói Tô Túy Điệp chỉ là con cờ phân tán sự chú ý của chúng ta, Trấn Nam Vương có mưu đồ khác sao?”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, muốn mật thám, Trấn Nam Vương sẽ không chọn Tô Túy Điệp, nàng ta quá dễ bị lộ. Nếu muốn lợi dụng Tô Túy Điệp dùng mỹ nhân kế, không khỏi quá mức ấu trĩ.

“Ta biết rồi, ta sẽ phái người chú ý động tĩnh của đại doanh Tây Lăng và Trấn Nam Vương.”

Chương 148: Thương cảm

Edit: Yuusu

Beta: Sakura

Phủ Thái thú thành Tín Dương, hiện tại là bộ chỉ huy tạm thời của Mặc gia quân. Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu cùng tất cả chủ tướng Mặc gia quân đều tạm ở chỗ này. Trải qua ít tràng máu tanh tàn sát, vốn là vài chục vạn nhân khẩu thành Tín Dương trước kia nay gần như không còn một vạn, cả thành Tín Dương cơ hồ có thể nói toàn bộ đều là quân nhân, quản lý cũng tiến vào quân sự hóa. Trên đường cái rộng lớn chưa có người đi đường đi đi lại lại, không có tiếng rao nhiệt tình của người bán hàng rong, chỉ có binh sĩ nghiêm nghị lui tới chỉnh tề. Cho dù thỉnh thoảng cũng có dân chúng đi qua, trên mặt cũng tràn đầy bi thương và đờ đẫn.

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đi trên con đường Huyền Vũ lớn nhất thành Tín Dương, nhìn đường phố trống trải không khỏi thở dài. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu đã thấy thần sắc ảm nhiên trên mặt nàng, im lặng đưa tay nắm chặt tay nàng. Diệp Ly ngẩng đầu, nhìn hắn khẽ mỉm cười nói: “Ta không sao, chẳng qua là tòa thành lớn nhất Tây Bắc này trở nên vắng vẻ , trong lòng đột nhiên có chút mất mát thôi.”

Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng nói: “Đợi đến khi chiến tranh kết thúc, không quá mấy năm nơi này liền có thể lần nữa phồn vinh trở lại.”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Có phồn vinh thế nào thì những người kia cũng không phải là mọi người vốn sống ở nơi này.”

Trong con ngươi Mặc Tu Nghiêu khẽ xẹt qua một tia ảm đạm, “Trong các trận chiến, luôn tránh không được đả thương và tàn sát dân chúng bình thường.”

“Đúng vậy. . . Nhất tướng công thành vạn cốt khô. . . . . .” Diệp Ly nhẹ giọng thở dài.

“Nhất tướng công thành vạn cốt khô. . . . . .” Mặc Tu Nghiêu như có điều suy nghĩ, tổ tiên Mặc gia chiến công hiển hách uy chấn thiên hạ, uy danh hiển hách của Mặc gia quân còn không phải do thiên thiên vạn vạn máu xương của các binh sĩ đúc thành sao? Định Quốc Vương phủ cho tới bây giờ luôn tự xưng là thủ hộ Đại Sở dân chúng an bình, nhưng đối với dân chúng vô tội chết đi trong chiến tranh, ngay cả chính hắn đã từng vì bọn họ đau lòng hay tiếc hận qua sao? Diệp Ly đi phía trước, quay đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt mỉm cười, trong con ngươi mang theo hoài niệm hắn chưa bao giờ thấy, chậm rãi nói: “Chàng biết không? Từng có người nói cho ta biết chức trách của quân nhân chính là bảo vệ quốc gia, thủ hộ cho sự an bình của dân chúng. Mà sỉ nhục lớn nhất của quân nhân, chính là khiến cho dân chúng mình bảo vệ khảo nghiệm chiến tranh một cách chân thật nhất ngay trước cửa nhà họ.”

Mặc Tu Nghiêu im lặng, thần sắc hoài niệm của A Ly khiến cho hắn cảm thấy vừa mơ hồ vừa xa lạ rồi lại mỹ lệ làm cho trong lòng người ta mơ hồ cảm thấy đau xót. Hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút bối rối muốn bắt được bóng ảnh nhỏ bé trước mắt, như thể nếu không làm như vậy, chỉ trong nháy mắt nàng có thể sẽ biến mất không chút dấu vết. Cho nên, hắn thuận theo tâm ý trong lòng mình, đưa tay ôm nàng vào trong ngực, chiếc cằm anh tuấn dựa trên đỉnh đầu của nàng, trầm giọng nói: “Chuyện lần này, đúng là sỉ nhục của Mặc gia quân.”

Diệp Ly nhẹ giọng cười một tiếng, lắc đầu nói: “Ta không có ý này,

chàng cứ coi như ta nói nhảm linh tinh đi. Chuyện lần này. . . Không phải là lỗi của chàng.”

Mặc Tu Nghiêu ôn nhu nói: “Lại càng không phải lỗi của nàng, A Ly, nàng đã tận lực rồi.”

Diệp Ly gật đầu, đang muốn đứng thẳng người thoát ra khỏi vòng ôm của Mặc Tu Nghiêu, sau lưng lại truyền đến giọng nói dễ nghe mang theo vui mừng cùng với nhàn nhạt u oán, “Tu Nghiêu, chàng ở nơi này?”

Hai người quay đầu lại, nhìn nữ tử xinh đẹp đứng ở cách đó không xa vẻ mặt vui mừng nhìn Mặc Tu Nghiêu. Diệp Ly thở dài trong lòng, Tô Túy Điệp không chỉ là một nữ tử có dung mạo tuyệt sắc. Mà còn là một cô gái vô cùng biết cách sử dụng ưu thế của mình đấy. Thành Tín Dương ngày nay trăm nghề tiêu điều, vị khách nhân này rõ ràng cũng không được Vương gia và Vương Phi chào đón, tự nhiên không có aicố ý vì nàng ta mà chuẩn bị hoa phục mĩ sức. Nhưng nhìn cô gái trước mắt, chỉ mặc một bộ quần áo trắng bình thường nhất, lại có thể làm cho nàng ta trở nên xuất trần thoát tục như cửu thiên tiên nữ rơi xuống phàm trần. Một đầu tóc dài đen nhánh tùy ý buộc lên, chỉ dùng một sợi tơ trắng mỏng manh cài chặt, Tô Túy Điệp năm nay đã hai mươi lăm, nhưng lúc này dịu dàng đứng giữa ngã tư đường, nhìn qua so Diệp Ly mười lăm mười sáu tuổi cùng lắm chỉ nhiều hơn hai tuổi.

” Sao ngươi lại ở đây?” Mặc Tu Nghiêu khẽ cau mày, thần sắc lạnh nhạt nhìn nàng ta.

Tô Túy Điệp nắm chặt bàn tay giấu trong tay áo, khóe môi run rẩy mang theo bi thương nhìn Mặc Tu Nghiêu, “Chàng không muốn nhìn thấy ta sao?”

Mặc Tu Nghiêu mặt không đổi sắc, ánh mắt sắc bén nhìn nàng ta trầm giọng nói: “Bản vương hỏi ngươi, ở chỗ này làm gì?”

Tô Túy Điệp ngẩn ra, ai oán cười thảm một tiếng nhìn hắn: “Ta biết rồi, chàng quả nhiên vẫn hận ta, còn oán trách ta năm đó bỏ lại một mình chàng có phải không? Nhưng mà. . . Ta cũng là vạn bất đắc dĩ, vì sao chàng lại không thể tha thứ cho ta? Chàng còn đề phòng ta như kẻ thù nữa, chẳng lẽ ta ngay cả đi ra ngoài hóng mát một chút cũng không được sao? Nếu chàng đã hận ta như vậy, tại sao không dứt khoát giết ta đi?”

Mặc Tu Nghiêu cau mày, không để ý tới Tô Túy Điệp nữa, hướng về phía đường phố vắng tanh gọi: “Người đâu!”

Hai bóng người rất nhanh xuất hiện ở góc đường, cung kính chờ phân phó. Mặc Tu Nghiêu chỉ Tô Túy Điệp đang che mặt khóc bên cạnh, lạnh lùng nói: “Mang nàng ta trở về, nếu còn để cho Bản vương nhìn thấy nàng ta đi ra ngoài lần nữa, chính các ngươi tự mình chịu phạt.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Hai người cùng kêu lên.

Tô Túy Điệp khiếp sợ nhìn, khuôn mặt đầy vẻ khó tin nói: “Ngươi muốn giam lỏng ta? Tu Nghiêu, ngươi thật nham hiểm. . . Ông nội của ta không cho phép ngươi làm vậy với ta !”

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói: “Ngươi muốn Tô lão biết ngươi còn sống?”

Tô Túy Điệp nhất thời á khẩu không trả lời được, lấy tính tình của ông nội nếu biết nàng những năm này đã làm cái gì, nhất định sẽ giết nàng! Nhìn thoáng qua Mặc Tu Nghiêu hai tay vẫn ôm Diệp Ly, mặc dù Tô Túy Điệp không cam lòng nhưng cũng không thể không theo

ám vệ trở về, nếu lại bị những người này mạnh mẽ áp giải trở về thì càng thêm mất thể diện.

Diệp Ly mỉm cười nhìn Tô Túy Điệp trước khi đi liếc nhìn mình với ánh mắt oán hận, không sao cả nhún vai. Mỹ nhân dù tuyệt sắc thế nào, thấy nhiều cũng thành thói quen. Nàng luôn luôn cho rằng mỹ nhân chân chính chỉ cần xinh đẹp vừa đủ, xinh đẹp quá mức. . . Có lúc cũng là một loại thiếu sót.

Phụng bồi Mặc Tu Nghiêu đi xem xét các nơi phòng ngự trong thành, trấn an dân chúng trong thành may mắn còn sống sót rồi hai người mới về phủ Thái Thú. Mặc Tu Nghiêu vừa vào đến cửa đã bị Phượng Chi Dao mời đi rồi, Diệp Ly cũng trở về thư phòng xử lý sự vụ của mình.

Trên thư án Trác Tĩnh và Lâm Hàn đang sắp xếp các loại sổ con cùng hồ sơ tư liệu. Thấy Diệp Ly đi vào, Lâm Hàn và Trác Tĩnh vốn còn đang bận rộn vội vàng đứng dậy hành lễ, Diệp Ly phất tay bảo bọn họ không cần hành lễ, hai người lúc này mới ngồi xuống tiếp tục chuyên chú với hồ sơ trong tay. Trải qua hai tháng rèn luyện cùng chỉ bảo, Trác Tĩnh và Lâm Hàn trên căn bản đã có thể phù hợp với yêu cầu của Diệp Ly về chức trợ thủ này. Đặc biệt là Trác Tĩnh, so với Lâm Hàn thì thời gian đi theo bên cạnh Diệp Ly của hắn nhiều hơn, nên cũng càng có thể hiểu được ý định và kế hoạch của Diệp Ly, đôi khi không cần nói chuyện, chỉ cần một cái khoát tay, Trác Tĩnh đã có thể hiểu được nàng cần gì. Chuyện này khiến cho Diệp Ly mỗi ngày bận rộn có thể trở nên thư thái hơn, chỉ cần chú ý một chút sự vụ tương đối trọng yếu cần nàng hạ quyết định là được rồi.

“Ám Nhị bên kia có tin tức gì không?” Diệp Ly ngồi xuống, vừa nhận lấy sổ con cần xử lý, vừa nói.

Lâm Hàn đứng dậy trình lên một phong sổ con, nói: “Đây là tất cả tin

tức nhận được , Ám Nhị đã cho khoái mã mang tới.” Diệp Ly nhận lấy mở ra nhìn, trên sổ con chi chít chữ viết. Nội dung toàn bộ đều liên quan tới Tô Túy Điệp. Bao gồm cả thân phận và địa vị hiện nay của Tô Túy Điệp ở Tây Lăng, cùng gia tộc Bạch Thị phía sau nàng ta ở Tây Lăng. Còn rất nhiều chuyện xảy ra trong cung của Tô Túy Điệp, cả quan hệ của nàng ta với Tây Lăng Hoàng, hậu phi và đám công chúa trong cung. Sau khi xem qua, trong lòng Diệp Ly không ngừng cảm thán, không nghĩ tới Tô Túy Điệp này không chỉ là sủng phi của Tây Lăng Hoàng, mà còn nghe nói nàng ta cùng Trấn Nam Vương có quan hệ rất mập mờ. Quan hệ của Tô Túy Điệp và Hoàng hậu Tây Lăng Bạch Thị hết sức ác liệt, nhiều lần suýt nữa thì bị Bạch hoàng hậu giết chết, cũng nhờ phúc của Trấn Nam Vương mới hóa nguy thành an. Sau này Trấn Nam Vương lại trực tiếp xuất thủ chèn ép Bạch hoàng hậu, bây giờ Bạch Hoàng hậu trong hoàng cung Tây Lăng không khác gì con rối, chuyện trong hoàng cung cơ hồ là một mình Tô Túy Điệp định đoạt. Diệp Ly có chút khó hiểu, Tô Túy Điệp có thể nói là quyền khuynh hậu cung, vậy nàng ta ngàn dặm xa xôi chạy về Đại Sở để làm gì? Nàng ta không sợ Mặc Tu Nghiêu còn nhớ hận năm đó, một kiếm lấy mạng nàng ta sao? Hay nàng ta quá mức tự tin với nhan sắc của bản thân, tin chắc Mặc Tu Nghiêu nhất định sẽ quỳ gối dưới váy nàng ta sao?

Xem xong cái cuộc đời như dã sử truyền kỳ của Tô Túy Điệp, Diệp Ly có chút mất hứng quệt quệt khóe môi nói: “Đợi rảnh rỗi đưa qua cho Vương gia.”

Lâm Hàn gật đầu, thu hồi sổ con để qua một bên, chuẩn bị khi xong chuyện sẽ đưa qua chỗ Vương gia.

“Túy Điệp cầu kiến Diệp Tam tiểu thư.” Ngoài cửa, truyền đến giọng nói êm ái của Tô Túy Điệp. Diệp Ly nhíu mày, nghĩ một chút nói: “Mời Bạch quý phi vào.”

Ngoài cửa, Tô Túy Điệp nén giận nở nụ cười quét mắt nhìn hai thị vệ gác cửa một cái, nhướng mày nói: “Giờ ta vào được rồi chứ?” Đáng tiếc bộ dáng mỹ nhân nén giận kiều my kia ở trong mắt hai thị vệ trung thành chẳng khác gì tượng gỗ, cung kính nói: “Vương Phi mời Bạch Quý phi tiến vào.”

Cách xưng hô Bạch Quý phi làm cho tức giận trong lòng nàng ta càng tăng lên. Tất cả mọi người trong Mặc gia quân đều biết nàng là vị hôn thê của Mặc Tu Nghiêu, nhưng người bên cạnh Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng gọi nàng là Bạch Quý phi. Cách xưng hô này khiến cho nàng không khỏi hoài nghi bọn họ đây là cố ý châm chọc nàng. Thật ra thì chuyện này hoàn toàn là do Tô Túy Điệp tự mình nghĩ nhiều, đại đa số Mặc gia quân đều biết Vương gia từng có vị hôn thê là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ Tô Túy Điệp, nhưng cũng biết Tô Túy Điệp đã chết. Cho dù nàng ta có tự xưng là Tô Túy Điệp, chỉ cần Vương gia của bọn họ không thừa nhận thì trong mắt những người này đều không phải là thật. Huống chi Vương gia và Vương Phi đều gọi nàng ta là Bạch quý phi, bọn thuộc hạ tự nhiên cũng cứ vậy mà gọi theo.

Khẽ hừ một tiếng, Tô Túy Điệp nâng chân bước vào thư phòng. Vừa vào thư phòng đã thấy Diệp Ly đang ngồi sau án thư nhìn sổ con trong tay. Bên kia thư phòng cách đó không xa, hai cái bàn nhỏ vẫn chất đầy sổ con cùng tư liệu các loại. Lâm Hàn và Trác Tĩnh ngồi thẳng lưng trên bàn riêng của mình, bận rộn chuyện trong tay, ngay cả một ánh mắt cũng lười nhìn mỹ nhân đệ nhất. Không phải bọn họ không thích nhìn mỹ nhân, mà là do vị mỹ nhân này mấy ngày qua luôn thỉnh thoảng “vô tình” chạm mặt Vương gia. Hầu hết đều đúng lúc Vương gia đang ở cạnh Vương Phi, mà bọn họ lại cũng đi theo cạnh Vương Phi đấy. Cho nên nhìn thấy mỹ nhân mấy lần cũng khó tránh khỏi nhàm chán. Người đời vốn thích mỹ nhân thanh cao không với tới, nhưng nếu như vị mỹ nhân này luôn ở trước mắt ngươi bày ra bộ dáng quấn quýt dây dưa, thì mỹ nhân có xinh đẹp hơn nữa

cũng nhạt nhòa đi ít nhiều.

Nhìn bộ dáng bận rộn của Diệp Ly, trong lòng Tô Túy Điệp càng muốn gầm lên. Năm đó khi nàng còn ở bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, đừng nói là giúp đỡ xử lý sự vụ, đến cả thư phòng mà Mặc Tu Nghiêu cũng không cho nàng ta vào. Nhưng hiện tại thì sao, Diệp Ly lại nghiễm nhiên ngồi ở vị trí xử lý chuyện trong Định Quốc Vương phủ của Mặc Tu Nghiêu. Thứ mình từng không có được, lại bị một kẻ không bằng mình chiếm lấy, làm sao Tô Túy Điệp có thể cam lòng.

Chương 149: Tìm chết

Edit: Yuusu

Beta: Sakura

“Diệp tiểu thư. . .” Tô Túy Điệp nhìn nữ tử trẻ tuổi trước mặt vẫn thản nhiên làm chuyện của mình, không vui cau mày, ” Chẳng lẽ ngươi không hiểu đạo đãi khách sao?”

Diệp Ly ngẩng đầu liếc nàng ta một cái, nhẹ giọng nói: “Cõi đời này Diệp tiểu thư có rất nhiều, nhưng chỉ có một Định Vương phi. Nếu Bạch Quý phi có một chút bộ dáng của khách thì Bản phi tự nhiên sẽ mang đạo tiếp khách ra đối đãi. Bạch Quý phi mời ngồi, dâng trà.”

Tô Túy Điệp khẽ cắn môi anh đào, xác định Diệp Ly quả thật không để mình vào trong mắt dù chỉ một chút, khẽ hừ một tiếng xoay người ngồi xuống bên cạnh. Không lâu sau đã có người mang nước trà đặt trước mặt Tô Túy Điệp, rồi lại không tiếng động cáo lui.

Diệp Ly viết xuống một chữ cuối cùng lên sổ con mới buông xuống bút ngẩng đầu nhìn Tô Túy Điệp nói: “Bạch Quý phi có chuyện gì muốn tìm Bản phi?”

Tô Túy Điệp nhìn qua Trác Tĩnh và Lâm Hàn đang ngồi, nói: “Túy Điệp có một số việc muốn nói riêng với Vương phi.”

Diệp Ly mím môi cười nói: “Không phải như thế, hai người bọn họ là trợ thủ đắc lực của Bản phi, cũng là người nhất mực trung thành với Định Quốc Vương phủ và Vương Gia. Vô luận Bạch Quý phi muốn

nói gì, cũng không cần kiêng kỵ bọn họ.”

Tô Túy Điệp cực kỳ tức giận Diệp Ly dầu muối không vào, nhưng cũng không làm gì được. Bởi vì Diệp Ly rõ ràng không có chút hứng thú nào với chuyện nàng ta muốn nói. Bất đắc dĩ, Tô Túy Điệp chỉ có thể ngó chừng Diệp Ly nói: “Chẳng lẽ Vương phi không muốn biết thân phận của ta?”

Diệp Ly nhướng mày, khẽ mỉm cười nói với Lâm Hàn: “Lâm Hàn, đưa sổ con vừa nãy cho Bạch Quý phi nhìn một cái.”

Lâm Hàn lên tiếng, đứng dậy đưa sổ con đến trước mặt Tô Túy Điệp, Tô Túy Điệp có chút kỳ quái nhìn Diệp Ly một cái mới mở sổ con trong tay ra nhìn, càng nhìn sắc mặt lại càng tái nhợt. Trên sổ con viết những chuyện nàng ta ở Tây Lăng những năm này đến nhất thanh nhị sở, dù sao, chuyện Tô Túy Điệp ở Tây Lăng thay tên đổi họ cũng không đến mức phô trương. Nhưng dẫu sao nàng ta cũng là phi tử được vua Tây Lăng sủng ái nhất, làm sao có thể hoàn toàn bịt mắt người đời. Chỉ cần biết Bạch Lung chính là Tô Túy Điệp, chuyện còn lại, muốn tra lai lịch nàng ta thì quá dễ rồi.

Có chút chán nản thả sổ con trong tay xuống, Tô Túy Điệp nhìn thoáng qua thần sắc Diệp Ly vẫn bình thản trong lòng thầm than khổ, “Những chuyện này. . . Những chuyện này Tu Nghiêu cũng đã biết?”

Diệp Ly nói: “Đang chuẩn bị một lát nữa sẽ đưa qua cho Vương gia.”

“Ta không cho phép ngươi đưa cho hắn!” Tô Túy Điệp kêu lên, Trác Tĩnh và Lâm Hàn bên cạnh không hẹn mà cùng cau mày. Ánh mắt nhìn bộ dạng thất thố của mỹ nhân tuyệt sắc càng nhiều mấy phần xem thường, Vương phi của bọn họ sẽ không bao giờ làm ra cử chỉ thất lễ như thế.

Diệp Ly bưng trà lên nhấp một ngụm, nước trà hơi lạnh làm cho đôi mi thanh tú hơi khẽ nhíu, khó hiểu nâng mắt lên hỏi nàng ta: “Vì sao?”

“Vì sao. . . Vì sao à. . . Tóm lại ta không cho phép ngươi làm thế!” Tô Túy Điệp cường ngạnh nói.

Diệp Ly thản nhiên nói: “Bạch Quý phi hiểu lầm rồi, ý Bản phi nói là, vì sao Bạch Quý phi lại cho rằng Bản phi phải nghe lời ngươi nói?”

“Ngươi. . . . .” sắc mặt Tô Túy Điệp lúc trắng lúc xanh, qua một lúc lâu tựa hồ mới lấy lại bình tĩnh. Một lần nữa ngồi xuống, thậm chí còn có chút ưu nhã giơ tay phủi quần áo trắng trên người, hướng về phía Diệp Ly thản nhiên cười nói: “Ta biết, Vương phi ghen tỵ với ta chứ gì? Cũng phải thôi, dù sao ta mới là người cùng lớn lên với Tu Nghiêu. Cho dù trước kia ta không hiểu chuyện rời bỏ hắn, hiện tại ta đã trở lại, sớm muộn gì Tu Nghiêu cũng tha thứ cho ta. Ngươi đang lo sợ phải không?”

Diệp Ly lãnh đạm nhìn Tô Túy Điệp rồi cúi đầu tiếp tục xem sổ con trên bàn. Tô Túy Điệp che miệng ha hả cười một tiếng, nói: “Ta từ nhỏ lớn lên cùng Tu Nghiêu, hắn cho tới bây giờ cũng không nỡ để ta phải mệt nhọc. Nhìn ngươi khổ cực như vậy, sau này ta và Tu Nghiêu hòa hảo cũng sẽ cho ngươi một chốn dung thân .”

Diệp Ly vuốt vuốt mi tâm, nhìn nữ nhân trước mắt tự biên tự diễn đến diệc bất nhạc hồ, quệt quệt khóe môi, nói: “Đi mời Vương gia tới đây, Bạch Quý phi có chút không bình thường.”

Trác Tĩnh nhăn nhó một phát, thật nhanh đứng dậy đi ra ngoài.

Mặc Tu Nghiêu tới rất nhanh, lúc tiến vào thấy Tô Túy Điệp đang nhìn chằm chằm Diệp Ly đến ngẩn người. Giờ phút này Tô Túy Điệp có

chút đồng tình với lời của Trấn Nam Vương rồi, Diệp Ly tuyệt đối là nữ tử khó đối phó nhất đời này nàng ta từng gặp. Vô luận Liễu Quý phi từng bất phân thắng bại với nàng ta tại Sở kinh, hay trong hoàng cung Tây Lăng Hoàng hậu tiền nhiệm thiếu chút nữa đã giết chết nàng, thậm chí là đương kim hoàng hậu, đều không bằng Diệp Ly.

Tô Túy Điệp tự thấy đời này đã gặp mặt không ít người, nhưng cho tới nay chưa từng thấy qua nữ tử như Diệp Ly. Vô luận khích bác ly gián hay chọc giận đối với nàng hoàn toàn đều không có chỗ hữu dụng, dường như nàng căn bản sẽ không tức giận, sẽ không ghen tỵ. Đối mặt với nàng, Tô Túy Điệp thậm chí cảm thấy mình không khác nào đang diễn trò hề.

“Tu Nghiêu. . . . . .” Thấy Mặc Tu Nghiêu đi vào, Tô Túy Điệp mở to hai mắt nghênh đón.

Mặc Tu Nghiêu đứng ở cửa, ánh mắt nhàn nhạt quét qua người nàng ta, rồi nhanh chóng rơi xuống trên người Diệp Ly vẫn ngồi sau án thư, nhẹ giọng hỏi: “A Ly, sao thế?”

Diệp Ly tùy ý đưa tay chỉ Tô Túy Điệp ở một bên đang giương mắt đáng thương nhìn Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu đi tới ngồi xuống bên cạnh Diệp Ly nói: “A Ly cứ tùy ý xử lý, Bản vương đang nghị sự cùng với đám người Lữ tướng quân đấy.”

Diệp Ly cong mày cười một tiếng, nói: “Không dám, Bạch Quý phi là người từ nhỏ lớn lên cùng Vương gia, dù thế nào cũng có mấy phần tình nghĩa chứ.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Bản vương khi còn nhỏ thân là Nhị công tử của Định Quốc Vương phủ, sao lại lớn lên cùng tiểu thư Bạch gia của Tây Lăng được?”

Diệp Ly nheo mắt nhìn hắn, “Vậy Bạch Quý phi. . . . . .”

“Bạch Quý phi không phải là tù binh chúng ta bắt được sao? Lại nói, để cho tù binh trong phủ tùy ý chạy loạn, là A Ly nàng thất trách đấy.” Mặc tu Nghiêu cười nói.

“Tu Nghiêu, chàng . . .Chàng coi ta là tù binh?” Tô Túy Điệp run lên, vẻ mặt thống khổ hỏi.

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Ngươi là Quý phi của Tây Lăng, không phải là tù binh thì chẳng phải là Bản vương tư thông với địch phản quốc, dấu riêng người trong hoàng thất của địch quốc sao?”

“Ngươi. . . Ngươi thật nham hiểm. . .” vẻ mặt Tô Túy Điệp u oán nhìn hai người ngồi sóng vai trước mắt, nước mắt rơi như mưa.

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói: ” Thu cái bộ dáng này của ngươi lại đi, dùng ở trên người Bản vương chỉ lãng phí thôi. Bản vương cho rằng, Hàn Minh Nguyệt đã chuyển lời của Bản vương cho ngươi đấy. Hay là. . . Ngươi cho rằng Bản vương nói giỡn sao?”

Tô Túy Điệp run lên, không sai, Hàn Minh Nguyệt đã nói cho nàng ta. Nhưng nàng ta quá mức tự tin vào dung mạo của mình, luôn cho rằng bởi vì Mặc Tu Nghiêu quá lâu đã không gặp mình. Chỉ cần Mặc Tu Nghiêu nhìn thấy nàng ta, nhất định sẽ tha thứ.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Một mình ngươi xuất hiện cũng tốt, Bổn vương đang lo không biết tìm Hàn Minh Nguyệt ở đâu đây. Mấy ngày này ngươi biết điều một chút, ở yên trong phủ, chờ Hàn Minh Nguyệt đến, Bản vương sẽ tìm các ngươi tính sổ một thể.”

Tô Túy Điệp sợ run trong chốc lát, mới hỏi: “Trong mắt chàng, ta còn

không quan trọng bằng Hàn Minh Nguyệt sao? Chàng hận ta như vậy, bất kể thế nào cũng sẽ không tha thứ cho ta sao?"

Mặc Tu Nghiêu nói: "Hàn Minh Nguyệt là Các chủ Thiên Nhất Các, mật thám thám tử trải rộng thiên hạ. Ngươi là cái gì?"

Lần này, Tô Túy Điệp đã thật sự tin rằng Mặc Tu Nghiêu không thèm để ý đến mình. Hàn Minh Nguyệt là Thiên Nhất Các chủ, vô luận là bằng hữu hay kẻ thù đều là người Mặc Tu Nghiêu không xem nhẹ, nhưng nàng là cái gì? Mỹ nhân đệ nhất Thiên hạ? Nếu ban đầu Mặc Tu Nghiêu quả thật mê luyến sắc đẹp của nàng, thì sao nàng lại tàn nhẫn mà rời bỏ hắn chứ?

"Ta yêu chàng. . . . . ." Tô Túy Điệp thấp giọng lẩm bẩm. Vô luận nàng ta có nhiều đàn ông thế nào, nàng ta cũng không thể không thừa nhận, chân chính có thể làm cho nàng ta yêu say đắm cũng chỉ có duy nhất nam tử trước mắt này.

Mặc Tu Nghiêu có chút tiếc nuối nhìn Diệp Ly đang ngồi bên cạnh chống cằm xem cuộc vui một cái, A Ly chưa từng nói thương hắn đấy. Nếu như những lời này là A Ly nói ra. . . . . Chẳng qua chỉ thử tưởng tượng một chút, Mặc Tu Nghiêu đã cảm thấy tim mình tràn đầy hạnh phúc cùng với cảm giác vui mừng đến cực độ. Vui mừng phảng phất như phát ra từ tận đáy lòng.

"Tu Nghiêu. . . . ." Thấy Mặc Tu Nghiêu xuất thần, Tô Túy Điệp cho rằng hắn có chút mềm lòng, mừng rỡ tiến lên muốn kéo hắn.

Mặc Tu Nghiêu hạ mắt, ánh mắt không khỏi tìm tòi nhìn tay của Diệp Ly, nói: "Nếu A Ly đã nói đầu óc ngươi không tốt, phải đi xem đại phu xem chứ. Trác Tĩnh, lát nữa mời đại phu đến viện của Bạch Quý phi."

Trác Tĩnh đứng dậy đáp: "Thuộc hạ tuân lệnh. Bạch Quý phi mời!"

Tô Túy Điệp cắn răng, một tay vung lên hất tay Trác Tĩnh đang làm động tác mời, quay đầu lại nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu, u oán nói: “Ta biết rồi, chàng vĩnh viễn cũng không tha thứ ta đúng không? Đã như vậy, còn không bằng ta cứ như vậy chết đi cho xong!”

Dứt lời, phi thân mạnh mẽ lao tới cây cột bên cạnh. Trác Tĩnh đang đứng cách nàng ta chừng môt bước nhỏ, vốn dĩ chỉ cần giơ tay ra là có thể kéo nàng ta lại. Nhưng không biết Trác Tĩnh nghĩ gì, vốn giơ tay lên nhưng còn chưa chạm vào vạt áo Tô Túy Điệp đã thu trở về. Cho nên, chỉ nghe bịch một tiếng, trên cây cột để lại một vệt máu đỏ, cả người Tô Túy Điệp mềm nhũn từ từ trượt xuống mặt đất, máu tươi theo gương mặt từ trên trán chảy xuống. Tô Túy Điệp giương mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu vẫn ngồi bên cạnh Diệp Ly văn phong không động, cắn răng nói: “Ngươi. . . Ngươi thật nham hiểm. . . . . .”, nói xong liền hôn mê.

Đáy lòng Diệp Ly thở dài một tiếng, nếu không phải đã biết Tô Túy Điệp là hạng người gì, một màn như vậy Diệp Ly không nhịn được cũng thấy nàng ta đáng thương đấy. Tô Túy Điệp ngoan độc với bản thân, nhưng vẫn xui xẻo như trước. Nàng ta quá coi nhẹ mức độ nhẫn tâm của Mặc Tu Nghiêu với mình. Người thừa kế thứ hai của Định Quốc Vương phủ, Định Quốc Vương gia đương nhiệm, sao có thể là người tâm địa thiện lương, lấy ơn báo oán. Người như Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly không dám nói hiểu rõ, nhưng vẫn biết một chút đấy . Ái chi dục kỳ sinh, ác chi dục kỳ tử *. Nếu nàng mà là Tô Túy Điệp…, đời này tuyệt đối sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt Mặc Tu Nghiêu nữa đấy. Có chút tiếc hận nhìn kiều nhan dính chút huyết sắc, khẽ thở dài: “Cũng không biết có thể xấu xí đi không nữa.”

*Ái chi dục kỳ sinh, ác chi dục kỳ tử: thương thì muốn nó sống, ghét thì muốn nó chết- trích Luận ngữ của Khổng Tử, đại khái gần nghĩa với câu “Yêu ai yêu cả đường đi lối về- Ghét ai ghét cả tông chi họ

hàng” của chúng ta đấy, nhưng mức độ thì mạnh hơn.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn nàng, “A Ly đang lo lắng cho nàng ta sao?”

Diệp Ly liếc hắn một cái, cười lạnh một tiếng: “Không, Bản phi nhìn có chút hả hê.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, bộ dạng rất hiểu nói: “Bản vương hiểu mà, A Ly đang ăn dấm chua. A Ly yên tâm, trong mắt Bản vương trừ A Ly ra thì không còn cô gái nào khác.”

Diệp Ly khẽ hừ một tiếng, không để ý tới Mặc Tu Nghiêu. Có điều nhìn khóe môi nàng hơi nhếch lên vẫn có thể nhìn ra một chút vui vẻ. Mặc Tu Nghiêu thầm than, suy tính xem làm thế nào mới có thể lừa gạt A Ly chính miệng thừa nhận yêu mình đây.

Lâm Hàn và Trác Tĩnh rất thức thời lui xuống, tìm người tới mang mỹ nhân tuyệt sắc đang ngất trên mặt đất về viện của nàng ta chữa trị. Vương phi không có hứng thú để ý tới nàng ta, Vương gia thoạt nhìn cũng không còn tâm tình để ý tới nàng ta, mặc dù vết thương trên trán thoạt nhìn cũng không chết được, nhưng vạn nhất nàng ta xui xẻo, thì cõi đời liền thiếu đi một mỹ nhân tuyệt sắc rồi.

Tô Túy Điệp ở tạm một tiểu viện có chút hoang vắng trong phủ Thái Thú. Phủ Thái Thú nhỏ hơn Vương Phủ và phủ đệ của quan lớn quyền quý trong kinh thành, người một nhà Thái Thú ở tự nhiên sẽ rất rộng rãi. Nhưng hiện tại Thái Thú thành Tín Dương đã sớm không biết chạy đi đâu, vào ở đây không chỉ có hai người Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly, còn có đám người Nam Hầu và phần lớn tướng lãnh cao cấp đóng ở thành Tín Dương. Do đó, Tô Túy Điệp có thể được phân đến một mình một tiểu viện ở góc hẻo lánh của hậu viện coi như là đã được ưu đãi.

Tỉnh lại sau hôn mê, Tô Túy Điệp theo phản xạ sờ sờ cái trán. Băng gạc thật dày trên trán cùng với cảm giác đau rõ mồm một làm cho nàng vừa hận lại vừa hối hận, Mặc Tu Nghiêu quá vô tình, nàng quá rõ ràng công phu của Mặc Tu Nghiêu thế nào, chỉ cần Mặc Tu Nghiêu không muốn mình chết thì tuyệt đối không có chuyện nàng đụng tới cây cột. Hối hận mình nhất thời vọng động, nếu vì vậy mà phá hủy dung nhan tuyệt sắc này. . . Nghĩ đến đây, Tô Túy Điệp vội vàng xuống giường đi tới phía gương đồng đặt trên bàn. Cái tiểu viện này có lẽ là nơi ở của tiểu thiếp không được sủng ái ở phủ Thái Thú, mặc dù đồ dùng của nữ tử không thiếu nhưng hoàn toàn khác với những thứ Tô Túy Điệp bình thường quen dùng. Những vật phẩm này không hề tinh xảo, ngay cả gương đồng cũng mờ mờ mịt mịt nên nhìn cũng không rõ lắm. Tô Túy Điệp nhìn hồi lâu cũng chỉ có thể thấy khuôn mặt cùng với một vòng vải trắng quấn thật dày trên trán trong gương đồng mơ mơ hồ hồ. Nhất thời gấp gáp, Tô Túy Điệp đưa tay muốn gỡ vải trắng trên đầu.

“A nha. . . Bạch tiểu thư, không thể làm vậy!” Nha đầu hầu hạ Tô Túy Điệp từ ngoài đi vào, vừa hay nhìn thấy hành động của nàng vội vàng tiến lên kéo tay nàng.

“Càn rỡ!” Sống an nhàn sung sướng nhiều năm như vậy, người nào dám vô lễ như thế với nàng, Tô Túy Điệp lớn tiếng quát lên.

Nha đầu kia bị quát đến hoảng sợ, vội vàng nói: “Đại phu đã nói rồi, vết thương còn chưa lành nên tiểu thư ngàn vạn lần không thể đụng vào, vạn nhất lưu lại vết sẹo sẽ không tốt.”

Nghe lời nha đầu nói…, rốt cục Tô Túy Điệp cũng bình tĩnh lại, nhìn nàng: “Ngươi nói trên mặt ta sẽ không lưu lại vết sẹo?” Nha đầu kia chần chờ một chút, gật đầu nói: “Chỉ cần Bạch tiểu thư cố gắng tĩnh dưỡng, chắc. . . Sẽ không đâu.”

Thấy nha đầu liên tục khẳng định, Tô Túy Điệp mới yên lòng, ngồi trước gương đồng đánh giá dung nhan mơ hồ trong gương của mình, vừa nói: “Là ai đã đưa ta về?”

Tiểu nha đầu nói: “Là Trác đại nhân và Lâm đại nhân phái người đưa tiểu thư trở lại .”

Tô Túy Điệp siết tay, “Vương gia có tới nhìn không?”

Nha đầu có chút kỳ quái nhìn nàng một cái, vẫn cung kính đáp: “Hồi tiểu thư, Vương gia chưa từng tới qua.”

Nghe vậy Tô Túy Điệp lạch cạch một tiếng, ném chiếc lược trong tay lên bàn, tiểu nha đầu cẩn thận lui về phía sau hai bước. Nàng vốn là nha đầu trong phủ Thái Thú, mặc dù trong chiến loạn tránh được một kiếp nhưng cũng không còn nhà để về. May là Vương phi nhân từ cho nàng lưu lại trong phủ, nàng được phái tới hầu hạ Bạch tiểu thư xinh đẹp này vốn có chút vui mừng , dù sao mỹ nhân như thế có thể nhìn thấy cũng là một loại phúc khí. Nhưng qua vài ngày, nàng đã cảm thấy Bạch tiểu thư này thật sự rất kỳ quái. Vốn nghe Vương phi gọi Bạch tiểu thư là Bạch quý phi, nàng mặc dù không biết nàng ta là Quý phi gì nhưng cũng vẫn kính cẩn gọi, lại không ngờ Bạch tiểu thư giận dữ nhất định phải bắt nàng đổi giọng gọi Tô tiểu thư. Nhưng Trác đại nhân cũng đã nói, khách nhân họ Bạch. Cho nên nàng đành phải lùi một bước gọi Bạch tiểu thư. Hơn nữa Bạch tiểu thư thỉnh thoảng rất thân mật nhắc tới Vương gia, mặc dù nàng chỉ là nha đầu không có kiến thức, nhưng vẫn nhìn ra được Vương gia đối Bạch tiểu thư còn không bằng một phần vạn ôn tình đối với Vương Phi đấy.

“Chết tiệt! Ta mới không tin trong lòng chàng thật sự không có ta dù chỉ một chút!” Kinh ngạc nhìn dung nhan có chút mơ hồ trong gương

đồng, Tô Túy Điệp chán ghét cau mày nói: “Đi đổi lại một bộ gương tốt!”

Chương 150: Nam Hầu phủ gặp nguy

Rất nhanh, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu còn chưa có tâm tư để ý tới Tô Túy Điệp, bởi từ kinh thành truyền tới một tin tức làm cho người ta phải khiếp sợ. Hoàng đế lấy tội danh Nam Hầu và thế tử Nam Hầu tư thông với địch phản quốc, bắt cả nhà danh tướng Nam Hầu đắc tội vào Thiên Lao, ngay hôm đó xử trảm. Hơn nữa cũng phái người đến biên quan áp giải Nam Hầu và thế tử Nam Hầu hồi kinh. Nghe thấy tin tức, Nam Hầu nhất thời kinh sợ ngã xuống đất, hồi lâu nói không ra lời, lúc lâu sau cũng chỉ thở dài một tiếng thật sâu. Cả đời ông khiêm tốn cẩn thận, hành động thận trọng chặt chẽ, lại không nghĩ rằng vẫn không thoát khỏi nghi kỵ của Hoàng đế.

Thế tử Nam Hầu đứng dậy muốn xông ra bên ngoài, vừa lúc Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu sóng vai đi đến ngăn ở cửa. Diệp Ly hỏi: “Thế tử định đi đâu?”

Thế tử Nam Hầu trả lời: “Cũng vì ta mà Nam Hầu phủ lần này mới bị liên lụy, ta sẽ vào kinh thỉnh tội với Hoàng thượng.”

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu còn chưa kịp nói gì, trong cửa đã truyền ra âm thanh Nam Hầu lớn tiếng nổi giận: “Nghiệt Tử! Con quay trở lại cho ta!”

Nhìn thế tử Nam Hầu đang thất thần, Diệp Ly than nhẹ một tiếng nói: “Trước cứ trở về đi, nghe một chút xem Hầu gia nói thế nào, Thế tử cũng không nên nhất thời vọng động.”

Thế tử Nam Hầu cười khổ nói: “Hiện nay ta còn là Thế tử gì nữa.” Hoàng đế đem hạ ngục người trong Nam Hầu phủ, cũng hủy bỏ tước vị Hầu gia của Nam Hầu, Thế tử Nam Hầu tự nhiên cũng không còn là Thế tử nữa.

Bước vào khách sảnh, Nam Hầu chắp tay nghênh đón: “Vương gia, Vương Phi, chê cười.”

Hơn một tháng này, Nam Hầu thật sự gặp quá nhiều đả kích. Xuất chinh bên ngoài lại là đường dài mệt nhọc, mặc dù sau khi thế tử Nam Hầu trở về đã có chuyển biến tốt nhưng nhìn Nam Hầu bây giờ vẫn có chút suy yếu, tóc mai mới có chút màu tro hôm nay cơ hồ đã bạc trắng.

Diệp Ly nhẹ giọng nói: "Hầu gia bảo trọng."

Nam Hầu lắc đầu, cười khổ nói: "Từ xưa gần vua như gần cọp. Mặc dù Bản hầu hết sức không muốn có liên quan gì, nhưng cũng tránh không được. . . . . ." Lời còn chưa dứt, chỉ còn lại một tiếng thở dài.

Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói: "Là Bản vương làm liên lụy tới Hầu gia."

Nói Nam Hầu tư thông với địch phản quốc, đừng nói Mặc Tu Nghiêu không tin, chỉ sợ chính Mặc Cảnh Kỳ lúc này đang ngồi trong hoàng cung cũng sẽ không tin. Nhưng Thế tử Nam Hầu lại lỡ bị Định Quốc Vương phủ cứu về, ở trong mắt Hoàng đế nghĩ rằng sau này Nam Hầu phủ và Định Quốc Vương phủ sẽ là người chung một đường. Huống chi những năm gần đây, Nam Hầu luôn giả câm vờ điếc không tương trợ Hoàng đế đối phó Định Vương phủ, đối với Hoàng đế mà nói chính là một loại bất trung. Lúc này làm sao Hoàng đế có thể tin tưởng Nam Hầu phủ nữa.

Nam Hầu cười khổ nói: " Sao Vương gia lại nói thế. Bản hầu trời sanh tính tình hèn nhát, mọi việc chỉ muốn không cần phải đếm xỉa đến. Lần này nếu không phải vì khuyển tử chỉ sợ cũng sẽ không bước vào những chuyện thị phi này. Cứ nghĩ mọi việc đều thuận lợi. . . Hôm nay coi như là tự làm tự chịu."

"Hầu gia không cần tự hạ mình như thế." Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói. Nam Hầu lúc tuổi còn trẻ cũng có lúc giơ roi phóng ngựa ý khí nhiệt huyết. Sau những năm kia, Nhiếp Chính Vương Mặc Lưu Danh không minh bạch qua đời, Tiên đế cũng đột nhiên băng hà. Sau đó Mặc Tu Văn cũng đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, mấy vạn Mặc gia quân thân thân táng biên quan. Nam Hầu là một người thông minh, thấy rõ mọi việc. Đã thấy nhiều nghĩ nhiều tự nhiên cũng lo sợ, cho

nên mới xuất hiện một Nam Hầu không hỏi thế sự như vậy.

Nam Hầu lắc đầu không nói, Diệp Ly cau mày nhìn Nam Hầu hai đầu lông mày một mảnh xám xịt không chút ánh sáng, con ngươi cũng là một mảnh hoang vu trong lòng cả kinh, Nam Hầu sợ là muốn chết.

"Hầu gia, chỉ cần còn sống thì còn có hy vọng. Chớ quên Nam Hầu phủ vẫn chờ Hầu gia đi cứu, Thế tử cũng cần Hầu gia chỉ dạy. Kính mong Hầu gia bảo trọng."

Nam Hầu ngẩn ra, nhìn thế tử Nam Hầu đứng bên cạnh mình một chút, trên mặt hiện lên một tia kiên nghị nói: "Bản hầu lên đường hồi kinh, khuyển tử. . . Xin nhờ Vương gia và Vương phi trông nom."

"Hầu gia xin nghĩ lại!" Diệp Ly cau mày nói. Nếu như Nam Hầu mang theo thế tử Nam Hầu cùng hồi kinh, kết quả có thể là chín phần chết nhưng vẫn còn một phần sống, nhưng nếu như để thế tử Nam Hầu ở lại trong quân, một mình hồi kinh…, chỉ sợ là có đi mà không có về.

Nam Hầu giơ tay lên cản Diệp Ly, nói: "Đa tạ ý tốt của Vương phi. Nhưng mà. . . Lão phu nhìn Đương kim hoàng thượng trưởng thành. . . , lão phu còn hiểu rõ hắn hơn Vương gia và Vương phi một chút đấy. Vương gia, Định Quốc Vương phủ đời đời đại trung với Đại Sở, lời này lão phu vốn không nên nói. . . Nhưng bây giờ vẫn chưa muộn. Hoàng thượng nơi đó. . . Vương gia vẫn nên sớm tính toán đi thôi."

Trong khách sảnh nhất thời không ai nói gì, Nam Hầu đã nói rõ biết rằng hồi kinh chính là tử lộ cũng phải trở về. Thế tử Nam Hầu trầm giọng nói: "Cha, hài nhi theo cha trở về."

Nam Hầu liếc hắn một cái nói: "Hồ nháo! Nếu cha con chuyến đi này không trở về, con muốn Nam gia ta từ nay đoạn tử tuyệt tôn sao?"

"Cha!"

"Khởi bẩm Vương gia, kinh thành có người đến, nói là áp giải Nam Hầu và Thế tử Nam Hầu hồi kinh." Thị vệ ngoài cửa bẩm báo nói.

Mặc Tu Nghiêu đứng lên cười lạnh một tiếng nói: "Bản vương

vừa mới nhận được tin tức, người kinh thành đã đến, Hoàng thượng thật nhanh tay đấy. Người tới là người nào?"

Thị vệ đáp: "Theo lời Hoàng thượng…, là Đại Lý Tự Khanh Vương Kính Xuyên."

Mặc Tu Nghiêu cau mày, "Vương Kính Xuyên?" Định Vương ngày lo trăm việc, cái loại tiểu nhân vật này tự nhiên cũng sẽ không có ấn tượng.

Nam Hầu cười khổ một tiếng nói: "Là huynh trưởng của Vương Chiêu Dung trong cung, đích thứ tử của Vương gia."

Mặc Tu Nghiêu khẽ chau mày liền đã hiểu , tuy nói Nam Hầu phủ trung lập, lại không phải hoàn toàn không có cừu gia, vừa lúc Vương gia này không đủ sức đối phó cùng Nam Hầu phủ. Hoàng đế phái một người như thế tới áp giải phụ tử Nam Hầu hồi kinh, ý tứ gây khó khăn và nhục nhã không cần nói cũng biết. Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng nói: "Để cho hắn đi vào!"

Không lâu sau, một nam tử thanh niên mặc y phục quan tam phẩm đi đến. Người này lớn lên cũng coi như không tệ, nhưng hai đầu lông mày nhiều hơn mấy phân lệ khí (tàn nhẫn) làm cho người ta cảm thấy không phải là người lương thiện. Phía sau hắn là một nam tử trẻ tuổi mặc y phục quan thất phẩm, Diệp Ly nhìn người nọ khẽ nhíu mày.

"Thần, Đại Lý Tự Khanh Vương Kính Xuyên tham kiến Vương gia, Vương phi." Vương Kính Xuyên cũng biết nặng nhẹ, sau khi vào cửa lập tức hành lễ với Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly.

Nam tử phía sau hắn cũng đi theo vái một cái, "Thần, chủ bộ Đại Lý Tự*(người chịu tránh nhiệm của Đại Lý tự) Chu Dục tham kiến Vương gia, Vương phi."

Mặc Tu Nghiêu ngồi trên ghế, hạ mắt nhìn hai người trên mặt đất thản nhiên nói: "Đứng dậy, sao Vương đại nhân lại đến đây?"

Vương Kính Xuyên đứng dậy, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý, nói: "Khởi bẩm Vương gia, Bản quan phụng mệnh thánh thượng đến đây áp giải phản tặc Nam Dã và Nam Tuấn hồi kinh."

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, "Phản tặc? Nam Hầu là phó soái

của Bổn vương, mặc dù lúc trước thế tử Nam Hầu binh bại lại bị địch bắt, nhưng cũng đã an toàn trở lại. Sau lại lập chiến công, Vương đại nhân nói phản tặc là ai? Chứng cớ ở đâu ?"

Vương Kính Xuyên hiển nhiên không nghĩ tới Mặc Tu Nghiêu sẽ hỏi lại như thế, sửng sốt một chút mới nói: "Vương gia, đây là ý của hoàng thượng. Chẳng lẽ Vương gia định kháng chỉ? !"

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh nói: "Kháng chỉ? Thánh chỉ ở đâu ? Bản vương nghe nói Vương gia các ngươi có chút ân oán với Nam Hầu phủ, Bản vương hoài nghi ngươi giả mạo chiếu chỉ ý đồ mưu hại Nam hầu!"

"Vương gia! Xin hãy cẩn trọng. Cho dù Bản quan có cừu oán với Nam Hầu phủ, cũng không dám làm chuyện đại nghịch bất đạo này."

"Thánh chỉ ở đâu ?" Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt hỏi.

Vương Kính Xuyên nghẹn lời, đối mặt với ánh mắt gây sự của Mặc Tu Nghiêu chỉ đành phải nói: "Hoàng thượng chính là hạ khẩu dụ."

"Khẩu dụ?" Mặc Tu Nghiêu tự tiếu phi tiếu nhìn nam nhân trước mắt có chút bất an cũng không nói thêm gì nữa.

Vương Kính Xuyên cúi đầu bất an đứng ở đại sảnh, cả đại sảnh tựa hồ đột nhiên yên lặng đến dị thường. Dưới ánh mắt của Định Vương, Vương Kính Xuyên cơ hồ như nghe được âm thanh trái tim mình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, y phục sau lưng không một tiếng động đã ướt một mảng lớn. Đang lúc Vương Kính Xuyên cho rằng mình sẽ bị uy áp của Định Vương làm cho mềm nhũn thì Chu Dục đứng phía sau hắn bước ra, hướng về phía Mặc Tu Nghiêu một vái cất giọng nói: "Vương gia bớt giận, vi thần cũng là phụng mệnh làm việc, xin Vương gia thành toàn."

"Phụng mệnh làm việc?" Mặc Tu Nghiêu thản nhiên cười nói, Vương Kính Xuyên cảm giác được ánh mắt Định Vương đã từ trên người mình dời đi, trong lòng không khỏi lặng lẽ thở hắt ra một hơi. Lau mấy giọt mồ hôi hột trên trán, trong lòng Vương Kính Xuyên thậm chí còn cảm kích chính hắn có một thuộc hạ tuổi trẻ trầm mặc ít nói. Lại nghe Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Hay cho một cái phụng mệnh

làm việc, vốn Bản vương cũng không nên làm khó dễ các ngươi. Nhưng, cũng có một câu muốn nói với các ngươi."

"Xin Vương gia chỉ điểm." Vương Kính Xuyên cũng không phải người ngu, bất kể Nam Hầu phủ xui xẻo trong lòng hắn cao hứng thế nào. Nếu hiện tại Định Vương mất hứng thì hắn cũng không cần phải ra vẻ đắc ý . Quả thật, Hoàng thượng nhất định sẽ đứng về phía hắn, nhưng lỡ vạn nhất Định Vương dưới cơn nóng giận mà làm thịt mình, trời cao hoàng đế xa Vương gia cuối cùng đại khái cũng không thể nắm lỗ mũi mà nhận. Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn hai người, hạ giọng nói: "Tướng tại ngoại, quân mệnh hữu sở bất thụ *(tướng ở bên ngoài có thể làm trái lệnh vua)*."

Vương Kính Xuyên sửng sốt, có chút gây khó dễ nói: "Vương gia, vi thần phụng chỉ mà đến, kính xin Vương gia không nên làm khó."

Mặc Tu Nghiêu vẻ mặt lạnh nhạt nhìn hắn, trong lòng Vương Kính Xuyên phát khổ. Âm thầm hối hận mình lúc trước muốn đến xem kẻ thù gặp rủi ro. Đừng nói một quan tam phẩm như hắn, coi như là đương triều nhất phẩm, Định Vương muốn làm khó người nào mà không được chứ? Nhưng nếu không mang được phụ tử Nam Hầu trở về, sau khi hồi kinh những ngày an nhàn của mình chỉ sợ cũng sẽ chấm dứt.

"Hôm nay quân ta đang đối đầu cùng với Tây Lăng, tùy tiện triệt tiêu phó soái chỉ sợ lòng quân bất lợi. Vương đại nhân hồi kinh cứ như vậy nói với Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng trách tội xuống, Vương đại nhân cứ đẩy tới trên người Bản vương là được." Mặc Tu Nghiêu hiển nhiên cũng không có hứng thú làm khó Vương Kính Xuyên, lạnh nhạt nói.

Vương Kính Xuyên lắc đầu nói: "Vương gia tha lỗi, Nam Hầu tư thông tội phản quốc không thể xá, Hoàng thượng đã tức giận. Lệnh cho vi thần nửa tháng phải áp giải phụ tử Nam hầu về kinh, nếu không. . . Đám người vi thần cũng chỉ có thể mang đầu đi gặp thánh thượng. Xin Vương gia giơ cao đánh khẽ, cho chúng vi thần một con đường sống."

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, cười lạnh một tiếng nói: "Hay cho

một cái tư thông phản quốc, kết quả này. . . Là bản án do Đại Lý Tự hay kết quả của các bộ hội thẩm? Chứng cớ ở đâu ?"

Vương Kính Xuyên còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận làm sao trả lời, Chu Dục đứng ở bên cạnh hắn đã mở miệng nói: "Khởi bẩm Vương gia, Hoàng thượng nhận được tin tức nhất thời nổi trận lôi đình, mệnh bọn thần trước hết đem Nam Hầu áp giải hồi kinh rồi tra hỏi thêm."

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, còn không có tra hỏi, thậm chí ngay cả chứng cớ cũng không có đã nhốt cả nhà Nam Hầu phủ vào thiên lao cùng với tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội. . . Hừ nhẹ một tiếng nói: "Nói như vậy, cũng là Bản vương giám sát không tốt sao. Nam Hầu ở bên cạnh mà thậm chí ngay cả ông tatư thông địch quốc cũng không nhìn ra. Vương đại nhân không bằng trước mang một phần sổ con xin bồi tội của Bổn vương trở về đã? Về phần Nam Hầu, đợi đến khi chiến sự Tây Bắc xong rồi, Bổn vương tự mình áp giải ông ta hồi kinh."

"Chuyện này. . . ." Vương Kính Xuyên có chút không cam lòng chần chờ.

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: "Vương đại nhân không tin Bổn vương sao?"

Vương Kính Xuyên cả kinh, vội vàng nói: "Vi thần không dám, thực không dám giấu diếm Vương gia. Hoàng thượng có chỉ trong mười lăm ngày nếu không thấy phụ tử Nam Hầu hồi kinh. Nam Hầu phủ vô luận già trẻ gái trai, tất cả đều đầu rơi xuống đất!"

Bên cạnh, trong lòng Diệp Ly thầm than một tiếng, hoàng đế đây là hạ quyết tâm dồn Nam Hầu phủ vào chỗ chết. Chỉ sợ còn không chờ Nam Hầu hồi kinh thì tính mạng gia quyến Nam Hầu phủ cũng khó giữ rồi, cho dù bọn họ bây giờ muốn trở về cứu người đại khái cũng đã không còn kịp, mà quan trọng nhất là, ở vào lập trường của Định Vương phủ hôm nay, căn bản không thể nào âm thầm cứu người. Có thể quang minh chính đại nói ra lời xin hoàng thượng hạ đao giữ lại người cũng chỉ có Mặc Tu Nghiêu tự mình hồi kinh. Nhưng chiến sự hôm nay là chuyện không thể. Đang trầm tư, Nam

Hầu đột nhiên từ phòng trong đi ra, thần sắc thong dong nói: “Bản hầu theo ngươi hồi kinh.”

Vương Kính Xuyên nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu, nếu Định Vương không đồng ý thì Nam Hầu nguyện ý cùng hắn đi thì hắn cũng không dám mang người đi. Nam Hầu xoay người hướng về phía Mặc Tu Nghiêu chắp tay nói: “Vương gia, Bản hầu lần này tạm biệt không hẹn ngày gặp lại. Hết thảy. . . Xin nhờ cậy vào Vương gia.”

Mặc Tu Nghiêu trầm mặc chốc lát, thở dài nói: “Bản vương thật xin lỗi Hầu gia.” Hiện tại hắn căn bản không cách nào trở lại kinh thành xử lý chuyện này.

Nam Hầu lắc đầu nói: “Số mệnh đã vậy. Cùng Vương gia có quan hệ gì đâu. Bổn hầu xin cáo từ.” Dứt lời, xoay người nói với Vương Kính Xuyên nói: “Vương đại nhân, xin mời.”

Vương Kính Xuyên nhìn Nam Hầu, chớp mắt một cái nói: “Nam Hầu, Bản quan nhớ không lầm, lệnh công tử cũng ở nơi này.”

Nam Hầu cười nhạt một tiếng nói: “Bản hầu không biết đại nhân đang nói cái gì.”

“Ngươi!” Trước mặt Mặc Tu Nghiêu, Vương Kính Xuyên cũng không dám quá mức càn rỡ, hít một hơi hướng về phía Mặc Tu Nghiêu nói: “Nếu Vương gia không có can thiệp, kính xin Vương gia mời thế tử Nam Hầu ra. Vi thần cũng có thể yên tâm cáo từ hồi kinh.”

Diệp Ly thản nhiên nói: “Bản phi còn chưa từng thấy thế tử Nam Hầu đấy.”

Vương Kính Xuyên sửng sốt, cau mày nói: “Vương phi cần gì phải lừa mình dối người? Thế tử Nam Hầu bị Tây Lăng bắt được, sau lại được Vương phi cứu. Sao Vương phi lại chưa từng thấy?”

Diệp Ly cười khẽ nói: “Vương đại nhân mới từ kinh thành, lại có thể biết đến tường tận như thế, quả thật là tin tức rất linh thông. Có điều . .tin tức của Vương đại nhân có thể có chút nhầm lẫn, quả thật Bản phi chưa từng thấy thế tử Nam Hầu. Hoặc là. . . Vương đại nhân muốn lục soát phủ Thái Thú và thành Tín Dương này sao?”

Vương Kính Xuyên thật nhanh nhìn Định Vương đang ngồi bên cạnh thần sắc lãnh đạm một cái, vội vàng lắc đầu. Cho dù thế tử

Nam Hầu có thật sự ở trong phủ Thái Thú đi nữa thì hắn cũng không có lá gan đi lục soát. Huống chi, thành Tín Dương này, phủ Thái Thú thậm chí là mấy thành trì Tây Bắc hiện nay đều nằm trong lòng bàn tay Định Vương, ai dám khẳng định thế tử Nam Hầu lúc này nhất định ở chỗ này? Vạn nhất tìm không được người còn chọc giận Định Vương. . . Vương Kính Xuyên lần nữa khẳng định đã biết lần này quả thật hắn đã tiếp một củ khoai lang nóng phỏng tay.

"Vương phi nói không sai. Bản vương cũng chưa nhìn thấy thế tử Nam Hầu. Ngươi đã muốn áp giải Nam Hầu hồi kinh thì Bản vương sẽ đáp ứng ngươi. Còn nữa, ngươi cũng không còn nhiều thời gian, Bản vương sẽ phái hai ám vệ đưa các ngươi hồi kinh."

Trong lòng Vương Kính Xuyên run lên, chỉ đành phải nói: "Như thế, vi thần cáo lui. . ."

Nhìn Nam Hầu không có chút lưu luyến xoay người đi, trong lòng Diệp Ly khẽ than, đứng dậy đưa tiễn, "Hầu gia bảo trọng."

Nam Hầu tươi cười khó có được một tia thoải mái, cười nói: "Đa tạ Vương phi, Vương gia, Vương phi bảo trọng."

Chương 151: Nghe tin bất ngờ

Đưa Nam Hầu đi, thế tử Nam Hầu từ bên trong vọt ra đã sớm lệ rơi đầy mặt. Trác Tĩnh và Lâm Hàn đi theo phía sau hắn cũng là khuôn mặt bất đắc dĩ, nếu không phải bọn họ lôi kéo thì thế tử Nam Hầu đã sớm lao ra rồi. Thấy thế tử Nam Hầu chạy ra phía ngoài cửa phòng, Diệp Ly đứng lên nói: “Ngươi đi đâu vậy?”

Thế tử Nam Hầu dừng lại một lúc, Trác Tĩnh và Lâm Hàn một trái một phải đã sớm ngăn lại trước mặt hắn. Thế tử Nam Hầu quay đầu lại nói: “Làm con, làm chồng, sao ta có thể nhìn cha mẹ vợ con bị hàm oan bỏ tù? Huống chi chuyện này vốn là bởi vì ta mà xảy ra.” Diệp Ly đi tới trước mặt hắn, thản nhiên nói: “Ngươi bây giờ xông ra có ích lợi gì? Đi ra lại thêm nhiều người bị giải vào Thiên lao áp tải đi pháp trường? Hay là ngươi muốn đi tới trước Ngự tiền giải thích, ngươi cảm thấy Hoàng thượng sẽ cho ngươi cơ hội này sao?” Thế tử Nam Hầu thống khổ che mặt, Diệp Ly nói những lời này làm sao hắn lại không hiểu. Nhưng hiện giờ ngoài phụng bồi phụ thân cùng nhau hồi kinh, phụng bồi với người nhà đối diện với mấy vấn đề này thì hắn có thể làm được gì?

“Nam Hầu đi lần này, cũng chưa chắc không có đường sống.” Nhìn bọn họ, Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt cau mày nói.

Thế tử Nam Hầu vui mừng nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu , Mặc Tu Nghiêu nhíu mày nói: “Trong tay Hoa quốc công có Thiết quyển đan thư Cao Tông hoàng đế ban cho Hoa gia, cho dù là tử tội cũng có thể thoát.”

“Nhưng là. . . . . .” Thế tử Nam Hầu chần chờ, Thiết quyển đan thư

hắn nghe nói qua, nhưng là triều đại cũng chỉ có Hoa gia năm đó từng có ân cứu mạng đối với Cao Tông được ban cho một phần. Ngay cả nhiều thế hệ hộ quốc Định Quốc Vương phủ cũng không có vật như vậy. Nhưng là vật quý trọng như vậy, Hoa Quốc Công phủ. . . . . Mặc Tu Nghiêu cúi mắt nói: “Hoa quốc công tất sẽ không keo kiệt tiếc vật chết. Bổn vương chỉ sợ. . . . . .” Chỉ sợ Mặc Cảnh Kỳ nhất định muốn mệnh của Nam Hầu, cho dù Thiết quyển đan thư cứu ông ta chỉ sợ cũng khó thoát khỏi cái chết. Diệp Ly hiển nhiên cũng nghĩ đến băn khoăn của Mặc Tu Nghiêu, khẽ gật đầu nói với Lâm Hàn bên cạnh nói: “Truyền tin cho Mặc Hoa, hết sức bảo vệ chu toàn cho Nam Hầu.”

Thế tử Nam Hầu cũng dần dần tỉnh táo lại rồi cúi đầu về phía hai người nói: “Nam Tuấn Phi đa tạ Vương gia Vương phi.”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Thế tử cần gì đa lễ.” Thế tử Nam Hầu cười khổ nói: “Tại hạ tên là Tuấn Phi, sau này Vương gia Vương phi vẫn là gọi thẳng tên họ đi. Ta hôm nay còn là thế tử gì nữa.”

“Khởi bẩm Vương gia Vương phi, vị Chu đại nhân vừa rồi lưu lại một phong thư cho Vương phi.” Thị vệ ngoài cửa trình lên một phong thư được phong kín.. Diệp Ly nhướng mày, có chút kỳ quái lấy ra phong thư nhìn một chút không có gì vấn đề, “Chu đại nhân?” Thị vệ gật đầu nói: “Mới vừa rồi trước khi đi, Chu đại nhân lén giao phong thư cho thuộc hạ, xin thuộc hạ chuyển giao Vương gia Vương phi.” Mặc Tu Nghiêu cau mày nói: “A Ly biết Chu Dục?” Mới vừa rồi lúc Chu Dục vừa tiến đến thì thần sắc Diệp Ly có một chút ngoài ý muốn, mặc dù chợt lóe rồi biến mất có điều Mặc Tu Nghiêu vẫn luôn chú ý nàng nên thấy được. Diệp Ly lắc đầu nói: “Chắc là Tiến sĩ khoa này đi. Năm ngoái từng có gặp mặt một lần.” Trí nhớ của Diệp Ly mặc dù không phải là đã gặp qua là không quên được nhưng cũng không kém quá xa, Chu Dục vừa mở miệng nói chuyện nàng liền nhớ lại tới, chính là người thư sinh năm ngoái bán tranh ở Thận Đức Hiên. Không nghĩ

tới hắn không chỉ có thi đậu Tiến sĩ, hôm nay còn trở thành chủ bộ của Đại Lý Tự. Mặc dù chức quan không cao nhưng quả thật là một chức có thực quyền. Chỉ cần năng lực vận khí không phải quá kém thì tương lai hẳn là có một tiền đồ không tệ.

Mở phong thư ra, Diệp Ly cúi đầu vừa nhìn lập tức thay đổi sắc mặt. Trầm mặc đưa phong thư cho Mặc Tu Nghiêu , Mặc Tu Nghiêu vừa nhìn, sắc mặt vốn không hòa nhã lại càng thêm âm trầm. Vỗ bàn lạnh lùng nói: “Người đâu! Lập tức đoạt Nam Hầu về, người nào dám ngăn cản, giết không tha!” Trác Tĩnh, Lâm Hàn cùng nhau trả lời bước nhanh đi ra ngoài. Nam Tuấn Phi cũng biết đã xảy ra chuyện, mặt liền biến sắc cũng đi theo Trác Tĩnh và Lâm Hàn chạy vội đi ra ngoài.

Trong đại sảnh chỉ còn lại có hai người là Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, nhưng không khí càng thêm trầm trọng. Nhìn sắc mặt âm trầm của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly cũng không nói nhiều, không tiếng động ngồi ở đó nhìn hắn. Hồi lâu, hình như cuối cùng Mặc Tu Nghiêu từ trong tức giận cực độ tỉnh táo lại, hai đầu lông mày nhiều hơn một tia mỏi mệt cùng bất đắc dĩ. Một lần nữa cầm lấy thư đặt lên bàn, Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly cười khổ nói: “A Ly, ta mệt mỏi quá . . . . . .” Diệp Ly không nói gì tựa vào trên đầu vai hắn, vỗ nhẹ nhẹ bờ vai của hắn. Mặc Tu Nghiêu vươn cánh tay ra ôm người ngồi ở bên cạnh mình, hấp thu ấm áp nhàn nhạt trên người nàng truyền đến, nhưng làm thế nào cũng không thể chống đỡ được âm hàn dâng lên từ đáy lòng. Nhìn phong thư tràn ngập chữ viết quen thuộc trong tay, Định Quốc Vương phủ quả nhiên đã bị người hận đến trình độ như vậy sao? Chẳng qua là Hoàng thượng. . . người làm như thế thì không sợ giang sơn Đại Sở từ đó sẽ bị hủy hoại trong chốc lát sao?

Phong thư cũng không phải do Chu Dục viết . Mà là bút ký của Hoa lão quốc công, không có ai biết Hoa lão quốc công ở dưới loại tình huống nào mới chỉ có thể tìm Chu Dục người mới vào triều làm quan

không quá nửa năm đưa tới phong thư này. Tình huống ở trong thư nói tới mới thật sự làm cho lòng người lạnh lẽo. Mặc Cảnh Kỳ đáp ứng cắt nhường ba châu mười một thành đất đai của Tây Bắc cho Tây Lăng, mà điều kiện chính là cùng Tây Lăng trong ứng ngoài hợp tiêu diệt toàn bộ Mặc gia quân. Cùng tham dự hành động còn có Mặc Cảnh Lê chiếm cứ Nam Phương cùng với nước Nam chiếu. Nói cách khác, rất có thể lúc này. . . Nam Chiếu đã xua binh tiến vào Toái Tuyết quan.

“Mặc Cảnh Kỳ điên rồi.” Diệp Ly nhẹ giọng nói. Tập hợp lực lượng của ba nước đối phó với Mặc gia quân, có lẽ có thể làm. Nhưng là Mặc Cảnh Kỳ có nghĩ tới hay không một khi Mặc gia quân bị chôn vùi, Tây Lăng và Nam Chiếu thật còn có thể dựa theo ước định lui về sao? Cái này có khác gì làm cho người ta ăn miếng thịt vào trong miệng rồi còn nhả ra? Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói: “Hắn đúng là người điên. A Ly, hình như nàng gả cho một phu quân vĩnh viễn phiền toái không ngừng rồi.” Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: “Hiện tại mới biết được cũng đã chậm.”

Đám người Nam Hầu trở lại vô cùng nhanh, lúc Trác Tĩnh và Lâm Hàn đến đoàn người bọn họ cũngvừa mới ra cửa thành. Chỉ trong vòng một khắc đồng hồ mà đã trở lại phủ Thái Thú. Sắc mặt Vương Kính Xuyên rất khó coi, trầm giọng nói: “Định Vương điện hạ, ngài đây là ý gì?” Nam Hầu cũng nghi hoặc nhìn Mặc Tu Nghiêu, nhưng ông cũng hiểu vô duyên vô cớ Định Vương sẽ không để cho người ngăn bọn họ lại . Mặc Tu Nghiêu lãnh đạm nhìn chằm chằm Vương Kính Xuyên, nhàn nhạt hỏi: “Vương đại nhân có còn chuyện gì chưa nói cho Bản vương hay không?”

Nghe vậy, trong lòng Vương Kính Xuyên chợt lạnh. Chẳng biết tại sao đột nhiên cảm thấy thần sắc bình tĩnh lạnh nhạt của Định vương bây giờ so với mới vừa rồi cố ý thả ra uy áp Định Vương càng thêm đáng sợ. Cười lớn nói: “Vương gia đây là ý gì? Xin thứ cho hạ quan

bất tài.”

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh nói: “Thật hay cho một cái bất tài. Bản vương cũng không biết Hoàng thượng lại phái một tên đần độn đến Tây Bắc. Nếu Vương đại nhân không nhớ rõ, Bản vương không ngại nhắc nhở Vương đại nhân hai câu. Ví dụ như. . . chuyện ở trên đường hồi kinh âm thầm giết Nam Hầu chẳng hạn. Nói vậy Vương đại nhân chắc là không quên mất chứ ? Hử?” Vương Kính Xuyên khiếp sợ trợn to hai mắt, đạo mật chỉ này là trước một khắc hắn ra kinh mới tự mình ở trước mặt Hoàng thượng nhận được. Có thể nói trên đời này ngoài hắn ra thì cũng chỉ có một mình Hoàng thượng biết. Sau khi tiếp chỉ hắn lại càng ra roi thúc ngựa chạy tới Tây Bắc, Vương Kính Xuyên thật sự nghĩ mãi mà không rõ cho dù thám tử của Định Quốc Vương phủ có bản lĩnh thông thiên nhưng làm thế nào lại nhận được tin tức cực kì bí mật như vậy? Nghe lời Mặc Tu Nghiêu nói…, Nam Hầu ngẩn ra nhưng ngay sau đó nở nụ cười khổ. Đứng ở phía sau hắn Nam Tuấn Phi cũng tròn mắt như muốn nứt ra, nếu không phải bị Lâm Hàn lôi kéo chỉ sợ sẽ xông qua xé nát Vương Kính Xuyên.

Vương Kính Xuyên cũng biết, rơi vào trong tay Định Vương là mình không có chỗ trốn. Thân thể mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, “Vương gia thứ tội, vi thần cũng là phụng chỉ làm việc. Cầu xin Vương gia tha mạng.”

Mặc Tu Nghiêu lười nhìn hắn, Diệp Ly phất tay nói: “Dẫn đi đi.”

Vương Kính Xuyên rất nhanh bị hai thị vệ kéo xuống, Diệp Ly lúc này mới nhìn về phía Chu Dục trầm mặc đứng ở một bên cười yếu ớt nói: “Chu đại nhân, ngươi không sợ sao?”

Thần sắc Chu Dục thong dong, chắp tay nói: “Vi thần tin tưởng Vương phi không phải là người lạm sát kẻ vô tội.” Diệp Ly nhàn nhạt

mỉm cười, gật đầu nói: “Chuyện này còn phải đa tạ Chu đại nhân. Nhưng hành động lần này của Chu đại nhân. . . sau khi hồi kinh chỉ sợ là không dễ khai báo.” Tin tức Hoàng đế giao dịch với Tây Lăng là Hoa quốc công nhờ Chu Dục đưa tới, nhưng về chuyện Nam Hầu cũng do chính mình Chu Dục phỏng đoán. Vương Kính Xuyên tự cho là tin tức bí ẩn, nhưng không biết những ngày qua Chu Dục đi theo bên cạnh hắn, chỉ từ trong thần thái và việc làm bình thường của hắn liền có thể đoán ra Hoàng đế xử trí đối với một nhà Nam Hầu. Chu Dục trầm mặc chốc lát nói: “Năm ngoái nhờ có Vương phi giúp đỡ, vi thần mới có thể kịp thời xoay sở đến ngân lượng mời đại phu chẩn bệnh cho gia mẫu. Trước đó vài ngày gia mẫu sống thọ và chết tại nhà, vi thần vốn muốn xin chỉ có đại tang giữ đạo hiếu cho gia mẫu, lại bị phái tới đi theo Vương đại nhân tới Tây Bắc. Có thể thấy được là cơ duyên xảo hợp muốn vi thần báo đáp đại ân của Vương phi. Vi thần hôm nay một mình, cũng không có cái gì cần cố kỵ.”

Mặc Tu Nghiêu như có điều suy nghĩ, gật đầu nói: “Nếu như thế, Chu đại nhân có nguyện bỏ qua công danh tạm thời ở lại Tây Bắc?”

Chu Dục ngẩn ra, mặc dù hắn không sợ chết nhưng cũng không phải là muốn tìm chết. Hành động lần này của Định Vương hiển nhiên là cố ý bảo vệ mình, nhìn thoáng qua Diệp Ly ngồi ở bên cạnh mỉm cười, Chu Dục rất nhanh làm ra quyết định, “Đa tạ Vương gia chứa chấp.”

“Nam Hầu còn có Vương đại nhân nên làm cái gì bây giờ? Vương gia có chủ ý gì không?” Diệp Ly mỉm cười hỏi.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “A Ly hỏi như thế chắc là đã có chủ ý.”

Diệp Ly cười một tiếng, “Tây Bắc đang thời chiến loạn, người Tây Lăng tàn bạo khắp nơi, đoàn người Vương đại nhân bất hạnh gặp phải cường đạo hoặc là toàn quân bị binh lính Tây Lăng diệt cũng

không lạ. Vương gia nghĩ sao?" Mặc Tu Nghiêu khen: "A Ly nói cực hay ." Nam Hầu tiến lên bái tạ nói: "Đa tạ Vương gia, Vương phi." Diệp Ly lắc đầu nói: "Hầu gia an tâm ở đây là được, chẳng qua là muốn ủy khuất Hầu gia một chút thời gian rồi. Nam Hầu phủ. . . . . ." Nam Hầu buồn bả cười một tiếng nói: "Mặc cho số phận đi, chỉ mong Hoàng thượng nghe được tin tức hai cha con ta bỏ mạng có thể giơ cao đánh khẽ bỏ qua cho một nhà già trẻ."

An bài lại chỗ cho cha con Nam Hầu, Lâm Hàn lĩnh mệnh đi bố trí cảnh tượng nhóm người Vương Kính Xuyên gặp nạn. Mặc dù cha con Nam hầu còn có Chu Dục là giả , nhưng ít nhất Vương Kính Xuyên phải là hàng thật giá thật . Lâm Hàn cũng là cao thủ ngụy trang Diệp Ly tự mình huấn luyện ra, tự nhiên sẽ không ở hiện trường lưu lại sơ hở, chỉ là cha con Nam Hầu nhất định phải mai danh ẩn tích trong một thời gian ngắn. Những chuyện này hiện tại cũng chỉ có thể coi như là chuyện nhỏ, lực chú ý của Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu toàn bộ tập trung vào trên mật hàm Hoa quốc công đưa tới.

Nhận được tin tức, cho dù là Phượng Chi Dao bình thường luôn là một bộ dáng mạn bất kinh tâm* (thờ ơ, không để ý đến cái gì) cũng không nhịn được nữa, từ trong ghế nhảy dựng lên sẽ phải lãnh binh giết trở lại kinh thành, lại bị Mặc Tu Nghiêu gọi lại. Phượng Chi Dao trầm mặt nói: "Đã đến trình độ như vậy, Vương gia còn muốn che chở Mặc Cảnh Kỳ? Còn muốn che chở Đại Sở? Giang sơn này Mặc Cảnh Kỳ hắn đều không để ý thì chúng ta nhiều chuyện làm gì?" Mặc Tu Nghiêu hờ hững, trầm giọng nói: "Bản vương muốn che chở cho tới bây giờ cũng không phải là Mặc Cảnh Kỳ, Mặc gia quân muốn che chở cũng không phải là ngàn dặm giang sơn Đại Sở. Mà là. . . lê dân bách tính sống trên mảnh đất này. Phượng Tam, lúc này cùng Mặc Cảnh Kỳ quyết liệt, không cần quản Tây Lăng, Nam Chiếu, Bắc Nhung, Đại Sở chính mình sẽ chiến loạn nổi lên bốn phía, khói lửa nghi ngút."

Phượng Chi Dao lạnh lùng nói: “Vậy bây giờ làm sao bây giờ? Cho dù chúng ta cái gì cũng không nói, Mặc Cảnh Kỳ sẽ tính như vậy sao? Nếu như chúng ta ở phía trước giao chiến với Tây Lăng, Vương gia có thể bảo đảm hắn sẽ không ở sau lưng đâm cho chúng ta một đao?” Mặc Tu Nghiêu im lặng, hắn không cách nào bảo đảm. Mặc Cảnh Kỳ có thể cùng Tây Lăng kí xuống hiệp nghị như vậy, liền tỏ vẻ bản thân hắn cũng đã chuẩn bị xong tùy thời tùy chỗ ở sau lưng chọc cho Mặc gia quân một đao. Nhưng là hiện tại. . . . . Một đôi bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn mềm mại ấm áp nhẹ nhàng cầm tay của hắn, Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt mỉm cười của Diệp Ly. Diệp Ly nhìn Phượng Chi Dao chưa bao giờ có nổi giận nói: “Hiện tại không công khai là đúng, chúng ta không có chứng cớ. Những năm này Mặc Cảnh Kỳ nuôi dưỡng thế lực cũng không ít. Mặc gia quân tổng cộng chỉ có bảy mươi vạn đại quân, Phượng Tam còn nhớ được Đại Sở tổng cộng có bao nhiêu người?”

Phượng Chi Dao ngẩn ra, dần dần bình tĩnh lại, suy tư chốc lát nói: “Hơn hai trăm vạn. Hơn nữa. . . Mặc Cảnh Kỳ là hoàng đế, âm thầm thậm chí còn có thể tồn tại quân đội mà chúng ta không biết.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Một khi xé rách mặt, thật ra thì đại đa số dân chúng là tin hoàng gia hơn một chút. Cho dù bình thường dân chúng đều tin tưởng chúng ta. . . Lâu dài mà nói cũng là có lợi, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không có bất kỳ ích lợi gì. Mà chúng ta, cũng rất có thể phải cùng đối mặt với quân đội hơn hai trăm vạn. Mặc gia quân. . . Chính là có anh dũng thiện chiến như thế nào chăng nữa cũng không có cách nào chiến thắng được quân đội nhiều như vậy được.” Phượng Chi Dao không cam lòng nói: “Chẳng lẽ cứ nhịn như vậy?”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Không phải là cứ nhịn như vậy, mà là chúng ta cần phải có thời gian.”

Phượng Chi Dao trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng kêu lên nói: “Ta hiểu được, nhưng là Vương gia Vương phi, ta muốn hồi kinh một chuyến.”

Mặc Tu Nghiêu cau mày nói: “Ngươi hồi kinh có thể làm cái gì?”

Phượng Chi Dao cười khổ nói: “Vương gia, tin tức này hôm nay ngay cả ám vệ trong kinh thành cũng còn không có được. Là từ đâu truyền tới ta và ngài trong lòng đều biết rõ. Ta không yên lòng. . . . .” Mặc Tu Nghiêu nói: “Ngươi trở về đối với nàng càng nguy hiểm, Phượng Tam, ngươi cho tới bây giờ cũng không phải là người có thể ẩn nhẫn.” Phượng Chi Dao chán nản nói: “Không sai. . . Những năm này nếu không phải Vương gia ngăn cản, ta. . . . .” Mặc Tu Nghiêu nhìn hắn, nhướng mày nói: “Ngươi đang ở đây trách ta?” Phượng Chi Dao lắc đầu cười khổ nói: “Không, ta biết. . . bất kể ta làm như thế nào nàng cũng không theo ta đi. Vương gia. . . Đã cứu mạng hai người chúng ta.” Mặc Tu Nghiêu nói: “An tâm đợi ở Tây Bắc. Bản vương bảo đảm cho dù ở Sở kinh mọi người chết sạch thì nàng ấy cũng sẽ sống .” Phượng Chi Dao đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt trầm tĩnh nhìn Mặc Tu Nghiêu , “Vương gia có sắp xếp người. . . . .”

Mặc Tu Nghiêu nói: “Chúng ta coi như là cùng nhau lớn lên từ nhỏ, huống chi những năm này nàng ấy cũng giúp Định Quốc Vương phủ không ít. Sao Bản vương lại không để ý sống chết của nàng ấy?”

Trong mắt Phượng Chi Dao hiện lên một tia an tâm, một lần nữa ngồi xuống, “Đa tạ Vương gia.”

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Bản vương không phải vì ngươi.”

Phượng Chi Dao cười nói: “Ta biết, ta là vì chính mình cảm ơn Vương gia.”

Lời của tác giả: tất cả mọi người đều chán ghét hoàng đế, ha ha, không có biện pháp nào cả. Hoàng đế cũng là bất đắc dĩ, hắn muốn trở lên mạnh mẽ, rất muốn lưu danh thiên cổ, nhưng hắn không biết hắn não tàn. Bề ngoài cho rằng hoàng đế không não tàn như thế, rất nhiều hành vi đừng nói là hoàng đế căn bản người bình thường cũng hiểu không nên làm thế. Về phần Định Vương phủ, bọn hắn không phải là tử trung ngu trung, hiện tại tình huống này không thể vạch mặt hoàng đế mà chỉ có thể âm thầm gây sự, nếu vạch mặt thì Mặc gia quân sẽ trực tiếp phải đối đầu với Tây Lăng, Nam Chiếu, Đại Sở thậm chí là Bắc Nhưng vây công. Mặc gia quân có thù quá sâu với các nước khác, ngoại trừ ngươi chết ta sống thì không còn đường khác để đi.

Lời của beta: Sa chỉ nói một câu thôi – Mặc Cảnh Kỳ đúng là đầu tôm, đầu trồng húng, đầu bã đậu, beta đến đoạn có tên này chỉ tổ bực mình.

Chương 152: Tung tích của Minh Nguyệt

Trấn an Phượng Chi Dao xong, Diệp Ly khẽ chọc ngón tay nhỏ nhắn như có điều suy nghĩ nói: “Lần trước chúng ta tính toán Lôi Chấn Đình một hồi, xem ra lần này chắc ông ta quyết tâm muốn tìm trở về một lần rồi?” Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Bất kể có chuyện lần trước hay không, Lôi Chấn Đình cũng sẽ không chừa thủ đoạn nào đối phó Mặc gia quân .” Một trận bại năm đó, Mặc gia quân đã sớm trở thành tâm bệnh của Trấn Nam Vương Tây Lăng rồi. Năm nay Trấn Nam Vương đã gần năm mươi, tuổi đó đối với võ tướng mà nói miễn cưỡng còn có thể nói đang lúc tráng niên, nhưng nếu như cứ tiếp tục như thế nữa, cả đời ông ta cũng không có cơ hội đánh bại Mặc gia quân rửa sạch chuyện nhục nhã năm đó rồi.

Diệp Ly nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Gần đây chỉ sợ các chàng sẽ rất bận rộn, hãy giao Tín Dương cho ta đi.”

Mặc Tu Nghiêu có chút áy náy nhìn Diệp Ly, thời gian bọn họ thành hôn chỉ mới có một năm, mặc dù mình vẫn nói cho A Ly một cuộc sống mà nàng thích. Nhưng trên thực tế dường như từ ngày thành thân đó bắt đầu A Ly chưa từng trải qua một ngày yên lặng. Diệp Ly nhướng mày cười nói: “Trước đại nạn mỗi người một ngả là chim chóc, không phải là người, hay là Vương gia không tin năng lực của ta?” Mặc Tu Nghiêu mỉm cười

Cười một tiếng, thưởng thức hai đầu lông mày người trước mắt lộ ra tự tin và ngạo nghễ . Nhẹ giọng nói: “Như vậy, phòng ngự và chính sự của Tín Dương đều giao cho A Ly rồi?”

Diệp Ly gật đầu, “Chàng yên tâm là được.”

Tin tức mà Hoa quốc công đưa tới quá mức đột nhiên, nhưng Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng biết nếu như không phải là có mười phần nắm chắc thì Hoa quốc công chắc chắn sẽ không đùa giỡn như vậy. Mặc dù bây giờ còn chưa thể nhìn ra động tĩnh gì , nhưng Mặc Tu Nghiêu phải giành trước một bước bố trí binh mã Mặc gia quân ở các nơi dùng để ứng đối nhiều mặt tác chiến rất có thể xảy ra trong tương lai. Mà Mặc Tu Nghiêu chắc không có thời gian để hỏi tới Tín Dương quá nhiều. Sai người đưa bản đồ mà Kỳ Lân vẽ được thông qua thu thập tài liệu một phần cho Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly làm cho người ta một lần nữa sửa sang lại thêm một thư phòng, nhanh chóng chuyển tới.

“Vương Phi, Bạch quý phi vẫn ầm ĩ muốn gặp Vương gia.” Diệp Ly trầm tư nhìn bản đồ đối diện trước mắt, Tần Phong đi vào thấp giọng bẩm báo nói. Hôm nay tất cả mọi chuyện của Tín Dương đều giao cho Diệp Ly toàn quyền chịu trách nhiệm, trong đó bao gồm cả mấy vạn binh mã Mặc gia quân bảo vệ xung quanh thành Tín Dương. Mặc Tu Nghiêu mỗi ngày loay hoay đến lúc trời đen kịt, chuyện của Tô Túy Điệp tự nhiên cũng chỉ có thể giao cho một mình Diệp Ly xử lý. Diệp Ly nhíu nhíu mày, nói: “Ngươi không nói ta suýt nữa quên nàng ta. Đã có tung tích của Hàn Minh Nguyệt chưa?” Tần Phong nói: “Tin tức từ Tây Lăng truyền đến Hàn Minh Nguyệt quả thật đã rời Tây Lăng tiến vào Đại Sở, nhưng tạm thời còn chưa tìm được hành tung của hắn.” Diệp Ly vuốt vuốt mi tâm, nói: “Không hổ là chuyên trách tình báo công tử Minh Nguyệt, ta cảm thấy được hắn đang ở gần Tín Dương.” Tần Phong gật đầu đồng ý nói: “Lấy tình cảm của Hàn Minh Nguyệt đối với Tô Túy Điệp, hắn quả thật rất có thể đang ở gần Tín Dương. Đáng tiếc bản thân Hàn Minh Nguyệt chính là cao thủ tuyệt đỉnh hành tung bí ẩn, nhất thời nửa khắc chỉ cần hắn không lộ diện, chúng ta rất khó tìm đến hành tung của hắn.”

Diệp Ly nở nụ cười cực lạnh, “Có nhược điểm, liền không lo không bắt được hắn. Nhưng. . . Bản phi cũng không vội bắt bằng được Hàn Minh Nguyệt. Mà là. . .Thiên Nhất các phía sau hắn. Mặc dù cứ điểm của Thiên Nhất Các bên trong Đại Sở đã bị Vương gia mạnh mẽ diệt trừ, còn có rất nhiều đi theo Hàn Minh Tích bỏ tà theo chính. Nhưng cũng khó tránh khỏi có cá lọt lưới, có tồn tại như vậy đối với Mặc gia quân hiện tại thật sự mà nói là một uy hiếp trí mạng.” Tần Phong giương mắt, ngạc nhiên nói: “Vương Phi có tính toán gì không?” Diệp Ly thản nhiên nói: ” Liền nhìn xem tình cảm của Hàn Minh Nguyệt đối với Tô Túy Điệp có mấy phần. Âm thầm cho người phát tán tin tức Bản phi ghen ghét tình cũ giữa Vương gia và Tô Túy Điệp, mỗi ngày đều gây khó dễ cho nàng, thậm chí định giấu Vương gia …. giết nàng!” Tần Phong ngẩn ra, có chút chần chờ hỏi: “Hàn Minh Nguyệt sẽ mắc lừa sao?” Diệp Ly giương mắt, lộ ra một nhàn nhạt nụ cười, “Ngươi cho rằng ta là nói đùa ?”

Tần Phong không giải thích được, “Ý của Vương phi là?”

Diệp Ly cười nói: “Hàn Minh Nguyệt không đến. . .Bản phi liền hủy từng khối từng khối của Tô Túy Điệp đưa cho hắn. Người phản quốc cầu vinh, chết!”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Một trấn nhỏ khác gần Tín Dương, bên trong một nhà dân không có gì thu hút Hàn Minh Nguyệt đã lâu không thấy bóng dáng ngồi gần cửa sổ, trên dung nhan tuấn nhã có thêm mấy phần tang thương cùng với mỏi mệt, còn có thật sâu lo lắng.

“Công tử.” Một nam tử áo xám đẩy cửa đi vào, cung kính nói. Hàn Minh Nguyệt quay đầu lại, hỏi: “Có tin tức sao?” Nam tử gật đầu nói: “Tô tiểu thư hôm nay đúng là trong phủ Thái Thú của thành Tín Dương, nhưng là. . . Người của chúng ta hoàn toàn không có cách

nào đến gần nàng ấy.” Hàn Minh Nguyệt không có ngoài ý muốn, trầm giọng nói: “Nàng ấy bị Định Vương giam lỏng rồi.” Nam tử áo xám lắc đầu nói: “Hình như Định Vương cũng không có hứng thú gì với Tô tiểu thư. Kể từ khi Tô tiểu thư vào phủ Thái Thú thì trên căn bản Định Vương sẽ không hỏi tới. Hôm nay tất cả mọi chuyện trong thành Tín Dương đều do Định Vương phi xử lý.” Hàn Minh Nguyệt ngẩn ra, nghiêng người nhìn về phía hắn nói: ” Tất cả sự vụ trong thành Tín Dương đều giao cho Định Vương phi rồi? Vậy Định Vương đang làm cái gì vậy?” Nam tử áo xám khẽ cau mày nói: “Thuộc hạ hoài nghi Định Vương đã biết được kế hoạch của Trấn Nam Vương, rất có thể đã tại âm thầm bố trí. Nếu không. . . Hôm nay bên ngoài thành Tín Dương vẫn trú mười mấy vạn đại quân, Định Vương không thể nào không tự mình chủ trì quân vụ. Công tử, chuyện này. . . Có bẩm báo Trấn Nam Vương hay không?”

Hàn Minh Nguyệt thản nhiên nhìn hắn một cái hỏi: “Chúng ta là vì Tô Túy Điệp mà tới, Mặc gia quân như thế nào không phải là việc của chúng ta. Rõ chưa?”

Nam tử áo xám hơi ngẩn ra, lập tức gật đầu nói: “Thuộc hạ hiểu rõ. Thuộc hạ cái gì cũng không biết, nếu chúng ta đã biết tung tích của Tô tiểu thư rồi, có phái người cứu ra hay không?”

Trên mặt Hàn Minh Nguyệt hiện lên một chút do dự, cau mày nói: “Cứu nàng đi ra ngoài. . . xem ở tình cảm lúc trước, Định Vương chắc sẽ không thương tổn nàng. Như vậy. . . Nàng ở lại thành Tín Dương sẽ an toàn hơn một chút.” Nam tử áo xám thấp giọng nói: “Nhưng là. . . Từ phủ Thái Thú truyền về tin tức, Tô tiểu thư sống ở phủ Thái Thú cũng không tốt lắm. Mấy ngày trước đây còn đụng trán bị thương. Hơn nữa, hình như Định Quốc Vương phi rất bất mãn với thân phận Tô tiểu thư là vị hôn thê lúc trước của Định Vương. Hiện tại Định Vương hoàn toàn mặc kệ chuyện trong phủ Thái Thú cùng với chuyện trong thành Tín Dương, Tô tiểu thư chỉ sợ sẽ. . . không

tốt lắm. . .”

“Định Vương phi Diệp Ly. . . . . .” Hàn Minh Nguyệt cau mày, đối với Định Vương phi xuất thân danh môn kia hắn thật ra thì chỉ có như vậy vài lần duyên phận. Nhưng mỗi một lần cũng không phải là vui vẻ như vậy, sau đó ngay cả hắn cũng không khỏi hâm mộ sự may mắn của người đã từng là bạn tốt của mình. Định Vương phi là một thê tử tốt hết sức xuất sắc, thậm chí là phù hợp với Mặc Tu Nghiêu và Định Quốc Vương phủ hơn Tô Túy Điệp có danh là mỹ nữ đệ nhất Đại Sở nhiều. Thông minh, nhạy cảm, kiên cường, quyết đoán, đồng thời. . . Có đầy đủ nghị lực cùng với dũng khí. Nếu như nàng ta muốn làm khó Tô Túy Điệp mà Định Vương lại hoàn toàn mặc kệ chuyện đó …. Tô Túy Điệp bất kể thế nào cũng không thể đấu lại Diệp Ly. Hàn Minh Nguyệt so sánh với trong tưởng tượng của người khác thì hiểu rõ cô gái mình ái mộ là bộ dáng gì hơn nhiều, nửa đêm tỉnh mộng hắn thậm chí có yên lặng tự hỏi mình liệu tất cả điều mình làm này rốt cuộc có đáng giá hay không, nhưng là. . . . . .”Cho người ta ngó chừng phủ Thái Thú, có động tính gì tùy thời bẩm báo.”

“Thuộc hạ hiểu .” Nam tử áo xám cung kính cúi đầu. Hàn Minh Nguyệt suy nghĩ một chút, thở dài nói: “Chuẩn bị một chút, ta tự mình đi Tín Dương.” Nam tử áo xám ngẩn ra, có chút không đồng ý nói: “Công tử nghĩ lại, bây giờ cửa thành Tín Dương đóng chặt, muốn ra vào cũng không dễ dàng.” Hàn Minh Nguyệt kiên định nói: “Đi xuống chuẩn bị đi.”

“. . . Dạ, thuộc hạ tuân lệnh.”

“Vương phi, mấy ngày nay đại quân Tây Lăng vẫn đóng quân ở hai mươi dặm ngoài thành Tín Dương, nhưng thế tử Trấn Nam Vương âm thầm suất lĩnh hai mươi vạn nhân mã đi đường vòng xuôi nam hình như chuẩn bị cùng đại quân phía nam gặp nhau. Thuộc hạ đoán, Tây Lăng có thể có muốn vượt đến sau lưng quân ta, trước

sau giáp kích Tín Dương.” Trên hành lang quanh co của Phủ Thái Thú, Diệp Ly vừa đi về phía trước đi vừa nghe Trác Tĩnh ở phía sau bẩm báo. Nghe Trác Tĩnh nói…, đôi mi thanh tú của Diệp Ly cau lại dưới chân đi không ngừng chút nào bước chậm đi, vừa nói: “Đưa một phần tin tức cho Vương gia, binh mã Tây Lăng ngoài thành đã có động tĩnh gì chưa?” Trác Tĩnh nói: ” Mấy ngày nay ngoài thành đều vẫn án binh bất động.”

“Trấn Nam Vương đang làm cái gì vậy?” Diệp Ly hỏi.

Mày kiếm của Trác Tĩnh nhíu lại, suy tư nói: “Mấy ngày nay đại quân Tây Lăng vẫn án binh bất động, Trấn Nam Vương cũng không có bất cứ tin tức gì.”

Diệp Ly dưới chân có chút dừng lại, suy tư chốc lát nói: “Làm cho người ta đi thăm dò, Trấn Nam Vương rốt cuộc có ở trong quân hay không. Khác, nói cho Vương gia phía Giang Hạ tốt nhất cẩn thận một chút, Lôi Đằng Phong mang binh xuôi nam chưa chắc là muốn giáp công Tín Dương.”

“Vâng” Trác Tĩnh gật đầu đáp ứng, lại nói: “Mấy ngày nay vị ở Thiên viện kia rất ầm ĩ, Vương Phi xem nên xử trí như thế nào?”

Diệp Ly đi đến chỗ tiểu viện góc Tây Bắc nhìn một cái, đi ở trong hành lang cũng không thể thấy cái gì. Nhưng mấy ngày qua Tô Túy Điệp một mực trong viện làm ồn muốn đi ra ngoài, muốn này muốn nọ Diệp Ly là biết. Cười nhạt một tiếng nói: “Nàng thích náo để cho nàng ta náo đi. Hàn Minh Nguyệt có tin tức gì chưa?” Trác Tĩnh gật đầu nói: “Ngày hôm qua truyền đến tin tức, ở trấn nhỏ gần Tín Dương phát hiện tung tích dưới trướng Hàn Minh Nguyệt của Thiên Nhất Các, nhưng mà thời điểm chạy tới người đã đi – nhà trống. Vương phi suy đoán không sai, Hàn Minh Nguyệt đang ở gần Tín Dương.”

Diệp Ly suy nghĩ một chút cười nói: “Có lẽ hiện tại đã vào thành. Chỉ cần hắn tiến vào sẽ không sợ không tìm được hắn, hiện tại Tín Dương khác trước rồi.” Vốn là thành Tín Dương nhân khẩu đông đảo hơn nữa rồng rắn lẫn lộn, nhưng hiện tại, ngoài quân nhân ở thành Tín Dương căn bản không có bao nhiêu dân chúng bình thường, lại càng không cần phải nói tiểu thương lui tới. Đoàn người của Hàn Minh Nguyệt muốn giấu diếm tung tích cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.” Trong phủ Thái Thú hết thảy cẩn thận, đừng để người xông tới cướp được người đi. Một khi phát hiện hành tung của đám người Hàn Minh Nguyệt, lập tức phong tỏa thành Tín Dương, cho phép vào không cho phép ra. Hàn Minh Nguyệt sẽ không phải thật sự cho là hiện tại Tín Dương thành dễ vào như vậy đi?” Nếu không phải giữ lại muốn để cho người khác tự chui đầu vào lưới, thành Tín Dương ngay cả con ruồi cũng đừng nghĩ bay vào được.

Trác Tĩnh cười nói: “Vương phi cứ việc yên tâm, giấu đầu giấu đuôi có lẽ chúng ta không bằng Hàn Minh Nguyệt, nhưng Hàn Minh Nguyệt muốn từ trên tay chúng ta cướp người chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.”

Diệp Ly gật đầu, đứng ở trước cửa thư phòng mình mới dọn ra đối với Trác Tĩnh nói: “Đi làm việc đi.”

Trác Tĩnh khom người cáo lui, Diệp Ly bước vào trong phòng lại thấy Mặc Tu Nghiêu đang ngồi ở sau án thư đọc sách. Có chút ngoài ý muốn hỏi: “Sao chàng lại ở nơi này?” Mấy ngày qua Mặc Tu Nghiêu bận rộn vô cùng, hai người đã có hai ngày không gặp mặt rồi. Mặc Tu Nghiêu để sách xuống khẽ cười nói: “Thế nào? A Ly không muốn gặp ta?” Diệp Ly liếc hắn một cái nói: “Ta để cho Trác Tĩnh mang vài thứ qua cho chàng, chàng lại ở nơi này chẳng phải là để cho hắn đi một chuyến tay không?” Mặc Tu Nghiêu mỉm cười đứng dậy lôi kéo nàng cùng nhau ngồi xuống nói: “Vẫn là Bản vương không đúng rồi,

có chuyện gì quan trọng A Ly nói cho ta một chút là được. Ta khó được trộm một chút rảnh rỗi đến gặp A Ly.” Diệp Ly xoa mi tâm, có chút bất đắc dĩ nhìn hồ sơ sổ con trên bàn một cái nói: “Vương gia còn có công phu tranh thủ thời gian, đáng tiếc ta bận bịu quá.” Mặc Tu Nghiêu nhìn đồ trên bàn cũng thẳng cau mày, có chút lo lắng hỏi: “Sao lại nhiều chuyện như vậy? Người bên cạnh A Ly vẫn không đủ dùng sao, không bằng ta phái mấy người nữa tới cho nàng?”

Diệp Ly khoát tay một cái nói: “Thôi đi, một mình chàng cũng rất bận rộn, hiện giờ thành Tín Dương đông đảo khó tránh khỏi bận rộn một chút, qua một thời gian ngắn là tốt rồi. Đoán chừng mấy ngày nữa bên phía Hàn Minh Nguyệt cũng nên có kết quả, đến lúc đó Ám Tứ cũng trở lại, người bên cạnh ta đủ dùng.”

Mặc Tu Nghiêu ôm nàng ở trong ngực có chút bất mãn nói nhỏ nói: “Sớm biết A Ly sẽ dạy người được như vậy, ban đầu liền hẳn là phái cho A Ly mấy nữ thị vệ.”

Diệp Ly nhướng mày, “Vương gia đây là đang ghen sao?”

“Nương tử anh minh.” Mặc Tu Nghiêu thấp giọng cười nói. Diệp Ly hừ nhẹ một tiếng nói: “Vương gia càng ngày càng tiến bộ, hiện tại ngay cả người bên cạnh ta cũng có thể ghen tị?” Mặc Tu Nghiêu có chút ai oán than thở, hắn cũng không muốn biến mình giống như oán phu, nhưng A Ly càng ngày càng chói mắt rồi, mà thời gian mà mình và nàng ở chung rõ ràng không nhiều bằng đám người Trác Tĩnh, Tần Phong. Nhất là, cho tới bây giờ A Ly cũng chưa nói thương hắn a. . . Nhìn lại đám người Trác Tĩnh cũng nên lập gia đình rồi …

” Nếu bận không thể chịu được…, ta để cho Nhị ca tới đây giúp nàng đi.”

Diệp Ly liếc mắt, “Nhị ca lần này là mang danh nghĩa giám quân đại

quân đi tới, đi theo bên cạnh ta làm sao được?”

“Nhị ca thì ta yên tâm hơn.” Mặc Tu Nghiêu yên lặng nói.

Chương 153: Lẻn vào

Trong một chỗ dân cư bình thường ở thành Tín Dương, sắc mặt Hàn Minh Nguyệt âm trầm ngồi ở trên giường trúc nhìn nam tử áo xám trước mắt quỳ một chân trên mặt đất, “Ngươi nói cái gì?”

Nam tử áo xám không hề sợ hãi, bình tĩnh đáp: “Khởi bẩm công tử, người của chúng ta không thể nào đến gần Tô tiểu thư.” Hàn Minh Nguyệt tay vung lên, đồ sứ đặt ở trên bàn bên cạnh ầm ầm rơi xuống đất vỡ tan tành, “Phế vật! Ta không tin ngắn ngủn mấy ngày Định Vương phi là có thể đem phủ Thái Thú vây được giọt nước không lọt, làm cho các ngươi không thể nào tìm được chút sơ hở!” Nam tử áo xám trầm ngâm chốc lát nói: “Hình như Định Vương phi đối với thủ vệ phòng ngự an bài có chỗ cực kỳ độc đáo. Hai tháng trước, các đường binh mã của mấy nước tụ tập toàn bộ ở kinh thành cũng không thể hoàn toàn công phá Định Quốc Vương phủ. Thuộc hạ cho là. . . Chỉ bằng nhân thủ hiện tại của chúng ta thì tuyệt đối không thể nào từ trong phủ Thái Thú bình an mang Tô tiểu thư đi .”

Hàn Minh Nguyệt trầm giọng nói: “Vậy thì điều động thêm người đến! Cho dù điều tất cả mọi người ở Tây Bắc tới đây, nhất định phải cứu Túy Điệp ra.”

Nam tử áo xám khẽ cau mày nói: “Xin công tử nghĩ lại. Trong thành Tín Dương đột nhiên xuất hiện quá nhiều người, chỉ sợ sẽ khiến cho Định Vương phi hoài nghi. Đến lúc đó sẽ bất lợi với Tô tiểu thư hơn.” Hàn Minh Nguyệt nhắm lại mắt, khẽ thở dài một tiếng nói: “Thôi, ngươi xem rồi làm đi, cần người nào có thể tự đi chọn, nhất định phải bảo đảm an toàn cho Túy Điệp.” Nam tử áo xám chần chờ một chút, gật đầu nói: “Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Hàn Minh Nguyệt nhíu mày, hỏi: “Trong phủ Thái Thú có tin tức gì truyền đến không?”

Nam tử áo xám nói: “Trừ một nha đầu hầu hạ, Định Vương phi

không cho bất luận kẻ nào đến gần Tô tiểu thư. Thuộc hạ phái người đến tiếp cận nha đầu kia, nha đầu kia cực kỳ trung thành với Định Vương phi, căn bản không thể giúp chúng ta đến gần Tô tiểu thư. Nhưng cũng từ trong miệng nàng moi ra một ít thông tin, đầu của Tô tiểu thư quả thật bị thương, mặc dù mời đại phu chữa trị, nhưng chỉ sợ sẽ lưu lại vết thương. Còn có. . . Mấy ngày nay Tô tiểu thư đều kêu la, nhưng cái tiểu viện kia bị ám vệ của Định Vương Phủ đoàn đoàn bao vây, Tô tiểu thư chỉ sợ trôi qua. . . . . ." Trong mắt Hàn Minh Nguyệt hiện lên một tia đau lòng, phất tay nói: "Đủ rồi! Nhanh chóng cứu Túy Điệp ra. Diệp Ly. . . Nếu ngươi đả thương nàng ấy chớ trách ta thủ hạ vô tình!"

Trong đại doanh Tây Lăng, Trấn Nam Vương nhìn tin tức vừa mới nhận được trên tay tâm tình âm trầm trước đó vài ngày đã thay đổi hiển nhiên tâm tình rất là vui vẻ.

" Làm sao Hàn Minh Nguyệt còn chưa tới?" Nhìn tin tức trên tay, trong mắt Trấn Nam Vương lóe ra ý tứ nhất định phải làm được, hỏi người hầu bên cạnh. Người hầu đứng ở một bên ngơ ngác một chút nói: "Bẩm Vương gia, Hàn công tử đã đến mấy ngày trước rồi." Trấn Nam Vương cau mày nói: "Đến vì sao không đến gặp Bản vương?" Đối với Hàn Minh Nguyệt người này, thật ra Trấn Nam Vương không thèm để ý . Vì nữ nhân phản bội cố quốc, phản bội bằng hữu huynh đệ, người như vậy không chỉ có khó thành châu báu, ở Trấn Nam Vương xem ra có thể tín nhiệm hắn cũng có hạn mà thôi. Nếu không phải trong tay Hàn Minh Nguyệt có Thiên Nhất Các đúng là thế lực mà mình nhất định phải có thì căn bản Trấn Nam Vương sẽ không để ý tới hắn.

"Khởi bẩm Vương gia, Hàn công tử. . . Hàn công tử chưa tới trong quân, nghe nói là trực tiếp đi Tín Dương rồi."

Ầm! Trấn Nam Vương vỗ án, trên mặt tràn đầy uy áp tức giận hiện lên, người hầu trong đại trướng bị làm cho sợ đến đông một tiếng nhất tề quỳ xuống đất không dám nói lời nào. Trấn Nam Vương cười lạnh một tiếng nói: "Khá lắm Hàn Minh Nguyệt! Bản vương chỉ thấy hắn cậy tài khinh người cũng thôi đi, thì ra là ngu xuẩn!"

“Vương. . . Vương gia?” Đi theo hầu ở bên cạnh Trấn Nam Vương tự nhiên cũng là thân tín của ông ta, cũng biết rõ thân phận của Hàn Minh Nguyệt. Vương gia cố nhiên khinh bỉ cách làm của Hàn Minh Nguyệt, nhưng cũng khen hắn thông minh, hai chữ ngu xuẩn lại là từ đâu nói đến? Trấn Nam Vương cười lạnh nói: “Hắn cho là thành Tín Dương vào dễ dàng như vậy? Bản vương chỉ sợ hắn đi vào được mà không ra được!” Người hầu cả kinh, thử hỏi: “Vương gia. . . Có phải báo cho Hàn công tử một tiếng hay không?” Trấn Nam Vương một lần nữa ngồi xuống, đôi mắt trầm tư chốc lát nói: “Hàn Minh Nguyệt người này. . . . . Hừ! Sớm muộn gì bị nữ nhân hại chết. Thôi, hiện tại báo cho hắn chỉ sợ cũng đã không kịp. Phái người đi thu thập nhân thủ của Thiên Nhất các ở Tây Bắc, chỉ sợ phải xảy ra chuyện.” Người hầu do dự một chút, chi tiết bẩm báo, “Thiên Nhất các vẫn là Hàn công tử một mình nắm giữ, người bên cạnh không có ấn tín của Hàn công tử căn bản không biết tình hình bên trong Thiên Nhất các, chúng ta chỉ sợ. . . .”

“Khốn nạn, phái người vào thành đi vô luận như thế nào nhất định phải mang Hàn Minh Nguyệt còn sống về cho ta .” Trấn Nam Vương sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói.

“Dạ, Vương gia. Hàn công tử tùy tiện vào thành chỉ sợ là vì Bạch. . . Quý phi, vạn nhất. . . . . .”

“Không cần để ý, Bản vương chỉ cần Hàn Minh Nguyệt còn sống trở về! Nếu không phải dưới tay hắn còn có Thiên Nhất các thì đã bị phế đi rồi!” Bạch Lung người đàn bà kia, đẹp thì đẹp nhưng mà trong mắt Trấn Nam Vương giá trị của mĩ nhân không cao bằng quyền thế. Nếu Bạch Lung không còn nhiều giá trị lợi dụng thì tất nhiên phải ưu tiên cứu Hàn Minh Nguyệt còn có giá trị trở về. Nếu Bạch Lung chết rồi. . . Hàn Minh Nguyệt và Mặc Tu Nghiêu là tử địch. Điều này cũng phù hợp với lợi ích lúc trước mà ông ta cần.

“Thuộc hạ hiểu .”

Thành Tín Dương.

Trong tiểu viện vắng vẻ của phủ Thái Thú, Tô Túy Điệp một thân áo tơ trắng, sắc mặt âm trầm ngồi ở phía trước cửa sổ xuất thần.

Nàng tự phụ xinh đẹp thiên hạ vô song, qua nhiều năm như vậy kiều nhan như hoa mê đảo biết bao anh hùng hào kiệt, quyền quý đế vương. Nàng từ Đại Sở chính là một thiên kim nhà quan cha mẹ đều mất, đến làm vị hôn thê của Nhị công tử của Định Vương phủ, rồi đến Tây Lăng làm thiên kim của Bạch gia, cuối cùng trở thành Quý phi của Tây Lăng quyền khuynh hậu cung. Nàng chưa từng có hoài nghi vẻ đẹp của mình, nhưng hiện tại, bởi vì nàng quá mức tự tin mới đưa đến việc bị nhốt ở trong tiểu viện nho nhỏ ở nơi này hỗn độn sống qua ngày. Nàng đã từng cho rằng cho dù Mặc Tu Nghiêu trách nàng ban đầu ở thời điểm hắn trọng thương bỏ hết tất cả rời khỏi hắn, nhưng chỉ cần nàng trở lại chỉ cần nàng nói xin lỗi với hắn, Mặc Tu Nghiêu nhất định sẽ tha thứ nàng hơn nữa mừng rỡ như điên . Nhưng là. . . Nhớ tới trong thư phòng hôm đó, một khắc nàng vọt tới cây cột kia nhìn thần sắc lạnh nhạt của Mặc Tu Nghiêu, trong ánh mắt bình tĩnh không có chút nào gợn sóng. Phảng phất như ở trước mặt hắn không phải có người muốn đập đầu vào cột mà chết mà giống như là một nha đầu bình thường đang bẩm báo chuyện bình thường vậy. Một khắc kia, nàng mới rõ ràng hiểu một chuyện, Mặc Tu Nghiêu không thèm để ý nàng. Hắn sẽ không vì sự xinh đẹp của nàng mà khuynh đảo, cũng sẽ không sinh lòng thương tiếc với nàng. Nhưng cũng bởi vì như thế, một ít ý nghĩ yêu thương ẩn sâu ở trong lòng nàng càng thêm nồng đậm . Trong lòng nàng điên cuồng ghen tỵ với Diệp Ly, người nam nhân kia vốn là của nàng, vị trí Định Vương phi vốn cũng nên là của nàng! Nhưng hiện tại, nàng lại bị Diệp Ly nhốt tại nơi này không thể hoạt động. . . . . .

“Tiểu thư, nên dùng cơm rồi.” Tiểu nha đầu bưng một phần thức ăn nhẹ đi tới, cẩn thận từng li từng tí nói. Vị Bạch tiểu thư xinh đẹp này cũng không dễ hầu hạ, trải qua mấy ngày nay tiểu nha đầu hầu hạ nàng đã khắc sâu biết được điểm này.

“Cút ngay đi, nói cho Diệp Ly nếu không thả ta đi ra ngoài ta liền chết đói ở chỗ này.” Tô Túy Điệp lạnh lùng nói.

Tiểu nha đầu ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, lập tức liền thấp đi xuống, nhỏ giọng nói: “Vương Phi nói. . . Cho dù Bạch tiểu thư chết

đói thì Vương gia cũng sẽ không trách ngài ấy. Cho nên. . . nếu như thật sự Bạch tiểu thư không muốn ăn thì thôi. Bạch tiểu thư. . . Ngươi đừng giận dỗi Vương phi nữa. . . . . ."

"Không thể nào!" Tô Túy Điệp đứng dậy hung hăng trừng nha đầu cẩn thận từng li từng tí một trước mắt nói: "Tu Nghiêu sẽ không đối với ta như vậy ! Ta muốn gặp Diệp Ly, ngươi làm cho nàng đi ra ngoài gặp ta!"

Nhìn cô gái xinh đẹp mà điên cuồng trước mắt, tiểu nha đầu bị dọa đến nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, "Tô tiểu thư. . . Vương phi, Vương phi bề bộn nhiều việc. Ngươi. . . Ngươi nhanh ăn cơm đi. Nô tỳ để ở đây rồi." Nói xong, để thức ăn qua một bên trên bàn, phảng phất sau lưng có quỷ ăn thịt người chạy như bay đi ra ngoài.

Tô Túy Điệp nhìn thức ăn để ở trên bàn bên cạnh, thanh thanh đạm đạm bốn món ăn một súp cùng với một chén cơm. Không có nguyên liệu nấu ăn tinh sảo, không có nấu nướng cao siêu, ngay cả kỹ thuật xắt rau cũng là bình thường, vừa nhìn chính là món ăn nhà người thường ăn. Tô Túy Điệp những năm gần đây vẫn cẩm y ngọc thực, vô luận thứ gì tốt nhất vĩnh viễn cũng là thuộc về nàng, vật như vậy sao có thể lọt vào mắt nàng. Vung tay lên hất toàn bộ đồ ăn mới đến xuống mặt đất. Tiểu nha đầu hầu hạ mới vừa vặn chạy ra đi, nghe được tiếng động bên trong vội vàng lại quay trở lại. Nhìn một mảnh hỗn độn trên mặt đất có chút luống cuống nói: "Bạch. . . Bạch tiểu thư. . . . . ."

Tô Túy Điệp hất cằm lên, lạnh lùng nói: "Loại đồ ăn đê tiện này cũng để cho ta ăn sao? Đi đổi cái khác!" Tiểu nha đầu khó xử nói: "Nhưng bây giờ tất cả mọi người đều ăn như vậy mà."

"Càn rỡ!" Tô Túy Điệp cả giận nói: "Ngươi cũng đã biết Bản tiểu thư là ai, lại dám để cho ta ăn loại vật này."

"Nhưng là. . . Vương gia và Vương phi cũng ăn những thứ này mà. Bạch tiểu thư, những thức ăn này làm có thể ăn được, ngươi. . . Quá lãng phí rồi." Hiện tại đại quân Tây Lăng vây thành, mặc dù trong thành lương thực đầy đủ, nhưng là rau dưa bên trong nhưng dần

dần có chút thiếu thốn, Vương gia Vương phi mỗi ngày chỉ đành phải ăn cũng rất đơn giản, không phải có mỗi một mình Bạch tiểu thư . Tô Túy Điệp tức xanh cả mặt, mấy ngày nay chung đụng nàng đã có chút ít hiểu cái nha đầu này rồi. Nhìn nhát như chuột, nói vài lời sẽ chảy nước mắt, nhưng có nhiều lúc lại cố chấp làm cho người ta phát điên. Mà nàng thậm chí không thể trừng trị bắt nạt nàng, bởi vì một khi nàng có cử chỉ gì thì thị vệ canh giữ ở ngoài cửa sẽ đi vào ngăn cản.

Bị tức không nhẹ Tô Túy Điệp khẽ hừ một tiếng nói: “Cút ngay đi!”

Tiểu nha đầu cẩn thận nhìn nàng một cái, cung kính lui đi ra ngoài. Bạch tiểu thư đang tức giận, để thế này lát nữa vào dọn dẹp đi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình nàng, Tô Túy Điệp nhìn thức ăn hỗn độn trên mặt đất mà lòng một trận phiền não. Nàng buổi sáng và buổi trưa phát giận cũng không có ăn cái gì, hiện tại quả thật có chút đói bụng. Nghĩ tới những uất ức trong thời gian này, cắn răng vung tay trở về phòng. Diệp Ly, tốt nhất không nên rơi vào trong tay của ta, nếu không Bản quý phi nhất định để ngươi muốn sống không được.

“Túy Điệp. . . . . .”

Một tiếng gọi nhẹ vô cùng từ trong góc truyền đến. Tô Túy Điệp ngẩn ra quay đầu lại nhìn lại, chẳng biết lúc nào Hàn Minh Nguyệt mặc áo đen xuất hiện ở trong góc tường sau lưng cửa sổ. Tô Túy Điệp ngẩn người, bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại mừng rỡ kêu lên: “Minh Nguyệt. . . .” Hàn Minh Nguyệt lắc đầu, ý bảo nàng nói nhỏ thôi. Tô Túy Điệp phục hồi tinh thần lại, cảnh giác nhìn ngoài cửa sổ một cái, tiến lên đóng toàn bộ cửa sổ lại, quay đầu lại hướng Hàn Minh Nguyệt cả giận nói: “Tại sao bây giờ mới đến? ! Ngươi có biết ta bị người khi dễ rất thảm hay không!”

Hàn Minh Nguyệt nhìn thoáng qua trên mặt đất, có chút bất đắc dĩ cười khổ nói: “Xin lỗi, để nàng chịu ủy khuất.”

Chương 154: Sa lưới

Hàn Minh Nguyệt cẩn thận nhìn Tô Túy Điệp, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù gầy đi một chút, nhưng nhìn tới cũng không có bị hành hạ cái gì. Vết thương trên trán cũng không phải quá rõ ràng, cho dù sau này để lại vết sẹo gì cũng tuyệt đối không ảnh hưởng tới dung mạo. Tô Túy Điệp thấy Hàn Minh Nguyệt đến, chỉ có trong nháy mắt lộ ra vẻ vui mừng, rất nhanh liền thu liễm nụ cười, nói: “Có mang Tử nhụy lộ hay không?” Hàn Minh Nguyệt cau mày nói: “Định Vương phi không cho ngươi thuốc trị thương sao? Miệng vết thương vẫn còn đau?” Nhắc tới Diệp Ly hiển nhiên xúc phạm tới nghịch lân của Tô Túy Điệp, phẩy tay áo một cái lạnh lùng cả giận nói: “Không được nói đến con tiện nhân kia!”

Hàn Minh Nguyệt thở dài, từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ tinh sảo đưa tới trong tay Tô Túy Điệp, Tô Túy Điệp nhận lấy bình sứ ngửi ngửi, thỏa mãn xoay người hướng về phía gương đồng trong phòng bôi thuốc lên. Hàn Minh Nguyệt đi theo nàng vào phòng ngủ, nhìn trong phòng được xem như là bày biện đơn giản cũng hiểu Tô Túy Điệp mới vừa rồi tức giận tiểu nha đầu kia là ở đâu rồi. Từ nhỏ quen được chiều chuộng cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng phải chịu qua khổ sở gì, vô luận thứ gì hơi kém một chút là không chịu chấp nhận, lại bị Diệp Ly nhốt tại cái chỗ đơn sơ như thế này, tâm tình của nàng có thể tốt mới là lạ. Bôi thuốc xong, Tô Túy Điệp mới có tâm trạng xoay người lại nhìn về phía Hàn Minh Nguyệt, thỏa mãn từ trong mắt của hắn thấy một tia mê luyến cùng với yêu mến. Điều này làm cho nàng những ngày qua ở chỗ này bị ngăn trở và đả kích lòng tin trong nháy mắt trở lại không ít. Khẽ ngẩng đầu, vung lên một độ cong tuyệt đẹp, Tô Túy Điệp nhẹ giọng hỏi: “Minh Nguyệt, ngươi tới cứu ta sao?” Hàn

Minh Nguyệt thần sắc hơi động, than nhẹ một tiếng gật đầu nói: “Không phải là tới cứu nàng thì ta tới nơi này làm cái gì? Người ta an bài đang ở phía ngoài tiếp ứng, đợi thêm một chút nữa chúng ta có thể rời đi ngay rồi.”

Tô Túy Điệp ngẩn ra, do dự chốc lát lắc đầu nói: “Không được, không thể cứ như vậy rời đi.”

Hàn Minh Nguyệt cau mày nói: “Nàng ở nơi này còn có chuyện gì?” Tô Túy Điệp cắn răng nói: “Diệp Ly! Con tiện nhân kia. . . Ngươi đi giết nàng cho ta.” Hàn Minh Nguyệt nụ cười có chút miễn cưỡng cùng đau khổ, thắm thiết nhìn Tô Túy Điệp cố gắng cùng nàng giảng đạo lý, “Túy Điệp, ta hứa hẹn quá. . . Sẽ không ra tay với Diệp Ly nữa.” Không chỉ bởi vì Mặc Tu Nghiêu, lại càng bởi vì Hàn Minh Tích. Hàn Minh Nguyệt có liều lĩnh mê luyến Tô Túy Điệp như thế nào đi chăng nữa, nhưng Hàn Minh Tích vẫn là đệ đệ duy nhất của hắn, là người thân duy nhất trên cõi đời này của hắn. Hắn hiểu rõ tình cảm của đệ đệ dành cho Diệp Ly, mặc dù biết chẳng qua là Hàn Minh Tích một bên tình nguyện, nhưng Hàn Minh Nguyệt biết nếu như hắn thật động thủ với Diệp Ly thì Hàn Minh Tích tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hắn. Hắn chưa từng có thật sự nghĩ tới muốn cùng đệ đệ mình từ nhỏ nuôi lớn lên trở thành kẻ thù. Tô Túy Điệp mặt liền biến sắc, cười lạnh một tiếng nói: “Hứa hẹn! Lại là hứa hẹn! Ta liền biết ở đáy lòng ngươi ta căn bản không coi là cái gì, đã như vậy, ngươi còn quản sống chết của ta làm cái gì? Ta cũng không cần ngươi Hàn đại công tử xuất thủ cứu giúp. Cho dù bị Diệp Ly giết cũng là ta gieo gió gặt bão, một mình ngươi đi cũng được không cần phải để ý đến ta.”

“Túy Điệp.” Hàn Minh Nguyệt trầm giọng nói, “Bây giờ không phải là lúc bốc đồng. Chúng ta bây giờ có thể an toàn đi ra ngoài cũng đã không tệ rồi, muốn động Diệp Ly căn bản là không thể nào. Những ngày qua ngươi nhìn cũng hiểu, Mặc Tu Nghiêu sẽ không đứng về phía ngươi .”

Bị chọc trúng chỗ đau, Tô Túy Điệp uất nghẹn, cũng hiểu Hàn Minh Nguyệt nói có lý. Nhưng mà cứ như vậy bỏ qua cho Diệp Ly lại làm cho nàng không cam lòng, mị nhãn vừa chuyển , nàng nhìn về

Hàn Minh Nguyệt dịu dàng nói: “Vậy ý của ngươi là sau này có cơ hội sẽ giúp ta dạy dỗ nàng đúng không?”

Hàn Minh Nguyệt ngẩn ra, ý tứ của hắn là muốn cho Túy Điệp không nên lại đi trêu chọc Diệp Ly nữa. Nhưng là lúc này hiển nhiên không phải là thời điểm nói đạo lý với nàng, chỉ đành phải có lệ gật đầu nói: “Sau này sẽ có cơ hội.” Tô Túy Điệp thản nhiên cười, cụp mắt nói: “Ta liền biết trên đời này chỉ có Minh Nguyệt ngươi đối tốt với ta nhất.” Nàng làm sao sẽ nghe không hiểu Hàn Minh Nguyệt trả lời có lệ với nàng, nhưng không sao, chỉ cần Hàn Minh Nguyệt đáp ứng rồi, nàng luôn luôn biện pháp để cho hắn theo lời của nàng đi làm . Đối với Hàn Minh Nguyệt, Tô Túy Điệp cho tới bây giờ đều có được vô hạn tự tin cùng với thủ đoạn.

“Muốn đối phó Bản phi, cần gì chọn thời gian? Bản phi không phải ở chỗ này sao?” Một tiếng cười đẹp và tĩnh mịch mang theo nhàn nhạt lười biếng từ ngoài phòng truyền đến, trong lòng Hàn Minh Nguyệt chấn động âm thầm cảnh giác, thế nhưng mình không có phát hiện có người tiến vào gian ngoài phòng khách. Chỉ nghe Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Hàn công tử, từ biệt ở Quảng Lăng đã lâu không gặp, Hàn công tử không ra cùng ôn chuyện sao?”

Hàn Minh Nguyệt cúi đầu nhìn thoáng qua Tô Túy Điệp, trấn an nàng cười cười ôn nhu nói: “Đừng sợ, không có việc gì . Chúng ta đi ra ngoài xem một chút.”

Xuyên qua bình phong ra khỏi gian phòng, trong khách sảnh Diệp Ly lười biếng dựa vào giường êm ngồi, cười nhẹ nhàng nhìn hai người trước mắt.

Thấy Hàn Minh Nguyệt, lại cười nói: ” Công tử Minh Nguyệt thật là tài giỏi, thành Tín Dương này và phủ Thái Thú mà công tử Minh Nguyệt tùy ý ra vào như chỗ không người vậy.” Nếu lúc này Hàn Minh Nguyệt vẫn không rõ, sao hắn có thể làm được Các chủ Thiên Nhất Các nắm trong tay mạng lưới tình báo thiên hạ, cười khổ nói: “Chỉ sợ là Định Vương phi hạ thủ lưu tình đi.” Thủ hạ của Định Vương Phi tài giỏi như vậy, sao có thể để cho hắn tùy ý vào phủ Thái Thú lâu như vậy mà không có phát hiện đây. Chỉ sợ là đã giăng lưới

sẵn để chờ hắn tự chui đầu vào lưới rồi. Diệp Ly mím môi cười một tiếng, nhẹ giọng nói: " Công tử Minh Nguyệt tình thâm ý trọng có thể nói là tình thánh đương thời, Bản phi thật sự bội phục. Nếu Bạch quý phi ở chỗ này, sao công tử Minh Nguyệt có thể không đến đây?" Hàn Minh Nguyệt nghe ra ý trào phúng trong lời nói của Diệp Ly, cười nhạt cũng không đáp.

Diệp Ly lấy tay duỗi ra, nhàn nhạt nhìn hai người nói: "Vốn là nhìn ở mặt mũi của Minh Tích, Bản phi không nên làm khó Hàn công tử. Nhưng tình huống bây giờ có chút đặc biệt, cho nên. . . Không thể không thể làm gì khác hơn là đắc tội." Hàn Minh Nguyệt chắp tay, thong dong cười một tiếng nói: "Rơi vào trong tay Vương Phi, Hàn Minh Nguyệt tâm phục khẩu phục, mặc cho Vương Phi xử trí." Diệp Ly khẽ gật đầu, nhìn nam tử vẫn văn nhã như cũ trước mắt trong lòng cũng không thiếu một tia tiếc hận. Gia thế, dung mạo, năng lực, thủ đoạn, Hàn Minh Nguyệt mọi thứ không thiếu, thậm chí trội hơn người bình thường rất nhiều. Cũng khó trách lúc thiếu niên có thể trở thành bằng hữu tốt của Mặc Tu Nghiêu, chỉ tiếc rõ ràng là thiên chi kiêu tử lại chỉ bởi vì đường tình khổ sở mà rơi xuống trình độ bây giờ. Cuộc sống của Hàn Minh Nguyệt ở Tây Lăng trải qua cũng không tốt. Cho dù hắn có một thế lực khổng lồ như Thiên Nhất Các, chỉ cần hắn có thể rời xa Tô Túy Điệp vô luận đến đâu đều có thể đủ cho hắn sống tiêu sái thoải mái không có chỗ nào cố kị. Hết lần này tới lần khác hắn muốn cùng Tô Túy Điệp dây dưa không rõ, hoàng thất Tây Lăng quả thật cần thế lực trên tay hắn, nhưng lại càng phòng bị hắn giống như người ngoài. Thậm chí nhìn chằm chằm vào thế lực trên tay hắn, đồ của người khác luôn luôn sử dụng không thuận tiện bằng đồ của mình không phải sao?

"Mang Hàn công tử đi xuống đi." Diệp Ly phất tay một cái nhẹ giọng nói.

Hàn Minh Nguyệt mỉm cười nhìn nàng nói: "Định Vương không ra gặp lão bằng hữu sao?" Diệp Ly lạnh nhạt nhìn của hắn, "Hàn công tử cảm thấy Vương gia bây giờ còn có thể rút ra thời gian vô ích tới gặp bằng hữu sao?" Hàn Minh Nguyệt trầm ngâm chốc lát, nhẹ

nhàng gõ đầu tỏ vẻ mình hiểu . Cau mày kiếm hỏi: “Ta biết Vương phi hao tâm tổn trí như vậy là vì cái gì. Nếu như ta đưa đồ của Vương phi muốn cho ngươi, Vương phi định lấy cái gì để đổi?” Diệp Ly bình tĩnh nhìn Hàn Minh Nguyệt hồi lâu, mới vừa cười khẽ một tiếng, thong thả nói: “Hàn công tử cho là Bản phi sẽ làm giao dịch với ngươi sao?” Hàn Minh Nguyệt nhướng mày, tỏ vẻ hắn chính là ý tứ này. Diệp Ly tiếc hận nói: ” Nếu như Hàn công tử trực tiếp tới đây làm giao dịch, quả thật Bản phi sẽ đồng ý. Nhưng mà bây giờ, Bản phi mất rất nhiều khí lực mới có thể giữ lại Hàn công tử, nếu chỉ là bình đẳng trao đổi thì Bản phi cảm thấy có chút thua lỗ rồi. Hơn nữa, không cần cùng Hàn công tử làm giao dịch, Bản phi vẫn lấy được đồ mà mình muốn lấy.”

Hàn Minh Nguyệt ngưng mi, trên mặt tràn ngập không tin, “Đây căn bản không thể nào. nếu Thiên Nhất các có thể để cho người ta dễ dàng nắm giữ như vậy thì Bản công tử cũng không cần lăn lộn .” Diệp Ly lắc đầu nói: “Thành thật mà nói, Bản phi nhìn Thiên Nhất Các không có hứng thú gì, một tổ chức tình báo khổng lồ như vậy, cho dù Hàn công tử chắp tay đưa đến trên tay Bản phi, công tử cảm thấy ta dám dùng sao?” Hàn Minh Nguyệt cảnh giác nhìn chằm chằm vào cô gái ngồi ưu nhã uyển chuyển cảm xúc, tựa hồ từ lần đầu tiên gặp mặt bắt đầu, hắn chưa từng đoán được tâm tư của nữ tử ngồi đối diện này, điều này cũng càng làm cho trong lòng hắn dâng lên một cổ bất an không hiểu. Chỉ nghe Diệp Ly thản nhiên nói: “Nếu không thể sử dụng được, vậy ý của Bản phi chính là ——phá hủy nó!” Hàn Minh Nguyệt hít sâu một hơi, trên khuôn mặt tuấn nhã rốt cục lộ ra vẻ khiếp sợ, “Ngươi muốn phá hủy Thiên Nhất các? !” Thiên hạ này đang không biết bao nhiêu kiêu hùng hào kiệt thậm chí đế vương muốn Thiên Nhất các không thôi, nắm Thiên Nhất Các trong lòng bàn tay chẳng khác nào nắm giữ lấy hơn phân nửa bí mật trong thiên hạ, cô gái trước mắt lại không thèm để ý đã nghĩ muốn hủy diệt nó.

“Trên thực tế, Bản phi đã và đang phá hủy nó.” Diệp Ly lạnh nhạt nói.

Hàn Minh Nguyệt nhắm lại mắt, một lần nữa bình tĩnh mở mắt ra,

“Thiên Nhất các có người của các ngươi.”

Diệp Ly tán thưởng mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ tay, một gã nam tử áo xám từ ngoài cửa đi đến, bình tĩnh nhìn lướt qua Tô Túy Điệp và Hàn Minh Nguyệt khẽ biến sắc, sau đó cung kính cúi đầu về phía Diệp Ly rồi nói: “Thuộc hạ Ám Tứ, bái kiến Vương phi.” Diệp Ly mỉm cười, gật đầu nói: “Đứng dậy đi, mấy ngày nay cực khổ ngươi rồi.” Ám Tứ cung kính nói: “Không thể hoàn thành mệnh lệnh của Vương phi, thuộc hạ thất trách không dám nói khổ.” Diệp Ly nói: “Ngươi làm rất tốt, giống như Trác Tĩnh, Lâm Hàn, bắt đầu từ hôm nay ngươi không còn là ám vệ nữa. Ám Tứ lần nữa cúi đầu nói: “Thuộc hạ Vệ Lận bái kiến Vương phi.”

Sắc mặt Hàn Minh Nguyệt xám trắng, nhìn Vệ Lận hờ hững nói: “Ngươi là ám vệ của Định Vương phủ?”

Vệ Lận đứng dậy, nhìn Hàn Minh Nguyệt nói: “Đúng vậy, mấy ngày nay làm phiền Các chủ chiếu cố rồi.”

Hàn Minh Nguyệt nụ cười thảm đạm, cũng không phải là chiếu cố đến sao? Chính là thời gian chưa tới nửa năm hắn đề bạt một người không có danh tiếng gì làm tay trái tay phải mình tín nhiệm nhất. Cố nhiên là bởi vì đối phương từng liều chết cứu mình một lần, lại càng bởi vì chính mình thưởng thức tài hoa cùng với năng lực của đối phương. Có chút vô lực quay đầu lại nhìn Diệp Ly nói: “Không nghĩ tới ám vệ của Định quốc Vương phủ đã đạt được trình độ như vậy rồi, hay là do người bên cạnh Vương Phi càng xuất chúng?” Hắn từng cùng Mặc Tu Nghiêu tương giao rất sâu, đương nhiên cũng hơi am hiểu về ám vệ của Định Vương phủ. Nhưng năng lực cùng với thủ đoạn của Vệ Lận rõ ràng vượt qua ám vệ quá nhiều. Lúc ban đầu hắn cũng hoài nghi tới Vệ Lận có phải là người của Trấn Nam Vương hoặc là Bạch gia của Tây Lăng không, thậm chí Tây Lăng Hoàng thậm chí mật thám những thế lực khác phái tới, nhưng cuối cùng lại chứng minh hắn hoàn toàn không có bất cứ quan hệ nào với những người này, cho nên hắn bỏ ra tín nhiệm của mình, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới hắn lại là người của Định Quốc Vương phủ.

Diệp Ly lại cười nói: “Hàn công tử khen nhầm. Mời Hàn công tử đi

xuống đi, có lẽ Vương gia rảnh rỗi sẽ cùng Hàn công tử hàn huyên một chút. Người của công tử ở Tây Bắc . . . Công tử sẽ không cần phí tâm. Hao tâm tổn trí cũng vô dụng không phải sao?"

Hàn Minh Nguyệt á khẩu không trả lời được, hồi lâu mới nói: "Vương phi cao minh, Hàn Minh Nguyệt chịu thua."

Diệp Ly cười yếu ớt không nói, phất tay làm cho người ta đưa đi.

Chương 155: Tồn vong của Thiên Nhất các

Nhìn hai gã thị vệ đi về phía của mình, nhìn lại mấy người đứng ở bên cạnh Diệp Ly, Hàn Minh Nguyệt than nhẹ một tiếng cũng không có cố gắng phản kháng mà là thúc thủ chịu trói. Ở thời điểm vấn đề không có liên quan đến Tô Túy Điệp thì Hàn Minh Nguyệt luôn luôn là người thông minh, dĩ nhiên hắn biết tình thế trước mắt coi như là phản kháng cũng chỉ phí công mà thôi. Có chút áy náy nhìn Tô Túy Điệp, Hàn Minh Nguyệt nhẹ giọng nói: "Túy Điệp, thoạt nhìn chúng ta còn phải ở phủ Thái Thú mấy ngày nữa rồi." Tô Túy Điệp cắn răng, ôm hận nhìn chằm chằm Diệp Ly ngồi khoan thai, trợn mắt nhìn Hàn Minh Nguyệt một cái nói: "Ngươi cho tới bây giờ sẽ không hoàn thành qua một chuyện! Khó trách Vương gia nói ngươi thành sự không đủ bại sự có thừa!"

Hàn Minh Nguyệt khổ sở cúi đầu, Diệp Ly nhìn hai người trước mắt, thở dài nói: "Đáng giá sao?"

"Khi đã chọn, cũng không nói đáng giá hay không." Hàn Minh Nguyệt lạnh nhạt nói, hướng về phía Diệp Ly chắp tay thẳng xoay người tùy ý thị vệ mang đi.

Diệp Ly bình tĩnh đánh giá cô gái tuyệt sắc trước mắt, trải qua kinh diễm lúc ban đầu, lại trải qua đủ loại hình dáng của Tô Túy Điệp mấy ngày nay, dần dần làm cho người ta sinh ra một tia lạnh nhạt vô vị với dung nhan tuyệt mỹ kia. Diệp Ly nhìn nàng khẽ nhếch khóe môi, mỹ nhân đệ nhất Đại Sở. . . chẳng qua cũng chỉ như thế. Trên dung mạo đúng là gặp may mắn, nhưng lại tựa hồ thiếu hụt một chút cảm giác làm cho người ta lưu luyến không thôi. Có lẽ hi vọng vĩnh viễn cũng là tốt nhất, thế nhân đều nhớ được danh tuyệt sắc Sở kinh kinh động thiên hạ kia, mà Tô Túy Điệp qua đời quá sớm càng làm cho cái tuyệt sắc ấy bịt kín một tầng mạng che mặt thần bí. Nhưng

thời điểm người thật xuất hiện ở trước mắt, lại làm cho người ta không khỏi có chút mất mát nhàn nhạt. Mỹ nhân đệ nhất thiên hạ. . . Không gì hơn cái này.

Tô Túy Điệp rõ ràng nhận thấy được ánh mắt đánh giá của Diệp Ly, nếu như vừa mới bắt đầu nàng còn có một chút âm thầm đắc ý mà nói. Dần dần khi nàng nhận thấy được trong đánh giá của Diệp Ly toát ra một loại xem thường, sẽ làm cho nàng không khỏi tức giận trong lòng. Nhẫn nại hồi lâu, rốt cục không nhịn được nổi giận nói: "Ngươi nhìn cái gì! ?" Diệp Ly như không có chuyện gì xảy ra thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói: "Bạch Quý phi còn có việc sao? Có rảnh rỗi trở về phòng nghỉ ngơi đi, Bản phi cáo từ."

Tô Túy Điệp hừ nhẹ một tiếng, xoay người đi trở về phòng.

Diệp Ly cười nhạt, cũng đi theo đứng dậy đi ra ngoài. Đám người Tần Phong đi theo phía sau nàng, Diệp Ly vừa đi vừa hỏi: "Phía ngoài thế nào?" Vệ Lận nói: "Vương Phi xin yên tâm, tất cả thế lực của Thiên Nhất các ở khu Tây Bắc đã một lưới bắt hết." Diệp Ly thỏa mãn gật đầu cười nói: "Mặc dù lúc trước Vương gia cũng nghĩ cách nhổ không ít cọc ngầm của Thiên Nhất các, nhưng vẫn có không ít cá lọt lưới. Cũng không có gì cả, nhưng hôm nay hai nước giao chiến bên trong Tây Bắc tồn tại cỗ thế lực này cũng làm cho người ta rất nhức đầu. Lần này làm phiền Vệ Lận rồi." Vệ Lận cúi đầu cười nhạt nói: "Đây là chuyện thuộc bổn phận của thuộc hạ." Trác Tĩnh vỗ bả vai Vệ Lận cười nói: "Tiểu Tứ, ngươi cũng không cần khiêm nhường. Vương phi nói không sai, lần này nếu không phải có ngươi, chúng ta bắt được Hàn Minh Nguyệt cần phải phí không ít khí lực. Nhưng lúc cần gấp nhất thì ngươi cuối cùng đã trở lại, huynh đệ chúng ta có thể ở cùng một chỗ, nếu lão Đại trở lại thì càng tốt hơn."

Vệ Lận ngẩng đầu nhìn Diệp Ly một cái, Diệp Ly mỉm cười nói: "Có lời gì nói thẳng."

Vệ Lận nói: "Thuộc hạ hai tháng trước gặp mặt Đại ca một lần."

Diệp Ly khẽ nhướng mày, ý bảo hắn nói tiếp. Vệ Lận nói: "Thuộc hạ định mượn thế lực Thiên Nhất các điều tra Diêm Vương các và Bệnh thư sinh. Sau lại nhận được một chút tin tức linh tinh, liền

mượn cớ đi biên quan một chuyến, vừa lúc đụng phải đại ca. Có điều y theo Vương Phi ra lệnh, thuộc hạ cũng không có cùng hắn quen biết nhau, cũng không có nói gì." Diệp Ly gật đầu nói: "Thoạt nhìn Ám Nhất làm không tệ?" Vệ Lận cười nhạt nói: "Thuộc hạ nhìn không tồi, dựa vào Vương phi dạy, thuộc hạ lúc ấy thấy hình như đại ca đã là giáo úy rồi." Trác Tĩnh sách một tiếng, nói: "Quan hàm giáo úy mặc dù không lớn nhưng mới chỉ mấy tháng mà lão Đại có thể hỗn đến nước này, không hổ là lão Đại. Nói không chừng thêm thời gian hai năm nữa lão Đại cũng có thể biến thành tướng quân đấy." Tần Phong xuất thân Hắc Vân kỵ cười nhạo nói: "Đừng có nằm mơ, từ binh lính bình thường thăng lên giáo úy không khó, nhưng muốn từ giáo úy thăng làm tướng quân thì chuyện này cũng không phải chỉ trải qua một hai bước, không có mười năm tám năm ngươi đừng suy nghĩ. Phượng Tam công tử từ mười mấy tuổi đã đi theo Vương gia vào sinh ra tử, bây giờ còn chỉ là phó tướng đây."

Trác Tĩnh hoàn toàn không thèm để ý, "Phó tướng cũng được mà, ngươi có thể hai ba tháng lên tới giáo úy?"

Tần Phong mặc nhiên im lặng, hắn quả thật không thể.

Diệp Ly mỉm cười ngăn trở trận chiến nước miếng giữa mấy thuộc hạ, cười nói: "Trước không cần đi quản Ám Nhất, thủ vệ nơi Hàn Minh Nguyệt sắp xếp xong xuôi sao?" Tần Phong cung kính đáp: "Bẩm Vương phi, đã sắp xếp xong xuôi. Chỉ là. . . Thuộc hạ không rõ, vì sao không để Hàn Minh Nguyệt vàTô Túy Điệp nhốt ở một chỗ? Tách ra hai nơi, trống rỗng lãng phí rất nhiều binh lực, hiện tại thủ vệ phủ Thái Thú chúng ta binh lực cũng không quá đầy đủ." Đôi mắt Diệp Ly trong veo thâm thúy, cười nói: "Đặt ở cùng nhau làm cho người ta tận diệt làm sao bây giờ? Ngươi yên tâm là được, nếu ta là Trấn Nam Vương thì ta sẽ không phái người tới cứu Tô Túy Điệp . Cho nên. . . người bên phía Tô Túy Điệp có thể giảm một chút bí mật thả vào bên phía Hàn Minh Nguyệt." Thấy thuộc hạ không giải thích được, Diệp Ly cười nói: " Nếu Trấn Nam Vương thật sự để Bạch quý phi trong lòng thì sao lại để cho nàng ta một thân một mình đi Tín Dương đây? Bạch Quý phi bị chúng ta nhốt lâu như vậy, các ngươi

nhìn đến Trấn Nam Vương có động tĩnh gì chưa?"

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, "Vậy Hàn Minh Nguyệt bên kia. . . . ."

Diệp Ly cười đến càng thêm khoái trá , "Chưa cứu được Tô Túy Điệp, cho dù Bản phi hiện tại để Hàn Minh Nguyệt đi, hắn cũng sẽ không đi ." Tần Phong lúc này mới hiểu rõ, "Vương phi muốn dùng Tô Túy Điệp kiềm chế Hàn Minh Nguyệt." Diệp Ly có chút bất đắc dĩ thở dài nói: "Có thể nói như thế. Chăm sóc Tô Túy Điệp, nàng ta bây giờ còn không thể chết được."

"Khởi bẩm Vương gia. . . Hàn công tử mất đi liên hệ rồi." Trong doanh trướng đại doanh Tây Lăng, thuộc hạ cung kính bẩm báo nói.

Bút lông sói trong tay Trấn Nam Vương có chút dừng lại, "Thiên Nhất các như thế nào?"

Thuộc hạ do dự một chút, nói: "Thiên Nhất các tối ngày hôm qua đã hoàn toàn mất đi tin tức. Theo thuộc hạ chứng kiến . . . Chỉ sợ là dữ nhiều lành ít." Trấn Nam Vương nhắm mắt lại, tựa hồ bình ổn tức giận trong lòng, trong giọng nói bình tĩnh lại như cũ ẩn chứa từng sợi sát cơ, "Truyền lệnh của Bản vương, trừ binh mã vây công Tín Dương, còn lại tất cả binh mã toàn lực tiến công tất cả thành trì Tây Bắc cho Bản vương, Bản vương phải biến Tín Dương thành một ngọn cô thành!"

"Thuộc hạ tuân lệnh." Nhìn thuộc hạ lui ra ngoài, sắc mặt bình tĩnh của Trấn Nam Vương mới âm trầm xuống, cắn răng nói: "Hàn Minh Nguyệt, ngươi cái tên ngu xuẩn này!"

So với Trấn Nam Vương nộ khí đằng đằng, Hàn Minh Nguyệt lúc này lại lộ ra vẻ bình tĩnh và nhàn nhã như đi chơi. Mặc Tu Nghiêu bước vào trong sân tựu thấy Hàn Minh Nguyệt thản nhiên ngồi ở dưới cửa một mình một người hướng về phía bàn cờ dang dở tự chơi. Nghe được tiếng bước chân, cũng không ngẩng đầu lên cười nói: "A Nghiêu, tới đây đánh ván cờ như thế nào?" Mặc Tu Nghiêu đi tới ngồi xuống, nắm lên quân đen tùy ý hướng lên trên bàn cờ để xuống, Hàn Minh Nguyệt có chút hăng hái nhíu mày, cờ trắng trong tay đặt xuống. Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh, cầm lên một viên cờ đen đặt

xuống, hai người ngươi tới ta đi đặt xuống. Thời gian không quá nửa nén hương, vốn là khó hoà rốt cuộc cũng đã là nghiêng về – một bên, trên bàn cờ quân trắng bị tổn thất một mảng lớn. Hàn Minh Nguyệt thở dài nói: " Quân cờ của A Nghiêu có sát khí."

"Ngươi cũng càng ngày càng không tiến triển." Mặc Tu Nghiêu lãnh đạm nói.

Đối mặt với bạn tốt ngày xưa đánh giá như thế, Hàn Minh Nguyệt cũng không để ý. Cười nhạt nói: "Ta không giống với ngươi, trời sanh liền không phải là người có thể Đoạn tình Tuyệt yêu." Đoạn tình Tuyệt yêu? Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng cười một tiếng, đối với lời của hắn xì mũi coi thường. Hắn cũng không tự xưng là tình thánh, nhưng cũng không phải là người chân chính không tình cảm lãnh huyết vô tình. Chỉ là người có thể làm cho hắn tỉ mỉ che chở xuất hiện quá muộn thôi, mà quan trọng hơn hết là hắn biết cái gì gọi là có cái nên làm và có cái không nên làm, hắn hiểu hơn hạng người gì đáng giá che chở hạng người gì phải bỏ qua. Người Mặc gia chưa bao giờ có người không có chút nguyên tắc nào giao ra tình cảm của mình, cho nên đối với sự si tình của Hàn Minh Nguyệt thì Mặc Tu Nghiêu không có nửa điểm cảm động, có chẳng qua là khinh thường.

"Bản vương nghĩ đến ngươi không phải là tìm Bản vương tới để ôn chuyện ?" Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói.

Hàn Minh Nguyệt gật đầu, nói: "Ngươi đã phát hiện bố cục của Trấn Nam Vương rồi?" Mặc Tu Nghiêu không đáp, chẳng qua là nhàn nhạt nhìn hắn. Hàn Minh Nguyệt cười nói: "Hôm nay ta đã ở trong tay ngươi, ngươi không cần đề phòng ta như vậy. Hôm nay cả Tín Dương đều ở trong tay Định Vương phi, kia thân là Định Quốc Vương Gia hiển nhiên muốn làm chút chuyện quan trọng hơn. Ta nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có chuyện này càng thêm quan trọng so với Tín Dương trước mắt. Nhưng. . . Bản thân ta có chút kỳ quái, nếu như ngươi đã biết rồi, tại sao còn án binh bất động?" Nhìn Mặc Tu Nghiêu trầm mặc đánh cờ, Hàn Minh Nguyệt trầm ngâm chốc lát chợt nói: "Là bởi vì Mặc Cảnh Kỳ? Ta vốn cho là Trấn Nam Vương chẳng qua là liên hệ Mặc Cảnh Lê và Nam Chiếu thôi, không nghĩ tới Mặc

Cảnh Kỳ cũng sảm vào một cước. Như thế ngươi cũng quả thật phải cẩn thận một chút. Nói không chừng ngay cả Bắc Nhung cũng tới tham gia náo nhiệt đấy. Tu Nghiêu, ta cũng bắt đầu tò mò ngươi sẽ làm thế nào để phá ván cục đã định này của Trấn Nam Vương rồi."

Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng cười một tiếng, nói: " Nếu ngươi biết nhiều như vậy, thì nên biết ta tới tìm ngươi không phải là vì đánh cờ ."

Hàn Minh Nguyệt lười biếng cười nói: "Ta không nói tin tức ngươi đã biết cho Trấn Nam Vương, chẳng lẽ còn không đủ sao?"

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nhìn hắn, Hàn Minh Nguyệt bất đắc dĩ nhún vai, nói: "Thế lực của Thiên Nhất các ở Đại Sở đã bị ngươi chỉnh thất linh bát lạc, lần này ta trở lại đang định thu thập một phen đây. Ngươi bây giờ cầm đi cũng vô dụng." Mặc Tu Nghiêu cười lạnh nói: "Bản vương không cần Thiên Nhất các." Hàn Minh Nguyệt ngẩn ra, có chút nghi hoặc nhìn Mặc Tu Nghiêu, chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu hờ hững nói: "Nhận lấy đồ trong tay người phản quốc, Bản vương không dám dùng." Hàn Minh Nguyệt cười khổ, "Quả nhiên là không phải là người một nhà không vào một cửa. Nói giống hệt Định Vương Phi. Vậy ngươi muốn như thế nào?"

Mặc Tu Nghiêu nói: "Bản vương muốn thế gian này không còn tồn tại Thiên Nhất các!"

Hàn Minh Nguyệt chấn động, con cờ cầm trong tay rơi xuống trên mặt bàn cờ, làm rối loạn ván cờ. Ngẩng đầu lên, nhìn dung mạo anh tuấn lãnh đạm mà bình tĩnh của Mặc Tu Nghiêu, Hàn Minh Nguyệt lắc đầu cười khổ, "Tu Nghiêu, không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền kinh thiên động địa. Ngươi cũng biết Thiên Nhất các một khi biến mất, sẽ dẫn tới bao nhiêu rối loạn?" Thiên Nhất các cũng không phải là tiểu bang phái bừa bãi vô danh, tiểu thương hội, mà được xưng là tổ chức tình báo đệ nhất thiên hạ. Cho dù sau khi bị Mặc Tu Nghiêu toàn lực đả kích thế lực ở Đại Sở bị hao tổn rất nặng, nhưng tổ chức bình thường vẫn không thể bằng được. Một khi Thiên Nhất các không có ở đây, liền ý nghĩa những thế lực âm thầm trong thiên hạ này sắp sửa một lần nữa tẩy bài.

Chương 156: Giá trị của Tô Túy Điệp

Trong phòng yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng từng viên cờ mà Mặc Tu Nghiêu thong thả đặt lên bàn cờ. Cho đến khi Hàn Minh Nguyệt cho là Mặc Tu Nghiêu sẽ không trả lời, thì mới nghe thấy hắn hờ hững nói: "Vậy thì như thế nào?"

Hàn Minh Nguyệt bất đắc dĩ cười, đúng vậy, vậy thì như thế nào? Cho dù giang hồ, triều đình và dân chúng loạn thành một đống, thì có quan hệ gì với Định Quốc Vương phủ của hắn chứ? Hơn nữa, bởi vì thế lực của Thiên Nhất các ở Đại Sở thưa thớt, nên Đại Sở cũng sẽ bị ảnh hưởng nhỏ nhất. Mà thậm chí Định Quốc Vương phủ còn có thể nhân cơ hội mà đưa người của mình vào. Lấy tay nâng trán, Hàn Minh Nguyệt suy tư một lúc lâu, mới ngẩng đầu lên nhìn về phía người đã từng là bạn tốt của mình, "Vậy ta sẽ nhận được gì?"

Mặc Tu Nghiêu nở nụ cười lãnh đạm, "Bản vương thả cho ngươi một con đường sống, chẳng lẽ còn không phải đã có lợi cho ngươi rồi sao?"

Hàn Minh Nguyệt cười. Hắn luôn có thói quen cho rằng Mặc Tu Nghiêu sẽ không giết hắn, nhưng lại luôn quên mất, giao tình giữa bọn họ đã không còn như trước từ khi hắn lựa chọn phản bội. Nhìn Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh lạnh nhạt trước mặt, đột nhiên Hàn Minh Nguyệt hiểu ra… Nếu như mình không đồng ý, thì Mặc Tu Nghiêu thật sự sẽ không hạ thủ lưu tình. Bất đắc dĩ nhún vai, Hàn Minh Nguyệt nói: "Hình như thật sự ta không có lựa chọn nào khác." Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh nhìn bàn cờ trước mặt, Hàn Minh Nguyệt nhíu nhíu mày, hỏi: "Ngươi muốn xử trí Túy Điệp như thế nào?"

Thần sắc bình tĩnh trên mặt của Mặc Tu Nghiêu rốt cục xuất hiện một tia biến hóa, hắn khẽ nhíu mày, trên dung nhan tuấn mỹ lộ ra bên ngoài mặt nạ rõ ràng viết chán ghét, "Đấy là chuyện của A Ly, Bản

vương không có hứng thú biết.” Trong lời nói, rõ ràng hoàn toàn giao sống chết của Tô Túy Điệp cho Diệp Ly.

“Ngươi thật sự không để ý đến Túy Điệp sao?” Hàn Minh Nguyệt chăm chú nhìn hắn ta, trầm giọng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn hắn ta, trong mắt hiện lên đùa cợt nhàn nhạt, “Nếu Bản vương thật sự để ý nàng ta, ngươi cho rằng, các ngươi còn có thể sống đến bây giờ sao?” Chính bởi vì hắn không thương Tô Túy Điệp, cho nên lúc Tô Túy Điệp ra đi cùng với Hàn Minh Nguyệt, hắn mới buông tha cho bọn họ, thậm chí còn giải quyết tốt hậu quả giúp bọn họ. Nhưng lại không nghĩ được rằng, Tô Túy Điệp ra đi cùng với Hàn Minh Nguyệt cũng chỉ vì muốn tránh khỏi lửa giận của hắn mà thôi. Sau khi rời khỏi Sở kinh, Tô Túy Điệp liền không chút do dự bỏ rơi Hàn Minh Nguyệt trực tiếp đi Tây Lăng, sau đó trở thành nữ nhi của Bạch gia Tây Lăng, quý phi Tây Lăng. Từ đầu tới cuối, Hàn Minh Nguyệt cũng chỉ là một người bị lợi dụng mà thôi.

Hàn Minh Nguyệt hâm mộ nhìn Mặc Tu Nghiêu, nhàn nhạt cười nói: “Có đôi khi ta thật sự rất hâm mộ ngươi, có thể nói chúng ta đã quen biết nhau từ nhỏ. Lần đầu tiên nhìn thấy Túy Điệp, ta đã thích nàng, nhưng mà ánh mắt của nàng ấy thì lại vẫn luôn đuổi theo ngươi. Mà ngươi thì… Thành thật mà nói, lúc trước ta chưa từng phát hiện được có người nào hay thứ gì mà ngươi chân chính để ý. Ngoại trừ Định Quốc Vương phủ, phụ thân và Đại ca của ngươi.” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, “Ngươi đang oán trách, lúc trước Bản vương không đối xử tốt với các ngươi, nên mới làm cho các ngươi phản bội sao?”

Hai chữ “phản bội” hời hợt lại làm cho Hàn Minh Nguyệt khẽ biến sắc. Phản bội bằng hữu và huynh đệ tốt nhất mà kiếp này từng nhận định, là áy náy và tội lỗi vĩnh viễn không cách nào nói rõ trong lòng hắn, khẽ lắc đầu, “Không, Nhị công tử Định Quốc Vương phủ… Phong lưu, phóng khoáng, tiêu sái, thoải mái, đối xử với bằng hữu lại càng hiệp can nghĩa đảm, trọng tình trọng nghĩa. Nhưng mà… Tu Nghiêu, ngươi biết không, từ lúc mới bắt đầu, ta đã biết ngươi không

thương Túy Điệp.” Nói đến chỗ này, không biết nhớ ra cái gì, đột nhiên Hàn Minh Nguyệt nở nụ cười. Thấy được ánh mắt của Mặc Tu Nghiêu quăng tới, Hàn Minh Nguyệt cười càng thêm vui vẻ, “Ngươi đối xử với Túy Điệp rất tốt, có cái gì tốt cũng sẽ đưa cho nàng ấy, nàng ấy muốn cái gì, thì chỉ cần hợp lý, ngươi cũng nhất định sẽ làm được cho nàng ấy. Không giống với các đệ tử thế gia khác, ngươi chưa bao giờ quyến luyến trong bụi hoa, chưa bao giờ đi gặp các cô gái khác, tỷ như vị quý phi danh mãn kinh thành lúc trước kia. Nhưng mà… Ngươi cũng chưa từng nghiêm túc nhìn Túy Điệp. Một giai nhân tuyệt sắc như vậy, trong mắt của ngươi lại phảng phất như không khác gì các cô gái bình thường khác trên thế gian vậy. Lúc mà cả ta và Phượng Tam đều giãy dụa trong tình yêu của chính mình vào cái tuổi đó, thì ngươi lại siêu thoát ra ngoài hoàn toàn, giống như căn bản không phải là người của thế gian này. Khi đó ta liền nghĩ… có lẽ ta cũng không phải không có cơ hội.”

Mặc Tu Nghiêu nhớ lại thời tuổi trẻ khinh cuồng lúc mười lăm mười sáu tuổi đó, cũng không thể không hoài niệm, “Có lẽ bởi vì không gặp được đúng người… Nếu như lúc ấy, ngươi trực tiếp nói cho ta biết, mà Tô Túy Điệp cũng đồng ý, thì ta sẽ thành toàn cho các ngươi.” Nhớ lại chuyện cũ, Mặc Tu Nghiêu không thể không thừa nhận rằng, Hàn Minh Nguyệt nói rất đúng, hắn cũng không cảm thấy tức giận việc Hàn Minh Nguyệt biểu hiện rõ ràng có ý nghĩ đặc biệt với vị hôn thê của hắn. Chỉ cần không phải là A Ly của hắn, chỉ cần đối phương cũng đồng ý, thì hắn cũng không cảm thấy mất mặt khi thành toàn cho hai người có tình. Dĩ nhiên, Hàn Minh Nguyệt và Tô Túy Điệp là không thể nào, bởi vì từ đầu tới cuối, người mà Tô Túy Điệp muốn cũng không phải là Hàn Minh Nguyệt. Có lẽ hắn thật sự vô tình, nhưng đó là bởi vì còn chưa gặp được người mà hắn muốn thôi.

“Nhưng mà… Ta đã quên… Cho dù không phải ngươi, cũng không nhất định phải là ta.” Trong lời nói của Hàn Minh Nguyệt phát ra một tia thống khổ và quấn quýt. Khi tâm tình của hắn đang vừa áy náy vừa vui sướng quấn quýt vì đã mang được cô gái yêu quý nhiều

năm ra khỏi kinh thành, thì hắn mới phát hiện, thì ra phản bội bạn tốt cũng không phải là thống khổ nhất. Mà là khi hắn phát hiện, cô gái mà mình yêu quý cũng không phải là người như mình đã từng tưởng tượng, nhưng mình lại vẫn chỉ có thể hãm sâu vào trong đó mà không có cách nào tự thoát ra được, "Ta thật sự rất hâm mộ ngươi… Tu Nghiêu, cho Túy Điệp một con đường sống đi. Ta cầu xin ngươi……"

"Hàn công tử tính lấy cái gì để đổi lấy mạng của Tô Túy Điệp đây?" Giọng nói thanh linh dễ nghe của Diệp Ly vang lên ở ngoài cửa.

Mặc Tu Nghiêu thả con cờ trong tay xuống, đứng dậy đi tới cửa, nắm tay Diệp Ly đi vào, cúi đầu hỏi: "Làm sao lại rảnh rỗi mà tới đây?" Diệp Ly cười nhạt, nhìn Hàn Minh Nguyệt, cười nói: "Xem ra ở trong mắt Trấn Nam Vương, Hàn công tử còn đáng giá hơn mỹ nhân đệ nhất thiên hạ nhiều." Hàn Minh Nguyệt cười khổ, "Vương phi nói đùa rồi. Không phải Vương phi cũng biết rõ sao? Ta sẽ không chạy trốn." Diệp Ly nghiêng đầu nhìn Hàn Minh Nguyệt than thở, "Hỏi thế gian tình là gì…. Nếu không phải hiện tại là tình huống đặc thù, thì Bản phi thật sự không đành lòng làm khó công tử Minh Nguyệt."

Hàn Minh Nguyệt cúi đầu không nói, hắn đã luân lạc tới mức người khác phải thương hại rồi sao?

"Vương phi muốn tại hạ lấy cái gì để đổi đây? Mới vừa rồi, tại hạ mới vừa giao dịch với Vương gia một lần, hiện tại cũng không còn gì nữa." Hàn Minh Nguyệt buông tay, nhìn Diệp Ly cười nói.

Diệp Ly mím môi cười nói: "Nói lời này… chính Hàn công tử cũng không tin được đi? Thỏ khôn có ba hang, Hàn công tử là người thông minh, thì làm sao lại ném tất cả ở Thiên Nhất các chứ?" Hàn Minh Nguyệt không cười được nữa, nhìn Diệp Ly đang nở nụ cười dịu dàng trước mắt, thở dài nói: "Tu Nghiêu có thể cưới được Vương phi, thật sự phúc khí tốt." Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Cám ơn ngươi đã khen." Hàn Minh Nguyệt không nói gì, lấy một khối ngọc bội ra từ trong ngực, ném qua, rồi nói: "Nếu Vương phi đã nắm chắc như vậy, thì cái này… Nói vậy cũng biết dùng như thế nào đi?" Hiển nhiên

Diệp Ly hết sức hài lòng với ngọc bội trên tay, mỉm cười nói: “Hàn công tử ra tay quả nhiên hào phóng. Hàn công tử đã như thế, vậy thì Bản phi cũng không phải người hẹp hòi, đợi đến khi Tín Dương được giải vây, thì công tử có thể mang Tô tiểu thư rời đi.” Nhận được thứ mình muốn, Diệp Ly cũng không kêu Tô Túy Điệp là Bạch quý phi làm cho Hàn Minh Nguyệt khó chịu nữa.

Hàn Minh Nguyệt nhướng mày nói: “Tại sao không phải là hiện tại?”

Diệp Ly nở nụ cười hiền hòa mà vô tội, “Ta cũng suy nghĩ cho Hàn công tử, đương nhiên, nếu như Hàn công tử muốn mau chóng rời đi, vậy thì Bản phi cũng sẽ không ngăn cản.”

Hàn Minh Nguyệt trầm mặc một hồi lâu, sau đó, mới chắp tay nói: “Như vậy thì đành quấy rầy Vương phi.”

Rời khỏi sân của Hàn Minh Nguyệt, hai người nắm tay mà đi. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn Diệp Ly đang vuốt ve ngọc bội trong tay, nhẹ giọng nói: “Vì sao A Ly muốn thả Hàn Minh Nguyệt và Tô Túy Điệp?” Diệp Ly ngẩn ra, nhướng mày nói: “Không phải Vương gia không định lấy mạng của bọn họ sao?” Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, nói: “Mạng của bọn họ thì đáng gì? Muốn hay không thì chỉ cần một câu nói mà thôi.” Ở trong lòng Diệp Ly than thở, được rồi, là nàng hiểu lầm, cho rằng Mặc Tu Nghiêu không đành lòng lấy mạng của Hàn Minh Nguyệt và Tô Túy Điệp, nhưng lại không tiện mở miệng nói ra. Ở chung lâu như vậy, làm sao nàng lại cho rằng, Mặc Tu Nghiêu là người không quả quyết như vậy đây? Quả nhiên… Nàng bị ảnh hưởng bởi Tô Túy Điệp sao?

“Nhìn ở mặt ngoài, thì tốt hơn vẫn nên giữ lại Hàn Minh Nguyệt. Nếu đã giữ lại Hàn Minh Nguyệt, thì không thể không giữ lại Tô Túy Điệp. Nếu không, chỉ sợ Hàn Minh Nguyệt thật sự muốn trở mặt thành thù, Tô Túy Điệp cũng là pháp bảo kiềm chế Hàn Minh Nguyệt tốt nhất.” Suy nghĩ một chút, Diệp Ly nhẹ giọng cười nói: “Huống chi, chúng ta cũng đã lấy được đủ nhiều rồi, những đồ này hoàn toàn đủ để mua hai cái mạng của Hàn Minh Nguyệt và Tô Túy Điệp, không phải sao?”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, nhìn ngọc bội trong tay nàng, hơi ngạc nhiên nói: “Thứ tốt gì mà làm cho A Ly vui vẻ đến như vậy?”

Diệp Ly cười nói: “Chẳng lẽ chàng không muốn biết, nhiều năm như vậy, tiền của Thiên Nhất các chạy đi đâu sao? Hàn Minh Nguyệt được xưng là yêu tiền như mạng, vậy thì tiền trong tay hắn sẽ ít sao? Nhưng mà hiện nay tiền bị chúng ta tịch thu được ở Hàn gia hay các nơi thuộc Thiên Nhất các trong Đại Sở cũng không tìm được bao nhiêu không phải sao?” Mặc Tu Nghiêu hơi ngoài ý muốn nhìn ngọc bội, “Tài sản của Hàn Minh Nguyệt?” Diệp Ly cười nói: “Không chỉ tiền, mà còn có lương thảo, vải vóc, binh khí, dược liệu… Hàn Minh Nguyệt không hổ là Hàn Minh Nguyệt, bàn về kiếm tiền, hắn lợi hại hơn Minh Tích rất nhiều. Chỉ tiếc… thỉnh thoảng đầu óc lại bị có vấn đề.” Nói đến đây, Diệp Ly không thể không tiếc hận. Ở trên đời này, trong những người mà nàng gặp, bao gồm Lãnh Hạo Vũ, còn có những gia tộc như Phượng gia, còn không có một người có thủ đoạn kiếm tiền như Hàn Minh Nguyệt. Sau khi nàng thấy được kết quả mà Vệ Lận điều tra cũng không nhịn được cảm thấy đáng tiếc, nếu như Hàn Minh Nguyệt không bị Tô Túy Điệp liên lụy, thì nàng cũng sẽ không để ý mà hợp tác với hắn. Hiện tại, nếu đã hợp tác không được, thì nàng cũng phải lấy đi một phần.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, “Hàn Minh Nguyệt muốn thừa dịp chiến loạn nổi lên bốn phía mà kiếm tiền sao?” Có thể làm cho A Ly động tâm, có thể nghĩ được, rốt cuộc Hàn Minh Nguyệt tích trữ nhiều đến bao nhiêu.

“Trong loạn thế, người tinh mắt thì không lo không phát tài được.” Diệp Ly cười nói.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Nếu A Ly đã nói như vậy, thì giữ lại bọn họ cũng không sao. Nhưng mà, tốt nhất nàng vẫn nên sai người chú ý đến Tô Túy Điệp nhiều hơn.” Diệp Ly kinh ngạc nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, Mặc Tu Nghiêu cúi đầu, cười nói: “Ta biết, có phải A Ly cảm thấy Tô Túy Điệp không có bản lãnh gì hay không? Thật ra thì… Nếu như không có Tô Túy Điệp, thì căn bản Hàn Minh Nguyệt không bị cái gì uy hiếp cả? A Ly hiểu ý của ta không?”

Diệp Ly gật đầu, “Ta biết rồi, ta sẽ sai người chú ý Tô Túy Điệp.” Trong lúc vô tình quả thật nàng hơi xem thường Tô Túy Điệp, nhưng mà Mặc Tu Nghiêu nói cũng rất đúng, nếu như Tô Túy Điệp không có nửa điểm bản lãnh thì làm sao lại nắm chặt Hàn Minh Nguyệt nhiều năm như vậy đây?

Chương 157: Xuất chinh

Sau khi đạt thành hiệp nghị, Diệp Ly cũng hào phóng cho Hàn Minh Nguyệt có được tự do trong giới hạn nhất định. Cũng nể mặt Hàn Minh Nguyệt mà không sai người nhìn chằm chằm Tô Túy Điệp một tấc cũng không rời nữa, nhưng cũng hạn chế tự do của nàng ta ở trong một cái sân nho nhỏ. Hàn Minh Nguyệt là người thông minh, đương nhiên biết phải làm sao mới tốt nhất cho mình và Tô Túy Điệp. Quả thật Trấn Nam Vương rất coi trọng Hàn Minh Nguyệt, nhưng đó là bởi vì thế lực và tài phú mà Hàn Minh Nguyệt nắm giữ trong tay. Mà bây giờ Hàn Minh Nguyệt chỉ còn hai bàn tay trắng, thì chỉ sợ sẽ trở thành chỗ cho Trấn Nam Vương phát tiết lửa giận mà thôi. Với Tô Túy Điệp, Hàn Minh Nguyệt vẫn rất rõ ràng rằng, vô luận là Mặc Tu Nghiêu hay Diệp Ly thì cũng sẽ không nhẫn nại quá nhiều với nàng ấy, cho nên nếu như Hàn Minh Nguyệt muốn Tô Túy Điệp được an toàn, thì biện pháp tốt nhất chính là, tự mình phải trông chừng nàng ấy thật kỹ.

Lại một lần nữa lấy được thắng lợi khi quyết đấu với Trấn Nam Vương, nhưng tâm tình của Diệp Ly cũng không bởi vì vậy mà trở nên tốt hơn chút nào. Bởi vì nàng rất rõ ràng, thế cục hiện tại vẫn hết sức không có lợi cho Định Quốc Vương phủ. Nhìn tướng lãnh ra ra vào vào trong thư phòng của Mặc Tu Nghiêu mỗi ngày, trong lòng Diệp Ly rõ ràng, chia ly một lần nữa đang gần đến trước mắt.

Ba ngày sau, tin tức Giang Hạ bị vây một lần nữa lại truyền đến. Mặc Tu Nghiêu lẳng lặng nhìn cô gái uyển chuyển dịu dàng ngồi ở bên cạnh, trong đôi mắt mang theo áy náy và quyến luyến thật sâu. Bảy mươi vạn đại quân Mặc gia quân đã sẵn sàng chiến đấu, nhưng lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn lại do dự trước khi cất bước lên đường. Hắn chưa từng chán ghét, thống hận những thủ đoạn ích kỷ, ti tiện kia của Mặc Cảnh Kỳ như bây giờ, nếu như có thể, hắn hy

vọng, vô luận đi tới chỗ nào cũng có thể để cho A Ly của hắn đi theo bên cạnh mình. Diệp Ly hơi buồn cười nhìn nam nhân hiếm khi lộ ra tính trẻ con trước mắt, đưa tay vuốt ve gương mặt tuấn tú của hắn, nhẹ giọng nói: “Chàng nên lên đường rồi, chàng yên tâm, vô luận Tín Dương và Giang Hạ, hay cả Tây Bắc, thì ta cũng sẽ bảo vệ thật tốt thay chàng.”

Mặc Tu Nghiêu đưa tay ôm thật chặt nàng vào lòng, trong ánh mắt hầu như chưa bao giờ rơi nước mắt, lại hơi ươn ướt và đỏ lên, nhưng hắn lại không muốn để cho vợ của hắn phát hiện mềm yếu chốc lát này của mình. Có khi… Yêu cũng không cần phải nói ra, có đôi khi, có một số hành động còn biểu đạt sâu sắc hơn những lời yêu thương trên miệng kia.

“A Ly…….”

Diệp Ly mím môi, nhàn nhạt cười yếu ớt, giơ tay lên ôm lại hắn, “Chàng không tin ta sao?”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, “Trên thế gian này, nếu như ngay cả A Ly cũng không thể tin, thì ta còn có thể tin tưởng người nào đây?”

“Đã như vậy, thì cứ yên tâm đi làm chuyện mà chàng nên làm đi.” Diệp Ly đỡ vai hắn, ngẩng đầu lên, nghiêm mặt nói. Trời sinh nàng cũng không phải là người thích dây dưa quấn quýt, cho dù không muốn chia ly, nhưng trong lòng vẫn hiểu, có một số việc bắt buộc phải làm. Đã như vậy, nàng sẽ vì hắn mà bảo vệ cho vùng đất Tây Bắc ngàn dặm này, để cho hắn không còn lo lắng nữa. Trời cao đã đặt trọng trách đủ nặng lên trên người nam nhân này, nếu nàng đã lựa chọn hắn, vậy thì hãy để nàng chia sẻ với hắn đi, “A Ly, đợi khi cuộc chiến này kết thúc, ai cũng sẽ không thể làm cho nàng rời khỏi bên cạnh ta nữa.” Mặc Tu Nghiêu cắn răng nói, hung hăng hôn đôi môi thơm ngát mang theo mùi thơm của người trong lòng. Nụ hôn thắm thiết kéo dài cho đến khi hai người đều không thể thở được, Diệp Ly nhẹ giọng cười nói: “Ta vĩnh viễn sẽ không dừng lại ở dưới cánh chim của chàng, Mặc Tu Nghiêu, nếu như ta nhận định một người thì sẽ hy vọng được cùng sóng vai với hắn.” Mặc Tu Nghiêu ôm chặt nàng vào trong lòng, bất mãn nói: “Nàng chưa từng núp ở

dưới cánh chim của ta. Nhưng mà… Bản vương luôn mong đợi cùng sóng vai với A Ly đi hết cuộc đời."

Tiễn Mặc Tu Nghiêu đi, Diệp Ly đứng ở trên cổng thành Tín Dương, nhìn bóng ảnh càng ngày càng xa kia. Mặc Tu Nghiêu cũng không mang theo binh mã của Tín Dương, bởi vì Tín Dương và cả Tây Bắc cũng phải đối mặt với hơn mười vạn cường địch. Chạy theo hắn tới chiến trường mới chỉ có mấy tướng lãnh cùng cấp với Lữ Cận Hiền, mà Phượng Tam có thể nói tâm phúc trong tâm phúc vẫn đi theo bên cạnh hắn lại bị để lại Tín Dương.

Hàn Minh Nguyệt đứng ở một góc trên thành lâu, nhìn cô gái thanh lệ đang đứng ở trên tường thành nhìn về phương xa kia, trong mắt hiện lên thần sắc cực kỳ phức tạp. Tựa như hâm mộ, tựa như vui mừng, lại như mất mát.

"Định Vương cũng thật sự yên tâm được." Đi tới, đứng lại bên cạnh Diệp Ly, Hàn Minh Nguyệt nhẹ giọng thở dài nói.

Diệp Ly nghiêng đầu nhìn hắn một cái, lạnh nhạt mỉm cười nói: "Ta là vợ của hắn, ngay cả ta cũng không thể để cho hắn yên tâm thì còn có ai có thể đây?" Hàn Minh Nguyệt nhíu mày, mỉm cười hỏi: "Lần này không giống với lần ở Vĩnh Lâm, Trấn Nam Vương cũng không phải là Lê Vương, Vương phi thật sự cũng không sợ một chút nào sao?" Diệp Ly xoay người, cười như không cười nhìn hắn nói: "Nếu như sợ hãi có thể giải quyết được vấn đề, vậy thì… Ta rất sợ." Nói xong cũng không để ý tới Hàn Minh Nguyệt còn đang muốn nói điều gì nữa, nói với Phượng Tam đang đứng ở cách đó không xa, "Phái người trợ giúp tướng quân Nguyên Bùi. Mặt khác, phân tán đại quân đến các nơi khác của Tây Bắc, trong thành Tín Dương không cần nhiều người như vậy." Mày kiếm của Phượng Chi Dao hơi nhíu lại, không đồng ý nói: "Vương phi, nếu phân tán binh lực, chỉ sợ sẽ không có lợi cho việc phòng thủ Tín Dương." Diệp Ly thản nhiên nói: "Ai nói muốn phòng thủ Tín Dương? Chúng ta muốn chính là giữ Trấn Nam Vương và mấy chục vạn đại quân của ông ta lại ở Tây Bắc, để cho ông ta không có thời gian đuổi theo quấy rối Vương gia. Về phần Tín Dương… Hiện tại trong thành này ngoại trừ Mặc gia

quân thì còn lại bao nhiêu dân chúng chứ? Đại loạn vừa bắt đầu, thì có bao nhiêu người lại chú ý đến một cái thành ở Tây Bắc đây? Bắt đầu từ bây giờ… Trung Nguyên mới là sân khấu quan trọng được thiên hạ chú ý."

Phượng Chi Dao trầm mặc trong chốc lát, chắp tay nói: "Mạt tướng lĩnh mệnh."

Nhìn Phượng Chi Dao xoay người đi, Hàn Minh Nguyệt cười khen, "Xưa nay Phượng Tam kiêu ngạo, ngoại trừ Tu Nghiêu, thì lời của ai cũng không nghe, không nghĩ tới lại tâm phục khẩu phục Vương phi như vậy." Không chỉ có Phượng Chi Dao, cho dù là hắn, thì cũng sợ hãi khí phách và quyết định của cô gái chưa đầy hai mươi tuổi trước mắt này ở trong lòng. Cũng rốt cục hiểu được, vì sao Mặc Tu Nghiêu luôn lãnh tâm lãnh tình lại coi trọng vị Định Vương phi này như vậy. Một cô gái như vậy, cũng đủ để cho kiêu hùng hào kiệt trên thế gian say mê bái phục.

Đưa mắt nhìn Diệp Ly đi xuống thành lâu, Hàn Minh Nguyệt nhìn về phía nào đó của thành lâu, thản nhiên nói: "Bây giờ nàng đã hiểu được, sự khác biệt giữa nàng và nàng ấy chưa?"

Trong bóng tối, Tô Túy Điệp trầm mặc bước ra ngoài. Trên dung nhan tuyệt mỹ tràn ngập âm trầm và không cam lòng, không chỉ bởi vì Mặc Tu Nghiêu tin tưởng Diệp Ly, mà còn bởi vì, nàng biết rõ mình không có năng lực và quyết đoán như Diệp Ly. Nhìn Diệp Ly bình tĩnh ung dung điều hành tam quân, ban bố hạ lệnh, làm cho nàng hâm mộ, thậm chí khát vọng mình cũng có quyền được như vậy. Nhưng sâu trong đáy lòng nàng cũng hiểu được, mình không có thực lực như vậy, giống như với xuất thân danh môn của mình, sống ở trong khuê phòng, lại trải qua tranh đấu trong cung, nàng căn bản không có cách nào hiểu được mục đích dưới mỗi một mệnh lệnh của Diệp Ly. Không cam lòng hừ nhẹ một tiếng nói: "Vậy thì như thế nào?"

Hàn Minh Nguyệt không nói gì, trầm mặc một hồi lâu, rồi nói: "Đi thôi, đợi đến khi chiến tranh kết thúc, thì chúng ta liền rời khỏi nơi này. Không nên làm chuyện dư thừa, nếu chọc giận Định Vương phi,

thì ta cũng không cứu được nàng."

Tô Túy Điệp cắn răng, trợn mắt nhìn Hàn Minh Nguyệt một hồi lâu, nhưng vẫn không nói gì nữa.

Mặc Tu Nghiêu rời khỏi biểu thị hòa bình ngắn ngủi của thành Tín Dương đã không còn nữa. Trên cổng thành, các tướng sĩ Mặc gia quân bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, vô cùng cảnh giác đại quân Tây Lăng luôn nhìn chằm chằm dưới thành. Dựa theo mệnh lệnh của Diệp Ly, Phượng Chi Dao âm thầm điều động hơn phân nửa Mặc gia quân ra khỏi thành Tín Dương. Cũng không biết Trấn Nam Vương có phát hiện được hay không, hay có lẽ lão cho là một Tín Dương không có bao nhiêu người thủ vệ mang lại ích lợi lớn hơn cho lão. Mà hầu như mỗi ngày, ngoài thành Tín Dương đều diễn ra các trận giao chiến lớn nhỏ, nhưng rốt cuộc đại quân Tây Lăng thế như chẻ tre lúc trước cũng không thể bước vào cửa thành Tín Dương một bước như lần trước. Mà tin tức các nơi ở Tây Bắc truyền đến, còn có hầu như khắp cả vùng Tây Bắc đều bất thình lình xuất hiện Mặc gia quân, để cho cho dù Trấn Nam Vương nhận được tin tức Mặc Tu Nghiêu đang bị gần tám mươi vạn đại quân vây khốn, thì chân mày cũng không thể giãn ra. Ông ta cũng đã hiểu được ý đồ thật sự của cô gái thỉnh thoảng xuất hiện ở trên cổng thành đạm mạc nhìn tinh phong huyết vũ dưới thành ở trong thành Tín Dương kia. Nhưng lúc này… Ông ta cũng không có cách nào thoát ra được. Không hoàn toàn đánh hạ được Tây Bắc, thì ý đồ muốn nhúng chàm Trung Nguyên của mình cũng chỉ có thể chôn vùi dưới cát mà thôi. Càng làm cho ông tức giận hơn chính là, cho dù Mặc Tu Nghiêu bị quân đội hùng hậu vây quanh thì cũng không thể làm cho cô gái trong thành kia động dung và đại loạn một chút nào. Trong lúc thỉnh thoảng giễu cợt Mặc Tu Nghiêu cưới được một vợ nhẫn tâm vô tình, thì ông ta cũng không thể không âm thầm suy đoán, rốt cuộc đây là một cô gái như thế nào.

Trên cổng thành, Diệp Ly xử lý xong quân vụ và chính vụ trong thành, đi lên thành lâu ngắm nhìn tinh kỳ cuồn cuộn của đại doanh Tây Lăng phía xa vẫn như ngày thường.

“Vương phi……” Phượng Chi Dao đi lên thành lâu, nhìn bóng lưng tinh tế ôn nhu của cô gái trước mắt, trong lòng không thể không khẽ thở dài. Chỉ có những người thân tín như bọn họ mới có thể biết, rốt cuộc cô gái nhẹ nhàng trẻ tuổi này phải gánh chịu áp lực và gánh nặng như thế nào. Đồng thời, kiên trì và quyết định của cô gái trước mắt cũng làm cho các tướng sĩ của cả Mặc gia quân càng thêm vui lòng phục tùng. Đơn giản chỉ vì nàng là Diệp Ly, mà không phải bởi vì nàng là Định Vương phi.

Diệp Ly quay đầu lại, cười nhạt nói: “Phượng Tam, có việc gì thế?”

Phượng Chi Dao cau mày nhìn sắc mặt hơi tái nhợt của nàng, lo lắng nói: “Hình như mấy ngày nay thân thể của Vương phi không được khỏe, có cần để cho đại phu xem hay không?” Diệp Ly lắc đầu, nói: “Hơi mệt một chút thôi, nếu Trấn Nam Vương Tây Lăng dễ đối phó như vậy, thì đã không được gọi là Chiến thần của Tây Lăng rồi. Ta cũng chỉ là quá khẩn trương mà thôi.”

Phượng Chi Dao nhìn nàng, cười nói: “Nhưng thuộc hạ lại không nhìn ra được Vương phi khẩn trương. Chúng ta có thể giữ chân được nhân mã của Tây Lăng và Trấn Nam Vương ở lại Tây Bắc, thì ít nhất đã giảm bớt một phần ba binh lực cho Vương gia, công lao của Vương phi không thể bỏ qua.”

“Một phần ba….” Diệp Ly trầm tư chốc lát, hỏi: “Hiện tại Vương gia thế nào rồi?”

Phượng Chi Dao do dự một chút, nhưng vẫn nói chi tiết: “Mặc dù tất cả nhân mã Mặc gia quân cũng đã ở trong tay Vương gia. Nhưng hiện tại Tây Lăng, Nam Chiếu, còn có Lê Vương lại đồng thời gây khó khăn. Trong tay Vương gia cũng chỉ có hơn năm mươi vạn nhân mã, căn bản không thể đối phó với quân địch từ ba phía. Huống chi, còn phải đề phòng vị trong kinh thành kia ra ám chiêu sau lưng.”

“Hiện tại Vương gia cần ứng phó bao nhiêu người?”

“Ít nhất tám mươi vạn.” Phượng Chi Dao trầm giọng nói.

Diệp Ly cười lạnh một tiếng nói: “Không phải đề phòng hắn ra ám chiêu nữa, mà hắn đã ra chiêu rồi. Nam Chiếu là nước nhỏ, binh lực

tổng cộng sẽ không vượt qua ba mươi vạn người, Mặc Cảnh Lê ở Nam Phương phải đề phòng Mặc Cảnh Kỳ, nên tối đa cũng chỉ có thể nặn ra hai mươi vạn người, về phần Tây Lăng… quân dội trực thuộc của Lôi Đằng Phong cũng sẽ không vượt qua hai mươi vạn người."

Phượng Chi Dao khẽ biến sắc nói: "Trước mắt còn không có tin tức binh mã đóng ở các nơi trong Đại Sở tham chiến, nói cách khác… Mặc Cảnh Kỳ âm thầm giấu ít nhất mấy chục vạn nhân mã!"

Diệp Ly khẽ nhắm mắt, khẽ thở dài: "Mặc Cảnh Kỳ đã quyết định muốn tiêu diệt Định Vương phủ và Mặc gia quân."

Chương 158: Tin vui đột nhiên tới

Nghe lời nói của Diệp Ly, thần sắc Phượng Chi Dao vặn vẹo, hồi lâu mới nghiến răng nghiến lợi nói: “Mặc Cảnh Kỳ! Vương gia quá mềm lòng, ta cũng đã sớm nói, chính hắn ta đã không cần giang sơn Đại Sở thì chúng ta làm gì mà cần phải quan tâm nhiều như vậy? Trực tiếp xua binh đến kinh thành, nhìn xem hắn ta còn có hoa chiêu gì!” Diệp Ly lắc đầu thở dài, “Hiện tại động đến Mặc Cảnh Kỳ, sẽ chỉ làm cho tình cảnh của chúng ta càng trở nên khó khăn hơn mà thôi.” Vô luận trong lòng Mặc Cảnh Kỳ âm u ác độc như thế nào, thì đến cùng hắn ta còn chưa phải là hôn quân hoang dâm vô đạo, người trên thế gian này đều bị ảnh hưởng sâu sắc bởi giáo điều thế tục (*những điều đã khắc sâu vào tư tưởng của mỗi người trong xã hội*), tuyệt đối không ít người trung thành với hoàng gia. Còn có cách nói gọi là Quân muốn thần chết, thần bắt buộc phải chết. Nếu hiện tại đột nhiên Mặc gia quân vạch mặt với Mặc Cảnh Kỳ, thì cũng chỉ kéo quân đội đóng ở những nơi còn chưa tham dự kia vào trong cuộc chiến phức tạp này mà thôi. Nếu để cho người ta thừa dịp nắm lấy cơ hội này, thì đến lúc đó không chỉ Đại Sở bị diệt, mà chỉ sợ Mặc gia quân cũng bị diệt theo.

Những điều Diệp Ly nói, Phượng Chi Dao cũng không phải không hiểu, chỉ là trong lòng tức giận khó nén mà thôi. “Bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Diệp Ly ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, thấp giọng nói: “Không tiếc bất cứ giá nào, giữ Trấn Nam Vương lại. Tuyệt đối không thể để cho ông ta nhúng tay vào chiến sự ở Trung Nguyên.” Trong lòng Phượng Chi Dao chấn động, nhìn bóng lưng hơi đơn bạc nhưng vẫn đứng thẳng tắp trước mắt, trong lòng hiểu đến cùng không tiếc bất cứ giá nào trong miệng của nàng là gì. Bọn họ phải giao thủ

chính là Trấn Nam Vương có danh xưng Chiến thần Tây Lăng, còn có đại quân Tây Lăng có thể liên tục không ngừng được bổ sung từ Tây Lăng. Mà Mặc gia quân ở lại Tây Bắc cũng chỉ có hai mươi vạn người mà thôi, "Mạt tướng lĩnh mệnh!"

Để cho Phượng Chi Dao lui ra, Diệp Ly không nhịn được nhíu nhíu mày. Mấy ngày nay thân thể trở nên rất dễ dàng mỏi mệt, hiện tại cũng chỉ mới cuối tháng chín, mới vừa rồi cũng chỉ bị một trận gió thổi tới khi đứng trên thành, lúc này lại bắt đầu hơi choáng váng đầu và khó chịu. Nếu bình thường thì thân thể của người nào cũng có lúc không khỏe, nhưng hiện tại nàng lại không thể tùy tiện ngã xuống được. Một tay vịn tường thành, đợi đợt choáng váng này đi qua, Diệp Ly ngẩng đầu vuốt vuốt mi tâm, trong lòng hơi buồn bực.

"Thân thể của ngươi khó chịu sao?" Giọng nói của Hàn Minh Nguyệt truyền đến từ phía sau, mấy ngày nay Hàn Minh Nguyệt đều rất an phận, Diệp Ly ngoại trừ sai người âm thầm chú ý đến một chút, thì cũng không để ý nhiều tới hắn. Hàn Minh Nguyệt cũng rất thông minh, phần lớn thời gian đều ở lại trong viện của mình hoặc nói chuyện với Tô Túy Điệp, cũng không biết hắn nói gì với Tô Túy Điệp, mà mấy ngày nay Tô Túy Điệp cũng an phận không còn ồn ào như trước nữa. Quay đầu lại, thấy Hàn Minh Nguyệt đứng ở cách đó không xa hơi lo lắng nhìn nàng, Diệp Ly thản nhiên nói: "Không có gì, hơi mệt một chút mà thôi. Sao Hàn công tử lại lên đây?"

Hàn Minh Nguyệt đánh giá nàng, tiến lên phía trước, nói: "Nếu Vương phi tin tại hạ, không bằng để tại hạ xem giúp ngươi một chút." Diệp Ly nghiêng đầu nhìn, lại như kinh ngạc nói: "Hàn công tử còn biết y thuật sao?" Hàn Minh Nguyệt cười nhạt nói: "Chỉ biết một chút mà thôi."

Cất bước tiến lên, cầm một cái tay của Diệp Ly lên bắt mạch, Diệp Ly cũng không từ chối, chỉ yên lặng nhìn hắn. Hàn Minh Nguyệt bắt mạch, nhíu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Diệp Ly, lại bắt mạch lại một lần nữa. Một lúc lâu mới khẽ thở dài buông tay của Diệp Ly ra. Diệp Ly nhìn hắn, lại cười nói: "Vẻ mặt này của Hàn công tử là sao, chẳng lẽ Bản phi mắc phải bệnh nan y rồi?" Hàn Minh Nguyệt lắc

đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Ly nói: “Ta cũng không biết đây có phải là tin tốt với Vương phi hay không.” Diệp Ly cười yếu ớt nhìn hắn, ý bảo hắn, vô luận tin tức gì thì chúng ta cũng có thể tiếp nhận. Hàn Minh Nguyệt trầm giọng nói: “Vương phi có thai, còn chưa đến một tháng.”

Diệp Ly sửng sốt, trong nháy mắt hình như trong đầu trống rỗng, lại hình như suy nghĩ rất nhiều. Lời của Hàn Minh Nguyệt làm cho nàng bị chấn động quá lớn, mặc dù đã sống hai đời, thậm chí kinh nghiệm trải qua cũng gấp mười lần người bình thường, nhưng sinh con lại vẫn là lần đầu tiên trong cả kiếp trước lẫn kiếp này. Công bằng mà nói, nàng vẫn chưa chuẩn bị cho chuyện sinh con, coi như là vẫn bình an vô sự, thì ở trong kế hoạch lúc ban đầu của nàng vẫn là ít nhất sau mười tám tuổi mới sinh con. Nhưng hiện tại… Thật sự thì đứa bé này tới quá không đúng lúc. Nhưng trong lòng của nàng, lại vẫn không tự chủ được dâng lên một loại kích động và vui sướng kỳ lạ. Nàng có thai… Đứa bé này là đứa con đầu tiên của nàng và Mặc Tu Nghiêu, cũng sẽ là người thân cận nhất có cùng huyết thống với nàng……

Hàn Minh Nguyệt ung dung thản nhiên quan sát thần sắc của Diệp Ly, nhìn trên dung nhan thanh lệ kia hiện lên khiếp sợ, hoài nghi, vui sướng, lo lắng, cuối cùng lại từ từ biến thành kiên định. Hắn lập tức hiểu được Diệp Ly đã đưa ra quyết định gì. Nhìn thân ảnh mảnh khảnh của nàng, lần đầu tiên Hàn Minh Nguyệt thật lòng nói: “Vương phi, hiện tại chỉ sợ đứa bé này tới không đúng lúc.”

Diệp Ly nhìn chằm chằm khuôn mặt của hắn, trầm mặc một hồi lâu, mới nói: “Bản phi có thể tin tưởng Hàn công tử sẽ không nói chuyện này cho bất luận kẻ nào không?”

Hàn Minh Nguyệt hơi lo lắng cau mày nói: “Vương phi, hẳn là ngươi cũng rõ ràng, tình thế bây giờ căn bản không cho phép ngươi giữ lại đứa bé này. Nếu như Vương gia ở chỗ này, cũng sẽ cho là như vậy.” Diệp Ly lắc đầu nói: “Ngươi sai rồi, Tu Nghiêu cũng giống ta, cũng sẽ chọn bảo vệ đứa bé này.” Hàn Minh Nguyệt nói: “Đó là bởi vì Tu Nghiêu ở bên cạnh ngươi, hắn có thể bảo vệ ngươi. Nhưng

hiện tại, một cô gái như ngươi chỉ huy mấy chục vạn đại quân, lại còn mang thai. Nếu xảy ra cái gì ngoài ý muốn… Ta nghĩ Tu Nghiêu tuyệt đối sẽ không nguyện ý dùng mạng của ngươi đi đổi lấy mạng của một đứa con còn chưa ra đời." Diệp Ly cúi đầu, nhìn bụng vẫn bằng phẳng của mình, lạnh nhạt nói: "Trong lòng Bản phi hiểu rõ, đa tạ Hàn công tử quan tâm." Hàn Minh Nguyệt còn muốn khuyên nữa, hắn hiểu Mặc Tu Nghiêu, cũng rõ ràng tình cảm của Mặc Tu Nghiêu dành cho Diệp Ly, nếu bởi vì con mà Diệp Ly xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì……. quả thật hắn cũng không dám nghĩ đến cùng Mặc Tu Nghiêu sẽ có phản ứng gì. Nhưng nhìn đến sự kiên định trên dung nhan thanh lệ của Diệp Ly, hắn vẫn ngậm miệng lại. Một người mẹ có thể làm được đến mức độ nào vì con của mình, thì những năm này hắn đã gặp không ít, mà Diệp Ly lại là cô gái có kiên định và kiên quyết nhất trong những cô gái mà hắn đã từng gặp, thì làm sao lại chịu nghe lời khuyên của hắn chứ. Thở dài, Hàn Minh Nguyệt bảo đảm: "Không có sự đồng ý của Vương phi, ta sẽ không nói chuyện này cho bất cứ người nào. Nhưng mà… tốt nhất Vương phi nên lập tức gọi đại phu đến xem một chút, thuốc an thai và thuốc bổ vẫn cần phải có."

"Cám ơn."

Trở lại thư phòng, Diệp Ly ngồi vào bàn xuất thần. Tin tức đột nhiên truyền đến này vẫn làm cho nàng hơi thẫn thờ, trấn định và ung dung ở trước mặt Hàn Minh Nguyệt cũng chỉ là ngụy trang theo thói quen mà thôi. Trầm tư hồi lâu, tay giơ lên nhẹ vỗ về bụng vẫn còn bằng phẳng chưa biến hóa chút nào, dung nhan thanh lệ dịu dàng của Diệp Ly trở nên càng thêm nhu hòa hơn. Nơi này… Lại có một đứa con của nàng và Mặc Tu Nghiêu. Người chưa từng làm mẹ vĩnh viễn sẽ không hiểu được cảm giác này kỳ diệu đến cỡ nào. Có lẽ qua mấy tháng nữa nàng sẽ có thể cảm giác được biến hóa của bé, còn có thể cảm giác được lúc cục cưng tay đấm chân đá ở trong bụng của nàng. Khóe môi mỉm cười nhợt nhạt, hai đầu lông mày cũng càng thêm kiên định.

"Người đâu."

Đi vào là Vệ Lận, đi tới cửa cung kính nói: “Vương phi.”

“Đi mời một đại phu tới đây.”

Vệ Lận ngẩn ra, hơi lo lắng nói: “Thân thể của Vương phi khó chịu sao?”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Đi đi.”

Cho là thân thể của Diệp Ly thật sự khó chịu, Vệ Lận cũng bất chấp mọi thứ xoay người chạy đi. Chỉ chốc lát sau liền lôi một thanh niên mới chừng hai mươi tuổi đi đến. Nhìn đại phu hơi quá trẻ tuổi trước mắt, Diệp Ly nhướng nhướng đôi mi thanh tú, thật ra thì đa phần số tuổi của đại phu ở trong quân sẽ không quá lớn, dù sao gian khổ trên đường hành quân cũng không phải là những lão đại phu đã có tuổi kia có thể thừa nhận. Nhưng thanh niên trước mắt cũng còn quá trẻ đi. Vô luận có thừa nhận hay không, thì có rất nhiều lúc trung y vẫn dựa vào kinh nghiệm mà không hoàn toàn là thiên phú. Hiển nhiên Vệ Lận cũng hiểu sự nghi ngờ của Diệp Ly, tiến lên giải thích: “Vương phi, Dương đại phu được xem như là sư điệt của Trầm tiên sinh (*học trò của học trò của Trầm tiên sinh, gọi Trầm tiên sinh là sư tổ*), trên phương diện y thuật cũng được Trầm tiên sinh khen ngợi có thêm. Hai năm qua vẫn ở trong Hắc Vân kỵ ở Tây Bắc, lần này cũng đi theo Hắc Vân kỵ trấn giữ Tín Dương ở lại tại thành Tín Dương.”

Diệp Ly gật đầu, hơi áy náy cười nói với người thanh niên kia: “Đã như vậy, xin mời Dương đại phu bắt mạch giúp ta đi.”

Hiển nhiên đại phu thanh niên này cũng không phải là lần đầu tiên gặp phải chuyện người khác nghi ngờ hắn, cũng không để ý, bước lên, ngồi xuống, lấy gối bắt mạch ra bắt mạch cho Diệp Ly. Một lúc lâu sau, chân mày hơi nhíu của đại phu thanh niên giãn ra, đứng dậy chắp tay nói với Diệp Ly: “Chúc mừng Vương phi, theo thuộc hạ thấy, Vương phi đã có thai.”

Nghe vậy, Vệ Lận ngẩn ra hơi không biết làm gì cho phải. Nếu bình thường thì Vương phi có tin vui đương nhiên là chuyện vui mừng của trên dưới Định Vương phủ cho tới cả Mặc gia quân, nhưng hiện tại có thai, cũng có ý nghĩa, an nguy của Vương phi còn có an nguy của Tiểu thế tử đều không thể hoàn toàn bảo đảm. Diệp

Ly cúi đầu, nhẹ thấp giọng lẩm bẩm: “Thật sự có……” Thanh niên kia khẳng định gật đầu nói: “Hồi Vương phi, thuộc hạ khẳng định.” Diệp Ly nhìn hắn, hỏi: “Có cần uống thuốc gì không?”

Thanh niên kia lắc đầu nói: “Vương phi rất khỏe, mạch đập cũng rất tốt. Theo thuộc hạ thấy, hiện tại cũng không cần bất kỳ thuốc dưỡng thai gì. Thuốc thì vẫn có ba phần độc, nếu không phải bắt buộc thì không cần cũng không sao. Nhưng mà thuốc bổ thì vẫn cần. Còn có, mấy tháng đầu, kính xin Vương phi đặc biệt cẩn thận, không thể để động thai khí.”

“Mấy tháng đầu? Như vậy sau này thì sao?”

“Ba bốn tháng sau thì thai nhi đã ổn định, cũng không cần lo lắng nhiều. Nhưng mà cũng cần phải cẩn thận an toàn, hơn nữa… Bốn năm tháng sau, chỉ sợ Vương phi sẽ hành động hơi khó khăn…” Nói đến chỗ này, đại phu thanh niên cũng không thể không lo lắng. Hắn không phải là đại phu cả ngày ngồi ở trong nhà bắt mạch xem bệnh, cái gì cũng đều không để ý, thân là quân y đi theo quân thì tất nhiên biết trên chiến trường có bao nhiêu nguy hiểm, lại xảy ra bao nhiêu chuyện không có cách nào dự đoán được. Nhìn Diệp Ly một chút, chỉ đành phải nói: “Kính xin Vương cẩn thận thật tốt.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Bản phi biết rồi, mấy ngày nay làm phiền Dương đại phu ở lại phủ Thái thú có được không?”

Đại phu thanh niên chắp tay nói: “Có thể chăm sóc Tiểu thế tử là vinh hạnh của thuộc hạ. Thuộc hạ tuân lệnh.”

“Làm phiền đại phu rồi, chuyện này kính xin đại phu giữ bí mật dùm. Ngoại trừ người bên cạnh Bản phi thì tạm thời Bản phi không muốn để cho bất luận kẻ nào biết.”

Mặc dù đại phu thanh niên hơi khó hiểu, nhưng vẫn đồng ý: “Chút nữa thuộc hạ sẽ giao danh sách các vị thuốc bổ và những điều cần chú ý cho người bên cạnh Vương phi.”

“Cám ơn. Vệ Lận, tiễn Dương đại phu ra ngoài.”

“Dạ.”

Chương 159: Lui giữ

Vương phi!" Phượng Chi Dao bay từ bên ngoài vào như một trận gió, hiếm khi thấy trên khuôn mặt tùy ý tiêu sái từ trước đến giờ lại đổ đầy mồ hôi, gương mặt tuấn nhã bất cần đời cũng bởi vì khẩn trương mà trở nên tái nhợt. Diệp Ly ngẩng đầu lên nhìn hắn, mỉm cười hỏi: "Sao vậy?" Phượng Chi Dao vươn ngón tay chỉ về phía nàng, nhưng rất nhanh đã bỏ xuống, trên mặt vẫn chưa tiêu hóa được tin tức, "Ngươi… Vương phi… Ngươi, ngươi thật……"

"Đúng vậy." Không muốn nhìn thấy bộ dáng run rẩy của hắn, Diệp Ly hào phóng gật đầu thừa nhận, "Đúng vậy, ta có."

"Tại sao có thể như vậy!" Vẻ mặt của Phượng Chi Dao như bị sét đánh trúng, tội nghiệp nhìn Diệp Ly. Trong lòng Diệp Ly không khỏi một 囧, bất đắc dĩ để bút xuống, rồi nói: "Ta và Vương gia đã lập gia đình được hơn một năm, có con thì có vấn đề gì?" Phượng Chi Dao im lặng, một đôi vợ chồng có con thì có thể có vấn đề gì chứ? Tất nhiên không có vấn đề gì cả. Nhưng hiện tại… Hai quân đang giao chiến, chủ soái một quân lại có con, chuyện này có tính là vấn đề hay không? Vẻ mặt như đưa đám, Phượng Chi Dao thở dài nói: "Tiểu thế tử… Tới thật không đúng lúc…" Cho dù sớm hơn mấy ngày cũng tốt, ít nhất lúc đó Vương gia còn chưa đi, có Vương gia ở đây thì cũng biết nên xử lý chuyện này như thế nào. Diệp Ly vô ý thức khẽ vuốt bụng bằng phẳng một chút, nhẹ giọng cười nói: "Không đúng lúc thì cũng đã tới rồi, ta còn có biện pháp gì đây?" Được rồi, không làm tốt chuyện ngừa thai thì đúng là tại nàng không suy nghĩ kỹ, "Phượng Tam có đề nghị gì sao?"

"Ta muốn lập tức bẩm báo cho Vương gia!" Đó là con của Mặc Tu

Nghiêu, Tiểu thế tử của Định Quốc Vương phủ, hắn nào dám có đề nghị gì chứ?

“Không được.” Diệp Ly lắc đầu nói: “Tin tức ta mang thai tối đa chỉ có thể để cho mấy người Trác Tĩnh biết. Bên trong võ tướng thì chỉ có ngươi được biết thôi, không được truyền ra ngoài.”

Phượng Chi Dao cau mày, “Vì sao?”

Diệp Ly hơi bất đắc dĩ nói: “Hiện tại Vương gia không thể thoát thân ra được, cần gì phải làm cho hắn phân tâm chứ? Hơn nữa, tin tức ta có thai truyền đi thì cũng chẳng có ích lợi gì cho chúng ta.” Phượng Chi Dao lo lắng nói: “Nhưng an nguy của Vương phi và Tiểu thế tử… Còn có, chỉ sợ cũng không giấu được bao lâu.” Diệp Ly suy tư nói: “Ta đoán, trận chiến này tối đa sẽ kết thúc trong vòng ba tháng, đến lúc đó đứa bé còn chưa đầy bốn tháng. Chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không có vấn đề gì.” Phượng Chi Dao còn muốn khuyên nữa, lại bị Diệp Ly ngăn lại, “Vương gia đối phó với liên quân các phía đã không dễ rồi, nếu còn để cho hắn phân tâm mà lo lắng cho chúng ta ở bên này, thì ngươi cảm thấy có tốt cho hắn không?” Phượng Chi Dao nhìn vẻ mặt kiên định của Diệp Ly một chút, rốt cục khẽ thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Thuộc hạ tuân lệnh, kính xin Vương phi chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“Ta biết rồi.” Diệp Ly gật đầu nói.

Cuối tháng chín đầu tháng mười, khí trời Tây Bắc cũng đã trở nên lạnh giá hơn. Thỉnh thoảng lại có một trận gió lạnh thổi qua để cho mọi người sinh ra và lớn lên ở Sở kinh đều cảm nhận được mùa đông đang đến. Mà tiến vào mùa đông, thì bởi vì các loại lương thảo, quân dụng, cỏ khô cho ngựa cũng bắt đầu trở nên khan hiếm. Mà xưa nay Tây Lăng quốc không phải là nước có lương thực dư thừa, tất nhiên lương thảo dự trữ cũng không thể được gọi là giàu có, hơn

nữa, bởi vì hoàn toàn không dự kiến được trận chiến này còn giằng co đến bây giờ, nên lương thảo của Tây Lăng đã bắt đầu có dấu hiệu cung không đủ cầu. Đến tuần giữa của tháng mười, thì ngoại trừ một số người vẫn vây khốn Tín Dương ra, Trấn Nam Vương đã chuyển phần lớn binh lực tới Hồng Châu – kho lúa của Tây Bắc, hơn nữa binh lính Tây Lăng cũng bắt đầu cướp bóc của dân chúng. Cướp bóc đến mức ngay cả kho lương thảo của quan phủ, lúa còn chưa kịp thu hoạch ngoài đồng cũng không tha, thậm chí phát triển đến mức độ cướp bóc thôn trại bình thường.

Tin tức truyền vào Tín Dương, Diệp Ly tất nhiên giận dữ. Thật ra thì kiếp trước kiếp này nàng đã trải qua vô số chiến hỏa, nhưng nàng không có trải qua chiến tranh chân chính. Nhưng mà… Nàng biết chiến tranh. Bởi vì kiếp trước của nàng là thái bình thịnh thế cũng không có chuyện chiến tranh kéo dài quá lâu. Thậm chí lúc trước Mặc Cảnh Lê làm phản cũng không thể được gọi là chiến loạn chân chính. Mặc Cảnh Lê là người Đại Sở, lại càng không phải là kẻ điên, nên cho dù trong khi hai quân đang giao chiến, thì hắn cũng sẽ không tùy ý làm thương tổn đến dân chúng bình thường. Bởi vì dù sao ở trong lòng Mặc Cảnh Lê thì đó vẫn là lê dân bách tính của hắn. Nhưng người Tây Lăng thì không như vậy, bọn họ không chỉ muốn lãnh thổ của Đại Sở, mà còn có lương thảo, vàng bạc, tài phú ở phía trên đó, thậm chí bọn họ còn muốn tiêu diệt mọi người đang sinh sống trên vùng đất này. Tây Lăng lạnh khủng khiếp, bọn họ cần phải có người dọn dẹp vùng đất đai giàu có và đông đúc rộng lớn này cho bọn họ. Nàng có thể tưởng tượng dân chúng ở Tây Bắc đang gặp phải thống khổ như thế nào, nhưng… Nàng lại không thể làm gì…

“Vương phi……” Trong thư phòng rộng rãi, sắc mặt các tướng lãnh đang ngồi đều rất khó coi. Phượng Chi Dao lo lắng nhìn thần sắc lạnh như băng và bàn tay đang nắm chặt của Diệp Ly, cau mày nói: “Vương phi bớt giận, chuyện này… thực sự cũng không phải là lỗi của Vương phi.” Diệp Ly hừ nhẹ một tiếng, nhìn lướt qua các tướng

lĩnh phía dưới, thản nhiên nói: “Không phải lỗi của ta… Vậy thì là lỗi của ai?” Mọi người đều cúi đầu xuống, cùng kêu lên nói: “Mạt tướng vô năng, xin Vương phi trách phạt.” Diệp Ly nhắm mắt lại, nhẹ giọng thở dài nói: “Bản phi không có tư cách phạt các ngươi. Chỉ hy vọng chư vị nhớ kỹ một câu. Chức trách của Mặc gia quân là bảo vệ quốc gia. Mà hôm nay, người Tây Lăng đang tàn sát bừa bãi ở Tây Bắc, dân chúng lầm than. Các vị đứng ở trên tường thành nhìn ra bên ngoài đi, các vị có biết đây là cái gì không? Đây là… sỉ nhục của Mặc gia quân. Để cho dân chúng cần mình che chở bị dị tộc làm nhục, là sỉ nhục của người làm quân nhân. Cũng là sỉ nhục của Định Quốc Vương phủ!”

Sắc mặt mọi người không khỏi đỏ bừng lên, mấy tướng lãnh trẻ tuổi đã sớm không kìm nén được nhảy ra ngoài, “Xin Vương phi hạ lệnh, mạt tướng nguyện ý làm tiên phong quét sạch cường đạo Tây Lăng, chấn hồn Mặc gia quân ta!”

Diệp Ly lắc đầu thở dài, cầm lấy sổ con trên bàn đưa qua, rồi nói: “Xem đi, rồi các ngươi hãy nói phải đánh như thế nào?”

Lần lượt nhận lấy sổ con mà Diệp Ly đưa xuống, sau khi xem xong, sắc mặt mọi người đều thay đổi. Trấn Nam Vương lại tăng binh tiến về Tây Bắc rồi, hiển nhiên là muốn tiêu diệt Mặc gia quân trong cảnh nội Tây Bắc, sau đó chặn đánh đường lui của Vương gia. Mấy ngày nay, các nơi đóng quân của Tây Bắc đều bị tổn thất không nhỏ.

“Phượng Tam, ý kiến của ngươi.” Diệp Ly hỏi.

Phượng Tam ngẩng đầu nhìn Diệp Ly, hơi do dự không dám nói. Diệp Ly nói: “Cứ nói tình hình thực tế là được.”

Phượng Tam cắn răng nói: “Ý kiến của thuộc hạ là vứt bỏ Tín Dương!” Mọi người xôn xao, lúc trước Tín Dương bị tàn sát, Vương

gia tự mình đoạt lại từ trong tay người Tây Lăng, nếu lại thất thủ lần nữa, trên mặt Mặc gia quân cũng không dễ nhìn. Thần sắc Diệp Ly bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Nói lý do.” Phượng Chi Dao nói: “Ba mặt của Thành Tín Dương đều là đồng bằng, dễ công khó thủ. Hơn nữa hôm nay cũng chỉ là một tòa thành trống không, tử thủ ở nơi này cũng không có ý nghĩa nào. Một khi đại quân Tây Lăng chiếm cứ mười một thành của Tây Bắc, thì Tín Dương sẽ trở thành một tòa thành đổ nát. Đến lúc đó, cho dù chúng ta có thể giữ được mấy tháng thì còn có ý nghĩa gì nữa?” Diệp Ly gật đầu, nói: “Nói tiếp.” Phượng Chi Dao đi tới trước một tấm bản đồ địa hình treo cách đó không xa, ngẩng đầu nhìn, chỉ vào một chỗ nào đó nói: “Ý kiến của thuộc hạ là vứt bỏ Tín Dương, theo đường thủy tới chiếm giữ Hồng Châu trước. Hồng Châu là kho lúa của Tây Bắc, địa hình phức tạp hiểm trở. Hôm nay mặc dù đại quân Tây Lăng cố hết sức muốn đả thông đường đi đến Hồng Châu trước, nhưng vẫn liên tục bị ngăn cản. Mà chúng ta quen thuộc địa hình Tây Bắc, nên tuyệt đối có thể chạy tới Hồng Châu trước đại đội nhân mã của bọn hắn, hơn nữa cũng có thể dọn sạch quân tiên phong rải rác ở Hồng Châu. Mặt khác, điểm quan trọng của Hồng Châu chính là, Hồng Châu là cửa ngõ của Tây Bắc, chỉ cần chúng ta tử thủ Hồng Châu, thì cho dù Trấn Nam Vương có thiên quân vạn mã cũng đừng hòng tiến vào Trung Nguyên từ Tây Bắc.”

Trong thư phòng trầm mặc, tất cả mọi người nhìn chằm chằm bản đồ như đang ngẫm nghĩ lời của Phượng Chi Dao.

Diệp Ly ngẩng đầu nhìn mọi người, “Các vị nghĩ như thế nào?”

Hồi lâu, Vân Đình bước ra khỏi hàng nói: “Mạt tướng đồng ý với đề nghị của Phượng tướng quân, mạt tướng nguyện ý làm tiên phong mở đường cho Vương phi!”

Rất nhanh, lại càng có thêm nhiều người tán thành.

Nhìn các tướng lĩnh kích động phía dưới, Diệp Ly gật đầu, nhẹ giọng nói: “Bản phi đã biết, chư vị đi về chuẩn bị trước đi. Vô luận kế tiếp phải đối mặt với kiểu chiến đấu nào, Bản phi đều hy vọng chư vị có thể có đầy đủ chuẩn bị và tinh lực.”

“Dạ, Vương phi.”

Các tướng lĩnh rối rít cáo từ, trong thư phòng chỉ để lại Phượng Chi Dao và đám người Trác Tĩnh. Phượng Chi Dao nhìn Diệp Ly, nói: “Vương phi cũng đồng ý với ý kiến của thuộc hạ?” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Ở Tín Dương kéo dài như vậy, Phượng Tam sốt ruột phải không?” Phượng Chi Dao lắc đầu nói: “Thuộc hạ hiểu Vương phi có suy tính riêng. Huống chi… hôm nay thân thể của Vương phi thật sự không thích hợp bôn ba đường dài…” Muốn giữ Trấn Nam Vương lại Tây Bắc, thì lui giữ Hồng Châu không thể quá sớm cũng không thể quá muộn. Quá sớm sẽ làm Trấn Nam Vương khám phá ra dụng tâm của bọn họ, quá muộn thì có thể thật sự sẽ chôn vùi cả ba châu mười một thành của Tây Bắc. Diệp Ly nói: “Ta không có gì đáng lo lắng, ngươi đi chuẩn bị đi. Còn có một chuyện cũng muốn chính ngươi đi làm.” Phượng Chi Dao thấy Diệp Ly nói trịnh trọng như vậy, thần sắc cũng nghiêm nghị lên, nói: “Xin Vương phi phân phó.”

Diệp Ly cúi đầu, nói: “Cho dù chúng ta lui giữ Hồng Châu, thì ta cũng không muốn để cho người Tây Lăng nhận được một hạt gạo nào, một viên lương thực nào của Tây Bắc.”

Phượng Chi Dao ngẩn ra, “Ý của Vương phi là……”

“Vườn không nhà trống.” Diệp Ly âm trầm phun ra bốn chữ.

Phượng Chi Dao im lặng, mặc dù hắn chưa từng nghe qua cái từ này, nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến việc hắn hiểu những lời

này có ý gì. Chợt hiểu ra nhìn cô gái thanh lệ mang theo thần sắc trong trẻo lạnh lùng trước mắt, thần sắc Phượng Chi Dao biến đổi, cung kính nói: “Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

“Lui ra đi.”

“Thuộc hạ cáo lui.”

Nhìn bóng lưng Phượng Chi Dao biến mất ở cửa, Diệp Ly hơi mỏi mệt nhắm mắt lại, hai đầu lông mày toát ra ưu thương nhàn nhạt. Trác Tĩnh nhìn nàng, thấp giọng nói: “Vương phi, hiện nay đại quân Tây Lăng đốt phá, giết chóc, bắt bớ ở Tây Bắc hết sức tàn bạo, dân chúng khổ không thể tả, nhưng cũng không phải là lỗi của Vương phi.” Diệp Ly lắc đầu cười khổ nói: “Nhưng chỉ sợ Bản phi sẽ để cho bọn họ đã khổ sẽ càng khổ thêm.” Một khi người Tây Lăng không đoạt được lương thực, thì làm sao sẽ không phát tiết lửa giận đến trên người dân chúng bình thường đây? Trác Tĩnh nói: “Gần Tín Dương đã không còn bao nhiêu dân chúng nữa.”

Diệp Ly giơ tay lên vuốt vuốt mi tâm, nhẹ giọng nói: “Thôi, đi chuẩn bị đi. Muốn đi cũng không thể uổng công, vẫn nên làm cho người Tây Lăng phải để lại một chút lễ vật thì mới có thể rời đi.”

Ánh mắt Tần Phong ở một bên sáng lên, tiến lên phía trước nói: “Vương phi, thuộc hạ thỉnh cầu được ở lại ngăn cản quân địch ở phía sau.”

Diệp Ly nhìn hắn, “Ngươi có chủ ý gì?”

Tần Phong hơi không có ý tốt cười nói: “Quả thật có một vài chủ ý nhỏ, nhưng mà… Thiên cơ không thể tiết lộ.” Khóe môi Diệp Ly khẽ câu lên, mỉm cười nói: “Vừa lúc ta cũng có một vài chủ ý nhỏ, không bằng chúng ta cùng nhau tham khảo đi.”

Nghe vậy, đám người Tần Phong, Trác Tĩnh cũng nâng cao tinh thần, Tần Phong cất cao giọng nói: “Thuộc hạ tuân lệnh!”

Chương 160: Hỏa thiêu Tín Dương

Đầu tháng mười

Đã trải qua mấy ngày mãnh liệt công kích liên tục không chút gián đoạn nào, rốt cuộc đại quân Tây Lăng lại hùng hổ giết vào thành Tín Dương một lần nữa sau gần một tháng. Sau đó, nghênh đón bọn họ lần này lại không phải là vàng bạc châu báu đầy đất, không có lương thực quân nhu, thậm chí ngay cả dân chúng thất kinh cũng không có. Hiện ra ở trước mắt bọn họ chính là một tòa thành hoàn toàn trống không. Cả tòa thành trì ngoại trừ tiếng động do tự bọn họ tạo ra, thì không còn một tiếng động nào khác nữa. Tất cả các hộ gia đình trong thành đã sớm người đi nhà trống, trong phòng trống rỗng, ngay cả một viên lương thực cũng không tìm được. Mà tất cả cửa hàng thì, nếu không phải bị dọn sạch, thì chính là bị tiêu hủy ngay tại chỗ, ngay cả giếng nước trong thành cũng bị người ta ném không ít đồ vật linh tinh vào, hiển nhiên muốn sử dụng lại một lần nữa thì chắc chắn phải tiêu tốn một phen công sức.

Sắc mặt của đầu lĩnh quân tiên phong cưỡi ngựa tiến vào xanh mét nhìn tòa thành trì trống rỗng trước mắt.

“Tướng quân, trong thành không có một người nào!” Binh sĩ dò đường phía trước trở lại bẩm báo.

“Vô liêm sỉ!” Đầu lĩnh quân tiên phong giận dữ, cũng không biết đang mắng tướng sĩ Đại Sở hay đang chửi mình. Mắng mấy câu, lại chỉ có thể phái người đi bẩm báo cho Trấn Nam Vương đi theo ở phía sau còn chưa vào thành.

“Đây là cái gì?” Tiên phong nhíu nhíu mày, chỉ vào một thứ đen nhánh không chút thu hút ở góc đường nào đó hỏi. Binh sĩ đứng ở trước ngựa hắn tiến lên xem xét, chỉ chốc lát sau mới hơi nghi ngờ trở lại bẩm báo: “Khởi bẩm tướng quân, hình như là mấy cây trẩu còn có đá bị ướt. Chắc là bị rơi lúc người Đông Sở chạy đi.” Tiên phong chau mày, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Nhìn kỹ bốn phía, lại phát hiện có không ít dấu vết giống như vậy, hơn nữa hình như trong không khí tràn ngập mùi rượu nồng đậm. Từ lúc vừa mới vào thành đến chỗ bọn họ dừng lại lại có vài quán rượu dọc theo hai bên đường phố cho nên không có chú ý, nhưng hiện tại cẩn thận quan sát liền phát hiện, cho dù là ở phía ngoài quán rượu, thì mùi rượu này cũng quá nồng nặc. Còn chưa kịp suy nghĩ tiếp, thì cửa sổ trên lầu ở bên đường đột nhiên bị đẩy ra từ bên trong. Một nam tử mặc áo đen lạnh lùng nhìn người phía dưới một cái, thật nhanh kéo cung lắp tên bắn, sau đó biến mất ở cửa sổ. Những động tác này cũng chỉ hoàn thành trong nháy mắt, đợi đến khi mọi người kịp phản ứng bắn tên về phía cửa sổ, thì nam tử kia đã biến mất rồi.

“Cháy rồi!” Đột nhiên có người sợ hãi kêu một tiếng, hai bên đường phố đột nhiên bốc lên một đám lửa, hơn nữa lại nhanh chóng lan tràn ra.

“Có mai phục! Mau rút lui!”

Hơn thế nữa, đồng thời, trong thành Tín Dương lại ồn ào lên lần nữa, “Cửa thành cũng bốc cháy rồi!” Cửa thành truyền đến một tiếng nổ vang ầm ầm, sau đó đã thấy ánh lửa bốc lên cao, cho dù chỗ của bọn họ ở trong thành cũng có thể thấy rõ ràng ánh sáng màu đỏ bốc thẳng lên trời đó, có thể nghĩ được lửa cháy lớn đến như thế nào.

“Mau! Dập lửa!” Đại quân Tây Lăng lập tức loạn thành một đống. Muốn dập lửa dễ như vậy sao, vốn thành Tín Dương đã thiếu nước,

chỉ có chừng vài cái giếng nước, nhưng hiện tại không bị bịt kín thì cũng bị lấp mất. Chất lỏng trong thành lúc này có thể tìm được chỉ có một loại, đó chính là rượu. Không biết là cố ý hay vô tình, mà những thứ này lại được bày ở bên ngoài quán rượu, thậm chí còn được đặt ở hai bên đường, chỉ cần không cẩn thận có người làm vỡ bình, thì sẽ làm cho lửa cháy càng lớn hơn. Vốn nên là tiếng ca khải hoàn thì lúc này thành Tín Dương lại là tiếng la hét đau thương khắp nơi trong ánh lửa ngất trời.

Trên một ngọn núi cách mấy dặm bên ngoài thành Tín Dương, Diệp Ly ngắm nhìn thành Tín Dương đã biến thành một biển lửa nơi xa, nhẹ giọng thở dài nói: “Tín Dương đã bị phá hủy.” Tần Phong đứng ở phía sau Diệp Ly, vừa khoác thêm cho nàng một chiếc áo choàng mỏng, vừa nói: “Vương phi không cần phải lo lắng, thật ra thì đa phần kiến trúc của thành Tín Dương đều làm từ đất và đá, cho dù hơn phân nửa phòng ốc bị thiêu hủy, thì tương lai muốn xây mới lại cũng sẽ không quá khó khăn. Hơn nữa, trận chiến này chúng ta cũng không mất một người nào, nhưng đã có thể tiêu diệt ít nhất năm vạn nhân mã của Tây Lăng. Thay vì giữ Tín Dương lại cho người Tây Lăng ở, còn không bằng đốt đi.” Diệp Ly cười nhạt, kéo áo choàng trên người lại, rồi xoay người nói: “Đi thôi, chỉ sợ trận chiến dịch này khiến cho Trấn Nam Vương tức giận không nhỏ, chúng ta vẫn nhanh chóng chạy tới Hồng Châu sớm đi.”

“Dạ, Vương phi.”

Thành Tín Dương quả thật như Tần Phong nói, đa số đều là kiến trúc đất đá, nên cũng không phải là nhiên liệu tốt. Nhưng ngay cả như vậy, thì lửa cũng cháy gần một ngày một đêm. Bởi vì cửa thành đã bị lửa chặn, nên người trong thành không thể ra được, mà người ngoài thành cũng không thể vào được. Khi rốt cục lửa dần dần yếu bớt vào ngày hôm sau, quân đội ngoài thành mới có thể vào thành, thì hầu như toàn quân trong thành đã bị diệt. Cho dù là người không bị lửa

thiêu chết thì cũng chết vì không thở được trong tầng tầng khói dày đặc. Vốn là thành Tín Dương rộng lớn, khí phách, lúc này lại tối như mực làm cho người ta cảm thấy không khí chết chóc nặng nề.

Lúc Trấn Nam Vương bước vào thành Tín Dương thì sắc mặt đã không thể dùng từ âm trầm đơn giản để hình dung rồi, mà là âm u. Nhìn đống đổ nát thê lương trước mắt, còn có khói dày đặc chưa được dập tắt hoàn toàn hai bên đường phố cùng với mùi vị làm cho người ta ghê tởm trong không khí, thần sắc Trấn Nam Vương dữ tợn mà âm u, nghiến răng nghiến lợi nói: “Diệp Ly……” Tướng lãnh tiến vào theo Trấn Nam Vương cũng nơm nớp lo sợ, sợ nói sai hoặc làm sai cái gì lại chọc giận Trấn Nam Vương đang có tâm tình u ám. Thật lâu sau, chỉ nghe Trấn Nam Vương đột nhiên ngửa mặt lên trời cười nói: “Hay! Không nghĩ tới mười mấy năm sau Bản vương còn có thể gặp được một đối thủ như vậy! Mặc Lưu Danh, đây là con dâu tốt của ngươi! Diệp Ly… Không bắt sống ngươi, Bản vương thề không làm người! Truyền lệnh của Bản vương, người bắt sống được Định Quốc Vương phi, phần thưởng vạn lượng hoàng kim phong thiên hộ hầu!” Nghe vậy, mọi người chấn động, treo giải thưởng như vậy, gần như có thể so sánh với giải thưởng được treo cho lịch đại Định Quốc Vương gia. Trấn Nam Vương xoay người nhìn lướt qua bốn phía, cười lạnh một tiếng nói: “Để lại người đóng ở Tín Dương, những người còn lại, toàn quân lên đường, tiến nhanh đến Hồng Châu!”

“Dạ.”

Thành Hồng Châu

Hồng Châu không phải là thành trì lớn nhất Tây Bắc, cũng không phải là thành trì kiên cố nhất Tây Bắc, nhưng bởi vì vị trí địa lý đặc biệt, mà đại quân Tây Lăng lại bị Mặc gia quân ngăn trở tầng tầng lớp lớp, nên vẫn không thể chân chính tiến tới gần thành Hồng Châu. Mặc dù Tây Bắc đã chiến hỏa không ngừng, nhưng dân chúng và

thương nhân trong thành Hồng Châu lại vẫn rất an nhàn, thoải mái. Bởi vì sau lưng bọn họ chính là con đường phải đi qua khi muốn tiến vào Trung Nguyên từ Tây Bắc, mặc dù thành Hồng Châu bị đại quân Tây Lăng công phá, thì bọn họ cũng kịp chạy trốn vào vùng Trung Nguyên. Huống chi, hiện tại khu vực đang đánh nhau trong lãnh thổ Đại Sở cũng không phải chỉ có Tây Bắc, cho nên ngược lại người chạy nạn lại ít đi rất nhiều.

“Vi thần Tuần phủ Tây Bắc Tôn Hành Chi và quan viên lớn nhỏ của thành Hồng Châu cung nghênh Định Quốc Vương phi.” Cửa thành, Thái Thú Hồng Châu dẫn quan viên lớn nhỏ đến đây nghênh đón đoàn người Diệp Ly.

Phượng Chi Dao liếc mắt nam tử trung niên đang tươi cười trước mắt một cái, người này cũng xem như là một nhánh của phái thân Hoàng (thuộc hạ trung thành của hoàng đế), chiến sự càng ngày càng khốc liệt thì liền chạy từ Tín Dương trốn tới Hồng Châu, từ trước tới giờ lại cách xa Mặc gia quân đóng ở gần Hồng Châu, thậm chí tìm mọi lý do trì hoãn trách nhiệm cung cấp lương thảo phải làm. Lúc này còn có lá gan đứng ở cửa thành đón tiếp Vương phi, quả thật là lá gan không nhỏ. Diệp Ly mặc một bộ áo xanh trắng trong thuần khiết, cũng không có hoa lệ ung dung như các phu nhân danh môn trong Sở kinh, vạt áo uốn lượn bay theo gió. Kiểu dáng cực kỳ bình thường đơn giản lại làm cho người không thể sinh ra nửa điểm bất kính và khinh thường. Vịn tay Trác Tĩnh xuống ngựa, thần sắc của Diệp Ly lạnh nhạt nhìn hai hàng người cung kính đứng trước mắt, khẽ gật đầu nói: “Tôn đại nhân miễn lễ.”

Tôn Hành Chi tiến lên, ân cần cười nói: “Vương phi đi đường mệt nhọc cực khổ, kính mời vào thành uống chén trà trước, đợi buổi tối thuộc hạ sẽ thiết yến tẩy trần cho Vương phi.”

Đôi mi thanh tú của Diệp Ly giương nhẹ, vội vã tuyên cáo quan hệ

khách và chủ như vậy sao?

“Sợ rằng phải làm trái ý tốt của đại nhân rồi. Đại quân Tây Lăng tàn sát bừa bãi ở trong địa phận Hồng Châu, không biết đại nhân có phương pháp giải quyết chưa?”

Tôn Hành Chi cười nói: “Có Mặc gia quân ở đây, sao lại có chỗ cho người Tây Lăng càn rỡ chứ. Vi thần và dân chúng Hồng Châu đều rất yên tâm, rất yên tâm!” Ở một bên, mày kiếm của Phượng Chi Dao giương lên, cười lạnh nói: “Chẳng lẽ Tôn đại nhân cho là dân chúng Hồng Châu thì chỉ có riêng dân chúng trong thành Hồng Châu thôi sao? Bản tướng nhớ được Tôn đại nhân là Tuần phủ Tây Bắc chứ không phải là Thái Thú Hồng Châu đi? Mặt khác… mới vừa rồi ý của Tôn đại nhân giống như là hiện nay người Tây Lăng cướp bóc bốn phía của Tây Bắc là lỗi của Mặc gia quân thì phải?” Sắc mặt Tôn Hành Chi cứng đờ, nhưng rất nhanh liền cười làm lành nói: “Hạ quan không dám.” Không dám cũng không phải không có tội, Phượng Chi Dao hừ nhẹ một tiếng, cũng không để ý tới hắn nữa.

Hình như không khí hơi lúng túng, một nam tử trung niên đứng ở phía sau Tôn Hành Chi hơi hoảng sợ, mới vội vàng đứng dậy, nói: “Hạ quan… Thái thú Hồng Châu Tề An Vinh bái kiến Vương phi.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Tề đại nhân, Bản phi nghe nói lương thảo của Mặc gia quân mà Hồng Châu phải cung cấp lại chậm chạp chưa đưa tới, vì sao vậy?” Tề An Vinh Phi liếc nhanh qua Tôn Hành Chi bên cạnh một cái, quanh co nói: “Này… Vương phi thứ tội. Các nơi Tây Bắc đều bị người Tây Lăng cướp bóc, hơn nữa Hồng Châu lại bị thiệt hại nghiêm trọng, cho nên… Cho nên lương thảo phải chậm trễ mấy ngày. Kính xin Vương phi thứ tội……” Diệp Ly mím môi cười nhạt nói: “Thì ra là như vậy, cũng đã làm cực khổ Tề đại nhân rồi.” Nghe lời nói của Diệp Ly, tuy trời đang vào tháng mười nhưng Tề An Vinh cũng không nhịn được đưa tay lau mồ hôi trên trán, hốc mắt bởi

vì tửu sắc quá độ mà thâm quầng lại mơ hồ khẽ run, luôn miệng cười nói: “Không dám… Không dám…”

Mặt Trác Tĩnh lạnh lùng nhìn mọi người một cái, nói: “Còn không nhường đường chẳng lẽ muốn Vương phi nghỉ ở ngoài thành sao?”

Tề An Vinh vội vàng lui ra sau, nhường ra một con đường, “Vương phi, mời, Vương phi, mời……”

Diệp Ly đang muốn bước vào trong thành, thì sau lưng lại truyền đến giọng của Tôn Hành Chi bị gạt ở một bên, “Vương phi, chậm đã!”

Diệp Ly quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Tôn Hành Chi. Chân mày duyên dáng khẽ gảy nhẹ, mỉm cười chờ hắn nói tiếp. Tôn Hành Chi nhìn chung quanh một chút, âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, mới ưỡn ngực nói: “Vương phi đại giá quang lâm thành Hồng Châu, quan viên lớn nhỏ và dân chúng của Hồng Châu tất nhiên hoan nghênh. Nhưng Mặc gia quân lại không thể cùng đi theo Vương phi vào thành!” Khóe môi Diệp Ly mỉm cười, cười hỏi: “Vì sao?” Tôn Hành Chi nghiêm mặt nói: “Nhiều người như vậy, một khi vào thành, sẽ tạo thành hỗn loạn bên trong thành, xin Vương phi nghĩ lại. Hơn nữa, theo như luật của Đại Sở ta, binh sĩ mỗi thành không được vượt qua năm vạn người. Vương phi mang đến… có đến mười mấy vạn người đi?” Hình như phát hiện mình nói có lý, giọng nói của Tôn Hành Chi cũng càng to hơn.

Diệp Ly cũng không tức giận, chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm nam tử trung niên vẫn đang đắc ý trước mặt.

Thấy Diệp Ly không nói lời nào, Tôn Hành Chi càng kiêu ngạo hơn. Ngay cả vốn còn có mấy phần cẩn thận cũng mất đi bảy tám phần, cười nói: “Vương phi, hạ quan nói có lý không?” Khóe môi Diệp Ly nứt ra một nụ cười xinh đẹp trào phúng, Tôn Hành Chi đang dương

dương đắc ý nên không phát hiện được mấy người đi theo bên cạnh ở Diệp Ly đang cau mày đều yên lặng lui về sau hai bước để tránh bị vạ lây.

“Tôn đại nhân, ngươi cũng đã biết Bản phi mới vừa phóng hỏa đốt Tín Dương đi?” Giọng nói của Diệp Ly trầm thấp mà lạnh lùng.

Tôn Hành Chi không khỏi rùng mình một cái, nụ cười lập tức cứng ngắc lại trên mặt, hơi kinh ngạc nhìn cô gái đột nhiên biến sắc trước mắt, “Vương… Vương phi…”

“Bản phi dám đốt Tín Dương thì cũng sẽ không sợ giết thêm hai tên quan viên vô dụng!”

Chương 161: Đổi tướng

“Bản phi dám đốt Tín Dương, thì cũng sẽ không sợ giết thêm hai tên quan viên vô dụng!”

Lời vừa nói ra, trong lòng mọi người nghênh đón tại chỗ đều chấn động, đột nhiên ngẩng đầu nhìn dung nhan thanh lệ nhưng thần sắc lại lạnh như băng sương của cô gái mặc áo xanh trước mắt, hình như bị sát khí chân thật chấn nhiếp (*bị làm cho sợ hãi*), trong lòng không khỏi run lên, vốn còn có mấy phần xem thường, trong phút chốc không còn sót lại chút gì. Sắc mặt Tôn Hành Chi trắng nhợt, rất nhanh liền căng đến đỏ bừng. Tin tức của Tín Dương thì quả thật bọn họ còn chưa nhận được, ngay cả đến cửa thành nghênh đón Diệp Ly cũng là lúc nhận được tin tức, vội vã an bài mà đến. Lúc này nghe được Diệp Ly hỏa thiêu Tín Dương, mặc dù trong lòng chấn động, nhưng cũng không muốn mất mặt mũi ở trước mặt quan viên lớn nhỏ và thương gia của thành Hồng Châu, nói như thế nào thì hắn cũng là đại quan được triều đình phái đến trấn giữ Tây Bắc. Ở Tây Bắc, hắn là quan viên có phẩm cấp cao nhất.

Khẽ biến sắc, Tôn Hành Chi nói: “Định Vương phi! Tín Dương là thành trì lớn nhất của Tây Bắc ta, ngài còn chưa thương lượng với Bản quan mà đã phóng hỏa thiêu thành, ngài có để triều đình và Hoàng thượng vào trong mắt không?”

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Thương lượng? Bản phi cũng muốn tìm người để thương lượng. Nhưng mà… Không biết khi đó Tôn đại nhân đang ở đâu đây?”

“Này……” Tôn Hành Chi hơi bối rối, nhưng ánh mắt xoay chuyển, rất nhanh liền lẽ thẳng khí hùng (*có lý chẳng sợ*) nói: “Bản quan chính là Tuần phủ Tây Bắc, đương nhiên không thể nào vẫn trấn giữ ở Tín Dương được.”

Diệp Ly cười lạnh nói: “Nhưng Bản phi lại nghe nói, Tôn đại nhân

đã rời khỏi ngay từ ngày đầu tiên thành Tín Dương bị công phá rồi. Tôn đại nhân có biết thành Tín Dương bị công phá thì có bao nhiêu dân chúng bị giết hại thảm thương không?"

"Này……" Không đợi hắn đáp lời, Diệp Ly nói: "Dân chúng cả thành Tín Dương không còn một người sống sót, tử thương lên đến mười mấy vạn. Nếu Tôn đại nhân đã là quan phụ mẫu của Tây Bắc, đương nhiên phải đồng cam cộng khổ với dân chúng Tây Bắc chứ. Bọn họ đã chết, vậy vì sao ngươi vẫn còn sống?" Buổi nói chuyện làm cho sắc mặt của Tôn Hành Chi lúc trắng lúc xanh. Rốt cục hắn cũng phát hiện được những người Mặc gia quân đi theo bên cạnh Diệp Ly đều phát ra sát ý lạnh thấu xương, trong lòng run lên không dám nói thêm gì nữa. Tề An Vinh vội vàng tiến lên, nói: "Vương phi bớt giận, kính mời Vương phi vào thành nghỉ ngơi một lát trước……" Diệp Ly nhàn nhạt liếc hắn một cái, thành công để cho hắn câm miệng, mới nhấc chân đi vào trong cửa thành. Đi theo phía sau Diệp Ly, Trác Tĩnh dừng ở trước mặt Tề An Vinh, mặt lạnh nói: "Các vị đại nhân nên hủy bỏ tất cả đi, chỉ sợ Vương phi không có thời gian tham gia tiệc tẩy trần." Nói xong, cũng không quan tâm sắc mặt của Tề An Vinh như thế nào, xoay người đi theo phía sau Diệp Ly vào thành.

Tề An Vinh sửng sờ một chút, hơi luống cuống nhìn về phía Tôn Hành Chi, "Tôn đại nhân, này……"

Tôn Hành Chi hừ nhẹ một tiếng, nói: "Tây Bắc này vẫn là của Hoàng thượng!" Rồi vung tay áo một cái, cũng đi vào thành theo.

Sau khi vào thành, cảnh tượng thành Hồng Châu lại làm cho các tướng lĩnh của Mặc gia quân không thể nào mà không tức giận. Cả trong thành không thể nói là ca múa mừng cảnh thái bình, nhưng chỉ nhìn hệ thống phòng thủ của thành và tướng sĩ thủ thành, thì ai cũng không nhìn ra đây là một quân đội và thành trì sẽ phải đối mặt cường địch xâm lấn. Hệ thống phòng ngự của thành trì thưa thớt lỏng lẻo, binh sĩ và tướng lãnh không có lòng cảnh giác chút nào. Sắc mặt của một đám tướng lãnh đi theo phía sau Diệp Ly cũng bắt đầu khó coi. Hiện tại Hồng Châu còn chưa bị người Tây Lăng chiếm lĩnh thì thật sự là được ông trời ưu ái. Còn chưa đến phủ Thái thú, Diệp Ly đã

lạnh giọng nói: “Mang Thủ tướng thành Hồng Châu tới cho Bản phi.”

“Tuân lệnh.”

Tiến vào phủ Thái thú, lại lập tức bị một đoàn tỳ nữ, nô bộc tiến lên đón, dẫn đầu là mấy phu nhân mặc quần áo hoa lệ mang theo mấy thiếu nữ cũng là châu hoàn thúy nhiễu (*vòng ngọc trai, ngọc lục bảo quấn quanh*) tiến lên bái kiến, “Thiếp thân cung nghênh đại giá của Vương phi……” Diệp Ly tùy ý nhìn lướt qua, chỉ nhìn hoa phục phẩm cấp trên người phu nhân đi đầu thì liền hiểu, đây là nữ quyến của Tôn Hành Chi và Tề An Vinh. Vốn phủ Tuần phủ của Tôn Hành Chi là ở Tín Dương, nhưng kể từ sau khi mang theo vợ con chạy trốn tới Hồng Châu thì vẫn ở tạm trong phủ Thái thú. Hơi phiền chán nhìn các nữ quyến mặc trang phục, phục trang đẹp đẽ trước mắt một cái, Diệp Ly vung tay lên, nói: “Mang các nàng xuống!” Nói xong, trực tiếp lướt qua đám nữ quyến đang ngây người kia đi đến đại sảnh.

Tốc độ làm việc của Mặc gia quân luôn chân thật đáng tin, lúc đoàn người Diệp Ly đi tới đại sảnh của phủ Thái thú, thì Thủ tướng thành Hồng Châu đã bị dẫn tới cửa. Diệp Ly nhìn thoáng qua, phát hiện người này cũng không ở trong đám người mới vừa rồi nghênh đón ở ngoài cửa thành. Bước vào đại sảnh, Diệp Ly đi tới sau bàn dài ngồi xuống, Tôn Hành Chi và Tề An Vinh cũng một trước một sau đi đến. Thấy Diệp Ly ngồi ở phía trên công đường, Tôn Hành Chi khẽ biến sắc nói: “Vương phi, người tới là khách, tại sao lại lấy khách lấn chủ!” Đôi mi thanh tú của Diệp Ly nhíu chặt, hơi phiền chán với cái Tôn Hành Chi không sợ chết này. Không lẽ hắn ta cho là hắn ta là người của Mặc Cảnh Kỳ thì nàng sẽ không dám làm gì hắn ta sao?

“Tôn đại nhân, nếu không có chuyện gì thì ngồi qua một bên trước đi, Bản phi xử lý xong mọi chuyện, sẽ nói chuyện tiếp với Tôn đại nhân.”

Tôn Hành Chi bất mãn nói: “Vương phi là một kẻ nữ lưu, nên tự mình an ổn ở hậu trạch xử lý Định Quốc Vương phủ cho Vương gia, dựa vào cái gì lại dám ngồi ở phía trên công đường, lại còn sai người bắt Vương tướng quân?”

“Dựa vào cái gì?” Diệp Ly lạnh lùng cười một tiếng nói: “Dựa vào

bây giờ Bản phi là Thống soái tối cao của Mặc gia quân ở Tây Bắc."

Tôn Hành Chi mở to hai mắt nhìn, không tin nói: "Nói đùa gì vậy, sao Thống soái của Mặc gia quân lại là một kẻ nữ lưu được? Cho dù ngài là Định Quốc Vương phi… thì cũng không có quyền vung tay múa chân ở Thành Hồng Châu!" Diệp Ly cũng lười để ý tới người này, cho Tần Phong ở một bên một ánh mắt, Tần Phong hiểu ý vung tay lên, hai thị vệ tiến lên, một trái một phải hợp lại mang Tôn Hành Chi qua ghế dựa ở một bên. Tôn Hành Chi là một kẻ văn nhân, cho dù ra sức giãy dụa thế nào thì cũng không thể chống lại được hai thị vệ thanh niên trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng được, bị áp chế không thể động đậy, tức giận nhìn chằm chằm Diệp Ly. Diệp Ly nhấp một ngụm trà, cười yếu ớt nói: "Nếu Tôn đại nhân cố ý quấy rầy Bản phi, đừng trách Bản phi mạo phạm trọng thần của triều đình." Tôn Hành Chi cắn răng nói: "Bản quan nhất định sẽ tố cáo tội của Định Quốc Vương phủ với Hoàng thượng!"

"Cứ việc." Tình thế hiện nay đã như vậy, thì buộc tội hay không buộc tội có khác gì đâu? Diệp Ly đưa mắt nhìn sang võ tướng cũng bị người giữ chặt, "Vương tướng quân? Thủ tướng Hồng Châu Vương Đạc? Có quan hệ gì với Vương chiêu dung trong cung?"

Sau khi Vương Đạc vùng vẫy mấy cái mà không có kết quả, thì ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Diệp Ly nói: "Vương chiêu dung là đường muội của bản tướng quân. Vương phi có ý gì? Còn không thả bản tướng quân ra, đừng quên bản tướng quân mới là Thủ tướng của thành Hồng Châu."

Diệp Ly lật qua lật lại tài liệu trên bàn, tiện tay ném xuống dưới công đường, vừa lúc rơi đến trước mặt Vương Đạc, nói: "Từ giờ trở đi, ngươi không phải là Thủ tướng Hồng Châu nữa. Tự mình xem đi."

Vương Đạc cũng không nhặt lên tài liệu trên mặt đất, mà nổi giận đùng đùng nói: "Vương phi có ý gì? Chức quan của bản tướng quân là Hoàng thượng và triều đình thân phong, Vương phi cho là chỉ bằng câu nói đầu tiên của Vương phi thì có thể hủy bỏ được sao?" Diệp Ly mỉm cười lấy một khối ngọc bội ra, giơ lên, cười nói: "Như vậy cái này có quyền cách chức ngươi không? Thái tổ Hoàng đế có

di mệnh, lúc có nguy cơ đại chiến, người cầm ngọc bội Nhai Tí của Định Quốc Vương phủ có thể tiết chế (*điều động+bổ nhiệm*) tất cả tướng lãnh Đại Sở từ Đại tướng quân trở xuống. Hay Vương tướng quân không phải tướng lãnh Đại Sở?"

"Này……" Đương nhiên Vương Đạc cũng biết đạo ý chỉ này mà năm đó Thái tổ lưu lại, mặc dù hiện tại, tướng lãnh trung thành với Hoàng đế thì chưa chắc tuân theo ghi chép từ xưa này, nhưng mà trước khi Hoàng đế mệnh lệnh rõ ràng huỷ bỏ đạo ý chỉ này của Thái tổ, thì bọn họ chỉ có thể dương phụng âm vi (*bằng mặt mà không bằng lòng*) chứ tuyệt đối không thể chống cự trước mặt.

Diệp Ly cất ngọc bội, nói với Phượng Chi Dao: "Phượng Tam, phòng ngự Hồng Châu giao cho ngươi." Phượng Chi Dao nở nụ cười chân thành nhìn Vương Đạc đang thất thần một cái, gật đầu nói: "Mạt tướng lĩnh mệnh. Mạt tướng lập tức điều chỉnh lại phòng ngự Hồng Châu." Nói xong, vung tay lên mang theo mấy tướng lãnh xoay người đi ra cửa. Đợi đến khi đám người Phượng Chi Dao đã ra cửa, Diệp Ly mới lại nhìn về phía đám người Vương Đạc, cười yếu ớt xinh đẹp, "Được rồi, hiện tại Vương tướng quân, còn có Tôn đại nhân, muốn nói gì thì có thể nói thẳng." Vương Đạc không cam lòng nói: "Binh mã Hồng Châu sẽ không nghe theo chỉ huy của một tướng quân không có phẩm cấp chính thức của triều đình!" Hắn nói rất đúng về Phượng Chi Dao. Mặc dù ở trong Mặc gia quân, Phượng Chi Dao được công nhận là cánh tay trái tay phải (*trợ thủ đắc lực, người tín nhiệm*) của Mặc Tu Nghiêu, nhưng Phượng Chi Dao lại là vị tướng quân duy nhất trong Mặc gia quân không có phẩm cấp chính thức. Diệp Ly mỉm cười nói: "Có thể chỉ huy và làm cho người ta nghe hay không, thì đó là chuyện của Phượng Tam, cũng không cần Vương tướng quân phải lo lắng." Vương Đạc hừ nhẹ một tiếng, không còn lời nào để nói.

Diệp Ly nghiêng đầu nhìn Tôn Hành Chi ngồi ở một bên, cười nói: "Tôn đại nhân có điều gì cần nói không?"

Tôn Hành Chi cười lạnh nói: "Vương phi có uy như thế, hạ quan nào dám nói chuyện?" Diệp Ly mím môi cười nói: "Nếu không dám

nói, vậy thì không cần phải nói nữa. Tôn đại nhân an an tâm tâm ở lại Hồng Châu đi. Đợi đến khi chiến sự kết thúc, Bản phi sẽ phái người đưa Tôn đại nhân hồi kinh. Nếu không may… Hồng Châu thất thủ, thì Bản phi cũng sẽ cho Tôn đại nhân một cơ hội được cùng chết cùng sống với Hồng Châu." Nghe vậy, sắc mặt Tôn Hành Chi lập tức vặn vẹo, nghiến răng nghiến lợi nói : "Đa tạ Vương phi!"

Tiễn Tôn Hành Chi và Vương Đạc đi, trong đại sảnh chỉ còn lại một mình Tề An Vinh, hơi nơm nớp lo sợ nhìn cô gái ngồi trên cao, mang theo nụ cười nịnh hót nói: "Vương phi……"

Diệp Ly nhìn hắn, cười như không cười nói: "Tề đại nhân, ngươi làm Thái thú Hồng Châu thật sự là hết sức thư thích (*thoải mái, khoan khoái*). Đừng nói Bản phi, chỉ sợ chính Vương gia cũng phải hâm mộ vô cùng."

"Không dám… Không dám…" Tề An Vinh cười làm lành nói. Diệp Ly lật tài liệu trên tay, nói: "Nhậm chức sáu năm, gia sản đã lên đến trăm vạn. Một vợ, mười hai thiếp, bốn con trai, sáu con gái…… Khó trách Bản phi nghe người ta nói tam niên thanh tri phủ, thập vạn tuyết hoa ngân (*ba năm làm tri phủ, hưởng được mười vạn lượng bạc*), một năm này Tề đại nhân kiếm tiền cũng không dừng lại ở mười vạn đi?"

"Vương phi… Hạ quan, hạ quan…" Tề An Vinh không ngừng lau mồ hôi trên trán. Diệp Ly tùy ý để tài liệu qua một bên, cười nói: "Tề đại nhân không cần khẩn trương, Bản phi cũng không có hứng thú gì với tài sản, thê thiếp và con cái của Tề đại nhân." Nghe vậy, ánh mắt Tề An Vinh sáng lên, mong đợi nhìn Diệp Ly, Diệp Ly lại nhắm mắt, thản nhiên nói: "Sắp giao chiến với Tây Lăng rồi, thành Hồng Châu……" Tề An Vinh rất hiểu ý, vội vàng nói: "Phối hợp với Vương phi chống chọi với Tây Lăng xâm lược là chức trách của hạ quan, kính xin Vương phi cứ việc sai bảo." Diệp Ly giương mắt, nhướng mày cười nói: "Sẽ không làm khó Tề đại nhân đi?"

Tề An Vinh cười nói: "Làm sao sẽ vậy? Chỉ cần Hồng Châu bình an, thì người nào cũng đều có lợi, không phải sao? Xin Vương phi cứ việc sai bảo là được."

Diệp Ly hài lòng gật đầu, “Rất tốt, Tề đại nhân tạo thuận lợi cho Bản phi, thì Bản phi cũng sẽ không khiến cho Tề đại nhân khó xử, chỉ cần Tề đại nhân quản lý tốt thành Hồng Châu là được, những việc khác thì tất nhiên Bản phi sẽ xử lý tốt.”

“Hạ quan hiểu, hạ quan nhất định sẽ không để Vương phi thất vọng.”

“Rất tốt, Tề đại nhân mời trở về trước đi.”

Tiễn Tề An Vinh đi, Trác Tĩnh khinh thường nhìn bóng lưng biến mất kia nói: “Vương phi, thật sự cứ dễ dàng bỏ qua cho Tề An Vinh này như vậy sao?”

Diệp Ly nở nụ cười trong trẻo lạnh lùng, “Bỏ qua? Vậy thì phải xem hắn có biết thức thời hay không. Chúng ta mới tới Hồng Châu, cũng không thể đắc tội hết với mọi người trong lần đầu tiên đi?”

“Thuộc hạ hiểu.”

Chương 162: Không thể hối hận

Cả Tây Bắc, đặc biệt là bên trong Hồng Châu, hầu như mỗi ngày đều phát sinh các loại chiến đấu quy mô lớn nhỏ, nhưng lần này Diệp Ly không tự mình ra trận làm gương cho binh sĩ, mà trấn giữ ở bên trong thành Hồng Châu chỉ huy ở xa xa. Bởi vì hiện tại nàng đã không còn là một người, trong bụng nàng còn có một cục cưng còn rất nhỏ mà người khác chưa thể phát hiện. Đây là đứa con đầu tiên của nàng và Mặc Tu Nghiêu, mặc dù chưa từng làm mẹ, nhưng nàng biết, thân là một người mẹ thì mình nhất định phải bảo vệ bé thật tốt.

"Dương đại phu, thế nào?" Xem xong mạch, Diệp Ly thu cổ tay lại, hỏi đại phu trẻ tuổi trước mắt.

Dương đại phu cung kính nói: "Không có gì phải lo lắng, nhưng mà thuộc hạ vẫn nói câu kia, xin Vương phi tận lực không nên mệt nhọc quá mức, nếu không, cho dù không nguy hiểm tới Tiểu thế tử trong bụng thì cũng không nên." Diệp Ly gật đầu nói: "Ta sẽ nhớ kỹ lời của đại phu, làm phiền."

"Như thế, thuộc hạ sẽ điều chỉnh đồ ăn của Vương phi một chút." Dương đại phu nói xong cúi đầu cáo lui.

Đợi đến khi đại phu ra cửa, đám người Trác Tĩnh ở một bên mới ngẩng đầu lên, hơi lo lắng nhìn Diệp Ly, Trác Tĩnh cau mày nói: "Vương phi, vì Tiểu thế tử, Vương phi vẫn nên nghỉ ngơi thật nhiều mới phải." Những người khác cũng gật đầu liên tục, Diệp Ly hơi bất đắc dĩ cười khổ nói: "Hiện tại làm sao mà nghỉ ngơi được? Nhưng mà các ngươi phải cực khổ một chút rồi, có thể một mình đảm đương một phía sớm một chút, thì đến lúc đó ta cũng có thể hơi thanh nhàn một chút." Trác Tĩnh sám thẹn (*ân hận+hổ thẹn*) cúi đầu, "Thuộc hạ vô năng." Diệp Ly khoát khoát tay, cười nói: "Không phải là ngươi vô năng, cho dù kẻ nào muốn một mình đảm đương một phía

trong vòng hai ba tháng, thì cũng rất khó. Các ngươi đã làm rất tốt rồi." Trác Tĩnh không nói gì, nhìn Diệp Ly một cái. Từ khi bắt đầu thì mấy người bọn hắn vẫn đi theo Vương phi, hình như từ lúc đầu thì cũng chưa thấy có bất cứ chuyện gì có thể làm khó được Vương phi. So với Vương phi, làm sao mấy đại nam nhân như bọn họ còn có thể được gọi là không vô năng chứ? Đã lâu, ở trong lòng hắn cũng không thể không hoài nghi, rốt cuộc Vương phi là kỳ tài ngút trời hay thật sự Từ gia có phương pháp dạy dỗ tốt.

"Khởi bẩm Vương phi, bên ngoài phủ có vị Hàn công tử cầu kiến." Ngoài cửa, thị vệ đi vào bẩm báo.

"Hàn công tử?" Diệp Ly ngẩn ra, nhưng rất nhanh liền phản ứng kịp, "Hàn Minh Tích? Mau mời hắn vào."

Không lâu sau, Hàn Minh Tích đã bước vào thư phòng. Vẫn một thân áo dài hoa lệ màu đỏ sậm, dung nhan vốn tà mị, qua mấy tháng không thấy cũng hơi thay đổi, càng nhiều hơn một tia nhuệ khí và kiên quyết của thượng vị giả. Chỉ khi thấy Diệp Ly thì lại vẫn nhấc lên một tia cười tà khí theo thói quen, giọng nói thay đổi thành trầm thấp triền miên, "Quân Duy… Đã lâu không gặp, ta rất nhớ đấy……" Diệp Ly nhìn nam tử tuấn mỹ trước mắt, nhẹ giọng thở dài nói: "Minh Tích, sao ngươi lại tới đây?"

Hàn Minh Tích đi vào thư phòng, hình như hơi bất đắc dĩ cười nói: "Nghe nói Quân Duy đã lấy thân phận Định Quốc Vương phi lãnh binh xuất chinh, đánh cho Trấn Nam Vương Tây Lăng không có chỗ để trốn, cũng không phải đã uy phong tám phương sao? Dù sao ta cũng nên tới gặp để biết được phong thái của Định Quốc Vương phi chứ?" Đôi mắt hoa đào khẽ nhướng lên nhìn chằm chằm Diệp Ly, không che giấu tức giận trong mắt một chút nào. Biết hắn quan tâm mình, Diệp Ly cười một tiếng nói: "Cái gì uy phong tám phương, ta cũng chỉ vạn bất đắc dĩ thôi. Còn có… Không phải ta đánh cho Trấn Nam Vương Tây Lăng không có chỗ để trốn, mà gần đây thế cục Tây Bắc cũng không thuận lợi, nếu ngươi tới chậm một chút, không chừng người không có chỗ để trốn chính là ta đấy." Hàn Minh Tích hừ nhẹ một tiếng, liếc mắt mấy người Trác Tĩnh nhìn như bận rộn

nhưng kỳ thực đang chống tai lên nghe lén trong thư phòng một cái, nói: “Định Vương của nhà ngươi ở chỗ nào vậy, không phải được xưng là Chiến thần sao? Vứt lão bà ở đây, rồi đi xông pha chiến đấu trên chiến trường thì xem là bản lãnh gì.”

“Minh Tích……” Diệp Ly mỉm cười nhìn hắn, “Ta biết ngươi quan tâm người bằng hữu ta, nhưng tình thế như hiện tại thì cho dù Tu Nghiêu có lợi hại hơn nữa cũng không thể phân thân được.”

Hàn Minh Tích chê cười một tiếng, nghiêng đầu đi, không để ý đến nàng. Nhưng nghe được Diệp Ly giải thích thay cho Mặc Tu Nghiêu, thì đôi mắt trong suốt lại khẽ ảm đạm.

Hàn Minh Tích chán nản, Diệp Ly cũng không phải không nhìn thấy, nhưng mà có một số chuyện đã quyết định, vậy thì không nên dây dưa nữa. Nên ngừng không ngừng, cuối cùng ngược lại là hại người hại mình, đứng dậy, cười nhẹ nhàng nói: “Ngươi tới thật đúng lúc, hiện tại Hồng Châu cũng xem như không tệ. Không bằng nghỉ ngơi một lát trước, có chuyện gì thì ngày mai chúng ta hãy nói. Đúng rồi, lúc này công tử Minh Nguyệt cũng đang ở trong phủ, ngươi đi gặp đi.” Nhắc tới Hàn Minh Nguyệt, Hàn Minh Tích lại ngẩn ra, ánh mắt phức tạp. Mỗi lần nhớ tới cái ca ca từ nhỏ đã nuôi mình lớn lên này, trong lòng Hàn Minh Tích vừa tức giận lại vừa bất đắc dĩ. Công ơn nuôi dưỡng, tình cảm dạy dỗ cũng không phải nói một câu ân đoạn nghĩa tuyệt là có thể chấm dứt. Hàn Minh Tích tuyệt đối kính trọng huynh trưởng càng nhiều hơn cha mẹ đã mất sớm. Sở dĩ lúc đầu hết sức phản đối Hàn Minh Nguyệt ra tay với Diệp Ly như vậy, tất nhiên là vì giao tình với Diệp Ly ở bên trong, nhưng càng nhiều hơn là bởi vì hắn rõ ràng nhận thấy, huynh trưởng vì một nữ nhân như vậy, mà phản bội huynh đệ, thậm chí đối nghịch với Định Quốc Vương phủ, căn bản là không đáng giá, người lún càng sâu thì sẽ đi vào con đường chết. Mà hôm nay… Sở dĩ Hàn Minh Tích ngàn dặm xa xôi chạy tới Hồng Châu, ngoại trừ bởi vì Diệp Ly ở chỗ này, thì cũng bởi vì hắn đã nhận được tin tức Hàn Minh Nguyệt bị bắt. Lúc này nghe Diệp Ly nói như thế, liền biết Hàn Minh Nguyệt vẫn sống tốt, đồng thời cũng hiểu, Diệp Ly có thể bỏ qua cho Hàn Minh Nguyệt

dễ dàng như thế cũng có mấy phần bởi vì mình, trong lòng không khỏi ấm áp, “Quân Duy, cám ơn.”

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Cám ơn cái gì? Hàn Minh Nguyệt tự giao dịch với Tu Nghiêu, nếu Tu Nghiêu đã giữ lại tánh mạng của hắn, để cho hắn sống tốt hay không tốt thì có gì khác biệt. Cũng đã lâu huynh đệ các ngươi không gặp nhau rồi, đi gặp một chút đi.”

Hàn Minh Tích gật đầu, xoay người ra khỏi thư phòng.

Trong tiểu viện, Hàn Minh Nguyệt nhàn nhã ngồi ở dưới hành lang nhìn hoa cúc đã sắp tàn chỉ còn lại có vài cánh hoa trong viện mà xuất thần. Nhưng thần sắc của hắn lại không nhẹ nhàng như tư thế ngồi của hắn, mày kiếm tuấn lãng khẽ nhăn lại, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa sổ cách không xa một cái, trên dung nhan tuấn nhã tràn ngập lo lắng.

“Đại ca.” Giọng nói của Hàn Minh Tích truyền đến từ khúc quanh. Hàn Minh Nguyệt ngơ ngác một chút, quay đầu lại nhìn đệ đệ đã rất lâu không thấy, không khỏi cười khổ, “Khinh công của Minh Tích càng ngày càng lợi hại, đến huynh cũng không phát hiện được.” Hàn Minh Tích nhìn hắn, một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Đại ca, đệ không dùng khinh công. Là huynh không nghe thấy tiếng bước chân của đệ.” Nhìn theo ánh mắt của hắn, mặc dù vừa mới đến thành Hồng Châu, nhưng dọc theo đường đi, Hàn Minh Tích đã rõ ràng từ đầu đến cuối chuyện Hàn Minh Nguyệt bị Diệp Ly bắt được, tất nhiên cũng biết người nào có thể làm cho huynh trưởng mình nóng ruột nóng gan, chán ghét cau mi lại, nói: “Đại ca vẫn cố chấp như vậy?” Hàn Minh Nguyệt im lặng nhìn hắn, một lúc sau mới cười khẽ một tiếng, nói: “Nếu có thể hiểu ra thì làm sao còn say mê đây? Nhưng mà Minh Tích, đã lâu không gặp, đệ đã trưởng thành rồi.”

Trên mặt Hàn Minh Tích đỏ ửng, hơi không được tự nhiên nghiêng đầu, nhưng trong lòng lại ngũ vị tạp trần. Từ nhỏ hắn đã nghịch ngợm tùy hứng, luôn thấy huynh trưởng lắc đầu không thể làm gì với mình. Hôm nay đột nhiên nghe được hắn ta khen ngợi, thì lại hơi thẫn thờ, nhưng lại mừng rỡ nhiều hơn. Nhưng nhớ tới mình trưởng thành… Mấy ngày nay Hàn Minh Tích cũng không được thư

thái như trong tưởng tượng của người ngoài. Lúc đầu tiếp chưởng Hàn gia, lại là lúc trong miệng của thiên hạ đều biết Hàn Minh Nguyệt phản bội đi Tây Lăng, cho dù có Định Quốc Vương phủ bảo vệ, thì muốn ổn định cơ nghiệp Hàn gia giống như trước, hắn đã hao tốn không ít tinh lực và tâm tư. Mà nhân tài của Định Quốc Vương phủ thì lại xuất hiện lớp lớp, sao lại dễ dàng dùng một hoàng mao tiểu tử mới vừa thần phục Định Vương phủ được, cuộc sống mấy ngày nay có thể nói là phong phú nhất trong hai mươi mấy năm qua của Hàn Minh Tích.

Hàn Minh Tích chịu khổ, tất nhiên Hàn Minh Nguyệt không phải không biết, mặc dù áy náy nhưng cũng vui mừng vì đệ đệ có thể gắng gượng qua được, hơn nữa gánh vác trọng trách cả Hàn gia mà không bị mình liên lụy. Vươn tay vỗ vỗ bả vai Hàn Minh Tích nhẹ giọng nói: “Cực khổ cho đệ rồi, có còn đang trách đại ca không?” Ánh mắt Hàn Minh Tích nóng lên, nhưng lại cố chấp xoay mặt đi. Đợi đến khi tâm tư bình tĩnh trở lại mới quay đầu lại, đưa mắt nhìn Hàn Minh Nguyệt hỏi: “Quân Duy đã nói với ta, huynh đã giao dịch với Định Vương, sau này đại ca định làm gì?” Hàn Minh Nguyệt nhàn nhạt mỉm cười nói: “Chỉ sợ Đại Sở và Tây Lăng đã không còn đất cho chúng ta dung thân, đợi đến khi ở đây kết thúc, ngươi sẽ dẫn Túy Điệp đến Nam Chiếu ẩn cư.” Hàn Minh Tích nhìn chằm chằm hắn, hỏi: “Huynh xác định Tô Túy Điệp sẽ đi với ngươi như vậy sao? Đại ca, nói thật, ánh mắt chọn nữ nhân của huynh không chỉ kém Định Vương một chút đâu.”

Hàn Minh Nguyệt cười nói: “Nếu huynh có ánh mắt giống Định Vương, thì hiện tại cuộc sống sẽ càng khó khăn hơn. Cho nên… Minh Tích, nếu có thể, thì nên cách xa Định Vương phi một chút. Nam nhân mà bắt đầu ăn dấm thì sẽ không nói đạo lý đâu.” Bị đại ca nói toạc ra tâm tư, Hàn Minh Tích hơi lúng túng. Nhưng nghĩ lại, thì cảm thấy lời đại ca nói, thật sự có mấy phần đạo lý. Đại ca coi trọng Tô Túy Điệp, nếu thật sự muốn, thì chưa chắc không có biện pháp thu vào tay. Nhưng nữ nhân như Diệp Ly cũng là…… Oán hận trợn mắt nhìn Hàn Minh Nguyệt một cái, nói sang chuyện khác: “Chuyện

của đệ thì trong lòng đệ đều biết, nhưng mà huynh, cho huynh một lời khuyên. Rốt cuộc Tô Túy Điệp là dạng nữ nhân gì, thì trong lòng đệ và huynh đều biết rõ, nếu huynh thật sự muốn nàng ta an phận đi theo huynh, thì không bằng dùng thử biện pháp của đệ xem."

Hàn Minh Nguyệt tò mò nhướng mày nhìn hắn, Hàn Minh Tích cười lạnh một tiếng, lộ ra nụ cười ác ý nói: "Nếu huynh phá hủy mặt của nàng ta, thì tất nhiên nàng ta sẽ biết điều mà đi theo huynh! Nhưng mà đại ca, huynh thật sự yêu Tô Túy Điệp hay chỉ yêu mỗi một khuôn mặt của nàng ta thôi?"

Hàn Minh Nguyệt trầm mặc không nói, hắn yêu con người của Tô Túy Điệp hay yêu gương mặt nàng ấy đây? Chính hắn cũng chưa chắc nói rõ ràng được. Yêu người kia… Nhiều năm như vậy, hắn còn chưa rõ ràng sao, hắn không thích tính tình kia, tâm địa kia. Yêu mỗi một khuôn mặt? Quả thật, Tô Túy Điệp rất đẹp. Nhưng thiên hạ to lớn muốn tìm một hai cô gái có thể sánh ngang với nàng ấy, thì cũng chưa chắc không tìm được. Hắn chỉ biết, năm ấy… trong rừng hoa đào, khi lần đầu tiên hắn thấy cô gái tuyệt sắc trong rừng hoa kia, hắn liền chìm sâu vào trong mơ mộng, chẳng bao giờ thanh tỉnh…… Nhìn Hàn Minh Nguyệt vẫn xuất thần, Hàn Minh Tích thầm thở dài. Sao huynh trưởng mà hắn từng lấy làm kiêu ngạo lại ngã vào trong tay cái loại nữ nhân chỉ có dung mạo như Tô Túy Điệp này chứ, nhớ tới lúc ở Quảng Lăng, đại ca quyết tuyệt ra đi, nhớ tới năm đó bị Tô Túy Điệp bỏ rơi, khi đại ca trở về thì thất hồn lạc phách, nhớ tới hiện tại, hai bàn tay trắng đã bị vùi lấp hoàn toàn, Hàn Minh Tích khẽ nheo mắt lại, trong con ngươi tràn ra sát khí. Hàn Minh Nguyệt khẽ cau mày, nói với Hàn Minh Tích: "Minh Tích, không được làm nàng ấy bị thương. Xem như đại ca cầu xin đệ…"

Hàn Minh Tích nhìn vẻ mặt khẩn cầu của huynh trưởng, trong lòng chỉ cảm thấy bi ai. Công tử Minh Nguyệt, người như trăng sáng phong lưu vô song, hôm nay lại vì một nữ nhân mà khẩn cầu người có tiếng xấu là công tử Phong Nguyệt quần là áo lụa như hắn. Giờ khắc này, rốt cuộc Hàn Minh Tích đã biết, thật ra thì có một số chuyện không thể sửa đổi được nữa, thế nhân cũng sẽ không nhìn

thấy được người từng là công tử Minh Nguyệt ôn văn nhĩ nhã, phong độ nhẹ nhàng kia nữa.

"Đại ca, huynh thật sự không hối hận sao?" Hàn Minh Tích hỏi.

Hàn Minh Nguyệt nhàn nhạt mỉm cười trầm mặc không nói. Hôm nay… Hắn đã không có cách nào mà hối hận nữa.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Hàn Minh Tích cũng bỏ cuộc, gật đầu, xoay người đi, vừa nói: "Được, đệ hiểu. Đại ca phải tự bảo trọng. Nếu ngày nào đó huynh bị người đàn bà kia hại chết, đệ đệ sẽ giết nàng ta tuẫn táng (*chôn theo người chết*) theo huynh."

Chương 163: Trước trận chiến

Hàn Minh Nguyệt trầm mặc nhìn đệ đệ xoay người đi, cũng không nói thêm gì nữa. Mặc dù ban đầu mình bỏ lại một cục diện rối rắm, nhưng Minh Tích vẫn đã tự mình gắng gượng qua. Đến khi hắn… Quay đầu lại nhìn cô gái mặc áo trắng đang đi về phía mình cách đó không xa, khóe môi xé ra một tia cười khổ nhàn nhạt.

“Hàn Minh Nguyệt!” Tô Túy Điệp nhẹ nhàng bước nhanh tới dưới hành lang, nhìn Hàn Minh Nguyệt đang dựa vào cây cột mà đứng mang theo sắc mặt âm trầm, trên dung nhan tinh xảo tràn ngập không vui, “Rốt cuộc thì lúc nào chúng ta mới có thể rời khỏi cái chỗ quỷ quái này?” Tô Túy Điệp cảm giác mình sắp điên rồi, nàng chưa bao giờ hối hận lúc đầu đã đáp ứng Trấn Nam Vương, trở lại Đại Sở câu dẫn Mặc Tu Nghiêu như bây giờ. Không câu dẫn được Mặc Tu Nghiêu còn chưa tính, mấy ngày nay đi theo đại quân trằn trọc, ăn cơm rau dưa, mặc cũng là loại vải bình thường nhất, cực khổ nhất chính là, trên đường hành quân cũng không phải nàng muốn nghỉ ngơi thì có thể dừng lại. Mỗi ngày đều mệt mỏi muốn chết muốn sống. Thật vất vả mới đến Hồng Châu, vốn cho là có thể thoải mái một chút, thì lại bị Diệp Ly sai người nhét vào trong cái viện nho nhỏ đơn sơ này rồi không thèm nhìn cũng không thèm hỏi tới. Ngoại trừ người đưa cơm mỗi ngày ra, thì ngay cả nha đầu hầu hạ cũng không có, điều này làm cho sự nhẫn nại của Tô Túy Điệp trong khoảng thời gian này đã sớm đến cực hạn.

Thật ra thì Tô Túy Điệp không biết là, sở dĩ cái viện này không có nha đầu hầu hạ cũng không phải là Diệp Ly cố ý khắt khe nàng, mà là chính Hàn Minh Nguyệt đã đuổi đi hết những người được phái tới. Cho nên mỗi ngày Tô Túy Điệp phải tự rửa mặt, tự dọn dẹp phòng, thậm chí còn phải tự giặt quần áo của mình.

Nhìn Tô Túy Điệp không bình tĩnh mà tức giận, Hàn Minh Nguyệt

chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu như bị dao cứa. Nhíu nhíu mày nhớ tới lời của Hàn Minh Tích mới vừa rồi, nhàn nhạt rũ mắt, hỏi: “Bây giờ rời khỏi ư? Nàng muốn đi đâu?”

“Đương nhiên là trở về Tây Lăng!” Không phát hiện được thần sắc của Hàn Minh Nguyệt, Tô Túy Điệp trả lời một cách đương nhiên: “Ta muốn hồi cung! Ta không thể chịu đựng cái chỗ quỷ quái này thêm nữa.” Hàn Minh Nguyệt giương mắt nhìn nàng, thần sắc bình tĩnh không có sóng, “Nàng không muốn trả thù Định Vương phi nữa?” Tô Túy Điệp ngẩn ra, hơi do dự nhăn đôi mi thanh tú lại. Đương nhiên nàng muốn trả thù Diệp Ly, nàng nằm mơ cũng muốn. Nhưng nàng cũng không phải kẻ ngu, chỉ cần Mặc Tu Nghiêu còn sống, thì căn bản nàng không dám trả thù Diệp Ly. Nàng cùng lớn lên với Mặc Tu Nghiêu, nàng có thể xem thường bất kỳ một nam nhân nào trên cõi đời này, nhưng tuyệt đối không dám xem thường Mặc Tu Nghiêu. Nhìn Hàn Minh Nguyệt một chút, Tô Túy Điệp khẽ cắn khóe môi hỏi: “Chàng nói, chàng có thể giúp ta, thật không?”

Hàn Minh Nguyệt nhìn nàng không nói gì, nhưng Tô Túy Điệp lại cho phản ứng ấy là ngầm đồng ý. Sóng mắt lưu chuyển, tay ngọc thon dài dán lên ngực của Hàn Minh Nguyệt, giọng nói mềm mỏng uyển chuyển động lòng người, “Minh Nguyệt, chàng giúp ta có được hay không… Giúp ta… Giết Tu Nghiêu…”

Trong lòng Hàn Minh Nguyệt run lên, cúi đầu nhìn cô gái đang tựa vào ngực mình. Dung nhan tuyệt đại xuất trần uyển chuyển như tiên tử trên cửu thiên, nhưng trong cái miệng anh đào nhỏ nhắn kia lại phun ra lời nói lại làm cho người ta không rét mà run, “Ta nghĩ nàng vẫn không quên được Tu Nghiêu chứ?”

Tô Túy Điệp lại không thèm để ý, cười yếu ớt nói: “Đương nhiên ta không quên được Tu Nghiêu. Cho dù hắn đã chết, thì ta cũng sẽ không quên mất hắn. Minh Nguyệt, chàng còn nhớ bộ dáng của Tu Nghiêu vào năm đó lúc ở Sở kinh không, khi đó ta liền biết, trên đời này sẽ không bao giờ có một nam tử nào khác ưu tú hơn hắn nữa. Đáng tiếc… Khi đó hắn chỉ là Nhị công tử Định Quốc Vương phủ, đệ đệ của Định Vương. Nếu như không có Mặc Tu Văn, vậy thì đã hoàn

mỹ hơn. Đáng tiếc… Hiện tại mặc dù hắn đã là Định Vương. Nhưng rốt cuộc cũng nhìn không thấy được phong thái tướng mạo danh dương Sở kinh vào năm đó nữa."

Nghe Tô Túy Điệp nói giống như đang lầm bầm lầu bầu, đột nhiên trong lòng Hàn Minh Nguyệt giật mình, ngây người ở dưới hành lang đến nỗi ôn hương noãn ngọc trong ngực cũng không có nửa điểm phản ứng, phảng phất như chìm vào trong suy nghĩ của mình.

Tô Túy Điệp cũng không phải thật sự muốn nghe ý kiến của Hàn Minh Nguyệt, chỉ cười nhẹ nhàng, tiếp tục nói: "Vốn ta còn muốn rằng, có lẽ có một ngày ta và Tu Nghiêu còn có thể gương vỡ lại lành. Nhưng lần này gặp lại, ta mới hiểu được… Tu Nghiêu đã bị con tiện nhân Diệp Ly kia câu dẫn đi! Hắn nhẫn tâm với ta bao nhiêu thì chàng cũng thấy đấy… Nếu ta không có được hắn, thì con tiện nhân Diệp Ly kia cũng đừng mong có được!" Nói đến chỗ này, dung nhan tuyệt mỹ của Tô Túy Điệp đã trở nên vặn vẹo bởi vì khuôn mặt oán hận. Ngẩng đầu lên nhìn về phía Hàn Minh Nguyệt, ánh mắt lại tràn đầy ôn nhu triền miên, "Minh Nguyệt, giúp ta giết Mặc Tu Nghiêu. Giúp ta giết Mặc Tu Nghiêu, thì ta chính là của chàng…"

Ánh mắt Hàn Minh Nguyệt trống rỗng mà mờ mịt, "Giết Mặc Tu Nghiêu……"

Tô Túy Điệp gật đầu, ôn nhu nói: "Chàng cũng biết, ta chỉ thích nam nhân mạnh nhất thiên hạ. Giết Mặc Tu Nghiêu… Chứng minh chàng mới là nam nhân lợi hại nhất trên đời này……" Hàn Minh Nguyệt trầm mặc hồi lâu, đột nhiên mở miệng hỏi: "Nàng muốn đi cùng ta không? Tận mắt nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu chết." Ánh mắt Tô Túy Điệp lóe lên, mỉm cười xinh đẹp, nói: "Ta chờ chàng ở hoàng thành Tây Lăng, mang theo đầu của Mặc Tu Nghiêu tới gặp ta. Sau đó chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi." Hàn Minh Nguyệt nhìn chằm chằm nàng, cho đến khi khóe miệng cười yếu ớt của Tô Túy Điệp không duy trì được nữa, mới từ từ kéo tay nàng ra, xoay người đi tới chỗ sâu trong tiểu viện. Tô Túy Điệp ngẩn ra, khó hiểu nhìn bóng lưng Hàn Minh Nguyệt. Với Hàn Minh Nguyệt, nàng đã có thói quen ta cần ta cứ lấy, trên thực tế Hàn Minh Nguyệt cũng chưa từng chân

chính từ chối nàng bao giờ. Cho dù năm đó nàng bỏ rơi hắn đi Tây Lăng mấy năm, cho dù Hàn Minh Nguyệt lãnh đạm với nàng hơn nữa, nhưng chỉ cần nàng mở miệng, thì tất nhiên Hàn Minh Nguyệt cũng sẽ đi làm thay nàng. Nhưng lần này, đột nhiên trong lòng nàng lại không dám chắc chắn như vậy.

"Minh Nguyệt……"

Hàn Minh Nguyệt quay đầu lại, trên dung nhan tuấn nhã tràn ngập mỏi mệt, "Túy Điệp, nàng có thể tưởng tượng được, nếu như ta đi giết Tu Nghiêu, thì sẽ có kết quả gì không?" Hắn đã không phải là Hàn Minh Nguyệt chấp chưởng Thiên Nhất các kia nữa, cho dù lúc thế lực của hắn cường thịnh nhất, thì cũng không dám nói chắc chắn có thể giết chết được Mặc Tu Nghiêu. Đôi mi thanh tú của Tô Túy Điệp cau lại, rất nhanh liền cười một tiếng, nói: "Ta biết chuyện này rất nguy hiểm, nhưng Minh Nguyệt, tất nhiên ta sẽ tìm người giúp chàng." Hàn Minh Nguyệt vẫn không bị lay động, "Nàng có biết, nếu Mặc Tu Nghiêu chết, Đại Sở sẽ như thế nào không?" Tô Túy Điệp không vui cau mày, "Đại Sở như thế nào thì có quan hệ gì với chúng ta đâu? Minh Nguyệt, rốt cuộc chàng có giúp ta hay không?"

Hàn Minh Nguyệt nặng nề lắc đầu, đột nhiên sắc mặt Tô Túy Điệp thay đổi, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, mắng một câu vô dụng, rồi xoay người đi mất. Nhìn bóng lưng rời đi không chút do dự nào kia, Hàn Minh Nguyệt thở dài. Nếu hắn đồng ý, thì đừng nói có thể ám sát Mặc Tu Nghiêu hay không, mà bọn họ có thể sống qua tối nay hay không, vẫn là một vấn đề. Này… Chính là nữ nhân mà hắn yêu sao? Trong hành lang đã không còn bóng ảnh màu trắng kia, trong lòng Hàn Minh Nguyệt cảm thấy hơi khổ sở.

Trong thư phòng phủ Thái thú, ngoại trừ đang lãnh binh bên ngoài ra, thì hiếm khi hầu như tất cả tướng lãnh Mặc gia quân ở lại Tây Bắc đều có mặt.

Diệp Ly ngồi thoải mái trên ghế, mỉm cười nghe tướng lãnh bẩm báo tình hình chiến sự mấy ngày nay. Mặc dù đa phần các tướng lãnh ở lại Tây Bắc đều tương đối trẻ tuổi, hầu như có thể nói là tướng lãnh không có nổi danh gì, nhưng Nam Hầu đã gặp chuyện

không hay trong mắt người ngoài lại ở lại thì khác. Vô luận kinh nghiệm hay từng trải của Nam Hầu thì cũng không phải một tướng lãnh trẻ tuổi có thể bằng được. Mặc dù không thể quang minh chính đại ra chiến trường, nhưng mấy ngày nay cũng đã dạy cho Diệp Ly không ít kiến thức về phương diện hành quân đánh giặc, đồng thời cũng chia sẻ không ít áp lực cho nàng.

"… Mười một thành của Tây Bắc thì ngoại trừ ba tòa đã rơi vào trong tay Tây Lăng, hai tòa đang bị vây trong nhiều lần tranh đoạt, sáu tòa thành trì còn lại đã hoàn toàn nằm trong tay quân ta, xin Vương Phi ra chỉ thị."

Diệp Ly hài lòng gật đầu, "Chư vị tướng quân đã cực khổ rồi." Muốn thuận lợi nắm giữ thành trì vốn nằm trong tay triều đình đã vào trong tay Mặc gia quân, trong đó tốn hao tâm sức lực trong cuộc chiến chém giết với người Tây Lăng. Cứ như vậy, cuối cùng thế cục Tây Bắc đã nằm trong tay Mặc gia quân. Cho dù Tây Lăng lại tăng binh Tây Bắc, thì bọn họ cũng có đầy đủ đường sống, mà không cần lo lắng hai mặt thụ địch, bị người của Mặc Cảnh Kỳ âm thầm tính toán. Mọi người đứng lên nói không dám, Diệp Ly mỉm cười nhìn về phía Nam Hầu ngồi ở một bên uống trà, hỏi: "Hầu gia, chuyện sau chiến sự, ngài có ý kiến gì không?"

Nam Hầu chắp tay với Diệp Ly, nói: "Tây Bắc sắp phải tiến vào trời đông giá rét, nếu người Tây Lăng không phải muốn hao tổn với chúng ta đến đầu mùa xuân năm sau, thì gần đây chỉ sợ sẽ gia tăng tiến công. Thuộc hạ cho là, chúng ta cũng không cần khách khí với bọn hắn nữa, nhất định phải hung hăng đánh trả lại! Tây Bắc là một trong ba kho lúa lớn của Đại Sở, nếu đầu mùa xuân năm sau còn chinh chiến không ngừng, thì chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến dân chúng trồng trọt." Thần thái Nam Hầu khiêm nhường, tự xưng thuộc hạ với một cô gái trẻ tuổi như Diệp Ly, cũng đã nói rõ thái độ hôm nay của Nam Hầu. Về mặt khác, Nam Hầu cũng rất hài lòng với biểu hiện của Diệp Ly, vị Định Vương phi này cũng không lạm quyền hoặc ngang ngược kiêu ngạo, cũng không vì mặt mũi mà không hiểu lại giả bộ hiểu như những cô gái tầm thường. Nàng rất rõ ràng, mình cũng

không am hiểu điều binh khiển tướng trên quy mô lớn, cho nên cũng vui lòng hỏi thăm ý kiến của thuộc hạ. Thống soái chân chính không cần có thể đấu tranh anh dũng, thậm chí không cần có thể bài binh bố trận. Chỉ cần hắn có thể biết cách dùng người có năng lực, có thể đưa ra lựa chọn chính xác ở trong lúc mấu chốt mà thôi. Khó trách Hoa quốc công khen ngợi Định Vương phi hết sức, theo Nam Hầu thấy, thì tuy Định Vương phi là môt cô gái, nhưng cũng đã có đủ phong thái của bậc vương giả.

Diệp Ly gật đầu, nói: "Nam Hầu nghĩ chu đáo, Bản phi cũng hơi lo lắng về chuyện lần này. Đã như vậy, mọi người hãy nói lên suy nghĩ của mình đi." Thật ra thì Diệp Ly không chỉ lo lắng vấn đề trồng trọt vụ xuân năm sau của Tây Bắc. Hiện nay mặc dù Mặc gia quân còn chưa chính thức vạch mặt bên ngoài với triều đình, nhưng ai cũng biết, vô luận cuối cùng kết quả trận chiến này như thế nào, thì cân bằng duy trì hơn một trăm năm giữa Định Quốc Vương phủ và hoàng thất Đại Sở đều sẽ không còn tồn tại nữa. Nếu Mặc gia quân thất bại, thì tất nhiên từ đó thế gian sẽ không còn Định Quốc Vương phủ nữa, nhưng nếu thắng thì chỉ sợ Mặc Cảnh Kỳ cũng sẽ thừa dịp Mặc gia quân mỏi mệt vô lực sau đại chiến mà đẩy vào đại nạn. Cho nên trong lòng Diệp Ly rất rõ ràng, mảnh đất Tây Bắc này không chỉ đơn giản đuổi người Tây Lăng ra ngoài như vậy, mà nàng còn phải thay Mặc Tu Nghiêu bảo vệ cho cả Tây Bắc, khẳng định mảnh đất này được Mặc gia quân nắm giữ ở trong tay. Bởi vì… cái này rất có thể sẽ trở thành đường lui cuối cùng của Mặc gia quân. Vì vậy, phương diện lương thực càng thêm cần chú ý.

Mấy ngày nay Mặc gia quân đang chiến mà ngừng, hầu như chính là kéo dài bước chân của đại quân Tây Lăng mà thôi. Chiến dịch oanh oanh liệt liệt chân chính thì hầu như không có, nên vì vậy mà các tướng sĩ cũng đã có chút ít ngột ngạt. Đã sớm nghẹn đủ, thanh niên khỏe mạnh muốn cho người Tây Lăng một kích phủ đầu thống khoái, lúc này nghe thấy lời của Diệp Ly thì lập tức hưng phấn lên, tranh nhau mở miệng nói lên ý kiến của mình, trong thư phòng lập tức ồn ào lên.

Chương 164: Chất vấn

Hàn Minh Tích ngồi trong một góc an tĩnh nhìn cô gái thanh thản ngồi nghe các ý kiến của tướng lĩnh phía trước, hội nghị quân sự chân chính như vậy thì tất nhiên hắn không thể nói xen vào cái gì. Nhưng chỉ lẳng lặng ngồi, nhìn trên dung nhan thanh lệ của Diệp Ly mang theo nụ cười lạnh nhạt ung dung, thỉnh thoảng lại phát biểu hai câu giải thích và ý kiến của mình với ý kiến của mọi người mà thôi. Thì không biết làm sao mà suy nghĩ của Hàn Minh Tích đã dần dần bay tới lúc rất lâu trước kia, khi mới vừa nhìn thấy Diệp Ly. Khi thiếu niên với một thân nam trang và cô gái ung dung tự nhiên nắm giữ mấy chục vạn đại quân trước mắt chồng lên nhau, đột nhiên trong lòng Hàn Minh Tích liền sinh ra một loại chua xót không cách nào nói rõ. Nếu như ban đầu…… Ý nghĩ trong lòng cũng chỉ mới nổi lên, thì Hàn Minh Tích cười khổ lắc đầu ném đi ý nghĩ hoang đường trong đáy lòng. Cho dù bọn họ biết nhau sớm hơn, thì Quân Duy cũng sẽ không chọn hắn……

“Minh Tích?”

Hàn Minh Tích phục hồi tinh thần lại, mở to hai mắt, mới phát hiện, vốn thư phòng còn huyên náo thì nay đã yên tĩnh lại. Nghị sự xong, các tướng lĩnh cũng đã rời đi, chỉ có Trác Tĩnh và Vệ Lận còn đang sửa sang lại tài liệu cách đó không xa trong sảnh. Diệp Ly mỉm cười đánh giá hắn, nói: “Đang suy nghĩ gì? Hiếm khi thấy ngươi xuất thần.” Hàn Minh Tích bật cười lớn, nhìn nàng từ trên xuống dưới mấy lần, rồi nói: “Sắp phải đánh trận, bâu giờ ngươi đã không giống với ngày xưa, sẽ không có vấn đề gì sao?” Diệp Ly ngẩn ra, vô ý thức khẽ vuốt bụng vẫn còn bằng phẳng một chút, cười yếu ớt nói: “Phượng Tam nói cho ngươi?” Hàn Minh Tích gật đầu, hỏi: “Ta không thể biết sao?”

Diệp Ly lắc đầu, “Cũng không phải bí mật gì, chỉ là hiện nay, hai

quân giao chiến, nếu truyền ra ngoài thì không tốt. Ngươi không cần phải lo lắng, thân thể của ta rất tốt. Hơn nữa bây giờ cũng không cần ta tự mình đi xông pha chiến đấu."

Hàn Minh Tích liếc nàng một cái, nói: "Bây giờ ngươi còn muốn xông pha chiến đấu, còn không hù chết Phượng Tam." Mặc Tu Nghiêu để Phượng Chi Dao lại không chỉ vì hiệp trợ Diệp Ly đánh giặc, mà quan trọng hơn là, có thể nói Phượng Chi Dao là người mà Mặc Tu Nghiêu tín nhiệm nhất, nên hơn phân nửa nguyên nhân để hắn lại vì trợ giúp cho Diệp Ly. Diệp Ly cười một tiếng, nhẹ giọng thở dài, nói: "Hy vọng trận chiến này có thể kết thúc sớm." Hàn Minh Tích nói: "Ta cũng không thể giúp được gì cho ngươi, có gì muốn ta làm thì cứ mở miệng là được."

Diệp Ly nhìn hắn cười nói: "Thật sự ta cũng có chuyện muốn ngươi hỗ trợ." Nói xong lại lấy ra một phần tài liệu từ trong tủ ngầm phía sau giá sách đưa cho Hàn Minh Tích, rồi nói: "Huynh và Lãnh Hạo Vũ cũng không ở đây, vốn chỉ có thể trì hoãn kế hoạch này, nhưng bây giờ huynh đã đến rồi, vừa lúc, huynh cầm xem một chút đi." Hàn Minh Tích nhận lấy tài liệu được dán kín mở ra lật lật, ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: "Ngươi vì Mặc Tu Nghiêu mà làm nhiều như vậy, đáng giá sao?" Diệp Ly cười nhạt nói: "Ta là Định Quốc Vương phi, nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn (*). Làm sao xem như chỉ làm vì hắn được?" Thần sắc Hàn Minh Tích biến ảo, một hồi lâu mới thở dài nói: "Ta biết rồi, ta sẽ làm tốt chuyện này. Không phải chuyện này cũng mang lại chỗ tốt cho Hàn gia sao?" Diệp Ly cười yếu ớt, "Cực khổ cho ngươi rồi."

(*) *một người vinh hoa thì tất cả cùng vinh hoa, một người tổn hại thì tất cả cùng tổn hại.*

"Ta cho rằng, chúng ta là bằng hữu."

Diệp Ly mỉm cười, "Đúng vậy, tất nhiên chúng ta là bằng hữu."

Đầu tháng mười, Trấn Nam Vương tự mình dẫn hai mươi vạn đại quân thẳng hướng Hồng Châu, Mặc gia quân cũng vẫn toàn lực nghênh chiến như trước. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, chiến sự Tây Bắc đã gần tới tháng thứ ba, lần này mới thật sự là đao thật thương

thật, liều chết đánh giết. Cũng chân chính để cho binh lính Tây Lăng hiểu, binh sĩ Đại Sở cũng không phải cái loại mềm yếu vô dụng kia như lúc trước bọn họ vẫn tưởng tượng, Mặc gia quân thủ hộ Đại Sở đã trăm năm, nay vẫn là một thanh lợi kiếm uống máu. Vốn nhân mã hai quân xê xích cũng không quá lớn, nhưng khác với đại quân Tây Lăng tập trung tiến công một chỗ, Mặc gia quân cần thủ chính là cả Tây Bắc. Vì vậy ở trên nhân số vẫn là đại quân Tây Lăng chiếm ưu thế. Mặc dù đại quân Tây Lăng chậm chạp nhưng cũng duy trì tiến về phía trước, dần dần tiến tới gần thành Hồng Châu.

Vốn thành Hồng Châu yên lặng thái bình, hình như cũng bởi vì mưa gió mà sắp đến mà trở nên bất an. Không ít phú thương cùng với dân chúng bình thường đều rối rít mang theo gia đình rời khỏi thành Hồng Châu đi vào sâu trong cảnh nội, cả thành không còn nhộn nhịp vui vẻ như thường ngày nữa, mà lại cho thấy một loại ngưng trọng và ủ dột trước lúc đại chiến. Trên cổng thành, Diệp Ly yên tĩnh ngồi dựa vào tường thành, mặt trời ấm áp đầu đông chiếu vào trên áo choàng màu xanh nhạt dễ chịu làm cho người ta buồn ngủ. Trước mặt Diệp Ly bày một bàn cờ, một tay đang cầm một quân cờ đen từ từ suy tư. Binh sĩ đóng trên thành lâu chung quanh đứng xa xa nhìn, chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh yên tĩnh an định.

Hàn Minh Nguyệt bước lên thành lâu, nhìn cô gái dựa vào tường thành trầm tư im lặng một hồi lâu. Diệp Ly ngẩng đầu mỉm cười nhìn hắn, “Công tử Minh Nguyệt có việc gì vậy?” Hàn Minh Nguyệt trầm mặc từ từ bước đến, ngồi xuống đối diện nàng, nhìn chằm chằm bàn cờ hồi lâu, mới hỏi: “Ngươi có tính toán gì không?” Diệp Ly ngước mắt, không hiểu hỏi: “Tính toán cái gì?” Hàn Minh Nguyệt cau mày nói: “Hai mươi vạn đại quân của Trấn Nam Vương đã tiến tới gần Hồng Châu, đừng nói ngươi không biết!” Nhìn Hàn Minh Nguyệt tức giận thất thố, Diệp Ly cười nói: “Công tử Minh Nguyệt cứ việc yên tâm, cho dù thành Hồng Châu bị công phá, thì ta cũng sẽ sai người đưa ngươi và Tô tiểu thư rời đi trước lúc đó.”

Hàn Minh Nguyệt nhìn nàng chằm chằm, trầm giọng nói: “Ngươi đã dự tính được thành Hồng Châu sẽ bị công phá?”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Không, thành Hồng Châu sẽ không bị công phá, Hồng Châu là cửa khẩu cuối cùng ở Tây Bắc của Đại Sở. Sau lưng chính là cả vùng đất Trung Nguyên bằng phẳng… Còn có mấy chục vạn Mặc gia quân đang chinh chiến. Cho dù toàn bộ hai mươi vạn Mặc gia quân của Tây Bắc chết trận, Hồng Châu cũng sẽ không rơi vào tay Tây Lăng.” Một khi Hồng Châu thất thủ, liền có ý nghĩa bọn họ giao phía sau lưng của mấy chục vạn Mặc gia quân ở trong quan nội cho người Tây Lăng, đến lúc đó hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Mày kiếm Hàn Minh Nguyệt giương lên, nghi hoặc nhìn cô gái nhã nhặn lịch sự trước mắt. Mặc dù biết không nhiều binh pháp chiến cục, nhưng tinh thông phân tích tình báo thì hắn vẫn có thể nhìn hiểu một ít chuyện, “Nếu ngươi không muốn Hồng Châu thất thủ, thì vì sao để cho đại quân Tây Lăng vẫn tiến về phía trước. Mặc dù Mặc gia quân một mực tiêu hao thực lực của đại quân Tây Lăng, nhưng cũng chưa chân chính liều mạng. Ngươi không cần giấu diếm ta, trước kia mặc dù Thiên Nhất các không tham dự chiến sự của các quốc gia, nhưng cũng không có nghĩa chưa nghiên cứu qua.” Sở dĩ Mặc gia quân có thể làm kinh sợ các nước, không phải chỉ dựa vào mấy đời Định Quốc Vương gia dụng binh như thần. Mà quan trọng hơn là, tướng sĩ Mặc gia quân không sợ sinh tử, dũng cảm tiến tới. Từng có rất nhiều lịch sử ghi lại sự tích về tướng sĩ Mặc gia quân. Vì bảo vệ cho một tòa thành nhỏ không quan trọng, mà toàn bộ bọn họ có thể chết trận chứ tuyệt đối không lui về phía sau nửa bước. Vì công chiếm một cửa khẩu, bọn họ có thể công kích liên tục ngày đêm, cho dù thi thể chất thành núi dưới thành, cũng tuyệt đối sẽ không dao động nửa điểm. Mà Mặc gia quân hiện tại, có lẽ trong mắt người ngoài đã đầy đủ anh dũng, nhưng tuyệt đối chưa phải là trình độ chân chính của bọn họ.

Tiện tay ném con cờ trong tay xuống, gương mặt Diệp Ly cười như không cười nhìn nam tử tuấn nhã trước mắt, “Công tử Minh Nguyệt đang lo lắng cho Mặc gia quân sao?” Hàn Minh Nguyệt dừng lại một chút, lạnh nhạt nói: “Minh Tích là đệ đệ ruột của ta, ta cũng phải biết, rốt cuộc hắn đi theo Định Vương phủ có đường sống hay

không.”

Phủi tay, Diệp Ly đứng dậy cười yếu ớt nói: “Công tử Minh Nguyệt không cần phải lo lắng vấn đề này, trong lòng ta đều biết.” Hàn Minh Nguyệt lãnh đạm nói: “Nhưng ta lại chưa nhìn ra, ngươi có thể có tính toán gì. Rõ ràng Mặc gia quân có năng lực ngăn trở đại quân Tây Lăng ở ngoài Hồng Châu……”

“Không.” Diệp Ly lắc đầu, nhìn Hàn Minh Nguyệt nghiêm mặt nói: “Hiện tại quả thật Mặc gia quân có năng lực tạm thời ngăn trở hai mươi vạn đại quân Tây Lăng này. Nhưng… Cũng chỉ là tạm thời. Công tử Minh Nguyệt nên biết, lần này binh lực Tây Lăng xâm lấn Đại Sở tổng cộng chỉ khoảng chừng năm mươi vạn. Nhưng binh lực cả nước Tây Lăng là trên một trăm năm mươi vạn. Bản thân người Tây Lăng dũng mãnh, bất cứ lúc nào kêu gọi nhập ngũ cũng không cần huấn luyện nhiều, ở trong khoảng thời gian ngắn thì ít nhất cũng có thể sẽ chiêu mộ được một trăm vạn người. Đến lúc đó… cho dù Mặc gia quân lấy một chọi mười, thì cũng không ngăn cản được nhiều người như vậy. Hơn nữa… người Tây Lăng cũng không kém, mấy ngày nay hai quân giao chiến, hai người quân ta thì tối đa cũng chỉ đánh lại ba người của đối phương.” Hàn Minh Nguyệt cau mày nói: “Đã như vậy, ngươi thả người vào Hồng Châu thì chẳng phải là dẫn sói vào nhà sao?” Khóe môi Diệp Ly nở nụ cười hời hợt mà lạnh lùng, phảng phất như sương hoa trên đầu cành vào sáng sớm mùa đông, “Hiện tại tạm thời Trấn Nam Vương sẽ không tăng binh Tây Bắc.”

Hàn Minh Nguyệt nhướng mày.

“Hiện tại khắp thiên hạ đều biết… chủ soái Mặc gia quân ở Tây Bắc là ta, một nữ nhân chưa đầy mười tám tuổi. Nếu Trấn Nam Vương còn muốn điều binh tương trợ từ Tây Lăng… thì cho dù ông ta thắng, nhưng cũng có thể nói thanh danh cả đời ông ta sẽ bị hủy sạch sẽ.” Một Chiến thần Tây Lăng chinh chiến trước mấy chục năm, một cô gái mười mấy tuổi chưa từng trải qua chiến trường. Nhân số hai quân tương đương, nếu như Trấn Nam Vương còn muốn tăng binh, vậy thì chẳng khác nào thừa nhận với người khắp thiên hạ, Lôi

Chấn Đình không chỉ không bằng Mặc Lưu Danh, mà ngay cả con dâu Mặc Lưu Danh cũng không bằng. Từ nay về sau, chỉ sợ cái danh tiếng này của Trấn Nam Vương sẽ phải trở thành trò cười.

"Ngươi tính……"

Nụ cười trên mặt Diệp Ly dần dần nhạt đi, nghiêng đầu ngắm nhìn cánh đồng bát ngát nơi xa, lạnh nhạt nói: "Ta muốn toàn bộ hai mươi vạn đại quân Tây Lăng này ở lại Tây Bắc!"

Trong lòng Hàn Minh Nguyệt chấn động, hắn rõ ràng nghe ra mùi vị sát khí và huyết tinh không giấu diếm chút nào trong lời của Diệp Ly.

"Ngươi muốn toàn bộ hai mươi vạn đại quân Tây Lăng ở lại Tây Bắc! Ngươi… Làm sao ngươi dám nghĩ như vậy……" Từ trước đến nay, lần đầu tiên Hàn Minh Nguyệt rõ ràng cảm giác được giọng nói của mình đang run rẩy. Muốn tiêu diệt trọn cả hai mươi vạn đại quân Tây Lăng, nói như vậy… Nơi nào giống như một cô gái chưa từng trải qua chiến trường có thể nói được? Không… Có lẽ chính bởi vì người chưa từng trải qua chiến trường, nên mới có thể nói ra lời nói liều lĩnh như thế. Diệp Ly dựa vào tường thành nhìn hắn, cười nói: "Có gì mà không dám? Mấy ngày nay đại quân Tây Lăng giao chiến liên tiếp mấy ngày, có thể tới thành Hồng Châu thì nhiều nhất cũng chỉ mười vạn. Tòa thành này… Sẽ trở thành chỗ mai táng cuối cùng của bọn hắn."

Hàn Minh Nguyệt không tự chủ được run rẩy, trong lồng ngực lại không tự chủ được dâng lên một trận lửa nóng. Nhìn Diệp Ly chằm chằm, Hàn Minh Nguyệt nói: "Hiện tại rốt cục ta đã hiểu, tại sao Tu Nghiêu lại coi trọng ngươi."

Diệp Ly nhướng mày, mỉm cười nhìn hắn.

Hàn Minh Nguyệt hơi hoài niệm nói: "Còn nhớ rõ năm đó… khi lần đầu tiên Tu Nghiêu ra chiến trường hình như chỉ có mười ba mười bốn tuổi. Hắn nói, chỉ cần cho hắn ba bốn năm, thì không chừng hắn có thể bình định Nam Chiếu, để cho từ đó Nam phương Đại Sở an thuận trăm năm… Chỉ tiếc……" Nghe lời nói của hắn, hình như tâm tình Diệp Ly rất tốt, cười nói: "Cho nên ta mới là Định Vương phi

mà… Trấn Nam Vương sao, trốn tránh lâu như vậy, Bản phi cũng hơi mong đợi trận chiến này rồi.”

Chương 165: Giao chiến (1)

Đêm khuya

Nơi nào đó trong đại doanh của Mặc gia quân, trong trướng chủ soái, ánh nến vẫn lẳng lặng cháy. Mặc Tu Nghiêu ngồi ở phía sau bàn làm việc nhìn sổ con trong tay, chân mày thanh tuyển thỉnh thoảng khẽ nhăn lại. Mặc Cảnh Kỳ quyết tâm phá hủy Mặc gia quân quả thật không thể khinh thường, mấy ngày nay, năm mươi vạn Mặc gia quân chỉ đối mặt với địch nhân ở bên ngoài thôi đã lên tới gần tám mươi vạn rồi, hơn nữa địch nhân ngầm, dự tính đoán chừng cũng đã khoảng một trăm vạn. Mặc dù Mặc Tu Nghiêu đúng là thiên tài hành quân đánh giặc, nhưng tình hình như vậy vẫn để cho hắn cảm thấy áp lực. Không chỉ phải chia ra đối phó với quân đội đến từ Nam Chiếu, Tây Lăng và Lê Vương, mà còn phải phòng ngừa Mặc Cảnh Kỳ tác quái ở phía sau bất cứ lúc nào. Chỉ không tới một tháng, Mặc Tu Nghiêu đã gầy hơn lúc mang bệnh trước kia một vòng.

“Vương gia.” A Cẩn đã lâu không thấy xuất hiện ở cửa, trên gương mặt trẻ tuổi vẫn trầm mặc ít nói như ngày thường.

Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu lên, hỏi: “Chiến báo Tây Bắc đã truyền đến sao?” A Cẩn gật đầu, đưa chiến báo vừa nhận được đến trước mặt Mặc Tu Nghiêu. Vô luận trễ như thế nào, thì Vương gia vẫn luôn kiên trì mỗi ngày xem xong chiến báo Tây Bắc rồi mới có thể nghỉ ngơi. Biết rõ điểm này, nên A Cẩn cũng có thói quen, mỗi ngày vừa nhận được tin tức liền lập tức đưa tới đây cho Vương gia xem qua. Mặc Tu Nghiêu đưa tay nhận lấy, cúi đầu nhìn một chút, không khỏi nhíu mày. Tin tức Mặc gia quân một đường rút lui về Hồng Châu được nói tới trong chiến báo để cho mày kiếm của hắn khóa chặt. Chuyện này không giống như cách đánh quen thuộc của Mặc gia quân, hơn nữa đại quân Tây Lăng cũng không lợi hại đến mức độ có thể làm cho Mặc gia quân lấy tốc độ như vậy để rút lui. Nhìn số

lượng thương vong viết trong chiến báo, Mặc Tu Nghiêu giơ tay lên vuốt vuốt mi tâm, “Là ý của A Ly sao? A Ly, nàng đang nghĩ gì vậy?” Trầm tư chốc lát, Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu lên nói: “Lấy toàn bộ chiến báo vài ngày trước tới đây, cả bản đồ nữa!”

A Cẩn hơi kinh ngạc khi thấy đột nhiên Vương gia của mình đứng dậy mang theo thần sắc kịch biến, vội vàng lên tiếng đáp lại, sau đó vội vàng xoay người đi lấy đồ mà Mặc Tu Nghiêu muốn.

Động tác của A Cẩn rất nhanh, chỉ chốc lát sau, bản đồ và chiến báo mà Mặc Tu Nghiêu muốn đều đã bày ra trước mặt hắn. Mặc Tu Nghiêu cẩn thận cầm lấy mỗi một phần chiến báo suy nghĩ mỗi một câu trong đó, thỉnh thoảng nhìn bản đồ một chút, cuối cùng rơi vào trầm tư.

“Vương gia?” A Cẩn hơi bận tâm kêu lên, thật sự sắc mặt Vương gia không tính là quá tốt.

Mặc Tu Nghiêu rũ mắt, thần sắc trên mặt hơi khổ sở và bất đắc dĩ, “A Ly……” Mặc Tu Nghiêu nhìn bản đồ đầy dấu hiệu trước mặt, trong lòng ngũ vị tạp trần, hắn đã hiểu bố cục của Diệp Ly, cũng hiểu dụng tâm của nàng. Nhưng chính bởi vì như vậy mới để cho hắn cảm thấy hết sức thống khổ. Thê tử chí ái (*chân thành, chung thủy*) của hắn, A Ly của hắn, vốn hẳn phải là Định Quốc Vương phi sống an nhàn sung sướng được người người hâm mộ, vậy mà hôm nay lại chỉ có thể chỉ huy thiên quân vạn mã đi lại ở trong tinh phong huyết vũ tại vùng đất hoang vu Tây Bắc phía xa như vậy. Đây hết thảy… Đơn giản là sự bất lực của hắn……”Chặt đứt đại quân Tây Lăng và đại quân đóng ở biên cảnh Tây Lăng, toàn diệt hai mươi vạn đại quân Tây Lăng… A Ly, A Ly……” Bỗng dưng trong lòng Mặc Tu Nghiêu phảng phất như bị cái gì kéo xuống, hình như trong nháy mắt đau đến không thở nổi. Thật vất vả mới thở được bình thường, thì suy nghĩ trong lòng sôi trào, trong lòng Mặc Tu Nghiêu lại giật mình. Có lẽ kế sách của A Ly không tệ, nhưng Trấn Nam Vương Tây Lăng cũng không phải là người bình thường, nếu để ông ta khám phá ra ý nghĩ của A Ly……

Chợt đứng lên, Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói: “Đi chuẩn bị ngựa,

Bản vương phải đi ra ngoài một chút. Tạm thời trong quân sẽ do mấy vị Đại tướng quân chịu trách nhiệm!"

A Cẩn sửng sốt, không hiểu nhìn Mặc Tu Nghiêu. Lúc này đã là canh ba, làm sao Vương gia lại đột nhiên xuất hiện suy nghĩ muốn đi ra ngoài? Nhìn tài liệu và bản đồ đang mở ra trên bàn một chút, có lẽ Vương phi đã xảy ra chuyện gì? A Cẩn cũng không lĩnh mệnh, trầm giọng nói: "Vương gia, sắp tới mười lăm trăng tròn. Vạn nhất người đang ở trên đường… Hơn nữa, bây giờ chiến sự khẩn cấp, đột nhiên người lại rời đi, chỉ sợ không ổn……" Mặc Tu Nghiêu rũ mắt, cũng nhớ ra hôm nay đã là ngày 10 tháng 3, mà mình thì vô luận như thế nào cũng không thể chạy tới Hồng Châu trong vòng hai ngày. Mà đại sự trong quân cũng cần xử lý… Trầm ngâm một chút, Mặc Tu Nghiêu rất nhanh phục hồi tinh thần lại, nói: "Sáng mai báo cho tất cả tướng lãnh từ tướng quân trở lên tới gặp Bản vương. Mặt khác, báo cho Mặc Hoa, lập tức dẫn người đến Tây Bắc bảo vệ an nguy của Vương phi trước. Lúc quan trọng nhất… Không tiếc bất cứ giá nào mang Vương phi rời khỏi chiến trường. Lập tức lên đường!"

"Dạ, Vương gia!" A Cẩn lên tiếng đi.

Mặc Tu Nghiêu vô lực ngã ngồi lại trên ghế, nhẹ giọng lẩm bẩm: "A Ly… Nàng nhất định phải bình an vô sự……"

Hình như bởi vì bị đè nén quá lâu, nên rốt cục chiến sự Tây Bắc đã bộc phát ra trong nháy mắt. Sau khi tiến vào Hồng Châu, rất nhanh, Trấn Nam Vương đã phát hiện ra thế công của Mặc gia quân một lần so với một lần càng mãnh liệt hơn, bọn họ muốn đẩy nhanh tốc độ cũng càng ngày càng chậm. Nhìn thành Hồng Châu ở xa xa, sắc mặt Trấn Nam Vương đã âm trầm mà không còn bình thản như khi bình thường nữa. Ông ta biết mình đã trúng kế của Diệp Ly, bị dẫn đến thủ phủ Tây Bắc. Nhưng vậy thì như thế nào? Ngay cả đại quân Tây Lăng hao binh tổn tướng, Mặc gia quân cũng sẽ không tốt hơn bọn hắn. Lão tuyệt đối không tin, dưới tình huống ông có binh lực ngang hàng mà lại không đấu lại một nữ nhân. Hơn nữa thời gian cũng không cho phép ông dừng lại chờ viện quân ở biên cảnh Tây Lăng đến, ông phải bằng tốc độ nhanh nhất đoạt được thành Hồng

Châu, khống chế cả Tây Bắc mở đường cho viện quân sắp đến, cũng để chuẩn bị cho việc tiến vào Đại Sở.

"Vương gia, đại bộ phận Mặc gia quân đã lui về thành Hồng Châu, hẳn là chuẩn bị tử thủ Hồng Châu."

Trấn Nam Vương nhướng mày cười một tiếng, "Bản vương còn tưởng rằng Diệp Ly có cao chiêu gì đây, tử thủ Hồng Châu… Nàng ấy có thể thủ được mười ngày hay nửa tháng? Đợi đến đại quân đông chinh*(hành quân từ phía đông) của quân ta đến, chỉ một thành Hồng Châu, nàng ấy còn có thể chịu đựng được mấy ngày?" Tướng lãnh thủ hạ ở một bên khuyên can: "Vương gia không thể xem thường, ban đầu Diệp Ly lấy hai vạn binh lực tử thủ Vĩnh Lâm không bị công phá ở Toái Tuyết quan, thật sự không thể khinh thường." Trấn Nam Vương thu hồi nụ cười, lạnh nhạt nói: "Tất nhiên Bản vương sẽ không khinh thường Diệp Ly, bằng tốc độ nhanh nhất đánh hạ thành Hồng Châu!" Dĩ nhiên ông ta sẽ không xem thường nàng ấy mà sẽ dùng toàn bộ lực lượng của mình công phá Hồng Châu. Khinh thường địch cũng không phải là sai lầm mà người ở cái tuổi này như ông dễ dàng phạm phải. Nhớ tới cô gái thanh lệ nhìn như uyển chuyển hàm xúc kia, ông thật sự hơi ngạc nhiên, đợi đến khi ông công phá Hồng Châu đứng ở trước mặt nàng ấy, không biết nàng ấy còn có thể giữ vững được bình tĩnh ung dung như vậy nữa hay không?

Ngày 10 tháng 3, rốt cục đại quân Tây Lăng đã đưa binh đến dưới thành, thành Hồng Châu gặp phải công kích mãnh liệt mà trước nay chưa từng có. Nhưng đại quân Tây Lăng cũng gặp phải sự chống cự ương ngạnh chưa bao giờ có. Trên cổng thành, mũi tên của Hắc Vân Kỵ bắn về phía quân địch dưới thành như mưa rào, mà người dưới thành cũng người trước ngã xuống, người sau tiến lên quên cả sống chết tiến tới. Trấn Nam Vương giục ngựa đứng nghiêm ở phía sau đại quân, mơ hồ nhìn thấy một cô gái áo xanh bình tĩnh mà ngồi trên lầu cao nhất trên thành Hồng Châu, ánh mắt bình tĩnh nhìn xuống tràng chém giết phía dưới. Phía sau cô gái áo xanh đó, mấy tên nam tử cao ngất đứng chắp tay, cũng đứng xem trận chém giết này. Xa

xa, Trấn Nam Vương vẫn có thể nhận ra, một nam tử áo đỏ tuấn mỹ trong đó chính là tâm phúc của Định Vương – Phượng Chi Dao. Thấy đối thủ của mình nhàn nhã ung dung ngồi yên đài cao như thế, trong mắt Trấn Nam Vương lộ ra sát khí, giận quá thành cười, "Hay cho một Định Quốc Vương phi!"

Trên đài cao, Diệp Ly vẫn nhìn nơi nào đó phía sau đại quân Tây Lăng ở nơi xa, quay đầu cười nói với Phượng Chi Dao: "Phượng Tam, đây là lần đầu tiên chúng ta mặt đối mặt đối chiến với Trấn Nam Vương đi?" Phượng Chi Dao không thú vị liếc mắt nói: "Cũng không phải như vậy sao? Nếu lúc trước không phải chơi cái quỷ kế gì mà một đường vừa đánh vừa lui, thì cứ tiếp tục đánh như vậy nữa cũng sẽ làm cho người khác hoài nghi, có phải Mặc gia quân chúng ta chỉ biết lui hay không nữa." Nghe oán khí rất nặng đầy oán trách của Phượng Chi Dao, Diệp Ly cười một tiếng, nói: "Đã như vậy, phải nên ăn mừng thật lớn mới đúng……" Dứt lời, Diệp Ly xoay người nhận lấy tỳ bà từ trong tay Tần Phong ở phía sau, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa một chút, âm điệu thanh thúy từ ngón tay chảy ra. Diệp Ly nhợt nhạt mỉm cười, mười ngón tay linh hoạt bay lượn nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên tỳ bà, tiếng tỳ bà từ nhỏ tới lớn dần, dần dần truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Tuy các tướng sĩ đang chém giết không có thời gian thưởng thức tiếng nhạc khí hào hùng đó, trên chiến trường cho dù chỉ cần thất thần một chút thì đều có thể giao ra cả tính mạng của mình. Nhưng hình như tiếng đàn lúc trầm buồn rồi lại như vang dội ấy lại truyền tới trong tai của từng tướng sĩ một cách rõ ràng. Tiếng đàn làm cho các tướng sĩ Mặc gia quân nhớ lại vinh quang ngày xưa của Mặc gia quân, phảng phất như thấy được dũng cảm và khí phách của lịch đại Định Quốc Vương gia mang theo bọn họ xông pha chiến đấu vào năm đó.

"Đuổi quân xâm lược, chấn hồn Mặc gia quân ta!" Không biết người nào đã hô một câu, ngay lập tức mọi người trên chiến trường đằng đằng sát khí, "Giết!"

Đứng ở bên cạnh Diệp Ly, Phượng Chi Dao khẽ biến sắc nói:

“Đây là… 《Việt Vương phá trận khúc》……” Diệp Ly không đáp, mười ngón tay bay nhanh chảy ra một chuỗi tiếng đàn khí thế hào hùng, sát khí nghiêm nghị. Từ nhỏ Diệp Ly được mọi người trong Từ thị cùng với Từ gia nuôi dạy, thì làm sao lại có thể thật sự không biết nhạc lý, mà chỉ là không thích mà thôi. Khúc đàn nhập trận này vốn là khúc nhạc của đàn cổ, đại khí hùng hồn, phong cách cổ xưa, cao nhã có phong thái thượng cổ. Nhưng Diệp Ly lại cảm thấy nó thích hợp diễn tấu với tỳ bà hơn, tựa như《Thập diện mai phục》kiếp trước, nhạc khí khác chưa chắc không thể trình diễn được, cũng tuyệt đối rất khó đạt tới hiệu quả của tỳ bà. Cách điều khiển và âm vực của tỳ bà hết sức thích hợp với một từ khúc kịch liệt mà đại khí như vậy. Hiển nhiên Phượng Chi Dao cũng không trông cậy vào Diệp Ly sẽ trả lời, mà chỉ nhẹ giọng nói: “《Việt Vương phá trận khúc》đã thất truyền hơn hai trăm năm, chắc cũng chỉ có Từ gia mới có thể cất giữ được phổ khúc cổ như vậy.”

Hai quân giao chiến, nếu nói kẻ dũng cảm sẽ thắng, thì lúc tướng sĩ Mặc gia quân đằng đằng sát khí do Vương phi nhà mình mang lại, cũng chính là lúc, khí thế của tướng sĩ Tây Lăng lại yếu đi một ít. Chỗ tinh kỳ đại quân Tây Lăng tung bay ở nơi xa, Trấn Nam Vương hơi xuất thần nhìn chằm chằm bóng áo xanh ở nơi xa, trong mắt mang theo tia sáng trầm tĩnh. Tướng lãnh đi theo bên cạnh thấp giọng kêu lên: “Vương gia… Khí thế Mặc gia quân đang thịnh, không bằng chúng ta… Tránh đi mũi nhọn trước?” Không thể không nói, vị Định Quốc Vương phi kia đúng là một nhân tài, chỉ với tiếng đàn tỳ bà, mà đã làm cho khí thế của cả Mặc gia quân tăng lên một tầng. Trấn Nam Vương ngửa mặt lên trời cười dài, roi ngựa trong tay giơ một ngón tay về phía chỗ cao nhất trên thành, cười vang nói: “Nữ nhân như vậy mới có ý tứ, so với nàng ấy, tuyệt sắc thiên hạ cũng là phế vật! Ha ha… Người nào dám lui về phía sau giết không tha, nữ nhân này… Bản vương định rồi!”

Tướng lãnh bên cạnh cũng không dám khuyên nữa. Trấn Nam Vương cười nói: “Nghe nói Mặc Tu Nghiêu là thiên tài bày binh bố trận, chỉ không biết bây giờ Mặc Tu Nghiêu không ở trong quân, Mặc

gia quân có còn người có thể phá trận hay không đây?" Hiển nhiên Trấn Nam Vương cũng nghe ra được từ khúc vừa rồi chính là 《Việt Vương phá trận khúc》, ngàn năm trước Tây Lăng, Đông Sở vốn có cùng nguồn gốc, mặc dù rất nhiều nét văn hóa không giống nhau hoàn toàn nhưng cũng hơi tương tự nhau. Vung tay lên, phía sau, vang lên tiếng trống trận, mấy tên binh lính vũ động cờ nhỏ màu đỏ trong tay. Rất nhanh, trận thế binh lính Tây Lăng bắt đầu thay đổi, tất nhiên biến hóa như thế cũng không thể gạt được đám người Diệp Ly đang ở trên cao nhìn xuống. Phượng Chi Dao cau mày nhìn trận thế biến hóa phía dưới, nói: "Trận Lục Hoa… Không đúng… Có chỗ nào đó không giống…"

Chỉ thấy binh lính Tây Lăng dưới thành tạo thành một trận hình vòng tròn khổng lồ bên ngoài bao lấy bên trong cực nhanh, mà trong cái trận lớn ấy đều bao phủ vô số trận nhỏ. Vốn số quân của Mặc gia quân ra khỏi thành nghênh chiến đã ít hơn quân đội Tây Lăng, lúc này ở trong trận lại nhỏ bé giống như nằm trong biển nước mênh mông cuồn cuộn.

Phượng Chi Dao hừ nhẹ một tiếng, vung tay lên đánh ra cờ xí màu xanh trên đầu thành, trận thế Mặc gia quân cũng biến đổi theo thành một con hắc long (*rồng màu đen*) khổng lồ chiếm cứ ở trên toàn bộ chiến trường, đầu rồng khí phách hung hãn là tinh nhuệ nhất của Mặc gia quân – Hắc Vân Kỵ, làm cho không người nào dám chạm vào mũi nhọn kia. Lúc hắc long vẫy đuôi, trận thế quân địch cũng chỉ có thể loạn thất bát tao lảo đảo như sắp ngã.

Phía sau đại quân Tây Lăng dâng lên cờ nhỏ màu đen, trận Lục Hoa trên chiến trường biến hóa một lần nữa thành một con cự bằng (*con chim đại bàng khổng lồ*), móng vuốt khổng lồ nhanh chóng chụp vào thân thể hắc long, trong nháy mắt cắt cự long (*con rồng khổng lồ*) thành hai đoạn.

"Chết tiệt!" Phượng Chi Dao khẽ nguyền rủa một tiếng, cờ xí đầu tường biến hóa lần nữa, cự long Mặc gia quân bị cắt đứt lập tức hóa thành vô số mũi tên nhọn màu đen xông về phía chim đại bàng khổng lồ kia.

Diệp Ly đứng dậy nhìn giao chiến dưới thành, chiến tranh hiện đại thì cái gọi là trận pháp đã thất truyền từ lâu, cũng không yêu cầu phải biết. Cho nên Diệp Ly rất xa lạ với thứ này, mặc dù đã từng gặp rất nhiều ở trong binh thư, nhưng ứng dụng thực tế lại không có. Lúc này nhìn Phượng Chi Dao chỉ huy trận pháp đại quân, cuối cùng trong lòng đã chân chính có khái niệm được một chút. Thuận tiện cúi đầu bắt đầu suy tư phương pháp phá trận.

Chương 166: Giao chiến (2)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Bày binh bố trận lại không phải là kiến thức mà chỉ với một lần đã có thể thông thạo được. Ít nhất hiện tại trên chiến trường, thật sự Diệp Ly rất khó giúp được Phượng Chi Dao cái gì ở phương diện này. Cho dù nàng có thể nhìn hiểu, có thể nghĩ ra điểm gì quan trọng, nhưng trong chốc lát cũng tuyệt đối không thể nào làm cho Mặc gia quân hiểu rõ được ý đồ của nàng trong lúc đang kịch chiến dưới thành. Huống chi, chỉ có thể được xem là mới nhập môn về trận pháp như Diệp Ly thì như thế nào cũng sẽ không tự đại cho là ngay lập tức mình có thể đấu với Trấn Nam Vương Tây Lăng có danh xưng Chiến thần Tây Lăng lại tài giỏi hơn mọi người về phương diện bày binh bố trận này. Đứng nghiêm ở trên cao, Diệp Ly nhìn chằm chằm chiến trường phía dưới không chớp mắt, quả nhiên trong trận thế biến ảo nhiều lần, trận thế của Mặc gia quân dần dần bắt đầu giải tán, rơi vào trong vòng vây của đại quân Tây Lăng.

“Vương phi……” Tần Phong cau mày, hơi lo lắng muốn nói cái gì đó. Hắn xuất thân Hắc Vân Kỵ, nhưng cũng không phải là Thống soái tối cao của Hắc Vân Kỵ. Hơn nữa vốn kỵ binh cũng không vận dụng trận pháp nhiều lắm, cũng không tinh thông mấy cái này. Nhưng cái này cũng không gây trở ngại cho việc để hắn nhìn ra sự thực Mặc gia quân đang dần dần bị thua.

Diệp Ly giơ tay lên ngăn trở lời hắn muốn nói, cúi đầu trầm tư chốc lát, rồi nói: “Quả nhiên Phượng Tam không phải là đối thủ của Lôi

Chấn Đình, hôm nay liền đến đây thôi." Trận đánh này nhìn như đánh kịch liệt, nhưng thật ra thì song phương cũng chưa ra hết toàn lực, mà chỉ thử dò xét nhau thôi. Tần Phong nói: "Quân ta đã rơi vào trong trận của Tây Lăng, chỉ sợ không dễ dàng trở ra như vậy. Vương phi… Vương phi có biện pháp phá trận sao?" Giống như đã thành thói quen, Tần Phong mong đợi nhìn về phía Diệp Ly. Đi theo Vương phi cũng không tính quá lâu, nhưng trong lúc vô tình, bọn họ đều đã đem Vương phi trở thành kỳ tài không gì không làm được. Diệp Ly lắc đầu, khẽ mỉm cười nói: " Quả thật Bản phi không hiểu nhiều về trận pháp,."

Nghe vậy, Tần Phong lại hơi như đưa đám. Vương phi có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ mới mười mấy tuổi, làm sao có thể cái gì cũng biết chứ? Rất nhiều tướng quân đã dùng thời gian mấy chục năm nhưng cũng chưa chắc có thể nghiên cứu thấu triệt thứ này. Lần này ở lại bên cạnh Vương phi cũng chỉ là tướng lãnh trẻ tuổi, Nam Hầu là người duy nhất tương đối có kinh nghiệm thì lại bị Vương phi phái đi thi hành những nhiệm vụ khác rồi. Hơn nữa, theo Tần Phong thấy thì, cho dù Nam Hầu ở đây, cũng chỉ sợ sẽ không đối phó được Trấn Nam Vương Tây Lăng. Diệp Ly như có điều suy nghĩ nhẹ nhàng sờ bụng, cười yếu ớt nói: "Nếu… Kỹ thuật và trí lực không giải quyết được vấn đề, vậy cũng chỉ có thể… giải quyết bằng bạo lực." Tần Phong ngẩn ra, không thể hiểu ý của Diệp Ly, chỉ thấy Diệp Ly bước chậm đi xuống đài cao, đi tới đứng ở bên cạnh Phượng Chi Dao đang xem cuộc chiến bên tường thành. Ở trong nháy mắt Tần Phong còn không kịp suy tư, thì một ngọn lửa hình đóa hoa xinh đẹp màu đỏ bay lên bầu trời, mang theo tiếng huýt gió bén nhọn. Sau đó tiếng vó ngựa kinh thiên động địa vang lên từ góc tây nam, như một cơn gió lốc màu đen càn quét toàn bộ chiến trường trong nháy mắt. Mà đồng thời, vốn đã bị đại quân Tây Lăng phân cách chia năm xẻ bảy, Mặc gia quân đã nhanh chóng bắt đầu kết nối rồi từ giữa vòng vây của quân địch, hơn nữa cùng chiến hữu chung quanh tạo thành trận hình lớn hơn như một đầu mũi tên bén nhọn cắt trận hình khổng lồ của đại

quân Tây Lăng ra một vết rách. Mà Hắc Vân Kỵ mới vừa đến cũng chưa chém giết hoặc rời đi, mà bọn họ lại qua lại xuyên qua trên chiến trường, trong nháy mắt đã xé trận hình đang chỉnh tề thành chia năm xẻ bảy.

Phía sau đại quân Tây Lăng, đứng nghiêm trong quân, tướng lãnh Tây Lăng nhìn Hắc Vân Kỵ xuất hiện bất thình lình, sắc mặt kịch biến, "Đây là trận pháp gì?"

Trấn Nam Vương thu hồi nụ cười trên mặt, như có điều suy nghĩ nhìn tường thành nơi xa, rồi nói: "Đây không phải trận pháp nào cả!" Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, thì trận pháp gì cũng vô dụng. Bàn về thực lực, Mặc gia quân còn cao hơn đại quân Tây Lăng một bậc, có kém cũng chỉ là binh lực và tướng lãnh cao minh chân chính mà thôi. Muốn đấu với Mặc gia quân, thì phải làm xong chuẩn bị trả giá thật nhiều trước. Lúc này có Hắc Vân Kỵ đang có sức lực đầy đủ gia nhập, tất nhiên thắng bại đã khó dự kiến được. Tướng lãnh bên cạnh đề nghị: "Nếu để cho đại quân phía sau tiến lên, toàn bộ tiêu diệt Mặc gia quân ở ngoài thành thì sao?" Trấn Nam Vương lắc đầu nói: "Không còn kịp rồi, bọn họ muốn rút lui."

Quả nhiên, chỉ nghe trên thành Hồng Châu vang lên tiếng chiêng thu binh. Cửa thành Hồng Châu mở ra trong nháy mắt, mà Mặc gia quân mới vừa lao ra bảo vệ không cho đại quân Tây Lăng xông vào trong thành đã ở dưới sự che chở của Hắc Vân Kỵ, Hắc Vân Kỵ cản ở phía sau cũng nhanh chóng xông về cửa thành như ngựa phi. Nghênh đón binh lính Tây Lăng truy kích theo ở phía sau chính là dồn dập mưa tên của Mặc gia quân thủ thành. Thấy một màn như vậy, tướng lãnh bên cạnh Trấn Nam Vương rối rít la mắng, "Người Đông Sở thật hèn hạ, đánh không lại chúng ta thì liền bỏ chạy!" Trấn Nam Vương lại không giận mà ngược lại cười nói: "Đánh không lại tất nhiên muốn chạy trốn. Nhưng mà… Diệp Ly này vừa ra thật sự lại khiến Bản Vương thấy rõ một chuyện. Trong thành Hồng Châu này…

Quả thật không có tướng lãnh lớn. Chỉ bằng vào một Phượng Chi Dao, nếu huấn luyện thêm mấy năm nữa thì có lẽ có thể một mình đảm đương một phía, nhưng bây giờ thì còn quá non." Các tướng lĩnh vừa nghĩ, cũng không phải đúng như vậy sao? Binh lực hai bên ngang nhau, nhưng người Đông Sở lại cần Hắc Vân Kỵ cứu giúp mới có thể rút về trong thành, thì không phải trong quân không người sao?

"Mặc Tu Nghiêu ở quan nội cùng lúc đối kháng với liên quân ba nhà, cho dù Mặc Tu Nghiêu có lợi hại hơn nữa, thì cũng không thể đối phó nổi. Chỉ sợ tướng lãnh Mặc gia quân đều đã theo Mặc Tu Nghiêu nhập quan rồi."

"Cũng không phải như vậy sao? Mặc Tu Nghiêu lại giao Tây Bắc cho một nữ nhân, có thể thấy được thật sự Mặc gia quân không còn người nào cả!" Lúc các tướng lĩnh nghị luận rối rít, ánh mắt Trấn Nam Vương lại nhìn về thân ảnh màu xanh nhạt trên đầu thành Hồng Châu kia một lần nữa. Mấy ngày nay, Mặc gia quân liền chiến liền lùi, lại thêm một trận đánh thắng lợi hôm nay nữa, đã để cho các tướng lĩnh Tây Lăng không khỏi dâng lên một chút lòng xem thường Mặc gia quân. Nhưng thân là Thống soái, Trấn Nam Vương lại không như vậy, không chỉ không có, mà ngược lại làm cho ông bắt đầu coi trọng Định Quốc Vương phi trẻ tuổi kia hơn. Mấy ngày nay đúng là chiến thắng liên tiếp rất tốt, nhưng hầu như bọn họ lại không nhận được bất kỳ tiện nghi thực tế gì ở Hồng Châu. Một đường đi tới, lương thực đúng mùa của các nơi Tây Bắc đã bị thu hoạch xong từ lâu, ngay cả một chút ít không thể gặt gấp cũng bị một mồi lửa đốt sạch sẽ. Mấy ngày nay Mặc gia quân nói là đang chống cự chẳng bằng nói là đang ngăn trở bước tiến của bọn hắn để dân chúng Hồng Châu gặt gấp lương thực, theo tình báo ông nhận được, thậm chí Diệp Ly đã cho Mặc gia quân giúp đỡ dân chúng gặt gấp lương thực. Điều này lại càng khiến cho ông phải nhanh chóng công hãm Hồng Châu, bởi vì qua một tháng nữa, thì Tây Bắc sẽ chân chính tiến vào ngày

đông giá rét, đến lúc đó rất nhiều địa phương bị bão tuyết phủ kín đường, cho dù có lương thực cũng chưa chắc có thể vận chuyển qua được. Mà lương thảo, quân nhu của bọn họ cũng tuyệt đối không thể nào duy trì được đến đầu mùa xuân năm sau.

Càng đến gần Hồng Châu, Trấn Nam Vương lại càng có một loại dự cảm, Mặc gia quân cố ý dẫn bọn họ vào Hồng Châu. Nhưng ông lại không thể nào hiểu được Mặc gia quân, hoặc nói chính xác hơn là ý nghĩ của Diệp Ly. Sau lưng Hồng Châu chính là quan nội vùng đất bằng phẳng, nhìn biểu hiện mấy ngày nay của Diệp Ly thì cũng không giống như có lòng tin và thực lực lớn đến nỗi có thể ngăn cản ông ở ngoài thành Hồng Châu, hiện tại thậm chí trong Mặc gia quân cũng không có một cao thủ bày binh bố trận nữa. Thật ra thì, Trấn Nam Vương không rõ, ông vẫn cảm thấy mình đã rất coi trọng Diệp Ly, nhưng khi ông cho rằng trong Mặc gia quân không có danh tướng có thể một mình đảm đương một phía, thì cũng đã là một loại xem thường rồi. Hơn nữa ông càng không nghĩ đến, Diệp Ly muốn cũng không phải là ngăn cản đại quân Tây Lăng ở ngoài thành Hồng Châu, mà là… Tiêu diệt toàn bộ hai mươi vạn đại quân Tây Lăng ở Hồng Châu cơ!

Nhìn cô gái áo xanh như đang gật đầu với mình trên cổng thành kia, đột nhiên trong lòng Trấn Nam Vương giật mình. Một cổ bất an kỳ dị trong nháy mắt chấn nhiếp ở trong lòng ông, nhưng sau khi suy tính ngược lại thì lại vẫn không tìm được nguyên nhân xuất hiện loại bất an này. Suy nghĩ một chút, Trấn Nam Vương xoay người về doanh, “Khoái mã truyền lệnh, mệnh cho ba mươi vạn đại quân đóng ở biên cảnh Tây Lăng đang vận chuyển lương thảo nhanh chóng chạy tới Hồng Châu.” Tướng lãnh theo bên người ngẩn ra, do dự nói: “Vương gia, với số lượng lương thảo lớn như vậy, tốc độ hành quân của đại quân……” Tướng sĩ đóng ở biên cảnh mang theo đủ lương thảo cho một mùa đông của bốn mươi vạn đại quân, muốn vận chuyển tới Hồng Châu, thì tất nhiên tốc độ hành quân sẽ không thể nhanh được.

Trấn Nam Vương hừ nhẹ một tiếng nói: “Kịp nhập quan là được. Nếu các ngươi chậm một chút nữa, thì nói không chừng khi đại quân đến, các ngươi còn chưa công phá được thành Hồng Châu!” Chúng tướng lĩnh đi theo không khỏi đỏ mặt lên, rối rít lộ ra vẻ không phục. Nếu ngay cả nữ nhân mà bọn họ còn không đánh lại, thì cũng không còn mặt mũi trở về Tây Lăng nữa, “Trong vòng năm ngày, thề tất công phá Hồng Châu!”

“Bản vương mỏi mắt mong chờ.”

Trong thành Hồng Châu, Phượng Chi Dao xấu hổ cười, nói với Diệp Ly: “Nếu hôm nay không phải Vương phi đã có chuẩn bị thì suýt nữa Mặc gia quân ra khỏi thành nghênh chiến đã không về được rồi. Quả nhiên ta vẫn còn kém nhiều lắm……” Diệp Ly mỉm cười, nói với hắn: “Mặc dù từ khi còn thiếu niên thì ngươi đã chinh chiến sa trường, nhưng cũng đã rất nhiều năm không có đánh qua trận nào. Bàn về kinh nghiệm thì tất nhiên sẽ không thể bằng được Trấn Nam Vương đã chinh chiến nửa đời. Giáo huấn hôm nay cũng nói cho chúng ta biết, tốt nhất không nên lấy chỗ yếu của chính mình đi so sánh với chỗ mạnh của người khác.” Phượng Chi Dao bất đắc dĩ buông tay nói: “Mặt đối mặt chém giết, phải chấp nhận bày binh bố trận. Nếu trực tiếp để cho các tướng sĩ cả đàn cả lũ giết tới, thì chính là chết. Nhưng Vương phi nói cũng đúng, loại biện pháp phản kích này sẽ chỉ có chúng ta bị lỗ mà thôi. Thế lực hai quân ngang nhau, đấu chính là trận pháp.” Nếu là những đám ô hợp của Mặc Cảnh Lê kia ở Nam Phương lúc trước, thì người nào quản hắn khỉ gió trận pháp gì? Trực tiếp giết tới hù dọa cũng có thể hù chết những lính tôm tướng cua kia rồi.

Diệp Ly cũng rất bất đắc dĩ, Nam Hầu có kinh nghiệm già dặn nhất trong quân thì đã bị nàng phái đi. Mà những người khác, nếu bàn về trận pháp, thì chỉ sợ còn không bằng Phượng Chi Dao đã đi theo Mặc Tu Nghiêu học tập từ nhỏ. Mặc dù nàng cũng nhìn hiểu một

chút, nhưng với một người đã tiếp nhận quân sự hiện đại nhiều hơn như nàng, thì thật ra rất khó để lĩnh hội được những trận pháp cổ đại tinh túy này. Cho dù đọc nhiều binh thư hơn nữa mà không có cách nào dung nhập chân chính vào hoàn cảnh chiến tranh kia thì cũng chỉ vô dụng mà thôi. Cũng không phải mỗi người đọc ba mươi sáu kế của binh pháp Tôn Tử thì đều có thể trở thành danh tướng tuyệt đại được. Cúi đầu suy nghĩ một chút, Diệp Ly nói: "Tận lực tránh khỏi chém giết mặt đối mặt như vậy. Chuyện ta nói mấy ngày trước, đã chuẩn bị như thế nào rồi?"

Phượng Chi Dao gật đầu nói: "Hết thảy đều đã được bố trí theo như ý của Vương phi. Vương phi…" Do dự một chút, Phượng Chi Dao vẫn hỏi ra: "Hiện tại thành Hồng Châu cũng không còn chuyện gì quan trọng gì nữa, Vương phi có tính nhập quan trước hay không?"

"Nhập quan?" Diệp Ly nhướng mày, xoay người nhìn Phượng Chi Dao đi theo phía sau, trên khuôn mặt tuấn mỹ mà trẻ tuổi đang tràn ngập lo lắng.

Diệp Ly lắc lắc đầu, nói: "Hiện tại ta không thể rời khỏi Hồng Châu. Nếu như ta không ở Hồng Châu, thì rất có thể Trấn Nam Vương sẽ phát hiện ra ý đồ của chúng ta. Ta ở chỗ này… Chính là muốn để cho ông ta tin tưởng, Mặc gia quân nhất định sẽ tử thủ Hồng Châu."

"Nhưng……" Phượng Chi Dao không yên lòng nói: "Nếu trước kia thì tất nhiên ta không lo lắng, cho dù thật sự rơi vào trong loạn quân, thì lấy bản lĩnh của Vương phi, hơn nữa còn có Kỳ Lân, ít nhất cũng có thể thoát thân bình an. Nhưng hiện tại… Vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn…" Mặc dù bây giờ nhìn không ra, nhưng rốt cuộc Vương phi cũng là người có thai, trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, cũng không ai biết rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn. Diệp Ly trầm giọng nói: "Không có ngoài ý muốn, còn có… Phái người đưa Hàn Minh Nguyệt và Tô Túy Điệp đi đi. Về phần Kỳ

Lân… Ta có chỗ khác để dùng.”

Sắc mặt Phượng Chi Dao trầm xuống, kiên định che ở phía trước Diệp Ly, nói: “Kỳ Lân dùng để bảo vệ an nguy của Vương phi.”

Diệp Ly ngẩng đầu nhìn hắn, nhướng mày nói: “Bản phi cực khổ huấn luyện Kỳ Lân ra không phải dùng để làm thị vệ. Không có bọn họ… Ít nhất kế hoạch lần này sẽ có chỗ thất bại. Phượng Tam, hãy hiểu rõ ràng hậu quả một khi mấy chục vạn đại quân Tây Lăng tiến vào quan nội, thì lại đến nói chuyện với Bản phi.” Nói xong, không để ý tới Phượng Chi Dao nữa, Diệp Ly xoay người đi xuống dưới cổng thành. Phượng Chi Dao bất đắc dĩ thở dài, suy nghĩ của Vương phi thì làm sao hắn lại không biết? Không nói thiệt hại đối với dân chúng khi đại quân Tây Lăng tiến vào Trung Nguyên, cũng không nói nguy hại đối với giang sơn Đại Sở khi Tây Lăng xâm lấn Trung Nguyên, mà chỉ nói uy hiếp của mấy chục vạn đại quân với Mặc gia quân trong quan nội thôi, cũng đủ để cho bọn họ dốc hết toàn lực chặn những quân xâm lược này lại ở ngoài thành Hồng Châu rồi. Nhưng… Vô luận như thế nào thì cũng không thể để Vương phi xuất hiện bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào. Quả thực Phượng Chi Dao không dám nghĩ đến, nếu Vương phi xảy ra chuyện, thì Mặc Tu Nghiêu sẽ có phản ứng như thế nào.

“Phượng tướng quân?” Thuộc hạ đi theo phía sau thấp giọng nhắc nhở.

Phượng Chi Dao vuốt vuốt mi tâm nói: “Thị vệ bên cạnh Vương phi phải tăng thêm gấp hai lần, bọn họ đều không cần làm cái gì cả, một khi thành Hồng Châu bị công phá thì ngay lập tức hộ tống Vương phi ra khỏi thành!”

“Dạ.”

Mà hoàng thành Đại Sở lúc này, trong hoàng cung xanh vàng rực rỡ càng thêm âm lãnh u tĩnh hơn bình thường. Trong Ngự thư phòng, sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ âm u nhìn chằm chằm người quỳ rạp trên đất, lạnh giọng nói: "Mặc Tu Nghiêu liên tục chiến đấu ở các chiến trường quan nội, Định Quốc Vương phi thống lĩnh hai mươi vạn đại quân chống cự Trấn Nam Vương Tây Lăng?" Nam tử quỳ gối phía dưới rùng mình một cái vì âm lãnh trong giọng nói kia, run giọng nói: "Hồi hoàng thượng, tin tức Tây Bắc truyền đến là như vậy… Định Quốc Vương phi suất lĩnh Mặc gia quân ở lại trấn giữ Tây Bắc, một đường lui về Hồng Châu. Chỉ sợ là đang tính toán quyết chiến với đại quân Tây Lăng ở gần Hồng Châu… Mấy vị tướng quân trong quan nội gần Hồng Châu đã lần lượt dâng thư thỉnh cầu trợ giúp Định Quốc Vương phi!"

"Câm miệng!" Mặc Cảnh Kỳ lạnh lùng nói, bởi vì thở dốc dồn dập mà ngực càng phập phồng không ngừng. Trợ giúp Định Quốc Vương phi… Đánh thắng trận chiến này nữa thì thành mỹ danh Định Quốc Vương phi cân quắc bất nhượng tu mi (nữ giới không thua đấng mày râu) ư? Nhiều năm thật vất vả phế đi Mặc Tu Nghiêu như vậy, không nghĩ tới chẳng những hắn lại đứng lên một lần nữa, mà còn có nhiều thêm một Vương phi có thể đánh trận! "Diệp Ly……" Trong lòng Mặc Cảnh Kỳ cũng hối hận vô số lần, tại sao lúc trước phải chỉ hôn Diệp Ly cho Mặc Tu Nghiêu. Trong lòng giật mình, đột nhiên vang lên cái gì, "Bây giờ tình huống Từ gia ở Vân Châu như thế nào?"

Trong lòng quan viên quỳ trên mặt đất cứng lại, lặng lẽ nhìn Đế vương ngồi ở trên một cái, cẩn thận từng ly từng tí nói: "Từ gia… lão tiên sinh Thanh Vân, còn có tiên sinh Hồng Vũ vẫn giảng bài ở thư viện Ly Sơn, cũng không có bất kỳ điều gì khác thường." Trong lòng mãnh liệt nhảy, đột nhiên hắn có một loại cảm giác, nói không chừng đế vương cao cao tại thượng kia đã điên rồi. Từ gia là văn nhân đứng đầu thiên hạ, nếu ở thái bình thịnh thế thì cũng thôi, nhưng hiện tại Đại Sở loạn trong giặc ngoài, chiến loạn nổi lên bốn phía, Hoàng

thượng lại còn muốn động thủ với Từ gia. Phải biết rằng… Quan viên trong thiên hạ thì có ít nhất một nửa là môn sinh của tiên sinh Thanh Vân, hơn nữa lại vào lúc Từ gia hoàn toàn không có bất kỳ nhược điểm nào có thể cung cấp cho Hoàng đế bắt.

Mặc Cảnh Kỳ trầm mặc hồi lâu, rốt cục mở miệng nói: “Trẫm biết, ngươi lui ra đi.”

“Hoàng thượng… Thư các tướng quân quan nội xin chiến……”

“Xin chiến?” Tiếng thét u lãnh của Mặc Cảnh Kỳ làm cho lòng người phát rét, “Ngươi đi đi, trẫm sẽ xử trí.”

Chương 167: Âm mưu

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Trong Ngự thư phòng

Mặc Cảnh Kỳ ngồi trên ngự tọa cao cao, thần sắc biến ảo âm trầm không ngừng. Hồi lâu, mới lên tiếng: “Gọi Mộc Dương Hầu đến gặp trẫm ngay lập tức!” Nội thị hầu hạ trong Ngự thư phòng cũng biết lúc này tâm tình của Hoàng thượng không được tốt, không dám nói thêm cái gì nữa, liên tục lên tiếng xoay người đi truyền lời.

Mộc Dương Hầu tới cực nhanh, trên thực tế kể từ sau khi ái tử duy nhất đi theo Định Quốc Vương phi lên chiến trường, thì ông ta cũng chưa từng an tâm, cho dù Nam Hầu phủ vẫn không cùng phe với ông bị tịch biên, hay tin tức cha con Nam Hầu chết oan chết uổng, thì cũng không thể để cho ông quên được. Mộc Dương Hầu phủ tuyệt đối trung thành với Hoàng thượng, mà chính bởi vì… cái dạng này, nên Mộc Dương đi theo Định Vương phi xuất chinh mới có nguy hiểm nặng nề. Mặc dù trong lúc đó cũng nhận được hai phong thư báo bình an của Mộc Dương, nhưng như thế thì có ích lợi gì? Tây Bắc cách xa kinh thành vạn dặm, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, thì chờ Hoàng thượng phái người chạy tới, chỉ sợ hài cốt của con trai mình đã rữa nát rồi. Mà quan trọng hơn là, Mộc Dương Hầu hết sức hiểu rõ cách làm việc của vị đương kim Hoàng thượng trẻ tuổi này, bệnh đa nghi nặng đến mức có thể nói là hiếm thấy trên thế gian. Mấy ngày nay Mộc Dương hoàn toàn không có hồi báo lại tin tức nào không có lợi cho Định Vương phủ, chuyện này tuyệt đối không phù

hợp với mong ước ban đầu của Hoàng thượng. Đến lúc đó thậm chí Hoàng thượng có thể sẽ hoài nghi Mộc Dương cấu kết với Định Vương phủ, đến lúc đó… Chỉ sợ Nam Hầu phủ chính là vết xe đổ của Mộc Dương Hầu phủ. Cho nên, nhận được tin tức nội thị truyền chỉ, Mộc Dương Hầu cũng chỉ chuẩn bị đơn giản, nửa khắc cũng không dám dừng lại để đến kiến giá.

“Vi thần bái kiến Hoàng thượng.” Bước vào Ngự thư phòng, thấy thần sắc âm tàn còn chưa kịp thu liễm của Hoàng đế, trong lòng Mộc Dương Hầu rùng mình, không trì hoãn chút nào quỳ rạp xuống đất hắng giọng bái kiến.

Hiển nhiên Mặc Cảnh Kỳ rất hài lòng khi Mộc Dương Hầu cung kính như vậy, vốn sắc mặt âm trầm cũng hòa hoãn một chút, “Ái khanh hãy bình thân.” Mặc Cảnh Kỳ rất chán ghét thần tử có quyền lợi và đãi ngộ đặc thù, nói thí dụ như Định Quốc Vương phủ. Trong lòng hắn không chỉ một lần nguyền rủa tổ tiên đã ban xuống ý chỉ cho lịch đại Định Vương, Định Vương phi gặp vua không quỳ, rõ ràng cũng là thần tử của hắn, tại sao người Định Quốc Vương phủ lại có thể không quỳ chứ? Nói thí dụ nữa như, lịch đại cựu thần bảy mươi tuổi trở lên, thì Hoàng đế sẽ ban cho ân tứ khỏi quỳ ở trên điện, nhưng tất cả các lão thần bao gồm Hoa quốc công có công trận trác tuyệt cũng còn chưa có được cái ân điển này. Mặc Cảnh Kỳ vô cùng hưởng thụ cái loại cảm giác mọi người bầy tôi quỳ gối trước mặt hắn này.

“Tạ ơn Hoàng thượng, không biết Hoàng thượng triệu kiến vi thần có gì phân phó?” Mộc Dương Hầu đứng dậy cung kính hỏi. Mặc Cảnh Kỳ cũng không nói chuyện, ngược lại như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Mộc Dương Hầu, trầm mặc không nói. Mặc dù trong lòng Mộc Dương Hầu lo lắng, nhưng trên mặt cũng không dám lộ ra chút nào, chỉ là thần sắc trên mặt lại càng phát ra cung kính. Hồi lâu, mới nghe được Mặc Cảnh Kỳ trầm giọng hỏi: “Mộc khanh có nhận được

tin bình an của lệnh lang không?" Mộc Dương Hầu vội vàng nói: "Hồi Hoàng thượng, nửa tháng trước có nhận được một phong."

"Hả? Trong thư nói gì?" Mặc Cảnh Kỳ nhàn nhạt hỏi.

"Khuyển nhi cũng chỉ báo bình an, thuận tiện nói một câu, Định Vương đã chạy tới Tín Dương gặp Định Vương phi. Nói vậy… sắp tới sẽ thu phục được cả Tây Bắc." Mộc Dương Hầu nói. Thật ra thì rốt cuộc lá thư này nói gì thì sao Mặc Cảnh Kỳ lại không biết chứ, lần này Mộc Dương Hầu lại thấy hơi nơm nớp lo sợ, đột nhiên Mặc Cảnh Kỳ cười một tiếng, rồi nói: "Mộc khanh không cần khẩn trương. Mộc Dương cũng thế… đã lâu như vậy mới viết hai phong thư, cũng không sợ lão cha ở trong nhà lo lắng. Mộc khanh có biết hiện tại Mộc Dương ở đâu không?" Mộc Dương Hầu cẩn thận nói: "Vi thần… Không biết. Chỉ là khuyển tử theo đại quân xuất chinh, chắc hẳn lúc này là ở tiên quân của Định Vương rồi."

Mặc Cảnh Kỳ hừ nhẹ một tiếng nói: "Khá lắm, hiện tại Định Vương suất lĩnh năm mươi vạn Mặc gia quân đang ác chiến với liên quân Nam Chiếu, Tây Lăng còn có Lê Vương ở quan nội, lệnh lang chính là Giáo Úy tiên phong." Trong lòng Mộc Dương Hầu giật mình, nhìn sắc mặt Hoàng đế một chút, ra vẻ khiếp sợ hỏi: "Hoàng thượng… Như thế… Quan ngoại Tây Bắc……" Mặc Cảnh Kỳ cười nói: "Tây Bắc? Tây Bắc do Định Vương phi tự mình thống lĩnh hai mươi vạn đại quân giao chiến với Trấn Nam Vương. Hiện nay… Đã lui đến Hồng Châu. Mộc khanh xem cái này một chút…" Chỉ chỉ mấy bản sổ con trên Ngự án, Mặc Cảnh Kỳ nói. Mộc Dương Hầu tạ ơn nhận lấy sổ con được nội thị đưa tới, vừa nhìn, hóa ra là thư xin chiến của các nơi đóng quân gần Tây Bắc đưa tới. Hiện tại mặc dù quan nội đang trong lúc kịch chiến, nhưng các nơi đóng quân lại nhận được ý chỉ phải đóng ở tại chỗ không được vọng động. Thế cho nên những tướng quân kia chỉ có thể nhìn Định Vương tự mình đọ sức với liên quân ba phương mà không thể động đậy. Mặc dù ngoài mặt không

dám nói gì, nhưng tất nhiên phàm là người có mấy phần chính trực đều hơi bất mãn với đạo mật chỉ này. Vì vậy mấy vị tướng quân này thỉnh cầu xuất quan tăng viện cho Định Vương phi cũng không xem như là chuyện ngoài dự kiến, nhưng hiển nhiên Hoàng đế lại vô cùng bất mãn với chuyện này. Mộc Dương Hầu châm chước nói: “Hoàng thượng, các tướng quân cũng là một lòng yêu nước, dù sao Tây Bắc cũng là một phần của Đại Sở, là lãnh thổ của Hoàng thượng, đây cũng là trung thành của bọn họ với Hoàng thượng.”

Thật ra Mặc Cảnh Kỳ cũng không có hoài nghi lòng trung thành của những tướng lãnh này, nhìn Mộc Dương Hầu nói: “Mộc khanh cho là, hiện tại, ai thích hợp lãnh binh xuất chinh hơn?”

“Này……” Hiển nhiên Mộc Dương Hầu không nghĩ tới Hoàng đế lại dễ dàng đồng ý kế hoạch tăng viện cho Định Vương phi như vậy, hơi không phản ứng kịp, vội vàng nói: “Tất nhiên là Hoàng thượng anh minh đã có quyết định.” Mặc Cảnh Kỳ theo dõi hắn, nói: “Trẫm muốn một người tuyệt đối tín nhiệm được để đi làm chuyện này.” Không biết làm sao, đột nhiên Mộc Dương Hầu cảm thấy có điều gì đó không ổn. Đón lấy ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ, trên mặt nỗ lực duy trì sự ung dung, cười nói: “Đại thần trong triều trung thành cảnh cảnh với Hoàng thượng thì chỗ nào cũng có, Hoàng thượng lo gì không có người nào? Vi thần… Nguyện ý lãnh binh xuất chinh.” Mặc Cảnh Kỳ hài lòng nở nụ cười, nói với Mộc Dương Hầu: “Như thế rất tốt, sáng sớm ngày mai ái khanh, không, tối nay liền phi ngựa thật nhanh đến Tây Bắc trước. Binh mã hai châu gần Tây Bắc đều nghe theo sự điều khiển của ái khanh.” Mộc Dương Hầu cười lớn nói: “Đa tạ Hoàng thượng, thần nhất định không phụ sự kỳ vọng của Hoàng thượng, thề đuổi quân giặc, bình định Tây Bắc.”

Ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ lạnh lẽo, thản nhiên nói: “Mộc khanh có chí hướng, lòng trẫm rất yên tâm. Nhưng… Trẫm còn có một chuyện muốn phân phó cho ái khanh.” Mộc Dương Hầu chỉ cảm thấy tim đập

nhanh hơn, trực giác nói cho ông biết, tốt nhất không nên nghe lời kế tiếp của Hoàng thượng, nhưng ông chỉ có thể càng thêm cung kính đứng ở trong điện, nói: “Xin Hoàng thượng phân phó.”

Tiếng nói trong điện trầm thấp xuống, hồi lâu sau, một tiểu thái giám tầm thường đi từ bên hông điện ra ngoài, cẩn thận từng ly từng tí nhìn một chút, thấy bốn bề vắng lặng, vội vàng vòng vo một phương hướng, thật nhanh đi đến cung điện của Hoàng hậu.

Vô luận nơi khác như thế nào, thì chiến sự Hồng Châu vẫn đang tiếp tục. Hình như rốt cục Trấn Nam Vương đã mất đi tính nhẫn nại với tình hình trước mắt, mỗi ngày cường công không gián đoạn, ban đêm đánh lén càng đánh càng ác liệt. Mặc gia quân đánh lén quy mô nhỏ căn bản không cách nào ngăn cản quyết tâm và bước tiến của đại quân Tây Lăng. Nhưng làm người ta vui mừng chính là rốt cục Mặc Hoa đã mang theo ám vệ chạy tới Hồng Châu, điều này làm cho Phượng Chi Dao vẫn vì ám vệ của Diệp Ly mà run sợ trong lòng cũng rốt cục thở phào nhẹ nhõm. Đối mặt với công kích càng ngày càng kịch liệt của Trấn Nam Vương, hiển nhiên thành Hồng Châu tan vỡ đã có thể đoán được.

“Vương phi, mời người lập tức rời khỏi Hồng Châu.”Bộ dáng Mặc Hoa vẫn là mặt không chút thay đổi, nghiêm túc nói với cô gái đang cúi đầu viết nhanh trước mặt. Chỉ là, nếu nhìn kỹ, thì vẫn có thể phát hiện trong đôi mắt kia lưu động ánh mắt khâm phục lại lo lắng phức tạp. Đã từng, Mặc Hoa đã có chút ít bất mãn và xem thường với ý đồ thay đổi ám vệ của Diệp Ly, mặc dù cũng hiểu rõ năng lực của nàng nhưng cũng chỉ vẻn vẹn dừng ở như vậy mà thôi. Nhưng khi tới Hồng Châu, hắn mới biết, cô gái thanh lệ uyển chuyển hàm xúc mà lại ung dung trầm tĩnh đang trấn giữ Tây Bắc này còn mang thai. Rốt cục trong lòng Mặc Hoa cũng đã hơi tin phục, vị Định Vương phi này tuyệt đối không giống với bất kỳ một cô gái nào trên đời này. Mà chính bởi vì như thế, nên hắn phải bảo đảm an nguy của Định

Vương phi. Bất kể là vì Vương gia hay Tiểu thế tử tương lai, hoặc chỉ đơn thuần là không muốn nhìn cô gái kỳ tài này gặp phải bất trắc gì.

Diệp Ly gật đầu nói: “Ta biết, ba ngày sau ta sẽ đi.” Dựa theo tính toán của nàng, thì tối đa thành Hồng Châu còn có thể chống đỡ được ba ngày. Ba ngày sau, chính là ngày người Tây Lăng đánh vào thành Hồng Châu, cũng sẽ là ngày bọn họ bị tiêu diệt hoàn toàn. Trong mắt Diệp Ly hiện lên một tia sát khí, bình tĩnh buông bút trong tay xuống. Mặc Hoa trầm mặc chốc lát, rồi nói: “Trong ám vệ có người am hiểu cải trang giả dạng, có thể dịch dung thành Vương phi ở lại Hồng Châu.” Diệp Ly bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Ngươi cảm thấy điều này có thể giấu diếm được ánh mắt của Trấn Nam Vương Tây Lăng sao? Mặc Hoa, ngươi không cần phải lo lắng, Bản phi sẽ rời khỏi Hồng Châu trước lúc đó.” Cúi đầu khẽ vuốt bụng vẫn bằng phẳng một chút, trong lòng Diệp Ly dâng lên một tia phiền muộn. Vô luận như thế nào… Vì cục cưng vẫn còn chưa ra đời, nàng cũng không thể đẩy thân mình vào trong nguy hiểm… Mặc dù thật ra thì nàng càng hy vọng có thể ở lại cùng các tướng sĩ Mặc gia quân bảo vệ thành Hồng Châu.

Thấy Diệp Ly đứng dậy chuyển hướng ra phía sau giá sách, hiển nhiên là không muốn nói nữa, Mặc Hoa cũng hiểu, mình không khuyên được nàng, nên chỉ đành phải bất đắc dĩ lui xuống.

Quan nội phía bắc, trên đường đi thông tới Hồng Châu, bên ngoài một rừng cây, mấy con ngựa đang an tĩnh ăn cỏ. Cách đó không xa, bên đống lửa, trên khuôn mặt tuấn nhã của Mặc Tu Nghiêu hơi trầm xuống, tuấn mi thỉnh thoảng lại nhăn lại.

“Vương gia, mật thư từ kinh thành!” A Cẩn đi tới, vội vã đưa lên một phong thư màu đỏ được dán kín. Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu chợt lóe, nhận lấy phong thư, mở ra, vừa nhìn, nội dung trong thư lại làm cho

sắc mặt hắn đột biến. Đứng ở bên cạnh, A Cẩn cũng không khỏi lui về sau một bước, đi theo bên cạnh Vương gia mười mấy năm, ở trong trí nhớ của A Cẩn, sắc mặt Vương gia chưa từng khó nhìn như vậy, “Vương gia… Kinh thành… Kinh thành xảy ra chuyện gì?”

Hồi lâu, mới nghe được Mặc Tu Nghiêu cắn răng nói: “Mặc Cảnh Kỳ!”

Trong lòng A Cẩn ngẩn ra, hắn cũng không phải là người thông tuệ, cũng không hiểu những cong cong quẹo quẹo này. Nhưng cái này cũng không ngăn trở hắn hiểu được, thật ra thì quan hệ giữa Hoàng thượng với Vương gia nhà mình cũng không tốt như bách tính bình thường vẫn thấy, chẳng lẽ Hoàng thượng lại làm chuyện gì chọc cho Vương gia tức giận rồi?

Mặc Tu Nghiêu từ từ vò phong thư cầm trong tay thành một cục, hơi dùng sức, vốn giấy tròn đã biến thành phấn vụn trong nháy mắt, rơi xuống trên mặt đất, biến thành một mảnh tro bụi màu trắng thật mỏng, “Mặc Cảnh Kỳ… Tốt nhất ngươi nên cầu nguyện A Ly không có chuyện gì! A Cẩn, ngươi cầm lấy lệnh bài của Bản vương đi về hướng bắc, truyền lệnh cho Mặc gia quân đáng đóng trú ở phương bắc lập tức tăng viện Hồng Châu!” A Cẩn sửng sốt, không hiểu nói: “Vương gia… bây giờ phương bắc chỉ có năm vạn nhân mã, là vì phòng ngừa Bắc Nhung……”

Khóe môi Mặc Tu Nghiêu cuồn cuộn nổi lên một nụ cười lạnh như băng, “Chính Mặc Cảnh Kỳ cũng không cần, chẳng lẽ còn muốn Bản vương quan tâm dùm hắn ta sao? Truyền lệnh, lập tức tăng viện Hồng Châu!”

Rốt cục A Cẩn đã hiểu Vương gia đang nghiêm túc, trên mặt cũng nghiêm túc nói: “A Cẩn lĩnh mệnh, A Cẩn cáo lui.” Nhận lấy lệnh bài Mặc Tu Nghiêu ném tới, A Cẩn không chút do dự xoay người lên ngựa phóng nhanh mà đi.

Nhìn bóng ảnh A Cẩn phóng nhanh rời đi, Mặc Tu Nghiêu nắm thật chặt quả đấm. Từ trong miệng từ từ phun ra lời nói làm cho đáy lòng người khác tỏa ra lạnh lẽo, “Mặc Cảnh Kỳ… Ngươi thật sự cho là nhẫn nại của Bản Vương là không có giới hạn sao? Nếu A Ly và Hồng Châu xảy ra chuyện gì… Bản Vương muốn ngươi sống không bằng chết!”

Chương 168: Quyết chiến

Ngoài thành Hồng Châu vẫn là tiếng chém giết rung trời. Nhưng người bên trong thành đã không có ai sẽ vì điều này mà cảm thấy sợ hãi. Hiếm khi Diệp Ly được nhàn nhã ung dung ngồi uống trà trong một trà lâu đã trống rỗng, đẩy cửa sổ ra vừa lúc có thể thấy được tình hình binh sĩ ra sức thủ thành trên cổng thành cách đó không xa. Đám người Trác Tĩnh, Lâm Hàn trầm mặc đứng ở bên người nàng nhìn thành lâu phía xa, Tần Phong thường ngày theo bên người một tấc cũng không rời cũng đã không thấy bóng dáng. Chịu trách nhiệm bảo vệ an nguy của Diệp Ly, Mặc Hoa hơi quấn quýt nhìn người trước mắt trầm mặc không nói.

"Vương phi, chỉ sợ thành Bắc bên kia sẽ không trụ được." Vệ Lận vội vã đến, cung kính nói. Diệp Ly cúi đầu suy tư chốc lát hỏi: "Đều đã chuẩn bị xong rồi sao?" Lâm Hàn gật đầu nói: "Xin Vương phi yên tâm, tất cả đều đã được chuẩn bị thỏa đáng. Xin Vương phi nhanh chóng đứng dậy rời khỏi Hồng Châu." Diệp Ly thản nhiên nói: "Nếu như đã sắp xếp xong xuôi, vậy thì cần gì phải gấp gáp. Trác Tĩnh, kết quả của ngươi?" Trác Tĩnh trầm giọng nói: "Mặc dù thời gian quá ngắn, nhưng ở lại trong thành cũng là tinh anh của Mặc gia quân, rất có hiệu quả, xin Vương phi yên tâm." Hai chữ tinh anh lại làm cho sắc mặt Diệp Ly biến hóa, một lúc lâu mới thở dài nói: "Đúng vậy a… Đều là tinh anh của Mặc gia quân……" Lâm Hàn nhìn nàng một chút, rồi nói: "Nếu để cho đại quân Tây Lăng bước qua thành Hồng Châu, thì toàn bộ Mặc gia quân ở lại trấn giữ Tây Bắc cũng chỉ có thể tự vẫn để tạ tội. Cho nên… Vương phi không cần đau lòng." Diệp Ly kéo kéo khóe môi, nở nụ cười khổ. Cho dù lý do đường hoàng thế nào, thì cũng không che giấu được nàng là một Thống soái chưa đủ năng lực. Nếu tướng lãnh có lực lượng ngang hàng với Trấn Nam Vương hoặc chính Trấn Nam Vương đổi lại vị trí của nàng, thì tuyệt

đối sẽ không dùng phương pháp đánh như hiện tại của nàng—— giết địch một ngàn tự tổn tám trăm. Chuyện này cũng là nhược điểm và thiếu sót của Mặc gia quân. Trong quân chưa chắc không có người thống lĩnh Mặc gia quân thích hợp hơn nàng, nhưng… Tướng lãnh phía dưới chưa hẳn có thể phục tùng những người này. Truyền thống chỉ thần phục một mình Định Vương đã tạo ra hiện trạng hôm nay của Mặc gia quân, có thể có nhiều tướng lãnh thiện chiến, nhưng chân chính có thể trở thành Thống soái một quân lại khó tìm. Điều này cũng là nguyên nhân tại sao hoàng gia lại kiêng kỵ Mặc gia quân như vậy. Một quốc gia, quân đội dũng mãnh thiện chiến nhất lại không phải của triều đình mà lại là quân đội tư nhân……

Uống hết ngụm nước cuối cùng trong chén, Diệp Ly đứng dậy nhìn thoáng qua cờ xí Mặc gia quân tung bay trên cổng thành cao cao lần cuối cùng, rồi nói: “Đi thôi.”

Buổi trưa ngày 16 tháng 10, trải qua liên tục hai ngày hai đêm cường công không chút nào gián đoạn, thành Hồng Châu bị công phá.

Lần này, sau khi công phá thành Hồng Châu, đại quân Tây Lăng lại không chen chúc mà vào như lần trước ở Tín Dương. Mà là phái một ít binh sĩ đi vào thành điều tra trước, rất hiển nhiên là sợ Đại Sở lập lại chiêu cũ một lần nữa. Một trận chiến dịch Tín Dương, binh sĩ chết trận lại không nhiều bằng binh sĩ bị chết cháy và chết một cách im lặng ở trong trận đại hỏa kia. Đi dò đường trước là từng đội từng đội binh lính đi qua trên mỗi một con đường trong thành, rất nhanh phát hiện toàn bộ đường phố trong thành trống rỗng, đừng nói Mặc gia quân, ngay cả dân chúng bình thường cũng không có. Sau khi đã kiểm tra thật kỹ lưỡng hết bên trong thành một lần, phát hiện quả thật không có vấn đề gì, mới phái người ra khỏi thành bẩm báo.

Ngoài thành, Trấn Nam Vương nghe binh lính bẩm báo xong, nhíu mày, “Trong thành, một người cũng không có sao?”

Binh sĩ trở lại báo cáo đáp: “Hồi Vương gia, đúng là không có ai. Hơn nữa phần lớn kiến trúc thành Hồng Châu được làm bằng đá, chỉ sợ rất khó bốc cháy. Người Đông Sở không có khả năng lập lại chiêu

cũ.” Chân mày Trấn Nam Vương vẫn nhíu chặt lại như cũ, công phá được thành Hồng Châu, dĩ nhiên ông ta rất cao hứng, nhưng tình huống trước mắt rõ ràng là không bình thường. Thành trì sau khi bị công phá, cho dù là quân đội vội vã rút lui, cũng vẫn sẽ có mấy tàn binh bại tướng không kịp rút lui. Nhưng tình huống trước mắt lại nói rõ một chuyện, căn bản đối phương đã có ý rút lui từ lâu, so với mấy ngày nay chống cự kịch liệt giống như không chết không thôi kia, chỗ thành trì trống rỗng trước mắt này lại càng phát ra quỷ dị. Diệp Ly… rốt cuộc ngươi đang đánh chủ ý gì?

“Vương gia, có phải chúng ta nên vào thành trước rồi hãy nói sau hay không?” Tướng lãnh bên cạnh hỏi. Thật vất vả mới công phá thành Hồng Châu, Vương gia vẫn đứng ở trước cửa thành ngẩn người, điều này làm cho chúng tướng sĩ khó hiểu vô cùng.

Trầm mặc chốc lát, Trấn Nam Vương mới trầm giọng nói: “Lập tức đi qua Hồng Châu, truy kích tàn quân Mặc gia quân, không được dừng lại tại thành Hồng Châu!”

“Chuyện này… Vương gia, ít nhất mười ngày nữa đại quân tăng viện và lương thảo mới có thể đến. Một khi nhập quan, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn….” Tướng lãnh trước mặt cẩn thận khuyên nhủ. Đại quân xuất chinh, lương thảo đi trước. Hắn không nói hiện tại bọn họ chỉ có mười vạn binh mã, vào quan nội cho quân trấn giữ của Đại Sở nhét kẽ răng còn đủ, mà tối đa lương thảo của bọn họ cũng chỉ có thể chống đỡ được nửa tháng. Nếu quân đội và lương thảo cách quá xa, vạn nhất lương thảo không thể kịp thời đưa đến…… thì mười vạn đại quân cũng không cần địch nhân, mà chính bọn hắn đã có thể chết đói.

Trấn Nam Vương nhíu nhíu mày, trầm giọng nói: “Vào thành!”

Rất nhanh, đại quân tràn vào từ cửa thành liên tục không ngừng. Trấn Nam Vương ở ngoài thành, nhìn chằm chằm thành lâu nguy nga trước mắt, vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Tướng sĩ bên cạnh thấy tâm tình Vương gia không tốt cũng không dám nói nhiều cái gì. Mắt thấy quân đội đã tiến vào hơn phân nửa, đột nhiên trong thành lại truyền ra tiếng ồn ào. Trong lòng Trấn Nam Vương

trầm xuống, lạnh lùng nói: “Không đúng! Lập tức lui ra khỏi Hồng Châu!”

Nhưng mà… Rõ ràng đã không kịp. Sau mấy tiếng nổ kinh thiên, cửa thành bụi mù cuồn cuộn. Đợi đến khi có thể thấy rõ ràng, thì chỉ thấy vốn cửa thành đang mở rộng, đã biến mất không còn, trước mắt nhìn qua là đá vụn và bùn đất từ từ ngăn chặn cửa thành. Cả hai cửa thành cao chỉ còn lại có một lỗ hổng cao không tới nửa người. Nhìn nhìn lại hơn nửa bên thành lâu, nóc ở trên đã sụp xuống, hiển nhiên có người đã động tay động chân trên cổng thành từ trước.

“Vương gia?” Gương mặt tướng lãnh theo bên người đã không còn chút máu, đã có gần bảy vạn binh sĩ vào thành, hiện tại giữ ở bên người còn chưa đầy ba vạn người. Tất cả trước mắt… Rốt cuộc đã phát sinh như thế nào? Giống như xác minh câu này, phúc vô song chí họa vô đơn chí (*phúc đến thì ít họa đến dồn dập*), lúc đang suy đoán, ở trong thành truyền tới tiếng chém giết rung trời, mấy cơn gió lốc màu đen giết ra từ hai phía Tây Nam, Tây Bắc, cuồn cuộn mà chạy đến phía binh lính Tây Lăng đang loạn ở cửa thành phía trước.

Lúc này trong thành, cũng đã là máu chảy thành sông. Kiến trúc cả Hồng Châu cũng là bằng đá chồng chất lên nhau, tạo thành một con đường hầm dài hẹp thật sâu. Làm cho đội ngũ trên đường phố vốn đã đột nhiên bị mấy đạo quân tướng Mặc gia quân giết ra đảo loạn, thì đột nhiên trên nóc nhà hai bên đường phố lại xuất hiện vô số binh lính áo đen cầm cung tên trong tay. Không có ai không nhận ra, những người kia cũng là Hắc Vân Kỵ tinh nhuệ nhất của Mặc gia quân. Theo truyền thuyết, từng binh lính Hắc Vân Kỵ cũng là thần tiễn thủ trong trăm có một. Mưa tên không chút lưu tình trút xuống tướng sĩ Tây Lăng trên đường phố, đây không phải là chiến đấu, đây cơ hồ có thể coi như là một bên tru diệt. Hắc Vân Kỵ trên cao nhìn xuống, tiên phát chế nhân, hiển nhiên tài bắn cung của bọn họ cũng đều ở phía trên binh lính Tây Lăng. Binh lính Tây Lăng căn bản không có cơ hội hoàn thủ, rối rít bị buộc vào những hẻm nhỏ hẹp sâu thẳm kia. Song, đợi chờ bọn họ cũng không phải là vận mệnh tốt đẹp gì, nếu không phải bị tên trên nóc nhà đột ngột bắn thủng lồng ngực,

thì chính là bị người không biết xuất hiện từ chỗ nào cắt đứt cổ họng. Vốn thành Hồng Châu trống rỗng, trong nháy mắt đã biến thành luyện ngục nhân gian.

Ngoài thành, sắc mặt Trấn Nam Vương lúc trắng lúc xanh. Việc đã đến nước này… mấy ngày nay ông đã suy nghĩ cẩn thận mà vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng không biết rốt cuộc là ở chỗ nào. Bọn họ cho là đuổi theo Mặc gia quân lui giữ Hồng Châu, nhưng mà ai có thể nói cho ông biết, một đội kỵ binh xuất hiện ở phía sau bọn họ này là tới từ nơi nào không? Diệp Ly lại thần không biết quỷ không hay giấu một đội gần ba vạn kỵ binh ở sau lưng của bọn họ. Mà mấy ngày nay bị thắng lợi làm cho váng đầu, căn bản mọi người chưa từng nghĩ đến, rốt cuộc thực lực của Mặc gia quân từng được xưng tụng là đứng đầu các nước là bao nhiêu?

Vô số cơn lốc màu đen mà đến, đi đầu là một bóng ảnh màu đỏ đặc biệt nổi bật. Phượng Chi Dao ngồi ở trên tuấn mã, giống như một cơn gió lốc màu đỏ càn quét mà qua, đến mức tướng sĩ Tây Lăng không khỏi phải tránh đi mũi nhọn. Tuấn mi trên dung nhan tràn ngập tùy ý ấm áp mà dễ chịu, nhịn nhiều ngày như vậy, rốt cục có thể thống thống khoái khoái đánh một trận. Bàn về hành quân bày trận, hắn không bằng Trấn Nam Vương, bàn về kinh nghiệm binh pháp, hắn cũng không bằng Trấn Nam Vương, nhưng như vậy thì thế nào? Ba vạn kỵ binh đối chiến với ba vạn bộ binh, ở nơi vùng đất bằng phẳng này, không cần binh pháp, không cần mưu kế, hoàn toàn không gây trở ngại để hắn đè ép người Tây Lăng mà hung hăng đánh. Hình như bởi vì tâm tình vui vẻ, một thương xẹt qua cổ họng mấy binh lính Tây Lăng, Phượng Chi Dao phóng ngựa xẹt qua trước quân của Trấn Nam Vương, xa xa cười nói: “Trấn Nam Vương điện hạ, Vương phi chúng ta muốn tại hạ thay mặt hỏi thăm sức khỏe của Trấn Nam Vương.”

Lúc này mà thăm hỏi, tuyệt đối là một loại giễu cợt. Sắc mặt Trấn Nam Vương xanh mét, cười lạnh nói: “Định Vương phi thật giỏi tính toán. Chỉ là… Bản vương cũng muốn biết, Định Vương phi đã đốt Tín Dương, bây giờ lại đánh sập thành lâu của Hồng Châu, đợi đến

khi viện quân của Bản vương chạy tới, nàng ấy phải dựa vào cái gì để bảo vệ Hồng Châu đây?" Phượng Chi Dao cười vang nói: "Làm phiền Vương gia phải lo lắng, nhưng mà Vương phi chúng ta cũng nói, phàm là binh lính Tây Lăng vào Tây Bắc, phải chém tận giết tuyệt, một tên cũng không lưu!" Trấn Nam Vương hừ nhẹ một tiếng, "Khẩu khí thật lớn, chỉ hai mươi vạn đại quân của Bản vương đã ứng phó mệt mỏi, lại còn dám nói khoác như thế. Bản vương hao binh tổn tướng, thì Mặc gia quân cũng không tốt lắm." Phượng Chi Dao nhướng mày cười nói: "Vương gia cho là Mặc gia quân sợ người Tây Lăng ngươi sao? Người mà Vương phi lo lắng chỉ là Trấn Nam Vương điện hạ mà thôi. Ba mươi vạn viện quân kia cũng không có Trấn Nam Vương trấn giữ. Có tới được Hồng Châu hay không, thì còn phải xem lại rồi."

Sắc mặt Trấn Nam Vương biến hóa, trên mặt lại vẫn cố giữ vững bình tĩnh. Chỉ là đáy lòng đã kinh đào hãi lãng rồi, trận này ông đã thua. Cho dù còn chưa thấy kết quả cuối cùng, nhưng Trấn Nam Vương vẫn hiểu, vinh mã nửa đời, nửa đời trước ông bị bại bởi Mặc Lưu Danh, lại không nghĩ rằng nửa đời sau lại bị bại bởi một nữ nhân! Cho dù đã thấy kết cục trước mắt nhưng ông vẫn không có cách nào tâm phục khẩu phục. Mấy lần giao phong, ông đã nắm chắc tâm lý, Diệp Ly cũng không phải là tướng tài kinh hãi thế tục gì. Chính bởi vì như vậy, nên hắn mới không có cách nào hiểu được, rốt cuộc vì sao lại tạo thành kết quả trước mắt.

"Truyền lệnh cho Kim Y vệ, bất kể trả giá đại giới nào, cũng phải bắt được Diệp Ly!" Hồi lâu, nhìn bóng ảnh áo đỏ cười dài mà đi kia, thần sắc Trấn Nam Vương dữ tợn nói.

"Vương gia, hiện tại nơi này……"

"Giết!"

"Sở dĩ Trấn Nam Vương lại thất bại, là bởi vì ông ta quá xem nhẹ Bản phi." Trong một thung lũng bên ngoài một ngọn núi nhỏ gần quan nội cách thành Hồng Châu hơn mười dặm, Diệp Ly lắng tai nghe tiếng chém giết vẫn chưa dừng lại từ hướng Hồng Châu, nhàn nhạt nói với đám người Trác Tĩnh đang mang vẻ mặt nghi ngờ ở bên

cạnh: “Nếu như đối trận với ông ta chính là Tu Nghiêu thì hắn tuyệt đối sẽ không bị mắc mưu như vậy.” Trác Tĩnh nói: “Vương phi nói là.. Nếu như Vương gia làm như thế thì Trấn Nam Vương sẽ cho là có bẫy, mà đổi lại là Vương phi thì sẽ không?” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Vô luận Trấn Nam Vương có cho mình đã cẩn thận như thế nào, thì… Từ trong bản tính, tuyệt đối không ít nam nhân vẫn xem thường nữ nhân. Tối đa ông ta cũng chỉ ít hơn người khác một chút thôi.” Vệ Lận cười nói: “Chắc chắn sau lần này, Trấn Nam Vương tuyệt đối sẽ không dám xem thường Vương phi nữa.”

“Vương phi… Sau khi chiến sự ngoài thành chấm dứt, có vào thành trợ giúp huynh đệ bên trong thành hay không?” Lâm Hàn hỏi.

Diệp Ly trầm mặc hồi lâu, rốt cục mở miệng nói: “Không, bọn họ lập tức phải đi trợ giúp Nam Hầu.” Mọi người trầm mặc không nói, bên trong thành có bảy vạn đại quân Tây Lăng, lại chỉ để lại hơn một vạn Mặc gia quân. Cuối cùng có thể đi ra mấy người thì ai cũng không thể nói được chính xác. Mà ba vạn Hắc Vân Kỵ núp ngoài thành thì phải ngựa không ngừng vó chạy đến biên quan trợ giúp Nam Hầu sau khi tiêu diệt ba vạn binh lính Tây Lăng ở phía sau. Nam Hầu, thế tử Nam Hầu và mấy tiểu tướng Vân Đình chỉ mang ba vạn nhân mã để chặn ba mươi vạn đại quân tăng viện của Tây Lăng lại, có thể trở về được bao nhiêu cũng không ai có thể nói chính xác được. Cũng không phải lòng dạ Vương phi ác độc, mà tất cả mọi người đều hiểu, bọn họ không có nhiều binh lực như vậy, Vương phi đã an bài tốt nhất rồi.

“Vương phi, nên lên đường. Nhanh một chút thì khuya hôm nay có thể tới một thành nhỏ nghỉ ngơi.” Diệp Ly quay đầu lại nhìn thoáng qua thành trì nơi xa, trầm mặc gật đầu.

“Khởi bẩm Vương phi, phía trước có một nhóm lớn binh mã đang đi về hướng Hồng Châu.” Ám vệ dò đường ở phía trước vội vã trở lại bẩm báo.

Diệp Ly ngẩn ra, khẽ nhăn lại đôi mi thanh tú hỏi: “Là ai?”

Ám vệ nói: “Là quân đóng ở lân cận Hồng Châu.”

“Làm sao hiện tại bọn họ lại tới?” Tin tức tướng lãnh đóng quân ở

mấy chỗ lân cận dâng tấu lên Hoàng đế muốn trợ giúp Hồng Châu, thì nàng cũng biết. Nhưng rốt cuộc những tướng quân này cũng trung thành với Mặc Cảnh Kỳ, nàng đã từng phái người đi thỉnh cầu mượn binh trợ giúp, nhưng không có ý chỉ của Mặc Cảnh Kỳ, thì những tướng lãnh này lại không cho hoặc là nói không dám cho nàng mượn binh. Chỉ hứa hẹn sẽ dâng sổ con lên kinh thành thỉnh cầu xuất binh. Với tâm tính của Mặc Cảnh Kỳ, Diệp Ly cũng hiểu được mấy phần, tất nhiên cũng không ôm hy vọng gì với hứa hẹn này.

"Có phải là binh mã tới trợ giúp Hồng Châu hay không?" Lâm Hàn hỏi.

Trác Tĩnh lạnh lùng nói: "Thời gian chạy tới được cũng quá đúng lúc đi. Vương phi, thuộc hạ đi xem một chút." Diệp Ly nhíu mày, nói: "Đi đi, cẩn thận một chút."

Trác Tĩnh là được chính Diệp Ly huấn luyện ra, làm việc cũng gọn gàng. Chưa tới một canh giờ đã trở lại rồi, nhưng sắc mặt lại hết sức khó coi. Nhìn Diệp Ly một chút, Trác Tĩnh nói: "Vương phi, bọn họ không phải tới hỗ trợ." Mọi người sửng sốt, Mặc Hoa lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ bọn họ lại tới giúp người Tây Lăng?" Trác Tĩnh lắc đầu, nói: "Bọn họ đóng doanh cách đây hơn mười dặm, ta đi tới nghe lén được bọn hắn nói chuyện. Tính toán của bọn hắn là, khoanh tay đứng nhìn, nếu chúng ta thắng, bọn họ liền thừa dịp chúng ta đi không kịp nghỉ ngơi mà hoàng tước ở phía sau (*hưởng lợi*). Nếu Tây Lăng thắng, liền hành sự tùy theo hoàn cảnh, lui về chỗ ở. Nếu như lưỡng bại câu thương thì tất nhiên tốt hơn, vừa lúc để cho bọn họ nhặt được tiện nghi."

"Rốt cuộc vị trong cung kia đang suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ hắn không muốn Hồng Châu nữa?" Lâm Hàn kinh ngạc nói.

Diệp Ly cười lạnh một tiếng, nói: "Vốn hắn cũng đã đưa ba châu của Tây Bắc cho Tây Lăng. Trận chiến này thua hay thắng, Tây Bắc cũng không phải là của hắn, tất nhiên không có gì phải tiếc nuối."

"Thật là một kẻ điên!" Một lúc lâu, Vệ Lận mới phun ra một câu. Rốt cuộc Tây Bắc quan trọng với Đại Sở như thế nào, ngay cả hắn, tuy không có chút hứng thú nào về quân sự như mọi người mà cũng

biết. Mặc Cảnh Kỳ vì đối phó với Định Quốc Vương phủ mà thậm chí ngay cả Tây Bắc cũng không muốn……

"Còn có……" Trác Tĩnh trầm mặt nói: "Quân đóng ở các nơi phụ cận đều nhận được mật chỉ của Hoàng đế, nhân cơ hội tiêu diệt tất cả Mặc gia quân ở Tây Bắc. Quan trọng nhất là… Bắt được Vương phi, chết hay sống cũng được!"

Chương 169: Truy binh

Không khí trong nháy mắt trở nên nặng nề vô cùng, hồi lâu, sắc mặt Mặc Hoa âm trầm hừ nhẹ một tiếng, nói với đám người Trác Tĩnh: “Các ngươi bảo vệ Vương phi.” Nói xong, xoay người muốn rời đi. Diệp Ly nhíu nhíu mày, hỏi: “Ngươi đi đâu vậy?” Mặc Hoa cắn răng cười ác độc nói: “Ta dẫn người đi làm thịt mấy chủ tướng lãnh binh trước, xem bọn hắn còn đục nước béo cò được nữa không?” Diệp Ly lắc đầu nói: “Không được, nhiều binh mã dừng ở gần Hồng Châu như vậy, nếu không có người quản chế sẽ loạn hơn. Hơn nữa… Hiện tại mấy lãnh binh kia chưa chắc là người định đoạt. Mặc Cảnh Kỳ không thể nào không phái người tới đây.” Mặc Cảnh Kỳ không phải là người có thể tùy tiện tin tưởng thần tử, hắn có thể hạ mật chỉ như vậy tuyệt đối sẽ phái một người có phân lượng không thể khinh thường tự mình đến đây.

Mặc Hoa xoay người lại nhìn Diệp Ly, “Vương phi có tính toán gì không?”

Diệp Ly khẽ trầm ngâm, nhẹ giọng nói: “Ít nhất trong hôm nay không thể để cho bọn họ nhích tới gần thành Hồng Châu. Trác Tĩnh, nghĩ biện pháp để cho bọn họ biết, Bản phi đã rời khỏi Hồng Châu rồi!”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Diệp Ly, trong ánh mắt tràn ngập không đồng ý. Trác Tĩnh nói: “Vương phi, chuyện này quá nguy hiểm.” Diệp Ly nhẹ giọng thở dài nói: “Hiện tại chỉ có thể làm như vậy. Chỉ hy vọng… Vương gia có thể kịp phái người tới tiếp nhận Hồng Châu. Đi đi.” Trác Tĩnh đứng vẫn đứng ở tại chỗ, không chịu di chuyển nửa bước. Sắc mặt Diệp Ly trầm xuống, nói: “Đây là mệnh lệnh!” Bất đắc dĩ, Trác Tĩnh chỉ đành phải xoay người đi. Mặc Hoa trầm mặc chốc lát, rồi nói: “Vương gia chắc đang trên đường tới Hồng Châu, Vương phi, chúng ta đi tắt theo đường nhỏ xuôi nam, có

lẽ có thể gặp phải Vương gia trên đường." Diệp Ly quay đầu lại nhìn thoáng qua thành Hồng Châu nhẹ giọng nói: "Bây giờ chỉ có thể như thế, đi thôi."

Đoàn người theo như Mặc Hoa nói, đi tắt theo đường nhỏ xuôi nam. Rất nhanh, quân của Đại Sở trú đóng ở cách đó không xa đã hành động, nhưng lại không phải là đi về phía Hồng Châu, mà ngược lại phân tán ra bốn phía giống như đang tìm kiếm người nào. Hơn thế nữa, đồng thời, một đội nhân mã tinh nhuệ khác lấy tốc độ cực nhanh lướt qua thành Hồng Châu chạy vào quan nội.

Dưới bóng đêm, trong núi rừng, tiếng binh khí liên tục va chạm không ngừng. Trong rừng cây, mười mấy ám vệ che Diệp Ly ở chính giữa bình tĩnh ứng đối với địch nhân liên tục vây quanh không ngừng, khắp nơi trên mặt đất chung quanh đều là thi thể nằm ngang, mùi huyết tinh nồng đậm tràn ngập cả rừng cây.

"Vương phi, chúng ta bị bao vây." Mặc Hoa đứng ở bên cạnh Diệp Ly, trầm giọng nói.

Diệp Ly gật đầu, "Đã thấy." Một nhóm người bọn họ tổng cộng không tới năm mươi người, còn đối phương lại có ít nhất bảy tám trăm người. Hơn nữa thấy đối phương đã sớm phát ra tín hiệu, nàng dám chắc rằng còn có càng nhiều địch nhân đang ùn ùn chạy tới không ngừng, "Nên nói quả thật Mặc Cảnh Kỳ thật sự quá coi trọng Bản phi sao?" Lâm Hàn nói: "Chỉ sợ ở trong mắt bọn họ, sớm muộn gì Hồng Châu cũng là lưỡng bại câu thương, tất nhiên bắt được Vương phi mới quan trọng hơn." Quan trọng nhất là, bọn họ đã biết được từ trong miệng tướng lãnh bị bắt, trong mật chỉ của Mặc Cảnh Kỳ có nói, người bắt được Định Vương phi sẽ nhận được phần thưởng vạn lượng hoàng kim, thăng ba cấp. Giết chết Định Vương phi cũng có thể nhận được vạn lượng hoàng kim, thăng ba cấp. So sánh lên, đi tham gia chiến sự Hồng Châu có thể có được đủ chỗ tốt để cho không người nào có thể bỏ qua. Mặc Hoa nhìn bốn người một chút, nói: "Các ngươi hộ tống Vương phi xông ra, chúng ta ngăn trở những người này."

Diệp Ly hơi bất đắc dĩ cười khổ nói: "Hiện tại mấy người đi ra

ngoài từ chỗ xung yếu đã khó càng thêm khó, cùng đi đi." Mặc Hoa dừng lại, thật sự hắn cũng hiểu lời nói của Vương phi rất đúng, bây giờ bọn hắn bị vây quanh ở trong nơi núi rừng này, vài người muốn xông ra căn bản là tìm chết. Huống chi Định Vương phi là mục tiêu chú ý của những người đó.

Cúi đầu tránh được trường thương đâm tới từ một người lính, Diệp Ly quay người lại, dễ dàng chặt đứt cổ họng của đối phương. Trong không khí truyền đến mùi máu tươi làm cho nàng không nhịn được nhíu mày, đè xuống cảm giác muốn nôn mửa trong lòng.

"Định Vương phi, mời đi ra nói chuyện!" Ngoài rừng đột nhiên truyền đến giọng nói của tướng lãnh đối phương. Binh sĩ tiến công chung quanh hiển nhiên cũng nhận được lệnh nên ngừng lại, chỉ là cảnh giới nhìn chằm chằm đoàn người bọn họ. Diệp Ly đứng ở phía sau ám vệ, thần sắc bình tĩnh, thản nhiên nói: "Các hạ là vị tướng quân nào?" Đối phương cười một tiếng, nói: "Cái này Vương phi cũng không cần biết. Chúng thần cũng không có ý làm Vương phi bị thương, chỉ xin Vương phi ra khỏi rừng để chúng thần lập tức hộ tống Vương phi hồi kinh nghỉ dưỡng." Diệp Ly cười lạnh, nói thật dễ nghe. Sau khi hồi kinh, chờ đợi nàng sẽ chỉ là giam lỏng và lợi dụng không giới hạn. Lợi dụng nàng nói điều kiện với Mặc Tu Nghiêu mà thôi, huống chi bây giờ nàng lại có thai, lại càng tuyệt đối không thể rơi vào trong tay Mặc Cảnh Kỳ. Lấy thù hận của Mặc Cảnh Kỳ với Định Vương phủ và ghen ghét với Mặc Tu Nghiêu, rất khó tưởng tượng hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Thấy Diệp Ly không trả lời, đối phương cũng hơi nóng nảy, trầm giọng nói: "Vương phi, chúng thần cũng biết bây giờ Định Vương điện hạ đang lãnh binh chạy tới đây. Cho nên thời gian chúng ta có thể cho Vương phi cũng không nhiều. Một canh giờ sau, nếu Vương phi không đi ra, xin thứ cho hạ thần vô lễ." Vệ Lận cười lạnh một tiếng nói: "Nếu đã biết Định Vương sắp đến, sao còn dám vô lễ với Vương phi như thế, các ngươi không cần mệnh nhỏ nữa sao?" Đối phương trầm mặc chốc lát, mới lên tiếng nói: "Ăn lộc vua phân quân chi ưu (*ăn lộc của vua phải làm việc cho vua*), chúng thần cũng vạn

bất đắc dĩ thôi, kính xin Định Vương phi bao dung." Sau đó chính là không khí chờ đợi ngưng trọng mà khẩn trương. Diệp Ly nhìn vô số ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm bọn họ cách đó không xa, nhẹ nhàng vuốt ve bụng bằng phẳng, nở nụ cười hơi bất đắc dĩ và mỏi mệt, "Trác Tĩnh, lúc này… không biết thành Hồng Châu thế nào rồi?" Trác Tĩnh nói: "Binh mã đi đến cũng không nhiều lắm, chỉ sợ toàn bộ đều đã dùng để đuổi bắt chúng ta. Thế cục Hồng Châu chỉ cần không có bất ngờ gì xảy ra, chắc sẽ không có cái gì khác biệt với suy nghĩ lúc trước của Vương phi." Diệp Ly hơi vui mừng gật đầu cười nói: "Vậy thì tốt. Cuối cùng… Cũng có một bên thắng đi." Lâm Hàn thấp giọng hỏi: "Vương phi, chúng ta làm gì bây giờ?" Diệp Ly bình tĩnh giương mắt lên, thấp giọng nói: "Hướng góc Đông Nam, xông ra."

Mặc Hoa lo lắng, nhăn chặt mày kiếm, nói: "Thân thể của Vương phi……"

Diệp Ly lạnh lùng cười một tiếng, "Nếu rơi vào trong tay bọn họ, ngươi cảm thấy sẽ như thế nào?" Mặc Hoa không nói,một khi Định Vương phi rơi vào trong tay Mặc Cảnh Kỳ, thì có lẽ sẽ không chết hoặc bị lấy ra để uy hiếp Vương gia. Nhưng một khi Định Vương phi có mang thế tử tương lai của Định Vương phủ rơi vào trong tay Mặc Cảnh Kỳ… Đây tuyệt đối là một tai họa, không chỉ là tai họa cho Vương gia, Vương phi, mà càng là cho cả Mặc gia quân. Nhìn chằm chằm Diệp Ly một cái, Mặc Hoa cung kính lạy một lạy với Diệp Ly mà trước nay chưa có, "Cẩn tuân theo Vương phi phân phó."

Góc Đông Nam hướng vào núi sâu, địa hình cũng càng thêm gập ghềnh hiểm trở hơn với những chỗ khác. Có lẽ chính bởi vì như thế, mà người canh giữ ở bên này rõ ràng ít hơn những nơi khác mấy lần, điều này cũng chính là cửa hy vọng duy nhất mà hắn có thể xông ra. Diệp Ly ra lệnh một tiếng, tất cả ám vệ cùng nhau đồng loạt vọt tới chỗ đó, dọc theo đường đi không chút lưu tình, có thể nói là gặp thần thí thần, gặp phật giết phật. Sau lưng đồng thời cũng truyền đến tiếng kêu hổn hển tức giận ngoài rừng, "Giết cho ta! Chết hay sống không cần lo, một cũng không để cho chạy!"

Chính là dựa vào một cổ khí thế đánh đâu thắng đó, không gì cản

nổi như vậy, cuối cùng đoàn người thật sự đã giết ra khỏi vòng vây, đi vào sâu trong núi. Nhưng mà ám vệ theo bên người cũng chỉ còn dư lại bảy tám người cũng là vết thương chồng chất, bao gồm cả bọn người Mặc Hoa, Trác Tĩnh, chỉ có Diệp Ly được bọn họ che ở chính giữa thì ngoại trừ thần sắc hơi mỏi mệt ra, cũng không có bị ngoại thương gì.

Trong thâm sơn cùng cốc ít ai lui tới, cho dù đối phương có mấy ngàn nhân mã, nhưng muốn tìm ra mấy người hành tung bí ẩn từ trong thâm sơn cùng cốc như vậy cũng không dễ dàng. Sáng sớm ngày hôm sau, đoàn người căn bản đã thoát khỏi truy binh, nhưng bọn họ cũng không biết con đường phía trước trong rừng núi sâu mênh mông này như thế nào. Chỉ có thể dựa vào một phương hướng đại khái mà đi tới. Cộng thêm kiếp trước kiếp này, Diệp Ly còn chưa bao giờ chật vật đến như vậy. Mặc dù kiếp trước cũng trải qua rất nhiều hoàn cảnh còn bết bát hơn hiện tại, nhưng điều kiện tiên quyết là thân thể của nàng còn rất khỏe mạnh. Nhưng hiện tại, bởi vì mang thai nên cho dù còn không ảnh hưởng đến hành động, thì trên phương diện tinh thần thể lực đều rõ ràng đã hơi không chịu nổi. Mang thai ba tháng đầu vốn là giai đoạn nguy hiểm, cũng không thích hợp hoạt động quá mức kịch liệt. Mặc dù chỉ là hơn một ngày, nhưng Diệp Ly cũng đã mơ hồ hơi khó chịu. Trong lòng nàng rất rõ ràng, thật sự nếu không cẩn thận một chút thì rất có thể nàng sẽ mất đi cục cưng đầu tiên của nàng.

Tìm một chỗ bằng phẳng tương đối bí mật ngừng lại, đoàn người ăn một chút lương khô và uống nước. Lâm Hàn nói: “Chỉ cần không gặp phải truy binh ở đây, chúng ta đi ra ngoài từ nơi này, thì sẽ không có chuyện gì.” Vệ Lận lắc đầu nói: “Mặc dù không biết vị trí cụ thể, nhưng theo vị trí núi non này, thì vô luận chúng ta đi ra ngoài từ phương hướng nào đều cách Vương gia và Mặc gia quân rất xa. Mà nếu như trở lại đường cũ… Chúng ta rất có thể sẽ gặp phải truy binh.” Diệp Ly suy nghĩ một chút, rồi nói: “Lâm Hàn, một mình ngươi trở về, đi tìm Vương gia.” Lâm Hàn không đồng ý nói: “Trở về cầu cứu, thì chỉ cần phái ám vệ là được. Thuộc hạ ở đây cũng có thể trợ

giúp nhiều một chút." Diệp Ly lắc đầu nói: "Không, trên đường trở về nhất định vô cùng hung hiểm. Ngươi hoặc là Trác Tĩnh, Vệ Lận trở về, thì ta mới yên tâm. Mà bây giờ chúng ta ở trong núi sâu, chỉ cần cẩn thận bí mật, thì rất khó gặp phải tình huống truy binh quy mô lớn. Đi nhanh về nhanh… Nếu trên đường trở về xảy ra điều gì, thì không còn người nào biết chúng ta ở chỗ này nữa. Đến lúc đó……" Vệ Lận đưa tay vỗ vỗ bả vai Lâm Hàn, gật đầu. Lâm Hàn nhìn thoáng qua mọi người, chỉ đành phải gật đầu nói: "Dạ, thuộc hạ nhất định sẽ nhanh chóng tìm được Vương gia!"

Diệp Ly gật đầu, "Trên đường cẩn thận."

Tiễn Lâm Hàn đi, tất cả mọi người lại tạm nghỉ ngơi ở chỗ coi như bằng phẳng này. Diệp Ly ngồi ở dưới một cây đại thụ, dựa lưng vào cây khô, xuyên thấu qua tầng tầng bóng cây, nhìn lên không trung. Khóe miệng nhấc lên một tia cười khổ tự giễu: thật sự chật vật…… Ở cái thế giới này, nàng biết, thật ra thì nàng cũng không đủ cường đại. Đây là một thời đại của vũ khí lạnh, so với những thứ cao thủ tuyệt đỉnh kia, nội lực của nàng không đủ mạnh, khinh công không tốt. Ở trên chiến trường, so với những thứ danh tướng tuyệt thế chân chính kia, sở học chút ít binh pháp lý luận kia của nàng căn bản không làm nên được chuyện gì. Nàng dựa vào cũng chỉ là suy nghĩ hoàn toàn khác hẳn với người bình thường mà thôi, lần này giao phong với Trấn Nam Vương, nàng xem như chiếm được thượng phong, nhưng trong lòng nàng cũng rất rõ ràng, ở dưới tình huống binh lực dự bị hoàn toàn ngang nhau, tối đa chưa đầy ba tháng, vô cùng có khả năng nàng sẽ thất bại thảm hại. Nàng cũng hiểu, thật ra thì… Nàng hoàn toàn có thể lựa chọn một cuộc sống dễ dàng hơn, thoải mái hơn, làm một cô gái, không người nào có thể nói nàng không đúng. Nhưng mà… Nàng vẫn còn không có cách nào hoàn toàn xem mình như những cô gái yếu đuối thời đại này được. Nhìn nam nhân liều chết liều sống tại phía ngoài, mà mình thì ở trong nhà hưởng thụ yên tâm thoải mái, hưởng thụ cẩm y ngọc thực được đối phương cung cấp. Cho dù là khi chật vật như hiện tại, thì nàng cũng chưa từng hối hận. Ít nhất… Nàng đã làm hết khả năng của mình, mà

không phải ở lại kinh thành chờ con nàng bị Mặc Cảnh Kỳ bắt được để dùng làm con cờ uy hiếp phụ thân của bé.

Vịn cây đứng dậy, Diệp Ly đi về phía đống lửa, buổi tối đầu mùa đông đã có mấy phần rét lạnh. Ba ám vệ đang bận rộn nướng thịt nấu súp, thấy Diệp Ly tới đây vội vàng đứng dậy, Diệp Ly khoát tay một cái nói: "Tất cả mọi người đều đã mệt mỏi, đừng quan tâm nhiều đến nghi thức xã giao như vậy. Ngồi đi." Hiển nhiên mấy ám vệ chưa bao giờ tiếp xúc qua chủ tử như vậy, hơi chần chờ nhìn Trác Tĩnh ngồi ở trên cây nhắm mắt dưỡng thần một chút. Mặc Hoa dẫn người đi săn thú, bọn họ chỉ có thể tìm kiếm ý kiến của Trác Tĩnh cũng từng là ám vệ mà thôi. Nhận thấy được ánh mắt của ám vệ, Trác Tĩnh mở mắt ra nhìn bọn họ một cái, rồi nói: "Nghe theo Vương phi phân phó." Lúc này ba người mới ngồi xuống một lần nữa, trầm mặc làm chuyện của mình, nhưng thần sắc lại câu nệ hơn mới vừa rồi.

Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười, đưa tay cầm lấy nhánh cây gẩy gẩy đống lửa, cầm lấy thịt chim đã xiên vào cây đặt lên trên lửa nướng chín, rồi ném lên cành cây, Vệ Lận đang treo mình ngược trên tàng cây đưa tay tiếp được, cũng không nói nhiều, liền cắn một cái bắt đầu ăn, Trác Tĩnh ở trên cây, nhìn bên kia chảy nước miếng ròng ròng, "Vương phi……" Diệp Ly nhướng nhướng đôi mi thanh tú, cầm một xiên ném tới một lần nữa, Trác Tĩnh hoan hô một tiếng, lúc này mới vui thích bắt đầu ăn. Diệp Ly quay đầu lại thấy ám vệ đang nhìn nhìn hành động của bọn họ mà lộ ra vẻ kinh dị, cười nói: "Đều đói bụng thì ăn trước đi, chờ Mặc Hoa trở lại thì lại nướng tiếp." Trác Tĩnh vừa cắn thịt nướng, vừa mơ mơ hồ hồ nói: "Ta đã nói… Ta đi ra ngoài kiếm ăn, khẳng định nhanh hơn… Thống lĩnh khụ khụ… Mặc Hoa……"

Hình như bởi vì những hành động giữa Diệp Ly và Trác Tĩnh, Vệ Lận, nên không khí cũng dần dần bắt đầu hòa hoãn. Diệp Ly không chịu được mùi khói lửa và mùi vị dầu mỡ, nên không muốn ăn thịt nướng trong tay chút nào. Một ám vệ nhìn nàng một chút, lấy hai quả dại đỏ rực to bằng nắm tay ra, đưa cho Diệp Ly, hơi xấu hổ nói: "Đây là hái lúc ở trên đường, nếu Vương phi không chê thì ăn cái này đi."

Diệp Ly cười một tiếng, nhận lấy, tiện tay xoa xoa, rồi cắn một cái, trái cây mang theo vị chua ngọt lập tức làm cho nàng thoải mái hơn rất nhiều, gật đầu cười nói với ám vệ kia: “Cám ơn ngươi.”

Ám vệ đỏ mặt lên, vội vàng nói không dám.

Vừa ăn quả dại, lại nhìn mấy ám vệ đang mịt mờ mà tò mò đánh giá nàng, Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười, nhẹ giọng hỏi: “Lần này liên lụy các ngươi rồi, sợ không?”

Những ám vệ này cũng là thanh niên ưu tú cực kỳ trẻ tuổi, nếu tương lai cải tổ, vô luận đặt ở Hắc Vân Kỵ, Mặc gia quân hay tiến vào Kỳ Lân cũng là tiền đồ vô lượng. Lần này lại đi theo nàng thì hầu như phải hy sinh toàn bộ rồi.

“Không sợ!” Ám vệ đưa quả dại cho Diệp Ly cất cao giọng nói: “Có thể vì Vương gia và Vương phi tận trung mà chết, là vinh quang của ám vệ.”

“Nói nhảm.” Diệp Ly nhẹ giọng trách mắng: “Không cầu sinh trước, làm sao chỉ muốn tận trung mà chết. Nếu đều chết sạch thì ai còn vì Định Quốc Vương phủ mà tận trung?” Ba thanh niên nghi ngờ nhìn Diệp Ly, hiển nhiên theo lời của Vương phi thì hoàn toàn trái ngược với giáo dục mà bọn họ tiếp nhận từ nhỏ, để cho bọn họ không thể hiểu được, “Chẳng lẽ ý của Vương phi là, chúng ta hẳn phải sợ chết, mà lâm trận bỏ chạy sao? Mặc dù chúng ta không phải là Hắc Vân Kỵ và Mặc gia quân danh chấn các nước, nhưng cũng không làm ra chuyện như vậy.” Hiển nhiên ba thanh niên không ủng hộ lời của Diệp Ly. Diệp Ly cười nói: “Chết, có nặng như Thái Sơn, cũng có nhẹ tựa lông hồng. Nếu vì một chút chuyện nhỏ liền buông tha cơ hội sống sót hoặc một chút ngăn trở nhỏ lại phải cắt cổ muốn chết muốn sống, vậy cho dù tận trung thì cũng là ngu trung. Nếu vì đại cục, vì lý tưởng, vì tín ngưỡng, đã phấn đấu hết khả năng, mà cuối cùng lại chỉ có thể xả thân, vậy thì cho dù đã chết thua, thì cũng là dũng sĩ chân chính.” Ba thanh niên như có điều suy nghĩ. Thật ra thì đầu năm nay, ám vệ hoặc tương tự, đều có một quy củ bất thành văn, tỷ như nhiệm vụ quan trọng thất bại, thì rất nhiều người cũng sẽ lấy cái chết tạ tội. Bọn họ thân là ám vệ thì tất nhiên cũng đã gặp

không ít ví dụ như vậy, thậm chí chính bản thân bọn họ cũng có ý nghĩ như vậy. Cho nên, lần này huynh đệ bảo vệ Vương phi chết đi tất nhiên làm cho bọn họ khổ sở, nhưng chính bọn hắn cũng có tâm tư chuẩn bị, nếu như Vương phi xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì toàn bộ bọn họ cũng sẽ lấy cái chết tạ tội. Nhưng nghe Vương phi nói…, thì hình như Vương phi cảm thấy cách làm như thế của bọn họ cũng không đúng.

"Vương phi… Chẳng lẽ phạm sai lầm thì không nên lấy cái chết tạ tội sao?"

Diệp Ly nhìn trời liếc mắt, hỏi: "Người phạm sai lầm lấy cái chết tạ tội, chẳng lẽ sai lầm này sẽ không tồn tại nữa sao?"

"Vậy… Phải làm gì?"

"Đương nhiên là cố gắng sống sót, đền bù sai lầm của mình. Cái chết chỉ là hành động hèn nhát mà thôi." Diệp Ly kiên định nói. Ba người trẻ tuổi kinh ngạc suy nghĩ hồi lâu, trong đó một người hơi cẩn thận hỏi: "Vương phi, cái kia… Kỳ Lân còn nhận người không?" Diệp Ly cười một tiếng, "Các ngươi cũng biết Kỳ Lân?" Ba người đồng loạt gật đầu, Kỳ Lân cũng là bí ẩn chưa giải trong tất cả Mặc gia quân và Định Quốc Vương phủ, so với mấy chục vạn Mặc gia quân phân tán các nơi, thì hiển nhiên ám vệ biết nhiều hơn một chút, ba thanh niên nhìn Trác Tĩnh và Vệ Lận một ngồi dựa một treo ngược trên cây cách đó không xa một chút, trong mắt có nhiều hơn một chút hâm mộ và hy vọng. Bọn họ đều xuất thân giống nhau, thậm chí còn từng theo chân bọn họ cùng nhau huấn luyện trưởng thành. Nhưng bây giờ thoạt nhìn bọn hắn cũng đã không đơn giản như vậy nữa.

Diệp Ly quay đầu cười nói: "Dĩ nhiên, nếu như lần này các ngươi có thể còn sống trở về, nói không chừng ta có thể năn nỉ Tần Phong một chút, để hắn cho các ngươi có một cơ hội. Nhưng mà… Các ngươi cần phải tự mình thuyết phục Mặc Hoa?"

Ba thanh niên mừng rỡ, trên gương mặt trẻ tuổi chớp động lên quang mang sức sống bừng bừng, quét đi hết mỏi mệt và bị đè nén lúc trước.

"Có người tới!" Trên cây Trác Tĩnh và Vệ Lận đồng thời nhảy

xuống, rơi đến bên cạnh Diệp Ly, thần sắc cảnh giác. Những người khác cũng bận rộn đứng lên làm ra tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Diệp Ly lắng tai nghe, rồi trầm giọng nói: “Hai nhóm người, một từ dưới chân núi đi lên, cách nơi này còn xa. Một từ phía trên đi xuống, chắc là đám người Mặc Hoa.” Phía sau, ám vệ đã nhanh chóng dập tắt đống lửa, trong nháy mắt Mặc Hoa cũng mang theo mấy ám vệ đến trước mặt, Mặc Hoa trầm mặt nói: “Mới vừa rồi trên chân núi thấy có người đang đi lên núi.” Diệp Ly cau mày nói: “Xuống núi chắc chắn không được, hiện tại dưới chân núi đã bị vây đến nước chảy cũng không lọt, trên núi còn đường không?” Mặc Hoa nói: “Đỉnh núi có một vách đá, ngọn núi đối diện vách đá hoàn toàn tách biệt với bên này. Nếu như có thể đi qua……”

“Không có trở ngại gì sao?” Diệp Ly hỏi.

Mặc Hoa khẽ gật đầu, “Có thể thử một lần.”

Diệp Ly khẽ thở ra một hơi, trầm giọng nói: “Lên núi đi.”

Chương 170: Vách đá sinh tử

Đoàn người đi lên núi, trên đường đi, Diệp Ly phát hiện có mấy ám vệ dưới sự ra dấu của Mặc Hoa rời khỏi đội ngũ của bọn họ. Diệp Ly biết bọn họ muốn nghĩ cách dẫn dắt truy binh ở phía sau rời đi. Nhìn thoáng qua ám vệ rời đi lặng yên không một tiếng động, Diệp Ly không nói gì, chỉ trầm mặc đi theo dấu chân ám vệ mở đường ở phía trước đi lên núi. Hình như truy binh cũng tới rất nhanh, cũng không lâu sau, nơi xa liền truyền đến tiếng người và tiếng đánh giáp lá cà, nhưng dần dần liền đi xa, hiển nhiên là bị dẫn dụ đến hướng ngược lại. Mặc Hoa quay đầu lại nhìn nơi phát ra tiếng động đã càng ngày càng xa một chút, cau mày nói: “Vương phi, lên núi không giống như là truy binh của triều đình.” Diệp Ly im lặng gật đầu, đám người kia mới vừa rồi còn ở dưới chân núi, có thể có tốc độ đuổi theo nhanh như vậy, tuyệt đối không phải là binh sĩ bình thường. Rất hiển nhiên, đối phương cũng là cao thủ, “Người của Lôi Chấn Đình.”

Trác Tĩnh nói: “Trấn Nam Vương phủ có một vệ đội*(đội bảo vệ) tư nhân bí mật, tên là Kim Y Vệ. Số lượng khoảng hơn một ngàn người, bình thường đều thủ vệ Trấn Nam Vương phủ, mỗi lần Trấn Nam Vương xuất chinh cũng sẽ đi theo. Chính bởi vì có bọn họ, nên nhiều lần Trấn Nam Vương có thể tìm được đường sống trong chỗ chết trên chiến trường. Bao gồm năm đó Trấn Nam Vương thua ở dưới tay lão Vương gia, chính là Kim Y Vệ này dùng hết gần toàn bộ đoạt về. Kim Y Vệ cứu Trấn Nam Vương một mạng, mặc dù bị đánh đến hầu như toàn quân bị diệt, nhưng sau này, Trấn Nam Vương lại xây dựng lại lần nữa.” Vừa đi, Diệp Ly vừa nói: “Hình như ám vệ không nhận được tin tức đó.” Trác Tĩnh nói: “Kể từ sau khi năm đó Kim Y Vệ vì cứu Trấn Nam Vương bị lão Vương gia diệt gần hết, thì cũng không thấy xuất hiện ở mặt mọi người nữa. Hầu như tất cả mọi người đều cho là, bọn họ đã không còn tồn tại nữa. Là công tử Minh

Nguyệt nói cho thuộc hạ trước khi đi." Đi trong núi rừng, Diệp Ly như có điều suy nghĩ, "Nói vậy Kim Y Vệ và Kỳ Lân thì như thế nào?"

Hầu như không có chút suy tư nào, Trác Tĩnh đáp: "Không bằng. Kim Y vệ chỉ huấn luyện võ nghệ, bọn họ chỉ cần chịu trách nhiệm an toàn của Trấn Nam Vương, thỉnh thoảng nghe theo Trấn Nam Vương ra lệnh xử lý một số người mà thôi. Theo ý tứ của công tử Minh Nguyệt thì, công phu của bọn hắn không kém gì ám vệ."

Tâm tình mọi người đều hơi nặng nề, tình hình bây giờ đừng bảo là không kém hơn ám vệ, coi như là một hai trăm binh lính tinh nhuệ tới thì bọn họ cũng chưa chắc chịu được.

Một đường đi nhanh, rốt cục đoàn người đã đi tới vách núi ở giữa sườn núi. Tuy nói là giữa sườn núi, nhưng một dãy núi Tây Bắc thực ra cũng khá cao, hơn nữa hiện tại lại là đầu mùa đông, dưới bóng đêm nhìn xuống dưới vách đá chỉ thấy một dải mây trắng xoá, phía dưới cũng không nhìn thấy cái gì. Nhìn vách đá trước mặt, Diệp Ly quay đầu lại hỏi: "Đến đối diện có xa lắm không?" Mặc Hoa trầm tư chốc lát nói: "Có lẽ khoảng mười lăm mười sáu trượng." Diệp Ly suy nghĩ một chút, gật đầu hỏi: "Khinh công của mọi người như thế nào? Có thể đi qua hay không?" Mặc Hoa gật đầu, người ở chỗ này, ngoại trừ ra hai ám vệ có khinh công thấp một chút ra, thì mấy người còn lại cũng có thể đi qua. Diệp Ly nói với hai ám vệ: "Các ngươi đi cùng nhau hoặc tách ra xuống núi, cẩn thận một chút sẽ không khiến cho truy binh chú ý. Nếu như dưới chân núi bị vây quá nghiêm ngặt, thì hãy chờ một thời gian ngắn." Hai ám vệ ngây ngốc, hơi luống cuống nhìn Diệp Ly. Diệp Ly nhẹ giọng thở dài nói: "Đi nhanh đi, chỉ hai người mà thôi, chúng ta lập tức phải đi qua, các ngươi ở lại cũng không có ý nghĩa gì." Phía sau, Mặc Hoa không tiếng động gật đầu. Hai ám vệ lạy một lạy với Diệp Ly, rồi xoay người rời đi, rất nhanh giấu diếm vào trong bóng tối.

"Được rồi, chuẩn bị đi qua đi. Mặc Hoa, lúc trước xem địa hình, ngươi đi qua trước." Diệp Ly xoay người nói với Mặc Hoa.

Mặc Hoa cũng không trì hoãn, dưới chân nhúng một cái bay qua vách đá đối diện. Sau khi rơi xuống đất, đứng ở bên này hầu như chỉ

có thể nhìn đến một bóng dáng mơ mơ hồ hồ ở trong sương mù của Mặc Hoa, Diệp Ly phất tay một cái để cho mấy ám vệ đi qua. Đợi đến phiên Trác Tĩnh và Vệ Lận, thế nhưng hai người, ai cũng không chịu động trước. Diệp Ly nhướng mày nói: "Các ngươi muốn làm gì?" Trác Tĩnh trầm giọng nói: "Khinh công của Vương phi, thuộc hạ và Vệ Lận đều gặp, người không có trở ngại gì đi." Diệp Ly sửng sốt, rốt cục bất đắc dĩ nở nụ cười khổ. Nếu như sớm biết có một ngày như thế, nàng có mệt chết đi được cũng phải luyện tốt khinh công. Khinh công của nàng vốn cũng chỉ có thể xem như khá, nhưng hiện tại bụng lại càng mơ hồ truyền đến một chút cảm giác không thoải mái, muốn tự mình bay qua căn bản là bách nhật tố mộng (*nằm mơ trăm ngày, giống câu nằm mơ giữa ban ngày*). Diệp Ly liếc xéo Trác Tĩnh một cái, nói: "Các ngươi có thể mang ta qua?" Trác Tĩnh cúi đầu, cắn răng nói: "Không thể." Vách đá cách mười lăm mười sáu trượng, muốn tự mình đi qua cần phải có khinh công cao, mà muốn dẫn một người đi qua, vậy không chỉ phải cần khinh công, mà còn cần nội lực tuyệt đỉnh chống đỡ. Vệ Lận nhàn nhạt cười nói: "Thuộc hạ cũng không thể, cho nên chúng ta ở lại cùng với Vương phi."

Nơi xa đã mơ hồ truyền đến tiếng ồn ào, Diệp Ly tức giận quét hai người một cái, nói: "Hồ nháo! Theo ta chờ chết sao?"

Đối diện, một bóng đen bay đến, rơi xuống mặt đất cau mày nhìn ba người, nói: "Làm sao còn không đi?" Ánh mắt dừng lại trên người Diệp Ly một chút, Mặc Hoa lập tức nhớ tới, nội lực và khinh công của Vương phi mới tu tập hơn một năm, khoảng cách như vậy căn bản không cách nào dựa vào khinh công mà phóng qua, "Thuộc hạ suy nghĩ không chu toàn, xin Vương phi thứ tội. Thuộc hạ mang Vương phi đi qua." Diệp Ly mỉm cười nhìn hắn, hỏi: "Ngươi nắm chắc mấy phần?" Mặc Hoa im lặng không nói, hồi lâu mới trầm giọng nói: "Hai phần." Nếu như ban ngày, thì có lẽ còn có thể nắm chắc nhiều hơn hai phần, nhưng bây giờ sắc trời đã tối đen, vừa sương mù dày đặc, tối đa hắn cũng chỉ nắm chắc hai phần. Diệp Ly lắc đầu cười nói: "Đó chính là nói chúng ta có tám phần cơ hội rớt xuống vách đá hài cốt không còn? Các ngươi hãy đi trước đi, ta tự có biện pháp." Làm sao

mấy người Trác Tĩnh lại chịu? Vệ Lận nói: “Vậy thì mời Vương phi hãy đi trước, dù sao chúng ta cũng không mất bao nhiêu thời gian.” Mặc Hoa nhíu nhíu mày nói: “Truy binh đã đến gần, nếu như bọn họ thật sự cũng là cao thủ võ công, thì khi bị bọn họ phát hiện tung tích, cho dù chúng ta đã đi qua, thì cũng không trốn thoát.”

Ba người cũng đều cố chấp như nhau, Diệp Ly chỉ đành phải nói: “Mặc Hoa và Vệ Lận hãy đi trước, Trác Tĩnh ở lại.” Từ bọc hành lý bên cạnh, lấy ra dây thừng đã chuẩn bị sẵn, đưa tới trong tay Vệ Lận. Vệ Lận trầm mặc nhận lấy, tung người nhảy tới hướng sương mù dày đặc đối diện. Trác Tĩnh nhìn Diệp Ly cầm dây trói cố định tốt ở trên cây to trên vách đá, hỏi: “Vương phi……” Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: “Thật ra thì cái này… Ta cũng chỉ nắm chắc năm phần.” Hiển nhiên hai bên vách đá cũng không bằng nhau, bên này của bọn họ thấp hơn một chút, địa thế của đối diện lại cao hơn một chút. Cũng chứng tỏ Diệp Ly không có cách nào dùng phương pháp ít sức để trượt qua, mà phải tự mình lôi kéo dây thừng từ từ đi qua. Bởi vì cục cưng trong bụng, nàng thậm chí không thể dùng động tác quá mức nguy hiểm. Cố định xong dây thừng, Diệp Ly mới vừa muốn động tay, thì một mũi tên bắn ra từ trong rừng cây, xẹt qua bên cạnh nàng. Rất nhanh, một đám nam tử áo đen vọt ra từ trong rừng, vây quanh hai người ở trên vách đá.

“Định Vương phi? Bọn ta cũng không muốn thương tổn Vương phi, xin đi theo chúng ta một chuyến?” Nam tử áo đen cầm đầu nhìn chằm chằm Diệp Ly, trong mắt hung ác nham hiểm tràn đầy ác độc và ẩn chứa ý tham lam. Diệp Ly buông dây thừng ra, lạnh nhạt nói: “Trấn Nam Vương Tây Lăng, Kim Y Vệ?” Ánh mắt nam tử co rụt lại, cười lạnh nói: “Vương phi thật sự biết không ít. Nếu Vương phi đã biết thân phận chúng ta, kính xin không nên phản kháng không cần thiết, nếu làm bị thương Vương phi, bọn ta cũng không thể bẩm báo với Vương gia.” Diệp Ly nhướng mày, nhẹ giọng hỏi: “Nếu ta không nghe thì sao?” Nam tử nhe răng cười nói: “Chuyện Hồng Châu, tâm tình của Vương gia đã rất không tốt, đến lúc đó nếu Vương phi có gì không hay, nói vậy Vương gia cũng sẽ không trách tội. Vương gia

chúng ta chính là hào kiệt đương thời, cũng thật lòng quý trọng Định Vương phi. Vương phi cần gì một lòng đi theo cái phế vật Mặc Tu Nghiêu kia, Vương gia chúng ta cũng nói, chỉ cần Vương phi chịu theo chúng ta trở về, tất nhiên hứa dành cho vị trí Trấn Nam Vương phi. Về phần Mặc Tu Nghiêu cái tàn…… !"

Sưu! Sưu! Hai tiếng xé gió, hai sợi ngân quang như kình phong đồng thời mạnh mẽ bắn tới, để lại một đạo vết máu một cao một thấp trên mặt và trên cổ nam tử đang nói chuyện. Diệp Ly mắt lạnh nhìn người đối diện, lạnh giọng nói: "Nếu ngươi muốn chết, Bản phi thành toàn cho ngươi!" Người nọ vừa sờ vết thương trên cổ, không khỏi hít một hơi khí lạnh. Nghe được lời nói lạnh như băng của Diệp Ly, trong lòng run lên lập tức không dám nói tiếp.

"Nếu Vương phi không thức thời như thế, cũng đừng trách chúng ta vô lễ!" Sắc mặt nam tử cầm đầu trầm xuống, phất tay nói: "Bắt lấy Định Vương phi!"

Kim Y vệ chung quanh đồng loạt tiến lên, Trác Tĩnh che ở bên cạnh Diệp Ly ngăn cản người lại. Đối diện, đám người Mặc Hoa và Vệ Lận cũng hiểu tình huống bên này rối rít quay trở lại gia nhập đoàn chiến. Quả thật Kim Y Vệ không hổ là tinh anh, chiến lực có thể sánh ngang với ám vệ theo như lời Hàn Minh Nguyệt, dưới tình huống lấy một địch mười như vậy, căn bản ám vệ không thể chống đỡ được. Diệp Ly nhìn ám vệ vốn đang sống bình thường, trong nháy mắt đã ngã xuống hai người, hít sâu một hơi cao giọng nói: "Mặc Hoa, mang người lập tức rút lui!" Trên tay Mặc Hoa không dừng lại chút nào, một kiếm đâm xuyên qua lồng ngực một Kim Y Vệ, vừa nói: "Ám vệ lấy an nguy của Vương phi làm trọng, không cách nào phụng mệnh." Một tay Diệp Ly cắt đứt cổ họng một Kim Y Vệ, lui đến một góc, một tay đè lại bụng mơ hồ co rút đau đớn, nói: "Ngươi cảm thấy bây giờ còn có ý nghĩa sao? Rút lui!"

Mặc Hoa không đáp, chính là động tác dưới tay càng thêm tàn nhẫn, biểu lộ muốn cãi lệnh. Diệp Ly chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, đang muốn mở miệng, thì trong bầu trời đêm, một bóng người xẹt qua, đánh tới trước mặt nàng. Diệp Ly giơ đao vung ra, người nọ

tránh qua bên cạnh, một phát bắt được cánh tay Diệp Ly, nói: “Là ta.”

Diệp Ly ngẩn ra, “Hàn Minh Nguyệt, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Bề ngoài của Hàn Minh Nguyệt hơi chật vật, không còn phong độ nhanh nhẹn như trước nữa. Nắm lấy Diệp Ly, nói: “Đi mau! Trấn Nam Vương tới.” Thấy Hàn Minh Nguyệt, Trác Tĩnh và Vệ Lận vui mừng, ăn ý mười phần tách Kim Y Vệ đang che ở phía trước trước mặt bọn họ ra, nói: “Hàn công tử, ngươi mang Vương phi đi trước đi.” Hàn Minh Nguyệt gật đầu, bắt được Diệp Ly, mũi chân nhúng một cái liền bay đến đối diện.

“Hàn Minh Nguyệt, ngươi thật to gan!” Trong rừng cây, một giọng nam nặng nề bí mật mang theo tức giận truyền đến. Đồng thời một đạo kình phong đánh úp về phía Hàn Minh Nguyệt, Hàn Minh Nguyệt đang ở giữa không trung lại dẫn theo một người, nên phải chật vật tránh né một đạo kình phong này. Nội lực lại bị trở ngại một chút, vốn bay lên không, thân hình chỉ có thể trở xuống trên mặt đất một lần nữa, trên bả vai áo màu trắng bị một vết rách màu đỏ nhàn nhạt. Trấn Nam Vương đi ra từ trong rừng cây, đi theo bên cạnh chính là Tô Túy Điệp đã rời khỏi Hồng Châu với Hàn Minh Nguyệt. Lúc này trên dung nhan tuyệt sắc kia tràn ngập đắc ý và nhìn hơi hả hê, cười dài nhìn chằm chằm Diệp Ly.

Trấn Nam Vương vừa đến, vốn đang chém giết, liền lập tức yên tĩnh xuống. Đám người Mặc Hoa lui đến trước mặt Diệp Ly làm thành một nửa vòng tròn che nàng ở phía sau. Trấn Nam Vương nhìn sắc mặt hơi tái nhợt của Diệp Ly đứng ở phía sau đám người, trong mắt chớp động lên ánh sáng phức tạp. Nhìn nhìn lại thi thể trên đất, gật đầu khen: “Không hổ là ám vệ Định Vương phủ, quả nhiên Kim Y Vệ của Bản Vương vẫn kém hơn một chút.” Trác Tĩnh cười lạnh nói: “Vương gia quá khiêm tốn rồi, ám vệ Định Vương phủ thân kiêm nhiều chức sao có thể so sánh với Kim Y Vệ được.” Vừa ra khỏi miệng, liền châm chọc Trấn Nam Vương nhát gan sợ chết, nếu không, sao lại đặc biệt huấn luyện một đội ngũ hơn một ngàn người chỉ để bảo vệ một mình hắn. Trấn Nam Vương lại không tức giận, cười nói với Diệp Ly: “Ngươi rất giỏi, hoàn toàn ngoài dự kiến của

Bản vương. Chỉ cần ngươi tới đây, tất cả chuyện lúc trước, Bản vương đều có thể bỏ qua."

"Vương gia……" Tô Túy Điệp không đồng ý gắt giọng, lại bị một ánh mắt lãnh đạm của Trấn Nam Vương làm cho sợ đến nuốt bất mãn trở về. Diệp Ly nhìn vẻ mặt nhất định phải được của Trấn Nam Vương, khẽ mỉm cười nói: "Vương gia thật nhanh chân, Diệp Ly bội phục. Nói vậy chuyện trong thành ngoài thành Hồng Châu, Vương gia đều đã xử trí thỏa đáng rồi. Cũng đúng… Nhưng Vương gia cũng không quan tâm mấy chục vạn viện quân ở biên cảnh Tây Bắc chút nào sao?" Sắc mặt Trấn Nam Vương trầm xuống, rất nhanh lại cười nói: "Quả thật Bản vương cũng hơi lo lắng chuyện viện quân. Nhưng mà… Bại dưới tay nữ nhân thì vẫn là lần đầu tiên trong đời của Bản vương. Cho nên… Bản vương cảm thấy ngươi tương đối quan trọng hơn một chút. Huống chi… Chẳng biết tại sao, đột nhiên Bản Vương cảm thấy, có lẽ nếu mất đi Vương phi càng làm cho Định Vương cảm thấy thống khổ hơn bị mất Tây Bắc đây? Hơn nữa… Nếu như Định Vương phi này lại trở thành Trấn Nam Vương phi của Bản vương……" Hình như càng nghĩ càng cảm thấy đó là một chủ ý hết sức tuyệt diệu, Trấn Nam Vương không nhịn được ngửa mặt lên trời cười dài. Vốn bởi vì thất bại ở Hồng Châu, trên mặt còn mang theo một tia lo lắng cũng biến mất. Đứng ở bên cạnh hắn, Tô Túy Điệp nghe lời của lão, quả thật biến sắc, hung hăng nhìn chằm chằm Diệp Ly nhưng ngại uy nghiêm từ Trấn Nam Vương nên không dám nói nhiều một câu.

Diệp Ly cười lạnh một tiếng, nói: "Chỉ sợ Vương gia đã nghĩ nhiều rồi."

Trấn Nam Vương thản nhiên nói: "Có phải Bản vương nghĩ nhiều hay không thì lập tức sẽ biết thôi. Tiểu Ly, biết điều một chút chờ làm Vương phi của Bản vương đi."

"Nôn……" Rốt cục không nhịn được khó chịu trong lồng ngực, Diệp Ly nghiêng người về phía đại thụ nôn ra một trận. Lập tức bên vách núi hoàn toàn yên tĩnh, sắc mặt Trấn Nam Vương xanh mét nhìn chằm chằm cô gái đang vịn đại thụ mà nôn không ngừng ở đối

diện. Hàn Minh Nguyệt tiện tay xử lý vết thương trên cánh tay, nở nụ cười, chân thành nói: “Vương gia, thoạt nhìn Định Vương phi cũng không có hứng thú gì với vị trí Trấn Nam Vương phi rồi. Vương gia cần gì làm cho người khác khó chịu đây.” Vệ Lận cười nhạo nói: “Có người chính là con ếch lười muốn ăn thịt thiên nga, si tâm vọng tưởng đi.” Kim Y Vệ bên kia thì ai cũng không dám tùy tiện mở miệng. Định Vương phi nghe được phải làm Trấn Nam Vương phi liền nôn ra, có thể thấy được thật sự chán ghét đề nghị này đến mức độ nào. Bọn họ cũng không dám mở miệng, vạn nhất vỗ nhầm mông ngựa thành đùi ngựa thì cũng sẽ không dễ chịu.

Trấn Nam Vương xanh mặt, hừ lạnh một tiếng cười nói: “Các ngươi cho là như vậy thì có thể trì hoãn thời gian sao? Yên tâm, Bản vương sẽ giữ lại cho các ngươi một mạng để trở về… Nói cho Mặc Tu Nghiêu tới tham dự đại điển phong phi của Bản vương. Bắt lấy Định Vương phi!”

Trên vách đá, chém giết lại phát động một lần nữa, Trấn Nam Vương cũng không tính toán đứng ở một bên xem cuộc chiến. Ngược lại không chút do dự nhào tới Diệp Ly. Trác Tĩnh và Vệ Lận phi thân lên trước muốn ngăn cản hắn, nhưng chỉ hai ba chiêu đã bị quét qua một bên. Hàn Minh Nguyệt và Mặc Hoa một trái một phải tấn công Trấn Nam Vương, mặc dù Trấn Nam Vương chỉ có một cánh tay, nhưng chưởng phong tung hoành phóng thích như đao kia, ép tới cơ hồ phải dùng hết toàn lực mới có thể miễn cưỡng ngăn trở không lui về phía sau. Trấn Nam Vương hừ nhẹ một tiếng, cười nói: “Cái gọi là thiếu niên anh kiệt, ngay cả công lực mười mấy tuổi của Mặc Tu Nghiêu cũng không có, còn muốn ngăn cản Bản vương? Cút đi!” Một chưởng đánh vào trước ngực Hàn Minh Nguyệt, trong lòng Hàn Minh Nguyệt cả kinh vội vàng lật người trên không nghiêng tránh được một chưởng này, rơi xuống, vừa đứng trên mặt đất lại lập tức bị mấy Kim Y Vệ quấn lấy. Giải quyết Hàn Minh Nguyệt, Trấn Nam Vương cũng lấy phương pháp như vậy tránh được Mặc Hoa, từ khi hắn xuất thủ đến trước mặt Diệp Ly, tổng cộng cũng chỉ mới dùng bảy tám chiêu. Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, bất kỳ chiêu thức hoa

mỹ nào cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

Chủy thủ trong tay Diệp Ly đảo một cái, thật nhanh đâm về phía Trấn Nam Vương. Mới vừa rồi nôn mửa kịch liệt một phen và mệt nhọc mấy ngày nay, không chỉ làm cho sắc mặt nàng trắng bệch, mà quan trọng hơn là, nàng rõ ràng cảm giác được, thể lực đang lấy tốc độ nhanh chóng mà biến mất. Trấn Nam Vương nghiêng người tránh, tâm tình rất tốt qua mấy chiêu với nàng, một tay giữ cổ tay của nàng, cười nói: "Công phu không tệ. Đáng tiếc nội lực kém một chút. Nếu tập võ từ nhỏ, bằng vào tư chất của nàng cũng có thể đứng trong hàng ngũ cao thủ thế gian. Đáng tiếc hiện tại… Đợi một chút, nàng!" Chế trụ cổ tay Diệp Ly dừng lại, Trấn Nam Vương liền biến sắc, lạnh lùng nói: "Hay cho một Định Vương phi, nàng cũng thật sự toàn tâm toàn ý với Mặc Tu Nghiêu. Bản vương tuyệt đối sẽ làm cho nghiệt chủng này……"

"Tiện nhân, đi tìm chết đi!" Cách đó không xa, vẻ mặt Tô Túy Điệp vặn vẹo nhìn một màn trước mắt, giơ tay lên vén lên ống tay áo, để lộ ra ám khí cột vào trên cổ tay, nhắm ngay Diệp Ly bắn ra, một chùm ngân châm như mưa rào bắn về phía Diệp Ly. Đang cùng Kim Y Vệ dây dưa, sắc mặt Hàn Minh Nguyệt đại biến, "Túy Điệp, đừng!" Đáng tiếc đã không tới kịp, ngân quang chợt lóe, ám khí liền xuất ra, Hàn Minh Nguyệt căn bản không rảnh suy nghĩ nhiều, một kiếm quét ra Kim Y Vệ bên cạnh, phi thân nhào tới. Đồng thời, Trấn Nam Vương cũng nghe được giọng nói của Tô Túy Điệp, nghiêng đầu nhìn lại, Diệp Ly nhân cơ hội lật cổ tay, chủy thủ lưu lại một vết máu ở trên tay Trấn Nam Vương. Trấn Nam Vương bị thương đau xót thả tay nắm Diệp Ly ra. Diệp Ly lại trượt, trong nháy mắt cả người ngã xuống vách đá.

"Diệp Ly!"

"Vương phi ——!"

Trấn Nam Vương phản ứng cực nhanh, đưa tay bắt tới vách đá, song, nghênh đón lão là khóe môi nhàn nhạt nở nụ cười của Diệp Ly và chủy thủ hàn quang rạng rỡ trong tay. Chủy thủ không chút lưu tình để cho lão chỉ có thể lấy tốc độ nhanh hơn thu tay lại. Trấn Nam

Vương đã mất một tay, lần này buông tay liền có ý nghĩa lão không cách nào bắt được Diệp Ly lần nữa. Hơi xuất thần nhìn cô gái mang theo khóe miệng mỉm cười đang rơi xuống, còn có lời nói không phát ra tiếng của nàng: Ngươi… đừng mơ tưởng làm thương tổn con của ta…

Một đạo ngân quang như con thoi bắn lên từ dưới vách đá, ngực Trấn Nam Vương nứt ra, hở ra một đóa hoa máu yêu diễm, giống như bị đau đớn bất thình lình thức tỉnh, Trấn Nam Vương cúi đầu nhìn chủy thủ cắm vào lồng ngực. Bởi vì lực đạo chưa đủ, nên cũng chưa chân chính thương tổn đến chỗ hiểm, giơ tay lên cầm chủy thủ trước ngực, “Diệp Ly……”

“Vương phi!”

Chương 171: Hiện tượng đại loạn

“Vương Phi!”

Mọi người bị cảnh tượng bất ngờ này làm cho giật mình, đợi đến khi Trác Tĩnh kịp phản ứng, thật nhanh nhào tới bên vách núi, chỉ thấy trong màn đêm tràn ngập sương mù là vách đá sâu hun hút không thấy đáy. Trên thực tế, giờ khắc này cơ hồ tất cả ám vệ, bao gồm cả Mặc Hoa cũng đều nhào tới vách đá, vách đá heo hút khiến cho tất cả mọi người trong chốc lát không thể hoàn hồn. Sắc mặt Hàn Minh Nguyệt trắng bệch ngã ngồi trên mặt đất, vết máu loang lổ trên tay từ đầu vai tí tách nhỏ xuống, thật ra ám khí của Tô Túy Điệp cũng không bắn tới được trên người Diệp Ly hay Trấn Nam Vương đứng cạnh đó, nếu hắn dùng thân thể của mình đi đỡ thì đã ngăn cản được đám ám khí kia .Ho nhẹ một tiếng, Hàn Minh Nguyệt lau đi vết máu tràn ra từ khóe miệng, nhìn Tô Túy Điệp đang khó hiểu ngây ngốc nhìn mình, đáy mắt hắn tràn đầy mỏi mệt.

Thất bại cùng bi thương.

“Vương gia. . . . .” Tô Túy Điệp hơi chần chờ nhẹ giọng gọi. Bởi vì nàng ta nhận ra Trấn Nam Vương vừa mới nhổ ám khí từ trong ngực xuống đang dùng một loại ánh mắt chưa bao giờ có để nhìn nàng ta. Không phải tức giận hay phẫn nộ, nhưng lại không khỏi làm cho nàng ta cảm thấy bất an. Ngay cả chính nàng cũng không ngờ tới, Diệp Ly lại rơi xuống vách đá một cách dễ dàng như thế, trong lòng nàng ta mừng như điên cùng với cảm giác không chân thật. Đồng thời, nhìn ánh mắt ngó chừng như muốn ăn tươi nuốt sống của đám người Trác Tĩnh, nàng ta liền nhận định, lúc này. . . nàng nhất định phải bám thật chặt lấy Trấn Nam Vương, nếu không, ai cũng cứu không nổi nàng.

“Vương gia, những người này chúng ta có cần. . .” Kim Y vệ cẩn

thận tiến lên xin chỉ thị. Trấn Nam Vương nhìn lướt qua đám Trác Tĩnh, trầm giọng nói: “Không cần, lập tức xuất quan! Một khắc cũng không thể chậm trễ.” Lần này, mặc dù tìm được Diệp Ly nhưng cũng không bắt được nàng, không đạt được mục đích không nói, lại cùng Mặc Tu Nghiêu kết huyết hải thâm cừu. Trấn Nam Vương biết Mặc Tu Nghiêu nhất định sẽ chạy tới nơi này, bọn họ ở Hồng Châu hao binh tổn tướng, lúc này cùng Mặc Tu Nghiêu chính diện đối kháng không phải là việc khôn ngoan. Phất tay một cái, “Rút lui!” Lướt nhìn qua đám người Trác Tĩnh, Trấn Nam Vương dẫn đầu thẳng hướng rừng cây mà đi tới.

Tô Túy Điệp vội vàng níu lấy cánh tay ông ta, một đôi con ngươi trong suốt đáng thương nhìn ông, “Vương gia. . . .”

“Bốp !” Một tiếng bạt tai thanh thúy vang lên, đánh mạnh vào gương mặt tuyệt mỹ của Tô Túy Điệp, Tô Túy Điệp theo quán tính ngã nhào xuống mặt đất. Lại nghe thấy Trấn Nam Vương lạnh lẽo vô tình cất giọng, “Khuynh Dung Quý phi Bạch Lung, bất ngờ gặp bạo bệnh.” Nói xong cũng không quay đầu lại, đi thẳng tới rừng cây, Kim Y vệ theo sau Trấn Nam Vương ai cũng không dám liếc nhìn mỹ nhân tuyệt sắc đang ngã trên mặt đất kia, ý Vương gia đã rất rõ ràng đấy, là không muốn nhìn thấy nữ nhân này thêm lần nào nữa, cho dù bọn họ có bị sắc tâm che mờ mắt cũng không có cái lá gan mang theo cái nữ nhân này lên đường đâu.

“ Không. . .” Tô Túy Điệp hoảng hốt lắc đầu, nàng ta không bao giờ nghĩ tới kết cục này, làm sao mà ngờ tới bản thân sẽ có vận mệnh bi thảm như thế. “Không. . . Không được, Vương gia. . .” Đáng tiếc, Kim Y vệ vẫn như trước, đến cũng nhanh, mà đi cũng nhanh, chỉ chốc lát sau đã hoàn toàn biến mất vào rừng cây.

Trác Tĩnh đứng dậy, lạnh lùng nhìn lướt qua nữ tử trên mặt đất, lạnh giọng nói: ” Trói ả tiện nhân này lại, chờ Vương gia xử trí.” Nói xong liền thu lại dây thừng Diệp Ly chuẩn bị dùng để vượt qua vách đá vốn cột trên cây, rồi ném xuống vách đá. Vệ Lận cũng cúi xuống lấy dây thừng mang theo bên người ra. Mặc Hoa trầm mặc nhìn bọn hắn, cuối cùng phun ra hai chữ, “Cẩn thận.” Trác Tĩnh gật đầu, cùng

Vệ Lận nắm lấy sợi dây nhảy xuống vách đá.

Phía dưới vách đá hoàn toàn yên tĩnh, không khí bên trên ngưng trọng làm cho người ta thở không nổi. Hàn Minh Nguyệt không màng tới một thân chật vật, mệt mỏi tựa vào gốc đại thụ nhắm mắt dưỡng thần. Một thân áo trắng bởi vì vết đỏ trên vai mà càng trở nên bắt mắt, từng trận tê buốt đến chết lặng từ bả vai truyền tới. Mặc dù vừa mới ăn giải dược lục soát được từ trên người Tô Túy Điệp, nhưng hắn vẫn chưa thể vận khí lực mà cử động bình thường được. Tô Túy Điệp bị người không chút thương hương tiếc ngọc điểm huyệt nói thô bạo ném vào một chỗ, lúc này đang khóc đến thê thê thảm thảm nhìn Hàn Minh Nguyệt. Đáng tiếc cho dù trong lòng Hàn Minh Nguyệt còn có nửa phần thương tiếc, lúc này hắn cũng không có dư sức lực này. Mặc Hoa trầm mặc đứng bên vách đá đen đặc, nếu không phải nhìn thấy mái tóc đen phiêu động theo gió, người ngoài nhìn vào cơ hồ sẽ tưởng nhầm hắn là một pho tượng điêu khắc chứ không phải là con người.

Sau nửa canh giờ, dưới chân núi lần nữa trở nên ồn ào, loáng thoáng thấy vô số ánh đuốc từ nhiều hướng đang tiến lên, “Binh mã của triều đình đã tới.” Chật vật chống dậy thân thể trọng thương, Hàn Minh Nguyệt đứng dựa vào đại thụ nhìn Mặc Hoa. Mặc Hoa lạnh lùng nhìn xuống, khẽ nhếch mép trào phúng, “Đã tới thì thế nào?” Vương phi đã mất, sống chết của mấy người bọn họ thì có quan trọng gì.

Nhưng chỉ chốc lát, một … đoàn những cây đuốc khác lại sáng rực khắp chân núi, sau đó rẽ thành mấy đường với tốc độ cực nhanh hướng lên đỉnh núi. Tiết tấu hành động đó Mặc Hoa đã vô cùng quen thuộc, khóe môi hắn giật giật, xẹt qua một tia khổ sở. Hiện tại mới đến thì có ích gì. . . Vương gia, người tới chậm. . . . . .

Dưới chân núi truyền đến âm thanh qua lại của binh lính, không lâu sau, một bóng ảnh nhanh như chớp từ trong rừng đêm vụt ra ngoài, chạy thẳng tới vách đá, chỉ một phát liền bắt được Hàn Minh Nguyệt ngay gần đó đang đứng dựa vào thân cây lớn tiếng hỏi: “Quân Duy đâu? Quân Duy đi đâu rồi ? ” Hàn Minh Nguyệt khẽ giật khóe miệng, nhưng cũng không nói được câu nào . Ánh mắt chậm

chạp chuyển đến phía bìa rừng cây.

Mặc Tu Nghiêu nhanh chóng lướt ra khỏi rừng, chân còn chưa chạm đất, ánh mắt đã quét qua vách núi cuối cùng dừng lại trên người Mặc Hoa, trầm giọng hỏi: "Vương phi đang ở đâu?"

Mặc Hoa không tiếng động quỳ rạp xuống đất, hồi lâu mới khàn khàn cất giọng: "Thuộc hạ vô năng. . . Vương phi. . . Rơi xuống vách đá. . . . . ."

Cả người Mặc Tu Nghiêu thoáng lắc lư, khóe miệng tràn ra một vệt máu. Khuôn mặt vốn tái nhợt mỏi mệt trở nên trắng bệch đến phát xanh, hắn cúi đầu tùy tiện lau đi vết máu bên mép, nhưng sau đó lại thấy càng nhiều máu tràn ra. Sắc mặt Mặc Hoa đại biến, cũng bất chấp bản thân vốn đang quỳ xuống đất thỉnh tội vội vàng đứng dậy muốn đỡ lấy hắn.

Mặc Tu Nghiêu vung tay không để ý đến Mặc Hoa , "Trác Tĩnh và Vệ Lận đâu rồi?" Mặc Hoa ảm đạm cúi đầu nói: "Bọn họ đã xuống vực tìm kiếm." Mặc Tu Nghiêu vung tay lên, Mặc gia quân theo sau hắn vừa ra khỏi rừng cây cũng không cần hắn nói nhiều, vội vã cầm dây thừng nhảy xuống vách đá. Mặc Tu Nghiêu nhìn qua tất cả mọi người bên vách núi đều vết thương chồng chất, ánh mắt dừng lại chốc lát trên người Hàn Minh Nguyệt, sau đó đi tới bên vách núi, trong lúc mọi người không có kịp phản ứng liền nhảy xuống từ vách đá như sâu không đáy.

Đến khi Phượng Chi Dao thở hổn hển chạy tới vách đá, nhìn thấy tình cảnh trước mắt trong lòng liền trầm xuống, vậy mà vẫn tới chậm. . . Ánh mắt có chút mờ mịt nhìn sắc trời đã hơi sáng, đường chân trời vốn dĩ màu trắng bạc dường như nhiễm một tầng sắc đỏ nhàn nhạt, làm cho đáy lòng không khỏi dâng lên một cỗ bất an. Bầu trời đêm rộng dài đến vô tận, bởi vì bình minh sắp lên, Thiên tinh đẩu (sao Bắc đẩu) dần mơ hồ, thi thoảng lại có một vài tia sáng đỏ sẫm quỷ dị chớp động. Phượng Chi Dao chắp tay đứng bên vách núi, Phá Quân Thất Sát* nhô lên cao. . . Thiên hạ đại loạn . . .

** Phá quân, thất sát: theo tử vi, đây là 2 tướng tinh có đặc tính khác nhau, cổ nhân ví Phá quân là tướng tiên phong trong quân, còn*

Thất sát là chủ soái, khi 2 sao này đồng hành với nhau báo hiệu cảnh ngộ gian nan.

Mãi cho đến giữa trưa ngày thứ hai, mới thấy có người đi lên từ dưới vách đá. Nhưng nhìn thần sắc mọi người, trong lòng Phượng Chi Dao vốn cũng chẳng có mấy phần hi vọng lại càng thêm bất an. Một đạo thân ảnh đỏ thẫm từ dưới vách đá xông lên làm tất cả mọi người đều sợ hết hồn. Hàn Minh Tích phẫn hận nhìn chằm chằm vào vách đá phía dưới. Ngay sau đó, một người khác cũng từ phía dưới nhảy lên, khi chạm xuống đất xiêu vẹo suýt ngã, lảo đảo vài cái mới đứng vững rồi, ánh mắt lạnh như băng nhìn Hàn Minh Tích đứng bên cạnh, lạnh giọng nói: “Hàn Minh Tích, ngươi nghĩ Bổn vương không dám giết ngươi!”

Trong lòng Hàn Minh Nguyệt run lên, bất động thanh sắc mà che chắn phía trước Hàn Minh Tích. So với Hàn Minh Tích, hắn lại càng hiểu rõ nam nhân trước mắt hơn đấy, hắn không biết Mặc Tu Nghiêu đã nhìn thấy gì dưới vách núi, chẳng qua là chỉ có nửa ngày ngắn ngủi, khí tức trên người Mặc Tu Nghiêu tựa như đã thay đổi đến nghiêng trời lệch đất. Nếu nói trước kia Mặc Tu Nghiêu giống như một thanh bảo kiếm bén nhọn cất trong hộp, thì hiện tại Mặc Tu Nghiêu chính là một thanh Thị Huyết Đao Phong lúc nào cũng muốn tắm máu người. Hàn Minh Nguyệt đã từng chứng kiến Mặc Tu Nghiêu nhiều năm, thuở thiếu niên là tư thế oai hùng toả sáng, mạnh mẽ giống như ánh dương nóng rực, khi trưởng thành hơn thì thu liễm ẩn nhẫn, nhìn có vẻ ôn nhã nhưng kì thực lại lãnh mạc *(lạnh nhạt)*. Mà Mặc Tu Nghiêu lúc này, cho dù không làm gì cũng đã đủ khiến cho Hàn Minh Nguyệt không rét mà run. Đôi mắt ôn nhã mà lãnh đạm kia giờ mang theo nhàn nhạt màu đỏ tươi, cùng ngoan lệ không chút giấu diếm, như thể tùy thời có thể xé nát bất kỳ vật gì hắn thấy. Thân ảnh vốn cao gầy của Mặc Tu Nghiêu so với bình thường càng thêm thẳng tắp, ẩn ẩn đầy nguy hiểm, khiến cho hắn nhìn qua có vẻ vô cùng yếu ớt nhưng phảng phất chỉ cần giơ tay lên cũng có thể làm cho thiên hạ đầu rơi máu chảy.

Hàn Minh Tích cười lạnh một tiếng: “Bổn công tử sao phải sợ

ngươi? ! Ngươi giỏi thì cứ giết. . . Định Quốc Vương gia ngươi là kỳ tài có một không hai, thần công cái thế cơ mà. Thời điểm Quân Duy canh giữ Tây Bắc, giằng co với Lôi Chấn Đình thì ngươi đang ở đâu? Lúc nàng bị người đuổi giết đến đường cùng, ngươi đang ở đâu? Lúc nàng mang bầu rơi xuống vách đá thì ngươi lại đang ở chỗ nào thế? ! Mặc Tu Nghiêu, ngươi cũng là nam nhân sao? Phế vật thì có!"

"Phốc ——" Lời nói của Hàn Minh Tích rốt cục đã đập nát thứ gì đó vốn đã bị đè nén từ tối hôm qua đến giờ, Mặc Tu Nghiêu phun ra một ngụm máu tươi.

Phượng Chi Dao vội vã lướt tới, "Vương gia!" Mặt Mặc Tu Nghiêu tái nhợt như tờ giấy, sau đó hắn cũng không té xuống, mà chỉ nhìn chằm chằm Phượng Chi Dao, "A Ly. . . A Ly mang thai?"

Phượng Chi Dao giật giật khóe môi, trong cổ họng đau nhói, chỉ đành phải khó khăn gật đầu. Thần sắc Mặc Tu Nghiêu như điên như dại tự hỉ tự bi, lại tựa hồ như không thể nói ra lời. Vết máu đỏ sậm lặng lẽ trào ra từ khóe miệng, đáy mắt Phượng Chi Dao hiện lên thâm trầm lo lắng, thấp giọng nói: "Vương gia, bảo trọng thân thể. Vương Phi. . .đại thù của Vương Phi. . . . . ." Phượng Chi Dao không nói những lời an ủi vô nghĩa như có lẽ Vương Phi không có chuyện gì, chuyện ngay cả bản thân mình cũng không tin thì sẽ không thể thuyết phục được Mặc Tu Nghiêu. Mà những thứ rác rưởi đã thương tổn Vương phi kia. . . Phượng Chi Dao âm thầm thở dài, những người đó nhất định phải chết, nếu không. . . Vương gia cũng sẽ không sống được!

Bên vách đã không tính là rộng rãi, tất cả mọi người trầm mặc không nói lời nào, sợ một khi phá vỡ yên lặng trước mắt sẽ dẫn tới hậu quả đáng sợ không thể nào ngăn cản được. Từ hôm qua đến bây giờ, người trên vách đá cơm cũng chưa ăn nước cũng chưa uống, nhưng lúc này không ai có cảm giác đói bụng hay khát nước. Mặc Hoa quỳ trên mặt đất, thấp giọng đem chuyện lớn nhỏ đã xảy ra hai ngày qua bẩm báo cho Mặc Tu Nghiêu. Đồng thời, những người khác cũng biết tình hình dưới vách núi. Dưới vách là một con sông lớn nước chảy xiết, sau khi hửng sáng sương mù tản ra, giữa hai

vách đá là một khoảng nước mênh mông vô tận, không có vật cản. Nói cách khác Vương Phi Diệp Ly tất nhiên là rơi xuống lòng sông. Dòng nước mãnh liệt kia làm cho không ai có thể dự tính, người rơi vào trong nước rốt cuộc sẽ bị mang đến phương nào. Phượng Chi Dao đứng dậy ra lệnh cho thuộc hạ mang theo lượng lớn nhân mã dọc theo bờ sông một đường bơi xuống tìm kiếm.

Hàn Minh Nguyệt cẩn thận ngó chừng nam tử trước mắt tựa hồ đang bình tĩnh nghe Mặc Hoa nói, nhưng bình tĩnh kia ẩn giấu nguy hiểm khiến cho Hàn Minh Nguyệt phải kinh hãi. Lúc này Mặc Tu Nghiêu giống như lưỡi đao khát máu, cho dù chỉ đụng nhẹ một cái cũng làm cho người ta đổ máu.

Rốt cục, khi ánh mắt Mặc Tu Nghiêu từ từ dời về phía Tô Túy Điệp, nàng ta sợ hãi thấp giọng khóc òa lên. Nàng chẳng bao giờ nghĩ được Mặc Tu Nghiêu có thể trở nên đáng sợ như thế, người từng làm cho nàng mê luyến không thể kiềm chế được ánh mắt mình, bây giờ dường như chỉ cần liếc mắt nhìn cũng sẽ là cơn ác mộng đáng sợ. Lúc Mặc Tu Nghiêu đứng dậy đi về phía nàng, vì bị điểm huyệt nên nàng ta chỉ có thể không ngừng lắc đầu, “Ô ô. . . Tu Nghiêu. . . Không được. . . Bỏ qua cho ta, van cầu ngươi. . . . . Ô ô. . . . . .” Giờ khắc này, Tô Túy Điệp đột nhiên ý thức được, giết Diệp Ly chính là sai lầm lớn nhất mà nàng ta phạm phải, “Ô ô. . . Không, Diệp Ly không phải do ta giết, chuyện này không liên quan đến ta. . . . . .”

Mặc Tu Nghiêu dừng ở trước mặt nàng ta, cúi người ngồi xổm xuống, thấy nàng ta khóc lại càng nhìn chăm chú hơn. Dưới cái nhìn chòng chọc này, Tô Túy Điệp thậm chí phát hiện mình ngay cả muốn khóc cũng khóc không nổi. Hồi lâu, mới nghe Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng hỏi: “Ngươi định dùng ám khí giết A Ly?”

Tô Túy Điệp không dám trả lời, hiển nhiên Mặc Tu Nghiêu cũng không chờ đợi đáp án của nàng. Đưa tay kéo ống tay áo của nàng lên, lộ ra ám khí cột trên cổ tay, “Bạo Vũ Lê Hoa Châm?” Tiện tay lột cái hộp đựng ám khí xuống khỏi cổ tay nàng ta, trong lúc mọi người đều nhìn chăm chú mới từ từ đè xuống, “A? !”

Tô Túy Điệp thảm thiết kêu đến vang dội núi rừng, Bạo Vũ Lê Hoa Châm cuối cùng trong hộp một cây cũng không thừa bắn vào cánh tay của Tô Túy Điệp. Cánh tay mỹ miều trắng nõn như bạch ngọc nhất thời máu đỏ đầm đìa đến rợn người.

"Tu Nghiêu. . . . . ." Hàn Minh Nguyệt không đành lòng nghiêng đầu, dù sao cũng là nữ nhân mình yêu hơn mười năm nay, không nhịn được mở miệng.

"Ngươi muốn thay nàng ta cầu tình ?" Mặc Tu Nghiêu quay đầu lại nhìn hắn cười lạnh, "Hàn Minh Nguyệt. . . Lần này, ngươi chỉ có thể lựa chọn theo nàng cùng chết, hoặc là để nàng ta chết một mình. Ta là xem xét ngươi vì cứu A Ly mới bị thương."

"Định Vương phi còn không có. . . . . ." Hàn Minh Nguyệt khó nhọc muốn nói cái gì đó, song bất kỳ lời nói nào ở trước mặt Mặc Tu Nghiêu lúc này đều sẽ trở nên vô dụng, "Cho dù bây giờ A Ly bình an vô sự xuất hiện ở chỗ này, cũng không thể là lý do khiến ta tha cho nàng ta (Tô Túy Điệp). Nhưng ngươi yên tâm, Bản vương sẽ không để cho nàng ta chết nhanh như vậy. Phượng Tam, mang nàng ta đến chỗ Tần Phong, Tần Phong sẽ biết nên làm thế nào."

Phượng Chi Dao trầm mặc gật đầu, bình sinh đây là lần đầu tiên hắn đối với nữ nhân đáng chán ghét này dâng lên một tia đồng tình. Đội ngũ Kỳ Lân do Tần Phong thống lĩnh kia, một nữ nhân có cừu hận với Vương gia thì có thể khai thác được gì, dù sao Phượng Chi Dao cũng hơi hiểu biết đấy. Rơi vào tay những người kia, cho dù là xương cứng nhất cũng không ra ba ngày đã muốn khóc đến nước mắt nước mũi cầu xin tha thứ. Mà theo lệnh Vương gia, nàng ta thậm chí muốn chết cũng không chết được.

"Vương gia, Lôi Chấn Đình đã mang theo Kim Y vệ trở về Tây Bắc, thuộc hạ đã phái người truy kích. Dưới chân núi. . . Tù binh, người định xử trí thế nào, xin Vương gia chỉ thị.

Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh hỏi: "Bao nhiêu người?"

Phượng Chi Dao báo lại: "Tổng cộng hơn sáu ngàn năm trăm người, trong đó Giáo úy bảy người, Phó tướng ba người, còn có một gã tướng quân trú thành. Là tướng quân Nhữ Dương Thành- Tề

Thiếu Vũ.”

“Toàn bộ giết!” Cơ hồ không chút do dự, Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói.

Phượng Chi Dao hơi sững sờ, nhanh chóng phản ứng lại, trầm giọng nói: “Thuộc hạ tuân lệnh!”

Vân Châu, thư viện Ly Sơn

Bình minh, trời còn chưa sáng, Thanh Vân tiên sinh đã quá bảy mươi tuổi vịn tay cháu trai nhỏ nhất chầm chậm bước chậm trên hành lang, thần sắc Từ Hồng Vũ bình tĩnh theo bên cạnh phụ thân, ” Sao phụ thân dậy sớm như vậy?” Nhìn một chút sắc trời còn u ám, trên khuôn mặt Từ Hồng Vũ lộ ra một tia lo lắng cùng với quan tâm. Thanh Vân tiên sinh khoát tay một cái nói: “Không có gì, chẳng qua không biết vì sao canh hai tự nhiên tỉnh giấc, cuối cùng cũng không ngủ được.”

Từ Hồng Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Phụ thân đang lo lắng cho Ly nhi?”

Thanh Vân tiên sinh khẽ than một tiếng: “Có lẽ là do nhiều năm cha chưa từng gặp Ly nhi, đứa nhỏ này từ nhỏ đã không giống mẫu thân của nó. Hôm nay. . . . . Những năm này, ủy khuất con rồi.” Tựa hồ nghĩ tới điều gì, ánh mắt Thanh Vân tiên sinh nhìn nhi tử tràn đầy từ ái và áy náy. Nếu không phải Từ gia, nếu không phải cái danh tiếng thái thịnh của người phụ thân này, làm sao con trai ông lại chỉ có thể ở trong căn nhà nhỏ bé dạy học sinh trong thư viện đây? Người khác là bởi vì không có gia thế tốt mà phải vùng vẫy đấu tranh, Từ Hồng Vũ lại là bị gia thế cản đường. Thanh Vân tiên sinh hiển nhiên rất rõ ràng, con trai lớn của mình vô luận tài hoa hay mưu lược cũng đều không kém mình, mà hơn hết, hắn thậm chí còn có hoài bão cùng với hùng tâm mà ông không có nữa.

“Phụ thân nói gì vậy, con dù gì cũng là đại nho danh chấn một phương, sao có thể nói ủy khuất?”

Thanh Vân tiên sinh khoát khoát tay, tiếp tục bước về phía trước, vừa nói: “Các con lo lắng điều gì. . . làm sao cha lại không biết? Từ gia cũng không phải là ngu trung (trung thành một cách ngu ngốc) với

triều đình và hoàng gia. Mà là. . . Chúng ta không thể không trung."

Từ Thanh Viêm bên cạch khó hiểu nhìn ông nội một cái, Thanh Vân tiên sinh cười nói: "Thanh Viêm không hiểu sao?"

Từ Thanh Viêm cung kính nói: "Xin ông nội chỉ giáo."

Thanh Vân tiên sinh than nhẹ một tiếng nói: "Văn nhân. . .có thể loạn quốc nhưng không thể che quyền. Từ xưa cháu có thấy, mấy ai phá vỡ thiên hạ là văn nhân không? Đây cũng là lý do tại sao các triều đại đổi thay, quân vương luôn luôn trọng văn khinh võ, bởi vì bọn họ biết, cho dù văn thần trở thành gian thần muốn chân chính phá vỡ hoàng quyền là cực kỳ khó khăn. Mà Từ gia chúng ta. . . Càng không thể làm như vậy. Hồng Vũ, ban đầu lúc con đồng ý hôn sự của Ly nhi cùng với Định Vương, con có tưởng tượng được đến tình hình hiện giờ không?"

Từ Hồng Vũ trầm mặc chốc lát, rốt cục nói: "Phụ thân thứ tội, hài nhi quả thật đã nghĩ tới."

Thanh Vân tiên sinh lắc đầu nói: "Cha cũng không nói con làm sai rồi, gút mắc của hoàng gia cùng với Định Quốc Vương phủ đã không thể tháo gỡ. Vô luận thế nào tất nhiên sẽ có lúc kết thúc, vô luận là Định Quốc Vương phủ hay là. . . Đương kim hoàng thượng. Con buộc Từ gia vào Định Quốc Vương phủ cũng không phải là sai, một khi Định Quốc Vương phủ bị tiêu diệt. . . cho dù Hoàng gia không hạ thủ với Từ gia, nhưng cái đợi chờ Từ gia cũng chỉ có ngày càng điêu linh. Cha là lão hủ già cả rồi, nhưng cũng không muốn thấy nhiều đời con cháu như con cùng với Hồng Ngạn, phải trải qua một đời buồn bực thất bại."

Từ Hồng Vũ có chút kích động, cúi đầu che giấu ửng đỏ nơi khóe mắt nói: "Để cho phụ thân phải bận tâm rồi."

Vịn hành lang lan can, Thanh Vân tiên sinh chỉ vào nơi xa xôi trên bầu trời thở dài nói: "Đế Tinh ảm đạm, Phá Quân Thất Sát nhô lên cao, Tây Bắc hung tinh hiện thế. . . Thiên hạ đại loạn là kết quả đã định."

"Dạ, phụ thân." Đứng bên cạnh phụ thân, Từ Hồng Vũ trầm giọng nói. Người tinh thông tinh tượng như ông tự nhiên vừa nhìn cũng

hiểu hết thảy những gì Thanh Vân tiên sinh đã nói. Chỉ có Từ Thanh Viêm vẫn là vẻ mặt mờ mịt nhìn lên bầu trời bao la gãi gãi đầu.

"Hồng Vũ con nhớ kỹ. . . Gia huấn Từ gia chưa bao giờ chỉ trung với một quân chủ, mà là. . ."

Từ Hồng Vũ lấy cớ nói: "Hồng Vũ hiểu, gia huấn Từ thị, trong loạn thế bình thiên hạ, cứu lê dân khỏi nước sôi lửa bỏng. Nhi tử không dám quên."

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Có người thắc mắc vấn đề của Trấn Nam Vương với Diệp Ly, ừm, có lẽ là do cách biểu đạt không rõ ràng thôi, chứ Trấn Nam Vương cũng không phải thật sự thích A Ly, đấy cũng là chuyện dễ hiểu thôi. Những kẻ đứng ở địa vị cao đều có 1 tật xấu, cảm thấy thứ tốt hay người mà địch nhân quý trọng thì đều muốn chiếm lấy làm của riêng. Nhưng nếu Trấn Nam Vương biết rằng giết A Ly thì Mặc Tu Nghiêu sẽ không sống nổi…, hắn tuyệt đối không ngần ngại một chút mà giết A Ly đâu . Còn có 1 điều nữa. . . chính là. . . Có lúc kẻ theo đuổi công chúa không nhất định phải là hoàng tử, cũng có thể là quái thú nha, ha ha.

Chương 172: Thiên hạ kinh sợ

Tháng mười năm đó, tuyệt đối là thời điểm mà người trong thiên hạ sẽ nhớ mãi không quên.

Tỷ như Lê Vương Mặc Cảnh Lê liên hiệp cùng Nam Chiếu, Tây Lăng tiến công Đại Sở, tỷ như Định Quốc Vương gia tự mình dẫn năm mươi vạn Mặc gia quân nghênh chiến liên quân ba nước. Lại tỷ như, Định Quốc Vương phi mới vừa tròn mười sáu, một thân nữ nhi trấn giữ Tây Bắc, chỉ trong hai ngày mười lăm và mười sáu tháng mười, ở Tây Bắc Đại Sở, đạo phòng tuyến cuối cùng của đại quân Tây Lăng trong thành Hồng Châu cũng bị diệt. Sau đó, hai mươi vạn đại quân Tây Lăng đối đầu với Định Vương phi ở Tây Bắc cũng toàn quân bị diệt, Trấn Nam Vương Tây Lăng bị thương hoảng sợ dẫn quân chạy về phía Tây, tin tức này vừa truyền ra đã chấn kinh thiên hạ. Lại tỷ như, lúc Định Vương phi đang giằng co với Trấn Nam Vương Tây Lăng, thậm chí còn chia thành hai đường, lấy ba vạn binh mã ngăn gần ba mươi vạn đại quân ở cửa khẩu Tây Bắc Đại Sở, tiến thoái lưỡng nan. Thân vệ bên cạnh Định Vương phi- Tần Phong suất lĩnh một nhóm vẻn vẹn mười mấy người, lấy danh Kỳ Lân xuất quỷ nhập thần, mỗi lần Mặc gia quân lén tập kích hay ngăn chặn, Kỳ Lân đều làm tiên phong đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Ngày mười bảy tháng mười, lương thảo viện trợ cho quân đội Tây Lăng ở Đại Sở bị một mồi lửa thiêu thành tro bụi. Pháo hỏa do Kỳ Lân ném lên rừng rực trên bầu trời, Kỳ Lân một trận thành danh, chấn kinh thiên hạ. Ba mươi vạn đại quân Tây Lăng hoàn toàn mất đi lương thảo viện trợ, hao binh tổn tướng, chỉ đành phải kinh hoàng khiếp sợ lui về biên cảnh Tây Lăng.

Mà những chuyện này, cũng không phải tin tức quan trọng nhất. Tin tức khiến cho người người khiếp sợ chính là, mười sáu tháng mười, Định Quốc Vương phi ở khu vực giáp ranh giữa thành Hồng

Châu và Nhữ Dương, đã rơi xuống vách núi, không rõ sống chết. Càng quỷ dị hơn, lúc đó đóng ở dưới chân núi không phải là địch nhân mà là hơn bảy nghìn tên binh lính Đại Sở. Sau đó Định Vương giận dữ, bảy ngàn binh lính bao gồm tất cả tướng lĩnh toàn bộ đều bị xử tử. Nghe nói, máu đỏ cơ hồ nhuộm đỏ cả con sông rộng lớn dưới chân núi . Tin tức kia vừa truyền ra, người trong thiên hạ tự nhiên bàn luận rối rít. Có kẻ mắng Định Vương tàn bạo lạm sát kẻ vô tội , cũng có người thay Định Vương nói chuyện, cho rằng có kẻ bịa đặt nói xấu , còn có một số người trong lòng âm thầm suy đoán chuyện Định Vương phi mất tích có liên quan tới bảy ngàn tướng sĩ này. Song, vô luận người trong thiên hạ có bàn tán sôi nổi thế nào, Mặc gia quân và Định Vương một lần nữa chiếm vào thành Hồng Châu cũng đều không có ý kiến. Dường như chuyện này hết thảy không có chút liên quan gì tới bọn họ.

Khi tin tức truyền về Sở kinh, chính là thời điểm lâm triều. Đại điện hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đến thở cũng không dám thở mạnh, tiểu tâm dực dực (dè dặt cẩn thận) chờ hoàng đế ngồi trên điện thần sắc vặn vẹo ra ý chỉ. Mặc Cảnh Kỳ không cầm được sổ con đã trình lên trong tay, không biết là do giận dữ hay sợ hãi mà bàn tay không ngừng run rẩy. Hồi lâu mới gầm rú hét lên: “Càn rỡ! Mặc Tu Nghiêu ngươi thật to gan? ! Bảy ngàn binh mã, hắn một tiếng cũng không hỏi ý trẫm cứ thế nói giết là giết, muốn làm phản rồi phải hay không? !” Dưới điện, mấy cựu thần cúi đầu, khóe miệng không để lại dấu vết kéo kéo. Hoàng thượng đến tột cùng ngài có nhìn thấy trọng điểm hay không vậy, Định Quốc Vương phi có thể đã chết đấy. Lấy tình cảm Định Vương đối với Định Quốc Vương phi, còn có danh vọng của Định Vương phi ở trong lòng Mặc gia quân, thậm chí cả Đại Sở nữa, ngài cảm thấy bảy ngàn người này bị giết thật sự là đại sự hay sao? Còn có. . . Cho dù người thật sự có cảm thấy Định Vương muốn phản rồi, có nhất thiết lúc này phải làm trò trước mặt văn võ đại thần mà nói ra trên đại điện hay không.

“Hoàng thượng, Định Vương tự ý xử tử bảy ngàn binh mã triều đình, trong đó còn có mấy vị tướng quân, đúng là đại nghịch bất đạo.

Nếu không nghiêm trị tất sẽ khiến cho tướng sĩ cùng dân chúng khắp thiên hạ trong lòng rét lạnh, xin bệ hạ nghiêm trị Định Vương." Địa vị và danh tiếng trong triều của Liễu Thừa tướng vốn đang thịnh, tiên phong bước ra khỏi hàng khải tấu. Mấy đại thần tâm phúc khác của Mặc Cảnh Kỳ cũng rối rít bước ra khỏi hàng tán thành. Mặc Cảnh Kỳ đang muốn nói chuyện, đột nhiên có người bước ra khỏi hàng nói: "Hoàng thượng, không thể." Mặc Cảnh Kỳ giương mắt nhìn lại, quả nhiên là đại lão thần Thái học Tô Triết đã ngoài sáu mươi tuổi, bộ dạng đoan chính. Sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ trầm xuống, thản nhiên nói: "Tô các lão có ý kiến gì không?"

Tô Triết cung kính vái một cái, khải tấu: "Hoàng thượng, Định Quốc Vương phi lâm nạn, chắc lúc này Định Vương vô cùng thương tâm và đau lòng, chỉ có thể trấn an, không thể tạo áp lực."

Liễu Thừa tướng xoay người nhìn Tô Triết đùa cợt nói: "Chẳng lẽ bảy ngàn tướng sĩ kia chết vô ích rồi? Tô các lão cũng là người đọc sách, hẳn phải hiểu rõ vương tử phạm pháp tội như thứ dân chứ. Huống chi Định Vương cũng chỉ là thần tử của bệ hạ. Định Vương phi lâm nạn chúng ta đương nhiên phải bày tỏ tiếc thương sâu sắc, chẳng lẽ tính mạng Định Vương phi quan trọng, còn tính mạng bảy ngàn tướng sĩ kia chỉ là cỏ dại thôi sao?" Lời này nói ra thật chính nghĩa đường hoàng, nhưng có thể đứng đến vị trí này trong triều, sao có thể ngốc nghếch khờ dại như mấy tên mọt sách được? Vương tử phạm pháp tội như thứ dân sao? Nếu làm được như vậy…, ương ngạnh ngang ngược của Liễu gia nhiều ngày nay có phải đã sớm nên xét nhà diệt tộc rồi.

Tô Triết nhìn Liễu Thừa tướng, than nhẹ một tiếng lại tiếp tục hướng Mặc Cảnh Kỳ nói: "Thần xin Hoàng thượng nghĩ lại. Hiện giờ Đại Sở chiến loạn, lần này dung túng cho Định Vương điện hạ là bất công, nhưng hiện tại Đại Sở trăm triệu lần không thể không có Định Vương điện hạ, xin hoàng thượng thứ cho Định Vương điện hạ."

Liễu Thừa tướng hừ nhẹ một tiếng: "Không thể không có Định Vương điện hạ sao? Chẳng lẽ văn thần võ tướng toàn triều Đại Sở đều là giá áo túi cơm, Đại Sở không có Định Vương thì không được

sao?”

Tô Triết thản nhiên nói: “Lão phu cũng nghe nói quý phủ Liễu đại nhân cũng có một vị tướng quân. Chỉ không biết tiểu Liễu tướng quân có thể mang theo bao nhiêu binh lại có chiến tích gì? Có thể thay thế Định Vương bình định chiến loạn Tây Bắc hay không?”

Sắc mặt Liễu Thừa tướng nhất thời lúc trắng lúc xanh, Mặc Cảnh Kỳ nặng nề vỗ ngự án, cả giận nói: “Đủ rồi! Các ngươi coi đương triều là nơi để đấu võ mồm hay sao? Đều câm miệng cho trẫm! Truyền ý chỉ của trẫm, Định Vương Mặc Tu Nghiêu tự ý lộng hành lạm sát kẻ vô tội, là tội khi quân phạm thượng. Trẫm niệm chiến công tổ tiên, xá cho tử tội. Giáng tước vị thế tập Định Vương xuống thành Quận Vương, phạt bổng lộc ba năm!”

Lời vừa nói ra, đại điện đều im lặng, thật lâu mới có người kịp phản ứng, “Hoàng thượng xin nghĩ lại. . . . . .”

“Câm miệng! Ý trẫm đã quyết!”

Tin tức trong triều, rất nhanh đã truyền vào hậu cung. Hoa hoàng hậu vốn đang tiếp nhận triêu bái (vấn an) của cung phi cùng với mệnh phụ, nghe thấy tin tức mà cung nữ tâm phúc bên cạnh truyền đến cũng không nhịn được mà trước mắt tối sầm, thân hình lay động nhưng vẫn ngồi vững vàng được. Phất tay cho cung phi và mệnh phụ đang mờ mịt không hiểu chuyện gì lui ra ngoài, mới trầm giọng hỏi: “Chuyện này là thật?” Cung nữ thấp giọng bẩm báo:”Tin tức vừa mới truyền đến, ý chỉ hỏi tội của hoàng thượng lúc này hẳn đã rời kinh rồi.” Hoàng hậu vô lực ngã ngồi xuống ghế phượng, thấp giọng khẽ lẩm bẩm nói: “Hắn điên rồi. . . . . Định Vương phi. . . Định Vương phi. . .” Cung nữ nói: “Trong nhà cũng đã nhận được tin, Định Quốc Vương phi chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.”

Hoàng hậu nhớ tới cô gái nhu mì đã gặp mấy lần kia, nhìn như dịu dàng ôn thuận, nhưng luôn cho người ta cảm giác muốn thân cận và an tâm. Cô gái kia. . . trên chiến trường Tây Bắc khiến thiên hạ kinh diễm, rồi chỉ sau một khắc đã lại vụt tắt? Quả nhiên là. . . Ông trời đố kỵ hồng nhan. . . . . .

Hoàng hậu nhanh chóng lấy lại tâm trí, thu liễm thần sắc trên mặt

nói: “Ngươi tự mình xuất cung đi gặp phụ thân ta. Nói cho ông biết. . . Nói cho ông biết hết thảy lấy Hoa gia làm trọng, không cần cố kỵ Bản cung.”

Cung nữ do dự nhìn Hoàng hậu, Hoàng hậu khoát tay một cái: “Đi đi, phụ thân sẽ hiểu ý của Bản cung.” Cung nữ mặt đầy lo lắng cáo lui ra ngoài, Hoàng hậu lúc này mới dựa vào ghế phượng ghế thở dài, dung nhan xinh đẹp tràn đầy lo lắng cùng với bất đắc dĩ.

“Mẫu hậu. . . . . .” Công chúa Trường Nhạc bước chân nhỏ nhắn chạy vào điện , thấy thần sắc mẫu hậu mỏi mệt, lo lắng hỏi: “Mẫu hậu sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Hoàng hậu kéo công chúa Trường Nhạc vào trong ngực, vỗ nhè nhẹ lưng nàng dịu dàng nói: “Không có chuyện gì, không có việc gì . Con ngoan. . . Mẫu hậu sẽ vì con mà an bài hết thảy mọi chuyện . . . . .” Mặc dù Hoàng hậu không chịu nói rõ, nhưng trong lòng công chúa Trường Nhạc cũng biết nhất định đã xảy ra chuyện đại sự. Ngoan ngoãn tựa vào trong ngực hoàng hậu, nói: “Trường Nhạc cũng sẽ bảo vệ mẫu hậu , Trường Nhạc muốn mẫu hậu và Trường Nhạc cùng nhau bình an .”

“Con ngoan của ta. . .”

Thành Hồng Châu

Trong phủ Thái Thú, không khí không giống như mọi ngày. Không giống với lúc ở Tín Dương, Hồng Châu trừ mấy đạo quân ở cổng thành ra, tổn thất cơ hồ không đáng kể. Nhưng điều làm cho người ta run sợ lại chính là trận huyết chiến kéo dài một ngày một đêm trong thành kia, khiến cho lúc viện quân chạy tới thành Hồng Châu, vốn là ba vạn Mặc gia quân chỉ còn lại hơn một vạn, mà bảy vạn binh mã Tây Lăng lại cũng còn chưa tới ba vạn. Cả thành trì tràn đầy huyết tinh, mỗi một bước đi dưới chân cũng sẽ dính đầy máu đỏ. Thi thể rất nhanh đã được xử lý, đường phố và đất đai nhốm máu rất nhanh đã được thanh tẩy sạch sẽ. Bỏ đi mùi máu tanh nhàn nhạt còn vương trong không khí, hết thảy sẽ trở lại bộ dáng ban đầu. Nhưng trên cổng thành, trong phủ Thái Thú, nữ tử áo trắng luôn làm cho người ta thanh thản thoải mái đã không còn, mà một vị chủ nhân khác của

Mặc gia quân cũng đang hôn mê bất tỉnh.

Trong viện sâu nhất của phủ Thái Thú, Phượng Chi Dao phiền não ở trong phòng đi qua đi lại. Nhìn Trầm Dương đang ngồi bên giường bắt mạch phiền muộn hỏi: “Trầm tiên sinh, rốt cuộc khi nào Vương gia mới có thể tỉnh?” Hôm đó sau khi từ trên núi xuống tới, thân thể Mặc Tu Nghiêu vốn được coi là khỏe mạnh rốt cục cũng chịu không nổi mấy ngày lo lắng mệt mỏi cùng với đả kích bất ngờ này, liền phun ra mấy ngụm máu tươi rồi lập tức ngã xuống, từ đó đến giờ cũng không có tỉnh lại. Mà việc tìm kiếm Vương phi cũng không dám dừng lại, mỗi ngày Phượng Chi Dao phái ra gần vạn người dọc theo hạ lưu con sông kia, thậm chí còn lên cả thượng nguồn tìm kiếm khắp nơi. Nhưng đã qua bảy tám ngày, vẫn không có chút tin tức nào. Trong lòng Phượng Chi Dao cũng minh bạch, có lẽ thật sự không có hy vọng nào. Trầm Dương quay đầu lại nhìn hắn một cái, lắc đầu. Phượng Chi Dao tiến lên trước một phát bắt được ông: “Ngươi lắc đầu là có ý gì?”

Trầm Dương nói: ” Khi nào Vương gia mới có thể tỉnh, ta cũng không thể dự đoán được.” Phượng Chi Dao cười khan nói: “Có ý gì? Ngươi không phải định nói với ta rằng Vương gia không muốn sống đấy chứ?”

Trầm Dương lắc đầu nói: “Cái này cũng không phải. Nếu Vương gia thật sự muốn tìm cái chết, hắn cũng không xứng làm nhi tử của Mặc Lưu Danh. Ta muốn nói thân thể Vương gia căn bản không cho phép hắn tỉnh lại, cơ thể người vốn dĩ độc tố cũng không trừ được hết, lâu ngày dẫn đến hư nhược, lại thêm hôm nay đứng bên bờ vực nguy hiểm. Một khi Vương gia tỉnh lại, tất nhiên sẽ nổi giận, chuyện này. . . Không cần biết Vương gia có ý định gì, thân thể của người cũng sẽ hoàn toàn suy sụp.”

Phượng Chi Dao không để ý đến phong độ, tức giận gãi gãi đầu: “Vậy bây giờ phải làm sao chứ? Ba ngày nay thì đến hai ngày ta đều túc trực ở đây, mười ngày nửa tháng miễn cưỡng còn có thể được. Qua một đoạn thời gian dài mà Vương gia còn không tỉnh lại, chúng ta phải làm sao bây giờ? Mặc gia quân phải làm sao đây? Tây Bắc

phải thế nào?"

Trầm Dương liếc hắn một cái, mặt không đổi sắc nói: "Ta là đại phu. Những chuyện này ngươi hỏi ta ta biết hỏi ai?"

"Mặc Tu Nghiêu vẫn chưa tỉnh?" Hàn Minh Tích trầm mặt đi vào, nhìn lướt qua người trên giường hỏi.

Phượng Chi Dao cau mày nhìn hắn, "Hàn công tử, xin tự trọng."

Hàn Minh Tích cười lạnh một tiếng, "Tự trọng? Tự trọng cái rắm! Quân Duy đã xảy ra chuyện vậy mà hắn còn nằm trên giường giả chết? Mau tránh ra. . ." Phượng Chi Dao ngăn ở trước mặt hắn, trầm giọng nói: "Hàn công tử, ta nể ngươi ba phần là vì ngươi là bằng hữu của Vương phi, không nên không biết tốt xấu!" Hàn Minh Tích giận quá hóa cười, "Ngươi còn nhớ rõ nàng là Vương phi của các ngươi đấy. . . Thật là khó có được. Mặc Tu Nghiêu, ngươi còn sống thì mau bò dậy cho gia! Quân Duy gặp phải ngươi thật là bất hạnh tám đời đấy." Phượng Chi Dao còn muốn nói chuyện, lại bị Trầm Dương đứng một bên kéo lại, Trầm Dương lắc đầu, ý bảo Phượng Chi Dao yên lặng quan sát.

Hàn Minh Tích hừ nhẹ một tiếng, đi tới bên giường nhìn xuống nam nhân sắc mặt trắng bệch như tờ giấy đang nằm kia, nhìn sao cũng không vừa mắt. Nếu không phải vì nam nhân này, Quân Duy vẫn là một đại gia khuê tú sao phải lăn lộn trên chiến trường vào sinh ra tử chứ? Sao có thể ngay cả khi mang thai vẫn không thể an ổn mà tu dưỡng chứ? Hết thảy đều là do Mặc Tu Nghiêu vô năng!

"Ngươi cứ tiếp tục ngủ đi! Ngủ chết đi là xong. Thù của Quân Duy, bổn công tử sẽ báo. Hừ! Chết nhát, ngu ngốc, phế vật. . . . . ."

Phượng Chi Dao trợn mắt hốc mồm nhìn Hàn Minh Tích liên tiếp mắng mỏ Mặc Tu Nghiêu, đoán chừng nếu không đem hết những từ ngữ mắng chửi mà hắn biết ra mắng một lượt cũng sẽ không dừng lại . Sắc mặt Phượng Chi Dao co quắp tê liệt không biết làm gì cho đúng, trời ơi đất ơi, chỉ sợ từ khi Định Quốc Vương phủ thành lập đến giờ, chưa có ai mắng Định Quốc Vương gia như vậy đâu. Hình như đã trút hết lửa giận trong lòng mấy ngày nay xong, sắc mặt Hàn Minh Tích đã tốt hơn nhiều. Vứt ánh mắt ghét bỏ nhìn Mặc Tu Nghiêu

một cái rồi hừ nhẹ: “Ngươi còn muốn giả chết nữa sao, gia không rảnh mà hầu hạ ngươi!” Nói xong lại phẩy áo đi ra ngoài như một trận gió. Phượng Chi Dao trừng mắt, ánh mắt vẫn trống rỗng nhìn về phía Trầm Dương, Trầm Dương nhìn một chút người trên giường, lắc đầu xoay người rời đi.

Sáng sớm, Phượng Chi Dao nghe thấy đám thị vệ vô cùng lo lắng tìm Mặc Tu Nghiêu trong viện. Chuyện là, buổi sáng thị vệ hầu hạ Vương gia vừa vào cửa liền phát hiện, người đáng lẽ phải nằm trên giường hôn mê bất tỉnh lại không thấy đâu. Trên dưới có hơn trăm ám vệ thủ hộ, trong thành ngoài thành còn có mười mấy vạn Mặc gia quân bảo vệ xung quanh, Vương gia lại có thể vô thanh vô tức biến mất, điều này làm cho tất cả mọi người đều hoảng hốt đến luống cuống tay chân. Vọt vào trong sân, Phượng Chi Dao một cước đá văng cửa phòng vọt chạy vào, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây ngốc tại chỗ.

Vốn nghe nói Vương gia mất tích trong phòng, trên giường lẽ ra phải trống trơn. Vậy mà bên cạnh cửa sổ lại thấy một thân ảnh gầy gò cao ngất, càng khiến cho Phượng Chi Dao khiếp sợ chính là mái đầu người nọ lại xuất hiện những lọn tuyết trắng đến chói mắt “Vương. . . Vương gia?” Phục hồi lại tinh thần, Phượng Chi Dao hướng phía ngoài cửa quát, “Mau gọi Trầm tiên sinh tới đây!”

Khi Mặc Tu Nghiêu quay đầu lại, nhìn người trước mắt, Phượng Chi Dao chỉ cảm thấy đau xót. Những sợi tóc trắng như chỉ bạc tùy ý thả xuống bên cổ Mặc Tu Nghiêu, khiến cho dáng người vốn gầy gò càng thêm đơn bạc mà yếu ớt. Nhưng tinh thần của hắn dường như vô cùng tốt, hoàn toàn không giống như Trầm Dương lúc trước đã tiên đoán, có thể sẽ vì giận dữ thương tâm mà ngã quỵ. Theo như Phượng Chi Dao thấy, thân thể của hắn so với lúc trước khi Vương phi gặp chuyện không may tựa hồ không có nửa điểm suy yếu. Chẳng qua, cặp mắt vốn ôn nhuận ẩn giấu thờ ơ lạnh nhạt, lại nhiều hơn một tia sắc bén. Khiến cho Phượng Chi Dao không khỏi liên tưởng tới ánh đao, tựa hồ như phía sau cái bình tĩnh kia cất dấu nguy hiểm đến cực điểm. Một khi bỏ đi lớp vỏ bình tĩnh ấy. . . trong

lòng Phượng Chi Dao run lên, không còn dám nghĩ nữa, “Vương. . . Vương gia, người không có chuyện gì chứ?”

Mặc Tu Nghiêu khẽ nhếch khóe môi mỏng, nhưng Phượng Chi Dao cũng không thể cảm nhận được hắn đang cười. Chỉ nghe hắn lạnh nhạt hỏi: “Ta đã ngủ mấy ngày?”

Phượng Chi Dao khẽ run, “Chín ngày rồi.”

“Có tin tức của A Ly chưa?”

Phượng Chi Dao cúi đầu, trầm giọng nói: “Vương Phi. . . Hồng phúc tề thiên, nhất định sẽ gặp dữ hóa lành .”

“Vô ích thôi. . . . . .” Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói, “Hồng phúc tề thiên. . . Gặp dữ hóa lành? Bản vương không tin quỷ thần, không cầu ông trời. Nếu nàng chết, Bản vương sẽ biến thiên hạ này thành địa ngục, để cho non sông vạn dặm này làm vật tế nàng!”

Phượng Chi Dao hoàn toàn chấn động, cuối cùng thất bại lắc đầu. Nếu Mặc Tu Nghiêu điên cuồng, bi thống hoặc như đưa đám, hắn còn có thể nói cái gì đó để khuyên giải. Nhưng nam tử trước mắt bình tĩnh nói ra những lời làm lòng người kinh hãi như vậy, hắn lại không có bất kỳ lời nào, hắn không biết có thể nói cái gì, hoặc cũng có thể nói hắn không dám.

Trong phòng một mảnh trầm mặc, hồi lâu Mặc Tu Nghiêu mới nói: “Nói cho Bản vương một chút chuyện của A Ly.” Phượng Chi Dao không biết hắn muốn nghe điều gì, nhưng hắn lại càng không thể không nói, cho nên liền đem mọi chuyện sau khi Mặc Tu Nghiêu rời đi mà hắn có thể nhớ từ đầu đến đuôi nói một lượt. Cũng không thể tránh nhắc tới hài tử mới gần hai tháng kia, Phượng Chi Dao lặng lẽ nhìn nam tử tóc trắng kia một chút, lại thấy tay hắn nắm thật chặt bên cửa sổ, dung nhan tĩnh lặng nhìn không ra một tia gợn sóng.

Trầm Dương đeo hòm thuốc vội vã đi vào, Phượng Chi Dao lập tức ngừng miệng nhường lại vị trí lui ra ngoài. Trầm Dương nhìn người đứng bên cửa sổ cũng sửng sốt một chút, hiển nhiên là tình hình trước mắt không như ông đoán trước. Một đêm mà bạc hết cả tóc cũng không phải ông chưa từng gặp trong sách vở, nhưng chân chính thấy được lại là chuyện khác. Mặt khác, Trầm Dương cũng có

chút hiểu tại sao Mặc Tu Nghiêu có thể tỉnh nhanh như vậy lại còn có thể tự mình đứng lên, mà không phải thân thể càng suy yếu phải tĩnh dưỡng trên giường. Oán khí vì tức giận cùng bi thương kia cũng không giảm đi sau một thời gian mê man, cho nên lúc này mới có thể xuất hiện một đầu tóc trắng trước mắt. Nhưng rốt cuộc ông cũng có thể thở phào, chỉ cần tâm trạng và tính tình của Định Vương không quá mức bộc phát, tạm thời coi như an toàn . Chỉ cần có thời gian, ông luôn luôn có biện pháp tìm được dược vật hoàn toàn chữa khỏi cho vương gia. Nghĩ đến đây, lo lắng trong lòng Trầm Dương cũng buông xuống. Bước lên phía trước, trầm giọng nói: “Vương gia, xin người để cho tại hạ bắt mạch.”

Mặc Tu Nghiêu cũng không phản đối, tùy ý ngồi xuống một cái ghế cạnh cửa sổ. đặt cổ tay lên bàn. Trầm Dương tiến lên bắt mạch, có chút nghi ngờ đánh giá Mặc Tu Nghiêu một hồi lâu, cau mày nói: “Thân thể Vương gia. . . Tạm thời không có gì đáng ngại. Nhưng kính xin Vương gia không nên quá mức mệt nhọc, bảo trọng cho tốt.”

“Làm phiền Trầm tiên sinh rồi.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói.

Lần này, Trầm Dương cũng nhận thấy Mặc Tu Nghiêu có chút bất thường. Bình thường Mặc Tu Nghiêu không phải là bệnh nhân khó hầu hạ, nhưng tuyệt đối cũng không phải là kiểu người đại phu nói gì nghe đấy, bộ dáng thật tình nghe lọt dặn dò lúc này chẳng hiểu sao lại khiến ông có chút bất an.

“Vương gia mấy ngày nay. . . Hẳn là tinh thần không tốt. Tại hạ sẽ kê mấy đơn thuốc cho Vương gia hồi phục.”

“Bản vương biết rồi.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói, suy nghĩ một chút, lại nhìn qua tóc trắng trên bả vai rồi nói: “Vậy kính xin Trầm tiên sinh chuẩn bị cho Bản vương chút nước thuốc để che giấu màu tóc này.”

Trầm Dương sửng sốt, gật đầu nói: “Thuộc hạ tuân lệnh.”

“Khởi bẩm Vương gia, kinh thành phái người tới.” Ngoài cửa, thị vệ bẩm báo.

Mặc Tu Nghiêu hạ mắt, khóe miệng câu lên một nụ cười lạnh nhạt, “Cho hắn đi vào.”

Chương 173: Một đạo thánh chỉ gây nên sóng gió

"Hạ quan Lại Bộ Thị Lang Liễu Tùng Vân tham kiếm Định Vương điện hạ."

Lần này, sứ giả tới truyền chỉ rõ ràng không giống như vị đại nhân xui xẻo lần trước. Chỉ nhìn qua khí thế phô trương kia cũng thấy được hai người này vốn hoàn toàn không cùng cấp bậc. Một Lại Bộ Thị Lang xuất thân Liễu gia, theo sau còn có mấy võ tướng. Còn chưa nói đến ba nghìn tinh binh cùng mấy trăm thị vệ cùng đi theo đang bị ngăn ở ngoài thành. Phượng Chi Dao đứng ở một bên nhếch miệng, đáy mắt hiện lên nụ cười trào phúng. Mặc Cảnh Kỳ có ý gì? Ngồi trên ghế, tuy sắc mặt Mặc Tu Nghiêu vẫn có chút tái nhợt, nhưng cũng không nhìn ra cho tới trước hôm nay hắn vẫn còn nằm trên giường bất tỉnh nhân sự. Một đầu tóc trắng sớm đã được nước thuốc của Trầm Dương làm cho đen nhánh trở lại. Hơn nữa nhìn dung nhan tuấn nhã đang mỉm cười thản nhiên kia, Mặc Tu Nghiêu thật sự một chút cũng không giống như ái thê vừa mới mất tích dưới vách đá. Liễu Tùng Vân nhìn Định Vương đang ngồi, khẽ nhíu nhíu mày, trong lòng bởi vì bộ dáng ngoài dự kiến của Định Vương lúc này mà nhiều thêm hai phần thấp thỏm. Vì vậy, cho dù hắn mang theo ý chỉ khiển trách Mặc Tu Nghiêu đến, nhưng cũng vẫn cung kính tiến lên thỉnh an như trước.

"Liễu đại nhân miễn lễ." Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh cười nói, phất tay chỉ chỗ ngồi bên cạnh cười nói: "Liễu đại nhân mời ngồi."

Liễu Tùng Vân hơi cẩn trọng nhìn Mặc Tu Nghiêu, lại nhận ra trong ánh mắt sâu thẳm của đối phương ngoại trừ bình tĩnh cũng không nhìn ra cảm xúc nào khác, chỉ đành phải đứng dậy tạ ơn, ngồi xuống một bên dưới tay Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu quét mắt nhìn Phượng Chi Dao, Phượng Chi Dao hiểu rõ cười một tiếng, ngồi

xuống đối diện Liễu Tùng Vân. Không lâu sau, mấy vị tướng quân đóng tại thành Hồng Châu cũng vội vã trình diện, ngồi xuống phía dưới, Liễu Tùng Vân nhìn tình hình trước mắt, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc. Mặc Tu Nghiêu nhàn nhã đặt chén trà xuống, hướng Liễu Tùng Vân cười nói: "Liễu đại nhân, gần đây thân thể Bản vương hơi khó chịu, không thể tự mình đến cổng thành nghênh đón sứ giả của Thánh thượng, kính xin thứ tội." Nhìn Mặc Tu Nghiêu cười đến hào ái dễ gần như thế, Liễu Tùng Vân càng cảm thấy dựng tóc gáy. Vội vàng cười nói theo: "Vương gia cứ nói quá, chuyện của Vương phi. . . Vương phi chính là nữ tử kỳ tài thế gian độc nhất vô nhị, cát nhân sẽ có cát tướng (người hiền sẽ gặp chuyện lành). Kính xin Vương gia bớt thương tâm."

Mặc Tu Nghiêu dừng lại một chút, nhanh chóng cười rộ lên, gật đầu nói: "Liễu đại nhân nói rất đúng, A Ly của Bản vương là nữ tử độc nhất vô nhị trên thế gian." Phượng Chi Dao cũng thoải mái cười khen ngợi Vương phi của bọn họ hiền đức như thế nào, tài mạo song toàn như thế nào, suất lĩnh Mặc gia quân tiêu diệt đại quân Tây Lăng, mưu lược vô song như thế nào. Khiến cho Liễu Tùng Vân cũng chỉ có thể cười hùa theo không ngừng ca ngợi công đức của Diệp Ly, trong lúc nhất thời cũng không biết nên mở miệng nói chuyện chính sự như thế nào. May mắn là Mặc Tu Nghiêu cũng không định ngồi chỗ này nghe người ta không ngừng khen ngợi Vương phi của mình, vào lúc Liễu Tùng Vân đang không biết tiếp tục mở lời thế nào, thong thả chuyển đề tài, "Bản vương nhớ được Liễu đại nhân là trưởng tôn của Liễu Thừa tướng đúng không? Gần đây Liễu Thừa tướng thế nào?"

Liễu Tùng Vân thận trọng đáp: "Ông nội vẫn khoẻ mạnh, cũng thường xuyên nhắc đến Vương gia vất vả cực nhọc chinh chiến bên ngoài."

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt cười nói: "Bản vương khi còn nhỏ cũng nhận nhiều chỉ bảo của Liễu tướng, lão thừa tướng khoẻ mạnh thì Bản vương cũng rất vui mừng. Đúng rồi, có thể khiến hoàng thượng phái ra Liễu đại nhân gia chủ tương lai của Liễu gia, nhất định là có

chuyện trọng yếu. Hi vọng Bản vương không có làm chậm trễ công sự của Liễu đại nhân?"

Liễu Tùng Vân liên tục nói không dám, chỉ là trong lòng khẽ than khổ. Không khí hòa hảo lúc này thật sự khiến cho hắn có chút không biết làm sao lấy ra ý chỉ của hoàng thượng, nếu không phải Mặc Tu Nghiêu chủ động muốn hỏi, còn không biết kéo dài đến khi nào hắn mới có thể tìm được cơ hội tuyên chỉ. Hắn dĩ nhiên cũng có thể lớn lối tuyên chỉ ngay từ lúc bắt đầu, nhưng Liễu Tùng Vân hắn dù gì cũng là trưởng tôn của Liễu gia, từ nhỏ đã được coi là gia chủ tương lai mà bồi dưỡng, không phải một kẻ tầm thường có thể so sánh . Nếu nói lúc trước Vương Kính Xuyên không có chuyện gì mà chết đi thì Liễu Tùng Vân tuyệt đối không tin . Hắn hiểu rõ tính cách cùng cách làm của Vương Kính Xuyên, vì vậy hắn căn bản không muốn tới lại càng trở nên dè dặt cẩn trọng, không dám ở trước mặt Định Vương lộ ra chút đắc ý nào.

Đứng dậy, Liễu Tùng Vân chắp tay hướng về phía Mặc Tu Nghiêu nói: "Hạ quan quả thật mang theo ý chỉ của Hoàng thượng đến đây, xin Định Vương điện hạ tiếp chỉ?"

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười đáp lại, nhưng cả người vẫn dựa vào sau ghế không hề có ý định di chuyển. Đừng nói là đứng dậy quỳ đón, ngay cả nhúc nhích ngồi thẳng người lên bày ra ý tứ cung kính cũng không có. Không chỉ Mặc Tu Nghiêu, mà cả tướng lãnh đang ngồi phía dưới cũng không thèm tỏ vẻ. Liễu Tùng Vân kéo kéo khóe miệng, chỉ làm như không thấy. Hắn là tới tuyên chỉ , không phải tới duy trì uy nghiêm của Hoàng thượng. Chỉ cần có thể sống sót trở lại kinh thành, rồi đến trước thánh giá cáo trạng là được, nhưng điều kiện tiên quyết là sau khi hắn tuyên đọc xong thánh chỉ còn có thể còn mạng trở về. Quay đầu lại nhận lấy thánh chỉ màu vàng trong hộp gấm từ tay hạ nhận, mở ra, Liễu Tùng Vân hắng giọng thì thầm: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Định Vương Mặc Tu Nghiêu tự ý động hình phạt riêng, lạm sát kẻ vô tội, khi quân phạm thượng. Trẫm niệm đến chiến công của tổ tiên, xá đi tử tội. Phế bỏ tước vị thế tập Định Vương, giáng xuống Quận Vương, phạt bổng

lộc ba năm!”

Trong đại sảnh hoàn toàn yên lặng, Liễu Tùng Vân cảm giác được ánh mắt người xung quanh dừng lại trên người mình có chút bất thiện, thánh chỉ vẫn nắm trong tay mơ hồ có vết mồ hôi. Cố gắng giữ cho vẻ mặt bình tĩnh thong dong, Liễu Tùng Vân thu đạo thánh chỉ bằng tơ lụa vàng chói lại, tiến lên phía trước nói: “Vương gia, xin tiếp chỉ.”

Mặc Tu Nghiêu nhẹ nhàng vung tay áo, nhận lấy thánh chỉ màu vàng về tay. Mặc Tu Nghiêu mở ra, nhìn bút tích quen thuộc một chút, tuấn mâu khẽ nheo lại. Tựa hồ trầm tư một lúc lâu, nụ cười trên miệng càng rõ cũng càng thêm lạnh lẽo. Khiến cho Phượng Chi Dao tận lực muốn nhét mình vào trong ghế, hoà làm một với cái ghế, các tướng lĩnh còn lại cũng đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, làm như cái gì cũng không nhìn thấy.

“Giáng xuống. . .Quận Vương, phạt bổng lộc ba năm?” Chỉ nghe thấy giọng nói của Mặc Tu Nghiêu khe khẽ vang lên trong đại sảnh, phảng phất mang theo một nụ cười cổ quái “Thứ hoàng thượng muốn, đúng là những thứ này sao? Hả?”

Trong lòng Liễu Tùng Vân đổ một trận mồ hôi, cung kính nói: “Khởi bẩm Vương gia, Hoàng thượng cũng không có ý gì khác. Chẳng qua. . . Chuyện lần này Hoàng thượng muốn cho người trong thiên hạ một cái công đạo.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười nói: “Chẳng lẽ Hoàng thượng cũng chưa từng nhắc tới, ví dụ như binh quyền Mặc gia quân. . . Định Quốc Vương phủ… à không. . . thuộc hạ cùng sản nghiệp Định Quận Vương phủ hay sao?”

Trong lòng Liễu Tùng Vân nhảy nhót, Hoàng thượng quả thật đã đề cập tới những chuyện này, hơn nữa còn ám hiệu hắn tốt nhất có thể từ tay Định Vương lấy lại những thứ này, thậm chí còn hứa nếu làm được nhất định sẽ cho hắn tấn chức Lại bộ Thượng Thư. Nhưng căn bản trong lòng Liễu Tùng Vân từ đầu tới giờ cũng không có ý định cùng Định Vương nhắc tới mấy vấn đề này. So với chức Thượng thư mà hắn sớm muộn gì cũng có được, hiển nhiên không

chọc giận Định Vương, còn sống trở về quan trọng hơn rồi. Mặc dù Liễu gia cho tới bây giờ luôn thần phục Hoàng thượng, nhưng trong tính toán của Liễu Tùng Vân, làm việc không tốt hướng hoàng đế thỉnh tội còn hơn là chọc giận Định Vương. Cười to một cái, Liễu Tùng Vân nói: "Cái này. . . Trong ý chỉ của Hoàng thượng cũng không có nói tới, hạ quan không dám tự tiện hiểu sai thánh ý. Nói vậy trong lòng Hoàng thượng hẳn tự có tính toán."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, đồng ý nói: "Liễu đại nhân nói rất đúng. Theo lý thuyết. . . chiếu thư hạ tước Hoàng thượng cũng đã ban xuống rồi, chúng ta làm thần tử nên thức thời mà nộp những thứ đó ra trước. Chẳng qua là bất đắc dĩ. . .Đồ trong tay Bổn vương thật sự là. . . Không có cách nào tùy ý giao ra được. Còn có. . . Cái phong hào Định Vương này là có thể trả lại cho Hoàng thượng. Làm phiền Liễu đại nhân trở về nói một tiếng với hoàng thượng, Thân vương hay Quận Vương hay cái gì đi nữa thì Bản vương cũng không màng. Chỉ cần giữ lại Mặc gia quân cùng với tổ nghiệp Mặc gia, có bỏ đi tất cả tước vị của Bổn vương cũng không sao. Được chứ?"

Mặt Liễu Tùng Vân liền biến sắc, ý tứ trong lời nói của Mặc Tu Nghiêu hắn tự nhiên hiểu rõ. Mặc Tu Nghiêu căn bản không để ý xem hắn đến cùng có còn là Định Vương hay không, cho dù hắn chỉ là bách tính bình thường thì Mặc gia quân vẫn chỉ nghe theo một người là Mặc Tu Nghiêu, sản nghiệp Định Vương phủ vẫn chỉ có một mình Mặc Tu Nghiêu có thể điều hành. Cái gọi là Định Vương vị, cũng chỉ là hư danh thôi. Nếu như Mặc Tu Nghiêu muốn, hắn nghĩ tự mình lập vương đô cũng là chuyện có thể.

"Vương gia bớt giận, Hoàng thượng cũng không có ý đó. . . . ."

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, "Không có ý đó, như vậy xin hỏi Liễu đại nhân, Hồng Nhạn quan sáu mươi dặm ngoài thành Nhữ Dương, âm thầm triệu tập sáu mươi vạn đại quân là có chuyện gì? Nam Phương Mặc Cảnh lê, Nam Chiếu, cùng đại quân Tây Lăng không chút trở ngại cùng nhau tiến đến Tây Bắc lại là chuyện gì xảy ra?"

"Chuyện này. . . Chuyện này. . . Hạ quan không biết, xin Vương

gia thứ tội.” Liễu Tùng Vân kinh hãi, không nghĩ tới những chuyện âm thầm bí mật điều động binh mã này, Định Vương lại biết đến nhất thanh nhị sở. Hơn nữa ngay cả nhân số cụ thể cũng biết rõ ràng. Nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, Mặc Tu Nghiêu tỏ vẻ áy náy trấn an: “Liễu đại nhân yên tâm, Bản vương đảm bảo lần này ngươi sẽ bình an trở về . Nhân tiện phiền ngươi trở về nói cho Mộc Dương hầu một tiếng. . . Lão ta có hai nhi tử ngoan, đáng tiếc lại bị lão làm hỏng. Thấy Mộc Dương (thế tử Mộc Dương hầu) là một hiếu tử, Bản vương để ngươi và Mộc Dương trở về. Về phần Mộc Dương hầu. . . Để cho lão ở thành Nhữ Dương chờ, tính mạng của lão, Bản vương muốn định rồi!”

“Vương gia. . .” Liễu Tùng Vân không biết mình còn có thể nói gì. Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Dĩ nhiên. . . Điều kiện tiên quyết là khi Liễu đại nhân chạy trở về mà Mộc Dương hầu vẫn còn sống.”

“Vương gia là có ý gì?” Liễu Tùng Vân cứng ngắc hỏi.

Mặc Tu Nghiêu nghiêng đầu mỉm cười : “Trên dưới Mặc gia quân đều đồng lòng muốn bắt kẻ đã làm hại ái phi của Bản vương, Chủ mẫu của bọn họ mất tích, tìm ra kẻ chủ mưu vì ái phi của ta báo thù, Bản vương cũng rất cảm động, cũng không cự tuyệt lòng trung thành của các tướng sĩ, Liễu đại nhân ngươi nói có đúng không?”

Sắc mặt Liễu Tùng Vân đại biến, trong lòng thầm hít một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy tâm can bi thống. Mới vừa rồi lúc hắn vào thành quả thật có thấy được chuyện điều động binh mã, nhưng hắn cho rằng đây là vì đề phòng viện binh Tây Lăng cùng với quan nội liên hệ được với liên quân tam phương. Thế nhưng cũng không nghĩ tới Định Vương lại muốn đi công chiếm Nhữ Dương , “Vương gia nghĩ lại! Hôm nay Đại Sở binh loạn nổi lên bốn phía, kính xin Vương gia lấy giang sơn Đại Sở làm trọng.”

Khóe mắt Mặc Tu Nghiêu khẽ nhếch, tựa như đùa cợt, tựa như khó hiểu nhìn hắn nói: “Giang sơn làm trọng? Là cái của gì vậy?”

Liễu Tùng Vân suýt nữa thì phun ra một câu chửi. Định Quốc Vương gia đời đời thủ hộ Đại Sở, từ trong miệng lại nói ra một câu như vậy, thật sự không thể không khiến cho người khác khí huyết sôi

trào. Bên cạnh, Phượng Chi Dao không nhịn được nhếch mép, lại vội vàng nhịn xuống. Vương gia học theo Vương Phi à? Đây rõ ràng là phong cách của Vương Phi, thỉnh thoảng vẫn nói những câu như vậy. Lại nhớ đến người lúc này không rõ sống chết, khóe môi vốn nhếch lên lại u ám dần dần hạ xuống.

Liễu Tùng Vân trầm giọng nói: "Vương gia, Định Quốc Vương phủ muôn đời thủ hộ Đại Sở, Vương gia không thể vì cảm xúc nhất thời mà phá hủy Định Quốc Vương phủ cũng như phá hủy giang sơn Đại Sở."

Mặc Tu Nghiêu không thèm để ý bưng trà hỏi: "À? Giang sơn Đại Sở? Đây không phải là chuyện của Mặc Cảnh Kỳ sao? Về phần Định Quốc Vương phủ thủ hộ Đại Sở. . . Bản vương bây giờ không phải là Định Quốc Vương gia mà là Định Quận Vương. Nói không chừng qua hai ngày nữa liền thành bá tánh dân chúng bình thường rồi." Liễu Tùng Vân vốn còn muốn cố gắng khuyên đến hết nước hết cái, nhưng cái chính là người ta lại không thèm hợp tác. Cuối cùng, Liễu Tùng Vân chỉ có thể bất đắc dĩ mang người cáo lui. Hắn phải lập tức trở về kinh đem tin tức này bẩm báo lên hoàng thượng.

Nhìn bóng dáng Liễu Tùng Vân vội vã rời đi, Mặc Tu Nghiêu cũng không ngăn cản. Cúi đầu nhìn thánh chỉ trong tay, hừ nhẹ một tiếng liền phủi tay ném mảnh tơ lụa vàng chói tới một góc khác trong đại sảnh. Phượng Chi Dao đứng dậy cười nói: "Vương gia cho dù nhìn không thuận mắt, cũng không nhất thiết phải vứt đi đâu. Ý chỉ kia là viết trên tơ lụa tốt nhất đấy, lại được thợ nhuộm tốt nhất mất công làm nên, người bình thường cả đời cũng đừng mong sờ tay một cái." Mặc Tu Nghiêu gật đầu, đồng ý nói: "Có đạo lý, vậy thì mang ra treo ở cổng thành, để cho dân chúng đi qua có thể nhìn cho đã mắt?"

Phượng Chi Dao nhặt mảnh tơ lụa trên mặt đất, nhìn Mặc Tu Nghiêu hỏi: "Vương gia, chúng ta cứ để cho Liễu Tùng Vân và Mộc Dương đi như vậy sao?" Các tướng lĩnh cũng đều rối rít nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu, hiển nhiên bọn họ đối với quyết định này còn có nghi ngờ. Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Để chứ, tại sao lại không tha? Liễu Tùng Vân người này. . . thông minh hơn phụ thân và ông nội của

hắn, hắn đã xuống nước nhún nhường rồi, nếu Bản vương còn hạ thủ với hắn, chẳng phải là làm cho người ta cảm thấy Bản vương lòng dạ hẹp hòi?" Dĩ nhiên, Liễu Tùng Vân cũng có dã tâm hơn so với phụ thân và ông nội của hắn. Mặc Cảnh Kỳ nuôi được một thần tử co được dãn được như vậy, sau lưng còn có một đại gia tộc chống lưng. Bản vương cũng muốn nhìn một chút, giờ đã không có Định Quốc Vương phủ, bọn họ làm nên một thiên cổ giai thoại quân thần hòa hợp như thế nào?

"Mộc Dương kia. . . . . ." Nhắc tới Mộc Dương, Phượng Chi Dao liền không nhịn được nghiến răng nghiến lợi. Cũng không phải bản thân hắn kia có thành kiến gì với Mộc Dương, mà là phụ thân của Mộc Dương – Mộc Dương hầu. Lần này Vương phi bị binh mã Đại Sở đuổi giết mặc dù không phải do Mộc Dương hầu tự mình lãnh binh, nhưng lại là do Mộc Dương hầu chỉ huy đấy. Giống như lúc trước, toàn bộ ý chỉ mà Mộc Dương hầu nhận được từ Mặc Cảnh Kỳ, cái gì bọn họ cũng biết rõ. Dưới tình hình như thế, cho dù có giết Mộc Dương cũng là chuyện thuận lý thành chương. Cho nên Phượng Chi Dao hoàn toàn không hiểu vì sao Vương gia lại muốn thả Mộc Dương lại cho Mộc Dương hầu.

Trong mắt Mặc Tu Nghiêu xẹt qua một tia lạnh lẽo, thản nhiên nói: " Đối với Bổn vương thì Mộc Dương này vẫn còn tác dụng, còn Mộc Dương hầu. . . Ngươi nhắc mọi người cẩn thận một chút, đừng để lão ta chết trên chiến trường."

Thấy được trong lòng Mặc Tu Nghiêu đã tự có tính toán , mặc dù không rõ là tính toán gì, Phượng Chi Dao cũng không hỏi thêm nữa. Chẳng qua vô tình ngẩng đầu nhìn đến Mặc Tu Nghiêu, lại thấy trong mắt hắn lóe lên một tia tàn nhẫn, Phượng Chi Dao yên lặng thay Mộc Dương hầu mặc niệm, bị Vương gia để mắt tới thì xem ra, chết trên chiến trường mới là kết cục tốt nhất cho Mộc Dương hầu.

Mặc Tu Nghiêu đứng dậy, nụ cười thản nhiên trên mặt biến thành thần sắc nghiêm nghị và tao nhã. Các tướng lĩnh đang ngồi lập tức không hẹn mà cùng đứng dậy, cung kính nghe Vương gia phân phó.

Mặc Tu Nghiêu đưa mắt xa xăm nhìn về phía bầu trời bao la xanh

thẳm phía ngoài đại sảnh, giọng nói trống rỗng mà nghiêm nghị, “Hiệu lệnh toàn quân. . . Tất cả các lộ đang cùng giao chiến với Nam Chiếu, Tây Lăng, toàn bộ rút lui. Hướng tới thành Nhữ Dương. Lấy Hồng Nhạn quan làm ranh giới, trong vòng mười ngày, Bản vương muốn nhìn thấy tất cả Mặc gia quân toàn bộ tụ lại!”

“Tuân lệnh, Vương gia.” Mọi người cùng kêu lên lĩnh mệnh, đối với cái quyết định này không hề có ý chất vấn. Phượng Chi Dao bước ra khỏi hàng hỏi: “Vương gia. . . quân triều đình đang đóng nhiều ở Nhữ Dương như vậy. . .”

“Toàn bộ đuổi, người không phục, giết!”

Chương 174: Từ gia bái khách

Đại Sở, Cảnh Đế tháng mười năm thứ mười hai, liên tục nhận được tin tức Định Quốc Vương phi đại thắng Trấn Nam Vương Tây Lăng, cùng với tin dữ của Định Quốc Vương phi. Cuối tháng, vốn là Mặc gia quân ở các nơi cùng liên quân Tây Lăng, Nam Chiếu,Lê Vương giao chiến lại lặng lẽ rút lui, khiến cho liên quân tam phương phải trợn mắt há mồm, do dự không biết là bẫy rập hay Mặc gia quân thật sự rút lui. Cho đến khi thật sự xác định toàn bộ Mặc gia quân đã rút lui ra khỏi chiến trường, Liên quân tam phương mừng như điên, không hề do dự mà đánh về phía đất đai giàu có của Đại Sở. Ngay cả Tây Lăng bị đánh bại ở Tây Bắc cũng không tiếc lần nữa tăng viện binh tấn công Đông Sở, nhưng lần này bọn họ rất thức thời tránh đi vùng Tây Bắc đã bị vài chục vạn Mặc gia quân hoàn toàn khống chế, mà đi theo đường vòng phía nam nhập quan sau đó tiến lên phương bắc. Đồng thời, lúc này biên cảnh phương bắc, đại quân Bắc Nhung cũng bắt đầu lục đục dục động. Nếu không phải vì mùa đông không thích hợp khai chiến, còn có muốn quan sát thái độ của Mặc gia quân, chỉ sợ Đại Sở phương nam khói thuốc súng chưa tắt, chiến sự phương bắc đã lại nổi lên.

Đối với chuyện lần này, Hoàng đế tất nhiên là giận dữ. Ngày đó liền xuống một đạo thánh chỉ chiếu cáo thiên hạ: Định Quận Vương Mặc Tu Nghiêu không những không biết hối cải mà trong lòng còn sinh oán hận. Tự tiện rút quân, không để ý đến giang sơn Đại Sở. Tước bỏ tước vị, thu lại binh quyền, áp tải về kinh thành xử trí. Đối với ý chỉ này mà nói, Mặc Tu Nghiêu cũng chỉ cười nhạt một tiếng, tiện tay vò thành một cục không biết ném tới góc nào. Mười vạn tinh binh Mặc gia quân nghe theo mệnh lệnh của Vương gia, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai di chuyển về tất cả các thành trì trong vòng Hồng Nhạn quan. Tướng sĩ Đại Sở đóng ở các thành trì này tự

nhiên không dám chắp tay dâng thành trì cho người ta, mạnh mẽ phản kháng. Đại Sở, chiến sự Tây Bắc kéo dài từ quan ngoại cho đến quan nội, chẳng qua lần trước Mặc gia quân thủ hộ Đại Sở giao đấu cùng đại quân Tây Lăng xâm lược, còn lần này, đã biến thành giao chiến với binh mã Đại Sở. Mặc Cảnh Kỳ liên tiếp hạ mấy đạo ý chỉ trách cứ Mặc Tu Nghiêu khi quân phạm thượng, phản quốc mưu nghịch vân vân. Trong lúc nhất thời thiên hạ xôn xao cả lên, một bóng người đang đứng bên vách đá Vân Sơn, phía dưới là vách đá thăm thẳm, một màn xoáy nước dữ dội, ánh mắt xa xăm nhìn về phía cánh đồng bát ngát hư vô. Cái hướng kia chính là nơi chiến hỏa bay tán loạn, tinh phong huyết vũ. Sau đó tròng mắt bình tĩnh kia cũng không mang nửa điểm đồng tình hay thương hại.

"Vương gia."

Từ Thanh Trạch và Phượng Chi Dao đi ra từ rừng cây, làm lễ ra mắt với nam nhân đang đứng ở bên vách núi nhìn đến xuất thần. Mặc Tu Nghiêu quay đầu lại, khi nhìn thấy Từ Thanh Trạch thì ánh mắt khẽ hoảng hốt hỏi: "Thanh Trạch. . . Có tin tức gì của A Ly không?" Gương mặt tuấn tú mang theo băng lãnh cùng nghiêm trang của Từ Thanh Trạch hiện lên một tia ảm đạm, thấp giọng nói: "Tạm thời còn không có. . . . . ."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, không có chút bất ngờ, chẳng qua chỉ nói: "Tiếp tục tìm, cực khổ ngươi rồi." Diệp Ly rơi xuống vực đã một tháng, nhưng bọn họ ai cũng không buông tha việc tìm kiếm. Lúc trước sau khi hai đạo quân chịu trách nhiệm mang binh khắp nơi tìm kiếm Diệp Ly bị Mặc Tu Nghiêu trừng phạt, Từ Thanh Trạch buông chuyện cần xử lý trong tay xuống, chủ động nhận lấy trách nhiệm này. Mà bọn họ cũng đều biết, Từ Thanh Trạch tuyệt đối sẽ không để xảy ra sơ sót gì trong việc tìm kiếm Diệp Ly, chẳng qua Diệp Ly hẳn là. . . Lúc trước, bọn họ ai cũng không muốn tin tưởng hay thừa nhận sự thật này thôi.

Phượng Chi Dao trầm giọng nói: "Vương gia, mấy ngày nay Mặc Cảnh Kỳ liên tục phát ý chỉ bôi xấu danh dự của Vương gia, chúng ta chẳng lẽ lại không làm gì?"

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Năm nay cứ nắm giữ Hồng Nhạn quan đã, chuyện khác cái gì cũng không cần làm.”

“Nhưng mà. . .” Phượng Chi Dao không đồng ý nói: “Vì thế mà, trong mắt dân chúng, danh dự của Vương gia và Định Vương phủ thật sự bị ảnh hưởng. Mới vừa rồi tin tức ám vệ truyền đến, trong kinh thành có rất nhiều dân chúng hình như đã bị chiếu thư của Mặc Cảnh Kỳ mê hoặc, có thành kiến rất lớn với Vương gia và Mặc gia quân.”

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, nói: “Vậy thì thế nào? Cách nhìn của dân chúng. . . cũng chỉ là công cụ để kẻ cầm quyền tùy ý điều khiển thôi. Mặc Cảnh Kỳ không phải trước nay vẫn cho rằng Định Quốc Vương phủ ngáng đường khiến hắn không thể trở thành một vị vua vĩ đại kiệt xuất, tài trí mưu lược hay sao. Hiện tại, Bản vương cho hắn cơ hội, không còn Định Quốc Vương phủ hay Mặc gia quân trở ngại, xem hắn làm thế nào mà xoay chuyển tình thế, hoàn thành bá nghiệp vĩ đại của bản thân!”

Phượng Chi Dao khẽ cau mày nói: “Vương gia, vậy chúng ta. . . . . ”

Mặc Tu Nghiêu giương khóe môi cười nhạt, “Mặc gia quân. . . Tạm thời dừng bước tại Hồng Nhạn quan. Đầu xuân năm sau. . . Đưa binh tiến về phía Tây. Phượng Tam, Bản vương phải khiến cho cái thiên hạ này. . . Loạn thành một đoàn. Bọn họ không phải thích đánh sao? Vậy thì ai cũng đừng mong được nhàn rỗi!”

Trong lòng Phượng Chi Dao run lên, bỗng dưng nhớ tới sáng sớm hôm đó, nam nhân trước mặt với một đầu tóc trắng lạnh nhạt nói ra. Hắn thật lòng muốn kéo thiên hạ này vào trong loạn chiến, lấy non sông để tế. . . Cô gái dịu dàng ôn nhuận kia rời đi, chỉ sợ đã trở thành vết thương vĩnh viễn không bao giờ khép miệng trong lòng Vương gia.

Suốt mùa đông Cảnh Đế năm thứ mười hai, Mặc gia quân chiếm cứ Hồng Nhạn quan, đuổi tất cả quân đội Đại Sở đóng tại Hồng Nhạn quan, kẻ phản kháng giết không tha. Cảnh Đế mùa xuân năm thứ mười ba, thiết kỵ Bắc Nhung ở biên cảnh Đại Sở cũng bắt đầu rục

rịch vọng động. Sau đó, Mặc Tu Nghiêu lúc này ở tại thành Nhữ Dương vốn hoàn toàn không có phản ứng, lại xuống một đạo mệnh lệnh khác. Lệnh cho Lữ Cận Hiền, Trương Khởi Lan mang chức nguyên soái, theo hai hướng trái phải lãnh hai mươi vạn binh mã tiến công vào biên cảnh Tây Lăng. Tin tức kia, dường như là một tín hiệu cho các lộ nhân mã. Đầu tháng hai, ba mươi vạn thiết kỵ Bắc Nhung chính thức đặt chân qua biên giới Đại Sở, Nam Chiếu lại lần nữa tăng thêm hai mươi vạn viện binh áp sát Đại Sở, quốc nội Tây Lăng vì quyết định này của Mặc gia quân mà lần nữa náo loạn. Nhưng Tây Lăng dù sao cũng là cường quốc gần như có thể sánh vai cùng Đại Sở. Lập tức, Trấn Nam Vương hạ lệnh tăng thêm năm mươi vạn binh mã biên quan, đồng thời thế tử Trấn Nam Vương Lôi Đằng Phong vốn dĩ đóng quân tại biên giới Đại Sở cũng không có ý định thối lui khỏi Đại Sở. Hiển nhiên còn không muốn buông tha cho lợi ích đã tới tay Đại Sở kia. Dường như chỉ trong thời gian thật ngắn, thiên hạ thật sự rối loạn.

Ngay lúc đó, mọi người ở trong cục diện rối loạn này khó có thể nhìn rõ được, cho đến vô số năm sau khi đoạn lịch sử này đã phủ bụi trong sử sách, nhiều sử học gia mới giật mình phát hiện, từng biến chuyển ngay lúc đó tựa hồ cùng quyết định xua binh Tây Lăng có liên quan đến nam tử kia. Mà mọi người cũng phát hiện, hết thảy những biến hóa nghiêng trời lệch đất này dường như là bắt đầu từ bảy ngàn tướng sĩ bỏ mạng dưới chân núi kia. Cùng một ngày này trên ngọn núi đó, Định Quốc Vương phi từng tự mình dẫn hai mươi vạn Mặc gia quân toàn diệt đại quân Tây Lăng đồng thời cản trở ba mươi vạn viện binh Tây Lăng cũng rơi xuống vực mất tích. Văn nhân mặc khách mỗi lần đi qua nơi này ngâm thơ làm phú, cũng lưu lại các loại phỏng đoán của mình. Dân gian cũng lưu truyền vô số truyền thuyết vừa kinh diễm vừa lãng mạn. Thậm chí, họ còn liệt Định Quốc Vương phi vào hàng ngũ mười hai hồng nhan họa thủy, cũng khiến cho Định Vương phi Diệp Ly trở thành người duy nhất đồng thời đứng trong hàng ngũ nữ tướng, nữ tử kỳ tài xinh đẹp hiền hậu, cùng với hàng ngũ hồng nhan họa thủy truyền kỳ. Một trận này là mấy

năm, trong chiến sự bốn nước, cũng bởi vì lúc đầu Trấn Nam Vương Tây Lăng bại trận ở Hồng Châu mà được gọi là Hồng Châu chi biến. Mà dân gian truyền miệng còn gọi bằng một cái tên mỹ miều truyền kỳ hơn —— Khuynh Thành Loạn . Về phần diễn biến trong đó, bao nhiêu yêu hận triền miên theo truyền kỳ này thì càng thêm thắt đến không biết thực hư.

Đại binh ba nước tiếp cận, lại còn có Giang Nam Mặc Cảnh Lê đỏ mắt nhìn chằm chằm, cho dù Mặc Cảnh Kỳ thống hận Mặc Tu Nghiêu thế nào, lúc này cũng không có biện pháp mà phân ra chút khí lực nhằm vào hắn nữa. Mỗi lần đêm khuya cảnh lặng, Mặc Cảnh Kỳ đã hơi hối hận mình đã quá mức manh động, cho nên mới tạo thành cục diện tiến thối lưỡng nan như bây giờ. Trong lòng hắn càng thêm hiểu, mình coi như đã hoàn toàn dồn Mặc gia quân cùng Mặc Tu Nghiêu đến cực hạn. Từ nay về sau, Mặc gia quân sẽ không bao giờ còn là hàng rào và là người thủ hộ kiên cố nhất của Đại Sở nữa, mà ngược lại. . . còn là địch nhân nguy hiểm nhất. Trước mắt, hắn thậm chí còn không thể đối phó Mặc Tu Nghiêu, bởi vì tự thân hắn còn khó bảo toàn. Thân là hoàng đế, hắn cũng không phải không biết nước láng giềng cũng không phải chỉ cắt đất nhường một bước là đã thỏa mãn. Chẳng qua lúc trước hắn vẫn cho rằng chỉ cần không có Định Quốc Vương phủ, hắn nhất định có thể chỉ trong một thời gian ngắn khiến cho Đại Sở cường thịnh, tiện đà chinh phục tứ phương. Song, lúc này Định Quốc Vương phủ thật sự ly khai, hắn mới phát hiện. . . Nước khác căn bản sẽ không cho hắn có cơ hội cường thịnh lên.

“Truyền chỉ cho Mặc Cảnh Lê, nói cho hắn biết trẫm đồng ý giao cho hắn cai quản Hoa Giang. Còn có. . . Khiến cho hắn nhận rõ ràng, ai mới là địch nhân chân chính!”

“Vi thần lĩnh mệnh.”

Thành Nhữ Dương

Phượng Chi Dao nhìn nam tử trước mắt thần sắc lạnh nhạt mà ung dung, trong mắt lặng lẽ dâng lên lo lắng. Bốn tháng đã qua, hình như Mặc Tu Nghiêu dần dần hồi phục tâm trạng sau khi Vương Phi mất tích. Ít nhất không có thường xuyên nhìn vào khoảng không đến

xuất thần như hai tháng trước, nhưng đồng dạng, thần sắc càng ngày càng lạnh nhạt lại khiến cho trong lòng Phượng Chi Dao mơ hồ bất an. Hôm nay dường như thiên hạ đều biết, Định Quốc Vương phủ và Đại Sở bất hòa, không. . . Trong mắt người trong thiên hạ, Định Quốc Vương phủ đã phản bội lại Đại Sở. Nhưng hắn lại không nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu có chút nào tính toán tới kế hoạch tương lai . Hiện tại Mặc Tu Nghiêu càng ngày càng giống như một người xem kịch không đếm xỉa đến ai, rảnh rỗi ngồi trong thành Nhữ Dương nhìn thiên hạ đại loạn. Tây Lăng có thực lực mạnh nhất, hắn lại ra binh tấn công Tây Lăng. Bắc Nhung lo sợ Mặc gia quân nhúng tay vào chiến sự Đại Sở. Hắn đã cho toàn bộ binh mã Mặc gia quân rút về Hồng Nhạn quan. Ngay cả tin tức mới truyền đến Mặc Cảnh Kỳ muốn liên thủ với Mặc Cảnh Lê cũng không làm cho hắn động dung. Nhìn giấy viết thư trong tay, hắn chỉ cười nhạt nói: “Mặc Cảnh Kỳ quá yếu, nhiều người cùng hắn đùa giỡn quá cũng không tốt. Tránh cho đến lúc đó. . . Chơi chưa chán đã. . .”

“Vương gia, Vân Châu có người đến.” Phượng Chi Dao thấp giọng bẩm báo nói.

Mặc Tu Nghiêu ngẩn ra, ngồi dậy cau mày nói: “Từ gia và Thanh Vân tiên sinh đã xảy ra chuyện gì?” Phượng Chi Dao lắc đầu nói: “Không, mặc dù Sở kinh cũng có người đề cập tới quan hệ giữa Vương gia với Từ gia, nhưng lại bị rất nhiều đại thần khuyên nhủ. Hơn nữa, lấy danh vọng Thanh Vân tiên sinh và Từ gia, Mặc Cảnh Kỳ hiện tại tuyệt đối không dám động đến bọn họ.” trong lòng Mặc Tu Nghiêu an tâm một chút, Phượng Chi Dao cau mày hỏi: ” Nếu Vương gia lo lắng cho an nguy Từ gia, sao không đưa bọn họ tới Nhữ Dương?” Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, mặc nhiên im lặng. Phượng Chi Dao nhìn hắn, hồi lâu mới nói: “Vương gia căn bản cũng không có tính toán đến chuyện sau này đúng không? Cho nên mới không để người của Từ gia đến Nhữ Dương. Chính là sợ một ngày kia Vương gia. . . . . .”

“Phượng Tam. . .” Mặc Tu Nghiêu gọi một tiếng, nhìn chằm chằm hắn. Phượng Chi Dao vung tay áo nói: “Tính , ngươi xem sao rồi làm

đi! Dù sao vài chục vạn huynh đệ Mặc gia quân, còn có gia quyến của bọn họ, tính mạng đều ở trên tay ngươi!" Dứt lời, xoay người đi ra cửa. Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Mặc Tu Nghiêu mày kiếm nhíu lại, thấp giọng lẩm bẩm: "Vài chục vạn Mặc gia quân. . . Thật mệt mỏi. . . Phượng Tam, ta có thể chịu trách nhiệm với bọn họ mấy năm nữa. . . Phụ vương, đại ca, các ngươi ban đầu cũng rất mệt mỏi sao. . . . . ."

Không lâu sau, có người đi đến, thấy Mặc Tu Nghiêu ngồi đó thất thần, không nói không rằng, chỉ đứng ở cửa nhìn hắn. Mặc Tu Nghiêu nhíu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên lại ngẩn ra, đứng dậy nhìn người, một hồi lâu mới trầm giọng nói: "Từ tiên sinh, sao người lại tới đây?"

Người tới gỡ chiếc mũ trên đầu xuống, lạnh nhạt cười nói: "Vương gia không hoan nghênh sao?" Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, nói: "Từ tiên sinh mời ngồi. Tiên sinh lần này là có gì cần làm sao?" Từ Hồng Vũ đánh giá hắn một phen, mới nói: "Một đường tới Nhữ Dương này, ta vốn còn cho rằng lúc nhìn thấy Vương gia, nếu không phải bị bệnh nằm trên giường tất nhiên là mượn rượu tiêu sầu." Mặc Tu Nghiêu có chút ngoài ý muốn nói: "Tiên sinh sao lại nói thế." Từ Hồng Vũ cười nhạt nói: "Vương gia tiến vào Nhữ Dương, Mặc gia quân hôm nay khống chế bao gồm cả Tây Bắc, tất cả năm châu mười chín thành, mặc dù chỉ là một phần mười lãnh thổ Đại Sở, so với Nam chiếu cũng không tính là nhỏ. Nhưng Vương gia có biết, dọc đường đi ta đã nhìn thấy gì? Dân sinh điêu linh, dân chúng miễn cưỡng qua ngày. Nếu không phải trong phạm vi khống chế của Mặc gia quân trước mắt là nơi an ổn, Vương gia cho rằng hiện tại ở những nơi này còn có thể có bao nhiêu người?" Mặc Tu Nghiêu trầm mặc không nói.

Từ Hồng Vũ cũng không đợi hắn trả lời, tiếp tục nói: "Trước khi ta tới, gia phụ từng nói với ta, nếu lấy tài văn của Vương gia mà an bang, tài võ mà định quốc, tuyệt sẽ không thua kém Nhiếp chính vương Mặc Lưu Danh thậm chí là Định Vương Mặc Lãm Vân."

Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh cười một tiếng, nói: "Đa tạ Thanh Vân tiên sinh khen nhầm, Bản vương sợ là không xứng với ca ngợi của

Thanh Vân tiên sinh. Ngay cả vợ con cũng không thể bảo vệ. . . Nói gì tới định quốc an bang?" Từ Hồng Vũ ngẩn ra, nhớ tới cháu gái thông tuệ ôn nhu nhà mình trong mắt cũng đau xót ảm đạm. Diệp Ly là nữ nhi duy nhất của Từ gia thế hệ này, mà đối với cháu gái ngoại còn thông tuệ quyết đoán hơn nam nhi này, Từ Hồng Vũ cũng thật lòng coi nàng thành nữ nhi ruột thịt mà thương yêu cưng chìu dạy dỗ. Không chỉ vì tiểu muội trẻ tuổi mất sớm, mà còn vì bản thân Diệp Ly thực sự xứng đáng. Sau đó. . . Cháu gái thông tuệ của ông đạt được thắng lợi mà chưa chắc nam tử bình thường có thể làm được đột nhiên gặp đại nạn. Thậm chí còn trẻ hơn vài tuổi so với mẫu thân của nàng. Thật sự là trời ghét hồng nhan sao? Nhìn kỹ nam tử trước mắt thần sắc bình tĩnh thong dong, nhưng trong con ngươi lại mơ hồ lộ ra lãnh khốc vô tình cùng với hận ý khôn cùng, Từ Hồng Vũ đột nhiên cười ra tiếng, xem xét Mặc Tu Nghiêu nói: "Việc Vương gia làm hôm nay là vì Ly nhi sao? Thật là si tình, nói vậy Ly nhi ở dưới suối vàng có biết cũng vui mừng khôn xiết!"

"Từ tiên sinh!" Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói, cảnh cáo ngó chừng nam nhân trung niên trước mắt. Cho dù đã qua lâu như vậy , hắn vẫn không thể tiếp nhận có người ở trước mặt hắn nhắc tới sinh tử của A Ly, huống chi người này lại là cậu ruột của A Ly.

Từ Hồng Vũ cũng không sợ hãi cái nhìn của hắn, hừ nhẹ một tiếng nói: "Vương gia tình thâm ý trọng như vậy, lão phu cũng muốn thay Ly nhi cảm tạ Vương gia đấy. Chẳng qua là. . . Ly nhi mang bầu chống đỡ ở Tây Bắc bày ra cục diện như thế vì Vương gia, thì ra là để Vương gia hôm nay ngồi ở trong thành Nhữ Dương xem cuộc vui, nhìn thiên hạ đại loạn dân chúng lầm than sao?"

Mặc Tu Nghiêu hạ mắt, hồi lâu khóe miệng mới từ từ tràn ra một tia cười lạnh, u ám nói: "Vậy thì như thế nào? Bọn họ không phải muốn có thiên hạ này sao, vậy thì đi tranh giành đi. Mặc Cảnh Kỳ không phải ngại Định Quốc Vương phủ chướng mắt sao? Hiện tại không có Định Quốc Vương phủ, không phải vừa lúc khiến hắn vừa lòng như ý sao? Bản vương đang chờ hắn mang trăm vạn hùng binh tới bình định đây? Từ nay về sau. . . Đại Sở lại có thêm một vị quân

chủ cái thế, quân vương đời sau rốt cuộc cũng không cần lo lắng kiêng dè Định Quốc Vương phủ và Mặc gia quân. Thế gian này, người muốn mạng Bản vương cũng thật nhiều, Bổn vương liền an vị ở thành Nhữ Dương, chờ bọn hắn đến lấy mạng!"

Từ Hồng Vũ nhẹ giọng thở dài, nhìn đến nam tử đang lộ ra sát khí, hỏi: "Vương gia sống chết không buông? Vậy lê dân thiên hạ có tội gì? Những người đời đời thần phục Định Quốc Vương phủ kia có tội gì?"

"Ha hả. . ." Mặc Tu Nghiêu cúi đầu cười khẽ, "Từ tiên sinh, người nói những thứ này chỉ sợ đã muộn. Trận chiến loạn này đã nổi lên, nếu không đi tới thành bại chết sống cũng sẽ không dễ dàng kết thúc . Vẫn nghe Hồng Vũ tiên sinh tinh thông thiên tượng, chẳng lẽ lại nhìn chưa ra sao. . . Thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, kết cục đã định."

Từ Hồng Vũ nói: "Thì ra Vương gia cũng tinh thông thiên tượng?" Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, ánh mắt trầm tĩnh, "Bản vương không hiểu tinh tượng, Bản vương muốn chính kết quả loạn thế này, ai cũng đừng mơ sửa đổi!" Không phải là thiên hạ bởi vì thiên tượng mà loạn, mà thiên tượng bởi vì hắn mới sinh ra. Trận loạn thế này, mọi người ai cũng nhất định không thể tránh thoát, đều phải chôn cùng với A Ly và hài tử của bọn họ!

Đối với Mặc Tu Nghiêu lúc này, cho dù là Từ Hồng Vũ cũng không biết nên khuyên thế nào, ánh mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu cũng dần dần nhiều thêm mấy phần ấm áp. Ít nhất, người nam nhân này thật sự yêu Ly nhi, cũng không uổng Ly nhi khổ tâm vì hắn. Nhìn ánh mắt Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh mà che dấu vô tận thống khổ nơi đáy mắt, Từ Hồng Vũ thậm chí cảm thấy được những lời khuyên giải kia thật không thể nói ra. Đạo lý vĩnh viễn cũng chỉ là đạo lý, cho dù ông được xưng tụng là đại nho một đời, cũng chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ khiến cả đời mình sống hệt theo những đạo lý cùng quy củ sáo rỗng kia. Người nam nhân này trong lúc mang quân giao chiến cùng địch nhân, lại mất đi thê tử và hài tử chưa ra đời mà thống khổ. Nhớ tới lúc ông nghe được tin tức của Ly nhi, phản ứng đầu tiên cũng là

muốn giết Mặc Cảnh Kỳ ngu xuẩn kia, mà không phải là theo đạo lý quân muốn thần chết thần phải chết mà nghĩ. Nhưng. . . Vô luận là vì Mặc gia quân, vì Từ gia, vì Ly nhi hay là vì lê dân bách tính trong thiên hạ, ông cũng đều không thể khoanh tay đứng nhìn nam nhân này kéo thiên hạ vào biển máu, ít nhất dân chúng vô tội kia không đáng bị như vậy.

Nhìn qua Mặc Tu Nghiêu, Từ Hồng Vũ xoay người đi ra ngoài. Đúng lúc Mặc Tu Nghiêu cho rằng ông đã rời đi, thì lại thấy ông lần nữa quay lại. Lần này mang theo một chồng hồ sơ thật dày bỏ vào trên án bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, đám người Trác Tĩnh theo sau ông ai cũng ôm trong tay một chồng hồ sơ, bỏ xuống trước mặt hắn rồi không tiếng động lui ra ngoài. Kể từ khi Diệp Ly mất tích, Trác Tĩnh mang Vệ Lận trở về sau cùng, mỗi ngày cùng Lâm Hàn không đêm nào không dọc theo sông lớn tìm kiếm khắp nơi. Đến cuối cùng tuyệt vọng, ba người bọn họ bắt đầu có xu hướng giống như u hồn xuất quỷ nhập thần. Vô luận là Mặc Tu Nghiêu hay Phượng Chi Dao cũng đều biết, bọn họ vẫn không buông tha mà thường xuyên đi ra ngoài tìm kiếm khắp nơi.

Từ Hồng Vũ nhẹ nhàng sắp xếp lại hồ sơ trên bàn nói: “Những thứ này đều là Ly nhi lưu lại , ngươi tự mình xem một chút đi. Xem xong rồi thì nói cho ta biết quyết định của ngươi. Mấy ngày nay, chỉ sợ phải ở bên cạnh Vương gia làm phiền một thời gian ngắn rồi.”

Mặc Tu Nghiêu ngẩn người, nhìn mấy dòng chữ xinh đẹp quen thuộc phía trên một tập hồ sơ —— bàn về tính khả thi của kế hoạch buôn bán ở Tây Bắc. Cùng với những từ ngữ có chút mới lạ lại rất có đạo lý mà ngày thường A Ly vẫn thi thoảng vẫn nói. Chỉ nhìn dòng chữ này đại khái đã có thể hiểu bên trong muốn nói gì . Còn có phía dưới là một hàng chữ nhỏ, A Ly luôn có thói quen ở phía dưới hồ sơ cùng sổ con ghi lại ngày tháng —— Cảnh Đế năm thứ mười hai, mùng hai tháng mười. . .

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu lóe lên, khi A Ly phòng thủ Hồng Châu vẫn còn tốn tâm tư viết ra những thứ này. . . . . .

Nhìn Mặc Tu Nghiêu nhìn hồ sơ đến xuất thần, Từ Hồng Vũ phất

tay với đám người Trác Tĩnh, dẫn người đi ra ngoài, trong phòng trống vắng thỉnh thoảng chỉ còn lại âm thanh lật sổ sách.

Chương 175: Tỉnh ngộ

Mặc Tu Nghiêu ở tạm viện ngoài, Phượng Chi Dao dựa vào vách tường nhìn Từ Hồng Vũ từ trong viện đi ra, trong đôi mắt xinh đẹp có thêm mấy phần tìm tòi nghiên cứu và cảnh giác. Vương gia lúc này quả thật làm cho hắn cảm thấy bất an, nhưng đồng thời, Từ Hồng Vũ đến lúc này làm cho hắn và các tướng lĩnh Mặc gia quân cũng không cao hứng nổi. Thiên hạ ai không biết gia tộc Từ thị người người tài trí học thức đều uyên bác, nhưng nhiều năm qua, Từ thị và Định Quốc Vương phủ đều đối với Đại Sở trung tâm như một đấy. Nếu mục đích chuyến đi này của Từ Hồng Vũ là khuyên Vương gia nghe theo hoàng đế…, thì dựa vào quan hệ của Từ gia với Vương phi, ai dám chắc Vương gia sẽ không vì Từ Hồng Vũ mà thay đổi. Các tướng lĩnh Mặc gia quân. . . cũng vì điều này mà e ngại. Những năm gần đây, mà không, ngay cả khi Nhiếp chính vương Mặc Lưu Danh còn tại thế thì hoàng gia đã bắt đầu chèn ép Mặc gia quân rồi. Hơn nữa, lại nhìn vào "đãi ngộ" mà Vương gia nhận được, các tướng lĩnh Mặc gia quân vốn trung thành với Định Vương phủ lại càng thêm phẫn nộ. Hiện giờ Vương phi gặp nạn, ai ai cũng đều đau lòng, nhưng mặt khác, Vương gia đưa ra hàng loạt những mệnh lệnh kia lại mơ hồ khiến cho tướng sĩ Mặc gia quân có thêm một tia hi vọng.

Từ Hồng Vũ đứng ngoài cửa viện, nghiêng đầu nhìn Phượng Chi Dao đang đứng cạnh góc tường, nhàn nhạt cười nói: " Phượng Tam công tử đang chờ tại hạ sao?"

Thấy vẻ không hề bất ngờ của Từ Hồng Vũ, ánh mắt Phượng Chi Doa lóe lên, nhướng mày cười nói: "Hồng Vũ tiên sinh một đường cực khổ, không bằng tiên sinh cứ nghỉ ngơi trước đã rồi Phượng Tam lại tìm ngài thỉnh giáo?"

Từ Hồng Vũ hắng giọng cười một tiếng lắc đầu nói: "Lão phu muốn uống một chén trà xanh, không biết Phượng Tam công tử có

hân hạnh đón tiếp lão phu không?”

Phượng Tam nhàn nhạt mỉm cười, hạ mắt nói: “Sao Hồng Vũ tiên sinh lại khách sáo thế.”

Hai người tới khách viện đã chuẩn bị cho Từ Hồng Vũ ngồi xuống, Từ Hồng Vũ tự mình pha một bình trà ngon, rót một chén cho Phượng Chi Dao rồi lại tự mình rót thêm một chén mới lên tiếng cười nói: “Lão phu biết trong lòng Phượng Tam công tử đang lo lắng điều gì?” Phượng Chi Dao khẽ nhíu mày kiếm, nhìn Từ Hồng Vũ không nói gì. Từ Hồng Vũ mỉm cười lắc đầu, ánh mắt hiền từ nhìn bộ dáng đề phòng của Phượng Chi Dao giống như đang nhìn một vãn bối không nghe lời, cười nói: “Từ gia. . . Chuyện trăm năm trước có thể làm, Phượng Tam công tử cho rằng trăm năm sau, không người nào dám làm sao?” Nghe vậy, trong lòng Phượng Chi Dao chấn động, căn bản không còn có ý nghĩ giấu diếm thần sắc kinh ngạc, cứ thế nhìn nam tử trung niên nho nhã trước mắt. Bỗng nhiên phát hiện giữa hai đầu lông mày của vị đại nho đương thời vốn nên đọc đủ thứ thi thư ôn văn nho nhã lúc này toát ra mấy phần sắc bén. Lúc này mới chợt hiểu ra, trăm năm trước, Từ gia thế nhưng là. . .gia chủ Từ gia tự mình giết Mạt Đại hoàng đế tiền triều để mở cửa thành cho Thái tổ hoàng đế vào đấy. Mặc dù ngày đó, vị gia chủ Từ gia kia cũng rút kiếm tự vẫn để đi theo Mạt Đế tiền triều, nhưng cũng khắc sâu một điều, cho dù Từ gia lúc đó hay tới tận bây giờ, cũng không phải đơn thuần là văn nhân ngu trung (trung thành đến ngu dốt) yếu đuối có cốt cách, mà còn quyết đoán mạnh mẽ cùng sát phạt hơn bất cứ tướng sĩ nào. Đồng thời, năm đó gia chủ Từ gia hành thích vua, mở thành cũng không phải vì thần phục Đại Sở, mà là vì ấm no yên bình của bá tính trong thiên hạ, cùng lưu lại một đường sinh cơ cho Từ thị đang đứng trước nguy cơ diệt tộc. Chuyện sau đó, ấu tử duy nhất còn sống của Từ gia- Từ Yếm Ly mới mười chín tuổi đã đi lên Thừa tướng vị, hơn nữa còn trở thành danh tướng một đời lưu danh sử sách. Mà Từ gia. . . đã đùng máu tươi của gia chủ Từ thị và hơn bảy mươi nhân tộc đổi lấy sự tôn trọng của người trong thiên hạ, tính mạng của Từ Yếm Ly và một hai trăm năm cường thịnh về sau của

con cháu Từ thị.

Nếu không ai cố ý nhắc tới, trong mắt tất cả mọi người, con cháu Từ gia chính là thư hương môn đệ, là những văn nhân khí khái tài hoa hơn người. Đến tận lúc này, Phượng Chi Dao mới có thể chân chính hiểu được câu nói Từ gia còn đại diện cho tài trí hơn người và quyết đoán sát phạt mà không người nào sánh kịp. Một gia tộc trải qua hai triều mà hưng thịnh không suy, đặc biệt là vị gia chủ trong thời khắc thay đổi triều đại kia, phần tài trí và quyết đoán kia, cùng với sự nhẫn tâm tuyệt đối không thể là một văn nhân mang lòng thương xót thiên hạ tầm thường. Người Từ gia không thích máu tanh, nhưng lại chưa từng có ai nói bọn họ lại sợ máu tanh đấy.

Từ Hồng Vũ nhàn nhã thưởng thức uống trà, nhìn thần sắc người trẻ tuổi đối diện biến tới biến lui, chỉ cười mà không nói. Không có gia tộc nào tồn tại suốt mấy trăm năm lại thật sự từ bi, cho dù thoạt nhìn là vậy, mà bọn họ vẫn cố gắng làm như vậy, nhưng sự thật cũng tuyệt đối không chỉ có thế. Chẳng qua là người Từ gia đã nhìn thấu hết thảy, cho nên mới càng phải làm cho người ta không có cách nào lý giải. Tựa như bọn họ có thể vì giang sơn tiền triều, lấy thân văn nhân mà chết trận nơi sa trường. Tựa như bọn họ có thể vì hoàng gia chèn ép mà lui về Vân Châu, không để ý tới trong chuyện trong triều nữa. Lại tựa như. . . bọn họ có thể tự tay chém đầu quân chủ, hoàn toàn nhìn rõ vương triều đã tới lúc diệt vong, lại tựa như bọn họ có thể vì sự tồn vong của gia tộc mà hi sinh tính mạng của tất cả tộc nhân.

“Từ tiên sinh. . . . .” Phượng Chi Dao có chút không tự nhiên nhấp một ngụm trà, hắn xưa nay luôn tự nhận thông minh có thừa, nhưng đứng trước vị đại nho khí chất luôn bình thản này, hắn lại không biết nên nói cái gì. Hay đúng hơn, hắn không rõ vì sao Từ Hồng Vũ phải nói những thứ này trước mặt mình. Từ Hồng Vũ nhìn hắn nhẹ giọng cười nói: “Chẳng qua là hi vọng lời nói này của lão phu có thể làm yên lòng chư vị Mặc gia quân thôi. Từ gia. . . không phải kẻ địch của Định quốc vương phủ.” Phượng Chi Dao đột nhiên ngẩng đầu, có chút không xác định, rốt cuộc mình có hiểu đúng ý tứ

của Từ Hồng Vũ hay không. Chỉ nghe Từ Hồng Vũ nói tiếp: “Nhưng mà. . . Phượng Tam công tử. . . Đã chuẩn bị tốt rồi sao?”

Chuẩn bị sẵn sàng? Phượng Chi Dao mờ mịt. Chuẩn bị cho cái gì? Thiên hạ đại loạn, tranh giành thiên hạ. . . Trong lòng Phượng Chi Dao hơi đình trệ, rất nhanh liền trở nên cuồng loạn. Bởi vì một câu này của Từ Hồng Vũ, vô tình hay cố ý đã thức tỉnh người trong mộng.

Tranh giành thiên hạ. . . Trong lòng vô số quân nhân Mặc gia mong mỏi Vương gia dẫn dắt bọn họ đi tới nơi nào, người từng hiểu rõ Mặc gia quân đều biết, từ lúc thành lập, Mặc gia quân chính là hùng binh với hy vọng nhất thống thiên hạ. Nhưng bởi vì sự cố kỵ trong lòng hoàng đế mà khắp nơi đều bị quản chế, vì thế mà hùng tâm tráng chí nhất thống thiên hạ Đại Sở chẳng bao giờ được thực hiện. Không chỉ có thế, dường như Mặc gia quân cũng dần dần tắt đi từng chút hùng tâm. Mà hiện tại. . . bọn họ thật đã chuẩn bị tốt để tranh giành thiên hạ sao? Vương gia vừa mất đi Vương phi, trong nháy mắt khiến cho thiên hạ một mảnh chiến loạn, nhưng lại là muốn đảo loạn thiên hạ, trả thù những cừu hận còn Vương gia lại đứng ngoài với tâm thái xem cuộc vui. Mà Vương gia hình như hoàn toàn không có suy nghĩ đến tương lai của Mặc gia quân, cho dù lúc đầu dựa vào sự dũng mãnh cùng với khí phách của Mặc gia quân, bọn họ có thể nhất thời thắng lợi, nhưng cục diện này hiển nhiên không thể duy trì lâu dài. Còn nữa. . . thân thể Vương gia cũng thời thời khắc khắc khiến Mặc gia quân không thể an lòng. Hưng phấn kích động trong lòng, địch ý đối với Từ Hồng Vũ trong nháy mắt đã vô tung vô ảnh biến mất, Phượng Chi Dao lại không nhịn được mà sốt sắng. Cung kính nhìn Từ Hồng Vũ nói: “Xin tiên sinh chỉ giáo. Nếu Từ tiên sinh đã không quản ngàn dặm tới Nhữ Dương, tất nhiên sẽ không muốn nhìn thấy Vương gia cứ như vậy. . . . . .”

Phượng Chi Dao còn chưa nói hết, Từ Hồng Vũ ngồi đối diện lại hiển nhiên đã rất rõ ràng điều hắn muốn biểu đạt, cười nhạt nói: “Vương gia chỉ là nhất thời chưa nghĩ thông thôi, Phượng Tam công tử trước hết cứ chờ đợi đã.”

Phượng Chi Dao cười khổ: “Vương gia như vậy đã mấy tháng này, đều tại Phượng Tam nhất thời váng đầu không nghĩ tới. . . Đa tạ Từ tiên sinh chỉ điểm.”

Từ Hồng Vũ cười nhạt, ngẩng đầu nhìn sắc trời ảm đạm đang dần nhú lên tia sáng đầu tiên, ánh mắt xa xăm, “Mặc gia quân có tư tâm của Mặc gia quân, Từ gia cũng có tư tâm của Từ gia. Vị kia ở Sở kinh. . . . . .” Từ Hồng Vũ lắc đầu, không cần phải nhiều lời nữa. Từ gia chưa bao giờ ngu trung, cho dù vì lê dân bách tính hay chuyện của Ly nhi, hay chỉ vì kéo dài truyền thừa trăm năm của Từ gia, Từ gia cũng sẽ không giúp Mặc Cảnh Kỳ.

Mặc Tu Nghiêu một mình ở trong phòng ngây người hai ngày, bất luận kẻ nào cũng không gặp. Ngày thứ ba mời Từ Hồng Vũ tiến vào mật đàm. Trừ hai người ra, không có ai biết hai người bọn họ nói về cái gì. Ba ngày sau Từ Hồng Vũ âm thầm lên đường trở lại Vân Châu.

Ngày thứ hai sau khi Từ Hồng Vũ rời đi, Mặc Tu Nghiêu mới từ trong phòng bước ra. Thấy nam tử bước chậm ra cửa phòng, Phượng Chi Dao lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Mặc Tu Nghiêu vẫn tiều tụy tái nhợt hơn trước, ánh mắt của hắn vẫn mang theo lãnh mạc (lạnh nhạt thờ ờ) mà sắc bén, nhưng không còn tia nguy hiểm khiến cho lòng người kinh hãi, Phượng Chi Dao am tâm, cuối cùng Vương gia của bọn họ đã bình tĩnh trở lại. Một lần nữa Mặc Tu Nghiêu tiếp nhận lại sự vụ đã ném cho thuộc hạ suốt mấy tháng qua, đâu vào đấy phân phó mệnh lệnh cùng với điều hành binh mã. Khắp thiên hạ khói lửa nổi lên, vùng đất Tây Bắc vốn yên lặng dần dần lấy lại sức sống.

“Thuộc hạ Tần Phong tham kiến Vương gia!” Tần Phong đứng trước mặt Mặc Tu Nghiêu, gương mặt trẻ tuổi nhiều hơn tia tang thương nhàn nhạt. Mà khí chất toàn thân cũng biến hóa nghiêng trời lệch đất hơn mấy tháng trước. Nếu nói Tần Phong trước kia là một thanh bảo kiếm giấu trong vỏ, thì bây giờ hắn chính là một lưỡi đao sắc bén tùy thời có thể vung lên bất cứ lúc nào. Mấy tháng này biên quan Tây Bắc có nơi nào mà không có dấu tích của Tần Phong hắn

và Kỳ Lân. Lúc ban đầu theo lệnh Vương phi chặn lại ba mươi vạn đại quân Tây Lăng, hỏa thiêu lương thảo của Tây Lăng, hay sau khi nhận được tin Vương phi rơi nhai (rơi xuống vực), Tần Phong và Kỳ Lân bắt đầu độc lập tác chiến, điên cuồng trả thù quân Tây Lăng coi giữ biên cảnh hai nước. Chỉ trong ba tháng này, quân Tây Lăng coi giữ ba lần đổi tướng, hai lần cháy quân doanh. Mà Hoàng Thành Tây Lăng và Trấn Nam Vương phủ cách xa ngàn dặm cũng không may mắn tránh được. Mặc dù không gây ra tổn thất nghiêm trọng gì nhưng cũng đủ làm cho vua Tây Lăng và Trấn Nam Vương phủ náo loạn gà bay chó chạy. Đồng thời với cường độ cực cao và kết hợp nhiều cách chiến đấu đã khiến cho tất cả Kỳ Lân hoàn toàn lột xác thành những chiến sĩ tinh nhuệ thân kinh bách chiến. Hôm nay ở biên cảnh Tây Lăng, uy lực của cái tên Kỳ Lân còn cao hơn cả Mặc gia quân và Hắc Vân kỵ.

Mặc Tu Nghiêu đánh giá Tần Phong trong chốc lát, rồi mới nói: " Bản vương cũng đã biết hành động của các ngươi trong mấy ngày nay, có thương tổn gì không?"

Tần Phong trầm mặc chốc lát nói: "Đa tạ vương gia quan tâm, có tất cả ba huynh đệ tử trận, còn có năm người bị trọng thương."

Mặc Tu Nghiêu hỏi: "Có biết vì sao Bản vương gọi ngươi trở lại?"

"Thuộc hạ không biết." Nói đến đây, giọng nói Tần Phong có chút cứng ngắc. Bọn họ đang định đem toàn bộ người đi tới Hoàng thành Tây Lăng vì Vương phi báo thù, nhưng Vương gia lại phái người tới lệnh cho hắn lập tức lên đường trở lại Nhữ Dương. Không chỉ chính hắn không muốn, mà tất cả các huynh đệ cũng không đồng tình. Tất cả bọn họ đều là Vương phi dạy nên, Vương phi bị Trấn Nam Vương hại chết, mối thù này nếu không thể trả thì bọn họ còn mặt mũi nào đi gặp Vương phi? Mặc Tu Nghiêu lấy ra một tập hồ sơ trong tay đặt xuống cạnh bàn nói: "Lôi Chấn Đình không dễ giết như vậy, hơn nữa, cho dù muốn giết hắn, ngươi định trả giá bằng bao nhiêu tính mạng?" Tần Phong cất cao giọng nói: "Cho dù tất cả Kỳ Lân đều chết trận, cũng phải báo thù thay Vương phi!" Mặc Tu Nghiêu hạ đầu về phía hồ sơ nói: "Lấy về nhìn một chút, suy nghĩ cẩn thận lại rồi tới gặp

Bản vương." Tần Phong đưa tay nhận lấy, cúi đầu nhìn bút tích quen thuộc trên hồ sơ, dù là nam nhân mạnh mẽ cũng nhịn không được mà hốc mắt nóng lên, ngẩng đầu lên nói: "Khởi bẩm Vương gia, cái này Vương phi đã cho thuộc hạ xem. Vương phi định đợi đến khi chiến sự Tây Bắc kết thúc thì bắt đầu thi hành. . . . . ."

Mặc Tu Nghiêu nhìn hắn, "Nói vậy, ngươi có thể làm được sao?"

Tần Phong trầm mặc chốc lát, nặng nề gật đầu nói: "Có thể! Thuộc hạ nhất định không cô phụ kỳ vọng của Vương gia và Vương phi."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, "Rất tốt. Những thứ này giao cho ngươi, Bản vương chỉ cho ngươi thời gian một năm, ta muốn cái tên Kỳ Lân vang dội thiên hạ!"

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!"

Mặc Tu Nghiêu phất tay một cái nói: "Đi đi, có cần gì thì tìm Phượng Tam và Trác Tĩnh."

"Dạ, thuộc hạ cáo lui."

"Đúng rồi. . . . . ." Tần Phong xoay người còn chưa ra tới cửa, từ sau lưng đã truyền đến giọng nói của Mặc Tu Nghiêu: "Ngươi đi tìm Mặc Hoa, chỗ hắn có người sau này sẽ giao cho ngươi, Mặc Hoa sẽ biết cần làm thế nào." Tần Phong trầm mặc gật đầu, sau khi trở về hắn đã gặp Trác Tĩnh và Lâm Hàn, tự nhiên biết người Mặc Tu Nghiêu nói là kẻ nào. Trong mắt hiện lên một đạo hàn quang, nhưng trong lòng lại không rõ là đối với việc người đàn bà kia còn sống cao hứng hay khinh bỉ Mặc Hoa ngay cả một nữ nhân cũng giết không chết.

"Hàn công tử." Vừa ra khỏi cửa đã chạm mặt Hàn Minh Nguyệt đang vội vàng bước tới, Tần Phong nhíu nhíu mày gật đầu qua loa chào hỏi. Bởi vì liên quan tới Diệp Ly, hầu như người bên cạnh Diệp Ly cũng không thích Hàn Minh Nguyệt, cho dù là lúc quan hệ của Diệp Ly và Hàn Minh Nguyệt nhìn qua coi như ôn hòa. Hàn Minh Nguyệt nhìn Tần Phong biến hóa khá lớn, trong mắt hiện lên một tia lo lắng, gật đầu hỏi: "Vương gia khỏe chứ?" Tần Phong gật đầu nói: "Tại hạ còn có việc, đi trước cáo từ." Nhìn bóng lưng đang rời đi, Hàn

Minh Nguyệt không khỏi cười khổ. Mấy tháng này hắn ở thành Nhữ Dương cũng không được chào đón, mặc dù Mặc Tu Nghiêu cũng không đuổi hắn đi nhưng người bên dưới rõ ràng cũng tỏ thái độ không hoan nghênh. Nếu không phải nhìn mặt Hàn Minh Tích, có lẽ mấy người Trác Tĩnh đã trực tiếp ném hắn ra khỏi cửa. Hàn Minh Nguyệt cũng chưa bao giờ nghĩ tới, lại có một ngày mình phải dựa vào mặt mũi của đệ đệ từ nhỏ nuôi lớn mà có chỗ ở đấy. Nhưng. . . lúc này hắn lại không thể rời đi. Hắn không biết Mặc Tu Nghiêu nghĩ thế nào? Rõ ràng cực kỳ hận Túy Điệp, lại vẫn không hạ thủ giết nàng. Thậm chí Hàn Minh Nguyệt nhìn ra được, mặc dù cho người hành hạ Tô Túy Điệp, nhưng Mặc Tu Nghiêu cũng không cho người hạ tử thủ (giết chết), thậm chí còn cho phép hắn mỗi mấy ngày có thể đi thăm Tô Túy Điệp. Chính vì … chuyện này, mới khiến hắn không buông xuống được. Có đôi khi thậm chí hắn còn nghĩ, Mặc Tu Nghiêu sai người trực tiếp giết Tô Túy Điệp có phải tốt hơn một chút không.

"Tu Nghiêu. . ." Bước vào thư phòng, đã thấy Mặc Tu Nghiêu đang ngồi ngay ngắn sau án thư nhìn cái gì đó đến xuất thần.

Phục hồi lại tinh thần, Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh nhìn hắn, "Chuyện gì?"

"Rốt cục ngươi muốn làm thế nào với Túy Điệp?" Hàn Minh Nguyệt không nhịn được hỏi, hắn đã nghe Mặc Hoa nói, hôm nay Túy Điệp sẽ bị giao cho Tần Phong. Hắn không biết Tần Phong sẽ làm gì, nhưng trực giác nhận thấy tình cảnh của Túy Điệp sẽ càng bết bát hơn hiện tại.

Mặc Tu Nghiêu cười một tiếng, ngẩng đầu hỏi hắn: "Có phải Tô Túy Điệp cảm thấy Bản vương còn chưa dứt tình với nàng ta?"

Hàn Minh Nguyệt trầm mặc không nói, mấy tháng này Túy Điệp quả thật không có gì quá thống khổ, ít nhất so với thái độ ngoan tuyệt lúc trước của Mặc Tu Nghiêu bên vách núi còn kém xa. Thậm chí Mặc Tu Nghiêu còn cho người chữa khỏi tay nàng. Cho nên Tô Túy Điệp cho rằng Mặc Tu Nghiêu còn không nỡ, sở dĩ bây giờ vẫn còn hành hạ nàng, chỉ vì cơn giận chưa tan và làm cho người khác nhìn

thôi. Nhưng Hàn Minh Nguyệt lại rõ ràng, đây hết thảy đều là Tô Túy Điệp tự mình đa tình thôi. Từ nhiều năm trước, một thoáng Tô Túy Điệp quay lưng đi kia, nàng ta đã vĩnh viễn mất đi năng lực khiến Mặc Tu Nghiêu dao động, mà nói nàng ta chưa từng có khả năng này thì càng đúng hơn. Mà bây giờ, âm tàn trong mắt Mặc Tu Nghiêu khi nhắc tới Tô Túy Điệp càng làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

"Ngươi yên tâm, nàng ta sẽ không chết . Ít nhất. . . Trước tháng mười năm nay nàng ta sẽ không chết ."

Hàn Minh Nguyệt trong lòng cả kinh, "Ngươi. . . Ngươi định đem nàng. . . . . ."

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: "Đúng như ngươi nghĩ . Nếu tới tháng mười năm nay còn không có tin tức của A Ly, Bản vương sẽ dùng máu của nàng ta tới tế sơn, ngọn núi mà A Ly rơi nhai. Sang năm sau. . . Nên đến phiên Lôi Chấn Đình rồi. . . . . Ngươi nói xem cái chủ ý này thế nào? Mỗi năm một người, tất cả những kẻ đã thương tổn A Ly và hài tử của Bản vương, cho đến khi A Ly trở lại mới thôi. . ." Hoặc là đến khi thiên hạ này hoàn toàn bị nhuộm thành màu đỏ mới thôi.

"Nhưng mà. . . . . ." Hàn Minh Nguyệt ngần ngại nói. Định Vương phi đã chết rồi sao.

Chương 176: Tỉnh lại

Trong thư phòng, nhìn ánh mắt bình tĩnh lại không có chút cao hứng nào của Mặc Tu Nghiêu, Hàn Minh Nguyệt cảm thấy có vô số lời định nói cũng không thể phun ra. Mặc Tu Nghiêu chưa bao giờ có ý định bỏ qua cho Tô Túy Điệp, điều này hắn đã sớm biết. Thậm chí nếu hắn ở vị trí của Mặc Tu Nghiêu, chắc hắn đã sớm bầm thây vạn đoạn Tô Túy Điệp rồi, nhưng. . . . dù sao hắn cũng không phải Mặc Tu Nghiêu. Nữ nhân hắn yêu cũng không phải Diệp Ly, cho nên hắn không đành lòng trơ mắt nhìn Tô Túy Điệp chịu khổ, song, hiện tại hắn đã không còn bất kỳ con bài nào có thể thay đổi chủ ý của Mặc Tu Nghiêu. Thậm chí hắn còn hoài nghi, căn bản không có gì có thể khiến Mặc Tu Nghiêu thay đổi chú ý, trừ phi. . . Diệp Ly đã chết mà sống lại. . . . . .

Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý tới Hàn Minh Nguyệt còn đứng ở một bên không biết suy nghĩ cái gì kia nữa. Sở dĩ lâu nay hắn không đuổi Hàn Minh Nguyệt đi, tùy ý hắn ta ở lại thành Nhữ Dương thậm chí ở trong phủ, chẳng qua là vì lúc trước bên vách núi Hàn Minh Nguyệt đã giúp A Ly mà thôi, nhưng cũng không có nghĩa hắn sẽ vì thế mà nhượng bộ. Cúi đầu nhìn các loại hồ sơ trên bàn, chữ viết xinh đẹp phía trên khiến cho đôi mắt hắn dịu dàng hơn. Nội dung viết phía trên lại càng khiến cho lòng người mềm mại. Ngay cả hắn, cũng chưa bao giờ biết thê tử của hắn lại có nhiều tư tưởng kỳ diệu như vậy, cũng như lối suy nghĩ vĩ đại này. Kể từ khi biết Mặc Cảnh Kỳ và Nam Chiếu, Tây Lăng âm thầm lập ước định, A Ly cũng đã nhận rõ cái ngày Mặc gia quân cùng triều đình quyết liệt kia cũng sắp đến. Cho nên mới muốn hắn dốc hết sức lực bảo vệ cho cả Tây Bắc, hơn nữa còn khổ tâm suy tính đến làm sao để vài chục vạn Mặc gia quân ở Tây Bắc tương đối cằn cỗi này có thể sinh tồn và phát triển. Nếu như A Ly không phải là thân nữ nhi, Mặc Tu Nghiêu tin tưởng, nàng

tuyệt đối có tư cách trở thành một đời danh tương*(tể tướng nổi danh) lưu danh bách thế hơn tổ tiên nàng nhiều.

Mà hôm nay, nhẹ vỗ về hồ sơ trong tay, đáy mắt Mặc Tu Nghiêu hiện lên tia dịu dàng và trìu mến, A Ly. . . Bản vương nhất định sẽ không uổng phí một phen tâm tư của nàng. Cho dù nàng không có bên cạnh Bản vương thì Bản vương cũng sẽ khiến cho tên của nàng và Bản vương lưu danh bách thế, để cho người đời kính ngưỡng. Dĩ nhiên. . . Trước đó, nàng hãy nhìn Bản vương làm thế nào khiến thiên hạ này chia năm xẻ bảy, núi sông biến sắc.

Vô luận thiên hạ có trời đất hỗn loạn gió tanh mưa máu thế nào, thế gian này luôn luôn có những nơi vĩnh viễn yên lặng thanh bình.

Diệp Ly khó khăn lắm mới mở mắt, đập vào mắt chính là một mảnh vải thô màu xanh nhạt làm rèm treo trên nóc giường. Cúi đầu nhìn, chăn đắp trên người cũng là vải thô cùng màu. Cảm giác rã rời trên người khiến nàng muốn đứng dậy nhưng thân thể cũng chỉ hơi nhúc nhích, một tay xoa bụng, bụng đã nhô ra thỉnh thoảng nhảy lên làm cho nàng nhất thời tràn đầy vui sướng. Bất kể nàng bây giờ đang ở nơi nào, ít nhất. . . Vốn cho rằng nhất định phải chết , mà bây giờ, nàng không chỉ còn sống mà bé con cũng vẫn còn. Chỉ thế thôi, cũng đủ khiến cho Diệp Ly bỏ qua tất cả những đáng tiếc trong lòng, còn có thêm cảm kích. Chỉ cần còn sống, không có chuyện gì không giải quyết được . Khẽ cắn khóe môi, dằn lo lắng xuống đáy lòng, Diệp Ly cố gắng khởi động thân thể muốn ngồi dậy.

“Ai nha, ngươi rốt cục đã tỉnh.” Ngoài cửa, một người phụ nữ trung niên mặc quần áo vải bông bưng đồ đi vào, thấy người trên giường đang vật lộn muốn ngồi dậy liền vui mừng cười nói. Nàng nhanh chóng đặt bát cháo đang tỏa ra hương thơm nhàn nhạt xuống bàn, tiến lên đỡ Diệp Ly dậy. Diệp Ly nhẹ giọng tạ ơn, nhờ tay của phụ nhân mà ngồi dậy tựa vào trên cột giường, vừa nói: “Đa tạ đại tẩu. Có phải . . Đại tẩu đã cứu ta? Không biết xưng hô thế nào?” Người phụ nữ trung niên nở nụ cười thuần hậu chất phác, hiền hòa cười nói: “Chồng ta họ Lâm, ngươi cứ gọi ta là Lâm gia tẩu là được? Đứa bé đáng thương. . . Ngươi đã hôn mê hơn bốn tháng rồi, lúc

ngươi mới được cứu còn có bầu hơn một tháng, may mắn đứa nhỏ này phúc lớn mạng lớn, không có chuyện gì. Ta nhìn tiểu muội tử ngươi cũng là có phúc khí, có câu nói thế nào ấy nhỉ. . . Đại nạn, a. . . Đại nạn không chết về sau sẽ có phúc. . .”

Diệp Ly khẽ cười, nhẹ vỗ về bụng đã nhô ra, nói: “Đa tạ cát ngôn của Lâm gia tẩu tử. Ta tên là. . . Nhà mẹ ta họ Sở, Lâm tẩu tử cứ gọi ta là Quân Duy.”

Lâm gia tẩu tử nhìn Diệp Ly một chút, thấy nàng chỉ nói họ nhà mẹ đẻ mình, lại nghĩ tới nàng một cô nương mười sáu mười bảy tuổi mang bầu xuất hiện ở nơi này rồi được cứu, chắc hẳn là có ẩn tình khó nói. Khuôn mặt thuần phác lộ ra mấy phần lo lắng cùng đồng tình, vỗ vỗ tay Diệp Ly nói: “Hết thảy cũng sẽ khá hơn, đừng suy nghĩ nhiều mà cố gắng tĩnh dưỡng, đứa trẻ quan trọng hơn.” Diệp Ly gật đầu, nhận lấy cháo Lâm tẩu tử đưa tới, từ từ đưa vào trong miệng. Mặc dù mấy tháng hôn mê bất tỉnh làm cho cả người nàng không có sức, ngay cả tay dùng muỗng cũng có chút khẽ run rẩy, nhưng dựa vào sự chịu đựng hơn người, cuối cùng không quá mức chật vật. Lâm gia tẩu tử vừa nhìn nàng dùng cháo vừa ngồi ở bên cạnh nàng nói chuyện nhàn thoại. Thì ra vị Lâm tẩu tử trước mắt này cũng không phải người cứu nàng. Cứu nàng là vị đại phu già duy nhất của thôn này, chẳng qua vị đại phu này cũng không có thân nhân nào khác, lại không cách nào chiếu cố một cô gái như nàng mới mời vị Lâm tẩu tử này tới đây hỗ trợ chiếu cố nàng.

Nhắc tới nơi này, Diệp Ly vội vàng muốn đi bái kiến vị lão đại phu đã cứu nàng, Lâm tẩu tử vội vàng ngăn cản: “Lâm đại thúc lên núi hái thuốc rồi, chắc phải muộn một chút mới trở về đây. Tẩu tử vừa nhìn đã biết ngươi chính là cô nương có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng chúng ta ở nơi này cũng không có nhiều quy củ như vậy, ngươi hãy tĩnh dưỡng đừng lãng phí lòng tốt của Lâm đại thúc là được rồi.” Diệp Ly gật đầu cám ơn Lâm tẩu tử rồi chuyển sang nói chuyện khác. Đợi đến khi Lâm tẩu tử dọn dẹp đồ rời đi, Diệp Ly cũng đại khái hiểu rõ nơi này rồi.

Mặc dù không biết vị trí cụ thể, nhưng nơi này hẳn là một thôn

nhỏ cách xa nơi nàng rơi xuống. Nàng được vị Lâm lão đại phu kia đúng lúc lên núi hái thuốc phát hiện bên bờ sông, chẳng qua là cảm thấy kỳ quái, chuyện đã qua lâu như vậy , vì sao Mặc gia quân và ám vệ lại còn không tìm được nàng?

Chập tối, Diệp Ly ngồi ngoài sân nhìn trời chiều đến xuất thần. Cái thôn này cũng không lớn, tổng cộng cũng chỉ có mười mấy gia đình. Thôn xóm nhỏ bé, nhà cửa thưa thớt dựa vào chân núi không theo quy tắc gì. Phòng ốc của mỗi nhà đều hết sức cũ kỹ lại nhỏ thấp, hiển nhiên người nơi này cũng không coi trọng cuộc sống xa hoa và hưởng thụ. Thỉnh thoảng có vài thanh niên, thiếu nữ, phụ nhân đi qua đường, cũng mỉm cười với nàng đang ngồi ở sân thuốc. Đây thực sự là một thôn nhỏ thanh bình mà thuần phác, Diệp Ly nhìn trời chiều âm thầm nghĩ.

Lát sau, một lão giả tóc đã ngả màu đeo một cái sọt thuốc chậm rãi bước đến, thấy Diệp Ly ngồi cạnh sân thuốc, nhướng chân mày hoa râm nói: “Tỉnh? Nha đầu ngươi xem ra quả thật mạng lớn, lão phu còn tưởng rằng ít nhất phải một tháng nữa ngươi mới có thể tỉnh lại đấy.” Diệp Ly đứng dậy, cung kính đối với lão giả phúc thân, nói: “Quân Duy đa tạ ân cứu mạng của Lâm đại phu.” Lão giả thú vị đánh giá nàng, “Đại gia khuê tú? Một đại gia khuê tú mệnh lớn như vậy thật đúng là hiếm thấy. Nha đầu, ngươi họ gì?”

Mặc dù lừa gạt ân nhân cứu mạng có chút không phải đạo, nhưng Diệp Ly cũng không dám mạo hiểm, thấp giọng nói: “Sở, Sở Quân Duy.”

Lão giả nheo mắt nhìn nàng, một hồi lâu mới vuốt chòm râu gật gật đầu nói: “Sở. . . Quân Duy. . . Tên rất hay, cũng thích hợp với nha đầu ngươi. Nhưng theo như lão phu biết thì Đại Sở cũng không có danh môn thế gia nào họ Sở, xem lời nói cử chỉ của nha đầu ngươi, cũng không phải là một gia tộc bình thường dưỡng ra.” Diệp Ly áy náy cười một tiếng: “Lâm đại phu quá lời rồi, Quân Duy. . . Nhà mẹ đẻ xuất thân Vân Châu, cùng Từ gia Vân Châu cũng có chút quan hệ.” Lúc nói chuyện, Diệp Ly bất động thanh sắc quan sát thần sắc của vị lão giả, lại thấy lão giả nhíu nhíu mi, gật đầu nói: “Từ gia Vân

Châu sao? Như vậy. . . nói ra thì… Thôi, lão phu cũng không quản ngươi rốt cuộc là ai , nếu lão phu đã cứu ngươi coi như ta và ngươi có duyên phận, cứ an tâm dưỡng thương." Diệp Ly hạ mắt, thấp giọng nói: "Đa tạ Lâm đại phu." Nhìn thần sắc của lão giả, không giống như đang diễn trò. Tin tức nàng rơi nhai chắc không giấu được , lúc này hẳn đã truyền khắp Đại Sở. Mới vừa rồi nàng cố ý nhắc tới Từ gia Vân Châu, chỉ cần người này có chút hiểu biết về chuyện lần này thì ít nhất cũng sẽ liên tưởng gì đó. Nhưng lão giả trước mặt lại không có chút nào kinh dị, trừ phi công phu diễn trò của ông đã cao thâm đến không lộ ra sơ hở, còn không thì căn bản chính ông ta cũng không biết đến chuyện Định Vương phi rơi nhai. Mà Diệp Ly. . . Kết luận ông ta là loại người thứ hai. Lúc nàng rơi nhai đã ném cây chủy thủ cuối cùng trên người về phía Trấn Nam Vương, ngay cả quần áo đang mặc cũng là loại bình thường…, trên người không có bất kỳ đồ vật nào có thể chứng minh thân phận của nàng. Trừ phi là người biết nàng, bằng không không thể có chuyện vừa gặp nàng đã nhớ tới thân phận của nàng. Mặc dù đối với việc lừa gạt lão giả có chút áy náy, nhưng Diệp Ly hiểu rõ mình phải cẩn thận từng ly từng tý, tuyệt đối không để bản thân rơi vào trong tay kẻ thù rồi trở thành con bài uy hiếp Mặc Tu Nghiêu. Nhớ tới Mặc Tu Nghiêu. . . trong lòng Diệp Ly mơ hồ đau đớn. Dường như. . . thời gian bọn họ li biệt cho tới bây giờ. Nếu biết tin nàng chết rồi. . . Nghĩ tới thân thể Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly lại càng nhíu mày.

"Ngươi còn không đi vào? Muốn đứng ngoài hứng mưa sao? Không nhìn thấy trời sắp mưa rồi à?" Trong nhà truyền đến giọng nói không chút khách khí của lão giả. Diệp Ly ngẩng đầu nhìn lên, trời chiều đã bị mây đen che kín, lúc này chắc sắp mưa. Cười khẽ, Diệp Ly xoay người đi vào nhà.

Buổi tối lúc dùng cơm, Diệp Ly tự mình làm hai món ăn đơn giản. Lâm đại phu thoạt nhìn đã rất là vừa lòng, nhìn Diệp Ly nói: "Cuối cùng không nhặt về một phế vật vô dụng rồi." Diệp Ly không khỏi đầy mặt hắc tuyến, Lâm đại phu cũng ngồi một bên cạnh bàn bắt đầu ăn cơm. Vừa ăn cơm, lúc này Lâm đại phu mới nhớ tới, hỏi một chút về

chuyện của Diệp Ly, “Ngươi từ đâu tới ?” Diệp Ly suy nghĩ , cuối cùng đàng hoàng trả lời: “Hồng Châu.” Lâm đại phu mày kiếm nhíu chặt, hỏi: “Hồng Châu? Đó là nơi nào vậy?” Diệp Ly sửng sốt, cũng không nghĩ tới ông sẽ hỏi câu này. Hồng Châu là cánh cửa đầu tiên của Tây Bắc, người sống ở gần Tây Bắc, cho dù chưa từng nghe qua Từ gia cũng không thể không biết Hồng Châu là nơi nào chứ. Lâm đại phu nhướng mày nói: “Ta đã quá lâu không ra ngoài, đại khái có thể là tên nhiều địa phương đã thay đổi.”

Trong lòng Diệp Ly vừa động, Hồng Châu quả thật trước đây không gọi là Hồng Châu, ít nhất là năm mươi năm trước, Hồng Châu là vùng lệ thuộc Nhữ Dương, tên là Bí Dương. Hơn năm mươi năm trước, Hồng Châu chính thức được sáp nhập vào Tây Bắc, trở thành một châu mới đổi tên là Hồng Châu . Suy nghĩ một chút, Diệp Ly nói: “Hình như còn có một tên khác gọi là. . . Bí Dương.”

“Bí Dương?” Lâm đại phu ngừng đôi đũa trong tay, khó hiểu nói: “Ngươi một cô nương gia làm sao lại có thể từ Bí Dương chạy tới đây?” Diệp Ly cũng mờ mịt nhìn ông, Lâm đại phu nói: “Mặc dù đã rất lâu ta chưa rời khỏi nơi này, nhưng cũng biết, lấy chân của ngươi muốn từ Bí Dương đến đây, nhanh nhất cũng mất đến hai tháng.”

“Hai tháng? Nơi này ở đâu?” Diệp Ly không tin, theo như lời nói của Lâm tẩu tử, bọn họ nhặt được nàng muộn nhất là buổi sáng ngày thứ ba sau khi nàng rơi nhai, làm sao có thể lại đi xa được như thế? Cho dù bị nước cuốn xuôi dòng cũng không thể nhanh như vậy chứ. Nghĩ đến đây, Diệp Ly cố gắng nhớ lại, con sông lớn mà nàng rơi xuống kia đối với nàng không quá quen thuộc nhưng cũng không phải là hoàn toàn xa lạ. Theo lý mà nói, nếu khi nàng rơi xuống trực tiếp bị cuốn trôi đến hạ nguồn, như vậy cùng lắm nàng cũng sẽ chỉ bị đưa tới cái hồ cách Hồng Châu hơn trăm dặm thôi chứ. Mà không phải là xuất hiện một cách kỳ cục ở bờ sông nhỏ trong một ngọn núi. Cúi đầu hồi tưởng lại bản đồ sông núi vùng phụ cận Hồng Châu, Diệp Ly có chút không xác định hỏi: “Nơi này. . . Là trong núi phía bắc Hồng Châu sao?” Lâm đại phu cho nàng một ánh mắt tán thưởng, nói: “Nơi này cách Hồng Châu ít nhất phải tới bảy tám trăm dặm, mà

quan trọng nhất, tất cả đều là đường núi gập ghềnh, dọc theo đường đi dã thú rắn độc độc trùng thì càng không cần nói. Đừng nói là ngươi, cho dù là một tiểu tử trẻ tuổi cường tráng cũng chưa chắc đã dám ra đi."

Nghe vậy, Diệp Ly hoàn toàn bó tay rồi. Cau mày nói: "Ta trở về thế nào được?"

Lâm đại phu liếc mắt nói: "Ta làm sao mà biết? Lão đầu ta đây cứu ngươi xong chẳng lẽ còn phải chịu trách nhiệm đưa ngươi về nhà? Thứ nhất, sinh em bé dưỡng tốt thân thể rồi tìm xem một chút có người tới đón ngươi trở về hay không, nhưng theo ta thấy đúng là không có khả năng! Thứ hai, an tâm ở trong thôn, sau này tái giá rồi sống thật tốt với người ta, chuyện trước kia coi như đã qua. Ngươi yên tâm, người trong thôn này cũng không tệ, sẽ không ghét bỏ ngươi đã gả một lần, nếu không thì lão phu sẽ thay ngươi lên tiếng?" Diệp Ly trực tiếp tặng ông ta một cái liếc mắt, mặc dù mới ở chung không tới một ngày, nàng cũng đã nhìn ra lão đầu tử này chính là một quái lão nhân già mà không kính. Trong lòng suy nghĩ một chút, ít nhất phải bốn tháng nữa mới có thể sinh hạ hài tử, cộng thêm một đoạn thời gian an dưỡng sau khi sinh hạ em bé mới có thể lên đường, nói cách khác ít nhất. . . phải sáu tháng sau nàng mới có thể lên đường trở về. Nghĩ đến đây không khỏi nhíu mày, nhưng tình huống của nàng lúc này cũng không thể làm gì khác. Chỉ hy vọng Hồng Châu và Mặc Tu Nghiêu đều bình an vô sự, ít nhất. . . Nàng còn muốn sống cùng với bé con thật tốt đấy. Cúi đầu nhẹ vỗ về bé con thi thoảng nghịch ngợm, Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười.

"Hừ! Đang nhớ tới tình lang của ngươi đi?" Nhìn bộ dạng ôn nhu mỉm cười này của nàng, Lâm đại phu hừ hừ liếc mắt nói.

Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: "Phụ thân của con ta, là tướng công của ta. Hơn nữa hắn đối với ta rất tốt."

"Rất tốt mà sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này?" Lâm đại phu hừ mũi khinh thường câu nói này của nàng. Cái nha đầu này vừa nhìn đã biết xuất thân phú quý thư hương môn đệ, đáng lẽ phải được sống ở nơi khuê phòng cẩm y ngọc thực, một danh môn khuê tú sao

lại lưu lạc đến cái chỗ này? Lão đầu tử ông đã sống sáu mươi năm qua, đây là lần đầu tiên nhìn thấy đấy.

Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười, cũng không cãi lại lời của ông.

Tu Nghiêu. . . Rất nhanh thôi ta sẽ dẫn bé con . . .

Chương 177: Sự yên bình nơi thôn cư

Ở lại nơi sơn dã yên bình mà cách biệt này, cùng với sự điều trị của Lâm đại phu, thân thể Diệp Ly ngày một tốt dần lên. Đối với việc ở một sơn thôn ngăn cách với bên ngoài lại có một Lâm đại phu y thuật như vậy, Diệp Ly không khỏi bất ngờ. Tính cả danh y như Trầm Dương, Diệp Ly cũng đã gặp không ít đại phu có y thuật cao minh, nhưng cho dù như vậy thì nàng cũng không thể không thừa nhận, y thuật của vị Lâm đại phu không có danh tiếng gì này tuyệt đối cũng có thể được xưng tụng là số một số hai đấy. Diệp Ly từng tận mắt nhìn thấy ông ta dùng thủ pháp gọn gàng lưu loát mà nối xương bôi thuốc cho một thanh niên trong thôn lên núi săn thú bị té gãy chân, vốn nàng cảm thấy cậu ta nhẹ nhất cũng sẽ khập khiễng, vậy mà một tháng sau đã có thể tự do đi lại, mặc dù còn hơi bất tiện nhưng nhiều nhất cũng chỉ cần tu dưỡng hai ba tháng là đã có thể bước đi như bay.

Cảm thấy ánh mắt kinh ngạc của Diệp Ly, Lâm đại phu có chút đắc ý nhìn nàng nói: “Y thuật của lão phu sao người phàm các ngươi có thể tưởng tượng được?”

Diệp Ly co rút khóe miệng, cúi đầu xem tiếp đống lớn sách thuốc mà trước đó Lâm đại phu ném cho nàng. Hiện nay em bé đã hơn bảy tháng rồi, Lâm đại phu chăm sóc nàng hơn một tháng qua, liếc mắt nhìn cái bụng tròn đã vượt mặt của nàng hừ hừ nói: “Tiểu tử này đúng là mạng lớn, tương lai cũng sẽ phiền phức khiến người ta nhức đầu đấy.” Nghe vậy, Diệp Ly mỉm cười nhẹ vỗ về bụng mình, bé con cùng nàng rơi từ trên vách đá xuống, lại thêm bốn tháng hôn mê mà vẫn khỏe mạnh hoàn hảo, không phải mạng lớn thì là gì? Vừa nhìn sách thuốc, lại nhìn Lâm đại phu ở ngoài phòng bận rộn sắp xếp thảo dược hái được từ trên núi. Diệp Ly có chút ngạc nhiên hỏi: “Lâm đại

phu, ngài. . . không giống như người trong thôn này.” Lâm đại phu chợt ngừng hai bàn tay đang bận rộn, rất nhanh liền tiếp tục, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Vậy nha đầu ngươi cũng giống bọn họ?” Diệp Ly mỉm cười nói: “Lâm đại phu đây là thừa nhận, ngài cũng từ bên ngoài tới đây sao?”

Lâm đại phu không giống với người trong thôn, ngay từ khi tỉnh lại chưa đến hai ngày Diệp Ly đã nhìn ra. Mọi người trong cái thôn nhỏ này đều rất tôn kính vị lão đại phu này, không chỉ vì hắn y thuật cao minh, mà còn vì hắn uyên bác học thức, khác hẳn với mọi người trong thôn. Vô luận là thời đại gì, dân chúng luôn cực kỳ tôn trọng người đọc sách. Trong nhà Lâm đại phu còn có một gian thư phòng, đầy đầy đủ đủ các bộ sách đấy, Diệp Ly tiện tay cầm lên hai bản, thế nhưng lại phát hiện một bản trong đó là là sách cổ tiền triều đã thất truyền lâu nay. Một người như vậy, xuất hiện ở cái thôn nho nhỏ cơ hồ không có đến một người biết chữ này, hơn nữa còn nghe nói một lần đến là mấy chục năm, không kỳ quái mới là chuyện lạ đấy. Lâm đại phu phủi tay đứng dậy, nhìn Diệp Ly nói: “Lão phu cũng đã nhìn ra, nha đầu ngươi cũng không phải là đại gia khuê tú bình thường. Mấy ngày nay, thế mà đã hỏi thăm chuyện của ta đến rõ ràng rành mạch rồi?”

Diệp Ly mím môi khẽ cười, cũng không phủ nhận. Mấy ngày nay nàng quả thật có nghe ngóng một chút chuyện tình của Lâm đại phu, nhưng cũng không có gì đặc biệt. Ba mươi năm trước Lâm đại phu đã đặt chân đến thôn này, nghe nói là họ Lâm, nhưng bởi vì trong thôn đại đa số đều là họ Lâm, Diệp Ly cảm thấy lời nói này cũng chưa hẳn là đúng. Nghe nói lúc ấy ông còn mang theo một đứa bé vẫn còn trong tã lót, tên là Lâm Nguyện. Nhưng mười một năm trước, Lâm Nguyện rời thôn sau đó cũng không thấy trở lại. Nhiều năm như vậy, Lâm đại phu cũng chưa từng đi tìm hắn, vì thế mà dần dần không ít người đã quên mất từng có một người như thế tồn tại.

“Lâm đại phu không định rời đi sao?” Diệp Ly hỏi.

Ánh mắt Lâm đại phu hơi ảm đạm, một hồi lâu mới nói: “Lão phu đã ở cái tuổi này, còn có thể đi nơi nào? Không bằng cứ ở đây, thỉnh

thoảng xem bệnh cho thôn dân nơi này, tương lai khi ta chết bọn họ cũng có thể cho ta một nơi chôn cất là được rồi." Cảm nhận được tâm tình lão nhân có chút phiền muộn, Diệp Ly suy nghĩ một chút rồi hỏi, "Lâm đại phu không muốn đi tìm lệnh lang sao? Không chừng ta cũng có thể giúp đỡ một chút đấy." Lâm đại phu hừ lạnh một tiếng nói: "Hắn sẽ không trở về nữa, hơn nữa, hắn cũng không phải là con ta."

Diệp Ly nhíu mày, quyết định sẽ dừng chuyện này tại đây. Lão đại phu rõ ràng không phải là kiểu người thích tu sinh dưỡng tính (nuôi dạy kẻ khác), tính tình cũng không phải là quá tốt.

Theo lời Lâm đại phu, tạm thời nàng cũng không có cách nào rời khỏi tiểu thôn trại vắng vẻ này, Diệp Ly cũng an tâm mà ở tại nơi này. Hơn mười ngày sau khi nàng tỉnh lại, Lâm đại phu đã dựng xong một phòng gỗ nhỏ bên cạnh nhà, sau đó để nàng vào ở đó. Ngày thường Diệp Ly sẽ cùng người trong thôn đi quanh tâm sự một chút, hoặc ở nhà giúp Lâm đại phu làm một chút việc vặt, sau khi ăn xong thì tới thư phòng của Lâm đại phu lấy một chút sách, dần dần đã bày đầy gian phòng của Diệp Ly. Đối với việc Diệp Ly mang sách cổ của mình đi, Lâm đại phu hoàn toàn không có bất kỳ ý kiến gì, trong thôn này không có ai biết chữ đọc sách, kể từ khi mười một năm trước hài tử mà ông nuôi lớn rời đi cho đến bây giờ, những thứ sách kia cũng chỉ là đơn thuần đặt ở nơi đó không có ai để mắt đến. Thời gian còn lại, Diệp Ly dùng cây trâm mộc mạc mà nàng mang theo trên người đổi với một cô nương dệt vải trong thôn lấy một ít vải vóc mềm mại, qua mấy tháng nữa bé con của nàng ra đời rồi, nàng cũng phải chuẩn bị xong y phục cho bé con nữa.

Nhìn vải vóc đơn giản lại có chút thô ráp trong tay, trong lòng Diệp Ly có chút chua xót. Nếu không phải ở chỗ này, bé con của nàng vừa ra đời tất nhiên sẽ phải dùng đồ tốt nhất, vậy mà bây giờ. . . . . Ngẩng đầu nhìn ánh tà dương chiếu ngoài phòng, Diệp Ly nhẹ giọng thở dài. Thế giới bên ngoài hiện tại chỉ sợ cũng đều là khói lửa loạn lạc, ít nhất ở nơi này, còn không phải là an toàn hơn rất nhiều sao?

May y phục cho bé con, Diệp Ly cũng làm cho Lâm đại phu một

bộ quần áo. Mặc dù trên mặt lão nhân không có biểu hiện gì, nhưng cũng không chê cười Diệp Ly như bình thường. Thỉnh thoảng còn có thể ném qua cho nàng một hai bản đơn lẻ nghe nói đã sớm thất truyền. Diệp Ly nhìn sách cổ bị Lâm đại phu coi như phế vật không đáng tiền mà ném tới trong tay, khóe miệng không khỏi mỉm cười thản nhiên. Nàng biết lão nhân tính tình cổ quái này đây là đang dần dần đón nhận sự tồn tại của nàng. Thật ra thì, nếu không phải ngoài kia có quá nhiều người khiến nàng nhớ thương như vậy, thì ở lại thôn nhỏ này mà an ổn sống cả đời cũng là chọn lựa không tồi đấy.

"Sở muội tử. . . Sở muội tử, muội cũng ở đây sao?"

Đang thất thần, từ ngoài phòng truyền tới giọng nói của một nam tử trẻ tuổi, Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, cõi đời này quả nhiên vô luận nơi nào cũng đều có một hai nhân vật khiến người ta không biết nói gì như vậy đấy. Vịn vào bàn đứng dậy, người vừa đi đến ngoài phòng, là một nam tử trẻ tuổi cao ngất cường tráng, giơ một con gà rừng trong tay lên bước vào. Thấy Diệp Ly, vội vàng lấy lòng cười nói: "Sở muội tử, ta lên núi bắt được một con gà rừng, cho muội bồi bổ thân thể." Diệp Ly khẽ thở dài trong lòng, ngẩng đầu cười nói với nam tử: "Lâm đại ca, đa tạ ý tốt của huynh. Nhưng mà ta không muốn ăn thịt, cho nên huynh mang về cho đại thúc đại thẩm tẩm bổ thân thể đi." Thanh niên cau mày, không đồng ý nói: "Vậy sao được? Cho dù muội không muốn ăn thì cũng phải bồi bổ cho em bé chúe, cái này. . . Chính là nương ta bảo ta đưa tới cho muội." Nói đến đây, trên khuôn mặt chất phác của anh chàng ửng đỏ, đôi mắt cực kỳ trông mong nhìn nàng.

Nhìn thanh niên trước mắt, Diệp Ly không nhịn được muốn đỡ trán. Thật ra thì dân phong quá mức thuần phác cũng có chỗ không tốt lắm còn gì? Nếu ở nơi khác, một nữ nhân mang bầu như nàng lại sống một mình, người khác nhìn thấy sẽ luôn kiêng kỵ mấy phần đấy, nhưng trong cái thôn nhỏ này, từ sau khi nàng có thể ra cửa đi lại, Lâm đại phu nói cho nàng biết đã có hai nhà tới cửa ám hiệu muốn cưới nàng, không quản nàng là nử tử đã xuất giá, mà cũng không quan tâm nàng vẫn còn có mang bầu. Mặc dù nàng đã giải thích mấy

lần rằng chẳng qua nàng chỉ ngoài ý muốn mới có thể xuất hiện tại nơi này, chờ sinh con xong thân thể tốt lên một chút sẽ rời đi. Nhưng hiển nhiên cũng không có nhiều người tin, dù sao trong mắt mọi người, muốn rời khỏi nơi này, một đường nguy hiểm, cho dù là nam tử khỏe mạnh cũng không chắc có thể dễ dàng mà đi ra, chứ đừng nói một nữ tử yếu đuối mang theo em bé như nàng.

"Lâm đại ca, cám ơn ý tốt của huynh. Nhưng mà. . . Ta và phu quân ta lưỡng tình tương duyệt, chắc chắn chàng vẫn đang chờ ta. Cho nên, đợi sau khi con ra đời, vô luận như thế nào ta cũng nhất định mang theo con trở về gặp chàng. Cho nên. . . Lâm đại ca thật sự không cần phải hao tâm tổn trí như thế." Vốn dĩ Diệp Ly thật sự không muốn nói trắng ra như thế, nhưng người này ba ngày thì hai ngày lại từ trong nhà đưa đến một chút món ăn thôn quê…, cuối cùng khiến cho mỗi lần nàng ra cửa, cả thôn già trẻ lớn bé đều lôi kéo nàng vẻ mặt mập mờ nói đến chuyện này, thật sự khiến cho Diệp Ly phải phiền muộn một phen. Mà trọng điểm là, có một số việc nên ngừng thì ngừng, cứ rề rà chậm trễ không phải chuyện tốt. Nam tử trẻ tuổi trên mặt tức thì lại càng đỏ, có chút đưa đám, lại có chút bối rối nói: "Ta biết. . . Lâm đại phu nói muội tử là tiểu thư nhà giàu có ở bên ngoài. Ta. . . Ta không xứng với muội, cái kia. . . Cái kia là ta may mắn bắt được ở chân núi, muội giữ lại đi. Ta ta. . . . . ." Cuối cùng tựa hồ không biết phải nói gì nữa, người trẻ tuổi vứt gà rừng ở lại xoay người vội vàng rời đi. Diệp Ly nhìn ra cửa một chút, cúi đầu vịn bụng bầu cười khổ.

"Nha đầu nhà người, tiểu tử kia ở trong thôn chúng ta cũng là… thứ nhất thứ hai đấy." Chẳng biết lúc nào, Lâm đại phu từ bên ngoài đi vào, nhìn một chút món ăn thôn quê trên bàn liền sáng tỏ.

Diệp Ly bất đắc dĩ cười khổ nói: " Sao Lâm đại phu lại trêu đùa ta như thế? Ngài cũng không phải không biết rằng ta nhất định sẽ phải rời đi."

Lâm đại phu ngồi xuống thở dài: "Ta biết, vừa nhìn đã thấy nha đầu ngươi cũng không phải người bình thường. Cái sơn thôn nho nhỏ này trói không được ngươi, giống hệt cái tên tiểu tử kia, nửa

điểm tâm can cũng không có, nói đi là đi, nhiều năm như vậy cũng không trở lại được một lần."

Nhìn lão nhân nhướng mày oán trách, Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ sau này ra ngoài rồi, có cơ hội nhất định phải giúp lão nhân tìm Lâm Nguyện này. Lâm đại phu nhìn nàng có chút tiếc hận nói: "Lão đầu tử ta tuổi cũng không còn nhỏ, vốn nhìn nha đầu ngươi thông minh ngộ tính không tồi, nghĩ đến một thân y thuật của ta cuối cùng cũng có truyền nhân. Trong thôn này. . . Sau này cũng có được một đại phu tốt."

"Sao Lâm đại phu lại không chọn một người trong thôn tới thừa kế y bát?" Diệp Ly có chút ngạc nhiên hỏi. Lâm đại phu ở thôn này ba mươi năm, theo lý mà nói muốn tìm y bát truyền nhân thì cũng sớm nên tìm rồi chứ. Lâm đại phu hừ nhẹ một tiếng nói: "Trong thôn không một ai có thể hiểu biết chữ nghĩa . Nghe nói tổ tiên bọn họ định ra quy củ, không cho biết chữ, cũng không được rời thôn. Không biết chữ ta còn có thể dạy cái gì, cùng lắm cũng chỉ dạy ra một đại phu tam đẳng thôi."

Diệp Ly cười nói: "Cũng thật đáng tiếc , nếu Lâm đại phu không chê có thể dạy cho Quân Duy một chút, chẳng qua không biết mấy tháng này có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu."

Lâm đại phu từ trên xuống dưới đánh giá nàng mấy lần, đến lúc đứng dậy đi ra ngoài mới bỏ xuống một câu, "Trước tiên đem quyển sách ngày hôm qua ta cho ngươi học thuộc đi đã."

Nhìn bóng lưng của lão nhân, Diệp Ly cười nhẹ, "Dạ, sư phụ."

Chương 178: Người ngoài núi

Đầu tháng tư, phía Nam Đại Sở, Lê Vương và Nam Chiếu lần lượt rút quân, chiến sự vốn kịch liệt nay có một tia hòa hoãn. Một khi Lê Vương và Nam Chiếu ngưng chiến, miền Nam Đại Sở cũng chỉ còn lại vài chục vạn nhân mã Tây Lăng do Lôi Đằng Phong cầm quân. Cho dù Tây Lăng có binh cường mã tráng thế nào, phải rời xa mẫu quốc, vượt qua nhiều vùng đất đai rộng lớn của Đại Sở mới tới được đây, lại còn có vài chục vạn quân Mặc gia nhìn chằm chằm vào, Lôi Đằng Phong cũng dần dần cảm thấy mệt mỏi nện bước. Phía bắc mặc dù cùng Bắc Nhung giáp mặt mấy lần, nhưng cũng là lúc thắng lúc thua, ai cũng không chiếm được tiện nghi, chỉ coi là cầm cự được.

Đối với lần này, vô luận là Phượng Chi Dao hay người trong thành Nhữ Dương đều lo lắng bất an, một khi Đại Sở cùng các quốc gia này ngưng chiến, thậm chí có thể sẽ đạt thành một hiệp nghị, liên hiệp thế lực khắp nơi để đối phó bọn họ. Đối với điều này, Mặc Tu Nghiêu cũng chỉ cười không nói.

“Vương gia, chắc chắn Mặc Cảnh Kỳ đã cùng Mặc Cảnh Lê đạt thành hiệp nghị rồi. Một khi hai nước Tây Lăng và Bắc Nhung cũng thỏa hiệp…, Rất có thể Mặc Cảnh Kỳ sẽ quay đầu lại đối phó chúng ta đấy.” Trong thư phòng, Phượng Chi Dao lo lắng nói.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt mỉm cười nói: “Phượng Tam, Mặc gia quân trước kia vẫn là cái gai trong lòng của mấy quốc gia kia, cho dù là hiện tại. . . Cũng không thay đổi. Cho nên, nếu tất cả bọn họ có liên thủ lại đối phó Bản vương, Bản vương cũng không thấy kỳ quái chút nào.” Phượng Chi Dao nhíu mi nói: “Vương gia đã có đối sách gì sao?” Mặc Tu Nghiêu nhẹ vỗ về cuốn sách trong tay, hạ mắt nói: “Đối sách. . . Phượng Tam, cái Mặc gia quân cần hiện tại không phải là đối sách, mà là thắng trận.” Phượng Chi Dao nhìn người trước mắt

khí thế vương giả bức người, nghi ngờ hỏi lại: “Thắng trận?”

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười lãnh đạm, Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Không sai. . . Nhiều năm như vậy, uy danh đánh đâu thắng đó của Mặc gia quân đã sớm trở nên mờ nhạt. Bản vương chính là muốn Mặc Cảnh Kỳ động thủ trước, mượn tay hắn tới tôi luyện bọn họ một chút. Nói cho thế nhân biết, Mặc gia quân bây giờ. . . Vẫn là Mặc gia quân ngày đó. . .” Phượng Chi Dao có chút nghi ngờ, vuốt vuốt mi tâm nói: “Nếu bốn nước đồng thời hướng chúng ta gây khó dễ, Vương gia. . . cho dù Mặc gia quân có anh dũng tài tình cũng không thể chống lại được quân địch ùn ùn kéo đến đâu.” Mặc Tu Nghiêu híp mắt đánh giá Phượng Chi Dao, một lúc lâu mới cúi đầu cười ra tiếng. Nhìn Phượng Chi Dao đang nghi ngờ khó hiểu, Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Phượng Tam, uổng công ngươi tự xưng thông minh hơn người, đến lúc bàn chuyện chính sự lại rối tinh rối mù. Ngươi cảm thấy. . . Sẽ có lúc mà bốn nước đồng thời làm khó dễ chúng ta sao?” Phượng Chi Dao cau mày trầm tư. Mặc Tu Nghiêu mạn bất kinh tâm (tùy tiện) xoa lòng bàn tay, thản nhiên nói: “Cõi đời này. . . Không có kẻ địch vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viến. Thứ vĩnh hằng thật sự cũng chỉ có lợi ích của riêng mình. Không có Mặc gia quân, vậy kẻ nào sẽ cảm thấy tốt nhất? Mặc gia quân hôm nay còn đến hơn năm mươi vạn người, thật sự muốn diệt Bản vương, bọn họ có thể mỗi bên đầu nhập đủ năm mươi vạn binh mã sao? Người nào xuất lực nhiều hơn, người nào xuất lực ít hơn một chút? Còn có chính bọn họ. . . Nam Chiếu quốc nội, các bộ lạc phân tranh, một bên Tây Lăng cũng là tiểu quốc đang hỗn loạn, Bắc Nhung nhiều năm liên tục hạn hán mất mùa. Còn có Đại Sở. . . Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Cảnh Lê, ngươi nghĩ rằng hai kẻ đó sẽ chân tâm chân ý (thành thành thật thật) muốn liên hiệp với nhau sao?”

Nghe Mặc Tu Nghiêu nói thế, Phượng Chi Dao liền cảm thấy đầu óc như được khai sáng. Có chút xấu hổ cười nói: “Là ta nghĩ nhiều rồi, nói vậy trong lòng Vương gia sớm đã có cân nhắc. Như vậy. . . Mặc gia quân chỉ cần bày ra tư thế sẵn sàng đón địch, chờ địch nhân tới cửa là được. Nhưng. . . Thuộc hạ cho rằng không nên vừa bắt

đầu đã chống lại Mặc Cảnh Kỳ." Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nhìn hắn, Phượng Chi Dao nói tiếp: "Mặc Cảnh Kỳ tuyên truyền nói xấu Vương gia, nếu vừa bắt đầu đã cùng Mặc Cảnh Kỳ đối kháng, chỉ sợ Vương gia sẽ thật sự phải chịu cái danh mưu đồ tạo phản."

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, hiển nhiên đối với lời này không để ý, chỉ hỏi: "Trên dưới tướng sĩ Mặc gia quân có phản ứng gì?"

"Những năm này trên dưới Mặc gia quân bị Mặc Cảnh Kỳ không ngừng chèn ép, đối với chuyện lần này lại càng nhất thanh nhị sở, tất nhiên là nghe theo lệnh của Vương gia." Phượng Chi Dao hơi có chút bất đắc dĩ, hắn thật sự không rõ vì sao Vương gia một chút cũng không có suy nghĩ phản bác lại Mặc Cảnh Kỳ hắt nước bẩn lên người mình. Tầm quan trọng của dân tâm (lòng dân) ngay cả hắn cũng hiểu rõ, thế mà Vương gia lại giống như một chút cũng không để ý đến loại chuyện này. Dường như nhìn thấu được ý nghĩ của Phượng Chi Dao, Mặc Tu Nghiêu chậm rãi nói: "Vô luận có thanh minh như thế nào, thì việc Mặc gia quân dần dần thoát li khỏi Đại Sở cũng là sự thật. Phí nhiều miệng lưỡi đi nữa, trong mắt rất nhiều người chẳng qua cũng chỉ là giấu đầu hở đuôi mà thôi. Mặc Cảnh Kỳ muốn đùa giỡn, Bản vương liền theo hắn chơi đùa . Hắn bị Tiên hoàng cùng Thái hậu nuôi đến quá yếu ớt nhu nhược rồi, có được lòng dân là có được thiên hạ sao. . . Hắn cho rằng dân tâm thật dễ dàng mà có được như vậy sao? Không quản Mặc Cảnh Kỳ muốn làm gì thì làm, đưa tin cho Hàn Minh Tích, gọi hắn trở về gặp Bản vương, còn có Lãnh Hạo Vũ cũng bảo hắn sớm trở lại, Bổn vương có việc phân phó."

Phượng Chi Dao gật đầu xác nhận, nhắc tới Lãnh Hạo Vũ, Phượng Chi Dao hơi do dự hỏi: "Vương gia, Mộ Dung tướng quân, ngài xem có nên hay không. . . . ." Mộ Dung Thận cũng coi như là một danh tướng Đại Sở, hơn nữa còn là người từng đi theo Mặc Lưu Danh. Hôm nay nữ nhi duy nhất của Mộ Dung Thận lại là phu nhân của Lãnh Hạo Vũ, một trong những tâm phúc thân tín nhất của Mặc Tu Nghiêu. Việc mượn hơi Mộ Dung Thận có vẻ như là đương nhiên rồi. Mặc Tu Nghiêu trầm tư chốc lát, khoát tay một cái nói: "Tạm thời

không nên, Mộ Dung tướng quân tuyệt đối là người đầu tiên mà Mặc Cảnh Kỳ hoài nghi, hiện tại bên cạnh chắc chắn sẽ có rất nhiều mật thám. Phái người chú ý một chút là được, chỉ cần Mặc Cảnh Kỳ không hạ thủ Mộ Dung tướng quân, tạm thời không cần kinh động đến hắn. Phía nam. . . Cũng cần một tướng lãnh đáng tin đóng ở đấy. Mặc dù Bản vương nhìn Mặc Cảnh Kỳ không vừa mắt, nhưng cũng không muốn để cho những kẻ ngoại đạo kia đặt chân lên quan nội!" Nghe Mặc Tu Nghiêu nói như vậy, trong lòng Phượng Chi Dao đã hiểu rõ. Đối với Mộ Dung Thận, hiển nhiên Mặc Tu Nghiêu đã nắm chắc rồi, chẳng qua bây giờ còn cần Mộ Dung Thận ở lại phương nam thôi. Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, Phượng Chi Dao cũng hiểu được suy tính của Mặc Tu Nghiêu. Nếu là bàn về các nước láng giềng, nước mà Phượng Chi Dao ghét nhất tuyệt đối là Nam Chiếu. Không giống với Tây Lăng và Bắc Nhung dũng mãnh hiếu chiến, bộ lạc Nam Chiếu kia không được mạnh mẽ như vậy, nhưng bàn về mưu lược cầm quân thì tuyệt đối đứng thứ nhất. Hơn nữa những trùng độc kiến độc ngổn ngang kia thật làm cho người ta hoa cả mắt, Phượng Chi Dao thật sự không dám nghĩ đến nếu như bọn họ đem Trung Nguyên giàu có mỹ lệ biến thành một địa phương mà trùng độc rắn độc đầy đất thì phải làm sao bây giờ.

"Thuộc hạ hiểu , lập tức đi làm."

Mặc tu Nghiêu gật đầu, để cho Phượng Chi Dao lui ra. Phượng Chi Dao chắp tay cáo lui, nhìn Mặc Tu Nghiêu đang lâm vào trầm tư sau án thư, giật giật khóe môi muốn nói lại thôi. Đành phải lặng lẽ nuốt trở vào rồi thối lui ra khỏi thư phòng.

Diệp Ly mang một rổ rau dại đi rửa sạch rồi bước chậm quay về dưới ánh tà dương. Dung nhan thanh lệ dưới ánh mặt trời nhuộm một tầng màu đỏ, trên trán thấm ra vài giọt mồ hôi nho nhỏ. Mặc dù thân thể đã khỏe hơn nhiều, nhưng một chuyến lên núi vác theo bụng bầu hơn bảy tháng này cũng khiến cho nàng phải cố hết sức. Thừa dịp hôm nay khí trời tốt, nàng đi một chuyến đến bờ sông nhỏ bên kia nơi Lâm đại phu nhặt được nàng, dòng sông nhỏ quanh co nhưng nước chảy xiết hiển nhiên không phải con sông nhỏ ở nơi nàng rơi

nhai, thậm chí còn không phải là một nhánh khác của cùng một dòng. Sông nhỏ này là từ một thác nước cao cao chảy xuống, nhưng Diệp Ly biết mình tuyệt đối không phải là từ trên thác nước kia rơi xuống. Thác nước kia cao khoảng 20m, phía dưới còn có nước sông róc rách, nếu rơi xuống từ đó cho dù nàng không chết vì va đập thì cũng sẽ ngã chết. Cho nên, nàng nghĩ dưới mặt thác nước kia rất có thể còn có một con sông ngầm dưới lòng đất, mà nàng rất có thể là từ nơi đó bị cuốn tới đây. Đáng tiếc. . . Nhìn mức độ nước chảy xiết, cho dù nàng suy đoán chính xác, vậy cũng không thể trở về bằng đường cũ, huống chi bây giờ nàng còn mang thai, lại càng bất khả thi. Bất đắc dĩ bỏ qua ý định đi vào tìm tòi đến tột cùng, hái một chút rau quả dại có thể ăn được, Diệp Ly mới bước chậm trở về cái thôn nhỏ nàng đã cư ngụ nhiều tháng nay.

Phòng nhỏ của Lâm đại phu và Diệp Ly ở ngay phía ngoài thôn, lúc này mọi nhà khói bếp đều đã bốc lên, tiểu sơn thôn trừ bỏ âm thanh cười vui mơ hồ truyền ra từ các nóc nhà, cũng không nhìn thấy bóng dáng một ai. Xa xa , Diệp Ly nhìn thấy trong nhà Lâm đại phu cũng không thấy khói bếp, có chút kỳ quái nhíu mày, sư phụ còn chưa có trở lại sao? Nàng nhớ hôm nay ông nói sẽ không ra ngoài mà? Từ từ đi vào hai gian nhà song song cách không xa nhà gỗ nhỏ, đôi mày thanh tú của Diệp Ly dần dần địa nhíu lại, trong nhà Lâm đại phu có người, hơn nữa còn không chỉ một người. Lúc bình thường giờ này trong thôn cũng không có người xuất môn , hơn nữa. . . Nghe âm thanh càng giống người luyện võ.

Buông rổ xuống, Diệp Ly cẩn thận đỡ bụng đi quanh bờ tường phía sau phòng nhỏ của Lâm đại phu, nhích tới gần một cửa sổ không cao lắm ở thư phòng, Lâm đại phu mặc dù không hay đọc sách, nhưng lại hết sức yêu quý chúng, thường xuyên mở cửa sổ thông gió thông khí. Nhích tới gần mở cửa sổ ra, lại nghe thấy âm thanh bên trong càng rõ ràng, hiển nhiên những người này đang ở trong thư phòng, Diệp Ly cẩn thận nín thở, đi tới ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua khe hở nhìn vào bên trong, Lâm đại phu mặt lạnh ngồi trên một cái ghế cũ kỹ. Trong thư phòng có hai nam tử, một

đứng nói với Lâm đại phu, người còn lại thì đứng gần một giá sách tìm kiếm thứ gì đó, trên giá sách, sách bị lật ngổn ngang rơi xuống đầy đất.

"Lâm lão tiên sinh, chúng ta không muốn thương tổn ngươi, xin mời giao đồ vật ra. Vật kia lão nhân gia ngài giữ lại cũng vô dụng, sao không để cho chúng ta bớt việc, lão nhân ngươi cũng có thể thanh tịnh?" Nam tử trung niên đứng trước mặt Lâm đại phu tâm bình khí hòa cười nói, hiển nhiên cũng không muốn động thủ với Lâm đại phu. Lâm đại phu mí mắt hạ xuống, thản nhiên nói: "Lão phu không biết các ngươi đang nói đến thứ gì." Nam tử trung niên cũng không tức giận, cười nói: "Lâm đại phu cần gì phải giả bộ? Ngươi hẳn rõ ràng nếu chúng ta đã tìm được rồi, thì cần gì phải nháo tới nơi này. Lão nhân ngươi đã ở tại nơi này ba mươi năm, nói vậy là còn muốn tiếp tục an hưởng tuổi già. Vật kia đối với ngươi mà nói cũng chỉ là một đống giấy vụn, nhưng đối với tệ thượng mà nói lại vô cùng quan trọng . Ngươi và tệ thượng dù sao cũng có tình nghĩa, hà cớ gì lão nhân gia ngài không thành toàn hắn?"

Nghe vậy, sắc mặt Lâm đại phu biến hóa, khóe môi giật giật hai cái, hiển nhiên tâm tình đã nổi lên gợn sóng. Hồi lâu, mới hừ lạnh một tiếng nói: "Cái gì tệ thượng tệ hậu lão đầu tử ta đây đều nghe không hiểu. Ngươi muốn nói đến cái gì ta cũng không biết."

Nam tử trung niên cau mày, có chút không vui nhìn Lâm đại phu nói: "Lâm lão tiên sinh, vật kia vốn chính là vật di truyền của nhà tệ thượng, hôm nay chúng ta lấy trở về cũng là chuyện đương nhiên. Ngươi lúc đó chiếm lấy làm của mình thật không khỏi có chút quá đáng." Lâm đại phu hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt lại không nói chuyện. Một gã nam tử khác hiển nhiên đã đem thư phòng từ trên xuống dưới lục soát hết một lần nhưng cũng không phát hiện được gì, có chút phiền não nói: "Đồ không có ở nơi này!" Nam tử trung niên cũng không có bao nhiêu nhẫn nại, ánh mắt nhìn Lâm đại phu bắt đầu có chút bất thiện, "Lâm đại phu, tệ thượng đã phân phó, vì công ơn nuôi dưỡng của ngài, muốn chúng ta khách khí với ngài một chút, nhưng mà. . . Ngài tốt nhất đừng có rượu mời không uống lại

muốn uống rượu phạt.” Lâm đại phu mở mắt ra nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Lão đầu tử ta cũng đã hơn ba mươi năm rồi không say rượu đấy. Các ngươi đi đi thôi, hắn muốn như thế nào thì bảo chính hắn tới nói với lão phu.”

Nam tử khinh thường cười nói: “Tệ thượng ngày lo trăm việc, nào có thời gian lãng phí vì chuyện nhỏ này. Lâm đại phu, ngài nếu vẫn cố chấp như thế, đừng trách tại hạ đắc tội.” Hất hàm mỉm cười nói, hướng nam tử bên cạnh ra dấu. Nam tử kia hiểu ý tiến lên một tay nhấc Lâm đại phu lên, cười lạnh nói: “Lâm đại phu, xin lỗi. Cấp trên chúng ta đã nói rõ, nhất định phải lấy được đồ.” Lâm đại phu một lần nữa nhắm mắt lại, không chịu mở miệng nói chuyện. Trên mặt nam tử hiện lên một tia không kiên nhẫn, nói một tiếng đắc tội, không để ý nặng nhẹ kéo một cánh tay của Lâm đại phu ngược về phía sau. Lâm đại phu đã hơn sáu mươi tuổi, cũng không phải người tập võ, lần này nhẹ nhất cánh tay cũng bị gãy mất.

Ken két. . . Ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng động rất nhỏ, nam tử dừng động tác, cùng nam tử trung niên kia nghi ngờ nhìn một cái, lạnh lùng nói: “Người nào?”

Cửa sổ nhẹ nhàng lay động một cái, nhưng không thấy người nào. Nam tử nghi ngờ cau mày, buông Lâm đại phu xuống đi tới cửa sổ, nhìn chung quanh một chút mới thò đầu ra. Một đôi bàn tay trắng nõn hơi lạnh đột nhiên vươn ra, giữ ở cổ hắn, hắn chỉ cảm thấy trên cổ chợt lạnh, sau đó một trận đau nhức, liền cái gì cũng không biết.

Nhìn đồng bọn đột nhiên té ở trên cửa sổ không nhúc nhích, trên mặt nam tử trung niên hiện lên một tia sợ hãi. Vốn chuyến đi này cũng không tính là khó khăn, bọn họ cũng không mang quá nhiều người, lại không nghĩ rằng cái thôn nho nhỏ này lại có cao thủ thần bí.

“Người nào? ! Đi ra ngoài. . . . . .” Nam tử trung niên lạnh lùng nói, ánh mắt cảnh giác ngó chừng phía bên ngoài cửa sổ. Nhìn một chút Lâm đại phu bên cạnh, nam tử trung niên kéo một cái, đem hắn đến trước mặt mình, cẩn thận dè dặt ngó chừng bên ngoài cửa sổ.

Chà. . . một đạo thân ảnh màu xám tro xẹt qua cửa sổ thật nhanh,

bỗng nhiên nam tử trung niên mở to hai mắt nhìn, lại chỉ thấy một đạo ngân quang thật nhanh bắn tới. Cổ họng bỗng dưng chợt lạnh, nam tử cúi đầu kinh ngạc đang nhìn một thiết khí sáng loáng chẳng biết từ lúc nào đã cắm vào cổ họng mình, cứng ngắc ngã xuống.

Chương 179: Bí văn tiền triều

"Người. . . Người nào?" Nhìn thân thể đồng bạn đột nhiên ngã nhào trên cửa sổ không có chút tiếng động, nam tử trung niên cảnh giác ngó chừng cửa sổ, giọng nói có chút không tự chủ mà run rẩy. Nhìn thoáng qua Lâm đại phu đứng ở một bên, bước nhanh tiến lại kèm trước người mình, từ từ tiến lên đi, "Người nào ở bên ngoài, đi ra ngoài!" Trên lưng nam tử trung niên bắt đầu rịn ra một tầng mồ hôi, vốn lần này đi lấy đồ cho chủ thượng, cũng không phải là việc khó khăn gì. Cho nên bọn họ cũng không mang quá nhiều người , lại không nghĩ rằng một tiểu sơn thôn tách biệt thế này lại có cao thủ ẩn giấu.

"Đi ra ngoài! Nếu không ra ta liền giết hắn!" Lôi Lâm đại phu ra, nam tử trung niên nhìn chằm chằm cửa sổ, cũng không tiến lên nữa, mà từ từ hướng cửa thư phòng dời đi.

Vụt ——

Một đạo bóng xám vượt qua cửa sổ, nam tử trung niên trợn to hai mắt, bóng xám kia xẹt qua quá nhanh, hắn căn bản không thấy rõ ràng kia rốt cuộc là thứ gì. Nắm thật chặt chủy thủ trong tay, nam tử trung niên lặng lẽ nuốt từng ngụm khí lạnh, kéo theo Lâm đại phu lui ra cửa. Mắt thấy sắp tới cửa, cửa sổ kẽo kẹt một tiếng, nam tử sợ hết hồn, liền đưa chủy thủ chỉ về phía cửa sổ, lại chỉ thấy một đạo ám quang bắn nhanh tới, nam tử há miệng, vô lực cúi đầu, chỉ thấy trên cổ họng cắm một trâm gài tóc bằng gỗ có chút thô ráp. Hắn mở trừng hai mắt, lại phát hiện mình không thể dùng sức, chỉ có thể chán nản buông Lâm đại phu, lui về phía sau.

Lâm đại phu cúi đầu nhìn trên mặt đất nam tử trung niên nằm vật xuống, ánh mắt vẫn mở thật to, dĩ nhiên ông biết chủ nhân của cây trâm gài gỗ cắm trên cổ họng là ai. Ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, cũng không xuất hiện bóng ảnh của Diệp Ly. Chỉ chốc lát sau, ngoài

cửa truyền đến tiếng bước chân có chút nặng nề, Diệp Ly xuất hiện ở cửa thư phòng, nhìn bộ dáng xuất thần của Lâm đại phu, có chút lo lắng hỏi: “Sư phụ. . . Người không sao chứ?” Lâm đại phu không tiếng động lắc đầu, nhìn Diệp Ly. Diệp Ly miễn cưỡng cười một tiếng, “Hù đến sư phụ rồi? Con. . . . . .”

Lâm đại phu hơi mỏi mệt ngồi xuống ghế, một hồi lâu mới nói: “Ban đầu lão phu đã cảm thấy nha đầu này không đơn giản, hôm nay mới biết được là vẫn nhìn sai. Ta cũng không hỏi con lai lịch ra sao, quay đầu lại một mình con đi đi thôi, nơi này không an toàn.” Diệp Ly nhìn thi thể trên mặt đất cùng bên cửa sổ thì nhíu nhíu mày, trong phòng có hai cỗ thi thể mà nói chuyện thật sự không phải chủ ý tốt, nhưng hiện tại nàng cũng không còn khí lực xử lý hai cỗ thi thể này. Tìm một vị trí ngồi xuống, trấn an bé con có chút động trong bụng một chút, Diệp Ly cau mày cười khổ nói: “Sư phụ, con hiện tại cái bộ dáng này. . . Người cho rằng con có thể chạy đi đâu?” Không nói có thể sẽ gặp phải rắn độc mãnh thú, cho dù chỉ vượt núi băng đèo mệt nhọc thì nàng bây giờ cũng chịu không nổi.

Lâm đại phu than thở, lắc đầu nói: “Con cho rằng ta đây là đuổi con đi sao? Lão đầu tử ta chính mình cũng muốn đi, không đi nữa. . . Chỉ sợ sẽ liên lụy người vô tội trong thôn.”

Nói đến đây, thần sắc lão nhân có chút buồn bã. Một lão nhân tuổi đã ngoài sáu mươi, một thân một mình rời đi nơi cư ngụ mấy chục năm, quả thật không phải chuyện làm người ta cao hứng.

“Đó là . . Lâm Nguyện sao?” Trầm ngâm một chút, Diệp Ly nhẹ giọng hỏi.

Lâm đại phu ngẩn ra, trầm mặc hồi lâu mới thở dài thật dài. Lâm đại phu không muốn nói, Diệp Ly cũng không miễn cưỡng. Mặc dù không biết Lâm Nguyện này muốn thứ gì, rốt cuộc cũng muốn hỏi Lâm đại phu, nhưng nàng cũng không hi vọng Lâm đại phu nghĩ nàng mơ ước đến bảo vật trên người hắn. Suy nghĩ một chút, mới nói: ” Nếu sư phụ thật không nguyện ý đưa cho hắn, vì sao không phá hủy đi? Chặt đứt niệm tưởng của hắn? Nếu vậy. . . Hắn là do sư phụ từ nhỏ nuôi lớn, sư phụ không để cho hắn còn có thể cho ai?”

Lâm đại phu cứng nhắc cười một tiếng, lắc đầu, đứng dậy đi tới cửa.

Diệp Ly cũng không có động, nàng có chút phiền chán nhìn hai cỗ thi thể. Nếu là trước đây hai cỗ thi thể này đối với nàng mà nói tự nhiên không khó xử lý, nhưng bây giờ thì không được. Lâm đại phu một bó lớn tuổi, lại càng không có biện pháp để cho ông xử lý những thứ này. Đang suy nghĩ, Lâm đại phu đã cầm lấy một bình sứ nhỏ mộc mạc tự nhiên trở lại. Đi tới trước thi thể nam tử trung niên đang nằm trên mặt đất, mở bình sứ đem phấn vụn bên trong phủi xuống một chút. Sau đó Diệp Ly kinh ngạc phát hiện, phấn vụn kia chạm đến thi thể, trong nháy mắt toát ra sương khói gay mũi, sau đó bắt đầu ăn mòn thi thể trên đất. Không tới chốc lát, đại hán vạm vỡ khi nãy nay chỉ còn lại một vũng nước trên mặt đất, này cả vải vóc cũng không còn dư lại chút nào. Sau đó lại nhìn Lâm đại phu đi về phía một … cỗ thi thể khác, đồng dạng phủi xuống một chút phấn vụn, lại không chút bất ngờ nhìn thi thể kia hòa tan, Diệp Ly không khỏi lau lỗ mũi. Ở cùng lâu như vậy, nàng mới phát hiện thì ra vị sư phụ nàng không biết tên này còn hung tàn như vậy.

Nhìn Lâm đại phu bình tĩnh xử lý xong hai cỗ thi thể, Diệp Ly hiện tại hoàn toàn tin tưởng hành động vừa rồi của mình cũng không có hù đến vị lão đại phu này. Nhìn bộ dáng thuần thục mà bình tĩnh này, hiển nhiên không phải tay mơ.

Làm xong hết thảy, sư đồ hai người vốn quen thuộc, nay hai mặt nhìn nhau hồi lâu mới nhớ tới dời ra phòng ngoài. Mặc dù trong phòng đã không còn thứ gì chướng mắt, nhưng thành thật mà nói cái mùi vị lưu lại làm sao mà dễ ngửi được.

Ở bên ngoài ngồi xuống, Lâm đại phu bình tĩnh mang hai chén trà cho Diệp Ly và mình, mỗi người một chén. Uống hai hớp trà, tựa hồ dừng lại một chút, Lâm đại phu mới nói: “Ta không thể liên lụy người vô tội trong thôn, nơi này không thể lưu lại. . .” Diệp Ly trầm mặc chốc lát, mở miệng nói: “Nghe ý tứ của sư phụ, vị kia. . . Cũng không phải là tâm từ thủ nhuyễn. Sư phụ làm sao có thể bảo đảm sau khi sư phụ rời đi thì hắn sẽ không gây bất lợi cho thôn dân nơi này? Nếu đã như vậy. . . vì sao sư phụ lại khuyên con rời đi? Mặc dù đồ nhi ở

với sư phụ không lâu, nhưng con cảm giác, cảm thấy sư phụ là một người tốt."

Lâm đại phu không nói gì, quả thật ông không thể bảo đảm sau khi mình rời đi người nọ trở lại tìm không được đồ sẽ không thẹn quá hóa giận mà xuống tay với người vô tội. Nếu không,ông chỉ cần an trí Diệp Ly ở một gia đình bất kỳ trong thôn là được rồi, hoàn toàn không bảo nàng lúc này mang bụng bầu nặng nề rời khỏi đây.

Bất kể nói thế nào, đường phía bên ngoài đối với một phụ nữ có thai nhiều tháng thật sự quá nguy hiểm.

Hồi lâu, Lâm đại phu mới hỏi: "Con có chủ ý gì không?"

Diệp Ly lắc đầu, có chút tiếc nuối nhìn Lâm đại phu nói: " Hiện tại ngay cả năng lực tự vệ con cũng không có, trừ phi con có thể nhanh chóng rời đi nơi này trở lại Hồng Châu. . ."

"Hồng Châu. . . . ." Lâm đại phu nhìn nàng, "Tại sao con cho rằng ta có biện pháp?"

Diệp Ly mím môi mỉm cười, chỉ chỉ bên trong thư phòng tràn đầy sách, "Người trong thôn nói cho con biết, ba mươi năm này người chưa từng rời khỏi nơi này. Nhưng mà. . . Bọn họ cũng đã nói, năm đó người chỉ dẫn theo một ít hành lý đơn giản cùng với một đứa trẻ đến chỗ này. Những sách kia hiển nhiên cũng không phải đơn giản một lần mà có thể đưa đến nơi này , cho nên, những năm này, bọn họ không biết người rời đi nơi này rất nhiều lần. Hơn nữa, tuyệt đối không cần đến mấy tháng như vậy."

Lâm đại phu nhìn nàng than thở, "Con quả thật rất thông minh, từ lúc bắt đầu con đã nhìn ra à?" Diệp Ly cười nhẹ không nói, Lâm đại phu nhìn nàng lắc lắc đầu nói: "Vô dụng, con đường kia ta cũng đã có hai mươi mấy năm chưa đi qua. Bây giờ con không đi được, ta cũng vậy, không đi được nữa, ta đã già rồi." Trong lòng Diệp Ly sớm đã có cân nhắc, cũng không có vì vậy mà quá mức thất vọng, nghiêng đầu suy nghĩ một chút hỏi: "Con đoán đó chính là đường thủy. Con rơi nhai ở phụ cận Hồng Châu, sau khi rơi vào trong nước liền bị cuốn vào sâu bên trong một xoáy nước, sau đó theo sông ngầm dưới đất vọt tới nơi này?" Lâm đại phu tán thưởng gật đầu,

“Con cũng rất may mắn, lại không bị nước dìm chết, cũng không bị dòng nước xiết kéo đụng vào tảng đá, thậm chí em bé cũng không có chuyện gì.”

Diệp Ly nhướng mày mỉm cười: “Bản thân con cảm thấy không phải bởi vì con may mắn, mà bởi vì người xây cái mạch nước ngầm kia quá mức tinh tế, do vậy con mới không có gặp trở ngại hay đụng phải đá trong hà đạo (đường sông). Như vậy sư phụ. . . Hạng người gì mới có tốn thể hao tốn nhiều khí lực như vậy tu một cái ám đạo như vậy? Hoặc là. . . Bản thân thôn này cất dấu bí mật gì sao?”

Lâm đại phu sửng sốt một chút, ánh mắt nhìn Diệp Ly nhiều thêm mấy phần tìm tòi nghiên cứu cùng với nguy hiểm. Diệp Ly cũng không bức bách nữa, an tĩnh ngồi bên cạnh bàn hạ mắt nhìn ngón tay mảnh khảnh có một ít vết chai của mình. Đôi tay này, một khắc trước, vừa dễ dàng vặn gãy cổ một người.

“Nha đầu, rốt cuộc con là ai?” Lâm đại phu nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, rốt cục mới mở miệng hỏi.

Diệp Ly trầm ngâm chốc lát, nhẹ giọng nói: “Nếu như sư phụ thật sự đã hơn hai mươi năm không có rời đi thôn này, như vậy con là ai đối với người mà nói cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, không phải sao?” Lâm đại phu nhìn nàng: “Ít nhất ta biết con không phải là người của hoàng thất Đại Sở.” Trong lòng Diệp Ly khẽ thở dài, Lâm đại phu hỏi như vậy, bản thân đã để lộ ra rất nhiều manh mối. Lắc đầu, Diệp Ly khẳng định nói: “Con không phải là người của hoàng thất Đại Sở.” Mặc dù Mặc Tu Nghiêu cũng họ Mặc, mặc dù cùng một tổ tông với thái tổ khai quốc Đại Sở, nhưng bàn về huyết thống thật ra thì đã vô cùng xa xôi. Nếu như không phải là có tước vị thế tập, bọn họ cùng hoàng thất căn bản có thể nói không có quan hệ gì. Mà ở trong nhận thức của mọi người, cho tới bây giờ luôn phân Mặc gia quân cùng hoàng thất Đại Sở rõ ràng đấy. Cho nên Diệp Ly cũng không có chút ý niệm nào cho rằng nàng có bất cứ quan hệ gì với hoàng thất Đại Sở.

Nhận được đáp án Diệp Ly, thần sắc Lâm đại phu hòa hoãn rất nhiều. Diệp Ly chăm chú nhìn ông, xuất kỳ bất ý (bất ngờ) hỏi: “Sư

phụ, người có quan hệ gì với hoàng thất tiền triều?"

Lâm đại phu kinh ngạc nhìn Diệp Ly, hiển nhiên không nghĩ tới Diệp Ly sẽ hỏi ra vấn đề như vậy. Một lúc lâu mới hỏi nói: "Tại sao con lại cảm thấy ta có quan hệ với hoàng thất tiền triều?" Diệp Ly mở miệng cười khẽ, mạn bất kinh tâm (thản nhiên, không để tâm) vuốt vuốt chén trà thô ráp trong tay: "Sư phụ quan tâm con có liên quan gì với hoàng thất Đại Sở hay không như thế, lại ở ẩn nhiều năm như thế, rất rõ ràng cùng hoàng thất Đại Sở. . . Cho dù không thể nói có thù không đội trời chung, nhưng tuyệt đối cũng không có ấn tượng tốt. Xét thấy nơi đây vẫn là bên trong biên giới Đại Sở, mà sư phụ nhìn lại không giống người ngoại tộc. Còn nữa. . . Từ con sông con rơi nhai kia đến nơi sư phụ cứu ta, theo con đoán, ước chừng cho dù đường thẳng thì ít nhất cũng cách nhau hơn hai mươi dặm. Một cái thủy đạo dưới lòng đất như vậy, cũng không phải là thứ mà người nào cũng có thể xây ra. Hơn nữa cửa ra của thủy đạo đó lại ở trong một thôn nhỏ biệt lập, rất là kỳ quái. Cuối cùng, nghe nói thôn này đã có gần năm trăm năm lịch sử, hơn nữa tổ tiên bọn họ quy định người trong thôn đời đời không được biết chữ. Con cảm thấy. . . Bọn họ không phải là tình cờ tới đây ở ẩn, bọn họ là ở đây. . . thủ hộ thứ gì đó. Mặc dù rất có thể đại đa số những thôn dân này đều không biết, nhưng là vẫn còn có người biết đến đúng không?"

Nhìn nữ tử trước mắt chậm rãi nói, Lâm đại phu phải cảm thán, "Con cũng biết được nhiều lắm."

Diệp Ly vô tội mở to hai mắt, nhìn lão nhân trước mắt hỏi, "Sư phụ muốn giết con diệt khẩu sao? Đã nghĩ con cùng với hai người vừa tới giống nhau sao?" Nói xong, Diệp Ly còn chỉ chỉ vào trong thư phòng. Lâm đại phu không nhịn được kéo ra khóe miệng, hai người kia rốt cuộc là người nào giết đây? !

Có chút bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm đại phu nói: "Con không cần thử dò xét lão đầu ta, con mới vừa rồi như thế nào, hai chúng ta ai giết ai diệt khẩu còn cần phải nói sao." Diệp Ly cười híp mắt nâng chén trà lên, nụ cười lại càng thêm thuần lương hiền hòa, "Một ngày làm thầy cả đời làm thầy, đồ nhi tuyệt đối sẽ không làm chuyện đại nghịch bất

đạo như thế. Sư phụ, chúng ta thử nghĩ xem sau này nên làm thế nào? Xét thấy chúng ta đều muốn cố gắng sống sót."

Lâm đại phu tức giận nhìn chằm chằm nàng nói: "Chỉ có con muốn sống, ta đây một lão đầu tử đã sớm sống đủ rồi."

Diệp Ly mỉm cười rót thêm trà cho ông nói: "Nhưng người trong thôn này còn chưa sống đủ đâu." Nhắc tới những thôn dân thuần phác này, lão nhân bưng chén trà, tay nắm lại thật chặt, trên mặt thần sắc cũng có chút bối rối cùng áy náy, "Những người này. . . Bọn họ đều là trung thần. . . Chỉ nhiều năm như vậy, bọn họ chỉ sợ sớm đã quên đi tổ tiên của mình. Thật ra thì như vậy cũng không có gì không tốt, cuộc sống bình an so với người phía ngoài còn không phải thư thái gấp trăm lần sao? Nhưng . . . nếu như để cho bọn họ bởi vì những chuyện xưa kia mà mất mạng. . . . . Ta thật sự là. . ." không đành lòng.

Vừa nghe Lâm đại phu nói…, Diệp Ly vừa cố gắng hồi tưởng lại những gì có thể nhớ tới về tiền triều. Tây Bắc một mảnh đất như vậy, từ xưa tới nay đều coi là hoang vu, ít nhất so với Sở kinh cùng Giang Nam phồn hoa thật sự không phải là địa phương tốt lành gì. Diệp Ly thật sự nghĩ mãi không ra còn có chuyện gì có thể khiến tiền triều có quan hệ với chỗ này. Hồi lâu, một cái ý niệm trong đầu chợt lóe lên, Diệp Ly mở trừng hai mắt, thử hỏi: "Có phải hoàng lăng tiền triều ở nơi này hay không?"

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lâm đại phu, Diệp Ly biết mình đoán đúng rồi.

Hoàng lăng tiền triều!

Trong đầu Diệp Ly nhanh chóng hiện ra một bộ sử sách cổ. Tiền triều trải dài hơn ba trăm bảy mươi năm, kinh qua hai mươi mốt vị đế vương. Trong đó trừ Mạt Đại hoàng đế bị thái tổ Đại Sở hạ tang theo nghi lễ dành cho vương hầu ra, lăng mộ mười chín vị đế vương khác hoặc bị hủy bởi chiến loạn hoặc bị trộm mộ cướp sạch, cơ hồ đều đã bị hủy hoại trong chốc lát. Nhưng có một vị đế vương, lăng mộ vẫn luôn không ai biết tung tích. Đó chính là lăng mộ cao tổ hoàng đế khai quốc tiền triều. Diệp Ly đột nhiên nhớ tới một chuyện,

hoàng gia tiền triều hình như là họ Lâm.

Dường như nhận thấy được ánh mắt của Diệp Ly, Lâm đại phu nhìn nàng thản nhiên nói: “Không cần nghĩ quá nhiều, ta không phải hậu duệ tiền triều.”

“Thế không phải là Lâm Nguyện sao?” Nếu như cái Lâm Nguyện tìm chính là lăng mộ hoàng đế tiền triều, vậy có cách giải thích rồi.

Lâm đại phu ngậm miệng không nói, Diệp Ly im lặng vấn thiên. Cho nên. . . lại đoán đúng nữa rồi?

Chương 180: Hoàng lăng tiền triều

Kể từ khi tỉnh lại sau hôn mê, lần đầu tiên Diệp Ly cảm thấy nhức đầu như vậy. Tiền triều diệt vong đến nay đã hơn hai trăm năm, ít nhất đã gần mấy chục năm không nghe nói còn có tin tức dư nghiệt tiền triều muốn phục quốc. Nhưng mà. . . Hận nước thù nhà làm sao mà nói rõ ràng được đây. Mặc dù Định Quốc Vương phủ hiện nay không phải người nắm chính quyền, nhưng ít nhất một nửa trận chiến nhằm tiêu diệt tiền triều là do Định Vương một thời Mặc Lãm Vân đánh xuống đấy. Cho nên, Diệp Ly cũng không thể xác định những di dân tiền triều kia, rốt cuộc là hận hoàng đế Đại Sở nhiều hơn hay là hận Định Vương nhiều hơn đây. Mà bây giờ, nàng rất rõ ràng đã rơi xuống một nơi mà di dân tiền triều sinh sống. Nhưng thật đáng mừng chính là, các cư dân này trừ số rất ít mấy người đức cao vọng trọng, tựa hồ cũng không ai biết đến chuyện thay đổi triều đại, đối với chuyện người nào làm hoàng đế hiển nhiên cũng không có hứng thú.

Nhìn nàng chống cằm sắc mặt biến ảo không ngừng, Lâm đại phu cũng không nói thêm cái gì, dù sao loại chuyện này không phải người bình thường có thể tiếp nhận.

“Sư phụ. . . muốn phục quốc?” Một lúc lâu, Diệp Ly mới sắp xếp được những suy nghĩ lung tung trong lòng, tựa hồ mạn bất kinh tâm hỏi.

“Phục quốc?” Lâm đại phu cổ quái nhìn nàng, phảng phất như ăn nhầm cái gì không nên ăn. Một hồi lâu mới khẽ hừ một tiếng nói: “Con nhìn xem có người nào ẩn núp ở trong núi sâu mấy chục năm lại muốn phục quốc sao? Hơn nữa. . . Ta là đại phu, lấy cái gì mà phục quốc? Độc chết Mặc Lưu Danh và Mặc Kính Tuyên?” Diệp Ly uống một hớp trà nhỏ, bình tĩnh nói: “Là Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Tu

Nghiêu, Mặc Lưu Danh và Mặc Kính Tuyên đã tạ thế nhiều năm trước." Lâm đại phu hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, có chút kỳ quái cau mày nói: "Đời này Định Vương gọi là Mặc Tu Nghiêu? Ta nhớ được năm đó nhi tử Mặc Lưu Danh lúc mới ra sinh gọi là Mặc Tu Văn mà. . ." Diệp Ly lần này tin tưởng Lâm đại phu thật sự mấy chục năm qua không có đi ra ngoài, tường tận giải đáp: "Mặc Tu Văn là tiền Định Vương, chín năm trước đã tạ thế." Lâm đại phu nhìn nàng một cái nói: "Nha đầu này cũng biết rõ ràng."

Diệp Ly mỉm cười nói: "Sư phụ không phải cũng nói con xuất thân danh môn sao, làm sao có thể ngay cả chuyện lớn như vậy cũng không biết?"

Lâm đại phu khoát khoát tay, có chút phiền não nói: "Hận nước thù nhà. . . đều đã qua hơn hai trăm năm, chút chuyện này ai còn có thể nói rõ ràng? Huống chi, cho dù hiện tại dân chúng trong thiên hạ có gì bất mãn với hoàng thất Đại Sở, sao có thể còn hoài niệm đến tiền triều chứ?" Nếu là như vậy, tiền triều cũng sẽ không bị diệt. Ban đầu là trải qua mấy đời hoàng đế ngu ngốc vô năng, dân chúng đều lầm than. Cho dù Mạt Đế có lòng muốn cải cách, nhưng bản thân hắn cũng không phải là đế vương tài giỏi. Cuối cùng cũng không cách nào ngăn cơn sóng dữ, chỉ đành phải nhìn nước mất nhà tan, nói đến đây, thật sự cũng không trách được thái tổ Đại Sở quá nhiều. Nói trắng ra, chỉ là thắng làm vua thua làm giặc mà thôi.

"Thứ Lâm Nguyện muốn là vật gì? Tại sao sư phụ lại khăng khăng không đưa cho hắn? Nếu sư phụ đã không để ý phục quốc và chuyện bên ngoài, vì sao. . . . ."

Lâm đại phu thở dài, nhàn nhạt nhìn nàng cười khổ nói: "Không phải là ta không chịu giao cho hắn, mà là. . . Ta không có đồ cho hắn. Hắn muốn . . . Là bảo tàng của hoàng lăng cao tổ tiền triều."

Diệp Ly nhíu mày, trong lăng của đế vương có giấu bảo tàng, là chuyện rất tự nhiên, Diệp Ly không rõ Lâm đại phu không có là có ý gì. Lâm đại phu lạnh nhạt nói: "Cao tổ hoàng đế hoàng lăng đúng là ở chỗ này, người trong thôn này đều là hậu nhân của thị vệ trung thành nhất đi theo cao tổ hoàng đế. Sau khi cao tổ băng hà, những

người này lập lời thề nguyện trọn đời vì cao tổ hoàng đế thủ hộ hoàng lăng. Vì phòng ngừa hậu bối có kẻ bất hiếu, bọn họ còn định ra quy củ, hậu bối không được tập viết chữ, chúng sinh không được bước ra khỏi phụ cận hoàng lăng, không được rời khỏi thôn đi đến bên ngoài núi. Hơn nữa, bí mật về hoàng lăng cũng chỉ tương truyền cho tộc trưởng từng đời trong thôn, ngay cả những thôn dân này cũng chưa bao giờ biết lai lịch của mình.

Đối với lần này, Diệp Ly không biết nên đánh giá thế nào, cũng không định nói. Ngẩng đầu hỏi: " Sư phụ hiện tại có tính toán gì không? Nếu như phát hiện thuộc hạ không có mang đồ về, Lâm Nguyện có thể tự mình trở lại hay không?"

Lâm đại phu gật đầu, suy nghĩ một chút rồi hỏi Diệp Ly: " Hiện tại. . . thế đạo không yên sao?"Nếu là Đại Sở quốc thái dân an, phục quốc hoàn toàn vô vọng, Lâm Nguyện cũng sẽ không tính toán đến hoàng lăng.

Diệp Ly cũng không giấu diếm, gật đầu nói: " Quả thật có chút loạn, không có gì bất ngờ xảy ra. . . Mặc gia quân và hoàng thất Đại Sở rất có thể sẽ quyết liệt. . . . . "

"Quyết liệt. . . . . "Lâm đại phu có chút cảm thán, thản nhiên nói: "Năm đó đều nói thái tổ khai quốc Đại Sở và Định Vương khai quốc huynh đệ tình thâm như thế nào, liên thủ tranh giành thiên hạ uy phong bậc nào. Không nghĩ tới hai nhà hôm nay cũng đi tới thời điểm quyết liệt. Khó trách. . . Khó trách. . . . . Thôi, những chuyện này lão đầu tử ta đây cũng không xen vào, nha đầu, thu thập một chút chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này."Diệp Ly không khỏi sửng sốt, " Rời đi, vậy thôn dân nơi này phải làm sao bây giờ?"Lâm đại phu hừ nhẹ một tiếng, nói: " Ta tự nhiên sẽ lưu lại tin tức nói cho hắn biết, tốt nhất là không nên đối với những người này xuất thủ."Diệp Ly nhướng mày, " Hắn sẽ nghe lời người sao?"Lâm đại phu cười lạnh, "Hắn không đồng ý thì ta sẽ giao đồ vật cho Mặc Tu Nghiêu. . . . . "Diệp Ly trầm mặc, trong lòng bội phục vị sư phụ vớ bở này không dứt. Một mình ngươi cũng không biết trong hoàng lăng có bảo tàng hay không, hoặc rốt cuộc bảo tàng là cái gì, hiện tại đã dám

dẫn chuyện đến trên người Mặc Tu Nghiêu rồi? Ngươi nghĩ Mặc Tu Nghiêu chết hay là Lâm Nguyện chết đây?

" Hay là sư phụ đổi lại một người khác nhé? Tây Lăng Trấn Nam Vương Lôi Chấn Đình thì thế nào?"Diệp Ly chân thành khuyên nhủ, nhìn bộ dạng Lâm đại phu và Lâm Nguyện hiển nhiên vẫn còn chút tình cảm , trong lòng Diệp Ly cũng không muốn để cho hắn (Lâm Nguyện) và Mặc Tu Nghiêu giao tranh, tránh cho tương lai đả thương tình cảm thầy trò của nàng. Lâm đại phu liếc nàng một cái, nheo mắt lại hoài nghi nói: " Nha đầu, con có quan hệ thế nào với Mặc Tu Nghiêu? Ta lúc trước thật hình như nghe hai vị kia nói, Mặc Tu Nghiêu hiện tại đã ở phụ cận Hồng Châu, trùng hợp là con. . . . . ."

Diệp Ly khẽ cười, " Sư phụ, con là người như thế nào hiện tại không quan trọng, người cứ nói xem? Người chỉ cần biết đồ nhi tuyệt đối sẽ không gây bất lợi với người là được."

Lâm đại phu ngó chừng nàng, đánh giá một hồi lâu, Diệp Ly cũng không động, thần sắc thong dong ngồi ở đó tùy ý ông đánh giá. Một lúc lâu, Lâm đại phu mới khẽ hừ một tiếng, gật đầu coi như đã quyết chuyện này.

Muốn rời khỏi một tiểu sơn thôn tách biệt như vậy, không phải nói đi là có thể đi, đặc biệt là người muốn lên đường lại là một lão nhân hoàn toàn không biết võ công, tuổi đã ngoài sáu mươi cùng một phụ nữ có thai đã sáu bảy tháng, bết bát hơn, con đường mà bọn họ muốn đi lại là hoàng lăng căn bản không có người đi qua. Bởi vì đối với đội hình lão nhân và phụ nữ có thai này, căn bản không thể ảo tưởng có thể đi ra được bằng con đường núi non gập ghềnh mà đối với nam tử trưởng thành còn nguy hiểm trùng trùng, hơn nữa trên đường đi vô cùng có khả năng sẽ giáp mặt với Lâm Nguyện hoặc đám người mà Lâm Nguyện phái tới, cho nên, cái con đường thông với bên ngoài nghe nói tồn tại trong hoàng lăng kia chính là hy vọng duy nhất của bọn họ.

Diệp Ly không khỏi nhớ lại kiếp trước có xem một vài tiểu thuyết về trộm mộ, hi vọng cái hoàng lăng này không thật sự nguy hiểm quỷ dị như mấy quyển sách kia viết, nếu không. . . . . Nếu như có thể

chọn, Diệp Ly tình nguyện chờ bé con ra đời rồi mới rời đi từ đường an toàn. Nhưng hiện tại không ai biết thân phận của hắn, một khi cái tên Lâm Nguyện kia xuất hiện nhất định sẽ biết. Nếu như hắn thật sự có hùng tâm phục quốc hoặc dã tâm mà nói, như vậy tuyệt đối sẽ không thể đoán không ra nàng chính là thê tử của Mặc Tu Nghiêu, đương gia chủ mẫu của Định quốc vương phủ, đến lúc đó thì phiền toái lớn rồi.

Vài ngày sau, Lâm đại phu mới thu thập xong tất cả đồ đạc, bao gồm mấy thứ được xưng là sách cổ cùng với mấy bản đơn lẻ kia. Mà Diệp Ly cũng thừa dịp trong khoảng thời gian này chuẩn bị một chút đồ cần thiết, sau đó mới vào buổi sáng nhân lúc người cả thôn đều còn đang ngủ, do lão tộc trưởng trong thôn tuổi đã ngoài bảy mươi tự mình đưa bọn họ vào trong núi. Quả nhiên chính là phía dưới cái thác nước lúc trước Diệp Ly ngó qua, lão tộc trưởng mang hai người nhanh chóng đi qua mặt nước dưới thác, bên trong là một cái động rộng lớn khổng lồ. Diệp Ly sớm đã có chuẩn bị, lấy đấu lạp từ trên lưng xuống để cản nước phía trên. Ngay từ lúc nàng lấy đấu lạp ra khoác lên người, lão tộc trưởng cùng Lâm đại phu đều có chút kinh ngạc nhìn nàng một cái, Diệp Ly ngượng ngùng mỉm cười, “Ta đây còn không phải là vì cục cưng sao, để ngừa vạn nhất. . . . .”Lâm đại phu ý vị thâm trường nhìn nàng một cái không nói gì, lão tộc trưởng tóc trắng xóa nhìn hai người một chút cũng không nói thêm gì. Hiển nhiên Lâm đại phu lúc trước đã cùng hắn thương lượng qua, dẫn hai người đi tới trong động đá vôi.

Cái động này vừa rộng vừa sâu, hiển nhiên là một động thiên nhiên rộng rãi, trên nóc đủ loại hình thái măng đá treo ngược xuống, thỉnh thoảng có giọt nước tí tách theo đó rơi xuống. Ở giữa là một con sông nhân tạo nước chảy xiết, không chỉ hà đạo (đường sông) được tu dựng chỉnh tề, ngay cả hai bên đường cũng dùng đá tỉ mỉ tạo hình, mặc dù hàng năm không người nào đi lại mà khắp nơi đều là cỏ xỉ rêu um tùm, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể nhìn thấy hình vẽ tinh xảo trên mặt đá. Diệp Ly không nhịn được kéo kéo khóe miệng, nghe nói mỗi đời hoàng đế vừa đăng cơ bắt đầu xây hoàng lăng cho mình,

cứ nhìn lăng mộ của cao tổ tiền triều mà nói…, quả thật cần phải vừa đăng cơ đã bắt đầu dựng rồi, ngay cả cái hoàng lăng ở địa phương cực kỳ xa xôi cũng có thể tu thành như vậy, nếu không sớm bắt đầu một chút, nói không chừng người chết rồi còn chưa tu xong chỗ chôn đấy.

Ba người đi dọc theo lòng động rộng lớn, ước chừng đi gần nửa canh giờ mới dừng lại, đã đến cuối rồi, chỉ nhìn thấy dòng nước xiết lộ ra từ dưới nền thạch bích (đá xanh). Diệp Ly chỉ hy vọng hiện tại bọn họ không phải lặn xuống nước.

Lão tộc trưởng tìm kiếm một hồi nền thạch bích khắp nơi phủ dài các loại cây cỏ xỉ rêu, một lúc lâu sau mới mò tới một chỗ, sau đó từ trong ngực lấy ra một cái chìa khóa hình dáng quái dị cắm vào nền thạch bích rồi xoay chuyển. Chỉ chốc lát sau, một tiếng ầm vang lên, trên thạch bích hiện ra một cánh cửa . Lão tộc trưởng nhìn hai người nói: ” Các ngươi vào đi đi, tự thu xếp cho tốt.”

Lâm đại phu gật đầu nói: “Các ngươi. . . . . .”

Lão tộc trưởng giơ tay lên ngăn cản, gật đầu nói: ” Ta biết, chúng ta thủ hộ nơi này đã mấy trăm năm rồi, chưa từng có người đi vào. Nhiều năm như vậy. . . Chúng ta cũng không muốn biết bên trong rốt cuộc có cái gì. Nếu năm đó thái tổ không để lại đồ vật bên trong cho hậu nhân, như vậy hiện tại, chúng ta cũng không muốn thay đổi. Ta già rồi, chỉ hy vọng sau này trong thôn chỉ là một thôn nhỏ bình thường, rốt cuộc cũng không cần thủ hộ cái gì. Điều bí mật này đến đời ta thì chấm dứt thôi. Lão phu cám ơn ngươi những năm này cũng không đem điều bí mật này tiết lộ cho thiếu chủ. . . Sau khi các ngươi đi vào, cái này cũng không cần nữa rồi, cùng nhau mang đi đi.”

Lâm đại phu gật đầu, nói: “Bảo trọng.” Nhận lấy chìa khóa lão tộc trưởng đưa tới, Lâm đại phu kéo Diệp Ly đi vào, ở trước mặt hai người thạch bích một lần nữa từ từ khép lại.Cùng lúc thạch bích khép lại, trước mắt hai người một mảnh đen đặc, Lâm đại phu đốt sáng hộp quẹt đi tới thắp sáng ngọn đèn trên thạch bích trước mặt. Rất nhanh, ánh nến trên thạch bích chiếu vào trên gương đồng đối diện, sau đó ánh sáng phản xạ lại chiếu vào trên gương đồng khác.

Chốc lát lối đi vốn là một mảnh đen kịt đã sáng ngời. Diệp Ly nhíu mày, không nói một lời đi sau Lâm đại phu bước về phía trước.

Trong thông đạo một mảnh yên lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của hai người. Diệp Ly vừa đi vừa quan sát hai bên vách tường, không thể không nói, vị cao tổ hoàng đế tiền triều này đích xác là tài đại khí thô, Diệp Ly thân là Định Quốc Vương phi cũng đã tham gia một hai lần hoạt động tế tự hoàng lăng, địa cung tiên hoàng cũng đã đi vào, mặc dù chỉ là phía ngoài cùng, nhưng tuyệt đối không có vách tường của lối đi nào có thể dùng đá cẩm thạch mà điêu khắc tinh tế như vậy. Trên vách tường cùng trên mặt đất, hình rồng được điêu khắc rất sống động, mỗi một con rồng trên con mắt đều gắn quanh bảo thạch các màu, khí phách đế vương cùng hoàng gia phú qúy đập vào mắt.

Hai người một đường dọc theo thông đạo, cũng không đụng phải các loại cơ quan bẫy rập gì đó trong truyền thuyết. Ở trong hoàng lăng này không thấy mặt trời, Diệp Ly cũng chỉ có thể đại khái đoán được phương hướng cùng khoảng cách.

Sau nửa canh giờ, rốt cục đi tới một gian nhĩ thất. Trên điện ngọn đèn nhất thời tỏa hương khắp cả phòng, Diệp Ly cảnh giác lui về sau mấy bước rời xa ngọn đèn. Mặc dù phản ứng rất nhanh, mùi nhang này cũng không phải nhang độc mà là Long Tiên hương. Nhưng vẫn ảnh hưởng không tốt đến phụ nữ có thai, Diệp Ly tận lực né xa nó một chút. Lâm đại phu cúi đầu nhìn bản đồ cũ nát trong tay vừa đánh giá gian phòng trống rỗng, “Nghỉ ngơi trước một chút đi, con cũng mệt mỏi liễu. . .”

Diệp Ly nhìn bản đồ trong tay của ông , có chút ngạc nhiên hỏi: “Nếu lão tộc trưởng không muốn để cho bảo tàng trong hoàng lăng lại thấy ánh mặt trời thì ông ta không sợ chúng ta đi ra ngoài sau này rồi trở về sẽ mang đồ vật bên trong đi sao?” Lâm đại phu quay đầu lại nhìn nàng, thản nhiên nói: “Nghe nói. . . lối vào hoàng lăng này nếu không có chìa khóa sẽ không mở được, mà chúng ta muốn đi ra ngoài chính là đi qua cái lối ra kia. . . Chỉ có thể mở ra một lần, mỗi lần chỉ có một khắc đồng hồ.” Diệp Ly không nhịn được rớt mồ hôi,

“Sư phụ người xác định cái lối ra kia vẫn còn mở sao?” Sư phụ hai tiếng này hiển nhiên làm cho lão nhân tâm tình vui vẻ một chút, thần sắc trên mặt cũng hòa hoãn rất nhiều, nói: “Nếu là không còn mở thì sẽ làm thế nào?” Diệp Ly cười một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Vậy cũng chỉ có thể phụng bồi sư phụ đồng sinh cộng tử rồi, chẳng qua là đáng thương cho bé con của ta. . . . . .” Lâm đại phu cũng không khỏi lộ ra một nụ cười, nhìn nàng nói: “Tiểu tử này mạng lớn vô cùng, đi theo ngươi lâu như vậy cũng vẫn khỏe mạnh, không có việc gì.”

“Tạ sư phụ cát ngôn.” Diệp Ly cười nói. Tâm tình buông lỏng một chút, Diệp Ly hơi khó hiểu thắc mắc: “Khai quốc hoàng đế tiền triều rốt cuộc cất giữ thứ gì ở trong hoàng lăng, còn có lão tộc trưởng tại sao lại không muốn Lâm Nguyện có được vậy?” Lâm đại phu thản nhiên nói: “Không biết, nhưng cao tổ cũng đã phân phó thị vệ thủ lăng không được lưu truyền những thứ bên trong bảo tàng ra ngoài, về phần lão tộc trưởng. . . Bọn họ chỉ muốn sống tốt hơn mà thôi.” Diệp Ly nhướng mày, Lâm đại phu nói tiếp: “Lâm Nguyện từ nhỏ lớn lên trong thôn, lão tộc trưởng tự nhiên biết tâm tính của hắn. Nếu như hắn không lấy được đồ còn dễ nói, nếu để cho hắn chiếm được đồ, thì người trong thôn này đều không sống được.”

Diệp Ly nghi ngờ, Lâm đại phu khoát khoát tay tỏ vẻ mình không nói nữa.

Diệp Ly tìm chỗ ngồi xuống, nhẹ vỗ về bụng trấn an bé con. Sau đó cúi đầu nghiên cứu điều khắc trên thạch bích. Thạch thất im ắng trống vắng chỉ nghe thấy thanh âm Diệp Ly thỉnh thoảng lấy tay khẽ chọc thạch bích.

Chương 181: Người áo đen thần bí

Cho dù Lâm Nguyện chiếm được bảo tàng trong Hoàng lăng thì cũng hoàn toàn không cần thiết phải diệt khẩu hết người trong thôn này. Bởi vì… căn bản những người này chính là hậu nhân của trung thần của Cao Tổ Tiền triều mấy trăm năm trước. Càng kỳ quái hơn chính là, Lâm Nguyện thân là hậu duệ của hoàng thất Tiền triều nhưng lại không biết bí mật của lăng mộ Cao Tổ, mà ngược lại Lâm đại phu đã nuôi dưỡng Lâm Nguyện thì lại biết. Dĩ nhiên… Nếu như giải thích vì lúc ấy Lâm Nguyện còn nhỏ thì cũng miễn cưỡng hiểu được. Nhưng mà… Nếu như Lâm đại phu không hy vọng hắn ta có tâm tư phục quốc, thì cũng hoàn toàn có thể không nói cho hắn ta biết về thân phận của hắn, lúc Lâm Nguyện đến thôn này cũng chỉ mới khoảng một tuổi, căn bản không thể nhớ được chuyện gì. Ngẩng đầu nhìn Lâm đại phu đang ngồi xuất thần ở một bên một cái, Diệp Ly khẽ nhướng mày, tên Lâm Nguyện này… Cứ thấy có chỗ nào đó là lạ. Còn có cái bảo tàng Cao Tổ Hoàng đế kia, hiển nhiên không giống như những bảo tàng bình thường có kim ngân tài bảo hay đồ cổ ngọc khí. Cũng không giống bảo tàng truyền kỳ có binh pháp bí tịch, bảo kiếm bảo đao gì. Như vậy… Rốt cuộc là cái quái gì đây?

Diệp Ly hơi tiếc nuối nhìn bụng một chút, nếu như không phải có cục cưng, thì nàng nhất định sẽ tìm kiếm bí mật và bảo tàng Hoàng đế Khai Quốc Tiền triều này.

Nghỉ ngơi đủ rồi, hai người lại đứng dậy đi tiếp dựa theo đường được vẽ trên bản đồ. Vô luận trong Hoàng lăng này có nguy hiểm hay không, thì chỉ mỗi cái cảm giác bị nhốt trong một không gian như vậy cũng đã làm cho người ta không thích chút nào. Dọc theo đường đi, Diệp Ly theo thói quen nhớ kỹ đường mà bọn họ đã đi qua. Thân là lính đặc chủng lục quân trước kia thì hiển nhiên nhất định phải có

khả năng định hướng tốt. Ít nhất, vô luận ở chỗ nào thì cũng chưa bao giờ lo lắng mình sẽ bị lạc đường. Hai người im lặng đi thẳng về phía trước, Diệp Ly thấy trang trí bốn phía càng ngày càng hoa lệ thì khẽ nhíu mày, lơ đãng hỏi: "Sư phụ, có phải chúng ta đã đi sai đường rồi không?"

Lâm đại phu cúi đầu nhìn bản đồ trong tay một chút, nghiêng đầu nhìn nàng, "Hả? Sao lại nói vậy?"

Diệp Ly nhíu mày nói: "Hình như chúng ta càng đi thì càng xa trung tâm Hoàng lăng thì phải, hoàn toàn ngược với hướng đi đến cửa ra." Cho dù trong Hoàng lăng không thể có một con đường nào thẳng hoàn toàn được, nhưng cũng không thể hoàn toàn ngược lại đi? Cho dù trái đất tròn, thì Hoàng lăng này cũng còn chưa đến nổi chiếm hết cả trái đất. Lâm đại phu nhìn nàng thản nhiên nói: "Ai nói đã ra khỏi cửa khẩu Hồng Châu rồi?" Diệp Ly không nói gì, im lặng nhìn Lâm đại phu, cho dù không ở Hồng Châu thì sẽ không thể ở trung tâm lăng mộ sao? Bị Diệp Ly nhìn như vậy, Lâm đại phu cũng hơi không được tự nhiên, nói: "Được rồi, ta muốn trở về lấy một thứ, sau đó mới có thể đi được. Nếu con không muốn đi thì có thể chờ ta ở chỗ này, hoặc một mình con sao chép lại tấm bản đồ này rồi tự đi ra ngoài trước cũng được."

Trong lòng Diệp Ly khẽ thở phào nhẹ nhõm, có thể nói như vậy thì ít nhất chứng minh, sư phụ tiện nghi này không có ý muốn hại nàng. Nếu không… Mặc dù nàng nắm chắc có thể chế trụ được ông ấy, nhưng dưới loại tình huống trong cổ mộ Hoàng lăng mấy trăm năm này sẽ gặp được cái gì, thì thật sự rất khó nói. Suy nghĩ một chút, Diệp Ly chần chờ một chút, rồi mới hỏi: "Lâm Nguyện… Có phải còn có cách khác có thể đi vào hay không?"

Hiển nhiên Lâm đại phu không muốn giao vật kia cho Lâm Nguyện, cho nên mới muốn chạy tới lấy đồ. Lâm đại phu trầm mặc, nhưng Diệp Ly chỉ nhìn thì đã hiểu. Quả nhiên… Những cái gọi là tin đồn kia thì cho tới bây giờ đều không đáng tin. Tỷ như, nghe nói các công nhân cổ đại xây dựng Hoàng lăng cũng sẽ giữ lại cho mình một con đường ngầm bí ẩn để ngừa Hoàng gia giết người diệt khẩu.

Diệp Ly nhún vai rồi cười yếu ớt nói: “Con vẫn nên đi cùng với sư phụ. Ngộ nhỡ con lạc đường, không ra được thì phải làm sao bây giờ?”

“Con suy nghĩ cho kỹ, theo ta thấy thì tòa Hoàng lăng này cũng không nguy hiểm gì, con có thể đến cửa ra chờ ta, nếu hai ngày sau, ta còn chưa quay lại, thì con cứ tự mở cơ quan đi ra ngoài là được.”

Diệp Ly nhìn chung quanh một chút, nói: “Lúc trước nơi này có nguy hiểm hay không thì con không biết, nhưng hiện tại lại không chắc chắn. Con là một cô gái, một mình ở trong lăng mộ sẽ luôn sợ hãi, đi theo sư phụ để tăng thêm can đảm cũng tốt mà.” Lâm đại phu nhìn nàng thật kỹ một cái, khe khẽ thở dài, rồi xoay người đi về phía trước, “Ta không biết tại sao nha đầu con nhất định muốn đi theo ta, nhưng nếu bị liên lụy thì cũng đừng trách lão đầu tử ta.” Diệp Ly mỉm cười đi lên trước hai bước, nhẹ giọng nói: “Bởi vì người là sư phụ của con mà, con biết sư phụ là người tốt.” Lâm đại phu hừ nhẹ một tiếng, “Ta không phải là người tốt, nha đầu con cũng đừng giả bộ không biết ở trước mặt ta. Người mà lão đầu tử ta đã gặp cả đời này cũng không nói là nhiều, nhưng cũng không có bao nhiêu người không nhìn ra được sâu cạn.” Diệp Ly chỉ làm như không biết lão đang giễu cợt, nháy nháy mắt, “Sư phụ đang khen con sao?”

Hai thầy trò vừa đi vừa ngừng, bởi vì phải quan tâm đến thân thể của Diệp Ly và tuổi tác của Lâm đại phu cũng đã lớn, nên cũng không đi nhanh được. Trong Hoàng lăng không thấy ánh sáng, Diệp Ly chỉ có thể ước lượng thời gian đại khái, từ sau khi bọn họ tiến vào Hoàng lăng vừa đi vừa ngừng cũng khoảng ba bốn canh giờ, lại ở trong thạch thất nghỉ ngơi mấy canh giờ, chắc bọn họ cũng đã mất gần một ngày ở trong này, nhưng hai người cũng chỉ mới vừa đi tới cửa vào bên trong Hoàng lăng thôi. Đứng trước một cửa cung điện lộ ra khí thế hào hùng, Lâm đại phu quay đầu nói với Diệp Ly: “Lúc đi vào phải cẩn thận, đừng chạm vào thứ gì, nếu chạm phải cơ quan thì đừng trách sư phụ không nhắc nhở con.” Diệp Ly nhìn hắn, “Rõ ràng sư phụ đã nói nơi này không nguy hiểm.” Lâm đại phu hừ nhẹ một tiếng, hai đầu lông mày nhiều thêm mấy phần kiêu ngạo, “Đi theo sư

phụ ta thì tất nhiên sẽ không nguy hiểm. Nhưng nếu đi với người khác thì không chắc. Lúc trước ở bên ngoài Hoàng lăng, chỉ là một chút thủ thuật che mắt mà thôi, cơ quan bẫy rập có ở bên trong ít nhất nhiều hơn phía ngoài gấp năm lần."

Diệp Ly lau cái trán không có chút mồ hôi nào, "Sư phụ, đồ nhi cảm thấy hình như đã rơi vào bẫy rồi, nếu lúc trước con không chịu cùng đi vào thì sẽ như thế nào?"

Khóe môi Lâm đại phu kéo kéo nhìn nàng không có chút ý cười nào, "Cơ quan ở lối ra cũng không ít hơn nơi này. Hơn nữa cách phá giải cơ quan và bảo tàng đặt chung với nhau."

"Biết thật rõ." Diệp Ly thấp giọng nói thầm. Trong lăng mộ yên tĩnh không tiếng động, câu nói của Diệp Ly, tất nhiên Lâm đại phu nghe thấy rõ ràng, cười đắc ý nói: "Cái lăng mộ này chính là được tổ tiên chúng ta thiết kế xây dựng, con cảm thấy, trên đời này còn có người có thể rõ ràng hơn ta sao?" Diệp Ly nhíu mày, theo sát bước chân Lâm đại phu đi vào.

Tiến vào trong Hoàng lăng, Diệp Ly mới chính thức hiểu cái gì gọi là Lăng mộ Hoàng gia. Trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng ra sao thì không ai biết, kiếp trước Diệp Ly cũng đã nhìn thấy mấy cái Hoàng lăng, phần lớn là bị trộm mộ cướp sạch hết hoặc sau khi đã bị khai quật thì chỉ có thể coi là một di tích. Diệp Ly nhớ được, trong sử ký từng ghi lại về Hoàng lăng của Tần Thủy Hoàng: "Xuyên tam tuyền, hạ đồng nhi trí quách, cung quan bách quan, kì khí dị trách tỉ tàn mãn chi. Dĩ thủy ngân vi bách xuyên giang hà đại hải, ky tương quán thâu. Thượng cụ thiên văn, hạ cụ đích lí, dĩ nhân ngư cao vi chúc, độ bất diệt giả cửu chi." (*). Nàng không biết Hoàng lăng này có to lớn bao la hùng vĩ hơn Lăng Tần Thủy Hoàng hay không, nhưng cảnh tượng đập vào đáy mắt cũng đủ để chứng minh, ít nhất nó có thể phú quý xa hoa hơn Lăng Tần Thủy Hoàng.

(*) *Kéo dài qua ba dòng sông, quan tài làm bằng đồng, có trăm cửa cung, lắp đặt đầy cơ quan bí mật kỳ quái. Lấy thủy ngân làm trăm sông biển rộng, máy móc hỗ trợ dẫn nước. Trên có bầu trời, dưới có mặt đất, lấy mỡ cá ngừ làm đèn cầy, trường tồn mãi mãi.*

Sàn nhà và vách tường điêu khắc tinh mỹ bằng đá cẩm thạch, từng dòng sông bằng thủy ngân và vô số ngôi sao giăng đầy trong mộ thất có diện tích khổng lồ đến kinh người. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao trên đỉnh đầu, các chòm sao kia cũng được tô điểm bằng các loại Dạ Minh Châu. Vật chôn cùng trong mộ thất cũng không phải làm bằng đồng đen, mà là làm bằng vàng tinh xảo, ngọc khí bảo thạch, vân vân… Bốn phía mộ thất có đặt các ngọn đèn trường minh (*đèn thắp suốt ngày đêm trước tượng Phật*), cộng thêm vô số trân bảo, kim khí, Dạ Minh Châu đầy cả mộ thất, cả mộ thất sáng như ban ngày. Nhìn lăng mộ xanh vàng rực rỡ trước mắt, nghiễm nhiên chính là mô hình một tòa Hoàng thành thu nhỏ, Diệp Ly không thể không lại nhớ lại mấy câu nói ngắn ngủi trên sử ký kia… Chẳng lẽ bất cứ Hoàng lăng cổ đại của người thời không nào thì cũng đều như vậy sao?

"Đừng nói bên cạnh Hoàng lăng cũng sẽ có tượng binh mã và những thứ khác nữa đi?" Diệp Ly nhẹ giọng lầu bầu, cẩn thận từng ly từng tí đi theo Lâm đại phu, cho dù mỗi một đồ vật trước mắt cũng là trân bảo quý hiếm trên thế gian, nhưng cũng hoàn toàn không có ý đi đến để chạm vào.

Lâm đại phu quay đầu lại nhìn nàng, "Làm sao con biết có tượng binh mã?"

Diệp Ly kinh giật mình, "Thật sự có?" Đừng nói Cao Tổ Tiền triều này sẽ là Tần Thủy Hoàng chuyển thế đi? Diệp Ly lắc đầu ném suy nghĩ lung tung trong đầu đi. Tần hoàng uy chấn lục phương (*ý là cả trên trời, dưới đất và bốn phương*), mặc dù Cao Tổ Tiền triều cũng là võ công cái thế, nhưng vẫn còn thua kém một chút. Lâm đại phu đánh giá nàng một lượt, quay đầu lại vừa tiếp tục đi vào bên trong, vừa nói: "Theo tổ tiên ghi lại, thì thật sự có. Nhưng mà, khi đó thiên hạ mới định, căn bản không thể hao phí món tiền khổng lồ như vậy để xây dựng lên Hoàng lăng nữa, cho nên cuối cùng ý tưởng của Cao tổ đã bị cắt đi hai phần ba. Tượng binh mã cũng chỉ được nhắc tới rất ít bên trong bí sử về Cao Tổ." Diệp Ly sợ hãi than, như vậy mà mới có một phần ba, nếu thật sự để cho ông ấy xây hết cả lăng mộ,

thì không chừng Tiền triều có thể đã bị tự diệt vong sớm hơn một hai trăm năm rồi.

“Thật ra thì như vậy cũng khá lớn rồi, con cháu đời sau khó khăn gì, thì phá hủy Hoàng lăng này đi cũng đủ.” Diệp Ly cười yếu ớt nói. Phía trước truyền đến tiếng hừ lạnh của Lâm đại phu, “Coi như là tử tôn bất tài, thì cũng sẽ không phá hủy mộ của tổ tiên.” Diệp Ly nháy mắt, “Vậy cất giấu nhiều kim ngân tài bảo ở chỗ này làm cái gì?” Đạo lý này thì dĩ nhiên nàng biết, nói chung, vĩnh viễn sẽ không có một Hoàng đế nào không biết ý nghĩa của việc xây dựng một Hoàng lăng như vậy cả. Có nhiều tiền như vậy, còn không bằng để lại cho người đời sau dùng vào lúc khẩn cấp.

Một đường im lặng, cho dù ở dưới sự hướng dẫn của Lâm đại phu, thì hai người cũng phải cẩn thận từng chút vòng qua mấy cơ quan, mới đến gần một tòa kiến trúc giống như cung điện ở chính giữa lăng mộ. Diệp Ly biết, chỗ này chính là chỗ đặt linh cữu của chủ nhân lăng mộ. Đây là một tòa kiến trúc hoàn toàn được điêu khắc bằng bạch ngọc, nằm nghiêm trang ở vị trí cuối cùng trong mộ thất, cho dù ở rất xa, thì cũng có thể thấy được cung điện trắng như tuyết này. Đi tới gần thì thấy cửa điện được điêu khắc tinh xảo, trên mái hiên có mấy con rồng đang ngồi, dưới mái hiên thì được phủ đầy hoa cỏ thực vật, đều được điêu khắc bằng ngọc bích trông rất sống động. Trên bậc thềm đi lên điện được điêu khắc long phượng xa hoa khí phách. Quan trọng nhất là, có một con rồng màu trắng khổng lồ quấn quanh tòa cung điện màu trắng này, đầu rồng được đặt ở trên nóc cung điện, hai viên Dạ Minh Châu khổng lồ làm thành ánh mắt nhìn chằm chằm vào các vị khách. Không biết tại sao, thấy cả cung điện có thể nói là xa xỉ, hoa quý, khí phách này, khóe miệng Diệp Ly không nhịn được kéo kéo, trong lòng dâng lên một cảm giác cực kỳ quỷ dị. Nhưng mà khi nhìn thấy vẻ mặt kích động cùng với thần sắc ngưỡng mộ và tưởng nhớ của Lâm đại phu, thì Diệp Ly quyết định, tốt hơn là không cần nhiều lời.

“Sư phụ, có muốn đi vào không?” Thấy Lâm đại phu xuất thần, Diệp Ly không nhịn được hỏi.

Lâm đại phu phục hồi tinh thần lại, thu hồi thần sắc trên mặt, hơi lưu luyến nhìn lại kiến trúc màu trắng trước mắt một cái, gật đầu.

Hai người đứng ở cửa cung điện tự ngẩn người. Cửa cung đã bị khóa chặt, lại không thấy khóa hay cái gì khác. Chỉ có một khối ngọc thạch màu đen có khắc chữ, chung quanh có bàn long (*rồng đang cuộn tròn*) vờn quanh. Hai người nhìn kỹ một chút, thấy mấy chữ rất đơn giản được xếp không theo một quy tắc nào, nhưng mà những chữ khối này cũng không theo thứ tự, hiển nhiên cần phải có người sắp xếp lại thành hàng. Đôi mi thanh tú của Diệp Ly giật giật, nhìn mấy chữ trước mắt —— Tảo, Hợp, Lục, Quân, Hạ, Hoành, Lâm, Thiên. Trò chơi tám chữ vô cùng đơn giản, hẳn hợp lại sẽ là Hoành Tảo Lục Hợp Quân Lâm Thiên Hạ (*quét ngang trên trời, dưới đất và bốn phương, quân lâm thiên hạ)*.

Nhìn Lâm đại phu tiến lên, bắt đầu di chuyển mấy khối chữ trên cửa, đôi mi thanh tú của Diệp Ly chợt nhíu lại, không biết tại sao lại có cảm giác bất an. Nhưng nhìn kỹ một lúc, thì vẫn không nhìn ra rốt cuộc có vấn đề gì, Diệp Ly cũng chỉ có thể đứng ở một bên cẩn thận nhìn chăm chú vào Lâm đại phu. Trong lúc giật mình, hình như Diệp Ly nhìn thấy, vừa rồi khối chữ mới động đậy vô cùng quỷ dị một chút. Diệp Ly mở to hai mắt, muốn xác định, rốt cuộc mình xuất hiện ảo giác hay thật sự nhìn thấy cái gì. Nhìn thật kỹ chữ Thiên một chút, rốt cuộc phát hiện, phía dưới chữ Thiên không biết bị làm sao mà hơi bị lệch một chút, hơn nữa nhìn thật kỹ thì sẽ phát hiện có cái gì đó đang từ từ nhúc nhích. Suy nghĩ của Diệp Ly xoay chuyển thật nhanh, có cái gì đó hiện lên rất nhanh ở trong đầu, không kịp suy nghĩ nhiều nữa, liền vươn tay kéo Lâm đại phu đang cúi đầu di chuyển chữ khối ra.

“Ai nha…” Lâm đại phu kinh hô một tiếng, không cần Diệp Ly kéo đã lui về phía sau liên tiếp, khiếp sợ nhìn ngón tay của mình. Trên hai ngón tay bị dính một thứ màu đen cổ quái đang từ từ nhúc nhích, mà thịt trên ngón tay của hắn đã bị ăn mòn cực nhanh. Sắc mặt Lâm đại phu đại biến, còn chưa kịp suy nghĩ gì nữa, thì tay của Lâm đại phu đã bị Diệp Ly cầm lên, chủy thủ sắc bén trong tay vẽ ra hai tia sáng

bạc, da và một phần thịt bị ăn mòn trên hai ngón tay của Lâm đại phu đã bị cắt rơi xuống trên mặt đất. Sau đó hai người khiếp sợ phát hiện, khối thịt rơi trên mặt đất lại đang tiếp tục bị ăn mòn trên mặt nền bạch ngọc.

Cùng xoay người nhìn về cánh cửa lớn, trên cánh cửa đã dần dần xuất hiện càng nhiều vật nhỏ màu đen nhúc nhích ở trên đó, mơ hồ muốn thoát khỏi cảm giác bị nhốt trong đó. Diệp Ly lôi kéo Lâm đại phu vội vàng lui lại hai bước, nói: “Sư phụ, rắc rối lớn rồi. Đi mau.” Lâm đại phu nhìn tay phải còn đang chảy máu, sắc mặt rất khó coi, “Trong Bí Lục Tổ Truyền không có nói tới cái này.” Diệp Ly nói: “Rất rõ ràng, vị Cao Tổ Tiền triều kia muốn hãm hại các người.”

“Đây là thứ gì?” Hai người nhanh chóng xuống điện đi ra ngoài, nhưng rất hiển nhiên chủ nhân lăng mộ cũng không muốn bỏ qua cho người mạo phạm lăng tẩm của ông dễ dàng như vậy. Đột nhiên toàn bộ trụ cầu bắc qua sông được xây trên mặt sông thủy ngân bị sập, chìm xuống đáy sông, thậm chí Diệp Ly còn nghe được tiếng răng rắc ở rất nhiều chỗ, hiển nhiên là tiếng khởi động cơ quan, đừng nói hiện tại ai trong bọn họ cũng không thể bay qua sông thủy ngân này, cho dù có thể đi qua, thì chỉ sợ cũng không nhận nổi cơ quan ám khí kế tiếp. Người thiết kế mộ thất này tuyệt đối cũng sẽ nghĩ tới khả năng xông vào lăng mộ có thể là cao thủ võ công.

Hai người quay đầu lại nhìn về cửa, thứ màu đen kia đã bắt đầu trở nên lớn hơn vừa rồi, đã hoàn toàn nhìn không thấy tới chữ viết ở phía trên nữa. Những con sâu giống như đã thoát khỏi bản thể nho nhỏ mà phóng ra ngoài. Hai người đều đã được chứng kiến sự lợi hại của những con sâu nhỏ kia, Lâm đại phu chỉ dính vào hai ngón tay một chút mà đã bị ăn mòn, còn có cái hố lớn bằng chén rượu trên nền bạch ngọc kia, nếu để cho chúng nó dính vào trên người, thì hai người không chỉ chết, mà hơn nữa sẽ chết vô cùng khó coi.

“Đây là thứ gì……” Lâm đại phu cau mày, mặc dù bọn họ đã không tham dự vào những chuyện về lăng mộ từ lâu, nhưng trong gia tộc vẫn ghi lại không ít. Nhưng ông có thể khẳng định, mình chưa từng thấy qua thứ này. Diệp Ly lôi kéo Lâm đại phu, vừa tìm chỗ lui

về phía sau, vừa cảnh giác nhìn chằm chằm đoàn sương mù màu đen cách đó không xa, “Đông Trùng Hạ Thảo, sư phụ có biết không?” Lâm đại phu không hiểu, “Đông Trùng Hạ Thảo, thứ đó có quan hệ gì với Đông Trùng Hạ Thảo?” Diệp Ly nói: “Mùa đông là côn trùng, ngày hè là cỏ. Cái này cũng vậy, lúc ấm là côn trùng, lúc lạnh thì giống như ngọc. Mới vừa rồi lúc sư phụ di chuyển chữ khối, thì nhiệt độ của ngón tay đã khiến cho cái vật nhỏ này sống lại. Sư phụ có biện pháp gì không?”

Lâm đại phu bất đắc dĩ, “Ta còn không nhận ra cái thứ ma quỷ này là gì, thì làm gì mà có biện pháp chứ?”

Diệp Ly nói: “Vậy thì rắc rối rồi, nếu những vật nhỏ này bay khắp nơi, thì không chỉ mỗi chúng ta xui xẻo, mà cả trân bảo trong lăng mộ này chắc chắn cũng sẽ gặp tai ương.”

“Hiện tại con còn có thời gian nhớ tới những thứ này?” Lâm đại phu cắt ngang lời nàng, tức giận nói.

Diệp Ly cười nhạt nói: “Con không nhớ tới không có nghĩa là người khác cũng không nhớ tới?”

Lâm đại phu sửng sốt, “Ai?” Vừa dứt lời, một bóng đen bay lướt qua từ đối diện, chỉ nghe mấy tiếng “sưu sưu” phá không mà vang lên, mấy mũi tên nhọn bay nhanh về phía bóng đen trong không trung. Người áo đen bay vừa vút lên cao tránh được những mũi tên nhọn nguy hiểm trong không trung, thì trên đỉnh đầu, một hàng đinh bản khổng lồ liền đè ép xuống, vì người áo đen ở trên không trung còn không kịp rơi xuống đất, nên chỉ đành phải tung mình lần nữa, tránh được tường đinh một cách khó khăn, “xoạt” một tiếng, hiển nhiên quần áo đã bị xé rách một chút. Mới nhìn thấy người áo đen chật vật rơi xuống bên này, người hơi đung đưa mới đứng vững vàng trên mặt đất, Diệp Ly đã ra tay nhanh như điện, chủy thủ trong tay hiện lên một tia sáng lạnh, người áo đen vừa mới đứng vững, thì mũi đao lạnh như băng đã chỉ vào lưng hắn, “Đừng động đậy, nếu ta lỡ nặng tay, thì chưa chắc sẽ muốn mạng của ngươi nhưng chỉ sợ sẽ làm cho ngươi nằm trên giường cả đời.”

Người áo đen nghiêng đầu, mỉm cười nói, “Định Vương phi? Thì

ra ngài vẫn còn sống?”

Diệp Ly cười một tiếng, “Thì ra là người quen sao? Nhưng mà… trong số những người mà Bản phi quen biết, hình như không có người nào giống các hạ?”

Nam tử giơ tay lên, ném binh khí đang cầm trong tay xuống đất, rồi nói: “Vương phi, ngài không cần khẩn trương. Ta sẽ không làm hại ngài, cũng tuyệt đối sẽ không để cho ngài chết. Ít nhất… Tuyệt đối sẽ không để cho ngài chết ở chỗ này.”

Diệp Ly thản nhiên cười, “Thật sự cảm động vô cùng, nhưng mà các hạ nên xuống đây trước rồi nói ra lai lịch của ngươi đi. Nếu không… Ta không dám đảm bảo, ngươi sẽ không chết ở chỗ này.” Lúc nói chuyện, một tay Diệp Ly cầm chủy thủ, một tay bắt nam tử xoay lại, để cho hắn đối mặt với Lâm đại phu, cười hỏi: “Sư phụ, biết hắn không?”

Ánh mắt Lâm đại phu phức tạp nhìn nam tử áo đen trước mắt, một lúc lâu sau mới thở dài một hơi, rồi nói: “Ngươi vẫn tới đây.”

Nam tử nói cách đương nhiên: “Ta chỉ tới lấy lại đồ thuộc về ta mà thôi, có gì không đúng?”

Diệp Ly quay đầu nhìn hai người, cười nói: “Ta thật sự càng ngày càng hiếu kỳ, rốt cuộc các hạ là ai?”

Nam tử cười nói: “Sao Vương phi không tự đến xem?”

Chương 182: Bảo tàng?

“Sao Vương phi không tự đến xem?”

Trong mộ thất yên lặng, Diệp Ly nhìn thoáng qua thần sắc căng thẳng rõ ràng của Lâm đại phu đang đứng ở đối diện qua đầu vai của người áo đen, trầm ngâm chốc lát, đột nhiên khẽ cười một tiếng chủ động buông chủy thủ đang khống chế nam tử áo đen ra, lui ra sau mấy bước. Chống lại ánh mắt hơi ngoài ý muốn của Lâm đại phu, Diệp Ly lại cười nói: “Chỉ đùa một chút mà thôi, hiện tại chúng ta cũng xem như là người trên cùng một chiếc thuyền rồi, nếu còn náo loạn nữa, thì không chừng tất cả mọi người đừng nghĩ đi ra ngoài.” Nam tử áo đen hơi thở ra một hơi, cúi đầu cười ra tiếng, trầm giọng nói: “Đều nói Định Vương phi thông minh hơn người, vốn tại hạ còn không tin. Bây giờ xem ra đúng là danh bất hư truyền, khó trách Định Vương chịu vì Vương phi……”

Nhắc tới Mặc Tu Nghiêu, trong lòng Diệp Ly căng thẳng, nàng đã không biết tin tức của Mặc Tu Nghiêu quá lâu rồi, nhớ tới thân thể của hắn, còn có hoàn cảnh chỗ ở của hắn, liền bắt đầu lo lắng. Nhưng lúc này, nàng cũng không thể để lộ ra một chút tâm tư nào ở trước mặt nam tử không biết rõ này. Chỉ bình tĩnh nhìn nam tử áo đen đưa lưng về phía mình, thản nhiên nói: “Xem ra quả nhiên Bản phi cũng quen biết với các hạ, đã như vậy thì sao không lấy khuôn mặt thật để gặp nhau?” Nam tử áo đen cũng không nói gì, xoay người lại đối mặt với Diệp Ly.

Căn cứ vào hiểu biết của Diệp Ly, Lâm Nguyện khoảng trên dưới ba mươi tuổi, nhưng bộ dạng của nam tử trước mắt nhìn qua cũng chỉ hai mươi sáu hai mươi bảy mà thôi. Một thân áo đen lộ ra thân hình có vẻ càng thêm gầy gò cao ngất, cũng làm cho dung nhan vốn tuấn mỹ càng thêm âm u lạnh như băng. Chỉ một ánh mắt, liền làm cho người ta có một loại cảm giác rất không thoải mái, Diệp Ly khẽ

nhíu mày. Nhìn thần sắc Diệp Ly, nam tử cũng không để ý, ánh mắt nhìn Diệp Ly dừng lại ở trên bụng đã lớn của nàng một lát, cười nói: "Tại hạ bái kiến Định Vương phi."

Diệp Ly nhìn chằm chằm hắn, nhìn một lúc, mới lạnh nhạt mở miệng nói ra tên của hắn, "Đàm, Kế, Chi."

Nam tử áo đen nhìn Diệp Ly, hình như nụ cười vốn âm u cũng nhiều thêm mấy phần vui vẻ, "Không nghĩ tới Vương phi lại có thể nhớ được một nhân vật nho nhỏ như tại hạ, tại hạ thật sự tam sinh hữu hạnh. Tại hạ Đàm Kế Chi, Vương phi cũng có thể gọi ta là Lâm Nguyện." Diệp Ly hừ nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: "Đàm đại nhân, hình như hiện tại không phải là lúc ôn chuyện, nếu thật sự không nghĩ biện pháp… Ta và ngươi cũng chỉ có thể an nghỉ ở chỗ này." Đàm Kế Chi cũng không để ý lời giễu cợt rõ ràng như vậy của Diệp Ly, rất tâm bình khí hòa nói: "Vương phi nói rất đúng." Dứt lời xoay người nhìn về đám sương mù màu đen đã càng lúc càng lớn kia ở cửa. Chỉ có thể cảm thấy may mắn vì hình như những thứ này lại rất thích tụ tập lại cùng một chỗ chứ không phải bay loạn chung quanh, nếu không, thì rắc rối của bọn họ sẽ càng lớn. Đàm Kế Chi quay đầu lại hỏi Diệp Ly: "Nếu Vương phi đã có mấy phần hiểu rõ về thứ này, thì không biết có phương pháp giải quyết hay không?" Diệp Ly cũng biết lúc này cũng không phải là lúc tranh luận, chỉ thản nhiên nói: "Thứ này, lúc gặp nóng sẽ là côn trùng, lúc gặp lạnh thì sẽ là ngọc, chắc Đàm đại nhân cũng không cần Bản phi nói nhiều hơn nữa đi?"

Đàm Kế Chi vuốt cằm, trầm ngâm nói: "Lạnh sao… đã biết, Vương phi chờ một chút."

Dứt lời, Đàm Kế Chi bay lên trời lần nữa, bay về phía đối diện, hiển nhiên muốn đi tìm thứ gì đó, bay theo cũng chính là ám khí và mũi tên nhọn không gián đoạn chút nào giống như lần trước. May mà hình như Đàm Kế Chi cũng tương đối hiểu rõ mộ thất này, mặc dù hơi chật vật nhưng cũng không thể bị thương được, lên xuống mấy lượt thì đã biến mất ở trong cung thất và châu báu nặng nề ở đối diện.

Diệp Ly lôi kéo Lâm đại phu lui tới chỗ xa hơn, Lâm đại phu nhìn

một chút, ngăn nàng lại, tự đi trước dẫn đường. Trong lăng mộ, đường vào mộ cũng không an toàn như lúc trước đi vào, rất nhiều cơ quan và bẫy rập cũng không phải người bình thường có thể nhìn ra được.

Cho đến khi không còn chỗ có thể lui được nữa, Lâm đại phu mới đứng vững cước bộ, quay đầu lại nói với Diệp Ly: “Con là Vương phi của Định Vương đương nhiệm?” Diệp Ly áy náy cười nói: “Đúng vậy, mong sư phụ đừng trách vì đã che giấu. Con họ Diệp, tên có một chữ Ly.” Lâm đại phu hừ nhẹ, nói: “Con tên gì không liên quan tới ta, tại sao con lại quen biết Lâm Nguyện?” Đôi mi thanh tú của Diệp Ly giương nhẹ, “Con đã từng gặp Đàm đại nhân một lần, hắn là Hành tẩu Ngự thư phòng của Hoàng đế Đại Sở, cũng là tâm phúc chân chính. Lại nói… Đồ nhi xuất hiện ở chỗ này, không chừng cũng có mấy phần quan hệ với Đàm đại nhân đấy.” Lâm đại phu cau mày, trầm tư nói: ” Hoàng đế Đại Sở và Định Vương Phủ trở mặt?”

Diệp Ly nhún nhún vai không đáp, cho dù ngoài mặt còn chưa trở mặt, thì chắc cũng không khác gì nhiều. Chỉ không biết, trong chuyện này, Đàm Kế Chi này đã ra mấy phần lực mà thôi. Trong triều đình có nhiều văn võ bá quan, Vương hầu bái tướng như vậy, mà lại đều bị người này lừa gạt. Trên dưới trong triều cũng không thiếu cao thủ võ công, nhưng hình như tất cả mọi người đều xem người này là một thư sinh văn nhược, ngay cả người có lòng nghi ngờ nặng như Mặc Cảnh Kỳ cũng không chút hoài nghi nào với hắn ta. Có thể thấy được thủ đoạn của người này rất cao. Lâm đại phu nhìn Diệp Ly, hơi kỳ quái hỏi: “Đã như vậy, sao ta lại không nhìn ra, con có bộ dạng lo lắng cho an nguy của mình vậy?” Diệp Ly che miệng mỉm cười, “Sư phụ, thứ cho đồ nhi nói một câu bất kính. Ở trong cổ mộ… Cho dù Đàm đại nhân bỏ lão nhân gia ngài lại, thì cũng sẽ không bỏ con lại. Chỉ cần còn có một tia hy vọng, thì hắn ta cũng sẽ muốn mang con vẫn còn sống sót ra ngoài.” Một Định Vương phi và Thế tử tương lai còn sống sẽ có giá trị khác xa với một cỗ thi thể. Hoặc Đàm Kế Chi có thể dùng nàng và con để uy hiếp Mặc Tu Nghiêu và Mặc gia quân, thậm chí bàn điều kiện với Mặc Tu Nghiêu. Mà nếu như chỉ là một cỗ

thi thể, thì chưa chắc Đàm Kế Chi dám đưa đến trước mặt Mặc Tu Nghiêu, bởi vì như vậy sẽ chỉ hoàn toàn chọc giận Mặc Tu Nghiêu mà thôi.

Lâm đại phu cúi đầu, đồng ý với điều Diệp Ly nói. Hắn đã nuôi Lâm Nguyện đến gần hai mươi tuổi, tất nhiên hiểu rõ suy nghĩ của hắn ta. Ở trong mắt Lâm Nguyện, chưa chắc một người cha nuôi như ông có giá trị lợi dụng bằng vị Định Quốc Vương phi Diệp Ly này.

Lúc hai người đang nói chuyện thì Đàm Kế Chi đã trở lại. Hiển nhiên khinh công của hắn ta khá tốt, ít nhất thì vẫn điêu luyện sau khi tránh thoát ám khí và mũi tên mười mấy lần. Nhìn thoáng qua hai người Diệp Ly đang đứng ở trong góc khuất nhất bên bờ sông thủy ngân, hắn ta cũng không do dự nữa, liền xông về phía đám sương mù màu đen đang muốn bay lên trời kia.

"Ồ? Đây là cái gì?" Diệp Ly hơi kinh ngạc nhìn nơi xa, một tầng băng tinh màu trắng thật dày bao vây đám sương mù màu đen kia lại. Mặc dù còn có một phần nhỏ muốn giãy dụa, nhưng trong tay Đàm Kế Chi lại đang cầm một túi nước, không ngừng tưới lên trên băng tinh, để cho băng tinh màu trắng kết lại càng ngày càng dày, dần dần hoàn toàn bao vây đám sương mù màu đen kia ở bên trong.

Sắc mặt Lâm đại phu hơi hổ thẹn, lạnh lùng nói: "Tuyết Ngọc Châu."

Diệp Ly mờ mịt, khi còn bé ở Từ thị, nàng được Từ gia nuôi dạy, cũng coi như có một chút nền tảng về đánh giá đồ cổ trân bảo. Nhưng Tuyết Ngọc Châu này thì thật sự chưa từng được nghe nói. Lâm đại phu lạnh lùng nói: "Còn một tên khác là Dưỡng Thi Châu. Chỉ cần để nó ở trong miệng người chết, thì người chết sẽ bị một tầng băng tinh bao vây nhanh chóng, trăm năm cũng không thối rữa. Hắn ta đã động vào di thể của tần phi chôn cùng."

Diệp Ly hơi không được tự nhiên vuốt vuốt gương mặt của mình, cười làm lành với Lâm đại phu: "Sư phụ, chuyện gấp phải tùy theo tình thế mà làm……" Ít nhất cái lăng mộ này cũng đã được năm trăm năm rồi, nhưng lấy đồ từ trong miệng thi thể đã chết năm trăm năm

ra… Cho dù là Diệp Ly thì nụ cười trên mặt cũng hơi cứng ngắc. Nhưng nếu như đó là cách duy nhất có thể giải quyết tình huống trước mắt, thì Diệp Ly cũng chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi với những tần phi chôn cùng kia. Dù sao cũng không ai biết, rốt cuộc cái đám đen núc ních kia sẽ biến thành hình dáng gì, chỉ nhìn bộ dáng càng ngày càng to lên không ngừng kia, Diệp Ly không nghi ngờ chút nào, rất có thể cuối cùng bọn chúng sẽ hoàn toàn ăn mòn hơn phân nửa mộ thất, bao gồm bọn họ cũng không thể chạy thoát được.

Thấy hình như bên kia đã giải quyết xong, hai người mới bước chậm trở lại. Đàm Kế Chi mỉm cười nhìn hai người, nói với Lâm đại phu: "Phụ thân, toàn bộ cơ quan trong mộ đã khởi động. Nếu chúng ta muốn bình an đi ra ngoài, thì chỉ có thể hoàn toàn phá giải câu đố và bảo tàng tổ tiên để lại trong điện này mà thôi." Lâm đại phu mặt lạnh nói: "Lão đầu tử ta không nhận nổi một tiếng phụ thân của Thiếu chủ, ta cũng không biết câu đố và bảo tàng gì. Nếu Thiếu chủ là chủ nhân của Hoàng lăng này, thì muốn làm cái gì, xin Thiếu chủ cứ tự nhiên."

Sắc mặt Đàm Kế Chi trầm xuống, thản nhiên nói: "Phụ thân cần gì phải tức giận, điều mà ta làm không phải vẫn luôn là nguyện vọng của Lịch đại tổ tiên sao? Phụ thân không ủng hộ thì thôi, vì sao còn gây khó khăn cho ta khắp nơi?" Sắc mặt Lâm đại phu nhăn nhó một chút, xoay người sang chỗ khác không nói thêm gì nữa. Đàm Kế Chi cũng không để ý, nghiêng đầu cười nói với Diệp Ly: "Vương phi, khắp nơi trong mộ này đều có bẫy rập, tại hạ tin tưởng Vương phi sẽ không quấy rối đi." Diệp Ly nhẹ nhàng vỗ về bụng, cười dịu dàng, "Đàm đại nhân cứ yên tâm, xem như Bản phi không muốn sống, thì vẫn phải suy nghĩ cho đứa con trong bụng của mình." Đàm Kế Chi hài lòng gật đầu, nói: "Quá tốt, tại hạ cũng không muốn thương tổn đến Vương phi và Tiểu Thế tử, càng không muốn đối địch với Định Vương điện hạ."

Nhận được hứa hẹn của Diệp Ly, Đàm Kế Chi cũng không hề cố kỵ gì nữa, đi tới phía trước cúi người xem xét cánh cửa lớn trước cung điện kia. Đám trùng sương mù màu đen lúc trước cũng đã tạo

thành hư hỏng không nhỏ trên cánh cửa lớn bằng bạch ngọc này, cánh cửa lớn vốn trắng như tuyết, hiện tại đã hiện đầy vết màu đen loang lổ và hang hốc. Diệp Ly nhìn thoáng qua băng tinh hình cầu lăn qua một bên, bên trong có thể thấy được rõ ràng còn có thứ gì đó màu đen giống như ngọc. Vốn đang hợp lại nô đùa ở trên cửa, thì phía dưới hắc ngọc cổ quái lại có một tầng ngọc bích khác bắt buộc chúng phải đứng yên. Lần này, hiển nhiên Đàm Kế Chi đã rút được kinh nghiệm từ Lâm đại phu, cũng không dùng ngón tay để đụng vào lớp ngọc bích ở mặt ngoài kia, mà lại lấy môt cây chủy thủ ra, từ từ di động chữ khối ở phía trên. Vốn trò chơi ghép tám chữ cũng không khó, cho nên không đầy một lát, thì Đàm Kế Chi đã hoàn thành, chỉ nghe "Ca ca" hai tiếng, ngọc bích chia làm hai nửa, rơi xuống trên mặt đất, lộ ra một ổ khóa kỳ quái, trên cửa bạch ngọc đang đóng chặt cũng không có khóa, mà chỉ có một ổ khóa hình tròn. Đàm Kế Chi quay đầu lại nói với Lâm đại phu: "Phụ thân, xin đưa chìa khóa cho con."

Lâm đại phu nhìn hắn bình tĩnh mà hờ hững, "Không có chìa khóa."

Đàm Kế Chi cau mày, âm u trên mặt rõ ràng cho thấy hắn không vui. Đương nhiên hắn sẽ không tin Lâm đại phu không có chìa khóa, nếu hỏi, trên thế gian này, ngoại trừ chính hắn ra, người rõ ràng lăng mộ này nhất là ai, thì không nghi ngờ gì chính là cha nuôi đã nuôi hắn từ nhỏ đến lớn. Bởi vì hắn biết được những điều này, đều là do ông ta nói từng chút từng chút cho hắn nghe từ nhỏ.

"Có lẽ ta có thể thử một lần?" Nhìn sắc mặt Đàm Kế Chi càng ngày càng âm trầm khó coi, đột nhiên Diệp Ly mở miệng nói.

Hai người đang giằng co cũng sửng sốt, cùng nhìn về phía Diệp Ly. Ánh mắt Đàm Kế Chi là kinh ngạc và hoài nghi, còn Lâm đại phu lại nghi ngờ và lo lắng. Diệp Ly bước chậm đến, cúi đầu quan sát ổ khóa trên cửa một lát, rồi cúi đầu cười một tiếng. Mở khóa… Cũng đã từng là kỹ năng cần thiết a. Huống chi trước kia, cái này… đột nhiên Diệp Ly hơi tò mò về vị Cao Tổ Khai Quốc Tiền triều kia. Giơ tay lên gỡ một cây đồng trâm mộc mạc từ búi tóc xuống, Diệp Ly

không để ý di chuyển qua lại ở trong lỗ khóa. Thần sắc của hai người ở phía sau đều hơi cổ quái nhìn cô gái trước mắt. Nếu như nói Định Vương phi có thể văn biết võ thông thì còn hiểu được, nhưng còn có thể mở khóa thì lại hết sức kỳ quái. Nhìn bộ dáng như quen tay quen việc kia của nàng, Đàm Kế Chi cảm thấy, có lẽ những thần thâu đạo tặc trong chốn giang hồ cũng chưa chắc bằng được với cô gái trước mắt này. Ít nhất, để tiến vào lăng mộ này, hắn đã cố ý nghiên cứu không ít loại cơ quan và khóa, nhưng một màn trước mắt này lại rõ ràng để cho hắn không hiểu được.

Khoảng một khắc sau, chỉ nghe một tiếng "răng rắc" bên trong, Diệp Ly rút đồng trâm ra, lui về sau một bước.

Cánh cửa bạch ngọc "ken két" rung động, một lát sau, ở dưới cái nhìn chăm chú của ba người, từ từ mở ra, trưng bày toàn bộ trung tâm của Hoàng lăng ra ở trước mắt ba người.

Bên trong là một tòa đại điện rộng rãi, hiển nhiên được xây dựng giống với chánh điện trong cung vào lúc đó. Những ngọn đèn thắp trong điện vẫn lẳng lặng thiêu đốt, đại điện rộng rãi xanh vàng rực rỡ, làm cho người ta phảng phất như thật sự bước vào trong một hoàng cung mà không phải ở trong một cổ mộ u ám. Ánh mắt xoay chuyển một vòng trong điện, lại không thấy linh cữu của Cao Tổ Tiền triều lẽ ra nên ở trong điện, chỉ là, ở trên Ngự án trên điện, lại đặt một chiếc hộp gỗ bằng đàn hương, ở phía trước, có treo một bức họa vẽ một người đang mặc triều phục đế vương. Hiển nhiên chính là vị Hoàng đế Cao Tổ Tiền triều kia. Đàm Kế Chi ngẩn người, không nhịn được tiến lên trước quỳ xuống trước bức họa, cung kính dập đầu mấy lần. Diệp Ly nhíu mày, nhìn về phía Lâm đại phu đang nhíu chặt chân mày ở một bên, hiển nhiên hắn cũng không có ý quỳ lạy Hoàng đế Tiền triều.

Đàm Kế Chi quỳ lạy tổ tiên xong, thì đứng dậy, nói với Diệp Ly: "Định Vương phi, vị này chính là tổ tiên của ta, Hoàng đế Cao Tổ Khai Quốc Tiền triều." Trong lời nói tràn đầy ngưỡng mộ và tôn trọng với tổ tiên. Trong giọng nói với Diệp Ly cũng nhiều thêm mấy phần khoe khoang và tự đắc. Diệp Ly rất nể tình gật đầu, cười nói: "Chúc

mừng ngươi, ngưỡng mộ đã lâu." Hiển nhiên Đàm Kế Chi cũng không để ý đến việc nàng đáp cho có lệ, bước nhanh đi lên đại điện, kinh ngạc nhìn hộp gỗ tử đàn kia trên Ngự án, cẩn thận từng ly từng tí, hơi nín thở. Hiển nhiên đó chính là bảo tàng mà hắn đang đau khổ tìm kiếm. Diệp Ly hơi hứng thú nhìn chằm chằm cái hộp gỗ tử đàn kia, quả thật nàng tương đối hiếu kỳ, rốt cuộc là trân bảo gì mà còn đáng quý hơn vàng bạc châu báu và đồ cổ ngọc thạch chất thành núi ở phía ngoài kia.

Đàm Kế Chi nhìn về phía nàng, cười nói: "Vương phi cũng có hứng thú sao? Không bằng đi lên cùng tại hạ mở ra bảo bối bí mật này?"

Chống lại thần sắc giống như ban ơn của Đàm Kế Chi, khóe môi Diệp Ly kéo kéo, cười nói: "Không cần, Đàm đại nhân cứ tự nhiên đi."

Diệp Ly cự tuyệt làm cho hắn hơi thất vọng, nhưng cảm giác trân bảo đang ở trước mắt lại để cho hắn quyết định quên đi chút không vui nho nhỏ này. Đi tới phía sau Ngự án ngồi xuống trên ghế rồng, Đàm Kế Chi hài lòng nhìn xuống Diệp Ly và Lâm đại phu ở dưới điện, sau đó mới từ từ đưa tay mở cái hộp ra. May mà, lần này trên cái hộp cũng không xảy ra cái gì làm cho người ta nhức đầu, Đàm Kế Chi mở cái hộp ra rất dễ dàng, rồi cẩn thận nâng một cái Ngọc Tỷ hình vuông từ bên trong ra. Đôi mi thanh tú của Diệp Ly khảy nhẹ, đây là Truyền Quốc Ngọc Tỷ được vị Thủy Hoàng đế kia làm ra từ ngàn năm trước. Phía trên có khắc tám chữ to "Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương" (*Vâng mệnh của trời, trường tồn vĩnh viễn*). Nghe nói, năm đó, Cao Tổ Tiền triều thật sự nhận được cái Ngọc Tỷ kia, nhưng sau đó, Lịch đại Hoàng đế lại không có ai lấy ra được cái Ngọc Tỷ kia. Sau khi Thái tổ Hoàng đế của Đại Sở quân lâm thiên hạ, đã lật tung Hoàng cung cũ của Tiền triều lên, nhưng cũng không thể tìm ra. Cho nên sau đó, trên sách sử đều cho rằng, tin tức Cao Tổ Tiền triều nhận được Truyền Quốc Ngọc Tỷ chỉ là tin vịt mà thôi. Và chuyện này cũng chỉ tồn tại trong dã sử ở dân gian.

Đàm Kế Chi mừng rỡ cầm Truyền Quốc Ngọc Tỷ, thần sắc trên

mặt càng nhiều thêm mấy phần say mê. Giống như hiện tại hắn đã cao cao tại thượng, có thể nắm giữ quyền sanh sát thiên hạ, nhất thống thiên hạ.

Đợi đến khi rốt cuộc hắn đã say mê đủ rồi, thì mới bắt đầu cẩn thận xem xét Ngọc Tỷ trong tay, dần dần… Thần sắc của hắn bắt đầu trở nên cứng ngắc, sau đó từ từ hiện lên hoảng sợ, "Làm sao… Tại sao có thể như vậy?"

Diệp Ly không hiểu, trong lúc đó, thì hắn ta đã cầm Ngọc Tỷ lăn qua lộn lại nhìn một hồi lâu, rốt cuộc đột nhiên đứng dậy, tay vung lên, quét toàn bộ đồ trên Ngự án xuống đất, sau đó cũng ném Ngọc Tỷ xuống đất không chút tiếc nuối, "Tại sao có thể như vậy?" Diệp Ly nháy mắt mấy cái, tránh thoát đống đồ phía trên rơi xuống, thấy Ngọc Tỷ lăn xuống bên chân mình, cẩn thận cúi người nhặt lên, vừa nhìn, đúng là ngọc tốt hiếm có, phía trên có khắc Bàn Long, còn có tám chữ trong truyền thuyết kia. Vô luận kích cỡ hay hình dáng, thì đều giống hệt trong sử sách ghi lại, không thể sai. Nhưng mà… Tại sao trên góc bên phải của Ngọc Tỷ kia lại có một hàng chữ lớn như vậy?

Bên cạnh Lâm đại phu cũng nhặt hộp gỗ tử đàn vừa bị Đàm Kế Chi quét rơi xuống lên, trong hộp còn có một tấm vải. Diệp Ly nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy phía trên viết hai hàng chữ vô cùng lớn lối: Con cháu bất tài dám can đảm xông vào lăng tẩm của trẫm, trẫm sẽ không nói cho ngươi biết Truyền Quốc Ngọc Tỷ và bảo tàng chân chính ở chỗ nào. Phía sau còn có ba chữ to lại càng thêm lớn lối vô cùng —— Ha! Ha! Ha!

Rốt cuộc khóe môi của Diệp Ly cũng không nhịn được co quắp. Nhìn đến đây, nếu nàng còn không biết lai lịch của vị Cao Tổ Khai Quốc này là gì nữa, thì nàng cũng không cần sống nữa. Nhưng mà… Người khác đều hãm hại cha, vị Hoàng đế Cao Tổ này thì lại ngược lại, đi hãm hại con cháu đời sau.

Ngồi ở phía trên, tất nhiên Đàm Kế Chi cũng nhìn thấy tấm vải trong tay Lâm đại phu, vội vàng nhảy xuống điện, cầm lấy tấm vải trong tay Lâm đại phu. Sau đó thần sắc lại làm cho Diệp Ly cũng hơi không đành lòng nhìn hắn. Vị hậu duệ Hoàng thất Tiền triều mang hy

vọng đầy tràn trong lòng này thật sự đã bị tổ tiên của hắn hãm hại khổ.

Đàm Kế Chi chán nản, tấm vải ở trong tay rơi xuống đất, Diệp Ly hơi bất đắc dĩ nhìn hắn thất hồn lạc phách bước ra ngoài, nghiêng đầu nói với Lâm đại phu: “Sư phụ, hắn như vậy mà đi ra ngoài sẽ không có việc gì sao? Năng lực thừa nhận trong lòng cũng quá kém đi.”

Lâm đại phu thở dài một tiếng, rồi đuổi theo. Diệp Ly cắn răng, hơi khó khăn cúi người nhặt tấm vải kia lên nhìn một chút, khóe môi lộ ra một tia cười yếu ớt nhàn nhạt, cất nó vào trong túi. Quay đầu lại nhìn thoáng qua bức họa đế vương mặc triều phục kia trên đại điện, xoay người cũng đi ra ngoài theo. Nếu để cho hai người kia đi ra ngoài, một mình nàng sẽ không ra được. Nhưng mà… Nếu như Đàm Kế Chi còn chưa bị tổ tiên không biết điều của hắn làm cho tức đến điên, thì chắc chắn sẽ không bỏ nàng lại.

Chương 183: Thảm trạng của Tô Túy Điệp

Thành Nhữ Dương

Bên trong thành Nhữ Dương, có một tiểu viện không chút thu hút nào ở trong góc hẻo lánh nhất ở Thành Tây, từ bên ngoài nhìn vào, tiểu viện này đều giống như tất cả các viện khác trong thành Nhữ Dương, cũng không có chỗ gì đặc biệt để người khác chú ý. Thậm chí mỗi ngày, chủ nhân của tiểu viện cũng sẽ ra cửa mua thức ăn, đi dạo phố, tản bộ, giống như mọi người dân ở đây. Nhưng sau khi ngươi chân chính tiến vào tiểu viện này, thì sẽ phát hiện, nơi này hoàn toàn khác biệt với bên ngoài như trên trời dưới đất. Bởi vì nơi này chính là nơi đóng quân của lực lượng thần bí nhất, cũng là tinh nhuệ nhất của Định Quốc Vương phủ – Kỳ Lân. Người bình thường chỉ cần bước một bước vào trong, thì sẽ rơi vào trong tay của Kỳ Lân đang nghỉ ngơi hồi phục và học tập ở nơi đây, sau đó sẽ được trải qua kinh nghiệm thống khổ mà tuyệt đối đủ để cho bất luận kẻ nào cũng đều phải hối hận vì đã sống trên đời này.

Đêm khuya, một bóng đen lặng lẽ bay từ ngoài tường vào. Khinh công cao siêu để cho bóng người rơi xuống đất không phát ra chút tiếng động nào. Người áo đen cẩn thận nhanh chóng nhìn cả viện một cái, sau đó nhấc chân muốn đi tới nơi nằm trong mục đích của mình.

“Đừng động.” Một giọng nói trầm thấp vang lên ở phía sau hắn, người áo đen ngẩn ra, ánh mắt tối sầm lại, nghe theo đứng lại ở tại chỗ, “Quả nhiên Kỳ Lân không hổ là đội quân để cho Tây Lăng xem như mãnh hổ, bội phục.”

Trong nháy mắt hắn nói chuyện, thì đã có người lặng yên đến bên cạnh hắn không một tiếng động, tùy ý vỗ mấy cái, toàn bộ vũ khí đeo trên người đã bị lục soát ra ngoài. Người áo đen cũng không phản

kháng, dĩ nhiên hắn biết, lúc này ở trong sân tuyệt đối không chỉ có một người bên cạnh đang nhìn hắn, “Có thể tìm tới chỗ này, các hạ cũng rất khá. Đi gặp Thống lĩnh với ta thôi, Hàn công tử.” Người áo đen —— Hàn Minh Nguyệt sửng sốt, rốt cuộc cười khổ lắc đầu, “Các ngươi đã sớm biết ta……” Nam tử bên cạnh cười lạnh, “Nếu không phải đã biết, Hàn công tử cho rằng ngươi có thể tìm được chỗ này sao?” Hàn Minh Nguyệt không nói gì, đi vào theo nam tử bên cạnh.

Dưới ánh nến, Tần Phong vẫn ngồi xem xét lại hồ sơ thật dày trong thư phòng. Hơn một tháng trước, hơn ba trăm tinh anh mới vừa chọn ra từ trong quân cùng với ám vệ các nơi ở ngoài thành được tiếp nhận huấn luyện ban đầu, dựa vào kinh nghiệm mình thụ huấn và phần lớn tư liệu được Vương phi để lại, cuối cùng cũng miễn cưỡng đi vào quỹ đạo. Thân là Thống lĩnh Kỳ Lân, mỗi ngày Tần Phong đều kiên trì xem xét, ghi lại những tư liệu huấn luyện binh sĩ này, ước định khả năng phát triển của tương lai bọn họ. Đồng thời còn phải căn cứ vào tư liệu được Vương phi để lại, tự huấn luyện mình và những thành viên chính thức. Vì vậy, mỗi ngày Tần Phong đều bận rộn xoay quanh, nhưng ngược lại cũng làm cho không có thời gian để nghĩ đến những chuyện làm cho người ta tức giận kia. Dĩ nhiên, rốt cuộc loại bận rộn này là bắt buộc hay cố ý, thì Tần Phong cũng không muốn suy nghĩ rõ làm gì. Cho nên, khi nhìn thấy Hàn Minh Nguyệt bị thủ hạ áp giải vào, tâm tình của Tần Phong lập tức trở nên ác liệt. Hắn bề bộn nhiều việc, mà Hàn Minh Nguyệt đến, thì không thể nghi ngờ sẽ làm cho hắn bận rộn hơn. Quan trọng hơn là, Hàn Minh Nguyệt xuất hiện sẽ làm cho hắn nhớ tới một chút chuyện làm cho người ta không thể nào vui vẻ.

“Hàn công tử, đã trễ thế này, ngươi xuất hiện ở đây là có chuyện gì cần chỉ giáo sao?” Dựa vào ghế, hoạt động chiếc cổ hơi cứng ngắc một chút, Tần Phong nheo mắt lại, trong con ngươi nửa mở lại để lộ ra nguy hiểm không che giấu chút nào.

Chỉ cần là người có liên quan với Diệp Ly, thì vĩnh viễn cũng sẽ không chào đón hắn, Hàn Minh Nguyệt không ngoài ý muốn chút nào. Chắp tay với Tần Phong, Hàn Minh Nguyệt cười nhạt nói: “Quấy

rầy, Tần thống lĩnh."

Tần Phong nhàn nhạt liếc hắn một cái, ý là nếu đã biết quấy rầy thì ngươi còn tới làm gì?

"Tại hạ muốn gặp Túy Điệp một lần, xin Tần thống lĩnh châm chước cho." Biết rõ, nếu như mình không nói tới thì Tần Phong tuyệt đối sẽ không nói đến chuyện này với mình, nên Hàn Minh Nguyệt cũng không vòng vo, trực tiếp nói ra. Từ sau khi Tô Túy Điệp bị Mặc Tu Nghiêu giao cho Tần Phong vào hai tháng trước, thì đã bị mang ra khỏi phủ Thái thú. Dù sao diện tích phủ Thái thú cũng không đủ để cho tất cả mọi người của Định Quốc Vương phủ ở. Vì vậy ám vệ, Kỳ Lân và phần lớn quan văn võ tướng đều ra khỏi phủ Thái thú, mà tìm chỗ ở khác. Hiện tại vẫn còn ở trong phủ Thái thú, cũng chỉ có Mặc Tu Nghiêu, thân tín Phượng Chi Dao, và đám người Từ Thanh Trạch tạm thời không tìm được chỗ. Kể từ sau khi Tô Túy Điệp bị mang đi, Hàn Minh Nguyệt cũng chưa từng gặp lại nàng ấy. Điều này làm cho hắn không thể không lo lắng, tuy nhiên không có Thiên Nhất các ở trong tay, nên muốn tìm được tung tích của Tô Túy Điệp, thì cho dù chỉ ở bên trong thành Nhữ Dương không lớn này, cũng làm cho Hàn Minh Nguyệt mất không ít thời gian. Hôm nay xem ra, tất cả kết quả cũng vẫn là đổ sông đổ biển. Hàn Minh Nguyệt không thể không cười khổ, đồng thời trong lòng cũng dâng lên một cảm giác vô lực. Không có Thiên Nhất các, không có Hàn gia, rốt cuộc công tử Minh Nguyệt cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

"Tô Túy Điệp?" Tần Phong ngơ ngác một chút, hình như mới nhớ tới có một người như vậy, sắc mặt hơi trầm xuống, "Muốn gặp Tô Túy Điệp, thì xin Hàn công tử tự đi nói với Vương gia."

Hàn Minh Nguyệt cười khổ, nếu hắn có thể nói động được Mặc Tu Nghiêu, thì cần gì phải xông vào nơi này vào đêm khuya. Nhìn vẻ mặt của hắn ta, Tần Phong cũng hiểu ý tứ của hắn ta, lạnh nhạt nói: "Không được Vương gia cho phép… Hàn công tử, đừng nói một mình ngươi một người một ngựa, cho dù ngươi mang theo thiên quân vạn mã tới, thì ngươi cũng không gặp được Tô Túy Điệp." Mày kiếm của Hàn Minh Nguyệt khẽ nhếch, hắn biết thủ hạ của Tần

Phong đều rất lợi hại. Mặc dù không có tin tức đầy đủ, nhưng từ khi bọn họ xuất hiện, với chiến tích gần nửa năm nay cũng đủ để chứng minh thực lực của bọn họ. Nhưng nếu nói có thể địch nổi thiên quân vạn mã, thì cũng không tránh khỏi tự tin quá mức. Nhưng mà… hiện tại hắn cũng không lấy ra được thiên quân vạn mã.

Tần Phong hào hứng quan sát thần sắc của hắn ta, dựa vào ghế cười nói: "Hàn công tử hiểu lầm, vì đạt được mục đích, Kỳ Lân sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào, nhưng tuyệt đối sẽ không cứng đối cứng tự rước lấy đường chết. Ý của tại hạ là.. Chỉ cần không có sự đồng ý của Vương gia, thì cho dù Hàn công tử xông vào… Tại hạ cũng sẽ giết nàng ta trong nháy mắt trước khi Hàn công tử nhìn thấy nàng ta. Nếu Hàn công tử muốn nhìn thấy Tô Túy Điệp tắt thở, thì cứ thử xem."

Hàn Minh Nguyệt im lặng, hắn biết Tần Phong cũng không phải đang nói giỡn. Mặc dù Diệp Ly không phải đích thân Tô Túy Điệp giết chết, nhưng nếu như không phải đột nhiên nàng ấy phóng ám khí, thì Diệp Ly cũng sẽ không ngã xuống vách đá. Nếu không phải Mặc Tu Nghiêu còn muốn Tô Túy Điệp sống, thì chỉ sợ người của Định Quốc Vương phủ đã bầm thây nàng ấy ra vạn đoạn từ lâu rồi. Thở dài, Hàn Minh Nguyệt nói: "Tại hạ chỉ muốn gặp nàng ấy một lần, cho dù không nói lời nào cũng được."

Tần Phong đã cầm lên hồ sơ một lần nữa, ý tứ tiễn khách không cần nói cũng biết.

"Tần công tử, cho ta gặp Túy Điệp một lần. Ta dùng một tin tức cực kỳ bí mật đổi với ngươi." Hàn Minh Nguyệt trầm giọng nói.

Ngay cả mí mắt Tần Phong cũng không giơ lên, chỉ lạnh nhạt nói: "Tạm thời Kỳ Lân không có nhiệm vụ, cũng không thu thập tin tức. Hàn công tử có điều gì muốn nói, thì có thể đi tìm Vương gia."

Hàn Minh Nguyệt nở nụ cười khổ sở, bởi vì chuyện của Tô Túy Điệp, nên hắn đã đi tìm Mặc Tu Nghiêu hai lần, Mặc Tu Nghiêu đã biểu thị rõ ràng, nếu còn nhìn thấy hắn nữa, thì sẽ không giao hắn cho Trấn Nam Vương Tây Lăng, mà sẽ cho hắn được làm bạn với Tô Túy Điệp. Hắn thật sự muốn gặp Tô Túy Điệp, nhưng đó là muốn

giữ được mạng của nàng ấy, nếu thật sự bị ném vào làm bạn với Túy Điệp, thì mới thật sự là kết thúc, “Tần thống lĩnh, tin tức kia tuyệt đối sẽ làm cho Vương gia các ngươi cảm thấy hứng thú. Hơn nữa, tin này cũng có một chút liên quan đến chuyện Định Vương phi gặp nạn.” Tay đang lật xem hồ sơ của Tần Phong khẽ dừng lại, hình như suy tính một chút, mới ngẩng đầu lên nói: “Nói nghe một chút.”

“Ta muốn gặp Túy Điệp trước.” Hàn Minh Nguyệt cũng không quên lời mà Tần Phong mới vừa nói, vì đạt được mục đích, Kỳ Lân sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào, như vậy, qua sông rút cầu, rất hiển nhiên cũng nằm trong đó. Tần Phong nhíu mày, đứng lên nói: “Không thành vấn đề, ngươi có thể trông thấy nàng ta, nhưng không thể nói chuyện, nàng ta cũng không nhìn thấy ngươi được.” Nói xong còn nhếch miệng cười một tiếng với Hàn Minh Nguyệt: “Ta không lo lắng Hàn công tử sẽ lật lọng, cũng như vậy, nếu tin tức của ngươi không làm cho ta hài lòng, thì rất nhanh ngươi sẽ thấy… Bởi vì ngươi, mà Tô Túy Điệp sẽ phải chịu dạng trừng phạt gì.”

Thân thể Hàn Minh Nguyệt cứng đờ, nhìn chằm chằm Tần Phong, trầm mặc hồi lâu mới thở dài nói: “Thủ đoạn huấn luyện người của Định Vương phi thật sự lợi hại……”

Tần Phong nhún nhún vai, cười lạnh nói: “Vốn còn có thể lợi hại hơn. Xin mời, Hàn công tử.”

Nhìn một màn trước mắt, trong lòng Hàn Minh Nguyệt ngũ vị tạp trần. Thật sự hơi phân không rõ ràng lắm, rốt cuộc mình có hối hận đã trăm phương ngàn kế muốn tới gặp Tô Túy Điệp một lần hay không.

Lúc này, bọn họ đang đứng trong một căn phòng cực kỳ đơn sơ, người bình thường tuyệt đối không phát hiện được nơi này có gì đặc biệt. Nhưng sau khi cơ quan ở trên vách tường được mở ra, thì có thể thấy một mật thất trống trải ở phía sau vách tường. Hơn nữa còn ở dưới chân bọn họ, từ trên cao nhìn xuống có thể nhìn hết toàn bộ mật thất không sót gì. Chỉ cần nhìn một cái, Hàn Minh Nguyệt liền thấy được Tô Túy Điệp. Bởi vì, lúc này trong phòng chỉ có một mình Tô Túy Điệp, nhưng Hàn Minh Nguyệt lại thật sự hơi hoài nghi, rốt

cuộc người nằm trên mặt đất có phải Tô Túy Điệp hay không?

Trong chiếc áo tù nhân màu xám tro tràn đầy dơ bẩn và vết máu, Tô Túy Điệp vô lực nằm trên mặt đất dơ bẩn, cho dù bọn họ đứng ở chỗ cao như vậy, thì cũng phải cố gắng hết sức mới nghe được hơi thở như có như không truyền tới từ phía dưới. Hàn Minh Nguyệt thấy rõ ràng, ngón tay của nàng ấy bị gãy rất quỷ dị, mềm nhũn đặt trên mặt đất. Cũng như vậy, một cái chân cũng bị gãy, cho dù đã ngủ mê man, thì thỉnh thoảng cái chân kia vẫn co giật, trên mặt tràn đầy thần sắc thống khổ, thỉnh thoảng lắc đầu thấp giọng lẩm bẩm cái gì. Nếu như nghe kỹ, thì sẽ phát hiện, nàng ấy đang nói —— ta sai rồi… Tha ta… Cứu mạng…

“Rốt cuộc các ngươi đã làm gì nàng ấy?” Cuối cùng vẫn không nhịn được mà lên tiếng chất vấn.

Tần Phong không thèm để ý, thản nhiên nói: “Đừng nói cho ta Thiên Nhất các không có tra tấn. Ngươi yên tâm, người của ta cũng không phải tất cả đều là người đang học việc, cho dù thỉnh thoảng không đúng mực, thì cũng sẽ không muốn mạng của nàng ta.”

Hàn Minh Nguyệt không khỏi rùng mình một cái. Những thủ đoạn hình phạt ngầm kia, thì dĩ nhiên hắn biết rất rõ ràng, công tử Minh Nguyệt không phải Bồ Tát sống, hắn cũng đã từng mặt không đổi sắc hành hạ địch nhân rơi vào trong tay mình, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, những thủ đoạn kia sẽ dùng lên trên người cô gái mà hắn thích nhất, “Nàng ấy chỉ là một cô gái yếu ớt, thì làm sao mà nàng ấy chịu được những thủ đoạn kia?”

Tần Phong nhún vai, ai quan tâm nàng ta chịu được hay không, chỉ cần không chết là được.

“Trên thực tế nàng ta có thể chịu đựng giỏi hơn người bình thường rất nhiều.” Với điểm này, Tần Phong vẫn có vài phần kính nể Tô Túy Điệp, tra tấn này cũng không phải nói không là có thể biết. Đương nhiên phải cần huấn luyện, mà huấn luyện thì tất nhiên phải cần người. Tô Túy Điệp cũng không phải là người duy nhất, trên thực tế, cùng tiến vào với Tô Túy Điệp còn có hai người, là hai nam nhân biết võ công. Ở dưới tình huống hoàn toàn không nương tay, hai

nam nhân không chịu được đã tự sát nhưng Tô Túy Điệp lại còn sống, “Thật ra thì điều này cũng không thể trách chúng ta, vốn Vương phi cũng cực kỳ phản đối phương thức tra hỏi máu tanh này. Hơn nữa chính ngài ấy cũng có rất nhiều thành tựu về những thứ này, nhưng đáng tiếc ngài ấy còn chưa kịp dạy hết cho chúng ta biết thì đã mất tích. Cho nên… Cũng chỉ có thể làm phiền Tô tiểu thư tiếp tục hưởng thụ biện pháp cũ trước kia thôi. Mặt khác, Hàn công tử không cần phải lo lắng, vết thương trên người nàng ta cũng không phải… Ừ, trừ chân ra, thì cũng không phải không thể chữa trị. Sáng mai sẽ có người nối xương ngón tay lại cho nàng ta. Trầm tiên sinh cũng cung cấp linh dược trị thương, bảo đảm trong mười ngày sẽ bình phục.”

Sắc mặt Hàn Minh Nguyệt âm trầm, “Sau đó lại để cho các ngươi đánh gãy nữa ư?”

“Là bẻ gãy, ngón tay quá nhỏ cũng không thể đánh được, trừ phi muốn đập nát vĩnh viễn không thể nối lại.” Tần Phong sửa lại.

“Như vậy… Sau này, tay nàng ấy còn có thể bình phục hoàn toàn sao?” Hàn Minh Nguyệt quát. Chỉ nghe giọng của Tần Phong là có thể hiểu, đây tuyệt đối không phải là lần đầu tiên, cũng sẽ không phải là lần cuối cùng. Cho dù thuốc của Trầm Dương có tốt hơn nữa, thì cũng không thể không để lại một chút di chứng nào.

Tần Phong nhướng mày, lạnh nhạt nói: “Hàn công tử cảm thấy nàng ta còn có cơ hội đi ra ngoài sao?” Vương gia cũng không nói phải bảo đảm cho nàng ta khỏe manh, không bị thương tổn gì, trên thực tế, đến bây giờ Tô Túy Điệp còn có thể giữ được nguyên vẹn không sứt mẻ gì, cũng đã là mấy tên thủ hạ đã rất có chừng mực rồi, “Hàn công tử không cần lo lắng, mặt của nàng ta, thì chúng ta sẽ không động đến. Nếu tin tức của Hàn công tử có thể làm cho ta hài lòng, thì ngươi còn có thể bớt ra chút thời gian tới đây vẽ hai bức tranh làm kỷ niệm. Vương gia nói, biến nàng ta thành quá xấu sẽ dọa Vương phi và Tiểu thế tử.”

Sắc mặt Hàn Minh Nguyệt xanh mét, nhưng cái gì cũng nói không ra được. Cuối cùng đành nhìn thật kỹ cô gái đang hô hấp yếu ớt nằm

trên đất một cái, rồi xoay người ra khỏi gian phòng này theo Tần Phong.

"Cái tên nam nhân gọi là Đàm Kế Chi ở bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ kia chính là hậu duệ của Hoàng thất Tiền triều." Chống lại hai mắt lãnh mạc của Tần Phong, Hàn Minh Nguyệt nói.

Tần Phong hí mắt, "Hàn công tử, ngươi đang đùa giỡn ta sao?" Hậu duệ Hoàng thất Tiền triều? Nếu trước kia, thì có lẽ tin tức này cũng xem như đáng giá, nhưng hiện tại, bọn họ và Mặc Cảnh Kỳ có thể nói cũng đã âm thầm biến thành thế nước với lửa, ai mà có thời gian quản cái khỉ gió bên cạnh hắn ta có quan hệ thế nào với chuyện có phải là hậu duệ Tiền triều hay không? Cho dù bản thân Mặc Cảnh Kỳ là hậu duệ Tiền triều thì cũng không liên quan với bọn họ.

Hàn Minh Nguyệt lãnh đạm nói: "Mặc dù năm nay Đàm Kế Chi mới chính thức xuất hiện trên triều đình, nhưng hắn ta đã ở bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ hơn mười năm. Là tâm phúc và cố vấn mà Mặc Cảnh Kỳ tín nhiệm nhất, ngươi cảm thấy điều này có quan trọng hay không?"

Tâm phúc và cố vấn của Mặc Cảnh Kỳ?

Tần Phong nhíu mày, có thể được Mặc Tu Nghiêu chọn lựa từ trong đông đảo Hắc Vân Kỵ ra để giao cho Diệp Ly, lại có thể nhận được sự khẳng định của Diệp Ly mà trở thành Thống lĩnh Kỳ Lân, thì ít nhất năng lực của Tần Phong trên bất kỳ phương diện nào cũng đều ở trình độ từ trung bình trở lên. Cho nên vừa nghe lời nói của Hàn Minh Nguyệt, thì Tần Phong đã lập tức nhạy cảm nhận ra ý mà Hàn Minh Nguyệt muốn nói. Một hậu duệ Tiền triều, cho dù Tiền triều đã diệt vong hơn hai trăm năm, nhưng một người như vậy xuất hiện ở bên cạnh Hoàng đế đương triều, hơn nữa lại lấy thân phận tâm phúc xuất hiện, thì luôn sẽ làm cho người ta có mấy phần chú ý và cảnh giác. Dĩ nhiên Tần Phong cũng sẽ không quên, lúc đầu, khi còn ở trong Sở kinh trước khi xuất chinh, Mặc Cảnh Kỳ có ý đồ đoạt được binh quyền từ trong tay Vương phi, cái người gọi là Đàm Kế Chi này còn gây khó khăn cho Vương phi.

Chỉ trong nháy mắt, tâm tư của Tần Phong đã vòng vo mấy trăm

lần. Nhìn chằm chằm Hàn Minh Nguyệt trước mặt, mặt Tần Phong không chút thay đổi, nói: “Sao ta biết ngươi nói có thật hay không? Còn có… Nếu tin tức kia mà ngay cả Định Vương phủ cũng không biết, thì làm sao Hàn công tử lại biết được?”

Hàn Minh Nguyệt lạnh nhạt nói: “Ta tốt xấu gì cũng đã từng là Các chủ Thiên Nhất các?” Thiên Nhất các nắm giữ nguồn tin tức lớn nhất thiên hạ, biết một ít tin tức mà người khác không biết, thì có gì kỳ quái?

Tần Phong hừ nhẹ một tiếng, “Nếu tin tức khác, thì tại hạ có thể sẽ không cảm thấy kỳ quái, nhưng nếu ở trong Sở kinh… Thiên Nhất các thật sự có năng lực tìm được tin tức mà ngay cả Định Vương phủ cũng không biết sao?” Những năm này, không chỉ Hoàng đế không ngừng nhìn chằm chằm vào Định Quốc Vương phủ từng giây từng phút, mà Định Quốc Vương phủ cũng chưa từng thả lỏng đề phòng Mặc Cảnh Kỳ. Nếu không, trong những năm mà Định Vương bệnh nặng đóng cửa không ra, thì Định Quốc Vương phủ đã bị Hoàng gia nuốt mất từ lâu rồi.

“Nếu ngươi không tin, ta cũng không biết nói gì nữa, chuyện Định Vương phi lần này tuyệt đối có người này sáp vào một cước. Ngươi cứ ngẫm lại xem, nếu Mặc Tu Nghiêu và Mặc Cảnh Kỳ quyết liệt, chân chính được lợi là những ai?”

Đương nhiên là các nước xung quanh và Mặc Cảnh Lê đã chiếm đất làm vua, dĩ nhiên nếu lời của Hàn Minh Nguyệt là thật, thì Đàm Kế Chi cũng được xem như một người được hưởng lợi. Thật ra, mặc kệ Tần Phong có tin hay không, thì tin tức như thế cũng phải báo cáo nhanh cho Mặc Tu Nghiêu.

Nhưng mà, phản ứng của Mặc Tu Nghiêu trong việc này lại làm cho Hàn Minh Nguyệt cực kỳ hoảng sợ.

“Chém đứt cánh tay trái của Tô Túy Điệp!”

“Ngươi điên rồi!” Nhìn thần sắc bình tĩnh của Mặc Tu Nghiêu, Hàn Minh Nguyệt giận dữ hét lên. Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Nói ra nguồn tin, nếu không, chưa tới một canh giờ, ta sẽ chém đứt từng bộ phận của Tô Túy Điệp đưa cho

ngươi."

"Ta đã nói rồi!" Hàn Minh Nguyệt tức giận nói.

"Ta không tin." Mặc Tu Nghiêu đẩy sổ sách trước mặt ra, nói, "Đừng quên Thiên Nhất các ở trong tay ai, ngươi có bao nhiêu người ở trong thành, ta đều biết. Hoặc là, ngươi đang nói cho ta biết, lúc trước ngươi giao dịch với ta, thì ngươi đã che giấu một chút chuyện gì đó? Như vậy, ta còn có thể giết chết Tô Túy Điệp." Ánh mắt Hàn Minh Nguyệt phức tạp nhìn hắn ta, "Ngươi đừng quên, cha và huynh trưởng của nàng ấy cũng đã chết vì Mặc gia các ngươi." Mặc Tu Nghiêu ngã về phía sau, dựa vào ghế, trên mặt hơi tái nhợt mang theo mệt mỏi và không quan tâm, "Thì như thế nào? Ta đã nói rồi… Nếu năm nay A Ly chưa trở về, thì ai cũng không cứu được nàng ta."

Diệp Ly đã chết! Hàn Minh Nguyệt rất muốn thét ra câu đó, nhưng nhìn ánh mắt đạm mạc của Mặc Tu Nghiêu, hắn lại không nói ra được. Hoặc là nói, hắn không dám, hắn không dám khẳng định, nếu sau khi mình thét ra những lời này, thì sẽ mang đến hậu quả gì, "Mặc Tu Nghiêu, ngươi, cái người điên này…." Hàn Minh Nguyệt thấp giọng nói. Mặc Tu Nghiêu thấp giọng cười, không để ý đánh giá của Hàn Minh Nguyệt chút nào, "Ta luôn luôn tỉnh táo hơn ngươi, ta biết ta muốn làm cái gì, Hàn Minh Nguyệt, ngươi có biết không?" Hắn phải đợi A Ly và cục cưng của bọn họ trở lại, nếu A Ly không trở về, thì hắn sẽ giết từ từ, giết chết những người muốn thương tổn A Ly và gây trở ngại cho bọn họ, giết cho đến khi A Ly trở lại hoặc đến khi hắn chết, "Hiện tại, nói cho ta biết đáp án, hoặc ngươi muốn một cánh tay của Tô Túy Điệp?"

Hàn Minh Nguyệt thất bại nhắm mắt lại, hắn bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc nói cho Mặc Tu Nghiêu tin tức kia là đúng hay sai, "Là Túy Điệp nói cho ta biết."

"Ha ha, thú vị…" Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nở nụ cười, "Tô Túy Điệp nói cho ngươi? Một nữ nhân ở tại Tây Lăng xa xôi, bị Trấn Nam Vương biến thành con cờ mà lúc nào cũng có thể vứt bỏ… Lại biết tin tức bí mật như vậy? Tần Phong, Trác Tĩnh."

"Có thuộc hạ." Hai người tiến lên nghe lệnh.

Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng nói: “Trong vòng một ngày, ta muốn nghe được đáp án từ trong miệng Tô Túy Điệp, ta không cần biết các ngươi dùng biện pháp gì.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, “Thuộc hạ tuân lệnh.”

Chương 184: Cha con quyết liệt

Tần Phong và Trác Tĩnh lĩnh mệnh lui ra ngoài, Hàn Minh Nguyệt vừa nghi ngờ vừa lúng túng nhìn Mặc Tu Nghiêu một hồi lâu, nhưng cũng không nói ra được lời nào. Mặc Tu Nghiêu vuốt vuốt mi tâm, ném quyển sách trên tay xuống, lãnh mạc nhìn Hàn Minh Nguyệt, nói: "Hàn Minh Nguyệt, ngươi nên biết vì sao Bản vương dễ dàng tha thứ cho ngươi đến tận bây giờ?" Hàn Minh Nguyệt cúi đầu, cười khổ: "Ta biết, tất nhiên không phải vì giao tình giữa chúng ta." Mặc Tu Nghiêu nói: "Ngươi thật sự nên thấy may mắn khi ngươi có một đệ đệ tốt… Ngươi cũng nên thấy may mắn hơn khi Hàn Minh Tích là bằng hữu được A Ly thừa nhận. Không nên gây rắc rối cho hắn ta, không phải lần nào hắn ta cũng có thể cứu được ngươi." Hàn Minh Nguyệt trầm mặc, hắn biết, thật ra thì trong khoảng thời gian này Hàn Minh Tích đều ở trong thành Nhữ Dương, mặc dù hai huynh đệ không gặp mặt, nhưng Hàn Minh Tích vẫn âm thầm cho người giúp đỡ hắn, nên hắn vẫn có thể phát hiện được. Hàn Minh Tích sợ làm tổn thương lòng tự ái của hắn, nên làm những việc này cũng rất ít để cho hắn biết. Chỉ sợ mình âm thầm thăm dò được trụ sở Kỳ Lân cũng chính là Hàn Minh Tích đã cầu tình trước đó thay hắn, hơi chán nản cúi đầu nói: "Là người làm ca ca ta có lỗi với đệ ấy."

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, đời này, ngoại trừ khăng khăng một mực với Tô Túy Điệp, thì còn ai mà Hàn Minh Nguyệt thật sự không làm thất vọng nữa sao?

"Tu Nghiêu… Cầu xin ngươi, bỏ qua cho Túy Điệp đi." Hàn Minh Nguyệt khó khăn phun ra lời thỉnh cầu của mình. Từ rất lâu trước kia, cho dù hạ thấp tư thái, thì hắn cũng còn có tài sản, để có thể nói điều kiện với Mặc Tu Nghiêu, nhưng hiện tại, chỉ có hai bàn tay trắng, hắn chỉ có thể cầu xin…

“Đi ra ngoài.” Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói.

“Tu……” Hàn Minh Nguyệt còn muốn cầu tình nữa, nhưng chỉ thấy, trong mắt Mặc Tu Nghiêu hiện lên một màu đỏ tươi, một kình lực cực mạnh đập vào mặt, câu nói kế tiếp còn chưa kịp ra khỏi miệng, thì Hàn Minh Nguyệt đã bị đánh bay ra ngoài, ngã thật mạnh ở ngoài cửa, cửa thư phòng cũng bị đóng lại ở trước mắt hắn. Lần này Mặc Tu Nghiêu vừa nhanh vừa ngoan, cũng không lưu tình chút nào, ngay cả phòng bị, Hàn Minh Nguyệt cũng không kịp làm, đã trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, ngã nhào trên đất, phun ra một ngụm máu.

“Ca……” Một vạt áo đỏ sậm xuất hiện yên lặng bên cạnh Hàn Minh Nguyệt, Hàn Minh Nguyệt ngẩng đầu lên, thì thấy trên khuôn mặt tuấn tú luôn phong lưu không kềm chế được của Hàn Minh Tích lại tràn ngập lo lắng và khổ sở. Vịn tay Hàn Minh Tích đứng lên, Hàn Minh Nguyệt hơi xấu hổ nhìn đệ đệ, hắn cũng không muốn chật vật như vậy xuất hiện ở trước mặt đệ đệ, “Minh Tích, xin lỗi.” Hàn Minh Tích trầm mặc lắc đầu, nhìn Hàn Minh Nguyệt nói: “Ca, đừng uổng phí công sức nữa. Chỉ cần một ngày Quân Duy chưa trở lại, thì ai cũng không cứu được Tô Túy Điệp.” Mấy ngày nay, Hàn Minh Tích đã bỏ ý nghĩ khuyên huynh trưởng quên Tô Túy Điệp đi, chỉ nói cho huynh ấy biết, cố gắng lúc này của huynh ấy là không cần thiết, “Sở dĩ Định Vương còn giữ lại mạng của Tô Túy Điệp, cũng không phải bởi vì không nỡ giết nàng ta.” Hắn ta chỉ cần Tô Túy Điệp sống mà thôi, để cho Tô Túy Điệp chết nhẹ nhàng như vậy, thì chỉ có thể xem như đã tiện nghi cho nàng ta. Giống như, rõ ràng Mặc gia quân có đủ năng lực giết Mộc Dương hầu ở trên chiến trường, nhưng Mặc Tu Nghiêu lại vẫn hạ lệnh thả về. Chỉ là, không biết tương lai đợi chờ Mộc Dương hầu sẽ là cái gì đây?

“Diệp Ly đã chết.” Hàn Minh Nguyệt cắn răng nói.

Thần sắc Hàn Minh Tích buồn bã, thấp giọng nói: “Chỉ cần chưa tận mắt thấy thi thể của nàng ấy, thì chứng tỏ nàng ấy còn chưa chết. Đại ca, tốt nhất huynh vẫn nên cầu nguyện, thi thể của Quân Duy… thật sự sẽ không tìm được, nếu không thì……” Không ai biết Mặc Tu Nghiêu sẽ làm ra chuyện gì. Kể từ sau khi Quân Duy gặp chuyện

không may, Mặc Tu Nghiêu mang lại cho người ta một cảm giác không thể nhìn thấu. Trừ lúc đầu giết bảy ngàn tướng sĩ lùng bắt Quân Duy và đuổi tướng sĩ Đại Sở đóng ở Hồng Nhạn quan ra khỏi quan ra, thì hắn ta không biểu hiện ra bất kỳ một chút thái độ nào về chuyện Vương phi gặp nạn. Nhưng dù sao Hàn Minh Tích cũng là người được tiếp xúc gần với trung tâm của Định Vương phủ, nên cho dù Mặc Tu Nghiêu cũng không nói gì, nhưng hắn vẫn mơ hồ có thể cảm giác được, Mặc Tu Nghiêu đang bố trí một thế cục, một khi đến ngày hắn ta chân chính xuất thủ, thì chắc chắn kéo theo sẽ là tinh phong huyết vũ vô tận.

"Nếu như Định Vương phi……"

Hàn Minh Tích lắc đầu, hờ hững nói: "Long có nghịch lân, sờ vào hẳn phải chết. Đại ca, tự giải quyết cho tốt đi."

Hoàng lăng Cao Tổ.

Trong Hoàng lăng đã âm lãnh, nhưng sắc mặt Đàm Kế Chi lại càng âm lãnh hơn cả Hoàng lăng. Bị tổ tiên của mình đùa giỡn cản trở, càng làm cho lửa giận trong lồng ngực của hắn không có chỗ phát tiết. Diệp Ly cũng hết sức thức thời, không trêu chọc hắn vào lúc này, ba người rời khỏi tòa cung điện bạch ngọc này, kể từ sau khi cửa cung điện này bị Diệp Ly mở ra, hình như tất cả các cơ quan trong Hoàng lăng cũng biến mất theo, ngay cả trụ cầu đã chìm vào trong sông thủy ngân cũng được nâng lên trở về vị trí cũ một lần nữa. Ba người đi đến một gian thạch thất bên ngoài Hoàng lăng mới ngồi xuống nghỉ ngơi. Ban ngày giằng co, Diệp Ly sớm đã hơi mệt mỏi, cũng không khách khí nữa, đi tới trên ghế đá bên góc tường ngồi xuống, lấy lương khô và nước mang theo ra ăn.

Đàm Kế Chi ngồi yên ở đối diện nàng, tùy ý ngồi dưới đất dựa vào tường, trên mặt không còn đắc ý và ngạo nghễ lòng tin tràn đầy như lúc trước, mà khí chất tối tăm, trên mặt càng nhiều thêm mấy phần chán chường và âm tàn.

"Hiện tại Định Vương phi rất vui vẻ đi?" Nhìn thần thái ăn uống một cách tự nhiên của Diệp Ly, Đàm Kế Chi u ám hỏi. Tay đang cầm lương khô của Diệp Ly khẽ dừng lại một chút, cười nhạt nói: "Đàm

đại nhân nói như vậy, ngồi ở chỗ âm u như vậy, lại nhìn thấy được chỗ nào của Bản phi vui vẻ sao?" Sao Đàm Kế Chi có thể tin được, cười lạnh một tiếng, nói: "Thấy tại hạ tốn công vô ích như vậy, cũng đủ để cho Vương phi cười nhạo rồi, làm sao sẽ không vui đây?" Diệp Ly chân thành nhìn hắn, khẳng định: "Xưa nay Bản phi không thích cười trên nỗi đau của người khác." Nghe vậy, sắc mặt Đàm Kế Chi lại vặn vẹo, nhìn chằm chằm Diệp Ly, nở nụ cười, "Mặc dù tại hạ đã đi một chuyến vô ích, nhưng mà… Lại gặp được Định Vương phi và Thế tử Định Vương tương lai, thì thật sự cũng không xem là lỗ vốn. Dĩ nhiên, cái này còn phải cám ơn phụ thân."

Lâm đại phu mặt lạnh không rảnh để ý đến hắn ta, chỉ làm như không nghe thấy lời của hắn ta.

Diệp Ly cười nói: "Con cũng muốn tạ ơn sư phụ, nếu không phải có sư phụ ra tay cứu giúp, thì Bản phi cũng không đợi được đến lúc có thể nhìn thấy Đàm đại nhân vào hôm nay."

Đàm Kế Chi hơi kỳ quái nhìn Diệp Ly một cái, cũng không dùng lời nói khinh thường nàng ấy nữa. Thời gian mà hắn ở bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ còn lâu hơn hầu hết tất cả mọi người, tất nhiên cũng hơi hiểu rõ Diệp Ly. Nếu như nói, ở trên đời này, người mà Mặc Cảnh Kỳ ghét nhất là Mặc Tu Nghiêu, vậy thì, người mà hắn ta hận nhất, có lẽ chính là Diệp Ly. Mặc dù theo Đàm Kế Chi thấy thì, thật ra hận ý này chỉ do Mặc Cảnh Kỳ ngu ngốc tự rước lấy mà thôi. Còn theo Mặc Cảnh Kỳ thấy thì, vốn Định Quốc Vương phủ đã lảo đảo muốn ngã và Mặc Tu Nghiêu đã nửa chết nửa sống, hoàn toàn bởi vì Diệp Ly xuất hiện nên mới trở nên không thể khống chế, điều này làm cho Mặc Cảnh Kỳ có một loại tức giận và cừu hận khi công sức trong mười năm bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Có lẽ so với Mặc Tu Nghiêu, thì Mặc Cảnh Kỳ lại càng hy vọng Diệp Ly chết hơn. Mặc dù Đàm Kế Chi không ủng hộ hận ý không giải thích được kia của Mặc Cảnh Kỳ, nhưng chuyện này cũng không để cho hắn xem trọng Diệp Ly. Tất nhiên hắn cũng biết, một cô gái như Diệp Ly cũng không phải mình nói vài ba câu thì có thể tùy ý thao túng được. Ánh mắt mỉm cười vừa chuyển, Đàm Kế Chi rất khôn ngoan đổi đề tài, "Đã lâu như vậy,

Vương phi không muốn biết, bây giờ Định Vương thế nào sao?"

Diệp Ly kéo kéo khóe môi, cho hắn một nụ cười giả dối, "Đàm đại nhân chịu nói cho ta biết sao?"

Đàm Kế Chi cười nói: "Có thể nói chuyện với Vương phi, tất nhiên là vinh hạnh của tại hạ. Lại nói… Định Vương điện hạ thật đúng là nhất vãng tình thâm (*tình sâu mãi mãi*) với Vương phi, ngày thứ hai sau khi Vương phi rớt xuống núi, toàn bộ đầu của bảy ngàn tướng sĩ dưới chân núi kia đã bị rơi xuống đất không nói, Định Vương điện hạ còn hạ lệnh rút toàn bộ Mặc gia quân vốn đang chống cự với Nam Chiếu và Tây Lăng về, bây giờ Đại Sở có thể nói là chiến loạn không ngừng." Thấy Diệp Ly cau mày, Đàm Kế Chi nói tiếp: "Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, nhưng Định Vương còn hạ lệnh đuổi toàn bộ quân Đại Sở đóng ở Hồng Nhạn quan ra ngoài, toàn bộ tướng sĩ phản kháng không đi đều bị giết. Hôm nay… Các nước trong thiên hạ, người nào mà không biết Định Vương điện hạ đã làm phản… chiếm quan, giận dữ vì hồng nhan, chắc Vương phi rất cảm động đi?" Thần sắc Diệp Ly không thay đổi, "Đa tạ Đàm đại nhân đã nói. Là một cô gái, biết Vương gia làm như thế, tất nhiên Bản phi rất cảm động rồi."

Đàm Kế Chi nhướng mày, "Vương phi xuất thân Từ thị Vân Châu, xưa nay Từ gia trung tâm một lòng, Vương phi cũng không có điều gì khác muốn nói sao?"

Diệp Ly áy náy cười nói: "Xuất giá tòng phu, vô luận Vương gia làm cái gì, cho dù người trong thiên hạ đều mắng hắn thì ở trong mắt Bản phi, hắn luôn đúng."

"Được vợ như thế, Định Vương điện hạ thật sự rất may mắn!" Đàm Kế Chi cắn răng nói. Diệp Ly cười nói: "Đàm đại nhân quá khen. Thật ra thì, so với Vương gia nhà ta, Bản phi càng tò mò về chuyện của Đàm đại nhân hơn."

Đàm Kế Chi giật mình, cảnh giác nhìn chằm chằm cô gái mặc quần áo mộc mạc nở nụ cười vô hại trước mắt. Diệp Ly khoát khoát tay, cười yếu ớt nói: "Đàm đại nhân không cần khẩn trương. Ngươi đã cho Bản phi biết thân phận của ngươi rồi, nói vậy, chắc cũng không quan tâm những chuyện khác đi?"

Đàm Kế Chi trầm mặc, đúng vậy, bí mật lớn nhất của hắn, đơn giản chính là thân phận của hắn thôi. Nếu chuyện này cũng đã không còn là bí mật nữa, thì như vậy còn gì mà không thể nói? Ngẩng đầu lên, khóe môi Đàm Kế Chi chứa đựng một nụ cười, đáng tiếc kết hợp với dung nhan âm trầm hàng năm, nên làm sao cũng không đạt tới phong độ nhẹ nhàng, nhưng cũng không có ai quan tâm đến điều này. Đàm Kế Chi nhướng mày cười nói: "Có thể làm cho Vương phi tò mò, thật sự làm cho tại hạ thụ sủng nhược kinh." Diệp Ly cười nói: "Đàm đại nhân cần gì phải khách khí. Mục đích Đàm đại nhân ở bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ nhiều năm như vậy, nếu Bản phi đoán đúng, thì đơn giản chính là vì chuyện này, có đúng không?"

Đàm Kế Chi khẽ gật đầu, "Đúng vậy." Thân là hậu duệ Tiền triều, vì cái gì mà phải hao hết tâm tư ẩn núp bên cạnh Hoàng đế đương triều, căn bản không cần hao phí đầu óc để đoán.

"Đàm đại nhân có thấy, trong lịch sử có mấy người hậu duệ Tiền triều phục quốc thành công chưa?" Diệp Ly buông lương khô trong tay, đổ ra chút nước sạch ra rửa tay, vừa hỏi.

Sắc mặt Đàm Kế Chi trầm xuống, âm lãnh nhìn chằm chằm Diệp Ly, Diệp Ly cười nói: "Đàm đại nhân không cần nghi ngờ, Bản phi cũng không phải đang cười nhạo ngươi. Vấn đề của Bản phi, Đàm đại nhân không ngại thì thử suy nghĩ xem."

"Quả thật không có mấy người thành công, chẳng lẽ Vương phi có cao kiến gì?"

"Cao kiến thì không dám, thật ra thì, phục quốc… càng khó hơn dựng nước, không phải sao? Tiền triều đã bị diệt vong cách đây hai trăm năm rồi, dân chúng có người nào sẽ vì một hậu duệ của Hoàng thất đã sớm diệt vong không biết bao nhiêu đời, mà đi mạo hiểm rơi đầu chứ? Mà thân là hậu duệ Tiền triều, Đàm đại nhân có thể cho bọn họ ích lợi gì, để bọn họ phải mạo hiểm vì ngươi? Đàm đại nhân muốn phục quốc, cũng không biết tiền vàng, binh mã, nhân tài từ chỗ nào mà có? Đàm đại nhân sẽ không cho rằng, không có Định Quốc Vương phủ, giết chết Mặc Cảnh Kỳ nữa, thì thiên hạ Đại Sở có thể thuộc về mình đi? Mặc dù lần này Đàm đại nhân không có được bảo

tàng như mong muốn, nhưng Hoàng lăng này vẫn có giá trị không nhỏ đó."

"Chuyện mà Vương phi nhắc nhở, tại hạ đa tạ Vương phi đã chỉ điểm." Đàm Kế Chi đánh giá Diệp Ly một lát, chắp tay thụ giáo.

Diệp Ly im lặng: Ta không chỉ điểm ngươi, ta đang muốn đả kích ngươi đó. Nhưng mà cũng đúng, một người muốn phục quốc vẫn có thể nhịn nhục ẩn núp ở bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ nhiều năm như vậy, thì làm sao có thể không có một chút chuẩn bị gì chứ? Trong lòng Diệp Ly suy tư tin tức vừa mới biết được từ Đàm Kế Chi, trên mặt cũng không có chút dao động nào. Tiếp xúc, nói chuyện với người khác thì phải có chừng mực, Diệp Ly luôn luôn hiểu rất rõ, nàng rất rõ ràng, không thể nói tiếp nữa, nói thêm gì đi, thì Đàm Kế Chi sẽ không muốn dùng nàng để đàm phán với Mặc Tu Nghiêu nữa, mà sẽ muốn giết người diệt khẩu.

Diệp Ly không muốn nói chuyện, nhưng hiển nhiên Đàm Kế Chi lại rất có hứng thú với Diệp Ly, "Lại nói, lấy trí tuệ của Vương phi, sao lúc đầu lại bị buộc phải gả cho Định Vương vậy? Hoặc là… Trong lúc vị Hoàng Thượng kia của chúng ta còn không biết, thì Vương phi và Định Vương điện hạ đã lưỡng tình tương duyệt với nhau rồi?"

"Đàm đại nhân đã xem quá nhiều thoại bản (*) rồi đó? Ánh mắt của Bản phi tốt thôi." Diệp Ly liếc hắn một cái, thản nhiên nói.

(*) thoại bản: một hình thức tiểu thuyết bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

"Ánh mắt tốt?" Đàm Kế Chi hơi buồn cười hỏi ngược lại, hiển nhiên khịt mũi coi thường câu trả lời của Diệp Ly. Vô luận nhìn từ góc độ nào, thì gả cho Mặc Tu Nghiêu đều không xem là chuyện tốt. Diệp Ly bĩu môi, quyết định không giải thích vấn đề về ánh mắt của mình với người ngoài. Nếu chỉ đơn thuần dựa theo cách nhìn của các cô gái thời đại này, thì quả thật gả cho Mặc Tu Nghiêu không phải là chuyện tốt gì. Nhưng lại là lựa chọn không thể tốt hơn với Diệp Ly, không cần chu toàn giữa vô số nữ nhân trong hậu viện, không cần

hao phí thời gian cả đời để thảo luận chuyện nhà, phấn son bột nước với các quý phụ khuê phòng, cũng không cần sống cả đời trong một căn nhà nhỏ bé ở một nơi nho nhỏ trong trời đất. Cho dù đã sớm có chuẩn bị với cuộc sống như thế, nhưng có thể có lựa chọn tốt hơn, thì tại sao lại không chọn? Cho dù khác khá xa với hy vọng bình tĩnh an bình mà mình mong muốn, nhưng cũng phải hiểu rằng, muốn có được thì tất nhiên phải giao ra. Nàng không thể hy vọng xa vời rằng, vừa được hưởng thụ tự do tự tại như kiếp trước, lại muốn không cần nhận bất kỳ trách nhiệm và nghĩa vụ gì được. Ánh mắt và cái nhìn của người khác không quan trọng, rất nhiều chuyện cứ như người uống nước vậy, lạnh hay nóng phải tự mình biết. Mặc Tu Nghiêu vì nàng, làm cho trong lòng nàng hạnh phúc, cũng cam tâm tình nguyện vì hắn mà làm tất cả. Chỉ vậy thôi.

Mặc dù bảo tàng Hoàng lăng này là giả, nhưng diện tích cũng không thua kém danh tiếng là lăng mộ hoàng gia của nó. Chiếu theo bản đồ, dọc theo đường đi, ngoại trừ nghỉ ngơi khi cần thiết ra, trên căn bản không có gì cản trở, thì ba người cũng phải đi hơn một ngày mới đi tới lối ra.

Đi ra khỏi cửa Hoàng lăng, ánh sáng rực rỡ chiếu thẳng vào khiến cho Diệp Ly hơi không thích ứng, phải nhắm lại mắt, giơ tay lên che mắt, thích ứng một lát rồi mới từ từ mở ra, liền thấy Đàm Kế Chi đang mỉm cười nhìn chằm chằm đánh giá nàng, “Vương phi lại thật sự yên tâm với tại hạ như vậy.” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Đàm đại nhân muốn ra tay với Bản phi thì đã có thể ra tay ngay từ lúc còn trong Hoàng lăng rồi, không phải sao? Đàm đại nhân yên tâm, Bản phi sẽ không chạy trốn, dù sao… Con của ta mới quan trọng nhất.” Đàm Kế Chi hài lòng gật đầu, “Vương phi suy nghĩ cẩn thận như vậy là tốt rồi. Nói thật, tại hạ cũng không muốn ra tay với Vương phi.”

Kể từ sau khi gặp phải Đàm Kế Chi, thì Lâm đại phu liền trở nên hết sức trầm mặc ít nói. Phần lớn thời gian cũng chỉ có hai người Diệp Ly và Đàm Kế Chi nói chuyện, Lâm đại phu chỉ mặt lạnh nghe hai người ngươi tới ta đi thử dò xét đối phương. Đứng ở dưới vách núi nhìn theo cửa vào Hoàng lăng từ từ khép lại cho đến khi không

có chút dấu hiệu nào ở trước mắt, Lâm đại phu xoay người đi về phía trước.

Sắc mặt Đàm Kế Chi trầm xuống, nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lâm đại phu, rồi nói: “Phụ thân, người muốn đi đâu?”

Lâm đại phu quay đầu lại, lãnh mạc nói: “Hoàng lăng, ngươi đã tiến vào, bây giờ, lão đầu tử ta muốn đi đâu, còn cần ngươi quan tâm sao?” Thần sắc Đàm Kế Chi phức tạp nhìn Lâm đại phu, trầm ngâm một chút mới nói: “Phụ thân, con muốn địa chỉ Hoàng lăng thật.”

Trên mặt Lâm đại phu hiện lên một tia kinh ngạc, nhìn chằm chằm Đàm Kế Chi nói: “Ngươi cho rằng, Hoàng lăng này là giả?”

Đàm Kế Chi đứng chắp tay, “Bên trong không có gì cả, rõ ràng không phải là giả sao?”

Lâm đại phu cười ha ha, “Ta đã nói với ngươi, căn bản trong Hoàng lăng không có bảo tàng gì, chính ngươi lại không tin. Bây giờ chính ngươi cũng thấy tận mắt rồi, lại hoài nghi nơi này không phải Hoàng lăng thật? Ngươi cho rằng, lão đầu tử ta đã giấu bảo tàng chân chính đi rồi sao?”

Đàm Kế Chi không nói, từ đầu đến cuối, thần sắc kia giống như âm thầm đồng ý với lời nói của Lâm đại phu. Trên mặt Lâm đại phu xẹt qua một tia chán nản và đau đớn, nhìn chằm chằm Đàm Kế Chi, cười lạnh liên tục, nói: “Tốt! Tốt! Cứ cho là ta đã giấu bảo tàng đi rồi, ngươi muốn làm gì ta? Giết lão đầu tử ta sao?”

“Phụ thân!” Đàm Kế Chi cắn răng, nhìn chằm chằm Lâm đại phu, trong ánh mắt nhiều hơn một tia ngoan ý, ngạo nghễ nhìn chằm chằm thân ảnh hơi gù lưng của Lâm đại phu, lãnh đạm nói: “Có phải người đã quên rồi hay không… Người cũng không phải là cha ruột của con. Những thứ trong bảo tàng kia cũng không phải của Đàm gia.” Trên mặt Lâm đại phu xé ra một tia cười giễu cợt, theo Diệp Ly thấy, thì đó càng giống khóc hơn, “Vậy ngươi cũng đừng quên, bây giờ ngươi còn mang họ Đàm!” Thần sắc Đàm Kế Chi biến ảo không ngừng, sắc mặt càng trở nên khó coi, “Người……”

“Ta nói, có phải chúng ta nên rời khỏi nơi này trước hay không? Chắc hẳn những người khác vẫn còn đang ở gần Nhữ Dương đi?”

Đột nhiên Diệp Ly mở miệng nói.

Đàm Kế Chi sững sờ, rốt cuộc nuốt lại lời nói đã đến trên miệng, nhìn Lâm đại phu, miễn cưỡng nói: “Đi với con.”

Lông mi trắng của Lâm đại phu giương lên, vừa muốn nói chuyện, thì cánh tay lại bị Diệp Ly vươn tay bắt được. Diệp Ly áy náy nói: “Sư phụ, hình như đồ nhi hơi khó chịu, một lát nữa còn muốn làm phiền người xem giúp con một chút.” Lâm đại phu ngơ ngác một chút, nhìn Diệp Ly thật kỹ một cái, rốt cuộc không phản đối nữa.

Đè xuống xung đột kịch liệt suýt nữa bộc phát của cha nuôi và con trai, ở trong lòng Diệp Ly khẽ thở dài một cái, lơ đãng sờ sờ một ít vải vóc đặt trong tay áo, đuổi theo bước chân Đàm Kế Chi đang đi ở phía trước.

Đàm Kế Chi vừa đi về phía trước, vừa quay đầu lại nói với Diệp Ly: “Người của ta ở gần chỗ này. Vương phi không cần kích động, lần này chúng ta cũng không đi đến Nhữ Dương. Cho nên tạm thời có thể ngài sẽ không gặp được Định Vương điện hạ đâu.”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Nếu đã rơi vào trong tay Đàm đại nhân, tất nhiên tất cả mặc cho Đàm đại nhân an bài. Nhưng mà Bản phi hơi tò mò, Đàm đại nhân tính mang Bản Phi hồi kinh sao?”

Đàm Kế Chi cười nói: “Sao Vương phi lại nghĩ như vậy? Mang Vương phi về kinh thành có ích lợi gì cho tại hạ đây?”

Diệp Ly tròn mắt, “Vậy thì Bản phi lại càng tò mò hơn là, Đàm đại nhân đã dùng lý do gì để rời khỏi kinh thành lâu như vậy? Ngay cả Mặc Cảnh Kỳ có bệnh đa nghi mà lại không nghi ngờ.” Đàm Kế Chi cười hơi đắc ý: “Nếu tại hạ đã có thể làm cho bệ hạ tín nhiệm, thì sao ngay cả chút điểm này lại không làm được chứ? Về phần Vương phi phải đi đâu… Thì chờ khi đến nơi, Vương phi sẽ biết.”

Diệp Ly cười một tiếng, “Đã như vậy, Bản phi mỏi mắt mong chờ.” Có thể lừa gạt được Mặc Cảnh Kỳ nhiều năm như vậy, vậy thì hãy để cho ta nhìn xem, ngươi có bản lĩnh đi ra được Hồng Nhạn quan hay không?

Chương 185: Tin tức

Đây là một trấn nhỏ cực kỳ bình thường cách thành Nhữ Dương không xa, cũng là thị trấn đầu tiên mà bọn họ nhìn thấy sau khi rời khỏi Hoàng lăng. Tổng cộng cũng chỉ khoảng trăm hộ dân, nhưng mà, cứ cách hai ngày, dân chúng ở những thôn trại gần đó sẽ mang những món đồ mà mình không cần tới đây để đổi lấy ít đồ khác mà mình cần, thì mới có thể hơi náo nhiệt một chút. Từ lúc bước vào trong trấn nhỏ, thì Đàm Kế Chi đã thay một bộ quần áo khác, nhìn qua, ba người giống như một gia đình ba người gồm một lão công công và một đôi vợ chồng nhỏ, cũng không làm người khác chú ý nhiều.

Bước vào một khách sạn cũ kỹ, rất nhanh, ba người đã được người khác dẫn đến sân sau của khách sạn, hiển nhiên nơi này là cứ điểm đã được Đàm Kế Chi chuẩn bị xong từ trước. Hoàn toàn khác biệt với khách sạn cũ kỹ đơn sơ ở phía trước, trong sân sau sạch sẽ u tĩnh là phong cảnh không giống như có thể có ở một cái trấn nhỏ như vậy ở Tây Bắc. Mới vừa bước vào cửa viện, bên trong đã có người ra đón, “Kế Chi, rốt cuộc chàng đã trở lại.” Ra đón chính là một cô gái xinh đẹp mặc áo váy màu lam, cũng không để ý còn có người ngoài ở đây, liền xông thẳng tới trước, nhào vào trong ngực Đàm Kế Chi, dịu dàng nói: “Kế Chi, cuối cùng chàng đã trở lại, người ta lo lắng thật lâu, chỉ sợ chàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.” Hiển nhiên Đàm Kế Chi rất dung túng cho cô gái trẻ này, trên mặt đang âm trầm cũng nhiều thêm mấy phần tươi cười, ôn nhu nói: “Không phải ta đã không có chuyện gì rồi sao? Để cho nàng lo lắng rồi.” Cô gái áo lam lui ra khỏi ngực của hắn, lúc này mới thấy Diệp Ly và Lâm đại phu đang đứng bên cạnh. Dĩ nhiên chủ yếu ánh mắt vẫn tập trung ở trên người Diệp Ly, chỉ vào Diệp Ly, trong ánh mắt tràn đầy đố kỵ và chán ghét, “Nữ nhân này là ai?”

Khóe miệng Diệp Ly co quắp, đại tỷ, ngươi không thấy, bụng của ta đã lớn sao? Dấm này cũng ăn quá nhiều đi?

Đàm Kế Chi vội vàng kéo nàng lại, ôn nhu trấn an: "Lâm nhi, nàng ấy còn có tác dụng, không thể động được. Nàng cũng biết, trong lòng ta chỉ có một mình nàng mà."

Cô gái áo lam lại không vì vậy mà thỏa mãn, không thuận theo trừng mắt nhìn Đàm Kế Chi, "Chàng còn chưa nói cho ta biết, nàng ta là ai." Đàm Kế Chi bất đắc dĩ cười khổ nói: "Nàng ấy là Định Vương phi, cho nên… Ngàn vạn lần không được làm tổn thương nàng ấy." Trong mắt cô gái áo lam xẹt qua một tia nghi ngờ, dựa vào Đàm Kế Chi, đánh giá Diệp Ly trước mặt, "Định Vương phi? Không phải Định Vương phi đã chết sao? Sao lại xuất hiện ở đây?" Đàm Kế Chi ôn nhu nói: "Ngoài ý muốn gặp được, nàng phái người trông chừng nàng ấy cho thật kỹ đi." Cô gái áo lam cười rạng rỡ một tiếng, nói: "Chàng yên tâm đi, chuyện mà chàng đã dặn dò, thì khi nào ta đã làm hỏng chứ?" Đàm Kế Chi gật đầu, nghiêng đầu nói với Diệp Ly: "Định Vương phi, tạm thời chúng ta phải ở lại chỗ này ở hai ngày, ngài có chuyện gì, thì có thể nói với Lâm nhi, nàng ấy sẽ làm giúp ngài."

Diệp Ly không có ý kiến, nhưng cô gái áo lam lại không thích thú gì, nhìn chằm chằm Đàm Kế Chi nói: "Chàng có ý gì? Ta không phải là nha đầu của nàng ta!"

Cho nên, Đàm Kế Chi lại lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ, thật lâu mới làm cho nàng vui vẻ lại, khẽ hừ một tiếng, nói: "Được rồi, ta sẽ chăm sóc cho nàng ta thật tốt."

Diệp Ly không quan tâm hai người này đang làm trò liếc mắt đưa tình ngay trước mặt, nàng chỉ rũ mắt, mỉm cười thản nhiên. Nhưng trong lòng thì suy nghĩ thật nhanh, nàng khẳng định chưa từng gặp cô gái tên Lâm nhi này, nhưng mà… Giọng nói lại nghe hơi quen… Lơ đãng ngẩng đầu nhìn cô gái áo lam kia một cái, bộ dáng hơn hai mươi, vô cùng mỹ lệ, hai đầu lông mày mang theo nhiều tia phong tình kỳ dị tà mị, nhưng hình như ánh mắt nhìn Đàm Kế Chi lại tràn đầy tình yêu say đắm. Còn có giọng nói của nàng ta… Tiếng Trung

Nguyên nói rất tốt, nhưng với thính lực của người đã được huấn luyện đặc biệt như Diệp Ly thì vẫn có thể đủ để phát hiện ra, có chỗ phát âm hơi lạ. Giọng nói kiểu như vậy, Diệp Ly đã gặp qua một người, chính là công chúa An Khê của Nam Chiếu. Nhìn cô gái áo lam trước mặt, thần sắc Diệp Ly không thay đổi. Lâm nhi… Lâm nhi… Thánh nữ Nam Cương —— Thư Mạn Lâm.

Xem ra suy đoán của bọn họ lúc trước đều có một chút sai sót, lúc trước, bọn họ đều cho rằng, Thư Mạn Lâm và Mặc Cảnh Lê cấu kết với nhau làm việc xấu, bây giờ nhìn lại thì… Mặc Cảnh Lê cũng chỉ là công cụ bị lợi dụng và bia đỡ đạn mà thôi. Chủ mưu chân chính phía sau màn chính là người thanh niên Đàm Kế Chi đang tươi cười mang vẻ mặt nhu tình trước mắt này. Nghĩ rõ ràng điểm này, đánh giá trong lòng Diệp Ly về Đàm Kế Chi lại có độ cao mới. Một nhân vật lặng yên không một tiếng động, không tiếng tăm gì, lại có thể đùa giỡn hai quốc gia trong lòng bàn tay. So với Mặc Cảnh Kỳ thỉnh thoảng điên, thỉnh thoảng vọng động, và Mặc Cảnh Lê có đầu óc ngốc nghếch, thì người nam nhân trước mắt này mới thật sự cần phải đề phòng.

“Vương phi đang suy nghĩ gì mà mất hồn như thế?” Cuối cùng Đàm Kế Chi cũng đã dụ dỗ được cô gái áo lam, quay đầu lại nhìn chằm chằm Diệp Ly hỏi thử.

Diệp Ly nhàn nhạt liếc hắn một cái, sao nàng có thể xuất thần ở chỗ này được chứ? “Không có gì, thấy tình cảm của Đàm đại nhân và Lâm cô nương tốt như vậy, mới hơi cảm khái mà thôi.” Cô gái áo lam dựa vào Đàm Kế Chi, cười ha ha, nói: “Định Vương phi nhớ Định Vương rồi sao?” Diệp Ly cười cười cũng không phản bác, nói sâu xa: “Xa nhà đã lâu, không chỉ nhớ Vương gia, mà cũng rất quan tâm đến người nhà nữa. Lúc trước, khi Bản phi gặp chuyện không may vẫn không thể nhận được tin tức của Đại ca, Đàm đại nhân có tin tức gì không?”

“Đại ca?” Đàm Kế Chi sửng sốt một chút, rất nhanh kịp phản ứng lại: “Vương phi nói chính là Đại công tử Từ gia – Từ Thanh Trần?”

Diệp Ly gật đầu, rõ ràng nhìn thấy, thần sắc cô gái áo lam kia

cứng ngắc một chút, trong mắt hiện lên một tia oán hận và không cam lòng. Trong lòng khẽ mỉm cười, xem ra cô gái trước mắt đúng là vị Thánh nữ Nam Cương – Thư Mạn Lâm kia. Hôm đó ở trong mật thất của Hoàng cung Nam Cương, mặc dù nàng không thể thấy được gương mặt thật của Thư Mạn Lâm, nhưng cũng nghe được tiếng nói của nàng ta và Đại ca, cô gái kia có một phần chấp nhất và điên cuồng với Đại ca, thoạt nhìn thì làm sao cũng không giống cô gái một lòng lưu luyến không muốn rời xa Đàm Kế Chi trước mắt này. Quả nhiên… Cũng là cao thủ diễn trò đi?

Được sắp xếp ở trong một căn phòng ở sâu nhất trong viện, Đàm Kế Chi cũng không xuất hiện nữa. Cũng chỉ có cô gái áo lam xinh đẹp kia được giao phải chăm sóc nàng thì thỉnh thoảng sang đây nhìn nhìn, sau đó nói một ít lời khiêu khích đùa cợt. Mỗi lần thấy Diệp Ly tâm bình khí hòa mỉm cười mà đáp trả, làm cho nàng ta tức đến nghiến răng nghiến lợi. Diệp Ly cũng không có gì bất mãn với chuyện này, Đàm Kế Chi không cho thủ hạ nói chuyện hoặc tiếp xúc với nàng, thời gian dài, Diệp Ly cũng lo mình bị chứng buồn chán, có người tới quấy rầy tốn hơi thừa lời cũng tốt. Chỉ là, Diệp Ly hơi hoài nghi, cô gái Thư Mạn Lâm này nhằm vào nàng như vậy, rốt cuộc bởi vì Đàm Kế Chi hay bởi vì Từ Thanh Trần?

“Con cũng nhịn được.” Thay nàng bắt mạch xong, Lâm đại phu vừa thu dọn đồ đạc vừa nói.

Diệp Ly thản nhiên dựa vào ghế, uống thuốc bổ mới vừa nấu xong, cười híp mắt nói: “Không thể nói cái gì nhịn được hay không. Sư phụ, chẳng lẽ người không cảm thấy, hiện tại vẫn thoải mái hơn cuộc sống trong Hoàng lăng, còn có trong cái thôn nhỏ kia sao?” Cần thuốc bổ dược liệu gì, muốn làm cái gì, lúc nào cũng có người đi làm thay, đây mới là chuyện nên làm của một phụ nữ có thai. Mà không phải là đi theo người mà mình căn bản không quen biết lên núi xuống biển, đào móc mộ phần.

Ánh mắt Lâm đại phu phức tạp nhìn chằm chằm nàng, “Con cũng không sợ hắn ta bắt con uy hiếp Định Vương sao?”

Diệp Ly bất đắc dĩ nhún vai, “Nếu như đã rơi vào trong tay hắn ta

rồi thì sợ hãi thì có ích gì? Trước khi đứa trẻ sinh ra, thì hắn ta cũng không thể làm khó con mà? Nhưng mà, sư phụ người… Con cảm thấy, Đàm Kế Chi biết rõ nguy hiểm mà còn ở lại trên địa bàn của Vương gia nhà con … Vốn không phải chuyện tốt gì." Sắc mặt Lâm đại phu biến hóa, dĩ nhiên ông biết vì cái gì mà bây giờ Đàm Kế Chi còn không đi mà dừng lại ở chỗ này. Hai ngày này, Đàm Kế Chi cũng chưa từng đi tìm ông, chỉ là… Trên khuôn mặt già nua của Lâm đại phu nở nụ cười hơi khổ sở, "Ta nói, ta thật sự không biết, con có tin không?"

Diệp Ly gật đầu, "Con tin." Chỉ cần nhìn lời nhắn ghi lại trên tấm vải kia, thì cũng biết, vị Cao tổ Tiền triều kia là một người thú vị như vậy, sao có thể không có suy nghĩ ác độc chứ, không để cho bất cứ người nào biết tung tích của ngài ấy và bảo tàng, chuyện như vậy, ngài ấy hoàn toàn có thể làm ra được, "Đáng tiếc, Đàm Kế Chi lại không tin." Lâm đại phu im lặng, không tiếng động thở dài. Nhìn Diệp Ly một chút, Lâm đại phu nói: "Bây giờ con không sợ là bởi vì con có lòng tin có thể chạy khỏi đây, đúng không?"

Diệp Ly lại hơi tiếc nuối nói với ông: "Nếu lúc trước, thì chỗ này thật sự không trói được con. Nhưng hiện tại… Sư phụ nghĩ một phụ nữ mang thai bảy tháng có thể một mình chạy ra khỏi hang cọp sao? Đồ nhi còn không có năng lực này. Thật ra thì cũng không cần lo lắng những chuyện này, nếu Đàm Kế Chi thông minh, thì nên biết dùng lợi ích trong tay để mang lại lợi ích cho mình. Mà Mặc Tu Nghiêu…" Nhớ tới Mặc Tu Nghiêu, ánh mắt Diệp Ly trở nên mềm mại rất nhiều, "Cho dù phải giao ra một chút đại giới… Thì con tin tưởng, chắc chắn hắn sẽ không để ý. Chỉ cần Đàm đại nhân đừng công phu sư tử ngoạm quá mức, vọng tưởng những điều kiện căn bản không thể nào có. Đàm đại nhân, sao ngươi lại đến đây?"

Đàm Kế Chi trầm mặt đi từ bên ngoài vào, tất nhiên, đi theo bên cạnh còn có Thánh nữ Nam Cương Thư Mạn Lâm mỹ lệ kia. Đàm Kế Chi nhìn Diệp Ly ngồi thoải mái trên ghế trải nệm êm, mang theo vẻ mặt thoải mái, nhàn nhạt cười nói: "Đều nói, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, quả nhiên Vương phi đã để tại hạ nhìn với cặp mắt khác

xưa.” Diệp Ly gật đầu nhận lời khen ngợi của hắn, nói: “Cá chết lưới rách, lưỡng bại câu thương là lời nói của người hung bạo, huống chi, tình huống bây giờ của Bản phi, thì ngay cả lưỡng bại câu thương cũng không làm được.”

Đàm Kế Chi cười lạnh một tiếng, nói: “Vương phi quá khiêm nhường. Đúng rồi, nói cho Vương phi một tin tức tốt, hẳn sẽ làm Vương phi cảm thấy vui mừng. Hôm nay… Đột nhiên có binh sĩ Mặc gia quân xuất hiện trong trấn này. Vương phi cho rằng… Đây là có chuyện gì?” Thần thái Diệp Ly ung dung tự nhiên, chỉ làm như không thấy ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm mình của Đàm Kế Chi, cười yếu ớt nói: “Chuyện này hẳn phải nên hỏi Đàm đại nhân mới đúng đi? Nếu Đàm đại nhân thật sự hoài nghi Bản phi làm chuyện gì, không phải Bản Phi cũng không có biện pháp sao? Bởi vì ngươi là dao thớt, ta là thịt cá a……” Đàm Kế Chi hừ nhẹ một tiếng, nói: “Vương phi hiểu rõ tình cảnh của mình là tốt rồi. Tốt nhất ngài… vẫn không nên mang Tiểu thế tử ra mạo hiểm. Nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn, không chỉ Định Vương, mà chính tại hạ cũng sẽ hết sức tiếc nuối.” Diệp Ly bưng chén trà trong tay giơ lên với Đàm Kế Chi, mỉm cười nói: “Đa tạ Đàm đại nhân đã nhắc nhở. Nếu Đàm đại nhân đã nói như vậy, Bản phi liền cho Đàm đại nhân một đề nghị, tốt nhất hãy mau rời khỏi Tây Bắc đi. Nếu đã làm cho Vương gia chú ý, thì có lẽ Mặc gia quân sẽ dễ ứng phó, nhưng ám vệ cũng không phải dễ dàng có thể để cho Đàm đại nhân ứng phó như vậy. Nếu vì vậy mà dẫn Kỳ Lân tới nữa… Đàm đại nhân, ta thật sự không biết, rốt cuộc chuyến đi này của ngươi là buôn bán lời hay thua lỗ nữa đây?”

Khóe mắt Đàm Kế Chi khẽ co quắp, mấy năm nay hắn đi theo Mặc Cảnh Kỳ, tất nhiên cũng tiếp xúc không ít với ám vệ, sao lại không biết lợi hại trong đó. Về phần Kỳ Lân… Mặc dù còn chưa từng tiếp xúc, nhưng nửa năm nay, danh tiếng của Kỳ Lân cũng đã lan truyền ra bên ngoài, để cho Đàm Kế Chi phải cẩn thận, chú ý coi chừng khắp nơi. Nhìn Lâm đại phu ngồi ở bên cạnh một chút, trên mặt Đàm Kế Chi hiện lên thần sắc không cam lòng. Hiển nhiên Thư Mạn Lâm cũng không đồng ý, đứng lên nói: “Kế Chi, đừng quên mục

đích chuyến đi này của chúng ta. Nếu cứ trở về như vậy……”

Truyền Quốc Ngọc Tỷ, tượng trưng cho thiên mệnh sở quy (*mệnh được trời định*). Bảo tàng Khai quốc, nghe nói trong bảo tàng rộng lớn có bảo vật vô số kể được Cao tổ Tiền triều chinh chiến nhiều năm tích lũy, sau khi dựng nước đều giấu những bảo tàng này ở một chỗ bí mật. Còn có bí tịch binh thư trong truyền thuyết, Cao tổ Tiền triều dụng binh như thần, nhưng chỉ sợ đời sau cũng không thể giữ lại một quyển binh pháp được ngài ấy sáng tác. Nghe nói những thứ này… Cũng bị Cao tổ giấu đi, chỉ đợi con cháu đời sau phát hiện. Chỉ cần có những thứ này, lo gì nghiệp lớn không thành? Đàm Kế Chi cắn răng, vung tay lên nói: “Người đâu, mang Lâm đại phu ra đánh!” Hai nam tử xuất hiện ở cửa, lĩnh mệnh đi vào bắt Lâm đại phu lại, kéo ra bên ngoài. Diệp Ly cau mày, “Đàm đại nhân, ngươi mang Lâm đại phu đi, vậy Bản Phi phải làm sao bây giờ?” Đàm Kế Chi nhìn nàng, thản nhiên nói: “Định Vương phi yên tâm, tại hạ và Lâm nhi cũng hiểu sơ một chút y thuật. Chỉ cần rời khỏi Tây Bắc, thì tại hạ nhất định sẽ tìm một danh y ở bên cạnh chăm sóc cho Vương phi.”

“Ông ấy là phụ thân ngươi!” Nhìn mặt Lâm đại phu không chút thay đổi, Diệp Ly trầm giọng nói.

Thư Mạn Lâm hừ nhẹ một tiếng, nói: “Ông ta mà xem là phụ thân gì? Chỉ dựa vào ông ta nuôi Kế Chi lớn thôi sao? Kế Chi là hậu duệ Hoàng thất Tiền triều, mà ông ta cũng chỉ là hạ nhân của Hoàng gia mà thôi. Kế Chi niệm tình công ơn nuôi dưỡng của ông ta, kính ông ta mấy phần, ông ta thật sự xem mình và Kế Chi có quan hệ đến mức ấy sao? Dẫn đi!”

Nhìn Lâm đại phu bị dẫn đi, Diệp Ly hơi mỏi mệt nhắm mắt lại, nhìn chằm chằm Đàm Kế Chi, trầm giọng nói: “Ngươi sẽ phải hối hận.”

Đàm Kế Chi khinh thường cười một tiếng, nói: “Vương phi nghỉ ngơi thật tốt đi, sáng mai chúng ta lên đường.” Nói xong ôm Thư Mạn Lâm xoay người đi ra ngoài, Thư Mạn Lâm quay đầu lại cho Diệp Ly một ánh mắt khiêu khích. Diệp Ly liếc nàng một cái, không có tâm tình để ý tới nữ nhân nhàm chán này.

Đêm khuya, ngoài thành Nhữ Dương, một con khoái mã phi thật nhanh tới, tướng sĩ thủ thành ở trên thành lập tức cảnh giác. Hình như người dưới thành cũng có chuẩn bị, tiện tay ném một khối đồ lên. Binh sĩ thủ thành đón lấy, sau khi kiểm tra nhiều lần, liền phất phất tay nói: “Mau cho qua!”

Chỉ chốc lát sau, cửa thành mở ra một khe hở. Người cưỡi ngựa cũng bất chấp những thứ khác, nhấc dây cương xông ào vào trong thành.

Bên trong thành, nơi Kỳ Lân đóng quân, đang ngủ bị kêu dậy, sắc mặt Tần Phong hơi âm trầm. Bước nhanh vào thư phòng hỏi Mặc Hoa đang chờ đến sốt ruột, “Đã trễ thế này, có chuyện gì?”

Thần sắc Mặc Hoa hơi cổ quái, trầm mặc một chút, mới lấy một tờ giấy được gấp lại từ trong ngực ra, vừa đưa tới vừa nói: “Ám vệ mới vừa đưa tới, ngươi xem một chút đi.” Tần Phong cau mày, trong tay chỉ là một tờ phương thuốc cực kỳ bình thường, vô luận giấy dùng hay chữ viết cũng không có vấn đề gì, ngẩng đầu lên hỏi: “Phương thuốc này có gì kỳ lạ?” Mặc Hoa nói: “Đây là một thủ hạ trong một cọc ngầm cũ của Thiên Nhất các truyền đến, mấy ngày trước, trấn nhỏ kia xuất hiện hai nam một nữ, cô gái kia có mang mấy tháng, vào trấn ở trong một khách sạn. Hiện nay, gian khách sạn kia chính là mục tiêu giám thị của Thiên Nhất các. Ngày hôm qua, người của khách sạn đi bốc thuốc, đây là một phương thuốc dưỡng thai. Nhưng trong đó, rõ ràng có hai vị thuốc nhiều hơn bình thường. Đại phu ở đó mới cẩn thận nhìn kỹ phương thuốc, phát hiện ở phía trên hơi kỳ quái, nhưng bọn họ lại hoàn toàn không có cách nào dịch được.”

Trong lòng Tần Phong giật mình, thần sắc kích động nhìn về phía Mặc Hoa, Mặc Hoa trầm mặc. Hai người yên lặng trong chốc lát, một tay Tần Phong cầm phương thuốc lên, từ từ đưa lên ánh nến nhìn. Trên phương thuốc sạch sẽ dần dần xuất hiện hai hàng ký hiệu hơi mơ hồ, mặc dù mơ hồ, nhưng cũng không ngăn cản Tần Phong nhìn ra vấn đề quen thuộc mà đặc biệt kia, không nhịn được kích động nói: “Mau! Đi gặp Vương gia, có tin tức của Vương phi!”

Chương 186: Đón nàng về nhà (thượng)

"Vương gia, Tần thống lĩnh cầu kiến!" Ngoài thư phòng, thủ vệ cung kính bẩm báo.

Trong thư phòng, đang nhắm mắt dưỡng thần, Mặc Tu Nghiêu bỗng mở mắt ra, trong mắt không có chút buồn ngủ nào, thản nhiên nói: "Cho hắn vào."

Không lâu sau, Tần Phong lôi kéo Mặc Hoa vội vã chạy vội vào, trên mặt còn mang theo kích động và hưng phấn không cách nào đè nén được. Với người bên cạnh Diệp Ly, xưa nay Mặc Tu Nghiêu đều hết sức khoan dung, nếu không, lấy tính tình hiện tại của hắn cũng không biết Hàn Minh Tích đã chết ở nơi nào rồi. Vì vậy cũng không để ý Tần Phong thất lễ, cau mày hỏi: "Chuyện gì mà bối rối như vậy?" Tần Phong không ngăn được kích động, cao giọng nói: "Vương gia, có tin tức của Vương phi!"

Mặc Tu Nghiêu sửng sốt, kinh ngạc nhìn ánh nến trước mắt giống như hoàn toàn chưa ý thức được Tần Phong nói cái gì. Tần Phong hơi lo lắng, lặp lại một lần nữa, "Vương gia, có tin tức của Vương phi!"

Lúc này Mặc Tu Nghiêu mới phục hồi tinh thần lại, ánh mắt khép một nửa khẽ giật mình, bình tĩnh nói: "Nói rõ ràng."

Tần Phong hơi khó hiểu khi thấy thái độ bình thản như thế của Mặc Tu Nghiêu, nhưng Mặc Hoa đứng ở phía sau hắn lại thấy rõ ràng đầu ngón tay Vương gia nắm chặt đặt trên bàn đang run rẩy, vội vàng tiến lên một bước nói lại mọi chuyện đã xảy ra. Tô Túy Điệp ở dưới sự tra hỏi của Tần Phong, mặc dù còn chưa khai ra toàn bộ sự thật, nhưng cũng đủ để cho bọn họ biết không ít chuyện về Đàm Kế Chi, vì vậy, tất nhiên tất cả cứ điểm của Đàm Kế Chi ở Tây Bắc cũng được đưa vào trong phạm vi giám sát của ám vệ. Nhưng bọn hắn

cũng không nghĩ tới, Vương phi lại bị rơi vào trong tay Đàm Kế Chi, còn cùng lúc xuất hiện ở trong trấn nhỏ gần Nhữ Dương như vậy, hơn nữa còn thành công truyền mật thư cho bọn hắn.

Mặc Tu Nghiêu nhận lấy phương thuốc nhìn, mật mã phía trên đã được Tần Phong dùng bút sao chép lại ở một góc nhỏ. Một chút ký hiệu kỳ quái tạo thành hai hàng chữ, Mặc Tu Nghiêu từng thấy được trên tài liệu của Kỳ Lân, nhưng cũng không cẩn thận học, nên đưa mắt nhìn sang Tần Phong. Lúc này rốt cuộc tâm tình của Tần Phong mới bình phục lại, nhưng trong mắt vẫn chớp động lên ánh sáng, "Vương phi nói hết thảy bình an, xin Vương gia đừng nhớ."

"Bình an… Đừng nhớ…" Mặc Tu Nghiêu ngửa đầu dựa vào ghế, nhắm hai mắt lại, hồi lâu mới đứng dậy phân phó: "Truyền lệnh xuống, lập tức đi nghênh đón Vương phi về."

"Vương gia!" Mặc Hoa tiến lên ngăn ở trước mặt Mặc Tu Nghiêu, không đồng ý nói với hắn ta: "Vương gia, Vương phi do chúng thuộc hạ đi nghênh đón cũng được rồi, Vương gia vẫn nên trấn giữ ở Nhữ Dương thì tốt hơn. Vương gia, hôm nay chính là…… Mười lăm…" Lúc này Tần Phong mới nhớ ra, hôm nay chính là ngày trăng tròn, Vương gia căn bản không thể tùy ý hành động được, cũng vội vàng đồng ý: "Mặc thống lĩnh nói đúng, Vương gia, thuộc hạ xin tự đi nghênh đón Vương phi về!" Mặc Hoa tiến lên phía trước, nói: "Thuộc hạ cũng nguyện đi theo!"

Mặc Tu Nghiêu vung tay lên, trầm giọng nói: "Đủ rồi, trong lòng Bản Vương biết rõ. Truyền lệnh xuống, một khắc sau (*15 phút*) lên đường. Tần Phong, ngươi dẫn người đi theo Bản vương."

Mặc dù lo lắng cho thân thể của Mặc Tu Nghiêu, nhưng Diệp Ly bình an làm cho người ta vô cùng vui mừng, Tần Phong do dự một chút, nhưng vẫn lĩnh mệnh xoay người đi ra ngoài. Ngoài cửa, đám người Trác Tĩnh đã nhận được tin tức vội vàng chạy tới, đứng ở cửa, thấy Tần Phong đi ra ngoài, vội vàng tiến lên. Tần Phong gật đầu với ba người, rồi vội vã đi làm việc. Ba người Trác Tĩnh cũng sửng sờ, trong mắt bắn ra ý mừng như điên, hốc mắt Lâm Hàn cũng không khỏi đỏ lên nhưng không thèm để ý chút nào, trên mặt tất cả

đều là sự mừng rỡ đã không thấy từ lâu.

Sáng sớm, Diệp Ly đã thức dậy thật sớm và thu thập xong xuôi. Thật ra thì, cả đêm Diệp Ly cũng không cách nào ngủ ngon được, kể từ sau khi Lâm đại phu bị Đàm Kế Chi mang đi, Diệp Ly vẫn không nghe được tiếng ông ấy trở lại. Mặc dù chỉ mới quen biết với Đàm Kế Chi mấy ngày, nhưng cũng đã đủ để cho Diệp Ly hiểu rõ tâm địa người nam nhân này có bao nhiêu ngoan độc, điều này làm cho Diệp Ly phải lo lắng cho lão nhân đã từng cứu mạng mình và con mình kia. Ngồi trong khách sảnh một lát, Đàm Kế Chi liền mang theo Thư Mạn Lâm đi đến, thấy bộ dáng Diệp Ly hình như hơi mệt mỏi, không khỏi cười nói: “Sao vậy? Tối hôm qua Định Vương phi không nghỉ ngơi tốt sao? Sắp phải rời khỏi Nhữ Dương rồi, Vương phi không nỡ ư?” Diệp Ly cau mày hỏi: “Lâm đại phu sao rồi?”

Đàm Kế Chi hơi kinh ngạc, đánh giá Diệp Ly từ trên xuống dưới một phen, rồi cười nói: “Thì ra Vương phi đang lo lắng cho ông ta? Nhưng đừng nói cho tại hạ, Vương phi thật sự có cái gọi là tình thầy trò với gia phụ?”

Diệp Ly bình tĩnh nhìn hắn, nói: “Mặc dù thời gian không dài, nhưng Lâm đại phu đã truyền thụ y thuật cho Bản phi là sự thật. Coi như là tình thầy trò thì có gì không đúng?”

Đàm Kế Chi nhìn thần sắc mang theo chút cổ quái và chế giễu của Diệp Ly, nhướng mày cười nói: “Lại nói, Vương phi thật sự không giống như người trong hoàng thất. Bây giờ ngay cả tự thân cũng khó bảo toàn, mà Vương phi lại còn có tâm tư đi quan tâm một người mới quen không lâu sao?” Diệp Ly lạnh nhạt cười lạnh nói: “Đàm đại nhân thì ngay cả công ơn nuôi dưỡng hơn hai mươi năm cũng có thể mắt cũng không chớp nói bỏ liền bỏ, cũng thật sự càng giống người trong hoàng thất hơn Bản phi đấy, không hổ là hậu duệ Tiền triều.” Đàm Kế Chi bị một câu của Diệp Ly đâm trúng đau đớn, ngay lập tức, sắc mặt khó coi, lạnh lùng nói: “Nếu Vương phi đã chuẩn bị xong, thì chúng ta lên đường thôi.”

“Đàm đại nhân tùy ý.” Diệp Ly thản nhiên nói.

Ra khỏi khách sạn, mặc dù chỉ có ba người Diệp Ly, Đàm Kế Chi

và Thư Mạn Lâm, cộng thêm ba bốn hạ nhân, nhưng Diệp Ly lại nhạy cảm nhận thấy được, có ánh mắt đang âm thầm đi theo. Mặc dù mấy ngày qua vẫn bị hạn chế trong sân không thể đi ra ngoài, nhưng Diệp Ly cũng đoán được đại khái, chỉ là, ít nhất trong tiểu viện sâu nhất mà nàng và Lâm đại phu ở cũng ẩn giấu hơn mười người, thì lại càng không cần phải nói tới những chỗ khác. Nếu ám vệ nóng lòng mạnh mẽ xông vào, tại trong viện nhỏ hẹp như vậy, ngược lại cũng không ổn. Đứng ở ngoài cửa khách sạn, Diệp Ly quay đầu lại nhìn thoáng qua trước cửa khách sạn cũ kỹ giống lưới bắt chim, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Lâm đại phu. Đàm Kế Chi vẫn không thể lấy được bảo tàng mà hắn ta muốn, nên sẽ không giết Lâm đại phu. Ở trong lòng Diệp Ly chỉ có thể hy vọng như thế.

Quả nhiên trong trấn nhỏ thỉnh thoảng có Mặc gia quân đi qua, là hai người một hàng sóng vai cùng đi, nhìn qua không giống như đang tìm người, mà giống như đang tuần tra hơn. Tất nhiên Đàm Kế Chi cũng chú ý tới tình hình này, nhíu nhíu mày phất tay để cho Thư Mạn Lâm đỡ Diệp Ly lên xe ngựa ở ven đường, chỉ chốc lát sau, xe ngựa từ từ chậm chạp đi ra ngoài trấn nhỏ.

Thư Mạn Lâm ngồi đối diện Diệp Ly, thần sắc hung ác đánh giá nàng ta. Lúc trước, mặc dù Thư Mạn Lâm cũng thường xuyên đến tiểu viện tranh chấp với Diệp Ly, nhưng cũng có Lâm đại phu ở đó, lần này thì ngược lại, lần đầu tiên hai người cùng ở chung một chỗ. Diệp Ly bình tĩnh nhìn cô gái mỹ lệ đối diện, nhàn nhạt mỉm cười. Đôi mắt xinh đẹp của Thư Mạn Lâm nhếch nhẹ, khinh thường khẽ hừ một tiếng nhìn chằm chằm Diệp Ly nói: “Ngươi đã biết ta là ai phải không?” Diệp Ly hơi nhắm hờ mắt, ta cũng không muốn biết ngươi là ai một chút nào, “Nếu chính mình là ai mà Lâm cô nương cũng không biết, thì làm sao ta lại biết đây?”

Thư Mạn Lâm ngạo nghễ liếc xéo nàng ta một cái, rồi nói: “Ngươi không cần giả bộ, ta biết ngươi đã sớm đoán được thân phận của ta. Định Vương phi, lúc ở Nam Chiếu, ngươi dùng thân phận vị hôn thê của Từ Thanh Trần lừa gạt ta và An Khê ngu xuẩn kia, ngươi cho rằng ta sẽ không đề phòng ngươi sao?” Diệp Ly giương mắt nhìn

nàng ta, mỉm cười nói: “Như vậy… Thánh nữ có gì chỉ giáo?” So với công chúa An Khê còn nhỏ mà đã biết cách trị quốc, thì thật sự Diệp Ly không nhìn ra Thư Mạn Lâm trước mặt này có tư cách gì mà gọi người ta là ngu xuẩn. Quả nhiên chân chính ngu xuẩn luôn cho rằng người khác ngu xuẩn.

“Ngươi biết ta muốn nói gì, biết điều thì câm miệng của ngươi lại. Bằng không đừng trách ta không khách khí!” Thư Mạn Lâm trầm giọng uy hiếp.

Diệp Ly nhướng mày, dĩ nhiên hiểu nàng ta đang nói chuyện gì. Quả nhiên, thật sự muốn dây dưa với Đại ca ở sau lưng Đàm Kế Chi sao? Nhưng mà, Thư Mạn Lâm lại sợ Đàm Kế Chi, điểm này thật ra lại khiến Diệp Ly hơi ngoài ý muốn. Dù sao ở trong mắt người khác, cho dù Đàm Kế Chi có thân phận hậu duệ Hoàng thất Tiền triều, thì hiện tại cũng chỉ là một Ngự tiền Hành Tẩu trước mặt Hoàng đế mà thôi. Muốn tiền không có, muốn quyền cũng không có, muốn người lại càng không có. Mà Thư Mạn Lâm lại là Thánh nữ Nam Cương, địa vị, quyền thế hầu như có thể liều mạng tranh cao thấp với Vương Thái nữ Nam Cương, lại còn được Nam Chiếu Vương và Mặc Cảnh Lê âm thầm ủng hộ. Coi như là thông đồng làm chuyện xấu, thì cũng nên là Đàm Kế Chi nghe theo Thư Mạn Lâm mới đúng. Xem ra, quả nhiên lúc trước nàng vẫn bởi vì biểu hiện của Đàm Kế Chi ở Hoàng lăng mà đánh giá thấp hắn ta.

Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, Diệp Ly lại cười nói: “Thánh nữ nên biết, ta cũng không phải là loại người thích nhiều chuyện.”

Thư Mạn Lâm cười lạnh một tiếng: “Ngươi biết điều là tốt nhất. Nếu không, bổn cô nương còn rất nhiều biện pháp làm cho ngươi câm miệng.”

Lẳng lặng yên nhìn Thư Mạn Lâm, khóe môi Diệp Ly tràn ra một nụ cười trong trẻo mà lạnh lùng, “Thánh nữ… Lời này của ngươi làm cho Bản phi hết sức khó chịu… Hiện tại, ngươi dám giết ta sao? Không, bây giờ ngươi dám ra tay với ta sao?” Nụ cười của Thư Mạn Lâm trầm xuống, đúng vậy, mấy ngày qua, Đàm Kế Chi đã cảnh cáo nàng nhiều lần, tuyệt đối không thể động đến một cọng lông của Diệp

Ly. Mặc dù trong lòng nàng không vui, nhưng cũng không phải là loại nữ nhân không biết gì. Bảo tàng Tiền triều còn chưa lấy được, lại càng hiện lên tầm quan trọng của lá bài Định Vương phi này. Hiện tại bọn họ không chỉ không thể thương tổn Diệp Ly, mà thậm chí còn phải bảo vệ nàng ta, chỉ cần mang Diệp Ly bình an ra khỏi phạm vi thế lực của Mặc gia quân, thì cũng có nghĩa, lúc nào bọn họ cũng có thể dùng lá bài này để bắt ép Mặc Tu Nghiêu đòi lợi ích.

"Diệp Ly, ngươi không nên quá đắc ý! Một ngày nào đó…" Thư Mạn Lâm cắn răng thấp giọng nói. Một ngày nào đó lá bài sẽ mất tác dụng, cũng là lúc nàng muốn hành hạ nữ nhân trước mặt này như thế nào đều được. Nhớ tới một cuộc đại náo của Diệp Ly ở Nam Chiếu kia và hành vi tự tung tự tác ở Toái Tuyết quan vào năm ngoái, làm cho kế hoạch sắp thành công của bọn họ hầu như bị phá hủy không còn một chút. Chỉ cần nhớ tới chuyện này, Thư Mạn Lâm liền không nhịn được muốn rút gân lột da nàng ta ra, lại càng không cần phải nói nàng ta lại còn là biểu muội của Từ Thanh Trần.

Diệp Ly lấy tay chỉ chỉ, thản nhiên nhắc nhở nàng, "Thánh nữ, ngươi vẫn nên suy nghĩ về hiện tại trước đi. Tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, thì không ai biết được. Dĩ nhiên, nếu ngươi không để ý, ta cũng không ngần ngại thỉnh thoảng lắm mồm một chút, nói với Đàm đại nhân một chút về chuyện ở Nam Cương lúc trước. Uhm, chuyện Thánh nữ Nam Cương và công tử Thanh Trần không thể không nói đi?" Thư Mạn Lâm tức đến xanh cả mặt, vung lên tay muốn tát lên trên mặt Diệp Ly, nhưng mà, Diệp Ly lại nhanh hơn nàng ta, "Ai da!"

Ngoài xe ngựa, Đàm Kế Chi đang cưỡi ngựa vượt lên trước mấy bước thật nhanh, cúi người vén rèm cửa sổ bên cạnh xe lên, liền thấy bộ dáng đang giơ tay của Thư Mạn Lâm, không vui cau mày nói: "Lâm nhi, nàng đang làm gì? Ta đã nói rồi, không được vô lễ với Vương phi." Thư Mạn Lâm tức giận thả tay xuống, quăng Diệp Ly một cái mắt như đao, thấp giọng lầu bầu: "Ta biết rồi." Đàm Kế Chi hơi không yên lòng nhìn hai người một chút, dặn dò: "Sắp ra khỏi trấn rồi, đừng làm ồn." Sau đó mới buông rèm cửa sổ xuống. Diệp Ly cười híp mắt, nhíu mày với Thư Mạn Lâm, Thư Mạn Lâm cắn răng,

“Diệp Ly, ngươi chờ đó!”

Xe ngựa bị ngăn lại ở cửa ra vào trấn nhỏ, may mà ngăn ở giao lộ để kiểm tra cũng không phải là Mặc gia quân, mà là nha dịch bình thường ở nha môn, nên để cho Đàm Kế Chi thở phào nhẹ nhõm.

“Trên xe là ai, xuống xe!” Ngoài xe, nha dịch được bố trí kiểm tra trầm giọng quát.

Trên mặt Đàm Kế Chi đã dịch dung, nhìn qua là thư sinh trung hậu đàng hoàng, tiến lên trước, nói: “Quan gia… Vì, vì sao?” Nha dịch gõ cửa xe, nói: “Cấp trên ra lệnh, lục soát mật thám tiến vào Tây Bắc. Chỉ cần là người ở trong trấn, thì đều phải kiểm tra, kêu người ở bên trong ra ngoài!” Trên mặt Đàm Kế Chi khó xử nói: “Quan gia tha lỗi, nương tử nhà ta đã có thai bảy tháng, thật sự không tiện, kính xin quan gia bao dung…” Nói xong không để lại dấu vết đút hai đỉnh bạc qua, làm đủ bộ dáng thư sinh hèn yếu mười phần.

Nha dịch được lợi, nhìn lẫn nhau nói: “Không xuống xe cũng được, vén rèm lên để xem một chút.” Vừa nói xong, cũng không quản Đàm Kế Chi có đồng ý hay không, mạnh mẽ tiến lên nhấc rèm lên. Chỉ thấy trong xe ngựa đang ngồi hai cô gái trẻ tuổi, trong đó có một người búi kiểu tóc thiếu phụ, quả nhiên bộ dáng đã nặng nề. Cô gái áo lam cũng mỹ lệ động lòng người, nhợt nhạt cười một tiếng với hắn. Nha dịch sửng sờ một chút, thấp giọng lầu bầu nói: “Thật sự phúc khí tốt, loại địa phương nhỏ rách nát này, mà còn có thể có mỹ nhân như thế……”

Đàm Kế Chi cẩn thận từng chút cười nói: “Quan gia, tiểu sinh có thể đi chưa ạ?”

Nha dịch hơi không cam lòng lại nhìn vào bên trong một cái, lúc này mới buông rèm xuống, phất tay một cái nói: “Đi thôi, đi thôi.”

“Đa tạ quan gia, đa tạ quan gia!” Đàm Kế Chi vui vẻ nói, vội vàng phất tay một cái để cho phu xe vội vàng xe đi ra ngoài trấn.

Đợi đến khi không thấy bóng dáng xe ngựa nữa, thần sắc diễu võ dương oai kia trên mặt mấy nha dịch bên ngoài trấn mới dần dần biến mất, một người trong đó hỏi: “Sao? Thấy rõ ràng chưa?” Nha dịch lúc trước vén rèm xem xét nhíu mày nói: “Là Vương phi, Vương

phi nói, đối phương có nhiều người, hơn nữa, còn có người Nam Cương. Muốn chúng ta phải bình tĩnh, chớ nóng vội."

"Ghê tởm! Nhìn Vương phi đi qua trước mặt……" Nam tử bên cạnh thấp giọng nguyền rủa.

Đồng bạn bên cạnh vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Nếu đã bị chúng ta theo dõi, thì hắn còn có thể mang theo Vương phi rời khỏi Tây Bắc được ư? Nơi này thật sự không phải chỗ ra tay, bây giờ Vương phi đang mang thai, hành động khó khăn. Trong xe ngựa, nữ nhân kia cũng không phải thiện lương gì, không may làm bị thương Vương phi, thì làm sao bây giờ?"

Ra khỏi trấn nhỏ, Đàm Kế Chi rõ ràng cảm giác được hơi lo lắng, dọc theo đường đi phân phó người đi nhanh hơn, ngựa không ngừng vó chạy tới Hồng Nhạn quan. Vốn dựa theo kế hoạch của hắn thì phải không có vấn đề gì. Hắn ẩn núp ở giữa Đại Sở và Nam Chiếu gần mười năm cũng không khiến cho tất cả quyền quý, kể cả Định Vương phủ chú ý. Hơn nữa hắn cũng không phải vào Tây Bắc từ Hồng Nhạn quan, lẽ ra sẽ không khiến cho Mặc Tu Nghiêu chú ý mới đúng. Nhưng trong trấn nhỏ đột nhiên xuất hiện nhân mã tuần tra lại mơ hồ để cho hắn cảm thấy có chỗ nào đã mất khống chế. Trong lúc hắn đang trăm mối vẫn không có cách giải, đột nhiên nhớ ra một người. Trong lòng không khỏi hít vào một hơi —— chỉ hy vọng nữ nhân kia sẽ không ngu xuẩn nói hết mọi chuyện ra. Trong mắt xẹt qua một tia sát khí, có phải… Nữ nhân kia không phải không biết, một khi nói ra, thì chờ đợi nàng ta chỉ có thể là một con đường chết. Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối sẽ thiên đao vạn quả nàng ta…

"Kế Chi, nghỉ ngơi một chút có được không, ta mệt mỏi…" Thư Mạn Lâm vén màn xe lên, sắc mặt hơi khó coi nói. Nàng được nuông chiều từ bé, làm sao chịu được nỗi khổ xe ngựa xóc nảy, dọc theo con đường này đã sớm chịu không nổi nữa. Hơn nữa đoạn đường này, thỉnh thoảng Diệp Ly lại chế giễu mấy câu, nhịn đã lâu, rốt cuộc Thư Mạn Lâm không nhịn được phát tác. Đàm Kế Chi nhìn sắc mặt nàng một cái, đúng là khó coi, nhớ tới Diệp Ly còn có mang không thể xóc nảy quá mức, chần chờ một chút vẫn gật đầu nói: "Nghỉ ngơi

nửa canh giờ."

Thư Mạn Lâm vui mừng kêu một tiếng Kế Chi thật tốt, liền đứng dậy lập tức nhảy xuống xe, muốn hoạt động gân cốt một chút. Đàm Kế Chi nhướng mày, nói với Diệp Ly ở trong xe: "Vương phi, có muốn xuống nghỉ một chút không?" Sắc mặt Diệp Ly cũng hơi tái nhợt, cộng thêm ngủ không ngon, nên nhìn qua càng thêm mỏi mệt, lắc lắc đầu nói: "Nếu đã dừng, thì ta ngủ một lát, đừng quấy rầy ta." Đàm Kế Chi cũng không để ý, dĩ nhiên hắn hy vọng Diệp Ly có càng ít chuyện càng tốt. Không đợi hắn nói cái gì nữa, Thư Mạn Lâm đã lôi kéo hắn đi tới dưới gốc cây, "Kế Chi, đi qua ngồi một lát, nghỉ ngơi một chút, nóng đến chết rồi. Ta mệt mỏi quá……" Hiển nhiên Đàm Kế Chi luôn hết sức nhẫn nại với nàng, thấp giọng nói: "Đã như vậy, nàng cũng dựa vào ta nghỉ một lát đi."

"Kế Chi tốt nhất."

Sau giờ ngọ, trong rừng cây, ngựa an tĩnh ăn cỏ. Dưới bóng cây một đôi bích nhân ngồi dựa vào nhau nghỉ ngơi, một bức tranh yên tĩnh mà tường hòa, thật đẹp.

Lúc Đàm Kế Chi phát hiện có gì đó không đúng, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, thì bỗng nhiên phát hiện trong rừng cây an tĩnh rất quỷ dị. Chẳng biết từ lúc nào, một nam tử mặc áo xanh đã xuất hiện ở dưới gốc cây gần đó. Tóc đen như vân, một bộ áo xanh, trên đó có thêu ám văn Long Hành màu bạc, chớp động ra tia sáng rực rỡ ở dưới ánh tà dương. Thân hình nam tử gầy gò, trên khuôn mặt tuấn nhã mang mặt nạ màu bạc ở một bên, lại vẫn không che giấu được vẻ tái nhợt trên mặt. Song, cho dù hắn ta chỉ lẳng lặng đứng yên, chỉ ngước mặt lên nhìn về phía bọn họ, nhưng trong lúc lơ đãng, lại toát ra khí độ Vương hầu cao quý trời sinh làm cho người ta không khỏi tự ti mặc cảm. Nhưng lúc này, làm cho trong lòng Đàm Kế Chi khẽ phát lạnh, trong rừng cây, bao gồm thị vệ đang canh gác gần đó, giống như đều hoàn toàn không nhìn thấy nam tử kia. Giống như áp lực phô thiên cái địa mà hắn cảm giác được chỉ là ảo tưởng của chính hắn vậy.

"Mặc Tu Nghiêu!" Đàm Kế Chi trầm giọng nói, lại hoàn toàn không

để ý đến áp lực trên thân mình, liều lĩnh bay về phía xe ngựa đang dừng gần đó.

Hình như lúc này, thị vệ bên cạnh mới phát hiện trong rừng cây xuất hiên thêm một nam tử xa lạ, vội vàng rút vũ khí ra nghênh đón.

Dưới tàng cây, nam tử áo xanh khẽ cau mày, hiển nhiên rất không thích tình hình trước mắt chút nào. Hắn bước một bước, từ giữa mấy thị vệ xẹt qua như một đám mây, áo dài bay múa mang theo huyết quang xinh đẹp, sau đó cũng tiến tới xe ngựa. Hắn đứng xa hơn Đàm Kế Chi, động tác cũng trễ hơn Đàm Kế Chi, nhưng cũng không tới trễ hơn Đàm Kế Chi chút nào. Trong lúc Đàm Kế Chi đưa tay chụp vào rèm xe ngựa, thì ánh sáng mà bạc rét lạnh chợt lóe, chém về phía tay đang đưa về phía xe ngựa của hắn ta.

Đàm Kế Chi cắn răng, “Mặc Tu Nghiêu!”

Giờ khắc này, hắn không có thời gian suy nghĩ tại sao Mặc Tu Nghiêu lại xuất hiện đây, duy nhất có thể nghĩ chính là, phải đánh bại nam nhân trước mặt. Song, chuyện này rất khó thực hiện. Mặc Tu Nghiêu có danh xưng thiên hạ tứ đại cao thủ, ở hiện tại, khi Mộc Kình Thương mất tích đã lâu, thì hắn ta chính là cao thủ đệ nhất chân chính của Đại Sở.

Một kích không thành, Đàm Kế Chi vội vàng lui lại, lớn tiếng quát: “Bắn tên!”

Trong rừng cây yên lặng, cũng không có tiếng xé gió của mũi tên nhọn như trong dự đoán. Sắc mặt Đàm Kế Chi biến hóa, chăm chú nhìn chằm chằm nam tử áo xanh trước mắt.

Lại thấy, căn bản Mặc Tu Nghiêu cũng không thèm liếc hắn một cái, xoay người nhấc rèm xe ngựa ở phía sau lên, nhìn cô gái trong xe ngựa, nở nụ cười ôn nhu mà ấm áp, “A Ly, ta tới đón nàng về nhà.”

Chương 187: Đón nàng về nhà (hạ)

"A Ly, ta tới đón nàng về nhà."

"Tu Nghiêu……" Trong xe ngựa, Diệp Ly hơi giật mình nhìn nam tử áo xanh ở phía ngoài đang mỉm cười vươn tay với mình. Ánh tà dương nhàn nhạt xuyên thấu qua bóng cây trong rừng rơi vào trên người hắn, xuyên qua vầng sáng nhàn nhạt, Diệp Ly thấy rõ dung nhan hắn càng gầy gò tái nhợt hơn lúc trước. Không biết vì sao, Diệp Ly chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, không còn kịp ngăn cản nữa, nước mắt trong suốt đã chảy xuống từ khóe mắt. Nhìn cô gái thanh uyển đoan trang trong xe ngựa, ánh mắt rơi vào trên nước mắt đang rơi xuống từ khóe mắt nàng, đột nhiên ánh mắt Mặc Tu Nghiêu trở nên hơi kinh hoảng, nhưng vẫn cố chấp đưa tay về phía Diệp Ly, "A Ly… A Ly đang trách Tu Nghiêu tới quá trễ sao?"

Mí mắt Diệp Ly khẽ kích động, lúc này mới phát hiện mình lại khóc, vội vàng lấy tay lau đi, vươn tay về phía nam tử ở ngoài xe ngựa.

Mặc Tu Nghiêu cẩn thận từng ly từng tí ôm nàng xuống xe ngựa, cũng không chịu buông ra. Giống như chỉ cần vừa buông tay, thì người trong lòng sẽ biến mất ngay lập tức vậy. Tay giơ lên, nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt đã dịch dung của Diệp Ly, dung nhan vẫn dịu dàng ôn nhu nhưng lại nhiều hơn mấy phần khác biệt với thanh lệ thường ngày. Mặc Tu Nghiêu lấy khăn tay trong ngực ra, cẩn thận lau từng chút từng chút dấu vết trang điểm che lại gương mặt thanh lệ đi, để lộ ra kiều nhan vốn quen thuộc mà mỹ lệ.

"A Ly……" Si ngốc nhìn người trong lòng, trong mắt Mặc Tu Nghiêu tràn đầy ôn nhu và yêu thương, "A Ly… Sau này sẽ không bao giờ để cho nàng rời khỏi ta nữa."

Diệp Ly ngẩng đầu, lập tức rơi vào trong đôi mắt tràn đầy ôn nhu

và yêu thương kia, ngay lập tức chỉ cảm thấy cẩn thận từng chút mấy ngày nay đã biến mất hết trong nháy mắt, chỉ muốn dựa vào trong lòng nam nhân ở trước mặt mà lẳng lặng nghỉ ngơi, nhẹ nhàng gật đầu nói: "Ừ, sau này chúng ta không bao giờ tách ra nữa." Diệp Ly nhẹ giọng thở dài, ánh mắt Mặc Tu Nghiêu sáng ngời, cẩn thận ôm nàng vào trong lòng, chiếc cằm anh tuấn cọ cọ vào đầu vai mảnh khảnh của nàng, mỉm cười nói: "Được, chúng ta đã quyết định rồi. Sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa……"

Bị vắng vẻ ở một bên, sắc mặt Đàm Kế Chi khó coi nhìn chằm chằm đôi nam nữ trước mặt, nhưng khi lúc ánh mắt rơi vào trên người mấy thị vệ bị ngã ở gần đó, thì tức giận trong mắt đã bị hắn mạnh mẽ kiềm chế xuống rất nhanh. Đến bây giờ mà thị vệ âm thầm đi theo còn không phản ứng, rất hiển nhiên, khi bọn họ còn chưa phát hiện, thì đã bị bắt hoặc tiêu diệt. Còn có, mới vừa rồi, Mặc Tu Nghiêu đi sau, nhưng mà lại tới trước, thậm chí trên đường còn giải quyết hết mấy thị vệ ngăn trở mà không tốn chút sức nào. Chỉ riêng phần công lực này cũng đủ để cho trong mắt hắn ta không có ai. Đàm Kế Chi chưa từng xem thường Mặc Tu Nghiêu và Định Quốc Vương phủ. Nếu không, hắn sẽ không cẩn thận từng ly từng tí ẩn núp phía sau Mặc Cảnh Kỳ âm thầm điều khiển tất cả nhiều năm như vậy, bởi vì hắn biết, một khi bại lộ, chắc chắn đợi chờ hắn sẽ là một kích trí mạng của Mặc Tu Nghiêu.

Tô Túy Điệp… Tiện nhân này?

Thấy tình trạng này như bây giờ, hắn lại càng bình tĩnh. Vô luận có cam lòng hay không, thì hắn đều phải thừa nhận, Tô Túy Điệp đã bán đứng mình. Sau lưng, bàn tay của Đàm Kế Chi nắm lại thật chặt, trong lòng thật nhanh suy tư phải làm sao để thoát thân.

"Thuộc hạ bái kiến Vương gia, bái kiến Vương phi." Đám người Tần Phong giải quyết xong thị vệ mà Đàm Kế Chi bí mật an bài, lại đợi một hồi lâu ở chỗ tối mà vẫn không nghe được Vương gia và Vương phi gọi, thật sự không nhịn được, chỉ đành phải tự hiện thân, hơn nữa, như mong muốn, nhận được một ánh mắt bén nhọn như đao được Mặc Tu Nghiêu âm thầm quăng tới.

“Thuộc hạ bái kiến Vương gia, Vương phi!” Trong rừng cây, rất nhiều người phân tán tốp năm tốp ba, đồng loạt hành lễ với hai người. Nhìn như tùy tiện đứng, nhưng lại hoàn toàn phong kín đường lui của Đàm Kế Chi. Thấy thế, sắc mặt Đàm Kế Chi đổi đổi, cuối cùng, rốt cuộc bình tĩnh lại. Tiến lên một bước, Đàm Kế Chi lại cười nói: “Tại hạ bái kiến Định Vương điện hạ.” Hình như hiện tại Mặc Tu Nghiêu mới phát hiện chỗ này còn có người ngoài, chia cho hắn ta một tia chú ý. Liếc mắt Đàm Kế Chi đang khom người hành lễ một cái, Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt hỏi: “Đàm đại nhân, ngươi… Muốn mang Vương phi của Bản vương đi đâu?”

Trong lòng Đàm Kế Chi trầm xuống, hơi không nắm chắc, rốt cuộc mình có muốn đánh cuộc một lần hay không. Nếu cược thắng… Có lẽ hắn còn có cơ hội bình an rời khỏi đây, nhưng nếu thua… Không, nếu không đánh cuộc một lần này, thì hôm nay vô luận như thế nào hắn cũng không thể còn sống mà rời khỏi đây. Hơn nữa nhìn thần sắc Định Vương đang nhìn mình, bộ dạng không giống như đã biết chuyện kia. Rất nhanh, Đàm Kế Chi đã quyết định, chắp tay cười làm lành: “Thật sự tại hạ nhất thời tham lam nghĩ sai, nếu Vương gia đã ở đây, tại hạ cũng xin cung chúc cả nhà Vương gia và Vương phi đã đoàn tụ. Chuyện hôm nay… Kính xin Vương gia tha lỗi.”

“Tha lỗi?” Mặc Tu Nghiêu nở nụ cười cực lãnh đạm, lại làm cho trong lòng người xem không khỏi nổi lên lãnh ý, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Bản vương nghĩ tới, Đàm đại nhân suýt chút nữa đã mang ái phi của Bản Vương đi, tâm tình không được tốt. Nếu không cẩn thận làm cho Đàm đại nhân bị thương chỗ nào thì cũng xin Đàm đại nhân tha lỗi.” Nói xong, hình như hoàn toàn không có hứng thú với Đàm Kế Chi, vung tay lên nói: “Dẫn đi, giết.” Trong lòng Đàm Kế Chi căng thẳng, không nghĩ tới Mặc Tu Nghiêu lại sẽ kiên quyết nói giết liền giết như thế. Trong lòng vừa chuyển, nói: “Chẳng lẽ Định Vương không muốn biết dự định của Bệ hạ sao?”

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt phun ra mấy chữ, “Tần Phong, giết.” Nói xong, cúi người cẩn thận ôm Diệp Ly, xoay người rời đi. Trước mặt nhiều người mà lại bị ôm ngang như vậy,

Diệp Ly không được tự nhiên giật giật. Mặc Tu Nghiêu mỉm cười thản nhiên nói: “A Ly, đừng động……” Diệp Ly khẽ nhíu mày, mơ hồ cảm thấy Mặc Tu Nghiêu có cái gì đó không đúng, trong lúc thoáng qua, rồi lại nói không ra có cái gì không đúng. Chỉ là, khi chống lại ánh mắt ôn nhu như muốn chảy ra nước của hắn, không biết vì sao, ý nghĩ gì cũng không nói ra được, chỉ đành phải để tùy ý hắn ôm như vậy.

Đàm Kế Chi thấy hắn ta muốn đi, trong lòng hiểu rõ, một khi Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly rời khỏi, thì mình cũng chỉ có một con đường chết. Nhìn Diệp Ly được Mặc Tu Nghiêu ôm vào trong lòng một cái, đột nhiên Đàm Kế Chi mở miệng nói: “Vương phi, ngài không muốn biết cách giải độc trên người Định Vương sao?”

Diệp Ly ngẩn ra, nhưng Mặc Tu Nghiêu lại giống như không thèm để ý chuyện này chút nào, vẫn cất bước đi ra ngoài rừng, Đàm Kế Chi cao giọng nói: “Vương phi, ngài thật sự không muốn biết hoa Bích Lạc ở đâu sao? Vậy, chẳng lẽ ngài cho là, Liệt Hỏa Liên có thể giải được độc của Định Vương sao?” Chuyện Định Vương phi đang âm thầm tìm kiếm hoa Bích Lạc, hơn nữa, vì thế kết thù với Tam đương gia Diêm Vương các, cũng không có nhiều người biết. Diệp Ly sửng sốt một chút, lên tiếng: “Tần Phong, dẫn hắn ta về.” Mặc Tu Nghiêu khẽ hừ một tiếng, nhưng cũng không phản bác lời nói của Diệp Ly, ôm người, đầu cũng không quay lại đi ra ngoài rừng.

Bị lưu lại, sắc mặt đám người Tần Phong khó coi đưa mắt nhìn bóng lưng rời đi của Mặc Tu Nghiêu. Bọn họ vẫn chưa được nói với Vương phi một câu, thì đã bị Vương gia mang đi, nhưng mà, mấy ngày nay đều ở trong một bầu không khí cực kỳ nguy hiểm đến kỳ lạ, nên hiện tại, ai cũng không có can đảm ngăn cản Mặc Tu Nghiêu lại, để nói bất kỳ chuyện quan trọng hoặc không quan trọng gì. Phất tay một cái cho thủ hạ áp giải Đàm Kế Chi và Thư Mạn Lâm đi, Tần Phong nhìn thoáng qua sắc mặt do dự của Mặc Hoa đứng ở một bên, hỏi: “Sao vậy?” Mặc Hoa trầm giọng nói: “Thân thể của Vương gia……” Hôm nay chính là trăng tròn, mấy tháng nay, mỗi lần Vương gia phát tác càng thêm nghiêm trọng. Trăng tròn tháng trước, trưa

hôm đó đã bắt đầu phát tác, dựa theo Trầm Dương dự đoán, hiện tại Vương gia tuyệt đối sẽ không dễ chịu. Nhưng hiện tại…… Tần Phong nhìn về hướng Mặc Tu Nghiêu rời đi một cái, do dự một chút, rồi nói: “Hẳn là… Không sao đi?” Phát tác cũng không có gì khác, dù sao chính là đau, lấy định lực của Vương gia, trên căn bản sẽ không nguy hiểm đến tánh mạng. Huống chi bất kỳ thuốc gì cũng đều không dùng được, như vậy, bây giờ Vương gia đang ở đâu, làm gì, cũng không quan trọng, quan trọng nhất là, hiện tại, ai trong bọn họ cũng không dám quấy rầy, “Ta sai người bảo vệ an toàn cho Vương gia và Vương phi.”

Mặc Hoa gật đầu, mặc dù chuyện này hẳn là trách nhiệm của ám vệ, nhưng mấy ngày nay, Mặc Hoa cũng phải thừa nhận, Kỳ Lân ưu tú hơn ám vệ nhiều.

Dựa vào trong lòng Mặc Tu Nghiêu, đột nhiên Diệp Ly cảm thấy an tâm chưa bao giờ có. Mấy ngày nay, mặc dù biểu hiện ngoài mặt của nàng đều bình tĩnh mà ung dung, nhưng mang thai mấy tháng làm cho hành động của nàng hết sức khó khăn, trong lòng vẫn không thể nào thật sự thoải mái. Đặc biệt là khi tiếp xúc với Đàm Kế Chi, nhìn như mỗi một câu đều tùy ý cười giỡn, nhưng cũng phải trải qua tính toán và suy xét cẩn thận từng chút. Lúc này, đột nhiên toàn bộ thanh tĩnh lại, một cơn buồn ngủ lập tức dâng lên, dựa vào trong lòng Mặc Tu Nghiêu cọ cọ, liền hơi buồn ngủ, “Tu Nghiêu… Đi đâu?”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn đôi mắt chỉ mở một nửa của nàng, ôn nhu cười nói: “Mệt thì ngủ đi.”

Diệp Ly lắc đầu, cố chống mở mắt nhìn về con đường càng đi càng lệch phía trước. Chỉ cần chú ý một chút thì sẽ phát hiện, ngay cả chính Mặc Tu Nghiêu cũng không có mục tiêu cố định, hắn chỉ chọn đường nhỏ vắng vẻ mà đi về phía trước. Diệp Ly không biết Mặc Tu Nghiêu muốn mang mình đi đâu, nhưng nàng lại có thể cảm giác được sự cố chấp và kiên định hiếm thấy trong mắt Mặc Tu Nghiêu, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Tu Nghiêu, ta hơi mệt. Chúng ta nghỉ ngơi một chút ở đây đi, được chứ?”

“Mệt à?” Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn nàng, quả nhiên phát hiện

dung nhan gầy gò mang theo mệt mỏi không thể che hết, dưới mí mắt cũng mang theo quầng thâm nhàn nhạt. Nhìn chung quanh, dưới chân Mặc Tu Nghiêu điểm nhẹ một cái mang theo Diệp Ly bay lên, giẫm qua ngọn cây ven đường bay đến đỉnh núi đối diện.

Phía sau, lặng lẽ theo kịp, Tần Phong kéo Mặc Hoa đang muốn thi triển khinh công lại. Mặc Hoa quay đầu lại, không vui trừng mắt liếc hắn một cái. Tần Phong nhún vai nói: "Ngươi không nhìn ra, Vương gia đang muốn tránh né chúng ta, nên mới cứ đi tiếp sao? Lại đuổi theo nữa, chắc chắn Vương gia còn phải đi tiếp nữa."

Mặc Hoa không nói gì, ngừng lại, cau mày nói: "An toàn của Vương gia và Vương phi……"

Tần Phong nhìn trời liếc mắt, ở ven bên đường núi chọn lấy một khối đá bằng phẳng, rồi ngồi xuống, "Dưới chân núi là Mặc gia quân, ở sườn núi còn có ám vệ và Kỳ Lân. Nếu còn để cho thích khách lẫn vào được, thì chúng ta cũng đừng sống nữa. Cùng nhau nhảy xuống từ chỗ này đi."

Mặc Hoa trầm mặc một lát, yên lặng ngồi xuống trên tảng đá bên cạnh. Tần Phong chống tay lên tảng đá, nhìn bầu trời bao la xanh thẳm, tâm tình tốt thở dài nói: "Trời thật xanh a…"

Mặc Tu Nghiêu quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau, ôm Diệp Ly chuyển qua một ngọn núi quẹo vào một con đường nhỏ càng thêm vắng vẻ khác. Rất nhanh ôm Diệp Ly ngồi xuống ở một chỗ yên lặng mà bằng phẳng, rồi mới đắc ý cười nói với nàng: "Cuối cùng đã bỏ rơi được bọn họ rồi." Diệp Ly không nói gì, rốt cuộc hiểu rõ, chỗ nào không được bình thường mà lúc trước mình cảm thấy. Nàng chưa từng thấy Mặc Tu Nghiêu như vậy, trước kia, cho dù thỉnh thoảng Mặc Tu Nghiêu cũng có cố ý khiêu khích, đùa giỡn với nàng, sau khi thành công cũng sẽ đắc ý nhướng mày mỉm cười với nàng. Nhưng nụ cười kia luôn ôn hòa mà tự tin, cho dù ôn nhã cũng vẫn làm cho người ta cảm thấy cường đại mà an tâm. Nhưng hiện tại, trong nụ cười đắc ý của Mặc Tu Nghiêu lại mang theo một tia tùy hứng và không chút kiêng kỵ.

"Tu Nghiêu… Chàng làm sao vậy?" Diệp Ly nhíu mày, giơ tay sờ

nhẹ lên dung nhan tái nhợt của hắn, “Xin lỗi, đã để cho chàng lo lắng.”

Mặc Tu Nghiêu vùi mặt vào tóc của nàng, giọng nói buồn bực: “A Ly, ta muốn giết hết bọn hắn.”

Diệp Ly sửng sốt, “Bọn hắn? Ai?”

“Tất cả mọi người!” Trong giọng nói của Mặc Tu Nghiêu lộ ra sát ý, vừa ôm Diệp Ly thật chặt vào trong lòng, vừa nói: “Giết hết tất cả mọi người… Người làm hại A Ly… Bọn họ đều đáng chết! Còn có những người chướng mắt kia, ta chỉ muốn một mình A Ly…… Những người khác đều đi chết đi!” Trong lòng Diệp Ly run lên, hơi run khẽ đẩy Mặc Tu Nghiêu ra, kéo gương mặt đang chôn ở trong mái tóc của mình lên, nhìn thấy sát ý và ngoan lệ còn chưa kịp che giấu trên mặt Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu cũng thấy được hình dạng của mình từ trong mắt của nàng, ôn văn nhĩ nhã từng giả vờ đã không còn sót lại chút gì. Thật ra thì… Mặc Tu Nghiêu chẳng bao giờ chân chính ôn nhã cả, hắn cũng chưa bao giờ cảm thấy có điều gì không đúng. Nhưng khi nhìn thấy từ trong mắt Diệp Ly, thì không thể nghi ngờ, mình lại khó coi như vậy, khi Diệp Ly nhẹ nhàng lấy mặt nạ trên mặt xuống, vết thương hơi dữ tợn bên trái, cộng thêm sát khí ngoan lệ còn sót lại trên mặt, không giống như Định Quốc Vương gia ôn văn lãnh đạm thường ngày trong mắt mọi người, mà lại càng giống Tu La đoạt mệnh từ trong địa ngục ra hơn.

“A Ly sợ ta à……” Mặc Tu Nghiêu chăm chú nhìn cô gái trong lòng, trong giọng nói nhiều thêm một tia tủi thân và yếu ớt, kiêu ngạo trên mặt lại càng sâu. Ôn hòa lạnh nhạt, ung dung, cơ trí, cho tới bây giờ đều là ngụy trang. Cho tới bây giờ, hắn đều yêu hận rõ ràng, tùy ý làm bậy, Mặc Tu Nghiêu đã từng phóng ngựa kinh thành, thần thái phi dương, trường tiên trong tay, dưới đánh vô lại quần là áo lụa, trên đánh hoàng tôn hậu duệ quý tộc, bảo kiếm trong tay, thần chặn giết thần, Phật ngăn giết Phật. Mà Mặc Tu Nghiêu bây giờ, khi rút đi tầng ngụy trang kia, cũng đã là tàn tật đầy người, lòng tràn đầy oán hận, sát ý tàn bạo. Đã không còn là thiếu niên như lửa sáng rực rỡ ban đầu kia nữa. Hắn không biết nên thấy may mắn khi A Ly không

nhìn thấy thần thái phi dương của mình, hay nên oán hận khi mình chỉ có thể để nàng thấy bộ dáng không hoàn mỹ của mình như hôm nay, “A Ly……”

“Nói ngu ngốc cái gì đó.” Diệp Ly than nhẹ, ngồi dậy, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi hắn. Nàng không biết, mấy tháng qua, nam tử trước mắt đã vượt qua như thế nào, nhưng nàng biết rõ, lo lắng, đau đớn, oán hận lúc này của hắn cũng vì mình. Ôm cổ hắn, Diệp Ly chăm chú nhìn hắn, thấp giọng nói: “Tu Nghiêu, vô luận phát sinh chuyện gì, ta cũng sẽ không rời khỏi chàng. Nơi này……” Cầm tay hắn, nhẹ nhàng đặt lên bụng tròn, ôn nhu nói: “Nơi này đã có cục cưng của chúng ta. Tu Nghiêu… Rất nhanh, chúng ta sẽ có một gia đình đầy đủ.”

Mặc Tu Nghiêu sửng sốt, thật ra thì, từ đầu tới giờ, hắn căn bản cũng không chú ý tới con. Cũng may mà hắn ôm Diệp Ly quá cẩn thận, cho nên trận hành hạ này mới không làm cho con bị thương. Kinh ngạc nhìn bụng đã rất lớn ở dưới lòng bàn tay, cảm nhận được động tĩnh nhẹ nhàng thỉnh thoảng dưới lòng bàn tay. Mặc Tu Nghiêu cau mày, kéo Diệp Ly vào trong lòng một lần nữa, rầu rĩ không vui nói: “Ta ghét con! A Ly, ta chỉ muốn nàng……” Diệp Ly trừng mắt nhìn, nhìn nam nhân bốc đồng giống như hài tử trước mắt, lại không nói ra được nửa câu tức giận. Cho tới bây giờ Mặc Tu Nghiêu cũng không ghét trẻ nhỏ, trong lúc lưỡng tình lưu luyến cũng đã từng mong đợi có con. Rất nhanh, Diệp Ly đã hiểu ra tại sao hắn lại có phản ứng như vậy. Chính bởi vì nàng mang thai, hành động khó khăn, nên mới dẫn đến trong lúc rút lui phải đi chậm. Mặc Tu Nghiêu đã mang nguyên nhân nàng rơi xuống núi trách lên trên người con mình. Bất đắc dĩ trấn an nam nhân hiếm khi buồn bực này, “Ta yêu nó… Nó là con của chúng ta…”

Thân thể Mặc Tu Nghiêu khẽ cứng ngắc lại một chút, một lần nữa ngẩng đầu lên chăm chú nhìn chằm chằm nàng. Diệp Ly hơi khó hiểu nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Sao vậy?”

Mặc Tu Nghiêu mím môi không nói, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm nàng.

Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, tâm tư của nam nhân cáu kỉnh thật khó đoán. Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng một lúc, mới dời ánh mắt đến trên bụng tròn vo kia, trong ánh mắt tràn đầy tức giận và ghen tỵ. Diệp Ly sửng sốt, nhớ lại mới vừa rồi rốt cuộc mình đã nói cái gì, không khỏi cười một tiếng. Đưa tay nâng khuôn mặt Mặc Tu Nghiêu lên đối diện với mình, Diệp Ly thấp giọng cười, ghé vào tai hắn, nhẹ nhàng nói: "Tu Nghiêu, ta yêu cục cưng bởi vì… Ta càng yêu phụ thân của nó hơn… Chàng hiểu không?"

Trong nháy mắt, cả vùng đất giống như được hồi xuân. Trong mắt đang ủ dột, lập tức rải đầy ánh sao nhu hòa. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu, gắt gao hôn lên đôi môi thơm ngọt ngào ấy. Chưa bao giờ cảm thấy thế gian có lời nói nào động lòng người như thế. Để cho hắn không nhịn được muốn sa vào trong đó, vĩnh viễn cũng không muốn thanh tỉnh, "A Ly… A Ly, ta yêu nàng… kiếp này Mặc Tu Nghiêu chỉ yêu duy nhất một mình A Ly……"

Diệp Ly nâng tay lên ôm bờ vai hắn, đáp lại cái hôn sau bao ngày xa cách này, "Ta biết… Ta cũng vậy…"

Dưới ánh hoàng hôn, trên sườn núi u tĩnh, hai người cửu biệt trùng phùng triền miên trao đổi lấy yêu thương và nhung nhớ lẫn nhau. Trong lúc dây dưa để cho hơi thở lẫn nhau hòa hợp thành một thể, Mặc Tu Nghiêu ôm cô gái thanh uyển trước mắt thật chặt như muốn khảm vào trong ngực của mình, "A Ly… A Ly, ai cũng không thể mang nàng đi từ bên cạnh ta……"

"Tu Nghiêu……"

Gió đêm nhẹ nhàng thổi lất phất, mang đến một tia mát mẻ cho ngày hè nóng rang. Diệp Ly mở mắt nhìn nam tử đang ôm mình dựa vào sườn núi ngủ say, không khỏi cười một tiếng. Bọn họ đều quá mệt mỏi, hai người trưởng thành lại ngồi ở chỗ này mà ngủ không có chút phòng bị nào. Nếu để cho kẻ địch của bọn họ biết, thì không biết sẽ bóp cổ tay thở dài như thế nào đây? Nàng vừa động, Mặc Tu Nghiêu liền lập tức mở mắt, "A Ly?"

Diệp Ly trấn an cười yếu ớt nói: "Không có chuyện gì, mệt thì liền nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta về trễ một chút." Nếu đã trễ như vậy,

thì trễ thêm một lát nữa cũng không sao. Cho dù trong lúc ngủ say, thì chân mày Mặc Tu Nghiêu cũng vẫn nhíu chặt, để cho trong lòng Diệp Ly khẽ chua xót.

Mặc Tu Nghiêu nhắm hai mắt lại một lần nữa, vùi mặt vào trong ngực Diệp Ly, ngửi lấy hương thơm quen thuộc. Chân mày nhíu chặt cũng từ từ giãn ra, đau đớn quen thuộc dần dần từ trên đùi truyền khắp toàn thân, nhưng hắn lại không muốn để ý tới. Trải qua mấy tháng này, hắn mới hiểu, thật ra thì đau đớn mỗi tháng một lần kia, căn bản không coi là gì. Có đôi khi, thậm chí hắn còn mong đau đớn như vậy đến. Bởi vì, chỉ có lúc đau đớn kịch liệt như vậy, hắn mới có thể quên đi bóng tối và cảm giác lạnh như băng giống như động không đáy trong lòng kia. Mới có thể gần như đè nén ý nghĩ điên cuồng muốn hủy diệt tất cả xuống. Như bây giờ… Rất tốt…

Diệp Ly cúi đầu nhẹ nhàng nâng tay tự nhiên lấy lá cây trên đầu vai hắn ra, dư âm trời chiều chiếu vào trên mái tóc đen nhánh của hắn, tay Diệp Ly dừng lại một chút, đầu ngón tay khẽ run lên. Nàng cẩn thận khẽ chạm vào sợi tóc của hắn, sợi tóc đen nhánh kia đang hiện lên một màu xám trắng. Nàng giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc, trên ngón tay dần dần bị dính một màu xanh đen nhàn nhạt. Lập tức, trong đôi mắt thanh lệ tràn đầy nước mắt, rồi chảy xuống gương mặt như trân châu bị cắt đứt.

“A Ly……” Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng kêu.

“Không có chuyện gì, ngủ đi. Gió thổi rất thoải mái.” Diệp Ly nhẹ giọng mỉm cười nói, nước mắt trong suốt không tiếng động tí tách chảy xuống, thấm ướt mu bàn tay nàng.

“Ừ.”

Chương 188: Mới trở về Nhữ Dương

Trong thành Nhữ Dương là một bầu không khí vui mừng ngất trời, bởi vì, Định Vương phi mất tích hơn nửa năm đã trở về bình an. Không chỉ có Định Vương phi trở về bình an, mà ngay cả tiểu Thế tử hơn bảy tháng cũng bình an ở trong bụng của Định Vương phi. Cả thành Nhữ Dương náo nhiệt phi thường như qua năm mới, tất cả mọi người đều biết Vương phi lấy thân nữ nhân suất lĩnh hai mươi vạn đại quân đối kháng với Trấn Nam Vương Tây Lăng, đánh cho toàn quân Trấn Nam Vương hầu như bị diệt. Hôm nay Vương phi và tiểu Thế tử đều trở về bình an, không phải là trời đã phù hộ cho Định Vương điện hạ sao?

Trong loạn thế hiện nay, thật ra thì dân chúng rất ít khi rảnh rỗi mà chú ý tới những thứ nghi lễ kinh điển mà thánh nhân dạy bảo kia, người nào cho bọn họ cuộc sống an bình, thì bọn họ liền kính yêu, ủng hộ người đó. Vào lúc thiên hạ Đại Sở đang nổi lên chiến loạn bốn phía này, Tây Bắc gặp chiến loạn sớm nhất, nhưng lại trở thành một vùng đất an bình, trong chuyện này có hơn phân nửa là công lao của Định Quốc Vương phi. Vì vậy, Định Vương phi trở về, tất nhiên làm cho mọi người vui mừng khôn xiết, đồng thời cũng càng nhiều thêm mấy phần tin tưởng vào tương lai của Tây Bắc.

Trong lúc ở đây vui thích náo nhiệt, thì ở phủ Thái thú trong thành lại vẫn yên lặng, cho dù trên mặt mọi người đều mang theo hân hoan, nhưng lúc này lại không phải là lúc nên ăn mừng.

Trong phòng ngủ, Diệp Ly ngồi ở bên giường nhìn nam tử mang theo sắc mặt tái nhợt, đang lâm vào trong hôn mê trên giường, trong lòng chỉ cảm thấy từng đợt chua xót nhéo đau. Trầm Dương cẩn thận lấy ngân châm trên người Mặc Tu Nghiêu xuống, đi qua một bên rửa tay. Diệp Ly lo lắng hỏi: “Trầm tiên sinh, rốt cuộc Tu Nghiêu bị

sao vậy?" Lúc xế chiều thật sự đã làm cho Diệp Ly sợ hết hồn. Vốn đang tốt lành, đột nhiên Mặc Tu Nghiêu té xỉu, thậm chí mơ hồ có dấu hiệu thất khiếu chảy máu. Trầm Dương nhìn Diệp Ly, an ủi: "Vương phi yên tâm, tạm thời Vương gia không sao."

"Cũng bởi vì ta quên mất ngày hôm nay, nếu không, làm sao Vương gia sẽ……" Ở trong núi sâu mấy tháng, hơn nữa, trong Hoàng lăng kia mấy ngày không có mặt trời, không có mặt trăng, làm cho Diệp Ly quên mất thời gian, không nhớ ra hôm nay chính là ngày trăng tròn. Trầm Dương nói: "Vương gia chỉ là đã dùng phương pháp ngăn chặn mạch phong bế cảm giác đau. Nhưng căn bản đau đớn mỗi tháng khi trăng tròn này cũng không phải muốn là có thể phong bế được. Vương gia mạnh mẽ làm, tất nhiên sẽ không tránh được bị chút nội thương. May mắn phát hiện sớm, nên không có gì đáng ngại." Diệp Ly cau mày, nói: "Bộ dáng Tu Nghiêu phát tác, thì ta cũng tận mắt thấy, nhưng lần này lại không giống. Trầm tiên sinh, Tu Nghiêu đã xảy ra chuyện gì, kính xin nói rõ." Trầm Dương ngồi xuống đối diện, nói: "Vương phi bình tĩnh chớ nóng nảy, mấy tháng nay, Vương gia cũng đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Cũng không phải bởi vì mức độ độc phát trở nên yếu đi, mà hình như lực nhẫn nại của Vương gia được nâng cao lên một bước. Hoặc cũng có thể nói… Cảm giác đau của Vương gia giống như trở nên hơi chậm phản ứng. May mà theo tại hạ thấy, bây giờ Vương gia cũng không có vấn đề gì khác, vậy cũng là một chuyện tốt. Hôm nay Vương phi đã trở về bình an, tại hạ cũng có thể yên tâm nghiên cứu độc trên người Vương gia."

Mấy tháng nay, người khổ sở thật sự rất nhiều, trong đó cũng bao gồm Trầm Dương. Ông không thể nhốt mình vào chỗ u tĩnh trong thời gian dài để nghiên cứu y thuật như ngày thường, càng không thể đi xa nhà tìm kiếm dược liệu trân quý hoặc hỏi thăm cao thủ y thuật. Bởi vì ông phải chú ý đến tình huống của Mặc Tu Nghiêu bất cứ lúc nào để tránh xuất hiện cái gì ngoài ý muốn. Nhưng nhìn bộ dáng kia của Mặc Tu Nghiêu, cho dù Trầm Dương âm thầm điều chỉnh thức ăn bổ dưỡng của Mặc Tu Nghiêu vô số lần, nhưng nếu

vẫn cứ tiếp tục như vậy, Trầm Dương cũng dám kết luận, cho dù độc trên người chưa giải, nhưng Vương gia cũng sống không được ba năm, ngài ấy sẽ tự hành hạ mình đến chết. Hiện tại Vương phi trở lại, có nàng chiếu cố, đương nhiên chuyện của Vương gia sẽ dễ làm hơn nhiều.

Diệp Ly gật đầu, cúi đầu nhìn dung nhan trầm tĩnh say ngủ của nam tử trên giường, trong mắt hiện lên một tia áy náy và đau lòng, "Đa tạ Trầm tiên sinh, ngài đi nghỉ ngơi đi, Vương gia cứ để ta trông là được."

Trầm Dương chắp tay nói: "Hôm nay thân thể Vương phi cũng không còn như xưa nữa, cũng nên dành chút thời gian để nghỉ ngơi. Có chuyện gì kêu người gọi tại hạ một tiếng là được."

Tiễn Trầm Dương về, vẫy lui người hầu hạ trước mặt, Diệp Ly ngồi ở bên giường, an tĩnh nhìn tuấn nhan tái nhợt của Mặc Tu Nghiêu, tay nhẹ nhàng lướt qua vết sẹo thật dài trên má trái kia, khẽ thở dài một cái, "Tu Nghiêu……"

Sáng sớm, khi Diệp Ly tỉnh lại đã phát hiện mình đang ở trong một lồng ngực ấm áp, không khỏi sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn về giường nhỏ gần đó. Bởi vì không muốn đánh thức Mặc Tu Nghiêu, nên tối hôm qua nàng ngủ ở trên giường nhỏ êm trong phòng, lại không nghĩ rằng, khi mở mắt ra lần nữa cũng đã nằm ở trong lòng Mặc Tu Nghiêu. Nàng vừa động, Mặc Tu Nghiêu lập tức mở mắt theo, cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Ly, Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười, "Khỏe hơn chút nào chưa?" Trong mắt Mặc Tu Nghiêu mang theo quang mang sáng ngời, cọ cọ ở trên vai Diệp Ly, kéo nàng vào trong lòng của mình, nói: "Đau, muốn ngủ một chút." Diệp Ly giơ tay lên, nhẹ nhàng vén sợi tóc trên mặt hắn lên, trong lòng đau đớn khó phân biệt: Cả người đều đau thì làm sao mà có thể ngủ được? Nhưng cũng không muốn phản bác lời hắn, gật đầu, ôn nhu nói: "Được rồi, ngủ tiếp một lát."

"A Ly cùng ngủ." Mặc Tu Nghiêu nhắm hai mắt nói. Diệp Ly ứng tiếng nói: "Ngủ đi."

Nhưng mà, bọn họ muốn lười một lát, người khác lại không chịu

cho bọn họ cơ hội này. Chỉ chốc lát sau, ngoài viện liền ồn ào la hét ầm ĩ lên, Diệp Ly mơ hồ nghe được tiếng của đám người Hàn Minh Tích. Tối ngày hôm qua, lúc các nàng trở lại đã là ban đêm, lại bởi vì Mặc Tu Nghiêu đã hôn mê bất tỉnh, vì vậy ngoại trừ chỉ kêu Trầm Dương tới trị liệu ra, thì những người khác vẫn một mực không gặp, cũng khó trách sáng sớm đám người Hàn Minh Tích lại tới náo loạn. Hơi bất đắc dĩ ngồi dậy, Diệp Ly còn chưa nói gì đã thấy Mặc Tu Nghiêu cũng dậy theo, chỉ là sắc mặt âm trầm thật sự hơi dọa người. Cũng không kêu nha đầu hầu hạ, hai người thong thả tự mình thu thập gọn gàng một chút, lúc ra cửa, phía ngoài đã giống như muốn vỡ ra. Chỉ là ám vệ hết sức làm hết phận sự che ở cửa, nên dù có vội vàng, thì người ở phía ngoài cũng không vào được.

Nhìn Hàn Minh Tích đứng ở cửa viện, vẻ mặt đầy giận dữ, Diệp Ly nhàn nhạt cười nói: “Minh Tích, sáng sớm đã nghe tiếng ngươi, ồn ào cái gì vậy?”

Đột nhiên nghe được giọng nói của Diệp Ly, Hàn Minh Tích ngẩn ra, mạnh mẽ quay đầu lại thấy một cô gái áo xanh đang đứng ở cửa, tươi cười nhẹ nhàng, không khỏi hiện lên vẻ mừng rỡ như điên, “Quân Duy!” Ngay lập tức cũng bất chấp những cái khác, Hàn Minh Tích bay về phía Diệp Ly. Song, mặc dù khinh công Hàn Minh Tích được xưng là cao thủ, nhưng lại có người còn nhanh hơn hắn. Mặc Tu Nghiêu ở bên cạnh Diệp Ly căn bản không cho hắn ta có cơ hội tới gần người, che Diệp Ly ở phía sau mình, không chút lưu tình đánh ra một chưởng về phía Hàn Minh Tích ở bên này đang bay qua. Hàn Minh Tích sợ hết hồn, tung mình một cái ở giữa không trung, rồi lui lại hơn mấy chục bước mới tránh được một chưởng này, “Mặc Tu Nghiêu, ngươi, kẻ điên này, làm gì vậy?”

Những người bên cạnh cũng không khỏi âm thầm vì Hàn Minh Tích mà lau mồ hôi, bởi vì bọn họ đều thấy rất rõ ràng, sắc mặt của nam tử trước mắt đáng sợ đến cỡ nào. Mặc Tu Nghiêu không nói một lời, thân người vươn lên trước, liền đánh ra mấy chưởng về phía Hàn Minh Tích, vốn võ công Hàn Minh Tích đã thường thường, làm sao có thể là đối thủ của hắn ta. Lập tức liền luống cuống tay chân,

chỉ có thể tránh né, may mắn, khinh công của hắn cũng không hổ là đứng đầu giang hồ, nếu không, lấy chưởng lực và ngoan sức của Mặc Tu Nghiêu, sẽ là hậu quả gì, thì thật sự khó nói vô cùng.

"Tu Nghiêu, chàng đang làm gì vậy?" Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, cái này xem như là tức giận vì bị quấy rầy phải rời giường sao? Trước kia cũng không phát hiện Mặc Tu Nghiêu không nói một lời liền trực tiếp động thủ như vậy. Thân thể của Mặc Tu Nghiêu dừng lại, giương mắt nhìn lướt qua Hàn Minh Tích đang đứng trên ngọn cây không dám xuống, lạnh lùng nói: "Hàn Minh Tích, Bản vương đã nói, cẩn thận cái mạng nhỏ của ngươi!" Trong lòng Hàn Minh Tích cả kinh, người khác đều đứng ở phía sau lưng Mặc Tu Nghiêu nên không biết, nhưng hắn thật sự thấy rõ ràng. Trong ánh mắt nhìn mình chằm chằm của Mặc Tu Nghiêu xẹt qua tuyệt đối là sát khí hàng thật giá thật. Mới vừa rồi, Mặc Tu Nghiêu cũng không phải lấy mình ra xả tức, mà thật sự muốn giết hắn.

"Được rồi." Diệp Ly bước chậm tới bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, kéo tay của hắn xuống, cầm thật chặt. Kiếp trước nàng là tay súng bắn tỉa, nhạy cảm nhất với hoàn cảnh và không khí, sao lại không nhận thấy được sát ý trong giọng nói của Mặc Tu Nghiêu chứ? Trấn an vỗ vỗ mu bàn tay của Mặc Tu Nghiêu, cảm giác được hắn thả lỏng một chút, mới ngẩng đầu cười nói với Hàn Minh Tích: "Minh Tích, đã lâu không thấy, sáng sớm các ngươi đang ồn ào cái gì vậy?" Hàn Minh Tích sờ sờ đầu, cười khổ nói: "Xin lỗi, ngày hôm qua đã nghe nói Vương phi trở lại, nhưng trễ như thế……"

Diệp Ly gật đầu, áy náy nói: "Là ta và Vương gia về trễ, để cho chư vị đợi lâu rồi." Ở tại chỗ, lúc này mọi người mới phục hồi tinh thần lại, cùng kêu lên bái lạy nói: "Thuộc hạ bái kiến Vương gia, Vương phi."

Mặc dù triều đình đã hạ chiếu công khai đoạt tước vị của Mặc Tu Nghiêu, nhưng ở thành Nhữ Dương, không, ở cả Tây Bắc, mọi người lại giống như có chung chí hướng cùng nhìn về đạo thánh chỉ ấy vậy. Vẫn gọi Mặc Tu Nghiêu là Vương gia, Diệp Ly là Vương phi. Mặc Tu Nghiêu cũng không có ý kiến gì với chuyện này, nếu không

gọi là Vương gia, thì còn phải phiền toái nghĩ một cách gọi khác, hơn nữa, hắn cũng quen xưng hô Vương gia thế này. Đồng thời cũng muốn nói cho Mặc Cảnh Kỳ, Mặc Tu Nghiêu hắn muốn làm Vương không cần người nào sắc phong. Sắc mặt Mặc Tu Nghiêu âm trầm nhìn chằm chằm một đám thuộc hạ, nhìn đến khi tim mọi người nhảy lên bang bang. Kể từ sau khi Vương phi gặp chuyện không may, tính tình Vương gia liền trở nên đặc biệt khó lường, mặc dù trong chuyện đại sự thì vẫn anh minh như cũ, nhưng tính tình lại không dễ chung sống như ngày thường chút nào. Thấy sắc mặt hắn như thế, mọi người cẩn thận ngẫm lại, liền hiểu ra vấn đề ở đâu. Vương gia và Vương phi cửu biệt trùng phùng, tất nhiên muốn hai người ở riêng nhiều hơn, sáng sớm mấy người bọn họ tới quấy rầy mộng đẹp của người ta, Vương gia có thể cao hứng mới là lạ. Không khỏi một nửa mang theo ánh mắt oán hận bắn về phía Hàn Minh Tích vừa từ trên cây đi xuống. Một nửa mang theo ánh mắt cầu cứu nhìn về Diệp Ly đang đứng bên cạnh Mặc Tu Nghiêu.

Diệp Ly mím môi cười, lặng lẽ lôi kéo tay Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng nói, “Miễn lễ, đều đứng dậy đi.”

“Tạ Vương gia, Vương phi.” Mọi người như được đại xá, vội vàng đứng dậy tạ ơn.

Hành lễ xong, người không có việc gì thì liền vội vã cáo lui. Ai trong bọn họ cũng đều không phải ngu ngốc, hiện tại Vương gia không muốn thấy bọn họ, dĩ nhiên bọn họ phải biết điều một chút làm cho mình biến mất. Thần sắc Mặc Tu Nghiêu không tốt nhìn mấy người còn ở lại, trầm giọng nói: “Các ngươi có chuyện gì?” Cầm đầu, Phượng Chi Dao bất đắc dĩ sờ sờ mũi, bọn họ thật sự có chuyện. Phượng Chi Dao tiến lên phía trước, nói: “Khởi bẩm Vương gia, tin tức Vương phi bình an trở về đã truyền ra ngoài. Có lẽ rất nhanh, bên phía triều đình sẽ nhận được tin tức. Chúng ta cũng phải mau chóng đưa ra kế sách ứng đối sớm. Mặt khác, quan viên phía dưới báo lại, dân chúng trong thành muốn ăn mừng Vương phi bình an trở về, nên chuẩn bị cử hành hội đèn lồng cầu phúc cho Vương phi và Tiểu thế tử. Không biết đến lúc đó Vương gia và Vương phi có thể

tham gia hay không?" Nhắc tới triều đình, thần sắc Mặc Tu Nghiêu càng thêm âm trầm, hừ nhẹ một tiếng nói: "Mặc Cảnh Kỳ không biết nhanh như vậy đâu, tạm thời không cần để ý tới. Nếu phái người đến, thì trực tiếp đuổi đi!"

Phượng Chi Dao bất đắc dĩ nhún nhún vai không phản đối. Tần Phong tiến lên phía trước, nói: "Khởi bẩm Vương gia, Vương phi, hai người được mang về ngày hôm qua, không biết nên xử trí thế nào ạ?"

Nhắc tới Đàm Kế Chi, Diệp Ly liền vội vàng hỏi: "Ngày hôm qua ta phân phó ngươi tìm vị Lâm đại phu kia, có tung tích chưa?" Tần Phong gật đầu nói: "Vị Lâm đại phu kia bị thương, bị Đàm Kế Chi hạ lệnh cho người ta mang đi theo một con đường khác, có lẽ tính mang về kinh thành. Sáng nay đã ở trong thành Nhữ Dương, bây giờ Vương phi có muốn gặp hay không?" Diệp Ly suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu nói: "Phái người chăm sóc Lâm đại phu thật tốt, ông ấy cũng ăn nhiều cực khổ rồi, chờ ông ấy nghỉ ngơi khỏe rồi, lại nói." Tần Phong gật đầu, tỏ vẻ sẽ an bài thỏa đáng. Nhìn thoáng qua Mặc Tu Nghiêu đứng ở một bên, rồi tiếp tục nói: "Đàm Kế Chi muốn gặp Vương gia và Vương phi." Tất nhiên Diệp Ly còn nhớ rõ, tại sao ngày hôm qua lại để lại mạng của Đàm Kế Chi, ngẩng đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu, thấy rõ ràng trên mặt hắn đã hiện lên vẻ không vui, bất đắc dĩ cười cười trấn an hắn, nói với Tần Phong: "Chút nữa ta và Vương gia sẽ cùng đi gặp hắn ta."

Một tay Mặc Tu Nghiêu nắm cả Diệp Ly, ánh mắt nhàn nhạt quét qua trên mặt của mọi người, "Nói xong chưa?"

Còn muốn nói chuyện, Trác Tĩnh và Lãnh Hạo Vũ thức thời nuốt lời đã đến khóe miệng về. Ánh mắt Vương gia nhìn bọn hắn tuyệt đối là uy hiếp, dù sao cũng không phải là chuyện rất khẩn cấp, nếu Vương gia đã không muốn nghe, vậy bọn họ không nói là được. Vốn sáng sớm bọn họ tới đây cũng chỉ vì muốn xác định Vương phi đã thật sự bình an trở về thôi, cuộc sống mấy tháng này trôi qua thật không phải dành cho người, bọn họ không bao giờ muốn đối mặt Vương gia như vậy nữa.

Nhìn mọi người cáo từ rời đi, Diệp Ly nhẹ giọng thở dài. Suy nghĩ của Mặc Tu Nghiêu nàng cũng không phải không biết, nhưng bọn họ đã ở vào vị trí như vậy, thì làm sao có thể thật sự bỏ xuống hết thảy mà không quan tâm đây? Lôi kéo tay Mặc Tu Nghiêu một lần nữa đi vào trong phòng, Diệp Ly nhẹ giọng cười nói: "Trở về dùng đồ ăn sáng, nghỉ ngơi một chút, xế chiều chàng đánh đàn cho ta nghe, được không?" Tối tăm trong mắt Mặc Tu Nghiêu dần dần tản đi, ánh mắt nhìn Diệp Ly tràn đầy ấm áp và sủng nịch, "Được."

Ôm một cánh tay của hắn, Diệp Ly nhợt nhạt mỉm cười. Từ nay về sau còn có thể còn rất nhiều chuyện, mới vừa trở lại, hơi phóng túng một chút cũng không sao đi?

Sau giờ ngọ, dưới đại thụ trong hậu viện phủ Thái thú cũng nhiều thêm một tia mát mẻ nhàn nhạt. Diệp Ly ngồi dựa trên tháp mỹ nhân thong thả đọc sách, Mặc Tu Nghiêu nghiêng người nằm ở bên cạnh, dựa vào ghế, đầu tựa vào bên người Diệp Ly nhắm mắt dưỡng thần. Hiển nhiên, nếu không phải bây giờ Diệp Ly đang có mang, chắc chắn hắn sẽ muốn trực tiếp gối lên chân Diệp Ly mà ngủ. Diệp Ly cũng không để ý, một tay cầm cuốn sách, một tay khác lại khoác lên trên lưng hắn, thỉnh thoảng vỗ vỗ nhẹ nhàng.

Phượng Chi Dao đi tới liền thấy một màn ấm áp mà yên tĩnh trước mắt này, thấy dung nhan say ngủ bình tĩnh mà điềm nhiên của Mặc Tu Nghiêu, đột nhiên hắn hơi hối hận đã đi quấy rầy an bình của bọn họ, nhưng chuyện trước mắt thì hắn phải đi vào bẩm báo. Diệp Ly cũng thấy bộ dáng do dự của hắn ở cửa, cười nhạt gật đầu với Phượng Chi Dao, "Phượng Tam, tới đây nói chuyện đi." Lúc này Phượng Chi Dao mới cất bước đi tới. Cẩn thận nhìn Mặc Tu Nghiêu đang dựa vào Diệp Ly một cái, chỉ thấy Mặc Tu Nghiêu mở mắt nhìn hắn một cái, lúc Phượng Chi Dao cho là hắn ta muốn nói gì hoặc đuổi mình ra, thì Mặc Tu Nghiêu lại nhắm hai mắt lại lần nữa.

"Phượng Tam, có việc gì gấp sao?" Nhìn bộ dáng như gặp quỷ của Phượng Chi Dao, Diệp Ly cười một tiếng, để cuốn sách xuống, cầm cây quạt để ở một bên lên, nhẹ nhàng quạt cho Mặc Tu Nghiêu. Hình như Mặc Tu Nghiêu hết sức hài lòng với điều này, nhẹ nhàng

cọ cọ vào bên chân nàng, cả người cũng càng thêm thả lỏng một chút.

Phượng Chi Dao nhìn thoáng qua Mặc Tu Nghiêu đang nhắm mắt lại cũng không biết có ngủ hay không, thấp giọng nói: “Bẩm Vương phi, người của triều đình đến.”

Diệp Ly nhướng mày, “Trùng hợp như thế?” Hôm qua nàng mới trở lại, hôm nay, người của Mặc Cảnh Kỳ đã đến, điều này cũng quá trùng hợp đi. Phượng Chi Dao gật đầu nói: “Quả thật quá trùng hợp, nhưng mà theo thuộc hạ điều tra, thì chắc không có quan hệ với Vương phi, hôm qua đối phương mới đi qua Hồng Nhạn quan. Nhưng mà, có lẽ có chút quan hệ với cái vị mà ngày hôm qua chúng ta bắt về kia.”

“Đàm Kế Chi?” Diệp Ly cau mày suy tư, “Lá gan của Đàm Kế Chi cũng không nhỏ, muốn Mặc Cảnh Kỳ tới cứu hắn ta sao? Hắn ta cũng không sợ, lỡ như thân phận của hắn ta bị lộ ra, người đầu tiên muốn hắn ta chết chính là Mặc Cảnh Kỳ sao?” Phượng Chi Dao cười nói: “Có lẽ hắn ta cũng không nghĩ tới chuyện thân phận của hắn ta sẽ bị chúng ta biết, thuộc hạ suy đoán, sở dĩ dính dấp với người của Mặc Cảnh Kỳ, có lẽ cũng chỉ là sự chuẩn bị kỹ càng của hắn ta mà thôi. Dù sao bây giờ Tây Bắc đang ở trong tay chúng ta, cho dù hắn ta không phân tâm một chút nào, thì đã thật sự đã rơi vào trong tay chúng ta. Nếu chúng ta không biết một thân phận khác của hắn ta, hơn nữa, còn có liên quan với Vương phi, mà chỉ đơn giản bắt được Đàm Kế Chi thôi, thì cuối cùng quả thật có thể phải trả lại cho Mặc Cảnh Kỳ.”

Diệp Ly gật đầu, “Như vậy, nói cách khác… Mặc Cảnh Kỳ biết Đàm Kế Chi đến Tây Bắc muốn làm cái gì. Ít nhất là chuyện có lợi với hắn ta.”

Phượng Chi Dao nhướng mày cười nói: “Đàm Kế Chi sẽ không nói chuyện Hoàng lăng của Cao tổ Tiền triều ở Tây Bắc cho Mặc Cảnh Kỳ chứ? Mặc Cảnh Kỳ muốn bảo tàng trong Hoàng lăng sao?” Nghe nói Hoàng lăng thần bí của Cao Tổ Tiền triều lại là một trong những lăng mộ có đồ vật chôn cùng phong phú nhất, cũng thần bí

nhất của Lịch đại Đế Vương. Ngay cả Phượng Chi Dao cũng không nghĩ tới, tòa Hoàng lăng đã mất tích từ khi mới xây dựng này lại sẽ ở Tây Bắc. Động tác đang quạt trên tay của Diệp Ly đột nhiên ngừng lại, "Hắn ta sẽ phải giải thích, từ đâu mà hắn ta biết bí mật của Hoàng lăng?"

"Vậy thì phải hỏi Đàm Kế Chi rồi." Phượng Chi Dao cười nói.

Diệp Ly suy nghĩ một chút, "Nói cho Đàm Kế Chi, ta muốn hoa Bích Lạc và cách giải độc trên người Vương gia. Mặt khác…" Diệp Ly nhíu nhíu mày, nói: "Nói cho Tần Phong, thẩm vấn Tô Túy Điệp lại, nhất định nàng ta còn biết những chuyện quan trọng nào đó. Chỉ mỗi thân phận Đàm Kế Chi thì không đủ để cho nàng ta chống đỡ không chịu cung khai lâu như vậy. Đặc biệt hỏi một câu… Rốt cuộc làm sao mà nàng ta quen biết với Đàm Kế Chi?"

"Thuộc hạ tuân lệnh, vậy… người của Mặc Cảnh kỳ phái tới thì sao?" Phượng Chi Dao hỏi.

Diệp Ly tròn mắt, thản nhiên nói: "Cứ thả đi trước đi, chờ Vương gia rảnh rỗi rồi hãy nói."

Nghe vậy, khóe miệng Phượng Chi Dao co giật, nhìn Mặc Tu Nghiêu đang dựa trên ghế yên lặng ngủ một cái, Vương gia rất rảnh có được không? Vương gia làm việc điên cuồng thì rất hỏng bét, nhưng đột nhiên Vương gia trở nên lười biếng thì càng thêm hỏng bét. Nhớ tới đống sổ con và tài liệu, dù mới chưa được hai ngày, nhưng cũng đã chất thành núi trong thư phòng, Phượng Chi Dao đã cảm thấy trước mắt một mảnh mờ mịt. Chỉ hy vọng tình trạng trước mắt của Vương gia sẽ không kéo dài quá lâu.

"Thuộc hạ cáo lui."

Chương 189: Đàm phán

Trong địa lao phủ Thái thú, Đàm Kế Chi ngồi trong một góc nhỏ, mặt không chút thay đổi nhìn địa lao tối tăm mù mịt không thấy ánh mặt trời. Bị giam vào địa lao này đã ba ngày rồi, nhưng vẫn không nhìn thấy bất cứ người nào trong hai người Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly. Chỉ có Phượng Chi Dao thỉnh thoảng sang đây nhìn xem, ý tứ cũng gọn gàng sáng tỏ. Chỉ cần tung tích của hoa Bích Lạc và phương pháp giải độc trên người Mặc Tu Nghiêu. Dĩ nhiên Đàm Kế Chi sẽ không dễ dàng nói cho Phượng Chi Dao, hắn cũng không tin, nếu mình thật nói ra, thì Mặc Tu Nghiêu sẽ để mình đi. Nhưng hắn cũng rõ ràng, ở đây càng lâu lại càng không có lợi cho mình. Hắn phải rời khỏi đây hoặc giết chết con tiện nhân Tô Túy Điệp kia trước khi nàng ta chịu không nổi khai ra tất cả…

Thư Mạn Lâm bị nhốt trong một căn phòng đối diện với Đàm Kế Chi, mặc dù chỉ cách xa mấy bước, nhưng hai người lại chỉ có thể nhìn nhau từ xa. Thư Mạn Lâm thân là Thánh nữ Nam Cương cũng là cô gái quý giá từ nhỏ chưa từng chịu khổ cực gì. Lúc vừa mới vào đây còn có khí lực giận dữ mắng chửi, chỉ đến khi bị Phượng Chi Dao cho người bỏ đói hai ngày, thì mới thành thành thật thật yên tĩnh lại. Chỉ là, thỉnh thoảng nhìn Đàm Kế Chi ở đối diện khóc như mưa, lại làm cho trong lòng Đàm Kế Chi đã phiền não lại càng thêm phiền muộn. Dứt khoát liền mặc kệ nàng, hai người ở trong phòng giam cũng không còn cái gì có thể nói. Đàm Kế Chi ngồi ở một bên xuất thần nghĩ kế sách, Thư Mạn Lâm ngồi ở đối diện khóc, thỉnh thoảng oán trách mấy câu.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, sắc mặt Đàm Kế Chi không đổi, ánh mắt cũng đã bắn về phía ngoài cửa cực kỳ nhanh. Trong vòng vây của mọi người, một đôi bích nhân nắm tay nhau đi đến. Ánh mắt Đàm Kế Chi rơi vào trên người Diệp Ly trước hết, thay

một thân quần áo mộc mạc đơn giản, một bộ gấm Thủy Vân màu đinh hương, bên trên thêu hoa Phù Dung màu nhạt, trong ngày hè chói chang lại hiện ra mềm mại thanh nhã đặc biệt. Đồng thời cũng làm cho Đàm Kế Chi âm thầm kinh hãi vì thực lực chôn giấu của Định Vương phủ. Bây giờ Mặc Cảnh Kỳ đã lấy lý do Mặc Tu Nghiêu mưu nghịch phản quốc mà đoạt tước vị của Mặc Tu Nghiêu, phong tỏa cả khu vực Tây Bắc và kinh tế các nơi của Đại Sở qua lại buôn bán từ lâu. Định Vương phủ ở phía Tây Bắc lại vẫn có thể lấy ra được đặc sản gấm Thủy Vân mới nhất năm nay của Nam Chiếu quốc, có thể thấy được tài lực và nhân mạch khổng lồ kia. Nên biết, cho dù trong hoàng cung, thì một năm gấm Thủy Vân cũng chỉ có khoảng mười cuộn, năm ngoái hai nước bắt đầu giao chiến lại càng không có.

Đàm Kế Chi chưa bao giờ cảm thấy Diệp Ly mỹ lệ bao nhiêu, bởi vì hắn đã gặp quá nhiều mỹ nhân tuyệt sắc. Nhưng lúc này, hắn không thể không thừa nhận, ánh mắt Mặc Tu Nghiêu thật sự rất tốt, mỹ lệ của cô gái trước mắt cũng không kinh người, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái và an tâm. Còn có thần sắc lạnh nhạt bình tĩnh kia, cùng với sự xinh đẹp và tự tin giấu ở giữa khuôn mặt dịu dàng. Đột nhiên làm cho người ta cảm thấy, bất kỳ cô gái tuyệt sắc nào trên thế gian, khi đứng ở trước mặt nàng cũng chỉ bình thường mà thôi.

“Hừ!” Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt chầm chậm quét qua trên người Đàm Kế Chi toát ra hơi thở nguy hiểm. Đàm Kế Chi chỉ cảm thấy trong lòng run lên, vội vàng thu ánh mắt đang rơi vào trên người Diệp Ly lại, đứng dậy hướng về phía cửa cười nói: “Hạ quan Đàm Kế Chi bái kiến Vương gia, bái kiến Vương phi.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, nói với hắn ta: “Rất tốt, lá gan của ngươi rất lớn.” Đến mức độ này, người còn có thể bình tĩnh tự nhiên tiến lên hành lễ như vậy quả thật không nhiều lắm, Mặc Tu Nghiêu cũng không thể không xem trọng nam tử trước mắt hơn một chút. Nhưng mà điều này vẫn không cải biến được kết cục sắp đến của hắn ta.

Phía sau, có người đưa đến hai cái ghế lót nệm êm, để xuống ở ngoài phòng giam, Mặc Tu Nghiêu đỡ Diệp Ly ngồi xuống. Cho dù ở trong phòng giam âm u dơ bẩn này, thì hai người này vẫn tự nhiên giống như trước mắt là cảnh sắc trăm hoa đua nở hợp lòng người. Có người dâng trà lên, nhưng hiển nhiên trong phòng giam cũng không phải chỗ thích hợp để uống trà, Mặc Tu Nghiêu nhíu nhíu mày lấy chén trà trong tay Diệp Ly xuống để lên trên bàn. Diệp Ly cười nhạt, nhìn về phía Đàm Kế Chi và Thư Mạn Lâm hỏi: "Đàm đại nhân, mấy ngày nay Bản phi và Vương gia bận rộn, chậm trễ hai vị, mong rằng hai vị bao dung. Hai vị còn khỏe không?" Đàm Kế Chi cười khổ, nói với Diệp Ly: "Vương phi khách khí, tài nghệ không bằng người, Đàm Kế Chi nguyện đánh cuộc nhận thua."

Diệp Ly gật đầu, mỉm cười hỏi hắn ta: "Như vậy… Đàm đại nhân cũng biết Bản phi muốn cái gì. Không biết đáp án của Đàm đại nhân là gì?"

Đàm Kế Chi cười nói: "Tại hạ hiểu, Vương phi muốn hoa Bích Lạc… Nói vậy, hơn một năm nay Vương phi cũng vì thứ này mà mất không ít tâm tư. Nhưng mà, tại hạ khuyên Vương phi, không cần hao tổn tâm tư trên người vị họ Lương kia, căn bản hắn ta không tìm được hoa Bích Lạc."

"À?" Đôi mi thanh tú của Diệp Ly cau lại, giơ tay lên vuốt vuốt mi tâm, hỏi: "Tại sao ta phải phải tin Đàm đại nhân? Hay là nói… Cho dù Đàm đại nhân nói là thật sự, thì như thế nào?" Đàm Kế Chi nói: "Vốn hoa Bích Lạc là Thánh vật Nam Cương, Vương phi thật sự cho là Vương thất Nam Chiếu sẽ giao bảo vật như thế cho một phú thương Đại Sở cất giữ sao? Đều nói thương nhân coi trọng lợi ích, chẳng lẽ Vương thất Nam Chiếu cũng không nghĩ qua, hắn ta có thể sẽ nuốt bảo vật làm của riêng sao?" Diệp Ly than thở, hơi bất đắc dĩ nói với Đàm Kế Chi: "Đàm đại nhân, ngươi đã dám cầm hoa Bích Lạc ra để bảo vệ mạng của mình, Bản Phi tuyệt đối không hoài nghi ngươi không biết tung tích hoa Bích Lạc. Cho nên, ngươi thật sự không cần phải nói nhiều như vậy. Nhưng mà… Ngươi nên biết, trước khi tìm được đồ, ngươi nói cái gì cũng chỉ uổng phí thôi." Ánh mắt Đàm Kế

Chi chợt lóe, nhìn chằm chằm Diệp Ly, nói: “Sau khi tìm được đồ thì như thế nào? Vương phi đang thuyết phục tại hạ tin rằng, lời nói của Định Vương phủ thật sự có thể tin sao?”

Đứng ở phía sau hai người, Phượng Chi Dao hí mắt nhìn, cười nói: “Đàm đại nhân, ngươi không tin thì có thể làm gì?”

Đàm Kế Chi im lặng, đúng vậy, rơi vào trong tay Định Vương phủ, không tin thì có thể làm gì? Tin, có lẽ còn có một con đường sống, không tin chỉ có thể là một con đường chết. Nếu bình thường, Đàm Kế Chi đánh cuộc ván này cũng không sao, nhưng hiện tại hắn cũng không dám đánh cuộc, bởi vì hắn không có thời gian. Một khi có chút chuyện xảy ra, đừng nói hắn nói cho Mặc Tu Nghiêu tung tích hoa Bích Lạc, cho dù bây giờ hắn dâng hoa Bích Lạc đến trước mặt Mặc Tu Nghiêu, thì cũng khó có đường thoát. Nghĩ đến đây, Đàm Kế Chi lắc đầu nói: “Xin lỗi, Vương phi nên biết, cho dù biết tung tích hoa Bích Lạc, thì cũng không phải một sớm một chiều có thể lấy được. Nhưng tại hạ còn chuyện quan trọng muốn làm, thật sự không có cách nào dừng lại lâu như thế. Nói vậy… lúc này sứ giả của Bệ hạ đã đến Nhữ Dương đi?” Đàm Kế Chi vẫn rất có lòng tin với bố trí của mình lúc trước. Chỉ cần Mặc Tu Nghiêu còn chưa quang minh chính đại nói muốn phản Sở, thì với sứ giả triều đình, hắn ta vẫn phải cố kỵ mấy phần.

“Đàm Kế Chi… Lâm Nguyện, ngươi đang nhắc nhở Bản vương một thân phận khác của ngươi sao?” Mặc Tu Nghiêu hí mắt hỏi. Cho dù hắn nhìn Mặc Cảnh Kỳ không vừa mắt, nhưng cũng không đại biểu hắn sẽ bỏ qua cho một cái dư nghiệt của Tiền triều. Dù sao, tiêu diệt Tiền triều cũng không chỉ có Thái tổ Hoàng đế, tổ tiên Định Vương phủ cũng chiếm hơn phân nửa công lao, cho nên bọn họ chính là cừu địch trời sinh. Đàm Kế Chi bất đắc dĩ cười khổ, hiện tại hắn cũng phải hoài nghi, rốt cuộc cơ hội mà mình sống sót ra khỏi thành Nhữ Dương là bao nhiêu. Trầm ngâm một lúc, Đàm Kế Chi mới nói: “Vương gia, vô luận Đàm Kế Chi hay Lâm nguyện, thì ít nhất, trước mắt ta và ngài cũng không xung đột ích lợi, không phải sao? Giết một Đàm Kế Chi, cũng không có ích lợi gì với tình thế

trước mắt của Tây Bắc và Định Vương phủ, hơn nữa… Vương gia cũng rất hiểu Bệ hạ, Bệ hạ nhất định sẽ dùng chuyện này mà rêu rao phá hư danh tiếng Định Vương phủ." Mặc Tu Nghiêu khinh thường cười lạnh, "Ngươi cảm thấy Bản vương sẽ quan tâm chuyện này sao?"

Đàm Kế Chi im lặng, quả thật hắn không nhìn ra được, Mặc Tu Nghiêu có bộ dạng quan tâm danh tiếng của Định Quốc Vương phủ. Đây cũng là chuyện mà hắn nghĩ mãi cũng không hiểu, chỉ cần không phải kẻ ngu và hôn quân trời sinh, thì ai cũng biết tầm quan trọng của dân tâm hướng về phía mình. Cho dù là người rõ ràng nửa điểm cũng không để ý cùng dân chúng ngươi chết ta sống như Mặc Cảnh Kỳ, nhưng cũng hết sức coi trọng dư luận dân gian. Nhưng hơn nửa năm nay, vô luận Mặc Cảnh Kỳ nói gì, thì từ đầu tới cuối Tây Bắc cũng không có bất kỳ điều gì đáp lại, giống như chấp nhận tất cả cách nói của Mặc Cảnh Kỳ vậy. Tình hình như vậy lại làm cho Đàm Kế Chi mơ hồ hơi bất an. Mặc Tu Nghiêu phản ứng như thế, nếu không phải đã chán chường tính vò đã mẻ lại sứt rồi, thì đó chính là chuẩn bị quấy cho thiên hạ đại loạn. Dù sao sớm muộn gì cũng phải đánh, thay vì hiện tại giải thích, thì tương lai cũng làm cho người ta cảm thấy dối trá, còn không bằng từ khi bắt đầu đã không nói gì.

Đàm Kế Chi hít sâu một hơi, mạnh mẽ làm cho mình tỉnh táo lại. Cúi đầu trầm ngâm một lát, mới nói: "Lần này rơi vào trong tay Vương gia xem như tại hạ bất tài. Tòa Hoàng lăng này, Vương phi cũng đã đi qua, tất cả bảo tàng bên trong xem như tại hạ nhận lỗi đã mạo phạm với Vương phi, hơn nữa tung tích hoa Bích Lạc đổi lại một mạng của tại hạ. Không biết Vương gia nghĩ sao?" Sắc mặt Mặc Tu Nghiêu lãnh đạm, hiển nhiên không cảm thấy hứng thú. Hoàng lăng đang ở trong cảnh nội Tây Bắc, Mặc Tu Nghiêu thích, thì lúc nào cũng có thể phái người đi đào lăng, thật sự không cần Đàm Kế Chi biếu tặng. Vốn Đàm Kế Chi cũng không trông cậy chỉ đơn giản như vậy là đã có thể vượt qua, suy nghĩ một chút, nói tiếp: "Mặt khác, tại hạ dâng lên mười vạn lượng hoàng kim, cùng với tất cả cọc ngầm ở

Tây Bắc và kinh thành, như thế… Xem như có thành ý đi?" Diệp Ly hơi hứng thú nhìn hắn, mỉm cười nói: "Đàm đại nhân thật sự chịu hạ vốn gốc." Đàm Kế Chi bất đắc dĩ cười nói: "Bất cứ cái gì thì đều không quan trọng bằng mạng, không có mạng, thì giữ lại những cái khác làm gì? Vương phi, tại hạ tự hỏi, mấy ngày nay cũng không có chỗ thất lễ với ngài, cử chỉ vô lễ lúc trước cũng là nhân chi thường tình. Chẳng lẽ tại hạ trả giá cao như vậy còn chưa đủ sao?"

Diệp Ly gật đầu đồng ý với lời của hắn ta, nếu như chỉ nói bắt nàng muốn uy hiếp Mặc gia quân, như vậy, quả thật trả giá cao đã không coi là nhỏ. Dù sao hắn ta cũng chưa thật sự dùng nàng để uy hiếp Mặc Tu Nghiêu thành công, nói một câu trộm gà không được còn mất nắm gạo cũng không quá đáng. Nhưng chẳng biết tại sao, Diệp Ly cảm thấy, trên người hắn còn có một bí mật còn quan trọng hơn thân phận của hắn, tròn mắt suy nghĩ một chút, Diệp Ly hỏi: "Đàm đại nhân, làm sao mà ngươi biết phương pháp giải và độc trên người Vương gia?" Đàm Kế Chi bình tĩnh nhìn nàng, cười nói: "Tại hạ cũng đã nghiên cứu kết luận mạch chứng của Vương gia năm đó ở Thái y viện. Hơn nữa Vương phi cũng biết y thuật của phụ thân.. Cũng không thấp hơn thần y kia, từ nhỏ tại hạ tai nghe mắt thấy, tất nhiên cũng có chút thành tựu." Ánh mắt Diệp Ly bình tĩnh nhìn kỹ hắn ta một lúc lâu, lâu đến khi Đàm Kế Chi cũng cho là vì mình lộ ra sơ hở gì không nên, mới nghe được Diệp Ly chuyển đề tài, hỏi, "Làm sao Đàm đại nhân quen biết Tô Túy Điệp?"

Quả nhiên là tiện nhân này! Mặc dù đã sớm biết nguyên nhân thân phận bị tiết lộ, nhưng khi nghe Diệp Ly nhắc tới, trong lòng Đàm Kế Chi vẫn hận không được rút gân lột da Tô Túy Điệp. Hắn thiên tính vạn toán, ẩn thân ở bên cạnh Mặc Cảnh kỳ mười năm cũng không có lộ ra chút sơ hở nào, trong thâm tâm cũng tự xưng là tính toán không bỏ sót, lại không nghĩ rằng, hết lần này tới lần khác thua trong tay tiện nhân này. Đàm Kế Chi không thể không âm thầm hối hận ở trong lòng, quả nhiên trước kia không nên phỏng đoán Mặc Tu Nghiêu và Hàn Minh Nguyệt, muốn giết con tiện nhân kia thì luôn có biện pháp có thể tránh không cho hai người kia biết. Nhưng hết lần

này tới lần khác, mình cẩn thận quá mức, lại tạo thành thiên đại phiền toái hôm nay.

"Cái này sao……" Mặc dù trong lòng đã muốn bầm thây Tô Túy Điệp vạn đoạn rồi, nhưng trên mặt Đàm Kế Chi lại không có chút sơ hở nào, cười như không cười nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, rồi nói: "Năm đó Tô cô nương là mỹ nhân đệ nhất Đại Sở, có giao tình với nàng ta cũng không phải chỉ có một mình tại hạ. Ngay cả công tử Minh Nguyệt vang danh khắp thiên hạ không phải cũng quỳ gối ở dưới váy Tô cô nương sao? Tuổi trẻ khinh cuồng… Thật sự đã khiến Vương phi chê cười." Trong phòng giam, thần sắc mọi người đều cổ quái. Ở đây đều là thân tín của Định Vương phủ, nên tất nhiên biết thân phận của Tô Túy Điệp. Đàm Kế Chi nói như vậy, chính là nói rõ ràng cho Mặc Tu Nghiêu, vị hôn thê tiền nhiệm của hắn từng đeo cho hắn không chỉ một cái nón xanh.

Nhưng thần sắc Mặc Tu Nghiêu lại vẫn như bình thường, chiếc cằm anh tuấn hơi hơi ngước lên, nhìn Đàm Kế Chi hỏi: "Ngươi hy vọng Bản vương lập tức giết Tô Túy Điệp, phải không?"

Trong lòng Đàm Kế Chi giật mình, âm thầm nhắc nhở mình hăng quá hóa dở. Trên mặt cười nói: "Nếu không phải vì nàng ta, chỉ sợ lúc này Vương gia cũng không biết thân phận của tại hạ đi? Ai biết năm xưa chỉ một lúc vô ý, cuối cùng lại làm cho mình lâm vào tình cảnh như thế. Tất nhiên tại hạ không hy vọng Tô Túy Điệp sống thêm nữa."

"Vậy sao?" Mặc Tu Nghiêu cười nhạt một tiếng, không để ý tới Đàm Kế Chi nữa. Trong lòng Đàm Kế Chi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hiểu được sống chết của mình lúc này đều ở trên người Diệp Ly. Mà Diệp Ly coi trọng nhất chính là mạng của Mặc Tu Nghiêu.

"Đàm công tử, ngươi có gì để cho Bản phi tin tưởng, tung tích của hoa Bích Lạc mà ngươi cung cấp là thật?" Diệp Ly nhẹ giọng hỏi.

Đàm Kế Chi cười ngạo nghễ, nói: "Bởi vì… trên thế gian này, ngoại trừ tại hạ sẽ không còn ai biết tung tích chính xác của hoa Bích Lạc." Diệp Ly nhướng mày cười nói: "Nếu như vậy thì Bản Phi càng không thể tin tưởng ngươi rồi, dù sao ngươi cũng không muốn ở lại

chờ đến khi Bản phi có được hoa Bích Lạc. Đây không phải làm khó người ta sao? Như thế… Đàm đại nhân có thể đi, nhưng Thư cô nương thì phải ở lại." Ánh mắt của mọi người đồng loạt rơi xuống trên người Thư Mạn Lâm ở phòng giam bên kia. Thư Mạn Lâm vẫn không nói chuyện, bởi vì nàng hiểu, mình cũng không thể giúp được gì, lại không nghĩ rằng, nói đến cuối cùng lại nhắc đến mình, liền đứng dậy, nhào tới song sắt phòng giam tức giận nhìn chằm chằm Diệp Ly: "Diệp Ly, ngươi càn rỡ! Ta là Thánh nữ Nam Cương, ngươi dám giam giữ ta!"

Diệp Ly nhướng nhướng mày cũng không nói chuyện, nhưng Phượng Chi Dao phía sau nàng lại ngạc nhiên cười nói: "Thánh nữ Nam Cương? Bản công tử còn chưa gặp Thánh nữ Nam Cương đâu, lần này thật đúng là nhờ phúc của Vương phi. Nhưng mà… Lại nói, hình như Thánh nữ Nam Cương không thể gặp người ngoài a, lại càng không cần phải nói rời khỏi Đô thành Nam Chiếu. Vương phi, đây không phải là đồ giả mạo chứ?" Diệp Ly lại cười nói: "Hàng thật giá thật."

Sắc mặt Thư Mạn Lâm trắng nhợt, mặc dù nàng rất được Nam Chiếu Vương sủng ái. Nhưng thân là Thánh nữ Nam Cương lại lặng lẽ chạy tới Đại Sở, còn để cho người ta thấy được dung mạo của mình, chuyện này ở Nam Chiếu đã được xem là tội không thể tha thứ. Nếu thật sự truyền ra ngoài, đừng nói nàng đến Thánh Địa Nam Cương dưỡng lão, không bị người Nam Chiếu thiêu chết đã là quá tốt rồi. Đây là quy củ mấy trăm năm của Nam Chiếu, cho dù là Nam Chiếu Vương cũng không cứu được mình. Huống chi, nàng còn có một kẻ thù chính trị luôn nhìn chằm chằm nàng là công chúa An Khê. Nếu chuyện này truyền tới trong tai công chúa An Khê, tuyệt đối mình sẽ không trốn thoát.

Với điều kiện mà Diệp Ly đưa ra, Đàm Kế Chi không thể không cau mày, hồi lâu mới nói: "Quả nhiên Vương phi thông tuệ hơn người, khiến cho tại hạ không thể không phục." Thân phận của hắn đã lộ ra ngoài ánh sáng, vậy thì có nghĩa là, cho dù tính toán suốt mười năm ở Sở kinh không phải hủy hoại chỉ trong chốc lát nhưng

cũng không khác gì. Ít nhất, tuyệt đối không thể trở về bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ nữa. Từ đó, Nam Chiếu liền trở thành lợi thế cuối cùng của hắn, mà mình muốn khống chế Nam Chiếu thì cũng chỉ có thể dựa vào Thư Mạn Lâm. Hiển nhiên Diệp Ly cũng nhìn rõ điểm này, nên mới đưa ra điều kiện giam giữ Thư Mạn Lâm. Nếu Thư Mạn Lâm xảy ra chuyện gì, cho dù hắn trốn khỏi Tây Bắc, thì chỉ cần Định Vương phủ hơi động chút tay chân, hắn cũng rất có thể sẽ bị hai bên Sở kinh và Nam Chiếu đuổi giết, khi đó, sẽ thật sự là, tuy thiên hạ rộng lớn nhưng lại không có đất dung thân. Diệp Ly mím môi mỉm cười, "Đàm đại nhân quá khen."

Mặc Tu Nghiêu đứng dậy, đỡ Diệp Ly dậy chuẩn bị rời khỏi, Diệp Ly mỉm cười nói với Đàm Kế Chi: "Đàm đại nhân, ngươi có thể suy nghĩ một đêm. Sáng mai nói cho Bản phi đáp án của ngươi. Để lại Thư Mạn Lâm, chỉ cần Bản phi tìm được hoa Bích Lạc, thì chuyện lần này liền xóa bỏ." Đàm Kế Chi bất đắc dĩ cười, "Ta còn lựa chọn khác sao?" Nếu có thể làm lại một lần nữa, Đàm Kế Chi thề, mình tuyệt đối sẽ không để ý tới rốt cuộc Diệp Ly là Định Vương phi hay cái gì, sau khi rời khỏi cái Hoàng lăng chết tiệt kia liền lập tức rời khỏi vùng Tây Bắc này. Địa phương của Định Vương phủ vĩnh viễn không phải là chỗ để họ Lâm yên tâm dừng lại.

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu rời khỏi, người trong phòng giam lập tức lui ra hết, chỉ để lại Đàm Kế Chi và Thư Mạn Lâm trầm mặc im lặng nhìn nhau. Một lúc lâu, Thư Mạn Lâm mới run giọng hỏi: "Kế Chi… Chàng, chàng thật sự muốn để ta lại sao?" Đàm Kế Chi than nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn Thư Mạn Lâm tràn đầy ôn nhu và thương tiếc, "Lâm nhi, nàng cũng nhìn ra, hiện tại căn bản chúng ta không có lựa chọn khác. Nếu không đồng ý với bọn họ, thì hai chúng ta sẽ phải cùng chết ở chỗ này. Nàng yên tâm, chỉ cần Diệp Ly lấy được hoa Bích Lạc, tất nhiên sẽ thả nàng ra."

Thư Mạn Lâm do dự nhìn hắn, "Thật sự phải đưa hoa Bích Lạc cho bọn họ sao?"

Đàm Kế Chi ôn nhu nói: "Cho dù hoa Bích Lạc đáng quý đi nữa thì cũng là vật chết, làm sao quan trọng bằng nàng chứ? Chỉ cần

chúng ta còn sống, sẽ còn có cơ hội, nàng nói đúng không?”

Sao Thư Mạn Lâm lại không biết, lúc này căn bản các nàng không có lựa chọn nào khác chứ? Xem như mình không đồng ý ở lại Tây Bắc thì có ai sẽ chịu nghe ý kiến của mình chứ? Mặc dù Đàm Kế Chi nói chỉ là lời ngon tiếng ngọt, nhưng Thư Mạn Lâm vẫn hiểu Đàm Kế Chi sẽ không mặc kệ bỏ rơi mình. Nếu căn bản không có lựa chọn nào khác, nàng nhất định phải để cho Đàm Kế Chi áy náy với nàng càng sâu một chút, rưng rưng gật đầu nói: “Ta biết rồi, Kế Chi, ta sẽ ở lại Tây Bắc. Một mình chàng cũng phải cẩn thận.”

Ánh mắt Đàm Kế Chi nhìn nàng càng thêm ôn hòa, ôn nhu nói: “Lâm nhi, cám ơn nàng. Kế Chi nhất định không phụ nàng.”

Thư Mạn Lâm gật đầu, nói: “Chúng ta quen biết đã nhiều năm như vậy, tất nhiên ta tin chàng. Kế Chi, ta chờ chàng.” Mặc dù ở trong phòng giam u ám này, nhưng ánh mắt hai người nhìn nhau cũng mang theo vạn phần cảm động và triền miên. Thật ra khiến cho phòng giam này nhiều thêm mấy phần ấm áp, chỉ là, rốt cuộc đằng sau sự cảm động và triền miên này là tâm tư và tính toán gì, thì cũng không phải người ngoài có thể biết.

Chương 190: Giao dịch thành công

Rời khỏi địa lao, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly sóng vai mà đi. Diệp Ly hơi do dự ngẩng đầu hỏi: “Cứ thả Đàm Kế Chi như vậy, có được không?” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt cười nói: “Có gì được hay không? A Ly thích thì thả hắn ta, không thích thì giết là được.” Diệp Ly bất đắc dĩ liếc hắn một cái nói: “Giết người không phải là cắt cây củ cải, cái gì có thích hay không? Thả hắn ta cũng không sao, dù sao quả thật điều kiện mà hắn ta nói cũng rất tốt, nhưng cuối cùng ta cũng cảm thấy có chuyện gì đã bị bỏ sót.” Mặc dù Định Quốc Vương phủ gia đại nghiệp lớn, nhưng hiện tại quyết liệt với Mặc Cảnh Kỳ đã trở thành thế cục nhất định, sản nghiệp Định Vương phủ cũng không thể hoàn toàn không có tổn thất. Mười vạn lượng hoàng kim không nhiều, nhưng cũng không phải là một số lượng nhỏ. Hơn nữa, thế lực Đàm Kế Chi bố trí mười năm ở Tây Bắc và kinh thành, nếu như chỉ vì chuyện Đàm Kế Chi có ý đồ bắt nàng thôi, thì rõ ràng cho thấy giao dịch này đã có lời.

Mặc Tu Nghiêu học theo bộ dáng nhún nhún vai lúc bình thường của Diệp Ly, với hắn, thì quả thật giết người và cắt cây củ cải không không khác biệt lớn, “Thả liền thả, nếu hắn ta không đàng hoàng thì bắt lại là được.” Diệp Ly lại cười nói: “Vương gia cảm thấy Đàm Kế Chi rất dễ bắt sao?” Nếu lần này không phải Đàm Kế Chi xui xẻo vừa lúc ở Tây Bắc bị Mặc Tu Nghiêu biết, thì muốn bắt hắn ta cũng không dễ dàng như vậy. Hắn ta có thể ẩn núp ở bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ lâu như vậy mà không khiến cho người khác chú ý, thù cũng đã đủ để nói rõ khả năng của người này rồi. Mặc Tu Nghiêu không để ý, “Bản vương muốn giết người, không có giết không chết, cho dù hiện tại không có chuyện gì, thì cuối cùng một ngày nào đó cũng chết.”

Đưa tay cầm tay Mặc Tu Nghiêu, hai người bước chậm trên hành

lang. Lần này trở về, Mặc Tu Nghiêu thật sự đã thay đổi rất nhiều, Diệp Ly không biết rốt cuộc loại biến hóa này tốt hay xấu. Trước kia, Mặc Tu Nghiêu quá thâm trầm, cho dù là Diệp Ly, thì có đôi khi cũng chưa chắc có thể hoàn toàn nhìn thấu được hắn. Có đôi khi, thậm chí Diệp Ly cảm thấy được chỗ nàng đã thấy cũng là Mặc Tu Nghiêu nguyện ý để cho nàng thấy. Mà bây giờ, Mặc Tu Nghiêu lại có nhiều thêm mấy phần tùy tính và vô kỵ. Dĩ nhiên còn có một chút cố chấp cổ quái, tỷ như, hắn nhìn Hàn Minh Tích không vừa mắt, cho nên mỗi lần nhìn thấy Hàn Minh Tích đều phóng ra sát khí không cố kỵ chút nào. Thỉnh thoảng, thậm chí, Diệp Ly cũng hơi lo lắng, một ngày kia Mặc Tu Nghiêu có thể giết Hàn Minh Tích ở sau lưng nàng hay không. Vì thế Diệp Ly đã hỏi Mặc Tu Nghiêu trong lúc tâm tình hắn tốt, lúc ấy, Mặc Tu Nghiêu nghiêm túc ngưng mắt nhìn nàng, nói: A Ly không thích, ta không giết hắn ta là được. Diệp Ly tin tưởng lời hứa của Mặc Tu Nghiêu, nhưng khiến cho nàng dở khóc dở cười chính là, quay người lại, hắn vẫn phóng ra sát khí với Hàn Minh Tích. Khiến cho bây giờ khi Hàn Minh Tích thấy Mặc Tu Nghiêu cũng không dám khiêu khích, mà trực tiếp đi đường vòng.

Mà bây giờ, nếu Mặc Tu Nghiêu nhớ kỹ chuyện muốn giết Đàm Kế Chi, thì Diệp Ly cảm thấy, cho dù Đàm Kế Chi được thả, thì có lẽ cuộc sống sau này của hắn cũng sẽ rất nhức đầu.

“Vương gia, Vương phi.” Tần Phong xuất hiện ở cuối hành lang, hành lễ với hai người.

Diệp Ly gật đầu, mỉm cười hỏi: “Chỗ của Tô Túy Điệp có tin tức gì không?” Tần Phong hơi thất bại nhíu mày, mặt mày tái xanh, nói: “Thuộc hạ vô năng, Tô Túy Điệp, ngoại trừ nói ra thân phận Đàm Kế Chi, thì cái gì cũng không chịu nói.” Tần Phong cảm giác, lúc đầu mình xem thường nữ nhân Tô Túy Điệp này tuyệt đối sai lầm, nhiều năm như vậy, hắn cũng chưa gặp được nữ nhân có thể chịu đựng được cực hình như vậy. Đặc biệt nữ nhân này còn là một nữ nhân nũng nịu, bình thường kim châm trúng đầu ngón tay cũng rơi nước mắt.

“Không sao, trong dự kiến. Từ từ sẽ đến, không cần gấp gáp, cẩn

thận một chút đừng giết chết người.” Diệp Ly nói, nếu Tô Túy Điệp thật sự yếu ớt không chịu được gió như mặt ngoài như vậy, thì nàng ta cũng không có lá gan cám dỗ Hàn Minh Nguyệt để rời khỏi Mặc Tu Nghiêu, lại ném Hàn Minh Nguyệt, cám dỗ Tây Lăng Hoàng và Trấn Nam Vương Tây Lăng vào năm đó. Một cô gái xuất thân danh môn ngay cả Sở Kinh cũng chưa ra, lại có tâm kế và thủ đoạn như vậy, cái này không thể không khiến người ta sợ hãi than, cho nên nếu nàng ta còn có một chút bản lãnh khác, thì Diệp Ly cũng không kỳ quái chút nào. Nhưng Diệp Ly lại không muốn cứ giết nàng ta như vậy, nàng có thể cảm giác được, có thể làm cho Tô Túy Điệp mạnh mẽ chống đỡ cũng không chịu mở miệng cung khai như vậy, tuyệt đối là một bí mật lớn đủ để kinh thiên động địa.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Tần Phong cúi đầu lĩnh mệnh. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn bộ dạng chăm chú suy tư của Diệp Ly, nhẹ giọng nói: “Hiện tại A Ly không thể quá mệt mỏi, nghĩ nhiều như vậy làm gì?”

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Cũng không có gì, chỉ cảm thấy Tô Túy Điệp có gì đó là lạ.” Quả thật Tô Túy Điệp là một nữ nhân có khả năng nhẫn nhịn, nhưng nàng ta tuyệt đối không phải là một nữ nhân trời sinh là có thể chịu khổ, trừ phi sau khi nàng ta nói ra, thì tình hình có thể sẽ tệ hại hơn hiện tại.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, suy nghĩ một chút, rồi nói với Tần Phong: “Âm thầm thả ra tin tức, Bản vương đã tìm được cháu gái Tô Túy Điệp của Tô lão.”

Tần Phong ngẩn ra, hơi khó hiểu nhìn Mặc Tu Nghiêu, nói: “Vương gia……” Mặc Tu Nghiêu vuốt ve sợi tóc trên vai Diệp Ly, thờ ơ nói: “Cũng không cần làm quá nhiều, để cho người cần biết phải biết là được. Hiểu chưa?”

Tần Phong hiểu ý, “Thuộc hạ hiểu, lập tức đi làm.”

Sáng hôm sau, không cần Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly hỏi, thì Đàm Kế Chi đã nhờ thị vệ trông chừng địa lao truyền lời đến. Hắn hoàn toàn đồng ý tất cả điều kiện mà Diệp Ly nói, chỉ cần có thể bảo đảm an toàn cho Thư Mạn Lâm, thì hắn đồng ý tạm thời để Thư Mạn Lâm

lại thành Nhữ Dương làm con tin, cho đến khi Diệp Ly tìm được hoa Bích Lạc. Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cũng không chút kinh ngạc nào về chuyện này, liên quan đến tánh mạng của mình, vô luận dùng cái gì để đổi, thì rõ ràng Đàm Kế Chi đã buôn bán có lời. Dù sao, nếu không có mạng, những thứ đó giữ lại cũng chỉ là một đống phế vật mà thôi. Đàm Kế Chi không phải là người không quyết đoán, giao sổ sách lên cũng hết sức đầy đủ, cùng với ấn tín của hắn ta, ngay ngày hôm đó, ám vệ liền chiếm được mười vạn lượng hoàng kim từ trong tay thế lực Đàm Kế Chi giấu diếm ở trong cảnh nội Tây Bắc. Mặt khác, điều này cũng đã chứng minh thế lực Đàm Kế Chi âm thầm giấu diếm đã đủ kinh người.

Trong khoảng thời gian này tâm tình Mặc Tu Nghiêu cũng không tính là quá kém, cho nên cũng không tính xuất nhĩ phản nhĩ (*nói một đằng làm một nẻo*). Lúc này liền hạ lệnh thả Đàm Kế Chi từ trong phòng giam ra, Đàm Kế Chi vội vã rời khỏi Tây Bắc, gọn gàng dứt khoát từ chối lời mời ở lại ngày mai lại lên đường không biết là thật hay giả của Phượng Chi Dao, tỏ vẻ lập tức liền muốn lên đường. Diệp Ly cũng không giữ hắn ta lại, cuối cùng chỉ còn một chuyện, tung tích của hoa Bích Lạc. Đàm Kế Chi nhìn Diệp Ly một chút, hai đầu lông mày mang theo một nụ cười ác liệt, "Vương phi, ngài đến nơi thiên nam địa bắc (*ý nói là nơi xa xôi*) tìm hoa Bích Lạc, thật ra thì… hoa Bích Lạc vẫn đang ở dưới mí mắt của ngài."

Diệp Ly nhíu mày, mỉm cười trầm tư nói: "Hoa Bích Lạc ở Sở kinh?"

Đàm Kế Chi cười ngạo nghễ, nói: "Đúng vậy, hoa Bích Lạc đúng là ở Sở kinh. Hơn nữa, đang ở trong Sở cung. Đang ở… trong tay Mặc Cảnh Kỳ."

"Tại sao lại ở trong tay Mặc Cảnh Kỳ?" Diệp Ly cau mày hỏi, Mặc Cảnh Kỳ không thể nào không biết hoa Bích Lạc có thể trị lành thân thể của Mặc Tu Nghiêu, nếu bị hắn ta lấy được, hắn ta có thể dứt khoát phá hủy hay không? Hình như Đàm Kế Chi cũng nhìn ra lo lắng của nàng, cười nói: "Vương phi cứ việc yên tâm, hoa Bích Lạc được xưng là thịt bạch cốt hoạt tử nhân (*cứu sống được người chết*),

người tiếc mạng như Mặc Cảnh Kỳ tuyệt đối sẽ không phá hủy nó. Hắn ta chỉ biết cẩn thận từng ly từng tí giấu đi, giấu ở một chỗ mà ai cũng không nghĩ tới. Thành thật mà nói, kể từ khi hoa Bích Lạc đến trong tay của hắn ta, thì ngay cả tại hạ cũng không thể đoán được rốt cuộc hắn ta đã giấu ở đâu."

Diệp Ly lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, hỏi: "Hoa Bích Lạc là do ngươi giao cho Mặc Cảnh Kỳ?" Đàm Kế Chi cũng không phủ nhận, hơi tự đắc cười nói: "Vương phi không cảm thấy đây là một ý kiến hay sao? Thật ra thì, vốn ta cũng không muốn giao nó cho Mặc Cảnh Kỳ, nhưng kể từ sau khi biết Vương phi ngài, còn có Bệnh thư sinh của Diêm Vương các đều đang tìm nó, thì ta phải làm như vậy. Với thủ đoạn của Định Vương phủ và Diêm Vương các, sớm muộn gì cũng tra được hoa Bích Lạc không nằm trong tay họ Lương kia, sau đó, nói không chừng ta cũng sẽ gặp phiền toái. Nhưng ai sẽ nghĩ tới, chí bảo thế gian như vậy sẽ ở trong tay Hoàng đế Đại Sở chứ? Thứ Định Vương cần nhất, lại đang ở trong tay người mà hắn hận nhất. Ha ha……"

"Ngươi đi đi, nếu Bản phi đồng ý với điều kiện của ngươi, thì cũng sẽ không nuốt lời. Nhưng mà, tốt nhất ngươi vẫn nên cầu nguyện, ngươi sẽ không rơi vào trong tay Bản phi nữa." Diệp Ly thản nhiên nói. Đàm Kế Chi thu hồi nụ cười cố ý lộ ra trên mặt, âm trầm quét Diệp Ly một cái, nói: "Tại hạ nhất định sẽ ghi nhớ lời của Vương phi. Tuyệt đối sẽ không để cho mình có cơ hội rơi vào trong tay Định Vương phủ nữa. Cáo từ." Diệp Ly xoay người đi, "Không tiễn."

Tiễn Đàm Kế Chi đi, Mặc Tu Nghiêu lập tức trở mặt, không chút khách khí ném sứ giả Mặc Cảnh Kỳ phái tới ra khỏi thành Nhữ Dương. Nếu có người đến cửa hỏi hắn đòi người, thì… Nam nữ già trẻ cả thành Nhữ Dương đều thấy Đàm Kế Chi đi ra ngoài từ cửa thành, chính hắn ta không chịu trở về Sở kinh, thì cũng không phải là chuyện của Mặc gia quân và Định Vương phủ. Về vấn đề thân phận của Đàm Kế Chi, Mặc Tu Nghiêu cũng không tính nói cho Mặc Cảnh Kỳ biết, nhưng cũng không cố ý giấu diếm. Mặc Cảnh Kỳ có bản lãnh biết hay không, thì cũng không phải là chuyện của hắn.

Trong phòng, sau khi mới vừa rửa mặt, Mặc Tu Nghiêu một đầu tóc trắng còn mang theo hơi nước, chán ghét nhìn nam tử tóc trắng trong gương đồng một cái. Sau đó, ánh mắt rơi xuống trên một bình sứ nhỏ màu đen để ở một bên, đó là thuốc nhuộm tóc mà Trầm Dương cố ý điều chế. Trước kia, Mặc Tu Nghiêu cảm giác mình cũng không phải là một người chú trọng vẻ bề ngoài, nhưng hiện tại, mỗi lần thấy bóng người trong gương, hắn lại càng cảm thấy không thể chịu đựng được. Một mái tóc tuyết trắng, cộng thêm vết sẹo dữ tợn trên má trái, làm cho khuôn mặt tái nhợt vốn đã nổi bật lại càng thêm quỷ dị và kinh khủng. Bộ dạng làm cho người ta sợ hãi như vậy, hắn không muốn để cho A Ly thấy, hắn không sợ sẽ hù dọa nàng, nhưng hắn không muốn để cho nàng nhìn thấy bộ dáng xấu xí như thế của mình. A Ly của hắn hoàn mỹ như vậy, mà mình… Trong mắt âm trầm xẹt qua một tia hận ý, mà mình lại không trọn vẹn và xấu xí như thế. Cho tới bây giờ, Mặc Tu Nghiêu mới biết được, cũng không phải trước kia mình không thèm để ý dung mạo, mà khi mười bảy mười tám tuổi, dáng ngoài của hắn đã được trời ưu ái, hắn không cần hâm mộ ghen tỵ với bất luận kẻ nào, mà sau mười bảy tuổi cũng không còn người để cho hắn cảm thấy cần quan tâm dung mạo của mình. Thậm chí hắn có thể tưởng tượng, nếu bây giờ mình và A Ly đứng chung một chỗ, sẽ là một hình ảnh quỷ dị đến cỡ nào.

“Phạch!” Một chưởng không nhẹ không nặng vỗ vào trên mặt bàn trước mặt, cái bàn gỗ tử đàn phát ra rên rỉ thống khổ, nhanh chóng vỡ nát cả mặt bàn.

“Tu Nghiêu.” Giọng nói Diệp Ly vang lên ở ngoài cửa, thân thể Mặc Tu Nghiêu cứng đờ, nếu không phải biết rõ người ở phía ngoài là ai, thì chỉ sợ hắn đã một chưởng đã đánh cho người đó bay ra ngoài rồi. Hắn chỉ muốn trốn đi, nhưng bên trong phòng cũng không có chỗ bí mật thích hợp cho nam tử cao lớn như hắn trốn, huống chi, A Ly biết rõ hắn đang ở trong phòng, làm sao hắn có thể trốn được? Diệp Ly từ từ đi vào, vòng qua bình phong thì thấy nam tử tóc trắng đang ngồi ở trước gương đồng, giống như không nhận thấy được thân thể cứng ngắc của Mặc Tu Nghiêu, đi tới, cầm lấy khăn lông để

ở một bên nhẹ nhàng lau khô tóc cho hắn, “Sao còn để tóc ướt, mặc dù hiện tại khí trời còn nóng nhưng phải cẩn thận, nếu không sẽ nhức đầu.”

“A Ly……” Mặc Tu Nghiêu xoay người, kinh ngạc nhìn cô gái đang nở nụ cười dịu dàng trước mặt. Sau khi trở về điều trị mấy ngày, rõ ràng khí sắc Diệp Ly đã tốt lên rất nhiều. Mặc dù không châu tròn ngọc sáng giống như rất nhiều cô gái mang thai bảy tám tháng khác, nhưng thấy được cũng hết sức khỏe mạnh mỹ lệ. Diệp Ly vừa lau khô tóc cho hắn, vừa nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?” Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, “Không có chuyện gì.” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Không có chuyện gì là tốt rồi, ta búi tóc lại giúp chàng.”

Trong phòng yên tĩnh, Diệp Ly mềm nhẹ lau khô tóc, sau đó ngón tay linh xảo búi một đầu tuyết trắng chỉ bạc lên, lại rút ra một sợi tơ màu bạc từ trong hộp buộc lại, lúc này mới hài lòng nhìn một chút, gật đầu nói: “Xong rồi.”

Mặc Tu Nghiêu kéo Diệp Ly vào trong lòng, dán mặt lên bụng tròn vo của nàng, lắng nghe động tác có sức sống của cục cưng trong bụng, thỉnh thoảng còn có thể bị đạp cho một cước, “A Ly, ta trở nên xấu như vậy, nàng không ghét bỏ ta sao?” Diệp Ly sửng sốt, không nhịn được cười một tiếng. Nhưng nhìn thấy bộ dáng dè dặt trước mắt, ánh mắt lại không khỏi đau xót, nước mắt suýt nữa rơi xuống. Nhẹ vỗ về sợi tóc ngân bạch của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly nhẹ giọng hỏi: “Nếu như ta biến dạng rồi, chàng có ghét bỏ ta không?”

“Dĩ nhiên sẽ không, A Ly vĩnh viễn đẹp nhất.” Mặc Tu Nghiêu trịnh trọng nói.

Diệp Ly cười nói: “Chính là như vậy đó, huống chi, cho tới bây giờ chàng cũng chưa từng tuấn mỹ.” Nam nhân tuấn mỹ, Diệp Ly thấy còn ít sao? Từ Thanh Trần siêu phàm thoát tục giống như tiên nhân, công tử Minh Nguyệt ôn văn nhĩ nhã như trăng sáng trên trời cao, còn có, Hàn Minh Tích tuấn mỹ bất phàm nhìn như tà mị không kềm chế được thực tế lại đơn thuần chân thành và mỹ nam tử nổi tiếng kinh thành Phượng Chi Dao, Lãnh Hạo Vũ,…. So với bọn họ, cho dù dung mạo Mặc Tu Nghiêu xuất sắc ra sao, thì cũng không thay đổi

được sự thực nửa bên mặt đã bị hủy dung. Cho nên, ở trong mắt Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu thật sự không tính là mỹ nam tử. Nhìn bộ dáng Mặc Tu Nghiêu giật mình sững sờ một chút, Diệp Ly lại cười nói: "Nhưng mà chàng đã giác ngộ điều này, biết mình khó coi, chút nữa lại để cho Trầm tiên sinh và sư phụ xem vết thương trên mặt một chút đi, được không?"

Mặc Tu Nghiêu do dự, lúc đầu, vết thương trên mặt cũng không phải không trị được. Mà là lúc ấy bệnh độc trọng thương quấn thân, mỗi ngày hãm sâu trong thống khổ, căn bản Mặc Tu Nghiêu không muốn để ý tới vết thương trên mặt. Ngay cả thân thể khỏe mạnh và chân cũng không chữa khỏi, thì gương mặt có bị hủy hay không có cái gì khác biệt chứ? Huống chi lúc ấy, nhiều lần Trầm Dương đều cho là không cứu sống được Mặc Tu Nghiêu nữa, tất nhiên cũng không có thời gian để ý đến vấn đề trên mặt của hắn. Đợi đến khi tình huống của Mặc Tu Nghiêu ổn định lại, Trầm Dương nhớ tới chuyện này, thì lúc ấy lại bị Mặc Tu Nghiêu đang mang tâm tình tối tăm cự tuyệt không chút do dự.

Đưa thay sờ sờ vết thương trên mặt, "Đã nhiều năm như vậy…"

Diệp Ly cười nói: "Thử một chút thì có sao đâu? Ta lại nghe nói, có người bị hủy hết toàn bộ khuôn mặt, vậy mà lại tự nhiên khép lại hoàn toàn. Thật là… Thật tốt a, đã như vậy, tại sao hôm nay Vương gia lại đột nhiên lo lắng đến vấn đề dung mạo rồi?"

Bị Diệp Ly trêu chọc như vậy, ngược lại trong lòng Mặc Tu Nghiêu lại cảm thấy dễ dàng rất nhiều. Tay đặt bên hông của nàng khóa nàng vào trong lòng, Mặc Tu Nghiêu buồn buồn nói: "Cho dù A Ly nàng ghét bỏ ta, thì cũng đã trễ rồi. Ai dám tranh giành với Bản vương, ta bầm thây hắn ra vạn đoạn!"

Diệp Ly bất đắc dĩ vỗ vỗ hắn, nói: "Thật là càng lúc càng giống tiểu hài tử, chàng cho rằng ta là kim nguyên bảo (*thỏi vàng*) người người đều mong ước sao?"

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, A Ly của hắn còn quý giá hơn kim nguyên bảo nhiều. Nhưng mà… Chỉ có thể là của hắn! Tất cả những người mơ ước bảo bối của hắn đều phải chết!

“Sư phụ, mấy ngày nay có khỏe không?” Lôi kéo Mặc Tu Nghiêu đi vào tiểu viện mà Lâm đại phu đang ở tạm, Diệp Ly cười nói với Lâm đại phu đang ngồi dưới đại thụ ở trong viện một mình uống trà. Lâm đại phu quay đầu lại nhìn nàng một cái, ánh mắt rơi vào trên người Mặc Tu Nghiêu đứng bên người nàng đang dùng ánh mắt không tốt nhìn mình. Trước kia, Lâm đại phu cũng đã từng thấy Mặc Tu Nghiêu một lần ở xa xa, nhưng mà khi đó Mặc Tu Nghiêu có một mái tóc đen, nhìn qua không rung động như hình dạng bây giờ. Nhìn lại Diệp Ly một cái, Lâm đại phu gật đầu nói: “Ngồi đi.”

Diệp Ly cũng không khách khí, sau khi tạ ơn, liền lôi kéo Mặc Tu Nghiêu ngồi xuống. Tự nhiên cầm lấy chén trà rót một chén trà cho mình và Mặc Tu Nghiêu, cười nói: “Mấy ngày nay chuyện quá nhiều, vẫn chưa kịp đến thăm sư phụ, kính xin sư phụ thứ tội.” Lâm đại phu nhàn nhạt hừ một tiếng, bọn họ cũng không chính thức bái sư thu đồ đệ. Chỉ là chỉ điểm Diệp Ly một chút y thuật thôi, Diệp Ly vẫn cứ kêu ông sư phụ, sư phụ, thật ra thì hai người cũng không để trong lòng, càng về sau thì càng bởi vì vấn đề an toàn. Cho nên tất nhiên Lâm đại phu cũng không thật sự có ý kiến gì với Diệp Ly, trên thực tế, sau khi xảy ra chuyện của Đàm Kế Chi, bây giờ, Diệp Ly đã xem như không làm thất vọng ơn cứu mạng của ông.

“Hắn từng bị trúng Hàn độc?” Lâm đại phu đánh giá Mặc Tu Nghiêu một phen, cau mày hỏi, “Vì sao hiện tại trong cơ thể lại là Hàn Hỏa song độc?” Trời sinh Hàn độc và Hỏa độc không thể dung hòa, cho nên biện pháp lấy độc trị độc cũng không thể làm được, nhưng hai loại độc tính trong cơ thể Mặc Tu Nghiêu lại vẫn duy trì một loại thăng bằng kỳ diệu. Song, điều này cũng không có nghĩa Mặc Tu Nghiêu khỏe hơn, mà trên thực tế, hậu quả khi hai loại độc mang thuộc tính khác nhau cùng tồn tại chính là thống khổ mà thân thể phải thừa nhận cũng nhiều hơn gấp đôi. Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, hình như không nghĩ tới lão đầu trước mắt này thật sự có chút ít bản lãnh. Mặc dù hắn không có tình cảm gì với lão đầu này, nhưng vẫn còn nhớ rõ ông ta đã cứu A Ly và đứa con trong bụng của nàng, cũng không giấu diếm, lạnh nhạt nói: “Lúc trước Bản vương có dùng qua

Phượng Hoàng thảo." Lâm đại phu đánh giá Mặc Tu Nghiêu một lúc lâu, rốt cuộc mới nói: "Quả nhiên Định Quốc Vương gia không giống với người bình thường, ít nhất, lực nhẫn nại này cũng đủ để ngạo thị thiên hạ. Ta muốn gặp đại phu trước kia." Lấy y thuật của Lâm đại phu tất nhiên sẽ không thể không nhìn ra trước kia thân thể Mặc Tu Nghiêu còn có vấn đề gì, lúc đại phu cao minh gặp phải người cũng cao minh như mình luôn sẽ hơi không nhịn được muốn tham thảo tỷ thí một phen.

Diệp Ly hơi chần chờ nhìn Lâm đại phu, hỏi: "Độc trong cơ thể Mặc Tu Nghiêu, sư phụ có biện pháp nào không?"

Lâm đại phu cười lạnh một tiếng nói: "Vốn nếu chỉ có Hàn độc thì có thể nghĩ biện pháp, như bây giờ thì biện pháp gì cũng không cần suy nghĩ. Giải một loại độc nào trước thì một loại khác cũng sẽ lập tức muốn tánh mạng của hắn. Mà thuộc tính của hai loại thuốc giải độc cũng tương khắc, ít nhất trước mắt, chỉ một mình lão đầu tử ta thì cũng chưa nghĩ ra cái biện pháp gì để cho bọn chúng dung hợp mà không gây tổn hại." Vốn Diệp Ly cũng không có ôm hy vọng quá lớn gì, cho nên cũng không thất vọng, mà chỉ hỏi: "Nếu có hoa Bích Lạc thì sao?"

"Hoa Bích Lạc?" Lâm đại phu cau mày, để chén trà xuống nhìn Diệp Ly. Suy nghĩ một chút, rồi nói: "Hoa Bích Lạc… Nếu quả thật có hoa Bích Lạc thì cũng là một biện pháp tốt. Hình như ta đã từng đọc thấy đan dược do hoa Bích Lạc chế thành có thể giải bách độc cải tử hồi sinh ở trên bản cổ tịch nào đó. Thật ra thì, nói có thể giải bách độc, không bằng nói có thể loại trừ bách độc. Cũng không hoàn toàn giống cái gọi là giải dược hoàn mà chúng ta nghiên cứu. Có thể nói, chỉ là dựa vào dược tính khổng lồ của hoa Bích Lạc, cưỡng chế, loại trừ bất kỳ độc tính nào trong cơ thể. Nhưng mà hoa Bích Lạc đã tuyệt tích rất nhiều năm rồi, cho nên ta cũng không thật tình nghiên cứu cái phương thuốc kia." Trong lòng Diệp Ly vui mừng, mặc dù còn chưa lấy được hoa Bích Lạc, nhưng thật ra thì Trầm Dương đã nghiên cứu phương thuốc kia rất lâu rồi. Nhưng bởi vì là phương thuốc cổ truyền thất truyền, cho nên nghiên cứu rất phí tâm phí sức.

Bệnh thư sinh cũng biết phương thuốc, nhưng thứ lấy từ trong tay của hắn ta ra, Diệp Ly luôn không yên tâm.

Lâm đại phu nhìn nàng một cái, nói: “Cụ thể đề cập tới trong quyển sách nào thì ta cũng không nhớ rõ, ngươi có thể phái người về lấy. Chỉ cần không quấy nhiễu thôn dân là được.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Tạ ơn sư phụ.”

Lâm đại phu lãnh đạm liếc hai người một cái, đứng dậy đi vào nhà. Nhìn bóng lưng của lão, Mặc Tu Nghiêu để chén trà xuống, rồi nói: “A Ly, ông ấy có vấn đề.”

“Sao?” Diệp Ly nhướng mày, mỉm cười nhìn hắn. Mặc Tu Nghiêu lãnh đạm nói: “Nàng nói Đàm Kế Chi là con nuôi của ông ấy, hơn nữa ông ấy còn rất có tình cảm với Đàm Kế Chi. Nhưng mới vừa rồi ngay cả hỏi mà ông ấy cũng không hỏi đến chuyện của Đàm Kế Chi.” Diệp Ly mỉm cười nói: “Ông ấy ở tại trong phủ này, chẳng lẽ lại không biết Đàm Kế Chi đã đi rồi sao?” Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, “Vậy cũng không phải một chút phản ứng cũng không có đi.” Vô luận là lo lắng, thất vọng hay cái khác, thì biểu hiện của lão đầu này thật giống như Đàm Kế Chi hoàn toàn là một người không có quan hệ với ông ấy, ngược lại lộ ra cố ý. Cúi đầu nhìn Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng nói: “Ta không tin A Ly không nhìn ra.” Diệp Ly cầm một lọn tóc bạc trước ngực hắn lên, nhẹ giọng nói: “Cho dù ông ấy che giấu một chút gì thì có quan hệ gì? Ai mà không có một chút bí mật. Chỉ cần ông ấy có thể giúp được cho thân thể của chàng, thì ta cũng không muốn làm khó ông ấy. Dù sao, ông ấy cũng là ân nhân cứu mạng của ta.” Về Lâm đại phu, trong lòng Diệp Ly vẫn cảm kích. Nàng biết nhất định trong lòng Lâm đại phu có một chút bí mật, nhưng khác với Đàm Kế Chi, Đàm Kế Chi quá để ý cái hắn ta gọi là bảo tàng mà thường võ đoán hoài nghi cha nuôi đã nuôi lớn hắn ta từ nhỏ, lại không nghĩ tới chính Lâm đại phu. Nhưng Diệp Ly ở một bên bàng quan cũng đã tỉ mỉ quan sát mỗi người bên cạnh, từng cái vẻ mặt và ánh mắt của Lâm đại phu cũng không thể tránh được ánh mắt của nàng. Bất kể Lâm đại phu có bí mật gì, chỉ cần ông ấy không thương tổn người nàng để ý, chỉ cần có thể giúp được cho thân thể Tu Nghiêu, thì

những thứ khác lại có cái quan hệ gì đây?

Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly đang vuốt ve tóc bạc trước ngực mình, dĩ nhiên hắn biết A Ly đau lòng chuyện này. Nhẹ nhàng kéo tay Diệp Ly tách sợi tóc kia ra, sủng nịch nói: "Nếu A Ly nói như vậy, vậy thì không cần phải để ý đến ông ấy." Lâm đại phu thì hắn sẽ phái người đi thăm dò, chỉ cần ông ấy không làm chuyện gì không nên làm, hắn cũng sẽ không làm gì ông ấy.

Lâm đại phu đi ra từ trong nhà liền thấy hai người ngồi ở dưới tàng cây nhẹ giọng nói chuyện với nhau, không khí xung quanh ấm áp mà yên lặng làm cho người ta không đành lòng quấy rầy. Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đều là cường giả tu vi không kém, ngay từ lúc Lâm đại phu còn chưa bước ra cửa thì đã nghe được tiếng bước chân chủa ông ấy. Diệp Ly quay đầu lại nhìn ông, Lâm đại phu ném một cái bình sứ màu xanh biếc qua, rồi nói: "Tóc của hắn không có biện pháp, cái này cho ngươi." Cũng không nói thuốc này có tác dụng gì, nói xong, Lâm đại phu cũng không tiễn khách, liền trực tiếp chắp tay sau lưng đi về phòng. Bọn họ đều rõ ràng, nhân vật như Mặc Tu Nghiêu thì như thế nào cũng không thể sử dụng thuốc của một người xa lạ đưa cho, tất nhiên cần phải giao cho đại phu cao minh kiểm tra. Đã như vậy, có nói cách dùng thuốc hay không cũng giống nhau thôi. Diệp Ly đón bình sứ ở trong tay, mở ra ngửi ngửi, cũng đại khái hiểu tác dụng của chai thuốc này. Khi nàng ở trong nhà Lâm đại phu cũng đã gặp qua không ít các loại thuốc trân quý được ông ấy cất giấu.

Cất chai thuốc, Diệp Ly được Mặc Tu Nghiêu đỡ đứng dậy, suy nghĩ, lại đi đến viện của Trầm Dương. Mặc dù nàng tin tưởng Lâm đại phu sẽ không động tay chân trong lọ thuốc này, nhưng kiểm tra cần thiết vẫn cần, với lại, Lâm đại phu cũng nói muốn gặp mặt Trầm Dương, nàng cũng cần nói một tiếng trước với Trầm tiên sinh.

Đi tới tiểu viện của Trầm Dương, vừa lúc Phượng Chi Dao và Chu Dục cũng ở đây, thật ra thì Diệp Ly cũng không quen thuộc với Chu Dục, tính ra, bọn họ cũng chỉ gặp nhau mấy lần mà thôi. Mặc dù ban đầu Diệp Ly cũng xem như có một chút ân huệ với Chu Dục, nhưng nói cho cùng là Diệp gia sai trước, cho nên Diệp Ly vẫn cũng

không để trong lòng. Lại không nghĩ rằng Chu Dục lại vẫn nhớ, hơn nữa, lại không để ý tự thân nguy hiểm đưa tin thay Hoa Quốc Công. Thấy hai người đi vào, ba người vội vàng đứng dậy hành lễ, "Bái kiến Vương gia, Vương phi."

Mặc Tu Nghiêu khoát khoát tay ý bảo ba người miễn lễ, đỡ Diệp Ly ngồi xuống ghế, mới ngồi xuống bên cạnh, hỏi: "Phượng Tam, lúc này ngươi ở đây làm gì? Bình thường giao việc cho ngươi quá ít sao? Còn có Chu Dục, người khó chịu sao?" Chỉ một cái ánh mắt Mặc Tu Nghiêu liền nhìn ra sắc mặt Chu Dục hơi xám xịt, hiển nhiên là thân thể khó chịu. Nghe lời nói của Mặc Tu Nghiêu, Phượng Chi Dao suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi ngay tại chỗ. Bi phẫn trừng nam nhân mang vẻ mặt nhàn nhã ung dung mà không có chút ý thẹn nào trước mắt. Kể từ khi Vương phi trở về, nam nhân ngâm mình trong công sự cả ngày lẫn đêm liền thay đổi hoàn toàn, thời gian mỗi ngày đặt ở trên chính sự tuyệt đối sẽ không nhiều hơn hai canh giờ, sau bữa tối tuyệt đối không vào thư phòng, mỗi ngày đi theo bên cạnh Vương phi hỏi han ân cần, không chỉ một mình hắn không cố gắng làm việc, mà cũng không cho Vương phi làm. Nói rất hay là vì chăm sóc cho tiểu Thế tử tương lai của Định Vương phủ, Thiếu chủ tương lai của Mặc gia quân thật tốt. Cho nên, thân là thuộc hạ còn dám nói gì nữa? Nhưng khi một thuộc hạ liều chết liều sống đến gần chết đối mặt với chủ tử nhàn nhã ung dung vạn phần không có việc gì, còn bị hắn ta chất vấn quá rãnh rỗi, điều này làm cho hắn làm sao mà chịu nổi?

Diệp Ly bất đắc dĩ trợn mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, mỉm cười hỏi Chu Dục: "Thân thể Chu đại nhân khó chịu sao?" Chu Dục đứng dậy cung kính nói: "Bây giờ tại hạ đã không còn nhậm chức trong triều đình nữa, Vương phi cứ gọi tại hạ Chu Dục là được. Thỉnh thoảng cảm phong hàn thôi, làm phiền Vương gia, Vương phi quan tâm." Phượng Chi Dao bĩu môi nói: "Cái gì mà thỉnh thoảng cảm phong hàn, người này đều đã muốn liều mạng mấy lần rồi. Ngày ngày đến nửa đêm mới ngủ, ta đúng lúc đi qua mới thấy hắn ngất đi. Ta nói Vương gia, hiện tại tâm tình của lão nhân ngài rất tốt phải

không? Có phải nên an bài bổ nhiệm quan viên các nơi Tây Bắc một chút không?" Bị Phượng Chi Dao vạch trần, Chu Dục hơi quẫn bách cúi đầu. Mặc Tu Nghiêu dựa vào ghế, lười biếng nói: "Bổ nhiệm quan viên? Ngươi chưa làm?" Phượng Chi Dao nghiến răng nghiến lợi, "Vương gia, nghe nói thuộc hạ chỉ là một Phó tướng nho nhỏ." Mặc Tu Nghiêu hiểu rõ gật đầu nói: "Ngươi đang nhắc nhở ta thăng quan cho ngươi?"

"Mặc Tu Nghiêu! Ngươi cho rằng gia không dám đánh ngươi sao?" Rốt cuộc Phượng Chi Dao nổi giận, hình tượng công tử văn nhã hoàn toàn biến mất. Mấy tháng nay, hắn cẩn thận cực khổ làm việc mệt sắp chết rồi, không nhận được một chút quan tâm cảm ơn của vị gia này cũng thôi đi, nhưng sau khi Vương phi trở về thì lại càng trở nên ác liệt. Nếu không phải từ nhỏ bọn họ cùng nhau lớn lên, Bản công tử mới không hầu hạ chủ tử khó chịu như vậy đâu!

"Ngươi muốn đánh ta?" Mặc Tu Nghiêu nguy hiểm nheo phượng mâu lại. Phượng Chi Dao không nhịn được nuốt nước miếng một cái, nhìn về phía Diệp Ly ở một bên. Hắn không phải không dám đánh Mặc Tu Nghiêu, lúc còn trẻ cũng không phải không đánh cho thiên hôn địa ám. Vấn đề là… Hắn đánh không lại! Kể từ sau khi Mặc Tu Nghiêu xuất sư, mỗi lần vừa động thủ, hắn cũng chỉ bị đánh thôi.

"Tu Nghiêu." Diệp Ly không nhìn được nữa, chỉ đành phải nhẹ giọng kêu. Mặc Tu Nghiêu ngồi dậy, nghiêm mặt nói: "Bản vương biết rồi, mấy ngày trước, tình hình hơi loạn cho nên mới không kịp xử lý những việc này. Hai ngày này, Bản vương sẽ giải quyết tốt, chuyện kia, Chu Dục, mấy ngày nay, ngươi quản lý thành Nhữ Dương rất tốt, vậy ngươi giữ chức Thái thú Nhữ Dương trước đi. Chút nữa lại chọn mấy người có năng lực đến giúp đỡ ngươi." Thật ra thì mấy tháng nay trong Mặc gia quân tương đối hỗn loạn, sau khi Tây Bắc có thể nói đã đổi chủ trên thực tế, liền xuất hiện phần lớn chức vị bị bỏ trống, mà ngay cả Mặc gia quân tập trung rất nhiều tinh anh, thì cuối cùng cũng không phải là triều đình, đặc biệt là quan văn căn bản không thể nào có nhiều để sẵn sàng thay thế bổ sung như vậy. Cho nên từ rất lâu cũng là một người thân kiêm nhiều chức, thậm chí võ

tướng tạm thay thế công việc của quan văn. Về phần vừa có năng lực lại là người Mặc Tu Nghiêu tín nhiệm như Từ Thanh Trạch lại càng trực tiếp bị phái đến Hồng Châu chủ trì sự vụ ba châu của Tây Bắc. Cũng bởi vì như vậy, nên từ khi Diệp Ly trở lại đến bây giờ vẫn không thể nhìn thấy Từ Thanh Trạch một lần.

"Hạ quan đa tạ Vương gia tín nhiệm." Chu Dục đứng dậy lần nữa nói tạ ơn. Tất cả mọi người hiểu dụng ý khi Định Vương tự bổ nhiệm quan viên là như thế nào. Theo như quy củ, quan viên nhậm chức hay phế đều phải do triều đình ra mặt, mà hôm nay, biểu hiện của Mặc Tu Nghiêu cũng mơ hồ biểu lộ, Tây Bắc sẽ dần dần thoát khỏi triều đình. Điều này làm cho trong lòng rất nhiều người đều ngũ vị tạp trần, có người vui mừng có người lo.

"Nghỉ ngơi hai ngày trước, dưỡng thân thể khỏe rồi hãy nói." Diệp Ly dặn dò, nếu thân thể suy sụp thì cái gì cũng đừng suy nghĩ. Hôm nay Tây Bắc khan hiếm nhân tài, nhìn thái độ của Phượng Chi Dao và Mặc Tu Nghiêu, thì mặc dù Chu Dục còn trẻ nhưng hiển nhiên có khả năng. Chu Dục gật đầu nói: "Đa tạ Vương phi quan tâm."

Một bên, Trầm Dương bất mãn liếc xéo mọi người một cái, nói: "Các vị còn nhớ rõ chỗ này của ta không phải là thư phòng nghị sự không?" Trong bốn người thì ba người không khỏe mạnh, lại còn dám ở trước mặt đại phu hắn đàm luận những chuyện loạn thất bát tao này. Hiển nhiên lúc này Chu Dục mới nhớ tới chuyện chỗ này là sân của Trầm Dương, vội vàng đè lại hưng phấn và vui sướng trong lòng, áy náy nói với Trầm Dương: "Tại hạ thất lễ, Trầm tiên sinh thứ tội."

Trầm Dương khoát khoát tay, ném ra một trang giấy, nói: "Tự đi lấy thuốc, nếu không muốn ngã xuống giường bò không dậy nổi, thì ngươi cứ việc bán mạng." Sau đó cũng không quản phản ứng của Chu Dục, nghiêng người đánh giá Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu một phen, nói: "Vương gia, Vương phi có chỗ nào khó chịu?" Mặc Tu Nghiêu lắc lắc đầu nói: "Chẩn mạch cho A Ly trước đi, sau này, cứ ba ngày chẩn mạch một lần, Trầm tiên sinh, liền làm phiền ngươi."

Trầm Dương cũng biết hôm nay thân thể Vương phi rất quan

trọng, không để ý gật đầu, chỉ là ở trong lòng đẩy lùi kế hoạch tính bế quan nghiên cứu lúc trước lại một chút. Ít nhất đợi đến khi Vương phi sinh con rồi hãy nói. Bắt mạch cho Diệp Ly, Trầm Dương nói: "Thân thể Vương phi rất tốt, mặc dù mấy tháng nay hơi suy yếu, nhưng sau khi được điều trị tốt, sẽ không ảnh hưởng đến Vương phi. Tiểu thế tử sinh ra có thể sẽ hơi suy yếu, nhưng vẫn có thể điều trị tốt." Dù sao đứa trẻ quan trọng nhất là trong mấy tháng mà hầu như Vương phi đều hôn mê, trên thực tế, đứa con này có thể giữ được, cũng đã khiến cho Trầm Dương cũng phải khen một tiếng đại phu y thuật cao minh. Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: "Sau này làm phiền Trầm tiên sinh."

Trầm Dương thu hồi tay bắt mạch, nhíu mày hỏi: "Mấy tháng nay chắc Vương phi đã gặp được một đại phu cao minh, không biết tại hạ có thể xem phương thuốc của đại phu ấy một chút hay không?" Diệp Ly cũng không để ý, lấy mấy phương thuốc điều trị lúc trước của Lâm đại phu ra, Trầm Dương cũng bất chấp những cái khác vội vàng cầm lấy ghi lại, liên tục khen hay. Diệp Ly cười nói: "Bây giờ Lâm đại phu cũng đang ở trong phủ, ông ấy cũng đề nghị muốn gặp Trầm tiên sinh. Nếu Trầm tiên sinh có thì giờ rảnh, không ngại đến chỗ Lâm đại phu ngồi một chút, hai vị cũng có thể tỷ thí trao đổi một phen." Trầm Dương mừng rỡ, vỗ tay cười nói: "Thật tốt, ngày mai nhất định tại hạ sẽ đi qua bái phỏng."

Diệp Ly lấy bình sứ Lâm đại phu cho ra đưa tới, nói: "Đây là Lâm đại phu mới vừa cho, Trầm tiên sinh không ngại xem một chút có tác dụng gì?"

Trầm Dương cẩn thận nhận lấy, cúi đầu ngửi ngửi, suy tư một lát. Liền lấy ra một chút thoa lên trên tay, cẩn thận quan sát một lát, cười nói: "Đây là linh dược xóa vết sẹo của vết thương cũ, trong đó có Linh Hương thảo quý giá, là thứ tốt khó tìm được." Dứt lời, còn nhìn Mặc Tu Nghiêu đang mang mặt nạ mặt bên cạnh một chút, cười nói: "Đây không phải cho Vương phi dùng, chắc là đưa cho Vương gia đi? Vương gia có thể thử một chút xem, chút nữa tại hạ còn sẽ sửa đổi một chút phương thuốc, xem một chút có thể có hiệu quả tốt hơn

hay không."

"Trầm, Dương!" Mặc Tu Nghiêu trầm mặt cắn răng nói. Một đại nam nhân quá chú ý loại chuyện mặt mũi này luôn làm cho người ta cảm thấy không thể tự tại, nhưng Mặc Tu Nghiêu phải thừa nhận, hắn quả thật hy vọng cái thuốc này có hiệu quả. Nếu nhất định phải đổi lấy một đầu tóc trắng, thì như vậy ít nhất hắn hẳn phải có một gương mặt hoàn mỹ, tránh cho A Ly bị cười nhạo, không phải sao? Trầm Dương cũng không để ý Mặc Tu Nghiêu tức giận, cười cười trả chai thuốc lại cho Diệp Ly. Theo Trầm Dương thấy, thật ra thì hiện tại Mặc Tu Nghiêu tốt hơn lúc trước rất nhiều. Khi một người cũng không để ý đến gương mặt và thân thể của mình thì chứng tỏ, thế gian này không có gì đáng giá để hắn quan tâm. Hiện tại Mặc Tu Nghiêu chịu để ý gương mặt của mình, thì ít nhất đã nói rõ hắn ta có người để quan tâm, chỉ cần có người để quan tâm, thì luôn có hy vọng sống. Không đợi Mặc Tu Nghiêu nổi đóa, Trầm Dương trực tiếp phất tay tiễn bọn họ ra ngoài.

Ra khỏi sân của Trầm Dương, Chu Dục liền cáo từ. Trước khi đi còn hơi kinh dị nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, hắn còn rất trẻ, cho nên khi thấy Định Quốc Vương gia danh chấn thiên hạ cũng bị một đại phu làm cho tức xanh cả mặt sau đó không chút lưu tình đuổi ra ngoài giống như bọn họ như vậy, thì vẫn còn hơi bị đả kích mạnh.

Đưa mắt nhìn Chu Dục rời đi, Diệp Ly mới hỏi: "Chu Dục còn trẻ, làm Thái thú Nhữ Dương được không?" So với một bầy Thái thú Tây Bắc bị Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu loại trừ, thì suy cho cùng Chu Dục vừa mới qua hai mươi tuổi cũng còn quá trẻ một chút. Phượng Chi Dao gật đầu nói: "Hắn ta có năng lực, vậy là đủ rồi, số tuổi đúng là nhỏ một chút. Nhưng mà… Theo Vương gia thấy, thì điều này cũng không sao, đúng không?" Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Năng lực đủ là được, những thứ ngồi ăn rồi chờ chết kia, ngươi dọn dẹp sạch sẽ sớm cho ta. Ai dám có bất mãn gì, thì để cho hắn ta đến nói trước mặt Bản vương."

Phượng Chi Dao hài lòng gật đầu, cười nói: "Có lời này của Vương gia, mọi chuyện liền dễ làm hơn nhiều. Nhưng mà Chu Dục

cũng xem như là người của Vương phi, chỉ sợ đến lúc đó những lão đầu tử kia lại muốn đi ra ngoài càm ràm cái gì mà Vương phi là thân nữ nhi……”, rắc rối liền rắc rối ở chỗ, bọn họ không thể giết sạch tất cả những lão đầu tử kia, dù sao, trấn an dân tâm vẫn là một chuyện rất quan trọng. Những lão đầu tử này cũng là nhân vật chiếm vị trí rất nặng ở Tây Bắc. Ví dụ như, cái gì đại nho danh sĩ a, trung thần nghĩa liệt a, đại thiện nhân xây cửa hàng kiến tạo cầu đường a…. Thật sự không có biện pháp động đến bọn họ.

Những lời này, lúc trước Diệp Ly cũng không phải chưa từng nghe thấy, ngay từ lúc nàng lãnh binh cũng đã nghe thấy những thứ ngôn luận của đám người bảo thủ kia rồi, cười một tiếng, nói: “Nếu Vương gia và Phượng Tam đều cảm thấy Chu Dục có năng lực, thì được rồi. Về phần những lão nhân gia kia muốn nói gì, cũng không cần tìm Vương gia, trực tiếp đến tìm Bản phi là được.” Phượng Chi Dao nháy nháy mắt, hắc tuyến với đôi vợ chồng này. Vẫn thôi đi, nếu thật sự để cho những lão nhân gia kia tới làm phiền Vương phi, thì Vương gia còn không mang người đi làm thịt sao, chính hắn đã lĩnh giáo công lực của những toan nho kia. Hiện tại cái này cũng chưa tính là gì, đợi đến tương lai… Phượng Chi Dao cảm thấy kia quả nhiên là một hồi tai ương.

Chương 191: Định Vương uy hiếp

Phủ Thái Thú, đêm khuya.

Đêm về khuya chính là thời điểm ưa thích nhất của kẻ đi đêm. Một bóng ảnh màu đen vút nhanh qua bức tường quanh phủ Thái Thú, không tiếng động đáp xuống vườn hoa. Sau đó càng xuất hiện thêm nhiều người áo đen lẻn vào phủ Thái Thú từ phía sau tường rào, tỏa đi những nơi khác.

Trên một tòa lầu cách đó không xa, từ trong cánh cửa sổ khép hờ có vài đôi ánh mắt đang nhìn bóng dáng của đám người áo đen. Trên lầu, dưới ánh nến lờ mờ, Mặc Tu Nghiêu lười biếng ngồi dựa trên nhuyễn tháp, rũ mắt nhìn vào bóng đêm. Bên cạnh là Phượng Chi Dao, đám người Hàn Minh Tích, Tần Phong, Trác Tĩnh, Mặc Hoa cũng đều là hoặc ngồi hoặc đứng, nhàn nhã xem đám người áo đen đang tự cho mình là bí ẩn kia hành động. Hàn Minh Nguyệt đứng dựa vào cửa sổ, sắc mặt có chút tái nhợt mỏi mệt, nhưng ánh mắt chưa từng dời đi, gắt gao nhìn vào đám người áo đen phía dưới.

Phượng Chi Dao cầm lên một khối điểm tâm tinh mỹ đặt ở bàn bên cạnh, khó hiểu hỏi: “Những người này ngu thật hay giả khờ vậy? Nơi Định Quốc Vương gia đóng quân có thể dễ dàng xông vào như vậy mà bọn họ chưa từng hoài nghi một chút nào?” Nếu bọn họ có thể xông vào nơi ở của Mặc Cảnh Kì hay Lôi Chấn Đình cũng dễ dàng như vậy, việc đầu tiên bọn họ hoài nghi tuyệt đối là có lừa gạt gì không, chứ không phải thẳng tiến không lùi như vậy đâu. Tần Phong ôm kiếm trước người, hừ nhẹ một tiếng nói: “Chỉ sợ những kẻ này chẳng qua là bị phái tới thử pháo hôi thôi. Đối phương chẳng qua chỉ muốn biết Định Quốc Vương phủ đề phòng nghiêm ngặt đến mức nào rồi mới có thể thật sự động thủ đi.” Mặc Hoa gật đầu đồng ý với quan điểm của Tần Phong, so với trình độ thông thường của

thích khách mà nói thì đám người này cũng quá gà mờ rồi, “Là Đàm Kế Chi?”

Trác Tĩnh trầm giọng nói: “Mới vừa rời đi khỏi Tây Bắc mà hắn đã không đợi được rồi sao?” Hàn Minh Tích tán thành cười nói: “Vậy thì chứng minh hắn rất nóng lòng muốn mạng của Tô Túy Điệp. Thoạt nhìn. . . Tô cô nương quả thật đang che giấu bí mật gì đó tương đối quan trọng chăng? Tần Phong, các ngươi rốt cuộc có làm được hay không vậy? Tô Túy Điệp giao cho các ngươi đã mấy tháng rồi đấy.” Nhắc tới chuyện này sắc mặt Tần Phong không khỏi trầm xuống, nhìn lướt qua bóng lưng chợt cứng ngắc của Hàn Minh Nguyệt không khỏi oán trách nói: “Nữ nhân này quả thật có chút khó bảo, giằng co mấy tháng cũng coi như khai hết rồi, chính là những chuyện liên quan đến Đàm Kế Chi thì không chịu mở miệng.”

“Thế nào gọi là khai hết?” Hàn Minh Tích chế nhạo, chính là bộ dạng không tin. Một đám được xưng là tra tấn người chuyên nghiệp, thế mà qua mấy tháng còn không thu thập được một nữ nhân vô dụng, lại còn không biết xấu hổ nói cái khỉ gì?

Tần Phong tức giận trừng mắt liếc hắn một cái: “Không sai, ngay cả chuyện cô ta ngủ cùng bao nhiêu nam nhân cũng đều nói hết cả rồi!” Nói xong lời này, Tần Phong đã cảm thấy mình nói sai rồi. Tô Túy Điệp này đã từng là hôn thê của Vương gia, nhưng từ những gì thẩm vấn được cho thấy vị này không giống như người hiền lương hiểu lễ nghĩa, như vậy mặt mũi Vương gia có phải có chút. . . khó coi hay không? Lại dè dặt nhìn sang Mặc Tu Nghiêu, phát hiện Mặc Tu Nghiêu đang đỡ trán dựa vào nhuyễn tháp suy nghĩ đến xuất thần, trên mặt còn mang theo nụ cười như có như không, thoạt nhìn không giống như đang tức giận. Tần Phong không thể làm gì ngoài việc cầu nguyện Vương gia không nghe thấy hắn nói gì. Đang suy nghĩ, Mặc Tu Nghiêu đã ngồi dậy, một đầu tóc dài trắng muốt tùy ý xõa ở trên người, so với bộ dáng hờ hững trầm ổn lúc nãy nhiều thêm mấy phần lạnh nhạt., Mặc Tu Nghiêu nhìn Tần Phong một cái, chậm rãi nói: “Không cần phải gấp, trước khi hỏi được thì cũng đừng giết người vội. Dĩ nhiên. . . Nếu như ngươi nhận được tin tức từ con

đường khác, cũng không cần bẩm báo lại với Bản vương và Vương phi." Ý là, hắn chỉ quan tâm đến bí mật Tô Túy Điệp đang giấu diếm, về phần sống chết của Tô Túy Điệp, toàn quyền do Tần Phong xử lý rồi.

Tần Phong không nhịn được rụt rụt cổ, Vương gia quả nhiên vẫn nghe thấy lời hắn nói sao? Mấy ngày này nhất định phải đi theo Vương phi. . . Không, mấy ngày này phải xuất môn làm ít chuyện rồi. Về phần Tô Túy Điệp. . . Tần Phong có chút buồn rầu nhìn Hàn Minh Tích, hắn thì không sao rồi, nếu Vương gia không thèm để ý thì cho dù hắn có giết chết Tô Túy Điệp thì cùng lắm là sau này nghĩ biện pháp bắt Đàm Kế Chi thẩm vấn cũng thế thôi. Nhưng… quan hệ của hắn và Hàn Minh Tích cũng không tệ lắm, mà Hàn Minh Tích lại là thân đệ đệ của Hàn Minh Nguyệt. . . Cho nên, Tô Túy Điệp, người đàn bà này cứ để cho đám người kia ám sát coi như xong có được không?

Nhìn bóng dáng của người áo đen biến mất trong một tiểu viện hẻo lánh nhất phủ Thái Thú, Mặc Hoa vung tay lên ra hiệu cho thủ vệ phía ngoài, tỏ vẻ có thể thu lưới rồi. Chỉ chốc lát đèn dầu trong tiểu viện thắp sáng lên, sau đó mờ hồ truyền đến tiếng binh khí va chạm. Mặc Tu Nghiêu nhíu nhíu mi, nói: "Để cho bọn họ nhanh một chút, không nên ảnh hưởng đến Vương phi nghỉ ngơi." Mặc Hoa nói: "Xin Vương gia yên tâm, âm thanh sẽ không truyền tới sân của Vương phi đâu." Chính vì không muốn phiền toái đến người trong chủ viện nghỉ ngơi, mới cố ý đặt phòng giam phạm nhân ở nơi héo lánh nhất phủ Thái Thú. Hơn nữa ám vệ hạ thủ cũng có phân tấc, bọn họ ở nơi này cũng chỉ có thể mơ hồ nghe được âm thanh, huống chi sân của Vương phi còn cách đây đến cả nửa quãng đường. Quả nhiên, không tới một khắc đồng hồ, ánh đèn trong tiểu viện xa xa kia một lần nữa dập tắt, cả phủ Thái Thú khôi phục lại yên lặng vốn có.

Tần Phong cau mày nói: "Mấy ngày này chỉ sợ không ít thích khách, thuộc hạ không rõ vì sao phải chuyển Tô Túy Điệp về lại phủ Thái Thú." Để ở chỗ Kỳ Lân thật tốt, không ảnh hưởng đến ai.

Trác Tĩnh nói: "Đặt ở chỗ ngươi bên kia thích khách cũng không

cần tới nữa rồi." Bởi vì căn bản là không tìm được.

Phượng Chi Dao thấy không có việc gì nữA Lyền đứng dậy vươn vai, ngáp một cái nói: "Không có việc gì thuộc hạ cáo lui trước."

Mặc Tu Nghiêu tùy ý gật đầu, Phượng Chi Dao vừa đi ra ngoài được hai bước tựa hồ nhớ tới cái gì, quay đầu lại nói: "Đúng rồi Vương gia, theo như dự đoán ước chừng ngày mai Từ Thanh Trạch sẽ đến, nghe nói cùng hắn tới còn có hai vị công tử khác của Từ gia. . . . . ."

Sắc mặt Mặc Tu Nghiêu trầm xuống, mắt lạnh liếc Phượng Chi Dao một cái hỏi: "Lúc trước sao không nghe ngươi nói qua?" Trong ánh mắt của Phượng Chi Dao có chút hả hê, nhếch môi cười, nhún nhún vai nói: "Cái này. . . do lúc dùng bữa tối thuộc hạ mới nhận được tin tức. Khi đó không phải Vương gia còn đang phụng bồi Vương phi dùng bữa sao, thuộc hạ nào dám quấy rầy?" Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng nói: "Ngươi đi an bài, trong phủ không có chỗ ở rồi, vào trong thành tìm cho bọn họ một chỗ ở." Phượng Chi Dao lắc đầu, "Vương gia, sợ rằng không được . . . Sân của Từ nhị công tử lúc trước đâu rồi, nếu Vương phi hỏi tới vì sao ba vị công tử Từ gia phải ở bên ngoài phủ thì thuộc hạ trả lời sao đây?" Mấy ngày nay, Mặc Tu Nghiêu hận không thể đem tất cả mọi người ở trong phủ Thái Thú đuổi hết ra ngoài, đứng mũi chịu sào chính là bốn người Phượng Chi Dao, Trác Tĩnh, Lâm Hàn, Vệ Lận thường xuyên lăn qua lộn lại trước mặt Diệp Ly. Bất đắc dĩ ba người Trác Tĩnh lại là trợ thủ tùy thân của Vương phi, vốn phải ở lại trong phủ. Cho nên Phượng Chi Dao một mình một người gánh chịu hết lửa giận của Mặc Tu Nghiêu. Chẳng qua Phượng Chi Dao đột nhiên cảm thấy niềm vui thú được ở cùng mọi người, sống chết cũng không chịu chuyển ra phủ đệ riêng biệt. Cho nên mỗi ngày Mặc Tu Nghiêu có giày xéo hơn nữa hắn cũng vẫn vui vẻ bận rộn. Lúc này có cơ hội làm cho Mặc Tu Nghiêu ngột ngạt, Phượng Chi Dao đương nhiên sẽ dốc hết sức rồi.

"Phượng Tam. . ." Vẻ mặt Mặc Tu Nghiêu âm trầm, nói qua kẽ răng: "Cút."

Phượng Chi Dao nhún vai không thèm để ý đến lời nói của Mặc

Tu Nghiêu…, tâm tình muốn gây khó dễ người có lý do thực hiện. Phượng Chi Dao chắp tay cười nói: “Thuộc hạ cáo lui, thuộc hạ sẽ an bài thật tốt chỗ ở cho ba vị công tử Từ gia. Đặc biệt là Từ Ngũ công tử, nghe nói là định ở lại Nhữ Dương làm bạn với Vương phi, Ngũ công tử còn nhỏ tuổi vừa lúc có thể làm bạn với Vương phi, tránh cho Vương phi nhàm chán, Vương gia nói có đúng không?” Một mình ngươi không chịu làm việc coi như xong, lại còn không cho Vương phi làm việc, theo hắn biết Từ Ngũ công tử cũng không phải đèn cạn dầu, đến lúc đó buồn bực chết ngươi!

“Phượng Tam.” Mặc Tu Nghiêu bỗng nhiên cười một tiếng, nhìn Phượng Chi Dao nói: “Có ngươi nhắc nhở Bản vương mới nghĩ tới, trong phủ này vừa hay thiếu một tổng quản. Vừa lúc Mặc thúc muốn thu thập sản nghiệp các nơi, không bằng sau này liền để ngươi đảm nhiệm tổng quản trong phủ thì thế nào?”

Phượng Chi Dao nghệt mặt rồi, vội vã bại lui chuồn mất. Phượng Tam công tử phong lưu khắp thiên hạ lại trở thành tổng quản của Vương phủ ? So sánh một chút với các loại tổng quản phủ đệ trên khắp thiên hạ, Phượng Chi Dao nhất thời cảm thấy hình tượng công tử văn nhã tuyệt thế của mình trong nháy mắt liền bị hủy rồi.

Những người khác cũng rối rít cáo lui, chỉ còn lại hai huynh đệ Hàn Minh Tích và Hàn Minh Nguyệt, trong lầu các hoàn toàn yên tĩnh. Mặc Tu Nghiêu giơ tay lên châm một chén rượu, mạn bất kinh tâm (không để ý) rót rượu vào chén, vừa suy tư đến lời nói của Phượng Chi Dao liền không có tâm tình mở miệng. Từ Thanh Trạch ở Hồng Châu, Từ Thanh Viêm ở Vân Châu, Từ Thanh Phong ở quân doanh quan nội, ba người này thế nào lại cùng đến một nơi. Quan trọng là, ba người này không an ổn mà đợi lại chạy đến Nhữ Dương làm gì? Hiện tại trong lòng Mặc Tu Nghiêu cực kỳ không muốn bất cứ người nào có liên quan tới Diệp Ly xuất hiện ở trong phủ, dẫn đi lực chú ý của A Ly. Thế mà ba người này lại là người cực kỳ quan trọng với A Ly! Trong lúc hắn xuất thần, lơ đãng để lộ ra âm trầm cùng với lạnh lẽo, làm cho không khí trong phòng vốn có chút vắng lạnh nay lại càng thêm ngưng trọng trầm thấp.

“Tu Nghiêu. . . . . .” Do dự một chút, Hàn Minh Nguyệt vẫn mở miệng gọi.

Mặc Tu Nghiêu nâng mắt nhìn hắn một cái, đáy mắt cực kỳ không bình tĩnh. Sau đó nhàn nhạt quét mắt nhìn Hàn Minh Tích một cái, Hàn Minh Tích bất đắc dĩ cau mày. Lúc trước Hàn Minh Tích dám không câu nệ khiêu khích Mặc Tu Nghiêu là bởi vì hắn hiểu rõ tính tình Mặc Tu Nghiêu. Nhưng kể từ khi Diệp Ly gặp chuyện không may, Hàn Minh Tích càng ngày càng cảm thấy không hiểu Mặc Tu Nghiêu rồi. Tựa như trước kia, hắn có thể chắc chắc Mặc Tu Nghiêu vì ở trước mặt Diệp Ly tuyệt đối sẽ không xuất thủ với hắn, nhưng hiện tại cho dù lý trí biết rõ Mặc Tu Nghiêu sẽ không động thủ với hắn, nhưng mỗi lần thấy ánh mắt Mặc Tu Nghiêu rơi vào người mình, trong lòng Hàn Minh Tích luôn bất giác không thể khẳng định nữa. Cho nên hiện tại nếu không có chuyện gì hắn cũng không manh động mà đi khiêu khích Mặc Tu Nghiêu, nghĩ đến đây Hàn Minh Tích chỉ có thể cười khổ. Đây chính là khác biệt giữa hắn và Mặc Tu Nghiêu, không có thực lực kia, hắn căn bản cũng không có tư cách cùng Mặc Tu Nghiêu đi tranh giành sự chú ý của Quân Duy.

Hàn Minh Tích hiểu rõ, đây là Mặc Tu Nghiêu đang cảnh cáo hắn nếu như Hàn Minh Nguyệt không biết thu liễm thì hắn sẽ khách khí. Nhưng Hàn Minh Tích hiểu rõ thì có thể thế nào? Cho dù Hàn Minh Nguyệt có hồ đồ hơn nữa, cũng là ca ca duy nhất của hắn, ca ca nuôi dưỡng hắn từ nhỏ, thương yêu hắn, dạy dỗ che chở cho hắn. Cho dù hắn có nghĩ đến nát óc, mãi mãi cũng không rõ vì sao ca ca tài trí ngút trời kia của hắn lại khăng khăng vì một nữ nhân không xứng đáng mà vứt bỏ hết thảy, cho dù hắn có bực tức chuyện Hàn Minh Nguyệt bỏ rơi gia tộc bỏ rơi mình cỡ nào, thì đến thời điểm Hàn Minh Nguyệt gặp nguy hiểm hắn cũng vẫn sẽ đi cầu Diệp Ly. Hàn Minh Tích lại càng hiểu vì sao Mặc Tu Nghiêu vẫn không động thủ với Hàn Minh Nguyệt, không phải bởi vì hắn nhớ đến tình nghĩa huynh đệ trước kia, mà vì hắn biết mình tất nhiên sẽ đi cầu xin Diệp Ly, mà Mặc Tu Nghiêu căn bản không muốn hắn đến cầu Diệp Ly, càng không muốn để cho hắn và Diệp Ly có quá nhiều tiếp xúc.

Bất đắc dĩ thở dài, Hàn Minh Tích đứng lên nói: “Đại ca, huynh trở về trước đi. Đệ còn có chuyện muốn nói với Vương gia.”

Hàn Minh Nguyệt nhíu mày, nhìn bộ dáng mệt mỏi bất lực của đệ đệ, cũng không đành lòng tiếp tục dây dưa làm đệ đệ khó xử nữa. Hắn có thể đánh đổi tất cả vì Tô Túy Điệp, nhưng trong những thứ đó chưa bao giờ tính đến đệ đệ của hắn.

Nhìn Hàn Minh Nguyệt đi ra ngoài, trong lòng Hàn Minh Tích thở phào nhẹ nhõm, một lần nữa ngồi xuống. Mặc Tu Nghiêu có chút ngoài ý muốn nhìn Hàn Minh Tích ngồi đối diện nhíu nhíu mày. Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Hàn Minh Tích mang theo một tia bất đắc dĩ, nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Vương gia, cầu ngài giúp đại ca của ta một chút.” Mặc Tu Nghiêu khẽ nhếch miệng lãnh đạm nở nụ cười, “Cầu xin ta? Hàn Minh Tích. . . Ngươi cầu xin Bản vương giúp đại ca ngươi sao? Bản vương nhìn không ra Hàn Minh Nguyệt có chỗ nào cần giúp đỡ, hắn rõ ràng đang rất vui vẻ chịu đựng đấy. Huống chi, vì sao Bản vương phải giúp?”

Hàn Minh Tích cắn răng nói: “Ta biết Tô Túy Điệp nhất định chỉ có một đường chết. Chỉ cầu Vương gia đến lúc đó thả cho đại ca ta một con đường sống.”

“Chỉ còn con đường chết?” Mặc Tu Nghiêu ngồi dậy, đánh giá Hàn Minh Tích, thú vị nhìn hắn hỏi: ” Vì sao ngươi không cầu xin Bản vương bỏ qua cho Tô Túy Điệp thành toàn cho Hàn Minh Nguyệt? Mặc dù Bản vương sẽ không đáp ứng, nhưng là lấy giao tình của ngươi với A Ly, ngươi đi cầu xin nàng thì tất nhiên nàng sẽ không cự tuyệt ngươi.” Nói đến cùng nhắc đến giao tình với A Ly, Mặc Tu Nghiêu có chút nghiến răng nghiến lợi. Mọi người bên cạnh A Ly, hắn ghét nhất chính là Hàn Minh Tích, hết lần này tới lần khác hắn đã đáp ứng A Ly sẽ không giết Hàn Minh Tích. Nhưng mỗi lần thấy ánh mắt Hàn Minh Tích nhìn A Ly , lại muốn đào mắt hắn lên!

Hàn Minh Tích trầm mặc chốc lát, cười khổ nói: “Vương gia đã biết rõ cần gì phải cố hỏi. Nếu là lúc trước, nói không chừng tại hạ thật sự sẽ đi cầu xin Vương phi giơ cao đánh khẽ. Nhưng hiện tại. . . Tô Túy Điệp cắn chết cũng không chịu nói ra, bí mật kia nhất định là

rất trọng đại, một khi nói ra khỏi miệng, chắc chắn nàng ta phải chết. Mặc dù hiện tại không biết là chuyện gì. . . Nhưng chỉ sợ. . . Vương phi cũng chưa chắc làm chủ được. Huống chi. . . . . ." Hàn Minh Tích cười lạnh một tiếng nói: "Tô Túy Điệp kia là ai nào? Vì sao Bản công tử phải cầu tình cho nàng ta? Nếu nàng ta sớm chết thì hôm nay cũng không có nhiều chuyện như vậy rồi!"

"Ngươi thấy rõ hơn Hàn Minh Nguyệt nhiều đấy." Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói, hai người đều hiểu, Hàn Minh Nguyệt không phải nhìn không rõ mà là hắn không chịu thừa nhận thôi. Công tử Minh Nguyệt từng vang danh thiên hạ, lại vì say đắm nữ nhân Tô Túy Điệp này mà sớm rơi vào mê chướng đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Đều nói bên thôn mỹ nhân là mộ anh hùng, những lời này quả nhiên không sai.

"Nhưng có một câu ngươi nói sai rồi, Định Quốc Vương phủ không có bất kỳ chuyện gì mà A Ly không làm chủ được ." Nhìn Hàn Minh Tích trầm mặc, Mặc Tu Nghiêu tiếp tục nói: "Chỉ cần A Ly cao hứng, đừng nói là sống chết của một Tô Túy Điệp, cho dù nàng muốn mệnh của Bản vương, Bản vương cũng sẽ đưa đến trong tay nàng. Dĩ nhiên, ngươi không đi cầu A Ly là đúng, nếu ngươi khiến cho A Ly khó xử, Bản vương sẽ làm cho mọi người cùng khó xử theo. Mạng của Hàn Minh Nguyệt, Bản vương không có hứng thú. Nhưng ngươi tốt nhất nên nhớ rõ, còn dám dùng cặp mắt kia ngó chừng A Ly của Bản vương, Bản vương sẽ móc con mắt của ngươi ra!"

Hàn Minh Tích chỉ cảm thấy yết hầu đắng ngắt. Ngẫm lời Mặc Tu Nghiêu nói thì tất nhiên không phải cái nhìn bình thường rồi, bên cạnh Diệp Ly nhiều người như vậy, không thiếu người so với hắn còn thân cận hơn, nhưng Mặc Tu Nghiêu không có đi cảnh cáo Phượng Chi Dao, không cảnh cáo Tần Phong, cũng không cảnh cáo Trác Tĩnh Lâm Hàn Vệ Lận, vậy mà lại tới cảnh cáo hắn, dĩ nhiên Hàn Minh Tích biết là vì cái gì. Mặc dù hắn vẫn luôn cho rằng mình che dấu vô cùng tốt, nhưng cho dù có thể giấu diếm được bất luận kẻ nào, cũng không dấu diếm được trượng phu của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu. Ngẩng đầu lên, nhìn Mặc Tu Nghiêu, Hàn Minh Tích cười

lạnh nói: “Vương gia nói vậy hẳn cũng biết Quân Duy là kỳ nữ thế gian khó tìm, Vương gia có thể che được ánh mắt người trong thiên hạ sao? Hay Vương gia muốn giấu Quân Duy ở khuê phòng không để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy?”

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu lạnh lẽo, nụ cười càng thêm lạnh nhạt vô tình, “Bản vương dĩ nhiên sẽ không giấu A Ly ở khuê phòng. Vô luận Bản vương ở nơi nào, tất nhiên A Ly cũng sẽ đi theo làm bạn cùng Bản vương. Nhưng . . . Ai dám nhìn Bản vương liền móc con mắt của hắn!”

Hàn Minh Tích bỗng dưng thấy lạnh cả người, cuối cùng cũng không còn lời nào để nói, “Do ngươi may mắn gặp được nàng trước mà thôi!”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, hai đầu lông mày không khỏi đắc ý, “Bản vương gặp may thì làm sao? Hàn Minh Tích, nhớ kỹ bổn phận của ngươi, Bản vương đã đáp ứng A Ly không giết ngươi, ngươi tốt nhất chớ ép Bản vương làm trái với lời hứa.”

Hàn Minh Tích cúi đầu trầm mặc một lúc lâu, mới ngẩng đầu nhìn hắn cười nhạt nói: “Vương gia lo xa rồi. Hàn Minh Tích. . . Cũng không có suy nghĩ không an phận, đối với Quân Duy chỉ là quân tử chi giao mà thôi, chẳng lẽ chuyện này Vương gia cũng muốn ngăn cản?” Hắn biết mình không bằng Mặc Tu Nghiêu. Cái danh Phong Nguyệt nghe thì thật hay, chẳng qua chỉ là một hái hoa tặc không có bản lãnh thôi. Quân Duy không ghét bỏ thanh danh của hắn, cùng hắn tương giao, nhưng ở nơi này, trong loạn thế hắn không cách nào bảo vệ được an nguy của nàng. Kể từ khi Hàn Minh Tích gặp được Diệp Ly đến nay, chưa bao giờ hối hận như vậy, vì sao hồi nhỏ luôn lười biếng không nghe ca ca dạy bảo, kết quả bản thân văn không được võ chẳng xong. Nếu hắn giống như huynh trưởng, tài hoa mưu trí võ công, cho dù không bằng Mặc Tu Nghiêu, cũng có cái tư cách cùng hắn (Mặc Tu Nghiêu) tranh giành cao thấp.

Mặc Tu Nghiêu khẽ híp mắt, hoài nghi nhìn nam tử tuấn mỹ trước mặt. Mặc dù cực độ chán ghét nam tử tuấn mỹ phi phàm trước mắt này, nhưng Mặc Tu Nghiêu cũng không thể không thừa nhận hắn

đúng là toàn tâm toàn ý giúp đỡ A Ly . Hơn nữa. . . A Ly cũng cần có bằng hữu của mình. Nói toạc ra, Mặc Tu Nghiêu hắn ghen tỵ với Hàn Minh Tích thôi. Dung mạo Hàn Minh Tích đẹp hơn hắn, tính cách cũng tốt hơn hắn. Mặc dù võ công không thể so với hắn, địa vị cũng không bằng hắn, nhưng mấy thứ này thì có ích gì? Theo như lời Hàn Minh Tích mà nói…, tất nhiên có thể không chút do dự mà mang theo A Ly thoái ẩn du nhàn, trải qua cuộc sống bình dị ấm áp. Hắn đây là sợ A Ly thích nam tử như Hàn Minh Tích hơn, sợ A Ly sẽ hối hận vì gả cho hắn mà thôi. Vô luận như thế nào. . . Thế gian này ai cũng không thể cướp A Ly khỏi tay hắn!

“Bản vương liền tin ngươi một lần, nhưng ngươi nên nhớ, lời Bản vương đã nói vĩnh viễn có hiệu lực.” Mặc Tu Nghiêu đứng dậy, lạnh nhạt bỏ lại một câu rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Hàn Minh Tích một mình một người ngồi bên cửa sổ, nhìn Mặc Tu Nghiêu xuống lầu xuyên qua vườn hoa, đi đến sân viện trung tâm của phủ Thái Thú. Nơi đó. . . Có nữ tử duy nhất từng khiến hắn động lòng. Gió nhẹ xuyên qua cửa sổ, Hàn Minh Tích chỉ cảm thấy trong lòng từng đợt rét run.

Chương 192: Biểu lộ tâm ý

Ba vị công tử Từ gia quả nhiên như lời Phượng Chi Dao nói, sáng sớm ngày hôm sau đã tới thành Nhữ Dương, chỉ nhìn bọn họ một thân phong trần mỏi mệt cũng biết nhất định là đi đường suốt đêm. Điều này làm cho Mặc Tu Nghiêu vốn còn chưa nói tin tức này cho Diệp Ly âm thầm khó chịu, không có chuyện gì chạy tới nhanh như vậy làm gì? A Ly ở chỗ này cũng sẽ không chạy mất. Nhưng một chút cũng không nghĩ đến người Từ gia đã biết chuyện.

Diệp Ly còn sống là tin tức đáng vui mừng bực nào, cả nhà không có chạy đến Tây Bắc là bởi vì thế cục không cho phép, nếu không hắn còn phiền não đến thế nào.

Đối với ba vị huynh đệ đến, Diệp Ly cũng vạn phần vui mừng. Nàng gần đây rảnh rỗi vô cùng, hai vị đại phu đều không cho nàng xử lý bất kỳ công sự nào, Mặc Tu Nghiêu lại càng trầm trọng hơn, ngay cả nữ công cũng không cho nàng đụng vào, mỗi ngày trừ ăn ngủ ra cũng chỉ có thể ở trong phủ, trong vườn hoa, các nơi tản bộ, thỉnh thoảng xem một chút sách. Diệp Ly cảm thấy mình sống hai đời cũng chưa có khi nào rảnh rỗi như vậy.

Trải qua một phen sống chết, cảm giác được gặp lại thân nhân tự nhiên là không nói nên lời, vô cùng kích động và vui sướng, “Nhị ca, Tam ca. . . Ngũ đệ, các ngươi. . . . . .”

“Ly tỷ tỷ!” Từ Thanh Viêm nhỏ tuổi nhất lại càng không kiềm chế được vui mừng, giống như ngày thường tiến lên muốn lôi kéo Diệp Ly nói chuyện. Mặc Tu Nghiêu đứng bên cạnh đưa tay tách hai người ra, nhàn nhạt cười nói: “Ngũ đệ, hiện tại thân thể A Ly ngàn vạn lần phải cẩn thận một chút.”

Ách? Từ Thanh Viêm phảng phất lúc này mới nhận ra biểu tỷ trước mắt đã không còn mềm mại nhẹ nhàng như ngày thường, thân hình không tính là mượt mà lại càng làm nổi bật lên cái bụng đang

lúc tròn trịa kia, làm hắn không khỏi kinh hãi chân tay luống cuống tội nghiệp nhìn Diệp Ly, ngay cả chuyện Mặc Tu Nghiêu xưng hô với hắn có chút quỷ dị mà cũng quên mất. Chỉ có Từ Thanh Trạch đang ngồi là nhíu mày, nhàn nhạt liếc nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái. Diệp Ly mỉm cười vỗ vỗ Từ Thanh Viêm cười nói: “Hồi lâu không gặp, Ngũ đệ cao lớn không ít. Ngồi xuống nói chuyện đã.”

Nhìn Diệp Ly được Mặc Tu Nghiêu đỡ đến thủ tọa (ghế trên) ngồi xuống, Từ Thanh Viêm có chút không cam lòng nháy mắt nhìn Diệp Ly, chỉ đành phải ngồi xuống bên cạch Từ Thanh Phong . Đám con cháu Từ gia thì hắn nhỏ tuổi nhất, những người khác cho dù là Từ Thanh Bách hơn Diệp Ly nửa tuổi cũng coi như là ca ca, chỉ có hắn mới là đệ đệ của Diệp Ly. Tuổi hai người gần nhau nên từ nhỏ coi như là cùng lớn lên, tình cảm của hắn với Diệp Ly khác với các ca ca, Từ Thanh Viêm từ nhỏ đã được Diệp Ly che chở, hắn cũng không coi Diệp Ly là biểu tỷ, chỉ cảm thấy nàng chính là tỷ tỷ ruột thịt của mình. Thời điểm Từ gia rời kinh thành, cũng bởi vì Diệp Ly không thể đồng hành mà khóc rống không ngừng, thiếu chút nữa không đi theo bọn họ mà ở lại kinh thành rồi. Mặc dù Từ Thanh Viêm còn nhỏ, nhưng hắn khó chịu và bất mãn với tham muốn giữ tỷ tỷ nhà mình của Mặc Tu Nghiêu. Người này khiến cho Ly tỷ tỷ phải vất vả mệt nhọc bao nhiêu không nói, còn suýt nữa mất cả tính mạng, hiện tại lại còn dám đề phòng tiểu gia đây là có ý gì? ! Thiếu niên trả thù rất đáng sợ nha, ngay lúc này Từ Thanh Viêm liền quyết định, Mặc Tu Nghiêu không để cho hắn quấn Ly tỷ tỷ, hắn càng phải quấn lấy Ly tỷ tỷ!

Từ Thanh Viêm dùng ánh mắt không có ý tốt khiêu khích, Mặc Tu Nghiêu dĩ nhiên cũng nhận ra, mắt phượng hơi trầm xuống lạnh lùng quét Từ Thanh Viêm một cái, trong mắt hàm chứa uy hiếp. Nhưng Từ Thanh Viêm là ai chứ, há lại sẽ bị một cái ánh mắt này hù dọa? Nhíu mày hướng về phía Mặc Tu Nghiêu nhe răng cười một tiếng.

Bên này ánh mắt chém giết lợi hại, bên kia Diệp Ly và Từ Thanh Trạch, Từ Thanh Phong trò chuyện với nhau thật vui. Diệp Ly nhìn

qua thấy Từ Thanh Phong giờ trở nên trầm ổn không chỉ một ít, ngạc nhiên nói: “Nhị ca, Tam ca cùng Ngũ đệ làm sao lại đi cùng nhau ?”

Từ Thanh Phong cười sang sảng nói: “Ta vốn đang ở Tây Bắc, cũng là Tiểu Ngũ, ban đầu nghe nói muội xảy ra chuyện, cả đêm một mình chạy đến Tây Bắc. Nhưng lạc đường đi đến phía nam. Vừa lúc ta tìm được liền mang theo đệ ấy tới Tây Bắc.” Từ Thanh Phong nói chuyện hắn mang theo Từ Thanh Viêm, hai người ở phụ cận Hồng Châu vòng vo một hai tháng chỉ vì mang một tia hi vọng may mắn có thể tìm được Diệp Ly.

Cuối cùng gặp được Từ Thanh Trạch đang đi Hồng Châu nhậm chức, ba huynh đệ lúc này mới tụ lại cùng một chỗ. Chẳng qua tung tích của Từ Thanh Phong và Từ Thanh Viêm cũng không thích hợp để cho ngoại nhân biết, cho nên Từ Thanh Trạch ngay cả Mặc Tu Nghiêu cũng không đề cập tới. Mấy tháng này Mặc Tu Nghiêu tâm phiền ý loạn, tự nhiên cũng không để ý tới những chuyện này.

Diệp Ly cau mày nói: “Tam ca không phải là đang ở trong quân sao?” Thân phận Từ Thanh Phong đặc thù, muốn rời khỏi không thể nào không khiến cho phía trên chú ý. Điều này làm cho nàng phải hoài nghi, có phải Từ Thanh Phong đào binh hay không. Từ Thanh Phong khoát khoát tay cười nói: “Hoàng thượng cũng không thật sự muốn Từ gia chúng ta lại đi ra một võ tướng, ta chỉ nói Tiểu Ngũ rời nhà trốn đi ta muốn đi tìm hắn, không tới mấy ngày đã được phê chuẩn.” Diệp Ly có chút áy náy, nói vậy Từ Thanh Phong ở trong quân nói cũng bị không ít chèn ép, không chỉ là bởi vì hắn là nhi tử Từ gia, mà còn vì hắn là biểu ca của Định Vương phi.

“Ông ngoại và cậu có khỏe không? Đại ca, Tứ ca hiện giờ đang ở nơi nào?” Diệp Ly có chút lo lắng hỏi. Những tin tức này dĩ nhiên ám vệ cũng có truyền về, nhưng tóm lại nghe người thân của mình nói như vậy lại càng cho người ta cảm giác an tâm.

Từ Thanh Trạch lạnh nhạt nói: “Tây Nam hiện giờ đang đánh giặc, lão Tứ được mời trở lại kinh thành. Đại bá có ý để cho đệ ấy và phụ thân chọn cơ hội từ quan quy ẩn. Có thể Hoàng thượng sẽ không đáp ứng. Tổ phụ và phụ thân cũng khỏe, còn Đại ca. . .” Từ

Thanh Trạch khẽ nhíu mày nói: “Đại ca chỉ truyền tin tức nói đang ở Nam Phương, nhưng chúng ta cũng không rõ huynh ấy rốt cuộc đang ở nơi nào.” Hành tung của công tử Thanh Trần, cho dù là ám vệ hay Thiên Nhất các cũng chưa chắc có thể nắm chắc, nếu không phải hắn nói thì ai cũng không thể xác định hắn rốt cuộc đang ở địa phương nào.

Diệp Ly khẽ cau mày nói: “Bây giờ tính ra Từ gia chỉ có tung tích của Tứ ca là ở trong lòng bàn tay Mặc Cảnh Kỳ, Mặc Cảnh Kỳ có thể vì vậy mà nghi ngờ Từ gia hay không?” Từ Thanh Phong cười lạnh nói: “Đương kim kia từ lúc nào lại không nghi ngờ Từ gia rồi? Chỉ cần tổ phụ còn, chỉ cần Từ gia không quang minh chính đại tạo phản, cho dù là vì thanh danh thì hắn cũng sẽ không dám bất lợi với tổ phụ, đại bá cùng với cha ta. Dù chỉ là hình thức.”

“Tam đệ.” Từ Thanh Trạch cau mày, không đồng ý nhìn Từ Thanh Phong. Từ Thanh Phong hừ nhẹ một tiếng ngậm miệng không nói. Đôi mi thanh tú của Diệp Ly nhíu chặt, hiểu được gia sử Từ gia, Diệp Ly cảm giác mình hơi hiểu được ý nghĩ của ông ngoại và cậu. Lúc này Đại ca ở Nam Phương, Nhị ca Tam ca Ngũ đệ đều ở Tây Bắc, cho dù Hoàng đế thật muốn ra tay với Từ gia cũng không một lưới đánh gọn. Mà chỉ cần tổ phụ cùng đại cữu còn ở lại Vân Châu, chỉ cần nhị cữu còn ở kinh thành, cho dù Từ gia có quan hệ lằng nhằng với Định Quốc Vương phủ thì Hoàng đế cũng không dám tùy tiện mà động tới Từ gia. Dù sao, Từ gia là văn nhân thanh lưu (thanh cao) đứng đầu thiên hạ, lực ảnh hưởng kia tuyệt đối có thể xưng tụng không có giới hạn. Nếu thật sự ép phản Từ gia, Mặc Cảnh Kỳ tự mình cũng không dễ dàng. Tổ phụ và cậu cả. . . là vì Tây Bắc mà tranh thủ thời gian.

Hít sâu một hơi, trong lòng Diệp Ly tính toán đợi đến lúc đi kinh thành lấy hoa Bích Lạc, vô luận thế nào cũng phải đến Vân Châu một chuyến.

Ba người nói chuyện với nhau cũng quá nửa canh giờ, Mặc Tu Nghiêu liền đứng dậy cười nói với Diệp Ly: “A Ly, đến lúc để cho Trầm tiên sinh bắt mạch rồi. Cũng để cho mấy người Thanh Trạch

nghỉ ngơi một chút, bọn họ đi suốt đêm mới tới được đây đấy. Đợi đến buổi tối chúng ta lại thiết yến tẩy trần cho bọn họ?" Diệp Ly nhìn thoáng qua ba người phong trần mệt mỏi, ảo não nói: "Ta thật là, Nhị ca, Tam ca cùng Ngũ đệ dọc đường đi cực khổ rồi, lại lôi kéo các huynh nói không ngừng. Nhị ca, viện trước kia của huynh vẫn còn giữ, trước hết huynh và Tam ca, Ngũ đệ rửa mặt nghỉ ngơi một phen. Một chút nữa chúng ta lại nói chuyện."

Từ Thanh Viêm chớp mắt nhìn Diệp Ly, "Ly tỷ tỷ, Tiểu Ngũ còn không có cùng Ly tỷ tỷ nói được mấy câu đâu."

Diệp Ly mỉm cười nhìn thiếu niên đã cao hơn mình một cái đầu, cười nói: "Sân của Nhị ca ở cạnh chủ viện, chúng ta có nhiều thời gian cơ mà. Đợi đến khi đệ nghỉ ngơi tốt rồi, tùy thời cũng có thể tới tìm ta nói chuyện." Từ Thanh Viêm hai mắt sáng lên, vui mừng cười nói: "Thật không?" Ánh mắt hoài nghi như có như không liếc người khác một cái nói: "Đến lúc đó sẽ không có người không để Thanh Viêm theo Ly tỷ tỷ nói chuyện chứ?" Diệp Ly vỗ vỗ ót hắn cười nói: "Làm sao có chứ? Tiểu Ngũ là đệ đệ duy nhất của tỷ tỷ đấy. Ai dám không để cho đệ nói chuyện với ta nào?" Từ Thanh Viêm đắc ý nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái. Mặc Tu Nghiêu trầm mắt xuống, ánh mắt sắc bén từ trên người Từ Thanh Viêm xẹt qua, cười nói: "A Ly nói rất đúng, A Ly muốn tìm Ngũ đệ nói chuyện phiếm thì lúc nào chẳng được, Ngũ đệ còn nhỏ tuổi, có rất nhiều thời gian." Ý là trừ bám lấy Diệp Ly, Từ Thanh Viêm chính là ăn chùa uống chùa cái gì cũng không biết làm như phế vật. Từ Thanh Viêm cắn răng, cười càng thêm rực rỡ, "Tỷ phu nói đúng, ta nhất định sẽ thường xuyên theo bên cạnh Ly tỷ tỷ, tỷ phu bận nhiều việc.. Chính sự, Ly tỷ tỷ một người thật cô đơn nhàm chán!"

Tự mình đưa ba người Từ Thanh Trạch đến trong viện nghỉ ngơi, Diệp Ly buồn cười nhìn Mặc Tu Nghiêu âm trầm nghiêm mặt khẽ thở dài: "Tiểu Ngũ vẫn còn con nít, chàng so đo với đệ ấy làm cái gì?" Lúc trước Từ Thanh Viêm và Mặc Tu Nghiêu giao đấu nàng tự nhiên cũng nhìn thấy, chẳng qua là không nói thôi. Lúc này nhìn lại sắc mặt Mặc Tu Nghiêu âm trầm sắp nhỏ ra mực đến nơi, môi mỏng cũng

mín thật chặt , càng giống hài tử cáu kỉnh. Mặc tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, hồi lâu mới nói: “Hắn cũng mười lăm tuổi rồi, đâu còn là con nít chứ?”

Diệp Ly giơ tay lên xoa gương mặt tuấn tú đang nhíu chặt của hắn, cười nói: “Hắn có hai mươi tuổi đi nữa cũng vẫn là đệ đệ của ta.” Dứt lời, Diệp Ly trên dưới đánh giá Mặc Tu Nghiêu một phen, quay đầu nói: “Lại nói, Mặc Tu Nghiêu chàng gần đây ghen đến nghiện rồi sao? Dấm chua gì chàng cũng dám ăn, không sợ chua chết mình à?” Đối với Hàn Minh Tích chọn ba lấy bốn bắt bẻ còn chưa tính, tâm tư Hàn Minh Tích mặc dù không quá rõ ràng nhưng Diệp Ly cũng biết một chút, vì vậy mà nàng luôn luôn đối với Hàn Minh Tích không thân cận như với mấy người Phượng Chi Dao Tần Phong. Nhưng nếu như ngay cả Từ Thanh Viêm cũng xoi mói, vậy thì có chút quá mức rồi. Chuyện trọng yếu nhất, Diệp Ly thật ra có chút không rõ Mặc Tu Nghiêu cảnh giác như vậy là vì sao. Theo Diệp Ly, vô luận là võ công tài trí quyền thế, đương thời có thể vượt qua Mặc Tu Nghiêu đều không có mấy người, lúc trước Mặc Tu Nghiêu cũng không phải không có lòng tin đối với bản thân như vậy. Nếu nói là vì mình mới vừa trở về thì không sao, nhưng nàng trở lại cũng đến nửa tháng còn chưa khỏe thì có chút khoa trương rồi.

Mặc Tu Nghiêu vây nàng trong ngực, cúi đầu hôn nhẹ trên môi đỏ của nàng nhẹ nhàng cắn một cái, thấp giọng nói: “Ta ghen không được sao? A Ly, không cho phép nàng đối tốt với nam nhân khác, ta sẽ tức giận.”

Diệp Ly bất đắc dĩ, “Tiểu Ngũ không phải là nam nhân khác.” Từ Thanh Viêm là đệ đệ của nàng, là đệ đệ mà nàng yêu thương từ nhỏ.

“Ngoại trừ ta ra thì tất cả nam nhân đều là nam nhân khác.” Mặc Tu Nghiêu bá đạo phán định. Diệp Ly cơ hồ muốn trợn trắng mắt nhìn hắn, nắm lấy tay hắn đặt ở trên bụng lớn của mình cười hỏi: “Vậy hắn làm sao bây giờ? Trầm tiên sinh và Lâm đại phu đều nói là bé trai, cũng là nam nhân khác sao?” Mặc Tu Nghiêu đương nhiên nói: “Dĩ nhiên. Chờ sinh xong sẽ ném nó. . . đến hầu hạ dưới gối Thanh Vân tiên sinh. Hài tử được Thanh Vân tiên sinh dạy nhất định

là siêu quần bạt tụy (xuất chúng) .” Xuất chúng khiến cho hắn hận, nếu không phải sớm biết A Ly chỉ coi mấy tiểu tử Từ gia là thân huynh đệ, mấy tiểu tử Từ gia cũng chỉ coi Diệp Ly là thân muội muội, nếu không hắn đã sớm ăn dấm chết rồi. Dưới ánh mắt uy hiếp của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu không cam lòng đành phải nuốt mấy chữ kia trở về, uyển chuyển nói theo cách khác.

Diệp Ly cảm thấy một ngày nào đó nàng nhất định bị nam nhân này làm cho tức chết, nên từ trong ngực Mặc Tu Nghiêu xoay người đối mặt với hắn, giơ tay lên nắm mặt của hắn, “Mặc Tu Nghiêu, nó là con của chàng đấy!” Mặc Tu Nghiêu híp mắt nhìn lướt qua cái bụng tròn vo, hừ lạnh một tiếng, “Nam nhân khác!” Hắn nhìn vật nhỏ kia không vừa mắt đã lâu rồi, nếu không phải A Ly mang thai cũng sẽ không vì hành động bất tiện mà suýt nữa bỏ mạng, nếu không phải nàng mang thai, hắn cũng không cần. . . phải chịu đựng không thể thân cận với A Ly. Đơn giản là cái tên Trầm Dương vô liêm sỉ kia nói. . . . . Nhớ tới nét mặt già nua đầy vẻ hả hê của Trầm Dương, Mặc Tu Nghiêu càng cảm thấy vật nhỏ trong bụng A Ly thật chướng mắt. Dĩ nhiên hắn cũng có sai, hắn thề đợi đến khi thằng nhóc này sinh ra , hắn tuyệt đối sẽ không để A Ly mang thai nữa, vừa nguy hiểm lại phiền toái!

Đối với bộ dạng trẻ con của nam nhân này Diệp Ly đã hoàn toàn vô lực rồi, nhưng nhìn ánh mắt hắn nhìn mình vừa ủy khuất lại vừa quật cường, Diệp Ly lại không khỏi cảm thấy hắn thật khả ái, một tí tức giận cũng không phát ra được. Kéo Mặc Tu Nghiêu ngồi xuống, Diệp Ly cũng không để ý ngồi trên đùi hắn, để mặt hắn đối diện mình, “Công tử gia, chàng có thể đừng ấu trĩ như vậy có được không?” Mặc Tu Nghiêu bất mãn há mồm cắn, cắn ngón tay mảnh khảnh của Diệp Ly, nhưng cũng không nhẫn tâm dùng sức, nhẹ nhàng cắn một chút rồi thả ra, “Bản vương mới không trẻ con, cho dù có trẻ con cũng không cho phép A Ly ghét bỏ Bản vương.”

Diệp Ly tựa vào trong ngực Mặc Tu Nghiêu, nhẹ giọng thở dài, tình trạng của Mặc Tu Nghiêu thời điểm Trầm Dương bắt mạch cho nàng đã từng lơ đãng nhắc tới. Nếu chỉ là một giai đoạn thất thường

mà người bình thường có thể gặp phải thì nàng cũng không cảm thấy có gì không tốt, ham muốn độc chiếm mạnh một chút càng chứng minh Mặc Tu Nghiêu quả thật rất yêu nàng. Cho dù hiện tại trong lòng nàng mơ hồ có chút lo lắng nhưng vẫn nhiều hơn một tia vui mừng. Bây giờ cũng không thể để cho Mặc Tu Nghiêu cứ không có chút lòng tin nào với chính mình như vậy được. Nàng biết, một lần nàng rơi nhai kia đã đem những tâm tình ẩn sâu dưới đáy lòng Mặc Tu Nghiêu, ví dụ như tự ti, oán hận, vô lực đều kích thích ra đi ra ngoài, thậm chí còn lớn hơn bình thường rất nhiều. Mặc dù Mặc Tu Nghiêu nhìn qua luôn đem nguyên nhân khiến nàng rơi nhai đổ lỗi cho hài tử, Trấn Nam Vương hay Mặc Cảnh Kỳ, thậm chí là Tô Túy Điệp, nhưng đáy lòng hắn thật ra thì luôn cảm thấy hết thảy đều là lỗi của hắn. Hắn cho rằng vì hắn không thể bảo vệ nàng mới khiến nàng gặp phải nguy hiểm. Diệp Ly vẫn muốn cùng hắn nói chuyện một chút, nhưng khi đối mặt với Mặc Tu Nghiêu lại luôn không biết mở miệng làm sao.

"Tu Nghiêu." Đưa tay lên gỡ mặt nạ của hắn xuống, xem ra dược hiệu của Lâm đại phu quả nhiên không kém, mặc dù mới qua mấy ngày nhưng vết sẹo trên mặt Mặc Tu Nghiêu đã có thể thấy được biến hóa. Cho dù tương lai không thể hoàn toàn biến mất, Diệp Ly cũng tin tưởng sẽ tốt hơn rất nhiều. Vòng tay lên ôm cổ hắn, Diệp Ly nhẹ nhàng hôn vào vết sẹo trên má trái của hắn. Mặc Tu Nghiêu ngẩn ra, cái ôm này của Diệp Ly tựa hồ nhất thời khiến hắn không phản ứng kịp. Diệp Ly hôn gương mặt của hắn, thấp giọng nói: "Tu Nghiêu, vô luận trên đời này có bao nhiêu người, ở trong lòng ta, chỉ có chàng mới là người ưu tú nhất tốt nhất. Chàng hiểu không?"

Đôi hàng mi dài của Mặc Tu Nghiêu khẽ giật, đưa mắt nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt đang nở nụ cười. Thê tử của hắn, cũng là nữ tử duy nhất hắn yêu thương trong kiếp này. Nàng nói trong lòng nàng chỉ có hắn mới là người ưu tú nhất tốt nhất, giọng nói dịu dàng khiến trong tâm hắn dâng lên vô hạn vui sướng, thậm chí so với thuở nhỏ được phụ vương khen ngợi còn khiến hắn càng mừng rỡ như điên. Đồng thời cũng khiến hắn lại càng thêm áy náy cùng với oán hận. Tại

sao không thể để ta gặp được nàng ở thời điểm tốt đẹp nhất trong cuộc đời chứ?

"Tu Nghiêu, thế gian này nam tử tuấn mỹ vô song, tài hoa hơn người, quyền cao chức trọng có rất nhiều. Nhưng ta gặp được chàng . . . không phải là thiếu niên tài hoa kiêu ngạo, công tử của Định Vương phủ năm nào, mà là Định Quốc Vương gia Mặc Tu Nghiêu chàng, chàng hiểu không? Tu Nghiêu, nếu như ta gặp chàng sớm mười năm, ta nhất định sẽ không yêu chàng." Diệp Ly nhẹ giọng lẩm bẩm. Mười năm trước Mặc Tu Nghiêu còn quá trẻ, trẻ tuổi như vậy so với nàng đã sống hai đời người cảm thấy quá nhỏ. Thiếu niên ngày đó tao nhã tuyệt thế, hào quang bắn ra bốn phía sẽ chỉ khiến cho Diệp Ly tránh không kịp, nào có thời gian mà hiểu rõ. Mà lúc đó Mặc Tu Nghiêu tất nhiên sẽ không coi trọng một thiên kim không danh tiếng của Thượng Thư phủ là nàng. Cũng không phải nói Mặc Tu Nghiêu còn trẻ sẽ trông mặt bắt hình dong, mà căn bản Mặc Tu Nghiêu ở số tuổi kia chỉ sợ còn không đem bất kỳ nữ nhân nào nhìn vào trong mắt đấy. Cho nên ngay cả Tô Túy Điệp mỹ nhân tuyệt sắc đệ nhất thiên hạ, ở trong lòng Mặc Tu Nghiêu cũng chỉ là một vị hôn thê phản bội thôi, không yêu sẽ không có hận. Nếu không có mười năm này, Diệp Ly sẽ không coi trọng Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ không yêu Diệp Ly. Bọn họ gặp nhau vào thời điểm bản thân khó khăn nhất, nhưng Diệp Ly lại cảm thấy đó chính là lúc gặp đúng người.

"Như vậy, hiện tại A Ly yêu ta sao?" Mặc Tu Nghiêu thấp giọng hỏi, ánh mắt nhìn không chớp dung nhan thanh lệ trước mặt. Hắn biết A Ly nói đúng, nhưng lại không cách nào tưởng tượng được trong kiếp này nếu hắn bỏ lỡ nữ tử này thì bản thân sẽ như thế nào?

"Ta yêu chàng." Diệp Ly không che dấu chút nào thấp giọng nói. Nàng yêu người nam nhân này, bất tri bất giác đã yêu hắn. Cho nên nguyện ý vì hắn lao tâm lao lực xoay sở, nguyện ý vì hắn làm nhiều chuyện. Cho nên cho dù hắn kiêu ngạo, hắn ưu tú trác tuyệt hay đau lòng thống khổ hay yếu ớt đi chăng nữa. Một nữ nhân nguyện ý dung túng một nam nhân vô điều kiện như vậy, nàng tất nhiên là thương

yêu hắn rồi.

"A Ly." Mặc Tu Nghiêu thỏa mãn khẽ gọi, cúi đầu ngậm chặt đôi môi hồng, cạy mở hàm răng trắng, khiêu khích nàng cùng mình dây dưa, "A Ly, ta yêu nàng. . . Mặc Tu Nghiêu ta kiếp này chỉ yêu một mình nàng. . . . . ."

"Khởi bẩm Vương gia, kinh thành. . . . . ."

Một giọng nam dồn dập vang lên, cắt đứt nhiệt liệt triền miên trong phòng. Phượng Chi Dao đứng ở cửa, trong lòng chỉ có hai chữ —— xong rồi! Hắn lại quấy rầy đúng lúc Vương gia cùng Vương phi thân mật. Quan trọng nhất là, chết tiệt vì sao các ngươi muốn thân mật lại không đi vào bên trong? Cho dù chỉ có bình phong thôi cũng tốt a. Mặc Tu Nghiêu à, ngươi có cần đói khát như vậy hay không, Vương phi còn là một phụ nữ có thai đấy, ngươi đúng là cầm thú!

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Nếu như sớm gặp nhau mười năm, A Ly sẽ không yêu Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu cũng … không … Có yêu A Ly. Sớm mười năm, A Ly sẽ không thích một thiếu niên thần thái phi dương như Mặc Tu Nghiêu, số tuổi hai kiếp cộng lại của A Ly vốn cũng tương đối lớn, mười năm trước Mặc Tu Nghiêu ở trong mắt nàng cũng chỉ là đứa bé. Cho dù phong tư chiến công trác tuyệt rực rỡ thì cũng chỉ là một đứa trẻ còn chưa lớn. Mười năm trước Mặc Tu Nghiêu sẽ không yêu A Ly, không phải bởi vì hắn nhìn không vừa mắt A Ly, mà là thiếu niên khi đó, thật ra trong lòng còn không có tình. Hắn để ý chính là bằng hữu, huynh đệ của hắn, sa trường chinh chiến xây dựng công huân bất thế.

Chương 193: Kinh thành lai xử

Phượng Chi Dao đứng ở cửa tự mình bổ não đủ thứ mà quên không nhìn thần sắc Mặc Tu Nghiêu xám xịt đi ra, Diệp Ly nhìn Mặc Tu Nghiêu vẫn ngó chừng Phượng Chi Dao bằng ánh mắt lạnh như dao, bất đắc dĩ kéo ống tay áo hắn lắc lắc. Mặc dù tình cảnh này có bao nhiêu ngại ngùng, nhưng Diệp Ly cũng không phải là nữ tử lớn lên trong thời đại này, kiếp trước còn có chuyện tình gì nàng chưa từng thấy? Cùng lắm bị bắt gặp đúng lúc đang hôn mà thôi, bọn họ là vợ chồng danh chính ngôn thuận đấy. Cho nên Diệp Ly cũng chỉ hơi không được tự nhiên, ngược lại Phượng Chi Dao còn đứng ở cửa, vừa nhìn cái vẻ mặt quái dị quấn quýt kia cũng biết hắn đang tự bổ não quá mức…

Ho nhẹ một tiếng, Diệp Ly nhẹ giọng nhắc nhở: “Phượng Tam, đi vào nói chuyện.”

Phượng Chi Dao lập tức phục hồi tinh thần, lại thấy Mặc Tu Nghiêu dùng ánh mắt nguy hiểm mà tối tăm nhìn mình, nhất thời hận không được cho mình một đấm. Phá vỡ chuyện tốt của Vương gia còn không mau chuồn lại ở chỗ này ngẩn người, Phượng Chi Dao hắn quả thật là càng sống càng thụt lùi rồi. Vẻ mặt đưa đám đáng thương nhìn Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu hừ lạnh một tiếng coi như là đồng ý. Phượng Chi Dao lúc này mới vui mừng nói tiếng tạ ơn với Diệp Ly rồi đi đến, nhưng vẫn cẩn thận lựa chọn dựa vào vị trí gần cửa nhất để nếu vạn nhất có xảy ra vấn đề gì cũng dễ dàng chạy trốn.

Diễn xuất của hắn bị hai người Mặc Tu Nghiêu nhìn vào trong mắt, Diệp Ly che miệng cười trộm, Mặc Tu Nghiêu lựa chọn nhíu mi tỏ vẻ không rảnh quan tâm tới hắn, “Kinh thành có chuyện gì?”

Nói đến chính sự, Phượng Chi Dao lập tức khôi phục lại bình thường, cung kính cất giọng nói: “Kinh thành truyền đến tin tức, Mặc

Cảnh Kỳ phái hai vị Vương gia, Tô các lão cùng mấy vị trọng thần trong triều đi Tây Bắc. Chỉ sợ ít ngày nữa sẽ đến." Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, "Phái trọng thần tới Tây Bắc? Làm cái gì?" Phượng Chi Dao xoa xoa cằm cười nói: "Còn có thể làm cái gì? Đoán chừng là tới thuyết phục Vương gia chứ sao. Hai mươi mấy vạn quân Đại Sở đóng quân Hồng Nhạn quan, lại bị chúng ta không tốn sức chút nào đuổi chạy về quan nội rồi. Lúc ấy Mặc Cảnh Kỳ giận điên lên, liên tiếp hạ mấy đạo ý chỉ trách mắng Vương gia. Lâu như vậy cũng nên phục hồi tinh thần lại rồi." Mặc Cảnh Kỳ cũng không phải thật sự ngu ngốc, chỉ cần Định Vương phủ không thực sự thể hiện ý định, đương nhiên hắn cũng sẽ không cùng Định Vương Phủ xung đột vũ trang vào thời điểm này. Tây Lăng và Bắc Nhung bên kia hắn còn chưa xử lý tốt đâu, nếu hiện giờ Định Vương phủ tiếp tục gây rối, triều đình của hắn liền nguy hiểm rồi. Hắn cũng nhìn ra được Mặc Tu Nghiêu sẽ không dễ dàng trở mặt với triều đình, cho nên mới nhớ tới làm vậy còn có thể khiến cho người trong thiên hạ cảm thấy hắn khoan hậu. Hắn cũng không hiểu, không phải chỉ có hắn cần thời gian, mà hiện tại Tây Bắc Mặc gia quân cũng cần thời gian đấy.

"Có những người nào?" Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Phượng Chi Dao nói: "Là Đức Vương Mặc Hà Phi còn có Du Vương Mặc Cảnh Du, còn có lão đại nhân Tô Triết cùng với Lại Bộ Thị Lang Mạc Tiệm."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, Tô Triết và Mạc Tiệm thì không nói, Đức Vương Mặc Hà Phi là nhị ca của tiên đế, Mặc Cảnh Kỳ cũng phải gọi một tiếng Hoàng bá phụ. Du Vương Mặc Cảnh Du, là huynh đệ khác mẹ của Mặc Cảnh Kỳ, bình sinh làm người khiêm tốn không để ý tới thế sự, nhưng không hiểu sao Mặc Cảnh Kỳ lại phái hắn đi. Hai Vương gia hai trọng thần, Mặc Cảnh Kỳ phái sứ giả lần này tới cũng là thành ý mười phần, đáng tiếc Mặc Tu Nghiêu lại không có ý nể mặt hắn. Diệp Ly khẽ chau đôi mi thanh tú, nói: "Một đường từ Tây Bắc đến kinh thành núi cao đường xa, sao Mặc Cảnh Kỳ lại phái cả Tô các lão tới?" Tô Triết đã hơn bảy mươi tuổi rồi, mấy năm này thân thể lại càng không tốt . Theo lý mà nói cho dù có thế nào cũng không

ai tính đến chuyện sẽ phái một vị cựu thần già cả như vậy mới đúng. Vạn nhất trên đường đi xảy ra điều gì ngoài ý muốn ngược lại không hay. Phượng Chi Dao suy tư chốc lát nói: "Có khi nào Mặc Cảnh Kỳ biết Tô Túy Điệp còn sống hay không, cho nên mới phái Tô đại nhân tới?"

Mặc Tu Nghiêu nói: "Đã hơn nửa năm rồi, Mặc Cảnh Kỳ quả thật cũng nên biết tin tức này, cho dù lúc trước không biết hiện tại cũng biết. Tô Túy Điệp. . . . . ." Nếu như Tô Túy Điệp có thể khiến cho Mặc Cảnh Kỳ chú ý như vậy. . . . . sắc mặt Mặc Tu Nghiêu trầm xuống, lạnh lẽo trong mắt càng thêm dọa người.

"Vương gia có tính toán gì không?" Phượng Chi Dao hỏi, hai Vương gia kia hắn không có cảm giác gì, nhưng Tô Triết và Mạc Tiệm đều là đại thần chính trực khó gặp trong triều đấy. Huống chi, Tô Triết cũng được coi là một nửa lão sư của Mặc Tu Nghiêu, cho tới nay Mặc Tu Nghiêu đều tôn trọng ông.

Mặc Tu Nghiêu phất tay một cái nói: "Không cần để ý, Bản vương nghĩ muốnTây Bắc các nơi bổ nhiệm quan viên, ngươi nghĩ có được không?"

Phượng Chi Dao lấy ra một quyển sổ con đưa tới, Mặc Tu Nghiêu tùy ý lật giở rồi đưa cho Diệp Ly bên cạnh, vừa nói: "Cứ làm như vậy đi, tin tức. . . thì sau khi đám người của Mặc Cảnh Kỳ đến rồi hãy thông báo. Lúc trước ngươi nói dân chúng trong thành muốn tổ chức hội đèn lồng để cầu phúc cho Vương phi và Thế tử, cũng định ở cùng một ngày đi. Đến lúc đó trong thành quan viên và dân chúng cùng vui mừng, coi như là nghênh đón sứ giả trong triều. Còn nữa, phủ đệ mới xây thế nào rồi? Chúng ta cứ chiếm phủ Thái Thú mãi cũng không phải chuyện hay. Đợi đến khi tân Thái Thú đắc nhiệm cũng không thể để cho văn phòng người ta làm việc ở chỗ dân cư được?"

Phượng Chi Dao nhất nhất đồng ý, cử động lần này của Mặc Tu Nghiêu rõ ràng là khiêu khích đám sứ giả Mặc Cảnh Kỳ phái tới, có điều hắn thích. Một bên cười nói: "Phủ đệ đã sớm chuẩn bị thỏa đáng. Vốn là phủ đệ của thủ phủ thành Nhữ Dương, người nọ đi theo

đóng quân chạy trốn tới quan nội, thuộc hạ sai người đem phủ đệ hai nơi gần nhau cải biến một phen. Mặc dù không bằng được với Vương phủ rộng lớn ở kinh thành, nhưng cũng miễn cưỡng ở được. Phủ đệ kia hiện tại ở phía Đông Nam thành, nhưng dựa theo kế hoạch cải tổ thành Nhữ Dương phía dưới mới trình lên, tương lai sau khi cải biến, phủ đệ này vừa lúc ở vị trí trung tâm thành Nhữ Dương." Những việc vặt này lúc trước tự nhiên sớm đã có người làm qua rồi, chẳng qua lúc trước tâm tình Vương gia không tốt cũng không chú ý đến chuyện dọn nhà…, mà người phía dưới cũng không ai dám nói. Mới đưa đến tình hình hôm nay, tạm thời sự vụ trong thành quan viên vẫn làm việc ở nha môn trước phủ Thái Thú, nhưng sau khi xong việc lại cầm lấy tất cả hồ sơ sổ con đi đường vòng trở về chỗ ở tạm của mình, bình thường thì không sao, nhưng nếu mùa đông hoặc trời mưa, chạy tới chạy lui quả thật rất phiền toái.

"Rất tốt." Mặc Tu Nghiêu vừa lòng gật đầu nói: "Để cho người chọn thời gian thu thập để chuyển ra ngoài."

Phượng Chi Dao cười nói: "Đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, Vương gia và Vương phi tùy thời có thể dời qua. Có điều tấm biển của phủ đệ mới phải nhờ Vương gia viết lưu niệm." Chuyện này vốn không cần làm quá, nhưng tước vị hiện giờ của Mặc Tu Nghiêu đã bị Mặc Cảnh Kỳ bác bỏ, trong lúc nhất thời ai cũng không biết nên thay chữ gì cho phủ đệ mới. Cho nên dứt khoát xin Vương gia tự mình đề là được rồi. Mặc Tu Nghiêu cũng không thèm để ý, lạnh nhạt nói: "Cứ đề Định Vương phủ."

Phượng Chi Dao ngẩn người, không phải là tấm biển "Sắc tạo Định Quốc Vương phủ*(nhà vua ra sắc lệnh tạo biển Định Quốc Vương phủ)", mà là ba chữ Định Vương phủ đơn giản. Nhìn bộ dáng không thèm để ý của Mặc Tu Nghiêu, hiển nhiên là căn bản không có đem chuyện Mặc Cảnh Kỳ chiếm lấy tước vị của hắn để trong lòng, không khỏi cười một tiếng nói: "Thuộc hạ tuân lệnh."

Bởi vì Diệp Ly trở về, mặc dù thành Nhữ Dương cũng không có động tĩnh gì lớn, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm giác được sự khác thường. Bách tính trong thành bận rộn cuộc sống của mình,

hình như các tướng sĩ đóng quân cũng giống như chủ nhân của bọn họ, thoát khỏi ủ dột lúc trước, lộ ra tinh thần phấn chấn mạnh mẽ, trong thành vui sướng phồn vinh. Trong viện Diệp Ly vẫn yên lặng thư thái như trước, Từ Thanh Trạch trở về thành ngày thứ hai đã bị Phượng Chi Dao chộp tới đi làm việc rồi, Từ Thanh Phong và Từ Thanh Viêm cũng không có việc gì, mỗi ngày Từ Thanh Viêm liền lôi kéo Từ Thanh Phong đến trong viện Diệp Ly, nếu không nói chuyện phiếm thì đánh cờ, cuộc sống trôi qua nhàn nhã tự tại. Mỗi lần Mặc Tu Nghiêu nhìn thấy đều hận không thể ném bọn họ ra khỏi thành Nhữ Dương. Nhưng hôm đó Diệp Ly chính miệng nói lời yêu, hiển nhiên làm cho tâm tình Mặc Tu Nghiêu tốt lên rất nhiều, nhưng mỗi lần thấy Từ Thanh Viêm vẫn không nhịn được mà cau mày.

Trên bàn cờ, hai quân đen trắng chém giết kịch liệt. Nơi nào đó ngoại viện cũng thường thường vang lên tiếng chém giết không ngừng. Từ Thanh Viêm nắm con cờ trong tay nhíu mày nói: “Ly tỷ tỷ, trong phủ này thật không thích hợp dưỡng thai đâu? Cứ cách mấy ngày lại một hồi như vậy. . . . . .” Lúc này mới ở được mấy ngày, Từ Thanh Viêm cũng đã quen với chuyện thỉnh thoảng xuất hiện thích khách xông vào phủ hành thích. Cho dù là ai thì ngày ngày nhìn thấy cũng sẽ nhìn quen, đối với chuyện này Từ Thanh Viêm quả thật không thể không bội phục tính nhẫn nại của những người này, liên tiếp nhiều lần, lặp đi lặp lại như thế. Đúng là hơi đáng ghét.

Diệp Ly thản nhiên nhận lấy chén canh ngân nhĩ từ nha đầu bên cạnh đưa lên uống một hớp, cười nhẹ: “Cũng không có cách nào, trong phủ này không thú vị lắm, thỉnh thoảng náo nhiệt một chút cũng tốt.”

Từ Thanh Viêm cũng đã sớm chấp nhận chuyện này, Mặc Tu Nghiêu sợ người khác quấy rầy Diệp Ly dưỡng thân, trừ mấy người Tần Phong, Trác Tĩnh cùng Trầm Dương Lâm đại phu xem bệnh cho Diệp Ly thì người khác trong phủ đều không được phép đến gần viện của Vương phi. Trong phủ có chuyện gì đều trực tiếp đi bẩm báo Mặc Tu Nghiêu xử lý, ai cũng không dám đem những việc vặt này tới làm phiền Diệp Ly. Chuyện này vốn có ý tốt, nhưng cứ như vậy, Diệp

Ly rảnh rỗi quá liền có chút nhàm chán. Khẽ hừ một tiếng nói: “Định Vương đúng là nhỏ nhen, Ly tỷ tỷ ra ngoài một chút thì có làm sao? Sợ người khác nhìn nhiều một cái à, Ly tỷ tỷ xuất sắc như vậy, phải để cho mọi người trong thiên hạ đều ngưỡng mộ .” Nói đến việc này, Từ Thanh Viêm không khỏi đắc ý rồi, thiên hạ mỹ nữ tài nữ nhiều như vậy, nhưng có ai có thể cầm mấy vạn binh lực để chống lại cường địch như tỷ tỷ chứ? Chỉ có tỷ tỷ của Từ Thanh Viêm hắn. Tương lai hắn nhất định cũng sẽ cưới một nữ tử lợi hại như Ly tỷ tỷ.

Diệp Ly giơ tay gõ ót Từ Thanh Viêm, nghiêng về phía hắn rồi nói: “Gọi tỷ phu, đệ ngại Tu Nghiêu hành hạ đệ chưa đủ hả?”

Từ Thanh Viêm nhất thời buồn bực, kinh nghiệm mấy ngày qua đấu pháp với Mặc Tu Nghiêu nói cho hắn biết. Hắn tạm thời không đấu lại Mặc Tu Nghiêu gian trá tiểu nhân kia, mặc dù ở trước mặt Ly tỷ tỷ, Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ nhường cho hắn, nhưng sau lưng sẽ lại tìm ám chiêu ngáng chân hắn đấy. Ngày hôm qua lại còn mách Ly tỷ tỷ nói hắn coi trọng cô nương xinh đẹp trong thành, muốn Ly tỷ tỷ viết thư cho cha mẹ hắn để hắn đính hôn. Tin đồn này nếu thật sự truyền tới tai phụ thân, hắn còn không bị lột một lớp da sao? Phía trên mấy ca ca cũng còn chưa có thành hôn đâu. Hắn nhỏ nhất trong nhà mà cũng biết coi trọng cô nương nhà người ta rồi, thì tội danh yêu thích mỹ sắc này chính là của hắn đấy!

“Ly tỷ tỷ cũng biết a.” Từ Thanh Viêm ủ rũ, bị Ly tỷ tỷ biết bản thân không đấu lại Mặc Tu Nghiêu làm cho hắn cảm thấy thật mất mặt. Từ Thanh Phong ngồi bên cạnh đang xem cuộc chiến cười một tiếng, giơ tay lên gõ một cái lên đầu hắn rồi cười nói: “Nhị ca, Tam ca đã sớm nói với đệ rồi, chớ có trêu chọc Vương gia, đệ hết lần này tới lần khác đều không nghe.”

Từ Thanh Viêm trợn mắt, “Rõ ràng là hắn nhắm vào ta!” Từ Thanh Phong nhướng mày, “Vậy vì sao Vương gia lại không nhắm vào Nhị ca với ta vậy?” Cho nên, còn không phải đệ tự tìm ngược sao? Từ Thanh Viêm gục xuống bàn ai thán.”Tam ca, đệ là thân đệ đệ của huynh đấy.” Hắn nhớ Tứ ca, nếu như Tứ ca ở đây nhất định sẽ giúp đỡ hắn đối kháng Mặc Tu Nghiêu !

Nghe Từ Thanh Viêm làu bàu, Diệp Ly mỉm cười, hỏi: “Đúng rồi, mấy ngày nay Tam ca ở trong phủ chắc buồn lắm?” Từ Thanh Viêm vẫn còn con nít, ở chỗ mình cũng có thể tìm được việc vui. Từ Thanh Phong một đại nam nhân ở trong phủ cũng không đi, đúng là có chút làm khó hắn rồi. Từ Thanh Phong cười nói: “So với lúc ở trong quân đúng là có chút không thú vị, nhưng cũng không còn cách nào khác. Chờ muội sinh con xong ta sẽ trở về kinh thành. Tam ca và Nhị ca muội đều không ở kinh thành, chắc cha mẹ sẽ lo lắng .”

Nhắc tới cái này, Diệp Ly cau mày nói: “Lại nói, hiện giờ Nhị ca ở Tây Bắc, trong kinh thành hoàng đế có thể làm khó cậu hai hay không? Còn có Tranh Nhi, hôn sự của nàng và Nhị ca vốn định vào năm ngoái, hiện giờ cũng là. . . . . .”

Từ Thanh Phong an ủi: “Không có chuyện gì, Hoàng thượng muốn làm khó Từ gia chúng ta thì cần gì lý do? Sẽ không vì chuyện này mà làm khó cha, hơn nữa phụ thân cũng đã nói. . . Không hy vọng nhị ca trở về lúc này. Cũng không biết kinh thành bây giờ là cái cục diện gì, Nhị ca cũng không phải người mạnh vì gạo, bạo vì tiền như Tứ đệ , lẫn vào trong đó tương lai ngược lại khó mà bứt ra được. Về phần Tần gia tiểu thư. . .”

Từ Thanh Phong có chút bất đắc dĩ gãi gãi đầu, hiện tại hắn cũng chỉ có thể cảm thấy may mắn bản thân còn chưa kịp đính hôn. Nếu không chẳng phải hôm nay sẽ làm trễ nải con gái người ta sao? Tương lai nếu có gì ngoài ý muốn, chỉ sợ còn muốn dính líu đến gia tộc nhà vợ, “Hiện giờ Từ gia chúng ta cũng không tốt đẹp gì, Tần gia tiểu thư còn chưa xuất giá thật ra thì cũng coi như là chuyện tốt. Nghe nói Nhị ca đã cho người ta nói cha mẹ trả lại tín vật, nếu có người trong sạch, liền xin Tần gia tiểu thư tự hành hôn phối.”

Diệp Ly cau mày, quan hệ giữa nàng và Tần Tranh vô cùng tốt, làm sao lại nhìn không ra Tần Tranh có tình cảm sâu đậm với Nhị ca nhà mình? Huống chi hai người đính hôn từ nhỏ, mười mấy năm tâm tư Tần Tranh cũng chỉ có thể giắt trên người Nhị ca, hôm nay lại để cho nàng tự hành hôn phối thật sự có chút. . . . . Mặc dù biết Nhị ca là vì muốn tốt cho Tần Tranh, nhưng vẫn có cảm giác rất cần ăn

đòn. Mặt khác, Diệp Ly cũng có mấy phần áy náy với Tần Tranh,. Nói cho cùng ban đầu Nhị ca theo quân tới Tây Bắc, hôm nay dừng tại Tây Bắc không về còn không phải bởi vì nàng sao? Từ Thanh Viêm nhìn Diệp Ly, cười hì hì nói: “Ly tỷ tỷ, điều này cũng không trách tỷ được. Tình cảnh nhà chúng ta, có thể dính líu ít đi một người thì tốt thêm một người. Không chừng ngày nào đó người trong cung kia sẽ tới nhà ta tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội đấy, đến lúc đó chẳng những Tần gia tỷ tỷ, mà ngay cả Tần gia cũng bị liên lụy rồi.”

Từ Thanh Phong nhíu nhíu mày, chụp mạnh vào vai Từ Thanh Viêm, “Ngươi tiểu tử này thật là mồm miệng không biết kiêng kỵ!”

Từ Thanh Viêm làm mặt quỷ, chỗ tốt duy nhất ở Tây Bắc đặc biệt là trong phủ này chính là có thể yên tâm nói chuyện, không cần lo lắng tai vách mạch rừng.

Diệp Ly cúi đầu nhìn người mình ngày một nặng nề, thở dài nói: “Hiện tại cũng không thể nói trước được gì. Quay đầu nhờ Tam ca viết thư cho mợ hỏi thăm tin tức Tần gia đi. Tam ca nếu cảm thấy không thú vị, mấy ngày này không ngại đi ở quân doanh ngoài thành một thời gian.”

Ánh mắt Từ Thanh Phong nhất thời sáng ngời, ngay cả trên mặt Từ Thanh Viêm cũng nhiều thêm mấy phần hưng phấn cùng tò mò. Mặc gia quân là sư đoàn tinh nhuệ nhất Đại Sở, đương nhiên Từ Thanh Phong ngưỡng mộ đã lâu. Chỉ bởi vì thân phận đặc thù cũng không định hướng đến trong quân doanh, để tránh ngoại nhân nói Diệp Ly không phải. Có chút do dự hỏi: “Chuyện này có hợp quy củ không?” Diệp Ly cười nhạt nói: “Có cái gì hợp với không hợp quy củ, cũng không phải để cho Tam ca đi lãnh binh đánh giặc.” Từ Thanh Phong gật đầu cười nói: “Ly nhi nói rất đúng, nếu có thể đi Mặc gia quân, cho dù làm một tên tiểu tốt cũng không sao. Vẫn là không để cho người khác biết thân phận của ta đi.”

Vừa chạm mặt mà đến, Tần Phong nghe thấy lời này, nhìn qua Từ Thanh Phong rồi cười nói: “Từ Tam công tử nếu không ngại khổ, không ngại đi tới chỗ tại hạ.” Đại doanh Mặc gia quân dù sao bí mật nếu nhiều người biết cũng khó giữ, mà Kỳ Lân lại hoàn toàn trực

thuộc Vương phi sẽ dễ dàng hơn. Từ Thanh Viêm nháy mắt, “Tần đại ca, ta cũng có thể đi sao?” Tần Phong nhìn hắn một chút lắc đầu nói: “Ngũ công tử chỉ sợ một ngày cũng không kiên trì được.” Từ Thanh Viêm không phục, trừng mắt nói: “Tại sao Tam ca có thể mà ta lại không thể kiên trì được? Ngươi coi thường Bản công tử tuổi còn nhỏ à, Bản công tử càng muốn làm cho ngươi xem!” Tần Phong lắc đầu cười nói: “Tại hạ cũng không phải vì Ngũ công tử còn nhỏ tuổi, lúc này ở chỗ ta còn có hai người còn nhỏ tuổi hơn Ngũ công tử đấy. Có điều Ngũ công tử từ nhỏ quen sống an nhàn sung sướng lại không tập võ nghệ, cho nên ta mới nói Ngũ công tử sẽ không chịu được.”

Diệp Ly cười nhìn Tần Phong nói: “Tam ca đi chỗ ngươi cũng được sao?” Tần Phong nói: “Chỉ cần Vương phi nói một câu, Tam công tử tùy thời đều có thể đi.”

Diệp Ly khoát tay một cái nói: “Ta và Vương gia đã giao Kỳ Lân cho ngươi, ngươi nói được là được.” Mặc dù trên mặt Tần Phong không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng đã vô cùng cảm kích sự tín nhiệm của Diệp Ly. Nhìn Từ Thanh Phong nói: “Đã như vậy, sáng mai Tam công tử đến ngoài thành trình diện đi. Nhưng tại hạ đã nói trước rồi, đến lúc đó sẽ không hạ thủ lưu tình, nếu Tam công tử không chịu nổi thì tại hạ cũng chỉ có thể trả ngươi về.” Từ Thanh Phong cũng đã được nghe nói Kỳ Lân thần bí và uy danh, cũng nóng lòng muốn thử, cười vang nói: “Đã như vậy, Tần thống lĩnh cũng không cần gọi ta là Tam công tử gì kia, gọi tên ta là được.”

Nói xong những thứ này, Diệp Ly mới hỏi nói: “Lúc này tới đây, là có chuyện gì?”

Tần Phong gật đầu, đưa lên một phần hồ sơ phong kín nói: “Mặc dù Vương gia không cho quấy rầy Vương phi tu dưỡng, nhưng là thuộc hạ vẫn muốn mời Vương phi xem một chút. Đây là kế hoạch huấn luyện tháng sau, muốn mời Vương Phi chỉ điểm một hai.” Mấy tháng này đều do một mình Tần Phong chịu trách nhiệm huấn luyện người mới của Kỳ Lân, thỉnh thoảng cùng Trác Tĩnh, Lâm Hàn thương lượng một chút. Điểm xuất phát của Kỳ Lân quá cao, vì vậy trong lòng Tần Phong luôn luôn có mấy phần thấp thỏm. Bây giờ

Diệp Ly trở lại tự nhiên không nhịn được muốn để Diệp Ly xem một chút, không nói khen ngợi hay không, ít nhất có thể cho hắn biết huấn luyện của hắn rốt cuộc có vấn đề không. Diệp Ly để hồ sơ qua một bên rồi cười nói: “Lát nữa ta sẽ nhìn, dựa theo ý nghĩ của một mình ngươi mà làm là được. Có thể dạy ngươi phần lớn ta cũng giáo cho ngươi rồi, qua ba tháng nữa. . .ước chừng có thể hành động rồi. Thủ hạ của ngươi cũng nên huấn luyện xong. Đến lúc đó ta sẽ tự mình đi gặp.”

Tần Phong mừng rỡ, cười nói: “Tạ ơn Vương phi, thuộc hạ hiểu .” Lập tức liền quyết định đến lúc đó đến xin Vương phi tự mình thiết kế khảo hạch cuối cùng cho đám tiểu tử kia. Năm ngoái khảo hạch cuối cùng của nhóm đầu tiên bởi vì có chuyện xảy ra nên không thể tiến hành, vẫn để cho Tần Phong tiếc nuối mãi, lần này bọn họ đã chuẩn bị tốt lắm.

“Đúng rồi Vương phi, lúc thuộc hạ mới tới thấy ám vệ đang bắt mấy thích khách.” Tần Phong nhớ tới tình hình mới vừa rồi sang đây nhìn thấy liền thuận miệng nói.

Diệp Ly mỉm cười nói: “Mấy ngày nay ám vệ bên kia cũng sắp bận rộn chết đi?” Ngày ngày bắt thích khách, hơn nữa toàn bộ đều muốn bắt sống, cũng không biết Mặc Tu Nghiêu tính toán giữ lại những người này làm gì. Tần Phong cười nói: “Còn không phải vậy sao, sáng nay thấy sắc mặt Mặc Hoa rất khó coi . Còn nói muốn mượn phòng giam của chúng ta nữa.” Diệp Ly suy nghĩ một chút, nói: “Vô luận như thế nào, đừng để những thích khách kia giam cùng một chỗ với Tô Túy Điệp. Nói một tiếng với Mặc Hoa, nếu không phải người trọng yếu cũng không cần giữ lại làm gì.”

Tần Phong gật đầu nói: “Thuộc hạ cũng nói như vậy. Nhưng Vương gia không cho giết, nói là còn có tác dụng.” Diệp Ly gật đầu, “Vương gia nói như thế nào thì làm thế đó.”

“Bản vương làm gì?” Mặc Tu Nghiêu một thân thanh sam, tóc trắng như tuyết, đứng dưới nguyệt môn mỉm cười nhìn mọi người hỏi.

Thân thể Diệp Ly không tiện, cũng lười đứng dậy cười hỏi: “Tại

sao đã trở về rồi, cẩn thận một lát Phượng Tam lại tới đây kêu khổ." Mọi người đứng dậy làm lễ ra mắt, Mặc Tu Nghiêu tùy ý phất tay một cái, đi tới ngồi xuống cạnh Diệp Ly, có chút không vui nói: "Người của Mặc Cảnh Kỳ đến, bọn họ đang chuẩn bị đi nghênh đón. Nếu không sao Bản vương có thể nhàn rỗi trở lại?" Diệp Ly ngồi thẳng dậy, "Đám người Đức vương đến? Vương gia không đi nghênh đón?" Mặc Tu Nghiêu bĩu môi, "Bản vương nào có thời gian kia? Phượng Tam đi." Diệp Ly không nhịn được nhếch miệng, để cho Phượng Tam đi còn không bằng tùy tiện tìm một tướng quân trong quân đi đấy. Mặc dù nói Phượng Chi Dao là thân tín nhất đẳng bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, nhưng Phượng Chi Dao cũng không biết là do tính tình cổ quái hay còn có nguyên nhân gì, không chịu tiếp nhận phong thưởng của triều đình. Cho nên cho tới bây giờ Phượng Chi Dao cũng vẫn là một bạch đinh (dân thường) đấy. Hơn nữa chuyện tình hắn quản cũng nhiều, mọi người gọi hắn thế nào cũng là tùy ý. Lên chiến trường gọi hắn là Phượng tướng quân, quan viên lớn nhỏ trong thành Nhữ Dương đều gọi hắn là Phượng đại nhân, thân tín bên cạnh Mặc Tu Nghiêu thì gọi hắn là Phượng Tam công tử. Thật ra thì bản thân Phượng Chi Dao ngay cả quan hàm một phẩm cũng không có. Nghe nói Đức vương người này cực kỳ coi trọng thể diện và mặt mũi, phái Phượng Chi Dao đi còn không phải muốn làm lão ta tức giận.

"Là tự Phượng Tam muốn đi ." Mặc Tu Nghiêu nói, hắn cũng không định phái người đến cửa thành nghênh đón bọn họ, có thể cho bọn họ vào thành cũng đã không tệ rồi.

Diệp Ly im lặng rồi, cho nên Phượng Chi Dao sợ ngươi trực tiếp đem người tức chết, cho nên quyết định tự mình đi làm cho người ta tức gần chết?

Mặc Tu Nghiêu lười biếng ngồi xuống dựa vào Diệp Ly, cười nói: "A Ly không cần quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này, đám người Đức vương muốn nói cái gì thì Bản vương còn không biết sao? Lười để ý tới bọn họ."

Diệp Ly bất đắc dĩ ngồi thẳng lên, nói: "Tối nay tiệc tẩy trần còn

muốn làm không? Nếu Vương gia nói với ta đến cả cái này cũng lược bớt. Truyền ra ngoài người ta còn tưởng rằng chúng ta không hiểu được đạo đãi khách đấy." Mặc Tu Nghiêu cau mày, thở dài nói: "Mặc thúc không có ở đây thật đúng có không ít phiền toái." Nếu là ngày thường những chuyện nhỏ nhặt này Mặc thúc trực tiếp sẽ làm tốt lắm, chỉ cần bẩm báo bọn họ một tiếng là được. Nhưng hôm nay hơn phân nửa thế lực trong Định Vương Phủ đều chuyển dời đến Tây Bắc, Mặc thúc thì không thể lập tức tới, nếu không chuyện tình quan nội không người nào chủ trì cũng phiền phức, "Đáng tiếc Phượng Tam không chịu đảm đương vị trí tổng quản."

Diệp Ly liếc hắn một cái, để cho Phượng Chi Dao làm tổng quản, thật không hổ là chủ ý Định Vương nghĩ ra.

Lắc đầu, Diệp Ly nói: "Để xem, một lát ta để cho Vệ Lận, Lâm Hàn đi làm." Đường đường Định Vương phủ lại không tìm được một người có thể làm tổng quản, nói ra không phải để cho người ta chê cười sao? Mặc Tu Nghiêu mãn ý gật đầu cười nói: "Bên cạnh A Ly mấy người Trác Tĩnh cũng có khả năng. Hoàn toàn có thể phân một người ra đảm đương vị trí của Mặc thúc cũng được chứ sao."

Diệp Ly suy nghĩ một chút, tưởng tượng bộ dáng mấy người Trác Tĩnh trở nên lão luyện ngày ngày trông coi các loại sự vật trong Vương Phủ, không khỏi rùng mình một cái. Ba người đó đi theo nàng không ít thời gian, nàng làm chủ tử cũng không thể quá không có nghĩa khí như vậy, "Mấy người bọn họ quá trẻ tuổi, hay là để từ phía dưới tìm một quản sự tin được đưa lên đi."

Mặc Tu Nghiêu không khỏi tiếc nuối nhún vai tỏ vẻ đồng ý.

Chương 194: Tiệc yến đãi khách phương xa

Phượng Chi Dao mỉm cười đứng ở cửa thành Nhữ Dương, mang theo mấy quan viên chấp sự trong thành, cũng không có thiếu dân chúng xem náo nhiệt đứng nhìn đội ngũ đang từ từ đến gần. Tại chỗ mấy quan viên thành Nhữ Dương đều mặc thường phục, càng làm nổi bật Phượng Tam công tử một thân áo đỏ phong tư bức người. So với sự tùy ý của chủ nhà bên này, đối phương nhân mã đều mặc quan phục, phá lệ long trọng lại càng quỷ dị. Phượng Chi Dao nắm chiết phiến, đứng dựa vào tường thành, lơ đễnh hỏi: “Trời cũng rất nóng đi, mặc nhiều như vậy bọn họ không nóng sao?” Cho nên hắn nói nha, làm quan có cái gì tốt? Trời rất nóng thượng triều còn muốn ba tầng trong ba tầng ngoài, cũng không sợ hun mình thành bệnh. Phải biết rằng, Đại Sở cực kỳ coi trọng lễ nghi, cho dù là triều phục mùa hè cũng có khoảng bốn năm tầng, huống chi vải vóc chế phục triều đình đều không phải chất liệu mềm mại thoáng khí, mà vì biểu hiện khí phái trang nghiêm của hoàng gia, triều phục cũng dùng vân cẩm dầy cộm nặng nề hoa lệ chế thành, chỉ nhìn đám thị vệ mồ hôi đầm đìa cũng biết có bao nhiêu nóng bức.

Bên cạnh không có ai trả lời câu hỏi của hắn, bởi vì phía trước đội ngũ đã đến cửa thành. Bách tính thành Nhữ Dương vốn rất tò mò, Tây Bắc vắng vẻ này nếu không có việc gì thì mấy chục năm cũng không thấy được quan lại quyền quý đâu. Nhân vật lớn nhất mà bách tính bọn họ có thể nhìn thấy trong thành chính là Thái Thú đấy. Hiện giờ thành Nhữ Dương có một vị Định Vương, hiện tại thoáng cái lại tới thêm hai vị Vương gia cùng mấy vị đại quan nữa, đương nhiên bách tính rối rít vọt tới trước cửa thành đến xem náo nhiệt rồi. . . nghênh đón sứ giả triều đình.

Đội ngũ trên trăm thị vệ hộ tống thật dài này dừng ở cửa thành, đi

xuống từ chiếc xe ngựa đầu tiên bằng gỗ tử đàn khắc hoa là một lão giả hơi phúc hậu, mặc áo mãng bào đỏ tía, râu tóc hoa râm cùng với thần thái ngạo nghễ nhìn chúng sinh bằng nửa con mắt. Giẫm lên một người thị vệ đáp xuống đất, nhìn lướt qua mọi người đang đứng ở cửa thành nhất thời sắc mặt trầm xuống. Phượng Chi Dao chỉ làm như không thấy được sắc mặt của lão, mỉm cười nghênh đón chắp tay cười nói: "Định Vương phủ Phượng Tam phụng mệnh Vương gia đến đây nghênh đón hai vị Vương gia và đại nhân, Phượng Tam ra mắt Đức vương."

"Phượng Tam, Phượng Chi Dao?" Đức Vương trầm mặt nhìn Phượng Chi Dao nói. Đương nhiên Đức Vương đã nghe nói qua danh tiếng Phượng Chi Dao, nếu là lúc bình thường thì lão sẽ không để ý mà cho hậu sinh vãn bối này một chút mặt mũi, nhưng lúc này Mặc Tu Nghiêu phái một người không có quan chức tới đón tiếp, chính là đánh vào mặt lão. Đức Vương một bó tuổi lớn, cho dù là hoàng đế cũng phải kính lão hai phần, nơi nào nhịn được khẩu khí này? Phượng Chi Dao cười nói: "Đúng là tại hạ, trí nhớ của Đức Vương điện hạ thật tốt."

Đức Vương lạnh lùng nói: "Mặc Tu Nghiêu đâu ?" Mặc dù Đức Vương một bó tuổi lớn, nhưng bàn về bối phận cũng chỉ ngang hàng với Mặc Tu Nghiêu. Cộng thêm địa vị của Định Vương phủ, thường ngày gặp mặt Đức Vương cũng phải gọi một tiếng Định Vương, nhưng hiện tại Mặc Tu Nghiêu đã không cho lão mặt mũi, hiển nhiên lão cũng không nể mặt Mặc Tu Nghiêu, không chút khách khí liền gọi thẳng kỳ danh. Phượng Chi Dao cũng không tức giận, chân thành cười nói: "Vương phi đang có mang, Vương gia luôn tâm niệm Vương phi và Tiểu thế tử, vì vậy không rảnh đến đây nghênh đón Vương gia, kính xin Vương gia thứ tội." Sắc mặt Đức Vương lúc trắng lúc xanh, Phượng Chi Dao nói uyển chuyển, nói gần nói xa thì ý tứ vẫn hết sức sáng tỏ. Định Vương bận rộn theo bồi Vương phi rồi, không rảnh tới đón tiếp ngươi.

"Càn rỡ! Hoàng thượng đã tước bỏ tước vị của Mặc Tu Nghiêu, bọn ngươi còn dám gọi Vương gia!" Đức Vương nổi giận nói.

Phượng Chi Dao hạ mắt xuống, quan viên đứng sau hắn đều là thân tín của Định Vương phủ, há có thể nhẫn nhịn Đức Vương vô lễ như thế, đang muốn tiến lên lý luận thì từ xe ngựa phía sau Du Vương Mặc Cảnh Du đã chạy tới, vội vàng lôi kéo Đức Vương hòa giải, "Hoàng bá phụ đây là chuyện gì? Chúng ta thật vất vả ngàn dặm xa xôi đến Nhữ Dương, sao có thể đứng ở cửa thành tức giận rồi? Ơ. . . Đây là Phượng Tam công tử?" Ngày trước Phượng Chi Dao nổi tiếng ở kinh thành, Mặc Cảnh Du cũng biết hắn. Phượng Chi Dao mỉm cười chắp tay nói: "Phượng Tam ra mắt Du Vương, Tô đại nhân, Mạc đại nhân."

Tô Triết tuổi tác cao nhất, lặn lội đường xa khiến cho dung nhan già nua tràn đầy mỏi mệt và tái nhợt, cũng vẫn hướng về phía Phượng Chi Dao gật đầu. Phượng Chi Dao liếc nhìn Tô Triết một chút, trong lòng khẽ thở dài một cái, nhường cửa thành cho đoàn người đi vào. Lúc còn niên thiếu hắn đi theo bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, đã từng được Tô Triết dạy bảo không ít. Còn nghĩ tới Tô Túy Điệp hiện giờ vẫn nhốt trong địa lao kia, trong lòng cũng nhịn không được thở dài một tiếng.

"Hai vị Vương gia và đại nhân đường dài bôn ba nhất định là đã mệt mỏi. Kính xin vào trong thành nghỉ ngơi. Sau đó Vương gia và Vương phi mời cơm đãi khách từ phương xa tới."

Đức Vương nhìn thoáng qua đám quan viên và bách tính chung quanh nhìn mình chằm chằm sắc mặt có chút bất thiện, cũng biết ở chỗ này náo xuống khó coi sẽ chỉ là mình. Hừ một tiếng phất tay áo đi vào trong thành. Mặc Cảnh Du nhìn quanh một chút cũng mỉm cười đi theo, trong lòng cảm thán Mặc Tu Nghiêu tiếp quản Nhữ Dương cũng chỉ mới nửa năm, đã có thể làm cho dân chúng trong thành cùng với quan viên một lòng hướng về phía hắn, thực lực của Định Vương phủ và ảnh hưởng của bọn họ đối với dân gian quả nhiên là sâu không lường được.

Đức Vương vốn gừng càng già càng cay, ở cửa thành bị Phượng Chi Dao làm cho sinh khí tự nhiên không thể để đến ở tiệc tẩy trần buổi tối hướng Mặc Tu Nghiêu phát tác, vào thành rồi cũng không

quản Phượng Chi Dao an bài ở tạm khách sạn, chạy thẳng tới phủ Thái Thú. Thật ra thì lão không biết, Mặc Tu Nghiêu vốn còn không có ý định phái người đi nghênh đón hắn, nếu như Phượng Chi Dao không dẫn người đi, trận địa bày biện lớn như vậy nếu đến cửa thành không có một bóng người, trên mặt lại càng không đẹp mắt. Đến phủ Thái Thú lại được báo rằng Vương gia và Vương phi mới vừa dọn đến phủ đệ mới. Phủ Thái Thú từ giờ trở đi là phủ đệ của Thái Thú Nhữ Dương. Cho nên nổi giận đùng đùng, Đức Vương lại dẫn người chạy về phía Định Vương phủ ở đông nam thành Nhữ Dương. Lần này đến Tây Bắc, vốn Đức Vương chính là người đứng đầu, lão không nghỉ ngơi mà muốn đi tìm Mặc Tu Nghiêu lý luận, những người khác cũng không thể nghỉ ngơi, chỉ đành phải đi theo lão ta.

Định Vương phủ tọa lạc ở đông nam thành Nhữ Dương, nằm trên đường lớn Huyền Vũ. Tuy không bằng Định Vương phủ diện tích rộng lớn khí thế ngất trời ở Sở kinh, nhưng trải qua mấy tháng cải biến cũng đã rất có quy mô. Dù sao Sở kinh phồn hoa thì Tây Bắc càng nhiều thêm mấy phần mộc mạc và sảng khoái, lại nhiều hơn vài phần xơ xác tiêu điều. Trên đại môn, ba chữ đơn giản Định Vương phủ, như rồng bay lộ ra khí thế hào sảng. Đức Vương chỉ tức đầu ngón tay đến phát run, “Càn rỡ! Quá làm càn, Mặc Tu Nghiêu hắn muốn làm gì?” Bên cạnh mọi người im lặng không nói, Đức Vương chỉ muốn tức giận, muốn phát tiết tính tình, cũng không thật sự cần người trả lời. Mặc Cảnh Du đối với việc không liên quan đến mình thì đứng ở một bên ngắm phong cảnh, cực kỳ nhãn nhã thảnh thơi.

Không lâu sau, đã có người đi ra mời đoàn người vào. Đồng thời sắc mặt Đức Vương càng thêm khó coi, Mặc Tu Nghiêu không tới ngoài thành đón chào cũng thôi đi, ngay cả cửa phủ cũng không đi ra ngoài. Ba người ở phía sau lão sắc mặt cũng có chút khó coi, cũng là vì vấn đề mặt mũi, Định Vương làm như vậy là biểu lộ không có ý định nể mặt triều đình, cứ như vậy. . . Chuyện lần này bọn họ phải làm chỉ sợ cũng không dễ. Mặc Cảnh Du trực tiếp ở trong lòng mắng Mặc Cảnh Kỳ. Hắn vốn là Vương gia nhàn tản, ai làm hoàng đế cũng

không liên quan tới hắn. Mặc Cảnh Kỳ tự mình làm quan hệ với Định Vương Phủ đi tới ngày hôm nay rồi lại muốn bản thân hắn ngàn dặm xa xôi tới Tây Bắc. Nếu Mặc Tu Nghiêu thật sự có tâm làm phản thì bọn họ còn có mệnh trở về kinh thành sao?

Vệ Lận nghiêm mặt dẫn đoàn người vào Vương Phủ, gương mặt còn quá trẻ khiến cho hắn thoạt nhìn thật sự không giống một tổng quản có thể quản lý sự vụ một phủ. Dĩ nhiên trên thực tế hắn cũng không phải, chỉ có điều hắn không có nhanh chân như Trác Tĩnh và Lâm Hàn, mới bị Vương gia chộp tới tạm thời đảm nhiệm chức tổng quản này. Nghiêng đầu nhìn thoáng qua Phượng Chi Dao đang thong thả tự đắc bước theo, trong lòng Vệ Lận yên lặng đồng ý với cái nhìn của hắn. Cái chức tổng quản này vừa nghe có vẻ đức cao vọng trọng, nhưng thật sự không thích hợp với đám thanh niên hào hoa phong nhã bọn họ a. Nghe người ta gọi mình một tiếng Vệ tổng quản, Vệ Lận đã cảm thấy dạ dày bắt đầu cuộn sóng.

Trong đại sảnh, Mặc Tu Nghiêu đang ngồi nói chuyện cùng với Diệp Ly, thấy Vệ Lận dẫn người đi vào cũng không khách khí, nhàn nhạt cười nói: “Đức Vương, Du Vương, Tô đại nhân, Mạc đại nhân, mời ngồi.” Thấy Mặc Tu Nghiêu một đầu tóc bạc tùy ý vén lên, mặt mày mang cười, bộ dáng so với ôn nhu xa cách lúc trước ở kinh thành nhiều thêm mấy phần ấm áp, nhưng nửa điểm cũng không làm cho người ta cảm giác thân cận. Ngược lại càng khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi. Lúc trước Mặc Tu Nghiêu vẫn che dấu tai mắt, hiện giờ cho dù Mặc Cảnh Kỳ nghĩ cách ở Nhữ Dương bày ra không ít thám tử, nhưng trong kinh vẫn không ai biết chuyện Mặc Tu Nghiêu sau một đêm mà bạc trắng cả tóc. Hôm nay đột nhiên vừa thấy cũng sợ hết hồn.

Đức Vương liếc xéo mắt, hừ lạnh một tiếng nói: “Rời kinh thành mới có một thời gian, ngay cả lễ số cũng đã quên sao? Xem ra Hoàng thượng nói trong mắt ngươi không có người quả nhiên là không nói sai!” Mặc Tu Nghiêu thú vị nhìn trước mắt Đức Vương đang tức sùi bọt mép, lễ số? Là muốn hắn hành lễ sao? Ở trong mắt Đức vương, Mặc Tu Nghiêu hiện giờ chẳng qua chỉ là người đã bị

Hoàng đế bãi bỏ tước vị, theo lý mà nói thì nên hành lễ với lão. Nhưng rất đáng tiếc, từ lúc Đức Vương tiến vào thành Nhữ Dương đến giờ vẫn luôn bị đè ép.

"Trong mắt không có người? Bản vương nhớ được bệ hạ nói cái gì mà phản quốc với mưu nghịch ấy nhỉ? Ừ, Phượng Tam?" Giọng nói của Mặc Tu Nghiêu mang ý cười nhàn nhạt, nhưng một đôi con ngươi lại lộ ra hàn ý.

Phượng Chi Dao phe phẩy quạt cười nói: "Hồi Vương gia…, thánh chỉ của bệ hạ đúng là có nói như vậy."

"Mặc Tu Nghiêu lớn mật! Ngươi. . . . ." Đức Vương bị hai người trách móc một phen như vậy, giận tím cả mặt.

"Tạch." Một tiếng kỳ dị giòn vang lấn át cả tiếng rống giận của Đức vương, mọi người theo tiếng động nhìn lại chén trà bạch ngọc trong tay Mặc Tu Nghiêu trong nháy mắt bể tan tành, vài miếng Ngọc rơi xuống trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy. Mặc Tu Nghiêu từ từ mở ra tay, phấn vụn màu trắng từ lòng bàn tay chảy xuống, chưa kịp chạm đến gót chân hắn đã bay đi mất. Tiếng nói của Đức Vương nhất thời giống như bị thứ gì cản lại, há miệng hồi lâu cũng nói không ra một chữ. Chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Đức Vương, nói nhỏ thôi. Nếu hù đến ái phi và thế tử của Bản vương. . . Thật đúng là sẽ làm khó Bản vương rồi." Chống lại ánh mắt lạnh lùng của Mặc Tu Nghiêu, Đức Vương không khỏi run lên, không biết làm sao lại nhớ lại bảy ngàn tướng sĩ đã bị Mặc Tu Nghiêu chém giết kia. Sửng sốt hồi lâu, Đức Vương cũng không dám nói cái gì nữa, xem ra giáo dưỡng cũng coi như không tệ, chỉ có điều sắc mặt lúc đỏ lúc xanh, biến ảo không ngừng.

Mặc Cảnh Du nhìn một chút mọi người trong đại sảnh, đi theo cười nói: "Hoàng bá phụ một đường ở xa tới, khó tránh khỏi hỏa khí có chút lớn, mong Định Vương tha lỗi."

Mặc Tu Nghiêu quét mắt nhìn hắn một cái, cười nhạt nói: "Thì ra là như vậy, cũng không trách được, trời nóng nực như thế, khó tránh hỏa khí nặng. Tây Bắc không phồn hoa như kinh thành, quay đầu lại Bản vương phân phó bọn họ vì Đức Vương chuẩn bị một chút đồ ăn

hạ nhiệt" Khuôn mặt tươi cười của Mặc Cảnh Du có chút cứng ngắc, nhưng lời phải nói cũng không thể không nói. Hắn coi như đã nhìn ra, để cho hoàng bá phụ tính tình vốn không tốt nói tiếp…, không chừng chọc giận Mặc Tu Nghiêu thì bọn họ ai cũng đừng nghĩ còn sống trở về, "Tây Bắc lạnh khủng khiếp, đông lạnh hè nóng, là nơi vắng vẻ vô cùng. Định Vương xuất chinh đã lâu, hiện giờ Tây Bắc đã sớm bình định sao không sớm ngày khải hoàn hồi triều? Cũng miễn cho Vương phi và Tiểu thế tử ở chỗ này chịu khổ?"

"Khải hoàn hồi triều?" Mặc Tu Nghiêu phảng phất như nghe được chuyện gì thú vị, nhướng mày nhìn Mặc Cảnh Du. Lâu ngày không thấy, bản lĩnh mở mắt bịa đặt của Mặc Cảnh Du cái Vương gia nhàn tản này cũng tăng lên không ít. Mặc Cảnh Kỳ hạ chỉ tước bỏ binh quyền của hắn, còn công bố khắp thiên hạ hắn mưu nghịch phản quốc. Hiện tại Mặc Cảnh Du lại nói với hắn đã đến lúc khải hoàn hồi triều sao? Là đầu óc Mặc Cảnh Du có vấn đề hay hắn nghĩ đầu óc Mặc Tu Nghiêu hắn có vấn đề rồi?

Đầu óc Mặc Cảnh Du đương nhiên không có vấn đề, mà đầu óc người hắn ra mặt thay có vấn đề! Cố gắng duy trì nụ cười trên mặt, Mặc Cảnh Du ở trong lòng mắng Mặc Cảnh Kỳ vô số lần. Đừng nói Mặc Tu Nghiêu đã không nhịn được hắn (Mặc Cảnh Kỳ), càng không nói thân đệ đệ của hắn phản bội hắn, mà dù thế nào đi nữa hắn ta cũng đều nghĩ đến chuyện người khác làm phản. Nhìn thoáng qua Tô Triết ngồi đối diện, Mặc Cảnh Du mong đợi Mặc Tu Nghiêu có thể cho vị lão đại nhân này một chút mặt mũi. Dù sao Tô Triết cũng như một nửa lão sư của Mặc Tu Nghiêu, hơn nữa xưa nay Mặc Tu Nghiêu luôn luôn kính trọng vị lão đại nhân này.

Tô Triết nhìn Mặc Tu Nghiêu một đầu tóc bạc, trong lòng nặng nề thở dài. Lão đầu tử ông có thể nói tận mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu, vì sao từ một thiếu niên ý khí phi dương (rạng rỡ như ánh mặt trời), chói mắt như lửa lúc trước lại đi tới một bước này. Mặc Tu Nghiêu từng là môn sinh đắc ý nhất của ông, đã từng là tôn nữ tế (cháu rể) tương lai được ông ký thác kỳ vọng. Song mười năm này nhìn hắn từng bước từng bước khó khăn tiến về phía trước, ông cũng không

thể ra sức. Chuyện lần này có phải lỗi của Mặc Tu Nghiêu hay không Tô Triết không biết, trong triều đình Tô gia đã không còn là gia tộc trọng yếu nữa. Nhưng có một điều Tô Triết biết rõ, đó chính là Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối không thể trở về kinh vào lúc này! Cho nên, phát giác được ánh mắt Mặc Cảnh Du nhìn về phía mình, Tô Triết chỉ nhắm hờ mắt bình tĩnh uống trà, coi như cái gì cũng không biết. Tô Triết không chịu mở miệng, Mạc Tiệm nhân vi ngôn khinh (người ở địa vị thấp, lời nói không có sức thuyết phục, đồng nghĩa với thấp cổ bé họng) tự nhiên không thể nói lời nào, Mặc Cảnh Du có âm thầm tức giận trong lòng cũng đành bó tay.

Trong đại sảnh không khí vẫn có chút ngưng trọng, Diệp Ly đưa ánh mắt trầm tĩnh nhàn nhạt quét qua mọi người, nhẹ giọng nói: "Mấy vị đường xa mà đến, nói vậy đã mệt mỏi rồi. Sao không nghỉ ngơi rửa mặt một phen trước đã, có chuyện gì buổi tối lại bàn?"

Đang trong tình cảnh tiến thối lưỡng nan, Mặc Cảnh Du tất nhiên là cầu cũng không được, vội vàng cười nói: "Vương phi nói rất đúng, là Tiểu Vương đường đột rồi."

Diệp Ly mở miệng, Mặc Tu Nghiêu tự nhiên không phản bác, ân cần nhìn Diệp Ly hỏi: "Nàng mệt mỏi sao? Ta đưa nàng trở về nghỉ ngơi." Nói xong cũng không để ý tới khách nhân còn ngồi trong đại sảnh, đỡ Diệp Ly đứng dậy, ngoảnh mặt về phía Phượng Chi Dao và Vệ Lận bỏ lại một câu chiêu đãi khách nhân liền dẫn Diệp Ly rời đi.

Nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly biến mất ở cửa, Đức Vương lúc này mới thuận khí, chỉ vào cửa thở hổn hển nói: "Hắn. . . Hắn đây là cái thái độ gì?" Mặc Cảnh Du cười khổ, đè Đức vương lại khuyên: "Định Vương phi lần đầu có thai, lại vừa mới thoát hiểm trở về, Định Vương khẩn trương là khó tránh khỏi , Hoàng bá phụ cần gì phải tức giận?" Đức Vương hừ một tiếng, bưng chén trà bên cạnh lên ực mạnh một ngụm mới miễn cưỡng nén tức giận xuống. Phượng Chi Dao nhíu mày cười nói: "Hai vị Vương gia, vốn Vương gia chúng ta ở phủ Thái Thú nhỏ hẹp mới an bài cho mọi người nghỉ tại khách sạn, hôm nay ngẫu nhiên Vương gia và Vương phi chuyển đến phủ đệ mới, xin mời Vương gia cùng hai vị đại nhân vào trong phủ nghỉ

ngơi.” Đức Vương liếc mắt trừng hắn, dĩ nhiên lão không thể nào ở khách sạn. Thân là bá phụ của hoàng đế lại kiêm chức khâm sai, nếu bị ném tới ở khách sạn, lão trở lại kinh thành còn không làm cho người ta cười chết?

Vệ Lận mặt không đổi sắc nhìn đám người một cái, xoay người phân phó người an bài nơi ở.

Ban đêm, cả thành Nhữ Dương đèn dầu sáng rỡ, không giống như mấy hôm trước chỉ có lác đác vài người nghênh đón, yến tiệc tẩy trần cũng phá lệ long trọng. Tiếc tẩy trần tổ chức ở trên cổng thành đông của Nhữ Dương. Đối diện đường lớn Huyền Vũ, từ trên nhìn xuống thì trên đường khắp nơi đều là sóng người chuyển động, hai bên đường khắp nơi đều giăng đèn kết hoa, phi thường náo nhiệt. Trên cổng thành vẫn là ăn uống linh đình, ca múa mừng cảnh thái bình. Chỉ cần là văn quan võ tướng ở thành Nhữ Dương hoặc phụ cận Nhữ Dương, còn có danh sĩ vọng tộc ở Nhữ Dương, toàn bộ đều có mặt trong dạ yến tối nay. Mặc dù Định Vương vào ở thành Nhữ Dương đã hơn nửa năm, nhưng trong thành dân chúng có thể chân chính ra mắt Định Vương lại là số rất ít. Về phần Định Vương phi lại càng có thể nói chẳng bao giờ lộ mặt ở bên ngoài. Vì vậy khi thấy Định Vương một thân áo trắng thêu rồng bạc, tóc trắng như tuyết khí thế lỗi lạc nắm tay một nữ tử mặc xiêm y xanh nhạt, dung nhan thanh lệ, khí độ ung dung đi lên thành lâu, tất cả mọi người đều không khỏi ngây ngẩn. Hai đạo nhân ảnh sóng vai nhau mà đứng, có vẻ vô cùng hài hòa mà tự nhiên, phảng phất như bọn họ trời sinh là để đứng cạnh nhau như thế.

Mặc Tu Nghiêu dìu Diệp Ly bước lên đài cao, lại cẩn thận đỡ nàng ngồi xuống. Rất nhiều tướng sĩ ngồi bên dưới đã lâu chưa gặp Mặc Tu Nghiêu rồi, còn có các tướng sĩ lúc trước đi theo Diệp Ly lại càng kích động, cùng hô to, “Thuộc hạ chờ tham kiến Vương gia, Vương Phi!” Thấy động tác của bọn họ, bên kia các quan văn cũng rối rít đứng dậy tham bái, “Thuộc hạ chờ tham kiến Vương gia Vương Phi, cung chúc Vương gia, Vương hi mừng đến Tiểu thế tử!”

Mặc dù không chào đón tiểu tử thối trong bụng A Ly không chịu ra

kia, nhưng lúc này tâm tình của Mặc Tu Nghiêu không tệ, vung tay lên nói: “Chư vị miễn lễ.”

Đồng thời, tiếng vang trên cổng thành cũng ảnh hưởng đến dân chúng đang vùi đùa phía dưới, chỉ thấy bách tính dưới cổng thành vốn đang chơi đùa du ngoạn cũng rối rít xoay người hướng về phía thành lâu quỳ xuống, có người dẫn đầu hô: “Cung chúc Vương gia, Vương Phi thiên tuế an khang, chúc mừng Vương phi bình an trở về!” Có người dẫn đầu, phía sau dân chúng tự nhiên cũng đi theo hô lên, trong lúc nhất thời âm thanh gần như xuyên thấu cả thành Nhữ Dương.

Mặc Tu Nghiêu bưng một chén rượu, đứng dậy, nhìn dân chúng dưới thành lên tiếng nói: “Miễn lễ, tối nay quan dân cùng vui mừng, mọi người tùy ý. Bản vương kính chư vị một chén.” Giọng nói mang theo nội lực truyền đi rất xa. Dưới thành bách tính đứng dậy cùng hoan hô, không khí lại càng thêm náo nhiệt.

Trên cổng thành, mọi người rối rít đứng dậy bưng chén rượu lên nói: “Đa tạ Vương gia, Vương phi.”

Uống qua một chén, Mặc Tu Nghiêu ngồi xuống nói: “Chư vị tùy ý, không cần câu nệ.”

Ca múa đàn hát một lần nữa vang lên, trên cổng thành là một mảnh hoà thuận vui vẻ. Chỉ có hai vị tân khách ngồi phía trước Đức Vương và Du Vương sắc mặt cực kỳ khó coi. Hai người thật sự không nghĩ tới, thời điểm triều đình cố gắng bôi nhọ danh dự của Định Vương, thì chỉ trong nửa năm mà Mặc Tu Nghiêu đã có thể làm cho quan lại dân chúng cả thành Nhữ Dương vẫn kính yêu thần phục hắn như thế. Nói là tiệc tẩy trần, chẳng bằng nói Mặc Tu Nghiêu muốn cho bọn họ và triều đình một bạt tai vang dội.

Chương 195: Lời nói trước khi tan tiệc

"Đức Vương sao thế? Bản vương nhìn khí sắc Đức Vương không tốt, có chỗ nào không ổn sao?" Ngồi ở chủ vị, Mặc Tu Nghiêu một tay đỡ Diệp Ly một tay nắm chén rượu, thần thái khiêm tốn nhìn Đức Vương đang xanh mặt cúi đầu. Đức Vương nghẹn lời, phải nói là kể từ khi vào thành Nhữ Dương có chỗ nào mà lão được tiếp đón tử tế chứ. Mặc dù yến tẩy trần tối này quả thật rất náo nhiệt vui mừng, nhưng chỉ từ ánh mắt mọi người cũng có thể nhìn ra, tẩy trần chỉ là thuận tiện, còn mục đích chính là vì Định Vương phi trở về cùng tiểu thế tử sắp ra đời chúc mừng mới là thật.

Đức Vương lãnh đạm nói: "Không dám, sao Bản vương dám trách Định Vương tiếp đón không chu toàn?"

Dường như Mặc Tu Nghiêu hoàn toàn không nghe được ý tứ trong lời nói của Đức Vương, cười vang nói: "Không có là tốt rồi. Đức Vương một đường cực khổ, tối nay sao không thoải mái uống rượu?" Bên cạnh Mặc Cảnh Du thấy Đức Vương lại muốn biến sắc, vội vàng âm thầm đưa tay kéo hắn lại, thấp giọng nói: "Hoàng bá phụ, có chuyện gì để sau hãy nói, nhiều người như vậy mà tức giận không hay." Sau đó mới cười vang nói: "Hoàng bá phụ, Định Vương nói rất đúng, đoạn đường này bá phụ cực khổ rồi, chất nhi kính Hoàng bá phụ một chén." Mặc Tu Nghiêu nhìn lướt qua hai người thần sắc khác nhau, cười nhạt cũng không để ý tới bọn họ nữa nghiêng người nói đùa cùng tướng lĩnh bên dưới. Mặc Cảnh Du phí sức đè lại Đức Vương đang muốn tức giận, vẻ mặt đau khổ thấp giọng nói: "Hoàng bá phụ, bớt giận. Hiện tại chúng ta là người ở dưới mái hiên. . . . . ." Đức Vương bực tức, khinh thường nói: "Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ hắn còn dám giết Bản vươngsao?"

Vậy cũng không nói chính xác được. Mặc Cảnh Du thầm nghĩ

trong lòng, hướng về phía Đức Vương thấp giọng nói: “Hoàng bá phụ, bây giờ Tây Bắc là địa bàn của Định Vương, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ai cũng không thể nói hắn thế nào. Người có còn nhớ, ban đầu khi Định Vương phi xảy ra chuyện. . . bảy ngàn nhân mã kia thế nhưng Mặc Tu Nghiêu cũng không chớp mắt nói giết là giết đấy thôi. Nhưng Hoàng thượng có thể làm gì hắn nào?” Chẳng qua là phát mấy đạo thánh chỉ, trách cứ Mặc Tu Nghiêu tàn bạo thế nào, lạm sát kẻ vô tội ra sao. Nhưng vậy thì có ích gì? Mặc Cảnh Kỳ dám xuất binh chinh phạt Mặc Tu Nghiêu sao? Mấy đạo thánh chỉ ở cái nơi như Tây Bắc này, chỉ sợ còn không có tác dụng bằng giấy nháp.

Đức Vươngcó thể ở dưới trướng Hoàng đế mắc bệnh đa nghi nặng như Mặc Cảnh Kỳ nhiều năm như vậy mà vẫn còn rất được Hoàng đế coi trọng, tuyệt đối cũng không phải kẻ thật sự ngu ngốc. Chỉ vì lão thân là Vương gia có tuổi tác lớn nhất từ thời tiên đế, ngay cả bình thường Hoàng đế cũng phải gọi một tiếng Hoàng bá phụ, nhiều năm như vậy cũng chưa từng chính diện chống lại Mặc Tu Nghiêu. Trong tiềm thức lão ta nghĩ rằng Mặc Tu Nghiêu phải kính mình mấy phần, huống chi lão ỷ vào thân phận ai cũng phải nể mặt lão, cho nên bị Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt như thế mới lộ ra vẻ không bình tĩnh như thế. Lúc này nghe Mặc Cảnh Du khuyến cáo, lại nhìn cảnh tượng hòa thuận vui vẻ trên cổng thành. Thành Nhữ Dương này quan viên văn võ rõ ràng đối với Mặc Tu Nghiêu là nói gì nghe nấy, trong mắt bọn họ nào có những thứ khâm sai của hoàng đế này? Trên đầu thành một trận gió mát mẻ thổi qua, cả người Đức Vương run lên, trong lòng nhất thời sáng tỏ hơn rất nhiều, cũng bị hù dọa toàn thân mồ hôi lạnh.

Mười mấy năm này sống an nhàn sung sướng, lão sớm đã quên năm đó khi tiên hoàng còn chưa thượng vị, các hoàng tử tranh ngôi thảm thiết cỡ nào, bản thân cũng khó tránh khỏi ngang ngược kiêu ngạo. Lúc này đột nhiên phục hồi tinh thần, không khỏi bắt đầu hồi tưởng lại những gì xảy ra mấy năm qua, thậm chí bắt đầu hoài nghi Mặc Cảnh Kỳ phái mình tới Tây Bắc có phải vì nhìn mình không

thuận mắt nên muốn mượn tay Mặc Tu Nghiêu loại bỏ mình hay không nữa. Mặc Cảnh Du cũng không biết lão suy nghĩ cái gì, chẳng qua thấy sắc mặt lão mặc dù khó coi nhưng rốt cuộc cũng tỉnh táo lại rồi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm bưng chén rượu lên thưởng thức ca múa.

Diệp Ly ngồi phía trên tất nhiên cũng nhìn thấy hành động của Đức Vương và Du Vương, nhìn mặt Đức Vương âm trầm tự rót tự uống, mặc dù không biết Du Vương đã nói những gì, nhưng cũng nhìn ra được là đang khuyên bảo Đức Vương. Trong lòng cho rằng Du Vương quả thật là một người rất có tâm nhãn.

"A Ly đang nhìn gì thế?" Mặc Tu Nghiêu cúi đầu mỉm cười nhìn Diệp Ly, Diệp Ly lắc đầu cười nói: "Không có gì, hôm nay chàng cố ý đúng không?" Cố ý không tiếp đón Đức Vương chu toàn, nếu không phải Du Vương ngăn cản, chỉ sợ Đức Vương đã sớm nổi giận. Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, bưng một chén nước trái cây thơm mọng đưa tới trước mặt nàng, thản nhiên nói: "Đức Vương người này tuổi càng lớn càng không biết cách làm người, nếu không lạnh nhạt với lão ta thì lão có thể vểnh lỗ mũi lên trời đấy. Bản vương xưa nay ghét nhất bị kẻ khác nhìn từ trên xuống."

Diệp Ly nhấp một ngụm nước trái cây, dưa hấu ướp lạnh mang theo vị ngọt nhàn nhạt rất hợp khẩu vị của nàng. Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng nói: "Ướp có chút lạnh, nhưng Trầm tiên sinh đã nói dùng một chút cũng không có gì đáng ngại. Nàng mệt mỏi không? Nếu đã mệt rồi thì chúng ta về trước vậy." Diệp Ly lắc lắc đầu nói: "Một lát mình ta trở về là được rồi, chàng rời tiệc trước cũng được à?" Mặc Tu Nghiêu cúi đầu cười nói: "Loại yến hội này lúc nào cần chúng ta phải ở đến cùng chứ? Chỉ sợ bọn họ hận không được chúng ta sớm đi mới dám tận hứng đấy." Diệp Ly nghe vậy, nhìn qua mọi người phía dưới một cái, quan văn cũng thôi đi, nhưng ngay cả những võ tướng kia cũng quy củ ngồi uống rượu tán thưởng ca múa. Diệp Lyđã từng nhận biết những võ tướng này, bình thường uống rượu có khi nào mà khách khí chứ. Quả nhiên là vì ngại có bọn họ ở chỗ này nên mới thu liễm như vậy.

Vịn Diệp Ly đứng dậy, mọi người dưới đài thấy Vương gia, Vương Phi đứng dậy cũng dừng lại, cung kính nhìn lên phía trên. Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Bản vươngvà Vương phi ở lại thìcác ngươi cũng không được tự tại, Bản vương một lần nữa kính chư vị một chén, sau đó mọi người tùy ý tận hứng.” Dứt lời bưng chén rượu lên kính mọi người phía dưới rồi hơi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Diệp Ly đứng bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, giống như trước bưng chén rượu đến trước mặt, cười nhẹ nói: “Bản phi cũng kính chư vị một chén, chư vị tùy ý.”

Mọi người cùng kêu lên tạ ơn, đặc biệt là đám tướng sĩ từng theo Diệp Ly đánh giặc lại càng hưng phấn không thôi. Xa xa Diệp Ly nhìn thấy gương mặt Vân Đình trẻ tuổi tuấn tú đỏ hồng, đang lớn tiếng cảm ơn.

Phất tay một cái để mọi người tùy ý, Mặc Tu Nghiêu liền dìu Diệp Ly rời đi. Lưu lại mọi người tiếp tục uống rượu, nghe qua quả nhiên càng thêm náo nhiệt.

Xuống thành lâu, Mặc Tu Nghiêu phất tay cho thị vệ và nha đầu lui đi, dìuDiệp Ly bước chậmtrên đường phố. Hai bên đường đèn đuốc sáng trưng, bách tính cũng đều ra khỏi nhà thưởng ngoạn. Thái thú mới nhậm chức Chu Dục làm việc hiển nhiên hết sức chu đáo, trên đường không chỉ thắp đèn màu để mọi người nhìn ngắm, còn có các loại biểu diễn hấp dẫn ánh mắt mọi người. Nếu không phải Mặc Tu Nghiêu một đầu tóc trắng quá nổi bật, chỉ sợ hai người bọn họ đi giữa đám đông náo nhiệt này cũng sẽ không có ai phát hiện ra. Nhìn thấy hai người, bách tính đầu tiên là kinh ngạc sau đó rối rít tiến lên hành lễ, Mặc Tu Nghiêu vội vàng bảo mọi người không cần đa lễ, nắm tay Diệp Ly đến chỗ ít người, bất đắc dĩ cúi đầu nhìn tóc trắng trước ngực nói: “Quả nhiên vẫn quá làm cho người khác chú ý rồi, ngay cả cùng nàng đi dạo trên đường một chút cũng không được.”

Diệp Ly cười nói: “Điều này cũng nói rõ chàng thực được dân chúng kính yêu nha. Dân chúng trong thành cực ít khi nhìn thấy chàng, nên trong khoảng thời gian ngắn đương nhiên sẽ vô cùng hiếu kỳ, lâu một chút bọn họ sẽ quen thôi.” Nếu vừa ra khỏi cửa khắp

nơi đều đã có người hạ bái, vậy bọn họ cũng không cần ra cửa rồi. Lúc còn ở kinh thành, quan lại quyền quý khắp nơi, bách tính bình thường nếu nhìn thấy là lạy chỉ sợ cũng lạy không hết. Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly cười nói: "Nếu đã không xem được hội đèn lồng, vậy chúng ta trở về đi." Định Vương phủ cách đây cũng không quá xa, hai người tay trong tay chọn con phố không người chậm rãi trở về. Tối nay dân chúng trong thành phần lớn tập trung ở hội đèn lồng, những con phố khác cũng phá lệ lộ ra vẻ vắng lạnh yên tĩnh. Dưới ánh trăng hai người sóng vai bước, Diệp Ly nhẹ giọng hỏi: "Đức Vương và Du Vương, chàng có tính toán gì không?"

Mặc Tu Nghiêu không thèm để ý mà cười nói: "Hai người kia có thể tạo ra sóng gió gì, ngày mai gặp sẽ nói thế nào sao. Mặc Cảnh Kỳ coi người khắp thiên hạ trở thành kẻ ngu sao? Hiện tại phái người tới khuyên Bản vương khải hoàn hồi triều. . . Ha ha. . ." Chẳng lẽ Mặc Cảnh Kỳ lại không biết, kể từ thời điểm hắn chém giết bảy ngàn tướng sĩ kia, chiếm cứ Nhữ Dương, cũng đã không trở về được nữa. Hiện tại hắn ở Tây Bắc còn có thể cùng triều đình duy trì thế cân bằng vi diệu, một khi hắn thật sự trở về, đợi chờ hắn và Mặc gia quân vĩnh viễn chỉ có vô số sổ con buộc tội cùng với một con đường chết. Đáng tiếc. . . Hiện tại hắn không hề muốn chết, nếu Mặc Cảnh Kỳ thông minh thì không nên trêu chọc hắn mới đúng. Mặc Cảnh Kỳ tính toán như vậy, trong mắt Mặc Tu Nghiêu đã coi như hắn ta tự tìm kết thúc rồi. Nếu hắn cho rằng Định Quốc Vương phủ nhiều đời thủ hộ Đại Sở chỉ vì một cái danh trung liệt…, vậy thì hắn mười phần sai rồi.

"Như vậy. . . Tô đại nhân thì sao?" Diệp Ly thấp giọng hỏi. Kính trọng của Mặc Tu Nghiêu đối với Tô Triết tuyệt đối là hàng thật giá thật, giữa hai người bọn họ, thiên địa quân thân sư *tình thầy trò không gì có thể so sánh được. Thậm chí lúc trước dưới tình hình bị Tô Túy Điệp ruồng bỏ Mặc Tu Nghiêu còn có thể thả nàng ta đi, nếu nói không phải do nể mặt Tô Triết thì Diệp Ly cũng không tin. Huống chi, con độc nhất và tôn tử của Tô Triết cũng vì Định Vương phủ mà chết, như vậy trong lòng Mặc Tu Nghiêu, tình nghĩa với Tô Triết chỉ

sợ nửa điểm cũng không kém người nhà.

**thiên địa quân thân sư: trời, đất, quân vương, thân thích, lão sư*

Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm chốc lát, thấp giọng nói: "NếuTô lão không còn gì vương vấn ở kinh thành, nếu nguyện ý ở lại Tây Bắc thì ta sẽ phụng dưỡng ông cả quãng đời còn lại. Nếu vẫn không bỏ được triều đình, phái người âm thầm chiếu cố ông ấy là được."

Diệp Ly ngưng mi, nhẹ giọng thở dài nói: "Chàng biết ta không nói cái này mà, Tô Túy Điệp là người thân duy nhất của Tô lão, sở dĩ Mặc Cảnh Kỳ ngàn dặm xa xôi phái lão nhân bảy mươi tuổi này tới đây chỉ sợ cũng vì nguyên nhân này thôi? Mấy ngày nay. . . Thích khách xông vào trong phủ hơn nửa là người của Mặc Cảnh Kỳ, thoạt nhìn Mặc Cảnh Kỳ có vẻ không có cùng ý định với Đàm Kế Chi, hình như hắn cũng không hy vọng Tô Túy Điệp chết." Đáy mắt Mặc Tu Nghiêu xẹt qua một tia máu, thản nhiên nói: "Tô Túy Điệp không thể không chết, Tô lão sẽ không cầu tình cho nàng ta." Tô Triết làm người chính trực, chán ghét nhất là kẻ bội bạc. Ban đầu Tô Túy Điệp rời khỏi kinh thành cũng một phần là do Tô Triết, nhưng lấy đạo đối nhân xử thế của Tô Triết tuyệt đối sẽ không nhận thức đứa cháu gái Tô Túy Điệp này nữa. Diệp Ly cầm tay hắn, nhẹ giọng nói: "Tô đại nhân có ân dạy dỗ chàngthuở nhỏ, ta sẽ không mềm lòng với Tô Túy Điệp nhưng cũng không muốn vì vậy mà khiến Tô lão lạnh tâm. Cho dù Tô lão có cùng Tô Túy Điệp ân đoạn nghĩa tuyệt, nhưng rốt cuộc ả ta vẫn là thân tôn nữ (cháu gái ruột), cũng là thân nhân duy nhất còn lại trên đời này của ông, nếu trong lòng còn có ngăn cách thì đến cùng vẫn không tốt."

"Vậy thì không để cho Tô lão biết." Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói, "Dù sao đã giằng co lâu như vậy, chỗ Tần Phong vẫn không có tiến triển gì. Vậy thì không cần hỏi, cái gọi là bí mật kia vốn cũng không phải chỉ có một mình nàng ta biết, cứ để Tần Phong kết liễu nàng ta."

"Hồ nháo." Diệp Ly nhẹ giọng nói, "Tô đại nhân vừa tới mà nàng ta đã chết, chàng muốn lão nhân gia người sẽ nghĩ thế nào? Sẽ ổn thôi. . . . . ." Nhẹ nhàng ôm lấy Mặc Tu Nghiêu, đưa tay gạt tóc trắng bên tai hắn, nhẹ giọng nói: "Tô đại nhân không chỉ là ân sư của

chàng, mà còn là thanh lưu trong triều, môn sinh nhiều không đếm hết. Về tình về lý chúng ta cũng đều phải cho hắn mặt mũi.” Mặc Tu Nghiêu lãnh đạm nói: “Chẳng lẽ cứ như vậy mà tha cho ả ta?” Đưa tay ôm nàng chặt vào trong ngực, Mặc Tu Nghiêu nhắm mắt đè nén sát ý trong lòng. Hắn thật không muốn để những kẻ đó tiếp tục sống. . . Tô Túy Điệp, Lôi Chấn Đình, Mộc Dương Hầu còn có Mặc Cảnh Kỳ, chỉ cần thấy bọn họ, thậm chí nghĩ đến bọn họ, trước mắt hắn sẽ không tự chủ mà xuất hiện tình cảnh A Ly rơi xuống vách đá, thậm chí còn cảm thấy hiện tại hết thảy chỉ là một giấc mộng, một giấc chiêm bao …đợi đến khi tỉnh lại vẫn là lúc mất đi A Ly.

Nhận thấy được hơi lạnh cùng với cảm giác cô tịch từ trên người Mặc Tu Nghiêu truyền đến, Diệp Ly ngẩng đầu thấy vẻ mặt mờ mịt và sự tuyệt vọng của hắn. Trong lòng Diệp Ly đau nhói, liền tranh thủ nắm lấy tay hắn phù phù, ôn nhu nói: “Được rồi, là ta không tốt. Là ta nghĩ nhiều,chàng không thích thì cứ để cho Tần Phong đi giết Tô Túy Điệp là được.” Mặc Tu Nghiêu ôm lấy thân ảnh nhỏ bé vào trong ngực, hít một hơi thật sâu, cảm nhận được hương thơm thanh u quen thuộc, tâm tình vốn âm lãnh nhất thời tốt lên rất nhiều. Hắn thích A Ly cái gì cũng nghe theo hắn, nhẹ nhàng vuốt sợi tóc trước mặt Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng cười nói: “Ta biết A Ly là vì tốt cho ta, dù sao chuyện Tô Túy Điệp cũng không gấp.” Hắn dĩ nhiên biết, A Ly là vì hắn mới nói ra những lời này. Định Quốc Vương phủ vốn là kẻ thù bốn phía, hôm nay mơ hồ cùng triều đình náo loạn lại càng có thể nói, thế gian này kẻ nắm quyền nào cũng sẽ coi bọn họ làm thù địch. Dưới tình huống này, càng nhiều người ủng hộ hắn thì tương lai của Mặc gia quân càng tốt hơn một chút. Mà kể từ khi Thanh Vân tiên sinh rút lui khỏi triều đình,có thể nói thanh lưu trong triều coi Tô Triết là người đứng đầu, mặc dù không có bao nhiêu thực quyền, nhưng những người này đại diện cho tiếng nói của dân chúng và dư luận. Một khi hắn và Tô Triết trở mặt thành thù, chỉ sợ hơn phân nửa người đọc sách trong thiên hạ cũng sẽ không có cảm tình gì với hắn.

Trong đôi mắt Diệp Ly hiện lên một tia nhuệ khí, nhẹ giọng nói:

“Chuyện Tô Túy Điệp và Tô lão giao cho ta xử lý. Sau này sẽ không để chàng nhìn thấy nàng ta.” Diệp Ly phát hiện, nàng hiển nhiên đánh giá sai tầm ảnh hưởng của Tô Túy Điệp đối với Mặc Tu Nghiêu. Cũng không phải nói nàng hoài nghi Mặc Tu Nghiêu còn có tình cảm với Tô Túy Điệp, mà Tô Túy Điệp làm cho Mặc Tu Nghiêu nghĩ đến một số chuyện tình không tốt, có thể ảnh hưởng nghiêm trọng tới lối suy nghĩ của hắn. Đã như vậy, nàng lại càng không thể để cho hắn gặp Tô Túy Điệp. Vô luận là nguyên nhân gì! Về phần Tô Triết. . . Nếu như Tô lão là người đúng như Mặc Tu Nghiêu đã nói, có lẽ cũng không phải không có cách nào giải quyết.

“Vương gia, Vương Phi.” Hai người trở lại vương phủ ngồi vào chỗ của mình, Trác Tĩnh và Lâm Hàn đã sớm chờ đợi để gặp.

Mặc Tu Nghiêu nhìn về phía hai người, một tay vẫn vịn thắt lưng Diệp Ly, hỏi: “Trong phủthế nào rồi?” Trác Tĩnh bẩm: “Vương gia liệu sự như thần, thị vệ Đức Vương mang theo, còn có hai ngày này người lục tục từ các nơi tới thành Nhữ Dương, từ sớm đã vây công phủ Thái Thú.” Đối phương rất biết chọn thời gian, tối nay toàn thành đều vui mừng, đông thành lại càng náo nhiệt vang trời, phủ Thái Thú có động tĩnh lớn như vậy cũng không ai phát hiện được.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười nói: “Sao? Vây công phủ Thái Thú?” Lâm Hàn nói: “Bởi vì Vương gia và Vương phi đột nhiên chuyển đến phủ đệ mới, đối phương hiển nhiên không phát hiện được. Cho nên mới mạnh mẽ xông vào phủ Thái Thú muốn cứu Tô Túy Điệp.” Bởi vì thời điểm dời chỗ cũng không có gây chiến, trên căn bản chính là Vương gia, Vương Phi tự mình chuyển qua rồi, cho nên vô luận là thị vệ đi theo Đức Vương đến đây bị ngăn ở ngoài thành hay là những kẻ đã sớm tiềm phục trong thành cũng không có ai phát hiện, lại càng không nói tới chuyện một ngày trước Tô Túy Điệp đã sớm bị bọn họ âm thầm chuyển qua nơi khác.

“Cứu? Không phải là diệt khẩu sao?” Diệp Ly nhướng mày hỏi.

Trác Tĩnh nói: “Thuộc hạ xác định đối phương cũng không tính toán diệt khẩu Tô Túy Điệp. Lần này đối phương phái ra đều là cao thủ võ công cực cao, sau khi xông vào địa lao ít nhất cũng có ba lần

cơ hội để giết chết thế thân trong lao. Nhưng đối phương lại chỉ một lòng muốn mang người ra ngoài, cũng không hạ thủ."

"Thú vị." Diệp Ly trầm ngâm như cũ, người của Mặc Cảnh Kỳ muốn cứu Tô Túy Điệp, cái này thật khó giải thích đấy. Nếu nói Tô Túy Điệp biết cái gì không nên biết…, thì Mặc Cảnh Kỳ muốn giết người diệt khẩu mới đúng. Nhưng phái nhiều người tới giải cứu mỹ nhân như vậy cũng thật thái quá. Mặc Tu Nghiêu nắm tay nàng cười nói: "A Ly không cần phiền não, hắn làm càng nhiều thì sẽ càng lộ nhiều sai sót. Sớm muộn gì chúng ta cũng có thể biết được mục đích của hắn. Có bắt sống được kẻ nào không?" Trác Tĩnh gật đầu cười nói: "Khởi bẩm Vương gia, lần này thu hoạch khá lớn. Đầu lĩnh hắn là phó thống lĩnh Ngự Lâm quân trong kinh, còn có mấy cao thủ nổi danh trên giang hồ, cũng đều bị bắt lại."

Mặc Tu Nghiêu mãn ý gật đầu, phải chịu đựng cái đám phế vật náo loạn kia lâu như thế, rốt cục cũng bắt được mấy con cá lớn một chút. Trầm giọng phân phó: "Cũng không cần thẩm vấn đám người đó, Mặc Cảnh Kỳ sẽ không nói rõ cho bọn hắn biết. Đuổi Phó thống lĩnh của Mặc Cảnh Kỳ kia về kinh thành. Về phần đám cao thủ giang hồ kia, cũng có thể từ từ mà hỏi một chút." Người trong giang hồ luôn không câu nệ, không chịu ảnh hưởng của triều đình, cho dù là sát thủ cũng vì nhận tiền giết người, rất hiếm khi có chuyện nghe theo hiệu lệnh của triều đình. Mặc Cảnh Kỳ có thể một lần điều động nhiều cao thủ nổi danh trên giang hồ như vậy, phảinguyên nhân gì đó.

"Vâng"

"Nói đến thống lĩnh Ngự Tiền thị vệ và cao thủ. . . Mấy tên Lãnh Kình Vũ và Mộc Kình Thương hiện giờ đang ở đâu?" Diệp Ly mở miệng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Lãnh Kình Vũ đã trở lại kinh thành rồi, mặc dù người này tâm cao khí ngạo, lại không biết biến báo* (dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc), nhưng đám cáo già kia cũng không dám làm gì. Nể mặt Lãnh nhị, Bản vương cũng phải tha hắn một con đường sống. Về phần Mộc Kình Thương. . . Đang ở Nhữ Dương. A Ly muốn gặp hắn sao?" Mộc Kình

Thương cũng không giống với kẻ khác, không chỉ là nhi tử tư sinh của Mộc Dương hầu, mà còn là một trong ngũ đại cao thủ trong thiên hạ, đương nhiên Mặc Tu Nghiêu sẽ không để hắn ở nơi bản thân không nhìn thấy. Nếu bị người chui chỗ trống thì phiền toái nhiều hơn. Diệp Ly suy nghĩ một chút nói: “Ta quả thật có chút chuyện muốn để hắn đi làm, có điều Mộc Kình Thương cũng không dễ khống chế, để sau hãy nói vậy.”

Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý, gật đầu đang muốn nói gì, thì ngoài cửa thị vệ tiến vào bẩm báo nói, “Khởi bẩm Vương gia, Tô Triết đại nhân cầu kiến.”

Mặc Tu Nghiêu ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới Tô Triết tuổi tác đã cao, lặn lội đường xa đã sớm mệt nhọc không chịu nổi, vì vậy cũng không tham gia yến tẩy trần tối nay mà ở trong phủ nghỉ ngơi. Đưa mắt nhìn Diệp Ly một cái, trầm giọng nói: “Mau mời Tô lão đi vào.”

Chương 196: Dạ đàm dưới trăng

Tô Triết bước vào thư phòng, Mặc Tu Nghiêu đứng dậy đón chào bày tỏ kính trọng. Tô Triết khoát tay một cái nói: “Vương gia, Vương phi, lão hủ quấy rầy các vị rồi.”

Mời Tô triết ngồi xuống, Mặc Tu Nghiêu mới vừa ngồi xuống vừa cười nói: “Tô lão khách khí như vậy, là muốn xa lạ vớiTu Nghiêu sao.” Tô Triết nhìn đôi nam nữ trẻ tuổi ngồi sóng vai trước mặt mình, ánh mắt dừng trên mái tóc trắng như tuyết của Mặc Tu Nghiêu trong chốc lát, mới thở dài nói: “Vương gia không thương tiếc thân thể như vậy, Nhiếp chính vương, Vương phi cùng với lệnh huynh dưới suối vàng sao có thể an lòng được?” Mặc Tu Nghiêu cười nhạt, cúi đầu nhìn thoáng qua vạt tóc trắng trước ngực, cười nói: “Tu Nghiêu biết sai, lại khiến Tô lão bận lòng rồi.” Tô Triết lắc đầu, nhìn một chút Diệp Ly đang ngồi ở bên cạnh gật gật đầu cười nói: “Vương phi bình an trở về, thật là tổ tiên lịch đại Định Vương phủ phù hộ.” Diệp Ly cười khẽ, nhẹ giọng nói: “Tô lão nói rất đúng. Lần này Diệp Ly có thể bình an trở về, thật sự là nhờ có tổ tiên che chở.” Diệp Ly hiểu rõ Tô Triết có chút bất mãnvới mình, nhưng nàng lại không cảm thấy tức giận. Nàng có thể cảm giác được, bất mãn của Tô Triết với nàng cũng không phải bởi vì bản thân ông mà là vì Mặc Tu Nghiêu. Lão nhân đây là đang trách Mặc Tu Nghiêu vì nàng mà một đêm bạc cả đầu. Nói cho cùng, cũng là quan tâm Mặc Tu Nghiêu người học trò này, cũng không có tư tâm gì.

Mặc Tu Nghiêu đưa tay nắm lấy tay Diệp Ly, cười nói với Tô Triết: “Tô lão nói rất đúng, qua nữa hai tháng A Ly sẽ sinh, đến lúc đó Định Vương phủ sẽ có người nối nghiệp. Tu Nghiêu còn trông cậy vào Tô lão thương yêu tiểu nhi đấy.”

Nghe Mặc Tu Nghiêu nhắc tới đứa bé…, thần sắc Tô Triết không

khỏi mềm mại hơn một chút. Ông tuổi già mất con tang cháu, ngay cả cháu gái duy nhất cũng không còn. Kiếp này đã sớm định phải làm một người cô độc, lúc này nghe Mặc Tu Nghiêu nhắc tới đứa bé, từ ái trong lòng càng lan rộng ra. Phảng phất như thấy được mỹ cảnh Mặc Tu Nghiêu khi còn bé, đứa bé thông tuệ khả ái ngày ngày hầu hạ dưới gối, nơi nào còn có thể lườm Diệp Lynữa. Nhẹ giọng thở dài, Tô Triết hỏi: “Những năm này Vương gia chịu khổ, những lão đầu tử như chúng ta cũng không có cách nào xuất lực. Hai năm qua đã làm phiền Vương phi chiếu cố rồi.” Hoàng đế luôn đề phòng bọn họ, những cựu thần từng có quan hệ tốt với Mặc Lưu Danh và Định Vương phủ, do vậy nhiều năm như vậy, cho dù có lui tới cũng chỉ có thể âm thầm xem một chút, căn bản không thể xuất ra được lực gì. Nhìn nam tử tóc trắng trước mắt thân hình mỏng manh nhưng khí chất sắc bén, trong lòng Tô Triết cũng buồn phiền. Qua nhiều năm như vậy, Tô Triết vẫn nhớ mồn một bộ dáng Mặc Tu Nghiêu khi còn bé. Nhị công tử Định Quốc Vương phủ, trên có phụ vương thương yêu, dưới có huynh trưởng bảo hộ. Thiếu niên tuấn mỹ cẩm y tôn quý, cưỡi ngựa trong kinh thành tuấn mỹ như một ngọn lửa sáng chói, mang theo nét hồn nhiên, khinh cuồng và kiêu ngạo. Sau đó đem quân xuất chinh, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, thiếu niên mười sáu tuổi năm đó được tôn xưng là Chiến thần. Mỗi lần đắc thắng khải hoàn trở về, luôn là có vô số thiên kim khuê tú chen chúc cũng chỉ vì có thể được nhìn thấy một bên mặt của Chiến thần, là người trong mộng của biết bao khuê nữ. Mặc Tu Nghiêu khi đó, phong tưu tuyệt thế, nhiệt huyết tự tin bực nào, để cho vô số người chỉ có thể nhìn lên nhưng không dám mơ ước sóng vai cùng? Mà Mặc Tu Nghiêu bây giờ, chẳng qua cũng chỉ mới hai mươi sáu tuổi, nhưng trong con ngươi nhìn sao cũng không thấy được nhiệt huyết và ôn hòa năm nào. Trong đôi mắt nhàn nhạt kia cho dù có lóe ra ánh lửa nhưng cũng lạnh như băng, dung nhan tuấn tú cùng với một đầu tóc trắng như tuyết, chỉ làm cho người ta cảm thấy rét lạnh. Nếu như thiếu niên Mặc Tu Nghiêu là bởi vì phong tư tuyệt thế khiến cho người người ngưỡng mộ, thì Mặc Tu Nghiêu của hiện tại lại càng

giống hàn tuyết trên đỉnh núi cao khiến người phải dè chừng. Thiếu niên phong hoa tuyệt đại, chiến thần tương lai của Đại Sở năm nào. . . Cuối cùng cũng bị phá hủy . . .

“Tô lão có ơn dạy dỗ với Tu Nghiêu, Tu Nghiêu cả đời cũng không quên.” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt cười nói.

Tô Triết lắc đầu, không nghĩ tới những chuyện đã qua nữa, nghiêm mặt nói: “Vương gia có biết Hoàng thượng phái hai người Đức Vương,Du vương tới đây làm gì không?”

Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm chốc lát, khẽ gật đầu nói: “Mặc dù Du Vương nói chưa dứt lời, nhưngTu Nghiêu cũng đã nghe hiểu. Mặc Cảnh Kỳ muốn Bản vương hồi kinh phải không?”

Tô Triết gật đầu, nhìn Mặc Tu Nghiêu trịnh trọng nói: “Không thể trở về!”

“Tô lão. . . . . .” Mặc Tu Nghiêu có chút kinh ngạc, Tô Triết làm người chính trực, hơn nữa rất trung thành với Đại Sở. Mặc dù hắn hiểu Tô Triết sẽ không hại mình, nhưng nghe thấy ông nói ra lời ngăn cản mình hồi kinh…, Mặc Tu Nghiêu vẫn có chút kinh ngạc. Tô Triết mỏi mệt nhắm lại mắt, sau khi nói ra những lời này dường như trong nháy mắt đã già nua đi rất nhiều. Mặc dù ông cực ít giao thiệp với trung tâm của triều đình, nhưng tâm tư của Mặc Cảnh Kỳ quá rõ ràng rồi. Ông đương nhiên hiểu Mặc Cảnh Kỳ phái mình tới là vì muốn thể hiện về mặt hình thức. Thậm chí nếu như là vì ổn định của Đại Sở, ông cũng đồng ý rằng lệnh cho Mặc Tu Nghiêu hồi kinh là một biện pháp không tệ, bởi vì Mặc Tu Nghiêu hiện nay, ai cũng không dám khẳng định hắn có còn hướng tâm về Đại Sở hay không. Nhưng ông cũng biết, một khi Mặc Tu Nghiêu hồi kinh, đợi chờ hắn là không phải Định Quốc Vương phủ ngày đó, thậm chí cũng không phải là giam lỏng, mà là trực tiếp mất mạng. Về tư, Mặc Tu Nghiêu là học trò của ông, là vãn bối mà ông nhìn lớn lên từ nhỏ. Về công, Đại Sở cường địch bốn phía, Mặc Tu Nghiêu và Mặc gia quân là người duy nhất có thể chống lại bọn chúng. Cho nên, ông chỉ có thể ngăn cản Mặc Tu Nghiêu hồi kinh.

Tô Triết mở mắt, nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Nếu Vương gia nắm

chắc, nói vậy cũng đã sớm có tính toán. Lời này, là ý tứ của ta, cũng giống như ý tứ của Hoa quốc công lúc trước. Trước khi rời đi, Hoa quốc công muốn nhờ ta chuyển cho Vương gia một câu nói." Mặc Tu Nghiêu bộ dạng phục tùng, nói: "Tô lão xin nói." Trong thư phòng hoàn toàn yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng nói của Tô Triết hồi tưởng lại, "Hoa lão nói, Định Quốc Vương phủ nhiều đời thần phục Đại Sở, cũng không có lỗi với hoàng thất và thái tổ. Hiện giờ Định Vương phủ chỉ còn lại Vương gia nhất mạch, Vương gia cần phải vì Định Vương phủ và vài chục vạn tướng sĩ Mặc gia quân mà tính toán. Hoa quốc công phủ hai đời được hưởng ân điển của tiên hoàng, tất nhiên phải vì Đại Sở cúc cung tận tụy đến chết. Chỉ cầu Vương gia. . . Tương lai nếu Đại Sở gặp nạn, xin Vương gia nhìn vào việc có chung nguồn gốc, che chở cho dân chúng Đại Sở khỏi cảnh dị tộc tàn sát." Mặc Tu Nghiêu mỉm cười, đưa mắt nhìn Tô Triết. Lời này của Hoa quốc công, đã kết luận chắc chắn Mặc gia quân tất phải thoát li Đại Sở. Không hổ là lão tướng cả đời chinh chiến sa trường, mặc dù Hoa quốc công rời xa triều đình nhưng vẫn có thể nhìn rõ được tình hình.

"Hoa quốc công có tính toán gì không?" Mặc Tu Nghiêu trầm giọng hỏi.

Tô Triết thản nhiên nói: "Đại Sở khói lửa nổi lên bốn phía, ngày rời kinh Hoa quốc công có nhắc tới định dâng tấu xin lãnh binh xuất chinh. Lúc này chỉ sợ tấu chương đã đặt trên ngự án của Hoàng thượng rồi." Mặc Tu Nghiêu ngưng mi, nói: "Hoa quốc công đã hơn thất tuần (bảy mươi). . . Chiến cuộc còn chưa tới mức cần lão nhân gia xuất thủ rồi." Diệp Ly vỗ vỗ tay Mặc Tu Nghiêu, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng sẽ không dễ dàng đồng ý để Hoa quốc công lãnh binh xuất chinh như vậy đâu." Mặc Tu Nghiêu khẽ gật đầu, Mặc Cảnh Kỳ phòng những lão tướng này như vậy, nếu không phải vạn bất đắc dĩ chắc chắn sẽ không đem binh quyền giao lại cho Hoa quốc công. Tô Triết nói: "Hoàng thượng bây giờ. . . ngang ngược tùy ý, không nghe lời can gián của lương thần trị quốc, ngược lại một lòng tính toán âm mưu quỷ đạo. Đại Sở. . ." Thở dài một tiếng, Tô Triết tiếp tục nói: "Vương gia ở lại Tây Bắc là đúng, một khi hồi kinh chỉ sợ chờ

đợi chỉ là thiên la địa võng. Nếu đại quân Mặc gia bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, Đại Sở liền bỏ mình. . . . . .” Nói xong, Tô Triết đứng lên nói: “Cái lão hủ muốn chính là những thứ này, Vương gia, Vương phi xin bảo trọng, qua hai ngày chúng ta cũng nên lên đường hồi kinh rồi, cũng không biết ngày nào mới có thể tái kiến.”

“Tô lão, Hoàng thượng phái người tới hẳn là vì thuyết phục Vương gia hồi kinh, nếu ngài như thế. . . sau khi hồi kinh phải khai báo Hoàng đế thế nào?” Diệp Ly nhẹ giọng hỏi.

Tô Triết xoay người nhìn nàng, lạnh nhạt cười nói: “Năm nay lão hủ đã bảy mươi ba tuổi, nhân sinh thất thập cổ lai hy, đời này còn có gì vương vấn?”

Diệp Ly cau mày, Mặc Cảnh Kỳ cũng không phải người tâm từ thủ nhuyễn gì. Lần này Tô Triết trở lại chò dù không bị Mặc Cảnh Kì ban chết mà tùy ý trách phạt một phen cũng chưa chắc có thể qua. Diệp Ly đứng dậy, Mặc Tu Nghiêu ngồi bên cạnh vội vàng cẩn thận đỡ nàng đi tới trước mặt Tô Triết. Diệp Ly mỉm cười nói: “Tây Bắc cách Sở kinh, núi cao đường xa xóc nảy, Tô lão tuổi tác đã cao sao không ở Tây Bắc tu dưỡng một chút, an hưởng tuổi già. Chẳng phải tốt hơn nhiều so với trở lại Sở kinh sao?” Tô Triết mỉm cười nhìn Diệp Ly nói: “Đa tạ Vương phi quan tâm, lão hủ sinh ra ở Sở kinh, lớn lên ở Sở kinh. Gần như cả đời đều trôi qua tại Sở kinh. Sống đến hôm nay, ở cái tuổi này cũng không còn cái gì không bỏ xuống được, chỉ mong đợi ngày sau có thể chết ở trong nhà, chôn cất ở Sở kinh. Tây Bắc này, Vương gia và Vương phi đã thống trị vô cùng tốt, đáng tiếc lão đầu tử vô phúc.”

Mặc Tu Nghiêu mày kiếm nhíu lại, vịn Diệp Ly ngồi trở về mới xoay người nhìn về phía Tô Triết hỏi: “Tô lão không muốn hỏi một chút tin tức của nàng ấy sao?”

Tô Triết sửng sốt, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn càng thêm ảm nhiên, da thịt trên mặt có chút không kiềm chế được mà rung động. Một lúc lâu sau, Tô Triết mới trầm giọng hỏi: “Con bé còn sống sao?” Ông dĩ nhiên biết Tô Túy Điệp còn sống, trước khi rời kinh hoàng đế đã nói cho ông biết tin tức kia, hơn nữa còn tỏ vẻ nguyện ý phái

người tới cứu Tô Túy Điệp trở về. Nhưng trong lòng Tô Triết càng thêm hiểu rõ. . . tại sao Mặc Tu Nghiêu phải bắt Túy Điệp? Vốn là cháu gái chín năm trước bệnh chết sống lại, chỉ cần hòi tưởng một chút lại thời điểm Tô Túy Điệp bệnh chết lúc đó, Tô Triết còn có cái gì không rõ nữa đây? Năm đó Mặc Tu Nghiêu mới vừa bị thương, Định Vương phủ hoàn toàn đại loạn không người chủ trì, toàn bộ dựa vào Đại trưởng công chúa dốc hết sức chống đỡ. Ông đưa Túy Điệp đến Định Vương phủ chiếu cố thương thế của Mặc Tu Nghiêu, mặc dù còn chưa thành thân, nhưng Định Vương phủ không có người nào, thân là vị hôn thê , Tô Túy Điệp đi chiếu cố vốn là thiên kinh địa nghĩa. Nhưng cháu gái kia đến ngày thứ hai liền bị bệnh được đưa trở lại. Lúc ấy ông chỉ nghĩ Tô Túy Điệp từ nhỏ được nuông chiều bị kinh sợ, lại không nghĩ rằng. . . . . Nhưng là dù vậy, năm đó Tu Nghiêu để Tô Túy Điệp chạy trốn, cũng không tính đến chuyện bắt nàng ta trở lại. Tất nhiên là vì nàng đã làm ra chuyện gì mới để cho Tu Nghiêu không thể khoan dung như vậy.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, trầm giọng nói: “Nàng đang ở trong vương phủ.”

Trong thư phòng lần nữa lâm vào trầm mặc, hồi lâu Tô Triết mới hỏi nói: “Con bé đã làm cái gì?”

Mặc Tu Nghiêu chần chờ một chút, đứng dậy từ trên bàn lấy ra một phần hồ sơ đưa tới. Ở trong đó ghi lại mọi chuyện cần thiết mười năm này của Tô Túy Điệp. Tô Triết nhận lấy, ngón tay khô gầy run rẩy mở ra hồ sơ thật dầy, lật xem thật nhanh, càng xem về sau sắc mặt càng thêm khó coi. Diệp Ly ngồi dựa vào giường, nhìn kỹ thần sắc trên mặt Tô Triết cũng không khỏi được lộ ra vẻ không đành lòng. Hồi lâu, Tô Triết ngẩng đầu lên, rung giọng nói: “Tốt! Tốt một Tô Túy Điệp! Tốt một Bạch Lung! Tây Lăng Bạch thị. . . Khuynh Dung quý phi, mật thám của Trấn Nam Vương. . . Tốt! Thật là cháu gái tốt của Tô Triết ta!”

“Tô lão. . . . . .” Nhìn sắc mặt Tô Triết lúc trắng lúc xanh, Diệp Ly nhăn nhăn đôi mi thanh tú lo lắng nói. Vừa phất tay ý bảo Trác Tĩnh ở phòng ngoài vẫn luôn chú ý động tĩnh bên trong đi mời Trầm

Dương. Tô Triết khoát khoát tay, chán nản ngã ngồi lại trong ghế, cúi đầu nhìn hồ sơ trong tay run rẩy không ngừng. Là do dạy dỗ của mình có vấn đề gì sao? Cháu gái luôn biết điều dịu ngoan trong mắt ông lại có thể làm nhiều chuyện tình như vậy. Mới mười lăm tuổi đã làm quen với huyết mạch của hoàng thất tiền triều, nhân lúc vị hôn phu trọng thương còn có thể xúi giục công tử Minh Nguyệt giúp nàng ta giả chết thoát thân. Ở Tây Lăng lại có thể mượn thân phận Bạch gia trở thành Quý phi Tây Lăng, trong lúc đứng giữa Tây Lăng Hoàng và Trấn Nam Vương, mà vẫn có thể uy hiếp đến Hoàng hậu Tây Lăng. . . Còn có. . . Phái người ám sát Định Vương phi chưa lập gia đình, đây là cháu gái của ông sao? Tô Triết bỗng dưng nhớ tới nhiều năm trước đương kim hoàng thượng ngầm tỏ vẻ muốn đưa Tô Túy Điệp vào cung làm phi, lúc ấy ông đã lấy lí do Tô Túy Điệp đã sớm đính hôn mà quả quyết cự tuyệt. Thật ra thì cho dù lúc ấy Tô Túy Điệp không có hôn ước với Mặc Tu Nghiêu, ông cũng sẽ không đồng ý để cho cháu gái vào cung. Nhưng ai có thể nghĩ tới, nàng không trở thành Hoàng phi Đại Sở nhưng lại trở thành Quý phi Tây Lăng?

Sau cùng, hình như Tô Triết đã bình tĩnh lại. Đứng lên nói: “Lão hủ mệt mỏi, không quấy rầy Vương gia Vương phi. Về phần nghiệt chướng kia. . .” Tô Triết mỏi mệt khép mắt, khóe miệng khẽ co quắp, “Tùy ý Vương gia Vương phi xử trí. Tô gia, không có cháu gái như vậy!” Nói xong, cũng không nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, sải bước hướng về phía cửa. Diệp Ly vội vàng ý bảo Lâm Hàn đuổi theo, quả nhiên mới ra tới cửa chưa được mấy bước đã nghe tiếng hô của Lâm Hàn từ ngoài cửa truyền đến, “Tô đại nhân! Tô đại nhân!” Mặc Tu Nghiêu lướt ra ngoài, chỉ thấy Tô Triết té trên mặt đất được Lâm Hàn đỡ, trên mặt đất một vết máu đen dưới ánh trăng làm cho người nhìn thấy mà giật mình. Mặc Tu Nghiêu hạ mắt, thản nhiên nói: “Đưa Tô lão trở về.”

Phía sau, Diệp Ly đi tới bên cạnh cầm lấy tay hắn. Hai người đưa mắt nhìn Tô Triết được Lâm Hàn đưa trở về, nhìn Mặc Tu Nghiêu thần sắc hờ hững, Diệp Ly nhẹ giọng nói: “Chàng cần gì như thế, không phải đã nói chuyện Tô Túy Điệp giao cho ta xử trí sao?” Mặc

Tu Nghiêu lẳng lặng nhìn nàng, Diệp Ly nhích lại gần trong lồng ngực hắn, ôn nhu nói: “Ta biết chàng không muốn làm cho ta mệt mỏi, nhưng ta thân là Định Quốc Vương phi, xử lý những chuyện này không phải vốn là bổn phận của ta sao? Nếu vì vậy mà Tô đại nhân xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì trong lòng chàng có thể yên ổn được sao?”

Mặc Tu Nghiêu trầm mặc không nói, chỉ đưa tay kéo nàng vào ngực mình. Cho dù có thai hơn bảy tháng, Diệp Ly thoạt nhìn vẫn thon gọn mà tinh tế. Hai người ôm nhau thật chặt, ánh trăng như mực lẳng lặng chiếu lên hai người làm cho lòng người trở nên phá lệ yên tĩnh.

Sở cung,

Cửa sổ khép hờ, ánh trăng màu bạc yên tĩnh chiếu lên hoa viên ở ngoài cửa sổ, trong không khí tràn ngập mùi thơm kỳ dị. Bên cạnh góc tường ngoài cửa sổ, một đóa màu trắng từ từ nở rộ. Đóa hoa tuyết trắng như sen tầng tầng lớp lớp nở ra, so với sen càng nhiều hơn mấy phần thánh khiết, cao quý, hệt như tiên tử áo trắngđang nhảy múa một mìnhdưới ánh trăng. Phía trước cửa sổ, nữ tử tuyệt sắc một thân áo trắng miễn cưỡng dựa vào cửa sổ, mặc cho ánh trăng hắt lên người nàng. Ánh mắt đạm mạc mạn bất kinh tâm nhìn đóa quỳnh đang lặng lẽ nở ngoài cửa sổ đến xuất thần.

“Băng thanh ngọc khiết, trong đêm khuya một mình nở rộ không cùng bách hoa đua sắc. Đây không phải là hoa quỳnh tuyệt sắc thế gian sao?” Một giọng nam mang theo ý cười từ trong phòng vang lên, trong tiếng cười dường như lại mang theo chút đùa cợt đắc ý.

Nữ tử áo trắng ngay cả đầu cũng lười quay lại, hờ hững nói: “Nếu không có người tiếc hoa, dù có tuyệt sắc thì cũng có ích gì?”

Nam tử cười nói: “Sao? Bao nhiêu người vì đóa phù dung sớm nở tối tàn này mà không tiếc trắng đêm chờ đợi, đáng tiếc lại không nhìn thấy. Phù dung sớm nở tối tàn, đơn độc lẻ loi. . . Này thật đúng là một loại hoa khiến cho người ta vừa yêu vừa hận.”

Nữ tử áo trắng—— Liễu quý phi ngồi dậy, quay đầu lại lạnh lùng nhìn nam tử trong điện nói: “Ngươi ở nơi này làm gì? Hiện tại Mặc

Cảnh Kỳ phái người tìm ngươi khắp nơi, ngươi còn dám chạy vào cung? !" Trong điện cũng không có ánh nến, một mảnh đen kịt, một nam tử bước chậm ra từ màn đêm, ánh trăng hắt nghiêng lên người hắn, càng tô thêm vài phần khí tức quỷ dị, "Ta tới, tự nhiên là vì muốn nói cho ngươi biết thu hoạch của ta lần này rời kinh. Một tin tức tốt một tin tức xấu, Quý phi nương nương muốn nghe tin nào?"

Liễu Quý phi nhàn nhạt nhìn hắn, tựa hồ không nhúc nhích chút nào. Nam tử bất đắc dĩ cười, nói: "Tin tức về Mặc Tu Nghiêu, ngươi cũng không có hứng thú sao?"

Đôi con ngươi trong trẻo lạnh lùng khẽ giật mình, Liễu Quý phi cảnh cáo ngó chừng nam nhân cố làm ra vẻ thần bí. Nam tử có chút thất bại nói: "Được rồi, tin tức tốt là kẻ tử thù của ngươi- Tô Túy Điệp, bây giờ đang ở trong tay Định Vương. Hơn nữa đã bị hành hạ đoán chừng chỉ còn lại chút hơi tàn. Xem ra Định Vương đối với nàng ta quả nhiên là ân đoạn nghĩa tuyệt. Tin tức xấu à . . Định Vương phi còn sống trở lại thành Nhữ Dương rồi, hơn nữa còn có thai bảy tháng. Qua hai tháng nữa thế tử Định Vương phủ sẽ ra đời rồi."

"Diệp Ly còn sống? !" Liễu quý phi lạnh giọng nói, "Ngươi gặp qua Diệp Ly?"

Nam tử gật đầu nói: "Nàng rơi vào trong tay ta, vốn ta nghĩ dùng nàng để uy hiếp Mặc Tu Nghiêu, kết quả. . . . . ."

Sưu ——! Một quả ám khí phá không tới, nam tử nghiêng đầu tránh qua một bên. Phía trước cửa sổ Liễu quý phi đã đứng dậy, khuôn mặt tức giận nhìn chòng chọc hắn, "Đàm Kế Chi! Ngươi đã gặp được Diệp Ly, tại sao không trực tiếp giết chết nàng ta?"

Nam tử chính là kẻ sau khi rời đi Tây Bắc liền mất tung tích Đàm Kế Chi, Đàm Kế Chi bất đắc dĩ nói: "Nếu thật sự giết Diệp Ly, ngươi cảm thấy ta còn có thể còn sống trở lại sao?" Liễu Quý phi chán ghét nhìn hắn một cái nói: "Đừng quên giao dịch của chúng ta, ta chỉ muốn Diệp Ly chết! Xem ngươi đã làm được gì." Đàm Kế Chi nhìn nữ tử xinh đẹp trong trẻo lạnh lùng như băng tuyết trước mắt, trong mắt hiện lên một tia kinh dị nói: "Tâm nguyện của Quý phi nương

nương làm sao ta dám quên? Nhưng ngươi cũng không có thể muốn ta lấy mạng mình đối lấy mạng Diệp Ly, không phải sao? Ngươi yên tâm, chỉ cần chuyện của chúng ta thành, đừng nói Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu cũng có thể giao cho ngươi xử trí." Liễu Quý phi lạnh lùng nói: "Đó là chuyện của ngươi, chỉ cần tách bọn họ ra thì những chuyện khác tự nhiên có thể thành."

Đàm Kế Chi buông tay, "Được rồi, là chuyện của ta. Sau khi ta rời kinh, bệ hạ có động tĩnh gì không?"

Liễu Quý phi lạnh lùng nói: "Vốn đã ngu xuẩn, hiện tại lại càng ngu xuẩn hơn."

Đàm Kế Chinở nụ cười âm trầm, "Hắn quả thật ngu xuẩn hết mức, nghe nói hắn phái Đức Vương,Du Vương đi Tây Bắc muốn Mặc Tu Nghiêu hồi kinh? Đây là kẻ đần độn nào ra chủ ý vậy? Hắn cho rằng Mặc Tu Nghiêu cũng không có đầu óc như hắn sao?"

Liễu Quý phi lạnh nhạt nói: "Mặc Tu Nghiêu không trở lại thì như thế nào? Đức Vương và Du Vương chỉ sợ cũng không về được đấy."

Đàm Kế Chi cúi đầu suy tư chốc lát, mới cười nói: "Hóa ra là chủ ý của Quý phi nương nương sao. . . Tuyên Mặc Tu Nghiêu hồi kinh là giả, mượn lần này diệt trừ Đức Vương, Du Vương mới là thật ? Có điều . . Ta chỉ sợ Quý phi nương nương phải thất vọng rồi, chưa chắc Mặc Tu Nghiêu sẽ lấy mạng hai Vương gia kia đâu."

Liễu Quý phi lạnh lùng nhìn sang, Đàm Kế Chi tiếp tục nói: "Nếu như Quý phi nương nương nhìn bọn họ không vừa mắt, đương nhiên tại hạ có thể hoàn thành vì ngươi."

"Không liên quan đến ta." Liễu Quý phi quay đầu lại, tiếp tục nhìn hoa quỳnh trước mắt nói.

Chương 197: Mạch nước ngầm* trong sở cung

*Mạch nước ngầm: Ám lưu, hoạt động ngầm, dòng chảy ngầm

Không liên quan đến ta?

Đàm Kế Chi hứng thú nhìn nữ nhân xinh đẹp không khác gì tiên nữ cửu thiên trước mặt. Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Liễu Quý phi thì hắn đã cảm thấy nữ nhân này rất thú vị. Nàng không có dã tâm, hoàn toàn không cần Hoàng đế sủng ái, ở trong chốn thâm cung này phảng phất như một đóa tuyết liên một mình khoe sắc trên đỉnh núi cao, lãnh mạc ngạo thị đám người trong cung. Lúc ấy hắn cho rằng đây đó chỉ là thủ đoạn tranh sủng của nàng, dù sao Hoàng đế vốn đã quen vô số nữ nhân muốn quyến rũ hắn, một nữ nhân có tính cách trong trẻo lạnh lùng sẽ phá lệ trở nên có ý vị. Nhưng rất nhanh sau đó hắn liền phát hiện, nàng thật không cần những thứ này. Hoàng đế tới nàng nhàn nhạt chờ đợi, Hoàng đế không đến nàng cũng không có phản ứng gì. Nếu nàng vẫn cứ như vậy, quả thực hắn cũng phải bội phục nữ nhân này. Nhưng sau đó hắn lại phát hiện được nhược điểm của nàng —— Định Vương Mặc Tu Nghiêu.

Liễu Quý phi thật sự rất yêu Mặc Tu Nghiêu, hơn nữa lại không giống như tình yêu đầy toan tính của người đàn bà Tô Túy Điệp kia, nàng đơn thuần chỉ là yêu Mặc Tu Nghiêu. Thậm chí nàng không quan tâm Mặc Tu Nghiêu rốt cuộc là Nhị công tử Định Vương Phủ, Định Quốc Vương gia hay chỉ là một người thứ dân bình thường, cũng không quan tâm Mặc Tu Nghiêu cầm thương thúc ngựa tung hoành sa trường hay hai chân tàn tật bị bệnh nằm ở giường. Đàm Kế Chi có cảm giác như bản thân hắn cũng bị si tình của nàng làm cho cảm động.

Đáng tiếc, trong mắt Mặc Tu Nghiêu cho tới bây giờ chưa từng có nàng. Nếu như ngay cả mỹ nhân đệ nhất thiên hạ Tô Túy Điệp- thanh

mai trúc mã của Mặc Tu Nghiêu cũng không nắm được tâm Mặc Tu Nghiêu, vậy thì một nữ nhi của Liễu gia mà Mặc Tu Nghiêu nhìn không thuận mắt còn có thể trông chờ vào cái gì đây? Cho dù Liễu quý phi cũng không thua kém Tô Túy Điệp. Vốn Liễu Quý phi có thể không thèm quan tâm, bởi vì nàng không chiếm được Mặc Tu Nghiêu, người khác cũng không chiếm được. Nàng có thể lừa gạt mình Mặc Tu Nghiêu không phải không yêu nàng mà hắn sẽ không yêu ai. Nhưng hiện tại, Mặc Tu Nghiêu ở Tây Bắc cùng với Vương phi vợ chồng tình thâm, không bao lâu nữa ngay cả đứa con cũng sắp ra đời rồi, hắn không tin Liễu Quý phi còn có thể nhịn được.

Thấy Liễu Quý phi bất vi sở động, Đàm Kế Chi thở dài, giọng nói chậm rãi kéo dài: “Quý phi nương nương thật cam tâm yên lặng ở trong thâm cung này sao? Chờ qua hai tháng nữa, thế tử Định Vương ra đời rồi, ha hả. . . chắc chắn Định Vương càng yêu thương Định Vương phi, đến lúc đó trên đời này chỉ sợ không người nào có thể vào mắt Định Vương nữa. Tại hạ nghe nói. . . Ban đầu Định Vương đã đồng ý với Từ gia, kiếp này chỉ có một người là Định Vương phi. . .”

Liễu Quý phi bỗng dưng quay đầu lại, ánh mắt rét lạnh xuyên qua ánh trăng bắn về phía nam tử, “Từ gia? Từ gia cùng Tu. . . Định Vương có quan hệ?”

“Nương nương sẽ không tin vào lời nói Từ gia lánh đời không đứng về phía ai đấy chứ?” Đàm Kế Chi cười nói: “Đừng quên. . . Kể từ khi Định Vương chiếm cứ Nhữ Dương, ngay cả Lãnh Kình Vũ, Mộc Dương cũng đã được ném trả lại, nhưng vì sao lão nhị Từ gia Từ Thanh Trạch vẫn không có tin tức. ngay cả Lãnh Kình Vũ và Mộc Dương Mặc Tu Nghiêu cũng đều buông tha, chẳng lẽ lại giam giữ biểu huynh của vợ mình sao*?* Tất nhiên là tự bản thân Từ Thanh Trạch không chịu trở lại.” Liễu Quý phi thản nhiên nói: “Cho dù như thế, thì sao? Từ Hồng Ngạn ở kinh thành, Thanh Vân tiên sinh và Từ Hồng Vũ vẫn ở Vân Châu. Chỉ cần ba vị này bất động, cho dù cả năm vị công tử Từ gia có đến Nhữ Dương thì có thể thế nào? Hoàng thượng cũng sẽ không dễ dàng mà động tới Từ gia .”

Đàm Kế Chi cất giọng cười nói: “Quý phi nương nương không ngại nói một chút cho Hoàng thượng biết về sự tích Từ gia khi Đại Sở khai quốc, có lẽ Hoàng thượng sẽ hiểu cho dù Từ Hồng Ngạn, Từ Thanh Vân ở trong tay cũng chưa chắc đã ổn thỏa.”

Liễu Quý phi hơi kỳ quái nhìn hắn một cái nói: “Sao ngươi không tự mình đi nói với hắn? Mấy ngày nay hắn khắp nơi phái người đi tìm ngươi, còn tưởng rằng ngươi bị Định Vương ám hại đấy.”

Đàm Kế Chi bất đắc dĩ nhún vai, nghiến răng nói: “Tô Túy Điệp con tiện nhân kia nói thân phận của ta cho Mặc Tu Nghiêu rồi. Một khi ta xuất hiện lần nữa trong cung, khó có thể đảm bảo Mặc Tu Nghiêu sẽ không tiết lộ chuyện này cho bệ hạ.” Liễu Quý phi cười lạnh nói: “Thì ra là Đàm công tử và Tô Túy Điệp còn có lui tới, xem ra mỹ nhân đệ nhất thiên hạ đúng là danh bất hư truyền?” Đàm Kế Chi lại nói: “Đương nhiên không thể bằng Quý phi nương nương được, hiện giờ không biết tiện nhân Tô Túy Điệp kia đã bị Mặc Tu Nghiêu hành hạ thành bộ dạng nào rồi. Chỉ tiếc người của ta vẫn luôn không tìm được cơ hội giết ả ta!” Nhắc tới Tô Túy Điệp, trong lòng Đàm Kế Chi thầm hận, lúc thiếu niên lông bông, cảm thấy vị hôn thê của Mặc Tu Nghiêu đẹp hơn nữ nhân khác ba phần, hôm nay mới nhìn ra mỹ nhân như Liễu Quý phi mới là tuyệt sắc. Nếu cõi đời này có thuốc hối hận thì năm đó tuyệt đối hắn sẽ không đi trêu chọc người đàn bà Tô Túy Điệp kia!

Nhìn dung nhan Liễu Quý phi như băng tuyết, Đàm Kế Chi dịu giọng nói: “Quý phi nương nương không ngại suy nghĩ thật kỹ. Loại bỏ Từ gia thì Quý phi nương nương cũng có lợi mà? Chỉ cần trừ bỏ được Từ gia, chẳng khác nào chặt đi một cánh tay của Định Vương phi. . . . . .” Thấy Liễu Quý phi trầm mặc không nói, Đàm Kế Chi hiểu đối phương đã có chút động tâm, lại tiếp tục nói: “Bảo tàng của tiền triều đang ở cảnh nội Tây Bắc, bao gồm ngọc tỷ truyền quốc, binh pháp của cao tổ cùng với tài phú. Hiện nay ước chừng là toàn bộ đều rơi vào tay Mặc Tu Nghiêu rồi. Quý phi nương nương có thể tiết lộ tin tức này cho bệ hạ, cũng coi như một đoạn tình nghĩa quân thần của chúng ta.” Liễu Quý phi lạnh lùng cười nói: ” Ngay cả Mặc Cảnh Kỳ

cũng không biết chuyện này thì ta phải giải thích tại sao ta biết đây?" Đàm Kế Chi nhướng mày cười một tiếng, nói: "Như vậy cũng không miễn cưỡng, chuyện này tại hạ thỉnh Liễu đại nhân làm cũng được, vốn cũng không nên làm phiền Quý phi nương nương."

"Ngươi đi đi." Liễu quý phi nói. Đàm Kế Chi than thở, "Quý phi nương nương thật là vô tình. . . Ta và ngươi quen biết cũng nhiều năm, tại hạ. . . ."

"Hoàng thượng giá lâm!" Bên ngoài cửa cung vang lên giọng nói bén nhọn của thái giám. Con mắt Đàm Kế Chi chợt lóe, "Đã trễ thế này, sao Hoàng thượng lại tới đây chứ?" Liễu Quý phi đứng dậy, thản nhiên nói: "Hắn là hoàng đế, lúc nào hắn cao hứng muốn tới đây ai có thể quản được?" Đàm Kế Chi bất đắc dĩ thở dài nói: "Cho nên trên đời này người người ai cũng muốn làm hoàng đế, nương nương bảo trọng tại hạ cáo lui trước." Nhìn Đàm Kế Chi nhanh chóng lẩn vào trong bóng tối, Liễu Quý phi cúi đầu trầm mặc chốc lát, thản nhiên nói: "Cũng không phải mọi người đều có hứng thú với vị trí kia." Nếu như người kia thật sự có hứng thú với vị trí kia…, cho dù nàng có đánh đổi tất cả cũng sẽ vì hắn mà thực hiện, chỉ cầu hắn có thể liếc nhìn nàng một cái. . .

Chậm rãi sửa sang lại quần áo, loan giá của Mặc Cảnh Kỳ đã đến ngoài điện. Bước vào trong điện, Mặc Cảnh Kỳ nhìn này một phòng tối đen cau mày nói: "Làm sao không đốt đèn? Đám người hầu hạ đi nơi nào rồi?" Chỉ nghe thấy giọng nói của Mặc Cảnh Kỳ, Liễu Quý phi có thể biết được hiểu hắn lúc này tâm tình không được tốt. Đều nói Liễu Quý phi được sủng ái nhất lục cung, Hoàng đế vì nàng thậm chí còn thường xuyên đối nghịch với Thái hậu. Nhưng chỉ có Liễu Quý phi tự mình biết, đây chẳng qua là do tâm trạng Mặc Cảnh Kỳ tốt mà thôi. Lúc tâm tình Mặc Cảnh Kỳ tốt đương nhiên sẽ thiên kiều bách sủng *(ngàn sủng vạn chiều)*, một khi tâm tình hắn không tốt thì chịu tội cũng là người thân cận nhất bên cạnh hắn. Cho nên Liễu Quý phi chưa bao giờ xem thường Hoàng hậu bị vắng vẻ, Mặc Cảnh Kỳ không có sủng ái nàng ấy, nhưng cho nàng quyền thống lĩnh hậu cung. Hơn nữa cũng chưa bao giờ lấy nàng ấy ra phát giận. Cho

nên, Hoàng hậu mới là người sống thư thái nhất trong thâm cung, cho dù nguyên nhân là bởi vì Mặc Cảnh Kỳ đề phòng Hoa gia liên đới nên cũng không nguyện thân cận hoàng hậu.

“Hoàng thượng thứ tội, là thần thiếp muốn bọn họ lui ra .” Liễu Quý phi nhàn nhạt nói.

Cung nữ thái giám đi theo bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ lặng lẽ tiến vào trong điện, đốt sáng tất cả nến lên sau đó lại không tiếng động lui ra. Ánh nến chiếu rọi xuống trong điện thành một mảnh sáng ngời cùng với hương thơm nhàn nhạt, Mặc Cảnh Kỳ nhìn Liễu quý phi nói: “Đã trễ thế này, sao ái phi còn chưa nghỉ ngơi?” Liễu Quý phi thần sắc bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Ngoài cửa sổ có hoa quỳnh đang nở, thần thiếp nhất thời tham nhìn đã quên mất thời gian.”

“A?” Mặc Cảnh Kỳ nhướng mày, đi tới mở cửa sổ bên kia, quả nhiên thấy dưới cửa một bụi hoa quỳnh đúng lúc đang nở. Lúc này mới cười nói: “Là Trẫm quấy rầy ái phi ngắm hoa rồi?” Liễu Quý phi trầm mặc không nói, chắc là chấp nhận. Mặc Cảnh Kỳ sớm đã quen với tính tình của nàng, cũng không để ý. Nếu Liễu Quý phi quá mức nhiệt tình thân thiết với hắn, trái lại mới làm hắn hoài nghi đấy. Nhìn nữ tử dưới ánh trăng càng lộ ra vẻ tuyết sắc động lòng người, ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ hiện lên một tia dục niệm, nhanh chóng kéo nàng dựa vào bệ cửa sổ mạnh mẽ hôn xuống, kịch liệt dây dưa cho đến khi Liễu Quý phi không thở nổi mới dừng lại, Mặc Cảnh Kỳ cúi đầu nhìn nữ tử trong ngực, đáy mắt vẫn lãnh đạm không chút gợn sóng, phảng phất như mới vừa rồi hết thảy chẳng qua chỉ là ảo giác của một mình hắn. Ngó chừng dung nhan tuyệt sắc của Liễu Quý phi, ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ có chút mê man phức tạp. Vừa có tức giận vừa không cam lòng, lại bao hàm cả thắm thiết mê luyến cùng với ghen ghét, ngược lại khiến cho dục niệm trong lòng hoàn toàn biến mất.

“Đã trễ thế này, Hoàng thượng có chuyện gì?” Nhẹ nhàng đẩy Mặc Cảnh Kỳ ra, Liễu Quý phi trở về trong điện ngồi xuống giường hỏi.

Sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ trầm xuống, đi tới ngồi xuống bên cạnh Liễu Quý phi cắn răng nói: “Hoa Thần Phong lão thất phu kia hôm

nay dâng sổ con nói muốn mang binh xuất chinh!”

Liễu Quý phi khó hiểu giương mắt nhìn hắn một cái, Mặc Cảnh Kỳ hừ lạnh một tiếng nói: “Lão ta nghĩ cũng thật hay! Tuổi đầy một xấp thì nên an phận chút ở nhà chờ chết đi, Trẫm nể mặt Hoàng hậu và Trường Nhạc có thể cho lão sống thọ và chết tại nhà! Mặc Tu Nghiêu vừa mới ra đường rẽ mà lão ta đã nghĩ tới binh quyền, Trẫm sớm muộn gì cũng khiến cho lão chết không tử tế!” Liễu Quý phi thần sắc bình tĩnh nghe Mặc Cảnh Kỳ tức giận mắng Hoa quốc công và thần tử trong triều vẫn hướng về Định Vương phủ. Nàng sẽ không nói xấu Hoa quốc công, hơn nữa Mặc Cảnh Kỳ cũng không cần nàng hùa theo hắn mắng Hoa quốc công, chẳng qua hắn cần một người nghe hắn nói mà thôi. Đợi đến khi Mặc Cảnh Kỳ đã mắng xong tức giận trong lòng, quay đầu lại nhìn Liễu Quý phi ngồi đến xuất thần, không vui nói: “Ái phi đang suy nghĩ gì?” Liễu Quý phi hạ mắt nói: ” Hôm nay tâm tình Hoàng thượng không tốt, là bởi vì chuyện Hoa quốc công sao?”

Mặc Cảnh Kỳ hừ nhẹ một tiếng nói: “Hoa Thần Phong lão thất phu kia, hiện tại trẫm không đếm xỉa tới lão! Bây giờ Đàm Kế Chi đến còn chưa trở lại, chỉ sợ đã bị Mặc Tu Nghiêu âm thầm giết rồi. Mấy cái phế vật trở lại đều nói rất nhiều người tận mắt thấy Đàm Kế Chi rời khỏi Nhữ Dương, Mặc Tu Nghiêu hiện tại cũng đã tiến bộ , cái trò bịt mắt trẻ con *(tiểu hoa chiêu)* này đã nghĩ lừa gạt được Trẫm sao?” Trước kia nếu Mặc Tu Nghiêu không phải chịu thả Đàm Kế Chi, tất nhiên có chết cũng không thả. Nếu muốn giết Đàm Kế Chi, tất nhiên sẽ quang minh chính đại một đao đi xuống, ngay cả nói cũng lười. Hôm nay lại bên ngoài thả người, nhưng lại ngầm xuống tay, nhiều năm như vậy Mặc Tu Nghiêu quả thật tiến bộ hơn khá nhiều! Liễu Quý phi khép nửa mí mắt, thu lại thần sắc trong mắt, “Hoàng thượng phái Đàm đại nhân đi Tây Bắc, sẽ nghĩ đến chuyện hắn có thể rơi vào tay Định Vương rồi chứ.”

Mặc Cảnh Kỳ khẽ chửi thầm một tiếng, cả giận nói: “Đàm Kế Chi cũng thật vô dụng! Không chỉ bản thân bị Mặc Tu Nghiêu bắt, ngay cả Định Vương phi đã tới tay cũng bị Mặc Tu Nghiêu cứu trở về!” Nói

đến đây Mặc Cảnh Kỳ giận đến nổ cả gan, nếu như đã bắt được Diệp Ly, còn là một Diệp Ly bụng mang dạ chửa. Mặc Tu Nghiêu còn không biết điều mà nghe hắn thao túng hay sao? Cái cơ hội tốt như vậy cứ thế không công mất đi, sao Mặc Cảnh Kỳ có thể không tức giận. Liễu Quý phi giương mắt nói: "Đàm đại nhân xưa nay là tâm phúc của Hoàng thượng, rốt cục vì sao Hoàng thượng lại phái Đàm đại nhân đi Tây Bắc. . . . . Thần thiếp quá phận, không nên hỏi tới chuyện trong triều." Mặc Cảnh Kỳ phất tay một cái nói: "Không có gì, Trẫm tin tưởng nàng. Truyền thuyết hoàng lăng và bảo tàng của cao tổ khai quốc tiền triều đang ở Tây Bắc, lần này Đàm Kế Chi đi chính là vì chuyện này. Chẳng qua không nghĩ tới. . . . . ."

Liễu Quý phi trầm ngâm chốc lát, mở miệng nói: "Như vậy. . . Hiện giờ chẳng phải bảo tàng tiền triều đều đang ở trong tay Mặc gia quân sao?"

Mặc Cảnh Kỳ đầy mặt tức giận, đứng lên nói: "Chính là chuyện này! Binh pháp di thư và bảo tàng của cao tổ tiền triều nếu thật sự đều ở Tây Bắc, thực lực của Mặc gia quân sẽ cao hơn một tầng! Đàm Kế Chi chết tiệt. . . . . ." Dường như không nhìn tới Mặc Cảnh Kỳ đang tức giận, Liễu Quý phi tiếp tục nói: "Hơn nữa, chỉ sợ không chỉ là binh pháp di thư, bảo tàng. Còn có. . . ngọc tỷ truyền quốc. . ."

Mặc Cảnh Kỳ mặt liền biến sắc, rất nhanh đem ánh mắt bắn về phía Liễu quý phi, hoài nghi nói: "Làm sao nàng biết trong hoàng lăng cao tổ có ngọc tỷ truyền quốc?" Thần sắc Liễu Quý phi khẽ biến, ngẩng đầu nhìn hắn nói: "Trong sử sách đã ghi lại, năm đó cao tổ tiền triều quả thật có được ngọc tỷ truyền quốc. Thánh chỉ di vật trong cung tiền triều lưu lại cũng có dấu của ngọc tỷ truyền quốc cũng chứng minh điểm này. Nhưng từ sau khi cao tổ tiền triều băng hà, thế gian cũng không còn người nào biết được tung tích của ngọc tỷ truyền quốc nữa. Hiển nhiên cao tổ cũng không truyền nó cho con cháu đời sau. Đã như vậy. . . đương nhiên rất có thể ngọc tỷ ở trong hoàng lăng. Chắc không có chuyện. . . Cao tổ tiền triều tùy ý ném ngọc tỷ xuống sông đâu nhỉ?"

Mặc Cảnh Kỳ cẩn thận đánh giá Liễu Quý phi, một hồi lâu mới

nói: “Ái phi thật hiếm khi nói nhiều lời như thế. Xem ra. . . Nàng rất hận Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly?”

Liễu Quý phi không che dấu, “Chẳng lẽ Hoàng thượng không hận?” Mặc Cảnh Kỳ gật đầu nói: “Ái phi nói không sai, Trẫm cũng hận!” Liễu Quý phi hận Mặc Tu Nghiêu không thương nàng, hận Diệp Ly đoạt đi tình yêu của nàng. Hắn hận Định Quốc Vương phủ có thực lực và danh vọng, càng hận Mặc Tu Nghiêu mang thân phận thiên kiêu chi tử kỳ tài ngút trời. Hắn là con của tiên hoàng, Mặc Tu Nghiêu chỉ là con thứ của Vương Phủ. Nhưng thời điểm hắn còn tiểu tâm dực dực giãy dụa trong cung, Mặc Tu Nghiêu lại khiến cho người người trong Sở kinh, bao gồm cả các hoàng tử đều tranh nhau kết giao lấy lòng. Huynh đệ bọn họ trong lúc tính toán lẫn nhau tranh sủng của phụ hoàng đến ngươi chết ta sống, ngay cả mẫu thân, đệ đệ của bản thân cũng không thể không đề phòng, Mặc Tu Nghiêu cũng đều tùy ý phóng túng, vô luận gây ra cái họa gì cũng đều có thân huynh trưởng Mặc Tu Văn mang vẻ mặt bất đắc dĩ đi theo phía sau thay hắn thu thập. Khi hắn trắng đêm không ngủ khổ đọc, vắt hết óc viết ra sách luận văn chương vì muốn giành được một khuôn mặt tươi cười của phụ hoàng, Mặc Tu Nghiêu lại chỉ cần tùy ý đề bút, xuất khẩu thành thơ đã có thể nhận được khen ngợi của cả triều trên dưới. Lại càng không giống như mình thân là hoàng tử, nhưng ngay cả tâm của nữ tử kia cũng một lòng say mê Mặc Tu Nghiêu.. . Ngay từ lúc hắn còn là hoàng tử thì hắn đã lập lời thề, một ngày nào đó hắn sẽ dẫm Mặc Tu Nghiêu và Định Vương phủ dưới chân!

Trong lòng cân nhắc suy luận của Liễu Quý phi, sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ càng phát ra âm trầm. Nếu thật để cho Mặc Tu Nghiêu có được ngọc tỷ truyền quốc, đến lúc đó. . . Thiên mệnh sở quy *(ý trời đã định)* rồi? Xem ra Mặc tu Nghiêu quả nhiên là có tâm tư với thiên hạ này. Nghĩ đến đây, Mặc Cảnh Kỳ ngay cả ngồi cũng không yên, đứng dậy đi ra ngoài, Liễu Quý phi cũng không giữ hắn lại, thần sắc đạm mạc nhìn hắn ra cửa, nghe thanh âm loan giá lên giá, trong điện lại là một mảnh yên lặng.

“Ngươi không có nói đến chuyện Từ gia.” Giọng nói Đàm Kế Chi

vang lên.

“Ngươi còn chưa đi.” Liễu Quý phi giận tái mặt, không vui nói. Biết mình không được chào đón, Đàm Kế Chi cũng không miễn cưỡng nói: “Lập tức đi ngay, xem ra bệ hạ cũng có hứng thú với ngọc tỷ truyền quốc đấy?” Liễu Quý phi hừ nhẹ một tiếng nói: “Trước ngươi chưa nói cho hắn biết chuyện ngọc tỷ truyền quốc, ngươi cho rằng chờ hắn phục hồi tinh thần lại sẽ không hoài nghi ngươi à?” Mặc Cảnh Kỳ cái khác sẽ không, nhưng am hiểu nhất chính là hoài nghi người đấy. Chỉ cần có một chút dấu vết, bất kể có đúng hay không, hắn trước cứ hoài nghi rồi hãy nói. Đàm Kế Chi không thèm để ý nói: “Đi theo làm tùy tùng cho hắn mười năm, ta cũng mệt mỏi. Đang chuẩn bị đổi lại thân phận đây. Sau này chỉ sợ không có nhiều thời gian tới gặp Quý phi nương nương như vậy nữa, thật là làm cho người buồn bã.”

“Cút!” Liễu quý phi lạnh lùng nói.

Đàm Kế Chi than nhẹ, đi tới bên cạnh Liễu Quý phi vén một vài sợi tóc mái của nàng nhẹ giọng nói: “Nhược U, đợi đến tương lai chúng ta chiếm được thiên hạ, ta sẽ giao Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cho nàng tự mình xử trí. . . . . .”

“Cút!”

Trong thành Nhữ Dương,

Mặc Tu Nghiêu ngồi dựa vào ghế mạn bất kinh tâm nhìn Đức Vương và Mặc Cảnh Du trước mắt. Tối hôm qua Tô Triết đột nhiên bệnh nặng, sáng nay không thể ra khỏi giường, đương nhiên không có cách nào xuất tịch gặp mặt lúc này, mà còn lại Mạc Tiệm phảng phất như đã bị người quên lãng, chỉ ngồi bên cạnh làm người bồi khách. Cả đêm không thấy, thần sắc Đức Vương cũng đã thu liễm rất nhiều, Mặc Tu Nghiêu âm thầm gật đầu, đây mới là Đức Vương lúc trước trong thời điểm chém giết giành vị thời tiên đế có thể toàn thân trở lui. Những năm này sống an nhàn sung sướng chỉ sợ đã làm lão quên mất cái gì gọi là hoàng gia cẩn thận.

Cúi đầu nhấp một miếng trà, Mặc Tu Nghiêu hỏi: “Lần này Đức Vương và Du Vương đến, Hoàng thượng có ý chỉ gì muốn Bản

vương làm sao?”

Đức Vương và Du Vương đưa mắt nhìn nhau, từ trong lời của Mặc Tu Nghiêu có thể nghe ra ý giễu cợt. Du Vương chắp tay nói: “Định Vương tha lỗi, Bản vương và Bá phụ cũng chỉ phụng mệnh mà đến để truyền đạt ý tứ của Hoàng thượng. Nói vậy ngày hôm qua Vương gia đã nghe rõ, ý Hoàng thượng là mời Vương gia lập tức hồi kinh, dĩ nhiên ý chỉ lúc trước Hoàng thượng hạ trong cơn thịnh nộ mặc dù không thể rút về nhưng đương nhiên Hoàng thượng sẽ một lần nữa trả lại hết những gì thuộc về Vương gia.” Du Vương cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ đem lời của Mặc Cảnh Kỳ một năm một mười nói ra, quả thật một câu cũng không nhiều lời.

Mặc Tu Nghiêu hắng giọng cười một tiếng, nói: ” Bản vương hiểu ý tứ của Hoàng thượng. Chỉ sợ không thể như Hoàng thượng mong muốn.”

Trong lòng Du Vương trầm xuống, Định Vương quyết tâm muốn thoát li Đại Sở sao?

Mặc Tu Nghiêu giơ tay lên, ngăn cản Du Vương đang có ý mở miệng: “Thỉnh Du Vương trở về nói lại với Hoàng thượng, lúc trước Hoàng thượng đã làm những gì, trên dưới Mặc gia quân đều khắc sâu trong tâm khảm. Cho dù Bản vương nguyện ý mạo hiểm mà tin tưởng Hoàng thượng một lần, thì các tướng sĩ Mặc gia quân cũng sẽ không đáp ứng .” Du Vương nuốt nước miếng, khó khăn nói: “Định Vương phủ nhiều đời trung thành với nước, Vương gia cần gì phải quyết tuyệt như thế? Nếu có điều gì bất mãn, chỉ cần Vương gia nói ra, Bản vương chắc chắn sẽ chuyển lời đến Hoàng thượng, rồi sau đó lại thương nghị.” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Thương nghị nữa sao? Bản vương xin nhận ý tốt của Du Vương. Vậy phiền Du Vương chuyển lời đến Hoàng thượng và triều thần, chỉ cần một ngày Bản vương còn sống, Tây Lăng tất sẽ không thể xâm lấn Đại Sở từ Tây Bắc.” Trong lòng Du Vương phát khổ, chỉ cần Mặc gia quân ở Tây Bắc, đương nhiên Tây Lăng không có cơ hội từ Tây Bắc tiến vào xâm lấn, nhưng Tây Lăng cũng có chỗ giáp với vùng Tây Nam Đại Sở nữa đấy. Mặc dù đường xá gian nguy hơn Tây Bắc mấy

lần, nhưng chỉ cần có lòng dạ, hiện giờ biên thùy Tây Nam hai quân giằng co vẫn là Đại Sở yếu thế, Tây Lăng muốn từ Tây Nam xâm lấn Đại Sở cũng chưa chắc đã không thể.

Đức Vương nghiêm nghị nhìn Mặc Tu Nghiêu hỏi: "Định Vương, tâm ý đã quyết sao?"

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt cười nói: "Bản vương chỉ muốn cho Mặc gia quân và thê nhi một con đường sống mà thôi. Định Vương phủ nhiều đời bảo vệ Đại Sở, không có công lao cũng có khổ lao, Bản vương cũng không thể để cho Định Vương phủ tuyệt hậu dưới tay Bản vương được, đúng chứ? Nếu đã như vậy, sau này Bản vương xuống suối vàng còn mặt mũi nào mà ăn nói với phụ thân, huynh trưởng cùng tổ tiên lịch đại Định Vương phủ đây?"

Đức Vương trầm mặc một lúc lâu, gật đầu nói: "Tốt, Bản vương và Du Vương khuyên không được ngươi. Chúng ta đã truyền xong ý chỉ của Hoàng thượng, cũng không muốn nói nhiều. Chỉ mong Định Vương chớ quên nam nhi Định Quốc Vương phủ cùng Mặc gia quân chung quy lại vẫn là con dân Đại Sở."

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười không nói

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Phải nói. . . Liễu quý phi người này hơi phức tạp. Nàng đều không có hứng thú quyền thế kim tiền, mỹ nam gì đó. Có thể lý giải là vì yêu mà sinh hận. Lúc trước Phượng cũng đã nói nàng không phải là người tốt, ít nhất người này tốt hơn Tô Túy Điệp nhiều. Nàng thật lòng thích Mặc Tu Nghiêu. Nếu Mặc Tu Nghiêu cũng thích nàng ta, có thể khẳng định nàng ta sẽ không chút do dự mà vứt bỏ cái ghế quý phi, quyền lợi, thậm chí là gia tộc, con gái mà cùng Mặc Tu Nghiêu rời đi. Người như vậy không tốt. . . Có đôi khi rất dọa người ~ nhưng thật đáng thương ~

Chương 198: Chủ tớ gặp lại

Sai người đưa Đức Vương và Du Vương trở lại khách viện nghỉ ngơi, Diệp Ly vịn tay nha đầu từ phía sau đi ra, khẽ cười nói: “Chỉ qua một đêm, Đức Vương cũng đã thay đổi khá nhiều.”

Mặc Tu Nghiêu đứng dậy đỡ lấy nàng, phất tay một cái để nha đầu lui ra nói: “Có thể từ thời điểm dưới quyền tiên đế mà toàn thân trở lui, lại còn có thể an ổn nhiều năm như vậy, Đức Vương cũng đã tu thành lão hồ ly rồi. Chỉ là mấy năm này có chút đắc ý vênh váo thôi. Lão ta cho rằng trông coi chút chuyện vặt vãnh trong tông thất kia, Mặc Cảnh Kỳ gọi lão một tiếng Hoàng bá phụ thì sẽ thật sự kính lão ta như bá phụ sao?” Không biết, Mặc Cảnh Kỳ hận nhất chính là mấy cựu thần và trưởng bối đè ép hắn, không cần người khích bác chỉ cần bắt được cơ hội, Mặc Cảnh Kỳ cũng sẽ tìm cách để bọn họ không được nhàn rỗi.

“Bây giờ lão ta lấy nghĩa lớn cùng với những lời lẽ hay ra khuyên Bản vương, cho dù Bản vương không cho lão mặt mũi, nhưng cũng phải thả bọn họ bình an hồi Sở kinh .”

Chậm rãi ngồi xuống, Diệp Ly nhớ lại biểu hiện mới vừa rồi của hai Vương gia. Nếu nói là thay Mặc Cảnh Kỳ đến làm thuyết khách thì thật thiếu mấy phần thuyết phục, chỉ là máy móc nói lại lời Mặc Cảnh Kỳ, sau đó mới nói thêm hai câu với Mặc Tu Nghiêu, hiển nhiên hai người ai cũng không muốn thật sự chọc giận Mặc Tu Nghiêu. Diệp Ly cười nhẹ nói: “Chàng cũng đã định thả bọn họ trở về rồi đúng không?” Mặc Tu Nghiêu khẽ gật đầu, ngồi xuống bên cạnh nàng: ” Mặc dù hai người này không làm nên chuyện gì, nhưng ta chỉ muốn cho Mặc Cảnh Kỳ một chút phiền toái thế đã. Mấy tháng này Bản vương không có tâm tư để ý tới bọn họ.” Cúi đầu nhìn cái bụng bầu của Diệp Ly, đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve một chút, vừa lúc đụng phải cục cưng trong bụng đang đá đá chân, Mặc Tu Nghiêu nhíu

mày, thấy Diệp Ly khẽ nhíu mày, nói: “Tiểu tử này không biết an phận, sinh ra rồi chi bằng phải dạy dỗ tốt một chút.”

Diệp Ly dở khóc dở cười, cũng không biết có phải ảo giác của nàng hay không, cứ khi nào Mặc Tu Nghiêu ở bên người, đặc biệt là động thủ vuốt ve, bé trong bụng sẽ trở nên phá lệ hoạt bát. Bất đắc dĩ nói: “Còn là một thai nhi thì có thể biết cái gì, Vương gia cũng thật ngây thơ nha.” Mặc Tu Nghiêu mày kiếm khẽ nhếch, trong lòng quyết định chờ bé con sinh ra nhất định phải dạy dỗ mới được.

Không đến mấy ngày, Đức Vương và Du Vương liền từ giã Mặc Tu Nghiêu chuẩn bị về kinh, nhưng Tô Triết thật sự bệnh rất nặng. Đến lúc Du Vương tự mình đi nhìn thì Tô Triết đã gầy đến da bọc xương rồi, cả người đã lâm vào trong hôn mê. Bộ dáng kia vô luận thế nào cũng không phải giả vờ, đừng nói là hồi kinh, chỉ sợ ngay cả một chút gió rét cũng có thể lấy đi tính mạng của ông. Nhưng hai vị Vương gia cũng biết, Tây Bắc cũng không phải chỗ bọn họ có thể ở lâu. Chỉ đành phải từ giã Mặc Tu Nghiêu đi trước một bước, sau hồi kinh bẩm báo Hoàng thượng lại chờ Tô Triết khá hơn một chút lại phái người tới đón ông hồi kinh. Mặc Tu Nghiêu cũng không giữ bọn họ, hai người và Mạc Tiệm mang theo đám thị vệ chỉ còn lại một phần hai, cũng không truy cứu gì lên đường hồi kinh. Mặc Tu Nghiêu nghe vậy cũng chỉ cười nhạt một tiếng, phái Chu Dục trú thủ ở Nhữ Dương cùng thân cận tự mình đưa hai vị Vương gia ra khỏi thành.

Trong địa lao mờ mờ tối, Mặc Tu Nghiêu ngồi dựa trên ghế lười biếng nhìn trước mắt nam tử trung niên người đầy máu bị trói ở trên mặt cọc gỗ nhướng mày cười nói: ” Phó thống lĩnh Ngự Lâm quân? Tâm phúc của Hoàng thượng, ái tướng Tiết Thành Lương? Còn có. . . cháu họ của Thái hậu, biểu ca của hoàng thượng? Mặc Cảnh Kỳ thật là nâng lên được bỏ xuống được nha, lại phái ngươi đến Tây Bắc?” Nam tử ngẩng đầu lên, nhìn nam tử áo trắng tóc trắng không nhiễm một hạt bụi trước mắt, trong mắt hiện lên một tia khủng hoảng. Ở nơi lao ngục âm u lạnh lẽo này, sắc trắng như vậy càng làm cho lòng người phát lạnh. Mặc Tu Nghiêu không thèm để ý chút nào, lạnh nhạt cười nói: “Nghe nói Tiết thống lĩnh có danh xưng cao thủ đệ

nhất đại nội, võ công cũng chỉ kém Mộc Kình Thương một chút. Nhiều năm như vậy cũng chỉ cam tâm làm một Phó thống lĩnh Ngự Lâm quân, đúng là nhân tài không được trọng dụng rồi." Tiết Thành Lương mạnh mẽ ngẩng đầu, trong kinh thành hắn vẫn không có danh tiếng gì. Nhiều năm như vậy cũng chỉ làm một Phó thống lĩnh Ngự Lâm quân không chút danh tiếng. Không nghĩ tới Mặc Tu Nghiêu cũng tra đến nhất thanh nhị sở.

Mặc Tu Nghiêu dựa vào lưng ghế mắt liếc hắn nói: "Đã vào thành Nhữ Dương của ta, chắc Tiết thống lĩnh sẽ không còn ảo tưởng có thể bình an trở ra đấy chứ? Bản vương sẽ không dụng hình với ngươi, đoán chừng cực hình đối với ngươi mà nói cũng vô dụng. Ngươi xem tự mình nói hay để Bản vương nghĩ biện pháp khiến ngươi phải khai ra đây?"

Tiết Thành Lương cười lạnh một tiếng nói: " Thành Nhữ Dương là của Vương gia sao? Trong thiên hạ chẳng nơi nào không phải vương thổ, Vương gia cho rằng chiếm được Nhữ Dương thì Nhữ Dương liền trở thành của ngươi rồi? Thật không nghĩ tới Định Quốc Vương phủ lại sinh ra một loạn thần tặc tử! Thật không biết Mặc Lãm Vân và Mặc Lưu Danh dưới cửu tuyền còn có mặt mũi nào mà gặp thái tổ và tiên hoàng đấy?" Mặc Tu Nghiêu cũng không thèm để ý lời mắng của hắn, đôi mắt đen lạnh như băng, "Không nghĩ tới Tiết thống lĩnh cũng là nhân sĩ trung quân ái quốc khó được, làm cho Bản vương bội phục không dứt. Nhưng cũng không biết cái vị hồng nhan tri kỷ của Tiết thống lĩnh, còn có tiểu công tử mới sinh ra không lâu có phải cũng trung quân ái quốc như vậy không?"

Tiết Thành Lương sửng sốt, trong mắt có chút bối rối. Lúc này hắn mới thật sự tin tưởng, Mặc Tu Nghiêu đã tra được rõ ràng thân phận của hắn. Nếu Mặc Tu Nghiêu cầm người nhà đến uy hiếp, có lẽ hắn còn không quan tâm, hắn là con vợ kế của Tiết gia, mà chủ mẫu Tiết gia lại là thân muội muội của Thái hậu, từ nhỏ đã chịu nhiều đau khổ. Hắn không có chút tình cảm nào với Tiết gia, bao gồm thê tử của hắn, nhưng Mặc Tu Nghiêu nhắc tới hồng nhan tri kỷ và đứa bé mới sinh, quả thật chính là thịt trong tim hắn. Đó là thanh mai trúc mã

năm nào, là nữ tử hắn yêu thích nhất trong kiếp này, những năm tháng gian khổ nhất cũng là nàng sát cánh bên hắn, hôm nay bọn họ còn có một đứa con trai. Vốn hắn cũng định lần này sau khi trở về sẽ hướng hoàng thượng cầu xin ý chỉ, quang minh chánh đại đón nàng và con trở về làm thê tử của hắn.

Nhìn Tiết Thành Lương biến sắc, Mặc Tu Nghiêu hài lòng nở nụ cười, ngón tay khẽ động. Phía sau Tần Phong lấy ra một bức chân dung đưa đến trước mặt Tiết Thành Lương. Sắc mặt Tiết Thành Lương vốn đang phát xanh nhất thời trắng bệch, người trong bức họa đích thị là người hắn yêu cùng nhi tử. Không nói dung mạo y phục, ngay cả bối cảnh đình viện cũng giống nhau như đúc . Tiết Thành Lương cả kinh nói: “Không thể nào? ! Ngươi không thể nào có. . . . . .” Mặc Tu Nghiêu nở nụ cười lãnh mạc vô tình, “Bản vương quả thật không biết Tiết thống lĩnh ngươi có đại giá quang lâm tới Tây Bắc hay không. Nhưng mà. . . Bổn vương cũng không nói mình vĩnh viễn sẽ không hồi Sở kinh. Đã như vậy, người bên cạnh bệ hạ rốt cuộc có bối cảnh, bộ dạng gì tự nhiên chúng ta cũng phải cố mà tìm hiểu chứ.” Kể từ khi phát sinh chuyện của Đàm Kế Chi, Mặc Tu Nghiêu liền ra lệnh cho Thiên Nhất các cùng ám vệ một lần nữa đem những người bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ tra xét cẩn thận. Mặc dù không thể khẳng định tra xét được toàn bộ những tay chân ngầm của Mặc Cảnh Kỳ, nhưng cũng có mấy phần thu hoạch.

“Ngươi muốn thế nào?” Tiết Thành Lương khàn giọng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu đứng lên nói: “Tiết thống lĩnh mười lăm tuổi đã ở bên cạnh hoàng thượng rồi, chuyện biết được tất nhiên không ít. Không cần phải gấp gáp, ngươi có thể từ từ suy nghĩ. Nhiều nhất không quá một tháng, Bản vương bảo đảm để cho Tiết thống lĩnh toàn gia đoàn tụ. Đến lúc đó Tiết thống lĩnh từ từ suy nghĩ một lần nữa, xem nên trả lời Bản vương thế nào cũng không muộn.” Dứt lời, Mặc Tu Nghiêu không để ý tới bị Tiết Thành Lương bị trói trên cây cột cả người máu đen khuôn mặt vặn vẹo nữa, xoay người bước ra khỏi phòng giam. Phía sau Tiết Thành Lương giận dữ hét: “Mặc Tu Nghiêu, không cho ngươi làm hại đến các nàng!”

“Đúng rồi, Tiết thống lĩnh ngàn vạn lần đừng nghĩ đến chuyện tự sát … Chuyện ngu xuẩn. Bản vương không có quy củ không giết nữ nhân và trẻ con, hay ngươi muốn để cho lệnh lang thay ngươi chịu tội?”

“Mặc Tu Nghiêu, ngươi không được chết tử tế!” Tiết Thành Lương sợ hãi nhìn nam tử áo trắng như tuyết, tóc cũng trắng như tuyết trước mắt, như thể đang nhìn thấy yêu ma quỷ quái không bằng.

“Không được chết tử tế?” Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng nói: “Bản vương sớm đã chết quá không dưới mười lần rồi, Bản vương không sợ chết, Tiết thống lĩnh ngươi có sợ hay không?” Tiết Thành Lương á khẩu không trả lời được, hắn sợ chết sao? Hắn dĩ nhiên sợ. Hắn từ nhỏ đến lớn bị vô số khổ, rốt cục cũng đã có nhi tử có gia đình của mình, làm sao hắn lại không sợ chết đây?

Lúc Tô Triết tỉnh lại đã là lúc Đức Vương, Du Vương rời đi được năm ngày, nghe được Mặc Tu Nghiêu nói hai vị vương gia đã dẫn người rời đi, Tô Triết sững sờ một chút, nhìn Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Vương gia cần gì như thế?” Mặc Tu Nghiêu trầm mặc chốc lát nói: ” quả thật thân thể Tô lão cũng không thể chịu được đường dài xóc nảy thêm nữa. Nếu Tô lão nhất định phải trở về, cũng phải đợi đến khi thân thể hoàn toàn bình phục mới trở về được. Nếu Tô lão không nguyện ở trong thành Nhữ Dương, vậy thì có thể ở tạm tại biệt viện ngoài thành.”

Tô Triết thở dài, lắc đầu không nói thêm cái gì. Chẳng qua là một mình một người ở một tiểu viện thanh tịnh trong Vương phủ dưỡng bệnh, đọc sách, cơ hồ không bước chân ra khỏi nhà, cũng không có hỏi thêm gì về Tô Túy Điệp.

Đợi đến khi thai nhi qua chín tháng, một tin tức đột nhiên truyền khắp các nước. Nói bảo tàng và ngọc tỷ truyền quốc của cao tổ hoàng đế khai quốc tiền triều đang ở cảnh nội Tây Bắc. Cao tổ hoàng đế khai quốc tiền triều so với thái tổ Đại Sở chính là nhân vật truyền kỳ, truyền thuyết nói ông để lại một bảo tàng bằng vàng. Nghe nói đó là một thành trì dùng hoàng kim để xây dựng, nếu cái tin đồn này là

sự thật, thì của cải của cao tổ hoàng đế rốt cuộc phong hậu đến cỡ nào. Lại càng không cần phải nói ngọc tỷ truyền quốc khiến cho các nước kia phải thèm muốn thế nào, tin tức kia vừa được phát ra, khắp nơi trong cảnh nội Tây Bắc lập tức liền có dấu hiệu của các đạo nhân mã, làm cho cả Tây Bắc vốn ở thế cục bình tĩnh trở nên khẩn trương hơn.

Diệp Ly lúc này bụng đã càng lớn lên, đứa bé sau chín tháng tùy thời đều có thể sinh. Mặc Tu Nghiêu đã sớm cho người chọn lựa người hầu hạ và bà đỡ ở lại trong phủ, tùy thời nhận mệnh. Không chỉ như vậy, chỉ vì Diệp Ly luôn không thích bên cạnh có người theo sát hầu hạ, Mặc Tu Nghiêu đặc biệt phái người mang người trước đây hầu hạ bên cạnh Diệp Ly vốn ở lại Sở kinh tới đây. Lại thấy Mặc tổng quản được điều đến Tây Bắc, làm cho Trung Nguyên không có người lo liệu, Phượng Chi Dao liên tục nguyền rủa, truyền tin cho Lãnh Hạo Vũ đi qua để hắn tạm thời quản chuyện Trung Nguyên.

Tần Phong đi đón người về thành Nhữ Dương, đồng thời cùng lúc với tin tức về bảo tàng tiền triều truyền ra, Trác Tĩnh vốn phụng bồi Diệp Ly giải sầu, Mặc Tu Nghiêu nhận được tin tức Trác Tĩnh đưa lên sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Đàm Kế Chi! Ngươi quả nhiên vội vàng muốn chết!” Diệp Ly nhận lấy giấy viết thư nhìn thoáng qua, đẩy Mặc Tu Nghiêu nói: “Chàng nhanh đi xử lý đi, khẳng định bọn Phượng Tam đang chờ đấy.” Mặc Tu Nghiêu than nhẹ một tiếng, ôn nhu nói: “Ta đi một chút sẽ trở lại, nàng cũng không cần quá hao tâm tốn sức.” Diệp Ly mỉm cười gật đầu, đưa mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu rời đi, mới quay đầu nhìn về phía vừa mọi người, khẽ cười nói: “Vú nuôi, Lâm ma ma, các người vẫn tốt chứ?”

Hai vị ma ma đã sớm nước mắt tuôn đầy mặt, nếu không phải lúc trước có Mặc Tu Nghiêu ở đó đã sớm nhào tới trước mặt Diệp Ly khóc rống lên rồi, “Tiểu thư. . . Vương Phi. . . Lão nô cứ cho rằng sẽ không còn cơ hội gặp lại người nữa. . .” Mấy người Thanh Sương cũng vây quanh trước mặt Diệp Ly vừa khóc vừa cười nói lúc này trong phòng được phép làm ồn.Diệp Ly mỉm cười nhìn các nàng, chỉ chớp mắt thế nhưng đã một năm không thấy, bình thường cũng

không cảm thấy gì, hôm nay đột nhiên nhìn thấy mới phát hiện ra bản thân tưởng niệm cỡ nào. Nhìn Thanh Sương lau nước mắt nhìn mình nhưng không chịu mở miệng, Diệp Ly mỉm cười vươn tay lôi kéo da mặt phấn nộn của nàng cười nói: “Một năm không gặp, Thanh Sương cũng đã thành đại cô nương rồi.” Khuôn mặt Thanh Sương đỏ lên, hung hăng nhìn chằm chằm Diệp Ly nói: “Tiểu thư thật ác độc, lâu như vậy cũng không tới đón Thanh Sương, Thanh Sương không thèm để ý tới tiểu thư nữa!” Diệp Ly áy náy, nhẹ giọng nói: “Nha đầu ngốc, đi theo ta tới Tây Bắc có gì tốt? Đợi ở kinh thành không tốt hơn sao?”

Mặc dù Mặc Cảnh Kỳ hạ lệnh chiếm tước vị của Mặc Tu Nghiêu, nhưng vẫn không dám quang minh chánh đại tịch thu Định Vương phủ như trước. Nhưng vì lý do an toàn, Mặc tổng quản vẫn dời đồ vật trọng yếu trong phủ đi, dĩ nhiên cũng bao gồm cả những người trọng yếu trong phủ. Mấy nha đầu này sống ở kinh thành có ám vệ của Định Vương phủ âm thầm che chở, quả thật so với ngàn dặm xa xôi chạy đến Tây Bắc thì tốt hơn nhiều. Nếu không phải Mặc Tu Nghiêu trực tiếp sai Tần Phong đi đón người thì Diệp Ly cũng không tính mang các nàng đến Nhữ Dương.

“Lâm ma ma, vú nuôi, đoạn đường này cực khổ cho các ngươi rồi.” Nhìn vú nuôi và Lâm ma ma trước mắt hơi có chút gầy gò, Diệp Ly lại càng áy náy vạn phần. Vốn là vú nuôi và Lâm ma ma đang ở quý phủ của Nhị cữu cữu, chờ đến khi thế cục vững vàng một chút liền đưa các bà hồi Vân Châu. Thế nhưng hôm nay ngàn dặm xa xôi đến Nhữ Dương, không nói phải cùng người nhà chia lìa, mà điều kiện ở Tây Bắc cũng không thể bằng với ở kinh thành hay Vân Châu. Ngụy ma ma lau nước mắt, vui mừng đánh giá bụng Diệp Ly, cười nói: “Vương phi nói gì vậy, có thể hầu hạ Vương phi và Tiểu thế tử thật là không còn gì tốt hơn. Ở đâu ra cực khổ chứ? Một năm này Vương phi . . . xảy ra nhiều chuyện như vậy, chúng ta ở kinh thành nghe thật khó an tâm, đáng tiếc cách khá xa, cái gì cũng không biết. . . . . .” Lâm ma ma gật đầu lia lịa nói: “Còn không phải sao, hôm nay có thể thấy Vương phi bình an sinh hạ tiểu thế tử, sau này lão nô

cũng có thể ăn nói với tiểu thư rồi." Lâm ma ma nhắc đến tiểu thư đương nhiên là mẫu thân của Diệp Ly, Từ thị.

Diệp Ly nắm tay Lâm ma ma nhẹ giọng nói: "Nếu đã như thế, sau này còn muốn tiếp tục làm phiền ma ma và vú nuôi rồi. Các người lặn lội đường xa, nhất định mệt mỏi rồi, trước hết nghỉ ngơi mấy ngày rồi chúng ta nói chuyện khác."

Mặc dù Lâm ma ma và vú nuôi không sao nhưng quả thật bọn họ cũng lớn tuổi rồi, đoạn đường này xóc nảy quả thật khiến bọn họ hơi mệt mỏi. Chỉ đành phải để người dẫn đi nghỉ ngơi. Mấy nha đầu trẻ tuổi mặc dù mặt cũng có chút mỏi mệt nhưng tinh thần lại đặc biệt tốt, vây quanh Diệp Ly tò mò cùng vui mừng chít chít trách trách nói không ngừng. Khó khăn lắm Diệp Ly mới trấn an được các nàng, cho người dẫn các nàng nghỉ ngơi. Nhìn đại sảnh một lần nữa an tĩnh trở lại, Diệp Ly cười nói với Tần Phong vẫn đứng một bên: "Đã lâu không náo nhiệt như thế rồi, thật đúng là không quen." Tần Phong cười nhạt nói: "Vương phi không muốn cho người hầu hạ, người bên cạnh cũng không dám quấy rầy Vương phi. Cũng là mấy vị cô nương này đã đi theo Vương phi lâu chút ít nên mới cùng Vương Phi thân cận như vậy." Diệp Ly gật đầu, chuyển đến hỏi chuyện chính sự, "Một đường trở lại, ngươi có nghe được tin tức gì không?"

Tần Phong gật đầu nói: "Lúc gần tới Tây Bắc quả thật có nghe được một chút tin tức nho nhỏ, nhưng chúng ta không đi đường lớn nên cũng không có tin tức gì trọng yếu. Chỉ là tin tức về bảo tàng tiền triều truyền đến kinh thành đầu tiên, nhưng có lẽ cũng không phải từ kinh thành truyền ra." Diệp Ly gật đầu, đám người Tần Phong một đường trở về tốc độ không chậm, lúc hắn rời kinh còn chưa nghe được tin tức, đến khi tin tức đã truyền đến phụ cận Tây Bắc thì có lẽ cả thiên hạ cũng đều biết, những tin tức này đương nhiên không phải chỉ truyền tới từ kinh thành. Chỉ sợ là xung quanh đều có người đang âm thầm tản ra. Hừ nhẹ một tiếng, Diệp Ly cười lạnh nói: "Vương gia nói không sai, Đàm Kế Chi đúng là vội vã muốn chết!"

Cục cưng trong bụng tựa hồ như cảm nhận được mẫu thân đang tức giận, Diệp Ly chỉ cảm thấy đứa nhóc trong bụng đá hai chân.

Nhíu nhíu mày, bất đắc dĩ mỉm cười đưa tay trấn an cục cưng. Đứa nhỏ này còn trong bào thai đã hoạt bát vô cùng, tương lai nhất định là tiểu quỷ nghịch ngợm thích gây chuyện.

Tần Phong có chút khó xử nhìn Diệp Ly muốn nói lại thôi, Diệp Ly mỉm cười nhìn hắn một cái nói: "Có chuyện gì cứ nói thẳng ra là được, Tần thống lĩnh còn thẹn thùng hay sao?" Gương mặt tuấn tú của Tần Phong khẽ đỏ lên, Diệp Ly ngạc nhiên cười nói: "Chẳng lẽ là ta đoán trúng rồi, một chuyến này Tần thống lĩnh đụng phải số đào hoa gì sao?" Tần Phong bất đắc dĩ cười khổ nói: "Vương phi chớ trêu ghẹo thuộc hạ, chẳng qua trên đường thuộc hạ có cứu một người, chưa được Vương phi cho phép đã mang về Nhữ Dương, kính xin Vương phi giáng tội."

"Cứu một người? Chẳng lẽ là người quen biết cũ sao?" Diệp Ly nhướng mày hỏi.

Tần Phong gật đầu, nói: "Là Dao Cơ cô nương, Vương phi còn nhớ không?"

Diệp Ly dĩ nhiên còn nhớ, vịn bụng ngồi vững lại, Diệp Ly hỏi: "Chuyện gì xảy ra, ngươi nói từ đầu xem nào." Tần Phong lúc này mới đem chuyện từ đầu tới đuôi nói một lần. Thì ra là sau khi Tần Phong mang nhóm người Mặc tổng quản tránh ra quan đạo ngày đêm chạy đi, đến ngoài một trấn nhỏ cách kinh thành hơn ba trăm dặm gặp được Dao Cơ đang bị người đuổi giết. Nói là đuổi giết nhưng cũng không hẳn vậy, lúc ấy Dao Cơ gắt gao che chở một hài tử, đối phương ước chừng là muốn đoạt hài tử kia. Chẳng qua Dao Cơ liều chết kháng cự cuối cùng chọc giận đối phương mới muốn giết người đoạt đứa nhỏ. Tần Phong cũng đã gặp Dao Cơ vài lần, tự nhiên không thể thấy chết mà không cứu, lúc này mới đánh lùi đám người kia cứu Dao Cơ. Chẳng qua là Dao Cơ dung mạo quá mức xuất chúng, lúc này nơi nơi chiến loạn lại mang theo một hài tử thật sự là không cách nào an toàn, Tần Phong lúc này mới mang người trở lại.

Diệp Ly lại cười nói: "Thế chuyện Dao Cơ lúc đó đã phái người điều tra rồi?" Tần Phong gật đầu nói: "Ngày đó đã lệnh cho ám vệ

điều tra rồi, cũng không chỗ nào khả nghi." Diệp Ly gật đầu nói: "Ngươi trước giờ làm việc đều ổn trọng, Dao Cơ cũng là vì trước đây có quen biết mới mang về. Chẳng qua ngươi đã tính sắp xếp thế nào chưa?" Tần Phong có chút buồn rầu, hắn chỉ để ý đem người cứu về, nơi nào còn suy nghĩ đến vấn đề an trí chứ?

Diệp Ly che miệng cười nói: "Dao Cơ bị người đuổi giết chắc là hoảng hốt mà chạy, nếu không lấy khả năng của nàng cũng sẽ không chật vật như vậy. Nếu nàng ta có chút ngân lượng tài vật, ở trong thành tìm giúp nàng một chỗ ở cùng nghề nghiệp là được rồi. Ngươi nhìn nàng. . . . . ."

"Lúc thuộc hạ cứu nàng, thấy quần áo cũ kỹ, bộ dáng gầy gò, chỉ sợ là không có ngân lượng trong tay." Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói: "Đa tạ Vương phi chỉ bảo, thuộc hạ hiểu, quay đầu lại thuộc hạ liền giúp nàng tìm chỗ an trí. Thuộc hạ cũng còn có chút để dành chưa dùng đến, cho nàng tạm dùng cũng được." Diệp Ly hận không thể gõ cái đầu gỗ kia của Tần Phong một cái, liếc hắn một cái nói: "Nàng một nữ tử đơn thân mang theo con, sao có thể tiếp nhận ngân lượng của Tần Đại thống lĩnh ngươi chứ? Từ trước đến nay, mặc dù nàng là nữ tử phong trần, nhưng hiện tại đã có con sao lại có thể không vì con mà suy nghĩ chứ? Khó khăn lắm mới đến được bước này, đương nhiên sẽ không có chuyện quay về nghiệp cũ, trừ phi không còn muốn thanh danh nữa rồi?" Trừ phi Tần Phong tính cưới người ta, nếu không thì không quá mức ân cần thì vẫn tốt hơn.

Tần Phong có chút uể oải, luống cuống nhìn Diệp Ly. Đưa tiền không được, không đưa tiền cũng không được, cứu người sao so với chiến trường còn phiền toái hơn vậy?

Diệp Ly thở dài, nói: "Mời Dao Cơ cô nương tới đây, có lẽ người ta đã có ý định của mình đấy." Dao Cơ cũng không phải là những nữ tử khuê các không có chủ kiến kia, mặc dù chỉ gặp qua mấy lần, Diệp Ly cũng không đồng ý với một số chuyện của nàng ta, nhưng cũng không cản trở nàng thưởng thức sự đặc biệt của Dao Cơ.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, Vương phi chịu giúp đỡ đương nhiên là tốt rồi, thật sự hắn không biết phải an trí Dao Cơ thế nào,

“Đa tạ Vương phi.”

Chương 199: Tiểu Bảo ra đời

Không lâu sau Dao Cơ được thị vệ phía ngoài mang vào, nhìn thấy nữ tử gầy gò tái nhợt trước mắt, Diệp Ly cũng không khỏi thở dài trong lòng. Dao Cơ lúc này so với nữ tử của một năm trước mặc dù ưu thương quật cường nhưng ánh sáng bắn ra bốn phía thoáng qua như thể hai người. Dung nhan tinh xảo và da thịt trắng như tuyết bởi vì thời gian dài không được chăm sóc lộ ra vẻ gầy gò vàng vọt, chỉ có thể từ đường nét duyên dáng kia mơ hồ nhìn ra phong tư tuyệt mỹ năm nào. Một đầu tóc đen cũng chỉ tùy ý dùng khăn vải buộc lên, xơ xác rủ xuống phía sau. Trong tay Dao Cơ ôm một tã lót, đứa nhỏ được chiếu cố không tệ, có bộ dáng của đứa nhỏ tầm năm sáu tháng.

Phất tay ý bảo Tần Phong lui xuống trước, Tần Phong do dự nhìn Dao Cơ một cái khẽ cau mày. Tuy nói đã điều tra chuyện Dao Cơ xong, nhưng hiện tại Vương phi đang ở trong thời điểm mấu chốt, trăm triệu lần không thể xảy ra nửa điểm không may. Nghĩ đến chỗ này, Tần Phong liền có chút hối hận sao lúc này lại quấy rầy Vương phi. Hắn chỉ muốn sau khi tự ý cứu Dao Cơ mang về đến bẩm báo với Vương phi một tiếng, nhưng Vương phi lúc này đã sắp đến ngày lâm bồn, chỉ cần Dao Cơ không có chuyện gì ngoài ý muốn, bẩm báo chậm một chút cũng không sao. Nhìn bộ dáng do dự của Tần Phong, Diệp Ly mỉm cười nói: “Ngươi cứ ra ngoài trước, ta trò chuyện với Dao Cơ cô nương.”

Tần Phong chỉ đành phải thối lui ra ngoài cửa chờ chực, Diệp Ly có chút áy náy nhìn Dao Cơ cười nói: “Đã khiến cô nương chê cười rồi.” Dao Cơ lắc đầu cười nhạt nói: “Tần đại nhân trung thành với Vương phi, thật làm cho người ta hâm mộ.”

Diệp Ly nhìn Dao Cơ ôm con trong ngực, Dao Cơ thỉnh thoảng cúi đầu nhìn bé nhẹ nhàng đung đưa, dung nhan có chút ốm yếu

bệnh tật cũng tràn đầy từ ái, “Đứa nhỏ này. . . . . .” Dao Cơ ôm con thật chặt trong ngực, nhẹ giọng nói: “Đây là con của ta, đã nửa tuổi rồi, tên là Trầm Tĩnh An. Ngươi nói xem ta lấy tên này có tốt không?” Diệp Ly gật đầu, nói: “Đứa nhỏ này theo họ ngươi à?” Diệp Ly nhớ được hình như Dao Cơ đã từng nói nàng vốn là họ Trầm, tên là Trầm Dao.

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Dao Cơ trầm mặc gật đầu.

Nhìn nữ tử vốn tuyệt sắc vô song nay biến thành bộ dáng chật vật như hôm nay, trong lòng Diệp Ly tiếc hận không dứt, “Ta nhớ lúc ngươi rời khỏi kinh thành trong tay có không ít ngân lượng, như thế nào lại rơi vào tình cảnh hôm nay?” Khuynh Thành phường được bí mật bán cho Diệp Ly, tiền Dao Cơ lấy được tuyệt đối đầy đủ cho Dao Cơ và con cẩm y ngọc thực cả đời. Dao Cơ cười khổ, nhẹ vỗ về con đang ngủ say nói: “Dao Cơ tự phụ mọi thứ không thua cho người, nhưng rời khỏi Khuynh Thành phường mới biết được bản thân trừ ca múa ra cái gì cũng không biết. Mặc dù ta chán ghét thân phận vũ cơ phong trần, nhưng những năm này cũng chính là thân phận này đã cho ta cơ hội sống tự tại. Nếu không chỉ sợ đã sớm bị người mua về trong phủ làm thị thiếp rồi. Vốn cho rằng ta và Mộc Dương mặc dù không thể tu thành chính quả, nhưng cũng coi như hảo tụ hảo tán*, ai biết được. . . . . .

**hảo tụ hảo tán: đại khái ý là ở chung tốt mà chia tay trong hòa bình*

Thì ra, lúc Dao Cơ rời kinh thành bởi vì đã có bầu ba tháng, chỉ đành phải tìm một chỗ vắng vẻ ở phụ cận kinh thành nghỉ ngơi, chờ sau khi sinh con xong thì lên đường làm lại từ đầu. Lại không nghĩ tới, cái trấn nhỏ nàng ở tạm kia lại ở gần mấy thôn trang của nhà mẹ đẻ của phu nhân Mộc Dương Hầu, trong đó lại có quản sự nhận ra được Dao Cơ rồi bẩm báo lại với phu nhân Mộc Dương Hầu. Lúc ấy Dao Cơ mang thai đã sáu tháng, Mộc Dương lại đang theo Diệp Ly chinh chiến Tây Bắc không về. Mặc dù phu nhân Mộc Dương Hầu khinh thị thân phận Dao Cơ, nhưng lúc ấy Tây Bắc chiến sự nguy hiểm trùng trùng, phu nhân Mộc Dương Hầu chỉ sợ vạn nhất nhi tử

có tam trường lưỡng đoản (chuyện bất trắc) gì, cũng không có đánh chủ ý lên đứa con của Dao Cơ, chẳng qua để cho người nhà mẹ đẻ trông chừng Dao Cơ. Lấy sự thông tuệ của Dao Cơ, làm sao lại không đoán được, bất kể Mộc Dương có trở lại hay không, ngày sinh hạ đứa bé chỉ sợ chính là lúc mình bỏ mạng. Chỉ đành phải dùng tiền tài hối lộ người trông chừng bên cạnh nàng, tìm cách chạy trốn nhưng lại bị bắt trở lại. Nhà mẹ đẻ phu nhân Mộc Dương Hầu liền thu hết sạch tiền tài của Dao Cơ, ngay cả nửa đồng cũng không lưu lại cho nàng. Đợi đến khi Dao Cơ có vẻ sắp sinh, bà tử vẫn phụ trách chiếu cố Dao Cơ mềm lòng, lặng lẽ báo tin cho Mộc Dương. Thời điểm Mộc Dương chạy tới chính là ngày Dao Cơ sinh hạ, nếu không phải Mộc Dương tới nhanh, xông vào phòng sinh, chỉ sợ ngày đó Dao Cơ sẽ rong huyết mà chết.

Sau bởi vì kiên trì, hai mẹ con Dao Cơ được an trí ở một biệt viện trong phủ Mộc Dương Hầu. Sau đó Mộc Dương thành hôn cùng với vị tiểu thư Tôn gia kia, Dao Cơ dưỡng được mấy ngày, lúc Mộc Dương đến nhìn hai mẹ con nàng thì nàng nói rằng muốn Mộc Dương Hầu phủ trả tiền tài lại cho nàng, sau đó nàng sẽ mang theo con rời đi. Mộc Dương nói gì cũng không đồng ý, mà nhà mẹ đẻ của Mộc Dương Hầu phu nhân một mực không thừa nhận đã lấy tiền của Dao Cơ. Lúc ấy Dao Cơ tức giận đến suýt nữa hôn mê bất tỉnh, nàng nhiều năm dành dụm tích lũy như vậy, còn có lúc bán Khuynh Thành phường thì Diệp Ly cũng không còn bạc đãi nàng. Không tính đến những đồ trang sức đeo tay trân phẩm kia, chỉ nguyên ngân phiếu đã có khoảng hơn hai mươi vạn lượng. Mộc Dương vì phòng ngừa Dao Cơ cầm tiền nghĩ cách chạy trốn, cũng chấp nhận giải thích của nhà ngoại mình. Kể từ đó, trên người Dao Cơ thậm chí ngay cả nửa phân tiền cũng không có, càng không cần nói đến mua biệt viện rồi đào tẩu gì đó.

Nhưng tính tình Dao Cơ cứng rắn, mỗi lần Mộc Dương đi gặp nàng thì hai người luôn tranh chấp không ngừng. Mà Mộc Dương thường xuyên đi biệt viện tự nhiên khiến cho tân phu nhân Thế tử mới xuất giá hoài nghi. Cho nên vốn đã rất bất mãn, lại nhân lúc Mộc

Dương bị Mộc Dương hầu sai ra ngoài làm việc chung, hai mẹ con Dao Cơ suýt chút nữa bị chết đói trong biệt viện. Lúc Mộc Dương trở lại thì lại náo loạn một trận, sau đó đưa mẫu tử Dao Cơ về một tiểu viện trên danh nghĩa của mình. Dao Cơ dùng hơn một tháng mới có thể bỏ đi tâm phòng bị của Mộc Dương, sau đó thừa dịp Mộc Dương say rượu mang theo con cùng vài món đồ không tính là có giá trị một đường trốn thoát khỏi đó. Về phần đám người đuổi theo sau nàng muốn đoạt con rốt cuộc là Mộc Dương phái tới hay Mộc Dương Hầu phủ phái tới, chính nàng cũng không biết.

Nhìn trước mắt Diệp Ly bụng lớn gương mặt tỏa sáng như trước, Dao Cơ cười khổ. Nếu Định Vương phi gặp phải chuyện như vậy, tất nhiên sẽ không trở nên chật vật như mình. Cái đoạn thời gian bị giam ở biệt viện suýt nữa chết đói kia, rốt cục Dao Cơ đã hiểu, chỉ bằng mình muốn nắm giữ vận mệnh của bản thân, căn bản là nằm mơ giữa ban ngày. Nhiều năm như vậy, cảnh tượng phong quang lúc trước căn bản là nhờ có danh tiếng vũ cơ đệ nhất, cộng thêm có Mộc Dương, Phượng Tam ủng hộ mới có thể duy trì. Không có những thứ này, nàng cũng chỉ là một nữ tử vô dụng không có chỗ đặt chân trên thế gian này mà thôi.

Nghe Dao Cơ nói xong, Diệp Ly cũng không biết nên cảm thán hay nên phẫn nộ. Trầm ngâm chốc lát, Diệp Ly hỏi: “Sau này ngươi có tính toán gì không? Theo như ngươi nói, tiền tài của ngươi đều bị người nhà mẹ đẻ Mộc Dương Hầu phủ đoạt mất, cái này ta có thể cho người lấy lại giúp ngươi. Sau này ngươi định làm gì?” Dao Cơ cúi đầu nhìn bé con trong ngực một chút, rồi ngẩng đầu lên nói: “Dao Cơ cầu xin Vương phi tìm cho đứa nhỏ này một gia đình trong sạch thu dưỡng. Không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cần cha mẹ song toàn, trong nhà hòa thuận là được.”

Diệp Ly cau mày, khó hiểu hỏi lại: “Ngươi làm cái gì vậy? Nếu ngươi không muốn đứa bé này, vì sao lúc đầu còn khổ cực mang đi như vậy? Nếu ở lại Mộc Dương Hầu phủ, Mộc Dương nhớ tới tình cảm của các ngươi hẳn sẽ không bạc đãi con mình.” Dao Cơ cười khổ, nhìn Diệp Ly nói: “Ta cũng đã nghe nói chuyện nhà mẹ đẻ

Vương phi, Vương phi thân là đích nữ, vậy mà còn bị mẹ kế khắt khe như vậy. Huống chi là con ta? Tôn tiểu thư kia hận không giết được con ta, Mộc Dương có thể coi chừng nó đến thế nào? Huống chi. . . Có một mẫu thân làm vũ cơ cũng không phải chuyện danh dự gì, Dao Cơ chỉ cầu cả đời nó bình an là được rồi."

Diệp Ly có chút khó xử, cúi đầu suy nghĩ một chút nói: "Hiện giờ ta làm việc cũng không dễ dàng. Không bằng ngươi tạm thời cứ ở tại thành Nhữ Dương, suy nghĩ thật kỹ xem tương lai có tính toán gì rồi hãy nói? Nếu ngươi vẫn kiên quyết như thế, quay đầu lại ta để người thay bé con tìm một gia đình khá giả."

Dao Cơ mừng rỡ, rưng rưng nói: "Trầm Dao tạ ơn Vương phi." Mặc dù nàng nói quyết tuyệt, nhưng muốn rời khỏi đứa con hoài thai mười tháng cũng là vạn phần không muốn. Diệp Ly cho nàng suy nghĩ thêm một thời gian ngắn, mặc dù trong lòng nàng đã sớm hạ quyết tâm, nhưng có thể ở cùng với con thêm được một thời gian nữa cũng tốt.

Lệnh cho Tần Phong mang Dao Cơ ra ngoài an trí, Diệp Ly đang cúi đầu suy tư chuyện Dao Cơ, đúng lúc Mặc Tu Nghiêu thong thả đi đến. Nhìn Diệp Ly nhíu nhíu đôi mi thanh tú, Mặc Tu Nghiêu vội vàng ngồi xuống bên cạnh nàng xem xét, "Sao lại mất hứng? Có chỗ nào không thoải mái sao?" Diệp Ly lắc đầu, tựa vào trong ngực Mặc Tu Nghiêu, đem chuyện Dao Cơ nói một lần, cuối cùng thở dài nói: "Chuyện này Mộc Dương đúng là không ra làm sao cả." Không chỉ đối với Dao Cơ, mà đối với Tôn tiểu thư vừa mới xuất giá kia cũng như thế. Cho dù người đuổi giết Dao Cơ là Tôn tiểu thư phái tới thì Diệp Ly cũng không cảm thấy quá mức kinh ngạc.

Thấy Diệp Ly quan tâm đến chuyện của người khác như vậy, Mặc Tu Nghiêu tức giận không vui. Kéo nàng tựa vào trong lồng ngực mình, nhẹ vỗ về cái bụng tròn trịa kia nói: "Những chuyện nhỏ nhặt này cứ để cho người bên dưới đi làm là được rồi, A Ly có rãnh rỗi quan tâm những thứ này, không bằng thử nghĩ đến chuyện khác xem." Diệp Ly giương mắt mỉm cười nhìn hắn nói: "Nghĩ cái gì? Chàng đã nghĩ tên của bảo bảo chưa?" Mặc Tu Nghiêu cau mày,

thản nhiên nói: “Khi nào thì lấy tên lại phiền phức như thế rồi? A Ly ngày ngày cứ gọi bảo bảo bảo bảo, vậy cứ gọi Mặc Bảo Bảo là được rồi.”

Khóe miệng Diệp Ly co rút, nhìn nam nhân đầy mặt ghen tức cười nói: “Mặc Bảo Bảo? Chàng xác định nếu lấy cái tên này tương lai bảo bảo sẽ không trách chúng ta?” Chỉ cần vừa nghĩ tới một thiếu niên lớn lên anh tuấn giống Mặc Tu Nghiêu lại có cái tên Mặc Bảo Bảo đã làm cho người ta buồn cười. Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Nó dám sao?” Diệp Ly nghiêm nghị gật đầu nói: “Tin ta đi, nó thật sự dám đấy.” Chỉ cần là nam tử, có cái tên như vậy cũng sẽ không nhịn được mà muốn phạm thượng đấy? Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng nói: “Vậy thì gọi Mặc Tiểu Bảo.” Diệp Ly liếc mắt, quyết định tạm thời không nhắc tới vấn đề này với hắn, vạn nhất nam nhân này giở tính tình ra kiên quyết gọi cục cưng là Mặc Bảo Bảo hay Mặc Tiểu Bảo thì… Tên, nàng nhất định phải tranh giành. Dù sao đại danh của con tới lúc tròn tuổi lấy vẫn kịp, bằng không thì xin ông ngoại và cậu lấy cũng được. Bất động thanh sắc chuyển đề tài khác hỏi: “Chuyện bảo tàng tiền triều là thế nào? Sao nhanh như vậy đã trở lại rồi?”

Mặc Tu Nghiêu mạn bất kinh tâm nói: “Còn không phải quỷ kế của Đàm Kế Chi sao? Hắn cho rằng chọc Bản Vương phiền toái thì hắn sẽ thoát được sao?” Diệp Ly hiếu kỳ nói: “Chàng đã làm cái gì?” Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Đương nhiên là đưa thân phận đích thực của hắn nói cho hoàng đế bệ hạ của chúng ta rồi, thuận tiện coi như vì Đại Sở mà tận trung một hồi.” Diệp Ly nhướng mày nói: “Lúc Đàm Kế Chi rời khỏi Tây Bắc, chắc cũng đã chuẩn bị tinh thần đem thân phận của mình ra ánh sáng rồi chứ?” Mặc Tu Nghiêu cười lạnh nói: “Nếu như còn có ngọc tỷ truyền quốc thì sao?”

“Sẽ có người tin chuyện ngọc tỷ truyền quốc ở trên người hắn sao?” Diệp Ly hỏi.

“Nhất định sẽ có người tin. Quay đầu lại phái ám vệ đuổi theo giết Đàm Kế Chi, không cần giết chết, để cho hắn lấy ngọc tỷ truyền quốc ra là được rồi.” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói. Diệp Ly hiểu rõ cười

một tiếng, ngay cả Định Quốc Vương phủ cũng đuổi theo Đàm Kế Chi muốn ngọc tỷ truyền quốc, như vậy người có hứng thú với ngọc tỷ truyền quốc tự nhiên sẽ phải suy nghĩ rồi, về phần rốt cuộc tin tưởng thế nào thì mỗi người một ý.

Mặc Tu Nghiêu ôm Diệp Ly, đầu ở trên vai nàng chà chà, nói: "Lúc này A Ly không cần để ý đến những việc vặt này, chỉ cần bình an sinh hạ Bảo Bảo là tốt rồi." Nhanh chóng thoát khỏi tiểu quỷ đáng chán này, A Ly chính là của một mình hắn.

"Đừng kêu Bảo Bảo gì đó, thật không dễ nghe." Diệp Ly kiên quyết đấu tranh cho quyền lợi của nhi tử. Mặc Tu Nghiêu không sao cả đổi cách gọi, "Mặc Tiểu Bảo."

Diệp Ly đỡ trán, nhìn nam nhân cố chấp gương mặt tuấn tú, thở dài nói: "Nhũ danh." Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng không nói chuyện, đợi đến khi nhũ danh còn nổi tiếng hơn đại danh thì đại danh và nhũ danh có khác nhau sao? Cho nên Thiếu chủ tương lai của Định Quốc Vương phủ, ngọc thụ lâm phong, danh chấn thiên hạ cũng có một ngày cả đời không thoát được nhũ danh.

Tần Phong hồi kinh một chuyến này, đón trở lại không chỉ là người thân cận bên cạnh Diệp Ly cùng đám người Mặc tổng quản, mà còn có ái thiếp và ái tử của Phó thống lĩnh Ngự Lâm quân. Vốn Tiết Thành Lương vẫn chết không mở miệng, vừa nhìn thấy ái thiếp thanh tú ôn nhu và nhi tử mới hai tuổi thông minh khả ái cũng không chống đỡ được. Ngay cả hình cũng không cần dụng, trực tiếp đầu hàng.

Trong địa lao, Mặc Tu Nghiêu vẫn bình tĩnh thản nhiên ngồi dựa trên nhuyễn tháp, mắt lạnh nhìn một màn toàn gia đoàn tụ trước mắt. Phượng Chi Dao, Tần Phong đứng ở phía sau nhìn, trấn an thê nhi đang khóc không ngừng, Tiết Thành Lương đứng lên nói: "Vương gia muốn biết cái gì ta cũng có thể nói cho người biết, nhưng vô luận thế nào, xin Vương gia đừng làm thương tổn vợ con ta." Mặc Tu Nghiêu nhíu mi, gật đầu nói: "Có thể. Bản vương hứa chỉ cần ngươi nói những gì Bản vương muốn biết, Bản vương tuyệt đối sẽ không thương tổn mẫu tử bọn họ. Còn có thể cho các nàng một chỗ an ổn

dung thân."

Tiết Thành Lương cười hắc hắc nói: "Định Vương chính miệng hứa hẹn, tại hạ sẽ tin tưởng. Vương gia cứ hỏi."

Mặc Tu Nghiêu vung tay lên, cho người đem mẫu tử bọn họ đi xuống. Trong địa lao an tĩnh một lát mới hỏi: "Vì sao Mặc Cảnh Kỳ lại tốn khí lực lớn như vậy để cứu Tô Túy Điệp?" Nghe vậy, không chỉ Tiết Thành Lương sửng sốt một chút, mà ngay cả Phượng Chi Dao và Tần Phong cũng không khỏi ngẩn ra. Phượng Chi Dao nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, trong lòng yên lặng nói, "Vương gia, không phải ngài còn chưa dứt tình với người đàn bà Tô Túy Điệp kia đấy chứ?" Đại khái Phượng Chi Dao biểu lộ quá mức rõ ràng rồi, Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, Phượng Chi Dao nhất thời lưng chợt lạnh, ho nhẹ một tiếng điều chỉnh cảm xúc, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tiết Thành Lương.

Tiết Thành Lương đối với vấn đề này rất ngoài ý muốn, thần sắc thay đổi nhìn Mặc Tu Nghiêu lãnh đạm bình tĩnh, trầm mặc chốc lát nói: "Hoàng thượng thuở thiếu niên có quen biết với Tô Túy Điệp, khi Hoàng thượng mới vừa lên ngôi liền hướng Tô đại nhân đề cập tới chuyện muốn đón Tô tiểu thư vào cung làm phi, nhưng lại bị Tô đại nhân cự tuyệt."

Mặc Tu Nghiêu giương mắt, lạnh nhạt nói: "Ngươi muốn nói cho Bản vương, hoàng thượng tình cũ khó quên với Tô Túy Điệp cho nên mới phái ra nhiều người như vậy tới cứu nàng?" Tiết Thành Lương trầm mặc, hắn cũng biết đáp án này hoang đường cỡ nào. Hắn đã đi theo Mặc Cảnh Kỳ từ lúc hắn còn chưa lên, tự nhiên biết Mặc Cảnh Kỳ là hạng người gì. Cho dù Tô Túy Điệp lớn lên có xinh đẹp gấp trăm lần, Mặc Cảnh Kỳ cũng sẽ không vì nàng ta xinh đẹp mà mất công sức như vậy. Suy nghĩ một chút, Tiết Thành Lương hỏi: "Vương gia muốn biết cái gì?"

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu xem xét ngón tay thon dài, nói: "Nói ví dụ như quan hệ của Tô Túy Điệp với Hoàng thượng cùng Đàm Kế Chi."

Tiết Thành Lương cau mày nói: "Mười năm trước Đàm Kế Chi đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh hoàng thượng, hoàng thượng hết sức coi

trọng tài trí của hắn nên xem hắn như người cố vấn. Cho nên hắn và Tô tiểu thư có quan hệ gì ta cũng không biết, nhưng bọn hắn cũng có quen biết."

"Thân phận thực sự của Đàm Kế Chi là con cháu của hoàng thất tiền triều, hay ngươi nói cho Bản vương biết, vì sao Mặc Cảnh Kỳ lại tin tưởng hắn như vậy. Cái này, Tiết thống lĩnh không phải cũng không biết đấy chứ?" Nghe vậy, mặt Tiết Thành Lương liền biến sắc, khiếp sợ ngó chừng Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu hừ lạnh một tiếng, mày kiếm khẽ nhếch lạnh giọng nói: "Phượng Tam, mang đứa bé phía ngoài vào cho Bản vương!" Tiết Thành Lương chấn động, vội vàng nói: "Không được! Vương gia, cầu xin ngươi bỏ qua cho đứa bé kia, ngươi muốn biết cái gì ta đều nói." Mặc Tu Nghiêu vừa lòng gật đầu, "Rất tốt, Tô Túy Điệp đang ở trong tay Bản vương. Nhưng hai tháng này tới vô số người, Đàm Kế Chi muốn giết người, Hoàng thượng lại muốn cứu người. Bản vương không biết từ khi nào một nữ nhân lại trở nên trọng yếu như vậy rồi, có lẽ ngươi sẽ cho Bản vương đáp án đấy?"

Sắc mặt Tiết Thành Lương trắng bệch như tờ giấy, nhìn cửa lao đang đóng chặt một cái, vợ con hắn đang ở ngoài cửa, chỉ cần hắn đã nói sai một câu cũng có thể đem bọn họ lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục. Vô lực khép mắt, Tiết Thành Lương rốt cục cũng mở miệng nói: "Ta biết cũng không quá nhiều, chỉ nhớ rõ năm đó ta phụng mệnh hoàng thượng, từ trong tay Tô tiểu thư nhận lấy một vật. Sau đó giao cho Đàm đại nhân." Mặc Tu Nghiêu híp mắt, "Thứ gì?"

Tiết Thành Lương nói: "Ta không biết, chẳng qua là. . . đồ cầm ra từ Định Vương phủ. Sau đó Đàm đại nhân một mình đi Bắc Nhung, một tháng sau. . . Tiền Định Vương và Mặc gia quân thảm bại ở biên cảnh Bắc Nhung. Cho nên ta đoán. . . Có lẽ cũng có chút quan hệ." Nói xong câu đó, Tiết Thành Lương như trở nên thoát lực, mềm nhũn ngồi trên mặt đất. Mặc dù hắn cũng không phải là người tốt gì, nhưng cũng không phải kẻ phát rồ không có nửa điểm nhân tính. Năm đó sau khi Định Vương phủ gặp chuyện không may, hắn tựu mơ hồ có một loại cảm giác, một ngày nào đó những chuyện này còn có thể tái

diễn, lại không nghĩ rằng ngày nào đó chính là mười năm.

Trong phòng giam một mảnh yên lặng, chỉ nghe thấy cách đó lò than củi không xa thỉnh thoảng phát ra tiếng đồm độp. Mặc Tu Nghiêu hạ mắt ngồi dựa trên nhuyễn tháp, vài lọn tóc bạc rủ xuống bên tai, làm cho không ai có thể thấy rõ vẻ mặt trên mặt hắn. Nhưng Phượng Chi Dao và Tần Phong đứng sau hắn thấy rõ vài lọn tóc bạc không gió mà động kia, uy áp cường đại bức người khiến cho hai người không tự chủ lui về phía sau mấy bước. Không hẹn mà cùng nghiêng đầu từ trong mắt đối phương nhìn thấy thần sắc không thể tin.

Hồi lâu sau, đến khi ba người trong phòng giam cơ hồ sắp không thở nổi, chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu lạnh giọng nói: “Nói tiếp.”

Sắc mặt Tiết Thành Lương trắng bệch, mép tràn ra một tia máu. Hắn không nghĩ tới Định Vương đã đạt đến trình độ này, cách không cũng có thể khiến hắn nội thương hộc máu. Lắc lắc đầu nói: “Ta lúc ấy chỉ là một thị vệ tùy thân bên cạnh Hoàng thượng, chuyện biết được cũng không nhiều. Sở dĩ Hoàng thượng phải cứu Tô tiểu thư, là bởi vì năm đó Tô tiểu thư lấy đi hai đồ vật từ Định Vương phủ, nhưng nàng chỉ đưa Hoàng thượng một vật, một vật khác vẫn ở trong tay Tô tiểu thư. Những cái khác. . . Ta cũng không biết.”

“Vương gia. . . . .” Phượng Chi Dao dè chừng kêu lên. Mặc Tu Nghiêu trầm mặc thì đáng sợ hơn lúc nổi giận nhiều. Cho dù lý trí biết rằng Mặc Tu Nghiêu sẽ không tổn hại đến bọn họ như thế nào, nhưng. . . Phượng Chi Dao thở dài, lặng lẽ nắm chặt ngón tay đang khẽ run trong tay áo.

“Tần Phong! Tô Túy Điệp kia. Bản vương không cần biết ngươi dùng biện pháp gì, cũng không quản ngươi làm thế nào, trong ngày hôm nay làm cho nàng ta phun ra đáp án!”

Trong lòng Tần Phong rùng mình, gật đầu nói: “Thuộc hạ tuân lệnh.” Phượng Chi Dao có chút lo lắng cau mày nói: “Vương gia, miệng Tô Túy Điệp cũng không phải chặt bình thường, vạn nhất. . . . .”

“Vậy hãy kết liễu nàng ta!” Mặc Tu Nghiêu cả giận nói, “Nếu như

hỏi không ra, thì phái xuất Kỳ Lân, bắt hết toàn bộ thân tín của Mặc Cảnh Kỳ! Bản vương cũng không tin không còn người khác biết chuyện này!"

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Tần Phong gật đầu, xoay người cũng không quay đầu lại chạy ra ngoài phòng giam.

"Vương gia. . . . . ." Phượng Chi Dao chỉ cảm thấy cổ họng phát khổ không biết nên nói gì. Tin tức Tiết Thành Lương nói ra thật sự quá mức làm cho người kinh hãi, chưa kịp tiêu hóa hết, ngoài cửa đã truyền đến một trận bước chân, sau đó nghe được thanh âm vội vã mang theo vui sướng của Mặc tổng quản truyền đến, "Vương gia! Khởi bẩm Vương gia, Vương phi sắp sinh!"

Mặc Tu Nghiêu sửng sốt, đột nhiên đứng dậy, Phượng Chi Dao chỉ cảm thấy trước mắt bóng trắng thoáng một cái, trong phòng giam đã không thấy bóng người Mặc Tu Nghiêu.

Phanh ——!

Nhuyễn tháp vốn còn vững chắc trong nháy mắt nổ tung, chia năm xẻ bảy biến thành một đống phế vật. Nhìn đống đổ nát trước mắt cùng với những vụn gỗ bắn ra chung quanh, Tiết Thành Lương chồng chất vết thương, Phượng Chi Dao lạnh nhạt nói: "Tiết thống lĩnh an tâm ở chỗ này, Vương phi sinh hạ thế tử rồi, nếu tâm tình Vương gia tốt có lẽ còn có thể có một đường sống." Tiết Thành Lương cười khổ một tiếng, nhìn Phượng Chi Dao nói: "Đa tạ Phượng Tam công tử trấn an. Cho dù đã qua nhiều năm nhưng ta vẫn luôn ngày đêm bất an, cảm giác, nhất định sẽ có ngày này. Tại hạ không cầu con đường sống, thê nhi tại hạ vô tội, chỉ cầu Vương gia có thể thả cho bọn họ một con đường sống."

Phượng Chi Dao trầm mặc, chuyện Tiết Thành Lương vừa nói thật sự quá mức khủng khiếp. Vương gia chưa chính miệng xử trí, ai cũng không biết cuối cùng sẽ có kết quả gì. Nhìn Tiết Thành Lương một cái, Phượng Chi Dao xoay người bước ra khỏi phòng giam.

Trong đình của chủ viện Vương Phủ đứng đầy người, cửa phòng của Diệp Ly thi thoảng vẫn mở ra, chỉ có nha đầu bưng nước ra ra vào vào, nhưng không đợi mọi người thăm dò được gì cửa phòng lại

bị đóng lại thật chặt.

Mọi người đứng chờ ngoài cửa thấy một đạo bóng trắng lướt thật nhanh đi tới, chỉ chớp mắt đã đến cửa. Mặc Tu Nghiêu giơ tay lên muốn đẩy cửa đi vào, bên cạnh Từ Thanh Trạch và Từ Thanh Phong mỗi người một bên bắt được tay của hắn. Mặc Tu Nghiêu không vui quay đầu lại, may là hai tháng này Từ Thanh Phong đã được rèn luyện không ít dưới trướng Tần Phong nhưng cũng không khỏi buông lỏng tay ra cười nói: "Ly Nhi sinh con, Vương gia không thể đi vào."

Mặc Tu Nghiêu cau mày nói: "Bản vương vào xem A Ly một chút."

Trầm Dương lạnh lùng nói: "Nữ nhân sinh con có gì mà xem, phòng sinh không thể vào Vương gia không biết. . . . . ." Ánh mắt lạnh như băng không khác gì mũi tên bắn tới trên người Trầm Dương, Trầm Dương kiên trì chỉ chốc lát liền bại hạ. Thân là thầy thuốc hắn rõ ràng nhận thấy được khí tức trên người Vương gia không đúng, dừng một chút mới nói: "Nam tử vào phòng sinh không tốt. . . . . ." Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng nói: "Bản vương không sợ." Trầm Dương trầm mặc chốc lát, rốt cục nói: "Vương phi đại khái còn phải qua một hai canh giờ nữa mới có thể sinh, Vương gia có thể vào xem một chút." Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng xoay người đẩy cửa đi vào.

Ngoài cửa, Từ Thanh Viêm bất mãn nói: "Trầm tiên sinh, tại sao Vương gia có thể đi mà ngươi lại không để cho chúng ta đi vào?"

Trầm Dương lặng yên lau mồ hôi một cái, nói: "Bởi vì nếu như ta cự tuyệt…, Vương gia sẽ lập tức làm thịt ta." So với quy củ hiển nhiên tính mạng quan trọng hơn.

Mặc Tu Nghiêu vừa vào cửa, Lâm ma ma canh giữ ở cửa sửng sốt vội vàng nói: "Vương gia làm sao lại tiến vào. . ." Không đợi bà nói xong, Mặc Tu Nghiêu nói: "Bản vương nhìn A Ly một chút, lập tức sẽ đi ra ngoài."

Nói xong lướt qua Lâm ma ma trực tiếp đi vào phòng trong, những người khác thấy Mặc Tu Nghiêu cũng sửng sốt, Diệp Ly đang nằm trên giường, chỉ là vừa bắt đầu đau bụng sinh, cũng không phải lập tức sẽ phải sinh, thấy Mặc Tu Nghiêu đi vào cười nhạt nói: "Sao

chàng lại vào đây?" Dưới ánh mắt kinh ngạc của bà đỡ, Mặc Tu Nghiêu đi tới bên giường ngồi xuống, sắc mặt có chút bất an cùng u ám. Diệp Ly mỉm cười, cầm tay hắn nói: "Yên tâm đi, ta không có việc gì ." Cúi đầu nhìn khuôn mặt nàng khẽ nhíu mày, đưa tay lau mồ hôi trên trán nàng, ôn nhu hỏi: "Đau không?"

Diệp Ly mỉm cười nói: "Không sao. Chàng đi ra ngoài đi."

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, "Ta ở cùng nàng một lát. . . A Ly, nàng nhất định phải bình an đấy."

Diệp Ly bất đắc dĩ cười, "Sinh con mà thôi, nữ nhân nào không sinh? Không có chuyện gì." Ngụy ma ma bưng một chén cháo gà đi đến, thấy người ngồi ở bên giường cũng sửng sốt một chút, Mặc Tu Nghiêu nghiêng đầu hỏi: "Đây là cái gì?" Ngụy ma ma nói: "Đây là cháo gà đã chưng mấy canh giờ, Vương phi phải dùng một chút, một lát mới có khí lực." Mặc Tu Nghiêu đưa tay nhận lấy, nói: "Bản vương tới bón cho nàng." Mặc dù Ngụy ma ma có ý phản đối, nhưng nhìn sắc mặt Mặc Tu Nghiêu ngưng trọng vẫn đem cháo gà đưa tới. Nhìn Mặc Tu Nghiêu nhận lấy cái muỗng từng li từng tí bón cháo gà cho tiểu thư nhà mình, lén lút xoa xoa khóe mắt rồi lui ra ngoài. Vô luận như thế nào, Vương gia đối với Vương phi tốt hơn năm đó lão gia đối với phu nhân gấp trăm ngàn lần, vẫn là ánh mắt của tiểu thư tốt hơn phu nhân nhiều lắm.

Diệp Ly ăn cháo gà, tùy ý Mặc Tu Nghiêu phụng bồi một lát, mới đẩy Mặc Tu Nghiêu đi ra ngoài. Mặc Tu Nghiêu không chịu lại bị Diệp Ly bấm mạnh một cái, nói: "Chàng ở nơi này ta dễ phân tâm lại càng nguy hiểm." Lúc này Mặc Tu Nghiêu mới đứng dậy, nhìn lướt qua một phòng bà đỡ cùng nha đầu hầu hạ nói: "Hãy hầu hạ Vương phi, nếu Vương phi có chuyện gì, cẩn thận cái mạng nhỏ của các ngươi!" Nhìn Mặc Tu Nghiêu đi ra ngoài, Diệp Ly mới bất đắc dĩ thở dài nói với một phòng người bị làm cho sợ đến không nhẹ: "Vương gia lo lắng thôi, mọi người đừng quá khẩn trương."

Lâm ma ma cẩn thận lau mồ hôi cho Diệp Ly nói: "Đây là Vương gia quan tâm đến Vương phi, chúng ta cao hứng thay Vương phi còn không kịp."

Diệp Ly mỉm cười thản nhiên, đưa tay vuốt ve bụng đang ẩn ẩn đau từng trận. Mới vừa rồi cảm xúc của Tu Nghiêu thật sự không tốt lắm, đại khái cũng dọa người đi. Trước đây nghe nói có phụ thân bị dọa sợ đến té xỉu ở ngoài phòng sinh, hi vọng Định Vương gia sẽ không vô dụng như thế.

Lại qua một canh giờ, công việc trong phòng sinh càng lu bù lên. Mọi người chờ chực ở bên ngoài lo lắng nghe ngóng giọng nói của bà đỡ và tiếng kêu của Diệp Ly trong phòng sinh. So với tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân sinh đẻ, thì tiếng kêu của Diệp Ly cũng không tính là dọa người, nhưng chờ ở phía ngoài đã lâu, Mặc Tu Nghiêu, ngay cả Từ Thanh Phong, Từ Thanh Trạch mà sắc mặt cũng trắng bệch. Từ Thanh Viêm vẫn luôn nghịch ngợm cũng đã không còn nói rồi, mệt mỏi đứng bên cạnh Trầm Dương và Lâm đại phu, chút chút lại không nhịn được hỏi một câu Ly tỷ tỷ không sao chứ? Rốt cuộc bao lâu nữa mới có thể sinh? Trầm Dương phiền muộn một cước đá văng, cả giận nói: “Có người bảy tám canh giờ cũng chưa sinh xong, lúc này mới chưa đến hai canh giờ, ngươi gấp cái gì?” Nhất thời, sắc mặt Từ Thanh Viêm cũng cứng đờ, đứng ở cạnh cửa không nhúc nhích. Chỉ sợ Ly tỷ tỷ phải sinh bảy tám canh giờ, thật là đau .

Từ Thanh Phong cố hết sức quên đi tiếng kêu từ bên trong truyền đến, nụ cười có chút cứng ngắc quay sang bên cạnh nói với Mặc Tu Nghiêu thân thể đã sớm cứng ngắc: “Lúc trước Đại bá mẫu sinh tứ đệ và ngũ đệ, ta cũng đã thấy qua, sẽ không có nguy hiểm .”

Mặc Tu Nghiêu vẫn không chớp mắt ngó chừng cửa phòng đang đóng chặt, không biết có nghe lọt được không.

Diệp Ly nhớ đến kiếp trước từng có người thảo luận, rốt cuộc là nữ nhân sinh con đau hơn hay là bị súng bắn thương đau hơn. Hiện tại Diệp Ly cảm giác mình biết đáp án rồi, nếu như bị súng bắn có thể làm cho bé con mau chóng sinh ra, nàng tình nguyện bị bắn một phát, “A. . . . . .” Bà đỡ nhìn nàng, luôn miệng nói: “Vương phi, chịu đựng một chút, cố hét lên!” Diệp Ly mặc nhiên, hét cái gì a, rống hét to rồi lấy đâu ra khí lực sinh con? Hơn nữa cho dù có kêu ra tiếng, nên đau thì cũng vẫn sẽ đau thôi. Diệp Ly chỉ có thể trong lòng

nguyền rủa mình đối với khả năng chịu đựng đau đớn hình như kém hơn kiếp trước.

"Nhanh! Nhanh. . . Mau, đổi lại nước. . . . . ." Bà đỡ vừa kêu vừa chỉ đạo Diệp Ly làm sao dùng sức. Tháng tám, trong phòng vẫn nóng đến không chịu nổi, cộng thêm người nhiều, chỉ cảm thấy lộn xộn một đoàn khí nóng từ trên người bốc ra.

Ước chừng lại qua hơn nửa canh giờ, ngoài cửa mọi người cơ hồ đã đợi không kịp mới nghe được trong phòng truyền đến một tiếng hét dài của Diệp Ly. Thân thể Mặc Tu Nghiêu run lên định phóng vào bên trong, bất ngờ lại truyền đến một trận vui mừng, "Sinh!" Sau đó liền truyền đến tiếng trẻ nhỏ khóc vang dội. Lâm đại phu gật gật đầu nói: "Nghe tiếng khóc, chắc đứa bé cũng khỏe." Trầm Dương gật đầu nói: " Kém Vương gia năm đó một chút, có điều chăm sóc kỹ một chút là được rồi."

"Sinh. . . . . ." Từ Thanh Phong chỉ cảm thấy giống như nằm mơ, quay đầu nhìn lại Mặc Tu Nghiêu bên cạnh, Mặc Tu Nghiêu sửng sốt chốc lát, nhấc chân muốn phóng vào bên trong, lại không nghĩ thân thể nghiêng một cái, không có chút báo trước bổ nhào xuống mặt đất, mọi người một trận rối ren, Trầm Dương không có chút nào ngoài ý muốn nói: "Vương gia quá mức khẩn trương, đôi chân phải chống đỡ kình lực toàn thân, lúc này vừa thả lỏng xuống, có thể không sao sao? Nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, Vương phi bên kia còn cần thu thập một chút đấy."

Mọi người quẫn bách nhìn thần sắc tự nhiên của Trầm Dương, trả thù, đây tuyệt đối là trả thù!

Chống lại ánh mắt giết người của Mặc Tu Nghiêu, Trầm Dương tiêu sái vung tay áo vốn không nhiễm một hạt bụi. Ông còn muốn đi kiểm tra người cho Tiểu thế tử đấy.

Chương 200: Cung khai

Tin tức Định Vương phi sinh con bình an nhanh chóng truyền khắp cả thành Nhữ Dương. Không chỉ mọi người Định Vương phủ vui mừng khôn xiết, mà dân chúng thành Nhữ Dương cũng giăng đèn kết hoa, không khác gì lễ mừng năm mới. Mặc dù bách tính cũng chỉ gặp qua vị Định Vương phi một hai lần, nhưng trong suy nghĩ của dân chúng ở Tây Bắc, địa vị của Định Vương phi cũng không kém Định Vương bao nhiêu. Đương nhiên do công tác tuyên truyền của Định Vương phủ đã làm vô cùng tốt. Mặc dù Tây Bắc có không ít dân chúng bởi vì ý chỉ của Mặc Cảnh Kỳ mà có chút hiểu lầm Định Vương và Định Vương phi, nhưng dân chúng Tây Bắc cũng biết, lúc trước Định Vương phi mang bầu còn mang theo tướng sĩ Mặc gia quân chống cự quân Tây Lăng xâm lấn, cuối cùng thậm chí còn rơi xuống vách đá. Nếu không có Định Vương phi, hôm nay Tây Bắc còn có thể duy trì an ổn như vậy không. Ở nơi này trong loạn thế, ai có thể cho bách tính cuộc sống vững vàng thì người đó chính là phụ mẫu tái sinh của bọn họ. Vì vậy, nghe được tin tức Định Vương phi sinh con bình an, đối với dân chúng Tây Bắc mà nói vui mừng không thua lễ mừng năm mới.

Trong vương phủ, khách sảnh gần phòng ngủ của Diệp Ly nhất đã đầy ấp người. Đến lúc bà đỡ dùng tã lót đỏ chót bọc lại tiểu bảo bảo rồi ôm ra, mọi người đều lập tức tiến lên. Từ Thanh Viêm là nhanh chân nhất, vọt tới trước tiên rồi kêu lên: “Mau để cho ta nhìn xem Tiểu cháu ngoại trai trông thế nào nha” Bà đỡ cười nói: “Tiểu thế tử rất đáng yêu, tương lai còn dài, nhất định sẽ giống như Vương gia, Vương phi, đều là nhân trung long phượng.” Từ Thanh Viêm vui mừng cúi đầu nhìn xuống tay bà đỡ, nhất thời ngây dại. Vật nhỏ đỏ hồng trước mắt, thật nhiều nếp nhăn này tương lai chính là nhân trung long phượng mà bà đỡ nói sao? Người ngồi đây mặc dù đều

coi như là tuấn kiệt đương thời, nhưng thấy qua bé con mới sinh ra cũng không nhiều lắm. Ngay cả Từ Thanh Trạch, Từ Thanh Phong cũng chưa từng thấy qua bộ dạng Từ Thanh Viêm lúc mới sinh, mà lần đầu tiên nhìn thấy cũng là đứa trẻ quá một tháng mới ôm ra tới gặp người, đương nhiên là trắng trắng mềm mềm. Mọi người quay đầu lại nhìn Mặc Tu Nghiêu đang ngồi đó, trầm mặc không nói.

Vẫn là Mặc tổng quản vẻ mặt vui mừng nói: "Tiểu thế tử quả thật giống Vương gia lúc mới ra sinh như đúc, rốt cục Định Vương phủ cũng có hậu rồi." Nét mặt già nua nghiêm túc ngày thường cũng nhiều thêm mấy phần tươi cười từ ái, A Cẩn đứng cạnh chớp mắt tò mò nhìn tiểu oa nhi còn chưa mở mắt trong tay bà đỡ.

Từ Thanh Viêm có chút không tin hỏi: "Mặc tổng quản, lúc Vương gia mới sinh cũng như vậy sao. . ." Đỏ rực, nhiều nếp nhăn còn giống con khỉ con?

Mặc tổng quản đương nhiên nói: "Trẻ con mới sinh ra đều như vậy, qua ít ngày nữa mở mắt ra liền thành bé con trắng trắng nộn nộn rồi."

Phượng Chi Dao hơi hâm mộ nhìn bé con đỏ hỏn, thở dài nói: "Lúc này mới qua hai năm, thế nhưng Vương gia đã có nhi tử rồi, thật làm cho người hâm mộ." Mặc tổng quản cười nói: "Phượng Tam công tử và Vương gia bằng tuổi, nếu sớm thành gia, chỉ sợ tiểu công tử cũng biết chạy rồi." Ánh mắt Phượng Chi Dao ảm đạm, cười nói: "Nào có dễ dàng như vậy, giống như Vương gia và Vương phi, phải gặp được người thích hợp mới được."

Mọi người cười đùa xem đứa bé xong rồi, nhường đường ôm bé con đến trước mặt Mặc Tu Nghiêu, cười nói: "Vương gia mau nhìn tiểu thế tử một cái."

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt liếc nhìn vật nhỏ đỏ rực đầy nếp nhăn đang ngủ trong tã lót, từ ánh mắt đến vẻ mặt đều không khỏi lộ ra ghét bỏ, thản nhiên nói: "Xấu!" Cho nên, mặc dù tiểu bảo bảo vừa không nhìn thấy cũng không nghe thấy lại càng không nhớ được, nhưng Thế tử Định Vương phủ Tiểu Bảo sau khi lớn lên lại biết được chữ đầu tiên cha bé nói với bé lại là ghét bỏ nó lớn lên xấu. Phụ tử

chi cừu bởi vậy mà bắt đầu.

Liếc mắt nhìn nhi tử một cái, Mặc Tu Nghiêu phát hiện hai chân đã khá hơn nhiều liền đứng dậy hỏi: “Vương phi khỏe không?” Bà đỡ vội vàng cười nói: “Tiểu thế tử mới ra đời vô cùng thuận lợi, Vương phi cũng không chịu khổ gì. Lúc này còn đang nghỉ ngơi.” Bà đỡ nhìn vào, Vương phi mang thai đầu từ lúc đau bụng sinh đến khi đứa bé ra đời mới hơn hai canh giờ, thật không tính là bị khổ gì. Nhưng trong mắt Mặc Tu Nghiêu lại không giống thế. Hắn chỉ biết là A Ly hành hạ đau đớn mấy canh giờ mới sinh được nhóc con xấu hề hề. Khẽ hừ một tiếng nói: “Bản vương đi nhìn Vương phi một chút.” Dứt lời phất tay áo đi vào trong phòng. Bà đỡ phía sau cũng không khỏi được cảm thán Vương gia và Vương phi thật là tình thâm ý trọng, cõi đời này nam nhân không vội nhìn nhi tử mới sinh đã vội vã đi nhìn thê tử thực không nhiều lắm.

Xác định tiểu cháu ngoại trai nhà mình không phải lớn lên xấu , Từ Thanh Viêm vui mừng tiếp tục đi về phía trước, cẩn thận vươn ngón tay nhẹ nhàng mà chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhăn của cục cưng, “Tiểu cháu ngoại trai, ta là cậu nhỏ của cháu nha.” Phượng Chi Dao liếc mắt, nói: “Hiện tại nó có thể nghe hiểu được sao?” Vừa nói cũng không cam chịu tịch mịch cúi người tới ngó chừng bé ocn, “Ừ? khi còn bé Vương gia là cái bộ dáng này sao? Mặc tổng quản?” Mặc tổng quản cẩn thận chu đáo chỉ chốc lát nói: “Bé con mới ra đời, đại để đều là bộ dáng này?”

“Tránh ra tránh ra!” Trầm Dương và Lâm đại phu sóng vai bước đến, mọi người vây xem bên cạnh, “Để lão phu kiểm tra người cho tiểu thế tử, người không phận sự thì tránh ra một chút.” Mặc dù mọi người không cam lòng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trầm Dương thuần thục nhận lấy đứa bé từ tay bà đỡ.

Mặc Tu Nghiêu một lần nữa đi vào trong phòng, gian phòng đã được đám nha đầu thu thập sạch sẽ. Diệp Ly dựa lưng vào gối ngồi trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt nhưng khí sắc cũng không tệ lắm. Lâm ma ma và Ngụy ma ma đang phụng bồi nói chuyện, Ngụy ma ma ngồi ở bên giường, trong tay còn bưng một chén cháo đang

muốn đút cho Diệp Ly. Thấy Mặc Tu Nghiêu đi vào, hai vị ma ma vội vàng đứng dậy làm lễ. Mặc Tu Nghiêu khoát khoát tay hỏi: “A Ly thế nào rồi?” Lâm ma ma cười nói: “Vương phi khỏe không có gì đáng ngại. Nữ nhân vừa sinh con ra mà có tinh thần như Vương phi cũng không thấy nhiều. Vương gia cứ yên tâm.” Mặc Tu Nghiêu nhận lấy cháo trong tay Ngụy ma ma nói: “Các ngươi đi xuống đi, Bản vương phụng bồi A Ly là được.” Hai vị ma ma đều cười một tiếng, nhìn Diệp Ly một cái rồi xoay người đi ra ngoài. Vương gia không có nhìn Tiểu thế tử ở bên ngoài mà vội vã đi vào nhìn Vương phi, là coi trọng Vương phi. Các bà cũng vui mừng thay Vương phi.

Nhìn Mặc Tu Nghiêu nhận lấy cháo muốn bón cho mình, Diệp Ly bất đắc dĩ nói: “Ta có thể tự mình ăn.” Thật ra thì lúc sinh con cũng đau đớn phiền não, nhưng sau khi sinh xong, đối với nàng mà nói cũng không tính là cái gì. Vì sao còn cần người bón chứ? Mặc Tu Nghiêu nghiêng người, tránh được tay Diệp Ly, cầm lấy cái muỗng cẩn thận đem cháo đưa tới khóe miệng Diệp Ly. Diệp Ly không có biện pháp, chỉ đành phải há miệng ăn. Vừa nói: “Xem bảo bảo thế nào? Lâm ma ma và Ngụy ma ma đều nói xinh đẹp giống ta khi còn bé. Mặc dù. . . Ta không nhìn ra . . .” Khuôn mặt nhăn nhăn hồng hồng kia, nàng thật sự nhìn chưa ra giống nàng chỗ nào. Có lẽ là khi còn bé nàng cũng như vậy? Trẻ nhỏ mới sinh đều giống nhau sao? Mặc Tu Nghiêu nhớ tới lời Mặc tổng quản…, khóe miệng co quắp gật đầu nói: “Nhìn rồi, nhìn rất tốt.” Diệp Ly mỉm cười nhìn hắn, hoài nghi chớp chớp đôi mi thanh tú. Mặc Tu Nghiêu nói: “Chỉ cần là đứa con A Ly sinh, có đẹp hay không cũng không quan trọng.”

Đợi đến khi Diệp Ly ăn xong hơn phân nửa chén cháo, Lâm ma ma đi ra ngoài ôm cục cưng đi đến. Diệp Ly lúc trước cũng chỉ nhìn thoáng qua đứa bé đã bị ôm ra, lúc này gặp lại bảo bảo chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác kỳ dị từ trong lòng dâng lên. Đứa nhỏ này là con của nàng và Mặc Tu Nghiêu, là máu mủ ruột thịt của nàng, cũng là người cực kỳ thân cận với nàng trên đời này. Từ trong tay Lâm má má nhẹ nhàng đón lấy bé con, Diệp Ly quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, cùng ánh mắt đóng chặt không khỏi khẽ mỉm cười. Yêu thương

đưa tay đâm đâm chọt chọt khuôn mặt nhỏ nhắn của bảo bảo, lại nắm chặt bàn tay nhỏ bé, chỉ cảm thấy nhìn vật nhỏ này, trong lòng đột nhiên tràn đầy mềm mại trìu mến và vui sướng. Mặc Tu Nghiêu nhìn nụ cười trên mặt Diệp Ly, lại cúi đầu nhìn nhóc con đang ngủ say trong ngực nàng một chút, chỉ cảm thấy tiểu tử này vô cùng chói mắt.

"Nhìn một chút, đây là bảo bảo của chúng ta. Sau này có người gọi chúng ta là cha nương rồi, chàng thích không?" Diệp Ly đưa bảo bảo đến trước mặt Mặc Tu Nghiêu, mỉm cười hỏi.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, đưa tay muốn nhận lấy đứa bé, "Nàng vừa sinh con xong, không thể mệt nhọc. Để ta tới ôm nào." Diệp Ly hoài nghi nhìn hắn, "Chàng ôm được sao?" Mấy tháng này, Mặc Tu Nghiêu luôn luôn không nhiệt tâm với đứa nhỏ này, càng không có chuyện đã sớm học cách ôm trẻ con. Mặc Tu Nghiêu do dự một chút, mặc dù hắn cảm thấy ôm thế nào mà chẳng được, nhưng nhìn vật nhỏ được bọc trong tã lót, thật yếu ớt như thể hơi không chú ý một chút sẽ làm hư. Mặc dù hắn không quá chào đón cái tiểu tử tương lai vô cùng có khả năng sẽ cùng hắn tranh đoạt A Ly này, nhưng cũng biết A Ly vô cùng thích nó. Nhìn bộ dáng do dự khó xử của hắn, Diệp Ly không khỏi cười một tiếng, đưa bảo bảo tới trong tay hắn cười nói: "Ôm như vậy. . . Nhẹ một chút. . ." Tỉ mỉ chỉ bảo một phen mới đưa bảo bảo bỏ vào trong ngực Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn vật nhỏ trong ngực, chỉ cảm thấy cả người cũng không được tự nhiên.

Nhìn Mặc Tu Nghiêu cứng ngắc ngồi bên giường, nửa điểm cũng không tùy ý như bình thường, Diệp Ly len lén bưng miệng cười.

Thế tử Định Vương mới ra đời, trong mắt dân chúng Tây Bắc đoán chừng cũng cảm thấy không kém Hoàng thái tử Đại Sở ra đời là bao. Thành Nhữ Dương chiêng trống vang trời, pháo trúc rộn ràng, không khác gì lễ mừng năm mới. Lại càng không cần phải nói tin tức Tiểu thế tử mới ra đời vừa truyền tới, Thái thú Nhữ Dương liền tuyên bố năm nay thành Nhữ Dương các loại thuế thu đều giảm phân nửa. Lại có các loại thông báo thi ân cho dân dán tại bảng hiệu chung bên

ngoài thành phủ Thái Thú Nhữ Dương. Bách tính lại càng vui mừng không dứt, âm thanh pháo trúc có lẽ ngay cả trong phòng giam cũng có thể mơ hồ nghe thấy.

Trong địa lao lạnh lẽo âm u, Tô Túy Điệp nằm trên mặt đất có chút khó nhọc giật giật thân thể. Phía ngoài truyền đến tiếng pháo làm cho cả địa lao càng thêm thê lãnh âm trầm, cũng làm cho nàng thần trí vốn không thanh tỉnh lắm lại càng thêm hỗn loạn. Lại đến lễ mừng năm mới nữa rồi sao? Nàng đã sắp quên mất mình rốt cuộc đã bị giam ở chỗ này bao lâu rồi. Duy nhất có thể nhớ được chính là nhất định phải sống sót. Miễn là còn sống thì mới có cơ hội, chỉ có còn sống mới có thể nhận được hết thảy những gì mình muốn. Thậm chí thỉnh thoảng nàng còn không nhịn được nghĩ, nếu năm đó mình không quá tham lam, hiện tại có phải hay không đang an an ổn ổn làm một Nhị thiếu phu nhân trong Định Vương phủ, dựa vào chiến công của Mặc Tu Nghiêu, có lẽ sẽ là một phu nhân Đại tướng quân đấy. Nhưng là. . . cái nàng muốn là không phải những thứ kia. . .Tô Túy Điệp nàng dung mạo khuynh quốc, tài hoa xuất chúng, được gọi là mỹ nhân đệ nhất Đại Sở. Vì sao nàng lại thua kém nữ nhân bình thường kia? Sống sót, rời khỏi nơi này, nhận được hết thảy những gì mình muốn. Mỗi ngày Tô Túy Điệp đều tự nói với mình như vậy.

Loảng xoảng ——

Đại môn địa lao mở ra, Tần Phong mang theo người đến, thần sắc lãnh mạc tiêu sái đi vào, đi cùng hắn còn có Trác Tĩnh, Lâm Hàn. Sao sắc mặt ba người có thể tốt được, Tiểu thế tử mới ra đời, bọn họ không thể đi trước xem con Vương phi mới sinh mà lại phải tới thẩm vấn nữ nhân này, bọn họ thật sự cao hứng không nổi. Nghe được tiếng bước chân, Tô Túy Điệp chống người lên ngồi dưới đất, quay đầu lại nhìn ba người cười nói: “Lại muốn bắt đầu sao?” Khuôn mặt bị vết bẩn che dấu hơn phân nửa chớp động, hiện lên nụ cười đùa cợt cùng thần sắc đắc ý. Cho dù những người này ngày ngày đánh khảo nàng thì thế nào, còn không phải là không có cách nào bắt nàng mở miệng sao? Mỗi lần thấy bộ dáng tức giận vì thất bại của bọn họ, trong lòng nàng lại dâng lên một cỗ khoái ý quỷ dị.

Tần Phong không để một cước đá văng vật lẫn lộn trước mặt, mắt lạnh nhìn nàng cười lạnh nói: “Ngươi thật cho rằng chúng ta cũng chỉ có những thủ đoạn để đón tiếp ngươi sao? Nói cho ngươi biết tin tức tốt, Vương phi mới vừa sinh hạ tiểu Thế tử, lúc này Nhữ Dương thành đều rất náo nhiệt đấy.”

Trong mắt Tô Túy Điệp hiện lên một tia ghen ghét, trầm mặc không nói. Tần Phong cũng không để ý thản nhiên nói: “Còn có một tin tức không tốt lắm, Vương gia đã ra lệnh, hôm nay ở đây nhất định phải biết được đáp án.” Tô Túy Điệp cười lạnh nói: “Ta không biết ngươi đang nói gì.” Tần Phong không chút nào ngoài ý muốn gật đầu nói: “Sớm biết ngươi sẽ nói như vậy, cho nên Vương gia cũng phân phó. Nếu như hỏi không ra, ngươi liền phải chết.”

“Ngươi nói cái gì?” Tô Túy Điệp sửng sốt, có chút không dám tin ngó chừng Tần Phong run giọng nói.

Tần Phong giễu cợt nhìn nữ nhân trên mặt đất, hờ hững cười lạnh nói: “Lại nói cho ngươi biết, hai tháng trước chúng ta bắt được Phó thống lĩnh Ngự Lâm quân Tiết Thành Lương, chắc ngươi biết chứ? Cõi đời này không có chuyện gì gió thổi không lọt, từ chỗ ngươi hỏi không ra, chẳng lẽ không thể hỏi được từ chỗ người khác sao?”

“Tiết Thành Lương?”

Tô Túy Điệp có chút mờ mịt, hiển nhiên đối với cái tên này cũng không có ấn tượng. Tần Phong cúi đầu suy tư một chút liền hiểu, mười năm trước Tiết Thành Lương chẳng qua chỉ là một thị vệ tùy thân bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ, Tô Túy Điệp chưa chắc nhớ được hắn, liền nói: “Mười năm trước, ngươi từ Định Vương phủ cầm cái gì đó đưa cho đương kim hoàng thượng, lúc ấy giao cho vị Tiết thống lĩnh này, ngươi không phải không nhớ rõ đấy chứ.”

Tô Túy Điệp bỗng mở to hai mắt nhìn, kéo lê thân thể nhanh chóng rúc vào góc tường, thét to: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì! Thứ gì? Ta không có lấy thứ gì từ Định Vương phủ!” Tần Phong nghiệng đầu nhìn Trác Tĩnh, Lâm Hàn bên cạnh, ba người tự nhiên đều đã nhìn thấy bộ dáng âm thầm phát run của Tô Túy Điệp, Trác Tĩnh nhếch môi: “Kéo ra thượng hình. Không cần thương hương tiếc

ngọc, dù sao qua hôm nay nàng ta chính là người chết." Hai thị vệ nghe lệnh đi vào, không chút khách khí đem Tô Túy Điệp từ trên mặt đất lôi dậy kéo tới phòng ngoài địa lao.

Phòng ngoài phòng giam sạch hơn phòng trong, cũng khô ráo hơn nhiều lắm, còn đặt một loạt bàn ghế. Bên cạnh còn có người ngồi đang mài mực, hiển nhiên là để ghi chép lại lời khai. Ba người Tần Phong ngồi xuống, mở hồ sơ đặt lên bàn, phía trước Tô Túy Điệp đã bị người kéo đến trên một cây cọc gỗ. Tần Phong mắt lạnh nhìn nữ nhận hèn hạ trước mắt, hiển nhiên không có nửa điểm phong thái của mỹ nữ đệ nhất thiên hạ năm đó, "Như thế nào? Tô tiểu thư, tự ngươi nói hay chúng ta từ từ gia hình, xem xem ngươi có thể chịu đựng qua vài loại hình phạt thế nào?"

Tô Túy Điệp cắn răng không nói, Tần Phong lười biếng dựa vào lưng ghế cười nói: "Hôm nay ta không vội, dù sao thì trước giờ Tý hỏi không ra, ta giết ngươi cũng có thể báo cáo lại với Vương gia. Về phần lúc đó ngươi thiếu cánh tay hay thiếu cái chân, tin tưởng Tô tiểu thư chắc cũng không để ý a." Quay đầu đánh giá Tô Túy Điệp một lát, Tần Phong chỉ chỉ hai người đứng bên cạnh nói: "Đều nói Tô tiểu thư là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, nếu như trên khuôn mặt này khắc thêm mấy bông hoa còn có không có người cảm thấy xinh đẹp sao?" Trác Tĩnh bĩu môi, không kiên nhẫn nói: "Nàng hiện tại có cái bộ dáng này, còn giống như mỹ nhân đệ nhất thiên hạ được sao? Cho dù không có hoa cũng đã xấu không nhìn được rồi đi?" Tần Phong hì hì cười nói: "Làm sao lại thế được? Nửa năm này chúng ta cũng không có bạc đãi thức ăn của Tô tiểu thư, tuyệt đối sẽ không làm cho nàng xanh xao vàng vọt, ta dám đánh cuộc gương mặt này tuyệt đối vẫn rất đẹp."

Lâm Hàn cau mày nói: "Vậy thì động thủ đi, nhanh lên một chút làm xong rồi trở về."

Tần Phong hất cằm, thị vệ đứng ở một bên lập tức hiểu rõ, rút chủy thủ đi tới trước mặt Tô Túy Điệp. Nhìn chủy thủ sáng rỡ sắc bén, trong mắt Tô Túy Điệp tràn đầy sợ hãi. Nàng vẫn luôn tự phụ là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, nếu như khuôn mặt bị hủy. . ."Không

được! Ngươi dám. . . Vương gia sẽ không bỏ qua cho các ngươi ! Các ngươi dám đối với ta như vậy. . . . . ."

Tần Phong khinh thường cười lạnh nói: "Nữ nhân ngu xuẩn."

Người ra tay hiển nhiên không có nửa điểm thương hương tiếc ngọc, chủy thủ trong tay họa ra hai đóa ngân hoa, Tô Túy Điệp chỉ cảm thấy trên mặt chợt lạnh không khỏi kêu thảm một tiếng, "Không được. . . A, mặt của ta!" Hai thập tự hoàn mỹ hiện ra trên khuôn mặt nàng, máu tươi từ trong vết thương mãnh liệt chảy ra. Tô Túy Điệp chỉ cảm thấy trong lòng chợt lạnh, lúc này mới ý thức được Tần Phong cũng không phải chỉ đe dọa nàng, mặt của nàng thật sự đã bị phá hủy, "A a. . . Mặt của ta! Mặt của ta, ta muốn giết các ngươi! Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly, các ngươi đáng chết!"

Nam tử đứng trước mặt nàng không chút do dự quăng nàng hai bạt tai, khuôn mặt mới vừa bị thương lại bị hung hăng quăng hai cái tát nhất thời sưng đỏ, tràn ngập máu tươi nhìn qua hết sức dữ tợn đáng sợ.

Dung mạo bị hủy hiển nhiên càng thêm kích thích Tô Túy Điệp hơn cả nghiêm hình đánh khảo những ngày qua. Sau đó lại tiếp tục dụng hình, Tô Túy Điệp vẫn chửi rủa không dứt, như thể những hình phạt nghiêm khắc này đối với nàng ta mà nói căn bản không tồn tại. Ngay cả Trác Tĩnh cũng không nhịn được thở dài nói, nếu nữ nhân như vậy mà chăm chỉ huấn luyện làm gián điệp thì sẽ ưu tú cỡ nào, ít nhất tuyệt đối không cần lo lắng nàng bởi vì nghiêm hình đánh khảo mà phản bội. Cuối cùng Tần Phong thật sự không còn tính nhẫn nại, mặc dù hắn còn có một vài hình phạt chưa dùng để tra khảo Tô Túy Điệp, nhưng Tiểu thế tử mới vừa mới ra đời hắn không muốn máu tanh quá mức. Đợi đến khi sắp tới giờ Tý, tính nhẫn nại của Tần Phong hoàn toàn không còn, đứng dậy phân phó: "Động thủ đi, để cho nàng nhìn bản thân mình từ từ chết. Lãng phí thời gian của Bản thống lĩnh. Phân phó xuống, dựa theo khẩu cung của Tiết Thành Lương, lập tức lên đường về Sở kinh bí mật bắt tất cả thân tín bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ mười năm trước cùng Đàm Kế Chi."

"Dạ, thống lĩnh!"

Hai tay Tô Túy Điệp bị trói ở trên mặt cọc gỗ, một bên cổ tay bị cứa thật sâu. Máu đỏ tươi từng giọt từng giọt tí tách nhỏ trên mặt đất, trong phòng giam im ắng không một bóng người. Nghiêng đầu nhìn máu liên tục không ngừng chảy ra bên ngoài, trong lỗ tai cũng chỉ có thể nghe được âm thanh máu nhỏ giọt. Dần dần Tô Túy Điệp chỉ cảm thấy trong lỗ tai cứ ù ù, bên tai đột nhiên nhớ giọng nói lạnh lùng của Tần Phong, "Vương phi mới vừa sinh hạ hài tử, thành Nhữ Dương khắp nơi đều rất náo nhiệt."Rất náo nhiệt. . . Tại sao nàng không nghe thấy? Nhìn trên mặt đất vết máu càng ngày càng lan rộng, nàng cảm giác được thân thể bắt đầu trở nên suy yếu, dường như còn có thể cảm giác được bộ dáng máu chảy ra từ giữa mạch máu thế nào. Thậm chí nàng cảm thấy được, đến khi giọt máu cuối cùng chảy ra mới có thể từ từ chết đi.

"Không được. . . Ta không thể chết. . . . . ."

"Cứu mạng a. . . Ta muốn gặp Mặc Tu Nghiêu! Ta nói, ta cái gì cũng đều nói!" Ngoài cửa yên tĩnh không người, Tô Túy Điệp sợ hãi phát hiện mình thật sẽ chết ở chỗ này, loại sợ hãi này làm cho nàng ta càng thêm kinh hoảng, thậm chí cảm thấy được máu của mình cũng chaỷ nhanh hơn rồi, "Ta nói! Cái gì ta cũng đều nói! Cứu mạng a. . . Ta không thể chết!"

Ngoài cửa, Tần Phong nhếch môi cười lạnh, "Sớm nói không phải tốt rồi sao? Còn tưởng rằng nàng ta có thể chết cũng không nói đấy."

Lâm Hàn nói: "Đại khái là lần này nàng biết mình không còn đường nào. Nàng không nói thì Tiết Thành Lương cũng sẽ nói. Lúc trước ỷ vào không có người khác biết thôi."

"Đi bẩm báo Vương gia."

Chương 201: Bí mật kinh thiên, kết cục của Tô Túy Điệp

Mặc dù đã là canh hai, nhưng trong Định Vương phủ vẫn có người chưa ngủ.

Mặc Tu Nghiêu ngồi ở bên giường nhìn Diệp Ly đang ngủ say, vẻ mặt nhu hòa mà bình tĩnh. Giơ tay lên nhẹ vỗ về dung nhan thanh lệ hơi tái nhợt của nàng, trong mắt nổi lên sợi tơ nhu tình ấm áp. Trong chiếc nôi bên giường, một Tiểu Bảo Bảo nho nhỏ nằm trong tã lót tơ lụa mềm mại cũng đang ngủ say.

Nhìn một lớn một nhỏ trước mắt, trong mắt Mặc Tu Nghiêu lại không hề buồn ngủ. Cúi người nhìn cục cưng trong nôi, lại nhìn chung quanh một chút, thấy không có người nào, liền không nhịn được đưa tay nhéo nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt. Mặc dù hắn đã cực kỳ cẩn thận khống chế lực, nhưng Tiểu Bảo Bảo vẫn khó chịu bĩu môi, bộ dạng giống như muốn khóc. Mặc Tu Nghiêu vội vàng thu tay về, ngồi thẳng người, mắt nhìn xuống cục cưng trong nôi. Kể từ bây giờ, hắn đã làm cha. Nhớ tới phụ thân nghiêm nghị và từ ái lúc nhỏ ở Định Vương phủ. Mỗi lần hắn gây họa, phụ thân luôn phạt hắn không chút lưu tình, sau đó ca ca ở một bên sẽ vội cầu tình. Nhưng hắn lại biết, mỗi lần sau khi phạt hắn, phụ thân sẽ lặng lẽ đến xem hắn vào nửa đêm, còn bất đắc dĩ thở dài.

Hầu như hắn chưa từng nghĩ đến, sẽ có một ngày mình lại làm cha, lúc biết tin A Ly mang thai rồi lại ở trong tình huống đó, trong lòng chỉ có tức giận, nên không thể tưởng tưởng được. Cho nên hắn vẫn cảm thấy mình không mong đợi thấy đứa bé này. Nhưng… Trong lòng bắt đầu khởi động một loại cảm giác hơi mềm mại mà tràn đầy ấm áp, nhưng lại hoàn toàn khác cảm giác với A Ly.

Đây là con trai của hắn, hiện tại cần hắn bảo vệ, sau khi lớn lên cần hắn dạy dỗ, sau đó sẽ trưởng thành, thành một nam tử cao lớn

như hắn.

“Ừ, không nên tranh đoạt A Ly với cha, nếu không… Phụ Vương sẽ rất rất yêu thương con.” Cúi người, Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm cục cưng ngủ say trong nôi cảnh cáo.

Diệp Ly hơi mơ hồ mở mắt ra, thấy Mặc Tu Nghiêu ngồi ở bên giường cúi đầu đang nói gì đó với cục cưng, không khỏi cười nhẹ ra tiếng.

Bị ái thê phát hiện hành động trẻ con của mình, trên mặt Mặc Tu Nghiêu cứng đờ. Làm như không có chuyện gì ngồi lại trên giường, nhẹ giọng nói: “Sao lại tỉnh?” Diệp Ly thấy quần áo của hắn còn chưa thay, hiển nhiên, căn bản không có ngủ, “Sao còn chưa nghỉ ngơi?” Mặc Tu Nghiêu kéo nàng vào trong ngực, buồn buồn nói: “Không ngủ được.”

Diệp Ly ngồi dậy từ trong lồng ngực của hắn, kéo ra khoảng cách giữa hai người, nhìn kỹ thần sắc trên mặt hắn, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy? Không lẽ vì cục cưng mới ra đời nên chàng quá vui mừng?” Mặc Tu Nghiêu bĩu môi ghét bỏ, liếc cục cưng nằm ở trong nôi một cái. Diệp Ly bất đắc dĩ cười, từ khi còn đang trong bụng đến bây giờ mới vừa sinh ra, cục cưng đã bị cha của mình khinh bỉ đủ kiểu. Nếu không phải hiểu tâm tính và suy nghĩ của Mặc Tu Nghiêu, thì Diệp Ly cũng muốn hoài nghi, có phải hắn chán ghét con mình sinh hay không? Hai cha con này… Sau này phải làm sao sống chung với nhau đây?

“Lúc trước thấy sắc mặt chàng không đúng, lúc ấy ta cũng không có thời gian hỏi chàng. Xảy ra chuyện gì sao?” Dựa vào Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly nhẹ giọng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu giơ tay lên vuốt ve mái tóc xõa xuống của Diệp Ly, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, thản nhiên nói: “Chuyện của Đàm Kế Chi và Tô Túy Điệp mà chúng ta điều tra lúc trước đại khái đã có thu hoạch.”

“Vậy sao?” Diệp Ly ngẩng đầu lên, chỉ cần nhìn thần sắc tối tăm của Mặc Tu Nghiêu thì cũng biết, chắc chắn chuyện này vô cùng kinh người. Vỗ nhè nhẹ lên tay của Mặc Tu Nghiêu, an ủi: “Cho dù có

chuyện gì, thì chúng ta đều cũng sẽ ở cùng nhau vĩnh viễn.” Mặc Tu Nghiêu ngẩn ra, gật đầu nói: “Ta biết.”

“Vương gia, Tần thống lĩnh cầu kiến.” Phòng ngoài, Thanh Ngọc đang gác đêm thấp giọng bẩm báo.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, đứng dậy nói với Diệp Ly: “Ta đi xem một chút, A Ly nghỉ ngơi trước đi.” Diệp Ly cũng biết bây giờ thân thể mình không thuận tiện, gật đầu, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Nếu Tô Túy Điệp đã thật sự muốn cung khai, không trở ngại thì mời Tô lão dự thính.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu, “Ta biết, đừng quan tâm những chuyện này. Nghỉ ngơi cho tốt.” Đỡ Diệp Ly nằm xuống, đắp chăn cho nàng xong, Mặc Tu Nghiêu mới xoay người đi ra ngoài. Nhìn lướt qua Thanh Ngọc, Thanh Loan hầu hạ ở cửa nói: “Chăm sóc cho Vương phi thật tốt.” Thanh Ngọc, Thanh Loan đứng lên nói: “Xin Vương gia yên tâm.”

Trong gian phòng trống rỗng, Tô Túy Điệp ngồi trên ghế đặt trong phòng. Trong phòng, ngay cả người trông chừng nàng cũng không có, bây giờ không có ai lo lắng nàng sẽ chạy hoặc tự sát hay làm gì. Mới vừa bị mất một lượng máu lớn cùng với các loại nghiêm hình tra khảo trong nửa năm qua, nên ngay cả khí lực đi trăm bước ra khỏi gian phòng này, nàng cũng không có. Vừa rồi mới bị kéo đi tắm rửa, rồi thay một bộ quần áo sạch sẽ. Tô Túy Điệp nhìn bộ quần áo sạch sẽ trên người mình, hơi xuất thần. Nửa năm nay, cuộc sống lao ngục hèn hạ mà âm trầm hầu như làm cho nàng quên mất sạch sẽ là gì. Nàng cũng chỉ có thể không ngừng mà thuyết phục mình quên đi, mới có thể vẫn chống đỡ tiếp tục được ở trong chính hoàn cảnh như vậy, nhưng hiện tại… Rốt cuộc nàng cũng không chống đỡ nổi nữa. Khi cảm giác được máu của mình chảy xuống từng giọt từng giọt, nàng mới chính thức phát hiện, rốt cuộc cái chết đáng sợ bao nhiêu. Thậm chí nếu những người đó tới chậm thêm một chút, có lẽ máu của nàng cũng đã chảy hết. Từ khi nàng mở miệng cầu xin tha thứ, thì nàng đã thua. Nàng tuyệt đối không có cách nào muốn lại trải qua cái chết chậm chạp mà an tĩnh như vậy một lần nữa.

Cửa được mở ra từ bên ngoài, Mặc Tu Nghiêu bước chậm đi

đến, đi theo phía sau hắn chính là Tần Phong, Trác Tĩnh và Phượng Chi Dao.

Mặc Tu Nghiêu đi tới một bên ngồi xuống, những người khác cũng lần lượt ngồi xuống. Tô Túy Điệp kinh ngạc nhìn nam tử tóc trắng trước mặt, trước mắt, Mặc Tu Nghiêu một bộ áo trắng, một mái tóc trắng, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt lạnh nhạt, làm cho người ta có một loại cảm giác xa cách không thể chạm và lãnh mạc (*thờ ơ, hờ hững*). Người đó hoàn toàn không giống với Mặc Tu Nghiêu trong trí nhớ của Tô Túy Điệp, "Tu… Tu Nghiêu… Chàng là Tu Nghiêu? Làm sao chàng……" Mặc Tu Nghiêu cau mày, không nhịn được quét Tần Phong một cái. Tần Phong trầm giọng nói với Tô Túy Điệp: "Tô tiểu thư, nếu ngươi đã bằng lòng cung khai thì nói ra ngay trước mặt Vương gia đi. Đêm hôm khuya khoắt, tất cả mọi người cũng không có bao nhiêu thời gian để lãng phí."

Tô Túy Điệp lập tức tỉnh táo lại, chống lại hàn quang trong mắt Mặc Tu Nghiêu, giọng buồn bã nói: "Tu Nghiêu, chàng thật sự cũng không chịu giữ lại một chút tình cảm sao? Chàng còn nhớ được hay không, từ nhỏ chúng ta cùng nhau lớn lên… Ta biết sai rồi…" Mặc Tu Nghiêu đứng dậy, lãnh mạc nhìn chằm chằm Tần Phong, nói: "Đây chính là kết quả mà ngươi nói? Lãng phí thời gian của Bản vương. Xử lý đi… Mau phái người đi Sở kinh!" Nói xong, xoay người muốn đi ra ngoài. Cái gọi là xử lý, tất nhiên là chỉ xử lý Tô Túy Điệp. Chỉ cần biết một chút, thì sẽ không sợ không điều tra ra chuyện phía sau. Tác dụng của Tô Túy Điệp cũng trở nên bé nhỏ đến không đáng kể rồi, thay vì bây giờ ngồi đây đối mặt với nữ nhân để cho hắn chán ghét này, còn không bằng trở về phòng cùng với A Ly.

Tô Túy Điệp sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Mặc Tu Nghiêu lại vô tình đến thế. Mình chỉ nói hai câu thôi, mà hắn đã không kiên nhẫn trở mặt rời đi, trong lòng Tô Túy Điệp run lên, nhìn Tần Phong đang nhìn mình chằm chằm, trên mặt hiện lên sát cơ, hoảng sợ thét to: "Không! Không cần! Ta nói… Ngươi muốn biết cái gì ta đều nói!"

"Sớm nói không phải tốt hơn sao?" Phượng Chi Dao cười nhạo một tiếng, ngồi trở lại ghế.

“Năm đó ngươi đã lấy thứ gì từ Định Vương phủ?” Tần Phong hỏi.

Tô Túy Điệp nhìn thoáng qua Mặc Tu Nghiêu ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, cắn răng nói: “Là..bản đồ bày trận hành quân của Mặc gia quân. Ta… Từ nhỏ trí nhớ của ta đã hơn người. Chỉ nhìn một lần những mưu đồ kia sẽ nhớ, sau khi ra khỏi Định Vương phủ liền vẽ lại theo trí nhớ.” Sắc mặt mọi người biến đổi một lần, nhớ lại trận chiến mà cả Mặc gia quân và Bắc Nhung đều thảm bại mười năm trước, Tần Phong cau mày, hỏi tiếp: “Ngươi đã giao mưu đồ cho Đàm Kế Chi và Mặc Cảnh Kỳ, đúng không?” Tô Túy Điệp gật đầu nói: “Đúng vậy, Mặc Cảnh Kỳ phái Đàm Kế Chi đến tìm ta, muốn ta giúp, nên ta đã đồng ý.”

“Bọn họ lấy mưu đồ bày trận của Mặc gia quân làm gì?” Phượng Chi Dao hỏi, mặc dù trong lòng đã sớm biết đáp án, nhưng vẫn cần chính miệng Tô Túy Điệp chứng thật.

Tô Túy Điệp nhìn Phượng Chi Dao, đột nhiên khanh khách cười lên, nói: “Làm gì ư? Từ lâu, Mặc Cảnh Kỳ đã nhìn Mặc gia quân và Mặc Tu Văn không vừa mắt rồi, lấy mưu đồ bày trận của hắn ta, tất nhiên là để đưa cho người Bắc Nhung rồi. Nếu không, các ngươi cho rằng, tại sao năm đó Mặc gia quân lại bị Bắc Nhung phục kích, thương vong nghiêm trọng chứ?” Sắc mặt Tần Phong âm trầm, mấy đời nhà hắn đều phục vụ Định Vương phủ, năm đó, cha và mấy chú của hắn cũng hy sinh trong trận chiến dịch đó. Nhìn chằm chằm Tô Túy Điệp đang cười đắc ý, Tần Phong hỏi: “Vì sao ngươi phải giúp Mặc Cảnh Kỳ hãm hại Định Vương phủ?” Đây cũng là chuyện mà tất cả mọi người khó hiểu, lúc đó, Tô Túy Điệp thân là vị hôn thê của Nhị công tử Định Quốc Vương phủ, để cho bao nhiêu danh môn khuê tú không ngừng hâm mộ. Vì sao phải giúp Mặc Cảnh Kỳ phá hủy Định Vương phủ. Chuyện này cũng không mang lại ích lợi gì cho nàng ta.

Tô Túy Điệp sửng sốt, nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu ngồi ở một bên giống như đang ngủ thiếp đi, cười lạnh một tiếng, giơ ngón tay không bị thương lên, chỉ vào Mặc Tu Nghiêu nói: “Tại sao? Tại sao… Cái này phải hỏi hắn!”

Phượng Chi Dao nhướng mày, nhìn Mặc Tu Nghiêu một chút, rồi hỏi: “Không lẽ Vương gia đã làm chuyện gì có lỗi với ngươi?” Cho dù đúng như thế, thì không thể không nói, thủ đoạn trả thù của nữ nhân này cũng quá độc ác tàn nhẫn. Khó trách có thể chống đỡ lâu như vậy ở trong tay Tần Phong mà vẫn chưa chết. Tô Túy Điệp cười ha ha, ánh mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu tràn đầy oán hận và không rõ là yêu say đắm hay điên cuồng, “Có lỗi với ta? Không… Hắn không có lỗi với ta. Nhưng mà… Hắn cũng không xứng với ta! Tô Túy Điệp ta đường đường là mỹ nữ đệ nhất và tài nữ đệ nhất của Đại Sở, rất nhiều Vương tôn công tử đều quý mến ta. Nhưng trong mắt hắn, ta cũng chỉ là một vị hôn thê đã đính hôn mà thôi!” Phượng Chi Dao cau mày, hắn và Mặc Tu Nghiêu lúc còn trẻ cũng được xem là tri giao (*bạn tri kỷ*), Mặc Tu Nghiêu đối xử với Tô Túy Điệp như thế nào, hắn cũng thấy rất rõ. Thật sự không tính là kém, Nhị công tử Định Vương phủ danh mãn kinh thành, bao nhiêu thiên kim khuê các đầu hoài tống bão (*nhảy vào ôm ấp*), mà sắc mặt hắn ta còn chưa bao giờ thay đổi một chút, nhưng lại đối xử với vị hôn thê Tô Túy Điệp rất tốt, và cũng chỉ thân cận với một mình nàng ta. Như vậy, Tô Túy Điệp còn có gì không hài lòng?

Hình như xem hiểu thần sắc của Phượng Chi Dao, Tô Túy Điệp hừ nhẹ một tiếng, ngạo nghễ nói: “Ngay cả Hoàng tử Vương gia cũng vạn phần che chở ta, ngàn y trăm thuận (*chuyện gì cũng nghe theo*). Nhưng hắn… Ta đã hứa gả cho hắn, nhưng ngay cả một yêu cầu nho nhỏ, mà hắn cũng không chịu đồng ý!” Nghe giống như, lúc đầu bị hứa gả cho Mặc Tu Nghiêu là đã hạ thấp tôn quý của nàng ta vậy. Nhìn nam nhân tóc trắng như tuyết, mặt lạnh như băng trước mắt, ánh mắt Tô Túy Điệp mê ly, ôn nhu nói: “Nhưng mà, không sao… Ta yêu hắn. Cho dù Vương tôn hậu duệ quý tộc cả kinh thành đều đến trước mặt của ta lấy lòng, nhưng ta cũng chỉ yêu một mình Tu Nghiêu. Nhưng tại sao… Tu Nghiêu, tại sao ngay cả một yêu cầu nhỏ của ta mà ngươi cũng không chịu làm cho ta? Nhiếp Chính Vương thương ngươi như vậy, chỉ cần ngươi cầu xin ông ấy, ông ấy nhất định sẽ truyền vị trí Định Vương lại cho ngươi. Còn có Mặc Tu

Văn… Hắn ta căn bản không có hứng thú với hành quân đánh giặc, rõ ràng chiến công của ngươi nhiều hơn hắn, tại sao ngươi muốn tặng vị trí Định Vương lại cho hắn? Sao cả đời ta có thể chỉ làm một Nhị thiếu phu nhân nho nhỏ của Định Vương phủ chứ? Sao có thể để cho những nữ nhân kia giẫm lên trên đầu ta chứ? Ta yêu ngươi như vậy, nhưng ngay cả chút yêu cầu nho nhỏ này mà ngươi cũng không chịu cho ta……"

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, ba người Tần Phong đều nhìn nữ nhân đang ngồi trên ghế như gặp quỷ. Gương mặt mang theo mấy vết thương và sưng đỏ, cộng thêm thần sắc khi thì lưu luyến si mê, thỉnh thoảng ôn nhu, khi thì oán hận, lúc thì vặn vẹo, hiển nhiên đặc biệt dữ tợn và kinh khủng.

Hình như rốt cuộc đã nói ra hết uất ức của nhiều năm như vậy, Tô Túy Điệp hơi giống như càng nói càng không thể ngừng, nói liên tục: "Chuyện này cũng phải trách ngươi, nếu lúc đầu ngươi làm Định Vương, thì tất cả đều tốt. Nhưng ta chỉ cẩn thận thử dò xét ngươi một câu, ngươi lại cho ta sắc mặt để nhìn, còn khiển trách ta! Mặc Tu Nghiêu! Tất cả mọi chuyện đều tại ngươi! Ha ha, sao ta sẽ để cho những nữ nhân xấu xí kia diễu võ dương oai ở trên đầu ta? Chỉ có Tô Túy Điệp ta mới là cô gái tôn quý nên được vạn người kính ngưỡng hâm mộ. Nhưng ngươi lại không muốn tranh giành với Mặc Tu Văn, ta giúp ngươi… Chỉ cần Mặc Tu Văn chết, vị trí Định Vương sẽ là của ngươi, ta chính là Định Vương phi, có gì không tốt? Vì sao ta lại không giúp Mặc Cảnh Kỳ và Đàm Kế Chi chứ?" Càng nói Tô Túy Điệp càng như bị kích thích, thần sắc trên mặt cũng càng thêm điên cuồng, chỉ vào Mặc Tu Nghiêu, cười lớn, nói: "Nhưng… Tại sao ngươi lại bị thương? Tại sao lại bị hủy dung? Tại sao lại biến thành người tàn phế? Mặc Tu Nghiêu, đều tại ngươi. Ai bảo ngươi không nghe lời ta, ai bảo ngươi không thương ta? Nếu ngươi yêu ta thì nên giúp ta làm tất cả những gì mà ta muốn làm, giống như Hàn Minh Nguyệt vậy. Ha ha… Lần đầu tiên gặp Hàn Minh Nguyệt thì ta đã biết hắn ta là tên ngu xuẩn dễ lừa gạt. Có lúc ta cũng hy vọng ngươi cũng dễ lừa gạt giống như hắn ta, tại sao ngươi không chịu làm theo ý ta,

chẳng lẽ ta yêu ngươi như vậy còn không đủ sao?… Nếu ngươi nghe lời ta, thì sao Mặc Tu Văn sẽ chết chứ? Ha ha… Đều tại ngươi, sao Mặc Tu Văn có thể không chết được chứ? Là ngươi đã giết chết hắn ta…”

Một bóng trắng xẹt qua phòng, chỉ trong nháy mắt, Mặc Tu Nghiêu đã đến trước mặt Tô Túy Điệp. Một cái tay kẹp vào cái cổ mảnh khảnh của nàng ta không chút lưu tình, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm nữ nhân mang thần sắc vặn vẹo không ngừng giãy dụa trước mặt, “Ca ca ta bị ai giết?” Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng hỏi. Tô Túy Điệp bị kẹp ở cổ, lập tức không thở được. Giơ tay lên muốn đẩy tay Mặc Tu Nghiêu ra. Nhưng lấy khí lực của nàng ta thì sao có thể là đối thủ của Mặc Tu Nghiêu được. Không đầy một lát lại, ánh mắt bắt đầu trắng dã, “Nói!”

“Ngô ngô… Mặc… Cảnh… Ngô…” Sắp không thở được nữa, bỗng dưng Mặc Tu Nghiêu buông tay, một cổ không khí thật lớn tràn vào, Tô Túy Điệp dùng sức ho khan, “Ai đã giết Đại ca của ta?” Mặc Tu Nghiêu hỏi lại lần nữa.

“Mặc… Mặc Cảnh Kỳ và Liễu gia… Còn có hoàng tộc Bắc Nhung, Nam Chiếu và Tây Lăng… Mặc Tu Văn không phải bệnh chết… mà bị người ám sát… Khụ khụ…” Nhìn Mặc Tu Nghiêu trước mặt, Tô Túy Điệp không dám giấu diếm nữa, “Còn có… Còn có Nhiếp Chính Vương… Nhiếp Chính Vương là bị Tiên đế âm mưu hại chết. Nhưng mà… trước khi Nhiếp Chính Vương chết cũng đã phái người làm Tiên đế bị thương nặng, cho nên chưa đầy hai năm thì Tiên đế gia đã mất. Đây là… Khụ khụ khụ… Đây là Mặc Cảnh Kỳ nói cho ta biết.” Thấy Mặc Tu Nghiêu trầm mặc, Tô Túy Điệp vội vàng nói: “Thật! Tiên đế sai người hạ Túy Phần Hương cho Nhiếp Chính Vương. Là một loại kỳ độc không màu không vị, sau khi trúng độc, lúc đầu cũng không có bất kỳ khác thường gì, nhưng năm ngày sau sẽ xuất hiện tình trạng tương tự như bị bệnh nặng, sau đó không trị mà chết. Dù là đại phu cao minh, thì cũng không điều tra ra nguyên nhân cái chết.”

Phượng Chi Dao và Tần Phong, Trác Tĩnh liếc nhau một cái, trong lòng đều run sợ. Dĩ nhiên bọn họ biết Túy Phần Hương là gì,

tục truyền là một trong ba đại kỳ độc đã sớm thất truyền hơn ngàn năm trong thế gian cùng với Bích Lạc Hoàng Tuyền và Hồng Nhan Khô Cốt. Chỉ là Nhiếp Chính Vương qua đời lại có liên quan đến Tiên hoàng, chuyện này còn càng làm cho người ta khiếp sợ hơn chuyện Mặc Tu Văn qua đời có liên quan đến Mặc Cảnh Kỳ nữa. Nhiếp Chính Vương Mặc Lưu Danh có thể nói là hiền thần thế gian khó gặp. Lúc Tiên hoàng chưa lên ngôi, Đại Sở cũng không tốt hơn bây giờ được bao nhiêu. Tây Lăng và Bắc Nhung nhìn chằm chằm vào, lúc ấy, Định Vương Mặc Lưu Danh mới hơn hai mươi tuổi đã lấy thân một người chống cự với đại quân hai nước Tây Lăng và Bắc Nhung. Sau đó, lại xuất binh bình định phản loạn. Lúc Tiên đế lên ngôi chỉ mới mười mấy tuổi, Mặc Lưu Danh mới vừa hơn hai mươi tuổi đã được phong làm Nhiếp Chính Vương. Võ có thể an bang, văn có thể trị quốc, khác với rất nhiều Nhiếp Chính Vương khác soán quyền ức hiếp ấu chủ, Mặc Lưu Danh tận tâm tận lực phò tá Tiên đế, đến khi Tiên đế hai mươi tuổi lại càng chủ động giã từ chức vị Nhiếp Chính Vương. Chuyện quân thần hòa thuận hơn hai mươi năm có thể nói là giai thoại thiên cổ. Nhưng bây giờ, Tô Túy Điệp lại nói ra bí văn như vậy, sao có thể không làm cho người nghe cảm thấy giật mình chứ? Lịch sử thật sự đều viết lừa gạt thế nhân cả sao?

Mặc Tu Nghiêu bước chậm trở về chỗ ngồi, ngồi xuống, trầm tư không nói. Tần Phong nhìn Mặc Tu Nghiêu một chút, thấy hắn không muốn hỏi nữa, liền mở miệng hỏi: “Tiết Thành Lương nói, năm đó ngươi đã lấy hai món đồ từ Định Vương phủ, nhưng lại chỉ đưa cho Mặc Cảnh Kỳ một món. Còn một món nữa là cái gì, ở đâu?”

Thần sắc trên mặt Tô Túy Điệp cứng đờ, gương mặt vốn đã rất khó nhìn, lúc này càng trở nên dọa người. Trầm mặc hồi lâu, Tô Túy Điệp mới thấp giọng nói: “Là Thánh chỉ năm đó Thái tổ Hoàng đế để lại cho Định Quốc Vương phủ.” Tần Phong hơi ngoài ý muốn nhướng mày, hỏi: “Đồ ở đâu? Viết gì?” Tô Túy Điệp nói: “Ý chỉ của Thái tổ Tiên hoàng là, hoàng thất Đại Sở và Định Quốc Vương phủ vĩnh viễn đều là huynh đệ ruột thịt. Nếu Hoàng đế đời sau làm trái với ý chỉ, hãm hại Định Quốc Vương phủ, thì Định Quốc Vương gia được

quyền phế đế, lập tân quân khác." Mọi người cả kinh, món đồ quan trọng như vậy, khó trách Mặc Cảnh Kỳ không tiếc tất cả phải cứu Tô Túy Điệp ra.

"Đồ ở đâu?" Phượng Chi Dao hỏi, có thứ này, bọn họ còn sợ không nắm được tên khốn Mặc Cảnh Kỳ kia sao?

Tô Túy Điệp cắn răng nói: "Ngươi cảm thấy ta sẽ nói cho ngươi biết sao?" Tô Túy Điệp cũng không phải kẻ ngu, đây chính là lá bùa duy nhất bảo vệ tánh mạng của nàng. Mặc Tu Nghiêu đứng dậy, bình tĩnh phân phó: "Tần Phong, xử lý sạch sẽ nàng ta." Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài. Tô Túy Điệp không dám tin nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu, thét to: "Ngươi không muốn có Thánh chỉ của Thái tổ Hoàng đế sao?" Mặc Tu Nghiêu quay đầu lại, lãnh mạc cười nói: "Nếu Bản vương đã muốn giết Mặc Cảnh Kỳ thì có ý chỉ của Thái tổ hay không, cũng đều có thể giết." Dứt lời, cũng không nhìn bộ dáng tê liệt ngã xuống trên mặt đất của Tô Túy Điệp, nhấc chân đi ra khỏi phòng.

Ngoài cửa, trong một gian phòng khác, Tô Triết và đám người Hàn Minh Nguyệt, Hàn Minh Tích, Lữ Cận Hiền đều ở đây, chỉ là, vẻ mặt mọi người lại khác nhau rất lớn. Trên mặt Tô Triết lúc đỏ lúc trắng, khóe môi và hai tay đều run rẩy không ngừng, hiển nhiên bị tức không nhẹ, sắc mặt Hàn Minh Nguyệt trắng bệch, ngay cả Mặc Tu Nghiêu đi ra ngoài cũng không nhìn thấy. Vẻ mặt của đám người Lữ Cận Hiền, Mặc thúc lại tức giận hận không được xông vào giết Tô Túy Điệp ngay lập tức, Hàn Minh Tích cũng có thể xem là bình tĩnh nhất, nhưng cũng hiện lên khiếp sợ khó giấu.

"Tô lão có thể vào xem nàng ta một chút." Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh nói.

Trong cổ họng Tô Triết phát ra hai tiếng, một hồi lâu mới miễn cưỡng nói hết một câu, miễn cưỡng cười khổ, nói: "Lão phu không biết cách dạy dỗ… Cái nghiệt chướng này lại phạm phải tội nghiệt như thế. Lão phu không còn mặt mũi nào gặp lại liệt tổ liệt tông Tô gia…" Phụt một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng Tô Triết, cả người ngã xuống, Hàn Minh Tích ở gần nhất, cũng thanh

tĩnh nhất, vội vàng tiến lên một bước đỡ lấy Tô Triết, chỉ nghe Tô triết nói: “Cái nghiệt chướng này… Vương gia cứ xử trí đi……” Nhìn Tô Triết ngất đi, Mặc Tu Nghiêu trầm mặc một lát, rồi nói: “Mời Trầm tiên sinh đến.”

Lữ Cận Hiền đang định mở miệng nói chuyện, thì ở một bên, Mặc thúc âm thầm kéo hắn một cái, nói: “Sắc trời đã tối, chuyện còn lại thì để ngày mai xử lý cũng không muộn. Huống chi, Vương phi mới sinh Tiểu thế tử, nếu tỉnh lại mà không nhìn thấy Vương gia, thì nhất định sẽ không an tâm.” Mặc Tu Nghiêu gật gật đầu nói: “Các ngươi cũng sớm về đi thôi.” Nhìn Mặc Tu Nghiêu rời đi, Lữ Cận Hiền giận dỗi nói: “Ta còn chuyện muốn nói, Mặc tổng quản, sao ngươi……” Mặc tổng quản lắc lắc đầu, nói: “Để Vương gia bình tĩnh lại rồi nói sau. Dù sao đã biết hết mọi chuyện rồi, chẳng lẽ còn sợ không báo được thù sao?” Chuyện như vậy, ngay cả những người như bọn họ nghe cũng kinh hãi không dứt, thì càng không cần phải nói trong lòng Vương gia sẽ phải chịu đả kích sâu đến cỡ nào. Thân thể của Vương gia đã không tốt, nếu vì vậy mà ngã xuống, thì mới là cái được không bù được cái mất. Biết Mặc tổng quản nói có lý, Lữ Cận Hiền hung hăng trừng mắt liếc bức tường trước mặt, lớn tiếng nói: “Cũng được, còn nhiều thời gian! Ta cũng đi về.”

Người trong phòng nhanh chóng đi hết, Hàn Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn cửa phòng đóng chặt trước mắt nhưng cũng không thể động đậy được nửa bước. Hắn biết trong phòng… Có lẽ Tô Túy Điệp đang từ từ chết đi, nhưng hắn không có cách nào làm cho mình đứng dậy đẩy cánh cửa mà căn bản không khóa kia ra.

“Lần đầu tiên gặp Hàn Minh Nguyệt, ta đã biết hắn ta là tên ngu xuẩn dễ lừa gạt……”

Lần đầu tiên…

Trong rừng hoa đào, hoa rơi như mưa, thiếu niên mười bốn tuổi thấy thiếu nữ áo trắng mới mười ba tuổi bay lượn nhảy múa trong tiếng trò chuyện của mọi người.

“Công tử là bằng hữu của Tu Nghiêu à? Túy Điệp ra mắt công tử Minh Nguyệt.”

Từ đó rơi vào lưới tình không bao giờ… tránh thoát được nữa.

Chương 202: Khuyên giải an ủi

Sáng sớm, nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng ở phía ngoài, Diệp Ly mở mắt. Nghiêng đầu nhìn thoáng qua chỗ trống bên cạnh, tối hôm qua Mặc Tu Nghiêu cũng không trở về.

Thanh Sương bưng nước vào, thấy Diệp Ly đã tỉnh lại, vội vàng đặt chậu nước xuống, cẩn thận đỡ Diệp Ly ngồi dậy, nhẹ giọng cười nói: "Vương phi đã tỉnh?" Diệp Ly gật đầu, hỏi: "Tối qua Vương gia không trở lại sao?" Thanh Sương gật gật đầu, nói: "Nghe Thanh Ngọc và Thanh Loan tỷ tỷ nói, tối hôm qua Vương gia nghỉ ở thư phòng. Có muốn nô tỳ mời Vương gia tới đây không ạ? Ma ma phân phó, bây giờ Vương phi phải ở cữ, không thể xuống giường." Diệp Ly lắc đầu, nhìn lại mình một chút, hơi bất đắc dĩ, thời đại này, ở cữ gì gì đó thật sự làm cho người ta hơi chịu không nổi, nhưng mà nàng cũng không có ý định gây khó dễ với cơ thể của mình. Nghiêng đầu nhìn Tiểu Bảo Bảo vẫn ngủ say trong nôi một chút, không khỏi cười nói: "Sao cục cưng vẫn còn ngủ?" Ngụy ma ma bưng một bát cháo đến, nghe thấy vậy không khỏi cười nói: "Vương phi còn trẻ, chưa từng nuôi con, nên tất nhiên không biết. Đứa trẻ mới sinh nào cũng mỗi ngày ăn xong chính là ngủ. Tiểu thế tử ngủ được mới mau lớn."

Diệp Ly mỉm cười nhận lấy khăn nóng Thanh Sương đưa tới lau mặt và tay, lại dùng nước ấm súc miệng, mới nhẹ nhàng vươn tay nhận lấy bát cháo, nếm thử một miếng, hương vị thanh đạm dịu nhẹ làm cho Diệp Ly nhẹ thở ra một hơi, "Vú nuôi của Tiểu thế tử đã sắp xếp xong chưa?"

Ngụy ma ma cười nói: "Đã sớm chuẩn bị bốn vú nuôi, cũng đều biết gốc biết rễ, Vương phi cứ yên tâm." Nghe vậy, Diệp Ly khẽ nhăn mi, nói: "Bốn thì nhiều quá, giữ lại một hai người là được. Ngoại trừ những lúc cho bú sữa, thì những lúc khác vẫn đưa Tiểu thế tử đến

chỗ của ta đi." Ngụy ma ma hơi khó xử nhìn Diệp Ly, mặc dù bà cũng là vú nuôi của Vương phi, nhưng không để cho vú nuôi gần gũi với Tiểu thế tử quá mức, thì bà cũng đồng ý. Tránh cho tương lai Tiểu thế tử đi theo vú nuôi, trưởng thành lại không thân cận với Vương phi. Nhưng do Vương phi tự chăm sóc, thì chỉ sợ Vương gia không vui.

Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Cứ làm như thế đi. Đợi đến khi đứa trẻ được một tuổi thì cũng nên cai sữa. Đến lúc đó, sắp xếp vú nuôi đi nơi khác là được." Nàng cũng không tính để cho vú nuôi chăm sóc con mình đến lớn, cũng không tính để cho một đám vú nuôi, tiểu nha đầu vây quanh con mình. Cũng không muốn tương lai lại nuôi ra được một Cổ Bảo Ngọc. Ngụy ma ma nhỏ giọng nhắc nhở: "Vương phi tự chăm sóc Tiểu thế tử, chỉ sợ Vương gia sẽ không vui." Diệp Ly cười nói: "Không sao, bình thường vú nuôi và Lâm ma ma giúp ta một tay là được. Chờ bé lớn một chút thì cũng không cần nhiều người chăm sóc nữa." Lúc này Ngụy ma ma mới đồng ý, cúi người ôm Tiểu Bảo Bảo sắp tỉnh lại đi ra ngoài tìm vú nuôi cho bú.

Uống xong một chén cháo, Diệp Ly đưa chén cho Thanh Hà đang hầu hạ bên cạnh, rồi hỏi: "Tối hôm qua có phát sinh chuyện gì không?"

Thanh Sương trả lời: "Tối qua, hình như Tô lão đại nhân ở tại Nam uyển bị bệnh, Vương gia đã mời Trầm tiên sinh và Lâm đại phu đến chữa trị cho ngài ấy, nghe nói bệnh rất nặng." Thanh Hà cũng gật đầu nói: "Tối qua sau khi Vương gia trở về thư phòng thì vẫn chưa ra, nghe nói buổi sáng đưa điểm tâm đến cũng bị ngăn ở ngoài." Diệp Ly nhíu nhíu mày, trầm tư một lát, rồi nói: "Thanh Sương, ngươi lại đi phòng bếp một chuyến, đưa một phần đồ ăn sáng đến cho Vương gia, nói là ta căn dặn. Mặt khác, đi mời Tần thống lĩnh tới đây, nói ta có chuyện muốn hỏi hắn." Thanh Sương gật đầu đáp: "Nô tỳ đi liền."

"Thuộc hạ Tần Phong, cầu kiến Vương phi." Không lâu sau, Tần Phong đã cầu kiến ở ngoài cửa. Diệp Ly nhẹ giọng nói: "Vào đi." Xưa nay Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đều không quan tâm coi trọng những

nghi thức xã giao kia, bây giờ Diệp Ly không tiện ra cửa, Tần Phong liền đứng ở trong phòng, bên cạnh bức bình phong "Giang Sơn Yên Vũ đồ" trả lời. Tần Phong cũng biết Diệp Ly muốn hỏi cái gì, nên không đợi Diệp Ly hỏi liền cẩn thận nói lại chuyện tối qua một lần. Tất nhiên, trong đó cũng bao gồm chuyện xử lý Tô Túy Điệp, Tô Túy Điệp đau khổ chống đỡ hơn nửa năm, cuối cùng cũng đi hết đến cuối đường. Trái lại, trước khi chết, nàng ta vẫn nói ra tung tích đạo ý chỉ kia của Thái tổ. Nếu Mặc Tu Nghiêu đã không muốn vật đó, thì vật đó cũng không phải lá bùa bảo vệ tánh mạng của Tô Túy Điệp nữa, mà chỉ là một tờ giấy vụn thôi. Bây giờ vật đó vẫn ở trong Đô thành Sở Kinh, năm đó Tô Túy Điệp vội vã rời kinh dưới sự giúp đỡ của Hàn Minh Nguyệt, nên căn bản không có thời gian đi tìm đồ vật đã bị nàng giấu đi. Huống chi, chỉ sợ vật kia mang theo trên người nàng ta thì lại càng giống như một lá bùa đòi mạng hơn.

Nghe Tần Phong nói xong, Diệp Ly cũng ngẩn ra, mặc dù từ sau chuyện của Đàm Kế Chi, trong lòng Diệp Ly cũng từng có một chút suy đoán về mấy chuyện này, nhưng lại càng không rung động bằng chân chính nghe được. Huống chi, trong đó còn liên quan tới cái chết của Tiên hoàng và Nhiếp Chính Vương Mặc Lưu Danh, xem ra, cái ngày mà hoàng gia muốn giải quyết Định Vương phủ cho thống khoái đã có từ lâu.

"Vương gia đã quyết định xử lý chuyện này như thế nào?" Diệp Ly hỏi.

Tần Phong lắc đầu, nói: "Từ tối qua tới giờ, Vương gia vẫn nhốt mình trong thư phòng, cũng chưa hạ bất cứ mệnh lệnh gì." Diệp Ly gật đầu, trong chuyện này, không thể nghi ngờ, Mặc Tu Nghiêu bị ảnh hưởng lớn nhất, phải cần thời gian để suy nghĩ.

Đến giữa trưa, thì Mặc Tu Nghiêu mới mang theo một thân mệt mỏi trở về. Chỉ nhìn ánh mắt đầy tơ máu của hắn, thì Diệp Ly liền biết, chắc chắn hắn đã không ngủ cả đêm. Than nhẹ một tiếng, cũng không cho hắn nói gì nữa, nhẹ giọng nói: "Nghỉ một lát trước đi, có chuyện gì thì ngủ dậy rồi hãy nói." Mặc Tu Nghiêu cũng đã cực kỳ mệt mỏi, đầu tiên là tức giận vì lời khai của Tiết Thành Lương, sau

đó lại căng thẳng thần kinh vì Diệp Ly sinh, tối qua lại tâm thần chấn động vì chuyện Tô Túy Điệp đã khai ra. Nếu không phải mấy năm nay Mặc Tu Nghiêu tu tâm dưỡng tính thật sự có hiệu quả không nhỏ, thì chỉ sợ, không đợi Tô Túy Điệp nói xong đã một kiếm chém Tô Túy Điệp, sau đó xua binh nhập quan giết thẳng đến kinh thành. Từ sáng qua tới giờ, Mặc Tu Nghiêu vẫn chưa từng được chợp mắt, trong một ngày đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, sao hắn có thể không mệt được.

Nằm nghiêng trên giường, nhìn thoáng qua Diệp Ly đang nghiêng người vén chăn cho hắn, ánh mắt Mặc Tu Nghiêu nhắm mở mấy lần, rốt cuộc vẫn ngủ thật say.

Cúi đầu nhìn nam tử đang ngủ say nhưng cũng không an ổn, Diệp Ly chỉ có thể âm thầm than nhẹ một tiếng, dựa vào đầu giường, nhắm mắt bắt đầu suy nghĩ về chuyện của Tây Bắc. Bây giờ, chân tướng của chuyện năm đó đã rõ ràng, thì chỉ sợ tới khi Mặc Tu Nghiêu tỉnh lại, thế cục của Tây Bắc và Đại Sở sẽ có một cảnh tượng khác. Nhưng Diệp Ly lại không muốn ngăn cản Mặc Tu Nghiêu làm bất cứ chuyện gì, cũng như Mặc gia quân, Mặc Tu Nghiêu cũng bị đè nén quá lâu, mà thật sự vị trong Sở cung kia lại không có cách nào làm cho người ta tin tưởng hắn ta thật sự là một Quân Vương tốt yêu dân như con cả.

"Đại ca… Phụ Vương… Đại ca! Đại ca……" Trong giấc mộng Mặc Tu Nghiêu thấp giọng nói mớ, giống như đang lâm vào trong một giấc mơ gì đó rất đáng sợ. Diệp Ly nhớ lại lời khai của Tô Túy Điệp mà Tần Phong nói, giật mình, vỗ nhè nhẹ chăn mền trên người hắn, nói nhỏ: "Chuyện này không phải là lỗi của chàng, Tu Nghiêu… Đừng sợ… Không phải là lỗi của chàng…"

"Phụ Vương, Đại ca……"

Khi Mặc Tu Nghiêu tỉnh lại, liền nghe được tiếng cười yếu ớt của Diệp Ly bên tai. Mở mắt, Diệp Ly đang ngồi bên cạnh mình, dựa vào giường, trong tay ôm cục cưng trong tã lót màu nhạt mới đổi, chơi đùa. Trên dung nhan thanh lệ mang theo mỉm cười nhu hòa nhợt nhạt. Diệp Ly quay đầu lại, thấy Mặc Tu Nghiêu đã mở mắt, cười nói:

“Thức rồi sao, nhìn cục cưng xem?” Mặc Tu Nghiêu ngồi dậy, nhìn đứa trẻ trong tã lót đang mở to đôi mắt như nước long lanh nhìn hai người, khuôn mặt nhỏ nhắn còn hồng hồng nhăn nhăn cũng dễ nhìn hơn ngày hôm qua rất nhiều. Mặc dù còn chưa hoàn toàn trắng trắng mềm mềm nhưng cũng đã một trời một vực với con khỉ con đỏ rực ngày hôm qua.

Diệp Ly trìu mến ôm cục cưng nhẹ nhàng đung đưa, đứa nhỏ này thật sự rất dễ ngủ, ngoại trừ bú sữa ra, thì từ khi sinh ra đến giờ, lần đầu tiên mới thấy bé tỉnh, “Ha ha, bây giờ cục cưng còn chưa nhìn ra nha, mấy ngày nữa sẽ càng ngày càng đáng yêu.” Mặc Tu Nghiêu im lặng nhìn Diệp Ly chơi đùa với con mình, mặc dù cảm thấy tiểu tử kia đặc biệt chướng mắt, nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ im lặng nhìn nụ cười mềm mại đáng yêu lại nhiều thêm mấy phần từ mẫu của Diệp Ly, sắc mặt đang hơi cứng rắn lạnh lẽo cũng không thể không dịu xuống.

Đợi đến cục cưng đã ngủ lại, Diệp Ly mới đưa cho Ngụy ma ma ôm ra ngoài. Quay đầu lại nhìn Mặc Tu Nghiêu ở bên cạnh, thấy mặt hắn vẫn hơi tối tăm, nhẹ giọng nói: “Chuyện này cũng không phải là lỗi của chàng, Đại ca cũng sẽ không trách chàng đâu.”

Mặc Tu Nghiêu sửng sốt, phục hồi tinh thần lại mới hiểu Diệp Ly đang nói đến chuyện gì. Giơ tay lên vuốt ve sợi tóc sau gáy của Diệp Ly, giọng hơi khàn khàn nói: “Mẫu phi sinh ta không bao lâu liền qua đời, Phụ Vương thì bận rộn việc triều chính. Từ nhỏ, có thể nói là Đại ca đã nuôi ta lớn lên. Vốn ta nghĩ, chờ Đại ca kế thừa Vương vị, thì ta liền tận tâm trợ giúp Đại ca, mấy đời của Định Quốc Vương phủ đều là nhất mạch đơn truyền (*một đời chỉ có một người thừa kế*), đến đời của chúng ta mới có ta và Đại ca. Nên tất nhiên huynh đệ chúng ta muốn đồng tâm hiệp lực, hơn nữa, lấy khả năng của ta, cho dù không thể kiếm được tước vị gì, thì cũng không đến nỗi quần là áo lụa, chơi bời lêu lổng phải dựa vào Định Vương phủ cả đời.”

Những chuyện này, tất nhiên Diệp Ly cũng biết, thật ra thì Mặc Tu Văn và Mặc Tu Nghiêu cũng chỉ cách nhau bảy tám tuổi mà thôi. Diệp Ly có thể tưởng tượng được, khi đó Mặc Tu Văn mới bảy tám

tuổi ôm đệ đệ vừa mới ra đời chăm sóc trong Định Vương phủ lạnh tanh là cảnh tượng như thế nào. Cũng khó trách tình cảm hai huynh đệ bọn họ vô cùng tốt, chỉ sợ, ở trong lòng Mặc Tu Nghiêu, địa vị của người Đại ca này cũng không biết cao hơn Phụ Vương Mặc Lưu Danh bao nhiêu. Cũng chính vì vậy, nên Mặc Tu Nghiêu vừa mới mười mấy tuổi thì đã lên chiến trường, chính là vì muốn nói cho Phụ Vương và Đại ca rằng, cho dù mình không thể thừa kế Vương vị, thì cũng có thể tự mở ra hoài bão, sống tiêu dao tự tại.

"Chỉ trách lúc đầu ta quá xem thường tiện nhân Tô Túy Điệp kia! Nếu không phải vì ta…" Ban đầu đúng là Tô Túy Điệp có đề cập tới chuyện Vương vị của Định Vương phủ ở trước mặt hắn. Lúc ấy hắn đã dạy dỗ Tô Túy Điệp nghiêm khắc một trận, còn lệnh cho nàng ta, sau này không được nhắc lại chuyện này nữa, sau đó, liền ném ra sau đầu. Lúc ấy, hắn nghĩ, lấy tình cảm của mình và Đại ca như vậy, thì làm sao lại bị một nữ nhân chia rẽ được, càng không nghĩ tới Tô Túy Điệp sẽ có âm mưu thủ đoạn gì. Lại không nghĩ rằng, chính vì như vậy mới chôn xuống mầm tai hoạ cho Định Vương phủ và Đại ca, ngay cả chính hắn cũng phải trả giá đắt.

Diệp Ly nhẹ giọng thở dài, ôn nhu an ủi: "Đại ca sẽ không trách chàng, Tu Nghiêu… Đây không phải là lỗi của chàng. Nếu Mặc Cảnh Kỳ đã muốn hãm hại Định Vương phủ và Đại ca từ trước, thì cho dù Tô Túy Điệp không có tâm tư kia, cũng chưa chắc sẽ không để cho bọn họ tìm được cơ hội khác." Ôm Diệp Ly vào trong ngực, Mặc Tu Nghiêu căm hận nói: "Mặc Cảnh Kỳ! Bản vương nhất định phải làm cho hắn ta sống không bằng chết!" Diệp Ly mỉm cười vỗ đầu vai hắn, nhẹ giọng nói: "Vô luận chàng làm gì, ta, còn có tất cả mọi người của Mặc gia quân, đều sẽ ủng hộ chàng."

Nghỉ ngơi một lát, thấy Mặc Tu Nghiêu đã bình tĩnh hơn rất nhiều, Diệp Ly mới hỏi: "Trong lòng Tu Nghiêu có dự định gì không? Bây giờ, chuyện của Tây Bắc cũng không ít. Gần đây, người từ các nơi tiến vào Tây Bắc cũng nhiều hơn ngày thường. Chỉ sợ gần Hồng Châu cũng sắp bị những người đó lật tung lên rồi." Đáng tiếc những người này lại không biết rằng, muốn tiến vào Hoàng lăng của Cao tổ

từ Tây Bắc, thì căn bản không có khả năng. Trừ phi mạnh mẽ đào lăng mộ ra, nếu không, cho dù là Đàm Kế Chi đến, thì cũng chỉ có thể đi đường vòng từ nơi khác để vào. Bây giờ ở Tây Bắc, ngoại trừ Mặc gia quân ra, ai dám gióng trống khua chiêng khai quật lăng mộ chứ? Tất nhiên, Mặc gia quân cũng sẽ không đi đào bới lăng mộ của Cao tổ Tiền triều, mặc dù Tiền triều đã diệt vong, nhưng Cao tổ Tiền triều cũng là một đại anh hùng truyền lưu đến đời sau, huống chi, chuyện đào bới mộ phần như vậy, vô luận là đào bới mộ phần của người nào, thì danh tiếng cũng sẽ không dễ nghe. Dù sao, Hoàng lăng đang ở trong cảnh nội Tây Bắc, cách thành Nhữ Dương cũng không quá xa. Ngoại trừ Đàm Kế Chi và Lâm đại phu ra, thì không có ai rõ ràng rốt cuộc bên trong có thứ gì hơn Diệp Ly, đồ đặt ở đó cũng không chạy được, nên tất nhiên nàng cũng không vội vàng.

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, nói: “Mặc Cảnh Kỳ đã nóng lòng như vậy, tất nhiên Bản vương cũng muốn đưa cho hắn ta một phần lễ vật lớn. Còn có những người nóng lòng suy nghĩ muốn Ngọc Tỷ Truyền Quốc kia… Cũng đều nhận lấy lễ vật lớn của Bản vương đi.”

Nhìn khuôn mặt cười lạnh của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly hơi tò mò hỏi: “Lễ vật gì?” Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Đến lúc đó A Ly sẽ biết, đúng rồi, đầy tháng của tiểu tử kia, có muốn mời Thanh Vân tiên sinh và Hồng Vũ tiên sinh tới Tây Bắc không?” Diệp Ly hơi do dự nói: “Chỉ sợ ông ngoại và cậu cả không thể đi được.” Hiện nay, nếu nói Mặc Cảnh Kỳ không phái người giám thị ông ngoại và cậu cả, thì chỉ sợ ngay cả Mặc Tiểu Bảo mới sinh cũng không tin. Mặc dù bọn họ cũng sắp xếp người bảo vệ thư viện Ly Sơn an toàn, nhưng vô luận đi công khai hay đi lén lút, thì thư viện Ly Sơn thiếu hai nhân vật như vậy tuyệt đối không thể nào không làm cho người ta chú ý. Nếu như có thể, dĩ nhiên Diệp Ly càng hy vọng đều đưa ông ngoại và cả nhà cậu cả đến Tây Bắc, nhưng với tính tình của ông ngoại thì nhất định sẽ không chịu. Vì vậy, tùy tiện đưa bọn họ tới sẽ chỉ đẩy bọn họ vào trong vòng xoáy của những tranh đấu này.

Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng cười nói: “Mấy ngày trước ta đọc được

“Kế hoạch thống trị Tây Bắc” được nàng viết lúc trước, trong đó viết giáo dục là cực kỳ quan trọng. Nhưng vùng đất xa xôi như Tây Bắc, thì không thể có văn nhân xuất hiện lớp lớp như Vân Châu, qua nhiều thế hệ cũng không xuất hiện bao nhiêu danh nhân nhã sĩ. Sau này, cho dù chúng ta muốn xây dựng thư viện, thì chỉ sợ cũng không tìm được tiên sinh giỏi để dạy, chuyện này còn phải xin Thanh Vân tiên sinh và Hồng Vũ tiên sinh giúp đỡ mới được.” Trên mặt Diệp Ly đỏ ửng, nói: “Ta cũng chỉ viết lung tung mà thôi, nếu có chỗ nào không ổn……” Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Làm sao lại không ổn, A Ly của ta quả nhiên là kỳ nữ tử có một không hai trên thế gian. Không chỉ có thể lên ngựa giết địch, mà cũng có thể trị quốc an bang. So với A Ly, quả thật mấy Thừa tướng, Thượng thư kia của triều đình đều là giá áo túi cơm cả.” Được Mặc Tu Nghiêu ca ngợi không chút khách khí như vậy, Diệp Ly càng ngượng ngùng. Thật ra, lúc nàng viết những thứ đó cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy, sau khi chiến tranh, thì tất nhiên Tây Bắc sẽ một vùng đất hỗn loạn. Mà cho dù là nàng hay Mặc Tu Nghiêu thì cũng không có kinh nghiệm thống trị địa phương, nên thay vì đến lúc đó loạn một đoàn, còn không bằng lập kế hoạch trước, để tránh đến lúc đó lại không trở tay kịp. Chỉ là chuyện sau đó, thì cũng không phải Diệp Ly có thể dự kiến được, cũng may là, Tây Bắc cũng không bị thương nghiêm trọng như trong tưởng tượng, mà Mặc Tu Nghiêu lại càng lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chiếm lấy tất cả lãnh thổ bên ngoài Hồng Nhạn quan, làm cho tình hình sau khi chiến tranh của cả Tây Bắc đều dễ giải quyết hơn rất nhiều.

Ôm Diệp Ly ngồi dựa lưng vào đầu giường, Mặc Tu Nghiêu nhíu mày vừa suy tư, vừa nói: “Thật ra thì ta cũng hy vọng Thanh Vân tiên sinh và Hồng Vũ tiên sinh có thể đến Tây Bắc, cả Từ đại nhân và công tử Thanh Trần. Sau này chắc chắn chuyện của Tây Bắc sẽ càng ngày càng nhiều, dưới trướng Định Vương phủ, nếu nói võ tướng thì tất nhiên không ít, nhưng nếu nói đến nhân vật có tài kinh luân tế thế (*tài năng xử lý các vấn đề chính trị và cũng có lòng quan tâm, giúp đỡ mọi người*) có thể thống trị địa phương chân chính thì

ngay cả nửa cái cũng không có." Định Vương phủ luôn lấy quân công khởi nghiệp, mặc dù lịch đại Định Vương đều là người văn võ song toàn nhưng bọn thuộc hạ thì vẫn lấy tướng lãnh làm chủ. Dù sao Định Vương phủ không phải là triều đình, không cần nhiều quan văn thống trị địa phương hoặc vào triều tham chính như vậy. Diệp Ly suy nghĩ một chút nói: "Bây giờ Đại ca đang ở Tây Bắc, phái người truyền tin cho huynh ấy, chỉ cần huynh ấy nhận được thì sẽ muốn đến xem cháu trai. Nhưng còn ông ngoại và cậu cả thì lại không thể rời khỏi Vân Châu dễ như vậy. Nếu không… Ta tự đi một chuyến?"

"Không được!" Ngang hông bị siết chặt, Diệp Ly bị kéo về lại trong ngực một lần nữa, cằm Mặc Tu Nghiêu đặt trên đầu vai của Diệp Ly, trầm giọng nói: "Chuyện Thanh Vân tiên sinh thì ta sẽ tự viết thư cho lão nhân gia thương lượng với ngài ấy, còn nàng thì chỗ nào cũng không cho đi!" Diệp Ly nhướng mày, cái này cũng quá bá đạo đi. Không đợi Diệp Ly nói chuyện, cằm Mặc Tu Nghiêu cọ cọ, giọng nói mới vừa rồi còn bá đạo vô cùng lập tức trở nên vô cùng ủy khuất và cẩn thận, "A Ly, không được đi. Không được rời khỏi ta……"

Sưu —— một mũi tên nhỏ bắn thẳng vào tim, trên mặt Diệp Ly tối sầm. Từ khi nào mà người này lại trở nên vô sỉ như vậy rồi?

"A Ly… Nàng lại muốn rời khỏi ta… Nếu không, nàng đi đâu, ta đều đi theo nàng, có được không? Ta sợ… Nếu nàng xảy ra chuyện gì, ta liền ném Mặc Tiểu Bảo đi, để cho nó biến thành cô nhi không cha không mẹ, lưu lạc khắp nơi, ăn bữa nay không có bữa sau…" Diệp Ly không nhịn được vươn tay nhéo một cái ở ngang hông người nào đó, "Đó là con trai của chàng, rốt cuộc chàng có thâm cừu đại hận gì với con vậy hả?" Mặc Tu Nghiêu mới không thèm để ý cái này, đau nhếch miệng cũng vẫn không thay đổi lời nói lúc đầu, cho đến khi phát hiện Diệp Ly khẽ nheo mắt lại, trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh nguy hiểm, mới không cam lòng mở miệng hỏi: "Vậy A Ly sẽ không rời khỏi ta?" Diệp Ly thở dài nói: "Sẽ không, ta chỉ thuận miệng nói thôi. Chàng và cục cưng đều ở đây, ta còn muốn đi đâu chứ?"

Lúc này Mặc Tu Nghiêu mới hài lòng ôm Diệp Ly, nếu Thanh Vân

tiên sinh không đến, qua hai năm nữa, hắn liền lặng lẽ đưa Mặc Tiểu Bảo đến cho ông ấy. Đến lúc đó, A Ly lại là của một mình hắn.

Nhìn Mặc Tu Nghiêu lười biếng ôm mình, Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài một tiếng dưới đáy lòng, nhặt đề tài mới vừa rồi lên, nói tiếp: "Mới vừa rồi chàng có ý là, đầy tháng của cục cưng, chàng muốn tổ chức lớn?"

Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Thế tử của Bản vương mới ra đời thì tất nhiên phải tổ chức lớn, những người đó không phải trăm phương ngàn kế muốn tới Tây Bắc tầm bảo sao? Thay vì để cho bọn họ trốn trốn tránh tránh lén lút tới, còn không bằng chúng ta công khai mời bọn họ tới. Bản vương cũng muốn xem có thể tìm được cái dạng Ngọc Tỷ Truyền Quốc gì." Cho dù thật sự có Ngọc Tỷ Truyền Quốc, thì không có sự đồng ý của hắn, hắn cũng muốn xem ai có thể mang đồ ra khỏi Tây Bắc.

Diệp Ly trong lòng vừa động, nói: "Chàng muốn…."

Mặc Tu Nghiêu âm u cười một tiếng, "Không phải nói, người có được Ngọc Tỷ Truyền Quốc thì sẽ có được thiên hạ sao? Vậy thì chờ xem, trong những người này, rốt cuộc ai có thể cướp được Ngọc Tỷ, ai có thể cướp được thiên hạ." Diệp Ly nghiêm túc trầm tư một lát, rồi nói: "Nếu Ngọc Tỷ truyền ra từ Định Vương phủ, thì cũng không phải chuyện tốt gì. Còn có…" Nhớ tới tấm tơ lụa màu vàng sáng mà mình mang ra từ trong Hoàng lăng kia, đột nhiên Diệp Ly nhoẻn miệng cười, nói với Mặc Tu Nghiêu: "Ta đã quên, lúc trước còn mang ra một phần tàng bảo đồ từ trong Hoàng lăng."

Chương 203: Đêm thâm nhập thâm cung, cố nhân (*)

(*) cố nhân: bạn cũ, người quen cũ

Tiểu thế tử Định Quốc Vương phủ ra đời lấy tư thái cực kỳ phô trương truyền khắp thiên hạ trong khoảng thời gian ngắn, đặc biệt hơn là, Định Vương còn quyết định tổ chức tiệc đầy tháng thật lớn cho Tiểu thế tử, mời tất cả danh nhân quyền quý các nước. Hơn nữa, lúc trước còn lưu truyền tin tức Ngọc Tỷ Truyền Quốc và bảo tàng Tiền triều xuất hiện ở Tây Bắc, vì vậy, trong khoảng thời gian ngắn, vô số người tấp nập đổ về Tây Bắc Đại Sở.

Sở kinh, Từ phủ

Từ Hồng Ngạn nhìn phong thư trong tay, thần sắc vừa mừng vừa kích động, ngay cả bàn tay cầm lá thư cũng hơi run rẩy. Từ Thanh Bách ngồi bên cạnh, nhìn bộ dáng kích động khó kiềm chế của Từ Hồng Ngạn, ngạc nhiên nói: “Nhị thúc, bên Nhị ca đã xảy ra chuyện gì?” Từ Hồng Ngạn đưa lá thư tới, nói: “Ly nhi sinh ra một bé trai……” Ở bên ngoài rèn luyện không ít, hiển nhiên Từ Thanh Bách càng chững chạc hơn lúc trước rất nhiều, nhưng nghe được tin này, khóe môi cũng bị lây vài phần vui mừng. Cuối cùng Từ Hồng Ngạn đưa thư tới mới nhìn kỹ một lần, rồi cười nói: “Thật tốt quá, tổ phụ mà biết được tin này, nhất định sẽ rất vui mừng.” Từ Hồng Ngạn gật đầu liên tục, năm ngoái, sau khi Ly nhi gặp nạn mất tích, thân thể của phụ thân liền trở nên yếu cực kỳ, thật vất vả nhận được tin Ly nhi bình an mới khỏe lên. Bây giờ, Ly nhi lại sinh hạ một đứa con trai bình an, sau khi phụ thân biết được tin tốt này nhất định sẽ vui mừng vạn phần vì mình được làm ông cố ngoại.

Đứng ở cửa, quản gia nhìn bộ dáng hơi thất thố hiếm có của lão gia và Tứ công tử, nhắc nhở: “Lão gia, Tứ công tử. Vị tới đưa tin kia còn đang chờ ở ngoài cửa.” Mặc dù tiểu thư Diệp Ly sinh con, thì

ông cũng rất vui mừng, nhưng lễ tiết nên có thì vẫn phải có, cũng không thể để cho người ta đã mang tin tức tới mà còn phải chờ đợi.

Lúc này Từ Hồng Ngạn mới phục hồi tinh thần lại, gật đầu nói: "Trọng thưởng… Không, mau mời người đưa tin vào, lão phu còn có chút chuyện cũng muốn hỏi hắn."

Tổng quản lên tiếng đáp lại, lúc này mới đi nhanh ra cửa mời. Không lâu sau, một nam tử thanh niên mặc quần áo bình thường đi đến, chắp tay chào, rồi cười một tiếng nói với Từ Hồng Ngạn: "Từ đại nhân, Tứ công tử, đã lâu không gặp." Từ Hồng Ngạn sửng sốt, nhìn nam tử thanh niên ngẩng đầu lên lộ ra dung nhan tuấn mỹ dưới mái tóc hơi rối loạn, cả kinh nói: "Phượng Tam công tử?" Người thanh niên này chính là Phượng Chi Dao nên ở Tây Bắc, không đợi Từ Hồng Ngạn mời ngồi, Phượng Chi Dao đã đi qua chiếc ghế đặt bên cạnh, nghêng người ngồi xuống, thở dài thật dài, phàn nàn: "Vì để kịp trở về trước khi tin tức được truyền đến kinh thành, dọc đường đi, Bản công tử đã chạy chết ba con tuấn mã. Mệt chết ta…" Ngày thứ hai sau khi Tiểu thế tử mới ra đời, hắn liền xuất phát, chỉ dùng thời gian ba ngày chạy về kinh thành, còn nhanh hơn tin tức Tiểu thế tử mới ra đời mà hiện tại còn mới truyền được nửa đường đấy.

Từ Hồng Ngạn ngơ ngẩn, nhìn Phượng Chi Dao hơi thẫn thờ. Vẫn là Từ Thanh Bách mở miệng hỏi: "Phượng Tam công tử, chẳng lẽ ngoại trừ chuyện của biểu muội Ly nhi và tiểu cháu ngoại trai ra, còn có việc gì khác sao?" Phượng Chi Dao kéo kéo khóe môi, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười nhưng càng giống cười khổ hơn, nói: "Nếu không có chuyện gì, sao Vương gia lại chịu thả ta về kinh để tiêu dao lúc này chứ?" Mặc dù thật ra thì, trở lại kinh thành cũng chưa chắc ung dung tự tại hơn ở Tây Bắc. Từ Hồng Ngạn cũng hồi phục thần trí lại, nghe thấy lời nói của Phượng Chi Dao liền vội vàng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì rồi?" Phượng Chi Dao cũng bất chấp, trực tiếp cầm bình trà lạnh bên cạnh lên đổ một ngụm vào miệng, rồi mới nói với Từ Hồng Ngạn: "Vương gia và Vương phi hy vọng, Từ đại nhân và Tứ công tử theo tại hạ rời khỏi kinh thành tới Tây Bắc."

Từ Hồng Ngạn biến sắc, hiện tại hắn và Từ Thanh Bách là hai

người duy nhất của Từ thị nhất tộc còn ở lại kinh thành, nói trắng ra, chính là con tin của triều đình. Một khi bọn họ rời khỏi mà chưa được sự cho phép Hoàng đế, thì như vậy Từ gia và hoàng gia sẽ xem như hoàn toàn xé rách mặt. Vừa nhìn thần sắc Từ Hồng Ngạn, Phượng Chi Dao liền biết chỗ khó xử của Từ Hồng Ngạn, trầm giọng nói: "Không dối gạt gì Từ đại nhân, Định Vương phủ và triều đình quyết liệt đã là tình thế không thể thay đổi. Nếu Từ đại nhân và Tứ công tử còn ở lại kinh thành, thì chỉ sợ sẽ gây nguy hiểm cho hai vị." Từ Hồng Ngạn cau mày nói: "Chúng ta đi thì cũng không sao, ở kinh thành cũng chỉ có mấy miệng ăn của một nhà chúng ta mà thôi. Nhưng Từ thị nhất tộc ở Vân Châu đã hơn trăm năm, nếu Hoàng thượng đã muốn tìm phiền toái, thì tìm ở đâu mà không được?" Phượng Chi Dao lại lấy ra một phong thư đưa tới, vừa nói: "Đây là thư do đích thân Vương gia và Vương phi viết, một phong thư giống như vậy cũng đã được tại hạ tự đưa đến trên tay Thanh Vân tiên sinh ở Vân Châu. Chỉ là, tại hạ không thể ở Vân Châu lâu, nói vậy, chắc lúc này Thanh Vân tiên sinh và Hồng Vũ tiên sinh cũng đã có quyết định."

Từ Hồng Vũ nghi ngờ nhận lấy phong thư, mở ra, nhướng mày xem. Chỉ chốc lát sau, sắc mặt đại biến, trên gương mặt luôn luôn nghiêm nghị bình tĩnh đã bộc phát tức giận, hồi lâu mới cả giận nói: "Hoang đường! Thậm chí lại có loại chuyện này…… Hoàng thượng lại…! Thật sự là……" Một chưởng vỗ mạnh phong thư lên bàn, Từ Hồng Ngạn ngẩng đầu nhìn chằm chằm Phượng Chi Dao, nói: "Phượng Tam công tử, chuyện viết trong thư có thật không?" Phượng Chi Dao cười khổ nói: "Từ đại nhân cảm thấy, đây là chuyện có thể tùy tiện thêu dệt ra sao?" Từ Hồng Ngạn im lặng, từng chuyện từng chuyện trong thư nghe rợn cả người, sao lại có thể tùy tiện thêu dệt ra được? Chỉ là, chuyện như vậy thật sự làm cho người ta khó có thể tin được. Từ Thanh Bách thấy Nhị thúc rõ ràng đã tức giận không nhẹ, lặng lẽ đứng dậy đi tới bên cạnh bàn đọc sách cầm lấy phong thư trên bàn, không đọc thì còn đỡ, vừa đọc, Từ Thanh Bách cảm thấy mình đã chuẩn bị đủ tâm lý nhưng cũng bị hoảng sợ đến không nhẹ. Hoàng gia… Thật sự mất trí đến như vậy sao? Đồng thời, Từ

Thanh Bách trẻ tuổi cũng thất vọng và tức giận cái vị ngồi trên ghế rồng cao cao kia và cái triều đình này tới cực điểm.

Nhắm mắt lại, gấp phong thư gọn gàng lại, rồi nhẹ nhàng đặt lên bàn lại. Từ Thanh Bách thấp giọng nói: "Nhị thúc… Vì cái này… đáng giá sao?" Phụ thân của hắn mang tài nắng tế thế trong lòng, nhưng lại không được ra làm quan, mà chỉ có thể ở lại dạy học sinh trong thư viện Ly Sơn. Nhị thúc của hắn cũng là nhân tài chân chính, nhưng lại bị lăng nhục, mười mấy năm cũng như một ngày đành phải làm một Ngự sử nhìn lục đục trong triều đình. Còn năm huynh đệ bọn họ chỉ có thể tự kiềm chế tâm tính và tài hoa. Song, tự kiềm chế như vậy đến bao giờ? Thế hệ này của bọn họ hay cho đến khi Từ gia chết hết? Khó trách trước kia Đại ca không chịu vào triều làm quan, chỉ sợ huynh ấy đã sớm nhìn rõ được rằng, cuộc sống như vậy vĩnh viễn sẽ không kết thúc. Từ Hồng Ngạn cắn răng không nói, nhưng bàn tay nắm thật chặt cũng khiến người ta hiểu được, trong lòng ông cũng không bình tĩnh. Định Vương phủ và hoàng thất là đồng xuất nhất mạch (*có cùng tổ tiên*), nhiều thế hệ vì Đại Sở mà cúc cung tận tụy đến chết, nhưng cuối cùng lại nhận được kết quả như vậy, thì càng không cần phải nói tới Từ gia bọn họ. Đại Sở mà muốn quay lại đối phó, thì ngoại trừ yên lặng chịu chết ra, Từ gia đã sớm không còn con đường khác để đi.

Phượng Chi Dao trầm mặc ngồi trên ghế nhìn hai người trước mắt, những chuyện này đâu chỉ làm cho mỗi Từ gia cảm thấy trái tim băng giá chứ, cho dù là Phượng Chi Dao, thì cũng không nhịn được mà trong lòng tràn đầy lạnh lẽo và tức giận.

Từ Hồng Ngạn cất phong thư đi, ngẩng đầu nói với Phượng Chi Dao: "Nói vậy, chắc Phượng Tam công tử còn có việc muốn làm ở kinh thành, xin cho lão phu suy nghĩ hai ngày rồi mới có thể trả lời chắc chắn cho công tử." Quả thật, bản thân Phượng Chi Dao cũng có rất nhiều chuyện phải làm, đứng dậy, gật đầu nói: "Chuyện này là tất nhiên, sau khi Từ đại nhân quyết định, thì chỉ cần cho người truyền tin cho tại hạ là được. Tại hạ còn ở lại kinh thành một thời gian nữa, chuyện này cũng không gấp gáp. Tại hạ xin cáo từ." Thấy

Phượng Chi Dao đi ra ngoài, Từ Hồng Ngạn nhíu nhíu mày nói: "Phượng Tam công tử." Phượng Chi Dao quay đầu lại, "Từ đại nhân còn có chuyện gì muốn căn dặn sao?"

Từ Hồng Ngạn thở dài một tiếng, rồi nói: "Nếu Phượng Tam công tử thuận tiện, thì hãy trở về Phượng gia một chút đi. Hơn một năm nay, Phượng lão gia tử đã tới phủ hỏi chuyện của ngươi nhiều lần. Cha con nào có phải cừu nhân… Đến lúc nhận ra, con muốn báo hiếu nhưng cha đã không đợi được …" Hiển nhiên Phượng Chi Dao không nghĩ tới Từ Hồng Ngạn muốn nói chuyện này với hắn, cũng sững sờ. Lúc nghe được câu: "Con muốn báo hiếu nhưng cha đã không đợi được" kia, thần sắc hơi biến đổi, nụ cười trên mặt lại hơi khổ sở, gật đầu nói: "Đa tạ Từ đại nhân đã nhắc nhở." Hắn là thứ tử trong nhà, từ nhỏ đã không được phụ thân coi trọng. Lúc còn trẻ lại càng bởi vì ngang bướng không kềm chế được mà thiếu chút nữa đã bị đuổi ra khỏi nhà. Năm ngoái, trước khi theo quân xuất chinh lại hoàn toàn quyết liệt với trong nhà, Phượng gia đã công khai nói rõ từ lâu, Phượng gia không tiếp tục có bất kỳ quan hệ gì với Phượng Chi Dao nữa. Bây giờ, hắn có thể đi đến đâu để thăm đây?

Khuynh Thành phường

Đổi chủ nhân, đổi hoa khôi, Khuynh Thành phường vẫn là phường ca múa nổi danh nhất kinh thành, chỉ là, Phượng Tam công tử phong lưu thiên hạ ngày xưa đã không còn là khách quý của Khuynh Thành phường nữa, mà chỉ có thể lén lút vào trong phường từ cửa sau. Đẩy cửa ra của một gian phòng vắng vẻ ở chỗ sâu trong hành lang gấp khúc, trong phòng đã có người chờ ở trong. Đối phương thấy Phượng Chi Dao đẩy cửa đi vào, ngẩng đầu lên cười một tiếng, nói: "Phượng Tam, hiếm khi được nhìn thấy bộ dạng này của ngươi, bộ dáng này thật khiến người ta…… Khắc sâu ấn tượng." Xưa nay Phượng Tam công tử cực kỳ phô trương, cho dù trên chiến trường cũng vẫn là một thân quần áo gấm màu đỏ tao nhã chói mắt. Nhưng hôm nay lại là một thân quần áo mộc mạc bình thường, ngay cả dung nhan tuấn mỹ khiến người ta nhìn phải ghé mắt cũng trở nên bình thường vài phần do mấy phần hóa trang bên ngoài. Phượng Chi

Dao bất mãn hừ nhẹ một tiếng, ghét bỏ nhìn quần áo mộc mạc trên người, rồi nói: “Cho nên Bản công tử không thích làm mấy việc lén lút này, thật sự không hoành tráng chút nào.”

“Mới vừa đến Từ phủ?” Người trẻ tuổi, chính là Nhị công tử Lãnh gia, con rể Mộ Dung tướng quân, Lãnh Hạo Vũ. Bây giờ Lãnh Hạo Vũ tiếp quản tất cả sản nghiệp và thế lực thuộc về Định Vương phủ ở bên trong cảnh nội Đại Sở, bình thường cũng chỉ có thể ẩn thân phía sau màn không xuất hiện trước mặt mọi người nữa. Hai công tử phong lưu nổi danh nhất trong Sở kinh năm đó lại cùng nhau mai danh ẩn tích, trái lại đã khiến tài nữ, giai nhân của Sở kinh thất vọng.

Phượng Chi Dao gật gật đầu, nói: “Từ gia thì không cần lo lắng, Từ đại nhân và Từ tứ công tử đều là người thông minh. Chuyện mà chúng ta phải làm mới rắc rối, chuyện lúc trước đã điều tra được gì rồi? Có tin tức gì không?”

Lãnh Hạo Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Tên Mặc Cảnh Kỳ này có lòng nghi ngờ rất nặng, không có ai biết tung tích của hoa Bích Lạc. Chỉ sợ ngay cả đương kim Thái hậu, mẹ ruột của hắn, cũng không biết.” Phượng Chi Dao cũng thở dài, nói: “Không sao, đồ luôn ở trong Sở cung, ta cũng không tin lật cả hoàng cung lên còn tìm không thấy nó!” Lấy tính tình của Mặc Cảnh Kỳ, bảo bối như vậy cũng không thể đặt quá xa hắn ta. Suy nghĩ một chút, Phượng Chi Dao nói: “Tìm được di chỉ của Thái tổ, rồi sắp xếp cho Từ đại nhân và Từ công tử xong trước đã, nếu đến lúc đó còn không tìm được hoa Bích Lạc, thì sẽ phái những người khác hộ tống Từ gia và đồ tới Tây Bắc, còn ta sẽ ở lại tìm tiếp.” Lãnh Hạo Vũ nhướng mày, nói với hắn: “Vương gia và Vương phi cũng không có ý cho ngươi ở lại kinh thành? Huống chi, gần đây ta sẽ không rời khỏi kinh thành, ta tìm là được, ngươi ở lại kinh thành làm gì?” Phượng Chi Dao tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, nói: “Tất nhiên ta sẽ bẩm báo với Vương gia và Vương phi, công việc trong tay ngươi bề bộn như vậy, để ngươi tìm hoa Bích Lạc thì phải tìm đến khi nào?” Lãnh Hạo Vũ bất đắc dĩ sờ sờ lỗ mũi, chẳng lẽ nhìn hắn giống người không phân rõ nặng nhẹ, không biết phải làm gì trước sao?

Nhìn ánh mắt vẫn đang nhìn mình chằm chằm không chớp của Phượng Chi Dao, Lãnh Hạo Vũ nhận thua thở dài, phất tay một cái, nói: “Vương gia và Vương phi đồng ý là được, ta không quản chuyện của ngươi.” Lúc này Phượng Chi Dao mới hài lòng khẽ hừ một tiếng, cầm ấm trà trên bàn lên tự châm cho mình một tách.

Đêm khuya

Mấy bóng đen lướt qua tường cung tiến vào trong hoàng cung nhanh như chớp, từ hơn một tháng trước, thủ vệ trong Sở cung cũng càng trở nên sâm nghiêm, thỉnh thoảng có thể thấy mấy đội thị vệ và thái giám tuần tra đi đi lại lại trong cung. Nhưng những cái này cũng không ngăn được người muốn đi vào trong đó, mấy bóng đen như những bóng ma, tránh được thị vệ tuần tra, đi đến chỗ sâu trong hoàng cung.

Trong cung điện của Hoàng hậu, Hoa hoàng hậu đã thay trang sức và hoa phục nặng nề mà ung dung của ban ngày, chỉ mặc một thân áo váy màu tím nhạt nhẹ nhàng, một mái tóc được tùy ý búi lên bằng một cây trâm tử ngọc, cầm một quyển sách ngồi xuất thần. Tẩy đi trang dung tinh xảo mà hoa lệ, dung nhan xinh đẹp của Hoàng hậu thiếu đi mấy phần ung dung quý khí, lại càng nhiều thêm mấy phần nhu hòa và trẻ trung. Nhìn qua cũng không giống một mẫu thân gần ba mươi tuổi đã có con chín tuổi, mà càng giống một thiếu phụ mỹ lệ mới vừa hơn hai mươi hơn.

Đột nhiên, rèm che ngoài cửa sổ bị một trận gió nhẹ thổi qua, làm lung lay ánh nến trong điện. Hoàng hậu ngẩn ra, khi phục hồi tinh thần lại, thì đột nhiên cảm thấy trong điện có thêm một cái gì đó. Đột nhiên quay đầu lại, thì thấy một thân ảnh màu đen cao ngất đứng ở góc tường cách đó không xa đang nhìn mình. Trong lòng Hoàng hậu cả kinh, vội vàng kêu lên: “Ai?”

“Là ta.” Người áo đen đi ra, mắt hoa đào tuấn mỹ mang theo thần sắc phức tạp nhìn cô gái áo tím dưới đèn.

Giọng nói xa lạ và hơi quen thuộc khiến cho Hoàng hậu ngây ra một lúc, khi nhìn thấy gương mặt thật của nam tử áo đen thì lại hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cau mày nói: “Sao đệ lại ở trong cung?”

Dứt lời mới nhớ tới tiếng kinh hô mới vừa rồi của mình, chỉ sợ đã dẫn thị vệ và cung nữ tới, vội vàng đi tới bên cửa sổ, đóng cửa sổ lại.

"Nàng không cần lo lắng, sẽ không có người đến." Nam tử áo đen chính là Phượng Tam công tử, Phượng Chi Dao.

Hoàng hậu thở phào nhẹ nhõm, nhìn nam tử thanh niên đang khoác một thân áo đen càng phát ra vẻ tuấn mỹ, không khỏi khẽ thở dài một tiếng, xoay người rót chén trà, chỉ chỉ cái ghế ở bên cạnh, nói: "Ngồi xuống nói đi. Không phải đệ ở Tây Bắc sao, sao lại trở lại đây? Sao lại ở trong cung?" Phượng Chi Dao nhìn chén trà thanh hoa đặt trước mặt, thấp giọng nói: "Phụng mệnh Vương gia trở lại làm việc, thuận tiện tới thăm nàng một chút, không hoan nghênh sao?" Đột nhiên giọng nói trở nên hơi u oán khiến Hoàng hậu ngây ra một lúc, mới mỉm cười nói: "Làm sao sẽ như vậy chứ? Bình thường cũng rất ít khi gặp được người quen biết trước kia. Ở trong cung này, đến đến đi đi cũng chỉ có mấy người như vậy mà thôi." Phượng Chi Dao nhìn chằm chằm nàng, hỏi: "Mấy năm nay, nàng sống tốt không?"

Không khí trong điện hơi nặng nề, Hoàng hậu nhàn nhạt cười nói: "Hoàng hậu một nước, mẫu nghi thiên hạ, có gì không tốt? Không nói cái này nữa… Lại nói, chúng ta cũng đã rất nhiều năm chưa gặp nhau rồi."

Phượng Chi Dao sâu xa nói: "Mười hai năm… Mười một năm lẻ sáu tháng."

Nụ cười của Hoàng hậu hơi miễn cưỡng, "Không nghĩ tới đệ lại nhớ rõ như thế."

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều im lặng. Phượng Chi Dao cẩn thận đánh giá cô gái trước mắt, đều nói Tô Túy Điệp là mỹ nữ đệ nhất Sở kinh, nhưng ở trong mắt Phượng Chi Dao thì cũng không cho rằng Tô Túy Điệp mỹ lệ bao nhiêu. Ở trong mắt của hắn, xinh đẹp nhất vĩnh viễn là thiếu nữ mặc áo hoa đã từng ôn nhu đỡ đứa bé mới chín tuổi bị đích huynh trong phủ xúm lại đánh ngã trên mặt đất dậy. Là nàng đã lau vết bẩn trên mặt đi cho hắn, mỉm cười nói cho hắn biết, nếu muốn không bị người khi dễ thì phải cố gắng

trở nên kiên cường. Là nàng nắm tay hắn lặng lẽ đi đến Định Vương phủ, nhờ cậy Tu Nghiêu cho hắn được cùng luyện võ. Cũng là nàng, trong lúc hắn sinh bệnh không có ai quan tâm, đã len lén phái người đưa dược liệu và ngân lượng cho hắn. Từ đó trở đi, trong mắt Phượng Chi Dao cũng chỉ có cô gái ôn nhu mà cao quý kia. Đáng tiếc, khoảng cách của bọn họ bây giờ đã quá xa. Hắn là thứ tử nhà thương nhân, cho dù Phượng gia là một trong tứ đại phú thương của Đại Sở, thì cũng là một thương nhân đứng cuối cùng trong sĩ nông công thương mà thôi. Mà nàng lại chính là Đại tiểu thư con vợ cả tôn quý nhất của phủ Hoa Quốc Công, sau lại là đích phi được Tiên hoàng tự mình chọn cho Mặc Cảnh Kỳ lúc ấy vẫn là hoàng tử. Giữa bọn họ, cho dù là quan hệ thân mật nhất, thì cũng chỉ là hắn gọi nàng một tiếng Phượng tỷ tỷ. Cho dù xưng hô như vậy, sau khi hắn mười ba tuổi đã không chịu kêu nữa.

Hoàng hậu bị hắn nhìn hơi không được tự nhiên, quả thật bọn họ đã chưa từng gặp nhau mười hai năm. Thiếu niên đã từng non nớt mà thanh tú, hôm nay đã trưởng thành, thành một nam tử tuấn mỹ vô trù, danh tiếng Phượng Tam công tử ở kinh thành, thì cho dù nàng ở trong cung cũng có nghe thấy. Nàng vẫn còn nhớ rõ, năm ấy, đêm trước khi nàng xuất giá, mưa to như trút, người thiếu niên kia, một thân chật vật tránh thoát thủ vệ tầng tầng lớp lớp của phủ Hoa Quốc Công, đi tới trước cửa phòng của nàng, mang theo khuôn mặt thấp thỏm hỏi nàng, “Nàng có thể không gả cho Kỳ Vương không?”

Khi nàng lắc đầu, đôi mắt rực rỡ giống như tinh tú của thiếu niên kia từ từ trở nên u ám không có ánh sáng. Khi đó nàng còn không biết rõ tâm sự của thiếu niên, chỉ cho rằng đệ ấy luyến tiếc người tỷ tỷ đã thương yêu chăm sóc đệ ấy một lần lại một lần nữa. Chỉ là, nhìn thiếu niên thất vọng liếc nàng một cái, rồi chán nản bước đi, chẳng biết tại sao trong lòng chỉ cảm thấy trầm muộn chua xót đến không nhịn được rơi lệ. Từ từ đợi nàng hiểu ra vì sao lúc đó thiếu niên thất vọng, thì bọn họ đã cách xa dần từ lâu. Nàng là đích phi của Kỳ Vương, Hoàng hậu của Đại Sở, còn đệ ấy vẫn là Tam công tử Phượng gia, cũng là thiếu niên phong lưu nổi danh cả kinh thành.

Thật ra thì, có lẽ vĩnh viễn không gặp nhau mới là tốt nhất.

"A Dao, những năm này sống có tốt không?" Hồi lâu, rốt cuộc Hoàng hậu mới phá vỡ yên lặng.

"Không được gọi ta là A Dao!" Phượng Chi Dao trợn mắt gầm nhẹ nói. Hoàng hậu sửng sốt, bỗng dưng nhớ tới, năm đó nàng cũng gọi Mặc Tu Nghiêu khi còn trẻ là A Nghiêu. Mặc dù khác chữ nhưng gọi ra đều giống nhau, cho nên mỗi lần mình gọi đệ ấy là A Dao, thì đệ ấy sẽ luôn tức giận ồn ào một trận. Nhưng hình như cũng không tìm được những cách gọi khác, cho nên vẫn gọi như vậy. Nghĩ đến đây, Hoàng hậu mím môi cười một tiếng, hiển nhiên Phượng Chi Dao cũng nhớ tới chuyện lúc thiếu niên, thần sắc cứng ngắc nghiêng mặt đi, ngọn đèn dầu trong điện hơi ảm đạm, nên cũng không nhìn ra có đỏ mặt hay không.

Hoàng hậu đứng dậy, cười yếu ớt nói: "Đã lớn như vậy rồi, còn muốn giở tính tình trẻ con nữa? Đã trễ như vậy, tất nhiên đệ đến đây không phải chỉ để gặp tỷ một chút mà thôi, có chuyện gì?"

Phượng Chi Dao nhìn dung nhan mỹ lệ dưới đèn của nàng, đột nhiên nói: "Rời khỏi đây với ta!"

Chương 204: Vụ án bắt cóc trong Hoàng cung

"Rời khỏi đây với ta!" Nhìn cô gái đã bị dọa trước mắt, Phượng Chi Dao trầm giọng lập lại một lần.

Hoàng hậu bị lời hắn nói làm cho sợ đến ngơ ngẩn, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại nhàn nhạt lắc đầu. Trong mắt Phượng Chi Dao dâng lên một tia tức giận, cắn răng nói: "Tại sao?" Hoàng hậu rủ mắt xuống, che giấu ưu thương và chán nản trong mắt. Giương mắt nhìn Phượng Chi Dao, sắc mặt lại mang theo mỉm cười thản nhiên, nói: "Tỷ là thê tử của Hoàng thượng, quốc mẫu của Đại Sở. Ai cũng có thể đi, nhưng tỷ lại không thể rời khỏi đây." Mặc dù nàng cũng không có cái gọi là tình yêu nam nữ với Mặc Cảnh Kỳ, nhưng năm đó lúc Tiên hoàng chỉ hôn, nàng cũng chưa từng bất mãn gì. Đã như vậy, cuộc sống sau này tốt hay xấu đều không liên quan đến người bên cạnh. Nàng và Mặc Cảnh Kỳ là vợ chồng, hắn ta là cha của con gái nàng. Nàng không thương hắn ta, nhưng phải ở cùng hắn ta. Lúc trước, nàng không biết rõ tâm tư của Phượng Chi Dao, hiện tại đã biết rõ thì càng không thể đi với đệ ấy. Từ trong Sở cung mang đi một Hoàng hậu của Đại Sở, cũng không phải là chuyện tốt gì với Phượng Chi Dao.

Phượng Chi Dao cứ nhìn chằm chằm Hoàng hậu đang bình tĩnh nở nụ cười, đôi môi như muốn cắn ra máu.

Hoàng hậu nhẹ giọng nói với hắn: "Tuổi của đệ cũng không nhỏ, nghe nói Định Vương phi cũng đã có thai, đệ bằng tuổi với Định Vương, cũng nên tìm cô nương tốt thành thân sớm đi. A Dao, tỷ tỷ cám ơn đệ đã tới thăm. Nhưng… Sau này không nên gặp lại nữa, trong cung cũng không phải chỗ có thể tùy tiện đi vào, đều không tốt cho đệ và cả tỷ." Đột nhiên Phượng Chi Dao đứng dậy, nhìn chằm chằm Hoàng hậu nói: "Tốt! Tốt! Là ta tự mình đa tình, là ta không nên

tới quấy rầy cuộc sống của Hoàng hậu nương nương. Ta liền cáo từ là được!" Tuy nói như vậy, nhưng dưới chân lại không di chuyển chút nào. Thật ra, lời vừa ra khỏi miệng, thì trong lòng Phượng Chi Dao liền ảo não không dứt, hắn biết nàng ấy nói như vậy chỉ muốn đuổi hắn đi mà thôi, cũng không phải thật sự sợ hắn mang đến rắc rối cho nàng ấy.

Hoàng hậu than nhẹ một tiếng nói: "Thật là trẻ con, trở về đi thôi."

Phượng Chi Dao nhìn chằm chằm Hoàng hậu một hồi lâu không nói ra lời, hắn muốn nói cho Hoàng hậu biết, rốt cuộc Mặc Cảnh Kỳ đã làm gì, muốn nói cho Hoàng hậu, Định Vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Mặc Cảnh Kỳ, muốn nàng cùng đi với hắn. Nhưng hắn hiểu nàng, cho dù biết những chuyện này rồi, thì nàng cũng sẽ không đi cùng hắn. Bởi vì kể từ khi nàng bước lên kiệu hoa của Kỳ Vương phủ, thì sinh tử vinh nhục kiếp này của nàng đều phụ thuộc vào Mặc Cảnh Kỳ. Cho dù Mặc Cảnh Kỳ thật sự thành một quân vương mất nước, thì nàng cũng chỉ có thể tuẫn quốc (*hy sinh vì tổ quốc*) với hắn ta mà thôi.

"Có phải vô luận Mặc Cảnh Kỳ làm gì, thì nàng cũng sẽ không rời khỏi hắn ta phải không?" Phượng Chi Dao lạnh lùng nói. Hoàng hậu ngẩn ra, nàng luôn là cô gái cực kỳ thông tuệ, nghe Phượng Chi Dao vừa nói như thế liền hiểu, tất nhiên là Mặc Cảnh Kỳ lại làm chuyện gì không nên làm. Khóe môi nổi lên nụ cười khổ nhàn nhạt, nói: "Thân là Hoàng hậu, không thể khuyên can Hoàng thượng là lỗi của tỷ, nếu có chuyện gì, tất nhiên tỷ cũng chỉ có thể cùng gánh chịu với hắn. A Dao, đệ đi đi, đừng tới nữa. Nếu tương lai có cơ hội, thay tỷ… Chăm sóc Trường Nhạc một chút." Phượng Chi Dao trầm mặc không nói, ngay cả Phượng Tam công tử cơ trí thiện biện (*tâm tư linh hoạt, giỏi biện luận*) nhưng vĩnh viễn cũng không phải là đối thủ của nàng, nàng chỉ cần nhìn hắn nhàn nhạt như vậy thôi, thì cái gì hắn cũng nói không ra được. Trầm mặc hồi lâu, Phượng Chi Dao mới gật đầu nói với Hoàng hậu: "Tốt, ta đi… Một mình nàng bảo trọng……"

Nhìn Phượng Chi Dao lướt qua cửa sổ, biến mất thật nhanh trong đêm tối, Hoàng hậu kinh ngạc nhìn ánh nến chập chờn trước mắt

xuất thần, hồi lâu cũng chỉ tràn ra một tia thở dài mà nhẹ nhàng.

Phượng Chi Dao ra đến cửa cung, lướt qua phố lớn ngõ nhỏ, đình viện lầu các của kinh thành, mang theo một thân hơi sương và lạnh lẽo đáp xuống hậu viện của Khuynh Thành phường. Lúc này đã là canh tư, cho dù nơi bướm hoa từ lâu như vậy thì cũng trở về yên tĩnh. Phượng Chi Dao bước nhanh vào, một cước đá văng ra cửa phòng ra, đi vào. Lãnh Hạo Vũ chờ ở bên trong bị hắn làm cho sợ hết hồn, nhướng mày nói: "Ngươi sao vậy?" Phượng Chi Dao lắc đầu, đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, cầm một bầu rượu trên bàn lên, ngửa đầu đổ vào trong miệng. Lãnh Hạo Vũ chống cằm thấy như vậy, cũng biết nhất định đã gặp được chuyện không vui gì rồi, vươn tay vỗ vỗ bả vai của Phượng Chi Dao nói: "Có chuyện gì khó khăn sao? Chút nữa huynh đệ uống cùng ngươi ba ngày ba đêm không say không nghỉ. Nhưng bây giờ… Ngươi vào trong cung sao rồi? Tìm được tung tích của hoa Bích Lạc chưa?"

Phượng Chi Dao để bầu rượu xuống, cau mày lắc đầu nói: "Hầu như mấy người Kỳ Lân đã lật cả tẩm cung của Mặc Cảnh Kỳ lên, cũng không có chút tung tích nào. Còn tất cả mật thất trong tẩm cung cũng đã tra xét hết rồi." Lãnh Hạo Vũ cau mày nói: "Có phải Đàm Kế Chi lừa chúng ta không?" Phượng Chi Dao lắc đầu nói: "Sẽ không, bây giờ Thánh nữ Nam Cương còn đang bị giam ở Tây Bắc. Hoàng thái nữ Nam Cương và công tử Thanh Trần lại là bạn tốt, nếu Thánh nữ Nam Cương chết, thế lực của Đàm Kế Chi ở Nam Chiếu sẽ không còn sót lại chút gì." Lãnh Hạo Vũ hơi buồn rầu gõ trán, suy tư một lát, giương mắt nhìn Phượng Chi Dao hỏi: "Nếu chúng ta trực tiếp hỏi Mặc Cảnh Kỳ, thì ngươi nói có thể không?"

"Hỏi Mặc Cảnh Kỳ?" Phượng Chi Dao sửng sốt, không hiểu nhìn Lãnh Hạo Vũ.

Lãnh Hạo Vũ vừa đung đưa cây quạt, vừa nói: "Chỉ sợ, đời này, ngoại trừ chính bản thân Mặc Cảnh Kỳ, thì không còn ai biết, rốt cuộc hắn ta đã giấu hoa Bích Lạc ở đâu. Không hỏi chính bản thân hắn ta thì còn có thể sao bây giờ? Vô luận ngươi hay thân thể của Vương gia đều không thể cho phép chúng ta kéo dài thời gian." Phượng Chi

Dao không thể không thừa nhận Lãnh Hạo Vũ nói rất đúng, hắn không cách nào ở lại kinh thành trong thời gian quá dài, hơn nữa, Trầm tiên sinh cũng đã nói, mặc dù vì tác dụng của Phượng Hoàng thảo, nên thân thể của Vương gia chưa chắc chỉ có hai năm thì sẽ hoàn toàn không khống chế được, nhưng thời gian cũng sẽ không quá nhiều. Mà bây giờ, đã qua hơn một năm rưỡi. Bọn họ đã tính toán phải tốn rất nhiều thời gian, nhưng thân thể của Vương gia thì lại không thể đợi được. Trầm tư hồi lâu, Phượng Chi Dao nói: "Chuyện này ta phải suy nghĩ thật kỹ, đúng rồi Liệt Hỏa Liên bên Bắc Nhung thế nào?"

Lãnh Hạo Vũ nói: "Kể từ khi Vương gia có thể khôi phục đi lại, thì rất nhiều người đều cho rằng độc của Vương gia đã giải hết, nên cũng không chú ý Liệt Hỏa Liên như trước nữa. Ta đã sắp xếp người xong xuôi, chỉ cần Liệt Hỏa Liên vừa chín, thì lập tức hái về." Phượng Chi Dao gật đầu, "Bất kể có tác dụng hay không, thì chuẩn bị nhiều một chút luôn tốt. Lỡ như đến lúc đó không có hoa Bích Lạc, thì vẫn có Liệt Hỏa Liên, Trầm tiên sinh cũng sẽ nghĩ ra được biện pháp." Trên thực tế, trong lòng mọi người cũng không quá lạc quan với hoa Bích Lạc, không nói để tìm được hoa Bích Lạc phải cần có thời gian và tinh lực, mà còn phương thuốc thời cổ đã thất truyền từ lâu kia cũng là một chuyện rắc rối. Cho nên, Trầm Dương vừa nghiên cứu hoa Bích Lạc, đồng thời, cũng tập trung lực chú ý vào một chút phương thuốc có thể thay thế hoặc tạm thời khắc chế độc tố trong cơ thể của Vương gia. Lãnh Hạo Vũ nghiêm túc gật đầu, bây giờ bọn họ làm tất cả, cũng là xây dựng trên cơ sở Định Vương khỏe mạnh, một khi Định Vương có gì sơ xuất, thì tất cả cố gắng cũng sẽ bỏ hết. Đây cũng là nguyên nhân tại sao toàn bộ Mặc gia quân tạm thời cư ngụ ở Tây Bắc trong thời gian dài như vậy, mà tướng lãnh cấp cao của Mặc gia quân cũng không tăng thêm nữa. Một khi Vương gia xảy ra chuyện gì, thì bây giờ bọn họ làm được càng nhiều thì tướng lãnh của Mặc gia quân sẽ bị đả kích càng lớn.

"Tốt, cứ làm như thế, cần bao nhiêu cao thủ, thì ngươi nói cho ta biết một tiếng là được." Lãnh Hạo Vũ đứng lên nói, lần này Phượng

Chi Dao chỉ mang theo có một phần ám vệ và mười mấy người của Kỳ Lân. Mặc dù cũng đều là tinh nhuệ, nhưng nhân số quá ít. Phượng Chi Dao nhướng mày cười nói: “Nói đến cao thủ, trước khi đi, Vương phi thật sự đã đưa cho ta một cao thủ. Chỉ cần hắn ta có thể biết điều nghe lời một chút, thì coi như mang Mặc Cảnh Kỳ ra từ trong hoàng cung thì cũng chưa chắc không thể.”

“A?” Lãnh Hạo Vũ ngạc nhiên nói, “Thủ hạ của Vương phi còn có cao thủ như thế?”

Phượng Chi Dao cười hắc hắc, nói: “Mộc Kình Thương, một trong thiên hạ tứ đại cao thủ. Thêm Kỳ Lân nữa, ngươi cảm thấy có đủ không?”

Lãnh Hạo Vũ sửng sờ một chút, vỗ tay cười nói: “Đủ, quả thực quá đủ rồi.” Một trong thiên hạ tứ đại cao thủ, lại cộng thêm Kỳ Lân xuất quỷ nhập thần. Trừ phi hoàng cung của Mặc Cảnh Kỳ là tường đồng vách sắt không có một khe hở nào, nếu không, tuyệt đối không lo không thể bắt người ra từ trong cung được.

Trong tẩm cung của Hoàng đế, thần sắc Mặc Cảnh Kỳ tối tăm đi từ bên ngoài vào, áp suất thấp cả người khiến cho các thái giám, cung nữ đi theo phía sau cũng nơm nớp lo sợ cúi đầu không dám nhìn chủ tử phía trước. Đứng ở cửa, Mặc Cảnh Kỳ quay đầu lại, nhìn lướt qua một đám người bị kinh sợ như ve sầu mùa đông, lạnh giọng cả giận nói, “Đều cút ngay cho trẫm!” Trong lòng mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, liền nhanh chóng lui ra ngoài. Trong nháy mắt trong điện cũng chỉ còn lại một mình Mặc Cảnh Kỳ, tẩm điện xanh vàng rực rỡ, trở nên trống vắng mà lạnh như băng. Mặc Cảnh Kỳ bước vào trong, một cước đá ngã cái bàn nhỏ cổ kính đang bày một bình hoa bên cạnh, sau đó những vật khác trong điện cũng rối rít chịu tai ương theo. Đám thái giám cung nữ canh giữ ở ngoài tẩm cung chỉ nghe thấy tiếng loảng xoảng đổ vỡ truyền đến từ bên trong, thì cũng biết Hoàng thượng lại đang đập đồ.

“Công Công…” Tiểu thái giám mới tới hơi lo lắng hỏi công công tổng quản, Hoàng thượng tức giận đập đồ như vậy thật sự không sao chứ?

Hiển nhiên công công tổng quản đã thành thói quen từ lâu, rất bình tĩnh nói: “Canh gác thật tốt, không nên hỏi thì đừng hỏi nhiều.”

“Dạ.” Tiểu thái giám cái hiểu cái không gật đầu.

“Mặc Tu Nghiêu! Diệp Ly! Trẫm nhất định phải giết các ngươi!” Trong điện, Mặc Cảnh Kỳ vừa hung hăng phát tiết xong, nhìn đống hỗn độn đầy đất, giận dữ hét lên. Nhớ tới tin tức nhận được lúc lâm triều, trong lòng Mặc Cảnh Kỳ liền không nhịn được giận dữ, thậm chí hận không được làm thịt người đưa tin. Diệp Ly sinh con trai, Mặc Tu Nghiêu dám công khai xưng là Thế tử Định Vương. Chức vị Định Vương đã bị hắn hạ chỉ tước mất từ lâu rồi, hành động lần này của Mặc Tu Nghiêu rõ ràng chính là đang chống đối hắn. Thậm chí hắn ta còn công khai phát thiệp mời quyền quý các quốc gia đến Nhữ Dương tham gia tiệc đầy tháng của Thế tử Định Vương. Phải biết rằng, đây là vinh hạnh đặc biệt mà ngay cả hoàng tử của Đại Sở cũng không có, Mặc Tu Nghiêu đang muốn nói cho người khắp thiên hạ rằng, con trai của Mặc Tu Nghiêu hắn ta còn tôn quý hơn hoàng tử của hắn sao?

“Mặc Tu Nghiêu… Mặc Tu Nghiêu… Trước kia trẫm không thể giết ngươi, nên mới nuôi hổ thành hoạn đến ngày hôm nay! Ngươi chờ đó cho trẫm!”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Liễu Thừa tướng cầu kiến.” Ngoài cửa, tổng quản cẩn thận từng ly từng tí bẩm báo.

Mắt Mặc Cảnh Kỳ trầm xuống, lạnh lùng nói: “Lăn vào đây!”

Cửa điện được đẩy ra từ bên ngoài, lại được đóng lại thật nhanh. Liễu thừa tướng cũng cẩn thận đi vào, nhìn thoáng qua sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ, rồi mới quỳ xuống lạy: “Vi thần khấu kiến Hoàng thượng.” Mặc Cảnh Kỳ hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Sổ con sáng nay, Thừa tướng thấy thế nào?” Mặc Cảnh Kỳ không nói bình thân, Liễu thừa tướng cũng không dám đứng dậy, ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy căm phẫn, nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, hành động lần này của Mặc Tu Nghiêu đúng là đại nghịch bất đạo. Từ năm ngoái tới năm nay, Mặc Tu Nghiêu nhiều lần làm chuyện phản nghịch, rõ ràng có lòng muông dạ thú, Hoàng thượng đã khoan thứ (*khoan dung tha thứ*) bao nhiêu

lần, nhưng hắn ta lại vẫn làm theo ý mình, thậm chí càng thêm ngang ngược kiêu ngạo làm bậy, thỉnh Hoàng thượng hạ chỉ nghiêm trị!" Hiển nhiên lời của Liễu thừa tướng rất hợp tâm ý Mặc Cảnh Kỳ, thần sắc cũng thả lỏng, gật đầu nói: "Hãy bình thân. Thừa tướng có ý kiến gì?"

Liễu thừa tướng hơi suy tư, chắp tay bẩm: "Mặc Tu Nghiêu ở tại Tây Bắc xa xôi, cho dù Hoàng thượng muốn phạt hắn ta, thì chỉ sợ cũng ngoài tầm tay. Theo ý kiến vi thần, phải lập tức niêm phong Định Quốc Vương phủ trong kinh thành, để hắn ta thấy cho rõ ràng. Mặc khác, Từ gia ở Vân Châu là nhà ngoại của Định Quốc Vương phi, xưa nay thường xuyên qua lại với Định Quốc Vương phi. Thỉnh Hoàng thượng hạ chỉ lập tức bắt giam Từ thị nhất tộc ở Vân Châu, tịch biên cả nhà, giết một người răn đe trăm người!"

"Cái này…" Mặc dù Mặc Cảnh Kỳ cũng không nhìn thuận mắt Từ gia đã lâu, nhưng nói đến tịch biên vẫn hơi do dự. Liễu thừa tướng vội vàng nói: "Hoàng thượng minh giám, Từ gia nắm giữ thư viện Ly Sơn nổi danh giàu có nhất Đại Sở. Mỗi lần khoa cử, thí sinh của thư viện Ly Sơn lại càng chiếm số lượng lớn. Mà thậm chí bách quan trong triều có gần phân nửa đều xuất thân từ thư viện Ly Sơn. Một khi Từ thị đi nương nhờ Mặc Tu Nghiêu, như vậy những quan viên và văn nhân này……" Liễu thừa tướng không có nói hết ra, nhưng chỗ chừa lại kia cũng đủ để Mặc Cảnh Kỳ suy tư. Quả nhiên, thần sắc Mặc Cảnh Kỳ biến đổi, gật đầu nói: "Liễu Thừa tướng nói rất đúng, chuyện này liền giao cho Thừa tướng đi làm đi. Phải nhớ ngàn vạn lần không thể để cho dân chúng lên án." Liễu thừa tướng cười nói: "Hoàng thượng cứ yên tâm, cả thiên hạ đều biết đến quan hệ của Từ gia và Mặc Tu Nghiêu, hiện nay hành động lần này của Mặc Tu Nghiêu có thể nói là đã phản nghịch, thì vô luận như thế nào Từ gia cũng không thoát khỏi liên quan."

Mặc Cảnh Kỳ hài lòng gật đầu nói: "Rất tốt, Thừa tướng lui ra đi."

"Vi thần cáo lui."

Nhìn Liễu thừa tướng lui ra ngoài, rõ ràng tâm tình Mặc Cảnh Kỳ đã khá hơn nhiều. Hắn cũng hơi khẩn cấp muốn biết, sau khi hắn bắt

người của Từ gia, thì vẻ mặt của Mặc Tu Nghiêu sẽ như thế nào, đáng tiếc hắn không thể tận mắt thấy được, thật sự hơi tiếc hận. Đang suy nghĩ, bỗng dưng trên gáy bị một trận đau nhức, trước mắt Mặc Cảnh Kỳ tối sầm, lập tức lâm vào trong bóng tối.

Đợi đến khi Mặc Cảnh Kỳ mở mắt ra lần nữa, thì lại phát hiện mình cũng không ở trong tẩm điện xanh vàng rực rỡ nữa, mà đang ở trong một gian phòng trống rỗng. Cả phòng không có gì cả, thậm chí ngoại trừ cái ghế mình ngồi ra, thì vật dụng gì cũng không có, căn bản không thể nào phán đoán được, rốt cuộc hắn đang ở đâu. Nhưng có một điều Mặc Cảnh Kỳ vẫn hiểu được là, hắn đã bị bắt cóc, mà chỗ hắn đang ở bây giờ cũng tuyệt đối không phải trong hoàng cung. Trong lòng Mặc Cảnh Kỳ trầm xuống, cúi đầu nhìn sợi dây đang cột mình vào ghế, cố hết sức vùng vẫy nhưng cũng chỉ phí công, "Người đâu! Người đâu, mau tới đây! Tặc tử phương nào lại lớn mật như vậy, đi ra cho trẫm!"

Cửa "chi nha" một tiếng vang nhỏ bị đẩy ra, Mặc Cảnh Kỳ đưa lưng về phía cửa nên cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng hắn lại có thể cảm giác được có người tiến vào, lớn tiếng quát: "Các ngươi thật to gan, dám bắt cóc trẫm. Còn không mau mau mở trói cho trẫm, trẫm tha cho các ngươi tội chết."

"Ai ơ, Bản công tử sợ quá a…" Một tiếng cười mang theo một chút lạnh lẽo và giễu cợt truyền đến từ phía sau lưng. Mặc Cảnh Kỳ nghiêng đầu lại, liền nhìn thấy ba nam tử áo đen đứng phía sau. Mỗi người đều mặc áo đen từ đầu tới chân, ngay cả mặt đều che hết, chỉ lộ ra một đôi mắt. Mặc Cảnh Kỳ nhìn đi nhìn lại, lại phát hiện mấy người hắn hoàn toàn không nhìn ra, rốt cuộc là người hắn quen biết hay xa lạ.

"Các ngươi là ai? Có biết bắt cóc trẫm là tội gì không?" Mặc Cảnh Kỳ lạnh lùng nói.

Phượng Chi Dao hí mắt nhìn nam tử mặc long bào minh hoàng trước mắt, quả thật lớn lên không tệ, vóc người của Mặc gia đều rất tốt. Nhưng khí thế giữa hai đầu lông mày kia kém hơn Định Vương cũng không phải nửa phần hay một phần. Cho dù hắn ta cố ra vẻ trấn

định, Phượng Chi Dao vẫn thấy được sự sợ hãi từ chỗ sâu trong đáy mắt của hắn ta. Như có điều suy nghĩ cười, biết sợ thì tốt.

"Bắt cóc Hoàng thượng là tội gì?" Phượng Chi Dao cười, chân thành hỏi Mặc Cảnh Kỳ: "Trong luật của Đại Sở có tội bắt cóc Hoàng thượng sao?"

Mặc Cảnh Kỳ im lặng, đương nhiên trong luật của Đại Sở không có cái tội này, bởi vì căn bản sẽ không có người dám can đảm bắt cóc Hoàng đế, "Làm càn!" Phượng Chi Dao cười lạnh một tiếng, cúi người chống khuỷu tay vào lưng ghế, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Mặc Cảnh Kỳ cười nói: "Nếu chúng ta đã mời Hoàng thượng tới đây, thì tất nhiên cũng biết hậu quả. Cho nên, tốt nhất Hoàng thượng vẫn không nên nhiều lời, nếu không……" Đầu ngón tay đang trống trơn, đột nhiên xuất hiện một thanh chủy thủ khéo léo, Phượng Chi Dao thờ ơ quét qua quét lại mũi đao trên cổ Mặc Cảnh Kỳ, lưỡi đao sắc bén lạnh như băng, trong nháy mắt liền kích thích cổ của Mặc Cảnh Kỳ nổi lên một tầng da gà, "Ngươi… Ngươi muốn gì?"

Lãnh Hạo Vũ đứng ở một bên dựa lưng vào tường, cười nói: "Thật ra thì cũng không có gì, chỉ muốn mượn một món đồ của Hoàng thượng thôi. Hoàng thượng giàu có tứ hải, nói vậy sẽ không hẹp hòi như vậy đi?" Mặc dù lời của Lãnh Hạo Vũ nghe vô cùng ôn hòa, nhưng lại làm cho không người nào có thể quên được ý uy hiếp trong đó.

Mặc Cảnh Kỳ thật nhanh nhìn mũi đao trên cổ mình một cái, hỏi: "Các ngươi muốn gì?"

"Hoa Bích Lạc." Phượng Chi Dao thấp giọng nói.

Mặc Cảnh Kỳ ngẩn ra, nói: "Trẫm không biết các ngươi đang nói gì, hoa Bích Lạc gì?" Phượng Chi Dao lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Nghe nói hoa Bích Lạc có thể thịt bạch cốt hoạt tử nhân (*làm da thịt trắng sáng, người chết sống lại*), chỉ là không biết, nếu một đao này đâm xuống… Hoa Bích Lạc có thể cứu được không?" Trên cổ truyền đến một cỗ đau nhói, Mặc Cảnh Kỳ cảm giác được có thứ gì đó chảy xuống từ trên cổ, đó là máu của hắn! Trong lòng run lên, Mặc Cảnh Kỳ vội vàng kêu lên: "Chờ một chút! Hoa Bích Lạc đã thất truyền trăm

năm, là ai nói cho các ngươi biết trẫm có hoa Bích Lạc?" Phượng Chi Dao cười nói: "Cái này nói cho Hoàng thượng cũng không sao. Có một vị công tử họ Đàm tên Kế Chi, không biết Hoàng thượng có biết không?"

Mặc Cảnh Kỳ sửng sốt, Đàm Kế Chi? Nếu người khác nói, thì không chừng hắn còn có thể chối cãi, nhưng Đàm Kế Chi thì tất nhiên biết rất rõ ràng, bởi vì vốn vật kia chính là Đàm Kế Chi hiến tặng cho hắn lúc trước. Hắn cho rằng Đàm Kế Chi đã bị Mặc Tu Nghiêu giết, chẳng lẽ… "Các ngươi là người của Mặc Tu Nghiêu?"

Giống như nhìn rõ hắn ta đang suy nghĩ gì, Phượng Chi Dao cười lạnh nói: "Hoàng thượng cũng không cần uổng phí tâm tư. Người biết bảo bối kia ở trong tay Hoàng thượng cũng không ít đâu, Đàm Kế Chi còn sống, bây giờ đang ở Sở kinh."

"Hắn ta ở trong tay các ngươi?"

Phượng Chi Dao lắc lắc đầu nói: "Mặc dù chúng ta cũng đang tìm hắn ta, nhưng mà bây giờ chỉ cần biết được tung tích của hoa Bích Lạc là đủ rồi. Thoạt nhìn Đàm công tử cũng không còn trung thành với Hoàng thượng như vậy nha, theo tại hạ biết, ngay từ hơn hai tháng trước Đàm công tử đã đến kinh thành rồi, Hoàng thượng không biết sao?"

Mặc Cảnh Kỳ thầm hận, quả thật hắn không biết. Vốn hắn cho rằng, tất nhiên Mặc Tu Nghiêu sẽ âm thầm giết Đàm Kế Chi, nhưng bây giờ xem ra, thì ra lúc trước, Mặc Tu Nghiêu thật sự đã thả hắn ta, là chính bản thân hắn ta không chịu trở lại. Không cần phải nói… Nhất định đã phản bội mình. Nghĩ đến đây, trong lòng Mặc Cảnh Kỳ căng thẳng. Đàm Kế Chi phản bội mình, có phải cũng đại biểu chuyện kia đã bị Mặc Tu Nghiêu biết rồi không?

"Ta cũng thật bội phục Hoàng thượng, vào lúc này mà còn có thể xuất thần." Phượng Chi Dao cười nói: "Nói đi, tung tích của hoa Bích Lạc hoặc mạng của Hoàng đế bệ hạ?"

"Giết ta thì các ngươi cũng đừng hòng chạy trốn khỏi kinh thành!" Mặc Cảnh Kỳ cả giận nói.

Phượng Chi Dao cười nói: "Ai nói cho ngươi biết, bây giờ chúng

ta đang ở kinh thành hả? Ta giết Hoàng thượng ở đây xong vẫn có thể nghênh ngang vào kinh thành đi tìm chỗ ở trọ. Hoa Bích Lạc luôn ở trong cung, tại hạ từ từ tìm cũng không sao. Nếu Hoàng thượng đã cố chấp như thế, xem ra, Đại Sở chúng ta sẽ có tân hoàng đăng cơ rồi." Nói xong, giống như không có chút do dự nào, giơ chủy thủ trong tay lên liền đâm tới cổ của Mặc Cảnh Kỳ.

"Chậm đã!" Mặc Cảnh Kỳ cả kinh kêu lên. Nhìn chủy thủ nguy hiểm đang hạ xuống ở trên cổ mình, bị dọa ra một tầng mồ hôi lạnh.

"Ta nói…" Sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ đã sớm thảm bại, trong đôi mắt tràn đầy sợ hãi, "Hoa Bích Lạc ở… Ở trong tẩm cung của Hoàng hậu."

Phượng Chi Dao ngẩn ra, mắt phượng nhíu lại, lãnh đạm nói: "Cái loại bảo bối này mà ngươi lại để ở trong cung của Hoàng hậu sao?"

Mặc Cảnh Kỳ nói: "Chính bởi vì là bảo bối, nên đặt ở trong cung của Hoàng hậu mới không làm cho người khác chú ý. Bề ngoài của hoa Bích Lạc giống như ngọc, tám năm trước, trẫm sửa lại một chút, làm thành lễ vật ban cho Hoàng hậu, cũng lệnh cho nàng ấy phải cất giữ thật tốt. Cho nên, nàng ấy tuyệt đối sẽ không mang hoa Bích Lạc ra dùng hoặc ban cho người khác."

Phượng Chi Dao đứng dậy, nói: "Tốt nhất ngươi nói thật."

"Trẫm tuyệt đối không nói dối. Khi nào thì các ngươi mới thả trẫm ra."

Phượng Chi Dao đi ra ngoài cửa, "Chỉ cần chúng ta lấy được đồ, thì bất cứ lúc nào cũng có thể thả ngươi ra. Nhưng nếu đồ có vấn đề gì thì Hoàng thượng cũng nên biết hậu quả!"

Mặc Cảnh Kỳ chán nản nói: "Trẫm biết rồi."

Chương 205: Dân chúng quỳ cầu xin trước cửa cung

Đường đường vua của một nước, ban ngày ban mặt lại mất tích ở trong cung, tuyệt đối không phải chuyện nhỏ, cả kinh thành và hoàng cung giới nghiêm, lục soát kiểm tra từng nhà, thì tất nhiên không cần phải nói, mọi người trong cung biết nội tình lại càng kinh hoảng.

Đã sớm ở trong hậu cung dưỡng lão không hỏi tới thế sự, Hoàng thái hậu cũng đi ra, còn có Hoàng hậu và Liễu quý phi cũng có mặt. Thống lĩnh ngự tiền thị vệ, tổng quản thái giám hầu hạ bên cạnh Hoàng đế, cùng với Liễu thừa tướng được Hoàng đế triệu kiến cuối cùng, quỳ trên đất. Thái hậu trầm mặt nổi giận nói: “Ban ngày ban mặt, Hoàng đế đang yên lành lại không thấy tăm hơi, mấy người các ngươi làm việc như thế nào vậy? Hoàng gia còn nuôi các ngươi làm gì?” Mọi người, ai cũng không dám cãi lại, chỉ có thể liên tiếp cầu xin tha thứ. Trong đó, Liễu thừa tướng cảm giác mình vô tội nhất, ông cũng chỉ cầu kiến Hoàng thượng thương nghị một ít chuyện mà thôi, Hoàng đế mất tích thì có quan hệ gì với ông chứ? Chỉ vì ông là người cuối cùng thấy Hoàng đế trước khi mất tích, nên tất nhiên cũng thể không thoát được bị nghi ngờ.

“Cẩn thận điều tra cho ai gia! Nhất định phải cứu được Hoàng đế trở về bình an! Về phần mạng của các ngươi, chờ Hoàng đế trở lại rồi hãy nói!” Thái hậu lạnh giọng ra lệnh, mọi người cuống quýt thưa vâng. Thái hậu phát tiết lửa giận xong, mới nhìn Liễu thừa tướng đang quỳ trên mặt đất, hỏi: “Thừa tướng, lần cuối cùng gặp ngươi, Hoàng thượng đã nói gì?” Liễu thừa tướng nói: “Khởi bẩm Thái hậu, cũng chỉ thảo luận một chút chuyện triều chính thôi, cũng không có chỗ đặc biệt nào khác.” Sao Thái hậu lại không nhìn ra Liễu thừa tướng đáp cho có lệ chứ? Ánh mắt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Nói rõ

ràng.” Liễu thừa tướng do dự một chút, rồi nói: “Bởi vì chuyện lúc lâm triều Hoàng thượng vừa phát lửa giận thôi, cũng không có nói chuyện gì quan, chỉ nói ngày mai lâm triều lại thương nghị.” Cũng không phải Liễu thừa tướng có lòng giấu diếm Thái hậu cái gì, mà bởi vì chuyện xử trí Từ gia là chuyện cực kỳ bí mật. Chỉ cần Hoàng thượng còn chưa hạ chỉ, vậy thì tuyệt đối không thể để lộ ra, nếu không, đến lúc đó gặp rắc rối chính là Liễu gia bọn họ.

Thái hậu hơi hoài nghi đánh giá Liễu thừa tướng, vẻ mặt Liễu thừa tướng vẫn ung dung và chân thành tùy ý để bà đánh giá. Lão hồ ly đã trà trộn trong triều đình cả đời, khi thật sự muốn giấu diếm điều gì, thì sao lại để cho người ta nhìn ra sơ hở được chứ?

Cuối cùng Thái hậu cũng chỉ phiền muộn vẫy lui mọi người, nhìn tất cả mọi người lui ra ngoài, ma ma hầu hạ bên cạnh Thái hậu mới cẩn thận hỏi: “Thái hậu nương nương, người xem chuyện Hoàng thượng…” Thái hậu nhắm mắt dưỡng thần, thản nhiên nói: “Ai gia đã sớm lui vào hậu cung, nơi nào quản được nhiều như vậy. Những chuyện này, tất nhiên có Hoàng hậu và triều thần quan tâm. Bây giờ Lê Vương ở đâu?” Ma ma thấp giọng nói: “Sau khi Lê Vương điện hạ hiệp nghị ngưng chiến với Hoàng thượng, thì đã bằng lòng năm nay trở lại kinh thành chúc thọ Thái hậu, tính toán thời gian, chắc lúc này Lê Vương điện hạ cũng đang trên đường đến rồi.”

Thái hậu gật đầu, “Rất tốt, truyền tin cho Lê Vương, kêu nó mau vào kinh thành. Mặt khác, cái người mà Lê Vương để lại kinh thành, chính là… gọi là Diệp Oánh, không phải nói mang thai sao?”

Ma ma gật gật đầu nói: “Thái hậu nói đúng, Diệp phi đã sinh một đứa con trai cho Lê Vương điện hạ, bây giờ đứa nhỏ cũng đã sắp được một tuổi rồi.”

“Phái người chăm sóc một chút.” Thái hậu phân phó nói, phất tay một cái để cho ma ma lui ra. Nhớ tới hai đứa con trai của mình, sắc mặt Thái hậu liền trầm xuống. Người bên cạnh đều nói bà mệnh tốt, ở trong hậu cung của Tiên đế có con nối dòng tương đối gian nan này, chỉ có bà sinh được hai đứa con, hơn nữa, trong đó, con trai lớn lại trở thành vua của một nước, mà bà cũng được mẹ sang nhờ con,

trở thành Thái hậu. Nhưng có người nào biết, con lớn nhất này của mình, trời sanh tính đa nghi, ngay cả mẹ đẻ này là bà, mà cũng đề phòng khắp nơi, sợ quyền lực của bà quá lớn sẽ uy hiếp nó. Nếu không phải như thế, thì bà đã an an tâm tâm làm Thái hậu, cần gì phải cùng với con trai nhỏ tính kế Hoàng đế chứ? Mấy năm nay, bà ở trong cung nhìn như tôn vinh vô cùng, kỳ thực cũng chỉ là vinh quang trên mặt mà thôi. Hoàng đế, vì một sủng phi, cũng có thể thỉnh thoảng xung đột với mẹ ruột này, quyền lợi hậu cung, bà lại càng không thể nhúng tay vào được. Điều này làm cho Thái hậu chuyên lục đục với nhau mưu cầu lợi ích cả đời tưởng rằng ngày sau có thể thuận buồm xuôi gió, sao có thể cam tâm được?

Chia tay Liễu quý phi, Hoàng hậu trở lại cung của mình, dung nhan vốn bình tĩnh lộ ra một tia lo lắng và nghi hoặc. Phất tay để cho cung nữ, ma ma đi theo phía sau lui ra cửa, Hoàng hậu đẩy cửa ra, đi vào tẩm cung của mình. Đi vào trong phòng, nhìn gian phòng an tĩnh trước mắt, Hoàng hậu đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống, thản nhiên nói: “Ra đi.”

Sau một lúc lâu, Phượng Chi Dao đi ra từ phía sau màn che Phượng sàng (*giường của hoàng hậu*), lặng yên nhìn nàng. Đôi mi thanh tú của Hoàng hậu nhíu lại, Phượng Chi Dao không đợi nàng nói chuyện, liển mở miệng nói: “Ta tới lấy một vật, sẽ lập tức đi ngay.” Hoàng hậu ngẩn ra, khó hiểu hỏi: “Lấy cái gì?” Phượng Chi Dao nói: “Tám năm trước, Mặc Cảnh Kỳ có giao cho nàng giữ một cái hộp bạch ngọc.” Hoàng hậu trầm tư một lát, rồi ngẩng đầu lên nhìn hắn, nói: “Là đệ bắt cóc Hoàng thượng?”

“Phải.” Phượng Chi Dao thừa nhận nói, “Nàng muốn gọi người tới bắt ta sao?”

Hoàng hậu đứng dậy bước nhanh trước mặt tới hắn, nói: “Bắt cóc vua của một nước? Lá gan của đệ cũng quá lớn đi! Hiện tại toàn bộ kinh thành và hoàng cung cũng đã phong tỏa, tỷ xem đệ phải làm sao mà giải quyết tốt hậu quả đây!” Phượng Chi Dao nhướng nhướng mày kiếm, cười nhạt nói: “Ta có thể vào được, thì tất nhiên cũng có thể đi ra được. Huống chi… mạng của Mặc Cảnh Kỳ còn ở trong tay

của ta đây." Hoàng hậu tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, lắc đầu nói: "Mấy năm nay đi theo Định Vương, đệ cũng không dùng đầu óc của mình sao? Đệ cho rằng, tất cả mọi người đều thật sự hy vọng Hoàng thượng trở lại bình an sao? Chỉ sợ có không ít người hận không được kêu đệ giết hắn mới vừa lòng."

"Quả thật ta hận không được giết hắn ta cho hả giận!" Phượng Chi Dao căm hận nói.

"Càn quấy!" Hoàng hậu thấp giọng trách mắng, "Bắt cóc Hoàng thượng khẳng định không phải là chủ ý của Định Vương, lần này đệ trở về là muốn làm chuyện gì?" Phượng Chi Dao dừng một chút, nói: "Phụng mệnh Vương phi đến lấy hoa Bích Lạc."

"Hoa Bích Lạc?" Hoàng hậu cau mày, nàng không hiểu rõ y thuật, nên đương nhiên cũng không biết hoa Bích Lạc có công dụng gì, tức giận nói với Phượng Chi Dao: "Có thể để cho Định Vương phi phái đệ trở lại, thì chắc chắn là đồ vật quan trọng. Kêu người ta truyền lời đến, chẳng lẽ tỷ không thể giúp đệ tìm sao? Bây giờ làm ầm ĩ lớn như vậy, đệ mới hài lòng sao?" Phượng Chi Dao hừ nhẹ một tiếng nói: "Không làm ầm ĩ lớn như vậy, thì ai cũng đừng nghĩ tìm được vật kia. Mặc Cảnh Kỳ rất xem trọng hoa Bích Lạc, nhiều năm như vậy, ngay cả người đưa cho hắn ta với Liễu quý phi được hắn ta tin tưởng nhất cũng không biết, thì sao hắn ta sẽ nói cho nàng biết chứ? Huống chi, nếu nàng thăm dò tung tích của hoa Bích Lạc, để cho hắn ta biết được, chính nàng cũng không thoát khỏi liên quan." Hoàng hậu bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng, hỏi: "Nói như vậy, bây giờ, đệ đã biết hoa Bích Lạc ở đâu?"

Phượng Chi Dao gật đầu, "Mặc Cảnh Kỳ nói, nửa năm trước, hắn ta đã giao cho nàng giữ một cái hộp bạch ngọc, nàng còn nhớ rõ không?"

Hoàng hậu cúi đầu trầm tư một chốc lát, gật đầu nói: "Tỷ nhớ ra rồi, đệ chờ một chút." Xoay người đi vào bên trong phòng, chỉ một lát sau, quả nhiên, Hoàng hậu cầm một cái hộp bạch ngọc điêu khắc cực kỳ tinh xảo đi ra. Đưa hộp bạch ngọc tới trong tay Phượng Chi Dao, hỏi: "Có phải cái này không?" Phượng Chi Dao nhận lấy cái

hộp, cẩn thận mở ra, quả nhiên, bên trong đặt một đóa hoa màu xanh nhạt giống hoa thược dược. Nhìn qua giống như ngọc thạch, nhưng khi đưa tay sờ nhẹ cánh hoa lại có thể rõ ràng cảm giác được nó mềm mại, còn có hương thơm kỳ lạ nhàn nhạt kia nữa. Hoa này rõ ràng đã bị hái xuống từ lâu nhưng lại không có một chút dấu hiệu khô héo úa tàn nào, giống như một đóa ngọc hoa (*hoa bằng ngọc*). Phượng Chi Dao so sánh với hình dáng và màu sắc đại khái của hoa Bích Lạc mà Trầm tiên sinh đã nói với mình ở trong lòng một phen, rồi kết luận, cái vật đựng trong hộp bạch ngọc trước mắt này đúng thật là hoa Bích Lạc trong truyền thuyết.

Hoàng hậu thấp giọng nói: "Đệ mang đồ đi đi, rồi nhanh thả Hoàng thượng ra, sau đó trở về Tây Bắc đi." Phượng Chi Dao cất cái hộp vào, nhìn chăm chú Hoàng hậu, nói: "Nàng thật sự muốn cả đời sống trong hoàng cung này sao?" Hoàng hậu nhàn nhạt mỉm cười nói: "Tỷ không sống cả đời trong cung thì còn có thể đi đâu đây? Đi nhanh đi, cẩn thận một chút." Phượng Chi Dao nhìn chằm chằm nàng, "Nàng không sợ ta sẽ giết Mặc Cảnh Kỳ sao?" Hoàng hậu lắc đầu, cười yếu ớt nói: "Đệ sẽ không làm vậy, bây giờ Hoàng thượng chết cũng không có ích lợi gì cho Định Vương phủ. Tuy nói bây giờ còn chưa ai nói ra, nhưng chắc chắn trong triều, người hoài nghi Định Vương phủ làm cũng không phải ít. Nếu Hoàng thượng thật sự không về được, cho dù không phải Định Vương phủ làm, thì cuối cùng những người đó vẫn sẽ đẩy tội danh lên người Định Vương." Phượng Chi Dao bất mãn hừ một tiếng, lại không thể không thừa nhận Hoàng hậu nói rất đúng sự thật, xoay người nói: "Ta đi đây!"

Hoàng hậu gật đầu, "Đi đường cẩn thận." Phượng Chi Dao đi vài bước, mới quay đầu lại cười nói: "Nàng có biết vị Hoàng thượng kia của nàng muốn làm gì không? Hắn ta muốn tịch biên Từ gia!" Hoàng hậu ngơ ngẩn, đợi đến khi phục hồi tinh thần lại thì Phượng Chi Dao đã không thấy bóng dáng. Chỉ đành phải than nhẹ một tiếng, dung nhan mỹ lệ nổi lên một nụ cười khổ sở.

Có Mộc Kình Thương âm thầm hộ tống, Phượng Chi Dao cũng là cao thủ, dọc theo đường đi, cho dù hoàng cung canh gác nghiêm

ngặt, thì cũng không xảy ra nguy hiểm gì, thuận lợi đi ra ngoài. Hai người trở lại chỗ giam giữ Mặc Cảnh Kỳ, Lãnh Hạo Vũ đang ngồi ở trong phòng vừa trông chừng Mặc Cảnh Kỳ vừa chờ tin tức. Thấy bọn họ đi vào, Lãnh Hạo Vũ vội vàng đứng dậy hỏi: “Lấy được đồ không?” Phượng Chi Dao giơ giơ cái hộp trong tay lên, nói: “Lấy thì tất nhiên là lấy được, nhưng có phải thật hay không, thì phải cần Hoàng thượng tự xác nhận mới được.”

Sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ âm trầm, nói: “Các ngươi đã cầm được đồ rồi, ngươi còn muốn gì?” Phượng Chi Dao cười nói: “Ta có bệnh đa nghi rất nặng. Nghe nói hoa Bích Lạc này không chỉ là linh đan diệu dược, mà còn là kỳ dược trị thương. Chỉ cần một chút là có thể làm cho vết thương lập tức khép lại, không biết có thật hay không?” Mặc Cảnh Kỳ sửng sốt, chăm chú nhìn chằm chằm chủy thủ đang đung đưa qua lại trong tay Phượng Chi Dao, nói: “Ngươi muốn làm gì?” Phượng Chi Dao nhìn hắn, lộ ra một nụ cười ác ý, nói: “Đương nhiên là mời Hoàng thượng thử công hiệu của hoa Bích Lạc này một chút. Chúng ta mất nhiều công sức như vậy mới lấy được đồ, lỡ như là giả, thì chẳng phải đã làm trò cười cho người trong nghề rồi sao?”

Mặc Cảnh Kỳ cắn răng nói: “Trẫm cam đoan đây là thật !”

Phượng Chi Dao lắc đầu nói: “Hoàng thượng cam đoan không đáng tiền.” Tay không chút do dự đâm một đao vào bả vai của Mặc Cảnh Kỳ, Mặc Cảnh Kỳ kêu thảm một tiếng, ngay lập tức, máu chảy như suối. Trong mắt Phượng Chi Dao hiện lên một tia sảng khoái, vui vẻ lấy hoa Bích Lạc trong hộp bạch ngọc ra, đung đưa qua lại, nói: “Cái này phải dùng sao đây? A, nghe nói, hình như phải dùng chủy thủ cạo thành bột. Đóa hoa xinh đẹp như vậy, bị cạo một chút chắc cũng không sao, vậy cạo phần phía dưới ra xem thử đi.” Mặc Cảnh Kỳ vội vàng nói: “Không thể dùng chủy thủ, hoa Bích Lạc phải dùng hộp ngọc cất giữ thì mới không bị mất đi dược tính. Vì vậy, cũng phải dùng ngọc để cắt.”

“Vậy sao? Đa tạ đã chỉ điểm.” Phượng Chi Dao lật tay cất chủy thủ vào, lại cất hoa Bích Lạc vào trong hộp, nói với Lãnh Hạo Vũ: “Có Kim sang dược không? Cho hắn ta một chút đi.”

Lãnh Hạo Vũ nhướng chân mày, trầm mặc lấy Kim sang dược ra, tùy tiện thoa một chút lên vết thương của Mặc Cảnh Kỳ. Mặc Cảnh Kỳ bị đau, sắc mặt trắng bệch, hung hăng nhìn chằm chằm Phượng Chi Dao, nói: "Trẫm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các ngươi!" Phượng Chi Dao cười lạnh: "Có thời gian uy hiếp chúng ta còn không bằng thử nghĩ xem ngươi phải làm sao để hồi kinh. Theo ta được biết thì, người không muốn ngươi trở về cũng không ít. Nghe nói Hoàng thái hậu đã phái người truyền tin cho Lê Vương, muốn Lê Vương cấp tốc vào kinh. Xem ra Hoàng đế bệ hạ của chúng ta cũng là đứa trẻ cha không yêu mẹ không thương đây."

"Ngươi!" Mặc Cảnh Kỳ bị hắn đâm trúng chỗ đau, nhưng mà, người ở dưới mái hiên người ta nên cũng không thể làm gì.

Phượng Chi Dao cũng không hứng thú để ý tới tâm tình của Mặc Cảnh Kỳ, hài lòng cất hoa Bích Lạc thật kỹ, hất cằm dương dương tự đắc nói với Lãnh Hạo Vũ: "Giao hắn cho ngươi xử trí. Không cần phải gấp gáp thả về, tránh cho chúng ta còn chưa đi khỏi đây lại gặp rắc rối." Lãnh Hạo Vũ cười nói: "Ta làm việc mà ngươi không yên tâm sao? Cứ lo làm chuyện của ngươi đi." Phượng Chi Dao gật đầu, liếc Mặc Cảnh Kỳ một cái, cười nói: "Nể tình Hoàng thượng đã phối hợp như vậy, tặng cho ngươi một tin tức miễn phí, thế nào?"

Mặc Cảnh Kỳ mắt lạnh nhìn hắn ta, hiển nhiên không tin hắn ta có hảo tâm nói cho hắn tin tức gì.

Phượng Chi Dao cũng không để ý, mỉm cười nói: "Tin tức của Đàm đại nhân – tâm phúc ái thần của Hoàng thượng nha. Nghe nói, Đàm đại nhân vốn họ Lâm, tên có một chữ Nguyện. Thân phận là, hậu nhân của hoàng thất Tiền triều đó, Hoàng thượng, ngươi đoán xem, Lâm Nguyện, cái chữ Nguyện này là nguyện cái gì đây? Dù sao thì chắc chắn cũng không phải là nguyện Hoàng thượng quốc tộ miên trường (*đất nước mãi mãi hưng thịnh*), phúc thọ vô song đi?" Nói xong, Phượng Chi Dao hắng giọng cười to xoay người đi ra ngoài, chỉ để lại Mặc Cảnh Kỳ cùng với sắc mặt đã lúc trắng lúc xanh biến ảo không ngừng.

Phượng Chi Dao mang theo hoa Bích Lạc, lại lấy lại ý chỉ của

Thái tổ Hoàng đế để lại từ chỗ Tô Túy Điệp nói ra trước khi chết, liền biến mất ở trong kinh thành lặng yên không một tiếng động. Trừ người thân cận ra, thì người bên ngoài, ngay cả chuyện Phượng Chi Dao trở lại kinh thành, cũng không biết. Lãnh Hạo Vũ cũng không khách khí, giam Mặc Cảnh Kỳ trong căn phòng chật hẹp tối tăm suốt ba ngày, cho đến buổi sáng ngày thứ tư, nghe nói Lê Vương sắp vào kinh, mới phái người bao bọc Mặc Cảnh Kỳ đang mê man vào một cái túi, thừa dịp buổi sáng yên tĩnh, ném người ở cửa thành còn chưa mở. Từ đầu tới đuôi, Mặc Cảnh Kỳ, ngay cả rốt cuộc mình bị trói đến chỗ nào, cũng không biết. Mà hiển nhiên, vô luận Phượng Chi Dao, Lãnh Hạo Vũ hay Mộc Kình Thương, thì cũng không phải là người mà Mặc Cảnh Kỳ có thể nhớ được, cho nên lần này, hắn xem như đã ăn phải một trận thiệt thòi buồn bực vô ích.

Trong ánh mắt khác lạ của mọi người, Mặc Cảnh Kỳ nộ khí trùng thiên (*tức giận ngất trời*) trở lại trong cung. Cũng không quan tâm tần phi và đám triều thần đến đây nghênh đón lấy lòng, tức giận bộc phát, liên tiếp hạ mấy đạo thánh chỉ. Một là, truy nã loạn tặc dám can đảm bắt cóc hắn, không cần biết sống hay chết. Hai là, tra rõ tất cả triều thần có quan hệ mật thiết với Đàm Kế Chi, cùng với hướng đi của Đàm Kế Chi trong những năm gần đây, đuổi bắt Đàm Kế Chi về quy án. Ba là, kê biên tài sản phủ Ngự Sử Từ gia trong kinh thành và Từ thị ở Vân Châu, bao gồm cả những người không thân thuộc ở Ly Sơn. Lập tức giam cả nhà Từ Ngự sử vào thiên lao."

Hai đạo ý chỉ phía trước còn có thể cho qua, nhưng đạo ý chỉ thứ ba lại chính là chọc vào tổ ong vò vẽ. Liễu thừa tướng cầm thánh chỉ, mang theo quan viên thị vệ đi tịch biên, mới vừa bước ra khỏi cửa cung, đã thấy cửa cung ồn ào náo động. Hơn trăm người đọc sách quỳ trên mặt đất cùng nhau kêu oan cho Từ gia. Liễu thừa tướng đưa mắt nhìn lại, trong số đó cũng có không ít người đã làm quan trong triều. Đã sớm biết Từ gia đứng đầu văn nhân trong thiên hạ, nhưng Liễu thừa tướng cũng không ngờ tới lại có thể được lòng người đến như thế. Ý chỉ của Hoàng đế mới hạ vẫn chưa tới nửa canh giờ, mà trước cửa cung đã quỳ nhiều người như vậy rồi, nếu

qua mấy canh giờ nữa, còn không biết sẽ thành cái dạng gì đây, không nhịn được vừa đố kỵ vừa hận. Cầm ý chỉ trong tay mở ra, Liễu thừa tướng đứng ở cửa cung tuyên đọc thánh chỉ. Tuy nhiên, tiếp đó, khuôn vàng thước ngọc của Hoàng đế cũng không thể khiến cho những người đọc sách này từ bỏ ý định, mà lại rối rít lên tiếng bác bỏ.

Thật ra thì không phải những văn nhân dễ thay đổi, mà là ý chỉ này của Hoàng đế thật sự khó mà phục chúng (*thuyết phục dân chúng*). Lại không thấy nói rõ ràng Từ gia phạm vào tội gì, cũng không có nói rốt cuộc là ai phạm tội. Vốn ý chỉ của Hoàng đế có thể phục chúng hay không cũng không quan hệ lớn, bởi vì trên căn bản, không có bao nhiêu người dám làm trái ý chỉ của Hoàng đế. Nhưng sai là sai ở chỗ, lực ảnh hưởng của Từ gia thật sự quá lớn, lịch đại Từ gia, đại nho xuất hiện lớp lớp, mặc dù chưa được xưng tụng là chí thánh tiên sư (*Bậc Thầy đời trước đã trở thành Thánh nhân*), nhưng cũng có thể nói là thầy của hơn phân nửa văn nhân từ khi Đại Sở khai quốc tới nay. Mà văn nhân lại là một loại người cực kỳ kỳ quái. Nhìn như cực kỳ nhu nhược yếu đuối, tay không thể xách, vai không thể vác, nhưng ngạo cốt ở trong xương, thì có lúc cứng rắn và quật cường đến kinh người. Liễu thừa tướng vừa nhìn thấy nhiều người quỳ ở trước cửa cung như vậy, thì cũng biết chuyện không thành. Thị vệ đi theo phía sau Liễu thừa tướng cũng không có cách nào khả thi. Đương nhiên, lấy thân thủ của bọn hắn, đối phó những người đọc sách này là chuyện dễ dàng, nhưng những người này cũng không phải là người bọn họ có thể tùy tiện động vào được. Không có miệng vàng lời ngọc của Hoàng đế, ai dám động đến nhiều văn nhân như vậy, đến lúc đó chỉ sợ nửa bầu trời của Đại Sở cũng bị lật luôn.

Nhìn người quỳ trên mặt đất càng không ngừng dập đầu cầu xin trước mắt, Liễu thừa tướng bất đắc dĩ chỉ đành phải sai người nhanh hồi cung bẩm báo cho Hoàng đế.

Mặc Cảnh Kỳ nghe thị vệ bẩm báo, lập tức tức giận đến suýt nữa hôn mê bất tỉnh. Cũng bất chấp vết thương trên đầu vai, mang theo

Liễu quý phi vội vã chạy tới cửa cung. Người trong thiên hạ này phân chia thành sĩ, nông, công, thương, sĩ đứng đầu. Nói trắng ra là, cho dù các triều đại đổi thay, giang sơn cũng đều do những người đọc sách này thống trị, nếu đám người kia xảy ra vấn đề gì, thì quốc gia này cách diệt vong cũng không xa. Đợi đến khi Mặc Cảnh Kỳ đến cửa cung, trước sau cũng chưa đầy hai khắc chung (*30'*), nhưng người ở cửa cung cũng đã từ mấy trăm người lúc đầu tăng lên hơn gấp đôi, hơn nữa còn liên tục có người không ngừng gia nhập vào trong đó.

Thấy Hoàng đế đi ra ngoài, đám người quỳ cầu xin càng thêm kích động lên, rối rít hô to xin Hoàng thượng khai ân, xin Hoàng thượng minh giám, Từ gia oan uổng v…vv…, ồn ào đến nỗi khiên cho thân thể Mặc Cảnh Kỳ đã hơi suy yếu vì lo lắng hãi hùng mấy ngày qua cũng phải choáng váng chóng mặt.

"Đây là xảy ra chuyện gì?" Mặc Cảnh Kỳ cả giận nói.

Một người trẻ tuổi quỳ gối ở gần nhất cao giọng nói: "Cả nhà Từ thị, từ khi khai quốc đã thần phục Đại Sở, lịch đại tổ tiên Từ thị lại càng tận tâm giáo dục người, bồi dưỡng nhân tài cho Đại Sở, công tại thiên thu. Xin hỏi Hoàng thượng, Từ thị đã phạm tội gì mà lại bị tịch biên cả nhà?"

Mặc Cảnh Kỳ nghẹn một chút, lửa giận trong lòng càng lớn, "Từ thị mưu nghịch, theo luật xử tử! Các ngươi thân là con dân Đại Sở, lại dám cầu tình cho những loạn thần tặc tử này sao?"

Trong đám người lại có một người ngẩng đầu lên, nói: "Từ thị mưu nghịch, chứng cứ phạm tội ở đâu? Xin Hoàng thượng chỉ rõ!"

Nghe vậy, mọi người quỳ gối trước cửa cung rối rít hô to, "Xin Hoàng thượng chỉ rõ." Ý tứ rất rõ ràng, nếu Hoàng thượng thật sự lấy ra được chứng cứ chứng minh Từ gia mưu nghịch, như vậy, bọn họ không có lời nào để nói.

Mặc Cảnh Kỳ làm gì có nhân chứng, vật chứng? Ngay cả chính hắn, tội danh lúc đầu muốn định cho Từ gia cũng không phải là mưu nghịch, chỉ là bị những sĩ tử này náo loạn một phen, tức giận trong lòng Mặc Cảnh Kỳ đã bốc cao, nơi nào còn cố kỵ những thứ khác,

chỉ muốn đẩy tội danh nghiêm trọng nhất lên người Từ gia. Huống chi, nếu nói Từ gia cấu kết với Định Vương, danh tiếng Định Vương phủ ở dân gian vốn đã không thua gì Từ gia, đến lúc đó, chỉ sợ lại có thêm một trận ồn ào nữa.

"Làm càn! Các ngươi mau giải tán, trẫm miễn tội cho các ngươi!"Mặc Cảnh Kỳ nói.

"Từ thị vô tội, xin Hoàng thượng minh giám!" Những người này đã dám đến cửa cung quỳ cầu xin, thì sao lại để Mặc Cảnh Kỳ nói hai câu là có thể giải tán? Cửa cung ồn ào, ngay cả rất nhiều dân chúng bình thường cũng rối rít nghe ngóng mà đến, hầu như vây kín cả cửa cung đến nước chảy cũng không lọt. Như vậy lại càng không thể động thủ.

"Hoàng thượng! Từ gia phạm tội gì mà Hoàng thượng muốn tịch biên cả Từ gia?" Đang lúc càng ngày càng ồn ào, đột nhiên truyền đến một giọng nói, trong đám người rối rít nhường ra một con đường, chỉ thấy Hoa lão Quốc Công râu tóc bạc trắng mang theo một nhóm người cuồn cuộn tiến đến. Sắc mặt của Mặc Cảnh Kỳ đã đen như mực, nhìn chằm chằm Hoa lão Quốc Công long hành hổ bộ (*bước đi vững vàng nhanh nhẹn*) mà đến, trong lòng thầm mắng một tiếng lão bất tử. Hoa Quốc Công tiến lên, nhấc vạt áo lên quỳ xuống trên mặt đất, nói: "Từ gia trung nghĩa, Thanh Vân tiên sinh lại danh dương khắp các nước. Không biết Từ thị đã phạm tội gì làm cho Hoàng thượng tức giận như thế, xin Hoàng thượng chỉ rõ." Đi theo phía sau ông cũng là một ít thanh lưu trong triều, thậm chí có không ít tôn thất quyền quý và một ít cựu thần của Tiên đế đã trí sĩ ở nhà, cũng là người rất có giao tình với Thanh Vân tiên sinh và Từ gia. Tất cả cũng rối rít kêu lên phụ họa, muốn Hoàng đế cho một đáp án rõ ràng.

Mặc Cảnh Kỳ tức giận: "Từ thị mưu nghịch! Hoa Quốc Công muốn bao che cho những nghịch tặc này phải không?"

Hoa Quốc Công ngẩng đầu, cất cao giọng nói: "Nếu Từ thị thật sự mưu nghịch, lão phu nguyện ý bị bắt giam cùng, tùy ý Hoàng thượng trừng phạt. Nhưng Hoàng thượng, xin hỏi chứng cứ ở đâu?"

Mặc Cảnh Kỳ nói: “Từ gia là nhà ngoại của Diệp Ly, là gia tộc bên vợ của Mặc Tu Nghiêu, bây giờ Mặc Tu Nghiêu chiếm cứ Tây Bắc, nghiễm nhiên muốn đối nghịch với triều đình. Chẳng lẽ Từ gia không nên bị tịch biên sao?”

Hoa Quốc Công không đồng ý, cất cao giọng nói: “Định Vương có đối nghịch với triều đình hay không còn chưa biết được, chỉ nói việc người trong thiên hạ đều thấy, Từ gia chưa bao giờ qua lại thân thiết với Định Vương phủ, hơn nữa chưa bao giờ nói nửa lời giúp cho Định Vương. Hoàng thượng chỉ vì nguyên nhân của Định Vương, mà lại muốn tịch biên cả Từ thị đã bồi dưỡng vô số hiền tài cho Đại Sở, thì thật sự khó mà phục chúng!”

“Hoa Quốc Công, ngươi làm càn!” Trước ngực của Mặc Cảnh Kỳ càng không ngừng phập phồng, chỉ vào Hoa Quốc Công, hồi lâu cũng không nói ra được một câu. Liễu quý phi đứng ở một bên vội vàng vươn tay đỡ hắn, Mặc Cảnh Kỳ hít sâu vài lần, đang muốn mở miệng, thì đột nhiên ở cửa cung truyền đến giọng nói hơi bén nhọn của nội thị, ” Hoàng thái hậu đến! Hoàng hậu nương nương đến!”

Còn chưa kịp quay đầu nhìn lại, thì ở cuối phố cũng truyền đến tiếng bẩm báo lớn, “Đại trưởng công chúa Phúc Hi đến! Trưởng công chúa Chiêu Dương đến!” Hình như ông trời còn ngại Mặc Cảnh Kỳ chưa đủ rối loạn, nên lúc thấy nghi giá của Đại trưởng công chúa Phúc Hi và Trưởng công chúa Chiêu Dương chậm rãi đi tới, trên một con đường khác, một trận tiếng vó ngựa truyền đến, người đến chính là người đang bị nghi ngờ chưa từng hồi kinh đã lâu – Lê Vương Mặc Cảnh Lê. Chỉ thấy Mặc Cảnh Lê phi thân xuống ngựa, mang người bước nhanh đi tới cửa cung, hắn còn đến sớm hơn Đại trưởng công chúa một chút nữa.

“Thần đệ bái kiến hoàng huynh, nhi thần thỉnh an mẫu hậu.” Hành lễ xong, Mặc Cảnh Lê mới đứng dậy, cười nói: “Sao cửa cung lại náo nhiệt như vậy, hoàng huynh, mẫu hậu, hoàng tẩu, còn có nhiều người như vậy, đang làm gì ở đây vậy?

Chương 206: Cựu thần lấy cái chết can gián, Từ thị rời kinh

Thần sắc Mặc Cảnh Kỳ tối tăm nhìn Mặc Cảnh Lê có ý gây sự rõ ràng trước mắt. Mặc dù bởi vì rất nhiều nguyên nhân vạn bất đắc dĩ đã giảng hòa với đệ đệ này rồi, nhưng như vậy cũng không có nghĩa Mặc Cảnh Kỳ thật sự đã quên hành vi phản nghịch lúc đầu của Mặc Cảnh Lê, cho tới bây giờ đệ đệ này của hắn vẫn còn nắm giữ cả một vùng đất rộng lớn phía Nam sông Vân Lan đấy. Không muốn để ý tới Mặc Cảnh Lê, Mặc Cảnh Kỳ cũng chỉ có thể đặt ánh mắt vào trên người Thái hậu, Hoàng hậu đang đi ra cửa cung, cùng với Đại trưởng công chúa Phúc Hi và Trưởng công chúa Chiêu Dương mới vừa xuống xe ngựa đang đi tới trước cửa cung, thản nhiên nói: “Mẫu hậu, Hoàng hậu, sao các người lại tới đây?”

Thái hậu còn chưa nói chuyện, chỉ thấy Hoàng hậu đi tới trước mặt, khẽ nhấc vạt áo liền quỳ xuống trên mặt đất, trầm giọng nói: “Từ thị ở Vân Châu trung thành với Đại Sở, công tại thiên thu, xin Hoàng thượng nghĩ lại.” Đi theo bên cạnh Hoàng hậu có mấy phi tử, mặc dù xưa nay cũng không được sủng ái, nhưng cũng là cô gái hiền lành xuất thân thế gia thư hương, cũng cùng quỳ xuống, cùng kêu lên: “Xin Hoàng thượng nghĩ lại.”

Sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ trầm xuống, còn chưa nói chuyện, Đại trưởng công chúa Phúc Hi và Trưởng công chúa Chiêu Dương đã đi nhanh tới trước mặt, chỉ thấy Đại trưởng công chúa đẩy cung nữ đang dìu mình ra, quỳ xuống bên cạnh Hoàng hậu, nói: “Từ gia đã phạm tội gì mà Hoàng thượng lại muốn tịch biên cả Từ gia? Xin Hoàng thượng chỉ rõ!” Trưởng công chúa Chiêu Dương cũng không nói gì, mà trực tiếp quỳ xuống bên cạnh Đại trưởng công chúa, ý tứ rất rõ ràng, lời nói của Đại trưởng công chúa chính là lời bà muốn nói.

“Các ngài… Các ngài…” Mặc Cảnh Kỳ giận đến phát run, nhưng thân phận bối phận của Đại trưởng công chúa Phúc Hi vẫn còn ở đấy, lại không thể tùy tiện để bà quỳ gối ở cửa cung như vậy, vội vàng phân phó cung nữ bên cạnh đến đỡ, nói: “Hoàng cô nãi nãi, có chuyện gì, chúng ta hồi cung rồi hãy nói. Ngài… Sao lại hồi kinh?” Đại trưởng công chúa lại không lĩnh tình, thản nhiên nói: “Ta già rồi cũng không còn có ích lợi gì nữa, cũng không dám hy vọng xa vời rằng Hoàng thượng sẽ nghe những lão nhân chúng ta khuyên bảo. Chỉ là, Từ gia thật sự có công đức vô lượng với Đại Sở. Đừng nói bọn họ không phạm tội, cho dù thật sự có tội gì đi nữa, thì cũng xin Hoàng thượng trừng phạt nhẹ nhàng nhân từ. Mặc dù ta đã già cả hồ đồ, nhưng cũng muốn tới cầu xin Hoàng thượng, kính xin Hoàng thượng minh xét chuyện của Từ gia.” Những lời này của Đại trưởng công chúa, khiến cho Mặc Cảnh Kỳ tức giận đến nỗi muốn hôn mê, nhưng từ đầu đến cuối vẫn á khẩu không trả lời được. Nhìn lại sĩ tử, quan viên, thậm chí là dân chúng bình thường, tụ tập càng ngày càng nhiều trước cửa cung, Mặc Cảnh Kỳ chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, chỉ sợ chuyện ngày hôm nay khó mà giải quyết tốt được.

Đứng ở bên cạnh, tâm tình của Mặc Cảnh Lê lại tốt ngoài ý muốn, lúc đầu hắn bí quá hoá liều khởi binh tạo phản, mặc dù chỉ tạm thời chiếm được hơn phân nửa Giang Nam nhưng đã tốt hơn lúc trước rất nhiều. Đều nói Mặc Cảnh Lê hắn là thân đệ đệ của đương kim Hoàng thượng, nhận hết sủng ái tôn vinh, nhưng lấy tâm tính như vậy của hoàng huynh hắn, thì sao lại đồng ý thật sự giao quyền cho hắn chứ? Ở kinh thành, hắn cũng chỉ rạng rỡ vẻ vang hơn những Vương gia khác một chút thôi. Mà bây giờ, hắn chiếm cứ lấy Giang Nam giàu có và đông đúc, cho dù trong lòng vị hoàng huynh này của hắn giận dữ, thì cũng không thể làm gì hắn. Lại nói, Mặc Tu Nghiêu cũng xem như đã giúp hắn. Nếu không phải bây giờ Mặc Tu Nghiêu chiếm cứ Tây Bắc khiến cho hoàng huynh của hắn vô cùng kiêng kỵ, thì hôm nay hắn cũng không thể công khai trở lại kinh thành như vậy. Lúc này, thấy sắc mặt của Mặc Cảnh Kỳ tức giận đến biến thành màu

đen, tuy trên mặt Mặc Cảnh Lê không hiện ra, nhưng trong lòng thì rất cao hứng.

"Hoàng cô nãi nãi, Chiêu Dương cô cô, Hoàng tẩu, các người làm cái gì vậy? Nhanh đứng dậy đi, hoàng huynh thánh minh, tất nhiên sẽ cho Từ gia một công đạo." Tiến lên một bước, Mặc Cảnh Lê cung kính khuyên nhủ.

Chỉ là, hắn không khuyên giải thì còn tốt, vừa khuyên như vậy, không thể nghi ngờ là đã nhắc nhở Mặc Cảnh Kỳ, hiện tại không chỉ là sĩ tử, dân chúng, triều thần của kinh thành, mà ngay cả bà cô, cô cô cùng với Hoàng hậu của mình đều đối nghịch với mình. Nghĩ đến đây, một cổ khí huyết xông lên đầu, Mặc Cảnh Kỳ lớn tiếng quát: "Từ thị mưu nghịch, theo luật xử tử! Truyền ý chỉ của trẫm, cả nhà Từ thị tịch biên vấn trảm!"

Nghe vậy, trước cửa cung bỗng nhiên náo động lên. Mặc Cảnh Lê đứng ở một bên, khóe môi âm thầm câu ra một nụ cười lãnh đạm. Mọi người đang quỳ cầu xin còn chưa nói tiếp, thì Mặc Cảnh Kỳ đã sớm tức đến lửa giận bốc lên cao rồi, giành trước một bước, nói: "Ai dám cầu tình nữa, đồng tội với Từ thị!"

Tất cả mọi người sửng sốt, đột nhiên một lão giả trong đám người đứng dậy, lớn tiếng nói: "Hoàng thượng, Từ thị vô tội, xin Hoàng thượng minh xét!"

Ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ khẽ nheo lại, bắn ra tia sáng âm lãnh. Lão giả này, tất nhiên hắn biết, lúc trước là Ngự sử đại phu, nay đã trí sĩ ở nhà. Lúc trước, trong triều, Mặc Cảnh Kỳ đã vô cùng chán ghét lão đầu luôn nói hắn cái này không nên, cái kia không nên này, cho nên trước khi Mặc Cảnh Kỳ lên ngôi, lão ta chính là Ngự sử đại phu, cho đến lúc trí sĩ vào ba năm trước cũng chưa từng được lên chức, "Ngươi thật to gan, ngươi xem ý chỉ của trẫm là gió thoảng bên tai sao?" Lão nhân run run nói: "Cựu thần không dám, cựu thần nguyện ý lấy cái mạng già này cầu xin Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!" Nói xong, lập tức liều mạng đâm đầu vào tường cung bên cạnh. Tường cung cũng được xây bằng đá cẩm thạch tốt nhất, lão giả này vừa đụng đầu vào liền thấy trên đá cẩm thạch màu trắng bị

dính phải một vệt máu đỏ tươi trong nháy mắt. Lão giả ngã xuống dưới tường cung, hiển nhiên đã không còn thở. Cựu thần đã sớm trí sĩ này đã lấy cái chết can gián, cầu xin Hoàng đế thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

"Hoàng thượng, nô tỳ khẩn cầu Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra." Hoàng hậu đứng dậy, nhìn chằm chằm nam nhân nghiễm nhiên đã trở nên cuồng nộ trước mắt. Kể từ sau khi hắn lên ngôi, thì hết sức kiêng kỵ chiến công của cựu thần Tiền triều, nên tất nhiên vô cùng đề phòng kiêng kỵ Hoàng hậu cũng xuất thân chiến công thế gia này. Vô luận nàng nói cái gì, thì hắn luôn hoài nghi dụng tâm của nàng, cũng chưa từng thật tình nghe nửa câu khuyên can của nàng. Lúc đầu, nàng cũng ghi nhớ lời dạy của phụ thân và Tiên đế, làm một Hiền hậu hiền lương thục đức có thể khuyên can Hoàng đế, nhưng tâm lại dần dần lạnh đi. Nhưng chuyện ngày hôm nay, thì vô luận tâm có lạnh như thế nào cũng không thể không khuyên, nếu thật sự để cho Hoàng đế tịch biên Từ gia, thì chỉ sợ Đại Sở thật sự sẽ trở nên hỗn loạn.

Mặc Cảnh Kỳ sửng sốt, trong đầu linh quang chợt lóe quát: "Ngăn cản Hoàng hậu!" Mọi người đều sửng sốt, lại thấy Hoàng hậu cũng không có bất kỳ động tác nào, chỉ đứng ở đó hơi bất đắc dĩ nhìn về phía Hoàng đế. Trong lòng Hoàng hậu nhàn nhạt thở dài, Hoàng đế cho rằng nàng cũng muốn lấy cái chết để can gián sao? Nàng thân là Hoàng hậu cũng là thê tử của Hoàng đế, thì sao sẽ để cho Hoàng đế đeo phải tội danh bức tử thê tử và Hoàng hậu trên lưng được chứ? Mặc Cảnh Kỳ kinh ngạc nhìn Hoàng hậu, trên mặt lúc trắng lúc xanh. Nhưng ở một bên, Đại trưởng công chúa cũng không khách khí như thế, lạnh lùng nói: "Hoàng thượng đã nói như vậy, thì xin cũng bắt giam lão bà tử ta đi, Bản cung nguyện đồng tội với Từ thị!" Có Đại trưởng công chúa dẫn đầu, người phía sau cũng hô theo: "Nguyện đồng tội với Từ thị!"

Bên ngoài cửa cung, trong một lầu các đối diện cách đó không xa, cửa sổ khép lại vừa lúc có thể thấy cảnh tượng ở cửa cung, nhưng từ bên ngoài lại không thể nhìn thấy được người bên trong. Tất

nhiên, tiếng ồn ào bên ngoài cửa cung cũng truyền vào trong lầu các. Bên cửa sổ, Lãnh Hạo Vũ đang bưng chén rượu lười biếng dựa vào cửa sổ uống. Nam tử ngồi ở đối diện hắn, một thân áo trắng tuấn dật thanh nhã, đuôi lông mày khẽ nhướng lên, trên trán phát ra thanh tịnh, tao nhã như đóa hoa sen, giống như tiên nhân, không phải Từ Thanh Trần thì có thể là ai? Lúc đầu, khi Từ Thanh Trần biết Diệp Ly đã trở về bình an, hơn nữa, sau đó còn có thai, thì cũng biết rằng, nhất định tương lai sẽ có tai họa, mà chắc chắn Từ gia sẽ không thể dễ dàng thoát thân ra từ bên trong. Cho nên nhanh chóng xử lý xong chuyện ở phía Nam liền chạy tới Vân Châu, trở lại Vân Châu nói chuyện với ông nội và cha một phen xong liền chạy tới kinh thành. Cũng vừa kịp lúc xem được một vở kịch hay như vậy.

Lãnh Hạo Vũ đánh giá công tử Thanh Trần, đáy mắt càng nhiều thêm mấy phần tán thưởng. Theo Lãnh Hạo Vũ thấy, thì trong năm vị công tử của Từ gia, chỉ có vị công tử Thanh Trần này giống Vương phi nhất. Lúc bình thường cũng cư xử hòa nhã với người khác và trong mọi chuyện, khiến cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân, nhưng đến lúc nên ra tay thì thủ đoạn lại bén nhọn, tuyệt đối không nương tay.

“Tình hình như thế, công tử Thanh Trần cảm thấy Mặc Cảnh Kỳ sẽ làm gì?” Lãnh Hạo Vũ là người tập võ, thị lực cũng không phải người thường có thể sánh bằng, nên đều nhìn thấy rõ ràng thần sắc và sắc mặt của Mặc Cảnh Kỳ bên ngoài cửa cung. Từ Thanh Trần ở đối diện lại chỉ bưng một chén trà xanh, thần sắc nhàn nhã ung dung mà yên lặng, nhàn nhạt cười nói: “Mặc Cảnh Kỳ này có lòng dạ độc ác nhưng lại thiếu quyết đoán, hiện tại, ván cờ này, vô luận người nào bày ra, thì hắn ta đều không giải được. Nếu từ lúc đầu, hắn ta liền lấy thủ đoạn thiết huyết chém giết mấy người, thì tất nhiên người phía sau sẽ yên tĩnh. Nếu không phải lúc đầu hắn ta do dự với Mặc Cảnh Lê, thì sao Lê Vương lại có thế lực như hiện tại được. Nói xa hơn chút nữa, mười năm trước, nếu hắn ta không tiếc tất cả diệt trừ Định Vương, thì làm gì lại có chuyện ngày hôm nay? Tâm tính như vậy, cho dù thái bình thịnh thế, thì hắn ta cũng chỉ có thể được xưng

là một quân vương thủ thành (*một vị vua chỉ có thể gìn giữ những cái đã có, những thành tựu của người đi trước*) mà thôi, lại càng không cần phải nói đến hiện tại – loạn thế mắt thấy sẽ buông xuống này, hắn ta cũng chỉ có thể bị người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay thôi."

Trong lòng Lãnh Hạo Vũ thoáng lạnh, kính sợ (*tôn kính + khâm phục + sợ hãi*) nhìn nam tử tuấn tú trước mắt. Công tử Thanh Trần, tài danh thiên hạ đều biết, lại càng nổi danh siêu phàm thoát tục, nhưng lại không nghĩ đến sẽ nói ra những lời vô cùng châm chọc lại sắc bén như thế. Gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với quan điểm của Từ Thanh Trần, Lãnh Hạo Vũ lại chuyển ánh mắt về phía cửa cung, ánh mắt sáng lên, cười nói: "Kịch hay đã tới!"

Cửa cung đang giằng co, thì lại nghe truyền tới một giọng nói trong sáng mà trầm ổn cách đó không xa, "Thần, Từ Hồng Ngạn bái kiến Hoàng thượng."

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, thì thấy Từ Hồng Ngạn cũng không mặc quan phục (*quần áo của quan viên*), mà là quần áo mộc mạc màu trắng đi nhanh tới. Đi theo phía sau ông cách hai bước chính là Từ Thanh Bách cũng một thân quần áo mộc mạc như vậy. Thấy ông, không ít người rối rít kêu lên Từ đại nhân tới v…vv… Mặc dù danh tiếng của Từ Hồng Ngạn không sánh bằng phụ huynh (*phụ thân + huynh trưởng*), nhưng năm đó cũng là tài tử nổi danh của Đại Sở. Chỉ là, lúc ông còn là thanh niên thì đã bị vây hãm tại kinh thành, làm một Ngự sử không lớn không nhỏ không có chút thực quyền nào, nên tất nhiên không sánh bằng phụ huynh dạy dỗ học sinh khắp thiên hạ ở Vân Châu. Từ Hồng Ngạn đi tới trước cửa cung, cung kính lạy một lạy với đám người Mặc Cảnh Kỳ, nói: "Vi thần Từ Hồng Ngạn bái kiến Hoàng thượng, Thái hậu, Hoàng hậu nương nương." Phía sau, Từ Thanh Bách cũng cùng bái kiến theo.

Đôi mi thanh tú của Trưởng công chúa Chiêu Dương nhíu lại nói: "Từ đại nhân, sao ngài lại tới đây?"

Từ Hồng Ngạn cười nhạt nói: "Khởi bẩm Công chúa, bởi vì chuyện của Từ gia đã làm huyên náo cả thành, sao vi thần lại không

biết được. Làm phiền Công chúa và chư vị đã cầu tình cho Từ gia, Hồng Ngạn cũng đã nghe nói. Còn có… Lý lão đại nhân…" Nhìn thi thể của lão giả dưới chân tường cung, Từ Hồng Ngạn thở dài một tiếng, khóe mắt đỏ lên. Thi lễ thật sâu với thi thể lão giả, nói: "Từ thị nhận ân nghĩa sâu nặng của Lý lão đại nhân, thật sự không biết lấy gì mà báo đáp cho cân xứng."

Đợi đến khi đã làm xong những việc này, Từ Hồng Ngạn mới xoay người nói với mọi người đang quỳ trên đất ở phía sau: "Đa tạ chư vị đã cầu xin cho Từ thị, chỉ là… đây là chuyện nhà của Từ gia, không nên bởi vì Từ thị mà làm liên lụy đến chư vị, xin mọi người hãy trở về đi. Từ Hồng Ngạn ở chỗ này, cung kính tiếp nhận ý chỉ của bệ hạ." Từ Thanh Bách quỳ gối bên cạnh hắn cũng nói: "Con trai thứ tư của Từ gia, Từ Thanh Bách cũng ở đây."

Mặc Cảnh Kỳ cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm hai người nói: "Nếu đã nói như thế, thì hai người các ngươi đã chịu nhận tội rồi?"

Từ Thanh Bách cười nhạt nói: "Quân muốn thần chết, thần không thể không chết. Hoàng thượng muốn tịch biên Từ gia, cả nhà tịch biên tài sản giết kẻ phạm tội. Sao Từ thị dám không tuân theo chứ? Chỉ là, không biết Hoàng thượng muốn chúng thần nhận tội gì?"

Từ Thanh Bách và Từ Hồng Ngạn diễn xuất một phen này, lại làm cho mọi người ở tại chỗ càng nhiều thêm mấy phần ấn tượng tốt, đồng thời bất mãn với Hoàng đế cũng càng thêm nồng đậm hơn. Mặc Cảnh Kỳ rõ ràng nhận thấy được một đám đại thần và họ hàng quỳ trên mặt đất bất mãn với hắn, nếu cứ tiếp tục như vậy, không chừng hiện tại sẽ xảy ra chuyện. Nhắm lại mắt, kiên quyết cố nén tức giận trong lòng, nói: "Đưa Từ Hồng Ngạn và Từ Thanh Bách về phủ Ngự Sử, không có mệnh lệnh của trẫm, không ai được phép gặp bọn họ!" Nói xong, cũng không để ý tới phản ứng của mọi người nữa, xoay người đi vào trong cửa cung. Mặc Cảnh Kỳ nhìn như nén giận mà đi, nhưng kỳ thực là, mấy ngày qua hắn thật sự chịu không ít hành hạ, hơn nữa, hiện tại bị tức không nhẹ, không đi, chỉ sợ sẽ không chống đỡ nổi nữa.

Liễu thừa tướng đứng ở một bên phất tay một cái, kêu người áp

giải Từ Hồng Ngạn và Từ Thanh Bách trở về phủ. Mặc dù bây giờ không thể tịch biên Từ gia, nhưng Từ gia xé rách mặt với triều đình đã thành thế cục đã định, mà Liễu gia cũng sẽ trở thành thế gia đệ nhất của Đại Sở vào một ngày không xa.

Từ Hồng Ngạn và Từ Thanh Bách lại quỳ xuống đất tạ ơn mọi người cầu xin lần nữa mới để người áp giải đi, mọi người trước cửa cung cũng rối rít giải tán. Mặc Cảnh Lê thấy tình cảnh này, như có điều suy nghĩ, cười cười đi theo Thái hậu vào cung, công chúa Chiêu Dương nhìn cửa cung dần dần an tĩnh lại, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói với Đại trưởng công chúa bên cạnh: “Hoàng cô……” Đại trưởng công chúa lắc đầu, dung nhan già nua cũng nhiều thêm mấy phần mỏi mệt, nắm tay Trưởng công chúa Chiêu Dương, nói: “Hoàng thượng hồ đồ… Thôi, Chiêu Dương đến ở lão bà tử ta hai ngày đi.” Công chúa Chiêu Dương cười nói: “Trong phủ của Chiêu Dương cũng không có ai, Hoàng cô đã không chê, Chiêu Dương vui mừng còn không kịp đây.” Đỡ Đại trưởng công chúa lên xe ngựa, lúc này hai chiếc xe ngựa mới một trước một sau đi ra ngoài thành.

Ngồi trên lầu xem hết kịch hay, Lãnh Hạo Vũ cười ha ha không ngừng, nói: “Công tử Thanh Trần thật cao minh, Từ đại nhân rời đi như vậy tốt hơn trực tiếp rời đi rất nhiều.” Không chỉ đả kích Mặc Cảnh Kỳ, mà còn không tổn hại đến danh tiếng của Từ gia. Bây giờ là hoàng gia có lỗi với Từ gia, chứ không phải Từ gia có lỗi với hoàng gia. Từ Thanh Trần đứng dậy, nhìn cửa cung đã không còn người nào qua lại, nhàn nhạt mỉm cười, nói: “Chỉ cần diễn một tuồng kịch, thì đã có thể rời kinh rồi.”

Lãnh Hạo Vũ nói: “Sao công tử Thanh Trần biết Mặc Cảnh Kỳ sẽ có hành động? Chẳng may hắn ta không ra tay, thì chẳng lẽ chúng ta phải tự biên tự diễn sao?” Từ Thanh Trần cúi đầu uống trà, lại cười nói: “Không cần, cho dù Mặc Cảnh Kỳ không ra tay, thì cũng sẽ có người ra tay thay hắn ta.”

Lại nói, Mặc Cảnh Kỳ trở lại trong cung, thì tất nhiên lại giận dữ một trận. Ngay trước mặt mọi người trong cung, không chút lưu tình khiển trách mấy phi tử đi theo Hoàng hậu quỳ cầu xin một trận, đang

muốn biếm lãnh cung, lại nghe thấy Hoàng hậu tiến lên phía trước nói: “Chuyện này là nô tỳ bắt đầu. Hoàng thượng muốn phạt, thì cũng phạt cả nô tỳ đi.” Mặc Cảnh Kỳ chán nản, với Hoàng hậu, hắn vẫn đề phòng mà không sủng ái, nhưng rốt cuộc cũng là vợ cả mà phụ hoàng đã ban cho hắn, lúc trước chưa lên ngôi, hai người cũng từng giúp đỡ lẫn nhau một thời gian. Cho nên hắn luôn luôn cho nàng đầy đủ tôn trọng. Nghe thấy Hoàng hậu nói như thế, Mặc Cảnh Kỳ cười lạnh nói: “Ngươi còn biết mình là Hoàng hậu của trẫm? Trước mặt toàn bộ dân chúng kinh thành lại làm trẫm mất mặt?” Hoàng hậu cúi đầu, bình tĩnh nói: “Từ gia không thể so với những nhà khác, quan hệ mật thiết với giang sơn Đại Sở. Nếu Từ gia thật sự có ý mưu nghịch, Hoàng thượng làm bất kỳ quyết định gì, nô tỳ cũng không dám có ý kiến khác. Nhưng mà Hoàng thượng, Từ gia có sao?”

Mặc Cảnh Kỳ cứng lại, chống lại đôi mắt bình tĩnh sáng ngời của Hoàng hậu, không nói được gì. Hồi lâu mới thẹn quá hóa giận, phất tay, nói: “Những người khác đều cút đi! Về phần Hoàng hậu, sống ở trong cung của ngươi không được phép đi ra! Chuyện của hậu cung giao cho Liễu quý phi xử trí.” Hoàng hậu cũng không phản đối, đứng lên nói: “Đa tạ Hoàng thượng, nô tỳ cáo lui. Mấy vị tỷ muội đi cùng với Bản cung đi.” Tất nhiên mấy phi tử này cầu còn không được, hôm nay cùng nhau đi theo Hoàng hậu cầu xin cho Từ gia, vốn là các nàng tự nguyện làm, mới vừa rồi Hoàng hậu còn cứu các nàng, trong lòng càng thêm cảm kích Hoàng hậu hơn. Các nàng ở trong cung vốn đã vô sủng, tất nhiên cũng không mong đợi gì từ Hoàng đế.

Nhìn thân ảnh Hoàng hậu mang người rời đi, Mặc Cảnh Kỳ vung tay lên hất bể hết đồ sứ cổ trên bàn. Ngoài cửa lại truyền đến tiếng nội thị bẩm báo, “Khởi bẩm Hoàng thượng, Lê Vương cầu kiến.”

“Kêu hắn cút đi!” Mặc Cảnh Kỳ giận dữ hét. Liễu quý phi đứng ở bên cạnh hắn, mắt lạnh nhìn bộ dáng hắn tức giận đến nổi điên, trong con ngươi chợt lóe lên một tia khinh thường.

Đêm khuya của ngày thứ ba sau chuyện ở trước cửa cung, đột nhiên phủ Ngự Sử bị bốc cháy, sau đó truyền ra tiếng chém giết. Đợi đến khi thị vệ nha môn của kinh thành và người có quan hệ tốt với

Từ gia bên trong thành chạy tới cửa, thì cả phủ Ngự Sử đã là một đống đổ nát thê lương. Mọi người vọt vào trong phủ Ngự sử, thì cũng chỉ tìm được một hai người hầu may mắn thoát khỏi tai họa, người còn lại đều đã hóa thành vô số cỗ thi thể bị lửa thêu cháy đến thi cốt cũng không còn, cũng không thể nhận ra được rõ ràng, đâu là thi thể của người Từ gia, đâu là thi thể của thích khách. Chỉ là, có người không cẩn thận đã giẫm phải nửa khối lệnh bài của thị vệ trong cung đã bị đốt cháy ở hiện trường. Mặc dù, rất nhanh, phủ Ngự Sử đã bị người trong cung phái tới tiếp nhận, đuổi hết những người không có phận sự ra ngoài, nhưng cũng có chút tin tức bí mật lưu truyền ra từ chỗ tối. Cả kinh thành lại càng lâm vào trong không khí nặng nề quỷ dị.

Ở một nơi cách kinh thành hơn hai mươi dặm, trên một con đường nhỏ yên lặng không bóng người, Lãnh Hạo Vũ chắp tay cười nói: “Từ đại nhân, công tử Thanh Trần, Tứ công tử, đi đường bình an.”

Hai cỗ xe ngựa có bề ngoài mộc mạc hơi tầm thường dừng ở ven đường, Từ Thanh Trần ngồi trong xe ngựa cười nhạt, nói với Lãnh Hạo Vũ: “Lần này đã làm phiền Lãnh công tử nhiều rồi, bảo trọng.” Lãnh Hạo Vũ cười nói: “Vì Vương gia làm việc là bổn phận của thuộc hạ chúng ta, sao dám nói phiền? Đoạn đường này của mấy vị sẽ có ám vệ và Kỳ Lân âm thầm bảo vệ, nên không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn. Về phần hạ nhân của phủ Ngự Sử, tại hạ cũng sẽ sắp xếp tốt, cũng xin Từ đại nhân yên tâm.”

Từ Hồng Ngạn gật đầu nói: “Làm phiền Lãnh công tử rồi, cáo từ.”

“Chư vị đi đường bình an.” Lãnh Hạo Vũ mỉm cười gật đầu, tránh qua một bên nhường đường. Xe ngựa từ từ đi về phía trước, trên một chiếc xe ngựa ở phía sau, người ngồi trên đó chính là Từ phu nhân, mà bên cạnh Từ phu nhân cũng không phải nha đầu hay đi theo bà, mà là tiểu thư Tần Tranh của Tần gia. Tần Tranh cũng giống như Từ phu nhân, chỉ mặc quần áo mộc mạc tầm thường, nhưng vẫn mỹ lệ động lòng người. Nhưng mà một tay vẫn nắm chặt vạt áo của Từ phu nhân, hiển nhiên lần đầu xa nhà đã khiến cho nàng hơi lo

sợ. Từ phu nhân trìu mến vỗ vỗ mu bàn tay nàng, cười nói: “Tranh nhi, uất ức cho cháu rồi. Tương lai bác gái nhất định phải bắt Trạch nhi cho cháu một hôn lễ phong phong quang quang.” Gương mặt xinh xắn của Tần Tranh đỏ ửng, thấp giọng nói: “Tranh nhi đã đính hôn với Nhị công tử, thì có gì mà uất ức hay không uất ức chứ?” Từ phu nhân nghe vậy, trong mắt càng trở nên trìu mến, từ ái cười nói: “Bé ngoan, nếu thằng bé Thanh Trạch kia dám bắt nạt con, nhất định nương sẽ làm chủ cho con!”

“Bác gái……”

Đầu tháng chín, phủ Ngự Sử gặp phải thích khách, cả phủ đệ biến thành biển lửa.

Mười ngày sau, tiểu thư Tần Tranh của Tần gia thuở nhỏ đã đính hôn với Nhị công tử của Từ gia phát bệnh không dậy nổi, chưa đầy nửa tháng đã hương tiêu ngọc vẫn.

Chương 207: Mới tới Tây Bắc, lấy tên cho Tiểu Bảo

Mặc dù huyết án của Từ phủ bị Mặc Cảnh Kỳ mạnh mẽ áp chế không cho bách quan nghị luận, nhưng loại chuyện này làm sao có thể bị áp chế được? Chưa tới vài ngày, tin tức Hoàng đế phái người ám sát phóng hỏa cả nhà Từ gia đã truyền khắp trong ngoài kinh thành, hơn nữa còn có xu hướng lan tràn ra khắp cả Đại Sở. Mà cùng một thời gian, Thanh Vân tiên sinh ở thư viện Ly Sơn tuyên bố, bởi vì Hoàng đế vô duyên vô cớ giết hại con cháu Từ gia, cả gia tộc Từ thị sẽ chuyển đến Tây Bắc lánh nạn. Mà thư viện Ly Sơn cũng sẽ tiếp tục mở ở Tây Bắc, học sinh đọc sách ở thư viện không muốn đến Tây Bắc có thể lựa chọn những học viện khác của Đại Sở, mà học sinh nguyện ý tiếp tục học tập tại thư viện Ly Sơn cũng có thể đi đến Tây Bắc học tập. Đợi đến khi triều đình phái người đi tới Vân Châu, cả Từ thị ở Vân Châu đã sớm người đi nhà trống, chỉ để lại một tòa thư viện trống rỗng ở trên núi Ly Sơn. Nhận được tin tức, Mặc Cảnh Kỳ giận tím mặt, sai người phóng hỏa thiêu hủy thư viện Ly Sơn, hơn nữa chiếu cáo thiên hạ, Từ thị cấu kết với Định Vương mưu nghịch, hạ lệnh các châu phủ trên đường tới Tây Bắc chặn lại truy bắt tội phạm. Nhưng Từ gia được ám vệ do Mặc Tu Nghiêu đặc biệt phái ra dọc theo đường đi bảo vệ, căn bản không vào những thành lớn. Nha môn các nơi khiếp sợ uy danh của Định Vương cũng chưa chắc thật sự dám gây khó khăn cho Từ gia, mà Từ gia lại một đường bình an vô sự ra khỏi Hồng Nhạn quan đi đến Nhữ Dương.

Cửa thành Nhữ Dương, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu tay nắm tay đứng ngoài cửa thành, nhìn đội ngũ xe ngựa nơi xa đang dần dần đến gần thì lộ ra nụ cười vui vẻ, “Bọn họ đến…” Mặc dù đã sớm nhận được tin tức ám vệ truyền đến, nhưng lúc nào chưa thấy được người bình an tới Nhữ Dương thì cũng làm cho người ta không yên lòng.

Lúc này thấy bóng dáng của đoàn xe, Diệp Ly chỉ cảm thấy trái tim treo lơ lửng những ngày qua cũng đã được buông xuống. Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn nàng, nói: "Đã sớm nói với nàng là không có chuyện gì, nàng lại cứ lo lắng, suýt chút nữa cũng dọa luôn cả đám Phượng Tam, Tần Phong. Nếu để cho người phía dưới thấy, Định Vương phi cho dù núi Thái sơn sụp đổ trước mắt thì mặt cũng không biến sắc mà còn có bộ dáng lo lắng như vậy, sợ rằng không biết sẽ dọa hết bao nhiêu người." Diệp Ly cũng hơi ngượng ngùng nở nụ cười, việc liên quan đến mình tất nhiên sẽ bị loạn, chỉ cần nghĩ đến lần này liên quan đến cả Từ gia, thì làm sao nàng có thể không lo lắng được.

Xe ngựa còn chưa tới cửa thành, Diệp Ly liền buông Mặc Tu Nghiêu ra, tiến lên nghênh đón. Đánh xe phía trước chính là ám vệ của Định Vương phủ, nhìn thấy người nghênh đón lập tức dừng xe ngựa lại, rồi quay đầu lại nói: "Vương gia và Vương phi tới nghênh tiếp Thanh Vân tiên sinh."

Cửa của chiếc xe ngựa đầu tiên được mở ra, Từ Hồng Vũ đi ra ngoài trước, cùng với ám vệ đánh xe đỡ một lão giả áo xanh râu tóc bạc trắng từ trong xe ra.

Diệp Ly đứng ở trước xe ngựa, nhìn lão nhân vừa quen thuộc lại hơi xa lạ trước mắt, chỉ cảm thấy hốc mắt đỏ lên, nước mắt không tự chủ rơi xuống. Lão nhân trước mắt có hình dáng gầy gò, giản dị xa cách. Một đầu tóc trắng nhưng lại không thấy chút hình dáng già nua chán nản nào, mà ngược lại, hai mắt trầm tĩnh có thần. Thấy Diệp Ly đứng ở trước xe ngựa, trên mặt lão giả lộ ra một tia hoài niệm và từ ái, thần thái càng lộ vẻ hòa ái, khí chất xuất trần phảng phất như một vị thần tiên.

"A Ly……" Mặc Tu Nghiêu đi lên phía trước, thấy Diệp Ly kinh ngạc nhìn Thanh Vân tiên sinh đến rơi nước mắt, trong lòng hơi chua chua, lại bất đắc dĩ cười nói, "Thanh Vân tiên sinh đến, sao lại khóc chứ?"

Lúc này Diệp Ly mới phát hiện, nước mắt của mình đã rơi đầy mặt. Từ lúc mẫu thân qua đời thì ông ngoại cũng đã trở về Vân

Châu. Mấy năm sau đó lại là thời gian Diệp Ly khôi phục trí nhớ của kiếp trước, nên càng cảm thấy như là đã rất nhiều năm rồi không gặp ông ngoại. Đột nhiên lúc này gặp được người, hình ảnh ông ngoại ôm mình ngồi trên đầu gối đọc sách hồi bé liền chạy thẳng lên não, nước mắt lại không tự chủ được mà chảy ra, "Ông ngoại… Ly nhi bái kiến ông ngoại!" Diệp Ly quỳ xuống, Mặc Tu Nghiêu cũng không có do dự, nhấc vạt áo lên quỳ xuống theo Diệp Ly. Thanh Vân tiên sinh vội vàng tiến lên, vừa kéo hai người dậy vừa nói: "Vương gia, không thể như vậy." Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: "Thanh Vân tiên sinh là ông ngoại của A Ly, đương nhiên phải hành lễ." Thanh Vân tiên sinh thấy Mặc Tu Nghiêu vẫn còn trẻ mà tóc còn bạc hơn cả một lão nhân bảy mươi như ông, cũng không nhịn được thở dài một tiếng, nhìn về phía Diệp Ly vui mừng cười nói: "Đứa bé ngoan, rất nhiều năm không gặp suýt chút nữa thì ông cũng không nhận ra cháu. Kiếp này ông cháu chúng ta còn có thể gặp lại, chính là phúc phận. Khóc cái gì?"

Diệp Ly vội vàng lau nước mắt, cười nói: "Ly nhi đã thất lễ rồi, ông ngoại, còn có các cậu đều tới, một nhà chúng ta đoàn tụ sao lại có thể khóc chứ. Ông ngoại, cậu với mợ đã đi đường vất vả rồi." Trong xe ngựa phía sau, Từ Thanh Trần đỡ Từ đại phu nhân, Tần Tranh cũng đỡ Từ nhị phu nhân xuống, đi theo phía sau còn có Từ Hồng Ngạn, Từ Thanh Bách, thấy một màn như vậy đều nở nụ cười. Còn chưa kịp nói chuyện, cửa thành truyền đến một tiếng hoan hô, Từ Thanh Viêm đã như một trận gió bay ra ngoài, người còn chưa tới tiếng đã tới trước rồi, "Tổ phụ, phụ thân, mẫu thân, mọi người đã tới, con nhớ mọi người muốn chết!"

"Hừ!" Nhìn vẻ mặt con trai út vui mừng, Từ Hồng Vũ nhàn nhạt khẽ hừ một tiếng. Từ Thanh viêm lập tức yên tĩnh lại, tội nghiệp lui đến bên cạnh Từ Thanh Bách, nhỏ giọng kêu một tiếng Tứ ca. Từ Thanh Bách không nói gì vươn tay vỗ vỗ đầu của hắn, Từ Thanh Viêm thấy phụ thân vẫn còn nhìn mình chằm chằm, lại càng thêm né tránh vào phía sau lưng của Từ Thanh Bách. Từ Hồng Vũ thấy bộ dáng này của hắn thì lại càng tức giận, ánh mắt híp lại, mở miệng

muốn răn dạy hắn. Thanh Vân tiên sinh nhìn cháu trai út vừa nhìn thấy cha mình lại như chuột thấy mèo, lại cười nói: “Thôi, có chuyện gì để lát nữa rồi nói.” Đương nhiên Từ Hồng Vũ sẽ không làm trái với ý tứ của phụ thân, gật đầu cung kính nói: “Phụ thân nói rất đúng.”

“Ly nhi bái kiến mợ cả, mợ hai.” Lúc này Diệp Ly mới tiến lên hành lễ với hai vị Từ phu nhân, rồi mỉm cười chào hỏi với đám người Từ Thanh Trần, “Đại ca, Tam ca, Tranh nhi tỷ tỷ.” Thấy Tần Tranh đến, Diệp Ly càng cao hứng hơn, quay đầu lại nhìn thoáng qua Từ Thanh Phong và Từ Thanh Trạch ở phía sau đang bước nhanh mà đến. Từ đại phu nhân lôi kéo Diệp Ly đánh giá từ trên xuống dưới một phen, cười nói: “Ban đầu, khi chúng ta rời kinh, Ly nhi vẫn còn là một cô bé, thế mà hôm nay đã có con của mình rồi. Chỉ chớp mắt đã rất nhiều năm…” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Quả thật là đã rất nhiều năm rồi, hai mợ đi đường mệt nhọc rồi, chúng ta vào thành nghỉ ngơi trước đi.”

Biết Thanh Vân tiên sinh thích thanh tĩnh, hai người Mặc Tu Nghiêu cũng không có an bài nhiều người đến đây nghênh đón mà chỉ có hai người bọn họ mang theo đám người Từ Thanh Phong ở tại cửa thành thân thiết nghênh đón. Đoàn người trở lại Định Vương phủ, Mặc tổng quản liền dẫn mọi người ra đón, trong phủ đã sớm chuẩn bị xong sân cùng với đồ dùng rửa mặt, chỉ chờ mọi người rửa mặt rồi nghỉ ngơi một phen trước, đến buổi tối sẽ mở tiệc chiêu đãi quan viên võ tướng trong thành Như Dương vì Từ gia đón gió tẩy trần.

Từ Thanh Bách mỉm cười nhìn Diệp Ly nói: “Ly nhi biểu muội, những cái này cũng không cần gấp gáp, chúng ta đều đang nóng lòng muốn gặp cháu ngoại trai đây?”

Diệp Ly cười một tiếng, quay đầu lại phân phó Thanh Loan nói: “Nhanh đi kêu vú nuôi ôm cục cưng tới.”

Thanh Loan mỉm cười đi, Diệp Ly tự mình đỡ Thanh Vân tiên sinh ngồi xuống trên chủ tọa, lại tự mình dâng trà xanh lên. Mọi người ngồi xuống chỗ của mình, ba người Từ Thanh Trạch lại hành lễ với ông nội và cha mẹ lần nữa. Thanh Vân tiên sinh nhìn con cháu, nụ

cười trên mặt cũng nhiều hơn vài phần từ ái, mặc dù phải rời khỏi Vân Châu mà mấy đời Từ gia đã sinh sống lâu dài, nhưng hôm nay lại có thể thấy một nhà đoàn tụ cũng là một chuyện làm cho người ta vui mừng. Nhìn Từ Thanh Phong, cười nói: "Đã nhiều năm không gặp Phong nhi, nhìn qua cũng có tinh thần hơn rất nhiều." So với bốn công tử khác của Từ gia, Từ Thanh Phong xem như là ngoại tộc của Từ gia. Không phải là nói hắn không đọc sách, mà là hắn không thích những việc nghiền sách nhai chữ kia. Nói như vậy, không phải Từ gia khinh thị con cháu của mình, nhưng vốn cũng không phải thoải mái như vậy. Hôm nay thấy Từ Thanh Phong cũng bộc lộ tài năng, phát ra tư thế oai hùng. Thanh Vân tiên sinh thấy bộ dáng cháu trai của mình như thế cũng rất vui mừng.

Từ Thanh Phong cười nói: "Tổ phụ nói rất đúng, cháu ở trong quân của Ly nhi muội muội, cũng học không ít thứ. Cũng may có Ly nhi muội muội đây." Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía Diệp Ly, Diệp Ly vội vàng khoát tay cười nói: "Đây đều là năng lực của một mình Tam ca, cháu cũng không giúp được cái gì." Đây cũng là lời nói thật, sau khi ném Từ Thanh Phong vào trong Kỳ Lân, Diệp Ly cũng chưa từng hỏi qua. Điều này không chỉ bởi vì cho Tần Phong tín nhiệm và quyền lực tuyệt đối, mà cũng vì tốt cho Từ Thanh Phong. Ở cái loại địa phương như Kỳ Lân đó, nếu như còn muốn dựa vào quan hệ, vậy còn không bằng không đi, tránh cho khỏi phải chết như thế nào cũng không biết. May mà tính tình của Từ Thanh Phong cũng quật cường, Từ Thanh Phong xuất thân từ trong binh doanh bình thường cũng không chiếm được chút ưu thế nào với những người cũng xuất thân là tinh nhuệ của Mặc gia quân, nhưng huynh ấy lại không nói tiếng nào mà vẫn cắn răng kiên trì, ngay cả Tần Phong cũng phải khen ngợi huynh ấy.

"Lúc trước nghe nói Ly nhi lãnh binh đánh lui mấy chục vạn đại quân Tây Lăng, chúng ta còn bị dọa nhảy dựng. Xem ra quả thật Từ gia chúng ta đã xuất hiện một vị nữ tướng quân rồi đây." Từ nhị phu nhân càng thêm thân thuộc hơn với Diệp Ly, nên mở miệng cười giỡn cũng không cố kỵ gì. Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: "Mợ hai, ngay

cả mợ cũng trêu ghẹo Ly nhi nữa, cháu mà là tướng quân gì chứ." Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Quả thật A Ly không phải là tướng quân, nhưng mà A Ly còn lợi hại hơn tướng quân." Nghe vậy, mọi người lại được một trận cười to.

"Tiểu thế tử tới…" Lâm ma ma ôm bé cưng đi đến, hiếm khi thấy bé cưng vẫn còn tỉnh. Diệp Ly đứng dậy ôm bé cưng qua, nhìn khuôn mặt nhỏ bé đã trở nên tròn trĩnh mũm mĩm của cục cưng ở trong lòng, yêu thích vô cùng. Xoay người ôm đến trước mặt Thanh Vân tiên sinh cười nói: "Ông ngoại, người nhìn bé cưng xem." Thanh Vân tiên sinh cũng là người đã có năm đứa cháu, đương nhiên không xa lạ gì với việc ôm đứa nhỏ. Đưa tay nhận lấy đứa nhỏ ôm ở trong tay, nhìn kỹ một chút, lại nhìn Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu một chút, rồi nói: "Đứa nhỏ này lại càng giống Ly nhi hơn." Mặc Tu Nghiêu mỉm cười gật đầu, nhưng thực sự trong lòng lại không đồng ý. Cứ hễ là người trông thấy Mặc Tiểu Bảo, có quen biết với Mặc Tu Nghiêu thì đều nói bé giống Mặc Tu Nghiêu, có quen biết với Diệp Ly thì lại nói giống Diệp Ly. Nhưng mà Mặc Tu Nghiêu cũng không quan tâm đến tiểu quỷ này giống ai. Diệp Ly mỉm cười nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, trong lòng lại rõ ràng hắn đang suy nghĩ cái gì, nhưng cũng không vạch trần.

Những người khác e ngại Thanh Vân tiên sinh ôm đứa nhỏ, cũng không tiện giành xem. Nhưng ánh mắt thì cũng không nhịn được cứ nhìn sang bên này, ngay cả Từ Hồng Vũ ngồi ngay ngắn bất động ở gần đấy cũng phải nghiêng người qua để nhìn đứa bé trong lòng Thanh Vân tiên sinh. Nhiều ánh mắt sáng rực nhìn mình chằm chằm như vậy, làm sao Thanh Vân tiên sinh lại không cảm giác được, mỉm cười đưa cục cưng cho Từ Hồng Vũ ở bên cạnh, cười nói: "Nhìn một cái đi, đứa nhỏ này thật đáng yêu."

Đứa nhỏ vừa đến trong tay Từ Hồng Vũ, thì mọi người cũng không còn có nhiều lo lắng như vậy nữa, Từ Thanh Viêm trực tiếp lôi kéo Từ Thanh Bách đến xem, mặc dù lúc trước hắn đã nhìn thấy cục cưng, nhưng mà Mặc Tiểu Bảo lại càng ngày càng đáng yêu, mỗi ngày lại là một bộ dáng, xem thế nào cũng xem không đủ. Từ Thanh

Trần cũng đứng dậy đi tới phía sau người của phụ thân nhìn bé cưng trong lòng, vẫn là Từ đại phu nhân lên tiếng: “Nhiều người vây quanh đứa nhỏ như vậy, làm sao đứa nhỏ được thoải mái? Lão gia cũng không biết ôm đứa nhỏ, vẫn là để cho ta ôm đi.” Cho nên bé cưng lại từ trong tay Từ Hồng Vũ chuyển đến trong tay Từ đại phu nhân, sau đó, người vây xem lại biến thành Từ nhị phu nhân và Tần Tranh.

Mặc Tiểu Bảo ở trong tay mọi người chuyền qua chuyền lại như vậy mà lại không khóc, ngược lại khiến cho Từ đại phu nhân cứ tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nói: “Đứa nhỏ này thật ngoan, ngay cả Thanh Trạch nhà chúng ta lúc nhỏ yên tĩnh nhất cũng không ngoan ngoãn như vậy.”

Ở bên cạnh, khóe miệng của Mặc Tu Nghiêu khẽ kéo ra, ghét bỏ nhìn chằm chằm cái viên hồng hồng trong tay Từ đại phu nhân kia. Ngoan ngoãn? Vậy tiểu quỷ khóc không ngừng đòi A Ly ôm mỗi tối là đứa nào?

Từ Hồng Vũ lại cười nói: “Đứa nhỏ tên gì?”

Từ Thanh Viêm giành trước đáp: “Mặc Tiểu Bảo!”

Từ Hồng Vũ sửng sốt, khóe miệng co quắp xuống. Đây là tên gì?

Diệp Ly mím môi cười nói: “Còn chưa kịp đặt tên đâu, đang muốn chờ ông ngoại tới ban tên cho bé cưng, chỉ lấy nhũ danh để kêu.” Sao nàng lại có thể nói cho ông ngoại và cậu là cha bé đặt tên như vậy để muốn cho sau này bé trưởng thành sẽ bị mất mặt đây?

Thanh Vân tiên sinh ngây ra một lúc, cũng rất vui mừng với việc này. Cúi đầu suy nghĩ một chút, mới nói: “Đã như vậy, vậy kêu… Ngự Thần được không?”

Ngự, có ý thống lĩnh, thống soái. Thần, chính là đế vương. Người ngồi ở đây, ai mà không đọc đủ thứ thi thư, cái tên như vậy lại khiến cho mọi người đều sửng sốt.

Từ Thanh Bách khẽ nhíu mày, do dự một chút mới hỏi: “Tổ phụ, có tên này có phải……”

Thanh Vân tiên sinh lạnh nhạt cười nói: “Một cái tên mà thôi, lão phu chỉ cảm thấy đứa nhỏ này thích hợp với cái tên này mà thôi.”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt, gật đầu nói: “Thanh Vân tiên sinh nói

rất đúng, một cái tên mà thôi. Chẳng lẽ con trai của Bản vương còn không thể có được một tên hay sao?"

Mọi người im lặng, đây là vấn đề cái tên có hay hay không sao? Chỉ sợ con trai của Hoàng đế cũng không có người dám dùng cái tên như vậy. Từ Thanh Bách hơi nghi ngờ nhìn thần thái bình tĩnh của ông nội một cái. Ông nội chính là đại nho đương thời, không phải không biết hàm nghĩa của cái tên này, cũng không thể không biết cấm kỵ ở đâu. Nếu phụ thân, Đại ca và Định Vương đều không phản đối, nói vậy, trong lòng tất cả mọi người đều đã hiểu rõ. Cho nên cũng cười một tiếng, nói: "Là cháu nghĩ sai."

Từ đại phu nhân thấy mọi người cũng không ý kiến gì, từ ái nhìn bé cưng trong lòng rồi cười nói: "Tiểu bảo bối, sau này tên của cháu là Mặc Ngự Thần. Tiểu Ngự Thần……"

Mặc Tu Nghiêu nhìn bé cưng một cái, rồi nói: "Từ phu nhân không cần phải khách khí, kêu bé Mặc Tiểu Bảo là được." Mặc Tu Nghiêu cố gắng hết sức phá hư danh tiếng của con trai, cần phải ở trước lúc Mặc Tiểu Bảo có thể mở miệng nói chuyện đóng đinh cái nhũ danh này. Từ đại phu nhân sửng sốt, nhìn đứa bé mở to đôi mắt tròn xoe trong lòng, rồi cười nói: "Tiểu Bảo… Ừ, quả nhiên là tiểu bảo bối."

Ở bên cạnh, Diệp Ly bất đắc dĩ che mặt: Tiểu Bảo, mẹ xin lỗi con……

Đợi đến khi nữ quyến và cục cưng đều đi xuống nghỉ ngơi, trong đại sảnh mới yên tĩnh lại. Thanh Vân tiên sinh nghiêng đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly sóng vai mà ngồi, trong mắt hiện lên một tia vui mừng, rồi hỏi: "Vương gia, người đã quyết định rồi phải không?"

Mọi người đều ngẩn ra, cùng nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu. Khóe môi của Mặc Tu Nghiêu khẽ kéo, nở nụ cười lạnh, "Bản vương đâu cần phải lựa chọn nữa? Ngay từ mười mấy năm trước, không phải là hoàng gia đã lựa chọn cho Định Vương phủ sao?"

Mọi người đang ngồi không thể không trầm mặc, quyền lợi dễ dàng khiến cho con người mê say, năm đó, lúc Thái tổ tiên hoàng và Định Quốc Vương gia Mặc Lãm Vân thề đời sau vĩnh viễn đều là huynh đệ, cùng hưởng giang sơn Đại Sở, chưa chắc là giả tình giả ý,

nhưng lúc này mới chỉ qua bao nhiêu đời, hai nhà đã đi đến tình cảnh ngươi chết ta sống rồi. Thủ đoạn và việc làm của hoàng gia cũng thật sự làm lòng người cực kỳ rét lạnh. Từ Hồng Vũ nhìn Mặc Tu Nghiêu rồi nói: "Hiện tại Vương gia có tính toán gì không?"

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: "Đương nhiên là có tính toán, nhưng mà cần phải từ từ lập kế hoạch."

Từ Hồng Vũ gật đầu, "Vương gia có thể tĩnh tâm lại như thế là rất tốt." Tình hình hiện tại của Mặc Tu Nghiêu làm cho người ta lo lắng nhất chính là thiếu kiên nhẫn. Mới vừa biết được huyết hải thâm cừu của phụ thân và huynh trưởng, còn có nhiều Mặc gia quân hy sinh vô ích như vậy, không có nhiều người có thể bảo trì bình thản được. Nhưng mà dù sao Tây Bắc cũng vắng vẻ cằn cỗi hơn Trung Nguyên và Giang Nam, nếu như Định Vương quá mức nóng lòng liều lĩnh, vạn nhất đến mức cá chết lưới rách với Mặc Cảnh Kỳ mà nói…, cuối cùng sẽ chỉ là lưỡng bại câu thương khiến cho ngư ông đắc lợi. Mặc Tu Nghiêu cũng hiểu ý tứ của Từ Hồng Vũ, lạnh nhạt cười nói: "Nhiều năm như vậy đều đã qua, còn có cái gì mà Bản vương không đợi được. Hồng Vũ tiên sinh cứ việc yên tâm, sau này rất nhiều chuyện tình của Tây Bắc còn muốn làm phiền hai vị tiên sinh Hồng Vũ và Hồng Ngạn nữa." Một câu nói, vậy mà đã có ý tứ ủy thác trách nhiệm nặng nề. Từ Hồng Vũ khẽ gật đầu, "Là việc nên làm."

Diệp Ly mở miệng nói: "Ly nhi đã chuẩn bị một tòa phủ đệ cho hai cậu cách Vương phủ không xa, chỉ là thời gian gấp gáp, nên còn có rất nhiều chỗ chưa kịp sửa sang lại, cậu và biểu ca chịu khó ở lại trong Vương phủ tạm mấy ngày." Vốn Diệp Ly cũng nghĩ tới để cho mọi người ở tại trong Vương phủ, dù sao Vương phủ cũng khá lớn không lo không có đủ chỗ để ở. Nhưng dù sao hai cậu cũng là trưởng giả, hơn nữa còn có người nhà của mình. Mấy biểu ca, trừ Ngũ đệ ra, tất cả cũng đến tuổi nên lập gia đình. Mặc dù ở tại trong Vương phủ sẽ không ủy khuất cậu mợ và biểu ca, nhưng cũng làm cho trong lòng của bọn họ không được tự nhiên.

Từ Hồng Vũ gật đầu nói: "Ly nhi phí tâm."

Diệp Ly mỉm cười, đôi mắt trông mong nhìn Thanh Vân tiên sinh,

rồi nói: “Ông ngoại ở trong Vương phủ được không? Ly nhi và Vương gia có chuyện gì cũng có thể thỉnh giáo bất cứ lúc nào.”

“Hồ nháo.” Thanh Vân tiên sinh liếc nàng một cái, nhẹ giọng trách mắng: “Làm gì có ông ngoại nào thường xuyên ở tại trong nhà cháu gái ngoại? Người bên cạnh biết còn tưởng rằng cậu của cháu bất hiếu đấy? Huống chi phủ đệ mà cháu an bài cũng không xa Vương Phủ lắm đúng không, nhớ đến ông ngoại thì thường xuyên qua thăm là được. Huống chi… Ông ngoại ở thôn quê đã quen, cũng không có thói quen ở chỗ quá náo nhiệt.”

Đương nhiên Diệp Ly cũng biết Thanh Vân tiên sinh sẽ không cho phép, cũng không buồn, cười nói: “Ly nhi hồ nháo rồi, ông ngoại và cậu đừng tức giận. Trên ngọn núi cách ngoài thành năm dặm, có một tòa biệt viện, phong cảnh cũng rất tốt. Mấy ngày trước Vương gia đã cho người mua, xem như là Ly nhi và Vương gia hiếu kính ông ngoại. Ông ngoại cũng đừng từ chối.”

Thần sắc Thanh Vân tiên sinh nhu hòa, cười nhạt nói: “Ông ngoại biết cháu hiếu thuận, ông ngoại cũng không từ chối, vừa lúc cũng thuận tiện mở lại thư viện một lần nữa.” Nhớ tới thư viện Ly Sơn đã hóa thành tro bụi, Thanh Vân tiên sinh cũng không phải là không có nửa điểm thương cảm. Mặc dù tất cả sách cổ đều mang đi, nhưng chính thư viện Ly Sơn đã là một nơi cổ xưa mà lại hàm chứa ý nghĩa đặc thù.

Diệp Ly gật đầu nói: “Ông ngoại yên tâm, thư viện Ly Sơn nhất định sẽ được xây dựng lên một lần nữa. Hơn nữa có thể còn tốt hơn trước.”

Thanh Vân tiên sinh gật đầu, “Nha đầu nói rất đúng.”

Chương 208: Khắp nơi phản ứng

Tiệc đón gió của Từ gia được cử hành ở Định Quốc Vương phủ, vì biểu hiện trịnh trọng và tôn kính với Từ gia, Mặc Tu Nghiêu mời tất cả quan văn võ tướng của Nhữ Dương, thậm chí còn báo cho các tâm phúc tinh anh của Định Vương phủ đóng quân ở những châu phủ khác của Tây Bắc từ sớm. Cực kỳ trịnh trọng giới thiệu mọi người của Từ gia cho tướng quân và các quan viên Tây Bắc, cũng làm cho mọi người hiểu rằng, Từ gia không chỉ đơn giản là nhà ngoại của Định Vương phi, mà trong tương lai sẽ có địa vị hết sức quan trọng ở trên vùng đất Tây Bắc này. Mà bởi vì Từ gia vốn đã có danh vọng, tự nhiên mọi người cũng không có ý nghĩ bài xích đố kỵ gì với cái này. Chỉ cần hơi có chút kiến thức đều hiểu, lúc này Từ gia đi đến Tây Bắc sẽ rất có lợi cho Định Vương phủ và Mặc gia quân.

Đương nhiên yến hội hết sức náo nhiệt, không khí cũng hòa thuận vui mừng. Cho dù Diệp Ly muốn chăm sóc cục cưng, cũng không thể rời khỏi tiệc sớm hơn một chút. Mang người đi trở về, lúc đi qua vườn hoa lại thấy Tần Tranh ngồi một mình xuất thần ở trong lương đình bên cạnh hồ. Diệp Ly dừng bước, nhẹ giọng hỏi: “Sao Tranh nhi tỷ tỷ lại ở chỗ này?” Thanh Ngọc ở phía sau nói: “Mới vừa rồi ở trên yến tiệc, hình như Tần tiểu thư không thoải mái, đã rời khỏi tiệc sớm.” Thanh Sương nói: “Tần tiểu thư một thân một mình đi tới Tây Bắc, có lẽ là không có thói quen đi.” Diệp Ly suy nghĩ một chút, rồi nói: “Các ngươi đợi ở đây một lát.”

Diệp Ly nhẹ nhàng đi vào trong lương đình, nhẹ giọng cười nói: “Sao Tranh nhi tỷ tỷ lại ngồi ở chỗ này?”

Hiển nhiên Tần Tranh sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn thấy Diệp Ly mới thở phào nhẹ nhõm, đứng lên nói: “Vương phi…” Diệp Ly vươn tay đè lại không để cho nàng đứng lên, có chút bất đắc dĩ cười nói:

“Mới hơn một năm không gặp, Tranh nhi tỷ tỷ cũng xa lạ với muội rồi.” Tần Tranh khó xử nhìn Diệp Ly, nhất thời không biết nên nói cái gì. Diệp Ly cười nói: “Chẳng lẽ sau khi Tranh nhi tỷ tỷ thành thân với Nhị ca, cũng vẫn một mực gọi muội là Vương phi?” Tần Tranh đỏ mặt lên, bất đắc dĩ nhìn chằm chằm Diệp Ly, nhưng cũng có thêm mấy phần tự tại vốn có.

Sau khi trêu chọc, Diệp Ly ngồi xuống, vươn tay cầm tay của Tần Tranh, rồi nói: “Muội thấy Tranh nhi tỷ tỷ rầu rĩ không vui, là có chỗ nào không quen hay trong phủ có chỗ nào không chu đáo với tỷ?” Tần Tranh vội vàng lắc đầu, khóe mắt có chút đỏ lên, thấp giọng nói: “Tất cả mọi người đều rất tốt với tỷ, chỉ là… hơi nhớ nhà mà thôi. Cha mẹ nuôi tỷ lớn lên, ngàn y trăm thuận. Tỷ lại chưa báo đáp được gì mà đã rời xa cha mẹ, thật sự là quá bất hiếu.” Diệp Ly nhẹ giọng thở dài, vỗ nhè nhẹ lên tay của Tần Tranh, ôn nhu nói: “Tần đại nhân và Tần phu nhân đồng ý để cho tỷ tỷ rời kinh, đương nhiên cũng suy nghĩ cho hạnh phúc của tỷ tỷ. Tỷ tỷ chỉ cần an tâm ở lại Tây Bắc, trong tương lai cũng không phải không có cơ hội gặp nhau nữa. Hiện tại quan trọng nhất vẫn là hôn sự của Nhị ca và Tranh nhi tỷ tỷ, lúc tối, mợ cả và mợ hai đều đã nói với muội chuyện này. Xem ra Nhị ca và mợ hai cũng gấp gáp muốn cưới Tranh nhi tỷ tỷ về nhà đây.”

“Ly nhi!” Dung nhan thanh tú xinh đẹp của Tần Tranh lập tức đỏ đến có thể nhỏ ra máu, nhưng vẫn tránh không được Diệp Ly trêu chọc, chỉ đành phải lấy hai tay che lại khuôn mặt nhỏ nhắn, bất mãn nói: “Một năm không gặp, làm sao Ly nhi lại học theo Mộ Dung vậy?” Diệp Ly cười nói: “Học theo Mộ Dung có gì không tốt? Có cái gì thì nói cái đó, cũng tránh cho giữ lại trong lòng lại nín hỏng mình. Được rồi, tỷ tỷ cũng đừng xấu hổ, nếu không phải bởi vì năm ngoái Nhị ca muốn đi theo muội tới Tây Bắc thì hai người đã sớm lập gia đình từ lâu rồi. Tranh nhi tỷ tỷ cứ an tâm làm tân nương đi, Ly nhi nhất định sẽ chuẩn bị một hôn lễ long trọng cho tỷ tỷ và Nhị ca.” Tần Tranh cúi đầu, giấu đi nước mắt trong mắt, thấp giọng nói: “Ly nhi, cám ơn muội.” Diệp Ly lại cười nói: “Chúng ta là người một nhà, nói cám ơn cái gì?” Tần Tranh mỉm cười. Một cô nương mới mười mấy tuổi như

nàng giả chết rời khỏi cha mẹ và kinh thành đi đến Tây Bắc xa xôi, làm sao trong lòng có thể không thấp thỏm bất an. Mặc dù người của Từ gia cũng rất dễ chung sống, Từ nhị phu nhân lại càng chiếu cố nàng. Nhưng mà không có cha mẹ để dựa vào, trong lòng một cô gái nuôi ở khuê phòng như Tần Tranh vẫn cảm thấy thấp thỏm lo âu, huống chi bản thân Nhị công tử của Từ gia Từ Thanh Trạch lại là người lãnh đạm, đương nhiên cũng sẽ không ân cần hỏi han Tần Tranh, điều này cũng càng làm Tần Tranh lo lắng thêm.

Tỉ mỉ trấn an Tần Tranh một phen, mới kêu nha đầu hầu hạ Tần Tranh tới, cũng để cho Thanh Ngọc tự mình tiễn Tần Tranh về tiểu viện mình đang ở tạm.

Trở lại trong phòng, lại thấy Mặc Tu Nghiêu đã trở lại, đang buồn chán gục bên cạnh ở nôi trêu chọc khuôn mặt nhỏ bé mềm mại của Mặc Tiểu Bảo. Diệp Ly rửa mặt một phen rồi thay y phục đi ra ngoài, bất đắc dĩ nói: “Vương gia, chàng muốn nhéo mặt của cục cưng thành người quái dị sao?” Lúc nàng đi vào, hắn đang chơi, nàng rửa mặt xong đi ra, hắn vẫn còn đang chơi, cho dù không dùng lực, da dẻ phấn nộn của cục cưng cũng không chịu được hắn chơi đùa như vậy. Đi tới bên cạnh nôi, lại thấy tiểu gia hỏa đã tỉnh, đang mở to đôi mắt to tròn nhìn nàng. Chắc vừa mới tỉnh nên trong đôi mắt to ngập nước, nhìn qua là vô cùng ủy khuất. Cúi người ôm lấy tiểu gia hỏa, Diệp Ly đau lòng vỗ vỗ, vừa nói: “Cục cưng ngoan, phụ thân hư, chúng ta không để ý tới hắn.” Vừa êm ái thì thầm với cục cưng, vừa ở trong phòng đi chậm chậm dỗ cục cưng ngủ. Hoàn toàn không thấy được khuôn mặt của người nào đó ở phía sau trong nháy mắt âm trầm, hắn hư? Tiểu gia hỏa khốn kiếp, quả nhiên là khắc tinh trời sinh của hắn, A Ly lại vì nó mà nói hắn hư?

Oán khí của Mặc Tu Nghiêu rốt cục vẫn làm cho Diệp Ly chú ý tới, quay đầu lại nhìn khuôn mặt âm trầm của nam nhân ngồi ở bên giường đang nhìn chằm chằm cục cưng trong tay nàng, bất đắc dĩ ở trong lòng than nhẹ. Những nam nhân khác đều hận không thể có một đứa con trai bảo bối, người trước mắt này thì lại ngược lại, giống như con trai là kẻ thù đời trước của hắn vậy. Cẩn thận thả cục cưng

vào trong tay Mặc Tu Nghiêu, vừa cười nói: “Vương gia, chàng còn nhỏ sao? Lại náo loạn với cục cưng?”

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, không chút đau lòng nào giày vò viên thịt nhỏ trong tay, “Nàng nuôi nó béo thành như vậy là muốn để ăn sao?” Diệp Ly liếc mắt, cục cưng lớn lên tròn tròn nhuận nhuận, trắng nõn nà, nhưng mà còn xa mới là béo có được hay không? May mắn Mặc Tu Nghiêu cũng biết A Ly nhà hắn không thích người khác ghét bỏ con trai bảo bối của nàng, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ vừa ở trong lòng ghét bỏ Mặc Tiểu Bảo cái gì cũng đều không hiểu cũng vô lực phản kháng để hắn giày vò, vừa nói: “Sao lại về trễ như vậy?” Diệp Ly nói lại chuyện mới vừa thấy Tần Tranh ở trong vườn hoa, cuối cùng mới hỏi: “Mợ cả và mợ hai có ý là, ngày cưới thì định là sau tiệc đầy tháng của cục cưng, mợ cả có ý để cho Tranh nhi tỷ tỷ xuất giá từ phủ của cậu cả, theo ý kiến của ta thì vẫn xuất giá từ Vương Phủ tốt hơn. Chàng nói đi?” Dù sao thì từ nhà cậu cả đến nhà cậu hai có cảm giác giống như không có chuyện gì xảy ra cả.

Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ một chút, rồi nói: “Trong phủ của chúng ta cũng không có trưởng bối hay người lớn. Cũng không thể để nàng đưa Tần Tranh đi lấy chồng đi, bàn về số tuổi, nàng còn nhỏ hơn nàng ấy nhiều. Như vậy đi, vợ con của Lữ tướng quân và Trương tướng quân đều ở Nhữ Dương, nàng xem nhà nào thích hợp thì để cho bọn họ nhận Tần Tranh làm con gái nuôi, đến lúc đó thì từ phủ tướng quân xuất giá. Lữ tướng quân và Trương tướng quân cũng là danh tướng số một số hai của Mặc gia quân, Tần Tranh bái ở phủ của bọn họ cũng không coi là bôi nhọ. Như thế, cũng coi như Từ gia đám hỏi với Mặc gia quân, dù sao Định Vương phủ cũng là lấy công trận lập nghiệp, có tầng quan hệ này, sau này mấy vị Từ gia ở Tây Bắc cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.” Vô luận Trương Khởi Lan hay Lữ Cận Hiền thì cũng đều là lão tướng rất có uy vọng trong Mặc gia quân, có sự ủng hộ của bọn họ, sau này tướng sĩ của Mặc gia quân cũng sẽ giảm bớt bài xích với người ngoài như Từ gia rất nhiều. Nói cho cùng… Chỉ cần là quân đội thì cũng có tính bài ngoại.

Diệp Ly không nghĩ tới chỉ trong một lát, Mặc Tu Nghiêu cũng đã suy nghĩ nhiều như vậy rồi, rất nhiều cũng là suy nghĩ cho Từ gia. Trong lòng ngọt ngào, nhẹ giọng nói: “Cám ơn chàng đã suy nghĩ cho Từ gia nhiều như vậy.” Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, cúi đầu đùa giỡn với con trai. Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn người nam nhân cúi đầu không để ý tới mình, rất muốn hỏi một câu: Vương gia, chàng có cần kiêu ngạo đến như vậy không?

Tin tức Tiểu thế tử của Định Vương phủ ra đời lan tỏa ra các nước xung quanh với tốc độ cực nhanh, lại càng không cần phải nói Mặc Tu Nghiêu còn hết sức gióng trống khua chiêng phát thiếp mời quyền quý các quốc gia đến Nhữ Dương tham gia tiệc đầy tháng của Tiểu thế tử. Nhận được thiếp mời có dấu hiệu hoa lệ của Định Quốc Vương phủ kia, không biết có bao nhiêu người đập vỡ hết đồ cổ quý báu giá trị liên thành trong thư phòng.

Trấn Nam Vương phủ Tây Lăng

Trong thư phòng, Trấn Nam Vương nhìn chằm chằm thiếp mời hoa lệ trên bàn, nguy hiểm nheo mắt lại. Trấn Nam Vương không nói lời nào, đương nhiên những người khác trong thư phòng cũng không dám mở miệng, trong lúc nhất thời không khí ngưng trọng nặng nề. Hồi lâu, Trấn Nam Vương Thế tử Lôi Đằng Phong đứng ở một bên mới mở miệng nói: “Phụ Vương, Mặc Tu Nghiêu có ý gì? Thật sự muốn quyết liệt với Đại Sở sao?” Thân là Định Vương của Đại Sở, cho dù Định Quốc Vương phủ danh chấn thiên hạ đến thế nào cũng không có tư cách mở tiệc chiêu đãi các nước quyền quý chỉ vì đầy tháng của một thế tử. Trên thực tế, cho dù là hoàng thất các quốc gia, hầu như cũng không có ai sẽ mở tiệc chiêu đãi quyền quý nước khác chỉ vì đầy tháng của một hoàng tử thậm chí là một thái tử. Nhưng nếu như Mặc Tu Nghiêu quyết liệt với Đại Sở, tự lập làm vua mà nói…, như vậy ít nhất hắn có tư cách đối thoại với hoàng thất các quốc gia, như vậy thiếp mời này cũng không tính là thất lễ. Về phần Mặc Tu Nghiêu vui mừng làm một bữa tiệc đầy tháng như vậy cho con trai của mình, vậy thì ai cũng không thể xen vào.

Trấn Nam Vương cười lạnh một tiếng, nói: “Định Quốc Vương

phủ quyết liệt với Đại Sở là chuyện sớm hay muộn, cũng không vượt ra ngoài dự kiến. Chỉ là không nghĩ tới… Định Vương phi lại còn có thể còn sống trở về." Càng không nghĩ tới chính là, không chỉ Định Vương phi té xuống từ vách đá cao như vậy lại không có chuyện gì, mà ngay cả đứa nhỏ trong bụng cũng không có chuyện gì. Vận khí của Mặc Tu Nghiêu thật tốt đến nỗi làm cho người ta hận! Nhớ tới chuyện này, sắc mặt Trấn Nam Vương càng thêm khó coi, ông không chỉ bại bởi một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân đang mang thai!

"Diệp Ly!" Trấn Nam Vương nghiến răng nghiến lợi.

Lôi Đằng Phong nhìn lướt qua khuôn mặt âm trầm của phụ thân, cũng không có tức giận như Trấn Nam Vương. Nhớ tới cô gái áo xanh uyển chuyển hàm xúc, nhìn như thanh tao lịch sự nhưng mỗi lần lại làm người ta khiếp sợ kia, không thể phủ nhận lúc đầu khi nghe được tin Định Vương phi chết, trong lòng Lôi Đằng Phong cũng có hơi tiếc hận. Không nghĩ tới Định Vương phi vượt qua kiếp nạn trở về, còn bình an sinh hạ Thế tử Định Vương, trong lòng Lôi Đằng Phong nổi lên một tia hâm mộ nhàn nhạt, nhưng rất nhanh lại xua tan ý nghĩ này đi, "Phụ vương, chúng ta có đi dự tiệc đầy tháng Định Vương thế tử này hay không?" Mặc dù Nhữ Dương gần biên cảnh Đại Sở và Tây Lăng, nhưng cũng không gần vương thành Tây Lăng. Phong thiếp mời này chắc cũng là lúc Thế tử Định Vương vừa mới ra đời đã lập tức phái người phi ngựa thật nhanh đưa đến, ngay cả tên của Tiểu thế tử cũng không có. Nhưng ngay cả như vậy, nếu như bọn họ muốn tham gia tiệc đầy tháng cũng phải lập tức lên đường, nếu không sẽ không đến kịp.

"Đi! Đương nhiên phải đi!" Trấn Nam Vương cười lạnh nói, "Con cho rằng Mặc Tu Nghiêu thật sự chỉ vì một bữa tiệc đầy tháng của con trai hắn? Lần này chỉ sợ thành Nhữ Dương sẽ cực kỳ náo nhiệt." Lôi Đằng Phong nghiêm túc suy nghĩ, lập tức liền hiểu ra: "Phụ Vương nói là Ngọc tỷ Truyền Quốc và bảo tàng của Cao tổ Tiền triều?" Trấn Nam Vương gật đầu nói: "Đúng vậy. Thay vì để cho người ta âm thầm ra ra vào vào Tây Bắc, còn không bằng tự hắn mở

cửa rộng lượng để người đi qua. Ít nhất những người này còn có thể ở dưới sự quản chế của hắn, Mặc Tu Nghiêu cũng nghĩ thật tốt……" Lôi Đằng Phong cau mày nói: "Theo Phụ Vương, Ngọc tỷ Truyền Quốc có thật sự ở trong tay Mặc Tu Nghiêu hay không? Theo tin tức mà chúng ta nhận được, thì người của Định Vương phủ cũng đang âm thầm tìm kiếm một người tên là Lâm Nguyện, hơn nữa có liên quan với Ngọc tỷ Truyền Quốc."

"Lâm Nguyện? Lâm……" Trấn Nam Vương suy tư, Lôi Đằng Phong nói: "Lâm là quốc họ của Tiền triều. Lâm Nguyện này còn có tên là Đàm Kế Chi, nghe nói lúc trước ở Tây Bắc muốn bắt Định Vương phi để uy hiếp Định Vương, không biết làm sao mà tin tức bị lọt ra, bị Định Vương bắt lại. Sau đó, Mặc Tu Nghiêu đã thả hắn đi, không lâu sau liền truyền ra tin tức Ngọc tỷ Truyền Quốc ở trong Định Vương phủ, không chỉ Định Vương phủ, mà cả Mặc Cảnh Kỳ cũng đang tìm hắn." Trấn Nam Vương trầm tư một lúc lâu, nói: "Ta cũng hơi ấn tượng với Đàm Kế Chi này. Tô Túy Điệp từng nói, hắn là con mồ côi của hoàng thất Tiền triều."

"Con mồ côi của hoàng thất Tiền triều?" Lôi Đằng Phong khinh thường bĩu môi, Tiền triều bị tiêu diệt đến nay đã hơn một trăm năm, ai còn quan tâm có phải con mồ côi hay không? Nếu tính như vậy, không biết cõi đời này còn có bao nhiêu con mồ côi của các triều các đại. Mỗi triều đại thay đổi sẽ có bao nhiêu tử tôn của hoàng thất lưu lạc dân gian, lại có ai có thể chân chính phục quốc thành công? Sở dĩ nằm gai nếm mật có thể truyền lưu thiên cổ là bởi vì nó chỉ là một cách nói mà thôi, "Phụ Vương đã biết thân phận của Đàm Kế Chi này từ lâu?" Hiển nhiên Trấn Nam Vương cũng không đặt Đàm Kế Chi vào trong mắt, lạnh nhạt cười nói: "Hắn là hoàng duệ của Tiền triều hay loạn thần tặc tử căn bản cũng không có quan trọng với chúng ta, chỉ cần hắn có thể giúp đỡ Mặc Cảnh Kỳ đối phó Định Quốc Vương phủ thì hắn cũng không phải là kẻ thù của chúng ta. Đã như vậy, đương nhiên Bổn Vương sẽ giữ bí mật thân phận thay hắn. Đáng tiếc… người đàn bà Tô Túy Điệp kia! Nếu đã có thể báo thân phận của hắn cho Bản Vương, thì làm sao lại không thể nói cho người

khác đây?”

Lôi Đằng Phong cau mày nói: “Vậy Phụ Vương cho là rốt cuộc Ngọc tỷ Truyền Quốc ở trong tay ai?”

Trấn Nam Vương trầm ngâm trong chốc lát, rồi nói: “Theo tâm tính của người Định Quốc Vương phủ, tầm quan trọng của Ngọc tỷ Truyền Quốc với bọn họ cũng không lớn. Mặc Tu Nghiêu này càng kiêu ngạo hơn Mặc Lưu Danh năm đó, hắn căn bản khinh thường lợi dụng Ngọc tỷ Truyền Quốc để đề cao danh vọng của Mặc gia quân.” Lôi Đằng Phong nói: “Ý của Phụ Vương là……” Trấn Nam Vương khoát tay một cái, nói: “Không, chưa chắc Ngọc tỷ Truyền Quốc ở trong tay Mặc Tu Nghiêu, nhưng cũng chưa chắc thật sự ở trong tay Đàm Kế Chi. Cho nên chúng ta cần phải một chuyến Tây Bắc này.” Ít nhất không thể để cho Ngọc tỷ Truyền Quốc rơi vào trong tay người khác.

“Con hiểu.” Lôi Đằng Phong gật đầu nói, “Phụ Vương chuẩn bị tự mình đi Nhữ Dương?” Trấn Nam Vương gật đầu nói: “Con đi theo Bản vương, gần đây Tây Lăng cũng không có chuyện lớn gì.”

“Hài nhi lĩnh mệnh.”

Không khí trong Ngự thư phòng của Sở Cung thì càng thêm ngưng trọng, Mặc Cảnh Kỳ tức giận đến sắc mặt biến thành màu đen, ném thiếp mời cầm trong tay ra thật xa, “Mặc Ngự Thần! Hay cho một cái Mặc Ngự Thần! Mặc Tu Nghiêu, ngươi thật giỏi……” Mặc Cảnh Lê cũng nhận được thiệp mời mới vừa đi vào Ngự thư phòng lại vừa hay nhìn thấy thiệp mời đánh dấu ấn ký của Định Vương phủ bay thẳng vào mặt. Giơ tay lên chụp được, Mặc Cảnh Lê cười nói: “Hoàng huynh, người nào lại chọc ngươi tức giận như vậy hả?” Nhìn thấy người em cùng mẹ này, sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ càng khó coi hơn, lãnh đạm nói: “Ngươi đến đây làm gì?”

Mặc Cảnh Lê mỉm cười, cũng lấy một tấm thiệp mời khác ra, cười nói: “Tới thỉnh an mẫu hậu, mặt khác… Xem ra hoàng huynh cũng đã nhận được thiệp mời của Định Vương rồi. Hoàng huynh có ý định gì không?” Tiện tay mở thiệp mời ra, nhìn tên của thế tử Định Vương phủ rồng bay phượng múa ở phía trên —— Mặc Ngự Thần. Ngự

Thần… Thật là một cái tên rất hay, Mặc Tu Nghiêu, rốt cục ngươi vẫn không nhịn được sao?

Mặc Cảnh Kỳ lạnh lùng nhìn đệ đệ, người em này của hắn sau khi từ phía nam trở về thì rõ ràng đã trở nên thông minh hơn, cũng càng khó đối phó hơn. Nếu như không phải đột nhiên hắn thông minh lên thì chính là sau lưng có cao nhân chỉ điểm, "Ngươi có ý định gì không? Nếu Mặc Tu Nghiêu đã phái người đưa thiệp mời cho ngươi, Hoàng đệ định đi sao?" Mặc Cảnh Lê cười nói: "Định Vương tự mình mời, sao thần đệ dám không đi? Hoàng huynh định đưa lễ vật gì cho Định Vương thế tử?" Mặc Cảnh Kỳ hừ lạnh một tiếng, đột nhiên lộ ra một nụ cười ác ý, rồi nói: "Hoàng đệ cũng nên đi, dù sao Diệp Ly cũng không tính là người xa lạ với Hoàng đệ. Hơn nữa vẫn là thân tỷ tỷ Lê Vương phi đây."

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Mặc Cảnh Lê liền khó coi. Chỉ cần nghĩ tới Diệp Oánh chỉ biết khóc sướt mướt, làm nũng, oán trách kia trong phủ của mình, còn nghĩ đến Diệp Ly có thể ra chiến trường, có thể vào triều, sau lưng còn có Từ gia ủng hộ, mỗi lần Mặc Cảnh Lê chỉ cần nghĩ tới Diệp Ly đã từng là vị hôn thê của mình liền không nhịn được đau đớn trong lòng. Nếu như ban đầu hắn cưới được là Diệp Ly thì bây giờ sẽ là tình cảnh gì đây? Dựa vào bản lãnh của Diệp Ly có thể chiến thắng Trấn Nam Vương Tây Lăng, nói không chừng hắn căn bản là không cần đối đầu nam bắc với hoàng huynh này của hắn, mà đã trực tiếp đánh vào Sở kinh rồi. Còn có Từ Thanh Trần kia, ở Nam Phương đã đem đến cho hắn biết bao nhiêu là phiền toái, nếu như Vương phi của hắn là Diệp Ly, Từ Thanh Trần chẳng những sẽ không phiền toái hắn, mà ngược lại sẽ giúp đỡ hắn. Thậm chí nói không chừng còn có thể giúp hắn đoạt lại Nam Chiếu, mà không phải khắp nơi đều bị Nam Chiếu không chế như bây giờ!

Nhìn sắc mặt Mặc Cảnh Lê đột nhiên chuyển thành âm u, tâm tình của Mặc Cảnh Kỳ lập tức tốt lên rất nhiều. Nhướng mày nói: "Nếu Hoàng đệ muốn đi, không ngại cũng mang Lê Vương phi cùng đi, cũng có thể ôn chuyện với Diệp Ly."

Mặc Cảnh Lê cắn răng, thản nhiên nói: "Đa tạ hoàng huynh đã

nói. Đã như vậy, thần đệ xin đi xuống trước chuẩn bị, cũng không còn nhiều thời gian, sáng sớm ngày mai liền lên đường đi Tây Bắc."

Mặc Cảnh Kỳ gật đầu nói: "Hoàng đệ đi thong thả."

Mặc Cảnh Lê vừa đi ra ngoài, nụ cười trên mặt của Mặc Cảnh Kỳ liền biến mất ngay lập tức. Mặc Cảnh Lê cho rằng hắn không biết hắn ta muốn đi Tây Bắc làm gì sao? Chúc mừng đầy tháng con trai của Mặc Tu Nghiêu? Hừ! Mặc Cảnh Lê lại càng muốn con trai của Mặc Tu Nghiêu chết sớm. Bởi vì mẹ của đứa bé kia là vị hôn thê trước của hắn. Diệp Ly còn sống chính là nói cho người trong khắp thiên hạ, Lê Vương hắn có mắt không tròng như thế nào. Muốn đi Tây Bắc tìm Ngọc tỷ Truyền Quốc sao? Khẩu vị của Mặc Cảnh Lê ngươi cũng quá cao đi!

"Hoàng thượng?"

"Có tin tức tung tích của Đàm Kế Chi chưa?" Mặc Cảnh Kỳ lạnh giọng hỏi người áo xám quỳ trong điện.

"Hoàng thượng thứ tội, tạm thời còn không có tung tích của Đàm Kế Chi."

Rầm! Mặc Cảnh Kỳ cầm nghiên mực trên bàn lên, trực tiếp ném tới, người áo xám trên mặt đất không dám trốn, nghiên mực nện vào trên bả vai của hắn rồi lại rơi xuống trên mặt đất, người áo xám kêu rên một tiếng, "Hoàng thượng thứ tội!"

"Một đám phế vật! Tìm tiếp, cho dù đào sâu ba thước đất cũng phải tìm ra Đàm Kế Chi cho trẫm!"

Chương 209: Tỷ muội gặp lại

Còn mấy này nữa là đến tiệc đầy tháng của Thế tử Định Vương, nhưng trong thành Nhữ Dương đã bắt đầu náo nhiệt lên. Bởi vì năm ngoái Tây Bắc chiến loạn, để cho rất nhiều phú thương Tây Bắc đều chạy trốn vào quan nội, vì vậy cũng đưa đến buôn bán của cả Tây Bắc bị trì trệ, chẳng những không tăng lên, mà thậm chí còn sụt giảm. Lần này, Mặc Tiểu Bảo vừa mới ra đời, Định Vương phủ lại thông báo khắp thiên hạ cùng chúc mừng Tiểu thế tử. Hơn nữa, bởi vì có liên quan đến bảo tàng Tiền triều và Ngọc Tỷ Truyền Quốc, nên liên tục không ngừng có người tràn vào Tây Bắc, vì vậy mà vẫn chưa tới một tháng thì thành Nhữ Dương đã từ từ phồn vinh lên. Lúc trước, thành Tín Dương lớn nhất ở Tây Bắc đã bị hủy trong biển lửa, lại bởi vì hiện tại Định Vương phủ đặt chân ở thành Nhữ Dương, nên nghiễm nhiên thành Nhữ Dương dần dần có xu hướng trở thành thành trì lớn nhất ở Tây Bắc. Dân chúng trong thành lại càng vì chào hỏi du khách tới từ tám phương, mà đã dọn dẹp nhà mình thật sớm, chuẩn bị nhân dịp lần náo nhiệt này kiếm một khoản tiền lớn.

Trong Định Vương phủ, bởi vì ngoại trừ Thanh Vân tiên sinh đã cao tuổi chỉ ở trong phủ dưỡng lão, thỉnh thoảng đi thăm Tô Triết đang ở trong phủ dưỡng bệnh ra, thì từ Từ Hồng Vũ, Từ Hồng Ngạn đến năm vị công tử Từ gia đều gia nhập, nên Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng đều cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều, cho dù là Từ Thanh Viêm nhỏ nhất cũng có thể đi theo Từ Thanh Bách giúp được một ít chuyện nhỏ. Từ Hồng Vũ và Từ Thanh Trần vốn chính là kỳ tài chưa được trọng dụng, có bọn họ ở đây, nên lập tức Mặc Tu Nghiêu không chút khách khí đều vứt hơn phân nửa sự vụ của Tây Bắc cho bọn họ, vì vậy, cuộc sống mỗi ngày đều rất nhẹ nhàng thoải mái.

“Ly nhi, cái này là muội viết?” Trong phòng đọc sách rộng rãi, mấy cái bàn được đặt chung một chỗ tạo thành một cái bàn rộng lớn, phía

trên để ngay ngắn các loại văn kiện tài liệu. Mấy người ngồi quanh bàn, vừa xử lý hồ sơ trong tay, vừa có thể thỉnh thoảng nói mấy câu. Mặc dù mọi người đều có thư phòng riêng của mình, nhưng vẫn thích cùng xử lý công sự ở trong thư phòng lớn, vừa không vắng lạnh nhàm chán, lại vừa có thể tham khảo ý kiến với người khác dễ dàng khi có chủ ý mới. Từ Thanh Trần giơ lên một bản hồ sơ viết về kế hoạch buôn bán của Tây Bắc, ngẩng đầu hỏi.

Diệp Ly ngẩng đầu lên từ trong đống sổ con, hơi mờ mịt nhìn Từ Thanh Trần một cái, không biết huynh ấy nói về cái gì. Mặc Tu Nghiêu ngồi ở bên người nàng liếc mắt một cái, rồi nói: "Về kế hoạch phát triển buôn bán của Tây Bắc."

"A… Là muội viết." Lúc này Diệp Ly mới nhớ tới, hơi ngượng ngùng nói: "Thật ra thì muội cũng chỉ nghĩ đại khái mà thôi, cũng không quen thuộc với mấy thứ này. Lúc trước không phải đã nói giao cho Minh Tích và Lãnh Nhị đi làm sao?" Mặc Tu Nghiêu nói: "Lãnh Nhị trở về trong quan nội rồi, một mình Hàn Minh Tích căn bản không thể vừa quản lý chuyện ở Tây Bắc, lại vừa phải quản lý chuyện của Nam Chiếu và Bắc Nhung được, nên vẫn để đó đến bây giờ." Nghe bọn họ nói như vậy, những người khác cũng ngẩng đầu lên nhìn Từ Thanh Trần. Từ Thanh Trần đưa đồ trong tay cho Từ Hồng Vũ xem, rồi đưa cho mọi người truyền nhau đọc một vòng, Từ Hồng Vũ gật đầu khen: "Ý nghĩ của Ly nhi rất mới mẻ độc đáo. Có thể thử một chút xem sao." Mặc dù Từ gia là thư hương môn đệ nhưng cũng không cổ hủ, đương nhiên hiểu buôn bán có ý nghĩa như thế nào đối với một thành thị, thậm chí là một quốc gia. So với Trung Nguyên và Giang Nam giàu có, thì Tây Bắc không được tính là phì nhiêu, ngay cả lương thực cũng tương đối thiếu thốn, nếu không thể tìm được lối đi tắt nào khác, thì một ngày nào đó Mặc gia quân sẽ dần dần tiêu vong vì Tây Bắc nghèo khó. Lúc đầu thấy mỗi ngày Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cùng ra cùng vào xử lý chính vụ của Tây Bắc và quân vụ của Mặc gia quân, thì mọi người cũng hơi kinh ngạc, nhưng nhìn các tướng lĩnh Mặc gia quân đều là một bộ tập mãi thành thói quen, thì lại để cho mọi người cảm thấy hết sức vui mừng. Ly nhi có đầy đủ tài

hoa và năng lực, quan trọng nhất là Định Vương nguyện ý cho nàng tín nhiệm và không gian bày ra năng lực của nàng, điều này làm cho mọi người Từ gia càng nhận thấy được năng lực và ánh mắt của Mặc Tu Nghiêu rất tốt.

Tập tài liệu được mọi người truyền tay nhau xem một vòng, nhưng Từ Thanh Bách lại có hứng thú với phần kế hoạch này nhất. Vốn ban đầu hắn được đưa đến Tây Nam nhậm chức, đang chuẩn bị xuất ra năng lực một phen thì lại bị triệu trở về kinh thành, nên bây giờ nhìn thấy phần kế hoạch này, thì lập tức lại nhớ tới cảm giác khát vọng lúc ban đầu vừa tới Tây Nam, "Ly nhi, muội định làm như thế nào?"

Ngẩng đầu lên thì thấy được tất cả mọi người đều đang nhìn mình chằm chằm, Diệp Ly chỉ đành phải buông sổ con trong tay xuống, kêu Trác Tĩnh mang tới một tấm bản đồ treo lên trên tường, rồi lại sai người dâng trà mới lên. Nghiêm túc suy nghĩ một chút lời muốn nói, rồi mới nói: "Tây Bắc chưa bằng một phần sáu Đại Sở, dân số lại càng chưa bằng một thành trì của Đại Sở. Mặc dù Hồng Châu được gọi là kho lúa của Tây Bắc nhưng vẫn chưa bằng Giang Nam, thậm chí là Tây Nam được gọi là nóc nhà của Trung Nguyên. Nếu như chỉ là thời kỳ hòa bình thì cũng không sao cả, chúng ta chỉ cần nhập một chút lương thực là đã đủ nuôi sống dân chúng và tướng sĩ Tây Bắc. Nhưng trên tình hình thực tế, thì tình huống bết bát nhất là chúng ta có thể đồng thời phải đối mặt với trên trăm vạn đại quân của ba nước Đại Sở, Bắc Nhung và Tây Lăng. Mà cho dù không có chiến tranh, chỉ cần ba nước cùng nhau phong tỏa một số phương diện của Tây Bắc như lương thực, kinh tế.v..vv…. thì cho dù Tây Bắc sẽ không lập tức lâm vào khốn cảnh nhưng cũng sẽ càng ngày càng nghèo khó, hơn nữa, Mặc gia quân cũng sẽ càng ngày càng suy yếu, biến mất chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi."

Mọi người im lặng, lời của Diệp Ly nói cũng là sự thật, những người đang ngồi ở đây cũng không phải không biết, mà là chưa từng có người nói rõ ràng những chi tiết này ra ở trước mắt như thế. Cũng bởi vì quá rõ ràng, nên ngược lại nhìn thấy lại càng thêm giật mình.

Phượng Chi Dao cau mày nói: “Nếu như chúng ta chủ động đánh thì sao? Mở rộng địa bàn Tây Bắc?”

Từ Hồng Vũ nhăn mày nói: “Cũng không phải không thể, nhưng mà… Tây Lăng cằn cỗi, phần lớn lương thực của bọn họ là đến từ các nước Đại Sở, Nam Chiếu, Tây Phương, mà Bắc Nhung lại là thảo nguyên hoang mạc rộng lớn, lương thực chủ yếu của người Bắc Nhung lại là dê, bò. Đại Sở… Tạm thời không thể động. Một khi Mặc gia quân động thủ với Đại Sở, rất có thể sẽ khiến Tây Lăng, Bắc Nhung và Nam Chiếu đồng thời gây khó khăn cho Mặc gia quân. Thật ra thì lấy dũng mãnh và uy phong của Mặc gia quân, thì cách của Phượng tướng quân cũng chưa chắc là không được, chỉ là sẽ phải nhận lấy tổn thất khổng lồ. Lão phu nghĩ ý của Ly nhi hẳn là từ từ mà lên kế hoạch.” Diệp Ly gật đầu nói: “Đúng vậy, nếu chúng ta khiến cho Tây Bắc thương tổn khắp nơi, thì cuối cùng chúng ta vẫn phải thu thập cục diện rối rắm này. Trừ phi chúng ta có thể đoạt được một trong hai nước Tây Lăng hoặc là Bắc Nhung trong vòng nửa năm, nếu không, một khi đối phương cắn trả lại thì Mặc gia quân sẽ nhận đủ.” Mặc gia quân không giống với bất kỳ một đội quân nào, bọn họ nhìn như vô cùng cường đại, nhưng kỳ thực thì nguy cơ trùng trùng. Bởi vì vô luận là ai thì cũng muốn đứng lên tranh bá thiên hạ hoặc chiếm những cái khác, lúc lực lượng không đủ lớn mạnh thì sẽ không có người nhìn, nhưng khi lực lượng đủ cường đại thì sẽ bị hợp lực chống lại. Mà Mặc gia quân, từ lúc bắt đầu thì đã bị mọi người nhận định là đối thủ của mình. Vô luận Tây Lăng hay Bắc Nhung thì cũng không có ai sẽ hợp tác với Mặc gia quân, nếu như có thể lựa chọn, bọn họ tình nguyện, bất kể bất cứ giá nào cũng phải tiêu diệt Mặc gia quân trước rồi hãy nói.

Từ Thanh Viêm nghiêng người duỗi cổ xem thứ trong tay Từ Thanh Bách, vừa nói: “Ly nhi tỷ tỷ đã sớm suy tính nhiều như vậy, vậy nhất định đã có biện pháp giải quyết?”

Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: “Muốn giải quyết những vấn đề này ngay lập tức thì làm sao mà được chứ? Nhưng mà lúc trước sai người điều tra cả cảnh nội Tây Bắc, ngoại trừ gần bên cạnh Hồng

Châu ra, thì thật ra ở Cam Châu chính là khu vực bình nguyên sông Mẫn Giang rộng lớn, vô luận cấu tạo và tính chất của đất đai hay lượng nước đều vô cùng tốt. Chỉ là nơi này giáp biên giới Bắc Nhung, cho nên dân cư thưa thớt, vì vậy cả một mảnh ruộng tốt rộng lớn mà lại không có người nào trồng trọt." Từ Thanh Bách giống như có điều suy nghĩ nói: "Ly nhi có ý là đưa dân chúng đến Cam Châu khai khẩn đất đai? Nhưng như vậy thì phải có một đội quân lớn đóng ở biên cảnh, phòng ngừa người Bắc Nhung xâm nhập bất cứ lúc nào."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: "Cái này không có vấn đề gì, hiện tại vài chục vạn đại quân của Mặc gia quân cũng đang nhàn rỗi không có việc gì làm. Huống chi, tương lai tất nhiên Mặc gia quân còn phải tăng thêm, không lo không có người nào đóng giữ." Diệp Ly cũng gật đầu nói: "Nếu như dân chúng không yên lòng, có thể do Mặc gia quân đi khai khẩn đất đai trước, hoặc là cùng trồng trọt với dân chúng."

"Mặc gia quân cùng trồng trọt với dân chúng bình thường?" Mọi người cau mày, đều hơi do dự.

Mày kiếm của Từ Thanh Trần nhướng lên, cười nói: "Ý của Ly nhi rất tốt. Vài chục vạn đại quân tạm thời cũng không cần phải đánh giặc, dùng để trồng trọt cũng rất đúng. Như thế, Mặc gia quân cũng có lương thực của mình để thu hoạch, cũng có thể giảm bớt thuế má cho dân chúng."

Từ Thanh Bách gật đầu, hiếm khi hơi vội vàng xao động hỏi: "Vậy Ly nhi, trên này muội nói đầu mối buôn bán then chốt lại là cái gì?"

Diệp Ly đè huyệt thái dương, sửa sang lại một chút mới nói: "Trên đời này cũng không phải chỉ có những quốc gia Đại Sở, Bắc Nhung, Tây Lăng, Nam Chiếu này, phía Tây của Tây Lăng còn có vô số nước nhỏ, thậm chí có thể có nước lớn mà chúng ta không biết. Chỉ là bởi vì đường xá xa xôi cho nên người bình thường cũng không biết. Hiện tại Tây Bắc chúng ta bị các nước bao vây, nếu như chúng ta lấy những thứ bán cho Đông Sở, Bắc Nhung, Nam Chiếu đem bán cho các nước Tây Phương, rồi mang đồ của đối phương về bán cho

người Đại Sở hoặc là Bắc Nhung, thì sẽ thu được tiền lời. Hơn nữa là dẫn thương nhân của những quốc gia kia đến đây… Thì cùng một thời gian, Nhữ Dương, thậm chí là cả Tây Bắc, nhất định sẽ trở thành khu vực quan trọng để gặp gỡ và giao lưu kinh tế đông tây……" Từ Thanh Bách là người thông minh, đương nhiên chỉ cần một chút liền hiểu được, cười nói: "Khi nào thì Ly nhi bắt đầu, nhớ chừa cho ta một phần."

"Ta cũng muốn!" Từ Thanh Viêm luôn luôn thi hành chính sách đi theo Tứ ca, nên vội vàng giơ tay biểu quyết.

Diệp Ly cười nói: "Nông nghiệp đã phái một nhóm người đi qua, về phương diện buôn bán… Tứ ca không có kinh nghiệm có thể hỏi Hàn Minh Tích và Lãnh Hạo Vũ……" Nghĩ đến Hàn Minh Tích và Lãnh Hạo Vũ bận rộn đến xoay quanh, thì Diệp Ly hơi nhức đầu, còn nhớ đến cái người kia không biết hiện tại đang ở chỗ nào chán chường, thì trong lòng hơi tiếc hận lúc ban đầu giết chết Tô Túy Điệp nhanh như vậy, nếu không sẽ nhận được thêm một lao công tốt miễn phí a.

"Khởi bẩm Vương gia, Vương phi, Lê Vương và Lê Vương phi của Sở kinh đến." Đang nói, thì ngoài cửa có thị vệ đi vào bẩm báo.

"Lê Vương? Mặc Cảnh Lê?" Diệp Ly ngẩn ra, cũng không nghĩ tới hắn sẽ đến Nhữ Dương, hơn nữa còn mang theo Diệp Oánh. Lại nói, Diệp Ly cũng đã có gần hai năm chưa từng gặp qua Diệp Oánh rồi. Vốn bị Mặc Cảnh Kỳ nhốt, hôm nay Mặc Cảnh Lê hồi kinh, hơn nữa tay cầm trọng binh, nên tất nhiên có tư thế đối đầu với Mặc Cảnh Kỳ, Diệp Oánh thân là Lê Vương phi tất được tự do rồi.

Mặc Tu Nghiêu đứng dậy, cười nói: "Mặc Cảnh Lê sao? Đã như vậy… A Ly, chúng ta đi nghênh đón Lê Vương và Lê Vương phi thôi, vừa lúc Bản vương cũng muốn xem một chút, đã lâu không thấy, rốt cuộc Mặc Cảnh Lê này có năng lực lớn đến bao nhiêu." Diệp Ly cũng không có ý kiến gì, đứng dậy đi theo Mặc Tu Nghiêu ra ngoài. Chỉ có Từ Thanh Bách thì vẫn chưa thỏa mãn vì vẫn còn có vấn đề chưa hỏi xong.

Nói là nghênh đón, cũng chỉ Mặc tổng quản mời người đến, thì

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu mới đi tới cửa đại sảnh đón chào thôi. Hiển nhiên Mặc Cảnh Lê cũng không kỳ vọng có thể có được tiếp đãi gì tốt ở chỗ của Mặc Tu Nghiêu, nên thần sắc trên mặt cũng xem như bình thường. Mới vừa đi đến gần đại sảnh của Định Vương phủ đã thấy một đôi bích nhân đứng ở cửa. Mặc Tu Nghiêu mặc một thân cẩm y màu tím nhạt, mái tóc trắng như tuyết tùy ý vén lên phía sau, hình như càng có thêm mấy phần lãnh mạc và một tia khiếp người hơn trước. Diệp Ly cũng là một bộ quần áo màu xanh nhạt, hoa văn mẫu đơn được thêu bằng chỉ bạc, nụ cười dịu dàng như cũ, giữa hai đầu lông mày lại càng nhiều thêm mấy phần quý khí và quyến rũ. Nhìn cô gái áo xanh mỉm cười đứng ở bên cạnh Mặc Tu thì ánh mắt của Mặc Cảnh Lê lóe lên một cái, trong lúc nhất thời dưới đáy lòng nói không ra tư vị gì.

"Lê Vương và Lê Vương phi đại giá quang lâm, hoan nghênh đã tới." Nhìn Mặc Tu Nghiêu không có ý định mở miệng một chút, Diệp Ly cười yếu ớt nói.

Đã một năm không thấy, Diệp Oánh lại hơi khác biệt với Tứ tiểu thư Diệp gia danh dương Sở kinh lúc ban đầu. Thần sắc vốn luôn nhu nhược, nũng nịu làm động lòng người, hôm nay lại càng nhiều thêm mấy phần u oán và đờ đẫn, đôi mắt vốn long lanh như nước cũng trở nên sắc bén rất nhiều, làm kém đi không ít khí chất nhu nhược vốn có, trầm mặc đi theo bên người Mặc Cảnh Lê cũng càng giống Vương phi hơn trước. Chỉ là Diệp Ly cũng không có bỏ qua một tia ghen tỵ và u oán xẹt qua trong mắt Diệp Oánh trong nháy mắt khi đang nhìn đến mình. Trong lòng không thể không cười thầm, hai năm qua có lẽ thật sự Diệp Oánh chịu không ít khổ, nhưng mà nàng ta ghen tỵ với nàng cái gì? Ghen tỵ với nàng lãnh binh xuất chinh ở trên chiến trường vào sinh ra tử? Hay ghen tỵ với nàng rơi xuống vách đá suýt nữa một xác hai mạng?

Mặc Cảnh Lê nhìn hai người sóng vai mà đứng trước mắt một chút, thản nhiên nói: "Đã lâu không gặp, hai người vẫn khỏe chứ?"

Mặc Tu Nghiêu hơi kinh ngạc nhướng mày, Mặc Cảnh Lê lại biết chào hỏi với hắn sao? Xem ra hơn một năm này quả nhiên là học

được không ít thứ tốt. Lạnh nhạt gật đầu, nhàn nhạt cười nói: “Đa tạ đã nhớ.” Thần sắc Mặc Cảnh Lê cứng đờ, lập tức khó coi giống như nuốt phải một con con ruồi: Ai nhớ hắn ta chứ?

Diệp Ly mỉm cười nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, cười nói với Mặc Cảnh Lê: “Mời hai vị vào.”

Vào đại sảnh ngồi xuống, Diệp Ly mới chú ý tới Mặc Cảnh Lê lại vẫn mang theo một người. Cũng là người quen đã lâu không gặp —— công chúa Tê Hà. Công chúa Tê Hà mặc quần áo của thị nữ đi theo bên cạnh Mặc Cảnh Lê, chỉ là luôn luôn cúi đầu nên Diệp Ly còn tưởng rằng chỉ là một nha đầu bình thường. Chỉ là nàng ta lại cùng đi theo mọi người vào đại sảnh, lúc này Diệp Ly mới phát hiện có điều không đúng. Khó trách sắc mặt Diệp Oánh khó coi như vậy, lúc đầu Mặc Cảnh Lê rời khỏi Sở kinh cũng chỉ mang theo công chúa Tê Hà, không nghĩ tới hôm nay tới Tây Bắc còn mang theo bên người, hiển nhiên Mặc Cảnh Lê rất coi trọng công chúa Tê Hà.

Khách và chủ ngồi xuống, Diệp Ly do dự nhìn công chúa Tê Hà một chút, rồi mới nói: “Vị này……”

Mặc Cảnh Lê còn chưa kịp nói chuyện, Diệp Oánh đã mở miệng, thản nhiên nói: “Một nha đầu mà thôi, Tam tỷ tỷ nói đến nàng ta làm cái gì?”

Nghe vậy, sắc mặt Mặc Cảnh Lê trầm xuống, thần sắc của công chúa Tê Hà cũng khó coi. Vốn là lấy thân phận của công chúa Tê Hà, thì dư dả làm Bình phi. Nhưng hết lần này tới lần khác, lúc đầu ở trong hôn lễ đã ầm ĩ một trận như vậy, tất nhiên công chúa Tê Hà chỉ đành phải vội vã giả chết tạm thời thoát khỏi chuyện này. Vốn Diệp Ly cho rằng chắc Mặc Cảnh Lê đã chuẩn bị sớm một thân phận khác cho công chúa Tê Hà từ trước, không nghĩ tới đến bây giờ cũng vẫn chỉ là một thiếp thất không rõ thân phận. Thấy Mặc Cảnh Lê không nói lời nào, Diệp Ly cũng không để ý sai người dâng trà lên.

“Bộ dáng hiện tại này của Định Vương cũng dọa Bản vương phải nhảy dựng.” Mặc Cảnh Lê nói, mặc dù đã nghe thấy tóc của Định Vương bạc trắng từ trước, nhưng đến khi tận mắt thấy, Mặc Cảnh Lê vẫn còn hơi kinh ngạc. Nghiêng đầu nhìn thoáng qua Diệp Ly ngồi ở

bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, ở trong lòng đánh giá, thoạt nhìn thì, tầm quan trọng của Diệp Ly trong lòng Mặc Tu Nghiêu còn cao hơn trong suy đoán bọn hắn rất nhiều.

Mặc Tu Nghiêu không thèm để ý, tùy ý phất sợi tóc bay đến trước ngực ra sau, cười nói: "Hoa nở hoa tàn, sinh lão bệnh tử bình thường mà thôi, cần gì phải để ý? Ngược lại, nghe nói hơn một năm này Lê Vương ở Giang Nam rất thuận lợi?"

Mặc Cảnh Lê kéo kéo khóe môi, nói: "Định Vương quá khen, nào có thoải mái như Định Vương chiếm cứ Tây Bắc chứ." Hai nam nhân nói lời sắc bén ngươi tới ta đi, nếu lúc trước thì Mặc Cảnh Lê chưa chắc có dũng khí và suy nghĩ đối đầu với Mặc Tu Nghiêu. Nhưng hiện tại lại khác, Mặc Tu Nghiêu chiếm cứ Tây Bắc, hắn lại chiếm cứ Giang Nam. So với Tây Bắc cằn cỗi thì hiển nhiên Giang Nam giàu có có ưu thế hơn một chút.

Diệp Ly mỉm cười nhìn Diệp Oánh, mỉm cười nói: "Một năm này Tứ muội muội có tốt không?"

Ánh mắt Diệp Oánh phức tạp nhìn Diệp Ly, hừ nhẹ một tiếng, cười lạnh nói: "Chẳng lẽ Tam tỷ tỷ không biết chuyện ta bị Hoàng thượng bắt nhốt sao? Trong tù nào có chỗ gì tốt chứ?" Ngụ ý, từ đầu đến cuối là đang trách Diệp Ly rằng, lúc đầu biết rõ nàng bị Mặc Cảnh Kỳ bắt nhốt mà lại không chịu cứu giúp. Diệp Ly cũng không để ý, nàng và Diệp Oánh cũng không có tỷ muội tình thâm gì để nói đến. Cũng chỉ là tiện tay mà thôi, nàng cứu nàng ta cũng được, nhưng lúc ấy Diệp Oánh có thể nói là con tin mà Mặc Cảnh Kỳ dùng để bắt ép Mặc Cảnh Lê, đương nhiên là bị canh gác kỹ càng, sao nàng lại phí tâm tư hy sinh thuộc hạ của mình chứ? Đối mặt với chất vấn của Diệp Oánh, sắc mặt Diệp Ly vẫn như thường, an ủi: "Hôm nay vợ chồng Tứ muội và Lê Vương đã gặp lại, lại có thế tử Lê Vương, cuộc sống sau này cuối cùng cũng là khổ tẫn cam lai rồi."

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Oánh tối sầm, sắc mặt càng thêm khó coi hơn. Diệp Ly hơi suy tư một chút thì lập tức hiểu, chắc là Mặc Cảnh Lê cũng không có ý tứ phong đứa nhỏ mà Diệp Oánh sinh ra làm thế tử. Cũng đúng, Mặc Cảnh Lê còn trẻ, muốn đứa nhỏ thì lúc

nào mà không có? Mà hôm nay Diệp Oánh có thể nói là ngoại trừ tỷ tỷ khác mẹ là mình ra thì căn bản không có chút căn cơ nào rồi, thậm chí còn kém hơn cả nhà thái giám, quan nhỏ bình thường. Mà tỷ tỷ duy nhất này của nàng ta hết lần này tới lần khác lại còn có quan hệ không tốt với nàng ta, thậm chí hai người vẫn hay đối đầu với nhau. Vì vậy đương nhiên Mặc Cảnh Lê sẽ không suy nghĩ phong đứa nhỏ Diệp Oánh sinh làm thế tử. Chỉ sợ còn đang có ý định chọn một cô gái mới có gia thế tốt làm phi nữa đấy.

Những chuyện này, đương nhiên Diệp Ly sẽ không xen vào. Nên quyết định không hỏi tới nữa, liền lôi kéo Diệp Oánh nói đến chuyện khác. Diệp Oánh trầm mặc nghe Diệp Ly nói chuyện, hồi lâu mới đột nhiên hỏi: “Tại sao Tam tỷ tỷ muốn để cho phụ thân cáo lão về quê?”

Diệp Ly nhướng mày, đây là đang chất vấn sao?

Mím môi cười nhạt, nụ cười của Diệp Ly hơi lãnh đạm, “Tuổi tác của phụ thân đã cao, ở trong triều trên căn bản cũng đã xem như là lên tới đỉnh điểm, giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang có cái gì không đúng sao?”

Diệp Oánh cắn môi, oán hận nhìn Diệp Ly một cái. Không có ai biết nàng có cảm giác gì khi biết được cha mẹ thân nhân cũng không ở kinh thành sau khi được thả từ trong tù ra. Vương gia cũng không tỉ mỉ che chở nàng như trước nữa, chỉ là lạnh lạnh nhạt nhạt, cũng không liếc mắt nhìn con trai của nàng một cái. Nếu phụ thân vẫn còn ở đây thì sao lại có thể như vậy được?

Diệp Oánh không cam lòng và oán hận, đương nhiên Diệp Ly cũng biết, trong lòng cười lạnh. Nếu như Diệp thượng thư không cáo lão về quê, chỉ sợ đã bị Mặc Cảnh Kỳ cho giết chết từ lâu, nơi nào còn chờ được đến khi Diệp Oánh đi ra ngoài. Vốn cho là Diệp Oánh trải qua đau khổ hơn một năm này sẽ trưởng thành, hôm nay xem ra, vẫn ngây thơ không biết gì cả như vậy!

Chương 210: Sứ thần ba nước đều tới

Mặc dù Diệp Oánh và Diệp Ly có quan hệ thân thích, nhưng Diệp Ly cũng không có an bài đoàn người của Mặc Cảnh Lê ở Định Vương phủ, mà an bài ở một tòa biệt viện trong thành Nhữ Dương. Nơi này đặc biệt chuẩn bị để tiếp đãi quyền quý hoặc sứ thần các quốc gia. Mặc dù quan hệ của Mặc gia quân và các quốc gia cũng không tốt, nhưng chiến tranh cũng không phải nói đánh là có thể đánh được, mà người với người cũng không thể có thể hoàn toàn không giao lưu với nhau. Mặc dù tòa biệt viện này không bằng dịch quán của các quốc gia ở Sở kinh, nhưng cũng độc đáo mà tráng lệ, cũng coi như khá tốt, hơn nữa cũng khá lớn, cho dù người của Đại Sở, Bắc Nhung, Tây Lăng đều ở cũng không cần lo lắng không có đủ chỗ.

Còn chưa kịp an bài đoàn người Mặc Cảnh Lê, thì Mặc tổng quản lại tới bẩm báo: “Vương gia, Vương phi, Trấn Nam Vương Tây Lăng mang theo Thế tử Trấn Nam Vương đến, còn có Vương thái tử Bắc Nhung mang theo Thái Tử phi và Thất vương tử đến, mặt khác, còn có Hoàng thái nữ Nam Chiếu đến!”

Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly liếc mắt nhìn nhau, lần này bốn nước đều đã đến, hơn nữa người được phái đi cũng rất có địa vị. Cũng đã đủ thể diện cho Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu, dĩ nhiên cũng không loại bỏ trong đó có người có ý dò xét Đại Sở và Mặc gia quân. Trong mắt Mặc Tu Nghiêu hiện lên một tia sáng lạnh, mỉm cười đứng dậy lôi kéo Diệp Ly, cười nói: “Xem ra hôm nay quả nhiên là khách quý đầy cửa, A Ly, chúng ta đi ra ngoài nghênh đón đi.” Diệp Ly cười yếu ớt gật đầu, đi theo Mặc Tu Nghiêu ra ngoài.

Ngoài cửa lớn của Định Vương phủ náo nhiệt chật chội, cũng không biết ngẫu nhiên hay cố ý, mà khách quý cả ba nước đều đến

cửa của Định Vương phủ cùng một lúc, cho nên cửa của Định Vương phủ đã bị xe ngựa và tùy tùng thị vệ của những người này bao vây đến nước chảy cũng không lọt. Nhưng mà cũng có những thân ảnh Hắc Vân Kỵ màu đen, khí thế bức người ở bên ngoài phủ làm thị vệ, nên đương nhiên những người này cũng đừng muốn đến gần Định Vương phủ nửa bước. Cửa lớn của Định Vương phủ được mở ra từ bên trong, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly nắm tay đi ra. Dưới ánh mặt trời, sợi tóc như tuyết chớp động lên ánh sáng lạnh như băng, khiến cho mọi người vừa từ trong xe ngựa đi ra thấy được sửng sốt. Bọn họ đều là một đám có quyền thế nhất các quốc gia, tin tức tóc Mặc Tu Nghiêu bạc trắng đương nhiên đã sớm nhận được. Nhưng mà lúc này tận mắt thấy được nam tử tóc trắng trước mắt lại vẫn không thể che hết một tia kinh ngạc giống như Mặc Cảnh Lê lúc trước. Chỉ là làm cho người ta không giải thích được chính là, lúc đầu Vương phi rớt xuống núi mất tích thì Định Vương cũng không có chuyện gì, vì sao mà khi Định Vương phi trở lại thì ngược lại Định Vương lại một đêm tóc trắng rồi?

“Chư vị đường xa mà đến, Bản vương nghênh tiếp chậm trễ, mong chư vị thứ tội.” Nhàn nhạt quét mọi người một cái, Mặc Tu Nghiêu áy náy cười nói.

“Làm sao dám, chúng ta và Định Vương cũng xem như là người quen, Định Vương làm gì mà phải khách khí như vậy? Vị này chính là Định Vương phi à? Hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.” Một nam tử thanh niên mặc trang phục Vương tộc Bắc Nhung, thân hình cao lớn, bộ dáng lại đặc biệt thô kệch và anh tuấn giống người Bắc Nhung, vừa thấy được cũng là khí thế bất phàm. Đứng ở bên cạnh hắn chính là Thất vương tử Bắc Nhung Gia Luật Dã và công chúa Dung Hoa hồi lâu không thấy, hiện tại đã là Thái Tử Phi Bắc Nhung.

Công chúa Dung Hoa gật đầu cười với Diệp Ly, dung nhan mỹ lệ cũng không mềm mại tái nhợt và trang điểm tinh xảo như lúc trước ở Sở kinh, mà lại càng nhiều thêm mấy phần hồng nhuận khỏe mạnh, xem ra hơn một năm này, công chúa Dung Hoa ở Bắc Nhung sống

rất tốt. Nam tử nói chuyện chính là Vương Thái tử Bắc Nhung Gia Luật Hoằng. Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười nói: “Thái tử Bắc Nhung khen trật rồi, Bản phi thẹn không dám nhận. Chư vị đường xa mà đến, kính xin vào phủ uống chén trà xanh, rồi hãy đến dịch quán nghỉ ngơi.”

Gia Luật Hoằng hơi kinh ngạc nhìn Diệp Ly một cái, cười nói: “Đa tạ Vương phi.”

Công chúa An Khê tiến lên cười vang nói: “Định Vương phi, đã lâu không thấy, vẫn khỏe chứ?” Diệp Ly nhìn thấy khuôn mặt tươi cười hào sảng của công chúa An Khê thì cũng hơi ngượng ngùng, ban đầu nàng ở Nam Chiếu không chỉ lừa gạt công chúa An Khê một lần, lúc này vẻ mặt của công chúa An Khê còn có thể ôn hoà mà nói chuyện với nàng như vậy, thì không biết đã nể mặt Từ Thanh Trần bao nhiêu, gật đầu cười nói: “Công chúa tỷ tỷ có khỏe không? Vừa lúc Đại ca cũng ở Nhữ Dương, công chúa cũng có thể ôn chuyện với Đại ca rồi.” Mọi người đều biết, nhà mẹ đẻ của Định Vương phi cũng không huynh trưởng, có thể để cho nàng gọi một tiếng Đại ca thì còn có thể là ai? Diệp Ly cũng không sợ nói cho mọi người tin tức Từ Thanh Trần ở Tây Bắc, vốn cũng không có ý nghĩ để cho người của Từ gia trốn trốn tránh tránh. Nếu sớm muộn gì cũng biết, vậy thì hiện tại nàng quang minh chính đại nói ra cũng không sao. Quả nhiên, nghe được tin tức của Từ Thanh Trần, nụ cười trên mặt của công chúa An Khê càng nhiều thêm mấy phần vui vẻ, cười nói: “Vậy thì đa tạ Vương phi muội muội rồi.”

“Định Vương phi, ngươi vẫn khỏe chứ?” Tây Lăng bên này cũng là Lôi Đằng Phong tiến lên chào hỏi. Lại nói, mặc dù các quốc gia đều có khúc mắc với Mặc gia quân, nhưng trước mắt khó xử nhất cũng vẫn là Tây Lăng, năm ngoái hai quân còn đánh một trận, vài chục vạn đại quân của Tây Lăng đều táng thân ở Tây Bắc. Dĩ nhiên chuyện Vương phi rớt xuống núi mất tích của Mặc gia quân bên này thì càng nghiêm trọng hơn. Cho nên, cho dù song phương tạm thời để xuống ân oán giả vờ hòa bình, thì trong tâm lý vẫn luôn có mấy phần không được tự nhiên như vậy. Mặc Tu Nghiêu tiến lên, một cái tay vòng qua

vòng eo mảnh khảnh của Diệp Ly, cười nói với Lôi Đằng Phong: "Làm phiền Thế tử quan tâm, A Ly phúc lớn mạng lớn, nên vẫn rất khỏe." Lôi Đằng Phong cũng rất bất đắc dĩ, người làm hại Định Vương phi rớt xuống núi không phải là hắn, được chứ? Nhưng mà là phụ thân của mình thì cũng không có gì khác biệt, cười ngượng hai tiếng nói: "Vương phi gặp dữ hóa lành, quả thật là phúc lớn mạng lớn."

Diệp Ly lặng lẽ vỗ vỗ mu bàn tay của Mặc Tu Nghiêu, cười nói với mọi người: "Để cho chư vị ở cửa nói chuyện lại là Định Vương phủ chúng ta thất lễ, chư vị, mời vào đi." Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt hừ nhẹ một tiếng, liếc mắt Trấn Nam Vương đứng ở một bên đánh giá Diệp Ly một cái, mới nghiêng người mời mọi người vào phủ, nhưng lại nghe Trấn Nam Vương ở phía sau thản nhiên nói: "Một năm không thấy, võ công tu vi của Định Vương lại càng tinh thâm, không biết lúc rảnh rỗi có thể tỷ thí một chút hay không?" Ở nơi mọi người không thấy, Mặc Tu Nghiêu nở ra một nụ cười hung ác, khẽ nghiêng đầu nói: "Bổn Vương sẽ phụng bồi bất cứ lúc nào."

"Định Vương phi, đã lâu không thấy, vẫn khỏe chứ?" Hình như lúc trước trêu chọc Mặc Tu Nghiêu xong còn chưa đủ thỏa mãn, nên Trấn Nam Vương lại chuyển ánh mắt đến Diệp Ly, mỉm cười nhìn Diệp Ly hỏi. Diệp Ly nhàn nhạt gật đầu, rồi nói: "Làm phiền Trấn Nam Vương nhớ đến, Bản phi hết thảy đều mạnh khỏe. Ngược lại là vết thương của Vương gia… Không sao chứ?" Phát hiện vòng tay bên hông mình của Mặc Tu Nghiêu buộc chặt lại, Diệp Ly chỉ phải ở trong lòng thầm hận, tại sao lúc đó lại không tăng thêm một chút lực trực tiếp lấy luôn tánh mạng của ông ta chứ?

Hình như Trấn Nam Vương cũng nhớ lại vết thương Diệp Ly tặng cho hắn lúc trước, hơi tiếc nuối cười nói: "Vương phi ban tặng, thật sự là để cho cả đời Bản Vương khó quên."

Đôi mắt của Diệp Ly trầm xuống, lạnh nhạt nói: "Phải không? Bản phi cũng rất khó quên, lúc đó nhất thời thất thủ lại không thể đâm trúng mục tiêu."

Trấn Nam Vương cười nói: "Như vậy tại hạ đa tạ Vương phi thủ

hạ lưu tình."

Rốt cục an trí xong một đám khách nhân, lúc Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly trở lại phòng đọc sách, thì trong phòng đọc sách chỉ còn lại có một mình Từ Thanh Trần. Thấy bọn họ đi vào, ngẩng đầu cười nói: "Các muội đã trở lại?" Diệp Ly cười nói: "Đại ca còn đang bận? Không đi gặp bạn tốt của huynh sao?" Từ Thanh Trần nhướng mày nói: "An Khê tới?" Diệp Ly gật đầu nói: "Hiện tại hình như ngoại trừ công chúa An Khê, thì Nam Chiếu cũng không phái ra được sứ thần khác có đủ phân lượng để đi. Đại ca không đi gặp nàng ấy sao? Mới vừa rồi trước khi đi khuôn mặt công chúa An Khê rất thất vọng đấy." Từ Thanh Trần giương mắt nhàn nhạt liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói: "Chút nữa huynh sẽ đi gặp công chúa An Khê, cần gì phải nóng lòng nhất thời?" Diệp Ly bất đắc dĩ, Đại ca nhà nàng giống như thần tiên tiên phong đạo cốt, người phàm không thể chạm vào, thật sự làm cho người ta rất buồn bực. Trong muôn đóa hoa, không chạm vào một chiếc lá? Không, ngay cả phấn hoa, huynh ấy cũng chẳng chạm vào, chỉ không xa không gần không nhẹ không nặng nhìn như vậy. Làm cho người ta rõ ràng cảm thấy rất gần gũi, rất ôn hòa, giống như có thể chạm tay đến, nhưng khi thật sự tiếp xúc rồi lại cảm thấy giống như ở trên chín tầng trời khó mà chạm được. Ngay cả mợ cả nhà nàng cũng mơ hồ lo lắng, có phải sẽ có lúc nào đó Đại ca sẽ khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời huyền ảo đi tu tiên hay không. Thật sự cũng không phải là Diệp Ly nhất định muốn thúc đẩy Đại ca và công chúa An Khê tiến tới với nhau, mà là những năm này cô gái có thể đến gần Đại ca hình như cũng chỉ có một mình công chúa An Khê mà thôi.

"Trấn Nam Vương và Thế tử Trấn Nam Vương của Tây Lăng, Vương Thái tử và Thất vương tử của Bắc Nhung, Hoàng thái nữ của Nam Chiếu còn có Lê Vương của Đại Sở……" Nghe Diệp Ly nói đến những người tới lần này, Từ Thanh Trần giống như có điều suy nghĩ nói: "Coi như là vì cái gọi là Ngọc Tỷ Truyền Quốc kia, thì người tới cũng quá quan trọng rồi." Những người này cơ hồ cũng là nhân vật quan trọng nhất của các quốc gia, nghĩ đến Trấn Nam Vương Tây

Lăng lại càng là nhân vật quan trong hơn cả Tây Lăng Hoàng nữa. Toàn bộ những người này đều tụ tập đến Nhữ Dương, nếu nói chỉ là vì Ngọc Tỷ Truyền Quốc thì hình như hơi chuyện bé xé ra to rồi. Diệp Ly cười nói: "Đại ca cũng cũng đều không xem trọng Ngọc Tỷ Truyền Quốc bao nhiêu giống như Tu Nghiêu, nhưng người khác thì chưa hẳn nghĩ như vậy." Cái gọi là Ngọc Tỷ Truyền Quốc, có nghĩ là, người nào có được thì sẽ được cả thiên hạ. Diệp Ly cảm thấy thật ra thì cho tới nay đây là một câu nói ngược mới đúng, hẳn là người được thiên hạ thì sẽ có được mới đúng. Vô luận là Thủy Hoàng lúc trước hay Cao tổ Tiền triều gần đây, ai mà không đến lúc đã định xong giang sơn mới lấy được Ngọc Tỷ Truyền Quốc? Nếu ngươi còn ở lúc cái gì cũng không có, thì cho dù Ngọc Tỷ Truyền Quốc có rớt từ trên trời xuống trong ngực của ngươi đi nữa, thì cũng chỉ biến ngươi thành bia đỡ đạn cho người ta mà thôi.

"A Ly nói rất đúng, có Ngọc Tỷ Truyền Quốc liền chiếm một cái gọi là vâng theo ý trời thôi. Huống chi, nghe nói trong bảo tàng của Cao tổ Tiền triều còn có binh pháp bí tịch của Cao tổ Tiền triều và bảo tàng khai quốc còn sót lại." Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt cười nói. Như vậy xem ra, chỉ sợ đáng giá nhất không phải là những bảo tàng kia, mà là binh pháp của Cao tổ đi, thử hỏi bàn về binh pháp có ai dám đánh đồng với Mặc gia quân? Vốn là Trấn Nam Vương còn được gọi là Chiến thần Tây Lăng, nhưng mà kể từ khi Trấn Nam Vương thất bại ở trong tay Định Vương phi, thì ở trong lòng những tướng sĩ của Tây Lăng xem ra, Mặc gia quân quả thực chính là khắc tinh của Trấn Nam Vương. Trấn Nam Vương vô địch cả đời, nhưng lại liên tiếp bị đánh bại ở trong tay của Mặc gia quân. Một lần thua trong tay của Mặc Lưu Danh còn dễ nói, dù sao Định Vương phủ có tiếng là học giỏi sâu xa, Mặc Lưu Danh lại càng là một thế hệ kỳ tài, nhưng lần thứ hai lại thua ở trong tay Định Vương phi thì không thể bỏ qua được. Một tiểu cô nương mười mấy tuổi xuất thân thư hương môn đệ cũng có thể đánh bại Trấn Nam Vương thân kinh bách chiến, đây không phải khắc tinh trời sanh thì là cái gì?

Nói đến chuyện Ngọc Tỷ Truyền Quốc, Diệp Ly liền cau mày hỏi:

“Lần này Đàm Kế Chi có tới Tây Bắc hay không?”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Bây giờ Thư Mạn Lâm còn đang ở Nhữ Dương, trừ phi Đàm Kế Chi không cần nàng ta nữa, nếu không, hắn nhất định sẽ tới.”

“Thư Mạn Lâm?” Ở một bên, Từ Thanh Trần nhướng mày cười nói, hắn cũng không biết lúc nào thì Thánh nữ Nam Cương chạy tới Tây Bắc.

Diệp Ly cười nói: “Cũng đã quên nói với Đại ca, lại nói, Đại ca và Thánh nữ Nam Cương cũng coi như là quen biết cũ đi, lúc trước Thánh nữ Nam Cương còn nhắc tới Đại ca với Ly nhi, Đại ca có muốn gặp hay không?” Từ Thanh Trần bất đắc dĩ đưa tay vuốt vuốt đầu Diệp Ly, làm như không thấy ánh mắt không vui của Mặc Tu Nghiêu, mỉm cười nói: “Thôi đi, nói vậy thì nàng ta cũng không hy vọng còn có người khác biết được nàng ta ở chỗ này.” Thánh nữ Nam Cương không thể rời khỏi Vương thành Nam Chiếu, nếu bị người Nam Cương biết, Thánh nữ Nam Cương này của Thư Mạn Lâm cũng không cần làm nữa.

Trong thành Nhữ Dương, mọi người từ bốn phương tám hướng chạy tới cùng tham gia náo nhiệt, để cho thành thị không tính là quá nổi danh này của Tây Bắc lập tức trở nên phồn hoa huyên náo. Bên đường phố chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện rất nhiều tiểu thương đến phần đất bên ngoài, chào hàng với những người đi đường đi qua đi lại, hoặc các loại thương phẩm đến từ quan nội hoặc đến từ Tây Lăng, Bắc Nhung, Nam Chiếu. Tất cả các khách sạn, tửu lâu, trà lâu trong thành cũng đều đã chật cứng người. Mỗi ngày không chỉ là sứ thần triều đình vào thành, mà còn có người buôn bán dạo từ các nơi, hiệp khách trong chốn giang hồ, thậm chí là người đi du lịch. Cả thành Nhữ Dương hiện ra náo nhiệt và phồn hoa chưa từng có.

Ngưng Hương các là phường ca múa mới mở không lâu trong thành Nhữ Dương, nhưng lại chưa tới hai tháng đã phát triển thành phường ca múa đệ nhất Tây Bắc. Nhưng Ngưng Hương các hoàn toàn khác với thanh lâu kỹ viện bình thường, cô nương Ngưng Hương các chỉ bán nghệ không bán thân, thay vì nói là một phường

ca múa còn không bằng nói là một tửu lâu. Bởi vì ở nơi này không chỉ có cô nương xinh đẹp nhất, mà còn có rượu tốt nhất, thức ăn ngon nhất. Ở chỗ này, ngươi có thể tìm cô nương nghe đàn hát xem nhảy múa, nhưng lại không thể đòi hỏi các cô nương hầu rượu, lại càng không cần phải nói đến những cái phục vụ nghiệp dư khác. Vì vậy Ngưng Hương các này không chỉ chiêu đãi khách nam, mà cũng chiêu đãi cả khách nữ.

Nhưng con người thì hết lần này tới lần khác trời sanh đều có một loại tính tình như vậy, càng không để cho ngươi làm thì ngươi lại hết lần này tới lần khác còn cảm thấy là tốt nhất. Dù sao cũng là nghe hát uống rượu ngắm mỹ nhân, đến Ngưng Hương các uống trà uống rượu luôn tương đối cao nhã hơn đi dạo thanh lâu nhiều. Hơn nữa mỹ nhân Ngưng Hương các quả nhiên là mỹ nhân hàng thật giá thật, không có trang diễm nũng nịu nồng nặc như trong thanh lâu, dung mạo của mọi cô nương đều xinh đẹp tuyệt trần chỉ hơi trang điểm nhẹ, lại mặc áo giống nhau ở trong Ngưng Hương các… làm phục vụ. Về phần biểu diễn cầm kỳ thư họa thi từ ca múa thì càng là mỹ nhân trong mỹ nhân. Đừng nói là Tây Bắc cằn cỗi không có nhiều mỹ nhân, ngay cả mỹ nhân Giang Nam cũng làm cho những khách nhân là người đọc sách cũng muốn say đắm ở nơi này.

Diệp Ly ngồi ở trong sương phòng trên lầu hai Ngưng Hương các, dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài. Đã là ban đêm, cả thành Nhữ Dương đều đèn đuốc sáng trưng như ban ngày. Vừa lúc đối diện Ngưng Hương các có bày biện một lôi đài cao hình như đang chơi trò chơi gì đó. Dòng người dưới lầu bắt đầu khởi động, hình như còn náo nhiệt hơn ban ngày mấy phần.

“Đã trễ thế này, sao Vương phi còn ra đây?” Dao Cơ mặc một bộ áo lưới màu đỏ, dung nhan vốn tuyệt sắc cũng khôi phục bảy tám phần, mặc dù nhìn qua còn chưa bằng tuyệt diễm phong tình như trước nhưng lại làm cho người ta cảm thấy càng nhiều thêm mấy phần ôn nhu động lòng người. Đẩy cửa ra đi vào, Dao Cơ dựa lưng vào cửa cười hỏi. Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Cũng rảnh rỗi, nên đi ra ngoài xem một chút. Ngươi kinh doanh Ngưng Hương các khá tốt.”

Dao Cơ bĩu môi nói: “Là rất tốt đi, còn phải đa tạ Vương phi thương hương tiếc ngọc, nếu không nhiều mỹ nhân trong Ngưng Hương các như vậy phải lưu lạc phong trần thì cũng rất đáng tiếc.”

Diệp Ly cười như không cười, nhìn nàng nói: “Ai nói mỹ nhân thì nhất định phải mở thanh lâu? Thanh lâu ở dưới Thiên Nhất các còn nhiều, rất nhiều, không đáng phải mở thêm một nhà nữa. Hơn nữa Ngưng Hương các kiếm tiền cũng chưa chắc ít hơn Khuynh Thành phường của ngươi đi?”

Dao Cơ gật đầu cười nói: “Vương phi nói rất đúng.” Chi tiêu của Ngưng Hương các cao đến nỗi Dao Cơ từng kinh doanh thanh lâu đệ nhất ở kinh thành cũng không thể không chắc lưỡi hít hà. Nhưng hết lần này tới lần khác, mấy ngày nay làm ăn cũng cực kỳ tốt, ngắn ngủn không tới nửa tháng đã kiếm được vàng bạc đầy bát. Cho nên, có một câu nói không sai. Những người này a… Trời sanh chính là kẻ hèn!

“Ngươi phải nhớ được muốn cô nương theo hầu, thì để cho bọn họ tự đến Câu Lan viện đi. Ngưng Hương các chỉ cung cấp rượu tốt nhất, món ăn ngon nhất, ca khúc hay nhất, vũ đạo xinh đẹp nhất và biểu diễn tài nghệ đặc sắc nhất, những thứ khác đều không có!” Diệp Ly vừa nhìn tình cảnh dưới lầu vừa phân phó. Dao Cơ gật đầu nói: “Dao Cơ hiểu, lại nói… Hôm nay, ban ngày, Lê Vương, còn có Thất vương tử Bắc Nhung và Trấn Nam Vương Thế tử Tây Lăng đều đã tới Ngưng Hương các.”

Diệp Ly cười nói: “Ngưng Hương các nổi lên quá nhanh, bọn họ không đến mới kỳ quái. Không cần để ý tới bọn họ làm cái gì.”

Dao Cơ che miệng cười nói: “Hiện tại ta tin tưởng Vương phi nói Ngưng Hương các là vì kiếm tiền mới tồn tại rồi. Nhưng mà mấy ngày này thì rất náo nhiệt, nhưng đợi đến những người này đi……” Diệp Ly cười nói: “Ngươi yên tâm, lần này rất nhiều người tới cũng sẽ không đi, sau đó sẽ càng có nhiều người đến. Cái này cần Ngưng Hương các ra sức rồi, nói cho những người có tiền ở lại Nhữ Dương thành và những người người buôn bán dạo kia chỗ tốt……”

“Dao Cơ hiểu.” Dao Cơ đi tới cửa sổ, tò mò theo ánh mắt của

Diệp Ly nhìn ra bên ngoài, “Vương phi đang nhìn gì vậy?”

Diệp Ly chỉ chỉ lôi đài đối diện cách đó không xa, hỏi: “Chỗ này là đang làm gì?” Dao Cơ cười nói: “Võ đài thôi, mấy ngày nay không chỉ là nhiều thương nhân tới Nhữ Dương, mà cũng có nhiều công tử vương tôn và hiệp khách giang hồ. Cái lôi đài kia đã bày hai ngày rồi, nhưng mà hình như chủ lôi đài là người Bắc Nhung. Phần thưởng cho người thắng là một thanh bảo đao gắn đầy bảo thạch cắt đứt được cả cọng lông đang bay. Năm mươi lượng bạc một lần. Hai ngày này chủ lôi đài lại là buôn bán lời không ít tiền.” Năm mươi lượng bạc thì đương nhiên không coi vào đâu so với một thanh bảo đao gắn đầy bảo thạch. Nhưng nếu như căn bản không có ai có thể thắng được, thì vị chủ lôi đài kia chẳng khác nào hoàn toàn không cần phải bỏ ra vốn, năm mươi lượng bạc đã đủ cho gia đình bình thường sống qua hai ba năm rồi.

Diệp Ly có chút ngạc nhiên, “Lôi đài gì mà khó như vậy?”

Dao Cơ nói: “Bắn tên.”

“Bắn tên?” Diệp Ly kinh ngạc nhướng mày, xem ra chủ lôi đài Bắc Nhung này tương đối có lòng tin với tài bắn cung của mình. Phải biết rằng, hôm nay Nhữ Dương là chỗ nào? Là khu vực Mặc gia quân đóng quân, có hơn phân nửa Hắc Vân kỵ tinh nhuệ của Mặc gia quân đều đóng quân ở ngoài thành Nhữ Dương. Mà tất cả Hắc Vân kỵ có thể nói là thần tiễn thủ trong trăm người có một. Dao Cơ nhìn ra phía ngoài, đột nhiên cười một tiếng nói: “Vương phi, có phải mấy người kia là tiểu tướng Mặc gia quân các ngươi hay không?” Diệp Ly đi ra ngoài nhìn lại, quả nhiên thấy mấy tiểu tướng trẻ tuổi đã chen đến phía trước đám người, đúng là tiểu tướng Vân Đình và Trần Vân lúc đầu ở quân doanh Mặc gia quân đã giao thủ với Diệp Ly, xem ra hiện tại quan hệ của hai người cũng rất tốt. Diệp Ly đứng dậy tới cười nói: “Đi thôi, chúng ta cũng đi qua xem một chút, rốt cuộc thần tiễn thủ Bắc Nhung này có chỗ nào tuyệt diệu.”

Dao Cơ cười nói: “Đã như vậy, ta cũng vậy đi xem náo nhiệt, Vương phi, mời.”

Chương 211: Lôi đài bắn tên, bộc lộ tài năng

Lôi đài được bày ở bên đường, đối diện chéo với Ngưng Hương các, Diệp Ly đi tới, xa xa đã thấy một thanh đoản kiếm gắn đầy bảo thạch bày ở giữa lôi đài. Nếu không phải đối phương thật sự có lòng tin rất lớn vào tài bắn cung của mình, thì chính là có tiền mà lại không biết dùng để làm gì. Không nói tới rốt cuộc cây đao này như thế nào, chỉ nói riêng cái chuôi đao này và các loại hồng bảo thạch, ngọc bích, ngọc lục bảo khảm trên vỏ đao thôi, thì chỉ riêng bảo thạch trên vỏ đao đã có thể nói là giá trị liên thành rồi.

"Tần Phong." Diệp Ly nhẹ giọng nói.

Tần Phong đi theo phía sau tiến lên, thấp giọng nói: "Vương phi có gì phân phó?" Diệp Ly nhìn thoáng qua nam tử trung niên mặc trang phục võ sĩ Bắc Nhung trên đài, nói: "Điều tra thêm về lai lịch của người này."

Tần Phong nhìn người trên đài một cái, rồi gật đầu nói: "Tuân lệnh."

Ba người đang đứng ở phía sau đám người, thì trên khán đài, Vân Đình đã nhảy lên lôi đài, ngạo nghễ nhìn nam tử Bắc Nhung kia nói: "Ngươi nói đi, cách thức thi đấu của lôi đài này là gì?" Nam tử Bắc Nhung kia đánh giá trên dưới Vân Đình một cái, cười nói: "Vị công tử này trắng trẻo như vậy, mà cũng muốn lên so tài trên lôi đài sao? Coi chừng ngay cả cung cũng kéo không ra đó. Cường cung (*là loại cung lớn, cao hơn người, muốn kéo được dây cung thì phải dùng lực thật mạnh*) của Bắc Nhung chúng ta cũng không giống như của Đại Sở các ngươi." Vân Đình cười lạnh một tiếng, nói: "Không thi đấu thì Bản công tử lên đài làm cái gì chứ? Nói chuyện phiếm với ngươi à?" Rồi đi tới chỗ đặt cung tên, tiện tay cầm lấy một cây cung và tên, trở tay chính là một mũi tên bắn về phía một cây cột bên góc

trên lôi đài, chỉ nghe "vụt" một tiếng, mũi tên đã cắm sâu vào cây cột tới ba phân. Khách xem ở phía dưới cũng lên tiếng trầm trồ khen ngợi.

Nam tử Bắc Nhung cũng vỗ tay, cười nói: "Tuyệt, không nghĩ tới vị công tử này còn là một cao thủ, đã như vậy, chúng ta bắt đầu đi."

Vân Đình hừ nhẹ một tiếng, cúi đầu nhìn cung tên trong tay mình, cũng không trả lời đối phương. Nam tử Bắc Nhung kia cũng không để ý, chỉ cười nói: "Quy tắc rất đơn giản. Tại hạ nghe nói Trung Nguyên các ngươi được gọi là cái gì mà thiện xạ như thần, bách phát bách trúng. Người Bắc Nhung chúng ta không thích những thứ phong nhã kia, cho dù là thiện xạ đi nữa. Mời công tử nhìn bên kia." Nhìn theo phương hướng mà ngón tay của hắn chỉ, thì thấy ở cách lôi đài khoảng bảy tám chục bước có một cây đại thụ cao to. Lúc này trên cành cây được treo rất nhiều sợi tơ, cuối mỗi sợi tơ đều treo một đồng tiền. Lúc này đã là ban đêm, cho dù cả đường được chiếu sáng như ban ngày bởi những ngọn đèn dầu nhưng mà rốt cuộc cũng không thể bằng được ánh sáng mặt trời vào ban ngày. Nếu như không nhìn kỹ thì căn bản cũng không thể nhìn rõ được cả sợi tơ treo đồng tiền. Gió đêm thổi tới làm cho những đồng tiền đung đưa theo gió, thỉnh thoảng chạm vào nhau tạo nên những tiếng vang thanh thúy, chỉ nghe nam tử kia nói: "Phía trên cây này, có tổng cộng ba mươi đồng tiền, chỉ cần công tử bắn chúng rớt xuống hết, thì chuôi đao này sẽ thuộc về công tử. Công tử chỉ có thời gian nửa nén hương và mười mũi tên." Nói cách khác phải dùng mười mũi tên bắn rớt hết ba mươi đồng tiền trong thời gian nửa nén hương.

"Vân Đình. . . . ." Dưới đài, Trần Vân nhíu nhíu mày, bàn về bắn cung, thì hắn cũng không thua kém Vân Đình, nhưng chính hắn cũng thấy, muốn dùng mười mũi tên bắn rớt hết ba mươi đồng tiền này xuống là chuyện không thể làm được. Những đồng tiền này được treo không đồng đều, chằng chịt đan xen vào nhau, muốn bắn rơi những đồng tiền này cùng một lúc thì có thể nghĩ được là khó đến như thế nào. So với cái gọi là thiện xạ, thì độ khó như vậy đã cao hơn không biết bao nhiêu lần. Vân Đình nhìn chằm chằm đại thụ

cách xa hơn mấy chục bước kia một lát, hừ lạnh một tiếng, rồi giơ tay lên lắp tên, trong cái nhìn chăm chú của mọi người, mũi tên thoát khỏi dây cung, bay về phía đồng tiền trên cây. Chỉ nghe mấy tiếng thanh thúy vang lên, một đồng tiền đã bị xuyên qua giữa, mũi tên mang theo xung lực khổng lồ làm cho đồng tiền bị vỡ thành mấy mảnh rơi xuống trên mặt đất, nhưng mũi tên kia cũng không dừng lại, mà bắn đứt một sợi tơ treo đồng tiền khác, rồi mới cắm vào trong thân cây.

"Tuyệt!" Người xem dưới đài không thể không trầm trồ khen ngợi một lần nữa. Trời tối như vậy mà còn có thể bắn một mũi tên trúng hai đồng tiền, kỹ thuật bắn tên như vậy cũng tuyệt đối không thua kém cái gọi là thiện xạ. Nhưng sắc mặt của nam tử Bắc Nhung đứng trên lôi đài lại không lộ ra vẻ kinh ngạc, trên đài, Vân Đình và Trần Vân cũng không nói chuyện. Những người am hiểu bắn cung đều hiểu rằng, bắn tên như vậy thì càng về phía sau sẽ càng khó, tài bắn cung của Vân Đình khá tốt nhưng cũng chưa chắc bắn rớt được hết ba mươi đồng tiền này. Thấy Vân Đình lại lắp tên và bắn trúng một lần nữa, ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm vào mấy đồng tiền dưới tàng cây kia.

Đợi đến khi Vân Đình bắn tới mũi tên thứ bảy và trên cây còn lại mười lăm đồng tiền, thì Tần Phong xuất hiện ở phía sau Diệp Ly lặng yên không một tiếng động, cũng làm cho Dao Cơ đi theo bên cạnh Diệp Ly sợ hết hồn. Diệp Ly nghiêng đầu nhìn Tần Phong, Tần Phong thấp giọng nói: "Người trung niên này đúng là người Bắc Nhung, nhưng lại không phải là người Bắc Nhung bình thường. Hắn là chiến tướng đắc lực dưới trướng Hách Liên Chân của Bắc Nhung, còn có danh xưng là thần tiễn thủ đệ nhất Bắc Nhung. Hơn nữa, phần thưởng mà hắn đưa ra cũng không đơn giản, đó là Bắc Nhung Vương đã ban cho hắn lúc Hách Liên Chân còn được trọng dụng. Nghe nói là Xuy Hào Đoạn Phát, vô cùng sắc bén."

"A?" Diệp Ly nhướng mày, lại cười nói: "Cao thủ có tài bắn cung cao nhất Bắc Nhung đến Nhữ Dương bày võ đài?" Tần Phong cười nói: "Hắn tới đây bày võ đài cũng cũng không có quan hệ gì với Bắc

Nhung Vương. Kể từ sau khi Hách Liên Chân không được trọng dụng nữa, thì mặc dù cũng có mấy thế lực muốn lôi kéo hắn, nhưng tất cả cũng đều bị hắn cự tuyệt, thậm chí ngay cả chức vị vốn có ở trong quân mà hắn cũng không cần, cho nên hiện tại hắn chỉ là một dân chúng bình thường, chỉ cần hắn không phạm vào vương pháp của các quốc gia, thì hắn thích bày lôi đài ở chỗ nào, người khác đều không có quyền xen vào." Bởi vì Thế tử mới sinh ra, nên khi thành Nhữ Dương phát thiếp mời cũng đã tuyên bố là, hoan nghênh tất cả mọi người từ các quốc gia, các khu vực đến Tây Bắc trao đổi buôn bán hoặc du lịch, cho nên mấy ngày nay cũng có không ít cao thủ võ lâm trong giang hồ, du khách, thậm chí còn có cả tài tử thi nhân mở lôi đài, v..vv… để tranh tài. Dĩ nhiên nhiều hơn cả vẫn là thương nhân và du khách từ các nơi được nghe nói mà đến.

Diệp Ly quay đầu lại nhìn hắn, mỉm cười hỏi: "Cho nên nói, hắn ta là người của Gia Luật Dã?"

Tần Phong gật đầu, nói: "Có thể nói là như vậy." Diệp Ly cười lạnh, "Hay cho một cái Gia Luật Dã, còn là một Thất Vương tử Bắc Nhung!" Rõ ràng Gia Luật Dã biết Nhữ Dương là nơi đóng quân của Mặc gia quân và Hắc Vân Kỵ, nhưng lại phái một người như thế tới quấy rối. Không phải là muốn làm cho người ta biết, tài bắn cung của Mặc gia quân và Hắc Vân kỵ cũng không có gì hơn cái này sao? Thấy Diệp Ly tức giận, Tần Phong thấp giọng hỏi: "Vương phi, thuộc hạ phái mấy người giải quyết hắn ta?" Yêu cầu hà khắc như vậy thì cho dù là Kỳ Lân cũng không có nhiều người có thể làm được, nhưng may mà cũng không phải là không có. Hôm nay từ bên trong mấy trăm Kỳ Lân lựa chọn ra, thì cũng có thể nhảy ra bảy tám người ứng chiến. Nhưng mà lúc trước Bắc Nhung cũng chưa chắc còn có người khác có được thực lực như của người trước mắt này, bằng không, sao hắn còn làm được gọi là cái gì thần tiễn thủ đệ nhất Bắc Nhung chứ? Diệp Ly lắc đầu, thản nhiên nói: "Loại mặt hàng này không cần Kỳ Lân phải xuất thủ, nói không chừng Gia Luật Dã chính là nghĩ muốn xem thử để hiểu một chút về Kỳ Lân đấy?" Sao Kỳ Lân có thể để cho bất luận kẻ nào muốn gặp là gặp chứ? Nếu nói là bộ

đội đặc chủng, thì vô luận với người thời đại nào cũng là danh từ thần bí. Nếu là người mà mọi người đều có thể suy đoán được sức chiến đấu của bọn họ, thì vậy còn gì là bí mật, còn gì lá bài chủ chốt chứ?

"Sợ rằng Vân Giáo Úy phải thua." Tần Phong chỉ chỉ Vân Đình đang chuẩn bị bắn mũi tên cuối cùng ở phía trước, trên cây còn treo tới mười ba đồng tiền, vô luận Vân Đình có tài giỏi như thế nào, thì cũng không thể bắn rớt xuống hết với một mũi tên được.

Diệp Ly nhàn nhạt cười nói: "Người trẻ tuổi bị giết đi một chút nhuệ khí thì cũng là chuyện tốt. Thua thần tiễn thủ đệ nhất Bắc Nhung, hắn cũng không oan uổng."

Tần Phong gật gật đầu, nói: "Vương phi nói rất đúng."

Mũi tên cuối cùng của Vân Đình rời khỏi dây cung, lại một lần bắn rớt xuống ba đồng tiền, nhưng ngay cả như vậy, thì hiển nhiên ván này, Vân Đình vẫn thua. Gương mặt tuấn tú trẻ tuổi đông lạnh như băng, trong đó còn mang theo một tia chán nản không dễ phát hiện. Nam tử Bắc Nhung kia cười nói: "Vị công tử này, ngươi đã thua. Năm mươi lượng." Vân Đình trầm mặt móc ra năm mươi lượng bạc từ trong ngực đưa cho nam tử Bắc Nhung kia, rồi xoay người nhảy xuống lôi đài.

"Không biết còn có vị cao thủ nào nguyện ý lên đài thử một lần không?" Nam tử cất bạc, vẻ mặt tươi cười nói với những người đang xem ở dưới đài.

"Ngay cả Mặc gia quân cũng không làm được, thì còn có ai có thể thắng được chứ?" Trong đám người dưới đài có người lớn tiếng nói, lập tức ánh mắt của mọi người đều tập trung đến trên người Vân Đình. Nam tử trên đài cười nói: "A? Thì ra vị tiểu ca này là tướng sĩ Mặc gia quân? Thật là thất kính. Tại hạ nghe nói Mặc gia quân đều là thần tiễn thủ trong trăm người có một, không biết còn có tướng sĩ Mặc gia quân nào nguyện ý lên đài lãnh giáo hay không ? Vị công tử này thì sao?" Từ trên cao nhìn về phía Trần Vân ở bên cạnh Vân Đình, trong giọng nói rõ ràng cũng đã có thêm mấy phần khiêu khích. Tài bắn cung của Trần Vân và Vân Đình có thể nói là chẳng phân biệt

được cao thấp, lúc này lên cũng không được mà không lên cũng không được. Sắc mặt Vân Đình trầm xuống, cũng nhận ra tại mình kiêu ngạo trong một lúc mà đã làm liên lụy tới Trần Vân. Đang muốn tiến lên nói chuyện, thì lại bị Trần Vân đưa tay kéo lại, nhưng lúc Trần Vân suy nghĩ một chút, đang muốn mở miệng, thì lại nghe thấy một giọng nói thanh nhã dễ nghe truyền tới từ phía sau, "Đã như vậy, không biết Bản phi có thể thử một lần hay không? Hô Diên tướng quân của Bắc Nhung?"

Mọi người đều ngẩn ra, mới vừa rồi chỉ chú ý nhìn Vân Đình bắn tên trên đài, với lại bởi vì là buổi tối, mà Diệp Ly và Dao Cơ lại đứng ở vị trí không thu hút ở phía sau, nên mọi người ở phía trước và hai bên của lôi đài cũng không chú ý tới, trong đám người còn có hai cô gái mỹ lệ như vậy. Lúc này đột nhiên nghe thấy tiếng nói của Diệp Ly, tất cả mọi người đều chuyển ánh mắt đến trên người Diệp Ly, mà một nhóm người còn lại thì đánh giá người Bắc Nhung trên lôi đài. Người Bắc Nhung có địch ý với Đại Sở thì có thể hiểu được, cho nên lúc trước, khi người nọ khiêu khích Trần Vân, thì tất cả mọi người cũng không để trong lòng. Nhưng mà nếu như là người đã từng là Đại tướng quân danh chấn một thời tại Bắc Nhung, thần tiễn thủ đệ nhất Bắc Nhung, mà lại tới khiêu khích một tiểu tướng vô danh của Mặc gia quân, vậy thì không thể nào nói nổi nữa.

"Bái kiến Vương phi!" Trước lôi đài có gần một nửa là cư dân của thành Nhữ Dương, nhìn thấy Diệp Ly thì liền vội vàng tiến lên hành lễ và cũng nhường ra một con đường. Những người khác tự nhiên cũng hành lễ theo, mặc dù không phải là người ở dưới sự quản lý của Mặc gia quân và Định Vương phủ, nhưng người tới là khách thì cũng phải có sự tôn kính đối với chủ nhân.

Bị nhìn thấu thân phận, nam tử Bắc Nhung kia cũng ngẩn ra, lại thấy một cô gái mặc áo xanh đi ra từ trong đám người, dung mạo xinh đẹp thanh nhã, khóe môi mang theo nụ cười dịu dàng như bao danh môn khuê tú khác của Đại Sở, nhưng nụ cười kia lại để cho hắn cảm thấy sau lưng mình chợt lạnh, cười một tiếng với Diệp Ly, "Hóa ra là Định Vương phi, Vương phi nói cái gì mà Hô Diên tướng

quân, tại hạ thật sự không hiểu?" Diệp Ly cười nhạt, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người nhẹ nhàng nhảy lên lôi đài, thản nhiên nói: "Từng là thần tiễn thủ đệ nhất Bắc Nhung – Hô Diên Luật. Tuy nói những tên tiểu tử thủ hạ này của Bản phi có hơi không nên thân, nhưng lấy thân phận của tướng quân mà lại tự mình chỉ điểm cho bọn họ, thì cũng quá đại tài tiểu dụng rồi. Chút nữa, Bản phi phải cảm tạ hoàng tử điện hạ Bắc Nhung thật tốt mới được." Ngụ ý, Hô Diên Luật thành danh đã lâu, lại đi khiêu khích hai tiểu tướng Mặc gia quân ở trước mặt mọi người, rõ ràng là lấy lớn hiếp nhỏ. Diệp Ly mỉm cười nhìn Hô Diên Luật, trong đôi mắt thủy linh trầm tĩnh mang theo lãnh ý nhàn nhạt, Hô Diên Luật cho là rời khỏi quân đội Bắc Nhung nhiều năm, thì sẽ không có ai có thể nhận ra hắn sao? Cho dù là người khác không nhận ra, thì hoàng tử Bắc Nhung cũng sẽ không thể không nhận ra.

Trong lòng Hô Diên Luật cả kinh, cười lớn nói: "Nếu Vương phi muốn thi đấu lôi đài, đương nhiên tại hạ rất hoan nghênh, Vương phi, xin mời." Từ đầu đến cuối đều có ý định qua loa tách trách về thân phận của mình. Diệp Ly cũng không để ý, nghiêng đầu nhìn thoáng qua cái chuôi đoản đao gắn đầy bảo thạch bày ở giữa lôi đài kia, cười nói: "Vật mà Bắc Nhung Vương ban tặng, nói vậy thì tất nhiên là bất phàm, vậy Bản phi sẽ không khách khí." Sắc mặt Hô Diên Luật trầm xuống, nói: "Vẫn chờ đến khi Vương phi thắng đã rồi nói sau."

Lui qua một bên lấy cung tên đưa cho Diệp Ly. Cung tên dâng lên này thì Hô Diên Luật cũng không làm khó Diệp Ly, hắn cũng không phải là kẻ ngu, nếu vào lúc này làm trò trước mặt mọi người lấy ra một cây cường cung mà ngay cả đại hán vạm vỡ kéo ra cũng khó khăn, thì chỉ biết sẽ bị cho rằng là cố ý khi dễ làm khó Định Vương phi thân là nữ nhi. Như vậy còn không bằng chọn ra một cây cung thích hợp mà vẫn thua mình thì tốt hơn. Hô Diên Luật tuyệt đối tự tin với tài bắn cung của mình, đương nhiên sẽ không tin cô gái nhu nhược uyển chuyển hàm xúc trước mắt này là thần tiễn thủ bách phát bách trúng. Hắn cũng đã được nghe nói chuyện năm đó Định Vương phi dùng một mũi tên dọa công chúa Lăng Vân khóc, nhưng

theo hắn thấy, thì khi đó ngay cả có bắn tên đi nữa thì Định Vương phi chỉ có thể được gọi là miễn cưỡng.

Thần sắc Diệp Ly thong dong nhận lấy cung tên mà Hô Diên Luật đưa tới, thử một chút, nhàn nhạt cười nói: “Cung tốt.”

Hô Diên Luật ngạo nghễ nói: “Bắc Nhung ta làm ra thì đương nhiên là cung tốt.”

Những đồng tiền đã được treo lại trên cây cách hơn mấy chục bước, Hô Diên Luật nói: “Vương phi có thể đến gần một chút nữa rồi bắn.” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Đa tạ ý tốt của Hô Diên tướng quân.” Nếu là người khác thì nói không chừng thật sự sẽ tiếp nhận ý tốt của Hô Diên Luật, nhưng mà Diệp Ly thì lại biết, bắn tên cũng không phải càng gần thì càng dễ. Tỷ như tình hình bây giờ, nếu trực tiếp đứng dưới tàng cây thì đừng nói ngươi là thần tiễn thủ trong trăm người có một, mà ngay cả ngươi chính là trong ngàn người mới tìm được một, thì cũng tuyệt đối không có cách nào bắn rớt hết tất cả đồng tiền xuống.

Dưới ánh mắt của mọi người, Diệp Ly bình tĩnh đưa tay cầm lấy ba mũi tên, khoác lên trên vai, kéo cung. Mọi người nhao nhao hít một ngụm khí, Định Vương phi lại muốn bắn ra ba mũi tên cùng một lúc. Chỉ thấy Diệp Ly thuần thục kéo cung ra, hơi động nhắm một chút, sau đó buông tay không chút do dự. Chỉ nghe tiếng mũi tên phá không mà đi, dưới ngọn đèn dầu, ba vệt sáng màu bạc bắn nhanh về phía cây đại thụ ở nơi xa. Sau đó liền nghe thấy một chuỗi tiếng vang thanh thúy của đồng tiền rơi xuống đất. Trên tay của Diệp Ly lại không dừng lại chút nào, thậm chí ngay cả đi xem rốt cuộc ba mũi tên đầu bắn trúng bao nhiêu cũng không có, mà lại trở tay cầm lấy ba mũi tên khác lắp vào dây cung và kéo cung một lần nữa, bắn ——

Lại một chuỗi tiếng vang thanh thúy, ngay cả khi còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, thì lại thấy Diệp Ly đã kéo cung lần nữa, lần này, thân hình của nàng xoay một vòng, ngồi xổm dưới đất bắn ra ba mũi tên từ dưới lên.

Chỉ trong chốc lát, mười mũi tên cũng chỉ còn lại có một mũi, mọi người nhìn lại dưới đại thụ kia, trên cây còn treo năm đồng tiền.

Trong lòng của không ít người đã âm thầm sốt ruột theo Diệp Ly, nhưng mà, vô luận trận chiến này thắng hay thua, thì đều tuyệt đối sẽ không có ai hoài nghi tài bắn cung của Mặc gia quân nữa.

Trong một sương phòng của Ngưng Hương các cách đó không xa, cửa sổ mở rộng ra lại vừa vặn nhìn rõ được lôi đài phía dưới. Hai người nam tử ngồi đối diện nhau, nhìn về lôi đài phía dưới, thần sắc đều hơi phức tạp khó phân biệt, "Lê Vương, ngươi nói. . . mũi tên cuối cùng này của Định Vương phi sẽ như thế nào?" Mặc Cảnh Lê ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu ngon trong chén, lạnh lùng nói: "Diệp Ly thắng hay thua có quan hệ gì với Bản vương? Danh tiếng của Mặc gia quân cũng không phải là của Bản vương, thanh bảo đao Khiếu Nguyệt kia cũng không phải là của Bản vương." Nghe vậy, Gia Luật Dã cũng không thể không lắc đầu thở dài, rồi nói: "Phúc khí của Định Vương thật là tốt a, nếu có được cô gái như thế làm vợ, thì quả nhiên là hạnh phúc nhân gian."

Xoảng! Chén rượu trong tay Mặc Cảnh Lê được đặt mạnh lên trên mặt bàn, đến nổi bầu rượu và cái đĩa trên bàn cũng rung lên theo.

Gia Luật Dã mỉm cười nhìn thần sắc âm trầm như mây đen giăng đầy trời của Mặc Cảnh Lê, mỉm cười nói: "Lại nói Định Vương phi lại vốn là vị hôn thê được tiên hoàng Đại Sở chỉ định cho Lê Vương, thật đáng tiếc a. . ."

Răng rắc. . . Chén rượu trong tay Mặc Cảnh Lê lên tiếng mà vỡ ra, chỉ để lại những mảnh nhỏ đầy tay.

Trong một gian phòng khác, Lôi Đằng Phong và Trấn Nam Vương cũng chú ý tới lôi đài đối diện. Lôi Đằng Phong mỉm cười khen: "Không nghĩ tới Định Vương phi lại tiến bộ thần tốc như thế, còn nhớ hai năm trước ngay cả kéo cung mà Định Vương phi cũng còn chưa thành thạo nữa. Phụ Vương, người cảm thấy, ai sẽ thắng?" Trấn Nam Vương lại giống như không nghe thấy, chỉ chuyên chú nhìn chằm chằm cô gái mặc áo xanh trên lôi đài, trong mắt chớp động lên ánh sáng kỳ dị. Lôi Đằng Phong thấy thế cũng không nói nhiều nữa, trong đôi mắt an tĩnh cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trên lôi đài, Hô Diên Luật nhìn chằm chằm cô gái mặc áo xanh trước mắt, lại vừa che giấu đi khiếp sợ ở trong lòng, “Định Vương phi, đây là mũi tên cuối cùng rồi.”

Diệp Ly khẽ mỉm cười, ung dung lấy mũi tên ra, lần này nàng lại không gấp gáp, mà là thong thả ung dung lắp tên rồi nhắm. Tất cả mọi người đều không nhịn được mà ngừng thở nhìn mấy đồng tiền còn sót lại trên cây kia. Chỉ thấy Diệp Ly đột nhiên nhún chân một cái, phi thân lên, ngừng lại một chút ở phía sau bàn, sau đó, cả người nhảy lên phía trước, đồng thời, kéo cung thật nhanh khi đang ở trong không trung, bắn ra một mũi tên. Sưu ——

Mũi tên vụt qua cắm thẳng vào trên cây đại thụ, tất cả mọi người dại ra nhìn cây đại thụ trống trơn trước mắt, những tiền đồng vốn được treo đung đưa trên cây đã biến mất hoàn toàn, người tinh mắt sẽ nhìn thấy được mấy sợi tơ dài ngắn không bằng nhau vẫn còn treo trên cành cây. Mũi tên cuối cùng của Định Vương phi đã không cắt đứt những sợi tơ vô cùng mỏng manh ấy, tài bắn cung và nhãn lực như thế thì làm sao mà không khiến cho người ta kinh sợ và giật mình được chứ? Diệp Ly quay đầu lại nhìn sắc mặt trắng bệch của Hô Diên Luật, nhàn nhạt cười nói: “Quy tắc vẫn như vậy, nếu Hô Diên tướng quân có thể làm được như vậy, thì Bản Phi sẽ chịu thua!”

Mọi người ồ lên, lúc trước là Hô Diên Luật bày lôi đài khiêu chiến với mọi người, nhưng tình huống bây giờ thì lại ngược lại, Định Vương phi khiêu chiến cao thủ đệ nhất Bắc Nhung Hô Diên Luật này ở trước mặt mọi người. Mọi người dưới đài nghị luận rối rít, Vân Đình mới vừa rồi còn mặt lạnh, lúc này lại hưng phấn dị thường, “Sao, Hô Diên tướng quân? Đừng nói là ngươi không dám nhận khiêu chiến của Vương phi chúng ta đi?”

Sắc mặt Hô Diên Luật xanh mét, thật sự là hắn không dám. Hô Diên Luật có thể được xưng là cao thủ đệ nhất Bắc Nhung thì đương nhiên là phải có công phu chân chính. Nếu để cho hắn một ít thời gian, thì có lẽ hắn cũng có thể làm được giống như cách thức mới vừa rồi của Diệp Ly, nhưng bây giờ thì lại không thể. Hắn có thể bảo đảm bắn rơi tất cả đồng tiền trong vòng mười mũi tên, nhưng không

cách nào khống chế ba mũi tên cùng một lúc bắn rơi bảy tám đồng thậm chí là nhiều hơn. Mà hiển nhiên Diệp Ly đã nhận ra điểm này, cho nên mới đưa ra cho hắn vấn đề khó khăn như vậy.

"Hô Diên tướng quân?" Diệp Ly mỉm cười nhắc nhở.

"Tại hạ nhận thua!" Hô Diên Luật cắn răng nói, lập tức nhấc lên một mảnh hư thanh. Diệp Ly đi tới giữa lôi đài, cầm lấy đoản đao được gắn đầy bảo thạch đặt ở trên bàn, mở ra, một cổ hàn khí lập tức đập vào mặt. Ánh sáng tỏa ra từ thân đao chiếu lên người, lưỡi đao sắc bén mà âm hàn lại càng biểu hiện ra chuôi đao này từng uống vô số máu. Diệp Ly vung tay lên, cái bàn đặt đao ở trước mặt lập tức bị chia năm xẻ bảy. Diệp Ly cất đao vào bao, khen: "Quả nhiên là đao tốt. Như vậy, tạ ơn Hô Diên tướng quân."

Nhìn bảo đao bị Diệp Ly cất vào trong tay áo, sắc mặt Hô Diên Luật âm trầm, nhưng cũng không thể nói gì nữa. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Ly mang theo bảo đao mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo đi xuống lôi đài, rồi nhanh nhẹn rời đi.

Chương 212: Trấn Nam Vương tới cửa đàm phán

Diệp Ly cầm lấy bảo đao Khiếu Nguyệt nhảy xuống lôi đài, Vân Đình lập tức chạy đến, thèm thuồng nói: “Vương phi, bảo đao mà ngài thắng được đó, có thể cho thuộc hạ mượn nhìn một cái hay không?” Đây chính là bảo đao nổi danh của Bắc Nhung, sư phụ đúc kiếm ở Đại Sở có rất nhiều, bảo kiếm nổi danh cũng không ít, nhưng kỹ thuật đúc đao lại không bằng Tây Lăng và Bắc Nhung, đặc biệt là Bắc Nhung vốn đã giỏi dùng đao, đao làm ra lại càng là loại cao cấp, lại càng không cần phải nói đến bảo đao Khiếu Nguyệt nổi tiếng trong số đó. Diệp Ly cười như không cười liếc hắn một cái, ngay lập tức Vân Đình vang lên tai họa mà mình gây ra lúc trước, hưng phấn trên mặt lập tức biến thành ủ rũ và sợ hãi. Thưởng thức đủ bộ dáng ủ rũ của hắn rồi, Diệp Ly mới mỉm cười ném bảo đao tới trong tay hắn. Vân Đình vội vàng tạ ơn, cầm ở trong tay tinh tế quan sát, yêu thích đến không có lời nào tả được. “Tài bắn cung của Vương phi thật sự là vô cùng kỳ diệu, thuộc hạ bội phục vạn phần.” Đi theo bên cạnh Diệp Ly, Trần Vân nói từ trong đáy lòng. Kể từ sau trận tỷ võ tại giáo trường vào năm ngoái, Trần Vân đã bội phục vị Vương phi trẻ tuổi này không dứt, trải qua thêm một màn hôm nay nữa, lại càng bị thuyết phục từ đáy lòng.

Diệp Ly cười nói: “Nào có huyền diệu như ngươi nói vậy? Cũng chỉ là lúc bình thường dụng tâm nhiều hơn mà thôi. Trên chiến trường cũng không cần mỗi người đều phải bắn được đồng tiền ở trên cây vào nửa đêm. Các ngươi là người giết địch trên chiến trường, chứ không phải là người biểu diễn trên lôi đài.”

Nhưng Trần Vân lại cười mà không nói, cũng hiểu được là Vương phi đang an ủi mình. Chỉ ở trong lòng quyết định, sau khi trở về nhất định phải càng thêm cố gắng luyện tập bắn cung.

Trần Vân và Vân Đình ở tại quân doanh, cũng không cùng đường với Diệp Ly, lúc tạm biệt, Vân Đình chỉ đành phải lưu luyến trả bảo đao lại cho Diệp Ly. Nhìn đôi mắt trông mong kia, Diệp Ly cười nhạt, tiện tay vứt bảo đao trở về trong tay của hắn, rồi nói: "Thích thì cứ lấy đi."

"A?" Vân Đình sửng sốt, vui mừng không nói nên lời. Trần Vân ở bên cạnh bất đắc dĩ liếc hắn một cái. Cái bộ dáng tội nghiệp lưu luyến kia, người không biết còn tưởng rằng thứ mà Vương phi muốn mang đi không phải là một thanh đao, mà là người trong lòng của hắn đấy. Cũng biết xưa nay Vương phi luôn luôn vô cùng khoan dung với người bên cạnh mình, nên mới không ngăn cản Vân Đình làm chuyện ngu ngốc. Đợi đến khi Vân Đình kịp phản ứng lại, mới cẩn thận từng ly từng tí cầm đao, ngây ngốc hỏi: "Vương phi. . . Thật, thật sự đưa cho ta sao?" Diệp Ly cười nói: "Ta cũng không phải tới vì chuôi đao này của hắn, chỉ trùng hợp gặp phải thôi. Huống chi trong Vương phủ cũng không có người thích dùng loại đao này. Nếu ngươi thích thì cứ lấy đi." Cùng với mang theo một thanh loan đao hơi cong như thế này, thì Diệp Ly lại càng thích chủy thủ và dao găm có lưỡi thẳng và nhẹ hơn. Huống chi, cái đống bảo thạch và đồ trang trí hoa lệ trên vỏ đao kia cũng không thích hợp sử dụng làm vũ khí đeo theo bên người. Đợi đến sau khi Diệp Ly khẳng định, Vân Đình mới ngốc hồ hồ cầm chặt thanh đao, bộ dáng kia giống như hận không thể bỏ bảo đao vào trong miệng cắn một ngụm xem có phải là thật hay không vậy. Trần Vân đứng ở bên cạnh hắn cũng không nhịn được lặng lẽ lui về phía sau một bước, xấu hổ không muốn cùng đồng hành với hắn.

Diệp Ly nhìn Trần Vân cười nói: "Bản phi còn nhớ Trần Giáo Úy sử dụng thương, cũng cần phải có một món binh khí cận chiến để phòng thân. Gần đây vừa lúc cũng có một thanh đao Hàn Tê, chút nữa ta sai người đưa qua cho ngươi xem một chút coi có vừa tay hay không."

Trần Vân mừng rỡ, mặc dù vỏ đao của đao Hàn Tê không hoa lệ bằng Khiếu Nguyệt trong tay Vân Đình, nhưng lưỡi đao cũng tuyệt

đối không thua kém Khiếu Nguyệt. Bởi vì chúng vốn được chế tạo từ cùng một đại sư. Hơn nữa tính thực dụng lại nhiều hơn bảo đao Khiếu Nguyệt, bởi vì sau khi Khiếu Nguyệt bị Vương tộc Bắc Nhung lấy được đã bị trang trí hoa lệ phiền phức, đã không còn thích hợp dùng trong chiến trường như đao Hàn Tê vẫn giữ được mộc mạc và sắc bén như lúc ban đầu được sư phụ đúc ra, “Thuộc hạ đa tạ Vương phi.” Diệp Ly khoát khoát tay, cười nói: “Không cần, một binh khí tốt có thể tìm được một chủ nhân tốt, thì chính là một chuyện tốt. Bản phi đi trước, hiếm khi được rãnh rỗi, các ngươi cứ từ từ chơi đi.”

“Cung tiễn Vương phi.”

Chỗ đoàn người Diệp Ly nói chuyện cách lôi đài cũng không quá mấy chục bước, đương nhiên hành động vứt bảo đao Khiếu Nguyệt cho Vân Đình mà không để ý chút nào của Diệp Ly đã bị không ít người nhìn thấy. Dân chúng bình thường thì tất nhiên nhận định Định Vương phi hậu đãi thuộc hạ, nhân từ tha thứ, mà sắc mặt của những người trong cuộc lại không thể không trầm xuống.

Trong Ngưng Hương các, Gia Luật Dã và Mặc Cảnh Lê không hẹn mà cùng nhìn chằm chằm bóng lưng uyển chuyển hàm xúc bước chậm mà đi ở trong dòng người, trong mắt Gia Luật Dã xẹt qua một tia âm trầm và tức giận. Diệp Ly vạch trần thân phận đích thực của Hô Diên Luật trước mặt mọi người, rồi sau khi thắng được bảo đao Khiếu Nguyệt lại không thèm để ý chút nào mà ban cho một Giáo Úy nho nhỏ, chính là tuyên bố xem thường Bắc Nhung và Gia Luật Dã hắn. Xưa nay Gia Luật Dã kiêu ngạo lại ở trong tay của Diệp Ly đụng nhằm cây đinh một lần nữa, điều này kêu hắn phải làm sao mà nuốt được cơn tức này. Gia Luật Dã đứng dậy muốn nhảy xuống từ cửa sổ đuổi theo bóng ảnh đã dần dần dung nhập vào trong đám người kia. Lại đột nhiên phát hiện một tầm mắt âm lãnh mang theo sát ý không che giấu chút nào bắn về phía mình. Nhìn lại nơi phát ra tầm mắt, bên trong cửa sổ mở rộng trên góc đường đối diện, có một nam tử đầu tóc trắng như tuyết, thần sắc trong trẻo lạnh lùng theo dõi hắn. Trong tâm Gia Luật Dã cả kinh, mạnh mẽ tự kiềm chế lạnh lẽo ở trong lòng, từ từ ngồi xuống. Mặc Tu Nghiêu ở đối diện thấy hắn ngồi

xuống, khóe môi câu lên một nụ cười lãnh đạm, giơ chén rượu trong tay lên hướng về phía hắn. Gia Luật Dã hừ lạnh một tiếng, bưng chén rượu trước mặt lên mạnh mẽ uống một hơi cạn sạch.

"Định Vương phi không hổ là kỳ nữ tử độc nhất vô nhị đương thời, Tiểu Vương bội phục." Trong sương phòng thanh tịnh, Vương Thái tử Bắc Nhung Gia Luật Hoằng nhìn Mặc Tu Nghiêu cười nói. Mới vừa rồi, tất cả mọi người đều tập trung lực chú ý đến trên lôi đài, nên từ đầu đến cuối lại không có phát hiện Thái tử Bắc Nhung và Định Vương gia ở trong sương phòng trên lầu hai ở bên cạnh quan sát. Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, trên dung nhan lãnh mạc lại nhiều thêm mấy phần ấm áp, hiển nhiên khen tặng của Gia Luật Hoằng làm cho hắn hết sức hài lòng. Công chúa Dung Hoa ngồi ở bên cạnh Gia Luật Hoằng, Quận chúa hoàng thất xinh đẹp kiêu ngạo danh chấn kinh thành ngày xưa tha hương đến nơi dị quốc như Bắc Nhung lại càng có thêm nhiều hơn mấy phần dịu dàng và mềm mại đáng yêu của con gái. Công chúa Dung Hoa mềm mại dựa vào Gia Luật Hoằng, thỉnh thoảng lại rót rượu cho hắn, khẽ che giấu mấy phần phức tạp và khổ sở ngày càng nhiều trong đôi mắt đẹp. Hai năm trước, nàng chưa từng để Định Vương phi vào trong mắt một chút nào. Song, cũng chỉ trong thời gian hai năm này, chênh lệch giữa nàng và Định Vương phi cũng đã lớn mức độ làm cho ngay cả đem ra so sánh thì nàng cũng tự cảm thấy xấu hổ. Nhìn phong tư trấn định thong dong mới vừa rồi ở trên lôi đài và tài bắn cung ngay cả thần tiễn thủ tốt nhất của Bắc Nhung cũng khó mà sánh ngang của Định Vương phi, Công chúa Dung Hoa đã biết, Định Vương phi là nhân vật mà cả đời này mình cũng không có cách nào mà bằng được.

Cửa sương phòng bị người từ bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra, Diệp Ly mỉm cười đứng ở cửa, nói: "Gia Luật Thái tử, Bản phi có quấy rầy không?"

Gia Luật Hoằng ngẩn ra, rất nhanh cười nói: "Sao dám, Vương phi giá lâm, Tiểu Vương hết sức vinh hạnh. Mau mau, mời vào." Diệp Ly bước vào bên trong phòng, đi tới bên cạnh Mặc Tu Nghiêu. Mặc

Tu Nghiêu đưa tay đỡ nàng ngồi xuống, ôn nhu nói: “Tùy tiện tìm người vui đùa với hắn một chút là được, sao A Ly lại tự mình so tài với hắn làm gì?” Diệp Ly cười nói: “Ta cũng chỉ là muốn nhìn rốt cuộc thần tiễn thủ đệ nhất Bắc Nhung có bao nhiêu lợi hại mà thôi.” Gia Luật Hoằng nâng chén, cười nói: “Để cho Vương phi chê cười, Tiểu Vương kính Vương phi một chén. Tuy nói Hô Diên Luật kia có danh xưng thần tiễn thủ đệ nhất Bắc Nhung, nhưng mà đó cũng đã là chuyện hơn mười năm trước rồi. Hôm nay Hô Diên Luật. . . . . .” Gia Luật Hoằng lắc đầu, cười nói: “Chúng ta không nói tới người mất hứng như vậy nữa, Vương phi, Vương gia, mời.”

Diệp Ly cầm chén rượu lên, cười nhạt nói: “Thái tử, Thái tử phi mời.”

Mấy ngày trước tiệc đầy tháng của Thế tử Định Vương, cả thành Nhữ Dương đã là một mảnh ca múa mừng cảnh thái bình. Mà ở sau lưng ca múa mừng cảnh thái bình này lại có một vài ước định và hiệp nghị âm thầm lặng lẽ được đạt thành. Nói thí dụ như, thông thương với Nam Chiếu và mua một lượng lớn dược liệu hàng năm từ Nam Chiếu. Nói thí dụ nữa như, bán lương thực cho thương nhân nào đó từ Đại Sở, lại mua vào một lượng lớn lương thực từ nơi bí mật nào đó. Hoặc là âm thầm đạt thành hiệp nghị tạm thời không xâm phạm biên cảnh lẫn nhau với Vương Thái tử Bắc Nhung, v..vv… đều ở trong lúc mọi người không biết mà lặng lẽ được tiến hành. Cho nên khi mọi người sung sướng tường hòa ở phía ngoài, thì người trong Định Vương phủ lại bận rộn hơn rất nhiều.

“Khởi bẩm Vương phi, Trấn Nam Vương và Thế tử Trấn Nam Vương cầu kiến.” Hiếm khi Diệp Ly có thời gian rãnh rỗi ở trong phòng chơi với tiểu bảo bảo. Tiểu bảo bảo đã đầy tháng, nên không thích ngủ như lúc mới ra sinh nữa, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Diệp Ly, trong con ngươi đen nhánh như được bọc một tầng hơi nước long lanh, làm cho Diệp Ly nhìn thấy, trong lòng đã mềm mại hẳn. Chỉ cảm thấy thương yêu tiểu bảo bảo này như thế nào cũng không đủ. Nghe được Lâm Hàn bẩm báo, Diệp Ly nhíu nhíu mày hỏi: “Vương gia có trong phủ không?” Lâm Hàn nói: “Sáng nay Vương gia

và công tử Thanh Trần đã ra khỏi thành, lúc này còn chưa trở lại. Có cần. . . Mời Trấn Nam Vương ngày mai hãy đến hay không ạ?" Trên dưới Định Vương phủ cũng không hề có ấn tượng tốt với Trấn Nam Vương, lúc trước chuyện Vương phi rớt núi lại càng làm cho đám người Trác Tĩnh, Lâm Hàn vẫn canh cánh trong lòng, nên đương nhiên sẽ không hy vọng Diệp Ly lại đi gặp Trấn Nam Vương.

Diệp Ly đặt Mặc Tiểu Bảo xuống, cười nhạt nói: "Không cần, hôm nay là ở Định Vương phủ, nếu Bản phi lại từ chối mà không gặp, thì lại tỏ ra mình nhát gan rồi."

Lâm Hàn im lặng, lui đến ngoài cửa chờ Diệp Ly ra cửa.

Không lâu sau, Diệp Ly cũng đã sắp xếp xong cho Mặc Tiểu Bảo, liền mang theo đám người Thanh Loan bước ra khỏi gian phòng đi đến tiền sảnh.

Trong đại sảnh Định Vương phủ, Lôi Đằng Phong bình tĩnh ngồi ở phía dưới Trấn Nam Vương, đánh giá cách bày trí trong đại sảnh. Bình tĩnh mà xem xét thì, Định Vương phủ ở Nhữ Dương cũng không to lớn tráng lệ bằng Định Vương phủ ở Sở kinh, bởi vì mới được xây lại, nên cũng không có hương vị cổ xưa như Định Quốc Vương phủ ở Sở kinh kia. Nhưng lại càng nhiều thêm mấy phần thô sơ, mộc mạc, cuồng ngạo và tự tại của Tây Bắc. Trấn Nam Vương cũng đang đánh giá cả đại sảnh, nhưng đôi mắt lại càng nhìn chằm chằm về phía cửa nhiều hơn. Nghe được tiếng leng keng của hoàn bội ngoài cửa, ánh mắt Trấn Nam Vương cũng càng thêm thâm thúy và sắc bén .

Diệp Ly bước vào đại sảnh, cười nói: "Bản phi tới chậm, để cho Vương gia và Thế tử đợi lâu. Mặc tổng quản đâu, sao lại chưa dâng trà cho khách nhân?" Khuôn mặt Lâm Hàn đi theo bên cạnh Diệp Ly không chút thay đổi nhìn hai cha con Trấn Nam Vương đang ngồi một cái, thản nhiên nói: "Hồi Vương phi, Mặc tổng quản đã đi an bài bố trí nhà mới cho Thanh Vân tiên sinh rồi ạ." Lôi Đằng Phong cũng biết cha con bọn họ không được chào đón ở Định Vương phủ, trong lòng cũng cười khổ, cười nói với Diệp Ly: "Vương phi không cần phải khách khí." Diệp Ly cười nói: "Lễ không thể bỏ, gần đây trong phủ rất

bận rộn, nên Mặc tổng quản cũng khó tránh khỏi có chút sơ sót, mong Thế tử tha lỗi. Lâm Hàn." Lâm Hàn gật đầu, tới cửa phân phó một tiếng cho nha đầu hầu hạ ngoài cửa dâng trà.

Đợi đến khi dâng trà lên rồi, Diệp Ly nhấp một ngụm trà xong mới nhìn Trấn Nam Vương cười nói: "Sắp tới tiệc đầy tháng của tiểu nhi (*con trai nhỏ*), nên hôm nay Bản phi và Vương gia đều hơi bận rộn, nếu có chỗ nào chậm trễ, thì kính xin Vương gia chớ trách."

Trấn Nam Vương nhìn Diệp Ly thật sâu, hồi lâu mới dời ánh mắt đi, cười nói: "Làm sao lại trách được? Vương phi an bài rất chu đáo, Bản Vương chỉ cảm thấy như đang được ở nhà." Đối với lời khách sáo của Trấn Nam Vương, đương nhiên Diệp Ly cũng sẽ không cho là thật, chuyện an trí tân khách thì nàng căn bản cũng không có hỏi tới. Xưa nay tính tình của Trác Tĩnh và Vệ Lận đều là có thù tất báo, tất nhiên cũng sẽ không thật sự an bài cho bọn họ theo như quy định với khách. Dừng lại chốc lát, Diệp Ly mới mở miệng hỏi: "Vương gia và Thế tử tới chơi, là có chuyện gì quan trọng?"

Lôi Đằng Phong cười nói: "Quả thật có chút chuyện nhỏ muốn thương lượng với Định Vương. Nhưng mà lúc trước Tiểu Vương đã cầu kiến Định Vương hai lần, lại đều bị từ chối ngoài cửa, bất đắc dĩ mới phải đến quấy rầy Vương phi, mong Vương phi tha lỗi." Diệp Ly mở to mắt nhìn, nhớ tới Mặc Tu Nghiêu chỉ cần nhắc tới những chuyện có liên quan đến Tây Lăng và Trấn Nam Vương thì cả gương mặt đều đen, Lôi Đằng Phong cầu kiến thật sự sẽ có khả năng bị hắn từ chối. Hiện tại Mặc Tu Nghiêu mà tùy hứng lên là hoàn toàn không nói đạo lý. Nhưng mà lần này thì Diệp Ly lại không có chút nào không đồng ý, trong lòng nàng rất rõ ràng, sở dĩ Mặc Tu Nghiêu tùy hứng đối xử vô lễ với người Tây Lăng như thế cũng không phải chỉ là bởi vì hôm nay Tây Bắc và Tây Lăng đã đối lập với nhau, mà nhiều hơn nữa là bởi vì nàng. Giữa quốc và quốc đánh cho ngươi chết ta sống là chuyện thường, đánh xong lại một bộ dáng hai nước hữu nghị ngươi tới ta đi ở trên bàn rượu là chuyện từ xưa tới nay. Bởi vì giữa các quốc gia đã vốn không có địch nhân và bằng hữu vĩnh viễn, nhưng ngược lại, chuyện riêng lại dễ dàng làm cho người ta ghi hận

hơn.

Mỉm cười nhìn Lôi Đằng Phong, Diệp Ly chỉ phải xin lỗi, cười nói: “Mấy ngày nay Tu Nghiêu bận rộn đến đầu choáng váng, não cũng nở to ra, mong Thế tử tha lỗi.”

Đương nhiên Lôi Đằng Phong không thể không tha lỗi, đợi đến khi Diệp Ly hỏi: “Thế tử có chuyện gì thì nói với Bản Phi cũng giống như vậy thôi.” Lúc đó, Lôi Đằng Phong nhìn thoáng qua Phụ Vương đang ngồi ở một bên không biết đang suy nghĩ gì, cười nói: “Thật ra thì cũng không phải là đại sự gì, Tiểu Vương tình cờ nghe nói Định Vương đều đã đạt thành hiệp nghị thông thương với Bắc Nhung, Nam Chiếu. . . . . .” Diệp Ly nhướng mày, cái từ tình cờ này được dùng thật hay, nói vậy Tây Lăng đều đã sắp xếp không ít mật thám ở các quốc gia, mới có thể có chuyện tình cờ như vậy, cũng bình tĩnh đợi Lôi Đằng Phong nói xong những lời còn lại. Trong lòng Lôi Đằng Phong cũng hơi bất đắc dĩ, hắn thật sự không thích nói chuyện với Diệp Ly, bởi vì sau khi tiếp xúc với Diệp Ly mấy lần, ngươi rất khó cư xử với nàng như một người bình thường. Vô luận là lúc nào thì ngươi đều rất khó nhìn ra cảm xúc gì khác từ trong mắt hay trên mặt nàng, giống như một thục nữ danh môn dịu dàng vô hại vậy. Ngươi vĩnh viễn không có cách nào thấy được những cảm xúc như tò mò, kinh ngạc, lo lắng … từ trên mặt nàng, người như vậy sẽ tạo áp lực thật sự là không cách nào tưởng tượng được cho đối thủ trong lúc đàm phán, bởi vì ngươi vĩnh viễn sẽ không có cách nào thăm dò được điểm mấu chốt của nàng. Có lẽ điểm mấu chốt của nàng chỉ cách ngươi một chút, nhưng lại làm cho ngươi có cảm giác như còn cách xa ngàn dặm.

Lôi Đằng Phong cũng không phải là lần đầu tiên buồn bực như vậy, cũng không để ý chán ghét trong đáy lòng, tiếp tục nói: “Vương phi nên biết, thật ra thì hàng năm giữa tệ quốc và Đông Sở, Nam Chiếu cũng có rất nhiều giao dịch và lui tới. Trong đó có rất nhiều hàng hóa cần phải đi qua Tây Bắc.” Tuy Tây Lăng rộng lớn nhưng thật ra lại là một quốc gia thiếu thốn tài nguyên, rất nhiều thứ đều cần phải nhập khẩu từ các quốc gia khác. Dĩ nhiên việc Tây Lăng thường

làm chính là, có thể đoạt thì mạnh mẽ đoạt, nhưng luôn luôn cũng có những thứ có muốn đoạt cũng không đoạt được. Tỷ như lăng la tơ lụa, lá trà, đồ sứ, v..vv… mà hoàng tộc Tây Lăng yêu thích, đều cần phải mua từ Nam Chiếu và Đại Sở, mà những đồ này thì quả thật những nước nhỏ ở Tây Phương cũng không có. Hơn nữa nói cho cùng, thì dù sao người Tây Lăng vẫn có chung nguồn gốc với người Đại Sở, cho nên đại đa số người Tây Lăng vẫn có thói quen dùng những sản vật của Đại Sở hơn. Mà Tây Bắc lại chiếm cứ lấy tuyến giao thông quan trọng giữa Đại Sở và Tây Lăng, nên muốn chở những món đồ này về Tây Lăng thì đều phải đi qua Tây Bắc. Còn về con đường phía Tây Nam, thì từ xưa đã là con đường khó đi hơn cả lên trời, muốn vào cũng đã khó khăn vạn phần rồi, còn phải trèo đèo lội suối vận chuyển thương đội tới Tây Lăng, trong đó không nói đường xa bao nhiêu, chỉ nói gian nguy và trộm cướp trên đường thôi, cũng đủ để cho đại đa số thương nhân biết khó mà lui.

Diệp Ly cười một tiếng, Lôi Đằng Phong chỉ nói một câu nàng đã hiểu ý muốn hôm nay bọn họ tới đây. Trên thực tế Định Vương phủ cũng vẫn chờ bọn họ đến, nhưng chỉ là Diệp Ly lại không nghĩ tới, không phải là người Tây Lăng muốn tự nâng giá kéo dài thời gian, mà là Mặc Tu Nghiêu cho người ta ăn canh bế môn. Nhẹ nhàng đặt chén trà lên trên bàn, Diệp Ly dựa vào ghế nghiêng đầu nhìn Lôi Đằng Phong, rồi hỏi: “Bản phi đã hiểu ý của Thế tử, nguyên bản khai thông đường xá, để hai nước thường xuyên lui tới mua bán, thì tất nhiên là chuyện tốt, chỉ là. . . Không biết chuyện này mang lại ích lợi gì cho Tây Bắc ta?” Nói cách khác, tại sao Mặc gia quân ta phải để cho thương lữ của Tây Lăng đi qua?

Ánh mắt Lôi Đằng Phong hơi trầm xuống, cười nói: “Cho dù là đang trong thời chiến, thì hai nước cũng không ngăn cấm thương lữ, hơn nữa, tệ quốc cùng Đông Sở, Bắc Nhung và Nam Chiếu đều đã đạt được nhận thức chung từ trước. Lời này của Vương phi lại làm cho tại hạ không hiểu?”

Diệp Ly rủ mắt xuống, nhàn nhạt cười nói: “Đã như vậy, thương lữ Tây Lăng đi qua Tây Bắc đã là chuyện đương nhiên. Thế tử cần gì

còn muốn cố ý hỏi thăm Bản phi?”

Lôi Đằng Phong bị hỏi đến á khẩu, phần lớn cái gọi là nhận thức chung thì đến khi thật sự bắt đầu thi hành cũng chỉ là một tờ giấy vụn mà thôi. Đường xá thương lộ xa xôi, xảy ra rất nhiều chuyện, nói không chừng lúc nào đó lại gặp phải giặc cướp, hay chuyện gì đó ngoài ý muốn, thì ai có thể nói rõ ràng được? Ít nhất hơn một năm nay, đặc biệt là nửa năm qua, thương lữ của Tây Lăng đến Đại Sở thậm chí còn ít hơn thời chiến, hiện tại, rất nhiều mặt hàng trong hoàng thành Tây Lăng đã có giá rất cao.

Chỉ nghe Diệp Ly thong thả nói: “Chuyện thời chiến không ngăn cấm thương lữ mà Thế tử nói, thì pản Phi không thể không chất vấn. Nếu hai nước giao chiến thì đương nhiên là hận không được đẩy đối phương vào chỗ chết. Chẳng lẽ khi đó, Đại Sở còn có thể đồng ý bán tơ lụa, lương thực cho Tây Lăng sao? Còn có thể đồng ý để cho dược liệu của Nam Chiếu vận chuyển qua Đại Sở để đi đến Tây Lăng sao? Hơn nữa, xem như những thứ này cũng không có gì đáng để nói, nhưng Thế tử làm cách nào để phân biệt, rốt cuộc những thương nhân thời chiến tràn vào này là thương nhân chân chính hay chính là mật thám đây?” Lôi Đằng Phong sửng sốt chốc lát, hơi bất đắc dĩ thở dài, nhìn về phía Trấn Nam Vương vẫn yên tĩnh ngồi nghe bọn họ nói chuyện.

Lúc này Trấn Nam Vương mới ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn Diệp Ly, hỏi: “Định Vương phi cần có điều kiện gì?”

Diệp Ly mỉm cười, phất tay ra hiệu cho Lâm Hàn ở phía sau một cái, Lâm Hàn gọn gàng lấy ra hai phần sổ con đưa cho Trấn Nam Vương và Lôi Đằng Phong.

Trấn Nam Vương cầm lấy, nghi ngờ nhìn Diệp Ly một cái, rồi mới cúi đầu mở ra, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên hỏi: “Theo như Vương phi nói, vậy Tây Lăng ta có chỗ tốt gì?” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Nếu Tây Bắc có thể để cho các nước tứ hải thông thương, thì tự nhiên cũng không thể phân biệt đối xử với Tây Lăng. Như vậy, điều kiện của Trấn Nam Vương và Thế tử không phải đã được giải quyết dễ dàng sao?”

Trấn Nam Vương cau mày, trầm giọng nói: “Bản vương cần phải có thời gian suy nghĩ.”

Diệp Ly cười nói: “Cái này thì đương nhiên rồi, trước khi Vương gia và Thế tử rời khỏi Nhữ Dương thì trả lời lại là được.”

Trấn Nam Vương cất sổ con, đứng dậy nhìn Diệp Ly nói: “Vương phi thật sự không có ý định suy nghĩ về đề nghị lúc trước của Bản vương sao? Nếu Vương phi nguyện ý đến Tây Lăng, Bản vương chắc chắn sẽ lấy lễ của Tướng quốc để chiêu đãi.”

Diệp Ly ngẩn ra, không khỏi cười ra tiếng, đang muốn trả lời, thì lại nghe giọng nói trong trẻo, lạnh lùng của Mặc Tu Nghiêu truyền vào từ ngoài cửa, “Đa tạ ý tốt của Trấn Nam Vương, ái phi của Bản Vương không cần vị trí Tướng quốc của Tây Lăng. Huống chi, người nào mà không biết, vị trí Tướng quốc ở Tây Lăng cũng chỉ là chức suông mà thôi!”

Chương 213: Tỷ võ đánh cuộc

Mặc Tu Nghiêu mang theo một thân lạnh như băng bước vào đại sảnh, thần sắc khinh miệt nhìn Trấn Nam Vương trước mắt, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng không che giấu chút sát ý nào.

Vốn dĩ lúc trước vị trí Tướng quốc Tây Lăng quốc không phải là chức suông, vô luận ở quốc gia nào, thì quan hàm như Thừa tướng, Tướng quốc đều tuyệt đối hết sức quan trọng, thậm chí dưới một người trên trăm triệu người. Nhưng đến thế hệ của Trấn Nam Vương Tây Lăng thì lại xảy ra biến hóa, Tướng quốc Tây Lăng luôn trung thành với tiền đại Tây Lăng hoàng đã băng hà, nên tất nhiên cũng trung thành với đương kim Tây Lăng hoàng được tiền đại Tây Lăng hoàng truyền ngôi, năm xưa cũng đã cho Trấn Nam Vương không ít ngột ngạt. Nhưng hết lần này tới lần khác, mặc dù Tây Lăng hoàng không anh minh bằng Trấn Nam Vương, nhưng cũng còn biết Tướng quốc là người của mình, trên triều vẫn ủng hộ, giúp đỡ, cho nên, nhiều năm qua, Trấn Nam Vương đều hết sức khó chịu. Cho đến mấy năm gần đây mới làm cho lão Tướng quốc đã trải qua hai triều kia chết đi, nên vì vậy, về sau, mấy đời Tướng quốc bị đẩy lên đều chỉ là những con bù nhìn, không làm chủ được chuyện gì. Hôm nay, Trấn Nam Vương lại nói lấy lễ Tướng quốc để mời Diệp Ly, vừa nghe vào trong tai người biết rõ, thì tất nhiên sẽ khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.

Từ Thanh Trần đi vào sau Mặc Tu Nghiêu, thấy Trấn Nam Vương và Lôi Đằng Phong thì cũng chỉ nhàn nhạt nhướng mày mỉm cười nhìn về phía Diệp Ly. Diệp Ly bất đắc dĩ cười, phất tay cho người dâng trà cho Mặc Tu Nghiêu và Từ Thanh Trần.

Lôi Đằng Phong đánh giá Từ Thanh Trần một lát, mới cười nói: "Công tử Thanh Trần, đã lâu không gặp, phong thái lại càng hơn xưa." Từ Thanh Trần nở nụ cười trong suốt và ung dung, như không mang theo một chút bụi trần nào, "Thế tử nói đùa rồi, cũng không lâu, không phải năm ngoái chúng ta đã gặp nhau ở phía nam sao?" Ánh mắt Lôi Đằng Phong hơi trầm xuống, cười nói: "Là tại hạ không nhớ rõ." Năm ngoái ở phía nam, Từ Thanh Trần cũng gây rắc rối cho hắn không ít, tất nhiên Lôi Đằng Phong sẽ không xem nhẹ người thanh niên nhìn như nhàn vân dã hạc, lại được người Đại Sở phong là công tử đệ nhất thiên hạ này.

Bên này hòa bình, nhưng bên kia thì lại không khách khí như vậy. Mặc Tu Nghiêu tùy ý ngồi xuống bên cạnh Diệp Ly, nghiêng người dựa vào ghế, lười biếng liếc nhìn Trấn Nam Vương đang ngồi phía dưới tay, hỏi: "Không biết Trấn Nam Vương đại giá quang lâm là có chuyện gì muốn nói?" Diệp Ly nhẹ giọng nói lại mục đích đến đây của Trấn Nam Vương, những người khác trong đại sảnh đều nghe rõ, cũng đang đợi câu trả lời của Mặc Tu Nghiêu. Nói cho cùng, thì ở Tây Bắc, còn có Định Vương phủ, vẫn do Mặc Tu Nghiêu định đoạt. Nếu hắn không đồng ý, thì người khác nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Trên khuôn mặt lạnh như băng của Mặc Tu Nghiêu nứt ra một nụ cười lãnh khốc, nhìn Trấn Nam Vương, cười nói: "Lúc trước, không phải Trấn Nam Vương nói muốn tỷ thí với Bản vương một trận sao? Đúng lúc, hôm nay Bản vương cũng rảnh rỗi. Chỉ cần Trấn Nam Vương đánh thắng Bản vương thì cái gì cũng dễ nói!" Mọi người ngẩn ra, không nghĩ tới, lúc này Mặc Tu Nghiêu lại muốn động thủ với Trấn Nam Vương. Lôi Đằng Phong nhíu nhíu mày, nói: "Định Vương, hiện tại. . . . . ."

Mặc Tu Nghiêu cắt đứt lời Lôi Đằng Phong, cười nói: "Thế tử yên tâm, Bản vương tuyệt đối sẽ không ức hiếp Trấn Nam Vương bị thiếu một tay. Cùng lắm thì, Bản vương cũng dùng một tay so chiêu với Trấn Nam Vương là được."

Nghe vậy, trong đại sảnh tỏa ra hơi lạnh. Sắc mặt Trấn Nam Vương âm trầm nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu, lạnh lùng nói: “Định Vương cũng có phần quá tự phụ đi, dùng một tay mà muốn so chiêu với Bản vương, ngươi có năng lực đó sao?” Ai cũng biết, cánh tay trái của Trấn Nam Vương tuyệt đối là cấm kỵ không thể nói. Đó cũng là thất bại thảm hại nhất trong cuộc đời Trấn Nam Vương, không chỉ chiến tích bị địch thủ chưa từng gặp phá hủy, mà hơn nữa, toàn bộ thân vệ của lão bị diệt gần như hoàn toàn mới cứu được lão ra, nhưng ngay cả như thế, thì lão vẫn phải bỏ ra thêm một cánh tay thì mới có thể chạy trốn được từ trong tay Mặc Lưu Danh. Mà bây giờ, người sỉ nhục lão lại biến thành con trai của Mặc Lưu Danh, thì càng khiến người ta cảm thấy không thể nhẫn nhịn được nữa. Mặc Tu Nghiêu cũng không xem tức giận của Trấn Nam Vương vào trong mắt, thờ ơ nói: “Vẫn dễ hơn việc chờ Trấn Nam Vương lại mọc thêm một cánh tay nữa đi.”

“Làm càn!” Trấn Nam Vương giận dữ, tay phải vỗ mạnh lên lan can, cả người bay lên trời, đánh một chưởng về phía Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, tay áo vung lên, một tay ôm Diệp Ly tránh được một kích kia của Trấn Nam Vương, rồi bay ra ngoài. Đợi đến khi đám người Trấn Nam Vương đuổi ra tới, thì Mặc Tu Nghiêu đã ôm Diệp Ly rơi xuống đất, hơn nữa, còn có thời gian sửa lại mấy sợi tóc bị gió làm rối giúp nàng, sau đó mới xoay người nhìn Trấn Nam Vương, tiến lên hai bước, lạnh nhạt nói: “Mời.”

Trấn Nam Vương hừ lạnh một tiếng, phi thân nhào tới Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu cũng không tránh né mà đón lấy, hai người bắt đầu giao đấu ở trước đình viện bên ngoài đại sảnh. Bên này vừa động thủ, tất nhiên dẫn tới rất nhiều người trong Định Vương phủ chạy đến vây xem. Mọi người nghe ngóng chạy đến xem đều mang sắc mặt không tốt nhìn chằm chằm Trấn Nam Vương đang đánh và Lôi Đằng Phong đang đứng xem cuộc chiến ở một bên. Phượng Chi

Dao thì lại càng e sợ thiên hạ không loạn, đứng ở bên cạnh Diệp Ly, cười hì hì nói: “Vương phi, công lực của Vương gia chúng ta lại tăng thêm một bậc sao? Định Vương dùng một tay khiêu chiến cao thủ đệ nhất Tây Lăng, tin tức này vừa truyền ra, không biết có bao nhiêu người phải bái phục dưới uy danh của Vương gia chúng ta đó.” Người ở chỗ này cũng đều tai thính mắt tinh, nên tất nhiên nghe thấy rõ ràng lời của Phượng Chi Dao. Nhìn lại, thì thấy, quả nhiên, khi so chiêu với Trấn Nam Vương, Định Vương chỉ dùng một tay, một tay khác đặt ở sau lưng cũng chưa từng đụng tới. Tất nhiên, lời này cũng bay vào trong tai Trấn Nam Vương, thần sắc trên mặt càng thêm âm trầm, ra tay cũng càng trở nên ác liệt. Mặc dù, một tay đấu một cái tay nhìn như rất công bằng, nhưng dù sao, trên đời này, kẻ ngu chân chính cũng không phải nhiều như vậy. Trấn Nam Vương đã tàn phế mười mấy năm rồi, đã có thói quen sử dụng một tay. Nhưng Định Vương vẫn luôn sử dụng hai tay, đột nhiên chỉ dùng một tay, thì tuyệt đối chiến lực sẽ không mạnh bằng lúc trước. Như vậy, Trấn Nam Vương thua thì tất nhiên sẽ mất mặt, nhưng thắng thì cũng không vẻ vang gì.

Mặc dù quy củ của Định Vương phủ rất nghiêm ngặt, nhưng những người rảnh rỗi vẫn tương đối được tự do thoải mái. Ví dụ như lúc này, một số người vây xem Vương gia nhà mình tỷ võ với Trấn Nam Vương đã bắt đầu đặt cược ai thua ai thắng. Chỉ là, kết quả đặt cược hơi đặc biệt, tất cả đều đánh cuộc Vương gia nhà mình thắng, cho nên, thua thì tất nhiên không cần thường tiền, nhưng mà, thắng cũng không có tiền a, đánh cược này đúng là không mở được mà.

Phượng Chi Dao cười chân thành đi tới trước mặt Lôi Đằng Phong, cười nói: “Lôi thế tử, có muốn đặt cược hay không? Ngươi đoán xem, Vương gia nhà chúng ta thắng hay Phụ Vương của ngươi thắng?” Lôi Đằng Phong nhàn nhạt nhìn hắn ta một cái, tất nhiên cũng sẽ không trả lời vấn đề như vậy, Phượng Chi Dao cũng không để ý sự lãnh đạm hắn ta, xoay người hỏi Diệp Ly: “Vương phi, người

thấy sao?” Diệp Ly đang chăm chú nhìn chằm chằm màn đánh nhau trước mắt, nên cũng không có tâm tư để ý tới câu hỏi của Phượng Chi Dao. Lại nói, đây cũng được xem như là lần đầu tiên nàng được xem Tứ đại cao thủ trong thiên hạ giao đấu một cách chân chính. Những người khác cũng theo dõi chăm chú, dù sao, một trận quyết đấu như vậy cũng không phải có thể thấy thường xuyên. Với người tập võ, quan sát cao thủ như thế tỷ thí luôn vô cùng có ích cho võ công và tu vi của mình.

Người duy nhất ở đây không có hứng thú với chuyện này, thì chắc chắn phải kể đến Từ Thanh Trần rồi, tuy công tử Thanh Trần có kỳ tài ngút trời, nhưng không biết vì sao mà trên con đường võ học thì hắn lại một chữ cũng không biết. Tất nhiên, lấy tu dưỡng và kiến thức của hắn thì cũng không hứng thú gì với việc xem náo nhiệt, nhìn mọi người đang vây xem đến say mê trong viện, công tử Thanh Trần chỉ đành phải bất đắc dĩ lặng lẽ trở về thư phòng xử lý chuyện của mình.

Trận đánh này kéo dài gần hai canh giờ, mà đánh cuộc cũng nhanh chóng lan từ trong Định Vương phủ ra đến cả thành Nhữ Dương. Hàn Minh Tích nghe ngóng chạy đến còn đặc biệt chạy ra chạy vào thông báo tình hình thực tế của trận tỷ võ để người ta không bị gián đoạn, thuận tiện ghi chép đặt cược mới. Tất nhiên, bách tính thành Nhữ Dương sẽ không chút do dự mà ủng hộ cho Vương gia nhà mình, nhưng những người ủng hộ Trấn Nam Vương cũng không thể nói hàm hồ được, mặc dù nhân số không nhiều bằng đặt cho Định Vương, nhưng đặt cược đều là quyền quý các quốc gia nên tất nhiên con số cũng sẽ không thể xem thường, vì vậy, lực lượng của hai người lại ngang nhau.

Trong viện Định Vương phủ, hai bóng người giao thủ rất nhanh, lúc tách ra, lúc hợp lại, tốc độ nhanh đến nổi hầu như làm cho người xem khó mà thấy rõ chiêu thức của bọn họ. Sau khi song chưởng lại chạm vào nhau lần nữa, hai người tách ra, lui về sau mấy bước.

Trấn Nam Vương che giấu sắc mặt, nhưng tay áo hoa lệ đã bị chưởng phong bén nhọn cắt nát không ít, trở nên cao thấp không đều. Mặc Tu Nghiêu khẽ nhắm mắt, sắc mặt hơi tái nhợt, một sợi tóc trắng như tuyết bay xuống trước mặt hắn, hiển nhiên mới vừa bị chưởng phong cắt đứt. Trấn Nam Vương cười lạnh một tiếng, nói: "Mặc Tu Nghiêu, ngươi thật sự cho rằng chỉ dùng một tay thì có thể thắng được Bản vương sao?"

Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu lên, nhàn nhạt cười nói: "Sao ngươi không thử xem Bản vương có thể cắt đứt luôn một cái tay khác ngươi hay không?"

"Thằng nhãi con vô lễ!" Trấn Nam Vương giận dữ mắng, một chưởng như bài sơn đảo hải vung tới Mặc Tu Nghiêu. Thân hình Mặc Tu Nghiêu vừa chuyển, xoay tròn tung người lên, trên không trung lại lấy góc độ kỳ dị lộn ngược lại, nhắm thẳng đến cánh tay phải của Trấn Nam Vương.

"Phụ Vương cẩn thận!" Lôi Đằng Phong kinh hô.

Trấn Nam Vương hừ lạnh một tiếng, chưởng thế không ngừng, thật nhanh đánh ra mấy chưởng ngăn trở thế công của Mặc Tu Nghiêu. Hai người lại tiếp tục đánh ngươi tới ta đi.

Diệp Ly cũng không ở lại xem kết quả cuối cùng của cuộc tỷ thí này, thấy mặt trời chiều đã ngã về tây, Diệp Ly liền đứng dậy, trở về phòng chăm sóc con trai bảo bối nhà mình. Dù sao cũng đang ở trong Định Vương phủ, cho dù Mặc Tu Nghiêu không thắng Trấn Nam Vương được, thì Trấn Nam Vương cũng tuyệt đối không thể gây thương tổn cho hắn. Trở về phòng, quả nhiên Mặc Tiểu Bảo đã thức, đang nằm trong lòng vú nuôi oa oa khóc lớn. Bởi vì Diệp Ly cũng không thích để cho vú nuôi chăm sóc bé nhiều, cho nên, trừ lúc bú sữa, thì Mặc Tiểu Bảo cũng không thích để cho vú nuôi ôm. Ngay

cả hai vị phu nhân Từ gia cũng đều được Mặc Tiểu Bảo thích hơn vú nuôi. Lúc Diệp Ly trở về phòng, thì hai vú nuôi đang bị Mặc Tiểu Bảo hành hạ đến đầu đầy mồ hôi. Đi tới ôm bé vào lòng mình, mắt to của Mặc Tiểu Bảo xoay tròn nhìn mẫu thân nhà mình, hít hít cái mũi nhỏ cọ cọ ở trong ngực Diệp Ly rồi ngủ.

Diệp Ly hơi thú vị nhìn bánh bao nhỏ trong lòng, nàng không biết vật nhỏ như vậy có thể nhận biết người hay không, nhưng rất hiển nhiên, Tiểu bảo bảo nhận ra nàng và Mặc Tu Nghiêu. Điển hình chính là, vô luận Mặc Tiểu Bảo khóc đến lợi hại như thế nào, thì chỉ cần đến trong tay nàng sẽ tuyệt đối nín khóc. Tuong tự, vô luận cười đến vui vẻ bao nhiêu thì chỉ cần đang lúc tỉnh mà đến trong tay Mặc Tu Nghiêu, thì tuyệt đối sẽ khóc đến thiên hôn địa ám. Khiến cho Diệp Ly cũng không nhịn được phải hoài nghi, ở đâu ra mà tiểu tử mới một tháng này có nhiều khí lực và nước mắt như vậy. Đang dỗ Mặc Tiểu Bảo ngủ, thì nha đầu ở phía ngoài bẩm báo Từ đại phu nhân, Từ nhị phu nhân và Tần tiểu thư tới. Diệp Ly vội vàng cho người ba mời người vào.

“Mợ cả, mợ hai, Tranh nhi tỷ tỷ. Sao lại tới đây?” Diệp Ly ôm Mặc Tiểu Bảo đi ra ngoài, cười hỏi.

Từ đại phu nhân cười nói: “Nghe nói ở Tiền viện đang đánh nhau?” Mặc dù Từ gia cũng không tính là cổ hủ, nữ quyến vẫn không thế nào đến Tiền viện, đặc biệt là bây giờ, Tần Tranh đợi gả, còn hai vị Từ phu nhân thì cũng muốn chuẩn bị hôn lễ. Diệp Ly cười nói: “Mợ không cần lo lắng, Vương gia và Tây Lăng Trấn Nam Vương đang đùa giỡn nên gây ồn ào thôi.” Danh tiếng của Trấn Nam Vương Tây Lăng, thì cho dù là thân nữ quyến như bọn họ cũng đã nghe nói qua, sao có thể không lo lắng được? Liền ngồi trong khách sảnh, vừa nói chuyện với Diệp Ly, vừa chờ tin tức đưa tới.

Mãi đến khi trời đã hoàn toàn đen, thì Thanh Loan mới chạy về, cười

nói: “Khởi bẩm Vương phi, ở Tiền viện đã đánh xong.” Diệp Ly nhướng mày, cười nói: “Ai thắng?” Thanh Loan cầm bím tóc, nói hơi hoang mang: “Cái này. . . Hình như không ai thắng, mà cũng không ai thua đi, nói là ngang tay. Nhưng mà, cuối cùng Trấn Nam Vương phun một ngụm máu, chắc là Trấn Nam Vương thua đi?”

“Không có thua, cũng không có thắng? Nhưng lại rõ ràng là thắng?” Bất phân thắng bại thì chính là nhà cái ăn hết rồi.

Thanh Loan che miệng cười nói: “Nói không chừng đúng là vậy rồi, lúc trở về, thấy Hàn công tử cười rất thoải mái. Vương gia nói, tiễn Trấn Nam Vương và Thế tử về xong, sẽ trở về dùng bữa tối với Vương phi.” Diệp Ly gật đầu, cười nói: “Kêu phòng bếp chuẩn bị mấy món Vương gia thích đi.”

Thanh Loan mỉm cười lên tiếng rồi đi.

Chương 214: Lễ vật của bữa tiệc đầy tháng

Đã biết không có chuyện gì rồi, nên hai vị Từ phu nhân và Tần Tranh cũng đứng dậy cáo từ. Chỉ một lát sau thì Mặc Tu Nghiêu cũng trở về, thấy một tay Diệp Ly đang ôm Mặc Tiểu Bảo không chịu ngủ yên, còn một tay thì đang cầm một quyển sách giết thời gian, không vui cau mày. Nghe thấy tiếng bước chân, Diệp Ly vội vàng để sách xuống, đứng dậy cười nói: “Đã về? Có bị thương không?” Mặc Tu Nghiêu khẽ hừ một tiếng, tiện tay cầm bọc tã lót của Mặc Tiểu Bảo lên, đi tới bên giường, Diệp Ly thấy vậy, sợ hết hồn. Con trai vừa mới đầy tháng, xem như đang ở trong tã lót, nhưng bị giơ lên như vậy cũng đủ dọa người rồi. Thấy Mặc Tu Nghiêu thả cục cưng vào lại trong nôi, Mặc Tiểu Bảo cũng không khóc, mà còn mở to đôi mắt tròn vo đang nhìn mình, Diệp Ly mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa định mở miệng thảo luận với Mặc Tu Nghiêu về vấn đề an toàn của Mặc Tiểu Bảo, nếu không, một ngày nào đó, tiểu bảo bối do mình cực khổ sinh ra lại bị cha ruột của bé hành hạ chết. Nhưng không đợi Diệp Ly mở miệng, thì lại nghe Mặc Tu Nghiêu rên một tiếng, ngồi xuống dựa vào bên giường, một tia máu tràn ra từ khóe môi.

Trong lòng Diệp Ly cả kinh, lập tức bị dọa sợ đến không nhẹ, nơi nào còn nhớ rõ thảo luận trách cứ chuyện làm cha của Mặc Tu Nghiêu chứ, vội vàng đứng dậy muốn kêu người đi gọi Trầm Dương qua để xem một chút. Mặc Tu Nghiêu vươn tay kéo nàng lại, lắc đầu. Diệp Ly nhướng mày đánh giá hắn một lúc, thấy trừ sắc mặt hơi trắng bệch, thì thật sự cũng không có chỗ không ổn nào khác, lúc này mới hơi yên tâm, giơ tay lên lau vết máu trên khóe môi, hỏi: “Sao bị nội thương lại không nói? Không phải nói đánh ngang tay, Trấn Nam Vương còn hộc máu sao?”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Dù gì Lôi Chấn Đình cũng là một

trong Tứ đại cao thủ trong thiên hạ, đã động thủ với lão ta, thì sao lại không phải trả giá lớn được?"

Diệp Ly tức giận nhìn hắn, nói: "Cho nên, Trấn Nam Vương làm trò hộc máu trước mặt mọi người, còn Vương gia ngài thì trở về hộc máu ở sau lưng mọi người?" Mặc Tu Nghiêu hừ hừ cười nhìn Diệp Ly, cũng không phản bác, dĩ nhiên hắn không thể nói cho A Ly, vốn Lôi Chấn Đình không bị hộc máu, mà cuối cùng chỉ bị hắn làm cho tức thôi. Cho nên, Lôi Chấn Đình cũng không phải bị thương mới hộc máu, mà bị tức đến hộc máu. Nhớ tới một chưởng cuối cùng với Lôi Chấn đình, Mặc Tu Nghiêu cũng không nhịn được nhíu mày. Cao thủ đệ nhất Tây Lăng quả nhiên danh bất hư truyền, nếu như bàn về chiêu số thì dốc hết toàn lực, hơn nữa cùng với ưu thế hai tay kiện toàn của mình, thì có lẽ có thể thắng được Lôi Chấn Đình mấy phần, nhưng nếu bàn về nội lực, thì hình như vẫn muốn kém hơn một chút. Nhưng mà không sao cả, hắn vẫn chưa tới ba mươi, còn Lôi Chấn Đình cũng đã hơn năm mươi, nếu lấy năng lực bây giờ của hắn mà còn có thể vững vàng áp được Lôi Chấn Đình, vậy thì chắc chắn danh tiếng cao thủ đệ nhất Tây Lăng này của Lôi Chấn Đình không thể là hàng thật giá thật rồi. Dù sao, không cần nội lực, thì hắn cũng có thể giết chết lão ta! Chỉ cần nghĩ tới ánh mắt khi nhìn A Ly của lão già đó, thì sát ý trong mắt Mặc Tu Nghiêu liền không khống chế được mà trút ra ngoài. Đột nhiên, Mặc Tu Nghiêu cảm thấy, vừa rồi đã nói với Lôi Chấn Đình quá uyển chuyển rồi, cái gương mặt vừa già vừa xấu của lão ta, nhìn A Ly một cái cũng không xứng. Nghĩ đến chuyện của người nào đó, Mặc Tu Nghiêu lại như có điều suy nghĩ giơ tay lên sờ nhẹ lên mặt nạ trên mặt mình.

Diệp Ly kỳ quái nhìn nam nhân đang ngồi xuất thần ở bên giường, giơ tay sờ lên trán hắn, hỏi thăm: "Sao vậy? Có phải bị thương quá nặng hay không?"

"Không sao." Mặc Tu Nghiêu mỉm cười, nói: "Ta chỉ đang nghĩ, không biết bữa tiệc ngày mai, Lôi Chấn Đình có thể tham gia hay không?" Diệp Ly ngồi xuống bên cạnh hắn, cười nói: "Vậy thì có gì mà phải nghĩ, nói là tiệc, chứ thật ra cũng chỉ là thứ yếu mà thôi."

Chuyện quan trọng chân chính là chuẩn bị trước bữa tiệc và dọn dẹp sau bữa tiệc, tiệc đầy tháng cũng chỉ là bày ra cho người khác xem mà thôi. Về vấn đề Trấn Nam Vương có thể tham gia hay không, chẳng lẽ Tu Nghiêu lại không có chừng mực đánh cho Trấn Nam Vương nằm trên giường không dậy nổi sao?

Một ngày này, trong thành Nhữ Dương lại sôi trào lên một lần nữa. Mặc dù đại đa số mọi người cũng không được xem trận tỷ võ của Trấn Nam Vương và Định Vương, nhưng trong cả thành Nhữ Dương thì lại không ai không biết. Vì vậy, nên sau khi tỷ võ chấm dứt, thì vô luận người ủng hộ bên nào, cũng đều trở nên ủ rũ âm thầm đau lòng cho hà bao của mình. Cũng chỉ có dung nhan tuấn mỹ phi phàm của nhà cái Hàn Minh Tích là cười càng thêm câu người. Ai bảo chính miệng Định Vương thừa nhận đánh ngang tay với Trấn Nam Vương chứ? Cho nên, ai cũng không thắng, thắng được cuối cùng, dĩ nhiên là Hàn Minh Tích.

Hàn phủ nằm tách biệt với Định Vương phủ chính là nơi đặt chân không tình nguyện của Hàn Minh Tích trong thành Nhữ Dương. Lúc này, Hàn Minh Tích đang đối diện với một bàn ngân phiếu, nén bạc và các loại ngọc bội châu báu, v…vv…., cười đến nở mày nở mặt. Phượng Chi Dao ngồi ở một bên liếc xéo Hàn Minh Tích đang cười, khó chịu khịt mũi. Hàn Minh Tích ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, đứng dậy đi tới bên cạnh hắn, ngồi xuống, cười nói: “Sao Phượng Tam công tử lại rảnh rỗi tới hàn xá của ta vậy?” Phượng Chi Dao liếc mắt nhìn đống đồ còn chưa kịp cất xong trên bàn, hỏi: “Buôn bán lời được bao nhiêu?”

Hàn Minh Tích nhíu mày, đắc ý vươn ra năm ngón tay. Phượng Chi Dao vừa thấy, lập tức hâm mộ ghen tỵ hận, hung hăng nhìn chằm chằm Hàn Minh Tích, “Năm vạn lượng?” Trong đó còn có tám trăm lượng của hắn đấy! Hàn Minh Tích khinh miệt quét mắt nhìn hắn một cái, cười nói: “Phượng Tam công tử, ngươi cũng quá xem thường Định Vương và Trấn Nam Vương đi? Năm vạn lượng coi là cái gì? Năm mươi vạn lượng!” Phượng Chi Dao lập tức ngốc trệ, vốn hâm mộ ghen tỵ hận, lập tức biến thành cừu hận thật sâu, ánh mắt

nhìn Hàn Minh Tích càng giống như đang nhìn một tòa kim sơn cao ngất, mà quan trọng hơn là, đây là tòa kim sơn của người khác a. Khó trách trên đời này, nhiều người thích mở sòng bạc như vậy, đây quả thực là một vốn bốn lời a. Không, Hàn Minh Tích thì ngay cả tiền vốn cũng không cần, quả thực chính là không vốn vạn lời. Hàn Minh Tích hơi tiếc hận thở dài: "Chỉ tiếc Định Vương và Trấn Nam Vương lại ước định tỷ võ riêng. Nếu lại quyết chiến một lần nữa chẳng hạn, thì thông báo trước hai tháng cho cả Đại Sở hoặc Tây Lăng. Như vậy. . . . . ." Đừng nói năm mươi vạn, năm trăm vạn, nói không chừng cũng có thể có a. Mất đi một cơ hội kiếm tiền khổng lồ như vậy, khiến Hàn Minh Tích cảm thấy đau lòng sâu sắc. Có lẽ trời sinh người Hàn gia đều có thiên phú kiếm tiền, hơn một năm này, Hàn Minh Tích cảm thấy mình dần dần có thể hiểu được cá tính yêu tiền hơn mạng của huynh trưởng năm đó rồi.

Phượng Chi Dao bất mãn trợn mắt nhìn hắn hồi lâu, mới thờ ơ nói: "Vương gia muốn ngươi mau đưa tiền qua cho ngài ấy." Nghe vậy, Hàn Minh Tích giận dữ, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm Phượng Chi Dao, nói: "Tại sao? Đây là tiền mà tự bản công tử kiếm được!" Phượng Chi Dao chê cười, "Đừng nói ngu ngốc như vậy, nếu không phải cuối cùng Vương gia làm trò thừa nhận hòa nhau với mọi người, thì ngươi cho rằng ngươi có thể ăn hết sao? Vương gia nói, ngài ấy chỉ lấy của ngươi năm phần." Lấy bộ dáng hộc máu tại chỗ của Trấn Nam Vương, nếu Vương gia cố ý nói hắn thắng, thì cũng không ai có thể phản đối. Nhắc tới chuyện này, tức giận của Hàn Minh Tích cũng tiêu tan rất nhiều, hơi ngạc nhiên hỏi: "Rốt cuộc cuối cùng Định Vương nói gì với Trấn Nam Vương?" Mặc dù võ công của hắn chưa ra hình dáng gì, nhưng vẫn nhận ra được một điểm nhỏ ấy. Vốn sau một chưởng cuối cùng, Trấn Nam Vương cũng bị thương, nhưng ít nhất vẫn chưa tới mức hộc máu tại chỗ. Sau khi thấy Định Vương nói một câu gì đó ở bên tai Trấn Nam Vương, thì mới nhìn thấy một ngụm máu tươi bắn mạnh ra từ trong miệng Trấn Nam Vương. Đó rõ ràng là bị tức!

Phượng Chi Dao lười biếng nói: "Sao ta biết được? Đưa tiền đi,

bản công tử không rảnh đếm tiền với ngươi."

"Cho nên, ngươi tới đây đòi tiền thay Định Vương?" Hàn Minh Tích oán hận nói. Nếu biết trước hắn ta tới đây có mục đích này, thì sau khi vào cửa nên kêu người đuổi ra. Phượng Chi Dao nhướng mày cười nói: "Thì sao? Nếu không, ta nói cho đám người Mặc gia quân biết, ngươi và Vương gia âm thầm thông đồng khống chế thắng thua?" Đám người Mặc gia quân không dám đi tìm Vương gia, nhưng tuyệt đối có thể giết chết Hàn Minh Tích. Nhớ tới vẻ mặt oán khí vì thua tiền của mấy vũ phu kia, Hàn Minh Tích giận mà không dám nói gì. Tức giận khó bình, lấy hai mươi lăm vạn lượng ra từ trên bàn đưa cho Phượng Chi Dao mang đi. Cất tiền, Phượng Chi Dao hài lòng đứng dậy cáo từ. Vương gia đã hứa sẽ trả lại cho hắn tám trăm lượng, hắn không tham lam, chỉ đừng thua tiền là được.

Khi Hàn Minh Tích đang ai oán không dứt vì một số tiền lớn mới bị ngâm nước trong Hàn phủ, thì Mặc Tu Nghiêu đang ngồi trong thư phòng của mình nhìn ngân phiếu vừa được Phượng Chi Dao đưa đến trước mặt, lộ ra một nụ cười thỏa mãn. Phượng Chi Dao khó hiểu hỏi hắn ta: "Chỗ của Hàn Minh Tích lấy được hai mươi lăm vạn, còn có mấy trận đánh cuộc linh tinh khác trong thành nữa, tổng cộng cũng được khoảng 40 vạn lượng. A Nghiêu, ngươi cần nhiều tiền như vậy để làm gì?" Quan trọng nhất là, Định Vương cần dùng tiền thì chỗ nào mà không có, cần dùng cách như vậy để kiếm tiền sao? Mặc Tu Nghiêu nhàn nhã nhìn hắn một cái, hỏi: "Đặt cược nhiều nhất là ai?" Phượng Chi Dao cười nói: "Còn phải hỏi? Đương nhiên là mấy sứ thần và quyền quý các quốc gia kia rồi. Dân chúng thành Nhữ Dương có nhiều hơn nữa, thì mỗi người cũng chỉ một lượng nửa tiền, có thể được bao nhiêu chứ? Ta âm thầm nghe ngóng được, Mặc Cảnh Lê lại đặt năm vạn lượng đánh cuộc Trấn Nam Vương thắng. Ừ. . . Công chúa An Khê cũng đặt ba vạn lượng, có điều là đặt Vương gia ngài thắng." Đây là người không có quan hệ xấu nhất với Mặc gia quân, còn về phần người Tây Lăng và Bắc Nhung, ví dụ như Thất hoàng tử, v..vv…, còn không dùng sức đặt Trấn Nam Vương thắng sao? Cho dù chỉ vì tranh giành chút miệng

lưỡi, thì bọn họ cũng muốn áp đảo Định Vương phủ một bậc về thanh thế. Chỉ tiếc, bọn họ lại không biết, cuối cùng Vương gia đều ăn hết.

Mặc Tu Nghiêu nói: "Tiền này để làm tiệc đầy tháng cho Mặc Tiểu Bảo, không lẽ còn muốn Định Vương phủ ra tiền sao?"

Phượng Chi Dao im lặng, tiệc đầy tháng của Thế tử Định Vương phủ thì không phải Định Vương phủ nên ra sao? Vương gia ngài keo kiệt cũng phải có mức độ thôi chứ?

Mặc Tu Nghiêu cũng không quan tâm thuộc hạ oán thầm, tại sao hắn phải lấy tiền của mình để chiêu đãi những thứ ngu ngốc mà hắn nhìn không thuận mắt kia? Phất tay một cái, nói: "Đi đi, trực tiếp đưa tiền cho Chu Dục, không phải những chuyện này đều giao cho hắn ta làm sao? Nếu còn dư lại, xem như tiền lì xì chia dân chúng trong thành đi." Trong lòng Phượng Chi Dao yên lặng bái phục, cho nên Vương gia ngài không chỉ đánh Trấn Nam Vương một trận, hơn nữa, còn kiếm lại số tiền dùng để làm đầy tháng cho Tiểu thế tử, số lẻ còn dư lại còn có thể dùng để thu mua lòng người sao? So với lão nhân gia ngài, thì quả thực năng lực kiếm tiền Hàn Minh Tích chỉ là mảnh vụn a.

Cả thành Nhữ Dương ồn ào gần nửa tháng, thì cuối cùng tiệc đầy tháng của Thế tử Định Vương cũng được tổ chức đúng ngày. Thật ra, cái gọi là tiệc, vô luận tiệc đầy tháng, tiệc sinh nhật, tiệc cưới, hay cả tiệc đại điển đăng cơ, thì cũng không khác gì nhiều, có khác thì cũng chỉ là phô trương lớn nhỏ mà thôi. Bữa tiệc lần này cũng giống như lần trước, vẫn được tổ chức trên cổng thành Đông của thành Nhữ Dương.

Khi Mặc Tu Nghiêu nắm tay Diệp Ly bước lên chủ vị trên cổng thành, thì tất cả mọi người đều sững sờ ngay tại chỗ. Mặc Tu Nghiêu luôn mang theo mặt nạ bạc ở một bên mặt từ xưa đến nay, rốt cuộc đã lấy chiếc mặt nạ làm bạn với hắn suốt mười năm xuống, nhưng hiện ra trước mắt mọi người cũng không phải là vết thương dữ tợn và khuôn mặt kinh khủng như vẫn nghĩ. Dưới ánh nến, những sợi tóc màu trắng bạc tung bay tùy ý ở phía sau, chỉ được một sợi dây

lụa màu bạc tùy ý vấn lên. Thấp thoáng dưới mấy sợi chỉ bạc là dung nhan anh tuấn mà tuấn mỹ của Mặc Tu Nghiêu. Những người ngồi gần nhất ở phía dưới, đừng nói thấy vết sẹo dữ tợn, ngay cả vết thương rất nhỏ cũng không thể nhìn thấy. Hiện ra trong mắt mọi người rõ ràng là một nam tử, mặc dù hơi tái nhợt, nhưng cũng tuyệt đối anh tuấn mà tuấn mỹ. Tất nhiên, ở đây lúc này, nam tử tuấn mỹ cũng không ít. Nhưng có thể so được với nam tử tóc trắng mặc trang phục Vương hầu màu đỏ tía đang đứng trên đài cao như không thể chạm kia, cũng chỉ có công tử Thanh Trần mặc một thân áo trắng mang theo thần sắc lạnh nhạt thôi. Chỉ có điều, công tử Thanh Trần mang theo thần sắc lạnh nhạt, một bộ áo trắng như thiên nhân hạ phàm, trong suốt như hoa sen, yên tĩnh như mặt trăng. Mà nam tử tóc trắng kia lại như một thanh kiếm sắc bén nhất, như bảo thạch hoa lệ tôn quý nhất, như băng tuyết trên đỉnh núi cao nhất. Cho dù đang cười, thì nụ cười của hắn cũng giống như mang theo lạnh lẽo và uy áp khiến người ta sợ hãi.

“Không hổ là Định Vương, với phong thái như thế, thì ngoại trừ Định Vương phi ra, còn người phương nào trên thế gian này có thể tới xứng đôi đây?” Cho dù một lòng đều treo trên người Từ Thanh Trần, nhưng công chúa An Khê nhìn Mặc Tu Nghiêu cũng không thể không thở dài nói.

Nghe vậy, Từ Thanh Trần ngẩng đầu nhìn Diệp Ly đang đứng sóng vai với Mặc Tu Nghiêu, cười nhạt một tiếng, trong mắt tràn đầy vui mừng. Lúc đầu, khi Ly nhi bị chỉ hôn cho Mặc Tu Nghiêu, Từ gia bọn họ cũng không phải không đau lòng. Nếu như nói, bị Lê Vương vứt bỏ chiếm năm phần trong nguyên nhân mà Ly nhi bị chỉ hôn cho Định Vương, thì ít nhất Từ gia bọn họ cũng phải chiếm một nửa. Hôm nay được thấy Định Vương có thể khỏe mạnh kiện toàn đứng chung một chỗ với Ly nhi, thì tất nhiên tất cả mọi người trong Từ gia đều vui mừng vạn phần.

“Công chúa An Khê nói có lý, đã nghe nói phong thái của Định Quốc Vương phi hơn người từ lâu. Quả thật danh bất hư truyền.” Bên kia, Thái tử Bắc Nhung Gia Luật Hoằng tiếp lời, ngẩng đầu nhìn

lên, trong mắt cũng tràn đầy ý tán thưởng. Tất nhiên, Diệp Ly là một cô gái mỹ lệ, nhưng dung mạo của nàng ấy không được xưng tụng là nghiêng nước nghiêng thành. Chân chính hấp dẫn người khác chính là khí thế và thần thái toát ra trong lúc vô tình của nàng ấy. Đứng bên cạnh người như Mặc Tu Nghiêu, cho dù là cô gái đẹp nhất thiên hạ thì cũng cực kỳ dễ biến thành nền. Nhưng Diệp Ly thì không, nàng ấy chỉ ung dung đứng bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, khóe môi mang theo nụ cười dịu dàng mà thanh nhã. Dung nhan thanh lệ yên tĩnh, cộng thêm đôi mắt sâu sắc mà trầm tĩnh kia, phảng phất như một cây mẫu đơn tuyệt thế đang im lặng nở hoa. Ai nói mẫu đơn nhất định phải lộng lẫy, hoa lệ bức người? Xinh đẹp, đoan trang, đại khí thiên thành, mới chính là phong tư của vua bách hoa.

"Bái kiến Định Vương, Định Vương phi."

"Chư vị miễn lễ." Mặc Tu Nghiêu ôm Diệp Ly, tay áo phất lên, cười vang nói: "Đa tạ chư vị đã không quản ngàn dặm xa xôi để đến tham gia tiệc đầy tháng của tiểu nhi. Bản vương và Vương phi hy vọng, tối nay khách và chủ tẫn lễ, mọi người không say không về!"

"Định Vương, nếu tối nay là tiệc đầy tháng của Tiểu thế tử, không biết chúng ta có may mắn có thể nhìn thấy Tiểu thế tử không?" Lập tức có người hỏi, mặc dù cũng biết cái gọi là tiệc đầy tháng của Tiểu thế tử này chỉ là mượn cớ mà thôi , nhưng nếu đã tới, thì cũng không thể ngay cả bộ dáng của Thế tử cũng không gặp được đi? Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt cười nói: "Chuyện này thì có gì khó khăn?" Vú nuôi cẩn thận ôm tã lót đi lên đài cao, Diệp Ly mỉm cười nhận lấy con trai, cúi đầu thì thấy, hiếm khi trời đã tối mà Mặc Tiểu Bảo vẫn chưa ngủ. Đôi mắt tròn to long lanh đang nhìn Diệp Ly, cũng không biết thật sự bé có thể nhận ra được Diệp Ly hay quen thuộc khí tức của nàng, mà vừa đến trong lòng Diệp Ly, liền lập tức cười khanh khách lên. Diệp Ly khẽ nâng lên để người phía dưới cũng có thể thấy bộ dáng của Mặc Tiểu Bảo, tiểu tử này cũng không sợ, ngoan ngoãn nằm trong lòng Diệp Ly, mở to đôi mắt nhìn mọi người phía dưới. Hoàn toàn không để ý người và vật mà căn bản bé không nhìn thấy rõ ở phía dưới.

“Tiểu thế tử thật sự chung linh dục tú (*đất thiêng nảy sinh hiền tài*), linh khí bức người a. . .” Mọi người cùng khen ngợi. Gia Luật Dã ngồi phía dưới cười vang nói: “Định Vương, không biết Tiểu thế tử tên gì?”

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt cười nói: “Có đặt tên chứ, là Thanh Vân tiên sinh tự ban tên cho tiểu nhi. Trên Ngự, dưới Thần.”

Mặc Ngự Thần. Thật ra, tên của Mặc Tiểu Bảo thì ở đây có không ít người đã biết được từ các cách khác nhau, nhưng từ chính trong miệng Mặc Tu Nghiêu nói ra, thì lại hoàn toàn mang khái niệm khác. Văn hóa, tập tục của Nam Chiếu và Đại Sở khác hẳn hoàn toàn, nên cũng không có cảm giác quá nhiều với chuyện này, chỉ khen tên rất hay. Bắc Nhung chính là man tộc ở bên ngoài, cho dù học tập Trung Nguyên, thì rốt cuộc cũng có hạn. Rung động chân chính phải là Trấn Nam Vương Tây Lăng và Mặc Cảnh Lê Đại Sở.

Ngự Thần, tên như vậy, hầu như không che giấu kỳ vọng của Mặc Tu Nghiêu với đứa nhỏ này chút nào, hoặc nói, đó chính là hùng tâm của hắn ta. Mặc Cảnh Lê ngẩng đầu nhìn lên Mặc Tu Nghiêu đang ngồi trên chủ vị cao cao thanh thản ôm Diệp Ly, sóng triều trong nội tâm bắt đầu khởi động. Hắn vẫn không rõ, rốt cuộc mình có cảm giác gì với Mặc Tu Nghiêu, nhưng vào giờ này khắc này, hắn lại rõ ràng, mình đố kỵ Mặc Tu Nghiêu đến cỡ nào. Đúng vậy, chính là đố kỵ. Cho dù cũng đều cùng cắt cứ (*chiếm đất tự thống trị*) một phương nhưng hắn cũng không dám công khai lấy một cái tên như vậy cho con mình. Cho nên, con trai của Mặc Tu Nghiêu tên là Mặc Ngự Thần, mà con trai hắn chỉ có thể tên là Mặc Vân Tiêu, cùng chữ xếp theo hàng tử tôn của hoàng thất. Cho dù bọn họ đều cùng đối nghịch với Mặc Cảnh Kỳ, nhưng Mặc Tu Nghiêu có thể công khai mời quyền quý các nước, nghiễm nhiên là một bộ dáng Vương giả đứng đầu. Mà hắn lại chỉ có thể lén lút tiếp xúc với quyền quý các quốc gia. Định Vương và Lê Vương, cho tới bây giờ, trong mắt quyền quý các quốc gia cũng không phải cùng ở trên một trục (*ý là không có năng lực bằng nhau*). Lại càng không cần phải nói đến cô gái thanh nhã mỹ lệ mà Mặc Tu Nghiêu đang ôm vào trong lòng lúc này, đã từng

phải là vợ của hắn. Song, cho dù đố kỵ trong lòng đang lan tràn ra như chất độc, thì lúc này, hắn lại chỉ có thể an tĩnh ngồi ở phía dưới nhìn cảnh tượng vinh quang và sự thỏa mãn của Mặc Tu Nghiêu.

Diệp Oánh ngồi bên cạnh Mặc Cảnh Lê, nên tất nhiên đều nhìn thấy rõ thần sắc Mặc Cảnh Lê. Khóe môi nhấc lên một nụ cười giễu cợt, ngẩng đầu nhìn Diệp Ly, rồi lại trở nên tràn đầy khổ sở. Nàng đã từng cảm thấy vô cùng đắc ý vì mình đã kéo Diệp Ly xuống, gả vào Lê Vương phủ, thậm chí thỉnh thoảng còn cảm thấy một tia đồng tình với tỷ tỷ khác mẹ bị gả vào Định Vương phủ. Nhưng bây giờ, đều là Vương phi, một người ngồi trên ngàn vạn người, chấp chưởng Mặc gia quân và Định Vương phủ khổng lồ, có được toàn bộ sủng ái và chân tâm của trượng phu ưu tú nhất. Một người lại mang theo đứa con ốm yếu bị nhốt trong kinh thành, hôm nay, thật vất vả được thả ra, thì bên cạnh trượng phu đã có thê thiếp thành đàn, hầu như đã không còn vị trí của mình từ lâu. Rốt cuộc ai mới là người cần đồng tình?

“Mặc Ngự Thần? Tên rất hay.” Ánh mắt Trấn Nam Vương chỉ dừng lại trên người đứa bé trong lòng Diệp Ly một lát, liền cất tiếng khen.

Mặc Tu Nghiêu cũng không khách khí, thản nhiên đáp: “Vốn là tên rất hay.”

Gia Luật Dã đứng dậy, cười nói: “Đầy tháng Thế tử Định Vương, Tiểu Vương cố ý mang đến cho Thế tử một phần lễ vật từ Bắc Nhung, mong Định Vương đừng ghét bỏ.”

Mặc Tu Nghiêu nhìn xuống Gia Luật Dã từ trên cao, nhàn nhạt cười nói: “Thất Vương tử từ xa đến, sao Bản vương lại không biết lễ như thế được? Bản vương thay tiểu nhi tạ ơn Thất Vương tử.”

Gia Luật Dã cười một tiếng, giơ tay lên thổi một tiếng còi kỳ dị về phía không trung. Chỉ nghe trong không trung vang lên một tiếng kêu, một bóng đen vọt xuống thật nhanh từ không trung bay thẳng tới chỗ Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đang ngồi. Dưới đài, mọi người không nhịn được kinh hô lên. Lúc bóng đen kia xuất hiện dưới ánh lửa, thì mới nhìn rõ, thì ra cũng không phải màu đen, mà là một con chim lớn

toàn thân màu trắng, hai cánh mở ra, một đôi móng vuốt sắc nhọn, dưới ánh lửa chớp động lên mũi nhọn sắc bén, lao thẳng tới ba người trên đài cao.

Bên trong tiếng kinh hô của mọi người ở đây, con chim lớn màu trắng kia lại như bị đụng vào cái gì đó, ngừng lại ở chỗ cách xa hai người mấy trượng, sau đó vẫn kiên trì xông tới không ngừng. Nhưng rõ ràng trước mặt nó không có gì cả, lại như có một bức tường cao vô hình chắn trước mặt nó. Lúc này, mọi người mới thấy rõ là một con chim lớn màu trắng.

Bạch Điêu bị bức tường vô hình ngăn trở, căn bản không có cách nào đến gần Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu được. Nhưng cũng không chịu bay đi, mà ngược lại, kêu to liều mạng xông lên. Diệp Ly khẽ nhíu mày, vươn tay che tai của Mặc Tiểu Bảo lại, ánh mắt đông lạnh nhìn chằm chằm Bạch Điêu kia: “Câm miệng!”

Lãnh ý rất chân thật, nên cho dù là Bạch Điêu kiêu ngạo thì cũng không nhịn được run lên một cái, nhưng sau đó lại càng kêu to hơn. Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng cười một tiếng, “Làm càn!” Tay áo rộng phất lên một vòng, cho dù là Đại Điêu cường hãn, thì cũng bị hắn cuốn lấy, sau đó quăng ra ngoài. Và phương hướng vung ra lại chính là chỗ Gia Luật Dã đang ngồi. Vừa thấy Bạch Điêu không có chút sức phản kháng nào bị ném tới đây, Gia Luật Dã chỉ đành phải đứng dậy lui về sau mấy bước thật nhanh, Bạch Điêu vừa lúc rơi xuống chiếc ghế trống của Gia Luật Dã. Bạch Điêu bị ném khiến đầu óc choáng váng, sao lúc này có thể phân biệt rõ được ai, mới vừa bay lên liền vọt tới Gia Luật Dã.

Gia Luật Dã kinh hãi, Bạch Điêu này chính là loài chim bay hung mãnh nhất trên thảo nguyên Bắc Nhung, ngay cả bầy sói cũng e ngại nó không dứt. Nếu bị móng vuốt kia bắt lấy, thì không chết cũng mất nửa cái mạng. Gia Luật Dã vội vàng thổi còi muốn khống chế Bạch Điêu, nhưng Bạch Điêu mới vừa bị Mặc Tu Nghiêu ném ngã rất mạnh, trước mắt đều đầy sao đang bay xung quanh, nên nghe được tiếng còi liền theo thói quen xông về trước, Gia Luật Dã không có cách nào, chỉ có thể thi triển khinh công lui nhanh về phía sau. Cho

nên, mọi người được xem Gia Luật Dã bị Bạch Điêu mà mình đưa tới đuổi chạy xung quanh, chỉ đành phải hai mặt nhìn nhau không biết nên cười hay nên làm như không thấy.

Mặc Tu Nghiêu híp mắt thưởng thức trò khôi hài trước mắt, Diệp Ly ôm Mặc Tiểu Bảo cũng nhàn nhạt nhìn, thỉnh thoảng vươn tay trêu chọc tên nhóc đang mở to mắt nhìn. Vừa rồi, khi Mặc Tu Nghiêu cuốn lại rồi vung ra, cũng không đơn giản như vậy, Diệp Ly ngồi bên cạnh hắn, thấy rõ ràng, khi cuốn Bạch Điêu kia vào trong tay áo, Mặc Tu Nghiêu cũng rắc một chút thuốc bột kỳ quái lên người Bạch Điêu. Mặc dù không biết rốt cuộc là thứ gì, nhưng chỉ cần nhìn phản ứng hiện tại của Bạch Điêu, thì cũng có thể đoán được một hai. Tuyệt diệu nhất chính là, Bạch Điêu đông bổ tây nhào, đụng vào, lại bay lên như vậy, cho dù sau đó có bắt được nó, thì cũng chưa chắc còn có thể tìm được thuốc bột gì trên người nó. Mà quan trọng hơn là, Bạch Điêu được người Bắc Nhung đưa tới, cho dù xảy ra chuyện gì thì cũng là chuyện của chính bọn họ.

Nhìn Gia Luật Dã bị Bạch Điêu đuổi theo đến chật vật, choáng váng, Diệp Ly mới nhàn nhạt cười nói: “Được rồi, người đâu, đến nhận lễ vật của Thất Vương tử đi.”

“Dạ, Vương phi.” Hai ám vệ đi ra từ trong đám người, một trái một phải cùng tấn công về phía Bạch Điêu. Nếu Bạch Điêu đang bay ở giữa không trung, thì tất nhiên bọn họ không bắt được, nhưng lúc này, thân thể Bạch Điêu đã nặng nề, căn bản không bay nổi. Sau mấy lần, hai người liền hợp lực bắt Bạch Điêu lại, nhốt vào trong lồng tre bền chắc được người khác đưa tới. Lúc này mọi người ở đây mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 215: Ân đoạn nghĩa tuyệt

Có thể nói Gia Luật Dã đã làm trò náo loạn ra một chuyện cười lớn như vậy trước mặt quyền quý các nước, nhìn Bạch Điêu bị giam trong lồng tre đang tức giận đụng vào lồng tre muốn thoát ra bị nâng xuống, Gia Luật Dã chật vật, sắc mặt âm trầm dọa người. Người đang ngồi nhìn bộ dáng chật vật của hắn ta, bàn luận xôn xao, người Định Vương phủ cố kỵ là chủ nhân, nên còn kìm nén một chút, nhưng những sứ giả từ các quốc gia khác tới thì lại không kín đáo như vậy, thậm chí mấy người tới từ Tây Lăng còn cười đến ngã trước ngã sau, càng khiến cho tâm tình Gia Luật Dã thêm tối tăm.

Diệp Ly giao Mặc Tiểu Bảo cho bà vú bên cạnh ôm xuống, lại cười nói: “Một chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn, các vị không cần để ý, không bằng, Gia Luật Vương tử đi xuống thay một bộ quần áo khác đi?”

Gia Luật Hoằng gật đầu, nói: “Vương phi nói rất đúng, Thất đệ không cẩn thận quấy nhiễu Vương gia và Vương phi, xin hãy tha lỗi. Thất đệ, mau đi đi.” Xưa nay Gia Luật Hoằng và Gia Luật Dã ở Bắc Nhung đều không cùng một bàn, nói hận không được giết chết đối phương vẫn còn nhẹ. Nhưng lúc này, đang ở Đại Sở, nên cũng không tính muốn đấu tranh nội bộ, Gia Luật Hoằng cũng chỉ nhàn nhạt nhắc nhở một tiếng, sắc mặt Gia Luật Dã khó coi chắp tay với Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu, rồi xoay người đi xuống thay quần áo. Một đoạn nhạc đệm nhỏ cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của mọi người, vẫn là Gia Luật Hoằng đứng dậy, cười nói: “Nếu Thất đệ đã dẫn đầu dâng lễ vật trước, vậy Tiểu Vương xin đại diện Bắc Nhung và Phụ Vương cũng chuẩn bị một phần lễ vật cho Tiểu thế tử, mong Định Vương và Vương phi không chê.”

Gia Luật Hoằng vung tay lên, hai nam tử Bắc Nhung cầm một hộp

gấm đi lên phía trước, cái hộp vừa được mở ra, một luồng sáng màu vàng lập tức chiếu sáng cả buổi tiệc, cũng khiến cho ánh mắt của các tân khách lấp lánh. Trong hộp gấm cũng đặt một con chim, nhưng khác với con Bạch Điêu chỉ biết bay loạn lung tung kia, đây là một con chim vàng, lớn gần bằng con Bạch Điêu kia, được làm bằng vàng, trông rất sống động, thậm chí ngay cả đôi mắt của Kim Điêu cũng được làm từ hai viên bảo thạch màu lục bích. Chỉ nhìn trọng lượng mà hai nam tử Bắc Nhung khỏe mạnh kia phải chịu là có thể nhìn ra, con chim vàng này tuyệt đối không phải được mạ vàng, mà thật sự được đúc từ vàng nguyên chất. Tuy nói trong cảnh nội Bắc Nhung có rất nhiều mỏ vàng, nhưng phần lễ vật mà Bắc Nhung tặng này cũng tuyệt đối đủ nặng.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, cười nói: “Đa tạ hậu lễ của Thái tử Bắc Nhung.” Vung tay lên, lập tức có người tiến lên nhận lấy hộp đựng lễ vật, rồi cầm xuống, Gia Luật Hoằng cũng không để ý, nhàn nhạt cười, rồi ngồi xuống chỗ của mình.

Sau đó, sứ giả các quốc gia cũng rối rít dâng lễ vật của mình lên, các tướng lãnh của Định Vương phủ cũng không dám rớt lại phía sau, đều tiến lên dâng lễ vật riêng của mình cho Tiểu thế tử. Ngược lại, không có tâm ý nhất, chính là, bốn mỹ nữ Tây Lăng được Trấn Nam Vương đưa lên, nhưng Mặc Tu Nghiêu lại nhận hết mà mắt cũng không chớp một cái. Thấy vậy, mọi người ở đây đều mang theo sắc mặt hơi cổ quái nhìn Định Vương và Định Vương phi đang ngồi phía trên. Diệp Ly cầm chén rượu, nhấp một miếng, thấp giọng cười nói: “Diễm phúc của Vương gia thật sâu.” Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, cười nói: “Có thể cưới A Ly làm vợ, tất nhiên diễm phúc của Bản vương phải sâu rồi.” Diệp Ly khẽ nhướng mày, “Vậy bốn mỹ nữ Tây Lăng kia, Vương gia định làm gì?” Mặc Tu Nghiêu nói không quan tâm: “Tối nay nhận được nhiều lễ vật như vậy, sao chúng ta có thể không đáp lễ được? Gia Luật Dã, Gia Luật Hoằng, còn có Mặc Cảnh Lê, An Khê. . . Công chúa An Khê thì miễn, mỗi tên một người, không phải là xong rồi sao? Chẳng lẽ bọn họ còn có thể từ chối quà đáp lễ của Bản vương sao?” Cho dù không muốn, thì bọn họ cũng

chỉ có thể xử lý âm thầm, tuyệt đối không thể quét mặt mũi của hắn trước công chúng được.

Nghe vậy, khóe môi Diệp Ly không thể không rút một cái, "Minh Tích và Phượng Tam nói thật đúng, Vương gia thật sự càng ngày càng keo kiệt." Đánh cược lấy tiền làm tiệc đầy tháng cho con trai còn chưa tính, ngay cả quà đáp lễ cũng muốn lấy từ trong số lễ vật được người khác tặng ra. Mặc Tu Nghiêu cười nói: "A Ly cũng không nên trách ta keo kiệt, ai bảo chúng ta, còn có Mặc gia quân nữa, đều phải ăn phải uống đây? Ừ. . . Ngoài ra, hai ngày trước, ta thấy được một bộ trang sức đeo tay của Tây Vực rất đẹp, rất hợp với A Ly. Tốn mất của ta sáu vạn lượng đấy."

"Sao? Tặng cho ta?" Nghe thấy bảng giá sáu vạn lượng khiến cho Diệp Ly khẽ nhíu mày, đây chính là sáu vạn lượng bạc trắng, mà không phải sáu vạn đồng tiền nha. Nhưng mà, nghe thấy Mặc Tu Nghiêu tặng, thì trong lòng mình vẫn có mấy phần vui mừng, không có cô gái nào không thích trượng phu tặng quà cho mình cả. Mặc Tu Nghiêu gật đầu, lại oán trách: "Những người này thật sự không biết gì cả, Mặc Tiểu Bảo là một tên nhóc con thì biết cái gì, A Ly sinh con mới cực khổ hơn chứ? Muốn tặng lễ thì cũng nên tặng cho A Ly mới đúng."

Tất cả mọi người trên điện hơi quái dị nhìn hai vợ chồng đang rất hòa thuận trên chủ vị, Định Vương nhận bốn mỹ nữ Tây Lăng trước mặt nhiều người như vậy, mà Định Vương phi lại không có chút bộ dáng không vui nào, thậm chí thoạt nhìn còn vui vẻ hơn hồi nãy nữa, thật sự có chuyện gì đang xảy ra vậy? Nhìn cũng không giống đang gượng cười chút nào.

Mọi người còn chưa kịp nói thêm gì, thì đột nhiên, dưới cổng thành truyền đến một tiếng hô bén nhọn, "Thánh chỉ đến!"

Mọi người sửng sốt, đại đa số mọi người vẫn còn chưa phản ứng kịp về chuyện đang xảy ra. Trời đã khuya, người truyền thánh chỉ này nhô ra từ đâu thế? Bây giờ, chắc cửa thành đã phải đóng từ lâu rồi chứ? Hơn nữa hoàng đế Đại Sở này cũng kỳ quái quá, muốn chúc mừng Thế tử Định Vương, mà trước đó, ngay cả bóng người cũng

không thấy, lúc này tiệc đã diễn ra được một nửa mới nhảy ra dọa người. Không ít người đều chuyển ánh mắt về phía Mặc Cảnh Lê, lại thấy mày kiếm của Mặc Cảnh Lê cũng nhíu chặt, vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên cũng không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Thần sắc của Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đều ung dung không đổi, nụ cười nơi khóe môi Mặc Tu Nghiêu càng sâu, ánh mắt thờ ơ nhìn Từ Hồng Vũ và Từ Thanh Trần đang ngồi dưới đài một cái, Từ Hồng Vũ gật nhẹ đầu, Từ Thanh Trần vẫn lạnh nhạt mỉm cười như ánh trăng.

Không lâu sau, người truyền chỉ đã đi lên thành lâu. Một người đi đầu mặc triều phục chính nhị phẩm của triều đình, chính là Thượng thư bộ Lễ đương triều. Mấy người đi theo phía sau hắn đều là quan viên bộ Lễ, còn có mấy tên ngự tiền thị vệ đi theo, đều cùng một bộ dáng trang trọng nghiêm nghị. Hai tay Thượng thư bộ Lễ nâng thánh chỉ lên, giơ lên cao tới đỉnh đầu, cất cao giọng nói: “Thánh chỉ đến! Mặc Tu Nghiêu tiếp chỉ!” Mọi người ở tại chỗ xôn xao, đây không phải vội tới chúc mừng Thế tử Định Vương đầy tháng, đây rõ ràng là tới gây rối mà.

Mặc Cảnh Lê mang theo đám người Diệp Oánh đứng dậy, quỳ xuống đất tiếp chỉ, mặc dù hắn cũng không quan tâm đến vị hoàng đế ca ca này của mình, nhưng bây giờ hắn vẫn là Lê Vương Đại Sở, công phu ngoài mặt vẫn phải làm. Nhưng còn những người khác thì lại không khách khí như vậy, tướng lãnh và quan viên Mặc gia quân làm như không nghe thấy, nên uống rượu thì uống rượu, nên nói chuyện phiếm thì nói chuyện phiếm. Cái gọi là thánh chỉ, ở Tây Bắc, ngay cả tờ giấp nháp cũng không bằng. Về phần sứ thần các quốc gia như Tây Lăng, Bắc Nhung, thì lại càng là một bộ dáng xem cuộc vui. Ngồi ở chủ vị, hiển nhiên Mặc Tu Nghiêu cũng không có ý tứ đứng dậy tiếp chỉ. Từ đó, lại biến thành cục diện, cả buổi tiệc chỉ có đám người Mặc Cảnh Lê quỳ xuống đất, trong lòng Mặc Cảnh Lê thầm hận, cũng không nhịn được nữa, ở trong lòng thầm mắng hoàng huynh này của mình thật nhiều chuyện.

Hiển nhiên, Thượng thư bộ Lễ đến truyền chỉ cũng không ngờ tới

cục diện như vậy, nhìn Mặc Tu Nghiêu ngồi trên đài cao lười biếng nghiêng người dựa vào ghế đang nhìn xuống mình từ trên cao, Thượng thư bộ Lễ trầm giọng nói: “Mặc Tu Nghiêu tiếp chỉ!”

“Đọc.” Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói. Thượng thư bộ Lễ cau mày, đang muốn mở miệng nói chuyện, thì chỉ thấy Mặc Tu Nghiêu ngồi dậy, nhìn chằm chằm hắn, nói: “Hoặc đọc thứ trong tay ngươi, hoặc cầm thứ trong tay ngươi cút ra khỏi thành Nhữ Dương. Tối nay tâm tình Bản vương tốt, nên không muốn lấy mạng chó của các ngươi.”

“Làm càn!” Thượng thư bộ Lễ bị tức đến đỏ mặt, chỉ vào Mặc Tu Nghiêu một lúc lâu cũng không nói ra lời. Mặc Tu Nghiêu đã bị hoàng đế hạ chỉ cách tước vị từ lâu mà còn dám lớn lối như thế, rõ ràng hoàn toàn không để triều đình và Hoàng thượng vào trong mắt, “Lê Vương điện hạ!” Thượng thư bộ Lễ cũng không phải kẻ ngu, tất nhiên biết mình không có năng lực đối kháng với Mặc Tu Nghiêu, nên chỉ đành phải nhìn về phía Mặc Cảnh Lê đang quỳ gối ở một bên. Sắc mặt Mặc Cảnh Lê âm trầm, chỉ cảm thấy mặt của mình cũng bị cái hoàng huynh này làm mất hết rồi. Đứng dậy, lạnh lùng nhìn Thượng thư bộ Lễ một cái, nói: “Không nghe thấy sao? Còn không truyền chỉ, thật sự muốn bị ném ra ngoài?”

Sắc mặt Thượng thư bộ Lễ nhăn nhó mấy cái, rốt cuộc vẫn phải nuốt xuống cục tức này. Dù sao Hoàng thượng phái hắn tới chính là muốn truyền đạt phần ý chỉ này, nếu còn chưa tuyên đọc mà đã bị ném ra ngoài, thì khi trở lại kinh thành, hắn cũng tuyệt đối không có trái ngon để ăn. Hít sâu một hơi, Thượng thư bộ Lễ mở tấm lụa minh hoàng ra, cao giọng đọc: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: thứ nhân Mặc Tu Nghiêu cả gan làm loạn, tự nuôi binh riêng, tự phong Vương tước, mưu nghịch phạm thượng. Từ thị Vân Châu, cấu kết nghịch đảng, âm mưu loạn quốc, tội đáng phải giết. Mặc Tu Nghiêu, đoạt kỳ quốc họ, giáng xuống làm dân đen. Từ thị Vân Châu, cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội. Khâm thử!”

Trên cả cổng thành hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả tiếng rao hàng rong của người bán và tiếng dân chúng trên đường phố không xa

dưới cổng thành cũng có thể nghe được rõ ràng. Tất cả mọi người đều lấy ánh mắt như đang nhìn kẻ điên nhìn Thượng thư bộ Lễ đang giơ thánh chỉ kia, cái món đồ kia có tác dụng gì chứ? Mặc Tu Nghiêu là ngươi nói muốn giáng chức thành cái gì thì liền giáng chức thành cái đó sao? Cho dù Mặc Cảnh Kỳ ngươi viết một ngàn đạo thánh chỉ đánh Mặc Tu Nghiêu vào bụi bậm, thì người ta vẫn ở Tây Bắc cao cao tại thượng ngạo thị vương hầu (*ở trên cao kiêu ngạo nhìn vương hầu*). Từ gia là ngươi nói cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội thì có thể chém sao? Ngươi thử chém một người của Từ gia trước xem? Chỉ nhìn một hàng người của Từ gia ngồi ở phía trước kia, cũng biết đạo thánh chỉ này của hoàng đế Đại Sở không đáng tin cậy đến cỡ nào rồi.

Dĩ nhiên Mặc Cảnh Kỳ cũng biết thánh chỉ này vô dụng, cho nên, hôm nay, hắn phái người tới cũng không phải thật sự muốn chém cả nhà Từ gia, cũng không phải thật sự muốn làm gì Mặc Tu Nghiêu. Hắn chỉ muốn Mặc Tu Nghiêu làm trò bị mất mặt trước mặt hào kiệt và quyền quý trong thiên hạ mà thôi.

"Ha ha. . . . ." Đột nhiên, trên chủ vị phát ra một chuỗi tiếng cười rõ ràng. Mặc Tu Nghiêu cười đến cả người đều ngã vào ghế giống như nghe được điều gì đó hết sức buồn cười. Thật khó khăn cười xong, Mặc Tu Nghiêu mới dựa vào vai Diệp Ly ngồi dậy, mắt nhìn xuống Thượng thư bộ Lễ đang cố gắng trấn định ở phía dưới, nhướng mày nói: "Đoạt kỳ quốc họ? Có phải cái tên ngu ngốc Mặc Cảnh Kỳ kia đã quên hay không? Họ của Bản vương cũng không phải hắn ta ban cho. Chỉ là không khéo có cùng một tổ tiên với hắn ta mà thôi."

"Ngươi làm càn! Lại dám bất kính với Hoàng thượng như thế!" Mặc dù Thượng thư bộ Lễ giận dữ mắng, nhưng trên mặt cũng có mấy phần xấu hổ. Đại Sở lập quốc lấy hiếu đạo làm đầu, họ của tổ tiên, ngoại trừ lập công lao thật lớn được ban cho quốc họ ra, thì bất luận kẻ nào cũng không thể sửa đổi, bao gồm cả hoàng đế. Cho dù thật sự phạm vào tội lớn cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, tru di cửu tộc, thì cũng không thể tùy ý sửa đổi họ của phạm nhân.

Huống chi, nguyên bản Mặc Tu Nghiêu họ Mặc, cũng không phải họ được hoàng đế ban cho. Ngoài ra, mặc dù hai nhà có cùng tổ tiên, nhưng từ sau khi Thái tổ khai mở lập từ miếu, thì tuy Mặc Tu Nghiêu và Mặc Cảnh Kỳ có cùng họ, nhưng cũng đã tách biệt hoàn toàn. Mặc Cảnh Kỳ có quyền có thể trục xuất họ của rất nhiều Vương gia trong kinh thành, nhưng cũng không quản được đến trên đầu Mặc Tu Nghiêu. Nhưng có lúng túng như thế nào đi nữa, thì cũng không thể dễ dàng tha thứ việc Mặc Tu Nghiêu nhục mạ hoàng đế là ngu ngốc ở trước mặt mọi người.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nhướng mày, không xem Thượng thư bộ Lễ đang tức đến xanh mặt vào trong mắt chút nào. Có thể bị Mặc Cảnh Kỳ phái đến Tây Bắc tìm chết, hiển nhiên cũng không phải nhân vật quan trọng gì. Tám phần là vừa nhậm chức Thượng thư bộ Lễ đi?

Mặc Tu Nghiêu không so đo với hắn ta, nhưng các tướng lĩnh Mặc gia quân ở phía dưới lại không nhịn được, rối rít mở miệng tức giận mắng, mấy lão đại gia từ trong quân doanh ra, nên tất nhiên cũng không có chuyện mắng người cũng phải chi, hồ, giả, dã, văn nhã giống như những học sĩ phong lưu kia trên triều đình, mà lời thô tục gì cũng dám ra khỏi miệng, chỉ sợ cả đời này Mặc Cảnh Kỳ bị chửi cũng không bằng đêm nay. Mặc Tu Nghiêu nhàn nhã thưởng thức các tướng sĩ la mắng, cũng không có ý trói buộc. Dù sao lễ chuẩn bị cho tiệc đầy tháng của Mặc Tiểu Bảo cũng đã nhận xong, còn dư lại cũng là thời gian giải trí.

Ở phía dưới, Lôi Đằng Phong ngồi bên cạnh Trấn Nam Vương nhíu nhíu mày, thấp giọng hỏi: “Phụ Vương, người thấy Định Vương đang có ý gì?” Mặc Cảnh Kỳ gây náo loạn như vậy, truyền ra ngoài, chắc chắn thể diện của Mặc Tu Nghiêu sẽ bị tổn hại. Nếu Mặc Tu Nghiêu muốn ngăn cản chuyện này, thì căn bản những quan viên truyền chỉ này sẽ không vào được. Bây giờ thấy bộ dáng chẳng những không có ý định ngăn cản, mà còn mơ hồ có ý phóng túng và đổ thêm dầu vào lửa của Mặc Tu Nghiêu, lại làm cho Lôi Đằng Phong hơi khó hiểu, rốt cuộc Mặc Tu Nghiêu muốn làm gì?

Trấn Nam Vương khẽ híp mắt, nhìn lướt qua Mặc Tu Nghiêu đang ngồi trên chủ vị, vẻ mặt mỉm cười, nhưng trong con ngươi lại toát ra lạnh lẻo. Lại chuyển ánh mắt rơi vào trên người Diệp Ly, Diệp Ly an tĩnh ngồi bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, ánh mắt nhàn nhạt nhìn trò khôi hài trước mắt, giống như không có chút tức giận nào. Dĩ nhiên, Trấn Nam Vương biết, Diệp Ly cũng không phải một cô gái không biết tức giận. Trên thực tế thì nàng ta rất ít phát giận, nhưng một khi đã tức giận thật sự, thì đừng nói nữ tử, ngay cả đại đa số nam tử trên thế gian này cũng không chịu nổi. Mà hình như đám người Từ gia đang ngồi phía dưới cũng tương đối bình tĩnh, ngay cả tính tình nóng nảy nhất là Tam công tử và Ngũ công tử Từ gia, cũng đều yên lặng ngồi uống rượu, giống như việc này không liên quan đến mình vậy.

Trầm ngâm một chút, trong lòng Trấn Nam Vương giật mình, trầm giọng nói: “Chỉ sợ. . . Mặc Tu Nghiêu muốn chân chính vạch mặt với Đại Sở.” Điều này cũng không phải là một tin tức tốt với Tây Lăng. Mặc dù Tây Lăng, thậm chí Bắc Nhung, Nam Chiếu vẫn đều dốc hết sức lực muốn ly gián quan hệ giữa hoàng thất Đại Sở và Định Vương phủ. Nhưng lại tuyệt đối không hy vọng giữa hai nhà này xé rách mặt thật sự. Nếu như nói Định Vương phủ và Mặc gia quân là một thanh kiếm vô cùng sắc bén, thì như vậy, Đại Sở chính là một vỏ kiếm đã hơi bị loang lổ gỉ sét. Nhưng mà nó vẫn có thể ngăn chặn hành động của Định Vương phủ và Mặc gia quân vào lúc cần thiết, che lại mũi nhọn của thanh kiếm này, để cho mọi người đang không chỗ lui có thể có thời gian hồi phục và cơ hội phản kích. Giống như năm ấy, Mặc Tu Nghiêu xuất quân bình Nam, nếu không phải bị triều đình kiềm chế, thì chỉ sợ bây giờ, cho dù Nam Chiếu quốc không nước mất nhà tan, thì cũng đã thành danh nghĩa rồi. Mà một khi Mặc gia quân chân chính thoát khỏi sự khống chế của Đại Sở, thì sẽ giống như một thanh bảo kiếm không vỏ, khi nó muốn vung lên chém về chỗ nào đó, thì chắc chắn sẽ mang đến hủy diệt và máu tanh không thể tránh né, hơn nữa, cũng không ai có thể ngăn cản.

Lôi Đằng Phong ngẩn ra, hắn thân là Thế tử Trấn Nam Vương

Tây Lăng, nên tất nhiên cũng có thể suy nghĩ cẩn thận ra trọng điểm trong chuyện này. Chỉ là, hắn không rõ, tại sao Mặc Tu Nghiêu phải chọn quyết liệt với Đại Sở vào lúc này, lúc trước, khi Mặc gia quân giãy dụa trên sa trường, lại bị Mặc Cảnh Kỳ đâm dao găm ở sau lưng, Mặc Tu Nghiêu không phát tác, sau khi Diệp Ly rớt xuống vách núi, mặc dù Mặc Tu Nghiêu giết bảy ngàn tướng sĩ, chiếm Tây Bắc, nhưng cũng không chân chính phát tác. Ngay cả khi Mặc Cảnh Kỳ hạ chỉ tước đoạt Vương vị của hắn ta, thì hắn ta cũng không để ý tới, nhưng hôm nay. . . Nhìn trận thế trước mắt, Lôi Đằng Phong cũng hiểu, chỉ sợ Mặc Tu Nghiêu đã không muốn nhẫn nại tiếp nữa. Là bởi vì Từ gia sao? Nhìn thần sắc bình tĩnh của đám người Từ gia đang ngồi đối diện. Từ Thanh Vân tiên sinh tóc bạc trắng đến Ngũ công tử Từ gia nhỏ tuổi nhất, bọn họ đều có khí chất bất phàm, nhân trung tuấn kiệt. Nhưng nếu như nói, vì bọn họ, nên Mặc Tu Nghiêu mới chính thức trở mặt với Mặc Cảnh Kỳ, thì cũng không thể giải thích được hết, dù sao người Từ gia cũng đã đến Tây Bắc được một thời gian dài rồi.

Trấn Nam Vương cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói: “Mặc Tu Nghiêu nói rất đúng, quả nhiên Mặc Cảnh Kỳ là tên ngu ngốc, hắn ta đã trúng kế của Mặc Tu Nghiêu rồi. Mặc Tu Nghiêu đang chờ chính hắn ta gây khó dễ trước!” Lấy ngạo khí của Mặc gia quân, bị Mặc Cảnh Kỳ nhục nhã như vậy mà không chống lại, thì mới không đúng.

Trong tiếng chửi bậy ồn ào, Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh giơ tay lên, lập tức tiếng chửi bậy của tướng sĩ Mặc gia quân ở phía dưới đều dừng lại. Tất cả mọi người nhìn Mặc Tu Nghiêu đang từ từ đứng lên, còn có Diệp Ly cũng cùng đứng dậy theo hắn. Hai người đứng sóng vai với nhau, cao cao tại thượng, đột nhiên, khiến cho người ta sinh ra một loại cảm giác phải ngước nhìn. Mặc Tu Nghiêu mang theo nụ cười lãnh đạm nhìn Thượng thư bộ Lễ đã tức giận đến xanh mặt, sau đó ánh mắt quét qua trên người Mặc Cảnh Lê. Đột nhiên, trong lòng Mặc Cảnh Lê căng thẳng, chăm chú nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu, bàn tay đặt sau lưng cũng lặng lẽ nắm chặt. Mặc Tu Nghiêu, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu nói: “Mặc Cảnh Kỳ muốn nói gì, Bản vương rất rõ ràng, thật đúng lúc, hôm nay, tất cả mọi người đều ở đây, Bản vương cũng có một ít lời muốn nói. Ngươi nghe xong, liền mang không sót một chữ về cho Mặc Cảnh Kỳ cho Bản vương.”

Ở phía sau, Trác Tĩnh cầm một cuộn lụa minh hoàng đi lên, Mặc Tu Nghiêu tiện tay cầm lấy nhìn một chút, sau đó cũng không để ý gì, liền tiện tay ném xuống, nói: “Phượng Tam, đọc!”

Vốn còn đang uống rượu với Trương Khởi Lan, Phượng Tam liền nhảy lên, tà áo đỏ tuyệt diễm xoay một vòng trên không trung như một đám mây hồng bay xuống trong đại điện, cầm trong tay chính là tấm lụa màu vàng sáng kia.

“Mặc Cảnh Kỳ ngu ngốc vô đạo, mưu hại trung lương. Thân là Đế vương, nhưng không nghĩ đến sự yên bình của xã tắc, trước, cấu kết với địch quốc, mưu hại Tiền Định Vương Mặc Tu Văn, khiến Tiên Vương chết đột ngột ở biên quan, mấy vạn Mặc gia quân vô tội phải táng thân. Sau, cấu kết với địch quốc, muốn đẩy Mặc gia quân và Bản vương vào chỗ chết. Hoàng thất Đại Sở, trước có thù giết cha thí huynh, sau có hận hãm hại vu khống với Mặc gia quân. Nhiều thế hệ Mặc gia quân thần phục Đại Sở trăm chết không hối, nay phải chịu nhục nhã và mối hận này, làm cho tổ tiên hổ thẹn, anh linh khó an. Đến đây, lấy Hồng Nhạn quan làm biên giới, Mặc gia quân và Đại Sở chia lãnh thổ ra thống trị, ân đoạn nghĩa tuyệt!” Hình như khi đọc lên những lời trong tấm lụa, trong giọng đọc của Phượng Chi Dao cũng mang theo nội lực của mình. Không nói trên cổng thành đang yên lặng, ngay cả trên đường phố ồn ào ở phía xa cũng trở nên yên lặng trong nháy mắt. Lập tức, giọng đọc trầm ổn rõ ràng của Phượng Chi Dao như vang vọng hơn nửa thành Nhữ Dương.

“Hoàng thất Đại Sở giết phụ huynh (*Phụ Vương+huynh trưởng*) ta, nhục nhã anh liệt của ta. Đến đây, Bản vương và hoàng thất Đại Sở ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn liên quan!” Cuối cùng, giọng nói của Mặc Tu Nghiêu quanh quẩn trên cả bầu trời thành Nhữ Dương. Trên cổng thành, tướng sĩ Mặc gia quân đứng dậy hô to “Vương gia anh minh”. Ở một bên, ánh mắt Mặc Cảnh Lê phức tạp khó phân

biệt, còn sắc mặt Thượng thư bộ Lễ đang xanh mét, lúc này, đã trắng bệch, lảo đảo muốn ngã.

Chương 216: Ly thành Tây Bắc

"Hoàng thất Đại Sở giết phụ huynh (*Phụ Vương+huynh trưởng*) ta, nhục nhã anh liệt của ta. Đến đây, Bản vương và hoàng thất Đại Sở ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn liên quan!"

Giọng nói quyết tuyệt của Mặc Tu Nghiêu tỏ rõ, từ nay, thiết kỵ Mặc gia quân thủ hộ Đại Sở hơn trăm năm, về sau, sẽ không liên quan đến Đại Sở tiếp nữa. Mặc dù Tây Bắc Đại Sở có bức tường Mặc gia quân cản trở bước chân của Tây Lăng, nhưng rốt cuộc, trên biên cảnh giữa Nam Chiếu và Bắc Nhung cũng sẽ không nhìn thấy được thân ảnh màu đen mãi mãi không lùi trong trăm năm qua nữa. Mặc gia quân thủ hộ Đại Sở một trăm năm, rốt cuộc tại đêm nay, chính thức tuyên cáo kết thúc. Không ai nói gì, thậm chí ngay cả lời trách cứ của Mặc Cảnh Lê và quan viên Đại Sở cũng không có. Trên cả cổng thành đều yên lặng, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn lên đôi nam nữ trẻ tuổi đang nắm tay sóng vai đứng trên chủ vị. Trong lòng mọi người đều không hẹn mà cùng nghĩ tới cùng một câu: Loạn thế này, thật sự đã tới rồi.

Phần sau của buổi tiệc chính là đàn ca múa hát, nhưng người ở đây cũng không có ai cũng đặt tâm tư vào trên vũ cơ xinh đẹp trong sân, trong nhạc khúc động lòng người. Hầu như Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly vừa rời tiệc, thì tất cả mọi tân khách đều rời khỏi theo. Trở về thương nghị về chuyện này quan trọng hơn, lúc này, ai cũng không có tâm tư phẩm rượu ngon, thưởng thức ca múa nữa.

Sáng hôm sau, lời tuyên cáo của Định Vương trên cổng thành tối qua đã được nhân sĩ khắp nơi dùng đủ mọi cách truyền đến bốn phương tám hướng một cách nhanh chóng. Nhưng mà, khiếp sợ thì cứ khiếp sợ, sứ thần Tây Lăng, Bắc Nhung, Nam Chiếu, Đại Sở cũng vẫn không cáo từ rời khỏi vào sáng hôm sau. Trong Định Vương

phủ, sáng sớm, trong hành lang nghị sự đã đầy người. Trong đó có không ít người còn mang theo vành mắt màu đen, vừa nhìn đã biết không ngủ ngon giấc. Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly sóng vai đi vào đại sảnh, mọi người vội vàng đứng dậy hành lễ, "Bái kiến Vương gia, Vương phi." Hai người ngồi xuống, Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt cười nói: "Miễn lễ, tất cả mọi người cứ tùy ý ngồi đi. Trương tướng quân, còn có Phượng Tam, sao vậy? Tối qua không ngủ ngon sao?"

Phượng Chi Dao liếc mắt, đừng tưởng rằng tối qua chỉ có sứ giả bốn nước và dân chúng bình thường bị Vương gia của bọn họ dọa sợ. Có biết rằng, nhận được kinh hỉ (*kinh ngạc+vui mừng*) thật sự chính là Phượng Tam hắn không? Trước đó, căn Bản vương gia cũng không thông báo gì cả, đợi đến khi hắn nhận được tấm lụa, mở ra, nếu không phải có định lực thật lớn, thì suýt chút nữa đã ném đồ trong tay xuống rồi. Cố gắng bình tĩnh đọc hết chữ viết trên đó, không ai biết, khi trở lại chỗ ngồi, hai tay Phượng Chi Dao còn đang phát run. Phượng Tam cảm giác mình đã bị tổn thương sâu sắc. Mặc Tu Nghiêu nhìn thần sắc khác nhau của đám thuộc hạ phía dưới rất chân thành, cười nói: "Sao vậy? Đều bị dọa hết rồi sao? Sợ?"

"Vương gia nên làm như thế từ sớm, chúng ta có gì mà phải sợ chứ?" Lữ Cận Hiền cao giọng nói. Những người khác cũng rối rít phụ họa, chỉ trong chốc lát, trong hành lang ồn ào lên, không khí cũng trở nên náo nhiệt.

"Vương gia, nếu bây giờ đã quyết định quyết liệt với Đại Sở, thì sự hiểu lầm với Vương gia và Định Vương phủ của dân chúng Tây Bắc này, thậm chí cả Đại Sở, đã có thể giải rồi." Từ Hồng Vũ bình tĩnh nói. Mặc Tu Nghiêu gật đầu, "Tiên sinh có ý kiến gì không?" Từ Hồng Vũ nói: "Tiên phát chế nhân (*ra tay trước để kiềm chế đối phương*), chiêu cáo rõ ràng ân oán giữa hoàng thất Đại Sở và Định Vương phủ cho thiên hạ. Mặc dù có nhiều dân chúng không biết đọc sách, nhưng cũng không phải không hiểu rõ lý lẽ. Ai đúng ai sai đều tự có công luận." Phượng Chi Dao cũng đồng ý: "Hồng Vũ tiên sinh nói rất đúng. Bây giờ chúng ta chiêu cáo thiên hạ, đợi đến khi tin tức tối qua truyền tới Sở kinh, thì những chuyện xấu xa của Mặc Cảnh

Kỳ cũng đều đã bị thiên hạ biết. Bản công tử cũng muốn xem hắn ta phải ngăn cơn sóng dữ này ra sao?" Mọi người cũng rối rít tán thành ý kiến của Từ Hồng Vũ. Lúc đầu, khi Mặc Cảnh Kỳ ra sức bôi đen Định Vương phủ, Định Vương phủ lại không phản bác gì, chính là chờ ngày hôm nay. Lúc trước, dân chúng càng thống hận hiểu lầm Định Vương phủ bao nhiêu, thì đợi đến sau khi bọn họ biết được chân tướng sẽ càng tức giận bấy nhiêu. Dĩ nhiên, tức giận này sẽ nhằm vào Mặc Cảnh Kỳ.

Tất nhiên, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng không có ý kiến gì, Mặc Tu Nghiêu nói với Từ Hồng Vũ: "Vậy phải làm phiền Hồng Vũ tiên sinh rồi." Từ Hồng Vũ là đại nho một phương, danh dương thiên hạ, chuyện này giao cho ngài ấy xử lý thì tất nhiên sẽ làm ít công to. Từ Hồng Vũ gật đầu đồng ý.

Vẫy lui các tướng lãnh lớn nhỏ mà sáng sớm đã đến phủ, chỉ để lại mấy tâm phúc và Thái thú Chu Dục chịu trách nhiệm chính vụ của cả thành Nhữ Dương. Mặc dù Chu Dục còn trẻ, nhưng xử lý chính vụ mấy ngày nay, thì không nói rất xuất sắc, nhưng cũng có khuôn có phép, cũng không xuất hiện sai lầm gì. Với số tuổi và kinh nghiệm của hắn ta, thì đã rất tốt rồi, hơn nữa, cách làm người của hắn ta cũng nghiêm cẩn, đáng tin, khiến Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đều rất hài lòng.

"Chu đại nhân, hôm nay sứ giả các nước Tây Lăng và Bắc Nhung có đến từ biệt không?" Diệp Ly hỏi.

Chu Dục đứng dậy, cung kính nói: "Khởi bẩm Vương phi, trước mắt vẫn chưa nhận được thư từ biệt của sứ giả các nước. Nhưng sáng nay, Thế tử Trấn Nam Vương Tây Lăng, Thất Vương tử Bắc Nhung, còn có Lê Vương Đại Sở đều cùng ra khỏi thành, nói là, muốn thưởng thức phong cảnh của Tây Bắc." Diệp Ly cười một tiếng nói: "Kệ họ đi, sứ giả các nước tới là khách, chúng ta cũng phải làm cho bọn họ có được cảm giác như ở nhà. Về chuyện này, mong rằng Chu đại nhân hao tâm tổn trí một chút, nếu có vấn đề gì, thì phái người tới Vương phủ bẩm báo một tiếng là được. Dĩ nhiên, nếu có người nào không tuân thủ luật pháp, muốn gây chuyện ở Tây Bắc, thì

Chu đại nhân cũng không cần khách khí, hai nghìn năm trăm quân đứng đầu Ưng quân thuộc Hắc Vân Kỵ đóng ngoài thành đều nghe theo điều động của ngươi bất cứ lúc nào." Nói đến biên chế của Hắc Vân Kỵ, Diệp Ly cũng không nhịn được nhíu nhíu mày, đã quen với các số hiệu ở kiếp trước, nên loại tên quân đội đủ kiểu mà hoa lệ này khiến cho người ta hơi đau đầu. Hắc Vân Kỵ có tổng cộng khoảng năm vạn quân. Chia thành ba quân: Ưng, Sư, Hổ, mỗi quân có khoảng một vạn sáu hay một vạn bảy ngàn quân. Mỗi quân lại phân thành năm sư đoàn, mỗi sư đoàn khoảng ba nghìn quân, đóng ở gần Nhữ Dương chính là Ưng quân.

Chu Dục cảm động, với số tuổi và kinh nghiệm của mình, thì chẳng bao giờ nghĩ tới có thể được Vương gia và Vương phi trọng dụng và tín nhiệm như thế, vội vàng nói: "Xin Vương gia, Vương phi yên tâm, thuộc hạ nhất định không phụ sự tín nhiệm của Vương gia và Vương phi."

Hiển nhiên Mặc Tu Nghiêu cũng thấy rõ tâm tư của hắn ta, gật đầu nói: "Xưa nay Bản vương không thích dùng người dựa theo kinh nghiệm và tuổi tác. Lúc trước, ngươi có thể vực dậy dân sinh của thành Nhữ Dương, thì bây giờ Bản vương và Vương phi liền giao thành Nhữ Dương cho ngươi. Ngươi chỉ cần an tâm làm việc là được." Chu Dục đè nén cảm xúc đang dâng trào trong lòng xuống, cung kính nói: "Thuộc hạ lĩnh mệnh, thuộc hạ cáo từ." Nhìn Chu Dục xoay người đi ra ngoài, Từ Thanh Trần cười nói: "Vương gia ngự hạ có phương (*có cách thống trị người dưới quyền*), khó trách trên dưới tất cả Mặc gia quân đều đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng." Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Công tử Thanh Trần khách khí, thủ hạ của Bản vương cũng chỉ là một lớp người thô kệch, nói thật, quan văn cũng không có mấy người, lúc đầu, dùng Chu Dục cũng là vạn bất đắc dĩ. May mà, cách làm người của hắn ta đáng tin cậy, nghiêm cẩn, nên cũng xem như khá tốt. Sau này còn cần công tử Thanh Trần và hai vị tiên sinh hao tâm tổn trí nhiều hơn." Từ Thanh Trần nhướng mày, nở nụ cười nhẹ nhàng mà tĩnh mịch, "Vương gia tin được Từ gia sao?" Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, nói: "Không tin

được, thì Bản vương cần gì phải như thế? Huống chi. . . Nếu ngay cả Từ gia mà cũng không tin được thì Bản vương còn có thể tin ai được nữa? Cũng không thể để tự Bản vương làm hết tất cả mọi chuyện đi? Mấy tên gia hỏa Mặc gia quân này, để cho bọn họ lãnh binh đánh giặc thì không thành vấn đề, nhưng muốn bọn họ xử lý chính vụ thì chỉ sợ còn khó hơn muốn mạng của bọn hắn."

Ở một bên, Lữ Cận Hiền đồng ý gật đầu lia lịa. Lúc vừa mới chiếm cứ Tây Bắc, phần lớn quan viên Tây Bắc đều thay đổi, tất cả tướng quân như bọn họ cũng đã tạm quản lý sự vụ của địa phương một thời gian ngắn. Đoạn thời gian đó, quả thực nghĩ lại mà sợ hãi.

Nói đùa một lát, thần sắc mọi người mới nghiêm túc lại, bắt đầu nói đến chính sự. Từ Hồng Vũ hỏi: "Bây giờ có thể nói Tây Bắc đã thật sự vạch rõ giới hạn với Đại Sở, Vương gia có kế hoạch gì không?"

Mặc Tu Nghiêu cung kính nói: "Xin tiên sinh chỉ điểm."

Từ Hồng Vũ lắc đầu, nói: "Vương gia không cần phải khách khí, nói vậy, thì trong lòng Vương gia cũng đã rõ ràng, cần gì lão phu phải chỉ điểm nữa. Ý kiến của lão phu là, chỉ sợ chuyện đầu tiên là phải thống nhất chức quan của quan viên các nơi một lần nữa, cùng với. . . Vương gia phải xác định vị trí chính thức của Tây Bắc và Mặc gia quân bây giờ."

Mặc Tu Nghiêu trầm mặc một lát, rồi nói: "Thống nhất chức vị quan viên một lần nữa là chuyện phải làm, chỉ là, xác định vị trí của Mặc gia quân và Tây Bắc như lời tiên sinh nói, thứ cho Bản vương không hiểu."

Từ Hồng Vũ nói với hắn: "Bây giờ Tây Bắc đã không còn liên quan với Đại Sở nữa, đã mất đi quan hệ lệ thuộc và thần dân. Như vậy, Vương gia có kế hoạch gì cho tương lai của Tây Bắc và Mặc gia quân? Chiếm cứ một phương, rồi yên ổn giữ vững hiện trạng? Hay mở rộng lãnh thổ. . . thống nhất thiên hạ?" Bốn chữ "thống nhất thiên hạ" cuối cùng được Từ Hồng Vũ nói nhẹ nhàng vô cùng, nhưng nghe vào trong tai mọi người lại ầm ầm rung động không khác gì tiếng sét kinh thiên. Có lẽ, mới vừa thoát khỏi Đại Sở, mà lại nói đến chuyện

này, thì cũng không thích hợp, nhưng đây cũng là một vấn đề thực tế phải bàn đến. Mặc gia quân chiếm cứ Tây Bắc, đối mặt với kẻ địch tứ phía. Nếu Mặc Tu Nghiêu không có hùng tâm tráng chí mở rộng lãnh thổ, thì như vậy, chắc chắn sẽ có một ngày, Tây Bắc phải lựa chọn một cường quốc để dựa vào. Nếu thật sự như thế, gần như tương đương với việc đi lại con đường lúc trước của Định Vương phủ, thậm chí còn không bằng được lúc trước. Tất cả Mặc gia quân chỉ có thể đi về phía trước, chứ tuyệt đối không thể lui về phía sau. Đi về phía trước, mở rộng lãnh thổ, thống nhất thiên hạ, đây là nguyện vọng của lịch đại Tiên Vương và tướng sĩ Mặc gia quân. Nhưng nhiều năm qua, vì bị hoàng thất kiềm chế, nên luôn đến khi sắp thành công, thì lại thất bại. Nhưng nếu bây giờ, Mặc Tu Nghiêu tự lập làm Đế, thì cho dù hắn ta có bao nhiêu lý do, cũng tuyệt đối sẽ không cách nào tránh khỏi hai chữ "phản quốc" trong mắt thiên hạ.

Định Vương phủ cùng với đương kim và tiên đế có thù giết cha giết huynh, nên quyết liệt với Đại Sở thì cũng không ai nói gì. Nhưng nếu quay lại tiêu diệt Đại Sở, thì như vậy sẽ khó tránh khỏi mang bêu danh phản quốc trên lưng. Từ Hồng Vũ bình tĩnh nhìn Mặc Tu Nghiêu, vị Định Vương trẻ tuổi này đã trải qua vô số khổ nạn, nhưng đồng thời, hắn ta cũng đeo vinh quang và danh tiếng gần trăm năm của Định Quốc Vương phủ trên lưng, hắn ta có thể gánh nổi bêu danh và hậu quả như vậy không?

Đột nhiên Mặc Tu Nghiêu cúi đầu cười ra tiếng, đôi mắt nhìn Từ Hồng Vũ bình tĩnh mà kiên quyết. Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt cười nói: "Hồng Vũ tiên sinh không cần thử dò xét Bản vương, nếu Bản vương đã có thể quyết liệt với Đại Sở, thì có gì mà không vứt bỏ được chút hư danh này chứ? Thù giết cha thí huynh, chắc chắn Bản vương sẽ đòi lại từ Mặc Cảnh Kỳ!" Từ Hồng Vũ trầm mặc một lát, rồi đứng dậy chắp tay với Mặc Tu Nghiêu, nói: "Như vậy, xin Vương gia chỉ thị." Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm một lát, rồi mở miệng nói: "Sửa thành Nhữ Dương thành Ly thành, niên hiệu Vĩnh Định." Mọi người ngẩn ra, Phượng Chi Dao nhắc nhở: "Vương gia, quốc hiệu."

Mặc Tu Nghiêu liếc hắn ta một cái, nhưởng mày cười nói: "Ai nói

muốn định ra quốc hiệu?"

Mọi người im lặng, sửa lại niên hiệu nhưng không có quốc hiệu, đây là ý gì? Đang ngồi yên lặng ở một bên nghe, Từ Thanh Trần ngẩng đầu hỏi: "Tạm thời Vương gia không có ý định đăng cơ sao?" Mặc Tu Nghiêu phất tay, nói không để ý: "Tây Bắc chỉ có một tấc vuông, tự phong hoàng đế, chỉ tự làm tự vui thôi. Cái hư danh gọi là hoàng đế này, Bản vương cần gì phải làm chứ? Ở trên lãnh thổ của Bản vương, Bản vương nói là Vương, thì chính là Vương, nói là Đế, thì chính là Đế!" Mọi người hiểu rõ, đặt niên hiệu chỉ để phân chia với lịch của Đại Sở thôi, không có hoàng đế, thì tất nhiên cũng không có quốc hiệu. Thấy mọi người còn hơi do dự không yên, Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Cho dù Bản vương muốn khai quốc, thì cũng không thể keo kiệt như thế đi? Đại điển đăng cơ và những thứ khác đều tốn kém không ít. Hoàng cung ở đâu? Hoàng thành đặt ở đâu? Chỉ chiếm cứ một vùng đất nhỏ như Tây Bắc, Bản vương cũng không có ý định tổ chức đại điển đăng cơ gì. Mọi người chấp nhận tiết kiệm ít tiền đi." Không lẽ còn muốn học những tên ngu ngốc nằm mộng cũng muốn làm hoàng đế kia, tùy tiện chiếm một thành nhỏ, thì có thể khai quốc xưng Đế sao? Nếu không thể thống nhất thiên hạ, thì sao Mặc Tu Nghiêu hắn lại có thể không biết xấu hổ mà tự xưng khai quốc làm Đế được chứ?

Từ Hồng Vũ than nhẹ một tiếng, gật đầu nói: "Vương gia đã có chí hướng như vậy, thì tất nhiên rất tốt. Liền làm theo như lời Vương gia đi."

Ngày thứ hai sau tiệc đầy tháng của Thế tử Định Vương, trong Định Vương phủ lại ném ra thêm một quả bom kinh thiên nữa. Lấy thành Nhữ Dương làm thủ phủ, Định Vương chính thức tuyên cáo chấp chưởng khu vực Tây Bắc phía Tây Hồng Nhạn quan, bao gồm năm châu, mười bảy thành. Sửa thành Nhữ Dương thành Ly thành, sửa niên hiệu thành Vĩnh Định. Từ đó, vùng đất Tây Bắc phía Tây Hồng Nhạn quan chính thức tuyên cáo tách khỏi bản đồ Đại Sở.

Trong dịch quán, Trấn Nam Vương nghe thấy tin tức được thuộc hạ bẩm báo lại, cũng ngẩn ra, "Ly thành. . . Vĩnh Định. . . Lần này

quả nhiên Mặc Tu Nghiêu đã hạ quyết tâm mặc kệ Đại Sở sao?" Mới vội vã trở về từ bên ngoài, Lôi Đằng Phong đặt chén trà xuống, khinh thường bĩu môi, nói: "Nếu con là Mặc Tu Nghiêu, thì không xua binh tiến vào Sở kinh ngay lập tức, cũng đã xem như quá nhẹ rồi." Đối với cách làm của Mặc Cảnh Kỳ, thân là đế vương nhưng lại tự hủy trường thành của mình, Lôi Đằng Phong khó hiểu, nhưng cũng khinh thường. Trấn Nam Vương nhìn con trai một cái, nhàn nhạt cười nói: "Con không nhìn vừa mắt Mặc Cảnh Kỳ, có phải vì cảm thấy, nếu con là hắn ta, thì nhất định sẽ làm tốt hơn hắn ta hay không?"

Lôi Đằng Phong cau mày, hắn biết Phụ Vương sẽ không vô duyên vô cớ hỏi một vấn đề đã biết rõ ràng này.

Trấn Nam Vương cũng không phải thật sự muốn nhận được đáp án của con trai, than nhẹ một tiếng, rồi cười nói: "Có một thuộc hạ như Định Quốc Vương phủ, thì người làm hoàng đế cũng không dễ dàng. Cho dù bản thân Mặc Cảnh Kỳ có tâm bỉ thiên cao (*tâm cao tận mây xanh*), nhưng hết lần này tới lần khác lại biết rõ, năng lực của mình chỉ thường thường. Không điên mới lạ." Lôi Đằng Phong cau mày nói: "Chẳng lẽ Mặc Cảnh Kỳ, thân là đế vương, lại vì tâm tư của riêng mình mà hãm hại Mặc gia quân lại đúng sao?" Trấn Nam Vương cười, lắc đầu nói: "Nói đúng cũng đúng, mà nói sai cũng đúng. Ở trong mắt Mặc Cảnh Kỳ, Định Quốc Vương phủ còn đáng sợ hơn cả Bắc Nhung, Tây Lăng nữa. Chúng ta muốn đánh vào Đại Sở phải cần kinh nghiệm khổ chiến liên tục trong nhiều năm, bây giờ, ngoại trừ Nam Chiếu, thì thật ra thực lực ba nước cũng không chênh lệch quá xa. Nhưng Định Vương phủ thì lại khác, lấy Mặc Lưu Danh năm đó để nói, dựa vào uy vọng lúc trước của hắn ta, chỉ cần hơi để lộ ra một tia ý niệm làm hoàng đế trong đầu, thì con có tin rằng, lập tức sẽ có vô số người trước ngã xuống, người sau tiến lên ủng hộ hắn ta làm Hoàng hay không? Người mà…. binh không kiến huyết (*cùng nghĩa với câu: không đánh mà thắng*) đã có thể đoạt được cả Đại Sở như vậy, con cảm thấy, hắn ta đáng sợ hay Bắc Nhung và Tây Lăng chúng ta đáng sợ?"

"Nhưng. . . . ." Lôi Đằng Phong đang muốn mở miệng phản bác,

thì Trấn Nam Vương cắt đứt lời của con mình: “Có phải con muốn nói, Mặc Lưu Danh và Định Vương phủ cũng không có dã tâm quân lâm thiên hạ không?” Lôi Đằng Phong do dự một chút, rồi vẫn gật đầu. Trấn Nam Vương cười nói: “Nếu con là Mặc Cảnh Kỳ, vậy con có thật sự tin rằng, sự tồn tại của Định Vương phủ sẽ không tạo ra uy hiếp cho mình không?”

Lôi Đằng Phong nhíu mày suy tư, đặt mình vào vị trí của Mặc Cảnh Kỳ, suy nghĩ kỹ thật lâu, khi ngẩng đầu lên, thì thần sắc đã xám trắng, đầu đầy mồ hôi. Trấn Nam Vương hiểu rõ, cười một tiếng nói: “Rõ chưa? Định Vương phủ không phải sai ở chỗ bọn họ có dã tâm, mà là bọn họ quá cường đại. Bất kỳ một đế vương nào đều cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho sự tồn tại của một thế lực như vậy. Sao bên cạnh giường lại có thể để cho người khác ngủ ngáy được chứ? Nếu chính bản thân hoàng đế đủ cường đại, thì còn có thể cẩn thận duy trì cân bằng, thậm chí chế trụ bọn họ. Nhưng đáng tiếc. . . Hết lần này tới lần khác, hoàng thất Đại Sở thì một đời lại không bằng một đời, mà hậu nhân của Mặc Lãm Vân lại một đời mạnh hơn một đời. Có lẽ đây chính là số mệnh đi.”

Lôi Đằng Phong cúi đầu, nói: “Đa tạ Phụ Vương đã chỉ điểm, con đã nghĩ quá đơn giản.”

Trấn Nam Vương khẽ thở dài: “Con còn trẻ.” Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn không thể không tiếc nuối. Tuổi của Đằng Phong và Mặc Tu Nghiêu đều không kém nhau bao nhiêu, nhưng năng lực và lực ảnh hưởng lại cách Mặc Tu Nghiêu quá xa. Cũng không phải con ông không đủ ưu tú, mà là Mặc Tu Nghiêu quá ưu tú.

“Phụ Vương, hành động lần này của Mặc Tu Nghiêu. . . . .” Lôi Đằng Phong cau mày nói, “Hành động lần này của Mặc Tu Nghiêu giống như không có ý định đăng cơ xưng Đế.”

Trấn Nam Vương gật đầu nói: “Nếu hắn ta có ý định đăng cơ xưng Đế, thì lần này chúng ta tới cũng không phải tham gia tiệc đầy tháng của Thế tử Định Vương, mà sẽ trực tiếp tham gia đại điển đăng cơ rồi. Đây cũng là chỗ thông minh của Mặc Tu Nghiêu, con xem đi, sau khi tin tức mấy ngày nay trong thành Nhữ Dương truyền

ra cả Đại Sở, thì hướng gió cũng sẽ nghiêng về Định Vương phủ ngay lập tức, nhưng nếu vào lúc này mà Mặc Tu Nghiêu xưng Đế, thì lại khác. Rất nhiều chuyện hăng quá hóa dở. Điều này cũng nói rõ, Mặc Tu Nghiêu, không chỉ có năng lực xuất chúng, mà hơn nữa, cũng đủ nhẫn nại. Trên đời này, không phải ai cũng có thể chống lại lực hấp dẫn của ngôi vị hoàng đế."

Lôi Đằng Phong im lặng, số người chiếm cứ được một tấc vuông đất liền xưng vương xưng bá được ghi lại trên sử sách không kể xiết. Chỉ khiến hậu nhân cảm thấy buồn cười, nhưng nếu thật sự đặt mình vào trong đó, thì lại có mấy người có thể chống lại sự dụ hoặc của ngôi vị hoàng đế chứ? Trong lòng Lôi Đằng Phong biết, ít nhất mình không thể .

"Chúng ta có nhân cơ hội này xuất binh. . . . . ."

Trấn Nam Vương giơ tay lên, nói: "Truyền lệnh về Tây Lăng, toàn bộ đại quân biên cảnh rút lui ba mươi dặm."

Lôi Đằng Phong không hiểu, "Phụ Vương?"

Trấn Nam Vương trầm giọng nói: "Chúng ta hòa đàm (*đàm phán nghị hòa*) với Mặc Tu Nghiêu." Lôi Đằng Phong cau mày, nói: "Chắc chắn hành động lần này của Mặc Tu Nghiêu sẽ chọc giận Mặc Cảnh Kỳ, một khi Mặc Cảnh Kỳ xua binh Tây Bắc, thì vừa lúc Tây Lăng ta có thể thừa dịp chui vào chỗ trống. Sao Phụ Vương lại muốn hòa đàm với Mặc Tu Nghiêu?" Trấn Nam Vương khinh thường cười nhạo, "Con cho rằng Mặc Cảnh Kỳ thật sự dám đối phó với Mặc Tu Nghiêu sao? Nếu hắn ta có lá gan đó, thì cũng không cần đợi đến ngày hôm nay. Cho dù Mặc Tu Nghiêu không đặt niên hiệu thì sao? Mặc gia quân chiếm cứ Tây Bắc đã là sự thật, Mặc Cảnh Kỳ muốn xuất binh chinh phạt, thì cũng không thiếu lý do, nhưng con xem, hắn ta dám sao? Nhiều nhất là chỉ phái chút binh lực làm dáng một chút thôi, trong khoảng thời gian ngắn, Mặc Tu Nghiêu sẽ không so đo với hắn ta. Đến lúc đó, khi Mặc gia quân quay đầu lại, thì sẽ đối phó với chính chúng ta."

Lôi Đằng Phong nói: "Tây Lăng ta cũng không sợ Mặc gia quân."

Trấn Nam Vương cười nói: "Đúng vậy, chúng ta không sợ Mặc

gia quân. Mặc gia quân có lợi hại hơn nữa, thì cũng không thể lấy binh lực Tây Bắc để bình định Tây Lăng được. Nhưng nếu Bắc Nhung và Nam Chiếu lại cắm vào một tay, thì con có sợ không?" Ai cũng không phải đèn cạn dầu, cháy nhà hôi của cũng không phải chỉ có mỗi bọn họ biết dùng.

Lôi Đằng Phong im lặng.

Chương 217: Bệnh thư sinh oán độc

Tin tức Mặc gia quân tuyên bố quyết liệt với Đại Sở đã truyền khắp cả Đại Sở và các quốc gia xung quang nhanh như gió trong thời gian cực ngắn. Ảnh hưởng khổng lồ của chuyện này tuyệt đối đủ khiến Mặc Cảnh Kỳ bất ngờ, không chỉ lê dân bách tính, văn nhân nhã sĩ cảm thấy bị lừa gạt, cực kỳ bất mãn với triều đình, mà ngay cả các Vương gia được phân đến các nơi cũng mơ hồ bắt đầu xao động. Lại càng không cần phải nói đến các quốc gia xung quanh cũng bắt đầu điều động binh mã nhiều lần. Không nói phương Bắc như Bắc Nhung, ngay cả một vài bộ lạc nhỏ ở phương Bắc cũng bắt đầu thỉnh thoảng khiêu khích ở biên cảnh. Quân thần trong Sở kinh thì có lẽ còn đang tức giận mắng, nhưng dân chúng khắp nơi ở biên cảnh Đại Sở đã tự cảm nhận được ý nghĩa của việc mất đi Mặc gia quân ảnh hưởng đến Đại Sở như thế nào.

"Mặc Tu Nghiêu! Hay cho một tên Mặc Tu Nghiêu. . . Hay cho một cái Định Vương phủ! Một ngày nào đó, trẫm sẽ chém hết cả nhà ngươi!" Trong Ngự thư phòng, Mặc Cảnh Kỳ điên cuồng đấm vào các đồ vật trang trí trong phòng. Lần này hắn bị Mặc Tu Nghiêu đánh cho hoàn toàn không có chút lực đánh trả nào. Mặc Tu Nghiêu lại ném một quả bom lớn như vậy trên bữa tiệc đầy tháng của con trai, đợi đến khi truyền tới Sở kinh, thì trên căn bản cũng tương đương đã truyền khắp thiên hạ. Đừng nói Mặc Cảnh Kỳ muốn làm gì để phản bác hoặc ngăn chặn, chỉ cần mỗi ngày vừa lên triều, thì vô số văn nhân sĩ tử cùng dâng tấu, mà những sổ con kia, nói dâng tấu, còn không bằng nói là chất vấn. Nhưng hết lần này tới lần khác, Tây Bắc lại đưa ra chứng cứ vô cùng xác thực, mạch lạc rõ ràng, không có chút sơ hở nào, cho dù hắn giải thích thế nào, thì cũng trở thành vô dụng, chỉ cần mỗi ngày vừa nhìn thấy tấu chương, thì Mặc Cảnh Kỳ

liền nhức đầu. Mà những văn nhân và bách tính tức giận vì bị quân vương lừa gạt và lo lắng vì mất đi Mặc gia quân, nên hầu như đều đã quên mất việc Định Vương phủ tuyên bố thoát khỏi Đại Sở có ý nghĩa lớn gì.

"Người đâu! Truyền ý chỉ của trẫm, lập tức triệu tập năm mươi vạn đại quân chinh phạt phản tặc Mặc Tu Nghiêu!" Bị tức giận khiến đầu hôn mê, Mặc Cảnh Kỳ cao giọng giận dữ hét. Hiện tại hắn không muốn suy nghĩ cái gì cả, hắn chỉ cần chém tận giết tuyệt Mặc gia quân, chém hết cả Định Vương phủ không lưu toàn thây, mới có thể giải mối hận trong lòng hắn.

Đứng trong góc, Liễu thừa tướng nhìn bộ dáng điên cuồng này của Mặc Cảnh Kỳ, nhíu nhíu mày, do dự khuyên nhủ: "Hoàng thượng, bây giờ, trên biên cảnh, người Bắc Nhung đang nhìn chằm chằm vào, biên giới với Tây Nam và Tây Lăng cũng không thái bình. Hơn nữa. . . Định Vương. . ." Còn không nói xong, Mặc Cảnh Kỳ đã cắt ngang lời lão ta: "Là phản tặc Mặc Tu Nghiêu!" Liễu thừa tướng gật đầu nói: "Mặc Tu Nghiêu phái hai mươi vạn Mặc gia quân đóng ở Hồng Nhạn quan, chúng ta muốn. . . Chỉ sợ không dễ như vậy. Kính xin Hoàng thượng nghĩ lại!" Trong cảnh nội Tây Bắc có ít nhất bốn mươi vạn Mặc gia quân trở lên, mặc dù binh lực của Đại Sở gấp mấy lần Mặc gia quân, nhưng chân chính có thể chống lại Mặc gia quân lại không có mấy người. Nếu muốn bình định Tây Bắc, thì Đại Sở sẽ phải đánh cược cả quốc gia. Nhưng vô luận nhìn ở góc độ nào, thì hiển nhiên, chuyện này đều không đáng.

Sao Mặc Cảnh Kỳ lại không biết đạo lý này được? Chính bởi vì hắn hiểu đạo lý này, cho nên mới càng tức giận thêm.

"Cút! Đều cút ngay cho trẫm!" Mặc Cảnh Kỳ giận dữ hét. Tiện tay cầm đồ trên bàn lên ném tới. Tuổi của Liễu thừa tướng đã một bó to, mặc dù nghiên mực bay tới cũng không nện vào lão, nhưng cũng sợ hết hồn. Nhìn thoáng qua Mặc Cảnh Kỳ đang chống bàn, cùng với sắc mặt giận dữ và lo lắng, ánh mắt Liễu thừa tướng hơi trầm xuống, bước nhanh lui ra ngoài.

Định Vương phủ, Diệp Ly nhận lấy phong thư được Trác Tĩnh

đưa lên, nhíu mày. Thư là của Đàm Kế Chi phái người đưa tới, vì chuyện gì, tất nhiên là nhắc nhở Diệp Ly nên thả Thư Mạn Lâm bị bọn họ giam đã lâu ra. Mặc dù Trầm Dương và Lâm đại phu cũng đã nghiệm chứng hoa Bích Lạc lấy từ Sở kinh về là thật, nhưng trước khi thuốc còn chưa nghiên cứu chế tạo ra, thì Diệp Ly vẫn không để ý giữ Thư Mạn Lâm lại không thả người. Trác Tĩnh hỏi: "Vương phi, có hồi âm không?" Diệp Ly mỉm cười trả bức thư đã gấp ngay ngắn lại, cười nói: "Nói cho Đàm Kế Chi, không phải Bản phi không chịu thả người, mà bây giờ, Công chúa An Khê của Nam Chiếu đang làm khách ở Ly thành. Lỡ như để nàng ấy biết được tin tức Thánh nữ Nam Cương ở chỗ này, thì hình như không tốt lắm. Kêu hắn ta đợi thêm một thời gian nữa, chỉ cần Công chúa An Khê vừa rời khỏi Tây Bắc, thì Bản phi sẽ lập tức thả người. Kêu hắn cứ việc yên tâm, mấy tháng nay, chúng ta cũng không bạc đãi Thư Mạn Lâm."

Trác Tĩnh gật đầu, suy nghĩ một chút, rồi hỏi: "Mấy ngày nay thế lực khắp nơi đều đang lén lút làm loạn ở Tây Bắc, ngay cả Vương phủ cũng không thể yên tĩnh. Chúng ta có nên thả tin tức Truyền Quốc Ngọc Tỷ ra không?"

Diệp Ly đồng ý, gật đầu cười nói: "Nếu không, ta giữ chân Đàm Kế Chi ở Tây Bắc làm gì? Truyền tin tức ra đi, thân phận Đàm Kế Chi, tung tích Truyền Quốc Ngọc Tỷ. Còn có. . . Lúc này, hắn ta tới Tây Bắc chính vì lấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ và bảo tàng. Nếu tin tức trước kia là chính bản thân hắn ta thả ra, thì hiện tại liền để hắn ta nhận lại tất cả đi." Trác Tĩnh cười nói: "Vương phi anh minh." Chỉ cần vừa nghĩ tới Đàm Kế Chi bị thế lực khắp nơi đuổi theo ngoài sáng trong tối, tâm tình Trác Tĩnh liền không nhịn được mà tốt lên, quả nhiên, nhìn người khác xui xẻo thật dễ làm cho mình vui vẻ.

"Vương phi, còn một chuyện. . . Bệnh thư sinh Diêm Vương các xuất hiện ở Tây Bắc. Sáng nay đã vào thành, ở trọ tại khách sạn trong thành." Nói xong chuyện Đàm Kế Chi, lời nói của Trác Tĩnh xoay chuyển, nói đến một chuyện khác. Bệnh thư sinh tuyệt đối thuộc loại được Định Vương phủ giám sát nghiêm ngặt, vô luận tính cách của hắn ta hay thù hận của hắn ta với Định Vương phủ. Nếu không

phải nể mặt Lăng Thiết Hàn, cùng với giao tình của Lăng Thiết Hàn và Từ Thanh Trần, thì Diệp Ly tuyệt đối sẽ không để ý mà tiên hạ thủ vi cường giết người này.

"Phái người theo dõi hắn ta, còn có, báo cho Lăng Thiết Hàn, nếu hắn ta dám làm chuyện gì không nên làm ở Ly thành, thì đừng trách Bản phi không cho Các chủ Diêm Vương các mặt mũi." Trác Tĩnh lên tiếng, rồi lui ra. Diệp Ly nhướng mày nghĩ tới, hoa Bích Lạc mang về từ Sở kinh đã hơn nửa tháng rồi, mỗi ngày Trầm Dương và Lâm đại phu đều đóng cửa nghiên cứu không ra, cũng không biết rốt cuộc lúc nào mới có kết quả đây? Mặc dù bình thường không nhìn ra Mặc Tu Nghiêu có chỗ nào không khỏe, nhưng Diệp Ly vẫn hiểu, trong cơ thể có độc tố và vết thương cũ như vậy, Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối sẽ không thoải mái. Suy nghĩ một chút, Diệp Ly đứng dậy đi tới sân của Trầm Dương và Lâm đại phu.

Vừa vào cửa, liền nghe thấy tiếng Trầm Dương và Lâm đại phu ầm ĩ qua lại không ngừng. Trong ngày thường, Trầm Dương luôn là một bộ dáng danh sĩ, ngay cả khi thỉnh thoảng miệng độc một chút cũng tuyệt đối rất ít khi cãi nhau với người khác đến không có chút phong độ nào như thế. Tính cách Lâm đại phu cổ quái, nhưng chung sống mấy tháng, Diệp Ly cũng chưa từng thấy bộ dáng chỉ còn kém xắn tay áo lên đánh người khác một trận như thế của ông ấy. Bước vào trong viện, Diệp Ly cười nói: "Trầm tiên sinh, sư phụ, tại sao hai vị lại như vậy?" Trầm Dương hừ nhẹ một tiếng, hất cằm, ngạo nghễ nói: "Bản thần y không với không chấp nhặt mãng phu hương dã (*người thô lỗ ở thôn quê*)." Lâm đại phu cũng không chút khách khí, híp mắt nhìn, trên mặt đầy khinh thường, "Là mãng phu hương dã không muốn chấp nhặt với ngươi. Cố chấp không thay đổi cũng dám tự xưng là thần y? Nhiều năm như vậy, có không ít người bị ngươi chữa chết đi?"

Lập tức Trầm Dương xù lông, nhảy dựng lên, cả giận nói: "Lâm lão đầu! Ngươi đừng cậy già lên mặt, làm như ta không dám đánh ngươi? Ngươi dám nhục mạ y đức của lão phu!" Lâm đại phu cười lạnh, "Sợ ngươi chắc? Ngày hôm qua, mùi vị tiêu chảy dễ chịu

không?”

Diệp Ly không nhịn được mà che mặt rên rỉ, có câu nói, một núi không thể chứa hai hổ, hiển nhiên một cái sân này cũng không chứa được hai thần y. Rõ ràng, lúc đầu, hai người còn hàn huyên đến nỗi hận không được quen biết sớm, sao mới mấy tháng đã đến nông nổi bỏ thuốc lẫn nhau rồi? Liền vội vàng kéo hai người đang sắp đánh nhau ra, “Trầm tiên sinh, phong độ phong độ. Sư phụ. . . Bớt giận bớt giận, có gì thì từ từ nói.” Lâm đại phu hừ nhẹ một tiếng, liếc xéo Trầm Dương nói: “Nể mặt Định Vương phi, lão phu không so đo với ngươi.” Trầm Dương hừ một tiếng lớn hơn ông ấy, phất tay vuốt ve ống tay áo, khôi phục lại bộ dáng danh sĩ, rồi hỏi: “Sao Vương phi lại rảnh rỗi tới chỗ này vậy?” Diệp Ly im lặng, có phải nếu ta không tới, các ngài đã giết lẫn nhau rồi phải không?

Thật ra thì Diệp Ly đã hoàn toàn quá lo lắng. Mấy ngày nay gần đây, hai vị này thường xuyên không hợp ý kiến, hạ nhân hầu hạ trong viện đều đã nhìn quen. Vừa nhìn thấy bọn họ bắt đầu ầm ĩ, thì lập tức trốn đi thật xa, tránh cho tai bay vạ gió, nhưng cũng không thấy ai giết ai, tựa như lần này vậy.

Ba người ngồi xuống, Trầm Dương nói với Diệp Ly: “Lão phu cũng biết mục đích Vương phi tới đây.” Diệp Ly gật đầu cười yếu ớt nói: “Như vậy, chắc Trầm tiên sinh và sư phụ đã có tiến triển, đúng không?” Trầm Dương và Lâm đại phu nhìn nhau một cái, rồi thở dài, sở dĩ ngày ngày bọn họ đều ầm ĩ, cũng bởi vì đã có tiến triển, nhưng ý kiến của hai người lại không cách nào thống nhất được, hết lần này tới lần khác, ai cũng không thuyết phục được ai. Phương thuốc cổ truyền của hoa Bích Lạc đã thất truyền gần ngàn năm, hơn nữa phương thuốc cực kỳ phức tạp, trong đó có rất nhiều chỗ cũng chỉ viết sơ lược bên ngoài, chỉ cần có một chỗ nghĩ sai, thì hậu quả cũng sẽ không thể tưởng tượng nổi. Nghe Trầm Dương nói, Diệp Ly trầm mặc một lát, nàng cũng hiểu, mọi chuyện không dễ giải quyết như vậy. Huống chi, đây là một phương thuốc cổ đã thất truyền ngàn năm. Nhưng hoa Bích Lạc lại không phải dược liệu có thể tùy ý thấy được, căn bản không cho phép làm thuốc thử nghiệm.

“Trầm tiên sinh và sư phụ có ý kiến gì?” Che giấu thất vọng chợt hiện lên trong mắt, Diệp Ly hỏi.

Trầm Dương tán thưởng nhìn Diệp Ly một cái, rồi nói: “Biện pháp an toàn là, lấy hoa Bích Lạc làm thuốc, nhưng sẽ điều chế ra thuốc tạm thời áp chế Hàn Hỏa song độc trong cơ thể Vương gia, trong mấy năm có thể bảo vệ Vương gia khỏe mạnh bình an.” Diệp Ly lắc đầu, bác bỏ biện pháp của Trầm Dương. Chỉ cần là người sáng suốt, thì đều có thể nhìn ra, cuộc sống sau này sẽ không yên bình, chờ đến lúc đó thân thể Mặc Tu Nghiêu xảy ra vấn đề gì, vậy còn không bằng hiện tại để cho tất cả Mặc gia quân và Định Vương phủ đi tìm chết còn thoải mái hơn. Huống chi, trên đời này phải đi đâu để tìm đóa hoa Bích Lạc thứ hai đây? Trầm tư thật lâu, Diệp Ly nói: “Tạm thời thân thể Vương gia vẫn khỏe, làm phiền hai vị nghiên cứu tiếp.” Thật ra thì hai người cũng thấy biện pháp an toàn này không dùng được, chỉ là thật sự không dám lấy tính mạng của Mặc Tu Nghiêu ra đùa. Nên khi nghe Diệp Ly nói như vậy, thì tất nhiên cũng đồng ý.

Ra khỏi sân của Trầm Dương, tâm tình Diệp Ly hơi ảm đạm. Bước chậm trên hành lang, đột nhiên Diệp Ly dừng lại, trầm giọng nói: “Tần Phong, đi mời Bệnh thư sinh đến, Bản phi muốn gặp hắn ta.”

“Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Trên phương diện độc thuật, có thể nói, Bệnh thư sinh độc bộ thiên hạ (*đúng đầu thiên hạ*), nhưng trên phương diện võ công, thì do nguyên nhân thân thể, nên cũng không làm sao được như ý. Nếu Tần Phong đã biết đặc điểm và nhược điểm của hắn ta, Kỳ Lân muốn mời một người làm khách, thì tất nhiên không phải việc khó gì.

“Tam các chủ, đã lâu không gặp, có khỏe không?” Diệp Ly mang người đi vào khách sảnh, mỉm cười nhìn người thanh niên đang mang sắc mặt tái xám, thần sắc âm u, ngồi trong khách sảnh. Bệnh thư sinh nghe vậy, quay đầu lại, nheo hai mắt lại nhìn chằm chằm cô gái áo xanh mang theo khí độ nhã nhặn lịch sự trước mắt, trong mắt chớp động lên tia sáng ác ý, “Khụ khụ. . . Định Vương phi? Đúng là đã lâu không gặp. Sao? Mặc Tu Nghiêu còn chưa chết sao?” Diệp Ly

cũng không tức giận, mỉm cười nói: “Làm phiền Tam các chủ nhớ thương rồi, Vương gia rất khỏe. Nếu không, sao Các chủ lại tân tân khổ khổ chạy từ Tây Lăng đến Ly thành đây?” Bệnh thư sinh lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng ta, nói: “Hoa Bích Lạc ở trong tay ngươi?” Lúc đầu, vì tung tích hoa Bích Lạc, mà người được hắn và Diệp Ly phái đi cũng đấu trí đấu dũng không ít, không nghĩ tới cuối cùng vật đó vẫn rơi vào trong tay Diệp Ly trước một bước. Diệp Ly rũ mắt, lạnh nhạt nói: “Mặc Cảnh Kỳ hay Đàm Kế Chi nói cho ngươi?”

Bệnh thư sinh nhướng mày, Diệp Ly cười nhạt nói: “Lúc Phượng Tam trở lại từ kinh thành, đã nói cho ta biết, trên đường bị người mà nghi ngờ là của Diêm Vương các đuổi giết, Bản phi liền đoán được, chắc qua không được bao lâu sẽ gặp được Tam các chủ. Nhưng mà. . . . ..” Lời nói của Diệp Ly xoay chuyển, đôi mắt trầm tĩnh cũng bị lây nhiễm một tia lạnh lẽo, “Tam các chủ dám một mình phạm hiểm (*xâm nhập vào nơi nguy hiểm*) vào Ly thành ta, là không để Bản phi và Định Vương phủ vào trong mắt, hay cho rằng, Bản phi nể mặt Lăng các chủ nên không dám động tới ngươi?”

Nhắc tới Lăng Thiết Hàn, sắc mặt Bệnh thư sinh cũng không dễ nhìn, cười lạnh, nói: “Bản công tử không cần ngươi nể mặt Đại ca! Chẳng lẽ Định Vương phi mời Bản công tử tới không phải muốn cầu xin ta sao? Nghe nói, hằng năm, thần y Trầm Dương đều ở tại Định Vương phủ, sao, phương thuốc của hoa Bích Lạc, lão ta đã nghiên cứu ra chưa?” Khóe môi Diệp Ly câu lên một nụ cười cực kỳ nhạt, gật đầu thừa nhận: “Tam các chủ nói rất đúng, đúng là vì phương thuốc của hoa Bích Lạc, nên Bản phi mới mời Tam các chủ tới.” Trên gương mặt âm u của Bệnh thư sinh nặn ra một nụ cười ác độc, “Ngươi mơ đi. Muốn ta cứu Mặc Tu Nghiêu? Ngươi đừng nằm mơ. Chờ Bản công tử luyện thành Bích Lạc Hoàng Tuyền, thì sẽ mời Mặc Tu Nghiêu nếm thử!”

Diệp Ly bình tĩnh ngồi trên ghế nhìn hắn, ngay cả sóng mắt cũng không dao động chút nào. Bệnh thư sinh hơi kỳ quái nhìn Diệp Ly, hỏi: “Ngươi, nữ nhân này cũng thật kỳ quái, ngươi thật sự là nữ nhân của Mặc Tu Nghiêu sao?”

Đôi mi thanh tú của Diệp Ly chau lên, nghi hoặc nhìn hắn ta. Bệnh thư sinh đánh giá Diệp Ly một lúc lâu, mới hỏi: “Không có phương thuốc cổ truyền của hoa Bích Lạc, chắc chắn Mặc Tu Nghiêu phải chết không thể nghi ngờ. Ngươi lại không lo lắng chút nào sao? Nghe thấy những gì ta nói, ngươi cũng không tức giận sao? A. . . Ta nhớ rồi, lúc trước ở Nam Cương, ngươi cũng đã nghe ta nói rồi, nhưng lúc ấy lại không lộ ra một chút dấu vết nào, chỉ sợ chính Mặc Tu Nghiêu cũng không bảo trì bình thản được như ngươi.” Nghe vậy, trong lòng Diệp Ly cười khổ. Nàng bảo trì bình thản ở chỗ nào, nàng đang cố gắng nhẫn nhịn thì có, trên thực tế, hiện tại, nàng rất muốn sửa trị người trước mắt một trận. Đáng tiếc, nàng không thể!

Bệnh thư sinh nhìn Diệp Ly từ trên xuống dưới, một lúc lâu mới đột nhiên cười nói: “Được, nếu ngươi thật sự muốn cứu Mặc Tu Nghiêu, thì cũng không phải không được. Sau này ngươi đi theo ta, nếu ngươi đi theo ta, thì Bản công tử có thể hào phóng một chút, tha cho mạng nhỏ của Mặc Tu Nghiêu.” Diệp Ly mở to hai mắt, bình tĩnh hỏi: “Đi theo ngươi? Tam các chủ muốn ta đi theo ngươi làm gì?” Bệnh thư sinh ghét bỏ nhìn nàng một cái, cười nhạo nói: “Đừng nói ngươi sẽ cho rằng Bản công tử coi trọng ngươi đi? Lấy thân phận của ngươi, làm nha đầu bưng trà rót nước cho Bản công tử cũng không tệ. Ngươi cảm thấy như thế nào?”

Đứng ở phía sau Diệp Ly, sắc mặt Tần Phong đã sớm thay đổi, tiến lên một bước muốn động thủ. Diệp Ly giơ tay lên ngăn cản động tác của hắn, bình tĩnh nói với Bệnh thư sinh: “Tam các chủ, con người ta có một thói quen không tốt. Nếu ta không vui, thì nhất định ta sẽ khiến người khác càng khó chịu hơn ta. Cho nên. . . Nếu trượng phu ta chết. . .” Bệnh thư sinh khinh miệt cười nói: “Không phải Vương phi muốn nói, ngươi muốn giết lão bà của ta chứ? Rất xin lỗi, Bản công tử còn chưa lấy vợ.” Diệp Ly cười nhạt một tiếng, nói tiếp câu nói vừa bị cắt đứt: “Ta sẽ muốn cả nhà người khác phải chết. Đừng nói thân nhân của ngươi, xem như người quen biết của ngươi, Bản phi cũng giết sạch sẽ.”

“Nói khoác không biết ngượng!” Khóe mắt Bệnh thư sinh khẽ rút

một cái, lạnh lùng nói. Nữ nhân này cho rằng, Diêm Vương các được xưng là tổ chức sát thủ đệ nhất thiên hạ, ngay cả hoàng thất Tây Lăng cũng không để vào mắt, là nàng ta nói động là có thể động sao? Hay cho rằng Tam các chủ Diêm Vương các hắn là đứa trẻ, tùy tiện hù dọa hai câu, thì có thể đạt được mục đích? Diệp Ly mỉm cười nói: “Cho dù Tam các chủ hoài nghi năng lực của Bản phi, thì cũng không nên hoài nghi năng lực của Hắc Vân Kỵ và Kỳ Lân chứ. Hay Tam các chủ quyết chí đối nghịch với Định Vương phủ nhiều năm như vậy, mà ngay cả thực lực của đối thủ cũng chưa từng thăm dò rõ ràng? Bản phi không hiểu Tam các chủ có thâm cừu đại hận gì với Vương gia chúng ta mà phải để ngươi được ăn cả ngã về không như thế. Nhưng những cái khác không nói, không có hoa Bích Lạc, lấy thân thể không biết lúc nào có thể một mạng quy thiên như bây giờ của các hạ, ngươi muốn báo thù như thế nào đây? Hôm nay, hình như Bản phi thấy sắc mặt và thân thể của Tam các chủ còn tệ hơn ở Nam Cương lúc trước rất nhiều đó. Không biết đến lúc đó, rốt cuộc Vương gia chúng ta bị độc phát trước, hay Tam các chủ ốm chết trước đây?”

Thần sắc Bệnh thư sinh vặn vẹo, khuôn mặt oán độc nhìn chằm chằm Diệp Ly, từ nhỏ hắn đã chịu nhiều cực khổ, cho nên tính cách cũng vặn vẹo, có thù tất báo. Muốn nói hắn và Mặc Tu Nghiêu có thâm cừu đại hận gì, thì thật sự không có, nhưng nói đến những người hắn hận nhất trên đời này, thì Mặc Tu Nghiêu có thể đứng thứ ba. Cũng vì năm đó, một chưởng của Mặc Tu Nghiêu đã phế đi hơn phân nửa võ công của hắn, chấn động gây tổn hại tâm mạch, nội thương trầm trọng, từ đó, võ công không tiến thêm chút nào nữa, thân thể cũng trở thành bộ dáng bệnh tật như ngày hôm nay. Nhưng xét đến cùng, thì đó cũng vì Diêm Vương các tới ám sát Mặc Tu Nghiêu trước mới dẫn đến kết quả như thế. Song, chính là từ đó, Bệnh thư sinh bắt đầu hận Mặc Tu Nghiêu, hơn nữa, hận đến thấu xương, không chết không buông, quả thật không có đạo lý như Hàn Minh Nguyệt yêu Tô Túy Điệp vậy.

Một lúc lâu, đột nhiên Bệnh thư sinh cười hắc hắc, sau một lúc

lâu mới dừng lại, hất cằm lên, nói với Diệp Ly: “Định Vương phi, ngươi nói không có tác dụng gì cả. Ta có chết cũng muốn kéo Mặc Tu Nghiêu chôn cùng. Về phần phương thuốc cổ truyền của hoa Bích Lạc, các ngươi cũng đừng phí công, trên đời này, không ai có thể hiểu được. Nếu đến lúc đó, không cẩn thận điều chế giải dược cứu mạng thành độc dược lấy mạng, thì cũng đừng trách ta chưa nhắc nhở ngươi.” Diệp Ly lặng yên nhìn hắn một lát, cũng chầm chậm nở nụ cười, “Đã như vậy, thì tạm thời mời Tam các chủ ở lại Định Vương phủ. Ngươi không ngại thì nhìn xem, Vương gia sống lâu hơn hay ngươi sống lâu hơn. Cho dù không có giải dược, thì chỉ cần Vương gia sống một ngày, hắn vẫn có thể cao cao tại thượng, hô phong hoán vũ, mà ngươi. . . Một năm có nửa năm nằm trên giường bệnh, trừ chơi đùa một chút độc dược không có tác dụng gì, thì chỉ không khác gì phế vật trốn dưới sự che chở của Lăng các chủ thôi.” Giọng nói của Diệp Ly mềm nhẹ mà chầm chậm, ngay cả trên mặt cũng mang theo nụ cười ôn hòa nhã nhặn lịch sự, song, lời nói chảy ra từ trong miệng lại giống như từng lưỡi dao sắc bén đâm về phía tâm phế (*trái tim+lá phổi*) của Bệnh thư sinh không chút do dự.

Bỗng dưng Bệnh thư sinh trợn to hai mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm Diệp Ly kinh khủng và vặn vẹo không nói ra lời. Chợt đứng lên nhào tới Diệp Ly, “Tiện nhân! Ngươi nói nhảm!”

Nhưng ngay cả cơ hội chạm vào Diệp Ly mà hắn cũng không có, một chưởng phong bén nhọn đánh bay hắn ra, vứt qua ghế ở bên cạnh. Không đợi hắn phục hồi sức lực lại, thì ở cửa đã truyền tới một giọng nói lạnh lùng mà tràn đầy xơ xác tiêu điều, “Bệnh thư sinh sao? Bản vương thấy ngươi không phải muốn làm Bệnh thư sinh, mà ngươi muốn làm Tử thư sinh (*Tử=chết*) thì đúng hơn!”

Một nam tử cao ngất mặc một thân áo gấm màu đỏ tía viền đám mây, tóc trắng như tuyết vén lên một cách tùy ý, chỉ là trong lúc lơ đãng liền toát ra khí thế và uy nghi đứng trên chúng sinh, xuất hiện ở cửa, không phải Mặc Tu Nghiêu thì là ai?

Chương 218: Diêm Vương các chủ

Bệnh thư sinh bị một kích bất thình lình đánh bay đến ghế đối diện, liền phun ra một ngụm máu ngay tại chỗ, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ. Nhưng người ở đây đều hiểu, một chưởng này của Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối đã lưu tình, nếu không, lấy công lực một chưởng có thể phế đi hơn phân nửa võ công, gần như cắt nát tâm mạch của Bệnh thư sinh vào năm đó, thì một chưởng này của Mặc Tu Nghiêu bổ xuống, tuyệt đối Bệnh thư sinh sẽ không còn thở nữa. Mặc Tu Nghiêu bước vào khách sảnh, đầy người mang theo xơ xác tiêu điều, ánh mắt nhìn chằm chằm Bệnh thư sinh như muốn kết hàn băng.

Mặc Tu Nghiêu tỏa ra sát ý đầy người với Bệnh thư sinh, Bệnh thư sinh cũng không có nửa phần cảm kích vì Mặc Tu Nghiêu đã hạ thủ lưu tình, cố gắng ngồi dậy, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu như muốn nứt ra, oán độc trong ánh mắt kia giống như hận không thể xé nát người trước mắt vậy. Mặc dù Diệp Ly không thể hiểu nổi, nhưng lại không thể không thừa nhận, trên đời này lại có một loại người như vậy, cho dù ngươi chỉ đắc tội với hắn một chút trong lúc lơ đãng, nhưng hắn lại có thể hận ngươi đến muốn tiêu diệt cả nhà ngươi. Mà hiển nhiên, Bệnh thư sinh chính là loại người như vậy. Nghĩ đến đây, Diệp Ly cũng không nhịn được mà hơi chau mày, phương thuốc đầy đủ của hoa Bích Lạc thì chỉ có Bệnh thư sinh mới biết được, nếu hắn ta thật sự tình nguyện đồng quy vu tận cũng muốn Mặc Tu Nghiêu chết, thì chuyện này thật sự không dễ giải quyết.

Mặc Tu Nghiêu ngồi xuống bên cạnh Diệp Ly, nhìn thấy bộ dáng nhíu mày trầm tư của Diệp Ly, thì đưa tay nâng mặt của nàng lên, một bàn tay vuốt nhẹ lên đôi mày lá liễu, nhẹ giọng nói: “Không cần lo

lắng.” Biết Mặc Tu Nghiêu không muốn mình lo lắng, nên Diệp Ly khẽ mỉm cười gật đầu. Hai người ở bên này ấm áp, hòa thuận, kiêm điệp tình thâm, lại đâm thật sâu vào mắt Bệnh thư sinh, hắn cười lạnh một tiếng, cười nói: “Mặc Tu Nghiêu, thân thể của ngươi không còn chống đỡ được mấy tháng nữa đi? Ha ha. . . Bản công tử thấy, ngươi vẫn nên để cho nữ nhân của ngươi lo lắng nhiều hơn một chút thì tốt hơn. . . Khụ khụ. . . Đợi đến khi ngươi chết, cuộc sống cô nhi quả mẫu của bọn họ không tốt qua. . . . . .”

“Tam đệ, câm miệng!” Vào lúc trước khi Mặc Tu Nghiêu tức giận, thì một giọng nói truyền vào từ ngoài cửa, theo sau là một bóng người cao ngất bước nhanh vào, long hành hổ bộ (*dáng đi như rồng như hổ*), khí thế phi phàm. Chính là Đại các chủ Diêm Vương các mà Diệp Ly đã từng gặp ở Nam Cương lúc trước, một trong Tứ đại cao thủ thiên hạ – Lăng Thiết Hàn.

Mặc dù Bệnh thư sinh kiệt ngạo bất tuân (*cương quyết bướng bỉnh*), nhưng vẫn cực kỳ tôn kính nghĩa huynh này. Bị quát lớn “câm miệng”, nếu là người khác, thì chỉ sợ đã bị ném một nắm độc rồi, nhưng bởi vì người đến là Lăng Thiết Hàn, nên mặc dù thần sắc của Bệnh thư sinh vẫn còn âm trầm, nhưng vẫn ngoan ngoãn nuốt lời đã đến bên miệng xuống. Đầu tiên, Lăng Thiết Hàn gật đầu với Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, rồi mới đi đến bên cạnh Bệnh thư sinh, kéo cổ tay của hắn ta, bắt mạch, phát hiện bị thương cũng không nặng mới thở phào nhẹ nhõm, chắp tay nói với Mặc Tu Nghiêu: “Đa tạ Định Vương đã hạ thủ lưu tình.”

Diệp Ly ngồi bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, cẩn thận quan sát Diêm Vương các chủ danh dương thiên hạ này. Lần trước ở Nam Cương, thời gian quá gấp, nên hai người cũng chỉ gặp mặt nói với nhau hai câu mà thôi, căn bản chưa kịp quan sát đối phương.

Năm nay Lăng Thiết Hàn cũng chỉ mới khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu, vì nội công cao, nên nhìn như trẻ hơn tuổi, chỉ là khí độ trầm ổn, cử chỉ phóng khoáng toát ra trong lúc lơ đãng của hắn ta lại khiến cho người ta biết, quả thật, hắn ta đã một người trung niên thành thục. Đến bây giờ, trong Tứ đại cao thủ thiên hạ hiện nay, có

thể nói, Diệp Ly đều đã gặp hết. Trấn Nam Vương lớn tuổi nhất thì tất nhiên không nói, theo Diệp Ly thấy, thì Trấn Nam Vương càng giống một chính khách và tướng quân hơn, mà không phải một cao thủ tuyệt đại. Có lẽ cũng chính vì nguyên nhân tâm cảnh như vậy, nên thật ra, mấy năm nay, võ công và tu vi của Trấn Nam Vương vẫn luôn trì trệ không tiến. Cho nên rõ ràng lão ta lớn tuổi hơn đám người đồng lứa với Mặc Tu Nghiêu, nhưng lại nổi danh cùng với bọn họ.

Về phần một vị cao thủ khác là Mộc Kình Thương, hình như cũng cùng tuổi với Lăng Thiết Hàn, nhưng bản thân Mộc Kình Thương lại bị huấn luyện càng giống như một cỗ máy giết người hơn, trầm mặc, trốn trong bóng tối không ai thấy, mỗi năm tiêu hao tính mạng của mình. Cho nên, cho dù có thể tuổi của Mộc Kình Thương không lớn hơn Lăng Thiết Hàn, nhưng lại có vẻ đặc biệt mệt mỏi và không có sức sống. Nếu hai người đứng chung một chỗ, gần như rất khó khiến cho người ta tin tưởng rằng, lúc đầu bọn họ đều có chí hướng cùng tiến lên ngạo thị giang hồ. Mà tất nhiên, trong tứ đại cao thủ, thì Diệp Ly quen thuộc nhất là Mặc Tu Nghiêu, cho tới bây giờ, Diệp Ly vẫn không nắm chắc được, rốt cuộc võ công của Mặc Tu Nghiêu cao bao nhiêu, nhưng danh tiếng kỳ tài ngút trời, thì tuyệt đối không chạy khỏi được. Huynh trưởng Mặc Tu Văn của Mặc Tu Nghiêu, người cũng như tên, chính là một nho tướng (*vị tướng có phong độ của văn nhân*), mặc dù Mặc Lưu Danh năm đó là văn võ kiêm tu, nhưng cũng chỉ ở trình độ cao thủ thông thường mà thôi, ngài ấy có thể đánh cho Trấn Nam Vương đến không có chút công lực hoàn thủ nào, đều dựa vào bày mưu nghĩ kế, mà không phải chém giết mặt đối mặt. Thậm chí, Diệp Ly còn hoài nghi, có phải võ công của Trấn Nam Vương cao như vậy, là chuẩn bị để ám sát Mặc Lưu Danh không? Nhưng Mặc Tu Nghiêu lại ngoại lệ, hắn đoạt được danh hiệu một trong Tứ đại cao thủ thiên hạ khi mới mười bốn tuổi. Mặc dù xếp cuối cùng, nhưng mọi người trên khắp thiên hạ đều biết, hắn chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, so với Trấn Nam Vương đã bước vào thời kỳ đỉnh cao, Lăng Thiết Hàn và Mộc Kình Thương sắp bước vào thời kỳ cường thịnh, thì ngay cả vừa mới bắt đầu, Mặc Tu Nghiêu cũng không được

tính. Kỳ tài ngút trời như thế, nghe nói Lăng Thiết Hàn đã từng biểu thị trước mặt mọi người, nhiều nhất chưa đầy bảy năm, thì Mặc Tu Nghiêu sẽ đánh khắp thiên hạ không có địch thủ. Đáng tiếc, thế sự khó liệu, nhân sinh của Mặc Tu Nghiêu sau năm mười tám tuổi lại bắt đầu nghiêng ngã một cách quỷ dị rồi yên lặng xuống.

Lấy từng người trong Tứ đại cao thủ thiên hạ ra so sánh, thì Diệp Ly cảm thấy Lăng Thiết Hàn mới càng giống cao thủ tuyệt thế chân chính trên ý nghĩa cùng với trong suy nghĩ của mọi người hơn. Trầm ổn, dũng cảm, làm việc có độ, biểu hiện của hắn ta giống một minh chủ võ lâm chính phái trong giang hồ hơn, mà không phải đầu lĩnh sát thủ của Diêm Vương các giết người như ma.

"Thân thể Tam đệ không tốt, không biết có thể kêu người tìm đại phu xem một chút trước không?" Lăng Thiết Hàn nhìn thoáng qua nghĩa đệ vẫn mang vẻ mặt âm u kiệt ngạo, nhưng e ngại mình ở đây, nên không thể mở miệng nói chuyện, cảm thấy, nếu vẫn để đệ ấy ở đây, thì chắc cũng không dễ nói chuyện, nên mở miệng hỏi Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu hỏi thăm Diệp Ly, người là A Ly mời tới, tất nhiên để nàng định đoạt. Diệp Ly mỉm cười nói: "Dĩ nhiên có thể. Trong Định Vương phủ có hai vị thần y, nếu Lăng các chủ không ngại thì có thể kêu người đưa Tam các chủ qua cũng được." Lăng Thiết Hàn tạ ơn, rồi đi ra ngoài hô một tiếng "Người đâu!", lập tức có hai nam tử thanh niên đi đến chờ ra lệnh. Lăng Thiết Hàn nói: "Mang Tam các chủ đi gặp đại phu, nếu để cho người chạy mất, thì chính các ngươi nhìn mà làm!" Thần sắc của hai nam tử thanh niên nghiêm túc, tất nhiên hiểu ý của Các chủ. Hình phạt của Diêm Vương các cũng không phải bày biện để nhìn.

Hai người vừa muốn tiến lên mời Bệnh thư sinh rời đi, thì ánh mắt Bệnh thư sinh chợt lóe, lạnh lùng nói: "Cút!"

"Tam đệ." Lăng Thiết Hàn trầm mặt xuống, không vui nhìn gương mặt đã tái xám còn hơi tái nhợt của Bệnh thư sinh. Bệnh thư sinh cũng biết nghĩa huynh đã thật sự nổi giận, nhưng hắn mới vừa bị Mặc Tu Nghiêu đánh một chưởng đã bị thương không nhẹ, lại bị Lăng Thiết Hàn áp chế không cho nói như vậy, lửa giận và thất bại

đầy tràn trong lòng không cách nào phát tiết. Vốn trời sinh tính tình của hắn đã kỳ quái, lại bị sự áp chế này của Lăng Thiết Hàn, nên ngay cả Đại ca hết sức kính trọng từ nhỏ đến lớn cũng không quan tâm để ý nữa, cười lạnh một tiếng, quát Lăng Thiết Hàn: "Sống chết của đệ không cần huynh phải quan tâm! Không phải huynh ghét đệ gây chuyện thị phi sao? Chẳng phải chết sẽ tốt hơn sao?" Nghe vậy, sắc mặt Lăng Thiết Hàn trầm xuống, còn chưa kịp phản ứng, thì một bóng đen bay thật nhanh từ bên ngoài vào, người còn chưa đứng vững, thì đã nghe thấy "Ba!" một tiếng, một bạt tai vừa nặng vừa mạnh quăng đến trên mặt Bệnh thư sinh, Bệnh thư sinh đang hung hăng càn quấy nhìn chằm chằm Lăng Thiết Hàn, thì lập tức, khuôn mặt bị đánh nghiêng sang một bên.

"Càn rỡ! Còn không nhận lỗi với Đại ca!" Giọng nói réo rắt nhưng lại có vẻ hơi lạnh như băng, một thân áo đen ôm lấy thân hình thon dài tinh tế, càng tôn lên dáng vẻ thướt tha mềm mại. Cũng là một cô gái hơn hai mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp, nhưng mặt lại như băng sương. Diệp Ly khẽ nhíu mày, trong lòng đã đoán được thân phận của cô gái——Nhị các chủ Diêm Vương các, năm xưa được người giang hồ xưng là Ngọc La Sát – Lãnh Lưu Nguyệt. Năm xưa Lãnh Lưu Nguyệt lấy khinh công và ám khí để độc bá giang hồ, nên có thể một người một ngựa xông vào trong Vương phủ, xem ra, khinh công thật sự rất tốt. Phất phất tay cho thị vệ đuổi theo Lãnh Lưu Nguyệt tới lui ra.

Bị quăng một bạt tai trước mặt mọi người, lập tức thần sắc trên mặt Bệnh thư sinh hiện lên đủ loại sắc thái. Hối hận đang chợt lóe lên trên mặt cũng lập tức biến mất, cắn chặt răng không nhìn Lãnh Lưu Nguyệt, dĩ nhiên cũng sẽ không nói lời xin lỗi với Lăng Thiết Hàn. Lăng Thiết Hàn cũng không để ý điều này, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm khi Lãnh Lưu Nguyệt đến, nói: "Lưu Nguyệt, muội mang Tam đệ đi gặp đại phu, đừng để đệ ấy chạy loạn." Lãnh Lưu Nguyệt gật đầu, nghiêng đầu nói với Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly: "Nhất thời tình thế cấp bách, xin hai vị tha lỗi." Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Khinh công của Nhị các chủ trác tuyệt, Bản phi bội phục. Nhưng sau này, nếu

Các chủ lại đến, thì vẫn nên đi cửa chính tốt hơn, không phải lần nào mũi tên của Định Vương phủ cũng không rời cung." Lãnh Lưu Nguyệt sửng sốt, nhìn Diệp Ly nói cười vui vẻ một chút, gật đầu một cái, nói: "Đa tạ đã nhắc nhở." Sau đó mới xoay người nói với Bệnh thư sinh: "Đi theo tỷ."

Tính cách của Bệnh thư sinh cổ quái, nhưng cũng rất có tình cảm với hai vị nghĩa huynh, nghĩa tỷ. Lúc trước, nhất thời ngang ngạnh lên, tức giận với Lăng Thiết Hàn, lúc này bị đánh một cái tát, cũng từ từ bình tĩnh lại. Nhìn lướt qua Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đang xem kịch vui ở một bên, im lặng đi với Lãnh Lưu Nguyệt. Mặc dù trên mặt Diệp Ly không có gì, nhưng thật ra trong lòng bị Bệnh thư sinh làm cho tức giận không nhẹ. Nếu không phải bởi vì phía sau Bệnh thư sinh có một Diêm Vương các và Lăng Thiết Hàn, thì Diệp Ly thật sự đã muốn dùng hình với hắn ta rồi. Lúc này thấy hắn ta bị đánh đến ngoan ngoãn như vậy, chỉ cảm thấy trong lòng sảng khoái không dứt. Âm thầm ủng hộ cho một cái tát kia của Lãnh Lưu Nguyệt: Đáng đánh!

Ít đi một Bệnh thư sinh phá hư không khí, lập tức, không khí trong khách sảnh tốt lên rất nhiều. Lăng Thiết Hàn hơi áy náy chắp tay nói với Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu: "Tam đệ không hiểu chuyện, có nhiều mạo phạm, mong hai vị tha lỗi."

"Các chủ không cần để ý, chúng ta giữ lệnh đệ lại, thật sự cũng không phải hoàn toàn vì nể mặt của Lăng các chủ." Diệp Ly mỉm cười nói. Tất nhiên, Lăng Thiết Hàn cũng hiểu được ý của Diệp Ly, dĩ nhiên, mặt mũi của Diêm Vương các thì phải cho, nhưng đường đường là Định Vương phủ thì cũng tuyệt đối không thể nào e ngại Diêm Vương các. Mà quan trọng nhất chỉ là một phần của phương thuốc cổ truyền đầy đủ của hoa Bích Lạc mà Bệnh thư sinh đang nắm trong tay kia. Lăng Thiết Hàn hơi bất đắc dĩ cười khổ nói: "Thực không dám giấu diếm, lần này tại hạ đến Tây Bắc cũng vì chuyện này." Bệnh thư sinh có thể nhận được tin tức Định Vương phủ lấy được hoa Bích Lạc, thì dĩ nhiên, Lăng Thiết Hàn cũng có thể nhận được. Nhưng Lăng Thiết Hàn khác với Bệnh thư sinh, hắn không hận

Mặc Tu Nghiêu, không thù không hận, cũng không quan hệ đến ích lợi với Mặc Tu Nghiêu, sống chết của Mặc Tu Nghiêu không có bất kỳ ảnh hưởng gì với hắn. Nếu Mặc Tu Nghiêu thật sự tráng niên mất sớm, thì nói không chừng còn muốn than một tiếng, trời cao đố kỵ anh tài. Đã ở trong tình huống hai bên đều cần hoa Bích Lạc để cứu mạng như vậy, Định Vương phủ có dược liệu, mà Diêm Vương các có phương thuốc cổ truyền, vậy tại sao không cùng lui một bước để được kết quả vẹn toàn? So với tính mạng và thân thể khỏe mạnh của nghĩa đệ nhà mình, thì ở trong mắt của Lăng Thiết Hàn điểm thù hận không giải thích được này của nghĩa đệ càng không đáng nhắc tới.

Diệp Ly nhướng mày hỏi: "Lăng các chủ cũng có phương thuốc đó sao?" Lăng Thiết Hàn thẳng thắn lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Chuyện này thì Định Vương phi cứ yên tâm, nhất định tại hạ sẽ giao phương thuốc ra, dù sao, chuyện này không chỉ quan hệ đến an nguy của Định Vương, mà cũng quan hệ đến tính mạng của Tam đệ ta." Những chuyện khác không nói, nếu Định Vương thật sự chết đi, cho dù Tam đệ chưa bệnh chết, thì chỉ sợ Định Vương phủ cũng sẽ không bỏ qua cho đệ ấy. Diệp Ly cười nhìn hắn, hoài nghi hỏi: "Hoa Bích Lạc chỉ có một đóa, chẳng lẽ Lăng các chủ không nghĩ tới, nếu không đủ thuốc thì phải làm sao đây?"

Lăng Thiết cười lạnh nói: "Tại hạ không hiểu y độc, nhưng nếu Tam đệ tính dùng một nửa hoa Bích Lạc để chế dược, một nửa dùng để luyện độc, thì chắc chắn sẽ không đủ. Hơn nữa. . . Tại hạ cũng không phải nhất định muốn hoa Bích Lạc, chỉ hy vọng thân thể của Tam đệ có thể khá hơn một chút mà thôi. Từ nhỏ đệ ấy đã chịu khổ nhiều hơn người khác, cho nên tính tình mới cổ quái hơn người bên ngoài một chút, kể từ sau khi bị thương thì lại càng trở nên quái gở, cũng là người làm huynh trưởng như tại hạ không biết cách dạy dỗ, mong hai vị bao dung." Vấn đề của Bệnh thư sinh cũng không phải trúng độc như Mặc Tu Nghiêu, thân thể của đệ ấy vì bị trọng thương mà tạo thành. Mặc dù hoa Bích Lạc là phương pháp giải quyết tốt nhất, nhưng chưa hẳn là phương pháp giải cứu duy nhất. Với năng lực của Định Vương phủ, thì trong thiên hạ, dược liệu gì mà không

tìm được, danh y gì mà không mời được? Lăng Thiết Hàn cũng đã từng muốn tự đến Định Vương phủ mời Trầm Dương ra tay chữa trị cho Bệnh thư sinh nhiều lần, nhưng lại bị Bệnh thư sinh kịch liệt phản đối, thậm chí không tiếc bỏ nhà trốn đi, cho nên mới thành ra như vậy.

Tất nhiên Diệp Ly cũng hiểu ý của Lăng Thiết Hàn, không thể không có nhiều thêm một phần hảo cảm với đầu lĩnh sát thủ số một trên giang hồ này. Mặc kệ Lăng Thiết Hàn và Diêm Vương các đã làm gì, thì ít nhất, Lăng Thiết Hàn cũng đối xử thật tốt với đệ đệ Bệnh thư sinh không có chút quan hệ huyết thống nào này. Lấy tính cách như vậy của Bệnh thư sinh, tuyệt đối không phải người làm cho người khác yêu thích, Lăng Thiết Hàn còn có thể tỉ mỉ suy nghĩ như vậy, thật sự không dễ. Còn có tính cách và thủ đoạn độc ác kia của Bệnh thư sinh, nếu không phải có Lăng Thiết Hàn áp chế, thì chỉ sợ, mấy năm nay cũng đã gây ra không ít tai họa trên giang hồ. Mặc dù thế lực Diêm Vương các rất lớn, nhưng trong chốn giang hồ đầm rồng hang hổ, không biết chừng khi nào Bệnh thư sinh lại chọc tới nhân vật không nên chọc vào.

“Lăng các chủ thật sự là huynh trưởng tốt. Đã như vậy, Các chủ không ngại thì ở lại Ly thành một thời gian ngắn với Nhị các chủ và Tam các chủ đi. Về phần chuyện phương thuốc cổ truyền, thì cũng không cần gấp gáp. Cũng không phải Bản phi không tin Các chủ, mà thật sự chuyện này quan hệ trọng đại, vẫn nên để Tam các chủ lấy ra một cách cam tâm tình nguyện thì tốt hơn.” Diệp Ly gật đầu, mở miệng nói với Lăng Thiết Hàn.

Lăng Thiết Hàn trầm tư một lát, gật đầu đồng ý với đề nghị của Diệp Ly. Hắn cũng hiểu, tại sao Diệp Ly lại có sự băn khoăn này, thật sự tính tình của Tam đệ nhà mình cực đoan quá mức. Cho dù có hắn ra mặt, thì không chừng với tính tình kỳ quái, cố chấp không thay đổi như trâu này của nghĩa đệ, sẽ liều mạng có chết cũng phải đồng quy vu tận với Định Vương. Đến lúc đó, đi theo sẽ không chỉ mỗi tính mạng của Định Vương và Tam đệ, chỉ sợ còn có tính mạng của tất cả mọi người trong Định Vương phủ và Diêm Vương các. Tình

huống của Mặc Tu Nghiêu thì Lăng Thiết Hàn cũng biết một ít, thấy lúc này mà Diệp Ly còn có thể không kiêu không nóng nảy như thế, cũng không thể không kính trọng thêm vài phần, “Như vậy liền quấy rầy Vương phi.”

Nói xong chuyện của Bệnh thư sinh và Lăng Thiết Hàn đi hay ở, Diệp Ly liền đứng dậy, để lại không gian riêng cho Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn nói chuyện, đứng dậy đi đến viện của Trầm Dương. Mặc dù vừa rồi, vị Nhị các chủ Diêm Vương các kia cũng chỉ kinh hồng thoáng hiện (*xuất hiện chớp nhoáng*), nhưng đột nhiên Diệp Ly lại nổi lên một tia tò mò và hứng thú với cô gái lạnh như băng sương này.

Trong khách sảnh chỉ còn lại Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn, trong chốc lát lại trở nên yên lặng. Hai nam nhân cùng có khí thế bất phàm, hơn nữa, trên người Mặc Tu Nghiêu lại ẩn chứa tôn quý và khí phách trời sinh của xuất thân trong nhà Vương hầu, mà Lăng Thiết Hàn lại càng nhiều thêm mấy phần phóng khoáng và tiêu sái của người trong giang hồ. Bàn về dung mạo, thì Lăng Thiết Hàn hơi thua Mặc Tu Nghiêu hai phần, nhưng hiển nhiên, tính cách chững chạc, phóng khoáng, lại không thiếu tiêu sái, rộng lượng của Lăng Thiết Hàn cũng dễ khiến cho người khác đến gần hơn Mặc Tu Nghiêu.

An tĩnh uống trà một lát, Lăng Thiết Hàn mới giơ chén trà lên kính và cười nói với Mặc Tu Nghiêu: “Đã sớm nghe nói Định Vương phi chính là kỳ nữ tử số một số hai hiện nay, vốn ở Nam Cương cũng đã gặp mặt một lần, hôm nay vừa thấy mới biết danh bất hư truyền. Vương gia cưới được một người vợ tốt như thế, thật là phúc phận tốt.”

Mặc Tu Nghiêu không chút khách khí, gật đầu nói: “Tất nhiên A Ly là người vợ tốt. Đừng nói lần này Lăng các chủ đến đây thật sự chỉ vì Bệnh thư sinh đi? Nếu như vậy, thì có lẽ không cần. Trước đây, ta và ngươi đã có giao ước, chỉ cần hắn ta không chọc giận ta, thì ta sẽ không động đến hắn ta.” Lăng Thiết Hàn mỉm cười nhìn hắn, hoài nghi hỏi: “Vậy sao mới vừa rồi ta lại cảm thấy Vương gia muốn đưa

đệ ấy vào chỗ chết đây?" Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, nói: "Hắn ta muốn làm A Ly bị thương! Ta sẽ giữ lại cho hắn ta một mạng." Còn về cách giữ lại như thế nào, thì chính hắn định đoạt, chỉ chừa lại một hơi, cũng xem như giữ lại một mạng.

"Ta và ngươi đều biết, căn bản đệ ấy không thể làm cho Định Vương phi bị thương." Không nói thân thủ của chính Định Vương phi, thị vệ đứng phía sau Định Vương phi cũng không phải dễ chọc vào. Dựa vào thân thủ không có độc dược, thì chẳng khác nào nửa phế nhân của Tam đệ nhà mình, muốn làm Định Vương phi bị thương, thì căn bản là suy nghĩ kỳ lạ. Nhưng mà, Lăng Thiết Hàn cũng không tính dây dưa vấn đề này với Mặc Tu Nghiêu, người ta ra mặt vì ái thê, hơn nữa, Diêm Vương các đuối lý, hắn cũng không thể ngăn. Nếu không, chọc cho Mặc Tu Nghiêu xù lông lên, thì chỉ khiến Tam đệ càng tệ hơn. Thở dài, không nghĩ đến đệ đệ khiến người ta nhức đầu kia nữa, Lăng Thiết Hàn nói: "Không phải ngươi hỏi ta tới Ly thành làm gì sao? Mới có một vụ làm ăn tìm tới Diêm Vương các."

Mặc Tu Nghiêu cau mày, "Có liên quan đến Định Vương phủ sao?"

Lăng Thiết Hàn gật đầu nói: "Đúng vậy, mặc dù Diêm Vương các đã nói không nhận các vụ làm ăn có liên quan đến Định Vương phủ từ lâu, nhưng lần này đối phương cũng không phải muốn ám sát người của Định Vương phủ, hơn nữa, đưa ra giá tiền cũng khiến người ta động tâm cực kỳ." Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, thần sắc lạnh nhạt nhìn hắn ta. Diêm Vương các là nơi mua bán chuyện giết người, không giết người, thì còn tìm bọn họ làm gì? Nếu là chuyện khác, thì tất nhiên còn có nơi có thể làm tốt hơn bọn họ. Lăng Thiết cười lạnh nói: "Ta đã nhận."

Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh nhìn hắn ta, Lăng Thiết Hàn chỉ đành phải bất đắc dĩ than thở, nghiêm mặt nói: "Không phải mấy ngày trước, ngươi đã đánh với Lôi Chấn Đình một trận sao? Đối phương hy vọng, ta có thể đánh với ngươi một trận nữa. Chắc là, nếu không phải không tìm được Mộc Kình Thương, thì có thể đối phương còn tìm Mộc Kình Thương đánh với ngươi một trận."

“Lý do?” Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Lăng Thiết Hàn lắc đầu, cau mày nói: “Mấy ngày nay, chính ta cũng đã suy nghĩ mấy lần, ngươi đánh với Lôi Chấn Đình, chắc chắn người nào cũng không ra toàn lực, nên mới đều toàn thân trở lui. Nếu ta và ngươi thật sự động thủ, thì chắc chắn là cục diện lưỡng bại câu thương. Nhưng mà. . . cũng đã hơn mười năm, lại có thể tỷ thí với Định Vương lần nữa, Bản tọa vẫn rất mong đợi.” Hơn mười năm trước, Lăng Thiết Hàn cũng chỉ là một thanh niên mới hơn hai mươi, thật sự là lúc khí huyết dâng cao. Mặc dù Trấn Nam Vương có danh tiếng bên ngoài, nhưng đến cùng vẫn lớn tuổi hơn bọn hắn nhiều lắm, trong thiên hạ có thể đánh đồng với hắn cũng chỉ có mỗi Mộc Kình Thương. Ai biết, lúc ấy, Mặc Tu Nghiêu gần mười bốn tuổi, một thân áo trắng, một con ngựa, một kiếm ngang trời giết ra, năm ấy luận kiếm giữ các cao thủ thiên hạ không biết làm kinh diễm bao nhiêu người. Mặc dù Lăng Thiết Hàn không thua, nhưng phải dựa vào một chiêu chênh lệch để thắng hiểm một thiếu niên mười bốn tuổi, kết cục gần như đánh ngang tay, cũng không phải tuyệt diệu như vậy với Lăng Thiết Hàn vào lúc đó. Lúc ấy, Lăng Thiết Hàn và Mặc Tu Nghiêu đã giao hẹn, năm năm sau sẽ quyết định thắng thua, sau đó liền bế quan trong Diêm Vương các, ai biết, năm năm sau xuất quan, tin tức đầu tiên nhận được lại là Tam đệ nhà mình không biết sống chết đi gây chuyện với Mặc Tu Nghiêu, đồng thời cũng biết chuyện Mặc Tu Nghiêu bị trọng thương tàn phế. Lúc ấy tâm tình của Lăng Thiết Hàn càng phức tạp hơn sau khi tỷ võ với Mặc Tu Nghiêu vào lúc trước. Cảm giác kia giống như cảm giác, ngươi vất vả khổ luyện năm năm, rốt cuộc mình đã có thể giết chết địch nhân của mình, kết quả lại có người nói cho ngươi biết, hôm qua địch nhân của ngươi đã tự tử chết rồi vậy.

“Ngươi thật sự muốn đánh?” Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Lăng Thiết cười lạnh nói: “Tại sao không đánh chứ? Hay thân thể của ngươi còn chưa khỏe hoàn toàn? Vậy thì chờ sau khi hoa Bích Lạc luyện thành, lại đánh cũng không muộn. Vừa lúc Bản tọa cũng đã quên định ra ngày tỷ võ với đối phương.” Sở dĩ hắn nhận, chỉ bởi vì

hắn muốn so chiêu với Mặc Tu Nghiêu, cho nên tất nhiên, thời gian và địa điểm sẽ do hắn và Mặc Tu Nghiêu quyết định.

Đã nhiều năm như vậy, cái gọi là Tứ đại cao thủ thiên hạ đều tự làm theo ý mình, hầu như không có cơ hội gặp mặt, điều này đã làm cho Lăng Thiết Hàn cảm thấy buồn bực từ lâu. Hắn cần tỷ thí với cao thủ ngang cấp để tăng vũ kỹ của mình lên. Mà trong đó, không thể nghi ngờ, Mặc Tu Nghiêu là một đối thủ tốt nhất. Về phần Trấn Nam Vương, sau khi nghe nói trận tỷ võ của Mặc Tu Nghiêu với Trấn Nam Vương lúc trước, Lăng Thiết Hàn đã mất hứng thú với võ công của lão ta. Hiển nhiên võ công của Trấn Nam Vương vẫn còn dừng lại ở trình độ vào mười năm trước, nếu đánh toàn lực, thì Lăng Thiết Hàn có cảm giác, ít nhất, mình có thể nắm chắc tám phần thắng.

Chương 219: Tàng bảo đồ của Cao tổ

Vừa đi vào trong viện của Trầm Dương đã nghe thấy tiếng cãi vả kịch liệt ở bên trong, cũng không giống tư thế một lời không hợp liền muốn đánh nhau như Trầm Dương và Lâm đại phu, mà là các loại giễu cợt, châm chọc, khinh miệt sắc bén, cho dù Diệp Ly đứng ở cửa nghe mà khóe miệng cũng không nhịn được co giật .

Còn chưa bước vào phòng đã nghe, hai người lần trước còn như nước với lửa, hiện tại lại nhất trí đối ngoại. Trầm Dương ngồi ở một bên, tự nhiên thưởng thức trà, một bộ dáng danh sĩ phong lưu. Lâm đại phu cũng ngồi ở một bên uống trà, chẳng thèm nhìn tới mấy người trước mắt. Trác Tĩnh mang theo Lãnh Lưu Nguyệt và Bệnh thư sinh đến đây, chỉ đành phải khuyên bảo, “Hai vị tiên sinh, là Vương phi mời hai vị xem cho vị này một chút.” Lâm đại phu hừ nhẹ một tiếng, liếc xéo Trác Tĩnh một cái, rồi nói: “Sao lão phu không nhớ rõ, mình phải nghe theo mệnh lệnh của Vương phi nhà ngươi? Nàng ấy nói xem thì phải xem sao?” Trầm Dương cười nói: “Mặc dù tại hạ nhận bổng lộc của Định Vương phủ, nhưng. . . Thân là một thần y có tự tôn, tại hạ tuyệt đối sẽ không xem bệnh thay đồng nghiệp.” Hiển nhiên, lời này rất hợp khẩu vị của Lâm đại phu, Lâm đại phu gật đầu lia lịa, nói: “Lại nói, năm đó trên giang hồ, lão phu cũng đã từng có một danh hiệu, xưng là thấy chết mà không cứu. Ý là. . . Không đáng chết, không cứu; đáng chết, càng không cứu!” Lúc Lâm đại phu lăn lộn trên giang hồ, thì ít nhất cũng đã hơn ba mươi năm trước rồi, còn lớn hơn tuổi của mọi người ở đây, nên tất nhiên cũng không có ai đi so đo, rốt cuộc lời của ông ấy là thật hay giả, ngược lại, biểu lộ lập trường của mình rất rõ ràng dứt khoát.

Bệnh thư sinh ho không ngừng, cũng không biết vì bị tức hay thật sự bị thương quá nặng, thật vất vả mới ngừng lại, liền vừa lôi kéo

Lãnh Lưu Nguyệt vừa nói: “Nhị tỷ, chúng ta đi thôi.” Dứt lời ánh mắt như bị ngâm độc xẹt qua trên người Trầm Dương và Lâm đại phu, trong lòng tính toán, chờ thương thế của hắn tốt lên, sẽ trở lại độc chết hai lão bất tử này. Tất nhiên, ánh mắt và vẻ mặt của hắn đều bị Trầm Dương và Lâm đại phu thu vào trong mắt. Nhưng mà, nếu là người khác, thì có lẽ sẽ sợ độc thuật xuất thần nhập hóa và kịch độc khó giải của Bệnh thư sinh. Còn hai người này, thì cũng có thể nói là thầy thuốc số một số hai hiện nay, trừ phi Bệnh thư sinh thật sự có bản lãnh điều chế ra kịch độc thượng cổ thất truyền, nếu không, thật sự không có bao nhiêu loại độc có thể hù dọa được bọn họ.

Lãnh Lưu Nguyệt khác với Bệnh thư sinh, danh tiếng của Trầm Dương, nàng cũng đã từng nghe. Chính Diêm Vương các là nơi tập trung những người có đủ loại tính cách cổ quái, nên tất nhiên, Lãnh Lưu Nguyệt cũng hiểu rằng, tính tình của hơn phân nửa những người có bản lãnh đều hơi kỳ quái. Nhàn nhạt nhìn Bệnh thư sinh một cái, rồi chắp tay nói: “Tam đệ vô lễ, xin hai vị đại phu tha lỗi.” Nghe lời nói của Lãnh Lưu Nguyệt, Diệp Ly liền hiểu, tám phần là Bệnh thư sinh khiêu khích trước. Dù sao, mặc dù mỗi ngày, Trầm Dương và Lâm đại phu đều ầm ĩ, nhưng lại chưa từng tranh chấp với người không liên quan gì với mình, hay vô duyên vô cớ làm khó người đến xin xem bệnh, hơn nữa còn là người mà nàng đưa tới. Thấy vậy, Diệp Ly cũng không vội vàng đi vào khuyên can nữa, dựa vào tường ngoài, nghĩ đến, giao tình của Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn cũng không bình thường, chỉ sợ, giết Bệnh thư sinh thì không được, đã tìm được một cơ hội, thì cũng phải dạy dỗ hắn ta một bữa, mới có thể tiêu tan tức giận trong lòng nàng.

“Nhị tỷ, tỷ không cần cầu xin hai lão đầu tử này! Bằng vào chút bản lãnh mà ngay cả phương thuốc cũng không nghĩ ra được của bọn họ, thì có thể có bản lãnh gì mà chữa bệnh cho đệ?” Bệnh thư sinh khinh thường nói.

“Câm miệng!” Lãnh Lưu Nguyệt cau mày lớn tiếng trách mắng, “Nói thêm một câu nữa, tỷ liền kêu Đại ca nhốt đệ vào trong cấm địa không cho ra nữa!” Bệnh thư sinh ngẩn ra, nhìn cô gái áo đen xinh

đẹp lãnh mạc trước mắt, trong mắt hiện lên một tia ảm đạm. Bên kia, Lâm đại phu cười hắc hắc, liếc Bệnh thư sinh, nói: “Nói thật hay, giống như phương thuốc này được chính ngươi viết ra vậy.” Trầm Dương biết, trên căn bản, phương thuốc cổ truyền của hoa Bích Lạc cũng chỉ là truyền thuyết thôi, trong các quyển sách được ông cất giữ cũng chỉ có hơn phân nửa phương thuốc thôi, hơn nữa còn là phương thuốc cổ từ ngàn năm trước. Không chỉ có kiểu chữ khác, rất nhiều tên thuốc khác, mà ngay cả ý cũng chỉ ghi rất đơn giản. Trừ phi lấy được phương thuốc cổ truyền đầy đủ, nếu không, ông thật sự không tin tiểu tử kỳ quái trước mắt này có thể tự nghĩ ra phương thuốc.

Bệnh thư sinh lạnh lùng cười một tiếng, ngậm miệng không nói. Không phải chính hắn viết ra thì thế nào? Vận khí của hắn tốt, lấy được phương thuốc cổ truyền đầy đủ, thì chính là hắn thắng. Những người này muốn biết phương thuốc cổ truyền, còn không phải cầu hắn sao?

“Trầm tiên sinh, sư phụ, sao vậy?” Thấy bên trong cũng đã ầm ĩ xong, Diệp Ly đi ra, mỉm cười hỏi mọi người đang giương cung bạt kiếm trước mắt. Trác Tĩnh đi đến, kể đơn giản lại mọi chuyện với Diệp Ly, quả nhiên, Bệnh thư sinh này chưa bị đánh đã lâu. Có lẽ, mới vừa rồi bị tức giận không thể phát tiết ở khách sảnh, nên đã trực tiếp phát tiết lên người Trầm Dương và Lâm đại phu. Nhưng hai người này, có người nào dễ đối phó chứ? Ầm ĩ không ngừng một trận, làm cho Bệnh thư sinh suýt chút nữa phun máu. Trầm Dương cười cười không nói chuyện, nhưng Lâm đại phu thì lại không khách khí như thế, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Ngươi tìm ở đâu ra con ma ốm ác độc như vậy? Sắp chết cũng không biết an phận.” Diệp Ly khẽ nhướng mày, nhìn về phía Bệnh thư sinh và Lãnh Lưu Nguyệt. Nhưng nàng chỉ thấy Bệnh thư sinh vẫn mang bộ dạng bệnh tật từ trước đến nay, cho nên, dù bị đánh Mặc Tu Nghiêu một chưởng, thì vẫn là bệnh tật thôi, không nhìn ra bộ dáng sắp chết mà. Nhưng Lãnh Lưu Nguyệt lại nhíu nhíu mày, lo lắng nhìn nghĩa đệ một cái, rồi nói: “Nghĩa đệ không hiểu chuyện, đắc tội hai vị tiên sinh. Kính xin hai vị

tiên sinh niệm tình đệ ấy vẫn còn trẻ không hiểu chuyện, mà cứu tính mạng của đệ ấy."

Lâm đại phu híp mắt nhìn Lãnh Lưu Nguyệt một chút, rồi nói: "Bé con ngươi lại trung thực hơn nha đầu kia nhiều, chỉ là, đệ đệ này của ngươi. . . Hừ, ngang bướng như thế, rõ ràng chính là thiếu dạy dỗ, còn không bằng một chưởng chụp chết đi cho đỡ chướng mắt." Lâm lão đại phu vẫn canh cánh trong lòng chuyện lúc đầu Diệp Ly lừa gạt ông, trong lòng Diệp Ly bất đắc dĩ cười khổ. Lãnh Lưu Nguyệt này là sát thủ nổi danh trên giang hồ, có phải ánh mắt của sư phụ lão nhân gia người có vấn đề không vậy?

Thần sắc Lãnh Lưu Nguyệt nghiêm túc, nhìn thần sắc vặn vẹo trên mặt Bệnh thư sinh lại nhiều thêm mấy phần bất đắc dĩ, nói: "Từ nhỏ huynh muội chúng cháu đã sống nương tựa lẫn nhau, nghĩa đệ không hiểu chuyện cũng là người làm tỷ tỷ như cháu không biết cách dạy dỗ, kính xin tiên sinh tha lỗi." Dứt lời, Lãnh Lưu Nguyệt bái một cái thật sâu với hai người. Đúng như lời Lãnh Lưu Nguyệt nói, ba huynh muội bọn họ thật sự đã lớn lên cùng nhau từ nhỏ.

Lúc mới quen biết, Lăng Thiết Hàn lớn nhất, cũng chỉ mới mười hai tuổi, nàng chỉ có chín tuổi, mà Tam đệ nhỏ nhất mới năm tuổi. Ba đứa trẻ không có chỗ nương tựa, phiêu bạc trên giang hồ, có thể nghĩ được đã chịu khổ như thế nào, sau đó, ba người được nhận vào Diêm Vương các, cái loại địa phương như Diêm Vương các thì mười đứa trẻ đi vào, có thể còn sống lớn lên, cũng chỉ hai ba đứa. Tất cả đều là Lăng Thiết Hàn che chở hai người bọn họ, trong đó, tư chất tập võ của Tam đệ kém nhất, vì để cho nghĩa đệ này sống sót trong sự huấn luyện tàn khốc ở đây, có thể nói, nàng và Đại ca đã hao hết tâm tư. Nhưng vào lúc Lãnh Lưu Nguyệt không biết, thì ai cũng không rõ, sao tính cách của đệ ấy lại trở thành như bây giờ. Nhưng mặc kệ đệ ấy như thế nào, thì vẫn chưa làm ra chuyện có lỗi với nghĩa huynh, nghĩa tỷ, trong ngày thường, hai người nói chuyện, đệ ấy đều có thể nghe vào hết. Chỉ bằng điểm này, hai người cũng không thể không quan tâm đến đệ ấy.

"Nhị tỷ!" Sắc mặt Bệnh thư sinh trắng bệch, nhìn chằm chằm Lãnh

Lưu Nguyệt, từ khi ba huynh muội bọn họ chấp chưởng Diêm Vương các, Nhị tỷ hắn chưa từng ăn nói khép nép với người khác như vậy. Hôm nay lại làm như vậy, đều vì hắn, giống như hắn chính là một tiểu đệ đệ vĩnh viễn chưa trưởng thành, không hiểu chuyện vậy.

"Trầm tiên sinh, sư phụ. Lăng các chủ và Vương gia cũng xem như quen biết cũ, mong hai vị bao dung một chút." Diệp Ly nhẹ giọng nói. Trầm Dương nhàn nhạt liếc Diệp Ly một cái, cười như có như không, nói: "Lâm lão cũng không nói sai. Nếu tiểu tử này còn hành hạ tiếp nữa, thì cho dù có hoa Bích Lạc cũng không cứu được cái mạng nhỏ của hắn ta. Hắn ta cho rằng hoa Bích Lạc thật sự là tiên dược, chỉ cần còn sức, thì cũng có thể làm cho ngươi sống vui vẻ sao? Vương phi, người cũng đừng muốn phương thuốc trong tay hắn ta nữa, ta thấy, rõ ràng, chính là hắn ta không muốn sống, nói không chừng, hắn ta đã muốn đồng quy vu tận (*cùng chết*) với Vương gia đấy." Nghe vậy, sắc mặt Bệnh thư sinh biến hóa, xanh mặt không nói gì. Diệp Ly nhìn thấy, âm thầm kinh ngạc, không lẽ Mặc Tu Nghiêu và Bệnh thư sinh thật sự có thâm cừu khắc cốt (*thù hận sâu đến khắc ghi vào xương tủy*) gì sao? Suy nghĩ một chút, Diệp Ly mới nói: "Vô luận như thế nào, thì Lăng các chủ còn ở lại Ly thành một thời gian ngắn, cũng phải nể mặt của hắn ta. Kính xin Trầm tiên sinh và sư phụ hao phí chút tâm. Huống chi. . ." Diệp Ly cúi đầu cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Không phải Trầm tiên sinh từng nói, ngoài bệnh của Vương gia ra, mấy năm nay cũng chưa từng thấy nghi nan tạp chứng (*các chứng bệnh kỳ lạ, khó chữa*) gì, nên thấy rất buồn chán sao? Đây, vị trước mắt này có tính là nghi nan tạp chứng không?" Nghe vậy, ánh mắt Trầm Dương sáng lên. Mặc dù bệnh của Bệnh thư sinh và độc của Vương gia hoàn toàn không phải cùng một khái niệm (*ý là không giống nhau*), nhưng cũng có một vài điểm giống, có thể dùng để nghiêng cứu. Dĩ nhiên, ông không thể lấy Mặc Tu Nghiêu ra để nghiên cứu, cho nên. . . "Hắn ta sẽ ngoan ngoãn cho lão phu xem sao?"

Khi Diệp Ly nói những lời này cũng không tránh Lãnh Lưu Nguyệt và Bệnh thư sinh, nên không đợi Bệnh thư sinh trả lời, Lãnh Lưu

Nguyệt đã giành trước đáp: “Trầm tiên sinh cứ việc yên tâm, cháu bảo đảm đệ ấy sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

Diệp Ly cười như có như không nhìn Bệnh thư sinh đang mở to hai mắt, suy nghĩ muốn phản đối nhưng cuối cùng lại không mở miệng, hình như nàng đã biết làm gì để trị cái gia hỏa làm cho người ta chán ghét này rồi.

Một nhóm ba người của Diêm Vương các ở lại trong Định Vương phủ, có Lăng Thiết Hàn và Lãnh Lưu Nguyệt ở đây, nên Diệp Ly cũng không cần lo lắng Bệnh thư sinh sẽ giở trò quỷ gì. Nhưng mà vẫn phân phó Mặc Hoa điều thêm hai mươi tên ám vệ đóng tại chủ viện. Tần Phong cũng tự điều bốn Kỳ Lân tinh nhuệ canh giữ trong chủ viện, chỉ cần Bệnh thư sinh dám nhích tới gần chủ viện một bước, thì sẽ lập tức giết chết. Dù sao người khác thì không sao, nhưng Mặc Tiểu Bảo vẫn còn là đứa trẻ nằm trong nôi không có chút năng lực chống cự nào, nên tất nhiên phải cẩn thận gấp đôi.

“Tỷ võ?” Nghe Mặc Tu Nghiêu nói, đôi mi thanh tú của Diệp Ly nhíu chặt, buông Mặc Tiểu Bảo đang mở to mắt xoay tròn trong lòng xuống, “Sao Lăng các chủ lại muốn tỷ võ với chàng?”

Mặc Tu Nghiêu đặt chén trà xuống, kéo Diệp Ly vào trong lòng mình, cười nói: “A Ly không cần lo lắng, Lăng Thiết Hàn không phải kẻ ngu, cho dù thật sự tỷ võ, thì cũng sẽ không khiến cho lưỡng bại câu thương, như vậy càng không có lợi cho hắn ta.” Tất nhiên, Định Vương phủ luôn bị thế lực khắp nơi nhìn chằm chằm, nhưng nói trắng ra, có Mặc gia quân ở đây, nên những lúc thật sự cần Vương gia hắn xông pha chiến đấu lại ít đến thảm thương. Cho dù Mặc Tu Nghiêu hắn không phải cao thủ đệ nhất thiên hạ, nhưng chỉ cần còn sống, hắn vẫn là Định Vương, Mặc gia quân vẫn là Mặc gia quân. Mà Diêm Vương các lại không như vậy, Diêm Vương các là tổ chức sát thủ, là kẻ thù mà cả giang hồ và triều đình sợ như yêu ma. Nếu không phải dựa vào võ công tuyệt đỉnh của Lăng Thiết Hàn, thì cũng sẽ không được yên ổn nhiều năm như vậy, một khi Lăng Thiết Hàn và hắn lưỡng bại câu thương, thì chỉ sợ kẻ thù trong chốn giang hồ sẽ lập tức hợp nhau tấn công Diêm Vương các. Diệp Ly dựa vào

trong lòng Mặc Tu Nghiêu suy tư, “Là ai mời Lăng các chủ ra tay đối phó chàng? Trấn Nam Vương sao?”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, nói: “Không, chắc chắn không phải Lôi Chấn Đình. Người như Lôi Chấn Đình có tính kiêu ngạo trời sinh, lão ta mới đánh ngang tay với ta, thì tuyệt đối sẽ không mời người khác ra tay với ta nữa. Nếu ta bị người khác đánh bại, vậy chẳng phải đã nói lên Trấn Nam Vương lão không chỉ không bằng Phụ Vương, không bằng ta, mà cũng không bằng Lăng Thiết Hàn sao?” Diệp Ly nghiêm túc suy nghĩ, thấy hình như cũng hơi có đạo lý, suy tư một lát, rồi trầm giọng nói: “Đàm Kế Chi!” Không phải Mặc Cảnh Kỳ, nếu là Mặc Cảnh Kỳ, thì sẽ trực tiếp yêu cầu giết Mặc Tu Nghiêu, mà không phải tỷ võ với hắn. Chỉ có Đàm Kế Chi, bây giờ, Đàm Kế Chi đang ở Tây Bắc, nếu Mặc Tu Nghiêu bị thương nặng, hắn ta ở Tây Bắc muốn làm bất cứ chuyện gì, thì tất nhiên cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Diệp Ly thấp giọng cười nói: “Xem ra Đàm Kế Chi vẫn chưa hết hy vọng với bảo tàng được tổ tiên hắn ta để lại.” Không trách Diệp Ly buồn cười, thật sự vị Hoàng đế Cao tổ của Tiền triều ác liệt quá mức. Xây một tòa Hoàng lăng lớn như vậy, cho con cháu đời sau hy vọng như vậy, nhưng, hết lần này tới lần khác, thứ quan trọng nhất lại là giả. Nếu là Diệp Ly, thì trong lòng cũng không nhịn được mà muốn nguyền rủa ông ta, Diệp Ly gần như có thể tưởng tượng được bộ dáng vừa cầm Truyền Quốc Ngọc Tỷ giả, vừa cười đến cực kỳ bỉ ổi khi lăng mộ được xây xong của Hoàng đế Cao tổ.

Mặc Tu Nghiêu gật gật đầu nói: “Ta nhớ lúc trước A Ly cũng đã nói có manh mối gì đó trong hoàng lăng kia, đúng không?” Lúc Diệp Ly mới trở về, suốt ngày, Mặc Tu Nghiêu chỉ muốn khóa người ở bên người, nên làm gì có tâm tư nghĩ đến những thứ này? Sau đó lại phải dưỡng thai, lại phải điều trị thân thể sau khi Mặc Tiểu Bảo ra đời, nên mặc dù Mặc Tu Nghiêu cũng đã nghe Diệp Ly nói mấy câu, nhưng lại ném nhanh ra sau đầu. Hắn không có hứng thú với Truyền Quốc Ngọc Tỷ, không có bảo tàng của Hoàng đế Tiền triều, thì Mặc gia quân của hắn cũng không chết đói. Diệp Ly cũng nhớ tới chuyện này, nên ngồi dậy từ trên người Mặc Tu Nghiêu, đứng lên, đi tới

trước một ngăn tủ ngầm ở một bên, vươn tay lấy ra tấm lụa màu vàng sáng được mang từ trong Hoàng lăng ra. Mặc Tu Nghiêu nhận lấy tấm lụa, nhìn thấy đầu tiên chính là hai hàng chữ viết lớn lối mà ác liệt, khóe miệng cũng không nhịn được rút rút, nghi hoặc nhìn Diệp Ly hỏi: "Cái này có vấn đề gì sao?"

Diệp Ly gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, cẩn thận mở tấm lụa ra, đặt lên bàn. Cũng không biết dùng công nghệ gì để làm thành, mà tấm lụa này đã ở trong Hoàng lăng mấy trăm năm, lại mang từ trong Hoàng lăng ra ngoài, nhưng đừng nói mục nát, ngay cả màu sắc cũng không bạc đi chút nào. Chỉ vào những chữ viết cong cong quẹo quẹo được thêu màu bạc trên một góc của tấm lụa, Diệp Ly cười nói: "Tàng bảo đồ chân chính ở đây." Dọc theo các cạnh của tấm lụa màu vàng sáng được thêu các chữ viết uốn lượn một cách kỳ lạ, bởi vì cực kỳ nhỏ, nên không nhìn kỹ, thì rất dễ khiến cho người ta cho rằng, đây chỉ là hình thêu Tường Vân Hải Lãng (*hình đám mây và sóng biển*) trang trí bình thường. Trong lòng Diệp Ly hiểu ý, cười một tiếng, chữ viết theo kiểu hoa văn của vị Cao tổ khai quốc này cũng thật tốt.

Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm tấm lụa một hồi lâu, cau mày nói: "Đây là một loại chữ viết đi, ta nhớ, đôi khi, trong một số quyển sách mà Cao tổ đã viết chú giải được để lại từ Tiền triều, cũng có một số ký hiệu kỳ quái như vậy." Nhưng phần lớn chỉ có mấy ký hiệu vụn vặt lẻ tẻ, cho nên bình thường đều bị xem là ký hiệu mà bỏ qua. Nhưng trên tấm lụa bình thường trước mắt này lại có ít nhất hơn một trăm ký hiệu. Vốn Mặc Tu Nghiêu là người cực kỳ thông minh, nên tất nhiên đã nhìn ra quy luật từ trong đó, đồng thời cũng khẳng định, đây là một loại chữ viết mà căn bản bọn họ không biết.

Diệp Ly gật đầu, cười nói: "Đúng vậy, đây thật sự là một loại chữ viết." Diệp Ly cầm lấy, để qua một bên trên bàn, vừa nhìn tấm lụa trước mắt, vừa ung dung mài mực. Mặc Tu Nghiêu trầm mặc một lát, rồi hỏi: "A Ly biết loại chữ viết này?" Diệp Ly mỉm cười gật đầu, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, rồi nói: "Quả thật, ta biết loại chữ viết này, đây là một loại chữ viết của Tây Phương, là một nơi còn xa hơn

các nước Tây Vực. Nhưng mà, ta sẽ không nói cho chàng biết, vì sao ta lại biết những thứ này." Trong phòng an tĩnh một lát, Diệp Ly cũng không để ý đến hắn nghĩ gì, mài mực xong, trải rộng một cuộn giấy ra, lại bắt đầu phiên dịch chữ viết phía trên. Một lúc lâu sau, đột nhiên, Mặc Tu Nghiêu đang đứng ở phía sau, lại ôm nàng vào lòng mình. Diệp Ly dừng bút lại, nhưng cũng không quay đầu lại nhìn, chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu thấp giọng nói: "Từng có lời đồn, nói căn bản Cao tổ Tiền triều không chết, mà đột nhiên biến mất. Cho nên mới không tìm được lăng mộ và di thể của ngài ấy. A Ly, nàng có thể giống như ngài ấy không?"

Nghe vậy, Diệp Ly không nhịn được cười một tiếng. Đặt bút xuống, quay đầu lại nhìn nam nhân đang mang sắc mặt nghiêm trọng và ánh mắt cũng nhìn mình chằm chằm không chớp trước mắt. Ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn lên khóe môi hắn, Diệp Ly thấp giọng cười nói: "Chàng biết Cao tổ Tiền triều đến từ đâu không?" Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, Hoàng đế Cao tổ Tiền triều sống ở loạn thế, giống như tự dưng xuất hiện vậy. Không có ai biết quá khứ của ngài ấy, người nhà của ngài ấy, thậm chí cha mẹ của ngài ấy. Sau đó ngài ấy lại biến mất giống như khi ngài ấy xuất hiện, cho nên mới trở thành một trong các Hoàng đế thần bí nhất trong lịch sử. Diệp Ly cười nói: "Vậy Vương gia có biết ta đến từ đâu, xuất thân từ nhà nào không?"

Mặc Tu Nghiêu nhìn cô gái đang tươi cười xinh đẹp trước mắt thật kỹ, đúng vậy, A Ly của hắn không giống với vị Hoàng đế kia. A Ly là con gái của Diệp gia, mẹ đẻ xuất thân ở Từ thị Vân Châu. Diệp Ly than nhẹ một tiếng, nhích người tới gần trong lòng hắn, cười ôn nhu, nói: "Thân nhân của ta, trượng phu của ta, con của ta, đều ở đây, ta có thể đi đâu chứ?" Hai tay Mặc Tu Nghiêu ôm vòng eo của Diệp Ly thật chặt, trán chạm nhẹ vào trán của nàng, thấp giọng nói: "A Ly, nếu nàng rời khỏi ta, ta liền ném Mặc Tiểu Bảo đi làm tên ăn mày." Diệp Ly im lặng, giơ tay lên, nhéo gương mặt tuấn mỹ của hắn. Thuốc được Lâm đại phu cho có hiệu quả thật rõ, mới mấy tháng, mà cho dù dựa gần như vậy cũng không nhìn ra vết thương gì. Dùng sức ngắt nhéo gương mặt tuấn tú của Mặc Tu Nghiêu, nói: "Đây là

lần thứ mấy chàng lấy cục cưng ra uy hiếp ta hả? Nói cho chàng biết, không được lấy cục cưng ra nói giỡn. Bây giờ bé còn nhỏ nghe không hiểu, nhưng sau này, khi trưởng thành, nếu nghe được lời nói của chàng thì sẽ thương tâm."

Mặc Tu Nghiêu kéo bàn tay đang nhéo da mặt hắn đến hơi đỏ lên của Diệp Ly xuống, bất mãn trừng mắt liếc Mặc Tiểu Bảo đang nằm y y nha nha tự chơi tự vui trong nôi. A Ly lại vì tiểu tử thúi này mà nhéo hắn, dĩ nhiên, khoản nợ này phải ghi vào trên người Mặc Tiểu Bảo rồi. Cho nên, khi Mặc Tiểu Bảo còn nhỏ đã bắt đầu nằm cũng bị trúng đạn rồi.

"A Ly. . . . ." Mặc Tu Nghiêu ôm Diệp Ly, vùi mặt vào mái tóc trên đầu vai nàng. Giọng nói nghe hơi rầu rĩ trầm thấp.

Diệp Ly bất đắc dĩ liếc mắt, khi trái tim của nam nhân đột nhiên biến thành thủy tinh, thì lại khiến cho ngươi không thể không đau lòng. Vỗ nhè nhẹ bả vai của Mặc Tu Nghiêu, nói: "Được, ta bảo đảm sẽ không rời khỏi chàng, ngoan. . . . Ta còn muốn dịch cái này ra, chàng không muốn xem sao?"

"Không muốn." Mặc Tu Nghiêu rầu rĩ nói, hắn chán ghét Hoàng đế Cao tổ Tiền triều kia. Đã chết, thì chết đi, để lại tàng bảo đồ làm gì?

"Vậy chàng muốn thế nào?" Diệp Ly yên lặng hít một hơi vào trong lòng, quyết định, nếu Mặc Tu Nghiêu còn lộn xộn nữa, sẽ đuổi hắn ra ngoài. Mặc Tu Nghiêu ôm nàng lên, đi đến chiếc giường sau tấm bình phong, "Mệt mỏi, nghỉ ngơi với ta!"

Thoáng một cái đã bị áp đảo lên giường, Diệp Ly không nhịn được liếc mắt về phía chiếc màn: Mặc Tu Nghiêu, chàng có thấy mình quá ngây thơ rồi không? Không cho nàng cơ hội phản bác và nói chuyện, trong nháy mắt, lửa nóng đã bao trùm lên hai người đang nằm ôm nhau. . .

Chương 220: Bệnh thư sinh đưa ra quyết định

Rất nhanh, Diệp Ly đã phiên dịch hết các chữ viết trên tấm lụa ra. May mà lần này Hoàng đế Cao tổ cũng không hãm hại người nữa, địa điểm bảo tàng chân chính cũng ở trong cảnh nội Tây Bắc, cách Ly thành cũng không xa, nhưng hiển nhiên, hiện tại cũng không phải thời cơ thích hợp để đi đào bảo tàng, ít nhất phải đợi đến sau khi quyền quý các quốc gia còn đang ở lại Tây Bắc lén lút tìm kiếm bảo tàng đi hết rồi hãy nói. Diệp Ly giao bản dịch cho Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu cũng chỉ nhìn thoáng qua, ghi nhớ vào trong lòng, rồi đốt luôn bản dịch liên quan đến tàng bảo đồ, không để lại chút vết tích nào.

Đám người Diêm Vương các được Diệp Ly sắp xếp trong một cái sân không lớn không nhỏ mằn ở góc tây bắc trong phủ, hiện nay, mặc dù Ly thành còn chưa được tính là mọi sự thuận lợi, nhưng cũng được an bình hơn cảnh loạn lạc ở phía ngoài, Diệp Ly cũng không còn đại sự gì, nên liền chuyển lực chú ý đến hoa Bích Lạc, dĩ nhiên, đứng mũi chịu sào là Bệnh thư sinh thiếu đánh phải đưa ra quyết định này.

Dùng xong điểm tâm, lúc Diệp Ly đi đến sân thăm hỏi đám người Diêm Vương các, thì Lăng Thiết Hàn và Lãnh Lưu Nguyệt đang so chiêu. Bệnh thư sinh ngồi một mình ở một bên, thần sắc âm trầm nhìn hai anh chị đang bay vút lên nhanh chóng tránh né, đánh đến vui vẻ ở trong vườn không chớp mắt, bàn tay vịn cái ghế nắm chặt tay vịn, như muốn khắc lên cái ghế gỗ lim này mấy ấn ký. Diệp Ly mỉm cười đi tới bên cạnh Bệnh thư sinh, thờ ơ cười nói: “Đã sớm nghe nói tuy Lãnh các chủ là con gái, nhưng cũng là cao thủ có hạng trên giang hồ, hôm nay vừa thấy, quả thật là một đôi giai ngẫu (*đẹp đôi*) với Lăng các chủ.”

Cơ bắp trên mặt Bệnh thư sinh như bóp méo một phát, ngẩng đầu âm trầm nhìn Diệp Ly một cái. Bởi vì kiếp trước nghề nghiệp, nên cái dạng hung thần ác sát, nội tâm biến thái gì mà Diệp Ly chưa từng thấy chứ? Căn bản chút công lực này của Bệnh thư sinh còn chưa đủ để nàng đặt vào mắt. Ánh mắt cười cong cong nhìn Bệnh thư sinh, cười nói: "Lại nói, cũng thật kỳ quái, năm nay Lãnh các chủ cũng đã ba mươi đi? Một người con gái ở tuổi này mà còn chưa lập gia đình, quả nhiên, Lăng các chủ đã làm trễ nãi người ta. Chút nữa vẫn phải nói với Vương gia, kêu chàng nhắc nhở Lăng các chủ một tiếng mới được. Tam các chủ, ngươi nói có phải không?"

"Diệp Ly!" Bệnh thư sinh cắn răng, kèm theo là một trận ho khan kinh thiên động địa, mở lòng bàn tay ra, thì đã nhuộm đầy máu.

Bên kia, tất nhiên, Lăng Thiết Hàn và Lãnh Lưu Nguyệt cũng nghe được động tĩnh, vội vàng ngừng trận tỷ võ lại, bay qua, "Tam đệ, sao vậy?" Lăng Thiết Hàn trầm giọng hỏi. Bệnh thư sinh lại không cảm kích, mà ngẩng đầu lên, oán hận nhìn Lăng Thiết Hàn một cái, đứng dậy đi về phòng. Lăng Thiết Hàn nhíu nhíu mày, nói với Lãnh Lưu Nguyệt: "Lưu Nguyệt, muội đi xem đệ ấy đi." Lãnh Lưu Nguyệt trầm mặc gật đầu, cất hai thanh dao ngắn trong tay, rồi xoay người đi vào nhà.

Lăng Thiết Hàn tiện tay cầm lấy cái khăn để ở một bên lau tay, xoay người, nói với Diệp Ly: "Vương phi, thân thể của Tam đệ thật sự không khỏe, kính xin Vương phi khẩu hạ lưu tình (*nói chuyện lưu tình một chút*)." Diệp Ly nhướng mày cười một tiếng, thì ra Lăng Thiết Hàn đã nhìn ra, sở dĩ đột nhiên Bệnh thư sinh ho ra máu là bị nàng chọc tức. Diệp Ly cũng không trốn tránh, tay áo phất một cái ngồi xuống đối diện Lăng Thiết Hàn, cười nói: "Lăng các chủ, ngay cả khi Tam các chủ được xem là thân nhân, thì ngươi cũng không thể bất công quá mức. Hôm qua Bản Phi cũng bị Tam các chủ chọc tức đến không nhẹ đây. Nếu cơn tức này không thể phát tiết ra một chút, thì cuộc sống hàng ngày của Bản Phi sẽ thật sự rất khó an." Lăng Thiết Hàn bất đắc dĩ, cái miệng của nghĩa đệ nhà mình, đừng nói là người ngoài, chính là Đại ca như hắn, mà cũng có đôi khi muốn đánh

cho đệ ấy một trận. Nhìn Diệp Ly, thở dài, Lăng Thiết Hàn nói: "Vương phi đang kỳ quái, vì sao tại hạ vẫn muốn che chở cho Tam đệ sao?"

Diệp Ly khẽ gật đầu, quả thật, nàng hơi tò mò. Lấy cá tính và tính tình của Lăng Thiết Hàn, chắc chắn sẽ không thích những người cố chấp âm trầm mà lòng dạ độc ác như Bệnh thư sinh. Cũng không phải là nghi ngờ bản thân Lăng Thiết Hàn từ bi đến đâu, mà người như Lăng Thiết Hàn, mặc dù thân là Các chủ Diêm Vương các, nhưng lại quang minh lỗi lạc hơn một vài kẻ nhân sĩ chính phái mang khuôn mặt chánh nghĩa, nhưng lén lút nam đạo nữ xướng (*nam làm trộm cướp, nữ làm kỹ nữ*). Người như vậy, nhất định là sẽ không thích người mà trong lòng âm u vặn vẹo.

Lăng Thiết Hàn hơi tiếc hận thở dài, nói: "Tại hạ và hai đệ muội đã quen biết từ nhỏ. Khi còn bé, tuy Tam đệ trầm mặc ít nói, nhưng cũng không phải là bộ dáng hiện tại. Khi đó chúng ta cũng còn là những đứa trẻ, cũng không có bản lãnh gì, lại phiêu đãng trên giang hồ, nên tất nhiên phải chịu không ít đau khổ. Có một năm. . . Lưu Nguyệt bệnh nặng, tất cả tiền để dành của chúng ta cũng xài hết rồi, nhưng sao chút tiền để dành này lại đủ xem bệnh được chứ? Vì cứu Lưu Nguyệt, Tam đệ liền tự bán mình, chỉ để lại tiền bạc rồi đi theo người khác. Đợi đến sau khi Lưu Nguyệt hết bệnh, chúng ta gia nhập Diêm Vương các, Lưu Nguyệt khổ luyện võ công ngày đêm, chính là hy vọng có một ngày có thể tìm được Tam đệ. Đợi đến khi ta tìm được Tam đệ thì cũng đã hơn một năm sau rồi. Trong lúc đó, không ai biết Tam đệ chịu bao nhiêu khổ, nhưng khi chúng ta tìm được đệ ấy, thì cả người đệ ấy đã bị thương nặng sắp chết. Tư chất của bản thân Tam đệ cũng được không tính là tốt, nên cho dù tập võ cũng, thì không đạt tới được trình độ như ta và Lưu Nguyệt được, căn bản không thích hợp với một nơi như Diêm Vương các. Sau khi thương thế của đệ ấy lành lại, ta và Lưu Nguyệt đều hy vọng, từ đó đệ ấy có được một cuộc sống yên bình như người bình thường, có ta và Lưu Nguyệt trông nom, nên đệ ấy cũng không bị người khác khi dễ. Nhưng ai biết, đệ ấy. . . . . ."

Lăng Thiết Hàn cười khổ một tiếng, nói: “Căn bản đệ ấy không nghe ta và Lưu Nguyệt khuyên bảo, cuối cùng vẫn tự mình vào Diêm Vương các. Lấy tư chất của đệ ấy, nếu luyện võ, thì tối đa cũng chỉ có thể trở thành một sát thủ hạng hai trong Diêm Vương các, không bao lâu sau cũng sẽ bị đưa ra làm bia đỡ đạn. Cho nên đệ ấy chọn một lối tắt khác, là chuyên về tấn công bằng độc thuật, thật ra, lại khiến đệ ấy nhảy lên trở thành sát thủ cao nhất trong Diêm Vương các. Mặc dù đệ ấy ngoan lệ vô tình với người ngoài, nhưng lại vô cùng tốt với người của mình. Mặc dù thân là sát thủ, nhưng đến cùng, Lưu Nguyệt vẫn là con gái, có lúc vẫn mềm lòng. Mỗi lần như vậy, Tam đệ đều chủ động nhận một số vụ làm ăn mà Lưu Nguyệt không ra tay được thay muội ấy.”

Diệp Ly an tĩnh nghe Lăng Thiết Hàn nói, cũng không nghĩ tới, ba vị đương gia Diêm Vương các mà bây giờ làm người ta sợ hãi nhất trong chốn giang hồ còn có một đoạn quá khứ như vậy. Nhưng cũng đúng, dù sao biến thái trời sinh cũng là số ít, bệnh hoạn trong người Bệnh thư sinh cũng không phải một ngày mà thành, “Lăng các chủ và Lãnh các chủ dễ dàng tha thứ cho hắn ta như vậy, là vì cảm thấy có lỗi với hắn ta sao?” Lăng Thiết Hàn trầm mặc, hiển nhiên, đồng ý với lời nói của Diệp Ly. Năm đó Lăng Thiết Hàn còn trẻ khí thịnh, vừa vào một nơi như Diêm Vương các, liền hao phí phần lớn tinh lực trên chuyện tăng lên vũ kỹ của mình, chờ khi hắn phục hồi tinh thần lại, thì nghĩa đệ đã biến thành cao thủ dụng độc làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật trên giang hồ.

Diệp Ly như có điều suy nghĩ đánh giá Lăng Thiết Hàn, hỏi: “Lại nói, trong ba vị Các chủ, ngay cả Tam các chủ, năm nay cũng gần ba mươi đi, tuy nhiên, lại còn chưa lập gia đình. Vì sao?”

Đôi mắt Lăng Thiết Hàn như có điều suy nghĩ, một hồi lâu mới thở dài nói: “Tại hạ một lòng chuyên chú võ đạo, quả thật không có ý niệm lập gia đình trong đầu. Huống chi, đến cùng thì Diêm Vương các làm chuyện giết người mua bán. Người giết người tất nhiên sẽ bị giết. . . Vẫn không cần có gánh nặng gia đình gì thì tốt hơn. Nhưng mà. . . Hôm nay, nghe Vương phi nói, tại hạ mới nhớ, đã làm trễ nãi

Lưu Nguyệt và Tam đệ.” Diệp Ly nhíu mày, nhìn kỹ bộ dáng thản nhiên lại hơi ảo não của Lăng Thiết Hàn, xem ra, quả thật, Lăng Thiết Hàn không có ý gì với Lãnh Lưu Nguyệt. Bệnh thư sinh thầm mến Lãnh Lưu Nguyệt là chắc chắn, nếu Lăng Thiết Hàn không có ý với Lãnh Lưu Nguyệt, thì chuyện cũng dễ làm hơn, chỉ là, không biết Lãnh Lưu Nguyệt có ý gì. Một cô gái, xem như là sát thủ, thì cũng không thể hơn ba mươi mà còn chưa có người yêu đi? Nam tử thân cận bên cạnh Lãnh Lưu Nguyệt cũng chỉ có Bệnh thư sinh và Lăng Thiết Hàn, nếu để cho Diệp Ly chọn, thì Diệp Ly có cảm giác, mình cũng không thể vứt bỏ Lăng Thiết Hàn mà coi trọng Bệnh thư sinh được.

“Lăng các chủ có biết mục đích mà Bản Phi đến đây không?” Diệp Ly nhẹ giọng hỏi.

Lăng Thiết Hàn gật đầu nói: “Tất nhiên. Trong hai ngày này, tại hạ và Lưu Nguyệt sẽ dốc hết sức thuyết phục Tam đệ giao phương thuốc ra. Dù sao, vốn chuyện này là song phương đều được lợi, thật sự không cần thiết khiến cho lưỡng bại câu thương.”

“Như vậy. . . Xin Lăng các chủ trả lời Bản Phi một vấn đề?” Diệp Ly nói.

Lăng Thiết Hàn ngẩn ra, hơi ngoài ý muốn, nhưng vẫn gật đầu nói: “Tri vô bất ngôn (*biết gì nói nấy, không lừa gạt*).”

Diệp Ly rũ mắt, thấp giọng hỏi: “Lăng các chủ xem Lãnh các chủ là gì của mình?”

Mày kiếm của Lăng Thiết Hàn nhíu lại, nói: “Tất nhiên, ta xem Lưu Nguyệt là muội muội ruột của ta. . . . . .” Lăng Thiết Hàn phản ứng cực nhanh, lời nói mới ra khỏi miệng đã hiểu Diệp Ly có ý gì. Trên khuôn mặt trầm ổn anh tuấn hiện lên kinh ngạc, hỏi: “Vương phi có ý là. . . ?” Diệp Ly cười nhạt, vừa muốn gật đầu, lại nghe thấy tiếng tay áo đung đưa ở phía sau, hai người cùng quay đầu lại, chỉ thấy thân ảnh màu đen đã đi xa của Lãnh Lưu Nguyệt. Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn Lăng Thiết Hàn cười khổ, xem ra Lãnh Lưu Nguyệt đã nghe được bọn họ nói chuyện. Mà quan trọng hơn là, chỉ sợ Lãnh Lưu Nguyệt thật sự có ý với Lăng Thiết Hàn, cho nên sau khi nghe được lời của

Lăng Thiết Hàn, mới thương tâm đi, “Lãnh các chủ chưa quen thuộc với Ly thành, Lăng các chủ vẫn đuổi theo trước đi. Đừng để xảy ra chuyện gì.” Lăng Thiết Hàn cũng biết Ly thành không giống những nơi khác, ám vệ Định Vương phủ, Mặc gia quân, Hắc Vân Kỵ, còn có Kỳ Lân thần bí khó lường, toàn bộ đều tập trung ở xung quanh tòa thành trì này, nếu thật sự Lãnh Lưu Nguyệt xảy ra chuyện gì, thì chỉ sợ cũng không có cách nào toàn thân trở lui. Gật đầu, Lăng Thiết Hàn đứng dậy đuổi theo phương hướng Lãnh Lưu Nguyệt rời đi.

Nhìn theo thân ảnh Lăng Thiết Hàn biến mất, nụ cười dịu dàng trên mặt Diệp Ly cũng từ từ giảm đi, thanh lệ dung nhan dần dần bị lây một tầng sắc thái lãnh khốc. Vốn gút mắc trong tình cảm của mấy người Diêm Vương các không cần nàng nhúng tay, nhưng nếu đây là nhược điểm duy nhất của Bệnh thư sinh, thì nàng sẽ không quan tâm mà lợi dụng tình cảm của hắn ta dành cho Lãnh Lưu Nguyệt để đạt tới mục đích.

Đứng dậy, Diệp Ly bước chậm vào bên trong gian phòng Bệnh thư sinh đang nghỉ ngơi. Còn chưa đi vào đã nghe thấy tiếng ho khan lúc có lúc không truyền đến từ bên trong. Trầm Dương và Lâm đại phu nói thật đúng, bệnh của Bệnh thư sinh đã đến lúc nguy kịch. Đẩy cửa ra, đi vào, người ở bên trong nghe được tiếng mở cửa, đột nhiên xoay người lại, khi thấy người mở cửa là Diệp Ly, thì ánh mắt dần dần lạnh xuống, “Ngươi tới đây làm gì? Thân là Vương phi mà ngay cả chuyện quan trọng là thông báo một tiếng trước khi vào phòng của người khác cũng không hiểu sao?” Diệp Ly cũng không để ý sự vô lễ của hắn ta, mỉm cười đi vào trong phòng, ngồi xuống chiếc ghế cách giường của hắn ta không xa, nhàn nhạt cười nói: “Ta mới vừa nói chuyện với Lăng các chủ, nhất thời không chú ý, đã để cho Lãnh các chủ nghe thấy. Sau đó Lãnh các chủ đã chạy ra ngoài một mình.”

“Rốt cuộc các ngươi đã nói gì?” Đáy mắt Bệnh thư sinh hiện lên một tia lo lắng, tiếp theo giận dữ hét lên với Diệp Ly.

Diệp Ly nháy nháy mắt, cười nói: “Không có gì. Vừa lúc nói đến chỗ Lăng các chủ nói đối xử với Lãnh các chủ như muội muội ruột.

Có vấn đề gì sao?”

Bệnh thư sinh sửng sốt, hiếm khi không phun nọc độc với Diệp Ly mà cúi đầu trầm mặc. Thấy Bệnh thư sinh không nói lời nào, khóe môi Diệp Ly câu lên một nụ cười nhạt, nghiêm mặt nói: “Tam các chủ, nhân sinh trên đời không gì có thể lưỡng toàn. Quan trọng là xem người ta lấy hay bỏ thôi, so với được ở cùng người mà mình thật lòng yêu, chẳng lẽ trả thù Vương gia nhà ta thật sự quan trọng như vậy sao? Nếu nói Vương gia nhà ta có thù hủy gia diệt tộc với ngươi thì cũng thôi, nhưng theo ta được biết, ngoại trừ lần giao thủ mấy năm trước, thì ngươi và Vương gia chúng ta cũng không có bất kỳ lần tiếp xúc nào nữa, thậm chí gia tộc mà ngươi sinh ra cũng không có bất kỳ ân oán gì với Định Vương phủ. Ngươi cần gì phải như thế đây? Lùi một bước trời cao biển rộng, những lời này, có đôi khi vẫn còn có chút đạo lý. Ngươi cứ nói đi?”

Bệnh thư sinh chợt ngẩng đầu lên, hung hăng nhìn chằm chằm Diệp Ly. Thần sắc trên mặt vẫn thay đổi, có tức giận khi bị Diệp Ly khám phá ra tâm sự, cũng có thống hận và không cam lòng với Mặc Tu Nghiêu, còn có một chút tự ti và ảm đạm nói không rõ, “Nói dễ nghe như vậy, còn không phải vì ngươi muốn phương thuốc sao?” Diệp Ly gật đầu đồng ý, cười nói: “Tất nhiên ta nói những lời này là vì phương thuốc, vì tính mạng của trượng phu ta. Không lẽ lại vì làm mai mối cho Tam các chủ sao? Ta cũng không phải ăn no rỗi việc. Có phương thuốc, Vương gia nhà ta giữ được tính mạng, thì ta liền vui vẻ, thân thể ngươi tốt, có muốn theo đuổi Lãnh các chủ hay không, thì tất nhiên là chuyện của một mình ngươi. Lại nói, nếu tương lai, Nhị các chủ thật sự rơi vào trong tay Tam các chủ, Bản Phi còn thấy thẹn trong lòng đây.” Theo Diệp Ly thấy, Bệnh thư sinh có tính tình quái dị là một vạn cái không xứng với Lãnh Lưu Nguyệt. Cho nên nàng cũng chỉ lấy Lãnh Lưu Nguyệt làm chỗ đột phá để nói chuyện với Bệnh thư sinh, chứ tuyệt đối sẽ không nghĩ kế để theo đuổi Lãnh Lưu Nguyệt thay hắn ta. Dĩ nhiên, một cô gái như Lãnh Lưu Nguyệt sẽ có tâm tính kiên định, nếu chính Bệnh thư sinh không thể đả động nàng ấy, thì người khác ra chủ ý cũng chưa chắc có tác dụng.

“Ngươi!” Trong cuộc đời, Bệnh thư sinh hận nhất là người khác nói hắn không xứng với Lãnh Lưu Nguyệt. Mặc dù trong lòng hắn cũng rõ ràng mình không xứng với nghĩa tỷ, nhưng lại chịu không được khi nghe người khác nói ra.

Diệp Ly thấy cũng đã nói được không sai biệt lắm, liền đứng dậy chuẩn bị cáo từ, “Tam các chủ hãy tự suy nghĩ cho thật kỹ đi. Là giữ lại tính mạng thử một lần xem, hay đánh cuộc với Vương gia xem mạng của ai cứng rắn hơn. Ta bảo đảm. . . Vào lúc trước khi ngươi chết sẽ tìm được một lang quân như ý thay Lãnh các chủ.”

Dựa vào đầu giường, nhìn Diệp Ly vung tay áo bỏ đi không do dự, Bệnh thư sinh lại ho mãnh liệt một trận, “Diệp Ly! Ngươi điên rồi. . .” Quả thật, Diệp Ly đã bắt được tử huyệt của hắn, người như hắn, cho tới bây giờ cũng không phải quân tử hoàn thành ước vọng cho người khác, thật sự muốn hắn nhìn Lãnh Lưu Nguyệt gả cho người khác, tuyệt đối còn khó chịu hơn để cho hắn chết.

Không ai biết Lăng Thiết Hàn đã nói gì với Lãnh Lưu Nguyệt, trời hơi tối thì hai người, một trước một sau, trở lại Định Vương phủ giống như cũng không có gì phát sinh vậy.

Sau bữa tối, hiếm khi Diệp Ly và Từ Thanh Trần lại được thanh nhàn ngồi đánh cờ tán gẫu. Bệnh thư sinh kêu thị vệ canh giữ ở trong viện đưa tới một mảnh vải cũ không biết làm từ chất liệu gì có đầy chữ viết theo phong cách cổ xưa. Diệp Ly mở ra, vừa nhìn, trên mặt liền hiện lên nụ cười thỏa mãn, giao mảnh vải cho Tần Phong ở phía sau, phân phó hắn ta tự đưa đến viện của Trầm Dương và Lâm đại phu. Rốt cuộc cũng đã giải quyết được chuyện treo trong lòng đã lâu, thần sắc Diệp Ly cũng càng thêm thoải mái. Từ Thanh Trần vừa cầm quân cờ vừa suy tư, vừa nói: “Lấy được phương thuốc của hoa Bích Lạc, vui vẻ đến vậy sao?”

Diệp Ly cười nói: “Dĩ nhiên vui vẻ, chẳng lẽ Đại ca không vui?”

Từ Thanh Trần lắc đầu, cười nói: “Nữ đại bất trung lưu (*Con gái lớn không giữ được*).”

Diệp Ly bị huynh ấy nói liền lúng túng, bọn muội đã lập gia đình hơn hai năm rồi, được chứ? Từ Thanh Trần lạnh nhạt đặt quân cờ

xuống, cười nói: “Muội cố ý kéo lên gút mắc tình cảm giữa ba huynh muội Lăng Thiết Hàn, ép Bệnh thư sinh vào khuôn khổ. Lúc này Lăng Thiết đang đau khổ phiền muộn, nên chưa kịp phản ứng, chờ hắn ta phục hồi tinh thần lại, cẩn thận hắn ta gây chuyện với muội.” Diệp Ly lại không để ý, giơ tay lên đặt xuống một quân cờ ăn hết mấy quân cờ của Từ Thanh Trần, rồi nói: “Lăng Thiết Hàn lại không biết xấu hổ mà đến gây chuyện với muội sao? Lãnh các chủ đã hơn ba mươi rồi, cả tuổi xuân đều hao phí vào trên người hắn ta. Hắn ta cũng nên cho người ta một câu trả lời đi chứ?”

Cánh tay đang cầm quân cờ của Từ Thanh Trần dừng lại, mỉm cười nhìn nàng, nói: “Sao huynh lại cảm thấy, hình như lời này của muội đang ám chỉ ai đó?”

Bị ánh mắt cười như có như không của Từ Thanh Trần nhìn chằm chằm như vậy, lập tức, Diệp Ly cảm thấy sau lưng chợt lạnh. Nhưng vẫn cố giữ vững bình tĩnh, nói: “Chẳng lẽ không đúng sao? Trên thế gian này, con gái qua ba mươi còn có thể tìm được người tốt lành gì? Mặc kệ Lăng Thiết Hàn có biết hay không, hắn ta làm Đại ca mà bỏ mặc nghĩa muội đã hơn ba mươi còn chưa thành thân, ngay cả hỏi cũng không hỏi thì cũng không được đi? Nói dễ nghe một chút, thì Lăng các chủ trầm mê võ công, không bị vật bên ngoài tác động, nói khó nghe một chút, thì là người cặn bã đã làm trễ nãi cả đời con gái nhà người ta!”

“Người cặn bã?” Nụ cười trên mặt Từ Thanh Trần càng sâu, “Ly nhi muội muội, muội còn chuyện gì muốn nói với vi huynh, thì có thể nói ra đi.”

Diệp Ly đổ mồ hôi, trong lòng thầm mắng mình không biết kiên nhẫn. Nàng cũng không biết tại sao mình lại sợ Từ Thanh Trần như vậy, mà lại không sợ Từ Thanh Trạch ăn nói nghiêm túc từ nhỏ. Dĩ nhiên, đây cũng không phải chỉ là bệnh của một mình Diệp Ly, trên thực tế, ba huynh đệ phía dưới của Từ gia cũng càng sợ Từ Thanh Trần ôn văn nhĩ nhã hơn, “Muội không phải nói Đại ca huynh, Đại ca huynh cũng đừng đoán mò.” Từ Thanh Trần gật đầu, nhìn bộ dáng chột dạ hiếm thấy của Diệp Ly, bất đắc dĩ, thở dài hỏi: “Công chúa

An Khê đi tìm muội?”

Diệp Ly cũng có một vài ý xấu, vốn chuyện tình cảm của Từ Thanh Trần cũng không phải là chuyện mà nàng có thể quản được, “Công chúa An Khê chưa nói chuyện của huynh, nhưng. . . . . .” Công chúa An Khê, thân là công chúa của một nước, lại là Vương Thái nữ. Văn hóa của người Nam Chiếu hoàn toàn khác với Trung Nguyên, cũng không có hứng thú gì với cái gọi là Truyền Quốc Ngọc Tỷ, nhưng lại vẫn ở lại Ly thành, vì cái gì, sao Diệp Ly lại không biết được? Chỉ là, mặc dù Từ Thanh Trần không trốn tránh Công chúa An Khê, nhưng sự vụ Tây Bắc bận rộn, cũng không thể có nhiều thời gian tiếp khách. Mỗi lần Công chúa An Khê tới gặp Diệp Ly, thần sắc ảm đạm muốn nói lại thôi vẫn khiến cho Diệp Ly rất đồng tình.

“Đại ca, rốt cuộc huynh nghĩ sao về Công chúa An Khê? Nhị ca cũng sắp thành thân rồi, chắc chắn cậu mợ cũng đã từng thúc giục huynh đi?” Suy nghĩ một chút, Diệp Ly vẫn quyết định hỏi xem ý của Từ Thanh Trần. Không chỉ bởi vì Công chúa An Khê, mà còn có mợ cả, cậu cả và ông ngoại mong mỏi Đại ca sớm ngày lập gia đình nữa, “Tuổi của Công chúa An Khê cũng không còn nhỏ, mặc kệ Đại ca nghĩ gì thì vẫn nên nói thẳng với nàng ấy thì tốt hơn.”

Từ Thanh Trần gật gật đầu, nói: “Đại ca biết rồi, sẽ giải quyết tốt.”

“Đại ca huynh. . . . . .”

“Huynh và An Khê không thích hợp.” Từ Thanh Trần bình tĩnh cười nói, “Nàng ấy là Vương Thái nữ Nam Cương, cuối cùng cũng sẽ có một ngày thừa kế ngôi vị Nam Chiếu Vương.” Diệp Ly nhíu nhíu mày, không đoán được rốt cuộc Từ Thanh Trần có ý hay không có ý, “Nếu Công chúa An Khê nguyện ý buông tha ngôi vị Nam Chiếu Vương thì sao?”

“Chúng ta chỉ là bạn thân.”

Chương 221: Thành thật với nhau

Chỉ là bạn thân?

Câu nói đầu tiên ngắn ngủn đã nói rõ thái độ cự tuyệt của Từ Thanh Trần. Diệp Ly cũng chỉ có thể thở dài tiếc hận trong lòng, xem ra Đại ca và Công chúa An Khê thực sự không có duyên phận rồi.

Diệp Ly ném quân cờ trong tay, nhìn Từ Thanh Trần nói: "Đã như vậy, Ly nhi không nói chuyện này với Đại ca nữa, chỉ là. . . nếu quả thật Đại ca không có ý nghĩ này thì vẫn nên sớm đi nói rõ ràng với Công chúa An Khê thì tốt hơn." Từ Thanh Trần gật đầu nói: "Ta đã biết, Ly nhi còn muốn nói điều gì?" Diệp Ly nghiêm túc nhìn Từ Thanh Trần, hỏi: " Phải chăng Đại ca và cậu còn có điều gì băn khoăn với Vương gia cùng với Định Vương phủ?" Từ Thanh Trần khẽ giật mình, cũng buông xuống con cờ trong tay theo, nhìn Diệp Ly hỏi: "Sao Ly nhi lại nghĩ như vậy?"

Diệp Ly mím môi mỉm cười nói: "Đại ca, Ly nhi coi như lớn lên ở Từ gia đấy. Khi còn bé sự dạy bảo của cậu cả và đại ca đối với Ly nhi, Ly nhi không dám quên. Đại ca và cậu cả đều là người có tài kinh thế, thế gian có thể cầu một vị như vậy cũng đã khó được mà Từ gia may mắn lại có hai vị. Những ngày này rất nhiều chuyện ở Tây Bắc đều vất vả đại ca và cậu rồi, nhưng. . . Với năng lực của cậu và đại ca vốn không cần cố sức như vậy chứ?" Từ Thanh Trần rũ mắt xuống, nhạt cười nhạt nói: "Là ý tứ của Định Vương?"

Diệp Ly lắc đầu nói: "Ly nhi đều có thể nhìn ra được chuyện như vậy, sao Vương gia lại không ra? Nhưng chàng cũng không nói gì thêm. Đại ca và cậu thu liễm mũi nhọn như thế, là lo lắng về Vương gia cùng với Định Vương phủ sao?"

Từ Thanh Trần đã im lặng một lát, lắc lắc đầu nói: "Không, chỉ hơi mệt mỏi mà thôi."

“Mệt mỏi?” Diệp Ly khó hiểu. Từ Thanh Trần cười nói: “Ly nhi, bất kể những năm này Từ gia có bao nhiêu chua xót khổ sở, nhưng thanh danh đứng đầu văn nhân đương thời của Từ thị Vân Châu đã mấy trăm năm rồi. Từ thị từng trải qua hai triều mà vẫn đứng vững không ngã, là vì mấy đời Từ thị nhất tộc nơm nớp lo sợ đổi lấy đấy. Cao xử bất thắng hàn (ở chỗ cao không khỏi rét lạnh). . . Nếu như Từ gia không muốn con cháu đời sau giống như chúng ta, như vậy. . . thanh danh Từ gia dần dần nhạt đi là lựa chọn tốt nhất.” Diệp Ly cúi đầu, “Đại ca không tin tưởng Ly nhi?”

Từ Thanh Trần lắc đầu, “Không, đại ca không phải là bỏ qua muội cũng không phải không tin được Định Vương. Nhưng muội và Định Vương về sau thì như thế nào? Đời sau của các muội lại nên đối mặt Từ thị như thế nào? Trải qua ba triều, liền có tòng long chi công (có công với vua) hai triều. Gia tộc như vậy ai cũng sẽ không tin, lại có ai sẽ không lo lắng? Năm đó Thái tổ hoàng đế và lịch đại Định Vương là huynh đệ tình thâm bậc nào? Cho tới bây giờ lại chấm dứt như thế nào?”

“Đại ca…” Diệp Ly thở dài, làm sao nàng không biết tình cảnh gian nan của Từ gia? Một khi Mặc gia quân thật sự tranh giành thiên hạ thậm chí cuối cùng đóng đô Trung Nguyên, như vậy Từ gia thế tất trở thành công thần khai quốc lớn nhất. Một gia tộc kinh qua ba triều vẫn đứng vững không ngã. Một gia tộc phản tiền triều đến đỡ Đại Sở, lại phản Đại Sở đến đỡ Định Vương, dù cho có thanh danh Thanh Lưu đứng đầu thiên hạ, cũng không thể hoàn toàn tiêu trừ nghi kỵ của quân vương cùng với người trong thiên hạ. Từ Thanh Trần mỉm cười nhìn xem nàng cười nói: “Ly nhi không cần phải lo lắng, Từ gia vẫn sẽ ở lại Tây Bắc đến đỡ Định Vương cho đến khi Định Vương không cần.” Diệp Ly cau mày nói: “Đại ca nói là làm mưu sĩ?”

“Đúng.” Từ Thanh Trần mỉm cười gật đầu nói.

“Không được!” Diệp Ly quả quyết cự tuyệt nói, “Đại ca biết khi các triều đại đổi thay, làm mưu sĩ cũng sẽ không có kết cục gì tốt.” Cái gọi là mưu sĩ, ẩn vào chỗ tối bày mưu tính kế vì quân chủ, bởi vì biết

đến quá nhiều bí mật cho tới bây giờ đều là loại có mới nới cũ. Cho dù là văn thần võ tướng bên người quân chủ cũng không có ấn tượng tốt với loại người nà. Trí tuệ nhiều sẽ bị nghi, vô năng sẽ bị vứt bỏ. Thân phận như vậy nếu áp đặt trên người đại ca và cậu, Diệp Ly tình nguyện bọn họ hiện tại ẩn lui núi rừng không hỏi thế sự. Từ Thanh Trần nhướn mày cười nói: “Chẳng lẽ Ly nhi cho rằng Định Vương là người có mới nới cũ?”

Diệp Ly lắc đầu, kiên định nói: “Tóm lại là không được! Đại ca, nếu huynh và cậu tin tưởng Ly nhi thì an tâm ở lại Tây Bắc. Mặc kệ tương lai như thế nào, Ly nhi nguyện đem tánh mạng ra đảm bảo sinh thời nhất định để Từ gia toàn thân trở ra. Nếu đại ca và cậu không tin, Ly nhi sẽ đi cầu Vương gia, để Từ thị nhất tộc ẩn lui là được.”

“Ly nhi. . .”

Diệp Ly lắc đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn Từ Thanh Trần nói: “Ly nhi biết đại ca và cậu cân nhắc vì Ly nhi. Nếu Vương gia quá mức nể trọng Từ gia, cựu thần của Định Vương phủ tất nhiên sẽ bất mãn với Ly nhi. Nhưng, Ly nhi cũng vạn lần không thể để cậu và đại ca chịu ủy khuất như vậy. Đại ca và cậu là nhân tài trị thế, không phải mưu sĩ núp trong bóng tối chuyên doanh tính kế.”

“A Ly nói hay lắm.” Từ Thanh Trần còn chưa trả lời, sau lưng đã truyền đến tiếng đồng ý của Mặc Tu Nghiêu. Hai người quay đầu lại thì thấy Mặc Tu Nghiêu bước chậm mà đến, tóc trắng bên người có chút tung bay. Từ Thanh Trần vừa muốn đứng dậy, Mặc Tu Nghiêu đã chạy tới trước mặt khoát tay đỡ hắn về cười nói: “Không muốn đánh động đến A Ly và đại ca ở chỗ này nói chuyện phiếm, vừa vặn bổn vương cũng muốn tâm sự cùng đại ca, tới góp náo nhiệt, đại ca không ngại chứ?” Mấy tiếng đại ca liên tục khiến khóe miệng Từ Thanh Trần co quắp rút, lúc trước Mặc Tu Nghiêu có chết cũng không chịu gọi hắn là đại ca đấy. Từ Thanh Trần ngẩng đầu lên lạnh nhạt cười nói: “Vương gia mời ngồi đi.”

Mặc Tu Nghiêu ngồi xuống bên người Diệp Ly, nhìn Từ Thanh Trần nghiêm túc nói: “Bổn vương không dám đảm bảo Từ gia trăm

năm phú quý, nhưng chính như A Ly đã nói, bổn vương sinh thời đảm bảo Từ gia toàn thân trở ra. Không biết đại ca có tin tưởng hay không?"

Từ Thanh Trần trầm mặc một hồi, mới ngẩng đầu lên cười nói: "Vương gia nhất ngôn cửu đỉnh tại hạ không dám không tin, nhưng xưng hô đại ca này vẫn nên miễn đi. Vương gia xưng hô bằng tên là đủ."

Mặc Tu Nghiêu nhướn mày, Từ Thanh Trần lắc đầu cười nói: "Công và tư rõ ràng vô luận đối với Vương gia, Ly nhi đều tốt."

Mặc Tu Nghiêu lập tức hiểu rõ ý tứ Từ Thanh Trần, gật đầu nói: "Bổn vương dùng trà thay rượu, kính công tử Thanh Trần."

"Đa tạ."

Đã có phương thuốc Bệnh thư sinh cung cấp, thuốc Trầm Dương và Lâm đại phu chế tác ra đương nhiên là làm chơi ăn thật. Trước đó Trầm Dương và Lâm đại phu đã cẩn thận kiểm chứng qua phương thuốc Bệnh thư sinh cung cấp hoàn toàn chính xác là một phương thuốc cổ truyền lưu truyền từ ngàn năm trước tới nay, hai người cũng thông qua các loại thủ đoạn cùng hiểu biết dược lý của chính mình xác định phương thuốc thật hay giả cùng dược vật phối trí ra cuối cùng có thể sẽ có hiệu quả. Trước sau trọn vẹn dùng thời gian nửa tháng mới rốt cục đem một đóa hoa Bích Lạc có thể là còn sót lại duy nhất trên thế gian này luyện chế trở thành đan dược đưa đến trước mặt Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu. Thể tích Bích Lạc hoa cũng không nhỏ, đủ loại dược liệu quý báu tăng thêm càng nhiều vô số kể, nhưng cuối cùng viên thuốc luyện chế ra cũng chỉ không quá năm viên. Mà một khi xác định hoa Bích Lạc thực sự đã diệt sạch từ lúc này…, như vậy năm viên thuốc trước mắt có thể nói là thế gian hiếm có rồi.

Chứng kiến viên thuốc màu nâu đen mùi thơm ngát xông vào mũi trước mắt, trên mặt tất cả mọi người ở đây cũng không khỏi vui mừng lên.

Trên mặt Trầm Dương mang nụ cười thản nhiên nói: "Vương gia có thể ăn một viên trước, ba ngày sau lại ăn một viên, kịch độc trong

cơ thể sẽ hoàn toàn được giải. Về phần Bệnh tiểu tử, thân thể của hắn không chịu nổi, mỗi lần chỉ có thể dùng một phần tư viên thuốc, sau khi pha vào nước thì uống. Mỗi năm ngày uống một lần. Chỉ cần một viên là được, về sau chỉ cần tìm danh y điều trị thân thể cho tốt là được." Bệnh thư sinh lạnh mắt nhìn hắn nói: "Tổng cộng luyện ra năm viên thuốc, chỉ cho ta một viên?" Lâm đại phu cười lạnh một tiếng nói: "Chúng ta chỉ cần hai viên. Không bằng đưa số còn lại đều cho ngươi, ngươi học Định Vương một lần ăn thử một viên xem? Thân thể của mình hư còn trách đại phu hạ dược nhẹ hay sao?" Nói rõ nói thân thể Bệnh thư sinh quá yếu hư không chịu được bổ, thuốc nặng quả nhiên hiệu quả nhanh, nhưng thân thể Bệnh thư sinh lại không chịu nổi.

Lăng Thiết Hàn thò tay vỗ vỗ bả vai Bệnh thư sinh, thu hồi chai thuốc Trầm Dương đưa tới cười nói: "Đa tạ Trầm tiên sinh và Lâm đại phu, làm phiền hai vị rồi." Sắc mặt hai vị thần y lúc này mới khá hơn một chút, Lâm đại phu tiện tay vung ra hai tờ phương thuốc nói: "Hai đơn thuốc này nhìn mà dùng, nuôi một năm nửa năm sẽ khá hơn. Bình thường phải chú ý tu dưỡng, tu sinh dưỡng tính, nếu không cũng khó tránh khỏi lưu lại di chứng." Lăng Thiết Hàn cẩn thận thu hồi phương thuốc, thận trọng tạ ơn Lâm đại phu. Tuy Bệnh thư sinh không nói chuyện, nhưng nghe xong lời của Lâm đại phu…, hào quang trong mắt cũng không khỏi sáng hơn một ít.

Hai vị thần y tự tay luyện chế quả nhiên là cực kỳ thần hiệu đấy, Mặc Tu Nghiêu chỉ dùng một viên độc tính trên người cũng đã rút đi hơn phân nửa. Sắc mặt thoạt nhìn cũng không tái nhợt như lúc trước, mà ngay cả nhiệt độ cơ thể trước sau như một luôn lạnh buốt cũng bình thường hơn một ít. Chắc hẳn đợi đến lúc độc tố hoàn toàn sạch sẽ, điều dưỡng một năm nửa năm thì thân thể Mặc Tu Nghiêu có thể hoàn toàn bình phục. Chỉ là, từ sau khi độc tố bắt đầu sạch sẽ, chân Mặc Tu Nghiêu đã tốt hơn một năm lại bắt đầu ẩn ẩn đau rồi. Chuyện này khiến Diệp Ly không thể không lôi kéo Mặc Tu Nghiêu cho Trầm Dương kiểm tra lần nữa. Hiển nhiên Trầm Dương đối với tình huống như vậy cũng không ngoài ý muốn, vuốt chòm râu đẹp đẽ

nói: “Năm trước tại hạ đã từng nói qua, Vương gia sở dĩ có thể đi lại tự nhiên là vì cỏ Phượng Vĩ. Cỏ Phượng Vĩ chính là hỏa độc rừng rực ít có thể ngang với hàn độc hàn đàm. Cũng chính là hỏa độc này tạm thời phá kinh mạch bế tắc ở hai chân vốn bởi vì trọng thương mà bị đứt của Vương gia. Hôm nay độc tố trong cơ thể Vương gia sạch sẽ, tổn thương vốn có ở chân dĩ nhiên sẽ tái phát.”

Diệp Ly nhíu mày nói: “Chẳng lẽ sau khi độc trong cơ thể Vương gia hoàn toàn sạch sẽ, Vương gia sẽ không thể đi lại tự nhiên được?”

Nghe vậy, Mặc Tu Nghiêu duỗi tay nắm thật chặt tay phải Diệp Ly. Diệp Ly nghiêng đầu nhàn nhạt mỉm cười với hắn.

Trầm Dương nói: “Thế thì không đến mức, lúc trước hỏa độc của cỏ Phượng Vĩ là từ trên đùi Vương gia đi vào, ít nhiều còn có chút hiệu quả đả thông kinh mạch vốn hoàn toàn bế tắc. Nhưng Vương gia lúc trước tổn thương không nhẹ, lại là vết thương cũ mười năm trước lặp lại, há có thể không để lại chút tai hoạ ngầm. Hiện tại vừa giải độc nhất thời không thích ứng mà thôi, đợi đến lúc độc tính trong cơ thể Vương gia sẵn sàng tiếp nhận rồi, ta lại kê mấy loại thuốc trị vết thương cũ. Về sau ước chừng lúc trời mưa có chút phiền phức mà thôi. Nhiều người có tật xấu này cũng không phải chuyện lớn gì.” Nghe Trầm Dương nói như vậy, Diệp Ly lúc này mới yên lòng. Xác thực, cho dù là kiếp trước, ngoại thương hiện nghiêm trọng như vậy, dù trải qua trường kỳ phục hồi cũng chưa chắc có thể trăm phần trăm không để lại chút di chứng. Huống chi Mặc Tu Nghiêu tổn thương đã mười năm rồi, chỉ là trời mưa chân đau đã là kết quả không tệ. Nhẹ gật đầu, Diệp Ly nói: “Vậy làm phiền Trầm tiên sinh rồi.”

Trầm Dương vừa thu dọn đồ đạc, vừa cười nói: “Vương phi không cần khách khí, đã nhiều năm như vậy Vương gia cuối cùng cũng tốt rồi, tại hạ cũng buông xuống được một tâm sự.” Diệp Ly cũng biết Trầm Dương những năm này một mực ở lại Định Vương phủ chỗ nào cũng không đi đều là vì bệnh của Mặc Tu Nghiêu cùng với giao tình giữa Trầm Dương và Mặc Lưu Danh năm đó. Lập tức cũng không nói thêm lời cảm tạ, những năm này Trầm Dương trả giá

vì Mặc Tu Nghiêu và Định Vương phủ, cảm tạ trên miệng lại có vẻ làm kiêu.

Đám tâm phúc của Định Vương phủ bọn họ đều âm thầm vui mừng vì thân thể Vương gia sắp hoàn toàn khôi phục. Toàn bộ Tây Bắc lại âm thầm bắt đầu khởi động mạch nước ngầm. Sau khi hành tung của Đàm Kế Chi cùng với tin tức của Ngọc tỷ truyền quốc không biết từ chỗ nào đột nhiên bị để lộ, toàn bộ Tây Bắc biểu hiện ra tuy vẫn bình tĩnh, nhưng lại không biết có bao nhiêu người đã âm thầm giao thủ rồi. Trong đó người xui xẻo nhất không ai khác ngoài Đàm Kế Chi.

Vốn Đàm Kế Chi chỉ đến Tây Bắc đón Thư Mạn Lâm về, thuận tiện cho Mặc Tu Nghiêu thêm chút rào cản mà thôi. Ai biết từ sau khi tiến vào Tây Bắc trăm chuyện không thuận, ngay cả bóng người của Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đều không thấy, sau đó thân phận và hành tung của hắn đột nhiên bại lộ cho khắp thiên hạ đã biết. Vì vậy mỗi ngày chỉ ứng phó nhân mã khắp nơi đến đây đòi hỏi Ngọc tỷ truyền quốc cùng với tung tích bảo tàng đã khiến hắn hận không thể phân thân rồi, ở đâu còn có tâm tư tìm phiền toái cho Mặc Tu Nghiêu?

Đàm Kế Chi cũng rõ tình cảnh hiện tại của mình tuyệt đối có Định Vương phủ ở sau lưng trợ giúp, nhưng lúc đầu hắn không quan tâm đến đạo nghĩa vu oan Ngọc tỷ truyền quốc trong tay Định Vương phủ trước, hiện tại mình bị người ta hại ngược lại, hắn cũng không có thể diện đi trách tội Định Vương phủ bỏ đá xuống giếng.

Trong đêm tối, Đàm Kế Chi bình tĩnh nhìn người áo đen chặn đường trước mắt, thản nhiên nói: “Không biết các vị là bằng hữu nhà nào? Không biết tại hạ có chỗ nào đắc tội?”

Người áo đen cầm đầu lạnh lùng nói: “Đàm Kế Chi không cần giả vờ giả vịt, giao Ngọc tỷ truyền quốc cùng với tung tích bảo tàng ra đây, chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng!” Đàm Kế Chi cười lạnh một tiếng nói: “Các ngươi không phải là người thứ nhất tới hỏi ta muốn thu bảo tàng đấy, cũng sẽ không phải là người cuối cùng. Ta không biết các ngươi là từ chỗ nào nghe nói cái gì Ngọc tỷ truyền quốc bảo tàng, Bản công tử chỉ có hai chữ, không có!”

Người áo đen cười lạnh một tiếng nói: “Lâm Nguyện, cô nhi của hoàng tộc tiền triều, nếu không phải đã điều tra xong thân phận của ngươi, sao chúng ta có thể tới nơi này? Khuyên ngươi tốt nhất thành thành thật thật nói ra tung tích bảo tàng, nếu không đừng trách chúng ta vô lễ.”

Đàm Kế Chi có chút bực bội nhắm lại mắt, vừa đánh giá người áo đen vây quanh mình. Mấy ngày nay hắn đều bị những người này phiền đến chết lặng, thân phận cô nhi hoàng tộc tiền triều xác thực khiến tin tức hắn biết về tung tích bảo tàng trở nên đáng tin hơn rất nhiều. Đàm Kế Chi quả thật có khổ mà nói không nên lời, nếu hắn biết rõ tung tích bảo tàng cũng sẽ không ở Tây Bắc chạy tới chạy lui rồi. Vốn mấy đám người trước bị hắn giết trở về, nhưng lúc này hắn lại một mình, trước mắt người áo đen vây quanh mình hiển nhiên không phải một mình hắn có thể đối phó được.

Nghĩ nghĩ, Đàm Kế Chi mở miệng nói: “Muốn biết tung tích bảo tàng, có thể. Nhưng làm sao ta biết các ngươi lấy được tàng bảo đồ rồi sẽ không giết ta diệt khẩu?”

Hắc y nhân cười hắc hắc nói: “Chuyện này Đàm công tử cứ yên tâm, chúng ta chỉ vì cầu tài không bán mệnh. Chỉ cần Đàm công tử giao ra tung tích bảo tàng lúc nào cũng có thể rời đi.” Đàm Kế Chi nhướn mày nói: “Nếu thứ ta giao ra là giả thì sao?”

“Trừ phi Đàm công tử định cả đời cũng không gặp người rồi. Nên biết thiên hạ này tuy lớn, nhưng chỗ có thể làm cho người như Đàm công tử ẩn thân cũng không nhiều.” Đàm Kế Chi gật đầu nói: “Được, ta cho ngươi!” Nói xong, ống tay áo vung lên, một phần bản vẽ từ trong ống tay áo bay ra. Người áo đen thò tay nhận lấy, mở ra xem xét quả nhiên là một phần địa đồ mang theo dấu hiệu đặc thù.

“Tại hạ tin tưởng Đàm công tử, cáo từ.” Tay vung lên, mang theo một đám người áo den lặng yên thối lui. Đàm Kế Chi đứng trên đất trống trong mắt xẹt qua một tia hàn quang, cười nhạt nói: “Đã cho đi một phần tàng bảo đồ rồi, như vậy cho nhiều thêm vài phần cũng không sao. Không phải sao?”

Chương 222: Khảo hạch Kỳ Lân

Dường như trong mấy ngày đó, cái tờ gọi là tàng bảo đồ của cao tổ tiền triều đã truyền khắp toàn bộ Tây Bắc, có thể nói chỉ cần người có chút năng lực cùng thế lực đều có một phần. Đương nhiên, trong thư phòng Định Vương phủ cũng không hề ngoại lệ xuất hiện một tờ tàng bảo đồ như vậy.

Mặc Tu Nghiêu chỉ tùy ý liếc một cái tàng bảo đồ đã qua tay ném cho Phượng Chi Dao bên người. Chỉ nhìn thái độ của Mặc Tu Nghiêu, Phượng Chi Dao cũng biết cái gọi là tàng bảo đồ này tám phần không có thực tài thực liệu gì, ngược lại Hàn Minh Tích rất có hứng thú với cái này. Thò tay kéo từ trong tay Phượng Chi Dao qua chính mình cẩn thận nghiên cứu. Hắn vừa bị Mặc Tu Nghiêu lừa bịp mấy mươi vạn lượng bạc trong lòng đang bị thương rồi, cần số tiền lớn thu vào để đền bù. Bộ dạng phục tùng suy tư một lát, Hàn Minh Tích cau mày nói: “Đây không phải là chỗ lúc trước Vương phi rơi xuống vực sao?” Tuy địa đồ vẽ có chút trừu tượng, nhưng Hàn Minh Tích làm kinh doanh thường xuyên ở bên ngoài chạy, chăm chú xem trong chốc lát vẫn nhận ra địa điểm được đánh dấu trên bản đồ.

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đều không nghĩ tới Đàm Kế Chi sẽ giao ra một phần tàng bảo đồ thật sự ra, vị trí kia đúng là tòa Hoàng lăng lúc trước Lâm đại phu mang Diệp Ly đi. Tuy chỗ đó không có ngọc tỷ truyền quốc và bảo tàng cao tổ, nhưng vẫn chắc chắn 100% chính là một cái Hoàng lăng cao tổ . Nếu nói chỉ vì lừa gạt những… người theo dõi hắn, cái giá này cũng không khỏi quá mức lớn một chút.

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt một tiếng nói: “Làm gì phải quản hắn muốn cái khỉ gió gì? Tại Tây Bắc hắn còn có thể nhảy lên trời được sao? Hàn Minh Tích, nếu ngươi có hứng thú thì có thể đi góp náo

nhiệt.” Nghe vậy con mắt Hàn Minh Tích lập tức sáng ngời, hắn cũng biết Diệp Ly đã từng là đi vào tòa Hoàng lăng này, vội vàng chuyển hướng Diệp Ly, Diệp Ly cười nói: “Bên trong cũng có nhiều thứ đáng giá. Cũng coi là một Hoàng lăng không tệ, nhưng nếu nói là bảo tàng. . . Đại khái còn kém một chút.” Hàn Minh Tích sáng tỏ, cái này là một tòa lăng mộ của đế vương, không phải bảo tàng trong truyền thuyết. Nhưng như vậy cũng không sao cả, bảo bối bên trong đế vương lăng cũng rất nhiều ah.

Hàn Minh Tích vội vàng cùng thế lực các lộ lục đục tranh đoạt bảo bối Hoàng lăng với nhau, không đến hai ngày Đàm Kế Chi bị người ngoài sáng trong tối truy đuổi khắp nơi truy ngược lại tự mình đưa lên cửa.

Lần nữa nhìn thấy Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu, nét kiêu căng trên mặt Đàm Kế Chi đã tan đi rất nhiều. Nhìn thấy hai người cũng cung kính tiến lên chào, Diệp Ly ngậm cười hỏi: “Lâu rồi không thấy, Đàm công tử vẫn mạnh khỏe chứ?” Đàm Kế Chi nhàn nhạt cười khổ, nhìn Diệp Ly nói: “Vương phi làm gì biết rõ còn cố hỏi?” Đối với Đàm Kế Chi gầy gò mỏi mệt Diệp Ly không có tâm đồng tình gì, dáng tươi cười như cũ, “Việc xảy ra trong khoảng thời gian này Bản phi và Vương gia đều nghe nói, thật sự vất vả Đàm công tử rồi.” Đàm Kế Chi chỉ cảm thấy một cỗ khí nghẹn tại ngực nuốt không nổi cũng phun không ra, trên mặt lúc trắng lúc xanh. Một hồi lâu mới trì hoãn đi qua chắp tay với hai người nói: ” Hôm nay tại hạ cầu kiến chỉ vì đúng hẹn tới đón Lâm nhi rời khỏi Tây Bắc, không biết khi nào Vương gia và Vương phi định thả người?”

Diệp Ly cười nói: “Tùy thời có thể. Bộ dáng Đàm công tử giống như chúng ta tư lợi bội ước vậy. Bản phi cũng đã nói hiện nay công chúa An Khê còn ở Tây Bắc, nếu thánh nữ Nam Cương tùy tiện rời khỏi vương phủ thì cũng không an toàn, nếu Đàm công tử kiên trì, Bản phi cũng không tiện khuyên nữa. Nhưng sau khi thánh nữ Nam Cương rời khỏi vương phủ thì an nguy và bất cứ chuyện gì phát sinh đều không có một xu quan hệ với Định Vương phủ.” Đàm Kế Chi trầm giọng nói: “Điều này là hiển nhiên.”

Nghe hắn nói như vậy, Diệp Ly cũng sảng khoái, phất tay muốn Tần Phong đi mang Thư Mạn Lâm ra. Chỉ chốc lát sau, Thư Mạn Lâm bị mang vào thư phòng, vừa nhìn thấy Đàm Kế Chi lập tức nhào vào trong lòng ngực của hắn, nức nở nghẹn ngào khóc nấc lên. Đàm Kế Chi cúi đầu đánh giá nàng một phen, tuy nhiên gầy gò đi một tí, nhưng cũng có thể nhìn ra được không có ăn khổ gì, Định Vương phủ cũng không làm khó Thư Mạn Lâm, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Lôi kéo Thư Mạn Lâm muốn cáo từ, "Đa tạ Vương gia, Vương phi, như vậy tại hạ cáo từ." Diệp Ly cười nhạt một tiếng, chỉ khẽ nói không tiễn, liền cho người mang hai người đi ra ngoài. Bởi vì không ít người dũng mãnh lao tới phụ cận Hoàng lăng, ngược lại Ly thành lại thanh tịnh khó mà có được. Diệp Ly lúc này mới rút ra thời gian nhàn rỗi ra khỏi thành dò xét nơi đóng quân của Kỳ Lân, đây là lần đầu tiên Diệp Ly ra khỏi thành từ sau khi trở lại Ly thành. Nơi Kỳ Lân đóng quân là trong một sơn cốc kín đáo cách Ly thành ba mươi dặm, hình như bộ dáng tu kiến không khác chỗ lúc trước nàng tu kiến ở gần kinh thành lắm, nhưng lại càng khổng lồ hơn, hạng mục huấn luyện cũng nhiều hơn. Đều do Tần Phong và bọn người Trác Tĩnh Lâm Hàn suy nghĩ ra, bọn người Tần Phong, Trác Tĩnh và Diệp Ly cùng tiến vào sơn cốc, đã thấy trên một mảnh đất trống rộng lớn mấy trăm chàng trai bừng bừng khí khái hào hùng sắp xếp chỉnh tề đội ngũ, tay phải để trước ngực hành lễ với mình, "Bái kiến Vương phi!"

Diệp Ly phóng mắt nhìn lại, đầu tiên đã liếc thấy nhóm người Từ Thanh Phong đứng ngay phía trước. Chỉ thấy giống nhóm Kỳ Lân bên cạnh, bọn họ cũng mặc một bộ quần áo màu xám, sắc mặt nghiêm nghị không khỏi cười nhạt một tiếng.

"Miễn lễ." Diệp Ly đi đến giữa sân thì đứng lại, nhìn thấy trước mắt là mấy trăm đội viên Kỳ Lân tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn trong mắt tràn đầy vui mừng, "Hôm nay, mấy tháng huấn luyện này của của chư vị đến nay kết thúc. Giống như vậy, một vòng khảo hạch cuối cùng hiện tại sẽ bắt đầu. Chư vị có lòng tin hay không?"

"Có!" Mọi người cùng kêu lên. Diệp Ly thoả mãn gật đầu nói: "Rất tốt, hiện tại ta mệnh lệnh, nội dung khảo hạch lần này là. . . Một: hành

quân về hướng tây cách 120 dặm. Yêu cầu trước canh 5 buổi sáng ngày mai toàn bộ đến vị trí được chỉ điểm. Hai: dùng đích đến làm tâm điểm, trong phạm vi mười dặm tất cả những ai không phải bình dân Tây Bắc, toàn bộ bắt trói lại. Nếu gặp phản kháng có thể giết chết ngay tại chỗ. Ba: cấp dưới phải toàn bộ bắt sống không được có bất cứ thương tổn gì, sau đó sẽ đem danh sách xử trí cho các ngươi. Tất cả mọi người phân tổ hành động, một người trong tiểu tổ thất bại toàn thể bị loại. Rõ chưa?"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Chúng đội viên Kỳ Lân cùng kêu lên, trong ánh mắt đều chớp động kích động cùng với hưng phấn sáng rọi. Bọn họ đã trải qua đủ loại huấn luyện mà lúc trước ngay cả nghe bọn họ cũng chưa từng nghe nói qua trong sơn cốc này hơn nửa năm, hiện tại bọn họ càng thêm bức thiết muốn đi ra ngoài nhìn xem. Muốn biết chính mình mạnh như thế nào. Diệp Ly thoả mãn gật đầu cười nói: "Chúc các vị tất cả thuận lợi." Tần Phong tiến lên, lại cho người đưa các loại trang bị cùng với vũ khí cần thiết cho các đội viên Kỳ Lân, sắc mặt lạnh lẽo nghiêm trang nhìn bọn thuộc hạ nói: " Các ngươi đều nghe rõ mệnh lệnh của Vương phi. Mặt khác, Bản thống lĩnh bổ sung một số quy định. Bắt lầm ngộ thương bình dân, bị loại! Tổn thương mục tiêu nhiệm vụ, bị loại! Thả chạy mục tiêu nhiệm vụ, bị loại! Giải tán!"

"Thuộc hạ rõ." Nhóm người Kỳ Lân cao giọng đáp, sau đó nhanh chóng phân thành mười tiểu đội từng người chạy về phía mục đích của bọn họ.

Bọn người Diệp Ly đứng tại chỗ cũ thấy âm thanh của bọn hắn biến mất trong sơn cốc, Trác Tĩnh cau mày nói: "Vương phi, theo {ám vệ} bẩm báo hiện tại tất cả đạo nhân mã tụ tập bên cạnh Hoàng lăng chí ít có hơn ngàn người, chỉ phái những người này đi được sao?" Diệp Ly quay đầu lại, mỉm cười nhìn Trác Tĩnh nói: " Tuy bọn họ chưa tính là hoàn thành huấn luyện cuối cùng, nhưng so với huấn luyện lúc trước của các ngươi đã nhiều hơn rồi. Trác Tĩnh không tin tưởng bọn họ sao? Tần Phong, ngươi thấy thế nào?" Tần Phong nghiêm túc nói: "Nếu ngay cả chút chuyện ấy cũng không làm được,

thuộc hạ tình nguyện đưa bọn họ toàn bộ loại đi, mặt khác tuyển người một lần nữa huấn luyện. Vương phi cứ việc yên tâm, thuộc hạ cam đoan những… tiểu tử này sẽ không để người thất vọng." Diệp Ly gật đầu nói: "Rất tốt, như vậy chúng ta cũng đi qua đi. Xem thành quả huấn luyện của bọn họ rốt cuộc ra sao."

Bên cạnh dãy núi Hồng Châu, mấy ngày nay có thể nói là còn náo nhiệt hơn Ly thành nhiều. Tuy đột nhiên nhiều đạo nhân mã như vậy tụ tập đến đây, rất nhiều người cũng biết sự tình không đúng, ước chừng chính mình bị Đàm Kế Chi đùa bỡn. Nhưng đại đa số người đều không thể kháng cự được mị lực của ngọc tỷ truyền quốc, vốn tất cả mọi người vẫn chỉ âm thầm bình thường từng người nước sông không phạm nước giếng. Nhưng buổi chiều một ngày nào đó, lúc một đội ngũ trong đó rốt cuộc tìm được cửa vào Hoàng lăng, mới chính thức náo nhiệt lên. Ước chừng bởi vì sớm đã biết rõ chuyện Hoàng lăng, lúc này nhân mã khắp nơi đều dẫn theo không ít cao thủ trộm mộ tới. Cho nên tại cửa vào gần Hồng Châu có thể được tìm được cũng chẳng có gì lạ rồi. Chỉ là cái cửa vào gần Hồng Châu này vốn chỉ ra được mà không vào được, muốn mạnh mẽ phá cửa mà vào cần tốn hao nhân lực hiển nhiên không cần phải nói, sơ sẩy một cái còn rất có thể sẽ làm sụp toàn bộ mộ đạo thậm chí là cung điện dưới mặt đất, đến lúc đó đã có thể được không bù lại mất đấy. Cho nên tất cả đạo nhân mã cũng không sốt ruột, thậm chí cuối cùng mọi người còn mơ hồ có ý đồng tâm hợp lực đến giải quyết cửa vào.

Hàn Minh Tích cũng không đi tham gia náo nhiệt, ai cũng biết hắn là người Định Vương phủ, cho dù hắn muốn đến góp mặt, người ta ước chừng cũng không chào đón hắn. Cho nên hắn chỉ vừa vặn mang theo mấy thuộc hạ của mình xa xa theo sát, chuẩn bị lúc nào nhìn đúng thời cơ đi chiếm chút tiện nghi. Dù sao một tòa Hoàng lăng lớn như vậy, những người này cũng không có khả năng trông coi hết toàn bộ. Nhưng Hàn Minh Tích hơi nghi hoặc trong lòng. Cho dù chỗ này cách Ly thành có một khoảng cách nhưng Vương gia và Vương phi cũng không có khả năng hoàn toàn không biết tình hình bên này, rõ ràng hoàn toàn bỏ mặc một tòa núi vàng, còn mặc kệ những

người này như vậy, tuyệt không phải tác phong và tính tình của Định Vương ah.

"Đại ca, chuyện này huynh thấy thế nào?" Lấy lại tinh thần Hàn Minh Tích hỏi Hàn Minh Nguyệt ngồi bên cạnh mình.

Từ sau khi Tô Túy Điệp chết thì Hàn Minh Nguyệt liền không gượng dậy nổi, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly nhìn mặt mũi của Hàn Minh Tích nên cũng lười quản hắn khỉ gió, chỉ ném hắn cho Hàn Minh Tích trông nom. Vô luận là Hàn Minh Tích nhớ tình huynh đệ cùng tánh mạng Hàn Minh Nguyệt, hay là vì an nguy của Hàn thị nhất tộc đều trông nom Hàn Minh Nguyệt thật kĩ, không cho hắn gây chuyện. Những ngày này, Hàn Minh Nguyệt luôn ở trong phủ của Hàn Minh Tích đóng cửa không ra, hiện tại nhìn một cái cả người tái nhợt vô thần phảng phất như một thi thể hoạt động, ở đâu còn có phong độ cùng với say mê hấp dẫn của công tử Minh Nguyệt năm đó. Hàn Minh Tích thật sự nhìn không được, lần này chuyện tới Hoàng lăng dù sao coi như là chuyện riêng của hắn, cho nên vừa vặn dắt Hàn Minh Nguyệt đi ra.

Cũng không biết có phải không nghe thấy câu hỏi của Hàn Minh Tích hay không, con mắt nhàn nhạt của Hàn Minh Nguyệt bỗng nhúc nhích nhưng cũng không trả lời. Hàn Minh Tích hiện tại cũng không trông cậy đại ca này có thể cho chỉ điểm nhắc nhở gì mình. Chỉ ngóng trông hắn đừng gây chuyện còn sống thật tốt, mình đã không phụ ân giáo dưỡng của đại ca cùng với liệt tổ liệt tông Hàn gia rồi. Cho nên Hàn Minh Nguyệt trầm mặc cũng không khiến Hàn Minh Tích tức giận, hắn chỉ không đếm xỉa tới dựa vào dưới tàng cây, như có điều suy nghĩ mà nói: "Ta cảm giác, cảm thấy Định Vương sẽ không dễ dàng cho ta lợi nhuận tiền riêng như vậy."

Hàn Minh Nguyệt cúi đầu trầm mặc không nói. Hàn Minh Tích vung tay lên thở dài nói: "Được rồi, đến lúc đó sẽ biết là chuyện gì xảy ra." Hắn cũng không tin Định Vương thật đúng có thể bỏ mặc nhiều người như vậy làm ẩu ở Tây Bắc.

Chương 223: Các tù binh của tân binh Kỳ Lân

Trước thạch bích ở dưới vách núi truyền đến một hồi tiếng hoan hô, “Mở! Mở ra rồi!”

Mọi người vây quanh ở dưới vách núi nhao nhao vui mừng, tuy tìm được cái cửa vào này đã vài ngày thời gian, nhưng cho dù tụ tập tất cả thế hệ kẻ trộm mộ giỏi nhất cùng với cao thủ kiến trúc nhưng bọn họ cũng tốn không ít thời gian mới mở ra cái cửa vào Hoàng lăng này hoàn hảo không chút tổn hao. Dù sao cũng ở bên ngoài cái gì cũng không nhìn thấy, căn bản không cách nào đoán được cơ quan bên trong rốt cuộc là dạng gì, một chút vô ý có thể làm cho cả mộ đạo sụp đổ. Đến lúc đó bọn họ muốn đào cũng không phải là cửa vào mà là một tòa thậm chí vài tòa núi rồi. May mắn cuối cùng có người nghĩ đến từ bên cạnh đào ra một cái động trộm đi vào, xác định tình huống cùng với vị trí cơ quan bên trong, mới mở được cái cửa vào Hoàng lăng cao tổ đã ẩn giấu mấy trăm năm này. Đồng dạng điều này cũng đã chứng minh Đàm Kế Chi cũng không lừa gạt bọn họ, tàng bảo đồ đưa đến xác thực là tàng bảo đồ của một tòa Hoàng lăng.

Từ bên trong đầy người mặt hưng phấn đi ra cười nói: “Đây đúng là một tòa Hoàng lăng, cung điện dưới mặt đất cách nơi này còn rất xa, tòa Hoàng lăng này vô cùng khổng lồ. Nhanh đi bẩm báo chủ tử!”

Chỉ chốc lát sau, nhân mã khắp nơi cũng đã đến đông đủ, ai cũng không có đến sau ai. Lôi Đằng Phong nhíu mày nhìn cửa vào trước mắt, hỏi: “Cái này là cửa vào Hoàng lăng của Hoàng đế khai quốc tiền triều? Có phải là hơi có chút keo kiệt hay không?” Một người trong đám người nói trước: “Thế tử có chỗ không biết, tòa lăng mộ này không giống Hoàng lăng bình thường. Ngay từ đầu đã không có kế hoạch đời sau tế bái, cho nên cửa vào mới sẽ xuất hiện tại loại địa

phương đặc biệt vắng vẻ này, là vì phòng ngừa trộm mộ mà chuẩn bị đấy. Hơn nữa, ở đây có lẽ cũng không phải cửa vào duy nhất, theo tại hạ suy đoán, nơi này cách nội cung ít nhất cũng xa mười dặm." Lôi Đằng Phong lúc này mới nhẹ gật đầu, liếc qua Thất vương tử Bắc Nhung, Thái tử Bắc Nhung cùng với Lê Vương Đại Sở Mặc Cảnh Lê cũng đang đứng ở một bên, không khỏi nhíu chặt mày kiếm.

Vốn còn tưởng rằng chuyện lấy được tàng bảo đồ giấu được, nhưng sau khi tìm được chỗ mới phát hiện cái gọi là tàng bảo đồ này lại mỗi người có một phần. Lúc này Lôi Đằng Phong đã biết rõ bọn họ tám phần là bị Đàm Kế Chi đùa bỡn, nhưng phần tàng bảo đồ này lại rõ ràng cho thấy sự thật, bọn họ cũng đã tìm đến đó. Chẳng lẽ. . . Đàm Kế Chi muốn lại để cho bọn họ tàn sát lẫn nhau, sau đó trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi? Nghĩ đến đây, trong lòng Lôi Đằng Phong nhảy dựng cũng không vội mà tiến vào Hoàng lăng. Mỉm cười nhìn về phía mọi người cũng đang nhìn mình chằm chằm bên cạnh, nhướn mày cười nói: "Thái tử điện hạ, Lê Vương, Thất vương tử, các vị có tính toán gì không?"

Ở đây mọi người thần sắc khác nhau, nhưng đều không ngoài phòng bị cùng với cảnh giác đối thủ. Bọn họ đều xuất thân hoàng thất, tự nhiên biết rõ tiến vào Hoàng lăng sẽ gặp được cái gì? Nhưng nếu để cho người khác đoạt trước. . . Vàng bạc châu báu vẫn còn có, nhưng nếu để cho người vượt lên trước cầm đi Ngọc tỷ truyền quốc, vậy thì quả nhiên phiền toái.

Gia Luật Hoằng ha ha cười cười, mang theo cẩn thận và khôn khéo không giống dân tộc du mục phương bắc, cười nói: "Tiểu Vương chỉ hơi tò mò lăng mộ Hoàng đế khai quốc tiền triều Trung Nguyên thôi, phái người vào xem là được." Vung tay lên, một đội thị vệ đứng sau lưng Gia Luật Hoằng đã đi vào cửa vào trước một bước. Hai mắt Lôi Đằng Phong có chút nheo lại, đáy mắt xẹt qua một tia âm u, gật đầu cười nói: " Thái tử Gia Luật nói có lý, tuy nói là Hoàng lăng nhưng rốt cuộc vẫn là điềm xấu, những người như chúng ta lại không cần tự mình thám hiểm. Mà thôi, các ngươi cũng vào xem một chút đi, trở về cũng dễ nói với phụ vương." Phía sau

hắn, một đám người mặc cẩm bào màu vàng kim óng ánh liền ôm quyền với Lôi Đằng Phong, cũng chạy vội vào theo. Ở đây bọn người Gia Luật Hoằng nhìn cũng khẽ giật mình, đó là Kim Y Vệ của Trấn Nam Vương, vậy mà đi theo Lôi Đằng Phong ra đây.

Lôi Đằng Phong mỉm cười nhìn về phía Mặc Cảnh Lê cười nói: "Sao đây? Lê Vương không đi vào nhìn một cái sao?"

Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng nói: "Quân tử không lập nguy tường, chỉ là một tòa Hoàng lăng bổn vương còn không để ở trong mắt." Khoát tay, thị vệ đứng phía sau hắn cũng đi theo vào. Gia Luật Dã bên cạnh tự nhiên cũng không cam chịu lạc hậu phái người mình tiến vào Hoàng lăng.

Chỗ bí mật xa xa, Hàn Minh Tích nhìn một đám người chiếm giữ tại lối vào như cũ, ai cũng không có ý định đi vào lại không có bộ dáng rời đi, không khỏi tức giận lên, "Những người này có ý gì? Không đi vào cũng làm chậm trễ người khác ah."

"Bọn họ sẽ không đi vào." Hàn Minh Nguyệt vẫn ngồi ở bên cạnh hắn một mực không mở miệng đột nhiên mở miệng nói.

Hàn Minh Tích sững sờ, quay đầu lại nhìn Hàn Minh Nguyệt hỏi: "Vì sao?" Hàn Minh Nguyệt nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Những… tên kia là loại người nào? Không phải Thái tử một quốc gia thì là Vương gia, Thế tử, quyền cao chức trọng. Bọn hắn không phải trộm mộ, cho dù còn muốn đồ vật bên trong cũng sẽ không tự mình thám hiểm, mệnh không còn thì không có gì nữa." Hàn Minh Tích cúi đầu nghĩ, không thể không thừa nhận huynh trưởng nhà mình nói rất có lý, đồng thời cũng càng thêm uể oải, phẫn nộ rồi, "Cái tên Mặc Tu Nghiêu kia là có ý gì? Bảo ta đến nơi đây nhìn chằm chằm vào những người này làm gì? Đùa ta sao?" Hàn Minh Nguyệt trầm mặc không nói, hiện tại hắn đều không có hứng thú với Mặc Tu Nghiêu hay những người trước mắt này, hắn chỉ hi vọng đệ đệ của mình không đi vào chịu chết.

"Hàn công tử." Một giọng nam trầm thấp đột nhiên xuất hiện tại vị trí bất ngờ sau lưng hai người, Hàn Minh Tích lại càng hoảng sợ, cảnh giác quay mắt về phía nam tử đột nhiên xuất hiện, ăn quần áo

màu xanh thẫm, trên mặt cũng bôi thuốc nhuộm màu xanh lá, dù cho đứng lâu như vậy Hàn Minh Tích cũng không thể nhìn ra người này rửa sạch mặt sẽ là bộ dáng gì. Nhíu nhíu mày, phát hiện đối phương không có địch ý, Hàn Minh Tích mới hỏi nói: “Ngươi là cái quỷ gì?” Nam tử trầm giọng nói: “Trại huấn luyện Kỳ Lân, tiểu đội tân binh 12. Lấy danh tiếng đội trưởng chuyển cáo Hàn công tử, Kỳ Lân chấp hành nhiệm vụ, mời Hàn công tử lảng tránh.”

“Nhiệm vụ?” Hàn Minh Tích nghi ngờ một lát lập tức ngộ ra, chỉ chỉ đám người giằng co như cũ ở xa xa kia, hỏi: “Bọn hắn?”

Nam tử nghiêm nghị đứng nghiêm, mắt xem mũi mũi nhìn tâm, phảng phất không nghe thấy câu hỏi của Hàn Minh Tích. Hàn Minh Tích híp mắt, khó chịu nhìn hắn hỏi: “Nếu Bản công tử không tránh né, ngươi muốn thế nào?” Nam tử cũng không khách khí, đưa tay về phía sau vỗ một tiếng, “Bắt lại!” Cho dù là cao thủ như Hàn Minh Tích và Hàn Minh Nguyệt cũng phản ứng không kịp, mười bóng ảnh vô cùng thoăn thoắt chụp một cái đi lên, điểm huyệt trói lại bịt miệng hai người Hàn Minh Tích kể cả người hắn theo đến mang đi. cả đời Hàn Minh Tích cho dù là lúc thiếu niên bị các đại môn phái giang hồ đuổi giết cũng chưa từng hưởng thụ qua loại đãi ngộ này, lập tức tức đến sắc mặt đỏ bừng, cho dù bị trói tay ra sau lưng cũng không thành thật chút nào càng không ngừng giãy dụa. Sau lưng một nam tử đi tới vỗ vỗ bờ vai của hắn thấp giọng nói: “Hàn huynh, đây là chính ngươi không chịu phối hợp đấy, huynh đệ cũng không có biện pháp. Yên tâm, tối đa hai canh giờ sẽ thả các ngươi. Các huynh đệ đây cũng chỉ chấp hành mệnh lệnh của Vương phi, chớ trách ah.” Hàn Minh Tích bi phẫn quay đầu lại, hắn vốn chỉ thuận miệng nói như vậy, ai biết những…tên hỗn đãn này đã đi lên động thủ thật ah.

Vừa quay đầu lại phát hiện cái người bôi giống như quỷ trước mắt này bề ngoài nhìn thật quen mắt, “Ô ô ô. . .” Từ Thanh Phong!

Từ Thanh Phong nhe răng cười cười với hắn, “Hàn huynh, đắc tội. Đợi hoàn thành nhiệm vụ huynh đệ mời ngươi uống rượu bồi tội.”

“Ô ô ô!” Cùng con em ngươi đấy! Từ gia các ngươi một nhà cao thấp không có lòng tốt! Từ Thanh Phong chỉ coi như không phát hiện

lửa giận trong mắt của hắn, phất phất tay để cho thuộc hạ giấu kỹ tù binh dẫn đi, đừng ảnh hưởng người khác. Vì vậy công tử Phong Nguyệt phong độ nhẹ nhàng phong lưu nửa đời bình sinh lần đầu tiên chính thức gặp báo ứng. Bởi vì bọn người Hàn Minh Tích vẫn còn người ở bên trong, tự nhiên không có biện pháp phân ra nhân thủ đưa bọn họ áp ra ngoài, vì vậy tùy ý tìm một vùng núi hẻo lánh ẩn nấp để người xuống, chém chút nhánh cây cỏ khô các loại, thoáng ngụy trang một chút liền nghênh ngang rời đi rồi, chỉ để lại Hàn Minh Tích nằm trong bụi cây trừng mắt dưới đáy lòng chửi mẹ.

Dọn dẹp Hàn Minh Tích xong, Từ Thanh Phong cảm thấy mỹ mãn ghé vào trên sườn núi quan sát hướng đi của đám người ở cửa vào Hoàng lăng đối diện kia. Không phải hắn muốn đối nghịch với Hàn Minh Tích, mà vì tiểu tử Hàn Minh Tích này chọn chỗ thật tốt quá, vừa vặn chiếm lấy chỗ hắn cần ngồi. Đối với một đám gọi là Thái tử, Vương gia Thế tử đối diện kia, đáy mắt Từ Thanh Phong tràn ngập hưng phấn và kích động, cuộc sống như vậy thú vị hơn nghiên cứu học vấn trong nhà hay làm quan nhiều lắm, “Đội trưởng, người ở phía ngoài đều thanh lý sạch sẽ rồi, chỉ còn lại có những… người kia rồi. Có muốn hiện tại đi qua hay không?” Một đội viên lặng lẽ bò đến bên người Từ Thanh Phong nằm sấp xuống, nhỏ giọng hỏi. Từ Thanh Phong lắc đầu thấp giọng nói: “Đám người kia mỗi người thân phận tôn quý cũng sợ chết, chung quanh ít nhất cũng có mấy trăm thị vệ. Còn có. . . Lôi Đằng Phong, Gia Luật Hoằng, Gia Luật Dã, Mặc Cảnh Lê đều coi như là cao thủ. Vạn nhất thả chạy một người có thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi. Đợi sau khi những người khác tới thì cùng hành động.”

“Chúng ta đến đầu tiên, vì sao…” Lính quèn tuổi trẻ khí thịnh không cam lòng. Bọn hắn đến đầu tiên, nếu như chính bọn hắn bắt lấy những người này, vậy bọn họ một đội này chính là hoàn toàn xứng đáng vị trí đệ nhất rồi. Từ Thanh Phong đưa tay vỗ vào ót hắn một cái nói: “Chúng ta mới mười mấy người, mặt đối mặt đối phó nhiều người như vậy cũng không dễ dàng. Vạn nhất thả chạy một người làm sao bây giờ? Đừng quên yêu cầu của Vương phi và Tần

Thống lĩnh." Toàn bộ bắt được hoặc giết chết, lọt lưới một người đều coi như thất bại. Lính quèn sờ sờ cái ót, ngoan ngoãn nằm xuống.

Không bao lâu, trên sườn núi đối diện có đồ vật gì đó lóe lóe. Con mắt Từ Thanh Phong sáng ngời, cắn rễ cỏ cười nói: "Nhìn xem, người nào đến rồi hả?" Lính quèn đứng lên cẩn thận trông xem bốn phía thế nào, vị trí bọn hắn chọn không tệ, không chỉ nhìn thấy mục tiêu đối diện nhất thanh nhị sở, phía đối diện cùng hai bên dốc núi vách núi cũng xem rành mạch. Lính quèn cười hắc hắc, bẩm báo với Từ Thanh Phong: "Vừa rồi 16 tiểu đội đều đến rồi. Đội 7, 15 phân biệt ngăn ở thượng hạ du sông lớn. Những người khác phân tán bốn phía."

Từ Thanh Phong thoả mãn gật đầu nói: "Gọi các huynh đệ chuẩn bị, chiếu nguyên kế hoạch cùng những huynh đệ khác vây những người này lại, trải thảm tiến về hướng chính giữa, không cho phép buông tha một người. Tất cả tiểu đội về sau do đội phó chỉ huy, Bản đội trưởng cùng với những đội trưởng khác hợp lực bắt lấy mấy tên kia."

"Vâng!"

Khi bọn người Lôi Đằng Phong dưới vách núi vẫn còn coi chừng, cảnh giác, thăm dò, phòng bị đối thủ, bọn hắn không biết một đội nhân mã đã lặng yên không một tiếng động giải quyết hết hơn ngàn người mã bọn hắn bố trí ở gần đó cũng đang chậm rãi tới gần bọn hắn. Lôi Đằng Phong dựa vào một cây đại thụ ngồi, ánh mắt thỉnh thoảng lướt qua trên người bọn người Gia Luật Dã. Dưới đáy lòng tính toán nếu như cuối cùng người lấy ra Ngọc tỷ truyền quốc không phải là người của mình, như vậy nhân mã hắn mang đến có đủ để đoạt lại Ngọc tỷ hay không. Nếu như là người một nhà lấy được Ngọc tỷ truyền quốc, bọn hắn lại nên thoát thân như thế nào từ nơi mấy phương đang bao vây này mà ra. Khi hắn nghĩ đến những điều này những người khác tự nhiên cũng không nhàn rỗi, cho nên hắn lần này ngẩng đầu đã chống lại ánh mắt cảnh giác phòng bị của Mặc Cảnh Lê. Lôi Đằng Phong cười hữu hảo với Mặc Cảnh Lê, lại chỉ đổi lấy đối phương im lặng bỏ qua. Đối với chuyện này, Lôi Đằng Phong

sẽ không để ý. Hắn và phụ vương đã sớm phân tích qua Mặc Cảnh Lê người này, cùng cho rằng người này khó thành châu báu cũng không đáng để lo.

Rốt cục bên trong mộ đạo truyền đến tiếng vang, tất cả mọi người lập tức khẩn trương đứng dậy nhìn chằm chằm vào lối ra. Rất nhanh đã có người chạy vội ra, bộ dáng chật vật lại khiến cho người ta biết rõ nguy hiểm bọn hắn gặp được trong hoàng lăng tất nhiên không phải đùa. Mặc Cảnh Lê tiến lên kéo lại người mình phái đi vào, nghiêm nghị hỏi: "Tìm được Ngọc tỷ truyền quốc rồi hả? !"

"Vương gia. . . Chúng ta bị Đàm Kế Chi lừa. Bên trong. . . Bên trong căn bản không có Ngọc tỷ truyền quốc!" Thị vệ bị Mặc Cảnh Lê túm lấy đau nhức, lại vẫn kiên trì bẩm báo.

Mọi người biến sắc, rất nhanh lại có người từ bên trong chạy vội ra, tin tức mang ra cơ bản đều giống nhau. Người của Gia Luật Hoằng còn mang về cái ngọc tỷ phỏng theo, nhưng cái chữ sáng loáng ở góc hẻo lánh của ngọc tỷ kia phảng phất như đang cười nhạo, đâm vào con mắt mọi người phát ra đau nhức.

"Đàm Kế Chi!" Mặc Cảnh Lê nghiến răng nghiến lợi. Sắc mặt những người khác cũng âm trầm, đặc biệt là khi nghe nói vật bồi táng bên trong tuy trân quý nhưng phần lớn là đồ vật lớn căn bản không dễ di chuyển, sắc mặt càng thêm khó coi rồi. Lôi Đằng Phong cũng dứt khoát, nếu không tìm được đồ đạc hắn muốn, lập tức rời thành bẩm báo phụ vương. Khẽ hừ một tiếng cất cao giọng nói: "Chúng ta đi! Trở về thành!" Thị vệ vốn ẩn giấu ở cách đó không xa lại không có chút hồi đáp nào, Lôi Đằng Phong lập tức phát giác không đúng, sắc mặt cũng trở nên càng thêm khó coi rồi. Những người khác tự nhiên cũng phát hiện không đúng, Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nói: "Người đâu!" Dưới vách núi chỉ nghe thấy tiếng của hắn quanh quẩn, trên trăm thị vệ vốn ẩn núp trong bóng tối tùy thời mà không có chút động tĩnh nào.

Cho đến khi cách đó không xa truyền đến một tiếng cười trong sáng trầm thấp, "Trên đất Tây Bắc, chưa chủ nhân cho phép mở phần móc mộ. Các vị thật to gan, còn không mau mau thúc thủ chịu

trói, đợi Vương gia, Vương phi xử lý."

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng nói: "Cái mộ này chẳng lẽ lại là của Mặc Tu Nghiêu sao?" Đối phương cũng dùng cười lạnh đáp lại, "Cái mộ này tuy không phải của Vương gia, nhưng lại trên đất của Vương gia. Hơn nữa. . . Các vị dầu gì cũng là Vương Tôn hậu duệ quý tộc quyền quý của các quốc gia, chuyện mở phần móc mộ bỉ ổi bậc này cũng có thể làm ra được, thật là làm cho chúng ta bội phục ah. Chỉ là các vị cho dù ưa thích làm chuyện như vậy, cũng không nên làm tại Tây Bắc. Còn thật cho là Vương gia của chúng ta không tồn tại hay sao? Ta đếm tới ba, chính mình đi tới thúc thủ chịu trói, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí."

Lôi Đằng Phong cười nói: "Còn chưa thỉnh giáo các vị là dưới trướng vị tướng quân nào? Sẽ không phải là. . . thuộc hạ Kỳ Lân của Định Vương phi? Như thế, Tiểu Vương muốn lĩnh giáo một hai."

Gia Luật Dã tiến lên cười nói: " Thế tử Trấn Nam Vương nói không sai, tại hạ cũng muốn lĩnh giáo một chút thân thủ của Kỳ Lân." Gia Luật Hoằng và Mặc Cảnh Lê thoáng trao đổi ánh mắt, đồng dạng bày ra tư thái nghênh địch. Thủ hạ Kỳ Lân của Diệp Ly xuất hiện quá nhanh, cũng quá mức thần bí. Nếu như có thể nhân cơ hội này tìm ngọn nguồn bọn hắn một chút cũng là chuyện tốt.

"Vậy thì đắc tội rồi!" Vừa dứt lời, mười mấy bóng người đột nhiên bay lên không mà ra, đánh về phía mọi người. Bọn hắn cũng không giống người bình thường xông lên hỗn chiến lung tung, mà là phảng phất như sắp xếp xong xuôi trước đó, mấy người phân biệt vây quanh một người động thủ. Về phần thị vệ của hắn cũng rất nhanh bị Kỳ Lân nhào lên tiện tay tiêu diệt. Những Kỳ Lân khác sau khi xử lý hết thị vệ vướng bận chung quanh cũng không tiến lên tham chiến nữa, mà là vô cùng tự động vây mười mấy người đang chiến trong sân lại, giống như là đang xem cuộc chiến hoặc như là phòng ngừa địch nhân phá vòng vây mà đi.

Lôi Đằng Phong huy động trường kiếm cùng mấy người vây quanh mình giao thủ, đồng thời vô cùng nhạy cảm phát hiện những người này phối hợp hết sức ăn ý hơn nữa trận hình tùy thời điều

chỉnh. Một khi có chỗ nào hơi chút hiện ra yếu thế, hai đội khác tất nhiên sẽ phân ra người đến gia nhập trong đó. Những người này tuy đơn đả độc đấu đều không phải là đối thủ của mình, nhưng cũng không phải tài trí bình thường, đừng nói dùng một địch mười dù cho bốn người hợp lực cũng làm cho trong lòng hắn liên tục kêu khổ.

Trận chiến đấu này sau tầm năm phút chấm dứt, không hề lo lắng tất cả bốn người đều bị bắt. Một người trong đó đối với đám Kỳ Lân vây xem xung quanh làm thủ hiệu, đám người vây xem lập tức hoan hô tán đi bốn phía rất nhanh biến mất trong núi rừng. Lôi Đằng Phong cúi đầu nhìn xem đoản đao gác trên cổ cùng người đang cầm dây thừng yên tĩnh lưu loát trói mình lại, bất đắc dĩ thán phục nói: "Kỳ Lân quả nhiên là danh bất hư truyền." Người động thủ trói hắn nhìn chằm chằm vào hắn, gương mặt xanh đen nhe răng cười nói: "Đa tạ Thế tử khích lệ, chúng ta còn không coi là Kỳ Lân chính thức." Lôi Đằng Phong mỉm cười không nói, nhưng trong lòng thì trầm xuống. Chiến lực như vậy vô luận là ở trong quân của bất kỳ quốc gia đều là tinh duệ trong tinh duệ, những người này lại còn không phải Kỳ Lân chính thức, cái Kỳ Lân chính thức kia rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại? Nhìn những người đều không nhìn ra gương mặt thật trước mắt, trong lòng Lôi Đằng Phong không khỏi cảm thấy lạnh cả người.

"Các vị, người chúng ta mang đến thế nào rồi?" Gia Luật Hoằng lên tiếng hỏi.

Một người trong đó a một tiếng, sờ đầu suy nghĩ một chút nói: "Bên trên chỉ dặn dò mấy vị đại nhân vật phải lông tóc ít bị tổn thương, những người khác tùy ý. Nghe lời đều trói lại, không nghe lời đều giết." Sắc mặt Gia Luật Hoằng cũng không khỏi biến đổi, danh tiếng dũng mãnh của người Bắc Nhung thiên hạ đều biết, bọn hắn căn bản là không thể tin nhiều cao thủ Bắc Nhung cứ như vậy lặng yên không một tiếng động bị người giải quyết. Đối với chuyện này, trong lòng Lôi Đằng Phong đã nắm chắc cũng không quá kích động, chỉ tính toán trong lòng lần này rơi vào trong tay Định Vương và Định Vương phi lại muốn trả một cái giá lớn thế nào.

"Tham kiến Vương phi! Tham kiến thống lĩnh!" Một mảnh địa thế

bằng phẳng trong rừng cây, Diệp Ly mặc một bộ la y màu trắng, không thi phấn trang điểm khoan thai mà đứng. Sau lưng cách nửa bước Tần Phong và Trác Tĩnh Lâm Hàn mặc áo đen đang đứng. Cách đó không xa là Hàn Minh Tích phẫn hận vừa bị người lấy ra từ trong ổ cỏ cùng với thần sắc Hàn Minh Nguyệt phức tạp không biết đang suy nghĩ gì.

Diệp Ly nhìn các chiến sĩ đã trải qua một đêm hành quân và chiến đấu, tinh thần sáng láng như cũ trước mắt, thoả mãn gật đầu nói: “Miễn lễ, ngày hôm nay biểu hiện của các ngươi, ta, Tần Thống lĩnh cùng với ba vị giáo đầu đều thấy được. Chỗ chưa đủ trong đó chúng ta lát nữa lại nói, nói tóm lại, chúng ta đều rất hài lòng.” Tất cả mọi người thở dài một hơi, cùng kêu lên: “Đa tạ Vương phi! Đa tạ Thống lĩnh chỉ ra chỗ sai.” Bọn hắn cũng thật không ngờ khi bọn hắn hành quân và chiến đấu, Vương phi và thống lĩnh và mấy vị giáo đầu thường xuyên huấn luyện bọn hắn đều đang xem ở phía sau, nhưng có thể có được đánh giá thoả mãn của Vương phi đã khiến cho người ta vô cùng vui vẻ.

Diệp Ly mỉm cười nhìn đám thanh niên cảm giác hưng phấn dật vu ngôn biểu (*tình cảm bộc lộ trong lời nói) trước mắt, cười yếu ớt nói: “Như vậy, hiện tại Bản phi tuyên bố, các ngươi chính thức thoát ly trại huấn luyện, trở thành đội viên Kỳ Lân.”

Trong đội ngũ lại là một hồi hoan hô, Tần Phong đứng sau lưng Diệp Ly tiến lên một bước, không có ý tốt nhìn chằm chằm vào những… thuộc hạ mới đang hưng phấn mở miệng nói: “Đừng cao hứng quá sớm, thực sự trở thành một thành viên của Kỳ Lân, chỉ có ý nghĩa thời gian tương lai các ngươi sẽ càng thêm gian khổ hơn trước.”

“Bẩm báo thống lĩnh, chúng ta không sợ!” Một tên binh lính trong đội ngũ tiến lên, kiên định mà nói.

“Không sợ sao?” Tần Phong khó được cười cười với hắn, binh sĩ chỉ cảm thấy từ trong xương tuôn ra khí lạnh. Chỉ nghe thấy âm thanh Tần Phong tiếp tục nói: “Như vậy, để hoan nghênh cùng chúc mừng các vị chính thức trở thành một thành viên của Kỳ Lân. Bản

thống lĩnh đã chuẩn bị hạ lễ cho chư vị là ——một tháng sinh tồn dã ngoại. Địa điểm, dãy núi Lăng Vân cách đây ba trăm dặm về hướng đông bắc. Yêu cầu, không cho phép dùng bất luận phương thức nào thu hoạch vật tư bình dân, không cho phép kinh động các nơi đóng quân. Kẻ thất bại. . .” Nhìn vẻ mặt vốn hưng phấn lập tức trở nên khóc rống lên, mặt Tần Phong không đổi sắc cười nói: “Kẻ thất bại tương lai trong ba tháng giặt sạch toàn bộ quần áo của Kỳ Lân!” Trong lòng tất cả mọi người lập tức chửi bới không ngừng, mỗi ngày Kỳ Lân mải miết các loại huấn luyện, quần áo bẩn đến chính bọn hắn đều không muốn chạm. Toàn bộ Kỳ Lân cho dù không có hơn một ngàn cũng có bảy tám trăm người, để cho bọn hắn giặt nhiều quần áo như vậy còn không bằng chết đi cho xong rồi.

Hiển nhiên Tần Phong cũng không thể lĩnh hội tâm tình thống khổ oán hận của bọn thuộc hạ, thoả mãn nhìn các chiến sĩ bởi vì bôi thuốc màu không nhìn ra vẻ mặt nhưng lại có thể tinh tường chứng kiến tràn đầy oán khí, khua tay nói: “Hiện tại, tất cả mọi người. Hướng đông bắc xuất phát!”

“Vâng!”

” Tiểu đội trưởng tiểu đội 12 ở lại.” Diệp Ly mở miệng nói.

Từ Thanh Phong vốn định chạy theo sửng sốt một chút, vẫn ở lại ngay tại chỗ.

“Vương phi?” Từ Thanh Phong khó hiểu mà nói.

“Tam ca, huấn luyện của ngươi đã xong.” Diệp Ly lại cười nói. Từ Thanh Phong biết rõ khi Diệp Ly xưng hô hắn Tam ca đã biểu thị bọn hắn bây giờ là quan hệ tư nhân, nhưng Từ Thanh Phong lại không muốn coi chuyện này làm việc tư mà nói. Im lặng một lát, Từ Thanh Phong nói: “Khởi bẩm Vương phi, ta muốn ở lại với bọn họ.” Diệp Ly cau mày nói: “Chúng ta vốn cũng không định nói như vậy.” Từ Thanh Phong là nửa đường cắm vào, tuy thành tích huấn luyện không chênh lệch so với người khác, nhưng từ khi mới bắt đầu đã không ai định vẫn giữ hắn ở lại Kỳ Lân. Thậm chí ngay cả chính Từ Thanh Phong chỉ sợ cũng không có quyết định này. Hắn vốn hướng tới tung hoành sa trường mà không phải đội ngũ quy mô nhỏ như vậy. Kỳ

Lân là đã chú định không có khả năng trực diện chính diện lên chiến trường. Hơn nữa, bởi vì tính bí mật của Kỳ Lân, nếu quả thật Từ Thanh Phong chính thức gia nhập Kỳ Lân, thì biểu thị ít nhất trong vòng mấy năm hắn sẽ không thể kết hôn sinh con, cũng không thể ở chung cùng người nhà trong thời gian dài. Chuyện này ước chừng không phải cậu mợ nguyện ý thấy đấy.

Từ Thanh Phong nghiêm túc nói: “Ta đã hạ quyết tâm. Ta tự nhận không chênh lệch so với bất luận kẻ nào, xin Vương phi cho ta một cơ hội chứng minh.”

Diệp Ly có chút nhíu mày, nhìn về phía Tần Phong hỏi: “Tần Phong, ngươi thấy thế nào?”

Tần Phong nhướn mày nói: “Năng lực của Từ Tam công tử không thể nghi ngờ, kỳ thật Vương phi có thể đợi lần này Tam công tử trở về lại quyết định hắn đi hay ở, cũng có thời gian thương nghị với Từ lão tiên sinh cùng với hai vị lão gia.”

Diệp Ly nghĩ nghĩ, vẫn gật đầu nói: “Vậy được rồi, Tam ca đi trước đi.”

Từ Thanh Phong nghe vậy, trên mặt vui vẻ hành lễ với Diệp Ly và Tần Phong quay người đuổi theo đội ngũ của mình đi.

Chương 224: Thế tử biến thành trộm mộ

"Khởi bẩm Vương gia, không tốt rồi!" Trong dịch quán Ly thành, trên mặt người hầu bối rối gõ cửa phòng Trấn Nam Vương. Không bao lâu, cửa phòng mở ra từ bên trong, Trấn Nam Vương âm trầm đứng tại cửa ra vào nhìn chằm chằm vào người hầu trước mắt vội vàng hấp tấp, lạnh giọng nói: "Xảy ra chuyện gì?" Người hầu thở hổn hển, lắp bắp mà nói: "Thế tử! Thế tử đã xảy ra chuyện. . . Thế tử bị người Định Vương phủ bắt lại." Trong lòng Trấn Nam Vương trầm xuống, người phía dưới tự nhiên sẽ không bắn tên không đích, nhưng hai ngày này lại hoàn toàn không nghe đã từng nói qua Ly thành hoặc bên cạnh Ly thành có bất kỳ tình huống điều động binh mã nào, sao Đằng Phong sẽ. . .

"Còn có cái gì, mau nói!" Trấn Nam Vương trầm giọng nói.

Người hầu vội vàng nói: "Toàn bộ người đi theo Thế tử ra ngoài đều đã mất liên lạc, nghe nói sáng sớm hôm nay, Định Vương phi tự mình bắt lại một đám người hồi phủ. Người phía dưới đến bẩm báo nói thấy được Thế tử gia còn có thái tử Bắc Nhung, thất vương tử cùng với Lê Vương Đông Sở." Trấn Nam Vương mày kiếm nhíu chặt lại, "Bắt nhiều người như vậy, Định Vương phủ muốn làm gì?" Nếu nói là Định Vương phủ muốn khai chiến với các quốc gia, Trấn Nam Vương quả quyết không tin. Những thứ khác không nói, mặc dù Mặc gia quân rất lợi hại nhưng cũng không bù được liên quân Tam quốc đồng thời công kích. Đang suy tư về mục đích của Định Vương phủ chuyến này, phía dưới có người đưa tới một tờ thiếp mời "Vương gia, Định Vương, Định Vương phi mời Vương gia qua phủ một chuyến." Trấn Nam Vương tiếp nhận thiếp mời thản nhiên nói: "Bản vương đã biết, đi xuống đi."

Cho lui hạ nhân báo tin, tùy tùng đứng hầu một bên cẩn thận từng

li từng tí mà hỏi: “Vương gia, chúng ta đi sao?”

Trấn Nam Vương lật xem thiếp mời thanh lịch đại khí trong tay cười lạnh nói: “Đằng Phong đang ở trong tay người ta, có thể không đi sao?”

Trong Định vương phủ, Hàn Minh Tích đang tràn đầy oán khí phàn nàn với Diệp Ly chuyện mình gặp phải ngày hôm qua. Diệp Ly mỉm cười nhìn bộ dáng lòng đầy căm phẫn của hắn cười nói: “Minh Tích, đều là hiểu lầm một hồi. Ta thay bọn hắn chịu tội với ngươi vẫn không được sao?” Hàn Minh Tích liếc qua Mặc Tu Nghiêu ngồi ở một bên bình tĩnh uống trà, khẽ hừ một tiếng lầu bầu nói: “Cái gì hiểu lầm! Rõ ràng là có người tính toán ta!” Biết rõ Kỳ Lân muốn bắt người còn nói với hắn có thể đi chỗ đó kiếm một số, rõ ràng là không có lòng tốt. Hắn cũng ngu ngốc, rõ ràng tin tưởng Mặc Tu Nghiêu sẽ chỉ điểm tài lộ cho hắn, Mặc Tu Nghiêu rõ ràng chỉ biết bóc lột hắn được không? Diệp Ly che miệng cười nói: “Minh Tích, chuyện này quả nhiên là hiểu lầm. Chuyện của Kỳ Lân là ta nhất thời hạ quyết định, mà ngay cả Vương gia cũng không biết.” Hàn Minh Tích biết rõ Diệp Ly không sẽ vì loại chuyện nhỏ nhặt này lừa gạt hắn, chỉ ừ hử hừ tự nhận không may.

Mặc Tu Nghiêu đặt chén trà xuống, nhướn nhìn hắn nói: “Tuy là như thế, nhưng ngươi cũng mò được không ít sao? Có cái gì mà phàn nàn?” Người bọn người Lôi Đằng Phong phái đi vào có thể nói là giúp bọn hắn loại bỏ cơ quan bẫy rập trong hoàng lăng không sai biệt lắm, người Định Vương phủ đằng đi vào sau đó có thể nói là một đường xông thẳng không hề trở ngại. Ở trong đó Hàn Minh Tích tự nhiên cũng được khá nhiều chỗ tốt. Hàn Minh Tích nghĩ đến các loại trân bảo đồ cổ vàng bạc châu báu vừa mới từ bên ngoài chuyển về nhà, lửa giận trong lòng cũng không lớn như vừa rồi. Cảnh giác trừng Mặc Tu Nghiêu nói: “Những vật kia đều là của ta, ngươi đừng mơ tưởng nhúng chàm.” Mặc Tu Nghiêu từ chối cho ý kiến, nếu hắn quả thật muốn, còn sợ không lấy được ít đồ kia từ trên tay Hàn Minh Tích sao? Hoàn toàn không cần phải cãi lộn với Hàn Minh Tích trước mặt A Ly.

Từ Thanh Trần ngồi ở một bên xem cuộc vui, thấy bọn họ đã ầm ĩ xong, mới mỉm cười mở miệng nói: “Ly nhi, muội bắt những người kia lại có tính toán gì không?” Đó đều là nhân vật hết sức quan trọng của các quốc gia, cũng chính bởi vậy bắt đầu xử lý mới phiền toái, nhẹ không được nặng không cũng được. Diệp Ly cười nói: “Đại ca có ý kiến gì?” Từ Thanh Trần không để ý vuốt vuốt mỹ ngọc treo bên hông, trầm tư chốc lát nói: “Ta xem Ly nhi cũng không muốn làm gì bọn họ. Cuối cùng chỉ sợ còn phải thả người. Mấu chốt là thả như thế nào. . . Còn có chúng ta có thể có được bao nhiêu chỗ tốt?” Diệp Ly cười nói: “Trong lòng đại ca nắm chắc cơ hội. Chúng ta cũng không trông cậy vào có thể được đến bao nhiêu chỗ tốt, lúc này đây cũng chỉ định một lần duy nhất tiễn những người này ra khỏi Tây Bắc mà thôi. Bọn hắn giày vò đủ lâu ở Tây Bắc rồi.” Trên mặt Từ Thanh Trần hiện lên một tia hiểu rõ, lúc này đây làm ra động tĩnh lớn như vậy, càng nhiều hơn là muốn khiến cho các thế lực kiêng kị Tây Bắc, khiến bọn hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Gật đầu nói: “Ta đã biết, lát nữa lại nói một tiếng với cha và Nhị thúc.” Diệp Ly gật đầu nói: “Như vậy chuyện đàm phán cùng các quốc gia làm phiền đại ca và cậu rồi.”

“Khởi bẩm Vương phi, Trấn Nam Vương đến!” Bên ngoài thị vệ bẩm báo ở cửa ra vào. Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu liếc nhau, đều cười cười. Mặc Tu Nghiêu đứng lên nói: “Hắn tới thật nhanh, A Ly, chúng ta ra gặp Trấn Nam Vương. Nên để Bản vương tự mình nói chuyện với Trấn Nam Vương thì tốt hơn.” Diệp Ly cũng đồng ý. Mặc dù Trấn Nam Vương này chỉ là thân phận Vương gia, nhưng không giống những người khác, ông ta có thể sinh ra ảnh hưởng trực tiếp nhất đối với Tây Lăng. Bởi vì toàn bộ Tây Lăng đã ở dưới sự khống chế của lão. Người như vậy, hiển nhiên khó chơi hơn Thái tử Bắc Nhung hoặc Lê Vương Đại Sở.

Khi hai người cùng nhau đến đại sảnh, trong sảnh lại không có nửa cái bóng người, ngược lại bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau. Bước ra đại sảnh xem xét, trong sân có hai bóng người lúc lên lúc xuống dây dưa không ngớt. Thì ra lại là Trấn Nam Vương và

Lăng Thiết Hàn đang tại so chiêu, đã hấp dẫn không ít người qua lại ngừng chân quan sát. Lăng Thiết Hàn động thủ theo tiêu chí ngươi không thiếu một cánh tay ta cho ngươi một bước nói chuyện, ngươi thiếu đi cánh tay đó là chính ngươi không có bản lĩnh. Cho nên ra tay chưởng thế như bài sơn đảo hải không chút lối thoát. Diệp Ly tựa bên người Mặc Tu Nghiêu xem hai âm thanh kịch liệt giao thủ, một bên nhỏ giọng hỏi: “Nếu giao thủ cùng với Lăng Thiết Hàn, chàng có nắm chắc thắng sao?” Mặc Tu Nghiêu chuyên chú nhìn tình hình chiến đấu trước mắt, hồi lâu mới trầm giọng đáp: “Không có. Tư chất, ngộ tính, chăm chỉ Lăng Thiết Hàn không thiếu chút nào, những năm gần đây vẫn một mực khổ luyện không ngừng. Nếu không có tổn thương bệnh mười năm này ta có lẽ có thể miễn cưỡng thắng hắn một bậc. Nếu là hiện tại. . . Chỉ sợ còn phải thua một ít.” Thiên phú của Mặc Tu Nghiêu xác thực là thế gian hiếm thấy, nhưng cho dù thiên phú cũng chịu không được mười năm này hao phí. Trên thực tế võ công của Mặc Tu Nghiêu còn có thể duy trì đến tình trạng hiện nay, đã không biết hao tốn bao nhiêu mồ hôi cùng vất vả mới có được rồi.

“Hôm nay, Lăng Thiết Hàn có thể nói là hoàn toàn xứng đáng cao thủ đệ nhất thiên hạ rồi. . .” Nhìn hai người trước mắt giao thủ, Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng thở dài nói.

“Chàng nói. . .”Diệp Ly khẽ giật mình, Mặc Tu Nghiêu tiếp lời nói: “Trấn Nam Vương không phải là đối thủ của Lăng Thiết Hàn, Mộc Kình Thương lại càng không phải.” Mặc Tu Nghiêu cũng tự thừa nhận không bằng Lăng Thiết Hàn, Lăng Thiết Hàn xác thực là hoàn toàn xứng đáng cao thủ đệ nhất thiên hạ. Quả nhiên, Lăng Thiết Hàn không lưu tình chút nào mà Trấn Nam Vương rõ ràng đã có chút không tại trạng thái tình hình xuống, rất nhanh Trấn Nam Vương mà bắt đầu biểu hiện ra xu thế thất bại. Nhưng Lăng Thiết Hàn lại hiển nhiên không có chút suy nghĩ ngừng lại, không chút lưu tình vẫn tấn công mạnh như cũ. Diệp Ly xem cũng không nhịn được vì Trấn Nam Vương mặc niệm, hôm nay ý định ban đầu nàng mời Trấn Nam Vương đến Định Vương phủ tuyệt đối không phải là để Lăng Thiết

Hàn chỉnh lão ta, nàng chỉ muốn để sự tình sớm chấm dứt một chút mà thôi, tất cả đều là trùng hợp. . .

"Lăng Thiết Hàn so chiêu với người đều ra tay ác như vậy?" Diệp Ly nhíu mày hỏi, nhớ tới trước đó Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn còn có một hồi ước định luận võ thì không khỏi có chút bận tâm. Mặc Tu Nghiêu cười một tiếng, thò tay ôm nàng vào lòng, không chút để ý mọi người bên cạnh đang xem cuộc chiến ghé mắt, thấp giọng cười nói: "Lăng Thiết Hàn lại không phải người ngu, thực dốc sức liều mạng với ta cho dù ta thảm hơn hắn thì hắn cũng sẽ không tốt chỗ nào." Chênh lệch giữa bọn hắn còn chưa tới tình trạng có thể làm cho Lăng Thiết Hàn nghiêng về một bên áp chế hắn. Nếu phát huy vượt xa người thường, ai thua ai thắng cũng chưa biết chừng, Lăng Thiết Hàn muốn dốc sức liều mạng với hắn sẽ chỉ là kết quả lưỡng bại câu thương, "Huống chi. . . Nàng đừng nhìn bọn hắn đánh lợi hại như vậy, Lăng Thiết Hàn không dốc hết toàn lực, Lôi Chấn Đình cũng còn có chỗ giữ lại." Diệp Ly chỉ chỉ Trấn Nam Vương nghe nói có chỗ giữ lại vừa mới bị vỗ một chưởng, hành động rõ ràng chậm đi một ít, hỏi: "Chàng đang ám chỉ với ta là Lăng Thiết Hàn và Lôi Chấn Đình có thù oán riêng tư sao?"

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười không nói, Lăng Thiết Hàn đã mất đi hứng thú đối với võ công của Lôi Chấn Đình, không có thù oán riêng tư sao có thể vừa nghe nói hắn đến Định Vương phủ liền trực tiếp nhào về phía trước động thủ? Đợi đến lúc xem cuộc vui xem gần xong, ngẫm lại vẫn không thể để khách nhân của Định Vương phủ bị người đánh chết trong vương phủ, Mặc Tu Nghiêu mới cười vang nói: "Trấn Nam Vương, Lăng Các chủ, luận bàn cũng gần xong rồi mọi người nghỉ tay được chứ?" Lăng Thiết Hàn nhìn lướt qua bên này, phi thân đẩy về sau trước một bước, rơi xuống trên đầu tường, đứng lại dưới cao nhìn xuống ngạo nghễ nhìn Trấn Nam Vương. So với Lăng Thiết Hàn tiêu sái, Trấn Nam Vương đã lộ ra chút chật vật khó được rồi. Khóe môi tràn ra một tia máu, một tay đè chặt ngực vừa rồi chịu một chưởng của Lăng Thiết Hàn mà ẩn ẩn đau, mặt trầm như nước. Xoay người nhìn về phía Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đứng

ở một bên xem cuộc chiến trầm giọng nói: “Định Vương, Định Vương phi, các ngươi đây là có ý gì?”

Diệp Ly tiến lên một bước, cười yếu ớt nói: “Trấn Nam Vương thứ tội, Lăng Các chủ những ngày này đang làm khách tại quý phủ, có chỗ thất lễ còn mong rộng lòng tha thứ. Lăng Các chủ, có muốn xuống đây cùng uống chén trà?” Lăng Thiết Hàn ôm quyền với Diệp Ly, cao giọng cười nói: “Vừa rồi đi qua nơi này vừa hay nhìn thấy Trấn Nam Vương tiến đến, nhất thời ngứa nghề luận bàn một hai. Kính xin Vương phi thứ lỗi. Tại hạ còn có chuyện quan trọng trên người, đi trước xin lỗi không tiếp được rồi.” Diệp Ly gật đầu cười nói: “Lăng Các chủ đi thong thả.” Lăng Thiết Hàn gật đầu với Mặc Tu Nghiêu, phi thân đi ra Tiền viện.

Mời Trấn Nam Vương vào đại sảnh ngồi, Diệp Ly nhìn sắc mặt có chút khó coi của Trấn Nam Vương hỏi: “Vương gia, có cần để đại phu sang đây xem xem không?” Trấn Nam Vương hừ nhẹ một tiếng, tiện tay lau vết máu bên môi nói: “Đa tạ Vương phi, chút tổn thương nhỏ thôi.” Diệp Ly gật gật đầu, thoạt nhìn xác thực bị thương không nặng. Tuy không biết tại sao Lăng Thiết Hàn phải đột nhiên đến chọc một chân vào kết thù với Trấn Nam Vương, nhưng Diệp Ly cũng không phản đối kết quả hiện tại này. Trấn Nam Vương bị nội thương hiển nhiên so với Trấn Nam Vương hoàn hảo vô khuyết càng thêm phù hợp ích lợi của bọn họ.

Lại để thị nữ dâng trà lui ra, Trấn Nam Vương nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, gọn gàng dứt khoát mà hỏi: “Nghe nói khuyển nhi đang làm khách tại vương phủ, không biết có thể cho hắn đi ra gặp mặt hay không?” Mày kiếm Mặc Tu Nghiêu nhướn lên, sợi tóc trắng như tuyết nổi bật lên cả dáng tươi cười lạnh lùng vô tình, “Làm khách? A Ly, nàng mời Thế tử Trấn Nam Vương đến quý phủ làm khách rồi hả?” Diệp Ly lắc đầu, cười yếu ớt nói: “Hôm trước ta vừa ra khỏi thành dò xét nơi đóng quân của Kỳ Lân, buổi sáng hôm nay mới trở về. Sao có thể mời Thế tử Trấn Nam Vương đến làm khách.” Nghe vậy, trong lòng Trấn Nam Vương trầm xuống, cũng đã hiểu Lôi Đằng Phong rõ ràng dẫn theo nhiều người như vậy vì cái gì còn có

thể lặng yên không một tiếng động rơi vào trong tay Định Vương phi rồi. Kỳ Lân. . . đội quân mạnh nhất dưới trướng Định Vương phi, nhưng chưa có ai từng chính thức biết được tung tích của nó, có thể biết đến cũng chỉ có chiến tích bưu hãn chưa bao giờ thất bại của bọn hắn.

Trấn Nam Vương khẽ nhíu mày, lấy ra thiếp mời nhận được hỏi: "Như vậy, tờ thiếp mời này của Vương gia, Vương phi là có ý gì? Không biết mời Bản vương đến quý phủ có gì muốn làm?"

Mặc Tu Nghiêu nghiêng người dựa vào tay vịn, cười nhạt nói: "Thật ra cũng không đại sự gì. Qua ít ngày Bản vương và Vương phi sắp sửa dò xét các nơi Tây Bắc, không ở Ly thành. Cho nên muốn nói một tiếng cùng Vương gia, để tránh đến lúc đó có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn." Trấn Nam Vương rũ mắt, nghĩ nghĩ mới cười nói: "Thì ra là thế, kỳ thật Bản vương và khuyển nhi rời khỏi Tây Lăng đã gần hai tháng, sự vụ trong nước bận rộn, vốn cũng sớm có ý cáo từ. Chỉ là. . . Hôm qua khuyển nhi ra ngoài chưa về, chỉ sợ còn muốn xin Vương gia cùng Vương phi hao tâm tổn trí nhiều hơn." Mặc Tu Nghiêu hào phóng nhận lời nói: "Chuyện này Trấn Nam Vương cứ yên tâm, chỉ cần Thế tử vẫn còn ở khu vực Tây Bắc của ta, coi như giấu vào trong động đất thì Bản vương cũng có thể tìm ra cho ngài." Trong lòng Trấn Nam Vương hơi trầm xuống, nói cả buổi Mặc Tu Nghiêu nhìn như nhận lời kỳ thật cái gì cũng không đáp ứng. Người bị Mặc Tu Nghiêu bắt, đây là chuyện trong lòng mọi người biết rõ, nhưng chỉ cần Mặc Tu Nghiêu không thừa nhận ai cũng không có cách gì với hắn. Hơn nữa hắn hứa hẹn tìm người, mười ngày nửa tháng là tìm, ba năm năm năm cũng là tìm, lúc này Định Vương phủ có thể kéo dài rất tốt, Tây Lăng và Trấn Nam Vương phủ lại không kéo dài nổi. Tuy Đằng Phong không phải con trai độc nhất của hắn nhưng lại là một người con trai xuất chúng duy nhất, vô luận thế nào cũng không thể hỏng trong tay Mặc Tu Nghiêu.

Ngẩng đầu lên, Trấn Nam Vương trầm giọng nói: "Tiểu nhi không hiểu chuyện, nếu có chỗ nào mạo phạm Vương gia và Vương phi, Bản vương thay hắn xin lỗi. Mong rằng Định Vương giơ cao đánh

khẽ.” Nói như vậy, đã là yếu thế rồi.

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu chớp lên, cười nhạt nói: “Vương gia nói quá lời rồi. Bản vương nhớ đến. . . hôm qua lúc A Ly ra khỏi thành gặp được không ít nhân sĩ hành tung quỷ bí đột nhiên xuất hiện tại Tây Bắc cho nên đã cho người bắt những người này giam lại rồi. A Ly?” Diệp Ly dáng tươi cười dịu dàng, gật đầu nói: “Hôm qua lại bắt không ít người. Trác Tĩnh?” Trác Tĩnh nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Xác thực có một người tự xưng là Thế tử Trấn Nam Vương đấy, nhưng thuộc hạ không quen biết Thế tử Trấn Nam Vương, hơn nữa Thế tử Trấn Nam Vương đang yên lành ở trong dịch quán sao có thể chạy đến bên cạnh Hồng Châu đây? Thuộc hạ cho rằng hắn là một tên lường gạt, liền sai người đưa hắn cùng nhốt lại rồi.” Không e dè mà nói, lại phối hợp khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo nghiêm túc chính trực của Trác Tĩnh, lập tức hiện ra lời lẽ chính nghĩa như thật.

Ở đây ai mà không phải cao thủ diễn trò, Mặc Tu Nghiêu ngồi dậy nhẹ giọng trách mắng: “Chuyện Thế tử Trấn Nam Vương lớn như thế sao có thể tùy ý xử lý? Còn không nhanh chóng đi tra xem? Đi nhanh về nhanh.” Trác Tĩnh lên tiếng, lập tức lui ra đi điều tra. Đợi đến lúc bóng lưng Trác Tĩnh biến mất tại cửa ra vào, Mặc Tu Nghiêu mới nâng chung trà lên uống một ngụm cười nói với Trấn Nam Vương: “Vương gia đừng vội, Trác Tĩnh là người bên cạnh A Ly, ngày thường làm việc cũng vô cùng chắc chắn đấy. Lần này cũng chỉ là nhất thời sơ sót, chắc hẳn rất nhanh có thể làm rõ chuyện từ đầu đến cuối.” Sao Trấn Nam Vương lại nhìn không ra Mặc Tu Nghiêu đang diễn trò, nhưng con trai trên tay người ta, tự nhiên là người ta nói cái gì thì là cái đó. Nhàn nhạt cười một tiếng nói: “Như thế làm phiền Định Vương rồi.”

Trác Tĩnh quả nhiên đi nhanh về nhanh, trước sau cũng không quá tầm năm phút, Trác Tĩnh xuất hiện ở cửa đại sảnh. Bước vào đại sảnh, Trác Tĩnh tiến lên cúi đầu với Diệp Ly cùng Mặc Tu Nghiêu, mở miệng thỉnh tội: “Thuộc hạ thất trách, xin Vương phi, Vương gia thứ tội. Vừa rồi thủ hạ đi trong lao dò xét. Người kia. . . Xác thực là Thế tử Trấn Nam Vương.” Mặc Tu Nghiêu nhướn mày nói: “Đã như

vậy, vì sao còn không mời Thế tử ra?" Trác Tĩnh khó xử mà nói: "Chuyện này. . . ."

"Có chuyện nói thẳng." Diệp Ly nói. Trác Tĩnh nói: "Những người kia sau khi bắt về đã giao cho Phượng Tam công tử. Phượng Tam công tử nói bình sinh ghét nhất những kẻ trộm phần móc mộ, Phượng Tam công tử nói tội trộm phần móc mộ này theo như luật phải đánh 100 trượng lưu vong biên quan. Trộm cắp Hoàng lăng theo như luật nên chém. Vương tử phạm pháp cùng tội thứ dân, cho nên. . . Phượng Tam công tử không chịu giao phạm nhân cho thuộc hạ. Thuộc hạ làm việc bất lợi, xin Vương phi thứ tội." Nhìn Trấn Nam Vương ngồi ở một bên sắc mặt xám ngắt, Diệp Ly áy náy cười nói: "Phượng Tam tuân mệnh Vương gia tham dự sắp xếp luật pháp của Ly thành cùng Tây Bắc. Cái gọi là tân quan thượng nhậm tam bả hỏa*, khó tránh khỏi có chút đầu óc không rộng rãi, xin Vương gia thứ lỗi." Quay đầu nói với Trác Tĩnh: "Mời Phượng Tam tới."

**Tục ngữ nói "Tân quan thượng nhâm tam hỏa" ý nói là quan viên mới nhận chức, ban đầu có chút quyền hành, trước tiên phải thực hiên hai, ba việc có ích cho dân chúng. Hàm ý rằng sau này có làm được chuyện tốt cho dân chúng hay không thì không biết trước được, nhưng trước mắt cứ cho dân chúng thấy được lợi ích đã. "Ba bàn hỏa" ở đây là so sánh với ba lợi ích đầu tiên, giống như đốt lên ba đống lửa để người khác chú ý, vừa có thanh vừa có sắc. Đây cũng là việc mà các huyện lệnh từ thời xưa thường làm, lâu dần thành câu tục ngữ cửa miệng.*

"Không cần mời, thuộc hạ Phượng Tam cầu kiến Vương gia Vương phi." Lời của Diệp Ly còn không xong, giọng nói của Phượng Chi Dao liền vang lên ở ngoài cửa. Phượng Tam công tử vẫn mặc một bộ áo đỏ, phong thái nhanh nhẹn nghiễm nhiên một bộ dáng quý công tử danh môn. Diệp Ly nói: "Phượng Tam, Thế tử Trấn Nam Vương trong tay ngươi?" Phượng Chi Dao nhướn mày cười cười, khoan thai phe phẩy quạt xếp trong tay cười nói: "Khởi bẩm Vương phi, trong tay thuộc hạ không có Thế tử nào hết, chỉ có kẻ trộm mộ. Thuộc hạ đúng là vì chuyện này đến bẩm báo Vương gia Vương phi,

theo ý kiến của thuộc hạ, những người này cả gan làm loạn trộm cắp Hoàng lăng, tội đáng nên chém. Thuộc hạ đề nghị vấn chém đầu những người này thẩm trước mặt mọi người, cũng thông báo tội này đến thiên hạ!"

Sắc mặt Trấn Nam Vương cực kỳ khó coi, nếu Thế tử Trấn Nam Vương thật sự bởi vì loại tội danh trộm mộ này bị chém, vậy thể diện của Trấn Nam Vương phủ và Tây Lăng quả nhiên mất hết, thiên hạ đều biết. Hết lần này tới lần khác Phượng Chi Dao còn nói đường hoàng làm cho không ai có thể phản bác. Bởi vì trộm mộ vô luận là ở Tây Lăng hay Đại Sở xác thực đều là có tội. Nhưng là nói trắng ra là, loại tội danh này thật ra chỉ nhằm vào dân chúng bình thường và trộm mộ thôi. Hoàng gia cho dù đào mộ tiền triều lại có ai có thể quản được? Nhưng hiện tại Lôi Đằng Phong rơi vào trong tay Mặc Tu Nghiêu, tội danh này lại khiến người ta không thể làm gì.

Phượng Chi Dao tiếp tục dõng dạc trần thuật, " Tây Bắc ta mới lập, pháp điển chưa hoàn chỉnh, cần phải xử nặng mà răn đe. Huống hồ trộm phần móc mộ quả thật là tội lớn tổn hại nhân luân quấy nhiễu Vong Linh. Tuy là Hoàng lăng tiền triều, nhưng nếu không thuận theo xử nặng, tất nhiên sẽ cho thế nhân ở lại Tây Bắc ta như không hề có nhân luân đạo nghĩa, kính xin Vương gia nghĩ lại."

Trong lòng Trấn Nam Vương thở dài một tiếng, hiểu rõ hôm nay vô luận như thế nào đều bại. Đứng dậy chắp tay với Diệp Ly cùng Mặc Tu Nghiêu nói: "Khuyển tử tùy ý làm bậy, gây ra tội lớn ngập trời như thế, kính xin Định Vương và Vương phi khoan dung một hai. Tây Lăng và Trấn Nam Vương phủ ta nguyện ý đem hết khả năng bồi thường tổn thất của Định Vương phủ và Tây Bắc."

Nghe vậy, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu liếc nhau, hiểu ý mà cười. Chịu nhận thua, là chuyện tốt.

Chương 225: Tần Tranh lấy chồng

Cuối cùng chuyện Lôi Đằng Phong lấy kết quả Trấn Nam Vương thỏa hiệp giải quyết viên mãn, trong đó kể cả khế ước Tây Lăng với Mặc gia quân ký tên ngưng chiến trong vòng năm năm, còn có liên hệ mậu dịch của Tây Lăng và Tây Bắc, hơn nữa thành lập hiệp nghị con đường thương nghiệp nối thẳng Tây Vực. Cùng với Tây Lăng hàng năm dùng giá thấp bán ra số lượng mỏ đồng cùng với quặng sắt nhất định cho Tây Bắc làm đền bù tổn thất việc làm của Lôi Đằng Phong tại Tây Bắc lần này, vân vân. Đến Tây Bắc một chuyến, Trấn Nam Vương có thể nói là không chiếm được chút tiện nghi, sáng sớm ngày thứ hai liền mang theo Lôi Đằng Phong rời khỏi Ly thành trở lại Tây Lăng. Chỉ là đội ngũ vốn quy mô lớn mà đến, lúc trở về chỉ còn lại không đến một nửa nhân mã.

Thái tử Bắc Nhung và Thất vương tử và Lê Vương Đại Sở muốn đàm phán như thế nào Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đều không hỏi đến, mà giao cho Từ Thanh Trần và Từ Hồng Vũ đi xử lý. Diệp Ly cùng với Mặc Tu Nghiêu đều có mười phần tin tưởng năng lực của hai người, đương nhiên sẽ không lo lắng bọn hắn sẽ để Mặc gia quân chịu thiệt. Sau khi Trấn Nam Vương rời khỏi, ba huynh muội Lăng Thiết Hàn sống nhờ tại Định Vương phủ cũng cáo từ. Tuy Bệnh thư sinh bệnh lâu chưa lành sắc mặt vẫn ẩn ẩn khó coi, nhưng nghe hơi thở của hắn tựa hồ đã khá hơn trước nhiều. Lăng Thiết Hàn và Lãnh Lưu Nguyệt tầm đó dường như vẫn còn có chút cổ quái cứng ngắc, nhưng chuyện đó không liên quan đến Diệp Ly.

Không đến vài ngày, Từ Thanh Trần và Từ Hồng Vũ đã giải quyết xong mấy người còn lại. Lúc này Mặc gia quân không chỉ đã nhận được vô số chỗ tốt trên thực chất, càng khiến cho quyền quý các quốc gia đều đã hiểu được một đạo lý, cho dù Mặc gia quân hôm nay

chỉ chiếm cứ chưa tới một phần sáu lãnh thổ Đại Sở, nhưng cũng không phải dễ đắc tội như vậy. Từ sau khi Mặc Tu Nghiêu tuyên bố thoát ly quan hệ với Đại Sở, thế cân bằng giữa các quốc gia có chút lung lay sắp đổ lại một lần nữa giữ vững vi diệu.

"Khởi bẩm Vương phi, Lê Vương và Lê Vương phi đến chào từ biệt Vương phi." Tiễn một đoàn người khó chơi, Diệp Ly thanh nhàn liền chơi đùa với Mặc Tiểu Bảo. Mặc Tiểu Bảo đã sắp hai tháng càng ngày càng lớn lên trắng trẻo đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn non mềm mũm mĩm, bên trên có hai con mắt lớn như Thủy Tinh đen, mỗi lần ngập nước nhìn thấy Diệp Ly đã khiến cho người ta nhịn không được ôm bé vào trong ngực, hôn rồi lại hôn. Nghe thấy Thanh Loan bẩm báo, Diệp Ly mới ngồi dậy chớp chớp đôi mi thanh tú hỏi: "Chào từ biệt ta?" Sao nàng lại không biết trong mắt người ngoài Định Vương phi nàng quan trọng hơn Định Vương? Nếu nói là vì quan hệ của nàng và Diệp Oánh, từ đầu tới cuối, nàng cùng với Diệp Oánh chưa từng có cái gì như tỷ muội tình thâm. Thanh Loan gật đầu nói: "Lê Vương phi xác thực là nói như vậy. Vương gia sáng sớm ra khỏi thành cùng với Từ nhị công tử. Chắc hẳn cũng không kịp trở về tiễn Lê Vương." Diệp Ly cười một tiếng, Mặc Tu Nghiêu rõ ràng là biết hôm nay Mặc Cảnh Lê phải đi. Nếu có tâm tiễn đưa, hắn căn bản cũng không ra khỏi thành.

Nghĩ nghĩ, Diệp Ly phất phất tay nói: "Mà thôi, mời Lê Vương và Vương phi tại phòng khách lấy lệ ."

Thanh Loan lĩnh mệnh đi, Diệp Ly thay quần áo khác rồi mới quay người đi ra ngoài. Còn chưa đi ra khỏi phòng, Mặc Tiểu Bảo đằng sau liền kêu lên nha ồ nha ồ, ai cũng không nghe rõ nó đang gọi gì. Nghe được tiếng của bé thì Diệp Ly quay đầu nhìn lại, cục thịt nho nhỏ nằm trong tã lót, duỗi ra bàn tay nhỏ bé cười đáng yêu với Diệp Ly, cái miệng nhỏ nhắn còn không ngừng mà y y nha nha nói lời mà người khác không hiểu được. Lâm ma ma cười nói: "Chắc Tiểu thế tử không nỡ rời Vương phi." Diệp Ly nhìn đôi mắt Bảo Bảo – trông mong nhìn dáng dấp của mình, trong lòng cũng rất áy náy. Bảo Bảo sinh ra sắp hai tháng, thời gian nàng ở cùng Bảo Bảo kỳ thật cũng

không nhiều. Thậm chí có đôi khi một hai ngày không nhìn thấy cũng là chuyện thường, khó được Mặc Tiểu Bảo mỗi lần gặp nàng còn có thể thân cận cười với nàng như vậy. Cẩn thận ôm Bảo Bảo ra từ trong nôi, Diệp Ly ôn nhu cười nói: “Bảo Bảo nghe lời, cùng mẫu thân ra ngoài được không?”

Hiện tại mặc dù mới tháng tám, nhưng thời tiết Tây Bắc cũng đã lạnh. Lâm ma ma nghe Diệp Ly muốn ôm Mặc Tiểu Bảo đi ra ngoài, vội vàng bỏ thêm một cái chăn nhỏ mềm mại ấm áp qua…, một bên cẩn thận dặn dò đừng cho tiểu Thế tử ra gió bị lạnh. Diệp Ly đáp ứng từng chuyện mới ôm Mặc Tiểu Bảo đi ra cửa.

Diệp Ly ôm Mặc Tiểu Bảo đi vào phòng khách lại chỉ thấy được Mặc Cảnh Lê ngồi ở trong phòng khách xuất thần, Diệp Oánh lại chẳng biết đi đâu. Diệp Ly có chút không vui cau mày lại, khi đi tới đứng tại cửa ra vào thì hỏi nha đầu: “Lê Vương phi đi đâu vậy?” Thị nữ cung kính đáp: “Khởi bẩm Vương phi, vừa rồi Lê Vương phi nói muốn đi ra ngoài một chút, đi hoa viên bên kia rồi. Nô tài đi mời nàng tới?” Diệp Ly gật đầu một cái, định bước đi thì Mặc Cảnh Lê ở bên trong đứng dậy nói, “Chờ một chút, không cần đi gọi Oánh nhi. Diệp Ly, Bản vương có mấy lời muốn nói riêng với ngươi.” Diệp Ly quay người nhìn nam nhân đang nhìn mình, gương mặt lạnh lùng kiêu căng như cũ trước mắt, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười. Vung tay lên cho thị nữ lui ra, Diệp Ly bước vào trong sảnh hỏi: “Lê Vương có chuyện gì muốn nói với Bản phi?”

Mặc Cảnh Lê nhíu mày nhìn Mặc Tiểu Bảo trong lòng Diệp Ly cùng với Vệ Lận và Thanh Ngọc đi theo sau lưng Diệp Ly, có chút không vui mà nói: “Ta muốn một mình nói chuyện cùng ngươi.”

Diệp Ly khó hiểu nhìn hắn, “Hiện tại cũng không có người ngoài, có chuyện nói thẳng là được.” Mặc Cảnh Lê cũng hiểu Diệp Ly sẽ không một mình ở chung với hắn, chỉ phải nhịn xuống cơn tức này, một lần nữa ngồi xuống. Diệp Ly ngồi xuống chủ vị, cẩn thận thả Mặc Tiểu Bảo vào trong lòng, nhẹ nhàng lắc bàn tay nhỏ bé của bé, khiến Mặc Tiểu Bảo khanh khách lộ ra nụ cười không răng. Một màn mẫu tử ấm áp này, trong mắt Mặc Cảnh Lê lại đặc biệt chướng mắt. Khẽ

hừ một tiếng nhìn Diệp Ly nói: “Lúc trước chuyện từ hôn là Bản vương không đúng, Bản vương lúc này nhận lỗi với ngươi.”

Diệp Ly sững sờ, có chút nghi hoặc nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Mặc Cảnh Lê một chút. Quay đầu nhìn lại Vệ Lận và Thanh Ngọc: đầu óc Mặc Cảnh Lê không có tật chứ? Vệ Lận và Thanh Ngọc cũng vẻ mặt gặp quỷ, bọn họ không phải ngày đầu tiên quen biết Lê Vương. Nếu nói hắn sẽ sử dụng ám chiêu gì, bọn họ tin tưởng, nếu nói hắn sẽ ở trước mặt chịu nhận lỗi với người khác, thật đúng là không có ai từng gặp. Chứng kiến thần sắc không thể tin của ba người, sắc mặt Mặc Cảnh Lê càng thêm khó coi. Diệp Ly cũng không có tâm tình cùng hắn nói những… chuyện cũ năm xưa này, thầm nghĩ nhanh chóng đuổi hắn đi. Liền nhẹ gật đầu cười nói: “Đã là chuyện quá khứ rồi, Lê Vương không cần để ý.” Mặc Cảnh Lê rất nghiêm túc nhìn chăm chú, hắn nói: “Làm sao có thể không để ý? Chuyện lúc đầu ta đã điều tra xong. Là Diệp Oánh vì gia nhập Lê Vương phủ cố ý làm hỏng thanh danh của ngươi. Nếu không phải là như thế, hôm nay ngươi nên là Lê Vương phi.” Diệp Ly lập tức cảm thấy im lặng, đồng thời cảm thấy hai năm qua đã trải qua rất nhiều chuyện, Mặc Cảnh Lê cũng có chút ít thay đổi sự ngu xuẩn của mình rồi.

“Lê Vương, ta có một vấn đề mà cho tới bây giờ ngươi chưa từng nghĩ đến. Nếu như ta không muốn từ hôn. . . Ngươi thật cho là việc hôn nhân kia sẽ dễ dàng bị hủy mất như vậy sao?” Đây chính là hôn sự mà tiên hoàng khi còn tại thế tự mình ban xuống dưới, sao lại, há có thể dễ dàng nói hủy là hủy hay sao?

“Ngươi có ý gì?” Mặc Cảnh Lê bất mãn nhìn Diệp Ly, từ trong lời nói của Diệp Ly thì hắn tự nhiên nghe ra nàng đối với chính mình chẳng thèm ngó tới. Diệp Ly nhu hòa ôm Mặc Tiểu Bảo, cười nhạt nói: “Không có ý gì, Bản phi chỉ muốn nói cho Lê Vương điện hạ, chuyện đã xảy ra thì cũng xảy ra rồi, trên đời này không có nếu như, cũng không có cái gì là nên. Nếu Lê Vương không có chuyện gì khác tình, có thể mời về rồi. Vương gia sáng nay ra khỏi thành việc chung, sẽ không tiễn Lê Vương và Vương phi rồi.” Mặc Cảnh Lê không cam

lòng trừng mắt nhìn Diệp Ly nói: “Ngươi vốn là Vương phi của Bản vương!”

Diệp Ly giương mắt nhàn nhạt nhìn hắn một cái, “Vậy Vương gia muốn như thế nào?”

“Ngươi đi cùng Bản vương, Bản vương cam đoan ngươi sẽ trở thành đích phi của Lê Vương!” Mặc Cảnh Lê nói.

Diệp Ly bình tĩnh đánh giá Mặc Cảnh Lê hồi lâu, mới khinh thường cười Xùy~~ ra tiếng. Phát hiện khinh miệt cùng với khinh thường trong tiếng cười của Diệp Ly, Mặc Cảnh Lê có chút buồn bực xấu hổ mà nói: “Ngươi cười cái gì?” Diệp Ly dừng cười, bình tĩnh mà hỏi: “Lê Vương điện hạ, ngươi dám ở trong Ly thành mang ta đi sao?” Nghe vậy, Mặc Cảnh Lê biến sắc. Nhanh chóng nhìn thoáng qua Vệ Lận đứng sau lưng Diệp Ly, sắc mặt lúc trắng lúc xanh biến ảo bất định. Diệp Ly nhàn nhã tựa vào ghế, ôm Mặc Tiểu Bảo một bên đùa, một bên cười nói: “Lê Vương nói những…lời này rốt cuộc có ý gì ? Có phải nói lá gan cùng với sự quyết đoán của Lê Vương đã lớn đến mức dám ở Tây Bắc đoạt Định Vương phi rồi sao? Nếu thật sự là như thế, đã khiến Bản phi thay đổi cách nhìn. Nhưng. . . Đã là như thế, vì sao Bản phi lại muốn đi theo ngươi? Đích phi của Lê Vương? Rất đáng tiền để Bản phi thèm muốn sao?”

Mặc Cảnh Lê nắm chặt hai tay buông bên người, nhìn chằm chằm Diệp Ly nói: “Mặc Tu Nghiêu đối tốt với ngươi như vậy? Ngươi cứ tình nguyện liều lĩnh đi theo hắn như vậy? Chẳng qua hắn đang lợi dụng ngươi mà thôi!” Diệp Ly nhướn mày cười yếu ớt nói: “Đương nhiên Tu Nghiêu rất tốt với ta. Thiên hạ ai không biết, ta là thê tử duy nhất của hắn, chấp chưởng một nửa quyền lợi Định Vương phủ cùng với Mặc gia quân, tay cầm Kỳ Lân tinh nhuệ nhất thần bí nhất thiên hạ. Những thứ này. . . Ngươi có thể cho ta sao? Ngươi dám cho sao? Chẳng lẽ Lê Vương không phải muốn lợi dụng Bản phi? Không phải muốn Từ thị Vân Châu đằng sau ta? Không phải muốn Kỳ Lân trong tay ta?”

Bị vạch trần ý đồ không chút lưu tình, thần sắc Mặc Cảnh Lê rất khó chịu. Hơn nửa ngày mới cắn răng nói: “Mặc gia quân có thể nói

là địch của toàn thiên hạ, Diệp Ly, Bản vương là vì muốn tốt cho ngươi, ngươi đừng không biết phân biệt."

Diệp Ly lạnh nhạt nói: "Thịnh tình của Lê Vương Bản phi tâm lĩnh. Lê Vương phi cũng chờ lâu, hai vị vẫn mau chóng lên đường đi, Bản phi sẽ không tiễn." Mọi người đưa mắt nhìn sang cửa ra vào, Diệp Oánh chẳng biết lúc nào xuất hiện ở ngoài cửa, thần sắc cổ quái nhìn bọn họ chằm chằm. Trên mặt Mặc Cảnh Lê hiện lên một tia không được tự nhiên, đứng lên nói: "Oánh nhi, nàng trở về khi nào?" Diệp Oánh bình tĩnh nhìn hắn hồi lâu, mới thản nhiên nói: "Vừa rồi. Vương gia, cáo biệt với Tam tỷ cũng đã xong, chúng ta không phải nên lên đường sao?" Mặc Cảnh Lê có chút không cam lòng liếc nhìn Diệp Ly, thấy Diệp Ly đang cúi đầu xuống đùa Bảo Bảo trong lòng, chỉ phải gật đầu nói: "Đi thôi." Cũng không cáo biệt cùng Diệp Ly, lướt qua Diệp Oánh dẫn đầu đi ra ngoài. Diệp Oánh quay đầu lại nhìn nhìn Diệp Ly, thần sắc phức tạp mà nói: "Tam tỷ, cáo từ." Diệp Ly gật gật đầu, trầm tĩnh nói: "Không tiễn."

Khi Diệp Oánh đi ra khỏi cửa, Diệp Ly mới khe khẽ thở dài. Thanh Ngọc hầu hạ bên cạnh nhẹ giọng trấn an nói: "Cái loại người như Lê Vương này gần đây tự cho là đúng, Vương phi làm gì phải tức giận vì hắn?" Diệp Ly lắc đầu cười nói: "Ta tức giận vì hắn chỗ nào. Chỉ là có chút cảm khái mà thôi. Nhớ ngày đó khi Diệp Oánh vẫn còn trong khuê phòng là đắc ý nuông chiều bậc nào. Hôm nay nhưng lại… ." Kỳ thật từ lúc Mặc Cảnh Lê nói ra lại để cho Diệp Ly trở thành Lê Vương Đích phi, Diệp Oánh cũng đã ở ngoài cửa rồi, nếu theo tính tình của Diệp Oánh lúc trước tất nhiên tránh không được một hồi khóc rống. Mà bây giờ dù cho đối mặt loại vấn đề này, Diệp Oánh cũng đã học xong im lặng. Xem ra trên đời này không có ai là vĩnh viễn không thay đổi.

Thanh Ngọc cười nói: "Lúc trước Tứ tiểu thư là thiên kim phủ Thượng thư, muội muội của Chiêu Nghi, lại là tài nữ mỹ nữ nổi danh kinh thành, đương nhiên là không ai bì nổi. Huống chi lúc ấy Lê Vương cùng lắm chỉ là Vương gia bình thường mà thôi. Nhưng hiện tại, Lê Vương lại chiếm cứ nửa giang sơn giàu có nhất Đại Sở cùng

với địa vị ngang hàng với Hoàng đế, Diệp gia lại sớm suy bại, Tứ tiểu thư ở đâu còn dám ầm ĩ với Lê Vương? Hôm nay Lê Vương sợ cũng không phải lang quân như ý chuyện gì cũng hướng về Tứ tiểu thư lúc trước rồi." Diệp Ly cười một tiếng, không phải sao? Mặc Cảnh Lê ngay cả đến Tây Bắc cũng mang theo công chúa Tê Hà, có thể thấy được địa vị của Diệp Oánh trong lòng hắn cũng chỉ thường thôi. Nếu không phải vì Diệp Oánh có quan hệ với mình cùng với đã sinh hạ một đứa con cho Mặc Cảnh Lê, chỉ sợ hôm nay không biết đã bị Mặc Cảnh Lê ném đến ngõ ngách nào rồi.

Sau khi sứ thần các quốc gia rời đi, Ly thành dần dần khôi phục yên bình, nhưng đồng thời cũng không thiếu thương nhân đến Ly thành thậm chí toàn bộ Tây Bắc an cư lạc nghiệp, dân chúng đã từng bởi vì trốn tránh binh tai mà trốn vào trong quan qua thời gian dần trôi cũng có rất nhiều người một lần nữa chuyển về, toàn bộ Tây Bắc dưới sự nỗ lực của mọi người trong Định Vương phủ cũng không bởi vì đột nhiên tuyên bố quyết liệt với Đại Sở mà bắt đầu loạn…, ngược lại qua thời gian dần đi vào quỹ đạo. Đợi đến lúc Diệp Ly chính thức thở dài một hơi thì hôn kỳ của Từ Thanh Trạch và Tần Tranh cuối cùng đã tới.

Tuy Từ Thanh Trạch là người đầu tiên lập gia đình trong Từ gia thế hệ này, nhưng Từ gia từ Thanh Vân tiên sinh cho tới Từ Thanh Trạch, Tần Tranh cũng nhấn mạnh hôn lễ phải giản lược. Tần Tranh đã bái tướng quân Trương Khởi Lan làm nghĩa phụ, liền xuất giá từ quý phủ Trương tướng quân. Vì hôn lễ của Tần Tranh, Mộ Dung Đình vốn ở phía xa Đại Sở cũng bỏ xuống Lãnh Hạo Vũ vội vàng chạy đến, vừa vặn kịp lúc Tần Tranh xuất giá.

Phủ Trương tướng quân, trong khuê phòng chuyên môn chuẩn bị vì Tần Tranh, Diệp Ly và Mộ Dung Đình nhìn Tần Tranh vừa mới thay giá y đỏ thẫm, trông đặc biệt kiều diễm chói mắt. Mộ Dung Đình lôi kéo Tần Tranh tán thưởng: "May mắn ta đến kịp, bằng không thì đã có thể bỏ lỡ thời điểm Tranh Nhi xinh đẹp động lòng người như vậy. Thật sự là ta nhìn cũng phải động lòng, chỉ sợ tên đầu gỗ Từ nhị công tử kia cũng nhìn đến choáng váng."

“Mộ Dung…” Tần Tranh xấu hổ đỏ mặt, trừng Mộ Dung Đình gắt giọng. Giá y đỏ rực khiến nàng kiều diễm hơn hoa. Vì hôn lễ của Từ Thanh Trạch và Tần Tranh, Diệp Ly ăn mặc trắng trong thuần khiết trước sau như một cũng thay một thân quần áo màu vàng sáng thêu bông sen liền cành. Đứng tại trước mặt Tần Tranh giả vờ nghiêng đầu nhìn nhìn, gật đầu cười nói: “Mộ Dung nói không sai, quả nhiên là người đẹp hơn hoa. Có thể lấy được Tranh Nhi tỷ tỷ, nhị ca thật đúng là có phúc.” Tần Tranh bất đắc dĩ nhìn hai người, không thuận theo mà nói: “Ly nhi, ngay cả muội cũng đến trêu chọc ta. . .” Diệp Ly vội vàng che miệng cười nói: “Ta cũng không dám, qua hôm nay Tranh Nhi đã là Nhị tẩu của ta rồi. Ta chỗ nào dám trêu chọc Nhị tẩu. . . Phải hay không chị dâu…”

Trong khuê phòng vang lên một hồi tiếng cười vui sướng, Mộ Dung Đình quay người từ trong hành lý của mình lấy ra một hộp đàn mộc không nhỏ đưa tới trước mặt Tần Tranh. Tần Tranh nghi hoặc nhìn nàng, “Đây là?”

Mộ Dung Đình nói: “Trước khi ta đi, Tần phu nhân phái người đưa tới. Nói là lúc trước đi vội vàng, cũng không có động tác gì. Ngay cả đồ cưới đều không cho ngươi, những thứ này đều là Tần phu nhân và Tần đại nhân tự mình đi xử lý đấy, nói là đồ cưới đưa cho ngươi.” Trong khuê phòng hào khí sung sướng giảm vốn có dần qua thời gian, Tần Tranh bưng lấy cái hộp nước mắt lập tức rơi xuống. Mộ Dung Đình lập tức luống cuống tay chân, vội vàng lấy ra khăn tay bằng lụa của mình lau nước mắt cho Tần Tranh, “Sao vậy. . . Hôm nay là ngày vui của ngươi, sao có thể khóc đây? Ta. . . Ta không phải muốn chọc cho ngươi khóc a. . . A Ly. . .” Không khuyên nhủ được Tần Tranh, Mộ Dung Đình chỉ đành hết cách nhìn về phía Diệp Ly. Nàng thật sự không muốn khiến Tần Tranh khóc, nhưng đồ cưới Tần gia cho chắc chắn phải đến trong tay Tranh Nhi trước khi hành lễ bái thiên địa ah.

Diệp Ly đi đến bên người Tần Tranh ngồi xuống, vỗ nhẹ bờ vai của nàng ôn nhu an ủi: “Tranh Nhi tỷ tỷ, đừng khóc trôi lớp trang điểm. Tần đại nhân và Tần phu nhân muốn Mộ Dung từ ngàn dặm xa

xôi đưa đồ cưới tới là một phần lòng yêu thương của bọn họ, tỷ phải cao hứng mới đúng."

Tần Tranh liên tục gật đầu, nhưng nước mắt lại ở đâu thể nói dừng lại là có thể dừng được? Diệp Ly khẽ thở dài một tiếng, vỗ vỗ Tần Tranh cười nói: "Được rồi, muốn khóc thì thống thống khoái khoái khóc một trận. Khóc xong chúng ta lại đến vẽ một tầng trang điểm càng thêm xinh đẹp. Chỉ là cũng đừng khóc sưng mắt, nếu dọa đến nhị ca ta thì không được rồi…"

"PHỤT. . . ." Nghe Diệp Ly an ủi, Mộ Dung Đình không nín được phụt cười trước, trừng Diệp Ly nói: "A Ly, rốt cuộc ngươi đang khích lệ Tranh Nhi hay đang đang kể chuyện cười đó?" Mà ngay cả Tần Tranh cũng không nhịn cười được…, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần nhiều thêm vài phần quẫn bách. Trước mặt Diệp Ly cùng Mộ Dung Đình, Tần Tranh cẩn thận từng li từng tí mở ra cái hộp đại biểu tấm lòng của cha mẹ này. Tần đại nhân và Tần phu nhân hiển nhiên nghĩ vô cùng chu đáo, chủ yếu là Mộ Dung Đình núi cao đường xa cũng không mang được quá nhiều đồ vật. Cho nên trong hộp nhiều nhất là ngân phiếu. Ngoại trừ hai tờ ngân phiếu một vạn lượng, còn có ngân phiếu loại nhỏ gần ngàn lượng cùng bạc vụn. Mặt khác còn có ba cái hộp nhỏ tràn đầy châu báu đồ trang sức đặc biệt. Có những thứ này, cho dù Tần Tranh không làm gì cũng đủ cả đời cơm no áo ấm ngủ yên không lo.

Tần Tranh ôm cái hộp, trong đôi mắt trong veo tràn đầy nước mắt. Thấp giọng nói: "Cha mẹ vì ta làm nhiều như vậy, đáng tiếc ta lại kẻ bất hiếu. . . Mà ngay cả kết hôn cũng…"

"Ngốc lời nói, chỉ cần tỷ sống tốt thì Tần bá phụ và Tần bá mẫu sẽ an tâm. Luôn có một ngày một nhà các tỷ có thể đoàn viên." Diệp Ly nói. Mộ Dung Đình liên tục gật đầu nói: "Đúng đấy, chờ hôn lễ của ngươi qua đi ta còn phải trở lại kinh thành rồi, đến lúc đó ngươi viết một phong thư, ta giúp ngươi mang về cho Tần bá phụ và Tần bá mẫu là được. Ngươi yên tâm, chúng ta ở kinh thành đương nhiên sẽ chăm sóc cho hai vị lão nhân gia đấy."

Tần Tranh gật gật đầu, lau nước mắt có chút xấu hổ nói: "Cảm ơn

các ngươi, Ly nhi còn có Mộ Dung.”

Mộ Dung Đình hào sảng cười nói: “Cám ơn cái gì? Chúng ta không phải là bạn bè sao?”

Diệp Ly cười nói: “Tốt rồi, bạn bè của Mộ Dung nữ hiệp ngươi sắp xuất giá rồi. Nhanh thêm những vật này vào danh sách đồ cưới đi, nói là của hồi môn cha mẹ Tranh Nhi cho.” Đồ cưới của Tần Tranh là phủ tướng quân chuẩn bị, Diệp Ly và Định Vương phủ cũng đưa không ít đồ thêm trang, bản thân đã không tệ. Nhưng rốt cuộc là đồ cưới cha mẹ thân sinh cho, ý nghĩa không giống.

Mộ Dung Đình vừa mới chọc khóc Tần Tranh, lúc này ước gì có chuyện để cho nàng làm, tiếp nhận danh sách Diệp Ly đưa tới vội vàng quay người đi làm.

Hai người mỉm cười nhìn Mộ Dung Đình vui sướng rời đi, không khỏi nhìn nhau cười cười, ảm đạm ưu thương vừa rồi cũng giảm đi rất nhiều.

“Chú rể đón dâu đến rồi, tân nương tử đi ra ngoài rồi…” Ngoài cửa truyền đến tiếng người chăm sóc nàng dâu không khí vui mừng dịu dàng. Diệp Ly cúi đầu kiểm tra một chút trang dung của Tần Tranh, tự mình mang tới khăn cô dâu tịnh đế phù dung đội lên cho Tần Tranh, “Tranh, chúc tỷ hạnh phúc.”

“Cảm ơn muội.” Tần Tranh nói khẽ.

Chương 226: Thời gian thấm thoát, cha con tranh đấu

Hôn lễ Tần Tranh và Từ Thanh Trạch qua đi, dường như Ly thành hoàn toàn bình tĩnh lại. Dù thế giới bên ngoài Gia Luật Hoằng và Gia Luật Dã tranh đấu gay gắt như thế nào ở Bắc Nhung, Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Cảnh Lê trên mặt cùng trong lòng không hợp như thế nào, còn có Trấn Nam Vương nhìn như củng cố thống trị hoàng tộc Tây Lăng đang rục rịch đều không chút ảnh hưởng một phương trời đất bình tĩnh Tây Bắc này. Có vài chục vạn Mặc gia quân thủ hộ, Định Vương càng phân công Từ Thanh Trần và một đám chi sĩ tuổi trẻ có tài dốc sức cách tân, toàn bộ dân chúng Tây Bắc dưới sự bảo vệ của Định Vương phủ chỉ cảm thấy vô cùng bình tĩnh hoà thuận vui vẻ. Nếu như trước kia bọn họ còn cảm thấy sầu lo cho vận mệnh về sau vì quyết liệt cùng Đại Sở…, hiện tại cho dù để bọn họ một lần nữa trở về Đại Sở chỉ sợ đại đa số người lại không muốn. Trong suy nghĩ của trăm họ, Định Vương và Định Vương phi có thể làm cho bọn họ trải qua thời gian thái bình vô ưu mới là người bọn họ thiệt tình ủng hộ.

Thời gian thấm thoát, năm tháng như thoi đưa, chỉ chớp mắt năm năm thời gian đã trôi qua ngón tay.

Trong Định vương phủ

Đứa bé nho nhỏ mặc một bộ cẩm bào long văn màu đen thêu tơ bạc chậm rì rì đi trên hành lang gấp khúc. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tuy đã cố làm ra thần sắc nghiêm nghị nhưng lại vẫn đáng yêu như cũ khiến cho người không nhịn được muốn thò tay đi bóp hắn, đứa bé có một đôi mắt đen nhánh như ngọc trai đen vô cùng xinh đẹp, lại phối hợp vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng kia phảng phất như ông cụ non, càng lộ ra tinh xảo như tuyết điêu ngọc mài, tuổi còn nhỏ mà đã hiển lộ phong hoa và tuấn mỹ làm cho người ta sợ hãi

thán phục. Người đi theo sau bé, mỗi một người đều sầu mi khổ kiểm muốn nói lại thôi nhìn tiểu chủ tử trước mắt, một bộ dáng đáng thương muốn khuyên can nhưng không dám mở miệng. Dường như cảm nhận được oán niệm sau lưng, đứa bé quay đầu lại liếc qua đám người đi theo phía sau, khinh thường hừ nhẹ một tiếng nói: "Bản thế tử nói các ngươi không cần theo, như thế nào? Bản thế tử nói chuyện không có tác dụng?"

Mọi người chỉ cảm thấy lưng lạnh đi, trong lòng nhịn không được lệ rơi đầy mặt: tiểu Thế tử, giọng điệu nói chuyện này của người rốt cuộc là học của ai? Rất dọa người có biết không?

"Cái kia. . . Thế tử, Vương gia phân phó Thế tử sao chép Định Vương truyền trong Sở sử mười lần, Vương gia trở về muốn kiểm tra." Tùy tùng liền vội mở miệng nhắc nhở.

Đôi mắt to tròn thoáng híp lại một chút, đứa bé bình tĩnh mà nói: "Bản thế tử đã biết, các ngươi lui ra, Bản thế tử muốn đi thỉnh an mẫu phi." Mọi người nhìn nhau, không biết nên xử lý thế nào. Không cho tiểu Thế tử đi thỉnh an Vương phi, chắc chắn là không được. Tiểu Thế tử hiếu thuận mẫu thân ai cũng không thể nói một chữ sai. Nhưng nếu để tiểu Thế tử đi, bài học Vương gia bố trí xuống tám phần có thể bị tiểu Thế tử bỏ mất. Đến lúc đó Vương gia trở về, kẻ không may chính là bọn họ.

"Hừ!" Tiểu Thế tử trùng trùng điệp điệp hừ một tiếng, cậu biết phụ vương kia an sắp xếp nhiều người như vậy ở bên cạnh cậu là không yên lòng đấy. Mẫu phi là của cậu, há lại để lão nam nhân kia nói đoạt là có thể đoạt hay sao? Khinh thường liếc qua một đám tùy tùng, tiểu Thế tử hất lên ống tay áo bước chân nhẹ nhàng đi về phía chỗ ở của mẫu thân.

Trong thư phòng, Diệp Ly ngồi ở đằng sau án thư chăm chú nhìn sổ con vừa mới trình lên. Năm năm thời gian cũng không lưu lại quá nhiều dấu vết trên người nàng, thậm chí so với năm năm trước, hiện nay vừa mới qua tuổi hai mươi, kinh nghiệm thượng vị giả càng làm cho nàng nhiều thêm vài phần chói mắt ung dung quý khí. Diệp Ly khép lại sổ con trong tay, ngẩng đầu nhìn Tần Phong đứng trước mặt

hỏi: “Mặc gia quân thay đổi chỉnh đốn gần như hoàn thành, Kỳ Lân như thế nào?” Tần Phong lại cười nói: “Vương phi xin yên tâm, hiện nay dưới trướng Kỳ Lân tổng cộng có 2000 chiến sĩ. Từng người đều là tinh duệ trong tinh duệ chúng ta chọn lựa kỹ lưỡng, chăm chú bồi dưỡng được.” Diệp Ly lại cười nói: “Tinh nhuệ không chỉ nói là được, vài năm qua Tây Bắc thật yên bình. Mặc gia quân vừa mới hoàn thành chỉnh biên, mấy năm này có rất nhiều tân binh không lên chiến trường. Ta chỉ sợ chiến lực của Mặc gia quân không tăng mà giảm.”

Tần Phong cười nói: “Chuyện này Vương phi quá lo lắng rồi, tuy các tân binh đều không lên chiến trường, nhưng Vương gia và chư vị tướng quân đều nghiêm khắc huấn luyện chưa bao giờ thư giãn. Về phần vấn đề kinh nghiệm, chơi qua chiến trường một hai lần dĩ nhiên là có thể thích ứng.” Diệp Ly gật gật đầu, giương mắt liếc nhìn Tần Phong. Tần Phong đi theo Diệp Ly đã nhiều năm, đối với thay đổi sắc mặt của Diệp Ly cũng có vài phần hiểu rõ, có chút tò mò mà nói: “Vương phi thế có ý kiến gì không?” Diệp Ly khẽ chọc chọc ngón trỏ, gật đầu trầm ngâm nói: “Xác thực có một ít nghĩ cách, nhưng có thể thực hành hay không còn phải đợi thảo luận.” Tần Phong cung kính mà nói: “Thuộc hạ xin lắng tai nghe.”

Diệp Ly mím môi cười nói: “Vì tránh cho các tướng sĩ lâu không kinh qua sa trường, tay chân không quen. Không bằng. . . tổ chức một lần diễn tập quân sự, thế nào?”

“Diễn tập quân sự?” Tần Phong có chút mới lạ nói, tuy nghe rất là lạ lẫm, nhưng chỉ từ từ này cũng có thể nghe ra vài phần ý định của Vương phi. Kỳ thật các quốc gia huấn luyện quân đội đều có một ít diễn tập, ví dụ như diễn tập thuỷ binh, bài binh bố trận, tất cả quân đội thao luyện vân…vân, nhưng Tần Phong cảm thấy Vương phi tất nhiên sẽ có cách làm càng thú vị hơn. Diệp Ly gật đầu một bên suy tư một bên cười nói: “Không sai. . . Tần Phong, lát nữa ngươi nhìn xem Tây Bắc có chỗ nào thích hợp loại diễn tập quy mô lớn này.” Tần Phong nhướn mày, “Cần chỗ rất lớn sao? Thao trường của Mặc gia quân mới xây cách năm mươi dặm ngoài Ly thành có lẽ khá lớn rồi.”

Diệp Ly lắc đầu, cười nói: “Ta muốn không phải loại như chỗ kia, là chiến trường!”

“Chiến trường!” Tần Phong cả kinh, “Vương phi có ý là?”

Diệp Ly gật đầu cười nói: “Đúng vậy, địa hình phức tạp, diện tích lãnh thổ bao la. Nơi đầy đủ chống đỡ được một hồi chiến dịch chính thức. Ta muốn một trận diễn tập nhiều binh chủng nhiều quân chủng liên hợp. Không chỉ là Mặc gia quân, còn có Hắc Vân kỵ, kể cả Kỳ Lân đều phải tham gia.”

Trong lòng Tần Phong nghĩ đến cảnh tượng theo như lời Diệp Ly miêu tả, đột nhiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Lập tức cao giọng đáp: “Vương phi xin yên tâm, thuộc hạ nhất định tìm được nơi thích hợp!” Diệp Ly thoả mãn gật đầu nói: “Rất tốt, ngươi đi mau lên, chuyện này lát nữa ta thương lượng cùng với Vương gia một chút. Trước. . . Giữ bí mật.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” trên gương mặt anh tuấn của Tần Phong tràn đầy vẻ tươi cười hưng phấn. Mấy năm này xác thực có chút quá rỗi rãnh rồi. Tuy diễn tập không phải chiến trường thật sự, nhưng nghe mấy lời đơm giản của Vương phi, Tần Phong liền cảm thấy rất thú vị.

“Mẫu phi…” Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng linh hoạt của đứa nhỏ cùng tiếng gọi mềm nhũn như đang làm nũng.

Vui vẻ trên mặt Diệp Ly càng nhiều thêm vài phần ôn nhu, vừa ngẩng đầu đã thấy bảo bối nhà mình vẻ mặt ủy khuất đi đến, tội nghiệp nhìn mình. Tần Phong đứng ở một bên khóe miệng không để lại dấu vết kéo ra, thối lui đến bên cạnh, “Thuộc hạ bái kiến Thế tử.” Mặc Tiểu Bảo phát hiện trong thư phòng còn có người ngoài, biểu lộ ủy khuất trên mặt hơi chút cứng một chút. Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Bảo Bảo, làm sao vậy?” Mặc Tiểu Bảo trực tiếp xem nhẹ Tần Phong, đi qua án thư rộng rãi bổ nhào vào trong lòng Diệp Ly, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trên người Diệp Ly, “Mẫu phi. . . Con không tên là Bảo Bảo. Thần nhi đã lớn rồi…”

Diệp Ly thò tay ôm lấy Mặc Tiểu Bảo, lại để hắn ngồi trong lòng mình, đưa tay điểm đầu cậu một chút cười nói: “Được rồi, thật xin lỗi,

mẫu phi lại quên. Thần nhi đến tìm mẫu phi có chuyện gì?" Không thể không nói, năng lực thay đổi một cách vô tri vô giác là thật đáng sợ. Lúc trước Mặc Tiểu Bảo vừa sinh ra, Diệp Ly còn nhớ rõ về sau phải gọi nhiều đại danh của Mặc Tiểu Bảo, miễn cho nhũ danh truyền lưu quá rộng, về sau con trai cảm thấy thật mất mặt. Đáng tiếc vẫn chưa tới thời điểm Mặc Tiểu Bảo có năng lực kháng nghị, thì Mặc Tu Nghiêu đã khuếch tán nhũ danh của con trai cho toàn bộ Mặc gia quân biết rồi. Nếu không phải đại danh của Mặc Tiểu Bảo lúc trước ít nhiều còn dẫn tới chấn động không nhỏ, chỉ sợ hiện tại tất cả mọi người đều cho rằng thế tử Định Vương phủ họ Mặc tên Tiểu Bảo rồi.

Mặc Tiểu Bảo lúc này mới thoả mãn cọ cọ ở trong ngực mẫu thân, thỏa mãn ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên người mẫu thân, nháy mắt to nói: "Hài nhi đến cùng mẫu thân dùng cơm trưa." Diệp Ly ra bên ngoài nhìn sắc trời một chút, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tần Phong. Tần Phong cúi đầu ho nhẹ một tiếng, cố nén cười ý nói: "Hồi Vương phi, lúc này vừa qua khỏi giờ Tỵ." Diệp Ly cúi đầu nhìn Mặc Tiểu Bảo nhướn mày, "Làm chuyện xấu gì rồi?" Cái miệng nhỏ nhắn của Mặc Tiểu Bảo nghẹn, tội nghiệp nâng bàn tay nhỏ bé lên ngả vào trước mặt Diệp Ly, "Mẫu thân, tay hài nhi đau…"

Diệp Ly bất đắc dĩ, "Phụ vương của con lại để con làm gì rồi hả?"

"Phụ vương muốn hài nhi sao chép Định Vương truyền mười lần, không viết xong không cho phép ăn cơm trưa. Ô ô. . . tay Thần nhi hỏng mất…" Định Vương truyền bên trong Sở sử tổng cộng có tám quyển sách, trong đó mỗi quyển sách ít nhất 2000~3000 chữ, tổng cộng đã có gần hai vạn chữ. Nếu như chép mười lần là hơn hai mươi vạn chữ. Mặc Tiểu Bảo run rẩy, nắm chặt lấy mẫu thân không buông. Đánh chết cũng không thể chép, tay của cậu sẽ tàn mất đấy! Cho nên mới thừa dịp phụ vương không ở nhà chạy tới cầu cứu mẫu thân.

Câu chép không xong không cho phép ăn cơm đằng sau kia tuyệt đối là chính bản thân cậu thêm vào rồi, Diệp Ly biết rõ đức hạnh của con mình bất đắc dĩ mỉm cười. Nhưng đối với chuyện Mặc Tu Nghiêu phạt con trai sao chép nhiều như vậy vẫn có phê bình kín

đáo, Mặc Tiểu Bảo còn chưa tròn năm tuổi, ngay cả bút cũng chưa cầm ổn. Hơn hai mươi vạn chữ cho dù là người bình thường sao chép cũng phải viết không ít thời gian, lại càng không cần phải nói là trẻ con ngay cả chữ còn chưa biết hết rồi. Nghĩ nghĩ, Diệp Ly nói: "Như vậy thì đổi thành sao chép Định Minh Vương truyền một lần." Định Minh Vương, tức Định Vương đời thứ nhất Mặc Lãm Vân, phong hào Minh. Thấy trong mắt Mặc Tiểu Bảo tràn ra ánh sáng vui mừng, Diệp Ly chậm rì rì bỏ thêm một câu nói: "Sau khi chép xong tất cả phải học thuộc, đợi cha con về, đến trước mặt cha đọc một lần. Biết chưa?"

Mặc Tiểu Bảo thoáng nháy mắt, nhưng nhìn thấy sắc mặt không thể thay đổi trong mắt mẫu thân chỉ đành không hài lòng đáp ứng. Từ chép tám quyển sách mười lần đến chép một quyển sách một lần đã thật tốt rồi. Nhu thuận tựa vào trong ngực Diệp Ly, "Hài nhi đã biết."

"Bé ngoan." Diệp Ly xoa xoa cái đầu nhỏ của con trai cười nói.

Mặc Tiểu Bảo lập tức cười hì hì gật đầu nói: "Hài nhi nghe lời nhất, hài nhi yêu mẫu thân nhất." Diệp Ly cúi đầu hôn lên trán cậu một cái cười nói: "Mẫu thân cũng yêu Thần nhi nhất."

Tần Phong đứng ở bên cạnh nhìn hai mẹ con tác động qua lại, âm thầm lắc đầu trong lòng. Tiểu Thế tử ngươi thừa dịp mỗi lần Vương gia không ở phủ lại tới giả vờ đáng thương lôi kéo làm nũng với Vương phi, đợi đến lúc Vương gia trở về lại bị đuổi đi lần nữa còn bị phạt, thật sự có ý nghĩa sao?

"Vương gia trở về rồi." Ngoài cửa truyền đến tiếng thỉnh an của thị nữ, Tần Phong liếc tiểu Thế tử vẫn còn dán dính trong lòng Vương phi một cái rồi thần tốc bỏ chạy, "Vương phi, thuộc hạ xin được cáo lui trước." Diệp Ly gật đầu nói: "Đi thôi."

Mặc Tu Nghiêu bước vào cửa phòng, thấy con trai một bộ dáng con ngoan ngồi ở trong lòng Diệp Ly không tự giác nhíu lông mày. Một bộ áo trắng thêm một đầu tóc trắng như tuyết càng lộ ra lạnh lùng mà cao cao tại thượng. Chỉ khi thấy thê tử ngồi ở đằng sau án thư, ánh mắt hơi có vẻ lãnh đạm kia mới nhiều thêm vài phần tình cảm ấm áp, "A Ly, đang nói gì vậy?" Diệp Ly vỗ vỗ Mặc Tiểu Bảo,

ngẩng đầu cười nói: “Không có gì, Thần nhi vừa mới đến thỉnh an ta đây này.” Mặc Tiểu Bảo có chút không cam lòng bò từ trong lòng mẫu thân, đi ra phía trước hành lễ với phụ thân, “Nhi tử thỉnh an phụ vương.” Mặc Tu Nghiêu từ trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chú cậu một lát, cúi người bế cậu lên nhìn thẳng mình, “Đến thỉnh an nương con? Tiểu Bảo thật sự hiếu thuận, phụ vương cảm thấy rất vui mừng.” Bị phụ thân ôm vào trong lòng, Mặc Tiểu Bảo lập tức tựa như giãy dụa, nhưng một chút khí lực kia chỗ nào có thể giãy ra khỏi tay của Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu ôm cậu vào trong lòng, Mặc Tiểu Bảo dùng toàn lực, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên cũng không thể rung chuyển hai cánh tay như sắt kia.

“Thần nhi làm sao vậy?” Bị Mặc Tu Nghiêu nghiêng người chặn ánh mắt, Diệp Ly cũng không có thấy con trai giãy dụa, chỉ là kỳ quái con trai gần đây thích nhảy vào trong lòng nàng sao lại có khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng ở trong lòng Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu yêu thương nhìn con trai, cười nói: “Xem ra Tiểu Bảo đã hiểu được thẹn thùng, quả nhiên đã trưởng thành.”

Diệp Ly nhướn đôi mi thanh tú, là như vậy sao?

Mặc Tiểu Bảo biết rõ không cách nào rung chuyển được lực lượng của phụ thân, chỉ đành làm ra vẻ thẹn thùng ghé vào trong lòng phụ thân, ngược lại phải ưng thuận chứng nhận lời của Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu ôm Mặc Tiểu Bảo ngồi xuống bên người Diệp Ly, Diệp Ly đứng dậy thay hắn rót một chén trà để tới trước mặt hỏi: “Quân doanh bên ngoài thành thế nào rồi?” Mặc Tu Nghiêu nâng chung trà lên nhấp một ngụm trà, nói: “Không có vấn đề gì, mấy năm này vất vả cuối cùng cũng không phải uổng phí. Ta thấy vừa rồi Tần Phong vội vàng mà đi, A Ly lại phân phó hắn chuyện gì vậy?” Diệp Ly gật đầu, đem cách nghĩ vừa rồi nói với Tần Phong nói lại một lần nữa với Mặc Tu Nghiêu. Hiển nhiên Mặc Tu Nghiêu rất có hứng thú với cái này, “Diễn tập quân sự? Cách nghĩ của A Ly luôn đặc biệt kỳ diệu. So về những thao diễn diễn luyện lúc trước kia, ý nghĩ này xác thực thú vị hơn nhiều.” Diệp Ly gật đầu cười nói: “Biện pháp này không chỉ khảo nghiệm binh sĩ bình thường, còn có tướng lãnh chỉ

huy. Mấy năm này không phải cố ý chọn một đám tướng lãnh tuổi trẻ chú trọng dạy bảo sao? Cũng phải nhìn xem hiệu quả rốt cuộc như thế nào, nếu một đám người chỉ huy lý luận suông, còn không bằng trực tiếp ném bọn họ tới chiến trường chém giết."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu đồng ý, nói: "Như thế rất tốt. A Ly viết kế hoạch ra để lát nữa ta nhìn xem, sau đó cho người đi chuẩn bị. Nhưng. . . Nếu là hai quân giao chiến tất nhiên sẽ có Thống soái tối cao nhất. Trong lòng A Ly có ý kiến gì không? Do ai đến lãnh binh?" Diệp Ly mỉm cười gật đầu nói: "Ta xác thực nghĩ tới rồi. Một quân do chàng tự mình thống lĩnh thế nào?" Mặc Tu Nghiêu khẽ giật mình, đặt chén trà xuống nhìn Diệp Ly hỏi: "Như vậy một phương khác thì sao?" Diệp Ly mím môi cười cười, nói: "Một phương khác do ta làm là tốt rồi. Trương tướng quân và Lữ Tướng quân đều là lão tướng, do bọn hắn làm quan sát và trọng tài ngoài sân. Mặt khác cũng có thể phòng ngừa vạn nhất."

Mặc Tu Nghiêu trầm tư một chút, liền gật đầu đồng ý kế hoạch của Diệp Ly, cười nói: "Tốt, đều nói A Ly kỳ tài ngút trời, ta cũng muốn biết một chút A Ly lãnh binh như thế nào đấy." Nghe vậy, Diệp Ly chỉ đành bất đắc dĩ mà cười khổ, luận kỳ tài ngút trời trên đời này có ai có thể bì kịp Mặc Tu Nghiêu? Nàng con gà mờ này lại càng không cần phải nói. Nhưng nàng cũng sẽ không an bài một hồi diễn tập nghiêng về một bên, ít nhất, hai bên phải cân đối cơ bản mới thú vị không phải sao?

Mặc Tiểu Bảo ngồi trong lòng phụ thân, nghiêng người giơ chân lấy cái đầu nhỏ nghe cha mẹ nói chuyện, tuy không nhất định nghe hiểu được nhưng vẫn im lặng nghe. Thỉnh thoảng thoáng nháy mắt to, Diệp Ly nhìn ở trong mắt chỉ cảm thấy vạn phần đáng yêu. Vươn tay nói với Mặc Tu Nghiêu: "Đưa Thần nhi cho ta ôm đi." Mặc Tiểu Bảo rất vui, vội vàng duỗi ra bàn tay nhỏ bé về phía mẫu thân, Mặc Tu Nghiêu hơi nghiêng thân qua, lại để Mặc Tiểu Bảo cách mẫu thân xa hơn, rồi nói với Diệp Ly: "Nó đã năm tuổi rồi cũng không nhẹ, coi chừng mệt mỏi. Hơn nữa, đứa bé đã lớn lại để người ôm cũng không tốt, lúc ta hai tuổi đã không để người ta ôm rồi."

Diệp Ly chỉ đành lực bất tòng tâm nhìn con trai, Mặc Tiểu Bảo nghiến răng nghiến lợi trong lòng. Chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu không chút để ý mà nói: “Lúc trở về thành thuận đường đi bên ngoài thành bái kiến Thanh Vân tiên sinh. Thanh Vân tiên sinh nói Mặc Tiểu Bảo đã năm tuổi, có thể vỡ lòng rồi.” Diệp Ly mở lớn hai mắt, có chút khó hiểu mà nói: “Chúng ta không phải đã sớm cho Thần nhi học vỡ lòng rồi hả?” Tuy con nhà mình còn chưa đầy năm tuổi, nhưng sách vở vỡ lòng cho trẻ nhỏ như Bách Gia Tính, Thiên Tự Văn cũng đã học xong rồi. Diệp Ly chính mình kiếp trước lúc năm tuổi vẫn còn đi theo thầy cô trong nhà trẻ chơi trò chơi học ABC đây này. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn con trai cười đến dụng tâm lương khổ, Mặc Tiểu Bảo lại chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu gió lạnh vù vù, “A Ly, nàng là nữ nhi cho nên lúc ban đầu Từ gia dạy bảo cũng không quá nghiêm khắc. Nhưng nàng có thể hỏi mấy vị công tử Từ gia một chút, ai không phải hai ba tuổi biết chữ bốn năm tuổi cũng đã chính thức đi học rồi. Nếu không phải như thế, sao người Từ gia có thể không đến hai mươi tuổi đã thi đạt công danh? Phải biết, người bình thường 24~25 có thể thi đạt công danh đã xem như rất khó được. Tiểu Bảo nếu là Thế tử Định Vương phủ, trách nhiệm phải gánh vác trong tương lai vốn đã nhiều hơn người bên ngoài. Chúng ta thả lỏng con mới là hại con.”

Diệp Ly không phản bác được, vậy cũng là không khiến con thua ở điểm xuất phát sao? Ai nói kiếp trước trẻ con hiện đại vất vả? Trẻ con Từ gia mới thật là hạnh khổ ah. Mặc Tu Nghiêu nhắc như vậy Diệp Ly cũng phát hiện, thời gian con cháu các đời Từ gia thi đạt công danh cơ hồ đều trước hai mươi tuổi, như đại ca Từ Thanh Thần mười bốn tuổi đã tên đề bảng vàng đấy, cũng không phải hai ba tuổi mà bắt đầu vỡ lòng? Có chút không nỡ nhìn con trai, Diệp Ly nhẹ giọng thở dài nói: “Ta chỉ ngóng trông Thần nhi có thể có tuổi thơ vui vẻ không lo.”

Tuổi thơ? Đó là vật gì? Thứ mà ngay cả hắn đều không có vì cái gì con của hắn có thể có? Một bên trong lòng Mặc Tu Nghiêu sinh ra chất độc ghen ghét, một bên nét mặt tươi cười ôn hòa, “Thế đạo bây giờ, Tiểu Bảo hiểu chuyện sớm một chút so với tương lai vạn nhất

chúng ta không bảo vệ được con mà nó còn cái gì cũng không hiểu thì tốt hơn nhiều lắm, không phải sao? Hơn nữa, có Thanh Vân tiên sinh tự mình dạy bảo mà nàng vẫn không yên tâm sao? Thanh Vân tiên sinh tuy nghiêm khắc với con cháu, nhưng lại vô cùng yêu thương Tiểu Bảo. Sao nàng phải sợ con mệt mỏi?"

Diệp Ly nghĩ cũng được, nếu nói toàn bộ Tây Bắc ai sủng ái Mặc Tiểu Bảo nhất, nếu Thanh Vân tiên sinh xếp thứ hai thì không ai dám xếp thứ nhất. Mà ngay cả chắt trai ruột của Thanh Vân tiên sinh, con trai bốn tuổi của Từ Thanh Trạch và Tần Tranh là Từ Tri Duệ, cũng phải đứng sang bên cạnh, "Cũng được, Thần, đi chỗ Thái công phải nghe lời, có biết không? Mẫu thân cách một ngày lại đi thăm con một lần được không?"

Mặc Tiểu Bảo ủ rũ bò tới trong lòng Mặc Tu Nghiêu, trong lòng lại hung hăng mà khinh bỉ lão cha hèn hạ, không phải muốn đuổi ta đi à? Hừ! Đợi Bản thế tử trưởng thành xem ông già này lấy cái gì đến đoạt mẫu thân với ta! Mẫu thân. . . Ô ô, người phải đợi Thần nhi lớn lên, Thần nhi nhất định sẽ cướp người về!

Chương 227: Tin tức công chúa thành hôn

Mặc Tiểu Bảo mang theo hành lý mình thường dùng, bi thương mà đi tìm nơi nương tựa ở chỗ thái công sủng ái mình nhất. Tuy cậu lại một lần nữa đánh thua trong cuộc chiến tranh đoạt mẫu thân, nhưng Mặc Tiểu Bảo kiên định cho rằng đây cũng bởi vì mình còn quá nhỏ, lão cha dùng cường quyền ức hiếp bố trí mình. Hơn nữa âm thầm quyết định trong lòng, nếu lão đầu tử không hề biết liêm sỉ lấy lớn hiếp nhỏ, như vậy sau khi cậu lớn lên cũng sẽ không để ý dùng trẻ lấn già.

Đưa Mặc Tiểu Bảo đến thư viện Ly Sơn mới xây không xa bên ngoài Ly thành giao cho Thanh Vân tiên sinh, Diệp Ly xem con trai đứng bên người Thanh Vân tiên sinh tội nghiệp nhìn mình, trong lòng cũng không chịu nổi. Lại nói tiếp nàng, người làm mẫu thân này, cũng thật sự quá không hoàn thành trách nhiệm một chút, may mắn Tiểu Bảo từ nhỏ đã thân cận với mình. Diệp Ly nghĩ nghĩ, về sau tốt nhất mỗi ngày đều đến thăm con trai sau đó làm một ít bánh ngọt cậu thích ăn đưa tới. Đợi đến lúc Tiểu Bảo lớn hơn một chút không cần lo lắng mỗi ngày qua lại xóc nảy rồi, lúc đó vẫn để con mỗi ngày về Định Vương phủ ở đi. Trẻ con luôn không gặp được cha mẹ chung quy không phải vấn đề tốt.

“A Ly, không phải nói cách một ngày sẽ tới thăm Tiểu Bảo một lần sao? Thanh Vân tiên sinh sẽ dạy bảo con thật tốt, không cần lo lắng.” Mặc Tu Nghiêu nắm Diệp Ly nhẹ giọng an ủi, “Ta sẽ tăng ám vệ trong thư viện Ly Sơn nhiều thêm gấp đôi, hơn nữa Kỳ Lân có một phân đội trú đóng ở gần đây, không cần lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Bảo.”

Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, nàng thật sự có chút không rõ Mặc Tu Nghiêu có ý kiến với chỗ nào của Tiểu Bảo lớn như vậy. Mỗi lần chỉ

nhìn thấy Tiểu Bảo dính bên người mình, lát sau hiển nhiên sẽ đi giày vò con một phen. Mặc dù biết Mặc Tu Nghiêu có chừng mực sẽ không thật sự tổn thương Tiểu Bảo, nhưng nhìn thấy bộ dáng tội nghiệp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Mặc Tiểu Bảo mỗi lần bị khi phụ sỉ nhục Diệp Ly vẫn vạn phần im lặng, “Tu Nghiêu, chàng thật sự chán ghét Thần nhi như vậy?”

Mặc Tu Nghiêu vô tội nhìn Diệp Ly cười nói: “Tiểu Bảo là con của ta, sao ta có thể chán ghét nó? A Ly, ta cũng là vì tương lai tốt của Tiểu Bảo. Mọi người đều nói nghiêm sư xuất cao đồ, bổng hạ ra hiếu tử. Nếu không nghiêm khắc với Tiểu Bảo một chút, về sau nếu nó trưởng thành thành đức hạnh của huynh đệ Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Cảnh Lê kia, nàng không phải khổ sở chết mất?” Diệp Ly im lặng nhìn hắn, sau nửa ngày mới nói: “Chẳng lẽ Vương gia từ nhỏ đã bị phụ vương và đại ca đánh mà lớn lên hay sao?”

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười không nói, phụ vương của hắn năm đó bề bộn xoay quanh, làm gì có thời gian mà quản xem bọn hắn làm cái khỉ gió gì. Ngược lại Đại ca thật sự vô cùng nghiêm khắc với mình, khách quan mà nói…, Mặc Tu Nghiêu không hề cho rằng mình quá nghiêm khắc với Mặc Tiểu Bảo. So với Bổn vương lúc năm tuổi giữa mùa đông trời còn chưa sáng đã bắt đầu tập võ, Mặc Tiểu Bảo con nên thấy đủ rồi. Ừ. . . Bản vương quả nhiên là từ phụ. Đã có so sánh, Định Vương gia an tâm cho rằng mình hết sức yêu thương con trai, là A Ly quá sủng con mới có ý kiến. Gia trưởng nuông chiều trẻ con là không đúng.

Hai người cùng nhau đi đến chân núi, lại vừa vặn gặp Từ Thanh Trần từ dưới núi đi lên. Công tử Thanh Trần đã có tuổi nhưng áo trắng bay bay, so với lúc trước càng nhiều vài phần hương vị thành thục lại phiêu dật xuất trần. Mấy năm này tuy mợ cả đã ôm cháu trai, ngược lại càng thêm sốt ruột với hôn sự của đại ca. Hết lần này tới lần khác bộ dạng đại ca lại không để ý, cũng chưa từng nghe nói hắn có vài phần kính trọng với cô nương nào. Không thích thành hôn sớm là bình thường, Từ gia ngoại trừ Từ Thanh Trạch đã đính hôn từ nhỏ, mấy vị khác cũng còn chưa lập gia đình, nhưng hoàn toàn

không có tình ái nào đã lộ ra có chút kỳ quái rồi. Có đôi khi ngay cả Diệp Ly cũng cho rằng vị đại biểu ca các phương diện đều đặc biệt xuất sắc này của nàng có phải chuẩn bị thành tiên rồi hay không.

"Đại ca, huynh vội tới thỉnh an ông ngoại?" Diệp Ly chào hỏi trước một bước.

Từ Thanh Trần nhìn hai người nắm tay nhau, bên môi nổi lên một chút ý cười trêu chọc. Đáng tiếc da mặt của Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối còn dày hơn trong tưởng tượng của hắn, mặt không đổi sắc kéo tay Diệp Ly như cũ. Từ Thanh Trần bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay giơ lên một sổ con tím vàng ánh hoa văn cảnh sắc phiền phức trong tay nói: "Có chuyện gì, nghe nói Vương gia và Vương phi hai ngày này có chuyện không định trở về thành, ta chỉ đành tự mình đến một chuyến. May mắn đã gặp được ở chỗ này." Diệp Ly có chút nghi hoặc nghiêng đầu nhìn nhìn Mặc Tu Nghiêu, sao nàng không biết bọn họ hai ngày này có việc không trở về thành rồi hả? Mặc Tu Nghiêu mặt không đổi sắc nhìn sổ con trong tay Từ Thanh Trần nói: "Là Nam Chiếu phải không?"

"Làm sao chàng biết?" Diệp Ly ngạc nhiên nói. Mặc Tu Nghiêu chỉa chỉa đồ án phồn hoa trên sổ con, "Bên trên chính là hoa văn chuyên dụng của vương thất Nam Chiếu."

Diệp Ly chau mày hồi tưởng, hình như từng nhìn thấy đồ án như vậy ở Nam Chiếu, không khỏi vì mình cô lậu quả văn mà cảm thấy hổ thẹn. Diệp Ly tiếp nhận sổ con, hỏi: "Đại ca cùng chúng ta xuống núi, hay là đi trước thỉnh an ông ngoại?" Từ Thanh Trần lắc đầu giận dữ nói: "Ngày hôm qua vừa bái kiến tổ phụ, lão nhân gia đang tức giận không muốn gặp ta đây. Cùng xuống núi đi." Diệp Ly có chút kinh ngạc, đại ca là đệ tử ưu tú nhất Từ gia, nghe nói cũng là cháu trai ông ngoại yêu thích nhất, ông ngoại làm sao lại tức giận đến mức không chịu gặp hắn?

Mặc Tu Nghiêu nhướn mày, chậc chậc cười nói: "Chỉ sợ là bởi vì Từ đại công tử quá bắt bẻ đối với hôn sự rồi, rốt cục dẫn đến người người oán trách, ngay cả Thanh Vân Tiên Sinh có tu dưỡng tốt như vậy đều không nhìn được phải không?" Từ Thanh Trần nhàn nhạt liếc

Mặc Tu Nghiêu, nói đến người người oán trách, có người càng quá phận hơn so với Định Vương gia sao? Nên làm thì không làm, không nên làm thì càng muốn làm. Ném con trai cho tổ phụ coi như xong, rõ ràng còn muốn vụng trộm mang Ly nhi lẩn trốn. Nếu không phải hắn nhận được tin tức nhanh, lúc này người nào đó đã mang theo Ly nhi không biết đi đến chỗ nào tiêu dao rồi.

"Lại nói tiếp, đại ca nên kết hôn rồi. Mợ cả cũng nói với ta rất nhiều lần, đáng tiếc đại ca đều chướng mắt các tiểu thư khuê các của Tây Bắc này. Cũng không biết khiến cho bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ trong khuê phòng tan vỡ. . . Ồ?" Diệp Ly vừa nói cười, một bên tiện tay lật ra sổ con màu tím vàng kia, không khỏi phát ra âm thanh kinh ngạc.

"Làm sao vậy?" Mặc Tu Nghiêu quan tâm mà hỏi. Diệp Ly giơ lên sổ con, lườm Từ Thanh Trần nói: "Công chúa An Khê sắp kết hôn rồi. Mời chúng ta đi Nam Chiếu tham gia hôn lễ."

Mặc Tu Nghiêu không chút ngoài ý muốn, "An Khê công chúa cũng hai tư rồi, coi như là Nam Cương cũng đã sớm nên kết hôn, có cái gì kỳ quái hay sao?"

Diệp Ly gật đầu đồng ý, từ sau khi năm năm trước công chúa An Khê ở Ly thành mấy ngày này rồi ảm đạm mà đi, Diệp Ly đã biết rõ nàng và Từ Thanh Trần ước chừng là thật không có hi vọng rồi. Diệp Ly còn nhớ rõ ngày ấy nàng tự mình tiễn công chúa An Khê ra khỏi thành, nhìn bóng lưng ảm đạm rời đi của công chúa An Khê ngay cả nàng cũng không nhịn được muốn đánh Từ Thanh Trần một trận. Nhưng nói cho cùng nàng cũng hiểu chuyện này không trách được Từ Thanh Trần, chuyện tình cảm cho tới bây giờ đều là một chút cũng không do con người.

Mặc Tu Nghiêu nhận sổ con mở ra, quả nhiên là quốc thư Nam Chiếu, "Còn sớm a. Hôn kỳ định tại tháng bảy, nếu trên đường đi nhanh một chút…, đầu tháng bảy lên đường cũng tới kịp." Sau khi xem xong thì không hề cảm thấy hứng thú, tiện tay trả lại sổ con cho Từ Thanh Trần cười nói: "Những chuyện này làm phiền đại ca đi chuẩn bị một hai rồi. A Ly, mấy ngày trước Thanh Bách và Thanh

Viêm gửi thư nói phương Bắc lúa mạch năm nay lớn lên đặc biệt tốt. Hiện tại đúng là lúc trổ bông, không bằng chúng ta đi xem một chút như thế nào?" Diệp Ly lúc này mới hiểu rõ, khó trách đại ca nói hắn nếu đến chậm một bước chỉ sợ đã không tìm thấy người rồi, thì ra Mặc Tu Nghiêu đưa Tiểu Bảo đến chỗ ông ngoại là muốn mang nàng cùng đi ra ngoài.

Từ Thanh Trần gấp lại sổ con trong tay, rất là bình tĩnh nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: "Vương gia, trong thời gian ngắn chỉ sợ ngươi không thể xa nhà."

"Vì sao?" Mặc Tu Nghiêu không vui, sợi tóc màu tuyết có chút bay bay trong gió lạnh, "Bản Vương khổ cực mấy năm nay, thật vất vả nuôi lớn Mặc Tiểu Bảo, thật vất vả giải quyết xong chuyện của Tây Bắc rồi, chẳng lẽ còn không thể nghỉ ngơi?"

Nghe vậy, Diệp Ly và Từ Thanh Trần ngay ngắn nhìn về phía hắn, trong mắt tràn đầy khinh bỉ. Hắn rõ ràng không biết xấu hổ nói hắn nuôi lớn Mặc Tiểu Bảo? Chỉ sợ không có hắn thỉnh thoảng giày vò, Mặc Tiểu Bảo lại càng dễ khỏe mạnh phát triển hơn một chút.

Từ Thanh Trần thong dong cười nhạt nói: "Khởi bẩm Vương gia, tiếp qua mười ngày là đến thời gian lần thứ nhất Tây Bắc tổ chức thi hội tuyển chọn nhân tài. Chúng ta chuẩn bị suốt bốn năm, cũng không thể để lần thứ nhất mà Vương gia lại không ở đây ? Đến lúc đó không khỏi để lại một ấn tượng không để học sinh thiên hạ ở trong mắt cho người ta. Hay là nói Vương gia nắm chắc mười ngày sau có thể trở về gấp từ chỗ Tứ đệ bên kia? Mặt khác, dù không có việc này, ngày hôm trước phụ thân trình báo phương án cải cách thuế Tây Bắc, phụ thân đã nói với ta nhiều lần rồi, để hỏi Vương gia một chút có phải có chỗ nào chưa chu toàn làm cho Vương gia chậm chạp không trả lời? Còn có. . . thương hội một năm một lần của Ly thành sắp bắt đầu, thương nhân các quốc gia cũng đã bắt đầu lục tục đến Ly thành, Vương gia. . ."

Mặc Tu Nghiêu trợn mắt há hốc mồm nhìn Từ Thanh Trần nghiễm nhiên thao thao bất tuyệt, không khỏi ghê răng một hồi. Quả thực muốn tiến lên bắt lấy cổ áo Từ Thanh Trần dùng sức lay lay, Bản

vương không phải đều giao sự vụ Tây Bắc cho các ngươi xử lý sao? Vì cái gì? Vì cái gì còn có nhiều chuyện như vậy cần Bản vương tự mình đến hỏi? !

Nhìn sắc mặt Mặc Tu Nghiêu nản lòng, Diệp Ly không nhịn được che miệng cười trộm. Quăng cho Mặc Tu Nghiêu một ánh mắt không biết làm sao, không phải ta không chịu đi ra ngoài chơi cùng chàng, là chính chàng không rảnh đi ra ngoài chơi ah. Kỳ thật sở dĩ có nhiều chuyện như vậy, tuyệt đối có một phần là Từ Thanh Trần cố ý làm thành. Có lẽ là qua nhiều năm như vậy Từ gia đã hấp thụ giáo huấn đâm lao phải theo lao, trên dưới Từ gia tuy được Mặc Tu Nghiêu tin tưởng sâu sắc, nhưng chuyện liên quan đến quyền lực vẫn cẩn thận lảng tránh. Từ gia trừ một người ngoại tộc Từ Thanh Phong ra, những người khác tuyệt không hỏi chuyện quân sự của Mặc gia quân. Chính sự bình thường tuy cực kỳ dựa vào Từ Hồng Ngạn, Từ Hồng Vũ và Từ Thanh Trần, nhưng bình thường những chuyện danh tiếng vang xa bọn họ đều cực ít tham dự, bằng không thì sẽ lôi kéo Mặc Tu Nghiêu làm ngụy trang, công lao và thanh danh đều giao cho Vương gia Mặc Tu Nghiêu. Từ Hồng Vũ thậm chí còn xin chỉ thị Thanh Vân Tiên Sinh về sau định ra một gia quy mới. Về sau đệ tử Từ gia làm quan tối đa đến 58 tuổi phải về hưu. Thậm chí vì không cho thư viện Ly Sơn một nhà độc đại, hai năm qua Từ Hồng Ngạn cực lực đến đỡ, lại thành lập nên vài tòa thư viện ở Tây Bắc, thay đổi cục diện cảnh nội Tây Bắc năm đó không có một tòa thư viện. Hành động của người Từ gia khắp nơi biểu lộ một thái độ, Diệp Ly nhìn ở trong mắt cũng chỉ có thể nhẹ giọng thở dài dưới đáy lòng, thừa nhận tình ý của bọn họ.

” Nếu Vương gia thật sự cảm thấy vất vả, thì qua ít ngày nữa khi đi Nam Chiếu thuận tiện nghỉ ngơi nhiều thêm mấy ngày? Dù sao đến lúc đó Vương gia đi Nam Chiếu cũng không có việc gì.” Từ Thanh Trần đợi đến lúc cuối cùng nói xong, nhìn thoáng qua thần sắc tức giận bất bình của Mặc Tu Nghiêu mới thong thả bỏ thêm một câu.

“Nương tử, không phải vi phu không săn sóc, không cùng nàng đi ra ngoài giải sầu. Thật sự là. . . Anh vợ quá mức hung ác, nương tử

phải làm chủ cho vi phu.” Mặc Tu Nghiêu ai oán nhìn qua Diệp Ly. Diệp Ly buồn cười nhìn Mặc Tu Nghiêu một đầu tóc trắng như tuyết, không chút nào trông có vẻ già. Rõ ràng đã là đại nam nhân ba mươi tuổi đầu, nhìn đi nhìn lại giống như còn trẻ tuổi hơn lúc trước mới gặp gỡ một chút, “Được rồi, tướng công không khó chịu. Chúng ta đi Nam Chiếu chơi nhiều mấy ngày, đều ném mọi chuyện cần thiết cho đại ca bọn họ.”

Nghe vậy, Mặc Tu Nghiêu khiêu khích liếc Từ Thanh Trần. Từ Thanh Trần chỉ coi như không thấy, ngẩng đầu nhìn lên trời lạnh nhạt mà nói: “Ly nhi, sủng tướng công không sao, nhưng sủng quá mức dễ làm hỏng đầu óc. Đại ca, ông ngoại và cậu của muội đều sẽ đau lòng. Người khác không biết còn nghĩ rằng lúc trước muội sinh ra song bào thai đấy. Nghe lời đại ca…, tướng công này ah. . . Vẫn là phải anh minh thần võ mới tốt.” Diệp Ly nhìn hai bên một chút, thông minh quyết định vẫn không mở miệng thì tốt hơn. Trên đời này không phải chỉ có nam nhân kẹp giữa thê tử và mẫu thân khó xử, nữ nhân kẹp giữa trượng phu và đại ca cũng rất khó xử. Dịu dàng cười, “Đại ca và Vương gia chậm rãi trò chuyện, hình như ta thấy Tần Phong có chuyện muốn nói với ta.” Nói xong cũng không nhìn sắc mặt hai người, đi xuống núi trước một bước.

Sau lưng, Từ Thanh Trần tươi cười làm cho người ta như tắm gió xuân. Mặc Tu Nghiêu bộ dạng phục tùng trầm tư, chẳng lẽ A Ly quả nhiên thích bộ dáng Bản vương anh minh thần võ cho nên mới nhanh đi khỏi như vậy hay sao? Quay đầu lại liếc nhìn người nào đó tựa như trích tiên, trong lòng Định Vương gia dữ tợn cười lạnh: phá hỏng cảm tình của Bản vương và A Ly? Không gả ngươi ra ngoài sớm chút thì Bản vương thực xin lỗi ngươi cùng với cả nhà ngươi!

Công tử Thanh Trần tươi cười thanh nhã phiêu dật tự dưng rùng mình một cái, không khỏi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn bầu trời vạn dặm không mây.

Mặc dù nói hôn sự của công chúa An Khê còn có một thời gian ngắn, nhưng kỳ thật thời gian bọn họ có thể chuẩn bị cũng không nhiều. Tựu như lời của Từ Thanh Trần, chuyện Diệp Ly và Mặc Tu

Nghiêu cần phải xử lý còn rất nhiều, hơn nữa lần đi Nam Cương này ít nhất cũng phải mất hơn một tháng, Định Vương và Vương phi đồng thời không ở có càng nhiều chuyện tình cũng cần bàn giao kỹ lưỡng. Quả nhiên, vừa về tới trong phủ, Mặc Tu Nghiêu đã bị Từ Hồng Vũ sớm chờ ở bên cạnh mời vào thư phòng rồi.

Mỉm cười đưa mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu đi thư phòng, Diệp Ly trở lại sân nhỏ của mình, thì ra cũng có người đang đợi mình.

"Mợ cả, sao mợ lại tới đây? Lại có chuyện gì sao?" Nhìn thấy Diệp Ly tiến vào, Từ đại phu nhân vội vàng đứng dậy, Diệp Ly nghênh đón đỡ Từ đại phu nhân ngồi xuống cười nói: "Mợ có chuyện gì ngồi xuống nói là được. Không có người ngoài mợ còn khách khí với Ly nhi làm gì?"

"Ta tùy tiện tới, lại quấy rầy Ly nhi rồi?" Từ đại phu nhân có chút lo lắng hỏi. Tuy là nữ tử nội viện, nhưng Từ đại phu nhân cũng biết cháu ngoại thân là Định Vương phi không giống bọn họ, những phu nhân nội viện này thậm chí là những Vương phi khác. Trong suy nghĩ của toàn bộ dân chúng Tây Bắc, cái tên Định Vương phi gần như có thể nổi danh cùng Định Vương. Chỉ nói thuộc hạ của Định Vương thậm chí là các tướng lĩnh Mặc gia quân, đối với Diệp Ly không ai là không dễ bảo nói gì nghe nấy. Diệp Ly cười nói: "Mợ nói đi đâu vậy…, Ly nhi ngày thường bận việc cũng không có thời gian đi quý phủ bái kiến mợ. Mợ cả và mợ hai cũng không tới tâm sự với Ly nhi, Ly nhi đã biết rõ mợ cả đều hao tổn tâm tư trên người ba vị ca ca đệ đệ, không thương Ly nhi rồi."

Bị Diệp Ly trêu ghẹo như vậy, Từ đại phu nhân cũng không nhịn được cười, nhưng rất nhanh ưu sầu lại nhiễm lên lông mày. Bất đắc dĩ cười khổ nói: "Ngược lại mợ hai của cháu hôm nay thật sự có đủ con cháu rồi, đều tốn tâm tư trên người Duệ nhi. Nhưng ta thực sự cả ngày không buồn cũng không được ah."

Diệp Ly hiểu rõ, nhẹ giọng hỏi: "Chẳng lẽ là vì chuyện của đại ca?"

"Trừ nó ra thì còn có ai?" Từ phu nhân thở dài nói: "Đảo mắt Thanh Trần cũng sắp bao mươi rồi mà không có ý trung nhân, đại ca

cháu từ nhỏ chưa từng khiến người khác quan tâm, nhưng hết lần này tới lần khác trên chuyện này người cần quan tâm nhất lại là nó. Sớm biết như vậy, năm đó ta nên học cậu hai cháu, sớm định một hôn nhân từ nhỏ cho nó. Cho dù thế nào, nó cũng lấy một người vợ vào cửa cho ta ah." Diệp Ly cũng thở dài theo, chuyện của đại ca cũng thực sự đủ khiến người khác sầu lo. Lẽ ra Từ gia tuyệt đối là một nhà tiến bộ khó được. Ngoại trừ một Từ Thanh Trạch từ nhỏ đính hôn với Tần Tranh, mấy huynh đệ khác đều không đính hôn sớm. Chuyện này tự nhiên là vì có thể cẩn thận nhìn con dâu, miễn để cho con trai cưới được thê tử không thích hoặc không hiền lành. Mà ngay cả Từ Thanh Trần qua tuổi hai mươi mấy không lập gia đình Từ gia cũng không có ai ép hắn. Nhưng hôm nay đã sắp đầy ba mươi rồi, cũng khó trách Từ đại phu nhân sốt ruột rồi.

"Đại ca tầm mắt rất cao, chướng mắt nữ tử tầm thường cũng không có cách nào." Diệp Ly nhẹ giọng thở dài. Không nói bản thân Từ Thanh Trần, mà ngay cả Diệp Ly cũng hiểu được không có mấy nữ tử có thể xứng đôi với đại ca nhà mình đấy. Một người duy nhất coi như có chút ý tứ là công chúa An Khê, hết lần này tới lần khác đại ca lại không nhìn trúng.

"Tầm mắt cao? ! Nó muốn kết hôn với một tiên nữ hay sao? !" Từ đại phu nhân không nhịn được gạt lệ, nổi giận đùng đùng oán giận nói: "Cho rằng người ta xưng nó một câu công tử đệ nhất thiên hạ thì khó lường rồi hả? Cảm thấy nữ nhân khắp thiên hạ đều không vào được mắt của nó hay sao? Nó còn không phải một người phàm có hai con mắt một lỗ mũi! Cháu xem nó, không nói nó lớn tuổi như vậy rồi, lại kéo dài hai năm nữa khi đó có cô nương tốt người ta cam tâm tình nguyện gả cho một người lớn tuổi hơn mình một mảng lớn không. Cũng bởi vì nó làm gương xấu, hiện tại Thanh Phong nhà cậu hai cháu, còn có Thanh Bách, Thanh Viêm, cả đám đều ầm ĩ không chịu kết hôn! Đều tại nó, người làm đại ca này sai!" Diệp Ly thở dài trong lòng, bộ dáng của đại ca kia đừng nói ba mươi, chỉ sợ bốn mươi cũng không ít cô nương vội vàng muốn gả cho hắn.

Từ đại phu nhân giận dữ, Diệp Ly chỉ đành nhỏ giọng an ủi Từ đại

phu nhân, vừa nói: “Mợ cả cũng đừng giận đại ca, đại ca hiếu thuận nhất đấy, nếu biết mợ cả khổ sở như vậy không chừng cũng sẽ khổ sở theo. Loại chuyện duyên phận này ai cũng không nói rõ được, không chừng đại ca đến ngày mai đã gặp được một cô nương, đuổi theo vội vàng muốn kết hôn với người ta đấy.” Tuy loại khả năng này cơ hồ tính bằng không. Diệp Ly thật sự không tưởng tượng ra được bộ dáng Từ Thanh Trần đuổi theo nịnh nọt nữ tử.

“Mợ cả có tính toán gì không?” Diệp Ly cũng biết Từ đại phu nhân không có khả năng đặc biệt tới tố khổ cùng nàng đấy.

Từ đại phu nhân gật gật đầu, kiên định mà nói: “Không thể lại để nó ẩu tả, mợ hai cháu định chọn cho Thanh Phong một người vợ. Ta cũng cùng chọn hai người cho nó xem, cháu thay mợ tìm cách, để cho nó nhất định trở về gặp mặt những cô nương kia. Đứa nhỏ này tâm nhãn nhiều, một khi ta nói đến chuyện này cùng nó, nó đã bỏ chạy không thấy rồi. Hôm nay nói có chuyện này, ngày mai nói chuyện kia bề bộn. Ta cũng không thường xuyên đi ra ngoài, chỗ nào mà bắt được nó.”

Diệp Ly lập tức vui vẻ trong lòng, chẳng lẽ là mợ cả muốn tương thân cho đại ca lại sợ không tìm thấy người? Nghĩ nghĩ một lát, Diệp Ly kiên định gật đầu nói: “Mợ cả, mợ yên tâm, đến lúc đó Ly nhi nhất định khiến đại ca trở về.”

Từ đại phu nhân rất vui mừng, “Vậy làm phiền Ly nhi rồi.”

Diệp Ly cười tủm tỉm nói: “Mợ cả nói làm phiền cái gì, Ly nhi cũng muốn nhanh có đại tẩu một chút.”

Chương 228: Dao Cơ thỉnh cầu

Từ đại phu nhân quả nhiên là sốt ruột cưới con dâu động tác thần tốc, không đến hai ngày đã mang thư từ Từ phủ cho Diệp Ly biểu thị tất cả đều chuẩn bị xong, chỉ chờ Từ Thanh Trần trở về gặp con dâu. Nhận được lá thư khẩn thiết của Từ đại phu nhân, Diệp Ly bất đắc dĩ cười, chỉ đành đứng dậy đi thư phòng tìm Từ Thanh Trần.

Tiền viện Định Vương phủ bị Diệp Ly phân chia thành khu làm việc, ngoại trừ đại sảnh chuyên môn tiếp đãi khách, phòng nghị sự đàm phán tụ hội ra, còn phân loại thiết lập tất cả mấy thư phòng lớn nhỏ làm văn phòng cho đám văn thần của Định Vương phủ. Diệp Ly đạp cửa tiến vào thư phòng, thấy Từ Thanh Trần nhàn nhã ngồi đằng sau án thư, vừa uống trà vừa đọc qua sổ con trong tay cũng không khỏi thán phục phong thái vị đại ca kia của mình. Danh hào công tử đệ nhất thiên hạ cũng không phải vô duyên vô cớ có được, rõ ràng là làm việc vất vả xử lý công văn chính sự rườm rà trong thư phòng, nhưng đặt trên người Từ Thanh Trần thoạt nhìn lại ưu nhã xuất trần phảng phất như công tử văn nhã đang ngâm thơ làm phú.

“Đại ca.” Diệp Ly bước vào thư phòng, nhẹ giọng kêu.

Từ Thanh Trần buông sổ con, đứng dậy cười nói: “Ly nhi, đúng lúc này sao lại tới chỗ đại ca rồi?” Diệp Ly khoát khoát tay cười nói: “Đại ca không cần khách khí với Ly nhi, ngồi xuống nói đi.” Từ Thanh Trần nhíu mày, cũng không khách khí chậm rãi ngồi lại trên ghế, mỉm cười nhìn Diệp Ly, đợi nàng mở miệng nói chuyện. Diệp Ly nghĩ nghĩ hỏi: “Đại ca đã mấy ngày không về Từ phủ rồi?” Từ Thanh Trần vốn là người tâm tư nhanh nhẹn, Diệp Ly vừa mở miệng hắn đã hiểu ý đồ Diệp Ly đến, cười hỏi: “Là mẫu thân muốn muội tới khuyên ta trở về gặp cô nương hay sao?”

Trong lòng Diệp Ly không khỏi quẫn bách, lời này vốn không có

vấn đề gì, nhưng không biết vì sao từ trong miệng Từ Thanh Trần nói ra lại đặc biệt không được tự nhiên. Diệp Ly nghĩ nghĩ, vẫn đưa thư Từ phu nhân đưa tới cho Từ Thanh Trần, cười yếu ớt nói: "Tuy Ly nhi không nên hỏi đến chuyện của đại ca, nhưng. . . Đại ca tốt xấu gì vẫn phải cho mợ cả một câu trả lời, coi như là để mợ ấy an tâm cũng được. Đại ca một mực kéo dài như vậy cũng không phải thói quen của huynh? Cũng không duyên cớ lại khiến mợ cả khổ sở."

Từ Thanh Trần nhìn thư của Từ phu nhân, dung nhan tuấn nhã cũng nhiễm lên vài phần bất đắc dĩ cùng áy náy. Diệp Ly nhìn hắn nói khẽ: "Mặc kệ đại ca có nguyên nhân gì hoặc là cách nghĩ gì, vẫn nên nói rõ ràng với mợ cả thì tốt hơn. Ly nhi xem mợ cả và cậu cả, còn có ông ngoại cũng không phải người không thông tình lý, nếu đại ca thật sự có ý kiến gì, các trưởng bối cũng sẽ không thật sự ép đại ca đón dâu, đại ca cũng không cần mỗi ngày trốn tránh mợ cả giống như bây giờ không phải sao?"

Từ Thanh Trần khẽ giật mình, có chút bất đắc dĩ mà cười khổ nói: "Ly nhi đều đã nhìn ra?"

Diệp Ly mím môi cười nói: "Rất rõ ràng không phải sao? Cho dù Tu Nghiêu thích lười biếng cũng không đến nỗi đem mọi chuyện cần thiết áp lên người đại ca, cái nào nặng cái nào nhẹ chàng vẫn phân chia rất rõ ràng. Nhưng đại ca gần đây cũng rất ít trở về Từ phủ không phải sao?"

Từ Thanh Trần thu hồi lá thư, khẽ thở dài, nhìn Diệp Ly nói: "Đại ca đã biết. Lập tức trở về." Diệp Ly nháy mắt mấy cái, mỉm cười nhìn Từ Thanh Trần hỏi: "Cần Ly nhi cùng đại ca trở về tăng thêm lòng dũng cảm không?" Từ Thanh Trần dở khóc dở cười.

Tiễn Từ Thanh Trần, Diệp Ly lại quay người trở về thư phòng của mình, vào cửa nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu đang nghiêng người trên ghế xem say sưa một phần hồ sơ. Nghe thấy tiếng bước chân của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu vội vàng vẫy tay cười nói với nàng: "A Ly, mau tới đây xem một cái. . ." Diệp Ly hiếu kỳ tiến lên phía trước, "Xem cái gì?" Cúi đầu xem xét, là một phần hồ sơ về cuộc đời Từ Thanh Trần do {ám vệ} trình lên, cúi đầu lườm Mặc Tu Nghiêu,

nhướn mày nói: “Chàng lại cho người điều tra đại ca?”

Mặc Tu Nghiêu phất phất tay nói: “Ta đây cũng là vì giúp A Ly a, mọi người Từ gia không phải đang lo lắng vì hôn sự của Từ Thanh Trần sao? A Ly hai ngày này tâm tư nặng nề, cũng đang nghĩ chuyện của hắn ?” Diệp Ly gật đầu, xem như miễn cưỡng tiếp nhận cách giải thích này, hỏi: “Đọc được cái gì?” Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu lên, có chút thương xót nhìn Diệp Ly. Diệp Ly khẽ giật mình, chẳng lẽ đại ca thực sự có chuyện gì?

“A Ly, nàng phải chịu đựng.” Mặc Tu Nghiêu vỗ vỗ tay Diệp Ly, an ủi mà nói: “Ta xem chúng ta thật sự phải cân nhắc gả đại ca nàng ra ngoài rồi.”

“Có ý gì?” Mặc Tu Nghiêu giơ lên sổ con trong tay nói: “Hai mươi mấy năm công tử Thanh Trần làm gì trên cái này có chi tiết không bỏ sót, nhưng. . . Chưa từng có một chút nhắc đến hắn và cô nương nào qua lại, thậm chí ngay cả hắn đối với cô nương nào đặc biệt một chút cũng không có.” Diệp Ly híp mắt, cắn răng nói: “Cho nên chàng cảm thấy đại ca là đồng tính?” Mặc Tu Nghiêu quăng sổ con lên trên bàn bên cạnh, tiêu sái duỗi lưng một cái, “Bằng không thì còn có thể có cái gì? Công tử Thanh Trần chừng hai năm nữa đã 30 rồi, nàng tin tưởng sao, gần ba mươi năm nay công tử Thanh Trần ngay tay cô nương đều chưa từng cầm qua.”

Diệp Ly cố gắng trấn định, “Chàng có thể nói đại ca ánh mắt cao, chướng mắt dong chi tục phấn bình thường.”

Mặc Tu Nghiêu nhìn trời, rõ ràng là không tin lời Diệp Ly tự an ủi mình. Diệp Ly tức giận bắt lấy khuôn mặt đã khôi phục hoàn mỹ của Mặc Tu Nghiêu, lôi kéo trái phải, “Đừng cứ mãi tìm phiền phức cho đại ca. Loại chuyện này truyền đi ảnh hưởng không tốt đối với đại ca.” Mặc Tu Nghiêu bị đau, kéo xuống hai tay Diệp Ly khóa trong tay chính mình, vuốt vuốt da mặt bị Diệp Ly lôi kéo hỏi: “A Ly chán ghét đoạn tụ sao?” Diệp Ly hung hăng trừng hắn một cái, “Không ghét, nhưng. . . Không cho phép nói bậy! Cho dù đại ca thật sự là đồng tính cũng phải chính huynh ấy nói ra miệng mới tính!”

Mặc Tu Nghiêu thuận theo gật đầu: cho nên A Ly nàng cũng đồng

ý Từ Thanh Trần là đồng tính rồi hả? Diệp Ly bị quấn đi vào hồn nhiên đã quên, trên sổ con của {ám vệ} mặc dù không ghi Từ Thanh Trần nào có gì đặc biệt đối với nữ tử, nhưng cũng không ghi hắn có gì đặc biệt đối với nam nhân nào đấy. Không biết Từ Thanh Trần thuyết phục Từ đại phu nhân như thế nào, về sau hình như cũng không nghe được tin đồn Đại công tử Từ gia thân cận truyền đi trong Ly thành. Ngược lại Từ Thanh Trần đột nhiên cảm thấy ánh mắt mỗi lần biểu muội nhìn mình luôn nhiều thêm vài phần quái dị cùng với sầu lo nói không nên lời.

Nếu nói chuyện quan trọng nhất Tây Bắc năm nay là gì, không hề nghi ngờ là thi hội cử hành vào tháng sáu rồi. Đây là lần thi hội tuyển chọn nhân tài đầu tiên được tổ chức trong năm năm từ sau khi Tây Bắc tự lập, tự nhiên dẫn tới bốn phương nhìn chăm chú. Đồng thời cũng lại một lần nữa biểu lộ lập trường Tây Bắc hiện nay không còn liên quan với Đại Sở. Càng khiến người để ý chính là, lần thi hội này của Tây Bắc không hề giới hạn học sinh trong cảnh nội Tây Bắc, học sinh Đại Sở và Tây Lăng chỉ cần có thực học, Tây Bắc cũng sẽ không cự tuyệt. Tuy tháng sáu nóng bức cũng không phải thời điểm tốt cho một cuộc thi khoa cử, nhưng học sinh các nơi từ Tây Bắc, Đại Sở cùng với Tây Lăng chạy đến, một ít nhân tài có tài nhưng không gặp thời đều không quản ngàn dặm chạy tới Ly thành nối liền không dứt. Còn bởi vì sau thi hội nửa tháng là thương hội mỗi năm một lần của Ly thành, thương nhân các quốc gia đều nhao nhao đường xa mà đến mang thương phẩm của mình đến nơi đây muốn bán với giá tiền tốt, cho nên nhiệt tình của mọi người đối với thành trì này cũng kịch liệt như ngày mùa hè chói chang.

Trải qua năm năm thời gian, Ly thành hôm nay sớm đã không giống lúc trước. Chỉ riêng là diện tích thành trì ít nhất đã so năm năm trước mở rộng ra nhất bối có thừa, thương hộ qua lại trên đường cùng các loại thương phẩm rực rỡ muôn màu càng không có chênh lệch so với Sở Kinh của Đại Sở. Trên đường cái thỉnh thoảng còn có người Tây Vực quần áo quái dị, màu tóc, màu da cùng màu mắt đều khác hẳn dân chúng Tây Bắc lạ qua lại.

Trong Ngưng Hương các, trong sương phòng gần cửa sổ Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly ngồi đối diện nhau, khó được nhàn nhã uống trà nói chuyện, thỉnh thoảng nhìn xuống từ cửa sổ, biển người trên đường phố như thủy triều bắt đầu khởi động một mảnh hưng thịnh hướng đến quang vinh. Diệp Ly nhìn tại trong mắt chỉ cảm thấy vô cùng vui mừng và thỏa mãn, tòa thành trì này là bọn họ năm năm đến vất vả kinh doanh mới có được phồn hoa cùng với an bình như hôm nay. Mảnh đất Tây Bắc này, bọn họ, tất cả mọi người cùng bảo vệ mảnh đất này, bảo vệ lê dân bách tính trên mảnh đất này. Nhìn nam nhân ngồi đối diện mình, trong lòng Diệp Ly mềm mại và ngọt ngào. Bọn họ không chỉ là vợ chồng, mà còn là hai người sóng vai mà đi, giúp đỡ nhau, dựa vào nhau, bọn họ có lý tưởng cùng trách nhiệm chung.

"A Ly đang nghĩ gì mà vui vẻ như vậy?" Mặc Tu Nghiêu đặt chén trà xuống, Dịu dàng nhìn xem thê tử cười dịu dàng mà thỏa mãn đối diện. Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Không có gì, chỉ là cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật làm cho người ta cảm thấy vui mừng."

Theo ánh mắt Diệp Ly nhìn xuống, dòng người lui tới trên đường phố, vợ chồng nhỏ trẻ tuổi bày biện sạp hàng bán son phấn, tuy quần áo mộc mạc nhưng trên mặt lại tràn đầy tươi cười vui mừng. Một nhà ba người hai vợ chồng nắm tay đứa trẻ mới mấy tuổi đi lại trên đường cái, đứa trẻ chỉ vào người bán mứt quả bên đường muốn mua mứt quả. Lão nhân sáu mươi bước chân vững vàng ở trong đám người như thủy triều chậm rãi đi về phía trước, cũng không ít thư sinh trẻ tuổi qua lại, trên mặt mỗi người dường như tỏa ánh sáng kỳ dị và nở nụ cười. Mặc Tu Nghiêu quay đầu lại, âm thanh nhu hòa lại kiên định nói: "Chỉ cần chúng ta ở đây, bọn họ sẽ vĩnh viễn sinh hoạt vui cười như vậy."

Diệp Ly gật đầu, nói khẽ: "Kỳ thật điều dân chúng muốn cũng không nhiều, chỉ cần có thể cho bọn họ trải qua cuộc sống thái bình, ăn được no bụng, mặc được ấm, bọn họ sẽ mang ơn với chàng rồi." Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Cũng không phải sao? Hiện nay người dân chúng Tây Bắc sùng kính nhất không phải là A Ly của Bản vương hay

sao? Nếu không có A Ly, bọn họ ở đâu có ngày tốt lành như hiện tại?"

Kế hoạch ngoại thương của Tây Bắc là A Ly nói ra, khai khẩn tại bình nguyên phương bắc đề trồng trọt lương thực cũng là A Ly nói ra. Lời này của hắn tuyệt đối không phải nịnh nọt dối trá, A Ly đã làm rất nhiều vì Tây Bắc vì Mặc gia quân vì hắn, cho tới nay Mặc Tu Nghiêu đều vô cùng may mắn vì mình cưới được một thê tử rất giỏi. Diệp Ly mím môi cười nói: "Vương gia khen ngợi, ta chỉ là động miệng động bút mà thôi, thực sự phải đi làm đều là người khác." Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Tuy rất nhiều chuyện rất nhiều người cũng có thể làm được, nhưng cho tới bây giờ không ai có thể nghĩ đến. Cho nên A Ly vẫn cầm chắc công đầu."

"Vương gia, Vương phi, Dao Cơ cầu kiến."

"Vào đi." Mặc Tu Nghiêu nhíu lại mày kiếm, lạnh nhạt nói. Dao Cơ đẩy cửa bước vào, năm năm thời gian trôi qua, vũ cơ đã từng phong hoa tuyệt đại đệ nhất Sở Kinh càng nhiều thêm vài phần thành thục, hàm súc ý vị cùng phong tình. Sau khi rửa sạch, xoá hết chì hoa, hôm nay Dao Cơ lại chỉ có một thân váy trắng ngọc trâm, thiếu đi vài phần ngạo nghễ của vũ cơ đệ nhất năm đó, càng nhiều vài phần khí tức bình thản yên lặng.

Diệp Ly nhìn nhìn chiếc trâm hoa sen bích ngọc trên đầu Dao Cơ, đôi mi thanh tú nhướn lên cười nói: "Mấy ngày này không thấy, Dao Cơ dường như càng xinh đẹp rồi." Dao Cơ cười tươi sáng, nói: "Vương phi đang trêu ghẹo ta sao? Ta chỗ nào bì kịp được Vương phi, Vương phi mới là càng ngày càng phong thái hơn người."

Diệp Ly cười tủm tỉm nhìn nàng, chỉ cái trâm ngọc trêu chọc: "Chiếc trâm ngọc bích rất không tồi a, ngược lại Bản phi nhìn có chút quen mắt."

Dao Cơ không khỏi có chút không được tự nhiên sờ cây trâm trên đầu, nói: "Cây trâm này bình thường, kiểu dáng cũng không tệ lắm." Diệp Ly lắc đầu cười nói: "Nói như vậy có thể không đúng, ngươi đừng nhìn cây trâm ngọc này kiểu dáng chạm trổ đều không coi là cực phẩm, nhưng loại ngọc bích này lại truyền tới từ thương nhân

Tây Vực đấy. Toàn bộ Ly thành ước chừng chỉ có thể tìm được ba cái. Lúc đầu ta giữ lại một cái hoa sen đấy, một cái hoa lan đưa cho nhị thiếu phu nhân Từ gia, còn có một cái cũng bị người xin đi, thì ra. . .”

Chống lại ánh mắt trêu chọc của Diệp Ly, ngay cả Dao Cơ đã từng duyệt vô số người cũng không nhịn được, mặt nóng lên, trong lòng hận đến nghiến răng cái người tặng đồ kia. Lúc trước người nọ đưa cây trâm cho nàng, hiển nhiên nàng không chịu nhận, nhưng người nọ lại tiện tay ném đi, chỉ nói là lễ vật người khác tặng nhầm, hắn cầm cũng vô dụng, không thích thì ném đi. Lại không nghĩ rằng cái cây trâm nhìn như không bất ngờ này còn có lai lịch như vậy.

Diệp Ly nhìn khuôn mặt nàng càng ngày càng hồng, cũng biết không nên lại trêu tiếp. Nếu phá hỏng nhân duyên của cấp dưới sẽ bị người hận cả đời đấy. Dùng cách nói kiếp trước của nàng, làm hỏng nhân duyên là sẽ bị ngựa đá đấy.

“Được rồi, không trêu ngươi nữa. Mà có chuyện gì vậy?” Diệp Ly nghiêm mặt hỏi. Dao Cơ thấy Diệp Ly cho nàng bậc thang xuống, tự nhiên mừng rỡ đổi chủ đề, vội vàng nói: “Tên của những học sinh đến dự thi có vấn đề đều ở đây, hiện tại có nên bắt người không?” Dao Cơ cung kính mà trình lên một phần danh sách, nhận lấy nhìn nhìn mới đưa cho Diệp Ly nói: “Xem ra Lôi Chấn Đình và Mặc Cảnh Kỳ thật đúng là để mắt chúng ta, tận dụng mọi thứ cũng muốn nhét người vào Ly thành. Lần này người dự thi từ Đại Sở và Tây Lăng ít nhất đều là người của bọn hắn.” Diệp Ly nghĩ nghĩ, nói với Dao Cơ: “Tạm thời không cần phải để ý đến bọn hắn, đợi thi xong thì nói sau. Ta cũng muốn xem một chút mấy thứ nhân tài ưu tú gì đó Trấn Nam Vương và Mặc Cảnh Kỳ đưa tới.” Trước khi dự thi nếu quá nhiều người mất tích rất dễ bị người phát hiện hơn nữa còn làm oanh động, nhưng sau cuộc thi thì không giống lúc trước, cho dù có người mất tích, phần lớn đều coi như thi rớt, sau đó tự mình ảm đạm rời đi.

Dao Cơ xác nhận, nghĩ nghĩ lại nói: “Còn có một việc, Dao Cơ vốn đã sai người đi bẩm báo Mặc Hoa đại nhân, nếu Vương gia và Vương phi đến rồi, trước bẩm báo một tiếng cùng Vương gia và

Vương phi. Trong Sở Kinh nghe nói gần đây hình như có chút không yên ổn. Là người phía dưới nghe được từ người đến từ Sở Kinh trong tửu lâu." Mặc Tu Nghiêu nhíu mày kiếm một cái, "Có nói là chuyện gì không?" Dao Cơ lắc đầu nói: "Đối phương cũng không phải quan lớn quyền quý gì, đoán chừng biết dược cũng không nhiều." Diệp Ly cười nói: "Xem ra nhân thủ của chúng ta tại Sở Kinh có chút vô dụng." Mặc Tu Nghiêu không chút ngoài ý muốn, thản nhiên nói: "Mặc Cảnh Kỳ người này lòng nghi ngờ nặng đến làm cho người ta tức lộn ruột, hơn nữa trước đó hắn bị Đàm Kế Chi đùa nghịch gần mười năm, hiện nay chỉ sợ là nhìn ai cùng thành phản tặc. Cho dù tự thương hại tám ngàn hắn cũng sẽ nhổ sạch sẽ người bên cạnh mình đấy." Tuy Định Vương phủ còn có một chút quân cờ ẩn trong cung, nhưng những người đó che dấu rất kín, trừ phi liên quan đến sinh tử tồn vong của Định Vương phủ, nếu không không thể đơn giản dùng đến.

"Thoạt nhìn tất cả mọi người qua ngán thời gian bình tĩnh. A Ly, lát sau chọn người thích hợp trở lại kinh thành giúp đỡ Lãnh Hạo Vũ." Mặc Tu Nghiêu cười lạnh nói.

Diệp Ly gật đầu, Dao Cơ đứng ở cửa ra vào cắn răng, đột nhiên mở miệng nói: "Vương gia, Vương phi, nếu như các ngươi tin được ta…, Dao Cơ nguyện ý về kinh thành trước."

"Ngươi?" Diệp Ly nhíu mày, "Nhưng thân phận của ngươi, còn có vào kinh nguy hiểm, ngươi thật sự suy nghĩ kỹ càng rồi hả?" Dao Cơ kiên định gật đầu nói: "Dao Cơ suy nghĩ cẩn thận rồi. Tuy mấy năm này ta ở Ly thành, nhưng thời gian lộ diện cực ít, trong Ly thành người có thể nhận ra ta cũng không có mấy. Mặt khác, Dao Cơ sớm đã không phải Dao Cơ lúc trước rồi, không nói cái khác, năng lực tự bảo vệ mình bản thân Dao Cơ vẫn phải có." Diệp Ly nhìn bộ dáng kiên định dứt khoát của nàng, bất đắc dĩ thở dài nói: "Ngươi vẫn không buông được?" Dao Cơ miễn cưỡng cười cười, nói: "Có lẽ lần này trở về có thể buông được. Dao Cơ tuyệt đối sẽ không làm lỡ chuyện của Vương gia và Vương phi, xin Vương gia, Vương phi đáp ứng."

Diệp Ly nghĩ nghĩ, nói: “Ngươi về trước đi, ta cân nhắc một chút lại trả lời ngươi.” Dao Cơ tạ ơn, lúc này mới quay người đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa.

“Kỳ thật Dao Cơ là lựa chọn không tệ.” Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly nói, “Chỉ sợ nàng đối với Mộc Dương dư tình chưa dứt.”

Diệp Ly cau mày nói: “Nói nàng thật sự hoàn toàn buông được Mộc Dương thì ta cũng không tin, nhưng nói nàng sẽ vì Mộc Dương phản bội Định Vương phủ ta cũng không tin. Con của nàng vẫn còn ở Tây Bắc, coi như là vì con, nàng cũng sẽ không phản bội Định Vương phủ. Hơn nữa. . . Cho dù nàng có tình với Mộc Dương, chỉ sợ cũng cực kỳ hận người của Mộc Dương Hầu phủ. Dao Cơ người này yêu ghét rõ ràng. . .” Mặc Tu Nghiêu có chút kỳ quái, “Nếu A Ly biết rõ nàng dư tình chưa dứt, với Mộc Dương vì sao còn đồng ý nàng cùng Tần Phong?”

“Cái gì gọi là ta đồng ý nàng cùng Tần Phong?” Diệp Ly liếc mắt nói: “Ta chỉ là không thích can thiệp sinh hoạt cá nhân của thuộc hạ mà thôi. Chỉ cần không ảnh hưởng chính sự, Tần Phong yêu thích ai là chuyện của chính bản thân hắn, chẳng lẽ ta đã làm Vương phi rồi còn muốn kiêm chức bà mối?”

Mặc Tu Nghiêu cũng không có hứng thú với chuyện riêng của thuộc hạ, “Đã như vậy, vì sao nàng không đồng ý chuyện Dao Cơ về Sở Kinh trước?”

Diệp Ly than nhẹ một tiếng, lắc đầu hỏi: “Ta có phải có chút quá mức mềm lòng hay không?” Việc làm nằm vùng này Diệp Ly cũng không xa lạ gì, tự nhiên cũng hiểu nằm vùng cần phải thừa nhận cái gì. Sau khi dùng thân phận Dao Cơ trở lại kinh, biện pháp tốt nhất là nghĩ cách trở lại bên người Mộc Dương. Kể từ đó, bất kể là tương lai Dao Cơ bị phát hiện rồi bị Mộc Dương giết, hay là đợi đến cuối cùng chân tướng hai bên phơi bày, Dao Cơ và Mộc Dương thế tất phải đứng ở mặt đối lập với nhau. Đối với một đôi nam nữ đã từng yêu nhau có một đứa bé mà nói, chuyện này quá mức tàn nhẫn, cũng quá mức tàn nhẫn đối với Dao Cơ.

” A Ly của Bản vương vốn chính là nữ tử có tấm lòng thiện

lương.” Mặc Tu Nghiêu nói khẽ, khi Diệp Ly không chú ý đối phương lại lặng lẽ cong môi. Tàn nhẫn đối với Mộc Dương sao? Hắn một chút cũng không thấy như vậy. Hắn chỉ nhớ rõ lúc trước A Ly rơi xuống vách núi sống chết không rõ còn có một phần công lao của lão thất phu Mộc Dương Hầu kia. Lúc trước hắn thả Mộc Dương cũng không phải để cho hắn trở về cho Mộc Dương Hầu hưởng thụ niềm vui gia đình. Tuy bữa ăn chính vẫn không thể lên, thì tới chút món ăn khai vị. Về phần Dao Cơ? Đó là chính cô ta yêu cầu đấy, huống chi Định Vương phủ cứu được mạng của nàng, chẳng lẽ nàng không nên hồi báo một hai sao?

Chương 229: Trên đường xuôi nam

Định Vương phủ, trong thư phòng của Diệp Ly, Diệp Ly bình tĩnh nhìn Tần Phong đứng trước mặt, hỏi: “Chuyện này ngươi có ý kiến gì không?”

Tần Phong bình thản, rũ mắt nói: “Tất cả nghe Vương phi làm chủ là được.” Khi vừa mới nghe được Diệp Ly nói Dao Cơ tự xin về Sở Kinh trước giúp đỡ Lãnh Hạo Vũ, trên mặt Tần Phong có một chút trống rỗng, nhưng rất nhanh lại thu liễm cảm xúc chợt lóe, khôi phục bình tĩnh. Thu thần sắc Tần Phong vào trong mắt, trong lòng Diệp Ly hiểu Tần Phong thật sự dụng tâm đối với Dao Cơ.

Mấy năm nay Tần Phong làm thống lĩnh Kỳ Lân đi theo bên người Diệp Ly, Diệp Ly tín nhiệm hắn không hề ít hơn so với bọn người Trác Tĩnh Lâm Hàn. Tuy không thích can thiệp việc tư của thuộc hạ, nhưng Diệp Ly cũng không muốn thuộc hạ vì tình mà khổ sở, thậm chí vì vậy mà ảnh hưởng tới chính sự. Nhìn Tần Phong nói: “Ta còn chưa đồng ý thỉnh cầu của nàng, nếu như ngươi không muốn để nàng đi, ta có thể bác bỏ thỉnh cầu của nàng.” Tần Phong khẽ giật mình, rất nhanh lại lắc đầu miễn cưỡng cười nói: “Đây là quyết định của chính nàng, thuộc hạ không có quyền can thiệp.”

Thấy hắn như thế, Diệp Ly chỉ đành than nhẹ một tiếng nói: “Dao Cơ đi lần này nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, ta chỉ trông mong ngươi không phải hối hận.”

Tần Phong trầm mặc, “Đa tạ Vương phi.” Diệp Ly cũng không khuyên nữa hắn, cầm qua một sổ con từ bên cạnh đề bút viết lên trên mấy chữ giao cho Tần Phong nói: “Đã như vậy, ngươi đưa cái này qua cho Dao Cơ. Bảy ngày sau lên đường đi.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Đưa cho Dao Cơ, vẫn không thấy tinh thần Tần Phong sa sút thế

nào, mỗi ngày vẫn bôn ba giữa nơi đóng quân Kỳ Lân và Ly thành như cũ, chỉ là thời gian dừng lại ở Kỳ Lân dài hơn một ít mà thôi. Đợi đến lúc thi hội chấm dứt, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly tự mình tọa trấn chọn lựa một đám người trẻ tuổi tài trí, năng lực xuất chúng bổ sung vào quan viên Tây Bắc. Sau đó đến đúng mỗi năm một lần thương hội long trọng nhất của Diệp Ly, nhưng năm nay Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đều không có thời gian cùng tham gia hoạt động lớn này, bởi vì bọn họ đã lên đường đi Nam Chiếu tham gia hôn lễ của công chúa An Khê rồi.

Trong đội ngũ tiến về Nam Chiếu, ngoại trừ Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cùng với Tần Phong, Trác Tĩnh, Phượng Tam đi theo ra, còn có công tử Thanh Trần Từ Thanh Trần đến giây phút cuối cùng mới bị nhét vào. Kế hoạch ban đầu là Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đi Nam Chiếu, để lại Từ Thanh Trần cùng với Từ Hồng Vũ xử lý sự vụ Tây Bắc, nhưng đến lúc xuất phát, Từ Hồng Vũ lại đuổi Từ Thanh Trần ra, giữ lại tướng quân Lữ Cận Hiền vốn đang chuẩn bị đi theo. Mặc Tu Nghiêu cũng không biết đang suy nghĩ gì, chỉ nghĩ một chút liền đáp ứng. Vì vậy, toàn bộ một đoàn người ngựa Tây Bắc bề ngoài rõ ràng vượt qua trình độ bình quân rất nhiều liền một đường khoan thai xuôi nam hướng về Nam Chiếu.

Mấy năm nay Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly vội vàng thống trị Tây Bắc, cải biên Mặc gia quân,… vân vân, sự vụ bận rộn, vậy mà đã suốt năm năm thời gian không bước ra khỏi đất Tây Bắc rồi. Nhưng giữa Tây Bắc và Nam Chiếu lại cách một mảnh đất lớn là Đại Sở, vì vậy một đoàn người vừa ra phạm vi Tây Bắc đã bị binh mã các nơi Đại Sở theo dõi. Mặc dù không tiến hành chặn đường động võ đối với bọn họ nhưng cảm giác đi đến chỗ nào cũng bị coi chừng cảnh giác nhìn chằm chằm khiến cho người ta rất là khó chịu.

Ngày hôm đó, khi một đoàn người đi ngang qua một thành nhỏ nghỉ ngơi dùng bữa, Mặc Tu Nghiêu rốt cục bị những người này làm cho phát bực.

Cái tòa thành nhỏ này cũng không lớn, mà ngay cả tên cũng không thu hút. Chỉ là bởi vì tới gần biên giới Tây Nam, cho nên cũng

bày ra trọng binh đóng quân, xem như hai ba đạo phòng tuyến của biên giới Tây Nam, có thể trực tiếp trợ giúp vùng biên giới Tây Nam. Ngày hôm đó một đám người Mặc Tu Nghiêu đến thành nhỏ này vừa là lúc giữa trưa, thời tiết vô cùng nóng bức, xem cách Toái Tuyết quan cũng chỉ có hơn một ngày lộ trình, cách hôn lễ của công chúa An Khê vẫn còn có thời gian hai mươi ngày, cũng không vội mà đi, chuẩn bị nghỉ ngơi trong thành nhỏ một đêm, sáng sớm ngày mai lại đi. Một đoàn người đều không coi là bắt bẻ người, trong thành nhỏ này cũng không có khách sạn quán rượu quá mức xa hoa, liền tùy tiện tuyển một nhà coi như khá rồi bao cả gian.

Chủ tiệm chưởng quầy nhìn một đoàn người bọn họ mỗi người tuấn nam mỹ nữ, ăn mặc cũng không tầm thường tự nhiên hiểu được thân phận bọn họ bất phàm, chiêu đãi vô cùng ân cần. Một đoàn người Diệp Ly tuy không coi là nhiều, ngoại trừ Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu, Từ Thanh Trần, Phượng Tam cùng Tần Phong, Trác Tĩnh ra, cũng chỉ có hơn bốn mươi tên thị vệ, trong đó một nửa là Hắc Vân kỵ một nửa là thủ hạ Kỳ Lân của Tần Phong. Hắc Vân kỵ tự nhiên không cần phải nói, Kỳ Lân xác thực cũng có đủ loại người. Mà ngay cả những chuyện pha trà nấu cơm này, đối với bọn họ mà nói chỉ là một bữa ăn sáng. Không chỉ là chưởng quầy cùng tiểu nhị, mà ngay cả đầu bếp của khách sạn cũng không cần dùng tới. Mấy người Diệp Ly ngồi ở trên lầu hai ăn món ngon tinh mỹ do người tinh thông trù nghệ ở trong Kỳ Lân đưa lên, phân phó những người khác cũng tự đi dùng bữa.

“Tần Phong, dưới tay ngươi đúng là người tài ba xuất hiện lớp lớp .” Phượng Chi Dao ăn món ngon sắc hương vị không thua tay nghề đầu bếp nhất lưu chút nào trên bàn, một bên tán thưởng.

Tần Phong cười nhạt nói: “Phượng Tam công tử quá khen, chút tài mọn mà thôi.” Phượng Chi Dao hâm mộ, ghen tỵ hận, xác thực là chút tài mọn. Nhưng người có thể đều nghiên cứu những tài mọn này thấu triệt như vậy, tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ. Phượng Chi Dao không chỉ từng gặp ở trong Kỳ Lân có cao thủ nấu nướng, có nhàn rỗi không có việc gì thì khoe chữ nho, có các nhân tài tinh thông

các loại ngành nghề, các loại tay nghề, thậm chí ngay cả người làm thợ may và thêu thùa cũng có. Càng quan trọng hơn là, những người này cũng có thực lực làm cho người ta sợ hãi.

Từ Thanh Trần mỉm cười uống trà, nghe bọn họ nói chuyện với nhau. Con người Phượng Chi Dao xưa nay e sợ thiên hạ không loạn, không nhìn được nhất có người không để ý đến. Lập tức không chút do dự ân cần nhắc đến Thanh Trần công tử, "Nói đến công tử Thanh Trần, từ sau khi ra Tây Bắc, ngươi vẫn luôn không thích nói chuyện. Có phải tâm tình không tốt hay không?" Mọi người đang ngồi người lập tức đều nghĩ tới tình nghĩa lúc trước của công chúa An Khê đối với công tử Thanh Trần cùng giao tình giữa và công chúa An Khê. Hẳn là lúc trước công tử Thanh Trần không phải chướng mắt công chúa An Khê, mà là làm người rụt rè ngại nói. Thế cho nên hiện tại công chúa An Khê gả cho người khác, lúc này công tử Thanh Trần mới ảm đạm hao tổn tinh thần?

Mọi người lập tức não bổ ra một loạt chuyện không thể không nói về công tử Thanh Trần và công chúa An Khê, ánh mắt nhìn về phía Từ Thanh Trần đều nhiều thêm vài phần đồng tình. Da mặt tuấn mỹ của Từ Thanh Trần cũng không nhịn được nữa co rút lại, bất đắc dĩ thở dài nói: "Ta chỉ đang nghĩ, những người này theo chúng ta một đường. . . Có thể xảy ra chuyện gì hay không?"

Mọi người hướng về ngoài cửa sổ nhìn lại, dưới lầu phố đối diện, góc rẽ, dưới đại thụ đều đứng đủ loại người. Nhìn như đang nói chuyện phiếm bày quầy bán hàng hoặc là ngẫu nhiên đi ngang qua, nhưng ngụy trang như thế này trong mắt bọn họ lại vô cùng vụng về. Phượng Chi Dao híp mắt nói: "Ngươi đừng nói, người theo dõi hình như ngày càng nhiều rồi. Bọn hắn sẽ không phải cho rằng chúng ta thật sự không phát hiện bọn hắn đấy chứ?" Từ Thanh Trần thở dài: "Bọn hắn cho rằng thế nào không quan trọng. Điều ta lo lắng chính là…"

Mặc Tu Nghiêu đặt chén rượu xuống, nhìn Từ Thanh Trần nói: "Ngươi lo lắng Mặc Cảnh Kỳ sẽ hạ sát thủ?"

Từ Thanh Trần nghiêm nghị nhẹ gật đầu, mày kiếm nhíu lại nói:

“Vốn mấy năm nay Tây Bắc và Đại Sở vẫn bình an vô sự, chúng ta mượn đường đi Nam Chiếu, Mặc Cảnh Kỳ không đến mức động thủ đối với chúng ta. Nhưng. . . Mặc Cảnh Kỳ người này tóm lại là nhân tố không ổn định. Tình hình mấy ngày nay, cũng khó bảo đảm bọn hắn sẽ không động thủ với chúng ta.” Diệp Ly hỏi: “Đại ca cho rằng, nếu bọn họ thật sự chuẩn bị động thủ, ở đâu thích hợp nhất?” Từ Thanh Trần lắc đầu nói: “Cái này chỉ khi nào bọn hắn cảm thấy nhân thủ thuận tiện. Chúng ta hiện tại đang đứng trên đất Đại Sở, Mặc Cảnh Kỳ nói cái gì cũng có thể.” Phượng Chi Dao cười lạnh nói: “Giáp Tây Bắc trừ Tây Lăng ra thì là Đại Sở, chẳng lẽ lại còn muốn chúng ta đi đường vòng từ Tây Lăng chắc? Có phải muốn chúng ta chỗ nào cũng không đi?” Từ Thanh Trần nhướn mày nói: “Chuyện này chúng ta nghĩ như vậy, không có nghĩa là Mặc Cảnh Kỳ cũng sẽ nghĩ như vậy.”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt một tiếng, “Đã như vậy, thì để cho hắn đến thử xem cũng được. Cũng để Bản vương nhìn xem mấy năm nay Mặc Cảnh Kỳ rốt cuộc tiến bộ bao nhiêu.” Phượng Chi Dao xì mũi coi thường, “Hắn có thể có cái gì tiến bộ? Một mảnh đất Đông Bắc kia cũng bị cắt nhường cho bộ lạc man di bên kia. Đường đường là Đại Sở lại rõ ràng ngay cả mấy cái bộ lạc vùng biên giới đều không làm gì được, ngược lại tranh đấu gay gắt bất diệc nhạc hồ cùng Mặc Cảnh Lê trong Sở Kinh.” Tuy bọn họ hiện tại đã không liên quan gì với Đại Sở rồi, nhưng khi thực sự nghe được Đông Bắc Đại Sở bị mấy cái bộ lạc chiếm đi vẫn là khiến cho lòng người rất không thoải mái. Đặc biệt là tướng sĩ Mặc gia quân, càng nhìn Mặc Cảnh Kỳ đặc biệt không vừa mắt. Lúc trước ngươi cảm thấy là Định Vương phủ và Mặc gia quân chúng ta e ngại ngươi, hiện tại Mặc gia quân cùng Định Vương phủ đều không liên quan hệ đến ngươi, ngươi ngược lại tức giận phấn đấu bày ra hùng tài vĩ lược của ngươi cho chúng ta xem ah.

“Đã không có tiến bộ, thì Bản vương thay hắn sửa chữa thuộc hạ phế vật của hắn cũng được.” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói. Mọi người đang ngồi nghe vậy, không khỏi trao đổi ánh mắt với nhau một

chút. Lời này của Vương gia hình như. . . Hơi có sát khí ah. Trên đường tham gia hôn lễ của người ta giết người, thật sự may mắn sao?

Nhưng hiển nhiên không cần chờ Mặc Tu Nghiêu đến thăm tìm phiền toái, bởi vì bọn họ còn chưa ăn trưa xong, phiền toái đã tự mình tìm tới cửa.

"Người tới! Lập tức vây quanh khách sạn!" Dưới lầu truyền đến một giọng nam chỉ cao khí ngang, Phượng Chi Dao đứng lên nhìn xuống dưới lầu không khỏi vui vẻ, "Ơ, Vương gia, người quen cũ của chúng ta kìa." Mặc Tu Nghiêu xuống liếc qua người đang chỉ huy binh mã vây quanh khách sạn, nghi hoặc nhướn lông mày. Người quen biết của hắn không ít, người trước mắt này không có ảnh hưởng gì đáng để nhớ là dạng người quen biết cũ nào. Phượng Chi Dao cười nói: "Vương gia, ngươi cẩn thận nhìn một cái vị có gương mặt khiến cho người ta nhìn là muốn đập này, còn có cái chân cà nhắc có cá tính như vậy. Chẳng lẽ không cảm thấy nhìn quen mắt sao?"

Bị hắn nói như vậy, Mặc Tu Nghiêu đã nghĩ tới, "Chính là tên Quan Đĩnh bị ngựa giẫm kia? Con ngựa kia hoa mắt thế nào mà sao không giết chết hắn?"

Phượng Chi Dao cười tủm tỉm nói: "Nếu không thuộc hạ sẽ tìm con ngựa giẫm hai chân?"

Người trên lầu còn đang nói giỡn, người dưới lầu đã không nhịn được kêu gào đi lên. Chỉ thấy Quan Đĩnh cà nhắc dùng một cái chân khập khiễng đi tới đi lui ở phố đối diện, vừa kêu lên với phía đối diện: "Một đám phản tặc rõ ràng còn dám đặt chân lên đất Đại Sở, Bổn tướng quân vâng mệnh Hoàng Thượng tiêu diệt toàn bộ phản tặc, bọn ngươi còn không mau mau thúc thủ chịu trói!"

Phượng Chi Dao trên lầu không nhịn được nhổ rượu ra nói: "Nếu như là ta, trước đi lên làm một hồi vạn tên cùng bắn, bắn khách sạn này thành con nhím rồi nói sau. Bản lĩnh không lớn, nói nhảm lại không ít." Tần Phong cười nói: "Cho nên Phượng Tam công tử có thể sống lâu hơn hắn." Phượng Chi Dao tươi cười đầy mặt, chắp tay nói cám ơn: "Nhận lời may mắn của ngươi."

Tần Phong đứng dậy, khinh miệt liếc qua người hung hăng càn quấy dưới lầu, nghiêng đầu hỏi: “Vương gia, Vương phi, có muốn động thủ giết hắn trước hay không?”

Mặc Tu Nghiêu đứng lên nói: “Không cần, trước đi xuống nhìn một chút a. Đúng rồi. . . Tìm người mang Thanh công tử Trần đi trước.” Bọn họ những người này ít nhất đều có năng lực tự bảo vệ, chỉ có Từ Thanh Trần chắc chắn 100% chính là tay trói gà không chặt. Như thế vạn nhất đánh nhau tuy nói che chở Từ Thanh Trần không phải việc khó, nhưng trong loạn quân luôn sẽ có ngoài ý muốn. Từ Thanh Trần cũng biết mình là một liên lụy, nhẹ gật đầu đồng ý lời của Mặc Tu Nghiêu…, chỉ là nói với Diệp Ly: “Ly nhi, ngàn vạn lần cẩn thận.” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Đại ca cứ yên tâm là được.”

Đưa Từ Thanh Trần đi, một đoàn người liền đi theo Mặc Tu Nghiêu xuống lầu xem náo nhiệt đi. Bọn thị vệ vốn dùng bữa ở đại đường dưới lầu cũng sớm đã đứng dậy canh giữ ở cửa ra vào rồi. Ngoài cửa trên đường phố còn có mấy thi thể binh sĩ Đại Sở không nghe khuyên bảo muốn xông lên trước xâm nhập khách sạn. Quan Đĩnh hiển nhiên cũng không nghĩ tới thị vệ của Định vương phủ cường ngạnh đến không ngờ, Dưới trọng binh vây quanh của mình còn dám dễ dàng động thủ giết người như vậy, gương mặt có chút khó coi lúc này càng tái nhợt dữ tợn vặn vẹo kể rõ sự phẫn nộ của bản thân.

“Các ngươi thật to gan! Sắp chết đến nơi rồi còn dám hung hăng càn quấy như thế! Bản tướng quân nhất định phải nghiền nát xương cốt bọn ngươi để tiêu mối hận trong lòng ta!” Quan Đĩnh dưới sự bảo vệ của binh sĩ trùng trùng điệp điệp, kêu gào với thị vệ ở cửa ra vào. Bọn thị vệ ở cửa ra vào, đặc biệt là thị vệ Kỳ Lân không nhịn được khóe miệng co giật, thần sắc nhìn Quan Đĩnh vừa giống như nhìn kẻ đần vừa giống như nhìn người chết. Tên ngu ngốc này sẽ không cho rằng hắn trốn đằng sau người khác có thể an toàn không lo, cho nên mới kiêu ngạo như vậy đấy chứ? Một Kỳ Lân không nhịn được, giơ tay lên vung tới người đối diện. Chỉ nghe vèo một tiếng, một đạo ánh sáng màu xanh lục vừa nhanh vừa chuẩn bắn về phía Quan Đĩnh đi.

Quan Đĩnh đột nhiên thấy một đồ vật màu xanh lá bắn về phía chính mình, tự nhiên lại càng hoảng sợ vội vàng muốn trốn tránh. Nhưng bản thân hắn đã trốn ở giữa phần đông binh sĩ, mấy năm này lại càng béo, ở đâu có thể lẩn mất? Mà ngay cả muốn ngồi xổm xuống cũng không kịp, vật kia đã đến trước mặt hắn, dọa hắn lập tức kêu to, "Ám khí! Ám khí! Nhanh cứu ta! Nhanh cứu ta!"

Vật kia nện vào trên người hắn lại khiến đầu vai của hắn đau đớn thấu xương một hồi, nhưng không đến mức lấy mạng của hắn mệnh. Tất cả mọi người kể cả binh sĩ Đại Sở do chính Quan Đĩnh mang đến cũng không khỏi lộ ra bộ dáng ngu ngốc liếc nhìn nam nhân gầm loạn la hoảng trước mắt. Không biết là ai lầu bầu một câu, "Ngu ngốc!"

Quan Đĩnh tự mình kêu một hồi cũng phát hiện không đúng, mở to mắt xem xét phát hiện mình hoàn toàn không có việc gì không khỏi vui vẻ. Sau đó thấy trên quần áo hoa mỹ của mình dính một ít thứ kỳ quái ướt sũng, mang theo một chút mùi thơm ngát, "Cái này. . . Đây là vật gì?"

"Khởi bẩm tướng quân, là dưa leo!" Binh sĩ bên người rất nghiêm túc bẩm báo.

Quan Đĩnh lúc này mới nhìn đến một nửa quả dưa vàng nhạt bị gặm một đoạn không biết xuất hiện từ nơi nào trên mặt đất cách đó không xa, lập tức hiểu ra mình bị người khác trêu đùa, nổi trận lôi đình, "Ta muốn giết các ngươi! Ta muốn giết các ngươi! Lên cho ta, giết những…loạn thần tặc tử này!"

"Quan Đĩnh, ngươi muốn giết ai? Không bằng nói cho Bản vương nghe một chút?" Trong khách sạn, một tiếng nói lãnh đạm trong trẻo không nhanh không chậm truyền ra. Bọn thị vệ lập tức nghiêng người nhường ra một con đường. Mặc Tu Nghiêu vẫn là tóc trắng như tuyết, một thân áo trắng nắm tay Diệp Ly xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Chương 230: Thích khách đột kích

“Quan Đĩnh, ngươi muốn giết ai? Không bằng nói cho Bản vương nghe một chút?”

Quan Đĩnh đột nhiên chứng kiến Mặc Tu Nghiêu một đầu tóc trắng từ bên trong đi ra trong lòng cũng cả kinh. Nhưng lúc này hắn lại không e ngại gì Mặc Tu Nghiêu, ở trong lòng Quan Đĩnh, hiện nay hắn là trung thần của Đại Sở, tâm phúc của hoàng thượng, mà Mặc Tu Nghiêu chỉ là phản thần tặc tử mỗi người phỉ nhổ. Càng quan trọng hơn, hiện tại bên ngoài nội thành nhỏ này chí ít có 3000 tinh binh, mà Mặc Tu Nghiêu tổng cộng cũng không quá mấy chục người. Cho dù Mặc gia quân lợi hại hơn nữa, Quan Đĩnh cũng nghĩ không ra mình chiếm ưu thế như thế thì còn có lý do gì thất bại. Cho nên, sau lúc ban đầu cả kinh, thần sắc Quan Đĩnh nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu lại lần nữa trở nên hung hăng càn quấy mà dữ tợn…, cặp mắt kia bởi vì mấy năm nay rượu chè ăn uống quá độ, trên mặt chất đầy thịt mỡ mà lộ ra tràn đầy oán độc cùng ghen ghét ở bên trong.

Không sai, là ghen ghét. Trên đời này kể cả Mặc Cảnh Kỳ thân là vua của một nước, đoán chừng không có mấy nam nhân không ghen ghét Mặc Tu Nghiêu. Có được hai thế lực siêu hoành đương thời là Định Vương phủ và Mặc gia quân, võ công cái thế số một số hai thiên hạ, dung nhan tuấn mỹ xuất chúng, còn có một thê tử cùng với con trai đáng yêu khiến cho tất cả nam nhân có dã tâm đều hâm mộ. Lúc này thế nhân thật sự không tìm thấy lý do không đi ghen ghét Mặc Tu Nghiêu.

Nhưng sự ghen ghét của Quan Đĩnh đối với Mặc Tu Nghiêu lại vượt xa tất cả mọi người trước đó. Khi hắn còn đi theo bên người hoàng tử thiếu niên Mặc Cảnh Kỳ, tiểu thế tử Định Vương phủ khí phách phi dương phong thái tuyệt luân chính là đối tượng hắn hâm

mộ ghen ghét. Khi tiêu diệt dưới núi, Mặc Tu Nghiêu một thân áo trắng giục ngựa mà đến, không nói hai lời cầm roi hung hăng mà quất hắn một trận. Lại khiến hắn mất hết mặt mũi trước mặt mấy ngàn binh mã. Từ đó trở đi, Quan Đĩnh đã sinh ra một loại tâm ghen ghét oán độc phát ra từ lòng, hắn hận xuất thân của Mặc Tu Nghiêu. Nếu như Mặc Tu Nghiêu không phải Thế tử Định Vương phủ, làm sao hắn dám dùng roi quất hắn ta trước mặt nhiều người như vậy? Nếu như hắn ta không phải hậu nhân của Mặc Lãm Vân, không phải con trai của Mặc Lưu Danh, tại sao hắn ta có thể có tư chất tốt như vậy? Cho nên, lúc trước chứng kiến Định Vương phủ không may, hắn cũng là một trong những người vui vẻ nhất.

"Định. . . Mặc Tu Nghiêu, ngươi, tên loạn thần tặc tử này còn dám đặt chân đất Đại Sở? Hôm nay Bản tướng quân nhất định phải bầm thây vạn đoạn ngươi để báo hoàng ân!" Quan Đĩnh chỉ vào Mặc Tu Nghiêu lời lẽ chính nghĩa kêu lên. Mặc Tu Nghiêu không chút đếm xỉa liếc Quan Đĩnh, thản nhiên nói: "Mặc Cảnh Kỳ dùng người ngược lại càng ngày càng không chọn lọc, lại để cho một người thọt lãnh binh ở bên ngoài, cho dù hắn không lo lắng ngươi lại lập tức té từ trên ngựa xuống, cũng nên lo lắng an nguy của tướng sĩ bên dưới một chút." Phượng Chi Dao phe phẩy quạt xếp cười hì hì nói tiếp nói: "Không phải sao? Bộ dáng thân tàn chí kiên này của Quan Tướng quân chắc chắn không có cách nào lên chiến trường. Nếu lập tức rơi từ trên ngựa xuống nện vào binh sĩ bên cạnh sao có thể là tốt? Ách. . . Lại nói, Hoàng đế cũng quá không hiểu yêu quý binh lính."

"Các ngươi. . . Các ngươi!" Quan Đĩnh nặng nề thở dốc, điều hắn hận nhất đúng là người khác nhắc tới chân của mình. Hắn là võ tướng, chân cà nhắc tương đương cái gì cũng đã xong. Cho dù là quan văn, vì mặt mũi của triều đình cũng không có khả năng lại để cho một người thọt vào triều làm quan. Cho nên Hoàng Thượng nhớ kỹ tình nghĩa ngày xưa mới đưa mình phái ra bên ngoài lãnh binh. Kỳ thật nói là chuyện lãnh binh chính thức trên chiến trường cũng không tới lượt hắn, chỉ là treo cái chức suông mà thôi. Tuy mấy năm này hắn sống cũng coi là tốt, nhưng biên giới tây nam sao có thể so

được Sở Kinh phồn hoa. Mà tất cả điều này. . . Đều là người của Định Vương phủ tạo thành! Tuy Quan Đĩnh không biết lúc trước hắn bị ngựa giẫm gãy chân là do Định Vương phủ muốn đẩy Mộ Dung Thận trấn thủ Toái Tuyết quan gây nên, nhưng lại vẫn như cũ toàn tâm toàn ý đặt cái tội danh này trên đầu Định Vương phủ. Chỉ là, lý do của Quan Đĩnh hắn là thân tín của Mặc Cảnh Kỳ, cho nên Mặc Tu Nghiêu trăm phương ngàn kế muốn diệt trừ hắn, "Ta muốn giết các ngươi! Ta muốn giết các ngươi! Bắn tên cho ta bắn chết những… nghịch tặc này!" Quan Đĩnh rốt cục không nhịn được nổi giận nghiêm nghị quát.

Nhưng các tướng sĩ dưới tay hắn cũng không nghe lời như trong tưởng tượng của hắn, dù sao danh vọng của Định Vương phủ tại Đại Sở đã kéo dài trăm năm trong quân, càng là một Thần Thoại vĩnh cửu bất diệt, cũng không phải Mặc Cảnh Kỳ muốn phá là có thể hoàn toàn phá được đấy. Nếu như cho Mặc Cảnh Kỳ hai ba mươi năm thời gian, có lẽ có thể hoàn toàn mài sạch danh vọng của Định Vương phủ tại Đại Sở, nhưng năm năm dù sao vẫn quá ngắn. Hơn nữa lúc trước cái thư phong cáo thiên hạ Tây Bắc tuyên bố cùng Đại Sở quyết liệt kia lại truyền khắp đại giang nam bắc. Dân chúng tướng sĩ bình thường có lẽ không hiểu đạo lý lớn gì, nhưng cũng hiểu được là hoàng gia có lỗi với Định Vương phủ mà không phải Định Vương phủ có lỗi với Đại Sở. Thù giết cha không đội trời chung, Định Vương không lập tức suất lĩnh Mặc gia quân điều binh đi kinh thành báo thù vì cha và huynh, dân chúng xem ra là Định Vương đã khoan hồng độ lượng còn nhớ kỹ tình nghĩa bảo vệ Đại Sở trên trăm năm rồi. Lúc này Quan Đĩnh muốn những tướng sĩ này lập tức bắn chết một đoàn người Mặc Tu Nghiêu, những tướng sĩ này mặc dù không nhớ kỹ danh vọng của Định Vương phủ thì cũng phải suy nghĩ một chút về Kỳ Lân thần bí xuất quỷ nhập thần kia của Định Vương phủ.

Mặc Tu Nghiêu như cười như không nhìn lướt qua binh sĩ vây quanh khách sạn, binh sĩ vốn còn nắm cung tên do dự sau cái liếc mắt nhàn nhạt này cũng không tự chủ buông cung tên xuống.

Quan Đĩnh thấy binh sĩ vậy mà không nghe mình chỉ huy, càng

tức đến sắc mặt biến thành màu đen, giận dữ hét: “Làm càn! Các ngươi cũng muốn đi theo tạo phản sao? Còn không mau mau xử quyết những… nghịch tặc này!”

Phía dưới binh sĩ cũng ở thế khó xử, bọn hắn không muốn cũng không nguyện là địch với Định Vương phủ, nhưng Quan Đĩnh là cấp trên của bọn hắn, dù cho thủ trưởng này cũng không được ưa chuộng nhưng bọn hắn vẫn phải nghe theo hiệu lệnh của hắn như cũ. Phượng Chi Dao mỉm cười đi ra đám người, cười tủm tỉm nói với đám nhân: “Kỳ thật mọi người cũng không cần đánh, vấn đề này thật dễ giải quyết.” Mọi người nghi hoặc, không biết công tử áo đỏ phong lưu phóng khoáng trước mắt này chuẩn bị giải quyết vấn đề này như thế nào. Chỉ thấy ống tay áo Phượng Chi Dao vung lên, một cây roi dài từ trong tay áo bắn ra, lao thẳng tới Quan Đĩnh. Giữa lúc mọi người chỉ thất thần, Quan Đĩnh đã bị roi dài trói chặt trực tiếp bị kéo đến từ trong đám người đến trước mặt Phượng Chi Dao. Cũng trách sau khi Quan Đĩnh vừa mới bị quả dưa leo kia tập kích thì phát hiện người nhiều quá mình không tiện né tránh, vì vậy lại để cho người tản ra một tí, bằng không Phượng Chi Dao kéo một phát này cũng chưa chắc có thể lôi hắn ra từ trong đám người.

Quan Đĩnh cúi đầu nhìn mình bị dùng roi trói được chặt, Phượng Chi Dao cầm quạt xếp chống cằm tươi cười chân thành mà nói: “Bây giờ chẳng phải đã giải quyết rồi sao? Họ Quan này chúng ta mang đi, các ngươi trở về báo cáo chi tiết là được rồi. Yên tâm, hắn không về được.”

Bọn binh lính do dự một lát, rốt cục vẫn phải nhường ra một con đường. Vốn Quan Đĩnh mang theo bọn hắn tới đây không thông qua sự đồng ý của chủ soái đóng ở Tây Nam, Tĩnh Biên Tướng quân, mà là tiếp mật chỉ của Mặc Cảnh Kỳ âm thầm làm việc. Cho nên nếu như bọn hắn trở về bẩm báo Quan Đĩnh bị người bắt đi rồi, Tĩnh Biên Tướng quân cũng sẽ không trách phạt bọn hắn. Như thế lại tránh phải giao thủ với Định Vương phủ, xác thực là vẹn toàn đôi bên. Các binh sĩ đã cảm thấy hài lòng, Quan Đĩnh có thể không cho là như vậy. Trong lời nói của Phượng Chi Dao là có ý gì Quan Đĩnh tự nhiên

nghe thấy rõ ràng, nếu mình thật sự bị Định Vương bắt đi, đời này xem như dừng ở đây rồi, “Các ngươi dám! Bản tướng quân sau này trở về nhất định phải bẩm báo Hoàng Thượng đem tất cả các ngươi cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội!” Lời này nói chưa dứt, vừa nói xong các binh sĩ đã lui nhanh hơn rồi. Phó tướng đi ở cuối cùng còn chắp tay với bọn người Phượng Chi Dao nói: “Lúc này liên quan đến tánh mạng thân gia của mấy ngàn tướng sĩ chúng ta, kính xin Vương gia hao tâm tổn trí xử trí.” Mặc Tu Nghiêu có chút híp mắt, lạnh nhạt nói: “Yên tâm, Bản vương sẽ không liên lụy đến các ngươi.” Trong lòng phó tướng vui vẻ, “Đa tạ vương gia.”

Nhìn binh sĩ Đại Sở thối lui, Phượng Chi Dao mang theo Quan Đĩnh quay đầu lại hỏi: “Vương gia, chúng ta không phải rời khỏi đây trước?” Mấy ngàn binh sĩ vào thành, chuyện lớn như vậy tuyệt đối không giấu diếm nổi đấy. Bọn hắn vẫn rời khỏi đây trước cho thỏa đáng.

Mặc Tu Nghiêu nhẹ gật đầu, nói: “Dùng cơm xong rồi rời đi.”

Một đoàn người kéo lấy một Quan Đĩnh bị gói thành bánh chưng ra khỏi thành, khi vẫn còn khách sạn, Quan Đĩnh Tựu càng không ngừng chửi bậy, Phượng Chi Dao ngại hắn mắng khó nghe, tiện tay cầm lấy một cái khăn lau từ trên bàn nhét vào trong miệng hắn. Quan Đĩnh bị khăn lau đầy mỡ hun đến mắt trợn trắng chỉ có thể ô ô gọi bậy.

Ra khỏi thành chưa tới mười dặm, Tần Phong đi đầu mở đường đột nhiên ngừng lại. Mọi người đằng sau tự nhiên cũng dừng lại theo, cảnh giác nhìn chăm chú tất cả chung quanh. Tần Phong cười lạnh một tiếng nói: “Xuất hiện đi, ngay cả giấu còn giấu không tốt còn học người khác theo dõi đánh lén? !” Lời còn chưa dứt, mấy mũi tên nhọn liền sưu sưu bắn về phía Tần Phong. Tần Phong ngay cả ngựa cũng lười xuống, ngồi trên lưng ngựa nghiêng người tránh mũi tên dài bắn tới. Trên sườn núi ven đường trên cây bốn phía nhao nhao nhảy ra rất nhiều bóng người áo đen che mặt. Phượng Chi Dao dựa vào Trác Tĩnh thì thào tự nói, “Ta biết ngay một chuyến Nam Chiếu này sẽ không thống khoái như vậy mà. Nhưng mà. . . Ban ngày mặc

áo đen che mặt thật sự không có vấn đề sao?" Giữa ban ngày, rốt cuộc còn có cái gì càng bắt mắt hơn màu đen à? Trác Tĩnh co rút khóe miệng, ghét bỏ cách xa Phượng Chi Dao một ít, thản nhiên nói: "Sát thủ bình thường đều thích áo đen che mặt."

"Nói bậy, Diêm Vương các nhiều sát thủ như vậy, đã từng thấy bọn hắn mặc áo đen che mặt sao?" Phượng Chi Dao phản bác, Diêm Vương các được xưng là tổ chức sát thủ đệ nhất thiên hạ, nhưng chưa bao giờ mặc đồng phục. Điều này nói rõ quần áo thống nhất đối với tổ chức sát thủ là có hại mà không có lợi.

"Sát thủ hạng ba." Trác Tĩnh bình tĩnh nói.

Nghe Phượng Chi Dao và Trác Tĩnh ngươi một ánh mắt ta một câu châm chọc khiêu khích, lại khiến không khí vốn nên khắc nghiệt khẩn trương trở nên làm cho người ta không hiểu sao lại muốn cười. Bọn sát thủ khăn đen che mặt bốn phía tuy bởi vì che nghiêm mặt nhìn không ra thần sắc nhưng một đôi mắt kia phảng phất như toát ra lửa cũng nói rõ phẫn nộ của bọn hắn một cách đầy đủ. Phượng Chi Dao cong môi tươi cười nhìn sát thủ đối diện, không chút để ý cười nói: "Kỳ thật ngoại trừ sát thủ hạng ba, còn có một loại người phải che mặt giữa ban ngày."

Diệp Ly mỉm cười tiếp lời hỏi: "Người nào?"

Phượng Chi Dao cười nói: "Người không thể gặp người khác, nói thí dụ như. . . thị vệ đại nội!"

Bọn sát thủ một mảnh yên lặng, vẫn như cũ không thể che hết hai mắt, để lộ ra ánh mắt kinh ngạc. Mặc Tu Nghiêu tiến lên một bước chắp tay nhìn bọn sát thủ bao vây mình, lạnh nhạt cười nói: "Thị vệ đại nội? Cử động lần này của Mặc Cảnh Kỳ chỉ là giấu đầu hở đuôi, lại thừa thêm một lần hành động này." Phượng Chi Dao cười nói: "Không phải sao, Định Vương phủ chúng ta đã đoạn tuyệt quan hệ cùng Đại Sở, Mặc Cảnh Kỳ muốn giết Vương gia chúng ta đại khái có thể gọn gàng dứt khoát phái người đến. Tựa như vừa rồi trong thành không phải rất tốt sao? Làm gì lén lút như vậy. Nhưng mà. . ."

Tần Phong lãnh đạm nói: "Sẽ bị chúng ta coi là Đại Sở muốn khiêu khích Mặc gia quân."

Chúng sát thủ chần chờ một chút, đầu lĩnh động đao chỉ vào Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng nói: "Định Vương gia, không cần nhiều lời. Chúng ta là phụng mệnh mà đến, nếu không thể mang theo đầu của Vương gia và Vương phi trở về, bản thân chúng ta phải đầu rơi xuống đất. Đắc tội!" Dứt lời, động đao vung lên, tất cả mọi người cùng đánh tới Mặc Tu Nghiêu. Thần sắc Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt, chỉ tiện tay phất ống tay áo một cái, kình phong như thực chất, lập tức vung hai sát thủ đến một bên. Mặc Tu Nghiêu vừa động thủ những người khác tự nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi, lập tức trên quan đạo yên tĩnh tiếng chém giết dội thành một mảnh.

Mấy sát thủ vây công Mặc Tu Nghiêu không có kết quả, tâm tư khẽ động liền chuyển hướng mục tiêu về phía trên người Diệp Ly được Mặc Tu Nghiêu một tay bảo vệ trong lòng vẫn chưa động thủ. Bốn gã sát thủ hợp lực đem hết toàn lực tấn công mạnh một hồi dẫn dắt lực chú ý của Mặc Tu Nghiêu rời đi, hai gã sát thủ khác lại thừa cơ kiếm chỉ Diệp Ly. Diệp Ly bị Mặc Tu Nghiêu bảo vệ trong lòng phạm vi có thể hoạt động vốn không rộng, mắt thấy hai thanh kiếm có thể đâm trúng Diệp Ly, trong lòng sát thủ cầm kiếm vui vẻ. Thân thể lại đột nhiên dừng lại, chỉ cảm thấy ngực sáng ngời, Định Vương phi vốn ở trong lòng Mặc Tu Nghiêu đã chẳng biết đi đâu, ngực mình lại cắm một thanh dao găm hàn quang rạng rỡ. Bàn tay mảnh mai trắng như ngọc tay nắm chặt chuôi dao găm, không chút do dự rút ra. Huyết hoa lập tức phun ra, ánh mắt sát thủ chậm rãi ngã xuống lại mơ hồ nhìn Định Vương phi xinh đẹp dịu dàng giống như tiểu thư khuê các ưu nhã nhất Sở Kinh kia nắm dao găm nhuộm máu của mình, xoay người đánh ra một trường kiếm đánh úp lại khác, như một cơn gió màu xanh nhạt thổi qua, trên cổ của đồng bạn hắn nứt ra một vết đỏ dài nhỏ. . .

Trong nháy mắt giết hai người, Diệp Ly tiện tay phẩy máu tươi bên trên dao găm một chút nhíu nhíu mày. Mấy năm nay rốt cuộc là khuyết thiếu rèn luyện, thân thủ cũng không quá linh hoạt. Thoạt nhìn tuy ở kiếp này học được khinh công và nội công, nhưng chỉ sợ cũng không khôi phục đến thời điểm đỉnh cao nhất kiếp trước rồi. Nhưng

mà. . . Ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mặc Tu Nghiêu cách đó không xa đã thanh trừ sát thủ bên cạnh không kém nhiều lắm, Diệp Ly mím môi mỉm cười. Ở kiếp này cuối cùng là không giống, cho dù không thể thật sự khôi phục đến thời điểm đỉnh cao nhất cũng không còn quan trọng nữa?

Sau khi Mặc Tu Nghiêu thanh trừ người bên cạnh hắn và Diệp Ly thì không động thủ nữa. Thị vệ chung quanh cũng tự phát tự động cách ly thích khách ra khỏi Vương gia Vương phi, vì vậy hai người Diệp Ly ngoại trừ ngẫu nhiên động thủ giải quyết một hai con cá lọt lưới ra, ngược lại là trở thành người thanh nhàn nhất ở đây rồi.

“Bọn hắn đang kéo dài thời gian.” Diệp Ly nhìn bọn sát thủ thị vệ dây dưa xung quanh, cau mày nói. Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Bọn hắn chỉ sợ cũng không nghĩ tới Quan Đĩnh phế vật như vậy, lại có thể để cho chúng ta ra khỏi tòa thành nhỏ này. Lúc này nhân thủ không đủ tự nhiên chỉ có thể kéo dài thời gian.” Muốn đối phó thị vệ của Định Vương phủ, đặc biệt khi trong đó còn có Kỳ Lân, không nhiều ra ba, năm lần nhân thủ căn bản là không khả năng. Chừng trăm người trước mắt này để mọi người mài răng cũng không đủ. Diệp Ly ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Chàng muốn. . .”

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh nói: “Đợi. Không cho Mặc Cảnh Kỳ một bài học hắn cũng không biết cái gì gọi là yên tĩnh. Chúng ta tuy không sợ hắn nhưng muỗi ruồi nhiều cũng rất nhiễu người đấy.”

Thấy Mặc Tu Nghiêu nói như thế, chắc hẳn trong lòng đã sớm có tính toán, Diệp Ly cũng không nói thêm gì nữa. Dựa vào con ngựa bên cạnh quan sát mọi người đánh nhau. Ngựa của Định Vương phủ đều là chiến mã tuyệt hảo ngàn chọn vạn chọn, cho dù hiện tại đánh nhau trên quan đạo, đàn ngựa cũng chỉ chạy đến đồng cỏ bên đường yên tĩnh ăn cỏ dại, bộ dạng không chút kinh hoàng. Thậm chí có mấy con ngựa còn đứng tại trên quan đạo, thừa cơ giẫm mấy thích khách áo đen bị đánh ngã trên mặt đất.

Tuy bọn sát thủ cực lực kéo dài thời gian, nhưng trước sau cũng không nhiều hơn thời gian một phút đồng hồ, một đám sát thủ đã toàn bộ nằm ngửa trên mặt đất rồi. Mấy ngày nay bọn thị vệ đi theo

Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly xuôi nam đã sớm chịu đã đủ thời gian bất kể đi đến đâu cũng có người giám thị từ một nơi bí mật gần đó rồi, thật vất vả có thể hoạt động gân cốt một chút tự nhiên là có chút ít không thu tay được. Đợi đến lúc dừng tay, vẻ mặt vẫn còn chưa thỏa mãn phàn nàn đối thủ quá yếu.

Mặc Tu Nghiêu tự nhiên không có khả năng thật sự dừng lại chuyên môn chờ đối phương tìm tới tận cửa, một đoàn người đành phải tiếp tục đi. Về phần thi thể trên quan đạo không ai để ý tới, dù sao dân chúng bình thường cũng sẽ không đi quan đạo, không cần lo lắng sẽ dạo đến người khác.

Một đoàn người biết rõ ngày hôm sau đã sắp tiếp cận Toái Tuyết quan, vẫn không thấy người đuổi theo. Nếu nói người của Mặc Cảnh Kỳ cho dù làm việc chậm chạp cũng không trở thành chậm đến trình độ này. Mặc Tu Nghiêu nhíu nhíu mày, phất phất tay phân phó nói: "Mấy người các ngươi trở về, trói lại tất cả phó tướng có binh lực trọng trấn ven đường cho bổn vương." Mấy Kỳ Lân nghe xong mệnh lệnh lập tức tiến lên, hỏi: "Vương gia, giết hay không?" Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: "Có thể trói thì trói, trói không được liền giết."

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Kỳ Lân bọn hắn sao có thể không hoàn thành nhiệm vụ? Lập tức mấy người liền quyết định, nhất định phải trói lại toàn bộ phó tướng mười một tòa thành trì trú đóng trọng binh của Đại Sở trên đoạn đường đi này về Tây Bắc. Mặc dù có chút tiếc nuối vì cái gì Vương gia không phải hạ lệnh trói chủ tướng? Phó tướng gì đó nghe qua cũng không có độ khó cao.

Nghe vậy, Phượng Chi Dao có chút ít tò mò hỏi: "Vương gia, bọn hắn không thể không đuổi theo chúng ta sao? Thoạt nhìn vẫn rất thức thời đó." Mặc Cảnh Kỳ chắc chắn không có khả năng chỉ tùy tiện phái một nhóm người đâm giết bọn họ một chút coi như xong, mà trên đường bọn họ đi cũng không che dấu tung tích, giải thích duy nhất đúng là những tướng lãnh trấn thủ thành trì kia bằng mặt không bằng lòng, căn bản không có ý định đến đuổi theo bọn họ.

Khóe môi Mặc Tu Nghiêu cong lên một biên độ nhỏ nhất, lãnh đạm nói: "Để Bản vương đợi vô ích cũng phải trả giá thật nhiều đấy."

Phượng Chi Dao không khỏi rùng mình một cái, xét đến cùng vẫn là Mặc Cảnh Kỳ chọc tới Vương gia đi à nha? Suy nghĩ một chút, sau khi tin tức tất cả phó tướng đều đột nhiên bị bắt cóc biến mất rơi vào tay Sở Kinh, Mặc Cảnh Kỳ sẽ có sắc mặt gì, Phượng Chi Dao đã âm thầm muốn cười. Có thể trói phó tướng đi dĩ nhiên là có thể trói chủ tướng đi, tin tưởng khi bọn họ trở về từ Nam Chiếu, trên đường đi sẽ thông thuận sạch sẽ rất nhiều.

"Vương gia, phía trước đã là Toái Tuyết quan. Ngươi nói Mộ Dung tướng quân có thể. . ."

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: "Mộ Dung tướng quân làm người chính trực ngay thẳng, Mặc Cảnh Kỳ tuyệt đối sẽ không hạ loại chỉ lệnh này cho hắn. Ở Toái Tuyết quan cho dù người của Mặc Cảnh Kỳ muốn tự tiện điều động binh mã cũng không dễ dàng như vậy."

Phượng Chi Dao gật gật đầu, "Nói cũng đúng."

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nói với Diệp Ly: "Chúng ta nghỉ ngơi tại Vĩnh Lâm một ngày, buổi sáng ngày mai ra quan như thế nào?"

Diệp Ly gật đầu nói: "Chàng quyết định là được rồi, có lẽ đại ca đã ở Vĩnh Lâm chờ chúng ta." Nhìn thành trì xa xa phía trước, trong lòng Diệp Ly không khỏi cảm thán. Trong nháy mắt vậy mà đã qua năm sáu năm. Sáu năm trước, nàng vẫn còn hao hết tâm tư bảo về tòa thành nhỏ này, mà bây giờ, tại đây, lại phảng phất đã không còn liên quan hệ đến bọn họ.

Chương 231: Gặp lại công chúa Trường Nhạc

Quả nhiên Từ Thanh Trần đã ở Vĩnh Lâm chờ bọn hắn.

Thời điểm mọi người chạy tới thành Vĩnh Lâm, công tử Thanh Trần đang một thân nguyệt lãng phong thanh nhàn nhã thoải mái ngồi ở trong trà lâu tốt nhất thành Vĩnh Lâm uống trà. Thấy bọn họ đi vào, Từ Thanh Trần mỉm cười nói: “Ta đợi các ngươi đã lâu, đã để cho người ta bao xuống một khách sạn, chúng ta ở Vĩnh Lâm nghỉ ngơi một ngày rồi đi, thế nào?” Diệp Ly cười nói: “Đại ca nghĩ chu đáo, muội và Tu Nghiêu cũng có ý định như vậy.” Mọi người vào ngồi, Từ Thanh Trần nhướng mày cười nói: “Thoạt nhìn mọi người đi đường không thoải mái?”

Vừa nghe lời này, Phượng Chi Dao lập tức oán khí đầy bụng, oán giận nói: “Cũng không phải sao. Công tử Thanh Trần ngươi không biết, chúng ta dọc theo đường đi vừa đi vừa chạy…, kết quả đều đã qua sông Vân Lan này rồi mà một chút tiểu quỷ nhát gan cũng không thấy đuổi theo. Làm hại Bản công tử lòng tràn đầy chờ đợi!” Mấy năm này cuộc sống trôi qua quá mức an bình, ở Tây Bắc ngay cả diệt thổ phỉ cũng đều bị người cướp đi, thế cho nên Tây Bắc cảnh nội hiện tại ngay cả giặc cỏ cũng không có. Thật là. . . Tay hơi ngứa , “Mặc Cảnh Kỳ làm điều này thật đúng là mất mặt, nếu hắn hạ chỉ nói rõ chặn giết chúng ta thì những tướng lãnh kia dám không theo hay sao? Bản công tử cũng có thể cảm giác đi ra từ giữa một vạn đại quân bao vây từng lớp từng lớp . Nhìn bây giờ một chút, người phía dưới qua loa. . . Nếu để cho Mặc Cảnh Kỳ biết chúng ta không giảm người nào liền ra khỏi Toái Tuyết quan, không biết có thể tức chết hay không? !”

Từ Thanh Trần lắc đầu cười nói: “Phượng Tam suy nghĩ nhiều quá. Mặc Cảnh Kỳ không thể nào tuyên dương. Một khi tuyên dương là thông báo thiên hạ, chẳng khác nào chính thức tuyên chiến với Mặc gia quân. Chỉ sợ còn chưa giết được chúng ta thì hỏa lực của Mặc gia quân đã tập trung tại Hồng Nhạn quan. Nếu hắn khuynh tất cả những gì mình có mà có thể giết được Vương gia thì cũng xong, vạn nhất để cho Vương gia tới Tây Bắc rồi. . . . . .” Lửa giận của Định Vương và gần trăm vạn Mặc gia quân cũng không phải là tùy tiện người nào cũng có thể chịu đựng được. Nghe Từ Thanh Trần phân tích, Phượng Tam chỉ có thể vì Mặc Cảnh kỳ nhát gan tỏ vẻ tiếc nuối.

“Khởi bẩm Vương gia, dưới lầu sứ giả Đại Sở cầu kiến.” Thị vệ đi lên bẩm báo nói.

“Sứ giả Đại Sở?” Phượng Chi Dao có chút kinh ngạc, nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly một chút hỏi: “Tình hình hiện tại như thế, sứ giả Đại Sở còn có thể tới cầu kiến Vương gia?” Từ Thanh Trần lạnh nhạt cười nói: “Phượng Tam không ngại đoán xem sứ giả Đại Sở là ai?” Phượng Chi Dao nhìn hắn nói: “Chẳng lẽ công tử Thanh Trần đã gặp rồi?” Từ Thanh Trần lắc đầu nói: “Chưa thấy qua, nhưng có thể suy đoán một hai. Nam Chiếu phát quốc thư chính là muốn mời quân vương quyền quý các quốc gia tham gia đại hôn của công chúa An Khê. Đại Sở không thể nào phái sứ thần cấp quá thấp tới đây, nhưng là. . . Lấy tính cách của Mặc Cảnh Kỳ chắc sẽ không tự mình đến đây .” Mặc Cảnh Kỳ bình sinh đề cao thân phận nhất, lại cảnh giác với an nguy của bản thân. Đừng nói đến tới Nam Chiếu ngoài ngàn dặm này, Mặc Cảnh Kỳ cả đời này ngay cả một dặm bên ngoài kinh thành cũng chưa từng đi qua. Bình thường trừ phi cần thiết, nếu không tuyệt đối sống ở trong sự bảo vệ cẩn trọng của thị vệ trong hoàng cung tuyệt sẽ không xuất cung nửa bước.

” Mặc Cảnh Kỳ đã sớm biết chuyện Lê Vương và Nam Cương có chút liên quan. Như vậy lần này hắn cũng nhất định sẽ không để cho

Lê Vương đoạt trước. Cả trong kinh thành người vừa có thể làm cho Mặc Cảnh Kỳ tín nhiệm vừa có thể lên được mặt bàn cũng chỉ có Liễu gia thôi." Từ Thanh Trần nhàn nhạt cười nói, chỉ biết trong tươi cười nhưng nhiều mấy phần lãnh ý. Ban đầu Mặc Cảnh Kỳ đột nhiên quyết định cầm Từ gia khai đao, nơi này tuyệt đối không thể thiếu người Liễu gia xúi giục. Mặc Tu Nghiêu ngưng mi nói: "Liễu Thuần Phong?" Phượng Chi Dao nháy mắt, "Liễu Thuần Phong là ai?" Trác Tĩnh thấp giọng cười nói: "Phượng Tam công tử, Liễu Thuần Phong chính là Liễu Thừa tướng, phụ thân của Liễu quý phi." Cũng không trách Phượng Chi Dao không biết, tuy nói tuổi của Liễu quý phi gần bằng đám người Mặc Tu Nghiêu, nhưng bản thân Liễu Thuần Phong thật ra cũng chỉ nhỏ hơn Hoa quốc công hai tuổi. Ở trong trí nhớ của Phượng Chi Dao, thời điểm chú ý tới người này thì lão chính là Liễu Thừa tướng rồi, tự nhiên không có nhớ kỹ lão rốt cuộc tên gọi là gì.

Từ Thanh Trần gật đầu nói: "Không sai, ta đoán sứ giả Đại Sở chính là Liễu Thuần Phong."

Diệp Ly khẽ nhíu mày, nhìn Mặc Tu Nghiêu ở bên cạnh, "Chẳng lẽ Vương gia và vị Liễu Thừa tướng này còn có giao tình gì?" Mặc Tu Nghiêu cười nhạo nói: "Định Vương phủ và Liễu gia thường hay bất hòa, chỗ nào có được giao tình?" Năm đó thời điểm Mặc Lưu Danh còn trẻ, đương gia Liễu gia còn không phải là Liễu Thừa tướng hiện tại mà là Liễu lão thái gia đã qua đời. Liễu lão thái gia tuổi đã hơn sáu mươi mới lên tới vị Thừa tướng, nhưng phía trên lại bị đè ép bởi một Nhiếp chính vương mới chỉ chừng hai mươi tuổi Mặc Lưu Danh, điều này làm cho Liễu lão thái gia vốn lòng dạ hẹp hòi sao có thể nhịn được khẩu khí này. Mấy năm kia không ít lần gây cản trở Mặc Lưu Danh, vì vậy, quan hệ của Định Vương phủ và Liễu gia cũng chưa từng dễ chịu. Đây cũng là nguyên nhân tại sao năm đó Liễu quý phi một lòng lưu luyến si mê Mặc Tu Nghiêu, cũng không vì Mặc Tu Nghiêu không có ý gì với nàng ta, ngay cả mọi người Liễu gia không ai đồng ý cửa hôn sự này, mà không chút do dự đưa nàng vào trong

cung.

“Để cho lão ta lên đây đi, Bản vương cũng muốn xem rốt cuộc lão có chuyện gì mà yêu cầu gặp Bản vương.” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt phân phó nói.

Không lâu lắm, dẫn người lên trà lâu, quả nhiên là Liễu Thừa tướng râu tóc hoa râm. mặc dù Liễu Thuần Phong tuổi tác đã cao, nhưng thân thể và tinh thần lại khá tốt, trong đôi mắt có chút đục ngầu cũng mang theo tia sáng khôn khéo. Chẳng qua người đứng ở bên cạnh lão lại làm cho mọi người ngẩn ra, đứng ở bên cạnh Liễu thừa tướng chính là hai nữ tử. Lớn tuổi chính là vị một thân áo trắng như tuyết, trên dung nhan tuyệt mỹ mang theo nhàn nhạt lạnh lùng, không phải là Liễu quý phi là ai? Mặc dù Liễu quý phi hôm nay tuổi đã hơn ba mươi, nhưng là thời gian tựa hồ phá lệ hậu ái với nàng, nhìn qua vẫn không khác năm sáu năm trước. Đứng ở bên cạnh Liễu quý phi cũng là một thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi, thiếu nữ mặc một bộ la y màu vàng nhạt thêu hoa phù dung màu trắng ở dưới gấu, dung nhan đã dần dần nẩy nở đã có mấy phần mơ hồ có thể thấy được tuyệt sắc tao nhã. Có thể thấy rằng, chừng hai năm nữa dung mạo của thiếu nữ tuyệt đối sẽ không kém Liễu Quý phi ở đây, đôi mắt thanh tịnh linh động lại càng để lộ ra tinh khiết và thanh tú trong trẻo mà Liễu quý phi tuyệt sẽ không có. Thấy Diệp Ly, trên mặt thiếu nữ không khỏi vui mừng tiến lên một bước nhẹ giọng kêu lên: “Định Vương phi. . . . . .”

Diệp Ly hơi ngẩn ra, nhìn dung nhan kia đều có mấy phần rất giống Hoa hoàng hậu và Hoa Thiên Hương, trong lòng vừa động nói: ” Công chúa Trường Nhạc. . .”

Thấy Diệp Ly nhớ được mình, công chúa Trường Nhạc vui mừng gật đầu lia lịa, cất bước muốn hướng tới trước mặt Diệp Ly đi tới. Phía sau Liễu quý phi ho nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: “Công chúa, thân

là công chúa của một nước nên chú ý lễ nghi, không nên mất thể thống để cho Hoàng thượng hổ thẹn.” Công chúa Trường Nhạc dừng bước lại, quay đầu lại nhìn Liễu quý phi một chút, cười híp mắt nói: “Đa tạ Quý phi nương nương nhắc nhở, nhưng mới vừa cũng không phải là Bản công chúa muốn đi lên , mà do Quý phi nương nương đề nghị tới không phải sao? Bản công chúa chỉ là muốn tự ôn chuyện với Định Vương phi, nhưng không biết Quý phi nương nương đi lên là muốn ôn chuyện với ai?” Liễu quý phi mặt liền biến sắc, bình tĩnh nhìn chằm chằm công chúa Trường Nhạc. Công chúa Trường Nhạc cũng không sợ, không chút do dự nhìn trở về. Một lúc lâu mới nghe Liễu quý phi nói: “Bản cung cũng muốn ôn chuyện với Định Vương phi.”

Diệp Ly đứng dậy, cười yếu ớt nói: “Khó được ở chỗ cảnh thành nhỏ này còn có thể gặp phải cố nhân, nếu Quý phi và công chúa đều muốn ôn chuyện với Bản phi, không bằng chúng ta đổi chỗ khác để hàn huyên một chút? Cũng tránh cho. . . làm hỏng thanh danh của Quý phi.” Công chúa Trường Nhạc vui vẻ kéo tay Diệp Ly cười nói: “Định Vương phi, đã lâu không gặp ta còn tưởng rằng chúng ta sẽ không còn được gặp lại. Chúng ta đi nơi khác nói chuyện đi.” Nói xong lôi kéo Diệp Ly liền đi tới sương phòng bên cạnh, trên lầu trà lâu cũng bị Từ Thanh Trần bao hết, thật cũng không lo lắng nàng ta xông nhầm phòng của người khác đi. Lôi kéo Diệp Ly đi hai bước, công chúa Trường Nhạc có quay đầu lại nhìn Liễu quý phi còn đứng tại nguyên chỗ không động một chút, híp đôi mắt cong cong cười nói: “Liễu quý phi, ngươi còn không đi? Cho dù danh tiếng Bản công chúa kém một chút cũng không sao, nữ nhi của hoàng đế không lo gả . Nhưng nếu là Liễu quý phi. . . Khanh khách. . . Không biết phụ vương có thích nghe có người nói đến một cành hoa lê ra đầu tường hay không đây?”

“Ngươi nói bậy bạ gì đó!” Liễu quý phi đỏ mặt lên, nhìn thoáng qua nam tử áo tím tóc bạc đưa lưng về phía của mình kia một cái, thật

nhanh đi theo.

Phía sau, Phượng Chi Dao lúc này mới phục hồi tinh thần lại, chỉ vào phương hướng công chúa Trường Nhạc biến mất chắc lưỡi nói: "Nha đầu kia là công chúa Trường Nhạc?" Mặc Tu Nghiêu giương mắt nhìn hắn một cái, nhàn nhạt tròng mắt uống trà, "Ngươi có ý kiến gì?" Phượng Chi Dao ngượng ngùng im lặng, hắn có thể có ý kiến gì, mặc dù hắn chỉ thấy công chúa Trường Nhạc một hai lần, nhưng vẫn còn nhớ rõ bộ dạng thiên chân khả ái ban đầu của tiểu công chúa bị Hoa tỷ tỷ sủng nịch bảo vệ kia. Thậm chí có lúc hắn ghen tỵ với Tiểu công chúa này, bởi vì nàng chiếm được toàn bộ sủng ái và che chở của người kia. Chẳng qua hiện tại đây là thiếu nữ mười tám đại biến sao? Tiểu công chúa thiên chân khả ái kia cũng có thể thuận miệng phun ra lời trào phúng cay độc như vậy.

Từ Thanh Trần cụp mắt, thản nhiên nói: " Cuộc sống của công chúa Trường Nhạc ở trong cung bây giờ cũng không quá tốt." Phượng Chi Dao mặc nhiên im lặng, sắc mặt cũng dần dần chìm xuống . Kể từ mấy năm trước sau khi hoàng hậu vì Từ gia cầu tình đã bị hoàng đế đoạt quyền lợi chấp chưởng hậu cung. Mặc dù những thứ khác hết thảy như cũ, dựa vào nhân mạch và uy vọng của hoàng hậu những năm này ở trong cung cũng không có người dám bất kính với nàng. Nhưng một hoàng hậu nắm giữ thực quyền khác với một hoàng hậu bị mất quyền lực.

Liễu Thừa tướng đứng ở một bên, sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Những người này hoàn toàn không có ý muốn mời hắn ngồi xuống, thậm chí còn làm trò trước mặt hắn thảo luận nữ nhi của hắn chấp chưởng hậu cung khắt khe, hà khắc với công chúa Trường Nhạc. Liễu Thừa tướng nhất thời giận đến râu mép vễnh lên, không nhịn được chen miệng nói: "Phượng Tam công tử nói quá lời, tiểu nữ khắt khe công chúa Trường Nhạc?" Vốn đang còn kịch liệt thảo luận Phượng Chi Dao và Trác Tĩnh, Lâm Hàn lập tức yên tĩnh lại, Trác Tĩnh thay đổi

sắc mặt dường như một lần nữa khôi phục vẻ mặt lạnh lùng. Nghiêng qua liếc Liễu Thừa tướng bên cạnh một cái nói: “Liễu Thừa tướng, tự tiện quấy rầy người khác nói chuyện, ngươi không biết lễ phép sao?”

Liễu Thừa tướng tức giận, chỉ vào Trác Tĩnh hồi lâu cũng nói không ra lời. Thật lâu rốt cục hòa hoãn thở ra, mới nổi giận đùng đùng nói: “Gạt khách nhân sang một bên, đây chính là đạo đãi khách tốt của Định Vương phủ?”

“Được hoan nghênh mới là khách, không mời mà tới . . . . . .” Lâm Hàn chân thành nhìn Liễu Thừa tướng, dùng vẻ mặt nói cho lão ta biết chúng ta thật không có mời.

Phượng Chi Dao một tay duỗi ra, mạn bất kinh tâm**(thờ ơ, không để ý)* nói: “Còn có, Liễu Thừa tướng, Bản công tử không chỉ có hoài nghi Liễu gia không có quy củ, thật ra thì cả hoàng thất Đại Sở cũng đều không hiểu quy củ đi? Mới vừa rồi lúc lên lầu các ngươi là đi như thế nào? Liễu Thừa tướng đi phía trước, công chúa Trường Nhạc đi cuối cùng.”

“Có vấn đề gì?” Liễu Thừa tướng tức giận nói. Phượng Chi Dao cười nhạo nói: “Liễu Thừa tướng, Liễu quý phi là chính nhất phẩm, công chúa Trường Nhạc cũng là chính nhất phẩm, ngươi là Thừa tướng sao. . . Hay là chính nhất phẩm. Nhưng là nhất phẩm này cùng nhất phẩm cũng vẫn là khác nhau a? Dù Liễu quý phi phẩm cấp cao tới đâu cũng là thiếp, công chúa Trường Nhạc là đích nữ của Hoàng hậu. Thử hỏi, nhà các ngươi sẽ để cho một thiếp đi ở phía trước đích nữ sao? Huống chi là thiếp của phụ thân?”

“Phượng Chi Dao! Ngươi. . . Ngươi. . .” Liễu Thừa tướng rốt cục bị tức cả người run rẩy lên, ngon tay chỉ vào Phượng Chi Dao rung động không ngừng. Lão không thể nói Phượng Chi Dao nói không

đúng, bởi vì trong tình hình chung Thừa tướng này nhìn thấy công chúa Trường Nhạc cũng phải hành lễ . Mà tình hình của Liễu quý phi và công chúa Trường Nhạc, lão ta cũng không cách nào nói quy củ của hoàng gia không giống với nhà bình thường. Bởi vì tuy ở trong cung công chúa Trường Nhạc chấp hành nửa lễ vãn bối với Liễu quý phi, nhưng là ở trong nhóm văn nhân trong thiên hạ, thân là đích trưởng công chúa Trường Nhạc tôn quý hơn Liễu quý phi cái quý phi này. Đích trưởng công chúa hành lễ với quý phi xuất phát từ tôn kính và lễ phép với phụ hoàng, mà không phải nhất định.

“Định Vương, ngươi quản giáo thuộc hạ như vậy sao?” Liễu Thừa tướng bị tức được không lựa lời nói, trực tiếp đem đầu mâu chỉ hướng Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu bên cạnh, mày kiếm khẽ nhếch khóe môi câu khởi nụ cười lãnh đạm, “Bản vương quản giáo thuộc hạ như thế nào, khi nào đến phiên ngươi tới xen vào ?”

Liễu Thừa tướng rốt cục hiểu mình ở trước mặt mọi người Định Vương Phủ căn bản là đòi không tới chút tiện nghi nào, không nói đám người Phượng Chi Dao, Trác Tĩnh nhanh mồm nhanh miệng, bên cạnh còn ngồi một Từ Thanh Trần vẫn không có mở miệng đây. Đây chính là nhân vật lợi hại năm vừa mới mười bảy liền tranh luận với cao tăng đương đại miệng phun máu tươi. Cho nên, ánh mắt Liễu Thừa tướng khẽ đảo trực tiếp té xuống. Phượng Chi Dao nháy mắt mấy cái, “Như vậy thì không được?” Gần đây bọn họ gặp phải nhân mã của Mặc Cảnh Kỳ, vô luận văn tranh võ đấu thế nào đều vô dụng như vậy ?

Từ Thanh Trần cười nhạt nói: “Không phải là không được, đây là phương pháp rút lui tốt nhất.” Điều này nói rõ Liễu Thừa tướng này co được dãn được a, nếu cố chống đỡ đi xuống chỉ sợ bị mấy người Phượng Chi Dao đang muốn ép buộc đến ngất đi thôi. Đúng là vẫn còn không thể để cho lão nhân gia bảy tám mươi liền như vậy cô linh nằm trên mặt đất, Từ Thanh Trần ý bảo thị vệ đứng ở cửa thang lầu

để cho tùy tùng Liễu Thừa tướng mang đến đi lên dẫn người đi xem đại phu.

Bên kia trong sương phòng, không khí hoàn toàn khác bên ngoài. Công chúa Trường Nhạc lôi kéo Diệp Ly ríu ra ríu rít nói không ngừng, trên khuôn mặt mỹ lệ nhỏ nhắn còn có chút non nớt nhiều mấy phần ngây thơ cùng với chân thành. Diệp Ly mỉm cười nhìn công chúa Trường Nhạc, trong mắt cũng là nụ cười đầy ấm áp. Mấy năm không thấy, từng là một tiểu la lỵ, cô bé gái đã trưởng thành thành tiểu cô nương duyên dáng yêu kiều. Chỉ có Liễu quý phi ngồi cách hai người xa một chút, vẻ mặt đạm mạc bộ dáng có chút mạn bất kinh tâm, hiển nhiên cũng không có ý định nói chuyện cũ gì với Diệp Ly.

Liễu quý phi không để ý tới Diệp Ly, Diệp Ly cũng không thèm để ý tới Liễu quý phi. Mấy năm trước thời điểm lúc ban đầu thấy, Diệp Ly còn có thiện cảm với Liễu quý phi. Dù sao ở trong thâm cung có thể có một cô gái có tính cách dặc biệt cũng không dễ dàng. Nhưng sau khi biết Liễu quý phi quấn quýt si mê Mặc Tu Nghiêu cùng với ngoài sáng trong tối nhằm vào mình, thiện cảm của Diệp Ly dành cho nàng ta cũng đã không còn sót lại chút gì rồi. Dù sao, cho dù Liễu quý yêu Mặc Tu Nghiêu như thế nào, yêu đến đào tâm đào phế, nàng Diệp Ly mới là thê tử Mặc Tu Nghiêu cưới hỏi đàng hoàng. Liễu quý phi thích Mặc Tu Nghiêu thì nàng không có ý kiến, nhưng thích đến nỗi nhìn thê tử của người ta không thuận mắt với đủ loại chê cười khinh bỉ uy hiếp thì cũng có chút quá mức. Đặc biệt Diệp Ly hiện tại vừa nhìn thấy bộ dạng Liễu quý phi lãnh diễm cao quý liền dễ dàng nhớ tới bộ dáng nàng ở bên trong rừng đào trong hoàng cung hướng về phía Mặc Tu Nghiêu cầu khẩn kia, không khỏi tâm tình một trận phiền muộn.

“Định Vương phi, nghe nói ngài sinh một tiểu đệ đệ đáng yêu?” Công chúa Trường Nhạc lôi kéo Diệp Ly tò mò hỏi.

Diệp Ly mỉm cười gật đầu nói: “Đúng nha, năm nay đã năm tuổi rồi.”

Công chúa Trường Nhạc thở dài nói: “Định Vương phi và Định Vương thúc sinh đệ đệ khẳng định đáng yêu lại thông minh, sao Vương Phi không mang theo tiểu đệ đệ cùng đi Nam Cương?”

Diệp Ly nhìn vẻ mặt tiếc nuối của nàng, Diệp Ly buồn cười, giơ tay lên điểm một cái mũi nhỏ của nàng cười nói: “Trong cung có nhiều tiểu đệ đệ như vậy, công chúa còn chưa nhìn đủ?”

Công chúa Trường Nhạc hừ nhẹ một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn mỉm cười nhếch lên nói: “Mẫu hậu mới không có sinh đệ đệ cho ta, Trường Nhạc không có đệ đệ.”

“Được được được, không có đệ đệ. Vậy Tiểu Bảo của chúng ta sau này gọi công chúa tỷ tỷ có được hay không?” Diệp Ly không khỏi cười nói, ánh mắt công chúa Trường Nhạc sáng lên, nháy mắt mấy cái cười nói: “Thật sao? Kia. . . Ta có phải nên đưa lễ ra mắt cho đệ đệ hay không? Ừ. . . Ta hiện tại không thể đi Tây Bắc nữa, Vương Phi giúp ta mang về cho tiểu đệ đệ, sau này đệ đệ nhìn thấy Trường Nhạc mới có thể yêu thích ta.” Vừa nói cúi đầu nhìn mình một chút, không chút do dự từ trên cổ tay giật chuông lục lạc bằng ngọc tinh xảo xuống nhét vào trong lòng Diệp Ly.

Diệp Ly có chút kinh ngạc cầm lấy chuông lục lạc ngọc, Bạch Ngọc cực phẩm tỉ mỉ tạo hình mà thành bức họa long phượng trình tường. Một con rồng một con phượng quấn quýt lẫn nhau thành một cái hình cầu nho nhỏ. Từ chỗ điêu khắc long phượng còn có thể thấy bên trong ôm lấy một viên ngọc châu tròn trịa. Mặc dù chỉ là một lục lạc khéo léo, nhưng là mỹ ngọc cực phẩm và chạm trổ tinh xảo không gì sánh kịp kia, vừa nhìn cũng biết tuyệt đối là giá trị không rẻ.

Công chúa Trường Nhạc hào phóng như thế, ngay cả Liễu quý phi cũng nhịn không được nữa liếc nhìn nàng một cái, nhíu mày nói: “Công chúa, lục lạc ngọc này là Thái hậu ban cho ngươi .”

Công chúa Trường Nhạc không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, nói: “Hoàng tổ mẫu ban cho Bản cung chính là của Bản cung rồi, Bản cung thích đưa nó cho người nào thì có liên quan gì tới Liễu quý phi?”

Diệp Ly đưa tay kéo công chúa Trường Nhạc, mỉm cười nói: “Được rồi, ta thay Thần Nhi cám ơn lễ vật của công chúa. Nói vậy ta cũng nên thay Thần Nhi đáp lại công chúa một lễ vật mới đúng, Nhưng ta lại không lấy ra được đồ gì.” Ánh mắt công chúa Trường Nhạc phát sáng, nháy nháy mắt nhìn Diệp Ly nói: “Vương Phi, có thể tự mình chọn lễ vật hay không?” Diệp Ly nhướng mày cười nói: “Công chúa muốn cái gì?” Công chúa Trường Nhạc đứng dậy, ở bên tai Diệp Ly nói nhỏ mấy câu. Diệp Ly khẽ cau mày, có chút nghi ngờ nói: “Ngươi muốn. . . dùng làm cái gì?”

Công chúa Trường Nhạc mím môi, níu lấy bím tóc trước ngực cười nói: “Chơi a, người khác cũng không chịu cho, ta biết Vương Phi nhất định là có. Ta muốn một cái nha, Vương Phi, có được hay không vậy?”

Diệp Ly suy nghĩ một chút, nói: “Ta trở về tìm xem, có liền cho ngươi.”

Công chúa Trường Nhạc cười mặt mày cong cong, “Ta liền biết Định Vương phi tốt nhất.”

Diệp Ly giơ tay lên vuốt vuốt tóc công chúa Trường Nhạc, nhẹ giọng hỏi: “Đúng rồi, đám cưới của công chúa An Khê, sao phụ hoàng ngươi lại phái ngươi cùng đi theo?”

Nghe vậy, ánh mắt công chúa Trường Nhạc đang trong suốt khẽ trầm xuống.

Chương 232: Liễu Quý phi tự rước lấy nhục

Buổi tối, trở lại trong phòng Diệp Ly còn đang cau mày suy tư về chuyện của công chúa Trường Nhạc. Mặc dù trong mắt Diệp Ly thì công chúa Trường Nhạc vẫn còn là con nít, nhưng thật ra thì cũng đã trưởng thành. Dù nàng thỉnh thoảng khiêu khích Liễu Quý phi nhưng là lại rất rõ ràng cái gì nên nói cái gì không nên nói. Cho nên câu hỏi của Diệp Ly thì nàng cũng chỉ tùy ý tìm cớ vượt qua. Diệp Ly cũng hiểu nàng mặc dù thân là công chúa lại cũng không tự do, cũng không có miễn cưỡng.

“A Ly đang suy nghĩ gì?” Từ phía sau đỡ lấy hai vai của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng hỏi. Diệp Ly quay đầu lại nhìn hắn một cái, cười yếu ớt nói: “Không có gì. . . Ta đang suy nghĩ, chuyện của công chúa Trường Nhạc.” Đường đường Đại Sở vì hôn sự của một công chúa Nam Chiếu để cho một Quý phi và một công chúa tự mình đi tới thật sự là có chút không hợp với lẽ thường. Dĩ nhiên, Liễu Quý phi đi so với công chúa Trường Nhạc đi lại càng không hợp lẽ thường, nhưng Diệp Ly chỉ quan tâm công chúa Trường Nhạc còn đối với Liễu Quý phi tự nhiên không có ý kiến gì rồi. Mặc Tu Nghiêu ở bên cạnh Diệp Ly ngồi xuống, vừa đưa tay vì hai người rót một chén trà, vừa nói: “Trường Nhạc thế nào?”

Diệp Ly nói: ” Chẳng lẽ chàng không cảm thấy đám cưới công chúa An Khê, Mặc Cảnh Kỳ mình không đến coi như xong, nhưng lại phái một Quý phi và một công chúa tới thì rất kỳ quái sao?” Công chúa đi sứ nước khác vẫn còn coi như là đi theo có lý, nhưng là để cho một Quý phi một mình đi sứ nước khác lại lộ ra vẻ quái dị vô cùng.

Mặc Tu Nghiêu đem chén trà hướng trên bàn để xuống, giương mắt nhìn Diệp Ly nói: “Mặc Cảnh Kỳ. . . Đại khái là muốn hòa thân.”

“Hòa thân?” Diệp Ly sửng sốt, có chút phản ứng không kịp, “Người nào hòa thân? Hòa thân với ai?” Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh nhìn nàng không nói, Diệp Ly tự mình cũng rất nhanh kịp phản ứng, cau mày nói: “Chàng nói là công chúa Trường Nhạc? ! Nhưng Nam chiếu cũng không có vương tử, dường như cũng không có quý tộc nào cần trưởng công chúa Đại Sở đi hòa thân.”

Nam Chiếu Vương không có nhi tử, thậm chí ngay cả huynh đệ con cháu còn sống cũng không có. Cho nên An Khê công chúa mới được làm Hoàng thái nữ, Nam Chiếu nữ vương kế tiếp. Như vậy, trưởng công chúa sẽ hòa thân với ai? Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: ” Mặc dù Nam Chiếu không có vương tử, nhưng còn có Nam Chiếu Vương.”

“Chàng muốn nói. . . . . .” Diệp Ly lập tức yên lặng, cũng rốt cục hiểu vì sao công chúa Trường Nhạc nghe được câu hỏi của nàng thì thần sắc lại u ám như vậy.

Mặc dù lúc nàng ở Nam Chiếu cũng không bái kiến Nam Chiếu Vương, nhưng An Khê công chúa năm nay đã hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi rồi, hình như Nam Chiếu Vương lúc hai mươi tuổi mới có công chúa An Khê, nói cách khác, hiện nay Nam Chiếu Vương này đã gần thiên mệnh chi niên**(giống như gần đất xa trời*). Nếu thật sự là như thế, so với công chúa Trường Nhạc thì lúc quận chúa Dung Hoa gả cho Thái tử Bắc nhung coi như là may mắn rồi. Còn có một điều, nếu hai nước thật lòng muốn hòa thân, liền phải làm trước là nộp quốc thư, quyền quý triều thần hai nước sau khi thương nghị chuẩn bị mở hôn lễ, sau đó bên kia phái người tới đón hôn mới chính thức hòa thân. Như bây giờ trực tiếp làm cho người ta mang theo công chúa Trường Nhạc đi tới Nam Chiếu, rõ ràng là muốn đưa công

chúa Trường Nhạc cho Nam Chiếu Vương. Kể từ đó, cho dù tương lai thật thành hôn, sự tôn trọng của người Nam Chiếu với công chúa Trường Nhạc cũng có hạn vô cùng. Thật không biết tên Mặc Cảnh Kỳ này rốt cuộc nghĩ như thế nào ?

“Mặc Cảnh Lê âm thầm đều có liên hệ với Thánh nữ Nam Cương và mấy bộ lạc của Nam Cương, công chúa An Khê bởi vì quan hệ với công tử Thanh Trần xưa nay cũng quan hệ tốt với chúng ta. Hiện nay Đại Sở loạn trong giặc ngoài, Mặc Cảnh Kỳ đại khái muốn kết minh với Nam Chiếu Vương.” Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh nói.

“Kết minh?” Diệp Ly nhướng mày, Mặc Tu Nghiêu mỉm cười ôm nàng vào lòng, cằm tựa vào đỉnh đầu nàng thản nhiên nói: ” Nam Chiếu Vương thế hệ này chính là Chí đại tài sơ*(*có dã tâm nhưng không có tài để thực hiện*) , năm đó tùy tiện tiến Đại Sở bị Bản vương đánh trở về suýt nữa diệt quốc. Vừa vặn ngược lại, công chúa An Khê từ nhỏ liền biểu hiện ra thiên phú chính trị cực kì cao minh. Năm vừa mới mười bốn là có thể hiệp trợ Nam Chiếu Vương thống trị Nam Chiếu, những năm này nếu không phải có công chúa An Khê thì Nam chiếu cũng không thể sau đại chiến khôi phục lại ban đầu nhanh như vậy. Có nữa Thánh nữ Nam Cương. . . Mặc dù về phía chính sự không quá có tài, nhưng tâm kế thủ đoạn còn có người sau lưng nàng coi như không tệ. Ban đầu Nam Chiếu Vương và Thánh nữ Nam Cương cân bằng áp chế công chúa An Khê, mấy năm này nghe nói công chúa An Khê và Thánh nữ Nam Cương càng đấu càng kịch liệt, Nam Chiếu Vương bị chen chúc ở chính giữa chỉ sợ sống cũng không tốt.”

Diệp Ly hiểu rõ, thì ra là chuyện tranh quyền đoạt lợi giữa một phụ thân vô năng và hai người con gái lợi hại. Diệp Ly gật gật đầu nói: “Ta hiểu, dù sao Nam Chiếu Vương cũng là Nam Chiếu Vương, cho dù lão ta không có bản lãnh gì, chỉ cần lão vẫn ngồi ở vị trí đó có địa vị ngang nhau với công chúa An Khê và Thư Mạn Lâm. Ngại từ sau

lưng công chúa An Khê và Thư Mạn Lâm có người tương trợ, cho nên Nam Chiếu Vương cũng có ý định kết minh với Đại Sở Mặc Cảnh Kỳ? Lại nói. . . Thư Mạn Lâm sớm nên từ vị trí Thánh Nữ lui qua cái Thánh Địa Nam Cương gì đó dưỡng lão đi chứ ?"

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: "Quy củ là người đặt ." Tự nhiên cũng có biện pháp đánh vỡ, ít nhất hiện tại Thư Mạn Lâm còn thoải mái ngồi ở vị trí Thánh nữ Nam Cương, càng hơn người đó lại có được tự do và quyền lợi nhiều hơn trước gấp mấy lần. Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, nói cho cùng đây đều là Mặc Cảnh Kỳ, Nam Chiếu Vương những người này ở giữa quyền lực đánh cờ, mà người hy sinh duy nhất cũng vô tội là công chúa Trường Nhạc.

Mặc Tu Nghiêu đưa tay ôm Diệp Ly, ôm nàng vào trong lòng. Một cái tay vỗ nhẹ nhẹ đập tay nàng, thấp giọng nói: "A Ly mềm lòng?"

Diệp Ly thở dài nói: "Công chúa Trường Nhạc vẫn còn trẻ con." Mặc Tu Nghiêu nói: "Hoàng gia không có trẻ con, con bé biết mình phải làm cái gì." Diệp Ly nhíu mày, xoay người nhìn hắn nói: " Công chúa Trường Nhạc hỏi ta muốn môt cây chủy thủ." Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ một chút nói: "Cho cô bé."

Diệp Ly gật đầu, một lần nữa dựa vào trong ngực Mặc Tu Nghiêu. Nàng không thể cứu công chúa Trường Nhạc, nếu như chỉ là một mình Trường Nhạc, trực tiếp làm cho người ta mang nàng giấu đi là được. Nhưng phía sau công chúa Trường Nhạc liên lụy đến Hoa gia, hoàng thất Đại Sở, hoàng hậu, còn có vận mệnh của vô số người lại cũng không phải là nàng có thể chi phối . Cho nên, nếu không cách nào cứu nàng, như vậy. . . liền cho nàng cái muốn.

"Tu Nghiêu, sau này ta không muốn làm cho Bảo Bảo liên hôn với người khác." Tựa vào trong ngực Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly nhẹ giọng nói.

Mặc Tu Nghiêu nhẹ vỗ về tóc của nàng, đáy mắt tràn ngập nhàn nhạt ấm áp, “Nhi tử của chúng ta không cần dựa vào liên hôn làm bất cứ chuyện gì.” Nghe vậy, Diệp Ly không khỏi thư thái cười một tiếng, đúng vậy, con của bọn họ không cần vì bất kỳ ích lợi gì bán đứng hôn nhân của mình. Giờ phút này, Diệp Ly vô cùng cảm kích ban đầu Mặc Cảnh Kỳ chỉ hôn nàng cho Mặc Tu Nghiêu. Không chỉ có bởi vì chính nàng, lại càng bởi vì con của nàng, “Tu Nghiêu, ta vừa rồi đã nói chưa, có thể gặp được chàng là chuyện hạnh phúc nhất của ta.”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn đôi mắt xinh đẹp của nàng, trong mắt ẩn chứa rừng rực cảm xúc. Cúi đầu hôn xuống đôi môi thơm mát kia ôn nhu quấn quýt, “Không có, sau này ngày ngày cũng phải nói.”

Ngày tiếp theo, không chỉ có đoàn người Mặc Tu Nghiêu không rời đi Vĩnh Lâm, đám người Liễu Thừa tướng cũng không rời đi. Lại một lần nữa ở trong tửu lâu tốt nhất trong thành đụng phải, Diệp Ly không khỏi nhếch đôi mi thanh tú, liếc qua Liễu Quý phi đứng ở bên cạnh công chúa Trường Nhạc, một tay kéo cánh tay Mặc Tu Nghiêu cười yếu ớt nói: “Quý phi và công chúa cũng đi ra ngoài dạo phố à? Sao lại không thấy Liễu Thừa tướng đi theo?”

Liễu Quý phi trầm mặc nhìn hai người sóng vai mà đứng, Diệp Ly tự nhiên kéo một cánh tay của Mặc Tu Nghiêu, mà hiển nhiên Mặc Tu Nghiêu cũng không có bất kỳ thần sắc bài xích nào, cúi đầu nhìn Diệp Ly với ánh mắt mang theo ôn tình mà lúc nhìn người bên cạnh chưa bao giờ có. Ánh mắt Liễu Quý phi trầm xuống, thản nhiên nói: “Gia phụ thân thể khó chịu, làm phiền Diệp tiểu thư quan tâm rồi.”

Diệp Ly cũng nghe nói ngày hôm qua chuyện Liễu Thừa tướng bị ép buộc té xỉu tại chỗ. Muốn nói trong Định Vương phủ có thể ép buộc người nhất chính là ….ngoại trừ Phượng Chi Dao chính là Trác Tĩnh rồi. Phượng Chi Dao quang mình chính đại dùng ngôn ngữ công kích

để biểu hiện sự miệt thị, mà Trác Tĩnh mặc dù thời gian làm {ám vệ} dưỡng thành biểu lộ mặt than, nhưng trong lòng của hắn lại không có tê liệt một chút nào. Mang thù cũng không cần nói, còn có thỉnh thoảng toát ra lời nói ác độc cũng rất dễ dàng đả kích người. Liễu Thừa tướng đồng thời chọc tới hai người kia còn có Mặc Tu Nghiêu cái chủ tử không có trách nhiệm chưa bao giờ ước thúc thuộc hạ, Liễu Thừa tướng trừ giả bộ bất tỉnh thật cũng không có biện pháp nào khác có thể rút lui. Nói thân thể khó chịu, không bằng nói là xấu hổ gặp người đi?

“Thì ra là như vậy.” Diệp Ly không có hứng thú rốt cuộc Liễu Thừa tướng bị làm sao, cho nên cũng chỉ là gật đầu cười nói: “Vậy thì chúc Liễu Thừa tướng sớm ngày khang phục. Vợ chồng chúng ta còn muốn đi dùng bữa, sẽ không quấy rầy Quý phi và công chúa nữa. Trường Nhạc. . . Lễ vật ngươi muốn, ta đã thay ngươi chuẩn bị xong, trở về sẽ để người mang qua cho ngươi?” Liễu Quý phi này ngay cả cách gọi cũng muốn làm ra vẻ, nàng ta cho rằng xưng hô nàng là Diệp tiểu thư thì nàng sẽ không phải là Định Vương phi sao? Công chúa Trường Nhạc nhoẻn miệng cười nói: “Cám ơn Vương phi.”

“Nếu hai vị cũng chưa dùng bữa, không bằng vào cùng nhau đi.” Liễu Quý phi tiến lên một bước, bình tĩnh nhìn Mặc Tu Nghiêu nói.

Mặc Tu Nghiêu thì làm như không thấy, đôi mi thanh tú của công chúa Trường Nhạc hơi chau lại. Nơi này hiện tại mặc dù không có người ngoài nào, nhưng rốt cuộc vẫn đang ở bên ngoài, vị ái phi này của phụ hoàng nàng không khỏi cũng quá không chú ý một chút, “Liễu Quý phi, Định Vương thúc và Vương phi cùng dùng bữa, chúng ta người ngoài đi theo tham gia làm cái gì? Nếu như ngươi muốn ăn thì chúng ta đi khách sạn a.”

Lúc này cuối cùng công chúa Trường Nhạc đã hiểu Liễu Quý phi luôn luôn biến mình làm không khí tại sao lại lôi kéo mình đi ra ngoài dùng

bữa rồi. Còn nói cái gì sợ đồ ăn khách sạn không hợp khẩu vị của nàng, dọc theo con đường này cũng không thấy nàng ta quan tâm đồ ăn. Nếu không phải nàng không muốn ở khách sạn phiền muộn, ai muốn cùng nàng ta đi ra ngoài ăn cơm? Đối với gương cho là thánh khiết không thể xâm phạm, nàng mới không có khẩu vị đó? Lại lôi kéo nàng tới cùng Định Vương thúc và Định Vương Phi vô tình gặp gỡ. Nếu bây giờ không phải là ở bên ngoài mà đang trong cung, thì công chúa Trường Nhạc đã sớm không chút khách khí trách cứ nàng không biết liêm sỉ rồi! Từ trước đã nghe nói Liễu Quý phi ái mộ Định Vương thúc, lại không biết nàng ta mặt dầy như vậy quấy rầy vợ chồng người ta dùng bữa.

Liễu Quý phi lại không thèm nghe Trường Nhạc công chúa khuyên bảo, ngược lại bình tĩnh nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Chúng ta coi như là quen biết cũ , chẳng lẽ ngay cả mời một bữa cơm cũng không được sao?”

Mặc Tu Nghiêu khẽ cau mày, đang ở lúc Liễu Quý phi cho rằng khuôn mặt hắn rốt cục buông lỏng nở ra nụ cười, mới ngẩng đầu lên cau mày nói: “Bản vương không quen ngươi.” Nụ cười trên mặt Liễu Quý phi còn chưa kịp hoàn toàn nở ra lập tức đọng lại ở trên mặt. Nghiêm túc mà nói, Mặc Tu Nghiêu và Liễu Quý phi thật không tính là quen thuộc. Thời điểm còn trẻ hắn sớm có hôn ước nên sẽ không đi nhìn cô gái khác, cho dù không có hôn ước thì hắn cũng không thể nào thích một nữ tử người nhà mà cha và huynh trưởng không kết giao. Sau khi Tô Túy Điệp rời đi hắn bởi vì bị thương nên đóng cửa không ra mà Liễu Quý phi đã sớm vào hoàng cung, đợi đến sau khi cùng Diệp Ly thành hôn thì trong mắt lại càng không để ý đến bất kỳ cô gái nào, cho nên hắn không quen Liễu Quý phi.

Hiển nhiên Liễu Quý phi bị câu nói không quen này làm cho thương tổn rồi, dung nhan mĩ lệ trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cắn răng nói: “Ta. . . Chẳng lẽ cứ như vậy không thể vào mắt ngươi?”

Diệp Ly cau mày, lôi kéo Mặc Tu Nghiêu nói: “Ta đói bụng, chúng ta đi vào trước dùng bữa đi. Quý phi và công chúa Trường Nhạc cùng đi chứ?” Cũng không phải Diệp Ly mềm lòng muốn mời các nàng, mà chỗ bọn họ đứng mặc dù không có người nào nhưng vẫn là tửu lâu chỗ người đến người đi. Liễu Quý phi chính mình không quan tâm danh tiếng nhưng nàng lại không thích nghe được chuyện xấu của trượng phu mình cùng với nữ nhân nào khác. Mặc Tu Nghiêu gật đầu một cái, lôi kéo Diệp Ly xoay người vào sương phòng đã sớm định tốt cách đó không xa. Thời điểm đi qua bên cạnh Liễu Quý phi, chỉ nghe Liễu Quý phi thấp giọng cắn răng nói: “Không cần phải ngươi giả vờ làm người tốt!” Diệp Ly dừng lại cước bộ, quay đầu lại tự tiếu phi tiếu nhìn nàng giễu cợt nói: “Vậy ngươi đến hay là không đến?” dung nhan tái nhợt của Liễu Quý phi nhất thời đỏ lên, cắn răng cuối cùng vẫn cất bước đi theo.

Mặc Tu Nghiêu người này xưa nay không có đạo đãi khách gì. Này dĩ nhiên cũng không thể trách hắn, từ nhỏ đến lớn vô luận đi đến chỗ nào cũng có người khác nhiệt tình khoản đãi hắn, người có thể làm cho hắn chiêu đãi chỉ đầu ngón tay cũng không hết. Cho nên khi Liễu Quý phi và công chúa Trường Nhạc chậm mấy bước tiến vào thì Mặc Tu Nghiêu đã gọi các món ăn cho tiểu nhị đem đi. Không chút nào ngoài ý muốn đều là đồ mà hắn và Diệp Ly thích ăn, Diệp Ly bởi vì cùng Hoa Thiên Hương rất quen thuộc nên mới có chút hiểu rõ công chúa Trường Nhạc, lại thêm mấy món mà công chúa Trường Nhạc thích ăn.

Cho nên sau khi một bàn món ăn đi lên, sắc mặt Liễu Quý phi càng thêm khó coi. Diệp Ly nhìn Liễu Quý phi đối diện sắc mặt âm trầm chỉ chọn lấy vài miếng rau cỏ có chút nổi lên nghi ngờ. Cho dù không có hoàn toàn dựa theo tâm ý của nàng gọi thức thì món ăn của tửu lâu này cũng không quá khó ăn đến loại tình trạng này đi? Diệp Ly đang nghi ngờ, Mặc Tu Nghiêu đã gắp một chút món ăn nàng thích món ăn

thả vào trong chén của nàng, nhẹ giọng nói: “Đầu bếp của tửu lâu này thủ nghệ coi như cũng khá. Nếm thử xem. . . . . .”

Diệp Ly cúi đầu nếm thử một miếng, thấy được quả nhiên cũng không tệ lắm. Mặc dù vẫn kém đầu bếp chuyên dụng của Định Vương Phủ và đầu bếp của Ngưng Hương các, nhưng tuyệt đối tốt hơn tay nghề của Diệp Ly nhiều. Diệp Ly cũng không phải là người kén ăn, ngay cả thức ăn mình làm cũng có thể ăn ngon huống chi là tay nghề như thế này. Đưa tay lên cũng gắp cho Mặc Tu Nghiêu một khối thịt gà xào nấu hết sức ngon miệng cười nói: “Nếm thử cái này, ăn thật ngon.” Thần sắc trên mặt Mặc Tu Nghiêu lập tức càng thêm ôn hòa rồi, mặc dù nhìn thịt gà nhíu nhíu mày, nhưng vẫn cúi đầu nuốt trọn khối thịt gà vào. Nhìn bộ dáng Mặc Tu Nghiêu thật tình dùng bữa, Diệp Ly cười nhạt thỉnh thoảng thay hắn gắp một chút món ăn. Bởi vì trong mười năm Mặc Tu Nghiêu bị thương kia, mặc dù đồ ăn vô cùng thanh đạm nên cũng không thích ăn thức ăn mặn. Nhưng Diệp Ly cho rằng mặc dù ăn nhiều món ăn chay là cần thiết , nhưng vẫn phải ăn mặn phối hợp. Cho nên thỉnh thoảng liền gắp một chút thịt cho Mặc Tu Nghiêu. May là mặc dù Mặc Tu Nghiêu không thích ăn những thứ này, nhưng chỉ cần là Diệp Ly gắp thì hắn luôn không nói một lời ăn xong, mấy năm trôi qua cũng thầm dưỡng thành thói quen thời điểm hai người cùng nhau ăn cơm Diệp Ly sẽ gắp thức ăn cho hắn. Thế cho nên một lần Diệp Ly vừa nghĩ chuyện vừa ăn cơm đã quên gắp thức ăn cho hắn, đợi đến thời điểm phát hiện thế nhưng Mặc Tu Nghiêu đã ăn hơn nửa chén cơm trắng, nhất thời vì người nào đó trẻ con mà dở khóc dở cười.

“Định Vương thúc và Vương phi tình cảm thật tốt .” Công chúa Trường Nhạc nhìn hai người một chút, rất là hâm mộ cười nói. Mặc dù đã gặp rất nhiều vợ chồng trong đó không thiếu có người ân ái vạn phần , nhưng công chúa Trường Nhạc vẫn cảm thấy tình cảnh trước mắt tốt đẹp như thế lại để cho người ta hâm mộ. Trong cung, phụ hoàng ăn một món ăn cũng phải làm cho người thử không biết

bao nhiêu độc, hơn nếu cung nữ thái giám đặc biệt thử ăn mới có thể yên tâm nuốt xuống. Dưới tình huống này, làm gì có người phi tử hoặc là con gái nào dám gắp thức ăn cho phụ hoàng? Ít nhất ở trong trí nhớ của Trường Nhạc, cho tới bây giờ mẫu hậu và phụ hoàng đều là mình ăn của mình.

Diệp Ly liếc nàng một cái, tức giận nói: “Tiểu nha đầu biết cái gì tình cảm có được hay không? Định Vương thúc của ngươi rất khó hầu hạ đấy.”

“Diệp tiểu thư, ngươi biết rõ Vương gia không thích ăn những thứ đó, vì sao còn cố ý gắp cho hắn?” Liễu Quý phi vẫn trầm mặt đột nhiên mở miệng nói, hơn nữa trong lúc mọi người nhìn chăm chú thì gắp một ít măng non xào chay đến trong chén của Mặc Tu Nghiêu, cười nhạt nói: “Ta nhớ được Vương gia thích ăn măng non nhất .” Trong sương phòng lập tức yên lặng, không khí trở nên ngưng trọng. Mặc Tu Nghiêu mới vừa buông đũa xuống định bưng canh gà hầm nấm sâm do Diệp Ly múc cho lên uống thì bất thình lình thấy Liễu Quý phi gắp thức ăn vào trong chén của mình, sắc mặt lập tức chìm xuống, đang uống một nửa súp cũng không cần liền giơ chén lên ném qua Liễu Quý phi.

Liễu Quý phi cũng không phải là cô gái yếu đuối, vừa nhìn thấy chén canh trước mặt đến lập tức nghiêng người tránh ra. Đáng tiếc cái bàn vốn cũng không lớn, khoảng cách hai người cũng không coi là xa cho nên mặc dù tránh ra một chút nhưng vẫn bị canh gà đổ lên bên bả vai. Chén sứ trắng tinh xảo kia đụng vào trên tường phía sau Liễu Quý phi, kêu lớn mà vỡ ra.

“Định Vương, ngươi!” Liễu Quý phi thế nào cũng không còn nghĩ đến Mặc Tu Nghiêu lạ sẽ trực tiếp đối đãi thô bạo với mình như thế, trong lúc nhất thời khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy nói không ra lời.

Nhìn sắc mặt khó coi của Liễu Quý phi thì trong lòng Diệp Ly không có chút nào đồng tình. Nếu không phải không muốn làm cho mình quá mức thất lễ, Diệp Ly quả thực muốn trực tiếp mở miệng mắng: rốt cuộc ngươi có biết xấu hổ hay không? !

Loại chuyện gắp thức ăn cho người ta này, đừng bảo là thời đại này, coi như nàng ở kiếp trước cũng là người hết sức thân mật hoặc là giao tình tốt mới làm. Giống như Liễu Quý phi thì Diệp Ly không biết trong đầu nàng nghĩ cái quái gì.

“Cút ra ngoài!” Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm Liễu Quý phi lạnh lùng nói.

“Ngươi. . . . .” Liễu Quý phi không chịu nổi cắn môi, nhìn Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu bất vi sở động, lần này lời của hắn càng thêm đơn giản, “Cút!”

Vẫn là cô gái, lại bị Mặc Tu Nghiêu đối đãi tuyệt tình như thế, rốt cục Liễu Quý phi vẫn phải đứng dậy chạy ra khỏi sương phòng. Mặc Tu Nghiêu ghét bỏ nhìn măng non trong chén của mình, đưa tay đẩy chén sang một bên. Diệp Ly không tiếng động đưa canh gà còn chưa uống qua ở phía trước mình đặt ở tay hắn nhẹ giọng nói: “Uống thêm một chút.” Mặc Tu Nghiêu lúc này mới lại bưng canh gà lên từ từ uống hai hớp, chân mày đang nhíu chặt cũng dần dần mở ra.

Diệp Ly lại từ một bên lấy ra cái chén không chưa dùng qua, một lần nữa múc một chén cơm cho hắn mới cầm lấy chiếc đũa tiếp tục ăn của mình.

Công chúa Trường Nhạc cười híp mắt nhìn hai người, nói: ” Đương nhiên ta biết rõ Định Vương thúc và Vương Phi tình cảm tốt. Bởi vì

Định Vương phi gắp đồ ăn cho Vương thúc mặc dù không thích thì Định Vương thúc cũng sẽ toàn bộ ăn sạch. Nhưng là người khác cho dù đưa cho Vương thúc món ăn hắn thích ăn, Định Vương thúc cũng sẽ đập chén. Vương Phi, ngài thấy ta nói có đúng hay không?"

"Quỷ sứ!" Diệp Ly mím môi cười nói.

Chương 233: Vị hôn phu của công chúa An Khê

Diệp Ly cho rằng sau khi trải qua chuyện ở tửu lâu, thì Liễu Quý phi nhất định sẽ hận bọn họ thấu xương cách càng xa càng tốt. Cho nên sáng sớm ngày thứ hai thời điểm đoàn người bọn họ rời khách sạn đi ra khỏi ngoài thành vừa lúc lần nữa vô tình gặp gỡ đoàn người Liễu Thừa tướng phiền não trong lòng Diệp Ly quả nhiên lại tăng lên một độ cao mới. Đặc biệt là khi thấy bộ dáng Liễu Quý phi bình tĩnh phảng phất như không có chuyện gì xảy ra, tới đây cùng bọn họ nói chuyện, Diệp Ly cũng chỉ đành câm nín.

Công chúa Trường Nhạc đi theo bên cạnh Liễu Quý phi, âm thầm nhún vai với Diệp Ly, nặn ra một vẻ mặt tác quái hướng về phía Diệp Ly cười cười. Khóe mắt Diệp Ly thâm thúy, không để lại dấu vết liếc Liễu Quý phi một cái. Công chúa Trường Nhạc khẽ lắc đầu, nhìn trời liếc mắt. Diệp Ly cũng chỉ được bất đắc dĩ đi theo nhìn trời.

“Định Vương, tối hôm qua nghỉ ngơi có tốt không?” Liễu Quý phi đi tới trước mặt Mặc Tu Nghiêu đứng lại, nhẹ giọng hỏi. Mặc dù vẫn là thần sắc nhàn nhạt trong trẻo lạnh lùng, lại có thể làm cho người ta nghe rõ sự quan tâm trong đó.

Công chúa Trường Nhạc tự mình dừng lại, cách chỗ Liễu Quý phi xa hơn một chút làm bộ ngắm cảnh. Phụ hoàng của nàng thật giống như mẫu hậu nói rất đa nghi sao? Vậy tại sao phụ hoàng chưa từng hoài nghi tới ái phi của hắn sẽ cho hắn đội nón xanh sao, còn muốn thả nàng ra đi quấn quýt người đã có vợ?

“Buồn nôn.” Mặc Tu Nghiêu lãnh đạm nói, sợi tóc màu bạc ở dưới

ánh nắng nổi lên một vòng nhàn nhạt sáng bóng, quay người lại bỏ lại Liễu Quý phi còn đang nhìn hắn đi tới bên cạnh Diệp Ly. Liễu Quý phi trầm mặc nhìn thân ảnh tóc trắng như tuyết kia quyết tuyệt đi, trong mắt hiện lên một tia lưu luyến si mê cùng với bi thương.

Diệp Ly nghiêng người nhìn về phía Liễu Quý phi, cười nhạt nói: "Liễu Thừa tướng, Quý phi, xin hãy tha lỗi. Vương gia chúng ta bình thường tính tình không như vậy. Chẳng qua là buổi trưa hôm qua bị buồn nôn quá, tối hôm qua và sáng nay cũng không có khẩu vị gì nên mới có thể như vậy ." Mặc Tu Nghiêu trực tiếp ôm lấy Diệp Ly thả nàng trên lưng ngựa, sau đó mình mới nhảy lên thân ngựa ngồi ở phía sau Diệp Ly, cầm lấy dây cương dẫn đầu đi trước một bước chạy ra khỏi thành.

Để lại phía sau một đám người thần sắc khác nhau, trong đó sắc mặt Liễu Quý phi và Liễu Thừa tướng vô cùng khó coi. Liễu Quý phi thì không cần phải nói, Liễu Thừa tướng ngày hôm qua mặc dù không có ở đó nhưng cũng biết ở tửu lâu xảy ra chuyện gì, giống như trước cũng cảm thấy nữ nhi làm quá mức rồi, nhưng đối với Mặc Tu Nghiêu ở trước mặt mọi người chẳng lưu tình như thế, trong lòng cũng không vui. Nhìn Liễu Quý phi một cái, Liễu Thừa tướng trầm giọng nói: "Quý phi nương nương, chúng ta cũng nên lên đường rồi. Đi thôi." Liễu Quý phi có chút không cam lòng nhìn một cái phía trước cửa thành đã không thấy thân ảnh của Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu, rốt cục vẫn phải xoay người lên xe.

Bị để lại cuối cùng đám người Phượng Chi Dao hai mặt nhìn nhau, một lúc lâu Trác Tĩnh cau mày nói: "Đại công tử, hình như Liễu gia có cái gì không đúng."

Ánh mắt Từ Thanh Trần nhàn nhạt liếc qua xe ngựa đã chạy phía trước, bên môi nụ cười tựa như gió xuân, lại làm cho người chỉ cảm thấy xuân hàn se lạnh, "Đúng là có cái gì không đúng. Đã sớm nghe

nói năm đó Định Vương kỵ mã ỷ tà kiều, mãn lâu hồng tụ chiêu* (Cưỡi ngựa tựa bên thành cầu, Áo đỏ vẫy khắp lầu cao). Không nghĩ tới hiện nay đang lúc thịnh niên, hẳn là so với năm đó càng thêm có cô gái lọt mắt xanh rồi?" Lời này nói xong ôn hòa phong nhã vân đạm phong khinh, người nghe lại thấy lưng chợt lạnh.

Phượng Chi Dao nhìn cỗ xe ngựa phong nhã tinh sảo kia, có lòng muốn vì cấp trên kiêm bạn tốt nhà mình giải thích mấy câu cũng không được, chỉ đành phải yên lặng dừng lại. Ngay cả Quý phi Đại Sở đều si mê thành như vậy, đây không phải là trêu hoa ghẹo nguyệt sao? Thấy mọi người đều chấp nhận, Từ Thanh Trần lúc này mới thỏa mãn gật đầu đem đề tài vòng vo trở về, "Ngươi cảm thấy có chỗ nào không đúng?" Trác Tĩnh suy nghĩ một chút, ngưng mi nói: "Hoàng đế phái Liễu Quý phi tới Nam Chiếu đã không hợp lý. Khác. . . Liễu Quý phi không khỏi cũng quá mức lớn mật một chút. Hôm nay lời nói của Liễu Quý phi nếu truyền vào trong tai hoàng đế, chỉ sợ cho dù hoàng đế sủng ái nàng như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ trở mặt vô tình a."

Từ Thanh Trần gật đầu nói: "Không tệ, nàng cả gan làm loạn như thế, chắc chắn những chuyện này sẽ không truyền tới trước mặt hoàng đế rồi. Như vậy. . . Lần này bên trong sứ giả Đại Sở phái tới không có người của hoàng đế."

"Điều này sao có thể?" Phượng Chi Dao nói. Bệnh đa nghi của Mặc Cảnh Kỳ có bao nhiêu nghiêm trọng bọn họ đều tận mắt nhìn thấy, Phượng Chi Dao rất hoài nghi cõi đời này rốt cuộc có người Mặc Cảnh Kỳ có thể tín nhiệm chân chính hay không. Cho dù hắn tín nhiệm Liễu Thừa tướng như thế nào, sủng ái Liễu Quý phi như thế nào thì cũng tuyệt đối không thể không xếp người nằm vùng bên cạnh bọn hắn. Từ Thanh Trần cúi đầu trầm tư chốc lát, nói: "Như vậy chính Mặc Cảnh Kỳ cho rằng mình sắp xếp nhân thủ, nhưng trên thực tế. . . Những người đó bản thân cũng không phải là người của

hắn. Liễu gia. . . Muốn làm gì?" Phượng Chi Dao lắc đầu, chuyện mà công tử Thanh Trần nghĩ mãi mà không rõ thì hắn càng không rõ, kéo con ngựa bên cạnh qua nhảy lên nói: "Trở về lại nghĩ a, nếu ngươi không đi thì Vương gia Vương Phi cũng ra khỏi Toái Tuyết quan rồi."

Đoàn người Mặc Tu Nghiêu ở Toái Tuyết quan cũng không bị bất kỳ khó khăn nào, cùng đoàn người Liễu Thừa tướng một trước một sau ra khỏi Toái Tuyết quan. Sau khi ra khỏi toái Tuyết quan chính là thổ địa của Nam Cương, Nam Cương nhân dân đặc tính bưu hãn hơn nữa giỏi về sử dụng độc vật, mặc dù bọn họ không sợ nhưng cũng không muốn trêu chọc phiền toái. Dọc theo đường đi không hề dừng lại nữa ngựa không ngừng vó chạy thẳng tới Đô thành Nam Chiếu. Đoàn người Mặc Tu Nghiêu đều là khoái mã mà đi, mà đoàn người Liễu Quý phi lại là mang theo xe ngựa, cho nên vừa ra khỏi Toái Tuyết quan đã bị bọn họ xa xa bỏ rơi. Kể từ đó dọc theo đường đi cũng thanh tịnh không ít. Đi mất mấy ngày thì đoàn người cũng đã đến vương thành Nam Chiếu.

Vương thành Nam Chiếu vẫn phồn hoa huyên náo như nhiều năm trước, chỉ ở cửa thành liền thấy các tộc người mặc khác nhau chờ nối liền không dứt. Được phép bởi vì đám cưới của công chúa An Khê, mặc dù Nam Cương có thật nhiều Bộ Lạc xa xôi cũng không thuộc sự quản lí của Nam Chiếu, nhưng đám cưới của công chúa An Khê là đại sự như vậy, thủ lĩnh của rất nhiều Bộ Lạc cũng nể tình đến đây, cho nên trong vương thành Nam Chiếu lại náo nhiệt hơn trước kia rất nhiều. Giống như trước, trong thành ngoài thành thủ vệ thị vệ vương thành cũng không ít. Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đến, đương nhiên là công chúa An Khê tự mình ra khỏi thành tới đón chào. Diệp Ly vừa nhảy xuống lưng ngựa, công chúa An Khê cũng đã dẫn người nghênh tiến đến đây cười nói: "Định Vương phủ, hồi lâu không thấy Vương Phi phong thái càng hơn trước rồi." Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Công chúa quá khen, chúc mừng đại hôn của công

chúa.”

Nụ cười trên mặt An Khê công chúa hơi nhạt, lại như cũ vẫn là mỉm cười đón nhận chúc mừng của Diệp Ly, nghiêng người nhìn thoáng qua thanh niên bên cạnh nói với Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu: “Định Vương, Vương Phi, đây là vị hôn phu của ta Phổ A.”

Diệp Ly ngẩng đầu đi nhìn thanh niên kia, là một thanh niên tuổi tương đương với công chúa An Khê. Thân hình cao lớn thon dài, gần như cao bằng Mặc Tu Nghiêu, có điều màu da không giống nam tử Trung Nguyên, màu da màu lúa mạch khiến cho hắn lộ ra vẻ càng thêm tinh tráng oai hùng. Gắng gượng mang trên mặt một chút cứng ngắc cùng với quẫn bách không dễ dàng phát giác, Diệp Ly trực giác cảm thấy người thanh niên này là một người đàng hoàng tâm tư thuần phác. Ngược lại cũng thật sự không ngờ công chúa An Khê sẽ vừa ý người này.

Thanh niên hướng về phía Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly chút gật đầu, nói mấy câu Diệp Ly hoàn toàn nghe không hiểu…, nghe cũng không phải là ngôn ngữ thông dụng của Nam Chiếu. Mặc Tu Nghiêu hướng về phía thanh niên gật đầu, cũng đáp lại mấy câu. Thanh niên kia hiển nhiên cảm thấy ngạc nhiên khi thấy nam tử áo trắng trước mắt này lại nói tiếng nói của mình, ánh mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu cũng lập tức trở nên nhiệt tình rất nhiều. Công chúa An Khê cười nói với Diệp Ly: “Phổ A là con trai độc nhất của tộc trưởng Bộ Lạc phía nam, thời đại Bộ lạc bọn họ cùng với Bộ lạc của ngoại tổ phụ ta có quan hệ tốt. Khi ta còn bé cũng đã gặp hắn mấy lần, chỉ là bọn hắn tự có tiếng nói riêng của chính mình lại bài xích bên ngoài, ngôn ngữ Nam Chiếu của hắn cũng mới học, đoán chừng ngươi cũng nghe không rõ. Hắn mới vừa rồi nói với các ngươi hoan nghênh các ngươi.”

Công chúa An Khê nói chuyện với Diệp Ly, những người khác tự nhiên cũng nghe thấy. Phổ A nhìn công chúa An Khê một chút, trên

mặt hiện lên một tia không giải thích được. Công chúa An Khê nói nhỏ với hắn mấy câu, Phổ A lúc này mới ngẩng đầu lên gật đầu cười cười với Diệp Ly, dùng tiếng Nam Chiếu hơi ngượng ngạo nói: “Hoan nghênh các ngươi.” Diệp Ly nghe tiếng Nam Chiếu cứng nhắc kia, nói còn cứng nhắc hơn nàng, nghe cũng làm cho người biết quả nhiên là mới học . Gật đầu dùng tiếng Nam Chiếu trả lời một câu, “Đa tạ, chúc mừng.” Thanh niên hiển nhiên nghe rõ lời nói của Diệp Ly…, càng nhiệt tình với mọi người hơn, hướng về phía công chúa An Khê huyên thuyên nói mấy câu. Công chúa An Khê mỉm cười với Diệp Ly nói: “Hắn nói các ngươi là bằng hữu của ta, các ngươi rất tốt.” Diệp Ly không nhịn được cười một tiếng, cảm thấy người thanh niên này thật ra thì cũng không phải là không xứng với công chúa An Khê.

Bọn họ bên này hàn huyên xong, bọn người Từ Thanh Trần theo ở phía sau mới đi theo đi lên. Từ Thanh Trần mỉm cười nhìn công chúa An Khê nói: “Công chúa, chúc mừng.”

Đáy mắt công chúa An Khê hiện lên một nụ cười khổ, khẽ đảo mắt nói: “Đa tạ, cám ơn ngươi có thể tới.” Từ Thanh Trần lại cười nói: ” Ta cũng rất vui tham gia hôn lễ của ngươi.” Công chúa An Khê rất nhanh liền điều chỉnh xong, gật đầu cười nói: “Đã nhiều năm không thấy, ta cũng thật hân hạnh thấy ngươi tới. Đây là vị hôn phu của ta Phổ A.”

Công chúa An Khê lại dùng một loại tiếng nói khác cùng Phổ A giới thiệu Từ Thanh Trần.

Từ Thanh Trần được gọi là công tử đệ nhất Đại Sở tự nhiên không phải là nói không . Dùng lời nói của Diệp Ly nói, nếu như Mặc Tu Nghiêu và Từ Thanh Trần đứng chung một chỗ, mọi người đầu tiên nhìn nhìn qua nhất định là Mặc Tu Nghiêu, nhưng này tuyệt đối là bởi vì một đầu tóc trắng của Mặc Tu Nghiêu. Mà ánh mắt cuối cùng của mọi người dừng lại cũng tuyệt đối là Từ Thanh Trần. Dĩ nhiên trong

chuyện này không phải Diệp Ly cố ý hạ thấp phu quân nhà mình, nhưng ít nhất cũng nói Từ Thanh Trần và Mặc Tu Nghiêu đứng chung một chỗ cũng tuyệt đối sẽ không thua kém đối phương.

Thật ra thì nếu chỉ lấy dung mạo mà nói, Từ Thanh Trần chưa chắc bằng Phượng Chi Dao càng thêm tuấn dật, dung mạo cũng không hoàn mĩ giống như Hàn Minh Tích. Hắn cũng không để ý tới quần áo vật phẩm trang sức. Y phục đều là màu trắng, kiểu dáng đều bình thường nhất, cũng không thích giống như Phượng Chi Dao tùy thời tùy chỗ chiết phiến hoa lệ mạ vàng không rời tay. Thỉnh thoảng cầm trong tay cũng chỉ là một cái chiết phiến hắn tùy tiện vẽ ở trong thư phòng. Bên hông treo lấy ngọc bội tổ phụ tặng lúc thiếu niên, bao nhiêu năm cũng không thấy thay đổi. Nhưng chỉ cần hắn vừa đứng trước mặt người khác, ánh mắt mọi người sẽ không tự chủ chuyển qua trên người của hắn không thôi rời đi. Từ Thanh Trần luôn làm cho người ta có một loại thanh nhã thoát tục thoát khỏi Hồng Trần, nhưng không phải là cái loại cao cao tại thượng của tiên nhân kia. Mà là một loại làm cho người ta không tự chủ được vui lòng phục tùng hơn nữa cảm thấy cảm giác ôn hòa thoải mái dễ chịu. Cõi đời này đại đa số nam tử ưu tú cùng so với Từ Thanh Trần đều quá mức có tính chất uy hiếp rồi, luôn làm cho người ta không tự chủ được ở trong lòng đề phòng và bất hòa. Chỉ có Từ Thanh Trần. . . Cho dù là Diệp Ly cũng chưa từng gặp được nam tử có hơi thở làm cho người ta không nhịn được muốn nhích tới gần cũng cảm thấy ấm áp an bình như Từ Thanh Trần vậy, cho dù là người biết rõ thủ đoạn của Từ Thanh Trần một lúc lâu cũng nhịn không được bị hắn hấp dẫn.

Phổ A thấy Từ Thanh Trần cũng ngẩn ra, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc còn có nhiều hơn thoải mái cùng ảm đạm đan xen. Hắn hướng Từ Thanh Trần gật đầu, giống như trước nói câu hoan nghênh. Thật ra hắn cũng không biết nhiều tiếng Nam Chiếu, Từ Thanh Trần ôn văn cười một tiếng, dùng ngôn ngữ của bộ lạc Phổ A thăm hỏi hắn. Đồng dạng là tiếng nói của Bộ lạc kia, Mặc Tu Nghiêu

phát âm giống công chúa An Khê, hẳn là tiếng chuẩn thuộc về người ngoại tộc học được, mà từ trong miệng Từ Thanh Trần nói ra lại hoàn toàn khác, càng giống như Phổ A, nhưng tiếng nói càng thêm dễ nghe.

Nhìn tia ảm đạm nhàn nhạt trên mặt người trẻ tuổi, Diệp Ly không nhịn được tựa đầu dựa vào bả vai Mặc Tu Nghiêu không muốn ngẩng đầu lên gặp người. Đại ca, huynh còn dám cố tình thêm một chút sao? Huynh chướng mắt công chúa An Khê người ta thì thôi đi, bây giờ còn tới đả kích vị hôn phu của người ta là có ý gì?

“A Ly, mệt mỏi à?” Mặc Tu Nghiêu quan tâm hỏi, hắn không quan tâm Từ Thanh Trần đả kích người nào, dù sao đả kích không tới hắn.

Diệp Ly suy yếu gật đầu, có chút đồng tình người thanh niên chán nản đứng ở bên cạnh Từ Thanh Trần. Công chúa An Khê nhìn Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đan chéo hai tay, đáy mắt xẹt qua một tia hâm mộ, cười nói: “Chúng ta chỉ lo ở chỗ này nói chuyện, vẫn là mau mau vào thành đi. Ta đã cho người ta chuẩn bị xong dịch quán, nếu tiếp tục đứng ở nơi này, không chừng đem linh hồn nhỏ bé của các cô nương trong thành Nam Chiếu của chúng ta đều câu đi mất, đến lúc đó có thể bị phiền toái a.”

Công chúa An Khê nói một chút không sai, mặc dù đoàn người bọn họ không chắn ngay ở giữa cửa thành, nhưng bất đắc dĩ là đoàn người này thực sự quá làm người khác chú ý rồi. Từ Mặc Tu Nghiêu, Từ Thanh Trần, đến Phượng Chi Dao Trác Tĩnh Lâm Hàn Tần Phong, tùy tiện ném một người đi ra đều đủ để cho một lượng lớn cô nương động tâm. Lúc này cửa thành đã sớm đứng không ít cô nương thanh xuân. Người Nam Cương xưa nay nhiệt tình, nếu không phải là có thủ vệ vương thành ngăn, nói không chừng đã xông lên đến đây tỏ tình rồi.

Vào thành, công chúa An Khê trực tiếp đem đoàn người dẫn tới dịch quán cách Vương Cung vàphủ công chúa cũng không coi là xa. Đoàn người Mặc Tu Nghiêu một đường mệt nhọc, tự nhiên sẽ không vừa vào thành liền tiến đi gặp Nam Chiếu Vương. Công chúa An Khê tự mình đưa bọn họ dẫn vào trong một tòa dịch quán đã sớm chuẩn bị xong trong viện dàn xếp xuống tới, lại phân phó người ở dịch quán hầu hạ cho tốt. Thấy công chúa An Khê hao tâm tổn trí, trong lòng Diệp Ly càng cảm thấy ngượng ngùng vì đại ca nhà mình không phúc hậu.

Nhận thấy áy náy của Diệp Ly, công chúa An Khê bất đắc dĩ cười. Quay đầu lại nhìn thoáng qua Phổ A đang nói chuyện cùng với Mặc Tu Nghiêu, Từ Thanh Trần cách đó không xa, hai người Mặc Tu Nghiêu và Từ Thanh Trần đều tinh thông không ít ngôn ngữ của bộ lạc Nam Cương, cùng Phổ A nói v cũng không có bị rào cảnngôn ngữ. Ở phương hướng của Diệp Ly đã thấy ra ba người hàn huyên rất vui vẻ, chỉ là người thanh niên bị kẹp ở giữa Mặc Tu Nghiêu và Từ Thanh Trần lại cũng chỉ có thể lộ ra vẻ không thu hút. Công chúa An Khê bất đắc dĩ thở dài nói: “Định Vương và Thanh Trần đều quá mức ưu tú, muốn tìm được một người ưu tú bằng bọn họ thật sự là khó càng thêm khó. Ta và Phổ A coi như là quen biết từ nhỏ, hắn tâm địa không xấu lại một lòng rất tốt với ta. Gả cho hắn cũng không có cái gì không tốt .”

Diệp Ly gật gật đầu nói: “Công chúa lựa chọn đúng.”

Chỉ từ cử chỉ thần sắc của Phổ A liền nhìn ra được hắn nhất định rất xem trọng công chúa An Khê. Hơn nữa quan trọng hơn chính là hắn hiển nhiên cũng biết công chúa An Khê chung tình Từ Thanh Trần , nhưng trong đôi mắt nhìn Từ Thanh Trần cũng chỉ có một tia ảm đạm và bội phục, lại không có ý ghen ghét chút nào, điều này nói rõ là người lòng dạ rộng lớn. Công chúa An Khê thân là Vương thái nữ Nam Chiếu, Nam Chiếu Vương tương lai, nếu như bản thân Từ

Thanh Trần là người Nam chiếu vừa lại đối với nàng chung tình thì tự nhiên là tuyệt phối. Nhưng Từ Thanh Trần mặc dù lúc thiếu niên thích dạo chơi tứ phương, nhưng cuối cùng phải trở lại gia tộc của mình. Mà công chúa An Khê thân là Vương Thái nữ không thể rời xa Nam Chiếu đi theo Từ Thanh Trần trở về Từ gia. Mà Từ đại công tử văn thải phong lưu tươi đẹp thiên hạ, muốn hắn cả đời sống ở Nam Chiếu chỗ như thế chỉ sợ cũng sẽ không thoải mái. Quan trọng hơn là . . Từ Thanh Trần người này nhìn như ấm áp thân thiết gần gũi, kì thực tính tình lạnh nhạt cùng người khác không thân. Trừ phi là người để cho hắn để ở trong lòng thì muôn vàn duy trì, nhưng đối với người không có để ở trong lòng lại lãnh đạm vô cùng. Rất lâu thời điểm ngươi còn đắm chìm khi hắn ấm áp như gió xuân, thật ra thì hắn đã sớm cùng ngươi cách xa nhau ngàn dặm rồi. Diệp Ly cho là nếu quả thật công chúa An Khê gả cho Từ Thanh Trần thì cũng chưa chắc có thể cảm thấy hạnh phúc hơn khi gả cho Phổ A. Người được yêu vĩnh viễn hạnh phúc hơn người yêu người, dĩ nhiên nếu như vừa có thể được yêu vừa lúc yêu người kia thì càng tốt lắm.

Công chúa An Khê nhìn Diệp Ly mím môi cười nói: “Thật ra thì ta hâm mộ nhất vẫn là Định Vương phi. Chỉ sợ cô gái trong thiên hạ này cũng hâm mộ Định Vương phi .”

Diệp Ly quay đầu lại nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, vừa lúc Mặc Tu Nghiêu cũng quay đầu nhìn về phía nàng. Hai người nhìn nhau không khỏi bèn nhìn nhau cười, tình ý nhàn nhạt ấm áp ở giữa hai người truyền lưu. Diệp Ly quay đầu lại, nhìn công chúa An Khê cười nói: “Công chúa cũng có thể giống ta, Phổ A nhất định sẽ là một người chồng tốt .” Nhìn công chúa An Khê, Diệp Ly đưa tay cầm tay của nàng chân thành nói: “Nếu quyết định, liền để xuống chuyện lúc trước nắm chắc cho tốt. Trung Nguyên có câu gọi là hữu hoa đương chiết trực tu chiết, mạc đãi vô hoa không chiết chi*. Dùng ở chỗ này mặc dù không quá thỏa đáng nhưng vẫn là có chút đạo lý . Phổ A có tình ý với công chúa, nếu công chúa chọn hắn tất nhiên cũng tin

tưởng hắn . Đã như vậy, sao không kinh doanh đoạn hôn nhân này cho tốt? Lòng người cũng đều là thịt lớn lên, nếu như chờ đến lòng người nguội, hối hận cũng đã không kịp. Ta cùng với Vương gia ban đầu lập gia đình lúc trước cũng chỉ mới gặp một hai lần, các ngươi tốt hơn chúng ta nhiều lắm rồi không phải sao?”

** đây là hai câu thơ cuối trong bài thơKim Lũ Y của Đỗ Thu Nương*

Khuyến quân mạc tích kim lũ y

Khuyến quân tích thủ thiếu niên thì

Hoa khai kham chiết, trực tu chiết

Mạc đãi vô hoa không chiết chi

Dịch: AlexCab

Áo khảm vàng người cớ chi phải tiếc

Ấy thời quân chẳng đáng tiếc hơn sao?

Hoa nở sao người không vội hái?

Người chần chừ, hoa tàn còn hái chi.

Công chúa An Khê gật gật đầu nói: “Ta hiểu ý của ngươi, Định Vương phi, cám ơn ngươi.”

Diệp Ly lắc đầu, liếc công tử Thanh Trần phong lưu bên kia một cái, nhướng mày nói: “Về phần người kia, ngươi cũng đừng quá coi trọng hắn. Đại cữu mẫu ở nhà ngày ngày mắng hắn đi, ở trong Ly thành không biết bao nhiêu cô nương bị hắn không nhìn rồi. Ta đoán chừng

Ly thành hiện nay ít nhất có một nửa cô nương ngày ngày ở nhà nguyền rủa hắn.” Công chúa An Khê nghe thú vị, tò mò nói: “Nguyền rủa hắn cái gì?”

Diệp Ly cười nói: “Không phải là nguyền rủa hắn đời này đều không lấy được vợ, đại khái chính là nguyền rủa hắn ngày nào đó thích cô nương người ta nhưng chẳng thèm ngó tới hắn … . Dù sao nếu ta là một cô nương bị không nhìn như vậy rồi, ta liền nguyền rủa hắn như vậy!”

Rốt cục công chúa An Khê không nhịn được cười ra tiếng, hai đầu lông mày đang ảm đạm thương tâm cũng tản đi rất nhiều, cười nói: “Cả đời không lấy được vợ quá thảm, liền nguyền rủa hắn thích cô nương người ta nhưng chẳng thèm ngó tới hắn đi.”

Nhìn nụ cười nhàn nhạt cùng thoải mái trong mắt công chúa An Khê, trong lòng Diệp Ly yên tâm, mặc kệ nói thế nào, buông xuống là tốt rồi.

Chương 234: Lần đầu gặp gỡ Nam Chiếu Vương

Tiễn công chúa An Khê, Từ Thanh Trần quay đầu lại nhìn Diệp Ly thành khẩn nói: “Ly nhi, đại ca cảm ơn muội.” Từ Thanh Trần hiểu vì sao Diệp Ly lôi kéo công chúa An Khê nói nhiều như vậy…, bản thân nàng và công chúa An Khê cũng không có giao tình gì tự nhiên không cần phải phí tâm này.

Diệp Ly làm những thứ này vì không hy vọng công chúa An Khê không bỏ xuống được thậm chí do yêu mà sinh hận với Từ Thanh Trần. Nếu là cô gái bình thường cũng thôi, công chúa An Khê thân là Vương Thái nữ của một nước, năng lực có thể phát huy quá lớn. Nếu quả thật chui vào góc chết, cũng khiến cho Từ Thanh Trần nhức đầu một chút. Huống chi, mặc dù Từ Thanh Trần không có tình yêu nam nữ với công chúa An Khê nhưng lại thật sự coi nàng làm bằng hữu. Nếu vì vậy mà ảnh hưởng tới giao tình dĩ vãng cũng là một loại tiếc nuối.

Diệp Ly liếc mắt, bĩu môi nói: “Không cần cám ơn. Nếu Đại ca đã vô tình cô nương người ta liền ít đi trêu chọc một chút đi. Muội không thể không có chuyện gì lại ngăn chặn hoa đào cho huynh.” Nói đến đây Diệp Ly lại không thể không may mắn mình với Mặc Tu Nghiêu sớm thành thân hơn nữa còn là tình yêu mà người trong thiên hạ công nhận. Mỗi lần đi theo Từ Thanh Trần một lát, nàng bị bao nhiêu cô nương nhớ thương Từ đại công tử không rõ chân tướng dùng ánh mắt như đao chém vào. Nhớ tới năm đó mình lại còn lừa gạt công chúa An Khê chuyện là vị hôn thê của Từ Thanh Trần, Diệp Ly không khỏi không may mắn mình gặp phải chính là công chúa An Khê, nếu gặp phải cô gái khác nói không chừng liền trực tiếp rút đao

chém nàng rồi.

Từ Thanh Trần xin lỗi sờ sờ lỗ mũi, nhất thời cũng không biết nói gì. Hắn thật không muốn trêu chọc nữ tử nào, cũng không phải là mắt cao hơn đầu nhìn không hơn người nào. Chẳng qua quả thật không có cái loại cảm giác động tâm này mà thôi.

“A Ly, ta đã sớm nói với nàng rồi, chắc đại ca sẽ không thích cô nương nhà ai hết.” Mặc Tu Nghiêu từ bên trong đi ra, một tay vòng quanh thắt lưng Diệp Ly dẫn nàng vào trong ngực cười nói.

Diệp Ly lập tức nhớ tới ban đầu Mặc Tu Nghiêu nói về vấn đề tính hướng của Từ Thanh Trần, không khỏi sắc mặt cứng đờ. Nhìn Từ Thanh Trần bên cạnh, lại thấy Từ Thanh Trần cũng không có chút ý phản bác nào thì trong lòng lại là trầm xuống. Mặc dù nàng không kỳ thị đồng tính, nhưng cũng vẫn chưa có chuẩn bị tâm tư đại ca nhà mình bẻ cong. Huống chi. . . Chuyện này phải giải thích với cậu mợ thế nào đây?

Từ Thanh Trần nhìn sắc mặt Diệp Ly tối tăm, chỉ cho rằng nàng vì chuyện của mình phiền não, vội vàng nói: “Ly nhi, muội đừng tức giận a. Chuyện như vậy cũng không phải là đại ca muốn. . . . . .”

Nhìn bộ dáng lo lắng khó có được của Từ Thanh Trần, trong lòng Diệp Ly vừa nhảy . Đúng vậy a, chuyện đồng tính như vậy cũng không phải là đại ca nguyện ý , nhiều năm như vậy đại ca cũng không nói, chắc là không muốn để cho người khác biết đến. công tử Thanh Trần danh dương thiên hạ là đồng tính, truyền ra ngoài. . . . . .”Ta biết rồi, đại ca cũng đừng khó xử. Sau này Ly nhi không hỏi là được.” Từ Thanh Trần ngẩn ra, đối với muội muội thiện giải nhân ý rất là cảm động, nhưng không biết làm sao có cảm giác, cảm thấy ánh mắt Ly nhi nhìn mình không đúng lắm. Cái loại ánh mắt bao hàm hiểu, đồng tình, an ủi là chuyện gì xảy ra?

“Chạy mấy ngày đường mọi người đều mệt mỏi rồi, đại ca, ta mang A Ly trở về phòng nghỉ ngơi trước.” Mặc Tu Nghiêu chậm rãi mở miệng nói.

Cảm giác, cảm thấy lại có chỗ nào không đúng, Từ Thanh Trần phất tay một cái để cho hai người tự tiện, vừa ở trong đầu nghĩ lại cuộc đối thoại vừa rồi, rốt cục phát hiện ra vấn đề ở chỗ nào. Công tử Thanh Trần ôn văn tuấn nhã rốt cục rạn nứt, sắc mặt xanh mét suýt nữa hù đến Trác Tĩnh và Lâm Hàn từ trong viện muốn đi ra bên ngoài, “Mặc Tu Nghiêu!”

Cái gì nói hắn sẽ không thích cô nương nhà ai? Mặc Tu Nghiêu vô liêm sỉ kia rõ ràng ám chỉ với Ly nhi rằng hắn không thích nữ tử. Lại liên tưởng đến trước đó vài ngày ánh mắt Ly nhi nhìn mình vẫn có chút cổ cổ quái quái, rốt cuộc Từ Thanh Trần tìm được nguyên nhân và lý do. Nhớ tới trước khi rời đi Mặc Tu Nghiêu cho mình chính là cái thần sắc tự tiếu phi tiếu, công tử Thanh Trần cũng không nhịn được mà cắn răng, “Mặc Tu Nghiêu, ngươi chờ đó cho Bản công tử!”

Trở lại trong viện bọn họ ở tạm, Diệp Ly có chút ngạc nhiên hỏi: “Vị hôn phu kia của công chúa An Khê là người Bộ Lạc nào? Hình như rất khó lường, chàng và đại ca cũng biết ngôn ngữ của bọn họ.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Là người của một bộ lạc phía Tây Nam của Nam Cương – Bộ Lạc Bạch Lang. Bọn họ sinh hoạt ở trong núi sâu, từ nhỏ liền làm bạn cùng với mãnh thú độc trùng. Nam tử trong tộc gần như mỗi người đều là thợ săn và cung tiến thủ trăm người có một. Mặt khác bọn họ giống người Nam Cương bình thường, cũng am hiểu sử dụng độc trùng, thậm chí là am hiểu hơn. Năm đó thời điểm chuẩn bị bình định Nam Cương ta liền làm cho người ta điều tra qua bọn họ, trong quân có mấy người học xong loại ngôn ngữ này. Mấy năm nhàn rỗi không có chuyện gì nên ta mới học .”

Diệp Ly ngồi xuống, vừa vì mình châm trà vừa suy tư nói: ” Sở dĩ công chúa An Khê chọn thành thân vào lúc này, là muốn Bạch Lang tộc ủng hộ?”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, ngồi xuống đối diện Diệp Ly. Trước lúc bọn họ tới Nam Cương tự nhiên phái người điều tra qua hôn sự của công chúa An Khê, Mặc Tu Nghiêu nói: “Hiện tại thế cục Nam Cương vô cùng bất lợi với công chúa An Khê. Công chúa An Khê cũng cần những bộ lạc khác của Nam Cương ủng hộ. Lúc trước có đại ca một mực ở phía nam còn tốt một chút, mấy năm nay đại ca bận rộn ở Tây Bắc, Công chúa An Khê lấy lực lượng một người muốn đối phó với phụ vương của mình, Thư Mạn Lâm, Đàm Kế Chi cùng với thủ lĩnh của những bộ lạc khác, chỉ sợ cũng không dễ dàng.”

“Kia. . . . . .” đôi mi thanh tú của Diệp Ly hơi nhíu lại, có chút bận tâm nói. Mặc dù từ giao tình với công chúa An Khê mà nói bọn họ nên trợ giúp công chúa An Khê. Nhưng ở phương diện quốc cùng quốc mà nói, một Nam Cương hỗn loạn mới là có lợi nhất đối với bọn họ.

“Chúng ta tận lực không tham gia vào trong đó.” Giọng nói của Từ Thanh Trần từ ngoài cửa truyền đến, công tử Thanh Trần đã khôi phục tuấn nhã ôn hòa mà đi đến, chỉ ở thời điểm thấy Mặc Tu Nghiêu thì híp híp mắt. Nhìn Diệp Ly nói: “Giao tình của ta và công chúa An Khê là một chuyện, tham gia nội chính của nước khác lại là một chuyện khác. Từ trước chẳng qua là lấy thân phận bằng hữu cá nhân ta và công chúa An Khê, nhưng hiện tại chúng ta mỗi tiếng nói cử động liền đại biểu lập trường Tây Bắc. Cho nên, quyết không thể phạm sai lầm.” Diệp Ly gật đầu, có chút lo lắng hỏi: “Có thể làm cho đại ca khó xử hay không?”

Từ Thanh Trần lắc đầu nói: ” Công chúa An Khê biết chừng mực.”

Diệp Ly suy nghĩ một chút, nói: “Thành thật mà nói, nếu bàn về đạo

trị quốc có lẽ công chúa An Khê rất có thiên phú, nhưng nếu nói về lục đục với nhau thì chỉ sợ công chúa An Khê không phải là đối thủ của những người đó. Nếu chúng ta khoanh tay đứng nhìn, An Khê công chúa một khi suy tàn Nam Cương rơi vào trong tay Thư Mạn Lâm, thì đối với Tây Bắc cũng không có chỗ tốt."

Từ Thanh Trần trầm mặc chốc lát, nói: "Trở về ta sẽ tìm công chúa An Khê nói chuyện một chút. Chúng ta có thể âm thầm cho trợ giúp nhất định, nhưng không thể quang minh chính đại. Chuyện Nam Cương không liên quan tới chúng ta." Diệp Ly gật đầu nói: "Ta hiểu được." Nhìn thần thái Từ Thanh Trần thong dong ưu nhã, trong lòng Diệp Ly than nhẹ. Đại ca có lúc thật là lý trí làm cho người ta cảm thấy vô tình, có lẽ ở trong lòng đại ca thì công chúa An Khê mặc dù là bằng hữu nhưng vẫn không quan trọng bằng người thân a. Dù sao, Tây Bắc mới là nhà của bọn hắn.

Dù sao ở xa tới là khách, sáng sớm ngày thứ hai đoàn người Diệp Ly liền tiến cung gặp Nam Chiếu Vương. Vẫn là do công chúa An Khê tự mình phụng bồi tiến cung, có ngày hôm qua gặp mặt nói chuyện, Phổ A gặp lại được bọn họ liền quen thuộc hiền hòa rất nhiều. Người thanh niên cũng rất sảng lãng dùng tiếng nói mình quen thuộc hướng bọn họ chào hỏi. Mặc dù trước kia đã tới Nam Chiếu, nhưng đây cũng là lần đầu tiên Diệp Ly thấy Nam Chiếu Vương. Nam Chiếu Vương mặc một bộ áo bào làm từ gấm vóc và thêu công đặc biệt của Nam Chiếu, cả người lộ ra vẻ vàng son lộng lẫy. Trên đầu mang một cái vương miện làm bằng hoàng kim khảm lục bảo thạch và chuỗi ngọc hoa lệ, cả người thoạt nhìn vàng rực làm cho người ta hai mắt tỏa sáng suýt nữa nhanh chóng mắt bị mù. Cả cung điện cũng giống vậy tràn đầy một loại hoa lệ phong tình khác hoàn toàn với Trung Nguyên.

"Định Vương và Định Vương Phi đường xa mà đến, Bản vương hoan nghênh. Tối hôm qua Định Vương và Vương Phi nghỉ ngơi có

tốt không?" Nam Chiếu Vương ngồi ở trên bảo tọa sảng lãng cười nói, nhưng trong đôi mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu lại không có nửa điểm ý tứ hoan nghênh. Nam Chiếu Vương nói Tiếng Trung Nguyên cũng khá tốt, chẳng qua là mang theo một chút khẩu âm của Nam Chiếu, đây là tật rất nhiều người Nam Chiếu đều có nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng tới người nghe hiểu. Mặc Tu Nghiêu cười nhạt một tiếng, chắp tay xuống coi như là đáp lễ, nói: "Đám cưới Vương Thái nữ sắp tới, Bản vương và Vương Phi ở chỗ này chúc mừng Nam Chiếu Vương và công chúa. Cũng chúc Nam Chiếu Vương sớm được quý Tôn."

Sắc mặt Nam Chiếu Vương cứng đờ, mặc dù bản thân lời chúc của Mặc Tu Nghiêu cũng không có vấn đề gì, nhưng Nam chiếu Vương năm nay còn chưa đầy năm mươi tuổi. Mặc Tu Nghiêu nói chúc hắn sớm được quý tôn, nghe tới là lời chúc bình thường, nghe vào trong tai Nam Chiếu Vương lại phảng phất châm chọc hắn không sinh ra nhi tử .

"Ngay cả Định Vương điện hạ đều đường xa mà đến rồi, Vương Thái nữ mặt mũi thật lớn. Thật làm cho Bản cung không ngừng hâm mộ." Không khí trong cung điện có chút vi diệu cứng ngắc, đột nhiên một giọng nữ xinh đẹp từ trắc điện truyền đến. Mọi người ghé mắt vừa nhìn, Thư Mạn Lâm mặc một bôk hoàng y Thánh nữ Nam Cương hoa lệ chầm chậm đi ra, nhưng trên mặt cũng không có mang theo mặt nạ mà Thánh nữ Nam Cương tiếp kiến ngoại nhân phải đeo. Trong điện những người Nam Chiếu khác hình như nhìn đã quen rồi.

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu từ từ xẹt qua trên người Thư Mạn Lâm, chân mày hơi mặt nhăn không giải thích được nói: "Nam Chiếu Vương, vị này là?"

Nam Chiếu Vương ha ha cười một tiếng, từ ái nhìn Thư Mạn lâm cười nói: "Định Vương không biết, đây là Thánh nữ Thư Mạn Lâm

của Nam Chiếu quốc ta.” Mặc Tu Nghiêu chân mày nhíu chặt hơn, thản nhiên nói: “Bản vương nghe nói thánh nữ Nam Cương không được vượt qua hai mươi lăm tuổi, lại càng cũng không gặp người ngoài. Thì ra đây chỉ là lời đồn đãi?” Trên mặt Thư Mạn Lâm hiện lên một tia tức giận, lời nói của Mặc Tu Nghiêu ý là nàng thoạt nhìn quá hai mươi lăm tuổi rồi sao? Nhưng Thư Mạn Lâm bị Mặc Tu Nghiêu giam hơn nửa năm, thật sự trong lòng vẫn còn hơi sợ hắn, cho dù lúc này trước mặt nhiều người như vậy cũng không muốn đi chủ động trêu chọc hắn, chỉ đành phải đáng thương khổ sở nhìn Nam Chiếu Vương.

Ít nhất từ mặt ngoài xem ra, Nam Chiếu Vương còn thân với Thư Mạn Lâm hơn công chúa kiêm Vương Thái nữ công chúa An Khê hơn nhiều. Thấy ánh mắt cầu trợ của Thư Mạn Lâm, Nam Chiếu Vương lập tức mở miệng thay nàng giải vây nói: “Định Vương có điều không biết, Thánh nữ chính là đại cứu tinh của Nam Chiếu ta. Cho nên trải qua thương nghị quyết định của tộc trưởng của các bộ lạc, Thánh nữ Thư Mạn Lâm sẽ trở thành Thánh nữ chung thân của Nam Chiếu.”

Diệp Ly liếc mắt nhìn một cái dung nhan hơi đắc ý của Thư Mạn Lâm, trong lòng cười một tiếng. Thư Mạn Lâm có phải cứu tinh của Nam Chiếu hay không thì nàng không biết, nhưng lấy quan hệ của nàng ta và Đàm Kế Chi, thoạt nhìn mà càng giống như là tai tinh của Nam Chiếu. Có thể nói động tộc trưởng nhiều bộ lạc Nam Chiếu đồng ý Thư Mạn Lâm không cần tuân thủ quy củ mấy trăm năm qua của Nam Cương, có thể thấy được hiện nay thế lực của bọn họ ở Nam Cương đã không thể khinh thường. Cũng khó trách công chúa An Khê muốn chọn vào lúc này thành hôn với Phổ A, bộ lạc của Phổ A cũng là một bộ lạc vô cùng cường đại của Nam Cương, hơn nữa bộ lạc ông ngoại của công chúa An Khê ủng hộ, mới khó khăn lắm có thể chống lại Thư Mạn Lâm và Đàm Kế Chi đi.

Mặc Tu Nghiêu không thèm để ý gật đầu từ chối cho ý kiến, trong mắt Thư Mạn Lâm hiện lên một tia tức giận xoay người đem ánh mắt rơi vào trên người Từ Thanh Trần. Khẽ sửng sốt một chút, Thư Mạn Lâm mới vừa cất bước tiến lên nhẹ giọng cười nói: “Vị này chính là công tử đệ nhất Đại Sở công tử Thanh Trần sao? Thật là hạnh ngộ, Thư Mạn Lâm hữu lễ.” Công chúa An Khê nhàn nhạt nhìn nàng, cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi cũng không phải là lần đầu thấy Thanh Trần, cần gì giả vờ giả vịt như thế?” Nữ nhân này ban đầu nhốt Thanh Trần ở trong địa cung Nam Chiếu nhiều ngày, nhưng bây giờ còn tới làm ra bộ dáng lần đầu tiên gặp mặt, thật là làm ra vẻ! Thư Mạn Lâm nhìn công chúa An Khê, vô tội mở trừng hai mắt, nói: “Công chúa ngươi là có ý gì? Ta lúc nào bái kiến công tử Thanh Trần rồi? Cũng là ngươi. . . Nghe nói công chúa An Khê và công tử Thanh Trần là bằng hữu vô cùng tốt đấy.” Hai chữ vô cùng tốt này Thư Mạn Lâm nhấn mạnh, giống như tràn đầy ghen tỵ với cùng oán hận lại giống như là cố ý chịu đựng. Bởi vì nàng nói ngôn ngữ Nam Chiếu rất chuẩn, còn cố ý nhìn A Phổ đứng ở bên cạnh công chúa An Khê một cái, thì càng thêm lộ ra vẻ cố ý.

Trong mắt công chúa An Khê hiện lên một tia nghiêm túc, mắt lạnh nhìn Thư Mạn Lâm nói: “Ta và công tử Thanh Trần là bằng hữu thì sao? Bản công chúa đường đường là Vương Thái nữ của Nam chiếu chẳng lẽ không thể kết giao một người bằng hữu? Những người khác, ngay từ lúc nhiều năm trước đã cùng Lê Vương của Đại Sở câu tam đáp tứ, khi đó người khác còn không có nhận được đặc quyền của các tộc Nam Cương đâu?” Bị công chúa An Khê nói trước mặt nhiều người như vậy, Thư Mạn Lâm hào phóng như thế nào cũng nhịn không được đỏ mặt, “Ngươi!” Công chúa An Khê khinh thường cười nói: “Làm sao? Thánh nữ muốn nói ngươi không nhận ra Lê Vương Đại Sở sao?” Công chúa An Khê dám hỏi như thế đương nhiên trong tay nắm giữ chứng cứ Thư Mạn Lâm đã sớm biết Mặc Cảnh Lê, điều này làm cho Thư Mạn Lâm thừa nhận cũng không thích hợp, phủ nhận cũng không phải. Phủ nhận rất có thể

công chúa An Khê trong cơn tức giận trực tiếp ném ra chứng cứ nàng và Lê Vương quen biết, thừa nhận bết bát hơn, mặc dù nàng hiện tại đã không bị những thứ này hạn chế, nhưng nếu để cho người ta biết mấy năm trước nàng đã quen nam tử bên ngoài, như vậy vô cùng bất lợi với nàng .

“Tốt lắm, Khê Nhi. Làm trò trước mặt khách nhân nói chuyện này để làm gì?” Nam chiếu Vương đột nhiên mở miệng, cau mày nhìn công chúa An Khê nói, trong giọng nói đã rõ ràng có chút ý vị trách cứ.

Công chúa An Khê ngẩn ra, rốt cục vẫn phải ảm đạm cúi đầu.

Diệp Ly mỉm cười nhìn đắc ý chợt lóe lên trên mặt Thư Mạn Lâm, đột nhiên mím môi cười nói: “Lại nói. . . Hình như Bản phi cũng cảm thấy Thánh nữ tới có chút quen mắt.” Thư Mạn Lâm kinh ngạc nhìn Diệp Ly, trong mắt tràn ngập khẩn trương và trách cứ, tựa như đang trách Diệp Ly bội bạc. Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười, thật tình suy nghĩ một chút nói: “Ước chừng là bổn phi nhận lầm đi. Năm năm trước thời điểm khuyển nhi đầy tháng ta tựa hồ thấy một cô nương lớn lên rất giống với Thánh nữ đi theo một nam tử tới Tây Bắc du ngoạn. Có điều nam tử kia lại cũng không là Lê Vương Đại Sở. Có lẽ là bản phi nhìn nhầm rồi.”

Diệp Ly hù dọa như vậy thì Thư Mạn Lâm cũng biết mình bị Diệp Ly đùa bỡn, trong lòng thầm hận cũng không dám làm trò phát tác trước mặt của mọi người. Chỉ đành phải nhịn xuống khẩu khí này cười lớn nói: “Vương Phi hiểu là tốt rồi. Tiểu nữ chưa bao giờ đi qua Tây Bắc.”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Cái gì? Bản phi cũng chưa từng gặp hai người giống nhau như vậy. Thánh nữ chớ trách.”

Chương 235: U La Minh Hoa

Lần xuôi nam này vì lấy tâm tư vui đùa, đoàn người Mặc Tu Nghiêu cũng là một trong số các quốc gia tới tham dự hôn lễ sớm nhất. Nhưng trong vương thành Nam Chiếu trừ các tộc nhân kết giao liên tiếp cũng không có gì vui đùa , Mặc Tu Nghiêu nhìn thấy hôn kỳ của công chúa An Khê còn có mấy ngày, liền lôi kéo Diệp Ly đi về phía chỗ khác cảnh nội Nam Chiếu đi du ngoạn rồi.

Bởi vì Mặc Tu Nghiêu đã sớm có tâm tư ném những người chướng mắt khác đi chỉ mang Diệp Ly du ngoạn, vì vậy vẫn chưa tới canh ba liền thức dậy mang theo Diệp Ly ra khỏi dịch quán, đi ra khỏi thành. Lấy võ công tu vi của Mặc Tu Nghiêu, hắn muốn tránh người nào đương nhiên cũng không có người có thể phát hiện được hắn. Cho nên đợi đến sáng sớm thời điểm những người khác trong dịch quán phát hiện Vương gia, Vương Phi cũng không ở, chỉ thấy trên bàn giữ lại một tờ giấy viết"Mấy ngày sẽ trở về, chớ nhớ". Giờ mới hiểu được Vương gia mang theo Vương phi đi du lịch, mọi người không tìm được tung tích hai người cũng đành ở lại trong thành an tâm đợi chờ. Lấy bản lãnh của Vương gia và Vương phi thì ở Nam Cương cũng không có người nào có thể làm khó bọn họ.

Lại nói Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đi xa vương thành Nam Chiếu, vốn cũng không có mục đích gì chỉ tùy ý du tẩu. Nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp liền lưu lại ngắm cảnh một phen, nhàn nhã đi chơi tự tại mà trong mấy năm nay khó có được.

Ngày hôm đó, hai người ở một chỗ trong rừng rậm bắt được hai con ngựa hoang, nhất thời cao hứng liền trực tiếp làm một cuộc đua ngựa. Ngựa hoang vừa mới bắt được cũng không nghe lời như vậy,

Diệp Ly cỡi ngựa hoang ở trong rừng rậm một hồi lung tung chạy như điên, Mặc Tu Nghiêu khả năng chế ngự ngựa mạnh hơn một chút, liền cỡi ngựa của mình cũng đi theo. Khó khăn đợi con ngựa hoang chạy tận hứng mới nghe theo ý của Diệp Ly thả chậm cước bộ, Mặc Tu Nghiêu cũng giục ngựa từ phía sau đuổi theo. Một đôi mắt ngó chừng con ngựa của Diệp Ly hận không thể bầm thây vạn đoạn nó.

Mặc dù tính tình con ngựa hoang dã nhưng cũng có mấy phần linh tính, nhận thấy được sát khí của Mặc Tu Nghiêu lập tức bất an đạp chân tại chỗ, cũng rốt cuộc không dám chạy loạn nữa. Diệp Ly nhảy xuống lưng ngựa cười nói: “Chàng cũng không cần tức giận, con ngựa này còn chưa hoàn toàn thuần phục, nếu nó chịu nghe lời như vậy ngược lại tầm thường quá rồi.” Làm sao Mặc Tu Nghiêu không biết bảo mã hơn phân nửa tính tình kiệt ngạo, chẳng qua liên quan đến A Ly thì xoa dịu một bảo mã cũng không tính là gì. Nếu không phải lo lắng A Ly bị thương, mới vừa rồi ở phía sau hắn liền trực tiếp một kiếm bổ vào cái chân chạy nhanh như điên của con ngựa hoang kia.

Thấy thần sắc tối tăm của Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm con ngựa hoang kia, Diệp Ly không khỏi cười một tiếng. Kéo Mặc Tu Nghiêu một cái không để cho hắn nhìn con ngựa đáng thương đang bất an bị nhìn đứng lên lại muốn chạy như điên nhưng không dám chạy mất. Xem rừng cây cùng bãi cỏ xanh um tươi tốt xung quanh một chút, trên mặt đất còn nở đầy những đóa hoa dại đóa phấn hồng lam nhạt màu trắng vàng nhạt, nhìn một cái tựa hồ không thấy điểm cuối phảng phất là một thảm hoa tươi xanh mướt khổng lồ vô cùng.

“Thật xinh đẹp, Tu Nghiêu đây là chỗ nào?” Bất kể Tây Bắc hay đang Sở kinh Diệp Ly cũng không có thấy qua cảnh đẹp tự nhiên như vậy. Mặc Tu Nghiêu nhìn chung quanh một chút, khẽ cau mày nói: “Con ngựa hoang kia một đường chạy như điên gần hai canh giờ, cộng

thêm chúng ta lúc trước một đường du ngoạn, nơi này hẳn là chỗ ngoài vương thành Nam Chiếu năm sáu trăm dặm. Nơi này. . . chắc ở gần Thánh Địa Nam Cương."

"A?" Diệp Ly có chút giật mình, Thánh Địa Nam Cương ngay cả đối với rất nhiều người Nam Cương mà nói cũng là chỗ thần bí, nhưng mà mấy năm trước Định Vương Phủ có ý bình định Nam Cương đương nhiên sẽ đi điều tra, cho nên không quá mức kinh ngạc.

Mặc Tu Nghiêu lôi kéo Diệp Ly đi về phía trước, vừa nói: "Nếu tới, chúng ta phải đi nhìn một cái xem sao." Diệp Ly cau mày nói: "Tự tiện xông vào Thánh Địa Nam Cương, có phải không tốt lắm hay không?" Nếu để cho người Nam Chiếu biết Định Vương và Định Vương Phi tư xông vào Thánh Địa Nam Cương, chẳng những ảnh hưởng không tốt tới bọn họ, mặt mũi công chúa An Khê cũng khó xử. Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: "Không bị phát hiện sẽ không coi là tự tiện xông vào, ta đáp ứng Trầm Dương mang vài cọng U La minh hoa về cho hắn."

Diệp Ly cũng rất cảm kích Trầm Dương. Không chỉ có bởi vì ông bỏ qua danh tiếng thần y mười mấy năm như một ngày ở lại Định Vương phủ vất vả vì Mặc Tu Nghiêu, hơn bởi vì lúc Mặc Tiểu Bảo sinh hạ thật ra thì hơi yếu. Có thể có bộ dáng khỏe mạnh được như hôm nay cũng nhờ có Trầm Dương. Nếu là đồ Trầm Dương muốn thì Diệp Ly nghĩa bất dung từ, huống chi nàng cũng có hứng thú với cái gọi là Thánh Địa Nam Cương kia.

Hiển nhiên Mặc Tu Nghiêu rất có tiềm chất làm bộ đội đặc chủng, cảm giác phương hướng ngay cả Diệp Ly cũng nhịn không được muốn ghen tỵ. Lôi kéo Diệp Ly không chút do dự ở giữa núi rừng nhanh như con thoi, chỉ dùng không tới hai canh giờ đã đến bên ngoài Thánh Địa Nam Cương. Hai người bén nhạy tránh khỏi thủ vệ bên ngoài, rất nhanh liền tiến đến lối vào Thánh Địa. Có lẽ mấy trăm

năm chưa từng có người ngoài xâm nhập, thủ vệ trong thánh địa này cũng không làm nghiêm túc, hai người cũng chỉ hơi mất một chút thời gian liền bí mật đi vào.

Vừa tiến vào bên trong, xuất hiện trước mặt chính là một biển lớn hoa màu đỏ. Màu đỏ thuần túy không có chút tạp chất nào, cơ hồ biến cả cái sơn cốc thành một mảnh đỏ lòm, lộ ra vẻ quỷ dị mà máu tanh.

“Đây là. . . .” Diệp Ly nhìn một mảnh đỏ rực như lửa trước mắt này cau mày. Mặc Tu Nghiêu bình thản, trầm giọng nói: “Đây chính là U La Minh Hoa.” Diệp Ly thở dài, nhẹ giọng nói: “Ban đầu ta nghe nói U La Minh Hoa là thánh vật Nam Cương, còn có ý định mang một chút trở về xem có tác dụng với chàng hay không, may là không có lãng phí thời gian.”

“Ừ?” Mặc Tu Nghiêu không giải thích được, “A Ly biết cái này?”

Diệp Ly nói: “Một mảng lớn thế này cũng không thể coi là thánh vật quý hiếm đi? Ta còn biết rõ một cái tên khác của nó, tên là Mạn Châu Sa Hoa, hoặc là Bỉ Ngạn Hoa.” Còn có tên gọi hồng hoa thạch toán. Nếu như ban đầu không phải bởi vì có Bích Lạc Hoa dời đi lực chú ý của nàng, nói không chừng Diệp Ly thật xông tới Thánh Địa Nam Cương tìm U La Minh Hoa. Nếu như khi đó làm cho nàng thấy cái gọi là U La Minh Hoa chính là hồng hoa thạch toán cũng không quý hiếm gì, nàng thật sẽ nhớ khóc đi.

“Mạn Châu Sa Hoa, Phật Môn danh tự, Thiên Giới Tứ Hoa.” Mặc Tu Nghiêu nói, Diệp Ly thoải mái mà ngồi ở bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, ánh mắt theo thói quen nhìn về phía màu đỏ phô thiên cái địa phía sau, nhìn qua cũng rất dễ nhìn . Nhẹ giọng cười nói: “thật sự là tên Phật Môn. Truyền thuyết Mạn Châu Sa Hoa là sinh trưởng ở bờ sông Vong Xuyên Hoàng Tuyền Chi Hoa, phong cảnh duy nhất trên đường

hoàng tuyền.” Mặc Tu Nghiêu cũng không nghiên cứu kinh phật, không hiểu nói: “Vì sao còn gọi là Bỉ Ngạn Hoa?” Diệp Ly nhẹ giọng thở dài nói: “Có hoa không có lá, lá xanh chẳng thể có hoa. Hoa bỉ ngạn, ngàn năm nở rộ, ngàn năm úa tàn. Tận kiếp hoa chẳng thể cùng lá. Nhân duyên chú định tình không thể ở bên nhau”

Mặc Tu Nghiêu nghe được cau mày, trầm giọng nói: “Ta không thích lời như thế.”

Diệp Ly mím môi nhìn hắn cười yếu ớt nói: “Ta cũng không thích. Hoa này quả thật có chút công hiệu giải độc, nhưng bản thân nó cũng có độc. Nhưng lại cũng không tính là hiếm có, chẳng qua hiện tại trừ nơi này chắc không có ai nuôi trồng diện tích lớn như vậy. Vùng Giang Nam cũng không nhiều lắm, cẩn thận tìm chắc cũng có thể tìm được không ít. Chúng ta muốn từ nơi này hái trở về cho Trầm tiên sinh sao?” Mặc Tu Nghiêu liếc mắt một cái một mảng lớn màu đỏ như máu phía dưới, nói: “Nếu tới, liền mang một chút trở về đi thôi. Trở về lại để cho người đi Giang Nam hái một chút xem có cái gì không giống.” Diệp Ly không sao cả gật đầu, cái này trong Thánh Địa Nam Cương nhiều như vậy, đừng nói bọn họ hái vài cọng, cho dù nhổ đầy một túi mang đi cũng không nhất định có người có thể phát hiện.

Hái vài cọng Bỉ Ngạn Hoa cất xong, hai người tiếp tục đi vào chỗ sâu. Nhưng kỳ quái chính là tựa hồ càng đi chỗ sâu thì thị vệ càng ít.

Đi vào trong, đóa hoa màu đỏ đầy trời kia dần dần ít đi, đập vào mắt hai người chính là một loại hoa khác, đóa hoa hoa lệ như hình cầu, màu đỏ, phấn hồng, màu trắng, màu lam màu vàng, huyến lệ chói mắt, làm cho người ta thấy lãng quên. Diệp Ly căng thẳng , chăm chú nhìn chằm chằm biển hoa trước mắt. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhẹ giọng hỏi: “A Ly, sao vậy?” Diệp Ly ngẩng đầu lên, lấy ra Bỉ Ngạn Hoa mới vừa hái nhìn một chút, chỉ chỉ biển hoa trước mắt nói: “Tu

Nghiêu, chúng ta nghĩ sai rồi. Chắc cái kia mới là U La Minh Hoa."

Mặc Tu Nghiêu ngẩn ra, "Nói như thế nào?" Diệp Ly trầm giọng nói: "Tốt nhất là ta đoán sai lầm rồi, nếu như người Nam Chiếu trồng loại hoa này chỉ vì nhìn đẹp thì tốt. Nếu vì tác dụng khác. . . . . ."

Mặc Tu Nghiêu hỏi: "Hoa này có cái gì không đúng?" Diệp Ly nhẹ giọng nói: "Cái này nhìn qua cực đẹp, nhưng nếu dùng sai thì hậu quả cũng không người nào có thể thừa nhận . Loại hoa này có thể chế thành thuốc giảm đau tốt nhất." Mặc Tu Nghiêu không hiểu nói: "Đây không phải là rất tốt sao?" Hiện nay các quốc gia sử dụng thuốc giảm đau đơn giản là Ma Phí Tán. Nhưng cách điều chế phiền toái không nói, dược liệu cũng không phải là dược liệu thường gặp. Trên chiến trường đều chỉ có tướng lãnh cao cấp mới có thể sử dụng, binh lính bình thường chỉ có thể sống nhịn đau, không nhịn được liền tươi sống đau chết.

Diệp Ly lắc đầu nói: "Bởi vì không cẩn thận sẽ nghiện, trên căn bản rất khó bỏ hẳn. Một khi sử dụng lâu dài, người sẽ trở nên héo rút vô lực, một khi đứt rời sẽ có một loại thống khổ đến nổi điên. Có thể nói là thuốc khống chế Khôi Lỗi tốt nhất, có tác dụng hơn bất kỳ độc dược gì. Loại vật này một khi lan tràn ra, cho dù phá hủy một cái quốc gia cũng không có gì là lạ."

Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm biển hoa trước mắt như có điều suy nghĩ, hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn Diệp Ly cười nhạt nói: "Mặc dù ta không biết A Ly biết điều này như thế nào, nhưng mà ta luôn tin tưởng A Ly . Chúng ta đi bên trong xem một chút." Nhìn nam tử tóc trắng nắm tay của mình đi về phía trước, Diệp Ly chột dạ. Nàng ở trước mặt Mặc Tu Nghiêu vẫn không đề phòng. Nếu như nói vừa bắt đầu là vì thử dò xét, như vậy sau lại dần dần thói quen. Thói quen Mặc Tu Nghiêu phảng phất luôn bao dung hết mực, nàng biểu hiện ra rất nhiều chuyện vốn nàng không nên biết, nhưng Mặc Tu Nghiêu lại

chưa từng hỏi quá nàng, thậm chí có thời điểm còn có thể giúp nàng nói chu toàn. Có lẽ. . . Nàng hơi hiểu Mặc Tu Nghiêu cho tới nay luôn bất an chính là vì cái gì.

Đi qua sơn cốc, tràn ngập trong mắt vẫn là biển hoa tưởng chừng như vô hạn. Đi hồi lâu, rốt cục ở cuối sơn cốc thấy một tòa cung điện rộng lớn.

“Có người.” Mặc Tu Nghiêu một tay kéo Diệp Ly vào trong ngực nhanh chóng nhập vào phía sau đống đá, quả nhiên không lâu lắm liền truyền đến âm thanh nói chuyện với nhau từ xa đến gần. Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly hết sức quen thuộc tiếng nói kia , “Đồ bản vương muốn, các ngươi chuẩn bị xong sao?”

Giọng nam tử lạnh lùng từ nơi không xa truyền đến, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly liếc nhau một cái, nhìn về phía nam tử đi theo mấy cô gái mặc trang phục Nam Cương bước chậm mà đến —— Mặc Cảnh Lê. Đúng bên cạnh Mặc Cảnh Lê chính là người Nam Cương kiều diễm động lòng – công chúa Tê Hà. Mấy năm này hiển nhiên Mặc Cảnh Lê vô cùng tốt với nàng, rõ ràng lớn hơn Diệp Oánh mấy tuổi, nhìn vẫn xinh đẹp kiều mỵ.

Đứng ở đối diện bọn họ chính là một lão phu nhân hơn năm mươi tuổi, trong tay dùng một cây thủ trượng đầu rắn ngoại hình dữ tợn. Nhìn Mặc Cảnh Lê cười nói: “Lê Vương cứ việc yên tâm, tất cả thầy thuốc Thánh Địa chúng ta cùng nhau nghiên cứu nhiều năm như vậy, rốt cục nghiên cứu chế tạo ra thần dược Lê Vương muốn. Ta bảo đảm hiệu quả tuyệt đối tốt hơn Lê Vương mong muốn .”

Mặc Cảnh Lê lãnh đạm nói: “Phải không? Như vậy Bản vương mỏi mắt mong chờ. Hi vọng trưởng lão không làm cho Bản vương thất vọng.”

Trưởng lão kia tràn đầy tự tin cười nói: “Đương nhiên, nếu là hợp tác chúng ta đều muốn đôi bên đều thỏa mãn mới được. Chỉ cần Lê Vương tuân thủ hứa hẹn là tốt rồi. Người đâu, mang dược nhân lên .”

Không lâu lắm, mấy thân hình lộn xộn bị người dắt đi tới. Từ vị trí Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly nhìn qua cũng không hết sức rõ ràng, nhưng lại cũng thấy thân hình và bộ dáng của một người trong đó là người Trung Nguyên. Chỉ thấy người nọ ánh mắt khàn khàn tan rả, bộ dạng xanh xao vàng vọt phảng phất cả người vô lực. Cả người vẻ mặt dại ra, khóe miệng có nước bọt càng giống là một kẻ ngu trời sinh.

Chỉ nghe trưởng lão kia cười nói: “Lê Vương thấy thế nào? Vì bảo đảm dược hiệu, chúng ta còn đặc biệt tìm mấy người Đại Sở các ngươi làm dược nhân.” Mặc Cảnh Lê cẩn thận quan sát những dược nhân kia một phen, dường như rất vừa lòng hỏi: “Không tệ, những người này đút thuốc bao lâu?” Trưởng lão cười nói: “Không tới một tháng.” Mặc Cảnh Lê càng thêm hài lòng, “Rất tốt. Bản vương đồng ý chuyện của các ngươi.” Trưởng lão kia cũng rất hài lòng, cười nói: “Lê Vương quả nhiên sảng khoái. Thánh nữ nhất định sẽ hết sức cảm kích Lê Vương điện hạ .”

Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: “Theo như nhu cầu thôi. Đưa cho Bản vương đi, Bản vương còn muốn chạy tới vương thành Nam Chiếu.” Trưởng lão kia cũng không hàm hồ, lấy ra hai bình sứ đưa cho Mặc Cảnh Lê nói: “Đây là lượng thuốc ba tháng, đầy đủ cho Lê Vương làm rồi. Luyện thành thuốc uống cực kỳ không dễ. Thầy thuốc trong cốc chúng ta lâu như vậy cũng chỉ luyện chế được những thứ này.” Mặc Cảnh Lê thu vào, nói: “Đa tạ trưởng lão, Bản vương cáo từ.” Trưởng lão cười nói: “Ta để cho người đưa Lê Vương xuất cốc.”

Đợi đến Mặc Cảnh Lê mang theo công chúa Tê Hà rời đi, cô gái đi theo bên cạnh trưởng lão mới hỏi nói: “Trưởng lão, Lê Vương xin thuốc này là muốn cho ai dùng?”

Trưởng lão cười lạnh một tiếng nói: “Còn có thể cho ai dùng? Những người Trung Nguyên này tâm địa đều ác độc vô cùng, ngay cả người thân của mình cũng không chịu bỏ qua. Cũng không biết rốt cuộc hoàng đế Đại Sở kia vàLê Vương có thâm cừu đại hận gì, hắn muốn hành hạ huynh trưởng của mình như thế. Các ngươi những nha đầu này cũng không nên cùng người Trung Nguyên dính dấp quá sâu, ngày nào đó bị bọn họ hại cũng không khóc được.”

Mấy nữ nhân cười khanh khách lên, “Chúng ta mới không sợ những người Trung Nguyên kia. Chúng ta dùng độc rắn cắn chết bọn họ, bằng không cũng học Lê Vương cho bọn hắn dùng một chút Vô ưu tán, xem bọn hắn có muốn biết điều nghe lời một chút hay không.” Trưởng lão vừa mỉm cười khiển trách mấy nữ nhân, vừa mang người đi vào trong cung điện.

Ngoài cửa điện, tiếng nói dần dần đi xa. Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đứng ở phía sau núi đá đưa mắt nhìn sang một mảnh biển hoa mĩ lệ kia, “Vô ưu tán? Mặc Cảnh Lê lấy ra là cho Mặc Cảnh Kỳ dùng?”

Diệp Ly nhẹ giọng thở dài nói: “Một chiêu này của Mặc Cảnh Lê cũng đủ độc. Nếu Mặc Cảnh Kỳ thật trúng kế, đời này xem như phá hủy. Chàng nhìn những người vừa rồi một chút, một tháng trước bọn họ tuyệt đối cũng là người bình thường khỏe mạnh.”

“A Ly có tính toán gì không?” Mặc Tu Nghiêu thấp giọng hỏi. Diệp Ly nhìn cung điện to lớn trước mắt một chút, thấp giọng nói: “Chúng ta đi vào nhìn một cái.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu, ôm lấy Diệp Ly dưới chân điểm một chút liền lướt bay lên nóc phòng cung điện. Lúc rơi xuống không có mang theo nửa điểm tiếng vang, ngay cả thủ vệ

ngoài điện cũng chưa từng nghe được chút động tĩnh nào. Hai người lặng lẽ rơi xuống đất, Diệp Ly cau mày có chút không giải thích được nói: " Thánh Địa Nam Cương hẳn là địa phương nghiêm mật, tại sao chúng ta cùng nhau đi tới thủ vệ lại lơ lỏng như thế?" Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ một chút, nói: "Chỗ này, chỉ sợ cao thủ hiện tại cũng đi ra ngoài."

Diệp Ly trong lòng vừa động, "Chàng nói, vương thành Nam chiếu?"

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, "Nếu như cái gọi là bí mật của Thánh Địa Nam Cương chính là chỗ U La Minh Hoa này mà nói…, thật ra thì có cao thủ thủ vệ hay không cũng không quan trọng. Chỉ sợ thật sự có người xông vào trong cốc cũng chưa chắc sẽ tìm được rốt cuộc cái nào là U La Minh Hoa." U La Minh Hoa, thánh vật trong truyền thuyết của Nam Cương. Tuyệt sẽ không có người cho là thánh vật Nam Cương trồng đầy đất. Hơn nữa cho dù bị nhổ ra vài cọng, đối với Thánh Địa Nam Cương cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn.

"Xem ra Thư Mạn Lâm và Đàm Kế Chi ở vương thành Nam chiếu toan tính không nhỏ, chúng ta vẫn sớm đi trở về, tránh cho đại ca bọn họ lo lắng." Tựa ở trong ngực Mặc Tu Nghiêu sau khi chờ một đám thị vệ tuần tra đi tới, Diệp Ly mới thấp giọng nói.

Ái thê quan tâm Từ Thanh Trần như vậy, cho dù biết bọn họ chỉ là tình huynh muội nhưngMặc Tu Nghiêu cũng không nhịn được ăn dấm một chút, bĩu môi nói: " Công tử Thanh Trần tài trí vô song, có cái gì cần lo lắng ?"

Diệp Ly đưa tay bấm hắn một cái, bất đắc dĩ nói: "Đại ca trêu chọc chàng lúc nào? Chàng đừng cho rằng ta không biết chàng cố ý nói dối ta là đại ca của ta thích nam tử ." Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, nhỏ giọng lầu bầu nói: "Ta chỉ là ăn ngay nói thật, vậy mà A Ly nàng cũng muốn trách ta. A Ly nàng quả nhiên thiên vị. . . . ."

Khi một người đàn ông bắt đầu ngây thơ thì không có điểm mấu chốt, đây là kinh nghiệm mấy năm này Mặc Tu Nghiêu cho nàng. Diệp Ly liếc mắt dứt khoát mặc kệ hắn, cẩn thận đi về phía trước.

“Cao nhân phương nào, nếu tới sao không hiện thân gặp mặt? !” Bỗng dưng trong cung điện truyền tới một tiếng nói già nua. Trong lòng Diệp Ly kêu một tiếng không ổn, nhưng thân thể không có nửa phần di động, ngay cả hô hấp đều lặng lẽ thả chậm rất nhiều. Mặc Tu Nghiêu lặng yên không một tiếng động theo đến bên người nàng, hướng về phía nàng lắc đầu. Diệp Ly nhướng mày, nhìn chung quanh các nàng một đường giấu diếm vô cùng tốt, theo lý thuyết người ở trong điện cho dù ở trong cung phía sau cũng không thể phát hiện bọn họ mới đúng.

Trong đại điện an tĩnh một lát, thanh âm già nua kia lần nữa vang lên cũng là thêm mấy phần tức giận, “Các hạ tự tiện xông vào Thánh Địa Nam Cương ta, còn không ra là muốn bổn tọa tự mình đến mời sao?”

Trên nóc nhà đối diện, một bóng đen phi thân xuống, cười vang nói: “Tại hạ Tây Lăng Lôi Đằng Phong, mạo muội quấy rầy tiền bối kính xin thứ tội.”

Người trong điện hừ lạnh một tiếng, nói: “Thì ra là Thế tử Trấn Nam Vương, ta tưởng là ai sao mà to gan như vậy dám xông vào Nam Cương Thánh Địa ta.”

Lôi Đằng Phong cười nói: “Tại hạ tự tiện xông vào nơi này, thật sự là vạn bất đắc dĩ, kính xin tiền bối thứ tội. Tại hạ thật sự là có việc muốn nhờ, kính xin tiền bối cho gặp.” Mấy năm không thấy, Lôi Đằng Phong cũng càng thêm thành thục chững chạc hơn năm năm trước rất nhiều, chỉ vài câu nói cũng khiến cho người trong điện tức giận

giảm đi không ít, “Thế tử Trấn Nam Vương lại có thể thỉnh cầu bổn tọa, quả nhiên là hiếm có. Vào đi, để cho bổn tọa nghe một chút xem. . .”

Lôi Đằng Phong cười nói: “Tự nhiên là chuyện cùng hai bên cùng có lợi, vãn bối tuyệt không dám để cho tiền bối chịu thiệt.”

Diệp Ly tựa vào trong ngực Mặc Tu Nghiêu, lén lút chỉ chỉ cung điện đối diện cùng Lôi Đằng Phong ở trong viện. Mặc Tu Nghiêu gật đầu, thấy Lôi Đằng Phong sau khi đi vào liền buông Diệp Ly ra, nhẹ điểm một chút, nhanh nhẹn như một con hồng nhạn không tiếng động rơi xuống trên nóc nhà tòa chủ điện này.

Chương 236: Đánh cướp thế tử

Mặc Tu Nghiêu tựa vào trên nóc đại điện, lấy công lực của hắn căn bản không cần mở ngói lưu ly trên đỉnh điện cũng có thể nghe rõ người ở bên trong nói chuyện với nhau, hiển nhiên cũng không cần lo lắng người phía dưới sẽ phát hiện hắn.

Diệp Ly tự biết khinh công kém nên không ra tay, cũng không đi bên kia tham gia náo nhiệt.

Chỉ ngồi ở tại chỗ chờ Mặc Tu Nghiêu, không tới một khắc đồng hồ Mặc Tu Nghiêu lại nhanh chóng lướt trở về, kéo Diệp Ly ra khỏi cung điện, sau khi thuận tay hái vài cọng U La Minh Hoa mang theo Diệp Ly giống như bình thường lặng yên không một tiếng động ra khỏi Thánh Địa Nam Cương.

Hai người theo đường cũ ngoài sơn cốc một đường đi trở về đi, hai con ngựa vốn cho rằng có thể đã chạy không thấy bóng dáng lại còn tại nguyên chỗ nhàn nhã đi chơi gặm cỏ xanh trên mặt đất.

Hai người tùy ý chọn một chỗ bằng phẳng thoải mái ngồi xuống, lấy ra lương khô và rượu tùy thân mang theo ăn một chút.

Mặc Tu Nghiêu lấy hai loại hoa từ trong sơn cốc mang đi ra mày kiếm nhíu chặt.

Diệp Ly nhàn nhạt liếc mắt một cái, nửa tựa vào trên người hắn nói: “Lúc trước là chúng ta tiên nhập vi chủ*(nghĩa đen là “điều gì tới trước sẽ giữ vị trí chủ đạo”, ý nói ấn tượng đầu tiên lúc nào cũng

khắc sâu trong suy nghĩ, chi phối những hành động về sau của con người) , nếu như hai loại này một trong đó là U La Minh Hoa mà nói…, kia nhất định là một trong hai loại đó .

Mặc dù Mạn Châu Sa Hoa có hiệu quả giải độc nhưng bản thân nó cũng có độc có thể dồn người vào chỗ chết.

Cộng thêm lại có tên tuổi của Hoàng Tuyền Chi Hoa chúng ta mới cho là đó là U La Minh Hoa.

Nhưng là nếu bàn về dược hiệu mà nói…, vẫn là cái này...

Càng giống có thể kéo người vào U Minh Hoàng Tuyền Chi Hoa." Mặc Tu Nghiêu gật đầu, thả thực vật trong tay ra gật đầu nói: "A Ly có biết Lôi Đằng Phong tới làm cái gì không?" Diệp Ly nhíu mày vừa nghĩ, ngẩng đầu lên nói: "Hắn cũng muốn thuốc chế từ hoa kia ra?" Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: "Không sai.

Hắn không biết từ đâu có được tin tức, đúng là muốn cùng người Nam Cương mua loại thuốc này.

Hơn nữa...

Còn muốn mua số lượng lớn.

Nhưng hình như người Nam Cương cũng không hiểu rất rõ loại thuốc này lắm, chế tạo ra hết sức khó khăn, trưởng lão kia chỉ đáp ứng bán cho hắn một phần nhỏ." Sắc mặt Diệp Ly càng thêm khó coi , nếu như giống như Mặc Cảnh Lê nghĩ muốn dùng tới khống chế hoặc là hại riêng người nào đó, căn bản không cần phải mua quá nhiều vật kia, "Lôi Đằng Phong muốn bao nhiêu?" Mặc Tu Nghiêu hiển nhiên cũng nghĩ đến rồi, trầm giọng nói: "Hắn nói có bao nhiêu muốn bấy nhiêu, không chỉ là hiện tại, sau này hàng năm cũng

muốn.” Diệp Ly suy nghĩ một chút, nhìn Mặc Tu Nghiêu nghiêm nghị nói: “Không thể để cho sơn cốc kia tồn tại, nếu thật sự để cho vật kia mở rộng ra, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.” Lôi Đằng Phong mua nhiều đồ vật này như vậy, muốn dùng tại nơi nào thật ra thì không cần nói cũng biết rồi.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, nói: “Những thứ U La Minh Hoa kia còn phải một chút thời gian nữa mới có thể trưởng thành, hôm nay chúng ta không có thời gian chuẩn bị tới, trở về lại để cho Kỳ Lân đi tới đốt sơn cốc này là được.” Diệp Ly gật đầu nói: “Làm cho người ta ngó chừng cảnh nội Nam Cương, chưa chắc thật chỉ có một số nơi có loại đồ vật này.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu đồng ý.

Nghỉ ngơi một lát, Mặc Tu Nghiêu lôi kéo Diệp Ly đứng dậy cười nói: “Chúng ta cũng nên đi trở về, trên đường thuận tiện tìm một chút chuyện thú vị vui đùa một chút đi?” Diệp Ly nhướng mày, không giải thích được cái hắn nói chuyện thú vị là cái gì.

Mặc Tu Nghiêu âm trầm cười nói: “Đánh cướp.” Trên đường đi tới vương thành Nam Chiếu, vài con tuấn mã một đường bay theo mà qua.

Lôi Đằng Phong một mình một ngựa đi phía trước, trên dung nhan tuấn mĩ đang nở nụ cười thêm mấy phần thỏa mãn.

Không biết đang suy nghĩ cái gì, chỉ nghe một tiếng mũi tên phá không gào thét mà đến, trong lòng Lôi Đằng Phong cả kinh vỗ lưng ngựa bay lên không tránh thoát đi một mũi tên này.

Thị vệ đi theo phía sau cũng là cả kinh, “Có thích khách! Bảo vệ Thế tử!” Thích khách cũng không có hiện thân, sưu sưu hai tiếng hai mũi tên lại đồng thời bắn ra, hai gã thị vệ lập tức lên tiếng ngã xuống đất.

Hiển nhiên tài bắn cung của đối phương vô cùng tốt, không thấy được địch nhân bọn họ chỉ có thể bị động trở thành bia ngắm.

Mấy thị vệ cắn răng một cái, hai người che chở Lôi Đằng Phong, những người khác phi thân hướng phương hướng mưa tên bay tới nhào tới.

Vừa vọt vào trong rừng cây lại phát hiện trong rừng trống rỗng nửa bóng người cũng không thấy.

Cách đó không xa, Diệp Ly tựa vào trên cây đại thụ nhìn thị vệ bên dưới tìm kiếm khắp nơi khẽ nhếch lên khóe môi.

Những người này sẽ không cho rằng nàng còn ở lại tại chỗ chờ bọn hắn đấy chứ? Mấy thị vệ ở trong rừng tìm tòi chốc lát, nhưng cái gì cũng không có tìm được.

Đang muốn thối lui khỏi rừng cây, bỗng dưng một đạo bóng trắng từ trước mặt xẹt qua, một người thị vệ khiếp sợ kêu lên: “Ngươi.....” Mọi người chỉ cảm thấy cổ chợt lạnh, kinh ngạc té xuống.

Lôi Đằng Phong ở ngoài rừng đợi một lát lại như cũ không thấy trong rừng cây có động tĩnh gì, cũng biết thị vệ đi vào chỉ sợ là dữ nhiều lành ít rồi.

Một chuyến đi ra ngoài lần này, vì không khiến người khác chú ý hắn chỉ dẫn theo mấy thị vệ tùy thân, lại không nghĩ rằng thế nhưng gặp được thích khách khó giải quyết như vậy.

Trong lòng mặc dù lo lắng nhưng trên mặt Lôi Đằng Phong cũng không hoảng loạn, chắp tay nói: “Không biết bên trong là vị tiền bối cao nhân nào, nếu tại hạ có đắc tội ngày sau nhất định bồi tội lễ trọng ổn thỏa.

Mong rằng tiền bối mở một lối.” Trả lời hắn chính là hai mũi tên trước mặt mà đến, hai gã thị vệ cuối cùng còn sót lại bên cạnh lên tiếng ngã xuống đất.

Trong lòng Lôi Đằng Phong trầm xuống, cũng không bất chấp gì khác xoay người phi thân chạy về phía trước.

Nhưng không biết Mặc Tu Nghiêu đợi chờ đúng là giờ khắc này, hắn vừa mới xoay người chạy mấy bước, sau lưng một đạo kình lực bàng bạc ùn ùn kéo đến, Lôi Đằng Phong chỉ cảm thấy bộ ngực đau xót lập tức bất tỉnh nhân sự.

Mặc Tu Nghiêu đứng chắp tay, lãnh đạm nhìn Lôi Đằng Phong ngất trên mặt đất.

Diệp Ly từ trong rừng cây đi ra, thu hồi cung tên trong tay nhìn Lôi Đằng Phong cười nói: “Lại nói đây là lần thứ hai Thế tử Trấn Nam Vương rơi vào trong tay chúng ta đi?” Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, không thèm để ý.

Thấy Diệp Ly muốn lên trước lục soát thân thể Lôi Đằng Phong thì hắn đã kéo nàng về phía sau, cúi người lục soát người Lôi Đằng Phong một lần.

Chỉ chốc lát sau trong tay Mặc Tu Nghiêu liền có thêm hai bình sứ màu trắng, thoạt nhìn giống đồ Mặc Cảnh Lê lấy.

Diệp Ly nhận lấy bình sứ Mặc Tu Nghiêu đưa tới mở ra, từ bên trong đổ ra mấy viên thuốc hoàn, đặt ở dưới mũi ngửi ngửi.

Mặc dù bộ dáng thuốc hoàn tương đối kỳ quái, nhưng thành phần loại thuốc này cũng không lừa được Diệp Ly .

Đúng là dùng U La Minh Hoa trong thánh địa Nam Cương kia chế thành, hoặc phải gọi đây là cây thuốc phiện.

Một bình này có ít nhất hơn hai mươi viên, khiến cho Diệp Ly kinh ngạc là thuốc này luyện chế độ tinh khiết cũng tương đối khả quan.

Lần đầu tiên dùng chỉ sợ không chịu được.

Hỏi thăm Mặc Tu Nghiêu bên cạnh, Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: "Trưởng lão kia nói vừa mới bắt đầu chỉ cho phép dùng nước hòa tan một phần tư cũng đủ." Diệp Ly trầm giọng nói: "Quả thế." "Hắn làm sao bây giờ?" Mặc Tu Nghiêu hất cằm chỉ chỉ Lôi Đằng Phong đang ngủ mê man hỏi.

Diệp Ly suy nghĩ một chút cười nói: "Lúc trước cầm Lôi Đằng Phong đổi lại một lần chỗ tốt rồi, lại dùng một chiêu này Trấn Nam Vương sẽ phải thẹn quá thành giận mất.

Để cho hắn nằm ở chỗ này đi, trên đường này thỉnh thoảng có người lui tới, chúng ta mang theo một người cũng không dễ dàng." Đề nghị này trùng với ý của Mặc Tu Nghiêu, hắn cũng không muốn mang theo một người cản trở mình và A Ly cùng đi.

Hai người không chút khách khí cướp đoạt hết sạch tài vật đáng giá trên người Lôi Đằng Phong, chỉ để lại một bộ quần áo liền lập tức nghênh ngang rời đi.

Hai người dọc theo đường đi liền vòng mấy chỗ trì hoãn mấy ngày, cho đến trước hai ngày hôn lễ của công chúa An Khê mới về đến vương thành Nam Chiếu.

Lúc này sứ giả các quốc gia tới tham gia hôn lễ cũng đã tới đông đủ.

Hai người vừa vào sân dịch quán liền gặp được Lôi Đằng Phong đối diện mà đến, có thể bởi vì chuyện mấy ngày hôm trước, vẻ mặt Lôi Đằng Phong không tốt lắm.

Nhìn thấy Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu tay trong tay đi vào đầu tiên ngơ ngác một chút rồi mới lên trước chào hỏi, “Định Vương, Định Vương Phi, các ngươi đây là.....” Diệp Ly cũng không tránh, hào phóng cười nói: “Thì ra là Thế tử, chúng ta tới sớm hơn thế tử một chút, rồi cùng Vương gia đi ra ngoài, lãnh hội một phen phong tình Nam Chiếu cũng không coi là đến không một chuyến này.

Thế tử...

Ta thấy sắc mặt Thế tử không được tốt lắm, chắc là mới vừa chạy tới Nam Chiếu một đường vất vả chăng?” Diệp Ly nói lời này cực kỳ chân thành, cho dù là Lôi Đằng Phong nhất thời cũng không nhìn ra Diệp Ly thăm hỏi hắn thật hay đang nhìn có chút hả hê.

Dù sao mọi người đều biết chuyện hắn trên đường gặp phải giặc cướp ở vương thành Nam Chiếu, nhưng Định Vương phi cũng nói nàng và Định Vương từ bên ngoài trở lại.

Nhìn thoáng qua Mặc Tu Nghiêu đứng ở phía sau Diệp Ly, Lôi Đằng Phong đột nhiên trong lòng vừa động.

Cười nhạt nói: “Đa tạ Vương Phi quan tâm, không biết Định Vương và Vương Phi đã đi chỗ nào du ngoạn rồi, đợi đến sau đám cưới công chúa An Khê tại hạ cũng dễ trộm rảnh rỗi đi ra ngoài đi một chút.” Diệp Ly lại cười nói: “Vương gia nói Nam Chiếu có xà cốc, bên trong có trên vạn con rắn độc còn có hoa màu đỏ rực vô cùng xinh đẹp.

Ta nhất thời tò mò liền đi theo Vương gia đi xem đến tột cùng là gì, để cho thế tử chê cười.” Lôi Đằng Phong khẽ cau mày, xà cốc cùng với đường hắn gặp chuyện một ở Đông một ở Tây căn bản không trên cùng một con đường.

Thật ra thì Lôi Đằng Phong cũng không có quá mức hoài nghi đến trên người Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu.

Dù sao tin tức hắn đi tới Thánh Địa Nam Cương hết sức bí ẩn, thậm chí có thể nói là tạm thời nảy lòng tham.

Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly không thể nào trước đó biết rồi ở trên đường chờ hắn, chẳng qua kình lực cuối cùng đánh úp về phía của mình thực sự quá bá đạo, cõi đời này cũng không có mấy người có thể có.

Vừa lúc lúc này thấy Mặc Tu Nghiêu mới không nhịn được muốn thử dò xét một hai.

Lôi Đằng Phong cười nói: “Như thế nói đến đúng là cảnh đẹp thế gian khó được, khi nào Tiểu Vương cũng nhất định đi tới ngắm cảnh một phen.

Vương gia và Vương phi vừa trở về nói vậy cũng mệt mỏi rồi, tại hạ sẽ không quấy rầy rồi, xin lỗi không tiếp được.” Diệp Ly gật đầu cười nói: “Thế tử đi thong thả.” Hai người trở lại trong sân công chúa An Khê an bài cho bọn họ, Từ Thanh Trần đã sớm chờ ở trong viện rồi.

Công tử Thanh Trần mặc một bộ áo trắng thoải mái, ngồi ở bàn đá dưới tàng cây vừa thản nhiên nấu trà, hời hợt nhìn hai người một cái vừa để cho Diệp Ly không khỏi chột dạ lên.

Diệp Ly chột dạ nhưng Mặc Tu Nghiêu cũng không biết chột dạ là vật

gì.

Lôi kéo Diệp Ly không chút do dự đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, Từ Thanh Trần vì hai người mỗi người rót một chén trà, cười nhạt nói: “Vương gia Vương Phi lần này du ngoạn vui vẻ không?” “Cũng được, thời gian quá ngắn.” Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói.

Khóe miệng Từ Thanh Trần nhếch lên không dễ nhận ra, nhàn nhạt liếc Diệp Ly một cái.

Diệp Ly chột dạ lặng lẽ đưa tay lôi kéo Mặc Tu Nghiêu, bọn họ đột nhiên chạy, tất cả chuyện xã giao trong vương thành đều giao cho đại ca, đại ca tức giận cũng là chuyện cực kì bình thường.

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, nhìn Từ Thanh Trần mạn bất kinh tâm kể lại chuyện ở Thánh Địa Nam Cương cho Từ Thanh Trần nghe.

Sau khi Từ Thanh Trần nghe xong thì trên khuôn mặt tuấn nhã rốt cục có thêm một vẻ mặt không thuộc về công tử Thanh Trần.

Sắc mặt Từ Thanh Trần âm trầm cực kì khó có được, cắn răng nói: “Vương gia đang nói cho ta biết, ngài phát hiện chuyện quan trọng như vậy sau đó nghĩ đến là không trở lại xử lý mà lại mang theo Vương Phi vòng vòng tròn lại tiếp tục du lịch?” Mặc Tu Nghiêu vô tội nhìn hắn, “Có cái gì không đúng?” thế mà còn ủy khuất nhìn Diệp Ly một cái, xem đi, đại ca của nàng cố tình gây sự.

Diệp Ly nhìn trời liếc mắt, Từ Thanh Trần càng tức giận hơn, “Ngươi rốt cuộc có đầu óc hay không? Trong thánh địa Nam Cương rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ bao nhiêu nguy hiểm ai cũng không biết.

Ngươi lại dám mang theo Ly nhi trực tiếp xông vào? Một mình ngươi

muốn tìm chết không nên lôi kéo Ly nhi cùng nhau!" Mặc Tu Nghiêu nói: "Bên trong căn bản không ai , ta và A Ly đi dạo một vòng liền đi ra cũng không có người phát hiện." Từ Thanh Trần cười lạnh, "Đó là ngươi gặp may, ngày đầu tiên các ngươi mới đi, Thư Mạn Lâm liền âm thầm từ bên ngoài đưa trên trăm cao thủ nhất lưu đến trong vương thành ." Mặc Tu Nghiêu gật đầu đồng ý."Ừ, vận khí của Bản vương xưa nay đều rất tốt." Thấy Từ Thanh Trần lại muốn thay đổi sắc mặt, Diệp Ly vội vàng rót cho hắn chén trà, "Đại ca, xin bớt giận...

Vương gia!" Cảnh cáo liếc Mặc Tu Nghiêu một cái, Mặc Tu Nghiêu bất mãn bĩu môi.

A Ly thiên vị nhất.

Nhìn hai nam nhân không vừa mắt lẫn nhau, Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài cũng không trông cậy vào Mặc Tu Nghiêu rồi, mình mở miệng đem chuyện về sau nói một lần.

Nghe Diệp Ly nói đến chuyện U La Minh Hoa, Từ Thanh Trần cũng bất chấp tức giận Mặc Tu Nghiêu, tuấn mi nhíu lại, trầm giọng nói: "Mặc Cảnh Lê muốn đưa vật kia cho hoàng đế dùng?" Diệp Ly gật đầu nói: "Chắc là như vậy .

Mấy năm này hai huynh đệ Mặc Cảnh Kỳ nhìn như sự hòa thuận, kì thực minh tranh ám đấu không ngừng.

Mặc Cảnh Lê có được nửa giang sơn phía nam giàu có nhất Đại Sở, làm sao sẽ cam tâm ở vị trí dưới một người này.

Chắc đã đợi không kịp." Từ Thanh Trần cười lạnh một tiếng nói: "Ngu xuẩn! Người Nam Cương rõ ràng là không có ý tốt.

Mặc Cảnh Lê cho rằng hắn dùng loại biện pháp này giết chết Mặc Cảnh Kỳ, hắn sẽ không có nhược điểm rơi vào trong tay Thư Mạn Lâm?" Đại Sở khác với Nam Cương, chú ý nhất là Lễ nghĩa liêm sỉ trung hiếu tiết nghĩa, chuyện Mặc Cảnh Lê mưu hại huynh trưởng quân vương một khi truyền ra ngoài chính hắn cũng đừng nghĩ muốn vương vị ngồi vững vàng, còn không bằng trực tiếp khởi binh mưu phản.

Đến lúc đó bị người Nam Chiếu nắm được nhược điểm, Mặc Cảnh Lê cũng chỉ là một con rối thôi.

"Thư Mạn Lâm nghĩ ra kế sách hay, đại ca có tin tức của Đàm Kế Chi chưa?" Diệp Ly cười nhạt nói.

Từ Thanh Trần gật đầu nói: "Ta hiểu Thư Mạn Lâm, nàng ta không có cái đầu óc kia.

Nói vậy chính là Đàm Kế Chi ở phía sau màn vì nàng nghĩ kế.

Trừ đi công chúa An Khê nhận được Nam Chiếu, sau đó ở phía sau màn khống chế Mặc Cảnh Lê khống chế Đại Sở, quả nhiên là phương pháp tốt.

Chẳng qua hắn không khỏi nghĩ quá thuận lợi một chút." Diệp Ly nhìn Mặc Tu Nghiêu một chút, hỏi: "Tu Nghiêu có ý kiến gì không?" Mặc Tu Nghiêu dựa vào đại thụ sau lưng, lười biếng cười nói: "Ta có thể có ý kiến gì? huynh đệ người ta tranh đoạt ngôi vị hoàng đế có liên quan gì tới chúng ta?" Nói như vậy, chính là mặc kệ.

Từ Thanh Trần khẽ thở dài một hơi, Mặc Tu Nghiêu và hoàng thất Đại Sở thù sâu như biển, Mặc Tu Nghiêu không có vừa bắt đầu liền trực tiếp xuất binh cũng đã để cho rất nhiều người âm thầm cảm thấy ngoài ý muốn rồi.

Hắn cũng không thể đi cứu Mặc Cảnh Kỳ được.

Mặc Cảnh Kỳ từ khi lên ngôi liền bắt đầu đề phòng Định Vương Phủ đề phòng Mặc Tu Văn Mặc Tu Nghiêu, chỉ sợ làm thế nào cũng không còn nghĩ đến người rất muốn mệnh hắn vừa vặn là đệ đệ cùng cha cùng mẹ với hắn đi.

Suy nghĩ một chút, Từ Thanh Trần gật đầu nói: “Cũng được, chuyện này chúng ta mặc kệ là đúng.” Tây Bắc đã cùng Đại Sở quyết liệt, như vậy hoàn toàn không tham dự chuyện Đại Sở mới là tốt nhất.

Mặc dù hiện tại từng người đều bình an vô sự, nhưng là ai cũng rõ ràng cuối cùng có một ngày Đại Sở và Tây Bắc chỉ sợ phải đánh một trận, nếu Tây Bắc lại nhúng tay vào nội chính của Đại Sở, đối với danh tiếng của Định Vương và Mặc gia quân cũng không tốt.

“Thư Mạn Lâm lần này chỉ sợ toan tính không nhỏ.” Nhớ tới trên trăm tên cao thủ Thư Mạn Lâm điều từ Thánh Địa Nam Cương tới kia, Từ Thanh Trần cau mày nói.

Có thể vào Thánh Địa Nam Cương tuyệt đối cũng là nhất đẳng cao thủ, quan trọng hơn là người Nam Chiếu tự ý dùng độc cổ, điều này làm cho tính nguy hiểm của bọn họ lại cao hơn một bậc.

Cũng chính vì vậy, người Trung Nguyên xưa nay không thích tiếp xúc cùng người các bộ tộc Nam Cương.

Bọn họ lần này cũng không mang bao nhiêu thị vệ tới đây, nếu thật xảy ra chuyện gì chỉ sợ phiền toái vô cùng.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Chỉ sợ công chúa An Khê cũng không phải là đèn đã cạn dầu? Có công tử Thanh Trần âm thầm chỉ điểm nói vậy

lại càng như hổ thêm cánh.” Công chúa An Khê có thể ở dưới sự thiên vị của Nam chiếu Vương mà đấu với Thư Mạn Lâm nhiều năm như vậy vẫn y nguyên ở thế bất bại, đương nhiên cũng không phải là người dễ dàng nhào nặn như vậy.

Từ Thanh Trần cười nhạt, gật đầu nói: ” Công chúa An Khê đã nói với ta, Phổ A cùng với bộ lạc ngoại tổ phụ nàng phái không ít cao thủ tới đây.

Hơn nữa những năm này thủ hạ của nàng cũng có không ít chiến sĩ trung thành.

Chẳng qua là hôn lễ này .....” một hôn lễ tốt chỉ sợ khó tránh khỏi muốn bị lây một chút máu tanh rồi.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Người Nam Chiếu không tin cái này, chắc sẽ không để ý .” Từ Thanh Trần bất đắc dĩ, đây là vấn đề để ý hay không để ý sao? Dù là người nào trong hôn lễ khiến cho tinh phong huyết vũ cũng sẽ không cao hứng đi.

Diệp Ly khuỷu tay chống cái bàn, như có điều suy nghĩ nói: “Có thể công chúa An Khê cử hành cái hôn lễ này vì bản thân đối phó Thư Mạn Lâm?” Từ Thanh Trần ngẩn ra, “Nói như thế nào?” Diệp Ly lắc lắc đầu nói: “Không biết, chẳng qua cảm thấy buổi hôn lễ của công chúa An Khê tới quá đột nhiên.

Hơn nữa...

Lại còn âm thầm mời tới cao thủ trợ trận.

Nếu không phải công chúa An Khê biết trước, đó chính là nàng cố ý làm ra muốn Thư Mạn Lâm đi vào bên trong vòng.

Nhưng điều này cũng nói không thông, dù sao Nam Chiếu Vương còn tại vị , cho dù công chúa An Khê thắng cũng không thể giết được Thư Mạn Lâm .” Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Chỉ sợ công chúa An Khê bị Thư Mạn Lâm và Nam chiếu Vương bắt buộc binh hành hiểm chiêu*(dụng binh vào nước hiểm).

Các ngươi có chú ý tới hay không, thái độ của Nam Chiếu Vương với Phổ A có thể nói là bỏ qua rồi.

Nói cách khác tràng hôn sự này thật ra thì Nam Chiếu Vương cũng không phải là rất đồng ý .

Trong lòng Nam Chiếu Vương ...

Chỉ sợ là muốn phế đi công chúa An Khê.” “Nam Chiếu Vương không có con gái khác, phế đi công chúa An Khê.....” Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Đương nhiên là nâng Thư Mạn Lâm lên rồi.

Thánh nữ Nam Cương ở Nam Chiếu có địa vị đặc biệt, trong lịch sử cũng không phải là không có ví dụ Thánh nữ Nam Cương tạm thời tiếp chưởng vương vị, mặc dù chỉ là thời gian cực ngắn.

Hơn nữa mấy năm này Thư Mạn Lâm được tôn là cứu tinh của Nam Chiếu, đã bị ước thúc ít đi, Thánh nữ từ trước tới nay cơ hồ có thể nói không có.

Mấy năm nay lực ảnh hưởng của nàng tại triều dần dần cũng có thể ngang với công chúa An Khê.

Dưới tình huống này...

Thuyết phục Nam Chiếu Vương lập Vương Thái nữ khác chưa chắc không thể.” Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, hoàng gia những chuyện

tranh quyền đấu lợi này chỉ là nghe đều cảm thấy mệt mỏi.

Cũng khó vì công chúa An Khê một nữ nhi gia dưới loại tình cảnh bốn bề thọ địch này còn có thể kiên trì như thế.

“Ý của Vương gia là ?” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt cười nói: “Vương Thái Nữ đương nhiên không thể phế, Thánh nữ Nam Cương cũng không thể chết.” Từ Thanh Trần im lặng, Mặc Tu Nghiêu muốn giữ lại bọn họ tiếp tục tranh đấu, để tránh Nam Chiếu rảnh rỗi lại dấy lên việc khác.

Dù sao, người Nam Chiếu luôn nhìn chằm chằm vào Trung Nguyên.

Cho dù hiện tại Đại Sở không có quan hệ với Mặc gia quân rồi, nhưng cũng không thể tùy ý Nam Chiếu mơ ước.

Chương 237: Quấn quít bám lấy

“Khởi bẩm Vương gia, Vương Phi, Liễu quý phi và công chúa Trường Nhạc Đại Sở cầu kiến.” Ngoài cửa thị vệ đi vào bẩm báo nói.

Diệp Ly nghĩ tới Liễu quý phi đã cảm thấy chán ghét, nàng cũng không phải không tin tình cảm của Mặc Tu Nghiêu đối với mình.

Mà là một con ruồi luôn bay ở trước mặt, nhưng ngươi lại không thể một cái tát chụp chết, luôn khiến người ta không thoải mái như vậy.

Diệp Ly lần đầu tiên phát hiện, thật ra thì nàng vốn ghét Tô Túy Điệp nhất và không thích Diệp Oánh nhưng ở trước mặt nữ nhân này căn bản không coi là gì? Tô Túy Điệp chỉ tự luyến mà ái mộ hư vinh thôi, Diệp Oánh cũng tự cho là đúng còn có một chút ích kỉ thật ra thì mỗi người đều có.

Những thứ này so với Liễu quý phi liều chết thật sự không coi là cái gì.

Mặc Tu Nghiêu đều không khách khí đối đãi với nàng ta như vậy rồi, vậy mà nàng ta còn có thể tìm tới tận cửa, Diệp Ly cũng không biết nàng ta ở đâu có được tâm lí tố chất tốt như vậy.

Mặc dù có người nói nữ nhân ngu xuẩn mới đối phó nữ nhân, nữ nhân thông minh chỉ đối phó nam nhân.

Nhưng chống lại Liễu quý phi như vậy, cho dù nam nhân có quy củ nữa cũng vô dụng.

Thấy sắc mặt Diệp Ly khó coi, ngược lại Mặc Tu Nghiêu càng cao hứng lên.

Diệp Ly liếc hắn một cái, thản nhiên nói: “Vương gia cao hứng như thế, vậy Vương gia tự mình đi gặp Liễu quý phi đi.” Từ Thanh Trần gật đầu nói: “Ly nhi nói đúng, ta thấy các ngươi vừa trở về mà Liễu quý phi đã thu được tin tức đặc biệt tới đây, tám phần cũng không phải vì tới gặp Ly nhi .

Cũng đừng lãng phí tinh lực như vậy nữa, mấy ngày qua Ly nhi cũng mệt mỏi rồi, trước hết trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Nghe vậy, Mặc Tu Nghiêu oán hận trợn mắt nhìn Từ Thanh Trần một cái, hai tay gục ở trên người Diệp Ly không chịu buông lỏng, “Không được, A Ly không được đi.....” Từ Thanh Trần im lặng nhìn nam nhân trước mắt số tuổi càng lớn càng trẻ con cùng với tiểu muội bất đắc dĩ, bản thân đứng dậy đi.

Cho dù biết Mặc Tu Nghiêu đang diễn trò, hết lần này tới lần khác Ly nhi không nỡ hắn ta thì có biện pháp gì? Hắn lười ngồi ở đằng kia ngại mắt người.

Có câu nói thanh quan khó quyết việc nhà, hai người kia một nguyện đánh một nguyện chịu đựng, thật lòng không có chuyện của hắn.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua hai người ngồi cùng một chỗ, công tử Thanh Trần bất đắc dĩ thở dài.

Nửa đời cũng không nhiễm tình buồn, công tử Thanh Trần thật sự không thể hiểu được loại tình cảm lưỡng tình tương duyệt này.

Hỏi thế gian tình là gì...

Bản công tử làm sao biết? Mặc Tu Nghiêu lại cùng Diệp Ly nói hồi lâu lời hữu ích dụ dỗ lão bà, hơn nữa ở trong lòng lặng yên nhớ lấy sau này cho dù bởi vì A Ly để ý hắn mà cảm thấy đắc ý cũng tuyệt đối không thể biểu hiện ở trước mặt A Ly, nếu không A Ly sẽ xấu hổ.

Thị vệ trong viện nhìn bộ dáng Vương gia nhà mình hết sức nịnh hót Vương Phi hoàn toàn không có hình tượng đã sớm tập mãi thành thói quen rồi, Phượng Tam công tử nói đúng, vợ quản nghiêm cái gì đó, thật sự là quá bình thường.

Đợi đến lúc Liễu quý phi và công chúa Trường Nhạc được mời vào cửa, sắc mặt đã tương đối khó coi.

Tu vi dụ dỗ người của Định Vương gia vẫn chưa đến nơi đến chốn, cho nên Liễu quý phi đợi trọn vẹn gần nửa canh giờ mới có thể vào cửa.

Công chúa Trường Nhạc thấy Diệp Ly mỉm cười đối với nàng, Diệp Ly cười nhạt gật đầu với nàng.

Đưa tay ngoắt ngoắt công chúa Trường Nhạc muốn nàng tới đây ngồi, công chúa Trường Nhạc cũng không khách khí đi tới bên cạnh Diệp Ly ngồi xuống nhẹ giọng cười nói: “Định Vương Phi, ngươi và Vương thúc đi chơi à? Ngày hôm qua ta còn muốn tới tìm ngươi chơi đây, lại được Phượng Tam công tử nói ngươi không có ở đây.” Diệp Ly gật đầu cười nói: “Mấy ngày này quả thật ta không có ở đây, công chúa vừa tới hôm qua?” Công chúa Trường Nhạc gật đầu nói: “Các ngươi đi quá nhanh, chúng ta ngồi xe ngựa theo không kịp các ngươi.” Liễu quý phi đi tới, nhìn Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu một chút, hỏi: ” Mấy ngày nay Vương gia khỏe không?” Mặc Tu Nghiêu tựa vào trên người Diệp Ly, không thèm để ý tới lời hỏi thăm của nàng ta.

Liễu quý phi không khỏi thay đổi sắc mặt, cắn răng tiếp tục nói:

“Vương Phi, Bản cung có việc thương lượng với Vương gia, có thể tránh một chút hay không?” Diệp Ly giương mắt liếc Liễu quý phi một cái, cúi đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu tựa vào trên người mình.

Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu lên tội nghiệp nhìn nàng, một đôi ngăm đen ở dưới sợi tóc màu trắng lộ ra vẻ càng sáng ngời, “Nương tử, vi phu không muốn nói chuyện với nàng ta, đừng bỏ ta.....”
“Xì.....” Công chúa Trường Nhạc ngồi ở bên cạnh không nhịn được cười phun ra tiếng, thiếu chút nữa bị nước trà vừa nuốt vào cổ họng sặc đến chỉ đành không ngừng ho khan, “Vương Phi...Định Vương thúc.....” Công chúa Trường Nhạc thật sự không biết nên nói gì.

Ở trong mắt của nàng Vương thúc cho tới bây giờ đều là anh minh thần võ cao không thể chạm , nhưng hiện tại trước mắt cái người tội nghiệp nhìn Định Vương Phi thật sự là Định Vương thúc uy phong lẫm lẫm sao? Diệp Ly bất đắc dĩ liếc Mặc Tu Nghiêu một cái, nói với công chúa Trường Nhạc: “Hắn nổi điên, ngươi đừng để ý đến hắn.” Mặc Tu Nghiêu không vui, gương mặt tuấn tú ở trên người Diệp Ly chà chà, “Nương tử, nữ nhân này không có ý tốt với vi phu, nàng phải bảo vệ ta.” “Ngoan...” Diệp Ly đưa tay vỗ vỗ hắn, có lệ nói.

Ngẩng đầu nhìn về phía Liễu quý phi, Diệp Ly nghiêm mặt nói: “Quý phi, ngươi hù đến Vương gia nhà chúng ta rồi.” Dung nhan tuyệt mĩ của Liễu quý phi trong nháy mắt cơ hồ vặn vẹo, cười lớn nói: “Diệp tiểu thư nói đùa, Vương gia trí dũng vô song làm sao sẽ bị ta hù đến?” Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Vậy cũng không nhất định, nữ nhân liều chết quấn lấy thì đáng sợ nhất rồi, Vương gia chúng ta xưa nay sợ nhất những nữ nhân không mặt mũi không có da kia.

Ngươi nhìn một chút xem hắn bị hù đến rồi?” Mặc Tu Nghiêu gật đầu lia lịa, mặc dù nhìn không thấy tới mặt của hắn, nhưng động tác gật đầu không chút do dự kia cũng để cho Liễu quý phi mất hết mặt mũi.

“Diệp Ly, ngươi ——” Liễu quý phi rốt cục không nhịn được thoát đi tu dưỡng tốt đẹp mà nàng cố gắng duy trì lớn tiếng kêu lên, nhưng cái gì cũng chưa kịp nói liền bị tầm mắt âm lãnh di động cắt đứt lời vừa đến trong miệng.

Mặc Tu Nghiêu tựa đầu tựa vào trên vai Diệp Ly, nghiêng mặt qua sợi tóc màu bạc che hơn nửa khuôn mặt của hắn, nhưng đôi mắt lại mang theo âm hàn và ngoan lệ phảng phất đến từ trong địa ngục ngó chừng Liễu quý phi.

Liễu quý phi đã từng mong đợi nam tử này có thể liếc mắt nhìn mình một cái, thời điểm tầm mắt Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng thì nàng lại phát hiện cả người phảng phất như bị đông cứng.

Cho dù trong lòng sợ hãi gần như đã chiếm cả người nàng rồi, nhưng nàng cứng đờ ngay cả động cũng không dám động.

Trong cặp mắt tuấn mỹ thâm thúy kia mang theo sát khí trước nay chưa có, Liễu quý phi thậm chí có chút ít hoài nghi mình có bị hoa mắt hay không, ở trong mắt Mặc Tu Nghiêu thấy được chợt lóe lên tia huyết quang.

“Nếu...Nếu Vương gia có việc, Bản cung trước hết cáo từ.” Nói xong, giống như phía sau có ác quỷ đuổi theo nàng, Liễu quý phi không chút do dự đi về phía ngoài viện, ngay cả gọi công chúa Trường Nhạc cùng nhau trở về đều không gọi.

Diệp Ly và công chúa Trường Nhạc hai mặt nhìn nhau, không hiểu lúc trước còn quấn quít chặt lấy không chịu rời đi, làm sao lúc này Liễu quý phi chạy giống như là thấy quỷ.

“Vương gia, chàng làm cái gì?” Diệp Ly nhướng mày hỏi.

Mặc Tu Nghiêu vô tội nháy mắt, “Bản vương có làm gì nàng ta đâu? A Ly và Trường Nhạc nói chuyện đi, Bản vương nên đi tìm Phượng tam uống chén rượu thôi.” Diệp Ly biết hắn tìm Phượng Chi Dao có việc, gật đầu nhìn hắn đứng dậy rời đi.

Đợi đến nhìn không thấy bóng dáng Mặc Tu Nghiêu, công chúa Trường Nhạc mới để chén trà vẫn đang cầmđặt xuống bàn khanh khách nở nụ cười.

Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn nàng nói: “Buồn cười như vậy?” Công chúa Trường Nhạc cười cong cong ánh mắt, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Ly nói: “Dĩ nhiên buồn cười rồi, nếu không phải Vương Phi cũng ở nơi đây, ta thật không thể tin được đó là Định Vương thúc rồi.” Diệp Ly đưa tay vỗ vỗ nàng cười yếu ớt nói: “Ngươi cho rằng Định Vương là cái dạng gì, bao giờ cũng đều là khí phách tung hoành sao? Người đều phảisống, thi thoảng tùy ý một chút.

Cũng là ngươi, lúc trước vẫn không có cơ hội nói chuyện.

Đám cưới công chúa An Khê, lại không có hoàng tử tới tham gia mà ngươi một công chúa theo tới làm cái gì?” Nụ cười trên mặt công chúa Trường Nhạc dần dần mờ đi, cười nhạt nói: “Đương nhiên là phụ hoàng có lệnh, muốn ta đại biểu hoàng thất tới tham gia hôn lễ công chúa Nam Chiếu.” Diệp Ly hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: “Hoàng tử Đại Sở đều chết hết rồi à? Muốn ngươi một công chúa một mình đến đây? Còn có Liễu quý phi kia, nàng ta là Tần phi hậu cung, theo như quy củ của Đại Sở thì nàng ta càng không nên xuất hiện ở nơi này mới đúng.” Công chúa Trường Nhạc nói: “Nghe nói Liễu quý phi tự mình cầu xin phụ hoàng đi, mấy năm này phụ hoàng càng ngày càng tín nhiệm Liễu gia sủng ái Liễu quý phi rồi, như vậy đáp ứng loại yêu cầu này của nàng cũng không phải là chuyện lạ gì.

Nhưng...hiện tại ta mới biết rằng Liễu quý phi cầu xin phụ hoàng đến

đây thì ra là muốn gặp Định Vương thúc .” Diệp Ly đưa tay lôi kéo bàn tay mảnh khảnh của công chúa Trường Nhạc, nghiêm mặt nói: “Trường Nhạc, ngươi đừng nói sang chuyện khác.

Nói với ta, Phụ hoàng ngươi vì sao cho ngươi tới Nam Cương? Hắn muốn ngươi hòa thân sao?” Công chúa Trường Nhạc ngẩn ra, khẽ cắn hàm răng cười nói: “Quả nhiên là không thể gạt được Định Vương Phi và Định Vương thúc .

Phụ hoàng... Phụ hoàng không phải là muốn để cho ta hòa thân, mà hắn muốn...đưa ta cho Nam Chiếu Vương.” Nghe vậy, sắc mặt Diệp Ly trầm xuống, “Mặc Cảnh Kỳ điên rồi sao? Ngươi là trưởng công chúa của Đại Sở, hòa thân cũng thôi đi, cái gì gọi là đưa ngươi cho Nam Chiếu Vương?” Công chúa Trường Nhạc cầm tay Diệp Ly, cười yếu ớt nói: “Ta biết Vương Phi quan tâm ta.

Nhưng đưa đi hay là hòa thân thật ra thì cũng không còn cái gì khác biệt.

Nữ nhi Hoàng gia không phải là dùng ở chỗ này sao?” Nhìn nụ cười nhàn nhạt và ảm đạm trên mặt thiếu nữ, trong lòng Diệp Ly khẽ đau, thấp giọng hỏi: “Mẫu hậu ngươi nói như thế nào?” Công chúa Trường Nhạc nhíu mày, “Mẫu hậu không đồng ý , mẫu hậu nói ngay cả muốn hòa thân cũng phải theo như quy củ, nhưng phụ hoàng nhất định không chịu.

Trước khi ta đi, mẫu hậu và phụ hoàng tranh cãi một trận, bị phụ hoàng nhốt tại trong cung.

Trước khi đi...Phụ hoàng cũng không cho ta gặp mẫu hậu, cũng không biết.....” Nói đến chỗ này, thiếu nữ vốn cố gắng muốn dùng nụ cười che dấu tâm tình của mình rốt cục vẫn không nhịn được nước mắt.

Nhớ tới thời điểm một lần cuối cùng nhìn thấy mẫu hậu, mẫu hậu đang nhìn mình với thần sắc áy náy, công chúa Trường Nhạc liền không nhịn được hốc mắt nóng lên, nước mắt rơi thẳng xuống.

Diệp Ly cũng là hiểu , hành động lần này của Mặc Cảnh Kỳ không chỉ là vì liên kết với Nam Chiếu, rõ ràng còn muốn mượn hành động lần này nhục nhã hoàng hậu và Hoa gia.

Nhưng cho dù Mặc Cảnh Kỳ bất mãn hoàng hậu và Hoa gia như thế nào, chẳng lẽ hắn đã quên Trường Nhạc cũng là ruột thịt xương thịt của hắn sao? Nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt, Diệp Ly khẽ thở dài, hỏi: “Ngươi định nghe theo phụ hoàng ngươi an bài sao? Mặc dù ta không có nữ nhi nhưng cũng có con trai, nếu đứa con gặp phải chuyện như vậy, làm mẫu thân đau lòng biết bao.

Phụ hoàng kia của ngươi không nói cũng được, nhưng là mẫu hậu ngươi...

nếu ngươi thật sự bị đưa cho Nam Chiếu Vương như vậy, ta chỉ sợ mẫu hậu ngươi sẽ phải áy náy cả đời .” Công chúa Trường Nhạc giơ tay lên lau nước mắt, vừa nghẹn ngào nói: “Từ trước ta nói với Vương Phi, nếu tương lai Đại Sở cần hòa thân, ta là công chúa sẽ nghĩa bất dung từ .

Chẳng qua hiện tại ta mới biết được...

Cái gọi là trách nhiệm công chúa chỉ chính mình tự cho là đúng thôi.

Phụ hoàng căn bản không cần nữ nhi ta đây đi hòa thân, ngay cả đón hai nước hữu nghị.

Hắn muốn nhìn ngoại tổ phụ và mẫu hậu bọn họ không quá thoải

mái, muốn để cho Hoa gia mất thể diện thôi.

Hôm đó mẫu hậu đi theo phụ hoàng nói hôn sự của ta, ta ở ngoài cửa cũng nghe thấy.

Phụ hoàng nói sẽ không để cho ta quang minh chính đại hòa thân, cũng sẽ không để ta ở lại Sở kinh.

Lấy thân phận của ta, nếu hòa thân nước khác thấp nhất tất nhiên cũng là chính phi của hoàng tử.

Hắn nói tương lai của ta nếu cánh tay chĩa ra ngoài tất nhiên sẽ giúp đỡ người khác đối phó hắn.

Nếu gả ở Sở kinh cũng tất nhiên sẽ mượn hơi phu gia giúp đỡ Hoa gia tìm phiền phức cho hắn.

Cho nên hắn mới muốn đưa ta đến Nam Chiếu, nhưng muốn ta vĩnh viễn cũng không làm được Vương Hậu Nam Chiếu, chỉ có thể làm danh phận Tần phi cấp thấp." Nghe công chúa Trường Nhạc nói, Diệp Ly ở trong lòng không nhịn được muốn hung hăng đánh cho Mặc Cảnh Kỳ một trận.

Thở dài nói: "Công chúa, ta làm cho người ta dẫn ngươi rời đi?" Công chúa Trường Nhạc lắc lắc đầu nói: "Đa tạ Vương Phi, không cần như thế.

Nếu Trường Nhạc đáp ứng phụ hoàng tới Nam Chiếu, cũng sẽ không chạy trốn.

Chỉ cầu Vương Phi, tương lai nếu có cơ hội có thể chiếu cố mẫu hậu ta và Hoa gia một ít." Diệp Ly còn muốn khuyên công chúa Trường Nhạc nữa, nhưng có thị vệ tới bẩm báo cung nữ Đại Sở đến tìm công

chúa Trường Nhạc.

Nói vậy mới vừa rồi Liễu quý phi kinh hoảng đi, trở lại trong viện mới phát hiện công chúa Trường Nhạc vẫn còn ở nơi này, lúc này mới phái người đến tìm kiếm .

Công chúa Trường Nhạc đứng dậy cười nói: “Vương Phi, ta đi trước.

Đúng rồi, người cẩn thận Liễu quý phi kia một chút, người đàn bà kia điên vô cùng.” Diệp Ly gật đầu, thấp giọng dặn dò: “Một mình ngươi cẩn thận một chút, có chuyện gì cần hỗ trợ liền phái người tới nói với ta một tiếng.” “Đa tạ Vương Phi, cáo từ.” Còn có một hai ngày là đến hôn kì của công chúa An Khê, dân chúng Nam Chiếu vẫn rất tôn kính vị Vương Thái nữ này.

Cả vương thành Nam Chiếu đều vô cùng náo nhiệt, có không ít dân chúng Nam Chiếu đặc biệt từ phần đất bên ngoài chạy tới vương thành cùng nhau giúp đỡ việc lớn.

Trong một gian trà lâu do người Đại Sở mở, Diệp Ly ngồi ở cửa sổ nhàn nhã uống trà, Mặc Tu Nghiêu tựa vào trong ghế mắt lạnh nhìn hai nam nhân vô cùng chướng mắt đối diện, ” Vì sao các ngươi lại xuất hiện ở nơi này?” Hàn Minh Tích ưu nhã nhấp một miếng rượu ngon trong chén, thần sắc lười biếng nụ cười chân thành, “Vương gia nói gì vậy? Đám cưới công chúa An Khê cũng không phải là chuyện nhỏ, tại hạ là thương nhân, thương nhân trục lợi vì sao tại hạ không thể ở chỗ này?” Mặc Tu Nghiêu nguy hiểm híp mắt, lãnh đạm nói: “Đã như vậy, ngươi phải đi làm việc buôn bán của ngươi, tới tìm chúng ta làm cái gì?” Hàn Minh Tích để chén rượu xuống, thành khẩn nói: “Vương gia hiểu lầm, thuộc hạ chưa có tới tìm ngài, thuộc hạ cầu kiến Vương Phi.

Là huynh ấy theo tới .” “Ha hả...” Ngồi ở bên cạnh Hàn Minh Tích

đích thực là công tử Minh Nguyệt Hàn Minh Nguyệt, mặc dù đã không còn phong phạm công tử Minh Nguyệt năm đó nữa, nhưng hiển nhiên mấy năm này Hàn Minh Tích vẫn vô cùng chiếu cố huynh trưởng của mình.

Hai đầu lông mày của Hàn Minh Nguyệt có mấy phần tang thương, tinh thần khá tốt.

Thấy Mặc Tu Nghiêu thay đổi sắc mặt, Hàn Minh Nguyệt cũng không khỏi cười một tiếng.

Lại lo lắng Mặc Tu Nghiêu giận chó đánh mèo đệ đệ mình, liền mở miệng nói: “Nhiều năm như vậy, khó được thấy Vương gia biến sắc mặt.” Mặc dù mấy năm này Hàn Minh Nguyệt vẫn ở tại Ly thành, Tô Túy Điệp từ lâu không có ở nhân thế.

Nhưng tình nghĩa huynh đệ ban đầu rốt cuộc không thể quay lại được, Hàn Minh Nguyệt cũng không giả bộ cái gì cũng chưa phát sinh qua gọi thẳng tên Mặc Tu Nghiêu.

Vương gia, xưng hô thế này chính là nói rõ quan hệ cùng khoảng cách hiện tại của bọn hắn.

Hàn Minh Tích hừ nhẹ một tiếng, gạt gạt mày kiếm, Vương gia không phải là thường xuyên biến sắc mặt sao? Cho nên nói đại ca của hắn không biết rõ.

“Tốt lắm, Minh Tích ngươi cố ý tới Nam Chiếu một chuyến có chuyện gì quan trọng?” Nhìn Mặc Tu Nghiêu thật muốn phát tác rồi, Diệp Ly vội vàng lên tiếng cắt đứt.

Hàn Minh Tích nghiêm chỉnh, gật đầu nói: “Không sai.

Ta đưa Dao Cơ trở về Sở kinh sau đó gặp Lãnh Hạo Vũ, hắn lại muốn ta chuyển cáo Vương gia, Vương Phi.” Thấy Hàn Minh Tích như thế, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng biết nhất định là chuyện rất quan trọng.

Nếu không Lãnh Hạo Vũ sẽ không cần Hàn Minh Tích truyền tin mà không phải trực tiếp phái người đưa tin mang về Ly thành là được.

Diệp Ly khẽ nhíu mày, nói: “Sở kinh xảy ra chuyện gì?” Hàn Minh Tích lắc đầu nói: “Sở kinh cũng là không có xảy ra chuyện gì, nhưng là Mặc Cảnh Kỳ chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện.” Mặc Tu Nghiêu khinh thường hừ một tiếng, Mặc Cảnh Kỳ xảy ra chuyện rất lạ sao? Ngay cả thân đệ đệ của mình đều mơ tưởng giết chết hắn có thể thấy được hắn để cho người oán trách đến cỡ nào rồi, không xảy ra chuyện mới kỳ quái đấy.

Hàn Minh Tích vừa nhìn thần sắc hai người cũng có chút hiểu, cười nói: “Xem ra không chỉ là một nhóm người muốn đối phó Mặc Cảnh Kỳ, chẳng lẽ Vương gia bên này cũng biết cái gì? Để cho ta thử nghĩ xem...

Là Mặc Cảnh Lê?” Diệp Ly không đáp, cười hỏi: “Các ngươi nói vậy không phải là Mặc Cảnh Lê rồi?” Hàn Minh Tích cười nói: “Dĩ nhiên không phải là hắn, là Liễu gia.” Liễu gia? Diệp Ly có chút ngoài ý muốn, mặc dù bọn họ lúc trước đoán được Liễu gia rất có dã tâm, nhưng tại sao lại muốn đối phó Mặc Cảnh Kỳ Hiện nay Mặc Cảnh Kỳ tín nhiệm nhất là Liễu gia, sủng ái nhất chính là Liễu quý phi, đối phó Mặc Cảnh Kỳ đối với bọn họ có thể có chỗ tốt gì? Mặc Tu Nghiêu hơi chút cau mày, rất nhanh kịp phản ứng hỏi: “Liễu gia muốn nâng hoàng tử Liễu quý phi sở sinh lên ngôi?” Trong mắt Hàn Minh Tích hiện lên một tia tán thưởng, gật đầu nói: “Không sai.

Lại nói Mặc Cảnh Kỳ khá may.

Vốn Liễu gia sắp tới động thủ, nhận được Mặc Cảnh Kỳ đột nhiên phái Liễu Thừa tướng đến Nam Chiếu.

Khiến cho Liễu gia trong lúc nhất thời rối loạn tay chân mới để cho người của chúng ta nhìn thấu đầu mối.

Nếu không chúng ta nhận được tin tức trực tiếp là Đại Sở đổi lại hoàng đế, Mặc Cảnh Kỳ băng hà rồi." Diệp Ly không nhịn được xoa trán, Mặc Cảnh Kỳ người này rốt cuộc là như thế nào mới có thể khiến cho mọi người xa lánh mình như vậy ? Mặc Tu Nghiêu bất vi sở động, "Đây là tin tức quan trọng? Lãnh Hạo Vũ rảnh rỗi ăn quá no không có chuyện làm sao?" Mặc Cảnh Kỳ có chết hay không có liên quan gì tới hắn? Mặc Cảnh Kỳ bị chết càng thảm thì hắn càng vui vẻ, mặc dù không phải do mình động thủ thì có mấy phần tiếc nuối, nhưng có người nguyện ý thay hắn thì hắn sẽ không để ý.

Hàn Minh Tích liếc mắt, "Nếu thật sự là như thế, tự nhiên không có ai quan tâm chuyện này.

Nhưng Lãnh Hạo Vũ nói chuyện này tựa hồ không đơn thuần là bút tích của Liễu gia, hìn như còn có bóng dáng Bắc Nhung cùng với một số bộ lạc phía bắc ở bên trong.

Chỉ sợ ngày Mặc Cảnh Kỳ băng hà chính là lúc những người này dốc hết sức tiến vào Đại Sở." "Bắc Nhung và bộ lạc phía bắc đều nhúng tay rồi?" Hàn Minh Tích gật đầu nói: "Nếu không lấy bản lãnh của Liễu gia không có ai sau lưng ủng hộ nào có lá gan mưu triều soán vị?" Diệp Ly nhíu mày, trầm giọng nói: " Công chúa Trường Nhạc...

Chỉ sợ gặp nguy hiểm." Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: "Có người muốn ly gián Mặc Cảnh kỳ và Hoa gia.

Từ công chúa Trường Nhạc hạ thủ là tốt nhất.”

Chương 238: Hỗn loạn đêm tân hôn

Hôn lễ của Nam Chiếu rất khácTrung nguyên, hôn lễ của công chúa An Khê và Phổ A được cử hành ở trên quảng trường trước vương cung.

Không chỉ là quý tộc Nam Cương và đám sứ giả của các quốc gia, còn có dân chúng bình thường của Nam Chiếu cũng tụ tập ở trên quảng trường rộng lớn vừa múa vừa hát ăn mừng đám cưới công chúa.

Mặc dù Tây Bắc không lớn, thậm chí còn không tính là một quốc gia chính thức, nhưng Nam Chiếu vẫn an bài Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly ở vị trí gần Nam Chiếu Vương cùng với vợ chồng mới cưới nhất.

Ngay cả sứ thần Đại Sở và Tây Lăng cũng phải xếp ở phía sau.

Mặc dù Liễu Thừa tướng vì vậy mà trong lòng có chút không vui, nhưng lão cũng không phải là mãng phu đương nhiên cũng sẽ không vì loại chuyện này trực tiếp chống đối lại Mặc Tu Nghiêu.

Sắc mặt Lôi Đằng Phong vẫn khó coi, mày nhíu chặt.

Hiển nhiên chuyện trên đường bị cướp lấy dược trong tay làm cho hắn rất lo lắng.

Hết lần này tới lần khác lần này Trấn Nam Vương vì để cho nhi tử một mình đảm đương một phía, cũng không có cùng theo, để cho Lôi Đằng Phong không tìm được người để thương lượng.

Công chúa An Khê mặc một bộ lễ phục tuyết trắng thêu hoa văn màu lam tinh xảo ngồi ở bên cạnh chú rể, nữ tử bình thường nhưng tư thái hiên ngang cũng thêm vài phần diễm lệ.

Thư Mạn Lâm một thân áo la y Thánh nữ màu vàng, nữ trang tinhxảo, chỉ mỉm cười ngồi ở dưới tay Nam Chiếu Vương, nhưng phảng phất còn chói mắt hơn cả cô dâu.

Nếu không phải còn có một vị Liễu quý phi tuyệt diễm trong trẻo lạnh lùng đang ngồi, chỉ sợ ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người nàng đi.

Phượng Chi Dao an vị ở phía sau Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu, nhìn một chút nữ quyến đang ngồi trêu đùa: “Ai nha, Vương phi, hình như ngươi hơi kém nha.” Diệp Ly mím môi cười nhạt, cũng không đáp nói.

Nàng mới không thèm làm loại chuyện đoạt cảm giác tồn tại này của cô dâu.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn một chút thê tử bên cạnh mình, một thân áo lụa màu xanh nhạt, buộc một búi tóc đơn giản linh xảo, cắm hai cái trâm cài tóc xanh ngọc nghiêng nghiêng.

Nhìn qua thanh lệ uyển ước, ở dưới ánh trăng cùng với ngọn đèn dầu , càng lộ ra vẻ sóng mắt nhẹ nhàng, uyển ước động lòng người, “Ở trong mắt Bản vương thì A Ly mới là người đẹp nhất .” Diệp Ly mỉm cười nhìn hắn, cười nhẹ nhàng nói: “Định Vương gia, có nói nữa ta cũng không quên mất người còn có một vị hồng nhan tri kỉ trông mong chờ đợi người đâu.” Mặc Tu Nghiêu dĩ nhiên cũng đã nhận ra tầm mắt của người khác, khinh thường xuy một tiếng nói: “A Ly không thích, Bản vương sẽ sai người ta móc mắt đó ra là được.”

“Ta muốn mắt để làm gì? Ăn à?” Diệp Ly liếc mắt.

Mặc Tu Nghiêu thật tình suy nghĩ một chút, nói: “Không dễ ăn, cho Mặc Tiểu Bảo.” Diệp Ly hoàn toàn hết chỗ nói rồi, không dễ ăn, cho nên cho Mặc Tiểu Bảo.

Ý của hắn như vậy sao? Mặc Tiểu Bảo thực do hắn ở bên ngoài nhặt về sao? Hung hăng trừng mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, “Không cho Mặc Tiểu Bảo, cho Đại Bảo nhé?” Mặc Tu Nghiêu chớp mắt liền hiểu Đại Bảo trong miệng Diệp Ly là ai, cau mày nói: “Không ăn.” Phượng Chi Dao ở phía sau nghe thấy mồ hôi đầm đìa, có lẽ hắn rất lắm mồm đi? Còn có hai vị phía trước rốt cuộc phải có bao nhiêu khả năng mới có thể lạc đề đến loại trình độ này? Ta xin các người không nên ở trong hôn lễ của người ta thảo luận loại chủ đề hung tàn này có được hay không? Nếu như sau này hôn nhân của công chúa An Khê bất hạnh, tuyệt đối là bị hai người các ngươi làm hại! “Vương phi...hình như công chúa Trường Nhạc không có xuất hiện.” Rốt cục, Phượng Chi Dao vẫn không chịu nổi người phía trước càng nói càng hung tàn, lên tiếng nhắc nhở.

Diệp Ly nhìn về phía vài bàn sứ thần Đại Sở đối diện, quả nhiên không nhìn thấy công chúa Trường Nhạc, chỉ thấy Liễu Quý phi vẫn luôn nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu trên mép lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Diệp Ly cau mày suy nghĩ một chút, quay đầu hướng Phượng Chi Dao thấp giọng phân phó mấy câu, sắc mặt Phượng Chi Dao biến hóa, rốt cục thừa dịp không người chú ý lén lút ra khỏi quảng trường.

Phượng Chi Dao lặng lẽ lui ra cũng không có ảnh hưởng đến bất luận kẻ nào, Mặc Tu Nghiêu vẫn cùng Diệp Ly thấp giọng tự nhiên nói cười.

Mặc dù hai người cũng không có tính toán cùng cô dâu mới đoạt cảm giác tồn tại, nhưng không thiếu ánh mắt trên hội trường nhìn chăm chú vào bọn họ, Mặc Tu Nghiêu lơ đãng nhìn ra hướng đối diện, vừa hay nhìn thấy bộ dáng Mặc Cảnh Lê đang nhìn mình xuất thần, cùng với thần sắc Lôi Đằng Phong như có điều suy nghĩ, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng lạnh.

Khẽ hừ một tiếng, hướng về phía Mặc Cảnh Lê giễu cợt cười.

Mặc Cảnh Lê cũng nhìn thấy nụ cười lạnh trên mặt Mặc Tu Nghiêu, cũng không có cảm giác quẫn bách nhìn lén thê tử người khác bị bắt gặp, ngược lại ngạo nghễ trừng mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu giơ giơ chén rượu trong tay về phía trước, không tiếng động nói: “Chúc ngươi hết thảy thuận lợi.” Mặc dù Mặc Cảnh Lê nhìn Mặc Tu Nghiêu không vừa mắt, nhưng nhất cử nhất động của hắn lại như cũ hết sức chú ý.

Cho nên cũng hiểu lời nói của Mặc Tu Nghiêu, vốn cũng không để ở trong lòng, nhưng lúc thấy nụ cười tựa tiếu phi tiếu trên mặt Mặc Tu Nghiêu thì trong lòng không khỏi run lên, cảm thấy thật giống như mình có chuyện gì bị Mặc Tu Nghiêu xem thấu.

Loại cảm giác này giống như chuyện bí ẩn nhất của mình bị địch nhân biết rồi để cho Mặc Cảnh Lê cảm thấy vô cùng không thoải mái, đương nhiên không có tâm tư lại đi nhìn Diệp Ly nữa.

Đợi đến sau khi Nam Chiếu Vương tự mình cử hành hôn lễ cho công chúa An Khê và Phổ A, đã sớm trở về cung.

Sau đó cả quảng trường mới chính thức náo nhiệt, bao gồm công chúa An Khê và vị hôn phu của nàng, mọi người vừa múa vừa hát hết sức thoải mái.

Ở trong một cảnh hoan lạc của nơi này, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu ngồi ở trong góc không bắt mắt nhất nhìn chăm chú vào hết thảy trước mắt, " Mặc dù hôn lễ Nam Cương không nghiêm chỉnh như Trung Nguyên, nhưng rất náo nhiệt." Diệp Ly thấp giọng cười nói.

Mặc Tu Nghiêu mười phần thú vị nhìn mọi người khiêu vũ cười nói vui vẻ phía dưới, hỏi: "A Ly, chúng ta có nên đi xuống cùng bọn họ vui mừng hay không?" Diệp Ly nhàn nhạt liếc hắn một cái nói: "Chàng thích thì tự mình đi, ta không biết khiêu vũ." Mặc Tu Nghiêu có chút tiếc nuối, nhưng mà rất nhanh đã thông suốt, "Vậy coi như xong, ta cũng vậy không muốn thấy A Ly ở trước mặt người khác khiêu vũ." "Vương phi....." Trác Tĩnh xuất hiện ở phía sau hai người, ở bên tai Diệp Ly nói nhỏ mấy câu.

Diệp Ly nhíu nhíu mày, ngẩng đầu đối với Mặc Tu Nghiêu nói: "Trường Nhạc bên kia đã xảy ra chuyện, chúng ta đi trước thôi." Mặc dù Mặc Tu Nghiêu không quá quen thuộc công chúa Trường Nhạc, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ nhi thân sinh của hoàng hậu hơn nữa Mặc Tu Nghiêu cũng có thiện cảm với tiểu cô nương kia, cô bé hoàn toàn khác phụ hoàng nàng.

Gật đầu, kéo Diệp Ly muốn đi, lại bị âm thanh từ phía sau truyền đến ngăn lại, "Vương gia, sớm như vậy ngài phải trở về sao?" Liễu quý phi chẳng biết lúc nào đã đi tới đây, cho dù ở nơi này trong màn đêm dưới ngọn đèn dầu sóng người bắt đầu khởi động, Liễu quý phi vẫn mặc áo trắng như tuyết lạnh trên núi cao, làm người ta kinh diễm cũng không dám thân cận.

Mặc Tu Nghiêu nhíu mi, hờ hững nói: "Có liên quan gì tới ngươi?" Liễu quý phi cười lạnh nhạt, nói: "Hiện tại sứ giả của các quốc gia còn ở đây, Định Vương rời đi trước không khỏi bất kính với chủ nhân?" Tại chỗ ba người vốn là trung tâm tụ tập ánh mắt của mọi

người, thời gian mấy câu nói, ánh mắt đám người Mặc Cảnh Lê, Lôi Đằng Phong cũng đã quét tới đây.

Đôi mi thanh tú của Diệp Ly vừa nhíu, nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái nói: “Liễu quý phi nói rất đúng, đã như vậy, Vương gia... Chàng không cần theo ta đi trở về, ta tự đi về trước là được.” Không chỉ là vấn đề bên công chúa Trường Nhạc, công chúa An Khê bên này cũng cần người nhìn.

Mặc Tu Nghiêu do dự chốc lát, đã sáng tỏ ý của Diệp Ly.

Lại như cũ làm ra bộ dáng lo lắng, “Một mình nàng trở về không sao chứ?” Diệp Ly cười yếu ớt gật đầu, Liễu quý phi hồ nghi đánh giá Diệp Ly một cái hỏi: “Diệp tiểu thư sao vậy?” Diệp Ly thản nhiên nói: “Tối nay quá nhiều người Bản phi có chút không thoải mái thôi, làm phiền Liễu quý phi quan tâm.” “Phải không?” Liễu quý phi từ chối cho ý kiến, nhưng hiển nhiên Diệp Ly một mình rời đi phải nói nàng rất cao hứng, lại khó có được hòa nhã với Diệp Ly, “Kia Diệp tiểu thư sớm đi về nghỉ ngơi đi.” Diệp Ly mặc kệ nữ nhân đầu óc có vấn đề này, gật đầu với Mặc Tu Nghiêu mang theo Trác Tĩnh rời đi quảng trường.

Vừa về tới dịch quán mới vừa vào cửa viện thì Phượng Chi Dao liền vội vã ra đón, sắc mặt hơi khó coi, “Vương phi.” ” Công chúa Trường Nhạc thế nào?” Diệp Ly hỏi.

Sắc mặt Phượng Chi Dao âm trầm, nói: ” Công chúa Trường Nhạc bị đưa vào Vương Cung rồi.” Diệp Ly cau mày, “Chuyện khi nào?” Phượng Chi Dao nói: “Là lúc chúng ta đi tham gia tiệc cưới, ta về trễ một bước, công chúa Trường Nhạc đã bị đưa vào cung rồi.” Định Vương Phủ đã cài mật thám ở Nam Chiếu Vương Cung, chưa chắc không thể mang Trường Nhạc công chúa đi ra.

Nhưng phải trả một cái giá lớn tất nhiên là bại lộ mật thám của Định Vương Phủ còn có sau khi mang công chúa Trường Nhạc ra là một loạt phiền toái mà Phượng Chi Dao cũng không thể làm chủ được.

Diệp Ly trầm tư một chút, nói: “Nam Chiếu Vương vừa mới hồi cung không lâu, dựa theo tập tục Nam Chiếu ..

Chúng ta hiện tại tới đó, có lẽ đến được kịp !” Trong mắt Phượng Chi Dao nhấp nhoáng một tia ánh sáng, “Đa tạ Vương Phi!” Lần này theo tới Nam Chiếu cũng không có nhiều người, nhưng Diệp Ly muốn vào vương cung Nam Chiếu cũng chỉ cần Phượng Chi Dao, Tần Phong, Trác Tĩnh, Lâm Hàn cùng với hai gã Kỳ Lân cũng đủ rồi.

Đoàn người vòng qua quảng trường huyên náo trước vương vung, không một chút kinh động thị vệ trong cung liền tiềm nhập trong vương cung.

Lúc trước Phượng Chi Dao đã điều tra xong, công chúa Trường Nhạc bị trực tiếp đưa vào tẩm cung của Nam Chiếu Vương.

Cho nên bọn họ vừa vào cung thì liền chạy thẳng tới tẩm cung của Nam Chiếu Vương.

Chỉ là bọn hắn vừa mới đến bên ngoài tẩm cung, đã nghe đến bên trong truyền đến tiếng huyên náo, “Có thích khách!” Phượng Chi Dao cả kinh, “Bị phát hiện rồi?” Tần Phong lắc đầu, đưa tay nhấn xuống Phượng Chi Dao muốn rút kiếm, ” phòng thủ vương cung Nam Chiếu không lợi hại như vậy.” Mấy người bọn hắn trừ Phượng Chi Dao ra, đều tuyệt đối là cao thủ ẩn dấu nhất đẳng, chỉ cần thời khắc cẩn thận, lấy bản lãnh thị vệ vương cung Nam Chiếu căn bản không thể nào phát hiện bọn họ.

Quả nhiên, nghe hỏi mà đến thị vệ nhìn cũng không có hướng bọn họ

bên này nhìn một cái, rối rít xông ào vào trong tẩm cung, trong tẩm cung lập tức liền lại tới tiếng binh khí tiếng đánh nhau.

Diệp Ly giơ tay lên hướng về mọi người phía sau làm thủ hiệu, hai gã Kỳ Lân phía sau cùng Trác Tĩnh Lâm Hàn chia làm hai đội chia ra phân biệt theo trái phải đi đường vòng hướng cung điện chạy đi.

Rất nhanh, bốn bóng đen xuất hiện ở trên nóc của tẩm cung, một người trong đó hướng bên này làm thủ hiệu, Phượng Chi Dao còn không có kịp phản ứng đã bị Tần Phong bên cạnh một phát bắt được hướng trên nóc cung điện đối diện bay đi.

Thật vất vả mới đứng vững vàng, bóng ảnh bốn người kia đã biến mất mất tích rồi, Phượng Chi Dao bất đắc dĩ nói: “Tần huynh, khinh công của tại hạ cũng không tệ lắm.

Còn có, mới vừa mấy cái dấu tay là có ý gì?” Mặc dù Phượng Chi Dao cũng tiếp xúc qua Kỳ Lân một chút, nhưng vẫn không biết rõ phương thức hành động của những người này.

Tần Phong thản nhiên nói: “Ngôn ngữ của người câm điếc.

Vương phi muốn bọn họ phân hai tổ lần lượt thay đổi xem xét tình huống phía trước, bọn họ nói bên này an toàn.” Phượng Chi Dao xì mũi coi thường, “Kia dùng phiền toái như vậy? Cao thủ đều trực tiếp đi đến bên trong.” Giống như vậy đi vào vội vả cứu người mà nói…, rau cúc vàng đều nguội.

Tần Phong thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: “Cho nên cao thủ đều bị chết sớm.

Vương phi nói nhiều khi hi sinh là không thể tránh khỏi, nhưng mạng của chiến sĩ bình thường cũng là mạng, cho dù không thể tránh khỏi

cũng có thể tận lực giảm bớt.” Phượng Chi Dao ngẩn ra, không nói gì sờ sờ lỗ mũi.

Rất nhanh, một bóng đen lại đang bên trong mái hiên lộ ra, vẽ ra một cái thủ thế quá ngắn.

Tần Phong đứng lên nói: “Đi mau, bên trong không phải là thích khách, chắc là người tới cứu công chúa Trường Nhạc.” Đợi đến thời điểm hai người chạy tới tận cùng bên trong tẩm cung lúc trước, trước điện đánh thành một đoàn.

Phượng Chi Dao dõi mắt nhìn lại càng nhìn không tới bốn người kia giấu ở nơi nào.

Chẳng biết lúc nào Diệp Ly đã xuất hiện ở bên cạnh hai người, hỏi: “Phía dưới là người Hoa gia?” Ánh mắt Phượng Chi Dao chuyển động, bình tĩnh ngó chừng người đang chiến đấu kịch liệt phía dưới, nói: “Chắc vậy, trừ Hoa gia ra ta nghĩ không ra còn có ai sẽ đến cứu công chúa Trường Nhạc.

Nhưng là...

vì sao bọn họ chờ tới bây giờ mới ra tay cứu giúp?” Dù nói thế nào cứu người ở trên đường dễ hơn là ở Nam chiếu Vương Cung? “Chắc là có nguyên nhân gì để cho bọn họ chỉ có thể ở trong Nam Chiếu vương cung cứu người.” Diệp Ly nói, “Vào xem công chúa Trường Nhạc một chút.

Tần Phong, ngươi xem nơi này.” Tần Phong gật đầu, “Vương Phi xin yên tâm.” Muốn né qua tai mắt nhiều thị vệ trước điện như vậy tiến vào tẩm điện, đương nhiên không dễ dàng, cho nên Diệp Ly cũng không có làm gì cả.

Mà mang theo Phượng Chi Dao ở trên nóc nhà di động tới vị trí khác, chỉ chỉ phía dưới nói: “Nơi này là tẩm cung Nam Chiếu Vương.” Chỉ thấy Diệp Ly nhanh chóng lấy xuống ngói lưu ly ở nóc phòng, ở giữa không có phát ra một tiếng vang nào.

Rất nhanh, tất cả trong điện liền rơi vào trong mắt của bọn hắn.

Diệp Ly chọn vị trí vô cùng tốt, từ trên hướng xuống nhìn sang, vừa hay nhìn thấy tẩm điện, hơn phân nửa gian phòng.

Mà người trong phòng, bởi vì bị xà nhà ở đó, trừ phi đi tới phía dưới cái lỗ này, nếu không rất khó nhìn đến phòng của mình đính bị mở một lỗ thủng.

Phượng Chi Dao nhìn Diệp Ly từ nóc phòng cửa động đi xuống, không tiếng động đứng ở trên xà nhà.

Người trong phòng không hề phát hiện ra.

Sắc mặt Nam Chiếu Vương âm trầm ngó chừng công chúa Trường Nhạc ngồi ở trên giường êm cách đó không xa, trong mắt chớp động lên dục vọng dâm tà cùng với âm tàn tức giận.

Đây là Trưởng công chúa Đại Sở, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng đã là tiểu mỹ nhân rồi.

Chỉ cần chừng hai năm nữa, nói vậy có thể vượt qua nữ nhi của mình công chúa Tê Hà từng có cái danh xưng là mĩ nhân đệ nhất Nam Chiếu rồi.

Vốn là công chúa như vậy, lão không có khả năng cưới được, Đại Sở từ trước rất ít đưa công chúa ra ngoài hòa thân đặc biệt là Trưởng công chúa.

Mặc dù lão không biết tại sao hoàng đế Đại Sở phải đưa công chúa tôn quý nhất cho lão, nhưng lão vẫn rất hài lòng lễ vật này.

Công chúa Trường Nhạc ngồi ở trên giường êm, khẩn trương ngó chừng cửa đại điện, tay trong tay áo nắm thật chặt.

Nam Chiếu Vương không chớp mắt nhìn chằm chằm nàng, không thèm để ý tới thích khách ngoài điện, ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp của công chúa Trường Nhạc lộ ra vẻ thèm thuồng, “Đúng là một tiểu mỹ nhân, quả nhiên công chúa Đại Sở khác biệt với người khác.

Nàng không cần lo lắng thích khác phía ngoài, đừng nói chính là mười mấy người, chính là người có gấp mười lần đi nữa cũng đừng mơ tưởng từ Nam Chiếu Vương Cung sống đi ra ngoài.” Công chúa Trường Nhạc run lên, hoảng sợ nhìn ngoài cửa, rốt cục trên mặt lộ ra một tia lo lắng .

Đã thấy nàng thay đổi sắc mặt, Nam Chiếu Vương càng thêm đắc ý, “Ha ha...

Tiểu mỹ nhân của ta, vẫn nên ngoan ngoãn theo Bản vương đi.

Chỉ cần nàng ngoan ngoãn, Bản vương có thể cho đám người phía ngoài lưu toàn thây.” Công chúa Trường Nhạc cắn răng, đột nhiên đứng dậy hướng ngoài cửa đi ra ngoài.

Làm sao Nam Chiếu Vương sẽ để nàng xông ra, đưa tay lôi kéo một cái đã giữ chặt được một cánh tay của nàng, “Tiểu mỹ nhân, gấp cái gì.....

Ha ha...” Công chúa Trường Nhạc càng không ngừng giãy dụa, nhưng nàng chỉ là một thiếu nữ nhu nhược, sao có thể là đối thủ của

Nam chiếu Vương, cánh tay bị kiềm chế không thể động đậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ thống khổ.

Nàng dứt khoát không hề chạy ra bên ngoài nữa, cất giọng kêu lên: “Bất kể bên ngoài là người nào, ta không cần các ngươi cứu, đi mau!” Người đánh nhau ngoài điện hiển nhiên nghe được giọng nói của nàng, lập tức có người nói: “Công chúa, thuộc hạ nhất định cứu ngươi đi ra ngoài!” “Toàn bộ đều đi! Bản cung không cần các ngươi cứu!” Đôi mắt trong trẻo của công chúa Trường Nhạc chảy nước mắt, lớn tiếng kêu lên.

Nhìn Nam Chiếu Vương đắc ý cười ác độc cùng hướng gần phía mặt của mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của công chúa Trường Nhạc hiện lên một tia quyết tuyệt.

Công chúa Trường Nhạc đột nhiên giơ tay phải vẫn tự do lên, một đạo hàn quang từ trong tay áo xuất ra.

Trong tay công chúa Trường Nhạc có thêm một chủy thủ hàn quang lóng lánh , không chút do dự đâm về Nam Chiếu Vương đang cầm tay của mình.

Sao Nam Chiếu Vương chịu làm cho nàng đâm, lập tức buông tay để cho công chúa Trường Nhạc đâm trượt.

Không nghĩ tới cô gái mềm mại yếu ớt trước mắt này thế nhưng sẽ lớn mật như thế, Nam Chiếu Vương thẹn quá thành giận một bạt tai quất tới đánh ngã công chúa Trường Nhạc xuống mặt đất, mép miệng tràn ra một tia máu.

Công chúa Trường Nhạc ngã ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn Nam cChiếu Vương, trên mặt không hề e ngại, ngược lại mang theo ngạo nghễ thân là công chúa cao quý cùng với miệt thị

Nam Chiếu Vương, “Chỉ bằng ngươi còn không xứng nhục nhã Bản công chúa!” Dứt lời, công chúa Trường Nhạc không chút do dự giơ lên chủy thủ đâm về phía lồng ngực của mình.

Sưu ——trên xà nhà một đạo lục quang bắn xuống tới, không nghiêng lệch đánh vào chủy thủ trong tay công chúa Trường Nhạc.

Lực cực lớn đánh nghiêng chủy thủ bay ra ngoài.

Một cây trâm ngọc bích cũng đồng thời đính tại trên cây cột cách không xa công chúa Trường Nhạc.

Nam Chiếu Vương ngạc nhiên nhìn tình huống bất thình lình, ngẩng đầu hướng trên xà nhà nhìn lại.

Lại thấy Diệp Ly một thân áo xanh không thèm để ý chút nào ngồi ở trên xà nhà hướng mình mỉm cười gật đầu.

Nam Chiếu Vương dưới sự sửng sốt phục hồi tinh thần lại đang muốn mở miệng gọi thị vệ, lại chỉ thấy bóng ảnh trước mắt chợt lóe, Diệp Ly đã đến trước mặt lão, một cây chủy thủ không chút do dự đến trên cổ lão.

Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn công chúa Trường Nhạc nói: “Ngươi nha đầu này hạ thủ thật là ngoan.

Chỉ cần xuống tí nữa thì có thể trực tiếp đi gặp Diêm vương rồi.” “Vương... Vương Phi...” Công chúa Trường Nhạc kinh ngạc nhìn Diệp Ly, hiển nhiên không thể hiểu tại sao Diệp Ly lại xuất hiện ở nơi này.

Nam Chiếu Vương trầm giọng nói: “Định Vương phi, ngươi có ý gì?” Diệp Ly bất đắc dĩ nói: “Nhất thời tình thế cấp bách đúng là bất đắc

dĩ, Nam Chiếu Vương tha lỗi.” Diệp Ly thật bất đắc dĩ, nếu không thể giết Nam Chiếu Vương, nàng không định xuất hiện ở trước mặt Nam Chiếu Vương.

Cho nên đang suy nghĩ làm sao để không bại lộ dấu Nam Chiếu Vương mang công chúa Trường Nhạc đi, ai ngờ nàng còn chưa kịp xuất thủ thì liền phát hiện ra một màn này, vì mạng nhỏ của công chúa Trường Nhạc nên Diệp Ly cũng đành xuất thủ đánh văng chủy thủ trong tay nàng ấy ra, cũng đồng thời bại lộ mình ở trước mặt người.

Chương 239: Trường Nhạc Vô Ưu

Ngoài điện vẫn đánh cho khí thế ngất trời, trong điện không khí cũng đông lạnh, yên tĩnh không tiếng động.

Diệp Ly bình thản nhìn Nam Chiếu Vương trước mắt cao hơn mình một cái đầu, trên khuôn mặt thanh lệ hiện ra thần sắc xin lỗi, giống như thật sự vì cưỡng ép Nam Chiếu Vương mà cảm thấy áy náy.

Nhưng chủy thủ đặt ở trên cổ Nam chiếu Vương lại không hề dời đi.

Nam Chiếu Vương chỉ cảm thấy da thịt trên cổ bị chủy thủ lạnh như băng kích khiến tóc gáy dựng đứng, “Định Vương Phi, rốt cục ngươi muốn làm gì?” Diệp Ly nhìn thoáng qua công chúa Trường Nhạc đang ngồi dưới đất, mím môi cười nói: “Nam Chiếu Vương biết rõ còn cố hỏi, đây không phải là rất rõ ràng sao?” “Ngươi vì tiểu mỹ nhân này?” Nam Chiếu Vương không tin.

Tiểu cô nương trước mắt này là công chúa Đại Sở, cũng không có quan hệ gì với Tây Bắc, đương nhiên Nam Chiếu Vương không tin Định Vương Phi tốn khí lực lớn như vậy xông tới chỉ vì một công chúa không có chút nào quan hệ, ” Mặc dù nàng ta là công chúa Đại Sở, nhưng đối với Sở Hoàng cũng không có bao nhiêu giá trị.

Sở Hoàng đã đưa nàng ta cho Bản vương rồi.” Nghĩ tới nghĩ lui, Nam Chiếu Vương cũng chỉ có thể cho rằng Định Vương phi l muốn bắt công chúa Trường Nhạc để uy hiếp Hoàng đế Đại Sở.

Ai bảo khắp thiên hạ mọi người biết Định Vương và Sở Hoàng thù

sâu như biển đây? “Cái này không cần Nam Chiếu Vương quan tâm, Nam Chiếu Vương chỉ cần nói cho Bản phi biết có thể mang công chúa Trường Nhạc đi hay không là được rồi.” Diệp Ly cũng không phản bác lời của lão, thản nhiên nói.

Nam Chiếu Vương cười lạnh một tiếng nói: “Một mỹ nhân người khác đưa cho, cho Vương Phi cũng không có gì là không thể.

Nhưng...

Vương Phi ở trong vương cung Nam Chiếu qua lại tự nhiên, khi dễ Nam Chiếu ta không có ai sao? Bản vương khuyên Vương Phi lập tức để binh khí xuống, Bản vương nể mặt Định Vương sẽ không làm khó Vương Phi.

Nếu không một lát thị vệ tiến vào thì Vương Phi sẽ không dễ dàng thoát thân như vậy đâu.” Nam Chiếu Vương này thoạt nhìn cũng không vô dụng như vậy, Diệp Ly ở trong lòng nghĩ đến.

Trên mặt cũng chỉ cười nhạt một tiếng, “Ta chỉ sợ thị vệ không có cơ hội tiến vào.” Chẳng biết lúc nào, tiếng đánh nhau ngoài cửa đã dần dần dừng lại xuống.

Trên mặt Nam Chiếu Vương vẫn còn có một tia đắc ý, nhưng rất nhanh đã nhận ra không đúng.

Nếu như thị vệ Nam Chiếu thắng, vô luận như thế nào cũng sẽ ở ngoài điện bẩm báo một tiếng.

Nhưng lúc này ngoài điện hoàn toàn yên lặng, ở trong điện không nghe thấy tiếng vang nào.

Nam Chiếu Vương liền biến sắc, nói: ” Vương cung Nam Chiếu ta có

một ngàn thị vệ, vương thành Nam Chiếu còn có tám ngàn tinh nhuệ đóng ở.

Vương Phi nghĩ đến các ngươi chạy thoát sao?" "Tám ngàn tinh nhuệ kia sợ là không rảnh tiến cung hộ giá rồi." Diệp Ly cười dài nhìn Nam Chiếu Vương nói: "Nam Chiếu Vương có nhớ tối nay còn có hoạt động quan trọng gì hay không?" Nghe vậy, trong lòng Nam Chiếu Vương lộp bộp rơi xuống, sắc mặt càng thêm khó coi .

Sao lão lại quên mất, Thư Mạn Lâm chuẩn bị tối nay ra tay đối với An Khê, lão âm thầm đưa lệnh bài điều động thủ vệ vương thành cho Thư Mạn Lâm.

Nếu là lúc này đã.....

Diệp Ly nhẹ giọng thở dài nói: "Trong cung này thời gian đánh nhau đã không ngắn, nhưng ngoại trừ thị vệ đang đóng ở tẩm cung Nam Chiếu Vương ra, căn bản không có người đi vào hộ giá.

Nam Chiếu Vương không ngại đoán xem bọn hắn đi đâu vậy?" Nam Chiếu Vương không lời nào để nói, "Muốn chém muốn giết tự nhiên muốn làm gì cũng được." Diệp Ly mỉm cười nói: "Sao Bản phi sẽ giết Nam Chiếu Vương chứ? Bản phi chỉ từ trong cung Nam Chiếu Vương mang đi một tiểu cô nương không có danh tiếng gì mà thôi.

Qua tối nay, nói vậy công chúa An Khê chắc sẽ không cùng Bản phi so đo loại chuyện như vậy.

Tình hữu nghị giữa Nam Chiếu và Tây Bắc ta cũng sẽ tiếp tục kéo dài." Nàng nói là công chúa An Khê không so đo mà không phải Nam Chiếu Vương, đương nhiên Nam Chiếu Vương hiểu ý tứ trong đó.

Qua tối nay, Nam Chiếu quốc sẽ không còn do Nam Chiếu Vương

định đoạt.

Nam Chiếu Vương cắn răng nói: “Định Vương Phủ là trợ thủ An Khê mời tới!” “Vốn không phải là, bây giờ là rồi.” Diệp Ly cũng không sợ đắc tội Nam Chiếu Vương, đắc tội Nam Chiếu Vương đã không có ảnh hưởng gì tới Nam Chiếu và Tây Bắc.

Bởi vì sau tối nay vô luận người nào thành người nào bại, thực quyền của Nam Chiếu sẽ hoàn toàn không có liên quan tới Nam Chiếu Vương.

Nếu như công chúa An Khê thắng, rút kinh nghiệm lần trước thì công chúa An Khê chắc sẽ không nhân nhượng Thư Mạn Lâm và Nam Chiếu Vương nữa.

Nếu như Thư Mạn Lâm thắng, Nam Chiếu Vương từ đó cũng chỉ sẽ biến thành con rối của Thư Mạn Lâm hoặc là nói Đàm Kế Chi.

Nam Chiếu Vương sai liền sai ở chỗ chọn hợp tác với Mặc Cảnh Kỳ, có lẽ Mặc Cảnh Kỳ thật tâm muốn hợp tác với Nam Chiếu Vương, nhưng người hắn phái tới, vô luận là Liễu quý phi hay Liễu Thừa tướng, thoạt nhìn cũng sẽ không cho Nam Chiếu Vương bất kỳ trợ giúp nào.

“Cái nghiệt nữ này!” Nam Chiếu Vương nghiến răng nghiến lợi nổi giận mắng.

Diệp Ly nhíu mày nhìn Nam Chiếu Vương, có chút nghi ngờ nói: “Bản phi có một nghi vấn vẫn không giải thích được.

Công chúa An Khê hiện tại trên danh nghĩa đã là một vị công chúa duy nhất của Nam Chiếu Vương.

Hơn nữa công chúa An Khê trị quốc có cách lại không quyến luyến quyền vị, có nữ nhi như vậy chắc Nam Chiếu Vương phải cao hứng mới đúng.

Tại sao Nam Chiếu Vương lại giúp đỡ Thư Mạn Lâm khắp nơi nhằm vào công chúa An Khê.” Để cho một người thân là Thánh nữ vốn nên được cung phụng không có chút nào thực quyền hôm nay gần như có thể uy hiếp được địa vị tính mạng của một người thân là Vương Thái nữ, trong chuyện này tuyệt đối không thiếu được sự giúp đỡ của Nam Chiếu Vương.

Cho dù Thư Mạn Lâm cũng là nữ nhi của Nam Chiếu Vương, cho dù Nam Chiếu Vương thương yêu Thư Mạn Lâm hơn một chút, cũng không thể chán ghét công chúa An Khê đến tình trạng như vậy.

Trên mặt Nam Chiếu Vương hiện lên một tia mờ mịt, hiển nhiên lão cũng không hiểu vấn đề Diệp Ly hỏi.

Lão và đại nữ nhi của mình sao lại thành bộ dáng ngày hôm nay? Còn nhớ rõ An Khê và Tê Hà thuở nhỏ liền thích khiêu vũ ca hát nhưng tính tình khác nhau, con bé tính cách cởi mở làm việc lại hết sức trầm ổn, lúc mới mười ba mười bốn tuổi có thể trợ giúp lão để ý triều chính.

Rất nhiều chuyện chính lão đều cảm thấy bể đầu sứt trán để cho con bé đón nhận thì nó sẽ xử lý thỏa đáng.

Lúc ấy lão chỉ cảm thấy tạ ơn trời cao cho mình một nữ nhi thông tuệ như vậy, cho dù không có vương tử cũng không có tiếc nuối.

Cho nên hắn lập An Khê là Vương Thái nữ, nhìn An Khê từng bước từng bước vất vả cần cù thống trị quốc gia này nhận được chúng bách tính ủng hộ.

Nhưng không biết khi nào thì bắt đầu, cái loại vui sướng và vui mừng kia lại dần dần thay đổi mùi vị.

Mỗi khi thấy dân chúng nhìn thấy nữ nhi là lộ ra thần sắc sùng kính tôn kính, trong tim của lão bắt đầu cảm thấy không vui.

Lão tân tân khổ khổ trị quốc mấy chục năm, dân chúng luôn nói này không tốt kia không tốt, cho dù thấy lão cũng chỉ sợ hãi phục tùng không có sùng kính kính yêu.

Tại sao nữ nhi của lão có thể dễ dàng có được chuyện mà cả đời lão cũng không có được như vậy? Nhìn thần sắc biến ảo của Nam Chiếu Vương, Diệp Ly cảm giác mình đã hiểu.

Bởi vì ghen tỵ, không phải bởi vì lo lắng công chúa An Khê soán quyền, cũng không phải là bởi vì lão thương yêu Thư Mạn Lâm hơn, chỉ vì ghen tỵ.

Một phụ thân ghen tỵ với con gái của mình trị quốc giỏi hơn mình lại được dân chúng ủng hộ, cho nên liền trăm phương ngàn kế ra vấn đề khó khăn cho nữ nhi thậm chí mặc kệ người khác ra đòn sát thủ đối với nàng hơn thế nữa còn trợ giúp.

Diệp Ly lắc đầu, nhìn Nam Chiếu vương nói: “Nếu như công chúa An Khê thua thật, Nam Chiếu nên kế tục như thế nào? Nam Chiếu Vương, ngươi thật không nghĩ thông suốt sao?” Trên mặt Nam Chiếu Vương dữ tợn, hô hấp dần dần dồn dập lên.

Diệp Ly cũng vào lúc này thả Nam Chiếu Vương ra rồi đi về phía bên cạnh công chúa Trường Nhạc đã tự mình đứng lên, nhẹ giọng cười nói: “Công chúa, chúng ta đi thôi.” Công chúa Trường Nhạc hơi cảnh giác nhìn Nam Chiếu Vương bên cạnh một cái, nhưng không biết

Nam Chiếu Vương đang suy nghĩ gì mà sắc mặt dữ tợn vặn vẹo nhưng phảng phất không nhìn tới các nàng.

Diệp Ly cười nói: “Không cần lo lắng, chúng ta đi thôi.” Lôi kéo công chúa Trường Nhạc trực tiếp từ cửa điện đi ra ngoài.

Ngoài điện, thị vệ thủ hộ tẩm cung và thị vệ nghe tiếng chạy tới cũng đã được giải quyết rồi, một … nhóm người khác còn sống bảy tám người, Tần Phong và Trác Tĩnh đứng ở cửa chờ Diệp Ly đi ra ngoài.

“Công chúa.....” Hai người vừa ra tới, người cầm đầu của mấy người còn may mắn sống sót kia liền lập tức vọt lên lại bị Trác Tĩnh tiến lên một bước kéo lại.

Người nọ vội vàng nói: “Công chúa! Công chúa, ngài có sao không? Thuộc hạ vô năng...

Không thể sớm cứu công chúa ra!” Công chúa Trường Nhạc có chút chần chờ nhìn hắn một lúc lâu mới nói: “Ngươi là...

Dương thị vệ?” Nam tử kéo khăn trên mặt xuống một cái, lộ ra một khuôn mặt cương nghị lại hơi quen thuộc.

Diệp Ly nhíu mi hồi tưởng chốc lát liền nhớ lại, đây là thống lĩnh thị vệ trong cung hoàng hậu.

Diệp Ly nói: “Trước xuất cung rồi nói sau.” Dương thị vệ kia hiển nhiên cũng biết Diệp Ly, cung kính nói: “Đa tạ Vương Phi xuất thủ tương trợ.” Đoàn người xuất cung, quả nhiên dọc theo đường đi gần như không có gặp phải bất kỳ ngăn trở.

Mà trên quảng trường bên ngoài cửa cung vẫn náo nhiệt vui mừng, nhưng cẩn thận đi xem sẽ phát hiện, người nên ở đó cũng đã biến

mất.

Đoàn người Diệp Ly gần như không có trì hoãn trở lại trong trạm dịch, còn chưa kịp hỏi, Dương thị vệ kia đã quỳ trên mặt đất, quỳ rạp xuống trước mặt công chúa Trường Nhạc, nói: “Thuộc hạ vô năng, để cho công chúa chịu kinh sợ.

Đây là giải dược, xin công chúa mau mau ăn vào đi.” Từ trong tay áo lấy ra một bình sứ nhỏ màu xanh biếc nâng đến trước mặt công chúa Trường Nhạc.

Diệp Ly cau mày nói: “Công chúa, ngươi trúng độc?” Dọc theo đường đi thần sắc công chúa Trường Nhạc như thường, thân thể cũng không còn cái gì khác thường, căn bản không nhìn ra có dấu hiệu trúng độc.

Công chúa Trường Nhạc chần chờ một chút, gật đầu.

Dương thị vệ bi phẫn nói: “Nếu không phải bởi vì những độc phụ kia hạ độc công chúa, làm sao bọn ta sẽ tới cứu công chúa muộn như vậy.

Loại độc này chỉ có độc phụ kia mới có, một khi chúng ta cứu công chúa thì nàng sẽ lập tức phá hủy giải dược.

Cho nên dọc theo đường đi chúng ta chỉ có thể nghĩ cách nhận được giải dược trước mới có thể cứu công chúa về.

Này mới khiến công chúa bị đưa vào Vương Cung.” “Là Liễu quý phi?” Diệp Ly hỏi, ” Làm sao các ngươi lấy được giải dược ?” Dương thị vệ nói: “Độc phụ kia sai người ta đưa công chúa vào trong cung liền cho là giải dược có cũng được mà không có cũng không sao rồi, nhưng ngay cả như vậy, chúng ta vẫn đã chết bảy tám huynh đệ mới

lấy được giải dược, may là vượt qua rồi...

Nếu không...

Bọn ta muôn lần chết cũng không mặt mũi đối với Hoàng hậu nương nương và lão quốc công." Diệp Ly nhướng mày nói: "Là Hoàng hậu phái các ngươi tới cứu công chúa ?" Dương thị vệ nghiêm mặt nói: "Đúng ạ, thuộc hạ một cũng là tâm phúc của Hoàng hậu nương nương, được nương nương ban ơn.

Còn có mấy huynh đệ là năm xưa chịu qua ơn của Hoa quốc công.

Chúng ta cũng muốn ở trên đường ra tay, nhưng lại luôn không cách nào lấy được giải dược, cũng không dám tùy tiện động thủ hại tính mạng công chúa.

Thuộc hạ đa tạ ân tương trợ của Vương Phi." Công chúa Trường Nhạc nghe được tin tức của mẫu hậu lệ đã sớm rơi đầy mặt, đang cầm chai thuốc liền vội vàng hỏi: " Mẫu hậu ta như thế nào?" Dương thị vệ chần chờ một chút, nói: "Hoàng hậu nương nương...

Lúc thuộc hạ rời kinh thì Hoàng hậu nương nương vẫn bị giam lỏng ở trong cung.

Nhưng công chúa xin yên tâm, lão quốc công sớm có an bài, Hoàng hậu nương nương cũng đã nói, mặc dù không được tự do nhưng hoàng thượng coi như là vì mặt mũi cũng sẽ bảo vệ nàng tánh mạng không lo.

Chỉ xin công chúa sau này không nên nữa trở về Sở kinh nữa.

Đây là Hoàng hậu nương nương bảo thuộc hạ chuyển giao cho công chúa ." Dương thị vệ lại đưa lên một hộp gỗ nhỏ tinh xảo mà lại bình

thường không có gì lạ.

Công chúa Trường Nhạc ngẩn người nhận lấy xem, cái hộp rộng cũng chỉ chừng một tấc, dài bốn năm tấc, mở ra bên trong gấp mấy tờ ngân phiếu, phía trên ngân phiếu chỉ để một cái trâm cài tóc hoa lệ tinh xảo cùng bảy tám viên Dạ Minh Châu.

Mặc dù không thấy được mệnh giá ngân phiếu, nhưng chỉ nhìn mấy viên Dạ Minh Châu kia cũng biết, trong đó bất kỳ một viên nào cũng để cho công chúa Trường Nhạc áo cơm không lo cả đời, “Định Vương Phi...

Mẫu hậu, mẫu hậu không quan tâm ta rồi?” Công chúa Trường Nhạc đang cầm cái hộp thấp giọng hỏi.

Diệp Ly nhẹ giọng thở dài, ” Mẫu hậu ngươi là vì tốt cho ngươi.” công chúa Trường Nhạc không phải là bị đưa tới hòa thân, mà là bị Mặc Cảnh kỳ đưa cho Nam Chiếu Vương .

Cái này nhất định khiến cho công chúa sau này Trường Nhạc vĩnh viễn không thể lấy thân phận công chúa xuất hiện ở Sở kinh cùng trước mắt người đời.

Nếu không, đến lúc đó...

nếu Mặc Cảnh Kỳ có thể độc ác quyết đưa nữ nhi cho Nam Chiếu Vương,đương nhiên cũng độc ác quyết tâm muốn mạng của nàng.

“Ta biết.....” công chúa Trường Nhạc đang cầm hộp gỗ nói, lại vẫn không nhịn được nức nở khóc lên.

Từ đó về sau nàng sẽ không bao giờ là công chúa Trường Nhạc của Đại Sở nữa rồi, nói vậy phụ hoàng rất nhanh sẽ khiến người truyền

ra tin tức, công chúa Trường Nhạc bệnh qua đời rồi.

Từ đó, nàng có thể cũng sẽ không gặp được mẫu hậu và ông ngoại rồi, nàng chỉ có thể một mình một người không tên không họ ở phía ngoài phiêu đãng.

Nhìn bộ dáng bi thương của công chúa Trường Nhạc, Diệp Ly đưa tay vuốt vuốt tóc của nàng nói: “Bé ngoan, đừng khổ sở.

Đợi chuyện ở Nam Cương xong, ngươi theo chúng ta cùng nhau đi Tây Bắc thôi?” Công chúa Trường Nhạc do dự một chút, vẫn cự tuyệt đề nghị của Diệp Ly, “Đa tạ Định Vương Phi, nhưng thân phận của ta chỉ sợ sẽ mang tới phiền toái cho người và Định Vương thúc.” Diệp Ly lại cười nói: ” Vương cung Nam Chiếu đều đã xông vào rồi, này coi là phiền toái gì? Trở về ta sẽ để cho người xem giải dược này một chút, công chúa trước nghỉ ngơi cho tốt đi.

Những thứ khác chờ Định Vương thúc ngươi trở lại rồi hãy nói.

Nơi này không người nào dám tùy ý xông vào.” Dương thị vệ nghe lời của Diệp Ly cũng là vui mừng, Hoàng hậu nương nương và lão quốc công không yên lòng nhất chính là cuộc sống của Trường Nhạc công chúa một mình ở bên ngoài.

Mặc dù cũng an bài âm thầm bảo vệ công chúa, nhưng thế đạo hiện nay nói loạn liền loạn trừ Tây Bắc ai dám nắm chắc nói chỗ đó chính là an toàn ? Bọn họ cũng tính toán âm thầm đưa công chúa đến Tây Bắc dân gian sống mai danh ẩn tích, có Định Vương Phi mời tự nhiên đối với công chúa tốt hơn một chút, “Thuộc hạ thay mặt Hoàng hậu nương nương và lão quốc công tạ ơn Vương Phi.” Diệp Ly khoát tay nói: “Vương gia chúng ta xem Hoàng hậu nương nương là tỷ tỷ, Hoa quốc công lại là nhìn Vương gia lớn lên , Hoa gia Đại tiểu thư lại càng là bằng hữu tốt của Bản phi, công chúa Trường Nhạc đương

nhiên cũng không phải là người ngoài.” Dương thị vệ tạ ơn lần nữa, công chúa Trường Nhạc nhìn Diệp Ly nói: “Ta đã không phải là công chúa rồi, mẫu hậu lấy nhũ danh cho ta gọi là Vô Ưu, Vương Phi gọi ta Vô Ưu cũng được.” Vô Ưu Trường Nhạc, có thể thấy được lòng yêu thương nữ nhi của Hoàng hậu nương nương.

Diệp Ly mỉm cười gật đầu nói: “Tốt, Vô Ưu chắc đã mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước đi.” Công chúa Trường Nhạc, Vô Ưu gật đầu đi theo thị vệ đi tới một gian phòng trống.

Đóng cửa một cái liền ngã xuống giường cắn chăn ô ô khóc lên.

Nàng cắn chăn ở trong phòng khóc, nhưng không biết mọi người ngoài phòng đều là người nội lực tinh thông, đương nhiên nghe được rõ ràng.

Diệp Ly quay đầu lại nhìn bóng Phượng Chi Dao đứng ở dưới mái hiên cách đó không xa, kín đáo thở dài.

Chương 240: Tới Vương thành

Nhìn thấy Diệp Ly đi tới, Phượng Chi Dao cũng không tránh né nữa mà từ dưới mái hiên đi ra. Những năm này Diệp Ly ít nhiều cũng đã nhìn ra người trong lòng Phượng Chi Dao rốt cuộc là người nào, nhìn bộ dáng Phượng Chi Dao xưa nay tiêu sái không kềm chế được, cũng chỉ có thể ở trong lòng thán một tiếng thiên ý trêu người. Ở Diệp Ly xem ra, mặc dù Phượng Chi Dao nhỏ hơn Hoa hoàng hậu mấy tuổi, nhưng so với Mặc Cảnh Kỳ thì Phượng Chi Dao tuyệt đối càng giống một người chồng tốt. Chỉ tiếc hai người vô duyên cũng không phận. Phượng Chi Dao nghe nói cảnh ngộ của Hoa hoàng hậu, lúc này trong lòng không thể bình tĩnh .

“Vương Phi, chúng ta có nên đi tới bên phía Vương gia xem một chút?” Phượng Chi Dao đi đến đây bình tĩnh hỏi.

Diệp Ly suy nghĩ một chút, vẫn gật đầu. Mặc dù nàng cũng không lo lắng Mặc Tu Nghiêu có bị thương và vân vân, nhưng Thư Mạn Lâm từ Thánh Địa Nam Cương điều mấy trăm cao thủ, cộng thêm trong tay nàng cầm mấy ngàn thủ vệ vương thành, không thấy được kết quả chung quy cũng khiến người có chút lo lắng .

Lúc này Mặc Tu Nghiêu và Từ Thanh Trần đang ngồi ở một tửu lâu cao nhất trong thành Nam Chiếu nhàn nhã phẩm rượu. Tửu lâu này có mười hai tầng, ngồi ở trên mái nhà trên cao nhìn xuống cơ hồ có thể nhìn xuống bất kì địa phương nào của vương thành trừ Vương Cung ra.

Lúc này ngồi ở trên lầu ba cũng không chỉ có Mặc Tu Nghiêu và Từ Thanh Trần, còn có Mặc Cảnh Lê, Lôi Đằng Phong cùng với Liễu

Thừa tướng và Liễu quý phi cũng biến mất ở trên quảng trường trước vương cung. Tất cả mọi người vừa thản nhiên phẩm rượu vừa chú ý các nơi tranh đấu trong thành. Trên quảng trường tiếng huyên náo quá mức kinh người, mọi người đắm chìm ở ca múa rượu ngon không có phát hiện trong vương thành lúc này đã là tình cảnh tinh phong huyết vũ.

Chủ nhà đánh nhau đánh cho khí thế ngất trời, khách nhân lại ngồi vừa uống rượu vây xem. Nghe dường như rất không thú vị, nhưng đây là biện pháp có thể giải quyết hầu hết vấn đề lúc này rồi. Người của mấy phe đều cùng với nhân vật chính trong trận đấu này có quan hệ thiên ti vạn lũ, đương nhiên cũng không hi vọng đối phương trộn đều đi vào. Cho nên chỉ đành phải mọi người cùng nhau uống rượu xem cuộc vui, thuận tiện cũng kiềm chế đối phương. Mặc Tu Nghiêu tựa vào bên cửa sổ, mạn bất kinh tâm vuốt vuốt chén rượu trong tay, ngay cả nhìn cũng lười đi ra ngoài liếc mắt nhìn, giống như vương quyền Nam Chiếu cuối cùng vào tay người nào cũng sẽ không có chút quan hệ nào tới hắn vậy. Lâm Hàn đi tới đi tới bên cạnh Mặc Tu Nghiêu nói nhỏ mấy câu, vốn còn một bộ mạn bất kinh tâm thì ánh mắt Mặc Tu Nghiêu chợt lóe lập tức tinh thần tỉnh táo, “Vương Phi không có chuyện gì rồi?” Lâm Hàn gật đầu nói: “Dạ, Vương Phi đã tốt lên rất nhiều. Nói là Vương gia vẫn không có trở về, lập tức sang đây nhìn xem.”

Mặc Tu Nghiêu nhìn lướt qua dưới lầu, có chút tiếc nuối nói: “Bản vương cũng nghĩ nhanh lên một chút trở về, chỉ tiếc nhìn nơi này xem ra không nhanh được. Đi mời Vương Phi cũng tới đây ngồi một chút đi.” Mọi người lúc này mới hiểu rõ, thì ra Định Vương vẫn buồn bã như vậy bởi vì Định Vương Phi không có ở đây. Ý nghĩ như vậy vừa ra, mọi người đang ngồi thần sắc khác nhau, có phẫn hận có trầm tư cũng có đố kỵ .

Không tới một khắc đồng hồ, Diệp Ly liền xuất hiện ở cửa thang lầu,

nhìn cả lầu ba cũng không có những khách quen khác, chỉ có vài sứ giả quốc gia có chút kinh ngạc nhíu mày. Mặc Tu Nghiêu vừa thấy được Diệp Ly lập tức đứng dậy đi ra phía trước, “A Ly, nàng đã khỏe chưa?” Diệp Ly gật đầu nói: “Mọi chuyện đều tốt, đại ca cũng ở nơi đây?” Từ Thanh Trần gật đầu, chỉ chỉ ngoài cửa sổ nói: “Ly nhi tới đây cùng nhau nhìn một cái.” Thật ra thì tòa tửu lâu này cho dù cao tới đâu dù sao hiện tại đang là buổi tối, thật muốn nhìn cũng nhìn không ra cái gì . Tất cả mọi người chờ ở chỗ này bất động cũng chỉ chờ một kết quả cuối cùng và phòng ngừa đối phương nhúng tay thôi.

Diệp Ly tùy ý đi ra ngoài nhìn thoáng qua liền mất đi hứng thú, “Đại ca, đây là chuyện gì xảy ra?”

Từ Thanh Trần cười nhạt nói: ” Thánh nữ Nam Cương đột nhiên làm khó dễ phái người công kích tới mấy thủ lĩnh Bộ Lạc tham gia hôn lễ, công chúa An Khê muốn tìm nàng đòi giải thích, sau đó liền đã đánh nhau.” Chuyện tự nhiên không phải đơn giản như Từ Thanh Trần nói, Thư Mạn Lâm sai người ta công kích mấy thủ lĩnh Bộ Lạc đồng thời cũng là người ủng hộ công chúa An Khê, trong đó có người nhà chồng và ông ngoại của công chúa An Khê. Hơn nữa còn đang thời điểm công chúa An Khê nhận được tin tức tự mình đi trước trợ giúp nhưng bị ngăn chặn ở trên đường. Công chúa An Khê xưa nay rất được dân tâm, hiển nhiên thủ hạ cũng có nhóm lớn chiến sĩ trung thành, cho nên hai bên nhân mã được không nhường nhau động thủ.

“Định Vương Phi, ngươi cho rằng công chúa An Khê và Thánh nữ Nam Cương ai thắng ai thua?” Đối diện Mặc Cảnh Lê đột nhiên mở miệng hỏi.

Mọi người lập tức đưa ánh mắt bắn về phía Diệp Ly, Diệp Ly bình tĩnh nhìn Mặc Cảnh Lê một cái, lại thấy hắn trực tiếp nhìn mình chằm chằm trong mắt mơ hồ có chút vẻ khiêu khích. Diệp Ly chỉ cảm thấy

buồn cười, bình thản nói: “Ai thắng ai thua há lại do Bản phi định đoạt? Nhưng có một câu nói rất hay. . . người được dân tâm có được thiên hạ. Ai đúng ai sai, cũng là chuyện của vương thất Nam Chiếu cùng với dân chúng Nam Chiếu, không có quan hệ gì tới chúng ta những ngoại nhân như vậy.”

Công chúa An Khê những năm gần đây vẫn trị quốc có cách có nhiều ân huệ dân chúng, nói vậy cũng không phải là Thư Mạn Lâm cái danh tiếng chúa cứu thế không biết từ đâu tới kia có thể dễ dàng dao động . Chỉ cần tối nay công chúa An Khê có thể hơn một chút, sau này địa vị công chúa An Khê ở Nam Chiếu càng khó có thể dao động hơn nữa. Diệp Ly nhìn thoáng qua Mặc Tu Nghiêu và Từ Thanh Trần, Từ Thanh Trần cười nhạt trên mặt không có chút nào vẻ lo lắng, trong lòng Diệp Ly không khỏi cũng trầm tĩnh xuống.

Người được dân tâm được thiên hạ. . . Mọi người đang ngồi ở đây trong lòng đều suy ngầm điều này.

“Ly nhi nói lời này thật sâu sắc.” Từ Thanh Trần mỉm cười khen. Diệp Ly có chút xấu hổ, lời nói của nàng chỉ là câu tục ngữ mà kiếp trước người người đều biết thôi. Mặc Tu Nghiêu cười đắc ý nói: “A Ly nói luôn có đạo lý .”

Từ Thanh Trần khinh thường ở trước mắt người nam nhân trẻ con đang đắc ý này tranh chấp, huống chi hắn nói rất đúng Ly nhi nói thật hay, chỉ làm như không thấy vẻ mặt dương dương tự đắc của hắn. Đang ngồi ai cũng không phải là thiếu niên vô tri không biết thế sự, đối với những lời này của Diệp Ly nhận thức cũng là khác nhau .

Hết lần này tới lần khác lại có một người bất mãn, lạnh lùng nói: “Theo ý của Diệp tiểu thư, người nào được dân tâm người đó được thiên hạ, đây chẳng phải là nói hoàng thất Đại Sở đã sớm nên thoái vị cho Định Quốc vương phủ rồi?” So với dân tâm, mặc dù hoàng

thất Đại Sở là chính thống của Đại Sở, chính là vỗ ngựa cũng cản không nổi Định Quốc Vương phủ.

Mọi người tại chỗ thần sắc đều có chút quỷ dị nhìn về Liễu quý phi, trong mắt giễu cợt và khinh thị. Rõ ràng là một câu không có ý nghĩa kì lạ, hết lần này tới lần khác có thể bị nữ nhân này xuyên tạc thành cái bộ dáng này, nên nói Liễu quý phi quả nhiên cùng với Mặc Cảnh Kỳ là hai vợ chồng sao?

Thật ra thì Liễu quý phi vừa thốt ra lời kia cũng biết không đúng, nàng cũng không định nói điều gì. Chỉ thấy câu nói tùy ý của Diệp Ly lại nhận được công tử Thanh Trần khen ngợi, còn có ánh mắt kinh ngạc hâm mộ của mọi người đang ngồi đây, lại nhìn đến Mặc Tu Nghiêu kéo Diệp Ly với vẻ mặt đắc ý phảng phất còn cao hứng hơn mình được khen ngợi, trong lòng liền không nhịn được từng đợt co rút đau đớn, lời nói cay nghiệt ngay cả đầu óc đều không suy nghĩ liền nói ra ngoài.

Diệp Ly tự nhiên nhìn Liễu quý phi, thản nhiên nói: “Liễu quý phi nói lời này, tự nhận xưa nay dân tâm không hướng hoàng thất đại sở sao? Nếu Quý phi tự mình biết, nên tuân thủ nghiêm ngặt nội quy, khuyên can quân vương chuyên cần tu nội đức, mà không phải ở chỗ này tùy ý phỏng đoán, hồ ngôn loạn ngữ. Ly thành Tây Bắc ta không có liên quan gì tới Đại Sở, cho dù Liễu quý phi tự giác Sở Hoàng vô năng không xứng với làm Quân, muốn nhường ngôi đế vị cũng không có quan hệ gì tới Vương gia chúng ta.”

Dứt lời, ánh mắt bình thản từ trên mặt Mặc Cảnh Lê đối diện liếc qua. Quả nhiên thấy sắc mặt Mặc Cảnh Lê khẽ biến. Mặc Cảnh Lê luôn luôn lạnh lùng trên mặt khó được hở ra mấy phân nụ cười, nhìn qua nhưng có chút làm cho người ta cảm thấy khó chịu, “Thì ra là ở trong lòng Liễu quý phi cảm thấy hoàng huynh không xứng với làm Đế ? Bản vương hiện tại mới biết được, quý phi như thế, thật sự là mở

rộng tầm mắt.”

“Ngươi nói linh tinh gì đó?” Liễu quý phi căm tức nhìn Mặc Cảnh Lê, mấy năm này ngay cả mặt mũi Mặc Cảnh Kỳ thì Mặc Cảnh Lê cũng tùy tâm trạng mà cho, làm sao sẽ e ngại Liễu quý phi. Cười lạnh nói: “Chẳng lẽ lời nói mới rồi không phải là Liễu quý phi nói sao?”

“Nương nương!” Liễu Thừa tướng cũng có chút không vui nhìn nữ nhi, mặc dù có chút tâm tư tự mình biết là được, lời nói Liễu quý phi quá mức rồi, hiện tại cũng không phải thời điểm bọn họ có thể đắc tội Định Vương. Mà hiển nhiên, có đắc tội Định Vương hay không điểm mấu chốt đang ở trên người Định Vương Phi, đắc tội Định Vương Phi chỉ sợ còn thảm hơn đắc tội Định Vương. Hết lần này tới lần khác nữ nhi này thấy không rõ tình thế hồ ngôn loạn ngữ khiêu chiến điểm mấu chốt Định Vương Phi, “Nương nương chỉ là một lúc lỡ lời, kính xin Lê Vương thận trọng.”

Mặc Cảnh Lê khinh thường hừ nhẹ một tiếng. Nhất thời lỡ lời? Hắn cũng không phải là lần đầu tiên biết Liễu quý phi người đàn bà kia, trong mắt luôn luôn không có người giống như thế nhân đều chỉ xứng để nàng coi là hạt bụi dưới chân. Mặc Cảnh Lê không hề hoài nghi nàng ta nghĩ rằng hoàng đế ca ca kia không xứng làm hoàng đế.

Bên kia Mặc Cảnh Lê và Liễu quý phi đấu võ mồm, bên này Mặc Tu Nghiêu lại ân cần rót trà cho Diệp Ly, lôi kéo Diệp Ly không hề cố kỵ nói lời ngon tiếng ngọt, gần như nhanh chóng làm mù mắt tất cả những người không có người yêu ở đây.

Lôi Đằng Phong như có điều suy nghĩ nhìn hai người, cười nói: ” Tình cảm của Định Vương và Định Vương Phi thật là tốt, rất khiến cho Tiểu Vương hâm mộ.” Cho dù các ngươi tình cảm tốt cũng không cần ở trước mặt mọi người biểu hiện đi?

Mặc Tu Nghiêu đồng ý gật đầu nói: “Có câu nói lấy vợ phải lấy hiền, thân là nam nhân lấy một thê tử tốt đúng là chuyện rất quan trọng. Vận khí tốt, nói ví dụ như Bản vương cưới được A Ly. Vận khí không tốt . . . . . .”

Lời còn dư lại của Mặc Tu Nghiêu cũng không có nói tiếp, nhưng là người ở chỗ này tuy nhiên cũng hiểu ý tứ của hắn, chỉ là cái người vận khí không tốt thì trong lòng có lựa chọn người. Không hẹn mà cùng nhìn hướng Diệp Ly, cũng không khỏi ở trong lòng thừa nhận Mặc Tu Nghiêu đích xác là vận khí tốt.

Định Vương Phi không chỉ dung mạo thanh lệ khí độ thiên thành, lại càng có thành tựu về văn hoá giáo dục quốc võ có thể an bang. Hiện nay làm người ta kiêng kị nhất ở Tây Bắc là Kỳ Lân, do chính Định Vương Phi một tay dạy dỗ ra tới, người con thứ năm của Từ gia ở phương Bắc dẫn dắt dân chúng khai khẩn đất hoang trồng đồng ruộng, khiến phương Bắc vốn là hoang vu thống trị mưa thuận gió hòa bách tính an cư lạc nghiệp, nghe nói cũng là đề nghị của Định Vương Phi. Cho dù không có những thứ này, chỉ nói một việc Định Vương Phi có hai cậu là Từ Hồng Vũ, Từ Hồng Ngạn, cùng năm biểu ca kia, nếu để cho người biết Từ gia xem trọng Diệp Ly như vậy, chỉ sợ nam nhân khắp thiên hạ đều muốn tranh nhau muốn cưới được giai nhân về rồi.

Mà kể từ khi Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly thành hôn, Mặc Tu Nghiêu vốn còn ẩn cư Định Vương Phủ hai chân tàn tật, dung mạo hủy một nửa, trăm bệnh quấn thân, chỉ có mấy năm thời gian đã cắt cứ Tây Bắc, thân thể khỏe mạnh ngay cả nhi tử đã có rồi, đây là vận khí bực nào. Trong chuyện này Mặc Tu Nghiêu cùng lắm chỉ bỏ ra một đầu tóc trắng thôi. Quan trọng hơn là, kể từ khi đầu tóc trắng bệch kia, hình như Mặc Tu Nghiêu càng thêm phong tao chói mắt rồi!

Diệp Ly cũng bị Mặc Tu Nghiêu mặt dầy nói có chút đỏ mặt, trên mặt bình tĩnh như nước nhưng bí mật vươn ra ngón tay ngọc ở ngang hông người khác bấm mạnh một cái không chút lưu tình. Mặc Tu Nghiêu lập tức suy sụp xuống, “Nương tử. . . . . .”

Thấy hai người càng náo càng không chịu nổi, Từ Thanh Trần ho nhẹ một tiếng nhắc nhở hai người bây giờ còn có người ngoài ở đây chú ý hình tượng.

Diệp Ly cũng lười nữa để ý tới Mặc Tu Nghiêu đùa giỡn, nhìn về phía nơi nào đó binh lính vẫn qua lại không ngừng hỏi: “Thư Mạn Lâm điều động thủ vệ thủ thành Nam Chiếu?” Từ Thanh Trần nhàn nhạt gật đầu, cười nói: “Ly nhi không cần phải lo lắng, công chúa An Khê cũng không phải là cô gái yếu đuối để cho người khi dễ, lần này mấy bộ lạc tới tham gia hôn lễ, nhà Phổ A còn có nhà ông ngoại của công chúa An Khê đều mang theo không ít người .”

“Nơi đó. . . Mặc Tu Nghiêu, ngươi không coi trọng chữ tín!” Ngồi ở cửa sổ, Mặc Cảnh Lê ngó chừng nơi nào đó hồi lâu, đột nhiên quay đầu lại hướng về phía Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng nói. Mặc Tu Nghiêu lười biếng tựa đầu vào trên vai Diệp Ly, liếc Mặc Cảnh Lê đang không hiểu gì rồi nói: “Có ý gì?”

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi dám nói những người đó không phải là người Tây Bắc ngươi? Không phải là Kỳ Lân?” Nghe lời của hắn, những người khác cũng lập tức đứng dậy đi tới cửa sổ cẩn thận nhìn lại. Quả nhiên thấy một đội người ở trong loạn quân thế như chẻ tre, đến mức đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Cho dù ở trong bóng tối cũng có thể rõ ràng nhìn đến tốc độ kinh người bọn họ đẩy về phía trước. Cho dù người của địch nhân nhiều gấp mấy lần bọn họ, nhưng cũng không thể ngăn cản bước chân của bọn hắn. Mọi người nhất tề nhìn hướng Mặc Tu Nghiêu, trừ Tây Bắc trừ Kỳ Lân không có ai có chiến lực như vậy.

“Ôi, bị phát hiện rồi sao. A Ly, nên làm cái gì bây giờ?” Mặc Tu Nghiêu cũng không từ chối, nháy nháy mắt vô tội nhìn hướng Diệp Ly.

Diệp Ly không nhịn được cười một tiếng, bây giờ là trong đêm đen, cho dù trong tay Thư Mạn Lâm có mấy ngàn người. Nếu như Kỳ Lân muốn không bị phát hiện là tuyệt đối sẽ không lộ ra tung tích . Đây rõ ràng Mặc Tu Nghiêu cố ý làm, đây là ý tứ . . . cho công chúa An Khê chỗ dựa rồi?

Mặc Cảnh Lê cả giận nói: “Mặc Tu Nghiêu, mọi người nói xong ai cũng không thể nhúng tay chuyện Nam Cương, ngươi làm như vậy rõ ràng chính là bội ước!”

Mặc Tu Nghiêu khinh miệt bĩu môi, Bản vương bội ước thì ngươi muốn như thế nào? Cắn ta? Rõ ràng đọc được hàm nghĩa biểu lộ trên mặt của Mặc Tu Nghiêu, da thịt trên mặt Mặc Cảnh Lê không khỏi co quắp. Lôi Đằng Phong cũng còn có chút lý trí, hắn không có ý định nhúng tay chuyện Nam Cương. Nam Chiếu và Tây Lăng có đường biên giới khá dài, bao nhiêu năm rồi ma sát không ngừng, vốn không thể làm bằng hữu. Trấn Nam Vương đã sớm có mấy dự định, nếu như trong thời gian ngắn vẫn không thể đánh Đại Sở mà nói…, vậy thì phải từ Nam Chiếu bắt đầu trước. Cho nên, Nam Chiếu ở trong tay ai đối với hắn mà nói cũng không ý nghĩa gì.

“Định Vương, nếu chúng ta ước hẹn lúc trước, ngài tùy tiện xuất thủ vốn nên cho chúng ta một giải thích hợp lí?” Lôi Đằng Phong hữu lễ nói.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Giải thích? Cũng không có cái gì, đương nhiên là bởi vì Bản vương đáp ứng các ngươi ở sau, đáp ứng công chúa An Khê trước. Hơn nữa, Bản vương cũng không có nhúng tay

chuyện của Nam Cương, có điều công chúa An Khê nói hoài nghi có người thừa dịp hôn lễ tới quấy rối, hỏi Bản vương mượn mấy thị vệ bảo vệ an nguy vợ chồng mới cưới cùng với tân khách tới tham gia hôn lễ thôi. Công chúa An Khê và công tử Thanh Trần là bạn tốt chi giao, cũng rất có giao tình với ái phi của Bản vương, chút chuyện nhỏ này Bản vương cũng không thể không đồng ý đi? Khác Bản vương cũng không phải là cho không người, công chúa An Khê hỏi Bản vương mượn mỗi hộ vệ là năm ngàn lượng bạc trắng, nếu bị thương hoặc chết trận, mỗi người còn bồi thường năm trăm lượng tiền thuốc thang hoặc là một vạn lượng tiền an ủi chăm sóc. Mua bán công bằng lại có lợi như thế, cho dù không có giao tình thì Bản vương cũng làm."

Mọi người nghe vậy yên lặng ở trong lòng hộc máu.

Diệp Ly như có điều suy nghĩ, không nghĩ tới Mặc Tu Nghiêu đã tự lĩnh ngộ tinh túy của lính đánh thuê. Nói trở lại, nếu như Kỳ Lân trở thành lính đánh thuê. . . Không chỉ có có thể kiếm được không ít tiền tài, quan trọng hơn là có thể thiệt giả gia tăng phần lớn cơ hội thực chiến. Dù sao mấy năm này Tây Bắc thật sự quá mức bình tĩnh, huấn luyện nhiều hơn nữa cũng không bằng hiệu quả một lần thực chiến mang đến. Dĩ nhiên đây cũng chỉ là Diệp Ly một mình suy nghĩ lung tung, sao nàng có thể đem Kỳ Lân tỉ mỉ huấn luyện ra biến thành lính đánh thuê .

"A Ly đang suy nghĩ gì?" Mặc Tu Nghiêu thấy Diệp Ly cúi đầu trầm tư cũng biết nàng nhất định là trong lòng lại tính toán cái gì, thấp giọng hỏi. Diệp Ly lắc đầu nói: "Trở về rồi nói."

Mặc Tu Nghiêu cũng biết nơi này không phải là chỗ nói chuyện, nhìn lướt qua mọi người vô tình hay cố ý luôn quang minh chánh đại nhìn về phía mình, đứng dậy ôm Diệp Ly ở bên cửa sổ nhìn cuộc chiến . Diệp Ly trải qua huấn luyện đặc biệt, Mặc Tu Nghiêu công lực thâm

hậu, năng lực nhìn ban đêm của hai người này mạnh hơn người ở chỗ này rất nhiều. Nhìn biểu hiện của nhóm Kỳ Lân phía xa Diệp Ly hài lòng gật đầu, năm năm nay đạt đến không có uổng phí luyện tập, cả đội viên Kỳ Lân đều trên căn bản cùng với gần như thành thục lão luyện. Hoàn toàn có thể một mình thi hành các loại nhiệm vụ.

Mặc Tu Nghiêu chỉ hướng nơi xa nói: “Người của Thư Mạn Lâm bắt đầu công kích phủ Công Chúa rồi.”

Diệp Ly cau mày nói: “Lúc này, có lẽ công chúa An Khê không ở phủ Công Chúa ?”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Dĩ nhiên không có ở đây. Lúc này ở lại phủ Công Chúa chờ chết sao?” Chỉ sợ công chúa An Khê cũng không ngờ tới phụ vương nàng lại sẽ đưa lệnh bài điều động thủ vệ vương thành cho Thư Mạn Lâm. Đối mặt bảy tám ngàn tướng sĩ, còn có mấy trăm cao thủ, cho dù có Kỳ Lân của Mặc Tu Nghiêu trợ giúp tham chiến cũng chỉ có thể tránh đi mũi nhọn căn bản không thể nào cứng đối cứng. Dù sao Mặc Tu Nghiêu cũng không có mang bao nhiêu người tới Nam Cương, cũng tuyệt đối không thể vì công chúa An Khê mà vận dụng toàn bộ lực lượng của Định Vương Phủ ở Nam Cương.

“A Ly có muốn đoán xem công chúa An Khê hiện tại ở đâu không?” Mặc Tu Nghiêu tâm tình vui vẻ hỏi.

Mọi người, trừ Từ Thanh Trần đều vểnh tai nghe bên này tán gẫu. Diệp Ly cau mày, ngó chừng tình hình ngoài lâu nhìn hồi lâu mới chậm rãi nói: “Bắt giặc phải bắt vua trước.” công chúa An Khê lúc này không có ở phủ Công Chúa,đương nhiên cũng không thể ở trong thành cùng người hỗn chiến. Như vậy cũng chỉ có đi tìm Thư Mạn Lâm rồi, chỉ có lấy được lệnh bài trong tay Thư Mạn Lâm mới có thể ngăn lại trận chém giết này trong vương thành. Thị vệ Vương thành

Nam Chiếu khác với những bộ lạc khác chỉ nghe tộc trưởng, nhận lệnh bài không nhận người, lúc này không có lệnh bài chính là Nam Chiếu Vương tới cũng chưa chắc có tác dụng.

“Thư Mạn Lâm tại nơi nào?”

Mặc Tu Nghiêu cười híp mắt nhìn Diệp Ly nói: “Đương nhiên ở vương cung Nam Chiếu, người đàn bà kia muốn làm Nam Chiếu Vương đến điên rồi, lúc này không có ở vương vung còn có thể ở đâu?”

Diệp Ly khẽ cau mày, Nam Chiếu Vương cũng còn đang trong vương cung, mặc dù có người ở lại giải quyết hậu quả không cẩn thận chưa chắc có thể nhanh như vậy tìm được Nam Chiếu Vương, nhưng nếu để cho Thư Mạn Lâm trước một bước tìm được Nam Chiếu Vương đối với công chúa An Khê mà nói cũng không phải là chuyện gì tốt.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “A Ly yên tâm là được. Nếu Nam Chiếu Vương thức thời một chút thì tốt, nếu còn muốn dựa vào Thư Mạn Lâm, chỉ sợ. . . Chính lão hỏng bét rồi. Đừng quên bên cạnh Thư Mạn Lâm. . . . . .”

Diệp Ly hiểu rõ, bên cạnh Thư Mạn Lâm còn có Đàm Kế Chi, hắn cũng không phải là đèn đã cạn dầu. Nếu là Thư Mạn Lâm thắng, Đàm Kế Chi tuyệt đối không thể có thể làm cho Nam Chiếu Vương sống . Nếu Nam Chiếu Vương đã chết, vị trí của Thư Mạn Lâm cũng ngồi không yên.

Chương 241: Khúc nhạc dạo đăng cơ của Công chúa

Cho đến gần canh tư, Diệp Ly đã dựa vào trong lòng Mặc Tu Nghiêu mà ngủ thiếp đi, thì Công chúa An Khê mới phái người tới, mời các vị khách quý vào cung gặp mặt. Mặc dù giờ này còn không được trở về dịch quán của mình để nghỉ ngơi mà lại phải vào cung nghị sự làm cho người ta cảm thấy hơi buồn bực, nhưng bất kỳ người nào ở đây cũng không nói không đi. Trong lòng mọi người đều có tính toán, trận tranh đấu này đã hạ màn, chỉ sợ, người thắng cuối cùng chính là Công chúa An Khê. Cho nên, tất nhiên, mọi người đang ngồi ở đây đều mong muốn được vào cung trước tiên, để chiếm được càng nhiều lợi ích về mình càng tốt.

Vốn Mặc Tu Nghiêu muốn cho Diệp Ly trở về để nghỉ ngơi, nhưng Diệp Ly nhớ tới Nam Chiếu Vương còn bị giấu ở nơi nào đó trong Vương cung, vì vậy, quyết định vẫn nên đi một chuyến.

Vẫn là đại điện mà Nam Chiếu Vương đã tiếp kiến bọn họ lúc trước, chỉ có điều, lúc này, người đứng trên điện đã thay đổi. Công chúa An Khê vẫn mặc một bộ lễ phục tân hôn màu trắng hoa xanh, chỉ khác là, trên lễ phục đã bị dính không ít vết máu đỏ sậm, dưới ánh đèn càng phát ra thêm mấy phần âm lãnh sát phạt. Lúc này, công chúa An Khê đang đứng trên đại điện, từ trên cao nhìn xuống Thư Mạn Lâm đang chật vật, ngã ngồi trong điện.

“Đã trễ như vậy, mà còn mời chư vị vào cung, thật sự thất lễ.” Công chúa An Khê gật đầu với Diệp Ly, rồi tạ lỗi với mọi người trong điện. Lôi Đằng Phong cười nói: “Công chúa không cần phải khách khí, chuyện tối nay xảy ra đột ngột, thấy hai vợ chồng Công chúa bình an

vô sự, Tiểu Vương cũng yên tâm." Phổ A đứng phía sau công chúa An Khê, trên khuôn mặt trẻ tuổi còn dính một vài vết máu chưa kịp lau đi, hiển nhiên, tối nay, vô luận là hắn ta hay Công chúa An Khê đều đã trải qua một trận khổ chiến. Công chúa An Khê cười nói: "Đa tạ Thế tử Trấn Nam Vương quan tâm." Liễu thừa tướng cau mày nói: "Xảy ra chuyện lớn như vậy, vì sao lại không thấy Nam Chiếu Vương ra mặt?"

Đôi mi thanh tú của công chúa An Khê cũng nhăn lại, nói: "Thật không dám giấu diếm, sau khi hồi cung, Bản cung cũng chưa từng nhìn thấy Phụ vương. Hiện tại đang phái người tìm kiếm xung quanh. Thư Mạn Lâm, lệnh bài của thủ vệ Vương thành và thị vệ trong cung đều ở trong tay ngươi, vậy Phụ vương ở đâu?"

Sắc mặt Thư Mạn Lâm khó coi, giọng nói đầy lãnh đạm: "Làm sao mà ta biết lão ta ở đâu chứ?"

Công chúa An Khê cười lạnh: "Lệnh bài ở trong tay ngươi, sao ngươi lại không biết Phụ vương đi đâu được? Vậy sao ngươi có được lệnh bài?"

Thư Mạn Lâm ngẩn ra, rất nhanh liền hiểu ý của công chúa An Khê. Nàng ta muốn gán chuyện Nam Chiếu Vương mất tích lên đầu mình! Trong chuyện này, quả thật, Thư Mạn Lâm rất oan uổng. Vô luận như thế nào thì nàng cũng không nghĩ đến, mình dốc hết cao thủ trong Thánh Địa Nam Cương và thủ vệ cả Vương thành, mà vẫn không đấu lại Công chúa An Khê. Vốn còn có hy vọng trực tiếp giết công chúa An Khê, chỉ cần công chúa An Khê vừa chết dưới tay nàng, thì tất nhiên, quần long vô thủ (*cùng nghĩa với câu: rắn mất đầu*), sẽ không chịu nổi một kích. Ai biết, bên người nàng ta lại xuất hiện một đám hộ vệ có lực chiến đấu cực kì khủng bố, đừng nói giết nàng ta, mà ngược lại, chính nàng lại bị Công chúa An Khê mang người xông vào điện Thánh nữ bắt lại.

“Ngươi có ý gì? Lệnh bài thì tất nhiên là Vương thượng cho ta!” Thư Mạn Lâm lạnh lùng nói.

Công chúa An Khê cũng không nóng vội, cười nhạt một tiếng, rồi nói: “Phụ vương sẽ giao cả lệnh bài của thị vệ trong cung và thủ vệ Vương thành cho ngươi ư? Ngươi đang nói đùa sao?”

Thư Mạn Lâm hơi bất an, nếu bình thường, thì quả thật Nam Chiếu Vương không thể nào giao thứ quan trọng như vậy cho nàng. Nhưng lần này, nàng đã dùng một vài biện pháp đặc biệt, nên mới dụ dỗ được Nam Chiếu Vương đưa cho lệnh bài. Nhưng dù nàng có nói lệnh bài này là chính Nam Chiếu Vương tự đưa cho nàng, thì chỉ sợ cũng sẽ không có ai tin. Bất cứ bá chủ nào cầm trọng quyền một phương trong tay, đều hiểu tầm quan trọng của quyền lực và binh quyền. Thân là Nam Chiếu Vương, sao sẽ dễ dàng giao món đồ quan trọng như vậy cho một Thánh nữ được? Cho dù có người tin, nhưng hiện tại nàng ta đã thua, nếu Nam Chiếu Vương không thể xuất hiện kịp thời để cứu nàng, thì sự thật cũng sẽ biến thành giả dối. Nhưng… bây giờ, Nam Chiếu Vương đang ở đâu đây?

Dĩ nhiên, Thư Mạn Lâm không biết, ngay tại lúc nàng ta mang theo hầu hết thủ vệ bao vây, tấn công Công chúa An Khê, thì có một người đã lẻn vào trong cung để cứu người, lúc gần đi lại giấu Nam Chiếu Vương đang bị hôn mê đi. Nếu nàng ta biết, thì chắc chắn lúc ấy sẽ không mang theo nhiều người như vậy, vì vậy, cho nên, bây giờ, trong cả Vương cung cũng không có ai biết được tung tích của Nam Chiếu Vương.

Công chúa An Khê đứng trên cao nhìn xuống Thư Mạn Lâm đã thảm bại nhưng vẫn không chịu thua, trong mắt hiện lên một tia chán ghét. Nàng thật sự đã chán ngán nữ nhân này lâu lắm rồi, thân phận thật sự của Thư Mạn Lâm, thì qua mấy năm nay, trong lòng nàng cũng

biết chút ít, cho nên, lúc đầu, khi Thư Mạn Lâm thỉnh thoảng nhắm vào nàng, thì nàng đều nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác. Nhưng lại không nghĩ đến, nàng ta càng ngày càng quá đáng, hơn nữa, khiến cho nàng đau buồn chính là, Phụ vương của nàng lại giao lệnh bài thủ vệ Vương thành cho Thư Mạn Lâm, chẳng lẽ Phụ vương không nghĩ đến, có quyền điều động thủ vệ cả Vương thành, thì Thư Mạn Lâm sẽ đẩy nàng vào chỗ chết sao? Hay… trong lòng Phụ vương cũng nghĩ như vậy?

“Thư Mạn Lâm, ngươi tự tiện điều động thủ vệ Vương cung và Vương thành, công kích phủ Công chúa, mưu toan sát hại Vương Thái nữ Nam Chiếu. Còn chuyện Phụ vương mất tích, ngươi cũng khó thoát tội, ngươi biết tội của ngươi chưa?” Công chúa An Khê hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi.

Thư Mạn Lâm không trả lời, mà cười lạnh, nói: “Bây giờ, ngươi đã thắng, tất nhiên ngươi muốn nói thế nào cũng được? An Khê, ngươi đừng đóng kịch nữa, rõ ràng ngươi đã bắt nhốt Vương thượng rồi vu oan hãm hại ta!”

Công chúa An Khê cũng không tức giận, thờ ơ, cười một tiếng: “Hành tung của Bản cung trong tối nay, không phải ngươi biết nhất thanh nhị sở (*rõ ràng từng chút*) sao? Có binh mã của ngươi bao vây chặn đánh ở phía trong, ngay cả cơ hội tới gần Vương cung, Bản cung cũng không có. Còn có… người rút hết gần một nửa thủ vệ Vương cung không phải là ngươi sao? Thủ vệ Vương cung chịu trách nhiệm bảo vệ Vương cung và quốc chủ Nam Chiếu, ngay cả trong thời chiến cũng không thể tùy ý rút hết, Thư Mạn Lâm, ngươi còn chưa biết tội sao?”

“Ta…” Thư Mạn Lâm biết mình không nói lại Công chúa An Khê, đơn giản là, thật sự, nàng đã đắc ý vênh váo khinh địch quá mức. Vốn nàng cho rằng, ngay cả có bản lãnh lớn như trời, thì Công chúa An

Khê cũng không thể thoát khỏi sự bao vây truy sát của mấy ngàn thủ vệ và hàng trăm cao thủ, cho nên, khi làm những chuyện này, cũng hoàn toàn không nghĩ đến phải che giấu, vì vậy, hiện tại, một khi thất bại, cũng không còn cơ hội xoay người.

"Lê Vương……" Bất đắc dĩ, Thư Mạn Lâm chỉ có thể gửi hy vọng vào mọi người ở đây. Trong đó, tất nhiên, có quan hệ với nàng tốt nhất là Mặc Cảnh Lê. Nhưng Mặc Cảnh Lê cũng không phải là người thương hương tiếc ngọc như trong suy nghĩ của Thư Mạn Lâm, lạnh nhạt nhìn Thư Mạn Lâm một cái, rồi nói một cách thờ ơ: "Chuyện của Nam Chiếu quốc, Bản vương không có quyền can thiệp." Thư Mạn Lâm sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Mặc Cảnh Lê thật sự vô tình đến vậy, "Lê Vương… Ngươi… Hay cho một kẻ trở mặt vô tình! Ngươi đừng quên, nếu không phải ta……"

"Người đâu, dẫn đi!" Công chúa An Khê lên tiếng.

Ngay lập tức, hai thị vệ của phủ Công Chúa tiến lên, bịt miệng của Thư Mạn Lâm lại, rồi kéo xuống. Bây giờ, chính trị của Nam Chiếu đang hỗn loạn, cũng không phải lúc đắc tội Lê Vương. Về phần giữa Thư Mạn Lâm và Lê Vương có giao dịch gì, thì sau này, tất nhiên nàng cũng có thể nghĩ biện pháp để biết được. Xử lý chuyện của Thư Mạn Lâm xong, Công chúa An Khê lại tạ lỗi với mọi người lần nữa, rồi sau đó, mới phái người tiễn mọi người xuất cung, trở về nghỉ ngơi.

"Định Vương, Định Vương phi, xin chờ một lát." Công chúa An Khê gọi Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đang đi cuối cùng lại. Diệp Ly quay đầu lại, nhìn nàng nhíu mày, Công chúa An Khê lại cười nói: "Bây giờ Phụ vương đang ở đâu? Xin Vương phi nói cho ta biết." Diệp Ly cười nói: "Đang ở trong tẩm điện, Công chúa phái người tìm cẩn thận thì sẽ thấy. Đúng rồi, ta có mang một người ra khỏi Vương cung Nam Chiếu, xin Công chúa thứ lỗi." Công chúa An Khê khoát tay, cười nói:

“Việc nhỏ thôi, Vương phi không cần để ý.” Diệp Ly cười nói: “Như vậy, đa tạ Công chúa, cáo từ.”

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cùng nắm tay đi ra ngoài, Từ Thanh Trần cũng đi cuối cùng, nhưng mới đi ra ngoài được mấy bước, thì lại quay đầu lại nhìn Công chúa An Khê.

Công chúa An Khê hỏi: “Thanh Trần còn chuyện gì muốn nói sao?” Từ Thanh Trần nhàn nhạt nhìn Phổ A đang đứng phía sau Công chúa An Khê, Công chúa An Khê mím môi cười một tiếng, rồi nói: “Phổ A là người của mình, Thanh Trần có chuyện gì, cứ việc nói đi.” Trải qua đêm nay, hiển nhiên, giữa Công chúa An Khê và vị hôn phu mới cưới của mình đã càng có thêm mấy phần tin tưởng và thân cận. Từ Thanh Trần cũng không khách khí, chỉ hỏi: “Tìm được Nam Chiếu Vương rồi, Công chúa có ý định gì không?”

“Ý định gì?” Công chúa An Khê khó hiểu.

Từ Thanh Trần nói thật cẩn thận: “Qua chuyện tối nay, vô luận như thế nào, thì trong lòng Nam Chiếu Vương cũng đều sẽ có khúc mắc với Công chúa, chẳng lẽ Công chúa chưa từng suy nghĩ đến chuyện từ nay về sau sao? Sau khi Nam Chiếu Vương ra ngoài, còn có thể nhúng tay vào cứu Thư Mạn Lâm, hay thậm chí, sẽ bồi dưỡng ra Thư Mạn Lâm thứ hai, thứ ba không?”

Sắc mặt công chúa An Khê hơi ảm đạm, nhắm mắt nói: “Ông ấy là Phụ vương của ta.” Giọng nói của Từ Thanh Trần lại đầy bình tĩnh: “Ta cũng không nói muốn làm gì Nam Chiếu Vương.” Công chúa An Khê hơi xấu hổ, nhìn Từ Thanh Trần cười khổ một tiếng, thừa nhận một cách thẳng thắn: “Là chính ta muốn làm gì Phụ vương. Thanh Trần… Mấy năm nay, ta thật sự chịu đủ rồi… Huynh có thể giúp ta một chút không?”

Nhìn Công chúa An Khê vô lực ngồi trên bậc thang, cả người đầy mỏi mệt, Từ Thanh Trần khẽ thở dài một tiếng, thản nhiên nói: “Nam Chiếu Vương bị kinh sợ, bệnh nặng quấn thân, không có cách nào chủ trì triều chính. Nếu Công chúa An Khê đã đại hôn, thì cũng có thể đăng cơ làm Vương.”

Công chúa An Khê sửng sốt, mặc dù nàng có nghĩ tới chuyện tước đoạt quyền lực của Phụ vương, nhưng thật sự chưa từng nghĩ tới, mình sẽ trở thành Nam Chiếu Vương trong khi Phụ vương còn chưa băng hà.

Từ Thanh Trần bình tĩnh nhìn nàng, nói: “Ta và ngươi tương giao nhiều năm như vậy, đã từng thường xuyên thảo luận đạo trị quốc……” Công chúa An Khê gật đầu: “Đúng vậy, mấy năm nay, tương giao với Thanh Trần, ta nhận được ích lợi không nhỏ.”

Từ Thanh Trần nói: “Ta đã dạy trị ngươi đạo thống trị kẻ dưới, nhưng lại chưa bao giờ dạy ngươi đạo làm vua. An Khê, đây là lần cuối cùng ta dạy ngươi. Ngươi có biết vì sao mấy năm nay, ngươi luôn bị Thư Mạn Lâm áp chế khắp nơi không? Đơn giản là vì ngươi thiếu một chữ “Ngoan” (*độc ác, dứt khoát*). Vốn, đạo Đế vương chính là cô độc, quyền mưu, mưu lược, quyết đoán, thiếu một thứ cũng không được. Ngươi thiếu nhất chính là quyết đoán, từ xưa, Đế vương vô tình, hoàng gia không có ruột thịt. Mỗi một lần ngươi hạ thủ lưu tình, thì sẽ chỉ đổi lấy địch nhân Đông Sơn tái khởi. Ngươi ngoan độc với mình, thì đau khổ nào cũng có thể chịu, nhưng ngươi lại quá nhân từ với người bên cạnh. An Khê, đến khi nào ngươi có thể giải quyết tốt quan hệ với những người bên cạnh một cách chân chính, thì ngươi mới có thể trở thành một Vương giả đúng nghĩa.” Nói xong, Từ Thanh Trần cũng không dừng lại nữa, mà đi ra ngoài cửa.

Đột nhiên, Công chúa An Khê lại hỏi: “Vậy còn Định Vương thì sao? Thiên hạ đều biết Định Vương sủng ái Vương phi vô cùng, lại tin

tưởng Từ thị gấp bội, Thanh Trần cũng cảm thấy Định Vương là một Vương giả đúng nghĩa sao?"

Từ Thanh Trần quay đầu lại, lạnh nhạt cười nói: "Trong thiên hạ, không có ai thích hợp làm Vương giả hơn Định Vương. Vương giả, còn có một điều kiện, đó chính là phải học được lấy hay bỏ. Định Vương biết mình muốn gì, nên làm gì, cho nên ta chưa bao giờ lo lắng cho ngài ấy. An Khê… Nam Chiếu Vương, bảo trọng."

Nhìn Từ Thanh Trần xoay người đi khỏi mà không chút lưu luyến nào, Công chúa An Khê đối mặt với đại điện trống rỗng, chỉ cảm thấy một dòng nước lạnh lẽo đang chạy lên não. Không khỏi cúi đầu, ôm đầu gối, rơi nước mắt trong im lặng, nước mắt trong suốt rơi vào trên đầu gối, rất nhanh, đã nhuộm ướt một mảng trên chiếc áo màu trắng. Phổ A đi tới bên cạnh Công chúa An Khê, rồi ngồi xuống, nhìn cô gái đang ôm đầu gối, ngồi trên mặt đất mà khóc không ra tiếng, trong mắt hiện lên một tia đau lòng. Hơi ngượng ngùng mà vươn tay vỗ vỗ lên vai Công chúa An Khê, nhẹ giọng nói: "Khê Nhi, ta luôn ở cùng nàng."

Công chúa An Khê ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn gương mặt ngượng ngùng của hắn, rốt cuộc không nhịn được mà dựa vào lòng hắn, tiếng khóc nức nở vang vọng trong cả đại điện.

Từ Thanh Trần đi ra khỏi Vương cung, thì sắc trời đã sáng. Trên quảng trường trước Vương cung vẫn còn hai ba người dân đã uống say chưa có về nhà. Một trận gió lạnh thổi qua, Từ Thanh Trần nhìn mặt trăng đang chìm dần về Tây, thở ra một hơi thật dài.

"Công tử Thanh Trần bị sao vậy? Gương mặt đầy ưu thương." Một tiếng cười như có như không truyền đến từ phía sau.

Từ Thanh Trần không vui cau mày, cái gì gọi là gương mặt đầy ưu

thương? Lấy lại tinh thần, thì thấy Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đang đứng phía sau nhìn mình. Điểm khác biệt chính là, vẻ mặt của Diệp Ly là lo lắng, mà vẻ mặt của Mặc Tu Nghiêu lại đầy trêu chọc và hơi hả hê. Từ Thanh Trần thản nhiên nói: “Huynh nghĩ các muội đã về Dịch quán nghỉ ngơi từ lâu rồi chứ, thức suốt một ngày một đêm, không thấy mệt sao?”

Diệp Ly nhẹ giọng nói: “Thấy Đại ca tụt lại phía sau, bọn muội hơi lo thôi. Tuy nói đã không có chuyện gì nữa, nhưng tối qua mới xảy ra đại loạn, vẫn nên cùng trở về, thì sẽ an tâm hơn.”

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Diệp Ly, trong lòng Từ Thanh Trần ấm áp. Những lời mà hắn vừa mới nói với công chúa An Khê, không chỉ là chỉ điểm đạo làm Vương hoặc nên giải quyết mọi chuyện từ nay về sau ra sao. Mà còn nói cho nàng ấy biết, từ nay về sau, giao tình của bọn họ sẽ trở thành mây bay.

Cho dù vẫn nắm giữ Nam Chiếu như trước, nhưng thân phận Nam Chiếu Vương và Vương Thái nữ hoàn toàn khác nhau. Sau khi Công chúa An Khê đăng cơ làm Vương, thì cả Nam Chiếu sẽ chính thức trở thành trách nhiệm vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi được của nàng ấy, mà giữa bọn họ cũng sẽ không bao giờ còn có thể tồn tại tình hữu nghị đơn thuần như trước. Bạn thân của Từ Thanh Trần cũng không nhiều, quan hệ với Công chúa An Khê lại càng giống vừa là thầy vừa là bạn. Mặc dù hôm nay vui mừng vì Công chúa An Khê đã trưởng thành, nhưng cũng không tránh khỏi cảm thấy mất mác khi mất đi một người bạn thân.

“Cũng được, cùng về thôi.” Từ Thanh Trần nhàn nhạt cười nói. Vừa đi vừa nói với Mặc Tu Nghiêu: “Có lẽ phải đợi thêm mấy ngày nữa, thì chúng ta mới có thể lên đường về Tây Bắc được.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Vì sao?” Từ Thanh Trần nói:

“Tham gia Đại điển đăng cơ của Công chúa An Khê.” Mày kiếm của Mặc Tu Nghiêu nhướng lên, không thể không khen ngợi: “Công tử Thanh Trần thật có thủ đoạn, Bản vương nhìn Nam Chiếu Vương kia cũng hơi chướng mắt, đổi thành công chúa An Khê cũng không tồi.” Hắn dám khẳng định, trước khi bọn họ rời đi, Công chúa An Khê còn chưa có ý định đăng cơ làm Vương, nên tất nhiên, ý định này chỉ xuất hiện sau khi Từ Thanh Trần ở lại, nói gì đó với Công chúa An Khê. Mà những điều này cũng chỉ có thể do Từ Thanh Trần nói mà thôi, mặc dù, trong bọn họ, ai cũng có thể nói ra được, nhưng đều sẽ bị công chúa An Khê cho rằng là bụng dạ khó lường. Do Từ Thanh Trần nói, thì hiệu quả lại hoàn toàn ngược lại.

Từ Thanh Trần trầm mặc không nói, Công chúa An Khê đăng cơ sớm, thì có lẽ cũng xem như là chuyện tốt cho công chúa An Khê, nhưng với Nam Chiếu, thì lại chưa chắc là chuyện tốt. Nếu giữ lại Nam Chiếu Vương, dựa theo tâm tính của công chúa An Khê, thì chưa chắc sẽ không phát sinh lại chuyện tối qua một lần nữa. Mặc dù Nam Chiếu Vương vô năng, nhưng đến cùng vẫn có người của lão ta và bộ lạc, lại còn có sự tương trợ của Đàm Kế Chi chưa bị bắt nữa, một khi ập đến, thì chỉ sợ công chúa An Khê sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng một khi công chúa An Khê lên ngôi, thì trong khoảng thời gian ngắn, các bộ lạc cũng chưa chắc sẽ chịu phục tùng, đến lúc đó, Nam Chiếu sẽ nội loạn, mà Tây Lăng cũng có ý định thâu tóm Nam Chiếu lâu…… Từ Thanh Trần nhắm lại mắt, hắn không biết trong tương lai công chúa An Khê có hận hắn không. Nhưng hiện tại… Tây Lăng đã ngủ đông mấy năm, mơ hồ đã không còn kiên nhẫn từ lâu. Thay vì để bọn chúng liên hợp với Đại Sở, Bắc Nhung nhắm vào Tây Bắc, còn không bằng hắn nhân cơ hội lấy Nam Chiếu ra để thử kiếm trước, cũng có thể cho Tây Bắc thêm thời gian để chuẩn bị và dưỡng sức.

“Đại ca……” Diệp Ly cũng không nghĩ nhiều như Từ Thanh Trần, những thứ quyền mưu tranh đấu này luôn luôn không phải là sở

trưởng của nàng. Nhưng nàng lại có thể nhận ra được tâm tình u sầu của Từ Thanh Trần. Mặc Tu Nghiêu nói với Từ Thanh Trần: “Công chúa An Khê sinh trong hoàng thất, trừ phi nàng ấy tự nguyện buông tha, chứ nếu không, vĩnh viễn cũng không chạy thoát những chuyện này, Đại ca thật sự không nên tự trách. Còn có, đa tạ.” Tất nhiên, Mặc Tu Nghiêu hiểu những suy tính và tính toán của Từ Thanh Trần, hiếm khi thực tâm thực lòng nói cám ơn. Từ Thanh Trần cười nhạt nói: “Cám ơn cái gì? Chuyện trong bổn phận thôi. Sinh ở đời này, tất cả đều do trời định.”

“Đi thôi, nên trở về nghỉ ngơi.” Từ Thanh Trần cất bước đi trước về dịch quán, bỏ lại Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly.

Diệp Ly nhìn bóng lưng Từ Thanh Trần nhíu nhíu mày nói: “Ta vẫn cảm thấy Đại ca có gì đó là lạ.” Mặc Tu Nghiêu nắm tay Diệp Ly, dịu dàng an ủi: “Không sao, sau khi công chúa An Khê lên ngôi, thì chính là vua của một nước. Lấy thân phận của công tử Thanh Trần, tất nhiên sẽ không có quan hệ thân thiết với nàng ấy. Huống chi, hôm nay công chúa An Khê cũng xem như là người đã lập gia đình, công tử Thanh Trần vẫn nên tránh. Mất đi một người bạn tri kỷ, tâm tình của ai cũng sẽ không tốt. Đại ca của nàng luôn luôn lạc quan, qua ít ngày nữa thì sẽ không sao.”

Diệp Ly gật đầu, thở dài: “Chỉ mong sao như vậy. Từ khi thiếu niên, Đại ca đã thành danh, người có thể chơi thân với huynh ấy cũng không nhiều.”

Mặc Tu Nghiêu nhìn Từ Thanh Trần đang đi phía trước, trong mắt hiện lên một ý cười giảo hoạt, nói với Diệp Ly: “A Ly, lại nói, lúc trước còn nói, trên đường trở về, chúng ta có thể đi xung quanh du ngoạn. Bây giờ lại phải ở lại tham gia Đại điển đăng cơ của Công chúa An Khê, rồi còn phải trở về tham gia diễn tập quân sự kia của nàng nữa, hình như không có đủ thời gian.” Diệp Ly nháy mắt, “Vương gia có ý

định gì không?" Mấy năm nay, Diệp Ly đã hiểu rất rõ tính tình của Mặc Tu Nghiêu, hắn đã nói như thế, rõ ràng trong lòng đã có kế hoạch. Mặc Tu Nghiêu hài lòng, nở nụ cười, cúi đầu hôn lên khóe môi của Diệp Ly, rồi nói: "Người hiểu ta chỉ có A Ly thôi. Dù sao chúng ta đã tham gia hôn lễ của Công chúa An Khê rồi, còn Đại điển đăng cơ, thì không bằng liền……"

Diệp Ly hiểu, căn bản Mặc Tu Nghiêu không có ý định tham gia Đại điển đăng cơ, "Chàng định làm gì?"

Mặc Tu Nghiêu nói: "Đại điển đăng cơ có Đại ca của nàng ở lại thì đủ rồi, danh tiếng của công tử Thanh Trần, ai dám nói không đủ tư cách? Chúng ta đi trước, vừa từ từ du ngoạn, vừa trở về Tây Bắc, A Ly nói được không?" Công tử Thanh Trần danh dương thiên hạ, mà quan trọng hơn là, công tử Thanh Trần đại biểu cho Từ gia, phía sau Từ gia chính là Định Vương phi, Định Vương phi chính là Định Vương. Từ Thanh Trần tham gia Đại điển đăng cơ của công chúa Nam Chiếu, thì tuyệt đối đã đủ nói rõ thái độ của Tây Bắc.

Diệp Ly do dự một chút, không thể không thừa nhận đã hơi động tâm. Mấy năm nay ở Tây Bắc vẫn bận rộn không ngừng, nàng cũng chưa từng chân chính nhàn nhã đi du sơn ngoạn thủy. "Đại ca sẽ đồng ý sao?"

"Dĩ nhiên, chắc chắn Đại ca của nàng không an tâm, sẽ đợi đến sau khi công chúa An Khê lên ngôi, thì mới lên đường. Chúng ta ở đây cũng chỉ lãng phí thời gian."

"Vậy… Được rồi." Cuối cùng vẫn phải không chống cự được sức hấp dẫn của du lịch, nên Diệp Ly chỉ đành phải xin lỗi Đại ca nhà mình ở trong lòng.

Chương 242: Đại hội võ lâm

Cuối cùng Mặc Tu Nghiêu cũng thuyết phục Từ Thanh Trần ở lại Nam Chiếu xử lý những chuyện còn lại, hài lòng mang theo Diệp Ly rời khỏi Nam Chiếu, bắt đầu du ngoạn một cách vô câu vô thúc (*thoải mái, nhàn nhã, thảnh thơi*).

Khác với Diệp Ly, trong chuyện để Từ Thanh Trần ở lại Nam Chiếu, Mặc Tu Nghiêu cũng không có chút áy náy và lo lắng nào. Trên thực tế, Mặc Tu Nghiêu vẫn luôn cho rằng, công tử Thanh Trần luôn giấu tài. Nói cách khác, chính là làm việc không tận lực.

Công tử Thanh Trần, khi thiếu niên đã thành danh, đã từng là tài năng trị thế được bao nhiêu đại nho khen ngợi. Chỉ tiếc, kể từ sau khi huynh ấy từ quan chu du (*từ quan đi du ngoạn*), thì danh tiếng của công tử Thanh Trần lại nghe được từ trong những truyền thuyết chốn giang hồ nhiều hơn là nghe ở nơi hương dã. Chỉ sợ, trong mắt thế nhân, phong tư thần tiên của công tử Thanh Trần càng nổi tiếng hơn mưu lược thủ đoạn của huynh ấy. Nhưng Mặc Tu Nghiêu lại biết, năng lực của Từ Thanh Trần tuyệt đối không chỉ như vậy. Công chúa An Khê có thể có thành tựu hôm nay, ít nhất cũng phải quy công cho Từ Thanh Trần một phần. Mà mấy năm trước, vùng Tây Nam Đại Sở có thể nói bị kẹp giữa Tây Lăng và Nam Chiếu, hai mặt thụ địch, có thể có cục diện như bây giờ, trong đó, cũng không thoát khỏi công sức của Từ Thanh Trần.

Có lẽ đã rút ra bài học từ những tiền nhân có danh tiếng thái thịnh, cả hai đời Từ gia đều rất thích giấu tài, mấy năm nay, trong sự phát triển của Tây Bắc, Từ gia tuyệt đối có công đầu, nhưng thế nhân lại chỉ khen ngợi sự anh minh của Định Vương và Vương phi, rất ít nói tới

Từ gia như thế này như thế kia, có thể thấy được, cách làm này của Từ gia tương đối thành công. Điều này cũng khiến cho Mặc Tu Nghiêu rất bất đắc dĩ, giấu tài, tất nhiên sẽ hạn chế phát huy tài năng. Nếu những người này đều ngoan ngoãn tận lực làm việc, thì hắn có thể tiết kiệm được bao nhiêu thời gian ở cùng với A Ly ah.

Trong dịch quán, Từ Thanh Trần ngồi một mình sau thư án (*bàn để đọc sách, làm việc*), nhắm mắt dưỡng thần. Lời nói trước khi đi của Mặc Tu Nghiêu vẫn vang vọng bên tai: Thanh Trần huynh, Bản vương không dám bảo đảm cho Từ gia được phú quý thiên thu, nhưng chỉ cần Bản vương còn sống, Mặc Ngự Thần còn sống, thì nhất định sẽ bảo vệ Từ gia được yên bình.

Mặc Tu Nghiêu rất ít khi gọi đại danh của Mặc Tiểu Bảo, bình thường luôn kêu Mặc Tiểu Bảo, Mạc Tiểu Bảo. Đến nỗi mọi người đều cho rằng, đại danh của Tiểu Thế tử Định Vương phủ là Mặc Tiểu Bảo. Vì vậy, cũng có thể thấy được thành ý và quyết tâm trong lời nói của Mặc Tu Nghiêu. Từ gia cũng không phải không tin vào Mặc Tu Nghiêu, mà là không tin vào Vương quyền. Vì cái đó, mà Từ gia đã trả giá quá lớn. Mặc dù không tới mức tịch thu tài sản, giết hết cả nhà, máu chảy thành sông, nhưng mấy đời Từ gia bị đàn áp, bao nhiêu đệ tử trong gia tộc thất bại buồn chán mà chết. Cho dù ông nội thân là học giả uyên thâm đương thời danh dương thiên hạ, nhưng đã từng có được một ngày tự tại chân chính chưa? Đâm dao găm như vậy, thật ra, có đôi khi càng hành hạ người khác hơn cứ trực tiếp chém thẳng một đao xuống.

“Công tử Thanh Trần.” Ngoài cửa, Tần Phong trầm giọng nói.

“Chuyện gì?” Từ Thanh Trần mở mắt, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, không có nửa phần buồn ngủ. Tần Phong nói: “Liễu thừa tướng, Liễu quý phi Đại Sở cầu kiến.”

Từ Thanh Trần trầm ngâm một lát, rồi lạnh nhạt nói: “Mời vào.”

Chỉ một lát sau, Liễu thừa tướng liền dẫn Liễu quý phi mặc một thân áo trắng đi đến. Thấy nam tử áo trắng đang ngồi sau thư án, ngay cả một chút ý tứ động đậy cũng không có, trong đôi mắt mờ già cả của Liễu thừa tướng hiện lên một tia đố kỵ và tức giận. Lão không có cách nào không ghen tỵ với Từ Thanh Trần, công tử Thanh Trần, từ khi thiếu niên đã nổi danh, chưa tới ba mươi đã nắm trọng quyền. Mặc dù ở Tây Bắc, công tử Thanh Trần cũng không có chức vị quan hàm đặc biệt gì, nhưng thật sự người có tâm đều biết, ở Tây Bắc, công tử Thanh Trần có địa vị gần với phụ thân Từ Hồng Vũ của hắn ta trong quan văn. Lại nhớ tới chính lão vào tuổi đó vẫn còn đang cực khổ giãy dụa trên triều đình, dùng hết mọi biện pháp âm u để đi lên. Thì sao Liễu thừa tướng lại không ghen tỵ và oán hận nam tử tễ nguyệt phong quang, thanh nhã khôn cùng trước mắt này được?

Cũng giống như phụ thân, Liễu quý phi cũng không thích Từ Thanh Trần. Không chỉ vì hắn ta là biểu ca của Diệp Ly, mà lại càng vì, ở trước mặt nam nhân này, luôn khiến cho nàng có cảm giác tự ti mặc cảm. Cũng không phải Từ Thanh Trần xinh đẹp hơn nàng, dù cho Từ Thanh Trần anh tuấn tiêu sái đến thế nào, thì cũng là nam nhân, dung mạo tuyệt đối sẽ không tinh xảo mỹ lệ hơn Liễu quý phi có danh xưng tuyệt sắc nhất Sở kinh. Mà là Từ Thanh Trần luôn toát ra một loại khí chất tự nhiên, khiến cho người ta có một cảm giác rằng, những âm u dơ bẩn trong lòng không thể che giấu ở trước mặt hắn ta.

“Liễu thừa tướng tới đây có chuyện gì?” Từ Thanh Trần nhìn hai người cứ nhìn mình chằm chằm mà không nói lời nào trước mắt, nhíu nhíu mày, mở miệng hỏi.

Lúc này, Liễu thừa tướng mới phục hồi tinh thần lại, nói: “Nghe nói, sáng nay, Định Vương và Vương phi đã rời khỏi Vương thành Nam

Chiếu?" Từ Thanh Trần gật đầu một cái, cũng không mở miệng, chân mày hoa râm của Liễu thừa tướng nhíu lại rồi giãn ra mấy lần, "Vậy không biết Định Vương và Vương phi có cách nhìn gì trong chuyện Công chúa An Khê kế vị?"

Sáng nay trong Vương cung liền truyền ra tin tức đã tìm được Nam Chiếu Vương, nhưng Nam Chiếu Vương bị loạn quân gây thương tích, lại bị sợ hãi quá độ, nên hiện tại, căn bản không có cách nào xử lý triều chính. Ít ngày nữa, Công chúa An Khê sẽ lấy thân phận Vương Thái nữ đi lên Vương vị, trở thành Nữ Vương Nam Chiếu tân nhiệm. Tin tức này cũng không phải là tin tức tốt gì cho Đại Sở, xưa nay, giao tình giữa Công chúa An Khê và Từ Thanh Trần rất sâu, quan hệ với Định Vương phi cũng tốt. Nếu nàng ta đi lên Vương vị, thì chỉ sẽ gây bất lợi cho Đại Sở.

Từ Thanh Trần lạnh nhạt cười nói: "Vương gia đã giao chuyện này cho tại hạ toàn quyền xử lý."

Sắc mặt Liễu thừa tướng biến hóa, "Ý tứ của công tử Thanh Trần có thể đại biểu cho Định Vương ư?" Nghe lời này, trong lòng Liễu thừa tướng âm thầm kêu khổ. Lúc trước, khi Hoàng đế làm hại Từ gia, thì lão đã đắc tội Từ gia hoàn toàn, bây giờ, Định Vương lại giao chuyện này cho Từ Thanh Trần xử lý, cho dù Từ Thanh Trần không phải là bạn thân của Công chúa An Khê, thì cũng không thể đứng về phía lão. Từ Thanh Trần cười nhạt một tiếng, nói: "Nếu Nam Chiếu Vương đã không thể quản lý triều chính, thì tất nhiên Công chúa An Khê thân là Vương Thái nữ, lên ngôi là chuyện thiên kinh địa nghĩa (*đạo lý hiển nhiên*). Cho dù Vương gia ở đây, thì có thể có ý kiến gì? Liễu thừa tướng, ta và ông chỉ việc đợi ngày vui đăng cơ của Công chúa An Khê là được rồi." Sắc mặt Liễu thừa tướng lúc trắng lúc xanh, lão chính là không muốn Công chúa An Khê đăng cơ! Từ Thanh Trần cũng không nhìn sắc mặt Liễu thừa tướng nữa, đôi mắt dõi theo lá trà xanh trong tách, che giấu một tia sáng chợt lóe lên trong mắt. Chỉ

với một Thừa tướng đã muốn thay đổi Vương vị của Nam Chiếu, lão ta không khỏi coi trọng mình quá rồi, “Tại hạ còn một vài chuyện phải xử lý, không thể tiếp Liễu thừa tướng.” Đây là ý tứ bưng trà tiễn khách, sắc mặt Liễu thừa tướng biến ảo, cuối cùng “Hừ” một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Vừa tiễn Liễu thừa tướng đi, ngoài cửa lại có người đến bẩm báo, Thế tử Trấn Nam Vương cầu kiến. Từ Thanh Trần nhíu mày, nói: “Đóng cửa, từ chối tiếp khách, hôm nay không tiếp khách.”

Thị vệ lui xuống, truyền lệnh, Tần Phong ngồi bên cạnh, thấy hơi tò mò, hỏi: “Đại công tử, đóng cửa không gặp, thật sự không có vấn đề gì sao?”

Từ Thanh Trần cười nói: “Có vấn đề gì, dù sao cũng chỉ nói chuyện này thôi. Chờ Công chúa An Khê đăng cơ, thì tự nhiên bọn họ sẽ không phản đối nữa.” Cho dù hiện tại, nhân mã các bên đều không nguyện ý Công chúa An Khê có giao tình tốt với Tây Bắc kế vị, nhưng những người này cũng chỉ là sứ thần, nhân mã mang đến tối đa cũng chỉ hơn trăm người. Chẳng lẽ còn có năng lực ngăn cản bằng vũ lực sao? Nhấc bút viết mấy hàng chữ, Từ Thanh Trần bình tĩnh gấp bức thư gọn lại, rồi bỏ vào phong thư, đưa cho Tần Phong, nói: “Làm phiền hãy phái người đưa đến trên tay Công chúa An Khê.” Tần Phong cũng không hỏi gì nhiều, nhận lấy thư, rồi lập tức xoay người đi ra cửa.

Sau nửa canh giờ, bức thư của Từ Thanh Trần được mở ra trên bàn của Công chúa An Khê. Những hàng chữ thanh dật tuyển tú lại mang theo sự sắc sảo và sát khí ẩn mà không hiện ——”Đương đoạn bất đoạn, phản thụ kỳ loạn (*những việc cần dứt khoát mà không dứt khoát, ắt sẽ gặp phải rắc rối*). Là đạo làm vua, kẻ thuận theo thì sống, kẻ phản nghịch thì phải chết!”

Nhìn bức thư trước mặt một lúc lâu, Công chúa An Khê mới mở miệng hỏi: “Thư Mạn Lâm ở đâu?” Thị vệ bên cạnh đáp: “Khởi bẩm Công chúa, bị nhốt trong địa lao.”

Công chúa An Khê trầm mặc một lát, rồi nói: “Tiễn nàng ta lên đường đi, còn có mấy thủ lĩnh bộ lạc giúp đỡ Thư Mạn Lâm kia nữa, đều tiễn lên đường đi.”

“Dạ, Công chúa.”

Cho dù trong Vương thành Nam Chiếu tinh phong huyết vũ, minh tranh ám đấu như thế nào, thì Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu lại tận hưởng sự thảnh thơi thoải mái hiếm có trong mấy năm nay. Hai người không mang theo thị vệ, đám người Tần Phong, Trác Tĩnh, Phượng Tam cũng đều để lại ở Nam Chiếu nhằm hiệp trợ Từ Thanh Trần, chỉ cưỡi một con ngựa hoang mà Mặc Tu Nghiêu mới vừa thuần phục, mang theo chút hành lý, liền ra khỏi Vương thành Nam Chiếu, đi thẳng về hướng Tây Bắc. Vì để dọc theo đường đi không bị quấy rầy, Mặc Tu Nghiêu còn đặc biệt nhuộm mái tóc trắng đã thành thói quen sau nhiều năm thành tóc đen, lại thay một thân quần áo bình thường của người trong giang hồ, một đường đi tới, hai người lại thật giống như một đôi thần tiên quyến lữ hành tẩu giang hồ.

Đang khi tất cả mọi người đều cho rằng, Định Vương và Định Vương phi đang ra roi thúc ngựa trở về Tây Bắc, thì Mặc Tu Nghiêu lại nhàn nhã ung dung, thảnh thơi mang theo Diệp Ly đi qua biên cảnh Tây Bắc của Nam Chiếu, tiến vào địa phận của Tây Lăng.

Vốn mấy trăm năm trước, Tây Lăng và Đại Sở là nhất thể, cho nên, cho dù qua mấy trăm năm, thì tiếng nói, phong tục, dân tình của dân chúng hai nước cũng không biến đổi quá lớn. Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng chỉ cải trang đơn giản, lẫn vào biên cảnh Tây Lăng, dọc theo đường đi cũng không khiến cho ai hoài nghi chút nào.

Hai người đều là nhân vật quan trọng, hơi động là liên quan đến cả Tây Bắc, trong ngày thường, vô luận đi đâu cũng đều là tiền hô hậu ủng (*rầm rộ, nhiều người hộ tống*), chưa từng có giây phút được nhàn nhã. Lần này, hai người, một thị vệ cũng không mang, khinh xa giản hành (*phương tiện di chuyển đơn giản, hành lý gọn nhẹ*), một đường du sơn ngoạn thủy, cho dù không cố ý đi tìm hiểu danh sơn đại xuyên (*những ngọn núi nổi tiếng, những con sông rộng lớn*), thánh địa tiên cảnh gì, nhưng cũng cảm thấy vô cùng thảnh thơi, vui vẻ. Mặc Tu Nghiêu nhìn chân mày của Diệp Ly đều giãn ra, trên gương mặt điềm đạm cũng nở nụ cười nhiều hơn mỗi ngày, thì lại càng hết sức đau lòng.

Mấy năm nay, áp lực của A Ly không thua kém với bất cứ người nào ở Tây Bắc, thậm chí còn nhiều hơn. Tất cả cũng vì hắn, nếu không phải gả cho hắn, bằng bản lãnh của A Ly, muốn sống một cuộc sống như thế nào thì cũng rất dễ dàng. Nhưng chỉ vì hắn, mà lại bị vây trong đống chính sự vĩnh viễn cũng không xử lý xong của Tây Bắc, còn phải đối mặt với rất nhiều kẻ địch gần như có ở khắp cả thiên hạ. Đây tuyệt đối không phải là cuộc sống mà hắn muốn dành cho A Ly, hắn muốn A Ly trở thành nữ nhân tôn quý nhất, hạnh phúc nhất thế gian, bất cứ khi nào, bất cứ ở đâu, cũng đều có thể làm chuyện mà mình muốn làm, đi đến nơi mà mình muốn đi.

“Nghĩ gì thế?” Ngồi trong một góc của khách sạn, Diệp Ly giương mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu đang nhìn mình đến xuất thần, nhẹ giọng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu nháy mắt, nhìn Diệp Ly, nhẹ giọng nói: “A Ly, nàng thích cuộc sống như vậy sao?”

Diệp Ly nhướng mày, gật đầu nói: “Cũng không tệ lắm.” Nhìn thần sắc áy náy của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly nhàn nhạt cười nói: “Có thời

gian đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy, thì tất nhiên rất tốt, nhưng nếu chàng muốn ta cũng chu du các nước, xem cảnh đẹp sông núi từ ngày này qua ngày khác như Đại ca, thì ta lại không chịu được."

Diệp Ly cũng không nói dối, nàng không phải là tài tử phong lưu, gửi gắm tình cảm vào núi sông như Từ Thanh Trần. Du sơn ngoạn thủy, với nàng, là cách thả lỏng tâm tình mà không phải cách sống. Cuộc sống vẫn nên gần như người bình thường thì sẽ dễ tiếp nhận hơn, trên cơ bản, Diệp Ly cảm giác mình còn là một người rất tầm thường.

Cho dù muốn vân du tứ hải, thì Diệp Ly cảm thấy, ít nhất phải đến năm bốn mươi, năm mươi tuổi, mới nên làm. Trên căn bản, lính đặc biệt còn là một nghề nghiệp luôn hăng hái hướng về phía trước, cho nên, khi tuổi còn trẻ thì vẫn nên làm những chuyện mà người trẻ tuổi phải làm. Bằng không, đến khi tuổi già thì làm gì? Hai người nhàn rỗi nhìn nhau đến ngẩn người sao?

"Ta cho rằng, A Ly thích sống những ngày thanh nhàn, cuộc sống bận rộn như mấy năm nay cũng không phải là A Ly mong muốn, không phải sao?" Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Diệp Ly trầm ngâm một lát, rồi nói: "Trước kia, chúng ta đã từng thảo luận vấn đề này rồi, ta nghĩ chàng đã hiểu ý của ta chứ? Ta không thích chuyện tranh quyền đoạt lợi, có thể sống bình an mỗi ngày, thì tất nhiên tốt nhất. Nhưng thế đạo này… Trừ phi ta ẩn cư núi rừng, bằng không, sẽ luôn không dễ có được vừa lòng đẹp ý như vậy, không phải sao? Huống chi, ta cũng không phải một mình, cho dù không phải chàng, thì chắc chắn cũng sẽ có trượng phu, có con cái, nếu trượng phu của ta không phải là Định Vương, con trai của ta không phải là Thế tử Định Vương, vậy hiện tại, nó còn được an toàn không lo sao? Có thể nó sẽ vì thân phận không bằng người khác mà phải nhìn sắc mặt người ta, có thể sẽ bị người ta ức hiếp, nhưng ta

lại không thể che chở cho nó mọi nơi được. Thay vì lui vào sống trong hậu viện, cẩm y ngọc thực nhưng không được tự do, ta lại thích được tự do tự tại đi lại bên ngoài một cách quang minh chính đại hơn. Có cầu, thì tất nhiên phải có giao ra. So với được tự do như hiện tại, thì hơi chút bận rộn tuyệt đối không phải không thể tiếp nhận, đúng không?"

Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly chăm chú, rồi nói: "Vô luận A Ly nghĩ như thế nào, thì ta đều hy vọng A Ly không cần quan tâm gì cả. Chỉ cần A Ly muốn, thì những thứ tốt nhất trên thế gian này đều sẽ có người nâng đến trước mặt A Ly ngay lập tức. Nhưng … Ta lại không làm được."

Diệp Ly bất đắc dĩ nâng khuôn mặt của Mặc Tu Nghiêu lên, thấy trong đôi mắt xinh đẹp bao hàm đầy thật tình, áy náy, bất đắc dĩ và ủy khuất, không khỏi cười nói: "Ý của chàng là, muốn làm một cái lồng bằng hoàng kim bảo thạch, rồi nhốt ta vào sao? Sau đó ăn gan rồng tủy phượng, mặc tơ vàng sợi bạc, ngay cả nước súc miệng cũng là tiên lộ quỳnh tương? Tu Nghiêu, đó không phải mong muốn của ta. Ta muốn, là vô luận chàng đi tới đâu, vô luận chàng đứng cao đến bao nhiêu, ta và chàng đều có thể nắm tay sóng vai mà đi. Chàng hiểu chưa?"

"Còn nữa không?" Đôi mắt Mặc Tu Nghiêu trông mong nhìn nàng, như mong nàng nói ra thêm nhiều yêu cầu nữa. Yêu cầu của A Ly, với rất nhiều người thì rất khó khăn, nhưng với Mặc Tu Nghiêu, thì thật sự quá đơn giản. Hắn muốn dành cho A Ly những điều tốt nhất, cho nàng tất cả. Cho dù hiện tại hắn không có, thì sau này hắn cũng sẽ tìm được, đoạt được cho nàng.

Diệp Ly quay đầu nhìn, một hồi lâu mới cười một tiếng, nói: "Còn có chính là… trên đoạn đường này, nếu xuất hiện nữ nhân thứ hai, thì cũng đừng trách ta đá chàng xuống."

“Trên đời này vĩnh viễn cũng sẽ không có A Ly thứ hai.” Mặc Tu Nghiêu thở dài, nhẹ giọng nói. A Ly chỉ có một, cho nên trên con đường nhân sinh của bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ không thể xuất hiện nữ nhân thứ hai.

Trấn an người nào đó đang cáu kỉnh xong, Diệp Ly lại gắp thêm một chút rau xanh mà Mặc Tu Nghiêu thích ăn vào chén của hắn, ý bảo hắn dùng cơm. Trong đại sảnh khách sạn cũng không phải nơi thích hợp để bày tỏ tâm sự gì, may mà khách sạn này cũng làm ăn phát đạt, lúc này, trong đại sảnh cũng không có ai chú ý tới động tác qua lại của hai người đang ngồi trong góc. Hai người vừa dùng bữa vừa ngươi một lời ta một câu thảo luận lộ trình tiếp theo. Cửa khách sạn có một đám người đi vào, trong tay mỗi người đều mang theo binh khí, chỉ nhìn cách ăn mặc, thì cũng biết không phải dân chúng tầm thường. Chưởng quỹ vội vàng tiến lên tiếp đãi thật ân cần, đột nhiên, trong đại sảnh trở nên náo nhiệt.

Diệp Ly nhíu mày, thấp giọng nói: “Sao nơi này lại có nhiều người trong giang hồ như vậy?” Nơi này chỉ là một thành nhỏ không có danh tiếng gì của Tây Lăng, lúc bình thường cũng rất khó thấy được một vài người trong giang hồ, huống chi là thành quần kết đội (*nhiều người đến cùng nhau*) mà đến như bây giờ.

Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm, đánh giá những người đó một lúc lâu, mới nói: “Lại nói… Hình như năm nay là đại hội võ lâm chín năm một lần.”

“Đại hội võ lâm? Chọn minh chủ võ lâm sao?” Nói đến đại hội võ lâm, ấn tượng đầu tiên trong đầu Diệp Ly chính là tranh đoạt minh chủ võ lâm.

Mặc Tu Nghiêu thấp giọng cười một tiếng, rồi nói: “Xưa nay A Ly

không thích chú ý chuyện trong giang hồ, từ đâu mà nghe được vậy? Cái gì minh chủ võ lâm… Trên giang hồ đều là các môn phái làm theo ý mình, có ai chịu nghe ai chứ?" Coi như là võ công đệ nhất thiên hạ, thì không phải ai cũng thích làm, nếu đệ nhất thiên hạ là một hiệp khách giang hồ độc lai độc vãng, thì đừng nói thống lĩnh quần hùng (*thống lĩnh các thế lực xưng hùng xưng bá*), chỉ sợ ngay cả một vài môn phái nhỏ cũng chưa chắc ra lệnh được. Minh chủ võ lâm chỉ là thứ được nghĩ ra trong những vở kịch mà thôi.

"Ta nhớ ra rồi, hình như Vương gia cũng đã tham gia đại hội võ lâm mười tám năm trước. Cho nên, cái gọi là đại hội võ lâm này, chính là đại hội tranh đoạt xếp hạng của người trong giang hồ, đúng không?" Rất nhanh, Diệp Ly liền nhớ tới, lúc Mặc Tu Nghiêu đạt được danh hiệu một trong Tứ đại cao thủ thiên hạ cũng chính là đại hội võ lâm mười tám năm trước, lúc đó Mặc Tu Nghiêu vừa mới mười bốn tuổi. Lại thấy, bây giờ Mặc Tu Nghiêu cũng chỉ mới vừa qua ba mươi, không ngờ đã tham gia đại hội võ lâm lần thứ ba rồi. Dĩ nhiên, lần thứ hai thì vì lý do riêng, nên Mặc Tu Nghiêu không tham gia được.

"Lần này tổ chức ở Tây Lăng sao? Tu Nghiêu có đi không?" Diệp Ly cười hỏi, "Lần trước chàng không tham gia, nói không chừng, lần này may mắn có thể đoạt được danh hiệu cao thủ đệ nhất thiên hạ về đấy."

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu cười nói: "A Ly có hứng thú, thì chúng ta đi xem một chút. Chỉ có điều, cao thủ đệ nhất cái gì thì thôi." Cao thủ đệ nhất cũng có nghĩa là, từ bây giờ sẽ có vô số người trước ngã xuống, người sau tiến lên muốn khiêu chiến với ngươi, đánh bại ngươi. Mặc Tu Nghiêu cũng không thấy mình có thời gian để ứng phó những cao thủ giang hồ liên tục không ngừng kia, có thời gian đó, còn không bằng cùng ngồi tâm sự với A Ly và ức hiếp Mặc Tiểu Bảo.

Diệp Ly lại cười nói: “Lại nói, hình như Vương gia và Lăng các chủ còn có một trận chiến chưa đánh đâu, chàng đoán, lần này chúng ta đi có gặp được Lăng Các chủ hay không?”

Mặc Tu Nghiêu cau mày, tình huống như A Ly nói thật sự có thể sẽ xảy ra. Bây giờ thân thể của hắn đã khỏe mạnh, lại rảnh rỗi không có việc gì, nếu gặp phải Lăng Thiết Hàn, thì hắn cũng đừng nghĩ trốn. Mặc dù hắn cũng rất muốn so chiêu với cao thủ như Lăng Thiết Hàn, nhưng……

“Chưa chắc Lăng Thiết Hàn có thời gian để ý đến ta.” Mặc Tu Nghiêu cười nói.

Diệp Ly khó hiểu, chẳng lẽ trên thế gian này còn có đối thủ tốt hơn Mặc Tu Nghiêu sao? Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Đối thủ tốt hơn thì chưa chắc đã có, nhưng… Giữa đối thủ và kẻ thù, A Ly cảm thấy, Lăng Thiết Hàn sẽ chọn ai trước?”

“Kẻ thù?” Diệp Ly nhíu mày, ở trong lòng nhẩm qua hết những cao thủ trên giang hồ mà mình nhớ được, hơi khó hiểu mà hỏi: “Lăng Thiết Hàn và Lôi Chấn Đình có thù oán?”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Chẳng lẽ A Ly không phát hiện, rõ ràng Lăng Thiết Hàn và Lôi Chấn Đình đều cùng là cao thủ Tây Lăng, theo lý thuyết, thì chắc chắn sẽ có quan hệ tốt. Nhưng mấy năm nay, Lăng Thiết Hàn lại tình nguyện đến Đại Sở tìm cao thủ để tỷ thí, mà chưa từng tỷ thí với Lôi Chấn Đình sao?”

Diệp Ly nhướng mày, “Không phải vì thân phận của Lôi Chấn Đình đặc biệt sao?”

“Không, bởi vì một khi bọn hắn động thủ, thì tuyệt đối là ngươi chết ta sống. Trước khi nắm chắc có thể giết Lôi Chấn Đình, thì chắc chắn

Lăng Thiết Hàn sẽ không động thủ.” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói.

Chương 243: Thủ phủ thiên hạ (*)

(*) Gia tộc giàu có nhất thiên hạ

"Hai vị, không biết có thể ngồi cùng bàn không?" Ở cửa, một thư sinh mặc áo lụa màu xanh lam đi vào, nhìn lướt qua đại sảnh đã đầy người trong giây lát, rồi đi thẳng tới chỗ Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đang ngồi. Diệp Ly nhìn thoáng qua đại sảnh, vốn khách sạn cũng không lớn, trong đại sảnh cũng chỉ bày bảy, tám cái bàn, chỉ một thoáng cũng đã ngồi đầy người, mặc dù đều có chỗ trống, nhưng nếu một người có bộ dáng như thư sinh ngồi chen chúc với những người vạm vỡ khí phách trong giang hồ, thì quả thật cũng hơi khó xử. Vốn cũng không phải chuyện lớn gì, nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, rồi Diệp Ly thản nhiên nói: "Xin cứ tự nhiên."

Thư sinh kia chỉ nhìn một cái, thì đã cảm thấy nam tử trước mắt cũng không phải người dễ đối phó, vốn cũng không ôm bao nhiêu hy vọng. Không nghĩ tới cô gái mặc áo lụa trắng này lại đồng ý dễ dàng như vậy, không khỏi sửng sốt một chút, rồi mới vội vàng cám ơn, "Đa tạ cô nương."

Khóe miệng Diệp Ly hơi co rút, rõ ràng nhận thấy hàn khí đang tỏa ra dày đặc từ nam nhân bên cạnh, ngẩng đầu nhìn thư sinh kia, nói: "Đây là ngoại tử (*chồng*)." Vẻ mặt của thư sinh kia lại xuất hiện thêm nhiều mấy phần ngoài ý muốn, vốn hắn thấy Diệp Ly mặc một thân áo lụa trắng, mái tóc cũng không búi như các cô gái đã kết hôn, mà chỉ tùy ý dùng một sợi dây lụa màu bạc buộc lại, nhìn qua mặc dù có bộ dáng mười sáu mười bảy tuổi, nhưng ở Tây Lăng, cô gái mười bảy mười tám tuổi còn chưa kết hôn cũng không ít, nên chỉ cho rằng,

hai người này là hai huynh muội hoặc sư huynh muội gì đó kết bạn du lịch thôi, lại không nghĩ rằng lại là một đôi vợ chồng, “Thật sự xin lỗi, phu nhân… Vị công tử này họ gì?”

Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu nhìn hắn ta một cái, khẽ nhíu mày, thật lâu mới lạnh nhạt nói: “Diệp.”

Chỉ trong chốc lát, lúng túng và áy náy trên mặt thư sinh kia đã biến mất không còn một chút, nhìn về phía hai người rất thân thiết như đã quen biết nhiều năm, “Diệp huynh và phu nhân cũng tới tham gia đại hội võ lâm năm nay sao?”

Mặc Tu Nghiêu bình thản nói: “Không thể nói là tham gia, du ngoạn đến đây gặp thì đi xem náo nhiệt thôi.” Thư sinh kia vỗ tay cười nói: “Vậy thì thật tốt quá, tại hạ cũng vừa nghĩ muốn đến tham gia náo nhiệt, không bằng chúng ta kết bạn cùng đi, được không? Đúng rồi… Tại hạ là Nhâm Kỳ Ninh.”

Lần này Diệp Ly không nói tiếp, nàng thật sự không quen thuộc chốn giang hồ, trừ mấy cao thủ nổi danh chân chính ra, thì cũng không biết kỳ nhân dị sĩ gì. Nhưng ít nhất có thể nhìn ra được Nhâm Kỳ Ninh trước mắt này tuyệt đối không phải một thư sinh bình thường. Tây Lăng khác với Đại Sở, Tây Lăng cũng không phải vùng đất nho sinh xuất hiện khắp nơi, một thư sinh xuất hiện ở chỗ này đã rất kỳ quái, huống chi, hắn ta còn lôi kéo bọn họ đi tham gia đại hội võ lâm để xem náo nhiệt.

Mặc Tu Nghiêu buông đôi đũa trong tay xuống, nhìn thấy Diệp Ly đang ngồi bên cạnh cũng đã ăn xong, mới đứng dậy nắm tay Diệp Ly đi khỏi, lạnh nhạt nói: “Không cần, vợ chồng chúng ta không thích có người ngoài quấy rầy.” Cũng không quan tâm Nhâm Kỳ Ninh ở phía sau có sắc mặt gì, liền dắt Diệp Ly lên lầu nghỉ ngơi.

“Tu Nghiêu?” Sau giờ ngọ trong khách sạn, Diệp Ly ngồi bên cửa sổ được mở một nửa đọc một quyển du ký. Ánh sáng ấm áp chiếu lên người làm cho người ta hơi lười biếng, không muốn làm gì, bị ôm vào trong lòng từ phía sau, Diệp Ly để quyển sách xuống, nghiêng đầu nhìn nam tử phía sau.

“Sao?” Mặc Tu Nghiêu đứng sau lưng Diệp Ly, nhàn nhã ung dung nhìn người đi đường qua lại trên đường phố dưới lầu.

Diệp Ly suy nghĩ một chút, rồi nói: “Chỉ sợ Nhâm Kỳ Ninh kia không phải là người bình thường.” Mặc Tu Nghiêu cúi đầu, nhẹ nhàng sửa lại một vài sợi tóc hơi rối bên ta cho nàng, nhẹ giọng nói: “Quả thật không đơn giản, nhưng cũng không cần lo lắng. Trong giang hồ luôn luôn có kỳ nhân dị sĩ, A Ly chỉ để ý đi xem náo nhiệt là đủ rồi.”

Diệp Ly hơi ngạc nhiên hỏi: “Võ công của Nhâm Kỳ Ninh như thế nào?” Chính Diệp Ly cũng chỉ nhìn ra Nhâm Kỳ Ninh không phải thư sinh văn nhược tay trói gà không chặt, nhưng lại không nhìn ra võ công của hắn ta sâu hay cạn. Vậy thì chứng minh, ít nhất trên nội công tu vi, Nhâm Kỳ Ninh hơn nàng không ít.

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Ở trên giang hồ, ít nhất có thể xếp trong mười người cao nhất. Nói không chừng, năm người cao nhất, thì cũng có khả năng, ta cũng chưa nhìn ra, rốt cuộc hắn ta có lai lịch gì.” Nói cho cùng, thì Mặc Tu Nghiêu cũng không phải là người trong giang hồ. Năm đó, Mặc Tu Nghiêu mới vừa mười bốn tuổi, một kiếm chấn động thiên hạ, đoạt được danh hiệu Tứ đại cao thủ, sau đó vẫn luôn dùng nhiều thời gian và tinh lực trên chiến trường. Chuyện trên giang hồ thì hắn cũng chỉ biết đại khái thôi. Diệp Ly hơi bất đắc dĩ, cười khổ nói: “Thật là vận khí tốt, tùy tiện đi ra ngoài cũng có thể đụng phải cao thủ như thế.”

Ôm Diệp Ly dựa vào người mình, Mặc Tu Nghiêu cúi người nhìn

nàng, cười nói: “Không cần để ý tới hắn ta, nếu vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà làm hỏng hứng thú đi chơi chúng ta, thì còn không bằng không đi xem đại hội võ lâm kia.”

“Chàng không sợ người khác chiếm danh hiệu Tứ đại cao thủ sao?” Diệp Ly cười hỏi.

Mặc Tu Nghiêu khinh thường “Hừ” khẽ một tiếng, rồi nói: “Cho dù danh hiệu trong Thập đại cao thủ cũng đều bị người khác đoạt mất, thì cũng không thay đổi được sự thật là võ công của Bản vương cao hơn bọn hắn. Huống chi… Trên đời này có bao nhiêu người cần Bản vương tự mình ra tay, cao thủ hay không cao thủ cũng chỉ là món đồ chơi mà thời niên thiếu, trong giây phút ý khí dâng tràn chơi đùa mà thôi.” Diệp Ly dựa vào trong lòng hắn khẽ thở dài, trong lòng lại vừa cảm khái vừa buồn cười. Danh hiệu cao thủ mà người trong giang hồ chạy theo như giặc, ở trong mắt Mặc Tu Nghiêu lại chỉ là một món đồ chơi. Không biết nếu để cho những cao thủ võ lâm kia biết, thì trên mặt sẽ có thần sắc gì đây?

“Ta còn chưa từng thấy đại hội võ lâm đâu, chúng ta đi xem xem nó như thế nào đi?” Diệp Ly xoay người nói.

“Được, A Ly muốn đi chỗ nào thì chúng ta đi chỗ đó.” Mặc Tu Nghiêu đáp.

Tất nhiên, đại hội võ lâm sẽ không tổ chức ở một thành nhỏ không có danh tiếng như nơi này, địa điểm tổ chức cách thành nhỏ này cũng không quá xa. Chính là ở Mộ Dung sơn trang cách thành trì lớn thứ tư của Tây Lăng – An thành – mười dặm, cách thành nhỏ này hai trăm dặm. Sáng ngày hôm sau, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu liền chuẩn bị lên đường đi đến An thành, nhưng khi đi xuống lầu thì lại thấy Nhâm Kỳ Ninh cũng chuẩn bị tính tiền rời đi. Khác với Mặc Tu Nghiêu lãnh đạm, Nhâm Kỳ Ninh thấy hai người lại hết sức vui vẻ, “Diệp

công tử, Diệp phu nhân, thật đúng lúc. Hai vị cũng chuẩn bị lên đường sao?"

Mặc Tu Nghiêu dắt Diệp Ly, vén màn, đi thẳng ra ngoài, bị đối xử lạnh nhạt minh mục trương đảm (*trước mặt bàn dân thiên hạ*) như thế, dù là Nhâm Kỳ Ninh có phong độ hào phóng đến thế nào, thì sắc mặt cũng không khỏi cứng ngắc trong nháy mắt, nhưng vẫn kiên định chạy lên cản đường, "Diệp công tử, Diệp phu nhân……" Không đợi hắn ta nói hết câu, Mặc Tu Nghiêu liền xoay người đánh giá hắn ta một lúc lâu, mới nói: "Nhâm công tử, tại hạ và phu nhân hiếm khi được nhàn nhã đi du lịch. Quấy rầy vợ chồng người khác chung sống, sẽ bị ngựa đá đó." Cho nên, Nhâm Kỳ Ninh đờ đẫn ngay lập tức chỉ đành phải trơ mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu ôm Diệp Ly lên ngựa, rồi quất ngựa đi, qua một lúc lâu còn chưa thể phục hồi tinh thần lại.

Ra khỏi thành nhỏ, Diệp Ly nhớ tới bộ dáng như nuốt phải ruồi bị ném lại phía sau của Nhâm Kỳ Ninh, vẫn không nhịn được mà cười ra tiếng. Mặc Tu Nghiêu dựa vào vai của Diệp Ly, vừa tùy ý khống chế tốc độ và phương hướng của ngựa, vừa thấp giọng cười nói: "A Ly cười gì mà vui vẻ vậy?" Diệp Ly lắc đầu liên tục, tất nhiên Mặc Tu Nghiêu biết nàng cười chuyện gì, cũng không để ý, thản nhiên nói: "Chỉ sợ Nhâm Kỳ Ninh kia toan tính không nhỏ, vô luận tại sao hắn ta cứ muốn kết bạn đi với chúng ta, nhưng có hắn ta đi theo, sẽ luôn không được tự nhiên." Diệp Ly gật đầu, nàng cũng không có ý định kết bạn đi cùng người khác, "Mộ Dung sơn trang là nơi nào? Danh môn giang hồ sao?" Mộ Dung sơn trang gì kia, chính là nơi thường xuyên được xuất hiện trong tiểu thuyết võ hiệp. Mỗi lần đều là Bát đại thế gia giang hồ, rồi gì gì đó nữa. Sớm biết sẽ trộn lẫn vào trong giang hồ, trước kia, nàng nên xem hết sổ con trong giang hồ mà Ám bộ mang về.

Mặc Tu Nghiêu nói: "Mộ Dung sơn trang… Không phải danh môn giang hồ. Mà là… Thủ phủ đệ nhất thiên hạ."

“Gì?” Diệp Ly hơi ngoài ý muốn, “Thủ phủ đệ nhất thiên hạ?” Phú hào (*người giàu*) thì Diệp Ly đã từng thấy, Phượng gia của Phượng Chi Dao chính là một trong Tứ đại thủ phủ của Đại Sở, nhưng cũng không dám tự xưng thủ phủ đệ nhất thiên hạ. Rốt cuộc Mộ Dung gia này giàu có đến thế nào? “So với Phượng gia thì như thế nào?” Mặc Tu Nghiêu nói: “Năm cái Phượng gia cũng chưa chắc có thể sánh với tài phú Mộ Dung gia.”

Cho dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng Diệp Ly vẫn hơi kinh hãi. Mặc Tu Nghiêu không nhanh không chậm mà giải thích: “Mộ Dung gia giống Từ gia, đều là đại tộc danh môn được lưu truyền mấy trăm năm. Nhưng cũng khác Từ gia ở chỗ, Từ gia là thế gia thư hương, mà Mộ Dung gia lại là thế gia kinh thương. Cho nên, danh vọng, địa vị luôn không bằng Từ gia. Năm đó, khi Tây Lăng và Đại Sở vẫn còn là một, thì Mộ Dung gia đã là thủ phủ thiên hạ rồi. Có tin đồn, nói trong tay bọn họ nắm giữ ba mỏ vàng thần bí, bao nhiêu năm qua, vô luận hoàng thất Tây Lăng, thậm chí cả Đại Sở, Nam Chiếu, Bắc Nhung, đều mơ ước chiếm được những mỏ quặng này, nhưng ai cũng chưa thành công.”

“Phú khả địch quốc… Như vậy, Mộ Dung gia có thể đặt chân ở Tây Lăng lâu như vậy, chắc có gì đó để dựa vào rồi?” Diệp Ly nói. Tuy nói, trong sĩ, nông, công, thương, thì thương nhân có địa vị thấp nhất. Nhưng ăn, mặc, ngủ, nghỉ, dầu, muối, thứ nào mà không liên quan đến buôn bán? Từ xưa, người phú khả địch quốc chân chính cũng không có mấy ai có thể có kết quả tốt.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Lúc Tây Lăng khai quốc, Mộ Dung gia đã từng tương trợ rất lớn, nên tất nhiên, sau khi Tây Lăng thành lập, Mộ Dung gia cũng chiếm được lợi ích rất lớn. Thương nghiệp của Tây Lăng luôn luôn không phát triển bằng Đại Sở, trong đó có một nguyên nhân chính là, nghe nói Mộ Dung gia nắm giữ gần sáu phần

trong thương nghiệp của Tây Lăng." Diệp Ly gật đầu, một nhà có thể nắm giữ sáu phần thương nghiệp của một nước, lũng đoạn như vậy cũng khó trách các đầu buôn bán của Tây Lăng không làm được. Không buôn bán được, thì tất nhiên, thương nghiệp cũng khó mà phát triển. Suy nghĩ một chút, Diệp Ly cười nói: "Nói như vậy, hoàng gia Tây Lăng đã chướng mắt Mộ Dung gia từ lâu rồi?"

Mặc Tu Nghiêu gật đầu đồng ý, cười nói: "Đúng vậy. Nhưng ngay cả như vậy, thì hoàng thất Tây Lăng cũng không dám tùy tiện ra tay đối phó với Mộ Dung gia. Thứ nhất, Mộ Dung gia là thương nhân, khác với Định Vương phủ, nếu ép bọn họ, vô luận trở mặt đứng về phía quốc gia nào, thì đều tuyệt đối sẽ là đả kích trí mạng với Tây Lăng. Mặt khác, nghe nói Mộ Dung gia có một cao thủ tuyệt đỉnh rất ít khi rời khỏi. Nhưng hết lần này tới lần khác, cao thủ này, ai cũng chưa từng nhìn thấy, nếu chọc bọn họ tức giận đến cá chết lưới rách… Thì vô luận Tây Lăng Hoàng hay Trấn Nam Vương, số phận đều chỉ có một."

"Ngay cả Trấn Nam Vương cũng không là đối thủ sao?" Diệp Ly kinh ngạc.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn nàng, cười nói: "Tuy nói, trên giang hồ, luận võ đều nhắm vào danh hiệu Tứ đại cao thủ, nhưng trên đời này, cao thủ chân chính đều lánh đời không xuất hiện. Còn có rất nhiều cao thủ thế hệ trước đã thoái ẩn núi rừng, nhưng nếu thật sự ra tay, thì không nói võ công tu vi, chỉ bằng sự từng trải và kinh nghiệm, sao đám tiểu bối hiện tại này có thể so được? Mộ Dung gia phú giáp thiên hạ (*giàu có nhất thiên hạ*), nhưng nhiều năm như vậy mà còn chưa có ai dám đến Mộ Dung gia gây chuyện hoặc trộm thứ gì, cho nên, lý do có cao thủ trấn giữ cũng có mấy phần có thể tin."

"Vương gia rất tò mò về cao thủ thần bí kia sao?" Nhìn ánh mắt sáng hơn lúc bình thường hai phần của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly hỏi.

Mặc Tu Nghiêu lắc lắc đầu nói: “Cũng không thể nói có tò mò hay không, nếu thật sự đúng như vậy, thì tất nhiên muốn đánh một trận thật sảng khoái. Không gặp được, thì cũng không có gì tiếc nuối.”

Nếu Mặc Tu Nghiêu còn là thiếu niên, thì khi biết có một cao thủ thần bí như vậy tồn tại, nhất định sẽ đến cửa khiêu chiến. Nhưng hiện tại, Mặc Tu Nghiêu sẽ không làm như vậy, hắn thân là người đứng đầu Tây Bắc, chịu trách nhiệm an nguy của mấy chục vạn Mặc gia quân và dân chúng Tây Bắc. Hắn là trượng phu của A Ly, là cha của Mặc Tiểu Bảo, hắn phải bảo vệ cho bọn họ được an toàn, cho bọn họ một gia đình ổn định, an bình. Nếu thật sự bất đắc dĩ phải chống lại cao thủ thần bí như vậy, thì tất nhiên chỉ có thể dùng hết toàn lực chưa từng có từ trước đến nay mà đánh một trận. Nhưng nếu không có, thì cũng không đáng để tự mình đi tìm phiền phức. Hắn không giống người luôn một lòng theo đuổi võ đạo như Lăng Thiết Hàn.

“Hiện nay, Mộ Dung gia còn những ai? Hình như chưa từng nghe nói, ở Tây Lăng có người mang họ Mộ Dung đặc biệt nổi danh.” Cho dù không biết chuyện giang hồ, nhưng Diệp Ly vẫn có hiểu biết nhất định về Tây Bắc. Theo lý thuyết, danh tiếng của Mộ Dung gia lớn như vậy, không thể bị nàng bỏ qua mới đúng.

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt cười nói: “Thịnh cực tất suy (*hưng thịnh đến mức cao nhất thì sẽ phải suy bại*). Mộ Dung gia phồn thịnh mấy trăm năm, lại không giấu tài, ẩn nhẫn như Từ gia, nên tất nhiên cũng phải giao ra nhiều hơn. Vốn dưới gối gia chủ đời trước của Mộ Dung gia có ba trai, bốn gái. Trong đó một trai một gái chưa trưởng thành đã chết non, trong hai đứa con trai còn sống thì tương đối thành tài chính là Mộ Dung Tiệp, cũng chết một cách khó hiểu vào năm hai mươi ba tuổi. Còn một đứa con trai thì thuở nhỏ nhiều bệnh, sống chưa đến ba mươi tuổi thì cũng qua đời. Để lại một trai một gái, đáng tiếc… Đứa con trai kia cũng bị ngốc bẩm sinh. Mộ Dung gia chủ sợ

huynh đệ bàng chi đoạt tài sản, địa vị của cháu trai mình, nên ra tay độc ác, giết hết con cháu của huynh đệ bàng chi không còn một ai. Ai biết, đứa ngốc kia vào lúc chín tuổi lại bị ngã vào trong ao chết, qua chuyện này, nguyên khí của Mộ Dung gia chủ bị tổn thương nặng nề, nghe nói đã rất nhiều năm không gặp người ngoài. A Ly không biết cũng là điều tất nhiên."

Diệp Ly giật mình, hỏi: "Vậy chẳng phải là, sau này, sản nghiệp của Mộ Dung gia đều thuộc về vị Mộ Dung tiểu thư còn sót lại kia sao? Năm nay, vị Mộ Dung tiểu thư kia mấy tuổi?"

Mặc Tu Nghiêu ngẩn ra, suy nghĩ một chút, rồi nói: "Nghe nói, cháu gái kia của Mộ Dung gia chủ nhỏ hơn đứa cháu ngốc đã chết sớm kia ba tuổi. Năm nay, chắc đã mười bảy, mười tám tuổi."

Diệp Ly mím môi cười một tiếng, quay đầu lại nhìn Mặc Tu Nghiêu, cười nói: "Không biết tại sao… Ta cứ cảm thấy, đại hội võ lâm lần này có chút liên quan đến vị Mộ Dung tiểu thư kia đây?"

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu dựa vào trán của Diệp Ly, cúi đầu cười ra tiếng, "Cho dù có liên quan đến nàng ta, thì cũng không liên quan gì đến chúng ta, A Ly nói có đúng không?"

Diệp Ly nháy nháy mắt, nói: "Mộ Dung gia phú khả địch quốc, Vương gia thật sự không động tâm sao?"

Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ thở dài, nói: "Không có biện pháp, ai bảo Bản vương đã cưới một Vương phi mặc dù không phải phú khả địch quốc, nhưng lại càng quý giá hơn kim sơn ngân hà (*núi vàng, biển bạc*) đây. Cho nên, gia tài bạc vạn kia của Mộ Dung gia, Bản vương không có mệnh hưởng ah."

Diệp Ly híp mắt nhìn hắn, muốn giả bộ tức giận, nhưng lại không

nhịn được mà buồn cười, “Vương gia thật sự thấy tiếc sao?” Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, đắc ý, “A Ly và vàng, không thể có hết được, Bản vương chỉ biết bỏ vàng mà cưới A Ly thôi. Nếu quả thật đúng như A Ly nói, thì chắc chắn đại hội võ lâm năm nay sẽ rất náo nhiệt. Chúng ta đi nhanh lên một chút để xem náo nhiệt đi. Nhưng … Nếu như Mộ Dung gia thật sự muốn kén rể cho cháu gái, thì tại sao lại muốn chọn trong đại hội võ lâm đây? Danh sĩ quyền quý bình thường đều sẽ không đi. Chẳng lẽ Mộ Dung gia chỉ muốn chọn một người có võ công cao cường?”

“Ai biết được. Đi xem thì chẳng phải sẽ biết sao?”

Ngựa hoang bắt được từ Nam Chiếu cũng không thua kém bảo mã (*ngựa quý*) ngàn vàng chút nào, chở hai người đi lộ trình hơn hai trăm dặm cũng chỉ mất nửa ngày thì đã đến. Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly trực tiếp vào An thành, An thành là thành trì lớn thứ tư của Tây Lăng, nên tất nhiên, hai người cũng không cần làm khó chính mình, liền tìm khách sạn tốt nhất trong thành để ở lại. Đại hội võ lâm lần này quả nhiên hoàn toàn khác với những lần trước, mặc dù vẫn chưa tới ngày, nhưng các khách sạn trong thành đều đã chật cứng người. Không chỉ có người trong giang hồ, mà còn có rất nhiều phú thương, thậm chí quyền quý, cũng có mặt. Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đến đặt phòng tốt nhất trong tửu lâu, nhưng lại không ngờ đã bị đặt hết, vì vậy, hai người cũng chỉ có thể ở trong phòng chữ Địa đầu tiên.

Vốn lấy thân phận của Mặc Tu Nghiêu thì có thể không cần phải chen chúc trong khách sạn, nhưng hơn một tháng này, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu du sơn ngoạn thủy, đều chọn đường nhỏ vắng vẻ, cho nên mới không biết, ngay từ hơn một tháng trước, Mộ Dung gia đã phát thiếp mời các anh hào trong thiên hạ tham gia đại hội võ lâm. Thân là Định Vương, tất nhiên Mặc Tu Nghiêu cũng nằm trong đó, nhưng thiệp lại được đưa đến Ly thành Tây Bắc. Cứ hễ là người nhận được thiệp, thì đều được Mộ Dung gia sắp xếp chỗ ở, vì thế, Mộ Dung gia

đặc biệt dọn ra một biệt viện dành riêng cho các hào kiệt trong thiên hạ ở tạm. Nhưng Mặc Tu Nghiêu lại không muốn tham gia đại hội võ lâm lần này, nên tất nhiên cũng sẽ không lộ ra thân phận để đến Mộ Dung gia, vì vậy, chỉ có thể cùng Diệp Ly ở khách sạn.

Khách sạn Thanh Nguyên của An thành là một trong những khách sạn tốt nhất trong cả An thành, có thể đến đây ở, tất nhiên không phải phú hào, thì chính là quyền quý, trong đó còn có một vài đệ tử kiệt xuất của danh môn đại phái trên giang hồ.

Diệp Ly tò mò nhìn lữ khách mặc quần áo chỉnh tề đang ra vào ở cửa, quay đầu lại, hỏi Mặc Tu Nghiêu đang ngồi bên cạnh nhàn nhã ung dung uống trà, “Mỗi một lần đại hội võ lâm đều công khai như vậy sao?”

Mặc Tu Nghiêu bĩu môi: “Làm gì có? Đa phần đều là tự mấy cao thủ hẹn nơi để tỷ thí vào lần gặp trước. Tin tức được thả ra thì dĩ nhiên người trong giang hồ sẽ đến tham gia náo nhiệt. Ta lại tương đối ngoại lệ, năm đó, Lăng Thiết Hàn muốn đến khiêu chiến Trấn Nam Vương, đúng lúc ta đang ở gần đó, nên đến xem náo nhiệt, lại không cẩn thận mà đánh nhau. Lại nói, lần đó, chân chính đi tham gia đại hội võ lâm cũng chỉ có mỗi mình Mộc Kình Thương mà thôi.”

Thật không ngờ, cái gọi là đại hội võ lâm lại tùy ý như thế, Diệp Ly cảm thấy hơi bị vỡ mộng. Nhưng điều này cũng xác nhận một phương diện khác, chính là, rốt cuộc lực hấp dẫn của Mộ Dung gia đối với thế nhân có bao nhiêu.

Lầu dưới, mấy thiếu niên anh tuấn trẻ tuổi nói chuyện không hợp đã đánh nhau, ngay lập tức, lầu dưới liền trở nên hỗn loạn. Diệp Ly thờ ơ nhìn người phía dưới ngươi tới ta đi mới mấy chiêu đã muốn đưa người ta vào chỗ chết, mà không có chút ý định can thiệp. Chỉ chốc lát sau, thắng bại đã phân, một người thua bị đánh gãy tay, từ nay về

sau đã không thể luyện kiếm nữa. Bên thắng tất nhiên dương dương đắc ý, cười khinh miệt nói: “Cũng không nhìn xem mình có bao nhiêu cân lượng, cũng dám tơ tưởng đến Mộ Dung tiểu thư.”

Một câu này, lập tức nói rõ, những người này cũng không phải đến vì cái gọi là đại hội võ lâm, mà đến vì Mộ Dung tiểu thư, hoặc nói, đến vì Mộ Dung gia. Không đợi hắn ta đắc ý xong, một ám khí không biết bay tới từ đâu, trúng vào ngực của hắn ta, thiếu niên mới vừa rồi còn đắc chí đầy mình, lập tức liền lên tiếng ngã xuống đất.

“Nhà ai mà thả loại ngu ngốc này ra ngoài để hại người hại mình vậy?” Diệp Ly cau mày nhẹ giọng nói. Trận đánh nhau mới vừa rồi ở phía dưới chính là thiếu niên trúng ám khí khơi mào trước, hắn ta phế đi một cái tay của người khác, chính mình lại đánh mất một mạng.

“Vị đó là trưởng tử Tôn Kiếm Huy của Tôn gia danh kiếm Đại Sở.” Một giọng nói nho nhã mang theo ý cười vang lên sau lưng, Diệp Ly quay đầu lại, liền thấy Nhâm Kỳ Ninh đang mỉm cười đứng ở đầu cầu thang nhìn hai người đang ngồi bên cửa sổ.

Chương 244: Cao thủ đệ nhất thiên hạ

Lại gặp lại Nhâm Kỳ Ninh ở cùng khách sạn một lần nữa, Diệp Ly cũng không quá kinh ngạc. Nhưng đồng thời cũng xác nhận được, vị Nhâm công tử này cũng không vô hại như biểu hiện ra bên ngoài, chỉ sợ gia thế sau lưng cũng tuyệt đối không phải bình thường. Nhưng chỉ như vậy, cũng không đủ để cho Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đặt vào trong mắt. Nói không khách khí một chút, trên đời này, so sánh gia thế, thì trừ hoàng tộc các quốc gia ra, cũng không có ai có tư cách để cho Mặc Tu Nghiêu đặt vào trong mắt cả. Cho nên, nhìn thấy Nhâm Kỳ Ninh ở đây, thái độ của Mặc Tu Nghiêu vẫn là lãnh đạm mà xa cách.

Đối với chuyện này, Nhâm công tử cũng hơi buồn bực, từ nhỏ đến lớn, hắn đều cao cao tại thượng. Hơn nữa, bề ngoài thân thiết ôn nhã làm cho người ta không tự chủ được mà thân cận, tín nhiệm, nơi nào nghĩ tới thậm chí lại có người dầu muối đều không vào như vậy. Nếu không phải thất lễ quá mức, thì thật sự Nhâm Kỳ Ninh muốn hỏi Mặc Tu Nghiêu một câu, có phải mình đã từng có chỗ nào đắc tội với hắn ta không?

“Diệp công tử, hai người cũng tới tham gia đại hội võ lâm sao?” Nhâm Kỳ Ninh làm như không thấy được Mặc Tu Nghiêu lãnh đạm, cười vang nói.

Tiếng của hắn ta cũng không nhỏ, cho nên, lời này vừa ra, phần lớn ánh mắt của cả lầu hai đều tập trung vào trên người Mặc Tu Nghiêu. Trong ánh mắt đó tràn đầy cảnh giác và địch ý. Dù sao, không nói Mặc Tu Nghiêu giấu diếm thân phận và võ công. Chỉ nhìn bề ngoài

tuấn mỹ của hắn, cũng đủ để cho đại đa số nam nhân sinh ra địch ý rồi.

Mặc Tu Nghiêu nâng mí mắt, làm như không phát hiện được ánh mắt căm thù của mọi người, nhàn nhạt cười nói: “Chúng ta vừa lúc đi ngang qua, nương tử nhà ta chỉ muốn tham gia náo nhiệt thôi. Ngược lại… Lấy thân phận của Nhâm công tử, nên ở biệt viện của Mộ Dung thế gia mới đúng, sao cũng tới ở khách sạn đây?”

Nghe vậy, trong nháy mắt, địch ý chung quanh biến mất không còn một chút. Không đúng sao, bên cạnh công tử tuấn mỹ này còn có một cô gái thanh lệ u nhã đang ngồi đó. Mặc dù không có phú khả địch quốc như Mộ Dung thế gia, nhưng cô nương này cũng thanh lệ uyển ước, khí chất xuất chúng, vừa nhìn cũng biết là giai nhân xinh đẹp xuất thân từ thế gia thư hương. Tiểu thư Mộ Dung gia, bàn về dung mạo, khí chất, cũng chưa chắc có thể thắng được cô nương này một điểm nào, không chừng công tử người ta chỉ thích mỹ nhân mà không thích kim ngân đấy? Nhưng ngược lại, công tử mặc áo lụa màu xanh kia, bề ngoài cũng xuất chúng như vậy, vừa nhìn cũng biết xuất thân bất phàm, mà quan trọng nhất là, hắn ta vẫn còn độc thân!

Ánh mắt Nhâm Kỳ Ninh lóe lên, cười nói: “Diệp huynh nói đùa. Tại hạ là thân phận gì, nào có tư cách vào ở biệt viện của Mộ Dung thế gia chứ. Cũng như Diệp huynh, chỉ tới tham gia náo nhiệt thôi. Không biết tại hạ có thể ngồi chung không?” Mặc Tu Nghiêu từ chối cho ý kiến, nhưng Nhâm Kỳ Ninh lại cho rằng hắn đã đồng ý, nên liền ngồi xuống vị trí đối diện hai người.

Uống trà, Mặc Tu Nghiêu không thích nói chuyện với Nhâm Kỳ Ninh, nên không khí trên bàn cũng hơi lạnh. Diệp Ly nâng chung trà lên uống một ngụm, nói một cách không quan tâm: “Đại hội võ lâm lần này hơi kỳ quái. Không phải nói mấy lần đại hội võ lâm trước đều do các cao thủ lần đại hội trước định ra địa điểm sao? Chẳng lẽ lần này,

các cao thủ chọn Mộ Dung thế gia để luận võ?" Thông thường, các cao thủ đều sẽ chọn những danh sơn thắng cảnh tương đối vắng vẻ. Nghe nói, lần khó khăn nhất là có người chọn đỉnh Tuyết Sơn ở phía Bắc của Tây Lăng, lần đó cũng là lần duy nhất có số người tham gia ít nhất, bởi vì rất nhiều người, căn bản ngay cả đỉnh Tuyết Sơn còn không lên được.

Nhâm Kỳ Ninh cười nói: "Phu nhân có biết bốn vị xếp hạng trong Tứ đại cao thủ trên giang hồ hiện nay không?"

Diệp Ly gật đầu nói: "Có nghe thấy một chút."

Nhâm Kỳ Ninh cười nói: "Lại nói, bốn vị này cũng không phải là cao thủ luận võ thắng trong lần trước, mà là cao thủ trong lần trước nữa. Trên thực tế, có thể nói, căn bản đại hội võ lâm lần trước không có trọn vẹn." Diệp Ly ngạc nhiên nói: "Sao lại nói như vậy?"

Nhâm Kỳ Ninh nói: "Vào lúc đại hội võ lâm lần trước, Định Vương bởi vì bị thương, nên không thể tham gia, Lăng Các chủ Diêm Vương các bởi vì Định Vương vắng mặt, nên cũng không tham gia. Trấn Nam Vương Tây Lăng bởi vì quốc sự bận rộn… Cho nên, cao thủ lần đó chỉ có mỗi mình Mộc Kình Thương, nhưng những người đến khiêu chiến lại không có một ai có thể thắng được hoặc đánh ngang tay với Mộc Kình Thương, vốn đại hội võ lâm trong ba ngày, thì chỉ một lát đã kết thúc."

Diệp Ly lén nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, cười nói: "Còn có chuyện này sao?" Nhâm Kỳ Ninh thở dài nói: "Chứ gì nữa? Thật sự tính ra, bảng xếp hạng cao thủ trong giang hồ đã có mười tám năm không thay đổi, tất nhiên sẽ có rất nhiều nhân tài mới xuất hiện cũng không nhịn được mà muốn thi thố tài nghệ."

"Như vậy thì có quan hệ gì với Mộ Dung thế gia?" Diệp Ly nhướng

mày hỏi, Mộ Dung thế gia là thương gia, có bắn đại bác cũng không có liên quan đến người trong giang hồ.

Nhâm Kỳ Ninh lại cười nói: “Phu nhân có điều không biết, nghe nói, Mộ Dung gia này có một vị cao thủ thần bí, chính là cao thủ đệ nhất thiên hạ năm mươi năm trước, Mộ Dung Hùng.”

Diệp Ly không che giấu vẻ mờ mịt của mình chút nào, ngay cả cao thủ đương thời, nàng cũng biết rất ít, thì đừng nói gì đến cao thủ đệ nhất năm mươi năm trước. Nhưng rõ ràng Mặc Tu Nghiêu có biết một chút và cũng rất có hứng thú với người này, “Mộ Dung Hùng còn sống sao?”

Trong mắt Nhâm Kỳ Ninh hiện lên một tia suy nghĩ sâu xa, nói với Mặc Tu Nghiêu: “Tin đồn là như vậy, chỉ có điều, ai cũng chưa từng thấy. Đại hội võ lâm lần này, lấy danh nghĩa của Mộ Dung Hùng để triệu tập anh hào. Nói là, hiện nay, trong giang hồ, võ đạo tiêu điều, Mộ Dung lão tiền bối muốn gặp cao thủ hậu bối trong thiên hạ, nói không chừng còn muốn thu đồ đệ gì đó. Còn mặt khác,……” Nhâm Kỳ Ninh cười chân thành nhìn hai người nói: “Huyết mạch duy nhất của Mộ Dung gia là Mộ Dung Nhị tiểu thư, năm nay vừa mới mười bảy, nghe nói Mộ Dung lão tiền bối muốn chọn một vị hôn phu có thể tin tưởng cho hậu bối nhà mình.”

“Tin tức của Nhâm công tử thật linh thông.” Mặc Tu Nghiêu nghe được tin tức muốn nghe, ngay lập tức, thái độ khôi phục lại sự lãnh đạm như cũ. Nhâm Kỳ Ninh cũng biết mình đã nói quá nhiều, nên liền cười nhạt, cũng không nói gì.

“Sao bọn họ lại tới đây?” Diệp Ly nhìn thấy đám người trên đường phố dưới lầu, nhíu nhíu mày.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn xuống, trong đám người này cũng có

mấy người là người quen của bọn họ. Mặc Cảnh Lê, Lôi Đằng Phong, quan trọng nhất là, lại còn có cả Từ Thanh Trần.

Đương nhiên, Nhâm Kỳ Ninh cũng liếc mắt liền thấy được mấy người đặc biệt xuất chúng trong đám người, nhướng mày nói: “Phu nhân quen biết với họ sao?” Diệp Ly lắc lắc đầu nói: “Không thể nói là quen biết, từng có duyên gặp công tử Thanh Trần vài lần, còn vị Thế tử Trấn Nam Vương kia, đã thấy ở Nam Chiếu. Nhâm công tử không nhận ra sao?”

Mấy người này tuyệt đối đều là đương kim thanh niên tuấn kiệt có danh tiếng đang thịnh trong thiên hạ, nói không biết cũng quá giả dối. Nhâm Kỳ Ninh cười nói: “Tại hạ cũng thấy Lôi Thế tử và Lê Vương vài lần, nhưng công tử Thanh Trần vẫn là nhìn thấy lần đầu tiên, quả nhiên là nhân vật phong nhã chí cực. Cũng khó trách lại thấy được bọn họ ở đây, mấy vị này đều ở Nam Chiếu tham gia đại hôn và Đại điển đăng cơ của Công chúa An Khê, chắc là trực tiếp tới đây tham gia đại hội võ lâm luôn. Chỉ có điều… Trước đó, Định Vương và Vương phi đã trở về Tây Bắc rồi, không biết bọn họ có tới hay không đây? Nếu Định Vương cũng tới, thì chắc chắn đại hội võ lâm năm nay sẽ rất náo nhiệt.”

“Công tử Thanh Trần cũng không phải là người tập võ.” Diệp Ly nói.

Nhâm Kỳ Ninh cười nói: “Lần này cũng không phải đại hội võ lâm đúng nghĩa, lấy danh tiếng của công tử Thanh Trần, chỉ sợ hắn ta là tay trói gà không chặt, thì cũng mạnh hơn cao thủ bình thường rất nhiều. Chỉ là… chỉ sợ Công tử Thanh Trần chưa chắc sẽ để ý tiểu thư Mộ Dung gia.”

Trong lòng Diệp Ly cũng rất tán thành với câu bình luận này của Nhâm Kỳ Ninh. Không nói Từ Thanh Trần, chỉ sợ cậu cả, mợ cả trong nhà cũng sẽ không đồng ý cửa hôn sự này. Tuy nói Từ gia

cũng không phải gia đình có mắt cao hơn đầu, nhưng chênh lệch giữa thương nhân và thế gia thư hương, ở trong mắt Từ gia, chỉ sợ càng quan trọng hơn cái gọi là chênh lệch giàu nghèo. Cho dù Từ gia có cưới một cô nương nghèo khó trong gia đình đọc sách, thì cũng sẽ không đồng ý cưới con gái của thương nhân. Nếu nhà thương nhân này thích làm việc thiện, thì cũng thôi, nhưng hết lần này tới lần khác, Mộ Dung gia phú khả địch quốc đến như vậy, có thể nói là lũng đoạn hơn phân nửa thị trường thương nghiệp khổng lồ của Tây Lăng, thì lại càng không vào được mắt của Từ gia. Cho nên, trên một trình độ nào đó, Từ gia chọn con dâu còn nghiêm khắc hơn cả Hoàng đế chọn phi tử, Hoàng đế cần tiền của phú thương, nên con gái của phú thương có thể vào cung làm phi, nhưng Từ gia thì không cần, cho nên, bọn họ cũng không cần phải đi cưới con gái của thương nhân. Mặc dù vẫn luôn nóng ruột vì hôn sự của Đại ca, nhưng lần này Diệp Ly cũng thật sự không ôm ý nghĩ gì.

Đêm khuya, Từ Thanh Trần ngồi một mình thưởng thức trà trong sương phòng khách sạn. Mặc dù hắn cũng nhận được thiệp của Mộ Dung thế gia, nhưng Từ Thanh Trần cũng không vào ở trong biệt viện do Mộ Dung thế gia chuẩn bị như Mặc Cảnh Lê và Lôi Đằng Phong, mà lại tìm một nhà khách sạn khá tốt trong An thành để ở. Cửa sổ truyền đến một tiếng động rất nhỏ, Từ Thanh Trần quay đầu lại nhìn về phía cửa sổ, lại cười nói: “Quả nhiên các muội ở đây.”

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đứng trước cửa sổ, nhìn bộ dáng như chờ bọn họ tới cửa của Từ Thanh Trần, cười nói: “Mấy ngày nay, Đại ca cực khổ rồi.”

Từ Thanh Trần thờ ơ uống trà, cười nhạt nói: “Ly nhi còn biết Đại ca cực khổ, nhưng lúc chạy trốn với Vương gia thì lại vui vẻ vô cùng.”

Diệp Ly nhìn Từ Thanh Trần đầy ám muội, không còn lời nào để nói. Mặc Tu Nghiêu chỗ nào để cho ái thê nhà mình chịu uất ức, nắm tay

Diệp Ly đi tới ngồi xuống đối diện Từ Thanh Trần, nói: “Chuyện Nam Chiếu cũng không làm khó được huynh, huống chi, nếu chúng ta ở đó, chỉ sợ huynh càng không dễ giải quyết được đi.” Từ Thanh Trần mỉm cười, cầm bình trà lên, rót cho Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu một tách trà. Trong lòng Diệp Ly khẽ thở phào nhẹ nhõm, Đại ca như vậy là không tức giận ah.

Từ Thanh Trần cười như có như không, nói với Mặc Tu Nghiêu: “Lại nói, Vương gia thật đúng là đi tới chỗ nào thì đều có chuyện tìm tới tận cửa, không phải đi du sơn ngoạn thủy sao? Sao lại dạo tới đại hội võ lâm vậy, hơn nữa… Hình như cái này lại đại hội kén rể của tiểu thư Mộ Dung thế gia. Ngài mang Ly nhi tới, thật sự không có vấn đề gì sao?”

Mặc Tu Nghiêu cắn răng, trong lòng hận không được dùng một cái tát chụp chết Từ Thanh Trần, không khích bác ly gián, huynh sẽ chết sao? Nhưng Diệp Ly đang ở trước mặt nhìn, cho nên hắn cũng chỉ có thể tươi cười khéo léo, thân thiết hòa ái nhìn Từ Thanh Trần, “Thanh Trần huynh đã quá lo rồi, đệ và A Ly chỉ là một đôi vợ chồng bình thường đi xem náo nhiệt mà thôi. Ngược lại là Thanh Trần huynh, nghe nói dung mạo của tiểu thư Mộ Dung gia không tầm thường, tuổi của Thanh Trần huynh cũng không nhỏ, cũng nên suy nghĩ thật kỹ đến chung thân đại sự rồi, dù sao lớn tuổi… cũng sẽ khiến cho người ta ghét bỏ. Quan trọng nhất chính là… Của hồi môn của Mộ Dung tiểu thư này rất nhiều, không bằng, Thanh Trần huynh cưới nàng ta cũng coi như cống hiến cho kinh tế của Tây Bắc chúng ta, được không?”

Thần sắc của Từ Thanh Trần tự nhiên, bình tĩnh nói: “Hình như tại hạ nghe được tin tức, nói rằng tại hạ không thích nữ sắc, đã khiến Vương gia thất vọng rồi.”

Diệp Ly bất đắc dĩ, cho tới bây giờ, hai người này cứ ở cùng nhau

thì không thể chung sống hòa bình được. Có phải nàng nên cảm thấy may mắn rằng, Đại ca không biết võ công, mà Mặc Tu Nghiêu lại không có thói quen ra tay với người không có võ công không? Nếu không, hai người này cũng không phải châm chọc đùa cợt ngươi tới ta đi nữa, mà chỉ sợ vừa thấy mặt đã lên đài động võ rồi.

“Đại ca, sao huynh lại đến xem loại náo nhiệt này?” Diệp Ly bất động thanh sắc (*) chuyển đề tài. Từ Thanh Trần nhìn muội ấy cười như có như không, thản nhiên nói: “Lê Vương và Thế tử Trấn Nam Vương đều mời rất nhiệt tình, không từ chối được, nên dĩ nhiên phải tới.” Diệp Ly nháy nháy mắt, hai mắt tràn đầy sự không tin. Công tử Thanh Trần sẽ có chuyện không từ chối được sao? Nếu huynh ấy không thích, chỉ sợ ngươi có nhiệt tình gấp mười, gấp trăm lần, thì huynh ấy cũng có thể đẩy ngươi cách xa vạn dặm trong nháy mắt.

(*) bất động thanh sắc (bất động: không thay đổi, thanh sắc: giọng nói và sắc mặt): có nghĩa là, trong tình huống khẩn cấp, vẫn giữ vững thần thái, cách nói chuyện như bình thường, không biến hóa. Cũng có nghĩa là cực kỳ trấn tĩnh, tuyệt đối không sốt ruột.

“Đại ca, đại hội võ lâm lần này có vấn đề gì?” Diệp Ly nhíu mày hỏi.

Từ Thanh Trần lại hỏi Mặc Tu Nghiêu: “Vương gia có biết gì về vị cao thủ thần bí kia của Mộ Dung gia không?”

Mặc Tu Nghiêu trầm tư một lát, rồi nói: “Cũng không coi là thần bí gì, Mộ Dung Hùng là người duy nhất không làm kinh thương mà lại tập võ trong Mộ Dung gia. Nghe nói, từ nhỏ lão ta không thích kinh thương, nên không được Mộ Dung gia coi trọng. Bắt đầu có danh tiếng trong giang hồ vào năm mười tám tuổi, năm hai mươi tuổi, có một môn phái Lục Lâm có tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ đến gây rắc rối cho Mộ Dung gia, hoàng gia Tây Lăng mơ hồ cũng có ý muốn cháy nhà hôi của. Một thân một mình Mộ Dung Hùng huyết tẩy cả

môn phái đến gây rắc rối kia, từ trên xuống dưới không một người sống trong một đêm. Bởi vì quá độc ác, nên danh tiếng trong giang hồ cũng không quá tốt. Thỉnh thoảng cũng có thế lực khắp nơi lấy các loại danh nghĩa đến khiêu khích Mộ Dung gia, tuy nhiên, đều bị Mộ Dung Hùng đánh cho hoa rơi nước chảy. Ba mươi tuổi, Mộ Dung Hùng đã đoạt được danh hiệu cao thủ đệ nhất thiên hạ, tài nghệ trấn áp quần hùng. Sau đó, ba lần liên tục không có kẻ địch, cho đến một năm trước lần đại hội võ lâm thứ tư thì lại đột nhiên mất tích, cuối cùng, trên giang hồ không còn ai gặp được lão ta nữa. Rất nhiều người đều đồn rằng, lão ta đã chết. Nhưng sau đó, người đến Mộ Dung gia khiêu khích cũng chết vô cùng khó coi, trong đó cũng bao gồm hai vị trong Tứ đại cao thủ giang hồ xếp sau Mộ Dung Hùng, cho nên… Mấy năm gần đây, người trong giang hồ cũng rất ít có người dám đến Mộ Dung gia gây chuyện. Như vậy, lần này thật sự là Mộ Dung Hùng sao?"

Từ Thanh Trần gật đầu, bàn tay lấy tấm thiệp màu vàng sáng lấp lánh ra, đặt trước mặt hai người. Chỗ viết lạc khoản chính là ba chữ Mộ Dung Hùng, Mặc Tu Nghiêu cầm lấy tấm thiệp nhìn một lúc lâu, mới cau mày nói: "Mộ Dung Hùng là chú của đương kim Mộ Dung gia chủ, tính ra, ít nhất cũng có thể đã hơn tám mươi tuổi. Bây giờ lão ta mới nhảy ra là muốn làm gì?"

"Ai biết, có lẽ cũng như suy đoán của mọi người, muốn chọn một vị hôn phu thích hợp cho Mộ Dung tiểu thư, tránh cho Mộ Dung gia không có người kế tục?" Từ Thanh Trần cũng không để ý gì đến chuyện này. Nếu không phải Mặc Cảnh Lê, Lôi Đằng Phong đều chạy đến bên này, nghe nói, ngay cả bên Sở kinh cũng hơi động, thì căn bản Từ Thanh Trần sẽ không đi chuyến này. Mặc dù Từ gia và Định Vương phủ chướng mắt sản nghiệp của Mộ Dung gia, nhưng nếu để cho một sản nghiệp lớn như vậy rơi vào tay của người không nên có được, thì phiền toái cũng tuyệt đối không nhỏ.

Mặc Tu Nghiêu “Hừ” lạnh một tiếng, khóe môi lộ ra một nụ cười khinh thường, “Tụ tập quần hào thiên hạ để mặc cho lão ta chọn lựa? Mộ Dung Hùng cũng quá coi trọng Mộ Dung thế gia của lão ta rồi.” Từ Thanh Trần nhàn nhạt cười nói: “Tuy nhiên, lại có rất nhiều người chạy theo như xua vịt.” Ở trong mắt Từ gia, loại hành động tự đại này chính là hạ thấp chính bản thân mình, nên tất nhiên cũng sẽ không đặt bọn họ vào trong mắt.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, nói với Từ Thanh Trần thật thành khẩn: “Cũng như lúc trước, chuyện bên này vẫn phải làm phiền Đại ca rồi.”

Từ Thanh Trần im lặng, xem như hắn đã nhìn ra. Những lúc Mặc Tu Nghiêu có chuyện cầu xin hắn, muốn hắn làm, thì đều kêu hắn là Đại ca, lúc không có chuyện gì làm, thì chính là Thanh Trần huynh, công tử Thanh Trần, Từ đại công tử.

“Ngươi không chuẩn bị tham gia sao?” Từ Thanh Trần hỏi.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Nếu chỉ đơn giản là đại hội võ lâm, thì nói không chừng còn có thể cùng đánh với Lăng Thiết Hàn hai chiêu. Còn loại chuyện này, ta đoán chắc Lăng Thiết Hàn cũng sẽ không tham gia, vì vậy, Bản vương cũng không cần hiện thân. Đến ngày đó, ta và A Ly đi xem náo nhiệt là được rồi. Mọi chuyện cần thiết, thì huynh cứ xem rồi làm là được, Đại ca làm việc, chẳng lẽ ta còn không an tâm sao?” Nếu Từ đại công tử thật sự nghĩ muốn làm một chuyện nào đó, thì tuyệt đối sẽ làm hoàn mỹ đến mức khiến cho không ai dám có ý kiến gì mà phải tự ti mặc cảm. Nếu Từ Thanh Trần đã tới, thì chứng tỏ, chuyện này huynh ấy đã để trong lòng rồi, nên tất nhiên, Mặc Tu Nghiêu vui mừng buông tay mặc kệ chuyện này.

Từ Thanh Trần nhìn Mặc Tu Nghiêu nói mà không có chút thần sắc lưu luyến và miễn cưỡng nào, cuối cùng vẫn gật đầu. Vô luận Mặc Tu Nghiêu chơi xấu, hoang đường, từ chối trách nhiệm ra sao, thì ít

nhất hắn tuyệt đối chân tình và thật lòng với Ly nhi. Sản nghiệp của Mộ Dung gia cũng không phải tùy tiện là ai cũng có thể chống lại sức hấp dẫn của nó, phải biết rằng, hiện ngân có trong quốc khố của các quốc gia cũng chưa chắc nhiều hơn sản nghiệp của Mộ Dung gia. Cái gì gọi là phú khả địch quốc? Mộ Dung gia mới thật sự là phú khả địch quốc. Mặc Tu Nghiêu có thể vì Ly nhi mà cự tuyệt nắm lấy cơ hội của Mộ Dung gia không một chút do dự, chỉ dựa vào điểm này, Từ Thanh Trần đã cam tâm tình nguyện thay hắn giải quyết tất cả mọi chuyện lần này.

Lại nói chuyện với Từ Thanh Trần một lát, đến khi nhìn sắc trời đã tối, Mặc Tu Nghiêu mới cùng Diệp Ly cáo từ, lúc gần đi vẫn nói: “Bọn ta ở tại khách sạn Thanh Nguyên trong thành, có chuyện thì cứ cho người tới tìm ta là được.” Từ Thanh Trần gật đầu, tiễn bọn họ ra cửa.

Lúc này trong một sương phòng u tĩnh trong hậu viện của khách sạn Thanh Nguyên, Nhâm Kỳ Ninh chắp tay sau lưng đứng trước cửa sổ nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ mà trầm tư. Đây là một sân viện độc lập, sân viện như vậy, ở khách sạn Thanh Nguyên cũng chỉ có tổng cộng ba cái, là nơi tốt hơn cũng càng đắt tiền hơn cả sương phòng chữ Thiên. Trong khi Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đều chỉ có thể ở trong phòng chữ Địa, thì Nhâm Kỳ Ninh lại có thể ở trong một sân viện như vậy, có thể thấy được hắn cực kỳ không tầm thường.

“Đã mất dấu sao?” Nhâm Kỳ Ninh quay đầu lại, trầm giọng hỏi nam tử trung niên đang đứng ở cửa, trên gương mặt luôn ôn văn nhĩ nhã, lại bị lây nhiễm sự lãnh lệ và không vui. Nam tử trung niên đứng ở cửa không khỏi run lên, giọng nói run run: “Công tử thứ tội, thân thủ của vị Diệp công tử và Diệp phu nhân kia cực kỳ cao. Người của chúng ta mới đi theo một đoạn, thì đã không thấy tăm hơi.” Cho dù mày kiếm của Nhâm Kỳ Ninh nhíu chặc, nhưng cũng không trách tội. Dù sao võ công và tu vi của nam tử thanh niên tự xưng họ Diệp kia, ngay cả hắn cũng không nhìn ra được sâu hay cạn, người phía dưới

không bám theo hắn ta được thì cũng chuyện đương nhiên, “Thân phận của bọn họ, đã điều tra xong chưa?”

Sắc mặt của người trung niên tái nhợt, “Hai người này như đột nhiên xuất hiện ở thành nhỏ kia vậy, thuộc hạ vô năng, thật sự không điều tra được bọn họ từ đâu đến, cũng không điều tra ra thân phận của bọn họ.”

“Phế vật! Khoan đã… Bọn họ họ Diệp?” Nhâm Kỳ Ninh như có điều suy nghĩ. Nam tử trung niên cẩn thân hỏi: “Công tử đã nghĩ đến điều gì sao?”

Nhâm Kỳ Ninh trầm giọng nói: “Ta nhớ Vương phi của Định Vương cũng họ Diệp……” Trên đời này, với tuổi như vậy mà có thể có võ công và tu vi như vậy, thì cũng không có nhiều người, cho nên hắn hoài nghi. Nam tử trung niên do dự một chút, rồi nói: “Định Vương có một mái tóc trắng, hơn nữa, hình như dung mạo của hai người này cũng không quá giống tranh vẽ của Định Vương, Định Vương phi mà chúng ta lấy được. Mặt khác, thuộc hạ vừa nhận được tin tức, quả thật, Định Vương và Định Vương phi đã về tới Ly thành rồi.”

Trong mắt Nhâm Kỳ Ninh hiện lên sự thất vọng, vậy đôi nam nữ kia thật sự không phải vợ chồng Định Vương rồi, như vậy, khi nào thì trên giang hồ lại xuất hiện một đôi vợ chồng như vậy, quan trọng nhất là, tại sao hết lần này tới lần khác lại xuất hiện vào lúc này?

“Điều tra tiếp, trước khi đại hội võ lâm bắt đầu cần phải điều tra được rõ ràng thân phận của bọn họ.” Nhâm Kỳ Ninh nói.

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Chương 245: Luận võ trên đỉnh núi

Có Từ Thanh Trần chú ý tình huống của An thành và Mộ Dung thế gia, nên Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu lại càng thoải mái thanh nhàn hơn. Mỗi ngày, Mặc Tu Nghiêu mang theo Diệp Ly đi dạo xung quanh trong thành, ngoài thành mà không có mục đích gì, như thật sự là một đôi vợ chồng trẻ nhàm chán giết thời gian trước đại hội võ lâm. Điều này làm cho bị đám người bị phái theo dõi bọn họ cũng buồn bực không thôi, bọn hắn hoàn toàn không nhìn ra đôi vợ chồng trẻ tuổi này có gì kỳ lạ, ngay cả nam tử kia tuấn mỹ một chút, võ công cao một chút, cô gái kia xinh đẹp một chút, hình như cũng xuất chúng hơn khuê tú đại gia bình thường một chút, nhưng cũng hoàn toàn không có quan hệ gì với chủ tử nhà bọn hắn ah. Thật sự không thể hiểu, tại sao chủ tử nhà mình lại cứ kiên trì cho rằng hai người này rất nguy hiểm như vậy?

Đi theo hai ngày mà vẫn còn không phát hiện hai người này có vấn đề gì, may mà Nhâm Kỳ Ninh cũng không có ý lại cho người đi theo nữa, nên chỉ đành phải rút những người đi theo Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly về.

Ra cửa phát hiện phía sau không có cái đuôi theo dõi, Diệp Ly thấy hơi ngoài ý muốn, “Sao lại bỏ cuộc nhanh như vậy rồi?”

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Hắn ta là người thông minh, nếu không điều tra ra lai lịch của chúng ta nữa, thì có đi theo xé rách da mặt, cũng chỉ khiến mọi người đều mất mặt thôi.” Diệp Ly nhíu mày nói: “Bên Đại ca có lai lịch của Nhâm Kỳ Ninh không?”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Không điều tra ra. Người này, còn có thế lực sau lưng hắn ta, chắc chắn chưa từng xuất hiện trong giang hồ hoặc quyền quý các quốc gia, nếu không, có làm sao thì cũng nên có chút dấu vết. Nhưng cũng không sao… Đây là địa bàn của Tây Lăng.” Người xuất hiện ở Tây Lăng, cho dù nhức đầu, thì cũng là Lôi Chấn Đình nên nhức đầu, “Đại ca của nàng đã cho người nhắc nhở Lôi Chấn Đình và Lôi Đằng Phong rồi. Xem phản ứng của bọn hắn rồi hãy nói.”

Diệp Ly gật đầu, vốn là, nếu không phải Nhâm Kỳ Ninh tự cho là thông minh phái người theo dõi, điều tra lai lịch của bọn họ, thì Diệp Ly cũng sẽ không sinh ra tò mò gì về người này. Nếu trong lòng Mặc Tu Nghiêu đã nắm chắc, thì Diệp Ly cũng lười quan tâm.

Mấy ngày nay, bọn họ đã đi dạo xung quanh trong ngoài An thành, mặc dù phía sau có cái đuôi đáng ghét đi theo, nhưng cũng biết được không ít tin tức. Mặc dù danh tiếng Mộ Dung gia không xuất hiện ở Tây Bắc và Đại Sở, nhưng An thành chỉ cách Mộ Dung thế gia gần mười dặm, có thể nói cả An thành đều cũng xem là phạm vi thế lực của Mộ Dung gia, nên tất nhiên, tin tức về Mộ Dung gia thì không cần phải nói.

Nghe nói Mộ Dung tiểu thư kia xinh đẹp như hoa, tính tình cũng ôn nhu thiện lương. Ở An thành, có thanh danh vô cùng tốt trong thế hệ này, trong lòng rất nhiều dân chúng chính là như Bồ Tát sống. Nghe nói mỗi mùng một đầu tháng, Mộ Dung tiểu thư đều đến Chiêu Ninh tự ngoài thành để dâng hương cầu phúc cho ông nội. Vừa lúc, hôm nay chính là mùng một, cho dù đại hội võ lâm sắp khai mạc, thì hình như cũng không khiến cho Mộ Dung tiểu thư thay đổi thói quen này, cũng vì vậy, mà toàn bộ các thiếu hiệp, hào kiệt trong giang hồ và quyền quý đã nhận được tin tức sớm, ngay cả đồ ăn sáng cũng không kịp ăn, đã chạy đến Chiêu Ninh tự. Thật ra lại khiến An thành vẫn tấp nập ồn ào mấy ngày qua, trong nháy mắt đã trở nên yên tĩnh

rất nhiều.

Nếu Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly tới xem náo nhiệt, thì tất nhiên cũng không tránh khỏi muốn đi đến Chiêu Ninh tự một chuyến để cùng chung vui. Hai người ăn sáng xong mới cất bước thong thả đi ra ngoài thành, khi đến Chiêu Ninh tự thì liền chứng kiến khắp nơi toàn là đầu người, nếu để cho người ngoài không biết chuyện nhìn thấy, thì nhất định sẽ sợ hãi than rằng, hương khói của Chiêu Ninh tự này thật hưng thịnh.

Mặc dù quá nhiều người, nhưng may mà chính Chiêu Ninh tự cũng vẫn là một nơi đáng giá để du ngoạn. Đặc biệt là phong cảnh núi rừng rộng lớn u tĩnh như tranh vẽ ở sau núi, mọi người đến đây đều chen chúc ở phía trước muốn thấy phương dung của Mộ Dung tiểu thư, nên lúc này, phía sau núi lại trở nên u tĩnh thoải mái đặc biệt. Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly nắm tay bước chậm trên đường mòn sau núi, tiếng ồn ào mơ hồ truyền đến từ đằng xa lại càng làm nổi bật sự trống vắng không người phía sau núi. Nhớ tới những người đang kiểng chân đứng đợi kia, Diệp Ly không nhịn được mà cười khẽ ra tiếng.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn nàng, “A Ly cười gì vậy?”

Diệp Ly ngẩng đầu lên nhìn thần sắc của hắn một chút, ngừng cười, rồi nói: “Ta đang nghĩ, Mặc Cảnh Lê, còn có Lôi Đằng Phong, cũng có mặt trong số những người kia hay không, còn có… Nếu Vương gia cũng kiểng chân ngóng trông cùng những người đó thì sẽ là hình ảnh như thế nào?”

Mặc Tu Nghiêu không vui “Hừ” khẽ một tiếng, Định Vương gia ngạo nghễ, cho tới bây giờ cũng là người khác kiểng chân đứng đợi hắn, có lúc nào mà hắn phải chờ người khác chứ, “Trừ A Ly, thế gian này có ai đáng giá để Bản vương chờ đợi?” Diệp Ly bất đắc dĩ liếc mắt,

cảm thấy đã miễn dịch với chuyện Định Vương nói lời ngon tiếng ngọt bất cứ lúc nào, mặc kệ ở đâu.

Đang nói đùa thì ánh mắt Mặc Tu Nghiêu nghiêm túc lại, ngẩng đầu nhìn về phía trước, sau đó ôm lấy Diệp Ly phi thân khỏi đường mòn trên sườn núi, rơi xuống trên một cây cổ thụ cành lá rậm rạp.

Động tác của Mặc Tu Nghiêu cũng không làm cho Diệp Ly giật mình kinh sợ, mà lại dựa vào trong lòng Mặc Tu Nghiêu nhìn về phương hướng hắn đang nhìn, chỉ sau một lát liền nghe được tiếng nói chuyện thanh thúy với nhau. Đoàn người đang bước chậm từ trên núi xuống, Diệp Ly nhìn chăm chú, thấy trong đó có hơn mười nam nữ có thân thể tinh tráng, trong tay đang cầm đao kiếm. Được bọn họ che chở ở chính giữa chính là một thiếu nữ mặc áo váy màu tím nhạt, đi theo bên cạnh còn sáu thị nữ mặc áo màu xanh lục và hai ma ma. Chỉ liếc một cái, Diệp Ly liền nhìn ra, váy áo màu tím trên người cô gái kia chính là gấm Thủy Vân đứng đầu trong ba bảo vật của Nam Chiếu, mà áo mỏng khoác bên ngoài cũng chính là lụa Phù Dung.

Người Nam Chiếu lấy màu xanh lam và màu trắng là màu tôn quý nhất, vì vậy, màu sắc của gấm Thủy Vân trong ba bảo vật của Nam Chiếu cũng thiên về trắng trong thuần khiết, cũng không sản xuất màu tím. Vì vậy, tất nhiên, gấm Thủy Vân này không phải là cống phẩm của Nam Chiếu, mà trong thiên hạ, trừ Nam Chiếu ra, không còn ai có thể làm ra được tơ lụa cực phẩm như gấm Thủy Vân nữa, nên, gấm Thủy Vân màu tím này chỉ có thể tự làm ra. Nói cách khác, đã có người nắm giữ kỹ thuật bí mật quý giá nhất của Nam Chiếu từ lâu. Một khi bọn họ sản xuất ra gấm Thủy Vân với số lượng lớn, thì tuyệt đối sẽ là một khoản tài phú khổng lồ. Song, thế nhân cũng chưa từng được nghe nói tới bất kỳ nơi nào có gấm Thủy Vân, ngoại trừ Nam Chiếu. Vậy chỉ sợ là người ta cũng không để cơ hội làm ăn này vào trong mắt.

Nhìn đến hoàn bội trâm ngọc của cô gái kia, chuỗi ngọc bảo thạch không có chỗ nào mà không phải loại cực phẩm, một thân ăn mặc này, đừng nói dân chúng tầm thường, chỉ sợ Công chúa hoàng thất cũng không có xa hoa đến như vậy. Không cần nghĩ, Diệp Ly cũng đã đoán ra thiếu nữ được mọi người bao vây ở chính giữa này là ai.

“Tiểu thư, ngoài cửa trước rất nhiều người. Chúng ta đi ra ngoài từ cửa hông đi.” Ma ma bên cạnh thiếu nữ áo tím kia nhẹ giọng đề nghị. Mặc dù ở đây cũng yên tĩnh không có ai, nhưng đó là bởi vì những người đó cho rằng tiểu thư còn chưa tới đây, mà không biết rằng trời còn chưa sáng thì bọn họ đã lên núi rồi. Nếu lúc này đi ra từ cửa chính, thì chỉ sợ sẽ quấy rầy đến tiểu thư. Thiếu nữ áo tím kia mỉm cười nói: “Tô ma ma không cần phải lo lắng, những người đó đều là hào kiệt trong thiên hạ tới tham gia đại hội võ lâm, nói vậy, chắc sẽ không thể không biết lễ nghi như vậy.”

“Đúng vậy, tiểu thư nói đúng. Những người đó nịnh bợ tiểu thư còn không kịp, ai dám mạo phạm tiểu thư chứ.” Nha đầu bên cạnh thiếu nữ áo tím cười nói, “Gia chủ và tổ thúc lão gia đã nói, muốn chọn nam tử ưu tú nhất thiên hạ làm vị hôn phu cho tiểu thư. Cũng để cho những người đó biết, tiểu thư chúng ta không chỉ là tiểu thư của thủ phủ đệ nhất, mà còn là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành nữa đó.”

“Nha đầu ngươi nói nhảm cái gì đó, cẩn thận khi về, gia gia dạy dỗ ngươi!” Thiếu nữ áo tím trách mắng, ý cười thản nhiên hiện lên trong đôi mắt long lanh lộ ra ngoài chiếc khăn mỏng che mặt màu tím nhạt, hiển nhiên cũng không có ý trách cứ. Tiểu nha đầu biết xưa nay tiểu thư nhà mình hiền lành, nên cũng không sợ, cười “Hì hì” nói: “Tiểu thư thiện lương nhất, mới sẽ không để cho lão gia phạt Lục Nhi đâu.” Thiếu nữ áo tím than nhẹ một tiếng, nói: “Thôi, mau trở về thôi, đừng để cho gia gia và thái thúc công (*em trai của ông cố*) lo lắng.”

“Tiểu thư nói rất đúng.”

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện với nhau càng lúc càng xa, Mặc Tu Nghiêu mới ôm Diệp Ly rơi xuống trên đường mòn. Diệp Ly nhìn đường mòn đã không thấy bóng người như có điều suy nghĩ, mỉm cười nói: “Xem ra vận khí của chúng ta không tệ, không cần chen chúc với những người đó mà đã được thấy tiểu thư Mộ Dung gia trước một bước.”

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt “Hừ” một tiếng, hiển nhiên không quan tâm. Diệp Ly bất đắc dĩ vươn tay chọc chọc vào hắn, nói: “Ta không tin, Vương gia không nhìn ra.”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn nàng cười nói: “Nhìn ra cái gì?”

Diệp Ly nói: “Vị Mộ Dung tiểu thư kia, hoa văn thêu chìm trên quần áo, còn có trâm cài trên đầu đều là Phượng văn (*hoa văn hình chim Phượng*). Xem ra vị Mộ Dung tiểu thư này rất thích Phượng Hoàng.”

Ở hai nước Tây Lăng và Đại Sở có phong tục văn hóa gần như giống nhau hoàn toàn, Phượng văn không phải ai cũng có thể dùng. Lấy thân phận hiện tại của Diệp Ly, tất nhiên, nàng thích dùng hoa văn gì, thì không ai quản được, nhưng khi còn ở Sở kinh, thì chính Diệp Ly cũng rất ít dùng Phượng văn. Đặc biệt là hoa văn chìm trên quần áo của vị Mộ Dung tiểu thư mới vừa rồi kia, rất khó nhìn rõ nhưng không thể trốn được ánh mắt của Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu, đó là Phượng văn chín đuôi, chân chính là vua bách điểu (*vua của trăm loài chim*). Chỉ bằng điểm này cũng đủ để chứng minh, suy nghĩ của Mộ Dung gia, còn có vị Mộ Dung tiểu thư này, chỉ sợ là không tầm thường.

“Lấy lòng mọi người thôi, A Ly để ý đến bọn họ làm gì.” Mặc Tu

Nghiêu thản nhiên nói, một tay nắm cả vòng eo của Diệp Ly, mang theo nàng cùng đi lên đỉnh núi.

Phong cảnh phía sau núi của Chiêu Ninh tự rất tươi đẹp, thường xuyên có du khách đến đây dâng hương lên núi du ngoạn. Vì vậy, trong chùa cố ý xây dựng một đình nghỉ mát cho mọi người nghỉ ngơi trên đỉnh núi. Hai người lên đến đỉnh núi, thì lại thấy trong lương đình đã có người.

Lăng Thiết Hàn, Lãnh Lưu Nguyệt và Bệnh thư sinh đang ngồi trong lương đình nói chuyện, nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại, nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly thì cũng hơi kinh ngạc, ngẫm nghĩ một lát, rồi mới nói: "Định Vương? Định Vương phi?" Vốn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng chỉ hóa trang đơn giản thôi, người chưa từng gặp bọn họ, thì tất nhiên tuyệt đối rất khó liên hệ bọn họ lại với nhau, nhưng người quen biết mặt đối mặt lại trăm triệu lần không giấu diếm được.

Mặc Tu Nghiêu cũng không tránh, đỡ Diệp Ly đi lên bậc thềm cuối cùng, rồi mới nhìn ba người nhướng mày cười nói: "Lăng Các chủ? Thật hạnh ngộ." Lăng Thiết Hàn thấy ánh mắt và tâm tình của Mặc Tu Nghiêu rất tốt, cười to, rồi nói: "Đúng là hạnh ngộ, vốn ta cho rằng, năm nay Định Vương lại không tới được nữa, không nghĩ đến lại gặp được ở đây. Sao rồi? Ước hẹn luận võ mà Vương gia đã thiếu mấy năm trước có thể thực hiện được chưa?"

Mày kiếm của Mặc Tu Nghiêu nhướng lên, mỉm cười nói với Lăng Thiết Hàn: "Các chủ thật sự muốn đánh với Bản vương vào lúc này sao? Đến đại hội võ lâm có thể bị… Mới vừa rồi, Bản vương thấy Mộ Dung tiểu thư kia cũng là thiên tư quốc sắc, Các chủ cũng không động tâm chút nào sao?" Nếu hai người họ dốc hết toàn lực đánh một trận xong mà còn có người có thể đến tham gia đại hội võ lâm, thì chỉ có thể nói rõ, hai người đều chỉ đang diễn trò với đối phương

mà thôi.

Lăng Thiết Hàn chế nhạo một tiếng, trong mắt hiện lên một tia khinh miệt, hờ hững nói: “Tiểu nha đầu tự cho là thông minh thôi. Bản các chủ cũng không phải đến vì Mộ Dung gia.” Mặc dù Lăng Thiết Hàn thân là đầu lĩnh sát thủ, nhưng tính tình lại trầm ổn cương nghị, rất ít khi biểu lộ ra giọng mỉa mai, bất mãn trước mặt người khác như vậy, cũng không biết, sao vị Mộ Dung tiểu thư kia lại chọc phải hắn ta?

“Vốn ta tính tìm Lôi Chấn Đình, nhưng nếu ở đây gặp được ngươi, thì Lôi Chấn Đình liền không đáng giá nữa. Sao… Định Vương có thể chỉ giáo một hai không?”

Lăng Thiết Hàn mở miệng một cách quang minh chính đại, mặc dù hắn muốn tìm Lôi Chấn Đình để khiêu khích, nhưng Lôi Chấn Đình thì lúc nào cũng có thể đi, mà Mặc Tu Nghiêu này thì không phải bất cứ lúc nào cũng có thể so chiêu với hắn ta. Mấy năm nay, Lăng Thiết Hàn cũng mơ hồ cảm thấy tu vi của mình không tiến triển được, hiển nhiên đã đến bình cảnh, nếu có thể đánh một trận với cao thủ như Mặc Tu Nghiêu, thì nói không chừng sẽ có cảm ngộ khác mà nâng cao thêm một bước.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn Diệp Ly, Diệp Ly mỉm cười, vươn tay vỗ vỗ cánh tay hắn, rồi mới buông hắn ra lui về sau mấy bước, rồi đi vào trong lương đình. Lăng Thiết Hàn lại đi ra ngoài trước một bước.

Mặc Tu Nghiêu lại cười nói: “Đã như vậy, hiếm khi Bản vương cũng có duyên lãnh giáo cao chiêu của Lăng Các chủ.”

Trong lương đình, Diệp Ly chỉ gật đầu với Lãnh Lưu Nguyệt và Bệnh thư sinh, lúc này, ba người đều nhìn hai người ngoài đình nghỉ mát chăm chú không chớp mắt, nên cũng không có thời gian để mà chào hỏi, tán gẫu.

Lăng Thiết Hàn mặc một bộ áo vải màu xanh lam, khí độ càng bình tĩnh, hào hùng hơn mấy năm trước. Bàn về tuổi, tuổi của Lăng Thiết Hàn đã hơn bốn mươi, nhưng nội lực, tu vi cao thâm, tinh túy khiến cho thoạt nhìn, hắn vẫn như một nam tử tráng niên chừng ba mươi tuổi. Một đạo hàn quang hiện lên, một thanh trường kiếm mang phong cách cổ xưa rơi vào trong tay Lăng Thiết Hàn. Trên đỉnh núi, nam tử áo xanh đứng cầm kiếm, khí thế hào hùng như Thái Sơn, làm người ta phải liếc mắt.

Mặc Tu Nghiêu vẫn là một bộ áo trắng bình thường, tóc đen như mây, khóe môi mang theo một nụ cười như có như không. Hiển nhiên, có thể đánh một trận với Lăng Thiết Hàn, cũng khiến cho tâm tình của hắn rất tốt. Ánh mắt chợt lóe, một đạo tuyết quang lướt qua trước mắt, trong tay Mặc Tu Nghiêu cũng xuất hiện một thanh nhuyễn kiếm lạnh lẽo, sáng như tuyết. Khác với thanh kiếm dày bằng đồng mang theo phong cách cổ xưa như được làm từ thượng cổ trong tay Lăng Thiết Hàn, nhuyễn kiếm của Mặc Tu Nghiêu lại mỏng như cánh ve, cổ tay run lên, kiếm phong cũng rung theo trong không trung.

Hai người, ai cũng không động thủ trước, mỗi người đều đứng yên, nhìn đối phương chăm chú. Vạt áo và sợi tóc không gió mà tung bay phấp phới bên người.

Trong lương đình, ba người cũng nín thở, bình tĩnh nhìn hai người đang đứng yên. Kình khí được tạo thành dần dần xung quanh hai người khiến bọn họ cũng mơ hồ cảm nhận được áp lực.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên, hai người đồng thời hóa thành vô số ảo ảnh, lướt qua không trung từ dưới mặt đất lên trên trời. Diệp Ly không nhịn được mà mở to hai mắt, cố gắng nhìn xem quá trình so chiêu của hai người, nhưng nhìn qua nhìn lại cũng chỉ

thấy từng ảo ảnh màu lam hoặc màu trắng.

Diệp Ly cũng biết, không phải bọn họ thật sự biến thành ảo ảnh, mà là tốc độ của bọn họ thật sự quá nhanh, lấy nhãn lực và nội công của nàng, căn bản không có cách nào thấy rõ ràng động tác của bọn họ. Giờ khắc này, Diệp Ly hiểu một chuyện, lấy năng lực của mình có lẽ đủ để đối phó cao thủ, nhưng nếu quả thật phải đối đầu với cao thủ tuyệt đỉnh như Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn, thì mãi mãi vẫn không đủ lực. Ngực mơ hồ hơi đau, Diệp Ly không khỏi nhíu nhíu mày.

Một cái tay đặt lên vai nàng, Diệp Ly theo tính phản xạ muốn đánh trả, thì lại nghe giọng nói của Lãnh Lưu Nguyệt vang lên loáng thoáng, “Đừng miễn cưỡng.”

Diệp Ly nghiêng đầu nhìn qua, Lãnh Lưu Nguyệt và Bệnh thư sinh cũng không nhìn chăm chú vào hai người đang đánh. Mà chỉ thỉnh thoảng nhìn một cái, Lãnh Lưu Nguyệt thì còn tốt, nhưng vốn Bệnh thư sinh đã dưỡng mấy năm nay, sắc mặt đã tốt lên rất nhiều, lại trở nên hơi trắng bệch.

Lãnh Lưu Nguyệt giải thích cho nàng thật nghiêm túc: “Cao thủ tuyệt đỉnh chân chính so chiêu, chênh lệch với chúng ta quá nhiều, nhìn cũng không có ích lợi gì, mà còn có thể tẩu hỏa nhập ma.”

Trước kia, Mặc Tu Nghiêu và Trấn Nam Vương cũng đánh nhau, nhưng cũng không tính là thật sự dùng toàn lực ứng phó, hai bên đều nương tay. Còn lần này, Lăng Thiết Hàn và Mặc Tu Nghiêu đều lấy lực lượng cao nhất của mình ra để nghênh chiến với đối thủ, dưới sự ứng phó toàn lực, kình khí và chiến ý tạo thành giữa hai người đủ để cho người có tu vi thấp hoặc tâm tình không yên bị thương, nhẹ thì nội thương, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, tâm tính của Diệp Ly, ở trên thế gian này, cũng coi như nằm trong mười người

đứng đầu, nhưng nội lực, tu vi lại bắt đầu quá trễ, tối đa cũng chỉ có thể đánh đồng với Bệnh thư sinh, chính là so với Lãnh Lưu Nguyệt cũng phải thấp hơn không ít. Mới vừa rồi nàng tập trung tất cả tinh lực để xem các chiêu thức giữa Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn, nếu không có Lãnh Lưu Nguyệt ngăn cản, thì chỉ sợ lúc này đã nội thương.

Lãnh Lưu Nguyệt thật sự có ý tốt, nên tất nhiên Diệp Ly tạ ơn, liếc mắt nhìn hai người đang giao chiến kia một cái, trong lòng khẽ thở dài. Thấy võ công, tu vi như Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn, nàng không phải không hâm mộ, chỉ là, thật sự đã bắt đầu hơi trễ. Mà tập võ, đặc biệt là nội lực, vốn phải luyện từ nhỏ. Những linh đan diệu dược, bí tịch kỳ dị lập tức trở thành một thế hệ cao thủ gì đó trong tiểu thuyết, thật sự toàn là chuyện cổ tích.

Hình như Lãnh Lưu Nguyệt rất có ấn tượng tốt với Diệp Ly, nhìn nàng ấy nhíu mày, thì nhẹ giọng nói: “Nhìn không được, thì đừng quá miễn cưỡng. Định Vương và Đại ca đều có chừng mực, sẽ không thật sự đánh tới lưỡng bại câu thương.” Diệp Ly gật đầu, nói: “Đa tạ Lãnh Các chủ.” Chỉ hơi bất đắc dĩ nhìn ra ngoài, miễn cưỡng một chút, thì nàng còn có thể nhìn ra một chút, không miễn cưỡng, chính là thật sự cái gì cũng không thấy rõ. Suy nghĩ một chút, Diệp Ly không nhìn ra ngoài nữa, mà ngược lại, nhắm hai mắt lại cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Lãnh Lưu Nguyệt nhìn thấy, trong đôi mắt lạnh lùng lướt qua một tia tán thưởng nhàn nhạt.

Chương 246: Quần anh tập hợp

Trong lúc đánh nhau, hai thanh kiếm chạm vào nhau lúc có lúc không, bắn ra ánh lửa tán loạn đẹp mắt, song, ba người ngồi trong đình lại không nghe được bất kỳ tiếng binh khí chạm vào nhau nào, hết sức quỷ dị. Diệp Ly ngồi dựa vào cây cột trong lương đình, hai mắt khép hờ, cảm thụ được kình khí đang lưu động trong không khí hết sức chân thực, rốt cuộc từ từ tìm được kình khí rung động không dễ nhận ra nhưng lại thấy không gì sánh kịp, đó là sự rung động được tạp thành do nội lực chạm vào lẫn nhau trong lúc hai người giao thủ.

Trận chiến này, kéo dài suốt hai canh giờ. Nhưng trong ba người quan sát, dù ai cũng không thể thật sự thấy rõ ràng một chiêu nửa thức nào, lại vẫn không mất kiên nhẫn một chút nào. Đột nhiên, Diệp Ly cảm thấy có một trận chấn động trong không khí đánh mạnh vào đầu óc của mình thật nhanh, vội vàng mở mắt, vừa lúc nhìn thấy hai thân ảnh một xanh một trắng lui về hai hướng riêng biệt.

“Đại ca!” Lãnh Lưu Nguyệt kêu khẽ một tiếng, phi thân ra ngoài, vươn tay đỡ thân thể đang lảo đảo muốn ngã của Lăng Thiết Hàn. Lăng Thiết Hàn buông tay Lãnh Lưu Nguyệt ra, khoát khoát tay ý bảo muội ấy không cần lo lắng, mới quay đầu lại cười nói với Mặc Tu Nghiêu: “Định Vương quả thật kỳ tài ngút trời, Bản tọa bội phục.” Mặc dù Mặc Tu Nghiêu vẫn còn đứng thẳng, nhưng sắc mặt của hắn cũng không tốt hơn Lăng Thiết Hàn, có điều, trong đôi mắt đều tràn đầy sự vui sướng, cười nói: “Tu vi của Lăng Các chủ vững vàng, Bản vương cũng bội phục. Hôm nay đánh một trận, Bản vương nhận được ích lợi không nhỏ, đa tạ Lăng Các chủ.”

Lăng Thiết Hàn cười sang sảng, nói: “Chúng ta cũng không cần nói những lời khách khí như vậy, có thể đánh một trận với Định Vương, Bản tọa cũng không uổng công đi chuyến này. Bản tọa cáo từ trước, không quấy rầy Định Vương và Vương phi nữa.”

“Lăng Các chủ đi thong thả.” Diệp Ly đi ra khỏi đình nghỉ mát nhẹ giọng nói. Đi tới bên cạnh Mặc Tu Nghiêu nhìn hắn một chút, hao tổn thể lực quá mức, nội lực cũng bị hao tổn hết sức nghiêm trọng, còn có một chút nội thương nhẹ. Dưới loại tình huống cao thủ ngang nhau luận võ thế này thì đã xem như nhẹ rồi, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đưa mắt nhìn ba người Lăng Thiết Hàn xuống núi, Diệp Ly mới đỡ Mặc Tu Nghiêu vào đình nghỉ mát ngồi xuống, hỏi: “Bị thương như thế nào? Bây giờ có thể xuống núi không?”

Mặc Tu Nghiêu hơi bất đắc dĩ cười khổ: “Mấy năm này không chú ý luyện công, hình như ta bị thương nặng hơn Lăng Các chủ một chút.”

Nếu bàn về mức độ tu luyện chuyên cần, thì quả thật Mặc Tu Nghiêu không bằng Lăng Thiết Hàn. Không nói Tây Bắc có nhiều quân chính, dân vụ như vậy cần chính hắn hỏi tới, chính là thân phận Định Vương của hắn đã chắc chắn hắn không có cách nào dùng phần lớn thời gian vào võ công, tu vi. Mà Lăng Thiết Hàn, hằng năm có ít nhất nửa năm đóng cửa khổ tu. Nếu nói thành tựu hôm nay của Lăng Thiết Hàn có ba phần là thiên phú, bảy phần là khổ tu, thì Mặc Tu Nghiêu lại ngược lại, bảy phần là thiên phú, ba phần là khổ tu. Chỉ có điều, hôm nay xem ra, rốt cuộc chuyên cần tu luyện, thì căn cơ càng sâu hơn một chút. Mặc Tu Nghiêu không thể không thừa nhận, xem như mình sẽ không thua Lăng Thiết Hàn, nhưng rốt cuộc vẫn kém hơn nửa phần.

“Vốn cũng không phải người trên cùng một đường, hay Vương gia cũng tính làm người đứng đầu võ lâm?” Diệp Ly cũng không tính an ủi hắn, chỉ nói một cách thản nhiên. Võ công của Mặc Tu Nghiêu có cao tới đâu, thì chỗ mà hắn cần chuyên chú vẫn chính là Mặc gia quân, là dân sinh của Tây Bắc. Cho dù hắn trở thành cao thủ đệ nhất thiên hạ, thì cũng không cách nào chỉ dựa vào một mình hắn mà quét ngang thiên hạ. Cố gắng tăng lên thực lực của bản thân là đúng, nhưng nếu vì tăng lên thực lực của riêng mình mà quên đại cục, thì chỉ có thể nói là đã bản mạt đảo trí (*Bản: rễ cây, chỉ những sự việc quan trọng, căn bản; mạt: ngọn cây, chỉ những sự việc nhỏ, không đáng kể; cả cụm từ có ý là: không để ý đến những chuyện quan trọng, mà ngược lại, lại quan tâm đến những chuyện nhỏ, không quan trọng*).

Vốn Mặc Tu Nghiêu cũng không có ý quấn quýt trong chuyện này, cũng không có ý đòi trấn an gì ở trước mặt Diệp Ly. Nên nghe Diệp Ly nói như vậy thì tất nhiên cũng không để ý, cười nói: “Chỗ này cũng tốt, trở về trong thành thì ngược lại sẽ có người quấy rầy. Ta muốn ở đây nghỉ ngơi một chút, A Ly chờ ta được không?” Diệp Ly gật đầu đồng ý, Mặc Tu Nghiêu cũng không nói gì nữa, mà liền ngồi xuống trong lương đình, nhắm mắt, bắt đầu vận hành nội lực trị thương cho chính mình.

Mặc Tu Nghiêu ngồi xuống một lần này chính là ngồi suốt nửa ngày và một đêm, cũng không biết có phải vị Mộ Dung tiểu thư kia ở dưới chân núi không, mà cả ngày hôm nay cũng không có ai lên núi du ngoạn.

Diệp Ly cũng không quấy rầy Mặc Tu Nghiêu, buổi tối tùy tiện hái mấy quả dại hơi chín ở chỗ cách đình nghỉ mát không xa để ăn. Sáng sớm hôm sau, lúc mặt trời nhô lên khỏi biển mây từ phương Đông, thì rốt cuộc Mặc Tu Nghiêu cũng mở mắt.

Đôi mắt mới vừa mở ra hiện lên một tia sáng lạnh, vốn sự lãnh đạm còn lộ ra bên ngoài hình như cũng nhiều thêm một tia dịu dàng. Mặc Tu Nghiêu nghiêng đầu, thì thấy cô gái đang dựa vào cây cột mà ngủ ở bên cạnh, trong mắt lại dâng lên nhu tình vô hạn. Mặc Tu Nghiêu vừa đứng lên, thì Diệp Ly liền mở mắt, “Khỏe chưa?”

“Vất vả cho A Ly rồi, có muốn ở đây thêm một lát không?” Mặc Tu Nghiêu ôm nàng ngồi lên người mình, nhẹ giọng nói. Diệp Ly lắc đầu, dựa vào lòng hắn một lát, rồi nói: “Vẫn nên xuống núi đi. Ta hơi đói, chàng cũng chưa ăn gì suốt một ngày, chắc cũng đói rồi.” Một đêm, hai đêm không nghỉ ngơi thì cũng không có gì đáng kể với bọn họ, huống chi nàng còn ngủ được nửa đêm, nhưng dưới tình huống không cần thiết, Diệp Ly vẫn không thích để mình đói. Mặc Tu Nghiêu ôm nàng thấp giọng cười nói: “Được, vậy thì xuống núi thôi.”

Chuyện Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly không về cả đêm cũng không ảnh hưởng đến ai. Nhâm Kỳ Ninh cũng chú ý tới, nhưng chuyện của chính hắn cũng rất nhiều, nên tất nhiên cũng không rảnh để đến hỏi hành tung của hai người mà ngay cả thân phận, hắn còn chưa điều tra được. Cho nên, sáng sớm, sau khi cửa thành mở ra, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly bước chậm từ ngoài thành trở về khách sạn, cũng không khiến ai chú ý. Hai người ngồi trong đại sảnh của khách sạn gọi đồ ăn sáng, vừa dùng bữa vừa nghe mọi người thảo luận chuyện đã xảy ra ngày hôm qua ở Chiêu Ninh tự.

Vị Mộ Dung tiểu thư kia xuất hiện ở Chiêu Ninh tự phô trương như vậy tất nhiên dẫn tới sự chú ý của vô số người. Nghe nói ở trước cửa chùa có một cơn gió nhẹ đột nhiên xuất hiện, thổi bay chiếc khăn mỏng che mặt của Mộ Dung tiểu thư, dung mạo dưới khăn che mặt của cô gái quốc sắc thiên hương tuyệt đại như thế nào, dẫn tới bao nhiêu hào kiệt giang hồ say mê như thế nào. Một Thánh Địa Phật Môn đang nghiêm trang, thanh tịnh lại có thêm vài phần kiều diễm.

Diệp Ly nghe thấy thú vị, liền nghiêng đầu hỏi Mặc Tu Nghiêu: “Mộ Dung tiểu thư kia phong hoa tuyệt đại như thế thật không?” Nàng cũng đã gặp mặt vị Mộ Dung tiểu thư kia, mặc dù do có khăn che mạng nên chỉ thấy được một đôi mắt, nhưng Diệp Ly cảm thấy, ít nhất cặp mắt kia vẫn không bằng Tô Túy Điệp, Liễu quý phi, hay thậm chí là Dao Cơ. Một đôi mắt như vậy, Diệp Ly cảm thấy, cho dù Mộ Dung tiểu thư thật sự là một mỹ nhân, thì cũng tuyệt đối không đến mức phong hoa tuyệt đại.

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Chỉ thường thôi.” Diệp Ly quay đầu nhìn, mỉm cười nói: “Ánh mắt của Vương gia thật cao.” Những cô gái có diễm danh lan xa trên thế gian này, thì gần như Mặc Tu Nghiêu đều đã gặp hết, cũng khó trách chướng mắt mỹ nhân như Mộ Dung tiểu thư. Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly cười như có như không, nhẹ giọng nói: “Tất nhiên ánh mắt của Bản vương cao, nếu không, sao có thể có được nương tử tốt như A Ly đây?” Diệp Ly bĩu môi, nàng là hắn chọn sao? Có điều, qua nhiều năm như vậy, Diệp Ly cũng hiểu, nếu năm đó Mặc Tu Nghiêu thật sự không muốn cưới nàng, thì còn nhiều, rất nhiều biện pháp để ngăn cản cửa hôn sự này, “Sao, còn muốn đa tạ Vương gia đã để mắt ư?”

“Nương tử đừng khách khí, vi phu cũng muốn đa tạ nương tử không chê.” Hai người bọn họ, ai cũng không phải đèn cạn dầu, nếu quyết tâm không muốn cửa hôn sự đó, thì đừng nói Mặc Cảnh Kỳ chỉ hôn, chính là Thiên Vương lão tử cũng không thể ép buộc bọn họ được.

“Mộ Dung gia này có ý gì?” Diệp Ly nhíu mày, thấp giọng hỏi. Vừa đúng lúc ở ngay cửa chùa bị gió thổi bay khăn che mặt, loại trùng hợp khó hiểu này thật sự làm cho người ta không nói được lời nào. Người đã từng dùng khăn che mặt đều biết thứ này phải cần gió mạnh đến bao nhiêu thì mới bị thổi bay được.

Mặc Tu Nghiêu “Hừ” khẽ một tiếng, nói: “Chọn rể sao… Trên đời này

cũng không phải tất cả mọi người đều yêu tiền, lỡ như đến ngày hôm đó có ít người đến, vậy chẳng phải Mộ Dung gia thật sự mất mặt sao? Đến lúc đó, chắc chắn công tử quyền quý ra mặt tranh đoạt cũng cần mặt mũi." Diệp Ly nhíu mày, hiện tại cả người Mặc Tu Nghiêu đều nhẹ nhàng không có chuyện gì, nên cũng không thích suy nghĩ đến vấn đề gì. Nhún vai, nàng cũng không thích nghĩ đến những vấn đề này, dù sao đã có Đại ca lo rồi, "Được rồi, chúng ta vẫn nên xem náo nhiệt thôi, suy nghĩ nhiều cũng vô dụng." Mặc Tu Nghiêu gật đầu hài lòng, "Rốt cuộc nương tử đã hiểu rõ dụng tâm của vi phu rồi."

Rất nhanh đã đến đại hội võ lâm được mọi người mong đợi, nơi tổ chức đại hội võ lâm là trên một mảnh đất trống rộng lớn có thể xây một quảng trường lớn nằm bên ngoài Mộ Dung thế gia.

Ngày đại hội diễn ra, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly khởi hành không sớm không muộn, lúc đến Mộ Dung thế gia thì tại nơi đó đã thấy toàn đầu người, người đông nghìn nghịt. Không chỉ có cao thủ giang hồ, vương tôn quyền quý, mà còn có cả bách tính của An thành rảnh rỗi tới xem náo nhiệt.

Khiến Diệp Ly hơi kinh ngạc chính là, ngay cả Trấn Nam Vương và Mặc Cảnh Kỳ cũng đích thân tới. Trấn Nam Vương thì cũng thôi, lão ta vừa là người Tây Lăng lại vừa là một trong Tứ đại cao thủ, xuất hiện trên đại hội võ lâm thì tất nhiên cũng xem như danh chính ngôn thuận. Nhưng Mặc Cảnh Kỳ, đừng nói lúc làm Hoàng đế, ngay cả khi làm hoàng tử, cũng chưa từng rời khỏi Sở kinh. Chẳng lẽ sức hấp dẫn của Mộ Dung gia còn lớn hơn cả mạng của chính hắn ta ư?

"Tu Nghiêu?" Thấy Mặc Cảnh Kỳ, phản ứng đầu tiên của Diệp Ly chính là quay đầu lại nhìn Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu mỉm cười nói với nàng: "Không cần phải lo lắng, hiện tại ta sẽ không ra tay với hắn ta." Nếu sáu năm trước đột nhiên nhìn thấy Mặc Cảnh

Kỳ, thì rất có thể trong giây phút kích động, Mặc Tu Nghiêu sẽ không nhịn được mà giết Mặc Cảnh Kỳ ngay tại chỗ. Nhưng sáu năm sau, phần thù hận thấu xương lúc trước vẫn còn, nhưng kích động như vậy thì đã dần dần biến mất. Hắn sẽ không để cho Mặc Cảnh Kỳ chết một cách thoải mái như vậy, hắn muốn hắn ta muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Thấy Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh, Diệp Ly mới yên tâm quan sát tiếp. Lúc này mới phát hiện, người đi theo bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ đều là cao thủ nhất đẳng không có một ai ngoại lệ, mặc dù thua kém đám người Mặc Tu Nghiêu, nhưng tùy tiện thả một người vào trong giang hồ thì cũng tuyệt đối là nhân vật danh chấn một phương, điều này khiến Diệp Ly phải hoài nghi, có phải Mặc Cảnh Kỳ đã điều động tất cả cao thủ có thể điều động của hoàng tộc Đại Sở không? Mặc dù hai huynh đệ Mặc Cảnh Kỳ đều khiến người ta chán ghét, nhưng ít nhất lá gan của Mặc Cảnh Lê vẫn còn lớn hơn Hoàng đế ca ca của hắn ta một chút.

Ở hàng đầu tiên có đặt mấy cái bàn, trên bàn còn cố ý bày các loại trái cây theo mùa được mua từ phương Nam của Đại Sở. Những vị trí này, tất nhiên cũng đặc biệt dành cho người có thân phận, có danh vọng, lúc này Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly chỉ là một đôi vợ chồng trẻ vô danh im hơi lặng tiếng, nên tất nhiên không đến phiên bọn họ được ngồi lên mấy vị trí đó.

Hai người chỉ đứng dưới một cây đại thụ cách khán đài không xa, nếu mệt thì còn có thể dựa vào thân cây nghỉ một lát, hoặc dứt khoát trèo lên cây ngồi luôn. Ở đằng trước, Trấn Nam Vương đã có mặt trước đang mang theo Lôi Đằng Phong nói mấy lời mang đao với hai huynh đệ Mặc Cảnh Kỳ, Diệp Ly thấy hơi ngạc nhiên, nói: “Hình như Lôi Đằng Phong đã cưới Thế tử phi rồi, đừng nói Trấn Nam Vương cũng có hứng thú với Mộ Dung tiểu thư chứ?”

Mặc Tu Nghiêu ôm eo của nàng, lười biếng dựa vào thân cây, nói: “Vậy thì có gì mà kỳ quái? Vương phi của Trấn Nam Vương đã qua đời rất nhiều năm rồi. Có điều, chưa chắc Mộ Dung thế gia sẽ để ý Trấn Nam Vương phủ.” Không phải thực lực của Trấn Nam Vương phủ không đủ, mà là đã quá đủ rồi. Hơn nữa, hết lần này tới lần khác, Trấn Nam Vương và Mộ Dung gia đều ở Tây Lăng, vô luận Mộ Dung tiểu thư gả cho người nào trong Trấn Nam Vương phủ, thì từ đó, có thể nói, Mộ Dung thế gia cũng không còn tồn tại nữa.

Diệp Ly hiểu rõ, lại khó hiểu nhíu mày nói: “Nếu ta là người của Mộ Dung gia, thì nên khiêm tốn một chút, tìm một người có năng lực lại có thể tin để chống đỡ Mộ Dung thế gia. Có Mộ Dung Hùng trấn giữ, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu người có lá gan đến khiêu khích. Nhưng hôm nay làm như vậy, chẳng phải đã tự mình dẫn sói vào nhà sao, hay Mộ Dung Hùng đã có năng lực đối đầu với quần hùng trong thiên hạ rồi?”

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói: “Cũng giống như một câu nói nào đó của nương tử thôi… Có người ah, luôn thích nổi bật.”

Ở đằng trước, đại đa số nhân vật có thân phận quan trọng cũng đã ngồi xuống, vì vậy mà cũng dễ nhìn thấy rõ mấy vị trí vẫn còn bỏ trống. Trấn Nam Vương nhìn thoáng qua vị trí đối diện mình, nhướng mày nói: “Đại hội võ lâm năm nay, Định Vương lại không tới tham gia sao?”

Lôi Đằng Phong cười nói: “Định Vương còn chưa chờ đến khi Công chúa An Khê đăng cơ, thì đã cùng với Vương phi chạy về Tây Bắc. Chỉ sợ đã có chuyện gì bận rộn nên không đến đây kịp.” Dù là người đang ngồi ở đây có nghĩ đến nát óc thế nào, thì cũng không nghĩ đến sẽ có người không tham dự Đại điển đăng cơ của quân chủ một nước, chỉ vì dẫn lão bà đi du sơn ngoạn thủy. Cho nên, tất cả mọi người đều tin chắc rằng, Định Vương và Vương phi vội vã về Tây

Bắc, nhất định là có chuyện quan trọng gì đó.

“Không thể lại đánh thêm một trận với Định Vương, thật sự là điều tiếc nuối trong đời Bản vương.” Trấn Nam Vương hơi tiếc nuối nói, nhưng trong lòng lại đang tính toán động tĩnh gần đây của Tây Bắc. Lão thật sự nhận được tin Định Vương và Định Vương phi đã trở về Tây Bắc, Mặc gia quân ở Tây Bắc cũng mơ hồ có dấu hiệu điều động, nhưng lại không giống như muốn khởi binh tấn công. Trong thời gian ngắn, Trấn Nam Vương cũng không đoán ra, rốt cuộc Mặc Tu Nghiêu muốn làm gì, nhưng để phòng ngừa, Trấn Nam Vương vẫn âm thầm điều động hai mươi vạn đại quân tăng cường cho quân canh giữ biên cảnh giáp biên giới Tây Bắc.

“Định Vương không thể đến, đúng là một chuyện tiếc nuối lớn. Có điều, Sở hoàng lại có thể đến Tây Lăng, Bản vương làm chủ nhà, nên tiếp đón Sở hoàng thật tận tình mới đúng.” Trấn Nam Vương cười nói với Mặc Cảnh Kỳ. Mặc Cảnh Kỳ cười nói: “Vương gia khách khí, trẫm chỉ tới tham gia náo nhiệt thôi. Để Vương gia chế giễu rồi.”

Trấn Nam Vương cười mà không nói, đúng là chế giễu. Cho dù Trấn Nam Vương có ba nghìn Kim Y Vệ, thì cũng chưa từng mang người đi theo bên cạnh từ cận vệ cao nhất cho đến nô tài thấp nhất đều là cao thủ có trình độ nhất lưu như Mặc Cảnh Kỳ. Đây đã là sợ chết đến một cảnh giới rồi, Mặc Cảnh Kỳ thật sự cho rằng nhiều cao thủ nhất lưu như vậy không cần tiền sao? Hay hắn ta cho rằng, những cao thủ này đều cam tâm tình nguyện làm nô tài cho hắn ta mà không bất mãn nửa phần? Nhớ lại vẻ mặt âm thầm thở phào nhẹ nhõm lúc nãy của Mặc Cảnh Kỳ khi nghe nói Mặc Tu Nghiêu sẽ không tới, đột nhiên, Trấn Nam Vương cảm thấy mình đã hiểu ra. Đắc tội với người như Mặc Tu Nghiêu, quả thật Mặc Cảnh Kỳ nên tìm thêm nhiều hộ vệ lợi hại cho mình.

“Lăng Các chủ của Diêm Vương các đến!” Một tiếng thông báo thật

lớn vang dội toàn trường, hiển nhiên, người thông truyền hô tên của mọi người do Mộ Dung gia an bài là một cao thủ. Mọi người quay đầu lại, thì chỉ thấy, Lăng Thiết Hàn vẫn là một thân áo vải xanh bình thường, đi theo phía sau là Lãnh Lưu Nguyệt và Bệnh thư sinh, long hành hổ bộ mà đến. So với rất nhiều người mặc áo gấm váy hoa đầy màu sắc ở đây, Lăng Thiết Hàn vẫn ăn mặc như ngày thường lại có uy thế từng trải vốn có. Không ít thanh niên hiệp khách ở đây nhìn thấy thân ảnh Lăng Thiết Hàn cũng không khỏi lộ ra sự bội phục, kính ngưỡng.

Trấn Nam Vương thấy Lăng Thiết Hàn đang chậm rãi đi đến, khóe mắt lại co rút, so với lần gặp mặt trước, võ công của Lăng Thiết Hàn đã nâng cao thêm một bước nữa. Nếu nói lần gặp mặt trước ở Ly thành, lão còn nắm chắc ít nhất có thể đánh ngang tay với Lăng Thiết Hàn, nói không chừng còn có thể hơn một chút, thì lần này lại nửa phần nắm chắc cũng không có.

“Lăng Các chủ.” Mặc dù khí thế của Lăng Thiết Hàn rất kinh người, nhưng rốt cuộc do thân phận của hắn đặc thù, thân là đầu lĩnh sát thủ mà mọi người đều biết, nên người chào hỏi với hắn cũng không nhiều. Lăng Thiết Hàn gật đầu với những người chào hỏi mình, rồi ngẩng đầu nhìn lướt qua bốn chỗ ngồi, trong mắt hiện lên sự thất vọng.

Trấn Nam Vương nhàn nhạt cười nói: “Lăng Các chủ đang tìm Định Vương sao? Thật đáng tiếc, chắc Định Vương có việc bận, nên năm nay cũng không tới tham gia đại hội võ lâm.” Lăng Thiết Hàn chớp mắt, cũng không nói ra chuyện hai ngày trước mình còn gặp Mặc Tu Nghiêu, chỉ lạnh nhạt nói: “Nếu Định Vương đã không tới, thì một lát kính xin Trấn Nam Vương chỉ giáo nhiều hơn.” Không phải Định Vương không có ở đây sao? Vậy lấy ngươi làm đối thủ cũng miễn cưỡng chấp nhận được. Mới vừa đột phá bình cảnh nên Lăng Thiết Hàn cần gấp một cao thủ để thử chiêu với hắn, bằng không, hôm nay

cũng sẽ không tới tham gia cái gọi là đại hội võ lâm này.

Trấn Nam Vương nghẹn lời, tuy người đã tới nhưng cũng không có ý định đến cuối cùng sẽ đánh nhau với người khác. Theo số tuổi tăng trưởng, tinh lực của Trấn Nam Vương đã không còn đặt vào võ công, tu vi nữa từ lâu. Võ công có vô địch thiên hạ như thế nào, thì sao có thể so được với sự sung sướng khi nắm quyền thiên hạ chứ?

“Mộ Dung gia chủ đến! Mộ Dung tiểu thư đến!” Quảng trường lại vang lên tiếng thông báo lần nữa, sắc mặt của đám người Trấn Nam Vương đang ngồi lại cùng tối sầm xuống đầy ý không vui. Bọn họ đều là nhân vật hùng bá một phương, khí phách phô trương đã sớm thành thói quen, lại chướng mắt nhất là người khác còn phô trương hơn mình. Nếu người này có thế lực ngang bằng mình thì cũng thôi, nhưng chỉ là một thương nhân mà cũng dám như thế sao? Trong đó, sắc mặt khó coi nhất, không ai khác ngoài Trấn Nam Vương và Lôi Đằng Phong. Dù sao, Mộ Dung thế gia thật sự nằm trong địa phận Tây Lăng, cũng xem như là thần tử của Tây Lăng.

Không lâu sau, chỉ thấy Mộ Dung gia chủ đã hơn sáu mươi tuổi, râu tóc hoa râm, mang theo Mộ Dung tiểu thư mặc một thân áo gấm màu tím nhạt thêu hoa phù dung đi ra khỏi cửa lớn của Mộ Dung thế gia, trên đường đi tới, người trong sân tự nhiên nhường ra một con đường. Nhìn qua cũng có mấy phần như tư thế mọi người đứng bên đường đón chào.

Nhưng rất nhanh, mọi người liền chú ý tới, đi bên cạnh Mộ Dung gia chủ còn có một lão giả nhìn cũng gần bằng tuổi của Mộ Dung gia chủ. Ông ấy cũng không ăn mặc hoa lệ gì, ngay cả dung mạo cũng không được coi là đặc biệt xuất chúng. Có lẽ người bình thường sẽ không có cảm giác gì nhiều, nhưng thần sắc của Lăng Thiết Hàn và Trấn Nam Vương lại đều biến đổi, cùng nhìn nhau. Hiển nhiên, khí thế trên người lão giả này mạnh hơn Mộ Dung gia chủ kia gấp mười,

gấp trăm lần. Mặc dù bộ dáng của lão ta tầm thường, nhưng lại có thể sóng vai đi cùng với Mộ Dung gia chủ. Nếu cẩn thận quan sát còn có thể phát hiện, tư thế của Mộ Dung gia chủ cũng khiêm cung cẩn thận với lão ta, không cần nghĩ, thì hai người cũng đã đoán được thân phận thật sự của người này.

Mộ Dung gia chủ đi lên phía trước, nhìn mọi người đang ngồi một vòng. Ánh mắt dừng lại tại vị trí vẫn còn trống dành cho Định Vương một chút, ánh mắt hơi trầm xuống, nhưng trên mặt lại cười nói: "Tại hạ là gia chủ đời này của Mộ Dung thế gia, đa tạ các vị đã tới tham gia đại hội võ lâm lần này. Đại hội võ lâm lần này, vì để biểu thị sự công bằng, Mộ Dung gia cố ý mời cao thủ đệ nhất giang hồ năm mươi năm trước – lão tiền bối Mộ Dung Hùng – làm trọng tài."

Lời vừa nói ra, mọi người đều "Ồ" lên. Ánh mắt đồng loạt nhìn về phía một lão giả mặc áo vải vừa đến nơi đã ngồi xuống vị trí thủ tọa đầu tiên. Vốn còn đang rối rít suy đoán thân phận của lão nhân này, hiện tại đã biết, nên tất nhiên, lập tức, nghị luận ồn ào liền nổ ra.

Hiển nhiên, Mộ Dung gia chủ rất hài lòng với sự khiếp sợ của mọi người, gật đầu cười nói: "Mộ Dung tiền bối đã bế quan mấy chục năm, võ công có thể nói là độc bộ đương thời (*kiệt xuất nhất hiện nay*). Do ngài ấy làm trọng tài, thì tất nhiên không còn gì thích hợp hơn."

Lăng Thiết Hàn cười một tiếng, lạnh nhạt nói: "Sao Bản tọa chưa từng nghe nói, đại hội võ lâm còn cần có trọng tài?" Xưa nay, đại hội võ lâm giữa các cao thủ đều đánh tới khi một bên tâm phục khẩu phục mới thôi, nên tất nhiên không cần cái gọi là trọng tài gì đó. Trên mặt Mộ Dung gia chủ cứng ngắc, nhìn thoáng qua nụ cười lạnh nhạt của Lăng Thiết Hàn, "Đại hội lần này, nếu đã diễn ra ở Mộ Dung gia, mà xưa nay Mộ Dung gia không thích thấy máu. Thì tất nhiên muốn có điểm giới hạn để ngừng lại."

Lăng Thiết Hành “Hừ” khẽ một tiếng, dựa vào ghế không nói thêm gì nữa. Với Mộ Dung tiểu thư đứng phía sau Mộ Dung gia chủ, lại càng ngay cả một cái ánh mắt cũng không bố thí qua. Cử chỉ vô lễ như thế, quả thật khiến cho Mộ Dung gia chủ rất khó xử, nhìn qua Mộ Dung Hùng đang nhắm mắt từ khi ngồi xuống tới giờ, Mộ Dung gia chủ đang muốn nói gì đó, thì lại nghe phía ngoài có người cao giọng bẩm báo: “Công tử Thanh Trần của Ly thành đến!”

Chương 247: Công tử tính kế

"Công tử Thanh Trần của Ly thành đến!"

Một tiếng thông báo đơn giản này lại khiến cho sắc mặt của không ít người thay đổi. Người biến sắc đầu tiên chính là Mặc Cảnh Kỳ, mặc dù mọi người đều biết Tây Bắc và Đại Sở quyết liệt đã thành thế cục nhất định không thể thay đổi từ lâu, nhưng Mặc Cảnh Kỳ lại vẫn cố chấp không chịu thừa nhận sự thất bại của mình đã khiến cho Định Vương và Mặc gia quân quyết liệt với Đại Sở, mà là Mặc Tu Nghiêu có dã tâm bừng bừng, tà đạo phạm thượng. Cho nên, dân gian nghĩ như thế nào thì không ai quản được, nhưng các đại thần trên triều vẫn phải gọi Định Vương là nghịch tặc thuận theo sự yêu thích của Hoàng đế, mặc dù khi gọi như vậy, chính sau lưng của bọn họ cũng cảm thấy lạnh cả người, nhưng mà, ai bảo bọn họ ăn cơm của Hoàng đế chứ? Hôm nay, Từ Thanh Trần quang minh chánh đại đánh ra danh xưng Ly thành, cũng tát một cái thật mạnh lên mặt Mặc Cảnh Kỳ. Mà quan trọng hơn là, không chỉ có Định Vương phủ và Mặc gia quân, Từ gia cũng bị hắn áp bức đến phải đi. Hôm nay, công tử Thanh Trần gióng trống khua chiêng đánh ra danh xưng của Mặc Tu Nghiêu mà xuất hiện ở đây, không phải đang nói cho người trong thiên hạ, người mà Mặc Cảnh Kỳ ngươi không dám dùng, thì Mặc Tu Nghiêu dám dùng. Từ gia ở Đại Sở bị chôn giấu dưới tuyết, ở Tây Bắc lại lập tức tay cầm trọng quyền. So sánh như vậy, ai cao ai thấp, tất nhiên đã thấy rõ ràng. Sắc mặt của Mặc Cảnh Kỳ có thể tốt mới là lạ. Tiếp sau đó, chính là Mặc Cảnh Lê và Lôi Đằng Phong, cùng với một số thanh niên tài tuấn có mục đích khác. Dù sao, Mộ Dung tiểu thư kén rể, tất nhiên, dung mạo của nam tử cũng chiếm ưu thế một phần. Mà trong số những người ở đây, dung mạo tài hoa có thể so sánh với công tử Thanh Trần, chỉ sợ không tìm ra được hai, ba

người, mọi người chỉ đành phải may mắn vì chắc chắn công tử Thanh Trần không biết võ công, nếu không, có lẽ Mộ Dung thế gia cũng không cần so tài mà đã trực tiếp chọn rồi. Về phần hai nhân vật quan trọng nhất ở đây, Lăng Thiết Hàn và Từ Thanh Trần cũng không có quan hệ lợi ích, mà bản thân hai người đã có giao tình sâu, nên liền gật đầu với Từ Thanh Trần, xem như chào hỏi. Về phần Trấn Nam Vương, tuy nói công tử danh xưng của Từ Thanh Trần vang khắp thiên hạ, nhưng đến cùng vẫn chưa từng giao thủ với Trấn Nam Vương, hơn nữa, bản thân hai người cũng không cùng một thế hệ. Trong thế hệ trẻ này, có thể để cho Trấn Nam Vương xem là đối thủ, cũng chỉ có một mình Mặc Tu Nghiêu, vì vậy cũng không đặt Từ Thanh Trần vào trong mắt làm gì. Từ thời niên thiếu, Từ Thanh Trần đã luyện thành khí độ không quan tâm hơn thua, nên sao có thể lại đặt tình cảnh nhỏ này vào trong mắt chứ? Công tử Thanh Trần mặc một bộ áo trắng, bước chậm đến, khóe môi vẫn còn mang theo một nụ cười như hoa lê trong nước mùa xuân. Vô số các nữ hiệp giang hồ ở đây nhìn thấy, không khỏi hít vào một hơi, hai má đỏ bừng. Mộ Dung tiểu thư đứng bên cạnh Mộ Dung gia chủ cũng không tránh khỏi được mà ngẩn ngơ, dù là nàng luôn tự cho mình rất cao, mấy ngày nay cũng đã gặp không ít tài tử hào kiệt, nhưng phong độ thần tiên như công tử Thanh Trần, thì trước đây chưa từng gặp. Lúc này, Mộ Dung tiểu thư nơi nào còn nhớ rõ chuyện mà ông nội và thái thúc công (*em trai của ông cố*) đã dặn, một trái tim đang “Bình bịch” nhảy loạn. "Chư vị, tại hạ tới trễ, kính xin thứ lỗi."

Từ Thanh Trần chắp tay cười nói. Trấn Nam Vương hắng giọng, cười một tiếng, nói: "Công tử Thanh Trần quá khách khí, mời ngồi. Không biết Định Vương và Vương phi có đến không?"

Từ Thanh Trần ung dung nói: "Làm phiền Trấn Nam Vương nhớ tới, Vương gia và Vương phi bị tục sự quấn lấy không thể phân thân. Cho nên chỉ đành phải để người rảnh rỗi là tại hạ tới đây tham gia náo nhiệt, mong các vị đừng giận."

Mọi người rối rít khách khí một phen, ở đây đều là quyền quý các quốc gia, nên tất nhiên cũng biết, nam tử như thần tiên trước mắt này cũng không phải người rảnh rỗi gì. Mặc dù quan văn dưới trướng của Mặc Tu Nghiêu vẫn không có chức quan rõ ràng, nhưng ai cũng hiểu, quyền lợi của vị công tử Thanh Trần trước mắt này ở Tây Bắc tuyệt đối không thua kém Tể tướng một nước. "Hừ!"

Tân khách ở đây đang khách khí đến bất diệc nhạc hồ (*vui đến quên cả trời đất*), thì thân là chủ nhân, sao trên mặt của Mộ Dung gia chủ lại dễ nhìn được? Mộ Dung gia và Từ gia đều có thể nói là hai thế gia lâu đời nhất còn được lưu truyền tới nay. Nhưng dù Mộ Dung gia phú giáp thiên hạ, thì xưa nay vẫn có một ít khúc mắc với Từ gia. Bởi vì, Từ gia lấy thư hương làm gia truyền, mỗi thời đều đại nho, danh thần xuất hiện lớp lớp, danh vang các nước, vạn người tôn sùng. Mà Mộ Dung gia lại vì là thương gia, nên ngay cả triều đình cũng không vào được. Một khi phú khả địch quốc lại càng phải chịu đựng các loại chèn ép ngoài sáng trong tối từ hoàng gia, nếu nói số người của Mộ Dung gia điêu linh như bây giờ mà không có sự tác động của hoàng thất Tây Lăng ở trong đó, thì ai cũng không tin. Mặc dù Từ gia và Mộ Dung gia đều bị hoàng gia kiêng kỵ chèn ép, nhưng cho dù Từ gia thật sự ngày càng thưa thớt, thì cũng có thể lưu danh bách thế, dù sao nếu toàn bộ những cống hiến của bộ tộc Từ thị cho hai triều đại hoàng thất đều xóa bỏ, thì chỉ sợ lịch sử, điển tịch cũng phải sửa lại lần nữa. Mà Mộ Dung gia, một khi diệt vong, thì trên đời này còn ai có thể nhớ tới bọn họ chứ? Huống chi, hôm nay Từ gia còn tìm được một cháu ngoại rể lợi hại, còn có năm đứa con trai có năng lực bất phàm, trong tương lai, một khi thế lực của Định Vương ổn định, thì hiển nhiên, chính là ngày Từ gia quật khởi lần thứ hai, hơn nữa, càng hưng thịnh hơn trước. Lại nhìn lại Mộ Dung gia hôm nay chỉ còn lại mỗi tiền bạc, sao không khiến cho người ta đau xót chứ? Một tiếng "Hừ" khẽ này, lại khiến cho trong lòng của những người ở chỗ này đều chấn động. Sắc mặt Từ Thanh Trần biến hóa, thật ra hắn cũng

không cảm thụ được nhiều, chỉ nhìn phản ứng của Trấn Nam Vương và Lăng Thiết Hàn trước mặt, thì liền hiểu, một tiếng “Hừ” khẽ này cũng không đơn giản như vậy. Xoay người nhìn Mộ Dung Hùng đang ngồi trên chủ vị, Từ Thanh Trần chắp tay nói: "Mộ Dung tiền bối, vãn bối thất lễ. Xin thứ lỗi."

Một tiếng này của Mộ Dung Hùng mang theo nội lực đặc thù, rất có hiệu quả với người cũng mang nội lực, mà nội lực càng cao thì càng lợi hại. Đáng tiếc, lão thoái ẩn giang hồ quá lâu, nên căn bản không nghĩ tới khả năng Từ Thanh Trần không biết võ công. Hơn nữa, Từ Thanh Trần có khí độ xuất chúng, tao nhã nội liễm, lại tương giao với cao thủ như Trấn Nam Vương, Lăng Thiết Hàn mà không có chút lui bước nào. Mộ Dung Hùng chỉ càng cho rằng Từ Thanh Trần dùng công pháp đặc thù gì đó để che giấu võ công tu vi, mà vốn trên giang hồ cũng có công pháp như vậy. Lúc này thấy sắc mặt Từ Thanh Trần không biến đổi, thì sắc mặt ung dung tự nhiên không khỏi càng trầm xuống. "Vì sao Định Vương không tới?"

Mộ Dung Hùng trầm giọng hỏi, giọng nói hơi ngang ngược, lập tức liền khiến cho rất nhiều người ở đây trở nên không vui. Những người như Trấn Nam Vương không có chỗ nào mà không hận có thể có một trái tim thất khiếu linh lung (*ý là thấu hiểu tất cả suy nghĩ của mọi người, nhạy cảm trong mọi việc*), luôn nghĩ mình tài giỏi hơn người bình thường gấp trăm lần. Mặc dù đại đa số bọn họ đều không đứng cùng bàn với Mặc Tu Nghiêu, nhưng ít nhất, năng lực, địa vị của Mặc Tu Nghiêu là không có ai không tâm phục khẩu phục. Lão đầu tử này vừa ra khỏi miệng liền giở giọng như thế, tràn đầy ý vênh mặt hất hàm sai khiến. Không chỉ không để Mặc Tu Nghiêu vào mắt, mà cũng không để bọn họ vào mắt. Thần sắc Trấn Nam Vương không thay đổi, nhưng ánh mắt lại lướt qua đám người Lăng Thiết Hàn, Mặc Cảnh Lê, ánh mắt liền lạnh hơn. Đừng nói lão đầu tử này lại cho rằng, lão ta đã không xuất hiện mấy chục năm, hôm nay một khi xuất quan, thì người trên khắp thiên hạ đều phải nghe lệnh của lão ta

chứ? Ngu xuẩn! Từ Thanh Trần cũng không tức giận, thậm chí ngay cả nụ cười trên mặt cũng không có giảm đi nửa phần, bình tĩnh nói: "Định Vương và Vương phi bị tục sự quấn thân, không rảnh để tham gia đại hội võ lâm năm nay. Mới vừa rồi, tại hạ đã thay mặt Định Vương tạ lỗi với Trấn Nam Vương và Lăng Các chủ rồi, hai vị này cũng không trách."

Lấy võ công và địa vị của Mặc Tu Nghiêu, có thể luận võ với hắn, chỉ có Trấn Nam Vương và Lăng Thiết Hàn thôi. Nếu chỉ là đại hội võ lâm, thì hai vị này không trách, tất nhiên cũng không có ai có tư cách nói gì. Huống chi, tham gia đại hội võ lâm hoàn toàn là tự nguyện, Định Vương không thích tới, ai cũng không thể quản được, không phải sao? Nhưng Mộ Dung Hùng lại không hài lòng với kết quả này, trầm giọng hỏi: "Lão phu phát thiệp cho Định Vương, sao hắn ta không đến?"

Từ Thanh Trần khẽ nhíu mày, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua Mộ Dung tiểu thư đang đứng bên cạnh Mộ Dung gia chủ, cũng không trả lời Mộ Dung Hùng ngay, mà ngược lại, xoay người đi tới ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Lăng Thiết Hàn. Đến khi thấy Mộ Dung Hùng sắp hết kiên nhẫn mà bắt đầu nổi giận, thì mới lạnh nhạt nói: "Vương gia chúng ta nói, không có hứng thú với những chuyện không liên quan đến đại hội võ lâm."

Người ở đây hoàn toàn yên tĩnh. Cái gì gọi là những chuyện không liên quan đến đại hội võ lâm? Gần như trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều đồng loạt rơi vào trên người Mộ Dung tiểu thư. Mộ Dung tiểu thư đang si ngốc nhìn công tử Thanh Trần, lúc này lại vừa thẹn vừa giận, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. "Nhãi con vô lễ!"

Mộ Dung Hùng giận tím mặt, phi thân lên, một chưởng đánh đến chỗ Từ Thanh Trần đang ngồi. Cường đại phô thiên cái địa trong không

khí gần như khiến mọi người hít thở không thông hướng thẳng tới Từ Thanh Trần. "Công tử Thanh Trần!"

Hai thị vệ đi theo bên cạnh Từ Thanh Trần kinh hãi, cùng tiến lên, một trước một sau chắn trước mặt Từ Thanh Trần. Cùng một lúc, Lăng Thiết Hàn ngồi bên cạnh Từ Thanh Trần đã ở khoác một tay lên trên vai Từ Thanh Trần. Thân thể của hai thị vệ chắn trước mặt Từ Thanh Trần hơi lung lay, những rất nhanh liền đứng vững. Khóe môi của hai người đang đứng phía trước tràn ra một tia máu, nhưng lại dường như không cảm nhận được đau đớn một chút nào, mà tiện tay lau vết máu đi, được đồng bạn phía sau đỡ lấy, lại lui về đứng sau lưng Từ Thanh Trần. Lăng Thiết Hàn cũng bất động thanh sắc thu tay về, ánh mắt lại vẫn cảnh giác nhìn Mộ Dung Hùng đang đứng phía trước chằm chằm, trong đôi mắt sắc bén hiện ra một tia kích động, nóng lòng muốn thử. Từ Thanh Trần bình tĩnh ngồi sau bàn, ngay cả mái tóc cũng không dao động nửa phần. Dường như căn bản một chưởng có sát khí kinh người mới vừa rồi kia chưa từng xảy ra. Cầm tách trà lên uống một ngụm, công tử Thanh Trần ưu nhã nói tạ ơn: "Đa tạ Mộ Dung tiền bối đã hạ thủ lưu tình."

Mộ Dung Hùng “Hừ” khẽ một tiếng, rồi ngồi trở lại chỗ, không nói thêm gì nữa, ánh mắt nhìn Từ Thanh Trần chăm chú lại tràn đầy âm trầm và tìm tòi nghiên cứu. Đương nhiên, Mộ Dung Hùng không thể giết Từ Thanh Trần, có lẽ muốn giết Từ Thanh Trần rất dễ, thậm chí Mộ Dung Hùng cảm thấy, lấy võ công của mình, giết Mặc Tu Nghiêu cũng không khó khăn. Nhưng chỉ cần lão còn chưa điên thì sẽ không khả năng làm như vậy. Lão có thể giết Từ Thanh Trần, Mặc Tu Nghiêu, lại không thể giết mấy chục vạn Mặc gia quân, đến lúc đó, chỉ sợ kết cục chính là, Mặc gia quân san bằng Mộ Dung thế gia. Sở dĩ gọi là lá bài tẩy, là bởi vì luôn nắm ở trong tay mà không dùng. Một khi ra tay, thì chính là ngươi chết ta sống. Mộ Dung Hùng bị Từ Thanh Trần đánh mặt ngay tại chỗ, nên tất nhiên, trên mặt Mộ Dung gia chủ cũng không dễ nhìn. Vốn chuẩn bị một đống lời muốn nói

cũng phải nuốt xuống, thần sắc lanh nhạt tuyên bố đại hội võ lâm bắt đầu. Thật ra, dựa theo lệ cũ, ngày đầu tiên, đại hội võ lâm không có gì đáng để xem. Ngày đầu tiên, phần lớn đều là một vài tân tú giang hồ ra sân tỷ thí, ngày thứ hai và ngày thứ ba mới phấn khích thật sự. Đương nhiên, có khi trận tỷ thí trong ngày thứ ba sẽ kết thúc rất nhanh, nhưng có đôi khi cũng sẽ kéo dài đến ngày thứ tư, ngày thứ năm, chuyện này phải xem thực lực của những cao thủ ở lại đến cuối cùng. Sau khi trận tỷ võ trên lôi đài bắt đầu, dân chúng đến xem náo nhiệt đều hào hứng, mọi người ngồi dưới khán đài cũng đã không yên. Dưới tàng cây cách đó không xa, Diệp Ly dựa vào trong lòng Mặc Tu Nghiêu nhìn nhìn mọi người trên đài mà cau mày. Mặc Tu Nghiêu vỗ vỗ nàng, nhẹ giọng an ủi: "Đừng lo, Đại ca không có chuyện gì."

Rõ ràng Từ Thanh Trần đã sớm xác định được Mộ Dung Hùng không dám giết huynh ấy, nên mới lựa chọn ngồi ở bên cạnh Lăng Thiết Hàn, chỉ cần Mộ Dung Hùng không mang hết toàn lực ra, thì Lăng Thiết Hàn cũng có thể đỡ được thay huynh ấy. Đến lúc đó, vô luận Từ Thanh Trần có bị thương hay không, thì danh xưng Mộ Dung Hùng ra tay với một người tay trói gà không chặt liền định chắc rồi. Diệp Ly gật đầu, hỏi: "Võ công của Mộ Dung Hùng như thế nào?"

Mặc Tu Nghiêu cau mày nói: "Cao hơn ta và Lăng Thiết Hàn rất nhiều."

Kết luận này cũng không ngoài ý muốn, tuổi của Mộ Dung Hùng lớn hơn bọn họ rất nhiều, đừng nói vốn Mộ Dung Hùng là thiên tài tập võ, cho dù tư chất của lão ta bình thường, thì đến độ tuổi này cũng không thể khinh thường được. "Lời của Mộ Dung Hùng nói lúc nãy là có ý gì?"

Diệp Ly nhíu mày hỏi. Mặc Tu Nghiêu trầm giọng cười nói: "Có thể có ý gì? Thấy ta không đến, nên cảm thấy Định Vương phủ chúng ta

không cho lão ta mặt mũi chứ sao. Có một ít người lớn tuổi luôn thích cậy già lên mặt, cảm thấy người khắp thiên hạ đều phải nhìn sắc mặt của lão ta để làm việc, cũng không nhìn lại xem, lão ta có khả năng đó hay không."

Diệp Ly quay đầu nhìn một vòng những người trên khán đài, mím môi cười nói: "Ta cảm thấy…. Có thể Mộ Dung tiểu thư sẽ không có cùng ý kiến với Mộ Dung Hùng và Mộ Dung gia chủ. Có điều… Vị Mộ Dung tiểu thư kia không vào cửa Từ gia được."

Kể từ khi Từ Thanh Trần xuất hiện, ánh mắt của vị Mộ Dung tiểu thư kia cũng chưa từng rời khỏi Từ Thanh Trần. Nếu không phải nàng ta mang khăn che mặt hơi che giấu, còn có trận tỷ võ trên lôi đài di dời sự chú ý của mọi người đi, thì chỉ sợ ở đây sẽ có không ít người cũng có thể phát hiện ra tâm ý của nàng ta. Mặc Tu Nghiêu đỡ Diệp Ly, thấp giọng cười nói: “A Ly không thích nàng ta sao?"

Diệp Ly cười khẽ, nói: "Không có gì thích hay không thích, Đại ca và Từ gia đều sẽ không thích nàng ta."

Mặc Tu Nghiêu không cảm thấy hứng thú với chuyện Từ Thanh Trần thích ai hay không thích ai, đứng thẳng người, nói: "Xem ra hôm nay không có gì đáng để xem rồi, chúng ta về thành trước đi. Có lẽ sáng ngày mốt sẽ có trò hay để xem."

Hai người lặng lẽ rời khỏi cũng không khiến cho quá nhiều người chú ý, nhưng sau khi trở lại An thành lại khiến cho chưởng quỹ của khách sạn Thanh Nguyên hơi ngạc nhiên, dù sao ngoài thành có náo nhiệt không xem cũng uổng như thế, mà hai vị này lại về sớm như vậy, thì vẫn thấy hơi kỳ quái. Mặc Tu Nghiêu cười khẽ một tiếng, chỉ nói thân thể của ái thê khó chịu nên mới về sớm. Vẻ mặt của chưởng quỹ liền hiểu ra, bộ dáng cung kính tiễn hai người lên lầu. Dù sao vị công tử này có tuấn mỹ hơn nữa thì cũng đã thành hôn, nên tất nhiên cũng

vô duyên với Mộ Dung tiểu thư. Như vậy, có xem tỷ võ hay không, thì cũng đều không quan trọng nữa, không phải sao? Tỷ võ trong ngày đầu tiên và ngày thứ hai thì Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng không tự mình đến xem, cao thủ có cấp bậc như Mặc Tu Nghiêu hiện nay tất nhiên cũng chướng mắt những cao thủ đang tiểu đả tiểu nháo kia trên lôi đài. Chỉ nghe nói, hai ngày nay, có mấy cao thủ thanh niên được lan truyền rằng, một trận liền được sáp nhập vào mười hạng đầu tiên, trong đó cũng có Nhâm Kỳ Ninh vô tình gặp gỡ bọn họ mấy lần. Đồng thời, vào ngày thứ hai, khi tỷ võ kết thúc, Mộ Dung gia chủ còn tuyên bố, sẽ chọn một vị hôn phu cho cháu gái trong số mười người đứng đầu. Lời này vừa nói ra, không biết đã kích thích bao nhiêu phong phong vũ vũ. Đồng thời, một bức thư của Từ Thanh Trần cũng được đưa đến trong phòng của Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu. "Đại ca có kế hoạch gì không?"

Trong phòng trọ của Từ Thanh Trần, Diệp Ly ngồi bên cạnh bàn uống trà, Mặc Tu Nghiêu thản nhiên dựa vào cửa sổ thưởng thức phong cảnh ở phía xa. Từ Thanh Trần ngồi ngay ngắn ở một bên, nhìn Diệp Ly một cái, rồi nghiêng đầu nói với Mặc Tu Nghiêu: "Vương gia có ý kiến gì không?"

Mặc Tu Nghiêu quay đầu lại, lười biếng nói: "Không phải chuyện này đã giao cho Thanh Trần huynh xử lý sao? Thanh Trần huynh cứ nhìn rồi làm là được, chút chuyện nhỏ này cũng không làm khó được Thanh Trần huynh đi?"

Từ Thanh Trần từ chối cho ý kiến, thản nhiên nói: "Suy nghĩ của Mộ Dung Hùng đúng là kỳ lạ, có điều, người cảm thấy hứng thú với chuyện này cũng tuyệt đối không ít. Dù sao… Mộ Dung gia phú khả địch quốc cũng không phải nói đùa. Hôm qua, Mặc Cảnh Kỳ cũng đã phái người tiếp xúc với Mộ Dung gia chủ."

Mặc Tu Nghiêu “Hừ” lạnh một tiếng, nói: "Mặc Cảnh Kỳ lại càng ngày

càng không biết chọn lựa, thơm hay hôi gì cũng đều nhặt về."

Từ Thanh Trần bất đắc dĩ cười nói: "Vương gia cũng không cần khắc khe như vậy, Mộ Dung tiểu thư như thế nào thì tạm thời không nói, nhưng ít nhất tài phú của Mộ Dung gia cũng đủ khiến cho bất luận kẻ nào đều muốn ra tay đánh cược một lần."

Nếu nhìn từ góc độ một thần tử, thì Từ Thanh Trần cũng sẽ khuyên Mặc Tu Nghiêu cưới cô nương Mộ Dung gia, dù sao, cưới một cô gái mà có thể nhận được một khoản tài phú lớn như vậy, thì cớ sao mà không làm? Nhưng hết lần này tới lần khác, Mặc Tu Nghiêu không chỉ là người mà hắn muốn phụ tá, mà đồng thời còn là muội phu của hắn. Vì Ly nhi, người của Mộ Dung gia nghĩ cũng đừng nghĩ có thể đặt chân vào Định Vương phủ. Nhưng Định Vương phủ không cần, thì cũng không thể để cho người khác lấy được! Trong đôi mắt tao nhã của Từ Thanh Trần lướt qua một tia sáng lạnh. "Đại ca?"

Diệp Ly nhìn Từ Thanh Trần hơi lo lắng, Tu Nghiêu tùy hứng đều dồn hết mọi chuyện lên người Đại ca. Mặc dù tài trí của Đại ca hơn người, nhưng bây giờ phải tiếp xúc với toàn là người trong võ lâm, có đôi khi, người trong giang hồ đều là tay động nhanh hơn đầu óc, cho nên vẫn nhất định sẽ có nguy hiểm. Từ Thanh Trần cười khẽ một tiếng, "Không sao, Ly nhi yên tâm, Đại ca sẽ giải quyết tốt tất cả mọi chuyện."

Ai cũng không thể uy hiếp địa vị và hạnh phúc của Ly nhi. Cho dù là cao thủ đệ nhất năm mươi năm trước. "Vương gia, nếu phải đối phó với Mộ Dung Hùng, thì có khả năng nắm chắc không?"

Từ Thanh Trần hỏi. Mặc Tu Nghiêu cau mày, trầm ngâm một lát, rồi nói: "Nhiều nhất chỉ nắm chắc có ba phần. Nội lực của Mộ Dung Hùng cao hơn ta rất nhiều, nếu không thể tốc chiến tốc thắng, thì cuối cùng, tám phần bị thua sẽ là đệ."

Cao thủ bình thường đánh nhau, không chỉ so chiêu thức, mà còn so cả nội lực lẫn thể lực. Nhưng với cao thủ đã đến trình độ như bọn họ, thì cái gọi là thể lực đã không còn ý nghĩa gì, cho nên chỉ cần Mộ Dung Hùng còn chưa già cả đến sắp chết, thì căn bản bọn họ sẽ không có cơ hội so thể lực với lão ta, bởi vì chỉ bằng nội lực, là lão ta đã có thể chế trụ bọn họ vững vàng. Cho nên, tuổi của Mộ Dung Hùng lớn hầu như đã không thể tính là nhược điểm gì nữa. Từ Thanh Trần thờ ơ gõ gõ lên mặt bàn, một lúc lâu sau mới hỏi: "Một mình Vương gia không được, như vậy, nếu hai, ba người thì sao?"

"Ý của huynh là……"

Mặc Tu Nghiêu đứng dậy, nhìn Từ Thanh Trần chằm chằm. Từ Thanh Trần nhắm mắt, bình tĩnh nói: "Dã tâm của Mộ Dung gia không nhỏ, Mộ Dung Hùng cũng đã gần đất xa trời. Cái tính tình kia… Sớm muộn gì cũng là tai họa!"

Trong giọng nói bình thản mang theo sát khí ẩn hiện. Mặc Tu Nghiêu nhìn huynh ấy chằm chằm một lát, rồi mới nói: "Không cần ba, Bản vương cộng thêm Lăng Thiết Hàn hoặc Lôi Chấn Đình thì đã đủ để đối phó với Mộ Dung Hùng rồi."

"Như thế thì quá tốt."

Từ Thanh Trần gật đầu hài lòng, nói: "Như vậy… Có lẽ chưa chắc sẽ cần Vương gia phải ra mặt."

Nếu Mặc Tu Nghiêu cộng thêm Lăng Thiết Hàn hoặc Lôi Chấn Đình đã có thể đối phó với Mộ Dung Hùng, thì như vậy, không có Mặc Tu Nghiêu cũng vẫn có thể đối phó với Mộ Dung Hùng. "Đại ca, võ công của Mộ Dung Hùng rất cao, chỉ sợ Mộ Dung gia cũng không phải hoàn toàn không có phòng bị, ngàn vạn lần, huynh phải cẩn thận."

Diệp Ly nhẹ giọng nói. Từ Thanh Trần gật đầu, mỉm cười đầy ấm áp, nhưng hai đầu lông mày lại hơn sắc bén, "Ly nhi cứ yên tâm."

"Khởi bẩm công tử Thanh Trần, Mộ Dung tiểu thư cầu kiến."

Ngoài cửa, thị vệ cung kính bẩm báo. Từ Thanh Trần nhíu mày, thản nhiên nói: "Mời Mộ Dung tiểu thư vào."

Chương 248: Tự đề cử mình, lang tâm như sắt

Mộ Dung tiểu thư tới, tất nhiên Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu không thể ở lại nữa. Có điều, hai người cũng không rời đi, Mặc Tu Nghiêu tiện tay cầm lấy tách trà mà hai người đã uống, rồi nắm tay Diệp Ly tiến vào một cánh cửa bí mật. Từ Thanh Trần chọn khách sạn này để trọ tất nhiên là có nguyên nhân, vốn nơi này chính là một cọc ngầm của Định Vương phủ ở An thành. An thành thân là thành trì lớn thứ tư của Tây Lăng, nên tất nhiên Định Vương phủ sẽ không bỏ mặc. Sau cửa bí mật là một mật thất nhỏ, bên trong cũng không có bày biện đầy đủ như bên ngoài, chỉ có một cái bàn, mấy băng ghế ngồi và một cái giường trúc thôi. Hai người mới vừa ngồi vào chỗ của mình, thì ngoài cửa liền truyền đến tiếng cầu kiến của Mộ Dung tiểu thư và tiếng mở cửa của Từ Thanh Trần.

Từ Thanh Trần cúi đầu nhìn cô gái mặc váy hoa đứng ở trước mặt, cười lạnh nhạt nói: “Mộ Dung tiểu thư, không biết có gì chỉ giáo?” Đôi mắt đẹp lộ ra bên ngoài chiếc khăn che mặt của Mộ Dung tiểu thư kinh ngạc nhìn Từ Thanh Trần, lại thấy nam tử mỉm cười thanh nhã thoát tục trước mắt đứng ở cửa không có một chút ý định mời mình vào, thì không khỏi cắn cắn khóe môi hỏi: “Công tử Thanh Trần không mời ta vào sao?”

Từ Thanh Trần cười nhạt nói: “Cũng không còn sớm, lúc này Mộ Dung tiểu thư tới đây… Chỉ sợ sẽ có tổn hại đến danh dự của tiểu thư. Tiểu thư vẫn nên trở về đi.” Nói xong, Từ Thanh Trần lui về phía sau một bước, hiển nhiên đang tính tiễn khách đóng cửa lại. Trong lòng Mộ Dung tiểu thư quýnh lên, vươn tay kéo tay áo của Từ Thanh Trần lại, “Công tử Thanh Trần……” Từ Thanh Trần hơi kinh ngạc

nhìn nàng ta, không nghĩ tới, Mộ Dung tiểu thư này cũng là người luyện võ. Mặc dù bản thân Từ Thanh Trần không biết võ công, nhưng trong những người mà hắn quen biết thì cũng có không ít cao thủ. Vì vậy, lấy ánh mắt của Từ Thanh Trần, tất nhiên cũng có thể đoán được, thực lực của vị Mộ Dung tiểu thư này ước chừng cũng trên trung bình, với một cô gái thì cũng đã xem là khá tốt rồi.

“Mộ Dung tiểu thư làm vậy có ý gì?” Từ Thanh Trần kéo tay áo của mình về, ánh mắt lạnh nhạt, hỏi.

“Công tử Thanh Trần… Ta… Minh Nghiên có chuyện muốn nói riêng với công tử một chút, kính xin công tử tha lỗi.” Mộ Dung tiểu thư ngẩng đầu nhìn Từ Thanh Trần, nói một cách tha thiết.

Từ Thanh Trần trầm ngâm một lát, rốt cuộc vẫn phải lui một bước để nàng ta đi vào. Thấy Từ Thanh Trần lui bước, hiển nhiên Mộ Dung tiểu thư thở phào nhẹ nhõm, bước vào phòng của Từ Thanh Trần.

Phòng của Từ Thanh Trần được bố trí hết sức thanh tĩnh, tao nhã, cực kỳ khác biệt với vẻ ung dung hoa quý của Mộ Dung thế gia. Mộ Dung tiểu thư quay đầu lại nhìn thoáng qua Từ Thanh Trần đang mặc một bộ áo trắng thanh nhã xuất trần, đột nhiên hơi lúng túng.

Vốn nàng rất có lòng tin với chính mình, nàng là cô nương đẹp nhất An thành, là người thừa kế duy nhất của Mộ Dung thế gia. Cho nên nàng có thể dùng châu báu xinh đẹp nhất, quần áo đắt tiền nhất, thức ăn ngon nhất, tinh xảo nhất. Nhưng khi nhìn đến nam tử trước mắt, đột nhiên nàng cảm thấy xấu hổ vì một thân hoa lệ của mình, giống như vốn châu báu, đồ trang sức, áo gấm váy hoa không ngừng được hâm mộ trong mắt mọi người, trong nháy mắt trở nên tầm thường, không đáng giá.

Thậm chí nàng bắt đầu hối hận đã nghe chủ ý của nha đầu, ăn mặc

cho thật đẹp để tới gặp công tử Thanh Trần, hắn ta có thể ghét bỏ nàng quá dung tục hay không? Đúng rồi, Từ gia là danh môn thế đại thư hương, tất nhiên yêu thích đều là những sự vật phong nhã thanh tĩnh. Nghĩ đến đây, Mộ Dung tiểu thư hận không được trở về thu thập nha đầu đã nghĩ kế cho mình một trận ngay lập tức.

“Mời Mộ Dung tiểu thư ngồi, mời uống trà.” Từ Thanh Trần ngồi xuống, rót một tách trà đặt xuống đối diện mình.

Mộ Dung tiểu thư tạ ơn, nâng tách trà lên uống một ngụm, vẫn không nhịn được mà nhíu mày. Từ nhỏ đến lớn, cái gì mà nàng dùng đều là thứ tốt nhất, tinh xảo nhất, coi như là Công chúa hoàng tộc, thì trên phương diện vật chất cũng chưa chắc có thể quý giá bằng nàng. Trà mà Từ Thanh Trần mời nàng uống cũng không tính là ngon, thậm chí ngay cả nước trà cũng không phải mới được pha với nhiệt độ thích hợp. Nếu người khác cho nàng uống trà như vậy, thì tất nhiên nàng sẽ không uống. Nhưng nhìn sắc mặt Từ Thanh Trần vẫn bình thường mà uống trà của mình, hiển nhiên không cảm thấy có gì không đúng, nên nàng cũng chỉ phải im lặng mà nhịn xuống.

Nhìn bộ dáng cau mày ẩn nhẫn của cô gái đang ngồi đối diện, trong đáy mắt Từ Thanh Trần lướt qua một ý cười lãnh đạm. Dĩ nhiên hắn biết nàng ta đang nhẫn nhịn cái gì, và vì sao phải nhẫn nhịn. Tất nhiên phẩm trà là chuyện phong nhã, mà chuyện phong nhã thì xưa nay Từ gia đều am hiểu hơn những gia đình khác. Trà trong khách sạn này không ngon, tất nhiên Từ Thanh Trần cũng biết, chỉ là, mặc dù Từ Thanh Trần là nhã sĩ phong lưu, nhưng thân lại đang ở hồng trần. Lúc công sự bận rộn đến cực điểm, có một tách trà để uống, thì cũng đã quá tốt rồi, ai sẽ còn chú ý xem lá trà có được không, nước pha trà có tốt không, nhiệt độ có thích hợp không?

“Mộ Dung tiểu thư muốn nói gì?” Từ Thanh Trần gọn gàng dứt khoát hỏi thẳng.

Hiển nhiên, cho tới bây giờ, Mộ Dung tiểu thư chưa từng gặp nam nhân nào không khách khí như vậy. Cũng không phải Từ Thanh Trần vô lễ với nàng, mà trên thực tế, Từ Thanh Trần càng khiêm tốn hữu lễ hơn đại đa số nam tử mà nàng đã từng gặp. Nhưng mỗi tiếng nói cử động của hắn ta cũng có thể khiến cho ngươi cảm nhận được rõ ràng, hắn ta không để ý đến ngươi.

Mộ Dung tiểu thư hơi uất ức cắn cắn khóe môi, giơ tay lên gỡ chiếc khan che trên mặt xuống, lộ ra một dung nhan mỹ lệ. Song lần này, Mộ Dung tiểu thư vẫn thất vọng, ánh mắt Từ Thanh Trần nhìn nàng, ngay cả một chút dao động cũng không có. Giống như cô gái trước mắt có khăn che mặt hay không, hay dung nhan xinh đẹp, thùy mị hơn người đều không có chút quan hệ nào với hắn ta. Mộ Dung tiểu thư nhìn Từ Thanh Trần một lúc lâu lâu, rốt cuộc sau khi xác định, quả thật hắn ta không để ý đến dung mạo của mình, thì đôi mắt mới nhắm lại, che giấu ảo não và thất bại trong mắt, “Tục danh của tiểu nữ là Minh Nghiên, Mộ Dung Minh Nghiên ra mắt công tử Thanh Trần.”

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, trong lòng Mộ Dung Minh Nghiên cũng âm thầm buồn bực. Nàng ta chỉ thấy công tử Thanh Trần có bề ngoài tao nhã, cử chỉ phong nhã, nhưng đã quên hắn ta vừa xuất hiện đã dám đánh mặt thái thúc công (*em trai của ông cố*) và Mộ Dung thế gia, thì sao lại là người dễ nói chuyện được. Đợi một lúc lâu mà vẫn không nghe thấy Từ Thanh Trần mở miệng, Mộ Dung Minh Nghiên hơi uất ức nhìn nam tử lãnh tình trước mắt, cắn răng nói: “Công tử Thanh Trần… Có bằng lòng ở rể Mộ Dung thế gia không?”

Lời này vừa thốt ra, đừng nói ám vệ đứng trong chỗ tối bảo vệ Từ Thanh Trần suýt nữa rớt cằm, ngay cả sắc mặt của Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly ở trong phòng bí mật cũng không nhịn được mà thay đổi.

Nụ cười của Diệp Ly lạnh xuống, lạnh lùng nói: “Mộ Dung Minh Nghiên này thật to gan!” Mặc Tu Nghiêu gật đầu đồng ý, “Đúng là thật to gan!” Mộ Dung gia lại dám đào góc tường của hắn, không muốn sống nữa sao?

Bên ngoài, Từ Thanh Trần lại vẫn bình tĩnh như ngày thường, lạnh nhạt hỏi: “Mộ Dung tiểu thư nói vậy là có ý gì?”

Trên dung nhan xinh đẹp của Mộ Dung Minh Nghiên hiện lên một nụ cười khổ, kinh ngạc nói với Từ Thanh Trần: “Công tử Thanh Trần cũng đã nghe ông nội của ta nói rồi, bọn họ sẽ chọn một vị trong Thập đại cao thủ cho ta làm con rể của Mộ Dung thế gia.”

Từ Thanh Trần cúi đầu nói: “Tại hạ không tinh thông võ nghệ, đừng nói Thập đại cao thủ, cho dù là cao thủ hạng ba, thì cũng không thắng được. Chỉ sợ Mộ Dung tiểu thư tới đây là đã tìm nhầm người rồi.” Mộ Dung Minh Nghiên lắc đầu nói: “Không, công tử Thanh Trần không giống. Công tử Thanh Trần có danh dương thiên hạ, tài trí hơn người. Nếu công tử Thanh Trần nguyện ý ở rể Mộ Dung thế gia, thì cho dù là cao thủ đệ nhất thiên hạ, ông nội cũng sẽ bỏ qua.”

Nhìn thần sắc lãnh đạm của Từ Thanh Trần, Mộ Dung Minh Nghiên nói hơi chần chờ: “Công tử… Không muốn sao?”

“Tại hạ không xứng với Mộ Dung tiểu thư.” Từ Thanh Trần nói rất khiêm tốn, trên thực tế cũng là từ chối đề nghị của Mộ Dung Minh Nghiên.

Thần sắc của Mộ Dung Minh Nghiên khẽ biến, “Tại sao? Chỉ cần cưới ta, thì cả Mộ Dung thế gia cũng sẽ là của chàng. Chẳng lẽ ngồi ôm cả Mộ Dung thế gia không tốt hơn công tử Thanh Trần ở Ly thành bán mạng cho Định Vương trăm ngàn lần sao? Hay… Hay ta không mỹ lệ, không xứng với công tử Thanh Trần?”

Từ Thanh Trần lắc đầu, mỉm cười nói với Mộ Dung Minh Nghiên: “Mộ Dung tiểu thư, chuyện nhân duyên thì phải cần duyên phận. Tại hạ và Mộ Dung tiểu thư không có duyên phận này, kính xin Mộ Dung tiểu thư đừng cưỡng cầu. Lấy tài mạo của tiểu thư, còn có tài phú của Mộ Dung thế gia, trên đời này còn nhiều, rất nhiều thanh niên tài tuấn nguyện ý cầu hôn Mộ Dung tiểu thư.”

Một cô nương mới mười mấy tuổi, tự mình tới cửa, hỏi một nam nhân có nguyện ý cưới nàng không, nhưng lại nhận được kết quả như thế, trong đôi mắt của Mộ Dung Minh Nghiên chớp động ra nước mắt trong suốt, không cam lòng nói với Từ Thanh Trần: “Chẳng lẽ công tử Thanh Trần đã có người thương? Không… Minh Nghiên chưa từng nghe nói công tử Thanh Trần thân cận với vị cô nương nào, cho dù là Công chúa An Khê của Nam Chiếu, thì cũng đã đại hôn. Ta không tin trên thế gian còn có cô gái nào xứng đôi với công tử Thanh Trần hơn Minh Nghiên.”

Công tử Thanh Trần thảnh thơi uống tách trà đã hơi nguội, nhìn cô gái đã khóc đến nước mắt chảy dài ở đối diện, bình tĩnh nói: “Chuyện nhân duyên, có đôi khi cũng không liên quan gì đến xứng hay không, có lẽ một ngày nào đó, tại hạ sẽ gặp được cô gái thích hợp. Chưa chắc tài hoa hơn người, cũng chưa chắc quốc sắc thiên hương, cũng có thể gia thế bình thường. Mộ Dung tiểu thư lấy xứng hay không ra để cân nhắc, quả thật không có ý nghĩa gì. Nói vậy, Mộ Dung tiểu thư cũng không còn chuyện gì nữa, mời trở về đi.”

Bị Từ Thanh Trần từ chối không chút lưu tình như vậy, trên khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Minh Nghiên tràn đầy khổ sở. Đôi mắt xinh đẹp nhìn Từ Thanh Trần chăm chú cũng nhiều thêm một tia oán hận, cắn răng nói: “Lúc ta vào đây cũng không phải không có ai nhìn thấy, nếu ta nói giữa chúng ta có chuyện gì, công tử Thanh Trần cảm thấy, thế nhân tin chàng hơn hay tin ta nhiều hơn?”

Từ Thanh Trần nhìn Mộ Dung Minh Nghiên hơi bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Mộ Dung tiểu thư, nếu ngươi là cô nương nhà bình thường, thì tất nhiên thế nhân sẽ tin ngươi nhiều hơn. Nhưng… Hiện tại, chỉ sợ người của cả An thành này lại càng tin tại hạ nhiều hơn.”

Trong mắt thế nhân, có thể nói, Mộ Dung Minh Nghiên là núi vàng. Ai sẽ tin tưởng có người nhận được núi vàng mà còn muốn đẩy ra ngoài đây? Huống chi, hiện tại, đừng nói hắn và Mộ Dung Minh Nghiên không có chuyện gì, cho dù thật sự có chuyện xảy ra, thì cũng sẽ có rất nhiều người nguyện ý tin tưởng bọn họ trong sạch. Một nữ nhân so với cả Mộ Dung thế gia, thật sự nhỏ bé đến không đáng kể. Mộ Dung Minh Nghiên sửng sốt, nhưng rất nhanh cũng hiểu được ý của Từ Thanh Trần.

Không uy hiếp được, gương mặt của Mộ Dung Minh Nghiên đỏ bừng, cắn khóe môi, nói một cách u oán: “Ta nhất định bắt chàng phải cưới ta!” Từ Thanh Trần mỉm cười không nói, ánh mắt bình tĩnh kia không gợn sóng, nhưng vẫn biểu thị vô cùng rõ ràng: Ta tuyệt đối sẽ không cưới ngươi.

Cuối cùng, Mộ Dung Minh Nghiên bật khóc che mặt trở về. Từ Thanh Trần cười nhạt, đóng cửa lại, rồi ngồi xuống rót cho mình một tách trà nữa.

“Đại ca, Mộ Dung Minh Nghiên kia có ý gì?” Diệp Ly đẩy cửa đi ra ngoài, đi tới ngồi xuống bê cạnh Từ Thanh Trần, nhẹ giọng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu đi theo phía sau nàng ra ngoài, ngữ khí trêu chọc, cười nói: “Cái này còn phải hỏi sao? Tất nhiên là công tử Thanh Trần tuấn mỹ bất phàm đã làm lay động trái tim của Mộ Dung tiểu thư. Trong Thập đại cao thủ, trừ Trấn Nam Vương và Lăng Thiết Hàn, a… Còn có Nhâm Kỳ Ninh kia nữa, cũng không có ai có thể chọn được.

Tuổi của Trấn Nam Vương đã lớn, lại bị mất một cánh tay, Lăng Thiết Hàn chính là đầu lĩnh sát thủ trong giang hồ, Nhâm Kỳ Ninh thì lại không có danh tiếng. Mộ Dung tiểu thư thật sự đã lâm vào đường cùng, nên tất nhiên muốn tự chọn một vị hôn phu mà mình để ý."

Diệp Ly nhíu mày, "Hừ" khẽ một tiếng, nói: "Nàng ta để ý thì liền muốn Đại ca ở rể? Nàng ta cho là nàng ta là ai chứ?" Nếu lỡ như thật sự Đại ca không suy nghĩ kỹ mà đồng ý, thì đến khi trở về còn không bị ông ngoại và cậu đánh gãy chân sao? Đường đường trưởng công tử của Từ gia đi ở rể nhà thương nhân còn chưa tính, lại còn chọn một nữ nhân tự cho là đúng như vậy.

Từ Thanh Trần mỉm cười lấy một cái tách ở bên cạnh, rồi rót một chén trà nguội cho muội ấy, cười nói: "Ly nhi, hiện tại Đại ca cũng không tính lấy vợ. Huống chi, đây chỉ là ý nghĩ kỳ lạ của riêng Mộ Dung Minh Nghiên mà thôi. Sao Mộ Dung Hùng và Mộ Dung gia chủ lại đồng ý được? Theo huynh thấy … Lăng Các chủ lại tương đối có thể có khả năng."

Mộ Dung gia chắc chắn sẽ không gả con gái cho hoàng thất, như vậy, người có thể chọn sẽ cực kỳ có hạn. Nếu muốn chống lại Trấn Nam Vương, thì người mà Mộ Dung tiểu thư có thể gả cũng chỉ có Mặc Cảnh Kỳ, Lăng Thiết Hàn và Mặc Tu Nghiêu. Nhưng hết lần này tới lần khác, căn bản Mặc Tu Nghiêu không xuất hiện, cho nên, cuối cùng người được chọn sẽ chỉ ở giữa Mặc Cảnh Kỳ và Lăng Thiết Hàn. Mà Từ Thanh Trần cho rằng, khả năng của Lăng Thiết Hàn cao hơn một chút. Dù sao, bản thân Diêm Vương các đã ở trong địa phận của Tây Lăng, làm thông gia với Mộ Dung gia, thì có thể nói là sự hợp tác giữa mạnh với mạnh. Hơn nữa, Lăng Thiết Hàn và Trấn Nam Vương có thù oán, nhưng nhiều năm như vậy mà Diêm Vương các và Lăng Thiết Hàn đều tồn tại an an ổn ổn, thì cũng nói lên sự kiêng kỵ của Trấn Nam Vương với Lăng Thiết Hàn.

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày suy nghĩ một chút, rồi nói: “Cũng chưa chắc, nếu công tử Thanh Trần thật sự nguyện ý ở rể Mộ Dung gia, thì chưa chắc Mộ Dung Hùng sẽ không thể không buông tha Lăng Thiết Hàn.” Mộ Dung gia và Diêm Vương các làm thông gia thì tất nhiên rất tốt, nhưng đến cùng, gia chủ sau này sẽ không còn là người của Mộ Dung gia nữa. Ngược lại, nếu công tử Thanh Trần trí tuyệt thiên hạ ở rể, vậy thì hoàn toàn không giống nữa. Vừa có thể dựa vào quan hệ của Từ gia và Định Vương phủ để kiềm chế hoàng thất Tây Lăng, lại có công tử Thanh Trần có mưu kế vô song và Mộ Dung Hùng có võ công tuyệt thế trấn giữ. Trấn Nam Vương muốn động Mộ Dung gia thì cũng phải suy nghĩ thật kỹ.

“Cho nên… Thanh Trần huynh, lần này huynh thật sự phải cẩn thận ngàn vạn lần rồi.” Mặc Tu Nghiêu dặn dò đầy tha thiết, nếu không cẩn thận, mất đi một người thông minh chia sẻ chính vụ, thì thật sự sẽ tạo thành rắc rối rất lớn cho hắn đấy.

Từ Thanh Trần suy tư một chút khả năng mà Mặc Tu Nghiêu nói, một lát sau, gật đầu cười nói: “Đa tạ Vương gia đã nhắc nhở.” Huynh ấy đã nói như vậy, thì tất nhiên đã có kế sách giải quyết, nên Mặc Tu Nghiêu cũng không thêm gì nữa, ôm Diệp Ly đứng lên, nói: “Cần dùng bao nhiêu người, Đại ca cứ tự điều động là được. Ta và A Ly cũng sẽ ở lại An thành, mọi chuyện phải cẩn thận.” Từ Thanh Trần lạnh nhạt gật đầu, đưa mắt nhìn bọn họ đi khỏi.

Tiễn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly về, Từ Thanh Trần nhíu mày suy tư những chuyện có thể sẽ xảy ra vào ngày mai. Dưới ánh nến, khóe môi tuấn mỹ cong lên một nụ cười lãnh đạm. Rất nhiều chuyện có thể nhượng bộ, thì hắn cũng không muốn làm quá đoạn tuyệt, nhưng… Hy vọng ngày mai, người của Mộ Dung thế gia cũng nên thức thời thì tốt hơn.

“Công tử Thanh Trần.” Một ám vệ đứng ở cửa bẩm báo. Từ Thanh

Trần ngồi thẳng người, nghiêng đầu hỏi: “Chuyện gì?”

Ám vệ đi tới, hai tay trình lên một phong thư, nói: “Bạch Hổ mới vừa truyền tin tức đến.” Từ Thanh Trần nhận lấy phong thư, ám vệ cung kính lui ra ngoài. Mở phong thư được dán kín có dấu hiệu Bạch Hổ, đôi mày tuấn mỹ của Từ Thanh Trần nhướng lên. Nhâm Kỳ Ninh này… Nhìn qua như không hiển sơn lộ thủy (*bộc lộ tài năng, thể hiện chính mình*), thì ra còn hơi có ý tứ. Chỉ trách hắn ta không nên tự cho là thông minh mà đi thăm dò Mặc Tu Nghiêu và Ly nhi. Gấp bức thư lại, rồi bỏ vào phong bì, kêu một ám vệ ra để hắn ta đưa tin đến chỗ Định Vương và Vương phi. Từ Thanh Trần lắc đầu, xoay người đi vào phòng trong nghỉ ngơi.

Diệp Ly trở về trong khách sạn vẫn còn tức giận, Mặc Tu Nghiêu nhìn nụ cười lãnh đạm của nàng, thì không khỏi cười nói: “A Ly, sao Đại ca của nàng sẽ coi trọng cô gái như vậy được? Nàng tức giận như vậy, thì vi phu thật sự sẽ ghen đó.” Diệp Ly tức giận liếc hắn một cái, Mặc Tu Nghiêu mỉm cười ôm nàng vào lòng, cười nói: “Chẳng lẽ không đúng sao? Lúc nào cũng là chuyện hôn sự của riêng Từ huynh, A Ly nàng lại cứ quan tâm như vậy, không phải vi phu cũng phải ăn dấm sao?”

Diệp Ly dựa vào trong lòng Mặc Tu Nghiêu, cũng hỏi hơi lo lắng và do dự: “Ta thật sự đã quan tâm quá nhiều sao?” Thật ra Mộ Dung tiểu thư cũng không tệ như nàng nghĩ, chỉ là chuyện liên quan đến Đại ca, nên nàng luôn hy vọng có thể có một cô gái hoàn mỹ. Nhưng đúng như Đại ca nói, xứng đôi hay không cũng không thể chỉ nhìn điều kiện bên ngoài.

Nhìn bộ dáng lo lắng bất định của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu không nhịn được hôn lên mặt nàng mấy cái rồi mới buồn bực cười nói: “A Ly, nàng quan tâm quá sẽ bị loạn, nên mới lo được lo mất như vậy. Từ huynh là người như thế nào, nếu huynh ấy thật sự thích, mà mọi

người không thích, thì sao có thể ngăn huynh ấy được chứ? Huynh ấy đã nói như vậy, thì chứng tỏ thật sự chướng mắt Mộ Dung Minh Nghiên. Ánh mắt của A Ly rất chuẩn, Mộ Dung Minh Nghiên này không xứng với Từ huynh." Những lúc như thế này, Mặc Tu Nghiêu không để ý mà nói tốt cho Từ Thanh Trần mấy câu.

Lúc này, trong lòng Diệp Ly mới an tâm một chút, trong lòng âm thầm nhắc nhở mình, sau này, ít phát biểu ý kiến trong chuyện đối tượng thành thân của Đại ca. Con người luôn dễ xem mình là trung tâm, cho rằng cái này hoặc cái kia không tốt, nói đi nói lại, chuyện thành thân, chỉ cần Đại ca cho là tốt, thì người khác cũng không cần nói nhiều làm gì.

"Bái kiến Vương gia, Vương phi." Một bóng đen xuất hiện lặng yên không một tiếng động ở phòng ngoài, đứng chắp tay đầy cung kính. Mặc Tu Nghiêu không vui cau mày, "Chuyện gì?"

"Công tử Thanh Trần lệnh cho thuộc hạ đưa tới một phong thư."

"Mang vào." Mặc Tu Nghiêu dựa vào giường trúc, lười biếng nói.

Người ở phía ngoài do dự một chút, nhưng vẫn đi vào. Phòng trong, cửa sổ mở một nửa, trên giường trúc gần cửa sổ, Vương gia đang lười biếng dựa lên người Vương phi không chịu dậy. Đang suy nghĩ, thì một tia sáng lạnh thấu xương bắn vào người hắn, không khỏi run run liền tranh thủ trình thư lên, nói gọn gàng dứt khoát: "Thuộc hạ cáo lui."

Thấy hắn ta thức thời, Mặc Tu Nghiêu cũng không nói gì, chỉ "Hừ" khẽ một tiếng. Ngay lập tức, người đưa thư đến như được đại xá, bay ra ngoài như một cơn gió.

Mặc Tu Nghiêu nửa nằm trên giường trúc, đầu gối lên chân của Diệp

Ly chậm rãi mở thư ra, nhưng chỉ lát sau liền thấp giọng bật cười. Diệp Ly không hiểu, “Sao vậy?” Mặc Tu Nghiêu đưa thư cho nàng, cười nói: “Bản vương đã nói mà, Mộ Dung gia bày thế trận lớn như vậy phải đặc biệt mời mấy nhân vật lợi hại đi ra mới phải. Đại hội võ lâm năm nay cũng hơi quá yên bình. Xem ra, ngày mai có trò hay để xem rồi.”

Diệp Ly nghi ngờ đọc thư, đôi mi thanh tú dần dần nhíu lại, “Ngay cả người của chúng ta cũng không điều tra thân phận của Nhâm Kỳ Ninh được, nhân vật như thế…….” Mặc Tu Nghiêu nói tiếp: “Nhân vật như thế, nếu không phải chưa bao giờ xuất hiện trên giang hồ, thì chính là thế lực thần bí lánh đời đã lâu. Ha ha… Có ý tứ. Lần này, Nhâm Kỳ Ninh ngang trời xuất thế, không phải chính là vì danh hiệu Thập đại cao thủ sao? Xem ra, chỉ sợ kế hoạch muốn hợp tác với những người khác để đối phó với Mộ Dung Hùng của Đại ca nàng không thành rồi.”

“Chàng có ý kiến gì không?”

“Ý kiến? Không phải đã giao hết chuyện này cho Đại ca nàng làm sao? Nương tử, chúng ta cũng chỉ là hai người đi đường bình thường mà thôi. Không cần lo lắng.”

Chương 249: Chuyện đính hôn tự cho là thông minh

Mộ Dung thế gia

Sơn trang xanh vàng rực rỡ, khí thế to lớn, quy mô không thua kém biệt viện hoàng gia chút nào. Có lẽ vì người nhà của chủ nhân thưa thớt, nên cả sơn trang cũng hiện lên một bầu không âm trầm và âm u mơ hồ. Vẻ ngoài hoa lệ được đắp lên bằng vô số trân bảo có giá trị liên thành khiến cho người ta có cảm giác nặng nề, bị đè ép đến không thở nổi. Mộ Dung Minh Nghiên bước vào cửa lớn, ở cửa đã có một đoàn hạ nhân đứng đợi từ trước. Nhìn thấy nàng trở lại vội vàng vui mừng nghênh đón, "Đại tiểu thư, rốt cuộc ngài đã về. Lão gia lo lắng gần chết."

Mộ Dung Minh Nghiên chán ghét cau mày, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt, dáng điệu nịnh nọt của một đoàn hạ nhân trước mắt, còn có mái hiên xà nhà được điêu khắc mỹ lệ đường hoàng, trong đầu không khỏi hiện lên nam tử áo trắng thanh nhã xuất trần như trích tiên kia. Cắn cắn khóe môi, trong mắt Mộ Dung Minh Nghiên dần hiện lên ánh sáng kiên định.

"Gia gia, thái thúc công (*em trai của ông cố*)." Còn chưa kịp về tới phòng mình, Mộ Dung Minh Nghiên đã bị Mộ Dung gia chủ kêu đến thư phòng. Mà trong thư phòng cũng không chỉ có mỗi Mộ Dung gia chủ, còn có thái thúc công Mộ Dung Hùng mà nàng rất sợ từ nhỏ. Mộ Dung gia chủ "Hừ" lạnh một tiếng, nói: "Cháu còn biết về sao? Cháu là Đại tiểu thư của Mộ Dung gia, ai cho phép cháu được tùy tiện chạy ra ngoài?"

Mộ Dung Minh Nghiên cúi thấp đầu, luống cuống vò nát cái khăn trong tay mà không dám nói gì. Trong mắt người ngoài, nàng là Đại tiểu thư kim tôn ngọc quý của Mộ Dung gia. Nhưng từ nhỏ đến lớn, ở trước mặt gia gia và thái thúc công cũng không có chỗ cho nàng nói chuyện. Cho tới nay, bọn họ nói, nàng chỉ có thể nghe. Nhưng hiện tại… Bọn họ đang muốn nói chính là chung thân đại sự của nàng. Mộ Dung gia chủ nhìn thấy cháu gái ngoan ngoãn như vậy, thì lửa giận trong lòng cũng tiêu tan một chút, giọng nói hơi hòa hoãn: "Ngày mai là ngày cuối cùng của đại hội võ lâm rồi, ông và thái thúc công của cháu đã quyết định xong, gả cháu cho Các chủ Diêm Vương các – Lăng Thiết Hàn."

"Nhưng… Lăng Thiết Hàn đã bốn mươi tuổi rồi!" Mộ Dung Minh Nghiên kinh ngạc ngẩng đầu, không nhịn được mà thốt ra. Bốn mươi tuổi, với Mộ Dung Minh Nghiên mới mười bảy, thì đã là lão già rồi, nếu cha của nàng còn sống, thì tuổi của Lăng Thiết Hàn còn lớn hơn cha của nàng mấy tuổi.

"Câm miệng!" Sắc mặt Mộ Dung gia chủ trầm xuống, nhìn Mộ Dung Minh Nghiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: "Bốn mươi tuổi thì sao? Lấy võ công, tu vi, thân phận và địa vị của Lăng Thiết Hàn, tuổi của hắn ta vẫn còn trẻ. Cháu cho rằng cõi trên này có bao nhiêu người có địa vị ngang với Lôi Chấn Đình hả? Bản thân ông là muốn gả cháu cho Định Vương, nhưng đáng tiếc người ta chướng mắt cháu, ngay cả người cũng không chịu tới."

Bị chính người dạy bảo của mình chế nhạo không chút lưu tình như vậy, Mộ Dung Minh Nghiên mắc cỡ đến đỏ bừng cả mặt, nhưng rất nhanh, sắc mặt lại trở nên trắng bệch, một lúc lâu cũng không nói ra lời.

Đến cùng vẫn là cháu gái ruột của mình, lại là huyết mạch duy nhất trên đời này, thấy cháu gái như thế, Mộ Dung gia chủ thở dài, sắc

mặt hòa hoãn, kiên nhẫn khuyên nhủ: “Chúng ta cố ý phô trương thanh thế như vậy, còn không phải là suy nghĩ cho cháu sao? Trong thiên hạ này thật sự có mấy người có năng lực như vậy. Định Vương không chịu tới đã nói rõ, hắn ta đều chướng mắt cả cháu lẫn tài phú của Mộ Dung gia. Huống chi, thiên hạ đều biết, Định Vương có tình thâm ý trọng với Định Vương phi, ngay cả thủ phủ của Tây Bắc cũng đặt theo tên của Vương phi. Xem như vì danh tiếng si tình và Từ gia, thì chắc chắn Định Vương cũng sẽ không vứt bỏ và bỏ mặc Vương phi, cho dù cháu có gả đến, thì cũng chỉ đành làm tiểu thiếp. Về phần Sở hoàng và Lê Vương, bên cạnh Sở hoàng đã sớm có Liễu gia, không có chỗ cho chúng ta xem vào, Lê Vương thì chúng ta thấy chỉ sợ cũng khó ra hồn. Nhưng Lăng Thiết Hàn lại khác, hắn ta là Diêm Vương Các chủ, thân ở Tây Lăng, rồi lại có quan hệ tốt với Định Vương. Cho dù thân phận độc lập đứng ngoài các vụ tranh đấu như vậy, nhưng ai cũng không dám đắc tội với hắn ta. Hơn nữa, đến bây giờ, Lăng Thiết Hàn vẫn còn chưa thành gia, cháu gả cho hắn ta, thì chính là Các chủ phu nhân của Diêm Vương các, lại có Mộ Dung gia làm chỗ dựa cho cháu, trên thế gian này, ai dám cho cho cháu sắc mặt để nhìn chứ?”

Mộ Dung Minh Nghiên quật cường cắn môi không đáp, cho dù ông nội nói Lăng Thiết Hàn đến nở hoa, thì trong mắt Mộ Dung Minh Nghiên, làm sao Lăng Thiết Hàn với một thân áo vải, dung mạo không xuất sắc có thể hơn công tử Thanh Trần phong lưu tao nhã được chứ?

Nếu Diệp Ly ở đây, thì tuyệt đối sẽ khịt mũi khinh thường ánh mắt của Mộ Dung Minh Nghiên. Cũng không phải Diệp Ly cảm thấy Lăng Thiết Hàn tốt hơn Từ Thanh Trần, mà là, vốn hai người khác nhau hoàn toàn. Mặc dù Lăng Thiết Hàn không tuấn mỹ như Từ Thanh Trần, Mặc Tu Nghiêu, Phượng Tam, Hàn Minh Tích, nhưng với thân hình cao lớn tuấn vĩ, dung mạo cũng kiên nghị anh tuấn, khí vũ hiên ngang, cho dù đứng cùng với các nhân vật tuấn mỹ có danh tiếng

trong thiên hạ, thì cũng tuyệt đối sẽ không bị che khuất. Hơn nữa, nhìn bề ngoài, thì ai cũng cảm thấy tính tình của Từ Thanh Trần tốt hơn Lăng Thiết Hàn, nhưng nếu muốn Diệp Ly nói, thì chỉ sợ tâm địa của Lăng Thiết Hàn còn mềm hơn Từ Thanh Trần vài phần.

Nếu muốn Diệp Ly chọn một vị hôn phu trong số hai người này, thì tám phần Diệp Ly sẽ chọn Lăng Thiết Hàn mà không phải Từ Thanh Trần. Điều này cũng nói rõ vì sao công tử Thanh Trần có dung mạo, tài trí vô song trong thiên hạ, nhưng đến nay vẫn không thể cưới vợ. Có đôi khi, hòa nhã quá mức, thật ra lại là một loại xa cách và lạnh lùng. Chỉ tiếc, Mộ Dung Minh Nghiên không hiểu đạo lý này.

Mộ Dung Hùng "Hừ" lạnh một tiếng, nói: "Tâm tư của tiểu cô nương, lão phu cũng biết. Cháu chỉ cảm thấy tuổi của Lăng Thiết Hàn lớn hơn cháu quá nhiều, dung mạo cũng không tuấn mỹ bằng rất nhiều công tử trẻ tuổi tới tham gia đại hội võ lâm thôi. Xem ra, Mộ Dung gia đã nuông chiều cháu quá mức rồi, cháu cho rằng dung mạo của cháu rất đẹp sao? Tối nay mới đi gặp tiểu tử Từ gia kia đúng không? Bị người ta cự tuyệt phải không? Dung mạo của cháu ở An thành có lẽ được xưng tụng là mỹ nhân, nhưng Đại Sở cũng không phải Tây Lăng, tiểu tử Từ gia kia đã đi du lịch thiên hạ, mỹ nhân gì mà chưa từng thấy chứ? Chỉ bằng cháu, chỉ sợ đứng chung với tiểu tử Từ gia kia còn không xinh đẹp bằng tướng mạo của người ta! Cháu cũng không cần ngại tuổi của Lăng Thiết Hàn lớn hơn cháu, bốn mươi tuổi mà hắn ta có thể giữ vững tướng mạo như ba mươi tuổi, thì bảy mươi tuổi cũng có thể giữ vững tướng mạo như bốn mươi, năm mươi tuổi. cháu cho rằng khi cháu năm mươi tuổi còn có thể là một mỹ nhân sao? Đến lúc đó, sẽ đến lượt hắn ta ghét bỏ cháu! Nếu gả cho tiểu tử Từ gia kia, còn có Mặc Tu Nghiêu, ông chỉ sợ cháu chưa tới ba mươi tuổi thì đã bị người ta bỏ mặc rồi."

"Thái thúc công!" Những lời này không thể nói là không sắc bén, Mộ Dung Minh Nghiên lớn đến như vậy rồi mà còn chưa từng bị nhục

nhã đến như vậy. Phần nhục nhã này lại do chính người nhà của mình mang đến cho mình, trong nháy mắt, nước mắt chảy ra, có lau như thế nào cũng không ngăn được.

“Khụ… Chú….” Mộ Dung gia chủ ho nhẹ một tiếng, cũng cảm thấy Mộ Dung Hùng nói hơi quá. Mặc dù dung mạo của Mộ Dung Minh Nghiên không tới mức độ thiên hạ vô song, nhưng còn không đến mức bị ghét bỏ. Danh hiệu mỹ nhân đệ nhất An thành cũng không phải bọn họ tự phong, mặc dù chú muốn đả kích Minh Nghiên, tránh cho cháu gái không biết nặng nhẹ, nhưng có một số chuyện, hăng quá hóa dở.

Mộ Dung Hùng liếc Mộ Dung Minh Nghiên một cái, thật sự không nói thêm gì nữa. Lúc này, Mộ Dung gia chủ mới nói với Mộ Dung Minh Nghiên: “Tóm lại, chuyện này, ông và thái thúc công của cháu đã quyết định rồi. Không cần nói thêm gì nữa.”

Sao Mộ Dung Minh Nghiên cam tâm được? Hạ quyết tâm, quỳ xuống trước mặt Mộ Dung gia chủ, nói: “Ông nội, Minh Nghiên còn có chủ ý tốt hơn, Lăng Các chủ chưa chắc là đối tượng tốt nhất.” Đôi chân mày xám trắng của Mộ Dung gia chủ nhíu nhíu, không phải ông xem thường Mộ Dung Minh Nghiên, mà là đứa cháu gái này có cân lượng bao nhiêu, ông rất rõ ràng. Tất nhiên sẽ không tin tưởng Mộ Dung Minh Nghiên có thể có ý kiến gì hay. Mộ Dung Minh Nghiên vội vàng nói: “Công tử Thanh Trần.”

Mộ Dung gia chủ liền biến sắc, cả giận nói: “Ông đã nói với cháu nhiều như vậy, mà cháu vẫn khăng khăng một mực! Nói đến cùng vẫn không nỡ từ bỏ khuôn mặt kia của Từ Thanh Trần mà thôi, còn dám nói đường hoàng như vậy. Đừng quên, mấy năm nay, là ai cho cháu cuộc sống cẩm y ngọc thực.” Mộ Dung Minh Nghiên rưng rưng uất ức nhìn Mộ Dung gia chủ, Mộ Dung Hùng cau mày, giơ tay lên ngăn trở cháu trai đang rống giận, nhìn Mộ Dung Minh Nghiên chằm

chằm, nói: “Cháu nói xem.” Mộ Dung Minh Nghiên mừng rỡ, vội vàng nói: “Công tử Thanh Trần có trí kế vô song, nếu… Nếu có thể làm cho hắn ta đồng ý ở rể Mộ Dung thế gia……”

Mộ Dung gia chủ “Hừ” khẽ một tiếng, cười lạnh nói: “Ở rể? Cháu nghĩ thật hay, cháu cũng không nhìn xem Từ gia là gia đình như thế nào, có thể làm cho hắn ta đồng ý cưới cháu đã là khó càng thêm khó, còn muốn ở rể….”

Nói lời này, chính trong lòng Mộ Dung gia chủ cũng không thoải mái. Không có gì khiến cho người ta chán ghét nhất bằng việc để cho một người luôn kiêu ngạo với gia tộc của mình phải thừa nhận chính mình không bằng người khác. Nhưng trong mắt thế nhân, chỉ sợ Từ gia có một nghèo hai trắng, thì cũng cao hơn địa vị của Mộ Dung gia nhiều. Cái gọi là thư hương môn đệ… Hừ!

Mộ Dung Minh Nghiên nhớ tới sự vô tình của Từ Thanh Trần, đôi mắt đẹp cũng không khỏi được ảm đạm, nhưng vẫn nói tiếp: “Thái thúc công và gia gia thần thông quảng đại, nhất định sẽ có biện pháp. Nếu công tử Thanh Trần có thể trở thành người của Mộ Dung gia chúng ta, thì dựa vào quan hệ của công tử Thanh Trần và Định Vương phi, căn bản chúng ta không cần nhấc lên quan hệ với tổ chức sát thủ, hoàng thất Tây Lăng cũng không dám động đến Mộ Dung gia dễ dàng. Hơn nữa, có công tử Thanh Trần tương trợ, lo gì không thể làm cho Mộ Dung gia nâng cao thêm một bước.”

Nghe vậy, Mộ Dung gia chủ hơi do dự. Có thể làm cho Mộ Dung gia nâng cao thêm một bước thì tất nhiên không còn gì tốt hơn, một khi Từ Thanh Trần ở rể Mộ Dung gia, Mộ Dung gia và Từ gia cũng là thân thích. Mà quan trọng nhất là, con cháu đời sau của Mộ Dung gia chính là con cái của công tử Thanh Trần danh dương thiên hạ, đến lúc đó còn có ai dám nói con cháu Mộ Dung gia đều là thương nhân, cả người đầy hơi tiền nữa đây? Nhưng… xưa nay, trong mắt của Từ

gia luôn không chứa được một hạt bụi, sao lại đồng ý đề nghị như vậy đây? Mộ Dung gia chủ tướng dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn Mộ Dung Hùng, chần chờ một chút, rồi mới nói: “Nếu vậy, thì quả thật Từ Thanh Trần thích hợp hơn Lăng Thiết Hàn. Dù sao… Lăng Thiết Hàn thân là đầu lĩnh sát thủ, chỉ sợ cũng không dễ khống chế. Nhưng chuyện này… Chỉ sợ không dễ thành.”

Mộ Dung Hùng híp đôi mắt già trầm ngâm, trong mắt bắn ra tia sáng bén nhọn, nói đầy ngạo nghễ: “Có gì mà không dễ, Mộ Dung Hùng ta chịu gả cháu cố gái cho hắn ta đã là phúc khí của hắn ta rồi!” Không phải vì Mộ Dung Minh Nghiên đủ xứng đôi với Từ Thanh Trần, mà vì Mộ Dung Minh Nghiên là cháu cố gái của Mộ Dung Hùng lão. Danh vọng cao thủ đệ nhất thiên hạ khiến cho lão có đủ lòng tin cho rằng Từ Thanh Trần sẽ không từ chối đề nghị này. Mộ Dung gia chủ nhìn khuôn mặt tràn đầy mong đợi của Mộ Dung Minh Nghiên đang quỳ trên mặt đất, nhìn lại Mộ Dung Hùng đang có lòng tin tràn đầy, thật sự vẫn đồng ý.

Đại hội võ lâm năm nay, có thể nói được là, mọi người khi đến thì cao hứng, mà khi về thì mất hứng. Ngày tỷ võ thứ hai đã chọn lựa được mười cao thủ đứng đầu, mà chưa đến ngày tỷ võ thứ ba đã chết một nửa rồi, còn về phần chết thế nào, thì trong lòng mọi người đều biết rõ. Dù sao, con rể của thủ phủ đệ nhất thiên hạ, ai cũng muốn làm, nhưng hết lần này tới lần khác, con gái của Mộ Dung gia thì chỉ có một. Nên tất nhiên phải tận lực làm cho đối thủ của mình giảm bớt một chút. Cho nên, khi tỷ võ mới bắt đầu, khi vốn là Thập đại cao thủ, lại chỉ xuất hiện có một nửa, thì tất cả mọi người cũng không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào.

“Lăng Các chủ, năm nay có ý định lên đài thử thân thủ không?” Trấn Nam Vương nghiêng đầu, cười hỏi Lăng Thiết Hàn đang ngồi bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần.

Mặc dù trên mặt bình tĩnh như bình thường, nhưng trong lòng Trấn Nam Vương lại hết sức cẩn thận với Lăng Thiết Hàn. Lần gặp mặt này, lão lại hoàn toàn không thấy rõ trình độ của Lăng Thiết Hàn, nói cách khác, hiện tại, cho dù Lăng Thiết Hàn không thể mạnh hơn lão, thì cũng tuyệt đối sẽ không thua lão nửa phần. Song, tuổi của Lăng Thiết Hàn vẫn còn trẻ hơn lão mười mấy tuổi. Còn khi nghĩ đến Mặc Tu Nghiêu còn nhỏ hơn Lăng Thiết Hàn tới bảy, tám tuổi, đột nhiên, Trấn Nam Vương sinh ra cảm giác uể oải và bất đắc dĩ. So với Mặc Tu Nghiêu, thì lão đã già rồi.

Vốn nên so với Mặc Tu Nghiêu, phải chính là con trai của lão, nhưng đáng tiếc, con của lão còn kém xa con trai của Mặc Lưu Danh. Quay đầu lại nhìn thoáng qua Lôi Đằng Phong đang ngồi sau mình, Trấn Nam Vương bắt đầu nghĩ lại, có phải mình đã dọn đường quá bằng phẳng cho Đằng Phong, cho nên, cho tới bây giờ, mọi mặt của thằng bé mới không bằng Mặc Tu Nghiêu? Có lẽ… Sau khi trở về nên để cho một mình nó đảm đương một phía…

Lăng Thiết Hàn mở mắt, lạnh nhạt nói: “Không có hứng thú, sao Thế tử Trấn Nam Vương không đi lên thử một chút?” Bên trong những người được gọi là tân tú này, ngoại trừ thanh niên tên là Nhâm Kỳ Ninh kia còn có chút đáng xem, thì căn bản những người khác không thể vào mắt Lăng Thiết Hàn. Mới vừa đánh một trận với Mặc Tu Nghiêu, tạm thời Lăng Thiết Hàn cũng không có hứng thú đánh với tiểu bối. Huống chi… Hiện tại, An thành còn có đối thủ lợi hại hơn. Lăng Thiết Hàn cúi đầu nhìn bàn tay đang đặt trên tay ghế, thản nhiên chuyển ánh mắt đến sơn trang hoa lệ của Mộ Dung thế gia cách đó không xa.

Trấn Nam Vương hắng giọng cười một tiếng, nói: “Chút võ công không đáng nói của Đằng Phong nơi nào có thể lên đài tỷ võ, nó cũng không phải là người trong giang hồ, cần gì để ý tới chút tranh giành khí phách ấy.” Những lời cuối cùng là nói với Lôi Đằng Phong,

dù sao Mộ Dung gia không thể nào gả con gái cho Trấn Nam Vương phủ, Lôi Đằng Phong tỷ võ hay không, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì.

“Phụ vương nói rất đúng.” Lôi Đằng Phong gật đầu đáp. Trấn Nam Vương hài lòng gật đầu, nhìn con trai một cách vui mừng, nói: “Sau khi hồi kinh, Đằng Phong liền dẫn binh xuôi nam đóng giữ đi.” Nghe vậy, Lôi Đằng Phong không khỏi vui mừng, ý đồ dụng binh của Phụ vương, hắn cũng biết. Lúc này muốn hắn mang binh xuôi nam cũng chính là cho phép một mình hắn lãnh binh, chỉ cần hắn thống lĩnh thỏa đáng, thì hoàn toàn có thể có binh quyền chân chính thuộc về mình. Thấy con trai hiểu được ý của mình, Trấn Nam Vương vỗ vỗ bờ vai của nó, nói: “Tuổi của con cũng không nhỏ, cũng nên một mình đảm đương một phía. Phụ vương cũng già rồi……”

“Phụ vương đang lúc cường thịnh, con đa tạ Phụ vương……” Lôi Đằng Phong nói.

Cha con Trấn Nam Vương nói những lời này, hoàn toàn không có ý tứ tránh người, ngay cả Từ Thanh Trần đang ngồi ở một bên giả vờ ngủ say, cũng như hoàn toàn không để ý đến. Vốn đây chính là Trấn Nam Vương thử dò xét Từ Thanh Trần, tài danh của công tử Thanh Trần, thiên hạ đều biết, nhưng rất nhiều chuyện cũng không phải có tài hoa là được, còn cần có quyết đoán và nhẫn tâm.

Địa hình giáp biên giới của Nam Chiếu và Tây Lăng phức tạp, muốn tốc chiến tốc thắng, căn bản không thể được. Cho nên, từ lúc mới bắt đầu có ý định tấn công Nam Chiếu trước, Trấn Nam Vương cũng chưa tính đánh bất ngờ tốc chiến, vì vậy, giữ bí mật hay không, tương đối cũng không quan trọng như vậy. Hoặc nói, nếu có thể thử dò xét ra thân phận chân chính của Từ Thanh Trần, thì cho dù tiết lộ một chút quân tình, Trấn Nam Vương cũng sẽ cảm thấy đáng giá.

Nếu Từ Thanh Trần lựa chọn cứu Nam Chiếu, thì đã nói lên, người này tâm từ thủ nhuyễn (*người mềm lòng, không quyết đoán, nhẫn tâm*), không đủ gây sợ hãi. Nếu Từ Thanh Trần lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, thì cũng không cần lo lắng quá mức. Còn nếu Từ Thanh Trần lợi dụng Nam Chiếu và Tây Lăng kiềm chế lẫn nhau, thậm chí làm một vài chuyện khác, thì như vậy… Tây Bắc, ngoại trừ Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly ra, người cần cảnh giác lại nhiều thêm một người nữa.

Từ Thanh Trần lại làm như không nghe thấy, cũng không cố ý quan tâm đề tài này, giống như cha con Trấn Nam Vương đang nói về chuyện nhà cực kỳ bình thường, phụ thân tán dương, khen ngợi con trai, mở mắt mỉm cười nói với Lôi Đằng Phong: “Chúc mừng Lôi Thế tử.”

Lôi Đằng Phong cười nói: “Đa tạ công tử Thanh Trần.” Nụ cười lại không đạt tới đáy mắt, thật ra nhân sinh của Lôi Đằng Phong cũng hơi uất ức. Mặc dù hắn cũng có thủ đoạn không tệ, nhưng bị đè ép phía trên lại là ngọn núi lớn Trấn Nam Vương, hoàn toàn không có chỗ để thể hiện. Người xưa luôn nói: hổ phụ vô khuyển tử (*một người cha xuất sắc sẽ không sinh ra đứa con tầm thường*), làm sai thì chính là trúc tốt lại ra măng xấu (*đời cha xuất sắc lại sinh ra đời con vô dụng*). Bàn về thủ đoạn, năng lực, kiến thức, cho dù hắn không bằng Mặc Tu Nghiêu, thì cũng tuyệt đối không thua đám người Gia Luật Hoằng, Gia Luật Dã, Mặc Cảnh Kỳ, Mặc Cảnh Lê, nhưng ấn tượng duy nhất được nhắc tới trong miệng người khác lại luôn là Thế tử Trấn Nam Vương. Cúi đầu, trong đôi mắt của Lôi Đằng Phong hiện lên ánh sáng kiên nghị, hắn nhất định sẽ làm cho thế nhân biết cái gì gọi là trò giỏi hơn thầy!

“Tiểu nhân bái kiến công tử Thanh Trần.” Ba người Từ Thanh Trần đang tán gẫu, thì một nam tử trung niên ăn mặc như người hầu của Mộ Dung thế gia đi tới hành lễ với Từ Thanh Trần.

Từ Thanh Trần ngồi thẳng dậy, mỉm cười gật đầu nói: “Không cần đa lễ.” Trong đôi mắt nhìn Từ Thanh Trần của người này lại có thêm mấy phần nịnh nọt và lấy lòng, cười nói: “Đâu có, lão thái gia và lão gia của chúng ta cho mời công tử vào trong trang để nói chuyện.” Sáng nay, Mộ Dung Hùng và Mộ Dung gia chủ cũng không xuất hiện trên đài tỷ võ, mặc dù trong lòng mọi người đều kinh ngạc, nhưng cũng không có chuyện gì để nói. Vốn đại hội võ lâm luôn luôn không cho ai xen vào, lần này, Mộ Dung gia dốc hết sức chuẩn bị là đã làm nhiều rồi.

Ngồi ở đây cũng không phải là nhân vật tầm thường, nên tất nhiên nhìn ra được thái độ khác biệt của người nọ dành cho Từ Thanh Trần. Từ Thanh Trần lại nhíu mày nói: “Không biết Mộ Dung gia chủ có gì chỉ giáo?”

Người nọ cười làm lành, nói: “Tất nhiên gia chủ có chuyện quan trọng muốn thương lượng với công tử Thanh Trần.” Từ Thanh Trần gật đầu, đứng lên, nói: “Như vậy, xin đi trước dẫn đường.”

Lăng Thiết Hàn ngồi bên cạnh cũng đứng lên, cười nói: “Tại hạ ngưỡng mộ phong thái của Mộ Dung thế gia đã lâu, không biết có thể đi vào thăm quan không?”

“Này…” Người nọ hơi khó xử, chắc chắn bây giờ gia chủ và lão thái gia không hy vọng Lăng Thiết Hàn tới cửa, nhưng Lăng Thiết Hàn là Diêm Vương Các chủ đứng đầu sát thủ, một thân uy nghi kia, sao hắn có thể ngăn cản được? Lăng Thiết Hàn cũng không gây khó khăn, hào phóng cười nói: “Không cần khó xử, chỉ là giao tình của Bản các chủ cùng với Định Vương và Vương phi rất tốt, nên cũng nhận lời Định Vương cần phải bảo vệ công tử Thanh Trần an toàn. Nếu Bản tọa đi không tiện, thì cũng đành phải mời Mộ Dung gia chủ đi ra ngoài ôn chuyện với công tử Thanh Trần.”

Như thế mà còn không gọi là làm khó? Người truyền lời xanh cả mặt, cười lớn nói: “Công tử Thanh Trần tới là khách, Mộ Dung gia sẽ bảo đảm an nguy của công tử.”

“Người đầu tiên ra tay với công tử Thanh Trần trong đại hội võ lâm không phải là người của Mộ Dung gia sao?” Ngồi ở phía sau Lăng Thiết Hàn, Lãnh Lưu Nguyệt lãnh đạm nói.

“Đã như vậy, cũng xin mời Lăng Các chủ.” Người truyền lời cắn răng nói. Hắn nhận được lệnh là cần phải mời công tử Thanh Trần đến, nếu không mời được người, thì… Bình thường, lão thái gia đều xử lý người không làm được việc trước rồi mới hỏi lý do.

Đưa mắt nhìn đoàn người đi khỏi, Lôi Đằng Phong cau mày nói: “Phụ vương, có phải Mộ Dung gia định……”

Trấn Nam Vương cười lạnh một tiếng, sự tàn khốc liền hiện lên trong đôi mắt, “Lão thất phu Mộ Dung Hùng kia đã muốn chết, vậy Bản vương thành toàn cho lão ta!”

Chương 250: Chọc phải người không nên chọc

Trong đại sảnh tráng lệ của Mộ Dung thế gia, Từ Thanh Trần lạnh nhạt ngồi uống trà.

Tất nhiên, Lăng Thiết Hàn cũng hộ tống theo, ngồi ở bên cạnh hắn ta, uống trà thơm cực phẩm đến từ Đại Sở, Lăng Thiết Hàn không khỏi cảm thán, “Không hổ là Mộ Dung thế gia, trà thơm cực phẩm này, xem như ở Đại Sở, thì cũng rất ít thấy.” Từ Thanh Trần lại cười nói: “Nếu Lăng huynh thích, thì lát nữa ta phái người đưa tới cho Lăng huynh hai hộp.”

Lăng Thiết Hàn nhướng mày, “Tây Bắc có rất nhiều loại trà này sao?” Không đúng ah, loại trà này, ở chính Đại Sở cũng không nhiều. Mặc dù hiện nay Đại Sở và Tây Bắc cũng buôn bán qua lại, nhưng trên thực tế có nhiều thứ vẫn cấm vận với Tây Bắc. Trong đó cũng bao gồm loại trà thơm được xưng là trà đệ nhất Đại Sở này. Thật ra, những thứ này không ảnh hưởng gì đến Tây Bắc, chỉ thuần túy là hành động thể hiện sự chán ghét Mặc Tu Nghiêu của Mặc Cảnh Kỳ mà thôi.

Từ Thanh Trần mỉm cười nói: “Thế thì không phải. Đầu xuân, Tây Bắc có nhập vào một chút, Ly nhi có đưa mấy hộp đến chỗ ta. Có điều loại trà này… Thơm thì có thơm, nhưng mùi hương quá nồng ngược lại đã lấn át mất mùi thơm ngát riêng của lá trà, mọi người trong nhà chúng ta không thích lắm. Cho nên chỗ của ta có nhiều hơn một chút.”

Khóe miệng của Lăng Thiết Hàn co rút, cho nên, ngươi không thích

mới cho ta ư? “Ta biết, những người đọc sách như các ngươi luôn thích nhiều chuyện, không chỉ muốn trà ngon cực phẩm, mà ngay cả trà ngon cực phẩm này cũng phân ra ba, bảy loại.”

Từ Thanh Trần cười mà không nói.

Trên trán của hạ nhân hầu hạ đứng bên cạnh mơ hồ đổ mồ hôi, bọn họ được tiểu thư căn dặn phải dâng trà tốt nhất cho công tử Thanh Trần, ai ngờ công tử Thanh Trần lại không thích trà này, cũng không biết, nên cứ đâm lao phải theo lao hay lại đổi một chén trà khác cho công tử Thanh Trần.

“Ha ha… Công tử Thanh Trần. Công tử Thanh Trần đại giá quang lâm Mộ Dung thế gia ta, thật sự vinh hạnh cho chúng ta.” Mộ Dung gia chủ cười sảng khoái cởi mở, giống như một chủ nhân hiếu khách nhiệt tình. Mộ Dung Minh Nghiên mang lụa mỏng che mặt cũng đi theo bên cạnh, cười nhìn Từ Thanh Trần đầy hòa ái dễ gần. Chỉ là, hòa ái dễ gần như vậy lại khiến cho hai người ngoài ở đây là Lăng Thiết Hàn và Từ Thanh Trần đều cảm thấy lông tơ cũng muốn dựng cả lên.

Từ Thanh Trần lại cười nói: “Mộ Dung gia chủ khách khí, không biết Mộ Dung gia chủ sai người mời tại hạ đến đây, có gì chỉ giáo?”

Mộ Dung gia chủ cười lớn, nói: “Công tử Thanh Trần là một người thẳng thắn, lão phu cũng không quanh co lòng vòng. Nghe nói tuổi của công tử Thanh Trần đã hơn ba mươi mà còn chưa thành gia, đúng không?”

Thần sắc Từ Thanh Trần khẽ biến, đôi mắt híp lại, nhưng vẫn mỉm cười âm trầm, thản nhiên nói: “Quả thật như thế.” Mộ Dung gia chủ hài lòng cười nói: “Công tử Thanh Trần thấy Minh Nghiên nhà ta như thế nào?” Mộ Dung Minh Nghiên đỏ mặt lên, ngượng ngùng liếc Từ

Thanh Trần một cái, lại thấy Từ Thanh Trần bình tĩnh nhìn chằm chằm vào tách trà trước mắt, ngay cả ánh mắt cũng không phân cho mình một tia, trong lòng không khỏi buồn bã, một tia ủy khuất xông lên đầu, vành mắt cũng lập tức đỏ lên.

Ngồi bên cạnh, Lăng Thiết Hàn nhíu mày, cười cười liếc Từ Thanh Trần một cái, hoàn toàn là một bộ dáng xem kịch vui. Lúc này, tâm tình của Từ Thanh Trần cũng không đặc biệt tốt như vậy, nguyên nhân là lại bị Mặc Tu Nghiêu đoán trúng ý định của Mộ Dung thế gia. Chỉ cần nghĩ đến một lát nữa đi gặp bị cái tên khốn kiếp Mặc Tu Nghiêu có tính cách ác liệt kia cười nhạo như thế nào, thì tâm tình của Từ đại công tử không thể tốt được rồi.

Vốn giữ vẻ mặt tươi cười tràn đầy tự tin, Mộ Dung gia chủ thấy đã lâu mà Từ Thanh Trần vẫn không trả lời, nên nụ cười trên mặt cũng dần dần trầm xuống. Một lúc lâu sau, Từ Thanh Trần mới lạnh nhạt nói: “Đa tạ ý tốt của Mộ Dung gia chủ, trước mắt, tại hạ còn chưa có ý định lấy vợ, sợ rằng phải cô phụ ý tốt của gia chủ rồi.” Mộ Dung gia chủ cười lớn nói: “Có câu, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, công tử đã qua ba mươi mà còn chưa thành gia, thì cũng nên suy nghĩ thật kỹ.”

Từ Thanh Trần mỉm cười nói: “Trang chủ dạy dỗ rất đúng, mấy năm nay, tại hạ đang cố gắng tu thân, nhưng đáng tiếc, tư chất ngu dốt, nên vẫn chưa thu hoạch được gì.” Lăng Thiết Hàn ngồi bên cạnh nghe được, không nhịn được mà âm thầm bật cười, chỉ là võ công, tu vi của hắn cao thâm, nên sức chịu đựng cũng đủ cao, liền đè ép nụ cười xuống. Mộ Dung gia chủ nói tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, Từ Thanh Trần liền trực tiếp cắt câu lấy nghĩa, lại cộng thêm tu thân ở phía trước, cổ nhân nói, tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, Từ đại công tử còn đang cố gắng tu thân, không có thời gian tề gia.

Từ chối như vậy đã đủ rõ ràng, đặc biệt là còn nói trước mặt Lăng Thiết Hàn. Có thể nói đã gần như chặt đứt một khả năng lựa chọn

khác của Mộ Dung gia cùng một lúc. Sắc mặt Mộ Dung gia chủ trầm xuống, lạnh lùng nói: “Đã như vậy, vì sao tối qua công tử Thanh Trần lại ở cùng một phòng với Minh Nghiên? Chẳng lẽ Từ đại công tử đọc đủ thứ thánh hiền mà cũng không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Không biết khuê dự (*trinh tiết*) của con gái rất quan trọng sao? Chẳng lẽ chuyện này, công tử Thanh Trần không tính cho Mộ Dung gia ta một câu công đạo sao?”

“Công đạo?” Từ Thanh Trần nhíu mày, nghi ngờ nhìn Mộ Dung gia chủ và Mộ Dung Minh Nghiên, trong đôi mắt đầy bình tĩnh lại có thêm khó hiểu và nghi ngờ, khiến cho hai người suýt nữa không giữ vững được nét mặt.

Từ Thanh Trần nói: “Tối qua là Mộ Dung tiểu thư tự mình đến cửa cầu kiến, vốn theo ý của tại hạ thì đứng ở cửa nói là được, nhưng Mộ Dung tiểu thư kiên trì muốn nói chuyện riêng với tại hạ. Hay Mộ Dung gia chủ cho rằng, ta cứ đứng giằng co ở cửa để cho người qua lại thấy được sẽ tốt hơn? Mặt khác… Cho dù nói chuyện riêng, thì thân phận của tại hạ, nói vậy, Mộ Dung gia chủ cũng biết, tại hạ dám đảm bảo, lúc ấy trong phòng, tuyệt đối không có ít hơn bốn người. Hơn nữa, tại hạ cũng tuyệt đối không chạm vào nửa đầu ngón tay của Mộ Dung tiểu thư.”

Mộ Dung Minh Nghiên vừa thẹn vừa xấu hổ, rưng rưng nói: “Công tử Thanh Trần, Minh Nghiên thật sự không thể vào trong mắt của chàng đến như vậy sao?”

Từ Thanh Trần nhíu mày, lạnh nhạt nói: “Xin lỗi.”

Nói đến đây, thì đã là cục diện bế tắc. Lăng Thiết Hàn đang suy tư xem, có cần làm chút gì hay không, vô luận như thế nào, thì hắn đều phải mang Từ Thanh Trần ra khỏi Mộ Dung gia an toàn. Những người khác, thì hắn cũng không đặt vào mắt, chỉ sợ đột nhiên lão

quái vật Mộ Dung Hùng kia ra tay, như vậy, hôm nay bọn họ thật sự hơi nguy hiểm rồi.

Mộ Dung gia chủ giận tái mặt, nhìn Từ Thanh Trần chằm chằm, nói: "Cho dù công tử Thanh Trần không suy nghĩ cho mình, thì cũng nên suy nghĩ cho Định Vương và Định Vương phi chứ?" Từ Thanh Trần nhướng mày, "Mộ Dung gia chủ nói lời này, xin thứ cho tại hạ không hiểu."

Mộ Dung gia chủ cười lạnh một tiếng, nói: "Mộ Dung gia ta không chỉ chiếm gần sáu phần trao đổi buôn bán của Tây Lăng quốc, mà ngay cả Đại Sở, bao gồm Ly thành của Tây Bắc cũng có không ít mối làm ăn. Lại nói… Lượng sắt của Tây Bắc đều mua từ Đại Sở và Tây Lăng đi? Thật trùng hợp… Lượng sắt mà Ly thành mua có tới bảy phần đều mua từ trong tay Mộ Dung gia ta ở Tây Lăng."

Với người bình thường, thì có lẽ cả đời cũng không dùng hết bao nhiêu sắt, nhưng với Định Vương phủ có gần trăm vạn đại quân, không có sắt, chính là không có binh khí. Vì vậy, sắt là một vấn đề quan trọng với Tây Bắc. Mộ Dung gia phú giáp thiên hạ thì sao lại không nhìn thấy tới lợi ích khổng lồ như vậy, ngay từ lúc Tây Bắc mới vừa quyết liệt với Đại Sở, thì Mộ Dung gia cũng đã chủ động liên lạc với Định Vương phủ. Từ Thanh Trần híp mắt không nói, nếu Mộ Dung gia chủ nhìn qua, thì chắc chắn sẽ phát hiện, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của hắn đang hiện lên ý cười lạnh như băng. Đáng tiếc, Mộ Dung gia chủ không nhìn thấy, cũng vì vậy mà đã xem sự trầm mặc của Từ Thanh Trần trở thành sự thỏa hiệp, hơi đắc ý gật đầu, cười lớn nói: "Công tử Thanh Trần không ngại thì suy nghĩ thật kỹ xem sao? Tuy nói Mộ Dung gia ta là thương gia nhưng cũng là phú khả địch quốc, ở rể Mộ Dung gia, sau này công tử Thanh Trần chính là gia chủ đời sau, chẳng phải tốt hơn làm phụ tá dưới trướng của Định Vương gấp trăm ngàn lần sao?"

“Khụ khụ……” Ngữ điệu kinh người như thế, dù là Lăng Các chủ trầm ổn như núi cũng suýt chút nữa bị sặc nước trà. Lăng Thiết Hàn mang vẻ mặt bội phục nhìn Mộ Dung gia chủ: Muốn Từ Thanh Trần ở rể? Lão già ngươi cũng thực có can đảm nghĩ đến… Từ Thanh Trần không chỉnh chết Mộ Dung gia ngươi, Bản tọa tặng Diêm Vương các cho ngươi. Thời gian Lăng Thiết Hàn và Từ Thanh Trần tương giao tuyệt đối không ngắn, mặc dù bình thường cũng không gặp mặt thường xuyên, nhưng cũng không ngăn cản sự hiểu hiết về Từ Thanh Trần của hắn. Bởi vì đây là kinh nghiệm mà chính bản thân hắn đã lãnh giáo mới có được.

Cuối cùng, hai người được hạ nhân của Mộ Dung gia khách khí tiễn ra ngoài, dọc theo đường đi cũng nịnh nọt Từ Thanh Trần rất nhiều. Xem ra, hạ nhân Mộ Dung gia đã nhận định, công tử Thanh Trần chính là con rể tương lai của Mộ Dung thế gia. Đợi đến khi đã rời xa khỏi khu vực của Mộ Dung thế gia, rốt cuộc, Lăng Thiết Hàn không nhịn được nữa mà “Phụt” một tiếng, sau đó, nhìn Từ Thanh Trần cười lên ha hả.

Từ Thanh Trần thờ ơ nhìn hắn ta, lạnh nhạt hỏi: “Cười đã chưa?” Lăng Thiết Hàn hào phóng thừa nhận, “Đã rồi. Nhiều năm như vậy… Cuối cùng, công tử Thanh Trần cũng tiêu khiển cho Bản tọa một lần.” Thường xuyên đều là công tử Thanh Trần mang vẻ mặt trăng thanh gió mát chế giễu người khác, cuối cùng, lần này cũng đến phiên người khác nhìn kịch vui. Bị bức hôn ở rể ah… Nếu truyền ra ngoài, không biết sẽ làm rớt cằm của bao nhiêu người đây?

Từ Thanh Trần nhìn hắn ta một cái, xoay người đi vào trong thành. Lăng Thiết Hàn nhìn bóng lưng của hắn ta, sờ sờ cằm, ném Nhị muội và Tam đệ còn đang ở khán đài đợi hắn trở lại ra sau ót, mang vẻ mặt mong chờ đi theo.

Từ Thanh Trần không biết võ công, tất nhiên chỉ có thể đi từ từ về,

Lăng Thiết Hàn đi theo bên cạnh hắn ta nhẹ nhàng thoải mái vô cùng, “Công tử Thanh Trần muốn đối phó với Mộ Dung gia như thế nào? Hay thật sự chuẩn bị ở rể Mộ Dung gia làm thủ phủ thiên hạ?” Từ Thanh Trần dừng bước lại, vẻ mặt như có điều suy nghĩ đánh giá hắn ta, ngay lập tức, Lăng Các chủ cảnh giác lui ra sau mấy bước, “Ngươi muốn làm gì? Ta không đánh lại lão quái vật Mộ Dung gia kia.”

Từ Thanh Trần lại cười nói: “Có người nói cho ta biết, chỉ cần có thêm một cao thủ ngang tầm với Lăng Các chủ nữa, thì sẽ đủ để đối phó với Mộ Dung Hùng.”

“Mặc Tu Nghiêu!” Lăng Thiết Hàn cắn răng nói, liếc Từ Thanh Trần một cái, lại nói: “Không thành vấn đề, gọi chính Mặc Tu Nghiêu ra mặt. Bản tọa cũng muốn xem hắn ta lại có tịnh tiến nữa hay không. Ngoài ra, giúp ngươi đối phó với Mộ Dung gia, thì Bản tọa có ích lợi gì?” Bằng hữu là bằng hữu, chính sự là chính sự. Chuyện đối phó với Mộ Dung gia lớn như vậy, nếu không có chút ích lợi , thì hắn sẽ không ra tay.

Từ Thanh Trần đứng chắp tay sau lưng, giọng nói bình thản, “Tất nhiên sẽ không để cho Lăng huynh thất vọng. Có điều… Muốn đối phó với Mộ Dung gia mà chỉ có ta và ngươi thì còn chưa đủ, còn cần một người hợp tác nữa.” Lăng Thiết Hàn cau mày, trầm giọng nói: “Lôi Chấn Đình?” Có thể tuổi còn trẻ liền trở thành Diêm Vương Các chủ, bản thân lại đứng trong hàng ngũ Tứ đại cao thủ của giang hồ, tất nhiên Lăng Thiết Hàn không phải kẻ ngốc. Ở trên địa phận của Tây Lăng, muốn đối phó với một con quái vật khổng lồ ngay cả hoàng gia cũng phải kiêng kỵ như Mộ Dung thế gia, mà không được hoàng gia cho phép thì tuyệt đối sẽ đặc biệt khó khăn, “Lôi Chấn Đình sẽ hợp tác với ngươi sao? Mối thù của hắn ta và Mặc Lưu Danh, cả thiên hạ đều biết.”

“Trên đời này không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn. Lôi Chấn Đình sẽ tự tới tìm chúng ta.” Để lại một câu nhẹ nhàng, công tử Thanh Trần nhanh nhẹn rời đi. Để lại Lăng Thiết Hàn đứng nguyên tại chỗ lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài nói: “Xem ra, quả nhiên, khí số của Mộ Dung gia đã tận rồi, nếu không, thì sao lại đắc tội tôn thần này đây?”

“Vương gia.” Trấn Nam Vương đang nghiêm túc xem trận tỷ võ trên đài, Lôi Đằng Phong ngồi ở phía sau lại biết, tâm tư Phụ vương đã không còn trên lôi đài từ lâu.

“Sao?” Trấn Nam Vương hỏi Kim Y Vệ đứng trước mặt. Kim Y Vệ thấp giọng nói: “Mới nhận được tin tức, Mộ Dung thế gia muốn công tử Thanh Trần ở rể.”

Trấn Nam Vương ngẩn ra, nhưng rất nhanh, liền cười lạnh nói: “Bọn chúng nghĩ cũng thật hay, Từ Thanh Trần có phản ứng gì?”

Kim Y Vệ nói: “Hình như công tử Thanh Trần không đồng ý, lúc ra về, sắc mặt của công tử Thanh Trần rất khó coi. Lúc này đã trực tiếp trở về thành.” Trấn Nam Vương cúi đầu trầm tư một lúc lâu không nói, Lôi Đằng Phong mới thấp giọng nói: “Từ khi thiếu niên, Từ Thanh Trần đã thành danh, lại xuất thân thế gia thư hương, tất nhiên tâm cao khí ngạo, rất khó đồng ý đề nghị như vậy.”

Trấn Nam Vương nhíu mày, nghiêng đầu hỏi Lôi Đằng Phong: “Đằng Phong, nếu con là Từ Thanh Trần, thì con có đồng ý không?” Lôi Đằng Phong suy tư một lát, rồi thẳng thắn gật đầu, nói: “Hồi Phụ vương, nhi thần sẽ đồng ý.” Trấn Nam Vương gật đầu cười nói: “Rốt cuộc con cũng dám nói thật, đi thôi, trở về thành!”

Đứng dậy, Trấn Nam Vương xoay người đi ra ngoài khán đài, tất nhiên, Lôi Đằng Phong cũng lập tức đuổi theo. Lãnh Lưu Nguyệt ngồi

ở bên cạnh thấy hai người kia đã đi, nhìn nhìn lại hơn phân nửa hàng ghế đã trống trơn, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Tam đệ, chúng ta cũng đi thôi.” Tất nhiên Bệnh thư sinh sẽ không phản bác lời nói của Lãnh Lưu Nguyệt, gật đầu, cũng đứng dậy đi theo. Đang tỷ võ trên lôi đài, khóe mắt Nhâm Kỳ Ninh lướt qua những vị trí trống ở phía dưới, tia sáng trong mắt chợt lóe lên, trở tay, một kiếm đẩy đối thủ xuống lôi đài. Đứng trên đài, Nhâm Kỳ Ninh nhìn Mộ Dung thế gia bên ngoài quảng trường không xa như có điều suy nghĩ.

Từ Thanh Trần tạm biệt Lăng Thiết Hàn xong, lại đi chung quanh trong thành, rồi mới trở về khách sạn mà mình đang ở, mới vừa vào cửa phòng liền thấy hai người đang ngồi trong phòng. Từ Thanh Trần còn chưa nói gì, thì mấy bóng đen bên cạnh đã nhào tới. Tất nhiên Trấn Nam Vương sẽ không đặt những ám vệ này vào mắt, cười lạnh một tiếng, đặt chén trà xuống, đánh ra một chưởng nhẹ nhàng. Hiển nhiên, mấy ám vệ cũng ý thức được mình không phải là đối thủ của người này, thân hình lần lượt biến đổi, trong lúc điện quang hỏa thạch (*nhanh như tia chớp*), hai người cuốn lấy Trấn Nam Vương, còn hai người khác thì nhào tới Lôi Đằng Phong ở bên cạnh. Mà hai người ở phía sau Từ Thanh Trần lại nhảy ra chắn trước mặt Từ Thanh Trần.

“Dừng tay.” Từ Thanh Trần mở miệng ngăn cản.

Lời còn chưa dứt, thì mấy ám vệ đã thu lại thế công và lui về chỗ cũ, đứng cúi người. Trấn Nam Vương vỗ tay cười nói: “Tốt, không hổ là ám vệ của Định Vương phủ, quả nhiên là danh bất hư truyền. Công tử Thanh Trần, Bản vương mạo muội tới chơi, mong các hạ tha thứ.” Từ Thanh Trần đi ra từ phía sau ám vệ, phất tay nói: “Lui ra đi, Trấn Nam Vương đến đây cũng không có ác ý.”

“Thuộc hạ cáo lui.” Mấy ám vệ cũng không trì hoãn, đáp lại lời của Từ Thanh Trần rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

Đôi mày kiếm của Trấn Nam Vương nhướng lên, không khỏi có vài phần kính trọng công tử Thanh Trần ôn nhuận như ngọc phiêu dật như gió, “A? Sao công tử Thanh Trần lại kết luận Bản vương không có ác ý?”

Từ Thanh Trần cười nói: “Nếu Trấn Nam Vương muốn tập kích tại hạ, thì ở đâu mà không thể, cần gì phải chờ ở trong phòng khách sạn chứ?” Trấn Nam Vương gật đầu nói: “Rất đúng, Bản vương thật sự hâm mộ Định Vương ah. Không chỉ có phụ tá trí giả như công tử Thanh Trần, mà thủ hạ cũng đều là người được huấn luyện nghiêm chỉnh. Vốn Bản vương còn muốn đi vào lặng yên không một tiếng động, không nghĩ đến lại bị người ta phát hiện. Đặc biệt chính là bọn họ lại có thể giữ vững bình thản như vậy.”

Từ Thanh Trần đi tới ngồi đối diện Trấn Nam Vương, lấy một tách trà sứ men xanh ra rót cho mình một tách trà, rồi cười nói: “Vương gia quá khen.”

Từ Thanh Trần cười nói với Trấn Nam Vương: “Tại hạ biết lần này Trấn Nam Vương tới muốn nói chuyện gì. Tại hạ cũng không có hứng thú bán mình cho bất cứ kẻ nào.”

Trấn Nam Vương cười đầy cổ quái, “Mộ Dung thế gia chính là phú khả địch quốc.”

Từ Thanh Trần cười nhạt một tiếng, “Có tiền bạc phú khả địch quốc thì cũng phải người dùng mới có tác dụng. Nếu một người chỉ cần mười vạn lượng là có thể để cho hắn ta sống sung sướng cả đời, thì như vậy… Một triệu lượng, với hắn ta lại có ý nghĩa gì đây? Ngân lượng nhiều đến mức độ nhất định thì cũng chỉ là một dãy số mà thôi.” Trấn Nam Vương híp mắt, đánh giá Từ Thanh Trần, nói: “Bản vương không hiểu ý của công tử.”

Từ Thanh Trần cười nói: “Hiện tại, thân phận của tại hạ rất thiếu tiền. Trăm vạn, ngàn vạn cũng không ngại nhiều. Nhưng nếu đổi thành thân phận khác, thì tám ngàn, một vạn, đã quá đủ rồi.”

Ánh mắt Trấn Nam Vương lóe lên, chắp tay nói: “Công tử có tài cao, không thể có được phụ tá như công tử, chắc chắn Bản vương sẽ tiếc nuối cả đời. Phúc khí của Định Vương thật tốt.” Từ Thanh Trần nói rất dễ hiểu, bây giờ hắn ta là nhân vật quan trọng của Tây Bắc, chấp chưởng chính vụ Tây Bắc, thống trị một phương, nên tất nhiên, bạc có càng nhiều càng tốt. Nhưng bản thân công tử Thanh Trần lại không có hứng thú gì với tiền bạc. Trấn Nam Vương nhìn hắn ta, nói: “Hình như công tử Thanh Trần không kinh ngạc khi Bản vương đến tìm hiểu, hoặc nói là… Công tử Thanh Trần cố ý chờ Bản vương tới cửa đi?”

Từ Thanh Trần mỉm cười nói: “Tại hạ cũng mới nói với Lăng Các chủ một câu: Trên đời này không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn. Bây giờ lại thêm một câu nữa: Chỉ có ích lợi vĩnh viễn. Ít nhất, trước mắt, mục tiêu của ta và ngài đều giống nhau, không phải sao? Hay… Trấn Nam Vương cảm thấy tại hạ không có bản lãnh nắm Mộ Dung thế gia trong lòng bàn tay?”

“Không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có ích lợi vĩnh viễn sao? Sâu sắc!” Trấn Nam Vương khen.

“Nói lại lời của người khác thôi, chỉ tình cờ nghe Vương phi nói, cảm thấy dùng trong trường hợp này rất thích hợp. Không phải sao?” Từ Thanh Trần uống trà hỏi.

“Định Vương phi ah… Định Vương phi đúng là kỳ nữ tử khó gặp trên thế gian. Nếu công tử Thanh Trần đã có lòng tin nắm giữ hết toàn bộ Mộ Dung thế gia, thì sao lại muốn hợp tác với Bản vương?” Trấn

Nam Vương hỏi.

“Lãng phí thời gian.” Từ Thanh Trần nói không khách khí. Đương nhiên hắn có thể kéo trọn cả Mộ Dung gia xuống, nhưng cũng không thể làm trong mười ngày nửa tháng, chỉ sợ trong ba năm, năm năm cũng không dễ hoàn thành. Mà bây giờ, nếu kêu Mặc Tu Nghiêu vì Mộ Dung gia mà để Từ Thanh Trần đi ra ngoài lâu như vậy, thì chỉ sợ đệ ấy sẽ tình nguyện châm một mồi lửa đốt trụi tất cả sản nghiệp của Mộ Dung gia. Từ Thanh Trần mà đi, thì ai sẽ thay thế hắn để ý công vụ, hao tổn tâm trí giải quyết dân sinh của dân chúng chứ?

Trấn Nam Vương cúi đầu suy tư lời nói của Từ Thanh Trần, nếu có thể, lão tuyệt đối không muốn hợp tác với Từ Thanh Trần. Hợp tác liền có nghĩa lấy được ích lợi thì sẽ không có cách nào hưởng hết một mình, mà phần lớn ích lợi của Mộ Dung gia đều ở Tây Lăng, vốn thuộc về Tây Lăng. Nhưng nếu không đồng ý, thì Trấn Nam Vương không nghi ngờ chút nào, cho dù Từ Thanh Trần không thích ở rể Mộ Dung thế gia, hắn ta cũng vẫn có biện pháp phá hỏng chuyện của mình. Huống chi còn có Đại Sở nữa, nếu khiến cho Mộ Dung gia trực tiếp chạy đến Đại Sở, thì lại càng cái được không bù được cái mất.

Hồi lâu sau, Trấn Nam Vương mới ngẩng đầu lên hỏi: “Công tử Thanh Trần muốn gì?”

Từ Thanh Trần hài lòng, để lộ ra một nụ cười thảnh thơi, “Tất cả sản nghiệp của Mộ Dung thế gia ở Tây Bắc đều thuộc về Định Vương phủ. Trong địa phận của Tây Lăng… Tại hạ cũng không muốn nhiều, ba phần thuộc về Định Vương phủ, một phần thuộc về Diêm Vương các.”

Sắc mặt Trấn Nam Vương trầm xuống, “Khẩu vị của công tử Thanh Trần không khỏi quá lớn đi.” Vừa mở miệng liền muốn bốn phần sản nghiệp của Mộ Dung thế gia, vậy cũng tương đương với hai phần

sản nghiệp của cả Tây Lăng rồi. Từ Thanh Trần lạnh nhạt mỉm cười, “Trấn Nam Vương có ý là một mình Trấn Nam Vương phủ ngài có thể đoạt được Mộ Dung thế gia sao? Hay Trấn Nam Vương có thể đảm bảo Đại Sở, Nam Chiếu, Bắc Nhung sẽ không nhúng tay vào? Mặc dù lần này hoàng thất Bắc Nhung không có phái người tới, nhưng có điều… Bây giờ là ở trên địa bàn của Trấn Nam Vương, tại hạ không tin Trấn Nam Vương lại không biết động tĩnh của Bắc Nhung. Nói gần hơn, Trấn Nam Vương nắm chắc đối phó được với Mộ Dung Hùng sao?”

Chương 251: Mưu lược của công tử Thanh Trần

Edit: Yuusu

Beta: Sakura

“Trấn Nam Vương nắm chắc có thể đối phó được Mộ Dung Hùng sao?” Câu nói này của Từ Thanh Trần rất hời hợt, nhưng vào tai Trấn Nam Vương lại không giống như vậy. Giang hồ cao thủ nhìn như không bị dao động bởi kẻ khác, nhưng cái loại cao thủ như Mộ Dung Hùng này vẫn không thể không khiến cho người ta kiêng kỵ. Cho dù ngươi có chiếm hết được thế thượng phong, hắn vẫn có thể cùng ngươi liều mạng cá chết lưới rách, dù có phải liều mạng cũng muốn mạng của ngươi, thế gian này cũng không có mấy người có thể ngăn cản được. Càng là người thân ở địa vị cao lại càng tiếc mệnh, đương nhiên Trấn Nam Vương cũng không muốn cứ thế bỏ qua cho một uy hiếp khổng lồ với bản thân mình như vậy. Lão muốn nhất thống thiên hạ, muốn diệt hậu nhân của Mặc Lưu Danh, nếu chết trong tay một người trong giang hồ như vậy thì cái gì cũng không thể thực hiện được. “Công tử Thanh Trần thuyết phục Lăng Thiết Hàn động thủ. . . Đúng rồi, giao tình của Lăng Thiết Hàn, công tử Thanh Trần và Định Vương cũng không tệ đâu nhỉ.” Trấn Nam Vương trầm giọng nói. Từ Thanh Trần cười nhạt nói: “Giao tình là giao tình, giao dịch là giao dịch. Tại hạ cũng không dối gạt Vương gia, lần này đến đây là vì từ Nam Chiếu thuận đường mà đến thôi, tại hạ cũng không mang theo mấy người từ Tây Bắc đến. Nhưng nếu tại hạ có thể làm cho Lăng Các chủ xuất thủ, đương nhiên cũng có thể làm cho Diêm Vương các nghe theo điều khiển của ta. Lần này. . . Chỉ sợ còn cần đến Diêm Vương các xuất lực nhiều đấy, Vương gia xuất ra một thành lợi ích

cũng không tính là lỗ vốn." Trấn Nam Vương không còn lời nào để nói, một thành lợi nhuận trôi chảy nói ra từ miệng Từ Thanh Trần đến chỗ lão chính là mấy chục vạn, thậm chí hơn trăm vạn ngân lượng đấy. Nhìn người trước mắt mỉm cười ngồi đó, vị công tử áo trắng tựa như trăng thanh gió mát, Trấn Nam Vương lại một lần nữa cảm giác có thứ gì đó mắc nghẹn trong lồng ngực, phun ra chẳng được mà nuốt cũng không xong. "Bản vương không hiểu, vì sao công tử Thanh Trần phải động thủ với Mộ Dung gia. Nói lại. . . sự tồn tại của Mộ Dung gia với Tây Bắc cũng rất có lợi hay sao?" Trấn Nam Vương hỏi, chỉ cần một ngày Mộ Dung thế gia còn tồn tại, kinh tế ở Tây Bắc vĩnh viễn không thua kém gì Đại Sở. So với Đại Sở bách gia tranh minh (phồn vinh), Tây Lăng chỉ có một mình Mộ Dung gia đã tồn tại quá lâu. Từ Thanh Trần thong thả hớp một ngụm trà xanh, nhẹ giọng thở dài nói: "Tại hạ quả thật nghĩ tới hợp tác cùng Mộ Dung gia, đáng tiếc. . . Có vài người quá không thức thời. Hiện giờ Mộ Dung gia có thể trở thành ẩn họa (tai họa ngầm) của Tây Lăng, tương lai cũng chưa chắc sẽ không thể trở thành ẩn họa của Định Vương phủ." Trấn Nam Vương trầm mặc một hồi lâu, lên tiếng nói: "Bản vương đã hiểu, vậy cứ theo công tử Thanh Trần nói mà làm. Có cái gì cần đến Bản vương, công tử Thanh Trần cứ phái người nói cho Đằng Phong một tiếng là được." Lôi Đằng Phong hiểu phụ vương đây là muốn giao việc này cho mình xử lý, gật đầu, hướng về phía Từ Thanh Trần chắp tay nói: "Kính xin công tử Thanh Trần chỉ giáo nhiều hơn." Từ Thanh Trần cười nhạt nói: "Thế tử nói quá lời." Cha con Trấn Nam Vương rời đi không lâu, Lăng Thiết Hàn liền lẻn vào từ cửa sổ mới được hé một nửa, nhìn Từ Thanh Trần cười nói: "Khó có khi công tử Thanh Trần nhớ Bản tọa, cũng không uổng công năm đó Bản tọa một lòng kết giao, nếu ta có thể có thêm vài bằng hữu như ngươi thì Bản tọa cũng không cần vì sinh kế của đám ngốc nghếch trong nhà mà rầu rĩ rồi." Từ Thanh Trần giương mắt cười một tiếng, nói: "Nói như vậy Lăng Các chủ đã đồng ý rồi?" Lăng Thiết Hàn gật đầu nói: "Dĩ nhiên đồng ý, chuyện tốt như vậy sao lại không đồng ý. Một vụ này có thể làm cho Diêm Vương các ba năm không cần mở cửa cũng

không có vấn đề. Nhưng. . . lần này ngươi cũng quá hào phóng rồi, ta còn tưởng ngươi cho dù muốn hợp tác cùng Lôi Chấn Đình cũng phải chia đôi đấy." Từ Thanh Trần nói: "Dù sao Tây Lăng cũng là địa bàn của Trấn Nam Vương, nếu ép buộc quá sẽ chỉ dẫn đến gà bay trứng vỡ (mất cả chì lẫn chai). Tay không bắt sói, có thể có được ba thành cũng đã không kém rồi, nhiều hơn nữa sẽ khiến người ghi hận." Lăng Thiết Hàn cau mày nói: "Lần này xem như ngươi giúp Lôi Chấn Đình, lão ta muốn động đến Mộ Dung gia đã lâu. Ngươi không sợ tới lúc lão không kiên nhẫn nữa sao. Dù sao quốc khố Tây Lăng cũng chẳng giàu có gì, một khi lão không còn đủ kiên nhẫn, chỉ sợ Định Vương phủ cho dù có trăm vạn hùng binh cũng không gánh nổi đấy." Định Vương phủ dù dũng mãnh thiện chiến thế nào nhưng cũng không bù lại được khuyết điểm diện tích quá nhỏ lại cằn cỗi, đã thế còn ở thế kẹp giữa ba nước lớn, Đại Sở giàu có không thể đánh, phía bắc là Bắc Nhung dù không quá rộng lớn nhưng những thứ ngoại tộc to lớn vạm vỡ kia cũng không phải là kẻ mà những thứ văn nhân nhã sĩ Đại Sở có thể so sánh được, lại có Tây Lăng luôn nhìn chằm chằm vào. Mặc dù mấy năm này đã cai quản Tây Bắc không tồi, nhưng trong mắt đại đa số người khác cũng đầy nguy cơ. Từ Thanh Trần ưu nhã lấy nắp trà gạt gạt lá trà vụn nổi trên mặt nước, nhẹ giọng cười nói: "Rất nhiều thứ muốn phá hủy thì dễ, nhưng muốn gây dựng lại. . . Cũng là khó càng thêm khó đấy. Nếu Lôi Chấn Đình cho rằng chỉ cần Mộ Dung gia sụp đổ thì thương nghiệp Tây Lăng có thể chấn hưng, chỉ sợ lão ta phải thất vọng rồi. Mặc dù quân đội có thể có thêm một lượng bạc lớn. Nhưng ít nhất. . . trong vòng ba năm này, chắc chắn Tây Lăng sẽ càng nghèo nàn so với trước." Mộ Dung gia lung lay chẳng khác nào làm chấn động cả nền kinh tế Tây Lăng, không qua ba năm thì cho dù là kỳ tài ngút trời gì đó xuất hiện cũng không xoay chuyển được. Hơn nữa, thời đại này đám người quyền quý ngoại trừ lúc không có tiền thì làm sao có thể để thương nhân vào trong mắt, người có thể am hiểu tài chính dĩ nhiên lại càng ít ỏi. Nếu Trấn Nam Vương cho rằng không có Mộ Dung gia thì hết thảy sẽ suôn sẻ, quốc thái dân an, vậy cũng chỉ có thể nói bản

thân lão cũng chưa bao giờ nghiên cứu qua kinh tế quốc gia. Xem ra, thỉnh thoảng nghe Ly nhi nói chuyện phiếm cũng có chỗ tốt. Ít nhất có đôi khi muội ấy nói lên một chút quan điểm, cho dù là người thông tuệ cơ trí như công tử Thanh Trần cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua. Nghĩ đến nữ tử ngồi trong thư phòng thong thả nói, khuôn mặt lộ vẻ tự tin cùng vui vẻ, trên mặt Từ Thanh Trần cũng lộ ra nụ cười thản nhiên. Lăng Thiết Hàn trầm mặc hồi lâu, mới thở dài nói: "Ta cứ nghĩ ngươi đang tính toán Mộ Dung gia, bây giờ nhìn lại hóa ra ngươi tính toán Lôi Chấn Đình đấy." Cũng đúng, cho dù Mộ Dung gia có danh xưng thủ phú (nhà giàu nhất thiên hạ), nhưng Định Vương phủ rốt cuộc có bao nhiêu của cải còn chưa từng có người tính toán qua đâu. Cho dù không bằng Mộ Dung gia nhưng có thể mấy đời bị hoàng thất Đại Sở chèn ép hạ vẫn còn nuôi được vài chục vạn Mặc gia quân, như vậy chỉ sợ chưa chắc đã thật sự cần đến kim sơn ngân hà (núi vàng núi bạc) của Mộ Dung gia đâu. Gặp phải đối thủ như vậy, Lôi Chấn Đình cũng chỉ có thể trách bản thân xui xẻo mà thôi. "Các ngươi những người này đầu óc thật là lắm tính toán, Bản tọa lười nghĩ những thứ này. Muốn động thủ thì phái người đi là được." Lăng Thiết Hàn thấp giọng nói, bình sinh hắn chính là theo đuổi tuyệt học võ đạo. Cũng không có hứng thú với giang hồ triều đình, cho dù nói đến Diêm Vương các, chủ yếu cũng chỉ là trách nhiệm mà thôi. Vì vậy đối với những thứ quanh co lòng vòng này của Từ Thanh Trần, nghe xong đã thấy đau đầu, tự nhiên hứng thú cũng không nhiều. Từ Thanh Trần mỉm cười đáp ứng, nhìn Lăng Thiết Hàn từ cửa sổ theo đường cũ đi ra, căn phòng một lần nữa trở lại yên lặng như cũ. Từ ngày Từ Thanh Trần rời khỏi Mộ Dung thế gia, cũng không có nghe qua bất cứ tin tức gì của Mộ Dung gia. Đại hội võ lâm cũng đã đến lần tổ chức tiếp theo, chẳng qua lần này lại có chút lúng túng. Bởi vì, hai vị nhất nhì trong tứ đại cao thủ chỉ còn lại một, mặc dù chỉ có hai vị xuất tịch trên đại hội võ lâm, tuy nhiên cũng không ra sân động thủ. Vì vậy lần này, những cao thủ trẻ tuổi kia quả thật không thể nào trực tiếp chiếm cứ vị trí đệ nhất cao thủ. Cuối cùng, đại hội võ lâm vốn rất long trọng cũng có chút qua loa. Mà mấy ngày

hôm trước Mộ Dung gia còn có chút nhẫn nại đợi chờ câu trả lời chắc chắn của Từ Thanh Trần. Huống chi sau đại hội võ lâm, Từ Thanh Trần cũng chưa rời khỏi An thành, cái loại đại sự như ở rể này, công tử Thanh Trần cần một ít thời gian suy nghĩ cũng là bình thường. Nhưng dần dần Mộ Dung gia cũng nhận thấy được tình huống có chút không đúng. Vài địa phương xa hơn một chút còn chưa có động tĩnh gì, nhưng những nơi gần An thành đã truyền đến tin tức, làm ăn ở các nơi mơ hồ bắt đầu có vấn đề. Trong chuyện này không chỉ có sự can thiệp của hoàng thất Tây Lăng, hơn nữa còn mơ hồ có bàn tay của Đại Sở hoặc Định Vương phủ. Mộ Dung gia chủ nghĩ đến bóng ảnh áo trắng tự tại nở nụ cười trong đại sảnh Mộ Dung gia kia, sắc mặt càng thêm khó coi. Đây mới chỉ là bắt đầu, đến khi Mộ Dung gia phát hiện ra sinh ý của mình ở Đại Sở, Nam Chiếu và Tây Bắc đồng thời có vấn đề, cửa hàng nếu không phải đóng cửa thì chính là bị buộc đóng cửa, thậm chí còn có lúc trực tiếp bị tịch thu, Mộ Dung gia chủ mới nhận thức được nam tử nhĩ nhã xuất trần kia thực ra có lúc ảnh hưởng to lớn đến mức nào. “Vô liêm sỉ! Tiểu tử họ Từ có phải điên rồi hay không?” Trong thư phòng Mộ Dung gia, Mộ Dung Hùng nhìn tin tức do cháu mình đưa lên mà giận tím mặt. Mộ Dung Minh Nghiên đứng phía sau tổ phụ, đã sớm nước mắt loang lổ, nàng làm sao cũng không nghĩ được, Từ Thanh Trần vì không muốn kết hôn với nàng lại có hạ thủ đối phó với Mộ Dung gia. Mộ Dung Hùng cả giận nói: “Truyền lệnh xuống! Định Vương phủ ở Tây Bắc cũng đừng hòng mua được nửa khối quặng sắt!” Mộ Dung gia chủ cười khổ một tiếng, nói: “Tin tức vừa truyền đến, cảnh nội Tây Bắc cũng có mỏ sắt, hơn nữa. . . hiện giờ Định Vương phủ không chỉ có làm ăn cùng các quốc gia xung quanh, mà còn cả các nước Tây Vực cực kỳ xa xôi nữa. Đại hội võ lâm còn chưa bắt đầu, Tây Bắc bên kia đã động thủ với cửa hàng của chúng ta, chỉ sợ. . . lần này họ Từ đến đây vốn chính là lai giả bất thiện.” Mộ Dung Hùng giận đến thở gấp, “Rốt cuộc Mộ Dung gia tổn thất bao nhiêu?” Mộ Dung gia chủ trả lời: “Ngoại trừ sản nghiệp ở Tây Lăng, toàn bộ đều không còn.” Căn cơ của Mộ Dung gia ở Tây Lăng, những nơi khác dù có cũng không đủ

để có thể ảnh hưởng đến kinh tế của đối phương, động thủ đương nhiên cũng không cần cố kỵ. Chỉ sợ chuyện buôn bán của Mộ Dung gia ngã xuống, những thứ thương nhân bổn quốc kia còn muốn nâng chén chúc mừng đấy, “Cảnh nội Tây Lăng cũng tổn thất nghiêm trọng. Không chỉ bị Trấn Nam Vương cùng đám quan lại chèn ép, cũng không thiếu thương nhân bình thường cũng bắt đầu công kích chúng ta.” Mộ Dung gia lũng đoạn hơn phân nửa chuyện buôn bán ở Tây Lăng, đương nhiên là kết thù vô số. Mộ Dung Hùng cười lạnh một tiếng, nói: “Nếu bọn họ muốn khiêu chiến với chúng ta, cũng không ngại để cho bọn họ nhìn một chút xem Mộ Dung gia chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu của cải!” Sao có chuyện tài phú Mộ Dung gia chỉ ở mấy cửa hàng làm ăn bên ngoài? Cho dù chỉ riêng bạc trắng tích lũy mấy trăm năm qua cũng đủ đè chết cái đám người đối địch với bọn họ rồi. Mộ Dung gia chủ do dự nói: “Thúc phụ, chỉ sợ không ổn. Như thế không phải cho Trấn Nam Vương lý do để can thiệp một cách danh chính ngôn thuận sao?” Nếu thương nhân quá huyên náo sẽ ảnh hưởng đến bách tính, đến lúc đó cho dù Trấn Nam Vương có trực tiếp đem quân san bằng toàn bộ Mộ Dung gia cũng không có ai nói gì đấy.Mộ Dung Hùng cũng không khỏi cau mày, lão từ nhỏ đã tập võ. Vô luận là chính sự hay buôn bán lão cũng đều không tinh thông. Hai người đang cau mày hết sức khổ sở, phía ngoài hạ nhân đi tới bẩm báo nói: “Khởi bẩm gia chủ, phía ngoài có một vị công tử tự xưng Nhâm Kì Ninh cầu kiến.” Mộ Dung gia chủ cau mày nói: “Nhậm Kì Ninh? Là ai vậy?” Ngược lại, Mộ Dung Hùng cũng có chút ấn tượng nói: “Người này tỷ võ được đệ nhất, tư chất luyện võ cũng không kém. Đáng tiếc tuổi còn hơi nhỏ một chút, nếu có thể nhiều hơn mười tuổi, chưa chắc đã không thể vượt qua Lăng Thiết Hàn và Lôi Chấn Đình.” Mộ Dung gia chủ không có hứng thú với võ công của Nhậm Kỳ Ninh, cho dù là võ công cao thâm như Mộ Dung Hùng, lúc này đối mặt với cục diện bế tắc của Mộ Dung gia, cũng là thúc thủ vô sách (bó tay bó chân), “Hắn đến có chuyện gì?” Hạ nhân bẩm lại: “Nhậm công tử nói, ngài ấy có thể giúp gia chủ giải khai cục diện bế tắc trước mắt.” Mộ Dung gia chủ ngẩn ra, nghiêng người nhìn về

phía Mộ Dung Hùng. Mộ Dung Hùng khẽ nheo mắt nói: “Mời hắn đi vào.” Phía ngoài Mộ Dung thế gia, trên một thân cây to tán lá xanh um tươi tốt gần đó, hai người rất nhàn nhã ngồi trên nhánh cây về cửa lớn của Mộ Dung gia cách đó không xa. “A Ly, nàng nói xem lúc này Nhậm Kỳ Ninh tới Mộ Dung gia là muốn làm gì?” Mặc Tu Nghiêu tò mò hỏi. Diệp Ly lắc đầu, nàng cũng không phải là thần tiên, sao có thể biết rõ được chứ? Mặc Tu Nghiêu ai thán một tiếng nói: “Rõ ràng nói chúng ta đi ra ngoài chơi đùa, kết quả sao Bản vương lại cảm thấy còn mệt mỏi hơn cả ngày thường chứ.” Diệp Ly tựa vào lồng ngực hắn cười dài nói: “Đây không phải là vì người kia không biết võ công hay sao? Tuy nói có ám vệ đi theo bảo vệ nhưng chàng cũng biết Mộ Dung Hùng kia có bao nhiêu lợi hại rồi đấy. Vạn nhất đột nhiên lão ta trở mặt thì cho dù đại ca có thông minh tuyệt đỉnh cũng vô dụng mà?” Nếu Từ Thanh Trần và Mộ Dung Hùng mặt đối mặt, hạ quyết tâm muốn giết hắn. Cho dù Từ Thanh Trần thông minh đệ nhất thiên hạ thì thế nào, trước mặt là thực lực tuyệt đối, bất kỳ mưu kế gì cũng không có tác dụng. Mặc Tu Nghiêu thở dài, cúi đầu nhìn Diệp Ly nói: “A Ly nói rất đúng, bây giờ ngay cả Nhậm Kỳ Ninh cũng nhảy vào cái mớ hỗn độn này, chúng ta không thể mặc kệ.” Trấn Nam Vương liên thủ với Lăng Thiết Hàn đối phó Mộ Dung Hùng, thắng bại thật ra cũng là năm phần năm, nhưng nếu có thêm một Nhậm Kỳ Ninh không rõ lai lịch này, kết quả như thế nào thật không dám nói trước. Người khác thế nào, hay Mộ Dung gia làm sao, Mặc Tu Nghiêu không quan tâm, nhưng ít nhất bọn họ phải bảo đảm Từ Thanh Trần an toàn không có chuyện gì, “Ta vào xem một chút.” Diệp Ly kéo Mặc Tu Nghiêu lại nói: “Võ công của Mộ Dung Hùng cao hơn chàng nhiều, vẫn là không nên đi mạo hiểm thì hơn.” Mặc Tu Nghiêu cười nhìn nàng, đưa tay nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc nàng sang hai bên cười nói: “Không cần lo lắng, cho dù bị phát hiện, đánh không lại chẳng lẽ ta còn không chạy được sao?” Diệp Ly nhíu mày, chăm chú nhìn hắn nói: “Cẩn thận.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu, buông Diệp Ly ra, nhanh nhẹn không tiếng động vòng qua nhóm lớn thị vệ trước cửa lẻn vào trong Mộ Dung gia. Lúc này trong thư phòng, Nhậm Kỳ Ninh cười dài

nhìn ba người trước mắt, thản nhiên phe phẩy chiết phiến (quạt) trong tay đến phong lưu phóng khoáng. “Các hạ rốt cuộc là người thế nào, đến đây vì chuyện gì?” Mộ Dung gia chủ mắt lạnh nhìn nam nhân có bộ dáng thư sinh trước mắt đang ôn văn mỉm cười, đáy lòng hiển nhiên rất rõ người này hoàn toàn bất đồng với loại văn nhân chân chính như công tử Thanh Trần, võ công của người này trên giang hồ cũng xếp hàng thứ nhất trong đám người trẻ tuổi đấy. Nhậm Kỳ Ninh cười nói: “Tiểu đệ họ Nhậm, Nhậm Kỳ Ninh. Bái kiến Mộ Dung gia chủ, Mộ Dung tiền bối.” Mộ Dung Hùng hừ lạnh một tiếng, Nhậm Kỳ Ninh nhất thời cảm thấy trong lòng chấn động khí huyết dâng trào suýt chút nữa ngã xuống đất. Trong lòng cảm thán Mộ Dung Hùng nội lực thâm hậu, tuy nhiên trên mặt Nhậm Kỳ Ninh cũng vẫn giữ được thong dong bình tĩnh, mỉm cười khen: “Mộ Dung tiền bối quả nhiên là bậc tiền bối cao nhân, vãn bối bội phục không dứt.” Mộ Dung Hùng cười lạnh, sao lại nghe không ra Nhậm Kỳ Ninh đang vòng vèo nói hắn ỷ vào võ công ức hiếp vãn bối, “Nhậm công tử chuyện này tới Mộ Dung gia chúng ta không phải chỉ vì khen ngợi lão đầu tử ta đây chứ?” Nhậm Kỳ Ninh mỉm cười, quét mắt nhìn Mộ Dung Minh Nghiên bên cạnh một cái, cười nói: “Thực không dám giấu diếm, tại hạ muốn cầu hôn Mộ Dung tiểu thư.” “Cầu hôn? !” Trong thư phòng ba người đều sửng sốt rồi, vẫn là Mộ Dung Hùng kịp phản ứng đầu tiên, cười lạnh nói: “Vì sao ngươi lại cho rằng lão phu sẽ gả Minh Nghiên cho ngươi?” Nhậm Kỳ Ninh lấy chiết phiến mạn bất kinh tâm*(thờ ơ không thèm để ý) gõ lòng bàn tay, mới chậm rãi nói: “Hiện tại. . . Trừ tại hạ còn có người nguyện ý cưới Mộ Dung tiểu thư sao?” “Càn rỡ!” Mộ Dung Hùng nổi giận quát lớn. Nhậm Kỳ Ninh không sợ chút nào, cười nói: “Mộ Dung tiền bối chớ tức giận. Lời này của tại hạ mặc dù không dễ nghe, nhưng Mộ Dung tiền bối không thể phủ nhận chuyện này cũng là sự thật. Mộ Dung gia có sản nghiệp lớn, người có tư cách cưới Mộ Dung tiểu thư đương nhiên không nhiều lắm. Mấy ngày nay công tử Thanh Trần tỏ thái độ, chắc Mộ Dung tiền bối cũng hiểu, Lăng Các chủ chỉ sợ sẽ đứng về phía công tử Thanh Trần. Hay là. . . Mộ Dung gia chủ tính toán gả Mộ

Dung tiểu thư cho Đại Sở?" Lấy thân phận của Mộ Dung Minh Nghiên, sau khi vào cung cùng lắm cũng chỉ làm đến phi. Phía trên không nói có quý phi, hoàng hậu đè ép. Đại Sở cũng không thiếu tiền, tầm ảnh hưởng của Mộ Dung gia trong mắt Sở Hoàng còn chờ xem xét đấy. Đến lúc đó chỉ sợ tiền mất tật mang, Mộ Dung gia bồi nữ nhi duy nhất lại còn liên lụy đến gia nghiệp. "Chẳng lẽ ngươi có tư cách cưới Minh Nghiên sao?" Mộ Dung Hùng nhìn hắn lãnh đạm nói. Nhậm Kỳ Ninh câu môi cười một tiếng nói: " Mặc dù tại hạ không bằng Mộ Dung gia phú khả địch quốc, nhưng tự thấy vẫn còn có chút bản lĩnh và của cải ." Mộ Dung Hùng khinh miệt xì một tiếng, bất luận là trong giang hồ hay triều đình, cho tới bây giờ còn chưa nghe nói qua cái tên Nhậm Kỳ Ninh này đâu, càng không có gia tộc quyền thế nào họ Nhậm đấy. Một tiểu tử không có danh tiếng gì cũng dám cuồng vọng như thế. Đem thần sắc khinh miệt của Mộ Dung Hùng nhìn ở trong mắt, Nhậm Kỳ Ninh cũng không tức giận. Lại cười nói: "Không bằng Mộ Dung tiền bối chỉ điểm vãn bối mấy chiêu được không?" Mộ Dung Hùng còn chưa kịp giễu cợt Nhậm Kỳ Ninh không tự lượng sức, chỉ thấy Nhậm Kỳ Ninh mở lòng bàn tay, một cỗ kình phong đánh úp về phía bên cạnh Mộ Dung gia chủ. Mộ Dung gia chủ không tập võ, nên với biến cố đột nhiên xuất hiện này, từ đầu đến cuối cũng không kịp tránh né. Mộ Dung Minh Nghiên đứng bên cạnh cắn răng, từ trong tay áo một cây chủy thủ rơi vào trong lòng bàn tay, hướng Nhậm Kỳ Ninh đâm tới. Nhậm Kỳ Ninh khẽ mỉm cười, ngón tay vung lên, dễ dàng đoạt lấy chủy thủ trong tay Mộ Dung Minh Nghiên. Một chiêu này cố nhiên tinh diệu, nhưng nếu có cao thủ trẻ tuổi như Lăng Thiết Hàn, Mặc Tu Nghiêu ở chỗ này chưa chắc đã nhìn ra cái gì. Nhưng Mộ Dung Hùng lại không giống như thế, năm mươi năm trước hắn đã là thiên hạ đệ nhất cao thủ rồi, những thứ đã được chứng kiến đương nhiên cùng với thế hệ trẻ như Mặc Tu Nghiêu, Lăng Thiết Hàn hạn chế hơn rất nhiều. Mộ Dung Hùng liền biến sắc mặt, ngó chừng Nhậm Kỳ Ninh nói: "Kinh Hồng chỉ! Ngươi có quan hệ gì với Lâm gia?" Nhậm Kỳ Ninh khẽ khom người, mỉm cười nói: "Vãn bối họ Lâm, tên Nguyện. Tổ phụ họ Lâm tên Phục

Tần, chẳng biết tiền bối đã nghe nói qua chưa." "Ngươi là Lâm Nguyện? ! Chuyện này không thể nào. . . Lâm Nguyện không phải đã. . . . . ." Sinh ý của Mộ Dung gia trải rộng thiên hạ, tin tức lai lịch tự nhiên cũng trải rộng thiên hạ. Mộ Dung Hùng đã sớm chú ý tới Lâm Nguyện người này. Thậm chí có thể nói, còn chú ý tới sớm hơn Mặc Tu Nghiêu nhiều. Chỉ là, nguyên nhân hắn chú ý tới Lâm Nguyện không giống với đám người Mặc Tu Nghiêu mà thôi. Mặc Tu Nghiêu, thậm chí tất cả thế nhân chú ý tới Lâm Nguyện là vì thân phận mang huyết mạch tiền triều, mà Mộ Dung Hùng chú ý tới hắn là bởi vì hắn có một tổ phụ là Lâm Phục Tần. Lâm Phục Tần này hiện tại trên giang hồ triều đình đều không có người biết đến, nhưng Mộ Dung Hùng nhớ được, đó cũng là một tuyệt đỉnh cao thủ giống như mình. Chỉ nhưng, Lâm Phục Tần trên giang hồ chưa bao giờ thực sự nổi tiếng qua. Thậm chí có lúc Mộ Dung Hùng còn hoài nghi, nếu như ban đầu Lâm Phục Tần cũng muốn tranh đoạt cái danh đệ nhất cao thủ…, rốt cuộc lão có thể đoạt được danh xưng thiên hạ đệ nhất cao thủ này hay không. Hai đầu lông mày Nhậm Kỳ Ninh hiện lên một tia khinh thường, "Đàm Kế Chi kia sao? Chỉ là một thứ không lên nổi mặt bàn mà thôi, hắn thì tính là cái thứ gì?"

Chương 252: Làm rõ lai lịch Nhậm Kỳ Ninh

Edit: Yuusu

Beta: Sakura

Sau khi Mặc Tu Nghiêu ra khỏi Mộ Dung gia, Diệp Ly mới thở phào nhẹ nhõm. Hai người rời khỏi Mộ Dung gia, dọc theo đường đi Mặc Tu Nghiêu mày kiếm khóa chặt, bộ dạng hiển nhiên có chút trầm tư. “Tu Nghiêu, xảy ra chuyện gì?” Diệp Ly nhẹ giọng hỏi. Mặc Tu Nghiêu ngưng mi đem chuyện tình mới vừa rồi nghe được ở Mộ Dung gia nói lại một lần. Hắn nghe được cũng không nhiều, bởi vì kiêng kỵ Mộ Dung Hùng nên cũng không dám đến quá gần. Nhưng câu nói “Ngươi là Lâm Nguyện” kia của Mộ Dung Hùng hắn vẫn nghe được rõ ràng đấy. Có lẽ là Mộ Dung Hùng luôn tự phụ võ công độc bộ thiên hạ, nên cũng không có kìm nén giọng nói của mình. Diệp Ly cũng có chút kinh ngạc với kết quả này, “Nhậm Kỳ Ninh là hậu duệ của hoàng tộc tiền triều. . . Chẳng lẽ hắn là huynh đệ của Đàm Kế Chi?” Hai người tuổi tác cũng tương đương, tiền triều diệt vong đã hai trăm năm, nếu nói đột nhiên đồng thời xuất hiện hai hậu duệ tiền triều, không khỏi có chút kỳ quái đi. Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Sẽ không, nếu như bọn họ là huynh đệ, không thể nào có chuyện cả hai người đều gọi là Lâm Nguyện. Hơn nữa, lúc Nhậm Kỳ Ninh nói đến Đàm Kế Chi giọng nói hết sức coi thường.” Nếu như là thân huynh đệ, cho dù có không hòa hợp cũng sẽ không dùng cái giọng này, bộ dáng của Nhậm Kỳ Ninh kia rõ ràng coi Đàm Kế Chi không bằng một kẻ nô bộc. “Xem ra tốt hơn nhất vẫn nên điều tra thêm về cái đám hoàng thất tiền triều này.” Diệp Ly cười nói. Mặc tu Nghiêu gật đầu đồng ý, “Đi thôi, trở về nói chuyện này cho đại ca nàng biết.” Nghe được tin

tức Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly mang đến, công tử Thanh Trần cũng không kinh hoảng. Nhìn công tử Thanh Trần vẫn luôn bình tĩnh thong dong, Định Vương gia nhất thời cảm giác mình đang xen vào việc của người khác. Diệp Ly có chút lo lắng nhìn Từ Thanh Trần nói: “Đại ca?” Từ Thanh Trần lại cười nói: “Không cần lo lắng, một Nhậm Kỳ Ninh cũng không ảnh hưởng được đến đại cục.” Mặc Tu Nghiêu ôm Diệp Ly, nâng cằm gối lên đầu vai của nàng cười nói: “Nhậm Kỳ Ninh kia nói có vẻ tràn đầy lòng tin đấy. Mộ Dung tiểu thư mà công tử Thanh Trần không muốn cưới, hôm nay không phải là có một hậu duệ hoàng thất vui lòng cưới sao?” Từ Thanh Trần mạn bất kinh tâm khẽ chạm vào cạnh bàn, đôi môi gợi lên nụ cười nhàn nhã như hoa lê, “Nhậm Kỳ Ninh kia có bản lĩnh đối đầu trực diện với uy hiếp của Tây Lăng Đại Sở và Diêm Vương các sao?” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, hiển nhiên muốn cùng hắn tranh luận, “Nếu như hắn có thì sao.” Mí mắt Từ Thanh Trần xốc hạ xuống, thản nhiên nói: “Nếu hắn có bản lĩnh này, trực tiếp giương cờ phục quốc là được. Cần gì phải cưới Mộ Dung Minh Nghiên?” Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ sờ sờ lỗ mũi, nói chuyện cùng với người thông minh quả nhiên là rất tẻ nhạt mà, “Vậy huynh cảm thấy hắn sẽ làm gì?” Từ Thanh Trần nói: “Nhanh chóng phân tán sản nghiệp của Mộ Dung gia, có thể giữ lại bao nhiêu thì giữ lại bấy nhiêu.” Diệp Ly nói: “Mộ Dung Hùng có thể chấp nhận kết quả này sao?” Tính tình của Mộ Dung Hùng thoạt nhìn chính là lão hồ ly, làm sao sẽ bằng lòng với kết quả như thế chứ. Cho dù Mộ Dung gia có được bảo toàn cũng phải bị cạo mất mấy tầng da đấy. Từ Thanh Trần nói: “Nhậm Kỳ Ninh cũng không phải thần thánh, nếu Mộ Dung gia không muốn lụi bại cũng chỉ có thể tiếp nhận đề nghị của hắn mà thôi. Người này. . . Lần này mặc dù không đáng lo, nhưng Vương gia. . . Sau này tốt hơn nhất vẫn nên chú ý đến hắn. Tại hạ có một dự cảm, người này còn phiền toái hơn Đàm Kế Chi gấp mười gấp trăm lần.” Cho tới bây giờ Mặc Tu Nghiêu cũng chưa từng thực sự để Đàm Kế Chi vào trong mắt quá, huống chi hiện giờ công chúa An Khê lên ngôi, Thư Mạn Lâm bị giết, Đàm Kế Chi không biết vẫn còn đang ẩn núp như chó ở chỗ nào đâu. Nhưng nếu là

người mà ngay cả Từ Thanh Trần cũng chú ý tới, Mặc Tu Nghiêu đương nhiên cũng sẽ không qua loa. Trầm mặc suy nghĩ một chút, Mặc Tu Nghiêu cau mày nói: “Chúng ta cũng đã phái người đi Đại Sở Tây Lăng thậm chí là Nam Chiếu điều tra. Căn bản không có tra ra nửa chuyện liên quan đến Nhậm Kỳ Ninh này, như thể hắn từ trên trời rơi xuống. Hắn có lòng tin có thể cứu được Mộ Dung gia như thế, trong tay đương nhiên có thế lực không nhỏ, làm sao lại tra không được?” Diệp Ly trầm ngâm chốc lát, mở miệng nói: “Nếu như không phải chúng ta tra không cặn kẽ, thì chính là. . . Hắn căn bản không có trên địa bàn chúng ta đã điều tra.” Mặc Tu Nghiêu ngẩn ra, “Không có ở Đại Sở và Tây Lăng. . . Có khi nào là Bắc Nhung? Không đúng, người Bắc Nhung vốn bài ngoại (bài xích người ngoại quốc), hơn nữa người Trung Nguyên cũng cực kỳ khó sống sót ở quan ngoại. Nếu vậy. . . . . .” Trong phòng chốc lát yên lặng, ba người liếc nhau một cái trăm miệng một lời nói: “Đông Bắc!” Đông Bắc Đại Sở cùng những nơi biên cảnh khác đều bị coi là đất man di, người Trung Nguyên gọi là Bắc Cảnh. Vốn nơi đó tụ tập không ít bộ lạc nhỏ, tự mình đánh tới đánh lui, Đại Sở không có hứng thú đi quản mà Bắc Nhung lại là không có năng lực đi quản. Địa thế Bắc Cảnh không phải là vùng đại thảo nguyên bằng phẳng như Bắc Nhung, mà là núi rừng trùng điệp. Kể từ khi Định Vương phủ li khai Đại Sở, mấy năm này các man tộc (tộc man di) ở Bắc cảnh tựa hồ dần dần thống nhất, hơn nữa còn bắt đầu từng bước xâm chiếm biên cảnh Đại Sở. Nếu là trước đây Mặc Tu Nghiêu đã sớm theo dõi bên kia, nhưng kể từ khi cùng Đại Sở ân đoạn nghĩa tuyệt, lực chú ý của Mặc Tu Nghiêu đương nhiên là ở Tây Bắc và các quốc gia quanh biên cảnh. Đại Sở như thế nào hắn không quản, cũng không nguyện xen vào. “Đi thăm dò!” Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói. “Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Chỗ tối có người đáp một tiếng. Sắc mặt Mặc Tu Nghiêu âm trầm, “Nếu Nhậm Kỳ Ninh dám dẫn man tộc nhập quan. . . . . Bản vương muốn họ Lâm hắn đoạn tử tuyệt tôn!” Vô luận Mặc Tu Nghiêu có ý kiến gì với Đại Sở đi nữa, thậm chí hiện tại Đại Sở lập tức thay đổi triều đại, cũng không liên quan tới hắn. Nhưng điều kiện tiên quyết là thay đổi

triều đại phải là người Trung Nguyên. Hết đời này đến đời khác, giáo dục làm cho người Trung Nguyên bọn họ bài xích dị tộc phương Bắc từ trong xương. Có câu nói tộc bất đồng, kỳ tâm tất dị (nguyên bản là "phi ngã tộc loại kỳ tâm tất dị"- không cùng một dân tộc, sẽ có dị tâm), đều là người Trung Nguyên, đối với dân chúng ai làm hoàng đế cũng đều có thể cao hứng sống cuộc sống của mình, nhưng nếu là dị tộc vậy thì hoàn toàn khác đấy. Diệp Ly vỗ nhẹ cánh tay Mặc Tu Nghiêu, sắc mặt Mặc Tu Nghiêu âm trầm lúc này mới dần dần hòa hoãn xuống. Nhìn Từ Thanh Trần áy náy cười một tiếng nói: "Bản vương thất thố rồi, Từ huynh chớ trách." Từ Thanh Trần cười nhạt nói: "Vương gia nói quá lời, tại hạ cũng không vui vẻ gì." Từ Thanh Trần từ nhỏ tiếp nhận giáo dục chính thống, so với Mặc Tu Nghiêu càng thêm bài xích dị tộc. Cho nên Từ gia cũng không cùng dị tộc kết thân, cho dù là tương giao với công chúa An Khê, nhưng thời điểm nên động thủ Từ Thanh Trần cũng chưa từng có nửa khắc chần chờ. "Chuyện này, có nên báo cho Đại Sở hay không?" Từ Thanh Trần nhìn Mặc Tu Nghiêu có chút chần chờ hỏi. Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng nói: "Phái người đi nói cho Mặc Cảnh Kỳ ngu ngốc kia một tiếng, hắn có tin hay không không phải chuyện của Bản vương." Từ Thanh Trần gật đầu đáp ứng. "Nếu Nhậm công tử đã có lòng tin như thế, Từ mỗ cũng muốn nhìn xem hắn có thể làm gì. Người đâu, báo cho Thế tử Trấn Nam Vương cùng Lăng Các chủ, ngày mai động thủ!" Từ Thanh Trần nở nụ cười lạnh buốt. "Thuộc hạ tuân lệnh!" Một khi chân chính muốn động thủ, hành động đương nhiên là cực nhanh. Trấn Nam Vương dùng một tờ ý chỉ niêm phong trực tiếp đem toàn bộ cửa hàng của Mộ Dung gia ở Tây Lăng niêm phong hết, vốn Trấn Nam Vương sẽ không đồng ý. Cứ như vậy kinh tế dân sinh của Tây Lăng không thể tránh khỏi chấn động cực lớn, nhưng công tử Thanh Trần lại cười chân thành nói: "Vậy Vương gia định chờ đến khi Nhậm Kỳ Ninh tẩu tán toàn bộ gia sản Mộ Dung gia rồi mới động thủ sao?" Trấn Nam Vương cũng không khỏi không dao động trước đề nghị động thủ của công tử Thanh Trần. Nếu như Nhậm Kỳ Ninh thật sự là hậu duệ tiền triều, có cừu oán với Nhậm Kỳ Ninh không chỉ có

Đại Sở hay Định Vương phủ đâu. Ban đầu tiền triều diệt vong, Tây Lăng cũng đâm một cước rất lớn đấy. “Từ Thanh Trần!” Ngoài cửa Mộ Dung thế gia, Mộ Dung Hùng và Mộ Dung gia chủ nhìn trước mắt nam tử phiêu dật xuất trần như tiên, tròng mắt như muốn nứt ra. Mộ Dung Minh Nghiên lại càng nước mắt trào ra, ánh mắt cực kỳ u oán. Từ Thanh Trần nở nụ cười ôn văn nhĩ nhã, nhìn mọi người trước mắt hữu lễ chắp tay nói: “Mộ Dung tiền bối, Mộ Dung gia chủ, Nhậm công tử.” Sắc mặt Nhậm Kỳ Ninh tối tăm, mấy ngày nay hắn âm thầm an bài nhiều như vậy, nhưng lại không nghĩ tới động tác của Từ Thanh Trần lại nhanh như vậy. Nhìn lại bên cạnh Từ Thanh Trần là Trấn Nam Vương và Lăng Thiết Hàn, cười nói: “Công tử Thanh Trần quả nhiên là người phi phàm, nghe nói Lăng Các chủ và Trấn Nam Vương hơi có chút ân oán, không nghĩ tới hôm nay lại cũng có thể đứng chung một chỗ, nói vậy, cũng là công lao của công tử?” Từ Thanh Trần lại cười nói: “Thiên hạ rộn ràng là vì lợi, thiên hạ nhốn nháo cũng vì lợi mà thôi. Khiến Nhậm công tử chê cười rồi.” Từ Thanh Trần nói hết sức dứt khoát dễ hiểu, bọn họ chính là coi trọng gia tài bạc vạn của Mộ Dung thế gia đấy, ngươi có ý kiến gì sao? Mộ Dung gia chủ bước lên trước một bước, chỉ vào Từ Thanh Trần lạnh lùng nói: “Công tử Thanh Trần, Mộ Dung gia ta tự thấy đối với ngươi không tệ, ngươi làm việc như thế không sợ bị quả báo hay sao?” Từ Thanh Trần bất đắc dĩ thở dài nói: “Xin Mộ Dung gia chủ thông cảm, tại hạ cùng Định Vương Phủ mặc dù giao tình thâm hậu nhưng cũng quả quyết không có đạo lý bán mình vì Định Vương Phủ. Nhưng nếu vì vậy mà khiến cho Tây Bắc lâm vào khốn cảnh, cũng không phải điều mà tại hạ muốn. Vì vậy. . . Bất đắc dĩ mới vậy, Mộ Dung gia chủ nhất định có thể hiểu được.” Mộ Dung gia chủ tức đến bộ ngực không ngừng phập phồng, như thể sắp hộc máu đến nơi. Bên cạnh Lăng Thiết Hàn và Lôi Đằng Phong cũng là không nhịn được cúi đầu buồn cười. Bọn họ đều biết tiền căn hậu quả, lời nói của Từ Thanh Trần nhã nhặn êm tai, nhưng Lăng Thiết Hàn và Lôi Đằng Phong nghe vào trong tai chính là: Gia không muốn cưới cháu gái ngươi, ngươi lại bất luận phải trái ép Gia cưới. Gia không lập gia đình ngươi

muốn chặt đứt đường làm ăn của Tây Bắc, không có biện pháp, Gia chỉ có thể tiêu diệt Mộ Dung gia ngươi đấy. “Càn rỡ!” Mộ Dung Hùng nổi giận gầm lên một tiếng, phi thân đánh một chưởng về phía Từ Thanh Trần. Lần này Mộ Dung Hùng vốn cực kỳ tự tin tái xuất giang hồ, dựa vào danh tiếng và võ công của hắn, vốn nên được người người kính ngưỡng, đối với lão nói gì nghe nấy mới phải. Có thể khiến lão coi trọng, được ở rể Mộ Dung thế gia đương nhiên là ân huệ cùng với may mắn lớn cỡ nào, không nghĩ tới Từ Thanh Trần này lại hết lần này đến lần khác không nhìn vào trong mắt. Hiện tại hôn sự không thành không nói, mà ngay cả Mộ Dung thế gia cũng đầy rẫy nguy cơ rồi. Lăng Thiết Hàn và Trấn Nam Vương biến sắc song song tiến lên che ở trước mặt Từ Thanh Trần, phía sau ám vệ đã sớm lôi kéo Từ Thanh Trần thối lui khỏi vài chục bước. Ba người bốn chưởng đụng nhau, lập tức cuồng phong bắn ra bốn phía. Người đứng xung quanh cũng chịu không nổi rối rít lùi về phía sau. Lăng Thiết Hàn và Trấn Nam Vương lui về phía sau hai bước, nhìn Mộ Dung Hùng tung mình rơi xuống đất. Lăng Thiết Hàn cười nói: “Mộ Dung tiền bối vài chục năm trước dương danh thiên hạ, nay xuất thủ với một người không có võ công cũng coi là có bản lĩnh sao? Danh xưng thiên hạ đệ nhất không phải cũng là hư danh đấy chứ?” “Lớn mật!” Mộ Dung Hùng rống giận, không chút do dự bắn một chưởng phách về phía Lăng Thiết Hàn. Lăng Thiết Hàn không biết lời này của hắn vừa lúc đâm đúng chỗ đau của Mộ Dung Hùng. Năm đó mặc dù lão có được cái danh đệ nhất thiên hạ, nhưng đúng là đối với cái vị tổ phụ Lâm Phục Tần của Nhậm Kỳ Ninh kia lại không có chút nắm chắc nào, chẳng qua là Lâm Phục Tần không cùng hắn giao thủ tranh giành thôi. Lúc này nghe Lăng Thiết Hàn nói thế…, giống như đã biết chân tướng năm đó nên mới giễu cợt hắn. Thật ra thì hoàn toàn là do Mộ Dung Hùng nghĩ nhiều rồi. Cho dù Lăng Thiết Hàn hiện tại cũng nằm trong hàng ngũ thiên hạ tứ đại cao thủ, nhưng cũng biết nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, trên giang hồ chưa chắc đã không có cao thủ mạnh hơn bọn họ tồn tại. Cao thủ đệ nhất thiên hạ cũng không dễ chọc như vậy, cho dù trước đó vài ngày Lăng Thiết

Hàn tỷ thí với Mặc Tu Nghiêu, võ công cũng có tiến bộ nhưng chống lại Mộ Dung Hùng vẫn không có chút phần thắng nào. So với Lăng Thiết Hàn bị Mộ Dung Hùng nhìn chằm chằm, Trấn Nam Vương chỉ ở bên cạnh lược trận có vẻ nhàn hạ hơn rất nhiều. Thậm chí còn có công phu suy nghĩ chiêu thức võ công của Lăng Thiết Hàn và Mộ Dung Hùng. Lãnh Lưu Nguyệt và Bệnh thư sinh ở một bên xem cuộc chiến thấy Lăng Thiết Hàn lâm vào khổ chiến, không khỏi khẩn trương. Lãnh Lưu Nguyệt nâng kiếm muốn xông lên hỗ trợ. Từ Thanh Trần đứng bên cạnh nàng nhanh chóng tiến lên ngăn cản, “Lãnh Các chủ, bây giờ ngươi tới cũng không ích gì.” Loại cao thủ cấp bậc này chính là tỷ võ, nếu không phải cao thủ cùng cấp nhảy vào cũng chỉ là con tốt thí. Nhìn thoáng qua Trấn Nam Vương ở một bên xem náo nhiệt, Từ Thanh Trần cất cao giọng nói: “Vương gia, một mình ngươi có đánh thắng được Mộ Dung tiền bối không?” Trấn Nam Vương ngẩn ra, trong lòng chấn động, lúc này mới phi thân lên xen vào cuộc chiến của Lăng Thiết Hàn và Mộ Dung Hùng. Không tệ, lão và Lăng Thiết Hàn là kẻ thù, nếu có thể để Mộ Dung Hùng giết Lăng Thiết Hàn, mà giết thêm cả Từ Thanh Trần tự nhiên là tốt nhất. Nhưng đáng tiếc, một khi Lăng Thiết Hàn đã chết, hắn sẽ trở thành đối thủ của Mộ Dung Hùng. Đã như vậy, còn không bằng trước đem cái uy hiếp lớn nhất giải quyết, cừu oán của lão và Lăng Thiết Hàn cũng không phải mới một hai năm, không phải bọn họ cũng vẫn an an ổn ổn mà sống sao? Có Trấn Nam Vương gia nhập, Lăng Thiết Hàn lập tức thở phào nhẹ nhõm. Hai người hợp lực cùng Mộ Dung Hùng đấu khí cũng coi như thế lực tương đương. Nhậm Kỳ Ninh tối tăm mặt mũi, nhìn lướt qua mọi người trên chiến trường cũng đi theo gia nhập vào chiến đoàn. Lần này không cần Từ Thanh Trần nhắc nhở, Lãnh Lưu Nguyệt cùng Lôi Đằng Phong đồng thời xuất thủ, chế trụ Nhậm Kỳ Ninh. Lúc này, những nhân vật quan trọng cũng đã xuất thủ, người Mộ Dung gia và Nhậm Kỳ Ninh mang theo cũng muốn vọt ra, phía sauTừ Thanh Trần, Diêm Vương các cùng Kim y vệ của Trấn Nam Vương cũng không yếu thế tiến lên, đánh giáp lá cà, Mộ Dung thế gia nhất thời một mảnh tinh phong huyết vũ.(gió tanh mưa máu)

“Tại sao chàng lại đối với ta như vậy?” Mộ Dung Minh Nghiên nhìn khung cảnh hỗn loạn trước mắt, từng bước đi về phía Từ Thanh Trần lớn tiếng hỏi. Võ công của nàng không tính là cao cường nhưng cũng không coi là yếu. Nhân mã song phương đang giao chiến cùng nhau cũng không có ý xuất thủ với nàng, thế nhưng nàng cứ như vậy vọt tới trước mặt Từ Thanh Trần. Từ Thanh Trần hạ mắt, bình tĩnh nhìn nàng nói: “Mộ Dung tiểu thư, tại hạ đã nói ta và cô không thích hợp, Mộ Dung tiểu thư không nên làm người khác khó xử.” Mộ Dung Minh Nghiên rưng rưng nói: “Cho nên. . . Cho nên ta ép chàng cưới ta, chàng liền phá hủy nhà ta? Thanh Trần. . . Công tử Thanh Trần, thế nhân đều nói công tử Thanh Trần ôn văn nhĩ nhã thần tiên khí khái, thì ra lại là người lòng dạ độc ác như thế!” Từ Thanh Trần mỉm cười, “Khiến cho Mộ Dung tiểu thư thất vọng, Từ Thanh Trần không phải là thần tiên.” Huống chi. . . Ai nói thần tiên sẽ vô tình? Thế nhân quỳ bái, nhưng người nào đã gặp qua thần tiên thật sự giáng xuống một tia từ bi chưa? “Đã như vậy, ngươi đi chết đi!” Mộ Dung Minh Nghiên liền biến sắc, lạnh lùng nói. Trong tay hàn quang vừa hiện, một cây chủy thủ đâm thẳng về phía ngực Từ Thanh Trần. Từ Thanh Trần thần sắc lạnh nhạt, ngay cả ánh mắt cũng không có chút nào dao động bình tĩnh nhìn chủy thủ dừng lại mấy tấc trước ngực hắn, Mộ Dung Minh Nghiên khép mắt lại ngã trên mặt đất. Ám vệ đứng bên cạnh Từ Thanh Trần vẻ mặt bình thản thong dong, cung kính bẩm báo nói: “Không có chết.” Từ Thanh Trần cúi đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Minh Nghiên ngất đi trên mặt đất gật đầu, những người bên cạnh tiến lên đem người đưa đi chỗ khác. Võ công của Lãnh Lưu Nguyệt và Lôi Đằng Phong cũng không kém, nhưng còn xa mới có thể thành đối thủ của Nhậm Kỳ Ninh vừa mới có được danh hiệu đứng đầu đại hội võ lâm. Chỉ chốc lát sau Lôi Đằng Phong dẫn đầu bị đá bay ra ngoài, thiếu Lôi Đằng Phong, Lãnh Lưu Nguyệt đương nhiên là một cây chẳng chống vững nhà. Vốn nàng am hiểu không phải là kiếm pháp mà là khinh công và ám khí, mấy hiệp rơi vào thế hạ phong cũng bị Nhậm Kỳ Ninh ép đến khốn đốn . Bệnh thư sinh đứng một bên khẩn trương nhìn hai người giao thủ, trong lòng oán hận mình võ công

không đủ không thể ra sức. Lúc này Lãnh Lưu Nguyệt ở quá gần Nhậm Kỳ Ninh, hắn muốn dùng độc trợ giúp Lãnh Lưu Nguyệt cũng không được. Sở trường của Diêm Vương các là ám sát, quang minh chính đại đối diện giao đấu thế này luôn phải ăn chút thua thiệt. Từ Thanh Trần nhìn tình hình chiến đấu trước mắt mà cau mày, vung tay lên, bốn đạo bóng đen vượt qua đem Nhậm Kỳ Ninh vây lại, Lãnh Lưu Nguyệt nhân cơ hội này thối lui ra khỏi vòng chiến. Bốn người này gia nhập, thế trận lập tức xoay chuyển. Nếu chỉ luận võ công, bọn họ so ra ai cũng kém Nhậm Kỳ Ninh, thậm chí còn kém cả Lãnh Lưu Nguyệt, nhưng khi bọn họ đồng thời xuất thủ, đều dùng những chiêu thức dứt khoát không chút hoa lệ, nhưng lại hoàn mỹ như thể đã luyện tập phối hợp cả trăm ngàn lần, nhất thời khiến Nhậm Kỳ Ninh có chút luống cuống tay chân. Lãnh Lưu Nguyệt ho nhẹ một tiếng, tiện tay xóa đi vết máu bên mép khen: “Kỳ Lân của Định Vương Phủ quả nhiên danh bất hư truyền.” Trước kia Lãnh Lưu Nguyệt cũng cùng ám vệ Định Vương Phủ giao thủ, tự nhiên có thể nhìn ra được bốn người này không giống như ám vệ. Trong đầu vừa chuyển một chút đã hiểu rõ được thân phận của những người này. Từ Thanh Trần cũng rất hài lòng, Ly nhi nói không sai, có thể bắt lại một trong tứ đại cao thủ Mộc Kình Thương, muốn bắt Nhậm Kỳ Ninh đương nhiên không phải chuyện khó. Nhậm Kỳ Ninh bên này nhất thời nửa khắc đánh không xong, mọi người lại chuyển ánh mắt về phía Mộ Dung Hùng. Vài ngày trước Lãnh Lưu Nguyệt và Bệnh thư sinh cũng đã được nhìn Lăng Thiết Hàn tỷ võ cùng Mặc Tu Nghiêu, nhìn lại trước mắt ba người đánh nhau cũng không có đặc sắc như ngày đó Lăng Thiết Hàn cùng Mặc Tu Nghiêu tỷ võ. Bên kia mặc dù cũng không thấy rõ được chiêu thức lại có thể rõ ràng cảm nhận được kia kiếm khí cùng chiến ý trong đó, nhưng trước mắt ba người này động thủ không nhanh bằng, ít nhất đều có thể nhìn rõ được, chiêu thức cũng không tinh diệu, đều là chưởng chưởng hướng về điểm trọng yếu, kiếm khí tung hoành, đây hoàn toàn là đả pháp muốn lấy mạng người mà. Bản thân Lăng Thiết Hàn và Trấn Nam Vương có khúc mắc, vì vậy hai người phối hợp cũng không coi là quá ăn ý.

Mộ Dung Hùng kinh nghiệm phong phú há lại nhìn không ra, tìm cái cơ hội nhảy vào chỗ trống, đầu tiên là một chưởng đánh Lăng Thiết Hàn ra ngoài, sau đó toàn tâm đối phó với Trấn Nam Vương, Trấn Nam Vương độc lập chống đỡ cùng lắm cũng được một hai trăm chiêu sẽ bại hạ mà thôi. Mộ Dung Hùng mắt lạnh nhìn Lăng Thiết Hàn và Trấn Nam Vương một ngồi xuống một đứng thẳng đều đã bị thương không nhẹ, cười lạnh một tiếng nói: “Hai vãn bối hậu sinh muốn cùng lão phụ tranh phong sao? !” Lăng Thiết Hàn mắt nhìn hắn, bọn họ đúng là bị thương không nhẹ, nhưng Mộ Dung Hùng cũng không phải không bị thương chút nào. Chỉ nhưng so với bọn họ thì không coi là nặng thôi. Mộ Dung Hùng cũng không đi quản Nhậm Kỳ Ninh bên kia, ngược lại nhìn về phía Từ Thanh Trần lạnh lùng cười nói: “Tiểu tử họ Từ kia, hiện tại ngươi thấy thế nào? Ỷ có hai người này tiểu tử ngươi đã muốn diệt Mộ Dung thế gia ta sao, ngươi không khỏi quá vọng tưởng rồi.” Từ Thanh Trần cũng không gấp gáp, cười nhạt nói: “Tiền bối võ công quả là cao cường ngoài dự đoán của vãn bối. Nhưng. . . Tiền bối cảm thấy việc đã đến nước này, Mộ Dung thế gia còn có thể tồn tại hay sao? Mộ Dung thế gia có thể mạnh hơn ba nghìn kim y vệ của Trấn Nam Vương hay trăm vạn đại quân Tây Lăng đây?” Mộ Dung Hùng biến sắc nói: “Trước khi Kim Y vệ cùng trăm vạn đại quân đến được đây, các ngươi đều phải chết!” Lăng Thiết Hàn cười lạnh nói: “Không biết kẻ chết là người nào. Mộ Dung tiền bối lớn tuổi rồi nên cố mà tu sinh dưỡng tính, đi ra ngoài trộn lẫn với đám hậu bối không khỏi có chút xen vào việc của người khác đấy.” Mộ Dung Hùng ngó chừng Lăng Thiết Hàn cười không dứt, Trấn Nam Vương đứng một bên, nhìn một chút Lăng Thiết Hàn, lại nhìn một chút Từ Thanh Trần như có điều suy nghĩ. Mộ Dung Hùng ngửa mặt lên trời cười dài, phất tay nói với Từ Thanh Trần: “Lão phu cũng muốn xem một chút công tử Thanh Trần danh chấn thiên hạ làm sao tự cứu mạng nhỏ của mình đấy!” Tiến lên một bước, Mộ Dung Hùng dễ dàng tránh được Lăng Thiết Hàn và Trấn Nam Vương che ở trước người, hướng Từ Thanh Trần nhào tới. Một kích kia Từ Thanh Trần vô luận thế nào cũng khôntránh g khỏi, đừng nói Từ

Thanh Trần mà ngay cả ám vệ trước mặt Từ Thanh Trần, mà bọn người Lãnh Lưu Nguyệt dưới áp lực này muốn di động thân thể một chút cũng cảm thấy khó khắn. Lăng Thiết Hàn lạnh lùng biến sắc, “Thanh Trần!” Một bóng ảnh màu trắng từ phía sau vọt lên, một đạo kiếm quang trong nháy mắt phá vỡ chân trời. Kiếm khí lạnh thấu xương như xé trời chém xuống, đám người Lãnh Lưu Nguyệt nhất thời cảm thấy trên người chợt nhẹ vội vàng phi thân lui về phía sau, Từ Thanh Trần cũng đồng thời được hai ám vệ mang theo thối lui đến chỗ xa hơn. Chỗ Từ Thanh Trần đứng lúc trước, lúc này là một bóng ảnh màu trắng cao ngất trác tuyệt, một đầu tóc trắng như tuyết, trường kiếm trong tay vẫn như trước phát ra hàn quang. “Mặc Tu Nghiêu!”

Chương 253: Loạn chiến, cao thủ bị thương nặng

Edit: Yuusu

Beta: Sakura

“Mặc Tu Nghiêu?”

Mộ Dung Hùng vừa sợ vừa giận, mặc dù lão cũng chưa gặp qua Mặc Tu Nghiêu, nhưng cũng biết được Định Vương một đầu tóc trắng. Hơn nữa trong thiên hạ người có thể chống đỡ được một kích toàn lực này của mình đếm không được một bàn tay, nam tử tóc trắng trước mắt này, trừ Định Vương Mặc Tu Nghiêu ra lão không nghĩ được người khác. Trấn Nam Vương nhìn nam tử áo trắng cầm kiếm đứng trước mắt, ánh mắt phức tạp, nhưng không thể không nói Mặc Tu Nghiêu đột nhiên xuất hiện khiến ông âm thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Nghiêng đầy nhìn công tử Thanh Trần đứng cách đó không xa nói: “Công tử Thanh Trần thật giỏi dự liệu.” Có thể trùng hợp như thế, Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối không phải mới vừa tới An thành. Nhưng hắn vẫn không xuất hiện trước mặt mọi người, hiển nhiên chính là một con bài tẩy Từ Thanh Trần lưu lại, khó trách Từ Thanh Trần tay trói gà không chặt lại dám đi khiêu khích cao thủ đệ nhất thiên hạ. Từ Thanh Trần cười nhạt cũng không đáp lời, trong lòng Trấn Nam Vương cảm thán, chuyển hướng nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Định Vương cũng thật đúng lúc, chậm thêm một chút nữa lưỡng bại câu thương chẳng phải tốt hơn sao?”

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Mới vừa rồi có trên trăm cao thủ hướng về bên này tới, mất chút thời gian suýt nữa chậm trễ. Thứ tội thứ tội.”

Mọi người lúc này mới chú ý, trên vạt áo trắng của Mặc Tu Nghiêu còn dính chút màu đỏ tươi. Vết máu cũng chưa chuyển thành màu đen, hiển nhiên là vừa mới dính vào không lâu. Nhậm Kỳ Ninh đang dây dưa cùng bốn gã Kỳ Lân, nghe thấy lời của Mặc Tu Nghiêu mặt liền biến sắc, suýt nữa bị một chém mất một cánh tay.

“Tới là tốt rồi.” Lăng Thiết Hàn đứng lên nói. Từ Thanh Trần cau mày nói: “Người tới rất nhiều sao?” Hắn biết Nhậm Kỳ Ninh tất nhiên có sắp xếp khác, cho nên mới mời Mặc Tu Nghiêu cắt đứt đường liên lạc với bên ngoài của Mộ Dung thế gia. Mấy trăm tên thị vệ còn dễ nói, có thể khiến Mặc Tu Nghiêu phải gọi là cao thủ khẳng định không đơn giản.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Không cần phải lo lắng, A Ly và Mặc Cảnh Lê ở lại xử lý, ta đi trước một bước sang đây nhìn xem. Nhậm công tử, còn không dừng tay?” Nhậm Kỳ Ninh chau mày, phi thân lui ra khỏi vòng chiến. Mới vừa giao thủ thì hắn đã biết mấy người này nhìn như bình thường nhưng vô cùng khó đối phó, nếu như hắn có thể có thực lực như Mộ Dung Hùng một kích giết chết đương nhiên không cần lo lắng, nhưng nếu như không có cũng chỉ có thể bị bọn họ cuốn lấy, từ từ tiêu hao nội lực cùng thể lực cho đến lúc bại trận. Hắn vừa lui xuống, bốn Kỳ Lân cũng không đuổi theo mà nhất trí lui về bên cạnh Từ Thanh Trần, bảo vệ Từ Thanh Trần gắt gao.

Nhậm Kỳ Ninh nhìn xung quanh một vòng, nụ cười có chút phát khổ nói: “Tại hạ có mắt không tròng, nhiều lần gặp nhau thế nhưng không có thể nhận ra Định Vương và Vương phi. Có một lần bại trận này cũng không coi là oan uổng.” Lời này cũng xác nhận Mặc Tu Nghiêu quả thật đã sớm tới An thành.

Mặc Tu Nghiêu cười đến không hề có chút thành ý, khẽ gật đầu, “Bản vương chẳng qua chỉ là muốn đi xung quanh nhìn náo nhiệt một chút mà thôi, không ngờ Nhậm công tử khiến Bổn vương cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ đành phải ở lại lâu một chút. Cũng không phải đúng lúc có chuyện hôm nay sao?” Cho nên, ngươi muốn tự cho mình thông minh phái người theo dõi ta, Gia sớm đã đi mất. Cho nên hôm nay sắp thành lại bại, do một mình ngươi tự tìm lấy. Nhậm Kỳ Ninh nghe rõ ý trong lời nói của Mặc Tu Nghiêu, sắc mặt càng thêm khó coi .

“Ngươi chính là Định Vương?” Mộ Dung Hùng ngó chừng Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói.

Mặc Tu Nghiêu ngửa đầu, ngạo nghễ nói: “Chính là Bản vương.” Mộ Dung Hùng trên giang hồ có lẽ coi như là một đại nhân vật, nhưng các thế hệ Định Vương Phủ tới nay cũng không thiếu kỳ tài, mỗi một thời đại Định Vương không lúc nào mà không phải là nhân vật kinh thái tuyệt diễm, Mặc Tu Nghiêu há lại sẽ coi một kẻ trừ võ công cái gì cũng không biết như Mộ Dung Hùng để vào mắt.

Mộ Dung Hùng cười lạnh một tiếng, “Tốt một cái Định Vương, lão phu cũng muốn xem một chút ngươi có bản lĩnh gì!”

Trường kiếm trong tay Mặc Tu Nghiêu khẽ động, lạnh nhạt cười nói: “Ngươi không ngại có thể thử một chút. Lăng Các chủ, còn có thể xuất thủ hay không?”

Thừa dịp bọn họ nói chuyện, Lăng Thiết Hàn và Trấn Nam Vương đã nhân cơ hội điều tức một phen. Nghe thấy lời Mặc Tu Nghiêu…, lập tức dưới chân di động, ba người lẫn nhau tạo thành một tam giác đem Mộ Dung Hùng vây ở giữa. Loại tình huống này, chẳng có ai không tự lượng sức mình muốn cùng Mộ Dung Hùng đơn độc giao

chiến. Huống chi ba người này trừ Lăng Thiết Hàn ra, hai người còn lại hoàn toàn không tính là người trong giang hồ, tự nhiên cũng không thể khiến bọn họ tuân thủ cái quy củ giang hồ kia. Giết chết đối thủ mới là trọng yếu nhất.

Nhậm Kỳ Ninh đột nhiên nhảy vào trong đó, chắn ở trước mặt Trấn Nam Vương cười nói: “Ba vị, lấy hai địch một miễn cưỡng còn được , lấy ba địch một, không khỏi có chút khó coi. Không bằng để tại hạ lãnh giáo Trấn Nam Vương mấy chiêu.”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Nhậm công tử tùy ý.” Dứt lời cũng không để ý tới những người khác, trường kiếm vung ra hàn quang lạnh lẽo thấu xương đánh về phía Mộ Dung Hùng. Lăng Thiết Hàn cũng không khách khí nữa, trường kiếm trong tay vung lên, kiếm khí tung hoành. Hai người này phối hợp lại mạnh Trấn Nam Vương hơn nhiều lắm, cho dù là Mộ Dung Hùng cũng không thể nhẹ nhàng tự tại như vậy nữa. Bên kia Nhậm Kỳ Ninh tự nhiên cũng cùng Trấn Nam Vương động thủ.

Con đường từ Mộ Dung thế gia ra ngoài, đồng dạng là một cuộc hỗn chiến máu tanh. Hỗn chiến đều là người mặc quần áo như bách tính bình thường, dùng đủ loại binh khí, nhưng đều là thân thủ bất phàm. Thế cho nên bên kia thị vệ của Mặc Cảnh Lê cơ hồ có chút khuynh hướng không ngăn được.

Mặc Cảnh Lê vung kiếm giết chết một gã địch nhân, chỉ cảm thấy sau ót kình phong đánh tới, vội vàng muốn trốn cũng không còn kịp nữa, mắt thấy một thanh trường kiếm đâm về trước ngực mình, một đạo bóng trắng nhanh nhẹn xẹt qua, thanh kiếm dừng lại trước ngực hắn một chút, Mặc Cảnh Lê phi thân nhanh chóng tránh ra, quay đầu lại liền thấy người nọ ngã xuống đất. Cách đó không xa, nữ tử mặc tố y nhìn nhẹ nhàng nhưng thủ đoạn bén nhọn, chiêu thức đơn giản sáng tỏ hoa hoa tất sát. Nhưng trong nháy mắt đã có ba bốn thi thể nằm

xuống trước gót chân nàng. Mặc Cảnh Lê ngẩn người, ánh mắt nhìn Diệp Ly phức tạp mê man.

Diệp Ly một đao xẹt qua cổ một người, vừa quay đầu lại thấy Mặc Cảnh Lê đứng ở phía sau đang nhìn mình đến xuất thần không khỏi nhíu mày nói: “Lê Vương điện hạ, ngươi ở trên chiến trường cũng có thể thất thần sao?”

Lúc này Mặc Cảnh Lê mới phục hồi tinh thần, nhìn có chút cổ quái nhìn Diệp Ly nói: “Làm sao nàng phải như vậy ?” Diệp Ly im lặng nhìn trời liếc mắt, hoàn toàn không thể hiểu Mặc Cảnh Lê muốn nói cái gì. Quay đầu lại chủy thủ trong tay, hàn quang vừa hiện đã đánh gãy tay của một địch nhân khác, lại thấy Mặc Cảnh Lê lần nữa kéo lại.

Diệp Ly cau mày, nén giận quay đầu lại nhìn Mặc Cảnh Lê cả giận nói: “Ngươi rốt cuộc muốn gì?” Ám vệ Định Vương Phủ cùng Kỳ Lân ở gần đó thấy Vương Phi nhà mình bị Lê Vương cuốn lấy, đều có ý nhích tới gần Diệp Ly tách kẻ địch xung quanh hai người ra. Diệp Ly gặp tình hình này, mới hít thật sâu một hơi, một tay vung khỏi tay Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: “Lê Vương, có cái gì muốn nói ngươi không thể chờ sau khi kết thúc rồi nói sao?”

Mặc Cảnh Lê nhìn nàng không nói, chờ kết thúc Bản vương còn có thể tìm nàng nói chuyện được sao? Mặc Cảnh Lê cho tới bây giờ chưa từng cho rằng hắn thân là Vương gia còn cần phải cùng nhau đấu tranh anh dũng giống như tướng sĩ bình thường, cho nên lúc này thủ hạ của mình còn đang hỗn chiến, hắn vẫn đứng nơi này tán gẫu cũng không có nửa phần xấu hổ.

Mặc Cảnh Lê nhìn Diệp Ly nói: “Cho tới bây giờ nàng cũng không có nói cho ta biết nàng có thân thủ tốt như vậy đấy.” Diệp Ly nghe lời nói ẩn hàm khiển trách này…, lặng yên liếc mắt, nàng thật là chịu đủ luận

điệu cũ rích nhai đi nhai lại của Mặc Cảnh Lê này rồi, dường như mỗi lần gặp mặt hắn cũng muốn nói một đề tài tương tự, thật giống như nàng thiếu nợ hắn không bằng, “Thân thủ của ta tay có tốt hay không có một xu quan hệ gì với Vương gia cả.”

Trong thời gian hai người giằng co, người của Định Vương Phủ và Lê Vương liên thủ rốt cục giải quyết xong toàn bộ đối thủ. Diệp Ly cũng lười nữa để ý tới Mặc Cảnh Lê chốc chốc lại lên cơn động kinh, xoay người đi về phía Mộ Dung gia.

Còn chưa kịp xoay người, đã thấy cách đó không xa một đội nhân mã đi tới, Diệp Ly không khỏi nhíu mày. Nhậm Kỳ Ninh không thể nào vô thanh vô tức ở phụ cận An thành giấu nhiều người như vậy. Mặc Cảnh Lê nhìn thoáng qua nói: “Là hoàng huynh.”

Đúng là Mặc Cảnh Kỳ mang theo đại đội cao thủ hộ vệ của hắn tới đây. Diệp Ly ngưng mi, lần này người bọn họ mang đến vốn không nhiều lắm, cho nên ở chỗ này gặp người của Nhậm Kỳ Ninh chặn lại, các nàng mới lựa chọn tìm Mặc Cảnh Lê hợp tác. Đây đương nhiên là bởi vì sản nghiệp của Mộ Dung thế gia ở Đại Sở bị Mặc Cảnh Lê nhân cơ hội nuốt mất cũng không coi là ít. Mặt khác, mặc dù Mặc Cảnh Lê người này cũng có chút không đáng tin nhưng là so với Mặc Cảnh Kỳ bất chợt yên tĩnh bất chợt lên cơn, Diệp Ly vẫn cảm thấy người này vẫn có một chút điểm mấu chốt . Cũng không nghĩ tới kẻ tiếc mệnh như Mặc Cảnh Kỳ thấy An thành loạn như vậy còn chưa rời đi, ngược lại mang người tới Mộ Dung thế gia, “Hắn hiện tại tới làm gì?”

Mặc Cảnh Lê cười lạnh nói: “Còn có thể làm gì? Tự nhiên là tới cháy nhà hôi của rồi.”

Diệp Ly nhếch mép cười lạnh, “Cháy nhà hôi của? Chỉ bằng hắn có thể đánh cướp đươc người nào?”

Đang nói chuyện, Mặc Cảnh Kỳ đã mang người tiến vào. Thấy Mặc Cảnh Lê vốn là còn mỉm cười, đến lúc nhìn đến Diệp Ly thì gương mặt hoàn toàn trở nên âm trầm vặn vẹo, "Định Vương Phi? Sao ngươi lại ở đây?"

Diệp Ly lạnh nhạt cười nói: "An thành thuộc về Tây Lăng, người Tây Lăng cũng không nói Bản phi không được ở đây. Vì sao Bản phi không thể ở chỗ này?"

Ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ mang theo dò xét, "Nếu Định Vương Phi ở chỗ này, Định Vương tự nhiên cũng ở đây rồi?"

Diệp Ly cười nói: "Sở Hoàng muốn tìm Vương gia nhà ta uống trà à?" Mặc Cảnh Kỳ nhìn một chút Diệp Ly cùng hơn mười thị vệ bên cạnh nàng, ánh mắt lóe lên một cái, chuyển hướng Mặc Cảnh Lê hỏi: "Sao Hoàng đệ cũng ở đây?" Mặc Cảnh Lê nghiêm nghị nói: "Tới đây tham gia náo nhiệt ngẫu nhiên gặp được Định Vương Phi, Hoàng huynh không phải cũng tới đấy sao?" Mặc Cảnh Kỳ nói: "Phải không?" Trong ngôn ngữ hiển nhiên là không tin lời giải thích của Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê biết, Mặc Cảnh Kỳ đang hoài nghi hắn có phải cấu kết với Mặc Tu Nghiêu rồi hay không, cũng không giải thích gật đầu nghiêm mặt nói: "Đúng vậy."

"Bản phi đi trước một bước đến Mộ Dung gia, nếu Lê Vương và Sở Hoàng còn có lời muốn nói, thứ cho Bản phi đi trước không tiếp." Diệp Ly cười khẽ nói.

Mặc Cảnh Lê nói: "Bản vương cũng muốn tới Mộ Dung gia, hay là ba chúng ta cùng nhau đi tới. Hoàng huynh. . . . . ."

Mặc Cảnh Kỳ trầm giọng nói: "Trẫm đương nhiên cũng muốn đi xem một chút." Nói lời này, ánh mắt vẫn luôn lòng vòng trên người Diệp

Ly, Diệp Ly cũng không để ý, mạn bất kinh tâm tiêu sái đứng bên cạnh Mặc Cảnh Lê, cũng không quản sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ, vừa cùng Mặc Cảnh Lê nói chuyện vừa hướng về phía Mộ Dung gia. Mặc Cảnh Kỳ một mình đi ở bên kia, ánh mắt quét về phía hai người cũng âm trầm lạnh lẽo, làm người ta không rét mà run.

Diệp Ly nhàn nhạt nhìn lướt qua Mặc Cảnh Kỳ bên cạnh thỉnh thoảng chằm chằm nhìn mình, nàng dĩ nhiên biết Mặc Cảnh Kỳ đang suy nghĩ gì, nghĩ tới có thể thừa dịp bên cạnh mình không ai mà chế trụ mình để uy hiếp Mặc Tu Nghiêu hay không mà thôi. Đáng tiếc. . . Nàng sẽ không cho hắn cơ hội này. Nhìn thoáng qua Mặc Cảnh Lê chỉ cách mình có một bước ngắn, một khi Mặc Cảnh Kỳ muốn động thủ, Mặc Cảnh Lê và thị vệ của hắn sẽ trở thành bia đỡ đạn tốt nhất của nàng.

Hơn nữa, lấy tính cách của Mặc Cảnh Kỳ, nếu vẫn chưa làm rõ được Mặc Cảnh Lê rốt cuộc đứng ở bên nào, hắn căn bản sẽ không dám động thủ.

Đi tới Mộ Dung gia, chém giết quy mô lớn đã kết thúc. Bãi đất trống trước cửa Mộ Dung gia, chỉ có mấy người Mặc Tu Nghiêu vẫn đang đánh đến hôn thiên ám địa. Kiếm khí mạnh mẽ tung hoành cùng chưởng khí khắp nơi, đánh cho cây cối xung quanh, thậm chí là mái hiên đều đổ vỡ tan tành thành một mảnh hỗn độn.

“Đại ca.” Diệp Ly đi tới bên cạnh Từ Thanh Trần nhẹ giọng nói. Từ Thanh Trần nhìn lướt qua Mặc Cảnh Lê cùng Mặc Cảnh Kỳ đi theo sau Diệp Ly, nhìn lại trên người nàng không cẩn thận bị vết máu dính lên không khỏi than nhẹ một tiếng. Cẩn thận đánh giá Diệp Ly một phen mới nhẹ giọng hỏi: “Ly nhi có bị thương hay không?” Diệp Ly lắc lắc đầu nói: “Đại ca không cần lo lắng, Ly nhi không có bị thương. Bọn họ đánh đã bao lâu rồi?”

Từ Thanh Trần trầm ngâm hạ xuống, cau mày nói: “Đã một canh giờ.” Diệp Ly nói: “Tu Nghiêu lúc trước cũng đã gặp qua Mộ Dung Hùng, nếu nói chàng và Lăng Các chủ hợp lực có thể đối phó Mộ Dung Hùng chắc cũng không có vấn đề gì. Nhưng còn phải phòng ngừa Trấn Nam Vương lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà ra tay.” Từ Thanh Trần gật đầu cười nói: “Ta cũng có ý này, cho nên. . . Để cho Trấn Nam Vương giao đấu cùng Nhậm Kỳ Ninh nhiều một chút cũng chẳng sao.”

Lúc trước Trấn Nam Vương và Mộ Dung Hùng so chiêu nên đã bị thương, hơn nữa bị thương còn nặng hơn Lăng Thiết Hàn một chút, lại cùng Nhậm Kỳ Ninh giao đấu một trận tất nhiên là nguyên khí tổn thương nặng nề, muốn làm gì cũng không còn tinh lực. Cho nên, Từ Thanh Trần đứng xem chiến loạn hồi lâu cũng hoàn toàn không có ý định để Kỳ Lân tiến lên giúp Trấn Nam Vương. Bên kia Mặc Tu Nghiêu còn chưa nhìn ra, bên này Nhậm Kỳ Ninh và Trấn Nam Vương đã sắp định ra thắng bại.

Đang lúc Từ Thanh Trần và Diệp Ly nói chuyện, hai người đồng thời dốc hết toàn lực một chưởng đánh ra, sau đó mỗi người đều lui về phía sau bảy tám bước mới đứng vững được. Nhậm Kỳ Ninh tái nhợt, nhíu nhíu mày, cuối cùng vẫn phải phun ra một búng máu. Mặc dù Trấn Nam Vương không có hộc máu, nhưng khóe môi cũng tràn ra tia máu, hơn nữa thân thể cũng có chút lảo đảo muốn ngã, Lôi Đằng Phong vội vàng tiến lên mấy bước đỡ lấy ông ta. Tuổi tác Nhậm Kỳ Ninh và Trấn Nam Vương cách biệt gần hai mươi tuổi, mặc dù Trấn Nam Vương đã bị thương từ trước, nhưng hai người có thể đánh ngang tay thì Nhậm Kỳ Ninh cũng có tư cách kiêu ngạo rồi.

“Phụ vương, người thế nào rồi?” Lôi Đằng Phong vịn Trấn Nam Vương ân cần hỏi han. Trấn Nam Vương khoát khoát tay ý bảo mình không có chuyện gì, ngẩng đầu nhìn Nhậm Kỳ Ninh nói: “Nhậm công tử thật có bản lĩnh.” Nhậm Kỳ Ninh bị thương cũng không nhẹ, miễn

cưỡng cười một tiếng nói: “Vương gia quá khen.”

Ghé mắt thấy Diệp Ly đứng bên cạnh Từ Thanh Trần, có chút bất đắc dĩ cười khổ nói: “Tại hạ đúng là có mắt không tròng, không thể nhận ra Định Vương và Vương Phi. Lần này xem như được mở rộng tầm mắt rồi.”

Cho nên mới nói, làm người quá mức minh bạch làm cái gì cũng bị người thấy được không tốt, mà quá mức thần bí cũng không nên. Hoàn toàn không muốn bị người ta nhìn thấu, giấu diếm quá sâu đồng nghĩa với mất đi cơ hội tiếp xúc với người khác. Nếu như đổi lại là Lôi Đằng Phong, Mặc Cảnh Lê, Đàm Kế Chi hay bất cứ người nào khác, ở trên đường gặp phải Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cho dù không thể lập tức nhận ra nhưng chỉ cần cẩn thận suy nghĩ một chút cũng vẫn có thể nhận ra. Dù sao thuật dịch dung còn không có nghịch thiên đến mức có thể đem một người biến đổi hoàn toàn. Nhưng đáng tiếc Nhậm Kỳ Ninh trước giờ hoàn toàn chưa từng thấy qua Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly ở ngoài đời, cho dù có nhìn hình vẽ đi nữa thì ở thời này, bức họa đều phá lệ trừu tượng và chấm phá, nếu như không ăn mặc giống nhau, chỉ sợ mặt đối mặt cũng chưa chắc đã nhận ra được. Nếu như Nhậm Kỳ Ninh sớm biết người hắn gặp phải là Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, tuyệt đối sẽ không khinh địch như thế, thế nên mới qua loa hành sự.

Diệp Ly không có cảm tưởng gì với ảo não của Nhậm Kỳ Ninh, thản nhiên cười nói: “Công tử khách khí rồi, Bản phi và Vương gia cũng không nghĩ đến sẽ gặp được nhân vật như công tử đấy. Ngưỡng mộ đã lâu. . . Lâm công tử.”

Ánh mắt Nhậm Kỳ Ninh co rụt lại, chăm chú nhìn chằm chằm Diệp Ly. Trong mắt cười nhạt đưa mắt nhìn sang Mặc Tu Nghiêu lúc này vẫn còn đang đánh nhau cùng đám người kia.

Lúc này đã đến giai đoạn khẩn yếu quyết định nhất, mọi người đang xem cuộc chiến cũng không tự chủ ngừng hô hấp. Trong lúc đánh nhau Mặc Tu Nghiêu cùng Lăng Thiết Hàn liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng vươn người đứng dậy, một trước một sau giương kiếm đâm về Mộ Dung Hùng.

Mộ Dung Hùng bị hai người này giáp công, áp lực khổng lồ. Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn liên thủ so với cùng Trấn Nam Vương còn khó dây dưa hơn mấy lần đấy. Hai người đều dùng kiếm, kiếm pháp của Lăng Thiết Hàn trầm ổn đại khai đại hợp lại có phong phạm của bậc tông sư. Kiếm pháp của Mặc Tu Nghiêu lại bén nhọn dứt khoát khiến cho người ta không thể không phòng. Cho dù Mộ Dung Hùng không muốn thừa nhận cũng không được, hai người này chính là kỳ tài ngút trời, nếu như bọn họ sinh ra cùng thời đại với mình, chỉ sợ thành tựu còn trên mình rất nhiều. Mà trọng yếu hơn là lúc hai người này đánh nhau, khi một người toàn lực công kích, một người còn lại sẽ thừa cơ điều tức, và ngược lại. Mộ Dung Hùng biết bọn họ muốn kéo dài thời gian tiêu hao công lực của mình nhưng lão cũng không có cách nào phá giải cục diện này. Lúc này hai kiếm đồng thời đâm tới, Mộ Dung Hùng mơ hồ đã cảm thấy uể oải. Cũng không nguyện ý bỏ qua cho hai tiểu bối cuồng vọng này, song chưởng tách ra toàn lực đánh về phía hai người.

Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn cắn răng một cái, nhưng lại không lùi về mà tiến tới, không chút lựa chọn đem kiếm đâm về phía Mộ Dung Hùng. Dĩ nhiên hai chưởng này của Mộ Dung Hùng cũng giống như trước rơi xuống trên người bọn họ, hai người đồng thời bị đánh bay ra ngoài, ngay cả trường kiếm trong tay cũng đều rơi ra khỏi tay.

“Tu Nghiêu!”

“Đại ca!”

Diệp Ly và Lãnh Lưu Nguyệt đồng thời kinh hô một tiếng, phi thân tiến lên đỡ Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn vừa rơi xuống. Mới vừa rồi trong lúc đánh nhau thấy không rõ lắm, lúc này mới phát hiện cả người Mặc Tu Nghiêu đầy mồ hôi, ngay cả sợi tóc bạc như cước cũng có chút ươn ướt. Giống như vậy, sắc mặt Lăng Thiết Hàn tái nhợt, áo bào màu lam trên lưng toàn bộ đã nhuộm thành màu xanh đậm, tay vốn cầm kiếm tay đã khẽ run.

Diệp Ly luôn miệng kêu lên: "Tu Nghiêu, Tu Nghiêu. . . Chàng có làm sao không?" Mặc Tu Nghiêu thở dốc một hơi mới cười nói trấn an Diệp Ly: "Không có chuyện gì, kiếm của ta đâm trúng lão ta trước đấy." Nếu như không phải là kiếm trước đâm trúng Mộ Dung Hùng khiến hắn tiêu hao hai phần nội lực…, lúc này thương thế của hai người bọn họ tuyệt đối không chỉ như vậy đâu. Ít nhất hiện tại Mặc Tu Nghiêu còn có tinh lực khiêu khích nhìn về phía Lăng Thiết Hàn nói: "Lần trước ngươi thắng, lần này Bản vương thắng."

Lăng Thiết Hàn bất đắc dĩ cười nói: "Lần này ngươi thắng."

Mọi người thấy ở nơi xa Mộ Dung Hùng rơi xuống mặt đất. Thương thế của lão nặng hơn hai người Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn. Nhuyễn kiếm của Mặc Tu Nghiêu trực tiếp đâm xuyên qua lồng ngực lão, mà trường kiếm của Lăng Thiết Hàn cũng xẹt qua bên hông lão, cả nửa người trên đã bị máu tươi nhuộm thành một mảnh màu đỏ sậm. Diệp Ly thấy được rõ ràng, một kiếm kia của Mặc Tu Nghiêu trực tiếp đâm vào vị trí trái tim, lúc này Mộ Dung Hùng có thể thở đã là hết sức kinh người rồi, nhưng hiển nhiên sống không được nữa.

Nhớ tới vừa rồi nếu một kiếm kia của Mặc Tu Nghiêu không đâm vào tim Mộ Dung Hùng, cho dù Mộ Dung Hùng có bị thương thì hai người Lăng Thiết Hàn chỉ sợ cũng sẽ đả thương nặng hơn. Sau đó cho dù Mộ Dung Hùng không có sức lực chém giết cả hai người thì muốn giết chết một người trong đó chỉ sợ cũng thừa sức, nghĩ đến đây

Diệp Ly không khỏi đổ một thân mồ hôi lạnh. Chẳng qua Diệp Ly lại không biết, Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn cũng là vạn bất đắc dĩ mới ra hiểm chiêu này. Hai người quả thật muốn trước tiêu hao nội lực của Mộ Dung Hùng rồi mới hạ sát, nhưng Mộ Dung Hùng nhiều hơn bọn họ gần năm mươi năm công lực cũng không phải để trang trí. Mộ Dung Hùng bị tiêu hao không ít, nhưng hai người bọn họ lại tiêu hao nhiều hơn. Nếu không phải có thể một kích đắc thủ, cuối cùng thật đúng là không biết người nào mài chết người nào đâu.

Mộ Dung Hùng ho khan không ngừng, trong miệng đã tràn ra bọt máu, ánh mắt không cam lòng ngó chừng Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn lạnh lùng nói: “Tốt. . . tốt một cái Định Vương, hảo một cái Diêm Vương Các chủ. Không nghĩ tới. . . Không nghĩ tới lão phu thế nhưng. . . . . .” Tuyệt đỉnh cao thủ năm đó độc bộ thiên hạ thế nhưng lại chết ở trong tay hai tiểu bối. Mộ Dung Hùng cũng không thể nói xong lời muốn nói…, trợn tròn mắt liền đoạn khí (tắt thở), chết không nhắm mắt.

Tại chỗ mọi người đều là yên lặng, Mộ Dung Hùng có thể nói là một trong những người có võ công cao nhất thiên hạ lúc này. Một đời cao thủ điêu tàn luôn khiến cho người ta dâng lên mấy phần bi thương.

Nhậm Kỳ Ninh đứng ở một bên thấy vậy cũng nhịn không được nữa biến sắc, đột nhiên tung người đánh về phía Mộ Dung gia chủ đang trốn ở góc phòng, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người ở đây không chút do dự một kiếm cắt đứt cổ họng của Mộ Dung gia chủ, Mộ Dung gia chủ từ lúc thúc phụ chết đi còn chưa có phục hồi lại tinh thần cũng mất đi tính mạng. Giết Mộ Dung gia chủ, sắc mặt Nhậm Kỳ Ninh mới trở nên dễ nhìn hơn một chút, mỉm cười nhìn Mặc Tu Nghiêu cùng Trấn Nam Vương nói: “Định Vương, Trấn Nam Vương, gia sản Mộ Dung gia hai vị tính phân chia thế nào đây?”

Trấn Nam Vương cau mày nói: “Công tử có ý gì?”

Từ Thanh Trần có chút bất đắc dĩ than thở, “Nói vậy gia sản mấy chục đời Mộ Dung gia tích lũy được đang nằm trong tay công tử rồi sao?” Cửa hàng buôn bán cùng với điền sản Mộ Dung gia Nhậm Kỳ Ninh không thay đổi được cũng đã bị bọn họ hủy đi không sai biệt lắm. Còn dư lại đúng là vô số kim ngân tài bảo mười mấy đời bọn họ tích lũy được.

Nhậm Kỳ Ninh cười nói: “Công tử Thanh Trần quả nhiên cơ trí. Nói vậy cũng coi như tại hạ có vận khí tốt, nếu không phải có cái này. . . Hôm nay chỉ sợ tại hạ không còn mạng rời khỏi An thành.” Giết Mộ Dung gia chủ, tung tích những thứ bảo tàng này cũng chỉ có một mình hắn biết, đây mới chính là bùa hộ mệnh của hắn.

Chương 254: Mộ Dung gia sụp đổ, trở về

Edit: Yuusu

Beta: Sakura

“Định Vương, Trấn Nam Vương, hai vị tính phân chia gia sản Mộ Dung gia thế nào?”

Đối mặt với biến hóa bất thình lình này, mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau. Trấn Nam Vương đẩy tay Lôi Đằng Phong ra, giương mắt lạnh lẽo nhìn Nhậm Kỳ Ninh nói: “Nhậm công tử muốn thế nào?” Vì Mộ Dung gia, ông đã tốn thật nhiều tinh lực hơn Mặc Tu Nghiêu và Từ Thanh Trần, vì vậy ông cũng càng không cách nào dễ dàng tha thứ cho con vịt đã đun sôi cứ như vậy mà bay.

Mặc Tu Nghiêu vẫn nằm trên mặt đất không dậy nổi, tựa đầu tựa vào ngực Diệp Ly lười biếng nhìn Nhậm Kỳ Ninh nói: “Bản vương nói chẳng qua là tới tham gia náo nhiệt thì thật sự là tham gia náo nhiệt . Bản vương cũng không thèm gia sản Mộ Dung gia. A. . . Mộ Dung Hùng lão gia hỏa kia thật là lợi hại, A Ly, vi phu bị thương vô cùng nặng. . .” Nhìn sắc mặt hắn tái nhợt nhưng vẫn cười tự tại với mình như ngày thường, trong lòng Diệp Ly đau nhói, “Rất đau sao? Chúng ta lập tức trở về tìm đại phu.”

Mặc dù Mặc Tu Nghiêu nói mình bị thương rất nặng, nhưng người ở chỗ này trừ Lăng Thiết Hàn ra không ai thật sự cho rằng hắn bị đả thương vô cùng nặng. Nhìn người nằm trên đất, cảnh giác trong mắt ngược lại càng thêm nồng đậm.

Nghe thấy lời Mặc Tu Nghiêu…, Nhậm Kỳ Ninh nhíu mày nhìn về phía Từ Thanh Trần, cười nói: “Vậy công tử Thanh Trần thấy thế nào?”

Từ Thanh Trần hạ mắt, lạnh nhạt cười nói: “Mộ Dung gia dù sao cũng không phải là Định Vương phủ, nhiều lắm chỉ coi là một khoản tiền phi nghĩa bay tới mà thôi.” Đừng xem lần này đánh đến máu chảy thành sông, trên thực tế Định Vương Phủ trừ Mặc Tu Nghiêu bị thương không biết nặng nhẹ ra, căn bản không có bất kỳ tổn thất nào. Người động thủ không phải là Trấn Nam Vương thì là Diêm Vương các, nếu không chính là người của Mặc Cảnh Lê, Định Vương phủ mang theo không đến mấy người tới, tổn thất tự nhiên càng thêm có hạn. Huống chi cho dù không có, ít nhất tất cả sản nghiệp Mộ Dung gia ở Tây Bắc và một nửa sản nghiệp ở Đại Sở cũng đã được thu vào dưới trướng Định Vương phủ, cho dù còn dư lại một phần cũng không khiến Định Vương phủ hao vốn.

Nghe vậy, sắc mặt Nhậm Kỳ Ninh trầm xuống, cười nhạt nói: “Tại hạ nhớ được tại hạ cũng không đắc tội qua công tử Thanh Trần và Định Vương phủ đi? Mọi người hảo tụ hảo tán không được sao?” con bài lớn nhất hiện tại của hắn chính là tài phú Mộ Dung gia, nhưng nếu Định Vương Phủ không có hứng thú với cái này thì hắn không có cơ hội thoát thân rồi. . . . . .

“Huống chi. . . Công tử Thanh Trần không có hứng thú, không biết Trấn Nam Vương và Lăng Các chủ, còn có Sở Hoàng và Lê Vương có phải cũng không có hứng thú hay không?” Nhậm Kỳ Ninh chuyển mắt, nhìn về phía vài người khác khẽ cười nói: “Nhắc tới cũng đúng lúc, mấy vị đã tới chậm một bước. Mộ Dung gia thật không hổ là thế gia trăm năm phú khả địch quốc, tài phú tích lũy chỉ sợ quốc khố của Tây Lăng và Đại Sở cũng kém hơn đấy?” Những người khác sắc mặt quả nhiên trở nên có chút vi diệu rồi, Lăng Thiết Hàn hoàn hảo chống

tay Lãnh Lưu Nguyệt và Bệnh thư sinh đứng lên nhìn thoáng qua Từ Thanh Trần nói: “Ý của công tử Thanh Trần chính là ý của Bản tọa.”

“Trấn Nam Vương, ngài có ý gì không?” Từ Thanh Trần hỏi. Trấn Nam Vương hơi chút do dự chốc lát, nói: “Nói vậy, Nhậm công tử cũng không có liên quan với Tây Lăng.” Ý tứ của Trấn Nam Vương thì mọi người không cần nói cũng biết.

Ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ từ từ xẹt qua trên người Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, đột nhiên cười nói: “Trấn Nam Vương nói rất đúng, huống chi Nhậm công tử còn chưa gây ra chuyện gì, nếu ở Tây Lăng xảy ra chuyện thì sau này còn ai dám tới Tây Lăng nữa? Trẫm và Nhâm công tử nhất kiến như cố (vừa gặp đã quen thân), không bằng quay đầu lại cùng uống một chén rượu?”

Thật ra thì bây giờ người có thể nói chuyện chính là Mặc Cảnh Kỳ rồi, những người khác hoặc nhiều hoặc ít đều đã trải qua một cuộc ác chiến, chỉ có Mặc Cảnh Kỳ, hơn trăm cao thủ bên cạnh hắn cũng chưa có động thủ qua. Nhìn Mặc Tu Nghiêu đang tựa vào Diệp Ly, ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ tràn đầy oán hận, sợ hãi cùng không cam lòng. Hắn không thể xác định được tốt cuộc Mặc Tu Nghiêu bị đả thương đến mức nào, hắn cũng không dám đánh cuộc đám thuộc hạ mình mang tới có thể giết chết được Mặc Tu Nghiêu hay không, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu đổi thành người nào khác, có lẽ Mặc Cảnh Kỳ sẽ thử một lần. Nhưng hiện tại người bị thương là Mặc Tu Nghiêu, Mặc Cảnh Kỳ liền không dám. Năm đó Mặc Tu Nghiêu bị thương bao nhiêu thái y chẩn đoán đều nói hắn sống không quá một tháng, nhưng hắn miễn cưỡng gắng gượng mà qua được. Bao nhiêu người nói hắn cả đời cũng không tốt lên được, nhưng không tới mười năm hắn lại có thể hoàn hảo không chút hao tổn đứng trước mặt mình, thậm chí võ công còn cao hơn so với lúc trước. Mơ mơ hồ hồ, trong đầu Mặc

Cảnh Kỳ có một ý niệm kỳ quái hiện lên: Mặc Tu Nghiêu, là giết cũng không chết.

Từ Thanh Trần bất đắc dĩ thở dài, nhàn nhạt quét mắt qua Mặc Cảnh Kỳ có chút khiêu khích nhìn mình một cái. Vua của một nước khiêu khích mưu sĩ của một thành trì còn có thể dương dương đắc ý, thật là có tiền đồ.

" Tại hạ đã hiểu ý của Trấn Nam Vương và Sở Hoàng. Đã như vậy. . . Nhậm công tử, nói ra tung tích của tài bảo Mộ Dung gia. Trước khi ngươi rời khỏi Tây Lăng Định Vương Phủ sẽ không làm khó ngươi." Nói cách khác, một khi rời khỏi Tây Lăng rồi vậy thì không hẳn như vậy.

Trong lòng Nhậm Kỳ Ninh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, gật đầu cười nói: "Như vậy đa tạ công tử Thanh Trần hạ thủ lưu tình." Chỉ cần rời khỏi Tây Lăng, không, chỉ cần rời khỏi An thành tự nhiên sẽ có người tiếp ứng hắn. Đến lúc đó hắn cũng chưa chắc còn phải sợ người của Định Vương phủ. Chẳng qua là thật vất vả mới lấy được tài phú đến tay, thoạt nhìn là không giữ được. Nhưng may hắn cũng không phải hoàn toàn không có chuẩn bị.

Ở chỗ này đều là nhân vật hùng bá một phương, đương nhiên cũng sẽ không chơi trò lật lọng trong cái tình huống này. Nhậm Kỳ Ninh sảng khoái giao ra địa phương cất giữ bảo tàng Mộ Dung gia cùng với sổ sách, vàng bạc mười mấy đời Mộ Dung gia chủ tích góp từng tí một quả nhiên hết sức kinh người. Sau khi xác định đúng là bảo tàng Mộ Dung gia, Nhậm Kỳ Ninh cũng không quản bọn hắn chia chác như thế nào mà nhanh chóng cáo từ, chia thế nào cũng không tới lượt của hắn. Lúc Nhậm Kỳ Ninh đi còn mang theo cả hậu nhân duy nhất của Mộ Dung gia- Mộ Dung Minh Nghiên.

Dựa theo hiệp nghị với Trấn Nam Vương, sản nghiệp Mộ Dung gia

Định Vương Phủ cầm ba thành, Diêm Vương các một thành còn dư lại là của Trấn Nam Vương. Mặc Cảnh Kỳ chỉ lấy được một phần Nhậm Kỳ Ninh phá lệ đưa cho hắn, mặc dù nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu và Trấn Nam Vương nhưng rốt cuộc vẫn còn nhớ rõ đang đứng dưới mái hiên nhà người ta, cũng không nói thêm cái gì. Về phần Mặc Cảnh Lê còn lại đã cùng Định Vương phủ đã có hiệp nghị khác rồi, tự nhiên không liên quan đến sản nghiệp Mộ Dung gia.

Lúc đoàn người Diệp Ly trở lại khác sạn Thanh Nguyên đã là lúc cả khách sạn Thanh Nguyên người đi – nhà trống, ngay cả chưởng quỹ cho đến bọn tiểu nhị quét dọn cũng đã sớm không thấy. Đã sớm biết khách sạn Thanh Nguyên có liên quan đến Nhậm Kỳ Ninh, đám người Diệp Ly đối với chuyện này cũng không cảm thấy quá mức ngoài ý muốn. Vì lý do an toàn, vẫn nên mang Từ Thanh Trần đến ở tạm khách sạn đi. Mà Trấn Nam Vương bỏ lại Lôi Đằng Phong giải quyết chuyện còn lại, ngày đó cũng đã chạy về Hoàng Thành Tây Lăng.

Mặc Tu Nghiêu qủa thật bị đả thương không nhẹ, bị Diệp Ly ép nằm trên giường tu dưỡng không được xuống giường đi lại. Nằm ở trên giường dưỡng bệnh đối với Mặc Tu Nghiêu mà nói quả nhiên còn thống khổ hơn giết hắn, bất đắc dĩ lần này Diệp Ly bị thương thế của hắn hù đến, ra lệnh cưỡng chế hắn phải nằm trên giường nghỉ ngơi, cho nên Định Vương gia lại càng thêm bám dính quấn lấy Vương Phi theo mình dưỡng bệnh. Để cho Công tử Thanh Trần ở bên ngoài bận rộn, sắc mặt càng ngày càng hơn khó coi.

“Khởi bẩm Vương gia, Vương Phi. Sở Hoàng và Lê Vương tới.” Ngoài cửa thị vệ bẩm báo vào.

Mặc Tu Nghiêu đang lười biếng nằm trên giường ngửa đầu tùy ý Diệp Ly bón nước quả nhíu nhíu mày, không nhịn được nói: “Bọn họ tới làm gì?” Thị vệ phía ngoài ngẩn ra, sao mà hắn biết hai người kia

tìm đến Vương gia làm gì? Nhưng cũng không ảnh hưởng hắn phát hiện giọng nói không vui của Vương gia nhà mình, liền vội vàng hỏi: "Vậy có cần thuộc hạ mời bọn họ trở về hay không?" Trong phòng yên lặng chốc lát, mới truyền đến giọng nói của Diệp Ly: "Mời Sở Hoàng và Lê Vương đến đây đi."

Cửa phía ngoài bị mở ra, Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Cảnh Lê nối tay nhau mà đến. Trong phòng, bình phong đặt cách gian trong cùng phòng ngoài đã bị dời đi, hai người vừa vào cửa đã thấy Mặc Tu Nghiêu nửa nằm ở trên giường, một đầu tóc trắng tùy ý xõa trên giường, còn có một thân áo trắng lộ ra vẻ lãnh mạc cùng xa cách.

Diệp Ly ngồi bên giường, tiện tay thả bỏ xuống quả táo vừa mới gọt xong xuống, hướng hai người gật đầu cười nói: "Sở Hoàng, Lê Vương, mời ngồi." Hai người mặc nhiên ngồi xuống, thị vệ canh giữ ở phía ngoài, Diệp Ly lại bị Mặc Tu Nghiêu lôi kéo không tha tự nhiên không thể trông cậy có người dâng trà cho bọn hắn, may hai người bọn họ cũng không phải tới đây uống trà.

Mặc Tu Nghiêu liếc hai người một cái, hỏi: "Lúc này tìm đến Bản vương có chuyện gì?"

Giọng nói tùy ý như vậy nghe vào trong tai Mặc Cảnh Lê cũng không có cái gì nhưng vào trong tai Mặc Cảnh Kỳ lại hoàn toàn không như vậy. Thời điểm Mặc Tu Nghiêu còn ở Sở kinh, cho dù như thế nào cũng sẽ không dùng loại giọng nói tùy tiện cho có lệ này nói chuyện cùng hắn. Cho dù vốn lễ phép và thần phục trong giọng nói kia là giả nhưng ít nhất cũng còn có làm bộ dáng, nhưng hiện tại giọng nói của Mặc Tu Nghiêu phảng phất như trước mặt không phải là vua của một nước mà là mèo mèo chó chó trên đường, cao hứng thì nói hai câu rồi bỏ mặc.

Thấy Mặc Cảnh Kỳ muốn tức giận, Mặc Cảnh Lê lơ đãng ho nhẹ một

tiếng nói: “Hoàng huynh, không phải là có chuyện muốn hỏi Định Vương hay sao?” Mặc dù hắn cũng nhìn Mặc Tu Nghiêu không vừa mắt, nhưng không thể không nói thấy hoàng huynh hắn tức đến sắc mặt biến thành màu đen, trong lòng hắn vẫn có chút vui vẻ.

Mặc Cảnh Kỳ hít sâu một hơi nuốt xuống tức giận trong lòng, nhìn Mặc Tu Nghiêu hỏi: ” Công chúa Trường Nhạc đang ở đâu?”

Mặc Tu Nghiêu nghi hoặc nhìn Mặc Cảnh Kỳ, một hồi lâu mới xuy một tiếng, thản nhiên nói: ” Công chúa Trường Nhạc là nữ nhi của ngươi, làm sao Bản vương sẽ biết con bé ở đâu?”

Mặc Cảnh Kỳ cười lạnh nói: “Trường Nhạc mất tích trong vương cung Nam Chiếu. Trừ ngươi ra còn có thể là ai?” Mặc Tu Nghiêu nhếch khóe môi, giọng điệu mang theo giễu cợt, “Đúng vậy, công chúa Trường Nhạc mất tích trong vương cung Nam Chiếu. Làm sao Bản vương biết con bé lại đến vương cung Nam Chiếu? Làm sao Bản vương biết được lúc nào thì con bé đi vương cung Nam Chiếu? Mặc Cảnh Kỳ, nữ nhi của ngươi không thấy ngươi tới đòi Bản vương, có phải ngày nào đó long ỷ của ngươi không còn ngươi cũng muốn tới hỏi Bản vương hay không?”

“Ngươi!” sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ lúc trắng lúc xanh, rốt cục không nhịn được vỗ án căm tức nhìn Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu há lại để lửa giận của hắn vào trong mắt, một lần nữa nằm lên trên gối mềm, đôi mắt chờ đợi nhìn Diệp Ly, “A Ly, đói bụng. . . . . .” Diệp Ly bất đắc dĩ, một lần nữa cầm lấy quả táo bên cạnh cắt thành miếng nhỏ đút hắn ăn. Mặc Tu Nghiêu ăn hoan khoái cũng không quên Diệp Ly, “A Ly cũng ăn đi, đồ Lôi Đằng Phong phái người đưa tới cũng không tệ lắm.”

Nhìn hai người trước mắt không coi ai ra gì, Mặc Cảnh Kỳ giận đến sùi bọt mép cũng không thể tránh được. Chỉ đành phải nổi giận đùng

đùng phẩy tay áo bỏ đi, nhìn đến hắn muốn đi, lúc này Mặc Tu Nghiêu mới phân cho hắn một ánh mắt nói: “Chờ một chút.”

Mặc Cảnh Kỳ cắn răng nói: “Ngươi còn muốn nói điều gì?”

Mặc Tu Nghiêu tự tiếu phi tiếu (cười như không cười) nhìn hắn, suy nghĩ một chút nói: “Khó được ngươi đặc biệt đến gặp Bản vương, liền miễn phí nói cho ngươi biết một tin tức tốt. Nói, cái vị Nhậm công tử mấy ngày hôm trước ngươi nhất kiến như cố . . . Chính là kẻ thống lĩnh Bắc Cảnh hiện nay, hậu duệ tiền triều Lâm Nguyện.”

Tin tức kia nhất thời giáng xuống khiến Mặc Cảnh Kỳ thẫn thờ hồi lâu rồi. Cũng là Mặc Cảnh Lê cau mày nói: “Nhậm Kỳ Ninh là Lâm Nguyện, vậy Đàm Kế Chi kia là ai?” Mặc Tu Nghiêu nhún vai, tỏ vẻ mình không biết. Mặc Cảnh Kỳ cười lạnh nói: “Ngươi cho rằng trẫm sẽ tin lời của ngươi sao?”

Miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Mặc Cảnh Kỳ mơ hồ có chút dao động. Bởi vì hắn biết Mặc Tu Nghiêu cũng chẳng cần lấy chuyện này ra bỡn cợt mình. Nhìn thần sắc chế nhạo và trào phúng kia của Mặc Tu Nghiêu, Mặc Cảnh Kỳ hận không thể tìm một cái động mà chui vào. Đàm Kế Chi mà hắn tín nhiệm có thừa là dư nghiệt tiền triều, nay Nhậm Kỳ Ninh hai ngày trước hắn thuận tay cứu giúp lại cũng là dư nghiệt tiền triều. Nếu để chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi hoàng đế của hắn phải để ở đâu? Không còn hơi sức cùng Mặc Tu Nghiêu đấu khí, Mặc Cảnh Kỳ trầm mặt phẩy tay áo bỏ đi.

Mặc Cảnh Lê chậm hơn hắn một bước, đi ở phía sau. Có chút chần chờ xoay người nhìn Mặc Tu Nghiêu hỏi: “Nhậm Kỳ Ninh có thật. . . . .”

Mặc Tu Nghiêu khinh thường cười nói: “Bản vương lừa các ngươi thì

được cái gì? Tên phế vật Mặc Cảnh Kỳ kia, người khác đã sớm động tay trên lãnh thổ Đại Sở mà hắn ngay cả nửa điểm phong thanh cũng không nghe thấy. Mấy năm này Nhậm Kỳ Ninh thu phục cả Bắc Cảnh, tay cũng đã vươn đến Đại Sở rồi, rút cuộc tên phế vật kia đang làm gì? Như thế cũng tốt, tránh cho Bản vương ngày nào đó không nhịn được mà giết hắn. Ngươi nói cho Mặc Cảnh kỳ, ngày nào đó hắn thành vạn quốc chi vương (vua của các vị vua), Bản vương sẽ dùng một kiếm thay Thái tổ hoàng đế để hắn hi sinh cho tổ quốc .”

Mặc Cảnh Lê giữ vững im lặng, xoay người đi ra ngoài. Ngoài cửa, hiển nhiên Mặc Cảnh Kỳ cũng nghe được những lời này của Mặc Tu Nghiêu, tức giận đến cả người phát run nhưng không cách nào quay đầu lại tìm Mặc Tu Nghiêu lý luận.

Ánh mắt Mặc Cảnh Lê hơi trầm xuống, tiến lên phía trước nói: “Hoàng huynh, chúng ta nên trở về kinh rồi.” Mặc Cảnh Kỳ hừ lạnh một tiếng phẩy tay áo bỏ đi.

Mặc Tu Nghiêu dưỡng thương gần nửa tháng mới cùng Diệp Ly lắc lư rời An thành trở về Tây Bắc, về phần người thừa như công tử Thanh Trần đã trở về trước một bước.

Trước khi rời đi Lăng Thiết Hàn cùng với hai nghĩa muội nghĩa đệ cũng tới cáo từ, Lăng Đại Các chủ trải qua hai lần giao thủ với cao thủ tuyệt đỉnh như Mặc Tu Nghiêu và Mộ Dung Hùng, có chút ngộ tính quyết định trở về bế quan luyện công. An thành vốn vô cùng náo nhiệt đã sớm dần yên tĩnh lại.

Lúc Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu rời đi chỉ có Lôi Đằng Phong đến đưa tiễn, hắn còn phải ở lại An thành thu thập, sau khi Mộ Dung gia sụp đổ đã để lại cục diện vô cùng rối rắm. Trái lại, Định Vương phủ dù không thể hoàn toàn đạt tới mục tiêu dự kiến, nhưng cũng vẫn là người chiếm nhiều tiện nghi nhất. Bởi vì bọn họ không phải mất gì

cả, ngay cả tiền kiếm được cũng rất nhàn hạ, không những thế lại còn không phải dọn dẹp tàn cục.

Hai người một đường đi chậm, lúc về đến Tây Bắc đã là cuối tháng chín gần sang tháng mười.

Mới vừa trở lại Ly thành, còn chưa bước vào cửa Định Vương phủ, đã thấy một đứa nhỏ phấn phấn nộn nộn mặc áo bào màu tím nhào tới. Mặc Tiểu Bảo ôm Diệp Ly khóc đến kinh thiên động địa, "Ô ô. . . Ô ô. . . Mẫu thân nói chuyện không giữ lời. . . Ô ô, rõ ràng người nói hôm sau sẽ tới nhìn Tiểu Bảo . Ô ô. . . Mẫu thân không thương Tiểu Bảo nữa rồi, Tiểu Bảo là đứa trẻ không có ai thương. Ô ô. . . . . ."

Diệp Ly không nhịn được một đầu hắc tuyến, đứa nhỏ này là ai dạy bé mấy thứ loạn thất bát tao này không biết? Nhưng nhìn lại đứa nhỏ khóc đến nước mắt nước mũi tùm lum, ngay cả cái tên Tiểu Bảo bình thường bé ghét nhất cũng gọi ra rồi, có thể thấy được thật sự thương tâm. Từ khi sau khi Mặc Tiểu Bảo sinh ra, bọn nàng vẫn luôn mang theo bên cạnh mình, lần này là lần đầu tiên tách biệt như vậy, thấy nhi tử khóc đến nấc rồi, Diệp Ly vội vàng cúi đầu hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của bé, ôn nhu nói: "Thật xin lỗi, mẫu thân sai rồi. Mẫu thân sao lại không thương Tiểu Bảo chứ, Tiểu Bảo là tâm can bảo bối của mẫu thân cơ mà."

Trước mặt nhiều người như vậy được mẫu thân hôn, Mặc Tiểu Bảo vẫn cảm thấy có chút chút ngượng ngùng, nhất thời khuôn mặt nhỏ bé hồng như trái táo. Nhưng bé thật rất nhớ mẫu thân, cuối cùng không nỡ rời khỏi mẫu thân, Mặc Tiểu Bảo để khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào trên vai mẫu thân, hai cánh tay nhỏ bé ôm chặt cổ Diệp Ly không buông, "Mẫu thân, Tiểu Bảo nhớ mẫu thân."

Diệp Ly nhìn gương mặt non nớt trắng noãn mềm mềm của Mặc Tiểu Bảo, một đôi mắt to ướt nhẹp, trong lòng mềm mại như bông, "Mẫu

thân cũng nhớ Tiểu Bảo.”

“Mẫu thân sẽ không không thương Tiểu Bảo nữa đúng không?” Mặc Tiểu Bảo hướng đôi mắt ngập nước chờ đợi nhìn Diệp Ly, Diệp Ly nhất thời không có sức chống cự, “Mẫu thân vĩnh viễn cũng sẽ không không thương Tiểu Bảo đâu.”

“Mẫu thân tốt nhất, Tiểu Bảo yêu mẫu thân.” Bẹp, Mặc Tiểu Bảo vui vẻ hôn lên mặt Diệp Ly mấy cái.

Mọi người đến nghênh đón nhìn Tiểu thế tử và Vương Phi nhà mình nói chuyện nhớ nhung xa cách, đồng thời cũng thấy Vương gia nhà mình đứng ở một bên gương mặt tuấn tú đen như đít nồi. Một lúc lâu sau, Mặc Tiểu Bảo còn đang níu lấy mẫu thân nhà mình kể lể những tư niệm và ủy khuất của bản thân, Mặc Tu Nghiêu không nhịn được co rút khóe miệng cúi người một tay lôi Mặc Tiểu Bảo từ trong ngực Diệp Ly ra.

“Mẫu thân. . . . . .” Bị Mặc Tu Nghiêu nắm cổ áo xách lên, Mặc Tiểu Bảo khó chịu đá đá bắp chân vừa hướng mẫu thân cầu cứu.

“Tu Nghiêu. . . . . .” Diệp Ly không đồng ý nhìn Mặc Tu Nghiêu, nắm cổ áo con như vậy, thật không tốt , vạn nhất làm bị thương Tiểu Bảo thì làm sao bây giờ?

Mặc Tu Nghiêu rất nhanh thay đổi bằng một cái ôm mà Diệp Ly có thể chấp nhận, ôm Mặc Tiểu Bảo vào trong lồng ngực mình, nhanh như chớp chuyển mắt mỉm cười nhìn nhi tử nói: “Nhi tử, phụ vương cũng nhớ con vô cùng, con cũng không nhớ phụ vương của con một chút sao?” Mặc Tiểu Bảo ở nơi Diệp Ly không nhìn thấy hướng về phía hắn nhe răng. Bé mới không muốn phụ vương đâu, phụ vương thường xuyên không trở lại thì càng không có người cùng bé tranh đoạt mẫu thân đấy. Nhưng làm trò trước mặt Diệp Ly, bạn nhỏ Mặc

Tiểu Bảo chỉ có thể biết điều gật đầu nói: “Hài nhi cũng nhớ phụ vương.” Hơi cúi thân, bẹp một chút hôn lên mặt Mặc Tu Nghiêu.

Bị nhiễu nước miếng lên mặt, Mặc Tu Nghiêu nhất thời sửng sốt, nhìn nhìn lại vật nhỏ trong ngực đang cười rất gian xảo, Mặc Tu Nghiêu cố nén ý định ném vật nhỏ này xuống, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Thật là nhi tử ngoan của phụ vương. Tiểu Bảo thông minh như vậy, công khóa lúc gần đi phụ vương giao, Tiếu Bảo nhất định đã làm xong rồi đúng không?”

Sắc mặt Mặc Tiểu Bảo cứng đờ, con ngươi đảo loạn mấy vòng không dám nhìn Mặc Tu Nghiêu. Vừa nhìn vẻ mặt này, Mặc Tu Nghiêu còn chỗ nào nhìn không rõ chứ. Nụ cười hòa ái dễ gần nhìn bé, “Tiểu Bảo, xem con giải thích với phụ vương và mẫu phi thế nào, mấy tháng này rốt cuộc con tưởng niệm phụ vương và mẫu phi thế nào mới quên mất chuyện công khóa chứ.”

Mặc Tiểu Bảo nhất thời ỉu xỉu như quả bóng bay bị kim châm, càng ngày càng xẹp xuống. Phụ vương gì gì đó, thật đáng ghét!

Chương 255: Tính toán của công chúa Trường Nhạc

Trở lại trong phủ, Diệp Ly dở khóc dở cười ôm đứa nhỏ tội nghiệp thay bé giải thích với Mặc Tu Nghiêu. Mặc dù Mặc Tiểu Bảo rất nhớ mẫu thân là thật, nhưng tuyệt đối không tới mức ngày nhớ đêm mong cái gì cũng không làm được đâu. Trên thực tế mấy tháng này Mặc Tiểu Bảo không còn áp bách của Mặc Tu Nghiêu, Thanh Vân tiên sinh lại vô cùng cưng chiều chắt ngoại này, hoàn toàn khác với nghiêm khắc với mấy huynh đệ Từ Thanh Trần, thế cho nên bạn nhỏ Mặc Tiểu Bảo đắc ý vênh váo như ngựa hoang vui đùa hết sức thống khoái. Thế cho nên vui quá hóa buồn, quên mất lúc trước Mặc Tu Nghiêu giao công khóa trở lại hẳn sẽ muốn kiểm tra.

Lần này Mặc Tu Nghiêu thật sự không cố ý làm khó Mặc Tiểu Bảo, giao bài tập cũng là muốn bé có thể đủ hoàn thành công khóa. Nhưng tại Mặc Tiểu Bảo quá mức thông minh, người thông minh khó tránh khỏi tâm nhãn nhiều hơn người khác nhiều một chút. Cho nên lề mà lề mề, đến lúc bỗng nhiên phát hiện phụ thân sắp trở lại mà công khóa mới làm không tới một phần ba.

“Tốt lắm, lại cho con mười ngày, hoàn thành hết công khóa phụ thân an bài có biết không?” Diệp Ly đưa tay xoa cái đầu nhỏ ỉu xìu của tiểu bằng hữu nhẹ giọng nói. Thật ra thì Mặc Tiểu Bảo nhỏ như vậy Diệp Ly cũng không thấy giao quá nhiều công khóa là chuyện tốt, nhưng đã bố trí rồi thì nhất định phải hoàn thành, không thể để cho đứa trẻ dưỡng thành tính trộm gian dùng mánh lới và may mắn được.

Mặc Tiểu Bảo tự biết đuối lý, cẩn thận giương mắt nhìn Diệp Ly một

cái, giọng nói non nớt nói: “Mẫu thân, hài nhi biết sai rồi.” Diệp Ly gật đầu cười nói: “Biết sai có thể thay đổi chính là đứa trẻ ngoan.”

“Kia. . . Kia hài nhi có thể chậm mấy ngày đi theo thái công hay không?” Mặc Tiểu Bảo nhăn nhăn nhó nhó nói. Diệp Ly không nhịn được cười một tiếng nói: “Tốt, ngày mai chúng ta đi thăm thái công, sau đó cùng thái công nói mấy ngày này lại đi thư viện. Nhưng sau này cũng không thể như vậy, con đi theo thái công đọc sách phải hiểu được đạo lý kiên trì bền bỉ, không thể lơ là sự học, có biết không?” Mặc Tiểu Bảo biết điều gật đầu, Mặc Tu Nghiêu ngồi ở đó nhìn bé tự tiếu phi tiếu nói: “Không biết thì sau này cũng không cần theo thái công đọc sách rồi, quay đầu lại phụ vương để Đại cữu công dạy con nhé?” Sắc mặt Mặc Tiểu Bảo lập tức tựu suy sụp rơi xuống, so với đại cữu công ôn văn nho nhã phong độ lại có chút khiến bé e sợ, bé vẫn thích thái công hòa ái hiền lành hơn.

Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn hai cha con này, luôn nhìn đối phương không vừa mắt, cách xa mấy trăm mét cũng có thể cảm giác được, “Tu Nghiêu, thương thế của chàng còn chưa khỏi hẳn, hôm nay nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì ngày mai hãy nói.” Sắc mặt Mặc Tu Nghiêu ôn hòa, gật đầu. Ánh mắt Mặc Tiểu Bảo sáng lên, chớp đôi mắt to nhìn Diệp Ly, “Mẫu thân, Tiểu Bảo muốn ngủ cùng với mẫu thân.” Diệp Ly đang muốn trả lời, Mặc Tu Nghiêu đã không chút do dự một tay xách Mặc Tiểu Bảo đặt lên chân mình, hạ mắt liếc nhìn bé nói: “Tiểu tử, cũng sắp sáu tuổi rồi còn muốn ngủ cùng mẫu thân, muốn bị cười chết sao?” Mặc Tiểu Bảo bất mãn, vẫn không cam lòng cãi cố, “Phụ vương, người đã đều hơn ba mươi tuổi rồi, vì sao lúc nào cũng muốn ngủ với mẫu thân? !”

“Xì. . . . . .” Diệp Ly rốt cục không nhịn được cười ra tiếng, thấy một lớn một nhỏ đồng thời đưa mắt nhìn sang, nàng vội vàng khoát khoát tay cười nói: “Không có chuyện gì. . . Ta còn có chút chuyện phải đi thư phòng xử lý, hai cha con cứ từ từ thảo luận.” Dứt lời, dưới ánh

mắt nhìn chằm chằm của hai người chạy mất.

“Con muốn ngủ cùng nương.” Mặc Tiểu Bảo kiên định nói.

“A Ly là nương tử của cha, con đi tìm nương tử của mình mà ngủ.” Mặc Tu Nghiêu nói.

“Mẫu thân là nương của con, tìm nương của phụ thân đi.” Mặc Tiểu Bảo trợn tròn mắt.

Khóe miệng Mặc Tu Nghiêu vừa kéo, vẻ mặt tà ác, “Chỉ có nương tử mới có thể ngủ cùng nhau. Ngủ với nương là đứa bé nhát gan vô dụng.”

Mặc Tiểu Bảo quấn quýt rồi, “Nương tử của con ở đâu?”

Mặc Tu Nghiêu thong dong, bình tĩnh nói: “Chờ con trưởng thành có thể tự mình đi tìm.”

Ngoài cửa, Diệp Ly nghe hai người đối thoại, mặt đầy hắc tuyến xoay người rời đi.

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu vừa về tới Ly thành, các loại chính sự chồng chất. Mặc dù có Từ Hồng Vũ trấn giữ nhưng vẫn còn rất nhiều chuyện cần đến Mặc Tu Nghiêu tự mình để ý . Đứng mũi chịu sào là tin tức Nhậm Kỳ Ninh từ Đại Sở đưa tới, lúc mà Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu còn chưa rời khỏi Ly thành đã bắt đầu chuẩn bị diễn tập quân sự.

Trong thư phòng, Mặc Tu Nghiêu nhìn hồ sơ tài liệu chồng chất ngập đầu trước mắt, nhướng nhướng mày. Thuộc hạ tình báo của Định Vương phủ làm việc hiệu suất hết sức không tệ, chưa tới một tháng, các loại tin tức về Nhậm Kỳ Ninh đều đã đưa đến thư phòng Định

Vương phủ. Nhìn xuống tài liệu, ngay cả Mặc Tu Nghiêu cũng nhịn không được cảm thán Nhậm Kỳ Ninh người này giấu diếm sâu đến cỡ nào. Thoạt nhìn Nhậm Kỳ Ninh chỉ là thanh niên ngoài hai mươi tuổi, nhưng trên thực tế, tuổi của hắn bằng với Đàm Kế Chi, năm nay đã ba bảy ba tám tuổi. Đối với người bình thường mà nói cái tuổi này đã không tính là trẻ tuổi, nhưng đối với một người có chí tranh bá thiên hạ mà nói, hắn còn quá trẻ. Người này năm mười hai tuổi đến Bắc Tấn, một Bộ Lạc nhỏ, hơn hai mươi năm không hề đặt chân một bước lên Trung Nguyên. Trong hơn hai mươi năm này, hắn từng bước đứng vững gót chân ở Bắc Cảnh, từng bước thu phục được Bắc Tấn rồi các Bộ Lạc ở toàn Bắc Cảnh. Ngay cả Định Vương phủ cũng không phát hiện được, lặng lẽ đem Bắc Cảnh lớn mạnh như hôm nay, đã có đến mười mấy vạn tinh binh. Lời nói có chút khó nghe…, cho dù Nhậm Kỳ Ninh không cách nào phục quốc, thì lấy thực lực của hắn bây giờ cũng đủ để tự lập vương ở Bắc Cảnh. Như thế xem ra, Đàm Kế Chi náo loạn ở Đại Sở và Nam Chiếu cũng chỉ là tung hỏa mù cho Nhậm Kỳ Ninh mà thôi. Chẳng qua là không biết cái hỏa mù này là vô tình hay cố ý.

“Lãnh Hạo Vũ mới truyền đến tin tức. Mặc Cảnh Kỳ đang chuẩn bị điều binh đến Bắc Cảnh.” Từ Hồng Vũ lạnh nhạt nói.

“Điều binh về Bắc Cảnh?” Mặc Tu Nghiêu nhíu mi, nghiêng đầu nhìn về phía Lữ Cận Hiền ngồi gần các tướng lĩnh hỏi: “Sở quân đấu thắng được quân đội Bắc Cảnh à?” Lữ Cận Hiền trầm ngâm chốc lát nói: “Nếu lấy thực lực của một nước cùng quân lực mà nói, Sở quân không có đạo lý nào đánh không lại Bắc Cảnh. Nhưng những năm này Bắc Cảnh nội loạn, các bộ lạc chinh phạt nổi lên bốn phía. Mặc dù Bắc Cảnh chỉ có mười mấy vạn đại quân nhưng có thể nói, đều là những kẻ tinh nhuệ bước ra từ chiến trường. Mà Đại Sở mặc dù mấy năm trước đánh qua một trận chiến, nhưng chiến tích lại làm cho người ta lo lắng.”

Phượng Chi Dao cười lạnh nói: “Vương gia quan tâm hắn có thể đại thắng hay không làm gì? Cho dù bây giờ ngươi nguyện ý xuất binh giúp hắn bình định Bắc Cảnh, hắn cũng không dám để Mặc gia quân nhập quan đâu. Hiện tại người ta vẫn nắm trong tay hơn phân nửa binh lực phòng thủ Hồng Nhạn quan.” Khó có khi Mặc Tu Nghiêu tâm tình tốt cười nói: “Ta chỉ lo lắng Mặc Cảnh Kỳ kia quá phế vật rồi, nếu thật để cho đại quân Bắc Cảnh tiến quân thần tốc, đối với chúng ta mà nói cũng không phải chuyện tốt gì.” Nếu lo lắng cho an nguy của Đại Sở, ở An thành hắn cũng sẽ không cố ý kích thích Mặc Cảnh Kỳ. Chỉ hy vọng tướng lĩnh dưới trướng Mặc Cảnh Kỳ đừng để cho hắn quá thất vọng.

Từ Thanh Trần như có điều suy nghĩ nói: “Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nhiều nhất không quá ba tháng, hai phương nam bắc cũng sẽ có chiến sự phát sinh. Vương gia có tính toán gì không?”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Tính toán gì? Chúng ta không phải là nên chuẩn bị quân diễn sao? Tây Lăng và Nam Chiếu đánh nhau, Đại Sở đánh Bắc Cảnh, chúng ta tự mình đánh mình.” Mọi người đều im lặng, tự mình đánh mình, Vương gia ngươi thật là tính tình tốt mà.

Nói xong chuyện Nhậm Kỳ Ninh, đề tài tự nhiên chuyển đến việc chuẩn bị cho diễn tập quân sự sắp tới. Vô luận là đối với quan văn như Từ Hồng Vũ hay chúng võ tướng như Lữ Cận Hiền Trương Khởi Lan mà nói, không cần nghi ngờ, đây là chuyện hết sức mới mẻ. Ở cái niên đại này vốn là thỉnh thoảng đánh một trận chiến, cho nên cũng có không ít người chất vấn, cái gọi là diễn tập này thực sự có bao nhiêu ý nghĩa. Nhưng bất kể thế nào, đối với chuyện này mọi người vẫn có chút ít mong đợi. Mặc Tu Nghiêu vừa hỏi, Trương Khởi Lan lập tức đáp: “Vương gia xin yên tâm, dựa theo phân phó của Vương gia và Vương phi, đã sớm chuẩn bị thỏa đáng. Địa điểm định lấy Hồng Châu làm trung tâm, phạm vị tròn trong ba trăm dặm.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Phạm vị khá lớn, rất tốt. Chiếu theo phân phó

lúc trước mà chuẩn bị."

"Vậy Vương gia. . . Thời gian định từ lúc nào?" Lữ Cận Hiền hỏi.

Mặc Tu Nghiêu miễn cưỡng giương mắt liếc qua hắn một cái, hỏi: "Địch nhân sẽ nói cho ngươi biết lúc nào tới đánh lén sao? Có thể chuẩn bị trước sao."

"Dạ, thuộc hạ tuân lệnh."

"Vương phi, công chúa Trường Nhạc tới." Diệp Ly ngồi ở trong thư phòng nhỏ xem hồ sơ, phòng ngoài Trác Tĩnh đi vào bẩm báo nói. Diệp Ly có chút ngoài ý muốn, vừa trở về đã có một đống lớn chuyện muốn làm, nói thật nàng còn có chút quên mất chuyện công chúa Trường Nhạc. Đặt bút xuống, Diệp Ly nói: "Mời nàng vào đi."

Chỉ chốc lát sau, công chúa Trường Nhạc bước vào thư phòng. Hai tháng không gặp tiểu công chúa xinh đẹp hình như gầy đi một chút, cả người cũng giống như trưởng thành lên rất nhiều, nhưng ánh mắt luôn sáng ngời giờ nhiều thêm mấy phần ảm đạm ưu thương.

"Tham kiến Định Vương phi." công chúa Trường Nhạc cúi người hành lễ. Diệp Ly tiến lên kéo nàng, trên dưới đánh giá một phen mới nói: "Công chúa gầy đi không ít, là người phía dưới chiếu cố không chu toàn sao?" Công chúa Trường Nhạc vội vàng lắc đầu nói: "Vương Phi nói quá lời, người Vương Phủ rất tốt với Vô Ưu." Sau khi theo đám người Phượng Chi Dao trở lại Ly thành, công chúa Trường Nhạc liền bỏ qua thân phận công chúa, dùng nhũ danh hoàng hậu đặt cho. Cho nên trừ mấy người đi theo Phượng Chi Dao, Trác Tĩnh đến Nam Chiếu, những người khác trong Định Vương phủ đều gọi nàng là tiểu thư Vô Ưu, ngay cả cái dòng họ Mặc cũng không dùng lại nữa.

Nhìn công chúa Trường Nhạc thoáng cái đã trưởng thành lên rất nhiều, trong lòng Diệp Ly có chút bất đắc dĩ thở dài, lôi kéo công chúa Trường Nhạc ngồi xuống một bên nói: “Không có bị ủy khuất là tốt rồi, người phía dưới có gì không chu đáo cứ nói với ta, hoặc là nói với Mặc tổng quản, đám người Trác Tĩnh. Trăm triệu lần không được ủy khuất mình, có biết không?” Mắt công chúa Trường Nhạc ửng hồng, nhìn Diệp Ly cảm kích nói: “Tất cả mọi người vô cùng tốt với ta, nơi nào sẽ bị ủy khuất chứ. Hôm nay ta tới là muốn cùng Vương Phi từ giã, ta muốn. . . Ta muốn chuyển ra ngoài ở.”

Diệp Ly ngẩn ra, khẽ nhíu mày nói: “Đây là vì sao?” Công chúa Trường Nhạc nói: “Ta biết tất cả mọi người đối với ta rất tốt, nhưng dù sao Vô Ưu cũng là người ngoài, Định Vương phủ cũng không như những nơi khác, chuyển ra ngoài sẽ tự tại hơn một chút.” Diệp Ly cười khẽ nói: “Ở trong phủ này của ta và Định Vương thúc của ngươi còn sợ bản thân không được tự tại sao?”

“Không phải . . . Ta không phải có ý tứ này. . .” Công chúa Trường Nhạc có chút chân tay luống cuống, hình như nhất thời cũng không biết làm như thế nào giải thích cho Diệp Ly. Thật ra Diệp Ly cũng không phải không rõ ý nàng, cho dù nàng và Mặc Tu Nghiêu tin tưởng công chúa Trường Nhạc, nhưng rốt cuộc nàng ấy vẫn là nữ nhi thân sinh của Mặc Cảnh Kỳ. Ở trong vương phủ khó tránh khỏi khắp nơi phải từng bước cẩn thận, hơn nữa có ít người trong thành biết công chúa Trường Nhạc nhưng cũng có mấy người, nếu tin tức công chúa Trường Nhạc ở Định Vương phủ truyền ra ngoài, tương lai nói không chừng lại là một phen sóng gió. Có điều trước mắt, cô bé mới mười ba mười bốn tuổi lại phải nghĩ nhiều vấn đề như vậy, Diệp Ly không khỏi có chút đau lòng.

Hiểu được ý nghĩ của Diệp Ly, công chúa Trường Nhạc nở nụ cười trong sáng, lôi kéo tay Diệp Ly nói: “Định Vương phi, ta biết người là vì tốt cho ta. Nhưng ta đã trưởng thành, giống như người lớn, như

vậy mẫu hậu và ông ngoại mới có thể yên tâm không phải sao? Ta cũng không phải là cái gì cũng không có, ngân lượng mẫu hậu cho ta có thể cho ra sống cả đời cẩm y ngọc thực, lúc bọn họ rời đi đã để rồi hai tâm phúc Hoa gia chiếu cố ta. Huống chi, ta sẽ ở lại Tây Bắc, chắc chắn Định Vương phi sẽ không cho phép người khi dễ ta, không phải sao?"

Diệp Ly cười một tiếng, đưa tay vuốt búi tóc của tiểu nha đầu rồi nói: "Ngươi quả nhiên đã trưởng thành rồi, ngươi là một cô nương, sau này có tính toán gì không?"

Công chúa Trường Nhạc quay đầu suy nghĩ một chút, nhìn về phía Diệp Ly kiên định nói: "Ta muốn học tập y thuật. Ta biết Tây Bắc đối với nữ tử không hạn chế gắt gao như ở Đại Sở, chờ ta học thành rồi sau này nói không chừng có thể mở y quán xem bệnh cho người ta đấy." Diệp Ly cười nhìn nàng, nhướng mày hỏi: "Như vậy ngươi muốn học với ai? Làm sao bái sư? Phải biết rằng hiện tại đại phu rất ít người muốn thu học đồ là nữ nhi đấy. Y thuật thứ này cũng không phải ngươi xem vài cuốn sách là có thể vô sự tự thông." Công chúa Trường Nhạc nghiêm túc nói: "Ta sẽ giả trang nam đến y quán làm học đồ, bằng không. . . Ta sẽ thỉnh cầu một đại sư lợi hại dạy ta. Mẫu hậu nói, chỉ cần muốn học, luôn sẽ có biện pháp học được. Hơn nữa ta cũng không phải cái gì cũng không biết, ta xem Bối thân thảo kinh (sách về các loài cây cỏ) cũng biết rất nhiều dược liệu. So với người một chút cũng không biết sẽ có lợi hơn sao, cũng sẽ dễ được sư phụ tiếp nhận hơn."

Nhìn tiểu cô nương thật sự đã hạ quyết định, Diệp Ly cười híp mắt nhìn nàng nói nhỏ: "Xem ngươi có lòng thành như vậy, nói cho ngươi biết một bí mật."

Công chúa Trường Nhạc mở hai mắt tò mò nhìn nàng, Diệp Ly nhẹ giọng nói: "Định Vương phủ có hai vị thần y."

“A? Là Trầm thần y chữa khỏi cho Định Vương thúc sao? Nhưng lâu như vậy rồi cũng không thấy ông ấy.” Ánh mắt công chúa Trường Nhạc sáng lên, lại có chút ít nghi ngờ nói. Diệp Ly cười nói: “Trầm tiên sinh và Lâm tiên sinh rảnh rỗi quá nói trong phủ không thú vị, đến trong thành mở một y quán rồi. Nếu ngươi có thể khiến cho bọn họ dạy ngươi, tự nhiên không cần lo lắng học không được y thuật.” Mặc dù công chúa Trường Nhạc không biết Lâm đại phu là ai, nhưng thiên hạ đều biết danh tiếng của Trầm Dương.

Nghe Diệp Ly nói như vậy, trong lòng cũng có quyết định gật đầu nói: “Cám ơn người, Định Vương phi, ta đã biết nên làm thế nào.”

Diệp Ly nhướng mày cười nói: “Trầm tiên sinh và Lâm đại phu chưa chắc sẽ thu ngươi.”

Công chúa Trường Nhạc kiên định nói: “Ta nhất định sẽ cố gắng thỉnh cầu Trầm tiên sinh thu nhận ta!” Diệp Ly cũng không khuyên nàng nữa, thở dài vỗ vỗ tay công chúa Trường Nhạc nói: “Ngươi đã đã quyết tâm như vậy ta cũng không nói thêm gì nữa. Quay đầu lại ta sẽ cho người chọn một nơi thích hợp gần Vương Phủ, cái này ngươi không thể chối từ. Rốt cuộc ở gần Vương Phủ hơn sẽ dễ dàng hơn một chút.” Công chúa Trường Nhạc cũng không cự tuyệt, con ngươi phiếm hồng cười nói: “Vậy thì đa tạ Định Vương phi.”

Hai người nói một lát, công chúa Trường Nhạc mới đứng dậy cáo từ. Tiễn công chúa Trường Nhạc xong, Diệp Ly trầm tư một chút mới gọi Trác Tĩnh hỏi: “Phượng Tam công tử mấy ngày nay đối với công chúa Trường Nhạc tốt không?” Trác Tĩnh sửng sốt một chút, mặc dù không hiểu vì sao Vương phi hỏi cái này nói nhưng vẫn chi tiết trả lời: “Cũng không biết nói thế nào. công chúa Trường Nhạc ở khách viện cũng không thường gặp mặt Phượng Tam công tử.” Diệp Ly khẽ cau mày, suy nghĩ một chút hỏi: “Vậy. . . Trên đường trở lại thì sao?”

Trác Tĩnh nói: “Trên đường trở lại đây. . .hình như công tử Phượng Tam không quá nguyện ý đến gần công chúa Trường Nhạc. Thuộc hạ nhớ có một lần bỏ lỡ thành trấn phải nghỉ ở vùng hoang vu, Lâm Hàn thỉnh công tử Phượng Tam đưa một ít thức ăn đến cho công chúa Trường Nhạc, cuối cùng công tử Phượng Tam ném đồ cho ta. Nhưng công tử Phượng Tam cũng không vô lễ với công chúa Trường Nhạc.” Diệp Ly gật đầu nói: “Ta biết rồi, quay đầu lại ngươi gọi Phượng Tam tới đây một chuyến.”

“Thuộc hạ Phượng Tam cầu kiến Vương phi.” Không quá nửa canh giờ, Phượng Tam liền xuất hiện ở ngoài cửa thư phòng của Diệp Ly.

“Đi vào.”

Nghe thấy lời của Diệp Ly…, Phượng Chi Dao bước vào thư phòng cười nói: “Vương phi mới vừa trở lại đã triệu kiến thuộc hạ, thật khiến cho thuộc hạ cảm thấy vạn phần vinh hạnh. Vương phi có gì phân phó?”

Diệp Ly mặc kệ hắn cợt nhả, để hồ sơ xuống bưng trà lên uống một hớp mới thản nhiên nói: ” Công chúa Trường Nhạc muốn chuyển ra khỏi Vương Phủ.” Phượng Chi Dao ngẩn ra, còn chưa kịp nói chuyện đã nghe Diệp Ly tiếp tục nói: “Ta đã đáp ứng.”

Phượng Chi Dao cau mày, có chút không đồng ý nói: “Tại sao? Vương Phi, công chúa Trường Nhạc chỉ là một tiểu nha đầu, một mình chuyển ra ngoài phải sống thế nào?” Diệp Ly cười nhạt nói: “Tiểu nha đầu? Công chúa Trường Nhạc đã mười bốn tuổi. Mặc dù Định Vương phủ và hoàng thất Đại Sở có cùng nguồn gốc, nhưng theo huyết thống mà nói đã sớm qua năm đời. Không quen không biết, nàng một cô nương gia ở lại Vương Phủ sao được?”

Phượng Chi Dao bình tĩnh nhìn Diệp Ly, hiển nhiên không tin lý do

của nàng. Diệp Ly cũng không để ý, nhướng mày cười nói: “Được rồi, thật ra thì Bản phi cảm thấy hình như công tử Phượng Tam rất có ý kiến với công chúa Trường Nhạc. Đã như vậy, công chúa Trường Nhạc chỉ là một tiểu cô nương không quan trọng gì, công tử Phượng Tam là tâm phúc của Vương gia, bổn phi đương nhiên là phải chiếu cố tâm tình của ngươi hơn rồi.” Sắc mặt Phượng Chi Dao có chút lúng túng, “Ta lúc nào thì nói có ý kiến với công chúa Trường Nhạc. . . . . .” Chống lại dung nhan tự tiếu phi tiếu của Diệp Ly, Phượng Chi Dao cũng chỉ có thể im lặng sờ sờ lỗ mũi, “Vậy Vương phi cũng không cần phải làm cho con bé chuyển ra ngoài, dù sao vẫn là đứa bé.”

“Ta đã nói rồi, là chính cô bé muốn chuyển ra. Tiểu cô nương ăn nhờ ở đậu, trong lòng khó tránh khỏi nhạy cảm, dọc theo đường đi ngươi âm dương quái khí với người ta, ngươi có thể trách nàng ở Vương Phủ cảm thấy không tự tại sao? Ngươi cũng biết nàng vẫn còn là một đứa nhỏ, đã như vậy, ân oán giữa người lớn với nhau cũng không liên quan đến nàng. Không chỉ là ngươi, chỉ sợ người trong phủ biết thân phận của nàng, mọi người đối với nàng sẽ có chút khúc mắc.” Mặc dù sẽ không vô lễ, nhưng đứa nhỏ tâm tư tinh tế như vậy sao lại không phát hiện ra thái độ của người khác đối với mình đây. Cũng khó trách nàng mới trở về thì ngày hôm sau công chúa Trường Nhạc đã tới từ giã. Nhưng chuyện này cũng không trách được bất luận kẻ nào, ai bảo phụ thân của nàng là Mặc Cảnh Kỳ đây. Giận chó đánh mèo không đúng là chuyện ai cũng biết, nhưng có mấy người có thể làm được?

“Ta biết chuyện này là ta không đúng, Vương Phi lưu cô bé lại đi.” Phượng Chi Dao nói.

Diệp Ly lắc đầu nói: ” Công chúa Trường Nhạc cũng định đi bái sư học y, ở bên ngoài sẽ dễ dàng hơn một chút. Ta tìm ngươi tới chỉ là muốn ngươi thay nàng tìm một chỗ ở thích hợp, còn có thường ngày

ở bên ngoài chiếu cố một chút. Trong vương phủ nhiều người nhiều chuyện, cho dù chúng ta đã phân phó, chưa chắc cũng sẽ không bị ủy khuất.” Phượng Chi Dao trầm mặc chốc lát, cảm thấy Diệp Ly nói cũng có đạo lý, gật đầu nói: “Thuộc hạ hiểu , Vương phi cứ yên tâm.”

Chương 256: Tiến hành diễn tập

Cuối tháng mười, Đại Sở chính thức khai chiến với Bắc Cảnh. Mà gần như trong cùng một lúc, Tây Lăng Trấn Nam Vương và Thế tử Trấn Nam Vương Lôi Đằng Phong suất lĩnh hai mươi vạn đại quân đến phương nam giáp giới biên cảnh Nam Chiếu. Trong lúc nhất thời các quốc gia rối rít điều binh khiển tướng, ngay cả phương Bắc xa xôi đang là thời điểm lạnh khủng khiếp, Bắc Nhung cũng có chút rục rịch. Mà lúc này, diễn tập quân sự mà Định Vương phủ chuẩn bị suốt mấy tháng cũng bắt đầu.

Sáng sớm, tại đại doanh trú đóng ở ba mươi dặm ngoài Ly thành, Trương Khởi Lan nhận được một tờ lệnh: dẫn toàn bộ binh mã hết tốc lực tiến về Tây Bắc năm mươi dặm đến gần vách đá Hồng Châu Tây Bắc, chiếm trước Giản Thiên Nhai. Mệnh lệnh này tới quá nhanh, có thể nói là hoàn toàn không kịp chuẩn bị. Cũng may Mặc gia quân xưa nay nghiêm chỉnh huấn luyện cộng thêm mấy ngày này trong lòng mọi người đều chuẩn bị tinh thần nên lúc này cũng không rối loạn chân tay.

Thời điểm nhận được mệnh lệnh, Trương Khởi Lan đang cũng mấy tướng lĩnh thuộc hạ dùng bữa tối, thuận tiện thảo luận một chút quân tình. Nhìn thoáng qua nét chữ uyển chuyển nhỏ xinh nhưng lại phóng khoáng trên giấy, Trương Khởi Lan vội vã hướng về đám tướng lĩnh phía dưới kêu lên: “Truyền lệnh xuống, sau nửa canh giờ nhổ trại lên đường!” Trong lòng lại có chút kỳ quái, sao mệnh lệnh này lại giống bút tích của Vương Phi?

Các tướng lĩnh đều sửng sốt, gan lớn chút ít liền vội vàng hỏi:

“Tướng quân, chúng ta đây là. . .”

Trương Khởi Lan cười hắc hắc, nói: “Bắt đầu, phải cố gắng ra sức một chút. Chúng ta nhất định phải đánh lão nhân kia đến kêu cha gọi mẹ.”

Mọi người không khỏi cười một tiếng, trong không khí nhất thời thoải mái hơn rất nhiều. Trương Khởi Lan lại trừng mắt rống lên một tiếng, “Còn không mau đi chuẩn bị!”

Mọi người lập tức giải tán lập tức ra khỏi trướng, đi điều hành binh mã thuộc hạ của mình. Cho lui đám thuộc hạ, Trương Khởi Lan nhìn lại tờ giấy viết thư trong tay, lau qua mặt một cái cũng xoay người chuẩn bị hành trang xuất chinh cho mình.

“Trương tướng quân, đêm khuya mạo muội quấy rầy.” Ngoài trướng, một giọng nói trong trẻo bình tĩnh vang lên. Trương Khởi Lan ngẩn ra, lúc này mới kịp phản ứng xem người nói chuyện là người nào, vội vàng nghênh đón, rèm trướng bị nhấc lên, người ở phía ngoài cũng đã đi đến.

Trương Khởi Lan vội vàng chắp tay nói: “Thuộc hạ tham kiến Vương phi.” Không giống như ngày thường, hôm nay Diệp Ly khoác một trường bào màu xám tro, đầu tóc búi qua loa thành búi tóc của nam tử, phía dưới áo choàng lộ ra vạt áo màu trắng cũng là trang phục nam tử. Trương Khởi Lan có chút nghi ngờ, nhưng vẫn hỏi: “Vương Phi đây là. . . . . .” Diệp Ly cười nói: “Trương tướng quân cũng sắp xuất chinh, tại hạ bất tài tự tiến cử làm tham mưu, mong rằng tướng quân không chê.”

“Vương Phi nói là. . . Muốn cùng chúng ta hành quân?” Trương Khởi Lan cả kinh nói.

Diệp Ly gật đầu, Trương Khởi Lan có chút khó xử nói: “Này. . . thân thể Vương Phi đáng giá ngàn vàng, vạn nhất. . . . . .”

Diệp Ly vuốt vuốt chiết phiến trong tay cười nói: “Cõi đời này có chỗ nào có thể bảo đảm không có vạn nhất , huống chi tại hạ cũng coi như đã trải qua mấy lần chiến trường, cho dù không thể giúp Trương tướng quân chuyện gì thì cũng sẽ không gây cản trở đâu.”

Trương Khởi Lan liền nói không dám, đương nhiên hắn rất rõ ràng năng lực của vị Vương phi này, có nàng tương trợ có thể nói là tương đương với có thêm một tướng lĩnh cùng với mưu sĩ tài ba. Nhưng thứ nhất, thân phận Diệp Ly khiến cho hắn có chút bất an, mà đến nếu đã như vậy, cho dù hắn thắng Lữ Cận Hiền cũng chỉ có thể nói là vì bọn họ chiếm nhiều tiện nghi hơn không phải sao.

Diệp Ly tự nhiên nhìn thấu nguyên nhân hắn do dự, không khỏi cười một tiếng nói: “Về chuyện này. . . thật ra là Trương tướng quân có hơi lỗ một chút. Trương tướng quân có biết lãnh binh của quân phía Tây là ai không?” Nghe vậy, Trương Khởi Lan đột nhiên có dự cảm xấu, trong lòng vừa động nói: “Chãng lẽ. . . . . .”

Diệp Ly gật đầu cười nói: “Không sai, lãnh binh cuả đối phương chính là Vương gia, Lữ Cận Hiền là phó tướng.”

Sắc mặt Trương Khởi Lan tối sầm, mặc dù về tuổi thì hắn hơn Định Vương không ít, nhưng nói đến dụng binh thì cũng chỉ có thể tự nhận không bằng. Năm đó thời điểm Mặc Tu Nghiêu nam chinh Nam Chiếu, Trương Khởi Lan cũng từng đi theo, đại khái hắn chưa từng nghĩ đời này sẽ chống lại Mặc Tu Nghiêu đâu.

Diệp Ly cười híp mắt nhìn Trương Khởi Lan nói: “Tướng quân đây là. . . Không chiến mà nhận thua sao?”

Trương Khởi Lan cắn răng một cái, gật đầu nói: “Đã như vậy, làm phiền Vương phi rồi.” Không chiến mà tự nhận thua đương nhiên là không thể nào , cho nên hiện tại hắn cũng bất chấp thân phận Diệp Ly, người tài giỏi nhiều khi biết không có khả năng thắng nhưng cũng muốn cắn đối phương một miếng. Huống chi. . . cùng Vương gia giao thủ, vừa nghĩ tới tựa hồ đã làm cho người ta có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Diệp Ly cười nhạt nói: “Không dám, tại hạ Sở Quân Duy. Tướng quân xưng tên ta là được rồi.”

Sau nửa canh giờ, đại quân quả nhiên đã chuẩn bị xong xuôi. Lúc này sắc trời đã tối từ lâu, đại quân cưỡi ngựa bí mật hành quân cả đêm. Khoảng cách từ Ly thành đến Giản Thiên Nhai chừng ba trăm dặm, Hắc Vân kỵ còn dễ nói, trông cậy vào tướng sĩ Mặc gia quân bình thường trong vòng một ngày chạy tới đây căn bản là không thể.

Sau khi đại quân lên đường, tướng sĩ bên cạnh Trương Khởi Lan lúc này mới phát hiện bên cạnh tướng quân còn có thêm một nam tử trẻ tuổi khoác trường bào màu xám tro, dưới bóng đêm không thấy rõ dung mạo, “Tướng quân, vị này. . . . . .”

Sắc mặt Trương Khởi Lan hơi chút vặn vẹo, trầm giọng nói: “Đây là quân sư của Bản tướng quân. Phượng Chi Dao đâu rồi?” Phượng Chi Dao nằm trong danh sách tướng lĩnh trong lần diễn tập này, nhưng cho tới nay công tử Phượng Tam luôn đi theo Mặc Tu Nghiêu lần này lại bất hạnh bị phân đến phái đối diện với Định Vương. Nhưng từ đầu đến giờ Trương Khởi Lan lại không thấy vị gia này lộ mặt qua.

Diệp Ly thấp giọng nói: “Phượng Tam đã đi trước một bước.”

Trương Khởi Lan ngẩn ra, rất nhanh liền kịp phản ứng. Bọn họ đại

đội hơn vạn binh mã muốn giành trước Giản Thiên Nhai không thể nào có chuyện không bị Định Vương phát hiện, bết bát nhất chính là, quân phía Tây có một chi trú đóng ở gần con đường mà bọn họ muốn tới Giản Thiên Nhai nhất định phải qua. Vương gia chắc chắn sẽ không để bọn họ thuận lợi chạy tới Giản Thiên Nhai như vậy, Phượng Chi Dao dẫn Hắc Vân kỵ đi trước mở đường so với đến nơi mới bị người ta chặn đánh thì tốt hơn nhiều lắm. Trong đêm tối, đoàn người cỡi ngựa tiến lên, phía sau là đoàn binh sĩ rất dài của Mặc gia quân chạy bộ tiến lên.

Trong quân doanh của quân phía tây,

Mặc Tu Nghiêu vẫn mặc một bộ áo trắng tóc trắng như tuyết, lười biếng ngồi trong đại trướng nhìn bản đồ trước mắt có điều suy nghĩ. Lữ Cận Hiền ngồi dưới tay hắn nói: “Vương gia, Trương Khởi Lan xuất thân từ Hắc Vân kỵ, xưa nay hành binh nhanh chóng, lúc này bọn họ hẳn là đã nhổ trại lên đường.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, nhướng mày nói: “Bọn họ có nhanh hơn nữa thì trong tay cũng chỉ có một vạn Hắc Vân kỵ, muốn bằng một vạn Hắc Vân kỵ này đến đoạt Giản Thiên Nhai không khỏi có ý nghĩ kỳ lạ.”

Lữ Cận Hiền gật đầu, nhíu mày nói: “Nhưng mặc dù chúng ta có năm vạn Hắc Vân kỵ, nhưng về binh lực mà nói rõ ràng yếu hơn, kém hơn đối phương. Hắc Vân kỵ tập kích bất ngờ đánh quân tùy hứng, phòng ngự sẽ kém một chút. Cho dù chúng ta có đi trước một bước đoạt được Giản Thiên nhai, muốn bằng năm vạn Hắc Vân kỵ này chống đỡ được công kích của mười vạn Mặc gia quân chỉ sợ có chút khó khăn rồi.”

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn Lữ Cận Hiền nói: “Làm sao? Lữ tướng quân còn sợ Trương Khởi Lan sao?”

Mặt Lữ Cận Hiền liền biến sắc, ưỡn ngực nói: “Ai sợ hắn chứ? Vương gia yên tâm, mạt tướng thề bảo vệ cho Giản Thiên Nhai!”

Mặc Tu Nghiêu khoát tay một cái nói: “Thề cái gì, đừng quên Giản Thiên Nhai cũng không phải là mục tiêu cuối cùng. Ở Giản Thiên Nhai mà hao tổn toàn bộ tướng sĩ, thì trận chiến tiếp theo đánh thế nào?”

Lữ Cận Hiền có chút rõ ràng, hỏi: “Vương gia có chủ ý gì không?”

Mặc Tu Nghiêu trầm tư chốc lát nói: “Trương Khởi Lan nhất định sẽ toàn lực chạy tới Giản Thiên Nhai, chúng ta cũng đừng vội vã qua đó. Như thế nào chúng ta hành quân cũng nhanh hơn hắn, hiện tại trên đường gây thêm chút cản trở cho bọn hắn. Còn nữa. . . Ở trước Giản Thiên Nhai hai mươi dặm đặt thêm một đạo phòng thủ, cho dù cuối cùng thủ không được Giản Thiên Nhai thì ít nhất cũng phải tiêu hao một nửa binh lực của bọn họ.”

“Thuộc hạ hiểu .” Lữ Cận Hiền gật đầu nói. Mặc Tu Nghiêu vừa lòng gật đầu nói: “Như vậy Giản Thiên Nhai giao cho ngươi.” Nghe vậy, Lữ Cận Hiền không khỏi sửng sốt, “Giao cho mạt tướng? Vậy Vương gia. . . . . .” Mặc Tu Nghiêu tự tiếu phi tiếu nói: “Không thể nói. . . . . .”

Quân phía Đông đoạn đường này đi cũng không thuận lợi, giữa trưa ngày thứ hai đại quân gặp được đạo phòng tuyến đầu tiên do địch nhân bố trí, mà đám người Phượng Chi Dao nghe nói đi trước một bước mở đường ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Nhân mã đối phương ngăn chặn cũng không nhiều, cùng lắm là hai ba ngàn người. Nếu ở vùng đất bằng phẳng mười vạn đại quân đi qua chỉ cần giẫm đạp cũng có thể giết chết bọn họ. Nhưng đây lại là nơi sơn đạo quanh co, hơi có chút hiểm trở, vạn người không thể đi

qua. Trương Khởi Lan giận đến mức luôn miệng mắng Lữ Cận Hiền hèn hạ vô sỉ.

Nhưng đối thủ có hèn hạ vô sỉ hơn nữa, trận chiến này cũng vẫn muốn đánh, Trương Khởi Lan cũng không phải mãng phu chỉ biết oa oa kêu to mắng chửi người. Lúc này phái ra một đội người theo đường vòng bí mật phía sau đối phương, tiền hậu giáp kích. May mà như thế, nếu không ở cái địa phương này cũng đã chậm trễ gần ba bốn canh giờ. Đợi đến dọc theo đường đi gặp phải hai ba lần như vậy, Trương Khởi Lan đã sớm hiểu Lữ Cận Hiền đây là muốn trì hoãn thời gian của bọn họ.

Hết lần này tới lần khác, hiểu được mưu kế trước mặt nhưng lại không cách nào ngăn chặn được. Cho dù biết dọc đường đi Lữ Cận Hiền bố trí mai phục là muốn trì hoãn thời gian, bọn họ cũng không thể không đi qua con đường này, bởi vì nếu đi đường vòng, còn mất thời gian hơn.

Mục tiêu cuối cùng của lần diễn tập này không phải là Giản Thiên Nhai, mà là một cái thành trì nhỏ cách Giản Thiên Nhai vài chục dặm. Trong thành nhỏ có bốn vạn binh mã trú đóng, mà nhiệm vụ của Mặc Tu Nghiêu Thống soái quân phía Tây là chiếm lĩnh thành nhỏ, Diệp Ly và Trương Khởi Lan muốn đi trước tiếp viện, hơn nữa tiêu diệt quân phía Tây.

Mà Giản Thiên Nhai cũng là một vị trí tối trọng yếu, bởi vì vô luận là quân phía Đông hay quân phía Tây, đều phải đi qua nơi này mới có thể đi tới tòa thành nhỏ kia. Nếu như trong tay Mặc Tu Nghiêu có đầy đủ binh mã…, tự nhiên có thể liều mạng xuyên qua Giản Thiên Nhai thẳng đến thành nhỏ, nhưng quân phía tây trong tay hắn chỉ có năm vạn Hắc Vân kỵ và bốn vạn Mặc gia quân. Mà cánh quân phía Đông có bao gồm Thủ thành quân ở bên trong một vạn Hắc Vân kỵ, lại thêm mười lăm vạn Mặc gia quân.

Thủ thành của thành nhỏ cũng không thể coi thường, ông là thủ thành vô cùng thiện chiến trong Mặc gia quân, nguyên là thủ thành của thành Gianh Hạ, lão tướng quân Nguyên Bùi. Vì vậy, một khi Mặc Tu Nghiêu đem toàn bộ binh lực dùng cho công thành…, nếu hắn không cách nào đánh hạ thành trong vòng ba ngày, thì cánh quân phía Tây sẽ lâm vào vòng vây của mười mấy vạn Mặc gia quân. Cho nên hắn chỉ có thể lưu lại một bộ phận binh lực cho Lữ Cận Hiền kiềm chế tốc độ của viện quân, nhưng chính điều này cũng vô hình trung cắt giảm thực lực của binh mã công thành.

Lộ trình vốn dự tính ba ngày, bởi vì dọc đường bị người mai phục mà cánh quân phía Đông phải mất năm ngày mới tới được một ngọn núi cách Giản Thiên Nhai đóng lại ba ngày. Nhìn trên sườn núi cờ bay cuồn cuộn trận thế tùng trùng khiến người ta phát lạnh, Trương Khởi Lan cười lạnh một tiếng xoay người phân phó đóng quân tại. Các tướng lĩnh thuộc hạ đều là nóng lòng muốn đọ sức, mấy ngày qua hành quân đã sớm khiến bọn họ nghẹn một hơi, hiện tại cực kỳ cần phát tiết, rối rít hướng Trương Khởi Lan xin ứng chiến. Trương Khởi Lan phất tay bác bỏ mọi người xin chiến, đối phương chiếm cứ lấy địa lợi, ban ngày cường công (tấn công bằng sức mạnh) chẳng khác gì muốn chết.

“Sở tiên sinh thấy thế nào?” Trương Khởi Lan nghiêng đầu hỏi Diệp Ly đang ngồi bên cạnh.

Mọi người cũng ngừng huyên náo, rối rít nhìn về phía công tử áo trắng. Mặc dù trong quân có không ít người đã gặp qua Diệp Ly, nhưng rốt cuộc cũng không tính là quen thuộc. Diệp Ly sửa lại nam trang, thêm chút dịch dung, bình thường cũng cực ít lời, cho nên những tướng lãnh này không một người nào nhận ra vị công tử trẻ tuổi có chút trầm mặc này là Định Vương phi của bọn họ. Dĩ nhiên điều này cũng có liên quan với việc những tướng lãnh tâm cao khí

ngạo này đối với Diệp Ly đột nhiên không mời mà đến này có chút nhìn không thuận mắt, tất nhiên cũng không có bao nhiêu người nguyện ý đến gần nàng nói chuyện.

“Lữ tướng quân xem ra là muốn ngăn chúng ta ở bên ngoài Giản Thiên Nhai, lúc này. . . chắc Định Vương đã mang binh đi trước công thành rồi.” Diệp Ly trầm ngâm nói. Người phía dưới không khỏi xuy một tiếng, lời như thế ai mà không nói được? Chỉ nhìn tình hình trước mắt cũng biết đối phương có ý gì. Cũng là Trương Khởi Lan có điều suy nghĩ nói: “Sở tiên sinh có ý tứ là. . . hiện giờ Định Vương không có ở Giản Thiên Nhai? Nếu chỉ có Lữ Cận Hiền. . . Nói vậy cũng sẽ không còn lại bao nhiêu binh mã. Có lẽ Bản tướng có thể xông phá Giản Thiên Nhai trong vòng ba ngày.”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Trong vòng ba ngày xông phá Giản Thiên Nhai, tướng quân không quản có bao nhiều thương vong sao? Giản Thiên Nhai có thể được coi là nơi hiểm yếu, tự nhiên là dễ thủ khó công. Nếu binh tướng lực ở chỗ này hợp lại xong, chúng ta lấy cái gì đi tiếp viện cho Nguyên tướng quân?”

Phía dưới một tiểu tướng không nhịn được nói: “Nhưng nếu không xông ra, chúng ta từ đâu đi qua đây? Nếu muốn đường vòng, ít nhất cần bảy tám ngày đường, hơn nữa từ phía nam, dọc theo đường đi trèo non lội suối, chờ chúng ta chạy tới còn có thể đánh hay không lại la chuyện khác. Nếu đi từ phía bắc, đó là nơi tảng lớn ao đầm chúng ta căn bản không đi được.”

Trương Khởi Lan nhìn Diệp Ly hỏi: “Sở tiên sinh có ý gì?”

Diệp Ly chỉ chỉ bản đồ trên bàn nói: “Nguyên tướng quân thiện thủ thành, trong khoảng thời gian ngắn cho dù là Định Vương, cũng chưa chắc có thể phá thành. Ý của ta là. . . Toàn diệt binh mã Giản Thiên nhai.” Mọi người đều cả kinh, Trương Khởi Lan cau mày nói:

“Này thời gian. . . Vạn nhất chúng ta không còn kịp tiếp viện thành bị phá. . .” Diệp Ly thản nhiên nói: “Phá đoạt lại lần nữa là được.” Một phó tướng do dự nói: “Nhưng mà. . . Một khi thành phá thì diễn tập sẽ kết thúc.” Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Trừ phi một bên nhận thua hoặc là lưỡng bại câu thương, đó mới coi là kết thúc. Chẳng lẽ lúc đánh giặc thành trì bị quân địch đoạt, binh mã tiếp viện liền theo đường cũ trở về?” Mọi người mặc nhiên, giống như có điều suy nghĩ.

Trong đại trướng trầm mặc một lúc lâu, Trương Khởi Lan vỗ án nói: “Tốt! Theo như Sở tiên sinh nói. Lần này thành bại liền giao cho Sở tiên sinh, tiên sinh có kế sách gì không?” Diệp Ly mỉm cười nhìn vẻ mặt Trương Khởi Lan đầy mong đợi, chậm rãi nói: “Còn đang suy nghĩ.”

“. . . . . ”

Trên chiến trường ban đêm cũng không yên tĩnh, nguyệt hắc phong cao dạ (thích hợp làm chuyện xấu) giết người phóng hỏa , ở trên chiến trường này cũng không ngoại lê. Cho nên khi Diệp Ly cả đêm lần thứ ba bị âm thanh bên ngoài đánh thức cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, đứng dậy mặc quần áo vào phủ thêm áo khoác đi tới ngoài trướng, Tần Phong lập tức xuất hiện ở cửa, “Công tử.” Diệp Ly khẽ nhíu mày nói: “Sao không nghỉ ngơi?” Tần Phong nói: “Vệ Lận đi nghỉ ngơi rồi, một lúc lâu sau hắn sẽ đổi cho ta.” Lần này Diệp Ly cũng không mang theo Trác Tĩnh và Lâm Hàn, mà mang theo Tần Phong và Vệ Lận ra ngoài. Dù sao Định Vương và rất nhiều tướng lãnh lớn nhỏ đều không ở đó, Trác Tĩnh và Lâm Hàn cũng bị lưu lại hiệp trợ Từ Thanh Trần. Diệp Ly nói: “Các ngươi đi nghỉ ngơi đi, tùy tiện phái hai người tới gác đêm là được. Ngày mai còn có chuyện quan trọng.” Tần Phong cúi đầu nói: “Thuộc hạ lập tức trở về nghỉ ngơi, sẽ không làm trễ nãi chuyện ngày mai.”

Diệp Ly biết khuyên không được hắn, cũng không nói thêm nữa. Tò

mò nhìn về phía ánh lửa lóng lánh nơi xa xa hỏi: “Ai đang náo loạn vậy?”

Tần Phong nín cười nói: “Là mấy tiểu tướng thủ hạ của Trương tướng quân. Bọn họ hình như là đã thương lượng tốt lắm, buổi tối đánh lén quân coi giữ phía trước, mỗi người kiên trì một canh giờ, bất kể thắng thua đều rút về . Lúc này đã là đợt thứ ba rồi, tối nay quân coi giữ trên núi kia ước chừng không cần ngủ nữa rồi.”

Diệp Ly nhướng mày, nhìn phía xa mơ hồ truyền đến tiếng chém giết, nhướng mày cười nói: “Có chút ý tứ, đây là chủ ý của bọn hắn?” Tần Phong gật đầu nói: “Hình như là sau bữa tối đi tìm Trương tướng quân đã nói, đại khái là Trương tướng quân đồng ý rồi. Nếu không bọn họ cũng sẽ không tự tiện hành động.”

Thoạt nhìn Tần Phong đối với mấy thanh niên nôn nôn nóng nóng này cũng hơi có chút thiện ý, mặc dù không thay bọn họ thuyết tình nhưng cũng coi như là thay bọn họ giải thích, lần này làm cũng không phải không tuân theo quân quy. Diệp Ly mỉm cười đi ra ngoài, một bên cười nói: “Người trẻ tuổi có thể có chủ ý của mình luôn là tốt nhất. Cho dù trong diễn tập phạm chút sai lầm cũng không sao, nếu sống dễ chịu quá đến lúc đến chiến trường lại phạm sai lầm.”

“Ý Vương Phi là?” Tần Phong cau mày nói.

Diệp Ly nói: “Bọn họ đi quấy rối một hai lần cũng thôi đi, nếu cứ liên tiếp đi đến như vậy, bọn họ cho rằng Lữ Cận hiền sẽ ngồi không?” Tần Phong trầm mặc không nói, Diệp Ly cười nói: “Đi thôi, chúng ta cũng đi nhìn một cái.”

Tần Phong vội vàng vượt qua đi, có chút ngạc nhiên hỏi: “Vương Phi nói là bọn họ xảy ra vấn đề?”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Lữ Cận Hiền là lão tướng lão luyện rồi, sao lại bị mấy tiểu tử mới mọc râu như vậy đùa giỡn chứi? Nếu bọn họ dừng tay sau một hai lần, đối phương còn có thể cẩn thận đề phòng, khuya hôm nay đại khái cũng đừng nghĩ an ổn. Nhưng luân phiên diễn lại trò cũ, sao Lữ Cận Hiền không có động tĩnh chứ. Có câu là tốt quá hoá dở.”

“Kia. . .” Tần Phong cau mày nói: “Có phải hay không nên phái người nói một tiếng với Trương tướng quân?”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Trương tướng quân và Lữ tướng quân quen biết mấy chục năm rồi, sẽ không có chuyện không biết hắn. Tất nhiên sẽ có chuẩn bị, không cần chúng ta nhiều chuyện. Hãy chờ xem.”

Hai người đang khi nói chuyện, từ phía sau truyền đến giọng nói sang sảng của Trương Khởi Lan, “Ồ? Đã trễ thế này Sở tiên sinh còn chưa đi nghỉ ngơi. Là bị đám tiểu tử kia náo loạn sao?” Hai người trở lại, thấy Trương Khởi Lan ưỡn ngực bước đến, người mặc chiến giáp chiến bào, nghiễm nhiên là một bộ muốn lên trận đánh giặc, Diệp Ly không khỏi cười nói: “Trương tướng quân, đã trễ thế này ngươi đây là?”

Trương Khởi Lan ra vẻ tức giận nói: “Đám tiểu tử không biết sống chết kia đi trêu chọc lão Lữ, ta thừa dịp bọn họ chưa gây ra chuyện gì đi xách đuôi toàn bộ bọn họ trở lại.”

Nghe vậy, Diệp Ly tiếng cười réo rắt, “Như thế, cực khổ Trương tướng quân rồi.”

Trương Khởi Lan ôm quyền nói: “Đi trước cáo từ.”

Chương 257: “Thiện ý” chỉ bảo

Đến tận lúc bình minh, một đám thanh niên nhiệt huyết hưng phấn quá độ quả nhiên đã bị Trương Khởi Lan xách cổ trở lại. Diệp Ly và Vệ Lận tới đổi phiên cho Tần Phong đợi đến canh tư thì tiếng chém giết mới dừng lại nhưng phải qua nửa canh giờ mới nhìn thấy một nhóm người hồi doanh. Những tiểu tướng trẻ tuổi ngông cuồng hiếu thắng đều rũ cụp đầu xuống, phảng phất như rau cỏ bị sương táp vùi dập.

Mới vừa vào đại doanh đã thấy Diệp Ly đứng một bên mỉm cười nhìn bọn họ, sắc mặt đám tiểu tướng càng thêm không được tự nhiên. Bọn họ cảm giác, thật không biết tướng quân tìm đâu ra được một người trẻ tuổi không rõ lai lịch như vậy làm quân sư, cái gì cũng không biết, chẳng qua chỉ thỉnh thoảng nói mấy câu nhảm nhí lại khiến tướng quân hết sức coi trọng. Những người trẻ tuổi này đương nhiên là không phục, trong lòng không khỏi cho rằng mình mạnh hơn tên tiểu bạch kiểm này không biết bao nhiêu lần. Thế mà hôm nay lại làm trò mất mặt lớn như vậy trước mặt hắn, đương nhiên sắc mặt không dễ nhìn.

“Sở tiên sinh còn chưa nghỉ ngơi sao?” Trương Khởi Lan thấy Diệp Ly liền tiến lên chào hỏi.

Diệp Ly cười nói: “Tướng quân cũng chưa nghỉ ngơi sao? Cực khổ tướng quân rồi, không có chuyện gì chứ?”

Trương Khởi Lan thở dài nói: “Vạn hạnh không có việc gì.” Quay đầu lại trợn mắt nhìn mọi người một cái quát: “Còn không trở về nghỉ ngơi? Chờ bị phạt à?” Nghe vậy, chúng tiểu tướng rối rít giải tán.

Nhìn Trương Khởi Lan không khác gì sát thần hăm dọa mọi người, Diệp Ly không khỏi thấp giọng cười nói: “Tướng quân rõ ràng không có ý phạt bọn họ, cần gì phải cố ý hù dọa bọn họ chứ?” Trương Khởi Lan bất đắc dĩ thở dài nói: “Lần này ra trận có chút ít tiểu tử trẻ tuổi, không nói đến chuyện chưa từng ra chiến trường, còn rất nhiệt huyết muốn xông pha. Nếu thật sự ở trên chiến trường, còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì đâu.”

Thì ra là tối nay này mấy tên nhóc này đi đánh lén, hai lần trước cũng làm cho đối phương có chút luống cuống tay chân. Những tiểu tử nhất thời đắc chí, hí hửng quyết định thay nhau ra sân, đánh tới hừng sáng mới thôi. Kể từ đó địch nhân phải thức trắng đêm, người mình còn có thể thay phiên nghỉ ngơi. Ý nghĩ thì không sai, nhưng lại quên mất quan sát trận địa chung quanh và tình hình của quân địch, lần thứ ba đánh lén được một nửa, đã bị Lữ Cận Hiền phái hai đội binh mã lặng lẽ từ hai cánh bọc đánh.

Nếu không phải Trương Khởi Lan dẫn đầu mang binh tới cứu viện, còn không cho dù bọn họ có mang theo bốn, năm ngàn binh mã, thì ngay cả kia bốn năm tiểu tướng cũng phải bỏ lại ở đây. Trên chiến trường, cho tới bây giờ luôn tàn khốc vô tình, nếu như không phải là xuất thân thế gia thì từ mấy trăm vạn đại quân cũng không có được bao nhiêu Hiệu Úy, trong mấy ngàn danh Hiệu úy tối đa cũng chỉ có không tới trăm người có thể trở thành phó tướng, mà trong đám chưa đến trăm phó tướng này tối đa cũng chỉ có thể có được hai, ba vị tướng quân. Cũng không phải là những người này không có tiềm lực trở thành tướng quân, mà do trong quá trình bọn họ trở thành tướng quân thì trước đó đã bị chiến trường nuốt sống.

“Sau này còn thỉnh Sở tiên sinh dạy dỗ những tiểu tử này nhiều hơn.” Trương Khởi Lan chân thành nói. Ông đã biết rõ bản lĩnh của Vương phi, không nói đến Kỳ Lân xuất quỷ nhập thần chiến vô bất thắng

chính là do đích thân Vương phi rèn luyện ra, mà đám người Tần Phong, Trác Tĩnh bên cạnh Vương phi nếu như thả vào trong quân doanh cũng là nhân tài nhiều năm mới xuất hiện. Bởi vậy có thể thấy được, phương pháp huấn luyện của Vương phi cực kỳ xảo diệu đấy.

Diệp Ly lại cười nói: "Trương tướng quân là một tướng lĩnh tốt." Ở thời đại này, tướng lãnh có thể suy nghĩ vì thuộc hạ như thế quả thật không nhiều."

Trương Khởi Lan hắng giọng cười một tiếng, ngay thẳng nói: "Những thiếu niên này mặc dù dễ kích động một chút, nhưng đều là tương lai của Mặc gia quân. Chúng ta những lão đầu tử này một ngày nào đó già rồi không ra được chiến trường, tương lai vẫn phải dựa vào bọn họ đấy." Diệp Ly cười nói: "Tướng quân đang lúc thịnh niên, nói chữ già này vẫn còn rất sớm. Tại hạ xin ghi nhớ lời của tướng quân." Đây chính là đáp ứng, Trương Khởi Lan chắp tay nói: "Như vậy làm phiền công tử rồi. Sắc trời vẫn còn sớm, công tử hồi trướng nghỉ ngơi một lát đi."

"Đa tạ Tướng quân quan tâm."

Ngày tiếp theo, cánh quân phía Đông phát hiện đám người của cánh quân phía Tây trấn thủ phía trước thần thái vẫn sáng láng, một đám người thanh niên rốt cục không nhịn được tức dựng lông. Trong đại trướng ầm ĩ hỗn loạn thành một đoàn rồi, Diệp Ly mỉm cười ngồi ở một góc đại trướng nghe những người trẻ tuổi này nghị luận.

Cũng là Trương Khởi Lan bị bọn họ làm phiền, trợn trắng mắt nói: " Ầm ĩ cái gì? Phía trước chỉ cách Giản Thiên nhai có hai mươi dặm, tối hôm qua quân coi giữ bị các ngươi ầm ĩ khiến cho mệt mỏi chẳng lẽ Lữ Cận Hiền lại không điều quân coi giữ Giản Thiên nhai tới đây? Không đi qua điểm chốt này, các ngươi muốn từ trên trời bay đến Giản Thiên nhai sao."

Mọi người trầm mặc một hồi lâu, hai mặt nhìn nhau, “Tướng quân, đây chẳng phải là nói tối hôm qua chúng ta làm không công rồi sao?” Cho dù bọn họ ngày ngày đánh lén như vậy, chỉ cần người ta đem hai nhóm người ngựa thay phiên nhau đổi, trừ phi mạnh mẽ đột phá đạo phòng tuyến trước mắt này, thì những cái khác cũng vô dụng. Huống chi, tối ngày hôm qua đánh lén bọn họ suýt nữa ăn thiệt thòi rồi.

Trương Khởi Lan gãi gãi cằm vuốt vuốt chòm râu, nói: “Nói là làm không công cũng không phải. Đám tiểu tử các ngươi cũng quá đắc ý rồi. Đi quấy rối một hai lần cũng thôi đi, còn nghiện thay phiên nhau canh giờ mà quấy rối. Đây không phải là tạo cơ hội cho Lữ Cận Hiền đánh các ngươi sao?”

Tiểu tướng cũng bị nói có chút xấu hổ, tướng lĩnh lớn tuổi hơn ngồi bên cạnh cũng rối rít cười khẽ.”

Tướng quân, vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?” Một tiểu tướng trong đám người kia đi ra, tràn ngập mong đợi hỏi.

Trương Khởi Lan nhíu mày, nghiêng đầu nhìn Diệp Ly hỏi: “Sở tiên sinh có ý kiến gì không?” Diệp Ly mạn bất kinh tâm gõ nhẹ chiết phiến trong tay, nói: “Đối phương trên cao nhìn xuống, muốn cường công không chỉ tốn thời gian mà còn phí sức. Mỗi đêm đánh lén, ban đêm quấy rầy gì đó vẫn nên tiếp tục, có điều. . . đừng để Lữ tướng quân bắt được. Lần sau chưa chắc Trương tướng quân đã có thể vừa lúc mang binh đến giải vây cho mọi người.”

Mấy tiểu tướng trẻ tuổi có chút không phục nhìn Diệp Ly, nói: ” Nếu Sở tiên sinh là quân sư, nói vậy có diệu chiêu gì phá kẻ địch không. Chẳng qua là mỗi đêm đánh lén chúng ta cũng không tấn công được tới. Nếu kéo dài mười ngày nửa tháng, chúng ta không cần đánh có

thể trực tiếp nhận thua rồi.” Diệp Ly nhướng mày cười hỏi, “Vậy các ngươi có ý kiến gì không?”

“Thuộc hạ chờ lệnh, làm tiên phong vì đại quân mở đường!” Một tiểu tướng hướng về phía Trương Khởi Lan chắp tay nói, những người khác cũng hưởng ứng, hướng Trương Khởi Lan chờ lệnh, hiển nhiên là muốn cùng đối phương liều mạng. Diệp Ly nhàn nhạt nhìn của bọn hắn nói: “Ta không phản đối liều mạng, lấy binh lực đối phương mà nói. Phe ta đánh bạc một phen, với binh lực hiện tại tuyệt đối có thể chiếm lấy nơi này. Nhưng ta phải nhắc nhở các vị, mặc dù hiện tại chỉ là diễn tập, nhưng nếu như đây thật sự là chiến trường…, cũng chính là chúng ta cùng mười vạn tướng sĩ phía ngoài, có đến một nửa sẽ bỏ mạng tại cái sườn núi nhỏ ngay trước Giản Thiên nhai này.”

“Vậy thì như thế nào?” Có người thấp giọng nói.

Diệp Ly mỉm cười, “Nếu như hao tổn hơn phân nửa tướng sĩ, bao gồm các vị đang ngồi đây có thể không coi tính mạng mình là gì. Như vậy, còn lại năm vạn binh mã phải đi qua nơi hiểm yếu như Giản Thiên Nhai thế nào? Sau khi đi qua rồi còn có thể dư lại bao nhiêu binh mã. Hay chư vị cho rằng. . . Cho dù chúng ta có thể xông qua, người nào cũng có thể hỗ trợ cho Nguyên tướng quân đang bị vây thành. Tại hạ thuận tiện nhắc nhở mọi người một câu, lấy hiểu biết của ta đối với Định Vương, binh mã lưu lại Giản Thiên nhai lúc này cùng lắm cũng chỉ được một phần ba cánh quân phía Tây. Hai phần ba còn lại cũng là quân chưa tham chiến, đầy đủ sức lực, chư vị ở đây có thể anh dũng xông pha, xin hỏi, Nguyên tướng quân và các tướng sĩ thủ thành phải làm sao bây giờ?”

Diệp Ly lời còn chưa nói hết, cả đám thanh niên vốn sục sôi ý chí liều mạng đều mặt đỏ tới mang tai. Mặc dù có chút không phục nhưng lại không thể không thừa nhận, quân sư họ Sở này nói không sai, sở dĩ

bọn họ dũng mãnh hiếu chiến như vậy, ít nhất một nửa nguyên nhân chính là bởi vì bọn họ biết đây là một lần diễn tập, cũng không phải là chiến trường thực sự. Nếu như thực sự trên chiến trường, bọn họ còn có thể bất chấp tất cả muốn xông về phía trước như vậy không? Hoặc là nói cho dù bọn họ vẫn cứ liều mạng xông lên như vậy, thì sẽ tạo thành cái hậu quả gì?

Trương Khởi Lan gõ bàn, nói: “Thôi, chuyện ban đêm Bản tướng quân tới an bài, không có Bản tướng quân ra lệnh ai cũng không được phép hành động thiếu suy nghĩ. Người nào trái lệnh, chém!” Này mặc dù không phải là chiến trường thực sự, nhưng mệnh lệnh của ông cũng là quân lệnh. Người làm trái quân lệnh, cho dù không phải đang ở trên chiến trường cũng sẽ giết không tha. Nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Ly cười nói: “Sở tiên sinh, mấy tiểu tử không hiểu chuyện này giao cho ngươi.” Diệp Ly mỉm cười nói: “Tướng quân tin tưởng tại hạ, là vinh hạnh của tại hạ.” Trương Khởi Lan vừa lòng gật đầu, đứng dậy nhàn nhạt quét mắt nhìn một ít thanh niên vẫn còn có vẻ manh động một cái trầm giọng nói: “Lời Sở tiên sinh nói chính là ý tứ của Bản tướng quân ý tứ, người nào cãi lời, chém!

Trương Khởi Lan mang theo một đám cấp dưới lớn tuổi ở tiền tuyến giao chiến cùng Lữ Cận Hiền, một ít những tiểu tướng trẻ tuổi khí thịnh thì bị Diệp Ly giữ lại ở hậu phương. Nghe mỗi ngày trong đại doanh binh mã ra ra vào vào nhưng lại không có phần của bọn hắn, những người trẻ tuổi kia càng ngày càng táo bạo. Rốt cục, đến xế chiều ngày thứ ba đã thiếu kiên nhẫn tới tìm Diệp Ly lý luận.

Diệp Ly ngồi trong trướng, nở nụ cười ấm áp như gió xuân nhìn bọn họ, nụ cười chân thành nói: “Chư vị có cái gì muốn nói?” Một người cầm đầu nói: “Chúng ta muốn xuất chiến, vì sao ngươi lại giữ chúng ta ở phía sau, không cho chúng ta ra chiến trường.”

Diệp Ly chậm rãi vuốt vuốt chiết phiết trong tay, mở miệng nói: “Chỉ

bằng ta là quân sư, chỉ bằng Trương tướng quân giao bọn ngươi cho ta quản lý. Chỉ bằng ta không cho cho, nên các ngươi không thể đi.” Giọng nói nhẹ nhành như vậy nhưng đối với những người trẻ tuổi này mà nói tuyệt đối là một loại kích thích, mọi người nhìn Diệp Ly, thần sắc như thể hận không được lập tức xông lên hung hăng đập nàng một trận. Tần Phong, Vệ Lận đứng phía sau Diệp Ly bình tĩnh quét mắt nhìn mấy người trẻ tuổi này một cái, đáy mắt hiện lên một tia sáng lạnh.

Diệp Ly nhìn những thanh niên trước mắt tiếp tục nói: “Các ngươi muốn ra chiến trường? Các ngươi ra chiến trường có ích lợi gì? Hai ngày này không có các ngươi, Trương tướng quân cũng để các tướng lĩnh dưới trướng đi theo đánh giặc, hơn nữa. . . Chưa từng cần đến Trương tướng quân phải tự mình tăng viện. Đầu óc không được cũng thôi đi, coi như là muốn dùng sức mạnh phá kẻ địch, mãnh tướng các ngươi cũng có thể đánh như binh lính bình thường sao? Thay vì lên chiến trường kéo chân sau của người khác, còn không bằng ở phía sau chờ đợi thì tốt hơn.”

Những người trẻ tuổi kia giận đến sắc mặt đỏ lên, một người tính khí táo bạo tiến lên một bước giơ ngón tay chỉ vào Diệp Ly đỏ mặt tía tai nói: “Ngươi một tay thư sinh trói gà không chặt, có tư cách gì nói chúng ta như vậy?”

Diệp Ly tự tiếu phi tiếu nhìn của hắn, chậm rãi mở miệng nói: “Bởi vì. . . . . ”

Phạch một tiếng, chiết phiến bị vung mở, giống như một mũi đao nhọn vô cùng sắc bén hướng về cổ họng của người trẻ tuổi. Người nọ sợ hết hồn vội vàng khom lưng tránh ra lại không nghĩ đến phía dưới bị hung hăng đạp một cước đá trúng huyệt đạo, còn chưa kịp phản ứng, thân thể thoáng một cái đã ngã xuống đất, từ mặt đất đầy tro bụi bay lên.

Diệp Ly vung chiết phiến vỗ hai cái, chậm rãi nói tiếp: “Các ngươi ngay cả cái tay thư sinh trói gà không chặt cũng đánh không lại.”

Mọi người không phản bác được, lần này bọn họ thật sự bị đả kích rồi. Mấy năm này Mặc gia quân hết sức coi trọng bồi dưỡng tướng lĩnh trẻ tuổi, cho nên mấy tiểu tướng này mới chưa đến hai mươi tuổi, nhưng hầu hết đều đã là Phó úy thậm chí là Hiệu úy rồi.

Nhưng đại đa số bọn họ đều chưa từng kinh qua chiến trường, đây cũng chính là điều Diệp Ly lo lắng nhất, cho tới bây giờ chiến trường vẫn luôn là cối xay thịt vô cùng khổng lồ, bất luận ngươi chỉ là một người bình thường hay là một kỳ tài ngút trời, một khi bị cuốn vào trong đó, cuối cùng thì thành tựu lớn nhất sẽ không phải là thông minh nhất lợi hại nhất, mà chính là kẻ có thể sống sót đến cuối cùng. Từ cổ chí kim, có bao nhiêu kỳ tài ngút trời lại bị sóng gió vùi dập đến chỉ còn là vô danh. Mặc dù Diệp Ly không có trông cậy lần này có thể khiến bọn họ hiểu được cái gì mới là chiến trường chân chính, những thứ kia cuối cùng cũng phải đợi bọn họ thực sự lên chiến trường mới có thể học xong, nhưng ít nhất cũng phải áp chế sự ngông cuồng của đám thiên kiêu chi tử này.

Dường như không nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của mọi người, Diệp Ly cười híp mắt nhìn chúng nhân nói: “Đừng nói ta bắt nạt các ngươi, hai người kia là theo chân ta học tập đấy. Đánh thắng được bọn họ, các ngươi đừng nói muốn đi theo Lữ tướng quân giao phong, cho dù các ngươi muốn đi Tây Lăng diệt Trấn Nam Vương ta cũng sẽ không cản các ngươi.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt lẫn nhau. Hình như Diệp Ly còn sợ lửa đốt chưa đủ nóng, tiếp tục đổ thêm dầu nói: “Nếu như không tự tin đơn độc giao chiến, cũng có thể cùng tiến lên.”

Tần Phong và Vệ Lận dĩ nhiên có thể lĩnh hội được ý tứ của Diệp Ly, Vệ Lận lạnh lùng xuy một tiếng, nói: “Đừng lãng phí thời gian, cùng lên đi.”

Ngữ điệu mang theo khinh miệt không thèm che giấu này rốt cuộc đã chặt đứt một tia kiềm chế cuối cùng trong đầu mọi người, không biết là người nào hô to một tiếng, năm sáu người trẻ tuổi đều nhất trí hướng Tần Phong và Vệ Lận nhào tới. Dĩ nhiên trong chuyện này, Vệ Lận mới vừa tự tạo cừu hận cho mình mới là trọng điểm được bọn họ chiếu cố.

Diệp Ly thối lui ra, nhàn nhã nhìn Tần Phong, Vệ Lận thành thục đối phó ở giữa mấy người trẻ tuổi. Nói là quần đấu còn không bằng nói là hai người bọn họ đang đùa giỡn với một đám Tiểu Miêu đang kích động. Những người tuổi trẻ này tay so với Mặc gia quân cùng thế hệ mà nói thì quả thật ưu tú hơn, nhưng mà muốn so với kẻ xuất thân từ Kỳ Lân, hơn nữa còn là hai người nổi bật trong đó như Tần Phong và Vệ Lận thì hoàn toàn không có cửa.

Thanh niên mới vừa bị Diệp Ly gạt ngã trên mặt đất vẫn ngồi đó, cũng không gia nhập vào trận đánh nhau này. Cũng bởi vì hắn đứng ở bên ngoài ngược lại càng có thể thấy rõ chênh lệch của mình với Tần Phong Vệ Lận, nhìn một chút Diệp Ly rốt cục vẫn phải cúi đầu bỏ xuống kiêu ngạo của bản thân.

Diệp Ly hứng thú đá đá hỏi hắn: “Tại sao không đi thử một chút xem?” Người thanh niên ngồi dưới đất cũng không chuyển chỗ, lắc đầu nói: “Ta cũng không phải kẻ ngu, chúng ta căn bản không có cửa đánh lại hắn. Chẳng lẽ còn muốn mất mặt sao?” Diệp Ly gật đầu cười nói: “Các ngươi quả thật không phải là đối thủ của bọn họ, nhưng cái này không quan trọng. Bọn họ và các ngươi không phải là người chung một đường, nếu võ công của các ngươi có thể cao cường đương nhiên là tốt nhất, nhưng nếu như thật sự không được

cũng không cần thiết phải cùng bọn họ so sánh. Trương tướng quân cũng chưa chắc đã là đối thủ của bọn họ."

Người thanh niên bất mãn nói: "Vậy tại sao ngươi còn muốn bọn họ động thủ?"

Diệp Ly nhướng mày nói: "Bởi vì giữa Trương tướng quân và các ngươi, hiển nhiên là Trương tướng quân có đầu óc thông minh, mà các ngươi đã không có gì cả lại cứ muốn cho rằng mình cái gì cũng có, ta cho rằng ngươi không chỉ có bản lĩnh mà đầu óc cũng cần được sửa chữa đấy."

Người thanh niên mở to hai mắt nhìn, cứ nhìn chằm chằm Diệp Ly nói: "Chúng ta mới không ngu ngốc!" Bọn họ là lớp nhân tài mới của Mặc gia quân, người nào nhìn thấy mà không khen bọn họ một câu tiền đồ vô lượng? Diệp Ly đồng ý gật đầu nói: "Các ngươi quả thật không ngu ngốc, ngu ngốc đến mấy cũng không đến được trình độ của các ngươi? Ngươi gặp qua người ngu ngốc nào tự mình đi tìm chết chưa?" Người thanh niên lần nữa tức đỏ mặt rồi, đây chính là đang nói bọn họ ngay cả kẻ ngu cũng không bằng.

Diệp Ly hứng thú nhìn người trước mắt, không khỏi cười một tiếng. Thanh niên mới hai mươi tâm tình còn dễ dàng thay đổi như thế, ở thời đại này trưởng thành sớm này người như thế xem như tương đối hiếm thấy. Thấy Diệp Ly như đang cười chế nhạo mình, người nọ không khỏi thẹn quá hóa giận, "Ngươi cười cái gì mà cười? !" Diệp Ly ho nhẹ một tiếng, lấy chiết phiến che lại khóe môi nói: "Không có gì, muốn cười mà thôi."

Hai người đang nói chuyện, Tần Phong và Vệ Lận đã đánh một đám tiểu bằng hữu không biết trời cao đất rộng ngã xuống mặt đất rồi. Vô luận đã nhân nhượng thế nào, bất đắc dĩ thực lực của hai bên chênh lệch thật sự quá lớn, cho nên những tiểu tướng thiếu niên đang áo

mũ chỉnh tề nay đều chật vật té trên mặt đất như chó tìm chỗ chết .

Diệp Ly từ trên cao nhìn xuống cười nhẹ nhàng nhìn bọn họ nói: “Thế nào? Hiện tại đã phục hay chưa?”

“Phục . . . . . .” Mặc dù đám tiểu tướng còn có chút như đưa đám, nhưng ánh mắt nhìn về phía ba người Diệp Ly đã không còn giống lúc trước. Trong quân chính là kẻ mạnh làm vua, những thanh niên này ngay cả được nuông chiều quen nhưng cũng đều tôn trọng kẻ mạnh như nhau. Một phen đánh nhau vừa rồi cũng làm cho bọn họ hiểu được chênh lệch của mình và đối phương.

“Nhưng mà Sở tiên sinh, chúng ta cũng không thể cứ núp ở phía sau mặt để người khác bảo vệ?” Mặc dù tự biết không bằng, nhưng bọn họ bây giờ đang ở trên chiến trường a, có ý nghĩ cũng đều phải thu lại để sau này hãy nói, hiện tại cần phải giải quyết chiến sự trước mắt chiến sự.

Diệp Ly mỉm cười nhìn bọn họ hỏi: “Các ngươi thật sự muốn đánh giặc?”

Mọi người vừa nghe liền biết lời nói có ý, sáu bảy ánh mắt đồng loạt nhìn Diệp Ly, trong đó có mong đợi cùng khát vọng, khiến cho Diệp Ly không khỏi cũng cảm giác áp lực thêm mấy phần. Nhìn những thanh niên nhiệt tình trước mắt này, Diệp Ly cười khẽ nói: “Cũng không phải là không thể. Trở về từ trong đám thuộc hạ của các ngươi chọn ra hai trăm binh sĩ tinh nhuệ, đợi lệnh.”

“Sở tiên sinh, chúng ta muốn làm cái gì?”

Diệp Ly trầm giọng nói: “Bí mật. Nhớ lấy, hết thảy cũng phải bất động thanh sắc, không thể khiến cho bất luận kẻ nào chú ý, bao gồm cả Trương tướng quân. Bị phát hiện thì tự mình lưu lại suy nghĩ.”

Người trẻ tuổi đều thích những thứ thần bí kích thích, thấy Diệp Ly nói như thế mọi người càng thêm hưng phấn. Diệp Ly nhìn bọn họ khẽ nhíu mày nghiêm nghị nói: “Còn nữa, này mặc dù là diễn trò nhưng nguy hiểm vẫn là tồn tại . Nhiệm vụ lần này có thể nói là nguy hiểm trong nguy hiểm, ta không thể bảo đảm không có thương vong, các ngươi rõ chưa?”

“Thuộc hạ hiểu!” Mọi người cùng hô lên, Diệp Ly nói cái này đối với bọn họ hoàn toàn cũng không phải là chuyện xa lạ. Trên chiến trường nơi nào không có người chết kẻ bị thương chứ?

Diệp Ly gật đầu nói: “Tốt, đi chuẩn bị đi, canh hai ngày mai tập hợp.”

“Dạ!”

“Vương phi, những tiểu tử này quá không hiểu chuyện rồi, Vương phi cần gì phải để ý tới bọn họ.” Vệ Lận hơi bất mãn nói. Mấy ngày qua những tiểu tử này vô lễ với Vương phi, nếu là ở trong vương phủ thì có chết một trăm lần cũng không đủ.

Diệp Ly cười nhạt nói: “Cũng là một đám người trẻ tuổi, còn rất khả ái .”

Tần Phong và Vệ Lận mặc nhiên liếc nhau một cái, đồng thời quyết định vẫn không nên truyền câu nói này của Vương phi ra ngoài, để Vương gia biết được thì đám tiểu tử coi như thật sự là chết một trăm lần cũng không đủ đấy.

Chương 258: Còn hơn là treo không đúng chỗ

Chưa tới canh hai, một đám tiểu tướng trẻ tuổi đã cứ dựa theo phân phó của Diệp Ly, mang nhân mã của mình lặng lẽ ra khỏi đại doanh. Cũng không phải nói bọn họ thật sự tâm phục khẩu phục quân sư không rõ lai lịch như Diệp Ly, mà bọn họ không đi theo Diệp Ly sẽ không có trận chiến để đánh, nếu đã như thế bọn họ cũng chỉ có thể thức thời một chút nghe theo phân phó.

Cũng không biết là đám người trẻ tuổi này thật cũng có chút năng lực hay là Trương Khởi Lan khách khí nhường, mấy người trẻ tuổi này thế nhưng có thể mang người ra khỏi đại doanh mà không bị phát hiện. Đứng trước mặt Diệp Ly còn không tự giác nâng cằm, có chút kiêu ngạo nho nhỏ. Diệp Ly cũng chỉ cười nhạt, nhìn đội ngũ chừng hơn một ngàn người trước mắt vừa lòng gật đầu.

“Quân sư? Chúng ta rốt cuộc muốn làm cái gì?” Có người không chịu nổi hỏi.

Trong bóng đêm, Diệp Ly ngay tại chỗ trải rộng một tấm bản đồ trên mặt đất, ngồi xổm người xuống lấy hộp quẹt trong tay chỉ chỉ mấy địa phương trên bản đồ nói: “Phía trước có người của Trương tướng quân hấp dẫn lực chú ý của quân địch, các ngươi cùng nhau leo lên từ hai nơi này, vòng ra phía sau Giản Thiên nhai.” Có người cau mày nói: “Nếu quân sư sớm có tính toán, vì sao không nói sớm một chút? Chúng ta cũng tốt phái người dò đường a.” Diệp Ly nhìn hắn cười nhạt nói: “Dò đường? Ban ngày đi đến dò đường, ngươi cảm thấy đám người Lữ tướng quân là cọc gỗ không phát hiện được các ngươi sao?”

“Nhưng buổi tối dạ hành chúng ta hoàn toàn nhìn không thấy đường, này phải đi như thế nào?” Mặc dù không biết lai lịch, nhưng đại khái nhìn một chút địa điểm mà quân sư chỉ trên địa đồ, bọn họ cũng có thể đại khái biết được đường đi ở chỗ kia như thế nào. Địa hình vùng này vốn là dễ thủ khó công, chính ban ngày nhìn qua đều có chút nguy hiểm trùng trùng, buổi tối lại càng không cần phải nói.

Diệp Ly nhìn người thanh niên đó nói: “Cho nên ta nói rồi. . . Không bảo đảm không có thương tổn mất mát. Đây là chiến trường!”

Mọi người đều chấn động, đúng, đây là chiến trường. Trên chiến trường đừng nói trời tối dò đường ban đêm rồi, có lúc đã biết rõ chắc chắn phải chết cũng phải mang mệnh ra.

Diệp Ly nhìn bọn họ nói: “Không muốn đi bây giờ còn có thể theo đường cũ trở về. Cho các ngươi nửa khắc đồng hồ câu thông với thuộc hạ, ta muốn nói rõ ràng, không chỉ là leo lên rất nguy hiểm, cho dù bình an đến được Giản Thiên nhai cũng không chắc sẽ luôn thuận lợi. Nếu trên đường tụt lại phía sau, xử theo quân pháp!”

Không tới nửa khắc đồng hồ sau, mọi người đều đã quay trở lại trước mặt Diệp Ly. Nhìn đội ngũ trước mắt không có một người nào lui bước, Diệp Ly vừa lòng gật đầu, xoay người nói: “Lên đường!”

Lúc này mặc dù đã là canh hai, nhưng ban đêm cũng không được yên lặng. Ở sườn núi phía trước cách đó không xa, hai cánh quân đang đánh nhau rất quyết liệt. Thừa dịp này, đoàn người dưới sự chỉ đạo của Tần Phong và Diệp Ly lặng yên không một tiếng động dọc theo vách núi dốc ngược bò lên trên núi, Vệ Lận đi cuối cùng áp trận.

Vốn là đoạn đường nhìn cũng không tính là xa, đoàn người phải bò mất một canh giờ mới tới. Diệp Ly quay đầu lại nhìn đám thanh niên

dưới ánh trăng áo quần hỗn độn nhưng ánh mắt lại phá lệ sáng ngời, ở trong lòng hài lòng gật đầu. Mặc dù y phục cũng bị đất đá cùng cành cây ngọn cỏ trên núi mài phá, rất nhiều người trên mặt còn bị quẹt qua nên bị thương, nhưng dọc theo con đường này, không có một người nào bị tụt lại phía sau, cũng không có sơ xuất quá lớn khiến quân địch chú ý. Xem ra tướng sĩ Mặc gia quân ngày thường được huấn luyện đều thừa sức vượt qua kiểm tra.

Bởi vì cả tòa núi đều có quân địch đóng, chuyến đi này bọn họ có tới hơn một ngàn nhân mã cũng không phải là con số nhỏ, sau khi lên núi lại càng thêm cẩn trọng dè dặt. Dọc theo đường đi tránh được tai mắt của quân địch, mãi cho đến canh năm mọi người mới chạy tới được mục tiêu. Vừa tới mục tiêu Diệp Ly còn chưa nói tại chỗ nghỉ ngơi, trong bóng tối lóe ra vài bóng người, đám đông sợ hết hồn vội vàng cầm binh khí, tinh thần cực kỳ đề phòng.

“Chớ khẩn trương, là người mình.” Người tới phất phất tay cười nói. Canh năm ngay trước bình minh là thời điểm tối tăm nhất, mọi người nhất thời cũng thấy rõ mặt người trước mặt, đương nhiên không dám buông lỏng cảnh giác. Diệp Ly thản nhiên nói: “Phượng Tam.” Phượng Chi Dao từ từ đi vào, cười nói: “Không nghĩ tới các ngươi thật có thể chạy tới nơi này, ta còn tưởng rằng các ngươi không đến được thì chúng ta lại phải tự mình làm hết đấy.”Lúc này mọi người mới nhìn rõ người đi vào, không phải Phượng Chi Dao thì là ai?

“Phượng tướng quân, sao người lại tới đây?”

Phượng Chi Dao cười hì hì nói: “Ngay từ đầu ta đã ở nơi này, không phải vì đợi các ngươi sao. Sở công tử, cực khổ rồi?” Diệp Ly liếc hắn một cái, hỏi: “Thế nào?”

Phượng Chi Dao nói: “Lữ Cận Hiền tính tử thủ Giản Thiên nhai, thủ hạ của Lữ Cận Hiền hiện tại ước chừng có ba vạn nhân mã, trong đó

cùng lắm chỉ có hai nghìn Hắc Vân kỵ.” Giản Thiên nhai địa thế hiểm yếu, Hắc Vân kỵ ở nơi này căn bản cũng không có ưu thế gì, lưu lại quá nhiều cũng chỉ lãng phí. Phượng Chi Dao nhìn một chút đội ngũ phía sau Diệp Ly, cau mày nói: “Sao chỉ có bằng này người?”

Diệp Ly nói: “Ngươi cho rằng dẫn người đi lên rất dễ dàng sao? Những người này đã là nhiều nhất có thể rồi. Nếu kéo dài tới hừng sáng nhất định sẽ bị phát hiện. Mặc dù che dấu qua loa rồi, nhưng sau hừng sáng cũng không đảm bảo đối phương sẽ không phát hiện dấu vết chúng ta đi lên.” Mang theo một đám tân binh, che dấu đấu vết đương nhiên không thể xảo diệu được đến đâu. Nếu gặp phải binh sĩ tuần tra có ánh mắt sắc bén, tám phần sẽ phát hiện được một ít dấu vết trên đường có số đông người đi qua.

Phượng Chi Dao cũng biết mình quá mức cưỡng cầu, nhìn Diệp Ly hỏi: “Ta đây cũng mới chỉ có ba nghìn người, phải làm sao bây giờ?”

Diệp Ly cười nói: “Có thể làm thế nào, thừa dịp bây giờ đang ở sau lưng bọn họ phóng một mồi lửa, nếu Trương tướng quân tận dụng được cơ hội này thoả đáng, có thể nhân cơ hội xông lên.”

Phượng Chi Dao gật gật đầu nói: “Cứ làm như thế.” Diệp Ly quay đầu lại nhìn mọi người phía sau một cái nói: “Tại chỗ nghỉ ngơi nửa canh giờ, sau đó lên đường.”

Phía sau có tiểu tướng nói: “Quân sư, chúng ta không mệt, hiện tại có thể động thủ!”

Diệp Ly nhàn nhạt liếc hắn, “Ai quan tâm các ngươi có mệt hay không? Một lát nữa Trương tướng quân bọn họ còn muốn đánh một trận nữa, chúng ta thừa dịp trước bình minh một khắc động thủ, náo loạn xong thì sắc trời đã sáng, lúc đó liền rút lui.” Tiểu tướng vừa tùy tiện mở miệng đỏ mặt, ngượng ngùng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Phượng Chi Dao đứng ở một bên, thú vị nhìn đám tiểu tử phía sau Diệp Ly, cười nói: “Xem ra Sở công tử cũng có lúc không làm được gì cả?” Phượng Chi Dao tự nhiên nhìn thấy được đám tiểu tướng trẻ tuổi này cũng không hoàn toàn vui lòng phục tùng Diêp Lu. Diệp Ly ngay cả phản ứng lại cũng lười, đi tới phía dưới một cây đại thụ ngồi xuống, dựa vào cây nghỉ ngơi, “Không có biện pháp hổ lắc người chấn động bốn phương khiến mọi người phục tùng, khiến công tử Phượng Tam thất vọng rồi.”

Nhận thấy tâm tình Diệp Ly không phải quá tốt, Phượng Chi Dao sờ sờ lỗ mũi, tự giác xoay người tìm chỗ nhắm mắt dưỡng thần.

Trong đại trướng tạm thời ở Giản Thiên nhai, Lữ Cận Hiền ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Các tướng lĩnh bên cạnh sắc mặt đều có vẻ bực tức, “Mỗi buổi tối đều luân phiên đánh lén, không định cho người khác nghỉ ngơi sao?”

Đừng nói mấy ngày qua bọn thuộc hạ của Trương Khởi Lan bị đè nén hết mức, mà Lữ Cận Hiền bên này cũng không dễ dàng. Bọn họ từ trên cao nhìn xuống quả thật chiếm tiện nghi rất lớn, về cơ bản cánh quân phía Đông muốn thương tổn đến một người bọn họ thì phải dùng đến ít nhất năm sáu người, hơn nữa tuyệt đối sẽ không có chuyện Trương Khởi Lan theo chân bọn họ nhất quyết sinh tử ở nơi này. Ban ngày cũng không có gì, nhưng trời vừa tối đối phương sẽ không ngừng giày vò, buổi tối không nhìn thấy gì, chỉ cần không để ý đã có thể tạo điều kiện cho đối phương mò tới được trước mặt rồi, cho nên đám binh sĩ đứng gác không thể không giơ cao mười hai vạn phần tinh thần. Dù sao cũng không ai biết lần này đối phương muốn thử dò xét hay thật sự quyết chiến. Mấy ngày nay, nhân mã cả hai bên đều không tránh khỏi nộ khí.

“Tướng quân, Vương gia sai người dùng khoái mã truyền thư đến.”

Ngoài trướng có người bẩm báo.

Lữ Cận Hiền mở mắt quét mọi người đang náo loạn một cái, trầm giọng nói: “Đi vào.”

Một binh lính đi vào hai tay dâng lên một phong thư, Lữ Cận Hiền mở ra nhìn sau đó mày càng ngày càng nhăn lại.

Những người khác nhìn chủ tướng thay đổi thần sắc, liền vội vàng hỏi: “Tướng quân, Vương gia có gì phân phó?”

Lữ Cận Hiền đưa thư trong tay cho một phó tướng bên dưới. Phó tướng nhìn xong cũng ngẩn ra, có chút mờ mịt nhìn Lữ Cận Hiền nói: “Vương gia nhắc nhở tướng quân cẩn thận Vương phi?”

Những người khác cũng rối rít truyền tay đọc thư, Lữ Cận Hiền cau mày nói: “Lại nói, mấy ngày nay, dường như Vương phi hoàn toàn không lộ mặt ở trong quân.” Nhắc tới Vương phi, mặc dù là một nữ tử nhưng vẫn khiến các tướng sĩ dày dặn kinh nghiệm chinh chiến sa trường đều phải kính nể. Không chỉ bởi vì Vương phi là thiên tài quân sự không giống với những nữ tử bình thường khác, lại càng bởi vì … mấy năm này Vương phi đã làm rất nhiều chuyện vì Mặc gia quân. Tỷ như tướng sĩ tấn chức, lương bổng của binh lính, sắp xếp cho binh lính tàn tật, thậm chí biên chế quân đội, rất nhiều phương pháp xử lí hữu hiệu cũng là Vương phi đề xuất rồi áp dụng. Cho nên trong mắt một vài tướng sĩ ngồi đây, Định Vương phi tuyệt đối không chỉ đơn thuần là một vị Vương phi, mà chính là một trong những người đứng đầu chân chính của Mặc gia quân.

Có thể làm cho Vương gia đặc biệt viết thư nhắc nhở, chuyện này vô hình trung khiến cho mọi người càng thêm coi trọng Định Vương phi. Nhưng lúc này. . . Bọn họ không biết Định Vương phi rốt cuộc đang làm gì. Đến lúc này, Lữ Cận Hiền phát hiện ra mình đã xem nhẹ một

nhân vật trọng yếu. Cũng không phải nói Lữ Cận Hiền cho rằng Diệp Ly điều binh khiển tướng lợi hại hơn Trương Khởi Lan, mà là dù sao ông cũng sát cánh cùng Trương Khởi Lan hơn mười năm, hai người đối với người còn lại đều đại khái đã hiểu rõ. Nhưng Định Vương phi thì bọn họ lại hoàn toàn không biết. Hiểu biết duy nhất của bọn họ đối với Định Vương phi cũng chỉ dừng lại ở trận chiến đánh bại Trấn Nam Vương mấy năm trước. Dĩ nhiên chỉ một trận chiến này cũng đã đủ để cho bất kỳ một tướng lãnh nào đều có vài phần kính trọng với nàng. Binh pháp có nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Chẳng biết tại sao, Lữ Cận Hiền đột nhiên có chút lo lắng mơ hồ.

Đang cúi đầu suy tư, nơi xa có truyền đến âm thanh binh khí va chạm và tiếng chém giết, rất nhanh đã có binh sĩ phía ngoài báo lại, "Tướng quân, quân địch lại tới đánh lén."

"Đánh trả lại! Nhắc nhở tướng sĩ tiền phương, không thể xem thường." Lữ Cận Hiền vỗ thư tín lên mặt bàn, đứng dậy bước ra khỏi đại trướng.

Ở cách Giản Thiên nhai không xa, Diệp Ly từ trên cao nhìn xuống nơi có ánh lửa mơ hồ phía xa, cùng với phía sau Giản Thiên Nhai vẫn yên lặng, từ từ nhếch lên tươi cười, trầm giọng nói: "Động thủ đi."

"Rõ"

Không lâu sau, trên Giản Thiên nhai ánh lửa ngất trời. Những nơi vốn yên lặng nay cũng dần trở nên ồn ào.

"Tướng quân, người nhìn xem!" Lữ Cận Hiền vừa mới bước ra ngoài trướng, đưa mắt nhìn lại, ánh lửa ngất trời trên Giản Thiên nhai khiến lòng ông trầm xuống. Ông nghĩ, ông đã biết Định Vương phi đang ở nơi nào.

“Tướng quân, là Giản Thiên nhai. . . Có người đánh lén? !”

“Đáng chết, làm sao bọn họ có thể vây quanh được!” Phía trước đánh giặc là một mảnh huyên náo, Lữ Cận Hiền nhíu mi, trầm giọng nói: “Im miệng! Phó tướng bảo vệ cho nơi này, Bổn tướng quân mang binh trở về tăng viện.” Bởi vì không biết ở Giản thiên nhai đối phương có bao nhiêu người, Lữ Cận Hiền không muốn mạo hiểm, chỉ đành phải tự mình mang binh trở về tăng viện. Dưới tay ông có hơn ba vạn người, trên Giản Thiên nhai chỉ còn lại sáu bảy ngàn người, một khi Giản Thiên nhai thất thủ, bọn họ thủ tại chỗ này căn bản cũng không có chút ý nghĩa nào. Mọi người cũng không dám nghị luận, vội vàng đáp lời rồi tản đi triệu tập binh mã của mình.

Dưới sườn núi Trương Khởi Lan thấy được ánh lửa phát ra từ nơi xa, dĩ nhiên đây không phải là ánh lửa trên Giản Thiên nhai mà là tín hiệu Diệp Ly cố ý phát ra. Trên gương mặt trầm ổn cương nghị rốt cục cũng xuất hiện một nụ cười, cao giọng nói: “Gióng trống!” Trước ánh bình minh, trong đêm tối tiếng trống rung trời, trong tiếng trống đó, các binh sĩ như thủy triều cuồn cuộn hướng lên sườn núi. Lữ Cận Hiền đang cưỡi khoái mã trở về, nghe được âm thanh chém giết phía sau, khuôn mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ, không có cách nào. Vương gia nhắc nhở quá muộn, muốn thận trọng cũng không kịp. . . . . .

Trên Giản Thiên nhai lúc này hoàn toàn hỗn loạn, các tướng sĩ vốn còn đang trong giấc mộng vội vàng đứng dậy đối phó với địch, tự nhiên phải áp chế một bụng lửa đi giao đấu với đối thủ. Huống chi những người này cũng không theo chân bọn họ quyết chiến, mà chỉ châm một mồi lửa rồi bỏ chạy, gặp được quân địch có thể đánh liền đánh, không thể đánh liền chạy. Đám tướng sĩ bị lôi ra từ trong giấc mộng tức giận đến nổi trận lôi đình nhưng ai bảo đầu óc không bằng người ta, chỉ đành phải điên cuồng chém giết trong hỗn loạn.

Ở nơi cao cách chiến trường không xa, nhờ ánh lửa ngay trước đó mà có thể quan sát được nhất thanh nhị sở trên chiến trường. Phượng Chi Dao đứng bên cạnh Diệp Ly mỉm cười nhìn các binh sĩ ra sức chém giết phía dưới cười hỏi: “Những tiểu tử không tệ, nếu đến lúc trên chiến trường thật sự cũng dũng mãnh như vậy thì thật tốt.”

Tham gia diễn tập lần này không chỉ có các tướng lãnh là người trẻ tuổi, mà ngay cả binh lính bình thường phần lớn cũng là mới gia nhập Mặc gia quân mấy năm gần đây. Trước kia những lão binh (binh sĩ lão luyện) của Mặc gia quân mặc dù không thể nói là thân kinh bách chiến nhưng phần lớn đều đã trải qua mấy lần chiến trường, diễn tập đối với bọn họ mà nói cũng không có ý nghĩa trọng yếu như đối với những tân binh này.

Chỉ thấy dưới ánh lửa, binh lính còn cầm giáo mác chém giết, cũng có những binh sĩ đã dứt khoát lăn trên mặt đất ôm nhau thành một đoàn. Thậm chí còn có người còn ôm nhau, kề tai nói nhỏ chờ một chút dùng mánh khóe đi ra ngoài. Cũng khó trách công tử Phượng Tam luôn ở trên chiến trường cũng muốn giữ phong độ cũng đều mừng rỡ cười không ngừng.

Diệp Ly bình tĩnh nhìn phía dưới, thản nhiên nói: “Ít nhất có thể cho bọn họ làm quen một chút, tương lai phải ra chiến trường cũng không đến nổi bối rối. Trên chiến trường bị chết nhanh nhất luôn luôn là tân binh.”

Phượng Chi Dao ngừng cười, gật đầu nói: “Vương phi nói rất đúng. . . . . Lữ tướng quân đã trở lại.” Trong bầu trời đêm một tiếng húyt gió kỳ dị truyền đến, thần sắc Phượng Chi Dao lạnh nhạt, nghiêm nghị nói. Diệp Ly gật đầu, ngẩng đầu nhìn sắc trời nói: “Cũng không còn sớm nữa, rút lui.” Phượng Chi Dao cau mày nói: “Nhưng Trương

tướng quân nơi đó. . .” Diệp Ly nói: “Lữ Cận Hiền ít nhất hẳn sẽ triệu hồi một nửa nhân mã, nếu như Trương tướng quân bên kia vẫn không tấn công lên nổi, chúng ta cũng không thể ra sức thêm. Chờ người của Lữ tướng quân tới rồi, chúng ta sẽ không cầm cự được nữa. Lên núi.” Phượng Chi Dao bất đắc dĩ, biết Diệp Ly nói là sự thật, chỉ đành phải phát tín hiệu thu binh.

Đám tiểu tướng đang chém giết cao hứng nhận được lệnh thu binh, mọi người giống như một đám tiểu mã câu xao động không dứt.

Thời điểm Lữ Cận Hiền chạy về đại doanh trên Giản Thiên nhai, sắc trời đã sáng hẳn. Vốn là đại doanh chỉnh tề nay có một phần bị hỏa hoạn đốt qua, lại bị cường đạo giày xéo, nhìn đám tướng sĩ tử trận như một đống đá khổng lồ ngồi vây quanh đại doanh, Lữ Cận Hiền một đêm không ngủ sắc mặt càng thêm khó coi, “Tướng lãnh của các ngươi là ai? Có bao nhiêu người?” Nhìn một binh lính của cánh quân đường đông đang ngồi giữa đám binh sĩ của mình cùng bọn họ nói chuyện phiếm, Lữ Cận Hiền trầm giọng hỏi.

Người binh lính kia ngẩn người, rất nhanh đáp lại: “Khởi bẩm tướng quân, thuộc hạ đã tử trận rồi!” Người chết không thể nói chuyện đâu đấy.

Mặt Lữ Cận Hiền không nhịn được một trận vặn vẹo, hừ lạnh một tiếng phẩy tay áo bỏ đi. Người binh lính kia có chút bận tâm cau mày, khuôn mặt nghi ngờ không giải thích được, hắn không có nói gì chọc cho Lữ tướng quân sinh khí đâu nha?

Ngoài hai mươi dặm trên sườn núi diễn ra một trận chiến kịch liệt. Nhưng quân cố thủ vì giảm bớt một nửa binh mã nên dần dần bắt đầu hiện ra xu hướng suy tàn. Mà trên Giản Thiên nhai lại là một loại cảnh tượng khác, cánh quân phía Đông năm lần bảy lượt tiến đến vây công, bị cánh quân phía Tây đánh lui xuống cũng không quấn

quít dây dưa, lui về nghỉ ngơi đủ rồi quay lại tiếp tục đánh. Nếu bình thường ở trên bình nguyên bình thường mà khiêu khích kiểu này chẳng khác nào tự tìm đường chết, nhưng ở Giản Thiên nhai này núi đá lởm chởm, con đường gập ghềnh hiểm trở, có đôi khi một vạn người với ba nghìn người cũng không có gì khác nhau.

Đợi đến khi Lữ Cận Hiền hoàn toàn biết được được số nhân mã của đối phương trừ đi cả đám tử trận đang ỳ lại trong đại doanh của mình ăn uống không chịu ra, còn lại chưa đến bốn ngàn người thì hối hận cũng không kịp nữa. Bởi vì … bốn ngàn người này liều chết đứng tại yếu đạo thông với quân tăng viện phía ngoài, trên vạn nhân mã lại chỉ có thể trơ mắt nhìn nhân mã của quân mình cách đó hai mươi dặm bị đối phương từ từ tiêu diệt đến gần như không còn.

Lữ Cận Hiền buồn bực không dứt, thề phải tiêu diệt đám người kia ở Giản Thiên nhai này. Cho nên trên Giản Thiên nhai bắt đầu một cuộc tranh đoạt trận địa vô cùng phiền phức. Yếu đạo ra bên ngoài rất hẹp, song phương đều không thể toàn quân xuất động, cho nên quân phía Tây chiếm đóng giao lộ, binh mã muốn đi ra ngoài tăng viện chưa rời khỏi quan khẩu đã bị quân phía Đông xông lên chặn lại. Quân phía Đông chiếm lĩnh được lộ khẩu, không được nửa canh giờ, quân phía Tây sẽ lại xông lên tiếp tục đánh. Song phương tử thương vô số, kỳ lạ nhất là thời điểm giao chiến thì hai bên đều là ngươi chết ta sống, không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Nhưng một khi thật sự bị phán tử trận, mọi người lại là huynh đệ tốt, ngươi khỏe ta khỏe mọi người cùng khỏe ngồi tụ tập ở một bên tiếp tục vây xem các chiến hữu chém giết.

Trận tranh đoạt này vẫn kéo dài đến xế chiều hôm đó, khẩu lộ nho nhỏ bị hai quân phản phục tranh đoạt bốn năm lần, song phương tổn thất thảm hại. Bốn ngàn binh mã bên này của Diệp Ly và Phượng Chi Dao còn lại không tới hai nghìn, Lữ Cận Hiền bên kia cũng hao tổn

gần ba nghìn binh mã. Nhưng nếu như sáng sớm ngày mai trước khi Trương Khởi Lan tới nơi vẫn không thể bắt lại địch nhân phía trước…, bọn họ sẽ toàn quân bị diệt. Cho nên nhìn đến tín hiệu Trương Khởi Lan phát ra, Diệp Ly và Phượng Chi Dao không khỏi thở phào nhẹ nhõm, mà Lữ Cận Hiền thì đen mặt rồi. Quan khẩu phía trước đã bị phá, cứ chấp nhất cố thủ ở lộ khẩu trước mắt cũng không còn bất cứ ý nghĩa gì, Lữ Cận Hiền hừ một tiếng trầm mặt thu binh hồi doanh.

Xa xa nhìn bóng lưng Lữ Cận Hiền rời đi, Phượng Chi Dao ngồi trên một tảng đá lớn trơn nhẵn cười ha ha.

Diệp Ly ngồi cạnh liếc hắn một cái nói: “Chuyện gì khiến công tử Phượng Tam vui vẻ nói?”

Phượng Chi Dao ngồi dậy nói: “Còn có thể là chuyện gì? Vương phi không nhìn thấy sắc mặt Lữ Cận Hiền sao? Ha ha. . . Tên kia luôn luôn tự xưng là người dụng binh giỏi nhất Mặc gia quân chỉ sau Vương gia, đối với Trương Khởi Lan cũng có chút tin phục. Thế mà hiện tại Trương tướng quân còn cách đây hai mươi dặm. Đánh cả ngày hắn còn không biết đối thủ của mình là ai, ngươi nói sắc mặt của hắn có thể đẹp mắt không?”

Diệp Ly bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói: “Lần này xem như may mắn, nếu Trương tướng quân đến chậm thêm mấy canh giờ. Công tử Phượng Tam, ít nhất chúng ta cũng phải bắt được Lữ tướng quân làm tù binh.”

Phượng Chi Dao sờ sờ lỗ mũi, oán hận nói: “Vì sao Vương phi không để Kỳ Lân tham chiến?”

Diệp Ly hướng về phía hắn cười một tiếng nói: “Đây là diễn tập, diễn tập còn vướng bận bọn họ khác nào đi diễn trò.”

Vướng bận? Đó là thần khí đấy có được không?

Chương 259: Chiến sự sơ hiện

Đợi đến khi Trương Khởi Lan mang theo đại quân gặp gỡ Diệp Ly, Phượng Chi Dao ở trên Giản Thiên nhai đương nhiên lại là một hồi ác chiến, nhưng so với dự tính thì đã coi như vô cùng tốt rồi. Ít nhất bọn họ cũng không phải bị đánh ép xuống từ trên cao ở Giản Thiên nhai như lúc trước, hơn nữa ba vạn nhân mã của Lữ Cận Hiền hiện tại đã hao tổn hơn phân nửa. Mà binh mã của mình hao tổn chưa đến một phần, chỉ cần nghĩ đến đây, Trương Khởi Lan liền không nhịn được muốn ngửa mặt lên trời cười dài.

Ở cách bên ngoài thành nhỏ mấy chục dặm, Mặc Tu Nghiêu đứng ngoài đại doanh nhìn về vùng đất trống cô lập ngay trước cổng thành nhỏ, có chút bất đắc dĩ thở dài. Vân Đinh và Trần Vân đi theo bên cạnh đều có chút kỳ quái nhìn về phía Vương gia nhà mình, có chút khó hiểu vì sao Vương gia than thở. Vẫn là Vân Đình không nhịn được mà mở miệng hỏi: “Vương gia, có chuyện gì phiền lòng sao?”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Lữ Cận Hiền bên kia chỉ sợ không kìm được mấy ngày.” Vân Đình thì không nói, nhưng Trần Vân xưa nay coi như chững chạc cũng không tin tưởng, cau mày nói: “Giản Thiên nhai là nơi hiểm yếu, dù Trương tướng quân có mười vạn binh mã chỉ sợ cũng không thể phát huy được, sao Vương gia còn. . . . . .”

Mặc Tu Nghiêu tiện tay đem chiến báo trong tay đưa cho Trần Vân nói: “Thứ nhất là trong quân của Trương Khởi Lan chưa thấy A Ly và Phượng Chi Dao xuất hiện qua, hai người này chỉ sợ là đã dẫn người theo đường vòng đến phía sau Lữ Cận Hiền rồi. Nếu là như vậy, hàng phòng ngự mà Lữ Cận Hiền thiết lập cách Giản Thiên nhai

hai mươi dặm cũng chỉ là thùng rỗng kêu to, đợi đến lúc hai quân đều lên được Giản Thiên nhai, mười vạn đại quân của Trương Khởi Lan dù phát huy không được, thay phiên nhau giày vò cũng có thể mài chết một hai vạn người của Lữ Cận Hiền."

Nghe Mặc Tu Nghiêu nói như thế, Trần Vân và Vân Đình không khỏi thay đổi sắc mặt, Vân Đình nói: "Vương gia, thuộc hạ nguyện ý đi trước tăng viện cho Lữ tướng quân!" Mặc Tu Nghiêu nghiêng đầu nhìn hắn lạnh nhạt nói: "Tăng viện? Chúng ta lấy đâu ra binh mã đi tăng viện? Huống chi, cho dù cho ngươi một hai vạn người, ở trước mười vạn đại quân trước mặt có thể chống đỡ được bao lâu?"

Vân Đình á khẩu không trả lời được, "Kia. . . Vậy phải làm thế nào?" Mặc Tu Nghiêu đưa mắt nhìn sang thành nhỏ bị cô lập ở phía trước, trầm giọng nói: "Toàn lực công thành. Phải đánh hạ được thành này trước khi đám người Trương Khởi Lan có thể chạy tới." Trần Vân và Vân Đình thần sắc nghiêm nghị, đứng lên nói: "Thuộc hạ lĩnh mệnh!"

Mặc dù Mặc Tu Nghiêu nói muốn toàn lực công thành, nhưng thành trì nho nhỏ này cũng không dễ dàng đánh hạ như vậy. Nguyên Bùi là lão tướng của Mặc gia quân, hơn nữa am hiểu thủ thành. Ở tình huống binh lực cuả Mặc Tu Nghiêu cũng không chiếm được ưu thế, chỉ cần Nguyên Bùi cái gì cũng không quản một lòng thủ vững đợi chờ viện binh, nhất thời nửa khắc khiến cho Mặc Tu Nghiêu thật sự không có biện pháp. Dù là Mặc Tu Nghiêu có làm cách nào, Nguyên Bùi cũng vẫn ổn định như núi chẳng quan tâm. Cho dù mấy ngày này Vân ĐÌnh ngày ngày ở dưới thành la mắng, nhưng trên thành không thèm chạy ra ứng chiến thì cũng bó tay.

Trên Giản Thiên nhai, hai quân giằng co kéo dài bốn năm ngày mới có thể tiêu diệt toàn bộ hơn một vạn nhân mã của Lữ Cận Hiền, Lữ Cận Hiền bị Trương Khởi Lan đích thân bắt làm tù binh. Hai người này cộng sự mười mấy năm, thường xuyên giao đấu thắng bại bất

thường, lần này mặc dù Lữ Cận Hiền bại bởi Trương Khởi Lan thật ra cũng không tính là mất mặt.

Nhìn thuộc hạ của mình toàn bộ bị tiêu diệt, Lữ Cận Hiền đã chiến đến kiệt lực cũng sảng khoái ném binh khí, hướng về phía Trương Khởi Lan đang vô cùng đắc ý nói: “Ta thua.”

Trương Khởi Lan cười như nở hoa, ha hả cười nói: “Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, chớ để ở trong lòng.” Lữ Cận Hiền hừ nhẹ một tiếng nói: “Chỉ bằng ngươi tuyệt đối không thể nhanh như vậy đột phá được phòng ngự của ta, Vương phi ở đâu ?”

Tiểu tướng vây xem cũng ngẩn ra, mặc dù Định Vương phủ còn có một vị Vương phi của Vương gia trước đây bởi vì không chịu rời khỏi Đại Sở mà được Mặc Tu Nghiêu hạ lệnh cho Lãnh Hạo Vũ âm thầm bảo vệ vẫn ở lại Sở kinh, nhưng trong lòng Mặc gia quân tướng, hiện giờ Vương phi cũng chỉ có một vị kia. Nhưng. . . làm sao bọn họ lại không biết Vương phi đang ở trong quân của bọn họ?

Ánh mắt của mọi người đều không hẹn mà cùng bắn về phía Trương Khởi Lan, ai bảo hắn là chủ tướng chứ. Nếu như ngay cả hắn cũng không biết tung tích Vương phi thì người khác càng đừng nghĩ đến chuyện biết. Trương Khởi Lan hắc hắc cười khan hai tiếng, nhìn về phía sau Diệp Ly đang cùng Phượng Chi Dao song song bước đến. Lữ Cận Hiền đầu tiên là ngơ ngác một chút, có chút không thể nhận ra Diệp Ly. Nhưng Tần Phong và Vệ Lân đi theo sau Diệp Ly thì hắn cũng vô cùng quen thuộc. Có thể được Tần Phong và Vệ Lận đồng thời đi theo bên người, là ai thì không cần nói cũng biết. Nhìn kỹ lại Diệp Ly đứng bên cạnh Phượng Chi Dao, lập tức nhận thấy rõ ràng chính là Vương phi.

“Thuộc hạ tham kiến Vương phi.” Lữ Cận Hiền tiến lên hành lễ.

Diệp Ly bất đắc dĩ cười khổ, nhìn một đám người hóa đá trước mặt nói: “Lữ tướng quân miễn lễ.”

Lữ Cận Hiền chắp tay cười nói: “Thua dưới tay Vương Phi, tại hạ tâm phục khẩu phục.”

Diệp Ly cười nhẹ nói: “Tướng quân quá khen, Diệp Ly chỉ dùng chút mánh khóe thôi.” Lữ Cận Hiền cũng không để ý, dù sao hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình bại bởi Trương Khởi Lan, ít nhất cũng không thể chính diện thừa nhận, “Phía sau cũng không có chuyện của tại hạ, tại hạ dẫn người đi trước cáo từ. Chúc Vương phi lên đường xuôi gió.” Diệp Ly vuốt cằm nói: “Đa tạ cát ngôn của Tướng quân.”

Nhìn Lữ Cận Hiền tiêu sái mang theo đám tướng sĩ bị tuyên bố tử trận nghênh ngang rời đi, mọi người ở lại câm nín rồi. Chúc chủ tướng của quân địch một đường thuận gió, thật không thành vấn đề sao?

Con đường sau khi đi qua Giản Thiên nhai mặc dù không tính là vùng đất bằng phẳng nhưng cũng hết sức dễ dàng. Đoàn người không dám có nửa điểm trì hoãn chạy hết tốc lực về phía thành nhỏ bị cô lập để tăng viện cho Nguyên Bùi.

Mà lúc này trên cổng thành nho nhỏ nọ, Mặc Tu Nghiêu mặc bộ áo trắng ngay cả chiến bào cũng không mặc ung dung đứng ở trên cổng thành nhìn tướng quân Nguyên Bùi tuổi tác đã cao cười nói: “Lão tướng quân, lần này Bản vương thắng.”

Nguyên Bùi lão tướng quân râu tóc trắng xám nhìn trước mắt nam tử tóc trắng như tuyết ngạo nghễ như gió, trong mắt hiện lên một tia vui mừng, gật đầu nói: “Đúng là Vương gia thắng, lão phu nhận thua.” Bàn về binh lực Mặc Tu Nghiêu chỉ hơn Nguyên Bùi một bậc nhỏ,

vốn công thành khó hơn thủ thành nhiều. Ban đầu Tây Lăng mười mấy vạn đại quân cũng không thể công phá được thành nhỏ Giang Hạ, hôm nay Định Vương chỉ dùng mấy ngày ngắn ngủn công phá thành công, đây là do hắn có bản lĩnh. Nguyên Bùi cũng không phải là người không chịu nhận thua, Định Quốc vương phủ có người nối nghiệp như vậy ông chỉ cảm thấy rất vui mừng.

“Nếu đây là chiến trường thật sự thì Bản vương cũng sẽ không dễ dàng đánh hạ được thành như vậy.” Chỗ này là một cái thành cô lập, danh xứng với thực, bởi vì nó là một ngọn thành trì mới xây, thậm chí còn chưa kịp đưa dân cư vào ở. Mà trên chiến trường chắc chắn sẽ không xuất hiện một ngọn thành trì trên căn bản cái gì cũng không có như vậy. Nguyên Bùi cười vang nói: “Đa tạ Vương gia, chẳng qua nếu như là trên chiến trường, Vương gia cũng sẽ không chỉ dẫn theo mấy vạn nhân mã như vậy tới công thành, không phải sao?” Hai người nhìn nhau cười một tiếng, hiển nhiên tâm tình cũng rất tốt.

“Khởi bẩm Vương gia, có binh mã hướng bên này!” Binh sĩ trên tường thành nhìn ra xa chạy tới bẩm báo.

“Sao?” Mặc Tu Nghiêu ngắm mắt nhìn đi, nơi xa quả nhiên mơ hồ có tiếng vó ngựa, tiếng chân, cùng bụi mù dâng lên. Không quá nửa canh giờ, Diệp Ly, Phượng Chi Dao và Trương Khởi Lan đã mang theo đại quân chạy tới dưới thành. Mặc Tu Nghiêu dõi mắt vừa nhìn, ít nhất còn có tám chín vạn binh mã không khỏi khen: “Có thể toàn diệt binh mã Lữ Cận Hiền, tổn thất không tới hai vạn. Coi như là không sai.” Ánh mắt từ trên cao nhìn xuống mọi người phía dưới cười nhẹ: “Trương tướng quân, Phượng Tam, A Ly, các ngươi tới chậm rồi.” Phượng Chi Dao tiếc nuối nghiến răng không dứt, nhìn tình hình này chỉ cần bọn họ tới sớm một hai canh giờ tình thế sẽ không như vậy. Đáng tiếc trên chiến trường, xê xích nửa khắc đồng hồ cũng có thể hoàn toàn thay đổi thắng bại của một cuộc chiến, “Vương phi?”

Diệp Ly giương mắt nhìn nam tử áo trắng đứng ở trên cổng thành, khóe miệng từ từ nở một nụ cười nhẹ. Tay phải khẽ giơ lên, giọng nói nhẹ nhàng du dương nhưng truyền khắp toàn bộ chiến trường, "Công thành!"

Trên cổng thành, Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ nhìn đại quân dưới cổng thành đã bắt đầu chuẩn bị công thành, Nguyên Bùi đứng bên cạnh không khỏi cười lên ha hả, mỉm cười nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: "Vương gia, xem ra trận chiến này chúng ta còn chưa có đánh xong đâu."

Mặc Tu Nghiêu cười khổ nói: "Lão tướng quân nói rất đúng, là Bản vương cao hứng quá sớm." Nếu dựa theo quy định diễn tập, hiển nhiên thành phá chính là lúc diễn tập kết thúc, bọn họ thắng. Nhưng nếu là diễn trò, muốn huấn luyện những tân binh này ở mức lớn nhất có thể. Huống chi, trên chiến trường cũng không có quy định sau khi thành bị phá sau không thể đoạt lại. Cho nên, một cuộc công thành lần nữa oanh oanh liệt liệt khởi màn.

Lần công thành này so với Mặc Tu Nghiêu lúc trước công thành còn cực khổ hơn, binh mã song phương đã đánh đến bảy ngày cũng chưa phân thắng bại.

Cuối cùng chỉ có thể tuyên bố ngang tay, bởi vì trong thành của Mặc Tu Nghiêu đã không còn quân lương rồi, đây là một cái thành hoàn toàn biệt lập, mặc dù không có dân chúng sẽ giảm hao phí lương thực, nhưng đồng thời cũng đồng nghĩa với việc bọn họ ngoài quân lương mình mang đến ra thì cũng không thể tìm ở nơi nào khác. Mà Nguyên Bùi ngay từ lúc thành phá, đã đem lương thực thuộc về quân thủ thành "Tiêu hủy" rồi, thủ hạ của Mặc Tu Nghiêu không ngừng hao binh tổn tướng, ngay cả ăn cũng không có, chỉ có thể đói bụng thủ thành. Mà ngoài thành quân đội cũng không tốt hơn, nhất thời vô ý bị

người Mặc Tu Nghiêu phái đi phá hủy hơn phân nửa lương thảo.

Đánh tới cuối cùng ai cũng không chịu nhận thua, mắt thấy cũng không còn khí lực nữa, Nguyên Bùi lão tướng quân chỉ đành phải đi ra ngoài kêu ngừng. Cuối cùng song phương thương định coi như là đánh ngang tay.

Trên cổng thành Định Vương và Định Vương phi tuyên bố diễn tập kết thúc, rất nhiều tướng sĩ cũng cực kỳ vui vẻ. Này dĩ nhiên không phải bởi vì bọn họ cảm thấy mình thắng, mà vì bọn họ rốt cục đã có thể ăn cơm. Rõ ràng trong thành ngoài thành còn đống lớn lương thảo, bọn họ phải nhìn đám huynh đệ "Tử trận" được nhậu nhẹt ăn ngon lại còn phải tự lừa gạt bản thân đã cạn lương thực.

Ngày hôm đó so với thật sự cạn lương thực còn muốn khổ sở gấp mười gấp trăm lần. Diễn tập vừa kết thúc, mọi người cái gì cũng bất chấp rồi, ngay tại chỗ đóng chôn nồi nấu cơm, các tướng sĩ mới vừa rồi còn đánh đến kịch liệt bây giờ thì lại không khác gì anh em một nhà. Đặc biệt là thấy đối phương cũng đói bụng đến xám ngắt, tình cảm chiến hữu tự nhiên được sinh ra.

Trong thành nhỏ, các tướng sĩ mới vừa ăn uống no đủ cũng tụ lại với nhau, bởi vì song phương công thành chiến đấu thật sự kéo dài quá lâu, cuối cùng ngay cả Lữ Cận Hiền cũng chạy đến nơi xem cuộc chiến. Hôm nay đánh xong, hai bên coi như là bất phân thắng bại, ai cũng không phải nhìn kẻ khác lên mặt, cho nên cũng coi như là cùng vui.

Mấy tiểu tướng cánh quân phía đông lúc trước đi theo Diệp Ly, nhìn Diệp Ly vẫn mặc nam trang áo trắng, ánh mắt còn có chút hoảng hốt. Mấy ngày hôm trước bị chiến sự bận rộn làm cho hôn mê đầu căn bản không có tâm tư so đo nhiều, hiện tại trận chiến đánh xong, đám tiểu tử này mới nhớ tới vị công tử áo trắng lúc trước bị bọn họ cố ý

vô ý chèn ép chế nhạo, còn đáp ứng mang theo bọn họ đối phó Lữ tướng quân chính là Vương phi mà bọn họ từ xưa nay vẫn luôn ngưỡng mộ. Chuyện xảy ra rõ ràng như vậy khiến cho một đám tiểu tử cả người cũng không yên.

“Vương. . . Vương phi. . .” Mấy người trẻ tuổi ngươi đẩy ta ta đẩy ngươi rốt cục đẩy ra một tên quỷ xui xẻo, “Vương phi, bọn thuộc hạ lúc trước có mắt không tròng, mạo phạm Vương phi, kính xin Vương phi giáng tội.”

Trương Khởi Lan liếc xéo mấy tiểu bối không nên thân một cái nói: “Mấy tiểu tử các ngươi còn không biết xấu hổ mà nói? Lão tử đã ngàn dặn vạn dặn các ngươi lễ phép với Vương phi, các ngươi đã làm những gì?” Mọi người yên lặng nhìn chằm chằm hắn, ngươi nói là Sở tiên sinh chứ không phải là Vương phi? Nhìn ánh mắt ủy khuất của những người trẻ tuổi kia, Trương Khởi Lan cũng mặc kệ, cười hắc hắc nhìn Diệp Ly nói: “Kia. . . Vương Phi, chuyện này là do thuộc hạ không có nói rõ ràng với bọn họ, kính xin Vương Phi đừng trách.”

Diệp Ly cười khẽ nói: “Trương tướng quân nói quá lời, do ý tứ của chính ta. Huống chi, người trẻ tuổi khó tránh khỏi tuổi trẻ khí thịnh, Trương tướng quân cùng chư vị tướng quân dạy bảo có cách, mấy vị tiểu tướng này tất cả đều là mầm non không tệ.” Được Vương phi khen ngợi, mọi người lại chỉ cảm thấy khóe miệng co rút rồi. Bọn họ trẻ tuổi không sai, nhưng so với Vương phi năm nay mới vừa hai mốt hai hai mà nói, đại đa số vẫn muốn lớn hơn một chút đấy. Bị Vương phi nói trẻ tuổi khí thịnh như vậy, mọi người không khỏi đỏ bừng cả mặt. Vân Đình ở trong lòng yên lặng ói hỏng bét: các ngươi đã tính là cái gì, thời điểm gia gặp phải Vương phi, Vương phi mới mười lăm mười sáu tuổi đấy.

Diệp Ly khen ngợi như thế, trên mặt những tướng lãnh khác đều lộ ra nụ cười. Mặc dù những người trẻ tuổi lần này đi theo Trương Khởi

Lan, nhưng không phải tất cả đều là thuộc cấp của Trương Khởi Lan. Trong đó cũng có bộ hạ của Lữ Cận Hiền, Nguyên Bùi thậm chí là Tôn Viêm đóng ở Hồng Nhạn quan phía xa. Cũng là tinh anh trong đám người trẻ tuổi, bọn họ được khen thưởng làm cấp trên các tướng quân cũng cảm thấy có thể diện.

Nghe thấy Vương phi nói không trách tội, cuối cùng tất cả cũng thở phào nhẹ nhõm. Người trẻ tuổi lòng hiếu kỳ nặng, mặc dù cách được rất xa tất cả cũng đều bí ẩn đánh giá Vương phi. Dù sao chuyện về Định Vương phi, bọn họ từ thời điểm còn chưa vào Mặc gia quân đã từng nghe qua, nơi nào nghĩ đến quá một ngày kia còn có thể tận mắt thấy bản thân thậm chí có thể cùng Định Vương phi sánh vai tác chiến? Nhưng bọn hắn không biết hành động tự cho là bí ẩn của mình đã sớm khiến người khác không vui. Thế cho nên đợi đến khi trở lại trong quân, ngay cả hơi sức để thở lại cũng chưa có đã bị ném vào trại huấn luyện của mỗ nào đó giằng co hai ba tháng, bọn họ cũng chỉ có thể cho rằng các tướng quân bất mãn biểu hiện của bọn họ lúc diễn tập nên bố trí.

Diễn tập kết thúc, lưu lại Trương Khởi Lan và Lữ Cận Hiền thu thập tàn dư, Mặc Tu Nghiêu liền dẫn Diệp Ly và đám người Phượng Chi Dao chạy về phía Ly thành.

Trở lại Định Vương phủ, còn chưa tới được thư phòng đã chạm mặt công tử Thanh Trần, chỉ cần xem sắc mặt cũng biết công tử Thanh Trần hết sức bất mãn với hành vi không chịu trách nhiệm của Vương gia, ném chính vụ Tây Bắc cho mình. Ánh mắt bình tĩnh nhìn lướt qua Mặc Tu Nghiêu trải qua gần nửa tháng hành quân đánh giặc khí sắc lại có vẻ tốt hơn so với ngày thường, Từ Thanh Trần mở miệng hỏi: “Xem ra Vương gia những ngày qua trôi qua không tệ?”

Mặc Tu Nghiêu tâm tình vui vẻ cười nói: “Đã nhiều năm không động, khó được hoạt động một chút quả nhiên khá tốt .” Từ Thanh Trần

cười nhạt một tiếng, “Vậy sao? Như vậy chúc mừng Vương gia, sau này Vương gia có thể thường xuyên hoạt động một chút rồi.”

Ách? Có ý gì? Mặc Tu Nghiêu nghi hoặc nhìn Từ Thanh Trần. Từ Thanh Trần thở dài, giơ giơ lên chiến báo vừa mới nhận được trong tay nói: ” Quân đội Đại Sở ở Bắc Cảnh liên chiến liên bại, không tới một tháng, đã bị đại quân Bắc Cảnh hạ bốn thành.”

Mặc Tu Nghiêu trầm mặc chốc lát, ngẩng đầu lên hướng về phía Từ Thanh Trần cười nhạt nói: “Chuyện này cũng không quan hệ gì với chúng ta.” Mặc gia quân và Đại Sở đã sớm ân đoạn nghĩa tuyệt, Đại Sở bị đánh thành hình dáng ra sao cũng không liên quan tới bọn họ.

Từ Thanh Trần gật đầu, lạnh nhạt nói: “Vương gia tâm lý nắm chắc là được. Còn nữa, Bắc Nhung truyền đến tin tức, đại quân Bắc Nhung đã rục rịch. Một khi chiến sự Đại Sở với Bắc cảnh bất lợi, đầu mùa xuân sang năm Bắc Nhung nhất định sẽ xuôi nam.” Mặc Tu Nghiêu vừa nghe Từ Thanh Trần nói…, dưới chân không ngừng hướng về phiá thư phòng, vừa đi vừa nói: “Nam Chiếu có tin tức gì không?” Từ Thanh Trần nói: ” Thế tử Trấn Nam Vương suất lĩnh ba mươi vạn đại quân, đã tập trung hỏa lực tại biên cảnh Nam Chiếu. Hai nước đang trong lúc giằng co, khi nào đánh vẫn còn chưa biết được.”

“Có khai chiến không?” Mặc Tu Nghiêu quay đầu lại hỏi.

Từ Thanh Trần trầm mặc một hồi, trầm giọng đáp: “Có.”

Mặc Tu Nghiêu ngừng một bước, nói: “Tốt, một khi Tây Lăng khai chiến, nói vậy nhất thời nửa khắc cũng không rảnh rỗi.”

Phượng Chi Dao đi theo phía sau cau mày hỏi: “Vương gia, chúng ta không phải cũng nên chuẩn bị?”

Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Sau khi Nam Chiếu khai chiến cùng Tây Lăng, ở cảnh nội Tây Bắc ban bố lệnh động viên.” Phượng Chi Dao xác nhận, Từ Thanh Trần nhìn ánh mắt Mặc Tu Nghiêu, lắc đầu nói: “Hành quân đánh giặc ta không hiểu, các ngươi nhìn làm sao thì làm.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói với Phượng Chi Dao: “Đi chuẩn bị đi.”

Sau khi Định Vương phủ thống trị Tây Bắc, thực hành chế độ trưng binh lính, trải qua nhiều lần thăm dò cải cách, có hơi khác luật nghĩa vụ quân sự hiện hành. Cảnh nội Tây Bắc tất cả thanh niên tuổi tròn mười tám đều cần phải dùng hai năm đi nghĩa vụ quân sự, hai năm sau cởi bỏ giáp trở về nhà. Nhưng sau, hàng năm lúc nông nhàn vẫn phải tiến hành một tháng huấn luyện quân sự. Quan trọng nhất là, hai năm nghĩa vụ quân sự này không phải chỉ có người bình thường, thương nhân, thậm chí cả người đọc sách cũng phải tham gia. Nhưng người đọc sách có thể xét rút ngắn còn một năm. Cho nên hiện tại học sinh trong thư viện Ly Sơn chỉ cần tuổi tròn mười tám cũng đều tham gia nghĩa vụ quân sự.

Hơn nữa, Mặc gia quân còn có chín mươi vạn quân thường trực. Những binh sĩ này phục vụ trong quân đội cũng vượt qua năm năm, hơn nữa có người tham gia quân đội hơn ba mươi năm, thậm chí càng lâu hơn. Bọn họ mới là chiến lực chính của Tây Bắc. Hơn nữa, bọn họ và quân nghĩa vụ hai năm không có quân lương cũng không giống với đại đa số binh lính không có quân lương ở các quốc gia khác. Mỗi tháng bọn họ đều có một lượng quân lương nhất định, sau khi chết trận cũng có tiền tử nhất định. Mặc dù điều này cũng tạo ta áp lực tài chính nhất định cho Định Vương phủ, nhưng về mặt khác gia tăng sức chiến đấu và đoàn kết của Mặc gia quân.

Mặc dù so với trăm vạn binh mã của ba quốc gia còn lại, chín mươi vạn binh mã của Mặc gia quân kẹp giữa ba quốc gia này cũng chẳng

tính là gì. Nhưng một khi thật sự đánh nhau, lệnh động viên vừa đưa ra, Định Vương phủ còn có thể trong nháy mắt tổ chức được một chi trên trăm vạn quân đội đã qua huấn luyện chính quy. Mặc dù lực chiến đấu có thể không bằng Mặc gia quân chân chính, nhưng cũng tuyệt đối không phải như loại binh sĩ vừa mới bị kéo vào trong chiến trường, ít nhất bọn họ đều được nhận huấn luyện của Mặc gia quân đấy.

Nhìn bóng ảnh Mặc Tu Nghiêu rời đi, Phượng Chi Dao than nhẹ một tiếng ngẩng đầu nhìn trời. Một khi Nam Chiếu và Tây Lăng khai chiến, Bắc Nhung sẽ tính toán đến Đại Sở phân một chén canh. Mà Định Vương phủ, cũng tuyệt đối không thể chỉ lo thân mình. Chuẩn bị nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng bắt đầu sao?

Chương 260: Phụ tử giao đấu

Chiến tranh cũng không phải nói đánh là có thể lập tức đánh, mặc dù ngoại cảnh Tây Bắc bốn phía đều mơ hồ có khói lửa nổi lên, nhưng cảnh nội Tây Bắc vẫn an bình ấm áp, mọi người vẫn tiếp tục trải qua cuộc sống của mình. Bởi vì bọn họ tin tưởng, vô luận có chuyện gì, có Mặc gia quân ở đây, chiến hỏa cũng sẽ không lan đến quê hương của bọn họ.

Mà quan viên và các tướng lĩnh của Định Vương phủ đều biết rõ, bình yên trước mắt này chắc chắn sẽ không thể lâu dài, ngày đêm vội vã rèn luyện chuẩn bị cho chiến sự.

Trong Định Vương phủ hình như Mặc Tu Nghiêu đối với tình thế phía ngoài cũng không gấp gáp, sau khi quân diễn chấm dứt, tướng sĩ nào nên thưởng thì cũng đã khen thưởng một phen, mà cần sửa trị người nào thì cũng đã vứt đến nơi nào đó để sửa trị, một lần nữa trở về làm một vị Vương gia bình thường ở Định Vương phủ. Mỗi ngày trừ xử lý những chính sự bắt buộc ra, thời gian còn lại chính là quấn Diệp Ly và bắt nạt Mặc Tiểu Bảo, hết sức thảnh thơi nhàn hạ.

Ngày hôm đó, Mặc Tiểu Bảo khó có khi được Thanh Vân tiên sinh cho nghỉ, sau khi trở về lại một lần nữa bị phụ thân vô lương bắt nạt, ánh mắt ướt nhẹp, vô cùng ủy khuất nhìn mẹ bé.

Diệp Ly không nhịn được bất đắc dĩ than thở, dường như hai cha con này không cách nào chung đụng hòa bình được một canh giờ. Mặc Tiểu Bảo tuổi còn nhỏ lực chiến đấu không cao, mỗi lần chỉ có thể bị phụ thân bắt nạt rồi tìm cách đánh trả, nếu là người bình thường chỉ sợ nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu từ xa đã chạy mất rồi.

Nhưng Mặc Tiểu Bảo lại không giống thế, càng gặp khó khăn lại càng cố gắng vượt lên, dù có thế nào cũng sẽ đáp trả, nhiều lần liên tiếp, khi bại khi thắng.

Thấy Mặc Tiểu Bảo giả bộ đáng thương, người phụ thân vô lương kia lười biếng nằm dựa trên nhuyễn tháp khinh thường Cười nhẹ một tiếng, giả bộ đáng thương? Cũng là Bản vương chơi chán rồi. Dĩ nhiên, Định Vương gia tuyệt đối sẽ không thừa nhận, bởi vì Mặc Tiểu Bảo kia mũm mĩm trắng trẻo, đôi mắt thuần lương vô hại ngập nước, giả bộ đáng thương sẽ có hiệu quả cao hơn mình nhiều.

Huống chi, làm phụ thân rồi còn cùng nhi tử so giả bộ đáng thương sao? Cũng quá không có uy nghiêm đi. Cho nên Định Vương gia kiên định vứt bỏ chiêu bài hạng nhất này. Ta nói này Vương gia, làm phụ thân cùng nhi tử tranh thủ tình cảm, ỷ vào tuổi tác bắt nạt đứa bé mới năm tuổi không phải cũng chẳng khác gì sao?

Về phần sau đó, bạn học Mặc Tiểu Bảo vô sự tự thông đem kỹ năng giả bộ đáng thương hạng nhất này phát dương quang đại, cuối cùng tiến hóa thành một tiểu bạch giả trư ăn thịt hổ, bề ngoài thuần lương xinh đẹp bên trong thì cự kỳ đen tối phúc hắc, quả thực khiến Mặc Tu Nghiêu đau dạ dày, đây cũng không phải là chuyện lúc này hắn có thể dự đoán được.

Cúi người ôm lấy nhi tử nước mắt như mưa, Diệp Ly xoa nhẹ cái đầu nhỏ của bé nói: “Tiểu Bảo ngoan, mẫu thân dẫn con đi chơi, chúng ta không chơi cùng phụ vương nữa.”

Mặc Tiểu Bảo lập tức vươn hai tay ôm lấy cổ Diệp Ly, nụ cười rực rỡ vô cùng, “Mẫu thân tốt nhất, Tiểu Bảo thích mẫu thân nhất.”

Diệp Ly im lặng, nàng cũng biết thằng nhóc này giả bộ. Nhưng mà bộ

dáng đáng thương như vậy cho dù là giả cũng không có mấy người chống đỡ được. Có đôi khi Diệp Ly cũng nhịn không được thắc mắc, tính tình đứa nhỏ này rốt cuộc giống ai? Mình và Mặc Tu Nghiêu đều không phải là người sẽ biểu lộ tâm tình của bản thân trước mặt người trước, mặc dù Mặc Tu Nghiêu thỉnh thoảng cũng sẽ diễn trò, nhưng Diệp Ly đánh cuộc, Mặc Tu Nghiêu khi còn bé cũng tuyệt đối không thể đạt tới cảnh giới muốn khóc sẽ khóc muốn ngừng sẽ ngừng như vậy. Tính cách tinh quái này cũng có chút giống Từ Thanh Viêm, nhưng thời điểm Từ Thanh Viêm năm tuổi tâm nhãn chỉ sợ còn không bằng một đầu ngón út của Mặc Tiểu Bảo đâu.

“Tiểu Bảo, xuống đây, phụ thân có lời muốn nói cho con.” Trên nhuyễn tháp, Mặc Tu Nghiêu khẽ hí mắt, nụ cười vô cùng hòa ái, vẫy vẫy tay Mặc Tiểu Bảo.

Mặc Tiểu Bảo có trực giác không tốt, ôm chặt cổ Diệp Ly lắc đầu liên tục, dứt khoát vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào cổ Diệp Ly. Mặc Tu Nghiêu cũng không tức giận, cười dài nói: “Không nghe thấy sao? Con đừng hối hận đấy nhé? A nha. . . Sau này hối hận ngàn vạn lần đừng nói phụ thân không thương con, không có nhắc nhở con.”

Mặc Tiểu Bảo lặng lẽ dựng lỗ tai, vô cùng quấn quýt lặng lẽ quay đầu lại nhìn Mặc Tu Nghiêu vẫn nằm trên nhuyễn tháp nhắm mắt dưỡng thần một cái. Chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu lầm bầm tự nhủ: “Nói năm đó phụ thân của con thiếu chút nữa lớn lên sẽ có bộ dáng như Trương Khởi Lan vậy, nếu không phải ông nội con- phụ vương ta nhắc nhở ta, thì dung mạo tuấn mỹ của Định Vương phủ nhất định sẽ phải kết khúc.”

Mặc Tiểu Bảo quá sợ hãi, lớn lên giống Trương tướng quân? Trong đầu hiện ra bộ dáng của Trương Khởi Lan, Mặc Tiểu Bảo lắc đầu liên tục cố gắng vứt cái tưởng tượng đáng sợ này ra khỏi đầu. Cũng không phải nói Trương Khởi Lan lớn lên quá khó nhìn, Trương

tướng quân dẫu sao cũng là ngũ quan đoan chính, vóc người cao ngất khí thế kinh người là chủ tướng của một quân, vô luận thả vào chỗ nào cũng sẽ đều nhận được lời khen tướng mạo đường đường. Nhưng mà tiểu thế tử Mặc Tiểu Bảo có yêu cầu cực kỳ cao với nhan sắc của bản thân đấy, cho dù không thể được như cậu cả, cũng phải như Phượng Tam, Hàn Minh Tích, hoặc như phụ vương bé cũng còn tạm được. Bộ dạng của Trương tướng quân quả thật không phù hợp với thẩm mỹ quan của bạn học Mặc Tiểu Bảo.

Cho nên, vì vẻ đẹp của bản thân trong tương lai, bạn học Mặc Tiểu Bảo đá đá chân nhỏ để Diệp Ly đặt xuống, hết sức cảnh giác đứng trước mặt Mặc Tu Nghiêu.

Đợi một hồi lâu, Mặc Tu Nghiêu mới miễn cưỡng mở mắt, liếc xéo mắt đánh giá Mặc Tiểu Bảo một hồi lâu mới từ từ vươn tay nắm lấy khuôn mặt mượt mà nhỏ nhắn phấn nộn của Mặc Tiểu Bảo. . . Nắm! Xoa! Bấm!

Bạn nhỏ Mặc Tiểu Bảo tức giận nhìn chằm chằm phụ vương mình. Mặc dù không quá đau, nhưng điều này đại biểu bé lại một lần nữa bại bởi nam nhân này trước mặt mẫu thân. Mặc Tu Nghiêu ngồi dậy, tiến sát vào cẩn thận đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Tiểu Bảo đã bị hắn xoa đến đỏ rực, cười rất vô lương, “Có biết con rất béo hay không? Còn dám bảo mẫu thân ôm con, một ngày nào đó mẫu thân con sẽ bị tiểu bàn từ con (thằng nhóc béo ú) làm mệt chết. Nhìn một chút xem con mập thế này, thế mà ngày ngày còn dám ăn thịt. Phụ vương của con lúc năm tuổi còn không mập bằng một nửa con đâu. Con nghĩ xem đến lúc con lớn lên có phải còn to béo hơn cả Trương Khởi Lan không? Cha thấy đến lúc đó không cần gọi là Mặc Tiểu Bảo nữa, mà dứt khoát đổi tên thành Mặc Đại Mập đi?”

Nghe vậy, bạn học Mặc Tiểu Bảo cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé trắng trẻo phấn nộn của mình, rốt cục trái tim yếu ớt cũng bị tưởng tượng

trong đầu đánh bại. Bi phẫn nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, nước mắt chảy xuống. Ô ô. . . cậu cả, phụ vương bắt nạt con. . .

“Tu Nghiêu!” Diệp Ly nhíu mày, nhàn nhạt nhìn nam nhân vẫn đang cười không biết trời đất đâu ở trên nhuyễn tháp bất mãn nói.

Sao có thể nói chuyện với bé con như vậy, rất dễ thương tổn lòng tự ái của con. Huống chi, Tiểu Bảo cũng không có khoa trương như hắn nói, chẳng qua thái công Thanh Vân tiên sinh thương tiếc bé nên dưỡng quá tốt mà thôi. Nhìn qua cường tráng hơn đứa bé bình thường một chút, trẻ con mập một chút là chuyện tốt.

Mặc Tu Nghiêu hừ hừ, “Ta là vì tốt cho nó. Mắt thấy cũng nên chính thức tập võ rồi, mập quá cũng không tốt. Sau này nó về nhà rồi thì A Ly làm nhiều thức ăn một chút.” Diệp Ly phủ trán, nói đến nói đi vẫn là bởi vì tối hôm qua nàng tự mình xuống bếp làm thức ăn, tất cả đều là những món nhi tử thích, thế nên mỗ nào đó mới có chút không vừa lòng.

Ai bảo bạn nhỏ Mặc Tiểu Bảo không thịt không vui, mà Mặc Tu Nghiêu lại thích ăn đồ thanh nhạt chứ?

“Biết rồi, chờ Tiểu Bảo quay lại thư viện, ta tự mình làm những món chàng thích ăn nhất có được không?”

Diệp Ly nói, so với những thê tử rửa tay làm canh cho trượng phu, thật ra Diệp Ly rất ít khi xuống bếp. Lúc này Mặc Tu Nghiêu mới vừa lòng gật đầu nói: “Chỉ làm cho ta ăn.”

Diệp Ly gật đầu, thuận tiện cảnh cáo nói: “Không cho bắt nạt Tiểu Bảo!” Mặc Tu Nghiêu phất tay nói: “Yên tâm đi, nhóc con kia cầm tinh con gián, không quá một lát sẽ lại vui vẻ chạy về .” Diệp Ly im lặng, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, đưa tay hung hăng bấm thắt

lưng hắn một cái, chống lại ánh mắt khó hiểu của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly nhe răng cười nói: “Tiểu Bảo cầm tinh con gián, vậy chàng cầm tinh con gì?”

“. . . . . .”

Quả nhiên không đến nửa canh giờ, bạn nhỏ Mặc Tiểu Bảo lại vui vui vẻ vẻ xuất hiện trước mặt Diệp Ly. Nhăn nhăn nhó nhó nhìn Diệp Ly muốn nói lại thôi. Diệp Ly nín cười, nhìn nhi tử hỏi: “Tiểu Bảo muốn nói cái gì?”

Mặc Tiểu Bảo rụt rè nói: “Cậu nói. . . Cho dù Tiểu Bảo lớn lên có giống Trương tướng quân, cho dù toàn bộ thế giới mọi người đều ghét bỏ Tiểu Bảo, mẫu thân cũng sẽ không ghét bỏ Tiểu Bảo đúng không?”

Diệp Ly âm thầm trợn mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, cười nói: “Đương nhiên rồi, vô luận Tiểu Bảo biến thành hình dáng gì cũng vẫn là bảo bối của mẫu thân, trong thiên hạ cũng chưa có người mẫu thân nào ghét bỏ con của mình nha.” Ánh mắt Mặc Tiểu Bảo sáng lên, kiên định gật đầu nói: “Hài nhi biết rồi, hài nhi. . . Hài nhi sau này không ăn thịt nữa là được.” Diệp Ly sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử, nói: “Thịt dĩ nhiên vẫn cần phải ăn, nhưng cũng phải ăn thêm rau xanh nữa. Không thể kén ăn như hôm qua nữa có biết không?”

“Hài nhi biết rồi. Vậy. . .” Bạn nhỏ Tiểu Bảo ngượng ngùng rồi, “Mẫu thân còn có thể ôm Tiểu Bảo không?”

Mặc Tu Nghiêu tức nhe răng, nhóc con vô liêm sỉ này rốt cuộc là học ai thế? Định Vương phủ hắn từ xưa đến nay còn không xuất hiện cái gen kỳ quái như thế đâu. Bộ dáng xấu hổ kia thật có thể nhìn sao? Từ Thanh Trần! Tuyệt đối là hắn dạy bậy Mặc Tiểu Bảo, ngươi chờ đó cho ta!

Diệp Ly lại cười nói: “Dĩ nhiên có thể.”

Mặc Tiểu Bảo trịnh trọng gật đầu, “Tiểu Bảo lớn lên cũng không cần mẫu thân ôm nữa, đến lúc đó Tiểu Bảo có thể ôm mẫu thân. Nhưng bây giờ Tiểu Bảo còn nhỏ, mẫu thân ôm ôm. . . . . .” Thật là quá tri kỷ hiếu thuận rồi, trong lòng Diệp Ly mềm mại thành một đoàn, cúi người ôm Mặc Tiểu Bảo ngồi lên đầu gối mình, cúi đầu hôn nhẹ, “Mẫu thân nhớ lời nói của Tiểu Bảo.”

Vốn là nói xong sẽ mang Mặc Tiểu Bảo đi chơi, nhưng phía sau lại còn một cái đuôi sống chết cũng phải đi theo, còn dùng mỹ danh bảo vệ thê nhi- Định Vương gia. Trong xe ngựa, Mặc Tiểu Bảo gục trên đầu gối mẫu thân, thể hiện sự khinh bỉ phụ vương mình của bé.

Mặc Tu Nghiêu không thèm để ý, nhướng mày cười nói: “Nhóc con, con thì biết cái gì? Cái này gọi là nhân tẫn kỳ tài, vật tẫn kỳ dụng (người nào cũng có tài, vật nào cũng có ích). Cũng có thể nói là chỉ có người dùng mới tự mình biết. Cậu con đã lợi hại như vậy, Bản vương cần gì phải mệt chết mệt sống cực khổ đi xử lý những chuyện vặt kia? Tây Bắc này phụ vương của con là lớn nhất, cha chỉ cần đặt ra phương hướng và mục tiêu, phía dưới tự nhiên có vô số người sẽ cố gắng hoàn thành cái mục tiêu này .”

“Lười biếng! Cậu nói hoàng đế lười biếng không để ý tới triều chính là hôn quân, cho nên, Vương gia lười biếng không xử lý chính sự cũng là hôn vương!” Bánh bao nho nhỏ trắng noãn ngồi trên đầu gối Diệp Ly nghiêm trang thảo luận vấn đề cần chính.

“Phải nói Bản vương điều khiển kẻ dưới có cách, cám ơn.” Mặc Tu Nghiêu miễn cưỡng nói, thương hại nhìn nhi tử còn cố lý luận. Nhóc ngu ngốc, bị cậu hãm hại cũng không biết. Hắn rõ ràng là sợ sau này ngươi lớn lên cũng giống cha ngươi cái gì cũng không làm, lại liên

lụy hắn.

Có điều phụ vương của ngươi chắc sẽ không để ngươi như vậy đâu, bởi vì ta vẫn chờ ngươi mau mau trưởng thành mà đón lấy trách nhiệm của ta đấy. Đến lúc đó Bản vương liền mang A Ly cao bay xa chạy, ôm nương tử của ta sao, nằm mơ đi. Bánh bao nhỏ đáng thương không biết mình hết bị phụ thân lừa bịp, lại bị cậu lừa bịp mở to hai mắt nhìn, “Mới không phải! Cậu nói cần chính mới là hoàng đế tốt!” Cậu nói cái gì cũng đúng.

“Cám ơn nhóc con nhắc nhở a, phụ thân con đây cũng không phải là hoàng đế.” Mặc Tu Nghiêu hứng thú nhẹ giọng nói.

Mặc dù học rất nhiều thứ, nhưng bánh bao nhỏ năm tuổi cũng chưa chắc có thể hoàn toàn lĩnh hội được cái từ Vương gia và Hoàng đế này rốt cuộc có bao nhiêu khác biệt. Huống chi ở mảnh đất Tây Bắc này, hoàng đế và Vương gia cũng không khác biệt quá lớn.

Bạn học Mặc Tiểu Bảo lý giả là, chỗ khác có rất nhiều Vương gia, cho nên Vương gia cũng phải nghe theo Hoàng đế. Nhưng Tây Bắc chỉ có một Vương gia là phụ thân bé, hơn nữa cũng không cần nghe theo lời nói của Hoàng đế. Cho nên phụ thân bé chính là Vương gia độc nhất vô nhị, đồng thời cũng là Vương gia vĩ đại nhất trong thiên hạ. Hoàng đế thì có gì đặc biệt hơn người? Tây Lăng có một, Đại Sở có một, Bắc Nhung, Nam Chiếu mỗi nơi cũng đều có một. Hoàng đế nhiều còn gì đáng giá. Nhưng mà, Định Vương cũng chỉ có một, muốn làm thì phải làm người độc nhất vô nhị mới đáng giá. Một quan niệm đặc sắc này của Mặc Tiểu Bảo, khiến cho một đế quốc nào đó rất nhiều rất nhiều năm sau mới chậm chạp được thành lập.

Nói không lại phụ vương, Mặc Tiểu Bảo nhõng nhẽo quay đầu vùi mặt vào trong ngực mẫu thân, miệng hừ hừ. Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý đến bé, cười híp mắt nhìn bé nói: “Nhi tử, thái công con

nói vậy cũng đã nói qua không ít sử thư. Trong lịch sử cũng có hoàng đế mười ngày nửa tháng mới thượng triều một lần, vẫn quốc thái dân an. Cũng có kẻ ngủ chưa đến canh năm vẫn mất nước như cũ, cho nên làm hoàng đế tốt hay xấu, có cần chính hay không thật ra cũng không ảnh hưởng."

Mặc Tiểu Bảo suy nghĩ một chút lại từ trong ngực mẫu thân bò ra ngoài gật đầu nói: "Con biết, còn có quan hệ tới đầu óc sáng suốt. Phụ vương nói cái tên ngu ngốc không ngủ đến canh năm kia chính là hiện tại hoàng đế Đại Sở." Nói xong, Mặc Tiểu Bảo còn lia lịa gật đầu khẳng định ý nghĩ của mình.

Nhìn nhi tử như thế, Mặc Tu Nghiêu cũng không khỏi vui lên, cười nói: "Làm sao con biết là tên ngu ngốc kia? Hắn còn không chưa có mất nước đâu."

Mặc Cảnh Kỳ đúng là nửa đêm canh năm đã dậy, nhưng chưa chắc bởi vì cần chính. Mặc Tu Nghiêu cảm thấy chủ yếu bởi vì hắn đề phòng cái này đề phòng cái kia, không ngủ được thôi. Mặc Tiểu Bảo nghiêm túc nói: "Hắn rất ngu ngốc, hắn ta đuổi phụ vương đi, hắn còn đuổi ông cậu và cậu đi, hắn còn thích làm người một nhà với Liễu thừa tướng xấu nhất xấu nhất, không quan tâm đến Vô Ưu tỷ tỷ và mẫu thân tỷ ấy. Ngay cả mẫu thân và đệ đệ hắn cũng không thích hắn, Vô Ưu tỷ tỷ cũng không thích hắn. Cậu cả nói cái này gọi là tự hủy trường thành, Phượng Tam nói cái này gọi là làm được nhất thủ hảo tử (tự tìm đường chết)."

Diệp Ly ban đầu nghe còn có hứng thú dở khóc dở cười, thằng nhóc này học những thứ gì ngổn ngang kia ở đâu.

Dọc theo đường đi cười cười nói nói, thời gian trôi qua cũng cực nhanh, vô tình đã đến giữa trưa. Xe ngựa chở đoàn người dừng lại trước một ngọn núi. Lộ trình sau khi xuống xe nhất định phải đi bộ rồi.

Mặc Tu Nghiêu đương nhiên không thể nào để cho Diệp Ly ôm Mặc Tiểu Bảo có xu hướng thành Mặc Tiếp Mập đi xa như vậy, chỉ đành phải tự mình ôm lấy. Mặc Tiểu Bảo nằm trong lòng phụ vương cũng không có chút nào là không tự tại, tùy ý nằm úp sấp, lại tò mò nhìn hết thảy trước mắt nói: “Mẫu thân, chúng ta đi đâu thế?”

Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười nói: “Đi rồi con sẽ biết.” Thật ra thì hai cha con này quan hệ cũng không có kém như thế, bình thường náo thì náo, nhưng có thể nhìn được thật ra Mặc Tiểu Bảo đối với vị phụ thân không phúc hậu của bé cũng không có ngăn cách gì. Nếu không cũng sẽ không vui vẻ gục trong ngực phụ thân bé nhưu vậy.

Đoàn người đi vào trong núi, không tới năm dặm đường, dần dần càng thấy thủ vệ sâm nghiêm. Càng đi vào bên trong lại càng sâm nghiêm, một đường mà đến, binh sĩ đóng bên đường rối rít hướng hai người hành lễ. Cho đến khi bị ngăn lại tại một cửa khẩu, “Lệnh bài, khẩu lệnh!”

Mặc Tu Nghiêu lúc trước cũng biết chỗ này, nhưng bởi vì toàn quyền giao cho Diệp Ly xử lý cho nên hắn cũng không chưa thực sự tới đây. Nghe vậy không khỏi sửng sốt, lại cười nói: “Bản vương cũng cần có lệnh bài và khẩu lệnh?”

Tướng sĩ đóng tại quan khẩu cũng không vì thế mà thay đổi, “Lệnh bài, khẩu lệnh.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nhìn về phía Diệp Ly, lấy trực giác của hắn đương nhiên có thể cảm giác được chung quanh có ít nhất mấy trăm mũi tên đang chỉ hướng về phái bọn họ. Nếu như không có cái thứ gọi là lệnh bài và khẩu lệnh kia, Mặc Tu Nghiêu không hề nghi ngờ những binh lính này thật sự sẽ phóng tiễn. Diệp Ly lấy ra một khối lệnh bài có hình thức hết sức rất khác biệt đưa tới, thản nhiên nói: “Quân Hồn, Hồi lệnh.” Binh lính nhìn thoáng qua lệnh bài, sau khi

xác định thật giả mới trả lại cho nàng đáp: “Vô úy. Mời Vương Phi vào.”

Sau khi đi vào, dọc theo đường đi trải qua ba bốn quan khẩu tương tự. Khẩu lệnh của từng cái quan khẩu hoàn toàn không giống nhau, hơn nữa địa thế thuận lợi và phòng ngự sâm nghiêm như vậy, cho dù là Mặc Tu Nghiêu cũng không có lòng tin nói nhất định có thể lông tóc vô thương mà xông vào.

“A Ly, ta càng ngày càng hiếu kỳ nơi này rốt cuộc có đồ vật gì.”

Chỗ thần bí này cách Ly thành cũng không xa, nhưng lại không người nào có thể nghĩ đến, địa phương không chút thu hút nào lại là lăng tẩm thực sự, hay là bảo tàng của cao tổ tiền triều.

Lăng tẩm này cũng không tráng lệ như những hoàng đế khác, thậm chí còn kém xa ngôi mộ trống rỗng ở phụ cận Hồng Châu. Miễn cưỡng cũng chỉ được xem là một địa cung khổng lồ trong núi mà thôi. Không có chạm khắc đá cẩm thạch hoa hoa lệ lệ, không có vàng bạc châu báu kỳ trân dị bảo, dường như chỉ là một cái địa cung hết sức bình thường. Nếu là người có ý đồ tìm kiếm bảo tàng đi vào nhất định sẽ rất thất vọng.

Mà bây giờ, nơi này đã có không ít người bận rộn lui tới. Mặc Tu Nghiêu có chút ngạc nhiên nhìn những người này bận rộn này chế tạo những thiết khí (binh khí bằng sắt) hình thù có chút quái dị. Đặc biệt là tận cùng bên trong, rất nhiều người vây quanh một chỗ nghiên cứu một cái trụ đồng rỗng được đặt trên một cái xe nhỏ. Mặc dù không biết đây là vật gì đồ, nhưng nhìn cái trụ đồng kia, chẳng biết tại sao Mặc Tu Nghiêu cảm thấy một tia nguy hiểm.

Bất động thanh sắc đưa ánh mắt dời khỏi những cái trụ đồng ở cửa động, Mặc Tu Nghiêu nghiêng đầu nhìn Diệp Ly nhướng mày nói: “A

Ly, đây chính là vật mà cao tổ tiền triều lưu lại? Nói thật, ta còn không hiểu những thứ này là gì đâu.”

Diệp Ly nhìn hắn, nhẹ giọng thở dài nói: “Thật ra thì ta cũng không rõ làm như vậy rốt cuộc là tốt hay không nữa.”

Ban đầu lúc vừa mới đến đây, thấy đồ mà vị tiền bối cao tổ tiền triều kia lưu lại quả thật khiến nàng kinh hãi. Đồng thời cũng có chút phân vân do dự, không có trải qua phát triển tự nhiên, tùy tiện để thời đại vũ khí lạnh trực tiếp tiến lên thời đại vũ khí nóng cũng được sao? Nói vậy vị tiền bối kia cũng là do dự không quyết được cho nên nơi này mới không được sử dụng qua, cho nên trong lịch sử tiền triều cũng chưa bao giờ nhắc đến thứ không nên xuất hiện ở thời đại này.

“Như vậy. . . A Ly hiện tại suy nghĩ cẩn thận rồi sao?” Mặc Tu Nghiêu cười hỏi.

Diệp Ly cười khẽ nói: “Thuận theo tự nhiên vậy.”

Chương 261: Bí mật của bảo tàng, thẳng thắn

Nếu như Diệp Ly sống lại tại một triều đại đã từng có trong lịch sử mà không phải là một triều đại hoàn toàn xa lạ như thế này thì chắc chắn nàng cũng sẽ không chút do dự mà lấy thứ đồ này ra, cứ cho là thay đổi lịch sử thì sao chứ? Chung quy sẽ không khiến lịch sử trở nên tệ hơn.

Mà bây giờ, Diệp Ly cũng không vướng mắc cho lắm. Nàng cũng không phải là một người thích tự làm rối mình. Chẳng qua là, hiểu biết của vị Cao tổ Hoàng đế tiền triều kia hay bản thân nàng về phương diện quân sự cũng không tính là nhiều. Vị Cao Tổ tiền triều kia có thân phận gì thì nàng không rõ, nhưng Diệp Ly có thể nắm rõ tính năng và kết cấu của vũ khí tiên tiến nhất thế giới như lòng bàn tay thì cũng không có nghĩa là nàng có thể tạo ra vũ khí giống hệt như vậy, cái khác không cần phải nói, cái chính là không thể giải quyết được vấn đề vật liệu. Cho nên Diệp Ly không thể biến chỗ này làm thành một nơi sản xuất vũ khí sát thương quy mô lớn được, mà quan trọng nhất là, khiến những người giỏi chuyên môn ở thời đại này hiểu được những kiến thức khái niệm hoàn toàn khác của thế giới hiện đại.

Diệp Ly cũng không cần bọn họ ngay lập tức chế tạo ra AK-47 hoặc là đạn đạo tầm xa. Bọn họ chỉ cần cố gắng đi theo phương hướng này là tốt rồi, bất kể là một trăm năm hay mấy trăm năm thì Diệp Ly cũng tin tưởng rằng có những thứ này làm mồi lửa, vùng này trong tương lai sẽ không còn giống những nơi mà nàng đã từng đi qua nữa.

“Vương phi….” Người nam tử trung niên đi đầu nghênh đón nhìn thấy Diệp Ly thì ánh mắt sáng lên, vẻ mặt cuồng nhiệt vọt tới.

Mặc Tu Nghiêu ôm Mặc Tiểu Bảo giương mắt lạnh lẽo nhìn nam tử đang xông lại, không vui nhíu mắt, dịch người chắn trước mặt Diệp Ly. Người nam nhân vội vàng dừng cước bộ, nhìn sắc mặt tối sầm của Mặc Tu Nghiêu cũng hiểu hành động của mình vưà rồi có chút thất lễ. Đành phải lúng túng đứng nơi đó, chân tay hơi luống cuống.

Diệp Ly từ sau lưng Mặc Tu Nghiêu đi ra, cười nhạt nói: “ Lý sư phụ, có chuyện gì vậy?”

Nam tử trung niên vội vàng nói: “Chúng ta đã làm được đồ mà Vương phi giao phó, chỉ còn một vài vấn đề muốn thỉnh giáo Vương phi.” Diệp Ly gật đầu nói: “ Vậy chúng ta liền cùng nhau đi xem.”

Đặt bên cạnh Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu là một khẩu súng lục. Dĩ nhiên Mặc Tu Nghiêu hoàn toàn xa lạ với vật trước mặt, trong mắt Diệp Ly không khỏi thoáng qua một tia hoài niệm vàvui mừng. Đi lên phía trước, cầm khẩu súng đặt trên bàn lên, thật ra so với loại vũ khí kiếp trước Diệp Ly đã nhìn thấy thì khẩu súng trước mặt này thật đơn sơ vụng về và có chút khó coi. So với khẩu súng tự động xuất hiện sớm nhất trên thế giới ở kiếp trước thì khẩu súng này kém cỏi hơn rất nhiều.

Nhưng mà chỉ cần năm năm mà có thể làm ra khẩu súng phải mất mấy trăm năm mới có thể thay đổi lịch sử thì Diệp Ly tin tưởng những người thợ giỏi tay nghề này đã cố gắng hết sức rồi. Cầm khẩu súng lục trên tay có chút suy nghĩ, Diệp Ly quay đầu hướng Mục Tiểu Bảo cười nói một tiếng: “ Tiểu Bảo che lỗ tai lại.” Mặc Tiểu Bảo tò mò nhìn thứ trong tay mẹ một chút , sau đó ngoan ngoãn nghe lời dùng bàn tay nhỏ bé che lỗ tai lại.

Súng lục trong tay Diệp Ly xoay một vòng, ánh mắt Diệp Ly biến đổi, giơ súng hướng về vị trí cách đó không xa liên tiếp xả ra ba phát súng. Rầm rầm rầm, ba tiếng nổ diễn ra sau đó, Diệp Ly nhìn tấm bia trước mặt khẽ cau mày, phát súng đầu tiên trúng ngay hồng tâm, phát súng thứ hai ước chừng trúng vào vòng thứ tư còn viên đạn thứ ba thì bay thẳng. Đương nhiên không phải do kỹ thuật bắn súng của Diệp Ly mà rõ ràng là bản thân súng có vấn đề.

Vị Lý sư phụ theo phía sau ánh mắt vẫn hừng hực, nhưng mà lần này không phải là nhìn Diệp Ly mà là khẩu súng trong tay nàng. Khẩu súng bị Diệp Ly ghét bỏ trong mắt hắn trân quý giống như mỹ nhân tuyệt thế vậy.

Lý sư phụ có chút phiền não vuốt râu nói: " Chúng ta làm ra được hai cái, một cái bị nổ, chỉ còn cái này dùng được, nhưng mà vẫn không đủ tốt, càng bắn càng chệnh". Phát súng đầu tiên của Vương phi bắn trúng hồng tâm thì không sao, nhưng mà phát súng thứ hai và thứ ba thì không được, chênh lệch như vậy khiến cho hắn không nhịn được hoài nghi liệu phát súng đầu tiên của Vương phi có phải là ngoài ý muốn hay không nữa.

"Xem ra là do vật liệu có vấn đề, về phần cần cải tiến thì lúc về ta sẽ sửa sang lại rồi đưa cho ngươi. Vấn đề vật liệu cảm phiền các ngươi quan tâm, nếu cần quặng mỏ thì ta sẽ sai người đưa tới, còn các thứ khác ta đành bất lực." Nàng không phải chuyên gia quân sự cũng không phải chuyên gia chế tạo vũ khí. Nàng chỉ có thể cho họ biết đại khái nội dung và một chút khái niệm lý luận mà thôi, những thứ khác nhất định phải do chính bọn hắn từng bước nghiên cứu. Lý sư phụ mặc dù có chút tiếc nuối nhưng cũng biết là không thể cưỡng cầu nên đành gật đầu đáp ứng.

Lý sư phụ mang tâm sự nặng nề rời đi, để khẩu súng lại. Mặc dù đây là thành phẩm chính thức đầu tiên của bọn họ nhưng mà hiệu quả

không được như ý nên Lý sư phụ không chút đau lòng để lại, trong lòng lên tinh thần, trở về nhất định phải làm ra khẩu súng tốt hơn. Diệp Ly lấy đạn còn dư lại trong súng ra ngoài rồi đưa cho Tiểu Bảo đã sớm đỏ mắt chờ mong chơi đùa. Đoạt được món đồ chơi mới, Mặc Tiểu Bảo bắt đầu hết sức chăm chú nghiên cứu vật trong tay, cũng không so đo việc cha hắn ôm chặt hắn trong ngực không cho xuống đất chơi đùa.

“Đây chính là đồ Cao tổ Hoàng đế tiền triều lưu lại?”Mặc Tu Nghiêu quan sát toàn bộ hỏi. Diệp Ly gật đầu, nhìn Mặc Tu Nghiêu hỏi: “Tu Nghiêu cảm thấy khẩu súng kia thế nào?” Mặc Tu Nghiêu lắc đầu một cái, liếc mắt nhìn đồ chơi trong tay Mặc Tiểu Bảo nói: “ Không có giá trị thực tế.” Cự ly bắn còn không bằng thần tiễn bắn xa, mặc dù phát súng đầu tiên quả thật là làm cho hắn hứng thú một chút, nhưng hai phát sau lập tức khiến hắn thất vọng “ Tạm thời không có giá trị thực tế”.

Diệp Ly gật đầu đồng ý, lôi kéo Mặc Tu Nghiêu tiếp tục đi về phía trước. Đồ mà Hoàng đế khai quốc tiền triều dự định làm ra không chỉ như thế này. Cho dù Diệp Ly không biết điểm này thì giá trị thực tế của vật này không phải không có.

Đi vào một gian phòng trống, nghênh đón bọn họ là một cỗ mùi lưu huỳnh. Trong góc của gian phòng, một giương gỗ nằm ngay ngắn, Diệp Ly đi tới, mở ra một chút, trong giương để một số quả cầu màu đen gì đó. Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm trong chốc lát nói: “Đây là..hỏa dược?” Thời đại này không phải không có hỏa dược, cũng có người đã dùng nó trong chiến tranh. Nhưng mà hỏa dược cần có lửa dẫn, hơn nữa lực sát thương không cao, cho nên dù là Mặc gia quân cũng không thường dùng. Thế nhưng không có nghĩa là Mặc Tu Nghiêu hoàn toàn không biết.

Diệp Ly gật đầu nói: “ Đúng vậy, đúng là hỏa dược. Nhưng mà.. ta

thích gọi là bom hơn.”

Mặc Tu Nghiêu khiêu mi hỏi: “ Uy lực như thế nào?” Nếu A Ly cố ý đưa cho hắn nhìn thì tất nhiên hiệu quả không phải bình thường. Diệp Ly tiện tay cầm lên một quả cười nói: “ Chúng ta đổi chỗ khác thử một chút cho biết.” Vũ khí khác không nói, nhưng Diệp Ly vẫn có lòng tin với uy lực của bom. Vởi vì phương pháp luyện chế bom không phải do Cao tổ hoàng đế tiền triều lưu lại mà do Diệp Ly cung cấp. Quả nhiên, tại địa cung, trong một gian phòng trống ném một quả bom, một tiếng vang thật lớn sau đó, hiệu quả khiến cho Mặc Tu Nghiêu không khỏi lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Rời đi nơi nổ bom, Diệp Ly mang theo Mặc Tu Nghiêu tiến vào một gian mật thất tận cùng bên trong của địa cung. Trong mật thất bố trí hết sức đơn giản, chẳng qua là bày đầy đủ loại sách cùng với binh khí kỳ lạ. Mặc Tu Nghiêu thấy trong đó có một vài thứ hắn vừa thấy qua ở bên ngoài.

Diệp Ly lất từ giữa ra một quyển sách thật dày, đưa cho Mặc Tu Nghiêu cười nói: “ Đây chính là bảo tàng mà hoàng đế tiền triều lưu lại.” Mặc Tu Nghiêu nhận lấy, lật qua lại, phía trên từng tờ vẽ các loại thiết kế súng ống, còn có chỗ chú giải. Nhưng mà mấy chỗ chú giải nhìn giống chữ nước ngoài, Mặc Tu Nghiêu không thể hiểu hết hoàn toàn. Nhưng mà điều này cũng không trở ngại cho hắn, Mặc Tu Nghiêu nhận thấy đây vốn là một quyển sách về binh khí, hơn nữa những thứ trong này đều khó làm hơn. Bởi vì, trong đó có rất nhiều thứ mạnh hơn thứ đồ chơi mà Mặc Tiểu Bảo cầm trong tay rất nhiều.

Nhìn quyển sách thiết kế trước mặt, Diệp Ly nhẹ giọng thở dài: “ Nếu như hắn có thể chế tạo hàng loạt những thức đồ bên trong thì quân đội của bọn họ, tuyệt đối không gì địch nổi.”

Mặc Tu Nghiêu hơi cau mày, nhìn Diệp Ly hỏi:” A Ly thích những thứ

này sao?”

Diệp Ly hơi ngẩn ra, hồi lâu mới gật đầu, nói: “ Đúng vậy, ta rất thích.” Làm sao có thể không thích, hai mươi năm ngắn ngủi của kiếp trước nàng đều cùng thứ này làm bạn. Nàng quen thuộc bọn chúng giống như nàng cùng với các chiến hữu vậy.

Mặc Tu Nghiêu nói: “ Vậy cho người làm toàn bộ là được.” Diệp Ly cười một tiếng nói: “ Làm toàn bộ sao… Chỉ sợ lúc chúng ta còn sống cũng không thể nhìn thấy. Nếu muốn làm ra những thứ này.. không có một hai trăm năm thì không thể được.” Vấn đề này vượt qua cả phương diện công nghiệp quân sự, bất cứ một thứ vũ khí nào muốn hoàn thành cũng đòi hỏi sự phát triển đồng thời của khoa học kỹ thuật.

Mặc Tu Nghiêu cau mày nói: “ Nói như vậy thì vị cao tổ Hoàng đế tiền triều này thực sự là kỳ tài ngút trời. Chỉ tiếc là lúc đầu hắn không thật sự chế tạo ra những thứ đồ này hoặc là hắn muốn làm ra nhưng mà chưa kịp?” Thời gian cao tổ Hoàng đế lên ngôi tại vị không tính là quá lâu. Nhìn kích thước địa cung này thì vô cùng có khả năng là chưa đợi hoàn thành thì hắn đã băng hà.

Diệp Ly cười yếu ớt: “ Kỳ tài ngút trời sao? Có lẽ vậy….” Lưu lại những bản vẽ này hiển nhiên không tính là kỳ tài ngút trời. Trên thực tế,Diệp Ly thấy những bản vẽ này chưa đạt tới mức chuyên nghiệp mà tối đa chỉ đạt tiêu chuẩn nghiệp dư, là mức độ của người yêu thích quân sự mà thôi. Nhưng mà, thân là một người xuyên qua, sinh ở loạn thế mà có thể thống nhất thiên hạ quả thật không dễ, phải biết là ngay cả Thái tổ khai quốc của Đại Sở cũng không thể coi là chân chính thống nhất thiên hạ. Dù sao Tây Lăng và Đại Sở vốn là một khối.

Diệp Ly cũng là một người xuyên qua hoặc nói là trọng sinh nên tất

nhiên hiểu được bọn họ không thể không nói là được ông trời ưu ái. Dĩ nhiên có thêm một cơ hội sinh tồn, nhưng mà muốn trở thành tiểu đệ khí phách hoặc mỹ nhân như vân như trong tiểu thuyết viết thì cũng không dễ dàng như vậy. Hoàn cảnh của nàng đã coi như là không tệ nhưng cũng phải trải qua nhiều chuyện, có thể thấy được là vị tiền bối năm đó đã phải trải qua bao nhiêu gian nan cùng cố gắng mới có được thành tựu như vậy.

“A Ly biết hắn à?” Mặc Tu Nghiêu đặt Mặc Tiểu Bảo lên bàn bên cạnh, quay đầu nhìn Diệp Ly hỏi. Mặc Tiểu Bảo dường như phát hiện cha mẹ đang nói chuyện quan trọng, cũng không nói chuyện mà vừa vặn ngồi một bên hành hạ món đồ chơi nhỏ trong tay. Mới vừa rồi Diệp Ly lấy đạn ra quá nhanh, đứa bé này căn bản không phát hiện ra trong súng thiếu cái gì. Cho nên vô cùng nghi ngờ tại sao mình không thể giống như mẫu thân bắn ra cái gì đó rất lợi hại.

Diệp Ly nở nụ cười nhạt, có chút hoài niệm, khẽ vuốt ve dòng chữ tựa như rồng bay trên quyển sách. Người này hết sức cợt nhả không dùng chữ Hán mà để lại một ký tự tiếng Anh. Người ở thời đại này đại khái cũng chỉ coi đây là một hoa văn mà thôi.

Diệp Ly trầm ngâm trong chốc lát mới nói: “ Ta biết Hoàng đế tiền triều này, hoặc, có thể nói, trên thế gian này không có ai hiểu hắn hơn ta.” Mặc Tu Nghiêu trầm mặc, Diệp Ly cười nhìn hỏi hắn: “ Chàng không nghi ngờ quan hệ của ta với hắn sao?” Mặc Tu Nghiêu nói: “ A Ly là cháu gái của Từ gia.” Từ gia hậu nhân không thể nào có quan hệ với tiền triều. Diệp Ly mở trừng hai mắt hỏi: “ Vậy chàng không muốn hỏi gì sao?” Mặc Tu Nghiêu trầm mặc một hồi mới hỏi: “ A Ly… và hắn là cùng đến từ một chỗ phải không?”

Diệp Ly ngơ ngẩn, quả thực nàng không nghĩ tới Mặc Tu Nghiêu sẽ đưa ra phỏng đoán như vậy. Gần như là… không, đây chính là đáp án chính xác.

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu dịu dàng nhìn nàng, cười nhạt nói: “ A Ly chưa từng lừa gạt ta mà? Rõ ràng là xuất thân thư hương môn đệ, chưa từng tiếp xúc với người ngoài, lại có một thân thủ khó tin. Hơn nữa A Ly hết sức quen thuộc chiến trận, thỉnh thoảng lại có những ý tưởng kỳ quái nhưng cũng rất mới mẻ độc đáo. Ngoài ra còn hiểu được chữ viết ghi trên bảo tàng, cho dù là người hoàng thất tiền triều cũng không ai biết mà xem ra A Ly lại rất quen thuộc. Hơn nữa ta cảm thấy… vị cao tổ hoàng đế tiền triều kia và A Ly còn giống nhau ở nhiều phương diện khác nữa.”

A Ly bất đắc dĩ cười nói: “ Thì ra ta để lộ nhiều sơ hở như vậy sao.” Mặc Tu Nghiêu giơ tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt Diệp Ly cười nói: “A Ly chưa bao giờ che giấu những điều này.”

Diệp Ly thừa nhận, ngoại trừ lúc đầu thì nàng quả thực chưa từng nghiêm túc che giấu điều gì trước mặt Mặc Tu Nghiêu. Không chỉ bởi vì Mặc Tu Nghiêu quá mức nhạy bén, nếu cố ý che giấu thì ngược lại hóa khéo thành vụng. Quan trọng hơn là, kiếp này Mặc Tu Nghiêu là người quan trọng nhất với nàng, nếu như trước mặt hắn còn phải che giấu như lúc đầu thì thà rằng làm một tiểu thư khuê tú quy củ, quả thực rất mệt mỏi.

Diệp Ly có chút ngạc nhiên, quan sát Mặc Tu Nghiêu hỏi:” Vậy Tu Nghiêu thấy ta thế nào?”

Mặc Tu Nghiêu nói: “ Phật có nói đến kiếp trước kiếp này, vậy A Ly vừa sinh ra đã mang theo trí nhớ của kiếp trước sao?” Tính tình A Ly từ nhỏ đến lớn không có quá nhiều thay đổi, hơn nữa về mặt trí nhớ cũng không có vấn đề. Cho dù là những chuyện hồi còn rất nhỏ nàng cũng nhớ rõ hơn nữa tình cảm đối với người Từ gia rất tốt. Vì vậy đương nhiên không phải là những thứ thần tiên ma quỷ mượn xác hoàn hồn như trong thoại bản viết. Như vậy thì chỉ có thể giải thích là

do kiếp trước kiếp này.

Diệp Ly gật đầu, cười híp mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: " Theo cách tính này thì hiện tại ta đã hơn 50 tuổi. Ta lớn hơn chàng rất nhiều nhé." Mặc Tu Nghiêu không vui nheo mắt lại, cảnh cáo nhìn khuôn mặt đắc ý của Diệp Ly. Nếu không phải Mặc Tiểu Bảo vẫn còn đang ngồi trên bàn trơ mắt nhìn hai người thì nói không chừng Mặc Tu Nghiêu sẽ không khách khí như vậy. Nhìn lướt qua oa nhi mập mạp trên bàn với vẻ ghét bỏ, trẻ con quả nhiên rất cản trở. Thấy Mặc Tu Nghiêu không nên tiếng, Diệp Ly đảo mắt một cái nói: " Thật ra thì, kiếp trước ta là nam nhân, chàng thật không ngại chứ?"

"Nam nhân?" Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói. Diệp Ly gật đầu, nghiêm mặt nói: " Đúng vậy, kiếp trước ta là quân nhân, cũng coi là vì nước mà hi sinh. Nếu không chàng nói xem sao ta có thể giả trang nam tử giống như vậy?" Ở thời đại này thì mọi người đều cho rằng quân nhân tất nhiên là nam nhân. Tò mò nhìn Mặc Tu Nghiêu hỏi : " Tu Nghiêu, chàng không để ý thật à?" Đột nhiên nổi hứng muốn chọc ghẹo người, Diệp Ly ngước mắt cười nhìn nam nhân đang âm trầm trước mắt. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn chằm chằm Diệp Ly hồi lâu, đội nhiên hôn mạnh lên đôi môi kiều diễm của Diệp Ly.

Ừm,…. Diệp Ly sửng sốt trợn to hai mắt, lại không cẩn thận nhìn thấy một đứa nhóc mập mạp sau lưng Mặc Tu Nghiêu đang giương mắt nhìn hai người, đôi mắt đen nhắn tràn ngập sự tò mò.

Một cỗ lửa nóng ngay lập tức bừng lên trên mặt nàng, Diệp Ly vội vàng dùng sức đẩy Mặc Tu Nghiêu. Thấy bộ dáng Mặc Tu Nghiêu đang toan tính, nhìn chằm chằm môi nàng, Diệp Ly chỉ có thể hung hăng trừng hắn. Vô cùng hối hận đã tùy ý trêu chọc Mặc Tu Nghiêu trước mặt con trai mới năm tuổi. Diệp Ly cảm thấy tính cả hai đời mình cũng chưa bao giờ mất thể diện như lần này. Chỉ có thể hy vọng Tiểu Bảo nhà nàng còn nhỏ, rất nhanh sẽ quên chuyện này đi.

Nếu không… nàng thật không còn mặt mũi nào với nhi tử nữa.

“Giờ nàng biết ta có để ý hay không rồi chứ?” Mỉm cười nhìn kiều nhan ửng đỏ đang tức giận, Mặc Tu Nghiêu thấp giọng hỏi.

Diệp Ly nghiến răng nghiến lợi: “ Khả năng thích ứng của Vương gia quả nhiên rất tốt.” Mặc Tu Nghiêu cười không đáp, nhìn Diệp Ly vẫn còn tức giận. Thật là nha đầu ngốc, bình thường luôn thanh nhã uyển chuyển, nhất cử nhất động trong mắt hắn đều tỏa ra vẻ phong tình, vậy sao kiếp trước A Ly có thể là nam nhân được?

“Phụ vương, mẫu thân…” Mặc Tiểu Bảo chớp chớp đôi mắt to nhìn cha mẹ, tò mò nói: “ Phụ vương cùng mẫu thân đang chơi trò hôn miệng sao? Tiểu Bảo cũng muốn chơi. Mẫu thân hôn con với…” Để tỏ lòng mong đợi, Tiểu Bảo còn cố ý đưa đôi bàn tay trắng nõn của mình chỉ chỉ vào cái miệng nhỏ nhắn. Diệp Ly cả kinh thất sắc : “ Trời ơi, ai nói với con là mẫu thân đang….. chơi trò hôn môi?” Con trai nàng mới có năm tuổi, sao có thể trưởng thành trước tuổi như vậy? Nàng nhớ chưa từng có hành động quá mức nào trước mặt Tiểu Bảo mà. Chẳng lẽ bởi vì mình luôn hôn đùa Tiểu Bảo sao?

Mặc Tiểu Bảo nghiêm túc suy nghĩ một chút nói: “ Là phụ vương, lần trước con thấy phụ vương thừa dịp mẫu thân đang ngủ mà vụng trộm hôn người. Phụ vương nói chỉ có những người yêu nhau mới có thể chơi trò hôn miệng. Tiểu Bảo cũng yêu mẫu thân, Tiểu Bảo muốn hôn….”

“Mặc Tu Nghiêu!” Diệp ly tức giận, hung hăng trợn mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái “ Tháng này chàng ngủ ở thư phòng đi!!” Nói xong cũng không đợi Mặc Tu Nghiêu giải thích, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Mặc Tu Nghiêu đen mặt nhìn chằm chằm Mặc Tiểu Bảo trên bàn,

Mặc Tiểu Bảo mở to con mắt thuần khiết, vô tội cùng cha hắn nhìn nhau: “ Phụ vương, tại sao mẫu thân lại tức giận? Tại sao không hôn miệng Tiểu Bảo, mẫu thân không thương Tiểu Bảo sao?”

“ Đừng tưởng giả vờ vô tội là có thể tránh được một kiếp! Cha hôn trộm mẹ con lúc nào?” Cho dù là hắn hôn trộm đi nữa thì sao có thể để nhóc con xấu xa mới năm tuổi này nhìn thấy chứ? Mặc Tu Nghiêu hắn tung hoành một đời cư nhiên bị con trai mình ám toán.

Thấy Mặc Tu Nghiêu định vươn ma trảo, Mặc Tiểu Bảo vội vàng bò dậy, nhấc mông hướng về phía cha hắn kêu khóc: “ Ô ô… Mẫu thân không thương Tiểu Bảo, Tiểu Bảo là đứa trẻ không được mẹ yêu….” Nhìn con trai đang khóc lóc hết sức giả tạo, vênh vểnh cái mông nhỏ trên bàn, Mặc Tu Nghiêu rốt cục cũng có cảm giác dở khóc dở cười. Nhóc con này lớn lên chắn chắn là một tai họa.

Chương 262: Mặc Cảnh Kỳ bị bệnh

Đại Sở đầu đông năm Cảnh đế thứ mười tám, phía Bắc Đại Sở bị bộ tộc man di xâm lấn, Sở Đế Mặc Cảnh Kỳ triệu tập ba mươi vạn đại quân xuất chinh giết giặc thất bại. Ba mươi vạn tinh binh chỉ còn lại bảy tám vạn tàn binh bại tướng chạy chối chết. Chỉ trong một tháng thủ tưởng Đại Sở liên tục lùi lại mấy thành, đại quân Bắc Cảnh một đường truy đuổi đến tận phía Bắc Tử Kinh quan, lúc này khoảng cách với kinh thành chỉ còn khoảng hơn bốn trăm dặm.

Tháng mười hai, Mặc Cảnh Kỳ phong Trấn Bắc tướng quân Lãnh Hoài làm Đại tướng quân đi thảo phạt quân xâm lược, con trai lớn của Lãnh Hoài là Lãnh Kình Vũ làm phó tướng, lãnh bốn mươi vạn đại quân đi trước đối phó với địch. Nhưng man tộc phương Bắc vốn hung hãn thiện chiến, lại chinh chiến nhiều năm nên dũng mãnh vô cùng. Cho dù Lãnh Hoài là lão tướng đầy kinh nghiệm thì cũng khó để phòng thủ. Muốn thu hồi lãnh thổ đã mất lại càng thêm khó. Hai quân giao chiến lâu ngày tại Tử Kinh quan, cảnh nội Đại Sở mọi người đều bàng hoàng, cả ngày thấp thỏm lo âu.

Thậm chí, có không ít triều thần đã nhắc đến việc dời đô về Quảng Lăng phía Nam. Mặc Cảnh Kỳ tất nhiên không đồng ý dời đô. Giờ đây, phía Nam đã trở thành địa bàn của Mặc Cảnh Lê. Lúc trước ở kinh thành, người đệ đệ này đã ngầm không đem hắn vào trong mắt, nay nếu đi về phía Nam chỉ sợ Mặc Cảnh Lê liên trực tiếp soán quyền đoạt vị.

Nhưng mà ngay cả như vậy thì cuộc sống của Mặc Cảnh Kỳ cũng không dễ chịu, mỗi ngày chiến báo đưa về đã đủ khiến hắn nhức đầu

căng não, nay còn cả dân chúng vì chiến loạn mà chạy đến kinh thành. Một lượng lớn dân chúng tràn vào kinh thành, nhưng mà kinh thành cũng có hạn, tất nhiên không thể thu nhận nhiều dân chạy nạn như vậy, nhưng nếu như để mặc những người dân chạy nạn này đói chết hoặc lạnh chết thì chỉ sợ không cần chờ Bắc Cảnh tấn công mà trước hết đã dân chúng đã nổi loạn rồi.

Nhìn đống tấu chương chất đống như núi trước mặt, đầu Mặc Cảnh Kỳ như muốn nứt ra, chỉ có lúc này hắn mới không thể không thừa nhận trong lòng rằng năng lực của hắn không bằng Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu có thể ở trong nghịch cảnh mà ngăn cơn sóng dữ, còn hắn chỉ có thể hướng về đống sổ con hỗn loạn mà giận dữ.

Sâu trong hoàng cung, Liễu quý phi ngồi trước cửa sổ lặng lẽ nhìn tuyết trắng bên ngoài. Áo choàng tuyết hồ màu trắng như tuyết khiến cho dung nhan lạnh lẽo của nàng phảng phất như một tượng đá điêu khắc rét lạnh thấu xương.

Phía sau nàng, Đàm Kế Chi đang cầm ấm lô ngồi trên giường, lộ ra vẻ mặt khoan khoái, thở dài nói: “ Quý phi nương nương không sợ lạnh sao? Bên ngoài một mảnh trắng xóa có gì hay mà nhìn?”

Liễu quý phi quay đầu lại, lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái nói:” Tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Đàm Kế Chi cười nói: “ Đương nhiên là tới hỗ trợ Quý phi nương nương.” Liễu quý phi cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: “ Giúp ta? Chẳng qua là một con chó Nam Chiếu rơi xuống nước bị người truy nã mà thôi. Ngươi và Thư Mạn Lâm dù có lên kế hoạch chu đáo thì cũng có ích lợi gì? Chỉ cần Định Vương và Từ Thanh Trần động một đầu ngón tay là có thể khiến ngươi cắp đuôi bỏ trốn mất dạng. Giờ không còn Thư Mạn Lâm thì người còn có lá bài tẩy nào nữa?”

Sắc mặt Đàm Kế Chi biến hóa, trong mắt lóe lên tia tức giận cùng với

âm ngoan, rất nhanh lại cười nói: " Quý phi nương nương cho rằng ta chỉ có một lá bài tẩy là Thư Mạn Lâm thôi sao?" Liễu Quý phi bình tĩnh nhìn hắn nói: " Người kia không được thì còn cái gì? Ngươi muốn nói là hậu duệ hoàng thất tiền triều sao? Đều là hậu duệ hoàng thất mà công tử Lâm Nguyện làm còn tốt hơn ngươi nhiều. Nhiều năm mưu cầu như vậy cũng chỉ là kẻ vô tích sự, còn dám nói khoác mà không biết ngượng muốn giúp Bản cung?"

"Câm miệng!" Đàm Kế Chi giận tím mắt, thần sắc ngoan lện, hung ác: " Nhậm Kỳ Ninh là cái thá gì? Cũng chỉ là hàng giả mà thôi!" Hắn mới là hậu duệ hoàng thất tiền triều, hắn mới là Lâm Nguyện. Nhậm Kỳ Ninh chỉ là hàng giả không biết từ đâu chui ra mà thôi.

Liễu quý phi hừ nhẹ một tiếng không nói gì thêm nữa, nhưng trong mắt lộ vẻ khinh miệt. Hắn cho là danh hiệu hậu duệ hoàng thất tiền triều rất đáng tiền sao? Một triều đại vì dân chúng lầm than mà đã diệt vong gần hai trăm năm, thì hậu duệ hoàng thất căn bản là không được sự ủng hộ của dân chúng. Người tự xưng Lâm Nguyện Nhậm Kỳ Ninh kia chắc hẳn cũng hiểu rõ điểm này nên mới lựa chọn bắt đầu lại từ Bắc Cảnh. Nếu muốn đoạt lại thiên hạ thì chỉ cần tuyên bố hắn là hậu duệ hoàng thất tiền triều thì ngăn trở để lên ngôi sẽ giảm đi rất nhiều. So với một dị tộc tiến vào Trung Nguyên lên làm hoàng đế thì dân chúng và sĩ tộc đương nhiên sẽ tiếp nhận một hậu duệ tiền triều có huyết thống cao quý.

Nhìn thấy khinh miệt trong mắt Liễu quý phi, Đàm Kế Chi thở hổn hển che giấu âm ngoan trong đáy mắt, rốt cục bật cười nói: " Thật không cần sao? Tại hạ vốn muốn nói cho Liễu quý phi một tin tức vô cùng quan trong. Tất nhiên, nếu Liễu quý phi không hứng thú thì quên đi vậy."

Liễu quý phi khẽ cau mày, có chút không vui nhìn chằm chằm Đàm Kế Chi tựa hồ đang suy nghĩ tin tức hắn nói có nên nghe không.

Đàm Kế Chi ngồi dựa trên nhuyễn tháp cười nói: “ Quý phi nương nương không cần lo lắng, chuyện này… đối với ngươi mà nói chưa chắc đã là tin xấu.” Liễu quý phi híp mắt, nói chưa chắc đã là tin xấu tức là có khả năng là tin xấu “ Ngươi nói đi.”

Đàm Kế Chi nhíu mày, nói: “ Lê Vương mua một loại thuốc kỳ lạ từ thánh địa Nam Cương.” Liễu quý phi vẫn lạnh nhạt, ngay cả sóng mắt cũng không động, thần sắc lạnh lùng giống như đang nói chuyện này thì liên quan gì đến nàng?

Đàm Kế Chi hắng giọng cười một tiếng, nhìn Liễu quý phi nói: “ Tại hạ rất thích tình tính này của Quý phi nương nương, thật sự lãnh khốc vô tình làm người ta đau lòng mà.”

Cho nên Định Vương mới chướng mắt nữ nhân như vậy. Bên ngoài xinh đẹp, bên trong rét lạnh như băng, lòng dạ lạnh lùng vô tình khiến nam nhân cũng phải tâm phục. Nhìn vị Định Vương phi mà Định Vương cưới mà xem, người ta bình tĩnh thanh nhã uyển chuyển, lúc hành động thì mũi nhọn bắn ra bốn phía. Có nhân từ cũng có thể ngoan tâm, dịu dàng nhưng kiên cường, năng lực xuất chúng, luôn hỗ trơ trượng phu, địa vị phi phàm nhưng không nuông chiều ương ngạnh. Nữ nhân như vậy chính là người mà đàn ông luôn mơ ước. Liễu quý phi ỷ mình dung mạo cùng tài hoa trác tuyệt nhưng trong mắt nam nhân lại được coi là gì?

Dĩ nhiên, hắn tuyệt đối sẽ không nói những điều này với nữ nhân kiêu ngạo trước mặt. Liễu quý phi cau mày nhìn Đàm Kế Chi, không biết tại sao nàng có cảm giác lời nói của hắn không hoàn toàn là khen ngợi. Nhưng cũng không sao cả, cho tới bây giờ thì nàng cũng không đem Đàm Kế Chi nhìn trong mắt, tự nhiên cũng không để ý đến nhận xét của hắn.

“Quý phi nương nương thật không hứng thú với thứ đồ Lê Vương

mua sao? Hoặc là… Quý phi nương nương không muốn biết Lê Vương mua đồ là muốn cho ai dùng?" Đàm Kế Chi cười nói. Liễu quý phi tâm niệm vừa động, bình tĩnh nhìn Đàm Kế Chi.

Đàm Kế Chi hết sức hiểu rõ nàng ta, đương nhiên biết đã khiến cho nàng hứng thú. Đàm Kế Chi cũng không giấu giếm, cười nói: " Đúng vậy, chính là như ngươi nghĩ. Là cho vị trong ngự thư phòng kia dùng. Hơn nữa, theo ta đoán thì chỉ sợ thuốc kia đã dùng được khoảng một tháng rồi." Liễu quý phi cau mày nói: " Thân thể Hoàng thượng cũng không cảm thấy có gì không thích hợp" Đàm Kế Chi cười nói " Tất nhiên là sẽ không thấy khó chịu, chẳng những không có mà thân thể còn rất khỏe mạnh. Nhưng mà, một khi dừng thuốc hoặc dùng quá lâu thì hoàng đế bệ hạ sẽ nếm mùi đau khổ. Vật kia vốn không hiếm, nhưng từ sau khi công chúa An Khê lên ngôi, biết thánh địa Nam Cương mưu nghịch nên dùng một ngọn lửa đốt thánh địa Nam Cương thành một vùng đất trống. Thuốc tự nhiên sẽ không còn. Lượng thuốc trong tay Mặc Cảnh Kỳ nhiều nhất cũng không đủ quá nửa năm."

Liễu quý phi nhíu lại hai hàng lông mày, trầm tư trong chốc lát, hỏi: " Ngươi định làm gì?"

Đàm Kế Chi cười nhạt nói: " Ta định… Chỉ sợ hiện tại Quý phi nương nương không cho nổi, đợi đến khi Quý phi nương nương đáp ứng được rồi nói."

Quý phi rũ mắt, che giấu lệ quang cùng sát ý, lạnh nhạt nói: " Được, chỉ cần Bản cung có thể làm được thì sẽ đáp ứng ngươi. Nhưng mà, bây giờ ngươi có thể làm gì cho Bản cung?" Đàm Kế Chi cười nói: " Dù gì thì tại hạ cũng đã ngây người bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ hơn mười năm, hắn định làm gì, lúc nào, trên cõi đời này không có người nào hiểu hơn ta. Vậy, chẳng lẽ còn chưa đủ? Liễu quý phi không muốn biết đâu là tâm phúc của Mặc Cảnh Kỳ sao? Còn có… ta có thể

giúp ngươi đối phó Lê Vương.” Liễu quý phi sóng mắt lưu động, hồi lâu mới gật đầu một cái nói: “ Một lời đã định, hi vọng ngươi sẽ không để cho Bản cung thất vọng.”

Đàm Kế Chi cười nói: “ Quý phi cứ mỏi mắt mong chờ đi.”

Cảnh đế năm thứ mười chín tuyệt đối là năm bết bát nhất trong một trăm năm kể từ khi Đại Sở khai quốc. Còn chưa hết năm, biên quan liền truyền đến tin Lãnh Hoài thất bại, cầu cứu chi viện. Phải biết là Tử Kinh quan cách kinh thành không đến bốn trăm dặm, nếu ra roi thúc ngựa thì một ngày có thể chạy tới, khoảng cách như vậy mà còn chiến bại thì tình hình nguy cấp đã gần ngay trước mắt. Mặt khác, khi vừa nhận tin Lãnh Hoài cầu viện binh, Mặc Cảnh Kỳ liền ngã bệnh.

Mặc dù miễn cưỡng chống đỡ vào triều nhưng người sáng suốt chỉ cần nhìn sắc mặt vàng vọt cùng với tinh thần uể oải là có thể thấy bệnh tình hoàng đế đã rất nặng. Hai việc chồng lên càng làm cho mọi người cảm thấy mịt mù, giống như vận số Đại Sở sắp hết. Mặc Cảnh Kỳ miễn cưỡng chống đỡ, điều động tiếp viện binh mã cùng quân lương cho Lãnh Hoài xong thì ngã xuống bệnh không dậy nổi.

Trong tẩm điện, Thái hậu vốn ăn chay niệm phật từ lâu không hỏi thế sự và Hoàng hậu vẫn đóng cửa dưỡng bệnh cũng xuất hiện. Đồng thời, trong phòng còn có Lê Vương, Liễu Quý phi, Liễu Thừa tướng cùng mấy vị hoàng thất Vương gia đang chờ.

Chờ thái ý xem mạch xong rồi, Thái hậu mới lo lắng hỏi: “ Thái y, thân thể hoàng thượng rốt cục làm sao vậy?”

Thái y chuẩn mạch nhíu mày một cái, cung kính nói: “ Hoàng thượng giống như là dùng phải dược vật có hại cho thân thể… hơn nữa ngày thường lại vất vả dồn lại khiến cho thân thể bỗng chốc suy sụp.”

Thái hậu đột nhiên dứng lên nói: " Cái gì gọi là dược vật có hại cho thân thể? Có người hạ độc Hoàng thượng sao?" Thái y liên tục lắc đầu nói: " Thái hậu thứ tội, Thái hậu hiểu nhầm rồi. Ý của vi thần là… Hoàng thượng hình như đã dụng phải một chút vật cấm kỵ. Cho nên mới… mới tổn thương thân thể." Trong tẩm điện, thần sắc mọi người nhất thời biến đổi, cũng có chút cổ quái. Nếu thái y nói đến vật cấm kỵ thì thường để chỉ những loại thuốc tàn bạo giống như ngũ thạch tán. Trong lịch sử, quả thấy một một số triều đại dùng ngũ thạch tán để lên tinh thần, nhưng mà từ tiền triều đến Đại Sở đều coi ngũ thạch tán là thuốc cấm. Nếu truyền ra ngoài thì thể diện của Hoàng đế và Hoàng gia đều mất sạch.

"Hoàng thượng! Người thật là hồ đồ." Thái hậu nhìn chằm chằm người con trai trên giường, căm hận nói. Mặc dù bà không thương đứa con trai này bằng con trai út nhưng mà Thái hậu cũng không muốn hắn chết. Nhìn hắn hôm nay bệnh nằm trên giường, đáy lòng Thái hậu cảm thấy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Mặc Cảnh Kỳ há miệng, chịu đựng nỗi đau như kiến cắn trong lòng, cau mày nói: " Trẫm không có…" Hắn biết không ai tin tưởng bởi vì triệu chứng của hắn bây giờ quả thật giống như ăn ngũ thạch tán thành nghiện. Nhưng mà hắn biết dùng ngũ thạch tán hậu quả là gì cho nên hắn xác định mình chưa bao giờ dùng qua loại thuốc cấm kỵ đó.

Ánh mắt rơi vào trên người Mặc Cảnh Lê đang đứng một bên, Mặc Cảnh Kỳ ngẩn ra rồi đột nhiên nghĩ đến cái gì, hung hăng trừng mắt nhìn Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê sao có thể không thấy ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ, đi lên phía trước, sắc mặt luôn luôn nghiêm nghị cũng lộ ra nụ cười như có như không: " Hoàng huynh có gì phân phó?"

"Ngươi…Là ngươi…." Nụ cười kia trong mắt Mặc Cảnh Kỳ chính là khiêu khích cùng đắc ý, chỉ vào Mặc Cảnh Lê thở hổn hển nói.

Mặc Cảnh Lê cũng không vì âm mưu bị nhìn thấu mà sợ hãi, vẫn cung kính như cũ nói: “ Hoàng huynh đang nói gì? Thần đệ nghe không rõ.”

Liễu thừa tướng đã sớm chuẩn bị làm khó dễ, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, tiến lên từng bước nói: “ Lê Vương điện hạ, Hoàng thượng rõ ràng là có ý nói ngươi cho Hoàng thượng dùng thuốc cấm.”

Mặc Cảnh Kỳ nhìn Liễu thừa tướng một cái, gật đầu. Hiển nhiên đồng ý với lời Liễu thừa tướng vừa mới nói…. Liễu thừa tướng càng thêm lòng tin, đứng lên chỉ vào Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nói: “ Lê Vương, ngươi thật to gan.”

“Càn rỡ!” Thái hậu lạnh lùng nói, giương mắt lạnh lẽo nhìn Liễu thừa tướng nói: “ Lê vương và hoàng thượng chính là huynh đệ ruột thịt, há lại hại hoàng thượng? Hiện nay đang phải đối mặt với cường địch, ngươi thân là thừa tướng không những không tận tâm phụ tá Hoàng thượng mà còn khích bác quan hệ huynh đệ Hoàng thượng phải bị tội gì?”

Liễu thừa tướng cau mày nói: “ Khởi bẩm Thái hậu. Đây rõ ràng là ý của Hoàng thượng. Mặc dù chưa có chứng cứ chứng minh nhưng mưu hại Hoàng thượng vốn là tội lớn. chẳng lẽ không nên bắt Lê Vương lại để điều tra sao?”

Thái hậu nhìn chằm chằm Mặc Cảnh Kỳ nói: “ Hoàng thượng người thật sự cho là như vậy sao? Ngươi cảm thấy là Lê nhi muốn hại người? Không có chứng cứ đã hoài nghi em ruột mình, có phải cả mẫu hậu ngươi cũng muốn giam lại hay không?” Mặc Cảnh Lê tiến lên phía trước nói: “ Hoàng huynh mình xét, thần đệ tuyệt đối sẽ không có ý sát hại hoàng huynh. Nếu Hoàng huynh không tin thì liền

hạ lệnh giết thần đệ đi.”

Mặc Cảnh Kỳ ôm hận nhìn chằm chằm Mặc Cảnh Lê, ánh mắt kia giống như hận không thể thiên đao vạn quả hắn, nhưng mà lúc này một câu cũng không nói. Tứ chi dường như có vô số con kiến gặm cắn, nếu không phải hắn coi trọng mặt mũi thì lúc này đã sớm không nhịn được mà lăn lộn kêu rên trên giường rồi. Khóe môi run lên, Mặc Cảnh Kỳ phun ra mấy chữ: “Cút! Cút hết ra ngoài cho trẫm!” Mọi người ngẩn ra, Liễu thừa tướng có chút lo lắng nhìn Mặc Cảnh Kỳ. Lúc này phải thừa thắng xông lên bắt Lê Vương lại mới phải.

Nhưng Hoàng đế đã lên tiếng, những người khác tất nhiên không thể lưu lại. Thái hậu đứng lên nói: “ Hoàng thượng hãy dưỡng bệnh cho tốt, Ai gia đi về trước.” Thái hậu đã đi trước một bước, những người khác cũng đành cùng lúc cáo lui. Mặc Cảnh Lê đi cuối cùng, quay đầu liếc mắt nhìn Mặc Cành Kỳ trên giường một cái, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

Trở lại cung Chương Đức, Mặc Cảnh Lê hướng về phía Thái hậu cung kính nói: “ Mẫu hậu, nhi thần đa tạ mẫu hậu…”

“A!” Lời còn chưa nói hết, một cái bạt tai vừa nhanh vừa ngoan quăng lên mặt Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê vừa mở miệng đã ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn Thái hậu. Thái hậu ánh mắt lạnh lùng rồi lại tràn đầy bi ai cùng thất vọng. “ Lê nhi! Ngươi thật to gan, lại dám hạ thuốc độc như vậy với Kỳ nhi? Hắn là thân huynh trưởng của ngươi, ngươi có còn nhân tính không hả?”

Mặc Cảnh Lê muốn giải thích: “ Mẫu hậu, nhi thần…” Thái hậu vung tay lên lạnh lùng nói: “ Ngươi không cần giải thích! Ai gia còn chưa hồ đồ!” Mặc Cảnh Lê để bàn tay che nửa bên mặt xuống, một bạt tai này của Thái hậu không phải giả, trên mặt Mặc Cảnh Lê lập tức nổi lên dấu ngón tay vừa sưng vừa đỏ. Mặc Cảnh Lê cũng không tiếp tục

nói dối, lãnh đạm nói: “ Mẫu hậu nói rất đúng, là nhi thần hạ thuốc thì sao chứ? Mẫu hậu cũng giống lão đầu họ Liễu kia muốn giam nhi thần lại sao?”

Mặc dù đã sớm biết là Mặc Cảnh Lê hạ thủ, nhưng khi tận tai nghe hắn nói,Thái hậu tâm thần kích động như cũ, không nhìn được lão lệ tung hoành. Vốn dung nhan được bảo dưỡng vô cùng tốt, nhất thời già nua thêm mười tuổi, ngồi trên ghế phượng hoa lệ lệ rơi không ngừng: “ Đúng là nghiệp chướng! Sao Ai gia lại sinh ra hai đứa hỗn trướng các ngươi? Ai gia thật có lỗi với tiên hoàng, có lỗi với Mặc gia liệt tổ liệt tông..”

Mặc Cảnh Lê lạnh nhạt nhìn bộ dáng Thái hậu khóc rống, đáy lòng không có nửa điểm áy náy. Lúc đầu người khơi mào dã tâm trong lòng hắn không phải người nào khác mà chính là mẫu hậu đang buồn bã khóc trước mặt. Chỉ vì bà bất mãn hoành huynh ngày càng không chịu sự khống chế của bà , liền muốn phế hoành huynh đi đẩy hắn lên thượng vị. Từ trước đến nay tranh giành hoàng vị đều là tinh phong huyết vũ, xương trắng chất thành núi, hôm nay, bà lại quay sang trách hắn lòng dạ độc ác là sao? Chỉ tiếc, tên đã bắn ra không thể thu lại, tại thời khắc nổi lên dã tâm kia thì hắn và Mặc Cảnh Kỳ đã định là người chết ta sống.

Chương 263: Nhiếp chính vương và Hoàng thái tử

Vì Hoàng đế bệnh nặng nên cho dù chưa qua năm mới mà hoàng cung đã chứa đầy âm khí. Mấy ngày nay, trên triều đình phái Lê vương và phái Liễu thừa tướng tranh đấu càng thêm gay gắt không ngừng nghỉ. Tại sao Hoàng đế bị bệnh thì những người tin tức linh thông đều hiểu rõ, ánh mắt mọi người đều nhìn chòng chọc vào ngai vàng trên đại điện, ngay cả sổ con cầu viện từ Tử Kinh quan cũng bị mọi người bỏ quên. Mặc Cảnh Kỳ nằm trên giường, mỗi ngày đều mơ màng, ngay cả tự lo liệu cũng khó chứ đừng nói là xử lý triều chính.

“Vương gia.” Thái giám canh giữ bên ngoài tẩm điện bởi vì khí trời rét lạnh mà rụt chân tay lại để sưởi ấm, nhìn thấy nam tử cẩm y đang sải bước đến thì vội vàng tiến lên hành lễ, trên mặt tự nhiên lộ ra nụ cười nịnh nót. Mặc Cảnh Lê ngạo nghễ nhìn thái giám trước mặt, lạnh lùng nói:” Bản vương có chuyện muốn thương nghị với hoàng huynh.”

Thái giám sửng sốt, có chút khó xử nói: “Nhưng mà hôm nay Hoàng thượng…” Mặc Cảnh Lê lệ mâu đảo qua, lạnh lùng nói: “Thế nào? Bản vương muốn gặp hoàng huynh còn phải chờ các ngươi đồng ý?”

Mấy thái giám canh cửa đều run lên, đúng là bọn họ được Quý phi nương nương và Liễu thừa tướng phân phó đề phòng Lê Vương tới, nhưng mà tình thế trong cung hôm nay ai cũng không chắn chắn. Hiện nay Lê vương quyền thế đang thịnh, đương nhiên bọn họ không đắc tội nổi. Vờ do dự một lát, những người giữ cửa rốt cục vẫn phải lui ra, rồi cười nói: “ Không dám… Vương gia mời.” Mặc Cảnh Lê hừ

nhẹ một tiếng, nhấc chân bước vào trong tẩm điện.

Đập vào mắt là căn phòng được trang trí màu vàng cao quý, ánh mắt Mặc Cảnh Lê vụt sáng. Nhìn Mặc Cảnh Kỳ im lặng nằm trên giường, trong lòng Mặc Cảnh Lê đột nhiên sinh ra một tia tức giận cùng khoái ý không nói lên lời. Hắn biết Mặc Cảnh Kỳ chưa ngủ, bước chân đi tới bên mép giường, từ trên cao nhìn xuống nam nhân xanh xao vàng vọt nằm đó. Bên mép nhếch lên nụ cười thỏa mãn, hắn từ Nam Cương lấy được bí thuốc, hiệu quả có thể nói là tốt hơn ngũ thạch tán nhiều, Thời điểm dùng không có cảm giác gì nhưng một khi dừng thuốc thì hiệu quả kinh người, so với ngũ thạch tán tuyệt đối mạnh hơn gấp trăm lần. Mới có vài ngày mà Mặc Cảnh Kỳ đã trở nên gầy gò tiều tụy rồi.

Suy nghĩ một chút, Mặc Cảnh Lê không tiếng động nhét viên thuốc nhỏ vào trong miệng Mặc Cảnh Kỳ. Ánh mắt mờ mịt của Mặc Cảnh Kỳ dần dần có một tia thần thái. Nhìn thấy người đứng trước mặt trong mắt càng hiện thêm tia tức giận, hắng họng một chút. Mặc Cảnh Lê ung dung nghiêng đầu hỏi: “ Hoàng huynh muốn nói cái gì?”

“Ngươi…Ngươi còn dám tới?!” Mặc Cảnh Kỳ khàn giọng nói. Bởi đã mấy ngày chưa mở miệng nói chuyện cũng chưa được ăn gì mà giọng nói khàn khàn, cổ họng vô cùng khô khốc. Mặc Cảnh Lê cười nói: “Tại sao ta không dám tới? Hoàng huynh,thần đệ rất lo lắng cho người.”

Mặc Cảnh Kỳ phẫn hận trừng người trước mặt, dường như hận không thể một hơi cắn chết hắn. Mặc Cảnh Lê thản nhiên đi tới mép giường ngồi xuống, nhìn bộ dáng phẫn nộ của Mặc Cảnh Kỳ, trên mặt lộ ra nụ cười: “ Hoành huynh, không nên trách ta. Muốn trách thì trách mẫu hậu đi. Nếu như lúc đầu không phải bà không thể áp chế huynh nên mới đánh chủ ý nên người ta, nếu như không phải bà ấy vì quyền lợi của mình mà bồi dưỡng ta để đối nghịch với huynh thì

nói không chừng chúng ta vẫn còn là một đôi huynh đệ tốt. Hoàng huynh…. Huynh có biết huynh làm người rất thất bại không? Nhìn huynh xem… Mẫu hậu muốn đối phó huynh, đệ đệ muốn đối phó huynh, tôn thất hoàng tộc coi thường huynh. Huynh cho là bọn họ không biết bệnh tình kỳ quái của huynh sao? Nhưng mà bọn họ có quan tâm sao? Muốn trách thì trách huynh quá độc ác với tôn thất, cho nên bây giờ huynh gặp chuyện không ai chịu giúp huynh. Ngay cả Liễu Quý phi mà huynh sủng ái cùng gia tộc nàng ta…ha ha, chỉ sợ đã sớm có tính toán của mình rồi."

Mặc Cảnh Kỳ trợn to hai mắt,trong mắt lộ ra vẻ không tin. Mặc Cảnh Lê cũng không thèm để ý, thản nhiên hỏi: " Mấy ngày nay Liễu Quý phi có đến thăm huynh không? Không có đúng không…Cũng đúng thôi, lòng Liễu quý phi đều đặt trên người Mặc Tu Nghiêu, lúc này sao nàng ta có thể tới thăm huynh? Còn Liễu gia đang tìm cách làm sao để đẩy con trai Liễu quý phi lên ngôi vị hoàng đế kia kìa."

Mặc Cảnh Kỳ tức giận xanh cả mặt, muốn lớn tiếng gào thét nhưng thân thể này ngay cả khí lực để phát giận cũng không có. Chỉ có thể nghe Mặc Cảnh Lê tiếp tục nói: "Hoàng huynh, huynh có biết không… Nếu như đệ đệ ta lên ngôi mà nói… ít nhất huynh còn có một con đường sống. Dù sao…. Coi như là cố kị mẫu hậu và Mặc Tu Nghiêu, đệ đệ sẽ để cho huynh sống. Nhưng mà nếu như con trai Liễu quý phi lên ngôi.. ta bảo đảm huynh sống không quá một tháng. Dù sao, nếu như tiểu hoàng đế có một Thái thượng hoàng đè ép phía trên thì sao Liễu Quý phi có thể trở thành Hoàng thái hậu buông gièm nhiếp chính? Hoành huynh, không nghĩ tới vị Liễu quý phi lãnh ngạo như sương kia cũng có dã tâm này đi. Huynhcó biết tại sao nàng ta muốn buông gièm chấp chính không? Ha ha.. Nàng ta muốn nắm giữ cả Đại Sở, sau đó cùng Diệp Ly tranh giành Mặc Tu Nghiêu đó. Thật là một nữ nhân si tình, hoành huynh thấy có đúng không?"

"Ọe……" Sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ lúc xanh lúc đỏ, rốt cục phun ra một

búng máu. Hắn nằm trên giường, khí lực đứng dậy cũng không có, búng máu này phun đầy trước cổ cùng vạt áo trước, thậm chí ngay cả nửa bên mặt cũng tràn đầy vết máu, nhìn qua vừa đáng sợ vừa đáng thương. Một đời đế vương cuối cùng lại rơi xuống tình cảnh này, phẫn nộ cùng bi ai trong lòng ai có thể hiểu được.

Trong mắt Mặc Cảnh Lê không có chút thương hại nào: " Như thế nào? Hoàng huynh đã nghĩ kỹ chưa?" Mặc Cảnh Kỳ nhìn hắn hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười. Gương mặt đầy máu cộng thêm nụ cười quỷ dị khiến cho Mặc Cảnh Lê không vui nheo mắt lại.

Mặc Cảnh Kỳ thở dốc trong chốt lát, mở miệng nói: " Muốn ép trẫm sao? Đệ đệ… Ngươi đừng quên ta mới là ca ca ngươi, những thủ đoạn này năm đó trẫm đều đã chơi qua. Trẫm ban đầu… Quả nhiên là không nên hạ thủ lưu tình với ngươi!" Mặc Cảnh Lê cau mày, nhìn nụ cười của Mặc Cảnh Kỳ, có chút bất an trong lòng. Đã đến nước này thì hắn thật sự không nghĩ ra Mặc Cảnh Kỳ còn có chiêu sau gì.

Chăm chú nhìn chằm chằm nam nhân chật vật trên giường, Mặc Cảnh Lê mày kiếm nhíu chặt. Mặc Cảnh Kỳ cười mà như không cười nhìn hắn, chậm rãi nói: "Cảnh Lê….Nhiều năm như vậy mà ngươi dưới gối chỉ có một đứa con đúng không?" Mặc Cảnh Lê hơi híp mắt, có chút không rõ hắn nhắc tới chuyện này làm cái gì. Chỉ nghe Mặc Cảnh Kỳ chậm rãi nói: " Nếu như trẫm nói, cả đời này ngươi sẽ chỉ có một đứa con thì ngươi phải làm sao đây?"

"Ngươi có ý gì?" Mặc Cảnh Lê biến sắc, tiến lên từng bước, kéo vạt áo Mặc Cảnh Kỳ, lôi hắn từ trên giường dậy, cáu kỉnh hỏi.

Đối với nam nhân mà nói, có lúc con cháu còn quan trọng hơn quyền thế. Mặc dù rất nhiều người vì quyền thế có thể hy sinh con gái, nhưng đó là bởi vì hắn có rất nhiều con cái, nếu như không có con thì khi có được hết thảy quyền thế trong tay, ý nghĩa cũng chỉ giảm

xuống còn một nửa. Ngồi lên ngôi vị hoành đế nhưng lại không thể truyền cho con cháu mình, chuyện này giống như một người cả đời thiên tân vạn khổ, kết quả lại tiện nghi con trai người khác vậy. Mặc Cảnh Lê cũng không phải không có con trai, nhưng mà đứa con trai duy nhất do Diệp Oánh sinh kia từ nhỏ đã nhiều bệnh, còn chưa đến bảy tuổi nhưng luôn khiến người ta lo lắng hắn sống không quá hai mươi tuổi.

Nghe Mặc Cảnh Kỳ nói thế, trong lòng Mặc Cảnh Lê liền chấn động, hung hăng nhìn chằm chằm Mặc Cảnh Kỳ nói: “Ngươi đã làm gì?… Không…. Ngươi không thể nào có cơ hội bỏ thuốc ta được?!” Mặc Cảnh Lê cũng không phải người không có phòng bị, trên thực tế, hắn so với bất luận kẻ nào cũng càng thêm phòng bị người ca ca này. Bình thường ăn mặc ngủ nghỉ cũng đặc biệt cẩn thận, Mặc Cảnh Lê không để hắn có cơ hội bỏ thuốc nào.

Mặc Cảnh Kỳ ha hả nở nụ cười, thấy bộ dáng tức giận của đệ đệ khiến cho tâm tình hắn rất tốt: “Cảnh Lê, ngươi nên cám ơn trẫm, rốt cuộc vẫn giữ lại một đứa bé cho ngươi. Muốn trách thì trách ngươi, vương gia nhàn tản thì ngươi không làm, lại muốn đối nghịch với trẫm.” Mặc Cảnh Lê âm trầm, hồi lâu đột nhiên cười lạnh một tiếng nói: “ Ngươi cũng đã nói, Bản vương tối thiểu còn có một con trai. Ngươi có tin ta từng bước từng bước giết sạch con ngươi không?”

Mặc Cảnh Kỳ hoàn toàn không đặt uy hiếp của hắn vào trong mắt, cười nhạt nói: “Ngươi cho rằng đứa nhỏ trong phủ đó là con ngươi thật sao? Cảnh Lê, ngươi không biết, thời điểm Lê vương phi mới sinh đứa bé kia, chính tay ta đã ôm qua nó. Đó thực sự là một tiểu tử trắng trắng mềm mềm, còn con ma ốm kia dáng dấp còn không bằng một nửa nó.”

“Khốn kiếp!” Mặc Cảnh Lê giận dữ, hung hăng đẩy Mặc Cảnh Kỳ ngã lại trên giường, sau đó nhào tới bóp cổ hắn giận giữ hét: “ Ngươi

mang con trai Bản vương đi đâu rồi? Ngươi nói mau.”

Mặc Cảnh Kỳ phảng phất không nhìn thấy bàn tay đang bóp chặt cổ mình, mặc dù khuôn mặt vàng vọt nghẹn đến đỏ bừng thì vẫn như cũ nhắm nửa con mắt chẳng quan tâm. Cuối cùng Mặc Cảnh Lê chỉ có thể thất bại buông hắn ra, hiện tại hắn không thể thật sự giết chết Mặc Cảnh Kỳ. Nếu hắn gánh tội hành thích vua trên người thì đến lúc đó đừng mơ có được ngôi vị hoàng đế. Nhìn người nằm trên giường, Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng nói: “ Không nói sao? Ngươi cho rằng Bản vương không có cách nào đối phó ngươi? Bản vương mỗi ngày giết một hoàng tử cho ngươi xem, để xem đến ngày nào thì ngươi chịu nói.”

Mặc Cảnh Kỳ mở mắt nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “ Dù sao trẫm cũng chết, hơi đâu quản bọn hắn? Cho dù ngươi giết tất cả con trai của trẫm thì có sao? Bây giờ Trường Nhạc còn đang ở Tây Bắc, tuy rằng nó là nữ nhi thì cũng là huyết mạch của trẫm, còn ngươi… Số mệnh đã định đoạn tử tuyệt tôn. Chỉ cần ngươi giết một hoàng tử, trẫm đảm bảo, sáng sớm ngày thứ hai con ngươi sẽ được đưa đến trên bàn ăn của ngươi.”

Đến lúc này thì Mặc Cảnh Lê không thể không thừa nhận, so về lòng dạ độc ác thì hắn hoàn toàn không bằng ca ca hắn: “ Rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Chính ngươi nên biết thân thể ngươi căn bản không được. Ngươi cho rằng đem ngôi vị hoàng đế cho Liễu quý phi thì ngươi sẽ bình an vô sự sao?” Để không có sai sót nào nên hắn tuyệt đối không hạ thuốc có giải dược. Nhắc tới Liễu quý phi, trong mắt Mặc Cảnh Kỳ lóe lên một tia toan tính hung ác, rũ mắt trầm tư hồi lâu mới nói: “ Trẫm muốn thế nào không liên quan đến ngươi.”

Không lâu sau, trong cung truyền ra Mặc Cảnh Kỳ ý chỉ, phong trưởng tử Liễu quý phi sinh Mặc Khiếu Vân làm Hoàng thái tử, mặt khác, phong Lê Vương Mặc Cảnh Lê làm nhiếp chính vương giám

quốc. Thánh chỉ vừa truyền ra, cả triều đều kinh hãi, không rõ Hoàng thượng có dụng ý gì. Cả triều thần đều hồ đồ, đây rốt cuộc nên chọn Hoàng thái tử hay chọn Lê vương?

Trong Lê vương phủ

Khi Mặc Cảnh Lê hồi phủ, Diệp Oánh và công chúa Tê Hà cùng tiến lên đón. Công chúa Tê Hà vẫn xinh đẹp như hoa, động lòng người, so sánh thì Diệp oánh lại có vẻ tái nhợt, gầy yếu đi rất nhiều. Thiếu phụ mới hai mươi thoạt nhìn qua lại giống như đã ba mươi, trong tay nàng còn dắt theo một bé trai nhìn qua chưa tới năm tuổi. Nhưng mà cả Vương phủ mọi người đều biết, Thế tử mà Vương gia và Vương phi trăm cưng ngàn chiều năm nay cũng đã được bảy tuổi.

“Vương gia, chúc mừng Vương gia quang vinh được phong Nhiếp chính vương, từ nay nắm trọng quyền trong tay.” Công chúa Tê Hà nở nụ cười sáng rỡ mềm mại, nhìn qua đầy chân thành vui vẻ không giống như cố ý nịnh nọt lấy lòng. Khiến cho Mặc Cảnh Lê vốn trầm mặt không khỏi nở một nụ cười.

Đáy mắt Diệp Oánh xẹt qua một tia ghen ghét, dắt con trai tiến lên cười nói: “ Nô tỳ cùng với tiểu Thế tử cũng cung chúc Vương gia quang vinh phong Nhiếp chính vương…” Nói xong còn hơi xiết tay tiểu thế tử, ý bảo hắn nói chuyện.

Sắc mặt đứa bé tái nhợt, thân thể yếu đuối giống như vừa thổi đã gục. Bé dựa sát vào người Diệp Oánh, hình như rất sợ Mặc Cảnh Lê người phụ thân này. Diệp Oánh âm thầm cắn răng, nàng thật sự không hiểu, nàng và cùng Mặc Cảnh Lê đều không phải người nhát gan sợ phiền phức, tại sao lại sinh ra đứa con trai nhát như chuột vậy, ngay cả phụ vương mình cũng sợ không thôi. Đứa bé nhút nhát ngẩng đầu lên, giọng nói giống như muỗi kêu một tiếng cha, khiến người ta không biết nói gì hơn.

Mặc Cảnh Lê nhìn đứa nhỏ sợ hãi rụt rè trước mắt, chỉ cảm thấy tức giận trong lòng giống như lập tức phát ra bên ngoài vậy. Đứa bé nhát gan yếu đuổi như vậy sao có thể là con trai Mặc Cảnh Lê hắn chứ? Không khỏi nhớ tới thời điểm rời cung Mặc Cảnh Kỳ nằm trên giường mặc dù suy yếu không thôi nhưng ánh mắt vẫn mang theo vẻ đắc ý như cũ, càng nghĩ càng giận, nhìn chằm chằm vào đứa bé kia, ánh mắt dường như muốn phun ra lửa.

“Vương gia…” Diệp Oánh có chút nghi hoặc nhìn Mặc Cảnh Lê, lúc này, đương nhiên nàng nhìn ra Mặc Cảnh Lê cũng không có vì trở thành Nhiếp chính vương mà cao hứng, trên thực tế, hiện tại hắn vô cùng tức giận. Cẩn thận đỡ con trai đang muốn trốn ra phía sau mình, Diệp Oánh cẩn trọng hỏi thăm.

Mặc Cảnh Lê hừ lạnh một tiếng, phi một cước đạp đứa bé kia bay ra ngoài. Thời điểm hắn phái người cẩn thận tra hỏi mới biết lúc Diệp Oánh sinh thì bà đỡ đều là do Mặc Cảnh Kỳ an bài, sau khi Diệp Oánh sinh con, tất cả người trong trang viện kia đều bị đổi đi đâu không biết. Mặc Cảnh Lê biết Mặc Cảnh Kỳ không nói láo, đứa bé ấm ức mang bệnh trước mặt này căn bản không phải con trai hắn. Dáng dấp của hắn quả thật không giống mình và Diệp Oánh. Không thể nói là xấu xí nhưng tuyệt đối nhìn ra được, cho dù trưởng thành thì cũng chỉ là một đứa bé bình thường.

“Vương gia?” Diệp Oánh hét lên một tiếng, người làm cùng nha hoàn, thậm chí cả công chúa Tê Hà đều sợ ngây người. Diệp Oánh bổ nhào về phía đứa bé kia, nhìn con ngã xuống đất nôn ra hai búng máu tươi, ngay cả muốn khóc cũng khóc không được, mắt thấy đã gần chết. Diệp Oánh kinh hoàng không dám đụng vào đứa bé kia, chỉ đành cả kinh kêu lên: “Con trai…. Mau! Mau truyền thái y.”

Bọn hạ nhân giật mình tỉnh lại, do dự nhìn Mặc Cảnh Lê. Tiểu Thế tử

là Vương gia đạp, có gọi thái y không đương nhiên là do Vương gia định đoạt. Hơn nữa, đại đa số mọi người mặc dù không hiểu y thuật nhưng cũng nhìn ra, tiểu Thế từ từ nhỏ đã yếu ớt nhiều bệnh, bị Vương gia đạp một đạp hung ác như vậy, hiển nhiên không sống được.

“Không cho đi.” Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nói. Diệp Oánh kinh hãi, giật mình ngẩng đầu nhìn Mặc Cảnh Lê, nước mắt đọng trên mặt nhất thời không biết phải làm sao: “ Vương…Vương gia…”

Mặc Cảnh Lê bây giờ đối với Diệp Oánh đã chán ghét cực điểm, nữ nhân này thành sự thì ít, bại sự có thừa, lúc đầu mình đúng là bị điên mới cưới nàng ta. Cũng vì vậy mà bỏ lỡ…. Tiến lên một bước, kéo Diệp Oánh vào trong sân, Diệp Oánh giãy giụa không ngừng nhìn đứa bé đang hấp hối nằm đó, khóc rống không ngừng.

“Không muốn…. Vương gia, con…” Nhìn bóng ảnh Mặc Cảnh Lê khuất sau bức tường, hạ nhân đứng đưa mắt nhìn nhau không biết làm sao bây giờ. Công chúa Tê Hà nhìn đứa bé trên mặt đất nhếch mép cười có chút hả hê vui vẻ, phất tay một cái nói: “ Chờ Vương gia hết bận sẽ xử lý sau.”

Bị Mặc Cảnh Lê kéo đi, Diệp Oánh giãy giụa không ngừng, nhưng nàng cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, không cách này giãy ra được. Vẫn bị Mặc Cảnh Lê kéo trở về phòng, đẩy mạnh một cái, Diệp Oánh đứng không vững đụng phải bàn trong phòng. Diệp Oánh ngẩng đầu lên, rưng rưng nói: “ Vương gia, rốt cuộc là vì sao vậy? Đó là con của chúng ta mà, sao chàng có thể ác độc như vậy….”

“Câm miệng!” Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nói,nhìn chằm chằm Diệp oánh nói: “ Ngu xuẩn, thành sự không có! Ngay cả đứa bé bị người đánh tráo cũng không biết, cư nhiên để cho Bản vương nuôi một dã chủng không biết từ đâu tới tận bảy năm liền!.” Cái gì? Diệp Oánh ngây

người, hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm nàng lạnh lùng nói: " Còn không hiểu sao? Con ma ốm đó căn bản không phải con trai Bản vương, đứa bé kia vừa mới sinh ra đã bị người đánh tráo!."

"Sao có thể… làm sao có thể? Điều này là không thể nào?" Diệp Oánh thất thanh kêu lên. Đứa con trai nàng yêu thương, cẩn thận chiếu cố mấy năm nay lại không phải con ruột nàng? Vậy con của nàng hiện nay ở nơi nào? "Vương gia…Kia…con của chúng ta đang ở đâu?" Diệp Oánh lo lắng hỏi.

Mặc Cảnh Lê căm hận nói: "Ở trong tay Mặc Cảnh Kỳ." Nghe vậy, Diệp Oánh vô lực ngã xuống trên ghế. Những năm này, quan hệ Mặc Cảnh Lê và Mặc Cảnh Kỳ như thế nào đương nhiên nàng hiểu rõ, con rơi vào tay Mặc Cảnh Kỳ còn có ngày trở về sao?

Hoảng hốt bắt lấy vạt áo Mặc Cảnh Lê, Diệp Oánh khóc ròng nói: "Vương gia, cứu con của chúng ta đi, Oánh nhi van cầu chàng cứu con của chúng ta đi. Ô ô…. con của ta số khổ …"

Mặc Cảnh Lê chán ghét đẩy nàng ta ra. Con của hắn đương nhiên sẽ cứu, hắn không thể không cứu mà. Mắt lạnh nhìn Diệp Oánh nằm bên cạnh bàn khóc thút thít, Mặc Cảnh Lê chỉ cảm thấy nữ nhân đã từng mềm mại động lòng người nay khiến hắn vô cùng chán ghét. "Từ hôm nay trở đi, ngươi ở lại hậu viện không được ra ngoài, Bản vương không muốn nhìn thấy ngươi nữa!" Diệp Oánh ngạc nhiên, nàng mới vừa nghe được tin con trai rơi vào trong tay Mặc Cảnh Kỳ lại bị Mặc Cảnh Lê cấm túc, sao có thể chịu được?

"Tại sao…Tại sao?" Diệp Oánh thất thần nhìn Mặc Cảnh Lê nói. Những năm này nàng đã sớm mất đi sủng ái, nếu không phải còn có một con trai bên cạnh thì đã sớm không biết bị lãng quên ở nơi nào. Ân ái ngọt ngào lúc trước phảng phất như một giấc mộng, mà bây

giờ, ngày cả những thứ còn sót lại này cũng muốn mất đi sao?

Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nói: “Nếu không phải ngươi ngu xuẩn thì làm sao nhiều năm như vậy Bản vương cũng không biết tung tích con trai mình? Ngươi có biết vì sự ngu xuẩn của ngươi mà Bản vương mất đi thứ gì không? Năm đó mẫu phi nói quả không sai, thực sự là một nữ nhân ngu xuẩn không có năng lực. Năm đó, nếu như không phải là cưới ngươi…” Nhớ tới thời điểm năm ngoái ở An thành gặp lại cô gái dịu dàng kia, trong lòng Mặc Cảnh Lê không khỏi dâng lên một cỗ tiếc nuối. Đã nhiều năm như vậy, nàng ấy vẫn thanh nhã như lan, uyển chuyển xinh đẹp. Nếu là nàng… nếu là nàng thì nàng tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy phát sinh.

Cuối cùng, nhìn Diệp Oánh một cái, Mặc Cảnh Lê không chút lưu luyến phẩy tay áo bỏ đi. Chỉ để lại Diệp Oánh ngây người sau lưng, không tiếng động rơi nước mắt. Hồi lâu sau rốt cuộc trong phòng truyền ra tiếng khóc nức nở.

Chương 264: Trở lại Sở kinh

Tại Sở kinh, trong một cái sân bình thường

Lãnh Hạo Vũ ngồi trong thư phòng, sắc mặt âm trầm biến ảo không ngừng. Mộ Dung Đình bưng một chén trà sâm đi tới thấy quầng thâm xanh xanh dưới mí mắt hắn không khỏi nhíu mày nói: " Có chuyện gì xảy ra sao?"

Tối hôm qua Lãnh Hạo Vũ nhận được một phong thư, từ lúc đó đến giờ vẫn âm dương quái khí cả đêm không ngủ mà ngồi ngẩn người trong thư phòng. Nếu là mấy năm trước thì Mộ Dung Đình đã sớm giận dữ mắng mỏ hắn một trận, nhưng sau khi lập gia đình chung sống cùng nhau mấy năm, ấn tượng của Mộ Dung Đình đối với Lãnh Hạo Vũ đã không còn như lúc đầu cho rằng hắn là kẻ ăn chơi trác táng vô công rồi nghề nữa. Huống chi, sau khi làm vợ rồi lại làm mẹ, tính tình của nàng tất nhiên đã khá hơn nhiều.

Thuận tay đặt trà sâm trên bàn, Mộ Dung Đình cúi đầu liếc mắt nhìn phong thư trên bàn. Lãnh Hạo Vũ cũng không có ý định gạt nàng, phong thư vẫn bày ra trên mặt bàn. Hóa ra là Lãnh Hoài từ Tử Kinh quan phái người đưa thư tới, hiện nay lương thực trong Tử Kinh quan báo nguy, mà trong triều đình hết lần này đến lần khác chuyện lớn liên tiếp xảy ra, phái Liễu thừa tướng và phái Lê Vương tranh giành khí thế ngất trời, nhưng không một ai để ý tới việc hồi đáp sổ con cầu viện Lãnh Hoài gửi tới.

Mộ Dung Đình cau mày, cười lạnh một tiếng nói: " Cha chồng thật sự coi chúng ta là quốc khố sao? Ông cũng không nhìn một chút xem chàng có năng lực này không, vừa mở miệng đã muốn mười vạn

gánh lương thảo. Chúng ta đi đâu kiếm cho ông bây giờ?”

Trong tay Lãnh Hạo Vũ thì muốn mười vạn gánh lương thực tự nhiên không khó, nhưng đó là sản nghiệp Định Vương phủ, cũng không phải Lãnh Hạo Vũ hắn có thể tùy ý sử dụng. Huống hồ, cho dù bên người đều biết Lãnh Hạo Vũ hắn ở bên ngoài làm ăn mấy năm, nhưng nếu tùy tiện ra tay đã là mười vạn gánh lương thực thì bọn họ không bị người khác để mắt tới mới là chuyện lạ. Định Vương phủ và Đại Sở đã không còn qua lại, không được chính miệng Định Vương đồng ý, ai dám cầm lương thảo tiếp viện cho quân đội Đại Sở?

Nhưng Mộ Dung Đình cũng hiểu chỗ khó của Lãnh Hạo Vũ, mặc dù Lãnh Hoài không coi trong Lãnh Hạo Vũ nhưng dù gì ông ta vẫn là cha ruột Lãnh Hạo Vũ. Đối với Đại Sở, Mộ Dung Đình cũng cảm thấy rối rắm như vậy. Lãnh Hạo Vũ là người Định Vương phủ, Mộ Dung Đình gả chồng theo chồng, tất nhiên cũng là người Định Vương phủ. Nhưng mà phụ thân của nàng Mộ Dung Thận lại là Đại tướng quân trấn thủ biên cảnh Đại Sở, vốn là có cùng nguồn gốc huyết mạch sao có thể dễ dàng chặt đứt như vậy ?

Nhìn bộ dáng mệt mỏi tiều tụy của trượng phu, Mộ Dung Đình cũng chỉ bất đắc dĩ thở dài an ủi: “ Chúng ta đã sớm gửi tin tức này tới Tây Bắc, chắc hẳn Vương gia và Vương phi rất nhanh sẽ gửi thư hồi âm. Cha chồng ở bên đó chắc hẳn không phải không chống đỡ được mấy ngày này.”

Lãnh Hạo Vũ miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, dựa vào trên ghế nắm chặt tay thê tử đang đặt trên đầu vai mình, áy náy nói: “ Để cho nàng phải lo lắng rồi.” Mộ Dung Đình liếc hắn một cái nói : “Nói cái gì đó? Chúng ta là vợ chồng, ta không lo cho chàng thì lo cho ai? Có thời gian ngồi chỗ này lo lắng không bằng ngủ một giấc thật ngon, vạn nhất Định Vương đưa tới chỉ thị gì thì chàng lại mệt mỏi không chịu được.”

Lãnh Hạo Vũ bất đắc dĩ cười khổ, sao hắn lại không hiểu đạo lý này? Chẳng qua người đang ở trên chiến trường trải qua đao thương kiếm vũ, chịu đói chịu khát là cha ruột hắn mà. Mặc dù từ nhỏ đến lớn trong mắt phụ thân chỉ có đại ca, nhưng cũng không thể phủ nhận hắn luôn khát vọng nhận được sự công nhận của phụ thân. Cho nên lúc đầu hắn và Phượng Tam mới trở thành bạn tốt, bởi vì hai người bọn họ đều khát vọng ánh mắt cùng với sự thừa nhận của phụ thân, có điều Phượng Tam tiêu sái và kiên quyết hơn hắn mà thôi.

“Khởi bẩm Lãnh công tử, Vương gia gửi mật thư tới.” Ngoài cửa có người thấp giọng bẩm báo. Lãnh Hạo Vũ vui mừng đứng dậy, cất cao giọng nói: “Mau vào.” Hắn không biết Vương gia quyết định thế nào nhưng hắn hi vọng chuyện này sớm có kết quả. Nam tử ngoài cửa khẽ đưa một phong thư dày sau đó liền lui ra ngoài, Lãnh Hạo Vũ nhanh chóng mở thư liếc qua trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Mộ Dung Đình nhìn thần sắc của hắn liền biết đây chắc hẳn là một kết quả tốt, trong lòng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù nàng ghét một nhà Lãnh gia kia nhưng cũng không hi vọng bọn họ chết. Ít nhất thì cũng không hi vọng Lãnh Hoài chết như vậy, nếu không Lãnh Hạo Vũ sẽ thương tâm. Lãnh Hạo Vũ xem xong thư rồi ngẩng đầu lên. Mộ Dung Đình hỏi: “Thế nào? Định Vương nói sao?” Lãnh Hạo Vũ suy nghĩ một chút nói: “Đình nhi. Lát nữa nàng đi một chuyến đến Mộc Dương Hầu phủ. Mộc Dương Hầu phủ và Lãnh gia đều là nhiều thế hệ lập công, hiện nay biên quan báo nguy thì bọn họ cũng nên ra một phần lực.”

Mộ Dung Đình cau mày nói: “Mấy năm nay Mộc Dương hầu đã có ý lui về, Dao Cơ có thể lay chuyển hắn sao?” Lãnh Hạo Vũ cười lạnh một tiếng nói: “ Hắn không được thì không phải còn có Mộc Dương sao?” Mộ Dung Đình gật đầu nói: “Ta đã biết, ta cũng vài ngày chưa gặp Mộc Dương hầu Thế tử phi rồi, vậy ta sẽ cho người đưa bái

thiếp qua.”

Lãnh Hạo Vũ gật đầu cười nói: “Còn có một tin tức tốt.” Mộ Dung Đình nhướng mày, mỉm cười nhìn hắn.

Lãnh Hạo Vũ thấp giọng nói: “Ít ngày nữa Vương gia và Vương phi sẽ trở về kinh thành.” Nghe vậy, Mộ Dung Đình ngược lại sợ hết hồn: “Lúc này Vương gia và Vương phi…” Lãnh Hạo Vũ thấp giọng cười nói: “ Bên trong có Hồng Vũ tiên sinh và công tử Thanh Trần trấn giữ, bên ngoài có chư vị tướng quân cùng vài chục vạn Mặc gia quân đóng quân, Vương gia và Vương phi đi đâu chẳng được? Vương gia và Vương phi định mang tiểu thế tử trở lại tảo mộ lịch đại tiên vương. Ngoài ra, không phải nói Mặc Cảnh Kỳ sắp chết mà, Vương gia nói muốn tới đưa hắn một đoạn đường.”

Nếu như Định Vương và Ly nhi đã quyết định đến đây thì phương diện an toàn tự nhiên đã có tính toán. Nghĩ tới việc mấy năm rồi chưa gặp Diệp Ly, lông mày Mộ Dung Đình cũng giãn ra mấy phần vui vẻ.

Thời gian Dao Cơ tới sở kinh cũng không lâu, tính ra cũng chỉ mới nửa năm. Nhưng mà trong thời gian nửa năm này, nàng thành công từ một cô gái một mình mang theo con trở thành vị phu nhân được Thế tử Mộ Dương hầu sủng ái nhất. Mặc dù điều này không thiếu thế lực Định Vương phủ ở sau lưng lót đường, nhưng cũng không thể không nói thủ đoạn của Dao Cơ rất cao.

Hôm nay, con trai nàng sinh ra cũng chính là trưởng tôn Mộc Dương hầu phủ, cũng là con trai duy nhất của Mộc Dương, chỉ cần điều này cũng đủ khiến cho địa vị của nàng ở Mộc Dương hầu phủ vững vàng không ngã. Dao Cơ cũng không phải là người phách lối, được sủng ái nhưng không ngang ngược. Điều này khiến cho phu nhân Mộc Dương hầu vốn chướng mắt xuất thân của nàng cũng không bắt

được nhược điểm nào. Càng làm cho Thế tử phi Mộc Dương hầu hận cơ hồ cắn nát hàm răng, chỉ hận lúc đầu không có hạ sát thủ giết đi mầm họa này. Đáng tiếc có Mộc Dương gắt gao che chở, Dao Cơ cũng không phải hạng người ngu ngốc, vào phủ mấy tháng hai người đã giao thủ mấy lần nhưng Thế tử phi Mộc Dương hầu cũng không chiếm được chút tiện nghi nào.

Dao Cơ lười biếng ngồi trước cửa sổ, thần sắc diễm lệ khiến cho y phục ngũ sắc rực rỡ trên người nàng không có chút cảm giác thông tục, chỉ làm cho người ta cảm thấy cả người tươi đẹp. Tuổi đã gần ba mươi nhưng nàng vẫn xinh đẹp như cũ khiến cho người ta say mê. Một đứa bé bảy tuổi tuấn mĩ xinh đẹp an tĩnh ngồi bên người nàng nhu thuận xem sách, Dao Cơ cúi đầu, ánh mắt nhìn hắn tràn đầy từ ái và đau lòng.

Đây dĩ nhiên không phải đứa con thật sự của nàng. Con của nàng vẫn tiếp tục ở lại Tây Bắc trải qua cuộc sống bình thường, hắn sẽ có cha mẹ yêu thương cả đời cơm áo không lo. Hắn sẽ không biết hắn có một người phụ thân là Thế tử Mộc Dương hầu, cũng sẽ không biết hắn có một mẫu thân từng là vũ cơ. Như vậy cũng rất tốt. Đứa bé này tự nhiên cũng không phải là người bình thường, đây là đứa bé Định Vương phủ nuôi từ nhỏ, vốn là ám vệ tùy thân đời đời bảo vệ Định vương phủ, là đứa bé được chọn từ ra từ trong huấn luyện. Hôm nay, chế độ ám vệ đã dần dần thay đổi, nhưng như cũ vẫn cần những người đặc biệt để thi hành những sự việc đặc thù. Đứa bé trước mắt chính là người đi theo phụng bồi Dao Cơ lần này, hơn nửa năm cùng chung sống, lại làm cho Dao Cơ thật lòng coi đứa bé này thành con của mình mà yêu thương. Nàng không thể nuôi con của mình bên người, vì vậy đối với đứa bé khác luôn phá lệ mềm lòng một chút.

Lúc Mộc Dương tiến vào thì thấy tình cảnh này. Cô gái xinh đẹp động lòng người từ ái nhìn chăm chú đứa bé đang cúi đầu đọc sách trước

mặt, ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu vào từ cửa sổ, khiến cho trời đông rét lạnh thêm phần ấm áp. Mộc Dương nhìn trong mắt chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, nụ cười trên mặt cũng sâu hơn mấy phần.

“Liệt nhi đang đọc sách à?” Mộc Dương đi tới cười hỏi. Đứa bé tên Mộc Liệt thu hồi cuốn sách đứng dậy cung kính kêu: “ Cha.”

Mộc Dương từ ái sờ sờ đỉnh đầu Mộc Liệt, cười nói: “Ngày thường tiên sinh bố trí việc học cũng đủ rồi, cha biết con chăm chỉ học tập nhưng không thể quá mệt mỏi.” Trên mặt Mộc Liệt thoáng qua một tia khốn quẫn và e lệ, rồi lại có nhiều hơn vui mừng, gật đầu nói: “Hài nhi không mệt, cám ơn cha quan tâm.”

Mộc Dương chỉ cảm thấy con trai vạn phần hiểu chuyện, trong lòng thấy yên lòng không thôi, “Đứa bé ngoan.” Đối với đứa con trai đã mất tích sáu năm, Mộc Dương thương yêu thật lòng. Lại bởi vì trong lòng áy náy mà bình thường yêu cầu hắn cũng không quá nghiêm khắc. Mộc Dương nhìn về Dao Cơ đang ngồi một bên thản nhiên nhìn hai người, dịu dàng cười nói: “ Buổi chiều nàng làm gì? Nếu không vui có thể ra ngoài một chút.” Dao Cơ nhàn nhạt lắc đầu nói: “Cũng không có gì hay mà nhìn, liền ở trong sân phụng bồi Liệt nhi là được rồi, đi ra ngoài một chuyến khéo lại gặp họa.”

Trên mặt Mộc Dương thoáng qua một tia áy náy, hắn biết nàng không phải vì mình mà cam tâm tình nguyện trở về. Nếu không phải vì con trai, chỉ sợ nàng vĩnh viễn sẽ không trở về, hình ảnh mấy tháng trước Dao Cơ tiều tụy ôm Mộc Liệt bệnh nặng bất tỉnh hiện lên trước mắt hắn, Mộc Dương chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn từng trận. Cho nên, cho dù hiện tại Dao Cơ luôn nhàn nhạt với hắn thì hắn vẫn cảm thấy hết sức thỏa mãn, chỉ cần mẹ con nàng ở bên cạnh thì hắn đã thấy viên mãn rồi.

Dao Cơ nhìn bộ dáng xuất thần của hắn, hơi nhắm hờ mắt rồi nói: “

Mấy ngày nay hình như chàng có chút bận rộn?" Mộc Dương cười một tiếng nói: "Mấy ngày nay quả thật hơi bận, đã hai ngày không tới dùng bữa cùng với nàng và Liệt Nhi rồi." Khó có được Dao Cơ hưng trí hỏi chuyện mình, Mộc Dương chỉ xem như là nàng quan tâm mình, nụ cười trên mặt sâu hơn. Cũng không thèm để ý cùng Dao Cơ nói chuyện tình mấy ngày nay: " Nàng cũng biết mấy ngày nay trên triều rất loạn. Nhà chúng ta vốn thần phục Hoàng thượng nhưng mà hiện tại…" Hiện tại Hoàng thượng bệnh nặng sắp chết, Liễu gia và Lê Vương đấu nhau ai thắng ai thua còn chưa biết. Lúc này nếu lựa chọn gia nhập hàng ngũ, thắng thì đương nhiên là tốt nhưng thua thì chính là vạn kiếp bất phục. Mấy ngày nay, Lê Vương và Liễu gia đều cố gắng lôi kéo Mộc Dương Hầu, mặc dù Mộc Dương hầu còn chưa phản ứng gì nhưng chỉ sợ cũng không chống đỡ được bao lâu. Lúc này không có mấy người có thể lựa chọn không quan tâm, không phải không muốn mà là không thể.

"Trước đó vài ngày còn nghe nói Lãnh tướng quân cố thủ Tử Kinh quan. Hiện nay trên triều tranh chấp lợi hại như vậy, là bởi vì Bắc Nhung đã lui binh sao?" Dao Cơ không chút để ý hỏi.

Mộc Dương cười khổ nói: " Bắc Nhung cường binh mã tráng là có chuẩn bị mà đến, sao có thể dễ dàng lui binh như vậy. Lãnh tướng quân hiện nay cũng chỉ có thể nỗ lực chống đỡ thôi…" Đang nói, Mộc Dương đột nhiên dừng lại như có điều suy nghĩ, Dao Cơ cũng không nhìn hắn, hết sức tùy ý dựa vào cửa sổ nói: " Địch nhân vây quanh tứ phía thì không biết những người này còn có gì tốt lành, tranh nhau xem người nào trở thành quân chủ mất nước sao?"

Mộc Dương cười khổ, nhìn Dao Cơ nói: " Lời này không thể nói lung tung." Nhưng cũng biết tính tình Dao Cơ là thế, cũng không lỡ nặng lời. Trong lòng cũng nghĩ về lời Dao Cơ vừa nói, chiến sự Tử Kinh quan nguy cấp nhưng Lê Vương và Liễu gia lại chỉ lo tranh quyền mà không chú ý đến những thứ khác. Một khi Tử Kinh quan bị phá, phía

Bắc kinh thành lại là vùng đất bằng phẳng, không quá hai ngày đại quân Bắc Nhung tiến vào là nguy cấp. Chỉ cần bảo vệ Tử Kinh quan thì sau này ai thắng Mộc gia đều là công thần.

Nghĩ đến đây, Mộc Dương không đợi được nữa. Nhẹ giọng nói với Dao Cơ và Mộc Liệt: “Ta còn có chút chuyện cần xử lý, buổi tối không thể bồi hai mẹ con dùng bữa. Ngày mai ta sẽ trở lại thăm hai người.” Dứt lời xoay người đi ra ngoài, Mộc Liệt sau lưng cung kính nói: “ Phụ thân đi thong thả.”

Tiễn Mộc Dương đi, Mộc Liệt lanh lợi ngẩng đầu nhìn Dao Cơ ngồi bên cửa sổ cau mày: “Người thích người đàn ông này sao? Hắn kém xa Tần thống lĩnh.”

Dao Cơ ngẩn ra, tức giận đưa tay vỗ đầu hắn một cái nói: “Ngươi chỉ là một đứa nhỏ, biết cái gì là thích với cả không thích.”

Mộc Liệt bĩu môi, nhíu mày kiếm, lộ ra thần sắc trào phúng nói: “Ta dĩ nhiên biết. Hắn rõ ràng đã có thê tử mà còn biểu hiện tình cảm thắm thiết với ngươi, thời điểm vợ và mẹ hắn khi dễ ngươi thì hắn lại không giúp được gì, sau chỉ biết lấy lòng. Ngay cả lão bà của mình cũng không quản được, ngay cả người mình thích cũng không bảo vệ được, không phải phế vật thì là gì?”

Dao Cơ kinh ngạc quan sát hắn nói: “ Ngươi thật sự chỉ mới bảy tuổi sao?” Mộc Liệt liếc mắt, nói: “ Ta đã mười một tuổi rồi, ngươi không biết sao?” Chẳng qua là hắn luyện công quá sớm khiến cho thân thể bị thương nên mới không cao mà thôi, nhưng mà đại phu đã nói, đợi đến lúc hắn mười bốn mười lăm tuổi thì sẽ phát triển tốt, sẽ không ảnh hưởng đến chiều cao sau này. Dao Cơ im lặng, mười một tuổi thì vẫn là đứa bé mà.

Nhìn tiểu quỷ vẻ mặt thành thật chăm chú trước mặt, Dao Cơ cười

nhạt nói: “ Ngươi yên tâm, ta hiểu rõ chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm. Định Vương và Vương phi có ơn cứu mạng ta, ta sẽ không làm hỏng chuyện của bọn họ.” Lúc này Mộc Liệt mới hài lòng gật đầu nói: “ Như vậy thì được rồi, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi bình an trở về nhìn con trai ngươi.” Dao Cơ không khỏi cười một tiếng, nói: “Vậy thì đa tạ ngươi.” Mộc Liệt hừ nhẹ một tiếng, có chút không tự nhiên quay mặt đi. Dao Cơ quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, bên mép mang theo nụ cười nhàn nhạt. Ngày từ lúc nàng mang theo đứa con rời khỏi Sở Kinh, nàng và Mộc Dương đã ân đoạn nghĩa tuyệt. Sau này…chỉ vì chủ tử mà thôi.

Mộc Dương động tác quả nhiên rất nhanh, không biết Mộc Dương hầu làm thế nào để thuyết phục Liễu gia và Lê Vương hai hệ nhân mã. Ba ngày sau, Mộc Dương mang theo hai mươi vạn nhân mã cùng lương thảo lên đường tới Tử Kinh quan. Trước khi đi, Mộc Dương quay đầu thấy trước của Mộc Dương hầu phủ Dao Cơ dắt tay Mộc Liệt đưa mắt nhìn mình rời đi. Nhìn nụ cười nhạt của Dao Cơ, chẳng biết tại sao trong lòng Mộc Dương nhảy lên một chút, bất an trong lòng càng nhiều. Lúc nhìn lại cũng đã đi xa, không còn nhìn rõ khuôn mặt Dao Cơ, chỉ thấy nàng vẫn đang đứng nhìn phương hướng mình đi, Mộc Liệt còn giơ bàn tay nhỏ bé hướng chính mình vẫy vẫy. Mộc Dương lắc đầu một cái, trong lòng cười nhạt, chắc là do sắp xuất chinh nên suy nghĩ quá nhiều đi.

Vài ngày sau, một đội nhân mã che chở một cỗ xe ngựa an tĩnh tiến vào kinh thành. Xe ngựa dừng trước nhà trọ phồn hoa nhất kinh thành, gần ba mươi hậu vệ chỉnh tề trước sau khiến cho người ta khỏi khỏi ghé mắt.

Rèm xe ngựa bị nhấc lên, một bóng ngươi áo trắng từ bên trong nhanh nhẹn nhảy xuống đất. Người đi đường không khỏi sợ hãi than. Lúc này là thời điểm cuối tháng giêng, trong Sở kinh ngày cả đầu xuân còn chưa tới,nhưng lại làm cho người ta không khỏi phát run.

Nam tử này một thân áo tơ màu trắng, tiêu sái lỗi lạc giống như không cảm thấy lạnh chút nào. Để cho người ta ghé mắt nhìn chính là một đầu tóc trắng, trong thiên hạ, người tóc trắng lại có phong thái như vậy chỉ có một người. Mọi người âm thầm suy đoán, chỉ cảm thấy trái tim như muốn vỡ ra. Nhưng năm xưa Định Vương bị hủy dung, đóng cửa không ra, vì vậy trong kinh thành người biết dung mạo hắn không nhiều lắm, vì vậy hoài nghi chỉ có thể là hoài nghi.

Nam tử sau khi xuống xe, xoay người lại hướng trong xe vươn tay. Từ bên trong dắt ra một cô gái thanh lệ khoác áo màu xanh bên ngoài choàng áo chồn bạc, nàng kia trông không quá hai mươi, thần thái cùng với khí độ không phải đại tiểu thư trong kinh thành có thể sánh được. Chỉ xa xa đứng nhìn cũng khiến cho người ta cảm thấy lịch sự tao nhã mà đại khí.

Mọi người còn chưa hết thán phục đôi bích nhân này thì trong xe ngựa lại lộ ra một cái đầu nho nhỏ, một bé trai năm sáu tuổi mặc cẩm y màu đen từ trong xe ngựa vòng ra ngoài. Cổ áo cùng tay áo khảm chồn bạc phối cùng với cẩm y màu đen khiến cho khuôn mặt trắng trắng mềm mềm càng thêm nổi bật khả ái động lòng người. Bé trai hướng về phía cô gái giương cao nụ cười thiên chân khả ái, khiến cho người đi đường đứng xa xa một bên cũng không khỏi ngứa ngáy trong lòng, hận đứa bé đáng yêu lanh lợi này không phải con mình.

Nhìn bàn tay nhỏ bé đưa ra muốn ôm của Mặc Tiểu Bảo, Mặc Tu Nghiêu đè bàn tay đang muốn chìa ra của Diệp Ly nhàn nhạt nói: “Cần thận bị lạnh.” Tự mình thò tay ôm chặt Mặc Tiểu Bảo trong ngực, động tác kia tuyệt đối không thể nói là dịu dàng. Mặc Tiểu Bảo không thỏa mái vặn vẹo người, làm cho Mặc Tu Nghiêu không nặng không nhẹ vỗ mông hắn một cái. Mặc Tiểu Bảo lập tức nằm đàng hoàng trong ngực Mặc Tu Nghiêu. Ghét phụ vương nhất, ôm mình một chút cũng không thoải mái.

Diệp Ly cười nhạt nói: “ Làm gì lạnh như vậy chứ.” Mặc dù nội lực không thâm hậu bằng Mặc Tu Nghiêu nhưng mùa đông cũng không cần quá nhiều quần áo, Diệp Ly tự nhận nàng chịu rét tốt hơn người thường nhiều. Huống chi ở Tây Bắc cũng không quá lạnh mà Sở Kinh cũng không lạnh hơn Tây Bắc.

Ngoài cửa náo lớn như vậy, chưởng quỹ bên trong tự nhiên đã sớm ra đón. Chỉ nhìn một cái cũng biết những người khách này không phú thì quý, mặc dù có chút tò mò nhìn mái đầu trắng của Mặc Tu Nghiêu nhưng vẫn ân cầm đưa người vào trong quán trọ. Cũng không dám thỉnh khách nhân đến trước quầy ghi danh, chưởng quỹ vừa đi vừa nói: “ Công tử và phu nhân mời, tiểu điếm còn hai tiểu viện thượng đẳng, không biết công tử và phu nhân muốn ở tiểu viện hay là…”

Trong những quán trọ hạng nhất này, chia ra làm ba loại phòng thiên, địa, nhân, ngoài ra tốt hơn phòng chữ Thiên chính là tiểu viện riêng biệt. Dĩ nhiên, giá cả không chỉ gấp mười lần phòng chữ Thiên dành cho khách quý, bên trong nha hoàn và người làm đầy đủ cả. Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói: “ Lấy cả hai viện.”

Trong lòng chưởng quỹ vui mừng, cười nói càng thêm ân cần, đứng lên vội vàng nói: “ Dạ dạ dạ, công tử, phu nhân mời đi bên này, không biết công tử họ gì để tại hạ hoàn thành việc ghi danh.” Mặc Tu Nghiêu dừng bước lại, nhàn nhạt nhìn hắn một cái: “Mặc, Mặc Tu Nghiêu…”

“Mặc công tử, đúng là họ hay… Mặc…Ách…” Chưởng quỹ nở nụ cười đang chuẩn bị nói thêm vài lời hay mới phát hiện, Mặc Tu Nghiêu cái tên này thật sự là có chút đặc biệt. Cho nên dưới chân hắn loạng choạng một cái, liên trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất. Ngẩng đầu người mắt nhìn nam tử cao lớn tóc trắng trước mắt, thất thanh nói: “Định Vương điện hạ?”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Chính là Bản vương.”

———-Vài lời nói với mọi người——

Được rồi….Lần này trở lại đại khái là muốn giải quyết Mặc Cảnh Kỳ cùng một vài người, nhớ một khoảng thời gian trước có người nào đó ý kiến, nói viết hơn trăm vạn chữ nhưng mà một chút cũng không thấy giải quyết nhân vật phản diện. Thật ra thì chủ yếu là vì Phượng rất không thích cách sáng tác chạy khắp bản đồ đánh quái cày phó bản. Chạy một bản đồ, chà boss xong rồi hảo hảo viết một chút, thân môn thoạt nhìn cũng rất thoải mái. Nhưng mà trên thực tế không phải mỗi người đều có thể bị nhân vật chính tùy tiện quăng bỏ a, bất kể là bởi thời cơ không đúng hay vì thế cục thăng bằng vân vân… Coi như cày phó bản thì cũng có lúc cả đoàn bị diệt mà (*___*) hì hì. Đương nhiên A ly và Tu Nghiêu của chúng ta chắc chắn không bị diệt cả đoàn. Nhưng ta sẽ nghĩ biện pháp để bọn họ lâu lâu đi Nam Chiếu một chuyến liền tiêu diệt Nam Chiếu, đi Tây Lăng một chuyến tiêu diệt Trấn Nam Vương. ha ha…. Đây mới chỉ là bắt đầu, kinh nghiệm chưa đủ, mong mọi người thông cảm.

Chương 265: Mặc Tiểu Bảo và Lãnh Tiểu Ngốc

Trong khách sạn, chưởng quỹ kiên cường chống đỡ đưa đoàn người Mặc Tu Nghiêu vào khách viện, vừa ra khỏi cửa liền đặt mông ngã ngồi xuống đất, hai chân nhũn ra không bò dậy nổi. Nếu là trước đây, có thể tiếp đãi cả nhà Định Vương thì tất nhiên vinh quang vô thượng cho quán trọ của hắn, nhưng mà hiện tại…Hiện tại vừa nghĩ tới quan hệ giữa Định Vương cùng với hoàng thất thì trong lòng nhịn không được phát run, cũng không biết đây là phúc hay họa mà.

Nhìn thị vệ thần sắc hờ hững canh giữ cửa viện, chưởng quỹ tuyệt đối không có gan đi mật báo. Trong lòng run lên, từ dưới đất bò dậy, vẻ mặt như đưa đám quay trở về.

Rốt cuộc đoàn người Mặc Tu Nghiêu xuất hiện ở cửa quán trọ bị nhiều người lui tới thấy được, không tới nửa ngày tin tức Định Vương hồi kinh trụ lại quán trọ sang trọng nhất trong kình thành truyền khắp Sở Kinh, đương nhiên cũng truyền tới các phủ đệ quyền quý và hoàng cung. Về phần có bao nhiêu người buồn vui bao nhiêu người bị dọa sợ thì người bên ngoài không thể biết được.

Trong lòng mọi người đều bàng hoàng cùng có tâm tư riêng, trong tiểu viện u nhã phía sau quán trọ, Lãnh Hạo Vũ mang vẻ mặt đau khổ hướng Mặc Tu Nghiêu tố khổ: “Vương gia, ngài muốn hồi kinh thì cũng không cần phải khoa trương như vậy mà. Cho dù khoa trương thì ngài cũng không cần trụ tại khách sạn. Chúng ta ra vào đều bất tiện.”

Hắn và Phượng Tam công khai là người Định Vương phủ nhưng tính

chất không giống nhau. Mặc dù Lãnh nhị công tử hắn quan hệ với người trong nhà không hòa thuận nhưng hiện tại vẫn là Lãnh gia nhị công tử mà. Cũng chính bởi vì quan hệ với Phượng Tam nên mới có hai phần giao tình buôn bán với Định vương thôi, mặt khác, Lãnh nhị phu nhân và Định vương phi trước khi lập gia đình vốn là khuê trung mật hữu. Ngay cả như vậy thì cũng không có chuyện Định vương vừa hồi kinh đã tới nhà bọn họ chơi nha.

Vì vậy Lãnh nhị công tử đáng thương tuổi đã hơn ba mươi còn phải mang theo vợ con một lần nữa bỏ qua quân tử, vượt tường mà đến. Diệp Ly và Mộ Dung Đình ngồi một bên, nghe Lãnh Hạo Vũ oán trách cũng không khỏi nhìn nhau cười một tiếng. Mặc dù mấy năm không gặp nhưng tính tình cũng không thay đổi so với ban đầu, hai người ngồi một bên nhẹ giọng tán gẫu, vừa nhìn hai đứa bé đang chơi đùa bên cạnh.

Con trai Lãnh Hạo Vũ và Mộ Dung Đình nhỏ hơn Mặc Tiểu Bảo hai tuổi, tên là Lãnh Quân Hàm. Bé con mới ba tuổi giống hệt Lãnh Hạo Vũ, tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng nhìn ra được bộ dáng có mấy phần tuấn mỹ. Nhưng mà so với Mặc Tiểu Bảo ranh mãnh cổ quái, Lãnh Quân Hàm càng giống như tiểu bao tử nhu thuận mềm mại. Lãnh Quân Hàm tiểu bao tử cùng Mặc Tiểu Bảo hết sức hợp ý, vừa gặp đã không sợ người lạ, ở sau lưng Mặc Tiểu Bảo chạy tới chạy lui, kêu ca ca lanh lợi không chịu được.

Nhưng mà loại hợp ý này hiển nhiên chỉ từ một phía, Mặc Tiểu Bảo sinh ra ánh mắt đã đặt trên đỉnh đầu, nhìn tiểu bao tử vừa gặp đã được mẫu thân ôm hết sức không vừa mắt. Đôi mắt to tròn dùng sức trừng, nhưng mà Lãnh Quân Hàm lại đem cái nhìn chằm chằm của hắn trở thành thân cận “Ca ca, cùng Quân Hàm chơi đùa đi mà.” Lãnh Quân Hàm từ nhỏ lớn lên một mình, bên người không có đồng bạn cùng nhau chơi đùa. Vì vậy nhìn thấy ca ca xinh đẹp dĩ nhiên là hết sức cao hứng.

Mặc Tiểu Bảo liếc mắt, ai muốn cùng tiểu ngu ngốc nhà ngươi chơi đùa? So với Từ Tri Duệ nhà cậu hai còn đần hơn. “Bản thế tử không thèm chơi đùa với nhóc con cái gì cũng không biết.”

“Mặc Tiểu Bảo!” Diệp Ly cảnh cáo nhìn bé một cái, Mặc Tiểu Bảo sợ nhất mẫu thân tức giận, chỉ đành ủy khuất vươn tay cho Lãnh Quân Hàm nắm, kiêu ngạo nói: “Được rồi, Bản thế tử miễn cưỡng đồng ý chơi với ngươi.”

“Tiểu Bảo ca ca tốt nhất, chơi với Quân Hàm đi.” Lãnh Quân Hàm vui mừng dắt tay Mặc Tiểu Bảo. Một tiếng Tiểu Bảo ca ca lập tức khiến cho Mặc Tiểu Bảo tối mặt, đưa ra một tay nắm lấy quai hàm nhỏ của Lãnh Quân Hàm : “Bản thế tử tên Mặc Ngự Thần, miễn cưỡng đồng ý ngươi gọi ta là Ngự Thần ca ca.” Lãnh Quân Hàm mờ mịt, đứa bé ba tuổi còn chưa hiểu được tên nào dễ nghe tên nào không, rõ ràng là Tiểu Bảo ca ca mà, “Tiểu Bảo ca ca…”

Sao Lãnh Hạo Vũ có thể nhìn được Mặc Tiểu Bảo khi dễ con trai mình, nhích lông mày, cười nói: “Ơ, Tiểu Bảo thế tử, làm phiền cháu chiếu cố Quân Hàm nhà ta nhé.” Gương mặt trắng noãn của Mặc Tiểu Bảo chợt đỏ, run run chỉ vào Lãnh Hạo Vũ hồi lâu, giậm chân một cái buông bàn tay Lãnh Quân Hàm ra, rơi lệ chạy đi.

Lãnh Quân Hàm bị bỏ lại ủy khuất vô cùng: “Tiểu Bảo ca ca…”

“Không được gọi ta là Tiểu Bảo!.” Xa xa truyền đến tiếng Mặc Tiểu Bảo rống giận, đáng tiếc Lãnh Quân Hàm đang vội vàng đuổi theo Tiểu Bảo ca ca không nghe thấy,” Tiểu Bảo ca ca, chờ ta một chút…”

Nhìn Lãnh Quân Hàm nện bước chân ngắn đuổi theo Mặc Tiểu Bảo, Mộ Dung Đình vội vàng gọi bà vú đuổi theo, có chút lo lắng hỏi: “Tiểu thế tử không sao chứ?” Diệp Ly hiểu rõ tính tình con trai mình, lại

cười nói: “Kệ nó đi, tức giận một hồi là lại tốt thôi.”

Lãnh Hạo Vũ vung chiết phiến, biết rõ còn hỏi: “Tiểu thế tử sao vậy? Ta kêu một tiếng Tiểu Bảo thế tử nhưng phản ứng cũng không cần lớn như vậy đi?” Ở Ly thành bị kêu như vậy cũng thành quen rồi mà.

Diệp Ly cười nói: “Không sao. Đại khái là người trong khắp thiên hạ đều biết nhũ danh hắn là Mặc Tiểu Bảo cho nên tìm một chỗ ẩn núp mà thương tâm đi.” Nghe vậy. Mộ Dung Đình rốt cuộc nhìn không được cất tiếng cười to. Nàng thật không hiểu được Định Vương và A Ly thoạt nhìn đều rất nghiêm chỉnh sao có thể lấy một cái tên khôi hài như vậy cho con trai, còn truyền bá cho mọi người đều biết. Nếu là đứa bé nhà dân chúng bình thường thì không nói, nhưng mà Mặc Tiểu Bảo lại là Thế tử Định Vương phủ đó. Diệp Ly cũng thật bất đắc dĩ, ai bảo số mệnh Mặc Tiểu Bảo không tốt, gặp phải một người cha vô lương tâm mà?

“Chiến sự giữa Đại Sở và Bắc Nhung, Vương gia thấy thế nào?” Lãnh Hạo Vũ nhìn Mặc Tu Nghiêu nghiêm mặt hỏi. Mặc Tu Nghiêu rũ mắt, nhàn nhạt nói: “ Đây là chuyện của Đại Sở và Bắc Nhung, Bản vương thấy thế nào thì có quan hệ gì?”

Lãnh Hạo Vũ do dự một chút hỏi: “Ý của Vương gia là Định Vương phủ sẽ không nhúng tay vào chuyện này?”

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói: “Hoàng gia sẽ không cho chúng ta cơ hội nhúng tay vào chuyện này. Nếu như ngươi không yên lòng cha ngươi thì nên sớm có tính toán. Định Vương phủ không phải không thể giúp. Nhưng chúng ta nhúng tay vào thì chỉ là hại ông ấy mà thôi.”

Lãnh Hạo Vũ cười khổ, nhàn nhạt nói: “ Ta thì có thể tính toán gì? Cho tới bây giờ ông ta cũng chưa từng đặt đứa con trai không nên

thân này vào trong mắt. Ta tối đa cũng chỉ có thể bảo vệ tính mạng ông ta."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, "Trở về sẽ để Tần Phong điều hai người cho ngươi. Chỉ sợ sau này Sở kinh không còn an toàn, đợi sau khi chuyện bên này kết thúc, các ngươi hãy trở về Ly thành đi." Đáp án Lãnh Hạo Vũ đưa ra khiến cho Mặc Tu Nghiêu rất hài lòng, làm cấp trên hắn dĩ nhiên không thích một thuộc hạ lòng dạ ác độc, không niệm tình thân, dù Lãnh Hoài không coi trọng Lãnh Hạo Vũ nhưng vẫn là cha ruột hắn ta. Nhưng hắn cũng không hi vọng Lãnh Hạo Vũ vì Lãnh Hoài mà làm hỏng chuyện của hắn.

Lãnh Hạo Vũ trên mặt vui mừng, "Đa tạ Vương gia." Để cho Tần Phong đưa người đến thì chắc chắn là tinh anh trong tinh anh của Kỳ Lân. Có Kỳ Lân âm thầm bảo vệ phụ thân, coi như trong tương lai phụ thân chiến bại thì Lãnh Hạo Vũ cũng nắm chắc có thể mang phụ thân sống sót trở về. Mặc Tu Nghiêu khoát khoát tay không việc gì, cau mày hỏi: "Hiện nay Mặc Cảnh Kỳ thế nào? Mặc Cảnh Lê lại không vội vã lên ngôi, đây vốn không phải tác phong của hắn ta."

Nhắc tới Mặc Cảnh Kỳ, Lãnh Hạo Vũ không có chút thiện cảm nào, ngay cả thương hại cũng không muốn, "Mặc Cảnh Kỳ tạm thời còn chưa chết, đại khái là Mặc Cảnh Lê muốn hành hạ hắn. Nhưng mà trong tay Mặc Cảnh Kỳ cũng nắm được nhược điểm của Mặc Cảnh Lê, cho nên chỉ có thể lùi một bước, để con trai Liễu Quý phi làm Hoàng Thái tử."

Mặc Tu Nghiêu khiêu mi, Lãnh Hạo Vũ cười nói: "Vốn ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà mấy ngày trước nhận được tin tức, ngày thứ nhất Mặc Cảnh Lê lên làm Nhiếp chính vương liền nâng một cước với con trai duy nhất." Những người ngồi đây đều là người thông minh, Lãnh Hạo Vũ chỉ thoáng nhắc tới nhưng tất nhiên cũng hiểu được mấu chốt trong đó, "Đứa bé trong Lê Vương phủ không

phải là của Mặc Cảnh Lê, con trai Mặc Cảnh Lê bị giấu đi?”

Mặc Tu Nghiêu chậm rãi nói, suy tư trong chốc lát, tiếp tục nói: “ Mặc Cảnh Lê không phải là người vì một đứa bé mà buông tha cho ngôi vị hoàng đế, duy nhất có thể chính là..đó là đứa con trai duy nhất của hắn. Lại nói, nhiều năm như vậy nhưng trừ Diệp Oánh ra thì trong phủ Mặc Cảnh Lê đúng là không có thêm đứa con nào khác.” Mặc Cảnh Lê không giống Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu chỉ có một thê tử là Diệp Ly nhưng mà trong phủ Mặc Cảnh Lê vương phi, trắc phi , thiếp thân cùng thông phòng không thiếu. Qua nhiều năm như vậy mà chỉ có một đứa bé, ngay cả người mang thai cũng không có, điều này có chút kỳ quái. Nói như vậy Mặc Cảnh Kỳ trong đó đã động tay động chân.

Mộ Dung Đình có chút im lặng nói: “ Hai huynh đệ này thật sự quái gở.”

Mặc dù mọi người không lên tiếng nhưng cũng vô cùng đồng ý quan điểm của nàng. Có thể không quái gở sao? Mặc dù là huynh đệ ruột thịt nhưng lại minh tranh ám đấu nhiều năm như vậy, Mặc Cảnh Kỳ bị Mặc Cảnh Lê hạ thủ nằm trên giường không có cơ hồi xoay người, Mặc Cảnh Lê lại bị Mặc Cảnh Kỳ làm cho thiếu chút thì đoạn tử tuyệt tôn, tính ra thì ai cũng không chiếm được tiện nghi.

Nhắc tới hai huynh đệ Mặc Cảnh Kỳ, Lãnh Hạo Vũ có chút bận tâm nói: “Hiện tại Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Cảnh Lê khẳng định đã biết Vương gia hồi kinh, Vương gia và Vương phi có muốn đổi nơi ở không, trong quán trọ dù sao cũng không hẳn an toàn.” Mặc Tu Nghiêu khoát khoát tay lạnh nhạt nói: “ Không sao, hiện tại bọn họ không ai dám liều lĩnh động thủ.”

Đang nói, Trác Tĩnh ngoài cửa đi vào bẩm báo nói: “Vương gia, Vương phi, Lê vương ở bên ngoài cầu kiến.” Mặc Tu Nghiêu khiêu

mi, nhàn nhạt nói: “ Quả nhiên đã tới.”

Mặc Tiểu Bảo thở hổn hển lao ra khỏi tiểu viện, chạy ra bên ngoài. Đây là một sân nhỏ thông nhau, bên ngoài đều có người coi chừng. Mặc dù Mặc Tiểu Bảo thỉnh thoảng nghịch ngợm gây sự nhưng vẫn rất đúng mực, dĩ nhiên bé biết đây là Sở Kinh chứ không phải Ly thành có thể ngang ngược. Cho nên mặc dù tức giận thì bé cũng sẽ không chạy ra bên ngoài, chỉ đứng dưới cây đại thụ trong ngoại viện yên lặng thương tâm. Nhũ danh bị truyền bá mọi người đều biết khiến cho bé cảm thấy rất mất mặt, Tiểu Bảo trầm tư nửa ngày, rốt cuộc quyết định: bé cũng muốn truyền bá nhũ danh phụ vương bé! Về phần nhũ danh phụ vương bé là gì? Mặc Tiểu Bảo còn chưa có nghĩ đến.

“Tiểu Bảo ca ca…” giọng nói của Lãnh Quân Hàm từ xa truyền đến, hiển nhiên là người bạn nhỏ Lãnh Quân Hàm vẫn bám riết không tha tìm kiếm người bạn mới của bé. Đứng giữa đám thuộc hạ, Mặc Tiểu Bảo nghe tiếng Tiểu Bảo ca ca mềm nhũn kia đã cảm thấy da đầu tê dại, chỉ cần ngẩng đầu là có thể thấy vẻ mặt bọn thị vệ canh giữ ở cửa muốn cười mà không cười, Mặc Tiểu Bảo chỉ cảm thấy gân xanh trên trán nhảy không ngừng. Cắn răng, hướng về phía Lãnh Quân Hàm lảo đảo từ bên trong vọt ra tìm kiếm mình khắp nơi. Mặc Tiểu Bảo rốt cuộc đứng lên, lạnh lùng nói: “Lãnh tiểu ngốc, đệ tới đây.”

Lãnh Quân Hàm vừa quay đầu lại liền thấy Tiểu Bảo ca ca xinh đẹp đứng dưới tàng cây hướng chính mình ngoắc ngoắc, lập tức lộ ra nụ cười sán lạn hướng Mặc Tiểu Bảo chạy vội tới. Mặc Tiểu Bảo hung hăng nắm hai má Lãnh Quân Hàm nhìn chòng chọc hắn nói: “Ta tên là Mặc Ngự Thần, nghe rõ không hả? Mặc – Ngự – Thần! Gọi ta là Ngự Thần ca ca!” Mặc dù không cách nào hiểu được cách nghĩ của Mặc Tiểu Bảo nhưng Lãnh Quân Hàm vẫn phát hiện Tiểu Bảo ca ca thực sự mất hứng: “Ta…ta không gọi là Lãnh Tiểu Ngốc….”

Mặc Tiểu Bảo liếc mắt, “ Ta cũng không gọi là Mặc Tiểu Bảo.”

“…” Nhưng mà dì Vương phi rõ ràng gọi ca là Tiểu Bảo mà. Mặc Tiểu Bảo hung hăng trợn mắt nhìn Lãnh Quân Hàm một cái, “Ngự Thần ca ca! Có nghe thấy không? Không gọi thì không mang theo đệ đi chơi.”

“Ngự Thần ca ca…” Lãnh Quân Hàm nhỏ giọng kêu lên. Mặc Tiểu Bảo hài lòng gật đầu, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Lãnh Quân Hàm, làm ra vẻ nói: “Đây mới là bé ngoan, trẻ nhỏ dễ dạy.” Lãnh Quân Hàm vuốt đầu nhỏ ha hả cười khúc khích, Tiểu Bảo ca ca chịu dẫn bé đi chơi rồi sao?

“Ngươi là con trai Mặc Tu Nghiêu?” Giọng nói có chút lãnh đạm từ nơi không xa truyền tới. Mặc Tiểu Bảo theo tiếng nói nhìn lại, một nam tử trung niên mặc áo bào đen thêu kim mãng đứng bên ngoài nhìn mình chằm chằm. Ánh mắt lãnh đạm có chút kỳ quái khiến cho Mặc Tiểu Bảo không thoải mái, vì vậy Mặc Tiểu Bảo bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, hất hàm ngạo nghễ nói: “ Chính là Bản Thế tử, ngươi là ai?” Không phải chỉ là một Vương gia thôi sao? Mặc triều phục chói sáng đi khắp nơi như vậy là sợ người khác không biết thân phận của hắn sao. Phụ vương của bé mới là vị Vương gia lợi hại nhất.

Mặc Cảnh Lê nào biết bạn nhỏ Mặc Tiểu Bảo chỉ mới nhìn một chút đã có thể suy đoán nhiều như vậy, ánh mắt có chút phức tạp nhìn đứa bé tuấn mĩ mặc cẩm y màu đen trước mặt. Đứa nhỏ này dung mạo so với Mặc Tu Nghiêu hồi bé còn tinh xảo hơn một chút, ngạo khí giữa hai hàng lông mày càng sâu hơn Mặc Tu Nghiêu khi còn bé, hiển nhiên là thiên chi kiêu tử được cha mẹ sủng ái. Nghĩ đến đây lại nhớ tới con trai mình không biết đang ở nơi nào, thần sắc Mặc Cảnh Lê càng thêm âm trầm.

Mặc Tiểu Bảo không vui trợn mắt nhìn chằm chằm Mặc Cảnh Lê, Bản thế tử hỏi cư nhiên không trả lời, thật là không lễ phép. Vừa nghiêng đầu, Mặc Tiểu Bảo xoay người đi "Lãnh Tiểu Ngốc, đi."

"Tiểu…Ngự Thần ca ca, ta không phải là Lãnh Tiểu Ngốc." Lãnh Quân Hàm đuổi theo phía sau cường điệu nói. Mặc Tiểu Bảo rất là bao dung gật đầu nói: "Ta nhớ được, Lãnh Tiểu Ngốc."

Nhìn hai đứa bé tay trong tay rời đi, sắc mặt Mặc Cảnh Lê tối tăm đứng đó, cũng không biết suy nghĩ gì. Trác Tĩnh đi ra nói: "Lê Vương, Vương gia vương phi cho mời." Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng, nhấc chân đi vào.

Mặc Tu Nghiêu đang ở trong sân đánh cờ cùng với Diệp Ly, Lãnh Hạo Vũ và Mộ Dung Đình tất nhiên đã tránh đi. Thấy Mặc Cảnh Lê đi vào, Mặc Tu Nghiêu cũng không có ý định đứng dậy đón khách, ghé mắt liếc hắn một cái nhàn nhạt nói: "Có chuyện?"

Trên mặt Mặc Cảnh Lê thoáng qua vẻ tức giận, ở trước mặt Mặc Tu Nghiêu hình như hắn vĩnh viễn không thể đứng nhất. Mặc Tu Nghiêu đã từng là Nhị công tử Định Vương phủ, hắn đường đường là hoàng tử nhưng không được cưng chiều bằng hắn ta, không được đắc ý bằng hắn ta, không được phách lối bằng hắn ta. Đợi đến khi trưởng thành, hắn được phong làm Lê Vương còn hắn ta không có chiến công nào nữa, mà hiện nay, hắn đã trở thành Nhiếp chính vương Đại Sở, nhưng ở trước mặt Mặc Tu Nghiêu hình như cũng không coi là gì. Điều này sao có thể khiến cho Mặc Cảnh Lê tâm bình khí hòa?

"Ngươi thật to gan?! Lại còn dám trở lại!" Mặc Cảnh Lê lạnh giọng nói. Mặc Tu Nghiêu tiện tay bỏ con cờ xuống, dựa vào ghế cười nhạt nói: "Bản vương trở lại, ngươi dám làm gì?"

Mặc Cảnh Lê cắn răng, hắn dám làm gì? Hắn không dám làm gì cả!.

Hôm nay biên giới bị xâm phạm, Bắc Nhung, Tây Lăng như hổ rình mồi, coi như Mặc Tu Nghiêu một thân một mình trở lại thì hắn cũng không dám làm gì hắn ta. Một khi Mặc Tu Nghiêu xảy ra chuyện, Mặc gia quân tất nhiên sẽ dốc toàn lực báo thù cho hắn ta, đến lúc đó Bắc Nhung, Tây Lăng cùng nhau quấy nhiễu, Đại Sở đối mặt với toàn địch không bao lâu sẽ bị nuốt gọn không còn một mống.

Hừ một tiếng, thấy Mặc Tu Nghiêu hoàn toàn không có ý định mời mình ngồi, Mặc Cảnh Lê tự mình đi qua một bên ngồi xuống chiếc ghế trống. Ánh mắt nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu nói: "Lúc này ngươi trở lại rốt cuộc có âm mưu gì?"

Mặc Tu Nghiêu cười giễu sự cảnh giác của hắn: "Âm mưu? Đây không phải là sở trường của ngươi và Mặc Cảnh Kỳ sao? Như thế nào? Dược hạ trên người Mặc Cảnh Kỳ có đủ dùng không, nơi này Bản vương còn có một chút." Ánh mắt Mặc Cảnh Lê co rút, "Bản vương không biết ngươi đang nói cái gì." Mặc Tu Nghiêu thiêu mi nói: "Không biết sao? Thời điểm ngươi ở trong thánh địa Nam Cương cùng với lão thái bà kia mua dược, vừa đúng lúc Bản vương và A Ly đứng bên cạnh nhìn, cho nên liền thuận tiện cầm một chút trở về cho Trầm tiên sinh nghiên cứu. Ngươi nói xem…Hơn nửa năm nay Trầm tiên sinh có thể nghiên cứu ra giải dược hay không?"

Mặc Cảnh Lê nhìn Diệp Ly bên cạnh bình tĩnh uống trà, đột nhiên cảm thấy không còn mặt mũi nào. Nhưng mà ý tứ trong lời nói của Mặc Tu Nghiêu khiến hắn càng thêm bất an, "Ngươi có giải dược?"

Mặc Tu Nghiêu có chút kinh ngạc nhướng mày, "Bản vương có nói như vậy sao?"

"Mặc Tu Nghiêu! Ngươi…." Mặc Cảnh Lê tức giận muốn ném chén trà trong tay vào mặt Mặc Tu Nghiêu. Mấy năm nay, địa vị quyền thế

của hắn dần dần tăng cao, rất ít khi nổi nóng như vậy. Nhưng mà Mặc Tu Nghiêu chỉ tùy tiện nói mấy câu có thể khiến hắn tìm lại cảm giác nổi giận lôi đình như lúc còn trẻ, “Mặc Tu Nghiêu, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhã uống trà, lạnh nhạt nói: “Bình tĩnh. Đã là Nhiếp chính vương thì nên có bộ dáng của Nhiếp chính vương. Đừng có mà bôi đen cái danh hiệu Nhiếp chính vương này.” Năm đó phụ vương hắn cũng là Nhiếp chính vương mà.

Nhìn Mặc Cảnh Lê đang cố nén giận, Mặc Tu Nghiêu nói: “ Bản vương không muốn thế nào cả. Chẳng qua là nghe nói Mặc Cảnh Kỳ sắp chết nên đặc biệt tính trở lại nói với hắn vài lời mà thôi.”

“Ý của ngươi là Mặc Cảnh Kỳ một ngày không chết thì ngươi liền một ngày không đi?” Mặc Cảnh Lê cắn răng nó, hiện tại Sở kinh đang loạn thành một đoàn, bây giờ không cần một Định Vương trở lại phá rối. Nếu như Mặc Cảnh Kỳ hơn nửa năm nữa không chết thì chẳng phải là hắn sẽ ở lại Sở Kinh hơn nửa năm sao?

“Cậu và đại ca của A Ly đều là kỳ tài trị quốc, Tây Bắc cũng chỉ là một tấc vuông, tất nhiên sẽ không làm khó được bọn họ, Lê Vương không cần thay Bản vương quan tâm.” Mặc Tu Nghiêu nói.

Ta quan tâm xxx ngươi! Mặc Cảnh Lê rốt cuộc không nhịn được ở đáy lòng nói tục. Tây Bắc thế nào liên quan rắm gì đến hắn, hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng đuổi Mặc Tu Nghiêu ra khỏi Sở Kinh.

Mặc Tu Nghiêu tựa vào trong ghế, một tay chống trán nhìn hắn nói: “ Không cần nghĩ cách để Bản vương nhanh chóng rời đi. Bản vương cũng không thích đến đến đi đi. Ở đủ rồi thì Bản vương tự nhiên sẽ đi. Nhưng mà ngươi yên tâm, Bản vương tuyệt đối không nhúng tay vào tranh đấu giữa ngươi và Mặc Cảnh Kỳ còn có Liễu gia.

Mặc Cảnh Lê cười lạnh, “Ngươi cho rằng ta sẽ tin lời của ngươi?”

Mặc Tu Nghiêu buông tay, “Trừ tin ta thì ngươi còn có thể thế nào?”

Chương 266: Một nhà ba người

Diệp Ly thản nhiên ngồi một bên uống trà nhìn hai người ngươi tới ta tui tranh phong. Hiển nhiên, Mặc Cảnh Lê không chỉ ở phương diện võ công năng lực khống thế mà ngay cả tranh luận miệng lưỡi cũng không hơn Mặc Tu Nghiêu. Từng có không ít người cùng Diệp Ly nói qua thời niên thiếu Mặc Tu Nghiêu khí phách trương dương như thế nào, nhưng Diệp Ly thấy Mặc Tu Nghiêu đặc biệt là Mặc Tu Nghiêu ngày hôm nay tuổi đã hơn ba mươi đa số thời điểm đều là trầm ổn có độ. Nhưng mà hiện tại, Diệp Ly lại từ trong thần thái lạnh nhạt thong dong của Mặc Tu Nghiêu mà nhìn ra một tia phách lối tùy ý thời thiếu niên.Cũng khó trách Mặc Cảnh Lê tức giận đen cả mặt.

Mặc Cảnh Lê hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu nói: "Được, ta tin lời ngươi. Chuyện ngươi ở lại kinh thành ta sẽ không nhúng tay, nhưng tốt nhất là ngươi đừng làm chuyện gì dư thừa." Mặc Tu Nghiêu khinh thường giương mắt: "Ngươi cho rằng mấy thủ đoạn của ngươi và Mặc Cảnh Kỳ hay ho lắm sao? Bản vương còn lo nhìn nhiều hại óc đây này."

Mặc Cảnh Lê cũng không đấu võ mồm với Mặc Tu Nghiêu nữa, hắn cũng hiểu mình tranh không lại Mặc Tu Nghiêu. Nếu đã lấy được cam kết của Mặc Tu Nghiêu, tất nhiên hắn không muốn ở lại chỗ này chịu khinh bỉ. Đứng lên liếc mắt nhìn Diệp Ly bên cạnh rồi xoay người đi ra khỏi viện.

"A Ly, nàng xem hắn ngay cả cãi lộn cũng cãi không lại Bản vương. Nàng có cảm thấy ban đầu gả cho vi phu quả thực là một quyết định không thể tốt hơn không? Quả thật là trời sinh một đôi đúng không?"

Cũng không để ý Mặc Cảnh Lê còn chưa đi ra viện môn, Mặc Tu Nghiêu lướt qua bàn cờ kéo tay Diệp Ly đắc chí. Diệp Ly bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Mặc Cảnh Lê nghe được lời nói không biết ngượng của người nào đó mà dưới chân lảo đảo một chút sau đó nhanh chóng rời đi. “Cãi lộn với hắn một trận có gì đáng để tự hào sao?”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, ngạo nghễ nói: “ Đó là đương nhiên. Bản vương nhất định phải để cho A Ly biết, bất luận và phương diện nào thì phu quân của nàng cũng mạnh hơn người khác trăm lần. Bao gồm cả cãi nhau.”

Diệp Ly xoa gáy suy nghĩ một chút. Chân thành nhìn nam nhân đối diện nói: “ So bì về cãi lộn thì chàng không nên tìm Mặc Cảnh Lê. Hắn căn bản không có sức chiến đấu.”

“Vậy thì tìm ai?” Mặc Tu Nghiêu híp mắt phơi nắng, vừa nói.

“ Ở Ly Thành của chúng ta, phu nhân của Vương lão gia trên đường Nam Uyển.” Diệp Ly cười híp mắt nói. Mặc Tu Nghiêu mờ mịt, người này là ai?

Diệp Ly mỉm cười nói: “ Vương phu nhân được xưng là người lắm mồm đứng đầu Ly thành, là người đàn bà chanh chua số một. Nghe nói đã từng cùng ba đại nam nhân mắng khóc trên đường phố. Nếu không, sau này trở về Vương gia đi thử một chút?” Mặc Tu Nghiêu thẫn thờ, trầm mặc hồi lâu mới ngẩng đầu lê, nhướng màu nói: “Bà ấy dám cãi nhau với Bản vương à?”

Diệp Ly tức cười, đúng vậy, cho dù Vương phu nhân lợi hại hơn nữa thì đứng trước mặt Vương gia cũng biến thành người câm. Thấy thế, Định vương gia đắc ý cười nói: “A Ly nàng xem, người có thể so thế với Bản vương thì không thể cãi lại Bản vương, người có thể cãi lãi

Bản vương thì không thể so thế với Bản vương. Như vậy đích thực thì phu quân nàng là lợi hại nhất."

Diệp Ly che mặt, đối với người nào đó cuối cùng cũng cam bái hạ phong.

Tin tức Đinh Vương hồi kinh đương nhiên không chỉ có một mình Mặc Cảnh Lê biết, chẳng qua hắn thân là Nhiếp chính vương ở bên ngoài cung nên biết trước tiên mà thôi. Mặc Cảnh Lê rời đi không quá một canh giờ thì Liễu thừa tướng cũng tới cầu kiến, đáng tiếc lại được biết Vương gia mang theo Vương phi cùng với Thế tử xuất môn.

Linh vị tổ tiên Định Vương phủ được cung phụng ở từ đường trong Vô Nguyệt am ngoài thành. Mặc dù Mặc Cảnh Kỳ tước bỏ tước vị Định Vương phủ nhưng cũng không dám tùy tiện cho người động đến Vô Nguyệt am, quấy rầy linh vị Lịch đại Định Vương. Hôm nay, Vô Nguyệt am vẫn có người chiếu cố xử lý, thậm chí một vài dân chúng trong kinh thành cũng thỉnh thoảng đến bên ngoài điện Vô Nguyệt am thắp hương. Cho nên, dù cho chủ nhân Định Vương phủ hôm nay không ở thì linh vị tổ tiên cũng chưa bao giờ thiếu hương khói.

Nhìn thấy đoàn người Định Vương đến bái tế, quan binh thủ tại nơi này đương nhiên không dám ngăn trở, cung kính cho đoàn người tiến vào.

Lưu hai thị vệ lại bên ngoài, mang theo Mặc Tiểu Bảo đi vào tận cùng bên trong điện, bên trong nội đường của Phật điện thờ phụng Định Vương phủ lịch đại liệt tổ liệt tông. Linh vị phía trên cùng là Định Vương đời thứ nhất Mặc Lãm Vân. Mà phía dưới cùng là linh vị phụ vương và huynh trưởng của Mặc Tu Nghiêu, Mặc Lưu Danh và Mặc Tu Văn. Cũng không cần hai người dạy, Mặc Tiểu Bảo rất cung kính

tiến lên hướng tổ tiên thắp nhang dập đầu.

Sau khi bái tế tổ tiên, một nhà ba người vừa mới đi ra từ đại môn Vô Nguyệt am, liền gặp một đại đội nhân mã xông tới trước mặt. Đứng bên người Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly nhướng mi nói: " Lúc này còn có người đặc biệt tới bái tế tổ tiên Định Vương phủ à?"

Kể từ khi Định Vương phủ cùng Đại Sở quyết liệt, trừ dân chúng bình thường ra thì những người quyền quý phần lớn là lặng yên không tiếng động đến bái tế, mà tình cảnh gióng trống khua chiêng như hiện giờ thì hết sức hiếm thấy. Mặc Tu Nghiêu cau mày, nhàn nhạt nói: " Là người trong cung đi ra, ngăn lại đi!." Câu cuối ngăn lại đi dĩ nhiên là nói với thị vệ, lúc này dù người trong cung đến là ai thì trong lòng mọi người đều hiểu. Nếu như không phải là thành tâm bái tế thì Định Vương phủ cũng không cần những thứ hương khói này.

Lĩnh lệnh, mấy thị vệ tiến lên trước khi đại đội nhân mã tới bậc thang thì đã ngăn lại đường đi bọn họ.

Những người này quả thật là từ trong cung ra, tất nhiên người nào cũng tâm cao ngạo khí, mắt cao hơn đầu. Thấy hai người đột nhiên ngăn lại đường đi trước mặt, lấp tức có người tiến lên cáu kỉnh nói: "Càn rỡ, ngươi có biết người trong kiệu là ai không? Lại dám chắn đường đi." Thị vệ Định vương phủ còn ngạo khí hơn bọn hắn, lạnh lùng cười một tiếng nói: "Chúng ta không cần biết người bên trong là ai, đến trước Vô Nguyệt am trăm bước thì đều phải xuống ngựa ra khỏi kiệu, nếu dám mang kiệu đi tới dưới bậc thang thì Định Vương phủ cũng không cần các ngươi tới bái tế. Xin mời về cho!."

"Lớn mật! Đứng trước Quý phi nương nương xa giá còn dám vô lễ, bắt lại cho ta."

"Khoan đã." Bên trong kiệu hoa lệ, truyền ra một giọng nữ lạnh lùng

ung dung . Rèm bị kéo lên, Liễu Quý phi áo trắng được một cung nữ đỡ tay từ bên trong kiệu đi ra. Thái giám mới vừa rồi còn ở bên ngoài diễu võ dương oai vội vàng nghênh đón, nịnh hót cười: “Nương nương thứ tội, hai kẻ điêu dân này có mắt như mù dám cản đường nương nương. Nô tài sẽ kêu người bắt bọn chúng lại!.” Liễu Quý phi cau mày, lãnh đạm nói: “Lui ra!.” Thái giám vừa vỗ mông ngựa kia đành uể oải lui xuống. Liễu Quý phi bước chậm tới trước mặt hai gã thị vệ kia hỏi: “ Định Vương đang ở nơi này?”

Thị vệ cũng không đáp lời, chỉ nói: “Quý phi mời về.”

Liễu Quý phi cau mày nói: “Bản cung chỉ muốn tới bái tế Định vương phủ lịch đại tiên vương.”

Hai gã thị vệ trầm mặc, ý cự tuyệt không cần nói cũng biết. Bọn họ chỉ chấp hành mệnh lệnh của Vương gia, không cần biết lý do người tới là gì. Liễu Quý phi từ nhỏ địa vị cao quý, làm Quý phi hơn mười năm đã sớm quen người khác đối với mình nói gì nghe nấy, thấy bộ dáng dầu muối không vào của hai người này thì trên mặt thoáng qua vẻ tức giận, lại như cũ nhịn xuống, nói: “ Đi bẩm báo với Định Vương, Bản cung có chuyện muốn thương lượng.”

Hai gã thị vệ nhìn nhau, xa lánh mà lễ độ nói: “Vương gia và Vương phi , Thế tử đã trở lại kinh thành. Vương gia lưu lại lời nói, nếu không phải thật tâm tới bái tế thì cũng không cần quấy rầy tổ tiên yên tĩnh.” Sắc mặt Liễu Quý phi trầm xuống, bởi vì mặt nàng vốn không có biểu tình ngược lại giấu được một tia lúng túng trong mắt. Quả nàng không phải thật lòng tới bái tế tổ tiên Định Vương phủ, chẳng qua là nghe nói Vương ra rời thành mới phỏng đoán nhất định sẽ mang theo vợ con tới bái tế tổ tiên, lúc này mới vội vã chạy đến. Lại không nghĩ rằng lại bị Mặc Tu Nghiêu phái người ngăn lại nơi này, trong nhất thời Liễu Quý phi cũng lâm vào thế bí.

Thật lâu sau đó, Liễu Quý phi mới hòa hoãn lại, nhíu lông mày nói: "Đã như vậy thì Bản cung sẽ quay lại thành gặp Định Vương."

"Đa tạ, Quý phi mời về." Thị vệ chắp tay nói cám ơn.

Trở về bên trong kiệu, sắc mặt Liễu Quý phi âm trầm, dung nhan lạnh như băng tuyết dường như muốn kết một tầng băng. Nàng biết Mặc Tu Nghiêu đang ở bên trong, nhưng không muốn ra gặp mặt nàng mà thôi. Nghĩ đến đây, trong mắt dấy lên một tia u oán. Hắn ghét nàng đến mức ngay cả gặp mặt một lần cũng không chịu sao? Ngón tay được bảo dưỡng đến trong suốt như ngọc sít sao nắm khăn tơ tằm trong tay, trong mắt Liễu Quý phi lóe lên tia sáng dứt khoát. Mặc Tu Nghiêu…. Một ngày nào đó, ngươi sẽ giống như ta?!

Bị Liễu Quý phi đột nhiên xuất hiện phá hỏng hứng thú, Diệp Ly cũng không có tâm tình du ngoạn nữa. Nàng đương nhiên biết lúc này Liễu Quý phi gióng chống khua chiêng tới bái tế căn bản là có dụng ý khác. HIện tại Diệp Ly có thể xác định, đời này người mình ghét nhất tuyệt đối là Liễu Quý phi, ngay cả Mặc Cảnh Kỳ, Mặc Cảnh Lê, Lôi Chấn Đình thậm chí là Tô Túy Điệp thì cũng không đáng ghét bằng nữ nhân này. Liễu Quý phi này căn bản không biết cái gì là thể diện. Tô Túy Điệp tự cho là Mặc Tu Nghiêu còn thương nàng nên mới tràn đầy lòng tin quấn lấy hắn, còn Liễu Quý phi này biết rõ Mặc Tu Nghiêu không có nửa điểm tình ý với nàng, nhưng nàng ta vẫn như cũ tin chắc chỉ có nàng mới xứng với Mặc Tu Nghiêu, nàng ta với Mặc Tu Nghiêu mới là châu liền bích hợp trời sinh một đôi. Tâm lý tố chất này rốt cuộc là phải kiên cường và biến thái đến mức nào.

"A Ly, ta oan uổng…" Nhìn sắc mặt ái thê tối tăm, Định Vương gia chỉ có thể cẩn thận khiếu nại. Lúc trước, hắn cảm thấy A Ly không ăn dấm khiến hắn rất không vui, cảm thấy A Ly không đủ yêu mình. Nhưng mà tại thời điểm sắc mặt A Ly không tốt, hắn lại không nhịn được cẩn thận nhận lỗi, dỗ dành nàng đến vui vẻ, hận không thể cả

đời A Ly cũng không cần ghen. Ghen nhiều không tốt cho thân thể.

Diệp Ly quay đầu lại tà tà nhìn hắn một cái: " Hả?" Mặc Tu Nghiêu vội vàng nói: " Đúng vậy, nữ nhân kia tự mình tìm tới. Trước đây thật lâu, ta đã nói rõ với nàng ta rằng thê tử của ta chỉ có một người là A Ly mà thôi. Ai biết tại sao nàng ta nghe không hiểu tiếng người?"

Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Đây không phải tại Định Vương của chúng ta mị lực hơn người sao?" Mặc Tu Nghiêu vui vẻ nói: "A Ly cũng cảm thấy Bản vương mị lực hơn người ?"

Diệp Ly gật đầu, nghiêm túc thừa nhận nói: " Đó là đương nhiên. Tô Túy Điệp rồi tới công chúa Lăng Vân, Liễu Quý phi. Mặc dù nhân số không tính là quá nhiều nhưng dù gì cũng là tư sắc đứng đầu Đại Sở và Tây Lăng, chất lượng tuyệt đối là vượt trội. Mỹ nam tử so mị lực với Định Vương quả thực chỉ là cặn bã , ta nói có đúng hay không?" Mặc Tu Nghiêu nhất thời như đưa đám, A Ly vẫn còn đang tức giận. "A Ly, vi phu hiểu. Sau này ai dám nhìn vi phu một cái, ta liền móc mắt người đó!"

Diệp Ly khiêu mi, ngạc nhiên nói: "Tại sao không phải là hủy mặt chàng? Đây mới là căn nguyên đi?"

Mặc Tu Nghiêu lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, " Nếu vi phu lại hủy khuôn mặt, nương tử nhìn cũng không thấy cảnh đẹp ý vui mà."

Mặc Tiểu Bảo từ trong ngực phụ vương lộ ra cái đầu nhỏ, trừng mắt nhìn nói: "Phụ vương yên tâm hủy đi, sau này hài nhi lớn lên nhất định là mỹ nam tử kinh thiên động địa. Mẫu thân nhìn con là được rồi." Mặc Tu Nghiêu tức giận nhét con trai làm hỏng chuyện vào trong ngực, " Dùng loạn từ ngữ, trở về chép năm trăm lần từ kinh thiên động địa cho cha." Mặc Tiểu Bảo ở trong ngực hắn vặn vẹo uốn éo cái mông nhỏ, buồn bực lầm bầm nói: "Mẫu thân, phụ vương bảy

năm….thành đôi….”

Trở lại trong thành, trước có Lê Vương bái phỏng khách sạn, sau lại có Quý phi trong hậu cung vội vã rời kinh, vào lúc này thì người của toàn kinh thành đều biết Định Vương mang theo Vương phi cùng với Tiểu Thế tử trở lại.

Vừa vào cửa thành lập tức đưa tới vô số ánh mắt, có điều ngại quan hệ giữa Định Vương phủ và Hoàng gia nên dân chúng cũng không dám tiến lên nói gì. Nhưng từ trong thần sắc của bọn họ có thể nhìn ra được vẻ kích động trong đó. Mặc dù trên triều các đại nhân vật đem tinh lực đặt trong tranh quyền đoạt lợi nhưng mà cũng có không ít dân chúng nhớ được đại phương vài trăm dặm bên ngoài hiện nay vẫn đang chiến tranh.

Mặc Tiểu Bảo từ trong ngực Mặc Tu Nghiêu đứng dậy, tò mò nhìn đường cái chung quanh. Chuyện mọi người đứng vây xem như vậy ở Ly thành cũng không thiếu, cho nên bạn học Mặc Tiểu Bảo nửa điểm cũng không có cám giác luống cuống. Ngược lại, còn có một chút ý tứ, các ngươi càng nhìn tiểu gia càng cao hứng. Dựa vào trong ngực Mặc Tu Nghiêu, đầu nhô ra hướng về người đi đường cười rực rỡ hết sức, nhất thời vô số người chung quanh lâng lâng.

“Tiểu Thế tử thật đáng yêu.”

“Không hổ là con trai của Định Vương và Định Vương phi, thật là thanh khiết đáng yêu.”

“Còn nhỏ tuổi mà đảm thức (gan dạ + hiểu biết) bất phàm, không hổ là hậu nhân Định Vương phủ. Định vương phủ có người kế nghiệp.”

Nhưng tán thưởng này tự nhiên cũng rơi vào tai Mặc Tiểu Bảo, vì vậy bạn học thần thái Mặc Tiểu Bảo càng ngày càng lên .

Diệp Ly đi bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, nhìn một chút con trai đang hăng hái bừng bừng, hướng về phía Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: " Người bên cạnh đều nói Vương gia lúc tuổi còn trẻ tình tình phóng khoáng ta vốn không tin nhưng hiện tại thì ta tin rồi." Buồn cười chỉ chỉ Mặc Tiểu Bảo nói: " Lúc này mới mấy tuổi mà đã huênh hoang như vậy, không biết mấy năm nữa thì còn thế nào?"

Mặc Tiểu Bảo dẩu cái miệng nhỏ nhắn vì mình mà biện bạch: "Mẫu thân, con đây không phải vì mặt mũi của phụ vương sao. Người ta không phải nói hổ phụ vô khuyển tử sao? Phụ vương uy vũ như vậy nếu như con trai lại giống như Lãnh Tiểu Ngốc thì chẳng phải làm phụ vương mất mặt sao?" Mặc Tu Nghiêu cười mà như không cười nhìn bé nói: "Bản vương lại không biết thể diện Bản vương trong mắt con lại quan trọng như vậy đấy?"

Mặc Tiểu Bảo hắc hắc cười khúc khích, Diệp Ly giơ tay búng lên trán hắn một cái nói: "Tiểu Quân Hàm còn nhu thuận hơn con nhiều, cẩn thận Lãnh thúc thúc nghe được lời này lại sửa trị con." Mặc Tiểu Bảo trốn vào trong ngực phụ vương, sờ sờ chỗ bị búng lầu bầu nói: "Con cũng không nói sai, Lãnh thúc thúc mới không dám sửa trị con." Nếu như bé giống như Lãnh Tiểu Ngốc ngây ngô yếu đuối ngu ngốc thì nhất định sẽ bị phụ vương bắt nạt đến chết. Lãnh Tiểu Ngốc nên cảm thấy may mắn khi là con trai của Lãnh thúc thúc mà không phải là con trai của Định Vương phủ. Vuốt ót nhìn trời, Mặc Tiểu Bảo sâu sắc cảm thấy mình sinh ra thật vĩ đại.

Kỳ quái nhìn con trai ngửa đầu nhìn trời, bộ dáng tiểu lão đầu sầu khổ, Diệp Ly ngạc nhiên nói: "Đây là đang suy nghĩ cái gì?" Đứa con trai này của nàng luôn ưa thích mấy chuyện ly kỳ cổ quái, có lúc làm cho cha mẹ dở khóc dở cười.

Mặc Tu Nghiêu bất động thanh sắc bấm mông Mặc Tiểu Bảo một cái,

mỉm cười nói: “Đói bụng không? Nhìn bộ dáng mắt đại vô thần này…. Chắc buổi trưa ăn chưa no …” Mặc Tiểu Bảo giận trừng mắt: Người mới mắt đại vô thần! Người mới là thùng cơm không đáy.!

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười: Cho là Bản vương không biết con đang nghĩ xấu Bản vương sao?

Một nhà ba người, nam tử tóc trắng cao lớn tuấn mỹ ôm bé trai phấn điêu ngọc mài áo đen, bên người đi theo một cô gái thanh lệ khoác áo choàng sáng màu. Dọc đường chậm rãi mà đi, vừa đi vừa nói nói, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt thản nhiên. Một màn ấm áp mà yên tĩnh khiến cho rất nhiều người nhìn mà ngây dại, ngay cả một hai người quen muốn tiến lên phía trước chào hỏi một chút cũng không tiện quấy rầy, Mọi người lẳng lặng nhìn hai người chậm rãi bước đi, vốn là đường phố ồn ào lại phảng phất hoàn toàn yên lặng.

Trên một tòa trà lâu bên cạnh, bên cửa sổ, Liễu Quý phi mặc áo Tuyết Hồ lẳng lặng đứng đó. Từ trên cao nhìn xuống đôi nam nữ đang từ xa xa chậm rãi đi đến, lòng bàn tay nắm chặt bị móng tay vẽ ra vết máu. “Thật là một đôi bích nhân. Còn có Thế tử Định Vương, sau này lớn lên phong thái nhất định càng thêm hơn Định Vương ba phần.” Sau lưng Liễu Quý phi, Đàm Kế Chi cười nhạt nói.

Liễu Quý phi chợt xoay người lại, lạnh lùng quét mắt nhìn Đàm Kế Chi. Đàm Kế Chi cũng không thèm để ý, nhún vai một cái cũng không nói hêm gì nữa.

Thấy hắn không nói thêm gì nữa, lúc này Liễu Quý phi mới xoay người lại, đưa mắt nhìn trên người nam tử tóc trắng kia. Nhớ tới một đầu tóc đen vì sao mà trắng, trong lòng Liễu Quý phi oán hận một hồi. Ban đầu…ban đầu nếu như biết Diệp Ly có thể có được tâm Mặc Tu Nghiêu thì nàng thế nào cũng sẽ không lưu Diệp Ly lại bên cạnh hắn. Chỉ tiếc sai lầm nối tiếp sai lần, nàng còn từng giúp Diệp

Ly. Nghĩ đến đấy, Liễu Quý phi liền cảm thấy mình đã làm một chuyện ngu ngốc nhất trên đời.

“Tại sao…” Tại sao hắn không chịu yêu nàng? Rốt cuộc nàng có chỗ nào không bằng Diệp Ly?

Xa xa mà nhìn chằm chằm nữ tử áo xanh bên cạnh nam tử tóc trắng, dung mạo có thể nói là thanh lệ, nhưng mà Liễu Quý phi tự nhận mình xinh đẹp hơn nàng nhiều. bàn về gia thế, nàng là thiên kim thừa tướng còn Diệp Ly chỉ tính là có Từ gia làm bên ngoại, dù sao cũng chỉ là bên ngoại mà thôi, nghiêm túc mà nói thì Diệp Ly hiện nay cũng chỉ là con gái của dân thường mà thôi.

Đàm Kế Chi mỉm cười nhìn cô gái trước mắt, trong tình yêu, bỏ ra quá nhiều, chấp nhất quá nhiều liền nhập ma. Huống chi, Liễu Quý phi thực sự nghĩ rằng nàng yêu Mặc Tu Nghiêu sao? Chỉ sợ càng nhiều hơn nữa là không cam lòng đi. Ngẫm lại mà xem, một nữ nhân xinh đẹp mà kiêu ngạo thậm chí khuynh đảo vua một nước, làm sao có thể dễ dàng tha thức cho một người đàn ông trong mắt không có nửa điểm tồn tại bóng dáng nàng.?

“Phái người đi, mời Định Vương và Định Vương phi lên đây một chuyến.” Liễu Quý phi lạnh lùng nói.

Đàm Kế Chi cau mày nói : “Như vậy ổn không? Quý phi nương nương đường đột xuất cung cũng không phải là tin tức tốt gì?”

“Đi!.”

Đàm Kế Chi nhún vai, “Nếu như nương nương vẫn kiên trì như vậy.”

Dưới lầu, Diệp Ly xa xa liền nhận ra một đạo ánh mắt mang theo oán hận nhìn chăm chú vào nàng, vừa ngẩng đầu đã thấy phía trước

cách đó không xa một bóng ảnh nữ tử áo trắng đứng tựa bên cửa sổ lầu hai.

Liễu Quý phi không hổ là mỹ nữ xếp sau Tô Túy Điệp mỹ nữ đệ nhất Sở Kinh, hôm nay tuổi đã hơn ba mươi nhưng vẫn xinh đẹp như lê hoa băng tuyết. Chỉ đứng nơi đó một lát đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt lui tới, nhưng mà hình như nàng ta không thèm để ý, chỉ si ngốc nhìn người đi đường xa xa. Giống như một pho tượng bạch ngọc điêu khắc xinh đẹp.

“Bái kiến Định Vương, bái kiến Vương phi. Quý phi nương nương cho mời.” Một nam tử bộ dáng thị vệ xuất hiện trên ngã tư đường, cung kính nói.

Đáy mắt Mặc Tu Nghiêu xẹt qua một tia nguy hiểm, rũ mắt nhàn nhạt nói: “Chắc A Ly cũng khát, chúng ta đi uống chén trà đi.”

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Cũng được.”

Đi lên lầu hai của trà lâu, trên lầu một người khách nhân cũng không có. Đây cũng không phải là một trà lâu sang trọng, bên trong bày biện bố trí tự nhiên không phù hợp với yêu thích của Liễu Quý phi vốn đã sống lâu trong hoàng cung, cho nên, lựa chọn nơi này thuần túy là vì muốn ở đây chờ hai người Mặc Tu Nghiêu mà thôi. Đương nhiên Liễu Quý phi không thể cùng dân chúng bình thường ngồi chung một phòng cho nên trà lâu này sớm đã không còn ai khác.

Trên lầu vừa vắng vẻ vừa im ắng, vừa bước lên cầu thang đã thấy Liễu Quý phi đang đứng quay mặt về phía cửa sổ, chỉ lưu lại một bóng lưng màu trắng. Cung nữ thái giám hầu hạ xung quanh cúi đầu đứng nghiêm, không ai phát ra một âm thanh nào.

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, ôm Mặc Tiểu Bảo đi qua một bàn trống rồi

thả tiểu bao tử này lên bàn. Mặc Tiểu Bảo hếch cái miệng nhỏ nhắn, bé cũng không phải là trẻ con, không cần ngồi trên bàn. Đưa ra bàn tay nhỏ bé muốn Diệp Ly ôm một cái, Diệp Ly cười nhẹ nhàng rồi vươn tay ôm bé xuống ghế ngồi bên cạnh. Mặc Tiểu Bảo lúc này mới vui vẻ, ngồi trên ghế lớn vặn vẹo uốn éo cái mông nhỏ, chớp mắt nhìn Diệp Ly nói: "Mẫu thân, không phải đại thẩm đó mời chúng ta tới uống trà sao? Tại sao bà ta lại không để ý tới chúng ta."

Đại thẩm? Khóe miệng Diệp Ly co quắp. Chớ tưởng rằng Mặc Tiểu Bảo không biết nói chuyện, vừa mở miệng đã đắc tội người ta. Đối với tiểu nhân tinh vừa bắt đầu học nói đã nhìn Tần Tranh gọi tỷ tỷ, nhìn mợ cả, mợ hai gọi a di mà nói thì có muốn dỗ người khác vui vẻ hay không phải nhìn tâm tình của bé mà thôi. Diệp Ly có lúc cũng lo lắng đứa con trai này lớn lên liệu có biến thành công tử phong lưu phóng đãng hay không, cho nên hiếm lắm mới đồng ý với đề nghị của Mặc Tu Nghiêu, tận lực ngăn chặn Mặc Tiểu Bảo qua lại với Hàn Minh Tích. Cho nên, lúc này tuyệt đối là Liễu Quý phi có chỗ nào đó khiến cho Mặc Tiểu Bảo mất hứng.

Liễu Quý phi quay đầu lại, thấy một đứa bé áo đen ngồi giữa Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu thì không khỏi sửng sốt. Liễu Quý phi tự xưng là xinh đẹp, mặc dù chán ghét Mặc Cảnh Kỳ nhưng cũng không thể không nói dáng dấp Mặc Cảnh Kỳ cũng coi là tuấn tú lịch sự. Nhưng mà hai nam một nữ mà hai người sinh ra cũng không đẹp như bé trai áo đen này. Liễu Quý phi nhìn bé trai áo đen đang giương mắt nhìn mình trước mặt, ngay cả tức giận trong lòng cũng tiêu tán đi nhiều. Chẳng qua là nhiều hơn mấy phần không cam lòng, con của nàng và Định Vương… nhất định còn xinh đẹp hơn đứa bé này.

Diệp Ly bên cạnh im lặng nhìn trời, nhìn bộ dáng thất thần của Liễu Quý phi là biết người này lại đi vào cõi thần tiên rồi. Nói không chừng trong đầu còn có vài cái ảo tưởng không thiết thực gì đó..

“Đại thẩm? Đại thẩm xinh đẹp.?” Mặc Tiểu Bảo tự cho mình là một người rất có khiếu thẩm mỹ, cho nên dù không thích đại thẩm trước mắt thì bé cũng không thể không thừa nhận đại thẩm này rất đẹp. Chỉ tiếc…. Đại thẩm này dường như đầu óc có chút vấn đề. Mới vừa rồi còn tức giận nhìn bé chằm chằm, bé còn tưởng bà ta sẽ nổi giận, ai biết đâu lại nhìn bé đến xuất thần.Tiểu gia biết mình bộ dáng rất tốt nhưng mà đại thẩm lớn tuổi này cũng đừng nên hướng về phía tiểu gia mà chảy nước miếng chứ. Mặc mỗ nào đó tự luyến suy nghĩ.

“Đại thẩm, rốt cuộc bà có muốn mời chúng ta uống trà không vậy?” Mặc Tiểu Bảo nhịn không được hỏi.

Liên tiếp bị một đứa bé gọi mình là đại thẩm, cho dù Liễu Quý phi có ngu ngốc thì cũng biết đứa nhỏ này đang cố ý. Cho dù là trẻ con không hiểu chuyện thì cũng nhất định có người chỉ điểm. Liễu Quý phi cau mày đi lên phía trước nói: “Tiểu thế tử, Bản cung không phải đại thẩm.” Mặc Tiểu Bảo nhướng mày nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, mới yên lặng nói: “Phụ vương ta nói người nào già hơn mẫu thân ta mười tuổi thì gọi đại thẩm.”

Mẫu thân bé dù đã hơn hai mươi tuổi nhưng rất nhiều người đều nói mẫu thân trông giống như thiếu nữ phương hoa chưa tới hai mươi. Đại thẩm trước mắt thoạt nhìn tuổi cũng đã hơn ba mươi, cũng già như phụ vương bé, “Bảo dưỡng không tốt cũng không có vấn đề gì, lúc trở về ta giới thiệu vài đồ bảo dưỡng của mẫu thân ta cho bà dùng.” Mặc Tiểu Bảo thương hại nói, người xinh đẹp như vậy lại bởi vì không bảo dưỡng tốt nên biến thành đại thẩm, thật quá đáng thương. Cho nên, Mặc Tiểu Bảo nhận định Liễu Quý phi chính là một đại thẩm.

“Khụ.” Diệp Ly ngồi bên cạnh cúi đầu uống trà không cẩn thận bị sặc, Mặc Tu Nghiêu nhướng lông mày một chút, cười mà như không nhìn vẻ mặt nghiêm túc của con trai. Sao hắn lại không nhớ lúc nào dạy

Tiểu Bảo người nào già hơn A Ly mười tuổi thì gọi đại thẩm vậy?

“Tiểu thế tử thật thông tuệ.” Liễu Quý phi cắn răng lạnh lùng nói: “Diệp tiểu thư dạy dỗ thật tốt.” Sắc mặt Diệp Ly như thường, lại cười nói: “Quý phi quá khen.”

Ai thèm khích lệ ngươi? Trong lòng Liễu Quý phi thầm hận không dứt, nhìn bộ dáng cười như hoa của Diệp Ly thì trong lòng không khỏi co lại. Nàng vẫn cho rằng dung mạo Diệp Ly không đẹp bằng nàng nhưng hiện tại cẩn thận quan sát gần như vậy mới phát hiện Diệp Ly cũng không bình thường như trong trí nhớ của nàng. Khuôn mặt tinh xảo dịu dàng nở nụ cười êm ái làm cho người ta cảm thấy như tắm gió xuân. Giữa hai hàng lông mày mềm mại ẩn dấu một tia thanh nhã cùng tôn quý. Đây vốn là hai khí chất vô cùng mâu thuẫn nhưng tại trên người cô gái này lại tạo thành một loại khí chất tự tin và vô cùng uy nghĩ chưa từng thấy bao giờ. Khiến cho người ta không khỏi nhớ lại cô gái này không chỉ là thiên kim xuất thân danh môn thế gia mà còn là bậc nữ trung hào kiệt có thể thúc ngựa chinh chiến xa trường. Khí chất như vậy không cần bất cứ ngoại vật nào tô điểm cũng không thể che giấu được vẻ mặt cùng thần sắc này, cho dù nàng cười dịu dàng như thể một cô gái khuê các bình thường thì vẫn như cũ làm cho người ta không dám tùy tiện mạo phạm.

Dĩ nhiên, đây không phải chuyện Liễu Quý phi để tâm nhất. Để cho Liễu Quý phi cắn răng thầm hận chính là tuổi của Diệp Ly. So với thiếu nữ cập kê mười bốn mười lăm tuổi thì Diệp Ly coi như là đã già. Nhưng so với Liễu Quý phi đã hơn ba mươi tuổi thì Diệp Ly năm nay hai mươi mốt hai mươi hai lại nhìn qua như mới mười tám cái xuân xanh, trẻ tuổi như vậy khiến người ta hận. Bất kể Liễu Quý phi có không muốn thừa nhận như thế nào thì cũng không thể phủ nhận nàng già hơn Diệp Ly.

Nghĩ đến đây, Liễu Quý phi có chút hoảng hốt liếc mắt nhìn Mặc Tu

Nghiêu ngồi một bên. Lại thấy Mặc Tu Nghiêu một tay bưng trà nhưng không uống, cũng không nhìn mình. Mà lại đưa mắt dừng trên người nữ tử áo xanh ngồi cạnh đó. Nhìn nụ cười nhợt nhạt trên môi Diệp Ly, dung nhan tuấn mỹ dưới mái tóc trắng cũng lộ ra ý cười vui vẻ. Một đôi tuấn nam mỹ nữ ở giữa còn có một bé trai xinh đẹp phảng phất dung hợp ưu điểm của cả hai người, hình ảnh mỹ lệ này làm cho người ta trầm mê, cũng làm cho Liễu Quý phi bỗng nhiên lạnh cả người.

"Tu…Định Vương." Trầm ngâm trong chốc lát, thấy Mặc Tu Nghiêu không có ý định mở miệng nói chuyện, Liễu Quý phi chỉ đành phải mở lời.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mi, không nói gì nhìn nàng ta một cái, lộ ra vẻ nghi vấn. Liễu Quý phi cắn răng nói: "Bản cung có một số việc muốn nói riêng với Định vương một chút, Diệp tiểu thư và Tiểu thế tử có thể tránh đi một chút hay không?"

Diệp Ly còn chưa mở miệng, Mặc Tiểu Bảo đã giành trước nói: "Không thể!"

Liễu Quý phi tức giận nhưng cũng không thể ở trước mặt Mặc Tu Nghiêu nổi giận với con trai hắn, chỉ đành nén lửa giận, nặn ra nụ cười có chút cứng ngắc nói: "Tiểu thế tử, Bản cung có chính sự muốn nói với Phụ vương ngươi. Không bằng để cho mẹ ngươi dẫn ngươi đi ra ngoài chơi một chút?" Mặc Tiểu Bảo bẹp bẹp cái miệng nhỏ nhắn, giương mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu, trong đôi mắt hắc bạch phân minh chứa đầy nước mắt, mắt thấy sắp rớt ra ngoài. Mặc Tu Nghiêu thiêu mi nhìn con trai: nhóc con lại muốn làm gì?

Mặc Tiểu Bảo tội nghiệp nhìn phụ vương, nghẹn ngào nói:" Phụ vương…Người có phải là không cần mẫu thân và Tiểu Bảo nữa đúng không? Tiểu Bảo thích mẫu thân và phụ vương nhất nhưng phụ

vương lại không cần Tiểu Bảo…Ô ô..” Vì vậy, nhờ dương quang của Liễu Quý phi, Mặc Tu Nghiêu lần đầu tiên nghe được con trai nói thương hắn. Tiểu tử này bình thường chỉ hận không thể đuổi hắn, người phụ vương này đi thật xa, dĩ nhiên, hắn cũng muốn như vậy.

“Phụ vương sẽ không vứt bỏ mẫu thân con.” Mặc Tu Nghiêu cam kết, chỉ là sẽ vứt bỏ con.

Mặc Tiểu Bảo rưng rưng nói: “Nhưng mà mới vừa rồi đại thẩm này còn muốn mẫu thân mang Tiểu Bảo đi, ô ô… cậu út nói nữ nhân muốn nói chuyện riêng với phụ vương một chút đều là muốn làm mẹ kế Tiểu Bảo. Tiểu Bảo không cần mẹ kế…” Mặc Tu Nghiêu một đầu hắc tuyến, sâu sắc cảm thấy lúc đầu tách Tiểu Bảo ra khỏi Hàn Minh Tích tuyệt đối là một quyết định sai lầm, phải tách khỏi năm anh emTừ gia nữa mới đúng. Nhìn xem, Từ Ngũ dạy con trai hắn cái gì? Còn nữa, Mặc Tiểu Bảo cả ngày chỉ tơ tưởng đi theo Từ Thanh Trần, luôn miệng gọi cậu cả này cậu cả nọ, nếu không phải bình thường hay quấn lấy A Ly thì hắn thật hoài nghi Mặc Tiểu Bảo lập tức theo Từ Thanh Trần đi Từ gia mà sống qua ngày đi. Dĩ nhiên, hắn cũng muốn ném Mặc Tiểu Bảo tới Từ gia nhưng mà bị người làm cha này ném qua khác với con trai cả ngày mong mỏi chạy đến.

“Cậu út con nói rất đúng, cho nên phụ vương sẽ không nói chuyện riêng với nữ nhân khác.” Bản vương chỉ muốn nói chuyện riêng với A Ly, cho nên nhóc con không cần mỗi ngày đều quấn lấy A Ly hiểu không. Như vậy thì phụ vương cũng sẽ yêu con mà.

“Tiểu Bảo cũng biết phụ vương không phải người xấu bạc tình quả nghĩa vứt bỏ vợ con.” Mặc Tiểu Bảo vui mừng nói.

Lần này, cả Mặc Tu Nghiêu lẫn Diệp Ly đều co rút. Hai vợ chồng liếc nhau một cái, con trai năm tuổi biến thành bộ dáng này rốt cuộc là do ai dạy dỗ thất bại hả?

Mặc Tiểu Bảo cũng mặc kệ hành động lần này làm cha mẹ bé kinh hãi thế nào, lật mình qua cái ghế bò vào trong lòng Mặc Tu Nghiêu, còn rưng rưng nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười ngọt ngào hạnh phúc. Hướng về Liễu Quý phi lúc này đã tức xanh cả mặt nói: " Đại thẩm, nam nữ thụ thụ bất thân. Phụ vương ta không thể mập mờ ở một mình cùng bà. Khuê dự nam nhân cũng rất quan trọng, đại thẩm cũng không thể hại phụ vương ta được."

Diệp Ly bất đắc dĩ giơ tay lên xoa xoa đầu nhỏ của con trai, nghiêng đầu nói với Liễu Quý phi: "Trẻ con không hiểu chuyện, Quý phi chớ trách." Mặc Tiểu Bảo cười híp mắt ở trong lòng mẫu thân chà chà bàn tay, mặc dù bé ghét phụ vương nhất nhưng mà phụ vương là của mẫu thân. Mẫu thân vẫn còn muốn phụ vương nên cho dù bé ghét thì cũng sẽ rộng lượng mà tiếp nhận. Nữ nhân khác muốn cướp? Hừm hừ!

Liễu Quý phi lạnh mặt, biết rằng hôm nay muốn đơn độc nói chuyện với Mặc Tu Nghiêu là không thể nào. Chỉ đành phải nhịn xuống cơn tức trong lòng, trầm giọng nói: "Đã như vậy, Diệp tiểu thư nghe một chút cũng không sao?"

Diệp Ly mỉm cười gật đầu, bày tỏ rửa tai lắng nghe.

Đợi đến khi Mặc Tiểu Bảo nằm yên ổn trong ngực Mặc Tu Nghiêu cũng cảm thấy buồn ngủ thì Liễu Quý phi mới mở miệng nói chuyện. Mặc dù mới giao phong một chút nhưng mà quả thật nàng hơi sợ tiểu quỷ này. Khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ ngây thơ đơn thuần vô tội nhưng mà mỗi câu nói đều khiến cho nàng khó coi, muốn nghĩ bé vô tâm cũng không được.

"Thế cục kinh thành hiện nay, Vương gia có ý kiến gì không?" Liễu Quý phi bình tĩnh nhìn Mặc Tu Nghiêu thấp giọng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Bản vương trở lại chì vì tế tổ, cũng không tính tham dự vào chuyện ở kinh thành. Huống hồ, Mặc gia quân đã không còn liên quan đến Đại Sở, Bản vương tùy tiện nhúng tay cũng là danh bất chính ngôn bất thuận. Lời này, Liễu Quý phi không cần hỏi nữa, huống hồ đây cũng không phải chuyện Liễu Quý phi nên hỏi.”

Không nên hỏi, không thể nghi ngờ ba chữ này thật là đả kích to lớn với Liễu Quý phi. Bởi vì điều này đại biểu Mặc Tu Nghiêu vẫn như cũ coi nàng là một cô gái bình thường trong hậu cung. Cho dù Mặc Tu Nghiêu kinh thái tuyệt diễm nhưng hắn cũng là người cổ đại sống dưới chế độ vương hầu, tuyệt đối không có suy nghĩ nam nữ sinh ra đã ngang hàng. Nhưng hắn cũng không giống các nam nhân khác, hắn tin tưởng có một số ít cô gái năng lực không thua kém nam tử, cho nên cho dù bọn họ có luyện văn tập võ làm tướng thì hắn cũng có thể tiếp nhận. Ví dụ như Diệp Ly và công chúa An Khê.

Nhưng mà đồng thời hắn cũng như cũ cho rằng đại đa số các cô gái chỉ là tiểu thư khuê các bình thường, chuyện các nàng cần làm cũng chỉ là an phận chờ ở bên trong khuê phòng mà thôi. Người trước, đại biểu địa vị ngang hàng và tôn quý như hắn, người sau đại biểu cho người phụ thuộc vào nam nhân.

Cho nên, trong mắt Mặc Tu Nghiêu bất luận Diệp Ly hỏi tới chuyện gì đều là điều hiển nhiên, mà Liễu Quý phi căn bản không thể đi quản chuyện triều đình. Không phải bởi vì nàng là phi tần hậu cung mà do nàng ta không đủ tư cách đó. Liễu Quý phi đương nhiên hiểu ý của Mặc Tu Nghiêu, cũng chính vì vậy mà càng thêm tức giận.

Một lúc lâu Liễu Quý phi mới cắn răng nói: “Vương gia nên biết, con ta đã được phong làm Thái tử. Một khi Hoàng thượng băng hà, hắn sẽ trở thành hoàng đế Đại Sở, mà Bản cung thì sẽ trở thành Hoàng

thái hậu Đại Sở." Mặc Tu Nghiêu gật đầu, hắn đương nhiên biết, nhưng vậy thì thế nào? "Hoàng thái hậu còn nhiều mà, chỉ riêng hiện tại Đại Sở đã có gần bảy tám vị Hoàng thái hậu. Vậy thì thế nào?"

Vậy thì thế nào? Đại Sở chưa từng có tiền lệ Hoàng thái hậu thao túng ấu chúa gây sóng gió cung đình. Không phải là các nàng không muốn, nữ nhân cả đời cực khổ vất vả ngồi lên chiếc ghế Hoàng thái hậu nào có mấy người không muốn buông gièm chấp chính…Nhưng mà… Đại Sở có Định Vương phủ. Chỉ cần một ngày có Định Vương phủ, trên triều đình không tới lượt phụ nhân trong thâm cung vung tay múa chân. Cho nên từ khi Đại Sở khai quốc đến nay, Hoàng thái hậu có quyền hành cao nhất cũng chỉ có Hoàng thái hậu hiện nay, mẹ để Mặc Cảnh Kỳ. Ngay cả như vậy bà ta cũng không thể đạt tới tình cảnh hậu cung cầm quyền như trước đây. Một là khi Mặc Cảnh Kỳ lên ngôi tuổi đã không còn nhỏ, mà Mặc Cảnh Kỳ người này không bao giờ chấp nhận thực quyền nằm trong tay người khác. Hai là, các thần tử Đại Sở không có thói quen để hậu cung cầm quyền.

Liễu Quý phi rũ mắt, nàng không có cách nào tranh luận với Mặc Tu Nghiêu. Không chỉ bởi vì nàng thương hắn, mà còn bởi vì nàng chưa bao giờ giành được thắng lợi khi giao phong với hắn. Chỉ đành đổi một phương thức khác nói: "Định Vương nên biết tình cảnh triều đình hiện nay, không nói đến Mặc Cảnh Lê hạ độc Hoàng thượng, mà còn bức Hoàng thượng phong hắn làm Nhiếp chính vương. Một khi Hoàng thượng băng hà, Mặc Cảnh Lê thân là Nhiếp chính vương nhất định chèn ép thiên tử giành lấy thiên hạ. Đến lúc đó chỉ sợ Đại Sở liền biến thành thiên hạ của một mình Mặc Cảnh Lê hắn. Như vậy đối với Định Vương chỉ sợ cũng không có chỗ tốt, không phải sao?"

Mặc Tu Nghiêu nhíu mi, nhìn Liễu Quý phi không lên tiếng. Liễu Quý phi tiếp tục nói: "Định Vương nên biết, từ nhỏ Lê vương và ngươi đã không hợp, bởi vì Diệp tiểu thư mà giờ còn thêm mối hận đoạt vợ. Một khi Lê vương hắn nắm trọng quyền, đến lúc đó quyền khuynh

một nước, đối với Tây Bắc cũng khó mà nói, Định Vương chỉ sợ sẽ phải nhức đầu." Mặc Tu Nghiêu tiện tay nâng chén trà lên, uống một ngụm. Lá trà không tính là ngon, hơi đắng khiến hắn nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Lời này của Liễu Quý phi, chỉ sợ chưa từng thương lượng với Liễu thường tướng đi?" Nụ cười trên mặt Liễu Quý phi ngưng lại, có chút nghi ngờ nói: "Định Vương có ý gì?"

Mặc Tu Nghiêu nói: "Bản vương đã nói rồi, Liễu Quý phi vẫn nên ngây ngốc an phận trong hoàng cung mà không cần can thiệp vào những chuyện ngươi căn bản không hiểu được. Nếu như trước đó ngươi nói qua chuyện này với Liễu thừa tướng thì hắn nhất định sẽ nói cho ngươi biết, bất luận là con của ngươi hay Mặc Cảnh Lê đi lên ngôi vị hoàng đế thì cũng không có năng lực làm khó bản vương."

Sắc mặt Liễu Quý phi biến hóa, nắm thật chặt các ngón tay mạnh mẽ nói: "Định Vương không khỏi quá mức tự tin." Quả thực nàng không tin, Tây Bắc bây giờ cũng chỉ là một mảnh đất nhỏ, Liễu Quý phi luôn cảm thấy mỗi người Đại Sở chỉ cần nhổ một bãi nước miếng cũng có thể dìm chết Tây bắc nho nhỏ kia. Nhưng mà nàng đã quên, rốt cuộc có bao nhiêu dân chúng Đại Sở chịu thay nàng hướng Định vương phủ nhổ nước miếng?

"Nhưng mà ngươi nói cũng không sai. Tiểu thái tử lên ngôi đối với Bản vương mà nói thì cũng tốt hơn Mặc Cảnh Lê lên ngôi một chút." Mặc Tu Nghiêu rũ mắt nhìn nước trà trong tay nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Liễu Quý phi vui mừng trong lòng, mỉm cười nói: "Nói như vậy, Định Vương nguyện ý trợ giúp Bản cung?"

Mặc Tu Nghiêu giương mắt, liếc mắt nhìn Diệp Ly bên cạnh trầm mặc uống trà hỏi: "A Ly, Bản vương đồng ý sao?" Diệp Ly ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: "Bản phi không nghe thấy."

“Định Vương đây là ý gì?” Cảm giác giống như bị người ta đùa bỡn, cho dù người đùa bỡn nàng là Mặc Tu Nghiêu đi nữa thì Liễu Quý phi vẫn như cũ không có cách nào nhịn được. Tuy nhiên trên thực tế Mặc Tu Nghiêu cũng không có ý đùa bỡn nàng, bình tĩnh nhìn nàng nói: “Bản vương đã đáp ứng Mặc Cảnh Lê không nhúng tay vào chuyện triều đình.”

“Tại sao?” Liễu Quý phi hỏi, đồng thời trong lòng cũng hết sức thất vọng. Nàng hi vọng có thể hợp tác với Mặc Tu Nghiêu, ít nhất cũng phải làm cho Mặc Tu Nghiêu thấy được chỗ khác biệt của nàng. Mặc Tu Nghiêu nhất định sẽ phát hiện, nàng mới là lựa chọn tốt hơn Diệp Ly, “Tại sao? Hợp tác với ta sẽ có được những gì, ngươi thật sự không thèm để ý sao? Chỉ cần ngươi giúp ta, Định Vương phủ vẫn là Định Vương phủ của Đại Sở, ngươi có thể trở thành Nhiếp chính vương tiếp theo, thậm chí là….” Thậm chí là hắn muốn trở thành Hoàng đế thì nàng cũng sẽ giúp hắn, so với Hoàng thái hậu, nàng càng muốn trở thành Hoàng hậu hơn.

Khóe mắt Diệp Ly co rút, nhàn nhạt mở miệng nói: “Cùng hợp tác với Liễu Quý phi có thể đạt được lợi ích gì thì Bản phi không biết, nhưng mà…ít nhất có thể tức chết Mặc Cảnh Kỳ. Đúng không Vương gia?” Phi tử mình sủng ái nhất, mẹ đẻ Thái tử lại hợp tác với cừu nhân mình hận nhất, kiêng kị nhất. Mặc Cảnh Kỳ không chết vì bệnh cũng sẽ chết vì tức giận đi?

“Diệp tiểu thư! Bản cung đang nói chuyện với Định vương.”

Liễu Quý phi lạnh lùng nói, ánh mắt tức giận ẩn chứa cảnh cáo nhìn chằm chằm Diệp Ly. Diệp Ly bình tĩnh mà thong dong nhàn nhạt nói: “A, Bản phi đang nói với Vương gia mà. Bản phi chỉ cung cấp ý kiến về đề nghị vừa rồi của Liễu Quý phi cho Vương gia tham khảo. Đúng không Vương gia?” Mặc Tu Nghiêu cưng chiều cười, dịu dàng nói: “A Ly đúng là chu đáo, chuyện của Bản vương cũng là chuyện của A Ly,

không có gì không thể nói. Huống hồ, cho dù Bản vương không hợp tác với Liễu gia thì cũng có thể tức chết Mặc Cảnh Kỳ. A Ly, nàng phải tin vào thực lực của vi phu."

"Vương gia muốn cự tuyệt?!" Liễu Quý phi tuy nói với Mặc Tu Nghiêu nhưng ánh mắt vẫn cứ nhìn chằm chằm Diệp Ly.

Mặc Tu Nghiêu lơ đãng nói: "Không phải là cự tuyệt, ngay từ đầu Bản vương đã không có suy nghĩ này—-thật là một đề nghị vừa nhàm chán vừa lãng phí thời gian."

Chương 267: Mở miệng mắng tiện nhân vô sỉ

Sắc mặt Liễu Quý phi lúc trắng lúc xanh, khi nàng đến thì cực kỳ tự tin nhưng hiện tại ngay cả nửa phần cũng không còn dư lại. Nhưng nàng không cam lòng, nàng không thể hiểu được lý do Mặc Tu Nghiêu cự tuyệt nàng. Đổi lại là bất cứ người nào trên thế giới này cũng tuyệt đối không chút do dự mà đáp ứng đề nghị của nàng, tại sao Mặc Tu Nghiêu còn muốn cự tuyệt? Nàng lại quên mất, cõi đời này bất cứ người nào cũng không phải là chân chính Mặc Tu Nghiêu. Mà nàng cũng không yêu bất cứ người nào trên thế gian này.

“Ngươi vì nàng ta nên mới cự tuyệt ta?” Liễu Quý phi đứng dậy, chỉ vào Diệp Ly hỏi.

Mặc Tu Nghiêu hờ hững nói: “ Không có A ly thì Bản vương cũng sẽ không đồng ý lời đề nghị ngu ngốc như vậy.”

“Ta không tin.” Liễu Quý phi lớn tiếng kêu lên. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn Mặc Tiểu Bảo đang ngủ trong ngực một chút, tránh cho tiếng gào thét của Liễu Quý phi làm bé tỉnh giấc kéo lại thêm một trận giày vò. Nghiêng đầu nhìn Diệp Ly cười nói: “A Ly, nàng giúp vi phu nói cho nàng ta biết tại sao lời đề nghị này lại rất ngu ngốc được chứ?” Diệp Ly mím môi cười yếu ớt, nhìn về phía Liễu Quý phi nhàn nhạt nói: “Liễu Quý phi, chắc ngươi cũng biết quan hệ giữa Mặc Cảnh Kỳ với Định Vương phủ chúng ta thế nào rồi? Hoặc là nói.. Quan hệ giữa hoàng thất Đại Sở và Đinh Vương phủ ra sao đi?”

Liễu Quý phi sửng sốt, nhưng cũng rất nhanh hiểu được ý Diệp Ly,

đồng thời sắc mặt cũng trắng bệch. Hai trăm năm trước, Thái Tổ Đại Sở và Định Vương là huynh đệ ruột thịt. Trong hai trăm năm này Hoàng thất Đại Sở và Định Vương phủ có cùng nguồn gốc huyết mạch vốn là minh quân hiền thần dắt tay nhau cùng tiến. Nhưng mà hiện tại, Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Tu Nghiêu có mối thù giết cha giết huynh. Hoàng thất Đại Sở thiếu Mặc gia quân mấy vạn mạng. Hoàng gia và Định Vương phủ có bao nhiêu máu mủ thân tình thì không ai biết, nhưng Định Vương phủ cùng với Hoàng thất Đại Sở thù sâu như biển lại là khẳng định. Trên thực tế, lấy tính khí Mặc Tu Nghiêu, ban đầu thời điểm mới nhận tin tức không xua quân giết thẳng đến kinh thành cũng đã khiến không ít người cảm thấy kỳ quái. Mà con trai nàng….lại là huyết mạch hoàng thất Đại Sở…Nàng…là phi tử của Mặc Cảnh Kỳ.

Nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, Diệp Ly mỉm cười nói: “Hiện tại Liễu Quý phi đã hiểu tại sao rồi chứ? Định Vương phủ không thể nào cùng hợp tác với Liễu Quý phi hay Lê Vương. Bởi vì chuyện này không có bất kỳ ý nghĩa nào cả.” Mặc dù nói không có bằng hữu vĩnh viễn, nhưng biết rõ đây là người của địch nhân thì cần gì phải miễn cưỡng làm bạn? So với giúp một địch nhân đánh bại một địch nhân khác thì bọn họ đương nhiên thích tọa sơn quan hổ đấu, đợi đến khi lưỡng bại câu thương rồi mới đi dọn dẹp tàn cuộc. Hay Liễu Quý phi cho rằng, những năm này Định Vương phủ không biểu hiện gì thì nghĩ rằng đã quên đi cừu hận ban đầu?

“Thù giữa Mặc Cảnh Kỳ và Định Vương phủ không liên quan tới Bản cung.” Liễu Quý phi đứng bên cạnh bàn, cố chấp nói.

Diệp Ly mỉm cười không nói. Gây tội nhưng không liên quan đến người nhà, những lời này ở thời đại này là không thể thực hiện được, người bị người nhà dính líu liên đới chỗ nào cũng có. Huống chi, cho dù thật sự vô tội thì Định Vương phủ cũng tuyệt đối không nâng đỡ một người mang huyết mạch của Mặc Cảnh Kỳ. Nhìn Liễu

Quý phi, Diệp Ly nhẹ giọng nói: “Nếu chuyện đã nói xong, liền mời Liễu Quý phi trở về đi. Mấy ngày chúng ta ở trong kinh thành sẽ không tham dự bất kỳ chuyện tình nào của triều đình, cũng mong Liễu Quý phi không đến quấy rầy chúng ta nữa.”

Liễu Quý phi lắc đầu, kinh ngạc nhìn Mặc Tu Nghiêu hỏi: “Tại sao?”

Mặc Tu Nghiêu nhíu mi, rõ ràng không hiểu lời này của Liễu Quý phi có ý gì. Liễu Quý phi khẽ cắn môi nói: “Tại sao chàng luôn không chịu nhìn ta? Chỉ cần chàng muốn, vô luận đó là gì thì ta cũng có thể mang đến trước mặt chàng, so với Diệp Ly thì ta có gì không tốt? Nàng ta có thể yêu chàng hơn ta sao? Nàng ta sẽ vì chàng mà chết à? Ta cũng có thể vì chàng làm như vậy mà! Chẳng lẽ bởi vì ta họ Liễu nên chàng mới không thèm nhìn ngó đến ta sao?” Tựa hồ càng nói càng kích động, dường như muốn phát tiết toàn bộ những năm đè nén này ra ngoài. Đến cuối cùng, Liễu Quý phi gần như là cao giọng thét lên. Mặc Tu Nghiêu cau mày, giơ tay che lại lỗ tai Mặc Tiểu Bảo. Nhưng mà Mặc Tiểu Bảo vẫn bị tiếng gào thét bất ngờ này làm thức tỉnh. Ở trong ngực Mặc Tu Nghiêu mơ mơ màng màng giơ tay lên dụi dụi con mắt, mờ mịt nhìn sắc mặt vặn vẹo của nữ nhân áo trắng trước mặt.

“Tại sao đối xử với ta như vậy? Tu Nghiêu, rõ ràng ta là người yêu chàng nhất, ta mới là người quen chàng sớm nhất mà? Ta gặp chàng còn sớm hơn Tô Túy Điệp, tại sao chàng nhất định không chịu liếc ta lấy một cái?” Liễu Quý phi dốc cạn đáy lòng nói.

Diệp Ly bưng chén trà đưa đến bên miệng suy nghĩ một chút lại để xuống, tỏ tình kịch liệt như vậy thì cho dù ở kiếp trước cũng tuyệt đối nổi bật. Trái lại nàng thật không ngờ Liễu Quý phi bên ngoài lạnh lùng như tuyết mà trong lòng lại dữ dội như vậy. Rất đáng tiếc, kịch liệt như vậy nhưng nàng không có cách nào thưởng thức, không chỉ có không có cách nào thưởng thức mà còn rất tức giận. Thế giới này

rốt cuộc làm sao vậy? Nam nhân cặn bã thì thôi đi, nhưng thật vất vả nàng mới nhặt được một nam nhân tốt như vậy mà thiên lý lại khó dung như vậy sao?

Bịch một tiếng đặt chén trà lại mặt bàn, âm thanh chát chúa nặng nề khiến cho mọi người ngồi đó sửng sốt.

Diệp Ly lãnh đạm nhìn Liễu Quý phi nói: " Quý phi nương nương, cho dù ngươi có muốn tỏ tình thì tốt xấu gì cũng phải tôn trọng vợ cả ta đây một chút chứ ? Ngay trước mặt ta nói những lời này, ngươi coi Diệp Ly ta là đầu gỗ sao?"

Nếu đã nói ra thì Liễu Quý phi tự nhiên cũng không thèm đếm xỉa, làm sao có thể nhìn xem Diệp Ly tức giận hay không? Huống hồ nàng cũng chưa từng sợ Diệp Ly tức giận. Nhìn Diệp Ly cười lạnh nói: "Bản cung đang nói chuyện với Tu Nghiêu, mắc mớ gì tới ngươi? Ngươi thật sự cho rằng mình là Định Vương phi thì Bản cung sẽ nhượng bộ ngươi ba phần?" Diệp Ly rũ mắt, bình tĩnh quan sát ngón tay mình, trong mắt bắt đầu hàm chứa bão táp. Nàng luôn cảm thấy vì nam nhân mà gây gổ với nữ nhân là một chuyện rất mất mặt, nhưng mà có một loại nữ nhân chỉ có thể dùng một chữ để hình dung, chính là— hèn hạ.

"Bản phi không cần ngươi nhường. Bản phi chỉ muốn cảnh cáo ngươi, chính ngươi hèn hạ thì thôi đi, chớ hèn hạ đến trên người nam nhân của Bản phi. Danh tiếng Vương gia nhà ta ngươi đền không nổi.!" Diệp Ly lãnh đạm nói.

"Càn rỡ! Ngươi dám mắng Bản cung?" Liễu Quý phi giận tím mặt. Từ nhỏ đến lớn chưa từng có người nào dám mắng nàng hèn hạ.

Diệp Ly nhíu mi cười nói: "Chẳng lẽ ngươi còn cảm thấy mình thật cao quý sao? Nam nhân thích tam thê tứ thiếp, ngươi dán lên thì Bản

phi tạm coi như các ngươi ngưu tầm ngưu mã tầm mã, nhưng mà nam nhân không thích ngươi mà ngươi còn dán lấy, vậy thì hiển nhiên là hạ tiện!. Có biết tại sao Vương gia chúng ta không thích ngươi không?" Liễu Quý phi còn chưa kịp nói, Mặc Tu Nghiêu đã ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở: "A Ly, Bản vương không thối. Bổn vương và A Ly đều thơm như nhau…" Nghe được lời Mặc Tu Nghiêu nói.. sắc mặt Liễu Quý phi càng thêm khó coi, nhưng ánh mắt nhìn Diệp Ly vẫn mang theo một tia nghi ngờ. Mặc dù biết Diệp Ly sẽ không nói chuyện gì tốt, nhưng nàng thật sự không cách nào hiểu được tại sao Mặc Tu Nghiêu không thích nàng? Dù cho không thể bằng Diệp Ly, ít nhất thì nàng tuyệt không kém Tô Túy Điệp, vậy lúc đầu tại sao nàng lại bại bởi nữ nhân kia?

Diệp Ly lạnh lùng cười một tiếng, chậm rãi phun ra mấy chữ, "Bởi vì ngươi—hèn hạ. Nếu ngươi vẫn ra vẻ một bộ dáng lạnh lùng cao quý nói không chừng Vương gia chúng ta còn có thể liếc mắt nhìn ngươi. Nhưng mà, ngươi chẳng những hèn hạ, đã làm vợ, làm mẹ người ta còn không biết liêm sỉ đuổi theo nam nhân của người khác tỏ tình, thì ngươi còn phải thêm một chữ— đãng (phóng đãng)." Nói xong những lời này, Diệp Ly thở dài một hơi. Đời này nàng cũng chưa từng dùng những lời ác độc như vậy mắng người. Cho dù là Diệp Oánh hay Tô Túy Điệp cũng không khiến cho nàng nổi giận đến như vậy. Nói xong những lời này, Diệp Ly liền nhắm hờ mắt không lên tiếng.

Một chén nước trà đưa tới trước mặt nàng, Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng, trong mắt mang theo nụ cười thản nhiên, "A Ly nói mệt rồi sao, uống trà."

Diệp Ly sửng sốt, không khỏi cười một tiếng. Thật ra thì nàng cũng không thích ở trước mặt Mặc Tu Nghiêu thất thố như vậy, nhưng đã vậy thì cứ thế đi. Nhận lấy nước trà uống một hớp, Diệp Ly đặt chén trà xuống hướng Mặc Tiểu Bảo vươn hai tay ra. Mặc Tiểu Bảo vui vẻ

nhào vào trong ngực mẫu thân, mắt cười cong cong thấp giọng nói: “Mẫu thân oai phong.” Diệp Ly nhẹ nhàng cốc đầu nhỏ của hắn một chút nói: “Không cho học theo.” Trẻ con thích nhất là bắt chước người lớn, nếu như Mặc Tiểu Bảo một ngày nào đó cũng đầy miệng hèn hạ rồi đãng thì nàng liền hối hận cả đời.

“Ngươi…” Liễu Quý phi tức đến mức cả người phát run, chỉ vào Mặc Tu Nghiêu run rẩy nói: “Chàng…Chàng mặc kệ nàng ta vũ nhục ta như vậy sao?”

Mặc Tu Nghiêu ngước mắt, nghi ngờ nói: “Sao ái phi của Bản vương lại vũ nhục ngươi? Mới vừa rồi là nàng chỉ điểm ngươi mà. Không phải ngươi nói ngươi sẽ vì Bản vương mà chuyện gì cũng làm sao? Hiện tại Bản vương chỉ cần ngươi làm một chuyện.” Liễu Quý phi có chút bối rối nhìn Mặc Tu Nghiêu trong lòng cảm thấy bất an, không khỏi lắc đầu một cái. Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói: “Sau này không cần xuất hiện trước mặt Bản vương nữa.”

Diệp Ly nhìn bộ dáng không dám tin của Liễu Quý phi, yêu kiều cười một tiếng nói: “Liễu Quý phi, ngươi nói ngươi có thể vì Tu Nghiêu mà chuyện gì cũng làm. Như vậy…Bây giờ ngươi có dám đi đến đường lớn, lớn tiếng nói cho mọi người biết người ngươi yêu là Định Vương không?”.

Liễu Quý phi còn chưa hồi phục lại tinh thần sau lời nói vô tình của Mặc Tu Nghiêu liền bị Diệp Ly nói đến sửng sốt. Phản xạ quay lại nhìn Mặc Tu Nghiêu. Nếu như Mặc Tu Nghiêu chịu tiếp nhận nàng thì đương nhiên nàng dám nói, nhưng nếu như Mặc Tu Nghiêu không tiếp nhận nàng, nàng lại nói ra những lời này thì sau này cho dù nàng có là mẹ đẻ của Thái tử đi nữa thì cũng sẽ không còn gì. Thấy thần sắc của nàng, Diệp Ly liền hiểu, giễu cợt cười nói: “Thoạt nhìn Liễu Quý phi cũng không có yêu sâu đậm như lời ngươi nói .”

Liễu Quý phi không phản bác được, hồi lâu mới trầm tĩnh nhìn Mặc Tu Nghiêu, trong mắt oán hận càng nặng thêm, “Ngươi…ngươi sẽ phải hối hận.”

Mặc Tu Nghiêu nhíu mi, thần sắc lạnh nhạt. Liễu Quý phi nhìn một nhà ba người trước mặt, nơi này không có chỗ cho mình đặt chân, rốt cuộc mạnh mẽ chống đỡ kiêu ngạo xoay người đi xuống lầu. Mới vừa rồi bởi vì muốn nói chuyện nên Liễu Quý phi để cho tất cả cung nữ thái giám lui xuống lầu một. Lúc này hồn bay phách lạc từ trên lầu đi xuống, thời điểm đi tới bậc thang cuối cùng dưới chân mềm nhũn liền ngã xuống, dọa cho một đám cung nữ thái giám vội vàng chen chúc tiến lên nâng Liễu Quý phi dậy. Lầu dưới nhất thời loạn thành một đoàn.

Mặc dù không ngã bị thương, Liễu Quý phi cũng theo cú ngã này mà hồi phục lại tinh thần, “Nương nương, người không sao chứ?”

Liễu Quý phi quay đầu liếc mắt nhìn cửa cầu thang trống rỗng, cắn răng nói: “Hồi cung.”

Trên lầu, Mặc Tu Nghiêu cười tủm tỉm nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Diệp Ly tâm tình rất tốt nói: “A Ly tức giận?” Diệp Ly nhàn nhạt liếc hắn một cái nói: “Vương gia thật cao hứng?” Mặc Tu Nghiêu giơ tay lên khẽ chọc cái trán, nở nụ cười vừa lòng nói: “Cũng không tệ lắm. Lần đầu Bản vương biết thì ra A Ly cũng có lúc nói ra lời ác độc như vậy.”

“Đau lòng?” Diệp Ly hí mắt hỏi

“Như nào lại thế? Độc là tốt! Không có độc nhất mà chỉ có độc hơn, lần sau gặp lại A Ly liền mạnh mẽ mắng nàng ta, mắng ngay trước mặt mọi người, như vậy nàng ta sẽ không dám mơ ước phu quân của nàng nữa!” Mặc Tu Nghiêu vội vàng tỏ rõ lòng mình. Diệp Ly

cười mà như không nhìn hắn: “Mơ ước? Chẳng lẽ không phải tại Vương gia trêu hoa ghẹo nguyệt?” Mặc Tu Nghiêu vẻ mặt đau khổ, “Nhà có người đàn bà đanh đá, Bản vương không dám…”

“Người đàn bà đanh đá…”

“Lỡ lời…Nhà có hiền thê, Bản vương không muốn.” Mặc Tu Nghiêu lời lẽ nghiêm túc nói. Nhìn bộ dáng cố tình đùa giỡn của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly bất đắc dĩ cười một tiếng nói: “Đa tạ Vương gia khen ngợi.” Mặc Tiểu Bảo từ trong ngực Diệp Ly phát biểu, chỉ vào Mặc Tu Nghiêu nói: “Mẫu thân, phụ vương lừa người, do cha trêu hoa ghẹo nguyệt. Lần trước cha còn nói sẽ khiến các cô gái trong thiên hạ phải quỳ gối trước mị lực của cha!”

Diệp Ly nhướng mày mỉm cười nhìn Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu hận không thể kéo nhóc con đang cười khiêu khích với mình ra ném xuống dưới lầu. Rốt cuộc không thể nhịn được nữa, Mặc Tu Nghiêu túm Mặc Tiểu Bảo vào trong lòng mình, hai tay nắm chặt mặt Tiểu Bảo dùng sức nhéo.

“Tiểu tử thối! Phá hư tình cảm cha mẹ con thì đối với con có ích lợi gì hả? Con nói con không muốn mẹ kế, vậy con cho rằng bố dượng sẽ đối tốt với con chắc? Cừu gia của lão tử đầy thiên hạ, một nam nhân tùy tiện đi qua cũng sẽ bóp chết con có biết hay không hả?” Mặc Tiểu Bảo vui quá hóa buồn, bị sỉ nhục nước mắt ròng ròng. Diệp Ly che mặt, giận trợn mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, “Chàng rốt cuộc cùng Tiểu Bảo nói lộn xộn gì đó?”

Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm Mặc Tiểu Bảo nước mắt ròng ròng nói: “Bản vương nói cho nó biết, trừ cha ruột mẹ ruột thì nó đi theo ai, mạng nhỏ cũng xong đời. Từ sáng đến tối chỉ muốn phá hư này nọ.”

“Mẫu thân, ô ô….hài nhi sai rồi…cứu mạng …” Không ngăn cản

được Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tiểu Bảo chỉ đành phải hướng Diệp Ly nhờ giúp đỡ. Diệp Ly mỉm cười nhận lấy Mặc Tiểu Bảo từ trong lòng Mặc Tu Nghiêu, nhẹ nhàng vỗ vỗ nói: “Xem con sau này còn dám nói lung tung không.”

“Đừng đừng đừng…không dám.” Mặc Tiểu Bảo vội vàng vùi vào lòng Diệp Ly, chỉ sợ cha tìm được cơ hội lại nhéo bé. Trên lầu hai trống rỗng, dù còn vang lên thanh âm lèo xèo ô ô của Mặc Tiểu Bảo nhưng vẫn phá lệ yên lặng mà ấm áp.

Bên ngoài cửa sau trà lâu, sắc mặt Liễu Quý phi âm trầm ngồi lên một cỗ kiệu hoa lệ mười sáu người khiêng, lạnh lùng nói: “Đi phủ thừa tướng.”

Bên trong kiệu, trên chiếc giường êm rộng lớn Đàm Kế Chi thoải mái nằm đó thưởng thức trái cây tươi trên bàn nhỏ. Thấy Liễu Quý phi đi vào cười nói:” Hoàng gia quả nhiên là chỗ tốt, mới tháng hai mà đã có thể thưởng thức hoa quả tươi mỹ vị như vậy.” Liễu Quý phi mặt lạnh vung tay đem bàn trái cây nhỏ toàn bộ hất rơi trên mặt đất. Còn có một số thứ lăn ra khỏi kiệu. Nhưng mà người bên ngoài không ai dám hỏi tới hay dừng lại, giống như không có chuyện gì phát sinh vậy.

Đàm Kế Chi nhàn nhạt liếc nàng một cái: “Mặc Tu Nghiêu cự tuyệt ngươi.”

Liễu Quý phi mặt lạnh không nói lời nào, đương nhiên nàng sẽ không nói cho Đàm Kế Chi biết vừa rồi trên lầu chịu nhục. Nhưng Đàm Kế Chi là người nào. Hắn làm tâm phúc bên người Mặc Cảnh Kỳ mười năm, nhưng chưa bao giờ bị hoài nghi. Hắn còn có thể bất động thanh sắc khiến cho thánh nữ Nam Cương đối với hắn nói gì nghe nấy. Năng lực và mưu kế có bao nhiêu không nói, ít nhất thì khả năng phán đoán và nhìn sắc mặt người khác trên cõi đời này không

có mấy người hơn hắn. Chỉ cần nhìn sắc mặt Liễu Quý phi thì Đàm Kế Chi liền biết tuyệt đối không chỉ đơn giản là Mặc Tu Nghiêu cự tuyệt nàng, hơn nữa bản thân Định Vương phi cũng không phải đèn dầu cạn, chỉ cần suy nghĩ một chút Liễu Quý phi sẽ làm những gì, hắn liền đoán được đại khái đã xảy ra chuyện gì.

“Bị Định Vương phi lăng mạ? Hoặc nghiêm trọng hơn một chút…Bị Định Vương phi giễu cợt. Định Vương còn giúp nàng ta?” Sự thật còn nghiêm trọng hơn những gì hắn nghĩ, Diệp Ly trực tiếp mắng.

“Câm miệng!.” Liễu Quý phi cả giận nói.Chỉ cần nghĩ tới trên trà lâu bị nhục nhã, Liễu Quý phi liền hận không thể chặt Diệp Ly ra làm trăm mảnh. Nhưng nàng không giết được Diệp Ly, ít nhất hiện tại không giết được. Cho nên cũng chỉ có thể nhịn, chỉ có thể ép buộc chính mình tạm thời ghi nhớ chuyện này.

Đàm Kế Chi nhún vai một cái, nếu nàng đã muốn không nói về chuyện này nữa, hỏi : “Định Vương không có ý giúp một tay, vậy Quý phi nương nương có tính toán gì?”

Liễu Quý phi hừ lạnh một tiếng nói: “Con trai Bản cung danh chính ngôn thuận là Thái tử, cho dù Mặc Tu Nghiêu không giúp một tay thì thế nào? Chỉ cần Hoàng nhi lên ngôi hoàng đế..” Đến lúc đó, nàng sẽ đem nhục nhã hôm nay trả lại gấp trăm lần. Đàm Kế Chi khiêu mi nói: “Danh chính ngôn thuận thì thế nào? Đương kim hoàng thượng Tây Lăng không phải là Hoàng đế danh chính ngôn thuận sao? Vậy thì như thế nào?”

“Sao Hoàng nhi Bản cung có thể đồng dạng với Tây Lăng Hoàng? Sau lưng Bản cung còn có Liễu gia.” Liễu Quý phi nói.

Đàm Kế Chi bĩu môi, như vậy càng thêm xui xẻo. Cho dù có lật đổ Lê Vương thì vẫn còn Liễu gia kia kiềm chế Tân hoàng.

“Nương nương chớ quên, Nam phương là địa bàn Lê Vương. Hơn nữa, Lê Vương là Nhiếp chính vương chân chính tay cầm binh quyền. Thành thật mà nói… So với Lê Vương thì Nhiếp chính vương tiền nhiệm Mặc Lưu Danh căn bản không đáng kể. Tuy năng lực của ông ấy mạnh hơn, nhưng không có lòng soán vị. Nhưng mà Lê Vương tuyệt đối là nhìn chằm chằm vào ngôi vị hoàng đế . Quý phi nương nương có lòng tin cam đoan Lê Vương kia sẽ không mạnh mẽ bức vua thoái vị sao?”

Liễu Quý phi ngưng lông mày nói: “Sẽ không…Trong tay Hoàng thượng chắn chắn có nhược điểm của hắn ta.”

“Làm sao ngươi biết?”

Liễu Quý phi cười lạnh nói: “Ngươi cho rằng Mặc Cảnh Lê là ai, vị trí Nhiếp chính vương như thế nào lại đưa cho hắn? Rõ ràng hắn đã nắm chắc phần thắng, cuối cùng lại bị Hoàng thượng phong làm Nhiếp chính vương, ngược lại Hoàng nhi của Bản cung biến thành Thái tử. Kia tất nhiên là trong tay Hoàng thượng có nhược điểm trí mạng của hắn. Bất đắc dĩ lùi một bước mới thành cục diện ngày hôm nay. Nếu như có thể biết nhược điểm kia là gì thì …”

“Nương nương đã vài ngày nay chưa đi thăm Hoàng thượng đi?” Đàm Kế Chi hỏi.

Liễu Quý phi cau mày nói: “Hắn cũng không tuyên Bản cung qua, giờ hắn nằm trên giường bệnh thì có gì tốt mà nhìn.”

Đàm Kế Chi ở trong lòng lắc đầu, lúc đầu Mặc Cảnh Kỳ cưới nữ nhân này tuyệt đối là tám đời xui xẻo cộng thêm mắt chó đui mù. Mặc Tu Nghiêu chướng mắt nàng tuyệt đối là một quyết định cơ trí sáng suốt, “ Nương nương nên trở về đi xem Hoàng thượng một chút đi.

Chỉ sợ…Hiện nay trong suy nghĩ của Hoàng thượng chưa chắc còn tin Nương nương và Liễu gia. Đến lúc đó…cũng đừng ngao cò tranh nhau, để cho ngư ông đắc lợi."

Mặc Cảnh Kỳ vốn là người trời sinh đa nghi, nay nằm trên giường bệnh thì càng nghi thần nghi quỷ. Thái độ Liễu Quý phi hiện nay nếu là ngày trước có lẽ là trời sinh lạnh nhạt nhưng trong mắt Mặc Cảnh Kỳ bây giờ không chừng chính là mong hắn chết sớm. " Cũng thuận tiện nhìn xem có thể biết được Mặc Cảnh Kỳ rốt cuộc nắm được nhược điểm gì của Lê vương hay không."

Liễu Quý phi trầm tư trong chốc lát gật đầu nói: "Bản cung đã biết."

Chương 268: Khích bác ly gián

Chuyện gặp mặt của Liễu Quý phi trong quán trà, đương nhiên dân chúng bình thường bên ngoài sẽ không biết. Thế nhưng không trở ngại một vài người đặc thù biết. Nói ví dụ như Mặc Cảnh Lê, Liễu Quý phi vừa mới rời trà lâu, thần sắc chật vật lúc nàng xuống lầu đã truyền vào Lê Vương phủ hay chính là Nhiếp chính vương phủ hiện nay. Nếu nói Mặc Cảnh Lê cũng không phải người khiến cho người ta yêu thích nhưng hiển nhiên vẫn biết làm người hơn Mặc Cảnh Kỳ. Nhiều năm này, hoàng gia tôn thất cùng Thân Vương, Vương gia đều bị Mặc Cảnh Kỳ chèn ép gắt gao, cho nên mọi người đối với vị hoàng đế này cũng không mặn không nhạt, cho dù mọi người đều biết Mặc Cảnh Kỳ đổ bệnh nhất định là có chút mờ ám từ Mặc Cảnh Lê, nhưng mà chưa từng có người nào mở miệng thay hắn nói một câu. Ngược lại, sau khi Mặc Cảnh Lê lên làm Nhiếp chính Vương, đều trọng đãi nhóm đường huynh bá phụ, hiện nay quan hệ nhóm tôn thất với Mặc Cảnh Lê tốt hơn nhiều.

Thời điểm tin tức truyền tới Lê Vương phủ, Du Vương Mặc Cảnh Du vừa vặn đang ở Nhiếp chính vương phủ uống trà. Mặc Cảnh Lê ngược lại cũng không giấu giếm, sau khi xem xong liền sang tay đưa tin tức cho Mặc Cảnh Du. Mặc Cảnh Du thấy Mặc Cảnh Lê tín nhiệm mình nên rất cao hứng, sau khi xem xong, quả thực mày kiếm nhíu chặt, để phong thư lên bàn vỗ một cái, nói: “Liễu Quý phi này, còn có Liễu gia rốt cuộc muốn làm gì? Một tần phi thâm cung lại có thể giống trống khua chiêng chạy ra ngoài kinh đi bái tế tổ tiên Định Vương phủ, nàng cho rằng nàng là ai? Còn dám ở trên đường ngăn Định Vương và Định Vương phi lại mời dùng trà, mặt mũi hoàng gia còn muốn nữa hay không?”

Mặc Cảnh Lê lãnh đạm nói: “Ngươi cũng không phải không biết Liễu Quý phi này? Ngoại trừ nàng ta có chút tâm tư với Mặc Tu Nghiêu thì còn có thể có gì?”

Mặc Cảnh Du hiển nhiên cũng nhớ được năm đó Liễu Quý phi si tình Mặc Tu Nghiêu làm cho một đám vương tôn công tử kinh thành hâm mộ không dứt , đáng tiếc Mặc Tu Nghiêu thân là người trong cuộc nhưng lại làm như cái gì cũng không phát sinh, đương nhiên không ai dám ở trước mặt hắn nhắc tới. Một nữ nhi khuê trung chưa gả hết lòng cảm mến một nam tử, mặc dù có chút tổn hại khuê dự nhưng nếu đúng là trai gái xứng đôi thì lại càng hay, cũng coi là một đoạn giai thoại. Nhưng mà một lão bà hơn ba mươi tuổi đã kết hôn còn quấn quýt si mê nam nhân không ngừng thì đó chính là không biết xấu hổ, hồng hạnh xuất tường.

“Đầu óc nàng ta hỏng rồi sao? Có thê tử như Định Vương phi thì ánh mắt Định Vương có mù mới đi coi trọng nàng ta?” Mặc dù chưa quen thuộc nhưng Mặc Cảnh Du cũng có chút thiện cảm với Diệp Ly Định Vương phi này. Dù sao cô gái có thể đảm nhiệm vị trí Định Vương phi như vậy, không nói toàn thiên hạ mà kể cả các triều đại đã qua cũng là hiếm thấy. Chỉ bằng lúc đầu khi Định Vương còn tàn tật lại hãm sâu vào dòng xoáy quyền lực ở kinh thành mà Định Vương phi vẫn bất ly bất khí (không rời) cũng đủ khiến cho mọi người khâm phục không dứt. Lời vừa nói ra khỏi miệng, Mặc Cảnh Du mới phát giác có chút không đúng lắm, hơi áy náy nhìn Mặc Cảnh Lê một cái. Năm đó cũng có một vị khác đui mù . Bằng không Định Vương phi nào tới phiên Định Vương mà sẽ là Lê Vương phi hiện tại.

Mặc Cảnh Lê lắc đầu một cái bày tỏ không để ý, lạnh lùng khẽ cụp mắt che giấu gợn sóng trong đó. Đã nhiều năm như vậy, thật ra thì Mặc Cảnh Lê đã sớm không còn là mao đầu tiểu tử không chịu suy nghĩ chu toàn đã muốn từ hôn năm đó. Lâu như vậy hắn cũng đã cẩn thận suy nghĩ. Ban đầu vội vã náo từ hôn có một nửa nguyên

nhân là vì mình nhưng một nửa còn lại chính là vị hoàng huynh kia bất động thanh sắc giật dây. Mặc Cảnh Kỳ cho rằng hắn cũng là con trai trưởng của tiên đế cho nên có lẽ Từ gia sẽ giúp hắn nhưng sẽ không giúp Mặc Tu Nghiêu. Lại không ngờ rằng, hiện tại hắn đã ép Từ gia đến mức đi giúp Mặc Tu Nghiêu. Nếu như không phải tại hắn. Nhớ tới hôm đó ở hậu viện quán trọ nhìn thấy nữ tử áo xanh. Trong lòng Mặc Cảnh Lê co rút, càng oán hận Mặc Cảnh Kỳ. Cô gái nhã nhặn lịch sự dịu dàng lại thêm khí chất trời sinh kia vốn là thê tử của hắn!

“Liễu Quý phi muốn lôi kéo Mặc Tu Nghiêu hợp tác với nàng ta? Nếu như Định Vương thực sự đáp ứng… quả thật Lê Vương bất lợi vô cùng.” Vô luận như thế nào thì Đại Sở này không có ai không kiêng kỵ Mặc Tu Nghiêu. Cho dù hiện nay hắn không còn liên quan tới Đại Sở thì uy nghiêm và chiến công trăm năm của Định Vương phủ trong lòng dân chúng cùng đám quyền quý bọn họ chính là không cách nào thay thế được.

“Sẽ không.” Mặc Cảnh Lê phủ quyết nói: “Mặc Tu Nghiêu sẽ không hợp tác với nàng ta.”

Mặc Cảnh Du suy nghĩ một chút, cười một tiếng nói: “ Cũng đúng, nếu Định Vương đồng ý thì lúc ra cửa Liễu Quý phi đã không thất hồn lạc phách như vậy.”

Mặc Cảnh Lê cười nói: “Mặc Tu Nghiêu trời sinh tính tình kiêu ngạo, hắn tuyệt đối sẽ không hợp tác với cừu nhân. Cho dù…. Chuyện năm đó Liễu Quý phi thật sự không liên quan. Nhưng con trai nàng cũng là con trai Mặc Cảnh Kỳ. Huống hồ Định Vương phi nhìn dịu dàng nhã nhặn lịch sự nhưng kỳ thật kiêu ngạo không kém gì Mặc Tu Nghiêu. Liễu Quý phi muốn hợp tác sẽ đưa ra yêu cầu gì thì Bản Vương cũng đoán được hai phần, Diệp Ly tuyệt đối sẽ không đáp ứng.”

Nhìn Mặc Cảnh Lê tràn đầy tự tin chậm rãi nói, trong lòng Mặc Cảnh Du không khỏi lặng lẽ thở dài. Có thể hiểu rõ Định Vương phi, có thể dùng giọng nói này nói ra những lời như vậy, thật ra thì Lê Vương đã sớm hối hận đi. Chỉ tiếc, trên đời này, có rất nhiều chuyện bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, dù hối hận thế nào cũng vô dụng. Suy nghĩ một chút, Mặc Cảnh Du không nhịn được nhắc nhở: "Lê Vương, bây giờ không phải là thời điểm đi trêu chọc Định Vương phủ." Lúc đầu Mặc Cảnh Lê vì Diệp Oánh mà nhất thời nóng đầu thối lui Tiên hoàng ban hôn, Mặc Cảnh Du không thể không lo lắng liệu Mặc Cảnh Lê có lại nhất thời nóng đầu vì Định Vương phi mà làm ra chuyện gì không thể vãn hồi chọc giận Mặc Tu Nghiêu hay không.

Mặc Cảnh Lê sửng sốt, cười nhạt một tiếng nói : "Bản vương tất có chừng mực, Du Vương không cần lo lắng. Hiện tại quả thật không phải thời điểm đụng đến Mặc Tu Nghiêu , mấy ngày bọn họ ở lại kinh thành lấy lễ tương đãi là được, bất luận kẻ nào trong Nhiếp chính vương phủ cũng không được đi tìm hắn gây phiền toái." Mặc Cảnh Du gật gật đầu đồng ý, Du Vương phủ của hắn từ trước đến nay vẫn đối nhân xử thế khiêm tốn, tất nhiên càng không thể nào đi trêu chọc Mặc Tu Nghiêu.

"Nhưng mà, chúng ta không đụng đến hắn không có nghĩa là người khác cũng sẽ không đụng hắn." Mặc Cảnh Lê cười lạnh nói.

"Hả?" Mặc Cảnh Du sửng sốt.

Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: "Tiết lộ tin tức cho Mặc Cảnh Kỳ, nói cho hắn ta biết…Mặc Tu Nghiêu mà hắn kiêng kỵ nhất đã trở lại kinh thành." Mặc Cảnh Du im lặng, lẳng lặng nhìn Mặc Cảnh Lê: ngươi muốn hù chết Mặc Cảnh Kỳ đi?

Mặc Cảnh Lê cũng không để ý ánh mắt Mặc Cảnh Du, lãnh đạm nói:

“Liễu Quý phi nữ nhân kia trong lòng chỉ toàn là Mặc Tu Nghiêu, cũng không đáng sợ. Ngươi cho người theo dõi lão già Liễu gia kia, nghe nói mấy ngày nay theo chân Đức Vương thông đồng với nhau rồi?” Mặc Cảnh Du gật đầu, có chút bất đắc dĩ thở dài nói: “Đức Vương thúc lớn tuổi, thật là hoa mắt rồi. Nhưng mà dù gì con trai Liễu Quý phi cũng là Thái tử mà Hoàng thượng đích thân phong, Đức Vương thúc thân cận với bọn họ cũng không có gì đáng trách!.”

Mặc Cảnh Lê cười lạnh nói: “Ngu xuẩn! Ngươi cho rằng Liễu Quý phi sẽ an an ổn ổn để con trai làm Hoàng đế, còn lão già Liễu gia kia sẽ an phận thủ thường làm hiền thần phụ tá sao?”

Mặc Cảnh Du cau mày nói: “Thái tử rốt cuộc cũng là con ruột của Liễu Quý phi, chắc cũng không đến nỗi nào đi.” Mặc Cảnh Lê nhìn hắn nói: “Những năm này các ngươi không gần gũi với người trong cung, Du Vương không ngại cho người vào cung dò xét một chút xem Liễu Quý phi đối xử với Thái tử cùng với hai vị hoàng tử, công chúa khác thế nào? Đợi đến khi nàng ta trở thành Thái hậu….” Mặc Cảnh Du trầm giọng nói: “Thành Thái hậu rồi nàng còn muốn thế nào?” Thân là nữ tử thì trở thành Thái hậu đã là người tôn quý nhất thế gian rồi, Liễu Quý phi còn muốn thế nào nữa?

Mặc Cảnh Lê nói: “Chỉ sợ trong mắt Liễu Quý phi…mười vị trí Thái hậu cũng không giá trị bằng một Định Vương phi .”

“Cái gì?” Mặc Cảnh Du sửng sốt, đột nhiên phản ứng kịp, không khỏi đem chén trà trong tay hung hăng ném trên mặt đất, “Tiện nhân!.”

Mặc Cảnh Lê nhíu mày cười một tiếng, nói cũng đúng.

Trong hoàng cung.

Tẩm điện tráng lệ, bên trong yên tĩnh không một tiếng động, tràn

ngập một hơi thở suy sụp mục nát nhàn nhạt. Mặc Cảnh Kỳ nằm trên giường không thể động đậy. Khuôn mặt vốn tuấn mỹ đã già nua tiều tụy hơn mười tuổi. Nam nhân hơn ba mươi tuổi thoạt nhìn giống như người đã bị bệnh quấn thân quanh năm. Hắn không biết rốt cuộc Mặc Cảnh Lê đã hạ độc gì nhưng mà hắn biết đây không phải là ngũ thạch tán. Độc tính của ngũ thạch tán cũng không bá đạo như vậy, kể từ ngày dừng thuốc, mỗi ngày hắn đều phải chịu nỗi đau bị đục khoét bứt rứt, mà thống khổ này cũng không vì hắn dừng thuốc mà dần giảm đi. Ngược lại, khiến cho thân thể hắn càng ngày càng thêm suy tàn.

Cho đến hôm nay, chỉ cần nhúc nhích một chút liền cảm thấy lục phủ ngũ tạng không chỗ nào không đau. Mặc Cảnh Kỳ biết, mạng mình không còn dài. Nhưng mà hắn không cam lòng, hắn thật không cam lòng. Hắn cả đời mưu trù tính toán, lo lắng hốt hoảng không lấy có một ngày thư thản. Hiện nay Mặc Tu Nghiêu chiếm cứ Tây Bắc, Mặc Cảnh Lê dù không công khai nhưng thực tế đã chiếm lấy Đông nam, quân đội Bắc Cảnh đã tiến tới Tử Kinh quan, còn có Tây Lăng, Bắc Nhung đang nhìn chằm chằm. Nhiều chuyện như vậy, Mặc Cảnh Kỳ đều không thể buông xuống. Hắn không biết sau khi mình chết đi Đại Sở sẽ biến thành hình dáng gì, hắn không dám đi gặp liệt tổ liệt tông Đại Sở.

“Người đâu..” Mặc Cảnh Kỳ khàn khàn kêu lên.

Trong tẩm điện, yên tĩnh không tiếng động, hồi lâu không có ai đáp lại. Mặc Cảnh Kỳ sửng sốt một hồi lại đột nhiên ha hả nở nụ cười, cười đến mức lệ rơi đầy mặt. Kể từ khi trúng độc hắn mới biết mình làm người thật thất bại.Vương thất dòng họ không có một người nào thay hắn nói chuyện, đại thần trong triều vội vàng đứng vào hàng ngũ tranh đấu, mẫu hậu trước có đến xem hắn hai ba lần nhưng sau đó cũng không trở lại. Ngay cả cung nữ thái giám trọng dụng bên người trước đây cũng không biết đã chạy đi nơi nào. Mấy ngày nay ngày

nào cũng chỉ có một mình hắn đối mặt với tẩm điện trống rỗng… giống như một người trơ mắt nhìn lục phủ ngũ tạng của mình dần dần mục nát rồi chết đi, “Ha hả…”

“Người đâu! Người đâu… Trẫm muốn uống nước…” Mặc Cảnh Kỳ khàn giọng nói.

Một chén trà hoa văn long phượng đưa tới trước mặt, Mặc Cảnh Lê mặc một áo mãng bào đen bưng nước trà đứng bên giường. Khom lưng đỡ Mặc Cảnh Kỳ dậy đưa nước tới bên miệng hắn, đúng là Mặc Cảnh Kỳ rất khát, cũng không kịp uống dần mà cúi đầu một hơi uống hết phân nửa chén nước thở hổn hển. Lần nữa đỡ người xuống, Mặc Cảnh Lê để chén trà lại trên bàn cách đó không xa mới từ từ quay lại.

“Bây giờ ngươi còn tới làm gì?” Mặc Cảnh Kỳ lạnh lùng nói.

Mặc Cảnh Lê ngồi xuống, bình tĩnh nói: “Tới nói cho hoàng huynh một tin tốt. Một người có thể đối phó với hoàng đệ của ngươi đã tới kinh thành, hoàng huynh thấy đối với ngươi mà nói đây có phải là tin tốt không?”

“Người nào?” Mặc Cảnh Kỳ không có hứng thú nghe hắn ra vẻ huyền bí, vào lúc này Mặc Cảnh Kỳ thật không nghĩ ra người nào có thể đối phó được Mặc Cảnh Lê tay nắm đại quyền nữa. Mặc Cảnh Lê hướng về phía hắn giễu cợt cười nói: “Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu trở lại, hoàng huynh, ngươi có cao hứng hay không?”

“Mặc… Mặc Tu Nghiêu? Tại sao hắn ta lại quay về? Tại sao ngươi không hạ lệnh bắt hắn lại?” Mặc Tu Nghiêu cả kinh thất sắc, lớn tiếng nói. Nhưng mà vừa rồi rống liền kèm theo một trận ho khan kinh thiên động địa. Nhìn Mặc Cảnh Kỳ nằm úp sấp ở bên giường, bộ dáng đau đớn, sắc mặt trắng bệch, trong mắt Mặc Cảnh Lê lóe lên nhàn nhạt

thương hại. Hờ hững nói: “Bắt hắn lại? Hoàng huynh… ngươi cho là ta điên rồi sao? Đại Sở hôm nay bốn bề thụ địch, một Bắc Cảnh đã khiến người ta ứng phó không xuể, môt khi cùng Mặc gia quân khai chiến, Tây Lăng và Bắc Nhung nhất định thừa cơ mà xông vào. Đến lúc đó nên làm cái gì bây giờ?”

“Mặc Tu Nghiêu cũng là địch nhân của chúng ta!.” Mặc Cảnh Kỳ căm hận nói.

“Hiện tại Mặc Tu Nghiêu chỉ là địch nhân của ngươi.” Mặc Cảnh Lê nhàn nhạt nói. Rũ mắt nhìn hắn, “Mặc Tu Văn là ngươi hại chết, năm đó mấy vạn Mặc gia quân chết ở biên quan cũng là do ngươi hại. Mặc Tu Nghiêu trọng thương cũng là do ngươi làm, lúc đầu Định Vương phi bị vây giết ở kinh thành cũng là ngươi chỉ điểm. Hoàng huynh… Mặc Tu Nghiêu không tới tìm ngươi thì tìm ai? Hắn ở Tây Bắc nghe nói ngươi sắp chết, liền vội vàng đuổi tới kinh thành, ngươi biết tại sao không? Hắn nói… Hắn tới tiễn ngươi một đoạn đường. Nếu như Hoàng huynh muốn Mặc Tu Nghiêu sớm rời kinh, thì nhanh chút…đi chết đi.”

“Ngươi…”

Mặc Cảnh Lê mắt lạnh nhìn hắn tiếp tục nói: “Đúng rồi, còn một tin tức quên chưa nói cho hoàng huynh. Ái phi của hoàng huynh, Mẫu phi của Hoàng thái tử Đại Sở ta mới vừa đi tìm Mặc Tu Nghiêu. Ngươi biết nàng nói gì với Mặc Tu Nghiêu không?”

Mặc Cảnh Kỳ nhắm hờ mắt, rõ ràng không muốn nghe hắn nói. Hắn biết ý định của Mặc Cảnh Lê, người này chính là không muốn hắn tốt. Mặc Cảnh Lê cũng không thèm để ý hắn có đang nghe không, “Liễu Quý phi nói chỉ cần Mặc Tu Nghiêu có thể giúp nàng đối phó Bản vương thì sẽ nguyện ý cùng Định Vương hưởng giang sơn này. Thoạt nhìn… Cho dù không có Bản vương, thì Thái tử hoàng huynh

chọn có thể lên ngôi vị hoàng đế được hay không cũng không đoán trước được."

Nghe vậy, Mặc Cảnh Kỳ liền biến sắc, thân thể càng không ngừng co quắp. Hung hăng trợn to hai mắt nhìn chằm chằm Mặc Cảnh Lê, "Ngươi…ngươi nói bậy!."

"Nói bậy?" Mặc Cảnh Lê cười lạnh nói: " Lúc Liễu Quý phi chưa vào cung luôn một lòng ái mộ Mặc Tu Nghiêu, chuyện này trong kinh thành có người nào không biết? Nếu Hoàng huynh không tin lời này… không ngại hiện lại phái người đi xem một chút xem Liễu Quý phi có còn ở trong cung không, đi ra ngoài từ lúc nào? Nhưng mà hoàng huynh cứ yên tâm, Mặc Tu Nghiêu chướng mắt ái phi ngươi nên đã cự tuyệt nàng. Buổi trưa hôm nay bao nhiêu người tận mắt nhìn thấy Liễu Quý phi thất hồn lạc phách từ trong trà lâu đi ra."

"Ngươi nói bậy…nói bậy." Mặc Cảnh Kỳ nổi giận nói. Mặc Cảnh Lê lười để ý đến hắn, xoay người đi ra ngoài.

Ra khỏi tẩm điện…còn chưa đi đến ngự hoa viên đã đụng mặt Liễu Quý phi.

Nhìn Liễu Quý phi xinh đẹp như băng tuyết, trong mắt Mặc Cảnh Lê không chút lay động hòa nhã hay tán thưởng nào. Từ nhỏ đến lớn hắn cực ghét người cao ngạo, bất kể bộ dáng này có nghiêng nước nghiêng thành cỡ nào đi nữa. Tất nhiên Liễu Quý phi cũng không có ấn tượng tốt gì với Mặc Cảnh Lê, lãnh đạm nói: " Lê Vương định đi đâu?" Mặc Cảnh Lê lộ ra một tia ngoài cười mà trong không cười, nhàn nhạt nói: "Đang định trở về phủ, Quý phi nương nương muốn đi nơi nào?" Liễu Quý phi nói: "Đi chung quanh một chút." Mặc Cảnh Lê nhướng mày nói: "Ồ? Quý phi nương nương không đi thăm Hoàng thượng sao?" Liễu Quý phi vốn là muốn đi xem Mặc Cảnh Kỳ một chút, xem có thể moi ra nhược điểm của Mặc Cảnh Lê hay không.

Nhưng chuyện này đương nhiên không thể nói trước mặt Mặc Cảnh Lê, hờ hững nói: “Hoàng thượng cũng không tuyên bổn cung đi qua chiếu cố, Bổn cung tự tiện qua chẳng phải là quấy rầy Hoàng thượng nghỉ ngơi sao?”

“Thật như vậy sao? Đúng là Quý phi chu đáo, như vậy Bản Vương trước hết cáo từ.” Mặc Cảnh Lê tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng một cái, rồi xoay ngườiđi.

Nhìn chằm chằm bóng lưng Mặc Cảnh Lê phẩy tay áo bỏ đi, trên mặt Liễu Quý phi hiện ra một tia tức giận. Lê Vương lại dám vô lễ với nàng như vậy.

“Nương nương?” Thái giám bên cạnh cẩn thận hỏi.

Liễu Quý phi nhíu mày hỏi: “Đi điều tra một chút vừa rồi có phải Lê Vương đi xem Hoàng thượng không?” Thái giám lĩnh mệnh, nhanh chóng rời đi. Chỉ chốc lát sau đã vội vã trở lại, nhỏ giọng nói: “Nương nương anh minh, mời vừa rồi Lê Vương quả thật từ trong tẩm cung của bệ hạ đi ra, lúc này hình như đi tới cung Chương Đức.” Nhớ tới Thái hậu luôn không hòa nhã với mình, sắc mặt Liễu Quý phi lạnh hơn, khẽ hừ một tiếng nói: “ Bà già đó còn muốn đấu với Bản cung? Hừ, Bà ta muốn cũng không được.” Thái giám nịnh hót cười nói: “Nương nương nói phải, nương nương mới là thân mẫu của Thái tử điện hạ, đợi đến khi Thái tử điện hạ lên ngôi, nương nương chính là danh chính ngôn thuận trở thành Hoàng thái hậu. Đúng rồi nương nương…Mới vừa rồi nô tài còn dò ra được một tin, Hoàng thượng mới vừa hạ chỉ giải trừ cấm túc cho Hoàng hậu nương nương, mặt khác, còn phong Chu tần làm Đức phi, Trịnh Chiêu viện làm Hiền phi.”

“Cái gì? Chuyện này từ khi nào?” Liễu Quý phi biến sắc, trầm giọng hỏi.

Thái giám cũng biết chuyện này quan trọng, vội vàng nói: “Chỉ mới vừa rồi,thời điểm lão nô đi, người truyền chỉ mới vừa đi về hướng cung Hoàng hậu nương nương.”

“Tại sao có thể như vậy? Hiện tại đi… Không được, không còn kịp rồi! Tại sao Hoàng thượng đột nhiên hạ ý chỉ này, chẳng lẽ là….Lê Vương?” Trong lòng Liễu Quý phi căng thẳng, vội vàng cất bước đi tới tẩm điện của Mặc Cảnh Kỳ. Hoàng hậu nương nương cùng với mấy phi tử không được sủng thì nàng vốn không để vào mắt, nhưng mà Trịnh Chiêu viện này dưới gối có một đứa con, năm nay đã tám tuổi, trời sinh thông minh lanh lợi rất được Hoàng thượng sủng ái. Chính vì vậy, Trịnh Chiêu viện tuy không được hoàng thượng sủng ái nhưng vẫn như cũ được phong Chiêu viện, hôm nay lại trở thành một trong tứ phi, Hiền phi. Mấy người này nếu liên hiệp với Hoàng hậu thì hết sức bất lợi với mình và Liễu gia.

Vội vã đi tới cửa tẩm điện, lại bị người ngăn ở bên ngoài. Liễu Quý phi trên mặt lạnh lẽo nói: “Các ngươi có ý gì?Bản cung muốn gặp Hoàng thượng.”

Mấy thị vệ canh cửa này đều là người của Mặc Cảnh Lê, Mặc Cảnh Lê phái người tới đây chính là không muốn cho Liễu Quý phi gây phiền toái. Tất nhiên sẽ không dễ dàng thỏa hiệp. Ngăn trước mặt Liễu Quý phi, thị vệ nghiêm mặt nói: “Nương nương thứ tội, Hoàng thượng có chỉ phải đợi Hoàng hậu nương nương cùng hai vị nương nương Đức phi, Hiền phi tiến tới tạ ân, trừ lần này ra, những người không có nhiệm vụ tất cả đều không gặp.”

“Nếu như Bản cung nhất định phải vào thì sao?” Liễu Quý phi lạnh giọng uy hiếp nói.

Thị vệ kia cũng không kém cạnh, trầm giọng nói: “Hoàng thượng có

chỉ, tự tiện xông vào tẩm điện, lấy phạm giá luận tội."

Liễu Quý phi cắn răng, đang muốn nổi giận, chỉ nghe xa xa truyền đến tiếng thái giám thông báo, "Hoàng hậu nương nương giá lâm."

Nhìn Hoàng hậu mặc phượng bào chậm rãi bước xuống từ phượng liễn, Liễu Quý phi hơi cau mày. Trừ lần Mặc Cảnh Kỳ đột nhiên phát bệnh thì nàng đã thật lâu chưa thấy Hoàng hậu. Mấy năm nay Hoàng hậu bị cấm chừng khiến cho nàng gần như quên đi nữ nhân này, nhưng hôm nay nàng ta lại xuất hiện lần nữa, vẫn là nét mặt tỏa sáng, ung dung hoa quý như cũ, trời sinh khiến cho nàng cảm thấy mình thấp hơn một cái đầu.

"Sao vậy?" Hoàng hậu bước xuống phượng niễn, nhìn mọi người đang giằng co trước mặt cau mày hỏi.

Chương 269: Cự tuyệt, đoạn tuyệt tình cảm mẹ con

“Sao vậy?” Hoa Hoàng hậu mắt lạnh nhìn Liễu Quý phi vẻ mặt tức giận đứng ngoài điện.

Thị vệ thủ trước cửa vội vàng bẩm báo nói: “Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng có chỉ ngoại trừ Hoàng hậu nương nương ra ai cũng không gặp. Quý phi nương nương giá lâm,nhưng bọn thuộc hạ không thể không ngăn ngọc giá lại.”Hoàng hậu cũng có chút ngoài ý muốn, nàng cũng biết Mặc Cảnh Kỳ sủng ái Liễu Quý phi, trước đây vì Liễu Quý phi mà gây hấn với Thái hậu. Mới mấy năm không gặp chẳng lẽ đã thất sủng rồi?

Nhưng mà Hoàng hậu cũng không thèm để ý mấy chuyện này, gật đầu một cái quay đầu hướng Hiền Đức nhị phi vừa thụ phong nói: “Các muội ở bên ngoài chờ một lát, Bản cung vào xem một chút.” Hiền Đức nhị phi đều là nữ nhi xuất thân trong sạch nhưng mà chậm chạp, không hiểu phong tình nên Mặc Cảnh Kỳ không thích. Hôm nay đột nhiên phong phi, cũng không vì được sủng mà kiêu ngạo, dĩ nhiên vâng theo lời Hoàng hậu.

“Nô tì cẩn tuân ý chỉ của nương nương.” Hiền Đức nhị phi cùng nói

Hoa Hoàng hậu gật đầu một cái, không để ý Liễu Quý phi chậm rãi vào trong tẩm điện.

Vừa vào tẩm điện đã thấy bên trong lạnh tanh không có một người hầu hạ, Hoàng hậu hơi cau mày cũng hiểu, hiện nay Thái hậu không quản, mình cũng không quản, Mặc Cảnh Kỳ lại bệnh nặng như vậy,

cho dù là Hoàng đế cũng không thể tốt hơn. Hoàng hậu đương nhiên hiểu rõ tính tình Liễu Quý phi, không có chuyện thì nàng ta tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chuyện qua xem Mặc Cảnh Kỳ một cái. Nhưng Hoàng hậu cũng không tức giận, nhiều năm như vậy chuyện gì cũng đã trải qua, tình cảm vợ chồng vốn không sâu nay còn có thể dư lại mấy phần? Chỉ cần nghĩ tới nữ nhi còn chưa cập kê đã phải lưu lạc một thân một mình bên ngoài, cho dù Hoàng hậu từ nhỏ đã được dạy lấy phu là trời thì trong lòng cũng không phải là không có oán hận.

Nghe được tiếng bước chân, Mặc Cảnh Kỳ có chút khó khăn quay đầu lại, thấy cô gái duyên dáng sang trọng mặc áo phượng bào vàng trước mặt, ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ không khỏi có chút mê ly trong chốc lát. Hoàng hậu vẫn luôn rất đẹp, hắn cũng biết. Cho dù Liễu Quý phi đã từng được xưng là Sở kinh tuyệt sắc, Mặc Cảnh Kỳ cưng chiều yêu thương nàng nhưng chưa từng cho rằng Liễu Quý phi đẹp hơn Hoàng hậu. Chẳng qua là trong mắt hắn, Hoàng hậu là thê tử của hắn, hắn chỉ cần cho nàng đầy đủ tôn trọng là được rồi. Mà quan trọng hơn là, người vợ của hắn chính là người Hoa gia. Lúc trước lên ngôi là nhờ nàng trợ lực, sau khi lên ngôi rồi thì Hoa gia lại là đối tượng mà hắn cần đề phòng. Cho nên hắn rất ít khi chú ý dung mạo hoàng hậu, hắn chỉ cần biết nàng là Hoàng hậu.

“Nàng đã đến rồi…Xem ra mấy ngày qua nàng sống cũng không tệ.” Mặc Cảnh Kỳ nói, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác bi thương. Hắn nằm trên giường sắp chết. Mẫu hậu hắn chẳng quan tâm, huynh đệ của hắn, thần tử của hắn, ái phi hắn đều mong hắn chết, ngay cả thê tử của hắn cũng mang vẻ mặt bình thản, giống như hắn có chết hay không cũng không quan trọng vậy. Mặc Cảnh Kỳ đột nhiên bắt đầu hâm mộ Mặc Tu Nghiêu, hắn bị thương hủy dung nặng như vậy mà Diệp Ly vẫn không rời hắn. Ban đầu, vì không để hắn bị người khác uy hiếp, Diệp Ly chấp nhận bị người khác bức rơi xuống vách núi sống chết không rõ, mà Mặc Tu Nghiêu cũng có thể vì thê tử mà một đêm tóc trắng. Mặc Cảnh Kỳ biết, hắn vĩnh viễn không có

được những thứ này.

“Hoàng thượng tuyên nô tì tới có chuyện gì?” Hoa Hoàng hậu lạnh nhạt hỏi

Mặc Cảnh Kỳ nhìn nàng cười nói:”Trẫm sắp chết, chẳng lẽ không nên gặp nàng một lần sao?” Hoàng hậu cau mày, có chút kỳ quái nhìn Mặc Cảnh Kỳ,, “ Hình như Hoàng thượng hơi khác, người không sợ chết sao?” Mặc Cảnh Kỳ rất sợ chết, chuyện này Hoàng hậu hiểu hơn bất cứ ai. Mặc Cảnh Kỳ bất đắc dĩ cười nói: “Đương nhiên sợ, nếu có thể sống thì ai lại muốn chết? Nhưng đợi đến thời điểm ngươi sắp chết thì thật ra cũng không sợ như vậy. Hiện tại mỗi ngày vào thời điểm Trẫm ngủ liền có cảm giác lần tới mình sẽ không tỉnh lại. Nếu cứ như vậy mà ngủ, thì Trẫm có thể làm sao?”

Hoàng hậu trầm mặc không nói, nghe Mặc Cảnh Kỳ chính miệng nói hắn sắp chết, trong lòng nàng cũng không có bao nhiêu gợn sóng. Nhàn nhạt nhìn hắn nói: “Lúc này Hoàng thượng thả thần thiếp ra, lại phong Chu muội muội và Trịnh muội muội làm phi, sợ rằng không đơn giản như vậy đi? Hoàng thượng có ý gì, không ngại nói thẳng.” Mặc Cảnh Kỳ bất đắc dĩ cười nói: “Nhiều năm như vậy…Chỉ có nàng mới nói chuyện trực tiếp như vậy với Trẫm.”

“Liễu Quý phi nói chuyện cũng rất thẳng thắn.” Hoàng hậu nói.

Nhắc tới Liễu Quý phi, ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ hơi trầm xuống. Nhìn Hoàng hậu thở dài nói: “Hiện tại Trẫm không muốn nói tới chuyện này. Hoàng hậu…Một khi Trẫm chết nếu như Lê Vương kế vị mà nói…có lẽ còn đối xử tử tế với Hoàng tẩu. Nhưng mà nếu như Thái tử kế vị, Liễu Quý phi liền trở thành Thái hậu. Hoàng hậu có thể tưởng tượng qua đến lúc đó nàng và Hoa gia sẽ như thế nào? Ân oán giữa Liễu gia và Hoa gia, giữa Hoàng hậu và Liễu Quý phi…Ừ, giữa hai người không tính là ân toán, nhưng Liễu Quý phi đơn

phương nhìn nàng không vừa mắt mà thôi. Đến lúc đó, nàng phải làm sao?”

“Hoàng thượng rốt cuộc muốn nói gì?” Hoa Hoàng hậu trầm giọng hỏi.

Một hơi nói nhiều lời như vậy, Mặc Cảnh Kỳ cũng có chút mệt mỏi. Thở gấp một chút mới tiếp tục nói : Lục hoàng tử Trịnh Chiêu viện sinh ra năm nay đã chín tuổi. Trịnh Chiêu viện xuất thân Hàn vi, Trẫm muốn ghi tạc Lục hoàng tử trên danh nghĩa của nàng. Đợi Trẫm đi rồi, nàng cầm chiếu thư…Đưa Lục hoàng tử lên ngôi. Đến lúc đó có Hoa gia cùng với Đại trưởng công chúa Phúc Hi và Chiêu Dương cô cô ủng hộ thì cho dù Cảnh Lê hay Liễu gia không cam lòng thì cũng không dám vọng động. …Sau này liền nhìn chính các nàng.” Nói xong những lời này, Mặc Cảnh Kỳ liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hoàng hậu hơi nhíu đôi mi thanh tú, nhàn nhạt nói: “Lời hoàng thượng nói, thứ cho nô tì không thể tuân theo.”

Nghe vậy, Mặc Cảnh Kỳ chợt ngẩn ra mở mắt nhìn chằm chằm hoàng hậu thần sắc bình tĩnh trước mặt, cắn răng hỏi: “Vì sao?” Hoa Hoàng hậu rũ mắt, lạnh nhạt nói:” Hoàng thượng chỉ nói chuyện trên triều mà lại quên nói chuyện bên ngoài. Nô tì tuy là nữ tử nơi thâm cung nhưng vẫn biết một chút, Bắc Cảnh xâm phạm biên giới, Tây Lăng, Bắc Nhung nhìn chằm chằm. Một khi Lục hoàng tử lên ngôi, Lê Vương và Liễu gia nhất định không phục, đến lúc đó Hoa gia sẽ bị cuốn vào tranh đấu trong triều. Đến lúc đó…Kết cục sẽ khế nào? Nô tỳ thân là hoàng hậu, việc nâng đỡ ấu chúa cũng là nên làm, nhưng nếu như Hoàng thượng muốn kéo Hoa gia xuống nước mà nói, thì xin thứ cho nô tì kháng chỉ bất tuân.”

“Hoa gia cũng là thần tử Đại Sở!.” Mặc Cảnh Kỳ lạnh lùng nói

Hoàng hậu nói: “Hoàng thượng nói đúng, tổ tiên Hoa gia vì Đại Sở chinh chiến sa trường, vì chinh chiến mà chết cũng không ít. Hoa gia không dám có nửa phần oán hận, nhưng mà cuối cùng Hoa gia nhận được cái gì? Thật ra thì….Cục diện hôm nay, bất luận là Thái tử kế vị hay Lục hoàng tử kế vị thì kết quả có gì khác nhau đâu? Ấu chúa lên ngôi không có thực quyền. Trên triều lục đục đấu đá vậy thì ai thèm quản núi sông Đại Sở thế nào? Ban đầu….Chuyện Định Vương phủ, Hoàng thượng đã sai.”

“Vậy nàng nói nên làm thế nào?” Mặc Cảnh Kỳ nhìn chằm chằm nàng, lãnh đạm nói. Hoàng hậu cũng không thèm để ý, bình tĩnh nói: “Đã như vậy, Hoàng thượng nếu không muốn truyền ngôi cho Thái tử thì liền truyền cho Lê Vương đi. Lục hoàng tử vô tội, kính xin Hoàng thượng bỏ qua cho hắn.” Những năm này nàng mặc dù bị cấm túc một thời gian dài nhưng cũng nghe nói qua. Lục hoàng tử thông minh lanh lợi rất được sủng ái. Nhưng mà sủng ái của Mặc Cảnh Kỳ người này thì cũng không phải người bình thường có thể tiếp nhận được. Có Liễu Quý phi và Liễu gia một bên quạt gió thổi lửa, Lục hoàng tử bị dạy thành chỉ biết vui đùa chơi bời. Chính đạo nên học thì không học, Hoàng tử như vậy đăng cơ làm đế thì ngược lại chính là hại hắn.

“Càn rỡ!.” Mặc Cảnh Kỳ giận dữ, kèm theo một trận ho khan mãnh liệt, sắc mặt đỏ như máu, “Sao Trẫm lại không biết Hoa gia từ lúc nào đã đứng về phe Lê Vương?”

Hoàng hậu bình tĩnh nói: “Hoa gia không đứng về phe nào cả. Bất luận Hoàng thượng truyền ngôi cho hoàng tử nào thì cũng sẽ gây ra đấu đá không ngừng. Nếu Hoàng thượng thật sự vì giang sơn Đại Sở mà suy tính thì tự nhiên biết thế nào mới là tốt nhất. Huống hồ….Hoàng thượng đã phong Lê Vương làm Nhiếp Chính Vương, Lê Vương hiện nay thế lớn, Hoa gia đấu thắng được Lê Vương sao? Nói cho cùng..Hoàng thượng muốn Hoa gia chôn theo người.”

Mặc Cảnh Kỳ nhẫn nhịn, để cho lồng ngực nhuận khí một chút mới nói: “Nàng và Mặc Tu Nghiêu từ nhỏ đã tình nghĩa thắm thiết, chỉ cần nàng lên làm Hoàng thái hậu rồi đi cầu Mặc Tu Nghiêu, hắn tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Nàng chỉ cần dạy dỗ Lục hoàng tử thật tốt thì tương lai hắn tất nhiên sẽ hiếu thuận với nàng, cũng sẽ đối xử tử tế với Hoa gia.”

Hoàng hậu không khỏi cười khổ, lắc đầu thở dài nói: “Nói hồi lâu, thì ra đây mới là mấu chốt. Hoàng thượng, người nói như vậy…chỉ sợ ngài chưa từng hiểu rõ Định Vương đi? Nô tì đã từng nói với người, Định Vương phủ sẽ không mưu đồ bất chính nhưng ngài không tin. Hôm nay nô tì nói cho ngài biết, Định Vương phủ sẽ không buông tha ý đồ báo thù, nói vậy ngài không tin sao? Hay Hoàng thượng thấy mấy năm nay ĐịnhVương không có động tĩnh liền biểu thị hắn không chấp nhất mối thù này? Thù giết cha…không đội trời chung. Chỉ sợ Nhiếp chính Vương tiền nhiệm có sống lại thì cũng không thể khuyên nhủ Định Vương. Những năm này hắn không động, chỉ đại biểu hắn có thể nhẫn. Hắn càng nhẫn thì càng thể hiện…hắn càng hận ngài.”

Cuối cùng quay đầu lại nhìn Mặc Cảnh Kỳ một chút, Hoàng hậu nói: “Nếu như Hoàng thượng không còn gì để nói thì nô tì xin cáo lui trước. Đúng rồi, Liễu Quý phi còn ở ngoài cửa cầu kiến.” Nói xong cũng không nhìn Mặc Cảnh Kỳ còn muốn nói thêm điều gì mà xoay người rời đi. Trong đôi mắt bình tĩnh không có chút nào bi thương chỉ còn nhàn nhạt tiếc nuối. Tiếc nuối mười mấy năm vợ chồng, đến cuối cùng hắn vẫn muốn lợi dụng nàng.

Sau lưng, khóe mắt Mặc Cảnh Kỳ nhìn bóng người màu vàng sáng không chút lưu luyến rời đi, trong mắt phức tạp vô cùng. Qua hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được đau xót trong ngực nôn ra một búng máu.

Ngoài cửa, thấy Hoàng hậu đi ra, mọi người liền vội vàng tiến lên.

Hoàng hậu nhàn nhạt nói: “Thân thể Hoàng thượng hơi khó chịu, Đức phi, Hiền phi hai người ở trước cửa tạ ơn rồi trở về đi.”

Đức phi và Hiền phi đều một năm cũng không thấy mặt Hoàng đế được một hai lần, những năm này sớm đã quen, cũng không mấy thất vọng. Nghe lời hoàng hậu ở cửa dập đầu quỳ tạ ơn hoàng ân, liền đi theo Hoàng hậu cùng nhau về. Ngược lại Liễu Quý phi nhìn chằm chằm cửa điện đóng chặt hồi lâu mới phẩy tay áo bỏ đi.

Tin tức trong cung cũng rất nhanh truyền ra bên ngoài, thời điểm Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đang thương lượng liệu có đi bái kiến Đại trưởng công chúa, thì Trác Tĩnh liền tiến vào.

“Xảy ra chuyện gì?” Diệp Ly khiêu mi hỏi.

Trác Tĩnh cung kính nói: “Mới vừa nhận được tin tức, Mặc Cảnh Kỳ phóng xuất Hoàng hậu, sau đó sắc phong Chu tần làm Đức phi, Trịnh Chiêu viện làm Hiền phi.”

Nghe vậy, Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, dựa vào ghế thản nhiên nói: “Xem ra Mặc Cảnh Kỳ sắp chết.” Diệp Ly và Trác Tĩnh không khỏi đều nhìn hắn, Diệp Ly hỏi: “ Lời này là thế nào?” Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Mặc Cảnh Kỳ muốn an bài hậu sự, dĩ nhiên là sắp chết.” Trác Tĩnh không hiểu, “Nhưng Mặc Cảnh Kỳ không phải đã sắc phong con trai Liễu Quý phi làm Thái tử rồi sao? An bài hậu sự thì có liên quan gì đến Hoàng hậu và Chu Trịnh nhị phi?”

Mặc Tu Nghiêu vỗ tay cười nói: “Mặc Cảnh Kỳ người này bệnh đa nghi rất nặng, hơn nữa có thù tất báo. Mấy ngày nay Lê Vương và Liễu gia tranh đấu, sao hắn có thể không nhìn trong mắt. Hơn nữa thêm chuyện Liễu Quý phi hôm nay…Mặc Cảnh Kỳ tuyệt đối không truyền ngôi vị hoàng đế cho Thái tử. Không muốn truyền cho Thái tử, cũng không muốn truyền cho Mặc Cảnh Lê, như vậy đương nhiên

hắn muốn tìm một người thừa kế khác.”

Trác Tĩnh bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Trịnh Chiêu viện sở sinh Lục Hoàng tử.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, cười nói: “Còn có một nguyên nhân. Mặc Cảnh Kỳ đã biết Bản vương bây giờ đang ở trong kinh thành. Hắn cũng biết Bản vương cùng hoàng hậu và Hoa quốc công giao tình không nhỏ, nể mặt Hoa lão quốc công và Hoàng hậu, nói không chừng Bản vương sẽ bỏ qua chuyện trước đây, thậm chí giải quyết chuyện trước mắt.” Diệp Ly hỏi: “Vậy chàng sẽ làm thế à?”

“Hắn nghĩ cũng thật hay. Hắn vẫn thật cho rằng Bản vương là bồ tát thiện tâm không dính khói lửa sao?”

Đứng dậy, Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Bản vương cũng nên vào cung đi gặp hắn ta một lần, vạn nhất chậm trễ lại không gặp được.”

Diệp Ly cũng đứng lên theo nói: “Cùng đi.”

Trong Lê Vương phủ cũng nhận được tin tức này, nghe thuộc hạ bẩm báo tin tức, Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng, “Vị hoàng huynh này của Bản vương thật đúng là không vừa mà. Chỉ một lát mà hắn đã làm ra nhiều chuyện giày vò ta như vậy.” Công chúa Tê Hà tựa bên người Mặc Cảnh Lê hỏi: “Vương gia có tính toán gì?” Mặc Cảnh Lê nhíu mắt, lạnh lùng nói: “Vào cung, Bản vương muốn đi gặp mẫu hậu.”

Bên ngoài tẩm điện, Thái hậu ngưng trọng đi tới, thị vệ trông cửa đương nhiên không dám ngăn trở, vội vàng lui qua một bên cung kính mời Thái hậu vào trong.

Thái hậu đi vào liền thấy Mặc Cảnh Kỳ nằm mê man trên giường,

tấm chăn trước ngực còn nhuộm một bãi máu, liền vội vàng tiến lên kêu: “Hoàng nhi…Hoàng nhi, con thấy thế nào?” Chỉ chốc lát sau, Mặc Cảnh Kỳ từ từ mở mắt, nhìn Thái hậu cười nhạt nói: “Mẫu hậu cuối cùng người cũng tới rồi.” Không biết tại sao trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ, liền chuyển mắt qua nơi khác không dám nhìn thẳng vào hắn. Mặc Cảnh Kỳ cũng không thèm để ý, cười nhạt ôn hòa trước đây chưa hề có, Thái hậu nhìn ở trong mắt mà thấy thầm kinh hãi. Nhìn vết máu trước người Mặc Cảnh Kỳ, Thái hậu đứng dậy cả giận nói: “ Những cẩu nô tài hầu hạ chạy đi nơi nào rồi? Sao chăn mềm trên người Hoàng thượng lại không đổi?”

“Quên đi, mẫu hậu. Là Trẫm muốn an tĩnh một lát, mới để cho bọn họ lui xuống.” Mặc Cảnh Kỳ bĩnh tĩnh ngắt lời Thái hậu.

Trong khoảng thời gian ngắn Thái hậu hơi lúng túng, lần nữa ngồi xuống nhìn Mặc Cảnh Kỳ đau lòng nói: “Hoàng nhi, nơi nào còn khó chịu? Mau nói cho ai gia…” Mặc Cảnh Kỳ nói: “Không có gì, nhi thần vẫn chờ mẫu hậu tới, nhi thần có một số việc muốn phó thác mẫu hậu, kính xin mẫu hậu nể tình tâm nguyện cuối cùng của nhi thần mà thành toàn cho nhi thần.”

Rốt cuộc vẫn là mẹ con, nghe được lời này làm sao Thái hậu nhịn được, sớm đã lão lệ tung hoành. Nắm tay Mặc Cảnh Kỳ liên tiếp nói: “Hoàng nhi, con có lời gì muốn nói với ai gia thì cứ nói đi, ai gia nhất định sẽ làm cho con. Hoàng nhi số khổ của ta …” Mặc Cảnh Kỳ nói: “Sau khi nhi thần qua đời, ấu chúa lên ngôi trong triều khó tránh khỏi có chút không thuận. Hiện nay Cảnh Lê quyền cao chức trọng, lời hoàng huynh ta đây hắn nghe không lọt, cho dù có nghe lọt đi nữa thì cũng vô ích. Chỉ cầu mẫu hậu nể mặt tân hoàng là tôn nhi của người mà quan tâm nó…”

Lời còn chưa nói hết, Thái hậu đã ngừng lại khóc thút thít, ngắt lời Mặc Cảnh Kỳ nói: “Hồ nháo, con thật sự muốn truyền ngôi vị hoàng

đế cho con trai Liễu tiện nhân kia sao? Con có biết bọn chúng làm ra chuyện gì hay không? Mặc Tu Nghiêu mới hồi kinh, nàng ta liền ba ba chạy đi bái tế tổ tiên Định Vương phủ. Chuyện bái tế này nàng ta là tần phi hậu cung sao có thể quyết định? Nàng ta bái tế tổ tiên người nào? Lại còn ở trên đường mời Định Vương uống trà ôn chuyện, căn bản là mất hết mặt mũi hoàng gia ta. Nữ nhân như vậy, nữ nhân như vậy, nếu Hoàng thượng thực sự truyền ngôi vị hoàng đế cho con trai nàng, có thể tưởng tượng được sau này sẽ như thế nào đi? Sao nàng ta có thể tận tâm phụ tá tân hoàng, chỉ sợ sớm đã đi lấy lòng Mặc Tu Nghiêu. Hoàng thượng…con thật hồ đồ …"

"Mẫu hậu…" Mặc Cảnh Kỳ tự giễu cười cười, thở dốc một hơi mới ngắt lời Thái hậu..hỏi: " Mẫu hậu có ý gì?"

Thái hậu do dự một chút, mới nói: " Hoàng nhi, đây đều là số mệnh… Cảnh Lê cũng là đứa bé ngoan. Hiện nay hắn đã là Nhiếp chính vương, con cũng biết tình huống bên Tây Lăng kia. Nếu thật sự biến thành như vậy chẳng phải là phá hư tình cảm chú cháu bọn hắn sao? Cuối cùng có một ngày họa từ trong nhà mà ra. Đã như vậy, chẳng… Chẳng bằng truyền ngôi vị hoàng đế cho Cảnh Lê, tương lai có thế nào thì ai gia cũng sẽ liều chết che chở cho nhóm tôn nhi."

"Mẫu hậu!." Mặc Cảnh Kỳ cáu kỉnh kêu lên, hung hăng trợn to hai mắt nói: "Mẫu hậu! Người rốt cuộc có biết hay không bộ dáng Trẫm hiện nay chính là do Mặc Cảnh Lê làm hại?"

"Hoàng nhi…."Thái hậu cau mày nhìn Mặc Cảnh Kỳ, đương nhiên bà biết, bà cũng hận con út làm việc ác độc hạ thủ không lưu tình. Nhưng mà chuyện đã vậy, bà đã mất đi một đứa con trai, chẳng lẽ còn muốn mất đi một đứa khác sao? Lựa chọn này mọi người đều tốt. Nếu thật sự ép Cảnh Lê khởi binh thì đến lúc đó triều đình mới lập ấu chúa sao có thể ngăn trụ?

“Ha hả…” Ngước mắt nhìn thái hậu đang cau mày nhìn mình, Mặc Cảnh Kỳ đột nhiên cất tiếng cười to. Nhưng mà tiếng cười kia càng giống như tiếng nức nở thống khổ mà thê lương. Cười đủ rồi, Mặc Cảnh Kỳ mới ngẩng đầu lên, chỉ vào Thái hậu nói: “Mẫu hậu…Người đúng là mẫu hậu tốt của Trẫm…Ha ha..”

Nhìn bộ dáng này của con trai, Thái hậu cũng gạt lệ theo: “Hoàng nhi, con không nên trách mẫu hậu, mẫu hậu cũng là vạn bất đắc dĩ.”

“Hắn cho lợi ích gì?” Mặc Cảnh Kỳ đột nhiên hỏi.

Thái hậu sửng sốt, sắc mặt nhất thời có chút khó coi. Chống lại ánh mắt như đèn cầy của Mặc Cảnh Kỳ, mọi thứ vừa rồi càng giống như một vở kịch khó coi. Mặc Cảnh Kỳ gật đầu nói: “Trẫm hiểu, ha hả… Trẫm không có được thì các ngươi ai cũng đừng mong có được! Cút ra ngoài!.”

“Hoàng nhi, con…”

“Cút!.”

Chương 270: Mặc Cảnh Kỳ thay đổi

Mười mấy năm qua Thái hậu mẫu nghi thiên hạ, vô cùng tôn quý. Cho dù trong lòng Mặc Cảnh Kỳ có nút thắt với bà thì ngoài mặt vẫn coi như là cung kính, chưa từng bị người chỉ tay thẳng mặt nói cút như vậy. Trên mặt nhất thời đủ loại màu sắc, sắc mặt thay đổi liên tục vô cùng khó coi.

“Hoàng nhi!” Thái hậu cắn răng nói, mục đích bà tới đây vốn là vì chuyện ngôi vị hoàng đế, tất nhiên không thể nào rời đi dễ dàng như vậy.

Mặc Cảnh Kỳ cái gì cũng không quan tâm, chỉ vào Thái hậu nói: “Cút ra ngoài cho Trẫm, có nghe thấy không? Chỉ cần Trẫm còn sống một ngày, Trẫm vẫn là hoàng đế! Cút…Các ngươi đừng mơ…Đừng mơ được như ý!” Thái hậu nhịn cơn tức, tiến lên từng bước nói: “Ai gia biết hiện tại tâm tình Hoàng thượng không tốt, Hoàng thượng có thể phát giận. Nhưng mà kính xin Hoàng thượng suy nghĩ thật kỹ chuyện sau này. Hoàng thượng chung quy vẫn nên vì đám hoàng tử công chúa bọn chúng mà suy nghĩ.” Mặc Cảnh Kỳ không nhịn được cười như điên, nhưng là vừa khóc vừa cười, ngay cả khóe mắt cũng chảy ra huyết lệ. Thái hậu nhìn thấy cũng sợ hết hồn, liên tục lùi lại hai bước,”Hoàng thượng…Hoàng thượng, con…”

Mặc Cảnh Kỳ căm hận nói: “Ngươi nhanh đi nói cho nhi tử tốt của ngươi, để hắn sớm chết tâm đi. Cho dù giang sơn Đại Sở vì trẫm mà vong thì Trẫm cũng sẽ không giao cho hắn. Còn nữa, đứa con trai bảo bối kia của hắn…chờ chôn cùng Trẫm đi. Ngôi vị hoàng đế này hắn có bản lĩnh thì tự đi mà giành, Trẫm nhìn…Trẫm ở trên trời nhìn

hắn….Đoạn, tử, tuyệt, tôn!.”

Bốn chữ cuối kia tràn đầy oán độc khiến cho Thái hậu cũng không nhịn được mà trong lòng rét run. Thái hậu cũng không biết chuyện Mặc Cảnh Lê kiếp này đã không thể có con, chỉ tưởng là Mặc Cảnh Kỳ vì hận mà nguyền rủa, nhưng dù là thế thì nhìn vết máu loang lổ trên giường cùng với khóe mắt đầy huyết lệ cùng gương mặt dữ tợn giống như ác quỷ của Mặc Cảnh Kỳ cũng khiến Thái hậu bị dọa không ít. Bất đắc dĩ, Thái hậu đành lảo đảo nghiêng ngã rời khỏi tẩm điện…Người canh giữ ngoài điện vội vàng muốn vào xem chút nhưng mới vào tới cửa đã nghe bên trong truyền ra giọng nói của Mặc Cảnh Kỳ: “Cút ra ngoài! Trẫm muốn yên tĩnh một lát!” thấy giọng nói Mặc Cảnh Kỳ vẫn còn trung khí mười phần, liền đoán cũng không có chuyện gì lớn, người canh cửa mới yên lòng đi ra thủ ngoài cửa lần nữa.

Trong tẩm điện, Mặc Cảnh Kỳ đau khổ cười ha hả, mới vừa rồi phát cáu một trận đã động tới phế tạng, Thái hậu vừa rời đi thần sắc vốn đã thập phần khó coi lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng suy bại.

“Ha ha…” trong tẩm điện đột nhiên truyền ra một tiếng cười trầm thấp dễ nghe, sau đó là tiếng bước chân chầm chậm tiến lại gần. Mặc Cảnh Kỳ nỗ lực mở mắt, nam nhân trước mắt ngay tức khắc khiến cho thần trí vốn đã hỗn loạn trong nháy mắt thanh tỉnh hơn nhiều. Dùng sức trợn to hai mắt nhìn chằm chằm nam nhân trước mắt. Áo trắng tóc trắng, dung nhan tuấn mĩ, mày kiếm dài đến tóc mai, khí độ sâm nghiêm. Hoa văn rồng và tường vân thêu trên tay áo trắng ,còn có mùi trầm hương phảng phất trong mũi che đi mùi huyết tinh trước đó khiến cho đầu óc hỗn loạn của Mặc Cảnh Kỳ lập tức rõ ràng hơn nhiều.

“Mặc Tu Nghiêu!.” Mặc Cảnh Kỳ trầm giọng nói.

“Ha ha..” Mặc Tu Nghiêu thấp giọng cười nói: “Hoàng thượng, mới nửa năm không gặp mà ngươi đã biến thành bộ dáng này rồi, thật là làm cho Bản vương hết sức kinh ngạc.”

Bên người Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly mặc một áo xanh trong tay ôm một đứa nhỏ trắng trẻo mặc cẩm y màu đen. Đứa bé mới năm sáu tuổi dáng dấp tuấn mỹ khả ái, một đôi mắt đen lưu chuyển trên người Mặc Cảnh Kỳ, hắn chưa từng thấy qua đôi mắt linh động như thế. Thấy bộ dáng đầy máu chật vật của Mặc Cảnh Kỳ bé con nửa điểm cũng không sợ hãi. Ngược lại, từ trong lòng Diệp Ly nhô đầu ra muốn nhìn rõ hơn.

“Đây là con trai ngươi?” Mặc Cảnh Kỳ hỏi

Mặc Tu Nghiêu khiêu mi, xách Mặc Tiểu Bảo trong ngực Diệp Ly ra ôm trong tay mình nói: “Không sai, đây là con ta. Mặc Ngự Thần.” Bạn học Mặc Tiểu Bảo đại danh Ngự Thần có chút tò mò nhìn người trên giường, phụ vương luôn không chịu gọi đại danh bé. Người này là người nào mà khiến cha bé đột nhiên phá lệ? “Phụ Vương… Đây là tướng công của đại thẩm áo trắng đó sao ạ?” Mặc Tu Nghiêu vuốt vuốt đầu nhỏ của con trai cười nói “Không sai, chính là tướng công của đại thẩm đó, cũng là phụ thân của Vô Ưu tỷ tỷ.”

Vốn là nghe đến ba chữ Mặc Ngự Thần này thì sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ liền thay đổi nhưng mà sau đó lại nghe đến đại thẩm áo trắng cùng với Vô Ưu tỷ tỷ khiến cho Mặc Cảnh Kỳ thở dài một hơi, nhắm mắt lại nuốt lời vừa muốn nói trở vào, hỏi: “Trường Nhạc ở Tây Bắc vẫn khỏe chứ?” Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Vô Ưu đã bái thần y làm thầy, sau này dự định hành y tế thế.”

Mặc Cảnh Kỳ hiển nhiên có chút ngoài ý muốn, khó khăn khoát khoát tay áo nói: “Cũng tốt, ta biết các ngươi nhất định sẽ chiếu cố nó thật

tốt. Ha hả.. thật không nghĩ tới, ngươi sẽ trở lại gặp ta." Mặc Cảnh Kỳ nhìn Mặc Tu Nghiêu, trong mắt có sự bình tĩnh mà trước đây chưa từng có. Trước đây, lúc Mặc Tu Nghiêu sa sút nhất còn Mặc Cảnh Kỳ khí thế nhất thì thời điểm tranh chấp với hắn, ánh mắt Mặc Cảnh Kỳ nhìn Mặc Tu Nghiêu đều mang theo cảnh giác cùng ghen ghét. Bình tĩnh phảng phất như cái gì cũng có như thế này ngược lại là lần đầu tiên.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt khiêu mi cười nói: "Bản vương đương nhiên sẽ trở lại gặp ngươi. Nếu không, sao Bản vương có thể giao phó cùng phụ huynh và Định Vương phủ mấy vạn anh linh vô tội mà chết? Từ năm ngoái Bản vương đã cố gắng dùng gần nửa năm mới có thể rút ra thời gian để chạy tới đưa tiễn ngươi."

"Ngươi…" Mặc Cảnh Kỳ giật mình. Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: "Đúng vậy. Bản vương đã sớm biết ngươi sẽ thành như vậy. Bởi vì lúc đầu ở Nam Cương…thời điểm Mặc Cảnh Lê mua thuốc thì Bản vương đang ở cách đó không xa đứng nhìn. Vì chuyện này mà Bản vương còn đặc biệt xin Trầm tiên sinh nghiên cứu dược tính chất độc này." Dứt lời, Mặc Tu Nghiêu lấy ra một bình sứ nhỏ ném tới trên giường Mặc Cảnh Kỳ. Mặc Cảnh Kỳ run run nhắt bình sứ trên giường lên mở ra. Bên trong là từng viên thuốc nho nhỏ, nhìn viên thuốc so với hạt đậu còn nhỏ hơn trước mặt, Mặc Cảnh Kỳ vừa muốn khóc vừa muốn cười, hắn chính là bị loại thuốc này hại thành bộ dáng bây giờ, đích xác là bị huynh đệ của mình hại tới bộ dáng này. Hắn đề phòng Định Vương phủ và Mặc Tu Nghiêu cả đời, nhưng kết cục là lại chết trên tay đệ đệ ruột của mình. Đây quả thực là châm chọc lớn nhất trên đời.

Nhìn bộ dáng này của Mặc Cảnh Kỳ, tâm tình Mặc Tu Nghiêu rất tốt, "Lại nói…cho dù trúng loại độc này không có thuốc giải. Nhưng mà ngươi vẫn có một cơ hội để sống tiếp. Bản vương nhớ, ngươi có một Bích Lạc hoa. Đúng không?"

Sắc mặt Mặc Cảnh Kỳ biến hóa, khàn khàn nói, “Bích Lạc hoa…Bích Lạc hoa là do ngươi lấy đi?”

Mặc Tu Nghiêu hào phóng thừa nhận, “ Đúng không? Chính ngươi tự suy nghĩ xem. Nếu không nhờ Bích Lạc hoa của ngươi thì sao Bản vương có thể khỏi hoàn toàn?”

Mặc Cảnh Kỳ trầm mặc hồi lâu, đột nhiên tuôn ra một trận cuồng tiếu, “Ha ha.. Báo ứng! Thật sự là báo ứng …” Ban đầu hắn hại Mặc Tu Nghiêu trúng độc tàn tật, Mặc Tu Nghiêu lại đoạt đi Bích Lạc hoa có thể giải độc cho hắn. Mà hôm nay hắn trúng kịch độc nhưng cũng không còn Bích Lạc hoa để dùng. Quả nhiên là báo ứng sao…

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Có phải báo ứng hay không thì Bản vương không có hứng thú biết. Nhưng mà Bản vương nhìn thấy bộ dáng hiện tại của ngươi… trong lòng cảm thấy an ủi. Tại sao ngươi không hỏi thử xem Bản vương có giải dược không? Chính ngươi cũng không muốn sống tiếp đúng không? Chỉ cần ngươi còn sống thì mỗi người mỗi người bên cạnh ngươi sẽ nhắc nhở ngươi, rằng ngươi làm người thất bại cỡ nào. Ngươi biết không…lúc đầu không phải là ngươi hại Định Vương phủ, mà hoàn toàn giải thoát mấy trăm năm trói buộc Định Vương phủ ta. Thật đáng tiếc … ngươi không sống được bao lâu nữa, nếu không Bản vương thật muốn cho ngươi nhìn một chút lúc đầu ngươi sở tác sở vi với Mặc gia quân sẽ có bao nhiêu hồi báo. Để cho ngươi nhìn một chút… Ngươi nói xem Hoàng thất Đại Sở và Định Vương phủ chúng ta rốt cuộc người nào mới có tư cách tồn tại nơi loạn thế này…”

“Đừng nói nữa!.” Mặc Cảnh Kỳ đột nhiên hét lớn. Không biết lấy khí lực từ đâu vươn tay bắt được tay áo Mặc Tu Nghiêu mở miệng nói: “Giết ta… Hiện tại liền giết ta để bồi tội với Định Vương phủ ngươi đi. Giết ta!.”

Mặc Tu Nghiêu lui về sau một bước, dễ dàng tránh khỏi tay Mặc Cảnh Kỳ.Tròng mắt bình tĩnh nhìn hắn nói: " Bây giờ Bản vương không có hứng thú với mạng của ngươi. Muốn chết thì tự chết đi. Nhưng mà…Bản vương khuyên ngươi nên kiềm chế một chút, hiện nay Mặc Cảnh Lê vẫn còn đang giương mắt mong chờ kìa."

Mặc Cảnh Kỳ thở hổn hển, nhìn hắn nói: "Giúp ta….Giúp ta giết chết Mặc Cảnh Lê cùng với người Liễu gia."

Giống như nghe được chuyện gì kỳ quái, Mặc Tu Nghiêu hỏi: "Giúp ngươi làm chuyện này thì có lợi gì cho Bản vương?" Mặc Cảnh Kỳ nói: "Trẫm sẽ hạ chỉ ngoại trừ Thái hậu và Tân hoàng thì tất cả công chúa hoàng tử đều phải chôn theo. Dùng chuyện này để tế vong linh Mặc gia quân. Có đủ không?"

"Hoàng thượng thật là lòng dạ độc ác." Diệp Ly nhẹ giọng thở dài nói.

Mặc Cảnh Kỳ bình tĩnh nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu hỏi: "Ngươi đáp ứng không? Trẫm còn có thể hạ chiếu thông cáo cho thiên hạ chân tướng chuyện năm đó."

Trong tẩm điện trầm mặc hồi lâu, Mặc Tu Nghiêu mới từ từ bật cười. Ôm Mặc Tiểu Bảo lắc đầu nói: "Định Vương phủ và Đại Sở đã không còn liên quan. Hoàng thượng vẫn tự mình cầu phúc đi. A Ly, về thôi." DIệp Ly gật đầu một cái, xoay người theo Mặc Tu Nghiêu rời đi. Trên giường Mặc Cảnh Kỳ muốn đứng dậy nhưng căn bản không đủ sức, trong một góc điện truyền đến giọng nói của Mặc Tu Nghiêu, " Cái bình kia tuy là độc dược nhưng lại có thể kéo dài tuổi thọ thêm mấy ngày. Có cần hay không là tùy hoàng thượng."

Trên long sàng, Mặc Cảnh Kỳ si ngốc nhìn bình nhỏ trong tay đến xuất thần.

Trong địa đạo quanh co khúc chiết, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu sánh vai mà đi. Mặc Tu Nghiêu ôm Mặc Tiểu Bảo đã có chút buồn ngủ, nhìn Diệp Ly thấp giọng cười: “A Ly có phải rất kỳ quái tại sao ta lại đưa thuốc cho hắn đúng không?”

Diệp Ly gật đầu một cái, dược trong bình nhỏ kia đúng là thứ mà nàng và Mặc Tu Nghiêu đoạt từ trên người Lôi Đằng Phong. Giống hoàn toàn với dược mà Mặc Cảnh Lê mua ở Thánh địa Nam Cương. Lại trải qua luyện chế đặc biệt bởi Trầm Dương, mặc dù không cứu được mạng Mặc Cảnh Kỳ. Nhưng mà nếu Mặc Cảnh Kỳ dùng nó thì…có thể kéo dài tính mệnh thêm mấy ngày. Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đều là người hơi tinh thông y lý, đương nhiên nhìn ra bộ dáng Mặc Cảnh Kỳ đã là đèn dầu cạn, sống không quá ngày mai.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “ Mặc Cảnh Kỳ người này tính tình cổ quái, có thù tất báo. Hai ngày nay hắn bị Thái hậu và Mặc Cảnh Lê còn có Liễu gia chèn ép khốc liệt, lúc này cho hắn một cơ hội phản kích, nhất định hắn sẽ cho chúng ta một kinh hỉ.” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Chỉ mong không phải là kinh sợ.” Đối với loại người như Mặc Cảnh Kỳ, Diệp Ly thật sự có hai phần kiêng kỵ, vẫn nên chết sạch mới tốt. Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Ta và nàng mỏi mắt mong chờ là được.”

Sáng sớm ngày thứ hai trong cung quả nhiên truyền ra tin tức tốt, Hoàng thượng truyền lệnh tất cả văn võ bá quan lên triều.

Nghe được tin này, nhóm quan lại hiển quý trong kinh thành giật nảy người. Phải biết, bọn họ lấy được tin tức là Hoàng thượng khẳng định sắp chết,nằm trên giường bệnh, mấy ngày nay đều là Lê Vương xử lý triều chính thay, giờ đột nhiên lại truyền đến Hoàng đế muốn tất cả văn võ bá quan lâm triều, tự nhiên mọi người bị hù không nhẹ. Người nhát gan thậm chí còn mềm nhũn chân. Trong lòng suy đoán, có phải là Hoàng thượng trước đó dùng thủ thuật che mắt lừa gạt

bọn họ, sau đó âm thầm quan sát lòng trung thành của bọn họ hay không? Nếu thật là như vậy thì bọn họ sắp chết đến nơi rồi.

Nghe được tin này Mặc Cảnh Lê cũng vừa giận vừa sợ. Phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là không tin, trước khi cho Mặc Cảnh Kỳ dùng thuốc hắn đã tìm người thử qua, chất độc này căn bản không có cách nào thay thế. Hơn nữa, hôm qua thời điểm mẫu hậu đi qua còn một bộ dáng sắp chết, sáng sớm hôm nay đã có thể lâm triều. Điều này sao có thế?!

Đồng dạng nhận được tin tức còn có Hoa lão quốc công đã sớm ở ẩn tại nhà cùng một nhóm cựu thần thời tiên hoàng. Sau khi Mặc Cảnh Kỳ lên ngôi rất kiêng kỵ những cựu thần này nên đã sớm nghĩ cách để lui chức bọn họ. Sau khi trải qua sàng lọc mặc dù không còn lại nhiều lắm, nhưng lực ảnh hưởng trên triều vẫn không nhỏ, lần này cũng bị Mặc Cảnh Kỳ truyền vào cung.

Ở cửa cung gặp phải đám triều thần quyền quý thần sắc khác nhau, Hoa lão quốc công râu tóc bạc trắng, được con trai và cháu trai đỡ chậm rãi bước đi, dọc đường đều gặp quan viên tiến lên chào hỏi.

“Hoa Quốc công.” Mặc Cảnh Lê mặc một áo mãng bào Nhiếp chính vương vô cùng tôn quý.

Hoa Quốc công híp đôi mắt già, vuốt chòm râu trắng như tuyết, cười híp mắt nhìn Mặc Cảnh Lê nói: “Hóa ra là Lê Vương điện hạ, mấy năm không gặp Lê Vương điện hạ ngược lại càng ngày càng uy phong . Mấy lão gia hỏa chúng ta quả thực đều đã già rồi.” Mấy năm nay Hoa Quốc công ở nhà nghỉ ngơi, hàng năm không có chuyện gì thì không ra cửa, cho dù là Mặc Cảnh Lê thì cũng 4-5 năm chưa từng thấy qua. Mặc dù hiện tại quyền cao chức trọng nhưng mà Mặc Cảnh Lê cũng không dám tùy tiện đắc tội Hoa Quốc công. Chắp tay cười nói: “Lão quốc công nói đùa, chút bản lãnh này của Bản vương còn

không đủ để Quốc công nhìn vào trong mắt.” Hoa quốc công cười híp mắt nhìn Mặc Cảnh Lê nói: “ Lê Vương điện hạ càng ngày càng biết ăn nói…”

Mặc Cảnh Lê phụng bồi Hoa quốc công đi tới Cần Chính điện, vừa đi vừa tán gẫu nói: “Hai ngày này Định Vương đã hồi kinh, không biết Lão quốc công có gặp qua chưa?”

Hoa quốc công lắc đầu nói:” Lão phu lớn tuổi, tin tức khó tránh khỏi không linh thông. Tin tức Định Vương trở về còn phải đa tạ Lê Vương báo cho, nếu như Định Vương còn nhớ đến mấy phần giao tình giữa lão đầu và Định Vương phủ thì chắc ít ngày nữa sẽ được gặp một lần. Hiện nay Định Vương vừa hồi kinh, chắc hẳn chuyện cần làm cũng nhiều. Chúng ta cũng không nên đi quấy rầy…” Mặc Cảnh Lê cười nhạt nói: “Lão quốc công nói phải. Hôm nay Hoàng thượng tuyên lão quốc công vào cung..”

Hoa Quốc công cười nói: “ Chắc thân thể hoàng thượng hết bệnh, nhất thời cao hứng liền muốn mấy lão hủ chúng ta cùng nhau vào cung vì Hoàng thượng ăn mừng một phen.”

“Như vậy sao?” Mặc Cảnh Lê cũng không phản bác, có chút áy náy nhìn Hoa Quốc công nói: “Lão quốc công, Bản vương….” Hoa Quốc công cũng không làm khó hắn, cười nói: “Lê Vương là người trẻ tuổi, không cần đi cùng mấy lão đầu tử chúng ta. Lê Vương cứ đi trước cũng được…” Mặc Cảnh Lê chắp tay cười nói: “Nếu đã như vậy, Lão quốc công đi thong thả, Bản Vương đi trước, cáo từ.”

“Không tiễn.” Hoa Quốc công cười nói

Nhìn Mặc Cảnh Lê long hành hổ bộ*(đi như hổ như rồng bay) đi khỏi, nụ cười trên mặt Hoa quốc công mới dần dần phai đi. Con trai đỡ ông có chút lo lắng nói: “Cha, nhiều năm rồi Hoàng thượng không gọi

chúng ta vào cung kiến giá. Lần này…..Chỉ sợ không đơn giản.” Hoa Quốc công có chút bất đắc dĩ thở dài nói: “Quân muốn thần chết thần không thể không chết, huống hồ chẳng qua chỉ gọi chúng ta vào cung tấn kiến. Cũng không chỉ có một nhà chúng ta. Thôi…Lúc lên đại điện nhớ, không cần nói nhiều, làm ít sai ít. Có chuyện gì thì lão đầu tử ta sẽ thay các con chống đỡ một chút.”

“Cha, đều do hài nhi vô năng….” Trưởng tử của Hoa gia năm nay đã hơn năm mươi tuổi, đỡ Hoa quốc công xấu hổ nói. Nếu không phải hậu nhân bọn họ vô năng thì việc gì cha già đã sắp tám mươi phải tự mình lên điện, vì bọn họ ngăn cản những tính toán của Quân Vương kia.

Hoa Quốc công khoát tay cái rồi nói: “Ta cũng không biết có thể che chở các con được mấy ngày, được lúc nào hay lúc đấy đi. Ta cân nhắc thì chuyện ngày hôm nay chỉ sợ là có chút liên quan đến Định Vương.”

“Nói vậy là sao ạ?” Trưởng tử Hoa gia cả kinh, trên mặt cũng không dám động thanh sắc, chỉ đành giảm thấp tiếng hỏi.

Hoa Quốc công nói: “Mới vừa rồi con cũng nghe Lê Vương nói đó, Định Vương đã trở lại hai ngày rồi. Định Vương vừa trở lại bệnh tình Hoàng thượng liền tốt lên, con cảm thấy đây là trùng hợp sao?”

“Nhưng mà….Lấy tính cách của Định Vương thì tuyệt đối sẽ không cứu Hoàng thượng.” Bọn họ cũng coi như là nhìn Định Vương lớn lên, cho dù bên trong có nhiều năm chưa gặp nhưng mà căn bản là tính khí không có khả năng thay đổi. Thời điểm Định Vương còn niên thiếu đã không phải người khoan hậu gì cho cam, mười mấy năm này cũng không thể dưỡng thành tính cách lấy đức báo oán được.

Hoa quốc công than thở, nói: “Ta chỉ sợ….chắc Hoàng thượng

không còn nhiều thời gian đi."

"Cha muốn nói, Hoàng thượng gọi chúng ta vào cung là muốn…" ủy thác.

Hoa Quốc công khoát tay một cái nói: "Đi thôi, đi xem một chút khắc biết."

Hôm nay điện Cần Chính đứng đầy người, so với lâm triều thường ngày thì càng nhiều hơn. Rất nhiều triều thần cũng nhận ra trước mặt đứng đầy mấy vị cựu thần mà bọn họ thậm chí còn không nhận ra, còn có mấy Vương gia trong hoàng thất. Trong lòng cũng mơ hồ biết chỉ sợ là có đại sự sắp xảy ra. Mấy người nhát gan không khỏi lùi lại phía sau không dám nói lời nào. Đứng ở phía trước chỉ còn mấy người đang xì xào bàn tán trao đổi gì đó. Chỉ nhìn vị trí cũng có thể nhìn ra được, những triều thần này đã chia làm hai phái. Một phái vây bên người Mặc Cảnh Lê, một phái khác vây quanh Liễu thừa tướng, nhìn đối phương thần sắc có chút bất thiện. Mà đổi lại, một phái khác đứng bên ngoài độc lập với những người này. Nhưng mà nhân số rất ít, đều là những lão nhân đã ngoài sáu mươi hoặc là người thanh liêm không chút quyền thế.

"Hoàng thượng giá lâm!." Tiếng hét bén nhọn của thái giám vang lên trên đại điện.

Trên đại điện nhất thời một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người không nhịn được nhìn chăm chú vào long ỷ trống rỗng phía trên. Chỉ chốc lát sau, phía sau điện truyền đến một loạt tiếng bước chân, Mặc Cảnh Kỳ đã lâu không thấy mặc long bào được thái giám đỡ ra ngoài. Bởi vì bệnh đã lâu nên Mặc Cảnh Kỳ không khỏi có chút gầy gò tiều tụy, long bào mặc trên người hắn hơi rộng, tạo thành một loại cảm giác quỷ dị không hài hòa. Sắc mặt hắn vẫn vàng như nến nhưng đôi môi đỏ sẫm làm người ta ghé mắt và một đôi mắt sáng

ngời sắc bén kinh người.

“Chúng thần tham kiến hoàng thượng!. Hoàng thượng vạn vạn tuế.!”

Mặc Cảnh Kỳ từ trên cao nhìn xuống đám thần tử phía dưới, bình tĩnh không gợn sóng nói: “Các khanh bình thân! Người đâu, tuyên chỉ.”

———-Vài lời nói với mọi người——

Là như vầy…Bạn học Mặc Cảnh Kỳ điển hình là người đi trên con đường màu đen, cho dù thật vất vả mới đổi đường thì vẫn chỉ là một màu đen. Mặt khác, cho dù Mặc Tu Nghiêu có ý với ngôi vị hoàng đế nhưng tuyệt đối không thể nào tiếp nhận từ tay Mặc Cảnh Kỳ. Mà bạn học Mặc Cảnh Kỳ không phải là hoàn toàn tỉnh ngộ mà là tiếp tục chui vào một ngõ cụt khác.

Chương 271: Tội kỷ chiếu (*)

(*) Chiếu thư tự nhận lỗi của Hoàng đế

“Các khanh bình thân, người đâu, tuyên chỉ.”

Triều thần cả điện không khỏi hai mặt nhìn nhau. Vừa lên triều, chuyện gì cũng chưa nói mà đã trực tiếp tuyên chỉ, điều này nói rõ, căn bản Hoàng thượng không tính thương nghị chuyện gì với bọn họ, mà chỉ muốn cho bọn họ nghe rồi làm theo thôi. Sau khi sửng sốt, rất nhanh, đã có người phản ứng kịp, “Chúng thần cung nghe thánh dụ.”

Đã có người chấp nhận, dù người khác còn có ý kiến thì cũng không nói gì được nữa, thần tử trên cả điện đồng loạt quỳ xuống, cung kính nói: “Cung nghe thánh dụ của Hoàng thượng.”

Đại thái giám tuyên chỉ đứng bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ mở Thánh chỉ ra, trên tay vẫn không nhịn được mà run lên, vốn muốn mở miệng đọc cũng ngừng lại một chút. Nhưng còn chưa chờ hắn phản ứng kịp, thì ánh mắt lạnh như băng của Mặc Cảnh Kỳ đang ngồi trên long ỷ cũng đã rơi xuống trên người hắn. Thái giám này liền giật mình một cái, vội vàng cao giọng tuyên đọc. “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Trẫm lấy lương đức, kế thừa đại nghiệp, mười chín năm như một ngày. Từ khi tự mình chấp chính tới nay đều nghiêm cấm dân luận, lại nghe lời siểm nịnh mỗi ngày, nịnh hạnh chuyên quyền, tham quan được như ý. Trẫm tin lời gièm pha, đẩy Định Quốc Vương phủ vào nơi nguy hiểm, uổng hại trung lương…… Sau khi mất không dám đối mặt với liệt tổ liệt tông……”

Thánh chỉ thật dài được thái giám tuyên chỉ đọc vang vọng trên đại điện, mọi người đứng phía dưới nghe chiếu cũng đồng loạt biến sắc. Thánh chỉ gì, đây rõ ràng là một bản Tội kỷ chiếu. Còn có nịnh hạnh chuyên quyền, tham quan được như ý gì đó kia. Nếu thật sự là nịnh hạnh chuyên quyền, tham quan được như ý, vậy bọn họ là gì? Đến khi nghe nhắc tới chuyện của Định Vương phủ, thì tất cả mọi người đều hít một hơi lãnh khí. Hoàng thượng lại chính miệng thừa nhận chuyện Định Vương phủ vào năm đó có liên quan với ngài ấy, hơn nữa, lại hạ Tội kỷ chiếu nhận sai. Mặc dù từ mấy năm trước, chuyện này cũng đã truyền ra đến thiên hạ đều biết, bách tính cũng nghị luận rối rít. Nhưng nghị luận là nghị luận, còn Hoàng đế tự mình hạ chiếu thừa nhận thì lại là chuyện khác.

Thật vất vả đợi đến khi thái giám truyền chỉ đọc xong, tất cả mọi người đều thở ra một hơi dài, nhưng rất nhanh sau đó lại nín thở, vì biết rằng, chỉ sợ chuyện hôm nay sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy.

Mặc Cảnh Kỳ đang nhắm mắt dưỡng thần, cho đến khi thái giám đọc Tội kỷ chiếu xong, xin chỉ thị của hắn, thì mới ngẩng đầu lên, nói: “Ban hành xuống dưới đi. Mặt khác, truyền ý chỉ của trẫm, khôi phục lại tước vị Định Quốc Thân Vương cho Định Vương Mặc Tu Nghiêu, Định Quốc Vương phi cho Diệp Ly, sắc phong Thế tử Định Vương Mặc Ngự Thần là Thế tử Định Vương phủ, phong Tương Vương. Giải trừ niêm phong của Định Vương phủ, trả lại toàn bộ tất cả sản nghiệp của Định Vương phủ ở kinh thành.”

“Dạ, nô tài tuân lệnh.” Bàn tay đang cầm Thánh chỉ của thái giám tuyên chỉ khẽ phát run, vội đáp.

Mặc Cảnh Kỳ suy nghĩ một chút, rồi nói: “Kêu Lục hoàng tử đi tuyên chỉ.”

“Dạ, nô tài cáo lui.”

Nhìn thái giám truyền chỉ cầm Thánh chỉ đi ra ngoài, lúc này, mọi người đứng phía dưới vừa phục hồi tinh thần lại mới phát hiện, Hoàng thượng cũng không phải làm dáng cho chúng thần nhìn, mà thật sự muốn công bố Tội kỷ chiếu ra thiên hạ, thậm chí ngay cả Định Vương tuyên bố thoát khỏi Đại Sở vào mấy năm trước, mấy năm nay ở Tây Bắc tự nuôi binh riêng cũng không truy cứu. Như vậy, nếu mọi người còn không hiểu Hoàng thượng muốn làm gì, thì cũng xem như sống uổng phí cả đời này rồi.

“Hoàng huynh! Chuyện này trăm triệu lần không thể được!” Mặc Cảnh Lê tiến lên một bước, cất cao giọng nói. Trong lòng âm thầm hối hận vì đã không nhận ra Mặc Cảnh Kỳ sẽ có hành động như vậy, nên không thể đề phòng. Lúc này làm trò trước mặt văn võ cả triều, không có sự đồng ý của Mặc Cảnh Kỳ, cho dù hắn là Nhiếp Chính Vương, thì cũng không có quyền khiến cho người ta thu hồi Thánh chỉ.

Mặc Cảnh Kỳ ngồi trên cao nhìn xuống hắn ta, khẽ nhướng mày, “A? Vì sao không thể?”

Mặc Cảnh Lê nói: “Chiếu chỉ này vừa ban hành, sẽ gây tổn thất rất lớn cho mặt mũi của hoàng thất Đại Sở ta. Điều này sẽ khiến cho người trong thiên hạ nhìn hoàng gia như thế nào, nhìn Hoàng thượng ra sao? Kính xin Hoàng huynh nghĩ lại.” Trong mắt của Mặc Cảnh Kỳ chớp động lên ý cười vui sướng, nói: “Không cần nghĩ lại. Trẫm hạ Tội kỷ chiếu, thì tất nhiên, lỗi lầm này là của Trẫm, không quan hệ tới hoàng thất và Hoàng tự trong tương lai. Huống chi… Điều này cũng không có gì không tốt, nói vậy, sau này, thần dân trong thiên hạ cũng sẽ thấy lòng quyết tâm và sự hối hận, áy náy của Trẫm.”

“Nhưng……” Mặc Cảnh Lê vẫn không cam lòng, còn muốn nói tiếp.

Mặc Cảnh Kỳ vung tay lên, nói: “Không có nhưng nhị gì nữa. Chuyện trước kia đúng là sai lầm của trẫm, bây giờ, Trẫm chỉ mong Định Vương niệm tình Trẫm không còn ở trên nhân thế bao lâu nữa, phụ tá con nối dòng của trẫm một cách tận tình, giữ gìn vững chắc cơ nghiệp của Đại Sở.” Lời này vừa ra, mọi người cũng đã hiểu rõ, Hoàng thượng tuyệt đối không có ý định truyền ngôi cho Lê Vương, thậm chí, vào lúc này lại kéo Định Vương phủ về, chỉ sợ có khả năng rất lớn là để đối phó với Lê Vương.

Tất nhiên, các đại thần thuộc đảng Lê Vương đều hơi thất vọng, nhưng Liễu thừa tướng cũng không vui vẻ bao nhiêu. Liễu thừa tướng đã làm quan trong triều mấy chục năm, là nguyên lão hai triều, tất nhiên, độ nhạy cảm trên phương diện nào đó cũng vượt qua rất nhiều người. Mới vừa rồi Hoàng thượng nói rõ là Hoàng tự mà không phải là Thái tử, trong chuyện này, nhìn như không có gì khác biệt, nhưng nếu cân nhắc cẩn thận, thì lại khác nhau một trời một vực. Thái tử không nhất định phải là Hoàng tự, mà Hoàng tự, cho dù không phải là Thái tử, thì cũng vẫn có thể trở thành Hoàng đế. Nghĩ tới tin tức Liễu Quý phi cầu kiến Hoàng thượng bị từ chối ở ngoài cửa mới nghe được hôm qua, Liễu thừa tướng cũng không nhịn được mà nhíu mày.

Nhìn sắc mặt khác nhau, bộ dáng muốn nói lại thôi của các đại thần, khóe môi Mặc Cảnh Kỳ cong lên một nụ cười lạnh nhạt, nói một cách lạnh nhạt: “Được rồi, tạm thời, chuyện này không cần thảo luận nữa. Trẫm đã không vào triều mấy ngày rồi, nói cho trẫm nghe về chiến sự với Bắc Cảnh xem.”

Mặc dù Mặc Cảnh Kỳ bị bệnh đã lâu, nhưng hôm nay có thể đứng dậy, thì vẫn uy nghi như xưa. Hoàng thượng đã kêu nói, tất nhiên, bọn họ không thể không nói, cho nên, chuyện này vừa nhắc tới, thì

lâm triều liền kéo dài hơn hai canh giờ. Đợi đến khi rốt cuộc các đại thần đã không đứng vững nữa bước ra khỏi điện Cần Chính, thì Thánh chỉ đã ra khỏi cung từ lâu.

Vừa bãi triều, bước ra khỏi điện Cần Chính, sắc mặt Mặc Cảnh Lê liền âm trầm phất tay áo bỏ đi. Sắc mặt của Liễu thừa tướng đi sau hắn ta cũng không dễ nhìn, lão đã là người có tuổi, tổng cộng đứng gần ba canh giờ, mà được Mặc Cảnh Kỳ ban thưởng ghế ngồi thì chỉ có mấy cựu thần đã từ quan về hưu, lão vẫn còn làm quan trong triều, cho dù đã lớn tuổi thì cũng chỉ có thể đứng nghe. Cho nên lúc đi ra cả người đều hơi lung lay, người đi theo bên cạnh lão vội đỡ lấy lão "Thừa tướng đại nhân, chúng ta trở về phủ sao?"

Liễu thừa tướng đẩy người đang đỡ mình ra, trầm giọng nói: "Đi gặp Quý phi nương nương và Thái tử điện hạ." Lão nhất định phải biết tại sao tâm tư của Hoàng thượng lại thay đổi nhanh như vậy. Còn có Lục hoàng tử… Lục hoàng tử…

Khách sạn

Bởi vì là cuối đông, nên trong tiểu viện vẫn còn mấy phần cảm giác rét lạnh đìu hiu. Thái giám truyền chỉ, còn có Lục hoàng tử Mặc Thụy Vân vừa mới chín tuổi đang đứng trong tiểu viện, thái giám truyền chỉ đang cầm Thánh chỉ màu vàng sáng, đứng nơm nớp lo sợ trong sân, Mặc Thụy Vân đứng trước mặt hắn ta, lúc đầu còn có mấy phần kính cẩn, nhưng đến khi đã đứng hơn một khắc chung mà Định Vương này vẫn ngồi trên giường êm rộng rãi, trêu chọc bé trai mặc áo đen đang ôm trong lòng, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn bọn họ một cái, hơn nữa, từ nhỏ lớn lên trong cung, được Mặc Cảnh Kỳ sủng ái đến không biết nặng nhẹ, nên Mặc Thụy Vân dần dần không nhẫn nhịn được nữa.

"Này! Phụ hoàng muốn Bản hoàng tử tới truyền Thánh chỉ, ngươi

dám không tiếp chỉ!" Mặc Thụy Vân nói.

Lời này vừa ra, thái giám đứng sau hắn ta sợ hãi đến chân mềm nhũn, "Bịch" một tiếng té ngồi trên mặt đất, vừa cuống quít dập đầu với Mặc Tu Nghiêu vừa nói: "Vương gia thứ tội, Vương gia thứ tội!" Mặc Thụy Vân quay đầu lại nhìn thái giám này một cái, khẽ "Hừ" một tiếng khinh thường. Lá gan nhỏ như vậy, đây lại là thái giám đắc lực nhất bên cạnh Phụ hoàng sao?

Từ nhỏ đã bị người ta cố ý nuông chiều, nên Mặc Thụy Vân không biết, cho dù mẫu phi của hắn ta ở đây, thì chỉ sợ cũng sẽ sợ hãi đến chân mềm nhũng mà quỳ xuống đất dập đầu như vậy.

Nhưng phản ứng này của hắn ta lại đưa tới mấy phần hứng thú cho Mặc Tu Nghiêu, ngẩng đầu lên nhìn hắn ta một cái, rồi nói một cách thản nhiên: "Đây chính là người do Mặc Cảnh Kỳ chọn sao?"

Vẻ mặt của thái giám truyền chỉ đau khổ không dám trả lời, sao Lục hoàng tử lại là người do Hoàng thượng chọn được, đây rõ ràng là không có lựa chọn khác mà. Chỉ là, từ nhỏ đến lớn, Lục hoàng tử được Hoàng thượng sủng ái, thân phận của mẹ ruột lại thấp kém không đáng nói nên đã bị người trong cung dạy dỗ thành đứa trẻ đã chín tuổi mà còn không có mắt bằng đứa bé bốn năm tuổi.

Mặc Thụy Vân nói đầy kiêu ngạo: "Đúng vậy, Bản hoàng tử đúng là Lục hoàng tử, nếu ngươi đã biết, còn không đến đây bái kiến."

"Phốc……" Mặc Tiểu Bảo nằm trên chân Mặc Tu Nghiêu, mở to hai mắt nhìn tên hoàng tử kỳ quái như có mắt mọc trên đỉnh đầu trước mắt này. Hắn ta thật sự không sợ Phụ vương chút nào sao? Mặc Tu Nghiêu mỉm cười vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Mặc Tiểu Bảo, "Con cười cái gì?" Mặc Tiểu Bảo chớp mắt to, "Phụ vương phải bái kiến hoàng tử sao?"

“Ngay cả Hoàng đế mà Phụ vương của con còn không bái kiến, thì sao phải bái kiến Hoàng tử?” Mặc Tu Nghiêu cười nói.

Mặc Tiểu Bảo thoải mái nhắm mắt, nằm trên chân Mặc Tu Nghiêu phơi nắng, “Vậy thì tốt, con cũng không muốn bái kiến hoàng tử.” Nếu Phụ vương của bé phải bái kiến hoàng tử, vậy chẳng phải chứng tỏ bé cũng phải bái kiến tên hoàng tử ngu ngốc trước mắt này sao? Thật sự quá hạ thấp địa vị. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhéo khuôn mặt nhỏ bé của con trai, nói: “Không muốn lạy thì rất đơn giản, chỉ cần con có bản lãnh khiến cho người khác phải lạy con, thì dĩ nhiên con không cần lạy người khác.” Mặc Tiểu Bảo cười khẽ khinh thường, “Tất nhiên tiểu gia con có bản lãnh.”

“Tiểu gia?” Mặc Tu Nghiêu nhe răng cười, trên tay cũng không lưu tình, ở chỗ Diệp Ly không nhìn thấy được, hung hăng nhéo cái mông nhỏ của Mặc Tiểu Bảo.

“A a…… Hèn hạ! Mẫu thân, Phụ vương ức hiếp……” Mặc Tiểu Bảo bị giam trong lòng Mặc Tu Nghiêu nhảy dựng lên. Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Vừa mới dạy con xong, không muốn bị người khác ức hiếp con, thì chính mình phải có đủ năng lực. Còn trước khi có đủ năng lực, thì nên ngoan ngoãn để cho Phụ vương ức hiếp đi. Cáo trạng là không có tiền đồ.”

“Hu hu……” Mặc Tiểu Bảo nhìn mẫu thân đang ngồi một bên xem kịch hay đầy đáng thương. Diệp Ly mỉm cười nhún vai với con trai, tỏ vẻ chính mình lực bất tòng tâm. Mặc tiểu gia liền vô cùng thức thời, lập tức liền bày ra gương mặt thản nhiên, nói với Mặc Tu Nghiêu: “Phụ vương, con sai rồi. Tha thứ cho con đi……”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, nói với Diệp Ly: “Từ khi nào mà tiểu tử này đã học được co được dãn được rồi?”

Diệp Ly nhàn nhạt cười nói: “Thằng bé vẫn luôn có thể co được dãn được.” Đây là nói thật, ngoại trừ trước mặt Phụ vương của mình, Mặc Tiểu Bảo rất ít khi vì sĩ diện mà khổ thân. Thứ nhất là vì không vứt bỏ mặt mũi được, thứ hai cũng vì chắc chắc cha của mình sẽ không thật sự làm gì mình. Bây giờ xem ra, ngay cả vấn đề mặt mũi cuối cùng cũng đã giải quyết rồi. Cho nên, sau này Mặc tiểu gia đã có thể vô địch.

Mặc Thụy Vân đứng ở một bên nhìn một màn ấm áp hoà thuận vui vẻ trước mắt này mà trong lòng không thoải mái vạn phần. Từ nhỏ, Lục hoàng tử lớn lên trong cung đều là thiên kiều bách sủng, thậm chí, Mặc Cảnh Kỳ thương yêu hắn còn hơn cả hai huynh đệ Thái tử có tính cách hơi trầm lặng do Liễu Quý phi lãnh đạm. Nhưng ngay cả như vậy, thì Mặc Thụy Vân cũng không dám đùa giỡn không lễ phép ở trước mặt Phụ hoàng của hắn như vậy. Nhìn bộ dáng đùa giỡn ồn ào của bé trai khoảng năm sáu tuổi đang nằm trong lòng Định Vương tuấn mỹ tóc trắng trước mắt này, Mặc Thụy Vân cảm thấy trong lòng có một thứ gì đó rất kỳ quái đang lan tràn ra ngoài không ngừng, nhìn nụ cười trên gương mặt của Mặc Tiểu Bảo cũng bắt đầu cảm thấy đặc biệt chói mắt.

Ở bên cạnh, do Mặc Tu Nghiêu và Mặc Tiểu Bảo vẫn đang đùa giỡn, nên không để ý đến, nhưng thái giám đang quỳ trên mặt đất đã nhìn thấy nhất rõ ràng sắc mặt của Mặc Thụy Vân. Trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ. Mấy vị trước mắt này cũng không phải một Lục hoàng tử nho nhỏ như ngài có thể đắc tội được đâu. Chọc giận Định Vương, đừng nói Hoàng thượng muốn Định Vương phù trợ ngài, chỉ sợ ngay cả mạng nhỏ cũng phải để lại ở đây.

“Thì ra giáo dưỡng của Định Vương phủ cũng chỉ có như vậy.” Rốt cuộc, Mặc Thụy Vân không cô phụ sự lo lắng của thái giám, nhìn Mặc Tiểu Bảo chằm chằm rồi đột nhiên thốt ra.

Nghe vậy, ba người đang cười đùa đều yên tĩnh lại. Diệp Ly khẽ nhíu mày, nói với Mặc Thụy Vân: “Giáo dưỡng của Định Vương phủ như thế nào, chỉ sợ không cần Lục hoàng tử phán xét. Mời Lục hoàng tử về đi, nơi này của chúng ta nhỏ, không chứa nổi người có thân phận tôn quý như ngươi.” Diệp Ly thật sự hơi tức giận. Câu nói này của Mặc Thụy Vân không chỉ nói Mặc Tiểu Bảo, mà lại còn chỉ trích cả Định Vương phủ và những người dạy dỗ Mặc Tiểu Bảo. Về phần vì sao hắn ta lại nói như vậy, thì dĩ nhiên Diệp Ly cũng nhìn ra được. Cũng không phải vì hắn ta có hiềm khích gì với Định Vương phủ, mà chỉ vì hắn ta ghen tỵ với Mặc Tiểu Bảo mà thôi. Một hoàng tử được nhận hết sủng ái từ nhỏ, lại vì chút ghen tỵ nho nhỏ này mà nói lời ác độc với người khác, phẩm tính như vậy cũng đủ khiến cho người ta không thích nổi.

“Bản hoàng tử cũng không nói sai!” Không nghĩ tới Diệp Ly vừa mở miệng đã hạ lệnh trục khách, Mặc Thụy Vân cũng không vui. Mặc dù ở trong cung, mẫu phi của hắn không được sủng ái, nhưng Phụ hoàng vẫn thích hắn, cho dù là con của Liễu Quý phi đang được sủng ái, thì cũng phải nhường hắn mấy phần.

“Giáo dưỡng của khuyển tử chỉ có người làm cha mẹ như chúng ta mới có quyền quan tâm, không biết Lục hoàng tử có thân phận gì mà xen vào chuyện này?” Diệp Ly hỏi một cách lạnh nhạt.

Mặc Thụy Vân không phản bác được, mà chỉ nhìn Mặc Tiểu Bảo chằm chằm đầy hung dữ. Mặc Tiểu Bảo cũng không thích nhảy ra tranh phong với hắn ta vào lúc này, nếu không lại chứng tỏ bé không có giáo dưỡng, kiêu ngạo “Hừ” một tiếng, trốn vào trong lòng Mặc Tu Nghiêu, “Phụ vương, con sai rồi. Sau khi trở về, con nhất định sẽ xin ông ngoại chỉ dạy lại lễ nghi cho thật tốt.”

Mặc Tu Nghiêu cười như có như không nhìn con trai một cái, lại nói

với đám người Trác Tĩnh đang hầu hạ ở bên cạnh: “Tiễn Lục hoàng tử về.”

Trác Tĩnh vung tay lên, liền có thị vệ tiến lên tiễn khách, thái giám còn đang cầm thánh chỉ cũng vẫn nhớ được chức trách của mình, vội vàng nói: “Định Vương… Còn… Còn ý chỉ của Hoàng thượng……”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Ý chỉ của Sở hoàng thì liên quan gì đến Bản vương? Ngươi mang về đi. Nói cho Mặc Cảnh Kỳ, ánh mắt của hắn ta… Thật tốt.”

Thái giám truyền chỉ cũng biết không còn cách nào, chỉ đành phải thu hồi thánh chỉ, rồi nói: “Hoàng thượng đã hạ lệnh, giải trừ niêm phong của Định Vương phủ, còn có những sản nghiệp của Định Vương phủ đã bị niêm phong ở kinh thành nữa, cũng đều trả lại cho Vương gia. Khách sạn đơn sơ, kính xin Vương gia trở về Vương phủ nghỉ ngơi, cũng tránh cho Vương phi và Thế tử phải chịu thiệt thòi.” Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn thái giám kia, cười nói: “Ngươi lại rất biết nói chuyện, trở về chuyển cáo cho Mặc Cảnh Kỳ. Phần lễ này, Bản vương nhận.”

Cuối cùng cũng xem như đã hoàn thành nhiệm vụ, trong lòng thái giám kia thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cung kính cáo lui.

Tiễn đám người kia về, Diệp Ly mới cau mày nói: “Hôm nay Mặc Cảnh Kỳ làm vậy là có ý gì? Đây chính là kịch hay mà chàng đã nói sao?”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Không phải kịch hay sao? Ta đã nói trước, người như Mặc Cảnh Kỳ… Tính cách thay đổi thất thường, bình thường là trở mặt vô tình. Hắn ta sủng ái Liễu Quý phi đã nhiều năm, vì nàng ta mà chống đối với Thái hậu, coi thường Hoàng hậu, nếu

không phải hắn ta còn cần mấy phần mặt mũi, thì chỉ sợ sẽ muốn ái thiếp diệt thê luôn. Chính là như thế, nên hiện tại hắn ta sắp chết mà đột nhiên lại biết được những hành động của Liễu Quý phi, vô luận là thật hay giả, thì hắn ta cũng sẽ oán hận Liễu Quý phi, có thể nói là hận đến thấu xương. Hôm qua lại bị Thái hậu và Bản vương cùng kích thích như vậy, lúc này hắn ta cũng sẽ không quan tâm giang sơn Đại Sở như thế nào nữa. Chỉ cần có thể trả thù mẹ con Mặc Cảnh Lê, còn có Liễu gia nữa, thì còn cái gì mà hắn ta không làm được?"

"Chàng nói là Mặc Cảnh Kỳ đã mất lý trí hoàn toàn?" Diệp Ly nhíu mày nói.

"Cũng không phải mất lý trí hoàn toàn, đúng hơn là, cả đời này, hắn ta chỉ nửa điên nửa tỉnh mà thôi. Hắn ta không hận Định Vương phủ, sở dĩ lúc trước đối phó với Định Vương phủ cũng chỉ vì sợ Định Vương phủ uy hiếp ngôi vị Hoàng đế của hắn ta mà thôi. Nhưng hôm nay… Hắn ta sắp chết, Bản vương cũng không có uy hiếp ngôi vị Hoàng đế của hắn ta, mà ngược lại mẹ ruột, em trai ruột và người bên gối của hắn ta, một người so với một người đều tính kế hắn ta. So với Bản vương, hắn càng hận bọn họ hơn. Lúc này, đừng nói chính Định Vương phủ, cho dù Bản vương muốn làm Nhiếp Chính Vương, thì hắn ta cũng sẽ đồng ý. Hắn ta đã bị hận ý che mắt, chỉ muốn báo thù mà thôi." Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói.

Diệp Ly trầm tư một lát, thật đúng như Mặc Tu Nghiêu đã nói. Thật ra, tính cách của Mặc Cảnh Kỳ cũng không thích hợp làm Hoàng đế. Hắn ta nhạy cảm đa nghi quá mức, tài trí cũng chỉ có thể được xem là bình thường. Cũng bởi vì hắn ta biết mình bình thường, cho nên lại càng bất an, một khi nắm đại quyền thì sẽ vô cùng dễ dẫn đến cực đoan. Nhớ chuyện của Định Vương phủ vào năm đó, chắc chắn hoàng gia muốn tước quyền của Định Vương phủ không chỉ hai đời này mới có, nhưng nhiều Hoàng đế như vậy cũng không có một ai ra tay mạnh bạo như hắn ta. Chỉ là, có lẽ cũng thật sự bởi vì hắn ta xuất

kỳ bất ý (*ra tay vào lúc đối phương chưa đề phòng kịp*), nên suýt chút nữa đã để cho hắn ta thành công. Chỉ tiếc, trời không diệt Định Vương phủ, chỉ có thể nói, ý trời là như vậy. Nói tóm lại, Mặc Cảnh Kỳ là một người không am hiểu cân bằng vô cùng, mà điều quan trọng nhất của đế vương lại là phải hiểu được đạo cân bằng.

“Tu Nghiêu đã biết trước sẽ như thế sao?”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Giao đấu với nhau nhiều năm như vậy, chung quy Bản vương cũng xem như hiểu hắn ta mấy phần. Chỉ tiếc… Cho dù thế hệ này của Định Vương phủ thần phục Đại Sở, thì lần này, Bản vương cũng sẽ không đồng ý. Kế hoạch của hắn ta chỉ có thể phá hủy thôi.”

“Vì sao?” Diệp Ly nhướng mày, mặc dù một chiêu này của Mặc Cảnh Kỳ là loạn chiêu, cũng không được xem như là hôn chiêu gì. Tội kỷ chiếu vừa được ban ra, nếu Mặc Cảnh Kỳ chết, thì sự từ chối của Định Vương phủ sẽ chỉ dẫn tới sự chỉ trích trong dân gian. Cũng không phải dân chúng không biết phân biệt thị phi, mà là thế nhân rất xem trọng Tội kỷ chiếu này. Các triều đại đổi thay, chỉ cần không phải không cứu vãn được nữa, thì gần như không có vấn đề gì mà Tội kỷ chiếu không giải quyết được. Vô luận Đế vương làm gì, thì chỉ cần Tội kỷ chiếu vừa ra, là có thể nhận được sự tha thứ của bách tính. Dù sao, từ đầu đến cuối, tư tưởng trung quân vẫn luôn tồn tại trong suy nghĩ của từng người dân.

Mặc Tu Nghiêu khẽ thở dài, cúi đầu nhìn thoáng qua Mặc Tiểu Bảo đang nằm ngủ trong lòng hắn. Mới vừa náo loạn một trận, Mặc Tiểu Bảo nghe cha mẹ nói chuyện không tới nửa khắc đồng hồ liền thở to mà ngủ, bên cái miệng nhỏ nhắn còn chảy nước miếng trong suốt.

“Tiểu tử này, nhìn thì rất ngoan ngoãn, nhưng kỳ thực chắc chắn kiêu ngạo mười phần, còn kiêu ngạo hơn Bản vương mấy phần. Chỉ sợ

trưởng thành cũng không thể thấp hơn người khác ba phần. Huống chi, nếu bây giờ Định Vương phủ đã thoát khỏi cái lồng chim Đại Sở này, sau này như thế nào, thì phải xem chính mình. Chẳng lẽ ta làm cha còn có thể đích thân giam tiểu tử này vào lại sao? Trải qua những chuyện trong mấy năm nay, trong lòng ai cũng sẽ không thể không có một chút khúc mắc. Đến lúc không bỏ qua được nữa, thì khốn cảnh của Định Vương phủ của nhiều năm trước cũng sẽ tái diễn lại thôi."

Diệp Ly hiểu ý của hắn, cho dù hoàng thất giữ chữ tín, một đời này, Mặc Tu Nghiêu nắm trọng quyền, Định Vương phủ được phú quý vô song. Nhưng hậu thế sẽ lại lâm vào cục diện bế tắc như bọn họ từng trải qua một lần nữa, thậm chí sẽ càng tệ hơn.

"Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, thì ta và Tiểu Bảo cũng sẽ ở bên cạnh chàng." Diệp Ly nhẹ giọng nói.

"Ta biết, chúng ta sẽ ở cùng nhau vĩnh viễn."

Chương 272: Đại trưởng công chúa tới thăm

Tội kỷ chiếu vừa ra, cả kinh thành đều chấn động. Trong thời gian ngắn, người đến khách sạn bái kiến Định Vương lại càng nối liền không dứt. Giống như trước mắt đã xuất hiện cục diện Định Vương phủ khôi phục lại như xưa. Dĩ nhiên, tất cả mọi người sẽ không cho rằng Định Vương không đấu lại Lê Vương, càng sẽ không cho rằng căn bản Định Vương không có ý định tham dự vào trong cuộc tranh đấu. Mà trong lòng đám quyền quý đã leo lên thuyền của Lê Vương phủ hoặc Liễu gia thì không khỏi âm thầm kêu khổ, nhưng cũng không thể làm gì được nữa. Lên thuyền thì dễ, xuống thuyền thì khó, lúc này muốn đổi ý cũng không còn kịp rồi.

Lúc này trong hoàng cung, trong cung Hoàng hậu, Hoa Hoàng hậu đang ngồi trên Phượng tọa nghe Lục hoàng tử đang tràn đầy căm phẫn kể lại khi đi truyền chỉ bị ức hiếp mà phải nhíu đôi mi thanh tú lại. Nhìn vẻ mặt tức giận và oán độc của đứa bé trước mặt, Hoàng hậu lắc đầu thất vọng. Trịnh hiền phi ngồi bên cạnh cũng thất vọng, cuối cùng, đến khi nghe thấy Mặc Thụy Vân kêu gào nhất định phải kêu Phụ hoàng trừng trị bọn họ, thì cũng không nhịn được mà quăng một cái tát qua.

Lục hoàng tử bị tát một cái bất thình lình liền vỡ mộng, vuốt mặt nhìn Trịnh hiền phi đầy kinh ngạc, trong thời gian ngắn, cũng không nói ra cái gì được. Hoàng hậu thở dài, nhẹ giọng nói: “Bây giờ muội đánh nó thì có ích gì?” Mấy năm nay, nàng bị cấm túc trong cung, quyền lợi của hậu cung đều rơi vào trong tay Liễu Quý phi. Lục hoàng tử bị dạy thành như vậy tất nhiên có Liễu Quý phi nhúng tay vào, nhưng người mẹ ruột là Trịnh hiền phi này cũng chưa chắc không có lỗi.

Ngay cả vị Hoàng hậu là nàng cũng, ai……

“Mẫu phi, tại sao người đánh con?” Rốt cuộc Lục hoàng tử cũng phục hồi tinh thần lại, nhìn Trịnh hiền phi chằm chằm, tức giận bất bình, chất vấn. Rõ ràng hắn ở bên ngoài bị ức hiếp, mẫu phi không giúp hắn hả giận thì cũng xem như xong, đằng này lại còn ra tay đánh hắn? Điều này khiến cho Mặc Thụy Vân luôn được nuông chiều sao có thể chịu được? Nhìn bộ dáng không hiểu dụng tâm của mình của con trai, nước mắt của Trịnh hiền phi cũng không nhịn được nữa mà rơi như mưa, ngã vào trong ghế ở một bên, khóc rống lên. Thấy bộ dáng như thế của mẫu phi, khóe miệng Mặc Thụy Vân mếu máo lẩm bẩm: “Nếu mẫu phi không trút giận giúp con, thì con đi tìm Phụ hoàng là được. Phụ hoàng thương con, nên nhất định sẽ giúp con! Con muốn bắt tên tiểu tử thúi kia của Định Vương phủ tới để đánh cho một trận nhớ đời, muốn nó làm nô tài cho con!”

“Im ngay!” Trịnh Hiền phi bị làm cho sợ đến sắc mặt trắng bệch, kéo Mặc Thụy Vân lại, rồi nói: “Định Vương là trưởng bối, bàn về bối phận, thì ngay cả Thế tử Định Vương kia cũng lớn hơn con một bối phận. Bọn họ nói gì thì con phải ngoan ngoãn nghe và nhớ là được. Không được phép nói hưu nói vượn.” Sao Mặc Thụy Vân chịu nghe, nói một cách đầy tức giận: “Con là Hoàng tử, tại sao phải nghe bọn họ! Con nhất định phải kêu Phụ vương phạt bọn họ thật nặng!” Nói xong cũng đẩy bàn tay của Trịnh Hiền phi ra rồi chạy ra bên ngoài. Hoàng hậu đang ngồi trên Phượng tọa thấy thế, sắc mặt trầm xuống, vỗ bàn, lạnh lùng nói: “Ngăn Lục hoàng tử lại!”

Lục hoàng tử bị ngăn cản, đương nhiên liền nổi giận lôi đình, uy hiếp muốn giết những thái giám, cung nữ này. Hoàng hậu nhìn nó chằm chằm, giọng nói đầy lạnh lùng: “Là Bản cung muốn ngăn cản ngươi, có phải ngay cả Bản cung mà ngươi cũng muốn giết luôn không? Dẫn đi, trông chừng Lục hoàng tử, nếu nó chạy ra ngoài thì sẽ hỏi tội các ngươi!” Mặc Thụy Vân vẫn có mấy phần sợ người mẹ cả chỉ mới

gặp vài lần này, thấy ngài ấy đã tức giận thật sự thì cũng không dám làm ầm ĩ nữa, mà ngoan ngoãn đi theo người ta vào trong điện.

Hoàng hậu vuốt vuốt mi tâm, nói với Trịnh Hiền phi: “Muội cũng đừng khóc, Định Vương còn không đến mức so đo với một đứa trẻ không hiểu chuyện. Bây giờ muội cũng thấy rõ ràng rồi, Thụy Vân có thích hợp với vị trí kia không?”

Trịnh Hiền phi hơi ngượng ngùng ngừng khóc. Nàng xuất thân nơi cửa nhỏ nhà nghèo, biết con trai mình có cơ hội có thể đi lên ngôi vị Hoàng đế, nàng có thể trở thành Hoàng thái hậu mẫu nghi thiên hạ, thì sao có thể không động tâm chứ? Nhưng hôm nay nhìn bộ dáng không hiểu chuyện của con trai, tốt xấu gì nàng cũng đã lăn lộn trong cung nhiều năm như vậy, nên vẫn còn có chút kiến thức. Một lần xuất cung đã đắc tội với cả Định Vương phủ, không phân biệt được một chút nặng nhẹ. Bộ dáng kia, cho dù đi lên ngôi vị Hoàng đế, thì chỉ sợ cũng chưa ngồi được mấy ngày thì đã bị người ta hại.

“Hu hu… Đều tại tiện nhân kia! Tiện nhân kia đã dạy hư hoàng nhi của muội. Hu hu… Hoàng hậu nương nương, ngài hãy làm chủ cho thần thiếp……” Lúc này, trong lòng Trịnh Hiền phi hận Liễu Quý phi đến chết, mấy năm nay, Hoàng thượng sủng ái Liễu Quý phi, cả hậu cung đều giao cho nàng ta quản lý. Nàng là mẹ ruột của hoàng tử mà quanh năm suốt tháng cũng không gặp con trai được hai lần, bây giờ con trai lại bị dạy dỗ thành dạng này, rõ ràng đã chặt đứt giấc mộng Thái hậu của nàng mà. Sao điều này không khiến cho nàng hận Liễu Quý phi được chứ?

Hoàng hậu không nhịn được khoát tay một cái, rồi nói: “Đủ rồi, việc đã đến nước này thì nói những thứ này còn có tác dụng gì?” Với đề nghị này của Mặc Cảnh Kỳ, đến lúc này, Hoàng hậu đã hết cách hoàn toàn. Phẩm hạnh của Lục hoàng tử như thế, có thể dạy được cái gì đây? Nàng có thể hy sinh bản thân mình vì hoàng gia, bởi vì

nàng là Hoàng hậu, nàng gả cho Mặc Cảnh Kỳ làm vợ. Nhưng nàng không thể vì hoàng gia, vì Mặc Cảnh Kỳ, mà hy sinh cả Hoa gia. Vì Đại Sở, Hoa gia đã làm đủ rồi……

“Thần thiếp biết sai rồi.” Trịnh Hiền phi lau nước mắt, quỳ xuống đất, rồi nói: “Thần thiếp không cầu hoàng nhi có tiền đồ gì lớn, chỉ cầu nó được bình an. Nó không hiểu chuyện cũng là muội làm mẹ mà không biết dạy dỗ, cầu xin Hoàng hậu nương nương cầu tình với Định Vương thay thần thiếp, cầu xin ngài ấy bỏ qua cho hoàng nhi.”

“Muội đứng lên đi.” Hoàng hậu thở dài nói, “Tỷ đã nói rồi, mặc dù Định Vương không phải người khoan hồng độ lượng, nhưng cũng không đến nỗi tức giận với một đứa trẻ không hiểu chuyện. Nếu sau này có thể gặp Định Vương phi, thì Bản cung nói với nàng ấy một tiếng là được. Có điều, Thụy Vân thì muội phải dạy dỗ lại cho tốt, vừa mở miệng mà đã nói đến gia giáo của người ta, đừng nói ở hoàng thất, cho dù gia đình bình thường, thì cũng đã phạm vào kiêng kỵ rồi.”

Trịnh Hiền phi vội tạ ơn, liên tục bảo đảm nhất định sẽ dạy dỗ Lục hoàng tử thật tốt, rồi mới cáo biệt Hoàng hậu, đi ra hậu điện đón Lục hoàng tử ra về. Nhìn bóng lưng nàng ấy đã đi khỏi, Hoàng hậu khẽ thở dài. Vị Hoàng hậu như nàng còn có thể làm bao lâu nữa đây? Trịnh Hiền phi sẽ ra sao? Chỉ sợ có dạy dỗ Lục hoàng tử tốt hay không cũng không có quan hệ với nàng ấy. Thôi… Ít nhất, Vô Ưu của nàng vẫn sống bình an ở Tây Bắc. Như vậy đã rất tốt rồi……

Thái giám truyền chỉ đi theo Mặc Thụy Vân trở về cung liền bẩm báo tin tức Mặc Tu Nghiêu từ chối tiếp chỉ, Mặc Cảnh Kỳ trầm mặc một lúc lâu rồi rốt cuộc vẫn phải vô lực phất tay để hắn ta lui ra. Thái giám truyền chỉ như nhặt được đại xá, vội lui ra ngoài. Trong nháy mắt quay người đóng cửa điện, thì lại thấy trong ánh mắt tối tăm của Đế vương đang ngồi trên ghế rồng lộ ra tàn bạo và điên cuồng chưa bao

giờ có. Trong lòng run lên vội vàng khép cửa nhẹ nhàng lại.

Có ý chỉ của Hoàng đế, hiệu suất làm việc của người phía dưới cực nhanh. Vốn Định Vương phủ cũng chỉ bị niêm phong mà thôi, bởi vì lực ảnh hưởng của Định Vương phủ với Đại Sở, nên trong thời gian ngắn, Mặc Cảnh Kỳ cũng không dám sử dụng tòa phủ đệ này, cho nên sau khi phủ đệ lại được mở ra, mọi người cũng chỉ cần quét dọn lại một lần, hai ngày sau liền tới bẩm báo cho Mặc Tu Nghiêu, mời Định Vương và Vương phi chuyển về Vương phủ.

Đương nhiên Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ không khách khí. Vương phủ này là cơ nghiệp của lịch đại tổ tiên Định Vương phủ, cũng là nơi ở của lịch đại Định Vương trong gần hai trăm năm, lúc trước, khi bỏ Định Vương phủ lại mà định cư ở Tây Bắc, Mặc Tu Nghiêu vẫn cho người âm thầm trông nom nơi này, cho nên, dù đã qua sáu bảy năm, nhưng cả Vương phủ vẫn được bảo tồn vô cùng hoàn hảo. Đợi đến khi một nhà ba người chính thức chuyển vào Định Vương phủ, thì đương nhiên, người tới cửa tới bái kiến cũng càng nhiều. Bởi vì… điều này chứng minh Thánh chỉ lúc trước cũng không phải nói không, Định Vương phủ thật sự đã trở về Đại Sở và kinh thành.

Mặc dù Mặc Tu Nghiêu từ chối đa số người tới bái phỏng, nhưng có một số người tự thân tới thăm, thì lại không có cách nào từ chối. Vào xế chiều ngày chuyển về Vương phủ, thị vệ ở phía ngoài đi vào bẩm báo Đại trưởng công chúa Phúc Hi và công chúa Chiêu Dương tới gặp Vương gia. Hai vị này, công chúa Chiêu Dương còn dễ nói, nhưng Đại trưởng công chúa thì lại không thể từ chối. Chỉ đành phải cho người mời họ vào.

Bây giờ, Đại trưởng công chúa đã tám mươi tuổi, so với mấy năm trước, lại càng già hơn không ít, mặc dù nhìn tinh thần cũng vẫn còn rất tốt, nhưng hiển nhiên, thân thể đã không còn khỏe bằng lúc trước nữa, được Công chúa Chiêu Dương và cung nữ đỡ đi từ từ vào,

Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng vội mang theo Mặc Tiểu Bảo đi ra nghênh đón, “Đại trưởng công chúa.”

Đại trưởng công chúa nhìn mái tóc của Mặc Tu Nghiêu bạc trắng, thần sắc lại bình tĩnh đứng trước mặt mình, trên gương mặt tràn đầy nếp nhăn hiện lên một tia đau lòng và vui mừng, lại nói với Mặc Tu Nghiêu hơi bất đắc dĩ: “Xem ra quả nhiên cháu hận hoàng gia vô cùng, ngay cả cô cô cũng không chịu nhận sao?” Mặc Tu Nghiêu cúi đầu, nhưng vẫn kêu một tiếng Hoàng cô. Lúc này, Đại trưởng công chúa mới vui mừng, ánh mắt rơi vào Mặc Tiểu Bảo đang đứng bên cạnh lại càng sáng rực lên và từ ái không dứt, “Đây chính là Tiểu Ngự Thần sao? Giống cháu khi còn bé tới bảy tám phần.” Công chúa Chiêu Dương cười nói: “Cô cô, Chiêu Dương thấy Tiểu Thế tử còn đáng yêu hơn Tu Nghiêu khi còn bé đấy.” Đại trưởng công chúa mỉm cười gật đầu: “Quả thật như thế.”

Mặc Tiểu Bảo cũng không lúng túng, đứng bên cạnh Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, tiến lên hành lễ đầy tự nhiên hào phóng, “Ngự Thần bái kiến bà cô, bái kiến Chiêu Dương cô cô.”

“Cháu ngoan… Cháu ngoan…” Đại trưởng công chúa cười nói, lấy một cây chủy thủ tùy thân đeo bên người ra, đưa cho Mặc Tiểu Bảo, nói: “Bà cô cũng chưa chuẩn bị lễ ra mắt gì, món đồ chơi nhỏ này, cháu cầm chơi đi.” Đó là một thanh chủy thủ tinh xảo xinh xắn, chuôi đao và trên vỏ đao đều được khảm bảo thạch đủ màu, vừa kéo chủy thủ ra, ánh sáng trên thân đao liền làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo bốn phía, hiển nhiên là một thanh bảo đao. Mặc Tiểu Bảo quay đầu lại nhìn cha mẹ, Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt cười nói: “Trưởng giả ban thưởng, không dám từ chối. Con nhận đi.”

Chính Mặc Tiểu Bảo cũng rất thích món đồ này, nghe Phụ vương nói thì tất nhiên vui mừng, hai tay nhận lấy chủy thủ, giọng nói giòn giã: “Ngự Thần tạ ơn bà cô.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, vẻ mặt lại

nghiêm túc và cung kính, khiến Đại trưởng công chúa vui mừng đến nỗi trầm trồ khen ngợi liên tục.

Công chúa Chiêu Dương cũng lấy một khối ngọc bội ra đưa cho Mặc Tiểu Bảo, cười nói: “Cô cô cũng không có bảo đao để tặng cho cháu, thấy khối ngọc bội này cũng hơi kỳ lạ, Ngự Thần lấy chơi đi.”

Mặc Tiểu Bảo cũng nhận lấy, rồi cám ơn công chúa Chiêu Dương.

Đại trưởng công chúa và Công chúa Chiêu Dương nhìn bánh bao nhỏ chỉ cao bằng bắp đùi của Mặc Tu Nghiêu đang đứng trước mặt, bộ dáng tuấn tú không nói, chỉ khí độ kia là đã có thể nhìn ra được nuôi dạy rất tốt. Lại nhớ tới mấy đứa con của Hoàng đế trong cung, lại nói, hoàng tử của Hoàng đế cũng không ít, nhưng chỉ sợ, một đám hoàng tử cộng lại cũng không bằng một đứa bé bốn năm tuổi của Định Vương phủ này. Lại nhìn Định Vương phi dịu dàng thanh nhã đang đứng bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, cũng không khỏi không thở dài, chỉ có cô gái như vậy mới có thể nuôi dạy ra đứa con ưu tú như thế.

“Hoàng cô, Công chúa Chiêu Dương, hôm nay, khí trời vẫn còn hơi lạnh, không bằng chúng ta vào bên trong ngồi đi.”Diệp Ly nhẹ giọng cười nói, lại dẫn hai người vào đại sảnh.

Hôm nay vừa mới dọn về, nên Định Vương phủ cũng không có nhiều người. Thị vệ, cộng thêm thị nữ, nô tài hầu hạ, tổng cộng cũng chỉ mới khoảng một trăm người, ngay cả một phần ba lúc trước, cũng chưa tới. Vì vậy, Vương phủ lớn như thế cũng trở nên vắng lặng, yên tĩnh vô cùng.

Vào đại sảnh, khách và chủ ngồi xuống. Đại trưởng công chúa từ ái kéo Mặc Tiểu Bảo đến trước mặt, tinh tế hỏi han, Mặc Tiểu Bảo cũng rất thích lão nhân hòa ái, dễ gần giống ông cố này, nên cũng trả lời

mỗi một câu đầy chân thật, rõ ràng. Công chúa Chiêu Dương ngồi bên cạnh nghe cũng không khỏi cười nói: “Thì ra Tiểu Thế tử được chính tay Thanh Vân tiên sinh dạy dỗ. Khó trách còn nhỏ tuổi mà đã có khí độ như vậy rồi. Hiện nay, Thanh Vân tiên sinh còn khỏe không?”

Diệp Ly cười nói: “Mặc dù tuổi tác của ông ngoại đã cao, nhưng thân thể vẫn còn khỏe mạnh. Thỉnh thoảng còn có thể giảng bài cho học sinh trong thư viện, Thần nhi được dạy dỗ ở trước mặt lão nhân gia, quả thật đã nhận được ích lợi rất lớn.”

Đại trưởng công chúa cười híp mắt nhìn Mặc Tiểu Bảo, lại ngẩng đầu thở dài nói với Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu: “Lúc trước Hoàng thượng làm chuyện hồ đồ, Thanh Vân tiên sinh ở Tây Bắc đã quen chưa?”

Diệp Ly nói: “Làm phiền Hoàng cô đã quan tâm, lúc ông ngoại còn trẻ đã từng vân du thiên hạ. Mặc dù Tây Bắc hơi khắc nghiệt hơn Vân Châu, nhưng thật sự vẫn chưa đáng kể. Mấy năm nay, tâm tình của ông ngoại cũng thả lỏng, nên nhìn tinh thần cũng tốt hơn lúc trước rất nhiều.” Đại trưởng công chúa và Công chúa Chiêu Dương liếc mắt nhìn nhau, đều hơi trầm mặc. Ý của Diệp Ly, tất nhiên bọn họ đều hiểu, nói vậy, mục đích bọn họ đến đây, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng đã rõ ràng. Chỉ là, thân ở vị trí này, có rất nhiều chuyện, cho dù bọn họ không muốn, nhưng cũng phải làm.

Mặc Tu Nghiêu bưng tách trà, thần sắc bình thản nhìn nước trà trong tách chăm chú, không nói một lời. Khóe môi Diệp Ly mỉm cười, nhưng cũng không có ý mở miệng nói tiếp. Trong thời gian ngắn, trong đại sảnh hơi nặng nề và lúng túng khó xử.

Một lúc lâu sau, Đại trưởng công chúa mới thở dài, nói với Mặc Tu Nghiêu: “Tu Nghiêu… Thánh chỉ mà Hoàng thượng đã hạ, cháu thấy

sao?”

Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Hoàng cô là trưởng bối, cho dù niệm tình Hoàng cô đã chăm sóc Tu Nghiêu lúc trước, thì cũng không nên lừa gạt cô. Lời này thì Tu Nghiêu cũng đã nói với Hoàng thượng rồi, Định Vương phủ… và Đại Sở đã ân đoạn nghĩa tuyệt từ lâu. Ý chỉ của Hoàng thượng, cũng không có chút ý nghĩa nào với Định Vương phủ.”

Đại trưởng công chúa nhắm mắt lại, trên gương mặt tràn đầy nếp nhăn càng nhiều thêm mấy phần mệt mỏi và tiều tụy, “Thật sự không thể vãn hồi sao? Dù sao Định Vương phủ và hoàng thất…. cũng vẫn là người một nhà mà.”

Mặc Tu Nghiêu cười lãnh đạm, “Thù giết cha giết huynh, mối hận uổng mạng của mấy vạn anh linh Mặc gia quân, còn có chuyện Định Vương phủ thống lĩnh Tây Bắc mấy năm nay. Ai có thể quên được đây? Hoàng thất Đại Sở không thể, Định Vương phủ, Mặc gia quân, còn có Bản vương… Cũng không thể!”

“Thôi… Cô cô biết không khuyên cháu được.” Đại trưởng công chúa cũng không miễn cưỡng, chỉ lắc đầu bất đắc dĩ. Bà đã nhìn Mặc Tu Nghiêu từ khi mới ra đời đến khi lớn lên, lại trải qua nhiều chuyện như vậy. Hiện tại, nhìn bên ngoài, Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh như biển, sâu không lường được. Nhưng dưới đáy biển kia lại ẩn chứa sóng to gió lớn, mà không phải hăng hái như lửa lại ôn hòa như lúc thiếu niên. Rất nhiều chuyện, một khi nó đã quyết định, thì vô luận con đường phía trước có khó khăn như thế nào, nó cũng đều tuyệt đối không quay đầu lại. Nhưng tình trạng hiện nay của Đại Sở… Mất đi sự trợ giúp của Định Vương phủ sẽ lâm vào cục diện gì, Đại trưởng công chúa không biết. Chỉ là nhìn đám đại thần và quyền quý tranh cãi đến nỗi mặt đỏ tới tận mang tai trong điện Cần Chính, Đại trưởng công chúa có danh xưng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn lúc còn trẻ,

hiện nay đã tóc bạc trắng, chỉ cảm thấy từng trận vô lực xông lên đầu. Bọn họ cũng đã già rồi… Thái tổ Hoàng đế là anh tài ngút trời, nhưng bây giờ Đại Sở lại… Không có người kế tục!

Đại trưởng công chúa không khuyên nữa, tất nhiên, Công chúa Chiêu Dương cũng không nói thêm gì nữa. Bà không có mưu kế thao lược như Đại trưởng công chúa, nhưng hạnh phúc cả đời của bà đều hy sinh vì Đại Sở. Con gái của Đế vương, do công hầu chủ hôn nên gọi là công chúa. Thân là công chúa hoàng thất, bà không có quyền phản bác. Cho nên, khi hoàng huynh cần kết minh với Nam Chiếu, bà gả cho Vương tử Nam Chiếu mà không oán không hối. Khi Đại Sở không còn cần Phò mã Nam Chiếu này nữa, thì bà cũng chỉ đành phải thủ tiết cả đời mà không oán không hối. Mà bây giờ, nếu bởi vì con cháu Đại Sở vô năng mà suy tàn, thì điều mà bà có thể làm cũng chỉ là chôn cùng mà thôi. Đại trưởng công chúa hiểu rõ Mặc Tu Nghiêu, Công chúa Chiêu Dương cũng hiểu rõ. Cho nên, sở dĩ hôm nay bà đi theo Đại trưởng công chúa tới, cũng chỉ là muốn gặp Mặc Tu Nghiêu, còn có Tiểu Thế tử chưa từng gặp mặt mà thôi.

Sau khi bỏ qua lập trường riêng của mỗi người, ngay lập tức, bầu không khí trong đại sảnh cũng hòa thuận hơn rất nhiều. Thật ra, có lẽ Đại trưởng công chúa cũng nhận sự ủy thác của Mặc Cảnh Kỳ tới khuyên vài lời mà thôi, còn về phần kết quả, thì trước khi đến, trong lòng Đại trưởng công chúa cũng đã đoán trước được. Vì vậy, cũng không khuyên bảo một cách mạnh mẽ. Chỉ đại khái lên tiếng hỏi ý của Mặc Tu Nghiêu rồi thôi. Lùi một bước còn có thể giữ lại một chút tình cảm ngày xưa.

“Nếu đã như vậy, thì đợi đến khi Hoàng thượng… Tu Nghiêu liền trở về Tây Bắc sớm đi. Kinh thành này… Chỉ sợ sẽ không còn những ngày bình tĩnh nữa.” Đại trưởng công chúa thở dài nói.

“Hoàng cô nãi nãi, bà cô và Chiêu Dương cô cô cùng trở về Tây Bắc

với chúng cháu có được không?" Mặc Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn lên Đại trưởng công chúa, hỏi với giọng đầy thanh thúy.

Đại trưởng công chúa ngẩn ra, nhìn Mặc Tiểu Bảo tràn đầy từ ái, lắc đầu nói: "Hoàng cô nãi nãi không thể đi với các cháu đến Tây Bắc được."

"Vì sao?" Mặc Tiểu Bảo thắc mắc, nghiêng nghiêng đầu nhỏ hỏi. Theo Mặc Tiểu Bảo thấy, thì Ly thành có ông cố, có ông cậu, có cậu, còn có rất nhiều, rất nhiều người tốt. Có thể thú vị hơn Sở kinh này rất nhiều. Ở Ly thành, bé có thể chạy khắp nơi chơi đùa một mình, nhưng ở trong Sở kinh, ngay cả một mình bé mang người ra cửa tìm Lãnh tiểu ngốc chơi đùa mà cũng không được. Lãnh Nhị thúc thúc nói, ở Sở kinh, người xấu rất nhiều, cho nên trẻ con không được đi ra ngoài chơi.

Đại trưởng công chúa nhẹ giọng nói: "Bởi vì nhà của Hoàng cô nãi nãi ở đây."

"À." Mặc Tiểu Bảo cái hiểu cái không, nhà của bé và Phụ vương, mẫu thân ở Ly thành, nếu kêu bé ở lại Sở kinh, thì bé cũng sẽ không chịu. Cho nên, Hoàng cô nãi nãi cũng không nỡ rời xa nhà mà đi với bé.

Mặc Tu Nghiêu đặt tách trà xuống, nói với Đại trưởng công chúa: "Hoàng cô, thay vì phí thời gian trên người cháu, còn không bằng kêu Mặc Cảnh Kỳ suy nghĩ thật kỹ những chuyện từ giờ đến sau này. Trợ giúp ấu chủ, cũng không phải Định Vương phủ không làm được, mà là sẽ không làm tiếp nữa." Kiếp nạn lúc trước của Định Vương phủ bắt đầu do đâu? Không phải do Phụ vương trợ giúp Tiên đế sao? Chiến công của Định Vương phủ to lớn, hơn nữa lại nhiếp chính trợ giúp ấu chủ, đã khiến cho sự cảnh giác của hoàng gia với Định Vương phủ được nâng lên đến mức cao nhất. Xưa nay, quyền

thần lại có mấy ai có thể có kết cục tốt chứ? Định Vương phủ đi tới tình trạng hiện nay, là đã quyết định sẽ không quay lại nữa.

Đại trưởng công chúa cười khổ đầy bất đắc dĩ, cũng không phải đến bây giờ Mặc Cảnh Kỳ còn không biết nặng nhẹ như thế nào. Mà là… Căn bản nó đã không còn lựa chọn nào khác. Trong hậu cung, ngoại trừ hai đứa con trai của Liễu Quý phi ra, thì gần như không còn hoàng tử nào có thể xem được nữa. Nếu quả thật để cho Thái tử lên ngôi, Liễu gia nắm quyền, Đại trưởng công chúa không cần suy đoán cũng có thể nghĩ ra được sẽ dẫn đến cục diện gì. Thật sự, thế cục hiện nay khiến cho Đại trưởng công chúa hữu tâm vô lực (*có lòng nhưng không có biện pháp*), nhìn Mặc Tiểu Bảo đang ngồi bên cạnh mình hơi tiếc nuối, nếu trong số các hoàng tử có một người có thể có bảy phần thông tuệ của Thế tử Định Vương, thì xem như liều mạng, những lão già như bọn họ cũng phải phụ tá Tiểu hoàng tử thành tài.

Đáng tiếc……

Chương 273: Hồi quang phản chiếu

Trong thư phòng của Lê Vương phủ, khuôn mặt Mặc Cảnh Lê vặn vẹo, thần sắc tràn đầy tức giận, khiến cho cho dù là Công chúa Tê Hà được sủng ái nhất cũng không dám nhích tới gần nửa bước. Đợi đến khi rốt cuộc Mặc Cảnh Lê đã phát tiết hết tức giận trong lòng xong, thì cả thư phòng cũng đã thành một đống hỗn độn, không ra hình dạng gì. Tất nhiên, đám thuộc hạ mưu sĩ của Lê Vương phủ đứng trong góc nhỏ, không dám mở miệng, vì vậy, công chúa Tê Hà chỉ đành phải cả gan nói: "Vương gia, nơi này cũng không nghị sự được nữa rồi, không bằng di giá đến thiên sảnh đi?"

Mặc Cảnh Lê "Hừ" lạnh một tiếng, vung tay đi ra khỏi thư phòng, những người khác cũng vội đi theo.

"Vương gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Ngồi xuống thiên sảnh ngoài thư phòng, rốt cuộc vẫn phải có người kiên trì hỏi.

Mặc Cảnh Lê mới lạnh giọng nói: "Sau khi xuất cung, Đại trưởng công chúa và Công chúa Chiêu Dương đã đi gặp Mặc Tu Nghiêu." Mọi người đều cả kinh, "Hoàng thượng… Có ý gì?" Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng, rồi nói: "Còn có thể có ý gì? Tất nhiên là mời Đại trưởng công chúa đi thuyết phục Mặc Tu Nghiêu. Hắn ta và Mặc Tu Nghiêu ganh đua nhau cả đời, ngược lại đến trước khi chết lại muốn làm hòa."

Mọi người liền cau mày, lắc đầu, "Vương gia, nếu như vậy, thì tình hình lại càng không có lợi cho chúng ta." Hoàng thượng lại tình nguyện bỏ qua ân oán và nghi kỵ lúc trước với Định Vương phủ mà

xin Định Vương giúp đỡ, rõ ràng đã nổi lên sát ý với Lê Vương phủ.

Mặc Cảnh Lê "Hừ" lạnh một tiếng, khinh thường: "Mặc Tu Nghiêu sẽ không đồng ý. Huống chi… Xem như Mặc Tu Nghiêu đồng ý ra tay, thì chẳng lẽ, bây giờ Bản vương dễ đối phó như vậy sao?"

Mọi người nhìn dung nhan lạnh lùng của nam tử trước mặt thì đều sửng sốt, một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần lại. Không phải sao? Bây giờ, Lê Vương đã không phải Lê Vương của nhiều năm trước. Hắn ta là Nhiếp Chính Vương Đại Sở, hơn nữa, lại nắm giữ thực quyền của một nửa giang sơn giàu có và đông đúc nhất ở phía Nam Đại Sở. Đừng nói, bây giờ, thế lực của Định Vương đang ở Tây Bắc xa xôi, cho dù là Định Vương phủ ở Sở kinh vào thời kỳ hưng thịnh, thì muốn đối phó với Lê Vương cũng không phải chuyện mà một sớm một chiều là có thể làm được.

"Không biết Vương gia có kế hoạch gì không? Chỉ sợ Hoàng thượng không biết……" Một mưu sĩ cau mày nói, vốn bọn họ gửi hy vọng vào Thái hậu có thể thuyết phục được Hoàng thượng chính thức truyền ngôi cho Lê Vương. Thật ra, bản thân ý nghĩ này cũng đã hơi kỳ lạ rồi, lấy tính tình của Hoàng thượng, chỉ sợ, có cá chết lưới rách, thì cũng sẽ không để ngôi vị Hoàng đế rơi vào trong tay người đã hãm hại đến tính mạng của hắn ta.

Mặc Cảnh Lê nhíu nhíu mày, trầm tư một lát, rồi nói: "Truyền tin tức ra ngoài, nhất định phải truyền tới trong tai người của Liễu gia. Hoàng thượng đã có ý truyền ngôi cho Lục hoàng tử…… Còn những chuyện khác, tự nhiên người của Liễu gia sẽ biết nên làm thế nào."

"Vương gia anh minh."

Lê Vương phủ có thể nhận được tin tức, thì tất nhiên Liễu gia cũng sẽ không chậm hơn bọn họ bao nhiêu. Còn chưa cần Lê Vương phủ

cố ý phát tán tin tức ra, thì Liễu gia, thậm chí Liễu Quý phi trong cung, cũng đã nhận được tin tức. Trong cung, Liễu Quý phi nghe cung nữ báo tin nói xong, lạnh lùng vẫy tay cho người lui xuống, vung tay lên, tách trà sứ trắng cực phẩm đang cầm trong tay bị ném vỡ nát, “Lục hoàng tử… Mặc Thụy Vân!”

Đàm Kế Chi cười chân thành ngồi trên ghế cách đó không xa, cười nói: “Xem ra Hoàng thượng đã biết ý định của nương nương. Tại hạ đã nói trước, nương nương làm việc quá nóng vội. Phải biết rằng… Có một số việc, cho dù có nắm chắc, thì không phải cũng còn có một chút ít ngoại lệ sao?”

Liễu Quý phi cắn răng, nhớ tới mấy ngày trước, lúc mình trở về từ ngoài cung lại vừa lúc đụng phải Mặc Cảnh Lê vừa ra khỏi tẩm điện của Hoàng thượng, hình như bắt đầu từ hôm đó, rất nhiều chuyện đã không nằm trong sự khống chế của nàng nữa, “Mặc Cảnh Lê! Nhất định là hắn ta giở trò quỷ!” Đàm Kế Chi nhíu mày nói: “Nương nương, bây giờ ai giở trò quỷ cũng không quan trọng. Quan trọng là…… Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Liễu Quý phi tâm phiền ý loạn, thật ra, bản thân nàng cũng không am hiểu mấy chuyện này. Từ nhỏ đến lớn, được che chở khắp nơi, ngoại trừ tình cảm với Mặc Tu Nghiêu ra, thì có thể nói, mọi chuyện đều trôi chảy. Cho dù có thông minh đến học phú ngũ xe, thì trong thời gian ngắn, Liễu Quý phi cũng không biết nên giải quyết tình huống trước mắt như thế nào. Quay đầu lại hỏi Đàm Kế Chi: “Ngươi có biện pháp gì?”

Đàm Kế Chi cong môi khẽ mỉm cười, nói một cách thản nhiên: “Một là không làm, hai là đã làm thì không dừng. Giết!”

Liễu Quý phi ngẩn ra, cúi đầu thật tình suy tư đề nghị của Đàm Kế Chi. Nàng ở trong thâm cung mấy chục năm, cho dù được Mặc Cảnh

Kỳ sủng ái đến nỗi quyền thế đè ép Hoàng hậu, nhưng trên tay cũng không phải không có mạng người. Những cô gái chắc chắn được đưa vào cung đã được bồi dưỡng tỉ mỉ từ nhỏ như các nàng, có lẽ cũng chẳng bao giờ từng đặt mạng người vào mắt. Trầm tư một lát, Liễu Quý phi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt xinh đẹp lạnh như băng, có một tia sát ý lướt qua, nói một cách thản nhiên: "Được. Ngươi làm đi."

Có thế lực của Liễu gia và Liễu Quý phi ở trong cung tương trợ, nên tất nhiên Đàm Kế Chi làm việc rất gọn gàng. Trời còn chưa tối đã truyền ra tin tức Lục hoàng tử chơi đùa trên núi giả, không cẩn thận bị ngã xuống, hôn mê bất tỉnh. Nghe được tin tức, Thái tử đã mười hai tuổi đang ngồi trước mặt Liễu Quý phi nói chuyện với nàng. Liễu Quý phi khẽ phất tay cho thái giám tới bẩm báo lui ra. Thái tử do dự một chút, rồi nói với Liễu Quý phi: "Mẫu phi, nhi thần… Cũng nên muốn đến thăm Lục đệ, được không?"

Trên mặt Liễu Quý phi hiện lên một tia khinh thường, một tay cầm khuôn mặt nhỏ nhắn chưa thoát hết ngây thơ của Thái tử lên nhìn kỹ một chút, sự chán ghét trong mắt cũng biến mất, nói một cách thản nhiên: "Đi thăm nó làm gì? Một thứ ti tiện do con gái một tên quan nhỏ sinh, con thật sự xem nó là đệ đệ của con sao? Con phải nhớ kỹ, con là Thái tử, sau này là Hoàng đế Đại Sở. Ngoại trừ mẫu phi… Tất cả mọi người đều là nô tài của con."

Thái tử giật giật khóe miệng muốn nói còn có đệ đệ và tỷ tỷ. Nhưng nhìn dung nhan mỹ lệ tinh xảo như được điêu khắc từ tuyết của mẫu phi, không biết vì sao, Thái tử khẽ rùng mình một cái, cuối cùng cũng không mở miệng.

Liễu Quý phi gật đầu hài lòng, cười nói: "Như vậy mới là con trai ngoan của mẫu phi. Con yên tâm, mẫu phi nhất định sẽ làm cho con trở thành Hoàng đế."

“Dạ, mẫu phi.”

Lục hoàng tử đột nhiên bị thương nặng, khiến cho thân thể vốn đã suy yếu không chịu nổi của Mặc Cảnh Kỳ lại càng thêm suy yếu. Lúc tin tức truyền tới trong tai Mặc Cảnh Kỳ, Mặc Cảnh Kỳ không nhịn được mà phun ra một ngụm máu. Ngự y đang chẩn mạch ở trước mặt nhìn thấy đều âm thầm kinh hãi, sắc mặt đang tái nhợt ảm đạm của Hoàng thượng đột nhiên lại có thêm mấy phần sáng rực và hồng nhuận, nhìn qua như tinh thần tốt hơn rất nhiều. Nhưng những ngự y có kinh nghiệm phong phú này lại hiểu rõ, đây rõ ràng chính là hồi quang phản chiếu. Liền vội vàng cho bên ngoài một dấu hiệu, muốn người ta đi báo cho các chủ tử trong cung đến đây.

Lần này, tới nhanh nhất lại là Liễu Quý phi. Tất nhiên bởi vì Liễu Quý phi luôn được sủng ái nhất, nên sẽ ở nơi gần với tẩm cung của Hoàng đế nhất.

Thị vệ ở cửa cũng không ngăn cản nàng nữa, Liễu Quý phi vừa bước vào trong điện đã ngửi thấy một mùi máu tươi xông vào mũi, còn có hơi thở lụi tàn do bệnh lâu kia, khiến cho nàng không thể không nhíu mày chán ghét. Kể từ sau khi Mặc Cảnh Kỳ bị bệnh, đây là lần thứ hai Liễu Quý phi bước vào tẩm điện này, tính ra, bọn họ đã không gặp mặt mấy tháng.

“Hoàng thượng.” Liễu Quý phi kêu lên một cách lãnh đạm.

Ánh mắt của Mặc Cảnh Kỳ nhìn cô gái áo trắng lạnh lùng trước mắt chằm chằm không nháy không chớp, một lúc lâu sau mới phất tay nói: “Trẫm có lời muốn nói với Liễu Quý phi, các ngươi đều lui ra đi.”

Mọi người lên tiếng lui ra, trong tẩm điện trống rỗng chỉ còn lại Liễu Quý phi và Mặc Cảnh Kỳ. Hai người, một nằm một đứng, cách không

xa không gần nhìn đối phương như mới biết đối phương lần đầu. Mặc Cảnh Kỳ nhìn cô gái trước mắt một cách bình tĩnh, muốn nhìn ra một tia tình cảm và đông dung từ trong đôi mắt lãnh đạm kia của nàng ta. Chỉ tiếc, kết quả lại vẫn khiến cho hắn thất vọng vô cùng, đôi mắt lãnh đạm của Liễu Quý phi vẫn bình tĩnh như người nằm trước mắt không phải là quân vương đã ngày đêm sủng ái nàng ấy, mà là một thứ dân không có chút quen biết nào. Không, trong mắt của nàng ta vẫn còn một tia tình cảm. Đó chính là chán ghét. Mặc Cảnh Kỳ trước mắt đã gầy đến không thành hình người, còn có vết máu vừa mới phun ra trên mặt đất mà cung nữ còn chưa kịp lau kia, mỗi một thứ cũng làm cho Liễu Quý phi vô cùng phiền chán, phiền chán đến nỗi ngay cả một chút ý che giấu trong thường ngày cũng đều vứt bỏ.

“Rốt cuộc ngươi đã tới.” Cuối cùng, Mặc Cảnh Kỳ đã mở miệng nói.

Liễu Quý phi khẽ cau mày, nói: “Hoàng thượng không hy vọng thần thiếp tới sao?”

Mặc Cảnh Kỳ cười khổ nói: “Trẫm… Thật sự còn đang nghĩ không hy vọng ngươi tới… Tới nhanh như vậy. Thụy Vân là ngươi phái người làm cho bị thương, đúng không?”

Liễu Quý phi khẽ nhướng mày, hất cằm lên, nhìn Mặc Cảnh Kỳ chằm chằm từ trên cao, nói một cách thản nhiên: “Chuyện này không thể trách ta.”

“Tại sao phải làm như vậy?” Mặc Cảnh Kỳ hỏi: “Vốn trẫm cho rằng, cái gì ngươi cũng không để ý. Hôm nay xem ra… Trẫm đã nhìn lầm rồi.”

Liễu Quý phi quay đầu nhìn Mặc Cảnh Kỳ, từ từ lộ ra một nụ cười giễu cợt, “Tại sao phải làm như vậy? Ta cũng muốn hỏi Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng đã phong hoàng nhi của ta là Thái tử, thì

tại sao còn muốn truyền ngôi vị Hoàng đế cho Lục hoàng tử? Hoàng thượng làm như vậy, là đã đặt ta và Thái tử vào đâu đây?" Trong mắt Mặc Cảnh Kỳ hiện ra một tia bi ai và lãnh ý, "Xem ra, mấy năm này trẫm đã quá sủng ái ngươi. Cho nên ngươi mới có thể quên một câu."

"Câu gì?" Liễu Quý phi cau mày.

"Mưa móc lôi đình đều là quân ân." Mặc Cảnh Kỳ nói: "Ngôi vị Hoàng đế là của trẫm, trẫm nguyện ý truyền cho ai thì truyền cho người đó. Trẫm thích phong ai làm Thái tử thì liền phong người đó làm Thái tử. Trẫm muốn cho, các ngươi không thể không nhận. Trẫm không muốn cho ngươi, các ngươi cũng không thể đòi!" Liễu Quý phi ngẩn ra, trên dung nhan trong trẻo lạnh lùng hiện lên một tia không vui. Người cao ngạo như nàng, ngoại trừ ở trước mặt Mặc Tu Nghiêu ra, nàng đã quen cao cao tại thượng trước mặt bất kỳ người nào, kể cả thân là vua của một nước như Mặc Cảnh Kỳ, "Hoàng thượng nói như vậy là có ý gì?"

Mặc Cảnh Kỳ cười âm u lạnh lẽo, "Có ý gì… Ý tứ chính là… Cho dù ngươi giết Lục hoàng tử, thì trẫm cũng vẫn có thể truyền ngôi cho người khác. Cho dù ngươi giết hết tất cả hoàng tử, trẫm vẫn có thể truyền ngôi cho tôn thất. Về phần Thái tử của ngươi… Ngươi cũng đừng suy nghĩ nữa."

"Tại sao ngươi phải làm như vậy?" Liễu Quý phi nhìn Mặc Cảnh Kỳ chằm chằm, trên gương mặt mỹ lệ đều là khó hiểu. Giống như Mặc Cảnh Kỳ đã làm chuyện không có đạo lý vậy.

Mặc Cảnh Kỳ cười to lên, chỉ có điều, lồng ngực đau đớn gần như muốn nứt ra lại khiến cho tiếng cười của hắn tan thành từng mảnh nhỏ, "Tại sao? Rất nhanh… Rất nhanh ngươi sẽ biết tại sao. Mấy năm nay, Trẫm đối xử với ngươi không tệ, đáng tiếc, ngươi lại trả ơn

trẫm như thế nào? Ngươi thật sự cho rằng sự nhẫn nại của trẫm dành cho ngươi là không có giới hạn sao? Ha ha… Ngươi muốn Thái tử ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, thật sự vì Thái tử sao? Ngươi muốn Mặc Tu Nghiêu… Ngươi nghĩ thật hay! Cho dù Trẫm có chết… Ngươi cũng phải ở cùng với trẫm!"

"Ngươi có ý gì?!" Liễu Quý phi kinh sợ. Thật ra, đương nhiên nàng biết Mặc Cảnh Kỳ có ý gì. Mặc dù Đại Sở không lưu hành chế độ tuẫn táng (*chết theo*), nhưng cũng có ví dụ một vài Hoàng đế trước khi chết đã hạ chỉ muốn phi tử trẻ tuổi được mình sủng ái nhất tuẫn táng. Nàng chỉ không thể nào tin được rằng Mặc Cảnh Kỳ sẽ có ý nghĩ như vậy mà thôi. Dĩ nhiên lại càng bởi vì vô luận như thế nào nàng cũng không nguyện ý tiếp nhận vận mệnh như vậy. Nàng còn có rất nhiều chuyện chưa làm, nàng còn muốn nhận được tình yêu của Mặc Tu Nghiêu, còn muốn trở thành Định Vương phi. Sao nàng có thể tuẫn táng theo Mặc Cảnh Kỳ được?

Mặc Cảnh Kỳ cười to một tiếng, nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa.

Như vậy, càng xác nhận suy đoán của Liễu Quý phi. Sắc mặt Liễu Quý phi tái nhợt, trong đầu đang xoay chuyển thật nhanh. Một lúc lâu sau, nàng bỗng xoay người vội vã đi ra khỏi điện, nhưng lại vừa lúc đụng phải đám người Hoàng hậu cũng nhận được tin tức đang vội vã chạy đến. Hoàng hậu cau mày nói: "Liễu Quý phi, ngươi đang làm gì vậy?" Liễu Quý phi không rảnh nhiều lời với Hoàng hậu, nhìn nàng ta một cái rồi không nói một lời mà đi ra khỏi điện. Hoàng hậu nhíu nhíu mày, nhưng cũng lười so đo, liền dẫn người vào tẩm điện.

Đương nhiên, tin tức đại nạn của Hoàng thượng đã đến truyền đi rất nhanh. Không tới nửa canh giờ, dòng họ hoàng thất, tần phi có vị phân cao trong cung, hoàng tử, công chúa đều đến tẩm điện của Hoàng đế. Vốn tẩm điện đang trống không, giờ lại có đầy người quỳ trên đất. Ngay cả những lão nhân như Đại trưởng công chúa và Hoa

Quốc công, cùng với người đặc biệt có thân phận hơi lúng túng hiện nay như Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng được mời tới đây. Chỉ có điều, khác với các Hoàng tử, Vương gia đang quỳ trên đất, Mặc Tu Nghiêu với mái tóc trắng, một thân áo trắng nhẹ nhàng, lại nắm tay Diệp Ly đứng chung một chỗ với Đại trưởng công chúa, tất nhiên, trên mặt cũng sẽ không có thần sắc bi thương không biết là thật hay là giả như mọi người.

Mấy ngày nay đều một lần lại một lần đau khổ giãy dụa, nhưng đến khi sắp chết thì ngược lại được yên bình hơn rất nhiều. Mặc Cảnh Kỳ mở mắt ở trong một chuỗi tiếng khóc nức nở, liếc mắt liền thấy được Mặc Tu Nghiêu nổi bật nhất trong số đó, khẽ mỉm cười nói: “Trẫm cũng biết ngươi vẫn sẽ đến tiễn trẫm một đoạn đường.” Mặc Tu Nghiêu nhíu mày không nói gì.

Ngồi ở đầu giường Thái hậu đau thương khóc ra một tiếng, tiến lên cầm tay Mặc Cảnh Kỳ, khóc ra nước mắt, nói: “Hoàng nhi, con có gì muốn nói với mẫu hậu?”

Mặc Cảnh Kỳ nhìn Thái hậu lộ ra một nụ cười cổ quái, ánh mắt lướt qua người Thái hậu, nhìn về phía đứng đám người Mặc Cảnh Lê và Hoàng hậu ở gần đó. Sau khi chạy ra ngoài, Liễu Quý phi vẫn không thấy bóng dáng, nhưng lúc này, Mặc Cảnh Kỳ cũng không quan tâm đến tung tích của nàng ta, cuối cùng, ánh mắt chuyển từ người Liễu thừa tướng đến trên người các hoàng tử, công chúa đang quỳ trên mặt đất.

“Trường Nhạc……”

Đương nhiên, trong số các hoàng tử, công chúa không có bóng ảnh của công chúa Trường Nhạc. Từ nhỏ đến lớn, Mặc Cảnh Kỳ rất thương yêu đứa con gái này. Không chỉ vì con bé là đích nữ của Trung cung (*cách gọi khác dùng để chỉ Hoàng hậu*), mà hơn nữa, bởi

vì con bé thông minh hoạt bát, luôn hiểu ý người khác. Cho dù Mặc Cảnh Kỳ sủng ái Liễu Quý phi, thì con gái do Liễu Quý phi sinh là Công chúa Trân Ninh cũng vẫn xếp sau Công chúa Trường Nhạc. Nhưng ngược lại, hắn cũng vô cùng tàn nhẫn với đứa con gái này, đơn giản vì con bé là đích nữ của Hoàng hậu, là cháu ngoại gái của Hoa gia mà hắn kiêng kỵ, cho nên hắn không thể để con bé ở lại kinh thành.

Nghe thấy Mặc Cảnh Kỳ gọi tên con gái, Hoàng hậu bi thương nghiêng mặt đi. Trên dung nhan già nua của Hoa Quốc công, gân xanh nhảy lên hai cái, nhưng vẫn không nói gì. Mặc Tiểu Bảo đứng bên cạnh Phụ vương và mẫu thân, mặc dù không biết rõ tình huống trước mắt có nghĩa gì, nhưng cũng cảm giác được bi thương và trang trong đó, ngẩng đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, rồi cũng không mở miệng nói ra Công chúa Trường Nhạc ở Ly thành.

Cuối cùng vẫn là Thái hậu thở dài, vỗ vỗ tay Mặc Cảnh Kỳ, nói: “Hoàng thượng đã quên sao? Số mệnh của nha đầu Trường Nhạc không tốt, đã mất tích ở Nam Chiếu rồi.”

Mặc Cảnh Kỳ nhắm hai mắt lại, làm như không nghe thấy lời của Thái hậu. Trong số mọi người ở đây, ngoại trừ ba người Định Vương phủ như việc không liên quan đến mình, cùng với Tiểu hoàng tử và Tiểu công chúa còn trẻ người non dạ ra, mỗi người đều lo lắng nhìn nam nhân như đang hấp hối trên long sàng trước mắt chằm chằm. Cho dù hắn ta đã suy yếu đến nỗi ngay cả tay đều không thể nhấc lên, nhưng vẫn có thể quyết định vận mệnh của đa số mọi người ở đây.

“Hoàng hậu……” Một lúc lâu sau, rốt cuộc Mặc Cảnh Kỳ kêu lên.

Hoàng hậu nghe vậy, mới tiến lên, nói: “Hoàng thượng, Hoàng thượng có gì dặn dò?”

Mặc Cảnh Kỳ đã không còn khí lực để nói chuyện lớn tiếng, nên ngước mắt nhìn Thái hậu một cái. Thái hậu hơi không vui đứng dậy nhường chỗ cho Hoàng hậu, ngượng ngùng đứng bên cạnh.

Hoàng hậu ngồi bên giường bình tĩnh nhìn Mặc Cảnh Kỳ, hỏi: "Hoàng thượng có gì muốn nói với thần thiếp?"

Mặc Cảnh Kỳ giơ tay lên một cách khó khăn, kéo một tấm vải màu vàng sáng từ dưới gối ra, đặt vào trong tay Hoàng hậu một cách khó khăn, rồi nói: "Di… Di chiếu." Nghe vậy, ánh mắt của mọi người ở đây đều co rụt lại, nhìn tấm vải màu vàng sáng trong tay Hoàng hậu kia chằm chằm. Cũng không ai biết Mặc Cảnh Kỳ viết di chiếu lúc nào, hơn nữa, lại đặt Di chiếu vào trong gối vào lúc nào.

"Đại trưởng công chúa… Hoa Quốc công… Định Vương… Làm chứng, Hoàng hậu… Tuyên đọc Di chiếu……" Mặc Cảnh Kỳ nói đứt quãng.

Nghe vậy, Mặc Tu Nghiêu nhíu mày hơi tò mò, cười nói: "Được, Bản vương bảo đảm sẽ để cho Hoàng hậu tuyên đọc hết Di chiếu một cách thuận lợi."

Đại trưởng công chúa cũng gật đầu nói: "Xin Hoàng thượng yên tâm đi."

"Cựu thần tuân lệnh."

Dường như đã hoàn thành xong một đại sự, Mặc Cảnh Kỳ thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt càng khó coi, nhàn nhạt nói với mọi người: "Các ngươi đi đi… Trẫm muốn yên lặng ở một mình một chút……"

Mọi người đều khó xử, cũng không biết có nên lui ra vào lúc này

không.

Sắc mặt Mặc Cảnh Lê âm trầm, nhìn Mặc Cảnh Kỳ chằm chằm, rốt cuộc vẫn phải tiến lên phía trước, hỏi: “Con của ta ở đâu?”

Mặc Cảnh Kỳ nhìn hắn ta mỉm cười, dần dần, cười to ra tiếng.

Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nói: “Bản vương hỏi ngươi, con của ta ở đâu?”

Mặc Cảnh Kỳ lại chỉ cười không nói, máu tươi tràn ra khỏi miệng hắn liên tục không ngừng.

“Mặc Cảnh Kỳ……” Mặc Cảnh Lê không nhịn được mà tiến lên muốn kéo vạt áo của hắn ta, Thái hậu vội ngăn cản con trai, “Lê nhi, con làm gì vậy?” Lúc này, mắt thấy Hoàng đế cũng chỉ còn lại một hơi, nếu để Mặc Cảnh Lê lôi kéo như vậy đến lúc tắt thở, thì chỉ sợ, vô luận Hoàng đế chết vì lý do gì, thì Mặc Cảnh Lê cũng đều không thoát khỏi tội danh phạm thượng hành thích vua.

Mặc Cảnh Lê cũng biết mình quá kích động, nhưng mấy ngày nay hắn lao lực chú ý tung tích của đứa con trai duy nhất của mình lại vẫn không có chút manh mối nào. Nếu Mặc Cảnh Kỳ thật sự chết, thì chỉ sợ, đầu mối duy nhất này cũng bị chặt đứt.

“Lê Vương chưa nhìn ra sao? Rõ ràng Sở hoàng đã không nói ra lời nữa.” Mặc Tu Nghiêu cười nói. Mặc dù vua của một nước sắp băng hà mà vẫn còn cười thì cũng hơi vô lễ, nhưng e ngại thân phận của Mặc Tu Nghiêu, nên không ai dám nói hắn ta thất lễ cả.

Mặc Cảnh Kỳ im lặng nằm yên trên giường, máu tràn ra từ trong miệng đã nhuộm một bên của cổ áo và quần áo thành màu đỏ sậm. Nhưng ánh mắt của hắn vẫn nhìn Mặc Cảnh Lê chằm chằm, trên mặt

mang theo nụ cười cổ quái. Chẳng biết tại sao, thấy nụ cười như vậy, trong lòng Mặc Cảnh Lê chỉ cảm thấy rét run từng trận.

Chương 274: Băng hà, sự trả thù của Mặc Cảnh Kỳ

Bởi vì lời nói của Mặc Cảnh Kỳ, nên toàn bộ mọi người đều ra khỏi tẩm điện, để thời gian cuối cùng lại cho chính hắn ta. Cũng không ai biết, trong những giây phút cuối cùng, vị Đế vương đã bận rộn cả đời nhưng lại như một kẻ vô dụng này sẽ nghĩ đến chuyện gì.

Mặc Tu Nghiêu ôm Mặc Tiểu Bảo, một tay nắm tay Diệp Ly đi bên cạnh Đại trưởng công chúa và Hoa Quốc công. Hiện nay, trên quốc gia này, kỳ lão (*người già trên 80 tuổi*) chân chính cũng chỉ còn lại hai vị này. Những người khác đều đi theo ở phía sau cách không xa không gần. Lúc này, tất nhiên ai cũng không có tâm tình xoay người xuất cung. Di chiếu của Hoàng đế còn đang nằm trong tay Hoàng hậu, lại có Đại trưởng công chúa, Hoa Quốc công và Định Vương trông chừng, tất nhiên ai cũng không có biện pháp cản trở. Nhưng bọn họ cũng vẫn không phất tay áo bỏ đi.

Đoàn người ngồi xuống trong lương đình ở Ngự hoa viên. Lương đình cũng không lớn, nên dĩ nhiên, ngồi ở bên trong chỉ có Đại trưởng công chúa, Hoa Quốc công, cùng với Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly. Hoa Quốc công cười híp mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu, rồi lại nhìn Mặc Tiểu Bảo đang trên đầu gối của Mặc Tu Nghiêu, vừa nhìn đã biết là đứa bé lanh lợi, rồi cười nói: “Qua mấy năm mới gặp lại, thần sắc của Định Vương cũng tốt hơn khi ở kinh thành rất nhiều.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu cười nói: “Mấy năm không gặp, Lão quốc công vẫn khỏe mạnh như trước.” Hoa Quốc công lắc đầu, thở dài nói: “Già rồi……”

Trong lương đình hơi yên tĩnh, một lúc lâu sau, Hoa Quốc công mới

vừa hỏi: “Chuyện sau này, Định Vương có ý định gì không?”

Mặc Tu Nghiêu hơi ngoài ý muốn, ngước mắt nhìn Hoa Quốc công, nhướng mày nói: “Lão quốc công không thuyết phục cháu sao?”

Hoa Quốc công lắc đầu, nói hơi bất đắc dĩ: “Nếu thế cục này đã bị đánh vỡ, thì cần gì lại phải giẫm lên vết xe đổ nữa. Gương vỡ lại lành cũng không thể không còn chút vết nứt nào. Huống chi… Đại Sở đã trói buộc Định Vương phủ quá lâu, hôm nay, rồng đã bay lên trời, vô luận thành hay bại, chỉ sợ cũng không phải sức lực của bất kỳ kẻ nào có thể xoay chuyển lại. Định Vương nói có đúng không?” Mặc Tu Nghiêu cười khẽ một tiếng, không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận. Mặc dù Hoa Quốc công chinh chiến sa trường cả đời, nhưng cũng không đại biểu ông ấy không hiểu chính sự. Định Vương phủ lại trở về Đại Sở, thì tất nhiên, lòng của dân chúng Đại Sở, thậm chí của rất nhiều triều thần sẽ cùng hướng về, nhưng với tướng sĩ Mặc gia quân và các thần tử thuộc hạ của Định Vương phủ, thì lại là một đả kích khổng lồ. Cho dù Mặc Tu Nghiêu là đương gia của Định Vương phủ, nhưng cũng không thể không bận tâm tâm tình của thuộc hạ mà đưa ra quyết định như vậy.

Hoa Quốc công khoát tay một cái, nói: “Lão phu không được nhìn thấy tương lai huy hoàng của Định Vương điện hạ rồi, có điều, chắc chắn với khả năng của Định Vương, lại có Vương phi và đông đảo người tài ba phụ tá, nhất định sẽ không cô phụ tâm nguyện của lịch đại tổ tiên Mặc gia.” Tâm nguyện của lịch đại tổ tiên Mặc gia là gì? Nhất thống thiên hạ, bình định tứ phương, vạn quốc triều bái. Trong lịch sử, Định Vương phủ đã từng xuất hiện không chỉ một nhân vật có năng lực kinh thái tuyệt diễm như thế. Nhưng lại vì đủ loại nguyên nhân mà đều thất bại thảm trọng, thương tiếc mà chết.

“Lão quốc công…” Đại trưởng công chúa hơi kinh ngạc. Bà biết, Hoa Quốc công sẽ không khuyên Mặc Tu Nghiêu, nhưng lúc này nghe

thấy lời nói của Hoa Quốc công lại rất có lòng tin với tương lai của Mặc gia quân và Định Vương phủ. Phải biết rằng… Nhìn từ thế cục của Đại Sở hiện nay, Định Vương phủ cũng không chiếm ưu thế.

Hoa Quốc công lắc đầu, cười nói: "Đại trưởng công chúa, chúng ta đều già rồi. Chuyện tương lai vẫn phải xem người trẻ tuổi thôi." Đại trưởng công chúa ngơ ngẩn, nhìn Hoa Quốc công, một đầu tóc trắng, khuôn mặt đầy nếp nhăn trước mắt, lại nhìn lại đôi tay cũng đầy nếp nhăn của mình. Cũng không phải sao… Bọn họ đã già, có hành hạ hơn nữa thì có thể hành hạ được mấy ngày chứ? Thôi…….

Cuối cùng Mặc Cảnh Kỳ cũng vẫn chết, vô luận làm con, làm huynh, làm chồng, làm cha, thậm chí làm Quân, hắn đều thất bại. Cho nên, trước lúc lâm chung, hắn cũng không cầu có con cháu quanh gối, quần thần bi thương. Vẫy lui tất cả mọi người ra ngoài, một mình trút hơi thở cuối cùng trong tẩm điện trống rỗng.

Khi mọi người nhận được tin do thái giám bẩm báo mà chạy về tẩm điện lần nữa thì thấy Mặc Cảnh Kỳ đã tắt thở nằm thẳng trên giường. Chăn mềm và quần áo nửa người trên đều gần như bị máu nhuộm thành màu đỏ sậm, đôi mắt của hắn ta vẫn còn mở to, ánh mắt vô thần nhìn thẳng cái màn thêu hình rồng đang bay lượn hoa lệ trên đỉnh giường. Đại trưởng công chúa than khẽ một tiếng, đi lên trước, vươn tay vuốt mắt của hắn ta nhắm lại, rồi nói: "Đi thôi, đi ra ngoài nghe Di chiếu."

Trong hoàng thành vang lên tiếng chuông nặng nề, chiêu cáo cho người trong thiên hạ, một đời Đế vương đã băng hà.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết:…… Lập Thập hoàng tử Mặc Túc Vân làm Đế. Phế Thái tử, phong làm Tần Vương. Mẹ ruột của Tần Vương là Liễu Quý phi, tuấn táng." Giọng nói bình thản của Hoàng hậu vang lên bên ngoài tẩm điện, cuối cùng, trong lúc mọi

người đều kinh ngạc, giật mình, thì Hoàng hậu lại nhìn Thái hậu đang ngồi bên cạnh hơi nhíu mày. Trong lòng Thái hậu liền nảy lên trực giác không tốt, chỉ nghe Hoàng hậu nhàn nhạt đọc lên một câu cuối cùng, “Thái hậu… Tuẫn táng theo Tiên đế. Khâm thử.”

“Điều này không thể nào!” Sắc mặt Thái hậu xanh mét, đứng dậy quát to, “Là ngươi! Là ngươi xuyên tạc Di chiếu của Hoàng thượng, đúng không?”

Với nội dung của Di chiếu, Hoàng hậu cũng không thể không kinh hãi chút nào. Chỉ có điều, nàng đã quen biểu lộ ra sự bình tĩnh trên gương mặt, nên nét mặt cũng không có biến hóa gì, mà lại nói một cách thản nhiên: “Di chiếu là do chính Hoàng thượng giao cho thần thiếp trước mặt mọi người. Sau đó, thần thiếp cũng chưa từng rời khỏi ánh mắt của mọi người. Kính xin Thái hậu minh xét.”

Mọi người im lặng, không phải sao? Nhiều người như vậy, nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, đừng nói Hoàng hậu là một cô gái bình thường không biết võ công, cho dù có kỹ xảo gì đi nữa, thì sao ngài ấy có thể đoán trước được Hoàng đế sẽ giao Di chiếu cho ngàu ấy mà chuẩn bị một bản khác trước chứ?

“Không… Điều này không thể nào! Hoàng nhi sẽ không làm như vậy! Hoang đường… Từ xưa đến nay nào có Hoàng đế nào băng hà mà muốn mẹ ruột tuẫn táng chứ?” Thái hậu vẫn không chịu tin tưởng. Từ xưa tới nay đúng là không có quy củ này, nhưng Di chiếu đã nói chính là lệnh cho Thái hậu tuẫn táng theo Tiên hoàng. Như thế, tính ra cũng không tính là thất lễ. Mà ngược lại, Liễu thừa tướng Liễu gia ở một bên cũng tê liệt mà ngã xuống đất. Cháu ngoại của lão không thể lên làm Hoàng đế không nói, mà con gái của lão còn phải tuẫn táng. Đả kích bất ngờ này khiến cho lão nhân đã lăn lộn trên triều đình cả đời này cũng không chịu nổi.

Mà đổi thành một người trong cuộc khác, từ nay về sau sẽ quân lâm thiên hạ là Thập hoàng tử Mặc Túc Vân… Tất cả mọi người cùng nhìn về phía Thập hoàng tử đang mờ mịt quỳ trên mặt đất. Năm nay, Thập hoàng tử chỉ mới bảy tuổi, mẹ ruột chỉ là một cung nữ được Mặc Cảnh Kỳ lâm hạnh ngoài ý muốn. Sau khi sinh hạ Mặc Túc Vân cũng không được sủng ái, chỉ được tùy tiện phong một cái quý nhân mà thôi. Mấy năm nay, hai mẹ con này sống trong hoàng cung như linh hồn, gần như tất cả mọi người đều quên lãng mất bọn họ. Nhưng bây giờ… Đứa trẻ có vẻ mặt mờ mịt này lại chiếm được món đồ tốt nhất mà mọi người luôn tâm tâm niệm niệm nhưng đã bỏ lỡ mất.

Mặc Tu Nghiêu nhìn Thập hoàng tử đang sợ hãi, khóe môi câu ra một nụ cười ý vị thâm trường, nói một cách thản nhiên: “Nếu Di chiếu đã tuyên đọc xong, chuyện còn lại đã không còn liên quan gì đến Bản vương nữa. Bản vương đi trước.” Lại một lần nữa, Định Vương lại tỏ rõ trước mặt mọi người rằng, hắn ta không có ý định xen vào chuyện triều chính của Đại Sở. Trong lòng Mặc Cảnh Lê đang mang theo sắc mặt xanh mét đứng ở bên cạnh cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: “Định Vương đi thong thả.”

Mặc Tu Nghiêu nhìn hắn ta một cái, cười như có như không, ôm Mặc Tiểu Bảo, nắm tay Diệp Ly, xoay người xuất cung. Về phần chuyện trong cung sẽ ra sao, thì cũng liên quan gì với bọn họ.

Ra khỏi hoàng cung, hai bên đường phố trong kinh thành cũng đã treo lụa trắng, xanh vàng rực rỡ, xa hoa truỵ lạc thường ngày cũng bị che giấu dưới màu đen và màu trắng nghiêm trang. Hoàng đế băng hà, cả nước đều đau thương. Cho dù cũng không thấy vị Hoàng đế này được được dân tâm, nhưng dân chúng lại vẫn phải mặc đồ tang, cấm ca múa, cấm kết hôn để biểu lộ sự thương tiếc dành cho đế vương.

Trong Định Vương phủ thì tất nhiên không có quy củ nghiêm ngặt

như vậy, chỉ lấy một vài đồ có màu đỏ tía nổi bật xuống, còn cuộc sống của tất cả mọi người trong phủ đệ thì cũng vẫn như cũ. Mặc dù bây giờ bọn họ đang ở kinh thành, nhưng cũng đã không thể xem là con dân của Đại Sở nữa mà chỉ có thể coi là khách nhân như Tây Lăng, Bắc Nhung, Nam Chiếu mà thôi. Nên tất nhiên, với khách nhân, không cần quy củ nghiêm khắc như vậy.

Về tới trong viện, ngồi xuống, Mặc Tu Nghiêu lại hiếm khi hơi thất thần. Diệp Ly ngồi bên cạnh hắn nhẹ giọng hỏi: "Tu Nghiêu sao vậy? Mệt mỏi sao?" Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, ôm nàng vào lòng thật chặt, hít sâu một hơi, rồi nói: "Ta đang suy nghĩ… Có phải Mặc Cảnh Kỳ đã chết quá dễ dàng không……" Dựa theo ý nghĩ của Mặc Tu Nghiêu vào mấy năm trước, hắn tuyệt đối sẽ không để cho Mặc Cảnh Kỳ chết đi dễ dàng như vậy. Hắn sẽ muốn Mặc Cảnh Kỳ, hoặc nhìn từng món, từng món đồ vật mà hắn ta quan tâm bị mất đi, hoặc nhìn giang sơn của hắn ta bị phá thành từng mảnh nhỏ, thậm chí, nhìn Đại Sở trở thành quốc phá cung khuynh (*giang sơn bị mất, hoàng cung bị phá hủy, ý nói mất nước*). Nếu không phải như vậy, thì hắn còn có hàng ngàn biện pháp để lấy mạng của Mặc Cảnh Kỳ vào lúc biết được chân tướng về sự qua đời của Phụ vương và huynh trưởng.

Cho dù là lần này, thì hắn cũng vẫn có ý định cứu Mặc Cảnh Kỳ để hành hạ tiếp. Nhưng đến cuối cùng, hắn vẫn bỏ qua ý định này.

Diệp Ly khẽ thở dài, ngẩng đầu hỏi Mặc Tu Nghiêu: "Chàng cảm thấy Mặc Cảnh Kỳ chết còn chưa đủ thảm sao?"

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu suy nghĩ một chút, chỉ sợ, trước khi chết, ngoại trừ không nhìn thấy quốc phá cung khuynh ra, thứ nên mất, thì Mặc Cảnh Kỳ cũng đã mất. Cho dù là Đại Sở, đã an bài Thập hoàng tử kế vị, nhưng chỉ sợ chính hắn ta cũng không ôm hy vọng gì. Cho nên mới phải ngay cả chết cũng không nhắm mắt đi. Nếu tính theo như vậy, thì quả thật, Mặc Cảnh Kỳ đã chết đủ thảm. Có lẽ… Hiện tại

thấy mất mát, chỉ bởi vì thảm trạng bây giờ của Mặc Cảnh Kỳ không phải do chính hắn tự ra tay, mà chỉ trợ giúp nên thấy hơi tiếc nuối đi!

“Kẻ thù đáng hận của chúng ta, bọn chúng đã nhận được sự trừng phạt tương ứng mà bọn chúng phải chịu. Nhưng ta không hy vọng chàng bị phần hận ý này ảnh hưởng xấu đến tâm tính của chàng. Người chết nợ tiêu, hận một người chết không có bất kỳ ý nghĩa gì. Nếu chàng còn chưa hài lòng, thì ta và chàng tiến cung đem Mặc Cảnh Kỳ ra tiên thi (*lấy roi đánh lên thi thể*), sau đó tháo thành tám khối, như thế nào?” Diệp Ly nhẹ giọng nói.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười, ôm Diệp Ly, cười nói: “Ta biết rồi. Sau này sẽ không nghĩ đến chuyện này nữa. Mặc dù hơi tiếc nuối vì không phải tự mình báo thù cho Vương huynh. Nhưng… Mặc Cảnh Kỳ này còn không xứng làm dơ tay của Bản vương. Có câu nói như thế nào ấy nhỉ… Trời tạo nghiệt thì còn có thể sống, nhưng tự gây nghiệt thì không thể sống.”

Diệp Ly cười dịu dàng nói: “Chàng hiểu rõ là được rồi.”

Mấy ngày sau, đương nhiên, cả kinh thành liền náo nhiệt phi thường. Linh cữu của Mặc Cảnh Kỳ vẫn còn đặt trong hoàng cung chưa đưa tang, nhưng tôn thất và triều thần đã ầm ĩ muốn lật trời. Mà tiêu điểm tranh chấp lại không ngoài hai chuyện, một là chuyện Thập hoàng tử kế vị, và hai là chuyện Thái hậu và Liễu Quý phi tuẫn táng. Thái hậu là mẹ ruột của Lê Vương, Liễu Quý phi là mẹ ruột của Thái tử, một kích trước khi lâm chung này của Mặc Cảnh Kỳ cũng đã đánh thẳng vào điểm chết người nhất của hai phe Lê Vương phủ và Liễu gia. Có điều, so với Liễu gia, thì tình huống của Lê Vương phủ lại tốt hơn nhiều.

Bởi vì bản thân Mặc Cảnh Lê cũng đã là Nhiếp Chính Vương, cho dù hắn không phải là Hoàng đế, nhưng trước khi Tiểu Hoàng đế tự chấp

chính thì vẫn còn phải nghe theo hắn. Hắn còn có thời gian để tìm biện pháp. Mà Liễu gia thì lại khác, Thái tử biến thành Tần Vương, Liễu Quý phi còn phải tuẫn táng. Từ đó, Liễu gia ở trong cung, có thể nói là không còn có một chút chống đỡ và chỗ dựa nào. Đến lúc đó, tất nhiên Mặc Cảnh Lê sẽ không bỏ qua cơ hội đả kích Liễu gia tốt nhất này. Cho dù Thái hậu và Liễu Quý phi đều phải tuẫn táng, nhưng cũng không đả kích Mặc Cảnh Lê mạnh mẽ như Liễu gia. Bởi vì Mặc Cảnh Lê đã là một Vương gia hoàn toàn độc lập, lại có thực quyền, có Thái hậu ủng hộ hay không, thật ra, với hắn, cũng không phải đặc biệt quan trọng.

Lúc này, trong cung Chương Đức lại là một bầu không khí bi thương, cung điện trống rỗng, không còn cung nữ thái giám thành đàn như thường ngày nữa. Thái hậu thất hồn lạc phách ngồi trên Phượng tọa, tóc mai hai bên luôn được bảo dưỡng rất đẹp lại sinh ra vài sợi tóc trắng, cả người cũng là dung nhan tiều tụy, thần sắc thẫn thờ.

Mặc Cảnh Lê ngồi bên cạnh trầm mặc uống trà, thần sắc bình tĩnh không có sóng, cho dù Thái hậu, thân là mẹ ruột của hắn, cũng không nhìn ra nửa điểm tâm tình của hắn.

“Lê nhi… Lê nhi, nên làm gì bây giờ? Kỳ nhi, nó thật ác độc… Ai gia là mẹ ruột của nó mà!” Thái hậu lẩm bẩm kêu lên. Bà có nghĩ làm sao cũng không nghĩ đến Mặc Cảnh Kỳ lại để lại một đạo thánh chỉ như vậy. Bà không thể mượn con trai út đăng cơ kế tiếp để làm Hoàng thái hậu mẫu nghi thiên hạ, liền ngay cả thánh chỉ trở thành Thái hoàng thái hậu sau khi cháu trai đăng cơ cũng không có. Bà trở thành Thái hậu đầu tiên, có lẽ cũng là duy nhất bị con trai của mình hạ lệnh tuẫn táng trong lịch sử. Tôn vinh phú quý lúc trước như đã trở thành mây bay, ngay cả tánh mạng, bà cũng đều không giữ được.

Tất nhiên, từ khi trở thành Thái hậu đến nay, bà chưa bao giờ bối rối

như lần này. Cho dù khi Mặc Cảnh Lê làm phản khởi binh ở phía Nam trước kia, bà cũng chưa từng hoảng loạn như vậy. Tại sao… Tại sao tất cả đều không giống như bà đã nghĩ?

Mặc Cảnh Lê đặt chén trà xuống, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Thái hậu, nói: “Mẫu hậu, đây là Di chiếu của Hoàng huynh.”

Thái hậu ngẩn ra, sau nửa ngày mới kịp phản ứng Mặc Cảnh Lê có ý gì. Từ một phương diện khác mà nói, Di chiếu càng có hiệu quả cao hơn Thánh chỉ. Mặc dù nói Quân vô hí ngôn, nhưng chỉ cần Mặc Cảnh Kỳ còn sống, thì bà luôn luôn có cơ hội nghĩ biện pháp khiến nó thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Nhưng hiện tại, Mặc Cảnh Kỳ đã chết. Trước khi chết, nó đã để lại một đạo thánh chỉ cuối cùng, được gọi là Di chiếu. Vì biểu thị sự kính trọng với Tiên đế, nên Di chiếu của tiên hoàng, cho dù là Tân đế đăng cơ, thì cũng không thể phủ quyết một cách dễ dàng được. Mặc Cảnh Lê chính là đang nói cho bà biết, nó cũng không có biện pháp.

“Không… Sẽ không! Ai gia không tin!” Thái hậu xông qua hơi lảo đảo, một phát bắt được tay của Mặc Cảnh Lê, nói: “Ai gia là mẹ ruột của con đó, Lê nhi, con cứu mẫu hậu đi, mẫu hậu không muốn chết. Mẫu hậu biết… Mẫu hậu biết con có biện pháp!” Mặc Cảnh Lê khẽ lắc đầu, nói: “Mẫu hậu thứ tội, nhi thần không có cách nào khác.”

Thái hậu lảo đảo lui về sau hai bước, suýt nữa bị cái ghế phía sau khiến cho trượt chân mà té, vô lực ngã ngồi trên ghế, trong ánh mắt nhìn Mặc Cảnh Lê tràn đầy không thể tin, “Lê nhi… Con thật sự không để ý ai gia sao? Con đừng quên, nếu không phải vì ai gia đi khuyên Hoàng thượng thay cho con, thì sao Hoàng thượng lại hạ chỉ muốn ai gia tuẫn táng chứ?”

Thái hậu cũng đã suy nghĩ cẩn thận rồi, chuyện này hoàn toàn chính là sự trả thù của con trai dành cho mình. Trả thù mình đã hướng về

phía Mặc Cảnh Lê trong lúc nó trúng độc, khi nó bị bệnh nặng hấp hối, còn khuyên nó truyền ngôi vị Hoàng đế cho Mặc Cảnh Lê. Tất cả chuyện này đều bởi vì nó……

“Vậy mẫu hậu đã làm được chưa?” Mặc Cảnh Lê nói một cách lãnh đạm.

“Cái gì?” Thái hậu giật mình kinh ngạc.

“Ngôi vị Hoàng đế… Di chiếu của Hoàng huynh thì mẫu hậu cũng đã nghe được. Truyền ngôi Thập hoàng tử! Một đứa bé mà ngay cả thấy, Bản vương cũng chưa từng thấy, căn bản cái gì cũng đều không hiểu. Đây là kết quả mà người đã khuyên Hoàng huynh sao?” Mặc Cảnh Lê đứng dậy trầm giọng nói, nói đến phía sau lại càng nói càng giận, giọng nói của Mặc Cảnh Lê cũng dần dần lớn lên, “Không chỉ có chuyện ngôi vị Hoàng đế, ngay cả chuyện con trai của con, người cũng không làm được đến nơi đến chốn! Hiện tại Mặc Cảnh Kỳ đã chết, mẫu hậu, người nói cho Bản vương, con phải đi đâu để tìm con trai của con đây?”

Thái hậu cau mày nói: “Cho dù Kỳ nhi lừa con, thì trong tương lai, con nạp thêm mấy trắc phi, muốn sinh mấy đứa con trai mà không có chứ?”

Sắc mặt Mặc Cảnh Lê xanh mét, dĩ nhiên hắn lại càng không nói nên lời với Thái hậu về chuyện hắn cũng đã không thể có con nữa. Mấy tháng nay, hắn cũng âm thầm đi gặp không ít danh y. Trong chuyện này, Mặc Cảnh Kỳ cũng không lừa gạt hắn, ngay từ mấy năm trước, hắn đã trúng một loại thuốc tuyệt dục bí truyền trong cung, không có thuốc nào chữa được. Cho nên, không có ai biết, đứa bé kia quan trọng với hắn đến cỡ nào.

“Tóm lại, chuyện này, nhi thần bất lực. Một mình mẫu hậu người tự

giải quyết cho tốt đi.” Mặc Cảnh Lê nói, vuốt vuốt thẳng quần áo bị nhăn, rồi xoay người đi ra ngoài.

“Không…” Thái hậu nhào tới bắt được vạt áo của Mặc Cảnh Lê, khóc cầu khẩn: “Lê nhi, con cứu mẫu hậu đi. Mẫu hậu không muốn chết… Lê nhi…… Mẫu hậu là mẹ ruột của con mà, Lê nhi……” Mặc Cảnh Lê đứng nhìn xuống Thái hậu đầy chật vật trước mắt, giơ tay lên kéo bàn tay đang nắm vạt áo mình của bà ra một cách hờ hững, thấp giọng nói: “Mẫu hậu, trong hoàng gia, ngay cả chính người cũng không tin cái gì cốt nhục thân tình, đúng không? Bằng không… Những chuyện mà người đã làm với Hoàng huynh lúc trước thì gọi là cái gì đây?”

Thái hậu ngồi trên mặt đất, trơ mắt nhìn bóng lưng rời đi một cách kiên quyết mà không chút lưu luyến nào của Mặc Cảnh Lê, cuối cùng, không nhịn được mà khóc lớn lên, cũng tức giận lớn tiếng mắng, “Nghịch tử! Mặc Cảnh Lê, cái tên nghịch tử ngươi! Ai gia là mẹ ruột của ngươi… Ai gia có xuống hoàng tuyền cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Không… Ta không chết được… Ta là Hoàng thái hậu Đại Sở……” Thái hậu vừa khóc vừa mắng, cuối cùng mắng đến nước mắt chảy, gục trên mặt đất khóc lên nức nở. Đến bây giờ bà mới nhớ ra khi đi thăm con trai lớn vào mấy ngày trước, vào lúc bà khuyên nó truyền ngôi vị Hoàng đế cho Mặc Cảnh Lê, ánh mắt mà nó nhìn mình đại biểu cho hàm nghĩa gì. Chỉ tiếc, đã trễ……

“Ai gia là Hoàng thái hậu… Ai gia sẽ không chết……”

Ngoài cung Chương Đức, tiếng kêu khóc của Thái hậu đã bị nhốt trong cửa cung nặng nề. Mặc Cảnh Lê quay đầu lại nhìn cửa cung đang đóng chặt, sắc mặt âm trầm, thần sắc trong mắt biến ảo không ngừng, nhưng cuối cùng cũng quy về hư vô.

“Vương gia, Thái hậu……” Mưu sĩ đi theo bên người thấp giọng đề

nghị. Thật ra, lấy thân phận của Lê Vương và Thái hậu, nếu thật sự muốn bảo trụ Thái hậu, thì cũng không phải không thể. Mặc Cảnh Lê nói một cách hờ hững: “Không cần. Sai người chú ý Liễu gia, đừng để Liễu gia và Liễu Quý phi làm ra động tĩnh gì. Mẹ ruột của Thái tử… Tần Vương, phải chết.”

Trong lòng mưu sĩ run lên, hóa ra vì chuyện này. Nếu muốn bảo vệ Thái hậu, thì như vậy, người Liễu gia chắc chắn sẽ dùng yêu cầu như vậy để miễn trừ chuyện Liễu Quý phi tuẫn táng. Mà hiển nhiên, Lê Vương không chuẩn bị để cho Liễu Quý phi sống sót nữa. Vì để đả kích Liễu gia, mà Lê Vương lại……

“Vi thần lĩnh mệnh.”

Chương 275: Kế hoạch của Liễu Quý phi, Phượng Tam trở về

Trong cung của Liễu Quý phi, mặc dù không đi nghe Di chiếu, nhưng tin tức vẫn lấy tốc độ cực nhanh truyền đến trong tai Liễu Quý phi. Khi nghe thấy tin tức được thái giám tới bẩm báo, Liễu Quý phi đang ngồi trong tiểu hoa viên trong cung của mình, nhìn cây hoa lê đang nở rực rỡ trong viện. Một cơn gió lạnh thổi qua, hoa rơi lất phất đầy đất như những bông tuyết trắng. Mặc dù đã bọc áo choàng lông chồn bạc, nhưng Liễu Quý phi cũng không khỏi rùng mình một cái.

“Cút xuống!” Liễu Quý phi lạnh lùng nói.

Tất nhiên, thái giám cũng không dám nói thêm cái gì, liền lăn một vòng chạy ra ngoài. Chỉ sợ Quý phi nương nương còn chưa tuẫn táng, thì đầu của hắn cũng đã rơi xuống đất trước rồi.

Đuổi người bên cạnh đi, Liễu Quý phi ngẩng đầu nhìn cây hoa lê trắng như tuyết trước mắt. Hoa lê là loài hoa mà nàng thích nhất, trong mắt nàng, hoa lê trắng noãn như tuyết càng cao thượng, mỹ lệ hơn cái gì mẫu đơn, hoa đào, hoa lan, hoa mai. Vốn trong cung không có hoa lê, lê, đọc giống ly. Xưa nay trong cung cho rằng đây là không tốt. Nhưng sau khi nàng vào cung, vì lấy lòng nàng, Mặc Cảnh Kỳ đã trồng mấy cây hoa lê trong tiểu hoa viên trong cung điện mà nàng ở, chỉ vì để đổi lấy nụ cười của nàng. Mà bây giờ… Tuẫn táng……

Nàng biết xưa nay lòng dạ của Mặc Cảnh Kỳ độc ác, nhưng lại chưa

từng nghĩ tới, có một ngày, phần lòng dạ độc ác này sẽ dùng lên chính trên người mình. Thật sự, đã chết cũng muốn nàng chôn cùng sao?

“Khởi bẩm nương nương… Thái, Tần Vương điện hạ và Thừa tướng đại nhân cầu kiến.” Ngoài cửa, cung nữ nơm nớp lo sợ bẩm báo.

Liễu Quý phi đứng dậy, vừa khép lại áo choàng lông chồn bạc trên người, vừa nói: “Cho bọn họ vào.”

Không lâu sau, Thái tử Mặc Khiếu Vân đã bị cách chức làm Tần Vương và Liễu thừa tướng xuất hiện, đi vào chính điện cùng một lúc. Đi theo bên cạnh bọn họ còn có công chúa Trân Ninh đã mười bốn tuổi và Ngũ hoàng tử nhỏ hơn Thái tử hai tuổi. Ngũ hoàng tử và công chúa Trân Ninh vừa thấy được Liễu Quý phi thì liền khóc, “Mẫu phi… Hu hu… Mẫu phi……” Vốn Liễu Quý phi cũng không người có tính nhẫn nại với con cái, lúc này, trong lòng lại đang phiền muộn không chịu nổi, vừa nghe thấy tiếng khóc thì lửa giận trong lòng liền dâng lên, nói một cách lạnh lùng: “Khóc cái gì mà khóc? Bản cung còn chưa chết!”

Vốn Ngũ hoàng tử và Công chúa Trân Ninh cũng lo lắng cho mẫu phi của mình, nghe thấy Di chiếu của Phụ hoàng muốn mẫu phi tuẫn táng mới muốn đi theo Tần Vương và Liễu thừa tướng tới đây. Mặc dù xưa nay, Liễu Quý phi luôn lãnh đạm với chị em bọn họ, nhưng đến cùng vẫn là mẹ ruột của mình, hơn nữa, bọn họ luôn có mấy phần ngưỡng mộ vị mẫu phi vô cùng mỹ lệ này của mình. Nhưng lại không nghĩ rằng vừa thấy mặt đã bị quát lớn tiếng, ngay lập tức, tiếng khóc của Ngũ hoàng tử liền nghẹn lại trong ngực, trong thời gian ngắn, bởi vì không thở được mà mặt đỏ lên. Công chúa Trân Ninh cũng cắn môi, quật cường không phát ra một tiếng.

Mặc Khiếu Vân mới mười hai tuổi, nhưng bởi vì là con trai lớn của

Liễu Quý phi nên được Liễu thừa tướng chú trọng bồi dưỡng một phen, vì vậy, tất nhiên sẽ trầm ổn hơn tỷ tỷ và đệ đệ rất nhiều. Đường đường là Thái tử, vốn là người thừa kế ngôi vị Hoàng đế danh chánh ngôn thuận, nhưng bởi vì một đạo Thánh chỉ trước khi Phụ hoàng lâm chung mà từ đó phải làm thuộc hạ dưới trướng của người khác, nhưng lúc này hắn vẫn còn có thể thong dong nói chuyện, thì đã đủ thấy Liễu gia đã dốc hết công sức để bồi dưỡng hắn. Mặc Khiếu Vân nhíu mày, nói: “Mẫu phi, Nhị tỷ và Ngũ đệ cũng chỉ lo lắng cho người thôi.”

Liễu Quý phi “Hừ” lạnh một tiếng, nói một cách thản nhiên: “Lo lắng có ích lợi gì? Khóc sướt mướt có thể giải quyết được gì?”

Mặc Khiếu Vân im lặng, thật ra hắn cũng không có tình cảm sâu đậm với vị mẫu phi này. Hắn không phải luôn chỉ có lòng ngưỡng mộ và mong đợi với mẫu phi như Nhị tỷ và Ngũ đệ. Hắn hiểu rõ ràng, trong mắt mẫu phi, chị em bọn họ đều không nên tồn tại, mà hắn lại càng là một công cụ để lợi dụng mà thôi.

“Nương nương!” Liễu Thừa tướng cau mày, trầm giọng nói. Nói đến đứa con gái này, Liễu thừa tướng chỉ cảm thấy nhức đầu vô cùng. Kể từ khi khi còn bé gặp Mặc Tu Nghiêu lần đầu tiên, thì liền một lòng đều như treo trên người Mặc Tu Nghiêu. Bao nhiêu năm rồi mà vẫn không chịu hết hy vọng. Không chỉ có lãnh đạm với Hoàng thượng, mà thậm chí, còn thờ ơ với cả con cái của mình. Nếu không phải vì Mặc Tu Nghiêu, chỉ sợ căn bản nó sẽ không suy nghĩ chuyện tranh giành ngôi vị Thái tử cho Tần Vương, lại càng không cần phải nói sẽ suy tính cho gia tộc. Quả nhiên là tội nghiệt kiếp trước mà. Liễu Thừa tướng tự nhận mình là một người có lòng dạ độc ác, lãnh huyết vô tình, làm quan cả đời, người chết oan trên tay lão cũng tuyệt đối không ít. Nhưng lão có máu lạnh, thì cũng vẫn nhớ tới người thân và con gái của mình, mà đứa con gái này của lão, ngoại trừ Mặc Tu Nghiêu ra, cái gì mà gia tộc, con cái, trượng phu, cha mẹ, tất cả đều

có thể không cần.

Với người phụ thân Liễu Thừa tướng này, Liễu Quý phi vẫn còn giữ lại mấy phần tôn trọng. Nghe thấy ngữ khí không đồng ý của phụ thân, Liễu Quý phi nhíu mày, nói một cách thản nhiên: “Sao phụ thân lại đến?”

Liễu Thừa tướng nói một cách đầy lo lắng: “Sao cha lại đến? Cha không thể đến sao? Di chiếu của Tiên hoàng, ta đã nghe thấy rồi, còn không chịu nghĩ biện pháp, chẳng lẽ ta thật sự muốn tuẫn táng theo Tiên hoàng sao?”

Nhắc tới Mặc Cảnh Kỳ, Liễu Quý phi chán ghét cắn môi dưới. Vốn nàng vẫn còn hai phần tin tưởng Mặc Cảnh Kỳ để ý nàng, nhưng hiện tại, ngay cả một phần, nàng cũng không tin. Nam nhân này, chính hắn ta đã chết lại còn muốn kéo nàng cùng chết! Xem như có thật sự chết, nàng cũng tuyệt đối sẽ không chôn cất trong cùng một lăng mộ với hắn ta, “Phụ thân không cần lo lắng, chuyện này, tự trong lòng có tính toán.”

Liễu Thừa tướng ngẩn ra, “Ngài có biện pháp sao? Tiên hoàng còn hạ lệnh cho Thái hậu tuẫn táng theo Tiên hoàng, Lê Vương cũng không có ý kiến gì khác. Đến lúc đó, chỉ sợ bên phía Lê Vương sẽ nhìn chằm chằm thật kỹ, con cũng chưa chắc có thể thoát thân một cách bình yên.” Nghe thấy tên Mặc Cảnh Lê, sắc mặt Liễu Quý phi trầm xuống, cắn răng nói: “Mặc Cảnh Lê! Lại là hắn ta phá hư chuyện tốt của Bản cung!” Liễu Thừa tướng thở dài một tiếng bất đắc dĩ, nói: “Việc đã đến nước này, đã không thể làm gì được nữa. Mấy ngày nữa, Thập hoàng tử liền đăng cơ rồi.”

“Không!” Liễu Quý phi lạnh lùng nói.

“Việc đã đến nước này. Chúng ta còn có biện pháp gì nữa đây.” Liễu

thừa tướng nhắm mắt, nói.

Liễu Quý phi hất cằm lên, lạnh lùng nói: “Nếu đã có thể phá hủy một Lục hoàng tử, thì cũng không ít đi một Thập hoàng tử. Lên ngôi nhất định phải là Thái tử, chỉ cần Thái tử đăng cơ… Tất nhiên có thể huỷ bỏ Di chiếu, không cần Bản cung tuẫn táng.” Liễu thừa tướng vừa sợ vừa tức, nhìn Liễu Quý phi chằm chằm, rồi nói: “Suy nghĩ kỳ lạ! Lúc này không chỉ có Lê Vương, mà còn Đại trưởng công chúa, Hoàng hậu, Hoa Quốc công, thậm chí cả Định Vương cũng đều nhìn chằm chằm vào Thập hoàng tử, muốn ra tay, căn bản khó càng thêm khó. Một khi bị người ta phát hiện…Ngài cho rằng Tần Vương còn có cơ hội đăng cơ sao? Đến lúc đó sẽ chỉ làm Liễu gia cùng chôn theo, làm đá lót đường cho người khác thôi!”

Liễu Quý phi câu môi cười nói: “Phụ thân, người cho rằng chỉ có chúng ta muốn Thập hoàng tử chết sao? Tâm tư của Lê Vương cũng không nhỏ hơn chúng ta. Nhưng con lại nghe được một tin tức thú vị, nghe nói trước khi Hoàng thượng chết, Lê Vương đã hỏi con trai của hắn ta ở đâu?”

Liễu Thừa tướng sửng sốt, câu hỏi của Lê Vương vào lúc đó, dĩ nhiên lão cũng nghe thấy, chỉ có điều, khi đó quan tâm nhiều hơn chính là Di chiếu trong tay Hoàng hậu. Sau khi ban bố Di chiếu, bọn họ lại bị tin tức của Di chiếu oanh tạc đến đầu óc choáng váng, nên tất nhiên không có thời gian để suy tính vấn đề này. Liễu Quý phi cười nói: “Phụ thân còn nhớ, chuyện Mặc Cảnh Lê… Một lòng muốn đá chết con của mình vào hai tháng trước không?”

Đương nhiên, Liễu thừa tướng còn nhớ. Mặc dù chuyện này bị Lê Vương phủ che giấu rất kín đáo, nhưng Liễu gia và Lê Vương phủ là kẻ thù chính trị, cho nên, chuyện lớn như vậy, sao bọn họ có thể không biết được? Vuốt chòm râu, Liễu thừa tướng nheo mắt, nói: “Ý ngài là……” Liễu Quý phi cười nói: “Lúc Diệp Oánh mang thai thì

đang bị Hoàng thượng giam giữ. Chúng ta đều chỉ biết nàng ta sinh ra một đứa con trai, nhưng ai cũng chưa từng thấy được đứa con trai kia. Nên tất nhiên, Hoàng thượng nói phải thì là phải, nói không phải thì là không phải. Chỉ sợ… Đứa bé ở Lê Vương phủ kia căn bản không phải là con trai của Lê Vương. Xưa nay, Hoàng thượng luôn đa nghi, Lê Vương lại là kẻ kỵ binh phản loạn (*phản tặc*), thì sao Hoàng thượng có thể không đề phòng hắn ta chứ?"

"Nương nương biết đứa bé đó ở đâu sao?" Liễu Thừa tướng mừng rỡ. Hiện nay, dưới gối Lê Vương, ngoại trừ một đứa con trai do Diệp Oánh sinh hạ ra, thì không còn bất kỳ một đứa con nối dòng nào khác. Thậm chí ngay cả tin tức Trắc phi, cơ thiếp mang thai cũng không có, trong kinh thành đã có một ít tin đồn từ lâu. Nếu quả thật chính là như vậy, thì giá trị đứa bé này thật sự đã vượt qua dự kiến của bọn họ.

Liễu Quý phi lắc đầu, nói: "Không biết, Hoàng thượng chưa nói với bất kỳ kẻ nào về tung tích của đứa bé đó."

Liễu Thừa tướng hơi thất vọng, lại nghe Liễu Quý phi cười nói: "Có biết hay không có quan hệ gì chứ? Chúng ta chưa từng thấy đứa bé đó, Lê Vương cũng chưa từng thấy đứa bé đó. Chỉ cần phụ thân lên kế hoạch thích đáng……"

"Nương nương nói rất đúng, lão phu đã hiểu." Tâm niệm của Liễu thừa tướng vừa chuyển, lập tức liền hiểu ý tứ của Liễu Quý phi, cười híp mắt đáp.

Mặc kệ trong cung hay ngoài cung, trong triều hay ngoài triều gió thổi mây bay như thế nào, thì trong Định Vương phủ lại vẫn là một nơi yên lặng bình thản. Cho đến xế chiều ngày hôm đó, một nam tử tuấn mỹ mặc áo đỏ đến gõ cửa lớn của Định Vương phủ.

“Bản vương không nhớ rõ có gọi ngươi đến kinh thành, Phượng Chi Dao?” Trong thư phòng, Mặc Tu Nghiêu nhìn Phượng Chi Dao mang theo một thân phong trần mệt mỏi đầy miễn cưỡng, nói một cách thản nhiên. Phượng Chi Dao đứng dựa vào vách tường cạnh cửa, đáp lại hắn ta một nụ cười đầy mệt mỏi. Tuổi đã hơn ba mươi, trên dung nhan tuấn mỹ luôn khiến cho người ta cảm thấy không đủ nghiêm túc của Phượng Chi Dao cũng nhiều thêm mấy phần trầm ổn và hào sảng như có như không. Vốn cảm giác như thế không nên tồn tại trên người Phượng Tam công tử, một trợ thủ đắc lực của Định Vương, ở Tây Bắc, cho dù không phải nhân vật nói một không nói hai, nhưng cũng khiến cho người ta không dám bỏ qua. Lúc này, bởi vì mệt mỏi và lo lắng mà hắn nhíu mày kiếm, khiến cho người ta không đành lòng trách mắng nặng nề. Diệp Ly lặng lẽ kéo vạt áo của Mặc Tu Nghiêu, ý bảo hắn đừng trách cứ Phượng Chi Dao quá nặng.

Mặc Tu Nghiêu bất mãn “Hừ” khẽ một tiếng, nói với Phượng Chi Dao: “Nói đi, có chuyện gì? Nếu ngươi muốn nói chuyện gì cũng không có, chỉ đơn thuần không yên tâm nên liền chạy từ Tây Bắc đến Sở kinh, thì Bản vương sẽ lập tức gọi người đóng gói rồi ném ngươi về.”

Từ nhỏ, Phượng Chi Dao đã lớn lên cùng hắn ta, nên tất nhiên phân rõ được lúc nào tức giận thật sự, lúc nào đang cố ý hù dọa người khác. Mỉm cười đầy cảm kích với Diệp Ly, Phượng Chi Dao mới đi qua ngồi xuống cái ghế ở bên cạnh, rồi nói: “Công tử Thanh Trần muốn ta mang tin đến cho Vương gia. Kế hoạch đã xảy ra sai sót, Tây Lăng và Nam Chiếu còn chưa đánh nhau.” Thật ra, đây cũng là Từ Thanh Trần cho Phượng Chi Dao một cái nhân tình. Vốn loại tin tức này cũng không cần người có thân phận như Phượng Chi Dao vượt ngàn dặm xa xôi để tới đưa tin, hơn nữa, Từ Thanh Trần cũng không phải không giải quyết được chuyện như vậy. Chỉ là, tình trạng của Phượng Chi Dao đã nghiêm trọng đến mức ảnh hưởng đến hiệu suất công việc của hắn ta. Công tử Thanh Trần thông minh vô song,

nên tất nhiên biết chắc chắn ở kinh thành có người hay chuyện gì đó khiến cho hắn ta không yên lòng. Vì vậy, lúc này mới tùy ý phái một ít chuyện cho hắn ta để hắn ta về kinh một chuyến.

Nghe vậy, Mặc Tu Nghiêu hơi ngoài ý muốn nhíu mày. Kế hoạch của Từ Thanh Trần rất ít khi xảy ra sai sót, nhưng rất nhanh lại hiểu rõ. Mặc Cảnh Kỳ chết, mặc dù chưa tính là ngoài dự kiến, nhưng một đống rối loạn sau khi Mặc Cảnh Kỳ chết thì tuyệt đối là ngoài dự kiến. Đặc biệt là trước khi chết, Mặc Cảnh Kỳ lại công bố Tội kỷ chiếu và sự sắp xếp dành cho Định Vương phủ, việc này lại càng là ngoài ý muốn trong ngoài ý muốn. Nhận được tin tức kia, quả thật Trấn Nam Vương có thể buông tha cho kế hoạch tấn công Nam Chiếu. Dù sao, Nam Chiếu cũng chỉ là một nước nhỏ an phận trong một góc, có thể chiếm được hay không thì cũng đều hiện lên sự nhỏ bé không đáng kể khi so với lãnh thổ Đại Sở giàu có và đông đúc đang bị bao vây ở Trung Nguyên.

“Dạo gần đây, Tây Lăng có thay đổi gì không?” Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Phượng Chi Dao nói: “Trấn Nam Vương đã âm thầm triệu tập binh mã tiến gần đến biên cảnh Đại Sở. Công tử Thanh Trần suy đoán… Chỉ cần tin tức Mặc Cảnh Kỳ băng hà vừa truyền ra, thì đại quân Tây Lăng sẽ lại tấn công Đại Sở một lần nữa. Mặt khác, hình như bên phía Bắc Nhung cũng có ý định này.”

“Công tử Thanh Trần nói như thế nào?”

“Công tử Thanh Trần nói, nếu Vương gia xử lý xong chuyện ở kinh thành, thì xin nhanh chóng trở về sơm.”

“Nếu… Xử lý xong…” Mặc Tu Nghiêu quay đầu cười nói với Diệp Ly: “Xem ra Đại ca cũng không thúc giục chúng ta trở về. Vậy thì cứ ở lại đây một thời gian trước đã.” Nếu xử lý xong thì liền nhanh chóng trở

về sớm, chưa xử lý xong thì dĩ nhiên cũng không cần trở về. Từ Thanh Trần dám nói như vậy, thì đã biểu thị động tác của Lôi Chấn Đình, huynh ấy cũng không để vào mắt. Như vậy, nếu Tây Bắc đã có công tử Thanh Trần trông chừng giúp, thì sao bọn họ không ở Đại Sở để nhìn xem một chút, nói không chừng còn có thể vớt được ích lợi gì đó?

Phượng Chi Dao nhíu mày, cũng không để ý Mặc Tu Nghiêu xuyên tạc lời của Từ Thanh Trần. Dù sao hắn đã nói lại nguyên văn không sót một chữ, còn về phần Vương gia hiểu như thế nào thì không phải là chuyện của hắn.

Diệp Ly mỉm cười nói với Phượng Chi Dao: "Nếu đã như vậy, thì Phượng Tam cứ ở lại Vương phủ trước đi." Mặc dù Phượng Chi Dao cũng có nhà, nhưng cũng đã chuyển ra khỏi nhà từ mấy năm trước, đến khi Mặc gia quân quyết liệt với Đại Sở, thì Phượng gia lại càng công khai nói rõ trục xuất Phượng Chi Dao ra khỏi cửa, đoạn tuyệt quan hệ. Chỗ ở của Phượng Chi Dao ở kinh thành thì cũng đã nhiều năm không có người ở, hơn nữa, bây giờ còn ai không biết Phượng Tam công tử là tâm phúc của Định Vương nữa đây?

Phượng Chi Dao gật đầu nói: "Đa tạ Vương phi."

"Vương gia… Vương phi…" Phượng Chi Dao nhìn nhìn Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu, cuối cùng vẫn không nhịn được nữa. Hắn vội vã chạy về kinh thành chính là vì chuyện này, cho dù là một khắc, thì cũng không thể chờ được. Diệp Ly bộ dáng nhăn nhó và nghẹn đỏ mặt hiếm có của Phượng Tam công tử luôn phong lưu phóng khoáng trước mặt người khác, không khỏi che miệng cười, nghiêm mặt nói với Phượng Chi Dao: "Ngươi yên tâm đi. Đến cùng thì nàng ấy cũng là Hoàng hậu một nước, lại có Hoa gia làm hậu thuẫn. Vô luận là ai lên ngôi thì cũng chỉ sẽ càng tôn kính nàng ấy thêm mà thôi."

Thần sắc Phượng Chi Dao cứng đờ, do dự một lát, rồi nói: “Ta muốn gặp nàng ấy một lần, xin Vương phi thành toàn.”

Diệp Ly nghiêng đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Loại chuyện nhỏ nhặt này, A Ly cứ quyết định là được rồi.”

Diệp Ly suy nghĩ một chút, rồi nói với Phượng Chi Dao: “Hiện nay trong cung đang giới nghiêm, ngươi cứ bình tĩnh đừng nóng vội. Ta sẽ kêu người sắp xếp, có điều… Ta muốn nhận được sự đồng ý của nàng ấy trước đã.” Dĩ nhiên, Diệp Ly biết Phượng Chi Dao muốn làm gì, nhưng nếu Hoàng hậu không đồng ý, mà Phượng Chi Dao tùy tiện đi đến trước, thì cũng chỉ làm tăng thêm phiền não co hai bên mà thôi. Diệp Ly không thể xác định rốt cuộc Hoàng hậu có tình cảm với Phượng Chi Dao hay không, hay phần tình cảm này có đủ để khiến cho nàng ấy buông tha trách nhiệm và thân phận của nàng ấy hay không? Phượng Chi Dao do dự một chút muốn phản bác, nhưng khi nhìn thấy thần sắc nghiêm túc của Diệp Ly thì chỉ đành phải gật đầu, “Đa tạ Vương phi.”

Dường như nhìn thấu Phượng Chi Dao không tình nguyện, Diệp Ly khẽ thở dài, nói: “Chuyện tình cảm rất khó nói ai đúng ai sai. Ngươi quan tâm nàng ấy, chúng ta cũng biết, nhưng… Nếu nàng ấy không cần phần quan tâm này của ngươi, thì tâm tư bây giờ của ngươi cũng không phải đang giúp nàng ấy, mà là đang gây thêm rắc rối cho nàng ấy, ngươi có hiểu không?”

Phượng Chi Dao trầm mặc để đáp lại. Có lẽ, trong lòng hắn, từ đáy lòng cũng không tin vào khả năng căn bản Hoàng hậu cũng không cần hắn hỗ trợ. Nhưng… Nàng ấy là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, cho dù không có tình cảm gì với Mặc Cảnh Kỳ, nhưng cũng không thay đổi được sự thật là, nàng ấy là Hoàng hậu Đại Sở, là Hoàng thái hậu tương lai. Cho dù Mặc Cảnh Lê đăng cơ, thì cũng phải kính trọng vị Hoàng tẩu này. Mà hiện nay, Thập hoàng tử sắp đăng cơ mới có

bảy tuổi, chính là lúc cần người phụ tá, nàng ấy sẽ đi cùng hắn sao? Trong phút chốc, đột nhiên Phượng Chi Dao bắt đầu hơi bồn chồn lo sợ.

Nhìn bộ dáng mặt ủ mày chau hiếm có của hắn ta, trong lòng Diệp Ly khẽ thở dài. Một chữ tình là đả thương người nhất, nhân sinh của Phượng Chi Dao luôn không câu thúc, thành tựu phi phàm như thế. Vốn nên là nhân sinh không buồn không lo tùy ý, đáng tiếc, hết lần này tới lần khác lại thua bởi một chữ tình. Qua bao nhiêu năm vẫn khăng khăng một mực. Nếu nói Hàn Minh Nguyệt si mê Tô Túy Điệp khiến cho người ta sinh hận, thì Phượng Chi Dao thâm tình với Hoàng hậu lại chỉ có thể khiến cho người tiếc hận và bất đắc dĩ.

“Đừng nghĩ nhiều.” Diệp Ly nhẹ giọng cười nói.

Phượng Chi Dao miễn cưỡng cười nói: “Đa tạ Vương phi chỉ điểm.”

“Vương gia, Vương phi, Lãnh nhị công tử và Lãnh phu nhân tới.” Ngoài cửa, Trác Tĩnh bẩm báo.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Lúc này, bọn họ tới làm gì?”

Ngoài cửa vang lên tiếng cười nói của Lãnh Hạo Vũ: “Hoàng đế băng hà, rất nhiều nơi làm ăn cũng phải vội vã đóng cửa. Không phải thuộc hạ đang nhàn rỗi đến không có việc gì làm sao?” Dưới danh nghĩa của Lãnh Hạo Vũ có rất nhiều việc làm ăn đều liên quan đến thanh lâu tửu quán, sòng bạc..vv..v…. Hoàng đế băng hà, thiên hạ khóc tang, nên tất nhiên, những chuyện làm ăn này không thể làm tiếp được nữa. Cho nên, trong lúc rãnh rỗi, Lãnh Hạo Vũ liền dẫn con trai và phu nhân tới Định Vương phủ xuyến môn (*đến thăm, đến chơi nhà người thân, bạn bè*).

Nắm tay Mộ Dung Đình đi vào thư phòng, lại trùng hợp nhìn thấy

Phượng Chi Dao đang ngồi ở một bên, Lãnh Hạo Vũ cười nói: “Ơ? Đây không phải là Phượng Tam công tử sao? Đã lâu không thấy phong thái này… Cũng không được tốt lắm.”

Cũng không phải sao? Vì một đường chạy như điên mà đến, hơn nữa, vừa rồi, Phượng Chi Dao không có nghỉ ngơi, chỉnh chu lại mà đã trực tiếp đi vào thư phòng nghị sự liền. Vào lúc tinh thần tốt, thì còn đỡ, nhưng lúc này, vừa thả lỏng, thì ngay cả một thân áo đỏ, nhìn qua, cũng đều ảm đạm mấy phần. Mặc dù Lãnh Hạo Vũ luôn thích tranh phong đối nghịch với Phượng Chi Dao, nhưng vẫn rất có chừng mực không đâm vào chỗ đau của hắn ta, ngồi xuống, rồi trầm giọng nói với Phượng Chi Dao: “Ngươi yên tâm đi, nàng ấy không có chuyện gì. Lúc này, ngược lại không có ai dám chậm trễ nàng ấy.” Tân hoàng chưa đăng cơ, Tiên hoàng băng hà. Thái hậu, Liễu Quý phi bị mệnh lệnh bắt buộc phải tuẫn táng. Trong cung chính là do Hoàng hậu định đoạt, lúc này, người có mắt sẽ không tự đi gây rắc rối cho Hoàng hậu.

Phượng Chi Dao gật đầu, cười nói: “Đa tạ.”

Lãnh Hạo Vũ bĩu môi không nói chuyện. Hắn không có ý kiến gì với Hoàng hậu, nhưng nhìn tình yêu đau khổ mười mấy năm mà không được của Phượng Chi Dao, có đôi khi cũng vẫn không nhịn được mà muốn bất bình cho bạn thân. Nhưng khi ngẫm lại quá trình theo đuổi vợ từ đầu đến cuối của chính mình đã phải bỏ ra vô số thời gian và tâm huyết, thì cũng chỉ có thể than một tiếng, Phượng Chi Dao xui xẻo hơn mình rất nhiều.

Chương 276: Thập hoàng tử Mặc Túc Vân

Đột nhiên, Lãnh Hạo Vũ và Mộ Dung Đình đến đây, tất nhiên không có khả năng chỉ là xuyến môn mà thôi. Ngồi xuống chỗ riêng của mình, Lãnh Hạo Vũ cau mày nói: “Người của chúng ta truyền tới tin tức, hình như Liễu gia đã biết tin tức về con trai của Mặc Cảnh Lê.”

Phượng Chi Dao mới vừa trở lại Sở kinh, nên tất nhiên không rõ ràng lắm trong hai tháng qua, Sở kinh đã xảy ra chuyện gì, khó hiểu, hỏi: “Con trai của Mặc Cảnh Lê? Là đứa bé do Diệp Oánh sinh kia sao? Bị bắt cóc à?” Lãnh Hạo Vũ vỗ tay cười nói: “Tin tức của ngươi thật sự quá chậm, lúc trước, khi Mặc Cảnh Lê vừa mới làm Nhiếp Chính Vương, vừa trở về phủ đã một cước đá chết con trai của mình. Mặc dù tin tức này bị áp chế xuống không để lộ ra ngoài, chỉ có điều, đại đa số quyền quý trong kinh thành như bọn họ thì vẫn biết được.”

Phượng Chi Dao nhíu mày, hắn cũng không phải ngu ngốc, nên tất nhiên, ngay lập tức đã hiểu, liền cười nói: “Nói như vậy… Mặc Cảnh Lê đã nuôi con trai không công dùm người khác mấy năm? Vậy bây giờ như thế nào rồi? Con trai ruột của hắn ở trong tay Liễu gia sao?”

“A Ly, nàng thấy sao?” Mặc Tu Nghiêu hỏi Diệp Ly.

Diệp Ly nhíu mày, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Ta cảm thấy, khả năng này không quá lớn. Mặc Cảnh Kỳ cẩn thận đa nghi, ngay cả thân nhân cũng chưa bao giờ tin. Mặc Cảnh Lê bỏ ra nhiều thời gian, tinh lực như vậy mà cũng không thể tìm ra manh mối, vậy thì đã chứng

minh, lúc đầu, Mặc Cảnh Kỳ đã xử lý sạch sẽ vô cùng. Không có đạo lý Liễu gia có thể tìm được, hơn nữa… Thời gian này không khỏi quá trùng hợp một chút." Mặc Cảnh Kỳ vừa mới băng hà, tân hoàng còn chưa lên ngôi, Liễu gia tung ra tin tức con trai độc nhất của Lê Vương phủ, thật sự không thể không khiến cho người ta suy nghĩ nhiều.

Mặc Tu Nghiêu nhìn Lãnh Hạo Vũ, Lãnh Hạo Vũ nhún vai, nói: "Bọn họ cũng không nhận được tin tức cụ thể, chỉ là, gần đây động tác ngầm của Liễu gia không ít, chỉ có thể mơ hồ biết là có liên quan đến con trai của Mặc Cảnh Lê. Nhưng cụ thể đứa bé kia có phải là con trai của Mặc Cảnh Lê không thì còn cần thời gian." Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, cười nói: "Không cần phái người tra xét. Lãng phí thời gian."

Lãnh Hạo Vũ nhìn hắn ta khó hiểu, Mặc Tu Nghiêu hỏi: "Có phải hay không thì có ý nghĩa gì sao?"

Nghe vậy, mọi người đều ngẩn ra. Cũng không phải sao? Bọn họ cũng không tính nhúng tay vào những chuyện này. Như vậy, đến cùng đứa bé kia có phải là con trai của Mặc Cảnh Lê hay không, căn bản cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì với bọn họ cả. Mặc Tu Nghiêu đứng dậy, cười nói với Lãnh Hạo Vũ: "Ngươi có thời gian đó còn không bằng đi thăm dò chuyện của Bắc Cảnh đi. Dù sao, hiện tại, Phượng Tam đã ở kinh thành, việc làm ăn ở kinh thành của ngươi cũng đóng cửa. Không bằng đi Tử Kinh quan một chuyến đi?"

Lãnh Hạo Vũ giật mình, hiện nay, Tử Kinh quan đang trong lúc giao chiến. Mặc dù có ám vệ âm thầm bảo vệ, nhưng hắn vẫn còn hơi lo lắng cho sự an toàn của Lãnh Hoài.

"Ta cũng đi." Mộ Dung Đình vội nói.

Mặc dù Lãnh Hạo Vũ là người của Định Vương phủ, nhưng Mộ Dung Đình thì không tính. Tất nhiên, Mặc Tu Nghiêu cũng không quản Mộ Dung Đình được, đây là chuyện nhà của Lãnh Hạo Vũ. Lãnh Hạo Vũ nói hơi do dự: “Hiện nay, Tử Kinh quan đang trong lúc giao chiến, quá nguy hiểm.” Mộ Dung Đình khịt mũi khinh thường, “Chàng cho rằng ta chưa từng thấy chiến trường sao?” Từ nhỏ nàng đã đi theo phụ thân, lớn lên ở biên quan, huống chi, năm đó, khi thủ thành Vĩnh Lâm, nàng cũng được xem như có tham dự, có nhớ không?

“Quân Hàm ở kinh thành một mình không có ai chăm sóc, nàng nỡ sao?” Lãnh Hạo Vũ vẫn tiếp tục khuyên nhủ.

Mộ Dung Đình cau mày, đây là một vấn đề. Từ khi sinh ra cho đến bây giờ, con trai chưa từng rời khỏi nàng đâu. Nhìn đến Diệp Ly đang ngồi bên cạnh, thì ánh mắt Mộ Dung Đình sáng lên, nhìn Diệp Ly bằng đôi mắt trông mong, “Ly nhi……” Diệp Ly che miệng cười nói: “Chỉ cần ngươi không sợ Quân Hàm bị Thần nhi ức hiếp, thì cứ đưa đến đây.” Một đứa là trông, hai đứa cũng là trông. Huống chi, mặc dù thỉnh thoảng Mặc Tiểu Bảo thích dính người, nhưng thật ra, năng lực tự lập cũng tương đối khá, căn bản không cần bọn họ phí tâm tư gì.

Chỉ có điều, không biết vì sao Mặc Tiểu Bảo lại nhận định Lãnh Quân Hàm là một bánh bao nhỏ mềm mại dễ ức hiếp. Mỗi lần gặp mặt, không phải xoa bóp, thì chính là ngắt nhéo. Diệp Ly cũng hoài nghi, có phải Mặc Tiểu Bảo bị Phụ vương của nó ức hiếp, nên chuyển hết oán khí lên người Lãnh Quân Hàm không? Mỗi lần thấy bộ dáng Tiểu Quân Hàm nhỏ nhắn, trắng nõn, mềm mại bị Mặc Tiểu Bảo ức hiếp đến nước mắt đảo quanh trong hốc mắt nhưng vẫn quật cường không cho rơi xuống, thì Diệp Ly lại đau lòng. Nhưng hết lần này tới lần khác, Lãnh Quân Hàm lại cứ nhận định Mặc Tiểu Bảo là một ca ca tốt, bị bắt nạt xong, quay đầu liền quên mất, lần sau, khi gặp mặt vẫn gọi Ngự Thần ca ca, Ngự Thần ca ca thân mật vô cùng. Chẳng

trách Mặc Tiểu Bảo luôn kêu bé là Lãnh tiểu ngốc. Đứa con trai nhỏ này ngốc manh đến nỗi ngay cả kẻ làm cha là Lãnh Hạo Vũ nhìn thấy cũng không nhịn được mà phải che mặt. Hắn tạo bao nhiêu nghiệt mới có một đứa con trai ngốc đến như vậy đây?

“Không sao. Quân Hàm chính là bị chúng ta cưng chiều đến quá mức. Tính tình yếu đuối cũng chẳng biết giống ai. Vừa lúc để ở nhà của các ngươi giúp ta dạy dỗ lại cho tốt.” Mộ Dung Đình phất tay nói rất rộng lượng.

Những nhân vật lớn ngồi ở đây đã hạ quyết tâm, thân là một thê nô, Lãnh Hạo Vũ cũng chỉ phải tuân lệnh. Chỉ là, hắn vẫn còn có một chút giác ngộ của kẻ làm cha, nên liền dặn dò Mặc Tu Nghiêu: “Ngàn vạn lần đừng để Tiểu Thế tử ức hiếp con ta quá mức.” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, đây là chuyện mà hắn có thể quản được sao? Hắn là Định Vương, không phải là bà vú chăm sóc trẻ con.

“Lãnh Nhị, đừng nói ngươi cho rằng Bản vương cho ngươi đi thăm người thân đó?” Nhìn bộ dáng quấn quýt của Lãnh Hạo Vũ, Mặc Tu Nghiêu nói một cách thản nhiên. Thân là một thuộc hạ ưu tú đắc lực, chẳng lẽ không phải nên cố gắng suy tính từng hành động và quyết định của cấp trên sao? Bộ dáng vừa mừng rỡ vội vã đi thăm người thân, lại còn vừa lo lắng, không yên tâm để con trai ở lại của Lãnh Hạo Vũ là sao đây?

Lãnh Hạo Vũ bất đắc dĩ cúi thấp đầu xuống, hắn đã biết không có dễ dàng như vậy mà, “Cung nghe huấn thị (*lời dạy dỗ, chỉ bảo*) của Vương gia.”

Mặc Tu Nghiêu cong môi mỉm cười nói: “Huấn thị thì không cần. Trong vòng nửa năm, nếu đại quân Bắc Cảnh bước vào Tử Kinh quan một bước, ngươi cũng không cần trở về nữa, tự treo cổ chết đi. Mặt khác… Bản vương ái tài. Hiểu?” Ánh mắt Lãnh Hạo Vũ biến đổi,

nhìn về Mặc Tu Nghiêu hơi mừng rỡ. Mặc Tu Nghiêu mỉm cười không nói, Lãnh Hạo Vũ cất giọng nói: “Vương gia cứ việc yên tâm. Thuộc hạ nhất định không cô phụ nỗi khổ tâm của Vương gia.”

“Đi đi, con của ngươi thì không cần lo lắng. Nếu các ngươi không về kịp, Bản vương mang về Tây Bắc cũng được. Vừa lúc, bây giờ, Thanh Vân tiên sinh cũng đang nhàn rỗi có thể dạy dỗ giúp các ngươi một chút.”

Lãnh Hạo Vũ và Mộ Dung Đình cùng vui mừng, kể từ khi có con, bọn họ vẫn luôn thường trú ở kinh thành. Thật ra, chuyện này cũng không có ích lợi gì cho rất nhiều việc trong tay Lãnh Hạo Vũ, nhưng lại không yên lòng để Mộ Dung Đình chăm sóc con một mình. Nếu Lãnh Quân Hàm được mang về Tây Bắc, thì tất nhiên, vấn đề an toàn sẽ không cần lo lắng. Lại do Thanh Vân tiên sinh tự dạy vỡ lòng, đây tuyệt đối là điều mà người khác có cầu cũng không cầu được. Hiển nhiên, Lãnh Nhị công tử đã quy công Mặc Tiểu Thế tử cơ trí cổ quái, thông minh trí tuệ như thế cho sự dạy dỗ có cách của Thanh Vân tiên sinh.

“Đa tạ Vương gia.”

Sáng hôm sau, Lãnh Hạo Vũ và Mộ Dung Đình liền bí mật đi Tử Kinh quan. Hai người bọn họ ở Lãnh gia cũng không được coi trọng, ở kinh thành lại càng không có bao nhiêu người chú ý, vì vậy cũng không khiến cho ai chú ý. Buổi tối hôm trước, Lãnh Quân Hàm đã được đưa tới Định Vương phủ. Mặc dù cục cưng mới bốn tuổi phải rời xa cha mẹ rất buồn, nhưng sau khi nghe được, sau này sẽ được ở chung với Tiểu Bảo ca ca, thì rất nhanh, Lãnh tiểu ngốc đã ném chuyện cha mẹ rời đi ra sau đầu, cũng tỏ vẻ, sau này muốn cùng ngủ với Ngự Thần ca ca. Nhìn vẻ mặt như nuốt phải ruồi hiếm có của con trai, Định Vương rất vui vẻ đồng ý thỉnh cầu của Lãnh tiểu bằng hữu, cũng dặn dò Mặc Tiểu Bảo phải chăm sóc tiểu đệ đệ thật kỹ lưỡng,

không được để tiểu đệ đệ chịu chút uất ức nào.

Cho nên cuộc sống trong Định Vương phủ, trôi qua đầy vui vẻ khoái hoạt trong lúc Mặc Tiểu Bảo và Lãnh Tiểu ngốc ngươi đuổi theo ta trốn tránh, ngươi ức hiếp, ta cười ngây ngô mỗi ngày. Về phần trong chuyện này, thỉnh thoảng truyền đến tin tức, tỷ như Thập hoàng tử còn chưa đăng cơ đã gặp phải ám sát mấy lần, Thái hậu không muốn tuẫn táng liền gây ra chuyện yêu thiêu thân gì đó, hay Liễu gia và Lê Vương phủ âm thầm giao thủ mấy lần…vv..v… Thì đều bị mọi người trong Định Vương phủ bỏ qua một bên. Chỉ là, đảo mắt liền đến ngày Tân hoàng đăng cơ.

Linh cữu của Mặc Cảnh Kỳ đã được chuyển ra khỏi Sở cung, đặt tạm thời trong một tòa thiên điện ở phía tây Hoàng thành. Có lẽ là do Mặc Cảnh Kỳ chưa bao giờ cho rằng mình sẽ chết sớm như vậy, nên Hoàng lăng của Mặc Cảnh Kỳ còn chưa được xây xong. Mà lăng mộ của lịch đại đế vương cần tốn thời gian cũng không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành. Cho nên, trong khoảng thời gian ngắn, Mặc Cảnh Kỳ không cách nào hạ táng được, chỉ có thể tạm thời đặt trong một tòa cung điện. Đợi đến sau khi Hoàng lăng xây xong, thì lại chọn ngày đưa linh cửu vào Hoàng lăng.

Từ trước đến nay, Tân hoàng Đại Sở đăng cơ đều là tám phương đến triều bái. Cho dù khi xưa, lúc Mặc Cảnh Kỳ đăng cơ, Nhiếp Chính Vương Mặc Lưu Danh đã qua đời, thì Đại Sở vẫn còn có một Mặc Tu Văn chống đỡ, còn có danh tướng thiếu niên Mặc Tu Nghiêu có uy danh vang dội, cả Đại Sở cũng xem như tương đối ổn định cường thịnh. Vì vậy, tất nhiên, các quốc gia xung quanh, bao gồm cả Tây Lăng, đều phái sứ thần đến chúc mừng. Nhưng còn lần này, ngoại trừ Nam Chiếu và mấy quốc gia nhỏ nhất xung quanh có phái sứ thần đến ra, thì những nước lân bang là Tây Lăng và Bắc Nhung lại không có bất cứ tin tức gì. Một Tiểu Hoàng đế mới bảy tuổi, trên triều đình, hai phái đối lập đều có tâm tư, hơn nữa, Định Vương phủ

đã thoát ra khỏi Đại Sở từ lâu. Quả thật, hai đại cường quốc như Tây Lăng và Bắc Nhung có tư cách không để bọn hắn vào trong mắt. Huống chi, hiện tại bọn họ cũng không có tâm tư chúc mừng Tân quân Đại Sở lên ngôi, mà hiện tại, bọn họ đang nhìn chằm chằm mơ ước khối thịt béo Đại Sở này.

Đại điển đăng cơ của Thập hoàng tử được định vào ngày mười hai tháng ba, ngày này cũng xem như khá tốt. Đương nhiên, Định Vương phủ cũng nhận được thiệp mời từ rất sớm, mà vào mấy ngày trước Đại điển đăng cơ, Diệp Ly đã được Hoàng hậu phái người mời vào trong cung.

Đây không phải lần đầu tiên Diệp Ly thấy Thập hoàng tử, đứa bé luôn sống yên lặng tựa như một cái bóng trong một góc nhỏ ở hoàng cung này, sau khi Mặc Cảnh Kỳ mất, lại đột nhiên bị đẩy lên nơi bị mọi người chú ý, trong nửa tháng này cũng đã chịu đủ kinh sợ. Lúc Diệp Ly thấy bé, thì bé đang nằm ngủ say trong lòng mẹ ruột của bé. Chỉ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, gầy gò, tái xám kia, thì cũng biết mấy ngày nay, bé trôi qua không tốt. Nghe thấy tiếng bước chân của Diệp Ly, Thập hoàng tử liền mở mắt, một đôi đôi mắt mờ mịt tràn ngập hoảng sợ và e ngại. Hai tiếng khóc nức nở vang lên, mẹ ruột của bé liền kinh hoảng, vội che cái miệng của bé, nhìn Diệp Ly và Hoàng hậu không biết làm sao.

Hoàng hậu nhíu nhíu mày, bất đắc dĩ thở dài, nói: “Muội mau buông nó ra đi. Định Vương phi sẽ không so đo với một đứa bé.”

Lúc này, cô gái ăn mặc hoa lệ, dung nhan bình thường kia mới cẩn thận từng ly từng tí thả bàn tay đang che miệng của Thập hoàng tử xuống, nhìn nhìn Diệp Ly đầy bất an, rồi mới thấp giọng dỗ Thập hoàng tử trong lòng, hình như Thập hoàng tử khóc một lát nên mệt mỏi, cũng mơ mơ màng màng ngủ mất. Hoàng hậu muốn sai người ôm bé đi ngủ, nhưng sợ lại đánh thức bé lần nữa. Diệp Ly đi tới,

nhấn lên mấy huyệt đạo trên người Thập hoàng tử, rồi mới thấp giọng nói: “Ôm bé đi ngủ đi. Cẩn thận một chút sẽ không bị đánh thức.”

“Đa tạ… Đa tạ Định Vương phi.” Nơm nớp lo sợ cám ơn Diệp Ly, rồi mới bế Thập hoàng tử vào hậu điện ngủ.

Nhìn người rời đi, Diệp Ly mới nhướng mày hỏi Hoàng hậu: “Sao thế này?”

Hoàng hậu cười khổ nói: “Còn có thể thế nào? Đứa bé này… Lúc đầu, ta chỉ cảm thấy tính tình Lục hoàng tử kiêu căng cậy mạnh, bị làm hư, chỉ sợ không đảm đương làm Quân được. Nhưng Thập hoàng tử này… Chỉ sợ còn rắc rối hơn Lục hoàng tử nhiều. Cũng làm khó đứa bé này rồi, nó lớn đến như vậy, nhưng chỉ sợ cũng chưa từng gặp Phụ hoàng của nó được mấy lần. mẹ ruột của nó cũng không có khả năng dạy dỗ nó. Mấy ngày nay bị kinh sợ không ít, ngay cả ngủ cũng không ngủ được. Bây giờ… Những cái khác không nói, chỉ sợ, ngay cả ngày đăng cơ cũng không ứng phó nổi.”

Nhìn thần sắc mệt mỏi của Hoàng hậu, Diệp Ly cũng chỉ có thể thở dài. Mẹ ruột của Thập hoàng tử chỉ là cung nữ được Mặc Cảnh Kỳ lâm hạnh trong lúc ngoài ý muốn, vốn chính là xuất thân nhà nông nghèo khổ, nên tất nhiên không dạy cho Thập hoàng tử được cái gì. Mặc dù tưởng rằng, bây giờ, vì Thập hoàng tử sắp đăng cơ, mọi người trong cung đều tôn xưng một tiếng Thái hậu, nhưng một ít lễ phục hoa lệ cũng không có cách nào thay đổi khí chất và năng lực của một người. Mặc Phượng bào Thái hậu hoa lệ kia, chỉ khiến cho cô gái đã nhỏ bé tầm thường càng hiện lên bé nhỏ và bất an. Hiện nay, chuyện bên ngoài còn có Lê Vương, Hoa Quốc công, đại thần văn võ chống đỡ, nhưng chuyện trong cung lại chỉ có một mình Hoàng hậu gánh chịu. Nếu lúc này, Tân hoàng xảy ra chuyện gì, thì cho dù không trách lên người Hoàng hậu, nhưng một tội danh không

bảo vệ ấu chủ tốt cũng sẽ không tránh khỏi, cũng khó trách Hoàng hậu mệt mỏi như vậy.

Thấy bộ dáng này của Hoàng hậu, Diệp Ly cũng không đành lòng nới chuyện thay Phượng Chi Dao nữa.

Hoàng hậu thấy Diệp Ly hơi thất thần, không khỏi cười nói: “Có chuyện gì muốn nói sao? Chúng ta cũng không tính là người ngoài, nói thẳng đi.”

Diệp Ly ngẩng đầu lên, thấp giọng nói nàng ấy: “Phượng Tam đã trở lại.”

Hoàng hậu sửng sốt, kinh ngạc cúi đầu nhìn vòng tay bạch ngọc trên cổ tay đến xuất thần. Diệp Ly cũng không thúc giục nàng ấy, an tĩnh theo ngồi uống trà ở bên cạnh. Qua thật lâu sau, Hoàng hậu mới phục hồi tinh thần lại, cười nói với Diệp Ly hơi áy náy: “Khiến ngươi chế giễu rồi, trong khoảng thời gian ngắn… Không phải đệ ấy đang ở Tây Bắc rất tốt sao? Sao lúc này lại trở lại?”

Diệp Ly bình tĩnh nhìn Hoàng hậu mà không nói gì, nụ cười nhàn nhạt trên mặt Hoàng hậu cũng dần dần tan biến, nói với Diệp Ly đầy bất đắc dĩ: “Vương phi có thể tới nói cho ta biết chuyện này, chắc… Những chuyện trước kia, Vương phi cũng đã biết.” Diệp Ly gật đầu, nhẹ giọng nói: “Chuyện lúc trước cũng không phải là lỗi của nương nương. Phượng Tam không chịu hết hy vọng là chấp niệm của hắn ta, cũng không phải là lỗi của nương nương. Nếu nương nương vô tâm, thì ta sẽ nói cho hắn ta biết, để hắn ta đừng quấy rầy nương nương nữa. Nhưng nếu nương nương không phải thật sự thờ ơ, thì sao không cho lẫn nhau một cơ hội?”

“Cơ hội?” Hoàng hậu cười khổ, lắc đầu nói với Diệp Ly: “Đa tạ Vương phi. Ta biết Vương phi cũng không phải người thích xen vào

chuyện của người khác, có thể nói với ta nhiều như vậy, đã là không dễ. Xin Vương phi chuyển lời cho đệ ấy… Ta chỉ xem đệ ấy như Tu Nghiêu, là đệ đệ nhìn từ nhỏ đến lớn, cũng không có những điều khác."

Diệp Ly nhíu mày nói: "Hắn ta muốn gặp nương nương một lần. Vốn vừa mới hồi kinh đã muốn tiến cung, nhưng ta và Vương gia khuyên hắn ta. Nhưng nếu ta mang một đáp án như vậy trở về, thì chỉ sợ vô luận như thế nào, hắn ta cũng sẽ không tâm phục khẩu phục. Đến lúc đó cũng vẫn muốn gặp nương nương một lần."

Hoàng hậu lắc đầu nói: "Gặp mặt thì không cần. Bây giờ, trong cung, ngoài cung đều đề phòng sâm nghiêm, Tân hoàng sắp đăng cơ, ta cũng không có tâm tư suy nghĩ những chuyện này. Vương phi nói với đệ ấy đi, đừng để cho đệ ấy vào cung, ta không có thời gian."

Diệp Ly trầm mặc, không có thời gian, đúng là một cái cớ tốt để cự tuyệt. Khi một người, ngay cả thời gian gặp mặt cũng không có, thì tất nhiên đủ biểu lộ rằng không quan tâm đến ngươi. Vô luận từ phương diện nào, thì Hoàng hậu đều là cô gái cực kỳ thông tuệ.

"Sau này, nương nương có tính toán gì không?" Diệp Ly nhíu mày, hỏi.

Hoàng hậu khó hiểu, giương mắt nhìn Diệp Ly. Diệp Ly mím môi mỉm cười nói: "Nương nương muốn ta thuyết phục Phượng Tam, thì cũng phải cho ta đầy đủ lý do. Ít nhất… Cũng phải cho hắn ta biết, không có hắn ta, nương nương cũng có thể sống vô cùng tốt, thậm chí còn tốt hơn có hắn ta, đúng không?" Hoàng hậu hiểu, trầm giọng nói: "Tân hoàng đăng cơ, ta sẽ trở thành Hoàng thái hậu Đại Sở. Điều này còn chưa đủ sao?"

"Có lẽ đủ rồi." Diệp Ly thở dài, nói.

Trong thời gian ngắn, hầu như hai người không nói gì, nhưng ngoài cửa lại truyền đến một chuỗi tiếng huyên náo, “Làm càn! Kêu Hoàng hậu đi ra đây! Ai gia muốn gặp nàng ta!”

“Khởi bẩm Thái hậu, Hoàng hậu nương nương đang tiếp kiến Định Vương phi. Xin Thái hậu chờ một lát.” Ngoài cửa, cung nữ khổ tâm khuyên nhủ.

“To gan! Ai gia là Thái hậu, muốn gặp nàng ta còn phải đợi sao? Họ Hoa kia, ngươi đi ra cho ai gia!”

Diệp Ly cau mày, khó hiểu: “Không phải nói tuẫn táng sao? Sao lại còn sống gây náo loạn vậy? Liễu Quý phi cũng còn sống sao?”

Hoàng hậu mỉm cười nói: “Bên phía Liễu gia, còn có Tần Vương cũng không đồng ý Liễu Quý phi tuẫn táng, mấu chốt là ý tứ của Nhiếp Chính Vương cũng có dao động. Nếu Liễu Quý phi vẫn còn sống, thì tất nhiên, Thái hậu cũng tạm thời vẫn không thể động. Bây giờ mấy nhà này vẫn còn đang tranh cãi với triều thần, còn có những người đọc sách kia. Nghe nói, còn có một cách nói, đợi đến khi Hoàng thượng hạ táng thì mới tuẫn táng, cũng không xem là làm trái với Di chiếu.”

“Vậy cũng không liên quan với Thái hậu đi? Tiên hoàng đã hạ táng gần hai mươi năm rồi.”

“Ai biết bọn họ nghĩ như thế nào. Chuyện như vậy, ta nói cái gì cũng sai. Dứt khoát để chính bọn họ tranh chấp đi.” Nghe phía ngoài càng ngày càng không ra gì, bên trong hình như Thập hoàng tử lại bị đánh thức, nghẹn ngào khóc nức nở lên. Hoàng hậu cau mày, cất giọng nói: “Mời Thái hậu vào đi.”

Ngoài cửa an tĩnh một lúc, một lát sau, Thái hậu mang người hung hung hổ hổ bước vào chính điện.

Nhìn Thái hậu trước mắt, Diệp Ly cũng không thể không cả kinh. Nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Thái hậu ở cung Chương Đức, Thái hậu cao cao tại thượng, ung dung hoa quý, mẫu nghi thiên hạ. Mà bây giờ, Thái hậu lại như sự ung dung cao quý, uy nghi của hoàng gia vốn có kia đều biến mất gần như không còn trong một đêm. Tóc hoa râm, những nếp nhăn có dùng son phấn cũng không che giấu được, còn có lệ khí hung ác trong mắt kia nữa, không giống Thái hậu mẫu nghi thiên hạ của một nước, mà giống như đấu thú (*thú dữ dùng để đấu với người*) bị giam trong lồng…

Chương 277: Sự biến hóa của Thái hậu

"Mẫu hậu có chuyện gì?" Nhìn Thái hậu mang theo một nhóm người hùng hùng hổ hổ xông vào, Hoàng hậu nhíu mày hỏi.

Thái hậu nhìn Hoàng hậu chằm chằm đầy tàn bạo, giọng nói lạnh lùng: "Thập hoàng tử ở đâu?" Hoàng hậu nhìn Thái hậu một cách thản nhiên, nhàn nhạt hỏi: "Thập hoàng tử? Mẫu hậu hỏi cái này làm gì?" Thái hậu "Hừ" lạnh một tiếng, nói: "Thập hoàng tử sắp phải đăng cơ kế vị. Ai gia là Hoàng tổ mẫu của nó, không dạy dỗ nó, thì còn ai có thể dạy dỗ cho nó?" Thần sắc Hoàng hậu vẫn bình tĩnh, liền cự tuyệt: "Tân hoàng tự có Thái phó và triều thần giáo dục, cũng không cần đến mẫu hậu phải phí tâm. Huống chi, Tân hoàng chưa đăng cơ, mẫu hậu lại là người sắp tuẫn táng theo Phụ hoàng của nó. Không nên gặp nhau."

Hiển nhiên, mấy ngày nay Thái hậu thật sự đã chọc Hoàng hậu đến xù lông rồi, nếu không, lấy tính tình của Hoàng hậu, thì tuyệt sẽ không nói ra lời như vậy.

Thái hậu bị tức đến sắc mặt lúc trắng lúc xanh, ngón tay chỉ vào Hoàng hậu run lên, một lúc lâu sau, mới nói: "To gan! Hoa thị, mặc dù ngươi là Hoàng hậu, nhưng lại không thể để lại nửa hoàng tử cho Hoàng thượng. Ai gia thấy, người nên tuẫn táng là ngươi mới đúng!" Thái hậu hết sức ghen ghét Hoàng hậu luôn ung dung thản nhiên ở trước mắt. Mặc dù Hoàng hậu không có con trai, thậm chí, ngay cả con gái duy nhất cũng không biết tung tích. Nhưng bên ngoài, ai cũng không thể động tới nàng ta. Không chỉ bởi vì nàng ta là con gái của Hoa gia, mà càng bởi vì nàng ta là vợ cả của Hoàng đế, là đích hậu

của Đại Sở, mẹ cả của tất cả hoàng tử, công chúa. Vô luận hoàng tử nào lên ngôi, thì đều phải tôn nàng ta là Hoàng thái hậu.

Thái hậu không thể không thừa nhận, cho dù bà chướng mắt, chán ghét Liễu Quý phi, nhưng thật ra, bà và Liễu Quý phi mới giống nhau. Vô luận có được sủng ái hơn nữa, vô luận có bao nhiêu con nối dòng, nhưng không có danh phận vợ cả kia, thì ngay cả quyền cự tuyệt tuẫn táng, các nàng cũng không có.

Hoàng hậu nhắm mắt, nói một cách lạnh nhạt: “Chỉ tiếc, trước khi Hoàng thượng lâm chung lại không có ý định để cho Bản cung đi theo. Mẫu hậu, thần thiếp thấy ngài vẫn nên hồi cung nghỉ ngơi sớm đi. Rất nhiều chuyện, không chỉ thần thiếp không làm chủ được, mà chỉ sợ trong thời gian ngắn, ngay cả Tân hoàng cũng không làm chủ được. Nếu mẫu hậu có gì muốn nói, thì không bằng đi tìm Lê Vương nói tốt hơn.”

Thái hậu nghiến răng nghiến lợi, dĩ nhiên bà muốn đi tìm Mặc Cảnh Lê. Nhưng từ sau khi Hoàng đế băng hà, Mặc Cảnh Lê cũng không thấy tiến cung thỉnh an bà. Cho dù tình cờ tiến cung, thì cũng tới bái kiến Hoàng hậu để thương nghị chuyện Tân hoàng đăng cơ thôi, đợi đến khi bà nhận được tin tức chạy tới, thì Mặc Cảnh Lê cũng đã xuất cung mất rồi. Hiện tại, quyền hành của Thái hậu đã bị tước đoạt sạch sẽ, muốn làm chuyện gì cũng đều rất khó khăn. Thái hậu biết, Mặc Cảnh Lê đã quyết tâm không muốn để ý tới mình nữa.

“Hoàng hậu, ngươi đang nói gì vậy? Ai gia chỉ đến để thăm Thập hoàng tử thôi.” Thái hậu nén giận, cắn răng nói.

Hoàng tổ mẫu muốn thăm cháu nội, tất nhiên không thể không cho thăm. Đúng lúc Thập hoàng tử cũng đã thức, Hoàng hậu chỉ đành sai người đi mời Thập hoàng tử ra.

Nhận được sự nhượng bộ của Hoàng hậu, lúc này, Thái hậu mới hài lòng ngồi xuống uống trà được cung nữ dâng lên, cũng mới rảnh rỗi nhìn Diệp Ly đang ngồi bên cạnh. Xưa nay, ấn tượng của Thái hậu với Diệp Ly không phải quá tốt, cũng không phải có nghĩa là bà có ý kiến gì với bản thân Diệp Ly, mà chỉ là từ khi mới bắt đầu thì lập trường đã khác nhau. Mà bây giờ, chính tính mạng của bà cũng sống bữa nay lo ngày mai, nhưng Diệp Ly lại trở thành vợ duy nhất của Định Vương, danh tiếng của Định Vương phi cũng danh dương thiên hạ như Định Vương. Điều này khiến cho Thái hậu, luôn tự xưng nữ kiệt một đời, làm sao mà có thể thấy thoải mái được?

“Định Vương phi?” Thái hậu cau mày hỏi.

“Phải. Bái kiến Thái hậu.” Diệp Ly đặt tách trà xuống, nhợt nhạt mỉm cười. Một bộ áo xanh ngồi trên ghế bên trái Hoàng hậu nhàn nhã ung dung, nhìn qua không giống như nữ trung hào kiệt danh chấn thiên hạ, mà như là một bức tranh cung nữ thanh nhã u tĩnh.

Thái hậu tự biết không có gì để nói với Diệp Ly, nên chỉ khẽ “Hừ” một tiếng, rồi không nói thêm gì nữa.

Chỉ chốc lát sau, Thập hoàng tử đã sửa sang lại quần áo, đầu tóc gọn gang đi từ bên trong ra, đi theo phía sau bé, tất nhiên là mẹ ruột của bé. Vốn mẹ ruột của Thập hoàng tử họ Lý, sau khi sinh hạ Thập hoàng tử được phong làm Lý quý nhân, mà bây giờ, mọi người trong cung đều gọi một tiếng Lý nương nương. Có lẽ bởi vì từ nhỏ đã thấp kém, lại đột nhiên được đẩy lên đầu cành, trở thành cô gái tôn quý nhất thiên hạ chỉ trong một tháng, nên thật ra, Lý thị thấp thỏm lo âu cũng không ít hơn Thập hoàng tử, vì vậy, nhiều khi, hành vi của nàng đều mất tự nhiên, nơm nớp lo sợ như chú chim nhỏ bị kinh sợ. Hộ gia đình nhỏ như vậy, nên tất nhiên không vào được mắt của Thái hậu, nhìn hai mẹ con đang nơm nớp lo sợ trước mắt, Thái hậu tức giân “Hừ” một tiếng.

Lý thị sợ hết hồn, lui ra sau, đứng không vững liền ngã quỵ xuống đất, “Thần thiếp… Thần thiếp bái kiến Thái hậu nương nương.” Từ trước tới giờ, Lý thị chỉ mới thấy Thái hậu được mấy lần, hơn nữa đều là dập đầu một cái đầu ở rất xa rồi thôi. Thân phận Thái hậu tôn quý, nên tất nhiên không phải những tần phi thấp như nàng có thể tiếp xúc được. Lúc này, đột nhiên nghe thấy Thái hậu “Hừ” lạnh, chân liền đứng không vững mà quỳ xuống theo bản năng.

Hoàng hậu nhíu mày hơi khó chịu, nhưng cũng bất đắc dĩ vô cùng. Lý thị nhát gan như thế cũng không thể trách nàng ta, nhưng mẹ ruột của Tân hoàng lại không lên được mặt bàn như thế mới thật sự khiến cho người ta nhức đầu. Thập hoàng tử đứng bên cạnh thấy mẫu phi lại đột nhiên quỳ xuống, thì cũng bị kinh sợ mà quỳ xuống theo.

Một bàn tay ngọc mềm mại đỡ lấy cánh tay của bé, cho dù là bàn tay của một cô gái, thì lực nâng kia cũng không phải một đứa bé mới bảy tuổi nho nhỏ có thể chống lại được. Cho nên, tất nhiên, cái quỳ này của Thập hoàng tử cũng không quỳ được nữa, không khỏi nhìn người đang nắm tay mình ở bên cạnh đầy kinh hoàng. Diệp Ly ngồi trên ghế, mỉm cười nhìn đứa bé đang mở to mắt đầy hoảng sợ trước mặt, khẽ mỉm cười nói: “Dưới gối nam nhi là vàng, thân là nam tử hán không thể tùy tiện quỳ xuống.”

Vốn nước mắt đã tụ đầy trong đáy mắt, đứa bé đang muốn khóc lên liền nhìn cô gái đang mỉm cười dịu dàng trước mặt đầy ngơ ngác. Trong thời gian ngắn cũng quên mất khóc, mà chỉ cảm thấy, cô gái áo xanh trước mặt cực kỳ dịu dàng, hiền hòa, khiến cho bé cảm thấy càng thoải mái và an tâm hơn cả ở bên cạnh mẫu phi. Hơn nữa, hình như vốn trong lòng vẫn còn sợ hãi không thôi, lại cũng dần dần bình tĩnh trở lại, không khỏi lặng lẽ nhích lại gần Diệp Ly.

Lúc này, Hoàng hậu mới thở phào nhẹ nhõm, nói với Lý thị: “Muội muội, muội làm gì vậy? Vẫn chưa chịu đứng dậy sao? Các ngươi còn không mau đỡ Lý nương nương dậy.”

Cung nữ hầu hạ xung quanh liền vội vàng đỡ Lý thị đứng dậy, dìu qua ngồi xuống ghế ở bên cạnh. Lý thị nhìn Hoàng hậu và Thái hậu hơi run sợ, bất an, rồi lại nhìn Diệp Ly đang mỉm cười với con của mình ở đối diện, luống cuống xoắn vạt áo hoa lệ thêu tơ vàng.

Nhưng lúc này, sắc mặt của Thái hậu đã tối sầm xuống, vỗ bàn, nói một cách đầy lạnh lùng: “Định Vương phi, ngươi làm vậy là có ý gì? Ai gia là bà nội của Thập hoàng tử, chẳng lẽ còn không nhận được một cái quỳ bái này sao?”

Diệp Ly mỉm cười không nói, cúi đầu trấn an Thập hoàng tử đang thấp thỏm lo âu. Hoàng hậu lại nói một cách bình tĩnh: “Thiên, Địa, Quân, Thân, Sư, mẫu hậu, người xác định nhận được một cái quỳ bái này sao?” Mặc dù Thập hoàng tử còn chưa chính thức đăng cơ, nhưng bắt đầu từ khi Di chiếu được ban bố, bé đã là Hoàng đế Đại Sở. Thân là Hoàng đế, cho dù là mẹ ruột, thì cũng không cần lạy. Huống chi, mới vừa rồi đó là hành lễ sao? Đó rõ ràng là Thập hoàng tử và Lý thị bị Thái hậu dọa cho sợ mà quỳ xuống. Nếu cái quỳ này thật sự quỳ xuống, thì đó mới là trò cười lớn.

Thái hậu cưỡng chế một bụng tức giận, cố nặn ra vẻ tươi cười, nói với Thập hoàng tử: “Túc Vân, tới đây để Hoàng tổ mẫu nhìn xem.”

Thập hoàng tử có lúc nào được gặp Hoàng tổ mẫu, chỉ cảm thấy khuôn mặt của lão thái bà hung ác trước mặt này cực kỳ đáng sợ, vội vàng trốn ra sau lưng Diệp Ly. Ánh mắt Thái hậu hơi trầm xuống, nhưng cũng không tức giận, liền lấy một khối ngọc bội ra đung đưa, nói: “Đến đây, để Hoàng tổ mẫu nhìn xem, cái này là lễ ra mắt mà Hoàng tổ mẫu tặng cho cháu.”

Thập hoàng tử do dự nhìn khối ngọc bội kia một lát, rồi quay đầu nhìn Hoàng hậu, Hoàng hậu đang cúi đầu uống trà, lại nhìn mẫu phi của mình, Lý thị lại vẫn đang luống cuống xoắn vạt áo, nơi nào có thời gian chú ý đến bé, cuối cùng chỉ đành phải nhìn Diệp Ly. Diệp Ly nhẹ giọng cười nói: “Thích không? Thích thì liền nhận lấy. Nhớ phải cám ơn Hoàng tổ mẫu.”

“Cháu cám ơn… Hoàng tổ mẫu.” Thập hoàng tử nhận lấy ngọc bội, bỏ lại một câu cám ơn Hoàng tổ mẫu rồi liền chạy trốn ra sau lưng Diệp Ly. Khiến cho Thái hậu mới vừa bày ra dung nhan hòa ái muốn kéo bé nói chuyện liền chụp vào khoảng không, sắc mặt lại vặn vẹo một lần nữa. Hoàng hậu nhìn thấy, nén cười, thừa dịp Thái hậu còn chưa tức giận, liền nói một cách lạnh nhạt: “Hôm qua, Thập hoàng tử bị chút ít kinh sợ, nếu mẫu hậu quan tâm cháu, không bằng ngày khác lại đến thăm.” Thái hậu không còn cách nào, chỉ đành phải oán hận phẩy tay áo bỏ đi.

Đưa mắt nhìn Thái hậu ra cửa, Diệp Ly mới nhướng mày cười hỏi, “Thái hậu bị sao vậy? Bị ý chỉ tuẫn táng khiến cho sợ hãi đến ngay cả đầu óc của mình cũng đều quên mang ra cửa sao?” Chứng kiến Thái hậu như vậy, Diệp Ly thật đúng là có chút không quen, trước kia, Thái hậu ở trong mắt nàng, cho dù không phải bí hiểm, thì ít nhất cũng vẫn có chút thủ đoạn. Nhưng xông cung điện của Hoàng hậu một cách cường ngạnh, còn hù dọa đến Tân hoàng chưa đăng cơ như hôm nay, thì quả thực là thủ đoạn thấp kém nhất.

Hoàng hậu cười nói: “Thái hậu cũng là bị bức đến nỗi mất chừng mực. Dù sao, đứng trước chuyện sống chết, ai có thể không sợ hãi, hoảng sợ, mất bình tĩnh.”

Diệp Ly cau mày nói: “Lê Vương đâu? Chẳng lẽ Lê Vương thật sự không để ý đến Thái hậu sao?”

Hoàng hậu lắc đầu nói: “Chuyện giữa mẹ con bọn họ, thì ta cũng không hiểu nỗi.” Tỷ như, cho tới bây giờ, nàng còn chưa hiểu, rốt cuộc Thái hậu có thương yêu hai đứa con trai không, hay rốt cuộc bà ấy thương đứa nào nhiều hơn. Mà hai huynh đệ Lê Vương và Mặc Cảnh Kỳ cũng không tránh khỏi đều hận mẹ ruột của mình đến nỗi hơi không hợp với đạo làm người.

“Đứa bé này tên là Mặc Túc Vân?” Diệp Ly cúi đầu nhìn Thập hoàng tử nhút nhát đang trốn ở bên cạnh mình, hỏi, “Tên thật hay.” Thật ra, tên của các đứa con trai đồng lứa của Mặc Cảnh Kỳ đều được đặt hơi không thích hợp. Tên của Định Vương Khai quốc đời thứ nhất là Mặc Lãm Vân. Mặc dù không ai quy định hoàng gia cần phải tránh tục danh của Vương gia, nhưng tên như vậy luôn khiến cho người ta có mấy phần khó chịu.

Hoàng hậu nhìn Thập hoàng tử, trong mắt lướt qua một tia trìu mến, nói: “Là người của Khâm thiên giám đặt.” Cho tới bây giờ, Mặc Cảnh Kỳ chưa từng đặt hai mẹ con này vào trong mắt, nên tất nhiên cũng không thể trông cậy vào chính hắn ta đặt tên hay gì khác.

Diệp Ly nhìn đứa bé đáng thương trước mặt hơi buồn cười, lá gan của đứa nhỏ này cũng quá nhỏ, đương nhiên cũng có thể bởi vì mấy ngày nay bị kinh sợ. Đừng nhìn mỗi ngày, Lãnh Quân Hàm đều bị Mặc Tiểu Bảo ức hiếp, kêu Lãnh tiểu ngốc, Lãnh tiểu ngốc. Nhưng Lãnh Quân Hàm còn có khả năng cơ trí và can đảm hơn đứa bé trước mặt này lớn không chỉ gấp mười lần. Cũng khó trách Hoàng hậu lại lo lắng như thế.

Thân là Hoàng đế, to gan, bị nuông chiều đến hư như Mặc Thụy Vân thì tất nhiên không được, nhưng có khả năng ngay cả ngồi lên ngôi vị Hoàng đế cũng sẽ bị sợ hãi đến khóc như Thập hoàng tử, thì lại càng không được. Đứa trước thì còn miễn cưỡng có thể chống đỡ giữ thể

diện, nhưng đứa sau, thì ngay cả thể diện cũng không chống đỡ nổi.

Nhìn Thập hoàng tử, Hoàng hậu thở dài, nói một cách đầy mệt mỏi: "Đại trưởng công chúa và triều thần giao người cho Bản cung, nhưng Bản cung làm gì có nhẫn nại để làm thay đổi tính tình của một đứa bé chứ? Đứa bé này thật sự đã bị dạy đến nỗi quá nhu nhược, nhát gan." Diệp Ly mỉm cười nói: "Công chúa Trường Nhạc được Hoàng hậu nương nương dạy dỗ thông tuệ hào phóng, đợi một thời gian nữa, Thập hoàng tử cũng sẽ khá hơn một chút."

Hoàng hậu cười khổ, "Hiện tại làm gì mà có thời gian để đợi, ngay cả trước mắt cũng không ứng phó nổi nữa. Nếu đến khi thật sự ngay cả nghi thức đăng cơ mà Thập hoàng tử cũng không kiên trì được, đến lúc đó, cho dù Lê Vương và Liễu gia đề nghị muốn lập Tân quân khác, thì cũng không thể nói lại được. Đến lúc đó……" Hoàng hậu cũng không nói đến ra, nhưng đến lúc đó, chỉ sợ đứa bé này và Lý thị cũng đều không sống được nữa. Vô luận cuối cùng bên nào thắng, thì đều tuyệt đối sẽ không cho phép người thừa kế chính thống nhất của ngôi vị Hoàng đế còn sống trên đời.

"Như vậy, Hoàng hậu nương nương định…" Diệp Ly nhẹ giọng hỏi Hoàng hậu. Nàng không tin Hoàng hậu không biết rằng, đây chính là cơ hội thoát thân tốt nhất của nàng ấy. Trước mắt, trong Sở cung hỗn loạn và thế cục hỗn loạn trong tương lai gần như có thể đoán trước được này, căn bản không phải nâng đỡ một Tân hoàng là có thể giải quyết vấn đề một cách triệt để.

Hoàng hậu thở dài nói: "Đi một bước tính một bước thôi."

Diệp Ly lắc đầu thở dài, "Hoàng hậu nương nương tội gì phải làm vậy? Chẳng lẽ nương nương thật không muốn có một ngày còn có thể gặp lại Vô Ưu sao?"

Thần sắc của Hoàng hậu đang bình tĩnh, nghe Diệp Ly nói thế thì khẽ xuất thần.

Hoàng hậu đang suy nghĩ nghiêm túc, nên Diệp Ly cũng không quấy rầy nàng ấy, mà cười híp mắt hỏi Thập hoàng tử trước mặt: “Tiểu điện hạ, cháu mấy tuổi rồi?” Thập hoàng tử nháy mắt mấy cái, nhìn tỷ tỷ dịu dàng, hòa ái trước mặt, nói một cách rụt rè: “Bảy tuổi.” Giọng trẻ con mềm nhẹ khiến Diệp Ly cảm thán, trước giờ, Tiểu Bảo nhà mình luôn nói chuyện có thứ tự, lại hết sức thanh thúy, giọng trẻ con rụt rè, nghiền ngẫm từng chữ một mới đủ một câu như vậy thì dường như cho tới bây giờ chưa từng nghe thấy. Đứa bé đáng yêu như thế, lại sinh ra trong hoàng cung, còn bị đẩy lên vị trí này, thật sự đáng tiếc.

“Mấy ngày nay, Tiểu điện hạ có sợ không?”

Thân thể nho nhỏ của Thập hoàng tử run lên, trên mặt hiện lên sự hoảng sợ. Hiển nhiên đang nhớ lại những chuyện đã gặp phải mấy ngày nay, ngay lập tức, nước mắt lưng tròng, nhìn Diệp Ly gật đầu. Diệp Ly than thở ôm thân thể nho nhỏ của bé, nói: “Không cần sợ, có rất nhiều người có bảo vệ Tiểu điện hạ. Sau này Tiểu điện hạ sẽ trở thành Hoàng đế Đại Sở, biết cái gì là Hoàng đế không?”

Thập hoàng tử ngẩng đầu lên nhìn Diệp Ly, nói: “Biết, là giống như Phụ hoàng.”

“Ừ… Phụ hoàng của cháu thì không đáng để noi theo. Nhưng có điều… Cháu có thấy Phụ hoàng của cháu rất uy phong không? Tất cả mọi người đều sợ ông ấy.”

Thập hoàng tử gật đầu, Diệp Ly cười nói tiếp: “Cho nên, Tiểu điện hạ sẽ trở thành Tân Hoàng đế của Đại Sở, sau này, tất cả mọi người đều sợ cháu, vì vậy, cháu không cần sợ bọn họ. Bọn họ không dám

làm cháu đau.” Trong giọng nói của Thập hoàng tử vẫn còn mang theo tiếng khóc, “Nhưng… Nhưng hu hu… Ngày hôm qua, hức, Túc Vân hơi sợ……”

Diệp Ly vội vỗ lưng Thập hoàng tử, nhẹ giọng dỗ, thật ra, nàng cũng không giỏi dỗ trẻ con. Mặc Tiểu Bảo không cần người dỗ, Lãnh Quân Hàm đang tạm thời ở tại Định Vương phủ cũng là đứa bé ngoan, “Đừng sợ, đừng sợ… Tiểu điện hạ dũng cảm lên. Đứa bé dũng cảm thì không cần sợ gì cả, người khác mới không dám ức hiếp cháu, hiểu không?”

Có lẽ Diệp Ly an ủi có tác dụng, hoặc đơn thuần chỉ là giọng nói của Diệp Ly khiến cho đứa bé cảm thấy an tâm. Thập hoàng tử dần dần nín khóc, đôi mắt nhìn Diệp Ly đầy trông mong, nói: “Tỷ tỷ… Tỷ tỷ sẽ ở cùng Túc Vân sao?” Diệp Ly bất đắc dĩ cười khổ, nàng cũng không thể ở bên cạnh nó. Ngược lại, nếu tương lai đứa bé này thật sự không trở thành một quân vương ưu tú độc lập, thì nói không chừng, bọn họ còn có thể trở thành kẻ địch nữa. Nhưng nhìn đứa bé bảy tuổi tội nghiệp trước mặt rụt rè từng ly từng tí như vậy, thì lòng của ai có thể thật sự cứng như sắt đá mà không quan tâm đây?

“Không nghĩ tới ngươi còn biết dỗ trẻ con.” Hoàng hậu cũng đã phục hồi tinh thần lại từ lâu, chỉ là, thấy Diệp Ly và Thập hoàng tử đang nói chuyện, thì chỉ cảm thấy cực kỳ thú vị, nên liền ngồi ở bên cạnh nhìn xem. Hoàng hậu cười nói với Diệp Ly: “Lại nói, đứa bé này rất nhát gan, đây vẫn là lần đầu tiên tin tưởng một người vừa mới gặp mặt như vậy. Ngay cả gặp mặt nhiều như Bản cung, mà bình thường cũng chỉ hành lễ theo quy củ mà thôi.” Diệp Ly cười nói: “Có lẽ vì ta cũng đang có con nhỏ, cho nên, tương đối có duyên với trẻ con.”

Hoàng hậu cho rằng nàng ấy nói đến Mặc Tiểu Bảo, liền mỉm cười nói: “Nếu đứa bé này có can đảm và thông tuệ như Tiểu Thế tử, thì Bản cung cũng không cần lo lắng.”

Diệp Ly cúi đầu, vuốt đầu đứa bé đang hiện lên vẻ mặt thất vọng. Đứa bé đã bảy tuổi cũng không phải thật sự đều nghe không hiểu mọi thứ, bé vẫn có thể hiểu được sự thất vọng và lo lắng về bé trong giọng nói của người lớn. Diệp Ly nhẹ giọng nói: "Đứa bé này không ngu ngốc, tốn nhiều tâm tư một chút, thì cũng chưa chắc không thể tốt. Chỉ là……."

Diệp Ly nhìn Lý thị đang ngồi ngẩn người ở đối diện, nhíu mày. Không phải nàng kiên quyết không để ý tình mẹ con, nhưng Lý thị thật sự không thích hợp nuôi dạy trẻ con. Bởi vì có rất chuyện, chính nàng ta không hiểu và không thể làm được, nên tất nhiên cũng không thể dạy con cái gì. Nàng ta chỉ có thể cho con sự cưng chiều. Nếu sinh ra trong gia đình dân chúng bình thường, thì như vậy cũng chưa chắc có gì xấu, cùng lắm thì chính là dạy ra một thiếu gia ăn chơi bình thường, hoặc cây cảnh nuôi trong nhà thôi. Nhưng Thập hoàng tử sinh ra ở hoàng gia, hơn nữa, bây giờ lại đang đứng trên nơi đầu sóng ngọn gió, một người mẹ như Lý thị, thì quả thật không có cách nào cho con mình một sự giáo dục thích hợp.

Hoàng hậu hiểu ý của nàng ấy, gật đầu nói: "Ta biết, ta sẽ thương lượng với Đại trưởng công chúa. Có lẽ, mời chính Đại trưởng công chúa tiến cung dạy cho Thập hoàng tử là một chủ ý hay. Dù sao, trước kia, Đại trưởng công chúa đã từng phụ tá hai đời Tiên hoàng, có danh xưng là công chúa có thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn."

Nếu là cô gái khác, thì tất nhiên sẽ thừa cơ hội này mà nuôi Thập hoàng tử dưới danh nghĩa của mình. Dù sao, mặc dù là Hoàng hậu, nhưng đến cùng cũng không phải là mẹ ruột của Tân hoàng, sau này, khi Tân hoàng tự chấp chính, thì tình cảm thâm hậu dành cho mẹ cả và mẹ ruột sẽ quyết định cuộc sống và tôn vinh trong tương lai. Nhưng Hoàng hậu lại không muốn tước đoạt tình mẹ con giữa Lý thị và Thập hoàng tử. Nàng không có con trai thì sao? Như vậy cũng

không có nghĩa nàng sẽ phải tước đoạt con trai của người khác. Cũng như con gái của nàng, Trường Nhạc của nàng vĩnh viễn là con gái bảo bối của nàng.

“Hoàng hậu nương nương nói rất đúng.” Diệp Ly cười nói. Hoàng hậu không nuôi Thập hoàng tử, trong lòng Diệp Ly cũng thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù, hiện tại, Hoàng hậu không chịu đi cùng Phượng Chi Dao, nhưng ai dám khẳng định, sau này, nàng ấy sẽ không có lúc nghĩ thông suốt chứ? Nếu đến lúc đó đã nuôi dưỡng ra tình mẹ con với Thập hoàng tử, thì ngược lại sẽ rất khó xử. Đến khi đó, Diệp Ly trở về cũng khó truyền lời cho Phượng Chi Dao.

“Nương nương….” Lý thị nói hơi bất an. Mặc dù nàng ngu dốt, nhưng vẫn hiểu Hoàng hậu nương nương không hài lòng với mình. Ở trong cung này, chỗ dựa duy nhất của nàng chính là con trai. Vô luận như thế nào, nàng cũng không muốn tách khỏi con trai.

Hoàng hậu nói một cách lạnh nhạt: “Muội yên tâm, Bản cung chỉ mời Đại trưởng công chúa tiến cung dạy dỗ cho Thập hoàng tử, sẽ không tách mẹ con các muội ra.”

“Đa tạ… Đa tạ nương nương.” Nghe vậy, lúc này Lý thị mới thở phào nhẹ nhõm, nói một cách mừng rỡ.

Chương 278: Hành động đầy nghĩa hiệp của Phượng Tam

Trong Định Vương phủ, nghe câu trả lời được Diệp Ly mang về. Phượng Chi Dao trầm mặc một lúc lâu cũng không thể nói ra cái gì. Trong chuyện này, Diệp Ly cũng lực bất tòng tâm. Đứng ở góc độ của Phượng Chi Dao, tất nhiên nàng có thể trách Hoàng hậu cố chấp làm chậm trễ Phượng Chi Dao. Nhưng vốn chuyện này lại không thể trách Hoàng hậu. Nàng ấy chưa từng cho Phượng Chi Dao bất cứ hy vọng nào. Mà hiện tại, nàng ấy làm những chuyện như vậy cũng đúng với các cô gái trong thời đại này, hơn nữa, là điều mà một cô gái là Hoàng hậu có thể làm được tốt nhất. Diệp Ly không thể lấy tiêu chuẩn của chính mình để áp đặt lên một một cô gái luôn nhận được sự giáo dục trung quân và phụ đức truyền thống được.

“Tu Nghiêu, Phượng Tam……” Diệp Ly hỏi hơi lo lắng.

Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu lên khỏi quyển sách, nói: “Không cần để ý đến hắn ta, hắn ta biết chừng mực.”

Thấy Mặc Tu Nghiêu như thế, nên Diệp Ly cũng lắc đầu ném chuyện này ra sau đầu, lại nói với Mặc Tu Nghiêu về chuyện nhìn thấy Thập hoàng tử ở trong cung, cuối cùng thở dài nói: “Đứa bé kia cũng thật sự quá nhát gan. Cũng không biết rốt cuộc lúc trước, khi Mặc Cảnh Kỳ để lại Di chiếu đã nghĩ như thế nào nữa?” Mặc Tu Nghiêu để quyển sách xuống, đi tới phía sau Diệp Ly, rồi ôm nàng từ phía sau, để nàng dựa vào người mình, ôn nhu nói: “Những chuyện này là chuyện của Mặc Cảnh Lê và người khác, không liên quan gì đên chúng ta. A Ly cần gì phải bận tâm đến bọn họ.”

Diệp Ly cười một tiếng, lắc đầu nói: “Ta làm gì phải bận tâm đến bọn họ, chỉ là……” Chỉ là nhìn đứa bé mơ hồ chắc chắn sẽ bị hy sinh kia, hơi không đành lòng thôi. Đứa bé kia cũng chỉ lớn hơn Mặc Tiểu Bảo mấy tuổi mà thôi. Có lẽ làm mẹ, nên liền mềm lòng hơn trước một chút.

Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng nói: “Mặc dù hiện tại, khắp nơi trong kinh thành đều giới nghiêm. Nhưng không ai dám ngăn cản người của Định Vương phủ. Nếu A Ly cảm thấy nhàm chán, thì có thể đi xung quanh một chút, mấy chuyện nhỏ nhặt trong cung kia không cần để ý.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Ta biết rồi.” Biết Mặc Tu Nghiêu không muốn mình phiền lòng vì những chuyện nhỏ nhặt kia, nên tất nhiên, Diệp Ly cũng ngoan ngoãn đồng ý. Bọn họ mới là người một nhà, về phần những người khác, cho dù là người vô tội đi nữa, thì cũng là người ngoài. Nàng cũng không muốn khiến cho Mặc Tu Nghiêu lo lắng cho mình.

“Mẫu thân! Mẫu thân……” Tiếng kêu của Mặc Tiểu Bảo xuyên qua hành lang dài, chạy vội tới đầy vui sướng. Mặc Tu Nghiêu không vui nhíu mày, giương mắt nhìn Mặc Tiểu Bảo đã chạy đến cửa đang muốn nhấc chân tiến vào chằm chằm. Phía sau Mặc Tiểu Bảo còn có Lãnh Quân Hàm chạy theo đến đang thở hỗn hển.

Diệp Ly bất đắc dĩ, “Thần nhi, con đi chậm một chút, nhìn xem Quân Hàm mệt như vậy……”

Mặc Tiểu Bảo quay đầu lại nhìn Lãnh Quân Hàm còn đang thở hỗn hển nhưng vẫn cười với mình, khẽ “Hừ” nhẹ một tiếng, dựa sát vào trong lòng Diệp Ly. Diệp Ly cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ảo não của con trai, không khỏi khẽ cười một tiếng, vuốt đầu Mặc Tiểu Bảo, nói: “Quân Hàm nhỏ hơn con, con là ca ca, sau này phải nhớ,

hiểu chưa?”

“Dạ.” Mặc Tiểu Bảo nhỏ giọng nói, lại ngẩng đầu nói với Lãnh Quân Hàm: “Lãnh tiểu ngốc, đệ không đuổi kịp thì nói một tiếng. Ca… Ca cũng không phải không đợi đệ được.” Lãnh Quân Hàm sờ sờ đầu nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét hết sức ngây thơ với Mặc Tiểu Bảo. Nhưng cái này càng khiến Mặc Tiểu Bảo càng thấy có lỗi hơn. Diệp Ly nhìn bộ dáng lúng túng của con trai đủ rồi, liền mỉm cười ngoắt ngoắt tay với Lãnh Quân Hàm, cười nói: “Quân Hàm, đến với dì.”

Lãnh Quân Hàm hoan hô một tiếng, cũng nhào vào trong lòng Diệp Ly theo, cười vui vẻ cọ cọ cánh tay của Diệp Ly. Bé cũng rất thích mẫu thân của Tiểu Bảo ca ca, thơm thơm, ấm áp, giống như mẫu thân của bé vậy. Đáng tiếc, Tiểu Bảo ca ca không thích bé quấn lấy dì.

Mặc Tu Nghiêu đứng sau Diệp Ly đen mặt. Vốn chỉ có mỗi mình Mặc Tiểu Bảo thì thôi, hiện tại lại có hai tiểu quỷ chiếm lấy A Ly, nên thời gian riêng tư của hắn và A Ly trong mỗi ngày bị rút ngắn không ít. Nghĩ đến đây, Mặc Tu Nghiêu bắt đầu hối hận lúc trước đã quyết định phái Lãnh Hạo Vũ đi.

Mặc Tu Nghiêu nói Phượng Chi Dao có chừng mực, nhưng không ngờ, ngày đó, Phượng Chi Dao liền gây ra họa lớn.

Đêm khuya yên tĩnh, cả Định Vương phủ đã chìm trong yên lặng từ lâu, chỉ có ánh nến trong thư phòng vẫn còn sáng, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đang ngồi vừa phê duyệt tài liệu, vừa thỉnh thoảng tán gẫu hai câu trong thư phòng. Ở trong kinh thành, mặc dù nhìn như thanh nhàn, nhưng đến cùng vẫn mang trọng trách trong người, mỗi ngày vẫn có vô số chuyện cần chính bọn họ tự xem qua, cho dù không cần quyết định xử lý ngay lập tức, thì cũng cần nắm giữ những tin tức

này, để tránh xảy ra biến cố đột ngột.

“Phượng Tam đi ra ngoài đến giờ còn chưa về sao?” Phê duyệt xong quyển sổ con cuối cùng trong tay, Diệp Ly thấy trước mặt Mặc Tu Nghiêu vẫn còn một chồng cao ngất, liền tiện tay cầm một quyển lên, vừa lật ra xem vừa nói.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Đi ra ngoài tìm chỗ phát tiết thôi.” Tính tình của Phượng Chi Dao nhìn như phong lưu phóng khoáng trời sinh, nhưng trên thực tế, tính cách lại rõ ràng dứt khoát, vui buồn, giận dữ đều hiện lên mặt. Chỉ có điều, kinh nghiệm từng trải trong mấy năm này dạy cho hắn ta biết giấu diếm tâm tình của mình trước mặt người khác thôi.

Đôi mi thanh tú của Diệp Ly cau lại, nói: “Ta vẫn cảm thấy tâm tình của Phượng Tam lúc đi khỏi vào ban ngày hơi là lạ.”

“Hắn ta đợi nhiều năm như vậy, tâm tình có thể bình tĩnh mới kỳ quái.” Thật ra, cho tới bây giờ, Mặc Tu Nghiêu cũng không quá để ý đến tình cảm của Phượng Chi Dao dành cho Hoàng hậu, lúc còn trẻ thì cũng từng âm thầm khuyên nhủ mấy lần, chỉ là, mỗi lần đều kết thúc bằng quyền qua cước lại quyền qua cước lại đánh đến không biết trời đất giữa hai người. Sau này, lớn tuổi hơn, cũng hiểu được tôn trọng tình cảm của lẫn nhau, thì ngược lại cũng không tiện khuyên nữa. Cho nên mới kéo nhiều năm như vậy, kéo dài tới bây giờ Phượng Chi Dao đã hơn ba mươi tuổi. Nếu dựa theo tuổi của công tử nhà giàu có trong thời đại này, thì qua hai năm nữa, Phượng Tam cũng sắp ôm cháu rồi.

“Hai người này……” Diệp Ly than thở, lời còn chưa nói hết, đã đột nhiên đứng lên khỏi ghế, “Có người xông vào!”

Ở bên cạnh, Mặc Tu Nghiêu đã bay ra khỏi thư phòng như một luồng

khói xanh, chỉ để lại tiếng nói trầm thấp, “A Ly, nàng đi nhìn xem hai tiểu quỷ kia.” Diệp Ly nhìn bóng ảnh màu trắng biến mất ở ngoài cửa hơi tiếc nuối, đây chính là chênh lệch giữa khinh công lô hỏa thuần thanh và bình thường!

Lúc Diệp Ly đến viện của Mặc Tiểu Bảo và Lãnh Quân Hàm, Trác Tĩnh đã đứng ngoài cửa coi chừng dùm, nhìn thấy Diệp Ly mới cúi người nói: “Vương phi.”

Diệp Ly gật đầu, “Ngươi vất vả rồi, hai đứa bé không sao chứ?” Trác Tĩnh trầm giọng nói: “Đây là bổn phận của thuộc hạ. Tiểu Thế tử và Lãnh thiếu gia không sao.”

Đang khi nói chuyện, Mặc Tiểu Bảo đã chạy từ bên trong ra, “Mẫu thân, xảy ra chuyện gì sao?” Diệp Ly nhìn đôi mắt sáng trong suốt tràn ngập sự nóng lòng muốn thử của con trai, giơ tay lên, vỗ nhẹ lên đầu nó một cái, rồi nói: “Ngoan ngoãn ở cùng với Trác Tĩnh, chăm sóc Quân Hàm thật tốt. Mẫu thân đi qua chỗ Phụ vương của con xem một chút.”

Không được đi tham gia trò hay, Mặc Tiểu Bảo bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn hơi thất vọng, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, “Vậy mẫu thân cũng phải cẩn thận một chút nha.”

Diệp Ly cười một tiếng, “Nhân tiểu quỷ đại.” (*chỉ những đứa bé còn nhỏ, nhưng lại có suy nghĩ khôn khéo, cơ trí, đa mưu túc trí như người lớn*)

Sắp xếp hai đứa bé xong, Diệp Ly mới đi nhanh đến tiền viện. Lại phát hiện cũng không có xảy ra đánh nhau gì, hiển nhiên, người xông vào phủ chính là người quen của bọn họ. Lắc đầu, Diệp Ly xoay người đi đến khách sảnh ở tiền viện. Song, nhìn thấy tất cả trước mắt lại khiến cho đầu của nàng hơi đau.

Trong khách sảnh, Phượng Chi Dao ngã ngồi trên mặt đất, bên cạnh còn có một vết máu đỏ sậm. Vết máu chưa khô, hiển nhiên, là mới phun ra, Mặc Tu Nghiêu đứng trong sảnh, chắp tay sau lưng, thần sắc trên mặt lại khiến cho trong lòng người ta phát lạnh. Diệp Ly không nghi ngờ chút nào rằng, Phượng Chi Dao ngã ngồi dưới đất phun ra máu tuyệt đối là kiệt tác của Mặc Tu Nghiêu. Mà làm cho nàng nhức đầu cũng không chỉ mỗi việc như thế, trên ghế bên cạnh, còn có một người bị bao bọc trong tấm áo choàng rộng rãi màu đen. Mặc dù không nhìn thấy rõ mặt mũi, nhưng nhìn từ thân hình, thì Diệp Ly vẫn có thể nhìn ra đó là một cô gái. Mà cô gái có thể khiến cho Phượng Chi Dao mang về trong đêm khuya có thể là ai chứ? Diệp Ly suy nghĩ một chút, thì chỉ cảm thấy đầu mình càng đau hơn.

Hiển nhiên, cô gái đang ngồi dựa trên ghế còn đang hôn mê. Diệp Ly đi tới kéo tấm áo choàng đang che kín trên mặt của nàng ấy ra, hiện ra dung nhan mỹ lệ đoan trang của nàng ấy. Không phải Hoàng hậu mà nàng mới gặp hôm nay thì là ai đây?

“Hồ đồ!” Diệp Ly xoay người, trợn mắt nhìn Phượng Chi Dao, thấp giọng trách mắng.

Phượng Chi Dao cũng không để ý, cong môi cười với nàng ấy một tiếng. Trong đôi mắt luôn mang theo ý cười trong ngày thường lại đầy bất đắc dĩ và bi thương, cho dù là Diệp Ly, thì cũng không thể nhẫn tâm nói thêm cái gì nữa. Thở dài, Diệp Ly hỏi: “Ngươi mang người đi ra như vậy, nàng ấy đã đồng ý chưa?” Phượng Chi Dao đáp lại bằng sự trầm mặc, Diệp Ly hiểu đây là hắn ta không để ý đến ý nguyện của Hoàng hậu, mà trực tiếp làm cho người hôn mê rồi mang ra khỏi cung.

Nhìn Mặc Tu Nghiêu càng lúc càng tức giận, Diệp Ly bước đến bên cạnh hắn không tiếng động, cầm tay của hắn, rồi kéo ngồi xuống ghế

ở một bên. Nếu không, Diệp Ly cũng không dám bảo đảm, dưới cơn giận dữ, Mặc Tu Nghiêu có thể cho Phượng Chi Dao thêm một chưởng không?

“Lá gan của ngươi cũng thật lớn. Sao Bản vương lại chưa bao giờ biết Phượng Tam công tử to gan lớn mật như vậy đây?” Ngồi bên cạnh Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu đè nén lửa giận xuống, nhìn Phượng Chi Dao chằm chằm, nói một cách lạnh lùng.

Phượng Chi Dao cười khẽ, nhưng đến cùng cũng không thấy sự phong lưu phóng khoáng trong ngày thường được nữa, chỉ còn lại bất đắc dĩ và buồn bã mơ hồ, “Chuyện chính mình làm thì sẽ tự mình gánh chịu. Sẽ không liên lụy Định Vương phủ.”

Rầm! Mặc Tu Nghiêu vỗ một chưởng lên cái bàn bên cạnh, cái bàn bình yên vô sự, nhưng đồ vật và tách trà trên mặt bàn lại vỡ nát trong nháy mắt. Mặc Tu Nghiêu giận quá hóa cười, “Giỏi… Thật giỏi! Bản lĩnh của Phượng Tam công tử ngươi thật lớn, sẽ không liên lụy Định Vương phủ? Ngươi đã có bản lĩnh như vậy, thì sao không trực tiếp mang người lao ra khỏi kinh thành đi?”

Phượng Chi Dao tắt tiếng, hiện tại cửa thành đã đóng chặt, hơn nữa kinh thành cũng đang giới nghiêm. Một mình hắn thì còn dễ nói, nhưng muốn mang theo một người đang hôn mê bất tỉnh ra khỏi thành, thì thật sự không thể. Phượng Chi Dao mệt mỏi, nhắm mắt lại, “Tu Nghiêu, xin lỗi. Nhưng… Ta không hối hận đã làm như vậy.” Mặc Tu Nghiêu “Hừ” khẽ một tiếng, nói với hắn ta một cách thản nhiên: “Cũng uổng công Phượng Tam công tử tự xưng là thông minh, chẳng lẽ trước khi làm, ngươi lại không nghĩ tới đường lui ư? Đột nhiên đầu óc nóng lên, liền tiến cung bắt cóc người hả?”

Phượng Chi Dao hơi quẫn bách, thật sự hắn không suy nghĩ nhiều. Sau khi lẻn vào cung tìm được Hoàng hậu, lại bị Hoàng hậu từ chối

một cách không chút do dự, thì hắn càng nghĩ càng khổ sở, liền xúc động phẫn nộ, dứt khoát không nghĩ gì nữa mà trực tiếp quay lại cung, bắt người ra ngoài. Chỉ có điều, hắn lại không nghĩ tới, Mặc Tu Nghiêu tức giận như vậy cũng không phải bởi vì hắn tiến cung bắt Hoàng hậu ra ngoài, mà bởi vì trước khi hắn bắt người lại không có một kế hoạch nào.

"Vậy… Bây giờ nên làm gì?" Đã hiểu được cách nghĩ của Mặc Tu Nghiêu, Phượng Chi Dao cũng không cố chống cự nữa. Bàn về năng lực mưu trí, quả thật, hắn thua Mặc Tu Nghiêu rất nhiều, hắn rất có tự giác thừa nhận sự thật này.

Diệp Ly nhướng mày, mỉm cười nói: "Thừa dịp chưa có ai phát hiện, đưa về chứ sao?"

"Không được!" Phượng Chi Dao vội nói. Hắn đã thật vất vả mới mang người ra được, bây giờ lại mang trở về, thì lần tới, hắn cũng không dám bảo đảm sẽ có dũng khí như vậy nữa. Hơn nữa, hắn mang người ra không chỉ vì mỗi chuyện tình cảm của mình, mà càng bởi vì hắn biết, cuộc sống trong cung sau này của nàng ấy tuyệt đối sẽ không tốt. Cho dù nàng ấy vẫn không chịu tiếp nhận hắn, nhưng hắn cũng vẫn hy vọng rằng, ít nhất, nàng ấy có thể sống vui vẻ, dễ chịu hơn một chút. Ít nhất… Hắn còn có thể có một chút hy vọng, đúng không?

Mặc Tu Nghiêu nhìn sắc trời, đã canh năm rồi, lắc đầu nói: "Không còn kịp rồi. Tối đa qua nửa canh giờ nữa, sẽ có người phát hiện Hoàng hậu mất tích."

Diệp Ly nhíu mày nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Hiện tại đưa người ra khỏi thành sao?" Bây giờ sắc trời vẫn còn chưa sáng rõ, cũng không phải lúc ra khỏi thành tốt nhất, nhưng nếu bỏ lỡ khoảng thời gian cuối cùng này, thì một khi để cho người ta phát hiện chuyện

Hoàng hậu mất tích, chỉ sợ trong kinh thành sẽ càng khó ra vào.

“Hiện tại nàng ấy vẫn không thể đi. Tính tình của Hoàng hậu, chúng ta cũng hiểu, không phải là người luôn nghe theo lời người khác. Hiện tại đưa người ra ngoài, tỷ ấy cũng sẽ tự trở về.” Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói, “Tạm thời cứ để ở Định Vương phủ trước. Cho dù Hoàng hậu có mất tích, thì cũng chưa có ai dám lục soát Định Vương phủ.” Cũng may tất cả thị vệ và người làm của Định Vương phủ đều là tâm phúc có thể tin tưởng, hơn nữa, Phượng Chi Dao trở về lại vào ban đêm. Nếu không, chỉ sợ chuyện tối nay sẽ truyền khắp các phủ đệ lớn nhỏ trong kinh thành khi trời còn chưa sáng giống như chuyện Mặc Cảnh Lê đá chết con mình.

“Đa tạ Vương gia, đa tạ Vương phi.” Phượng Chi Dao nói đầy mừng rỡ.

Diệp Ly khoát khoát tay, nói: “Thôi, tự ngươi tìm chỗ sắp xếp người đi, giằng co cả ngày rồi, nhân lúc vẫn còn thời gian, nghỉ một lát đi.”

Phượng Chi Dao lại tạ ơn lần nữa, rồi ôm Hoàng hậu đang ngủ say xoay người đi ra cửa. Trong khách sảnh, Diệp Ly quay đầu lại nhướng mày nói với Mặc Tu Nghiêu: “Đây chính là có chừng mực mà Vương gia nói sao?” Ngay cả Hoàng hậu một nước mà cũng dám bắt cóc, cái này gọi là có chừng mực, vậy còn chuyện gì là không có chừng mực?

Mặc Tu Nghiêu cười đầy bất đắc dĩ, “Có lẽ cả đời này, đây là lần duy nhất, Phượng Tam không có chừng mực.”

Tùy ý Phượng Chi Dao sắp xếp cho Hoàng hậu, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cũng không hỏi đến nữa. Hai người nắm tay đi về viện của mình nghỉ ngơi. Nhưng chưa tới một canh giờ, thì đã có người tới cửa.

“Vương gia, Vương phi, Hoa Quốc công cầu kiến.”

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu liếc mắt nhìn nhau, Mặc Tu Nghiêu đứng lên, nói: “Mời Hoa Quốc công đến thư phòng, Bản vương liền đi qua.” Diệp Ly vươn tay kéo tay Mặc Tu Nghiêu, mỉm cười nói: “Cùng đi đi.” Mặc Tu Nghiêu cũng không phản đối, hai người thay quần áo rồi liền đi tới thư phòng.

Hoa Quốc công được mời đến thư phòng đang ngồi bất mãn, râu tóc bạc trắng, khuôn mặt đã già cả lại càng tiều tụy, trong đôi mắt lão vẩn đục tràn ngập sốt ruột và lo lắng, thấy Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu nắm tay nhau đi vào, liền vội đứng dậy tiến lên đón, “Vương gia, Vương phi.”

Mặc Tu Nghiêu giơ tay ra đỡ Hoa Quốc công, giọng nói ôn hòa hiếm có: “Sao Quốc công lại tới đây sớm như vậy, có chuyện gì sao?”

Hoa Quốc công than một tiếng, cười khổ nói: “Cũng không phải đã xảy ra chuyện lớn sao? Nếu không, sao lão đầu tử ta lại tới cửa vào sáng sớm như thế này?”

Hai người, một trái một phải đỡ Hoa Quốc công ngồi xuống, rồi mới ngồi xuống chỗ của mình. Diệp Ly mỉm cười nói: “Sao Lão quốc công lại nói như vậy? Lúc nào ngài tới cửa thì chúng cháu cũng đều hoan nghênh mà. Ngài còn chưa nói đã xảy ra chuyện gì ạ.”

Hoa Quốc công cũng không có tâm tư khách sáo, trầm giọng nói: “Hoàng hậu nương nương mất tích.”

Mặc dù đã biết trước Hoa Quốc công tới đây, tất nhiên vì chuyện này, nhưng đến khi muốn nói ra thì vẫn hơi không biết phải mở miệng như thế nào. Một lúc lâu sau, Diệp Ly mới từ từ mở miệng nói:

“Lão quốc công… Hoàng hậu nương nương, đang ở trong Định Vương phủ ạ.”

Chương 279: Phản ứng của Hoa Quốc công

Nghe thấy Diệp Ly nói, đầu tiên, Hoa Quốc công ngẩn ra, hiển nhiên là không phản ứng kịp. Mặc Tu Nghiêu cũng không nói chuyện, cầm tách trà, ngồi bình tĩnh, cùng đợi phản ứng của Hoa Quốc công. Thật lâu sau, Hoa Quốc công mới phục hồi tinh thần lại, nói với hai người đang ngồi ung dung trước mắt: “Chuyện này là sao? Vương gia, cháu……” Mặc Tu Nghiêu đặt tách trà xuống, nói với Hoa Quốc công một cách áy náy: “Chuyện xảy ra đột ngột, nên không kịp thông báo cho lão quốc công một tiếng trước, thật xin lỗi.” Thật lâu sau, Hoa Quốc công mới chính thức phản ứng kịp, liền nhìn Mặc Tu Nghiêu chằm chằm, nói một cách đầy tức giận: “Ai muốn cháu xin lỗi? Lão phu muốn hỏi cháu vô duyên vô cớ dẫn Hoàng hậu tới Định Vương phủ làm gì? Vương gia còn ngại người nhìn Định Vương phủ chằm chằm còn chưa đủ sao?”

Nghe vậy, Diệp Ly cười khẽ một tiếng, nói: “Đã làm cho lão quốc công lo lắng. Đúng là chúng cháu còn trẻ, kiến thức nông cạn, đột nhiên quá xúc động ạ.”

Hoa Quốc công thở dài, nói với Diệp Ly: “Vương gia và Vương phi cũng không phải người làm việc theo tình cảm mà không suy nghĩ. Lão phu cũng không hỏi tại sao nữa, mời Hoàng hậu ra đi. Ta nghĩ cách đưa con bé hồi cung.”

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu liếc mắt nhìn nhau, vốn bọn họ cũng không trông cậy chỉ nói hai câu như vậy là đã có thể thuyết phục được Hoa Quốc công để bọn họ mang người đi. Nhưng nếu Phượng Chi Dao đã mạo hiểm mang người ra rồi, thì trước khi xác định

Phượng Chi Dao đã thật sự không còn cách nào để thuyết phục Hoàng hậu, bọn họ lại không thể để Hoa Quốc công mang người đi. Mặc Tu Nghiêu nhìn Hoa Quốc công, nói một cách bình tình: “Cho nên, Bản vương mới xin lỗi lão quốc công, sợ rằng, tạm thời không thể để lão quốc công mang người về được.”

“Vì sao?” Hoa Quốc công cau mày hỏi.

Chuyện Hoàng hậu bị Định Vương phủ bắt ra khỏi cung thật sự đã nằm ngoài dự kiến của ông, sở dĩ ông vội vã đến Định Vương phủ cũng vì hy vọng có thể mượn thế lực của Định Vương phủ để điều tra chuyện này. Nhưng không nghĩ đến, kết quả lại như vậy. Mà vô luận vì quan hệ riêng tư của ông và Định Vương phủ, hay vì quan hệ giữa Đại Sở và Tây Bắc, rõ ràng, chuyện này không thể truyền ra ngoài. Cho nên, hiện tại, có thể nói, quyết định này là quyết định tốt nhất với tất cả mọi người, nhưng ông không hiểu nổi, tại sao Định Vương và Vương phi lại phản đối.

Diệp Ly hơi bất đắc dĩ than thở, xem ra Hoa Quốc công không biết chuyện của Phượng Chi Dao. Như vậy, trong bọn họ, ai cũng không biết chắc rằng, nếu Hoa Quốc công nghe thấy là do Phượng Chi Dao tự chủ trương bắt người ra, thì sẽ có phản ứng gì.

Suy nghĩ một chút, lúc Diệp Ly đang muốn nói gì đó, thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng nói của Hoàng hậu, “Đã khiến cho phụ thân lo lắng, con sẽ trở về với cha.”

Ba người quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa, Hoàng hậu cởi áo choàng rộng rãi ra, trên người vẫn mặc một thân Phượng bào màu vàng sáng xuất hiện ở cửa. Thần sắc trên mặt nhàn nhạt, cũng nhìn không ra trong lòng đang nghĩ gì. Hoàng hậu bước vào đại sảnh, ở ngoài cửa, Phượng Chi Dao cũng đi vào theo. Nam tử mặc một bộ áo gấm màu đỏ, hai mắt đỏ bừng, thần sắc mệt mỏi, ủ rũ, nhìn qua, sắc mặt

còn xấu hơn lúc bị đánh Mặc Tu Nghiêu một chưởng vào tối hôm qua.

“Phượng Tam sao vậy? Sắc mặt xấu như vậy. Tối hôm qua không tìm đại phu xem sao?” Diệp Ly mở miệng hỏi rất tự nhiên.

Lúc đầu, khi Hoa Quốc công nhìn thấy Phượng Chi Dao đi theo phía sau Hoàng hậu thì liền biến sắc, chỉ là thấy Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đều ở đây, nên cũng không nói gì thêm, có điều, bàn tay đang đặt trên tay ghế lại từ từ nắm chặt lại. Diệp Ly liếc nhìn Hoa Quốc công một cái, rồi tươi cười hỏi Phượng Chi Dao.

Nghe vậy, hơi ngoài dự kiến, Hoàng hậu liền quay đầu lại nhìn Phượng Chi Dao. Lúc trước, nàng cũng phát hiện sắc mặt của đệ ấy rất xấu, đầy phiền não, chỉ là hai người đã gây ầm ĩ đến hơi tức giận, nên nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ cho rằng, tối hôm qua, đệ ấy không nghỉ ngơi tốt. Bây giờ nhìn kỹ mới phát hiện, không chỉ thần sắc rất xấu, mà trên mặt Phượng Chi Dao còn có mệt mỏi và tái nhợt không thể che hết.

“Không sao, đa tạ Vương phi quan tâm.” Giọng nói của Phượng Chi Dao hơi khàn.

Diệp Ly nhíu mày nói: “Tu Nghiêu ra tay cũng không nhẹ, chút nữa liền để cho đại phu xem một chút đi, tránh để lại di chứng.”

Phượng Chi Dao trầm mặc cúi đầu, không từ chối, cũng không đáp ứng.

Diệp Ly vừa nói như thế, thì tất nhiên hai người ở đây đều hiểu đã xảy ra chuyện. Sắc mặt Hoàng hậu trắng bệch, mà sắc mặt Hoa Quốc công cũng càng xấu hơn.

Mặc Tu Nghiêu khoát tay, nói: “Có chuyện gì vẫn nên ngồi xuống nói đi. Hoa tỷ tỷ, cho dù phải về cung, thì cũng không vội một phút.” Một tiếng Hoa tỷ tỷ lại làm cho mắt của Hoàng hậu đỏ lên, thật ra, từ sau khi nàng gả cho Mặc Cảnh Kỳ vào năm đó, Mặc Tu Nghiêu cũng không gọi nàng là Hoa tỷ tỷ nữa. Một cách gọi nhìn như bình thường này, lại khiến cho nàng không khống chế được mà nhớ lại khoảng thời gian vô tư khi còn là một thiếu nữ mới lớn.

Hoa Quốc công nhìn mọi người đang ngồi chăm chú một lúc lâu, mới thở dài, phất tay nói: “Thôi, dù sao cũng đã như vậy. Trễ hơn một lát nữa cũng không tệ hơn chỗ nào.”

Lúc này, Hoàng hậu và Phượng Chi Dao mới chia ra ngồi xuống hai bên trái phải. Phượng Chi Dao ngồi đối diện Hoa Quốc công, ánh mắt nhìn Hoàng hậu cũng đầy bình tĩnh như bên cạnh không có ai. Thấy thế, Hoa Quốc công nhíu nhíu mày, nhưng vẫn không nói gì.

“Lão quốc công, ngài thật sự muốn đưa Hoàng hậu về cung sao?” Mặc Tu Nghiêu hỏi Hoa Quốc công một cách bình tĩnh, “Lão quốc công nên biết, tin tức Hoàng hậu mất tích đã truyền khắp cung. Cho dù bây giờ, lão quốc công đưa người về mà không để lại dấu vết nào, nhưng nếu trong tương lai, Tân quân hoặc ai khác muốn gây rắc rối cho Hoàng hậu, thì tuyệt đối là một nhược điểm.”

Hoa Quốc công hơi tức giận, trợn mắt nhìn Phượng Chi Dao một cái, ông cũng là lão nhân tinh đã trải qua vô số thế sự, nhìn tình hình trước mắt này, sao lại không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Nghiêng đầu nhìn con gái mang theo thần sắc bình thản đang ngồi ngay ngắn ở bên cạnh, Hoa Quốc công thở dài bất đắc dĩ, “Không về thì sao chứ? Nếu có thể, sao Hoa gia chúng ta lại nguyện ý…… Lão phu hiểu ý của Vương gia, nhưng đến cùng, thân phận Hoàng hậu này không giống với những cái khác. Nếu tương lai bị người ta phát hiện chuyện Hoàng hậu đang ở Tây Bắc, thì cũng sẽ là đả kích rất

lớn cho danh dự của Vương gia và Định Vương phủ."

Lúc ban đầu, sao phủ Hoa Quốc công lại thật sự nguyện ý gả con gái cho Mặc Cảnh Kỳ lúc đó vẫn là hoàng tử chứ? Phú quý của Hoa gia đã đến đỉnh, chỉ cần ông còn tại thế, thì vô luận ai lên ngôi cũng sẽ để lại cho Hoa gia một phần mặt mũi. Một hoàng tử phi, thậm chí là Hoàng hậu, cho tới bây giờ cũng không phải là một chuyện tốt với Hoa gia. Chỉ tiếc… Lúc đó, Tiên hoàng lo Hoa gia và Định Vương phủ đi lại quá gần, cho nên cường ngạnh trói Hoa gia vào trên thuyền của Mặc Cảnh Kỳ sắp sửa kế vị. Quân muốn thần chết, thần không thể không chết, huống chi, đây chỉ là chỉ hôn?

Hoa Quốc công vẫn biết sự tồn tại của Phượng Chi Dao. Nhưng ông chưa bao giờ xem trọng Phượng Chi Dao. Cũng không phải ông xem thường Phượng Chi Dao, mà là dù sao, Phượng Chi Dao cũng nhỏ hơn Hoàng hậu mấy tuổi. Lúc Hoàng hậu xuất giá, thật ra, Phượng Chi Dao vẫn còn là một đứa trẻ mới lớn, lúc ấy, mặc dù có ý gì, thì ông cũng chỉ cho rằng do say mê một lúc nào đó của trẻ con nên mới tạo thành thôi. Cho nên, năm đó, đêm trước khi Hoàng hậu xuất giá, Phượng Chi Dao lẻn vào phủ Hoa Quốc công, nhưng ông không chỉ không ra tay bắt người, mà ngược lại đã để cho hắn ta gặp được người một cách thận lợi. Nếu không, dựa vào năm đó, Phượng Chi Dao mới chỉ mười lăm tuổi, sao có thể xông vào phủ Quốc công được đề phòng sâm nghiêm dễ dàng như vậy chứ?

Những chuyện này, tất nhiên, Hoa Quốc công sẽ không nói ra, mà chỉ đánh giá nam tử mặc áo đỏ trước mặt. Phượng Chi Dao đã hơn ba mươi tuổi, từ lâu, đã không phải là thiếu niên chán nản, đi một mình trong mưa to vào năm đó nữa, trên dung nhan tuấn mỹ vô trù càng nhiều thêm mấy phần trầm ổn ưu nhã mà lúc còn trẻ không có. Quan trọng hơn là, đến bây giờ, Phượng Chi Dao cùng tuổi với Mặc Tu Nghiêu, nhưng không nói lấy vợ, ngay cả một thị thiếp, thông phòng cũng không có, mà tất cả những điều này là vì sao, thì tất

nhiên, Hoa Quốc công rõ ràng. Vô luận nhìn từ phương diện nào, thì không thể nghi ngờ, Phượng Chi Dao đều là một đứa con rể khiến cho người ta hài lòng nhất, chỉ có điều, đáng tiếc…… Đánh giá nam tử tuấn mỹ hơi gầy gò, tiều tụy, lại vẫn không che giấu được ở đối diện, ánh mắt Hoa Quốc công cũng dần dần biến thành tiếc hận và bất đắc dĩ.

Khóe môi Diệp Ly luôn mỉm cười thản nhiên, nhẹ giọng nói: “Lão quốc công, Hoa gia có ý bồi dưỡng Tân hoàng sao?”

Hoa Quốc công sửng sốt, không nghĩ tới Diệp Ly lại hỏi ra vấn đề này một cách trực tiếp như vậy. Nhưng nhìn Mặc Tu Nghiêu không ngăn cản mà chỉ ngồi bình tĩnh uống trà, nghĩ đến sự hiểu biết về Định Vương phủ và Mặc Tu Nghiêu, cũng vẫn lắc đầu nói thẳng: “Chỉ sợ phủ Hoa Quốc công lực bất tòng tâm.” Mặc dù đệ tử hậu bối của phủ Hoa Quốc công không phải thiếu gia ăn chơi gì, nhưng cũng không có nhân tài đặc biệt kiệt xuất gì. Lúc ông còn tại thế thì tất nhiên có thể giúp đỡ mấy phần, nhưng ông cũng đã hơn tám mươi tuổi, ai biết còn có thể chống đỡ được mấy ngày đây? Một khi ông qua đời, thì không chỉ phủ Hoa Quốc công phủ nâng đỡ Tân hoàng sẽ gặp tai hoạ ngập đầu, mà chỉ sợ Tân hoàng được bọn họ nâng đỡ cũng gặp tai họa theo.

“Nếu như vậy… Sau khi Tân hoàng đăng cơ, Hoàng hậu nương nương phải tự xử như thế nào?” Diệp Ly hỏi.

Hoa Quốc công cau mày, Hoàng hậu là vợ cả của Mặc Cảnh Kỳ, vô luận hoàng tử nào đăng cơ, thì cũng phải tôn nàng ấy là Hoàng thái hậu, đây là lẽ thường. Nhưng đồng thời, Hoa Quốc công cũng hiểu, mặc dù mẹ ruột của Thập hoàng tử hèn yếu vô dụng, không sợ Hoàng hậu không đàn áp nàng ta được, nhưng nữ nhân trong thâm cung đều giỏi thay đổi nhất. Hơn nữa, nếu Thập hoàng tử có thể tự chấp chính một cách thuận lợi, thì như vậy, Hoa gia vẫn khoanh tay

đứng nhìn tuyệt đối không chiếm được ích lợi gì. Đến lúc đó, cuộc sống của Hoàng hậu cũng sẽ không dễ chịu. Còn nếu Thập hoàng tử xảy ra chuyện gì, thì thân là mẹ cả, Hoàng hậu cũng sẽ không sống được.

Hoa Quốc công nhìn Hoàng hậu, do dự, mấy năm này, trong lòng ông vẫn áy náy với đứa con gái này. Con bé là vì Hoa gia mới gả vào hoàng thất, nhưng cũng vì Hoa gia, mà con bé cũng chỉ có thể duy trì ngoài mặt ở trong cung, vĩnh viễn cũng không nhận được tâm của trượng phu, thậm chí ngay cả đứa con trai cũng không thể có. Cho tới bây giờ, người Hoa gia đều biết, không phải Hoàng hậu không sinh được con trai, mà là… Mặc Cảnh Kỳ không muốn để cho Hoàng hậu sinh con trai.

“Phụ thân không cần như thế, cả đời của con gái đã có tôn vinh vô hạn, cũng không có chỗ nào uất ức.” Nhìn hai mắt đầy áy náy của cha, Hoàng hậu mỉm cười nói. Lại nghiêng đầu nhìn Diệp Ly đang ngồi bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, Hoàng hậu cười nói: “Ta biết Vương phi suy nghĩ cho ta, chỉ là, có một số chuyện… Vận mệnh đã như vậy, thật sự không có cách nào cưỡng cầu.”

Diệp Ly nhíu mày nói: “Chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương không muốn gặp lại Trường Nhạc sao?”

“Trường Nhạc?” Hoa Quốc công mở to hai mắt, “Trường Nhạc ở Tây Bắc sao?” Mặc dù lúc trước, khi phủ Hoa Quốc công phái nhân mã bảo vệ cháu ngoại gái, nhưng vì lý do an toàn, nên sau đó, những người đó cũng về phủ Hoa Quốc công nữa. Cho nên, Hoa Quốc công cũng chỉ suy đoán Trường Nhạc mất tích là vì sau khi được người phái đi cứu rồi trốn mất thôi, nhưng lại không nghĩ đến, con bé đang ở Tây Bắc.

Diệp Ly cười nói: “Điều này là tất nhiên, đến cùng thì Trường Nhạc

cũng là một cô gái, một mình ở bên ngoài thì sao có thể để cho người ta yên tâm được?”

Hoa Quốc công nhìn nhìn Hoàng hậu, lại nhìn nhìn Phượng Chi Dao, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, chân mày như tuyết trắng cũng nhíu thật chặt, nhưng còn chưa kịp nói gì, thì Trác Tĩnh ở phía ngoài đã đi vào bẩm báo: “Vương gia, Vương phi, người của phủ Hoa Quốc công phủ đến. Nhiếp Chính Vương triệu kiến lão quốc công.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, thần sắc không vui, “Cái giá của Mặc Cảnh Lê cũng càng ngày càng lớn.”

Hoa Quốc công cũng không tức giận, đứng lên, rồi nói: “Thôi, đến cùng thì hắn ta cũng là Nhiếp Chính Vương do chính Tiên hoàng phong. Triệu kiến lão phu cũng không có chỗ nào quá đáng. Đã quấy rầy Vương gia và Vương phi rồi, lão phu liền cáo từ trước.” Dứt lời, liền đi ra ngoài cửa.

Hoàng hậu cũng đứng lên, đi ra ngoài theo Hoa Quốc công. Phượng Chi Dao thấy thế thì cũng muốn đứng dậy, nhưng lại cảm thấy một áp lực vô hình bay thẳng tới trước mặt, ép hắn không thể động đậy, mà chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàng hậu đứng dậy đi mất.

Đi tới cửa, đột nhiên, Hoa Quốc công quay đầu lại, nói với Hoàng hậu: “Con ở Định Vương phủ mấy ngày trước đi, hiện tại, chưa chuẩn bị sẵn sàng, nên cũng không có cách nào đưa con hồi cung được.”

“Phụ thân…” Hoàng hậu nhíu mày, nói hơi lo lắng.

Hoa Quốc công cũng không cho con gái cơ hội phản bác, nói một cách quả quyết: “Cứ như vậy đi, không cần tiễn cha.”

“Phụ thân, con……” Nhìn Hoa Quốc công ra cửa, Hoàng hậu vẫn còn muốn đi theo, nhưng lại nghe thấy một tiếng té ngã ở phía sau, Phượng Chi Dao phun ra một ngụm máu.

“A Dao!” Hoàng hậu cả kinh, Phượng Chi Dao cười với nàng ấy hơi khó khăn, vết máu trên khóe môi cũng không ngừng chảy ra, trên áo gấm màu đỏ lại nở ra vô số đóa hoa đỏ sậm. Hoàng hậu liền vội tiến lên đỡ đệ ấy, quét mắt về phía Mặc Tu Nghiêu, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại bị thương nặng đến như vậy?”

Mặc Tu Nghiêu như việc không liên quan đến mình, vẫn bình tĩnh ngồi uống trà, rồi nói: “Tối qua đệ cũng không nặng tay, có lẽ chính bản thân hắn ta không muốn sống thôi?” Tối qua, một chưởng kia của Mặc Tu Nghiêu đúng là không nặng, cho nên, mới vừa rồi, hắn lại tặng thêm một cỗ lực mạnh vô hình vừa đủ khiến cho Phượng Chi Dao phun ra máu, mà vẫn không bị thương nặng thêm.

“Đệ……” Hoàng hậu cau mày, nhìn Phượng Chi Dao chằm chằm hơi tức giận.

Diệp Ly vội nói: “Kính xin Hoàng hậu nương nương đỡ Phượng Tam về phòng nghỉ ngơi trước. Ta sẽ phái người mời đại phu tới.” Nhìn sắc mặt càng thêm tái nhợt và thân thể lảo đảo muốn ngã của Phượng Chi Dao sau khi phun ra máu, Hoàng hậu cũng bất chấp những thứ khác, chỉ đành phải đỡ Phượng Chi Dao đi ra ngoài, hoàn toàn quên mất chuyện bọn họ còn có thể gọi người tới giúp đỡ.

Nhìn Hoàng hậu đỡ Phượng Chi Dao rời đi hơi khó khăn, Diệp Ly thấy khó hiểu, liền hỏi trượng phu bên cạnh, “Hai người này… Rốt cuộc có thành hay không?”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Cái này thì sao Bản vương biết? Hoa Quốc công thì Bản vương đã đuổi đi thay hắn ta, người cũng giữ

lại thay hắn ta. Nếu Phượng Tam vẫn không có biện pháp, vậy hãy kêu chính hắn ta đi tự tử đi. Bản vương cũng không phải là cha của hắn ta mà cái gì cũng muốn suy nghĩ thay hắn ta."

Diệp Ly tức giận ngắt hắn một cái, thở dài nói: "Hai người này……" Lắc đầu, cuối cùng không biết nên nói gì. Thật ra, tâm tư của Hoàng hậu, nàng hơi hiểu, trừ trách nhiệm của Hoàng hậu ra, đến cùng thì cô gái thời đại này còn bị tư tưởng không lấy hai chồng trói buộc. Có lẽ, muốn nàng ấy buông tha vị trí Hoàng hậu thì không khó, nhưng muốn nàng ấy tiếp nhận Phượng Chi Dao, thì chỉ sợ càng thêm khó khăn.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng cười nói: "Yên tâm đi, ít nhất, lần này, Phượng Chi Dao có thể khuyên được người đi đến Tây Bắc. Dù sao, Trường Nhạc còn đang ở Tây Bắc." Một khi gỡ xuống trách nhiệm Hoàng hậu, Trường Nhạc tuyệt đối là người quan trọng nhất với Hoàng hậu. Chỉ cần Hoàng hậu còn muốn gặp lại con gái, thì không lo nàng ấy sẽ không chịu rời đi. Chỉ là, muốn như thế nào mới có thể làm cho nàng ấy tiếp nhận Phượng Tam, thì cái này không phải là chuyện của hắn. Hắn là Vương gia, không phải là Nguyệt lão.

Diệp Ly nghĩ, Mặc Tu Nghiêu nói cũng có lý, hơn nữa, cho dù bọn họ suy nghĩ cho Hoàng hậu, thì cũng không nên can thiệp vào phương diện chuyện tình cảm của nàng ấy quá nhiều. Muốn tiếp nhận ai, hay không tiếp nhận ai, đều là tự do của Hoàng hậu. Không thể nói vì Phượng Chi Dao giao ra cho nàng ấy nhiều nhất, mà cho rằng, đương nhiên Hoàng hậu sẽ phải tiếp nhận Phượng Chi Dao. Hơn nữa. hiện tại thật sự đã tốt hơn dự tính của bọn họ rất nhiều rồi, ít nhất, thoạt nhìn, Hoa Quốc công cũng không nghĩ mang Hoàng hậu về cung. Chỉ cần Hoa Quốc công không phản đối, thì lực ngăn cản Hoàng hậu rời khỏi kinh thành cũng không còn lớn nữa.

“Lúc nãy, có phải chàng hơi nặng tay không?” Diệp Ly nhớ tới Phượng Chi Dao phun ra một ngụm máu, đó cũng chính là phun ra máu thật sự chứ không phải giả bộ để lừa gạt Hoàng hậu.

Mặc Tu Nghiêu nói một cách không thèm để ý: “Mấy ngày nay, Phượng Tam tích tụ trong lòng, tối qua bị thương cũng vẫn luôn đè nén. Để hắn ta phun ra máu bầm cũng tốt. Không cần để ý.”

Phải không? Diệp Ly hơi hoài nghi. Thật sự không phải vì Phượng Chi Dao gây ra rắc rối lớn như vậy, nên Mặc Tu Nghiêu nhân cơ hội trả thù sao?

Một chỗ sâu trong Vương phủ, trong viện nhỏ thấp thoáng sau hàng cây xanh biếc, Hoàng hậu đã thay bộ Phượng bào hoa lệ chói mắt, một thân áo trắng đơn giản lại làm cho nàng thiếu đi mấy phần tôn quý, lại càng nhiều thêm mấy phần dịu dàng, cả người cũng trẻ hơn rất nhiều.

Tiễn đại phu đã chẩn mạch cho Phượng Chi Dao về, Hoàng hậu cầm phương thuốc do đại phu để lại, mà đôi mi thanh tú nhíu chặc. Nhớ tới đại phu nói, Phượng Chi Dao tích tụ trong lòng đã lâu, chỉ sợ sẽ bị tổn thọ, lại quay đầu lại nhìn nam tử đang nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, dưới mí mắt mang theo quầng thâm đậm, đột nhiên, trong lòng Hoàng hậu đau đớn, cuối cùng, chỉ có thể khẽ thở dài, xoay người đi tìm người bốc thuốc nấu.

“Đừng……” Vạt áo bị kéo, tiếng của Phượng Chi Dao mang theo sự suy yếu có thể nghe rõ ràng, trong đôi mắt đang nhìn Hoàng hậu tràn đầy mong đợi, chán nản và cẩn thận.

Hoàng hậu bất đắc dĩ giằng co một lát, nhưng cuối cùng cũng vẫn bại trận, đi tới, ngồi xuống trên chiếc ghế ở bên giường, nói với đệ ấy: “A Dao, nghỉ ngơi thật tốt một lát đi. Tỷ không đi, chờ đệ ngủ, tỷ đi

kêu người nấu thuốc.”

Phượng Chi Dao bất mãn, “Ta ngủ cũng không được đi.”

Hoàng hậu bị làm khó, nàng cần đi tìm người nấu thuốc. Cũng không biết Diệp Ly cố ý hay hiện tại, người của Định Vương phủ thật sự quá ít, mà ngay cả một người hầu hạ, trong viện của Phượng Chi Dao cũng không có. Muốn làm gì, Hoàng hậu đều chỉ phải tự mình đi hoặc ra khỏi sân tìm người.

Phượng Chi Dao nhìn Hoàng hậu chằm chằm đầy quật cường, rất có tư thế, nếu nàng ấy không đồng ý, thì hắn cũng không nhắm mắt.

Nhìn Hoàng hậu lo lắng nhíu mày, Phượng Chi Dao thấp giọng nói: “Ta không sao… Bị thương cũng không nặng, không cần uống thuốc cũng sẽ khỏi.” Thật ra, thương thế của hắn thật sự không xem là nặng, sau khi phun ra ngụm máu kia, vốn trong ngực còn bị đè nén liền thoải mái hơn rất nhiều. Chỉ là, cũng thật sự rất đau, Phượng Chi Dao không cần nghĩ cũng biết mình bị Mặc Tu Nghiêu âm thầm chơi xấu chỉnh ác. Nhưng có thể có giây phút chung sống ấm áp này, cho dù bị Mặc Tu Nghiêu thật sự đánh thành bị thương nặng, thì hắn cũng chỉ biết cảm kích hắn ta.

“Nói nhảm, tại sao không uống thuốc? Đệ cho rằng đệ vẫn còn là đứa trẻ sao?” Hoàng hậu nhẹ giọng trách mắng.

Phượng Chi Dao cười một tiếng, nhớ khi mình còn nhỏ thường xuyên bị Mặc Tu Nghiêu đánh đến thương tích đầy người mà vẫn không chịu bôi thuốc, cô gái trước mắt cũng trách mắng hắn như vậy.

“Lát nữa rồi đi. Không được nhân lúc ngủ mà lén đi.”

“Được, đệ nghỉ ngơi cho thật tốt đi.” Hoàng hậu nhẹ giọng nói, trước mắt như thấy được thiếu niên tuấn mỹ quật cường còn không đầy mười tuổi cũng đã kinh người mười mấy năm trước, thần sắc Hoàng hậu cũng nhu hòa hơn nhiều.

Nhận được hứa hẹn, lúc này Phượng Chi Dao mới thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Chương 280: Phượng gia bị tịch biên

Hoàng hậu tự dưng mất tích trong cung, tuyệt đối là một chuyện lớn đủ để chấn động triều đình. Mặc dù không biết cân nhắc như thế nào mà Mặc Cảnh Lê vẫn phong tỏa tin tức này trong phạm vi nhất định. Nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho những người biết tin tức âm thầm nghị luận ồn ào. Cho nên, sau khi Hoa Quốc công nhận được tin tức vội vã chạy vào hoàng cung, dọc đường đi, những người mà ông quen biết thấy ông đều dùng ánh mắt đồng tình mà nhìn vị lão tướng quân đã chinh chiến sa trường cả đời này.

Khi Nhiếp Chính Vương tiền nhiệm Mặc Lưu Danh còn tại thế, thậm chí, khi Hoa Quốc công còn trẻ, Hoa gia đã từng tôn vinh hiển hách đến cỡ nào. Mặc dù có Định Vương phủ, nên không thể gọi là thế gia đệ nhất Đại Sở, nhưng cũng tuyệt đối là danh môn số một số hai. Chỉ là, từ sau khi Mặc Lưu Danh qua đời, Hoa Quốc công già đi, người có mắt đều có thể thấy được Hoa gia dần dần bị Hoàng đế áp chế, cho dù ra một đứa con gái làm Hoàng hậu, thì tình hình cũng vẫn không có khuynh hướng chuyển biến tốt. Mà bây giờ, Hoàng hậu nương nương sắp trở thành Hoàng thái hậu lại tự dưng mất tích, thì sao có thể không khiến cho mọi người thấy đồng tình đây?

Lúc Hoa Quốc công đến Mặc Cảnh Lê đang ở trong thiên điện trong cung Hoàng hậu, sau khi nhận được tin tức Hoàng hậu mất tích, hắn cũng phi ngựa nhanh chóng chạy vào cung để xác định tin tức này. Dù sao, sau khi Thập hoàng tử kế vị, Hoàng hậu và Hoa gia nắm giữ quyền chủ động dễ dàng nhất, đến lúc đó, cũng sẽ cực kỳ không có lợi cho hắn. Nếu Hoàng hậu thật sự mất tích, thì tất nhiên, Hoa gia không còn bất kỳ lý do gì để tham dự vào triều chính nữa. Hoa Quốc

công đã lớn tuổi, mà những người còn lại của Hoa gia thì còn không có tư cách kia.

“Cựu thần bái kiến Nhiếp Chính Vương.” Hoa Quốc công run rẩy vừa lạy vừa nói.

Mặc Cảnh Lê vội tiến lên tự đỡ Hoa Quốc công dậy, rồi nói: “Để Lão quốc công phải tự tiến cung một chuyến, Bản vương thật sự cảm thấy rất xấu hổ, mong Lão quốc công đừng trách.”

Ngay lập tức, nước mắt của Hoa Quốc công tuôn đầy mặt, “Vương gia nói quá lời, Hoàng hậu nương nương đột nhiên mất tích, sao lão phu có thể không tới được? Số mệnh của Hoàng hậu thật khổ mà… Cung cấm sâm nghiêm như vậy, sao Hoàng hậu nương nương lại……”

Sắc mặt Mặc Cảnh Lê cứng đờ, xưa nay hắn vẫn biết rõ Hoa Quốc công lớn tuổi này không phải là đèn đã cạn dầu, bây giờ, chỉ mới nói hai câu đã đẩy trách nhiệm lên người mình. Hiện tại, thủ vệ kinh thành và hoàng cung đều nằm trong tay hắn, nếu Hoa Quốc công nói thẳng rằng hắn không biết cách thống lĩnh thì cũng có thể. Thậm chí, còn có thể khiến cho người ta hoài nghi hắn động tay động chân hãm hại Hoàng hậu.

“Lão quốc công đừng lo, Bản vương tin Hoàng tẩu là người hiền đều được trời phù hộ, chắc chắn sẽ gặp dữ hóa lành. Xin Lão quốc công ngồi xuống đã, rồi hãy nói chuyện.” Cho dù hận không thể cầu cho Hoàng hậu không thể về được, nhưng ngoài mặt, Mặc Cảnh Lê cũng không thể không nói vài lời tốt lành, an ủi. Chỉ là, hiển nhiên, an ủi như vậy không có tác dụng gì với Hoa Quốc công, Hoa Quốc công vẫn nghẹn ngào lẩm bẩm kêu Hoàng hậu, lão nhân với mái tóc bạc phơ trắng như tuyết, khuôn mặt đầy nước mắt, khiến cho người ta nhìn thấy không thể không đành lòng.

Lúc này, trong điện cũng có không ít người, không chỉ Thái hậu và các vị tần phi có vị phân cao trong cung, mà ngay cả các Vương gia tôn thất cũng đều tới. Nhìn Hoa Quốc công như vậy, những người khác cũng không nhẫn tâm hỏi thêm gì nữa. Nhưng chỉ có Thái hậu là không cố kỵ gì, cất giọng nói: “Nghe nói Hoa Quốc công vừa mới ra khỏi Định Vương phủ, không biết lúc này Hoa Quốc công đến Định Vương phủ làm gì?”

Người ở đây đều nhìn Thái hậu hơi kinh ngạc, hình như từ sau khi tuyên bố Di chiếu, Thái hậu liền thay đổi thành một người khác. Nếu trước kia, Thái hậu còn có mấy phần phong phạm nữ kiệt, tâm cơ thâm trầm, thì hiện tại, Thái hậu lại càng giống một phụ nhân vô tri tầm thường. Ngồi bên cạnh, khóe môi Liễu Quý phi câu ra một nụ cười cực kỳ khó thấy, hiển nhiên, so với Thái hậu, nàng càng có ưu thế hơn. Cho nên, sau khi bối rối và khiếp sợ vào lúc ban đầu, thì rất nhanh, nàng liền bình tĩnh lại, nàng biết làm gì thì mình mới có thể sống sót.

Hoa Quốc công nhìn Thái hậu đầy bi thương, giọng nói buồn bã: “Thái hậu nương nương thứ tội, cựu thần nghe thấy tin Hoàng hậu nương nương mất tích, thì trong lúc tình thế cấp bách mới đi đến Định Vương phủ cầu kiến Định Vương xin giúp đỡ trước. Cũng là cựu thần không suy nghĩ kỹ, kính xin Thái hậu nương nương giáng tội.”

Mọi người vẻ mặt 囧, ngươi đã nói đến như vậy thì ai còn có thể trách tội ngươi? Huống chi, trước khi băng hà, Mặc Cảnh Kỳ đã khôi phục tất cả địa vị và danh dự của Định Vương phủ, mặc dù Mặc Tu Nghiêu không chịu tiếp nhận, nhưng bọn họ, thân là thần tử của Đại Sở, thì lại không thể làm như không nhìn thấy. Lấy địa vị và thân phận của Định Vương phủ, thì Hoàng hậu mất tích, Hoa Quốc công đi xin giúp đỡ trước tiên cũng không có gì không thể.

Mặc Cảnh Lê khẽ cau mày, vẻ mặt nhìn Hoa Quốc công lại ôn hoà hiếm có, nói: “Lão quốc công quá lo. Chuyện này, Lão quốc công cũng không làm sai, có tội gì? Nhưng không biết Định Vương đã nói như thế nào?”

Ngồi ở bên cạnh, Thái hậu bị Mặc Cảnh Lê đánh mặt mũi, sắc mặt liền nhăn nhó, nhưng không nói thêm gì nữa. Hoa Quốc công thở dài, nói: “Chuyện xảy ra đột ngột, bên phía Định Vương cũng mới vừa nhận được tin tức, đã phái người đi điều tra rồi, nói vậy, rất nhanh, sẽ có tin tức.”

Mọi người thấy Hoa Quốc công lo lắng như thế, thì cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ có Mặc Cảnh Lê và mấy vị dòng họ trong hoàng thất cùng an ủi mấy câu. Nhiều năm như vậy, Hoàng hậu làm việc đoan chính lễ độ, ở trong tông thất vẫn hơi có danh vọng. Hoa Quốc công chỉ tạ ơn từng người, rồi cũng không nhiều lời nữa.

“Lão quốc công, xin dừng bước.” Cửa cung, Hoa Quốc công đang muốn xuất cung về phủ, thì lại bị người đuổi theo ở phía sau ngăn lại. Xoay người, Hoa Quốc công nhìn cung nữ lạ mặt trước mắt, nói một cách thản nhiên: “Chuyện gì?” Tiểu cung nữ này chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, đối mặt với lão tướng chinh chiến cả đời như Hoa Quốc công thì vẫn hơi sợ hãi, cúi đầu, vội nói: “Quý phi nương nương mời Lão quốc công đến gặp một lát.” Hoa Quốc công nói một cách lãnh đạm: “Hoa gia ta và Quý phi nương nương cũng không có giao tình. Nói vậy, cũng không có chuyện cần nói. Huống chi, hiện nay chính là thời buổi rối loạn, lão phu tùy tiện ra vào hậu cung cũng không tiện.”

Tiểu cung nữ này thấy ông ấy muốn đi liền vội nói: “Xin lão quốc công dừng bước. Nương nương nói… Là chuyện về Hoàng hậu nương nương. Kính xin Hoa Quốc công đến gặp.”

Sắc mặt Hoa Quốc công trầm xuống, nhìn tiểu cung nữ kia một cái với ánh mắt lạnh, rồi chắp tay nói: “Xin cô nương dẫn đường.”

Cuối cùng đã hoàn thành sự phân phó của nương nương, tiểu cung nữ cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, liền vội vàng xoay người đi phía trước dẫn đường cho Hoa Quốc công đi gặp Liễu Quý phi.

Tiểu cung nữ này cũng không dẫn Hoa Quốc công tới cung điện của Liễu Quý phi đang ở, mà dẫn đến một cung điện vắng vẻ bình thường trong hoàng cung. Dọc theo con đường này lại không gặp một người nào, Hoa Quốc công liền biết Liễu Quý phi hoàn toàn khác với Thái hậu. Cho dù là hiện tại, thì ở trong cung, Liễu Quý phi vẫn có nhân mạch và quyền lợi thâm sâu. Như vậy… Trong lòng Hoa Quốc công trầm xuống, nếu Liễu Quý phi thật sự biết chân tướng của chuyện Hoàng hậu mất tích…

“Cựu thần bái kiến Quý phi nương nương.” Liễu Quý phi ngồi dưới mái hiên của cung điện đã bị bỏ hoang lâu, nhìn qua vẫn cao cao tại thượng như tiên nữ trên trời. Xưa nay, Hoa Quốc công không thích Liễu Quý phi, cũng không phải bởi vì nàng ta được xem như là tình địch của con gái mình, mà là vì cái loại không nhiễm bị trần, dường như tất cả chúng sinh đều không xứng để nàng ta đặt vào trong mắt từ trong xương được biểu hiện ra ngoài từ khi Liễu Quý phi vẫn còn là một thiếu nữ mới lớn. Ông không biết rốt cuộc từ đâu mà Liễu Quý phi lại có kiêu ngạo đến nỗi đều cho rằng mình cao hơn tất cả hoa thơm cỏ lạ như vậy, nhưng kiêu ngạo như vậy lại khiến cho đại đa số mọi người cảm thấy khó chịu vô cùng. Cho nên lúc trước, tâm tư của Liễu Quý phi dành cho Mặc Tu Nghiêu, thì Hoa Quốc công cũng vẫn nhìn thấy, nhưng cho tới bây giờ, ông cũng không xem trọng. Một thiếu niên tuấn kiệt lại tâm cao khí ngạo như Định Vương, thì sao sẽ để ý đến một cô gái cao ngạo chứ, cho dù nàng ta có xinh đẹp đi nữa.

“Hoa Quốc công miễn lễ.” Liễu Quý phi quay đầu lại, nói một cách thản nhiên.

Hoa Quốc công đứng dậy, cũng không khách khí, liền hỏi: “Nương nương triệu cựu thần đến đây, không biết có chuyện gì quan trọng?”

Liễu Quý phi mỉm cười, hỏi Hoa Quốc công với giọng tự nhiên: “Quốc công, Hoàng hậu nương nương có khỏe không?”

Đôi mắt của Hoa Quốc công liền đông lại, trầm giọng nói: “Thứ cho cựu thần không hiểu câu nói này của nương nương có ý gì.”

“Nếu thật sự không biết, thì Hoa Quốc công cần gì phải đến đây gặp Bản cung?” Liễu Quý phi chớp mắt, nói: “Nếu không có tin tức vô cùng chính xác, sao Bản cung lại dám mời quốc công đến đây để gặp chứ? Lại nói, cũng là trùng hợp, tối qua, trong cung của Bản cung có một nha đầu, khi đi ngang qua Ngự hoa viên, trùng hợp nhìn thấy một người đang mang theo cái gì đó ra khỏi cung. Vật đó bị lộ ra một góc, hình như là một mảnh vải có hình Phượng văn mà chỉ có Hoàng hậu nương nương mới có thể mặc. Hơn nữa, trùng hợp chính là… Mặc dù nha đầu kia không nhận ra, nhưng sau khi nàng ấy miêu tả lại, Bản cung lại thấy hơi giống như….” Hoa Quốc công liền nói một cách lạnh lùng: “Lão phu không biết Quý phi nương nương đang nói cái gì. Nếu nương nương chỉ muốn nói điều này, xin thứ cho cựu thần cáo lui.” Vừa chắp tay, Hoa Quốc công liền xoay người muốn đi khỏi.

Trong đôi mắt lạnh lùng của Liễu Quý phi hiện lên một tia sáng ác độc, cười lạnh, nói: “Bây giờ, Hoàng hậu nương nương đang ở Định Vương phủ đi? Tối qua, người mang Hoàng hậu đi chính là Phượng Tam. Hoa Quốc công thật sự không để ý chút nào sao?”

Hoa Quốc công quay đầu lại, cười lạnh, nói: “Nương nương đã có lòng tin như thế, sao không trực tiếp bẩm báo cho Lê Vương và Thái hậu đi? Thay vì có thời gian rảnh rỗi lo lắng Hoa gia và Hoàng hậu nương nương, không bằng, Quý phi nương nương nên lo lắng cho mình đi. Di chiếu của Tiên hoàng… Cũng không phải dễ sửa đổi như vậy.”

Ngay lập tức, sắc mặt Liễu Quý phi liền xấu đi, Hoa Quốc công là đang cảnh cáo nàng, nếu nhúng tay vào chuyện của Hoàng hậu, thì Hoa gia sẽ có biện pháp làm cho hoàng thất thi hành Di chiếu của Mặc Cảnh Kỳ ngay lập tức. Thật ra, Di chiếu của Mặc Cảnh Kỳ có thể kéo dài đến bây giờ, đã không tính là dễ dàng. Chỉ là, bây giờ, Mặc Cảnh Kỳ còn chưa an táng, Tân hoàng lại chưa đăng cơ. Có Liễu gia và Lê Vương trấn áp, nên tạm thời mới không có ai nói đến chuyện tuẫn táng. Nhưng chuyện này đã chiêu cáo thiên hạ, thì sớm muộn gì, những kẻ đọc sách nhàn rỗi không có chuyện gì kia tuyệt đối sẽ nói ra. Nếu Hoa gia lại xem vào, thì chuyện này sẽ càng khó giải quyết. Trơ mắt nhìn Hoa Quốc công xoay người đi mất, đóa hoa đào đang được Liễu Quý phi cầm liền bị nghiền nát thành từng mảnh nhỏ, nước hoa màu hồng cũng nhuộm lên bàn tay trắng nõn như ngọc.

Trong Định Vương phủ, Mặc Tu Nghiêu nhận được tin tức do Hoa Quốc công phái người truyền đến thì nhíu nhíu mày, rồi tiện tay ném phong thư lên bàn.

Diệp Ly cầm lên đọc, liền nhíu mày nói: “Sao Liễu Quý phi lại biết chuyện này?”

“Không có một kế hoạch nào mà đã bắt cóc Hoàng hậu ra khỏi hoàng cung, nàng mong đợi hắn ta còn có lý trí sao? Bị người phát hiện cũng không lạ. Huống chi… Chỉ sợ, bên cạnh Liễu Quý phi còn có cao nhân.” Mặc Tu Nghiêu nói.

“Cao nhân?” Diệp Ly ngạc nhiên, nàng thật sự không nghĩ ra, trong thâm cung, bên cạnh Liễu Quý phi có thể có dạng cao nhân gì. Chẳng lẽ trong hoàng cung thật sự là đầm rồng hang hổ sao?

Mặc Tu Nghiêu nói thật bình tĩnh: “Xưa nay, Liễu Quý phi luôn tự cho mình có tài cao. Nếu luận văn thái, thì có lẽ nàng ta thật sự có được mấy phần. Nhưng nếu bàn về mưu kế, thì nàng ta còn kém xa lắm, mấy chuyện này, cũng không giống là bút tích của nàng ta.” Khác với rất nhiều khuê tú đại gia, Liễu Quý phi thật sự có thể nói là cả đời trôi chảy, trăm sủng ngàn kiều (*được nâng niu che chở, chiều chuộng vô cùng*). Nàng ta sinh ra vào thời kỳ Liễu gia có quyền thế nhất, lại là đứa con gái duy nhất trong cùng một thế hệ, hơn nữa, còn xinh đẹp tuyệt luân. Lúc trước, Liễu gia thật sự đã yêu thương nàng ta trong lòng bàn tay, nếu không, cũng sẽ không dưỡng nằng ta thành tính tình không đặt ai vào mắt như vậy. Vào cung lại bị Mặc Cảnh Kỳ sủng ái đến không có chút nguyên tắc nào, nên căn bản nàng ta không cần chuẩn bị đầu óc để lục đục với mọi người, Liễu Quý phi tùy tâm sở dục đã quen, nên nếu bàn về mưu kế, thì quả thật không đáng để nói, nếu không, nàng ta cũng sẽ không khiến cho Mặc Cảnh Kỳ hoài nghi vào lúc hắn ta hấp hối sắp chết, đến nỗi thất bại trong gang tấc.

Diệp Ly cũng không hiểu rõ Liễu Quý phi, nhưng sau mấy lần giao phong, Diệp Ly cũng có thể cảm nhận được, quả thật, Liễu Quý phi không phải người giỏi về mưu kế. Chỉ nhìn cách mà nàng ta quấn Mặc Tu Nghiêu là có thể nhìn ra được. Suy nghĩ một chút, Diệp Ly mới hỏi: “Chàng có hoài nghi ai không?”

Mặc Tu Nghiêu cong môi cười một tiếng, nói một cách dứt khoát: “Đàm Kế Chi.”

“Đàm Kế Chi?” Diệp Ly sửng sốt, hình như đã lâu chưa nghe thấy cái

tên này rồi. Kể từ sau khi Thư Mạn Lâm bị công chúa An Khê giết chết, Đàm Kế Chi cũng đã mất tích theo. Sau đó liền xuất hiện Nhậm Kỳ Ninh, thật ra đã dời lực chú ý trên người Đàm Kế Chi của bọn họ đi. Lại không nghĩ rằng Đàm Kế Chi lại lẻn về kinh thành một lần nữa.

Mặc Tu Nghiêu nói: "Đàm Kế Chi ngây người im hơi lặng tiếng ở bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ mười năm. Nếu hắn ta không phải thần phục Mặc Cảnh Kỳ một cách thật tâm thật lòng, thì trong mười năm này, hắn ta cũng không có khả năng không làm gì đi? Cho nên, ta đoán… Hắn ta không chỉ quen biết Tô Túy Điệp, Liễu Quý phi, mà thậm chí, còn có thể quen biết với cả Mặc Cảnh Lê nữa." Nghe vậy, Diệp Ly cả kinh, nhíu này, nói: "Vậy thuốc mà Mặc Cảnh Lê mang từ Nam Chiếu về……"

"Là Đàm Kế Chi tiết lộ tin tức cho hắn ta." Mặc Tu Nghiêu nói tiếp: "Thánh địa Nam Cương vẫn nằm trong tay Thư Mạn Lâm, cho dù quan hệ giữa Công chúa Tê Hà và Công chúa An Khê có mờ nhạt đi nữa thì cũng là em gái ruột của công chúa An Khê. Thư Mạn Lâm không thể nào không e ngại nàng ta. Nên tin tức Thánh địa Nam Cương có loại thuốc này chỉ có thể là Đàm Kế Chi hoặc Thư Mạn Lâm nói cho hắn ta biết." Diệp Ly trầm mặc, nếu thật sự là như thế, thì chỉ sợ cái chết của Mặc Cảnh Kỳ cũng không thiếu bút tích của Đàm Kế Chi. Vuốt vuốt mi tâm, Diệp Ly không thể không thừa nhận, mình thật sự không thích hợp với những chuyện lục đục với nhau này, "Nếu là như vậy… Thì lần này Đàm Kế Chi và Liễu Quý phi muốn làm gì?"

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, nói một cách không thèm để ý: "Không cần lo lắng, nếu bọn họ muốn để lộ tin tức này ra. thì cũng sẽ không tìm Lão quốc công để nói chuyện. Mà nếu đã như vậy, thì tất nhiên là có điều cầu xin, chúng ta cũng cần không làm cái gì, chính bọn họ sẽ tìm tới tận cửa." Hắn ngồi yên trong Định Vương phủ, cho dù Mặc Cảnh Lê

thật sự hoài nghi Hoàng hậu đang ở trong Định Vương phủ, thì hắn ta dám đi vào lục soát sao? Huống chi, chỉ sợ Mặc Cảnh Lê ước gì bọn họ mang Hoàng hậu đi luôn, lại có thể để lại một nhược điểm cho Hoa gia, tránh cho sau này, Hoa gia lại cho hắn ta ngột ngạt. Mặc Tu Nghiêu không có ý định nhúng tay vào chuyện trong kinh thành, cho nên, phần lớn mọi chuyện đều luôn mặc kệ. Chỉ là, với hắn, đến cùng thì, ý nghĩa của Phượng Chi Dao và Hoàng hậu không giống với người bình thường. Nên nếu Phượng Chi Dao đã mang người ra rồi, thì đương nhiên hắn sẽ không để ý mà làm chút chuyện để mang người đi luôn.

Diệp Ly cau mày nói: “Mặc kệ nói như thế nào, nhưng có một người rình coi, luôn khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Nếu A Ly cảm thấy khó chịu, thì cứ giải quyết hắn ta là được.”

“Vương gia, Vương phi. Đã xảy ra chuyện.” Đang khi nói chuyện, Trác Tĩnh đã vội vã đi vào, cũng không kịp hành lễ mà liền trực tiếp bẩm báo.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, “Chuyện gì?”

“Phượng gia bị tịch biên.” Trác Tĩnh bẩm báo.

Mặc Tu Nghiêu liếc Trác Tĩnh một cái như có như không, hỏi: “Chuyện này thì có gì quan trọng?” Mặc dù Phượng gia là một trong bốn phú thương khổng lồ của Đại Sở, lại là nhà của Phượng Chi Dao. Nhưng cũng không phải là người của Định Vương phủ, vì vậy, Phượng gia có tịch biên hay không, quả thật không tính là quan trọng với Mặc Tu Nghiêu.

Trác Tĩnh cũng hơi quẫn bách, vừa nhận được tin tức, thì hắn đã vội

đi vào bẩm báo. Cũng đúng, ngoại trừ có quan hệ ngoài ý muốn với Phượng Tam công tử ra, thì căn bản, Phượng gia không có chút quan hệ nào với Định Vương phủ cả. Diệp Ly mỉm cười nói: “Thôi, vẫn nên nói cho Phượng Tam một tiếng, dù sao cũng là cha ruột của hắn ta.”

Trác Tĩnh đáp lại, còn chưa xoay người ra cửa, thì Phượng Chi Dao đã xuất hiện ở ngoài cửa, nói một cách thản nhiên: “Không cần, ta đã biết rồi.” Phượng Chi Dao và Hoàng hậu đi đến một trước một sau, sắc mặt đều hơi lúng túng. Hiển nhiên, Phượng Chi Dao vừa nghe chuyện này thì đã vội vã chạy tới, sắc mặt vẫn hơi tái nhợt, nhưng chán nản trong mắt đã tiêu tán đi rất nhiều. Phượng Chi Dao nhìn Mặc Tu Nghiêu đầy áy náy, “Vương gia……”

Mặc Tu Nghiêu vung tay lên, cười đến hơi giả tạo, “Không cần nói xin lỗi với Bản vương, bây giờ, trong Sở kinh còn chưa có ai dám gây rắc rối cho Bản vương. Nếu ngươi cũng không còn áy náy gì với Phượng gia, thì chút nữa, chúng ta liền chuẩn bị về Ly thành?”

Phượng Chi Dao cười khổ, hắn không có tình cảm gì với Phượng gia. Nhưng còn không đến mức đã liên lụy Phượng gia bị tịch biên cả nhà mà có thể không quan tâm. Nói đến cùng thì, hắn và Phượng gia cũng không có thâm cừu đại hận (*thù hận sâu đậm*) gì, chỉ là lựa chọn con đường khác mà thôi. Lần này, Phượng gia cũng thật sự bị mình làm liên lụy.

“Chuyện này, nhất định, thuộc hạ sẽ giải quyết tốt.” Phượng Chi Dao thấp giọng nói.

Mặc Tu Nghiêu liếc mắt, nói: “Ngươi sẽ giải quyết như thế nào? Cướp hoàng cung xong, lại cướp thiên lao nữa sao? Hay tự mình đi chui đầu vào lưới, nói là Phượng Tam công tử ngươi bắt cóc Hoàng hậu?”

Phượng Chi Dao im lặng nhìn nam tử mặc áo trắng và mái tóc trắng lười biếng trước mặt, quen biết mấy chục năm, hắn cũng đủ hiểu Mặc Tu Nghiêu. Hắn ta nói như vậy, chính là quyết định giúp mình giải quyết rắc rối. Nhưng trong lòng Phượng Chi Dao lại rất bất an, chuyện lần này đúng là vì hắn quá xúc động mới gây nên. Nếu hắn kiên nhẫn một chút, trở về thương lượng với Mặc Tu Nghiêu một chút, thì chưa chắc Mặc Tu Nghiêu sẽ ngăn cản hắn, nói không chừng còn có thể giúp hắn một tay. Mà bây giờ, chính hắn gây ra chuyện, lại để Định Vương phủ giải quyết giúp hắn, điều này làm cho Phượng Chi Dao thầm hối hận, mình đã quá vọng động.

“Đừng bày ra cái bộ dáng đó để cho Bản vương nhìn, trong ba canh giờ, phải dẫn Đàm Kế Chi tới Định Vương phủ. Nếu không……” Câu nói kế tiếp còn chưa nói hết, nhưng ý uy hiếp thì không cần nói cũng biết.

Tâm thần Phượng Chi Dao run lên, cất giọng nói: “Thuộc hạ tuân lệnh. Sẽ đi ngay lập tức.”

Quay đầu lại nhìn thoáng qua Hoàng hậu đang ngồi bên cạnh, Hoàng hậu mỉm cười nói: “Đệ đi nhanh đi. Tỷ muốn trò chuyện với Định Vương và Vương phi.”

Nghe vậy, sắc mặt Phượng Chi Dao sáng ngời, giọng nói cũng thoải mái hơn không ít, nói với Hoàng hậu: “Nàng chờ ta, ta sẽ về liền.” Nói xong liền bước nhẹ nhàng ra khỏi khách sảnh, cũng không nhìn ra một chút dấu vết còn bị thương trong người.

Nhìn vạt áo gấm màu đỏ tươi biến mất ở cửa, Hoàng hậu thở dài bất đắc dĩ, nói với Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu một cách áy náy: “Đã gây thêm rắc rối cho các đệ rồi.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Phượng Tam bị Bản vương nô dịch mười mấy năm, thỉnh thoảng giải quyết một ít rắc rối giúp hắn ta thì cũng không có gì. Mặt khác, Bản vương không muốn nghe gì cả, vẫn là chờ Phượng Tam về đi. Nếu hắn ta về mà không thấy tỷ, thì sợ là Bản vương sẽ thiếu mất một viên chiến tướng đắc lực.”

Hoàng hậu không khỏi cười một tiếng, lắc đầu nói: “Đã nhiều năm như vậy, giao tình giữa đệ và A Dao vẫn không thay đổi. Mấy năm qua, đa tạ đệ đã chăm sóc cho đệ ấy.”

Mặc Tu Nghiêu phất tay một cái, nói một cách không để ý: “Phượng Tam không chỉ là thuộc hạ của Định Vương phủ, mà còn huynh đệ cùng lớn lên với đệ.” Có lẽ Từ Thanh Trần có tài trí hơn Phượng Tam, có lẽ đám người Trương Khởi Lan thiện chiến hơn Phượng Tam. Nhưng cũng chỉ có Phượng Tam mới là người huynh đệ lớn lên cùng hắn, cùng hắn đi qua những năm thống khổ nhất. Giao tình như vậy, trong đời cũng không có nhiều, có lẽ cũng đã từng có vài người, nhưng qua nhiều năm như vậy mà vẫn không thay đổi, thì cũng chỉ có Phượng Chi Dao.

Chương 281: Đàm Kế Chi sa lưới, thăm tù

Mặc dù phần lớn thế lực Định Vương phủ đã rời khỏi kinh thành đã lâu, nhưng khi Mặc Tu Nghiêu thật sự muốn tìm một người thì rất dễ dàng. Dù sao Định Vương phủ định cư trong Sở kinh cũng không phải mười năm hay tám năm, mà là gần hai trăm năm, nội tình thâm sâu trong đó tuyệt đối không phải một Hoàng duệ thân cô thế cô của Tiền triều rất ít khi đi lại giữa ban ngày ban mặt như Đàm Kế Chi có thể hiểu. Cho nên, khi Đàm Kế Chi bị người của Định Vương phủ mời đến Định Vương phủ một cách đầy khách khí nhưng cũng không cho từ chối, thì vẫn khó giấu thần sắc hơi kinh hãi.

Trong đại sảnh, trên chủ vị, Mặc Tu Nghiêu nhìn nam tử trung niên lạnh nhạt đang đứng giữa sảnh chằm chằm, cười như có như không, nói: “Đàm công tử… Ngươi nói lần này Bản vương nên làm gì để tiếp đãi ngươi đây? Hay nói cách khác… Ngươi còn có thứ gì có thể trao đổi với Bản vương thay cho mạng của ngươi?”

Nghe vậy, Đàm Kế Chi thật sự không muốn giải thích nhiều. Người như Mặc Tu Nghiêu, một khi hắn ta đã nhận định một kết quả nào rồi, thì vô luận ngươi có giải thích như thế nào đi nữa, cũng đều là chuyện không có bất kỳ ý nghĩa gì. Nhưng hắn lại không thể không cố gắng vì tính mạng của mình, dù sao hắn cũng không phải chán sống, cười khổ bất đắc dĩ, nói: “Quả nhiên, căn cơ của Định Vương phủ thật sâu đậm, rơi vào trong tay Vương gia, tại hạ không còn lời nào để nói. Chỉ là… Không biết tại hạ đã làm chuyện gì chọc giận Vương gia?”

Mặc Tu Nghiêu đánh giá Đàm Kế Chi một cách đầy thích thú,

nhướng mày cười nói: “Chẳng lẽ Đàm công tử cho rằng, Bản vương tìm ngươi đến để uống trà hay sao?”

Đàm Kế Chi thở dài, đương nhiên hắn biết tại sao Mặc Tu Nghiêu lại tìm hắn, chỉ có điều không nghĩ tới lại bị tìm được nhanh như vậy thôi. Thở dài, Đàm Kế Chi liền nói một cách đầy dứt khoát: “Chuyện mà Vương gia nói, tại hạ cũng không có biện pháp nào. Mặc dù chủ ý là tại hạ ra, nhưng với triều đình Đại Sở hiện nay, tại hạ thật sự không có biện pháp nào. Cho nên… Phượng Tam công tử, xin hãy tha thứ.” Dứt lời, Đàm Kế Chi còn chắp tay tạ lỗi với Phượng Chi Dao vẫn chưa từng có trời quang nắng ấm trên mặt từ khi nhìn thấy hắn.

Phượng Chi Dao cười lạnh một tiếng không để ý đến, Đàm Kế Chi cũng không để ý lắm, vẫn ngồi uống trà một cách bình tĩnh.

Mặc Tu Nghiêu dựa vào ghế, như đang đánh giá Đàm Kế Chi một cách thản nhiên. Song, tuy trên mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng Đàm Kế Chi lại rất căng thẳng, ánh mắt Mặc Tu Nghiêu rơi xuống trên người hắn, nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế lại cho hắn một áp lực không khác đao thật kiếm thật. Hắn biết, hôm nay, mình rơi vào trong tay Mặc Tu Nghiêu, có thể sống hay chết, toàn bộ đều dựa vào tâm tình của Mặc Tu Nghiêu.

Một lúc lâu sau, dường như Mặc Tu Nghiêu đã nhìn đủ rồi, nên mới từ từ thu ánh mắt lại, khóe môi câu lên một nụ cười trào phúng, “Đàm công tử ở đây tán gẫu với Bản vương, chính là đang đợi người đến cứu ngươi sao?”

Đàm Kế Chi liền sửng sờ, nụ cười trên mặt càng khổ sở, “Nếu đã rơi vào trong tay Vương gia, thì không dám làm như thế.” Hắn thật sự chưa từng đặt hy vọng quá lớn vào những người đó, xưa nay, Đàm Kế Chi rất kiêu ngạo về ánh mắt của mình, so với Mặc Tu Nghiêu, thì

những người lục đục với nhau trong Sở kinh lúc này vẫn còn kém xa lắm. Rơi vào trong tay Mặc Tu Nghiêu, hắn cũng không trách, dù sao hắn cũng đã từng tính kế Mặc Tu Nghiêu giúp Mặc Cảnh Kỳ không ít lần. Thậm chí từng suýt chút nữa đã tiêu diệt Định Vương phủ hoàn toàn. Hắn chỉ không cam lòng, cả đời hắn luôn mang chí lớn, song, chỉ trong chớp mắt đã thành một kẻ gần bốn mươi mà lại vẫn là một tên vô dụng. Hôm nay rơi vào trong tay Mặc Tu Nghiêu, cơ hội sống sót lại càng xa vời……

Tất nhiên, sự không cam lòng trong mắt Đàm Kế Chi, Mặc Tu Nghiêu đều nhìn thấy, mỉm cười nói với Đàm Kế Chi: “Đàm công tử đang không cam lòng những cực khổ trong mấy năm qua đều uổng công ư?”

“Chỉ sợ không phải uổng công, mà là trải đường cho người khác.” Đàm Kế Chi nhìn Diệp Ly vẫn ngồi im lặng không nói gì ở bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, nói một cách ảo não: “Lại nói, hình như từ sau khi Vương gia cưới Vương phi, thì Định Vương phủ liền bắt đầu đổi vận. Mặc Cảnh Kỳ giằng co nhiều như vậy, thay vì nói gây khó khăn cho Định Vương phủ, thì không bằng nói làm cho Định Vương phủ đoạn tuyệt quan hệ với Đại Sở một cách quang minh chính đại.” Mày kiếm của Mặc Tu Nghiêu khẽ nhướng lên, nghiêng đầu khẽ mỉm cười với Diệp Ly đang ngồi bên cạnh, quay đầu lại nói với Đàm Kế Chi một cách hơi tiếc nuối: “Nếu không có một vài chuyện lúc trước, người như Đàm công tử, thì thật sự Bản vương hy vọng có thể giữ lại trong Định Vương phủ. Thật ra, Đàm công tử không cần ảo não, cho dù kế hoạch của ngươi có thành công, thì người có thể cười nói cuối cùng cũng sẽ không phải là ngươi. Bởi vì… Từ khi mới bắt đầu, thì ngươi đã đi sai hướng rồi. Nhìn Nhâm Kỳ Ninh xem, Đàm công tử còn không biết sự chênh lệch giữa ngươi và hắn ta sao?”

Đàm Kế Chi liền biến sắc, nếu nói trên đời này có ai là chỗ đau của Đàm Kế Chi, thì như vậy, không nghi ngờ chút nào, Nhâm Kỳ Ninh

tuyệt đối được xem là một người số đó. Kể từ sau khi Nhâm Kỳ Ninh dùng thân phận hậu duệ của Tiền triều, hơn nữa lại là Lâm Nguyện để xuất hiện, thì Đàm Kế Chi vẫn cảm thấy bất an vô cùng. Lâm Nguyện chỉ có một, nếu Nhâm Kỳ Ninh là con mồ côi của Tiền triều, thì như vậy, Đàm Kế Chi hắn là cái gì đây? Còn nếu hắn ta không phải là hậu duệ của Tiền triều, thì như vậy, những hành vi trong nửa đời của hắn ta lại là vì cái gì? Đàm Kế Chi không có đi tìm Nhâm Kỳ Ninh, cũng không đi tìm Lâm đại phu để hỏi thăm, bởi vì trong mơ hồ, hắn cảm thấy, đáp án này, rất có thể, mình không muốn nghe thấy.

“Hình như chuyện này không cần Vương gia quan tâm.” Sắc mặt Đàm Kế Chi khó coi, nói.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, nói: “Quả thật không liên quan với Bản vương. Vô luận là ngươi, hay Nhâm Kỳ Ninh, cho tới bây giờ, Bản vương chưa từng đặt vào mắt.”

“Vương gia không khỏi quá tự tin rồi. Đừng quên năm đó Định Vương phủ ngã thê thảm đến mức nào.” Trên lý trí, Đàm Kế Chi biết hiện tại tuyệt đối không nên mạnh miệng với Mặc Tu Nghiêu. Nhưng nhìn thấy sự lơ đễnh tùy tính và thờ ơ dửng dưng trong mắt Mặc Tu Nghiêu, thì lửa giận trong lòng liền không nén được mà bốc lên. Khiến cho người ta tức giận không phải là ngươi không đấu lại kẻ địch của ngươi, mà là từ đầu tới cuối, kẻ địch của cũng chưa từng đặt ngươi vào trong mắt.

“Cho nên, hiển nhiên, Đàm công tử và Mặc Cảnh Kỳ đã làm một chuyện ngu xuẩn. Chẳng lẽ các ngươi cho rằng, năm đó, nếu không phải bởi vì Định Vương phủ là thần tử của Đại Sở, dựa vào chút bản lĩnh không lên mặt bàn được của Mặc Cảnh Kỳ, thì có thể tính kế Đại ca của ta sao?” Năm đó, mặc dù Thế tử Mặc Tu Văn của Định Vương phủ không có danh tiếng thiếu niên thành danh như đệ đệ ở trong kinh thành, nhưng quả thật là một trong những người mà Mặc

Tu Nghiêu kính phục một cách thật lòng nhất. Có thể làm cho người như Mặc Tu Nghiêu kính phục, thì tuyệt đối không thể chỉ mỗi thân phận huynh trưởng là có thể làm được, “Mà bây giờ… Thiên hạ này, ai có thể ngăn cản ta?”

Đàm Kế Chi cười khẽ một tiếng, mắt hiện lên sự không tin. Chỉ là, ánh mắt như vậy lại có mấy phần cố hết sức và miễn cưỡng, Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý, phất tay một cái cho người dẫn người đi. Tạm thời, Đàm Kế Chi vẫn còn chút tác dụng, không thể giết, nhưng tuyệt đối không thể để cho hắn ta lại chạy khỏi tay hắn lần nữa.

Phượng Chi Dao xách Đàm Kế Chi đã bị chế trụ võ công đi một cách thô lỗ, trong đại sảnh chỉ còn lại Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đang ngồi đối diện nhau. Diệp Ly vừa đổi nước trà đã nguội, lại thay một tách trà nóng một cách chậm rãi, vừa mỉm cười hỏi nam tử tóc trắng đang ngồi đối diện: “Vương gia có kế hoạch gì không? Người như Đàm Kế Chi…” Đàm Kế Chi đến cũng không phải chuyện lớn gì, rơi vào trong tay Định Vương phủ, bị chế trụ võ công, chỉ cần người vẫn còn trong Định Vương phủ, thì cho dù tùy tiện ném vào phòng giam, hắn cũng không chạy ra khỏi Định Vương phủ được, càng đừng nghĩ truyền tin tức gì ra. Chỉ có điều, Diệp Ly nhớ tới Lâm đại phu vẫn còn đang ở Tây Bắc, lúc trước, khi trở về, nàng cũng không có hỏi Lâm đại phu về chuyện của Đàm Kế Chi. Sống chung nhiều năm như vậy, còn có ơn cứu mạng, dạy bảo vào năm đó, Diệp Ly đã thật sự xem ông lão này là người thân. Nàng cũng không hy vọng khiến cho ông ấy quá thương tâm.

“Tôm tép nhãi nhép thôi.” Mặc Tu Nghiêu nói một cách không lạnh không nhạt, “A Ly yên tâm, ta sẽ giải quyết tốt quan hệ giữa Đàm Kế Chi và Lâm đại phu.”

Diệp Ly gật đầu, chỉ cần chuyện mà Mặc Tu Nghiêu hứa, thì xưa nay cũng đều hết sức đáng tin, suy nghĩ một chút liền vứt ra sau đầu, nói

với Mặc Tu Nghiêu: “Ở kinh thành cũng không còn chuyện gì nữa, chúng ta vẫn nên về Tây Bắc sớm thôi.” Chỉ sợ còn kéo dài thêm một chút, thì khi trở về, Đại ca sẽ thật sự nổi giận.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, cười vui vẻ, “Lần này, giải quyết chuyện của Phượng gia xong, chuyện Tân hoàng đăng cơ cũng đến lúc kết thúc. Sau đó, chúng ta liền về Tây Bắc.” Mặc dù thỉnh thoảng luôn tính ném phần lớn công việc cho Từ Thanh Trần, nhưng Mặc Tu Nghiêu vẫn biết rõ đạo lý hăng quá hóa dở. Nếu lỡ bóc lột quá mức khiến cho Từ Thanh Trần bỏ gánh mà chạy mất, thì cái được sẽ không bù được cái mất.

Lại nói, lần này, Phượng gia cũng xui xẻo vô cùng, mặc dù nói, trong sĩ, nông, công, thương, thương nhân đứng cuối cùng, nhưng thương nhân làm được đến tình trạng như Phượng gia thì tuyệt đối còn vinh quang hơn đại đa số mọi người rất nhiều. Huống chi, Phượng gia là phú hào duy nhất trong tứ đại phú hào của Đại Sở đặt chân ở kinh thành, hơn nữa, lại có chút quan hệ với hoàng gia, những thương gia bình thường, ai cũng phải cho mấy phần mặt mũi. Nhưng kể từ sau khi Hoàng đế băng hà, đang lúc vì chuyện nên ủng hộ bên nào, mà con cháu của Phượng gia chia thành mấy phe, khiến cho trời đất mù mịt, nhưng vẫn không thể cho ra kết quả, thì Phượng gia cũng đã bị tịch biên gọn gàng sạch sẽ. Thậm chí, ngay cả nguyên nhân bị tịch biên nhà, mà bọn họ cũng không biết rõ ràng, cả nhà lớn nhỏ, trên trăm người, đều bị giam vào nhà lao của Đại Lý Tự trong kinh thành. Bởi vì cái gọi là cây đổ bầy khỉ tan, Phượng gia bị một lưới bắt hết, từ trên xuống dưới, cả trăm người, không có một ai trốn thoát, đều bị giam vào trong nhà lao mà không có chút báo động trước nào, nên tất nhiên, những người có giao tình tốt trong ngày thường đều sợ đến không tránh kịp, lại càng không cần phải nói đến những người đang chờ Phượng gia gặp xui xẻo để phân chia một chén canh kia, nơi nào mà còn có người chạy vạy giúp bọn họ chứ? Vốn là phu nhân, công tử, tiểu thư kim tôn ngọc quý, cẩm y ngọc

thực, lại đột nhiên bị giam vào trong đại lao âm u dơ bẩn, nên tất nhiên liền khóc lóc không ngừng.

Gia chủ Phượng gia, cũng tức là cha ruột của Phượng Chi Dao, Phượng Hoài Đình bị giam riêng trong một phòng giam, cũng trầm ổn hơn thê thiếp, con cái và những người Phượng gia khác đang khóc sướt mướt ở bên cạnh rất nhiều, chỉ ngồi dựa lưng vào tường trong một góc của phòng giam, ngay cả Phượng phu nhân ở trong phòng giam bên cạnh kêu to, thì cũng không đáp lại một tiếng nào.

Phượng Chi Dao vừa bước vào Đại Lý Tự thì đã bị người ngăn lại. Vốn dựa theo mệnh lệnh của cấp trên, thì mặc dù quan hệ giữa Phượng Chi Dao và Phượng gia lạnh nhạt, nhưng cũng là thứ tử của Phượng gia, chắc chắn cũng phải giam vào nhà lao. Nhưng hết lần này tới lần khác, Phượng Chi Dao còn có một thân phận khác, là tâm phúc Định Vương, phó tướng của Mặc gia quân. Những người đi bắt người tự suy đi nghĩ lại liên tục, nhưng cũng không dám tự đi đến Định Vương phủ bắt người, chỉ đành phải trở về báo cáo lại, cuối cùng, cấp trên cũng không giải quyết được gì. Nhưng bây giờ, Phượng Tam công tử còn muốn vào Đại Lý Tự thăm người của Phượng gia, thì bất cứ giá nào cũng đều không được.

Thần sắc Phượng Chi Dao tối tăm nhìn quan viên Đại Lý Tự mang theo vẻ mặt giả cười trước mặt chằm chằm, sau khi Phượng gia bị giam vào đại lao, hắn vẫn bận rộn đi bắt Đàm Kế Chi, hoàn thành phân phó của Vương gia, rồi mới có thời gian rảnh tới thăm, nhưng lại bị người chặn ở ngoài cửa, đã hai ngày không ngủ, có thể nghĩ, tâm tình Phượng Chi Dao có bao nhiêu xấu.

“Cút ngay.” Phượng Chi Dao nói một cách lạnh lùng, khuôn mặt tươi cười luôn phong lưu phóng khoáng lại bị nhuộm mấy phần nghiêm khắc, khiến cho người đang chặn đường ở trước mặt không khỏi rùng mình một cái.

“Phượng Tam công tử, niệm tình Định Vương, nên triều đình không làm khó ngươi, đã là ân điển rồi. Đừng không biết điều như vậy!” Có lẽ phát hiện mình lại bị một vãn bối hậu sinh hù dọa một cách tùy tùy tiện tiện như vậy, lão đầu tử trước mặt nóng lòng muốn vãn hồi mặt mũi đã mất đi nên nói một cách chính nghĩa, đường hoàng. Phượng Chi Dao cười khẽ một tiếng đầy khinh thường, “Có bản lãnh thì cũng giam cả Bản công tử vào đi. Bản công tử còn chưa từng nghe nói, Đại Lý Tự không cho người thăm tù.” Quả thật, Đại Lý Tự không cho người thăm tù một cách tùy tiện, nhưng trên quan trường vẫn có một vài quy tắc luật bất thành văn. Chỉ cần có tiền, trừ hoàng cung ra, cũng chưa có nơi không được phép đi lại. Chỉ có điều, Phượng Chi Dao lại không tính đưa tiền, nhìn lão đầu mang theo vẻ mặt chính khí trước mặt, cười như có như không, “Có cần Bản công tử nói cho người của Ngự sử đài, Vương đại nhân làm quan ở Đại Lý Tự bảy năm đã thu bao nhiêu lợi lộc không?”

Mặt của Vương đại nhân kia liền biến sắc, nhìn lướt qua đám thuộc hạ đang cúi đầu làm như không nghe thấy gì ở một bên, nhìn Phượng Chi Dao chằm chằm một lúc lâu, mới ho khan một tiếng, rồi nói: “Nếu Phượng Tam công tử là người của Định Vương phủ, thì tất nhiên, bản quan không thể ngăn cản. Chỉ xin Phượng Tam công tử đi ra nhanh một chút.”

Phượng Chi Dao cười lạnh một tiếng, nói: “Bản công tử tới đây không liên quan đến Định Vương phủ.” Vừa dứt lời, cũng không để ý Vương đại nhân có sắc mặt gì, liền vung tay áo đi vào trong đại lao.

Vừa đi vào phòng giam, một luồng hơi thở âm lãnh, thối rữa bay thẳng vào mặt. Hai bên lối đi nhỏ đều có những cánh tay đen đủi, dơ bẩn vươn ra từ bên trong muốn kéo người đi đường qua lại. Phượng Chi Dao “Hừ” khẽ một tiếng, ánh mắt hung ác đảo qua hai bên, ngay lập tức, vốn các phạm nhân đang nhoài người ra ngoài song sắt

muốn lôi kéo liền thu tay lại. Người ở trong đại lao lâu dài đều có bản năng xu cát tị hại (*hướng về điều tốt, tránh điều làm hại mình*), cho dù thoạt nhìn, bề ngoài của Phượng Chi Dao tuấn mỹ hoa quý, như công tử phong lưu của thế gia danh môn, nhưng lệ khí tích lũy trong mười mấy năm chinh chiến sa trường cũng không phải những phạm nhân này có thể chống lại.

Người của Phượng gia bị giam trong phòng giam cuối cùng, còn chưa bước vào trong đó đã có thể ngửi thấy mùi hôi thối quỷ dị truyền ra từ bên trong khiến cho Phượng Chi Dao không khỏi nhíu nhíu mày, hơi cúi đầu xuống, trong đôi mắt hiện lên một tia lãnh ý.

Đi vào nơi đang giam giữ người của Phượng gia, ánh mắt Phượng Chi Dao nhìn nam nhân đang nhắm mắt dưỡng thần trong gian phòng giam riêng ở cuối cùng kia đầy phức tạp. Phượng Hoài Đình đã gần sáu mươi, nhưng nhìn bề ngoài còn trẻ hơn tuổi thật không ít, cho dù ở trong phòng giam âm u dơ bẩn này, ngồi trên chiếu, cha cũng sạch sẽ hơn những người của Phượng gia đang khóc sướt mướt ồn ào không ngừng ở trong phòng giam bên cạnh. Phượng Chi Dao lại phát hiện, so với lúc hắn rời khỏi kinh thành vào nhiều năm trước, những sợi tóc trắng bên tóc mai của ông lại càng nhiều hơn. Sáu năm trước, vào lần hồi kinh cuối cùng, Phượng Chi Dao không nghe lời khuyên của Từ Hồng Ngạn mà trở về thăm, nên tính ra, cha con bọn họ đã không gặp nhau suốt bảy tám năm rồi. Phượng Chi Dao nhắm mắt lại, che giấu tâm tình dư thừa dưới đáy mắt.

Đột nhiên, Phượng Chi Dao xuất hiện, ngay lập tức, khiến cho đám người Phượng gia còn đang ồn ào liền im lặng. Nam tử mặc một bộ áo gấm màu đỏ hoa quý đứng trong hành lang, dung mạo đặt ở bất kỳ nơi nào cũng đều tuấn mỹ xuất sắc khiến cho phòng giam âm u này liền sáng ngời lên. Người của Phượng gia cũng không thân thiết với Phượng Chi Dao, bắt đầu từ khi Phượng Chi Dao tám chín tuổi, thời gian hắn ở Định Vương phủ và bên ngoài nhiều hơn ở nhà rất

nhiều. Chỉ là, nhìn nam tử áo đỏ nhanh nhẹn trước mặt, cuối cùng, cũng có người nhớ lại còn có một người Phượng gia luôn mặc một bộ áo đỏ bất kỳ lúc nào vào rất nhiều năm trước. Đột nhiên, không biết ai lại kêu lên, “Phượng Chi Dao!”

“Đại ca, Nhị ca, đã lâu không gặp, hai người vẫn khỏe chứ?” Phượng Chi Dao nhướng mày, lộ ra một nụ cười không thật lòng và đầy ác ý với hai nam tử trung niên cách mình không xa.

Vô luận qua bao nhiêu năm, Phượng Chi Dao vẫn không có cách nào thích hai vị đích huynh này của mình. Khi còn nhỏ, bọn họ là sự tồn tại đầy hâm mộ và e ngại với hắn; lúc thiếu niên, bọn họ là đối tượng mà hắn chán ghét và coi là kẻ thù. Mà bây giờ, đã trưởng thành từ lâu, Phượng Chi Dao đã ném hai vị huynh trưởng này ra sau lưng vĩnh viễn. Mối hận được cho là thấu xương lúc còn thiếu niên, bây giờ còn lại cũng chỉ là chán ghét nhàn nhạt theo quán tính mà thôi.

“Phượng Chi Dao? Sao ngươi lại ở đây?” Thứ tử của Phượng gia, Phượng Chi Viễn trừng mắt nhìn Tam đệ đã không gặp nhiều năm, hỏi mà không biết trong lòng có cảm thụ gì. Ân oán khi còn bé, có thể chỉ là đùa giỡn của những đứa trẻ không hiểu chuyện, nhưng phần lớn những ân oán trong thời thiếu niên lại càng liên quan đến lợi ích. Năm đó, mọi người ở Phượng gia đều lấy lý do Phượng Chi Dao qua lại gần gũi với Định Vương phủ mà bức bách gia chủ đuổi hắn ta ra khỏi Phượng gia, hơn nữa, sau khi Phượng Chi Dao đi theo Định Vương đến Tây Bắc, lại công khai đoạn tuyệt quan hệ với hắn ta. Nhưng hôm nay, Phượng Chi Dao lăn lộn ở Định Vương phủ như cá gặp nước, thì ngược lại, bọn họ lại lưu lạc đến tận đây. Sắc mặt hai người con trai trưởng của Phượng gia cũng đều rất khó coi.

“Tam ca… Tam ca! Cứu muội đi, chuyện không liên quan đến muội! Cứu muội……” Một người phụ nữ trung niên liền bò tới gần song sắt, vươn tay kéo vạt áo của Phượng Chi Dao, vừa khóc vừa nói.

Phượng Chi Dao nhíu mày, Liễu gia và Lê Vương cũng dự tính thật vẹn toàn, không chỉ có người bổn gia (*dòng chính, dòng trưởng, được thừa kế từ đường trong dòng họ, thường là con trưởng do chính thất sinh*) và bàng chi (*dòng thứ, con thứ do thiếp sinh, không được thừa kế từ đường, như cô, chú, bác, anh, chị, em có cùng họ*) của Phượng gia, mà ngay cả con gái đã gả ra ngoài cũng đều bắt vào hết. Thoạt nhìn… Như thế nào cũng không giống chỉ vì uy hiếp hắn và Định Vương phủ. Nhớ tới nụ cười không quan tâm để ý chút nào của Mặc Tu Nghiêu trước khi mình ra cửa, Phượng Chi Dao nhíu mày.

“Ngươi tới đây làm gì?” Từ khi Phượng Chi Viễn kêu lên cái tên Phượng Chi Dao lần đầu tiên, thì Phượng Hoài Đình đã mở mắt, nhìn thấy nam tử áo đỏ nhanh nhẹn hoa quý phía ngoài, trong mắt lướt qua một tia cảm xúc phức tạp, rồi lại biến mất cực nhanh ở đáy mắt, hỏi một cách bình tĩnh.

Giọng nói lạnh lùng khiến cho trong lòng Phượng Chi Dao không khỏi buồn phiền, nhưng nụ cười trên mặt lại càng phát ra rực rỡ, “Đương nhiên để thăm cha rồi, thoạt nhìn cũng không tệ lắm nhỉ!”

“Nhiều chuyện.” Phượng Hoài Đình nói một cách lãnh đạm: “Ngươi đã không phải là con cháu của Phượng gia rồi, Phượng gia xảy ra chuyện gì cũng không liên quan với ngươi, ta cũng không cần ngươi nhiều chuyện tới thăm. Không có chuyện gì thì về đi.” Nói xong, Phượng Hoài Đình lại nhắm mắt lại lần nữa, không để ý tới sắc mặt đột nhiên biến đổi của Phượng Chi Dao nữa.

“Cha, cha nói gì vậy?” Ở bên cạnh, Tứ tiểu thư Phượng gia nói một cách bất mãn: “Tam ca là tâm phúc của Định Vương, chắc chắn Tam ca tới cứu chúng ta. Tam ca… Mau kêu người ta thả muội ra ngoài đi.”

Vốn Phượng Chi Dao còn có mấy phần áy náy, nhưng bị lời nói lạnh lùng như thế của Phượng Hoài Đình đánh thẳng vào trong lòng, nên liền tức giận ngập trời, cười lạnh một tiếng, kéo vạt áo đang bị Phượng Tứ nắm chặt về, nhướng mày cười nói: “Xin lỗi, đúng như Phượng lão gia nói, ta đã không phải là người của Phượng gia, thì Phượng gia có ra sao, cũng không quan hệ gì. Ta đến đây… Chỉ là đến xem kịch vui thôi.”

“Tiểu súc sinh! Cho dù Phượng gia có suy bại thì cũng không tới phiên ngươi chế giễu. Nói không chừng, Phượng gia chính là bị môi tinh (*môi = nấm mốc*) do tiện nhân sinh ngươi gây tai họa!” Ở bên cạnh, đột nhiên, Phượng phu nhân mắng lớn tiếng.

Nghe vậy, Phượng Chi Dao nhìn Phượng phu nhân hơi kinh ngạc. Cho tới bây giờ, Phượng phu nhân đều ỷ mình là phu nhân chính thất, mặc dù chưa bao giờ nhìn thẳng vào một thứ tử như hắn, nhưng bên ngoài vẫn bày ra một bộ dáng hiền lành rộng lượng, một chuyện chọc cho người ta nhàn ngôn toái ngữ cũng sẽ không bao giờ làm. Ngoại trừ hai đứa con trai luôn ức hiếp hắn và mẹ con bọn họ luôn xa lánh hắn mà không để lại dấu vết, thì so với một vài phụ nhân ác độc có lòng dạ độc ác trong nội trạch, Phượng phu nhân đã thật sự được xem như khá tốt rồi. Nhưng không nghĩ tới, vào lúc này, bà ta lại không nhịn được.

“Câm miệng!” Đột nhiên, Phượng Hoài Đình lên tiếng, nói một cách lạnh lùng: “Lời nói thô tục, chẳng lẽ vào phòng giam, thì tu dưỡng của bà đều bị chó ăn rồi hả?”

Phượng phu nhân bị nghẹn, há miệng một hồi lâu mà cũng không thể nói ra gì được.

Chương 282: Thân rơi vào ngục tù

Phượng Chi Dao nhìn Phượng Hoài Đình và Phượng phu nhân một cách thờ ơ, "Hừ" khẽ một tiếng, khinh thường quay đầu sang chỗ khác. Cho tới bây giờ đều là như vậy, từ nhỏ đến lớn, phụ thân của hắn chỉ biết quan tâm vợ cả và con trai trưởng của ông, vô luận hắn cố gắng làm cái gì thì vĩnh viễn cũng chỉ một đứa con không được để ý tới. Đột nhiên, trong lòng Phượng Chi Dao sinh ra một cảm giác vô lực, không khỏi cười tự giễu. Trong đầu hiện lên một bóng ảnh màu trắng thuần khiết, dịu dàng khéo léo, ngay lập tức, vốn ánh mắt Phượng Chi Dao còn mang theo một tia oán hận liền ôn hòa đi rất nhiều. Đúng rồi, cho dù không có Phượng gia, thì hắn vẫn còn có những thứ khác. Mặc Tu Nghiêu cùng lớn lên như huynh đệ, tình cảm đồng liêu và chiến hữu tương giao nhiều năm không thua gì huynh đệ. Hơn nữa, có lẽ, rất nhanh, hắn cũng sẽ có gia đình của mình.

Nghĩ đến bóng hình xinh đẹp yểu điệu trong Định Vương phủ kia, sự buồn bực trong lòng Phượng Chi Dao liền tiêu tán hết, ngẩng đầu, nhìn Phượng Hoài Đình ở trong góc đầy ngạo nghễ, nói: "Ta đã bẩm báo với Vương gia, mọi người sẽ có thể đi ra ngoài nhanh thôi. Sau này… Hừ!" Thật sự vẫn không thể nói lời quyết tuyệt gì, Phượng Chi Dao khẽ "Hừ" một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài. Cứ xem như bị hắn làm liên lụy, nhưng như thế thì sao? Trong lòng hắn mà còn áy náy, thì quả thật, đầu óc của hắn đã bị cửa kẹp rồi. Cứu bọn họ ra, sau này, hai bên không thiếu nợ nhau nữa!

Phượng Hoài Đình im lặng nhìn thân ảnh áo đỏ đã xoay người đi mất đầy chăm chú, trong góc tối âm u, trong đôi mắt già nua hiện lên một

tia vui mừng và yên tâm.

“Quý phi nương nương đến! Nhiếp Chính Vương đến!” Phượng Chi Dao còn chưa đi được mấy bước, thì ngoài cửa liền truyền đến tiếng bẩm báo. Phượng Chi Dao giương mày kiếm, Mặc Cảnh Lê tới thì cũng thôi, nhưng ngay cả Liễu quý phi cũng tới nữa. Xem ra, quả nhiên, Hoa quốc công nói không sai, Liễu quý phi không chỉ hành động tự nhiên trong cung, mà thậm chí còn có thể xuất cung một cách tùy ý. Xem ra… Quả nhiên đã nắm giữ nhược điểm không nhỏ của Lê Vương rồi. Cũng không vội vã đi nữa, Phượng Chi Dao xoay người rồi đi trở về một cách chậm rãi, thong thả.

Một đầu khác của đại lao, Liễu quý phi mặc một thân áo trắng nhìn hoàn cảnh dơ bẩn trước mặt mà ghét bỏ, cau mày. Cho dù có nhiều huân hương đến thế nào thì cũng không có cách nào che giấu mùi hôi thối trong đại lao được, Liễu quý phi nói với Mặc Cảnh Lê ở bên cạnh một cách khó chịu: “Ta thật sự không hiểu, có thị phi gì mà phải đích thân tới chỗ này?”

Mặc Cảnh Lê nói một cách lạnh nhạt: “Hình như Bản vương không có yêu cầu bắt buộc Liễu quý phi phải tới.”

Liễu quý phi khẽ “Hừ” một tiếng, dĩ nhiên Mặc Cảnh Lê không có bắt buộc nàng. Nhưng Đàm Kế Chi mất tích, bên người nàng cũng không có ai bày mưu tính kế, không cùng đi theo xem, thì sao nàng biết Mặc Cảnh Lê muốn giở trò quỷ gì chứ?

Mặc Cảnh Lê không để ý đại lao âm u dơ bẩn chút nào, vừa đi vào vừa nói: “Ngươi không cần đề phòng Bản vương như vậy, Phượng gia chỉ là một thương nhân, cho dù Bản vương giở thủ đoạn thì cũng sẽ không hướng về phía bọn họ.” Trong lòng Liễu quý phi khẽ động, quả thật, thế lực của Phượng gia tại triều đình không đủ để khiến cho Mặc Cảnh Lê động tâm, nhưng tiền của bọn họ lại đủ để khiến cho

bất cứ kẻ nào cũng phải động tâm, “Ngươi nhìn trúng gia tài của Phượng gia sao?”

Mặc Cảnh Lê nói một cách hờ hững: “Ngươi cho rằng Phượng gia đắc tội dễ sao? Bởi vì một câu nói của ngươi, mà Bản vương liền tịch biên cả Phượng gia. Nếu đã đắc tội, thì sao không đắc tội một cách triệt để luôn, khiến cho bọn họ vĩnh viễn không thể xoay người nữa.”

“Ngươi nói thật dễ nghe, Phượng gia là người của Mặc Cảnh Kỳ, nên tất nhiên, bọn họ sẽ không trung thành tận tâm với ngươi. Thay vì tiện nghi cho người khác, thì không bằng tự mình nhận lấy, cho dù không có chuyện của Bản cung, thì sớm muộn gì, ngươi cũng sẽ ra tay với Phượng gia.” Liễu quý phi cười lạnh, nói.

Mặc Cảnh Lê cũng không phủ nhận.

Đang khi nói chuyện, hai người đã quẹo qua khúc quanh dẫn đến phòng giam tận cùng ở bên trong. Nhưng lại thấy một thân ảnh mà đáng lẽ ra không nên xuất hiện ở đây, lại đang đứng khoanh tay trước ngực một cách nhàn nhã ung dung trên hành lang, mỉm cười nhìn bọn họ.

“Phượng Chi Dao, ngươi thật to gan.” Mắt phượng của Liễu quý phi khẽ nheo lại, cười lạnh, nói.

Nụ cười trên mặt của Phượng Chi Dao càng sâu, giống như tâm tình đang vui sướng vô cùng, “Có to gan hơn nữa thì cũng kém Quý phi nương nương… A, sai rồi, là Thái quý phi nương nương sắp tuẫn táng mới đúng. Thân là cung phi, sao ngươi dám tùy ý xuất cung, thân là phi tử phải tuẫn táng trong Di chiếu, sao ngươi… Còn dám sống vậy?”

“Phượng Chi Dao!” Liễu quý phi nghiến răng nghiến lợi, nhìn Phượng

Chi Dao chằm chằm đầy hung hăng, trên gương mặt như ngọc lại phủ một lớp sương lạnh, “Định Vương phủ bắt người của Bản cung, ngươi trở về nói cho Định Vương, đích thân Bản cung sẽ tới cửa đòi người.”

Phượng Chi Dao khoát khoát tay, cười nói: “Đích thân tới cửa thì miễn đi. Chỉ sợ Quý phi nương nương là ý không ở trong lời, đòi người là giả, nhân cơ hội dây dưa với Vương gia chúng ta mới là thật. Máu ghen của Vương phi chúng ta rất lớn, cho nên, vì sự bình an và yên tĩnh của Vương gia và Định Vương phủ, tại hạ liền từ chối nhã nhặn thịnh tình của nương nương thay Vương gia.”

“Láo xược!” Liễu quý phi mắng đầy giận dữ, nàng không sợ người trên khắp thiên hạ đều biết nàng thích Mặc Tu Nghiêu, nhưng nàng cũng hận người khác giễu cợt thâm tình của nàng.

Mặc Cảnh Lê nhíu nhíu mày, không vui, liền cắt đứt trận khẩu chiến giữa hai người, “Bản vương không phải tới nghe các ngươi nói nhảm, Phượng Tam, lá gan của ngươi cũng thật lớn. Cho rằng có Định Vương phủ làm chỗ dựa nên liền có thể tự tiện xông vào Đại Lý Tự sao?”

Phượng Chi Dao mỉm cười, “Nào có, Vương gia quá khen. Không phải Vương gia vừa mới tịch biên và Phượng gia mà không có chứng cớ lại không có tội danh sao? So với Vương gia, thì quả thật, chút bản lĩnh của tại hạ không đáng để nhắc tới.”

Thấy Phượng Chi Dao, tự nhiên sẽ nhớ tới người phía sau Phượng Chi Dao. Điều này khiến cho Mặc Cảnh Lê không nhịn được mà cau mày, hiện tại hắn không muốn giao thủ với Mặc Tu Nghiêu, cũng không có ý định gây chuyện với Mặc Tu Nghiêu. Nhưng Mặc Tu Nghiêu ở lại kinh thành trong thời gian dài lại khiến cho rất nhiều kế hoạch của hắn không thể tiến hành. Mặc Cảnh Lê không hỏi Liễu quý

phi, tại sao muốn bắt người của Phượng gia, dù sao hắn cũng muốn ra tay với Phượng gia, có bia đở đạn Liễu quý phi này thì danh tiếng của hắn sẽ tốt hơn rất nhiều, vậy thì cớ sao mà không làm chứ? Nhưng hắn vẫn cho rằng quan hệ của Phượng Tam và Phượng gia rất lãnh đạm, mà bây giờ, Phượng Tam lại nhúng tay vào chuyện của Phượng gia, là đại biểu cho chính hắn ta hay là lập trường của cả Định Vương phủ đây? Hay… Mặc Tu Nghiêu cũng nhìn khối thịt béo Phượng gia này chằm chằm?

Mày kiếm nhíu chặt, Mặc Cảnh Lê hỏi: “Định Vương có khỏe không?”

Phượng Chi Dao nhìn Mặc Cảnh Lê trước mặt đầy kinh ngạc. Quả nhiên là ba ngày không gặp liền nhìn với cặp mắt khác xưa mà. Nếu mấy năm trước, Mặc Cảnh Lê nhắc tới Mặc Tu Nghiêu mà không mở miệng mắng hay giễu cợt, thì đã xem như rất có giáo dưỡng rồi, hôm nay lại còn có thể hỏi thăm sức khỏe một cách bình tĩnh như thế nữa. Quả nhiên, quyền lợi chính là thứ khiến cho người ta thay hình đổi dạng dễ dàng nhất. Gật đầu, Phượng Chi Dao cười nói: “Làm phiền Lê Vương quan tâm, Vương gia chúng ta vẫn luôn mạnh khỏe.”

“Vậy sao?” Mặc Cảnh Lê nói: “Bản vương nghe nói, hình như Trấn Nam Vương Tây Lăng cố ý gia tăng binh mã ở biên cảnh, không biết Định Vương có ý định gì không?”

Phượng Chi Dao cười như có như không, nói: “Vương gia nói, ngài ấy đang nghỉ phép, tất cả mọi chuyện đều giao toàn quyền cho công tử Thanh Trần giải quyết, chuyện này thì chỉ sợ Vương gia phải đi hỏi thăm công tử Thanh Trần rồi.”

Mặc Cảnh Lê và Phượng Chi Dao cũng xem như người quen, nên cũng biết, nếu thật sự vòng vo với hắn ta, thì chỉ sợ đến sáng mai cũng không nói được chút chính sự gì. Vì vậy, chỉ đành phải dẫn đầu

đổi đề tài: “Phượng Tam công tử tới thăm Phượng lão gia sao?”

Phượng Chi Dao nhún vai xem như trả lời. Mặc Cảnh Lê nói một cách thản nhiên: “Lại nói, chuyện của Phượng gia cũng có liên quan đến Định Vương phủ mấy phần, chỉ là, chuyện này thì Bản vương cũng không nói gì. Nói cách khác, nể mặt Định Vương, cho Phượng Tam công tử đi lại dễ dàng thuận tiện cũng không sao.”

Phượng Chi Dao cúi đầu, Mặc Cảnh Lê đang nói cho hắn biết rằng, chỉ nhằm vào Phượng gia mà không phải là hắn sao? Trong lòng cười lạnh một tiếng, tin tưởng Mặc Cảnh Lê, thì hắn chính là kẻ ngu. Nhìn lướt qua Liễu quý phi ở bên cạnh một cái, chỉ sợ nữ nhân này mới kẻ bị người khác lợi dụng. Quả nhiên là kẻ ngu ngốc chỉ có mỗi một khuôn mặt xinh đẹp, khó trách Vương gia chướng mắt.

“Đa tạ Vương gia phí tâm. Tại hạ cũng chỉ tới để tùy tiện xem một chút thôi. Dù sao Phượng gia cũng không cần người đã bị trục xuất ra khỏi cửa như tại hạ quan tâm, đúng không? Nói vậy, chắc Vương gia và Quý phi còn có việc, tại hạ đành cáo từ trước.” Chắp tay với Mặc Cảnh Lê và Liễu quý phi một cách tùy ý, Phượng Chi Dao liền chuẩn bị rời khỏi.

“Chậm đã.” Đột nhiên, Liễu quý phi lại mở miệng, nói.

Phượng Chi Dao quay đầu lại, nhìn Liễu quý phi đầy lạnh nhạt.

Chỉ nghe Liễu quý phi nói một cách ngạo nghễ: “Ngươi không thể đi.”

Phượng Chi Dao bỗng cười một tiếng, “Vì sao?”

“Tự tiện xông vào Đại Lý Tự, ngươi cho rằng Đại Lý Tự là nơi mà ngươi nói đến là đến, nói đi là đi sao?” Liễu quý phi nói một cách lạnh lùng.

Cho nên, Liễu quý phi chính là muốn kiếm cớ giữ hắn lại sao? Phượng Chi Dao cũng không để ý, hỏi một cách không quan tâm: "Ngươi muốn thế nào? Ta muốn đi, ngươi giữ được sao?" Thân thủ của Phượng Chi Dao, nếu đối phó với cao thủ hạng nhất như Mặc Tu Nghiêu thì hơi khó khăn một chút, nhưng nếu đối phó với Mặc Cảnh Lê và Liễu quý phi ở con đường hẹp này thì vẫn dễ dàng.

Lời nói của hắn còn chưa dứt, thì Mặc Cảnh Lê cũng đã lén lui qua một bên mà không để lại chút dấu vết nào. Thời niên thiếu, hắn cũng đã đánh nhau với Phượng Chi Dao, nên tự biết không phải là đối thủ của hắn ta. Ở trong đại lao chật hẹp này, căn bản thị vệ không vào được mấy người, nếu bị Phượng Chi Dao bắt được hoặc ngộ thương thì rất khó coi.

Đương nhiên, Liễu quý phi cũng không nghĩ cứng đối cứng với Phượng Chi Dao, cười lạnh, nói: "Ngươi dám đi, ta liền giết Phượng Hoài Đình."

Phượng Chi Dao cúi đầu, một lát sau mới thở dài bất đắc dĩ, tiện tay ném một thanh đoản đao trong tay áo xuống đất, buông tay về phía Liễu quý phi tỏ vẻ mình không có binh khí. Lúc này, Liễu quý phi mới hài lòng phất tay kêu người tiến lên bắt Phượng Chi Dao, đồng thời cũng sai bảo: "Cũng mang Phượng Hoài Đình đi luôn. Hai người này, ta muốn mang đi, Lê Vương, không thành vấn đề đi?" Mặc Cảnh Lê không nhịn được mà nói: "Tùy ý." Hắn muốn là tài sản của Phượng gia, mấy năm nay, hai đứa con trai của Phượng gia đã lần lượt tiếp quản gia nghiệp, có Phượng Hoài Đình hay không, căn bản không quan trọng. Chỉ có điều, vẫn nhắc nhở một câu, "Tốt nhất ngươi nên cẩn thận một chút, đừng biến khéo thành vụng. Chọc Mặc Tu Nghiêu tức giận, thì ngươi cũng không cần tuẫn táng nữa."

Liễu quý phi "Hừ" khẽ một tiếng đầy bất mãn, từ đáy lòng, nàng cũng

không tin Mặc Tu Nghiêu sẽ giết nàng.

“Bản cung tự biết chừng mực.”

Phượng Chi Dao bị Liễu quý phi mang đi mà không có chút phản kháng nào, đi cùng hắn chỉ có Phượng Hoài Đình. Những người Phượng gia còn lại thì giao cho Mặc Cảnh Lê giải quyết, Phượng Chi Dao cũng không quan tâm Mặc Cảnh Lê tính làm gì. Ít nhất, so với Mặc Cảnh Kỳ nửa điên nửa tỉnh và Liễu quý phi tự cho là đúng, thì phần lớn thời gian, Mặc Cảnh Lê vẫn rất có chừng mực. Người của Phượng gia rơi vào trong tay của hắn ta, thì chỉ cần người của Định Vương phủ vẫn còn ở kinh thành, ít nhất, tính mạng của những người này vẫn còn được bảo đảm.

Trong Định Vương phủ

Mới vừa nhận được tin tức do thuộc hạ bẩm báo, Mặc Tu Nghiêu nhướng mày kiếm, mỉm cười hỏi: “Cho nên, Phượng Chi Dao đã bị Liễu quý phi bắt?”

Ám vệ đứng cách xa mấy bước không khỏi run lên, muốn lén lui ra xa một chút để tránh khỏi ngọn lửa lạnh nhìn như bình thản, nhưng kỳ thật lạnh như hàn băng của Vương gia mà không để lại chút dấu vết nào. Nhưng khi chống lại đôi mắt mang ý cười của Mặc Tu Nghiêu thì liền cứng lại, kiên trì đáp: “Hồi bẩm Vương gia, Liễu quý phi không chỉ bắt Phượng Tam công tử từ Đại Lý Tự, mà còn mang gia chủ Phượng gia Phượng Hoài Đình đi.” Mặc Tu Nghiêu “Hừ” khẽ một tiếng không nói gì, Diệp Ly vươn tay đặt lên bàn tay của Mặc Tu Nghiêu, mỉm cười, nói: “Đến cùng thì Phượng Hoài Đình cũng là cha ruột của Phượng Tam, nếu Phượng Tam thật sự không quan tâm, thì như vậy cũng không phải là Phượng Tam nữa.” Trên đời này, người thật sự làm được tâm địa sắt đá không để ý đến cái gì, thì có thể có mấy người? Cho dù Phượng gia có lạnh nhạt với Phượng Chi Dao

hơn nữa, thì Phượng Hoài Đình cũng là cha ruột của Phượng Chi Dao, Phượng Chi Dao không thể không để ý đến ông ấy hoàn toàn. Cũng giống như Lãnh Hạo Vũ, ở Lãnh gia, cuộc sống của Lãnh Hạo Vũ chưa chắc tốt hơn Phượng Chi Dao, nhưng vừa nghe nói Lãnh Hoài bị bao vây, thì không phải Lãnh Hạo Vũ vẫn còn nhớ đến sao?

Mặc Tu Nghiêu liếc mắt không vui, nhìn Diệp Ly hơi uất ức, nói: "Ta cũng không nói không cứu Phượng Hoài Đình, bây giờ Phượng Tam đưa cả chính mình vào là sao?"

Diệp Ly cười nói: "Chỉ sợ lần này là ngoài ý muốn thôi. Chắc Phượng Chi Dao cũng không biết Liễu quý phi và Lê Vương lại chọn đi đến Đại Lý Tự vào lúc đó một cách trùng hợp như vậy. Xem ra, lần này, chuyện Phượng gia, không chỉ Liễu gia, mà ngay cả Lê Vương cũng xen một chân vào."

Mặc Tu Nghiêu không ngoài ý muốn chút nào, "Hiện tại, hơn phân nửa thế lực của kinh thành đều nằm trong tay Mặc Cảnh Lê, không có sự đồng ý của hắn ta, Liễu gia muốn động vào Phượng gia, thì vẫn còn phải suy nghĩ một chút. Chỉ sợ không phải Liễu gia muốn động vào Phượng gia, mà Mặc Cảnh Lê cũng muốn động vào Phượng gia."

Trong lòng Diệp Ly khẽ động, nói với Mặc Tu Nghiêu: "Tài sản của Phượng gia? Mặc Cảnh Lê nắm giữ địa phương giàu có nhất của cả Đại Sở, kinh doanh mấy năm nay, đáng lý ra, cũng không thiếu tiền mới đúng chứ."

Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Vậy cũng chưa chắc, mặc dù Mặc Cảnh Lê khống chế hơn phân nửa lãnh thổ ở phía Nam của Đại Sở. Nhưng đến cùng thì căn cơ vẫn còn nông. Vùng đất Giang Nam lại là nơi mà thế gia mọc lên san sát như rừng, quan hệ rắc rối khó gỡ. Mặc Cảnh Lê muốn lấy tiền từ trong tay mấy người này, thì sẽ không dễ dàng

như vậy. Hơn nữa… Nuôi dưỡng quân đội, lại là chuyện đốt tiền nhất."

"Chàng muốn nói… Mặc Cảnh Lê đang lén lút mở rộng quân đội sao?" Tất nhiên, Diệp Ly suy nghĩ một chút liền hiểu ngay, nghĩ đến suy đoán của mình thì không khỏi nhăn đôi mi thanh tú lại.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười gật đầu, nói: "Mặc Cảnh Lê nhìn cái Long ỷ kia chằm chằm cũng không phải một ngày hay hai ngày. Đợi đến khi Tân hoàng đăng cơ, thì chúng ta liền trở về Tây Bắc đi, Bản vương không có tâm tình chơi đùa với hắn ta." Diệp Ly nhíu mày trầm tư một lát rồi mới nói: "Nếu đã như vậy, thì vì sao chúng ta phải bắt buộc đợi đến khi Tân hoàng đăng cơ?"

"Bởi vì Bản vương rất vui lòng tự gây rắc rối cho hắn ta."

"……" Chỉ cần Mặc Tu Nghiêu vẫn còn ở kinh thành, cho dù Mặc Cảnh Lê thật sự có tâm muốn soán vị, thì cũng không có cái lá gan đó.

"Vương… Vương gia…" Thuộc hạ chưa nhân được câu trả lời vẫn còn đứng lẻ loi trong đại sảnh, nhìn Mặc Tu Nghiêu rất có thể đã quên mất sự có mặt của mình một cách hiển nhiên đầy tội nghiệp.

"Còn có chuyện gì?" Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Cuối cùng cũng tìm được cơ hội để nói chuyện, người đáng thương này liền vội bẩm báo hết những lời mà mình muốn nói thật rõ ràng bằng tốc độ nhanh nhất, "Mới nhận được tin tức do Liễu quý phi phái người truyền đến, sáng mai, Liễu quý phi sẽ tới thăm viếng Định Vương phủ, hơn nữa, còn có một vài chuyện muốn thương nghị với Vương gia, xin Vương gia không được từ chối." Người này nói một hơi mà không có nửa điểm dừng lại xong, liền thở phào nhẹ nhõm.

“Liễu quý phi? Thăm viếng? Không được từ chối?” Mặc Tu Nghiêu cười hỏi.

Trong lòng người truyền lời đang rơi lệ như mưa: Vương gia, thuộc hạ chỉ truyền lời thôi, chuyện này không liên quan đến ta.

Diệp Ly buồn cười kéo tay Mặc Tu Nghiêu, cười nói với thuộc hạ: “Được rồi, Vương gia đã biết rồi, ngươi đi xuống trước đi.”

“Đa tạ Vương phi, thuộc hạ cáo từ.” Người này liền thở phào nhẹ nhõm, rồi xoay người biến mất ở cửa đại sảnh như bay một cách gọn gàng.

Trong một phòng giam nào đó không biết tên, Phượng Chi Dao ngồi dựa trên giường đơn sơ đầy thảnh thơi trong phòng giam. Phượng Hoài Đình bị giam trong phòng giam bên cạnh vẫn ngồi nhắm mắt dưỡng thần trên giường trong phòng giam, hoàn toàn không có ý tứ muốn nói chuyện với Phượng Chi Dao.

Phượng Chi Dao ngồi ở đầu giường nhìn nam nhân với tóc mai hai bên đã gần hoa râm ở đối diện, khẽ “Hừ” một tiếng, đi tới gần song sắt, rồi dùng sức gõ mấy cái. Chỉ chốc lát sau liền có người đi vào, nhìn Phượng Chi Dao chằm chằm đầy cảnh giác, hỏi: “Phượng Tam công tử có chuyện gì?” Ngay lập tức, Phượng Chi Dao liền vui vẻ, “Ơ? Biết Bản công tử?” Đánh giá nam tử trung niên bình thường trước mặt mấy lần một cách thờ ơ, Phượng Chi Dao cũng không có ấn tượng gì với hắn ta, có điều, có thể nhìn ra được tu vi võ công khá tốt. Phượng Chi Dao nói: “Lấy một cái áo khoác tới đây, các ngươi muốn Bản công tử bị chết cóng sao?”

Người trung niên này thoáng liếc qua Phượng Chi Dao một cái, rồi xoay người đi ra ngoài. Chỉ chốc lát sau liền cầm một cái áo choàng

màu xanh sẫm bằng lông thỏ đi vào, đưa cho Phượng Chi Dao, rồi sau đó liền xoay người đi ra ngoài. Phượng Chi Dao nhìn nhìn cái áo choàng màu xanh sẫm trong tay như có điều suy nghĩ, rồi cười cười, vung một tay lên, áo choàng trong tay xuyên qua hai lớp song sắt của phòng giam, rơi lên người Phượng Hoài Đình mà không có chút trở ngại nào.

Phượng Hoài Đình mở mắt, nhìn áo choàng đang đắp trên người mình, sửng sốt một chút, nghiêng đầu nhìn Phượng Chi Dao ở bên cạnh. Phượng Chi Dao cũng đã bước từ từ thong thả trở về giường của mình ở cạnh vách tường bên kia mà không để ý tới ông. Lúc này chính là giữa tháng ba, cho dù đang ở bên ngoài, thì cũng vẫn có thể cảm thấy mấy phần lạnh lẽo, huống chi là trong địa lao âm u. Áo choàng vừa đắp lên người, vốn cả người đầy lạnh lẽo, thì liền ấm hơn rất nhiều. Phượng Hoài Đình trầm mặc khép áo choàng trên người lại, trong ánh mắt nhìn nam tử áo đỏ ăn mặc mỏng manh ở đối diện hiện lên tia mềm mại hiếm thấy.

Phượng Chi Dao là người tập võ, lại có kinh nghiệm trên chiến trường nhiều năm, nên tất nhiên có thể cảm nhận được tầm mắt đang rơi lên người mình, vốn đang tức giận, nên không muốn để ý tới, nhưng ánh mắt kia lại vẫn rơi lên người hắn mà không dời đi, khiến cho hắn dần dần hơi không được tự nhiên, xoay nhanh người lại, nói một cách đầy tức giận: “Cha muốn nói gì thì cứ việc nói thẳng đi.” Không đợi Phượng Hoài Đình nói chuyện, thì Phượng Chi Dao liền tự nói tiếp: “Cha cũng không cần nghĩ nhiều quá, lần này xem như mọi người bị con liên lụy. Yên tâm đi, con bảo đảm Phượng gia sẽ ra khỏi đại lao một cách bình an.”

“Con đã làm chuyện gì?” Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Phượng Hoài Đình mới trầm giọng hỏi.

Phượng Chi Dao nặn ra một nụ cười cổ quái, trong ánh mắt nhìn

Phượng Hoài Đình mang theo một tia ác liệt cố ý, “Con bắt cóc một người từ trong cung.”

Phượng Hoài Đình là gia chủ Phượng gia, nên tự có con đường tin tức của mình. Cho dù tin tức của người nào trong cung mất tích, thì cũng có thể biết một hai phần. Nghe Phượng Chi Dao nói xong, thì sắc mặt cũng không khỏi khẽ biến, thật lâu sau mới trầm giọng nói: “Đã nhiều năm như vậy… Con vẫn không buông tay được sao?”

Lúc này đến phiên Phượng Chi Dao ngây ngẩn cả người, quả thật, hắn không nghĩ tới Phượng Hoài Đình lại biết tâm tư của hắn vào năm đó, nhìn nam nhân ở đối diện với sắc mặt hơi phức tạp, một lúc lâu sau mới khẽ gầm lên hơi dồn dập: “Chuyện này không liên quan đến cha!”

Ngay lập tức, trong phòng giam trống rỗng liền yên tĩnh lại, yên tĩnh đến nỗi như có thể nghe thấy hô hấp của hai người. Một lúc lâu sau mới nghe thấy Phượng Hoài Đình nói: “Con cả gan làm loạn như thế, là cho rằng có Định Vương làm chỗ dựa cho con sao? Nếu Định Vương không muốn hoặc hắn ta không giúp con được, thì con phải làm sao đây?”

Phượng Chi Dao ngơ ngác một chút, cười lạnh, nói: “Hiện tại mới dạy dỗ con không phải đã trễ sao?”

Lần này đã làm việc vọng động, quả thật, trong lòng Phượng Chi Dao rất áy náy, nhưng vừa đối mặt với vẻ mặt và giọng nói đầy lãnh đạm như vậy của Phượng Hoài Đình, thì liền khiến cho người khác không thể tỉnh táo để nói chuyện một cách dễ dàng được.

Phượng Hoài Đình nhìn con trai một cách bình tĩnh thật lâu, cuối cùng khẽ thở dài, rồi không nói thêm gì nữa. Phượng Chi Dao nhìn Phượng Hoài Đình lại nhắm mắt không nói thêm gì nữa đầy kinh

ngạc, mà trong lòng lại ngũ vị tạp trần, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Chương 283: Dưỡng nữ thành nghiệt

Trong phủ Thừa tướng

Trong thư phòng, Liễu thừa tướng nhìn con gái mang theo vẻ mặt lạnh nhạt đang ngồi ở một bên mà chân mày hoa râm phải cau chặt lại, chắp tay sau lưng, đi qua đi lại trong thư phòng không ngừng, thật lâu sau mới quay đầu lại nhìn Liễu quý phi chằm chằm, nói: “Con gái, rốt cuộc con muốn làm gì đây?” Liễu quý phi ngẩng đầu lên, nói hơi không vui: “Cái gì?” Liễu thừa tướng nói một cách tức giận: “Cái gì? Con còn hỏi cái gì? Lúc trước, chúng ta đã thương lượng thật tốt rồi, vậy tại sao con còn muốn đi trêu chọc Mặc Tu Nghiêu vào lúc này chứ?”

Đôi mi thanh tú của Liễu quý phi khẽ cau lại, “Sao ta lại trêu chọc Mặc Tu Nghiêu chứ?”

Liễu thừa tướng nhức đầu, có một đứa con gái thông minh, mỹ lệ, được thịnh sủng là chuyện tốt, nhưng có một đứa con gái không nghe lời thì cũng là một chuyện nhức đầu vạn phần. Xoa bóp trán, Liễu thừa tướng hít sâu một hơi mới nói một cách bình tĩnh hòa nhã: “Lúc trước, chúng ta đã nói xong rồi, giải quyết chuyện tuấn táng trước. Hiện tại, chuyện này còn chưa giải quyết xong, con lại đi trêu chọc Mặc Tu Nghiêu, nếu lỡ như đột nhiên hắn ta nhúng tay vào… Con phải biết rằng, bây giờ, cha và Lê Vương còn đang chống lại áp lực của những người đọc sách và những lão cổ hủ để ngăn chận chuyện này. Chỉ cần Định Vương tùy tiện nói một câu, thì những người đó sẽ lại gây ầm ĩ lên.” Liễu quý phi lấy tay chống một bên má, nhàn nhạt nhìn Liễu thừa tướng, nói: “Vậy cha muốn thế nào?”

“Mặc kệ thế nào, con thả Phượng Chi Dao ra trước đi, hắn ta là người của Mặc Tu Nghiêu. Nếu Mặc Tu Nghiêu đã biểu lộ cũng không có chút ý định nhúng tay vào chuyện trong kinh thành nào, thì tạm thời chúng ta cũng đừng đi trêu chọc hắn ta nữa.”

Liễu quý phi nói một cách không vui: “Định Vương bắt Đàm Kế Chi, cha… Chẳng lẽ cha không biết Phượng Chi Dao đã làm chuyện gì sao?”

“Mặc kệ hắn ta đã làm cái gì!” Liễu thừa tướng nói một cách kiên quyết: “Hắn ta bắt Hoàng hậu thì sao? Chuyện này không có bất kỳ chỗ hại nào với chúng ta, nếu Hoàng hậu còn ở đó, thì khi Tân hoàng đăng cơ, nàng ta chính là Hoàng Thái hậu, đến lúc đó, Hoa gia có thể can thiệp triều chính, phụ tá Tân hoàng một cách quang minh chính đại. Bây giờ không phải đúng lúc sao? Tân hoàng còn bé, nếu mẹ ruột lại mất sớm nữa, thì đến lúc đó, con, thân là Quý phi của Tiên hoàng, tất nhiên sẽ là người có quyền thế nhất trong cung. Huống chi, Hoa gia có một nhược điểm nằm trong tay chúng ta như vậy, đến lúc đó……” Nghĩ đến tình cảnh Hoa gia bị Liễu gia dẫm ở dưới chân, thậm chí khống chế trong lòng bàn tay, Liễu thừa tướng lộ ra một nụ cười thoả thuê mãn nguyện.

Liễu quý phi cúi đầu, trong đôi mắt hiện lên một ánh sáng lạnh đầy khinh thường. Người có quyền thế nhất trong cung? Vậy thì sao? Cho dù là ngôi vị Thái hậu, nhưng nếu không có người kia, thì nàng còn muốn địa vị tôn quý kia làm gì?

Liễu thừa tướng quay đầu lại liền thấy nụ cười lạnh và khinh thường nơi khóe môi của Liễu quý phi còn chưa biến mất, giật mình, cau mày hỏi: “Chẳng lẽ con còn chưa hết hy vọng với Định Vương sao?”

Thấy ánh mắt kiên định của Liễu quý phi, Liễu thừa tướng chỉ cảm

thấy trong lồng ngực có một búng máu bị nghẹn lại, muốn nôn cũng không nôn ra được, khó chịu cực kỳ. Đến cùng thì lão đã tạo nghiệt gì, nên mới có một đứa con gái đầy thất vọng như vậy chứ? Quả nhiên là oan nghiệt mà!

“Đã qua bao nhiêu năm rồi, nếu Định Vương có thể coi trọng con, thì cũng sẽ không chờ tới bây giờ, sao con còn……” Liễu thừa tướng khổ tâm khuyên nhủ.

“Câm miệng!” Câu nói này thật sự chạm vào nghịch lân của Liễu quý phi, trong nháy mắt, trên dung nhan tinh xảo bị nhuộm lên một ngọn lửa tức giận. Liễu quý phi nhìn phụ thân trước mặt đầy căm tức, cắn răng nói: “Ta không tin, chàng ấy không thể không thích ta. Chàng ấy chỉ không nhìn thấy ta mà thôi!”

Trong nháy mắt, Liễu thừa tướng không biết nói gì mới tốt. Lão thật sự không hiểu, rốt cuộc giáo dục của Liễu gia sai lầm ở chỗ nào, nên mới có thể nuôi ra một đứa con gái không chịu chết tâm như vậy. Một cô gái đã hơn ba mươi tuổi, đặt ở gia đình bình thường, thì cũng đã làm bà rồi, cho dù lúc đầu không tiến cung, thì nó cũng có thể là một phu nhân đương gia của thế gia danh môn. Có cô gái nào ở tuổi như vậy, mà vẫn một lòng một dạ treo tâm tư trên người một nam nhân khác sao? Lại là một nam nhân chẳng thèm ngó tới mình nữa!

“Oan nghiệt! Oan nghiệt mà……” Liễu thừa tướng dậm chân, thở dài, nói.

Nhưng Liễu quý phi cũng không để ý phụ thân đang lo lắng, khóe môi câu ra một nụ cười lạnh nhạt nhưng ngọt ngào, “Đúng, chính là như vậy. Chàng ấy chỉ không nhìn thấy ta mà thôi, ngày mai, ta sẽ đến Định Vương phủ để gặp, chắc chắn chàng ấy sẽ hiểu tấm lòng của ta dành cho chàng ấy.”

“Con xác định hắn ta sẽ không đuổi con ra sao?” Liễu thừa tướng giội nước lạnh không chút lưu tình. Liễu quý phi bắt người của Định Vương, phản ứng có khả năng nhất của Định Vương chính là cũng bắt Liễu quý phi lại. Đến lúc đó, bọn họ vẫn phải dùng người để đổi lại, nói không chừng còn phải trả giá nhiều hơn nữa. Trong lòng Liễu thừa tướng tuyệt đối không đánh giá cao rằng Mặc Tu Nghiêu sẽ chịu trả giá lớn gì để chuộc Phượng Chi Dao về, dù sao cũng chỉ là một thuộc hạ mà thôi. Nếu vì vậy mà Định Vương tức giận, thì chỉ sợ là bởi vì uy nghiêm bị khiêu khích nhiều hơn. Liễu thừa tướng thật sự không có cách nào thừa nhận đứa con gái này là do mình dạy nên.

Liễu quý phi cười một tiếng tràn đầy tin tưởng, “Sẽ không, trừ phi… Chàng ấy không muốn tính mạng của Phượng Tam nữa.”

Liễu thừa tướng cười lạnh, “Con đi gặp hắn ta làm gì? Hy vọng hắn ta cưới con làm vợ sao? Đừng nói cho cha, con không biết Định Vương tình thâm ý trọng với Vương phi, nhiều năm như vậy mà bên cạnh cũng vẫn chỉ có mỗi mình Định Vương phi. Con cho rằng Định Vương sẽ làm chuyện có lỗi với vợ mình chỉ vì một Phượng Tam sao?”

Không chỉ như vậy, chính Liễu thừa tướng cũng là một nam nhân. Chính là nhìn từ góc độ của một nam nhân mà nói, thì cũng tuyệt đối không thể vứt bỏ một người vợ kết tóc đã từng đồng tâm hiệp lực, lại có dung mạo và năng lực đều xuất chúng như Định Vương phi, mà đi thích một người phụ nhân đã gả cho người khác, hơn nữa còn có con với người đó, cho dù người phụ nhân này có đẹp như tiên nữ đi nữa. Vì sắc đẹp đơn thuần mà vứt bỏ người vợ đã từng vượt qua khó khan với mình, thì đó là cách làm hạ lưu, Liễu thừa tướng không phải là người tốt, nhưng cũng còn chưa phải là hạ lưu. Chuyện mà ngay cả lão đều khinh thường làm, thì sao Định Vương sẽ làm chứ?

Liễu quý phi nhìn Liễu thừa tướng một cách kỳ quái, nói: “Phụ thân,

ta thật sự không hiểu. Chẳng lẽ cha chưa nhìn ra, mặc kệ là Tân hoàng hay Mặc Cảnh Lê, cũng đều không sánh bằng Định Vương sao? Chỉ cần Mặc Tu Nghiêu muốn, thì chàng ấy có thể có được tuyệt đối sẽ không ít hơn Đại Sở, nếu ta tốt, thì tất nhiên, Liễu gia cũng sẽ tốt. Tại sao cha lại cứ phản đối như vậy?"

Trong lòng Liễu thừa tướng cười khổ, nhưng cũng lại khẳng định đã giáo dục đứa con gái này thất bại một lần nữa. Xem ra… Đã đến lúc nên buông tha. May mà còn có hai cháu gái đã sắp cập kê. Mặc dù dung mạo, tài năng không bằng đứa con gái này, nhưng cũng vẫn có thể nói là đứng đầu. Bên phía Lê Vương và Tần Vương cũng cần cân bằng một cách cẩn thận. Về phần Định Vương… Xin lỗi, Liễu thừa tướng chưa từng suy nghĩ đến khả năng đầu nhập vào Định Vương. Không chỉ bởi vì mấy năm nay, giữa Liễu gia và Định Vương phủ có ân oán, mà càng bởi vì cách làm việc của Mặc Tu Nghiêu hoàn toàn khác với Liễu gia. Cho dù Định Vương thật sự thu nạp Liễu quý phi, thì Liễu gia cũng sẽ không vì vậy mà nhận được chút ích lợi nào.

Phất phất tay một cách vô lực, Liễu thừa tướng nói một cách thản nhiên: "Thôi, nếu cha nói mà con nghe không vào, thì cứ làm theo ý của con đi. Có điều… Cha chỉ hy vọng con đừng làm liên lụy tới Liễu gia. Sau này… Con cũng không cần về nữa, đến cùng vẫn là tần phi của Tiên hoàng, luôn chạy ra ngoài cung thì cũng không ổn." Liễu quý phi sửng sốt, nhìn Liễu thừa tướng một cách khó hiểu. Qua nhiều năm như vậy, phụ thân của nàng chưa từng dùng loại khẩu khí này để nói với nàng điều gì. Không thể nói là tức giận hay lãnh đạm, mà chỉ là một loại nản lòng thoái chí và xa cách như ẩn như hiện, trên trực giác, Liễu quý phi không thích cảm giác này.

"Phụ thân……"

"Thôi, con đi đi. Đúng rồi, cha tính gả Nhàn nhi cho Lê Vương làm

Trắc phi.” Liễu thừa tướng nói ra quyết định của chính mình.

Liễu quý phi sửng sốt một lúc, mới đứng dậy bước từ từ ra ngoài. Nàng không ngu ngốc, tất nhiên hiểu phụ thân làm như vậy là có ý gì. Đây là biểu thị, Liễu gia sẽ đặt cược lên người Lê Vương, hơn nữa, Liễu gia cũng định vứt bỏ mình và Tần vương. Ít nhất, sau này, Tần vương không còn quan trọng nhất với Liễu gia nữa. Cả đời này, ngoại trừ cầu xin Mặc Tu Nghiêu mà không được ra, cho tới bây giờ, Liễu quý phi đều thuận buồm xuôi gió, nàng chẳng bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày mình trở thành kẻ bị vứt bỏ.

Phụ thân… Phụ thân… Tại sao cha không hiểu ta?Ta cũng chỉ vì của chính hạnh phúc của ta mà thôi, chẳng lẽ có gì sai sao? Phụ thân, cha đã bất nhân, thì cũng đừng trách ta bất nghĩa.

Quay đầu lại, Liễu quý phi nhìn thoáng qua Liễu thừa tướng đang cúi đầu trầm tư trong thư phòng, trên mặt hiện lên một tia oán hận ác độc, bước chân vững vàng đi về phía trước.

Đêm khuya, trong phòng giam âm u, vốn khoanh chân ngồi ở trên giường điều tức, Phượng Chi Dao từ từ mở mắt. Nghiêng đầu nhìn thoáng qua Phượng Hoài Đình đang đắp áo choàng ngủ say trên giường ở gần bên cạnh, trong đôi mắt có một tia lo lắng lướt qua.

“Trác Tĩnh?” Ánh mắt nhìn ra cửa lao, Phượng Chi Dao thử hỏi.

Cửa lao truyền tới một tiếng tiếng cười trầm thấp, Tần Phong xuất hiện ở cửa lao, vẻ mặt thảnh thơi nhìn hắn ta trêu đùa: “Không phải Trác Tĩnh, có điều, Trác Tĩnh nhờ ta mang cho ngươi một câu.”

“Nói gì?” Phượng Chi Dao nhướng mày hỏi: “Sao ngươi ở đây?” Hắn nhớ Tần Phong không có theo chân bọn họ đến kinh thành.

Tần Phong bước từ từ vào trong địa lao, ý cười đầy mặt, nói: “Trác Tĩnh nói… Vương gia rất tức giận. Về phần tại sao ta lại ở đây, nhắc tới cũng trùng hợp, mới vào kinh đã nghe nói Phượng Tam công tử bị nữ nhân bắt giữ, đây chẳng phải là vội đến thăm tù sao? Dù sao so với Trác Tĩnh, vẫn là tình đồng liêu giữa chúng ta càng sâu đậm hơn mấy phần, đúng không?”

“Lần này là ngoài ý muốn.” Nghe thấy mấy chữ Vương gia rất tức giận, Phượng Chi Dao vẫn rụt cổ lại theo quán tính, sau đó cố gắng nói một cách bình tĩnh. Lần này thật sự là ngoài ý muốn, hắn nào biết nữ nhân kia lại chạy đến Đại Lý Tự vào lúc đó chứ? Cái nữ nhân Liễu quý phi thiếu não vì Vương gia kia cũng không phải là Mặc Cảnh Lê, nếu hắn dám chạy, thì Liễu quý phi sẽ thật sự dám giết Phượng Hoài Đình. Mặc dù hắn hận Phượng Hoài Đình đã lãnh quên mình, nhưng còn chưa tới nông nỗi muốn cha chết.

Tần Phong nghiêng đầu cười với người trong phòng giam bên cạnh một tiếng, rồi nói: “Bác trai, tại hạ là Tần Phong. Xem như là bạn thân của Phượng Tam, bác trai có khỏe không?”

Ngay từ lúc bọn họ nói câu đầu tiên, thì Phượng Hoài Đình ở trong phòng giam bên cạnh đã tỉnh rồi, vốn một nơi như phòng giam không phải là nơi có thể để cho người ta ngủ say. Phượng Hoài Đình ngẩn ra, gật đầu nói: “Lão phu vẫn khỏe, đa tạ Tần công tử.”

Tần Phong phất tay một cái, nói: “Lần này cũng là Phượng Tam làm việc không có suy nghĩ, đến khi trở về, Vương gia chúng ta sẽ dạy dỗ hắn ta thật nghiêm khắc. Bác trai, bây giờ chúng ta nên đi thôi.” Ánh mắt Phượng Hoài Đình đầy phức tạp, khóe môi cũng hiện lên một mùi vị khổ sở. Con của mình làm việc không có suy nghĩ, nhưng lại để cho người khác dạy dỗ và nói lời xin lỗi với kẻ làm cha như ông thay nó. Lần đầu tiên trong đời, Phượng Hoài Đình cảm thấy, có lẽ mình đã thật sự đối xử với đứa con trai này sai rồi.

Tần Phong đi ra phía trước, tiện tay rút một thanh chủy thủ có hàn quang rực rỡ ra, rồi chém một đao, cái khóa sắt to khoảng năm ngón tay và cái khóa lớn bằng đồng trên cửa lao liền bị đứt ra. Tần Phong vươn tay đón lấy rồi tiện tay ném ra phía sau, sau đó liền mở cửa lao ra. Tần Phong đứng ở cửa lao, mỉm cười nói với Phượng Hoài Đình: "Mời bác trai." Thấy Phượng Hoài Đình còn hơi do dự, Tần Phong cười nói: "Bác trai không cần lo lắng, mặc dù những người khác của Phượng gia đang ở trong tay Lê Vương, nhưng chắc chắn Lê Vương sẽ không gây tổn thương cho bọn họ." Chỉ có điều, tài sản của Phượng gia thì không biết chắc được, chỉ đáng tiếc, năm ngoái vừa mò được một khoảng tiền thật lớn ở Tây Lăng, nên Định Vương gia tỏ vẻ không thiếu tiền, hơn nữa, đây là sản nghiệp của gia đình Phượng Tam, nên cũng không tiện nuốt, bằng không, bọn họ cũng có thể kiếm một chén canh.

Lúc này, Phượng Hoài Đình mới đi ra, nhìn nhìn Tần Phong, rồi nói: "Quả nhiên, thủ hạ của Định Vương đều là ngọa hổ tàng long (*có nhiều nhân tài, nhưng không lộ diện cho người khác biết*)."

Tần Phong mỉm cười, vuốt ve chủy thủ trong tay một cách tùy ý, nói: "Chút tài mọn, khiến cho bác trai chê cười rồi. Mời bác trai, người của chúng ta đang tiếp ứng ở bên ngoài."

Phượng Hoài Đình tạ ơn, nhìn Phượng Chi Dao một cái, rồi đi ra ngoài cửa. Tần Phong nhìn Phượng Chi Dao đầy vui vẻ, rồi cũng đi theo. Còn Phượng Chi Dao ở lại trong phòng giam thì liền trợn tròn mắt, "Tần Phong! Ta còn chưa đi ra ngoài đâu."

Tần Phong ngước mắt nhìn trời đầy vô tội, "Cái gì? Ta chỉ nhận được lệnh đi cứu Phượng lão gia bị thuộc hạ của Định Vương phủ làm liên lụy ra thôi. Còn ai nữa sao? Không có nghe nói."

“Ngươi!” Phượng Chi Dao nghiến răng nghiến lợi, Tần Phong cười đến vui sướng cực kỳ, “Phượng Tam, ngươi vẫn nên ngồi tù tiếp một cách đàng hoàng đi. Nói không chừng, chờ đến lúc ngươi đi ra, thì cơn tức giận của Vương gia sẽ tiêu tan đấy. Còn có, đừng nói cho ta, ngươi không mở được một cái khóa sắt nho nhỏ đó. A nha, còn có… Vương gia có lệnh, nếu ngươi đã thích ngồi tù như vậy, thì liền ở bên trong chờ thêm hai ngày đi. Yên tâm, vì Vương gia, chắc chắn nữ nhân kia sẽ không giết ngươi.”

“Ngươi chờ đó cho ta!” Phượng Chi Dao nhìn kẻ đang đi mất một cách nghênh ngang chằm chằm đầy tức giận, mặc dù biết Mặc Tu Nghiêu làm như vậy tuyệt đối sẽ không đơn giản chỉ là trừng phạt mà thôi. Nhưng nhớ tới thần sắc cười nhạo đầy đắc ý kia của Tần Phong thì vẫn không nhịn được mà oán hận ở trong lòng, liền nguyền rủa: “Bản công tử nguyền rủa đường tình của ngươi nhấp nhô!”

Mới vừa đi ra khỏi địa lao, tự dưng Tần Phong rùng mình một cái, ngẩng đầu nhìn trời. Quả nhiên, thời tiết tháng ba vẫn hơi lạnh thật.

Tần Phong dẫn Phượng Hoài Đình đi ra ngoài, dọc theo đường đi, gần như không gặp phải bất kỳ ngăn trở nào, nhìn thấy thực lực của người dưới trướng Định Vương phủ dũng mãnh như thế, khiến cho trong lòng Phượng Hoài Đình càng có nhiều thêm mấy phần dao động và suy tư.

Trở lại Định Vương phủ thì sắc trời đã hừng sáng. Phượng Hoài Đình được người ta hướng dẫn để quen thuộc một phen, dùng một chút đồ ăn sáng, rồi được dẫn đến gặp Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly. Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng không ở trong thư phòng, mà đang ở trong một vườn hoa nhỏ yên tĩnh ở sâu trong Định Vương phủ. Lúc Phượng Hoài Đình được dẫn đến, thì Mặc Tu Nghiêu đang luyện kiếm, bên cạnh bàn đó cách đó không xa, Diệp Ly và Hoàng hậu đang ngồi nói chuyện. Ở gần đó, có hai đứa bé đang ngồi trên mặt

đất chụm đầu vào nhau, cũng không biết đang nói cái gì. Ánh sáng bình minh ấm áp chiếu vào trong đình viện, mùi hoa lan thoang thoảng tràn ngập trong không khí, trong nháy mắt, khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ sảng khoái.

“Là Phượng lão gia sao? Đến đây, mời ngồi.” Diệp Ly phát hiện Phượng Hoài Đình đầu tiên, liền xoay người lại cười nói.

Phượng Hoài Đình bước đến, chắp tay nói: “Bái kiến Định Vương phi. Bái kiến… Hoàng hậu, nương nương……” Gần như trong nháy mắt, Hoàng hậu liền nhận thấy sự phê bình kín đáo của Phượng Hoài Đình về mình rất rõ ràng. Mỉm cười, cũng không nói chuyện, bây giờ, nàng cũng chỉ là khách, nên tất nhiên không thể giọng khách lấn át giọng chủ được. Trong lòng Diệp Ly hơi bất đắc dĩ, thở dài, chuyện mà Hoàng hậu có thể nhận thấy, thì tất nhiên nàng cũng không thể không phát hiện được. Mặc Tu Nghiêu mời Hoàng hậu tới để cùng gặp Phượng Hoài Đình, cũng không biết sau này Phượng Chi Dao có trách bọn họ không đây? Chỉ là, Diệp Ly hiểu suy nghĩ của Mặc Tu Nghiêu, nếu trong tương lại, Hoàng hậu ở chung với Phượng Chi Dao, thì như vậy, Phượng Hoài Đình chính là cửa ải mà bắt buộc bọn họ phải đi qua. Nếu Phượng Chi Dao thật sự không để ý đến Phượng Hoài Đình hay căn bản Phượng Hoài Đình không để ý đến Phượng Chi Dao, thì như vậy cũng không còn gì để nói. Nhưng nhìn biểu hiện của Phượng Chi Dao, rõ ràng là không có chuyện như vậy. Mà thái độ không thích của Phượng Hoài Đình dành cho Hoàng hậu, tất nhiên cũng bởi vì Phượng Chi Dao.

“Mời Phượng lão gia ngồi, Phượng Tam làm việc không suy nghĩ, làm liên luỵ đến Phượng gia. Kính xin Phượng lão gia đừng trách.”

Nghe vậy, Phượng Hoài Đình cười khổ, “Vương phi nói quá lời, lão phu hổ thẹn.” Nếu không phải ông lãng quên đứa con trai này, mà dạy dỗ ngay từ đầu, thì có lẽ Phượng Chi Dao sẽ không xem trọng

Hoàng hậu đến như vậy, thậm chí trong nháy mắt xúc động mà xông vào cung bắt người. Năm đó, Hoàng hậu quan tâm chăm sóc Phượng Chi Dao, thì ông cũng biết, cho nên, cho dù có như vậy, thì ông cũng không có mặt mũi mà trách tội Hoàng hậu. Nhìn thoáng qua đứa bé mặc áo trắng hơi mắc cỡ đang nhào vào lòng Định Vương phi, và một đứa bé mặc áo đen nghiêm nghị đang đi tới, rồi leo lên bang ghế đá bên cạnh, mà ngồi ngay ngắn, trong mắt Phượng Hoài Đình hiện lên một tia tiếc nuối. Nếu… Con của Chi Dao, thì nói không chừng cũng đã lớn bằng hai đứa bé này rồi.

Ở bên cạnh, Mặc Tu Nghiêu dừng kiếm thế, tiện tay ném một cái, cắm thanh kiếm vào vỏ kiếm treo trên cây ở gần đó rồi đi vào trong đình. Diệp Ly cầm lấy chiếc khăn tay trên bàn của mình đưa cho hắn, Mặc Tu Nghiêu nhận lấy, lau sơ cái trán mà hầu như không có một giọt mồ hôi nào, rồi ngồi xuống bên người Diệp Ly.

“Vương gia……” Phượng Hoài Đình muốn đứng dậy, nhưng Mặc Tu Nghiêu liền khoát khoát tay ý bảo ông ấy ngồi xuống.

“Không cần đa lễ, lần này cũng là Phượng Tam làm việc không chu toàn, Phượng lão gia không chịu khổ gì chứ?” Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Trong lòng Phượng Hoài Đình hơi khó chịu, đây đã là người thứ ba nói với ông như vậy rồi. Điều này chứng tỏ, người của Định Vương phủ thật sự đã xem Phượng Chi Dao thành người nhà của mình mà không phải đơn giản chỉ là một thuộc hạ có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng đồng thời, điều này cũng là châm chọc lớn nhất với kẻ làm cha như ông. Nhưng lúc này Phượng Hoài Đình cũng không có lòng dạ nào mà so đo những cái này, hỏi với giọng hơi lo lắng: “Vương gia, Chi Dao nó……” Ông biết, Phượng Chi Dao cũng không đi ra khỏi địa lao với bọn họ, cho dù Tần Phong đã nói cho ông biết rằng, Phượng Chi Dao còn có nhiệm vụ khác.

Mặc Tu Nghiêu tiện tay vén lọn tóc trắng bị gió thổi nhẹ lên, khóe môi câu ra một nụ cười mờ nhạt cực kỳ, “Phượng lão gia yên tâm, hôm nay Phượng Tam sẽ về. Chỉ là tính tình này của hắn ta, bị một chút trừng phạt cũng tốt, tránh cho sau này, đầu óc lại nóng lên nữa.”

Nghe Mặc Tu Nghiêu nói như vậy, trong lòng Phượng Hoài Đình vẫn còn hơi lo lắng không yên, nhưng cũng chỉ có thể nhịn xuống. Ít nhất, ông tin rằng, Định Vương tuyệt đối sẽ không để cho Phượng Chi Dao bị nguy hiểm đến tính mạng, chắp tay nói với Mặc Tu Nghiêu: “Tại hạ đa tạ Vương gia đã cứu giúp. Sau này, nếu có chuyện gì cần tại hạ làm, xin Vương gia cứ việc sai bảo.”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Phượng lão gia không cần phải khách khí, chỉ là tiện tay mà thôi mà thôi. Có điều……”

“?” Phượng Hoài Đình bình tĩnh đợi câu nói kế tiếp của Mặc Tu Nghiêu.

“Chỉ sợ sản nghiệp của Phượng gia đã… Theo Bản vương được biết, thì hai vị lệnh lang đã đầu nhập vào Lê Vương. Trước khi mọi người trở về, thì Bản vương nhận được tin tức, người của Phượng gia người đã được thả ra, cái giá phải trả là.. Bảy phần sản nghiệp của Phượng gia.” Mặc Tu Nghiêu nâng chung trà lên uống một ngụm, rồi nói một cách bình tĩnh.

Chương 284: Tình đến chỗ sâu —— thiếu bị ngược

“Cái gì? Hai đứa súc sinh này!” Phượng Hoài Đình cắn răng nói một cách cả giận. Sở dĩ Phượng gia trung thành tận tâm với Mặc Cảnh Kỳ cũng không phải không có lý do nào. Năm đó, gần như Phượng gia đã trải qua một trận tai hoạ ngập đầu, lúc ấy, Mặc Cảnh Kỳ vẫn còn là hoàng tử đã ra tay cứu giúp. Mặc kệ con người của Mặc Cảnh Kỳ khiến cho người ta lên án như thế nào, nhưng hắn ta thật sự đã cứu cả nhà và cơ nghiệp nhiều đời của Phượng gia. Cũng chính vì như vậy, mà lúc trước, Phượng Hoài Đình mới đuổi Phượng Chi Dao luôn qua lại gần với Định Vương ra khỏi nhà, cũng chỉ vì sợ bị hoàng gia nghi kỵ mà thôi. Dưới tình huống Phượng gia biết rất rõ ràng Mặc Cảnh Kỳ bị Mặc Cảnh Lê làm hại, mà còn đầu nhập vào hắn ta, mặc dù là thương nhân nhưng vẫn còn mấy phần chính khí, nên trong mắt Phượng Hoài Đình chính là hành vi của súc sinh vong ân phụ nghĩa.

Mặc Tu Nghiêu cười như có như không nhìn Hoàng hậu đang ngồi bên cạnh vẫn trầm mặc không nói, mỉm cười nói: “Phượng lão gia cũng không cần nổi giận. Lại nói, lệnh lang cũng chỉ suy nghĩ vì tính mạng của cả Phượng gia mà thôi.” Đương nhiên trong chuyện này cũng không thiếu được sự trợ giúp của hắn. Giao hơn phân nửa Phượng gia cho Mặc Cảnh Lê, hắn cũng không cảm thấy tiếc nuối. Tiền thì lúc nào cũng có thể kiếm tiền, nhưng người kiếm tiền… Hai đứa con trai trưởng của Phượng gia chỉ đủ khả năng giữ gìn những cái đã có, có năng lực thật sự chính là vị trước mắt này. Chính là ở trong tay của ông ấy, nên Phượng gia mới có thanh thế và tài phú như ngày hôm nay.

Sản nghiệp dưới danh nghĩa của Định Vương phủ thuộc về nhiều lĩnh vực, hơn nữa, nhiều vô số kể. Hàn Minh Nguyệt thì hắn đã không tin được nữa, còn Hàn Minh Tích và Lãnh Hạo Vũ thì đã dần dần ứng phó không nổi nữa. Huống chi, trải qua sự phát triển trong mấy năm nay, Tây Bắc đã bắt đầu dần dần lâm vào tình trạng bão hòa, hắn đang rất cần thiên tài trong lĩnh vực buôn bán. Cho nên… Một Phượng gia có đáng gì? Có đầy đủ nhân tài, thì rất nhanh, hắn sẽ có hai, ba, thậm chí là mười cái Phượng gia. Mặc dù người của Mặc gia không am hiểu buôn bán, nhưng bọn họ chưa từng thiếu tiền, bởi vì bọn họ am hiểu dùng người khác để kiếm tiền cho mình hơn.

Phượng Hoài Đình có thể làm cho Phượng gia phát triển rực rỡ trên tay của ông, thì tất nhiên cũng không phải là kẻ ngốc, cười khổ nói một cách hơi bất đắc dĩ: “Chỉ sợ Lê Vương đã nhìn vào sản nghiệp của Phượng gia chằm chằm từ lâu rồi mới đúng.” Phượng gia là người của Tiên hoàng, đây là chuyện mà rất nhiều người biết. Mặc dù Mặc Cảnh Lê không đa nghi đến nỗi như Mặc Cảnh Kỳ, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không yên tâm để cho Phượng gia thoát khỏi lòng bàn tay của hắn ta, huống chi, còn có khối tài phú khiến cho người ta thèm khát của Phượng gia kia nữa. Chuyện lần này, thay vì nói là do chuyện của Phượng Chi Dao dẫn đến, thì không bằng nói là do tài phú của Phượng gia mang đến.

Mặc Tu Nghiêu cười không đáp, hắn thích nói chuyện với người thông minh.

“Khởi bẩm Vương gia, Liễu quý phi cầu kiến.” Ở cửa vòm, Trác Tĩnh trầm giọng bẩm báo.

Mặc Tu Nghiêu cười với Phượng Hoài Đình một tiếng, rồi nói: “Không phải đã tới rồi sao? Phượng Tam có ở đó không?”

Trác Tĩnh nhìn mọi người hơi khó xử một chút, gật đầu nói: “Có, có điều, Phượng Tam công tử……” Hơi khó coi một chút.

“Sao?” Hai giọng nói cùng kêu lên, lời còn chưa dứt, hai người đã nhìn thấy sự bối rối trên mặt đối phương. Diệp Ly mỉm cười vỗ vỗ mu bàn tay của Hoàng hậu, mỉm cười nói: “Trác Tĩnh đã nói như vậy thì chắc không sao đâu.” Nhưng chịu chút khổ thì không tránh khỏi, đương nhiên, Diệp Ly sẽ không nói Mặc Tu Nghiêu phái Tần Phong mang Phượng Hoài Đình đi trước chính là vì để trừng trị Phượng Chi Dao. Lần này, Phượng Chi Dao gây ra một đống chuyện, khiến cho Định Vương điện hạ tức giận vô cùng. Nếu trước đó, Phượng Tam nói rõ ra một cách gọn gàng dứt khoát, thì đó cũng chỉ là chuyện động đậy miệng lưỡi với Mặc Tu Nghiêu mà thôi. Kết quả hiện tại gây ra nhiều chuyện như vậy, đương nhiên Vương gia phải tức giận rồi.

“Đi thôi, đi xem xem, dám can đảm giam người của Bản vương, rốt cuộc Liễu quý phi mọc ra thêm mấy lá gan.” Trong số những người ở đây, ngoại trừ Diệp Ly và Mặc Tiểu Bảo ra, thì tất cả mọi người ở đây đều không thể không bị sự lạnh lẽo trong giọng nói khiến cho run lên. Kể cả Lãnh Quân Hàm nhỏ tuổi nhất cũng giật mình chôn đầu nhỏ vào lòng Diệp Ly. Diệp Ly ôm Lãnh Quân Hàm đứng dậy theo, Mặc Tu Nghiêu liếc mắt nhìn tên tiểu quỷ đang chôn trong lòng vợ của hắn, khẽ “Hừ” một tiếng, vươn tay qua ôm tới lấy. Lãnh Quân Hàm bị treo giữa không trung, nhìn người có mái tóc trắng đầy ngơ ngác, cái miệng nhỏ nhắn bĩu lên, vươn tay nhỏ bé về phía Diệp Ly, “Dì, ôm……”

Ở bên cạnh, Trác Tĩnh nhìn bánh bao nhỏ đang bị Mặc Tu Nghiêu xách vào trong lòng đầy bội phục: Ai nói con trai của Lãnh Hạo Vũ nhát gan? Rõ ràng có gan hùm mật gấu mới đúng.

Mặc Tiểu Bảo cũng lau mồ hôi theo, đừng nói Lãnh tiểu ngốc sẽ bị Phụ vương của bé giết chết đó? Đây là thủ hạ đầu tiên mà bé đã dự

định trong tương lai đó……

Trong đại sảnh Định Vương phủ, Liễu quý phi ngồi ngay ngắn trên ghế bạch đàn khắc hoa, cúi đầu trầm tư. Ngồi đối diện nàng, Phượng Tam công tử phong lưu tuấn tú bị trói thành một cái bánh chưng ném ở trên ghế. Bên trái, bên phải ở phía sau Phượng Chi Dao còn có hai nam tử cao lớn đang đứng, ánh mắt che giấu tâm trạng, kinh mạch trên huyệt thái dương khẽ nhô ra, vừa nhìn đã biết là cao thủ có nội công cao. Vốn Liễu quý phi tuyệt đối sẽ không mang Phượng Chi Dao tới Định Vương phủ, dù sao Phượng Chi Dao cũng xem như một trong những lá bùa của nàng. Nhưng sau khi nàng đến Định Vương phủ thì mới phát hiện, không có Phượng Chi Dao căn bản nàng không vào Định Vương phủ được.

Phượng Chi Dao dựa vào ghế, bị trói thành bánh chưng khiến cho hắn khó chịu vô cùng, còn có sự đau rát trên người do bị quất mấy roi nữa. Điều này không thể không khiến cho Phượng Chi Dao không bị thương đã lâu, phải thầm chửi thề trong lòng, ánh mắt đang nhìn Liễu quý phi chằm chằm cũng càng thêm độc ác. Hắn nhất định phải giết chết nữ nhân này!

Đợi đã lâu mà cũng không thấy Mặc Tu Nghiêu đến, càng không có người vào dâng trà. Nhưng Liễu quý phi lại không có lòng dạ nào mà bắt bẻ đạo đãi khách của Định Vương phủ. Đôi mi thanh tú tinh xảo nhíu chặt, như đang suy tư chuyện quan trọng gì đó.

“Vương gia, Vương phi……” Ngoài cửa truyền đến tiếng hành lễ của thị vệ và nha đầu, Liễu quý phi ngẩng đầu, ánh mắt sáng lên, bàn tay giấu trong tay áo nắm thật chặt lại.

Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly sóng vai đi vào, trong tay Mặc Tu Nghiêu còn ôm một đứa bé trai béo tròn mặc áo trắng. Đi theo bên người Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly chính là Thế tử Mặc Tiểu Bảo của Định

Vương phủ khiến cho Liễu quý phi hận đến nghiến răng nghiến lợi. Thấy Liễu quý phi, ánh mắt Mặc Tiểu Bảo sáng lên. Ngay lập tức, Liễu quý phi liền có cảm giác xấu, còn chưa kịp mở miệng, thì đã nghe thấy Mặc Tiểu Bảo nói một cách vui sướng: “Đại thẩm, sao đại thẩm lại đến nữa?”

“Đại thẩm?” Lãnh Quân Hàm tò mò nghiêng cổ nhìn Liễu quý phi, mở to hai mắt đầy nghi ngờ. Dì này rất đẹp mà, không giống mấy đại thẩm lớn tuổi trong phủ chút nào.

“Lãnh tiểu ngốc đần độn, mấy đại thẩm lớn tuổi trong phủ kia gọi là ma ma. Người này gọi là đại thẩm.” Mặc Tiểu Bảo nói một cách khinh bỉ. Hiển nhiên, Lãnh tiểu ngốc đã không cẩn thận hỏi ra nghi vấn của mình. Nghe Mặc Tiểu Bảo giải thích loạn thất bát tao, nhìn lại sắc mặt càng ngày càng đặc sắc của Liễu quý phi, Diệp Ly cũng không nhịn được mà âm thầm bật cười. Có lẽ luôn bị Mặc Tu Nghiêu chèn ép quá tàn nhẫn, nên có thể nói, công lực nói hươu nói vượn của Mặc Tiểu Bảo tiến triển cực nhanh, hiện tại, ngay cả Diệp Ly cũng không phân biệt được bé đang nghiêm túc hay cố ý chọc tức người khác.

“Định Vương!” Sắc mặt Liễu quý phi đã biến thành màu đen, nếu nói thêm gì nữa, thì chỉ sợ nàng sẽ thật sự không nhịn được mà đánh tên tiểu quỷ này một trận trước.

Thần sắc Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng, bước vào đại sảnh, tiện tay đặt Lãnh Quân Hàm xuống chiếc ghế bên cạnh Phượng Chi Dao, quét mắt nhìn hai người đang đứng sau Phượng Chi Dao một cái, rồi nói: “Cút ngay!”

Hai người kia giật giật, nhưng lại hoảng sợ phát hiện, căn bản mình không thể động đậy. Đừng nói làm gì với Phượng Chi Dao hoặc đứa bé đang mở mắt nhìn bọn họ đầy tò mò ở trên ghế, mà ngay cả một đầu ngón tay cũng không động đậy được, cả người như bị cứng

ngắc trong nháy mắt. Rất rõ ràng, công lực của Định Vương cao hơn trong tưởng tượng của bọn hắn nhiều. Đây chính là thực lực của một trong Tứ đại cao thủ sao? Mồ hôi thấm ra hai bên trán của hai người không tiếng động, như vừa mới dầm mưa to, liền chảy từ trên trán xuống.

Mặc Tu Nghiêu "Hừ" khẽ một tiếng, xoay người lại, nắm tay Diệp Ly đi tới chủ vị, ngồi xuống.

Sau khi Mặc Tu Nghiêu đi khỏi mấy bước, thì hai người này mới thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời, lúc phát hiện mình động đậy được, thì cũng là lúc thân thể mềm nhũn mà ngã xuống đất, hơn nữa, không cần Liễu quý phi lại lên tiếng, liền lăn một vòng rồi chạy ra ngoài. Lãnh Quân Hàm vui sướng ngồi trên ghế, còn vẫy vẫy tay với Mặc Tiểu Bảo, sau khi nhận được ánh mắt khinh bỉ của Mặc Tiểu Bảo, thì cũng không để ý mà tò mò chọc chọc Phượng Chi Dao đang bị trói chặt ở bên cạnh, "Ơ ơ… Phượng thúc thúc, thúc bị sao vậy?"

Phượng Chi Dao cười khổ bất đắc dĩ, nhìn Diệp Ly cầu cứu. Lúc này, hắn cũng không dám cầu Mặc Tu Nghiêu cứu, bằng không, cách mở trói của Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối không phải là cách mà hắn nhận được một cách cam tâm tình nguyện. Diệp Ly mím môi cười một tiếng, vung đầu ngón tay lên, một tia sáng bạc bắn ra. Ngay lập tức, Phượng Chi Dao liền cảm thấy cánh tay hơi lạnh, dây thừng đang trói chặt trên người liền được nới lỏng. Quay đầu lại nhìn lưỡi đao bạc đã cắm sâu ba phần vào tường một cái, lông tơ của Phượng Chi Dao liền dựng lên. Được rồi, vị này, hắn cũng không chọc nổi.

"Phượng Tam, không sao chứ?" Diệp Ly nhìn nhìn quần áo bị rách do bị roi quất trên người Phượng Chi Dao, còn có vết máu loang lổ trên đó, hỏi.

"Không sao." Phượng Chi Dao lắc đầu, thật ra cũng chỉ bị quất mấy

roi mà thôi, còn chưa được xem là vết thương nhỏ với người đã trải qua chiến trường như Phượng Chi Dao. Chỉ có điều, mặt mũi bị nhục nhã mà thôi.

“Định Vương, Bản cung……” Liễu quý phi nhíu mày, nói một cách hơi lo lắng.

Mặc Tu Nghiêu khoát tay ngăn cản câu nói của nàng ta, trong đôi môi mỏng đầy duyên dáng liền phun ra câu nói khiến cho cả người của Liễu quý phi phát lạnh, “Kéo nàng ta ra ngoài, quất đủ mười roi rồi lại nói chuyện.” Chỉ liếc nhìn một cái, Mặc Tu Nghiêu đã thấy rõ ràng vết thương trên người Phượng Chi Dao.

“Định Vương, chàng……” Ngay lập tức, sắc mặt Liễu quý phi liền trắng bệch, “Chàng nói gì?”

Mặc Tu Nghiêu nói một cách đầy hờ hững: “Phượng Tam là người của Định Vương phủ ta, cho dù hắn ta có phạm vào lỗi lớn bằng trời, thì cũng có Định Vương phủ ta gánh chịu. Từ khi nào thì đến phiên một tần phi nho nhỏ trong cung như ngươi xử trí hả? Bản vương mặc kệ ngươi muốn nói gì, trận roi này, ngươi không muốn chịu cũng phải chịu.” Ngoài cửa, thị vệ nghe thấy mệnh lệnh, liền đi vào, rồi đi tới gần Liễu quý phi mà không chút do dự. Quý phi đương triều không thể đánh sao? Hậu quả sẽ rất nghiêm trọng sao? Hậu quả của sự tức giận của Vương gia còn nghiêm trọng hơn! Trùng hợp là, mấy ngày qua, tâm tình của Vương gia cũng đều rất tệ.

“Đứng lại!” Liễu quý phi kêu lớn, “Chàng không thể đụng vào ta! Ta là Quý phi đương triều!”

Mặc Tu Nghiêu bĩu môi khinh thường, “Ngươi là di phi của Tiên hoàng. Bản vương đánh ngươi thì sao? Ai dám tới cứu ngươi? Cha ngươi? Hay Mặc Cảnh Lê?”

“Ta tìm chàng có chuyện muốn nói… Là chuyện có lợi cho Định Vương phủ. Không nghe, thì chắc chắn chàng sẽ hối hận.” Liễu quý phi cắn đôi môi hơi khô do sợ hãi, nói một cách lo lắng.

“Kéo ra ngoài, đừng để Bản vương nói lần thứ hai.” Mặc Tu Nghiêu nói đầy lạnh lùng.

Hai thị vệ, một trái một phải, kéo Liễu quý phi ra ngoài cửa một cách gọn gàng. Liễu quý phi chỉ biết một chút công phu khoa chân múa tay thôi, sao địch lại hai thị vệ này, bị kéo đi mà gần như không có chút phản kháng nào. Chỉ chốc lát sau ngoài cửa liền truyền đến tiếng roi xuyên qua không khí. Mặc Tiểu Bảo mở to hai mắt đầy tò mò, “Tại sao bà ta không kêu?”

Diệp Ly che mặt, làm như vậy trước mắt hai đứa bé thật sự không sao chứ? Quan trọng nhất là, tại sao không chỉ Mặc Tiểu Bảo thò đầu nhìn ra ngoài không có chút sợ hãi nào, mà ngay cả Lãnh Quân Hàm luôn ngoan ngoãn cũng mở to mắt, vẻ mặt lại đầy tò mò và hưng phấn vậy? Chẳng lẽ phương pháp nuôi dạy con của nàng thật sự có vấn đề sao? Đến khi Lãnh Hạo Vũ và Mộ Dung Đình về, thì nàng phải giải thích vì sao đứa con trai luôn ngoan hiền của bọn họ lại trở nên hung dữ như vậy với bọn họ thế nào đây?

Mười roi, thật ra đánh xong cũng rất nhanh, chưa tới nửa phút, thì Liễu quý phi đã bị người ta kéo vào, rồi thả xuống ghế. Chỉ là, lần này, trên bộ áo trắng đã nhuộm đầy vết máu đỏ tươi, Liễu quý phi cũng không có cách nào duy trì tư thế ngồi thướt tha của nàng ta nữa, chỉ có thể dựa vào ghế một cách vô lực, bộ dáng kia còn thê thảm hơn Phượng Chi Dao nhiều.

Phượng Chi Dao nhìn Liễu quý phi càng thê thảm hơn mình đầy vui sướng, trong nháy mắt liền cảm thấy vết thương trên người không

còn đau đớn nữa. Chỉ là, khi vừa chống lại ánh mắt cười như có như không của Mặc Tu Nghiêu, thì ngay lập tức, Phượng Chi Dao không còn can đảm nữa mà liền co rụt lại về phia sau. Hắn vẫn thê thảm hơn Liễu quý phi nhiều, có thể đoán được rằng, chờ đợi hắn trong tương lai tuyệt đối là rất nhiều tao ương.

“Bây giờ, ngươi có thể nói rồi.” Dường như tâm tình của Mặc Tu Nghiêu đã tốt lên rất nhiều, uống một ngụm trà xanh xong, liền nói.

Liễu quý phi đau đến phát run, sao còn có thể nói được cái gì nữa? Nàng cũng không phải không biết đau như Phượng Chi Dao có da dày thịt béo, hơn nữa, mười roi của thị vệ của Định Vương phủ này cũng không có chút lưu tình nào. Bây giờ, nàng còn có thể ngồi ở đây cũng bởi vì người ra tay biết đánh xong, thì nàng còn phải nói chuyện với Vương gia, nên mới hơi lưu tình thôi.

Liễu quý phi thở hổn hển, nhìn ánh mắt Mặc Tu Nghiêu mang theo ý cười, khi cầm tách trà đưa cho Diệp Ly đang ngồi bên cạnh chàng ấy, cho dù khi nói chuyện với mình, thì cũng không bố thí cho mình nửa ánh mắt, cả người liền không khỏi rét run, “Chàng thật nhẫn tâm……”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, “Bản vương không muốn nghe ngươi nói nhảm.”

Ăn đau khổ lớn như vậy, nếu Liễu quý phi còn không biết bộ dạng lúc trước đều vô dụng với Mặc Tu Nghiêu, thì quả thật, nàng đã sống uổng phí mấy chục năm nay. Cắn răng, Liễu quý phi nói: “Ta sẽ giúp chàng chiếm được ba châu giáp biên giới Bắc Nhung ở phía Bắc của Đại Sở mà không cần tốn nhiều sức.”

“Sao?” Mặc Tu Nghiêu liếc mắt, nhìn nàng ta đầy hoài nghi.

Thấy vậy, Liễu quý phi liền biết Mặc Tu Nghiêu đã có hứng thú, trong lòng vui mừng, trầm giọng nói: “Nhưng ta có một điều kiện.”

Mặc Tu Nghiêu ngã ra sau, dựa vào người Diệp Ly, nói: “Nói nghe xem.”

“Ta muốn chàng cưới ta làm phi!”

“Phụt ——” Phượng Chi Dao ho khan liên tục, nhìn nữ nhân ở đối diện một cách oán hận. Hắn đã không được uống một ngụm nước trong một ngày một đêm, nữ nhân này lại hại hắn bị sặc!

Ngồi ở một bên khác, Diệp Ly cũng không nhịn được mà hơi lảo đảo ngã ra sau, Mặc Tu Nghiêu đang dựa vào nàng chỉ đành phải ngồi dậy, rồi xoay người ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng, kéo nàng đến gần mình hơn, “A Ly……” Diệp Ly cười cười xin lỗi, nàng cũng không phải tức giận hay không tin tưởng Mặc Tu Nghiêu, mà là bị Liễu quý phi hù đến giật mình. Nàng ta mới vừa bị Mặc Tu Nghiêu kêu người ta quất mười roi, lại còn cuồng dại không thay đổi muốn gả cho hắn. Nàng ta không sợ Mặc Tu Nghiêu lợi dụng xong liền giết chết nàng ta sao? Đây là thiếu ngược sao? Sở dĩ Liễu quý phi không thương Mặc Cảnh Kỳ, có lẽ cũng bởi vì Mặc Cảnh Kỳ đối xử với nàng ta quá tốt.

Thấy Diệp Ly cười, Mặc Tu Nghiêu liền thỏa mãn, cọ cọ, “A Ly, nàng nói sao?”

Diệp Ly nhướng mày, chẳng lẽ chuyện như vậy không phải do chính hắn giải quyết sao? Sao lại giao cho nàng?

“Không phải chuyện nạp thiếp do Vương phi định đoạt sao?” Mặc Tu Nghiêu hỏi một cách vô tội.

Nạp thiếp? Ánh mắt mang ý cười của Diệp Ly híp lại, giọng nói bình

tĩnh lại mang ý cười, “Vương gia muốn nạp thiếp sao?”

“Bản vương là một người chồng tốt, chuyện hậu trạch đều do ái phi định đoạt.” Mặc Tu Nghiêu nói đầy rộng lượng.

“Định Vương, Bản cung không phải nói nạp thiếp.” Sắc mặt Liễu quý phi xanh mét, “Ta muốn chàng cưới ta… Làm Bình phi!” Vốn nàng muốn nói là Đích phi, nhưng nhìn thái độ của Định Vương với Diệp Ly thì cũng biết không có khả năng, nên Liễu quý phi quyết định tạm lùi một bước, chỉ cần nàng trở thành phi tử của Định Vương… Đến lúc đó…

“Xì…” Phượng Chi Dao chế giễu một tiếng, “Liễu quý phi, đừng nói ngươi không biết, Bình phi với Đích phi, cũng giống như Quý phi với Hoàng hậu thôi. Đều là thiếp!”

Ánh mắt Liễu quý phi liền trở nên dữ tợn, nhìn Phượng Chi Dao chằm chằm đầy hung dữ, “Phượng Tam, ngậm cái miệng thúi của ngươi lại, nếu không, Bản cung sẽ khiến cho ngươi mất hết danh dự!”

Phượng Chi Dao nhướng mày, “Mất hết danh dự? Giống như Liễu quý phi ngươi sao? Tự mình tới cửa uy hiếp bắt buộc Vương gia nạp ngươi làm thiếp? A… Để ta thử nghĩ xem, thứ mà ngươi dùng để uy hiếp là ba châu ở phương Bắc của Đại Sở. Loại hành vi này của ngươi gọi là gì nhỉ… Phản quốc?”

Liễu quý phi tức đến phát run, vừa định đứng dậy thì lại khiến cho trên người càng đau đớn, vì thế liền không thể động đậy. Hít sâu vài hơi đè lửa giận trong lòng xuống, nói với Mặc Tu Nghiêu: “Định Vương, chàng nói sao?”

Mặc Tu Nghiêu nói một cách bình tĩnh: “Bản vương chưa bao giờ

quản lý chuyện trong hậu trạch.”

Phượng Chi Dao cười trộm, lời này nói ra cũng thật thú vị. Định Vương phủ có chuyện trong hậu trạch sao?

Nhưng Liễu quý phi lại nghe rõ ý tứ của Mặc Tu Nghiêu, có muốn cưới nàng hay không là do Diệp Ly định đoạt. Điều này khiến cho Liễu quý phi rất bất mãn, nhưng Mặc Tu Nghiêu đã nói như vậy, thì Liễu quý phi chỉ có thể an ủi chính mình rằng, bởi vì Từ gia, cho nên Định Vương mới nể mặt Diệp Ly thôi, khẽ ngước cằm, nói với Diệp Ly một cách đầy kiêu ngạo: “Diệp tiểu thư, đừng nói ngươi không biết lợi ích mà Bản cung sẽ mang đến cho Định Vương phủ và Mặc gia quân?”

Diệp Ly nhướng mày, ngăn Mặc Tiểu Bảo đang muốn nhảy dựng lên ở bên cạnh lại, rồi mỉm cười nói: “Dựa vào đầu óc của Liễu quý phi… Chắc sẽ không nghĩ ra loại chuyện này đi? Bản phi cũng thử đoán xem là chủ ý của ai. Đàm Kế Chi sao?”

Nhìn sắc mặt tối tăm của Liễu quý phi, Diệp Ly mỉm cười nói: “Bây giờ, Đàm Kế Chi đang ở trong tay Định Vương phủ. Liễu quý phi cảm thấy lấy cái này ra để đòi điều kiện thì sẽ có tác dụng sao? Có điều, Bản phi cũng cần phải cảm tạ Quý phi đã cung cấp một tin tức thú vị như vậy. Mặt khác……” Thấy Liễu quý phi muốn xen vào, giọng nói của Diệp Ly liền trầm xuống: “Toàn bộ ba châu trong lời nói của Liễu quý phi đều giáp biên giới Bắc Nhung, đường biên giới dài đến hơn ngàn dặm. Một khi Mặc gia quân chiếm được, thì trước phải đối mặt với sự tấn công của Bắc Nhung, sau lại phải đối mặt với thần dân Đại Sở dùng ngòi bút làm vũ khí. Quý phi đang muốn giúp Định Vương phủ hay muốn hại Định Vương phủ đây?”

Liễu quý phi há to miệng, nhưng không nói ra được gì. Quả thật, nàng không hiểu những thứ này, đây chỉ là chuyện mà sau khi nàng

nghe Đàm Kế Chi phân tích một chút, liền tự suy tư thôi.

“Ngươi… Ngươi nói nhảm! Sao Mặc gia quân lại e ngại Bắc Nhung và một đám thảo dân chứ?” Khuôn mặt của Liễu quý phi đã tái nhợt, nhưng vẫn cố gân cổ cãi lại.

Diệp Ly cười một tiếng, nhưng cũng không nói tiếp nữa, nói chuyên lòng dân với một nữ nhân điên cuồng vì một nam nhân đến nỗi không để ý đến cái gì cả thì chỉ lãng phí thời gian. Vươn tay nhẹ nhàng vén lọn tóc qua sau tai, Diệp Ly nói với Liễu quý phi một cách thản nhiên: “Xem ra đề nghị của Liễu quý phi cũng không phải suy nghĩ có tính xây dựng gì. Như vậy thì mời về đi. Không có bản lĩnh thì cũng đừng nghĩ đến nam nhân của người khác. Nếu ngươi thật sự thiếu hoan (*hoan trong hoan ái, nghĩa là thiếu nam nhân*), thì ở phía Tây của kinh thành có một nhà Thanh Phong quán.”

“Khụ khụ khụ……” Sắc mặt Phượng Chi Dao nhăn nhó, buông chén trà xuống, nhìn Diệp Ly với vẻ mặt đầy hoảng sợ. Thanh Phong quán… Đó là một nhà nam phong quán thì phải? Sao Vương phi ngài lại biết cái đó vậy….

Chương 285: Đuổi khách, quan hệ cha con

Ngay lập tức, sắc mặt Liễu quý phi liền trở nên dữ tợn và khó coi chưa từng có, mặc dù nàng cũng không biết cái nói gọi là Thanh Phong quán là chỗ nào, nhưng cũng không gây trở ngại co việc hiểu rõ ý tứ trong câu nói kia của nàng. Nàng ta lại đánh đồng nàng với những kẻ dâm phụ dâm đãng luôn đói khát kia! Sao nàng ta dám?

“Diệp Ly! Tiện……”

Liễu quý phi còn chưa nói xong, thì chỉ nghe một tiếng “Bịch”, ngay lập tức, một bóng người màu trắng đã bị nhuộm đầy vết máu loang lổ liền bay ra ngoài. Trực tiếp bay thẳng ra khỏi đại sảnh đụng vào một tảng đá xanh trong vườn ở ngoài cửa rồi rơi xuống đất. Lần này cũng không có chút hạ thủ lưu tình nào, vì vậy, Liễu quý phi đụng vào đá ngã xuống đất gây ra một tiếng động rất lớn. Đám thị vệ đứng canh giữ ở ngoài cửa đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nhưng trong lòng cũng không nhịn được mà buốt cả răng. Tiếng động mà bọn họ vừa mới nghe thấy chính là tiếng gãy xương sao?

Vừa rơi xuống đất, Liễu quý phi liền phun ra một ngụm máu ngay tại chỗ. Đôi mắt luôn trong trẻo lạnh lùng đã mở thật to nhìn nam tử áo trắng đang bước từ từ ra từ bên trong chằm chằm, giống như từ trước đến giờ, chưa từng quen biết người này.

Mặc Tu Nghiêu đi tới trước mặt nàng ta, đứng nhìn xuống nữ nhân đầy thê thảm trên mặt đất, trong mắt không có chút thương tiếc và cảm động nào.

“Ai cho ngươi lá gan dám mắng nàng ấy?” Giọng nói của Mặc Tu Nghiêu lạnh như băng, rơi vào trong tai của Liễu quý phi càng khiến cho nàng ta đau đến nỗi cả người đều phải run lên.

“Mặc Tu Nghiêu… Chàng thật nhẫn tâm!” Liễu quý phi cố gắng chống một tay ngồi dậy, một cánh tay khác thả lỏng ở một bên một cách quỷ dị, rõ ràng cánh tay này đã bị gãy xương khi nàng đụng vào đá rồi rơi xuống đất lúc nãy. Mặc Tu Nghiêu khẽ cau mày, nhìn nữ nhân đang tràn đầy hận ý trước mặt mà chỉ cảm thấy buồn cười vô cùng, “Ngươi cho rằng, năm đó, ngươi đã giúp Bản vương một hai lần, thì Bản vương sẽ phá lệ mà đối xử với ngươi rộng lượng sao? Thậm chí, để cho ngươi nhục nhã vợ của Bản vương một cách tùy tiện sao?” Định Vương phủ cũng không thiếu nợ nàng ta, năm đó, Liễu quý phi đã giúp hắn không ít, nhưng Định Vương phủ cũng đã trả lại cho nàng ta. Chỉ có thể nói là theo như nhu cầu thôi. Hôm nay lại lấy cái này ra để nói chuyện, thì không khỏi quá buồn cười rồi!

“Nữ nhân kia… Nữ nhân kia quan trọng với chàng như vậy sao? Vì nàng ta… Ngay cả việc có được vùng đất rộng lớn ở phía Bắc dễ như trở bàn tay, mà chàng cũng tình nguyện vứt bỏ sao?” Liễu quý phi vừa giãy dụa vừa hỏi.

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh nói: “Chẳng lẽ A Ly nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Huống chi… Vì nàng ấy, đừng nói món đồ chưa có trong tay, cho dù là cả thiên hạ, thì Bản vương cũng có thể vứt bỏ.”

“Chàng?” Liễu quý phi nhìn nam tử áo trắng trước mặt chằm chằm đầy kinh hãi. Mặc Tu Nghiêu lại “Hừ” khẽ một tiếng, hơn nữa, càng chán ghét nữ nhân có đầy vết máu cả người, thê thảm vô cùng trước mặt này, phất tay một cái, phân phó thị vệ ở bên cạnh: “Ném ra ngoài!”

“Dạ, Vương gia.” Vừa nhận được lệnh, thị vệ không dám trì hoãn, vội

vàng tiến lên kéo Liễu quý phi ra ngoài. Cả người Liễu quý phi bị thương nặng, nên khi bị kiềm chế lại càng không thể động đậy, chỉ có thể quay đầu lại nhìn Mặc Tu Nghiêu chằm chằm đầy oán hận, nguyền rủa: “Mặc Tu Nghiêu, ngươi sẽ phải hối hận!”

Mặc Tu Nghiêu cười một tiếng đầy lạnh lùng, không rảnh mà để ý đến. Liễu quý phi bị kéo thẳng ra ngoài Định Vương phủ, bị ném ra ngoài không chút khách khí, rơi xuống đất dưới bậc thềm bên ngoài Định Vương phủ, va chạm mạnh khiến cho nàng phải rên khẽ lên một tiếng, hiển nhiên lại bị thương thêm một lần nữa. Những người đi theo nàng đến Định Vương phủ vội vàng bước lên muốn đỡ nàng dậy. Nhiều người ba chân bốn cẳng lại càng khiến cho nàng đau đến không muốn sống, không khỏi nổi giận, nói: “Cút ngay cho Bản cung!”

Tất cả mọi người đều sợ hết hồn, thật sự không biết tại sao Quý phi nương nương đi một chuyến đến Định Vương phủ lại bị thương thành như vậy. May mà Định Vương phủ ở nơi tập trung các Vương tôn, quý tộc trong Sở kinh, nên lúc này, trên đường phố cũng không có người đi đường nào qua lại. Nếu không, mặt mũi hoàng gia sẽ bị mất không còn một chút nào.

Thật vất vả, Liễu quý phi mới đứng lên khỏi mặt đất, nhưng lại ngẩn ra. Bên cạnh một góc tường gần đó, một thiếu niên mặc áo gấm khoảng mười hai, mười ba tuổi đang im lặng nhìn nàng mà khuôn mặt âm trầm như nước.

“Nương nương, là Tần Vương……” Cung nữ ở bên cạnh thấp giọng nhắc nhở.

“Hoàng nhi……” Liễu quý phi nhẹ giọng kêu.

Tần vương im lặng nhìn liễu Liễu quý phi một lát, rồi liền xoay người biến mất sau một khúc quanh trên đường lớn. Liễu quý phi kinh ngạc,

nhìn đường phố trống vắng đến xuất thần, một cảm giác bất an khó hiểu liền lan tràn trong lòng một cách lặng lẽ.

Trong Định Vương phủ

Phượng Hoài Đình và Hoàng hậu thấy bộ dáng của Phượng Chi Dao liền sợ hết hồn, nhưng cũng không có ai hỏi ra tiếng. Thấy không khí hơi cổ quái, nên Diệp Ly không thể làm gì khác hơn là tự mình mở miệng hỏi: “Phượng Tam, vết thương trên người không sao chứ?” Phượng Chi Dao nhìn Diệp Ly hơi cảm kích, cười nói: “Đa tạ Vương phi đã quan tâm, một vài vết thương ngoài da thôi, không sao.”

Ở bên cạnh, Phượng Hoài Đình và Hoàng hậu đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mặc Tu Nghiêu ngồi ở một bên khác, lấy tay gõ lên tay vịn của ghế một cách thờ ơ, nhìn Phượng Chi Dao cười như có như không, nói: “Phượng Tam, ngươi không có lời muốn nói sao?”

Ngay lập tức, khuôn mặt của Phượng Chi Dao liền suy sụp xuống, vẻ mặt đầy đau khổ, nói: “Mặc cho Vương gia trách phạt.”

“Rất tốt.” Mặc Tu Nghiêu vỗ tay cười nói, “Ngươi đã nhận phạt, như vậy… Đi đến chỗ của Tần Phong lĩnh phạt thì sao hả? Trong mấy tháng tới, Bản vương không muốn nhìn thấy ngươi.” Phượng Chi Dao cảm thấy hơi ngoài ý muốn, mở to hai mắt, trong nháy mắt không hiểu rõ Vương gia đang đánh chủ ý gì. Đi đến chỗ của Tần Phong lĩnh phạt sao? Hình như chỗ của Tần Phong không có chức năng này thì phải? Mà quan trọng nhất là, Mặc Tu Nghiêu lại chấp nhận không nô dịch hắn mấy tháng được sao?

Sự ngoài ý muốn của hắn rơi vào trong mắt hai người không biết khác, thì lại cho rằng Mặc Tu Nghiêu trừng phạt nghiêm khắc vô

cùng, nên sắc mặt đều trở nên khó coi. Thật lâu sau, Phượng Chi Dao mới tiếp nhận mệnh lệnh của Mặc Tu Nghiêu nhưng vẫn hơi thấp thỏm không yên, “Thuộc hạ tuân lệnh.” Mặc kệ Mặc Tu Nghiêu muốn hành hạ hắn như thế nào, dù sao cũng không chạy thoát được, còn không bằng đối mặt một cách thản nhiên.

“Vương gia……” Hai thân ảnh đồng thời lên tiếng. Phượng Hoài Đình và Hoàng hậu lại không khỏi nhìn đối phương một chút, cuối cùng vẫn là Phượng Hoài Đình mở miệng: “Vương gia, lần này chính là do lão hủ mới dẫn đến, kính xin Vương gia niệm chút tình mọn của lão hủ, mà khai ân trừng phạt nhẹ.”

Phượng Chi Dao nhìn sắc mặt thì bình tĩnh, nhưng chân mày đã khẽ nhăn lại của Phượng Hoài Đình mà hơi ngoài ý muốn. Hiển nhiên không nghĩ tới Phượng Hoài Đình sẽ cầu tình thay hắn.

Mặc Tu Nghiêu nói một cách thản nhiên: “Phượng lão gia nói quá lời, chuyện này là do Phượng Tam gây ra, làm sao lại trách Phượng lão gia được. Huống chi, xưa nay, Bản vương làm việc luôn thưởng phạt rõ ràng. Phượng Tam gây ra chuyện lớn như vậy, nếu không phạt thì sao có thể phục chúng được?” Chính Phượng Hoài Đình cũng là người lãnh đạo, nên tất nhiên biết tầm quan trọng của sự thưởng phạt rõ ràng. Nhưng một câu nói thong thả cuối cùng của Mặc Tu Nghiêu lại khiến cho trong lòng ông trầm xuống, “Yên tâm… Bản vương sẽ giữ lại cho hắn ta một mạng.”

“Vương gia… Không phải như vậy là quá nặng sao?” Hiển nhiên, cách hiểu của Mặc Tu Nghiêu và Phượng Hoài Đình xuất hiện sự khác biệt nghiêm trọng. Mặc Tu Nghiêu không bao giờ nghĩ tới chuyện muốn lấy mạng của Phượng Chi Dao, nên tất nhiên sẽ giữ lại cho hắn ta một mạng. Mà Phượng Hoài Đình lại cho rằng, một câu này của Mặc Tu Nghiêu có nghĩa là chỉ cần giữ lại một hơi thở, không chết là được.

Hít sâu một hơi, Phượng Hoài Đình nói một cách nghiêm túc: “Vương gia, vô luận như thế nào thì Phượng Chi Dao là con trai của lão hủ, bây giờ nó phạm lỗi thì cũng nên để cho người làm cha là ta trừng phạt.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày kinh ngạc, nói với Phượng Hoài Đình: “Bản vương nhớ Phượng gia đã trục xuất Phượng Tam ra khỏi cửa rồi.”

“Trên gia phả còn chưa xóa tên.” Phượng Hoài Đình nói một cách kiên định. Chỉ cần trên gia phả vẫn còn tên của Phượng Chi Dao, thì vĩnh viễn, Phượng Chi Dao luôn là con cháu của Phượng gia.

Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm một lát, rồi lắc đầu, nói: “Vẫn không được. Phượng Chi Dao đã ba mươi, đã có thể chịu trách nhiệm cho hành vi của mình từ lâu. Huống chi, chuyện lần này là chuyện công mà không phải là chuyện nhà. Nên tất nhiên vẫn do Bản vương trừng phạt. Phượng Tam, ngươi có ý kiến gì không?”

Ngay từ lúc Phượng Hoài Đình xin tha cho mình, thì Phượng Chi Dao đã ngây dại rồi, sao còn có ý kiến gì nữa? Giật mình kinh ngạc, liền lắc đầu. Tâm tình của Mặc Tu Nghiêu rất tốt, liền quay đầu lại nói với Phượng Hoài Đình: “Ngươi xem, chính Phượng Tam cũng không có ý kiến gì.”

Phượng Hoài Đình cắn răng một cái, liền nói: “Là lão hủ không biết cách dạy con. Lão hủ nguyện ý lĩnh phạt thay nó, kính xin Vương gia thành toàn.”

Mặc Tu Nghiêu nhìn Phượng Hoài Đình đầy bình tĩnh, nói một cách thản nhiên: “Phượng lão gia nên suy nghĩ rõ ràng. Xưa nay, hình phạt của Định Vương phủ luôn nghiêm khắc, đừng nói là thân thể

suy yếu quanh năm như Phượng lão gia ngươi vậy, cho dù là những thanh niên đã từng trải qua huấn luyện đặc biệt, thì cũng chưa có mấy người chịu được. Thay người khác chịu phạt, là phải chịu gấp đôi."

Phượng Hoài Đình nói đầy kiên định: "Nuôi không dạy, là lỗi của cha. Đây là kết quả mà lão hủ phải chịu. Xin Vương gia thành toàn."

Nụ cười trên mặt của Mặc Tu Nghiêu càng vui sướng hơn, "Phượng Tam, ngươi nói sao?"

Rốt cuộc, Phượng Chi Dao cũng phục hồi tinh thần lại, cau mày nói một cách lãnh đạm: "Ai làm người đó chịu, ai muốn ông ấy chịu phạt thay chứ? Bản công tử không có quan hệ với ông ấy!"

Mặc Tu Nghiêu nhìn Phượng Hoài Đình một cách khó xử, "Phượng lão gia, ngươi xem……" Diệp Ly ngồi bên cạnh âm thầm kéo ống tay áo của hắn, ý bảo hắn vừa vừa phải phải thôi. Phượng Hoài Đình liếc Phượng Chi Dao một cái, nói với Mặc Tu Nghiêu: "Chỉ cần một ngày nó còn mang họ Phượng, thì không tới phiên nó làm chủ. Xin Vương gia thành toàn."

"Được!" Mặc Tu Nghiêu quay đầu lại cho Diệp Ly một nụ cười yên tâm, "Người đâu! Mang Phượng lão gia đi xuống chịu phạt."

"Vương gia!" Phượng Chi Dao tức đến giơ chân. Đương nhiên hắn biết Mặc Tu Nghiêu không thể nào thật sự đẩy hắn vào chỗ chết, nhưng những trừng phạt có thể xảy ra kia, hắn chịu được, nhưng không có nghĩa là một ông lão gần sáu mươi như cha hắn cũng có thể chịu được.

Thị vệ ở ngoài cửa đã đi vào áp giải Phượng Hoài Đình đi mất. Phượng Chi Dao liền chạy ra ngoài cửa muốn đuổi theo, nhưng một

cơn gió cực mạnh liền thổi lướt qua, Phượng Chi Dao chỉ cảm thấy đầu gối tê rần, liền té ngã xuống đất, chỉ có thể trơ mắt nhìn Phượng Hoài Đình bị mang đi.

“Chạy cái gì mà chạy? Bản vương còn chưa tính sổ với ngươi đâu.” Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn Phượng Chi Dao đang quỳ một chân trên mặt đất, cười nói một cách nhẹ nhàng. Phượng Chi Dao nói đầy đau khổ: “Vương gia, ông lão kia đã sắp sáu mươi tuổi rồi, đừng nói ngài thật sự tính giết ông ấy chết đó?”

Mặc Tu Nghiêu liếc hắn một cái, liền nói: “Ta giết ông ấy chết thì chẳng phải đã đúng với ý muốn của ngươi rồi sao? Không phải ngươi hận ông ấy đến muốn giết chết sao?”

Phượng Chi Dao cắn răng, “Ông ấy là cha ta!” Cho dù không thích ông lão ấy thiên vị, nhưng hắn cũng không thể thật sự muốn cha hắn chết.

“Bản vương nhớ, lúc nãy có người nói với ta, không có quan hệ với ông ấy mà, vậy sao lúc này lại biến thành cha rồi?”

“Vương gia……” Phượng Chi Dao gấp đến muốn khóc, chỉ hy vọng các huynh đệ phía dưới đừng ra tay nhanh như vậy. Dựa vào tốc độ tia chớp như lúc nãy của Liễu quý phi, thì nếu cứ dây dưa thêm một lát nữa, nói không chừng đã hành hình xong rồi, “Vương gia, ta sai rồi. Đến cùng thì ngài muốn thế nào đây? Ta bán mạng cho ngài đến chết vẫn chưa đủ sao?”

Mặc Tu Nghiêu nói một cách khinh thường: “Vốn ngươi đã phải bán mạng cho ta đến chết rồi.”

“Vậy ngài còn muốn thế nào đây?”

“Để cho cha của ngươi đến Tây Bắc.”

“Không có hỏi… A?” Phượng Chi Dao liền há hốc mồm, sao hắn lại không biết từ lúc nào mà Mặc Tu Nghiêu coi trọng cha hắn vậy?

“Không đồng ý?” Mặc Tu Nghiêu híp mắt đầy nguy hiểm.

“Đồng ý! Đồng ý!” Phượng Chi Dao gật đầu lia lịa, “Nhưng… Chỉ sợ cha ta sẽ không đồng ý.”

Mặc Tu Nghiêu vỗ vỗ tay cười nói một cách thản nhiên: “Chuyện này không liên quan đến Bản vương. A, ngươi có thể nói cho ông ấy biết, nếu ông ấy không đồng ý, thì Bản vương sẽ giết ngươi. Đi đi…” Phất tay một cái, Mặc Tu Nghiêu hài lòng đuổi Phượng Chi Dao đi. Thấy Diệp Ly và Hoàng hậu ngồi bên cạnh đang che miệng nén cười, đến bây giờ, Phượng Chi Dao mới hiểu, mình đã bị đùa giỡn.

Suy sụp gục đầu xuống đầy bất đắc dĩ, Phượng Chi Dao đi ra cửa tìm cha hắn, sau lưng còn truyền đến giọng nói vui vẻ đầy rõ ràng của Mặc Tu Nghiêu, “Sau khi làm xong chuyện của cha ngươi, nhớ đến thư phòng xử lý hết những công vụ chồng chất trong mất ngày qua. Chính ngươi nói đó, bán mạng đến chết……”

Chân của Phượng Chi Dao lảo đảo. Hắn chính là có óc heo mà……

Mỉm cười nhìn Phượng Chi Dao đi khỏi, Diệp Ly nói với Mặc Tu Nghiêu đầy bất đắc dĩ: “Chàng cần gì phải đùa giỡn với hắn ta như thế?” Mặc Tu Nghiêu “Hừ” lạnh một tiếng, nói: “Đùa giỡn với hắn ta? Bản vương cũng không đùa giỡn với hắn ta. Trong mấy tháng tới, nếu hắn ta không bận đến chân không chạm đất, thì Bản vương sẽ thật sự xin lỗi hắn ta!”

Diệp Ly lắc đầu, hỏi: “Chàng cảm thấy Phượng Chi Dao sẽ thuyết

phục Phượng lão gia được sao?”

Nói thật, một thiên tài buôn bán như Phượng Hoài Đình thì đúng là hiện tại bọn họ rất cần. Thật ra, ở trong lĩnh vực này, mặc kệ là Hàn Minh Tích hay Lãnh Hạo Vũ, đều không được xem là có sở trường. Lãnh Hạo Vũ quản lý Định Vương phủ sản nghiệp dưới trướng thì không sao, nhưng muốn gánh thêm cả Tây Bắc, thậm chí là những nền kinh tế lớn hơn nữa, thì liền trở nên như trứng chọi đá. Huống chi, bản thân Lãnh Hạo Vũ xuất thân tướng môn, mấy năm nay, vì Định Vương phủ mà vẫn luôn yên lặng làm thương nhân, thật sự hơi thiệt thòi cho hắn ta. Lần này phái hắn ta đến Tử Kinh Quan, Diệp Ly liền hiểu, chỉ sợ Mặc Tu Nghiêu đã chuẩn bị tìm kiếm nhân tài thay thế hắn ta rồi. Chỉ là, tìm đến Phượng Hoài Đình thì vẫn khiến cho Diệp Ly hơi kinh ngạc.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Trừ phi ông ấy không cần mạng của Phượng Chi Dao nữa.”

Diệp Ly lắc đầu, nói một cách hơi bi quan: “Ông ấy không chỉ là cha của một mình Phượng Chi Dao thôi, bên kia còn hai đứa con trai trưởng, còn có cả Phượng gia nữa. Chỉ sợ sức nặng của một mình Phượng Chi Dao sẽ không đủ.”

Mặc Tu Nghiêu nói: “Cái này thì phải xem Phượng Hoài Đình có phải là một thương nhân chân chính không? Thương nhân, chỉ có tầm nhìn xa trông rộng thì không đủ. Nếu thật như vậy, thì không cần cũng được.”

Hoàng hậu nhìn hai người, nhẹ giọng cười nói: “Vương gia hao tổn tâm huyết vì thuộc hạ, thật sự là minh chủ khó gặp trên thế gian. Trong tương lai, nếu Phượng gia đi theo đệ, thì nhất định sẽ không chịu thiệt thòi.”

Mặc Tu Nghiêu lại nói với tỷ ấy: “Vậy còn Hoa gia thì sao?”

Hoàng hậu ngẩn ra, lắc đầu nói một cách bất đắc dĩ: “Hoa gia… Tỷ không làm chủ được.” Nàng hiểu rõ cha của mình, chỉ sợ, cho dù Đại Sở thật sự bị diệt vong, thì cha cũng sẽ không rời khỏi Đại Sở một bước. Cả đời chinh chiến vì quốc gia này, thật ra, những người đời trước này đều xem Đại Sở quan trọng hơn cả tính mạng của mình. Muốn thuyết phục bọn họ rời khỏi, thì căn bản là chuyện không có khả năng.

Hiển nhiên, Mặc Tu Nghiêu hiểu rõ Hoa Quốc Công, gật đầu nói: “Bản vương sẽ không bắt buộc Hoa gia đưa ra quyết định.”

“Cám ơn đệ, Tu Nghiêu.” Hoàng hậu mỉm cười nói.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười đáp lại.

Trong Lê Vương phủ, vừa mới chiếm được gần hết Phượng gia, nên tâm tình Mặc Cảnh Lê rất tốt, ngồi trong thư phòng xem sổ sách của Phượng gia vừa mới đưa tới, khóe môi câu ra nụ cười lạnh lùng, cho dù thần trí của Mặc Cảnh Kỳ thanh tỉnh một lúc đã phá vỡ tất cả kế hoạch của hắn, nhưng vậy thì sao chứ? Hắn còn sống, mà Mặc Cảnh Kỳ đã chết. Chỉ có người sống mới có thể thấy kết cục trong tương lai, cũng chỉ có người sống mới có thể có tất cả. Mặc Cảnh Kỳ trông cậy vào Mặc Tu Nghiêu có thể thu dọn tàn cuộc thay hắn ta, nhưng chỉ tiếc, căn bản Mặc Tu Nghiêu không có chút hứng thú nào với mấy chuyện này. Huống chi, dựa vào thực lực hiện nay của hắn, cho dù muốn cứng đối cứng với Mặc Tu Nghiêu, thì cũng chưa chắc không có sức để liều mạng. Chỉ là… Nghĩ đến cuộc chiến vẫn đang giằng co ở Tử Kinh Quan, Mặc Cảnh Lê “Hừ” khẽ một tiếng, tạm thời vẫn không thể trêu chọc Mặc Tu Nghiêu.

“Vương gia, Liễu quý phi tới.” Ngoài cửa, quản gia bẩm báo.

Mặc Cảnh Lê nhíu mày, nói một cách không vui: “Nàng ta tới làm gì?” Mặc dù hiện nay, hắn đã không sợ lời đồn nhảm nhí gì, nhưng dù sao Liễu quý phi vẫn là góa phụ của hoàng huynh hắn, hài cốt của Tiên hoàng còn chưa lạnh, Liễu quý phi đã chạy đến phủ Nhiếp Chính Vương, thì còn ra thể thống gì? Huống chi, Mặc Cảnh Lê vẫn luôn chướng mắt Liễu quý phi, nên nghe thấy nàng ta lại tùy tiện tới cửa, thì tất nhiên là không vui.

“Hình như Liễu quý phi bị thương nặng, nói là bắt buộc phải gặp được Vương gia.” Quản gia bẩm báo cẩn thận từng ly từng tí.

Mặc Cảnh Lê “Hừ” lạnh, nói: “Chắc đã đi Định Vương phủ tự chuốc khổ rồi chứ gì?” Tức giận đứng lên, lại phân phó: “Dẫn nàng ta tới khách sảnh, Bản vương đến liền.”

Mặc Cảnh Lê bước vào khách sảnh, nhìn thấy bộ dáng của Liễu quý phi thì cũng không thể không lắp bắp kinh hãi, trên váy áo trắng như tuyết loang lổ đầy vết máu, nhìn một cái là đã có thể nhìn ra bị roi quất, thậm chí có chỗ quần áo rách cả ra, còn có vết máu chưa lau sạch trên khuôn mặt tái nhợt cùng với cánh tay phải buông lỏng mất tự nhiên kia nữa, “Ngươi xảy ra chuyện gì vậy?” Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói một cách không vui. Liễu quý phi mang theo bộ dạng này chạy đến phủ của hắn, truyền ra ngoài thì sẽ lại là một trận phong ba nữa.

Liễu quý phi ngẩng đầu nhìn hắn ta, cười lạnh một tiếng, nói: “Còn có thể là chuyện gì? Không phải ngươi rất rõ ràng sao? Mặc Tu Nghiêu làm.”

Mặc Cảnh Lê đánh giá Liễu quý phi thật cẩn thận, lúc này mới phát hiện, hình như nữ nhân này trở nên hơi hơi không giống với lúc trước. Vốn khi nhắc tới Mặc Tu Nghiêu, bất cứ lúc nào, thì trong mắt

nữ nhân này đều mang theo si mê và ái mộ không có cách nào che giấu, mà bây giờ lại là hận ý đến nghiến răng nghiến lợi. Mặc dù chỗ sâu trong đáy mắt vẫn còn mang theo một chút lưu luyến si mê không thể tránh né, nhưng Mặc Cảnh Lê tin tưởng, lúc này, trong lòng Liễu quý phi, hận ý dành cho Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối nhiều sự yêu mến.

Mặc Cảnh Lê ngồi xuống đối diện nàng ta, nói một cách lạnh nhạt: "Đã cảnh cáo ngươi trước rồi, đừng trêu chọc Mặc Tu Nghiêu. Hiện tại ngươi đã thấy rõ chưa? Đời này, ngoại trừ Diệp Ly ra, Mặc Tu Nghiêu đã từng thâm tình với nữ nhân nào chưa? Cho dù là Tô Túy Điệp… Cũng không phải đã chết trong tay Mặc Tu Nghiêu sao?"

"Đừng đánh đồng Bản cung với nữ nhân kia!" Liễu quý phi nói một cách chán ghét.

Mặc Cảnh Lê bĩu môi, thầm nghĩ trong lòng: "Ngươi cho rằng ngươi tốt hơn Tô Túy Điệp chỗ nào sao?" Mặc kệ suy nghĩ của nàng ta, Mặc Cảnh Lê không nhịn được mà hỏi: "Bây giờ ngươi không đến Liễu gia, mà lại chạy đến quý phủ của Bản vương làm gì?" Liễu quý phi cúi đầu, nói một cách thản nhiên: "Liễu gia? Ha ha… Lúc trước, phụ thân ta nói cho ta biết, tính gả cháu gái út của ta cho Lê Vương. Diễm phúc của Lê Vương thật tốt. Đứa cháu gái út kia của ta chính là một bông hoa mới lớn, cũng được xem là mỹ nữ số một, số hai trong kinh thành."

Mặc Cảnh Lê cau mày, nhưng liền hiểu ý tứ của Liễu quý phi và Liễu gia đang đánh chủ ý gì rất nhanh, nhìn Liễu quý phi chằm chằm, nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Liễu quý phi cười nói: "Ta biết ngươi muốn Liễu gia ủng hộ ngươi, nhưng lại không muốn bị Liễu gia kiềm chế. Ta sẽ giúp ngươi, chiếm được Liễu gia một cách hoàn toàn… Không cần đám hỏi với Liễu

gia.”

“Điều kiện là cái gì?” Mặc Cảnh Lê hỏi một cách gọn gang dứt khoát, tất nhiên Liễu quý phi không thể giúp hắn một cách vô duyên vô cớ được. Liễu quý phi cười nói: “Quả nhiên, Lê Vương luôn thẳng thắn. Điều kiện chính là… Ta muốn ngươi giết Diệp Ly giúp ta!”

Mặc Cảnh Lê ngẩn ra, cúi đầu nói: “Giết Diệp Ly? Ta điên rồi sao… Giết Diệp Ly sẽ dẫn đến kiểu trả thù gì của Mặc Tu Nghiêu chứ? Ai có thể gánh chịu nổi đây?” Trước kia, khi Diệp Ly rơi xuống vách núi, không nói Mặc Tu Nghiêu liền nhất đao lưỡng đoạn quyết tuyệt với Đại Sở, chiếm cứ vùng đất Tây Bắc rộng lớn của Đại Sở một cách dứt khoát, mà suýt nữa còn gây thành họa lớn là thiên hạ đại loạn. Qua nhiều năm như vậy, đương nhiên Mặc Cảnh Lê có thể tra được một chút chuyện vào năm đó. Năm đó, sau khi Diệp Ly rớt xuống núi, thân thể Mặc Tu Nghiêu liền tệ vô cùng, nếu không, chỉ sợ Mặc Tu Nghiêu thật sự dám khởi binh tấn công Đại Sở luôn. Chứ đừng nói bây giờ, hai người đã có một đứa con trai, chắc chắn tình cảm càng sâu hơn trước.

Liễu quý phi cười lạnh nói: “Dựa vào thực lực hiện nay của Lê Vương mà còn cần sợ Định Vương phủ sao? Chỉ cần có thế lực của Liễu gia, thì trên triều đình, có ít nhất một nửa người ủng hộ ngươi, đến lúc đó, ngươi có thể ngồi lên ngôi vị Hoàng đế một cách quang minh chính đại……”

“Nữ nhân ngu xuẩn.” Mặc Cảnh Lê nói không chút khách khí. Vốn có lẽ Mặc gia quân không đáng sợ như vậy, nhưng hiện tại, tình thế giữa các quốc gia, nhìn như bình tĩnh, nhưng kỳ thật đã căng thẳng cực kỳ. Mà Đại Sở lại càng phải đối mặt với sự công kích của Bắc Cảnh, chỉ cần Mặc gia quân nhúng tay vào, thì Đại Sở chính là hai mặt thụ địch, đến lúc đó, chắc chắn Bắc Nhung cũng sẽ tranh thủ lấy lợi ích từ trong đó. Hiện tại, Đại Sở không thể đắc tội với Mặc Tu

Nghiêu hơn bất cứ lúc nào.

“Ngươi thật sự không đồng ý sao?” Liễu quý phi híp mắt nói: “Như vậy, ngươi còn muốn có con trai của ngươi không?”

Trong đôi mắt hung dữ của Mặc Cảnh Lê hiện lên một tia ác độc, nhang liền đè ép xuống rất nhanh, “Đổi một điều kiện khác. Không thể giết Diệp Ly được, không nói những cái khác, chính Diệp Ly cũng là cao thủ hạng nhất, đi theo bên cạnh còn có ám vệ và Kỳ Lân. Nếu giết nàng ấy dễ dàng như vậy, thì ngươi sẽ tìm đến Bản vương sao?”

Liễu quý phi cắn răng, trầm tư một lát rồi nói: “Giết con trai của Diệp Ly!”

“Vì sao?” Mặc Cảnh Lê cau mày hỏi.

“Ta muốn nàng ta sống không bằng chết!” Khuôn mặt mỹ lệ của Liễu quý phi như lệ quỷ, “Ta muốn nàng ta mất đi người quan trọng nhất, ta muốn cả ngày lẫn đêm, nàng ta đều sống trong nỗi đau thấu tim, vĩnh viễn không được an bình!”

Trong đại sảnh yên lặng một lát, Mặc Cảnh Lê nói: “Ta từ chối.”

“Ngươi!” Liễu quý phi nhìn Mặc Cảnh Lê chằm chằm đầy tức giận, Mặc Cảnh Lê cười lạnh nói: “Đừng tưởng rằng lần nào dùng chiêu này đều có tác dụng, cho tới bây giờ, Bản vương còn chưa thấy một con mắt của con trai ta nữa. Bản vương đã nói rồi… Dám gạt ta, ta muốn ngươi sống không bằng chết!” Thân thể Liễu quý phi khẽ run lên, đau đớn đã bị nàng cố gắng quên mất liền mơ hồ truyền đến, khiến cho nàng không nhịn đau được mà khẽ ngâm ra tiếng.

Khuôn mặt tái nhợt nhưng vẫn làm ra vẻ lạnh lùng, Liễu quý phi đứng lên nói: “Nếu ngươi đã không tin Bản cung, vậy thì cũng không còn gì

hay để nói nữa. Bản cung cáo từ."

Mặc Cảnh Lê nhìn nàng ta chằm chằm, rồi nói: "Bản vương mặc kệ ngươi muốn làm gì, nhưng không được phép động tới Diệp Ly."

Liễu quý phi hơi kinh ngạc nhướng mày, quay đầu lại đánh giá Mặc Cảnh Lê, một lúc lâu sau mới nói: "Không được phép đông tới Diệp Ly? Xem ra Lê Vương không chịu đồng ý với ta không phải bởi vì kiêng kỵ Định Vương, mà là… Thật đúng là thương nhớ nữ nhân Diệp Ly kia thì phải? Thật hiếm có… Lê Vương lại nhớ mãi không quên một nữ nhân không thuộc về mình sao? Hay… Nam nhân đều đê tiện như vậy, không chiếm được mới là tốt nhất?"

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng, "Không cần ngươi quan tâm, vốn cũng tốt hơn tự đưa tới cửa lại bị người ta xem thường như ngươi."

"Ngươi… Hừ!" Liễu quý phi cắn răng, vung tay áo bỏ đi. Bước đi đầy kiêu ngạo, trong lòng của nàng lại càng suy tính vô số tâm tư và tính toán, nhưng lại không biết, chuyện xui xẻo chân chính vẫn còn đang đợi nàng ở phía sau.

Chương 286: Quý phi gặp xui xẻo

Liễu Quý phi vừa về tới trong cung của mình, thì liền phát hiện, trong cung điện luôn trống vắng không có ai của mình đã có đầy người đang ngồi. Từ Thái hậu, cho tới các tần phi có địa vị trong cung, đều trình diện đầy đủ. Ngồi bên cạnh Thái hậu chính là Lý thị được các cung nhân xưng là Lý nương nương và được hưởng thụ đãi ngộ của Hoàng hậu do có quan hệ của Thập hoàng tử. Ngồi bên trái Thái hậu chính là Trịnh Hiền phi – mẹ ruột của Lục hoàng tử. Vừa bước vào trong điện, Trịnh Hiền phi liền trừng mắt nhìn nàng đầy hung dữ, trên khuôn mặt đã không tính còn trẻ tràn ngập sự vui vẻ hả hê. Liễu Quý phi khẽ nhíu mày, ẩn ẩn trong lòng có cảm giác xấu.

“Thái hậu, ngươi mang theo nhiều người đến cung điện của Bản cung như vậy là có ý gì?” Nhìn Thái hậu chằm chằm, Liễu Quý phi hất cằm lên đầy kiêu ngạo.

Thái hậu cười lạnh một tiếng, nói: “Ai gia còn muốn hỏi ngươi đây, thi cốt của Hoàng thượng còn chưa lạnh, mà ngươi, thân là hậu phi lại không ở trong cung giữ đạo hiếu, thật ra đã chạy đi đâu hả?”

Trịnh Hiền phi ngồi bên cạnh nhìn Liễu Quý phi chằm chằm một lát, chớp mắt một cái, rồi kêu lên một tiếng “A” đầy sợ hãi, nói: “Thái hậu, hình như Quý phi tỷ tỷ bị thương đó. Xem xem… Ngay cả quần áo cũng đều bị rách.” Ngay lập tức, ánh mắt của mọi người liền tập trung lên người Liễu Quý phi, Liễu Quý phi kéo áo choàng trên người kín lại, sắc mặt trầm xuống. Vốn phải thay quần áo rồi mới về, nhưng đã quyết liệt với phủ Thừa Tướng, nên tất nhiên, dựa theo ngạo khí của Liễu Quý phi, thì không thể có chuyện về phủ Thừa Tướng, mà

Lê Vương phủ cũng sẽ không chuẩn bị quần áo gì cho nàng. Hơn nữa, tất nhiên, Liễu Quý phi cũng chướng mắt những thứ quần áo của thị nữ và dân nghèo kia, vì vậy liền trực tiếp khoác áo choàng che vết máu trên người lại rồi về. Nhưng lại không nghĩ đến sẽ bị người ngăn lại ở trên chính điện.

Trên khuôn mặt già nua của Thái hậu hiện lên một tia vui sướng, nhe răng cười, nói một cách lạnh lùng: “Rốt cuộc ngươi đã đi đâu? Làm gì? Còn không mau khai rõ từng chi tiết ra!”

Sắc mặt của mọi người ở đây nhìn Liễu Quý phi cũng đều thêm mấy phần quỷ dị. Những cô gái này sống trong thâm cung cả nửa đời, đỉnh hồng thải bạch (*xu nịnh kẻ mạnh, bắt nạt kẻ yếu*) đã thành bản năng từ lâu. Nên tất nhiên, trong lòng sẽ ghi hận Liễu Quý phi được sủng ái, độc chiếm Thánh tâm mười mấy năm như một ngày. Nếu Mặc Cảnh Kỳ còn sống, Liễu Quý phi vẫn được sủng ái như cũ, thì tất nhiên không ai dám nói gì. Nhưng một khi Liễu Quý phi thất thế, thì số người bỏ đá xuống giếng tuyệt đối nhiều hơn bình thường rất nhiều. Một nữ nhân còn đang trong thời gian để tang cho chồng, mà lại lén chạy ra ngoài cung, còn mang theo một thân quần áo máu me, rách rới về, thì trong đầu mọi người đều cùng tưởng tượng tới một hình ảnh giống nhau.

Liễu Quý phi liếc những nữ nhân này một cái đầy khinh thường, đương nhiên, nàng biết những nữ nhân này đang nghĩ gì, cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nói với Thái hậu: “Bản cung làm gì không liên quan đến Thái hậu.”

“Tiện nhân!” Thái hậu nổi giận: “Ai gia là mẹ ruột của Tiên hoàng, bà nội của Tân hoàng, ngươi nói ai gia có thể quản ngươi không? Chính tiện nhân ngươi châm ngòi ly gián Tiên hoàng và Lê nhi khiến huynh đệ bất hoà, làm hại tình cảm giữa mẹ con chúng ta phai nhạt. Ngươi cho rằng bây giờ còn ai có thể làm chỗ dựa cho ngươi sao? Thi cốt

của Tiên hoàng còn chưa lạnh, mà tiện nhân ngươi đã không chịu nổi tịch mịch chạy đến Định Vương phủ, thật… Thật không biết liêm sỉ! Mất hết mặt mũi của hoàng thất ta!"

Thái hậu vừa tức giận mắng vừa nhìn Liễu Quý phi chằm chằm, trên gương mặt tràn đầy hận ý. Nếu không phải tại lúc trước chính Mặc Cảnh Kỳ sủng ái Liễu Quý phi, thậm chí còn chống đối với cả người mẹ ruột là bà, thì sao bà sẽ quay đầu bồi dưỡng con trai út chứ? Còn không phải vì sợ trong tương lại, con trai lớn bị tiện nhân này mê hoặc đến nỗi trong cung này không có chỗ cho bà đặt chân sao? Nếu không phải tại tiện nhân này, thì sao mẹ con, huynh đệ bọn họ sẽ đi đến tình trạng như bây giờ chứ?

Khóe môi Liễu Quý phi câu lên một tia châm chọc, lạnh lùng, "Chính mình không biết cách dạy con, còn có thể trách Bản cung sao?"

"Tiện nhân… Hôm nay, nếu ai gia không dạy dỗ ngươi, thì ngươi cũng không biết, rốt cuộc mình là thứ gì!" Thái hậu cười lạnh, nói. Đôi mắt phượng của Liễu Quý phi lóe lên, "Ngươi dám động vào ta!" Thái hậu cười nói: "Ngươi cứ thử xem ai gia có dám hay không? Người đâu, mang tiện nhân không biết liêm sỉ này xuống đánh mạnh ba mươi đại bản! Cũng để cho tất cả mọi người xem xem, đây chính là kết quả của kẻ không biết liêm sỉ. Mặt khác, giáng Liễu Quý phi xuống làm Quý nhân!"

"Ngươi dám! Người đâu!" Liễu Quý phi lạnh lùng nói. Nhưng tâm phúc luôn canh giữ trong điện của mình lại không có ai lên tiếng, Thái hậu nhìn nàng ta, lộ ra một nụ cười đắc ý. Thái giám canh giữ ngoài điện đã đi vào muốn áp giải nàng ta xuống. Liễu Quý phi giãy giụa, nói: "Lão bà! Ngươi dám động vào Bản cung, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Thái hậu không đặt chút uy hiếp của nàng ta vào trong mắt, "Liễu gia

đã bỏ ngươi, ngươi lấy gì để không buông tha cho ai gia? Huống chi… Ngươi cho rằng, bây giờ ai gia còn có thể sợ Liễu gia sao?” Trong lòng Liễu Quý phi ngẩn ra, nhìn bộ dáng nắm chắc phần thắng trong tay, lại không có chút bối rối nào trong mấy ngày qua của Thái hậu, thì trong lòng liền biết, có thể Thái hậu đã chiếm được bùa hộ mạng nào rồi, nếu không phải như thế, thì Thái hậu cũng sẽ không dám không khách khí với mình như thế, “Ngươi dám động vào Bản cung……”

“Mang xuống! Đánh!” Thái hậu nói.

Chỉ chốc lát sau, liền có tiếng gậy “Bang! Bang!” truyền vào từ ngoài điện, trong đại điện trống vắng càng trở nên đặc biệt rõ ràng. Trong đại điện, sắc mặt các tần phi của lá gan nhỏ đã trắng bệch từ lâu. Thái hậu ngồi bình tĩnh uống trà, nghe những tiếng đánh lên thịt ở phía ngoài, đáy mắt hiện lên một tia vui sướng.

“Thái hậu… Có phải……” Sắc mặt Lý thị đang ngồi bên cạnh trắng bệch, run rẩy, nói với Thái hậu đầy do dự. Thái hậu lại nói một cách lạnh nhạt: “Sau này, ngươi cũng sẽ làm Thái hậu, phải học nhiều, nhìn nhiều. Có một vài người không sửa trị thì sẽ không biết chính mình mang họ gì, cũng không biết trời cao đất rộng là gì.” Đôi môi Lý thị giật giật, nhưng vẫn gật đầu, thấp giọng, “Dạ, Thái hậu.”

Lúc này, Thái hậu mới gật đầu hài lòng.

Vốn cả người Liễu Quý phi đã bị thương, nên lúc này, bữa tiệc bản tử này vẫn chưa đánh tới ba mươi bản thì đã ngất đi. Oán hận của Thái hậu dành cho Liễu Quý phi, có thể nói là đã chất chứa từ lâu, thì sao sẽ bỏ qua cho nàng ta dễ dàng như vậy, ánh mắt nhìn không nháy không chớp, phân phó người dùng nước giội tỉnh rồi đánh tiếp, cho đến khi đánh xong ba mươi đại bản, thì Liễu Quý phi đã đau đến hôn mê, gần như hận không thể chết đi ngay lúc này. Sau khi gậy

cuối cùng đánh xong, thì rốt cuộc Liễu Quý phi cũng lại lâm vào trong bóng tối một lần nữa.

Trong cung Chương Đức, Thái hậu vẫy lui người hầu hạ bên cạnh, một mình bước vào trong tẩm điện. Lúc này, trong tẩm điện được trang trí xanh vàng rực rỡ lại có một cung nữ có dáng ngoài bình thường đến nỗi có lẫn vào trong đám người thì cũng không nhận ra. Cung nữ này thấy Thái hậu đi vào cũng không kinh ngạc, cũng không đứng dậy, mà chỉ cười nói: “Ta đã biết chuyện vừa mới phát sinh rồi, nói vậy, Vương gia cũng sẽ hết sức hài lòng.”

Thái hậu cúi đầu, cẩn thận đến không giống như một nhất quốc chi mẫu, thấp giọng hỏi: “Như vậy… Lời hứa của Định Vương?”

Cung nữ này cười nói: “Thái hậu cứ yên tâm, mặc dù Vương gia chúng ta có một chút thù oán với Mặc Cảnh Kỳ, nhưng việc của ai thì người đó chịu, chắc chắn sẽ không làm khó Thái hậu. Chỉ cần Thái hậu làm tốt chuyện mà Vương gia phân phó, thì không chỉ chuyện tuấn táng có thể giải quyết, mà thậm chí vốn thế lực thuộc về Hoàng hậu nương nương trong cung cũng có thể giao cho Thái hậu. Đến lúc đó… Thái hậu có thể khống chế cả hoàng cung hoàn toàn, khi đó Thái hậu còn phải sợ gì sao?” Mặc dù dung mạo bình thường, nhưng vẻ mặt và tiếng nói của cung nữ này lại thuyết phục vô cùng. Đặc biệt thế lực nằm trong tay Hoa Hoàng hậu vẫn luôn khiến cho Thái hậu thèm khát, bây giờ có thể tới tay dễ dàng, thì tất nhiên không có gì tốt hơn.

“Ngươi nói lại cho Định Vương, cứ yên tâm, Liễu Quý phi thì tất nhiên ai gia sẽ chiêu đãi nàng ta thật tốt. Cho dù Lê nhi… Muốn bảo vệ nàng ta, thì ai gia cũng có thể khiến cho nàng ta chết một cách lặng yên không một tiếng động!” Nói đến chỗ này, trong mắt Thái hậu hiện lên một tia sát khí. Bà không hiểu, vì sao con trai ruột của bà không chịu cứu mẹ của mình, mà lại đi giúp một tiện nhân không có

chút quan hệ nào. Quả nhiên, chẳng trách Liễu Quý phi này là hồ ly tinh, mê hoặc con trai lớn của bà không đủ, bây giờ còn nghĩ đến mê hoặc con trai út của bà.

Cung nữ cười nói: “Hy vọng Thái hậu có thể làm được. Mặt khác, chuyện của Hoàng hậu……”

“Sau khi Tân hoàng đăng cơ, ai gia sẽ sai người tuyên bố: Do Tiên hoàng băng hà, nên Hoàng hậu đã chán nản ưu sầu mà chết.” Thái hậu nói lời bảo đảm. Nụ cười trên mặt của cung nữ này càng thêm hài lòng, đứng lên, nói: “Nếu đã như vậy, thì nô tỳ sẽ không quấy rầy Thái hậu nữa. Mặt khác, Vương gia chúng ta kêu nô tỳ nhắc nhở Thái hậu. Nếu Thái hậu muốn mình được sống an ổn, thì phải bảo vệ được Tân hoàng. Dù sao… Lê Vương là người lớn, có lẽ cũng không thích bị người khác khoa tay múa chân chỉ bảo giống như Tiên hoàng.”

Nếu trước kia thì có thể Thái hậu còn hơi dao động, nhưng sau khi đã trải qua sự lãnh khốc vô tình của con trai, thì Thái hậu biết rõ Mặc Tu Nghiêu nói rất đúng, gật đầu nói: “Ai gia biết nên làm thế nào.”

“Như vậy, nô tỳ cáo từ.” Cung nữ quy củ phúc thân với Thái hậu, rồi xoay người đi ra ngoài.

Trong tẩm điện, Thái hậu ngơ ngác nhìn lư hương được điêu khắc tinh xảo trên bàn đến xuất thần, một lúc lâu sau mới cười lạnh một tiếng, cho dù hợp tác với Mặc Tu Nghiêu thì sao? Bà chỉ muốn sống, sống tôn quý mà thoải mái! Vì điều này, kêu bà làm gì thì bà cũng đều nguyện ý!

Trong cung điện trống vắng lạnh lẽo, Liễu Quý phi tỉnh lại khỏi cơn hôn mê. Đau đớn khắp cả người khiến cho nàng không khỏi rên rỉ ra tiếng, trên người vẫn mặc bộ quần áo cũ rách và đầy máu khi trở về,

bên cạnh lại càng không có một đám cung nữ thái giám ân cần cẩn thận vây quanh như trong ngày thường. Cố chống đau đớn mà bò dậy, thì mới phát hiện mình cũng không phải đang ở trong cung điện u nhã thanh tĩnh vẫn luôn ở, mà đang nằm trong một gian phòng đầy tro bụi cũ kỹ mà lạnh lẽo. Cửa của gian phòng được mở ra một nửa, mang đi bóng tối âm u vốn có trong phòng, nhưng cũng để lại một vài làn gió vù vù mang hơi lạnh khiến cho nàng lạnh đến phát run, nàng tỉnh lại là do bị lạnh cóng.

Lúc này đã vào canh ba, gió lạnh thổi vào khiến cho nàng phải run lên, giật giật thân thể muốn xuống giường, rồi lại bởi vì đau đớn kéo tới mà lại ngã xuống giường lại. Vạt áo phía sau đã không phải chỉ dùng vết máu loang lổ là có thể hình dung nữa. Hơn phân nửa phần phía trên của quần áo đã đầy vết máu, khiến cho vốn là màu tuyết trắng đã bị nhuộm thành đỏ sậm, nhìn qua sẽ khiến cho trong lòng người không rét mà run. Nhớ tới ban ngày, mình bị vũ nhục ở trước mặt mọi người, ngón tay của Liễu Quý phi nắm thật chặc đệm giường ở dưới người vang lên từng tiếng rách, ngay cả lòng bàn tay bị bấm ra máu cũng không có chút cảm giác nào. Dung nhan mỹ lệ dữ tợn mà vặn vẹo, sao bà ta lại dám? Sao lão bà lại dám đối xử với nàng như vậy?

Còn những tiện nhân kia nữa! Những tiện nhân bỏ đá xuống giếng kia! Nàng muốn cả đám bọn họ đều không chết tử tế được!

Kẽo kẹt…… Cánh cửa cũ kỹ đã lâu không được tu sửa phát ra một tiếng vang nhỏ, Liễu Quý phi ngẩng đầu nhìn thì thấy một thiếu nữ mười mấy tuổi đang nhìn nàng với vẻ mặt kinh hoảng. Nhìn thấy bộ dáng thê thảm nằm sắp trên giường của nàng, thì ngay lập tức, nước mắt trong mắt liền rơi xuống, “Mẫu phi… Mẫu phi, sao người lại trở thành như vậy?” Thiếu nữ bước thật nhanh vào trong phòng, đi tới bên cạnh Liễu Quý phi, thấy cả người nàng đều là máu thì cũng không dám vọng động nữa.

Nhìn con gái đang thất kinh trước mặt, ánh mắt Liễu Quý phi khẽ nheo lại, nhàn nhạt hỏi: “Đây là đâu? Sao con lại ở đây?”

Công chúa Trân Ninh nức nở nói: “Đây là điện Thu Lương, Hoàng tổ mẫu không cho Trân Ninh và các đệ đệ tới thăm mẫu phi, cho nên bây giờ Trân Ninh mới tới… Mẫu phi, người có đói bụng không…” Công chúa Trân Ninh lấy một gói lụa ra khỏi tay áo một cách cẩn thận, rồi mở ra, đưa mấy khối điểm tâm tinh xảo ở bên trong đến trước mặt Liễu Quý phi.

“Bịch!” Liễu Quý phi khoát tay ném điểm tâm xuống đất, nhìn công chúa Trân Ninh đầy lạnh lùng, rồi nói: “Ngu xuẩn! Con cầm mấy thứ đồ vô dụng này tới thì có ích lợi gì? Lập tức gọi ông ngoại và đệ đệ của con tiến cung cứu mẫu phi ra ngoài! Còn có, không được kêu lão yêu phụ kia là bà nội!”

Công chúa Trân Ninh ngây người, trong mắt hiện lên một tia tổn thương, từ từ cúi đầu, thấp giọng nói: “Ông ngoại… Ông ngoại và đệ đệ không chịu tiến cung. Ông ngoại nói… Mẫu phi đắc tội với người không nên đắc tội, Liễu gia, Liễu gia không thể rước lấy họa diệt môn vì mẫu phi được. Đệ đệ… Đệ đệ cũng không chịu tới gặp mẫu phi, cũng không để cho Nhị đệ……” Nàng vẫn sống trong cung, không biết rốt cuộc mẫu phi đã xảy ra chuyện gì, tại sao ông ngoại và đệ đệ cũng không chịu để ý tới mẫu phi nữa. Nhưng nàng cũng không khuyên ông ngoại và đệ đệ được, nên nửa đêm mới một mình lén lút chạy qua hơn phân nửa hoàng cung tới thăm mẫu phi. Nhưng mẫu phi lại……

Sắc mặt Liễu Quý phi xanh mét, vặn vẹo quỷ dị, dưới ánh nến mờ ảo trong đêm khuya lại càng giống như lệ quỷ, khiến cho công chúa Trân Ninh không khỏi kinh hãi lui về sau mấy bước.

“Mẫu… Mẫu phi, rốt cuộc người đã đắc tội với ai? Người nói cho con, còn đi cầu xin ông ngoại và Lê Vương thúc, con đi cầu xin Hoàng tổ mẫu……”

Liễu Quý phi nằm sấp trên giường nhắm mắt lại, nàng đã đắc tội với ai? Một cái tên chợt lóe lên trong đầu, bây giờ, trong kinh thành này, ngoại trừ Mặc Cảnh Lê ra, thì cũng chỉ có một người dám đối xử với nàng như thế. Tạm thời, Mặc Cảnh Lê sẽ không động vào nàng, như vậy, cũng chỉ có thể là.. Nghĩ đến phỏng đoán của mình có thể là đúng, Liễu Quý phi chỉ cảm thấy trong có từng đợt quặn đau. Chỉ bởi vì nàng mắng Diệp Ly một câu, mà hắn đã đối xử với nàng như vậy. Thậm chí không tiếc bồi dưỡng Thái hậu, nếu không có người làm chỗ dựa sau lưng, cho dù đã gần như vạch mặt với Lê Vương đi nữa, thì lão yêu phụ tuyệt đối không dám đối xử với nàng như thế!

Mặc Tu Nghiêu! Ngươi thật nhẫn tâm……

“Mẫu phi……”

Liễu Quý phi hít vào một hơi, nhắm mắt, nói một cách thản nhiên: “Tâm tình của mẫu phi không tốt, con nhặt điểm tâm lên cho mẫu phi đi.”

Công chúa Trân Ninh ngẩn người, liền tranh thủ nhặt mấy khối điểm tâm xem như sạch sẽ lên rồi đưa đến trước mặt Liễu Quý phi, lại lấy một cái quả táo ra khỏi tay áo đưa tới trước mặt mẫu phi, nói: “Mẫu phi, người ăn từ từ, ngày mai, con lại mang tới cho người thêm. Trân Ninh sẽ lại đi tìm ông ngoại và đệ đệ, nhất định sẽ làm cho bọn họ cứu người ra nhanh thôi.”

“Mẫu phi biết con là đứa bé ngoan.” Liễu Quý phi nói đầy thản nhiên.

Lần đầu tiên trong cuộc đời được mẹ khen ngợi, trên khuôn mặt nhỏ

nhắn thanh tú của công chúa Trân Ninh nhiều thêm vài phần ý cười thẹn thùng, “Vậy… Con đi trước, mẫu phi nghỉ ngơi cho thật tốt. Ngày mai, Trân Ninh lại đến thăm người.”

“Mang chút thuốc trị thương tới đây.” Liễu Quý phi nhắc nhở, hơi không hài lòng với đứa con gái ngu dốt này, biết rõ nàng bị thương mà lại chỉ mang một chút điểm tâm vô dụng tới.

“Dạ! Con biết rồi.” Công chúa Trân Ninh nhìn vết thương trên người Liễu Quý phi một cái hơi ão não. Nàng quá hồi hộp vì chưa từng một mình chạy ra ngoài vào đêm khuya, cho nên mới quên phải mang thuốc cho mẫu phi. Vẫn nên nhanh đi về rồi lại tới nữa, hình như mẫu phi thật sự bị thương rất nặng.

Trong thâm cung yên tĩnh u ám, thiếu nữ mới mười ba mười bốn tuổi cẩn thận xuyên qua đường nhỏ từng ly từng tí. Trong bóng đêm, đình đài lầu các hoa lệ, đồ sộ và những ngọn núi giả kỳ lạ, những kỳ hoa dị thảo hoa lệ vào ban ngày đều trở nên đáng sợ như quỷ quái. Rốt cuộc cũng về tới cung điện của mình, thiếu nữ lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên lại bị một bàn tay vươn ra vỗ lên vai nàng từ phía sau làm cho hoảng sợ đến suýt nữa kêu lên.

“Là đệ!” Giọng nam sinh trầm thấp còn mang theo sự thanh thúy đặc biệt của thiếu niên, rồi lại trầm ổn như người trưởng thành.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, công chúa Trân Ninh mới vội che miệng mình lại, vỗ vỗ trái tim đang nhảy bang bang trong ngực mình, xoay người nói với đệ đệ: “Khiếu nhi, sao đệ lại tới đây?” Người tới chính là con trai lớn của Liễu Quý phi, bị giáng từ vị trí Thái tử xuống – Tần Vương Mặc Khiếu Vân. Tần Vương nhướng mày nhìn tỷ tỷ một chút, giọng nói trầm xuống: “Tỷ đã đi thăm bà ấy!”

Công chúa Trân Ninh cũng hơi sợ người đệ đệ do chính mình nuôi

lớn này, xoắn vạt áo, nói hơi bất an: “Khiếu nhi, đó là mẫu phi ruột thịt của chúng ta.”

Mặc Khiếu Vân “Hừ” khẽ một tiếng nói: “Ruột thịt? Khi nào thì bà ấy xem chúng ta là ruột thịt chứ? Bây giờ, tình cảnh của một mình tỷ trong cung như thế nào, tỷ còn không biết sao? Nếu vì bà ấy mà làm liên lụy tới tỷ, còn có tiểu đệ……” Tần Vương vẫn hết sức quan tâm vị tỷ tỷ đã chăm sóc mình từ nhỏ này. Từ nhỏ, Liễu Quý phi luôn lạnh lùng với con cái vô cùng, phần lớn thời gian đều do công chúa Trân Ninh lớn hơn hai tuổi chăm sóc huynh đệ bọn họ. Hiện tại, mình được phong là Tần Vương, nên chỉ có thể ra ngoài cung ở, đệ đệ mới tám tuổi ở trong cũng vẫn do Trân Ninh chăm sóc.

“Chẳng lẽ… Chẳng lẽ thật sự không thể cứu mẫu phi sao?” Công chúa Trân Ninh hỏi một cách đầy cẩn thận.

Mặc Khiếu Vân cười lạnh, “Tỷ có biết bà ấy đã làm gì không?”

“Cái gì?” Công chúa Trân Ninh sửng sốt, trong tiềm thức, nàng cũng không cho rằng mẫu phi đã làm ra chuyện không thể tha thứ gì.

Mặc Khiếu Vân nói một cách lạnh lùng: “Bà ấy chạy đến Định Vương phủ uy hiếp Định Vương cưới bà ấy làm phi, còn nhục mạ Định Vương phi. Nếu bà ấy thật sự gả cho Định Vương, vô luận làm Bình phi hay Trắc phi, thì chị em chúng ta sẽ ra sao? Tỷ tỷ có thể tưởng tượng ra không?” Từ nhỏ, Mặc Khiếu Vân đã được Liễu thừa tướng dạy dỗ đến lớn, nên cũng không ngu ngốc, nghĩ đến lúc trước, khi Định Vương vừa mới hồi kinh, thì mẫu phi liền vội vội vàng vàng xuất cung, sau đó, Phụ hoàng liền bắt đầu đề bạt mấy vị hoàng tử và tần phi, thì liền biết, chỉ sợ chủ ý như vậy của Liễu Quý phi cũng không phải sau khi Phụ hoàng băng hà mới có.

Vốn hắn không tin, nhưng khi tận mắt hắn nhìn thấy vị mẫu phi luôn

xinh đẹp kiêu ngạo kia bị ném ra khỏi Định Vương phủ đầy chật vật mà còn không chịu hết hy vọng, thì trái tim của hắn hoàn toàn băng giá. Ông ngoại nói thật đúng, cho tới bây giờ, mẫu phi chưa từng đặt chị em bọn họ vào trong mắt. Vì mình, cũng vì tỷ tỷ và đệ đệ, hắn không thể lại nhấc lên quan hệ với bà ấy.

“Làm sao… Làm sao sẽ như vậy?” Công chúa Trân Ninh mở to hai mắt đầy khiếp sợ, từ nhỏ, nàng sống trong thâm cung, đều học tập nữ giới, nữ tắc do ma ma trong cung dạy. Trong lòng cũng luôn nhớ, thân là con gái, phải làm việc có chuẩn tắc, mà hành động như mẫu phi thì vô luận thế nào cũng đều bị người trong thiên hạ phỉ nhổ không thể nghi ngờ.

Mặc Khiếu Vân nói với tỷ tỷ: “Hiểu chưa? Nếu đã hiểu thì cũng đừng đi thăm bà ấy nữa.”

“Nhưng… Nếu không đi, mẫu phi sẽ…” Mẫu phi sẽ chết đó… Cho dù công chúa Trân Ninh không rành thế sự như thế nào đi nữa, thì cũng sống trong cái chảo nhuộm lớn hoàng cung này, nên tất nhiên biết, một cô gái bị đánh vào lãnh cung sẽ có cái kết quả gì, huống chi, mẫu phi còn bị thương nặng.

Dưới ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm của đệ đệ, rốt cuộc, công chúa Trân Ninhc vẫn phải cúi đầu, giọng nói nhỏ như con muỗi, “Biết rồi……”

Thấy tỷ tỷ đã hữa, sắc mặt Mặc Khiếu Vân mới hòa hoãn lại. Biết trong lòng tỷ tỷ khó chịu, nên cũng trầm giọng nói: “Tỷ tỷ, đệ chỉ muốn tốt cho chúng ta. Thay vì để cho bà ấy gặp phải vô số chuyện tình ở bên ngoài, còn không bằng cứ nhốt trong lãnh cung. Chẳng lẽ tỷ muốn người khác biết chúng ta có một mẫu phi….”

Mặc Khiếu Vân cũng không nói hết toàn bộ, nhưng công chúa Trân

Ninh cũng hiểu được đệ đệ muốn nói gì. Công chúa Trân Ninh gật đầu, nói: “Tỷ biết rồi.”

“Vậy thì tốt, tỷ tỷ nghỉ ngơi sớm đi. Đệ phải xuất cung.” Mặc Khiếu Vân nhẹ giọng nói, “Chăm sóc cho tiểu đệ thật tốt, đừng để cho đệ ấy chạy lung tung khắp nơi.”

“Tỷ biết rồi.” Công chúa Trân Ninh gật đầu, lại kéo Mặc Khiếu Vân lại, hỏi hơi lo lắng: “Lúc này, sao đệ xuất cung được?” Lúc này đã là canh tư, cửa cung đã đóng từ lâu. Mặc Khiếu Vân cười nói: “Nếu đệ đã có thể đi vào, thì tất nhiên cũng có thể đi ra. Không cần lo lắng. Tỷ tỷ, bảo trọng.”

Đưa mắt nhìn đệ đệ đi khỏi, công chúa Trân Ninh xoay người đi vào cung điện. Trên đường đi vào, ngay cả một cung nữ cũng không đụng phải. Bởi vì không được mẹ ruột coi trọng, nên vốn đám cung nữ, thái giám đã không xem là tỉ mỉ, hiện nay, Liễu Quý phi lại gặp xui xẻo, thì những người này bắt đầu dứt khoát trộm lười một cách quang minh chính đại. Cũng chính vì vậy, nên công chúa Trân Ninh đi lâu như vậy mà lại cũng không bị ta phát hiện.

Trở lại trong phòng của mình, tìm thấy thuốc trị thương dự trữ của mình, công chúa Trân Ninh cắn răng, vẫn xoay người đi ra ngoài.

Nàng cũng không muốn để cho người ta biết mình có một mẫu phi không biết xấu hổ, nàng cũng không phải là thiếu nữ không biết không hiểu gì, nên tất nhiên biết nếu Liễu Quý phi thật sự được như ý vào Định Vương phủ, thì ba chị em mình sẽ có kết quả gì. Đặc biệt là nàng… Một công chúa sắp cập kê. Mẫu phi không thể mang theo bọn họ đến Định Vương phủ, mà thân bọn họ là hoàng tử, công chúa cũng không thể đến Định Vương phủ được. Nhưng ngay cả như vậy… Cũng không thể để cho mẫu phi chết đi vì thương thế không được chữa trị.

Đưa thuốc… Đi về. Trong lòng công chúa Trân Ninh lặng yên suy nghĩ.

"…… Chỉ sợ không sống nổi……" Một giọng nói loáng thoáng truyền vào trong tai công chúa Trân Ninh, công chúa Trân Ninh sợ hết hồn liền vội vàng trốn vào phía sau bụi hoa ven đường. Hôm nay đã vào cuối tháng, nên ánh trăng rằm lờ mờ không rõ đã trốn vào trong bóng cây mà không để lại chút dấu vết. Hai thái giám tuần tra ban đêm từ từ đi từ nơi không xa đến, chắc cũng vì đêm khuya dễ buồn ngủ, nên hai thái giám liền vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

"Đương nhiên, đừng nhìn lúc trước, vị kia sủng quan lục cung. Hiện nay Tiên hoàng đã băng hà rồi, lại đắc tội Thái hậu nương nương. Nghe nói cung Chương Đức truyền lệnh xuống, nhất định phải trừng trị vị kia đến chết……"

"Phi phi… Nói cũng đừng nói lung tung, nếu truyền ra ngoài……"

"Phùng công công của cung Chương Đức là cha nuôi của ta, lời do ông ấy truyền ra còn có thể giả sao?"

"Vậy cũng đúng… Phùng công công là tâm phúc đắc lực trước mặt Thái hậu. Nghe nói cung Chương Đức sắp xoay người."

"Cũng không phải sao… Nghe nói vị kia đắc tội Định Vương. Ai… Chuyện này có nghe nói không?"

Đồng bạn đi bên cạnh lộ ra một nụ cười ngầm hiểu lẫn nhau, "Có thể không nghe nói sao? Chỉ sợ trong ngoài hoàng thành này cũng đều truyền khắp rồi. Chỉ có điều cố kỵ mặt mũi hoàng gia, nên không dám truyền lung tung thôi. Ai không biết Định Vương toàn tâm toàn ý với Vương phi, nhiều năm như vậy mà ngay cả thông phòng cũng không

có, chuyện này……”

“Lúc trước thấy vị kia vẫn luôn lạnh như băng sương, lại không nghĩ rằng……” Câu nói kế tiếp liền càng ngày càng khó nghe. May mà hai thái giám cũng đã dần dần đi xa.

Dưới ánh trăng mờ ảo, sắc mặt thanh tú của thiếu nữ tái nhợt, nhìn thấy đường nhỏ đã không có bóng người nữa, thì khẽ run rẩy.

Chương 287: Đại điển đăng cơ

“Con tới đây làm gì?” Bị đau đớn hành hạ không có cách nào ngủ được, Liễu Quý phi vừa ngẩng đầu lên liền thấy Trân Ninh mang theo sắc mặt tái nhợt đang đứng ở cửa nhìn mình, thì tức giận nói.

Công chúa Trân Ninh đi tới, lặng yên đặt chai thuốc ở bên giường. Liễu Quý phi liếc con bé một cái, nói một cách thản nhiên: “Thoa thuốc cho mẫu phi.”

Công chúa Trân Ninh cắn cắn góc môi, muốn nói điều gì, nhưng nhìn bộ dáng đầy vết máu nằm sắp trên giường của Liễu Quý phi, thì vẫn tiến lên xử lý vết thương trước. Vết thương của Liễu Quý phi rất nặng, không chỉ vết thương chảy máu đầm đìa do bị gậy đánh, mà còn có vết thương do bị roi đánh ở Định Vương phủ. Vốn lúc ở Định Vương phủ, mặc dù có đau đớn nhưng vẫn còn có thể chịu được, có điều, sau khi trở về lại càng ngày càng đau như đau đến tận xương tủy. Điều này khiến cho Liễu Quý phi thống khổ vạn phần, chính bản thân cũng hơi biết một chút võ nghệ, nên trong lòng Liễu Quý phi đã đoán ra, rất có thể là thị vệ hành hình của Định Vương phủ lén hạ ám thủ với mình. Nghĩ đến đây, hận ý trong lòng dành cho Diệp Ly và Định Vương phủ cũng càng trở nên nồng đậm.

Công chúa Trân Ninh cẩn thận xé lớp quần áo đã rách nát trên người mẫu phi ra. Nàng là công chúa, bản thân cũng không biết làm những chuyện này, nên tất nhiên khó tránh khỏi sẽ làm Liễu Quý phi đau. May mà Liễu Quý phi cũng biết, bây giờ, ngoại trừ Trân Ninh ra, căn bản mình không tìm được người hỗ trợ khác, nên chỉ đành phải cắn răng chịu đựng.

Cắt bỏ quần áo đã nhuộm đầy vết máu đỏ sậm, máu thịt liền hiện ra trước mắt, gần như khiến cho công chúa Trân Ninh muốn nôn, cánh tay chỉ đành phải vừa run rẩy, vừa vội vàng rửa sạch vết thương, thoa thuốc lên, rồi băng bó lại; sau đó mới bắt đầu xử lý những vết thương bị roi đánh thoạt nhìn không quá nặng kia. Xử lý xong những thứ này, trên khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ đã đầy mồ hôi.

Thuốc do công chúa Trân Ninh lấy tới là thuốc chữa thương tốt nhất, nên sau khi thoa thuốc, mặc dù vẫn còn đau đớn, nhưng Liễu Quý phi đã dần dần cảm thấy có thể chịu đựng được, nằm sắp trên giường buồn ngủ nhắm mắt lại, “Con về đi. Tối mai lại mang một vài bộ quần áo sạch sẽ tới đây.”

Công chúa Trân Ninh cắn cắn góc môi, nhỏ giọng nói: “Mẫu phi, Trân Ninh… Ngày mai không thể tới nữa.”

“Có ý gì?” Liễu Quý phi mở mắt ra, lạnh giọng hỏi.

Công chúa Trân Ninh nói: “Lúc nãy, khi trở về, Trân Ninh gặp Khiếu nhi. Mẫu phi… Mẫu phi, một mình người phải cẩn thận. Hoàng tổ mẫu muốn giết người.”

Liễu Quý phi nhìn con gái chằm chằm, hỏi với giọng điệu đầy bình tĩnh: “Ai nói cho con?” Công chúa Trân Ninh lắc đầu nói: “Lúc nãy con nghe thấy thái giám đi ngang qua Ngự hoa viên nói. Nói… Mẫu phi đắc tội với Định Vương, Thái hậu, Thái hậu muốn giết người.”

Liễu Quý phi híp mắt, cắn răng, giọng nói đầy căm hận: “Quả nhiên là hắn ta! Đệ đệ con nói như thế nào?”

Công chúa Trân Ninh lắc đầu không chịu nói. Liễu Quý phi còn chỗ nào không rõ? Mặc dù trong lòng hiện lên một tia buồn rầu vì con trai vô tình, nhưng rất nhanh, liền bị nàng vứt ra sau đầu, cười như có

như không, nói với công chúa Trân Ninh: “Bây giờ, mẫu phi gặp nạn, chị em các con sợ mẫu phi làm liên lụy đến các con, cho nên cũng muốn cách xa, đúng không?”

Công chúa Trân Ninh nhìn nét mặt mẫu phi rõ ràng đang tươi cười như hoa nhưng lại khiến cho nàng cảm thấy lạnh như băng trước mặt đầy buồn bã. Có lẽ, bọn họ muốn cách xa là bởi vì như vậy, nhưng trong đó, càng nhiều hơn là, bởi vì chính mẹ ruột của mình vô tình, còn có, mẫu phi làm những chuyện kia, sao người làm con cái như bọn họ có thể tiếp nhận một cách thản nhiên được?

Rất nhanh, Liễu Quý phi liền thu lại nụ cười, nhìn công chúa Trân Ninh, khẽ thở dài một tiếng, nói lời thấm thía: “Mẫu phi hiểu vì sao các con làm như vậy, từ nhỏ đến lớn, mẫu phi cũng chưa từng thương yêu các con. Chính các con tự sống cho thật tốt đi.”

“Mẫu phi……” Công chúa Trân Ninh nhìn mẫu phi đầy khổ sở.

Liễu Quý phi giơ tay lên kéo con bé đến trước mặt, thấp giọng nói: “Mẫu phi chỉ cầu con, hai ngày nữa, mang cho mẫu phi hai bộ quần áo sạch sẽ tới đây. Cả đời mẫu phi kiêu ngạo, xem như sắp chết, thì cũng muốn chết một cách sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không để cho những tiện nhân kia chế giễu!”

“Mẫu phi……” Công chúa Trân Ninh vừa nức nở vừa nói, “Mẫu phi yên tâm, tối mai… Tối mai Trân Ninh sẽ mang quần áo tới đây.”

Trong mắt Liễu Quý phi hiện lên một tia ssangs hài lòng, dịu dàng nói: “Không cần phải vội vàng. Con đi ra ngoài hai buổi tối liên tiếp, nói không chừng sẽ bị người phát hiện, còn mấy ngày nữa Tân hoàng đăng cơ?”

“Còn ba ngày. Ba ngày sau, Thập đệ sẽ đăng cơ.” Công chúa Trân

Ninh đáp.

Liễu Quý phi gật đầu nói: “Ừ, con nhân lúc đó tới đây đi. Về phần ông ngoại con và đệ đệ con… Cũng không cần nói cho bọn họ biết, tránh cho bọn họ không vui.” Công chúa Trân Ninh gật đầu, nói: “Con hiểu, mẫu phi, người yên tâm đi. Con về đây.”

“Đi đi.” Nhìn công chúa Trân Ninh đi từng bước biến mất ở ngoài cửa, trong đôi mắt đang đầy sự dịu dàng của Liễu Quý phi dần dần trở nên lạnh như băng, nụ cười nơi khóe môi cũng càng trở nên lãnh khốc quỷ dị. Muốn ta chết… Không có dễ như vậy đâu!

Ba ngày trôi qua trong chớp mắt, trong ba ngày này, tất cả mọi người đều bận rộn chuẩn bị Đại điển đăng cơ của Tân hoàng, nên tất nhiên, tạm thời cũng không ai có tâm tư để ý tới một nữ nhân đã bị giáng xuống làm Quý nhân đang nhốt trong lãnh cung.

Ngày đại điển, trong hoàng thành Đại Sở ngập tràn vui sướng, ngay cả bi thương khi Tiên hoàng vừa mới băng hà cũng đều bị hòa tan không còn một chút. Đương nhiên, hành động tổ chức ăn mừng trong thời gian để tang như thế liền dẫn tới sự bất mãn của rất nhiều văn nhân nhã sĩ, nhưng vốn Tân hoàng đăng cơ là ngày lễ quan trọng của đất nước, huống chi, Tân hoàng vẫn còn quá nhỏ, tất cả đều có Nhiếp Chính Vương chủ trì. Hôm nay, trong ngoài Đại Sở đều lâm vào cảnh khó khăn, vốn cần một chuyện vui để xua tan đi, cho nên, rất nhiều người cũng chấp nhận.

Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly là Định Vương và Vương phi, lại là người chỉ huy Mặc gia quân, nên tất nhiên cũng phải đến dự Đại điển đăng cơ. Chỉ là, hai người lại không phải lấy thân phận thần tử hoặc chủ nhân đến dự, mà là lấy thân phận khách nhân tới dự như những sứ giả khác tới chúc mừng. Đương nhiên, chuyện này khiến cho rất nhiều lão thần của Đại Sở thất vọng không dứt, nhưng ngược lại

cũng khiến cho càng nhiều người yên tâm.

Cho dù thực lực của Đại Sở không còn lớn bằng trước kia, nhưng cũng vẫn là nước lớn một phương. Các quốc gia chỉ cần phái sứ giả đến chúc mừng kịp lúc mà thôi. Mặc dù những người như Trấn Nam Vương, công chúa An Khê, Bắc Nhung Hoàng cũng không tự mình đến, nhưng cũng vẫn phái sứ giả có thân phận cao đến đây nên cũng không tính thất lễ.

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu sóng vai ngồi ở vị trí đầu tiên được đặc biệt chuẩn bị cho sứ giả các nước, đều mặc một thân quần áo màu trắng thêu hoa văn chìm màu bạc, chỉ ngồi ở chỗ đó một cách tùy ý, thì cũng đủ để khiến cho tất cả ánh mắt của mọi người ở đây đều tập trung lên người bọn họ. Huống chi, ngồi trước mỗi người còn có một đứa bé đáng yêu xinh xắn. Mặc dù không ai biết đứa bé mặc áo trắng, xinh xắn, phấn điêu ngọc mài như được điêu khắc bằng ngọc trong lòng của Diệp Ly là ai, nhưng đứa bé mặc áo đen cũng có dung mạo tuấn mỹ, còn nhỏ mà cũng đã có thể nhìn ra khí thế kiêu ngạo mấy phần trong lòng Mặc Tu Nghiêu thì đa số mọi người đều biết. Thế tử Định Vương phủ, người thừa kế duy nhất hiện nay của Mặc Tu Nghiêu, Thiếu chủ nhân của Mặc gia quân —— Mặc Ngự Thần. Một đứa bé mà ngay cả cái tên cũng đã khí phách phi phàm như thế, thì chắc chắn vừa ra đời đã được định là tâm điểm của người trong thiên hạ .

“Đại trưởng công chúa.” Gần tới giờ đại điển chính thức bắt đầu, Đại trưởng công chúa được các cung nữ đỡ tới. Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu liền đứng dậy đón. Đại trưởng công chúa khoát tay một cái, nói: “Thôi, nếu đã tới là khách thì không cần đa lễ.” Trong đôi mắt tràn đầy nếp nhăn chớp động lên ánh sáng cơ trí của bà lão hiện lên sự tiếc nuối và bất đắc dĩ nồng đậm, còn có sự bi ai như có như không.

“Tiểu Ngự Thần, còn nhớ bà không?” Đại trưởng công chúa nhìn Mặc Tiểu Bảo đang được Mặc Tu Nghiêu ôm trong lòng đầy từ ái, cười hỏi.

Mặc Tiểu Bảo nháy nháy mắt, gật đầu nói: “Cháu chào Hoàng cô nãi nãi.”

“Ai…” Đại trưởng công chúa vui mừng đáp, “Tiểu Ngự Thần còn nhớ rõ Hoàng cô nãi nãi a? Vậy sao không đến thăm Hoàng cô nãi nãi, là ghét bỏ Hoàng cô nãi nãi già rồi phải không?” Mặc Tiểu Bảo nhìn Đại trưởng công chúa một chút, nghiêm mặt, nói: “Ngự Thần phải đi học, phải học võ, không thể đi ra ngoài chơi. Hoàng cô nãi nãi đến nhà chúng cháu chơi đi, như vậy, thì Ngự Thần mới rảnh rỗi chơi với Hoàng cô nãi nãi được.”

“Tiểu nhân tinh.” Đại trưởng công chúa cười mắng, nhìn Mặc Tiểu Bảo đầy tiếc nuối, chỉ tiếc hoàng gia không có đứa bé thông tuệ như vậy.

“Hoàng cô nãi nãi, đây là bạn mới của cháu, bà cứ gọi hắn Tiểu ngốc là được.” Mặc Tiểu Bảo giới thiệu như ông cụ non, còn rất có ánh mắt bỏ bớt họ của Lãnh Quân Hàm đi. Đại trưởng công chúa híp mắt nhìn kỹ một chút, cười nói: “Vừa nhìn đã biết đứa bé này cũng rất ngoan ngoãn.” Diệp Ly mỉm cười nói: “Tiểu Bảo cũng không còn nhỏ nữa, cháu và Vương gia mới nghĩ tới tìm bạn cho nó chơi thôi.”

Đại trưởng công chúa cũng không hỏi thân phận của Lãnh Quân Hàm, cười híp mắt, gật đầu nói: “Có người chơi cùng là tốt, trẻ con ở một mình cô đơn không tốt. Cô nghĩ, chờ sau khi Thập hoàng tử đăng cơ, thì cũng sẽ chọn mấy đứa bé cùng tuổi trong giới quyền quý làm thư đồng cho Hoàng thượng.”

Diệp Ly mỉm cười không nói, Đại trưởng công chúa nghĩ thì tất nhiên

rất tốt. Nếu Thập hoàng tử có bản lãnh, thì trong tương lai, những đứa bé này cũng sẽ trở thành tâm phúc của bé, nhưng chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy. Chỉ là, nếu bọn họ đã lấy thân phận khách nhân để tham dự, thì đương nhiên, có rất nhiều chuyện không thể hỏi tới. Đại trưởng công chúa cũng chỉ thuận miệng nói một chút thôi, năm xưa, bà cũng từng tham dự chính sự, cũng không phải cô gái nuôi trong thâm cung không biết thế sự, nên tất nhiên hiểu cách làm việc và khó xử hiện nay.

“Tu Nghiêu, cô nghe nói cháu cố ý bảo vệ vị ở cung Chương Đức kia, đúng không?” Đại trưởng công chúa hỏi Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Hoàng cô nghe tin đồn từ đâu vậy ạ? Những chuyện này có quan hệ gì với Định Vương phủ chúng cháu, nếu Tu Nghiêu đã nói không nhúng tay vào, thì tất nhiên sẽ nói được làm được.”

Đại trưởng công chúa đã nhìn đứa cháu này từ nhỏ đến lớn, nên tất nhiên không bị lừa dễ dàng như vậy, nhìn hắn ta chằm chằm, nói: “Cháu nói thật đi, giữ bà ta lại có ích lợi gì? Cô không tin cháu có thiện cảm gì với bà ta.” Mặc Tu Nghiêu ngoan ngoãn cười một tiếng, cũng không giấu diếm, nói thật thản nhiên: “Dù Hoàng cô có quan hệ thế nào với Tân hoàng, thì cũng là ở ngoài cung, ngoài tầm tay. Tân hoàng cần người che chở… Nếu không……”

“Bà ta? Được không?” Đại trưởng công chúa cau mày nói.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Chỉ cần cho bà ta biết, chỉ có Tân hoàng tốt, thì bà ta mới có thể tốt, nên tất nhiên có thể. Mặc dù trên phương diện chính sự, vị trong cung Chương Đức kia chỉ có năng lực bình thường, nhưng đến cùng cũng đã ở trong thâm cung cả đời, những chuyện trong hậu cung, chỉ sợ bà ta còn thành thạo hơn Hoàng cô nhiều. Trước kia, bà ta có thể che chở hai huynh đệ kia lớn lên bình

an, rồi ngồi lên ngôi vị Thái hậu trong hoàn cảnh như vậy, thì sao Hoàng cô lại biết, lần này bà ta không làm được?”

Dường như cũng bị cháu trai thuyết phục, Đại trưởng công chúa gật đầu, “Cho dù là như thế… Nhưng vì sao Tu Nghiêu lại quan tâm đến Tân hoàng như vậy?”

Mặc Tu Nghiêu cao giọng cười cười, “Cháu chỉ là chướng mắt Mặc Cảnh Lê mà thôi. Trải qua khoảng thời gian này, tình mẹ con của bọn họ cũng không còn lại bao nhiêu, chỉ cần Hoàng cô cho bà ta một lá bùa hộ mệnh khiến bà ta hài lòng, chỉ cần bà ta còn sống, thì vĩnh viễn, Mặc Cảnh Lê đều là Lê Vương.”

Nghe vậy, Đại trưởng công chúa như có điều suy nghĩ. Quan hệ giữa Thái hậu và Lê Vương căng thẳng, thì đương nhiên, bà cũng biết, nhưng Thái hậu có thể kiềm chế Lê Vương được hay không, thì bà cũng không nắm chắc được.

Mấy tiếng trống vang lên dồn dập, giờ lành của Đại điển đăng cơ đã đến. Vốn mọi người còn đang cúi đầu bàn luận xôn xao về chuyện riêng của mình, liền vội vàng ngồi thẳng người nhìn chăm chú về phía cuối thảm đỏ thêu hoa văn hình rồng xen kẽ cực lớn.

Một đứa bé mới sáu, bảy tuổi đang bước chậm đến trong vòng vây lớn của một nhóm người. Thái hậu mặc một thân triều phục hoa lệ ung dung đi bên cạnh Mặc Túc Vân, một tay nắm tay đứa bé đang sợ hãi rõ ràng kia, bắt đầy từ giờ khắc này, bà sẽ không còn là Hoàng thái hậu nữa, mà đã là Thái hoàng thái hậu.

Thấy trước mắt có nhiều người lớn đang mở to mắt nhìn mình chằm chằm như vậy, Mặc Túc Vân muốn rút lui theo thói quen, nhưng một cánh tay lại bị Thái hậu nắm chặt không thể động đậy. Thái hậu cúi đầu nhìn cháu trai, thấp giọng nói: “Đừng sợ, Hoàng tổ mẫu ở bên

cạnh cháu.”

Đứa bé nho nhỏ mặc long bào màu vàng sáng, nhìn qua lại điềm đạm đáng yêu như một cậu bé đáng thương bị bỏ rơi, chỉ là cũng xem như tiến bộ rằng, bé cũng không khóc lên trong trường hợp này. Ánh mắt Thái hậu lóe lên, nhàn nhạt nhắc nhở: “Còn nhớ rõ Đại trưởng công chúa dạy cháu như thế nào không?”

“Nhớ ạ….” Mặc Túc Vân nhỏ giọng nói, nhìn Hoàng tổ mẫu trước mắt hơi sợ hãi, hình như đang nhớ lại vị Đại trưởng công chúa hòa ái gần gũi vô cùng kia, để cho bé có thêm mấy phần dũng khí, bé ngoan ngoãn gật đầu. Thái hậu nói: “Biết là tốt rồi, đi thôi. Đại trưởng công chúa đang ở phía dưới nhìn cháu đó.”

Mặc Túc Vân gật đầu, tùy ý Thái hậu dắt lên long ỷ cao cao tại thượng kia. Mặc dù trong lòng vẫn cảm thấy rất sợ, nhưng bé cũng không muốn chạy trốn như lúc nãy nữa. Lúc đi ngang qua bàn của Đại trưởng công chúa, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, ánh mắt Mặc Túc Vân sáng lên nhìn Đại trưởng công chúa muốn nói chuyện. Nhưng Đại trưởng công chúa lại nở một nụ cười đầy từ ái, rồi lắc đầu với bé. Bé trai cắn cắn góc môi hơi buồn buồn, bước theo Thái hậu về phía trước.

“Thập hoàng tử thay đổi khá lớn, công sức dạy dỗ của Hoàng cô trong mấy ngày nay cũng không uổng phí.” Diệp Ly thấp giọng thở dài, nói.

Đại trưởng công chúa lắc lắc đầu nói: “Nó còn kém xa lắm.” Nếu so với lúc vừa mới nhìn thấy vào mấy ngày trước, thì quả thật đã tốt hơn một chút, nhưng nếu muốn trở thành vua của một nước, thì đứa bé này còn phải đi một đoạn đường xa vô cùng. Dọc đường, nó cần phải có minh sư dạy bảo, giúp đỡ, ai cũng không thể là một thế hệ minh quân trời sinh được. Chỉ có điều, không biết… Những người đó

có thể cho nó cơ hội này không?

Mặc Túc Vân được Thái hậu dắt tay bước lên bậc thang trên cao, tất cả quan viên bộ Lễ và Khâm Thiên Giám liền tiến hành các loại nghi thức rườm rà. Cho dù đứng ở xa xa, thì Diệp Ly cũng có thể nhìn thấy thân thể nho nhỏ của đứa bé kia đang căng thẳng, mệt mỏi lảo đảo muốn ngã, chỉ là bé cũng không khóc lên hay nói gì, mà ngược lại, vẫn im lặng chịu đựng.

Diệp Ly nhìn thoáng qua bốn phía, thấy hơi nghi ngờ, nên liền hỏi: "Sao Lý thị lại không đến?" Về tình về lý, Lý thị là mẹ ruột của Tân hoàng, sau khi Tân hoàng đăng cơ thì chính là Hoàng thái hậu danh chính ngôn thuận, trong trường hợp này thì không thể nào nàng ta lại không tới.

Đại trưởng công chúa lắc đầu nói: "Vì để cho đứa bé kia nghe lời, Nhiếp Chính Vương đã sai người ta giam Lý thị lại." Nói đến đây, đôi lông mày tuyết trắng của Đại trưởng công chúa cũng nhăn lại theo, trong đôi mắt nhìn Mặc Cảnh Lê đang ngồi ở hàng đầu tiên phía xa tràn đầy sự không đồng ý.

Tân hoàng đăng cơ, lại giam lỏng mẹ ruột của Tân hoàng, Thái hậu của một nước, cho dù là Nhiếp Chính Vương, cho dù để Đại điển đăng cơ thuận lợi, thì thật sự cũng không tránh khỏi hơi quá đáng.

Cuối cùng, nghi thức kéo dài gần một canh giờ cũng kết thúc, Tân hoàng đã mệt mỏi không chịu nỗi được dẫn đi nghỉ ngơi. Kế tiếp chính là tiệc rượu, Tân hoàng vẫn còn bé, nên tất nhiên, những chuyện này sẽ do Nhiếp Chính Vương Mặc Cảnh Lê chủ trì. Nhìn Mặc Cảnh Lê bận rộn nâng chén mời rượu triều thần và tân khách đến chúc mừng đầy khí thế, tất cả mọi người đều có thể cảm giác được rõ ràng, ít nhất, hiện tại, tạm thời, cả thiên hạ Đại Sở rộng lớn này đều thuộc về Lê Vương.

Tiệc rượu kéo dài cũng không phải thứ mà Diệp Ly thích, hơn nữa, hai đứa bé còn chưa đầy sáu tuổi cũng không ngồi yên được. Ngồi không đầy một lát, Mặc Tiểu Bảo liền ồn ào muốn đi ra ngoài chơi, nên Diệp Ly liền nói một tiếng với Mặc Tu Nghiêu, rồi dẫn hai đứa bé đi đến Ngự hoa viên.

Đang trong tháng ba, nên trong Ngự hoa viên chính là lúc cỏ mọc xanh mát, chim hót véo von, muôn hoa đua thắm khoe hồng, từng làn hương hoa xông vào mũi, vô số bươm bướm đang bay múa trong những bụi hoa, khiến cho Lãnh Quân Hàm mở to đôi mắt to tròn nhìn không chớp mắt. Nhìn Lãnh Quân Hàm như bị cảnh bươm bướm bay múa trong bụi hoa trước mắt mê hoặc, Mặc Tiểu Bảo "Hừ" khẽ đầy khinh thường. Lãnh Tiểu ngốc thật sự không có kiến thức. Những loại hoa đo đỏ xanh xanh này, còn có bươm bướm bay loạn khắp nơi kia có gì mà đẹp. Cảnh sắc Tây Bắc của bọn họ mới tuyệt vời, cả thư viện Ly Sơn tràn đầy trúc xanh của ông cố và biệt viện xây ngoài Ly thành của Hàn thúc thúc nữa, còn xinh đẹp hơn Ngự hoa viên trong hoàng cung này gấp trăm lần.

Dặn dò thị vệ tùy thân đi theo, Diệp Ly để hai đứa bé chạy chơi khắp nơi trong Ngự hoa viên, còn mình thì ngồi trong lương đình trong Ngự hoa viên trộm chút thời gian thanh nhàn. Nhìn cảnh trí quen thuộc trước mắt liền nhớ lại tình cảnh tiến cung lần đầu tiên khi mình mới được chỉ hôn cho Mặc Tu Nghiêu vào năm đó, còn có rất nhiều chuyện khi thỉnh thoảng vào cung trong lúc bọn họ mới cưới. Lúc đó, người của Định Vương phủ vẫn còn bị quản chế khắp nơi, nhưng bây giờ cũng đã có thể tự do tự tại, không cần cố kỵ bất kỳ kẻ nào hay chuyện gì nữa. Mà vị Đế vương đầy kiêu ngạo, đắc ý năm đó cũng đã buông tay nhân gian tràn đầy chí lớn mà hóa thành bụi đất.

Người trong Ngự hoa viên dần dần nhiều lên, phần lớn đều các phu nhân và thiên kim khuê các. Tiệc rượu thì đương nhiên luôn náo

nhiệt thú vị, nhưng đến cùng cũng không phải là nam nhân, nên ngồi lâu cũng hơi buồn chán, vì vậy, rất nhiều người liền kết bạn tốp năm tốp ba đi đến Ngự hoa viên để tản bộ.

Lương đình mà Diệp Ly ngồi cũng không tính là kín đáo gì, nên tất nhiên có không ít người đều nhìn thấy nàng. Nhưng bởi vì thân phận đặc biệt của Định Vương phủ, nên người có can đảm bước đến nói chuyện cũng không nhiều. Diệp Ly cũng không để ý, vốn nàng cũng không quen biết nhiều người ở Sở kinh, thay vì hàn huyên, thì còn không bằng nàng ngồi im lặng một mình để được thoải mái.

“Vương phi……”

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đến là người cũng xem như quen biết. Chính là phu nhân Ngự sử, mẹ ruột của Tần Tranh, Diệp Ly cười một tiếng, nói: “Tần phu nhân, mời ngồi.”

Tần phu nhân hơi câu nệ tạ ơn, mặc dù lúc Định Vương và Vương phi mới hồi kinh thì đã mang thư của Tần Tranh đến cho bọn họ, nhưng đến cùng thì, những lời viết trong thư cũng không làm cho người ta yên tâm bằng chính tai nghe được. Song, thân phận của hai nhà bọn họ cũng không thể tự đến cửa thăm viếng mà không cố kỵ chỗ nào, lúc này thấy Diệp Ly trong Ngự hoa viên, thì đương nhiên, Tần phu nhân nghĩ đi đến hỏi thăm một ít tin tức về con gái.

Diệp Ly cũng hiểu tâm tư của bà ấy, nên mỉm cười nói: “Phu nhân cứ yên tâm, bây giờ, Tranh nhi và Nhị ca sống rất hạnh phúc. Con trai của bọn họ cũng đã bắt đầu học vỡ lòng rồi, là một đứa bé thông minh. Cho dù phu nhân không tin cháu, thì cũng nên tin tưởng gia phong của Từ gia, tất nhiên sẽ không để cho Tranh nhi chịu uất ức gì.” Sao có thể chịu uất ức được chứ? Bây giờ, từ trên xuống dưới của Từ gia đều đối xử với Tần Tranh tốt vô cùng. Từ đại phu nhân lại càng hận không được nhận Tần Tranh làm con gái ruột của mình mà

yêu thương. Không có biện pháp, trong năm vị công tử của Từ gia, thì đã có bốn vị không chịu thành thân. Khiến cho Từ đại phu nhân và Nhị phu nhân cùng hận rằng, tại sao năm xưa không định ra thêm mấy nhà thông gia khi con còn nhỏ đây? Tần Tranh, thân là con dâu duy nhất của Từ gia, lại là người con dâu đã sinh cho Từ gia cháu cố trai duy nhất hiện nay, sao không khiến cho mọi người nâng niu trong lòng bàn tay mà thương yêu chứ?

Tần phu nhân cười hơi xấu hổ, nói: “Vương phi nói đùa, sao ta lại không tin Vương phi chứ? Chỉ là……” Diệp Ly mỉm cười vỗ vỗ mu bàn tay của bà ấy an ủi: “Cháu hiểu, đáng thương cho tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ, nào có cha mẹ không lo lắng con gái chứ? Phu nhân cứ yên tâm, Từ gia, còn có Nhị ca, nhất định sẽ đối xử với Tranh nhi thật tốt. Nếu không, không nói phu nhân và Tần ngự sử, ngay cả cháu cũng sẽ không đồng ý.” Mặc dù tính cách của Từ Thanh Trạch hơi lãnh đạm, nhưng cũng thật sự là một người chồng tốt. Nhiều năm qua, ngay cả cãi nhau với Tần Tranh cũng chưa từng có, hòa thuận đến nỗi cũng khiến cho Diệp Ly không nhịn được mà sinh lòng hâm mộ. Thỉnh thoảng, nàng còn phải tức giận khẩu chiến với Mặc Tu Nghiêu mấy câu đó!

Tần phu nhân vui mừng, cười nói: “Có thể có được một người bạn thân như Vương phi, chính là vận khí của Tranh nhi.”

“Phu nhân chê cười rồi, có một người bạn thân như Tranh nhi cũng là vận khí của cháu.”

Hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, mấy vị phu nhân đang ngắm cảnh ở xung thấy thế cũng đi tới. Tần phu nhân và Diệp Ly cùng nhất trí tự nhiên chuyển đề tài, tán gẫu với các quý phụ này. Đi theo bên cạnh các quý phụ còn có các tiểu thư thiên kim như hoa như ngọc. Nhìn những thiếu nữ phương hoa đang vừa xấu hổ vừa mang theo e sợ này, Diệp Ly khẽ giật mình, rồi không khỏi thầm bật

cười.

Thì ra các quý phụ này đều có dụng ý khác. Đến đây nói chuyện là giả, muốn đẩy mạnh tiêu thụ cô nương trong nhà mình mới là thật. Nhắc tới cũng đúng, mặc dù hiện nay, rõ ràng chính là Lê Vương cầm quyền, nhưng lực ảnh hưởng của Định Vương phủ cũng không bị bỏ qua dễ dàng như vậy. Nếu có cô nương nhà ai được Định Vương coi trọng, có thể leo lên Định Vương phủ, có thêm một ngọn núi dựa trong tương lai thì tất nhiên là tốt; còn nếu không trèo lên được thì cũng chỉ tổn thất một đứa con gái mà thôi, những gia đình quyền quý như bọn họ thì tất nhiên không thiếu một hai thứ nữ, thậm chí là đích nữ.

Mà các cô nương này, có thể nói là đã nghe sự tích của Định Vương phủ từ nhỏ đến lớn, vốn đã sinh lòng ngưỡng mộ với lịch đại Định Vương. Huống chi, Mặc Tu Nghiêu toàn tâm toàn ý với Diệp Ly nhiều năm như vậy lại càng trở thành câu chuyện truyền kỳ được mọi người ca tụng. Nếu có thể được lọt mắt xanh của một nam tử như vậy, thì tất nhiên là giấc mộng đẹp nhất trong lòng mỗi thiếu nữ.

Có thể nói, Diệp Ly rất ít khi gặp phải tình huống như vậy, mấy năm nay, cô gái lấy lòng Mặc Tu Nghiêu như vậy cũng không phải không có, nhưng đa số đều bị chính Mặc Tu Nghiêu đuổi đi. Mà người duy nhất khiến cho đích thân nàng phải đuổi đi lại chính là Liễu Quý phi. Nhưng những thiếu nữ trước mắt này cũng không phải đeo báo dai dẳng không biết xấu hổ như Liễu Quý phi, nên tất nhiên, Diệp Ly cũng không thể lấy những lời nói ác độc, nặng nề đã đối phó với Liễu Quý phi ra để đối phó với những thiếu nữ và các quý phụ này.

Đang vừa bất đắc dĩ vừa oán giận Mặc Tu Nghiêu trêu hoa ghẹo nguyệt trong lòng, thì ở đằng xa liền truyền đến một tiếng kêu sợ hãi đau đớn. Trong lòng Diệp Ly cả kinh, liền đứng bật dậy, đây chính là phương hướng mà Mặc Tiểu Bảo và Lãnh Quân Hàm chạy đi lúc

nãy. Bỏ lại một câu xin lỗi không tiếp được, Diệp Ly liền trực tiếp dùng khinh công bay ra khỏi lương đình, phóng nhanh đến nơi phát ra âm thanh.

Vốn các quý phụ đang chen chúc thành một đoàn trong lương đình, liền bị biến cố bất thình lình này khiến cho sợ hết hồn, khi phục hồi tinh thần lại, thì cũng chỉ thấy thân ảnh màu trắng uyển chuyển đang bay nhanh đi mất như bươm bướm của Diệp Ly.

“Như… Như vậy là sao?”

“Có lẽ bên kia đã xảy ra chuyện gì đó.” Có người thấp giọng nói.

“Chúng ta cũng đi qua xem sao.” Có người mở miệng đề nghị. Rất nhanh, tất cả mọi người đều quay bước ra khỏi lương đình, đi đến nói phát ra tiếng thét chói tai kia. Trong nháy mắt, vốn lương đình còn ồn ào huyên náo, liền trở nên yên lặng. Tần phu nhân đi cuối cùng nhìn đám người đang đuổi theo thân ảnh của Định Vương phi kia, lắc đầu, rồi cũng mỉm cười đi theo.

Chương 288: Tiểu Bảo phúc hắc

“Xảy ra chuyện gì?” Diệp Ly vội vã đuổi đến, thấy hai bánh bao nhỏ Mặc Tiểu Bảo và Lãnh Quân Hàm đều đang đứng bình yên ở đó, thì liền khẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi nghiêng đầu hỏi thị vệ ở bên cạnh. Hai Kỳ Lân đang đảm nhiệm chức ám vệ tạm thời nhìn nhìn nữ nhân đang chật vật ở gần đó, lại nhìn nhìn lại Tiểu chủ tử của nhà mình đầy bất đắc dĩ, cho dù bọn họ cùng là người một nhà thì cũng không thể làm như không biết đuối lý mà nói là Tiểu chủ tử của mình bị ức hiếp được.

Diệp Ly vừa nhìn thần sắc của ám vệ thì liền đoán được đã xảy ra chuyện gì, liền liếc nhìn Mặc Tiểu Bảo một cái. Mặc Tiểu Bảo không sợ hãi chút nào, cái miệng nhỏ nhắn còn cười toe toét với Diệp Ly đầy ngọt ngào. Diệp Ly liền nhìn sang bên cạnh, thì thấy còn có thêm mấy đứa bé tuấn tú khoảng bảy, tám tuổi, gần đó là một cô gái thanh tú mặc màu áo đỏ thêu hình mấy cành hoa sen đan vào nhau đang bò dậy khỏi mặt đất đầy chật vật, trên bộ áo màu đỏ thẫm còn bị dính thứ gì đó, màu sắc quỷ dị khiến cho người ta cảm thấy rất khó chịu. Bên cạnh cô gái mặc áo đỏ thẫm này là một cô gái tuyệt diễm mặc áo màu đỏ tươi đang vươn tay muốn đỡ cô gái mặc áo đỏ thẫm kia dậy, nhưng lại bị một chưởng của nàng ta đẩy ra không chút khách khí. Cô gái tuyệt diễm này cũng không để ý, liền mỉm cười đứng qua bên cạnh.

Diệp Ly nhíu nhíu mày, rốt cuộc cũng nhận ra cô gái mặc áo đỏ thẫm khiến cho nàng thấy hơi quen kia là ai. Đây là vị hôn thê của Thế tử Mộc Dương hầu mà nàng đã từng gặp một lần vào năm đó, bây giờ là Thiếu phu nhân của phủ Mộc Dương hầu, Thế tử phi Mộc Dương

hầu. Chỉ có điều, thiếu nữ thanh tú dịu dàng mang theo nét e lệ ngày xưa, hôm nay cũng đã thành một phụ nhân có chồng mặc chính trang đỏ thẫm, trong ung dung lại lộ ra một tia cay nghiệt.

Mộc thiếu phu nhân kia vừa đứng dậy liền giơ tay lên, quăng cho Dao Cơ đang đứng bên người nàng ta một cái tát. Mặc dù trong người Dao Cơ không có võ nghệ gì, nhưng vũ kỹ cao siêu, có thể nói là nhất tuyệt đương thời, nên tất nhiên, thân thủ nhạy bén là không phải nói chơi, nàng ta mới vừa vặn giơ tay lên, thì Dao Cơ cũng đã nghiêng người để tránh.

“Thiếu phu nhân!” Dao Cơ lui về phía sau một bước, sắc mặt biến hóa, trầm giọng nói.

Mộc thiếu phu nhân tát hụt, sắc mặt càng khó coi hơn, “Tiện nhân! Ngươi lại dám trốn! Ngươi cho rằng bây giờ còn là lúc có phu quân ở nhà, xảy ra chuyện gì cũng làm chỗ dựa cho ngươi sao?” Dao Cơ nhìn thoáng qua nàng ta, nói: “Ta không biết, bây giờ, Mộc Dương có thể làm chỗ dựa cho ta hay không, ta chỉ biết, bây giờ đang ở trong cung, nếu Mộc thiếu phu nhân thật sự muốn gây chuyện, thì đến lúc đó, xấu mặt cũng không chỉ là Thiếu phu nhân ngươi, mà còn có cả phủ Mộc Dương hầu nữa.”

Mộc thiếu phu nhân không thể không dừng lại, đương nhiên, nàng biết cha mẹ chồng của nhà mình yêu thể diện của phủ Mộc Dương hầu nhất. Chuyện ngày hôm nay, mặc kệ là ai đúng ai sai, nhưng nếu mình đã mất mặt trong cung thì cũng không chiếm được thứ gì tốt. Nhưng muốn nàng cứ bỏ qua cho Dao Cơ như vậy, thì nàng lại không cam lòng vạn phần. Lúc trước, khi Mộc Dương còn ở trong phủ, thì liền che chở nữ nhân này, khiến cho mình khó chịu khắp nơi, bây giờ, khó khan lắm mới đợi đến khi Mộc Dương xuất binh đánh giặc, thì mẹ chồng lại vì mình không có con, nên yêu thương trai của nữ nhân này, vì vậy, tất nhiên, cũng muốn cho nàng ta mấy phần mặt

mũi. Hơn nữa, nữ nhân này còn khó đối phó hơn mấy năm trước, trong tối ngoài sáng đều không thể chiếm được chỗ tốt gì. Lần này, thật vất vả mới kiếm được cớ để phát tiết, thì nơi này lại đang ở trong cung, thậm chí còn kinh động đến Định Vương phi.

Ôm hận nhìn lướt qua Diệp Ly và ba đứa nhóc đang đứng gần đó, cười lạnh một tiếng, nói: "Sao? Định Vương phi tới để làm chỗ dựa cho tiện nhân này sao? Sao ta lại không biết, từ khi nào mà một tiện thiếp của phủ Mộc Dương hầu chúng ta cũng khiến cho Định Vương phi phí tâm như thế?" Diệp Ly khẽ nhíu mày, nói Mộc thiếu phu nhân một cách lạnh nhạt: "Mộc thiếu phu nhân đã suy nghĩ nhiều rồi, Bản phi chỉ nghe thấy tiếng kêu ở bên này, nên mới chạy sang đây xem, tránh cho tiểu nhi gặp phải nguy hiểm thôi." Trong miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Diệp Ly không khỏi than nhẹ đầy tiếc hận. Chỉ mới qua mấy năm, mà vị này Mộc thiếu phu nhân đã biến hóa khác với thiếu nữ hơi có một chút tâm kế nhưng vẫn thanh tú, dịu dàng ban đầu thật nhiều, đến nỗi khiến cho nàng không có cách nào hiểu hận ý của nàng ta dành cho nàng xuất phát từ đâu?

Tuy hiện nay, Dao Cơ trở về phủ Mộc Dương hầu cũng xem như nàng đã bày mưu đặt kế, nhưng vị Mộc thiếu phu nhân này tuyệt đối sẽ không biết được. Mà trong lần gặp mặt của các nàng vào năm đó, Diệp Ly tự hỏi chính mình cũng không có nghiêng về phía Dao Cơ.

"Xem ra Mộc thiếu phu nhân cũng không còn chuyện gì. Vậy Bản phi cũng sẽ không quấy rầy nữa, cáo từ." Diệp Ly nói xong, liền quay đầu nói với Mặc Tiểu Bảo: "Còn không kêu Quân Hàm tới đây, lại là con nghịch ngợm khắp nơi?"

Mặc Tiểu Bảo vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên, đi từ từ đến trước mặt Diệp Ly, rồi ngẩng đầu nói: "Con mới không có nghịch ngợm, con vừa tìm được một người bạn mới. Mẹ, con muốn chơi với hắn ta." Mặc Tiểu Bảo chỉ chỉ đứa bé đang đứng bên cạnh, chính là tiểu thiếu

gia duy nhất của phủ Mộc Dương hầu hiện nay – Mộc Liệt.

Diệp Ly còn chưa nói gì, thì đã nghe Mộc thiếu phu nhân cười lạnh một tiếng, giọng nói the thé chói tai: “Ánh mắt thưởng thức của Tiểu Thế tử Định Vương phủ thật đúng là đặc biệt, đuổi theo muốn chơi với một đứa con trai của tiện thiếp đầy tha thiết mong chờ. Khó trách một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không biết……” Nói xong còn nhìn vạt áo của mình một cái đầy chán ghét, trên đó bị dính một vết ố tròn không biết là thứ gì, nổi bật một cách đặc biệt trên nền màu đỏ thẫm đầy ý vui mừng và ung dung của trang phục dành cho các mệnh phụ. Đứng ở bên cạnh, Dao Cơ kéo nàng ta một cái, khẽ nói: “Thiếu phu nhân, cẩn thận lời nói.”

Mộc thiếu phu nhân trừng mắt nhìn Dao Cơ đầy hung dữ, cơn tức giận trong lòng càng sâu. Vết ố bẩn trên quần áo của nàng chính là kiệt tác của vị Thế tử Định Vương phủ đang mặc áo gấm màu đen mà nhìn qua càng tuấn mỹ ngoan ngoãn vô cùng kia. Vốn nàng mang theo Dao Cơ đi tới trong vườn hoa, thuận tiện chế giễu chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, sỉ nhục hai mẹ con này mấy câu. Trùng hợp lại nhìn thấy hai đứa bé, một áo trắng, một áo đen, đang chơi đùa trong vườn hoa. Nàng gả cho Mộc Dương đã nhiều năm nhưng vẫn không có con, vì vậy, khi thấy con của người khác thì luôn hâm mộ và yêu thích vô cùng. Đương nhiên là ngoại trừ Mộc Liệt do Dao Cơ sinh ra.

Mộc thiếu phu nhân thấy hai đứa bé đang chơi đùa trong vườn hoa, thì liền đi qua muốn nhìn xem hai đứa bé này một chút. Mà ám vệ đi theo bên cạnh Mặc Tiểu Bảo thấy nàng ta không có ác ý, đồng thời, cũng thấy Tiểu Thế tử nhà mình ra hiệu bằng tay, nên cũng không ngăn cản. Ai biết, nàng ta vừa mới ngồi xổm xuống, còn chưa đụng vào Mặc Tiểu Bảo, thì một thứ gì đó trong ngực Mặc Tiểu Bảo liền nhảy thẳng về phía Mộc thiếu phu nhân. Mộc thiếu phu nhân sợ hết hồn, liền vội vàng muốn tránh ra, nhưng lại bị thứ gì đó gạt chân một cái, ngã nhào xuống đất. Một con vật nhỏ nhắn đen thui ướt nhẹp,

không biết là mèo hay chó giẫm lên người nàng ta mấy cái rồi chạy trốn thật nhanh ra ngoài. Cái này còn chưa xong, Mặc Tiểu Bảo hù dọa người khác xong, chẳng những không xin lỗi câu nào, mà còn châm chọc cười nhạo không chút khách khí, hơn nữa, còn lôi kéo Mộc Liệt đang đứng bên cạnh cười cười nói nói. Thì ra, lúc nãy, những lời mà Mộc thiếu phu nhân sỉ nhục Dao Cơ và Mộc Liệt đã bị Mặc Tiểu Bảo có tai thính mắt tinh nghe thấy, cho nên, Mặc Thế tử, bạn học Tiểu Bảo quyết định hành hiệp trượng nghĩa một lần, thuận tiện kết giao bạn bè.

Khi bọn họ đang nói chuyện, thì các mệnh phụ và tiểu thư đi theo sau Diệp Ly đã đến. Nhìn bộ dáng chật vật này của Mộc thiếu phu nhân thì cũng không khỏi hiện lên thần sắc kinh ngạc và kinh ngạc sững sờ. Mộc thiếu phu nhân bị mọi người nhìn thì vừa thẹn vừa giận, nàng xuất thân thanh quý (*gia đình trong sạch, cao quý*), gả vào phủ Mộc Dương hầu thì cũng sống an nhàn sung sướng, ai ai cũng phải nhún nhường ba phần, có khi nào đã bị mất mặt đến như vậy. Dưới cơn nóng giận, một ngọn lửa giận xông thẳng lên đầu, cũng không làm chủ miệng của mình được nữa, liền nhìn Diệp Ly đầy khiêu khích, nói: “Chẳng lẽ không đúng sao? Ta chỉ muốn làm quen với Thế tử Định Vương phủ thôi, nhưng nó lại hại ta biến thành như vậy, không phải không có giáo dưỡng thì là cái gì?”

Sắc mặt Diệp Ly trầm xuống, có lẽ chuyện này là Mặc Tiểu Bảo sai, nhưng Mộc thiếu phu nhân nói như vậy cũng thật sự quá nặng. Huống chi, người của Định Vương phủ cũng không tới phiên phủ Mộc Dương hầu đến dạy dỗ! Các phu nhân, tiểu thư ở đây đều nhìn Mộc thiếu phu nhân đang chật vật trước mặt như kẻ điên.

Còn không đợi Diệp Ly mở miệng, thì cái đầu nhỏ của Mặc Tiểu Bảo ló ra từ sau lưng Diệp Ly, “Không, mẹ, không phải như thế, con không phải cố ý.” Đôi mắt to đen nhánh ướt sũng đảo quanh, ngay lập tức, trái tim của các phu nhân, tiểu thư đang đứng vây xem ở

chung quanh đều cùng nghiêng về một bên.

Diệp Ly mỉm cười. cúi người sờ sờ đầu nhỏ của con trai, hỏi: “Vậy đã xảy ra chuyện gì? Nói cho mẹ nghe xem!”

Mặc Tiểu Bảo nói đầy uất ức: “Con đứng ở bên kia thấy một con chó nhỏ bị rớt xuống nước, liền kêu người vớt nó lên. Con và Lãnh tiểu ngốc đang suy nghĩ biện pháp chuẩn bị lau sạch lông cho chó con, thì đột nhiên, vị đại thẩm này vỗ lên vai con một cái từ phía sau. Con sợ hết hồn nên buông chó con ra, sau đó… Mẹ, con không có cố ý làm dơ áo của đại thẩm…… Nhưng mà… Vị này đại thẩm rất tức giận, mẹ, chúng ta bồi thường lại cho thẩm ấy một cái khác được không? Con không có tiền, mẹ trả giúp con trước, sau này, khi con trưởng thành, nhất định sẽ kiếm tiền trả lại cho mẹ.”

Nhìn đứa bé tuấn mỹ, đáng yêu còn chưa cao tới đùi đang mang theo vẻ mặt đầy thành thật thương lượng với mẹ của mình ở trước mắt, trái tim của các phu nhân, tiểu thư ở đầy liền mềm thành một vũng nước. Nếu bọn họ sống cùng với Diệp Ly, thì sẽ biết một từ, đó là lừa đảo. Trong nháy mắt, một đám phu nhân, tiểu thư luôn sống an nhàn sung sướng bị đứa bé đáng yêu, thiện lương, ngoan ngoãn, còn can đảm dám nhận lỗi ở trước mặt lừa đến không biết phương hướng.

“Tiểu Thế tử, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, như vậy, Mộc thiếu phu nhân sẽ không để ý đâu.” Ở bên cạnh liền có người đã mở miệng an ủi.

“Thật sao?” Mặc Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn phu nhân nói chuyện, trong đôi mắt to ướt sũng tràn ngập lo lắng.

“Đương nhiên là thật, một bộ quần áo cũng không đáng bao nhiêu tiền. Tiểu Thế tử không cần để trong lòng.” Vị phu nhân kia vội cam

đoan, hoàn toàn không để ý đến khổ chủ còn đang đứng ở bên cạnh.

Ám vệ đứng ở bên cạnh nhìn Mặc Tiểu Bảo tràn đầy kính ngưỡng. Tiểu Thế tử nhà bọn họ còn nhỏ như vậy mà đã biết cái gì gọi là nghệ thuật nói dối, cái gì gọi là tránh nặng tìm nhẹ, cái gì gọi là nói dối mà không chớp mắt, thật sự là… Tương lai đầy triển vọng nha. Đương nhiên, nếu bỏ qua con chó con bị rớt xuống nước kia là do chính Tiểu Thế tử không cẩn thận làm rớt xuống, nếu bỏ qua sự thật là con chó đó rớt xuống sau khi vị Mộc thiếu phu nhân này đi vào Ngự hoa viên, nếu càng bỏ qua việc Tiểu Thế tử lau khô lông cho con chó con, nhưng thật ra là càng làm ướt nhiều hơn, hơn nữa lại làm cho màu lông của nó càng thêm sặc sỡ; thì thật ra, Tiểu Thế tử nhà bọn họ cũng không nói dối.

Nhìn nhìn khuôn mặt đầy thương tiếc của những nữ nhân bị Tiểu Thế tử lừa gạt kia, liền thầm lắc đầu: Có rảnh rỗi thương tiếc Tiểu Thế tử mà có đôi khi ngay cả Vương gia cũng phải ăn buồn bực của nhà bọn họ, còn không bằng thương tiếc con chó con không biết lúc này đã chạy đi đâu tắm đi.

Diệp Ly vỗ lên đầu nhỏ của con trai một cái không nặng không nhẹ, nhìn như an ủi, nhưng kỳ thật là đang cảnh cáo bé có chừng có mực. Mặc Tiểu Bảo nháy nháy mắt, ngoan ngoãn rút về bên cạnh Diệp Ly, tay trái lôi kéo Lãnh Quân Hàm, tay phải lôi kéo Mộc Liệt, bày ra một bộ dáng bé ngoan.

Diệp Ly nhìn Mộc thiếu phu nhân đã tức giận đến xanh cả mặt, mỉm cười nói: “Là do tiểu nhi tinh nghịch, kính xin Mộc thiếu phu nhân tha lỗi. Tiểu nhi và Mộc Tiểu công tử vừa gặp đã thân, hãy để các bé chơi với nhau một lát. Thiếu phu nhân nghĩ sao?” Trên khuôn mặt của Mộc thiếu phu nhân hiện lên một tia chán ghét, nói một cách lạnh lùng: “Trời sinh tính tình của Mộc Liệt đã ngang bướng, thô tục vô lễ vô cùng, chỉ sợ sẽ làm hư Tiểu Thế tử.”

Mọi người đều câm nín, đầu óc của nữ nhân này bị hư sao? Mặc dù đa số mọi người đều có thể đoán được nguyên nhân mà Mộc thiếu phu nhân làm như vậy, dù sao, cũng có không ít người biết, mẹ ruột của tiểu công tử phủ Mộc Dương hầu là vũ cơ đệ nhất kinh thành năm đó – Dao Cơ; nhưng là thân là một phu nhân đương gia có đầu óc, không nói bây giờ, Định Vương phủ có thể đắc tội hay không, chỉ nói bại hoại thanh danh của nam đinh duy nhất trong nhà khắp nơi như vậy thật sự rất hay sao? Lập gia đình mấy năm cũng không sinh được đứa con nào, không chừng tương lai còn phải dựa vào đứa thứ tử này đó.

Diệp Ly nhíu mày hơi không vui, “Lúc nãy, Mộc thiếu phu nhân còn chất vấn giáo dưỡng của Định Vương phủ đây. Xem ra không phải Mộc thiếu phu nhân cảm thấy Tiểu công tử sẽ làm hư tiểu nhi, mà là sợ tiểu nhi làm hư Tiểu công tử mới đúng.”

“Vương phi nói đùa, có thể lọt mắt xanh của Tiểu Thế tử, thì đã là phúc phận của Liệt nhi.” Mộc thiếu phu nhân còn muốn nói gì đó, thì một giọng nữ hơi nghiêm khắc vang lên trong đám người ở phía sau. Sắc mặt Mộc thiếu phu nhân trắng bệch, đám người nhường ra một con đường, người đi tới chính là phu nhân Mộc Dương hầu với khuôn mặt đầy nghiêm nghị.

“Mẹ……” Mộc thiếu phu nhân không cam lòng, liền mở miệng nói.

“Im ngay!” Phu nhân Mộc Dương hầu trừng mắt nhìn nàng ta một cái đầy hung dữ, rồi xoay người, phúc thân, mỉm cười nói với Diệp Ly: “Con dâu không hiểu chuyện, kính xin Vương phi đừng trách.” Diệp Ly cười nói: “Phu nhân Mộc Dương hầu nói quá lời, cũng là tiểu nhi nghịch ngợm, vẫn nên mời Mộc thiếu phu nhân đi thay bộ quần áo khác trước đã.”

“Vương phi nói rất đúng.” Phu nhân Mộc Dương hầu gật đầu, nói với Mộc thiếu phu nhân: “Còn không đi mau, quần áo tóc tai không ngay ngắn còn thể thống gì?” Mộc thiếu phu nhân đỏ mặt, không cam lòng, liền trợn mắt nhìn Mộc Liệt một cái, rồi mới xoay người đi. Dao Cơ nhìn Diệp Ly một cái, rồi cũng xoay người đi theo.

Những người khác thấy sắc mặt Định Vương phi khó coi, thì cũng biết không phải lúc nói chuyện, nên liền lần lượt cáo lui, rồi giải tán đi dạo trong Ngự hoa viên. Phu nhân Mộc Dương hầu dặn dò Mộc Liệt mấy câu, rồi cũng cáo từ.

“Bái kiến Vương phi, Tiểu Thế tử.” Mộc Liệt chắp tay cúi đầu với hai người theo quy củ. Lãnh Quân Hàm mở to hai mắt nhìn ca ca mới trước mặt này đầy tò mò.

Mặc Tiểu Bảo nói một cách bất mãn: “Thế tử thì Thế tử, tại sao còn muốn thêm chữ Tiểu nữa?”

Diệp Ly tức giận nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, “Chỉ có con nhiều chuyện. Gần đây có tốt không?” Tất nhiên, câu sau là hỏi Mộc Liệt. Lúc đầu tuyển đứa bé này đi theo Dao Cơ về kinh thành, thì đương nhiên, đứa bé này đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc. Cho dù là Diệp Ly thì cũng rất đánh giá đứa bé gần mười một tuổi mà nhìn qua cũng chỉ như bảy, tám tuổi này rất cao, có thể sống sót đi ra khỏi lòng bàn tay của Tần Phong, thì tuyệt đối đều là cao thủ. Cho nên, mục đích của Mộc Liệt không chỉ đơn giản là giả trang con trai của Dao Cơ và Mộc Dương, mà vào lúc quan trọng, thì thậm chí, đứa bé này còn quan trọng hơn cả chính bản thân Dao Cơ.

“Đa tạ Vương phi quan tâm, Liệt rất tốt.” Mộc Liệt bày ra một gương mặt ông cụ non, nghiêm mặt, nói.

Diệp Ly mỉm cười vuốt vuốt cái đầu nhỏ của nó, “Con nít con nôi,

nghiêm túc như vậy làm gì? Ngươi cũng không sợ dọa Mộc Dương sao?" Mộc Liệt bị hành động thân mật đột nhiên này khiến cho cả người cứng ngắc, vốn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc cũng hơi đỏ lên, nhưng không tự biết, mà còn nghiêm mặt nói: "Bọn họ chỉ cho rằng ta trưởng thành sớm, kỳ tài ngút trời thôi." Diệp Ly cười một tiếng, "Cũng thấy được, người của phủ Mộc Dương hầu còn rất thích ngươi."

"Hừ!" Mộc Liệt bĩu môi, nói: "Chỉ cần là con trai của phủ Mộc Dương hầu thì bọn họ đều thích, nghe nói mấy năm nay, phu nhân Mộc Dương hầu sắp điên lên vì cháu trai rồi, nhét nữ nhân vào phòng Mộc Dương liên tục, cho đến khi chúng ta vào phủ Mộc Dương hầu, thì mới đỡ hơn một chút. Có điều, bà ta vẫn muốn một đứa cháu đích tôn, cho nên, mỗi ngày đều cho nữ nhân kia uống thuốc, quả nhiên, uống thuốc nhiều liền ảnh hưởng đến đầu óc, hừ!"

Diệp Ly sửa sang lại quần áo của nó, nói khẽ: "Mấy ngày nữa, ta và Vương gia sẽ rời kinh. Hiện tại, Lãnh Nhị đã đến biên quan, Phượng Tam cũng phải về với chúng ta. Đến lúc đó, trong kinh thành chỉ còn lại ngươi và Dao Cơ. Tự các ngươi phải cực kỳ cẩn thận, hiểu không? Nếu gặp rắc rối gì, thì cứ việc thoát thân trước. Bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn bất kỳ thứ gì khác."

Trong mắt Mộc Liệt hiện lên một tia chấn động, nghiêm mặt nói: "Vương phi cứ việc tâm, Dao Cơ không phải ngu ngốc, ta cũng không phải. Người của phủ Mộc Dương hầu sẽ không hoài nghi. Chúng ta sẽ xử lý chuyện trong Sở kinh thật tốt, nhất định sẽ không khiến cho Vương gia và Vương phi phải lo lắng." Diệp Ly khẽ thở dài hơi áy náy: "Ngươi vẫn còn nhỏ……"

Trong nháy mắt, Mộc Liệt trong liền xù lông, "Ta mới không phải đứa trẻ! Ta là Kỳ Lân!" Quân dự bị.

“Ừ, ừ…” Diệp Ly vội trấn an: “Chờ đến khi ngươi trở về, ta liền kêu Tần Phong đặc biệt nhận ngươi vào Kỳ Lân. Cho nên, phải chú ý an toàn, nhớ chưa?”

“Đa tạ Vương phi!” Mộc Liệt nói đầy vui mừng. Hắn tự nhận bản lãnh cũng không thua người khác, nhưng Tần thống lĩnh lại luôn lấy lý do nhỏ tuổi mà không cho hắn gia nhập Kỳ Lân. Hừ, hừ! Không phải hiện tại, hắn cũng đang làm nhiệm vụ sao? Hơn nữa, còn là nhiệm vụ mà những người cao to như trâu kia vĩnh viễn cũng không có cách nào thay thế được!

Chỉ nhìn vẻ mặt của Mộc Liệt thì cũng đã biết nó đang suy nghĩ gì, Diệp Ly cũng chỉ lắc đầu cười khẽ một tiếng.

“Đi lấy nước! Đi lấy nước……” Đột nhiên, ở đằng xa vang lên tiếng ồn ào, Diệp Ly đứng dậy, nhìn về phía phát ra tiếng hỗn loạn, hai thị vệ chia ra đứng ở bên trái và bên phải của Mặc Tiểu Bảo và Lãnh Quân Hàm. Mộc Liệt đứng lên một băng ghế nhìn, rồi nhướng mày nói: “Đó là phương hướng của lãnh cung. Là điện Thu Lương, hiện nay, Liễu Quý phi bị nhốt ở đó!”

“Điện Thu Lương? Trùng hợp như thế, Đại điển đăng cơ của Tân hoàng, sao điện Thu Lương lại cháy chứ?” Diệp Ly trầm ngâm. Suy nghĩ một chút, rồi phân phó người bên cạnh: “Mang Tiểu Thế tử đi tìm Vương gia, ta đi qua xem xem.”

“Vương phi?” Thị vệ ở phía sau nói hơi chần chờ.

Diệp Ly lắc đầu, nói: “Trong cung sẽ không có nguy hiểm gì lớn, bảo vệ ba đứa bé cho tốt, đi đi.”

Mộc Liệt nói một cách bất mãn: “Tiểu gia mới không cần bảo vệ, Vương phi, ta bảo vệ người!” Diệp Ly buồn cười nói: “Vậy cũng

không được, bây giờ, ngươi đi theo ta thì sẽ bị người khác hoài nghi. Ngoan, đi theo Tiểu Bảo và Quân Hàm. Hai đứa tiểu quỷ không được phép rời khỏi ngươi.” Cũng không cho Mộc Liệt có cơ hội phản bác, Diệp Ly đã phi thân bay mất.

Mộc Liệt bày ra một gương mặt nghiêm túc, nhưng vành tai nhỏ đã nóng lê, nhìn Mặc Tiểu Bảo hơi không được tự nhiên một cái, rồi lầu bầu: “Được rồi, tiểu gia chịu khó thuận tiện bảo vệ các ngươi luôn.” Mặc Tiểu Bảo liếc mắt, “Ai cần ngươi bảo vệ?” Lãnh Quân Hàm cười híp mắt, vươn đôi tay nhỏ bé về phía Mộc Liệt, “Ca ca, Bảo Bảo.”

“Lãnh tiểu ngốc! Rốt cuộc đệ có biết thân sơ hay không?” Mặc Tiểu Bảo giận dữ.

“A… Lãnh tiểu ngốc, Mặc Tiểu Bảo… Ha ha……”

Vẻ mặt Mặc Tiểu Bảo đầy hắc tuyến, ha ha em gái ngươi đó!

Lúc Diệp Ly chạy tới điện Thu Lương, thì lửa lớn đã thiêu cháy hất cả nửa thiên điện. có thể nói, điện Thu Lương là lãnh cung trong lãnh cung, lâu năm không sửa chữa, cỏ dại mọc thành bụi, gần như khiến cho người ta không thể tin được đang ở trong hoàng cung. Trong ngày thường cũng rất hiếm khi có người tới, huống chi, hôm nay lại là Đại điển đăng cơ, nên tất nhiên càng không có ai sẽ đến đây. Cho dù có cháy, thì những cung nữ, thái giám nhìn thấy kia cũng cách rất xa, đợi đến khi bọn họ xuyên qua từng cái vườn ngự uyển, từng cái hành lang gấp khúc thì cũng đã mất rất nhiều thời gian. Ít nhất, khi Diệp Ly chạy tới, thì còn không thấy có ai chạy tới cứu hỏa.

“Vương phi.” Đám thị vệ vẫn không ở lại hết bên cạnh Mặc Tiểu Bảo, mà phân ra làm hai đuổi theo Diệp Ly.

“Cứu mạng…… Cứu mạng…” Tiếng kêu cứu yếu ớt vang lên ở bên

trong, Diệp Ly cau mày, đây không phải là tiếng của Liễu Quý phi. Tiếng nói cao ngạo nhưng lạnh lùng của Liễu Quý phi, thì Diệp Ly tuyệt đối sẽ không nhận sai, cho dù nàng ta đang suy yếu cũng sẽ không có giọng như vậy.

“Cứu mạng……”

Diệp Ly phi thân bay vào trong điện Thu Lương, hai thị vệ ngẩn ra, lúc vội vàng muốn chạy vào theo, thì ở bên trong liền vang lên tiếng nói của Diệp Ly, “Ở ngoài!” Bản thân điện Thu Lương chính là một tòa thiên điện, bên trong cũng không lớn, cho nên Diệp Ly vừa đi vào liền thấy cô gái đang ngất xỉu trên mặt đất, liền vội vàng ngăn cản hai thị về đang muốn đi vào theo. Cô gái này mặc một bộ áo màu hồng nhạt, nhìn thân hình thì chắc là một thiếu nữ, hơn nữa, nhìn từ chất vải thì hiển nhiên cũng không phải một cung nữ.

Bước lên đỡ cô gái kia dậy, Diệp Ly liền đi ra thật nhanh. Cũng may mà cô gái này vừa nhìn thấy cháy nên đã chạy ra ngoài, nhưng không biết tại sao mà lại ngất xỉu khi chỉ còn cách của có mấy bước. Nếu ở sâu hơn, dựa vào tiếng nói của nàng ấy, thì chỉ sợ bọn họ cũng không nghe thấy.

Mang theo thiếu nữ đi thật nhanh ra khỏi điện Thu Lương, mới đặt người xuống trên con đường trải đầy đá xanh ở bên ngoài. Xoay người lại, thì thấy ngọn lửa lớn đã bao vây cả điện Thu Lương, nếu bọn họ chậm một hai bước, thì chỉ sợ thiếu nữ này cũng chỉ có thể bị chết cháy ở trong.

“Vương phi, Liễu Quý phi……” Thị vệ ở phía sau nhắc nhở.

Diệp Ly lắc đầu nói: “Thôi, lửa quá lớn, chờ lửa tắt rồi lại vào xem.”

Cúi người hơi vén mái tóc dài trên mặt thiếu nữ lên, một dung nhan

thanh tú liền hiện ra, chỉ có điều, nhìn thoáng qua thì thấy, từ khóe mắt đến vành tai của nửa mặt trái lại có thêm một vết thương bị phỏng nặng vẫn còn đang chảy máu, trên quần áo cũng có một vài dấu vết bị cháy. Thị vệ cúi đầu kiểm tra một chút, rồi nói: “Nàng ấy trúng thuốc mê, chắc bị cái gì đó bị cháy rớt trúng mặt của nàng ấy, nên mới khiến cho nàng ấy tỉnh lại, sau đó mới giãy giụa bò ra ngoài.”

“Đây là……” Diệp Ly nhìn nửa bên mặt vẫn còn nguyên vẹn của thiếu nữ, mặc dù đã không gặp mấy năm, hơn nữa, lúc ấy, nàng ấy vẫn còn quá nhỏ, nhưng trí nhớ vẫn luôn đáng tự hào của Diệp Ly vẫn để cho nàng nhận ra thân phận của thiếu nữ trước mặt, con gái ruột của Liễu Quý phi và Mặc Cảnh Kỳ, Nhị công chúa Đại Sở.

“Công chúa Trân Ninh.”

Công chúa Trân Ninh đang nằm trên mặt đất cố gắng mở mắt ra, ngay cả khi uy lực của thuốc mê có lớn hơn nữa, thì trên mặt bị vết phỏng thật sâu, lớn gần bằng một bàn tay, hơn nữa mạo hiểm và tuyệt vọng mới vừa tìm được đường sống trong chỗ chết cũng khiến cho nàng thanh tỉnh mấy phần.

Diệp Ly cúi đầu nhìn thiếu nữ trên mặt đất, hầu như nàng chưa từng thấy một thiếu nữ nào ở cái tuổi này lại có một đôi mắt tĩnh mịch không có cảm xúc gì như vậy. Sự an tâm sau khi thoát chết cũng trở nên chết lặng và không có chút sức sống nào trong nháy mắt. Ngẩng đầu nhìn điện Thu Lương đang cháy hừng hực trong ngọn lửa đầy mãnh liệt trước mắt, rồi lại nhìn thân thể đang khẽ run của công chúa Trân Ninh, gần như Diệp Ly đã có thể suy đoán được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Không sao rồi.” Diệp Ly thấp giọng nói.

Công chúa Trân Ninh nhìn nàng ấy đầy ngơ ngác, há miệng nhưng lại không nói ra được một lời. Một hàng nước mắt trong suốt chậm rãi chảy xuống từ khóe mắt, biến mất vào trong mái tóc đen nhánh…

Chương 289: Trong cung bị cháy, rời kinh

Phần lớn kiến trúc trong hoàng cung đều được làm bằng gỗ nguyên chất, bên ngoài lại càng được trang trí bằng các loại nước sơn đủ màu sắc. Vì vậy, lửa chỉ cần bốc lên một chút thì tự nhiên sẽ càng cháy càng mạnh, không tới một khắc đồng hồ, không nói cả điện Thu Lương đều bị vây trong biển lửa, mà ngay cả các cung điện chung quanh cũng bắt đầu bị lửa lan tới. Ba người Diệp Ly chỉ có thể mang theo công chúa Trân Ninh rời xa khỏi điện Thu Lương mà đến Ngự hoa viên. Đặt công chúa Trân Ninh ở một chỗ trống trải bằng phẳng lại thông gió bên hồ nhỏ, nhìn ánh lửa đã bắt đầu có người cứu hoả ở đằng xa, phân phó: "Đi mời thái y."

"A Ly!" Thái y còn chưa tới, Mặc Tu Nghiêu mặc một thân áo trắng đã bay tới như gió, thấy Diệp Ly không sao thì mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi liếc mắt thấy công chúa Trân Ninh đang ở bên cạnh thì nhíu mày nhìn Diệp Ly. Diệp Ly không nói gì mà chỉ lắc đầu, lúc này nói những chuyện này ở trước mặt công chúa Trân Ninh cũng không thích hợp. Ở phía sau, Mặc Tiểu Bảo đang được thị vệ ôm cũng đi tới đây, phía sau còn có Lãnh Quân Hàm cũng được ôm vào trong ngực.

"Mẹ…" Mặc Tiểu Bảo giãy giụa nhảy xuống khỏi người thị vệ rồi lao thẳng tới Diệp Ly, nhưng giữa đường thì lại bị Mặc Tu Nghiêu xách cổ áo ở phía sau lên, treo ngược ở giữa không trung, liền vung vẩy tay chân, "Mẹ, mẹ… Con thật lo lắng cho mẹ… Phụ vương hư, buông con ra! Con muốn mẹ……" Diệp Ly buồn cười nhận lấy con trai từ trong ngực Mặc Tu Nghiêu, vỗ vỗ trấn an, cười nói: "Mẹ không sao, đã để con lo lắng rồi. Bé ngoan……" Mặc Tiểu Bảo hài lòng cọ

cọ ở trong lòng Diệp Ly, gật đầu lia lịa như không nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Mặc Tu Nghiêu, “Mẹ không sao là tốt rồi. Con thích mẹ nhất……”

Công chúa Trân Ninh ngồi dựa vào núi giả nhìn Mặc Tiểu Bảo đang cười khanh khách trong lòng Diệp Ly không ngừng, lại nhìn nụ cười dịu dàng như ẩn như hiện trên khuôn mặt của Diệp Ly, đáy mắt liền hiện lên một tia hâm mộ và khổ sở. Diệp Ly nhìn thấy, liền đặt Mặc Tiểu Bảo xuống đất, ngồi xổm người xuống, rồi nhẹ giọng hỏi: “Công chúa Trân Ninh, ngươi vẫn khỏe chứ?”

Công chúa Trân Ninh gật đầu, thấp giọng nói: “Đa tạ… Đa tạ ơn cứu mạng của Định Vương phi.” Nhìn cô gái thanh nhã, dịu dàng trước mặt, nàng thật sự không có mặt mũi nào để đối mặt. Nàng cũng biết những việc mà mẫu phi của nàng đã làm, nhưng Định Vương phi lại mặc kệ quan hệ của mẫu phi của nàng mà cứu mạng của nàng. Mà mẹ ruột của nàng, không chỉ lợi dụng nàng, mà thậm chí còn suýt nữa hại chết nàng. Tại sao… Tại sao mẹ của nàng là người như vậy chứ?

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!” Một tiếng kêu dồn dập vang lên, Tần Vương nghe được tin đã mang theo đệ đệ mới tám tuổi vội vàng chạy tới. Đi theo phía sau bọn họ còn có Mặc Cảnh Lê, các Vương gia trong tôn thất và quyền quý trong triều. Trận hỏa hoạn ở điện Thu Lương không nhỏ, mặc dù đã có người đi cứu hoả, nhưng khí trời mang theo những cơn gió nhẹ như bây giờ lại càng làm cho lửa càng cháy lớn, hiện tại gần như đã lan ra đến ba, bốn tòa cung điện. Cho dù bây giờ, bọn họ đang đứng ở nơi đối diện với điện Thu Lương, thì cũng có thể cảm nhận được sức nóng của ngọn lửa kia.

Mặc Khiếu Vân xông lại, nhìn thấy công chúa Trân Ninh đang ngồi dưới đất đầu tiên, liền vội xông lên, “Hoàng tỷ, tỷ bị sao vậy? Có bị thương không?” Công chúa Trân Ninh vội vàng lấy tay che vết

thương trên mặt lại, rồi nói: “Không có… Không có gì đáng ngại……” Nhưng một vết thương mới như vậy thì sao nàng có thể lấy tay che hết được? Mọi người không nhịn được mà hít vào một hơi, trên gương mặt thanh tú dịu dàng của thiếu nữ lại có thêm một vết thương lớn gần bằng một bàn tay. Lúc này, vết thương kia vẫn còn chảy máu mang đến cảm giác nóng bỏng như bị lửa đốt, khiến cho người ta nhìn thấy không khỏi muốn nôn. Không ít phu nhân, tiểu thư đi theo cùng đều sợ hãi kêu lên, rồi vội vàng lui về phía sau hai bước.

Sắc mặt của Công chúa Trân Ninh liền trở nên buồn bã, càng sợ hãi cúi đầu muốn dùng tóc để che kín vết thương trên mặt.

“Đừng lấy tóc che, tóc bẩn sẽ làm cho vết thương dễ nhiễm trùng hơn.” Một bàn tay thon dài, trắng nõn, mềm mại nhẹ nhàng đặt lên vai của nàng, nhẹ nhàng đè bàn tay đang cầm tóc của nàng xuống. Công chúa Trân Ninh sửng sốt, ngẩng đầu nhìn cô gái vẫn mang theo nụ cười dịu dàng nơi khóe môi đầy kinh ngạc. Ở trên mặt của nàng ấy không có chút chán ghét và e ngại nào, nhưng từ trong đôi mắt dịu dàng, trong sáng của nàng ấy, nàng lại thấy được mình đã xấu xí như thế nào. Công chúa Trân Ninh run lên, liền vội vàng cúi đầu xuống.

Diệp Ly than nhẹ một tiếng, lấy một cái khăn lụa trắng ra, cẩn thận thắt lên mặt của công chúa Trân Ninh, che vết thương dữ tợn kia lại, “Chờ thái y tới viết cho một chút thuốc trị liệu vết thương, thì rất nhanh sẽ không có chuyện gì.”

Các cô gái trong khuê phòng của Đại Sở có gia giáo cực kỳ nghiêm khắc thì khi đi ra ngoài cũng có thói quen mang cái khăn che mặt, cho nên sau khi công chúa Trân Ninh mang khăn che mặt, tuy cũng trở nên khác biệt giữa các khuê tú để lộ dung gian ra ngoài, nhưng cũng không tính đột ngột. Mọi người xung quanh cũng thở phào nhẹ nhõm, phần lớn các nàng đều là các cô gái được nuôi trong khuê phòng,

nên chưa từng nhìn thấy vết thương như vậy, bây giờ đã bị che lại thì tốt rồi, đồng thời cũng có càng nhiều người đưa mắt nhìn sang cô gái mặc áo trắng thanh lệ, dịu dàng này hơn, cũng bội phục khí độ bình tĩnh của Định Vương phi không thôi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mặc Cảnh Lê nhìn thoáng qua Diệp Ly đã trở lại bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, trầm giọng hỏi.

Công chúa Trân Ninh khẽ cắn khóe môi không chịu nói, Mặc Cảnh Lê nhìn về phía Diệp Ly, Diệp Ly liền thản nhiên nói: “Chúng ta cũng chỉ thấy ánh lửa từ Ngự hoa viên nên mới chạy qua, vừa lúc chỉ kịp cứu công chúa Trân Ninh ra mà thôi. Bên trong có còn những người khác hay không, thì chúng ta cũng không biết.”

Mặc Cảnh Lê cau mày hỏi: “Sao công chúa Trân Ninh lại ở điện Thu Lương vào lúc này?”

Công chúa Trân Ninh không chịu nói, nên Mặc Khiếu Vân hít vào một hơi, đứng dậy vỗ vỗ đệ đệ đang sợ hãi trốn ở bên cạnh mình, rồi nói: “Hoàng tổ mẫu giam mẫu phi của cháu ở trong điện Thu Lương, nên Hoàng tỷ muốn đi thăm mẫu phi.”

“Đúng vậy, chính ai gia đã giam nàng ta vào điện Thu Lương.” Thái hậu đi từ từ đến trong vòng vây của các cung nữ thái giám, vừa lúc nghe thấy những lời này của Mặc Khiếu Vân, thì liền lạnh nhạt tiếp lời.

Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: “Liễu Quý phi bị giam ở điện Thu Lương? Sao Bản vương lại không biết?”

Thái hậu cười lạnh một tiếng, “Đây là chuyện trong nội cung, sao ai gia lại không biết còn phải thương lượng với Lê Vương chuyện trừng phạt tần phi của Tiên hoàng không tuân thủ quy củ như thế nào vậy?”

Mặc Cảnh Lê không còn lời nào để nói, cho dù hắn bất mãn Thái hậu lén xử trí Liễu Quý phi ở sau lưng mình, thì cũng không có thể nói ra trước mặt nhiều người như vậy. Dù sao, cho dù là Nhiếp Chính Vương, thì cũng chỉ có thể quản chính sự ở bên ngoài, còn chuyện trong hậu cung của Tiên hoàng, thì hắn tuyệt đối không nên nhúng tay.

Trầm mặc một lát, Mặc Cảnh Lê liền nói: "Nếu đã như vậy… Thì không biết Liễu Quý phi có mất mạng biển lửa không?" Tất cả mọi người đều nhìn công chúa Trân Ninh, lúc này, lửa còn chưa tắt, ngoại trừ công chúa Trân Ninh ra thì cũng không có ai biết được tình hình ở bên trong, cũng không ai biết rốt cuộc Liễu Quý phi có bị chết cháy ở bên trong không? Nhưng công chúa Trân Ninh cắn chết không chịu nói gì, nên mọi người cũng không thể làm gì được.

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu thoáng lướt của mọi người, vào lúc Mặc Cảnh Lê cho rằng hắn muốn nói chuyện quan trọng gì, thì lại nghe Mặc Tu Nghiêu nói một cách thản nhiên: "Nếu trong cung đã có việc, thì chắc bữa tiệc rượu này cũng không thể tiếp tục được nữa. Vậy Bản vương và Vương phi về phủ trước. Ngoài ra, mấy ngày nữa, Bản vương và Vương phi sẽ lên đường trở về Tây Bắc, đến lúc đó sẽ đến từ biệt."

Trong lòng Mặc Cảnh Lê thầm thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: "Vậy thì Định Vương cứ việc về trước đi."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, một tay ôm Mặc Tiểu Bảo, một tay nắm tay Diệp Ly chuẩn bị xoay người đi ra khỏi cung.

"Định Vương phi." Đột nhiên, Mặc Khiếu Vân vẫn không nói gì từ nãy tới giờ liền mở miệng, đi tới trước mặt Diệp Ly, rồi trầm giọng nói: "Cám ơn ngài đã cứu Hoàng tỷ. Ơn cứu mạng không thể báo đáp hết được, xin nhận một lạy của Tiểu vương." Nói xong, liền quỳ xuống

lạy Diệp Ly Diệp Ly một cái thật sâu. Nhìn thiếu niên mới mười hai ba tuổi hành đại lễ trịnh trọng như thế, Diệp Ly mỉm cười nói: “Tần Vương khách khí, chỉ tiện tay mà thôi. Tần Vương hãy chăm sóc cho công chúa Trân Ninh thật tốt đi. Cáo từ.”

Nhìn một nhà ba người đi ra khỏi Ngự hoa viên trong vòng vây của các thị vệ, trong lòng Mặc Cảnh Lê liền nhẹ nhõm. Cho tới giờ khắc này, thì hắn mới tin tưởng một cách chân chính rằng, có lẽ Mặc Tu Nghiêu thật sự không có hứng thú với mấy chuyện của Đại Sở.

Trên xe ngựa đi ra khỏi cung, Lãnh Quân Hàm nằm trong lòng Diệp Ly đã mệt mỏi thở to ngủ từ lâu. Mặc Tiểu Bảo thì vẫn còn ngồi trong lòng Mặc Tu Nghiêu, mặc dù không ngủ, nhưng cũng không còn tinh thần như lúc ở trong cung nữa. Dù sao cũng chỉ là mấy đứa bé mới năm, sáu tuổi, chơi giỡn ồn ào đã hơn nửa ngày cũng đủ khiến cho bọn chúng mệt mỏi rồi.

Diệp Ly vừa vỗ nhẹ Lãnh Quân Hàm, vừa nói: “Tu Nghiêu, Liễu Quý phi đã chết sao?”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Chưa chắc, Liễu Quý phi ở trong hậu cung đã mười mấy năm, cho dù thật sự cây đổ bầy khỉ tan, thì cũng sẽ còn một ít thế lực có thể sử dụng. Hôm nay, Đại yến trong cung, người đến người đi, nàng ta muốn chạy ra khỏi hoàng cung, thì cũng chưa chắc không thể.”

Diệp Ly nhíu mày nói: “Nếu nàng ta vẫn còn có người để sử dụng, thì tại sao lại còn đối xử với công chúa Trân Ninh như vậy? Chẳng lẽ nàng ta thật sự không muốn thiêu chết công chúa Trân Ninh sao?” Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Ly cũng không nhịn được mà phát rét, cần phải độc ác đến trình độ nào thì mới có thể đối xử với con gái ruột thịt của mình nhẫn tâm như thế? Cho dù cha của đứa con gái này không phải là người mà nàng ta yêu, thì con cái cũng vẫn là của

máu thịt của nàng mà. Công chúa Trân Ninh mạo hiểm nguy cơ bị Thái hậu trừng phạt chạy đến thăm nàng ta, mà lại được báo đáp như vậy, cũng khó trách lúc nãy, khi cứu nàng ấy ra, thì ánh mắt của nàng ấy lại như tro tàn.

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, nói: “Không biết. Kêu người phía dưới chú ý cho kỹ, một khi nư nhân kia xuất hiện, liền giết không tha!” Hắn không có hứng thú với chuyện Liễu Quý phi có muốn thiêu chết công chúa Trân Ninh và tại sao muốn thiêu chết công chúa Trân Ninh hay không. Nhưng nếu đây là sự thật, thì như vậy, Liễu Quý phi chắc chắn phải chết! Nữ nhân có lòng dạ độc ác như vậy, nếu giữ lại, thì tuyệt đối sẽ là tai họa.

Diệp Ly trầm mặc gật đầu, nàng không có chút thương hại và đồng tình nào với Liễu Quý phi.

“Nghe Tiểu Bảo nói lúc nãy, ở trong vườn hoa, phu nhân của Mộc Dương vô lễ với nàng?” Ném chuyện của Liễu Quý phi ra sau đầu, Mặc Tu Nghiêu hỏi như có như không.

Diệp Ly liếc mắt Mặc Tiểu Bảo ác nhân cáo trạng trước một cái, cười nói: “Một nữ nhân bị sự ghen tuông khiến cho xấu xí mà thôi, chẳng lẽ ta còn muốn ra tay đối phó với nàng ta sao? Chàng yên tâm, Dao Cơ cũng không phải đèn đã cạn dầu, sẽ không để cho nàng ta sống thoải mái.” Mặc Tu Nghiêu “Hừ” khẽ một tiếng, nói: “Quả nhiên, lúc trước vẫn quá nhân từ với phủ Mộc Dương hầu.” Nhớ tới ân oán với phủ Mộc Dương hầu, Mặc Tu Nghiêu cũng hơi hối hận vì lúc trước đã nghĩ ra kế hoạch lợi dụng phủ Mộc Dương hầu để Dao Cơ và Mộc Liệt ẩn núp trong kinh thành. Bởi vì, điều này cũng có nghĩa là, tạm thời, hắn vẫn không thể ra tay với phủ Mộc Dương hầu. Nhưng chỉ vừa nhìn thấy người của phủ Mộc Dương hầu, đặc biệt là nhìn thấy chính bản thân Mộc Dương hầu thì vốn ký ức xấu đã cố gắng lãng quên kia lại dâng lên lần nữa, khiến cho tâm tình của Mặc Tu

Nghiêu không tốt cực kỳ.

Trong ngày Tân hoàng đăng cơ mà trong cung lại xảy ra hỏa hoạn suýt chút nữa đã thiêu trụi hơn phân nửa hoàng cung, tin tức như thế liền lan truyền ra một cách nhanh chóng trong dân gian. Mọi người ồn ào nghị luận, chỉ sợ Tân hoàng không đức không thể thừa kế Đế vị, mới dẫn đến trời cao giáng tội, vv…v…. Mọi người trong Định Vương phủ nghe thấy liền cười thầm không thôi. Tân hoàng chỉ là một đứa bé mới sáu, bảy tuổi, sao có thể nói có đức hay không đức gì chứ? Chỉ có điều, nếu một khi lời đồn đã nổi lên, thì muốn dập tắt cũng không phải dễ dàng như vậy. Đặc biệt là khi có người có âm mưu thúc đẩy ở trong đó, thì lời đồn lại càng lan truyền nhanh chóng như lửa cháy trong rừng.

Người của Định Vương phủ không để ý tới những chuyện này, bởi vì bọn họ đang thu dọn hành lý chuẩn bị rời khỏi kinh thành trở về Tây Bắc, mặc dù hầu hết mọi người đều sinh ra và lớn lên ở Sở kinh, nhưng cuộc sống ở Tây Bắc trong mấy năm nay đã khiến cho bọn họ sinh lòng trung thành với Ly thành. Tất cả mọi người mang theo nụ cười vui vẻ chuẩn bị hành lý để khởi hành.

Mà trên triều đình, ngoại trừ Lê Vương chính thức trở thành Nhiếp Chính Vương chủ trì triều chính ra, thì đồng thời cũng tuyên bố tin tức Hoàng hậu bệnh nặng qua đời và Liễu Quý phi tuẫn táng. Mà Thái hoàng thái hậu hiện nay, Thái hậu trước kia, lại được miễn chuyện tuẫn tang do Đích hậu của Tiên hoàng bệnh nặng qua đời, Hoàng thái hậu tân nhiệm khó có thể gánh vác trách nhiệm nặng nề, chỉ tạm thời đặt quan tài vào Hoàng lăng trước, ngày sau, chờ khi Thái hoàng thái hậu mất thì lại chôn cất vào lăng mộ của Thái hoàng sau.

Không để ý tới những mưa gió trong kinh thành nữa, ba ngày sau, nhóm người Mặc Tu Nghiêu rời kinh trở về Tây Bắc. Mà trên xe ngựa

của bọn họ, không chỉ có thêm một người phụ nữ trung niên ung dung mỹ lệ, mà còn có một thiếu nữ cũng xinh đẹp động lòng như vậy và một ông lão có khí độ bất phàm.

“Thiên Hương.” Trong xe ngựa, Diệp Ly vươn tay cầm bàn tay Hoa Thiên Hương vẫn còn giật mình chưa phục hồi tinh thần lại, khẽ mỉm cười.

Trên dung nhan mỹ lệ của Hoa Thiên Hương vẫn còn mang theo thần sắc khiếp sợ, nhìn Diệp Ly đầy kinh ngạc, thật lâu sau mới khẽ thở ra một hơi, “Ly nhi… Cô cô……” Hoàng hậu gật đầu, vuốt ve mái tóc đen nhánh của cháu gái đầy thương tiếc, nhẹ giọng nói: “Thiên Hương, mấy năm nay đã để cho cháu chịu khổ rồi.” Vốn cháu gái là cháu gái ruột của Hoa quốc công, cũng là cháu ruột của Hoàng hậu, vốn là đối tượng được hâm mộ của tất cả mọi khuê tú trong kinh thành. Nhưng cũng bởi vì thân phận như vậy, mà đã hơn hai mươi tuổi lại vẫn còn là một khuê nữ. Những cô gái bình thường, ở vào cái tuổi này, thì cũng đã giúp chồng dạy con, làm chủ gia đình từ lâu. Nhưng con bé lại chỉ có thể trốn tránh ở chùa miếu, thay vì nói cầu phúc cho bà nội, thì không bằng nói là đi tu hành để không khiến cho người khác chú ý.

Hoa Thiên Hương lắc đầu, cười nói: “Cô cô, cô nói gì vậy, cháu ăn ngon, mặc tốt, đâu có chỗ nào bị khổ. Nhưng ngược lại là cô cô đó, được gặp lại cô, thật sự……” Nói đến chỗ kích động, đôi mắt của Hoa Thiên Hương cũng không nhịn được mà đỏ lên. Khi nghe thấy tin tức được truyền đến chùa Từ Vân, nàng đã thật sự cho rằng cô cô đã mất rồi. Vốn sáng hôm nay, nàng đang ở trong sương phòng đã khóa trái cửa của mình như mọi ngày, thì lại đột nhiên bị người ta làm cho hôn mê. Không nghĩ tới, khi vừa tỉnh lại thì liền gặp được cô cô mà mình cho rằng đã qua đời và cô bạn thân đã không gặp nhiều năm, hơn nữa, các nàng cũng đang ngồi trên xe ngựa đi đến Tây Bắc, cũng khó trách đã qua một lúc lâu mà nàng vẫn chưa phục hồi

tinh thần lại.

“Ly nhi, cô cô, cháu……” Nhìn hai người trước mặt, Hoa Thiên Hương vẫn còn hơi nghi ngờ, nên muốn hỏi điều gì, nhưng trong thời gian ngắn lại không biết bắt đầu hỏi từ đâu.

Diệp Ly nắm tay của nàng ấy, cười nói: “Hoa quốc công giao tỷ cho muội, nên sau này, phải làm khó Hoa đại tiểu thư tỷ đến Tây Bắc sống cực khổ rồi.”

“Là ông…” Hoa Thiên Hương nói hơi kích động, nhớ tới mấy lời dặn dò kỳ lạ của ông khi đến thăm mình vào mấy ngày trước, liền hiểu ra, lúc ấy nàng cũng không suy nghĩ nhiều, thì ra ông đã có ý định giao nàng cho Ly nhi sao? Hoàng hậu nhẹ giọng nói: “Ông của cháu chỉ muốn tốt cho cháu thôi. Nây giờ, Tân hoàng đã đăng cơ, Lê Vương nhiếp chính. Mấy ngày trước, Lê Vương âm thầm ám chỉ muốn cưới cháu làm Trắc phi. Mặc dù cha đã từ chối ngay lúc đó, nhưng chỉ cần một ngày cháu còn trong khuê phòng, thì luôn sẽ……”

Hoa Thiên Hương lau nước mắt, nói: “Cháu biết ông muốn tốt cho cháu. Nhưng chúng ta đều đi… Ông……”

“Yên tâm đi, Hoa quốc công đức cao vọng trọng, Mặc Cảnh Lê lại mới vừa cầm quyền, nên sẽ không làm gì Hoa quốc công. Chỉ có điều, vì để tránh rắc rối, tỷ vẫn nên đổi tên thì tốt hơn, còn có Hoàng hậu, ách… Hoa tỷ tỷ cũng vậy.”

Hai người gật đầu, lời của Diệp Ly, thì đương nhiên các nàng hiểu. Mặc dù cũng không có nhiền người gặp các nàng, nhưng đề phòng thì vẫn phải làm. Nếu để cho người ta biết ở Ly thành, đặc biệt là Định Vương phủ, lại xuất hiện thêm nhiều người không nên xuất hiện như vậy, thì đều không tốt, vô luận là cho Định Vương phủ hay Hoa gia.

Hoa Thiên Hương suy nghĩ một chút, liền nói đầy hào phóng: “Nhà ngoại của tỷ họ Dương, ở bên ngoài liền gọi là Nhược Hoa đi.”

Hoàng hậu mỉm cười nói: “Nếu đã như thế, thì cô liền mượn họ của Thiên Hương, cứ gọi cô là Dương phu nhân.” Ý là ngay cả một cái tên cũng không nguyện ý lấy. Diệp Ly than khẽ một tiếng, nhìn Hoàng hậu hơi lo lắng. Hoàng hậu cười nói: “Có thể thoát khỏi cái gông xiềng hoàng cung này, thì đã là may mắn mà ngay cả tỷ cũng chưa từng nghĩ đến. Huống chi, đến Tây Bắc còn có Trường Nhạc nữa, tất cả đều sẽ tốt.”

“Muội chỉ sợ Phượng Tam……” Diệp Ly cau mày nói, kể từ sau khi Phượng Hoài Đình được Phượng Chi Dao thuyết phục cùng theo chân bọn họ về Tây Bắc, thì quan hệ của cha con Phượng Chi Dao cũng dần dần không còn cứng ngắc như vậy nữa. Phượng Hoài Đình không giống như Hoàng hậu và Hoa Thiên Hương, ông ấy là Mặc Tu Nghiêu yêu cầu một cách quang minh chính đại từ chỗ Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê đã lấy hết cả Phượng gia, nên tất nhiên cũng sẽ không quan tâm một ông lão đã gần sáu mươi tuổi như Phượng Hoài Đình. Ngay cả những người của Phượng gia khác cũng tỏ ra hào phóng rằng, nếu muốn thì cũng có thể cùng mang đi. Nhưng hai con trai trưởng của Phượng gia đều không nguyện ý đi Tây Bắc sống dựa vào thứ đệ, huống chi, thêm nữa, bây giờ, bọn họ đang được Lê Vương trọng dụng. Phượng phu nhân cũng rất tức giận với quyết định của chồng mình, nên tất nhiên cũng về phía các con trai. Cả Phượng gia, ngoại trừ mấy người hầu trung thành và thứ tử, thứ nữ vẫn còn nhỏ ra, thì không còn ai nguyện ý đi theo Phượng Hoài Đình đã không còn tiền tài và quyền thế đến Tây Bắc chịu khổ.

“Nhưng Phượng lão gia tử……” Mặc dù Phượng Hoài Đình không nói rõ, nhưng Diệp Ly vẫn nhìn ra thái độ của ông ấy trong chuyện của Phượng Chi Dao và Hoàng hậu. Hoàng hậu lắc đầu, mỉm cười

nói: “Từ nhỏ, A Dao cũng chưa từng được cha mẹ quan tâm, nên luôn xem trong tình cảm hơn những người khác. Sau này có cha của đệ ấy quan tâm đệ ấy, thì từ từ, đệ ấy sẽ rõ. Qua nhiều năm như vậy… Tỷ cũng mệt mỏi. Sau này, chỉ cần Thiên Hương sống thật hạnh phúc, Trường Nhạc cũng sống thật hạnh phúc, thì tỷ đã không còn gì tiếc nuối nữa.”

Diệp Ly trầm mặc, chuyện tình cảm, thì người ngoài rất khó xen vào. Chuyện giữa Phượng Chi Dao và Hoàng hậu, thì cũng chỉ có thể do chính bọn họ giải quyết. Hoa Thiên Hương nhìn hai người hơi ngơ ngác, nhưng cũng cảm thấy không khí hơi nặng nề, nên liền nắm tay hai người, cười nói: “Đương nhiên chúng cháu sẽ cố gắng sống thật hạnh phúc, tất cả mọi người đều cũng sẽ hạnh phúc. Cô cô vẫn nên kêu cháu là Nhược Hoa đi, tránh cho sau này không cẩn thận lại gọi sai.”

Ba người đều cười một tiếng, Diệp Ly gật đầu nói: “Đúng vậy, chúng ta đều sẽ hạnh phúc.”

Trong một góc tối tăm nào đó ở kinh thành, một nữ nhân có thân hình gầy gò chật vật, mặc quần áo màu xám bằng chất vải mộc mạc nhất, đầu tóc chỉ cài một cây trâm bằng gỗ thô sơ, gần như không nhìn ra hình dạng vốn có, trốn trong một căn phòng cũ nát nhất ở sâu trong ngõ nhỏ âm u, một đôi mắt hiện lên ánh sáng khiến cho lòng người lạnh lẽo trong bóng tối.

“Định Vương đã rời khỏi Sở kinh rồi sao?”

“Đúng vậy, sáng nay, Định Vương đã mang theo Vương phi và Thế tử ra khỏi thành.” Một giọng nam trầm thấp hơi khàn khàn khẽ vang lên.

“Đã qua nhiều ngày như vậy, mà ngươi còn chưa tìm ra biện pháp

đưa ta ra khỏi thành sao?" Giọng nữ hơi bén nhọn mà tức giận vang lên.

Nam tử xoa xoa hai tay, nói hơi khó xử: "Hôm nay còn đang giới nghiêm toàn thành, nghe nói, trong ngày Tân hoàng đăng cơ, trong cung đã phát hỏa, còn có khuôn mặt của công chúa Trân Ninh cũng bị hủy do phỏng nặng. Chỉ sợ phía trên đang lùng bắt thích khách."

"?" Cô gái mở to mắt đầy khiếp sợ, trên dung nhan tái nhợt do đã không gặp ánh sáng mặt trời nhiều ngày hiện lên sự kinh hãi rõ ràng. Nam tử cho rằng nàng dọa sợ, nên vội cầm tay của nàng an ủi: "Nàng đừng sợ, thích khách có chạy đi đâu, thì cũng sẽ không chạy đến một chỗ như thế này." Nhìn nữ nhân chỉ mặc quần áo bằng vải thô, gương mặt cũng không trang điểm, nhưng vẫn mỹ lệ đến kinh người trước mặt, ánh mắt của nam nhân liền biến đổi, bàn tay hạnh kiểm xấu cũng dần dần đi lên trên.

Trên gương mặt của cô gái hiện lên một tia không kiên nhân, một cánh tay vung lên, đẩy hắn ta ra, nói: "Cút ngay, ta không tâm tình!"

"Bảo bối… Đừng gấp, chúng ta sẽ tìm ra biện pháp ra khỏi thành nhanh thôi. Bảo bối……" Nam nhân cúi người, một tay ôm cô gái đè lên giường, trong mắt chớp động lên dục vọng kinh người, chui đầu vào trong ngực cô gái hôn như sói đói.

Cô gái chịu đựng sự chán ghét trong lòng, mặc kệ nam nhân đang tùy ý làm bậy trên người mình. Nhưng còn tâm tư thì đã bay đến nơi khác. Sao lại… Sao Trân Ninh lại bị phỏng được? Mặc dù lúc ấy lo lắng Trân Ninh sẽ làm hỏng chuyện của mình, cho nên đã cho con bé uống một chút thuốc mê. Nhưng rõ ràng mình đã dặn, sau khi mình đi khỏi thì phải đưa Trân Ninh ra ngoài rồi mới phóng hỏa đốt điện Thu Lương mà?

Chỉ có điều, nàng ta lại không biết, nàng ta cần một người bị thiêu chết ở bên trong thay mình, nhưng không phải là người đã chết, mà là bị thiêu đến chết. Những người làm việc thay nàng ta cũng là người có máu có thịt, thì sao lại nguyện ý tự mình đi chịu chết, hoặc để cho người quen bên cạnh mình đi chịu chết chứ? Nên đương nhiên, công chúa Trân Ninh đã bị chính Liễu Quý phi cho uống thuốc mê chính là người chết thay tốt nhất. Bằng không, đợi đến khi công chúa Trân Ninh tỉnh lại nói cho người khác biết, thì bọn họ cũng không trốn thoát.

Trân Ninh… Con đừng trách mẫu phi. Mẫu phi không muốn bị thiêu chết con, đây chỉ là ngoài ý muốn thôi. Ai bảo con……

“Bảo bối, sao nàng không chuyên tâm?” Nam nhân nói đầy bất mãn, trên gương mặt đỏ ửng lên, hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô gái một cách đầy hung hăng. Cô gái chán ghét nhắm hai mắt lại, so với nam nhân thô lỗ, xấu xí trước mắt này, thì quả thực, Mặc Cảnh Kỳ có thể xem là một nam tử tuấn tú, khôi ngô. Nhưng bây giờ, nàng lại chỉ có thể dựa vào tên nam nhân này thì mới có thể chạy ra khỏi Sở kinh được. Mặc Tu Nghiêu… Diệp Ly, đều tại các ngươi! Đều tai các ngươi…

“Bảo bối, nàng thật đẹp….” Nam tử vội vàng xé rách quần áo của cô gái một cách nhanh chóng, trong cuộc đời, hắn chưa từng nhìn thấy một cô gái nào xinh đẹp như thế. Diễm phúc như thế, nếu trước đây, thì ngay cả nghĩ, hắn cũng không dám nghĩ tới nữa, mà bây giờ, vưu vật xinh đẹp này lại thuộc về hắn, trong tương lai còn có thể trở thành vợ của hắn nữa.

Trong hẻm nhỏ sâu thẳm, trong căn phòng nhỏ tăm tối vang lên từng đợt thở dốc và tiếng va chạm mập mờ, rất nhanh, cũng kèm theo tiếng rên rỉ mềm mại của cô gái……

Chương 290: Đại loạn kéo đến

Ly thành

Trong thư phòng nghị sự lớn, công tử Thanh Trần mặc một bộ áo trắng đang ngồi trên chiếc ghế đầu tiên gần chủ vị nhất, trên gương mặt anh tuấn tràn đầy nụ cười nhẹ nhàng nhìn chiếc ghế vẫn luôn trống rỗng ở phía trước, khí độ tự nhiên, nhanh nhẹn như tiên. Nhưng mọi người ngồi ở phía dưới tay hắn ta vẫn không nhịn được mà run lên. Bộ dáng kia của công tử Thanh Trần…… Thật sự quá đáng sợ.

“Công tử Thanh Trần, rốt cuộc đến khi nào thì Vương gia mới về? Hơn một tháng nay, biên cảnh Tây Lăng vẫn luôn tăng binh……” Những người khác đều nhìn người đang hỏi như kẻ ngu, không thấy chính bởi vì Vương gia không chịu về nên công tử Thanh Trần đang tức giận sao? Lại còn tự vạch áo cho người xem lưng! Nhưng mà lại nói, rốt cuộc đến khi nào thì Vương gia mới về đây. Mắt thấy biên cảnh Tây Lăng như đang chuẩn bị đánh trận rồi, mà Vương gia lại vẫn chậm chạp chưa chịu về. Đương nhiên, không phải nói không có Vương gia, thì bọn họ không thể đánh giặc, chỉ là, không có Vương gia trấn giữ, thì bọn họ luôn cảm thấy trong lòng không kiên định.

Từ Thanh Trần thu hồi ánh mắt, cười khẽ một tiếng, mày kiếm khẽ nhướng lên, “Chơi chán rồi… Thì đương nhiên Vương gia sẽ về.”

“Vậy Tây Lăng……”

“Không phải chúng ta cũng đã tăng binh sao? Tây Lăng chỉ muốn thử thăm dò thôi, cho dù muốn đánh… Mà đến lúc đánh thật, thì Vương

gia cũng đã về rồi.” Nếu thật sự sau khi đánh, mà Mặc Tu Nghiêu mới trở về, thì liền trực tiếp ném thẳng ra chiến trường! Đương nhiên, Ly nhi là phải ở lại trấn giữ trong Ly thành.

Mọi người câm lặng, vị công tử Thanh Trần này, cái gì cũng tốt. Trong việc xử lý chính sự còn có hiệu suất cao hơn cả Vương gia, dù sao, công tử Thanh Trần chưa bao giờ chơi xấu lười biếng như Vương gia. Hơn nữa, rất nhiều chuyện mà thuộc hạ còn chưa hiểu rõ, thì hắn ta chỉ cần tùy ý nói mấy câu là đã có thể khiến cho người ta giật mình hiểu ra như mọi thứ đã bày rõ ra trước mặt vậy. Điều duy nhất không tốt chính là, dung mạo vị công tử này thật sự tuấn mỹ quá mức, hơn nữa, còn có khí độ như trích tiên như ẩn như hiện kia nữa, khi hắn ta mỉm cười với ngươi đầy nhẹ nhàng tao nhã, thì phần lớn mọi người đều nuốt lời nói mà mình vốn muốn nói vào, không thể sinh ra một tia phản bác hắn ta. Mà khi trong nụ cười của vị công tử này có thêm một tia lãnh ý, mà hầu hết đều có liên quan đến Định Vương điện hạ của bọn họ, thì mọi người sẽ có cảm thấy được lãnh ý lạnh thấu xương như gió rét trong mùa đông.

“Khởi bẩm công tử Thanh Trần, Vương gia và Vương phi đã về!” Thị vệ ở ngoài cửa cất cao giọng bẩm báo.

Trên dung nhan tuấn mỹ của Từ Thanh Trần hiện lên một nụ cười rực rỡ, trong nháy mắt như cả vùng đất hồi xuân, trăm hoa đua nở, nhưng hầu hết những người ở đây lại không nhịn được mà run lên. Khi công tử Thanh Trần hiện lên nụ cười như vậy, thì cũng là lúc sẽ có người gặp xui xẻo.

“Tốt, rất tốt.” Từ Thanh Trần gật đầu cười nói, đứng dậy, nhìn lướt qua mọi người đang ngồi, rồi cười nói: “Chư vị, chúng ta cùng đi nghênh đón đại giá của Vương gia thôi.”

Định Vương tiêu dao ở Sở kinh đã lâu vừa về đến Tây Bắc, còn

chưa kịp nghỉ ngơi, thư giãn, thì đã bị vị quân sư kiêm anh vợ mà mình nể trọng nhất mang theo gương mặt hòa khí mời đến thư phòng để nghị sự. Vốn Diệp Ly cũng rất áy náy vì đã ném hết mọi chuyện trong thời gian này cho một mình Từ Thanh Trần, nên cũng định đi theo giúp đỡ. Chỉ là, hiển nhiên, cơn tức giận của Từ đại công tử chỉ nhằm vào một mình Định Vương điện hạ, cho nên liền cười rất ôn hòa từ chối sự giúp đỡ của Diệp Ly, hơn nữa, còn ôn tồn dặn dò biểu muội đã mệt mỏi khi vừa mới đi xa về nên nghỉ ngơi cho thật khỏe. Về phần những chuyện khác… Vương… gia… sẽ… xử lý… hết.

Diệp Ly cảm thấy, khi Đại ca nói câu Vương gia sẽ xử lý hết này, thật ra đang tốn hơi thừa lời. Đương nhiên, chắc chắn Đại ca không làm ra hành động quá đáng gì, nhưng Diệp Ly vẫn quyết định đi nghỉ ngơi theo sự dặn dò của Đại ca. Dù sao, nàng còn có mấy vị khách cần phải sắp xếp.

Trong viện dành cho khách ở sâu trong Định Vương phủ vẫn luôn để trống đã có người đang chờ trước ở đó. Diệp Ly mới vừa dẫn Hoàng hậu và Hoa Thiên Hương đi tới cửa viện, thì bên trong đã có người vọt ra, “Định Vương phi! Định Vương phi… Mẹ của ta… Mẹ của ta đã đến sao?” Công chúa Trường Nhạc không gặp đã lâu mặc một bộ áo màu tím nhạt thêu hoa lan lao thẳng ra, vừa lúc nhìn thấy Hoàng hậu đang đi bên cạnh Diệp Ly thì không khỏi đứng khựng lại ở cửa.

“Trường Nhạc……” Hoàng hậu nhìn đứa con gái không gặp gần một năm đã cao lớn không ít, hơn nữa, khí sắc cũng tốt hơn lúc ở trong hoàng cung nhiều. Mặc dù trên đoạn đường này đều đã nghe Diệp Ly nói cụ thể và tỉ mỉ về tình hình của con gái ở Tây Bắc, nhưng khi nhìn thấy một cách chân chính, thì đôi mắt Hoàng hậu vẫn không nhịn được mà ươn ướt.

“Mẹ… Mẹ… Mẹ!” Công chúa Trường Nhạc mở to hai mắt, rốt cuộc

phục hồi tinh thần lại, hoan hô một tiếng, liền nhào vào lòng Hoàng hậu. Thiếu nữ mười lăm tuổi chỉ thấp hơn mẹ một chút, nhưng ở trước mặt Hoàng hậu lại vẫn tươi cười làm nũng như một cô bé con mới bảy, tám tuổi.

Hoa Thiên Hương đứng bên cạnh, mỉm cười nhìn Trường Nhạc công chúa, cười nói: "Trường Nhạc chỉ thấy mẹ của muội, thật sự đã quên tỷ tỷ rồi sao?"

Lúc này, công chúa Trường Nhạc mới ngẩng đầu lên, nhìn Hoa Thiên Hương đang mỉm cười nhìn mình, ngượng ngùng kêu lên: "Thiên Hương tỷ tỷ."

"Vô Ưu tỷ tỷ, còn có đệ, còn có đệ…." Mặc Tiểu Bảo không chịu cô đơn vươn tay nhỏ bé muốn hấp dẫn ánh mắt của công chúa Trường Nhạc. Xưa nay, quan hệ của công chúa Trường Nhạc và Mặc Tiểu Bảo rất tốt, nên liền mỉm cười cúi người nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của đệ ấy, cười nói: "Hóa ra là Tiểu Bảo ah, ở Sở kinh chơi có vui không? Đây là người bạn nhỏ mới của đệ sao?" Lãnh Quân Hàm đứng bên cạnh Mặc Tiểu Bảo, chớp đôi mắt to long lanh ngập nước nhìn tỷ tỷ xinh đẹp trước mặt. Trong nháy mắt, công chúa Trường Nhạc liền bị bánh bao nhỏ trắng nõn, đáng yêu trước mặt hấp dẫn qua. So với bánh bao nhỏ Mặc Tiểu Bảo tinh quái, có đôi khi ngay cả chính mình cũng bị mắc lừa, thì hiển nhiên, tiểu bảo bối phấn nộn mềm mại trước mặt này càng làm cho các cô gái yêu mến hơn. Trên đoạn đường này, ngay cả Hoàng hậu và Hoa Thiên Hương cũng càng thích ôm ôm, sờ sờ bạn nhỏ Lãnh Quân Hàm hơn, điều này cũng khiến cho bạn học Mặc Tiểu Bảo cảm thấy một tia mất mát.

"Không chơi vui chút nào… Nhưng mà đệ có mang quà về cho Vô Ưu tỷ tỷ đó. Đây là Lãnh tiểu ngốc, bạn mới của đệ." Mặc Tiểu Bảo nói mà vẫn không khỏi mất mát.

“Sao? Chỉ tặng quà cho Vô Ưu tỷ tỷ thôi sao? Như vậy, quà của chúng ta đâu?” Trong cửa liền vang lên tiếng cười réo rắt, hai vị Từ phu nhân đang dẫn một đứa bé trai và Tần Tranh xuất hiện ở cửa, mỉm cười nhìn Mặc Tiểu Bảo.

Mặc Tiểu Bảo lập tức hoan hô nhào vào lòng Từ đại phu nhân, “Bà cả, bà hai, mợ hai, Tiểu Bảo cũng nhớ mọi người, cũng mang qùa về cho mọi người nữa. Còn có quà của Tri Duệ đệ đệ nữa.” Bạn nhỏ Từ Tri Duệ mới bốn tuổi kiêu ngạo “Hừ” khẽ một tiếng, tiến sát vào lòng mẹ, “Đệ mới không cần quà của ca đâu.” Ai bảo ca lén chạy đi Sở kinh mà không mang đệ đi cùng!

Ánh mắt của Mặc Tiểu Bảo xoay tròn một cái, cười tủm tỉm nói: “Đệ không cần thì thôi. Ca nghe nói sắp tới sinh nhật của con trai út của nhà Lữ tướng quân rồi, mấy ngày nữa, ca sẽ kêu người tặng cho hắn ta! Vừa lúc ca cũng chưa chuẩn bị quà sinh nhật cho hắn ta.” Cho dù bạn nhỏ Từ Tri Duệ có thông minh thì cũng mới có bốn tuổi, cũng là một đứa bé đáng yêu trắng trắng mềm mềm, hoàn toàn khác biệt với loại bản chất lòng dạ hiểm độc, lời nói mang gai như Mặc Tiểu Bảo, nên vừa nghe biểu ca nói như vậy, thì đôi mắt nhỏ liền ướt, “Mẹ……”

Tần Tranh bất đắc dĩ vỗ vỗ con trai, an ủi: “Biểu ca con nói đùa thôi.”

“Đúng, đúng, nói đùa thôi. Sao có thể tặng quà của đệ cho người khác được chứ? Sẽ kêu người đưa đến cho đệ ngay lập tức, chịu không?” Nhận được ánh mắt cảnh cáo của mẹ mình, Mặc Tiểu Bảo không thể làm gì khác hơn là tự mình mở miệng, dùng lời vàng lời bạc dỗ bánh bao nhỏ. Nhìn hai bánh bao nhỏ hơn kém nhau chưa tới hai tuổi, được hai người lớn ôm trong lòng, đang dỗ dành nhau đầy nghiêm túc, tất cả mọi người đều không nhìn được mà che miệng cười.

“Được rồi, mọi người đi vào rồi nói. Đứng ở cửa thì còn ra thể thống gì? Trong hai ngày nay, chúng ta đã dọn dẹp tiểu viện này sạch sẽ rồi, mọi người xem có thích không?” Vẫn là Từ nhị phu nhân mở miệng nói, lại tránh sang nhường đường cho mọi người đi vào trong viện.

Hoàng hậu nói với Diệp Ly hơi lo lắng: “Vương phi, chúng ta ở trong Định Vương phủ, có phải……” Đến cùng thì thân phận của các nàng không giống, nếu chỉ bị người ta phát hiện trong Ly thành thì còn dễ nói, nhưng nếu bị người ta phát hiện các nàng đang ở trong Định Vương phủ, thì chỉ sợ sẽ liên lụy đến danh dự của Định Vương phủ. Diệp Ly mỉm cười vỗ vỗ tay của tỷ ấy, nói: “Mọi người cứ yên tâm ở đây đi. Không chỉ có hai người, mà còn có cả Vô Ưu cũng về ở trong Vương phủ gần đây. Chỉ sợ mấy ngày sau, trong Ly thành cũng sẽ không còn yên ổn nữa, ở trong Định Vương phủ thì chắc chắn vẫn an toàn hơn.”

Công chúa Trường Nhạc cũng gật đầu nói: “Mẹ, Thiên Hương tỷ tỷ, Vương phi nói đúng đó. Hai ngày nữa, hai vị sư phụ cũng sẽ quay về Vương phủ. Mấy ngày nay, trong Ly thành xuất hiện rất nhiều người lạ, ngay cả y quán của hai vị sư phụ cũng có mấy nhóm người đi vào.” Nghe con gái nói như thế, thì lúc này, Hoàng hậu và Hoa Thiên Hương mới đồng ý.

Đoàn người đi vào khách sảnh, quả nhiên, các món đồ trưng bày trong sảnh cũng đã được thay mới, hơn nữa rất nhiều món cũng có phong cách của Sở kinh, cũng nhìn ra được rằng đã được bố trí hết sức dụng tâm. Khách và chủ ngồi xuống, nha đầu dâng nước trà lên rồi lui ra. Lúc này, Diệp Ly mới nói: “Mặc dù mọi người ở trong Định Vương phủ, nhưng nếu thiếu cái gì thì chỉ cần phái người đến nói một tiếng với tổng quản là được, cứ xem đây như nhà của mình.” Từ nhị phu nhân cũng cười nói: “Ly nhi nói rất đúng, trong ngày thường rảnh rỗi, nếu không ngại, thì cũng có thể đến nhà chúng ta ngồi một

chút, hoặc đi ra ngoài dạo một chút cũng được.”

Từ đại phu nhân và Hoàng hậu cũng không quen biết, nhưng Từ nhị phu nhân lại rất thân thiết với Hoàng hậu. Hôm nay gặp lại nhau, nhưng trên mặt cũng không có bất kỳ sự không tự nhiên nào, thật sự giống như Diệp Ly chỉ mang về hai người bạn cũ từ Sở kinh vậy. Nhưng khi ánh mắt của Từ đại phu nhân rơi lên người Hoa Thiên Hương đang ôn chuyện với Tần Tranh cũng sáng lên, nhìn Diệp Ly như thử hỏi thăm.

Trong lòng Diệp Ly không khỏi cười thầm, len lén gật đầu. Đương nhiên, nàng hiểu suy nghĩ của mợ hai, mấy năm này, hai vị mợ đã gần như phí hết tâm vì hôn sự của mấy biểu ca. Nhưng hết lần này tới lần khác, vốn chính bản thân Tây Bắc không thể phồn hoa, danh môn thế gia mọc san sát như rừng như ở Sở kinh, nên muốn chọn ra mấy khuê tú đại gia hạng nhất đã hơi khó khăn. Hơn nữa, mấy vị biểu ca này đều nói không muốn thành hôn, có nói thế nào thì dầu muối cũng đều không ăn. Mợ hai thì còn đỡ, ít nhất, Nhị biểu ca đã lập gia đình. Nhưng mợ cả thì gấp đến không nhịn được nữa, hôm nay thật vất vả mới thấy được Hoa Thiên Hương, nên tất nhiên là hai mắt tỏa sáng. Cho dù là ở trong kinh thành trước kia, thì Hoa Thiên Hương cũng là khuê tú danh môn số một số hai, chỉ là đã qua nhiều năm như vậy, mặc dù Hoa Thiên Hương vẫn chải kiểu tóc cô nương, nhưng Từ đại phu nhân cũng không dám xác định, rốt cuộc nàng ấy đã có hôn phối hoặc hôn ước chưa?

Nhận được câu trả lời khẳng định của Diệp Ly, ánh mắt nhìn Hoa Thiên Hương của Từ đại phu nhân cũng càng nóng lên. Bị ánh mắt nóng như lửa nhìn chằm chằm như vậy, Hoa Thiên Hương cũng quay đầu nhìn mọi người hơi mờ mịt. Cũng là Hoàng hậu liền hiểu suy nghĩ của Từ đại phu nhân, mỉm cười nhưng cũng không nói gì thêm. Đương nhiên, Từ gia là gia đình tốt vô cùng, trong mấy năm nay, Thiên Hương cũng đã nhận đủ hết cực khổ, nếu có thể thành

chuyện vui thì đương nhiên tốt vô cùng, cũng là vận khí của Thiên Hương.

Sắp xếp Hoa Thiên Hương và Hoàng hậu xong, Diệp Ly suy nghĩ một chút, rồi vẫn đi đến thư phòng.

Trong thư phòng, Mặc Tu Nghiêu đang chui đầu vào một đống sổ con và tài liệu thật cao, hạ bút như nước chảy mây trôi, nhưng thần sắc trên mặt lại còn khó coi hơn bị giẫm phải phân. Ngồi gần đó chính là Phượng Chi Dao bị Mặc Tu Nghiêu kéo tới cùng chịu khổ chung. Sắc mặt Phượng Chi Dao xanh mét, lén liếc Mặc Tu Nghiêu đang ngồi sau bàn một cái, rồi lại nhìn nhìn Từ Thanh Trần đang ngồi đọc một quyển du ký đầy thong dong nhàn nhã ở trước cửa sổ, lại bất đắc dĩ vùi đầu vào trong đống tài liệu. Hai vị này, một vị so với một vị cũng không phải người mà hắn tội được, vẫn ngoan ngoãn cúi đầu làm việc thôi.

Từ Thanh Trần để sách xuống, ngẩng đầu nhìn ra cửa, mỉm cười nói: “Sao Ly nhi không nghỉ ngơi cho khỏe? Lúc này tới đây làm gì?”

Diệp Ly bưng bình trà mới pha đi vào, nhìn nhìn sắc mặt xanh mét của Mặc Tu Nghiêu và nụ cười mỉm như có như không của Từ Thanh Trần một chút, rồi cười nói: “Ta mang chút trà bánh tới, mấy ngày nay, Đại ca đã cực khổ rồi. Còn rất nhiều việc sao?” Từ Thanh Trần bưng một tách trà ngon mà Diệp Ly mới châm lên, thở dài nói một cách đầy bất đắc dĩ: “Quả nhiên, con gái gả đi như nước hắt ra ngoài mà……”

Diệp Ly bất đắc dĩ, rót cho Mặc Tu Nghiêu và Phượng Chi Dao một tách trà. Mặc Tu Nghiêu nâng tách trà lên, uống một ngụm, mới thở phào nhẹ nhõm, oán giận: “A Ly, Đại ca của nàng hành hạ ta… Từ khi ta về đến bây giờ, ngay cả một ngụm nước miếng cũng chưa được uống nữa. Huynh ấy còn muốn ta phải xem xong hết những

thứ này trong hôm nay!”

Diệp Ly nhìn nhìn chồng sổ con còn cao hơn cả đầu của Mặc Tu Nghiêu, nhưng chỉ có thể cho hắn một ánh mắt đồng tình.

Từ Thanh Trần phủi phủi vạt áo không dính chút tro bụi nào đầy nhàn nhã ung dung, cười lạnh nói: “Là ta hành hạ Vương gia ngài sao? Vậy thì ngài hành hạ những người làm trâu làm ngựa như chúng ta gọi là gì? Những thứ này đều là phân tích các chiến báo thu thập được ở biên cảnh và sổ sách quân chính dân vụ, bao gồm cả thu nhập tài chính của cả Tây Bắc trong thời gian Vương gia ngài không có ở đây. Những thứ này đều hao tốn công sức bận rộn của chúng ta trong hai tháng, chỉ làm phiền Vương gia ngài bỏ ra nửa ngày để xem qua mà thôi. Rất quá đáng sao?”

Ai dám muốn huynh làm trâu làm ngựa thì đúng là đã điên rồi! Mặc Tu Nghiêu yên lặng oán thầm dưới đáy lòng. Hắn tuyệt đối không thừa nhận mình đã để cho Từ Thanh Trần làm trâu làm ngựa rồi, hắn chỉ biết cách dùng người mà thôi. Rõ ràng những thứ quỷ quái này, huynh chỉ cần nói mấy câu là đã có thể nói rõ ràng rồi, có cần thiết bắt ta phải tìm đáp án trong cái đống sổ con và tài liệu cao ngất này không? Cho dù có cần thiết, thì huynh có cần thiết ngay cả miếng nước mà cũng không có uống không? Hạ nhân hầu hạ trong thư phòng đã xin phép nghỉ bệnh hết rồi? Cái lý do ngu ngốc này thật sự do công tử Thanh Trần huynh nghĩ ra sao?

“Thật sự không thể để đến ngày mai xem sao?” Mặc Tu Nghiêu hỏi mà không ôm chút hy vọng nào.

Từ Thanh Trần cười thật chân thành, nói: “Đương nhiên có thể, dù sao bắt đầu từ ngày mai, những chuyện này cũng cần Vương gia ngài xử lý. Có điều… Tại hạ nhớ là, ngày mai, còn có một vài chuyện khác cũng cần Vương gia xem. Ngài có muốn chuẩn bị để tới ngày

mai không? Trong những chuyện này còn liên quan đến một chút quân tình của Tây Lăng và Bắc Nhung, thật sự… có thể sao?"

Dĩ nhiên không thể! Mặc Tu Nghiêu ôm hận cắn răng. Trước đây đồng ý để cho Từ Thanh Trần tổng quản lý tất cả sự vụ của Tây Bắc tuyệt đối là quyết định sai lầm. Sao hắn lại cho rằng cậu anh vợ này dễ đối phó hơn cậu cả chứ? Sao hắn lại cho rằng cậu anh vợ này tốt hơn chứ? Sao hắn lại cho rằng con trai tương đối trẻ tuổi có thể để cho hắn sai sử nhiều thêm mấy năm chứ? Ít nhất, Hồng Vũ tiên sinh tuyệt đối sẽ không ác liệt như nam nhân nhẹ nhàng như trích tiên trước mắt này!

Ngồi ở bên cạnh, Phượng Chi Dao nhìn Mặc Tu Nghiêu đầy đồng tình. Vương gia, có một ông anh vợ như vậy, chính là báo ứng mà ngươi đã nô dịch đám thuộc hạ lương thiện chúng ta nhiều năm như vậy, đúng không?

"Phượng Tam công tử, tại hạ nghe nói ngươi đã gây nên một chuyện lớn kinh thiên động địa ở kinh thành, đúng không?" Giải quyết Mặc Tu Nghiêu xong, Từ Thanh Trần quay đầu mỉm cười nhìn Phượng Chi Dao đang hữu khí vô lực nằm dài trên bàn.

Sắc mặt Phượng Chi Dao cứng đờ, chỉ đành phải đau khổ cười làm lành. Nếu hắn chỉ có một mình, thì như vậy, hắn sẽ không cho rằng mình đã làm sai, nhưng lần này lại làm liên lụy đến cả Phượng gia, thậm chí còn có thể liên lụy đến cả Định Vương phủ nữa. Từ Thanh Trần nhìn Phượng Chi Dao một chút, rồi nói một cách thản nhiên: "Làm rất tốt."

Vốn cho rằng sẽ bị công tử Thanh Trần khiển trách, suýt chút nữa, cái cằm của Phượng Chi Dao đã rớt xuống bàn, tận mắt hắn đã thấy công tử Thanh Trần đối xử với Vương gia như thế nào, nên đương nhiên cũng không dám hy vọng công tử Thanh Trần đang tức giận

ngập trời sẽ thả cho mình một con ngựa. Mặc Tu Nghiêu lại càng bất mãn vạn phần, “Hắn ta làm tốt chỗ nào?”

Từ Thanh Trần lạnh nhạt nói: “Kết quả rất tốt.” Không chỉ khiến cho Tân hoàng Đại Sở mất đi sự phù trợ của Phượng gia, làm cho trên triều đình Đại Sở càng rối loạn hơn, mà còn mang về một Phượng Hoài Đình có thể tự mình đảm đương một phía trong lĩnh vực buôn bán nữa, quả nhiên, cái kết quả này rất tốt. Mặc Tu Nghiêu chán nản, chẳng lẽ cái kết quả rất tốt này không phải là Bản vương cố gắng mới có sao? Chỉ bằng một mình Phượng Tam có thể có kết quả như thế sao? Tại sao lần nào bị mắng luôn là hắn, mà cái kẻ gây tai họa Phượng Chi Dao lại còn được khen ngợi chứ? Công bằng ở đâu? Thiên lý ở đâu?

“A Ly, Đại ca của nàng ức hiếp ta!” Mặc Tu Nghiêu vươn tay ôm vòng eo của Diệp Ly, ai oán.

Diệp Ly vỗ vỗ vai của hắn đầy thương hại, tỏ vẻ, Đại ca muốn ức hiếp chàng, ta cũng không có biện pháp gì. Ta cũng không dám đối nghịch với Đại ca ah.

Từ Thanh Trần quay đầu liếc mắt nhìn cái người đang ôm Diệp Ly làm nũng một cái, “Nếu Vương gia còn muốn ăn tối, thì tốt nhất đừng kéo dài thời gian nữa. Những công văn trên bàn này đều đang chờ chỉ thị của Vương gia đó.” Mặc Tu Nghiêu oán niệm một tiếng, rồi buông Diệp Ly ra, cầm lấy hồ sơ lật xem: Từ Thanh Trần, huynh bới móc Bản vương khắp nơi như vậy thật sự không phải vì không có vợ để thương yêu, thân mật như Bản vương chứ?

Trong thư phòng yên tĩnh một lát, nhìn Mặc Tu Nghiêu đang nhìn mình đầy tội nghiệp, Diệp Ly cũng không khỏi mềm lòng, đành ngồi xuống phụ hắn xem chồng sổ con cao ngất kia.

“Gì? Rốt cuộc Lôi Chấn Đình muốn làm gì?” Phượng Chi Dao ngồi ở bên cạnh giơ sổ con trong tay lên, hỏi, “Mới trong vòng một tháng ngắn ngủn, mà lão ta đã tăng thêm mấy chục vạn binh mã đến biên cảnh, như vậy, binh mã ở biên cảnh Tây Lăng đã lên đến hơn sáu mươi vạn. Đừng nói lão ta muốn khai chiến với chúng ta đó?”

Mặc Tu Nghiêu nghiêng đầu, sờ sờ cằm, nói: “Không phải, Lôi Chấn Đình không phải là người làm việc không có suy nghĩ như vậy. Huống chi, nếu khai chiến với Tây Bắc, thì lão ta cũng nên ra tay lúc Bản vương và A Ly không có ở đây, mà không kéo dài tới hiện tại.” Phượng Chi Dao không hiểu: “Vậy lão ta muốn làm gì? Nhàn rỗi không có chuyện gì khiêu khích chúng ta một chút sao?”

Diệp Ly suy nghĩ một lát, rồi nói: “Không muốn khai chiến với chúng ta thì chính là muốn khai chiến với người khác. Quân đội chính là chuyện lớn của một quốc gia. Lôi Chấn Đình sẽ không tùy tùy tiện tiện điều động mấy chục vạn binh mã chỉ vì muốn đùa giỡn chúng ta. Có điều… Lúc trước cho rằng lão ta sẽ tấn công Nam Chiếu, lại không nghĩ tới, lão ta lại rút về.” Từ Thanh Trần cũng hơi tiếc nuối, nhưng cũng hơi thoải mái, nói: “Lần này đúng là ta tính sai, Nam Cương an phận ở một góc. Vùng biên cảnh giáp với Tây Lăng lại càng hiểm trở, trong đa số trường hợp, thì Nam Chiếu đều không thể tạo thành lực uy hiếp có hiệu quả với Tây Lăng. Cũng như vậy, Tây Lăng muốn đoạt được Nam Chiếu thì cũng phải hao tốn rất nhiều khí lực. Lôi Chấn Đình luôn luôn kiêng kỵ chúng ta, nên chuyện tạm thời bỏ qua Nam Chiếu là rất dễ hiểu.”

Mặc Tu Nghiêu xoay người nhìn bản đồ treo trên tường, nói: “Hay lão ta đang muốn tấn công Đại Sở.”

Phượng Chi Dao cười nói: “Điều này cũng có khả năng, dù sao, so với Tây Bắc bị xem là cằn cỗi của chúng ta, thì Giang Nam và Sở kinh của Đại Sở mới thật sự là vùng đất phồn thịnh. Hiện tại, Tân

hoàng Đại Sở mới đăng cơ, lại đang phải giao chiến với Bắc Cảnh, ở phương Bắc còn có Bắc Nhung đang nhìn chằm chằm. Nếu lão ta không muốn chia một chén canh thì mới là lạ. Cho nên… Mấy chục vạn đại quân ở biên cảnh này chính là chuẩn bị đề phòng chúng ta xuất binh trợ giúp Đại Sở sao? Thật sự xem trọng Mặc gia quân quá mà, chỉ sợ, binh lực tấn công Đại Sở chân chính của lão ta cũng không nhiều như vậy đi?"

Từ Thanh Trần bình tĩnh nhìn Mặc Tu Nghiêu, "Vương gia có kế hoạch gì không?"

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, nhìn nam tử mặc áo trắng đang ngồi ung dung ở trước mặt đầy khó hiểu. Từ Thanh Trần mỉm cười nói: "Một khi Tây Lăng tấn công Sở kinh, chắc chắn Bắc Nhung ở phía bắc cũng sẽ nhân cơ hội mà thừa cơ mà nhảy vào cháy nhà hôi của theo. Vương gia là tính ra tay cứu giúp hay bỏ mặc?"

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: "Ra tay cứu giúp thì sao? Mà bỏ mặc thì sao?"

"Ra tay cứu giúp, thì liền chứng tỏ Vương gia thừa nhận ý chỉ trước khi lâm chung của Mặc Cảnh Kỳ. Mặc gia quân vẫn là thủ vệ của Đại Sở, Định Vương phủ vẫn là thần tử của Đại Sở, mà Tây Bắc vẫn là lãnh thổ của Đại Sở. Bỏ mặc, thì trong khoảng thời gian ngắn, Tây Bắc cũng sẽ không ai dám chủ động khiêu khích, nhưng một khi Đại Sở bị thâu tóm, thì Tây Bắc sẽ bị Tây Lăng và Bắc Nhung vây kín, đến lúc đó……" Giọng nói của Từ Thanh Trần bình thản không có chút gợn sóng nào, giống như bây giờ hắn không phải đang nói đến chuyện lớn liên quan đến vận mệnh của Tây Bắc và Mặc gia quân, mà đang nói sáng mai ăn cái gì vậy.

Mặc Tu Nghiêu chống đầu đánh giá Từ Thanh Trần một lúc lâu, mới quay đầu lại khẽ mỉm cười với Diệp Ly, rồi mở miệng nói: "Cả hai

phương án, Bản vương đều không chọn."

Từ Thanh Trần nhướng mày, Mặc Tu Nghiêu cười một tiếng đầy lạnh lùng, bút lông trong tay bay ra, "Sưu" một tiếng, liền cắm thẳng vào trên bản đồ trên tường. Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, bút lông cắm sâu vào tường khoảng hai phân, vị trí mà nó cắm vào chính là vị trí của Đô thành và Lộ thành Tây Lăng trên bản đồ. Chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu nói một cách thản nhiên: "Bản vương chọn… Tấn công Tây Lăng!"

Ánh mắt Phượng Chi Dao sáng lên, ánh mắt nhìn vị trí dưới cái cán bút đang cắm chặt trên bản đồ chằm chằm, giống như cây bút lông sói nho nhỏ kia chính là một thanh lợi kiếm đang thật sự chẻ đôi Đô thành Tây Lăng.

"Tấn công… Tây Lăng? Vương gia nói thật sao?" Giọng nói của Phượng Chi Dao còn mang theo một chút rung động, nghe cũng biết là đã hưng phấn sắp điên lên rồi.

"Chẳng lẽ Bản vương còn có thể nói đùa sao?" Mặc Tu Nghiêu cười nói. Ánh mắt Phượng Chi Dao càng sáng hơn, Mặc gia quân đã ngủ đông nhiều năm, cuối cùng đã tới lúc lộ ra mũi nhọn rồi. Đội quân hùng mạnh, tinh nhuệ nhất Đại Sở này, thật ra, mục đích khi thành lập chính là để thống nhất thiên hạ. Nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân kéo đến dồn dập, mà từ xưa đến nay, nguyện vọng này vẫn không thể đạt thành. Đảo mắt đã đi qua gần hai trăm năm, mũi nhọn và vinh quang của Mặc gia quân đã bị mài gần hết. Hiện tại, rốt cuộc, bọn họ đã chờ được……

"Nếu đã như vậy…" Từ Thanh Trần cười khẽ một tiếng, tiếng cười réo rắt mà bình tĩnh, "Vương gia chuẩn bị xong chưa?"

"Nếu Bản vương chưa chuẩn bị xong, thì chẳng phải ba mươi vạn

binh mã mà công tử Thanh Trần đưa đến biên cảnh kia sẽ uổng phí sao?" Mặc Tu Nghiêu cười vang nói. Bị Mặc Tu Nghiêu nói rõ sự bố trí của mình ra, Từ Thanh Trần cũng không để ý, chỉ mỉm cười nói: "Nếu đã như vậy, thì xin cung chúc Vương gia vừa mở đầu đã lấy được thắng lợi."

Trong thư phong vốn yên tĩnh, nhìn như đang tán gẫu, những thật sự chính là thế cục trong tương lai của cả thiên hạ. Diệp Ly ngồi bên cạnh mỉm cười, thiên hạ… Đại loạn kéo tới. Thân là một người vợ, nàng sẽ vĩnh viễn theo bên người hắn. Thân là Định Vương phi, nàng sẽ đích thân tham dự vào trận chiến tranh giành thiên hạ này.

Chương 291: Nỗi lo của Thanh Vân tiên sinh

Cuối tháng năm năm nay, tân hoàng Đại Sở lên ngôi chưa đầy hai tháng, quyền thế trong triều phần lớn nằm trong tay Nhiếp chính Vương. Nhưng mà dòng nước ngầm trong đình vẫn không dừng lại, tâm tư của Lê Vương đã quá rõ ràng mà các thần tử thanh lưu ủng hộ quân Vương cũng chầm chậm tụ tập lại âm thầm tạo thành thế lực ngăn cản Nhiếp chính Vương.

Trên biên cảnh phía Bắc, chiến sự ở Tử Kinh quan vẫn kéo dài như cũ. Ở phương Bắc, đầu hè này đại quân Bắc Nhung cũng bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy. Hai mươi tháng năm, đại quân Tây Lăng lại một lần nữa phát động tấn công biên cảnh Tây Nam, dân chúng Tây Nam mới trải qua chiến loạn mấy năm lại lần nữa rơi vào khói lửa chiến tranh.

Ly thành Tây Bắc.

Trên núi bên ngoài thành không xa, giấu mình trong rừng cây xanh um tùm, thư viện Ly Sơn vẫn yên lặng như cũ, u nhã giống như nơi thế ngoại. Diệp Ly xuyên qua rừng trúc tĩnh mịch hướng tới nơi phát ra tiếng đàn cách đó không xa. Trong rừng trúc, trên một mảnh đất trống, Thanh Vân tiên sinh râu tóc bạc trắng ngồi trên chiếu, trên gối đặt một cây đàn Đồng Mộc, nhẹ nhàng lau dây đàn phát ra âm thanh nho nhỏ. Ngồi cách nơi đó không xa là Tô Triết râu tóc hoa râm, vừa nghe tiếng đàn, vừa thản nhiên pha trà.

“Ly nhi tới?” Thanh Vân tiên sinh dừng đàn, quay đầu nhìn về phía Diệp Ly cười nhạt nói.

“Ông ngoại, Tô lão.” Diệp Ly nhẹ giọng nói rồi đi lên phía trước đỡ Thanh Vân tiên sinh ngồi dậy đi tới băng đá ngồi xuống bên cạnh Tô Triết. Tô Triết mỉm cười vì hai người mà rót trà, cười nói: “Sao Vương phi lại tới đây? Hay là đến thăm Tiểu thế tử?” Diệp Ly cười nói: “Tiểu Bảo có ông ngoại và Tô lão tiên sinh dạy dỗ, cháu thấy rất yên tâm, mấy đứa nhỏ kia có ầm ĩ ông ngoại và Tô lão không?” Hiện nay trong thư viện Ly Sơn không chỉ có học sinh mà còn có thêm ba đứa trẻ nữa. Mặc Tiểu Bảo đến Ly Sơn học, mặc dù Lãnh Quân Hàm còn nhỏ nhưng vẫn đi theo. Thấy vậy, Tần Tranh cũng mang Từ Tri Duệ nhà mình tới, nói là để ba đứa bé làm bạn.

“Tiểu thế tử còn thông minh hơn cả Vương gia năm đó, chúng ta nào có phải đau đầu?” Tô Triết cười nói, nhắc tới Mặc Tiểu Bảo thì đáy mắt ông cũng tràn đầy vẻ từ ái. Ông vốn rất thích Mặc Tiểu Bảo thông tuệ, mà Mặc Tiểu Bảo luôn tôn kính lễ độ ông như đối với thái công nhà mình, cho nên càng khiến Tô lão vốn dưới gối không có con cái thêm yêu thương bé đến tận xương, có lúc Thanh Vân tiên sinh còn phải xếp sau. Không thể không nói, tuy Mặc Tiểu Bảo còn nhỏ tuổi nhưng công phu vỗ mông ngựa thật khiến cho người lớn không theo kịp.

Thanh vân tiên sinh nhìn Diệp Ly, sắc mặt ôn hòa hiền lành, “Ly nhi lần này tới là vì sắp phải đi xa sao?”

Diệp Ly có chút kinh ngạc nhìn Thanh Vân tiên sinh, “ Thì ra ông ngoại đang ở thư viện Ly Sơn nhưng cũng không phải không để ý tới chuyện bên ngoài. Cho nên chuyện thiên hạ người đều biết nhất thanh nhị sở*(biết rõ ràng).”

Tô Triết lắc đầu không nói: “Thanh Vân tiên sinh không chỉ tài hoa phong nhã mà ngay cả thiên văn địa lý tịnh lượng y bối đều không chỗ nào không thông. Sáng nay người nói với ta sao của Vương gia

và Vương phi có thay đổi, chỉ sợ sắp tới sẽ đi xa. Mà đúng lúc này Vương phi lại tới."

"Điều này là thật sao?" Mặc dù Diệp Ly có nghe nói qua về thuật tinh tượng nhưng bản thân nàng cũng không nghiên cứu về vấn đề này. Bởi vì trong xương vẫn luôn khắc ghi dấu vết đời trước cho nên nàng vẫn có chút hoài nghi với những thứ này, "Vậy, ông ngoại còn thấy gì?"

Thanh Vân tiên sinh vuốt chòm râu trắng như tuyết, lắc đầu một cái thở dài nói: "Thiên hạ…đại loạn. Loạn lớn như vậy…mấy trăm năm này khó có một lần."

Nghe được lời Thanh Vân tiên sinh, không chỉ Diệp Ly mà ngay cả Tô Triết cũng không khỏi ngưng trọng. Tô Triết có chút tiếc hận nói: "Thật sự không có cách nào nghịch chuyển sao?"

Thanh Vân tiên sinh lắc đầu nói: "Đại loạn lần này…Ngay từ mấy trăm năm trước đã bắt đầu, không thể cứu vãn. Ly Nhi, thế hệ này của Từ gia chỉ có cháu và Đại ca cháu xuất sắc hơn người. Đặc biệt là cháu…Tranh giành thiên hạ chết chóc là không thể tránh khỏi nhưng mà dân chúng vô tội, bất luận thế nào cũng không được đem lửa giận trút lên đầu dân chúng. Cháu và Định Vương nhất định phải tránh điều này."

Diệp Ly gật đầu, nhẹ giọng nói: "Xin ông ngoại yên tâm, Tu Nghiêu cũng không phải người như vậy." Diệp Ly hiểu tại sao Thanh Vân tiên sinh nói vậy, thời đại này không tồn tại cái gọi là nhân quyền, thứ dân mạng như cỏ rác, trong lịch sử thay đổi các triều đại đều ghi chép lại vô số dân chúng bị tàn sát trong thành. Cho dù bị những kẻ thống trị che đậy thì hậu thế vẫn như cũ dò ra một chút đấu vết. Nhưng Diệp Ly không cho rằng mình sẽ như vậy, không chỉ vì bản tính mà còn do nàng đã từng là quân nhân nên nàng tuyệt đối không

cho phép bản thân sẽ làm ra những chuyện này. Đồng thời nàng cũng tin tưởng Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ không như vậy.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh, kiên định của cô gái trước mắt, gương mặt đầy nếp nhăn của Thanh Vân tiên sinh xẹt qua một tia thở dài. Trong đôi mắt tràn đầy cơ trí lóe lên một tia lo lắng, nhẹ giọng thở dài nói: " Cũng được, chúng ta già rồi. Chuyện tương lai cũng chỉ có thể dựa vào mấy người trẻ tuổi các cháu. Đi ra ngoài thì nhớ cẩn thận một chút."

Diệp Ly gật đầu cười nói: "Ông ngoại yên tâm. Chỉ là, sau khi chúng cháu đi thì Ly thành chỉ còn lại Đại ca, kính xin ông ngoại nói một tiếng với cậu cả và cậu hai, cháu sợ một mình Đại ca sẽ vất vả." Cậu hai Từ Hồng Ngạn đã sớm chạy tới thư viện Ly Sơn dạy học. Tuy rằng cậu cả vẫn ở lại Ly Thành nhưng lại chỉ hứng thú với nông nghiệp mà một năm này Tứ ca và Ngũ đệ thường xuyên chạy ra ngoài. Mặc dù những chuyện này cũng coi là quan trọng nhưng nếu giao cho Từ Hồng Vũ phụ trách thì không khỏi có chút đại tài tiểu dụng.

Thanh Vân tiên sinh vuốt râu cười nói: "Lúc trước bọn chúng nhàn rỗi là bởi không có việc gì làm, bây giờ có chính sự, tất nhiên bọn chúng sẽ trở về. Cần gì ông phải nói chứ."

Diệp Ly nháy mắt mấy cái, bừng tỉnh đại ngộ, "Đa tạ ông ngoại đã chỉ điểm. Ly Nhi hiểu rồi."

Lúc này Thanh Vân tiên sinh mới gật đầu một cái, cười nói: "Ông ngoại biết cháu rất bận rộn, cũng không cần ngây ngô bên cạnh hai lão già chúng ta đâu. Đi đi."

Lúc này Diệp Ly mới đứng dậy cáo từ Thanh vân tiên sinh và Tô lão.

Nhìn bóng dáng yểu điệu càng lúc càng xa, Tô Triết lắc đầu một cái nói với Thanh Vân tiên sinh: “Định Vương phi thật sự muốn theo Định Vương xuất chinh sao? Thanh Vân tiên sinh yên tâm à?” Thanh Vân tiên sinh lắc đầu, thở dài nói: “Đứa bé trưởng thành rồi, nhớ ngày đó Ly nhi vẫn chỉ là một tiểu nha đầu….”

Tô Triết đã từng thấy qua Diệp Ly khi còn bé, khi đó Từ gia vẫn còn ở tại Sở kinh, mẹ đẻ Diệp Ly cũng chưa qua đời. Ai có thể ngờ tiểu nha đầu trắng nõn năm đó sẽ trở thành Định Vương phi văn có thể trị nước võ có thể an bang như ngày hôm nay đâu.

Thanh Vân tiên sinh cau mày nói: “Ta thấy lệ khí trong lòng Định Vương còn chưa hết, chỉ sợ tương lai huyết nghiệt quá sâu sẽ tổn thương đến thiên hòa . Ly nhi đi theo có thể khuyên hắn một chút, hi vọng sẽ khá hơn chút.”

“Sao có thể như vậy?” Tô Triết cau mày nói, mấy năm nay số lần ông gặp Mặc Tu Nghiêu không nhiều nhưng cũng có một vài lần. Mặc dù một đầu tóc trắng nhưng tính khí Mặc Tu Nghiêu tốt hơn thời niên thiếu không biết bao nhiêu lần. Ngày thường cũng nhìn không ra là đáy lòng hắn có lệ khí.

Thanh Vân tiên sinh lắc đầu nói: “ Tính tình Định Vương thời niên thiếu thế nào chúng ta đều biết, nhưng mà hôm nay tính khí này… ngược lại khiến cho người ta bất an. Nếu lấy tính cách vốn có của hắn, ngươi đoán hắn sẽ đối với Mặc Cảnh Kỳ thế nào?” Tô Triết trầm tư trong chốc lát, không khỏi hơi biến sắc. “ Tất nhiên là ăn miếng trả miếng, chỉ sợ còn hơn gấp mười lần. Nhưng mà đã nhiều năm như vậy, có lẽ tính khí Định Vương đã bị mài mòn chăng?” Thanh Vân tiên sinh cười nhạt một tiếng nói: “Người Mặc gia tính tình vốn giống nhau, làm sao có thể dễ bị mài mòn như vậy? Nhiếp chính Vương năm đó cũng xem như là vị Vương gia có tính tình tốt nhất Định Vương phủ đi? Thế nhưng một kích trước khi chết kia lão xem Tiên

hoàng có tiếp nhận nổi không?”.

Tô Triết yên lặng, Nhiếp chính Vương mà Thanh vân tiên sinh nói đến dĩ nhiên là phụ thân Mặc Tu Nghiêu, Mặc Lưu Danh. Cho dù người đã qua đời mấy chục năm nhưng Tô Triết vẫn như cũ nhớ rõ nam tử cẩm y tuấn nhã phong hoa tuyệt thế năm đó. Mặc dù cũng văn võ song toàn như lịch đại Định Vương phủ nhưng Mặc Lưu Danh lại lấy hai chữ nho nhã mà phát huy đến cực đại. Hiện nay cũng chỉ có công tử Thanh Trần là có thể cùng hắn phân cao thấp, nhưng mà dung mạo khí chất của công tử Thanh Trần quá mức phiêu dật xuất thần giống như thế ngoại tiên nhân, còn Mặc Lưu Danh chân chính là công tử phong lưu nho nhã giữa chốn hồng trần, là quý công tử xuất thân danh môn, phong độ tư thái của hắn xứng đáng lưu danh bách thế.

Nhưng người như vậy lại bị đế Vương mà hắn thành tâm phụ tá tính toán, tuy nhiên một kích lưu lại trước khi chết cũng đủ để người ta khó tiếp nhận. Tiên hoàng đang lúc tráng niên nhưng cũng chỉ sống thêm ba năm rồi quy tiên, chí lớn một đời chỉ đành lưu lại nơi Hoàng lăng lạnh như băng. Để lại tân hoàng hơn mười tuổi là Mặc Cảnh Kỳ cũng là vì Định Vương phủ mà tranh thủ mấy năm bình yên. Nếu không, lúc ấy hai huynh đệ Mặc Tu Văn và Mặc Tu Nghiêu còn nhỏ mà rơi vào tay tiên hoàng cay độc thì Định Vương phủ hôm nay còn tồn tại hay không, không ai nói trước được.

“Nói như vậy…” Tô Triết trầm ngâm nói.

Thanh Vân tiên sinh trầm giọng nói: “Mấy năm nay Định Vương luôn kiềm chế hoặc nói là trong lòng hắn luôn lấy đại cục làm trọng. Cho nên hắn mới có thể nhịn mối thù với Mặc Cảnh Kỳ với hoàng thất Đại Sở. Thậm chí là mối thù với Bắc Nhung và Tây Lăng. Cho dù những năm này hắn nhìn giống như không chút cố kỵ nhưng trên thực tế vẫn như cũ nhẫn nại. Hắn cần có thời gian để bày bố mà cục hiện

nay…hiển nhiên đã hoàn thành. Mà chiến trường thường là nơi dễ dàng khơi ra những cảm xúc chân thật nhất trong lòng. Những năm nhẫn nhịn này một khi bộc phát thì …cõi đời này trừ Ly nhi ra ai cũng không khuyên được hắn.” Chuyện năm đó của Định Vương phủ không chỉ có Mặc Cảnh Kỳ mà Bắc Nhung và Tây Lăng cũng ít nhiều có tham dự. Huống chi Mặc gia quân là trực tiếp chết thảm dưới thiết kỵ Bắc Nhung. Nhiều năm như vậy, mỗi lần nghĩ đến Mặc Tu Nghiêu đối với sứ giả Bắc Nhung đều là tâm bình khí hòa thì trong lòng Thanh Vân tiên sinh không khỏi run sợ.

“Thì ra là như vậy.” Tô Triết thở dài nói, trên mặt nhiều hơn một phần áy náy. Nếu không phải năm đó Tô Túy Điệp lén trộm bản đồ bố phòng của Mặc gia quân thì chuyện tình năm đó căn bản sẽ không phát sinh. Cho dù có thương xót đứa cháu gái duy nhất thì so với anh linh mấy vạn Mặc gia quân thì Tô Triết liền cảm thấy mình ngay cả tư cách thương xót cũng không có. Những tướng sĩ vì nước chinh chiến nhưng lại chết không minh bạch kia, ai sẽ thương xót cho bọn họ? Tất cả những chuyện này đều là do ông dạy dỗ không ra gì.

Thấy vẻ mặt Tô Triết, Thanh Vân tiên sinh liền hiểu ông đang nghĩ tới chuyện gì. Giơ tay vỗ vỗ tay lão nói: “Những chuyện kia…đã qua rồi thì cần gì suy nghĩ nhiều?”.

Tô Triết lắc đầu một cái, đành thở dài nhìn trời.

Sau khi cáo biệt Thanh Vân tiên sinh rồi lại đi thăm Mặc Tiểu Bảo, Diệp Ly mới trở lại Định Vương phủ. Vừa vào cửa liền thấy mấy quan viên và võ tướng lớn nhỏ thường ngày ít triệu kiến, không có việc sẽ không xuất hiện ở Định Vương phủ đang rối rít chờ trong vườn. Thấy Diệp Ly đi vào lập tức tiến lên hành lễ. Diệp Ly hơi thiêu mi cười nói: “Các vị đây là thế nào? Lúc này tới Vương phủ là đã xảy ra chuyện gì sao?”

Trương Khởi Lan cười nói: “Vương phi cứ yên tâm, chuyện Vương gia và Vương phi phân phó, chúng ta đều lo liệu thỏa đáng, nào có xảy ra chuyện gì?”

Diệp Ly cười nói: “Nếu như không có chuyện gì thì lần này các vị đặc biệt tới là để thỉnh an sao? Vương phủ chúng ta đâu có nhiều nghi thức xã giao như vậy. Nếu không có chuyện gì thì các vị trước hết mời trở về đi.”

“Vương phi…..” Những người khác không dám nói gì, còn Lữ Cận Hiền, Trương Khởi Lan và Bùi lão thì không cố kỵ như vậy, vội vàng ngăn cản Diệp Ly. Diệp Ly nhướng mi cười tủm tỉm nhìn bọn hắn. Lữ Cận Hiền bị đẩy ra nói: “Chuyện này….Khởi bẩm Vương phi, mới vừa rồi sứ giả Tây Lăng và Đại Sở đồng thời cầu kiến Vương gia. Chúng ta muốn hỏi một chút…Vương gia có ý định gì?” Mấy ngày nay bọn họ đều âm thầm chuẩn bị chiến đấu, một tia hợp ý trên mặt cũng muốn nhúc nhích. Trong lúc chờ đợi, các lão tướng xương cứng cũng âm thầm hưng phấn không thôi. Nhưng hôm nay hai nước đột nhiên đồng thời cầu kiến, ý định của Vương gia lần này sẽ biểu thị phương hướng hành động của bọn họ trong lương lai rồi.

“Sứ giả Tây Lăng và Đại Sở cùng cầu kiến?” Diệp Ly khiêu mi, nàng mới vừa trở về nên cũng không biết tin này. Lâm Hàn theo bên người sờ sờ lỗ mũi nói: “Thuộc hạ đang muốn bẩm báo với Vương phi chuyện này. Sứ giả Tây Lăng tới trước, sau đó sứ giả Đại Sở mới chạy tới. Nhưng mà Vương gia lại triệu kiến sứ giả Đại Sở trước. Mặc khác, Vương gia nói khi nào Vương phi trở lại thì mời người qua đại sảnh.”

Diệp Ly mỉm cười không nói, mỉm cười nhìn mọi người đang vây quanh mình. Mọi người vội vàng lui ra, “Vương phi mời.”

“Kia..Xin thứ lỗi cho Bản phi không tiếp chuyện được.”

“Không dám trì hoãn Vương phi, Vương phi nhanh đi.” Thì ra Vương phi cũng không biết, chúng nhân bất đắc dĩ than thở. Chỉ đành đưa mắt nhìn Diệp Ly rời đi rồi tiếp tục ngóng trông kết quả. Trong góc, Phượng Hoài Đình và Hàn Minh Nguyệt đang ngồi đánh cờ, Hàn Minh Tích treo mình trên cây to trên đầu hai người vừa quan sát hai người chơi cờ vừa ngáp.

“Công tử Minh Nguyệt cảm thấy chúng ta sẽ đánh sao?” Phương Hoài Đình nhàn nhạt hỏi. Mặc dù mới tới Tây Bắc không đến ba tháng nhưng mà Tây Bắc lại mang đến cho Phượng Hoài Đình cảm thụ hoàn toàn khác biệt. Quan viên tướng lãnh trên dưới Định Vương phủ đều rất trẻ tuổi, Phượng Đình Hoài xem như lớn tuổi nhất. Hơn nữa Định Vương gia cho hắn quyền hạn và tín nhiệm mà hắn chưa bao giờ ngờ tới. Phượng Hoài Đình đã từng hỏi Mặc Tu Nghiêu vì sao lại tín nhiệm hắn như vậy, chẳng qua là Định Vương nửa thật nửa giả cười nói với hắn, Mặc Tu Nghiêu cũng không tín nhiệm hắn mà chẳng qua là tín nghiệm Phượng Tam mà thôi. Nếu như ông phản bội Định Vương phủ thì đầu Phượng Tam lập tức rơi xuống đấy. Lúc ấy Phương Tam cũng ở bên cạnh, nghe lời này của Mặc Tu Nghiêu cũng không có nửa điểm không vui, giống như chuyện này chính là nên như vậy.

Phượng Hoài Đình không hiểu nổi tình hữu nghị giữa mấy người trẻ tuổi này, nhưng thân là Phượng gia gia chủ ông biết nên lựa chọn như thế nào. Mặc dù xét về đại cuộc thì Định Vương phủ không chiếm ưu thế nhưng không hiểu tại sao ông luôn tin tưởng trong thiên hạ này cuối cùng nếu chỉ có một người thắng thì…người đó nhất định là Định Vương. Mà Phượng gia nếu như muốn có lợi ích thì tất nhiên là phải lựa chọn người chiến thắng cuối cùng.

“ Tất nhiên sẽ đánh, đã nhiều năm như vậy…Cho dù Mặc gia quân không muốn động thì những người khác cũng không nhịn được nữa

rồi.” Hàn Minh Nguyệt nhàn nhạt nói. Mấy năm hắn đều nhàn rỗi ở nhà, trong Ly thành không ai nhằm vào hắn cũng không ai động đến hắn. Nhưng đồng dạng, cũng không có ai cần hắn làm gì cả, bởi vì hắn biết Mặc Tu Nghiêu đã không tín nhiệm hắn nữa rồi.

Đã nhiều năm như vậy, dần dần từ trong mơ màng về Tô Túy Điệp tỉnh lại, hắn đã hiểu được năm đó vì tình yêu kia mà hắn đã mất đi cái gì. Nhưng mà đã không còn cách nào vãn hồi, Hàn Minh Nguyệt sẽ không tự rước lấy nhục mà đi làm mấy chuyện vãn hồi tình bạn kia làm gì. Hắn hiểu Mặc Tu Nghiêu, tình bạn của Mặc Tu Nghiêu một khi đã giao ra thì chỉ cần ngươi không phản bội hắn, hắn sẽ tuyệt đối không đoạn tuyệt với ngươi. Nhưng một khi phản bội thì chính là cả đời đoạn tuyệt. Ngay từ lúc hắn vì Tô Túy Điệp mà những bước đầu tiên thì giữa bọn họ đã không còn cách nào vãn hồi.

Cho nên hắn chỉ có thể làm một người nhàn rỗi đi theo bên người đệ đệ, lúc hắn cần thì chỉ điểm một hai câu. Hiện nay….Chỉ còn đệ đệ là người thân duy nhất trên đời của hắn mà thôi.

Hàn Minh Tích treo mình trên cây như một con dơi, lười biếng nói: “ Có đánh hay không thì liên quan gì đến chúng ta?” Bọn họ vốn không cần ra chiến trường.

Phượng Hoài Đình bỏ con cờ xuống, đứng dậy cười nói: “Đương nhiên là có liên quan, nếu như vậy thì chúng ta cũng nên chuẩn bị một chút.”

Hàn Minh Tích từ trên cây rơi xuống, nhìn bóng lưng Phượng Hoài Đình rời đi hoài nghi hỏi: “Chúng ta chuẩn bị cái gì?”

Hàn Minh Nguyệt cười yếu ớt nói: “ Binh mã chưa động, lương thảo đi trước, gia chủ Phượng gia vốn là người thông minh.”

“Ca….” Hàn Minh Tích có chút tiếc nuối lại lo lắng nhìn huynh trưởng, lúc trước Đại ca đắm chìm trong chuyện tình cảm với Tô Túy Điệp thì không nói. Nhưng hiện tại hắn đã dần dần tỉnh táo lại, Đại ca hắn tuyệt đối xuất sắc hơn gia chủ Phượng gia, nhưng mà vì những chuyện đã từng xảy ra mà hắn ở Tây Bắc vĩnh viễn không có đất dụng võ. Hàn Minh Nguyệt trấn an lắc đầu một cái, cười nhạt nói. “ Minh Tích…Đối với ta mà nói thì bá nghiệp mưu đồ chỉ là một giấc mộng, không, ngay cả mộng ta cũng chưa từng nghĩ qua. Như bây giờ không có gì không tốt….”

“Định Vương thật không biết hai năm nay huynh ở sau lưng nghĩ kế cho ta sao?” Hàn Minh Tích hỏi, năng lực hắn có hạn nhưng cũng chưa bao giờ sợ thừa nhận mình không bằng người. Hai năm nay Định Vương giao cho hắn rất nhiều chuyện vượt ra khỏi phạm vi năng lực của hắn, điều này làm cho Hàn Minh Tích không thể không hoài nghi. Hàn Minh Nguyệt cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai đệ đệ nói: “ Khó có lúc hồ đồ, đi thôi, nói không chừng Phượng tiên sinh có chuyện muốn đệ hỗ trợ.”

Lúc Diệp Ly bước vào đại sảnh tiếp khách thì sứ thần Đại Sở còn chưa rời đi, mà sứ thần Tây Lăng lại được an bài ngồi chờ ở khách sảnh bên kia. Đi vào thấy sứ thần Đại Sở phái tới, Diệp Ly sửng sốt một chút, thì ra cũng coi như là người quen. Du Vương, Mặc Cảnh Du.

“A Ly, nàng đã trở lại?” Thấy Diệp Ly xuất hiện ở cửa, trên mặt Mặc Tu Nghiêu vốn có một tia không kiên nhẫn lập tức nở nụ cười đứng dậy nghênh đón Diệp Ly. Mặc Cảnh Du cũng vội vàng đứng dậy hành lễ, “Định Vương phi. Vương phi đây là?” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Hóa ra là Du Vương, vừa rồi ta rời thành đi thăm ngoại tổ phụ một chút, Du Vương tới nhưng lại không thể tiếp đón từ xa, mong được lượng thứ.”

Mặc Cảnh Du đương nhiên biết trên núi ngoài thành không xa có một tòa thư viện Ly Sơn, kia vốn là thư viện Ly Sơn của Đại Sở, là một trong ba đại thư viện đương thời. Mà cũng bởi vì Mặc Cảnh Kỳ ngu xuẩn mà không công lại tiện nghi cho Tây Bắc. Hai năm qua chế độ chọn lựa nhân tài ở Tây Bắc cũng đã thành hình, trong này nhân tố chính là thư viện Ly Sơn luôn không ngừng hấp dẫn và nuôi dưỡng nhân tài. Rất nhiều học sinh không ngại ngàn dặm xa xôi đến học mà phần lớn trong đó sau khi học thành đều chọn ở lại Tây Bắc. Huống chi hai năm nay Tây Bắc gia tăng phúc lợi cho học sinh trong vùng, điều này càng làm cho họ thêm trung thành và tận tâm với Định Vương phủ.

“Du Vương mời ngồi.” Đi theo Mặc Tu Nghiêu ngồi vào vị trí chủ vị, Diệp Ly lại cười nói.

Mặc Cảnh Du tạ ơn lần nữa rồi ngồi xuống, nhìn một chút thấy tâm trí Mặc Tu Nghiêu rõ ràng không đặt trên người mình, không khỏi cười khổ, không biết nên mở miệng thế nào. Diệp Ly có chút áy náy nói: “Có phải là ta đã quấy rầy hai người nói chuyện rồi không?” Mặc Tu Nghiêu kéo tay Diệp Ly đặt trên đầu gối vừa ngắm nghía vừa nói: “Nào có chuyện gì? Đến cầu viện ý mà.”

“Cầu viện?” Diệp Ly khiêu mi.

Mặc Cảnh Du vì Mặc Tu Nghiêu nói truyện trực tiếp mà cười khổ. Hắn đúng là tới cầu viện nhưng mà Mặc Tu Nghiêu lại dùng giọng điệu này nói chuyện thực khiến cho người ta cảm thấy không xuống đài được. Diệp Ly cau mày nói: “Tình huống đã xấu đến mức đó sao? Lê Vương lại đồng ý hướng Mặc gia quân cầu viện?”

Mặc Cảnh Du có chút lúng túng, Lê Vương quả thật không đồng ý. Không thể không nói Mặc Cảnh Lê và Mặc Cảnh Kỳ cho dù không hợp nhưng rốt cuộc vẫn là huynh đệ ruột. Đối với vấn đề Định Vương

phủ hai người đều không thể giữ vững nguyên tắc, đại khái khác biệt duy nhất đó là đối tượng của Mặc Cảnh Kỳ là Định Vương phủ, bất luận Định Vương là ai thì hắn đều hận không thể nhào qua cắn hai cái. Mà Mặc Cảnh Lê thì càng nhiều hơn là nhằm vào Mặc Tu Nghiêu. Nhưng mà cục diện hiện nay không cho phép Mặc Cảnh Lê phản đối hoặc là Mặc Cảnh Lê có thể mang theo người của mình lui giữ Giang Nam. Nhưng những người khác thì không thể, gốc rễ của bọn họ đều ở Sở Kinh, một khi Sở Kinh bị phá thì bọn họ tất cả đều xong đời.

“Hiện nay Lãnh tướng quân gian nan ngăn cản Bắc Cảnh ở Tử Kinh quan, tháng trước Tây Lăng và Bắc Nhung lại đồng thời phát động công kích với Đại Sở. Đại Sở ba mặt thụ địch, thật sự là….Mong rằng Định Vương nể tình cùng chung huyết mạch với Đại Sở mà vươn tay giúp đỡ.”

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, “Vươn tay giúp đỡ? Đây là ý của mấy lão đầu tử trong triều kia đúng không? Mặc Cảnh Lê đồng ý à? Du Vương có dám cam đoan lúc Bản Vương xuất binh thì Mặc Cảnh Lê kia sẽ không ở sau lưng mà chém một đao không? Loại chuyện như vậy Mặc gia quân ta không thể tiếp nhận lần thứ hai. Du Vương mời trở về đi.”

“Định Vương…Chẳng lẽ ngài thật sự thấy chết mà không cứu?” Mặc Cảnh Du vẫn còn khuyên nữa, mặc dù hắn thân cận với Mặc Cảnh Lê nhưng cũng không muốn thấy Đại Sở bị diệt, “Có phải là Định Vương thấy thành ý của chúng ta không đủ hay không? Nếu như có chuyện gì chúng ta có thể làm, Định Vương cứ nói?”

“Thành ý?” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Từ đầu tới cuối Bản Vương không hề thấy cái gì gọi là thành ý cả. Nhưng mà…Cũng không phải là không được…”

Mặc Cảnh Du mừng rỡ, “Xin Định Vương cứ việc phân phó.”

Mặc Tu Nghiêu bên mép nổi lên một tia cười lạnh,”Chỉ cần Mặc Cảnh Lê chịu quỳ gối trước mặt Mặc gia quân, thay mặt hoàng thất Đại Sở tạ tội thì Bản Vương sẽ xem xét.”

Sắc mặt Mặc Cảnh Du đột biến, lập tức hiểu lần này đến là vô ích. Đừng nói để Mặc Cảnh Lê quỳ gối trước mặt Mặc gia quân mà chỉ sợ đối với Mặc Tu Nghiêu khom lưng cũng không làm được. Bất đắc dĩ thở dài, Mặc Cảnh Du rốt cuộc như đưa đám, cúi thấp đầu xuống.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Xem ra Du Vương đã buông tay, như vậy liền mời về đi.”

Mặc Cảnh Du nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Mặc Tu Nghiêu một chút, rốt cuộc thở dài một tiếng đứng đậy đi ra cửa.

Chương 292: Chỗ tốt của việc khoanh tay đứng nhìn

Sau khi đuổi Mặc Cảnh Du đi, tâm tình Mặc Tu Nghiêu khá tốt, kéo Diệp Ly ôm vào lòng, thỏa mãn thở dài cười nói: “A Ly, nàng nói xem mấy lão đầu tử kia nghĩ thế nào vậy? Biết rõ là ta không thể nào đồng ý mà vẫn còn phái người tới thuyết phục?”’

Diệp Ly dựa vào trong ngực hắn cười yếu ớt nói: “Tại sao bọn họ lại biết chàng sẽ không đáp ứng chứ? Bản thân ta cũng cảm thấy khả năng chàng đồng ý là rất lớn mà.” Dù sao quan niệm Định Vương phủ trăm năm thần phục Đại Sở đã trở thành thâm căn cố đế trong suy nghĩ của mọi người. Mặc dù trước đó Mặc Tu Nghiêu đã nói rõ cùng Đại Sở không còn liên quan nhưng sau đó Mặc Cảnh Kỳ hạ chiếu thỉnh tội, điều này khiến cho rất nhiều cựu thần tưởng đây chỉ là hiểu lầm, hiện nay chân tướng đã rõ ràng, Định Vương phủ tất nhiên vẫn còn là Vương phủ bảo vệ Đại Sở năm đó.

Nhưng mà bọn hắn cũng chưa nghĩ qua, Mặc Cảnh Kỳ có thể xin nhận lỗi trước người trong thiên hạ nhưng không ai quy định rằng Định Vương phủ và Mặc gia quân nhất định sẽ chấp nhận lời xin lỗi này, nhất định sẽ lựa chọn tha thứ. Từ phương diện này là có thể hiểu được, hoặc nếu là Mặc Cảnh Lê thì càng hiểu rõ ràng. Bất luận vì hắn biết Mặc Tu Nghiêu sẽ không đồng ý hay vì tôn nghiêm của chính mình thì Mặc Cảnh Lê cũng tuyệt đối không đi cầu Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, cười nhạt nói: “Cũng được. Lần này khiến bọn họ chết tâm hoàn toàn đi.”

Diệp Ly ngẩng đầu lên, “Sứ giả Tây Lăng?” Mặc Tu Nghiêu không thèm để ý nói: “Để cho hắn chờ thêm một lát, cũng là người quen của chúng ta.”

“Lôi Đằng Phong?” Chỉ cần nghĩ một chút Diệp Ly liền hiểu thân phận của người tới lần này, nếu muốn đàm phán cùng Mặc Tu Nghiêu thì Trấn Nam Vương không thể nào tùy tiện phái một tên tiểu miêu tiểu cẩu đến đây được. Mặc dù Tây Lăng là do Trấn Nam Vương phủ nắm quyền nhưng phụ tử Lôi Chấn Đình vẫn cực kì đề phòng hoàng thất Tây Lăng. Vì vậy, người có năng lực lại tin cậy được chỉ có Lôi Đằng Phong này. Diệp Ly có chút tò mò hỏi: “ Chàng tính đàm phán với Lôi Đằng Phong thế nào?” Mặc Tu Nghiêu kinh ngạc nhướng mày cười nói: “Tại sao Bản Vương lại muốn đàm phán với hắn?” Diệp Ly mở trừng hai mắt, “ Chẳng lẽ Định Vương không muốn biết Trấn Nam Vương sẽ đưa ra những điều kiện gì?”

Bên môi Mặc Tu Nghiêu dâng lên một tia cười nhạt, trong mắt lóe lên ánh sáng, “Bất luận hắn đưa ra điều kiện gì …thì Lôi Chấn Đình đều phải hối hận.”

Sau khi uống xong nửa tách trà, hai người dựa vào nhau nói chuyện trong chốc lát rồi mới sai người đi mời Lôi Đằng Phongtới đây.

Lôi Đằng Phong vốn tới trước Mặc Cảnh Du nhưng Mặc Cảnh Du dù đến sau lại được Mặc Tu Nghiêu lựa chọn tiếp kiến trước. Điều này làm cho lòng tin về cuộc đàm phán của Lôi Đằng Phong có chút dao động. Bất bát hơn là, sau khi Mặc Cảnh Du rời đi, Mặc Tu Nghiêu cũng không lập tức triệu kiến hắn mà để hắn ngồi chờ hơn nửa canh giờ. Đãi ngộ như vậy khiến tâm tình hắn đi xuống mấy phần nhưng những năm lịch lãm này cũng không phải là uổng phí, Lôi Đằng Phong cho tới giờ cũng không phải người dễ bị kích động, cho nên thời điểm Trác Tĩnh phụng mệnh đến mời hắn thì sắc mặt hắn vẫn thong dong như cũ, bình tĩnh ngồi đó uống trà.

“Tại hạ bái kiến Định Vương, bái kiến Định Vương phi. Sau lần từ biệt ở Tây Lăng năm ngoái, hai vị phong thái ngày càng hơn xưa.” Nhìn hai người sóng vai ngồi ở vị trí chủ vị, trong lòng Lôi Đằng Phong không khỏi cảm khái. Hai người này….Chỉ bằng những năm này Định Vương toàn tâm toàn ý đối với Định Vương phi cũng đủ khiến người ta sinh lòng hâm mộ. Đương nhiên, nếu có thể có một thê tử như Định Vương phi mà nói thì tin tưởng bất luận kẻ nào cũng nguyện ý toàn tâm toàn ý. Mặc dù cơ thiếp trong phủ Lôi Đằng Phong nhiều vô số nhưng khi nhìn thấy bộ dáng hai người giống như vĩnh viễn sẽ sóng vai nâng đỡ nhau mà đi thì trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tia hâm mộ.

Diệp Ly lại cười nói: “Mời Thế tử Trấn Nam Vương ngồi. Thoạt nhìn sau lần từ biệt năm ngoái, phong thái của Thế tử cũng càng thêm hơn người. Đúng rồi, còn chưa chúc mừng Thế tử được tấn phong làm Quận Vương, sau này nên gọi là Duệ Quận Vương đi?”

Lôi Đằng Phong ngẩn ra, chuyện hắn được phong làm Quận Vương mới xảy ra sau khi Tây Lăng xuất binh, hơn nữa không có rêu rao ra ngoài, không ngờ Diệp Ly lại biết chuyện này. Kênh tin tức của Định Vương phi quả nhiên không thể khinh thường. Cho dù trong lòng kinh ngạc nhưng trên mặt Lôi Đằng Phong cũng vẫn giữ vẻ thong dong bình tĩnh, cười nói: “Tiểu Vương hổ thẹn, Vương phi nói quá lời.”

“Như vậy…Không biết Duệ Vương đường xa đến là có chuyện gì?” DIệp Ly hỏi.

Lôi Đằng Phong nhìn nam tử tóc trắng đang mỉm cười ngồi cạnh Diệp Ly một chút, thấy Mặc Tu Nghiêu không có ý định lên tiếng, giống như đem chuyện này giao cho Vương phi toàn quyền xử lý. Mặc dù đã sớm biết địa vị của Định Vương phi trong Định Vương

phủ có thể nói là đứng đầu trong các vị Vương phi nhưng Lôi Đằng Phong vẫn kinh ngạc như cũ, Mặc Tu Nghiêu lại có thể giao chuyện quan trọng như vậy cho nàng xử lý.

Chống lại ánh mắt bình tĩnh của Diệp Ly, Lôi Đằng Phong thu liễm những suy nghĩ trong lòng, nghiêm mặt nói: "Định Vương phủ vốn tin tức linh thông, nói như vậy thì tin tức Tây Lăng xuất binh sang Đại Sở thì Định Vương và Vương phi đều đã biết?"

Diệp Ly gật đầu, mỉm cười không nói.

Lôi Đằng Phong thở dài trong lòng nói: "Hiện giờ xu thế trong thiên hạ Định Vương và Vương phi đều thấy rõ, tiểu Vương không dám múa rìu trước mặt Lỗ Ban. Hiện nay phía Bắc Đại Sở có Bắc Cảnh, Bắc Nhung, phía Tây có Tây Lăng ngay cả phía Đông cũng có cướp biển làm loạn. Đại Sở cho dù có nhiều người, nhiều binh cũng chưa chắc địch lại ba nước vây công. Tiểu Vương phụng mệnh Phụ Vương đến thỉnh giáo Định Vương điện hạ một chút, đối với chiến sự hiện nay, không biết Định Vương có tính toán gì?"

Mặc Tu Nghiêu nghiêng đầu nhàn nhạt nhìn hắn một cái. Cái nhìn này khiến cho Lôi Đằng Phong cảm thấy mình như một đứa ngốc vậy. Hắn đương nhiên hiểu Mặc Tu Nghiêu sẽ không nói cho hắn biết Mặc gia quân có tính toán gì, nhưng mà đối mặt với hai người dầu muối không vào này thì hắn cũng phải bắt đầu vào chủ đề chứ? Đối với hai người này thì gọn gàng dứt khoát không thể nghi ngờ là biện pháp tốt nhất.

Diệp Ly coi như không thấy bộ dáng lúng túng của Lôi Đằng Phong, lại cười nói: " Không biết Trấn Nam Vương có ý gì? Chiến sự lần này, nếu Định Vương phủ nhúng tay thì thế nào? Mà không nhúng tay thì thế nào?"

Lôi Đằng Phong nói: “Định Vương phủ và Đại Sở đã ân đoạn nghĩa tuyệt, gia phụ tin tưởng Định Vương điện hạ là người nhất ngôn cửu đỉnh. Nếu như Mặc gia quân nguyện ý cùng ba nước chia sẻ Đại Sở thì không gì tốt hơn. Còn nếu Định Vương án binh bất động thì sau khi đoạt được Đại Sở, Tây Lăng nguyện ý dâng tặng hai châu phụ cận Tây Bắc.”

“Trấn Nam Vương quả là đại thủ bút.” Diệp Ly mỉm cười khen. Tây Bắc hôm nay tổng cộng cũng chỉ có bốn châu mười ba thành, Trấn Nam Vương vừa mở miệng đã đưa ra hai châu cũng tương đương với một nửa diện tích Tây Bắc mà lại không cần Mặc gia quân xuất một người nào. Nếu như làm ăn bình thường thì đây tuyệt đối là một khoản chỉ kiếm mà không bồi, thật sự là một vụ buôn bán tốt.

Lôi Đằng Phong cười nói: “Đây cũng chính là thành ý của gia phụ và Tây Lăng. Chỉ cần Mặc gia quân không giúp Đại Sở thì hết thảy đều tốt. Mặt khác, Tây Lăng và Tây Bắc sẽ ký một hiệp nghị, hai bên vĩnh viễn chung sống hòa bình. Không biết ý của Vương phi thế nào?” Diệp Ly nhíu lông mày, trầm tư trong chốc lát cười yếu ớt nói: “Điều kiện Duệ Vương đưa ra thật sự hết sức mê người. Nhưng mà chuyện này chỉ sợ Bản phi không thể quyết định trong chốc lát được.” Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn Mặc Tu Nghiêu đang gối lên đùi mình mà ngủ, nói với Lôi Đằng Phong. Chuyện Định Vương không muốn làm thì ai cũng không có biện pháp.

Lôi Đằng Phong chỉ có thể cười khổ, đương nhiên hiểu không phải Diệp Ly nhất thời không thể quyết định mà là do lợi ích bọn họ đưa ra chưa đủ. Cắn răng, Lôi Đằng Phong nói: “Tại hạ nhớ phần lớn khoáng sản ở Tây Bắc đều là mua từ bên ngoài, trong đó chủ yếu là từ Tây Lăng. Chỉ cần Định Vương điện hạ đồng ý không nhúng tay vào chuyện này thì tất cả tiền hàng trong năm nay đều miễn trừ toàn bộ.”

Nhìn Mặc Tu Nghiêu nghiêng mặt sang một bên, nhíu mày nhưng vẫn không mở mắt, mặt Lôi Đằng Phong càng thêm xanh, cắn răng nói: “Giáp ranh giữa 3 nước Tây Lăng, Tây Bắc và Bắc Nhung có một núi quặng, vốn thuộc về Tây Lăng. Từ nay về sau sẽ chuyển giao toàn bộ cho Định Vương phủ.”

Cũng không phải là Lôi Đằng Phong không thể bỏ được núi quặng kia, dù sao nếu đã dự trù đây là một trong những điều kiện đàm phán thì cũng không phải là không thể dứt bỏ gì đó. Huống chi, núi quặng kia nằm ở nơi tiếp giáp giữa Tây Lăng, Tây Bắc và Bắc Nhung nên thường xuyên bị người Bắc Nhung quấy phá, muốn yên ổn lấy quặng cũng không được. Sản lượng hàng năm mỏ này sản xuất ra cũng không bằng một số lẻ của tổng sản lượng Tây Lăng. Một khi Tây Lăng đoạt được Đại Sở, cho dù không phải toàn bộ thì dựa vào ưu thế địa lý cũng không cần tranh đoạt với Bắc Nhung và Bắc Cảnh ở phương Bắc. Chỉ cần Tây Lăng chiếm được toàn bộ phương Nam, nơi giàu có nhất Đại Sở thôi thì cũng được rồi. Lợi ích khổng lồ như vậy thì cho dù là một núi quặng hay ba núi năm núi bọn họ cũng chịu bỏ ra.

Chẳng qua những điều kiện hắn vừa rồi đã đạt tới ranh giới cuối cùng mà hắn có thể đưa ra. Dù sao thì Mặc Tu Nghiêu chẳng cần làm gì mà cũng có thể lấy được nhiều chỗ tốt như vậy. Nếu như đòi hỏi thêm thì cũng không phải là chuyện hắn có thể quyết định.

Diệp Ly sóng mắt lóe lên, mỉm cười nói: “Duệ Vương quả nhiên rất hào phóng. Nói vậy…Bản phi và Vương gia cũng nên suy nghĩ cẩn thận một phen.”

Lôi Đằng Phong có chút lo lắng nói: “Vương phi thứ lỗi, tại hạ quả thực không thể dừng lại Tây Bắc quá lâu.”

Diệp Ly cười nói: “Duệ Vương yên tâm, muộn nhất là sáng mai

chúng ta sẽ cho Duệ Vương một đáp án. Duệ Vương từ xa tới hẳn là cũng mệt mỏi, dù sao cũng phải nghỉ lại một đêm mới có thể lên đường đúng không?"

Lôi Đằng Phong do dự một chút, vẫn gật đầu một cái. Hắn một đường ra roi thúc ngựa chạy tới Tây Bắc chính là sợ Đại Sở tới trước một bước, đúng là mệt mỏi không ít, "Như vậy thì đa tạ Vương phi." Diệp Ly gật đầu cười một tiếng, gọi Trác Tĩnh đang đứng hầu ngoài cửa nói: "Đưa Duệ Vương đi Sứ quán nghỉ ngơi."

Nghe vậy, Lôi Đằng Phong thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu như Diệp Ly muốn hắn ở lại nghỉ ngơi trong Định Vương phủ thì ngược lại hắn thực lo lắng. Sau khi cảm ơn Diệp Ly lần nữa, Lôi Đằng Phong mới theo Trác Tĩnh rời đi.

Trong đại sảnh một mảnh yên lặng, Diệp Ly dựa vào ghế, cúi đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu nhắm mắt dưỡng thần gối đầu lên đùi mình như cũ, nhẹ giọng cười nói "Xem ra lần này Lôi Chấn Đình quả thật hạ quyết tâm đoạt lấy Đại Sở rồi." Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói: "Lôi Chấn Đình sắp sáu mươi rồi."

Diệp Ly có chút 囧, mặc dù Lôi Chấn Đình đã hơn năm mươi tuổi nhưng vẫn còn cách sáu mươi một khoảng đi? Nhưng mà điều này cũng không trở ngại nàng hiểu ý Mặc Tu Nghiêu. Lôi Chấn Đình đã già, mặc dù lão võ công cái thế nhưng không ai dám chắc lão có thể sống đến tuổi của Mộ Dung Hùng hay không. Huống hồ, cho dù lão có thể sống đến tuổi như Mộ Dung Hùng thì so với lão, Mặc Tu Nghiêu vẫn còn quá trẻ. Đặc biệt là sau khi dùng giải dược chế từ Bích Lạc hoa, độc trong người Mặc Tu Nghiêu không còn, vết thương cũ đều tốt hơn, ngay cả dung mạo cũng không thay đổi nhiều. Mấy năm qua dù Mặc Tu Nghiêu tuổi đã hơn ba mươi nhưng nhìn qua vẫn trẻ tuổi như hai mươi sáu hai mươi bảy.

Ít nhất thì trong hai mươi năm tới, Mặc Tu Nghiêu sẽ đi tới thời kì đỉnh cao mà Lôi Chấn Đình thì ngày càng già yếu. Nói khó nghe một chút thì Mặc Tu Nghiêu bị thương thì không sao nhưng Lôi Chấn Đình bị thương thì chỉ có con đường chết. Mà Lôi Chấn Đình rất kiêu ngạo cho nên lão tuyệt đối không thể chấp nhận việc liên tiếp thua trong tay phụ tử Mặc Lưu Danh, cho nên lão không thể không làm gì. Nếu trong chốc lát không thể đụng tới Mặc Tu Nghiêu thì lão chỉ có thể khiến Tây Lăng lớn mạnh, sau đó mới tới đối phó Mặc Tu Nghiêu. Mà biện pháp nhanh nhất để Tây Lăng lớn mạnh đó chính là chiếm được Đại Sở rộng lớn, giàu có và đông đúc. Đây mới chính là nguyên nhân lão bỏ Nam Chiếu mà tấn công Đại Sở.

“Chàng nói xem, nếu như Lôi Chấn Đình biết được quyết định cuối cùng của chàng thì lão có tức chết hay không?” Nhớ tới chủ ý phá hư của người nào đó, Diệp Ly không khỏi tò mò cười hỏi.

“Sẽ không, Lôi Chấn Đình không dễ chết như vậy, nếu có chết thì..” Người đang nhắm mắt dưỡng thần lười biếng nói, trong giọng nói có nhiều hơn vài phần lạnh lẽo không dễ phát hiện, “Lão ta sẽ chết trên chiến trường.” Chết trong tay Bản Vương.

Lắc đầu một cái, Diệp Ly thở dài nói: “Nếu bị tàn phá bởi chiến tranh, không biết muôn dân trăm họ …” Diệp Ly không thể không thừa nhận trong lòng mình vẫn có một chút thấp thỏm. Nàng chưa từng chân chính thấy qua chiến tranh, cho dù là mấy năm trước dân chúng thành Tín Dương bị Tây Lăng tàn sát hàng loạt thì đó cũng là cuộc chiến trong phạm vi nhỏ. Mà trước mắt, gần như là thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than.

Mặc Tu Nghiêu tìm kiếm tay nàng, “A Ly, đừng sợ…”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Ừ, không sợ. Bất luận thế nào thì ta sẽ ở bên chàng.”

Sáng sớm ngày thứ hai, Lôi Đằng Phong mang theo lời hứa của Mặc Tu Nghiêu cùng hiệp nghị hòa hiếu vừa ký kết hài lòng rời đi. Một khi Tây Bắc quyết định khoanh tay đứng nhìn thì hầu như có thể đoán được Đại Sở sắp bị chôn vùi. Để đảm bảo những gì Tây Lăng bỏ ra lấy được hồi báo, Lôi Đằng Phong vừa rời Ly thành liền không chờ được mà đem tin tức này chiếu cáo thiên hạ. Tin tức này đối với đại quân các nước đang giao chiến với Đại Sở tuyệt đối là tin tốt, nhưng đối với Đại Sở đang ra sức chống cự mà nói thì không khác nào họa vô đơn chí. Thời điểm tin tức kia truyền khắp thiên hạ, đám quyền quý các nước đồng thời vỗ tay, xắn tay áo, nhìn chằm chằm về đế quốc to lớn đang lảo đảo sắp ngã cách đó không xa, mà vô số thần tử cùng dân chúng Đại Sở chỉ có thể khóc thảm thiết.

Tại Nam phương, Toái Tuyết quan, Mộ Dung Thận sau khi nghe được tin tức thuộc hạ bẩm báo chỉ có thể thở dài một tiếng, phất tay cho người lui ra. Đứng trên cổng thành Toái Tuyết quan nhìn về phương Bắc, một đại danh tướng gần như có thể thấy Đại Sở lấy tốc độ có thể thấy mà từ từ sụp đổ. Vậy mà bọn họ lại không thể ra sức, những người có năng lực cứu vớt Đại Sở nhiều năm trước đã bị quân vương ngồi trên long ỷ cao cao tại thượng đuổi ra khỏi Đại Sở. Đại Sở đã chối bỏ bọn họ cho nên khi Đại Sở gặp nguy hiểm, bọn họ sẽ không bao giờ toàn lực giúp đỡ.

Sở Kinh, phủ Hoa quốc công, Hoa quốc công tóc trắng xóa nhìn Mặc Cảnh Du vẻ mặt mệt mỏi xoay người rời đi. Trên mặt đầy nếp nhăn lộ ra một tia bi ai cùng bất đắc dĩ, lại thêm mấy phần kiên định cùng dứt khoát.

“Người đâu, ta muốn vào cung.” Hồi lâu, Hoa quốc công trầm giọng nói. Đứa cháu ruột hầu hạ bên cạnh có chút lo lắng hỏi, “Tổ phụ, lúc này người vào cung làm gì?”

Hoa quốc công trầm giọng nói: “Xin chiến. Biên cảnh Bắc Nhung không có người nào có thể thủ. Lão phu mặc dù lớn tuổi nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nhúc nhích được.”

Cháu ruột Hoa gia ánh mắt đỏ lên, “Như vậy sao được? Tổ phụ đã lớn tuổi rồi, nên an hưởng tuổi già mới phải. Tôn nhi sẽ vào cung xin chỉ, Tôn nhi nguyện thay Tổ phụ ngăn chặn đại quân Bắc Nhung.” Nghĩ đến đây, không khỏi thầm hận mình mềm yếu. Hoa gia vốn là tướng môn, nhưng bởi quân vương kiêng kị cho nên từ tổ phụ trở xuống đều học văn. Cho dù mình muốn ra chiến trường, thì lấy cái gì ra mà chống đỡ?

“Tổ phụ. Cô cô và tỷ tỷ đều ở Tây Bắc, vì sao không nhờ các nàng…”

“Hồ nháo!” Hoa quốc công lạnh lùng nói: “Các nàng đều là nữ nhi, không nên cuốn vào những chuyện như thế này. Huống hồ…Định Vương phủ có con đường mà Định Vương phủ phải đi, còn Hoa gia cũng có con đường mà Hoa gia phải đi.”

“Vâng, Tôn nhi biết sai rồi.”

“Thôi, chuẩn bị vào cung đi.”

Phía Bắc Tử Kinh quan.

Trong quan nội Tử Kinh quan, phủ tướng quân, Lãnh Hoài nhìn chiến báo vừa mới đưa đến trên bàn thở dài thật sâu. Thủ hạ của hắn Lãnh Kình Vũ và Mộc Dương rốt rít nhìn sang, Lãnh Kình Vũ cau mày hỏi: “Cha, thế nào?” Lãnh Hoài khép mắt, trầm giọng nói: “Định Vương cự tuyệt xuất binh tương trợ Đại Sở, hơn nữa đồng ý với thỉnh cầu của Tây Lăng. Sẽ không nhúng tay vào chuyện của Đại Sở.” Mặc dù Lãnh gia và Định Vương phủ không cùng một đường, nhưng bản thân Lãnh Hoài đối với Định Vương phủ cũng không có ác ý. Chẳng

qua là lập trường bất đồng mà thôi. Nhưng không thể không nói, tất cả con dân Đại Sở cũng giống như Lãnh Hoài vẫn hi vọng một phần vào Tây Bắc. Chẳng qua là hôm nay tất cả mọi người không thể không đối mặt với thực tế. Mặc gia quân, thật sự đã không còn là đội quân tinh nhuệ bảo vệ Đại Sở nữa rồi.

Lãnh Kình Vũ cau mày nói: “Sao Định Vương có thể làm như vậy ! Chẳng lẽ hắn không sợ bị dân chúng Đại Sở nói xấu sau lưng sao?”

Lãnh Hạo Vũ vốn đang thì thầm với Mộ Dung Đình bên cạnh, nghe được lời này liền nhướn mi, cười nhạo nói: “Tại sao Định Vương không thể làm vậy? Ngay từ mấy năm trước Định Vương phủ và Đại Sở đã không còn dây dưa. Tại sao đại ca lại cho rằng Định Vương phủ nhất định phải xuất binh trợ giúp Đại Sở? Trăm năm qua Định Vương phủ bảo vệ Đại Sở thì không ai cảm kích, vào lúc này có chuyện người ta không chịu hỗ trợ thì lại là tội ác tày trời sao?”

Lãnh Kình Vũ cau mày, không vui nhìn Lãnh Hạo Vũ nói: “Bất luận thế nào thì Mặc gia quân vẫn là thần tử của Đại Sở, con cháu Mặc gia quân đều là dân chúng Đại Sở. Lúc này Mặc Tu Nghiêu khoanh tay đứng nhìn thì có khác gì với bỏ đá xuống giếng? Huống hồ, Tiên hoàng đã hạ chiếu thỉnh tội đồng thời khôi phục toàn bộ vinh quanh cho Định Vương phủ. Định Vương phủ tất nhiên vẫn là thần tử Đại Sở.”

Lãnh Hạo Vũ khinh thường cười lạnh một tiếng nói: “Có ai quy định tiên hoàng hạ chỉ thì Định Vương nhất định phải tiếp nhận sao? Có người quy định nói lời xin lỗi thì nhất định phải tha thứ hả? Đại ca, nếu lúc nào đấy đệ đệ không cẩn thận chém huynh một đao thì nói vậy huynh cũng nhất định tha thứ cho đệ đệ, đúng không?” Nhìn sắc mặt Lãnh Kình Vũ lập tức xanh mét, Lãnh Hạo Vũ nhún nhún vai buông tay nói: “Huynh xem, chúng ta là huynh đệ ruột thịt mà đại ca cũng không thể tha thứ cho đệ, huống chi Định Vương và Tiên

Hoàng cũng chẳng có bao nhiêu quan hệ.

“Đủ rồi, bây giờ là lúc để cãi vã hả?” Lãnh Hoài nhức đầu nhìn lướt qua hai huynh đệ vĩnh viễn không hợp nhau này, nói với Lãnh Kình Vũ: “Nhị đệ con nói không sai, những lời vừa rồi sau này đừng bao giờ nhắc lại nữa.” Sắc mặt Lãnh Kình Vũ vốn không tốt, giờ nhìn vào càng thêm âm trầm. Phụ thân nói đỡ cho Lãnh Hạo Vũ khiến hắn rất không quen. Kể từ lần Lãnh Hạo Vũ mang theo Mộ Dung Đình xuất hiện trên chiến trường, hơn nữa lại cứu Lãnh Hoài khỏi bị loạn tiễn ngộ thương thì hình như phụ thân đối xử tốt với người đệ đệ này hơn trước.

Thật ra thì Lãnh Hoài nói lời này một phần là vì đồng ý với quan điểm của Lãnh Hạo Vũ nhưng phần lớn là muốn bảo hộ con trai trưởng. Dù sao thì năng lực ám vệ Định Vương phủ hắn đã lĩnh giáo qua, đồng thời phát hiện khi tiên hoàng không còn thì bọn họ và Định Vương phủ cũng không coi là lập trường đối lập hoàn toàn. Vậy thì không cần thiết đi đắc tội Định Vương làm gì. Về phần tiểu nhi tử mình luôn luôn không liếc mắt tới…Lãnh Hoài có chút nghi ngờ liếc mắt nhìn về phía Lãnh Hạo Vũ đang ngồi tựa trên ghế nói cười với thê tử, trong mắt lóe lên một tia trầm tư.

Thật ra Lãnh Hoài không tính là không quan tâm đến con vợ kế, ít nhất thì so với Phượng Hoài Đình chẳng đoái hoài đến Phượng Tam thì ông vẫn còn chịu đi quản giáo Lãnh Hạo Vũ. Chẳng qua là Lãnh Hạo Vũ càng lớn thì tính tình càng bất hảo, ăn uống chơi gái đánh bạc không việc xấu nào không làm, khiến ông dần dần thất vọng. Về phần sau này Lãnh Hạo Vũ đột nhiên nói muốn ra ngoài làm ăn, mặc dù ông mất hứng khi thấy con trai làm thương nhân nhưng cũng không ngăn cản. Ít nhất so với việc làm một đứa con nhà giàu sống phóng túng thì thương nhân, mặc dù thân phận thấp nhưng rốt cuộc vẫn coi như là làm chính sự. Hơn nữa, Lãnh Hạo Vũ là con vợ kế, ngay từ đầu đã không thể có được tước vị, ngay cả chức quan cũng

không dễ lấy. Nếu như đi buôn bán thì ít nhất sẽ không thiếu cơm áo, hơn nữa có Tướng quân phủ làm hậu thuẫn thì sẽ không có ai dám khi dễ hắn.

Mãi cho đến lần này Lãnh Hoài mới phát hiện, ngay cả mình cũng nhìn nhầm đứa con trai này. Lãnh Hoài còn nhớ rõ thành chiến hôm đó, thế công của Đại quân Bắc Cảnh dữ dội chưa từng có, đầu tường thành gần như bị mưa tên bao phủ. Lãnh Hoài đứng trên tường thành trơ mắt nhìn mấy mũi tên bắn về phía mình. Cũng là đứa con thứ này đột nhiên xuất hiện trên thành, trong tay cầm một thanh trường kiếm múa một đạo, ngăn cản toàn bộ mưa tên kia. Khi hắn hồi phục tinh thần thì đã bị Mộ Dung Đình ở phía sau kéo xuống dưỡi lỗ châu mai. Chỉ nhìn tiểu nhi tử thoải mái rút kiếm chém cơ hồ gió thổi cũng không lọt, Lãnh Hoài liền biết thân thủ hắn tuyệt đối hơn đứa con trai trưởng mà mình vẫn kiêu ngạo.

Lại nghĩ đến tin tức về Phượng gia truyền từ kinh thành đến tháng trước, Phượng Tam là tâm phúc của Định Vương, chuyện này Lãnh Hoài vẫn biết. Mà từ trước đến nay con thứ của mình lại luôn thân cận với Phượng Tam.

Lãnh Hạo Vũ tự nhiên nhận ra phụ thân đang quan sát mình, nhưng cũng không thèm để ý, vứt cho Lãnh Hoài một nụ cười có chút vô lại, quay đầu tiếp tục nói giỡn với Mộ Dung Đình.

Mộc Dương nhìn phụ tử một nhà ba người này mà có chút bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn vốn là con trai độc nhất của Mộc Dương Hầu phủ, cũng không có thứ đệ hay thứ muội nào nên tất nhiên không thể hiểu được những lục đục trong này. Mặc dù bởi vì vấn đề thân phận nên hắn có chút thân cận hơn với Lãnh Kình Vũ, nhưng mà quan hệ với Lãnh Hạo Vũ cũng không tệ, lúc này tự nhiên không tiện nói thêm điều gì. Chỉ hỏi: “Lãnh tướng quân, trong triều có ý chỉ gì không?”

Lãnh Hoài lắc đầu một cái, lạnh nhạt nói: “Chúng ta chỉ cần phòng thủ Tử Kinh quan không cho người Bắc Cảnh bước qua Tử Kinh quan một bước là được, cần gì ý chỉ nào nữa?”

Hai người trẻ tuổi nghiêm nghị, “Tướng quân nói phải.”

“Phụ thân nói rất đúng.”

Ở nơi không ai nhìn thấy, Lãnh Hạo Vũ khinh thường bĩu môi, phòng thủ Tử Kinh quan.. Vậy thì nơi hậu phương, triều đình cũng phải kiên trì mới được. Nếu không, một khi quân nhu bị chặt đứt thì tướng sĩ đang liều mạng tại Tử Kinh quan cũng chỉ còn một con đường chết.

Phía trên chủ vị, chân mày Lãnh Hoài hơi nhíu lại, đáy mắt thoáng qua một tia lo lắng không dễ phát giác.

Chương 293: Họa từ miệng mà ra

Bất kể bên ngoài có bao nhiêu tinh phong huyết vũ thì dân chúng trong cảnh nội Tây Bắc yên ổn trải qua cuộc sống của mình. Có Mặc gia quân ở đây, bọn họ giống như không cần lo lắng mình sẽ bị cuốn vào chiến hỏa. Chẳng qua là lưu dân từ Phi Hồng quan tràn vào Tây Bắc dần nhiều hơn, dù sao thì Tây Bắc so với Đại Sở cũng không lớn, dân số ở đây không tính là quá nhiều. Cho dù mấy năm nay dân chúng không ngừng dời đến Tây Bắc thì vẫn không thể thay đổi thực tế là ruộng đất Tây Bắc cằn cỗi, dân cư thưa thớt. Nếu là lúc trước thì cho dù chạy nạn cũng sẽ không có người nào trốn đến đây. Nhưng hiện nay, sau hai cuộc chiến tranh liên tiếp Tây Bắc đã đón nhận không ít lưu dân, mà bây giờ rõ ràng là chiến tranh mới bắt đầu, một ngày nào đó dân số Tây Bắc sẽ bành trướng đến mức đất đai Tây Bắc không có cách nào chịu nổi. Cũng chính vì nguyên nhân này mà Mặc gia quân cần cấp bách khuếch trương địa bàn.

“Hiện nay Tây Lăng và Đại Sở khai chiến chưa tới hai tháng nhưng dân chúng từ Phi Hồng quan tràn vào Tây Bắc đã lên đến ba mươi vạn người. Chiến tranh càng kéo dài thì dân chạy nạn càng nhiều. Dưới tình hình này thì nhiều nhất hai tháng chúng ta sẽ phải đóng cửa Phi Hồng quan. Tây Bắc không nuôi nổi nhiều người như vậy.” Trong thư phòng rộng rãi, Chu Dục mặt nghiêm nghị, cung kính bẩm báo. Cách đây mấy năm, lúc vừa đến Tây Bắc không lâu Chu Dục đã được Mặc Tu Nghiêu ủy thác trách nhiệm nặng nề, đến nay trong đám quan viên Định vương phủ hắn đã trở thành người có thể một mình đảm đương một phía. Sau khi thành Nhữ Dương đổi tên thành Ly Thành, Chu Dục vẫn tiếp tục làm Thái thú Ly thành, mấy năm này Ly thành yên ổn, dân chúng vui mừng an cư lạc nghiệp, thương nhân

bên ngoài đến ngày càng nhiều đây đều là công lao Chu Dục cai quản có phương pháp.

Sắc mặt những người khác cũng có chút ngưng trọng, ngắn ngủi hơn một tháng thôi mà từ Phi Hồng quan đã tràn vào hơn ba mươi vạn người, càng không cần phải nói đến dân chúng chạy nạn từ nơi khác, tổng số nạn dân đến Tây Bắc chỉ sợ đã hơn năm mươi vạn. Phải biết, vài chục vạn người không phải là tùy tiện kiếm chỗ đặt chân là được. Muốn ăn, muốn uống, may mắn là giờ không phải mùa đông nếu không còn phải lo đến vấn đề quần áo và phòng ở. Cũng không thể để bọn họ bị chết đói chết bệnh, trước không nói đến vấn đề đạo nghĩa mà chỉ là nếu như nhiều người chết bệnh như vậy mà giờ lại đang là mùa hè thì rất có khả năng sẽ khiến cho ôn dịch bùng phát, thật sự làm cho người ta không thể không suy tính cẩn thận.

“Nếu như đóng cửa Quan mà nói thì vô cùng có khả năng khiến cho dân chúng chạy nạn phẫn nộ, đến lúc đó…” Từ Hồng Ngạn ngồi một bên cau mày nói. Kể từ khi Đại Sở khai chiến, ông và Từ Hồng Vũ đang tiêu dao liền lập tức trở về. Mặc dù không ai nói ra nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, Định Vương rất nhanh sẽ khởi binh xuất chinh.

Mặc Tu Nghiêu tựa vào ghế, một tay chống trán, trầm mặc nghe những người phía dưới phát biểu ý kiến của mình. Đợi đến khi bọn họ nói xong mới hỏi: “Tận lực an trí cho những người dân chạy nạn kia. Nhưng mà, Bản Vương không muốn những kẻ hết ăn lại nằm chơi bời lêu lổng ở lại Tây Bắc. Còn có, những tên gián diệp và mật thám của mấy kẻ lòng dạ khó lường kia Bản vương cũng không muốn thấy. Chuyện này, Vệ Lận, Mặc Hoa, giao cho hai người làm.” Vệ Lận và Mặc Hoa cùng tiến lên nói: “Xin vương gia yên tâm, thuộc hạ nhất định không phụ sự tín nhiệm của Vương gia.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Các ngươi làm việc thì Bản vương rất

yên tâm, nhưng mà làm việc cẩn thận, đừng để sinh ra dân biến. Hồng Ngạn tiên sinh, chuyện này làm phiền người chỉ điểm bọn họ một chút."

Từ Hồng Ngạn gật đầu đáp ứng nói: "Đây là chuyện tại hạ phải làm, xin vương gia cứ yên tâm."

Chu Dục khẽ cau mày, hỏi: "Vương gia, nếu như nạn dân vẫn không ngừng tràn vào cảnh nội Tây Bắc thì chỉ sợ lương thực dự trữ của chúng ta không chống đỡ đươc tới sang năm." Huống hồ, vương gia còn định xuất binh. Một khi đại quân xuất chinh thì lương thảo càng vạn vạn không thể thiếu. Nếu không phải đã sớm dự phòng thì chỉ sợ mùa đông năm nay Tây Bắc sẽ xuất hiện không ít tình cảnh dân chúng chết đói.

Diệp Ly vốn chưa mở miệng, nhẹ giọng nói: "Nếu như sử dụng hợp lý thì chống đỡ đến năm sau không thành vấn đề. Mấy năm nay Từ Tứ công tử và Ngũ công tử ở phương Bắc thu hoạch cũng khá, hơn nữa chúng ta vẫn luôn chú ý dự trữ lương thực. Mặt khác, năm ngoái Từ Tứ công tử có gửi thư báo nói đã đưa khoai lang vào trồng ở Tây Nam. Sản lượng thu vào gấp ba lần đến năm lần so với bình thường, thích hợp để chống đói, hơn nữa lại không kén chọn thổ nhưỡng. Đầu xuân năm nay đã trồng thử một mùa, thu hoạch rất khá. Loại khoai lang này cũng không kén chọn đất trồng, nơi đất đai cằn cỗi thậm chí là đất cát cũng có thể sinh trưởng được. Ý của Từ Tứ công tử là thừa dịp bây giờ còn có thể mà khai khẩn một lượng lớn đất đai để trồng trọt một mùa. Để làm được điều này thì phải cần một lượng lớn nhân lực."

Chu Dục nghe vậy trên mặt liền vui mừng. Hắn cũng không phải người tâm địa sắt đá, nếu có thể thì tất nhiên nguyện ý thu nhận những nạn dân kia, cười nói: " Như vậy, ý của vương phi là muốn những nạn dân này khai khẩn núi hoang?"

Diệp Ly gật đầu, đồng thời còn nhắc nhở không được tùy tiện chặt cây rừng, vân vân. Người ở thời đại này vốn không coi trọng những vấn đề này, cũng sẽ không gặp phải những vấn đề này. Nhưng Diệp Ly hiểu được, một khi vì đất đai mà tùy tiện chặt cây rừng thì sau này thành tựu Tây Bắc vốn không được coi là tốt sẽ càng ngày càng kém đi.

Phía dưới vẫn có người lo lắng hỏi: " Cho dù có qua được năm này thì sau này biết phải làm thế nào?" Tây Bắc chỉ có vậy, mà trận chiến này thì không biết phải đánh bao nhiêu năm. Mà dân chạy nạn sẽ càng ngày càng nhiều, còn lương thực thu hoạch thì cũng có hạn.

Mặc Tu Nghiêu khiêu mi, chống lại vẻ mặt cười mà như không cười của Từ Thanh Trần. Người quả thật sẽ càng ngày càng nhiều, nhưng mà, lãnh thổ Tây Bắc cũng không vĩnh viễn chỉ có từng đó. Huống hồ, đợi đến khi những nạn dân này phát hiện Tây Bắc không còn khả năng tiếp nhận họ nữa thì chính họ sẽ tự rời đi.

Sau khi thượng nghị xong, mọi người đều lui ra. Trong thư phòng chỉ còn lại bốn người Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly và Từ Thanh Trần, Từ Hồng Vũ.

Từ Hồng Vũ nhìn Mặc Tu Nghiêu một chút, trầm giọng hỏi: "Vương gia quyết định ngày xuất binh rồi?"

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, mặc dù Mặc gia quân đang âm thầm chuẩn bị nhưng cũng không thể kéo dài quá lâu. Kéo dài quá lâu nếu như bị người ngoài phát hiện thì sẽ mất đi cơ hội cho đại quân Tây Lăng một kích, "Tây Bắc liền phiền Đại ca và cậu." Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói.

Từ Hồng Vũ khẽ cau mày, nhìn Diệp Ly nói: " Ly nhi cũng muốn đi?"

Diệp Ly gật đầu mỉm cười nói: “Vâng, làm phiền cậu.”

Từ Hồng Vũ có chút không tán thành nhìn Diệp Ly, mặc dù biết cháu gái ngoại võ nghệ phi phàm nhưng rốt cuộc vẫn là đứa con duy nhất mà muội muội mình lưu lại, Từ Hồng Vũ đối với mấy đứa cháu trai đều không đổi sắc mặt, thậm chí đối với Từ Tri Duệ và Mặc Tiểu Bảo cũng có thể nói là nghiêm nghị, nhưng duy nhất đối với Diệp Ly là không yên tâm. Diệp Ly cười nói: “Cậu không cần lo lắng cho Ly nhi, ông ngoại cũng đồng ý với cháu rồi.”

Nghe vậy, Từ Hồng Vũ có chút ngoài ý muốn. Phụ thân yêu thương Ly nhi không hề kém mình, làm sao có thể đồng ý cho Ly nhi chạy lên nơi nguy hiểm như chiến trường được. Suy nghĩ một chút, mặc dù Từ Hồng Vũ không nghĩ ra nhưng ông cũng biết nếu phụ thân làm như vậy thì cũng có nguyên nhân của người, thầm nghĩ lúc trở về sẽ đi thư viện hỏi phụ thân cho rõ ràng, nhưng cũng không tiếp tục ngăn cản Diệp Ly, nhẹ thở dài một cái nói: “Cũng được, cháu nhớ ngàn vạn lần cẩn thận.”

“ Ly nhi biết rồi, cậu cứ yên tâm.” Diệp Ly cười nói

Từ Thanh Trần trầm ngâm chốc lát, ngẩng đầu hỏi: “ Binh mã Tây Bắc có không quá 120 vạn, trong đó ít nhất một nửa đóng tại Tây Bắc. Nói như vậy, ngươi nhiều nhất chỉ có thể mang sáu mươi vạn nhân mã xuất chinh. Mấy năm nay chúng ta cũng âm thầm dò xét, tổng binh mã Tây Lăng đã vượt qua ba trăm vạn. Lôi Chấn Đình ném vào Đại Sở gần một trăm vạn binh mã. Một khi ngươi xâm nhập Tây Lăng thì hắn sẽ trở về cứu viện, mười mặt bao vây, ngươi ít nhất sẽ bị hơn hai trăm vạn nhân mã bao vây, đến lúc đó ngươi định làm thế nào?”

Mặc Tu Nghiêu lười biếng cười nói: “ Ta đánh vào Tây Lăng cũng

giống như Lôi Chấn Đình đánh vào Đại Sở vậy, muốn khải hoàn trở về cứu viện nào có dễ như vậy? Cho dù tướng sĩ Đại Sở có ngu ngốc thì cũng không thể mấy trăm vạn người đều ngu ngốc như vậy đi? Huống hồ, Bản vương tính chỉ mang bốn mươi vạn người xuất chinh, cảnh nội Tây Bắc cũng chỉ lưu lại bốn mươi vạn người. Còn bốn mươi vạn người thì sẽ lưu lại biên cảnh chờ Lôi Chấn Đình. Chờ đến lúc hắn đột phá vòng vây mà Bản vương còn chưa đánh hạ hoàng thành Tây Lăng thì đầu Bản vương sẽ lấy xuống cho hắn đá cầu!."

Nghe vậy, cho dù là Từ Thanh Trần cũng không khỏi hít một hơi. Chỉ lấy bốn mươi vạn binh mã mà muốn từ biên cảnh đánh tới hoàng thành Tây Lăng, cho dù Từ Thanh Trần không hiểu chiến sự thì cũng biết chuyện này khó chẳng khác nào lên trời. Mặc Tu Nghiêu làm như không thấy Từ Thanh Trần và Từ Hồng Vũ lo lắng, cười tủm tỉm nói: "Lần này, chỉ sợ sẽ rất khó khăn. Tây Bắc làm phiền Đại ca và cậu trông nom." Trong đầu Từ Tranh Trần chợt lóe linh quang, trầm giọng nói : "Ngươi nói rất có thể có người nhân cơ hội này tấn công Tây Bắc?"

"Ừ, quả thật rất có khả năng." Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Nếu trong khoảng thời gian ngắn Lôi Chấn Đình không thể phá được hàng rào phong tỏa thì rất có thể chuyển hướng công sang Tây Bắc. Mà Bản vương .. rất có thể không kịp trở lại cứu viện. Cho nên…" sắc mặt Từ Thanh Trần phá lệ âm trầm, "Tại hạ cho rằng vương gia đã biết, tại hạ tay trói gà không chặt."

Mặc Tu Nghiêu phất tay một cái cười vui vẻ, "Văn nhân còn ngoan độc hơn người thường ba phần mà. Bản vương rất có lòng tin với công tử Thanh Trần. Công tử Thanh Trần tuyệt đối có năng lực trù hoạch trong màn trướng nhưng lại quyết định đến thắng bại sau cùng. Bản vương phó thác tất cả của cải cho Đại ca, chẳng lẽ Đại ca muốn xem muội muội và muội phu ngươi thất bại thảm hại, tương lai

lưu lạc thiên nhai không có nhà để về sao?”

“Mặc-Tu-Nghiêu…” công tử Thanh Trần xưa nay phong độ xuất trần lần nữa thu hồi nụ cười, thần sắc bĩnh tĩnh nhìn chằm chằm vào Mặc Tu Nghiêu, nhưng dưới vẻ bình tĩnh kia mơ hồ thấy được sóng gió kinh người. Mặc Tu Nghiêu cũng không thật sự muốn chọc hắn nổi giận thật, nghiêm mặt nói: “Đại ca, không phải là Bản vương làm việc nguy hiểm mà là tình thế hôm nay không thể không như vậy. Kính xin Đại ca tha lỗi.”

Từ Thanh Trần không vui hừ nhẹ một tiếng, nói với Diệp Ly: “Ly nhi, muội thật sự không có ý định đổi một phu quân như ý khác sao?”

Diệp Ly mỉm cười, ai cũng không giúp. Mặc Tu Nghiêu chặn ngang, nắm lấy tay Diệp Ly, không vui quét mắt nhìn Từ Thanh Trần một cái, “Công tử Thanh Trần, thà hủy mười tòa miếu cũng không nên đi phá hư hôn nhân của người khác chứ. Bản vương và A Ly kiêm điệp tình thâm, lời này của ngươi thật đánh mất phong độ quân tử.” Trong nháy mắt, ném mấy phần áy náy ra sau gáy, Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm công tử Thanh Trần, trong lòng đột nhiên oán hận. Muốn cướp A Ly của Bản vương, ta cho ngươi mệt chết.

Ngu ngốc, Bản công tử không thèm so đo với ngươi. Công tử Thanh Trần cố nén cảm giác khinh bỉ.

“ Vương phi, hai vị Từ phu nhân và Từ thiếu phu nhân cầu kiến.” Trong thư phòng, bốn người đang thương lượng những việc cần chuẩn bị trước khi xuất binh lại nghe Tần Phong ngoài cửa bẩm báo nói. Diệp Ly ngẩn ra, “Mợ cả và mợ hai?” Hai vị Từ phu nhân cũng biết Diệp Ly không giống những phụ nhân chỉ biết coi chừng hậu viện và khuê phòng như các nàng, bình thường đều bận việc lớn, cho nên bình thường cũng ít khi tìm đến Diệp Ly. Nếu tới Định Bương phủ thì các bà liền đi thăm Hoa hoàng hậu và Hoa Thiên Hương hoặc thỉnh

thoảng tìm Từ Thanh Trần mãi không chịu về nhà, cho nên bình thường chỉ cần bảo thị vệ trực tiếp đưa vào là được. Hôm nay lại trịnh trọng cầu kiến như vậy chắc có chuyện quan trọng.

Diệp Ly nháy mắt mấy cái, nhìn Từ Thanh Trần và Từ Hồng Vũ một chút. Từ Hồng Vũ cười nhạt nói: “Không phải chuyện gì lớn cả, Ly nhi đi gặp các nàng là hiểu.” Diệp Ly nghi ngờ nhướng mày, nhìn về phía Từ Thanh Trần. Từ Thanh Trần thong dong tự tại, chống lại ánh mắt ép hỏi của Diệp Ly ho nhẹ một cái, thấp giọng nói: “ Là chuyện của Tam ca muội.”

Tam ca?Diệp Ly mở trừng hai mắt, lúc này mới hiểu hiểu. Lần này Từ Thanh Phong muốn cùng bọn họ xuất chinh, cho nên lần này hai vị phu nhân vì Từ Thanh Phong mà tìm đến nàng rốt cuộc là vì cái gì dĩ nhiên không cần nói cũng biết. Có chút dở khóc dở cười lắc đầu. Diệp Ly hỏi: “Mấy ngày nay Tam ca không có việc gì mà? Huynh ấy không về nhà sao?”

Từ Thanh Trần cười nói: “Hôm kia có về, nhưng vừa lộ mặt ra cái rồi không rõ tung tích. Nghe nói sáng sớm hôm nay đã trở lại Định Vương phủ.”

Diệp Ly nhìn về phía Tần Phong, Tần Phong cúi đầu ho nhẹ một tiếng cười nói: “ Quả thật sáng nay Từ Tam công tử có tới Vương phủ, đang luyện võ so tài trong sảnh, sau đó đi về phòng một lát, vẫn chưa ra ngoài.” Lại nói mấy vị công tử Từ gia vì tránh chuyện này mà làm ra toàn mấy chuyện điên rồ. Không nói Tam công tử cả ngày lẫn đêm cuộn mình trong quân doanh không ra ngoài, còn có Tứ công tử và Ngũ công tử chạy đến phương Bắc quanh năm suốt tháng không về được một hai lần, ngay cả phong nhã xuất trần công tử Thanh Trần một tháng cũng có hơn phân nửa thời gian tình nguyện ở lại thư phòng trong vương phủ cũng không chịu về phủ. Điều này khiến cho Tần Phong độc thân vốn luôn mơ ước vợ con vạn phần khó hiểu. Từ

Nhị công tử người ta không phải sớm lập gia đình, ngày tháng trôi qua mỹ mãn hạnh phúc sao? Tại sao mấy người này ai cũng chạy táo tác cả vậy? Thật đúng là ở trong phúc mà không biết phúc, điều này làm cho nhóm lão quang côn không tìm được vợ trong Mặc gia quân làm sao chịu nổi?

Bất đắc dĩ lắc đầu, Diệp Ly đứng lên nói: " Ta đi gặp hai mợ chút. Tần Phong, đi mời Tam công tử cùng đi."

"Thuộc hạ tuân lệnh." Tần Phong cất cao giọng nói, trong đáy mắt xẹt qua một tia sáng xem kịch vui. Nghe nói, hai năm qua Từ Tam công tử ngày càng khó bắt, ít nhất thì người của Từ gia không ai bắt được hắn. Nhưng mà đối với Tần Phong mà nói thì đây không phải chuyện khó khăn gì, Từ Tam công tử không phải là do hắn dạy dỗ sao.

Trên mặt hồ xây một thủy các, nước hồ màu xanh lục bích khiến cho không khí giữa hè tháng sáu thêm mấy phần mát mẻ và thư thái. Sắc mặt Từ Nhị phu nhân khó coi ngồi bên giường, bên cạnh là Từ Đại phu nhân và Tần Tranh đang nhỏ giọng an ủi. Chẳng qua là Từ Nhị phu nhân bị con trai chọc tức cũng không dễ dàng trấn an xuống như vậy, mặc dù không phát hỏa với chị dâu và con dâu nhưng sắc mặt vẫn như cũ âm trầm.

"Mợ hai, sao thế ại? Ai chọc mợ tức giận vậy?" Diệp Ly chậm rãi đi vào, nhẹ giọng cười nói

"Còn có thể là ai, hôm nay người có thể làm ta tức giận như vậy ngoại trừ đứa con bất hiếu đó thì còn ai nữa!." Từ Nhị phu nhân túm khăn tay, tức giận nói. Diệp Ly đi tới bên người nàng, lại cười nói: "Mợ hai nói Tam ca à? Hôm nay huynh ấy đang ở trong phủ của cháu, để cháu gái cho người bắt huynh ấy lại, hung hăng thu thập một phen cho mợ hai hả giận nhé!."

Từ Nhị phu nhân thở dài một tiếng, lôi kéo Diệp Ly ngồi xuống nói: "Thu thập hắn thì có ích gì? Tiểu tử kia…Cha hắn không biết đã thu thập hắn bao nhiêu lần rồi, còn không phải là ngày ngày chọc ta! Ly nhi, cháu nói xem… ta chỉ là muốn hắn đi gặp cô nương người ta một chút thôi mà, nhân gia người ta cũng có ăn hắn đâu?"

Nghe Từ Nhị phu nhân nói, Diệp Ly không khỏi nhớ đến lí do thoát thác của mấy đứa con của Từ Đại phu nhân năm ngoái. Từ gia ngũ vị công tử siêu quần bạt tụy tất nhiên không phải là giả, nhưng trừ Nhị ca thì không mội người nào, không một ai khiến người khác bớt lo. Từ Đại phu nhân mỉm cười vỗ vỗ tay em dâu cười nói: " Muội vẫn còn tốt chán, Thanh Trạch vốn nghe lời mà Duệ Nhi cũng thông minh khả ái. Nếu như nhà muội cũng giống như ba người nhà ta thì không phải là làm muội tức chết sao?"

Từ Nhị phu nhân nghe lời này của Đại phu nhân, lại nhìn Tần Tranh nhã nhặn lịch sự dịu dàng ngồi bên cạnh, quả thực cảm thấy an ủi rất nhiều. Dù gì nàng cũng còn một nhi tử nghe lời, một cô con dâu hiền huệ đoan trang, một đứa cháu trai thông minh lanh lợi. Nghĩ một chút về ba người nhà chị dâu, đúng là đáng buồn mà.

"Đại tẩu, tẩu không gấp sao?"

Từ Đại phu nhân cười khổ, "Ta gấp đến mức tóc cũng bạc rồi đây. Thanh Trần coi như xong, giờ ta cũng không thèm quản hắn khỉ gió gì nữa. Tiểu Tứ và Tiểu Ngũ dứt khoát hàng năm ở bên ngoài không chịu về nhà, bây giờ ta nào còn có thể sống chết cầu xin bọn chúng lập gia đình nữa, bọn chúng có thể thường xuyên về thăm lão thái bà ta một chút là ta đã hài lòng rồi."

"Mợ cả, Tứ ca và Ngũ đệ còn trẻ mà. Chừng hai năm nữa sẽ thay đổi, như vậy đi… Nếu qua hai năm nữa mà Tứ ca và Ngũ đệ còn học theo Đại ca thì Ly nghi sẽ giúp người lo liệu một Bách hoa yến, chúng

ta tự mình chọn một người vợ cho hai người đó là được."

Diệp Ly cười yếu ớt nói. Từ đại phu nhân cười nói: "Thôi, ta cũng chỉ có thể tự an ủi mình bọn chúng còn trẻ thôi." Từ Đại phu nhân cũng bị con lớn làm cho tức giận không nhẹ. Đáng tiếc, ngay cả lão gia và Lão thái gia nhà mình cũng không thể nói gì, bà cũng không còn ý nghĩ làm mai cho Từ Thanh Trần nữa. Nhưng hai tiểu nhi tử thì nhất định phải giám sát thật kỹ, nếu như qua hai mươi bốn hai mươi lăm mà bọn chúng còn không có ý trung nhân thì bà sẽ tự tay trói chúng nó lại thành thân. Nếu không, bà thật không còn mặt mũi nào gặp liệt tổ liệt tông Từ gia nữa.

Vốn là ba người ngươi một lời ta một tiếng một lúc thì tức giận trong lòng Từ Nhị phu nhân cũng dần biến mất, không ngờ, vừa ngẩng đầu lên liền thấy bên ngoài Thủy các Từ Thanh Phong đang bị Tần Phong dẫn tới.

Từ Thanh Phong thấy mấy người đang ngồi bên trong, sắc mặt liền đại biến, hét to một tiếng, "Tần Phong, ngươi bán đứng bằng hữu!." Xoay người nhảy ra ngoài. Nỗi tức giận trong lòng Từ Nhị phu nhân lại dâng lên, " Nghịch tử! Con đứng lại đó cho ta." Ta là mẫu thân con hay là cừu nhân kiếp trước của con vậy hả. Con trai vừa thấy mình liền trốn khiến cho cơn tức giận của Từ Nhị phu nhân bộc phát.

Ngoài cửa, Tần Phong nhàn nhã nhìn Từ Thanh Phong bên cạnh vọt ra ngoài. Khoát tay lấy ra một cây roi trong tay áo, vung lên quấy lấy một chân Từ Thanh Phong, kéo người lại. Từ Thanh Phong vội vàng lật người trên không trung, vững vàng rơi xuống đất, vừa mới đứng lại đã quét một cước hướng Tần Phong. Tần Phong nhíu mày, rất hào hứng bắt đầu so chiêu với hắn.

Hai người ở bên ngoài đánh càng cao hứng, bên trong Từ Nhị phu nhân lại tức đến nỗi ánh mắt đều đỏ. Đứng dậy ra khỏi Thủy các,

hướng về Từ Thanh Phong đang đánh nhau quát: “Từ Thanh Phong! Con mau dừng tay cho ta!.” Từ Thanh Phong hơi sững sờ, chính là lúc này Tần Phong liền bắt được cánh tay phải của hắn, bẻ ra sau, một tay khác khóa chặt đầu vai trái của hắn, cười híp mắt nói “Tam công tử, chơi hai năm cũng đủ lâu rồi chứ?”

“Hèn hạ!.” Từ Thanh Phong không cam lòng nói.

“Đây gọi là nắm chắc thời cơ, ngươi ở trong Kỳ Lân mấy năm mà còn chưa hiểu sao? Kỳ Lân chính là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ!.” Tần Phong cười như thường trả lời.

Từ Thanh Phong im lăng, ông đây chỉ không nghĩ tới ngươi đối với người mình cũng bất chấp thủ đoạn thôi!

Diệp Ly đi theo ra ngoài, nhìn hai người một lúc, khẽ lắc đầu một cái, tính tình Tam ca thật ra thì không thích hợp với Kỳ Lân. Mặc dù mấy năm nay hắn đều cố gắng, thậm chí mọi tố chất chưa bao giờ kém hơn bất cứ Kỳ Lân nào. Nhưng mà Diệp Ly vẫn thấy hắn nên chính thức tham gia chiến trường thì mới có thể phát huy tài năng của mình. Nhưng mà….Có ai mà chưa từng trải qua tuổi trẻ? Giống như kiếp trước, bất cứ người quân nhân nào cũng mong ước được trở thành bộ đội đặc chủng vậy, mà kiếp này, mỗi người Mặc gia quân không ai không muốn tiến vào Kỳ Lân. Không phải bởi Kỳ Lân có chức vụ hay quân lương cao, mà là, Kỳ Lân đại biểu cho lực lượng tinh nhuệ nhất của Mặc gia quân.

“Mẫu thân…” nhìn vẻ mặt mẫu thân nộ khí đằng đằng, Từ Thanh Phong lập tức ỉu xìu. Nhấc chân đá đá Tần Phong, thấp giọng lầu bầu nói: “Buông ra, buông ra. Ta không chạy đâu…” Tần Phong cười mà như không liếc hắn một cái, buông bàn tay đang kiềm chế hắn ra.

Ngươi chạy trốn được chắc?

Từ nhị phu nhân cười lạnh một tiếng nói: “Con còn biết ta là mẫu thân ngươi?”

“Mẫu thân…”Từ Thanh Phong biết mình đuối lý liền cúi đầu. Hắn không có bản lãnh như Đại ca, bất kể chuyện có vô lý cỡ nào thì huynh ấy cũng có thể lấy vẻ mặt tiêu sái biện luận thao thao không ngừng, hắn cũng không giống như Nhị ca đầu gỗ, vĩnh viễn đều là một vẻ mặt.

Nhìn bộ dáng ỉu xìu của con trai, Từ Nhị phu nhân rốt cuộc vứt bỏ những giáo dưỡng danh môn khuê tú mấy chục năm qua, tiến lên níu lấy lỗ tai hắn một phen, giận giữ hét: “Mẫu thân con sẽ hại con chắc? Bắt con cưới vợ mà khó đến thế sao? Nhà chúng ta cũng cởi mở, mẫu thân con cũng cho con cơ hội lựa chọn gặp người ta một chút, con thấy có mấy nhà lại cho gặp mặt trước khi thành thân không hả? Ta thấy con chính là ở trong phúc mà không biết phúc!”

“Mẫu thân, mẫu thân…” Bị mẫu thân nhéo tai trước mặt nhiều người như vậy, mặc dù hắn không đau nhưng hết sức mất mặt, “Mẫu thân à, nhi tử biết sai rồi!.”

“Biết sai rồi?” Từ nhị phu nhân thiêu mi, “ Vậy thì cùng mẫu thân đi gặp Dương cô nương.”

“Dương cô nương? Dương cô nương nào?” Từ Thanh Phong mờ mịt.

Từ Nhị phu nhân khóe mắt nhướng lên, “Con nói gì cơ?” Vậy công sức bà càm ràm bên tai hắn cả đêm qua đều là vô ích rồi?

“ Chưa gặp bao giờ ! Ngay cả nghe cũng chưa nghe nói qua! Ai biết

nàng từ đâu ra, không dưng lại ném cho con? Cho dù không bằng biểu muội thì ít nhất cũng phải không kém Nhị tẩu bao nhiêu chứ. Dương cô nương? Ở Ly thành có người này hả? Không phải là mẫu thân người bụng đói ăn quàng tùy tiện chọn một nữ nhi nhà giàu mới nổi nhét cho con đấy chứ?"

"Bụng đói ăn quàng? Ta thấy con mới là bụng đói ăn quàng thì có!" Từ Nhị phu nhân đập mạnh một phát vào gáy Từ Thanh Phong, "Hồi nhỏ bảo con học thì con không học, cho con bảo ta bụng đói ăn quàng này!."

"Mẫu thân…con sai rồi!." Từ Thanh Phong chạy trối chết, "Con không có ý này, tóm lại….tóm lại con không muốn Dương cô nương, Lý cô nương gì hết. Ý của con là nếu có cưới thì cũng phải cưới một cô nương sắc nước hương trời, mấy người dong chi tục phấn con không …"

Bốp! Lời còn chưa nói hết, có cái gì đó đạp mạnh lên gáy hắn. Từ Thanh Phong mờ mịt nhìn quyển sách không biết từ đâu bay tới chụp lên gáy mình, quay đầu lại thấy Hoa Thiên Hương bình tĩnh đứng cách đó không xa, nhất thời có chút quẫn bách, " Chuyện này, Hoa cô nương, tại sao nàng…"

Hoa Thiên Hương nhàn nhạt nói: "Ta đi ngang qua , lại nghe nói Tranh nhi ở chỗ này liền tới xem một chút, vậy cáo từ trước!."

Nhìn bóng lưng Hoa Thiên Hương rời đi, Từ Thanh Phong quay đầu mờ mịt hỏi: "Chuyện này….Tại sao Hoa cô nương lại lấy sách đập ta?"

Trong mắt Diệp Ly lóe lên một tia sáng, cười tươi mà nói: "Bởi vì, nàng chính là người dong chi tục phấn , nữ nhi nhà giàu mới nổi mà Tam ca vừa nói..Dương cô nương!."

Nhất thời, sắc mặt Từ Thanh Phong trắng bệch.

Chương 294: Hôn sự của Từ tam công tử

“Làm sao…làm sao có thể?” Từ Thanh Phong nói hơi cà lăm, rõ ràng là bạn tốt của biểu muội và Nhị tẩu nhà hắn, Hoa tiểu thư của Hoa quốc công phủ mà, tại sao lại biến thành Dương cô nương gì đó? Quan trọng nhất là! Tại sao nàng lại đúng lúc này nghe được lời của hắn!

Nhìn bộ dáng ảo não của Từ Thanh Phong, Diệp Ly và Tần Tranh lặng lẽ trao đổi ánh mắt một cái. Tần Tranh lại cười nói: “Tam đệ, đệ biết nàng ấy à?”

“Chuyện này…” Từ Thanh Phong có chút quẫn bách, “ Lúc trước ở kinh thành…vô tình gặp mấy lần.”

Rốt cuộc cũng là do mình sinh ra, Từ Nhị phu nhân sao có thể không thấy Từ Thanh Phong hơi khác thường, chớp mắt một cái, cười khanh khách nhìn Diệp Ly nói: “Ly nhi, chuyện này là ta lỗ mãng. Ta thấy Tam ca của cháu sắp phải đi xa nên nhất thời sốt ruột mà có chút loạn. Cháu tốt nhất là nói với Dương cô nương một chút, ngày mai ta sẽ tự mình tới cửa nói lời xin lỗi. Đứa con bất hiểu này …Thôi, ta cũng chẳng muốn quản hắn nữa.”

“Mẫu thân….” Từ Thanh Phong có chút lo lắng nhìn bóng dáng ngoài cửa giờ đã không thấy, lại nhìn mẫu thân bộ dáng nhàn nhã ngồi đó, không khỏi gấp đến đỏ mặt. Từ Nhị phu nhân bình tĩnh cầm khăn tay xoa chút mồ hôi trên trán, nghiêng người nói với Từ Đại phu nhân: “Đại tẩu, muội nhìn thấy đứa con bất hiếu này l tức giận, chúng ta trở về đi.”

Từ đại phu nhân nhìn Từ Thanh Phong một chút, bưng miệng cười gật đầu nói: “Cũng được, lát nữa chúng ta ra khỏi thành đi thăm Lão thái gia và bọn Ngự Thần, Duệ nhi một chút, bên ngoài mát mẻ, so với ở nhà thì dễ thở hơn nhiều.”

Từ Nhị phu nhân mỉm cười đồng ý, “Đại tẩu nói rất đúng. Chúng ta về trước đi. Tranh Nhi con về trễ một chút cũng không sao, thuận tiện thay mẫu thân nói lời xin lỗi với Dương tiểu thư.”

Tần Tranh cười yếu ớt, nhẹ nhàng cúi chào nói: “Tranh nhi hiểu rồi, Đại bá mẫu và mẫu thân đi thong thả.”

Đưa mắt nhìn hai vị phu nhân rời đi, Tần Tranh và Diệp Ly nhìn nhau cười một tiếng, nhìn về Từ Thanh Phong ủ rũ cúi đầu đứng một bên. Diệp Ly chớp mắt, cười híp mắt, tiêu sái đến bên cạnh Từ Thanh Phong, “Tam Ca, nói một chút coi, tại sao huynh lại biết Nhược Hoa?”

“Nhược Hoa?” Từ Thanh Phong mờ mịt.

Diệp Ly nhướng mày, lúc này Từ Thanh Phong mới hồi phục tinh thần, gương mặt luôn sảng lãng hiếm khi lộ ra mấy phần quẫn bách và ngượng ngùng, Diệp Ly và Tần Tranh nhìn mà trong lòng cười thầm không dứt.

“Ách…Thật sự là đã gặp qua hai lần ở kinh thành. Mặt khác, hai ngày trước không phải ta vừa về đã tới Định Vương phủ một chuyến sao? Phượng Tam muốn ta đưa chút đồ cho Trầm tiên sinh. Sau đó, nhìn thấy nàng…cùng Vô Ưu ở chỗ Trầm tiên sinh.” Từ Thanh Phong khổ não nhìn Diệp Ly nói: “Ly nhi, ta thật sự không cố ý. Ta…Ta không biết nàng chính là Dương cô nương mà, nếu như ta biết…”

Diệp Ly cười híp mắt nhìn hắn cười hỏi: “Nếu Tam ca biết thì thế nào?”

Từ Thanh Phong cúi đầu trầm ngâm trong chốc lát, nhưng có chút ủ rũ lắc đầu nói: “ Quên đi, không có gì. Chuyện này.. Hai người thay ta nói với Hoa..Dương cô nương một tiếng xin lỗi. Ta thật sự không cố ý.”

Tần Tranh nghi ngờ nhìn Diệp Ly có chút không hiểu tại sao Từ Thanh Phong bất thình lình thay đổi. Diệp Ly cười tỉm tỉm nói: “Nói xin lỗi thì phải tự mình đi mới có thành ý chứ?” Từ Thanh Phong lắc đầu một cái nói: “Vẫn là quên đi, Dương cô nương là nữ nhi khuê các, ta đường đột tới, không tốt cho khuê dự của nàng. Ly nhi, Nhị tẩu ta đi trước đây.”

Nhìn Từ Thanh Phong xoay người rời đi, Diệp Ly nhíu mắt, giơ tay kéo Từ Thanh Phong thấp giọng nói: “ Tam ca, huynh sợ sau khi xuất chinh vạn nhất có chuyện gì lại làm trễ nải con gái nhà người ta, nhưng huynh có sợ lúc huynh còn sống trở về mà cô nương người ta đã là la phu hữu phu* không ?” Từ Thanh Phong kinh ngạc nhìn Diệp Ly, Diệp Ly lại cười nói, “ Chuyện này nhất định có biện pháp giải quyết, huynh đi nói rõ ràng với Thiên Hương đi. Định Vương phủ chúng ta không có người chỉ biết khua môi múa mép như vậy, nghe lời…”

** La Phu hữu phu: Bắt nguồn từ bài thơ Mạch thượng tang*

“La Phu trước xe đáp

“Sứ quân sao quên ư!

Sứ quân đã có vợ

La Phu có trượng phu.”

Khuôn mặt tuấn tú của Từ Thanh Phong nhất thời đỏ bừng, lập tức lùi lại mấy bước nhìn chằm chằm Diệp Ly, “Ly nhi…”

Diệp Ly lôi kéo Tần Tranh, phất tay một cái nói với hắn: “Mau đi đi, muội và Tranh nhi còn chút chuyện muốn nói, không rảnh đi khắc phục hậu quả cho huynh đâu. Nếu hôm nay không có người đi xin lỗi nàng, cô nương nhà người ta nhất thời thương tâm, nói không chừng liền…” Từ Thanh Phong sắc mặt trắng bệch, xoay người vội vã rời đi.

Sau lưng, hai nữ tử liếc mắt nhìn nhau rồi ôm bụng cười to.

“Ly nhi, muội lại làm vậy với Tam đệ…” Tần Tranh cười đủ rồi, vừa lau nước mắt vừa lắc đầu nói. Diệp Ly bất đắc dĩ nhún vai nói: “Muội nào có chọc ghẹo huynh ấy. Tam ca thẳng thắn, tính tình chỉ sợ còn thành thật hơn Nhị ca, muội mà không nói như vậy, không chừng huynh ấy lại không muốn ra cửa nữa, chờ huynh ấy trở lại Thiên Hương lại lấy người khác rồi thì huynh ấy còn không khóc chết?”

“Thân trong đại cục, Tam đệ mới tự loạn trận cước. Chờ đệ ấy hồi phục tinh thần lại…”

“Huynh ấy dám làm gì muội?” Diệp Ly ngửa đầu cười nói, Tam ca vốn đánh không lại nàng! Hơn nữa, nếu chuyện thành, còn sợ Tam ca không cám ơn nàng sao?

Trong khách viện Định Vương phủ, nơi đình viện rộng rãi u tĩnh Hoa Thiên Hương một mình ngồi bên bồn hoa buồn phiền. Nàng vốn không để tâm mấy lời của Từ Thanh Phong, dù gì nhân phẩm mấy vị công tử Từ gia nàng cũng biết một chút, nếu không thời điểm cô cô nói ý của Nhị phu nhân với nàng thì nàng cũng không thể không đồng

ý. Nhìn tình huống vừa rồi cũng biết Từ Thanh Phong là bị Từ Nhị phu nhân ép mà nói không lựa lời.

Mặc dù biết Từ Thanh Phong không phải là có ý kiến gì với nàng nhưng mà một cô nương lại bị người khác ghét bỏ như vậy, bảo không tức giận là không thể nào. Ít nhất lúc ấy, nàng liền không chút do dự dùng quyển sách dày trong tay đánh hắn. Đáng tiếc, lại không đập trúng mặt Từ Thanh Phong !

Họ Từ kia! Tốt nhất là ngươi đừng rơi vào tay bản cô nương.

Từ Thanh Phong vượt tường lặng lẽ lọt vào trong vườn, liền thấy một cô gái xinh đẹp yểu điệu đang dùng sức ngắt một nắm hoa. Không khỏi rụt cổ một cái, hắn cũng không phải đần. Chắc chắn lúc này trong lòng cô nương kia tuyệt đối là đang thầm bóp cổ mình.

“Khụ…” Từ Thanh Phong ho nhẹ một tiếng, có chút lúng túng nhìn Hoa Thiên Hương quay đầu nhìn hắn, đầu tiên là sửng sốt, sau đó gương mặt xinh đẹp trầm xuống xoay người rời đi.

“Cái đó…Hoa, Dương cô nương!.” Từ Thanh Phong vội vàng kêu lên.

Hoa Thiên Hương quay đầu lại, nhàn nhạt nhìn hắn nói: “Từ Tam công tử có gì chỉ giáo?”

Từ Thanh Phong có chút không tự nhiên tiến lên nói: “ Mấy lời vừa rồi..kì thực ta không có ý đó. Kính xin cô nương tha lỗi.” Dung nhan xinh đẹp của Hoa Thiên Hương hiện ra một tia lãnh diễm vui vẻ, “Công tử nói quá lời, tiểu nữ không biết từ đâu tới, là con nhà giàu mới nổi lại dung chi tục phấn nào dám trách tội Từ Tam công tử.”

“Dương cô nương…” nhìn khuôn mặt hé ra hơi lạnh trước mặt, Từ

Thanh Phong chỉ cảm thấy tay chân luống cuống, còn khẩn trương hơn cả ra chiến trường đánh giặc. Trong lòng càng thêm vạn phần tiếc nuối mình không có tài ăn nói khéo léo như Đại ca cùng Tứ đệ Ngũ đệ, tối thiểu cũng nên như Nhị ca đầu gỗ, thấy núi thái sơn đổ cũng không đổi sắc. Hắn thậm chí không biết lúc này mình có đỏ mặt hay không nữa.

Hoa Thiên Hương mặt lạnh nhìn bộ dáng quẫn bách của nam tử trước mặt, không nhịn được khẽ giương khóe miệng, liếc mắt nhìn trời. Bộ dáng này sao thoạt nhìn giống như là bản cô nương đang bắt nạt hắn vậy ?

“Nếu Từ công tử không có chuyện gì thì mời trở về đi.” Chờ chốc lát mà cũng không thấy Từ Thanh Phong chủ động nói chút gì, Hoa Thiên Hương cũng lười dây dưa với hắn ở chỗ này. Không chừng mất cả buổi chiều mà đối phương cũng không nhất định có thể nói ra nửa câu.

Mắt thấy Hoa Thiên Hương xoay người rời đi, Từ Thanh Phong trong lòng quýnh lên, liền đưa tay muốn kéo nàng lại.

“Ngươi…”

“A?!.” Phục hồi lại tinh thần, phát hiện mình mạo phạm cô nương nhà người ta, trong lòng Từ Thanh Phong càng thêm hoảng hốt, gần như sắp không nhịn được mà chạy trối chết. Nhưng trong đầu không khỏi hiện ra cảnh lúc trước biểu muội mình thấp giọng nhắc nhở. La phu hữu phu…La phu hữu phu…. Nhất thời trong đầu hiện lên cảnh tượng cô gái trước mắt cùng một nam tử không rõ mặt bái đường thành thân. Từ Thanh Phong vội vàng lắc đầu ném cảnh tượng vừa vụt qua ra khỏi đầu. Quả thật hắn và Hoa Thiên Hương đã gặp nhau hai lần ở Sở Kinh nhưng mà Từ Thanh Phong cũng không để ý. Cho đến hai ngày trước trở về thành, vì né tránh mẫu thân nên hắn mới

viện cớ giúp Phượng Tam tặng đồ mà chạy tới Định Vương phủ, lại vừa đúng lúc thấy công chúa Trường Nhạc tán gẫu với Hoa Thiên Hương ở chỗ Trầm Dương. Vừa thấy đúng là giật nảy mình.

Lúc ấy Từ Thanh Phong cũng không để ý, cho đến khi về nhà bị mẫu thân lôi kéo nói một đống chuyện thành thân. Vốn là càng nghe hắn càng cảm thấy nhức đầu nhưng đồng thời trong đầu lại không ngừng hiện lên dung nhan xinh đẹp kia, Từ Thanh Phong cũng không phải người ngu, tất nhiên hiểu mình có thiện cảm với con gái người ta, nhưng vì hắn sắp phải xuất chinh nên cũng không dám suy nghĩ nhiều. Không ngờ còn chưa bắt đầu mà mình đã đắc tội người ta rồi.

Hoa Thiên Hương kì quái nhìn nam nhân trước mặt, im lặng không nói.

“Hoa, Dương cô nương….Ta thật sự không cố ý. Ta không biết là nàng, mẫu thân luôn cùng ta nói mấy chuyện này, ta bị ép cho nên mới nói ra lời như vậy. Thật ra thì ta muốn nói với mẹ ta là, ta đã….đã có ý trung nhân.” Nói đến đây, bên tai Từ Thanh Phong đã có chút đỏ nên cúi đầu.

Hoa Thiên Hương không nhịn được mặt hắc tuyến. nhàn nhạt nói: “Nếu là hiểu lầm thì giải khai là được. Ta không trách Từ Tam công tử, công tử trở về đi. Cáo từ.”

Nhìn Hoa Thiên Hương xoay người rời đi, Từ Thanh Phong không khỏi ngẩn ngơ. Hắn…nói sai gì rồi sao?

Phía sau, cách đó không xa bên ngoài cửa hình mặt trăng, Diệp Ly và Tần Tranh không nhịn được liếc mắt. Tam ca (Tam đệ) bình thường cũng không ngu như vậy mà. Diệp Ly cắn răng, gỡ xuống một trâm hoa sen trên đầu ném tới, bịch một tiếng nện vào đầu Từ Thanh Phong. Từ Thanh Phong sờ cái đầu, quay lại thấy hai người

nhô đầu ra liền dở khóc dở cười. “Ly nhi, Nhị tẩu, hai người ở đây làm gì?”

“Ngu ngốc….Mau thổ lộ đi.” Diệp Ly thấp giọng nhắc nhở.

“Hả?” Từ Tam công tử đỏ mặt, quay đầu trộm liếc Hoa Thiên Hương vừa xoay bước qua bồn hoa rời đi, chỉ còn lưu lại vạt áo. Diệp Ly chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Huynh không nói rõ ràng làm sao nàng ấy biết được huynh có ý gì?” Tần Tranh che miệng cười nói: “Tam đệ, chỉ sợ Thiên Hương cho rằng đệ thích cô nương khác rồi.”

“Đệ…đệ không có…”

“Không có còn không mau đi!.”

Cuối cùng cũng phản ứng được sự việc có chút không bình thường, Từ Thanh Phong vội vàng xoay người đuổi theo. Diệp Ly và Tần Tranh liếc mắt nhìn nhau lặng lẽ đi theo. Mới vừa đi hai bước liền nghe thấy giọng nói Từ Thanh Phong truyền đến cách đó không xa, “Dương cô nương, ý của ta là ý trung nhân của ta chính là nàng!.”

Giọng nói Từ Thanh Phong không lớn nhưng tuyệt đối không coi là nhỏ, ít nhất Diệp Ly và Tần Tranh còn đứng ở cửa viện đều nghe đến nhất thanh nhị sở hai người nhìn thấy mà cùng che mặt thở dài.

Phía sau bụi hoa, Hoa Thiên Hương bị hắn bất thình lình tỏ tình mà sợ hết hồn. Còn chưa kịp nói gì, trên ngọn cây bên cạnh tường một bóng người bịch một tiếng rớt từ trên cây xuống. Từ Thanh Phong vội vàng ngăn Hoa Thiên Hương ở phía sau, bất mãn trừng mắt nhìn ám vệ lạ mặt này, “Ngươi ở đây làm gì?”

“Canh gác mà. Xin lỗi đã quấy rầy, ngài cứ tiếp tục…” Ám vệ mặt vô biểu tình bình tĩnh nói, lần nữa nhảy lên ngọn cây, suy nghĩ một chút

lại quay đầu bồi thêm một câu, “Chúc mừng.”

“Đa tạ.” Từ Thanh Phong cười khúc khích nói.

“ Bịch !” Ám vệ mới vừa leo lên cây lại một lần nữa ngã xuống, nhưng lần này là ở phía ngoài tường rào. Từ gia Tam công tử tuyệt đối không có khả năng ngu ngốc đến tận hai lần như vậy, nhất định là do tư thế đứng nghiêm của hắn không đúng!

Đợi đến khi Từ Tam công tử phục hồi tinh thần xoay người lại, thấy Hoa Thiên Hương trợn mắt nhìn mình một cái rồi xoay người chạy như bay. Từ Tam công tử nhất thời mờ mịt. “Đây là…Ta lại nói sai gì rồi sao?”

“Huynh không nói sai nhưng huynh chọn nhầm chỗ rồi.” Diệp Ly và Tần Tranh đi ra từ phía sau bụi hoa, vẻ mặt phẫn nộ nhìn chằm chằm hắn.

“Có ý gì?”

Diệp Ly cười híp mắt nói: “Mới vừa rồi không chỉ có chúng ta mà trong viện ngoài viện có ít nhất trên mười người nghe được lời tỏ tình chân thành của Tam ca huynh đó.”

“Vậy thì sao?” Đương nhiên hắn biết ám vệ trong Định Vương phủ rất nhiêu. Chính là tố chất tâm lý kém quá, mời vừa rồi người kia trong chốc lát mà rơi xuống hai lần.

Tần Tranh tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, “Tam đệ. Nhược Hoa là một cô nương chưa gả. Như đệ vừa rồi…là muốn cô nương người ta…”

Từ Thanh Phong bừng tỉnh đại ngộ, “Ly nhi, Nhị tẩu, đa tạ hai người

chỉ điểm. Ta đi trước.” Dứt lời, Từ Tam công tử trực tiếp xoay người chạy như bay ra khỏi viện.

“Đệ đi đâu đó?”

“Mời mẫu thân đệ đi đề thân…” Xa xa truyền đến thanh âm Từ tam công tử, Diệp Ly và Tần Tranh lưu lại chỉ có thể hai mặt nhìn nhau.

“Vương phi, Từ thiếu phu nhân.” Phía sau núi giả, Hoàng hậu lôi kéo Hoa Thiên Hương bước ra. Thấy Diệp Ly và Tần Tranh, Hoa Thiên Hương hiếm khi e lệ cúi đầu. Diệp Ly tiến lên áy náy nói: “Phu nhân, tính tình Tam ca thẳng thắn, không câu nệ tiểu tiết. Nếu có chỗ nào mạo phạm phu nhân và Nhược Hoa thì kính xin hai người tha lỗi. Nhưng Từ gia tuyệt đối không có ý khinh mạn, điểm này xin người tin tưởng.” Hoàng hậu mỉm cười nói: “Ta tất nhiên tin tưởng lời của Vương phi…Từ Tam công tử…Khụ, tính tình cũng tốt.”

Thấy Diệp Ly và Hoàng hậu có lời muốn nói, Tần Tranh cũng tính thăm dò ý định của bạn tốt một chút. Kéo Hoa Thiên Hương một cái, thấp giọng cười nói: “Chúng ta hàn huyên chút đi.”

Hoàng hậu mỉm cười nhìn cháu gái nói: “Đi đi, ta và Vương phi cũng có chút chuyện muốn nói.”

Lúc này Tần Tranh mới lôi kéo Hoa Thiên Hương rời đi, sau đó Hoàng hậu xoay người nhìn Diệp Ly nói: “Ta tin tưởng Vương phi và Từ gia đều có thành ý, chuyện hôm nay sợ là có chút hiểu lầm. Chẳng qua là, tuy Từ tam công tử đã biểu lộ ý định với Nhược Hoa nhưng…” Diệp Ly cười nói: “Hôn nhân đại sự, chúng ta tất nhiên không thể cưỡng cầu. Cho dù Nhược Hoa và Tam ca vô duyên thì ta cũng đảm bảo chuyện ngày hôm nay sẽ không ảnh hưởng đến danh dự của nàng. Ám vệ Định Vương phủ sẽ không truyền ra tin đồn gì cả.”

“Để Vương phi phải bận tâm rồi.” Hoàng hậu áy náy nói.

“Phu nhân nói gì vậy, một người là biểu ca một người là bạn tốt của ta, sao ta có thể không quan tâm được?” Diệp Ly cười yếu ớt nói.

Diệp Ly và Hoàng hậu vừa dứt lời thì Tần Tranh và Hoa Thiên Hương cũng tay trong tay trở lại. Nhìn nụ cười trên mặt Tần Tranh và khuôn mặt đỏ ửng xinh đẹp của Hoa Thiên Hương, Diệp Ly cũng biết đáp án. Cũng không nói thêm điều gì khiến Hoa Thiên hương không được tự nhiên, chỉ đối với nàng khẽ mỉm cười. Hoa Thiên Hương yêu kiều, thấp giọng nói: “Ly nhi, cám ơn muội.”

“ Nói ngốc gì đó.”

Động tác Từ gia rất nhanh, sáng sớm ngày thứ hai Từ Nhị phu nhân liền tới cửa xin cưới. Nếu nam nữ hai bên đều đồng ý thì Hoàng hậu tất nhiên không làm khó mà đồng ý luôn. Cuối cùng, bởi vì sắp phải xuất chính nên hai nhà thương nghị sang năm mới làm đám cưới. Mặc dù có chút tiếc nuối không thể lập tức cưới con dâu nhưng cũng đã định rồi, Nhị phu nhân liền thở phào nhẹ nhõm, cả ngày mặt mày vui vẻ. Từ Đại phu nhân nhìn thấy vừa hâm mộ vừa bất đắc dĩ, đáng tiếc mấy đứa con nàng… một nhi tử này so với nhi tử khác càng thêm khó trị, chung quy vẫn không có cách nào cho bọn họ đi vào khuôn khổ.

Sau khi hôn sự của Từ Thanh Phong định xong, nháy mắt đã tới thời gian xuất binh.

Ngày hôm đó, hai mươi tháng sáu, sáng sớm, trời trong xanh, mây nhạt. Ly thành ngày thường náo nhiệt lại khó có khi yên tĩnh trở lại, mà bên ngoài thành tấp nập tiếng trống rung trời.

Tướng sĩ Mặc gia quân mặc quần áo màu đen, trong tay nắm binh khí sáng như tuyết, chỉnh tề đứng thẳng ở cửa thành chờ lệnh. Chung quanh dân chúng tới đưa tiễn dõi mắt nhìn lại chỉ thấy một màu đen vô tận giống như sóng biển dâng. Trong màu đen còn có vô số ngân quang lóe sáng dưới ánh mặt trời, ở nơi này mùa hè nóng bức lại thêm vài phần lạnh như băng cùng nhuệ khí.

Phía sau những binh lính là một hàng tuấn mã cường tráng hữu lực yên lặng đứng thẳng. Cho dù là tiếng trống trận rung trời cũng không thể khiến bọn chúng kinh động nửa phần, bên người mỗi con chiến mã là một thân ảnh mặc hắc bào cao ngất. Tổ hợp một người một ngựa như vậy làm người ta phảng phất thấy được dáng vẻ chiến đấu anh dũng oai hùng của họ trên chiến trường.

“Này…Đây chính là Hắc Vân Kỵ mà.” Trong đám người tiễn đưa có người tò mò nói nhỏ. Bản năng của con người luôn ngưỡng mộ nhân vật anh hùng, cho nên tất cả nam tử nhìn bọn họ thêm vài phần kính sợ mà thiếu nữ thì trong mắt nhiều hơn vài phần ngưỡng mộ.

“Không hổ là Hắc Vân kỵ, thiên hạ này, cũng chỉ có Định Vương phủ mới có binh mã tinh nhuệ như vậy.” Mọi người rối rít nghị luận, ánh mắt nhìn về cửa thành phía trước càng thêm kính sợ.

Cửa thành, văn võ quan viên lớn nhỏ của Ly thành cũng tới đưa tiễn đại quân, ngay cả Thanh Vân tiên sinh và Tô Triết luôn không hỏi chiến sự cũng mang theo học sinh thư viện Ly Sơn cùng tới. Điều này là vì luật nghĩa vụ quân sự ở Tây Bắc, người đọc sách ở Tây Bắc nếu không có tình huống đặc biệt thì sau khi đến một độ tuổi nhất định nào đó sẽ phải trải qua ít nhất một năm binh dịch rồi mới có thể tham gia cuộc sát hạch làm quan. Cho nên ở Tây Bắc việc văn nhân xem thường võ tướng hay quan niệm văn võ khinh thường lẫn nhau ở đây mờ nhạt hơn những nơi khác nhiều. Thậm chí, có một số học sinh sau thời gian binh dịch dứt khoát xếp bút nghiên mà đi theo

nghiệp binh đao.

“Sau này Ly thành phải làm phiền Thanh Vân tiên sinh trấn giữ.” Mặc Tu Nghiêu hướng về Thanh Vân tiên sinh cung kính vái chào. Thanh Vân tiên sinh vội vàng đưa tay đỡ hắn, gật đầu cười nói: “Vương gia cứ việc yên tâm, lần này đi, lão phu chúc Vương gia kỳ khai đắc thắng (thắng ngay từ trận đầu)”.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Đa tạ ông ngoại chúc lành.”

“Mẫu thân, mẫu thân….Mẫu thân không cần Tiểu Bảo nữa sao?” Mặc Tiểu Bảo tội nghiệp lôi kéo vạt áo Diệp Ly, ngước đầu nhỏ dùng cặp mắt ướt nhẹp nhìn nàng. Diệp Ly than nhẹ một tiếng, cúi đầu sờ sờ đầu nhỏ của con nói: “ Mẫu thân và phụ vương con phải đi xa nhà, Tiểu Bảo ở nhà phải ngoan ngoãn nghe lời Thái công và cữu công, có biết hay không?”

“Mẫu thân lừa trẻ con! Rõ ràng là mẫu thân muốn cùng phụ thân đi đánh giặc, mới không phải là đi xa nhà.” Mặc Tiểu Bảo tức giận nói.

Diệp Ly bất đắc dĩ, “Được rồi, mẫu thân là đi đánh giặc, Tiểu Bảo ở nhà ngoan nhé.”

“Tiểu Bảo cũng muốn đi giúp mẫu thân đánh giặc.” Mặc Tiểu Bảo hưng phấn nói.

Trên mặt Diệp Ly trượt xuống hai hàng hắc tuyến, quả nhiên…nàng biết ngay mà…

“Không được, con còn quá nhỏ. Trưởng thành rồi mới có thể đi.”

Diệp Ly lắc đầu nói. Mặc Tiểu Bảo vô cùng tiếc nuối nhìn binh lính đang đứng nghiêm đợi lệnh nơi xa, mắt to lấp lánh sinh quang, “Thật

ạ? Tiểu Bảo trưởng thành thì có thể dẫn nhiều binh lính như vậy đi đánh giặc ạ?”

Diệp Ly không nói gì gật đầu một cái, mặc dù nàng không tính là trời sinh tính tình lương thiện nhưng cũng miễn cường xem là người yêu hòa bình đi. Tại sao con trai nàng sinh mỗi lần nhắc tới đánh giặc lại hưng phấn như vậy chứ?

Vừa nói dứt lời với Thanh Vân tiên sinh, Mặc Tu Nghiêu quay đầu lại, bế Mặc Tiểu Bảo xốc lên, nhìn thẳng vào mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Tiểu Bảo nhìn thẳng vào mắt phụ vương hắn, hắn còn đang tức giận tối qua phụ vương không cho hắn và mẫu thân ngủ cùng nhau đây.

“Ở nhà, nghe lời?” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, nhàn nhạt nói.

Mặc Tiểu Bảo trừng mắt lạnh lùng nhìn phụ vương hắn, dùng giọng nói còn lạnh nhạt hơn nói: “Bảo vệ tốt mẫu thân, thắng trận lớn?”

Mặc Tu Nghiêu vươn tay vuốt vuốt đầu tiểu nhi tử hỏi: “Không có chuyện gì khác muốn nói sao?” Mặc Tiểu Bảo do dự một chút, có chút rối rắm nói: “Tự mình cẩn thận.” Hiển nhiên, bạn học Mặc Tiểu Bảo có chút không quen biểu lộ sự quan tâm với phụ vương.

Những người khác nhìn bộ dáng Mặc Tiểu Bảo rối rắm lại cố vờ bình tĩnh không nhịn được trong lòng buồn cười. Nhưng ngược lại cũng không ai kéo xuống mặt mũi của Mặc tiểu thế tử, Từ Thanh Trần ho nhẹ một tiếng, nói với hai người: “Hết thảy cẩn thận. Ly thành có ta rồi, hai người cứ việc yên tâm.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “ Ta tất nhiên tin công tử Thanh Trần, tất cả mọi chuyện liền giao phó cho huynh.”

Diệp Ly nhẹ giọng nói: “Đại ca, bảo trọng.”

“Tự mình cẩn thận.” Nhìn cô gái một thân trang phục màu trắng không chút son phấn, trâm cài lại càng thêm vẻ hiên ngang, Từ Thanh Trần nhẹ giọng dặn dò.

Nữ quyến Từ gia cũng tiến lên nói lời từ biệt với Diệp Ly, Từ đại phu nhân nhìn Diệp Ly nghiêm mặt nói: “Ngự Thần và Quân Hàm cháu cứ việc yên tâm, hai mợ sẽ chiếu cố hai đứa nó thật tốt. Cháu ở bên ngoài trăm ngàn lần phải cẩn thận.”

“Ly nhi, bảo trọng.” Tần Tranh và Hoa Thiên Hương lôi kéo Diệp Ly thấp giọng nói. Mặc dù đã sớm biết Diệp Ly khác bọn họ nhưng bây giờ thấy nàng thản nhiên mặc chiến bào đứng bên cạnh Định Vương thì các nàng mới thực sự nhận ra, bạn tốt của các nàng thật sự không giống họ. Từ xưa đến nay chuyện nữ nhi gia ra chiến trường đối với các nàng mà nói đều chỉ diễn ra trên truyền thuyết. Mà bây giờ, các nàng không chỉ thêm bội phục năng lực và dũng khí của Diệp Ly mà còn hâm mộ nàng có thể sóng vai với trượng phu cùng chung tiến thối, quyết đoán quả cảm.

“ Muội biết rồi, hai người cũng bảo trọng.” Diệp Ly mỉm cười nói.

“Vương gia, Vương phi, canh giờ sắp đến.” Trác Tĩnh một thân nhung trang tiến lên thấp giọng bẩm báo.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu một cái, nói với Diệp Ly: “A Ly, chúng ta lên đường thôi.”

“Được.” Diệp Ly gật đầu, mỉm cười lên tiếng.

———- Vài lời nói với người xa lạ——–

Từ Tam công tử không thể nào lại ngu như vậy, nhất định là do cách tôi viết không đúng.

Chương 295: Chiến sự bắt đầu, danh tướng Tây Lăng

Bên ngoài Ly thành, trong tiếng trống rung trời hai bóng ảnh màu trắng sóng vai mà đi, ngạo nghễ đứng trước mặt mấy vạn đại quân. Trận doanh Mặc gia quân đông nghìn nghịt lại phảng phất như yên lặng không tiếng động, tinh kỳ màu đen vù vù tung bay trong gió. Tất cả mọi người mang theo tín nhiệm và sùng kính nhìn đôi nam nữ áo trắng phía trước.

Sau lưng Diệp Ly là tướng lãnh đi theo lần xuất chinh này. Trương Khởi Lan, Lữ Cận Hiền, Phượng Chi Dao, Mặc Hoa, Trác Tĩnh…

Lấy rượu tế thiên, cả bên ngoài thành yên lặng trang nghiêm, trong không khí tràn ngập mùi rượu nhàn nhạt. Sau khi cùng mọi người đưa tiễn và tướng sĩ Mặc gia quân uống một chén, Mặc Tu Nghiêu hắng giọng tuyên bố: “Lên đường!.” Giọng nói réo rắt mang theo nội lực truyền khắp toàn trường.

“Tuân lệnh.” Vài chục vạn người cùng quát lên.

Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly nhìn nhau cười một tiếng đi tới trước chiến mã lật người lên ngựa. Dẫn đầu đoàn xe ngựa hướng quan đạo nơi xa bước đi, ở phía sau bọn họ chính là các vị tướng lĩnh Mặc gia quân, tướng sĩ Mặc gia quân phía sau cũng chầm chậm di động, dần dần tạo thành một hàng dài màu đen từng bước xa dần.

Mãi cho đến khi hàng tướng sĩ Mặc gia quân cuối cùng cũng đã rời cửa khẩu, những người đưa tiễn bên ngoài thành mới dần dần tản đi. Từ Hồng Vũ và Từ Thanh Trần một tả một hữu đỡ Thanh Vân tiên

sinh, nói: “Phụ thân, chúng ta trở về thôi.” Thanh Vân tiên sinh gật đầu một cái, đối với hai đứa con trai và trưởng tôn thở dài nói: “Chòm sao Thương Long đã vọt lên… Sau này chuyện tình trong Ly thành chỉ sợ không ít. Định Vương đã giao phó Tây Bắc cho các con, các con nên để ý nhiều hơn.” Từ Hồng Vũ cung kính nói: “Xin phụ thân yên tâm, Tây Bắc liên quan đến mạch máu Định Vương phủ và Mặc gia quân, nhi tử tuyệt đối không dám khinh thường.”

Thanh Vân tiên sinh nhìn con cháu trước mắt, vui mừng gật đầu một cái. Cười nói: “Sau này không chỉ thiên hạ mà Tây Bắc cũng phải chịu nhiều mưa gió, các con nên cẩn thận.”

“Đa tạ phụ thân nhắc nhở, nhi tử đã rõ.”

Mặc Tiểu Bảo một trái một phải lôi kéo Lãnh Quân Hàm và Từ Tri Duệ, giương mắt nhìn người lớn trước mặt. Mặc dù hắn đủ thông minh nhưng cũng còn chưa rõ. Nhưng hắn biết Thái công nhất định đang dặn dù ông cậu và cậu chút gì đó, “Thái công, Ngự Thân cũng muốn giúp việc cho người.”

Thanh Vân tiên sinh mỉm cười sờ đầu nhỏ của Mặc Tiểu Bảo cười nói: “Cháu đó, ngoan ngoãn nghe lời chính là giúp chúng ta rồi.”

Mặc Tiểu Bảo ủy khuất cau cái mũi nhỏ, bé không còn là trẻ con nữa rồi mà!

Từ Thanh Trần cúi người ôm lấy Mặc Tiểu Bảo cười nói: “Chiếu cố Quân Hàm và Tri Duệ thật tốt, như vậy chính là giúp cậu rất nhiều rồi.” Mặc Tiểu Bảo hài lòng tiến sát vào trong lòng cậu cả, tiên nhân cậu đã yêu cầu thì bé nhất định sẽ đáp ứng. Nhìn lại hai tiểu bánh bao bên người một chút, ý thức trách nhiệm của bạn học Mặc Tiểu Bảo bắt đầu bành trướng. Hai tiểu đậu tử này cái gì cũng không hiểu, tất nhiên là cần người chiếu cố. Được rồi, Bản thế tử liền gắng

gượng mà chăm sóc bọn họ thật tốt vậy. Ngẩng đầu nhìn hắc long càng ngày càng xa nơi này, Mặc Tiểu Bảo trong lòng Từ Thanh Trần cọ một chút, cảm giác lỗ mũi có chút ê ẩm. Tiểu Bảo thật sự rất nhớ mẫu thân mà.

Diện tích Tây Bắc cũng không lớn, lấy tốc độ hành quân của Mặc gia quân không cần mấy ngày đã tới biên giới tiếp giáp giữa Tây Bắc và Tây Lăng. Mặc gia quân không ngừng lại chút nào, cũng không cho quân giữ biên cảnh Tây Lăng thời gian phản ứng, chỉ lấy hai ngày liền công phá biên thành Tây Lăng, đây cũng là lần đầu tiên kể từ khi Tây Lăng lập quốc đến nay có người công phá biên thành. Mà lúc này,chiến thần Tây Lăng Lôi Chấn Đình vẫn còn trong cảnh nội Đại Sở, lòng đầy dã tâm hướng mắt về Nam phương giàu có của Đại Sở.

Nhận được chiến báo, Lôi Chấn Đình khiếp sợ đánh nát chén trà bằng sứ xanh trong tay, đột nhiên đứng dậy giận dữ hét: “Mặc Tu Nghiêu !.”

Phía dưới các tướng lĩnh vốn là tràn đầy lòng tin hai mặt nhìn nhau, có chút không rõ chuyện gì xảy ra. Một người trong đó lấy can đảm đứng dậy hỏi: “Vương gia? Mặc gia quân xuất binh trợ giúp Đại Sở rồi ư? Cho dù như vậy thì chưa chắc chúng ta đã sợ hắn.” Mặc dù thiên hạ đều biết Mặc gia quân dũng mãnh nhưng lần này không phải chỉ đối mặt với một nhà Tây Lăng mà đồng thời còn có Bắc Cảnh và Bắc Nhung. Mặc dù bọn họ không biết Bắc Cảnh làm thế nào mà chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi có thể tiến tới gần Sở kinh vài trăm dặm, tất nhiên không đơn giản. Về phần Bắc Nhung, thì mọi người đều biết man tộc phương Bắc vốn vạm vỡ thiện chiến. Định Vương phủ muốn lấy một địch ba, thắng bại còn chưa thể biết được.

“Đúng vậy, Vương gia bớt giận. Chúng ta chưa chắc sợ Mặc Tu Nghiêu hắn.” Hiển nhiên không ít người nghĩ như vậy, các tướng lĩnh rốt rít ma quyền sát chưởng. Giống như đã quên mất tình cảnh

mấy năm trước bị Mặc gia quân đánh cho hoa rơi nước chảy.

Lôi Chấn Đình cười lạnh liên tục, “Xuất binh trợ giúp Đại Sở? Hừ! Ngược lại Mặc Tu Nghiêu xuất binh, nhưng mà không phải trợ giúp Đại Sở mà là xuất binh tấn công Tây Lăng.”

“Cái gì?” Mọi người kinh hãi.

Sau cơn tức giận ban đầu, Lôi Chấn Đình cũng tỉnh táo lại. Trầm giọng nói: “Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly tự mình dẫn mấy chục vạn đại quân tiến công Tây Lăng. Đã công phá biên thành, vài chục vạn quân ở biên quan bị đánh trở tay không kịp, đã chạy trối chết! Phế vật! Vài chục vạn người mà thậm chí hai ngày cũng không chống đỡ nổi!” Nếu nói Lôi Chấn Đình không chút phòng bị Mặc Tu Nghiêu thì cũng không đúng, đừng nói hiện tại là thời chiến mà ngay cả trong thời bình thì hắn cũng luôn nhìn chằm chằm vào Mặc gia quân. Cho nên, dù binh lực cả nước tập trung tấn công Đại Sở thì lão cũng không quên để lại vài chục vạn quân trấn thủ ở biên cảnh Tây Bắc. Lại không ngờ rằng, vài chục vạn quân dưới tay Mặc Tu Nghiêu ngay cả hai ngày cũng không chống đỡ được.

“ Rõ ràng Mặc Tu Nghiêu đã đồng ý không nhúng tay vào? Giờ lại công khai bội ước, thật sự là hèn hạ cực điểm.”

Lôi Chấn Đình cười lạnh, “Hèn hạ? Nếu nói ước định thì thời điểm tuân thủ mới có hiệu quả, lúc không muốn tuân thủ thì cũng chỉ là tờ giấy vụn mà thôi. Huống hồ… Mặc Tu Nghiêu quả thực chỉ đáp ứng không nhúng tay vào chiến sự giữa Đông Sở và Tây Lăng.” Hắn xác thực không nhúng tay vào cuộc chiến giữa hai nước, mà hắn trực tiếp xuất binh tấn công Tây Lăng đi.

“Vương gia, thuộc hạ nguyện ý mang binh trở về tăng viện biên quan!.” Có người chờ lệnh nói.

Lôi Chấn Đình khép mắt lại, trầm giọng nói: “Mặc Tu Nghiêu chỉ dẫn theo bốn mươi vạn người tiến vào Tây Lăng, mặt khác mấy chục vạn đại quân còn lại canh giữ ở biên cảnh Tây Lăng.”

Mọi người kinh ngạc, “Mặc Tu Nghiêu muốn ngăn cản chúng ta trở về chi viện sao?”

“Không sai, thủ tướng trên biên cảnh Tây Lăng là Trương Khởi Lan của Mặc gia quân. Người này mặc dù tuổi không lớn nhưng cũng là lão tướng Mặc gia quân. Nếu như toàn quân ta trở về hắn tất nhiên không ngăn được, nhưng trì hoãn thời gian với chúng ta thì vẫn có thể. Quan trọng nhất là, một khi chúng ta rút lui, rất khó đảm bảo tướng sĩ Đông Sở không nhân cơ hội đuổi theo. Đến lúc đó, chúng ta sẽ hai mặt thụ địch.” Lôi Chấn Đình nhàn nhạt nói, phảng phất trong nháy mắt già đi vài tuổi, sắc mặt âm trầm ảm đạm. Lão còn chưa nói, cho dù bọn họ thành công trở về ngăn chặn Mặc gia quân thì hai tháng này ở Đông Sở toàn bộ xem như là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Binh lính Đông Sở mặc dù không dũng mãnh nhưng cũng không phải là tượng đất không động. Hai tháng này tướng sĩ Tây Lăng thương vong không ít. Nếu như không công mà lui, thậm chí còn đưa Tây Lăng vào hiểm cảnh…Nhiếp chính vương lão chỉ sợ có quyền thế thì cũng chấm hết.

Đến tận lúc này Lôi Chấn Đình mới hiểu được, mình hoàn toàn bị Mặc Tu Nghiêu đùa giỡn. Thậm chí lão không thể không hoài nghi mấy năm nay Mặc Tu Nghiêu giấu tài như vậy chính là để chờ cơ hội mình phát động công kích với Đại Sở. Bởi vì bất luận thế nào thì Mặc Tu Nghiêu cũng không thể ra tay đối phó Đại Sở.

“Mặc Tu Nghiêu! Hay cho một Mặc Tu Nghiêu….” Lôi Chấn Đình cắn răng nghiến lợi nói.

“Vương gia, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy….” Phía dưới tướng lãnh lòng đầy căm phẫn nói. Cứ như vậy sao? Để mặc cho Tây Lăng bị tấn công mà tiếp tục tiến công Đại Sở? Điều này hiển nhiên là không thể nào. Nhưng cứ như vậy mà buông tha cho lãnh thổ Đại Sở sắp tới tay sao? Như vậy thì bọn họ sao có thể cam tâm?

Có người do dự nói: “Thế tử trấn thủ Hoàng thành, có lẽ có thể chống đỡ Mặc gia quân tiến công. Chúng ta phân ra một phần binh lực trở về tăng viện…” Vừa nói xong lời này cuối cùng cũng có chút mệt mỏi không phát ra tiếng. Mặc dù binh lực của bọn họ hơn xa Mặc gia quân nhưng nếu như phân ra một nửa trở về mà nói, trước hết phải vượt qua phong tỏa của bốn mươi vạn Mặc gia quân. Lúc này còn dư lại bao nhiêu người tạm thời chưa đề cập tới, chỉ nói những người này đi có thể chống lại Mặc gia quân đến đâu cũng đã làm cho người ta lo lắng.

Trong phòng trầm mặc hồi lâu, mới nghe tiếng Lôi Chấn Đình vang lên, “ Phó tướng, Bản vương lưu lại cho ngươi ba mươi vạn người. Tiếp tục tấn công Đại Sở, không thể liều lĩnh.”

Phó tướng trong quân ngồi phía dưới cũng chính là tâm phúc của Lôi Chấn Đình, nam tử trung niên đứng dậy cất cao giọng nói: “Thuộc hạ tuân lệnh, xin vương gia yên tâm.” Lôi Chấn Đình gật gật đầu nói: “Bản vương mang những người còn lại lấy tốc độ nhanh nhất lên đường trở về Tây Lăng. Hi vọng còn kịp…”

Mọi người vốn định an ủi Vương gia không cần quá lo lắng, Mặc Tu Nghiêu chung quy không thể lấy mười ngày mà đánh tới Hoàng thành Tây Lăng được. Nhưng nhìn thần sắc mệt mỏi của Vương gia nhà mình, mấy lời an ủi này thế nào cũng không nói ra khỏi miệng nổi. Lôi Chấn Đình phất phất tay áo nói: “Các ngươi đều lui ra đi.”

“Thuộc hạ cáo lui.” Các tướng lĩnh cung kính lui ra ngoài, trong căn

phòng trống vắng, Lôi Chấn Đình một thân một mình ngồi dưới ánh đèn u ám. Hồi lâu, vung tay đem tài liệu và chén trà trên bàn toàn bộ quét rơi trên mặt đất, “Mặc Tu Nghiêu!.”

Như kết quả xấu nhất mà Lôi Chấn Đình dự đoán, Mặc gia quân sẽ lặp lại tình cảnh Tây Lăng tiến công Đại Sở năm đó. Dọc đường đi thế như chẻ tre, ngắn ngủn nửa tháng, bốn mươi vạn Mặc gia quân sẽ dẹp xong bốn tòa thành Tây Lăng, thẳng đường tiến đến thủ phủ Tây Lăng Biện Thành. Đây chính là thành trì trong Tây Lăng cảnh nội gần với hoàng thành Tây Lăng, mức độ phồn vinh thậm chí còn hơn An thành mà Mộ Dung thế gia chiếm cứ. Bởi vì nơi này là con đường mà các nước Tây Vực phải đi qua nếu muốn tới Ly Thành hay thậm chí là Trung Nguyên. Độ náo nhiệt và phồn vinh nơi này tự nhiên không cần nói cũng biết. Quan trọng hơn là, mặc dù Tây Lăng diện tích rộng lớn nhưng phần lớn đất đai không thích hợp để trồng lương thực. Mà những địa phương có thể sản xuất lương thực còn sót lại đều nằm ở phụ cận Biện Thành. Nơi này còn tọa lạc thư viện Long Sơn – một trong tam đại thư viện đương thời, nổi danh với thư viện Ly Sơn. Tọa lạc trên Long Sơn phía đông Biện Thành.

Một nơi trọng yếu như vậy dĩ nhiên không thể giống như những nơi khác. Khi Mặc gia quân đuổi tới nơi này, Lôi Đằng Phong vốn đang trấn giữ Hoàng thành đã lĩnh suất ba mươi vạn đại quân chạy tới Biện thành. Vì vậy, hai quân ở Biện Thành lần đầu tiên chân chính giằng co, lúc trước Mặc gia quân cũng chỉ coi là đơn phương nghiền áp mà thôi. Lôi Đằng Phong mang theo binh mã một đường chạy như điên đến Biện thành, mệt mỏi không chịu được mà Mặc gia quân liên tiếp chiến đấu cường độ cao, hành quân hơn hai mươi ngày, đến nơi này cũng mệt mỏi không nhẹ. Vì vậy, Mặc Tu Nghiêu liền hạ lệnh ở bên ngoài Biện thành dựng trại đóng quân tạm thời nghỉ ngơi chút rồi bắt đầu công thành.

Trong đại trướng Mặc gia quân, vẻ mặt tất cả tướng lĩnh đều khí thế

náo nhiệt. Liên tiếp mấy trận đại thắng làm cho bọn họ càng thêm hưng phấn, cho nên thời điểm Mặc Tu Nghiêu hạ lệnh tạm dừng công thành, rất nhiều người không kiềm chế được rối rít tới xin chiến.

Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly sóng vai ngồi trên chủ vị trong lều lớn, dựa vào tay vịn cười mà như không nhìn mọi người đang tranh cãi lật trời xem ai là người đầu tiên đi công thành. Phượng Tam lười biếng ngồi phịch trong ghế, cười hì hì nhìn bọn họ cãi vã, móc móc lỗ tai nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu nói : "Vương gia, người nói vài câu đi, nếu không bọn họ thật sự đánh nhau rồi." Nghe vậy, mọi người đang cãi vã lập tức ngừng lại, mười mấy ánh mắt đồng loạt nhìn về Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu thong thả ung dung nói: "Không phải Bản vương đã nói rồi sao? Dựng trại đóng quân nghỉ ngơi. Ngày mai mới công thành."

Vân Đình không hiểu nói: "Nhưng mà Vương gia, Lôi Đằng Phong đã mang ba mươi vạn viện quân đến. Chúng ta không phải là nên thừa dịp nhân mã bọn họ đang mệt nhọc mà đánh không kịp trở tay sao?"

Mặc Tu Nghiêu liếc hắn một cái, nhàn nhạt nói: "Nhân mã của hắn mệt nhọc, nhưng chúng ta còn mệt nhọc hơn hắn. Chư vị có phải là thấy đoạn đường này chúng ta đánh quá thuận lợi nên cho rằng Tây Lăng thật sự không chịu nổi một kích sao? Mọi người chớ quên, mười hai mươi năm gần đây, giữa Tây Lăng và Đại Sở thì Tây Lăng vẫn luôn chiếm thượng phong."

Đây không phải bởi vì Mặc gia quân chúng ta không tham chiến sao? Có người lầm bầm trong lòng.

Mặc Tu Nghiêu lơ đãng nói: "Mấy ngày nay chúng ta thuận lợi như vậy, một phần là do Lôi Chấn Đình đem phần lớn quân tinh nhuệ rút

đi tấn công Đại Sở, hai là do chúng ta xuất binh bất ngờ, bọn họ phản ứng không kịp. Mặc dù Tây Lăng thường ngày hay đi xâm phạm biên cảnh người khác, nhưng chính quốc bọn họ nhiều năm không bị đánh chủ ý. Nhược điểm của bọn họ tương tự với Mặc gia quân. Giỏi về tấn công, không giỏi về thủ. Bản vương nghiêm túc nói với chư vị một câu, trận chiến của chúng ta, từ Biện thành mới chính thức bắt đầu."

Lữ Cận Hiền cau mày nói: "Vương gia không khỏi quá mức coi trọng Lôi Đằng Phong."

"Vương gia không phải coi trọng Lôi Đằng Phong." vẫn trầm mặc nghe bọn họ nói chuyện Diệp Ly mở miệng nói: " Trừ Hoàng thành ra thì Biện thành là đại thành đệ nhất. Nơi này có thể nói là chân chính ngọa hổ tàng long."

Ngọa hổ tàng long? Mọi người đưa mắt nhìn nhau, bọn họ thật đúng là chưa nghe nói qua Tây Lăng có nhân vật nào quan trọng.

Diệp Ly mỉm cười lắc đầu nói: "Trước Trấn Nam vương, Tây Lăng có ba đại danh tướng. Chư vị đang ngồi ở đây đã có ai nghe nói qua chưa?"

Ở đây đều là võ tướng, đối với mấy chuyện này phần lớn có chút hiểu biết. Vân Đình trầm giọng nói: "Khởi bẩm vương phi, ba đại danh tướng Tây Lăng là Tây Lăng PhụngThiên đại tướng quân Long Dương, Tây Lăng Tĩnh Thiên đại tướng quân Chu Diễm, còn có Tây Lăng Thuận Thiên đại tướng quân Phong Ngạo. Ba người này đều là bạn tốt thời niên thiếu của tiền nhiệm hoàng đế Tuyên Văn đế. Sau khi Tuyên Văn đế lên ngôi liền mở rộng biên cương, chinh chiến tứ phương. Lúc Tuyên Văn đế tại vị lãnh thổ Tây Lăng đã mở rộng về hướng tây một phần ba lãnh thổ. Nhưng ba người này, chỉ có Chu Diễm là đã từng giao thủ với Vương gia, một lần là bại. Hai người

khác vẫn luôn ở phía Tây và phía Bắc. Hôm nay, sau khi Tây Lăng hoàng lên ngôi, bị Trấn Nam Vương quản thúc, nhưng ba vị tướng quân trung thành với Tuyên Văn đế vẫn luôn trung thành với Tây Lăng hoàng mà Tuyên Văn đế lựa chọn cho nên không hợp với Trấn Nam Vương. Trước đó đã bị Trấn Nam Vương trục xuất binh quyền. Đây đã là…chuyện của hai mươi năm trước."

Những người khác cũng rối rít gật đầu, những điều bọn họ biết cũng giống như lời Vân Đình vừa nói. Ba vị tướng quân kia, người nhỏ nhất cũng đã hơn bảy mươi. Cũng không biết có còn trên đời không, cho dù vẫn còn thì cũng không thể ra trận đánh giặc được nữa.

Diệp Ly cười nhạt, "Thật đáng tiếc, trong ba vị tướng quân thì hiện nay đã có hai vị ở tại Biện thành. Phụng Thiên tướng quân Long Dương và Tĩnh Thiên tướng quân Chu Diễm."

Mọi người im lặng.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn mọi người, "Chư vị, đánh nữa hay là thôi?"

Trầm mặc một hồi, "Tất nhiên là đánh ! Nhưng mà… quả thật nên nghỉ ngơi rồi mới đánh!." Rốt cuộc có người nói. Biện thành không chỉ có ba mươi vạn quân Lôi Đằng Phong mang đến mà còn quân lính canh giữ xung quanh Biện thành, hơn nữa tản binh tan vỡ từ phía dưới chạy lên cũng ít nhất hai mươi vạn người. Cho dù Long Dương, Chu Diễm và Lôi Chấn Đình không hợp thì cũng sẽ không khoanh tay nhìn Biện thành bị tấn công mà không làm gì, chỉ sợ đã sớm chuẩn bị xong chờ bọn họ. Dũng cảm tiến tới là chuyện tốt nhưng liều lĩnh không thấy rõ thực tế trước mắt mà còn xông lên thì đó chính là ngu xuẩn cùng với manh động.

Mặc Tu Nghiêu hài lòng gật đầu, "Rất tốt, hiện tại mọi người cũng

nghỉ ngơi đi. Ngày mai các ngươi nói kế hoạch công thành cho Bản vương xem một chút."

"Thuộc hạ cáo lui!."

Tất cả mọi người lui ra, Phượng Chi Dao đi cuối do dự chốc lát rồi lưu lại. Mặc Tu Nghiêu liếc hắn một cái, không vui nói: "Ngươi còn muốn nói gì?" Phượng Chi Dao suy nghĩ một chút quyết định nói ra, "Vương gia? Long Dương và Chu Diễm thật sự đang ở Biện thành sao?"

Mặc Tu Nghiêu vui lên, " Bản vương lừa ngươi thì có ích gì?"

Phượng Chi Dao than thở, " Vận khí của chúng ta cũng kém quá đi. Mấy lão yêu quái kia gặp một người thì cũng thôi đi, thế nào lại một lần gặp tận hai người? Nghe nói năm đó, Nhiếp chính vương và Chu Diễm giao thủ, thắng cũng tương đối khó khăn." Nhiếp chính vương Đại sở đời trước Mặc Lưu Danh được coi là kỳ tài có một không hai. Bình sinh không bao giờ bại, nhưng mà lại đánh tay ngang với Chu Diễm. Điều này cũng đủ chứng minh vị Tĩnh Thiên Đại tướng quân này thật sự không đơn giản. Huống hồ, một vị Phụng Thiên đại tướng quân khác dù chưa bao giờ giao thủ với Mặc gia quân, nhưng năm đó ở Tây Vực danh tiếng của Long đại tướng quân còn vang dội hơn cả Tây Lăng hoàng. Năm đó quét ngang các tiểu quốc Tây Vực, tên kia giết người đã đạt đến cảnh giới đem ra dọa trẻ con khóc đêm rồi.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Đúng là vận khí không tốt lắm, cùng mấy vị lão tướng quân giao tranh lần này quả thật khó khăn một chút. Nhưng cũng chỉ là quân sư phụ tá chỉ điểm một phần cho Lôi Đằng Phong, các ngươi vẫn có thể chịu được. Nhưng mà vận khí của chúng ta cũng không tính là quá kém, trước Biện thành đất đai bằng phẳng, bằng không, còn chưa tới ngoài thành thì chúng ta đã xui xẻo

rồi.”

Phượng Chi Dao sửng sốt, không hiểu nói: “Có ý gì? Ngươi không có ý định tự mình động thủ sao?”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Ta tự mình động thủ cũng không tốt hơn các ngươi là bao. Bản vương…không thích thành chiến.”

Phượng Chi Dao không nhịn được trợn trắng mắt, thời điểm đánh giặc mà còn tùy ngươi lựa chọn thích hay không à? Không thích thì Biện thành đứng trước mặt bọn họ cũng không biến đi đâu được.

Mặc Tu Nghiêu có chút tiếc nuối nói: “Lại nói, thật sự Bản vương rất muốn gặp lại mấy vị lão tướng quân. Chỉ tiếc…bọn họ đã lớn tuổi rồi.” Có lẽ Mặc Tu Nghiêu quá mức kinh thái tuyệt diễm, cũng có lẽ là danh tiếng Định Vương phủ quá mức vang dội, cho nên thế hệ này của Mặc Tu Nghiêu cơ hồ không có người nào có thể cùng hắn tranh phong. So với phụ thân của hắn, thậm chí là huynh trưởng, thì Mặc Tu Nghiêu không thể nghi ngờ là tịch mịch. Mọi người mỗi khi nhắc tới Định Vương chung quy vẫn là vô cùng tôn sùng hắn bày mưu nghĩ kế ra sao, xuất chinh thiện chiến thế nào, nhưng mà chỉ có hắn tự biết mình đã rất lâu rồi không thể thoải mái dùng hết sức đánh một trận kịch liệt.

“ Làm sao người biết bọn họ không bồi dưỡng hậu nhân?” Phượng Chi Dao thấp giọng lầu bầu nói.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Nếu như vậy thì càng tốt. Như vậy..mới tương đối thú vị.”

Cuối cùng vẫn không thể khiến Mặc Tu Nghiêu lộ ra chút gì, Phượng Tam tức giận rời đi.

Trong đại trướng, Diệp Ly dựa vào trong lòng Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng hỏi: “ Hai vị lão tướng quân quả thực không đơn giản, chúng ta nên cẩn thận hơn. Ngày mai lúc công thành thật sự không quản bọn họ làm khỉ gió gì sao?” Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Giết một chút nhuệ khí của bọn họ cũng tốt, dọc đường quá thuận lợi như vậy cũng không tốt.”

Diệp Ly gật đầu, nàng hiểu Mặc Tu Nghiêu đang lo lắng điều gì. Trên thực tế đây cũng là điều nàng lo lắng, mặc dù hai vị lão tướng quân đột nhiên xuất hiện ở Biện thành có thể sẽ đánh vỡ kế hoạch của bọn họ. Nhưng chung quy việc tướng sĩ quá kiêu ngạo sau này đối mặt với địch nhân có lẽ sẽ bị tiêu diệt thì còn tốt hơn nhiều. Cõi đời này không phải chỉ có Mặc gia quân mới tinh nhuệ, cũng không phải chỉ có Mặc Tu Nghiêu mới biết đánh giặc.

“Thời gian có kịp không? Nếu để cho Lôi Chấn Đình chạy về thì đến lúc đó người bị tiền hậu giáp kích sẽ biến thành chúng ta.”

Nắm tay nàng, Mặc Tu Nghiêu nói: “Yên tâm đi. Dù thế nào đi nữa… Nếu như bốn mươi vạn đại quân của Trương Khởi Lan ngay cả một hai tháng cũng không trụ được thì những năm này của hắn thật vô ích. Huống hồ…ta còn có mấy lễ vật khác muốn tặng cho Lôi Chấn Đình.” Diệp Ly nghĩ lại, “Mộ Dung Thận? Còn có Nam Chiếu?” Có thể tạo ra uy hiếp đối với Lôi Chấn Đình ở phía Nam thì trừ đại quân Mặc Cảnh Lê cũng chỉ còn Mộ Dung Thận trấn thủ Toái Tuyết quan và Nam Chiếu mà thôi. Mặc Cảnh Lê tử thủ địa bàn của mình, trừ phi Lôi Chấn Đình đánh thắng sông Vân Lan, nếu không đại quân của Lê Vương ở phương nam tuyệt đối sẽ không động. Cho nên, chỉ có thể là Mộ Dung Thận và Nam Chiếu.

“Chàng cho công chúa An Khê chỗ tốt gì rồi?” Giữa quốc cùng quốc, tuyệt đối không chỉ đơn giản là giao tình. Không có lợi ích thì tuyệt đối không thể thực hiện được.

Mặc Tu Nghiêu sẽ không dấu giếm Diệp Ly chuyện gì, cười híp mắt nói: " Không phải ta đang định nói với nàng sao, nàng xem đi, đây là tin tức mới truyền đến hôm nay."

Diệp Ly nhận lấy phong thư, vừa nhìn vừa cười nói: "Đúng là Đại ca? Là Đại ca… đàm phán với công chúa An Khê?" Khẽ than nhẹ một tiếng, "Đại ca huynh ấy…."

"Huynh ấy chính là mưu sĩ của Tây Bắc và Định Vương phủ." Mặc Tu Nghiêu nắm tay nàng kiên định nói. Từ Thanh Trần đang làm những chuyện hắn phải làm, mặc dù những chuyện này sẽ dần dần tiêu hao giao tình giữa hắn và công chúa An Khê. Không phải nói trong lòng công chúa An Khê sẽ có ý kiến gì không, mà vào thời điểm liên quan đến lợi ích song phương, giao tình ban đầu sẽ dần dần phai nhạt đi, hơn nữa thói quen của bọn họ bây giờ sẽ liên quan đến tương lai. Nhưng Mặc Tu Nghiêu cũng không vì thế mà có chút gì áy náy hay nghi ngờ Từ Thanh Trần.

Diệp Ly lắc đầu một cái, nói: " Cho Nam Chiếu ba châu gần biên cảnh? Công chúa An Khê lại có thể đồng ý sao?" Điều kiện như vậy quá mức hư vô mờ mịt, Mặc gia quân có thể thắng nổi Tây Lăng hay không cũng còn không nhất định mà.

Mặc Tu Nghiêu cười nói:"Định Vương phủ và Lôi Chấn Đình, Nam Chiếu nhất định phải chọn một bên. Viễn giao cận phạt (Xa thì giao hảo mà gần thì phải chinh phạt) …Cho dù cùng Định Vương phủ trở mặt thì Nam Chiếu cũng không chiếm được chỗ tốt gì. Nhưng nếu như hợp tác với Định Vương phủ mà nói, chuyện nuốt được mấy châu của Tây Lăng chưa chắc đã là chuyện không thể."

" Chàng thật sự tính phân Tây Lăng cho Nam Chiếu sao?" Diệp Ly thiêu mi.

“Đây là chuyện sau này, hiện tại ta chưa nghĩ tới.”

Cho nên, đây còn không phải là nói suông vẽ đại bính* sao?

*Vẽ đại bính: (thành ngữ) vẽ một chiếc bánh để giải quyết nạn đói. Chỉ những việc không giúp được gì cho thực tế.

Chương 296: Gừng càng già càng cay

Thành Tây Biện Thành, bên ngoài cửa một phủ đệ bình thường, một nam tử tráng niên mặc quân trang gõ lên cánh cửa đại môn đang đóng chặt. Không lâu sau, bên trong liền có người tới mở cửa, một thiếu niên bộ dáng gã sai vặt nhô đầu ra, nhìn người tới không khỏi sửng sốt, hỏi: “Xin hỏi..vị tướng quân này người tìm ai?”

Lôi Đằng Phong chắp tay cười nói, “Tại hạ Lôi Đằng Phong, tới đây bái kiến Tĩnh Thiên tướng quân. Mong được gặp tướng quân.”

Không ngờ sắc mặt gã sai vặt kia trầm xuống, nói: “Cái gì mà Tĩnh Thiên tướng quân, nhà chúng ta không có người này. Tướng quân tìm lộn chỗ rồi.” Nói xong cũng không quản Lôi Đằng Phong phản ứng thế nào đã rụt đầu về, “rầm” một cái đóng cửa lại. Nhìn đại môn đóng rầm trước mặt, Lôi Đằng Phong bất đắc dĩ sờ mũi cười khổ. Phụ vương hắn và mấy vị tướng quân tích oán quá sâu, cũng vì phụ vương hắn bản thân là một đại danh tướng nên lúc đầu căn bản không cần nhờ đến năng lực của ba vị tướng quân, thậm chí, ba vị tướng quân ở trong triều còn là thứ cản trở thế lực của phụ vương hắn, lúc này đã cực kỳ đắc tội người ta rồi. Chu Diễn chẳng qua là đóng cửa không gặp mà chưa trực tiếp thả chó, Lôi Đằng Phong cảm thấy đây đã là may mắn lắm rồi.

Lôi Đằng Phong bị đối xử như vậy làm mấy tướng lãnh và người hầu đi sau lưng hắn không thể chấp nhận được. Bọn họ đều là người Trấn Nam Vương một tay bồi dưỡng cất nhắc. Bọn họ trung thành với Trấn Nam Vương còn hơn triều đình Tây Lăng. Tất nhiên bọn họ cũng đã nghe qua danh tiếng của ba đại danh tướng, nhưng mà ba vị

này đều là mấy lão đầu sắp gần đất xa trời. Huống hồ, cho dù chiến tích lớn lao thì thế nào, còn không phải là bại tướng dưới tay Vương gia bọn họ sao? Ngang ngược cái gì chứ?

“Thế tử, để thuộc hạ phá cửa ra!.” Tướng lãnh sau lưng Lôi Đằng Phong nói.

Lôi Đằng Phong khoát tay một cái nói: “Tất cả lui ra, không được vô lễ!.”

Tiếp tục chờ ngoài cửa trong chốc lát, nhưng bên trong vẫn không có động tĩnh gì. Lôi Đằng Phong suy nghĩ một chút, ngưng khí vận công hướng bên trong cất cao giọng nói: “ Vãn bối Trấn Nam Vương phủ Lôi Đằng Phong xin cầu kiến Chu lão tướng quân!.”

Trong Chu phủ, hai lão nhân đầu bạc ngồi trong đại sảnh đang giằng co trên bàn cờ. Giọng nói của Lôi Đằng Phong ẩn chứa nội lực tất nhiên truyền vào tai bọn họ không chút trở ngại. Trong đó, lão nhân mặc trường bào lam đậm thêu hoa văn chữ phúc cười híp mắt vuốt râu, nhìn qua không giống như một tướng quân chinh chiến sa trường mà giống như một tiên ông mặt mày hiền hậu, “Lôi Chấn Đình ngang ngược kiêu ngạo một đời, nhưng con trai hắn..chỉ sợ là kém một chút.”

Một lão nhân khác thân hình gầy gò hai mắt trầm tĩnh hữu thần mặc một kiện quần áo vải thô màu trắng, nếu không phải đôi mắt kia thì thoạt nhìn càng giống một lão phu nơi sơn dã, “Đều nói hổ phụ vô khuyển tử, nhưng nếu người làm cha quá mức lợi hại thì làm con trai sẽ rất khó không bị phong mang của phụ thân che lấp. Có mấy người có thể giống như vị kia của Định Vương phủ chứ? Huống hồ, nếu không phải năm đó Mặc Lưu Danh, Mặc Tu Văn trong vài năm ngắn ngủi lần lượt qua đời, Định Vương phủ gặp đả kích lớn thì Mặc Tu Nghiêu chưa chắc đã có thể có được tài năng như ngày hôm nay,

cùng lắm chỉ là mọt viên danh tướng mà thôi.” Mà hiện nay phong thái và danh vọng của Định Vương đã vượt xa phụ thân hắn, thậm chí là tất cả tổ tiên dưới thời Mặc Lãm Vân.

Lão nhân áo lam thở dài nói: “Nói không sai, bảo kiếm từ ma luyện mà ra, hàn mai trong tuyết càng thơm hương. Nhi tử của Lôi Chấn Đình, nói cho cùng thì vẫn thiếu kinh nghiệm.”

Lão nhân áo trắng cười nói: “Tiểu tử này…lại khoan dung hơn Lôi Chấn Đình.” Mấy thập niên này, không chỉ có Đại Sở và Định Quốc Vương phủ mới bị đả kích. Lúc Tuyên Văn Đế băng hà, Lôi Chấn Đình cầm quyền, sau đó không kiêng nể loại bỏ phe đối lập, giết hoặc lưu đày một nhóm lớn các danh thần danh tướng. Nếu như Tuyên Văn Đế có thể sống thêm hai mươi năm thì Tây Lăng hôm nay tuyệt đối sẽ là một cục diện hoàn toàn khác. Chỉ tiếc Tuyên Văn Đế một đời anh danh nhưng lại chọn một nhi tử trời sinh tính tình hèn yếu lên làm hoàng đế. Quan trọng hơn là, ông còn để lại một Lôi Chấn Đình mọi mặt đều mạnh hơn nhi tử hoàng đế của ông. Như vậy thì Tây Lăng sao có thể không loạn?

“ Khoan dung sao?” Lão nhân áo lam ném con cờ xuống nhàn nhạt nói: “Hiện tại cũng chỉ có thể cho thấy hắn là một người thức thời mà thôi. Chỉ bằng một người thiếu kinh nghiệm, chưa có mấy lần ra chiến trường như hắn mà nói, thì muốn ngăn được Mặc Tu Nghiêu chính là suy nghĩ hão huyền mà thôi.”

Nói đến đây, hai vị lão nhân có chút trầm mặc. Bọn họ đã rời chiến trường hơn hai mươi năm, đều đã già rồi. Đừng nói là Lôi Đằng Phong mà ngay cả bọn họ có thể ngăn được bước chân Mặc gia quân hay không cũng là điều khó nói.

“Mặc Lưu Danh không chỉ có một nhi tử giỏi mà còn có một cô con dâu tốt. Nghe nói lần này vị Định Vương phi kia cũng theo quân xuất

chinh phải không?". Lão nhân áo lam đùa giỡn nói. Đối với vị Định Vương phi đã từng đánh bại Lôi Chấn Đình, hai vị lão tướng quân cửu kinh sa tràng (ý nói nhiều kinh nghiệm) đều không xem nhẹ. Một nữ tử trong tình huống không có ưu thế về binh lực nhưng lại có thể đánh bại thậm chí có thể nói là gần như tiêu diệt hết địch thủ thì tuyệt đối không phải là đối tượng có thể khinh thường.

" Nói không chừng lần này chúng ta có thể gặp vị hồng nhan nữ tử này rồi."

"Chu tướng quân! Biện thành sắp gặp nguy nan, cầu xin tướng quân nể mặt an nguy Tây Lăng mà bỏ đi thành kiến cho ta gặp mặt." Bên ngoài tiếp tục truyền đến tiếng nói của Lôi Đằng Phong.

Lão nhân áo lam, Tĩnh Thiên tướng quân Chu Diễm không khỏi cười một tiếng nói: "Còn tưởng là tiểu tử này vẫn giữ được bình tĩnh."

Long Dương cũng cười một tiếng, " Ngươi không gặp hắn chỉ sợ hắn sẽ không đi, huống hồ…Chẳng lẽ chúng ta thật sự có thể ngồi nhìn Biện Thành bị phá mà không làm gì sao?"

"Được rồi, mời hắn vào đi."

Lôi Đằng Phong để người của hắn ở bên ngoài, một thân một mình theo gã sai vặt đi vào Chu phủ. Hắn tin tưởng cho dù Chu Diễm và phụ vương hắn oán thù có sâu đến đâu đi nữa thì lúc này ông ấy cũng không ra tay với mình. Mà mình một thân một mình đi vào, cũng biểu hiện thành ý đối với lão tướng quân.

Bước vào đại sảnh, liền thấy hai lão nhân tóc trắng đang uống trà. Trong lòng Lôi Đằng Phong cả kinh, năm đó ba vị tướng quân bị tước binh quyền hắn mới chỉ có mười tuổi, nhưng người trong Hoàng thất từ nhỏ đã lanh lẹ, đối với mấy vị tướng quân này vẫn có

chút ấn tượng.

“Vãn bối Lôi Đằng Phong ra mắt Chu tướng quân, Long tướng quân.”

Long Dương cười mà như không cười nhìn hắn nói: “Không dám nhận, ngươi là Thế tử Trấn Nam Vương Duệ Quân Vương, còn chúng ta chỉ là thảo dân hương dã, không đảm đương nổi một câu xưng tướng quân của thế tử.” Lôi Đằng Phong có chút bất đắc dĩ cười khổ, ngẩng đầu nhìn Long Dương chân thành nói: “ Ân oán đã qua, Đằng Phong thân là vãn bối không dám nhiều lời, chẳng qua là hiện nay Mặc gia quân xâm phạm biên giới, vây khốn Biện thành, Tây Lăng đang đối mặt với nguy cơ trước mắt, kính xin hai vị tướng quân nể mặt Hoàng tổ phụ mà chỉ điểm vãn bối một phần.”

“Nể mặt tiên hoàng?” Long Dương cười lạnh một tiếng, “Năm đó thời điểm Lôi Chấn Đình loại bỏ phe đối lập sao không thấy nể mặt tiêng hoàng? Phong Ngạo đến nay tung tích không rõ, năm đó Lôi Chấn Đình sao lại không nghĩ qua những người đó đều là trụ cột của Tây Lăng, là thần tử của tiên hoàng.”

Lôi Đằng Phong lỡ lời, đối với lời chất vất của Long Dương hắn không có cách nào cãi lại. Lập trường mỗi người bất đồng, cho dù Lôi Đằng Phong không hoàn toàn đồng ý với cách làm của phụ vương hắn nhưng hắn không thể không thừa nhận những thủ đoạn lôi đình kia là tuyệt đối cần thiết cho sự phát triển của Trấn Nam Vương phủ. Nếu như không gạt bỏ những thần tử tận tâm trung thành với Tiên hoàng và đương kim hoàng bá phụ thì Trấn Nam Vương phủ chắc chắn sẽ không có uy thế như ngày nay. Nhưng trong mắt những cựu thần này, động tác của phụ vương chính là loạn chính gây họa cho đất nước. Điều duy nhất có thể nói là Tây Lăng mấy năm nay trong tay phụ vương vẫn cường thịnh như cũ, nếu không, chỉ sợ không cần Mặc gia quân xâm chiếm mà những cựu thần kia cũng hợp lại tấn công.

Bất đắc dĩ cười khổ, " Hiện nay Biện thành gặp nguy trước mắt, kính xin hai vị lão tướng quân xuất thủ tương trợ."

Chu Diễm không nói gì, Long Dương cũng chỉ lạnh lùng hừ một tiếng. Nhưng Lôi Đằng Phong cũng hiểu được bọn họ đây là đáp ứng, trong lòng không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngày thứ hai, quả nhiên Mặc gia quân công thành không thuận lợi như vài ngày trước đó, binh lính thủ thành Tây Lăng giống như đột nhiên hồi thần vậy. Đối mặt với Mặc gia quân đằng đằng sát khí cũng không còn hốt hoảng và sợ hãi như lúc đầu nữa, trên cổng thành phòng ngự nghiêm mật, cả Biện thành giống như thùng sắt kiên cố không thể phá vỡ. Công thành kéo dài suốt buổi sáng, nhưng phòng ngự trong Biện thành vẫn không buông lỏng chút nào, điều này không thể nghi ngờ khiến cho tướng lãnh Mặc gia quân vẫn thuận lợi từ ngày xuất chinh dần cảm nhận một tia nóng nảy, mà hết lần này tới lần khác, Vương gia và Vương phi của bọn họ lại không xuất hiện trên trận tiền. Cho đền gần cuối buổi chiều, Mặc gia quân không tiếp tục tấn công mà bắt đầu thu binh.

Trong đại trướng, Mặc Tu Nghiêu tâm tình rất tốt nhìn các tướng lĩnh mặt xám mày tro chán nản phía dưới, không có chút nào vì chiến sự bất lợi mà không vui hay tức giận, "Chư vị tướng quân thấy thế nào? Trận hôm nay đánh có tốt không?"

Mấy tiểu tướng trẻ tuổi không nhịn được đỏ mặt, hôm qua chính bọn họ kêu gào nhiều nhất. Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: "Không cần ngại ngùng, Bản vương sẽ không trách các ngươi. Nếu để cho mấy người các ngươi ỷ vào trẻ tuổi không đánh thắng mấy trận mà dễ dàng dẹp xong Biện thành thì Long Dương và Chu Diễm cũng không được xưng là Tây Lăng ba đại danh tướng. Mặc dù hiện tại bọn họ đã lớn tuổi nhưng mà nên nhớ gừng càng già càng cay."

Mấy tiểu tướng trẻ tuổi nhìn nhau, rồi đẩy một người ra bẩm báo nói: " Khởi bẩm vương gia, Biện thành khác hẳn với mấy tòa thành chúng ta tấn công trước đó. Không chỉ có tường thành chắc chắn, dễ thủ khó công mà ngay cả lính phòng ngự cũng hoàn toàn khác với lính phòng ngự trước đó. Những quân coi giữ Biện thành này hiển nhiên càng thêm dũng mãnh và bình tĩnh. Lúc trước là bọn thuộc hạ khinh địch, đây mới là thực lực chân chính của binh mã Tây Lăng."

Mặc Tu Nghiêu hài lòng gật đầu, "Hiểu là tốt rồi. Không cần phải gấp…Cho các ngươi thêm ba ngày. Mở ra cửa thành Biện thành, có làm được hay không?"

Mấy tiểu tướng do dự, bọn họ đều là tướng lãnh trẻ tuổi được Mặc gia quân tỉ mỉ bồi dưỡng. Mặc dù kinh nghiệm lâm chiến không nhiều nhưng một khi đã không còn tự cho mình là cao thì họ đã thấy được vị trí và năng lực của mình. Cho nên, Vương gia có thể phó thác trọng trách cho bọn họ, bọn họ tự nhiên rất cao hứng nhưng hiện tại, để cho bọn họ một lời chắc chắn khẳng định trong vòng ba ngày có thể đánh hạ biện thành thì bọn họ vẫn có chút chần chờ.

Mặc Tu Nghiêu khiêu mi, "Thế nào? Hôm qua còn nhao nhao nói muốn đạp đổ Biện thành mà hôm nay mới đánh một trận đã hù dọa lá gan các ngươi rồi?"

"Không có! Chúng mạt tướng có thể!." Các tướng lĩnh trẻ tuổi đỏ mặt lớn tiếng lên tiếng.

"Mạt tướng lĩnh mệnh!."

Mặc Tu Nghiêu buông lỏng tựa lưng vào ghế ngồi, hài lòng gật đầu cười nói: "Rất tốt…ba ngày sau..Bản vương muốn thấy cửa thành Biện thành mở ra, Mặc khác,…chuyện công thành liền giao cho các

ngươi. Lữ tướng quân bọn họ có chuyện quan trọng khác…đã không còn trong quân doanh nữa rồi.” Mọi người sững sờ, lúc này mới phát hiện những tướng lãnh tương đối lớn tuổi có kinh nghiệm đều không có ở đây, lúc này đứng trong đại trướng cơ hồ đều này những người trẻ tuổi dưới ba mươi. Chuyện này là sao? Bọn họ ngay cả tìm người thỉnh giáo cũng không được rồi.

Đợi đến lúc những tiểu tướng đã hồn vía lên mây này lui ra, Diệp Ly ngồi đọc sách một bên mới ngẩng đầu lên hỏi, “ Mấy người trẻ tuổi này liệu có ổn không?”

Trác Tĩnh và Tần Phong đứng hầu cách đó không xa liếc mắt nhìn nhau, không nhịn được cúi đầu cười một tiếng. Mỗi lần nghe Vương phi nói đến những nhóm tiểu tướng này luôn khiến cho người ta phá lệ buồn cười. Quả thật những tướng lãnh trẻ tuổi này dưới bất cứ tình huống nào cũng có thể xưng là tiểu tướng, nhưng ngay cả như vậy thì đa số những người nay còn lớn hơn Vương phi hai tuổi. Hơn nữa, Vương phi nhìn qua thậm chí còn trẻ hơn cả tuổi thật, một cô nương hai mươi gọi một đám nam tử hơn hai mươi là người trẻ tuổi thật khiến cho người ta cảm thấy vô cùng quái dị.

Mặc Tu Nghiêu lười biếng nói: “Danh kiếm phải trải qua nhiều lần gọt giũa mới có thể thành. Bọn họ còn quá non, bị đả kích nhiều lần đối với họ không phải là chuyện xấu.”

“Đả kích này sẽ không quá lớn chứ?” Đừng nói những người trẻ tuổi này mà ngay cả Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cũng đang nghiên cứu phòng ngự trong Biện thành. Cho dù là Mặc Tu Nghiêu thì cũng không thể nói có thể dùng cường công mà mở ra cổng Biện thành. Huống hồ, cách giao chiến tiêu hao nhiều sinh lực như vậy đối với binh lực xâm nhập thủ phủ Tây Lăng có hạn như bọn họ là không thích hợp.

Mặc Tu Nghiêu không thèm để ý, “A…Đợi đến khi bọn họ có thể thừa nhận đả kích này thì đại đa số những đả kích sau này bọn họ sẽ có thể đối phó được.” Áp lực hai đại danh tướng Tây Lăng mang lại tuyệt đối là đủ, cũng để cho hắn nhìn một chút xem hai vị này rốt cuộc đã già hay chưa.

Vì vậy, mấy tướng lĩnh trẻ tuổi Mặc gia quân lại bắt đầu mỗi ngày công kích Biện thành. Nhưng mà phòng ngự Biện thành đến một giọt nước cũng không lọt, không có một tia dấu vết có thể bị rung chuyển. Đến nỗi hai ngày sau, quân coi giữ trên Biện thành dứt khoát không để ý khiêu khích phía dưới. Chỉ cần bên dưới chưa công kích tới cửa thành, không có ai leo tường thành thì quân coi giữ phía trên đa số thời điểm đều là nên làm gì thì làm. Đối mặt với tình huống như vậy, nhóm tiểu tướng rõ ràng cảm nhận được sự khinh bỉ cùng đắc ý của quân địch. Đối phương không phải là sợ bọn họ mà căn bản là khinh thường không thèm để ý đến bọn họ. Điều này làm cho nhóm tiểu tướng tuổi trẻ khí thịnh không cách nào nhịn được, dứt khoát thay phiên nhau đứng dưới thành mắng lên, ngay cả bát đại tổ tông của Long Dương và Chu Diễm cũng thăm hỏi đến. Mặc Tu Nghiêu ở hậu phương thấy bọn họ như vậy liền cười nghiêng ngả.

Mà trong lúc đó, bên trong Biện thành hai vị lão tướng quân cũng đều rất thích, “Ha ha… Mấy tiểu tử này thật thú vị, lão phu thích!.”

Bọn họ thích nhưng người khác không thích nổi. Ngay cả Lôi Đằng Phong cũng không nhịn được lo lắng nói: “Long Tướng quân, Chu Tướng quân, chẳng lẽ chúng ta cứ mặc kệ không quản như vậy sao? Mặc cho bọn họ mắng như vậy à?” Long Dương nhàn nhạt nói: “Mắng mấy câu cũng không mất đi khối thịt nào, có tốn cũng không tốn tướng miếng của ngươi, ngươi gấp cái gì hả?”

Nhưng mà đám tiểu tử kia mắng rất khó nghe mà! Các tướng lĩnh đứng đó yên lặng nói trong lòng.

“ Cứ mặc kệ bọn họ phách lối như vậy liệu có ảnh hưởng đến sĩ khí quân ta không?” Lôi Đằng Phong cau mày nói. Chu Diễm cười lạnh một tiếng nói: “Bị người mắng mấy câu mà đã tổn hại sĩ khí vậy thì còn đánh trận gì nữa? Mặc khác, người ta mắng ngươi mấy câu ngươi lại không biết mắng lại hả?”

Mọi người khác nhau mà, bọn họ là muốn đánh trận chứ không phải theo bọn người kia đấu nước miếng đâu.

Long Dương lắc đầu thở dài hỏi: “ Các ngươi cảm thấy chiến lực Mặc gia quân thế nào?”

Lôi Đằng Phong nhíu mày một cái, có chút nghi ngờ nói: “Mặc gia quân quả thật dũng mãnh nhưng mà…cũng không lợi hại như trong truyền thuyết. Hơn nữa, tài nghệ của tướng lãnh thoạt nhìn không tệ nhưng cũng không cảm thấy đặc biệt cao siêu gì. Chẳng lẽ….bọn họ đang giấu diễm thực lực để chúng ta buông lỏng cảnh giác sao?” Long Dương nói: “Mấy ngày nay, lãnh binh công thành đều là mấy tiểu tướng chưa tới ba mươi. Mặc gia quân chủ tướng hiện đang làm gì? Núp trong đại trướng ngủ nướng sao?”

Nghe lời Long Dương nói, Lôi Đằng Phong càng thêm bất an. Hắn quả thật chú ý thấy mấy ngày nay công thành đều là những khuôn mặt trẻ tuổi xa lạ. Đừng nói là Mặc Tu Nghiêu, ngay cả mấy người quen thuộc như Lữ Cận Hiền, Phượng Tam vân vân đều không lộ mặt mũi, “Bọn họ đây là muốn làm gì? Tướng quân, kính xin tướng quân chỉ điểm.”

Long Dương và Chu Diễm thở dài nói: “Mau chóng cho người đi tra xem Mặc Tu Nghiêu còn có Lữ Cận Hiền mấy người này rốt cuộc ở trong đại doanh Mặc gia quân nữa không!.” Đừng nói là Lôi Đằng Phong mà ngay cả bọn họ cũng không nghĩ ra Mặc Tu Nghiêu đây là

muốn làm gì. Nếu nói Mặc Tu Nghiêu có thời gian theo chân bọn họ giằng co thì đây tuyệt đối không có khả năng. Cho dù Mặc gia quân dọc đường đi chiến thắng liên tiếp thì nơi này vẫn như cũ là nội địa Tây Lăng. Một khi chiến sự bị trì hoãn lâu thì không nói Lôi Chấn Đình mang quân trở về viện trợ mà những viện quân từ nơi khác cũng sẽ dần dần chạy tới. Đến lúc đó Mặc gia quân liền lâm vào vòng vây của trăm vạn đại quân Tây Lăng.

Cho nên, Mặc gia quân tuyệt đối không thể kéo dài thời gian. Nếu nói những thứ như đường tắt khác thì cũng không thể nào, những người khác không nói, chỉ riêng Chu Diễm đã ở Biện thành hơn hai mươi năm, cảnh vật chung quanh Biện thành không ai rõ hơn hắn. Chung quanh Biện thành đất đai bằng phẳng, bên ngoài thành có sông đào bảo vệ quanh thành. Ngoại trừ cường công thì tuyệt nhiên không có biện pháp khác, mà muốn đi vòng qua Biện thành thì cũng không thể nào, Biện thành tọa lạc tại nơi giao nhau giữa phương đông và phương tây, nếu như không thu được Biện thành thì Mặc gia quân cho dù có đi vòng qua được thì quân nhu vật tư cũng có thể tùy thời bị chặt đứt.

Trong lòng Lôi Đằng Phong phát lạnh, vội vàng lên tiếng: “Vâng, văn bối lập tức cho người đi thăm dò.”

Phất tay để mọi người lui ra, Chu Diễm có chút mệt mỏi thở dài nói: “Già rồi, già rồi…” Long Dương nhìn hắn cười nói: “ Thế nào? Mặc Tu Nghiêu so với Mặc Lưu Danh thì thế nào?” Chu Diễm lắc đầu nói: “Khó mà nói, ít nhất lần này khả năng che dấu ý đồ của Mặc Tu Nghiêu mạnh hơn cha hắn. Năm đó, ta ít nhất còn đoán được năm phần ý định của Mặc Lưu Danh, nhưng mà hiện tại.. ta thật sự không đoán được Mặc Tu Nghiêu muốn làm gì. Thật sự là, lão không thể không phục.” Nói lời này, trong đó không khỏi nhiều hơn vài phần thê lương. Lão tướng quân tóc bạc mặt hồng, chẳng phải là chuyện bi ai trong đời hay sao.

Nghe vậy, Long Dương cũng không khỏi ảm đạm. Nếu như là Long Dương lúc còn trẻ thì hôm nay tuyệt đối sẽ không ngồi chỗ này mà tán ngẫu, sát thần Tây vực năm đó, cho tới bây giờ vẫn luôn là tự mình ra tay chứ không phải là bị động thủ thành như vậy. Nhưng mà hiện tại, bọn họ…còn lên được chiến mã sao?

" Lão Long này, chúng ta…thủ được Biện thành sao?" Đưa mắt nhìn xa xa dưới thành, xuyên qua lỗ châu mai nhìn lại, nơi xa một tinh kỳ màu đen bay phất phơ sát khí bức người, mấy tiểu tướng trẻ tuổi hạ miệng khiêu chiến mặc dù non nớt nhưng tràn đầy tinh thần cùng ý chí chiến đấu mà bọn họ đã không còn. Nếu như song phương không đối lập thì hắn cũng không nhịn được mà tán thưởng một sư đoàn tinh nhuệ như vậy. Lần đầu tiên trong đời, Chu Diễm có chút không dám chắc hỏi.

Long Dương cười nhạt nói: " Sống tận trung, chết tẫn mạng. Làm hết sức là được. Chu Diễm, đây là lần đầu tiên ta nghe được ngươi lại không có tinh thần như vậy."

Chu Diễm lắc đầu một cái, cười khổ nói: "Đại khái là đã nhiều năm không ra chiến trường rồi. Cũng được…Lúc sinh thời có thể cùng hậu nhân Định Vương phủ giao thủ thì cũng được an ủi rồi."

"Đừng có nói mấy lời xúi quẩy nữa, đừng tưởng là ta không biết trong tay ngươi còn một đội tinh binh nhé. Cho dù không giữ được Biện thành thì những người đó cũng đủ để cùng Mặc gia quân đánh một trận." Long Dương liếc hắn một cái, nhàn nhạt nói. Chu Diễm sau khi bị tước binh quyền cũng không ẩn cư nơi sơn dã như hắn, cũng không biệt tăm biệt tích như Phong Ngạo mà lựa chọn định cư ở nơi phồn hoa như Biện thành, thậm chí không tiếc bị Trấn nam vương phủ giám thị. Cũng là bởi vì trong tay hắn còn một đội quân tinh binh mà người ngoài không biết. Cho dù là Trấn Nam Vương

cũng không biết chuyện này, nhưng Long Dương cũng giống Chu Diễm năm đó giao tình sâu đậm với Tuyên Văn đế đương nhiên là biết. Bởi vì lúc đầu thời điểm Tuyên Văn đế giao đội tinh binh này cho Chu Diễm thì hắn cũng ở bên cạnh. Mà nhiệm vụ quan trọng nhất của đội tinh binh này chính là đề phòng bị Định Vương phủ. Tiên Hoàng mưu tính sâu xa, trừ việc không chọn được một người thừa kế ưu tú thì bất cứ phương diện này cũng đủ để người ta khâm phục.

Chu Diễm ngẩn ra, lông mày hoa râm dần dần nhíu lại. Đột nhiên trầm giọng nói: “Nguy rồi!.”

“Sao vậy?” Long Dương không hiểu.

Chu Diễm nói: “ Nhất định là Định Vương phủ đã biết được sự tồn tại của đội tinh binh kia!.”

“Làm sao có thể?” Long Dương không khỏi xụ mặt xuống, đội tinh binh này chính là binh mã bí ẩn nhất Tây Lăng. Ngay cả Trấn Nam Vương lúc nào cũng giám thị Chu Diễm cũng không biết thì làm sao Định Vương phủ lại biết được? Chu Diễm nhắm mắt nói: “Mặc gia quân lần này tiến công Tây Lăng tuyệt đối không phải là tình cờ cao hứng, chỉ sợ Mặc Tu Nghiêu đã sớm tính toán tốt rồi. Nếu như hắn đã sớm có ý định, sao có thể không phái người âm thầm điều tra?”

“Ngươi là nói…”

“Sáu năm trước, ta và ngươi đều cho rằng Định Vương sẽ tiến công Tây Lăng, nhưng cuối cùng lại không phát sinh chuyện gì.”

Long Dương biến sắc nói: “Ý của ngươi muốn nói, từ khi đó Mặc Tu Nghiêu đã bắt đầu tính toán làm thế nào thu được Tây Lăng ta. Lúc ấy hắn ngừng lại chỉ bởi vì hắn chưa chuẩn bị xong sao?”

Chu Diễm gật đầu, thở dài nói: “Hiện tại, hắn đã chuẩn bị xong. Ngay cả Lôi Đằng Phong trước khi đến cũng không biết ngươi ở Biện thành, nhưng mới vừa rồi ngươi cũng nghe rồi đấy? Những người trẻ tuổi kia ngay cả ngươi cũng mắng. Nói như vậy bọn họ đã sớm biết ngươi đang ở Biện thành.”

Trên gương mặt đầy nếp nhăn của Long Dương nhiều thêm mấy phần tái nhợt, “Mặc Tu Nghiêu căn bản không có ý định tấn công Biện thành. Hắn ở Biện thành chẳng qua là tính toán trước tiêu diệt đội tinh binh của ngươi.!”

“Hiển nhiên là như thế.”

“Vậy bây giờ….”

Chu Diễm lắc đầu nói: “Hiện tại ta và ngươi ai cũng không ra khỏi đây được, chỉ đành nghe theo mệnh trời thôi.”

Trong phòng trầm mặc trong chốc lát, Long Dương đột nhiên phanh một cái vỗ vào mặt bàn, cả giận nói: “Mặc cho số phận cái rắm! Lão phu chinh chiến cả đời nếu như mặc cho số phận thì đã sớm chết mục xương rồi! Mặc Tu Nghiêu muốn vây khốn chúng ta phải không? Lão phu liền muốn nhìn một chút xem chỉ bằng mấy tiểu tử kia..thì có thể vây trụ được ai? Lão phu không tin…chỉ bằng bốn mươi vạn binh lực của hắn mà trăm vạn binh lực của ta lại không dùng được.”

Mặc gia quân dù có tinh nhuệ đi nữa thì cũng chỉ có bốn mươi vạn binh mã, Biện thành hôm nay có năm mươi vạn nhân mã, hơn nữa trong tối còn có mười mấy vạn tinh binh, binh lực đã vượt xa Mặc gia quân. Nếu như vậy mà còn bị vây ở Biện thành thì bọn họ không bằng cầm kiếm cắt cổ cho nhanh đi!

Chu Diễm trong mắt lóe lên một đạo tinh quang, “Ngươi nói đúng,

người đâu, mời Thế tử Trần Nam Vương tới đây.”

Chương 297: Lão tướng oai

Suy đoán ý đồ của Mặc Tu Nghiêu khiến cho Long Dương và Chu Diễm không khỏi lo lắng, mà sau đó Lôi Đằng Phong đưa tới tin tức Mặc gia quân quả thật đã âm thầm điều đi không ít binh lực khiến nỗi lo của bọn họ càng thêm thực tế. Chu Diễm ngồi trong ghế trầm mặc hồi lâu, thở dài nói: " Được lắm ! Không hổ là Mặc gia quân!."

Thấy sắc mặt quả nhiên như thế của hai vị lão tướng quân, Lôi Đằng Phong cũng biết là chuyện có biến, lo âu hỏi: "Lão tướng quân, đã xảy ra chuyện gì?"

Chu Diễm và Long Dương liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn đem chuyện nói lại một lần. Đến lúc này, lừa gạt chuyện này đã không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa rồi. Nghe Long Dương và Chu Diễm nói, Lôi Đằng Phong cũng cảm thấy kinh hãi, "Chu tướng quân nói là…trong tay người còn có một đội mười mấy vạn tinh binh!."

Nói đến đây, không khỏi kinh nghi (kinh ngạc+ nghi ngờ) liếc mắt nhìn Long Dương bên cạnh. Hai mươi năm nay có thể nói là Trấn Nam Vương phủ thời thời khắc khắc cẩn thận giám thị Chu Diễm tại Biện thành. Trong hai mươi năm này, ông ấy chưa từng liên lạc với bộ hạ cũ, thậm chí ở Biện thành cả ngày cũng chỉ ru rú trong nhà, lại không ngờ rằng trong tay đối phương vẫn yên lặng không tiếng động nắm một đội mười mấy vạn tinh binh.

Trong tổng số gần ba trăm vạn nhân mã ở Tây Lăng thậm chí có thể gia tăng binh lực tùy ý thì mười mấy vạn này thoạt nhìn không thu hút lắm, nhưng mà nếu như dùng trên lưỡi dao thì cũng rất đáng sợ. Ví dụ như trong hai mươi năm nà, rất nhiều lần phụ Vương hắn tới Biện

thành, nếu đột nhiên Chu Diễm làm khó dễ thì….Trong lòng Lôi Đằng Phong run lên không dám nghĩ, đồng thời rốt cuộc cũng hiểu vì sao phụ Vương từ đầu đến cuối lại phòng bị những lão tướng này như vậy. Đều nói quan văn quyền thần loạn chính nhưng người có thể thật sự thay đổi triều đại mưu quyền soán vị đều là võ tướng. Không có binh quyền trong tay thì tất cả chỉ là nói suông.

Giống như hiểu được Lôi Đằng Phong đang nghĩ gì, Long Dương khẽ hừ một tiếng nói: " Đội tinh binh này là tiên hoàng tự mình ban cho Chu Diễm, cho dù là đương kim hoàng thượng cũng không có quyền thu hồi, dựa vào cái gì mà cần phải cho Trấn Nam Vương phủ biết? Huống hồ…Đội tinh binh này nguyên bản là để phòng bị Định Vương phủ."

Lôi Đằng Phong im lặng, hắn tin tưởng lời nói của Long Dương. Nhưng chuyện này không phải chỉ cần hai chữ tin tưởng là có thể giải quyết vấn đề. Mà bây giờ cũng không phải lúc thảo luận chuyện này, "Mười mấy vạn binh lực… muốn chống lại Mặc gia quân cũng chẳng có tác dụng gì đi?"

"Ngu xuẩn!." Chu Diễm hừ lạnh một tiếng nói: "Tiên hoàng anh minh cơ trí, đã sớm biết Mặc gia quân mới chính là đại địch của Tây Lăng ta. Cho nên người đã sớm bắt đầu chuẩn bị đối phó trù mã Mặc gia quân, nếu không phải tiên hoàng đột nhiên băng hà thì làm sao đến nỗi này… Còn có Lôi Chấn Đình, năm đó Định Vương phủ tổn thương nguyên khí nặng nề nhưng hắn lại vì diệt trừ phe đối lập mà bỏ lỡ thời cơ tốt. Đánh rắn không chết nên mới có ngày bị Mặc gia quân vây khốn như hôm nay!."

Lôi Đằng Phong không phản bác được. Năm đó thời điểm Mặc gia quân tổn thương nguyên khí, Mặc Tu Nghiêu bị trọng thương là lúc phái bảo hoàng trong Tây Lăng phát triển nhất. Để đả kích những người này nên phụ Vương mới bỏ qua cơ hội tốt tấn công Đại Sở.

Nhưng khi đó, có ai thật sự tin tưởng Mặc Tu Nghiêu sẽ có ngày quật khởi chứ? Cho dù chuyện Mặc Tu Nghiêu trúng độc bọn họ không tham dự nhưng không có nghĩa là bọn họ cái gì cũng không biết.

“Lão tướng quân, hiện tại nên làm thế nào cho phải?” Lôi Đằng Phong thấy không khí có chút không đúng, liền tranh thủ vòng lại đề tài hỏi. Chu Diễm thở dài nói, “Lão Long, ngươi hiệp trợ thế tử thủ thành, lão phu muốn đi gặp Định Vương gia danh chấn thiên hạ.”

“Chu Diễm….” Long Dương cau mày, mặc dù hắn lớn hơn Chu Diễm mấy tuổi nhưng mà Chu Diễm cũng không còn trẻ nữa. Nếu muốn đích thân ra khỏi thành thì thật sự quá mức nguy hiểm. Chu Diễm phất tay một cái nói: “Không cần gấp gáp, ta còn động được. Ngươi nói đúng, chúng ta không thể trơ mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu nuốt mất mười mấy vạn tinh binh kia được!” Long Dương cũng biết đây là sự lựa chọn tốt nhất, thở dài nói: “Thôi, tự ngươi cẩn thận, ta ở trong thành thay ngươi chế trụ một phần Mặc gia quân!.”

“Bảo trọng!.”

“Bảo trọng.” Hai ông lão tóc trắng trái ngược nhau trịnh trọng cáo biệt rời đi. Chu Diễm xoay người rời đi, thân thể vốn có chút run rẩy hơi còng thì trong nháy mắt thẳng tắp. Long Dương nhìn bóng ảnh bạn tốt dần đi xa nhắm mắt lại, phân phó Lôi Đằng Phong bên cạnh: “Đi chuẩn bị, ra khỏi thành nghênh chiến.”

Ngày hôm đó đã là buổi trưa ngày thứ ba. Dưới tường thành, Mặc gia quân không ngừng mắng chửi, quân Tây Lăng coi giữ trên thành cũng không nhàn rỗi, không chút khách khí đáp trả lại. Vừa đúng hai nước có chung nguồn gốc, cho nên văn hóa tập tục cũng không khác biệt, mắng nhau không có chút chướng ngại nào. Nếu đổi lại là mắng nhau với Nam Chiếu hay Bắc Nhung thì chỉ sợ hơn phân nửa người nghe không hiểu.

Trước đại quân, Vân Đình và Trần Vân cùng cưỡi ngựa đứng nhìn thành lâu nơi xa. Vân Đình có chút nóng nảy nói: “Long Dương và Chu Diễm này không phải là danh tướng Tây Lăng sao? Tại sao lại như rùa đen rụt cổ không chịu đi ra vậy chứ?: Trần Vân bất đắc dĩ nhún vai, làm sao hắn biết được?

“Cũng không phải là muốn kéo dài thời gian với chúng ta đấy chứ? Kéo dài thời gian chờ Lôi Chấn Đình về tăng viện sao?” Trần Vân có chút không xác định nói.

“Chớ có nói đùa. Chờ Lôi Chấn Đình chạy tới thì nhanh nhất cũng phải một tháng sau.” Vân Đình nói, bọn họ chỉ có ba ngày mà bây giờ ba ngày sắp hết mà ngay cả cửa Biện thành cũng chưa sờ được. Ba ngày nay các loại phương pháp cường công rồi đánh lén bọn họ đều đã thử qua. Nhưng không thể không thừa nhận lão tướng ra tay vẫn có chút phương pháp. Bọn họ căn bản không tìm được sơ hở trong phòng ngự Biện thành. Đả kích như vậy làm cho mấy tiểu tướng trẻ tuổi bọn họ sắc mặt càng ngày càng khó coi. Chính Vân Đình cũng xanh cả mặt. Thật ra nếu Vân Đình biết không chỉ hắn mà ngay cả Vương gia Vương phi nhất thời cũng không tìm được sơ hở trong phòng ngự Biện thành thì hắn sẽ không có vẻ mặt đưa đám như vậy.

“Ngươi xem, bọn họ có phải muốn đi ra không?” Trần Vân chỉ vào nơi tinh kỳ phiêu động đầu tường nói, hiển nhiên nơi đó có nhân mã đang di động rất nhanh.

Vân Đình nheo con mắt, trên gương mặt trẻ tuổi lộ ra một tia cười lạnh, “Chu Diễm ! Các huynh đệ tiếp tục mắng cho ta!.”

Tướng sĩ Mặc gia quân sau lưng một lần nữa cao giọng thăm hỏi tổ tông cùng họ hàng tám đời nhà Chu Diễm.

Long Dương dẫn người xuất hiện ở đầu thành, híp mắt nhìn người trẻ tuổi đang diễu võ dương oai dưới thành cười cười, lên tiếng nói: “Người trẻ tuổi hãy xưng tên ra.”

Vân Đình ngạo nghễ nói: “Mặc gia quân, phó tướng sư đoàn thứ 9 Ưng quân, Vân Đình!.”

Long Dương ngẩn ra, cơ cấu quân đội khác hẳn với bọn họ thật khiến hắn nhất thời không cách nào xác định được thân phận Vân Đình, nhưng nhìn tuổi tác Vân Đình thì đại khái cũng đoán được một phần. Còn trẻ đồng thời tính khí nóng nảy cùng trẻ con như vậy thì tám phần không phải là viên chủ tướng. Cười híp mắt nhìn Vân Đình nói: “Chủ tướng Mặc gia quân đang ở đâu? Hay là Mặc gia quân không còn ai nữa?”

Vân Đình không vui, ngửa đầu nhìn chằm chằm lão nhân trên cổng thành nói: “Bản tướng quân chính là chủ tướng! Chỉ là một Biện thành mà thôi, không cần phải phiền đến người khác. Bản tướng quân sẽ cho ngươi thấy năng lực Mặc gia quân ta!.” Long Dương cũng không tức giận, giống như đang nhìn một đứa con nít lông tơ chưa mọc không hiểu chuyện vậy, cười nói: “Cái gì? Vậy để lão phu nhìn một chút xem thiếu niên tướng quân Mặc gia quân có năng lực gì. Còn nữa…..Lão phu không phải Chu Diễm!.”

“Long Dương!.” Vân Đình cắn răng nghiến lợi.

Quả nhiên, gừng càng già càng cay. Còn chưa chính thức giao thủ, chẳng qua chỉ tùy ý đối đáp mấy câu mà Vân Đình đã rơi vào thế hạ phong rồi.

Dưới cổng thành, cửa thành vốn đóng chặt bỗng ầm ầm mở ra, cầu treo hạ xuống sông đào bảo vệ thành. Binh lính Tây Lăng vốn lui trong thành nay lại giống như nước thủy triều vọt thẳng vào trận

doanh Mặc gia quân. Mấy ngày nay không chỉ tướng sĩ Mặc gia quân nghẹn nín mà những tướng sĩ viện binh Lôi Đằng Phong mang đến cũng vậy. Bị quân địch tùy ý nhục mạ nhưng lại không thể lao xuống giết đến một mảnh giáp cũng chẳng còn, đây chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với các tướng sĩ. Cuối cùng cũng có thể ra khỏi thành, những binh lính này dĩ nhiên đều đỏ mắt xông về phía tướng sĩ Mặc gia quân diễu võ dương oai trước mặt họ những ngày qua.

Chiến sự hết sức căng thẳng, nhất thời bên ngoài thành tiếng trống trận tiếng la hét giết vang tận trời xanh.

Trên cổng thành, Long Dương bình tĩnh nhìn cảnh chém giết dưới thành. Bất luận là Mặc gia quân hay đại quân Tây Lăng đều có lực chiến tương đối khá, cho nên thời điểm cường cường gặp nhau chém giết tất nhiên cũng đặc biệt kịch liệt. Long Dương mỉm cười nhìn tướng lãnh áo bào trắng trẻ tuổi dưới thành, cười nhạt. Giơ tay huy động lá cờ đỏ trong tay.

Binh lính Tây Lăng mặc quân trang xám tro dưới sự chỉ dẫn của cờ xí nhanh chóng biến đổi thế trận. Đứng trên cổng thành vừa đúng có thể nhìn rõ toàn cảnh chiến trường. Trận doanh Mặc gia quân màu đen bị đám đông màu xám tro lấy tốc độ cực nhanh phân ra bao vây, sau đó tiêu diệt từng bộ phận. Vân Đình phản ứng cũng không chậm, hắn cũng lấy tốc độ nhanh nhất chỉ huy bày trận. Nhưng mà vẫn chậm hơn Long Dương một bước, đại quân Tây Lăng lại thay đổi trận hình, giống như một cự long màu xám tro giương nanh múa vuốt tùy ý săn giết Mặc gia quân.

Mặc gia quân dũng mãnh nhưng trên chiến trường binh lính không chỉ dũng mãnh là có thể giải quyết được. Khi một binh sĩ Mặc gia quân phải đồng thời chống lại ba binh lính Tây Lăng, khi một tiểu đội Mặc gia quân bị một đại đội binh lính Tây Lăng nhốt lại, thì Vân Đình chỉ có thể nhìn binh lính bên cạnh từng người từng người một ngã

xuống trước mặt.

Đột nhiên xoay người nhìn lại, chỉ thấy trên đầu thành một lão nhân áo vải trắng, giống như một hương dân sơn dã bình thường. Vậy mà, con ngươi già nua toát ra một tia tự tin cùng ngạo nghễ biểu lộ sự bất phàm của lão nhân này. Bị người từ trên cao nhìn xuống như vậy, Vân Đình đứng nơi xa vốn không thể nhìn rõ vẻ mặt đối phương nhưng Vân Đình cảm thấy rõ ràng mình trong mắt đối phương chỉ như con kiến nhỏ vậy.

“Vân Đình! Ngươi đang làm gì hả? Xông ra!,” Trần Vân một cước đá văng Vân Đình đang ngây người, một mũi tên hiểm hướng nơi Vân Đình đứng bắn ra. Trần Vân tức giận liếc mắt nhìn hắn một cái, trên chiến trường còn dám ngẩn người, thật là không muốn sống nữa!.

Vân Đình lúc này mới hồi phục tinh thần, mới vừa trong nháy mắt đó, hắn lại bị khí thế của Long Dương chấn nhiếp mà quên mất mình thân tại chiến trường. Tránh khỏi thanh đao bổ tới bên người, Vân Đình lòng còn sợ hãi chảy xuống mồ hôi lạnh, đây mới là khí thế của sát thần Tây Vực!.

Lúc này hiệu lệnh thu binh vang lên từ phía sau, tướng sĩ Mặc gia quân không ham chiến nữa, bắt đầu phá vòng vây quân Tây Lăng giết ra ngoài. Nhưng bộ dáng thối lui này Mặc gia quân đã nhiều năm chưa từng chật vật như vậy. Trên cổng thành, nhìn Mặc gia quân thối lui, Long Dương cũng có ý muốn thu binh. Lôi Đằng Phong cau mày nói: “Tướng quân, sao ta không thừa thắng xông lên?”

Long Dương nhàn nhạt nói: “Hôm nay chỉ là thử dò xét, xem ra Mặc gia quân đúng là đã phân ra. Mới vừa rồi Mặc gia quân thua nhưng không thấy ai ra tiếp viện mà ngược lại lại thu binh.”

“Như vậy….”

“Không cần gấp, ngày mai lại thử bọn họ lần nữa.” Long Dương trầm giọng nói.

Đoàn người Vân Đình thua trận ủ rũ cúi đầu trở về, chuẩn bị đến đại doanh nhận tội với Vương gia và Vương phi. Lại bị Trác Tĩnh canh giữ bên ngoài trướng báo rằng Vương gia Vương phi đang có chuyện. Tất cả sự vụ trong quân tạm thời giao cho Trần Vân và Vân Đình quản lý. Lúc này, Vân Đình bị dọa suýt nữa chân mềm ngã nhào trên đất, Trần Vân sau lưng cũng mặt mày xám tro. Không phải bọn họ tự coi nhẹ mình nhưng lấy kinh nghiệm lịch lãm của bọn họ thì ngay cả tư cách chủ tướng thống lĩnh một đội riêng cũng không có, huống hồ là thống lĩnh cả đại doanh Mặc gia quân? Hai người đưa mắt nhìn nhau mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Vân Đình nhìn về Trác Tĩnh xin giúp đỡ.

Trác Tĩnh nhún nhún vai, lực bất tòng tâm, vỗ vỗ bả vai Vân Đình nói: “Nếu Vương gia đã phân phó như vậy thì chính là tin vào năng lực của ngươi. Không cần lo lắng.”

“Nhưng mà…nhưng mà chúng ta vừa mới thua trận mà…” Vân Đình xấu hổ nói, không hoàn thành nhiệm vụ Vương gia giao phó, hắn còn tưởng mình sẽ bị xử theo quân pháp. Nhưng mà tình huống hiện nay còn hơn cả bị xử theo quân pháp mà.

Trác Tĩnh bình tĩnh cười nói: “ Vừa rồi ngươi chỉ là xém thua mà chưa phải là bại đúng không?” Cho hai người một ánh mắt ta tin tưởng các ngươi, Trác Tĩnh xoay người trở về doanh trướng. Vân Đình khóc không ra nước mắt, vừa rồi ngươi mà không thu binh thì nói không chừng ta đã chết trận nơi sa trường rồi.

Ngoài một trăm dặm phía Tây Nam Biện thành tọa lạc một huyện nhỏ. Diện tích cả huyện thành trước mặt cũng không bằng một phần

mười Biện thành nhưng vị trí huyện thành này lại nằm trên quan đạo giữa hoàng thành Tây Lăng và Biện thành. Nói các khác, nếu như binh mã phía Tây muốn lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến Biện thành mà nói…thì nhất định phải đi qua nơi này. Ba ngày trước, Trương Khởi Lan phụng mệnh Mặc Tu Nghiêu lĩnh suất bảy vạn nhân mã chiếm lấy tiểu thành này. Bởi vì Tây Lăng tập trung phòng thủ ở Biện thành nên binh lực ở thành nhỏ này tất nhiên yếu hơn rất nhiều. Trương Khởi Lan chỉ cần chút sức lực đã chiếm được tòa thành này.

Sau đó, bảy vạn binh mã cứ như vậy đóng ở bên trong tiểu thành này, giống như không có gì vậy. Nhưng Trương Khởi Lan biết, có một đội mười mấy vạn tinh binh đang ở phụ cận nơi này, mặc dù Mặc gia quân xuất động Kỳ Lân tinh nhuệ nhất thì cũng không tìm được ví trí cụ thể của họ. Nhưng Trương Khởi Lan biết bọn họ nhất định là núp trong dãy núi cách đó ba mươi dặm. Mặc gia quân muốn tiến công vào núi hiển nhiên là không sáng suốt, cho nên Trương Khởi Lan chờ ở nơi này. Đội binh mã này nếu muốn tới Biện thành thì tất nhiên sẽ phải đi qua trước mặt hắn, hắn không vội.

Bên ngoài tiểu thành không xa, trên đường nhỏ lệch khỏi quan đạo, một đội binh sĩ Mặc gia quân đang đuổi theo một đám người. Đám người kia tổng cộng chỉ có năm người, bốn nam tử che chở một thiếu nữ áo vải vừa đánh vừa lui. Bốn nam tử này thân thủ không tệ nhưng mà truy binh phía sau quá nhiều, hơn nữa binh lính Mặc gia quân cũng không phải thứ người thường có thể so sánh được. Bốn người sớm đã chồng chất vết thương nhưng vẫn như cũ không quên che chở thiếu nữ ở giữa.

“Tiểu thư, người đi mau! Chúng ta ngăn cản bọn chúng! Đi kinh thành…Đi kinh thành tìm….” Một nam tử trong đó dùng sức đẩy, đẩy thiếu nữ đến bên đường nhỏ trước mặt khàn giọng quát. Đáng tiếc lời còn chưa dứt thì đã bị một đao đâm trúng bụng ngã trên mặt đất. Ba người còn lại chưa kịp nhìn đồng bạn mình, một người trong đó

lôi kéo thiếu nữ đi lên phía trước chạy như điên, mặt khác hai người kia lưu lại ngăn truy binh Mặc gia quân phía sau.

Hai người một đường chạy như điên, đáng tiếc chạy không được bao xa thiếu nữ liền thở hổn hển ngã nhào trên mặt đất, “Ta đi không nổi….Các ngươi đi đi thôi….”

“Không được! Tiểu thư đi mau! Nhất định phải trở lại kinh thành. Người đừng quên… Tướng quân muốn người sống thật tốt!.” Thị vệ lạnh lùng nói, mạnh mẽ kéo thiếu nữ chạy vào đường rừng. Sau lưng chỉ chốc lát đã truyền đến tiếng chân truy binh, hiển nhiên hai thị vệ lưu lại kia đã chết trận.

Hai người trốn vào một bụi gai trong rừng, truy binh đuổi theo đã mất đi bóng dáng họ. Bọn họ tìm tòi xung quanh gần nửa canh giờ, cầm đao chém loạn vào các bụi gai có thể giấu người nhưng vẫn không phát hiện bóng dáng hai người nọ mới dần dần rời đi, thuận tiện mang theo thi thể thị vệ đã chết về lĩnh thưởng.

Trong rừng dần dần im ắng, qua hồi lâu, bụi cỏ ven đường mới giật giật, một thiếu nữ cả người chật vật từ trong bụi cỏ bò ra, đẩy người bên cạnh một cái, “Tỉnh tỉnh ! Người tỉnh mau…”

Bàn tay trắng nõn mảnh khảnh dính đầy vết máu, thiếu nữ nhất thời bị dọa sợ đến kinh hô. Thì ra thời điểm những binh lính vừa rồi tìm kiếm, thị vệ đã dùng thân thể của mình chặn lại đao kiếm bổ về bụi cỏ. Vết thương thật dài trên lưng không ngừng chảy máu, người đã sớm lâm vào hôn mê. Thiếu nữ tái nhợt ngước mắt nhìn nơi hoang vu sơn dã trước mắt cùng dã thị vệ duy nhất có thể dựa vào đang hôn mê, rốt cuộc không nhịn được ô ô khóc.

Trong lúc hỗn loạn thút thít khóc, lại hoảng hốt thấy một bóng ảnh nguyệt bạch xuất hiến trước mặt, thiếu nữ mê mang ngẩng đầu lên,

“Cứu ta…”

Nam tử mặc quần áo xanh nhạt trầm mặc nhìn một nam một nữ đã bất tỉnh trước mắt, trên dung nhan tuấn tú nhíu đôi mày kiếm lại. Cúi đầu kiểm tra thương thế của nam tử, trên người chật vật cùng vết thương chí mạng trên lưng kia đủ để nói rõ người này đã trải qua một phen khổ chiến. Cô gái mặc dù một thân áo vải bình thường nhưng dung nhan xinh đẹp cùng đôi bàn tay tiêm tế như ngọc đủ để nói rõ nàng vốn có một cuộc sống an nhàn sung sướng, được nuông chiều từ nhỏ. Vốn là hắn có thể cứu bọn họ, thậm chí là mấy người thị vệ kia hắn cũng có thể cứu. Nhưng mà thân phận hắn đặc thù, mọi chuyện đều phải cân nhắc kĩ càng trước khi làm, cho nên hắn vẫn âm trầm nhìn, nhìn thị vệ từng người chết trận, nhìn thiếu nữ ở nơi hoang dã không ngừng khóc thút thít.

“Công tử, làm sao bây giờ?” Thị vệ đi theo sau lưng thấp giọng hỏi.

Nam tử trầm mặc chốc lát, nói: “Mới vừa rồi thị vệ kia có nói đến tướng quân gì đó,nàng là nữ nhi của tướng thủ thành nào?”

Thị vệ lắc đầu nói: “Thuộc hạ không biết, chắc là nữ nhi của thủ tướng nào đó bị bại trong tay Mặc gia quân đi?” Nam tử suy nghĩ một chút, nói: “Xem trên người bọn họ có tín vật nào không.” Thị vệ tiến lên, ngồi xổm xuống nhanh chóng tìm được một thẻ thông thành trên thắt lưng thị vệ và một vòng ngọc màu tím trên cổ tay cô gái, đưa có nam tử áo quần nguyệt sắc.

Nam tử nhận lấy nhìn một chút, cau mày nói: “Đúng là thị vệ của Hổ Uy tướng quân Dương Hổ, còn vòng ngọc tím này….là đồ Tiên Vực tiến cống cho Tiên đế năm đó. Tiên đế đã thưởng cho Thái sư đương thời Lăng đại nhân. Mà phu nhân Hổ Uy tướng quân lại là nữ nhi của Lăng đại nhân.”

Thị vệ thấp giọng nói: “Nói như vậy thì cô nương này chính là nữ nhi của Hổ Uy tướng quân? Hổ Uy tướng quân trấn thủ Lệ thành, mười ngày trước đã tử trận. Cô nương này…”

Nam tử trầm tư hồi lâu, rốt cuộc mở miệng nói: “Mang về.”

Trong núi sâu, một tòa viện cùng phòng ốc chằng chịt ẩn giấu. Nhờ khu rừng rậm rạp cùng sự che giấu của sương mù, cho nên ngoại nhân cơ hồ không cách nào phát hiện chút tung tích. Trong một gian phòng đơn sơ, thiếu nữ ngủ mê man tựa hồ từ trong cơn ác mộng đột nhiên tỉnh lại, ngồi dậy. Lại thấy một nam tử tuấn mĩ đứng nơi đối diện không xa , “A?! Cứu….”

“Im miệng.” Thanh niên nam tử trầm giọng nói.

Thiếu nữ sợ hãi trốn vào tận cùng bên trong giường, dùng chăm đem mình bao kín, “Huynh…Huynh là ai?”

Thanh niên nam tử trầm giọng nói: “Lời này ta nên hỏi cô mới phải, cô là ai?”

Thiếu nữ khẽ cắn đôi môi không chịu nói: “A Lâm đâu rồi? hắn..hắn còn…” Thiếu nữ run rẩy một cái, giống như không dám hỏi tiếp. Nam tử bình tình nói: “Hắn còn sống, nếu như đây là chuyện ngươi muốn hỏi.” Nghe vậy, thiếu nữ này mới thở phào nhẹ nhõm, “ Vậy thì tốt, vậy thì tốt….Là huynh đã cứu chúng ta sao?”

Nam tử chẳng ừ hử gì cả, nhàn nhàn hỏi: “Cô nương là ai?”

“Ta, ta tên là Dương Tiêm Nhã. Gia phụ là Hổ Uy tướng quân. Cha ta…cha ta…” Vừa nói, thiếu nữ liền đỏ mắt. Nước mắt trong suốt chảy xuống từ khóe mắt, từ từ khóc thút thít. Nam tử hơi nhíu lông mày, thở dài một tiếng nói: “Ta biết, Hổ Uy tướng quân mười ngày

trước đã tử trận đền nợ nước. Là ngài ấy phái thị vệ hộ tống cô trốn ra sao?"

Thiếu nữ tên Dương Tiêm Nhã gật đầu một cái. Cắn cắn môi thấp giọng nói: "Trước khi Lệ thành bị phá, phụ thân đã cho người hộ tống ta hồi kinh. Vốn là, vốn là có mười hai người. Nhưng hiện tại…chỉ còn lại một mình A Lâm thôi. Ô ô ô…" Nam tử cau mày suy nghĩ một chút lại hỏi: "Vì sao Mặc gia quân bám riết truy đuổi cô không tha?" Tuy là nữ nhi Hổ Uy tướng quân nhưng mà đối với Mặc gia quân mà nói thì cũng không quan trọng đến vậy. Như vậy thì dọc đường đuổi giết không tha có vẻ rất không hợp lý.

Thiếu nữ mê mang lắc đầu nói: "Ta không biết. Phụ thân chỉ nói để ta quay lại kinh thành tìm cậu."

Nam tử đứng lên nói: "Ta biết rồi. Cô nương trước cứ nghỉ ngơi cho tốt. Chờ dưỡng thương tốt rồi thì ta sẽ phái người đưa cô nương trở lại kinh thành." Nói xong liền xoay người ra ngoài cửa.

" Huynh …. Tiêm Nhã còn chưa biết cao danh quý tính của công tử. Ân cứu mạng, chờ ta trở lại kinh thành nhất định sẽ báo đáp công tử." Thiếu nữ thấp giọng nói.

Nam tử dưới chân dừng một lát, nhàn nhạt nói: "Chu Lăng."

Nam tử ra cửa, thị vệ đã đợi bên ngoài. Thấy hắn ra ngoài vội vang tiến lên đón nói: "Công tử, đã điều tra ra. Nữ nhi của Lăng thái sư đã qua đời gả cho Hổ Uy tướng quân quả thật chỉ có một cô con gái. Vợ chồng Dương tướng quân cực kỳ yêu thương nữ nhi này, nói là trăm cưng ngàn chiều cũng không quá. Lăng đại nhân hôm nay cũng chính là cậu của Dương cô nương đối với cô cháu gái ngoại này cũng coi là ruột thịt. Nghe nói Dương cô nương này năm nay vừa mới mười bảy, tử nhỏ đã định hôn với biểu ca Lăng gia đại công tử.

Nếu như không phải lần này Tây Bắc đột nhiên xuất binh thì qua ít ngày nữa Dương tướng quân sẽ mang nữ nhi quay trở lại kinh thành cử hành hôn lễ.”

Nam tử gật gật đầu nói: “Mới vừa rồi ta cũng đã hỏi, cũng không khác ngươi là mấy.”

Thị vệ hỏi: “ Vậy…lời nàng nói có thể tin sao?”

Chu Lăng nói: “Trước cứ lưu nàng lại đã, tổ phụ và Lăng gia có chút giao tình, nếu như nàng thật sự là ngoại tôn nữ của Lăng gia mà chúng ta lại thấy chết không cứu thì sau này khó có thể giao phó với Lăng gia. Phái người trông coi các nàng thật kĩ cho ta.”

“Vâng, công tử.”

Chương 298: Điệu hổ ly sơn

Hàng năm trong núi sâu bị mây mù bao phủ, ngay cả ngày thường cũng rất khó thấy ánh mặt trời. Vì vậy tuy rằng phần lớn đất đai Tây Lăng đều khô ráo nhưng dãy núi này ngược lại khó có được vẻ ướt át u biếc.

Trong tiểu viện nho nhỏ, thiếu nữ mềm mại nhỏ nhắn còn chưa đi tới cửa đã bị người ngăn lại, "Người nào?"

Dương Tiêm Nhã sợ hết hồn, có chút sợ hãi nói: "Ta…ta muốn đi xem thương thế của A Lâm." Thị vệ canh giữ ngoài cửa mặt không biểu tình, tựa hồ không vì người trước mặt là thiếu nữ nhu nhược mà thay đổi, "Công tử phân phó cô nương hãy ở lại trong viện tu dưỡng, vị Lâm thị vệ kia thương tích khỏi tự nhiên sẽ tới gặp cô nương."

Dương Tiêm Nhã khé cắn khóe môi, thấp giọng nói: "Nhưng mà…ta rất lo lắng….ô ô.. bên cạnh ta một người quen biết cũng không có. Chỉ có, chỉ có hắn… Van cầu các ngươi, cho ta đi gặp hắn một chút đi." Thấy thiếu nữ trước mặt điềm đạm khóc đáng yêu, hai gã thị vệ cũng có chút do dự. Dù sao cũng là người công tử mang về, bọn họ cũng nên chiếu cố khách quý thật tốt…

"Cô nương chờ một chút, chúng ta đi bẩm báo công tử một tiếng." Cuối cùng thị vệ chỉ có thể thỏa hiệp nói.

"Xảy ra chuyện gì?" Dương Tiêm Nhã đang định nói cảm ơn thì bên ngoài truyền tới giọng nói của Chu Lăng. Thị vệ vội vàng hành lễ, sóng vai nói ra chuyện Dương Tiêm Nhã muốn gặp thị vệ của mình.

Chu Lăng nhướng mày nhìn thiếu nữ yếu đuổi mang theo một tia kinh hoảng trước mắt, như có điều suy nghĩ. Dương Tiêm Nhã cẩn thận hỏi: “Chu công tử…Không biết thương thế A Lâm thế nào? Chúng ta, chúng ta bao giờ có thể lên đường hồi kinh? Còn cầu xin Chu công tử phái người hộ tống chủ tớ hai người chúng ta hồi kinh nữa. Đợi trở lại kinh thành rồi thì tiểu nữ và Lăng gia đều sẽ cảm kích công tử.”

Chu Lăng tròng mắt lóe lên, vẻ mặt nhìn Dương Tiêm Nhã càng thêm ôn hòa. Cười nhạt nói: “Dương cô nương cứ việc yên tâm, chờ hai người tu dưỡng tốt thì tại hạ sẽ cho người đưa hai người hồi kinh. Nhưng mà, vị Lâm thị vệ kia bị thương không nhẹ, chỉ sợ còn phải nằm thêm mấy ngày.” Dương Tiêm Nhã thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói : “ Như vậy đa tạ Chu Công tử, A Lâm hắn không sao là tốt rồi. Ta…ta có thể đi gặp hắn một chút không?”

Chu Lăng cười nói: “Dương cô nương đứng ngoài cửa nhìn một chút là được rồi. Vết thương của hắn nhìn gần có chút không tốt. Tại hạ đã phái người thúc ngựa hồi kinh đưa tin cho Lăng công tử, nói không chừng, không bao lâu nữa Lăng đại công tử sẽ tự mình đến đón Dương cô nương.” Nghe vậy, Dương Tiêm Nhã lộ ra một tia hân hoan cùng với yên tâm, “Thật sự là tốt quá, đa tạ Chu công tử. Chu công tử quả nhiên là người tốt…”

Chu Lăng cười nhạt, “Nào có, Dương cô nương là người trung liệt, những chuyện này đối với tại hạ cũng chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.”

Sau khi trấn an Dương Tiêm Nhã rồi cho thị vệ đưa nàng trở về phòng, Chu Lăng mới ra khỏi tiểu viện. Mặc dù tiểu viện xây trong rừng so với các tiểu viện trong thành đơn giản hơn rất nhiều nhưng vẫn có hai viện trong ngoài, mà thư phòng chính là nằm trong một góc ngoài viện. Vào thư phòng, thị vệ đi phía sau mới mở miệng nói:

“Công tử, xem ra vị Dương cô nương này đúng là nữ nhi Hổ Uy tướng quân. Mới vừa rồi công tử nói Lăng công tử sắp tới cũng không thấy nàng không có biểu hiện dị thường nào cả.”

Chu Lăng gật đầu một cái, ngồi xuống thư án phía sau, có chút mệt mỏi nói: “Bây giờ là thời điểm đặc biệt, cẩn thận một chút thì vẫn tốt hơn. Thị vệ tên A Lâm đó đã tỉnh lại chưa?”

Thị vệ gật gật đầu nói: “Mới vừa tỉnh lại không lâu. Thương thế của hắn quá nặng. Một đao trên lưng kia thiếu chút nữa lấy đi tính mạng hắn, những điều hắn nói không khác với Dương cô nương cho lắm. Thời điểm Mặc gia quân mới bắt đầu tiến công vào Lệ thành, Dương tướng quân đã an bài mười mấy người hộ tống Dương cô nương trở lại kinh thành, đầu nhập vào Lăng gia. Chẳng qua là không nghĩ tới tốc độ công thành của Mặc gia quân lại nhanh đến vậy, bọn họ vừa rời Lệ thành không bao lâu thì Lệ thành đã bị công phá. Bọn họ cải trang thành người bình thường, lúc đi đến tiểu thành Trương Khởi Lan chiếm cứ thì không cẩn thận bại lộ thân phận nên mới bị Mặc gia quân đuổi giết.”

Chu Lăng nhíu lông mày, vuốt cằm nói: “Xem ra A Lâm này cũng là một người trung thành, bảo đại phu dùng thuốc tốt nhất cho hắn, mau chóng chữa khỏi vết thương của hắn.”

“Vâng, công tử.”

“Bên tổ phụ không có tin tức gì sao?” Đổi một đề tài, Chu Lăng hỏi thăm chính sự. Thần sắc trên mặt thị vệ cũng thêm mấy phần lo âu, lắc đầu nói: “Không có, kể từ khi Biện thành bị Mặc gia quân bao vây thì bên lão tướng quân liền không truyền tới tin tức gì. Trương Khởi Lan thủ tại Huyền thành, bất cứ là người nào ra vào cũng bị điều tra nghiêm ngặt, chỉ sợ lão tướng quân muốn đưa tin cũng không ra được. Công tử, chẳng lẽ chúng ta cứ trốn ở đây mãi sao? Mặc cho

Trương Khởi Lan chiếm lấy yếu đạo xuất nhập Biện thành sao? Tuy nói Biện thành đồ dự trữ phong phú nhưng nếu như liên tục bị vây công một hai tháng thì chỉ sợ vẫn có chút quá sức."

Chu Lăng suy tư trong chốc lát, lắc đầu nói: "Không, Mặc Tu Nghiêu không thể làm như vậy. Hắn so với chúng ta càng không có thời gian. Kéo dài một hai tháng thì viện quân Tây Lăng từ các nơi cũng kịp chạy tới Biện thành. Đến lúc đó bốn mươi vạn đại quân của hắn cho dù có tinh nhuệ hay lợi hại đi chăng nữa thì cũng chỉ là rồng bơi vào chỗ nước cạn, hổ lạc đồng bằng mà thôi."

"Ý của công tử…"

Chu Lăng cau mày nói: "Binh lực Mặc Tu Nghiêu vốn không nhiều, lúc này hắn lại còn phân ra mấy vạn đại quân chiếm cứ một huyện không tính là lớn. Ta hoài nghi…hắn đã biết sự tồn tại của chúng ta." Thị vệ cũng cả kình, nói: "Định Vương phái Trương Khởi Lan canh giữ ở Biện thành là để phòng ngừa chúng ta tăng viện cho Biện thành, còn hắn thì vòng ra sau bọc đánh sao?"

Chu Lăng giơ tay đề lên mi tâm nói: " Bản thân ta thì có xu hướng cho rằng hắn định dùng Trương Khởi Lan đến tiêu diệt chúng ta."

"Điều này sao có thể?" Thị vệ hừ lạnh một tiếng, không tin nói: "Không nói chúng ta quen thuộc địa hình nơi này hơn xa Mặc gia quân, mà ngay cả binh lực mấy vạn nhân mã của Trương Khởi Lan kia cũng không phải là đối thủ của chúng ta." Chu Lăng lắc đầu một cái, thở dài nói: " Mặc Tu Nghiêu sẽ không làm chuyện vô ích. Phái người xuống núi thăm dò tình huống Biện thành và Mặc gia quân đi."

"Vâng , công tử."

Hai ngày sau, Chu Lăng ngồi trong thư phòng đánh cờ cùng Dương

Tiêm Nhã. Mấy ngày nay chung sống, thiếu nữ rốt cuộc đã buông bỏ sợ hãi cùng bất an ban đầu. Đặc biệt sau khi biết Chu Lăng là cháu trai Chu Diễm lão tướng quân thì nàng đã hoàn toàn yên tâm. Mặc dù nàng tuổi còn quá nhỏ nên chưa từng gặp qua lão tướng quân Chu Diễm, nhưng cũng từng nghe ngoại tổ phụ và các cậu ngoại nhắc qua. Chu Lăng lúc này mới phát hiện thiếu nữ này không hề giống với các cô gái Tây Lăng khác không am hiểu cầm kỳ thư họa. Ngược lại thư họa của nàng rất tinh tế, mặc dù chưa nghe tiếng đàn nhưng kỳ nghệ cũng rất tốt, hoàn toàn không giống với tướng môn hổ nữ. Nhưng nghĩ lại phu nhân Dương tướng quân cũng chính là con gái tiền Thái sư Tây Lăng, có thể nói là thư hương danh môn số một số hai ở Tây Lăng, cho nên hết thảy cũng coi là hợp lý.

Chu Lăng mặc dù sống ở tướng môn nhưng lại lớn lên ở Biện thành. Mà thư viện Long Sơn – một trong tam đại thư viện đương thời lại tọa lạc ở Biện thành cho nên từ nhỏ Chu Lăng đã được danh nho dạy dỗ. Bởi vì rất nhiều nguyên nhân nên chỉ có thể hàng năm ở trong núi rừng làm bạn với những tướng sĩ không thông viết chữ này. Hôm nay khó có cơ hội gặp được một người tài hoa, cho dù là nữ tử thì cũng đủ để hai người nói chuyện thật vui vẻ.

“Khởi bẩm công tử, thuộc hạ có chuyện bẩm báo.” Ngoài cửa có người hắng giọng nói.

Chu Lăng nhìn thiếu nữ đang tập trung suy nghĩ đối diện một cái, nhàn nhạt nói: “Vào đi.”

Người ngoài cửa đi vào có chút chần chờ nhìn Dương Tiêm Nhã, Dương Tiêm Nhã cũng rất biết điều đứng lên nói: “Công tử có chuyện,Tiêm Nhã trước hết xin được cáo từ. Ván cờ này không ngại ngày sau tiếp tục, ta đi thăm A Lâm một chút.” Ánh mắt Chu Lăng ôn hòa, gật đầu nói: “Như thế cũng tốt, mấy ngày nữa Lâm thị vệ có thể xuống giường rồi, cô nương không cần lo lắng.”

“Ta đã biết, đa tạ công tử.” Dương Tiêm Nhã cảm ơn Chu Lăng lần nữa rồi mới cáo từ rời đi.

Nhìn bóng ảnh mảnh khảnh của thiếu nữ biến mất nơi cửa, Chu Lăng cúi đầu nhìn ván cờ còn chưa xong trước mắt có chút xuất thần.

“Công tử?” Thị vệ trước mặt có chút nghi ngờ kêu, lúc này Chu Lăng mới hồi phục tinh thần hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Thị vệ nói: “Mấy ngày nay Mặc gia quân vẫn bao vây Biện thành nhưng cũng không tiến hành công thành quy mô lớn. Ngược lại mỗi ngày chỉ phái mấy tiểu tướng đứng dưới thành chửi mắng, tùy tiện đánh vài trận rồi thu binh về doanh trại. Trong Mặc gia quân, từ Mặc Tu Nghiêu trở xuống không có một đại tướng tự mình đảm đương một đội nào xuất hiện. Mặt khác, lúc hai quân giao chiến hôm qua, lão tướng quân suất lĩnh bảy vạn binh mã rời khỏi thành, hướng bên chúng ta chạy qua. Chỉ sợ là tính muốn đối phó Trương Khởi Lan trước.”

Chu Lăng ngẩn ra, mày kiếm khóa chặt nói: “Từ Mặc Tu Nghiêu trở xuống không có một chủ tướng nào xuất hiện trên chiến trường sao? Nhưng mà…Bên này cũng chỉ có một mình Trương Khởi Lan thôi mà. Những người khác đi đâu cả rồi?”

Thị vệ nói: “Mặc gia quân âm thầm rút sạch nhân mã rời khỏi đại doanh, lão tướng quân hoài nghi Mặc gia quân đã sớm biết đến sự tồn tại của chúng ta, tính toán bên ngoài thì bao vây Biện thành nhưng lại tập trung phần lớn binh lực đối phó chúng ta. Chỉ sợ là lão tướng quân không yên tâm cho nên mới chạy qua hỗ trợ chúng ta.”

Chu Lăng nhắm mắt lại, “Biện thành do ai thủ?”

“Long Dương đại tướng quân đang ở tại Biện thành.”

“Vậy thì tốt….Không, không đúng. Mặc Tu Nghiêu không phải là muốn đối phó chúng ta, hắn là muốn dụ tổ phụ ra khỏi thành!” Đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt Chu Lăng đại biến đứng lên nói: “Mặc Tu Nghiêu không xuất hiện trong đại doanh Mặc gia quân, cũng không ở chỗ Trương Khởi Lan. Như vậy nhất định là đang ẩn núp ở một nơi khác! Bằng những nhân mã kia thì nếu như chúng ta không xuất hiện hắn căn bản không có cách nào tìm ra chúng ta. Hắn là muốn dẫn tổ phụ ra khỏi thành sau đó từ từ tiêu hao binh lực Biện thành!.”

Thị vệ nghe vậy sắc mặt cũng đại biến, “Vậy..công tử, chúng ta nên làm thế nào cho phải?”

Chu Lăng trầm giọng nói: “Truyền lệnh xuống dưới, xuất binh tấn công nhóm quân của Trương Khởi Lan! Cần phải thu lại huyện thành trước sáng sớm ngày mai, rồi tiếp ứng tổ phụ!.”

“Thuộc hạ lập tức đi ngay.”

Đêm khuya, trong dãy núi u tĩnh có vẻ đặc biệt yên lặng. Trong sân, dưới bóng đêm một bóng ảnh mảnh khảnh nhẹ nhàng lướt đi. Tránh khỏi thủ về tuần tra đêm, thân hình linh xảo nhanh nhẹn tiến vào thư phòng bí ẩn trong tiền viện.

Cho dù là tối nay, phần lớn tướng sĩ trong núi đã rời đi nhưng bên ngoài thư phòng căn chừng vẫn rất nghiêm ngặt. Bóng đen lặng yên không tiếng động đến gần, động tác mau lẹ như mị ảnh, thời điểm bốn thị vệ ngoài cửa chưa kịp phản ứng thì ba người trong đó đã té xuống đất.

“Là ngươi?! Ngươi…”

“Vèo…..” Một cây chùy thủ bay ra, đóng lên tim người cuối cùng.

“Lâm Hàn?” Bóng đen thấp giọng nói. Dưới mái hiên bên cạnh, một thân ảnh cao lớn yên lặng không tiếng động rơi xuống, đi tới nhìn bốn cỗ thi thể trên mặt đất, trong mắt ko chút gợn sóng, “Vương phi.” Người tới, chính là thị vệ phủ Hổ uy tướng quân vốn là còn nằm trên giường không dậy nổi- A Lâm.

“Thương thế không còn lo ngại chứ?” Dương Tiêm Nhã- Diệp Ly nhẹ giọng hỏi.

Lâm Hàn thấp giọng nói: “ Tránh được chỗ yếu hại nên đã không còn lo ngại. Chẳng qua là nhìn có chút nghiêm trọng thôi.” Diệp Ly gật gật đầu nói: “Không sao là tốt rồi. Ngươi canh chừng để ta vào xem một chút.”

“Được.”

Diệp Ly tiến vào thư phòng, chỉ chốc lát sau đã đi ra. Rất nhanh hai bóng đen biến mất trong sân. Không lâu sau, một đạo khói lửa rực rỡ chói mắt phá tan sương mù cùng đêm tối nặng nề, nở rộ trong bầu trời đêm.

Thời điểm sắc trời bắt đầu hiện rõ, chiến đấu trong tiểu thành cũng chính thức khai hỏa. Thành nhỏ này vốn không thể chắc chắn như Biện thành, độ cao cùng độ dày cũng xa xa không bì kịp với Biện thành. Thậm chí, còn có một số nơi không có thành tường. Thành nhỏ như vậy, phòng ngự càng khó khăn hơn. Cho nên Chu Lăng mang người tới cơ hồ không gặp phải trở ngại quá lớn nào đã tiến công vào trong thành. Cùng tướng sĩ Mặc gia quân triển khai chém giết kịch liệt.

Ở một góc bí ấn trên thành, Trương Khởi Lan mang theo thuộc hạ đứng ở chỗ cao quan sát cảnh chém giết trong thành. Thuộc hạ thấp giọng nhắc nhở: “Tướng quân, đối phương dự tính có gần mười vạn nhân mã, chúng ta nên rút lui.”

Trương Khởi Lan lắc lắc đầu nói: “Không được, căn cứ vào tin tức Vương phi cho chúng ta thì đối phương có ít nhất mười tám vạn nhân mã.”

“Nhưng mà huyện thành này thật sự quá nhỏ, mười mấy vạn binh mã căn bản là không thi triển được. Đối phương không thể nào đem toàn bộ binh lực mang ra ngoài được.” Thuộc hạ thấp giọng nhắc nhở. Trương Khởi Lan tức giận liếc mắt nhìn hắn một cái nói: “Điều này đương nhiên Bản tướng quân biết, không thấy lúc này mới có chưa tới mười vạn người mà đã chen nhau không có chỗ đứng sao? Phân phó những tiểu tử bên ngoài âm thầm rút lui đi, rồi tiếp tục tiến lên đánh cho lão tử! Ngăn chặn bọn họ, nhất định phải ngăn đến khi nhân mã của Chu Diễm đến mới thôi.”

Nghe vậy, cấp dưới vẻ mặt đau khổ nói: “ Nếu như vậy thì chúng ta không còn đường sống nữa rồi.” Mười mấy vạn người đã quá sức chịu đựng của bọn họ, giờ lại đến mười mấy vạn người cùng một lão tướng quân cửu kinh sa tràng thì còn muốn bọn họ sống sao? Trương Khởi Lan mỉm cười vỗ vỗ bả vai thuộc hạ nói: “Sợ hả? Đừng sợ, còn có tướng quân ta giúp các ngươi mà. Cho dù thật sự không còn đường sống thì chúng ta cũng có thể kéo theo một danh tướng Tây Lăng chôn cùng, không thua thiệt.”

Cấp dưới trừng mắt, cao giọng nói: “Ai sợ? Lão tử mới không cần chôn theo Chu Diễm! Lão tử còn muốn đi theo Vương gia bắt đầu sự nghiệp đây!.” Trương Khởi Lan cười nói: “Có dũng khí này là tốt, lão tử coi trọng ngươi! Ha ha….”

Đang nói chuyện, bên ngoài thành phía đông có ảnh lửa hiện lên. Trương Khởi Lan hít một hơi thật sâu nói: “Tới….”

Chu Diễm tới cực nhanh, bên này mới vừa thấy cây đuốc bên kia người đã vọt tới cửa thành. Cửa thành nhỏ bé của huyện thành căn bản không chịu nổi một kích. Mặc gia quân cũng không còn nhiều binh lực thủ thành. Không lâu lắm, cửa thành phía Đông đã bị tướng sĩ Tây Lăng công phá. Tướng sĩ Mặc gia quân hai mặt Tây Đông bị kẹp ở giữa. Trương Khởi Lan nhìn sắc trời bắt đầu sáng choang, tiếc hận nói: “ Rút lui!.” Bấy giờ hiệu lệnh vừa vang lên, Mặc gia quân không chút tham chiến gọn gàng rời đi. Binh lính Tây Lăng mấy ngày nay nhẫn nhịn đến lợi hại, nhìn Mặc gia quân chạy trối chết liền muốn tiến lên truy kích. Lại bị Chu Diễm ngăn cản.

“Đừng đuổi theo, trước mắt có thể có bẫy rập.” Chu Lăng nói.

Chu Diễm gật đầu nói: “Không tệ. Mặc gia quân rút lui nhìn như lung tung hỗn loạn nhưng vẫn rất trật tự, cũng không giống như bị đánh bại. Lần này chỉ sợ là muốn dẫn chúng ta mắc câu.”

Sau khi phân phó tướng sĩ thuộc hạ đi quét dọn chiến trường, Chu Lăng và Chu Diễm mới có thời gian đơn độc trò chuyện. Bởi vì liên quan đến thân phận Chu Diễm và trách nhiệm nặng nề trên vai Chu Lăng hôm nay cho nên tổ tôn hai người thường thường một năm nửa năm cũng không có một lần gặp mặt. Lần gặp mặt trước đó cũng đã là chuyện của nửa năm trước rồi. Nhìn tôn nhi thân hình cao ngất thần sắc kiên định trước mắt, Chu Diễm vui mừng gật đầu một cái. Đồng thời trong lòng cảm thấy vạn phần áy náy đối với đứa tôn nhi này. Chính là vì thay ông trông coi đội quân này mà tôn nhi của ông mới phải hàng năm sống trong núi sâu không thấy ánh mặt trời. Đứa nhỏ này là người thân duy nhất của ông cũng là vãn bối ông thương yêu nhất. Có lúc Chu Diễm thậm chí nghĩ, lúc đầu kiên trì

như vậy rốt cuộc có đáng hay không?

“Đứa bé ngoan, khổ cực cháu rồi.” Nhìn Chu Lăng thật lâu, Chu Diễm mới nhẹ giọng nói.

Chu Lăng cười nhạt nói: “Tổ phụ nói quá lời, đây đều là chuyện tôn nhi nên làm. Đúng rồi, tại sao tổ phụ lại dẫn binh ra khỏi thành, phòng thủ Biện thành…” Chu Diễm phất tay nói: “Ta biết lần này Mặc Tu Nghiêu là muốn dẫn ta ra ngoài. Nhưng mà Biện thành có Long Dương chấn giữ, ta có ở đó hay không cũng không quan trọng. Ngược lại cháu ở bên ngoài…không biết thế nào nên ta chung quy có chút không yên lòng. Nhất là hai ngày nay, mỗi lần nghĩ đến luôn là cảm giác sợ hết hồn hết vía. Bên cháu có chuyện gì không?”

Chu Lăng lắc đầu nói: “Tôn nhi đều tốt, chắc tổ phụ quá mức lo lắng rồi. Tôn nhi hết thảy đều cần thần. Nếu tổ phụ đi ra là có lợi thì chúng ta liền thủ tại chỗ này, có thể phối hợp với Long Dương tướng quân bên kia, kiềm chế tốc độ công thành của Mặc gia quân. Huống hồ….binh lực của hai chúng ta đã vượt qua sáu mươi vạn, còn binh lực của Mặc Tu Nghiêu không tới bốn mươi vạn, chẳng lẽ chúng ta còn phải sợ hắn sao?” Đối với nỗi lo của tổ phụ, Chu Lăng cũng không dám coi thường, đây cũng không phải là một lão nhân bình thường nghi thần nghi quỷ mà là bản năng cảm ứng nguy hiểm của lão tướng quân nửa đời chinh chiến nơi sa trường.

Chu Diễm vui mừng vỗ vỗ vai tôn nhi nói: “Đứa bé ngoan, cháu đã trưởng thành rồi.” Đối mặt với tán thưởng của Tổ phụ, cho dù trầm ổn như Chu Lăng cũng ko khỏi lộ ra nụ cười vui mừng. Tổ tôn hai người ngồi xuống trao đổi cái nhìn về chiến sự trước mắt một phen, Chu Diễm càng thêm vui mừng đối với sự trưởng thành của tôn nhi.Đợi đến lúc Chu Diễm nói chuyện mình cứu Dương Tiêm Nhã, Chu Diễm nhíu mày một cái nói: “Cháu xác định nàng thật sự là nữ nhi của Hổ Uy tướng quân đã qua đời sao? Cháu chắc chắn chứ?”

Chu Lăng ngẩn ra nói: “Tự nhiên chắc chắn. Tín vật trên người nàng và thị vệ có không ít. Mặc khác, tôn nhi đã hỏi nàng rất nhiều chuyện về Hổ Uy Tướng quân và Lăng gia, cũng không thấy sơ hở gì.” Trong lòng đột nhiên có cảm giác không tốt, sắc mặt Chu Lăng biến hóa, có chút bất an nhìn Chu Diễm.

Chu Diễm nhíu lông mày nói: “Cháu nói không sai. Nha đầu kia tính tình hình dáng cũng có mấy phần giống nữ nhi của Hổ uy tướng quân. Nhưng mà…hai năm trước thời điểm Hổ Uy tướng quân mang theo phu nhân cùng nữ nhi từ Lệ thành đến Biện thành bái phỏng ta. Nha đầu Dương gia kia từ nhỏ đã được nuông chiều, hơn nữa tính tình Hổ Uy tướng quân cũng không quá coi trọng cầm kỳ thi họa. Trừ nữ công có chút khá thì cũng chỉ biết một vài chữ mà thôi. Đánh cờ thì càng không hiểu.”

“Như vậy….” Sắc mặt Chu Lăng nhất thời khó coi. Mặc dù lúc đầu hắn đối với Dương Tiêm Nhã cũng có lòng phòng bị, thậm chí hiện tại hắn cũng không để cho nàng biết chuyện gì quan trọng nhưng mà sau mấy lần dò xét hắn đã thật sự công nhận thân phận Dương Tiêm Nhã. Hôm nay đột nhiên biết thân phận đối phương căn bản chỉ là một âm mưu, phẫn nộ trong lòng không nói cũng biết.

“Tổ phụ….Cháu lập tức trở về, cháu sợ…..”

Thần sắc Chu Diễm cũng ngưng trọng, vào lúc này đột nhiên xuất hiện một cô gái lai lịch không rõ tự xưng là nữ nhi Hổ Uy tướng quân, làm sao có thể không khiến người ta bất an. Suy nghĩ một chút, Chu DIễm gật đầu nói:”Được, cháu đi đi. Tự mình ngàn vạn lần cẩn thận.”

“Vâng, tổ phụ cũng nên như vậy….”

“Lão tướng quân, công tử! Chúng ta bị Mặc gia quân bao vây rồi!.”

Ngoài cửa binh lính vỗi vã đi vào bẩm báo. Thật ra thì không cần hắn bẩm báo Chu Diễm và Chu Lăng cũng biết, tiếng nói hắ còn chưa rơi xuống, bên ngoài thành đã vang lên tiếng trống trận rung trời rồi. Hai người vội vàng đi lên cửa thành, chỉ nhìn thấy dưới thành tinh kỳ vù vù bay, binh sĩ Mặc gia quân cầm binh khí trong tay, bày trận chờ quân địch, đội hình nghiêm nghị nào có nửa điểm bộ dáng chạy chối chết như một canh giờ trước.

Trước đại quân, Trương Khởi Lan vung đao cười vang nói: “Chu lão tướng quân! Mặc gia quân Chủ tướng Ưng quân Trương Khởi Lan ngưỡng mộ uy danh Chu lão tướng quân đã lâu, kính xin lão tướng quân chỉ giáo!.”

Chu Diễm dõi mắt nhìn lại, trước mặt một mảnh tối om, Mặc gia quân có ít nhất mười mấy vạn binh mà. Trương Khởi Lan cũng không phải là tiểu tướng không có kinh nghiệm như Vân Đình Trần Vân, trong hắc kỳ dựng lên, tướng sĩ Mặc gia quân liền tản ra bốn phía, nhìn như tán loạn nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy sự ảo diệu bên trong. Một khi tướng lãnh đường đột lao vào trong hồn thiên đại trận này thì không hao phí một lượng lớn binh lực thì cũng đừng nghĩ lao ra.

Thần sắc Chu Lăng hơi động, hiển nhiên cũng nhìn thấu nét diệu dụng của trận pháp, nói với Chu Diễm: “Tổ phụ, để tôn nhi đi thử một chút.”

Chu Diễm gật đầu phân phó nói: “Trương Khởi Lan là lão tướng Mặc gia quân, ngàn vạn lần cẩn thận.”

“Tôn nhi hiểu rồi.”

Cửa thành bị mở ra, binh lính Tây Lăng từ bên trong xông ra ngoài. Nam tử trẻ tuổi một thân nguyệt sắc chưa kịp thay chiến bào, trực tiếp nhảy xuống từ trên cổng thành rơi xuống trên người tuấn mã vừa

xông ra khỏi thành. Một bên đá bụng ngựa hướng đại quân Mặc gia xông tới. Lấy Chu Lăng làm gương, binh lính Tây Lăng giống như một con thuồng luồng đấu đá với Mặc gia quân. Đánh đâu thắng đó, không gì cản nối. Nhưng thủy chung không cách nào thoát khỏi tấm lưới bao vây của Mặc gia quân. Phía sau, Trương Khởi Lan cưỡi ngựa nhìn chiến cuộc, sờ cằm có chút nóng lòng muốn thử, cười nói : "Tiểu tử này có chút bản lĩnh."

Thuộc hạ sau lưng nhắc nhở: "Tướng quân, người không phải là đối thủ của hắn đâu."

Trương Khởi Lan nhất thời tối mặt, hắn cũng không ngu. Hành binh đánh giặc cùng đơn đả độc đấu không giống nhau. Cho nên Trương Khởi Lan từ nhỏ lớn lên trong quân doanh cũng biết người so với người còn mạnh hơn, đánh không lại tiểu tử nhỏ tuổi hơn mình cũng không mất mặt nhưng mà bị thuộc hạ của mình quang minh chính đại nói ra, tất nhiên không thể làm cho người ta khoái trá. Tức giận trợn mắt nhìn thuộc hạ một cái, "Ngươi lắm miệng gì đó!."

Thuộc hạ hắn bất đắc dĩ trợn trắng mắt, còn không phải Vương gia sợ người nhất thời kích động tiến lên phía trước nên mới bảo ta nhắc nhở người sao? Ta trêu ghẹo ai đâu chứ? Đầu năm nay làm thuộc hạ thật khó khăn, làm một thuộc hạ hết mực lo nghĩ còn khó khăn hơn!.

"Tướng quân? Thế nào? Có muốn bắt tên tiểu tử này lại không?"

Trương Khởi Lan quay đầu lại nhìn hắn, "Ai đi? Ngươi hả?"

Cấp dưới phất tay một cái, chỉ chỉ người bên cạnh đang xem chiến cuộc.

Trương Khởi Lan nhìn vẻ mặt Tần mỗ nào đó, lập tức suy sụp, "Tần

thống lĩnh, ngươi đến cùng có thể nói cho ta biết Vương phi đi đâu không hả? Phải biết là nếu Vương phi có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì ta và ngươi đều chịu không nổi!.”

Tần Phong bên cạnh nhìn hắn một cái, cười nói: “Tướng quân yên tâm, ta đã phái người đi đón Vương phi rồi, sẽ không có chuyện gì.”

Chương 299: Chu Diễm bị trọng thương

Trên chiến trường, Chu Lăng đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Tướng sĩ Mặc gia quân bên này cũng có chút ngồi không yên. Mặc dù Trương Khởi Lan hiểu mình không phải đối thủ của Chu Lăng nhưng vẫn rất không vui khi nhìn đối phương phách lối trước mặt mình như vậy.

“ Tiểu tử này có lai lịch thế nào?” Trương Khởi Lan cau mày hỏi.

Tần Phong bên cạnh cười nói: “Là hậu nhân của Chu Diễm. Đại khái là đời cháu của lão đi. Nghe nói Chu Diễm có một tôn nhi, nhưng mà từ nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, từ mười tuổi đã không ai nhìn thấy hắn nữa. Không ít người đoán là chết non. Hôm nay nhìn thì chỉ sợ là vị này đi.” Trương Khởi Lan gật đầu nói: “Khó trách mà, tôn nhi của Tĩnh thiên đại tướng quân sao, quả nhiên là một nhân vật. Tần thống lĩnh, làm phiền ngươi rồi.” Thủ lĩnh Kỳ Lân, không phải là muốn theo hắn chạy đến thủ thành sao, không dùng lúc này thì lúc nào?

Tần Phong hiếm khi nhe răng cười một tiếng, lúc này dây cương trong tay nghiêm chỉnh điều khiển chiến mã hí một tiếng, vọt tới bên nam tử y phục trắng giữa chiến trường. Trong lúc kịch chiến, Chu Lăng cũng sớm nhận ra có người vọt tới, khua địch nhân bên người ra, xoay người lại nghênh địch, vừa đúng lúc đối mặt với Tần Phong. Tần Phong hơi hơi nheo lông mày, trường kiếm trong tay vẽ ra hướng thẳng đến mặt Chu Lăng, Chu Lăng trên ngựa nghiêng người tránh đồng thời giơ trường kiếm trong tay đánh trả. Hai người ở trên lưng ngựa ngươi tới ta đi động thủ.

Chẳng qua là hai người đều dùng kiếm mà độ dài trường kiếm cũng có hạn cho nên giao tranh trên lưng ngựa không tiện. Sau khi đánh mười mấy hiệp, cả hai đều có ý muốn xuống ngựa dừng ở giữa chiến trường. Trường kiếm trong tay Chu Lăng run lên, nhắm thẳng vào mặt Tần Phong, “Người tới là ai? Hãy xưng tên ra.”

Tần Phong nhếch môi cười cười nói: “ Định Vương phủ, tướng soái dưới trướng Vương phi, Tần Phong. Các hạ là ai?”

Chu Lăng khẽ cau mày, đối phương nói vậy chẳng khác gì không nói. Nhưng vẫn lạnh giọng đáp: “Tây Lăng Tĩnh Quốc quân, thống lĩnh Chu Lăng.”

Tần Phong cười nói: “Thì ra là hậu nhân của Chu lão tướng quân sao? Hạnh ngộ!.”Chu Lăng hừ nhẹ một tiếng, hai người không nói thêm gì nữa, tiếp tục giao thủ.

Trương Khởi Lan ở phía sau thấy Chu Lăng bị Tần Phong cuốn lấy nhất thời tâm tình thật tốt. Gật đầu liên tục nói “Vương phi để Tần Phong lưu lại quả không sai, đúng là Vương phi mưu tính sâu xa, Bản tướng quân xa xa không bì kịp mà.” Nếu không có Tần Phong ở đây thì Chu Lăng này thật không dễ đối phó. Cho nên, ở trên chiến trường ghét nhất là mấy thứ cao thủ giang hồ này nhúng tay vào. Không thể không để ý bọn họ, lực sát thương của những cao thủ này mạnh hơn binh lính bình thường gấp mấy lần, thậm chí mấy chục lần, nếu phái tướng lãnh theo chân bọn họ giao thủ, lỡ như vì một cao thủ giang hồ mà tổn thất một tướng lãnh có thể điều binh đánh giặc thì thật thua thiệt máu thịt mà.Trương Khởi Lan quyết định sau này mỗi trận đều đi mượn Vương phi mấy Kỳ Lân đến áp trận.

Bên này, Trương Khởi Lan vui mừng nhưng trên đầu thành Chu Diễm lại vui mừng không nổi. Sau khi Chu Lăng bị cuốn lấy trận thế của binh lính Tây Lăng lập tức đại loạn, Mặc gia quân nhân cơ hội hạ

thủ, mới chỉ trong chốc lát mà binh lính Tây Lăng đã tổn thất phân nửa. Tần Phong và Chu Lăng đánh hết sức sảng khoái, mặc dù Định Vương phủ cao thủ đông đảo nhưng mọi người đều là người quen nên đánh nhau cũng không có ý vị gì. Mà Tần Phong tạm thời không có lá gan đi khiêu chiến cao thủ như Định Vương cho nên, khó có dịp gặp được cao thủ chưa quen biết như Chu Lăng, dĩ nhiên là hăng hái bừng bừng quấn lấy hắn mà đánh. Cùng là đối thủ của hắn nhưng trong lòng Chu Lăng liên tiếp kêu khổ, hắn không ngờ bằng thân thủ của mình mà lại bị một tướng lãnh trẻ tuổi vô danh của Mặc gia quân cuốn lấy lâu như vậy. Vốn là muốn nhanh chóng giết Tần Phong lập uy nhưng hiện nay trận này mãi không thể kết thúc, hắn đã là cưỡi hổ khó xuống, Tần Phong không dừng tay thì hắn căn bản không có cách nào đơn phương ngưng chiến.

Phen giao thủ này hắn cũng phát hiện thân thủ Tần Phong không kém gì mình. Nếu vẫn tiếp tục đánh chỉ sợ không tránh được kết cục lưỡng bại câu thương. Sau đó, Tần Phong có thể bị thương rời khỏi nhưng Chu Lăng không thể bị thương được. Hắn là Thống soái Tĩnh Quốc quân, mà tổ phụ Chu Diễm tuổi tác đã cao, căn bản không thể thống lĩnh đại quân chiến đấu anh dũng được. Như vậy, Chu Lăng trong lòng càng gấp gáp hạ thủ thì càng thiếu vài phần trấn định, bị Tần phong nắm lấy cơ hội, một đợt tấn công mạnh mẽ kéo đến làm hắn luống cuống chân tay suýt bị trọng thương.

Trên tường thành, Chu Diễm nhìn Tần Phong và Chu Lăng đang triền đấu nhíu mày. Ý bảo binh lính bên cạnh bắt đầu thu binh.

Hiệu lệnh vang lên, binh lính Tây Lăng nhanh chóng lui về trong thành. Trương Khởi Lan cũng không cho người truy kích, cửa của tiểu thành này mở ra thì dễ nhưng gần hai mươi vạn đại quân Tây Lăng trong thành lại không dễ đối phó như vậy. Nếu như sau khi vào thành phải chiến đấu trên đường với đại quân Tây Lăng thì thương vong quá lớn, Mặc gia quân không nguyện ý tiếp nhận kết quả như

vậy.

Tần Phong không ham chiến, hào phóng thối lui một đoạn để Chu Lăng về thành, sau đó lên ngựa trở lại trận doanh của Mặc gia quân.

“Thế nào?” Trương Khởi Lan hỏi

Tần Phong mặt mày thỏa mãn, gật đầu khen: “Cao thủ, Trương tướng quân muốn liều với hắn một phen thì không tốt đâu.” Trương Khởi Lan bĩu môi bất mãn làu bàu nói: “Lão tử biết rồi, lão tử cũng không chán sống. Tiểu tử ngươi hiện tại đã có thể nói chưa hả? Vương phi đi đâu vậy?” Đừng tưởng rằng Trương Khởi Lan tính tình tùy tiện không tim không phổi, nghe nói Vương phi tới tiếp viện cho bọn họ nhưng từ đầu đến cuối chưa hề lộ mặt, điều này khiến Trương Khởi Lan không thể không gấp gáp. Nhìn tình hình này thì ngay cả Vương gia cũng không biết Vương phi đi đâu. Nếu Vương gia biết còn không lột da hắn?

“Trương tướng quân cứ bình tĩnh, chớ nóng.” Tần Phong trấn an nói, “ Ta không phải đã nói rồi sao, ta đã phái người đi đón Vương phi rồi.”

Trương Khởi Lan tức giận nhìn hắn một cái, nói thế thì thà không nói còn hơn. Nếu như cần người tiếp ứng thì hiển nhiên nơi Vương phi đến không hề an toàn. Hít sâu một hơi, Trương Khởi Lan đè nén xúc động muốn ném người này đi xa, “Chúng ta có thể làm gì?” Tần Phong suy nghĩ một chút nói: “Chờ tín hiệu của Vương phi, sau đó cùng Phượng Tam công tử bao vây tiêu diệt quân địch.”

“ Phượng Tam không phải đang ở đại doanh sao? Hắn chui ra từ đâu vậy?” Trương Khởi Lan rống giận.

Tần Phong thong dong nói, “Thiên cơ bất khả lộ, chuyện này….tướng

quân hiểu mà!.”

Ta hiểu cái em gái ngươi!

Không tới một khắc đồng hồ sau khi hai quân thu binh, trong dãy núi phía Tây Nam đột nhiên nổi lên khói đặc. Mà hôm nay khí trời tốt, quang đãng không mây, sương mù ngày thường lượn lờ trong núi cũng giải tán không ít. Cho dù bọn họ ở cách xa vài chục dặm thì cũng có thể nhìn rõ. Thấy tình hình này, Chu Lăng và Chu Diễm đều cả kinh thất sắc, “Tổ phụ! Trong núi….” Trong núi không chỉ cất giấu mười mấy vạn tinh binh mà còn có lương thảo đủ cho hai mươi vạn đại quân dùng trong một năm a. Chu Diễm tất nhiên cũng biết những chuyện này, thần sắc trên mặt càng thêm âm trầm, “Cháu mang binh về đi!.”

“Nhưng mà tổ phụ, nơi này….” Chu Lăng lo lắng nói

Chu Diễm ngắt lời hắn, “Không cần nhiều lời, nếu như nơi đóng quân bị Mặc gia quân chiếm, mà mười mấy vạn người chúng ta khốn thủ Cô thành thì lương thực căn bản không chống đỡ được mấy ngày.” Tiểu thành này không giống thành lớn như Biện thành, cho dù Mặc gia quân bao vây thì dăm ba tháng cũng không thành vấn đề. Chỉ sợ mười mấy vạn đại quân không đến ba năm ngày là có thể đem lương thực dự trữ trong thành ăn sạch. Đến lúc đó, cũng chỉ có thể bụng đói chờ Mặc gia quân tới thu thập.

“Mặc gia quân không thể có nhiều người như vậy, nhân mã bên kia tuyệt đối sẽ không vượt quá ba vạn. Cháu mang binh trở về đi, bất luận thế nào cũng phải ổn định lại bên kia!.” Chu Diễm phân phó nói.

“Tổ phụ…”

Chu Diễm than nhẹ một tiếng, vỗ vỗ bả vai tôn nhi nói: “Đi đi, tổ phụ

thay cháu cản lại phía sau!.”

Chu Lăng cắn răng, ánh mắt ửng đỏ gật đầu nói: “Tôn nhi biết rồi , tổ phụ bảo trọng!.”

“Đi Đi!.”

Chu Lăng mang theo mười mấy vạn binh mã lần nữa hướng dãy núi bọn họ chiếm cứ mười mấy năm nay chạy thẳng, mà bên trong tiểu thành phía sau bọn họ, Chu Diễm tuổi đã hơn bảy mươi mang theo không quá năm vạn binh lính Tây Lăng trấn thủ tại huyện thành lẻ loi này. Thứ bọn họ phải đối mặt là mười vạn binh cường mã tráng đằng đằng sát khí Mặc gia quân. Cưỡi trên lưng ngựa, Chu Lăng cuối cùng quay đầu lại nhìn tiểu thành trong màn đêm kia, chỉ thấy bóng ảnh tổ phụ già nua cô độc đứng trên cổng thành nhìn theo hướng mình. Trong lòng run lên, Chu Lăng nhịn xuống nỗi đau trong hốc mắt, thúc tuấn mã bên dưới nhanh chóng chạy về phía trước.

Thành nhỏ cách dải núi Tĩnh Quốc quân đồn trú không xa, hai ba mươi dặm đối với hành quân mà nói cũng chỉ là chuyện hơn một canh giờ mà thôi. Nhưng mà sau khi vào núi, tốc độ của bọn họ không thể không chậm lại. Cho dù nơi này là chỗ bọn họ đã sinh sống mười mấy năm, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, lại phát hiện ẩn náu ở chỗ này không còn là chiến hữu cùng thân nhân của bọn họ mà hơn thế có thể là địch nhân ẩn núp trong bóng tối.

“Công tử, thám tử đi trước dò đường hồi báo, phía trước không có động tĩnh gì cả.” Thị vệ cưỡi ngựa trở lại trước mặt Chu Lăng thấp giọng bẩm báo nói.

Chu Lăng trầm giọng nói: “Không có động tĩnh thì chỉ sợ càng có vấn đề, chỉ sợ….người lưu lại đã không còn ai.” Lúc hắn đi có lưu lại ba

vạn nhân mã đóng trong rừng, nếu bọn họ trở lại những người này sao có thể không có chút động tĩnh nào? Mà bây giờ, nhìn dải núi tối om yên tĩnh không tiếng động trước mặt, Chu Lăng từ bỏ chút mong chờ cuối cùng.

“Công tử, vị Dương cô nương kia thật sự là….” Thị vệ có chút không nói lên lời, mặc dù ở chung ngắn ngủi mấy ngày nhưng hắn cũng rất có ấn tượng tốt với vị Dương cô nương kia. Tương tự, hắn cũng nhìn ra được công tử đối với vị cô nương kia cũng hơi khác. Bọn họ hàng năm ở trong núi sâu, rất ít khi cùng người bên ngoài qua lại. Nếu như công tử và Dương cô nương có thể có kết quả thì cũng là một chuyện vui. Chẳng qua là không nghĩ tới….

Nhớ tới thiếu nữ mỏng manh dịu dàng, sắc mặt Chu Lăng trầm xuống. Hắn không ngờ mình lại bị một nữ nhân lừa, mà cô gái kia… Cho tới giờ phút này hắn thậm chí vẫn còn tồn tại một tia hi vọng xa vời, hi vọng đây chỉ là hiểu lầm. Nhưng lý trí cũng nói cho hắn biết, trên đời này sao có thể có hiểu lầm trùng hợp như vậy?

Nhìn sắc mặt tối tăm của công tử nhà mình, thị vệ vội vàng dời đề tài nói: “Công tử, qua khe núi này là tới địa doanh của chúng ta rồi.”

“Bảo người phía trước cẩn thận một chút.” Chu Lăng gật đầu một cái, trầm giọng nói.

Nhưng có lúc, cẩn thận cũng không có tác dụng gì. Binh lính phía trước bình yên thông qua khe núi nhỏ hẹp, không có bất cứ chuyện gì phát sinh. Thời điểm mọi người vừa mới yên lòng, một tiếng vang thật lớn phát ra trên khe núi. Mọi người khiếp sợ nhìn tảng đá khổng lồ bị thứ gì thôi thúc lăn xuống từ đỉnh núi. Đột nhiên xung quanh nổi lên tiếng ồn, vô số tảng đá từ sườn núi hai bên lăn xuống. Rất nhanh đem đường đi tới cùng đường lui về bịt lại. Càng không nói đến vô số binh lính bị tảng đá nện vào, tiếng khóc, tiếng kêu cứu trong nháy

mắt vang dội cả núi rừng.

Rất nhanh, hai bên sườn núi đốt vô số cây đuốc. Trong nháy mắt chiếu sáng rừng núi âm u thành hai hàng dài chói mắt.

Binh lính Tây Lăng bị vây trong sơn cốc hốt hoảng kinh hô cũng bắt đầu phản kích. Chỉ là đối phương từ trên cao nhìn xuống, mà tài bắn cung của Mặc gia quân cũng là nổi danh trong các nước. Trong nhất thời, sơn cốc tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc.

Chu Lăng trầm mặc đứng trong loạn quân, thị vệ trung thành bên cạnh vung tay cản loạn tiễn bắn tới trước mặt. Dung nhan tuấn mĩ dưới ánh lửa lúc ẩn lúc hiện tràn đầy âm chí cùng tức giận, nhưng đối mặt với mưa tên ùn ùn trút xuống hắn cũng không có cách nào. Tâm huyết mười mấy năm, cùng với tổ phụ hai mươi năm khổ tâm bồi dưỡng cứ như vậy tại thời điểm hắn không phản ứng kịp mà tan mất sao? Hôm nay, bị diệt trong sơn cốc nho nhỏ này không chỉ là mười mấy vạn Tĩnh Quốc quân Chu gia mà cũng chính là tâm huyết mười mấy năm của hắn, mười mấy năm nhẫn nại chờ đợi cùng khát vọng trong lồng ngực.

Rốt cuộc do còn quá trẻ, Chu Lăng không hiểu câu nói của cổ nhân loạn thế xuất anh hùng. Nhưng mà loạn thế tạo nên anh hùng vĩnh viễn cũng chỉ có mấy người, mà nhóm anh hùng làm vật hi sinh chôn theo còn nhiều hơn. Mà cõi đời này không ai quy định, người nào bỏ ra nhiều hơn thì nhất định sẽ trở thành loạn thế anh hùng đó.

“Công tử, người đi nhanh đi!.” Thị vệ sau lưng đẩy hắn một cái, khiến hắn hồi phục tinh thần lại. Lúc này Chu Lăng mới thấy mấy thị vệ bên cạnh đã bị thương đổ máu nhưng vẫn như cũ vây chung quanh mình tận lực chống đỡ. Chẳng qua là địa thế này cực kì bất lợi cho bọn họ, thần tiễn thủ Mặc gia quân sao có thể dễ dàng ngăn cản được, lúc này bọn họ đã đi đến đường cùng.

Chu Lăng cười khổ, “Đi? Ta có thể đi nơi nào?”

“Đi nơi nào cũng được, lưu lại núi xanh sợ gì không có củi đốt. Công tử, đi nhanh đi!.” Thị vệ dồn dập kêu lên, không nhịn được đẩy Chu Lăng một cái, cáu kỉnh nhắc nhở, “Công tử, người đừng quên lão tướng quân còn đang chờ người đấy.” Chu Lăng cả kinh, giống như lúc này mới hồi phục tinh thần lại. Đưa mắt nhìn cảnh tượng hoang tàn trong sơn cốc, binh lính có thể đứng dậy còn chưa đến hai thành.

“Bảo vệ công tử! Phá vòng vây!.” Người bên cạnh thấp giọng quát. Rất nhanh, thị vệ trung thành xung quanh cùng gia thần Chu gia lao qua, hỗ trợ Chu Lăng chạy về phía trước. Bọn họ đã ở nơi núi rừng này sinh sống hơn hai mươi năm, tất nhiên biết nơi nào có thể xông ra. Binh lính còn dư lại phảng phất cũng hiểu mình đã đến tuyệt cảnh, rối rít thống hận hướng địch nhân hai bên sườn núi xông tới muốn đồng quy vô tận. Nhưng phần lớn trong đó đều bị bắn rơi xuống. Thỉnh thoảng, nơi cao nhất có thể chạy thoát đều có Mặc gia quân cầm lưỡi dao sắc bén chờ sẵn.

Đoàn người che chở Chu lăng đều là người võ công cao cường, nhưng cuối cùng xông ra khỏi sơn cốc cũng chỉ còn lại bảy tám người. Chỉ cần thoát ra khỏi bao vây trốn vào trong núi thì đây chính là vùng trời của bọn họ. Cho dù Mặc gia quân lợi hại thế nào đi chăng nữa thì muốn tìm được bọn họ trong dải núi này cũng cực kì khó khăn. Nhưng mà, vừa lao ra khỏi sơn cốc, hình ảnh trước mắt lại như cũ làm cho bọn họ kinh hãi. Cho dù đêm đen nhưng xuyên qua ánh trăng ảm đạm bọn họ vẫn thấy được cảnh tượng thê thảm thây ngang khắp đồng trước mắt, còn có không khí tràn ngập mùi máu tươi. Những người này chính là binh lính lao ra trước đó, chỉ tiếc là bọn họ không chết trong loạn tiễn dưới sơn cốc, nhưng vẫn như cũ không thể chạy khỏi mai phục của quân địch bên ngoài.

“Công tử! Đi thôi.” Thị vệ chồng chất vết thương bên người kéo Chu Lăng một cái, khàn khàn nói.

“Đi!.” Chu Lăng khàn khàn thấp giọng nói.

“Chu công tử.” Giọng nói thanh nhã uyển ước vang lên trong núi rừng ngàn ngập máu tanh. Chu Lăng trong lòng run lên, ngẩng đầu nhìn lại. Trên sơn đạo cách đó không xa, một thiếu nữ áo trắng đứng trước gió. Dưới ánh trăng ảm đạm, gương mặt thiếu nữ lộ ra vẻ sáng bóng trong suốt, tròng mắt dịu dàng thanh lệ chứa ánh sáng nhàn nhạt. Đột nhiên xuất hiện nơi chiến trường âm u máu tanh, làm cho người ta cảm thấy giống như yêu tinh trong núi.

“Rốt cuộc cô nương là ai?” Giọng nói Chu Lăng khô khốc, tái nhợt bình tĩnh nhìn thiếu nữ trước mặt, khó khăn hỏi.

Thiếu nữ áo trắng nhìn hắn cười nhạt, có chút áy náy nói: “Ta tên là Diệp Ly.”

Diệp – Ly! Hai chữ bình thường cỡ nào, cái tên bình thường cỡ nào..Nhưng hai chữ này nghe vào trong tai Chu Lăng lại giống như cửu thiên sấm sét vậy, đinh tai nhức óc. Hồi lâu, Chu Lăng mới từ từ bật cười, “Diệp Ly? Diệp Ly….Định Quốc Vương phi Diệp Ly… haha…” Phảng phất như nghe được chuyện gì buồn cười, tiếng cười Chu Lăng càng lúc càng lớn, cuối cùng giống như sắp không thở nổi, “Cô nương là Định Vương phi?”

Diệp Ly gật đầu nói: “Ta là Định Vương phi.”

“Ngươi lừa ta.” Chu Lăng cắn răng nói.

Diệp Ly gật đầu, “Ta lừa huynh.” Trong con ngươi thanh lệ mang theo vài phần tiếc nuối cùng bất đắc dĩ, nhưng lại không có hối hận

và áy náy. Hai quân giao chiến, không có thiện ác, không có có lỗi hay không, chỉ có lập trường. Lập trường bất đồng thì chính là kẻ địch, mà đối với kẻ địch…Không chừa thủ đoạn nào, đây chính là nguyên tắc mà Diệp Ly kiếp trước kiếp này đều tán đồng.

“Hay cho một Định Vương phi…” Chu Lăng thấp giọng khẽ lẩm bẩm nói: “Nghe nói năm đó mấy chục vạn đại quân của Trấn Nam Vương Lôi Chấn Đình bị đánh bại trong tay Vương phi gần như toàn diệt. Hôm nay, Chu Lăng tiếp tục thua trong tay Định Vương phi, nhưng cũng không tính là thua thiệt. Có thể để Vương phi hao hết tâm tư như vậy, tại hạ đúng là may mắn ba đời.” Diệp Ly có chút bất đắc dĩ cười nhạt nói: “Mười mấy vạn đại quân trên tay Chu công tử mặc dù không coi là nhiều nhưng tiếc rằng đây cũng là lúc binh mã trên tay ta thiếu hụt. Nếu như để công tử đột nhiên đánh ra, chỉ sợ cũng là phiền toái không nhỏ đối với Mặc gia quân. Thời điểm đặc biệt chỉ có thể dùng kế sách đặc biệt. Nếu có chỗ nào thất lễ, kính xin công tử tha lỗi.”

“Từ lúc bắt đầu các ngươi đã nhìn chằm chằm Tĩnh Quốc quân sao?” Chu Lăng hỏi.

Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười, cũng không phủ nhận.

“Chu lão tướng quân vô thanh vô tức ẩn giấu mười mấy vạn binh mã ở phụ cận Biện thành. Nói như vậy thì cũng không thiếu lương thảo. Nói thật, thứ chúng ta nhìn ban đầu không phải là binh mã của Chu công tử mà là lương thảo nuôi đội binh mã này.” Cách đó không xa, Phượng Chi Dao mặc cẩm y đỏ thẫm bước chậm mà đến, trường kiếm trong tay chưa sạch máu, một đường chảy xuống.

Diệp Ly bất đắc dĩ cười một tiếng, nhìn Phượng Chi Dao hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

Phượng Chi Dao cười híp mắt nói: “Vương phi đích thân mạo hiểm, nếu ta không qua thì lúc về phải giao phó với Vương gia thế nào?”

Diệp Ly cau mày nhàn nhạt nhìn Phượng Chi Dao. Ngươi có thể không nói với chàng!

Phượng Chi Dao khiêu mi, Vương phi cảm thấy có thể lừa được Vương gia à?

Nhìn hai người trao đổi ánh mắt, Chu Lăng ảm đạm than nhẹ một tiếng, bình tĩnh ngước mắt lên nhìn thiếu nữ áo trắng trước mắt nói: “Vương phi muốn thế nào?”

Diệp Ly trầm mặc chốc lát, nhàn nhạt nói: “Xin công tử theo chúng ta trở về.”

Chu Lăng im lặng, chỉ chốc lát sau mới ngửa mặt lên cười dài. Chỉ vào Diệp Ly cất cao giọng nói: “Chu Lăng ta cả đời là một kẻ vô tích sự, nhưng thân là con cháu Chu gia, sẽ không làm kẻ bị cầm tù. Càng không cho ngươi có cơ hội uy hiếp tổ phụ ta!.” Diệp Ly tiếc hận khẽ thở dài: “Như vậy, công tử muốn thế nào?”

Chu Lăng rút trường kiếm trong tay thị vệ bên người, chỉ vào Phượng Chi Dao phía sau Hắc Vân Kỵ cách đó không xa, chầm chậm nói:”Chỉ cầu chết trận!.”

Nụ cười trên mặt Phượng Chi Dao từ từ phai đi, đổi lại vẻ ngưng trọng. Chu Lăng trước mặt hắn thật ra vẫn còn mấy phần non nớt, nếu qua mấy năm nữa chắc chắn thành tựu sẽ trên mình. Đều là tướng lãnh, cho dù đối phương là tướng quân bại trận thì hắn vẫn bội phục hơn nữa cũng nguyện ý thành toàn. Tiện tay cắt đứt một mảnh vạt áo, lau khô vết máu trên thân kiếm. Phượng Chi Dao gật đầu nói: “Chu công tử, mời.”

“Khoan đã.” Tiếng nói của Diệp Ly từ bên cạnh truyền tới, Phượng Chi Dao nhướng mi thu hồi trường kiếm nhìn về phía Diệp Ly. Diệp Ly giơ tay lên ngăn cản Lâm Hàn sau lưng, bước chậm đi lên phía trước nhìn thẳng vào thanh niên quần áo loang lổ vết máu trước mặt, nhẹ giọng rành mạch nói: “Bản phi nguyện cùng công tử đánh một trận.”

“Vương phi!.” Phượng Chi Dao và đám người đều cả kinh, vội vàng muốn mở miệng ngăn cẳn. Mặc dù bây giờ Chu Lăng thua nhưng bản thân Chu Lăng vẫn là một cao thủ. Vết máu loang lổ trên người cũng không phải của hắn, trên thực tế, tối nay Chu Lăng gần như không có chân chính ra tay. Diệp Ly phất tay ngăn cản đám người Phượng Chi Dao đang muốn khuyên, từ từ đi tới trước mặt Chu Lăng, “Bản phi nguyện cùng công tử đánh một trận, chẳng biết có được không?”

“Nghe nói Định Quốc Vương phi cũng là một đời cao thủ, tại hạ thật là may mắn. Mời!.”

Trong núi rừng không tính là rộng lớn, khắp nơi phơi thây máu chảy thành sông.

Trên chiến trường trải toán loạn thi thể binh linh Tây Lăng , nam tử quần áo nguyệt sắc và thiếu nữ áo trắng bình tĩnh đứng đối diện nhau, nếu không có cảnh khắp nơi phơi thây cùng trường kiếm nhuốm máu, thì đây nhất định sẽ là một hình ảnh đẹp. Cách đó không xa là một đám người lẳng lặng ngưng mắt nhìn hai người.

Trường kiếm trong tay Chu Lăng run lên, vẽ ra hai kiếm hoa màu bạc. Diệp Ly cười nhàn nhạt một tiếng, chủy thủ màu tuyết trên ngón tay chợt lóe lên. Phảng phất chỉ dừng lại trong nháy mắt, hai bóng người lấy tốc độ cực nhanh xông về phía đối phương, trong nhất thời

hai bóng ảnh giao thoa cùng dây dưa một chỗ. Trường kiếm trong tay Chu Lăng tung hoành kiếm khí, chủy thủ trong tay Diệp Ly cũng lóe lên sát khí âm lãnh.

Rất nhanh, Chu Lăng liền phát hiện, cận chiến với nữ tử này hắn cũng không chiếm được tiện nghi gì, thậm chí kiếm pháp còn bị hạn chế không thể phát huy. Vì vậy hắn nhanh chóng kéo dãn khoảng cách với Diệp Ly. Nhưng mà Diệp Ly sao có thể cho hắn cơ hội này, chủy thủ mang hàn khí giống như phụ cốt chi thư xẹt qua y phục hắn, da thịt dưới quần áp cũng bị kích khởi một tầng lạnh lẽo.

Trường kiếm và dao găm đánh nhau, tay nắm chủy thủ của Diệp Ly hơi run lên một cái. Dù sao khí lực của nữ tử vô luận thế nào cũng khó chống lại nam tử. Nhíu lông mày, chủy thủ dán vào thân kiếm, hướng thẳng về cổ tay Chu Lăng, cổ tay Chu Lăng trầm xuống vội vàng tránh ra.

“Thân thủ Định Vương phi thật tốt.”

“Chu công tử khen lầm rồi.”

Bên ngoài chiến trường, Phượng Chi Dao nhìn chằm chằm hai người đang đánh nhau cau mày không dứt. Nhưng mà không thể không thừa nhận mấy năm này Vương phi tiến bộ cực nhanh, cho dù đối mặt với cao thủ như Chu Lăng thì cũng không rơi vào hạ phong chút nào. Lâm Hàn chẳng biết từ lúc nào đi tới bên cạnh hắn, cũng nhìn chằm chằm không chớp mắt hai người, trong miệng lại nói: “ Tại sao Phượng Tam công tử tới đây? Trương tướng quân bên kia…” Phượng Chi Dao nói: “Bên kia có Tần Phong là đủ rồi, cho dù không đủ cũng có thể kéo dài thời gian chờ chúng ta trở về. Vương phi một người mạo hiểm ta không yên tâm. Ngược lại là ngươi đó, vết thương không sao chứ?”

Lâm Hàn sờ sờ lưng mình, lắc đầu một cái. Vết đao kia nhìn qua dữ tợn hung hiểm, nhưng mà người hạ thủ tính toàn tốt lắm, vừa lúc tránh được địa phương quan trọng. Chỉ có thể coi là bị thương da thịt mà thôi.

Phượng Chi Dao nhướng mày cười một tiếng nói: “Ta nghĩ cũng không có chuyện gì, đây chính là bản công tử tự mình hạ thủ. Bản công tử tính toán không sai chứ?”

“Đa tạ Phượng Tam công tử hạ thủ lưu tình.” Lâm Hàn cắn răng nói, mặc dù hắn tự nguyện nhưng mà vô duyên vô cớ bị chặt một đao thì trong lòng ai cũng không vui lên được. Huống hồ, lại thấy đầu sỏ gây tội ở chỗ này dương dương tự đắc tranh công. Lâm Hàn sâu sắc cảm thấy vị Phượng Tam công tử này nên bị chỉnh một chút.

“Vương phi, cẩn thận!.” Phượng Chi Dao đang cười đến vui mừng liếc thấy ngân quang chợt lóe liền vội vàng lớn tiếng nhắc nhở. Mặc khác, một thị vệ của Chu lăng thấy Chu Lăng chẳng phân cao thấp với Diệp Ly, trong mắt thoáng qua một tia hung quang. Tại thời điểm Chu Lăng và Diệp Ly tách ra, trong nháy mắt một ám khí mang ngân quang bắn ra ngoài.

Thời điểm nghe được Phượng Chi Dao nhắc nhở, Diệp Ly cũng nghe được âm thanh ám khí phá không sau lưng. Cũng không quay đầu lại, chủy thủ trong tay vung về phía sau muốn đỡ ám khí sau lưng, lại thấy Chu Lăng cách đó không xa đột nhiên phi thân đánh tới. Diệp Ly hơi khẽ cau mày đang muốn đánh ra một chưởng, lại thấy Chu Lăng đẩy mình ra, mũi ám khí kia không chút trở ngại chiếu thẳng vào ngực Chu Lăng.

“Công tử!.” Thị vệ lớn tiếng kêu lên, còn chưa kịp có phản ứng thì một mũi tên Mặc gia quân đã xuyên thấu ngực bọn họ.

Diệp Ly cứng người, quay đầu lại nhìn người ngã xuống đất dung nhan thanh lệ thoáng qua một tia ngạc nhiên. Phượng Chi Dao thấy Vương phi không sao mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tiến lên tra xét đám người kia có còn sống hay không, để phòng ngừa ám khí đột nhiên phát ra như mới vừa rồi.

Mũi ám khí kia là một phi tiêu lá liễu bình thường. Cả phi tiêu găm vào trong ngực Chu Lăng, chỉ lộ ra đầu tiêu màu u lam sáng bóng bên ngoài.Sắc mặt Phượng Chi Dao biến hóa, nói: “Trên phi tiêu có độc.” Lâm Hàn nhìn Chu lăng ngã nhào trên đất, nhàn nhạt nói: “Cho dù hắn không đỡ hộ thì phi tiêu cũng không bắn tới Vương phi.” Vốn là chủy thủ trong tay Diệp Ly có thể đánh rơi phi tiêu, nhưng lại bị Chu Lăng đụng lái đi.

Trên đất tràn đầy vết máu, Chu Lăng cứ nằm như vậy. Thậm chí nửa người trên của hắn còn tựa trên người một binh lính chết đã lâu. Ánh mắt ảm đạm vô quang nhìn Diệp Ly trước mặt, giật giật khóe miệng cuối cùng cũng không nói gì. Diệp Ly cúi đầu nhìn hắn, nhàn nhạt nói: “Cần gì phải như vậy?”

Thanh niên tuấn tú khó khăn khẽ động thần giác cười cười nói: “Ta thua…ta cả đời này, thật không ngờ…”

Diệp Ly bình tĩnh nói: “Thắng bại là chuyện thường binh gia. Chỉ có còn sống mới có cơ hội trở mình, chết, thì cái gì cũng không có.” Chu Lăng giật mình, rất nhanh lại lắc đầu cười nói với nàng: “Bây giờ nói những thứ này còn có ý nghĩa gì? Cho tới giờ ta vẫn không ngờ… không ngờ mình lại bại như vậy….giống như cho tới bây giờ ta cũng không ngờ, cô nương lại là, lại là Định Quốc Vương phi…”

Diệp Ly im lặng, Chu Lăng cười nhạt nói: “Cô nương không cần… không cần cảm thấy có lỗi. Ta cũng mệt mỏi…mệt mỏi rồi…” Độc trên phi tiêu hiển nhiên cũng không phải thứ độc cỏn con, chỉ chốc lát

sau, khóe môi Chu Lăng tràn ra vết máu màu đen, từ từ nhắm hai mắt lại.

Diệp Ly ngước nhìn cảnh tượng thi thể ngổn ngang trước mắt, lại nhìn thanh niên quần áo xanh nhạt loang lổ vết máu an tường nhắm mắt. Đột nhiên cảm thấy một trận rét lạnh thấu xương, không khỏi vòng hai cánh tay quanh người.

“Vương phi, hắn đã không muốn sống nữa, cũng không phải lỗi của người.” Lâm Hàn thấp giọng nói. Chu dù Chu Lăng không cản phi tiêu lại thì Vương phi cũng sẽ không có chuyện gì, bọn họ đứng ở xa như vậy cũng thấy rõ thì hiển nhiên Chu Lăng ở bên cạnh cũng nhìn ra được. Từ lúc hắn rút kiếm xin chiến, thì lòng hắn đã mang ý muốn chết rồi. Một thanh niên kiêu ngạo như vậy, trận chiến đầu tiên từ lúc sinh ra tới nay lại thảm bại, hắn không còn lý do gì để tiếp tục sống nữa.

“Ta biết.” Diệp Ly gật đầu nói, “Quét dọn chiến trường, sau đó trở về tăng viện cho Trương tướng quân!.”

“Vâng, Vương phi.” Phượng Chi Dao lên tiếng.

Bên trong tiểu thành cách đó vài chục dặm, đêm đã khuya nhưng Chu Diễm không có cách nào yên giấc, đứng trên đầu thành ngắm nhìn nơi xa. Đột nhiên có cảm giác kinh hãi khiến ông sửng sốt, kinh ngạc nhìn phía Tây Nam, khóe môi giật giật, hai hàng lệ đục theo gương mặt tràn đầy nếp nhăn chậm rãi chảy xuống.

“ Lăng nhi…”

Quân Tây Lăng coi giữ tiểu thành đột nhiên phát động công kích lúc canh tư. Mặc dù Mặc gia quân trên dưới vẫn luôn cảnh giác đề phòng, nhưng mà canh tư trong ngày vốn chính là thời điểm đại đa

số tướng sĩ ngủ nghỉ. Công kích bất ngờ khiến Mặc gia quân hỗn loạn nhỏ, nhưng mà rốt cuộc cũng là tinh binh bách chiến, rất nhanh liền phản ứng lại, chém giết cùng đại quân Tây lăng của Chu Diễm.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao Chu Diễm đột nhiên xuất binh đánh lén?" Phía sau đại quân, Trương Khởi Lan nhìn chằm chằm chiến trường trước mắt, trầm giọng hỏi. Hắn chinh chiến nửa đời tự nhiên dễ dàng nhìn ra sĩ khí quân coi giữ Tây Lăng lúc này đã khác trước. Đây rõ ràng chính là muốn cùng Mặc gia quân đồng quy vu tận đây mà. Ngẩng đầu nhìn thân ảnh đứng thẳng như thương của lão tướng quân trên tường thành xa xa, Trương Khởi Lan cảm thấy nhất định đã xảy ra chuyện gì đó mà hắn không biết. Lấy kinh nghiệm đánh giặc cùng năng lực của Chu Diễm thì ông ấy tuyệt đối không thể nào đưa ra quyết định đánh đường đột như vậy.

Ngược lại Tần Phong bên cạnh gương mặt bình thản, nhàn nhạt nói: "Đại khái là bên Vương phi thành công rồi. Nhưng mà…chúng ta còn chưa nhận được tin tức, làm sao Chu Diễm lại biết được?"

"Thành công?" Trương Khởi Lan xoay người lại túm lấy cổ áo Tần Phong nói: "Ngươi còn không nói cho ta biết rốt cuộc Vương phi đã làm gì?" Tần Phonng chậm rãi đẩy cánh tay đang nắm cổ áo hắn ra nói: "Vương phi đi thăm dò chỗ đặt chân của mười mấy vạn đại quân trong tay Chu lăng, còn có…nơi đó cũng có một lượng lớn lương thảo gì đó. Như vậy thì trong thời gian ngắn chúng ta không cần lo đến vấn đề lương thảo cùng quân nhu nữa."

"Cái gì?" Trương Khởi Lan khiếp sợ, "Vương phi đi…" Tần Phong cười nói: "Nếu không tướng quân cho rằng mấy ngày nay chúng ta ở đây canh chừng cái huyện thành rách không có tác dụng này làm gì? Nếu như bọn họ trốn trong núi sâu không chịu ra thì chúng ta phái ba mươi bốn mươi vạn đại quân đi vào cũng chưa chắc làm gì được bọn chúng. Bây giờ không phải bọn chúng tự mình đi ra rồi sao? Bọn

họ vừa mới ra thì chúng ta cũng nhân cơ hội này là bao vây lấy chỗ kia. Mười vạn đại quân tối qua trở về đoán chừng cũng mất. Nếu không Chu Diễm không thể nào nổi điên như vậy."

Trương Khởi Lan hít sâu vài hơi, hắn cảm thấy mình suýt nữa bị tin tức bất thình lình này hù dọa rớt nửa cái mạng rồi. Nhưng mà…suy cho cùng thì đây cũng là tin tốt đúng không? Cho dù Chu Diễm có nổi điên thì đánh trongđêm tối như vậy hắn chưa chắn đã sợ lão ta, binh lực hai bên cũng không hơn kém nhau bao nhiêu, cuối cùng ai thắng ai bại còn khó nói vô cùng.

Trong khi hai quân giao chiến hỗn loạn, tiếng vó ngựa rung trời từ xa phi nhanh tới. Tướng sĩ Mặc gia quân quen thuộc với bọn họ rốt rít lộ ra ý vui mừng.

"Đúng là Hắc Vân Kỵ! Hắc Vân Kỵ tới !" Phía Tây Nam, một đội kỵ binh màu đen như cuồng phong cuốn tới. Nhanh chóng xông vào chiến trường, rất nhanh, chiến trường vốn là đang cân bằng liền bị nghiêng về một phía. Phía sau hắc kỵ binh, Diệp Ly và Phượng Chi Dao một trước một sau cưỡi tuấn mã chạy như bay tới, rất nhanh nhập vào trong trận doanh Mặc gia quân.

Xa xa liền thấy Diệp Ly trở lại, Trương Khởi Lan vội vàng mang người tiến lên đón, "Vương phi!."

Diệp Ly nhìn lướt qua chiến trường phía trước, dĩ nhiên cũng nhìn thấy thân ảnh già nua trơ trọi trên cổng thành. Dừng một lát mới nói: "Trương tướng quân miễn lễ. Tình hình chiến đấu thế nào rồi?" Trương Khởi Lan cười nói: "Vương phi cứ yên tâm, có Hắc Vân Kỵ gia nhập thì trước hừng đông nhất định sẽ san bằng quân coi giữ Tây lăng." Tận mắt nhìn thấy Diệp Ly trở lại, lúc này Trương Khởi Lan mới hoàn toàn yên lòng. Mấy ngày trước Vương phi mang theo đám người Tần Phong tới nói là phụng mệnh Vương gia hiệp trợ hắn

thủ thành. Nhưng mà kể từ sau khi Vương phi tới hắn liền không gặp người nào cả. Cho đến vừa rồi mới biết rốt cuộc Vương phi đang nhìn cái gì. Dọa hắn sợ đến mức tim vẫn đang đập điên cuồng. Nếu Vương phi xảy ra chuyện gì thì bọn họ biết giao phó với Vương gia thế nào.

“Chúc mừng Vương phi, không cần tốn nhiều sức liền bình định mười mấy vạn Tĩnh Quốc quân.” Trương Khởi Lan cười nói.

Diệp Ly cười nhạt lắc đầu nói: “Nếu không phải là có tướng quân trấn giữ ở chỗ này thì cũng sẽ không dễ dàng như vậy.”

Chém giết vẫn kéo dài tới khi trời sáng, quân coi giữ Tây Lăng rốt cuộc không chống đỡ được dần dần tan tác lui vào trong thành. Mà cửa thành và tường thành cơ hồ không đem lại chút tác dụng phòng ngự nào, Mặc gia quân và Hắc Vân Kỵ chỉ dùng chưa tới một canh giờ đã có thể xông vào huyện thành nho nhỏ này. Trong tiểu thành thật ra không có bao nhiêu quân Tây lăng coi giữ, chỉ có trong ngõ phố thỉnh thoảng truyền đến tiếng chém giết đứt quãng. Đoàn người Diệp Ly bước vào trong thành, trước khi vào thành binh lính liền tới trước bẩm báo, “Chu Diễm tướng quân vẫn còn ở trên cổng thành.”

Mọi người liếc nhau một cái, Diệp Ly nhẹ giọng nói: “Đi xem một chút đi.”

Những người khác tất nhiên cũng không có ý kiến, đi theo sau lưng Diệp Ly bước lên thành lâu. Trên một góc thành lâu, Chu Diễm mặc một chiến bào có chút cũ kỹ đứng chắp tay ngắn nhìn phương hướng Biện thành xa xa. Giống như không nghe thấy đám người Diệp Ly đi lên vậy. Diệp ly cũng không nóng nảy, chẳng qua là bình tĩnh quan sát bóng lưng lão nhân này.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Chu Diễm mới từ từ xoay người lại

quan sát bọn họ, cuối cùng đem ánh mắt dừng trên Diệp Ly một thân bạch y, trầm giọng hỏi: “Vị này…Cô nương là Dương cô nương? Cũng là Định Quốc Vương phi?” Diệp Ly chắp tay cười nhạt cung kính nói: “Vãn bối Diệp Ly, ra mắt Chu lão tướng quân.”

Chu Diễm gật đầu một cái, cười nói: “Quả nhiên là Định Quốc Vương phi sao? Thật không ngờ trẻ tuổi như vậy…Quả nhiên là thiếu niên anh tài. Định Vương phủ có phúc…”

Diệp Ly nhẹ giọng nói: “Tiền bối khen lầm rồi.”

Chu Diễm nhìn nàng, trong mắt mang theo một ý vị cổ quái khó nói lên lời, do dự chốc lát mới hỏi: “Kia, Tôn nhi không nên thân của ta, không biết Vương phi xử trí thế nào??” Diệp Ly nhẹ nhàng than thở, thấp giọng nói: “Chu công tử đã….chết trận, mong lão tướng quân nén bi thương.”

Thân thể Chu Diễm khẽ run, tay nắm trường thương không khỏi run lên. Cuối cùng cũng chỉ ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, nói: “Chết trận sao…cũng được…là ta hại nó, vốn là nó có thể….” Tôn nhi duy nhất của ông, từ nhỏ đã thông minh đa trí, tài hoa hơn người. Nếu như không phải vì ông, không phải vì Tĩnh Quốc quân thì hắn vốn có thể sống tự do tự tại danh lợi đều có. Chỉ bởi vì ông, vì tâm nguyện và khát vọng của ông mà Chu Lăng mới mười hai mười ba tuổi đã ở ẩn trong thâm sơn không gặp người ngoài, cho dù chết trận sa trường thì vĩnh viễn sẽ không có người nào biết đến tên của hắn, vĩnh viễn không có được thân phận và vinh dự thuộc về hắn.

“Tướng quân…” Diệp Ly thở dài, “Chu công tử đã chết trận, Xin tướng quân nén bi thương. Chu công tử trên trời có linh thiêng, nói vậy cũng không hi vọng lão tướng quân vì hắn mà đau lòng.”

Chu Diễm lắc lắc đầu nói: “Định Vương phi, ngươi không cần khuyên

lão phu. Lão phu tuổi đã gần thất tuần, đã sớm sống đủ rồi. Hôm nay nếu binh đã bại, lão phu cũng không còn gì để nói nữa." Phượng Chi Daokhẽ cau mày, cất cao giọng nói: "Chu lão tướng quân cần gì như vậy, Mặc gia quân cũng không phải loại người đuổi tận giết tuyệt."

Chu Diễm liếc mắt nhìn Phượng Chi Dao, không khỏi vui lên, cười nói: " Ý của vị tướng quân là, Mặc gia quân còn muốn chiêu hàng chúng ta sao? Nhưng mà Lão đầu tử ta đối với Mặc gia quân cũng không có tác dụng gì. Huống hồ…lão phu vì Tây Lăng mà chinh chiến nửa đời, đến lúc già chút khí tiết lại khó giữ không khỏi buồn cười."

Diệp Ly rũ mắt, nhàn nhạt nói: "Tướng quân hiểm lầm rồi. Lão tướng quân là người có đức độ, Mặc gia quân không dám chiêu hàng tướng quân. Hôm nay song phương thắng bại đã phân, lão tướng quân vốn là đã sớm tá giáp quy điền (cởi giáp về vườn). Như vậy kính xin lão tướng quân rời đi, Định Vương phủ tất sẽ không làm khó." Chu Diễm quan sát Diệp Ly hỏi: "Ngươi không sợ lão phu đi rồi lại ngóc đầu trở lại cùng Mặc gia quân đối nghịch sao?"

Diệp Ly lắc đầu nói: "Vãn bối tin tưởng lão tướng quân."

Trên cổng thành, Chu Diễm trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc hắng giọng cười lớn, lắc đầu nói: "Đa tạ ý tốt của Vương phi. Đáng tiếc…Chu Diễm sống là Tây Lăng Tĩnh thiên đại tướng quân thì chết cũng là Tây Lăng Tĩnh Thiên đại tướng quân ! Hôm nay Chu Diễm binh bại, không còn mặt mũi nào gặp lại phụ lão Tây Lăng và Tiên hoàng nữa, cái mạng này, không cần cũng được!."

"Lão tướng quân…."

Chu Lăng bình tĩnh ngước mắt nhìn nữ tử áo trắng trước mặt, trong mắt mang theo nhàn nhạt tiếc nuối cùng bất đắc dĩ, "Chẳng qua là, đáng tiếc a…." Tôn nhi là một tay ông nuôi nấng, làm sao ông lại

không hiểu. Lúc trước Lăng nhi nhắc tới cô gái Dương Tiêm Nhã với ông thì ông đã biết cô gái kia trong mắt hắn có chút bất đồng. Hôm nay ông rốt cục cũng gặp được cô gái có thể làm cho Tôn nhi của ông đối xử khác biệt, chẳng qua là đáng tiếc….tạo hóa trêu ngươi….

“Chu lão tướng quân?” Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, lão nhân đã thất tuần đột nhiên nhảy ra khỏi tường thành. Diệp Ly tiến lên một bước, ống tay áo hơi động cuối cùng vẫn dừng lại. Mọi người tiến lên phía trước, đứng trên đầu thành nhìn xuống. Nơi cửa thành, lão nhân lẳng lặng nằm đó, máu tươi dưới người ông chảy ra nhiễm đỏ thổ địa phía dưới cùng tóc trắng trên đầu.

Diệp Ly yên lặng nhìn lão nhân dưới tường thành đã mất đi sinh mạng, ánh mắt ảm đạm.

“Vương phi….”Phượng Chi Dao có chút lo lắng hỏi.

Diệp Ly lạnh nhạt xoay người nói: “ Thu lại rồi hậu táng đi.”

“Tuân lệnh.”

Chương 300: Biện thành bị phá

Biện thành

Bên ngoài Biện thành, Mặc gia quân và đại quân Tây Lăng đóng tại Biện thành giống như mỗi ngày đều tiến hành chương trình tỷ thí vậy. Thống lĩnh Mặc gia quân là một đám người trẻ tuổi chưa đến ba mươi, bất luận bọn họ có cố gắng thế nào đi nữa thì cũng khó có thể tạo thành tổn thương nào đối với hàng phòng ngự Long Dương tạo ra. Nhưng mà, ở nơi này mỗi ngày công kích không ngừng nghỉ, Long Dương dần dần nhận ra được cỗ mùi âm mưu. Nhưng mà, lão không cách nào nghĩ ra được Mặc gia quân rốt cuộc muốn làm gì.

“Lão tướng quân, Mặc gia quân lại ở ngoài thành khiêu chiến.” Lôi Đằng Phong bước tới, nhìn Long Dương đang ngồi trầm tư sau thư án trầm giọng nói. Mặc dù mấy ngày nay không phân thắng bại với Mặc gia quân nhưng Lôi Đằng Phong đối với cục diện trước mắt cũng coi như hài lòng. Hắn không phải là người xúc động, hiện tại cũng không yêu cầu mình có thể đánh bại Định Vương phủ cùng Mặc gia quân. Chỉ cần kéo dài tới lúc phụ vương và viện quân từ các nơi đến thì hắn đã thắng rồi.

Long Dương nhíu hạ lông mày, nói: “Tạm thời không cần để ý tới bọn họ.”

Lôi Đằng Phong cau mày nói: “Sợ rằng không được, lần này tựa hồ không giống trước đó.”

Long Dương đứng dậy, nói: “Ta đi xem một chút.”

Từ trên thành lâu nhìn xuống, quả nhiên không giống mấy ngày trước đó. Mặc dù vẫn không thấy Mặc Tu Nghiêu hay chủ tướng nhưng mà khí thế và đội hình Mặc gia quân cũng cường đại mà mấy ngày trước không có. Đứng khiêu chiến trước trận vẫn là Vân Đình. Mấy ngày nay bọn tướng lãnh trẻ tuổi Vân Đình coi như là bị đả kích hết sức. Bất luận bọn họ lao lực tâm tư bài binh bố trận thế nào, tấn công trong sáng tập kích trong tối đến đâu thì Long Dương cũng có thể nhẹ nhàng tiện tay hóa giải. Nếu không phải hôm nay hai quân đối chọi nghiêm túc thì bọn họ cơ hồ đều cho là Long Dương đang chơi đùa bọn họ.

Bị đả kích không nhỏ, mấy người trẻ tuổi này dần dần thu liễm kiêu ngạo trước đó. Mỗi lần đối trận cũng bắt đầu cẩn thận, không cầu có thể công phá Biện thành nhưng mà có thể kéo ánh mắt Long Dương đem lại môt chút phiền toái cho lão là đủ rồi. Nhóm tiểu tướng sau khi tỉnh táo lại cũng hiểu Vương gia và Vương phi không thể nào để mấy lão tướng kia đi chơi, giao cả Mặc gia quân lại cho mấy người còn trẻ cái gì cũng không hiểu như bọn họ. An bài như vậy tất nhiên là Vương gia và Vương phi vụng trộm có kế hoạch nào đó. Vương gia căn bản không chờ bọn họ đánh hạ Biện thành, như vậy thì bọn họ chỉ cần cố gắng phối hợp với kệ hoạch của Vương gia và Vương phi là tốt rồi.

Quả nhiên, sau vài ngày, bọn họ lần nữa nhận được mệnh lệnh Vương gia, đồng thời cũng hiểu mấy tiền bối có thể một mình đảm đương quân đội kia đã làm gì.

“Long Dương!. Cứ trốn mãi trong thành thì có cái bản lĩnh gì? Có bản lĩnh thì ra ngoài cùng bản tướng quân đánh một trận.” Vân Đình hắng giọng kêu lên.

Long Dương từ trên cao nhìn xuống đám trẻ tuổi dưới thành, cười

nói: “Người trẻ tuổi, có bản lĩnh thì ngươi đi lên đây nói chuyện cùng lão phu. Lão phu ở trên này chờ ngươi.”

Vân Đình cười lạnh nói: “Lên thì lên, bản tướng quân sợ ngươi chắc? Ha ha….Long đại tướng quân, có muốn biết Chu Đại tướng quân của các ngươi thế nào rồi không?”

Long Dương trong lòng rét lạnh, híp mắt nhìn phía dưới nói: “ Ngươi muốn nói cái gì?”

Vân Đình cười nói: “ Chu Diễm đã chết, còn có mười mấy vạn Tĩnh Quốc quân giấu trong núi đã toàn diệt. Các ngươi cho rằng ngày ngày trốn trong thành không ra thì Vương gia nhà ta không có cách nào khác sao? Ngươi thật sự cho là Mặc gia quân không có người sao, mấy người chúng ta chẳng qua là đùa chơi với ngươi thôi, chờ Vương gia thu thập Chu Diễm và Tĩnh Quốc quân rồi tự nhiên sẽ trở lại gặp Phụng Thiên đại tướng quân ngươi.”

Chu Diễm đã chết?

Nghe vậy, bị chấn động không chỉ là Long Dương và Lôi Đằng Phong bên cạnh hắn mà còn có thủ tướng Tây Lăng đang thủ thành. Mặc dù hai mươi năm này uy danh ba đại danh tướng Tây Lăng bị Trấn Nam Vương chèn ép nhưng thân là tướng sĩ tự nhiên vẫn biết. Biên thành bị vây chưa tới mấy ngày, mười mấy vạn Tĩnh quốc quân đã bị tiêu diệt hết, ngay cả Tĩnh thiên đại tướng quân cũng chết trận, điều này khiến cho các tướng sĩ Tây lăng sao có thể không khiếp sợ.

Rốt cuộc vẫn là lão tướng cửu kinh sa tràng, Long Dương đè xuống kinh hãi trong lòng, cười lạnh một tiếng nói: “Nói đi nói lại vẫn là ba hoa xích thố, ngược lại ngươi đi lên để lão phu nhìn một chút xem.”

Vân Đình cũng không giống mấy ngày trước, vừa bị Long Dương

châm ngòi đã nổi giận lôi đình, cười híp mắt vung chiến kỳ trong tay. Trận doanh Mặc gia quân phía sau nhất thời tiếng trống trận rung trời, nơi tinh kỳ phiêu động tướng sĩ Mặc gia quân cũng di chuyển theo thế trận bày ra, hiển nhiên là chuẩn bị muốn công thành. Long Dương chỉ nhìn một cái liền hiểu vì sao Lôi Đằng Phong nói hôm nay không giống mấy ngày trước. Trận thế thanh thế lớn như vậy tuyệt đối là không phải thứ mấy tiểu tướng trước mắt có thể bày ra, điều này biểu lộ Mặc gia quân đã không còn kiên nhẫn theo chân bọn họ giằng co. Tương tự, trong lòng Long Dương hiểu, mấy lời tiểu tướng Mặc gia quân kia chỉ sợ không phải là trống rỗng. Mười mấy vạn tinh binh ẩn núp và Chu Diễm cũng đã không còn.

Có chút bất đắc dĩ thở dài, Long Dương hạ lệnh tử thù không ra.

" Lão tướng quân, chẳng lẽ Chu lão tướng quân…." Lôi Đằng Phong lo lắng hỏi. Long Dương nhàn nhạt nói: "Lành ít dữ nhiều."

"Vậy chúng ta…." Lôi Đằng Phong hỏi.

Long Dương nhìn hắn một chút, lắc lắc đầu nói:"Chúng ta không thể ra khỏi thành nghênh chiến. Cố thủ, đợi viện quân."

"Vâng." Lôi Đằng Phong im lặng nói.

Dưới cổng thành, Vân Đình nhìn cửa thành tử thủ, tướng sĩ Tây Lăng không chịu ra ứng chiến mà không nhịn được giơ chân. Trần Vân bất đắc dĩ lôi kéo hắn nói: "Quả nhiên đúng như Vương gia đoán, đối phương sẽ không ra đánh giáp lá cà với chúng ta." Vân ĐÌnh cả giận nói:"Ta không tin là hắn có thể trốn trong thành cả đời. Còn gì là sát thần Tây Vực, không khác gì với rùa đen rút đầu đâu!." Trần Vân cười nói: "Hắn không cần trốn trong thành cả đời, chỉ cần hắn có thể thủ một hai tháng, viện binh Tây Lăng chạy tới thì lúc đó gặp phiền toán chính là chúng ta."

Vân Đình không nhịn được nói: “Bản tướng quân không tin là không có cách nào khiến hắn rời thành! Đánh cho ta!.”

Phía trước Biện thành có một kênh đào để bảo vệ thành. Lòng sông rộng rãi, muốn qua sông trừ phi đối phương buông cầu treo xuống hoặc là bọn họ bên này nghĩ ra biện pháp nào khác. Mấy ngày nay, các tiểu tướng cũng không hoàn toàn lãng phí thời gian vào việc chửi mắng đối phương mà ra lệnh cho xảo tượng (thợ giỏi) trong Mặc gia quân nhanh chóng chế tạo mười mấy chiếc thang dài. Dựng qua mặt sông, chỉ cần làm thêm mộc bản trải lên nữa là có thể qua sông.

Trần Vân nhìn binh lính xây cầu mạo hiểm tiến về phía trước trong làn mưa tên của quân địch, thấy không ít người chết dưới loạn tiễn thì không khỏi âm thầm cắn răng. Đối với thành trì dễ thủ khó công như Biện thành thì không bỏ ra một lượng thương vong nhất định thì căn bản đừng nghĩ đến việc phá thành. Dứt khoát cho dù mạo hiểm mưa tên thì cũng phải dựng cho xong cây cầu. Nhưng mà tài bắn cung của binh lính Mặc gia quân cũng không phải chỉ để nhìn. Cho dù từ dưới đi lên nhưng cũng không ít binh lính Tây Lăng bị bắn rơi tới tấp xuống đầu thành.

Đại bộ phận Mặc gia quân đã vượt qua sông đào bảo vệ thành, có người bắt đầu leo thang hướng tường thành bò lên. Có người từ dưới bắn tên lên thành, nước thành hào sau lưng cũng dần dần nhuộm đỏ.

Phía sau Mặc gia quân, đoàn người Mặc Tu Nghiêu xuất hiện trên chiến trường. Bọn họ cũng không tham chiến mà đứng ở phía xa lẳng lặng nhìn. Hồi lâu mới nghe thấy Mặc Tu Nghiêu cười nói: “ Mấy người Vân Đình thoạt nhìn cũng không tệ.” Mấy ngày liên tiếp bại nhiều thắng ít mà vẫn còn kiên trì được, thậm chí còn có thể khiến sĩ khí Mặc gia quân không đi xuống. Đối với mấy tiểu tướng chưa từng

chân chính trải qua chiến trường mà nói thì đã là tương đối khá.

Bên cạnh hắn, Trác Tĩnh cười nói: “Không phải Vương gia và Vương phi rất yên tâm với bọn họ sao?”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu một cái, ngẩng đầu nhìn tường thành nơi xa trầm giọng nói: “Chuẩn bị, công thành!.”

“Vâng.”

Bầu trời quang đãng không có lấy một áng mây đen, một đạo âm thanh khàn khàn vang lên, rất nhanh trên không trung xuất hiện tia khói lửa hoa mỹ.

Trong đám binh lính thủ thành Tây Lăng có người khiếp sợ phát hiện, ở ngoài thành không biết từ nơi nào xuất hiện một vài giây thừng treo giữa không trung. Sau đó lại thấy những thân ảnh màu đen theo giây thừng nhanh chóng đáp xuống tường thành. Long Dương tự nhiên cũng nhìn thấy tình hình như vậy, ánh mắt hơi nheo lại, lạnh lùng nói: “Bắn cho ta!.” Vô số mưa tên hướng về đám người đang hoạt động trên sợi giây. Nhưng mà trước đó, trong thành cũng xuất hiện toán người áo đen, hướng về những tướng sĩ thủ thành này không chút lưu tình bắn ra cung tên trong tay.

“Chuyện gì xảy ra? Những người này xuất hiện thế nào vậy?” Trong thành, thân ảnh Mặc gia quân mặc nhung trang màu đen không ngừng hiện ra, những người này không giống với Mặc gia quân bình thường. Rõ ràng bọn họ so với binh lính Mặc gia quân còn mạnh mẽ cường hãn hơn, một đám mười mấy người nhưng lại có thể khiến binh lính giữ thành Tây Lăng tổn thất thảm trọng. Quân coi giữ Tây Lăng vừa phải bận tâm đến Mặc gia quân đang toàn lực công thành bên ngoài vừa phải đối phó với những người này, trong nhất thời cả đám loạn hết cả lên.

Trên đầu thành, sắc mặt Long Dương và Lôi Đằng Phong tái xanh, “Lão tướng quân….”

Long Dương cắn răng nói: “Đem tất cả người Đại Sở và Tây Bắc lôi lên tường thành cho ta!.”

“Lão tướng quân!.” Lôi Đằng Phong biến sắc, hắn dĩ nhiên biết Long Dương muốn làm gì. Trên thực tế hai nước giao chiến làm như vậy cũng không ít, nhưng Lôi Đằng Phong thực sự rất hoài nghi làm như vậy có thể thu được bao nhiêu hiệu quả. Lôi Đằng Phong cắn răng nhưng vẫn xoay người rời đi. Mặc dù trong thành xuất hiện không ít Mặc gia quân không biết từ đâu tới nhưng mà dù sao trong Biện thành vẫn có vài chục vạn quân Tây Lăng coi giữ. Số ít người Mặc gia quân này rất khó có thể ảnh hưởng tới toàn cục. Không tới nửa canh giờ, binh lính Tây Lăng đã đem người Đại Sở ở Biện thành lôi lên đầu tường.

Biện thành là thành lớn thứ hai của Tây Lăng, mức độ phồn hoa không thua gì Hoàng thành Tây Lăng. Ở nơi này người của mỗi quốc gia có không ít. Trong đó, người Đại Sở chiếm đa số, mà trong thành cũng có một phần lớn người Tây Bắc, dân chúng dưới trướng Mặc gia quân. Những người này bị bắt lên đầu tường, chắn trước lỗ châu mai của Biện thành. Mặc gia quân phía dưới muốn đi lên thì nhất định phải vượt qua bọn họ, muốn bắn tên thì phải bắn chết bọn họ trước. Những người này phần lớn là dân chúng bình thường, đột nhiên trải qua chiến tranh cũng đủ để khiến bọn họ run sợ trong lòng. Hôm nay còn bị lôi lên đầu tường để đỡ tên Mặc gia quân, rất nhiều người bị dọa đến gào khóc.

“Long Dương! Lão già không biết xấu hổ nhà ngươi!.” Thấy tình hình này, Vân Đình không nhịn được lần nữa chửi ầm lên. Sắc mặt Trần Vân bên cạnh cũng không dễ nhìn. Chưa nói những người này là

người Đại Sở và Tây Bắc, chỉ là cho dù đều là dân chúng Tây Lăng thì lấy dân chúng bình thường ngăn trở mũi tên cũng là người làm tướng trơ trẽn vô liêm sỉ.

“Làm sao bây giờ?”

“Ta làm sao mà biết được? Đi bẩm báo Vương gia!.” Trần Vân nói, dù sao bọn họ cũng không phải người tâm địa sắt đá. Trên chiến trường tướng sĩ hai bên ngươi chết ta sống là bổn phận của bọn họ, nhưng mà muốn bọn họ bắn chết những dân chúng bình thường không có lực phản kháng này thì bọn họ cũng là rất khó hạ quyết tâm.

Thật ra không cần bọn họ bẩm báo, Mặc Tu Nghiêu vẫn ở phía sau Mặc gia quân tự nhiên cũng nhìn thấy tình hình này. Trác Tĩnh đứng bên cạnh cau mày nói: “Vương gia, phải làm sao bây giờ?” Bọn họ quả thật không nghĩ tới một chiêu này của Long Dương. Bất quá Long Dương khi còn trẻ có danh hiệu sát thần Tây Vực. Năm đó hắn ở Tây Vực giết chết dân chúng bình thường không ít, có hành động như vậy tuy nằm ngoài dự đoán nhưng cũng là hợp lý.

Mặc Tu Nghiêu đứng dậy, nhàn nhạt nhìn đầu tường nơi xa nói: “Hắn muốn kéo dài thời gian với chúng ta để quét sạch Kỳ Lân bên trong thành.” Biện thành phòng ngự cực kỳ tốt, bọn họ đã tốn nhiều thời gian như vậy nhưng Mặc gia quân có thể tiến vào Biện thành vẫn không đến ngàn người. Nếu như đối đầu với vài chục vạn quân phòng thủ Tây Lăng thì không có chút phần thắng. Long Dương không muốn hai mặt thụ địch, thì nhất định phải quét sạch những quân địch đang ở trong thành, hơn nữa phải tìm ra cách bọn họ vào thành. Mà những chuyện này đều cần có thời gian.

“Qua xem xem.”

Bởi vì dân chúng trên đầu thành nên thế công của Mặc gia quân tạm thời dừng lại. Nhưng mà binh mã hai bên cũng không buông lỏng cảnh giác. Trận doanh Mặc gia quân màu đen đột nhiên tách ra một con đường, một nam tử bạch y tóc trắng từ trong quân chậm rãi bước ra, mấy thị vệ cùng tướng lãnh theo phía sau. Mặc Tu Nghiêu giơ tay lên liếc mắt nhìn dân chúng bị đẩy ra ngăn trở trên đầu thành, trầm giọng nói: “Tây Lăng Phụng Thiên đại tướng quân, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Long Dương xuất hiện trên đầu thành nhìn nam tử bạch y tóc trắng trác việt dưới thành, gật đầu nói: “Định Vương Mặc Tu Nghiêu? Hạnh ngộ.”

Lời này vừa ra, dân chúng nức nở khóc thút thít trên đầu thành đều sửng sốt. Nhìn về bạch y nam tử phía dưới, có người kích động kêu cứu, “Định Vương tới! Định Vương tới … Vương gia cứu cứu chúng ta…” Có một người hô lên thì rất nhanh những người khác cũng theo đó khóc rống lên. Nhất thời trên đầu thành một mảnh tiếng khóc thất thanh.

“Phụng Thiên đại tướng quân muốn thế nào?” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt hỏi. Giọng nói của hắn không lớn, thậm chí không có chút tức giận nhưng lại kỳ dị trong tiếng khóc đầy trời truyền khắp chiến trường. Long Dương nhìn hắn thật sâu nói: “Thân là tướng lãnh lại đi dùng biện pháp như vậy, lão phu cũng cảm thấy rất xấu hổ. Nhưng mà….Xin Vương gia hạ lệnh tạm thời lui binh ba mươi dặm.”

Mặc Tu Nghiêu hỏi: “Nếu Bản vương không đáp ứng thì sao?”
Long Dương cười nhạt một tiếng, tay nâng lên, hạ xuống một nam tử đứng gần hắn, đầu bị chém rớt tại chỗ, rơi xuống dưới thành. Máu tươi lập tức phun ra, dân chúng bên cạnh cả kinh, rồi lại thêm một trận thét chói tai.

Mặc Tu Nghiêu trầm mặc trong chốc lát, rốt cuộc ngẩng đầu lên nhàn nhạt nói: “Một khi Biện thành phá, Bản vương sẽ chặt ngươi ra làm trăm mảnh.” Long Dương không thèm để ý cười nói: “Nếu như Biện thành bị phá thì mệnh của lão phu cũng chấm dứt. Nếu đều là chết thì chết thế nào có gì khác nhau? Vậy đáp án của Vương gia là?” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười một tiếng, trầm giọng nói: “Đáp án của Bản vương chính là….”

“Vèo!.” Mặc Tu Nghiêu xoay người lại, lấy ra mũi tên trong tay binh lính bên cạnh. Mở cung lắp tên, cơ hồ trong nháy mắt hoàn thành đầy đủ một bộ động tác. Mọi người kinh ngạc nhìn mưa tên mang theo quang mang màu bạc phá không bắn tới, không chút trở ngại cắm thẳng vào ngực một nam tử trẻ tuổi trên đầu thành. Mặc Tu Nghiêu đem mũi tên ném trở về, trầm giọng nói: “Công thành!.”

Lệnh vừa ban ra, tiếng chém giết lại bắt đầu. Gặp tai họa trước hết chính là dân chúng vô tội trên đầu thành. Trong tiếng chém giết cùng kêu khóc, Mặc Tu Nghiêu hờ hững xoay người đi, chỉ lưu lại một bóng lưng lạnh lùng như tuyết cùng giọng nói âm lãnh trầm thấp, “Long Dương, Bản vương muốn ngươi và dân chúng toàn thành chôn theo!.”

Cuộc chiến công thành kịch liệt không ngừng, lần này hai bên đều hiểu không còn là tiểu đả tiểu nháo như mấy ngày trước đó. Trừ phi một bên thất bại, một bên toàn thắng nếu không thì chính là không chết không thôi. Có lẽ bởi vì mấy trăm dân chúng Đại Sở vô tội trên đầu thành kích thích mà binh lính Mặc gia quân tiến công càng thêm hãn dũng, sau mấy canh giờ, phòng ngự Biện thành rốt cuộc dần có khuynh hướng lụn bại.

Trong thành, Long Dương ảm đạm ngồi trong gian phòng trống xuất thần. Lão biết Chu Diễm đã chết. Không bao lâu nữa Biện thành cũng sẽ bị phá. Lúc tuổi già còn có thể tái chiến sa trường, có lẽ là vận

may của lão. Nhưng mà một trận thảm bại chẳng biết tại sao như vậy khiến lão khó có thể đối mặt. Chuyện lần này cũng là sai lầm lớn nhất của ông, lời nói Mặc Tu Nghiêu lúc rời đi, ông nghe được rõ ràng. Dân chúng toàn thành cùng chôn theo! Mặc Tu Nghiêu muốn tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành! Đối với lời nói của Mặc Tu Nghiêu…. Long Dương không hề hoài nghi. Lúc trẻ, chuyện tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành lão cũng không phải chưa từng làm, nếu không cũng sẽ không có danh hiệu sát thần Tây Vực này. Thậm chí, nếu như là lúc còn trẻ thì lão cũng không cảm thấy Mặc Tu Nghiêu giết hại dân trong thành có gì không đúng. Nhưng mà hôm nay…chung quy cũng già rồi. Trong Biện thành còn vài chục vạn dân chúng, nếu quả thật Mặc Tu Nghiêu tàn sát hàng loạt dân trong thành….

“Tướng quân!.” Binh lính ngoài cửa có chút vội vàng tiến lên bẩm báo.

Binh lính nói: “Bên Đông thành sắp không giữ nổi nữa, Xin tướng quân mau chóng rút lui.”

“Rút lui?” Long Dương cau mày hỏi: “Ai nói muốn rút lui ?” Có lẽ là giọng nói Long Dương quá mức bén nhọn, binh lính cẩn thận bẩm báo nói: “Là Thế tử Trấn Nam Vương, Thế tử Trấn Nam Vương nói Biện thành không giữ được, muốn rút lui đến Dung thành, ở đó tiếp tục ngăn trở bước chân Mặc gia quân.”

Long Dương lắc đầu một cái, cười khổ nói: “ Ngay cả Biện thành còn không chống đỡ nổi Mặc gia quân thì Dung thành một kích cũng không chịu nổi làm sao có thể chống đỡ Mặc gia quân? Ngu xuẩn! Toàn quân lưu lại, ở trong thành cùng Mặc gia quân chiến đấu trên đường phố, có lẽ vẫn có thể tiêu hao phân nửa binh mã Mặc gia quân!.” Chiến đấu trên đường phố chính là đem mạng người trừ bỏ, không liên quan đến chiến thuật mưu kế gì cả. Huống hồ bọn họ

trong thành có thể chiếm thế chủ động,năng lực của Mặc gia quân và đại quân Tây lăng chênh lệnh không nhiều, ít nhất thì Long Dương có lòng tin hai binh lính Tây Lăng tuyệt đối có thể đối phó một Mặc gia quân. Như vậy, ít nhất có thể tiêu diệt một nửa binh mã Mặc gia quân ở Biện thành, quân phòng thủ ở phía sau mới có thể giữ chân được Mặc gia quân.

Người binh lính kia có chút do dự nhìn Long Dương một chút nói: "Nhưng mà…. Thế tử Trấn Nam Vương đã mang theo binh mã chuẩn bị rút lui rồi ạ."

"Cái gì?" Long Dương đột nhiên đứng dậy, binh lính vội vàng nói: "Thế tử Trấn Nam Vương nói nếu để Mặc gia quân tiến công vào thành thì không còn kịp nữa. Cho nên đã lĩnh suất mười mấy vạn binh mã còn lại chuẩn bị từ cửa Tây rút lui ra ngoài rồi."

Long Dương nhanh chóng đi ra ngoài cửa vừa nói: "Ngu xuẩn! Trong tiểu thành trước mặt còn có mấy vạn Mặc gia quân coi chừng, hắn muốn rút lui về đâu!."

Thời điểm Long Dương chạy tới Tây thành thì chỉ còn thấy vó ngựa đại quân Tây Lăng đã đi xa, bụi tung mù mịt. Lôi Đằng Phong mang theo đại quân tinh nhuệ nhất của Tây Lăng cũng là mười mấy vạn đại quân đứng đầu, những nhân mã này vừa rút lui ra ngoài thì phòng ngự vốn coi là chắc chắn nhất thời mở ra mấy lỗ hổng lớn. Mặc gia quân giống như thủy triều trào vào trong thành. Tại cửa Tây, Long Dương mệt mỏi nhắm mắt, thấp giọng thở dài nói: "Chu Diễm….Chúng ta đều xong rồi…"

Mặc dù nói Lôi Đằng Phong mang đi phần lớn người nhưng dù sao binh lính Tây lăng cũng không phải để trang trí. Đến khi Mặc gia quân chân chính chiếm được Biện thành thì đã là buổi trưa ngày hôm sau. Liên tục chém giết một ngày một đêm, cho dù là mấy tướng sĩ dũng

mãnh thiện chiến trứ danh của Mặc gia quân thì cũng mệt mỏi không nhẹ. Ai nấy đều ánh mắt đỏ rực khắp người mệt mỏi, đợi đến khi hoàn toàn quét sạch quân coi giữ Tây Lăng trong thành thì tất cả binh lính đều phát ra từng trận hoan hô. Có nhiều người trực tiếp ngồi xuống mái hiên bên cạnh ngủ thiếp đi.

Giữa trưa, dưới ánh mặt trời chói chang, đoàn người Mặc Tu Nghiêu mới bước vào trong Biện thành. Nhìn đường cái đầy thi thể tướng sĩ hai quân còn chưa kịp dọn dẹp, hai bên đường rất nhiều binh lính trực tiếp ngủ trên mặt đất. Mặc Tu Nghiêu khoát tay ngăn trở người bên cạnh muốn cao giọng thông báo. Vừa lướt qua từng cỗ thi thể đi về phía trước, vừa thấp giọng hỏi: “Long Dương đang ở đâu?”

Trác Tĩnh thấp giọng nói: “ Long Dương đang ở trong một gian phòng trống bên thành Tây. Đã có người canh chừng ở đó. Mặt khác, Long Dương để không ít dân chúng trong thành chạy ra ngoài….” Cõ lẽ là vì lời Mặc Tu Nghiêu nói muốn dân chúng toàn thành chôn theo….cho nên ngày hôm qua, đêm vừa xuống Long Dương liền mở cửa thành Tây, thả rất nhiều dân chúng ra ngoài. Mặc gia quân kỷ luật nghiêm minh, mặc dù Mặc Tu Nghiêu có nói như vậy nhưng rốt cuộc cũng không chính thức hạ lệnh tàn sát toàn bộ dân trong thành, cho nên khi giao chiến, chỉ cần dân chúng bình thường không ngăn trở hay công kích thì bọn họ sẽ không động thủ với dân chúng. Tối qua, ước chừng có gần nửa dân chúng chạy ra ngoài.

Mặc Tu Nghiêu không thèm để ý lắc lắc đầu nói: “Đi xem Long Dương một chút. Bên Vương phi thế nào rồi?”

Trác Tĩnh nói: “Tối hôm qua Lôi Đằng Phong mang người bỏ chạy, ở phía Tây đánh một trận với Trương tướng quân. Mang theo khoảng hai ba vạn tàn quân xông ra. Vương phi hạ lệnh tạm ngừng truy kích, toàn quân ở Biện thành chỉnh đốn hai ngày. Ước chừng một hồi nữa

Vương phi sẽ trở về.” Nghe vậy, trong mắt Mặc Tu Nghiêu xẹt qua một tia ấm áp, nhàn nhạt nói: “ Sai người quét dọn chiến trường, để cho binh lính phía dưới nghỉ ngơi thật tốt. Đi đem Long Dương tới đây.”

“Vâng, Vương gia.”

Trác Tĩnh lĩnh mệnh rời đi, Mặc Tu Nghiêu xoay người đi tới phủ Thái Thú trong Biện thành. Phủ Thái Thú đã sớm có người xử lý xong xuôi, vốn là chiến sự trong thành cũng không ảnh hưởng quá lớn đến tòa phủ này. Đám quan văn chưa kịp chạy trốn trong Biện thành cũng đã bị Mặc gia quân nhốt ở nơi này. Vừa nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu đi vào, những quan viên Tây Lăng này thần thái khác nhau, van xin có mà kiên nghị bất khuất có, sợ hãi và oán hận cũng có. Lúc này Mặc Tu Nghiêu không có tâm tư để ý đến bọn họ, trực tiếp phất tay một cái cho người mang xuống. Ngồi xuống nghỉ ngơi không lâu, thị vệ ngoài cửa liền đi vào bẩm báo, “Vương gia, đã dẫn Long Dương.”

Mặc Tu Nghiêu mở mắt, đáy mắt tràn ngập lạnh lẽo, “Cho hắn đi vào.”

Chỉ chốc lát sau, Long Dương chầm chậm bước vào. Trác Tĩnh đi sau nhưng cũng không sai người áp tải lão. Long Dương vẫn một thân xiêm áo vải thô màu trắng, nhìn qua càng thêm già nua mệt mỏi so với mấy ngày trước. Dõi mắt nhìn lại phảng phất như một lão nhân sơn dã bình thường, không chút nào nhìn ra bộ dáng tàn nhẫn đem dân chúng vô tội ra làm khiên đỡ trên cổng thành hôm đó.

Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh nhìn lão nhàn nhạt nói: “Phụng Thiên đại tướng quân, hạnh ngộ.”

Chương 301: Dân chúng vô tội

“Định Vương, hạnh ngộ.” Long Dương nhìn nam tử trước mặt hồi lâu, mới từ từ phun ra mấy chữ.

Đây là lần đầu tiên Long Dương nhìn thấy vị Định Vương danh dương thiên hạ này. Từ một phương diện khác mà nói, thậm chí danh khí của Mặc Tu Nghiêu còn lớn hơn cả vị phụ thân văn có thể trị quốc võ có thể an bang, chiến công lớn lao với Đại Sở – Mặc Lưu Danh. Bởi vì hắn là người đầu tiên lấy danh nghĩa Định Quốc Vương phủ làm ra những chuyện mà mấy Định Vương đời trước chưa từng làm. Đó chính là ân đoạn nghĩa tuyệt với Đại Sở, từ đó Mặc gia quân và Định Vương trở thành một thế lực riêng biệt trên cõi đời này tranh bá thiên hạ. Cũng từ đây chân chính thoát khỏi ràng buộc với Đại Sở, sau này thành bại vinh nhục của Mặc gia quân không còn chút quan hệ nào với Đại Sở.

Nam tử trước mắt mặc một bộ áo trắng như tuyết, hơn nữa một ít tóc dài tuyết trắng tùy ý thả xuống, sạch sẽ khác hẳn chiến trường máu tanh, lại làm cho Long Dương sinh ra cảm giác nguy hiểm. Long Dương tin tưởng vào trực giác của mình, cho dù lão đã có hơn hai mươi năm không ra chiến trường. Nam tử trước mắt này, cái biểu hiện ôn văn bình thản, trong trẻo như tuyết trên đỉnh núi cao dường như bắt đầu khởi động mang theo sát khí rõ ràng càng khiến cho người ta sợ hãi.

Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh nhìn Long Dương, một tay mạn bất kinh tâm (tùy ý) vuốt vuốt cốc sứ thanh hoa trong tay, vừa thản nhiên nói: ” Bản vương có ý định nói chuyện với Long Tướng quân và Chu tướng quân một chút. Nhưng mà Long Tướng quân, không thể

không nói. . . Hiện giờ tâm tình của Bản vương vô cùng không tốt. Long Tướng quân có biết, bình sinh Bản vương ghét nhất chuyện gì không?"

Long Dương nhìn Mặc Tu Nghiêu, trầm giọng nói: "Xin Định Vương chỉ giáo."

Mặc Tu Nghiêu từ từ đặt chén trà xuống, sự yên lặng trong phòng khiến cho chén trà đụng phải mặt bàn phát ra tiếng kêu thanh thúy, "Là bị người uy hiếp. Bình sinh Bản vương hận nhất chính là bị uy hiếp. Hơn nữa, Bản vương tương đối hiếu kỳ, vì sao Long Tướng quân lại cho rằng Bản vương sẽ vì những người Đại Sở kia, mà bỏ qua chuyện công thành ?" Dường như nói đến chuyện gì buồn cười, Mặc Tu Nghiêu từ từ cười ra tiếng. Long Dương trầm mặc chốc lát, mới vừa nói: "Là lão phu khinh suất. Ước chừng là. . . Người đã già nên mềm lòng. Nếu là lão phu lúc tuổi còn trẻ, ước chừng cũng sẽ có quyết định giống như Định Vương lúc này."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu cười nói: "Quả nhiên vẫn là Long Tướng quân có thể hiểu được Bản vương. Đã như vậy. . . Long Tướng quân đã chuẩn bị tiếp nhận hậu quả của quyết định này chưa?"

Nghe vậy, mặt Long Dương liền biến sắc, trầm giọng nói: "Định Vương, Biện thành ngươi đã dẹp xong cần gì tạo thêm nhiều sát nghiệt hơn nữa? Chuyện này là một mình lão phu gây nên, nếu Định Vương có gì tức giận, không ngại lấy cái mạng này của lão phu." Mặc Tu Nghiêu cười nhạt không tỏ rõ thái độ, "Đã nói cho Long Tướng quân, mặc dù đêm qua Long Tướng quân để cho hơn phân nửa dân chúng trong thành chạy đi. Nhưng là. . . Mặc gia quân cũng vẫn bắt sống được không ít binh sĩ Tây Lăng. Miễn cưỡng. . . Cũng có thể bổ khuyết cho số lượng dân chúng chạy trốn kia?"

"Định Vương. . . . . ." Long Dương thống khổ nhắm hai mắt lại, "Lão

phu một người làm một người chịu, Định Vương có thiên đao vạn quả lão phu thì lão phu cũng tuyệt không nói một chữ. Chỉ xin ngài. . . Bỏ qua cho dân chúng vô tội và tướng sĩ."

Mặc Tu Nghiêu làm như không nghe thấy, hướng về phía cửa phất tay một cái, cười nói: "Mang Long Dương tướng quân đi xem một chút. . . . . ."

Ngoài cửa, Trác Tĩnh phất tay một cái, hai thị vệ đi vào mang Long Dương ra ngoài. Trong phòng, Mặc Tu Nghiêu từ từ nhắm mắt lại, hồi lâu, giọng nói trầm thấp truyền ra, "Những người này. . . Thật là chán ghét! Phụ vương, đại ca. . . Chờ ta giết toàn bộ bọn họ xong các người có thể an nghỉ rồi. . . Cũng sẽ không còn ai có thể gây tổn thương cho A Ly nữa. . . . . ."

Lúc Diệp Ly xử lý xong chuyện trên chiến trường, mang theo đám người Phượng Chi Dao trở lại Biện thành thì trong thành ngoài thành binh sĩ Mặc gia quân đang dọn dẹp chiến trường. Trong không khí còn phiêu tán nồng đậm mùi máu tươi. Đoàn người đi trên đường phố trong thành, thỉnh thoảng có binh sĩ đang dọn dẹp trên đường phố tiến lên hành lễ.

Phượng Chi Dao nhíu nhíu mày, có chút khó hiểu hỏi: "Đây là chuyện gì? Vì sao trong thành không có một người dân nào?" Coi như là mới vừa đánh giặc xong, bách tính đều sợ hãi không dám ra cửa, nhưng cũng không đến mức trong thành không có đến một người chứ. Thậm chí ngay cả ở hai bên đường, các cửa sổ trên lầu cũng không có ai nhìn lén gì đó. Cả thành trì im ắng trừ những binh sĩ vẫn còn đang dọn dẹp đường phố kia thì không khác gì một tòa thành chết.

Binh sĩ trước mặt do dự một chút, liếc nhìn đám người Diệp Ly một chút mới bẩm: "Khởi bẩm Vương Phi, Phượng tướng quân, Vương gia mới vừa hạ lệnh đem tất cả dân chúng cùng tù với binh đưa đến

ngoại thành phía Tây.”

Diệp Ly nhíu mày, hỏi: “Kéo đến ngoại thành phía Tây? Làm cái gì?”

“Ngoại thành phía Tây. . . Là pháp trường của Biện thành.”

“Pháp trường?” Phượng Chi Dao suy nghĩ một chút nói: “Bắt được tướng lĩnh trọng yếu gì của Tây Lăng rồi? Long Dương hay là Lôi Đằng Phong? Không đúng, cho dù bắt được bọn họ cũng không cần phải vội vã xử hình lúc này?” Giết Long Dương còn dễ nói, có thể đả kích sĩ khí của Tây Lăng, nhưng thân phận Lôi Đằng Phong thì việc hắn sống so với chết thì có giá trị hơn nhiều. Phượng Tam công tử nhất thời choáng váng đầu nhớ đến Lôi Đằng Phong tối hôm qua mới chạy trốn từ dưới tay hắn.

Binh lính nhìn Diệp Ly một chút không nói tiếp. Diệp Ly nhíu mày nói: “Nói chi tiết đi.”

Binh lính trầm giọng nói: “Vương gia hạ lệnh đem tất cả tù binh và dân chúng trong Biện thành, toàn bộ giết!”

“Cái gì? !” Diệp Ly và Phượng Chi Dao đều giật mình, liếc nhau một cái, Phượng Chi Dao ổn định tâm thần lại hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Binh lính kia liền tranh thủ tình huống một ngày một đêm giao chiến kia nói, dĩ nhiên cũng bao gồm cả chuyện Long Dương mang dân chúng Đại Sở trong Biện thành uy hiếp bọn họ rút quân. Còn chưa kịp nghe xong, đoàn người vội vàng hướng về phía pháp trường ngoại thành Tây.

Ngoại thành phía Tây có một khoảng đất rộng lớn để trống, từ khi Biện thành được xây tới nay thì nơi này chính là pháp trường. Song

không nghi ngờ chút nào, hôm nay ở chỗ này, số người sắp sửa rơi đầu xuống đất sẽ còn nhiều hơn số người bị xử tử ở Biện thành này mấy trăm năm qua cộng lại. Long Dương bị hai binh sĩ Kỳ Lân đè ép, mặt ngó về phía pháp trường, vô lực nhìn đám tù binh bị buộc quỳ rạp xuống đất trước mắt. Trong những người này thậm chí còn có rất nhiều người còn mang theo thương tích, lúc này bọn họ cũng chỉ có thể bị người ép quỳ rạp xuống đất mà nghển cổ lên nhìn.

Trên mặt đất bằng phẳng lát đá xanh mà lạnh như băng đã bị nhiễm những vết máu đỏ sậm, hiển nhiên những người đang quỳ lúc này cũng không phải là nhóm đầu tiên. Long Dương bị người phía sau áp đến không thể động đậy, tròn mắt muốn nứt ra, "Đủ rồi! Định Vương! Đủ rồi. . . Đều là lỗi của lão phu, bây giờ ngài hãy giết lão phu đi!" Hai mắt Long Dương đỏ bừng, trên trán nổi gân xanh. Lão thật sai lầm rồi, vì bảo vệ Biện thành mà vô tình lại chọc giận một con sư tử mạnh mẽ khát máu đã ngủ đông nhiều năm. Có lẽ là lúc còn trẻ sát nghiệt quá nặng, đến lúc lão về già mới có thể khiến cho những tướng sĩ và dân chúng vô tội này phải trả giá.

"Định Vương! Ngươi giết lão phu đi!" Long Dương quát um lên.

Khóe miệng Mặc Tu Nghiêu khẽ nhếch ra một nụ cười, giơ tay lên chỉ vào vũng máu người cười nói: "Ta sẽ không giết ngươi, Long Dương tướng quân đã nhìn kỳ rồi chứ. Nhìn một chút những tướng sĩ này, những dân chúng này là chết như thế nào. Là ngươi. . . hại chết bọn họ. Hai quân giao chiến, Bản vương cũng không muốn khiến dân chúng gặp họa, lần này. . . Là ngươi ép Bản vương. Trải qua lần này, Bản vương tin tưởng, sau này trên chiến trường sẽ không xuất hiện tình huống ngày hôm qua nữa. Ngươi nói đúng không?"

"Lạm sát người vô tội như thế, ngươi không sợ báo ứng sao?" Long Dương bi thương nói. Nếu là lúc trước, Long Dương cũng không tin

báo ứng, lão chỉ tin nhân định thắng thiên. Nhưng đã đến hiện tại, lão lại không thể không thừa nhận, cõi đời này đích xác là có báo ứng.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười khẽ, “Bản vương sợ báo ứng gì chứ? Định Vương Phủ nhiều đời trung thành vì nước, lại có cái hồi báo gì nào?”

“Chẳng lẽ Vương Phi và Thế tử gia không sợ sao?” Long Dương nói. Lời vừa nói ra, Mặc Tu Nghiêu cau mày hơi thở nhất thời đông lạnh như sương. Mặc Tu Nghiêu đột nhiên giương mắt nhìn về phía Long Dương, ánh mắt lãnh huyết tối sầm cũng khiến cho Long Dương cũng nhịn không được trong lòng run lên, chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng nói: “Giết cho ta!” Quay đầu lại nhìn về phía Long Dương, Mặc Tu Nghiêu lãnh đạm nói: “Ngươi tốt nhất cầu nguyện A Ly cả đời bình an, nếu không. . . Bản vương muốn thiên hạ muôn dân trăm họ bồi theo nàng!”

Nghe được mệnh lệnh của Mặc Tu Nghiêu, đám người hành hình trên pháp trường lại một lần nữa giơ đao trong tay lên. . . . . .

“Dừng tay!” Giọng nữ trong trẻo từ phía sau truyền đến, mọi người chỉ nhìn thấy một bóng ảnh áo trắng như một đám mây trắng rơi xuống giữa pháp trường. Diệp Ly xoay người lại nhìn vết máu đỏ sậm dưới chân nhíu nhíu mày, nhìn nhìn lại xung quanh dân chúng bị giải đến pháp trường đang nức nở khóc khẽ thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng vẫn tới kịp. . .

“A Ly, sao nàng lại tới đây?” Mặc Tu Nghiêu ngẩn ra, gương mặt lạnh lùng lại nhiều thêm mấy phần ấm áp, đứng dậy nhìn bóng ảnh màu trắng giữa pháp trường ôn nhu hỏi. Diệp Ly đưa mắt, nhìn lên nam tử cao ngất trên đài áo và mái tóc trắng như tuyết, trên dung nhan tuấn mỹ mang theo nhàn nhạt ấm áp và ôn nhu. Làm gì còn thấy bóng dáng của âm thanh lãnh khốc vô tình không khác gì tu la.

Phượng Chi Dao cũng bước chậm theo đi lên đài cao, Phượng Chi Dao đi trước một bước lãnh hội đến ánh mắt lạnh lẽo như đao của Vương gia nhà mình. Bất đắc dĩ sờ sờ lỗ mũi đứng qua một bên, Vương Phi trở lại đúng lúc này, cũng không liên quan đến hắn.

“A Ly, sao nàng lại tới đây? Mấy ngày nay cực khổ rồi sao không trở về đi nghỉ ngơi?” Nhìn hai đầu lông mày thanh lệ của Diệp Ly khó mà che dấu vẻ mỏi mệt, Mặc Tu Nghiêu không vui trầm giọng hỏi.

Diệp Ly bất đắc dĩ liếc hắn một cái, nàng không thể trở về nghỉ ngơi là ai làm hại?

“Đây là tại sao? Làm sao đột nhiên lại. . .” Diệp Ly thấp giọng hỏi, nếu như có thể nàng cũng không muốn hỏi Mặc Tu Nghiêu ở chỗ này. Nhưng bây giờ không phải là lúc nàng có thể chọn địa điểm, hơi chần chờ một chút, thì gần mười vạn người có thể rơi đầu xuống đất rồi. Kiếp trước kiếp này, Diệp Ly từ trong xương vẫn là quân nhân. Nàng không sợ hãi đánh giặc, cũng không dè dặt cái chết. Nhưng giết tù binh, giết dân chúng vô tội rõ ràng không nằm trong mấu chốt đạo đức của nàng. Huống chi, chuyện này cũng không tốt cho danh tiếng của Mặc Tu Nghiêu và Mặc gia quân. Mấy năm trước, Mặc Tu Nghiêu ở Tây Bắc giết mấy ngàn binh lính Đại Sở, đã khiến cho rất nhiều văn nhân lên án rồi. Nếu như thêm dân chúng của cả thành này nữa, thì đối với Mặc Tu Nghiêu mà nói thật không phải là chuyện tốt.

Mặc Tu Nghiêu khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: “A Ly không cần phải để ý đến những chuyện này. Đi về trước nghỉ ngơi đi? Chờ ta xử lý xong những chuyện này rồi trở về cùng nàng. Chúng ta có thể ở Biện thành nghỉ ngơi hai ngày.”

“Tu Nghiêu.” Gặp Mặc Tu Nghiêu rõ ràng muốn dời sang đề tài khác,

Diệp Ly nhíu mày lại lẳng lặng nhìn hắn, trong con ngươi nhiều hơn một tia lo lắng, “Tu Nghiêu, ta hơi mệt mỏi. Chàng theo ta trở về nghỉ ngơi có được không? Những chuyện này ngày khác chúng ta thương thảo lại.” Diệp Ly ôn nhu nói, âm thanh nhiều mấy phần yếu ớt cùng với mệt mỏi.

Trong lòng Mặc Tu Nghiêu mềm nhũn, cúi đầu nhìn hốc mắt Diệp Ly đã có quầng thâm. Rốt cục cúi người ôm lấy Diệp Ly đi ra ngoài, Diệp Ly tựa vào trong ngực Mặc Tu Nghiêu, ngẩng đầu lên đưa cho Phượng Chi Dao một ánh mắt. Phượng Chi Dao khẽ gật đầu, tỏ vẻ cứ để cho mình, sau mới yên tâm dựa vào Mặc Tu Nghiêu nhắm hai mắt lại. Mấy ngày nay, nàng thật sự hơi mệt mỏi.

Mặc Tu Nghiêu ôm Diệp Ly đi ngang qua bên cạnh pháp trường, ánh mắt nhàn nhạt quét qua đám tướng sĩ Tây Lăng đang quỳ. Con ngươi trong trẻo lạnh lùng xẹt qua một tia khinh thường cùng mỉa mai. Những tướng sĩ Tây Lăng này bên trong không thiếu người cương liệt bất khuất người, binh bại bị bắt nay đã muốn liều chết, lúc này lại nhìn đến ánh mắt đùa cợt này của Mặc Tu Nghiêu nơi nào còn nhịn được. Một người trong đó hung hăng chửi thề một tiếng nhổ nước bọt, cười lạnh nói: “Họ Mặc, muốn giết cứ giết, hai mươi năm sau ông đây lại là một trang hảo hán. Nhất định tàn sát hết cả nhà Định Vương Phủ ngươi!”

Mặc Tu Nghiêu mâu quang lạnh lẻo, lạnh nhạt nói: “Đã như vậy, Bản vương thành toàn ngươi. Giết!” Dứt lời, cũng không nữa để ý tới đám người trước mắt, ôm Diệp Ly bước chậm đi ra khỏi pháp trường. Lưu lại đám tướng sĩ nhìn nhau dò xét, ý Vương Phi hiển nhiên là không cho giết người, nhưng Vương gia lại muốn giết. Này là giết hay không giết đây, theo lý thuyết bọn họ hẳn là phải nghe theo Vương gia phân phó, nhưng mấy năm qua Vương gia cho tới bây giờ chưa bao giờ làm trái với tâm ý của Vương Phi. Hơn nữa, tướng sĩ Mặc gia quân cũng là chiến sĩ tinh nhuệ nhất, mỗi người

đều có kiêu ngạo của một chiến sĩ. Trên chiến trường giết người là một chuyện, nhưng tru diệt dân chúng bình thường không có chút sức phản kháng nào, bọn họ thật sự có chút hạ thủ không được.

“Phượng tướng quân, vậy phải làm sao bây giờ?” Tướng lãnh giám sát xử trảm tiến lên hỏi.

Phượng Chi Dao sờ sờ cằm, trầm tư chốc lát, sau đó chỉ vào một nhóm người còn quỳ gối trên pháp trường, nói: “Những thứ kia, toàn bộ giết. Còn lại thì trước giữ lại.” Vương gia nói là giết toàn bộ nha, nhục mạ nguyền rủa Định Vương, cũng thật quá muốn chết. Chẳng qua là đáng thương cho một trăm người ở cùng hắn, cũng chỉ có thể trách bọn hắn xui xẻo. Người quỳ gối trên pháp trường toàn bộ giết, những người khác. . . Dĩ nhiên phải đợi Vương gia Vương Phi ra lệnh. Phượng Chi Dao lặng yên nghĩ.

Tướng lãnh giám sát hành hình hài lòng đi đến thi hành mệnh lệnh. Phượng Chi Dao nhìn một chút Long Dương bên cạnh mặt xám như tro tàn âm thầm lắc đầu. Long Dương cũng là phạm vào tối kỵ của Mặc Tu Nghiêu, dùng dân chúng Đại Sở làm bia thịt, nếu Mặc Tu Nghiêu lui một lần, vậy đám tướng lĩnh Tây Lăng phía sau cũng sẽ đi theo tiến lên mà công kích đấy. Mà trọng yếu hơn, lúc ấy trong thành còn có gần ngàn Kỳ Lân đã đi trước vào thành. Nếu Mặc Tu Nghiêu thật sự hạ lệnh lui binh, Long Dương xuất thủ thì gần ngàn Kỳ Lân bên trong Biện thành sẽ gặp tai ương rồi. Có điều. . . lửa giận này của Vương gia cũng quá lớn rồi?

Khi Diệp Ly tỉnh lại thì phía ngoài sắc trời đã tối, ngồi dậy vuốt vuốt mi tâm cảm thấy có chút không đúng lắm. Mặc dù nàng mệt chết đi nhưng cũng không đến mức bị Mặc Tu Nghiêu ôm vào trong ngực liền ngủ mất đi chứ. Đột nhiên nhớ tới chuyện lúc trước ở pháp trường, Diệp Ly ngẩng đầu lên qua sa mỏng thấy bình phong sơn thủy phía ngoài, Mặc Tu Nghiêu đang ngồi dưới đèn cầm bút viết

chữ. Tựa hồ thấy Diệp Ly muốn đứng dậy, Mặc Tu Nghiêu để bút xuống đứng dậy đi vào phòng trong, mỉm cười nói: “Tỉnh?”

Diệp Ly gật đầu, nhìn kỹ Mặc Tu Nghiêu một chút. Dưới ánh sáng của dạ minh châu, trên dung nhan tuấn mỹ mang theo nụ cười nhẹ nhàng, ôn hòa mà thư thái.

Diệp Ly áp vào trong lồng ngực hắn, ngẩng đầu nhìn gương mặt có chút mỏi mệt của hắn nhẹ giọng nói: “Sao không nghỉ ngơi một lát? Không phải là muốn ở lại Biện thành nghỉ ngơi hai ngày sao, có chuyện gì ngày mai nữa xử lý cũng được.” Mặc Tu Nghiêu đem cằm đặt trên đỉnh đầu nàng, vuốt ve lọn tóc mềm mại của nàng khẽ cười nói: “Ngủ không được. . . Đem chuyện phải xử lý đều xử lý xong, ngày mai có thể bồi nàng nhiều hơn. A Ly, mấy ngày nay nàng cực khổ rồi.”

Không biết làm sao, đột nhiên Diệp Ly nhớ lại vẻ mặt Chu Lăng trước khi chết, áo bào màu xanh nhạt nhiễm đầy máu nằm trên mặt đất đã bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ sậm, ánh mắt u ám không sáng. . . . . Nụ cười trên mặt dần dần nhạt đi một chút, Diệp Ly có chút nhức đầu nhắm nghiền hai mắt.

“A Ly sao vậy?” Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì.” Diệp Ly thấp giọng nói, “Hơi mệt chút thôi.”

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu khẽ động, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ cái lưng gầy yếu của nàng, ôn nhu nói: “Nếu mệt mỏi, vậy thì ngủ tiếp một lát. Có chuyện gì ngày mai hãy nói được chứ?” Diệp Ly gật đầu, tựa vào trong ngực Mặc Tu Nghiêu quả thật làm cho nàng có chút buồn ngủ, mạnh mẽ chống lại cơn buồn ngủ, Diệp Ly thấp giọng nói: “Tu Nghiêu, chiến tranh không liên quan đến dân chúng. Không nên lạm sát kẻ vô tội, dân tâm. . . . . .”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu, nhìn dung nhan thanh lệ dần dần lâm vào ngủ say của nàng. Cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống, “A Ly quá mềm lòng rồi, như vậy cũng không hay. Sẽ rất dễ dàng bị thương tổn, vô tội. . . Thiên hạ này có ai là vô tội chứ?”

Phủ Thái Thú tạm thời dọn tới trong thư phòng, Mặc Tu Nghiêu ngồi trên ghế, thần sắc lạnh nhạt nhìn Phượng Chi Dao và Tần Phong trước mắt. Trong lòng Phượng Chi Dao vạn phần bất đắc dĩ nhưng cũng không dám đi tim xui xẻo khi mà tâm tình Mặc Tu Nghiêu đang cực kỳ không tốt. Trên mặt vốn là nụ cười lười biếng nhàn nhã cũng dần dần biến thành cứng ngắc, cuối cùng dần dần không thể duy trì nữa.

Nhìn thoáng qua Tần Phong rõ ràng không có ý định mở miệng, Phượng Chi Dao ho nhẹ một tiếng nói: “Vương gia. . . . . .”

Mặc Tu Nghiêu giương mắt, lạnh nhạt nhìn của hắn hỏi: “Người trên pháp trường xử lý xong rồi?”

“Xử lý xong.” Phượng Chi Dao vội vàng đáp.

“Xử lý xong rồi?” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười lạnh, “Như vậy, trại tù bình ngoài thành là cái gì?” Phượng Chi Dao cười làm lành nói: “Kẻ nhục mạ Vương gia kia, còn có đám người lúc ấy quỳ gối trên pháp trường quả thật đều đã giết, Vương gia minh giám. Còn dư lại . . . Vương gia chưa phân phó mà?”

“Vậy sao?” Mặc Tu Nghiêu quay đầu, tự tiếu phi tiếu nhìn hắn, hỏi: “Như vậy bây giờ Bản vương phân phó, ngươi đi giết bọn chúng đi”

“Vương gia. . .” Phượng Chi Dao vẻ mặt đau khổ, thấp giọng nói: “Xin Vương gia nghĩ lại.”

Mặc Tu Nghiêu mắt lạnh nhìn hắn, Phượng Chi Dao tiếp tục nói: "Vương gia, Mặc gia quân chúng ta quân kỷ nghiêm minh cũng không giết chóc dân chúng vô tội. Nếu nhất thời Vương gia tức giận giết những người này đi thì danh tiếng của Mặc gia quân và Định Vương Phủ sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Hơn nữa, người Tây Lăng trời sinh tính tình dũng mãnh, nếu bọn họ biết Mặc gia quân tàn sát hàng loạt dân trong thành, nhất định sẽ toàn lực trợ giúp quân Tây Lăng coi giữ thủ thành. Đối với chiến sự sau này của chúng ta thật sự là bất lợi to lớn." Nhìn một chút Mặc Tu Nghiêu vẫn bất vi sở động, trong lòng Phượng Chi Dao thở dài, chỉ đành phải tiếp tục nói: "Hơn nữa, Vương Phi hiền hòa, tất nhiên sẽ không tán thành hành động lần này của Vương gia. Vương gia tội gì vì những người không liên quan mà khiến Vương Phi không vui?"

Nói đến chỗ này, Phượng Chi Dao giương mắt nhìn lén Mặc Tu Nghiêu một cái, thấy hắn mày kiếm hơi nhíu hiển nhiên đang suy tư mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nếu Vương gia liều mạng không thể không giết những người đó, vậy chỉ sợ ai cũng khuyên không được.

Qua thật lâu, mới nghe được Mặc Tu Nghiêu lãnh đạm nói: "Những tù binh kia toàn bộ giết, dân chúng bình thường toàn bộ trục xuất khỏi thành đi. Phượng Tam, nếu còn không làm được nữa, ngươi tự mình nhận tội đi!"

Phượng Chi Dao thở phào nhẹ nhõm, thời đại này cũng không có cái quy củ không giết tù binh gì đó. Các quốc gia trên chiến trường bắt được tù binh trừ có thể trao đổi cùng làm đầy tớ ra, ngoài ra cũng là giết. Mặc dù Phượng Chi Dao khinh thường giết những binh lính Tây Lăng không có năng lực phản kháng này, nhưng cũng biết những người này tuyệt đối không thể thả ra lần nữa. Mình giữ lại cũng phiền toái, nếu như Mặc Tu Nghiêu nhất định phải giết, hắn cũng không để ý.

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Phượng Chi Dao lên tiếng đáp, nhìn một chút Mặc Tu Nghiêu lại hỏi: “Vương gia, Long Dương. . . Xử trí như thế nào?”

Nhắc tới Long Dương, sắc mặt Mặc Tu Nghiêu trầm xuống, thần sắc tối tăm nói: ” Dẫn Long Dương tới pháp trường, để cho hắn nhìn đám người Tây Lăng kia chết như thế nào.”

Phượng Chi Dao giờ mới hiểu được vì sao lúc ban ngày Long Dương lại xuất hiện ở trên đài giám trảm. Dưới đáy lòng lắc đầu, Long Dương đã đắc tội cực lớn với Vương gia, chỉ sợ người nào khuyên cũng không hữu dụng , “Thuộc hạ tuân lệnh.”

“Không cho để cho Vương Phi biết.” Mặc Tu Nghiêu chậm rãi bổ sung thêm một câu.

Phượng Chi Dao và Tần Phong liếc mắt nhìn nhau, loại chuyện này. . . giấu được sao?

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Nói xong, Mặc Tu Nghiêu lại không có ý để cho bọn họ lui ra. Trong lúc nhất thời hai người đều có chút mờ mịt. Mặc Tu Nghiêu nhìn hai người hồi lâu, mới hỏi nói: “A Ly đã xảy ra chuyện gì?” Hai đều sửng sốt, có chút không rõ ý tứ của Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu cau mày, có chút phiền não nói: “Tâm tình A Ly vẫn không tốt, lần này các ngươi đi ra ngoài đã xảy ra chuyện gì?”

Tâm trạng Vương Phi không tốt?

Hai người suy tư chốc lát, cũng không nghĩ ra được có gì khiến cho tâm trạng Vương Phi không tốt. Chiến sự vẫn rất thuận lợi, mặc dù

Mặc gia quân có chút tổn thất nhưng cũng là những tổn thất không thể tránh né nằm trong dự liệu, ngoài ra cũng không có cái gì. Nhìn sắc mặt Mặc Tu Nghiêu càng ngày càng khó coi, Tần Phong mở miệng nói: "Tôn tử của Chu Diễm tướng quân Chu Lăng thay Vương Phi cản một ám khí đã chết, còn có Chu Diễm tướng quân ở ngay trước mặt Vương Phi từ trên cổng thành nhảy xuống, tự vẫn hi sinh cho tổ quốc." Tần Phong suy tư một hồi lâu, cũng chỉ có này hai chuyện này có thể được coi là đặc biệt.

"Chu Lăng? Là kẻ nào?" Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Tần Phong đem chuyện lần này từ đầu tới đuôi nói qua một lần. Diệp Ly và Tần Phong chỉ định đi trước hiệp trợ Trương Khởi Lan để khiến cho đám người Tĩnh Quốc quân và Chu Diễm đang ẩn núp lộ diện. Về sau chuyên Diệp Ly và Lâm Hàn đơn độc lẻn vào chỗ ở của Tĩnh Quốc quân cũng là chuyện Diệp Ly đột nhiên quyết định, cũng không có báo cho Mặc Tu Nghiêu, cho nên hắn không biết.

Càng nghe, sắc mặt Mặc Tu Nghiêu càng thêm âm trầm. Phượng Chi Dao đứng ở bên cạnh cũng không khỏi được sau này, không để lại dấu vết lui hai bước. Đợi đến khi Tần Phong nói xong, trong thư phòng hoàn toàn im ắng. Phượng Chi Dao đau khổ chờ đợi lửa giận đột kích có thể đoán được của Mặc Tu Nghiêu. Đợi đã lâu, mới nghe được giọng nói bình tĩnh của Mặc Tu Nghiêu, "Bản vương biết rồi, các ngươi đi ra ngoài đi."

Ách?

Phượng Chi Dao ngẩn ra, bên cạnh Tần Phong lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, lưu loát xoay người ra cửa. Phượng Chi Dao run lên, cũng vội vàng đi theo chạy ra ngoài. Trong thư phòng, chỉ còn lại có một mình Mặc Tu Nghiêu hướng về phía chiếc đèn trên bàn, "Chu Lăng. . . Người chết còn để cho A Ly phiền lòng, quả nhiên là chết

quá dễ dàng!”

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Ấp úng. . . Thật ra thì trong lòng Tu Nghiêu vẫn có một chút vấn đề. Do bị đè nén quá mức rồi, hoặc mọi người có thể cho rằng là di chứng bị thương tổn. Chính là ngoài mặt càng bình tĩnh càng bị đè nén thì bạo phát lại càng kinh khủng. Đây mới là lý do Thanh Vân tiên sinh lo lắng Tu Nghiêu, muốn A Ly đi theo xuất chinh . Bởi vì Thanh Vân tiên sinh đã nhìn ra A Nghiêu bình tĩnh bị đè nén rất mãnh liệt.

Sakura: Sa chỉ muốn nói rằng không nên chỉ trích hành động của A Nghiêu hay thủ đoạn của Aly đó chỉ là hành động của thánh mẫu mà thôi. Trong chiến tranh chỉ có thắng và thua không có quang minh hay ám toán, nếu không làm như vậy thì Mặc gia quân và Kỳ Lân sẽ bị tổn thất nặng nề. Bên Chu Lăng là người bên quân mình cũng là người, tại sao phải vì thứ gọi là công bằng mà tổn thất người của mình. Trên đời này chả có cái gì gọi là công bằng cả, con người sinh ra bắt đầu điểm xuất phát đã không công bằng rồi. Nên mới có người sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, còn người khác thì phải vật vã trong mớ hỗn độn. Trong truyện này Sa rất thích tính cách của Diệp Ly, không vì thứ râu ria bên ngoài mà mắng hay trách những việc làm của Tu Nghiêu. Sẽ không vì những thứ vớ vẩn mà tổn thương chồng mình cả. Cho dù anh có làm gì đi chăng nữa, kể cả đồ thành hay giết mấy ngàn binh sĩ hay về sau phải hi sinh gần như toàn bộ Kỳ Lân vì kế hoạch chấm dứt chiến tranh sớm hơn 10 năm của A Nghiêu thì A Ly vẫn không hề oán trách lấy một câu. Sa không hề thích những nữ chính vì thương hại người ngoài mà tổn thương đến nam chính.

Chương 302: Nhóm lửa tự thiêu, danh tính người lạ

Sáng sớm, Biện thành đã khôi phục lại vẻ tự nhiên bình thản thường ngày, chẳng qua là không bao giờ … còn có thể khôi phục lại phồn hoa cùng với huyên náo ngày trước. Đầu đường vắng vẻ trừ binh sĩ Mặc gia quân tuần tra ra, không có tiếng rao của người bán hàng rong, không có tửu lâu cửa tiệm hai bên đường mở cửa đón khách. Biện thành rộng lớn như thế càng lộ ra vẻ vô cùng thanh tịnh và trống trải.

Sáng sớm Mặc Tu Nghiêu đã bị đám người Trương Khởi Lan thỉnh đi thư phòng, Diệp Ly thừa dịp chỗ trống mang theo Trác Tĩnh, Lâm Hàn và Tần Phong ở trong thành đi dạo một chút, nhìn đường cái vắng lặng trầm mặc chốc lát hỏi: “Ngày hôm qua ở pháp trường, những người đó. . . . . .” Ba người Tần Phong liếc nhau một cái, Tần Phong nói: “Khởi bẩm Vương Phi, Vương gia hạ lệnh trục xuất tất cả dân chúng khỏi Biện thành.”

Nghe vậy, trong lòng Diệp Ly khẽ thở phào nhẹ nhõm. Bất kể thế nào thì không có thật sự tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành là tốt rồi.

“Toàn bộ trục xuất khỏi biện thành? Những người đó đi đâu vậy?” Suy nghĩ một chút, Diệp Ly hỏi. Tần Phong nói: “Nhặt về một cái mạng, đi chỗ nào cũng được mà. Có điều. . . Lôi Đằng Phong binh bại chỉ còn lại có hai ba vạn người rút về phía tây, những thứ dân chúng kia cũng đi về hướng đó, chỉ sợ có không ít người cũng sẽ bị Lôi Đằng Phong thu vào trong quân, đến lúc đó lên chiến trường. . . . . .”

Diệp Ly thản nhiên nói: “Lên chiến trường chính là địch nhân. Đem tin tức Long Dương ở Biện thành dùng dân chúng Đại Sở làm bia thịt truyền đi. Truyền khoa trương một chút cũng không sao.” Ba người nghi ngờ nhìn Diệp Ly, Diệp Ly nói: “Chuyện những tù binh kia, còn có Vương gia muốn giết bình dân khẳng định giấu diếm không được. Có cái này làm lý do, đối với danh tiếng Vương gia và Mặc gia quân sẽ khá một chút.” Tin tức Long Dương ở trên đầu thành dùng người Đại Sở làm bia thịt vừa truyền ra, hành động của Mặc Tu Nghiêu có thể trở nên tương đối dễ hiểu. Vô luận nói là báo thù cũng tốt, nhất thời xúc động phẫn nộ cũng tốt, sẽ tương đối dễ dàng làm cho người ta quên đi hành động của Mặc Tu Nghiêu, huống chi, cuối cùng không phải Định Vương cũng không có tàn sát hàng loạt dân trong thành hay sao.

Trác Tĩnh lên tiếng đi làm việc, Diệp Ly mang theo Tần Phong, Lâm Hàn tiếp tục đi về phía trước, “Long Dương ở chỗ nào?”

Tần Phong do dự một chút rồi nói: “Đang ở trong đại lao thành Tây, Vương gia lệnh cho trọng binh canh chừng.”

“Đi xem một chút.” Diệp Ly nhẹ giọng nói.

Mặc Tu Nghiêu quả nhiên là hận độc Long Dương, chỗ nhốt Long Dương cũng không phải là đại lao chắc chắn gì. Mà là một gian tiểu lâu đối mặt với pháp trường thành tây. Từ cửa sổ của tiểu lâu nhìn lại, là có thể thấy pháp trường ngoài thành. Tối hôm qua ngoài thành ở pháp trường đã giết bao nhiêu người không có ai biết. Nhưng Long Dương nhất định biết đến, bởi vì từ đầu tới đuôi lão cũng bị ép buộc nhìn những tù binh kia chết đi. Cho dù là hành hình xong rồi, phòng giam mà Mặc Tu Nghiêu tìm cho hắn cũng là nơi đối diện với pháp trường, chỉ sợ tối hôm qua suốt cả đêm cũng có thể ngửi thấy được mùi máu tươi từ pháp trường bay tới.

Binh sĩ canh giữ ở dưới lầu không có ngăn trở Diệp Ly, Diệp Ly phất tay ngăn trở những người khác đi theo, chỉ mang theo Tần Phong và Lâm Hàn bước lên tiểu lâu. Chỉ một đêm không thấy, Long Dương đã hoàn toàn khác với ngày hôm qua. Lão nhân Long Dương nay đã 70 tuổi vốn còn khỏe mạnh lúc này sống lưng rốt cục trùng xuống. Trong một đêm trên mặt nếp nhăn càng nhiều, nhìn thoáng qua lại phảng phất như già đi mười mấy tuổi. Trên đầu mái tóc thưa thớt trắng xóa buông xõa lung tung, gương mặt già nua ánh mắt mờ đục lộ ra vẻ u ám.

Bất luận kẻ nào cũng đều có thể nhìn ra được, hiện tại Long Dương vô cùng thống khổ. Nỗi thống khổ của lão không liên quan thân thể, mà tim lão bị sự áy náy và hối hận giày vò. Lão đã là ông già 70 tuổi, đã sớm không còn tâm địa sắt đá, thiết huyết sát phạt như lúc còn trẻ nữa. Mắt thấy binh lính Tây Lăng bởi vì sai lầm của chính mình mà chết đi lão hận không thể dùng mạng của bản thân để chết thay.

“Khụ khụ. . . Định Vương Phi?” Nghe được tiếng bước chân lên lầu, Long Dương có chút khó khăn xoay người lại. Liền thấy ở cửa thang lầu là một nữ tử trẻ tuổi, mặc một chiếc áo xanh xinh đẹp, không có châu hoàn thúy nhiễu phục trang đẹp đẽ, không có cẩm tú hoa đoạn quý khí ung dung. Dung nhan thanh lệ trầm tĩnh dường như còn mang theo một loại uy nghi mà các khuê tú với các quý phụ tầm thường không theo kịp. Long Dương không nghĩ tới, Định Vương Phi danh dương thiên hạ lại là một nữ tử trẻ tuổi nhìn chưa tới hai mươi, nhưng ở Biện thành này, nữ tử có thể có được khí thế và sự bình thản như vậy, cũng chỉ có Định Quốc Vương phi.

Diệp Ly gật đầu, nhẹ giọng nói: “Long Dương tướng quân, hạnh ngộ.”

Long Dương cười khổ, “Bại binh, có gì mà nói hạnh ngộ. Hôm qua. . . Đa tạ Vương Phi cứu tính mạng của dân chúng Biện thành.”

“Ta cũng không phải là vì dân chúng Biện thành,” Diệp Ly đi tới chiếc ghế cách Long Dương không xa ngồi xuống, nhàn nhạt trả lời. Long Dương lắc đầu nói: “Bất kể là vì cái gì, Vương Phi cứu bọn họ là sự thật. Lão phu. . . Lão phu già rồi nên hồ đồ, suýt nữa đưa những dân chúng vô tội này vào tử địa, lão phu tự nhiên muốn tạ ơn Vương Phi.” Vừa nói, Long Dương đứng dậy hướng về phía Diệp Ly lạy một cái. Lão đã là người chết , cũng xem nhẹ những thứ danh lợi phù hoa kia. Quỳ lạy một nữ tử nhìn qua chưa tới hai mươi cũng không có gì là mất mặt mũi.

Diệp Ly ngẩn ra, nhìn thoáng qua Tần Phong, Trác Tĩnh đứng bên cạnh. Hai người vội vàng tiến lên một trái một phải đỡ Long Dương dậy sau đó đưa đến ghế ngồi lúc trước. Long Dương ngồi xuống thở dốc một hơi, mới nhìn Diệp Ly nói: ” Lúc này Vương Phi tới đây, là có gì muốn nói với lão phu?” Tinh thần và thể lực của Long Dương đều hết sức không tốt, không chỉ có mấy ngày nay lao lực mỏi mệt, mà tối ngày hôm qua suốt cả đêm khai chiến, nhìn ra pháp trường ngoài cửa sổ không có chợp mắt càng làm cho một ông già hơn 70 tuổi rất mỏi mệt. Cho dù Mặc gia quân không có đả thương đến Long Dương, thậm chí cơm canh cũng không hề lạnh nhạt, nhưng sắc mặt và thân thể Long Dương vẫn trở nên cực kỳ suy yếu.

Diệp Ly gật đầu, trầm ngâm chốc lát mới nói: “Chu Diễm tướng quân, còn có Chu Lăng cũng đã chết trận.”

Long Dương có chút bất đắc dĩ cười khổ nói: “Cái này. . . Ta đã sớm dự liệu đến. Chu Diễm nén nhịn cả đời, bị đè nén hai mươi năm có thể chết trận trên sa trường, đối với hắn mà nói là chuyện tốt. Hắn còn may mắn hơn ta. Chẳng qua đáng tiếc cho tiểu tử Chu Lăng kia. . . Tiểu tử kia mới mười tuổi đã bị tổ phụ hắn ném tới Tĩnh Quốc quân. Bạt mạng mười mấy năm mới nhận được đại quyền thống lĩnh Tĩnh Quốc quân, thật không nghĩ đến. . . . . .” Lắc đầu thở dài, Long

Dương nhìn Diệp Ly nói: “Ban đầu nghe nói Vương Phi một mình đánh bại vài chục vạn quân của Lôi Chấn Đình. Chúng ta chỉ cho rằng Lôi Chấn Đình ngang ngược kiêu ngạo trong mắt không nhìn đến người mới có một lần bại này, hôm nay xem ra cũng là trong mắt lão phu không có người rồi. Vương Phi quả nhiên không hề thua kém một đời danh tướng, chỉ là. . . Ngắn ngủn mấy ngày đã có thể tìm được Tĩnh Quốc quân, lão phu liền bội phục không dứt.”

“Chút tài mọn thôi, tướng quân quá khen rồi.”

Trên tiểu lâu trầm mặc chốc lát, Long Dương mới hỏi nói: “Chu Diễm chết thế nào?”

“Chu lão tướng quân. . . Là sau khi thành bị phá nhảy xuống thành hi sinh cho tổ quốc.” Diệp Ly thấp giọng nói.

“Tốt. . . Chết có ý nghĩa cũng không có gì tiếc nuối.” Long Dương gật đầu. Nhìn Diệp Ly nói: “Thật ra thì, cho dù hôm nay Vương Phi không đến thì lão phu cũng muốn gặp Vương Phi.” Diệp Ly trầm giọng nói: “Long Dương tướng quân có lời gì xin cứ nói.” Long Dương thở dài một tiếng, nhìn ra phía pháp trường trống trải ngoài cửa sổ cách đó không xa nói: “Nói vậy Vương Phi cũng đã được nghe nói, lão phu lúc còn trẻ cũng lòng dạ độc ác, giết người không chớp mắt.” Diệp Ly gật đầu nói: “Không sai, danh tiếng Long Dương tướng quân sát thần Tây Vực không chỉ danh chấn Tây Vực, mà ngay cả Trung Nguyên cũng hiếm có người không biết đến.”

Long Dương lắc lắc đầu nói: “Cái gì mà sát thần Tây Vực, lão phu lúc còn trẻ không tin trời không tin thần cũng không tin mệnh, cuồng vọng tạo ra không ít sát nghiệt. Hơn hai mươi năm nay nhàn rỗi mới vừa biết lúc trước là sai lầm. Chẳng qua là trăm triệu lần không nghĩ tới. . . Lão phu một thân sát nghiệt, thế nhưng lại ứng lúc về già. Lão phu một thân này, trung niên tang vợ tuổi già lại càng không có con

cái, một thân một mình, cũng có mấy phần nguyên nhân .”

Diệp Ly trầm mặc chốc lát, giương mắt nhìn Long Dương mở miệng nói: “Bản phi hiểu ý tứ của Long Dương tướng quân.”

Long Dương gật đầu” Mặc dù lão phu đã già, nhưng cũng có mấy phần con mắt nhìn người. Vương Phi trời sinh tính bình thản không phải là người thích chém giết. Nhưng Định Vương người này. . . mặc dù lão phu chỉ có vài lần gặp mặt, nhưng Định Vương mi vũ nhìn như bình tĩnh đạm mạc, kì thực là mày kiếm như đao, đáy mắt ẩn tự sát khí, chỉ sợ chẳng phải điềm lành. Nghe nói Vương Phi xuất thân thư hương danh môn Đại Sở, cũng biết hai quân giao chiến khó tránh khỏi thương vong. Nhưng tùy ý lạm sát dân chúng vô tội, người làm trời nhìn.” Diệp Ly cau mày, đáy mắt mang theo một chút không đồng ý, thản nhiên nói: “Long Tướng quân, Vương gia cũng không có đả thương đến một dân chúng bình thường của Biện thành.”

Nhìn Diệp Ly không vui, Long Dương cười một tiếng gật đầu nói: “Cho nên lão phu mới tạ ơn Vương Phi. Nếu không phải có Vương Phi, chỉ sợ Biện thành lúc này đã máu chảy thành sông, oan hồn gào khóc không nghỉ.”

Diệp Ly nhíu mày, hỏi: “Long Dương tướng quân rốt cuộc muốn nói gì với Bản phi?”

Long Dương nhìn chằm chằm Diệp Ly, trầm giọng nói: “Xin Vương Phi khuyên can Định Vương nhiều hơn. Trên chiến trường chết bao nhiêu đều là thiên mệnh. Nhưng ngoài chiến trường giết người vô tội thì không phải như thế nữa.” trong lòng Diệp Ly hơi động một chút, bình tĩnh nhìn Long Dương. Long Dương quay đầu lại nhìn bên ngoài cửa sổ, thần sắc buồn bã, “Nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện*. Lão phu nói lời này không phải vì Tây Lăng, mà thuần túy là đúc rút nửa đời cuả lão phu. Nếu để cho máu tanh nhiễm lên hai mắt,

cuối cùng sẽ có một ngày sẽ bị máu tanh che đậy kín tim mình. Chiến trường, từ xưa đến nay chính là một nơi có thể biến người sống thành ác quỷ."

*Trích từ một câu nói trong luận ngữ: "Điểu chi tương tử, kỳ minh dã ai; nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện" – con chim sắp chết, tiếng kêu bi ai, con người sắp chết, chỉ nói điều tốt lành.

Diệp Ly hạ mắt, nhưng trong lòng thì suy nghĩ lung tung. Nàng hiểu ý của Long Dương, chiến trường đúng là một nơi dễ dàng đẩy ác niệm trong lòng cao lên đến cực điểm. Diệp Ly vẫn biết, Mặc Tu Nghiêu cũng không phải là người như bề ngoài kia. Vô luận là ôn hòa hữu lễ, bình thản lạnh lùng lúc đầu. Hay là thỉnh thoảng tùy hứng hồ nháo, khoan thai lúc sau. Một người đã từng bị thương tổn cùng với đả kích trầm trọng như vậy, một người chịu nhục nhiều năm như vậy thậm chí tính cách có thể hoàn toàn thay đổi, trong lòng làm sao có thể bình tĩnh thản nhiên như vậy, ít nhất nếu như đổi lại là nàng thì nàng tuyệt đối làm không được.

Trong lòng Mặc Tu Nghiêu có cừu hận, nhưng hắn có thể kiềm chế cừu hận xuống. Trong lòng hắn có hận, nhưng hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Mặc Cảnh Kỳ ở trước mặt mình chết đi, không có bất kỳ hành động trả thù nào. Cái này rất dễ dàng làm cho người ta cảm thấy cừu hận của hắn cũng không sâu sắc lắm, hoặc nói lòng dạ hắn trống trải đã dần dần buông lỏng ra. Nhưng Diệp Ly lại biết, cho tới bây giờ Mặc Tu Nghiêu đều không phải là một người lòng dạ khoan dung lấy ơn báo oán.

Lần này, Mặc Tu Nghiêu đột nhiên bộc phát thật ra cũng không hợp lý, Long Dương lấy dân chúng Đại Sở dân chúng làm bia thịt quả thật không đúng, nhưng nếu là người bình thường muốn làm hắn bắt được Long Dương rồi dùng thiên đao vạn quả để phát tiết tức giận trong lòng. Nhưng Mặc Tu Nghiêu lại muốn Long Dương sống, nhìn

tận mắt binh lính Tây Lăng, thậm chí dân chúng Tây Lăng chết đi, hắn muốn Long Dương sống không bằng chết. Dường như hắn không phải chỉ cảm thấy tức giận đối với hành động của Long Dương, mà là hắn hận Long Dương, cực hạn oán hận. Nhưng trên thực tế, Long Dương và Mặc Tu Nghiêu không có cừu hận, trên chiến trường chém giết thì nói gì tới cừu hận.

Những thứ này Long Dương đã nhìn ra, dĩ nhiên Diệp Ly cũng có thể suy nghĩ cẩn thận. Cho nên, Long Dương đang hối hận. Lão không phải thật sự hối hận mình ban đầu mang dân chúng làm bia thịt, mà hối hận hành động của mình thế nhưng đã mang sát ý trong lòng Mặc Tu Nghiêu ra, thậm chí có thể buông thả trở thành một ma quỷ thích giết chóc.

Diệp Ly nhìn ông già trước mắt nét mặt già nua nhưng tràn đầy lo lắng, nghiêm mặt nói: “Chàng sẽ không trở thành người như vậy, chàng sẽ rất tốt.”

Long Dương gật đầu, nói: “Lão phu tin tưởng Vương Phi có thể làm được, có thể có thê tử như Định Vương Phi, là phúc phận của Định Vương.” Diệp Ly thản nhiên cười, nhẹ giọng nói: “Có thể gặp phải hắn, cũng là phúc phận của ta.” Ai là phúc phận của ai thật ra thì cũng không trọng yếu. Nhưng Diệp Ly tin tưởng Mặc Tu Nghiêu chính là nhân duyên thuộc về mình. Cho dù cõi đời này có thể còn có người tuấn mỹ hơn Mặc Tu Nghiêu, có quyền thế và năng lực hơn Mặc Tu Nghiêu, nhưng mà, Mặc Tu Nghiêu cũng chỉ có một.

Nói đến chỗ này, hai người nhìn nhau cười một tiếng. Không khí trong tiểu lâu khó được bình thản, không giống như hai bên địch ta.

Diệp Ly đang muốn mở miệng, lầu dưới truyền đến một trận bước chân vững vàng. Đứng ở cửa cầu thang, Tần Phong hướng lầu dưới nhìn thoáng qua, hướng về phía Diệp Ly làm dấu hiệu. Diệp Ly đứng

dậy đi tới cửa cầu thang, người từ lầu dưới đi lên cũng đã đi lên lầu, thấy Diệp Ly hơi ngẩn ra, mỉm cười nói: “A Ly.”

Diệp Ly vươn tay cầm tay Mặc Tu Nghiêu kéo hắn đi vào tiểu lâu, mỉm cười nói: “Sao chàng tới đây rồi?” Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Xử lý xong công sự, đang muốn dẫn nàng đi xung quanh nhìn một chút. Bọn họ nói nàng ra ngoài.” Diệp Ly cười nói: “Buổi sáng nhàn rỗi không có chuyện gì đi ra ngoài một chút, vừa lúc tới bái phỏng Long Tướng quân. Sáng sớm đã bận rộn, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút nhé?”

Thấy Long Dương ngồi ở cửa sổ, Mặc Tu Nghiêu rủ mắt xuống, trong con ngươi khẽ xẹt qua một tia lãnh ý, nhưng cũng không làm trái với ý tứ của Diệp Ly. Tùy ý nàng lôi kéo mình ngồi xuống bên cạnh. Hai người ngày hôm qua còn hận không được ngươi chết ta sống ngồi cùng một chỗ tự nhiên cũng không có cái gì để nói. Mặc Tu Nghiêu cũng không có ý muốn nói chuyện với Long Dương, chỉ coi lão ta không tồn tại lôi kéo tay Diệp Ly nhẹ giọng hỏi: “A Ly có muốn đi nơi nào không? Hai ngày nữa chúng ta sẽ phải lên đường rồi. Nghe nói Biện thành có vài chỗ đáng xem đấy.”

Diệp Ly cười nói: “Chàng cảm thấy nơi nào tốt, thì chúng ta đi xem một chút cũng được. Ta nhớ được, thư viện Long Sơn ở bên trong thành?”

Mặc Tu Nghiêu khẽ cau mày, có chút không vui gật đầu nói: “Đúng, đáng tiếc mấy phu tử nổi danh của thư viện Long Sơn cũng bị Lôi Đằng Phong mang đi rồi. Chỉ để lại mấy văn nhân, cũng có một chút sách cổ bọn họ chưa kịp mang đi, A Ly có thể xem một chút, có gì quay đầu cho người ta mang trở về cho ngoại tổ phụ và mấy cậu.”

Diệp Ly cười khẽ nói: “Vẫn là chàng nghĩ chu đáo. Nhưng. . . chỉ cần chọn mấy thứ ngoại tổ phụ bọn họ thích là được rồi. Còn dư lại vẫn

nên để ở Biện thành đi. Sau này còn tác dụng." Cái tác dụng dĩ nhiên không phải là trả lại cho người ở thư viện Long Sơn, nếu Mặc gia quân đã chiếm Biện thành, muốn lâu dài thống trị xuống không có khả năng không có dân chúng. Mặc dù hiện giờ Mặc Tu Nghiêu đuổi dân chúng toàn bộ Biện thành đi, nhưng tương lai nơi này tất nhiên vẫn phải có người. Thư viện Long Sơn là một trong ba thư viện lớn nhất thiên hạ, nếu như khôi phục được, đối với việc cai trị của Định Vương Phủ cũng rất có chỗ tốt.

Mặc Tu Nghiêu cũng hiểu ý của Diệp Ly, khẽ mĩm cười nói: "A Ly nói gì cũng đúng. Nhưng nếu A Ly có hứng thú với thư viện Long Sơn. . . Trong Biện thành cũng còn có một người tí nữa ta cho người dẫn đến gặp A Ly là được." Diệp Ly có chút bất đắc dĩ, cái gì gọi là nàng có hứng thú với thư viện Long Sơn? Có điều nàng hơi có hứng thú với lời nói của Mặc Tu Nghiêu, đôi mi thanh tú khẽ nhướn, hỏi: " Thư viện Long sơn còn có người lưu lại Biện thành không có rời đi?"

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười nói: "Sơn trưởng của thư viện Long Sơn, Tú Đình tiên sinh Trần Tú Phu."

Nghe vậy, không chỉ Diệp Ly mà ngay cả Long Dương cũng kinh ngạc. Danh hiệu của Tú Đình tiên sinh không có danh truyền đi khắp các nước như Thanh Vân tiên sinh và Từ gia, nhưng điều này cũng không nghĩa là tài hoa của Tú Đình tiên sinh này thua kém Thanh Vân tiên sinh bao nhiêu. Chẳng qua là so với Đại Sở, Tây Lăng xưa nay cũng là sùng võ khinh văn. Văn nhân nhã sĩ không nhiều bằng Đại Sở, địa vị của văn nhân thanh lưu cũng không cao bằng ở Đại Sở. Mà vị Tú Đình tiên sinh cũng quả thật không giao thiệp với triều đình, chẳng qua là chuyên tâm giáo thư dục nhân, chỉ nhìn lấy Tây Lăng trong mắt người Trung Nguyên cũng là một đám man di thiếu văn minh như Nam Chiếu Bắc Nhung, nhưng lại có thể coi thư viện Long Sơn là một trong ba thư viện lớn nhất đương thời cũng đủ để nói rõ được tài hoa cùng học thức của vị Tú Đình tiên sinh này. Hơn

nữa thư viện Long Sơn không giống như thư viện Ly Sơn cổ xưa truyền thừa, mà thư viện Long Sơn này là một tay Tú Đình tiên sinh phát triển lên.

" Làm sao vị tiên sinh này sẽ còn ở Biện thành? Bây giờ vẫn còn sao?" Diệp Ly ngạc nhiên nói.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu cười nói: "Đương nhiên." Cho dù hắn rất muốn giết sạch mọi người trong Biện thành, cũng không có thật mất đi lý trí. Hạng người gì không thể giết hay không thể để lại hắn cũng biết. Mà trong Biện thành, người có giá trị như vậy cũng chỉ le que mấy người. Ngay từ lúc Biện thành còn chưa công phá, Mặc Tu Nghiêu cũng đã hạ lệnh Kỳ Lân khống chế bọn họ lại rồi, coi như là muốn đi trước cũng đi không được, "Chúng ta đi nhìn một chút có được không?" Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng hỏi: "Nghe nói vị tiên sinh kia rất có thể làm ầm ĩ."

Diệp Ly đi theo đứng dậy, thời gian bọn họ dừng lại ở Biện thành không nhiều lắm, đương nhiên muốn tận dụng thời gian đi xem một chút.

Mặc Tu Nghiêu buông tay Diệp Ly, mỉm cười nói: "Ta còn có mấy câu nói muốn cùng Long Dương tướng quân nói, A Ly đi xuống trước chờ ta được không?"

Diệp Ly nhìn thoáng qua Long Dương đang ngồi trước cửa sổ, gật đầu ôn nhu nói: "Ta ở dưới lầu chờ chàng."

Cho đến khi tiếng bước chân xuống lầu hoàn toàn biến mất, Mặc Tu Nghiêu mới xoay đầu lại nhìn về phía Long Dương bên cửa sổ. Trên mặt ý cười ôn hòa đã sớm biến mất, con ngươi âm trầm mang theo bén nhọn phong mang cùng sát khí, "Còn để cho Bản vương nghe được ngươi nói nhảm với A Ly, nhất định Bản vương sẽ khiến ngươi

hối hận không kịp!”

Mặc dù hắn không nghe thấy Long Dương cùng A Ly nói cái gì, nhưng mới vừa rồi lúc hắn đi lên thấy A Ly nhìn mình, trong thần sắc thoáng qua một tia lo lắng, không tránh được ánh mắt của Mặc Tu Nghiêu. Tất nhiên Long Dương đã nói với A Ly mấy lời không nên nói, mới có thể khiến cho A Ly cảm thấy lo lắng.

Long Dương bình tĩnh nhìn hắn, đã không còn bộ dạng đau đớn tê tâm liệt phế và oán hận của ngày hôm qua, nhàn nhạt cười nói: “Có thể có một Vương Phi như vậy, Định Vương thật là một người có phúc khí.”

Mặc Tu Nghiêu hừ lạnh một tiếng, đôi mắt âm hàn dò xét hắn. Long Dương lắc đầu cười nói: “Vương gia không cần lo lắng, lão phu có thể nói gì với Vương Phi? Chỉ tùy tiện hàn huyên một chút thôi. Huống chi. . . Sau này cũng không cần chào tạm biệt . . .” Nói đến chỗ này, Long Dương có chút phiền muộn thở dài.

Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh ngó chừng Long Dương một hồi lâu, bỗng nhiên thấp giọng cười, “Long Dương, không cần trông cậy Lôi Chấn Đình có thể trở về tới. Cho dù trở lại hắn cũng cứu không được Tây Lăng. Bản vương ở trên biên cảnh đã thả bốn mươi vạn đại quân chờ hắn đấy. Còn có vài chục vạn tinh binh của Nam Chiếu, ngươi đoán xem các nơi quân coi giữ có rãnh rỗi mà trở lại cứu viện binh hay không? Còn có năm đó mấy nước nhỏ Tây Vực bị ngươi chèn ép, ngươi đoán bọn họ có thể hay không thừa cơ hội này báo thù? Tây Lăng. . . đã không còn cách vãn hồi rồi!”

Long Dương ngơ ngẩn, thật lâu mới phục hồi tinh thần lại rốt cục bất đắc dĩ nở nụ cười, tiếng cười vô cùng thê lương và sa sút tinh thần, “Không hổ là Định Vương, mấy năm trù tính. . . Quả nhiên đã không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã không giống người phàm. Thôi. . . Lão

phu già rồi, cũng nên chết. Sự tình từ nay về sau. . . Lão phu cũng không xen vào rồi. . . Định Vương, thỉnh. . . . . .”

Đại môn lầu dưới, thấy Mặc Tu Nghiêu bước chậm đi ra ngoài, Diệp Ly mỉm cười nghênh đón. Mặc Tu Nghiêu đưa tay vòng lấy cái eo mảnh khảnh của nàng, thấp giọng nói: ” Ngay bây giờ chúng ta sẽ đi bái phỏng Tú Đình tiên sinh à?” Diệp Ly nháy mắt, có chút lo lắng hỏi, “Tú Đình tiên sinh thật sự sẽ không đuổi chúng ta ra ngoài chứ?” Văn nhân luôn có mấy phần ngông nghênh, chuyện lần này Mặc Tu Nghiêu làm ở Biện thành, đừng nói đuổi bọn họ ra, chỉ sợ Tú Đình tiên sinh trực tiếp giơ dao găm hướng về phía hắn, Diệp Ly cũng sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn đấy.

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, ôm Diệp Ly đi về phía trước, “Hắn dám?”

Diệp Ly quay đầu lại nhìn một cái cửa sổ tiểu lâu phía sau còn đang mở hỏi: “Chàng nói cái gì với Long Dương tướng quân rồi? Tính toán xử trí hắn như thế nào?”

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu lóe lên, nhàn nhạt cười nói: “Để cho sau này hắn không nên ở trước mặt A Ly nói hưu nói vượn, A Ly không cần lo lắng cho ta.”

Diệp Ly ngẩn ra, đưa tay cầm lấy bàn tay đang ôm lấy ngang hông mình nhẹ giọng nói: “Ta không lo lắng, vô luận như thế nào chúng ta cũng sẽ ở cùng nhau.” Mặc Tu Nghiêu mới hòa hoãn, nụ cười trên mặt càng thêm dịu dàng, “A Ly yên tâm, Bản vương mới không có hứng thú so đo cùng một lão đầu tử sắp chết. Chỉ cần hắn không làm khó, Bản vương không để ý tới hắn là được.”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Trong mắt ta chẳng lẽ chàng lại không quan trọng hơn hắn ta sao? Tu Nghiêu, ta cũng không thèm để ý chàng xử

trí hắn như thế nào.” Thân là quân nhân, Long Dương một lòng vì nước quả nhiên đáng để nàng kính nể, nhưng là Long Dương một thân nợ máu, cộng thêm chuyện lần này gây ra ở Biện thành, cho dù Mặc Tu Nghiêu xử tử hắn, nàng cũng sẽ không nói gì. Một đời danh tướng chết đi cố nhiên làm cho người ta tiếc hận, nhưng Long Dương cũng không coi là vô tội.

Hai người càng lúc càng xa, cho đến khi phía sau có binh lính đuổi theo, mang theo chút ít thở dốc nói: “Vương gia, Vương Phi, Long Dương nhóm lửa tự thiêu.”

Diệp Ly ngẩn ra, “Chuyện gì xảy ra?” Quay đầu lại, chỗ bọn họ đang đứng đã sớm không nhìn thấy tiểu lâu Long Dương bị nhốt. Nhưng cái hướng kia vẫn có thể nhìn thấy nồng đậm sương khói.

Binh lính dừng xuống, nói: “Long Dương tướng quân tưới rượu vào trên người mình, nhóm lửa tự thiêu.”

Chương 303: Thuyết phục Tú Đình tiên sinh

“Long Dương tướng quân dùng rượu tưới lên người, nhóm lửa tự thiêu.”

Nghe được binh lính bẩm báo, Diệp Ly sửng sốt một lúc lâu. Cho đến khi Mặc Tu Nghiêu giơ tay lên đụng đụng nàng thì mới phục hồi lại tinh thần.

“A Ly. . . . . .” Mặc Tu Nghiêu cúi đầu lẳng lặng nhìn thê tử đang bình tĩnh trong ngực, khẽ cau mày. Diệp Ly lắc đầu, nhẹ giọng thở dài. Chu Diễm đã chết, giờ lại thêm một lão tướng quân ở trước mặt nàng tự vẫn. Vô luận từ lý trí hay cảm tình mà nói, nàng có thể hiểu được lựa chọn của bọn họ. Bởi vì nếu như là nàng, nàng cũng sẽ không đầu hàng địch quốc. Hai vị lão tướng quân trung thành vì Tây Lăng, dùng cái chết để bảo toàn một thân danh dự. Vô luận là địch ta, đều chỉ có thể kính trọng khí khái kia. Nhưng Diệp Ly lại mơ hồ cảm thấy nàng hơi khó chịu, có lẽ những ngày qua nàng đã nhìn thấy quá nhiều người chết rồi sao?

“A Ly, nàng làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?” Mặc Tu Nghiêu đỡ nàng lo lắng hỏi, “Chúng ta đi về trước đi, chuyện khác ngày mai lại nói.” Diệp Ly vịn tay hắn lắc đầu, trấn an khẽ cười nói: “Ta không sao, chúng ta cũng không có bao nhiêu thời gian dừng lại Biện thành. Truyền lệnh xuống, dùng lễ hậu tang đại tướng quân cho Long Dương tướng quân. Còn nữa. . . Cùng chôn cất một chỗ với Chu Diễm tướng quân.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, phân phó: “Nghe theo Vương Phi mà làm. Đi

đi.”

Binh lính lĩnh mệnh đi, Mặc Tu Nghiêu phất tay để cho người đi theo phía sau tránh đi, nắm tay Diệp Ly, một tay khác đỡ lấy eo nàng chậm rãi đi về phía trước, nhẹ giọng nói: “Long Dương và Chu Diễm chết, A Ly rất khó chịu?”

Diệp Ly lắc đầu, nói: “Cũng không biết tại sao, có thể là hai vị lão tướng quân số tuổi đã quá lớn. Đều là ông già hơn 70 tuổi, nên. . . Khó tránh khỏi có mấy phần cảm khái.” Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng nói: “Nếu A Ly cảm thấy khó chịu…, sau này ở lại trong quân, không cần lo những chuyện này.”

Diệp Ly cười một tiếng, nói: “Vương gia thật làm như ta là đóa hoa nhỏ không chịu được gió sao? Chỉ nhất thời cảm khái thôi, bất kể nói thế nào. . . Hai vị lão tướng quân đều tận trung vì nước, hôm nay đã chết. . . . . .” Mặc Tu Nghiêu nói: “Chẳng lẽ ta còn so đo với người chết sao? A Ly nói hậu táng liền hậu táng là được. A Ly, không nên khổ sở vì người khác, được chứ?”

Nghe thấy giọng nói của Mặc Tu Nghiêu có mấy phần trầm muộn, Diệp Ly giương mắt nhìn vào đôi mắt đang bình tĩnh nhìn mình của hắn. Không khỏi cười một tiếng, giơ tay lên sờ nhẹ mi tâm khẽ nhăn lại của hắn, nói: “Cõi đời này, chàng và Tiểu Bảo, còn có ngoại tổ phụ và cậu bọn họ mới là người quan trọng nhất của ta. Trừ các người ra, không người nào có thể để khiến ta thực sự khổ sở. Cho nên, Tu Nghiêu, chàng nhất định phải cố gắng mà. . . . . .”

“Ta tự nhiên sẽ tốt, còn có Tiểu Bảo. . . Tất cả người trong lòng A Ly thì ta cũng sẽ bảo vệ thật tốt. Tuyệt đối sẽ không để cho A Ly đau lòng. Cho nên. . . A Ly, không nên để ý tới những người không liên quan nhé?” Mặc Tu Nghiêu trầm thấp nói. Diệp Ly nháy mắt, nghiêm nghị nhìn Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, “Người không liên quan?”

“A Ly không phải là tại vì Chu Lăng kia chết đi mà khổ sở sao?” Mặc Tu Nghiêu thấp giọng hỏi, nhưng Diệp Ly vẫn nghe ra thời điểm hắn nói ra hai chữ Chu Lăng có phần nghiến răng nghiến lợi.

“Chu Lăng a. . . . . .” Diệp Ly nhẹ giọng thở dài, nói: “Chẳng qua là cảm thấy. . . Hắn còn rất trẻ tuổi. Hơn nữa lần này mưu kế của ta khó tránh khỏi có chút không quang minh lỗi lạc thôi.” Nàng dĩ nhiên biết không dừng lại ở những thứ này, Diệp Ly cũng không phải là người tình cảm chậm lụt, tình cảm của Chu Lăng thì nàng cũng không phải là không rõ. Song, không nói nàng cùng Chu Lăng chẳng qua là mới quen, không nói tới hai người lập trường đối lập. Ở trong lòng Diệp Ly, vĩnh viễn cũng sẽ không có bất kỳ một nam nhân nào có thể quan trọng hơn Mặc Tu Nghiêu. Từ lúc vừa mới bắt đầu đã nhất định là không thể. Nàng bởi vì Chu Lăng mà cảm thấy đau lòng, không phải là vì nàng có tình cảm gì đó đối với Chu Lăng, mà thuần túy chỉ vì mình cô phụ một phần thật lòng thôi. Nhưng cũng không cần thiết phải để cho Mặc Tu Nghiêu biết. Giữa phu thê. . . Thỉnh thoảng có vài lời nói dối có thiện ý cũng không có gì không tốt?

“A Ly không có làm sai, nếu để cho hắn nhìn ra sơ hở hắn cũng sẽ giết A Ly .” Mặc Tu Nghiêu tốn hơi thừa lời nói: “Có điều. . . sau này A Ly không thể lặng lẽ làm những chuyện này. Vạn nhất xảy ra chuyện gì làm sao bây giờ? Nếu như thật sự cần đến nữ tử, cùng lắm thì để cho đám người Tần Phong huấn luyện thêm mấy người là được.”

“Ta biết rồi.” Diệp Ly yên lặng liếc mắt, cũng biết có thể như vậy.

Xác định Diệp Ly đáp ứng rồi, Mặc Tu Nghiêu lúc này mới hài lòng gật đầu, nắm tay Diệp Ly đi về phía trước.

Tú Đình tiên sinh hiện đang ở Long Sơn phía đông thành. Bởi vì

Long sơn thư viện tạm thời bị Mặc gia quân bao vây, một ít phu tử và học sinh chưa kịp chạy trốn tạm thời được an trí ở một tiểu uyển phía ngoài thư viện Long Sơn. Mặc dù trên dưới Mặc gia quân đều là quân nhân, nhưng cũng kính trọng văn nhân. Nếu Mặc Tu Nghiêu không làm khó những người này, những binh sĩ phụng mệnh trông chừng này tự nhiên cũng sẽ không đi làm khó bọn họ.

Đi tới cửa tiểu uyển, do ngoài ý muốn gặp được một người quen, “Tam ca, sao huynh lại ở chỗ này?” Người trông chừng tiểu uyển này quả thật là Từ Thanh Phong. Lấy thân phận thống lĩnh phân đội Kỳ Lân và mối quan hệ của hắn với Từ gia và Định Vương Phủ, để cho hắn đến trông giữ chỗ này nhất định là đại tài tiểu dụng. Trên dưới Mặc gia quân cũng sẽ không có người để cho hắn đến làm loại chuyện này, duy nhất có thể chính là Từ Thanh Phong tự mình xin lệnh tới.

Từ Thanh Phong thấy Diệp Ly cũng hết sức cao hứng, cười nói: ” Thư viện Long Sơn này không phải là một trong ba thư viện lớn nhất thiên hạ sao? Ta chính là. . . Ngưỡng mộ đại danh đã lâu nên tới nhìn một chút.” Diệp Ly nhẹ nhàng lắc đầu khẽ cười cũng không vạch trần hắn, mặc dù Từ Thanh Phong từ nhỏ được Từ gia nuôi lớn lên, cũng ở qua Ly Sơn. Nhưng hắn xưa nay tập võ, không… bình tĩnh nhất chính là ngồi viết văn chương, ngay cả khoa cử cũng không tham gia. Nếu nói hắn có hứng thú bái phỏng ngưỡng mộ tiên sinh của Long Sơn thư viện, còn không bằng tin rằng Đại biểu ca nhà hắn ngày mai sẽ lập gia đình. Nghĩ lại, Diệp Ly cũng hiểu được ý nghĩ cuả Từ Thanh Phong. Mặc Tu Nghiêu muốn giết dân chúng tù binh kia hắn tất nhiên không đồng ý, nhưng hắn lại không thể thuyết phục được Mặc Tu Nghiêu, cho nên chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ, Từ Thanh Phong mặc dù không thích đọc sách, nhưng dù sao cũng xuất thân Từ gia, đối với văn nhân nhã sĩ, phân kính trọng kia cũng không kém bất luận kẻ nào trong Từ gia. Có hắn ở chỗ này coi chừng, cũng không có người nào dám tới tìm phiền toái.

“Tú Đình tiên sinh vẫn tốt chứ?” Diệp Ly mỉm cười hỏi.

Từ Thanh Phong có chút bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ chỉ bên trong ý bảo chính nàng đi xem. Diệp Ly cũng không để ý, lôi kéo Mặc Tu Nghiêu đi vào bên trong. Cái tiểu viện này cũng không quá lớn, chỉ có một hai sân, phong cách cũng có mấy phần nhã trí phóng khoáng của Đại Sở Giang Nam. Cũng không biết thư viện Long Sơn xây dựng một tiểu viện độc lập như vậy làm cái gì. Còn không có bước vào đại môn nội viện, đã nghe đến bên trong truyền đến tiếng đọc sách sang sảng. Có điều nội dung cũng khiến cho người ta dở khóc dở cười, ngoài lời cũng là một chút câu thơ giễu cợt Mặc gia quân và Định Vương.

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đứng ở cửa lặng yên nghe, cũng không đi vào quấy rầy. Chỉ thấy người ngồi trong viện đưa lưng về phía đại môn, cứ thế đọc một lần lại một lần . Đối với người không thông thi từ như Diệp Ly mà nói, có thể đọc thi từ có cùng một ý nhiều lần như vậy, nếu không phải thời gian và địa điểm không đúng quả thực muốn tôn sùng là thần nhân. Đợi đến khi hắn đọc đến cái gì mà “Dã tâm mưu đồ hoàng bá, Biện thành máu chảy thành sông”, Diệp Ly rốt cục ho nhẹ một tiếng, mỉm cười nói: “Tú Đình tiên sinh thật là có nhã hứng.”

Người ngồi đưa lưng về phía cửa ngẩn người, lúc này mới quay đầu lại nhìn về phía cửa, rất nhanh trong mắt hiện lên một tia chợt hiểu ra, “Định Vương? Định Vương Phi?”

Diệp Ly lúc này mới thấy rõ bộ dáng của vị Tú Đình tiên sinh này, là một lão già râu tóc hoa râm tuổi đã gần sáu mươi, thân hình gầy mảnh, khí chất văn nhã hơi có vài phần thanh cao và ngạo khí của văn nhân. Nhìn qua không giống người Tây Lăng, giống như văn nhân nhã sĩ phương nam hơn.

Diệp Ly kéo Mặc Tu Nghiêu đi vào sân, gật đầu cười nói: “Đúng vậy, vãn bối Diệp Ly ra mắt Tú Đình tiên sinh.”

Trần Tú Phu hai mắt cao thấp đánh giá Diệp Ly, hừ nhẹ một tiếng nói: “Lão phu không dám nhận một tiếng vãn bối của Định Vương Phi.” Diệp Ly cũng không tức giận, cười khẽ nói: “Tú Đình tiên sinh tài danh lớn lao, ngay cả ngoại tổ phụ và các cậu cũng sùng bái, xưng một tiếng vãn bối là điều đương nhiên.” Nghe vậy, Trần Tú Phu cũng có mấy phần động dung, “Thanh Vân tiên sinh và Hồng Vũ tiên sinh?” Mặc dù ông sống ở Tây Lăng, nhưng cũng có nghe nói về gia thế của Định Vương Phi.

Diệp Ly cười nói: “Đúng vậy.”

Trần Tú Phu trầm mặc chốc lát, thần sắc vốn cảnh giác hơi có địch ý nhìn chằm chằm bọn họ cũng hòa hoãn mấy phần, thản nhiên nói: ” Lúc còn trẻ lão phu du học Đông Sở, cũng từng mơ hồ được Thanh Vân tiên sinh chỉ điểm bài vở và bài tập, cùng Hồng Vũ tiên sinh cũng có mấy phần giao tình. Dĩ nhiên. . . . . .” Ánh mắt từ từ quét qua trên người Mặc Tu Nghiêu, nói: “Đã từng bái phỏng qua Nhiếp chính vương Đông Sở. Không ngờ thoáng một cái đã ba mươi năm. . . Hậu nhân của Mặc Lưu Danh và Từ gia cũng đã thành tài. Đáng tiếc lão phu cũng là phí hoài thời gian, thậm chí ngay cả nửa học sinh thành công cũng không dạy dỗ được.”

Diệp Ly cười nói: “Tú Đình tiên sinh nói đùa, triều đình Tây Lăng có ít nhất nửa số quan văn cũng là môn sinh của tiên sinh, sao tiên sinh lại nói là bỏ phí thời gian?” Thư viện Long Sơn có thể được liệt vào một trong ba thư viện lớn nhất thiên hạ, tự nhiên không thể là hư danh nói chơi. Cho dù Tây Lăng trọng võ khinh Văn, cũng không thể thật sự để cho một đám võ tướng chữ to không biết trông coi triều chính. Quan viên trong triều của Tây Lăng quả thật có nửa số cũng là xuất

ra từ thư viện Long Sơn. Nhưng thư viện Long Sơn là do Trần Tú Phu một tay thành lập, so với Ly Sơn thư viện và một tào thư viện khác của Đại Sở phương nam, thư viện Quỳnh Hoa, rốt cuộc cũng thiếu mấy phần nội tình, chỉ có thể xếp vào hàng thứ ba. Nhưng lấy sức lực của một người Trần Tú Phu, ở Tây Lăng cũng là nơi trọng võ khinh văn có thể có được thành tựu như thế, không khó hiểu Thanh Vân tiên sinh hơi sùng bái ông ta.

Về phần thư viện Long Sơn không có đệ tử kiệt xuất thật ra cũng rất dễ lý giải. Trấn Nam Vương nhìn vào bài học về lực ảnh hưởng của thư viện Ly Sơn ở Đại Sở, sao còn có thể để cho thư viện Long Sơn tiếp tục giẫm lên vết xe đổ này. Trần Tú Phu một người cũng không thể có được kinh nghiệm của Từ gia trăm năm thư hương môn đệ, chính là cho dù có đệ tử xuất sắc cũng đã sớm bị Trấn Nam Vương mang đi hoặc là xử lý. Thế cho nên đến hôm nay thư viện Long Sơn cũng không có truyền nhân có thể chống lên môn hộ như Từ Thanh Trần. Tương lai Trần Tú Phu qua đời, chỉ sợ thư viện Long Sơn sẽ phải rơi vào trong tay Trấn Nam Vương hoặc hoàng thất Tây Lăng mà thôi.

Sắc mặt Trần Tú Phu hơi nguôi giận, rốt cục vẫn mở miệng mời hai người đi vào ngồi.

Vào khách sảnh cả khách và chủ ngồi xuống, lúc này tự nhiên cũng không có ai dâng trà. Diệp Ly cũng không thấy có gì là mất thân phận, sai người đưa nước tới tự mình rót trà bưng cho Trần Tú Phu và Mặc Tu Nghiêu. Từ vào cửa viện, Mặc Tu Nghiêu vẫn không mở miệng nói chuyện, nhìn Diệp Ly trên tay không nhanh không chậm đưa trà đến, trong mắt hiện lên một tia mềm mại, cảnh cáo quét Trần Tú Phu một cái.

Trần Tú Phu uống trà, đem ánh mắt Mặc Tu Nghiêu nhìn ở trong mắt, hừ nhẹ một tiếng cũng không sợ hãi.

“Thanh Vân tiên sinh cũng đến tám mươi tuổi rồi đi? Vẫn khỏe chứ?” Uống một ngụm trà, Trần Tú Phu mới vừa hỏi nói.

Diệp Ly mím môi cười nhẹ nói: “Sang năm chính là đại thọ tám mươi của ông ngoại, đến lúc đó mong Tú Đình tiên sinh đại giá quang lâm Tây Bắc.”

Chén trà trong tay Trần Tú Phu dừng hạ xuống, bình tĩnh nhìn Diệp Ly. Ông nghe rõ ý tứ trong lời nói của Diệp Ly, đáng tiếc không cách nào đáp ứng, có chút tiếc hận lắc đầu nói: “Đáng tiếc, lão phu chỉ sợ không có phúc phận đến chúc thọ Thanh Vân tiên sinh. Có điều, những năm này thư viện Long Sơn chúng ta cũng thu nhận không ít sách cổ bản đơn lẻ. Thỉnh Vương Phi mang về cho Thanh Vân tiên sinh, coi như là hạ lễ của lão phu. Thanh Vân tiên sinh. . . Có thể có ngoại tôn nữ như Vương Phi, tuổi già phúc phận không cạn, lão phu xin phép dệt hoa trên gấm rồi.”

Diệp Ly mím môi cười một tiếng, nói: “Ông ngoại nơi nào hưởng qua phúc phần của vãn bối chứ, cũng là vãn bối cho lão nhân gia ông thêm không ít phiền não và phiền toái thôi, ngoại tổ phụ hiền lành không chê hậu bối chúng ta phiền toái. Tú Đình tiên sinh vì thư viện Long sơn đã tiêu hao hết cả tâm huyết, chẳng lẽ thật không hi vọng thư viện Long Sơn có thể lưu danh hậu thế sao?”

Trần Tú Phu lắc đầu cười nói: “Vận mệnh đã như vậy, ta không cưỡng cầu được.”

Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Cái gọi là số mệnh, không phải là tự mình lựa chọn sao? Tuy vãn bối là nữ lưu nhưng cũng biết một câu nói. . . Mệnh không do trời! Còn có một câu nói, tính cách quyết định vận mệnh, lựa chọn quyết định nhân sinh. Tiên sinh cũng không phải là hạng người mềm yếu, lựa chọn của ngài quyết định tương lai của

thư viện Long Sơn. Ngài muốn nó tồn tại, thì nó chính là tồn tại, ngài muốn nó biến mất, nó tự nhiên cũng chỉ có thể theo ngài tiêu vong."

Trần Tú Phu mỉm cười rung động, bình tĩnh nhìn Diệp Ly, hồi lâu mới thở dài nói: "Hay một câu mệnh người không do trời. . . Hay cho một câu tính cách quyết định vận mệnh, lựa chọn quyết định nhân sinh. . . . . Định Vương Phi có suy nghĩ này, là phúc khí của Định Vương, phúc khí của Thanh Vân tiên sinh. . . . . ."

"Như vậy. . . Tú Đình tiên sinh quyết định thế nào?" Diệp Ly hỏi.

Trần Tú Phu hạ mắt, trầm giọng nói: "Lão phu sẽ không quy thuận Định Vương Phủ, Định Vương điện hạ cả đời anh hùng, nhưng giơ tay lên đã giết chóc mười mấy vạn dân chúng Biện thành, không khỏi quá mức tàn nhẫn!" Nói đến đây, giọng nói của Trần Tú Phu nhiều thêm mấy phần bi phẫn cùng khàn giọng. Hiển nhiên cực kỳ phẫn nộ hành động lần này của Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, cho ông một ánh mắt khinh thường. Bản vương cứ giết, ngươi làm khó dễ được ta sao?

Diệp Ly bất đắc dĩ đưa tay lên kéo ống tay áo của Mặc Tu Nghiêu, lúc này Mặc Tu Nghiêu mới bĩu môi cúi đầu tiếp tục uống trà. Chính hắn cũng hiểu, muốn thuyết phục người như Trần Tú Phu thì hắn tuyệt đối vô dụng. Chỉ bằng hành động của hắn ở Biện thành, cho dù hắn nói tới trời nở hoa thì Trần Tú Phu cũng sẽ không tin hắn. Cho dù hắn gác kiếm ở trên cổ Trần Tú Phu, người này cũng chưa chắc sẽ quy thuận hắn. Đã như vậy, hắn cũng không làm cái chuyện uổng phí kia. Nếu như A Ly có thể thuyết phục người này, sau này hắn sẽ đứng ở bên A Ly, đây đối với A Ly mà nói cũng là một chuyện tốt. Mặc Tu Nghiêu mặc dù trước mặt Diệp Ly luôn nhất quán làm nũng ăn quịt, nhưng rất nhiều chuyện suy nghĩ của hắn, công tử Thanh Trần cũng chưa chắc có thể theo kịp.

Trấn an tốt Mặc Tu Nghiêu, lúc này Diệp Ly mới chuyển hướng sang Trần Tú Phu nói: “Đây là vãn bối muốn cùng Tú Đình tiên sinh lãnh giáo. Tú Đình tiên sinh văn thải phong lưu xuất khẩu thành chương, nhưng cũng không thể tùy ý nói xấu danh dự của phu quân ta.”

Trần Tú Phu đầu tiên thấy Mặc Tu Nghiêu dễ dàng bị Diệp Ly trấn an khiến cho sửng sốt, lúc này nghe lời nói của Diệp Ly lại càng mơ hồ. Có chút không vui nói: “Lời nói này của Vương Phi là có ý gì? Lão phu khi nào thì nói xấu Định Vương rồi?”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Mới vừa rồi vãn bối ở ngoài cửa nghe hồi lâu, Tú Đình tiên sinh câu câu chữ chữ đều nói phu quân ta lạm sát kẻ vô tội, chẳng lẽ còn không phải là nói xấu?”

Trần Tú Phu nhất thời bị chọc tức, nhìn chằm chằm Diệp Ly nói: “Còn không đúng sao, ngày hôm qua Định Vương giết những người đó cũng là đáng chết sao?”

Diệp Ly hạ mắt, thản nhiên nói: “Hai quân giao chiến đều vì lợi ích, xưa nay các quốc gia xử trí tù binh như thế nào chẳng lẽ Tú Đình tiên sinh không nghe nói qua. Chuyện giết tù binh. . . Quả thật Vương gia có chút tàn nhẫn nhưng cũng là chuyện có nguyên nhân, thơ từ của Tú Đình tiên sinh có phải quá mức rồi không?”

Trần Tú Phu mặt lạnh nhìn chằm chằm Diệp Ly, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ dân chúng trong thành kia không coi là vô tội?”

Diệp Ly chớp chớp mắt, kinh ngạc nói: “Dân chúng gì cơ? Mặc gia quân khi nào thì lạm sát vạn dân trăm họ rồi?”

Trần Tú Phu cũng sững sờ, ông đã tận mắt thấy Mặc Tu Nghiêu chộp toàn bộ dân chúng trong thành tới pháp trường. Mặc dù Long Sơn không tính là cao, nhưng bị giam lỏng ở nơi này, tin tức trong viện

cũng không coi là lưu thông. Tự nhiên cũng không biết những dân chúng đã bị Mặc Tu Nghiêu trục xuất toàn bộ khỏi Biện thành. Nhìn bộ dáng kinh ngạc của Trần Tú Phu, Diệp Ly mỉm cười nói: “Tin tức của Tú Đình tiên sinh chỉ sợ có chút không đúng rồi, Long Dương tướng quân lâm chiến lấy dân chúng Đại Sở làm bia thịt, lúc này cũng là bất đắc dĩ. Mặc dù Tây Bắc đã vạch rõ quan hệ với Đại Sở, nhưng tướng sĩ Mặc gia quân và dân chúng Đại Sở vẫn là cùng một mối. Phu quân ta nhất thời xúc động phẫn nộ. Nhưng Mặc gia quân quả thật cũng không thương tổn đến một dân chúng Biện thành. Chuyện này, thỉnh tiên sinh minh xét.”

Nghe lời Diệp Ly nói…, Trần Tú Phu có chút hoài nghi lại thêm mấy phần mừng rỡ. Thư viện Long Sơn tọa lạc ở Biện thành đã mấy chục năm, ông cũng không muốn thấy những dân chúng vô tội kia mất đi tính mạng. Cẩn thận đánh giá Diệp Ly một hồi lâu, rốt cục xác định được Diệp Ly không phải đang nói giỡn lừa gạt mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Đứng dậy hướng về phía Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu chắp tay một cái, nói: “Chuyện này là lão phu không đúng, ở chỗ này hướng Định Vương và Vương Phi nhận lỗi.”

Trần Tú Phu không giống như Long Dương, Chu Diễm, ông chưa từng vào triều làm quan ở Tây Lăng, thiếu thời lại chu du các nước kiến thức rộng rãi lòng dạ cũng rộng lớn hơn. Mặt khác, hắn đối với triều đình Tây Lăng cũng không đặc biệt chấp niệm sâu sắc, văn tự Đại Sở và Tây Lăng, tập tục thậm chí huyết mạch cũng có cùng nguồn gốc. Ông phản đối Mặc Tu Nghiêu phần lớn nguyên nhân là do Mặc Tu Nghiêu ngang nhiên xuất binh xâm phạm Tây Lăng và hành động tàn sát Biện thành. Lúc này biết đó chỉ là một hiểu lầm, tự nhiên cũng không để ý mà trực tiếp bồi tội trước mặt Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly.

Diệp Ly vội vàng đứng dậy đỡ lấy hắn nói: “Tú Đình tiên sinh không cần như thế, tiên sinh ở trên núi này, tin tức tự nhiên có chút bế tắc.”

Trần Tú Phu lần nữa ngồi xuống , hỏi: “Như vậy. . . Dân chúng Biện thành hiện giờ đang ở đâu ? Hình như lão phu. . . Không nhìn thấy có người trở lại.”

Diệp Ly nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, có chút xấu hổ nói: “Dân chúng trong thành toàn bộ đã rời đi.” Cái gọi là rời đi có ý gì, không cần giải thích Trần Tú Phu cũng có thể hiểu. Không khỏi nhíu nhíu mày, mặc dù bảo vệ được tính mạng, nhưng vài chục vạn dân trôi giạt khắp nơi thậm chí rất nhiều người ngay cả gia sản cũng không kịp mang đi, cuộc sống sau này cũng chưa hẳn có thể sống khá giả. Lắc đầu, Trần Tú Phu nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Lão phu nhớ được. . . Tây Bắc bốn châu diện tích cũng không quá rộng lớn, hành động lần này của Vương gia. . . Lão phu có mấy phần hiểu, nhưng lại không cách nào tán thành.”

Mặc Tu Nghiêu giương lông mày, cũng không có trả lời.

Trần Tú Phu nói: “Vương gia vốn không phải là muốn đuổi toàn bộ dân chúng Tây Lăng đi, sau đó chuyển Tây Bắc thậm chí là dân chúng Đại Sở tới đây chứ. Xin thứ cho lão phu nói thẳng, hành động lần này của Vương gia chỉ sợ so với tàn sát hàng loạt dân trong thành càng thêm không ổn.” Nghe vậy, Mặc Tu Nghiêu rốt cục ngẩng đầu lên, nhàn nhạt hỏi: “Vì sao?”

Trần Tú Phu trầm giọng nói: “Dân chúng Tây Lăng thế thế đại đại đều sống ở những chỗ này. nếu Vương gia chỉ tính toán chiếm đất đai cũng được rồi, nhưng nếu Vương gia tính toán một đường xua đuổi dân chúng, Tây Lăng nhiều dân chúng như vậy. . . Vương gia muốn bọn họ chạy tới nơi nào? Một khi đến lúc bọn họ không đường thối lui, cho dù là dân chúng bình thường tay không tấc sắt cũng có vồ đến. Hai nước Tây Lăng và Đại Sở có cừu oán là sự thật, nhưng dân chúng Tây Lăng và dân chúng Đại Sở chưa hẳn đã có thâm cừu đại

hận. Ngàn năm trước, Tây Lăng và Đại Sở vốn chính là một nhà. Nếu Vương gia muốn đất đai Tây Lăng, cũng cần phải biết muốn tiếp nhận dân chúng Tây Lăng."

Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly liếc mắt nhìn nhau, lấy quan hệ và lập trường của Trần Tú Phu với bọn họ, có thể nói ra như vậy đã là thân thiết với người quen sơ. Càng sâu thậm chí đã đại biểu một chút ý tứ đặc biệt. Diệp Ly gật đầu nói: "Tiên sinh nói không sai. Chuyện tối ngày hôm qua, đúng là chúng ta xử lý không ổn thỏa. Kính xin tiên sinh rộng lượng xem xét, hơn nữa, chúng ta đến đây bái phỏng cũng là hi vọng tiên sinh có thể tương trợ một chút để bù đắp lại." Chuyện hai ngày nay, đối với danh tiếng Mặc gia quân ảnh hưởng cũng không nhỏ. Hư danh là chuyện nhỏ, nhưng nếu tin tức Mặc gia quân tàn sát hàng loạt dân trong thành cố ý bị bôi đen, tương lai hành trình của Mặc gia quân rất có thể sẽ gặp phải những chống cự ngoan cường trước nay chưa từng có, thậm chí tạo thành những tổn thất không đáng có.

Trần Tú Phu trầm mặc chốc lát, trầm giọng hỏi: "Vương Phi muốn lão phu làm gì?"

Diệp Ly nhẹ giọng nói: "Xin Tú Đình tiên sinh phát danh thiếp báo cho dân chúng trong thiên hạ, Biện thành khôi phục bình thường. Nếu dân chúng Biện thành nguyện ý trở lại thì vẫn có thể trở về, hết thảy tài vật toàn bộ đều trả lại. Ngoài ra, mở cửa thư viện Long Sơn. Còn muốn thỉnh Tú Đình tiên sinh đề cử mấy người tài ba có thể hiệp trợ quản lý Biện thành."

Trần Tú Phu bình tĩnh nhìn Diệp Ly hồi lâu, nhưng hai người đối diện cũng biết trong tâm ông tuyệt đối không có bình tĩnh như mặt ngoài mặt thoạt nhìn vậy. Diệp Ly nói lên thỉnh cầu nhìn như đơn giản, nhưng một khi ông đã đáp ứng chẳng khác nào hướng khắp thiên hạ tuyên cáo Tú Đình tiên sinh từ đó quy thuận Định Vương Phủ. Biết

trong lòng ông do dự cùng giãy dụa, hai người cũng không thúc dục hắn, bình tĩnh ngồi uống trà.

Một lúc lâu, trên mặt Trần Tú Phu xẹt qua một tia quyết định cùng kiên quyết, nhìn Diệp Ly nói: “Lão phu đáp ứng Vương Phi, nhưng cũng xin Vương gia và Vương Phi đáp ứng lão phu một chuyện.”

Trong lòng Diệp Ly cũng thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: “Tú Đình tiên sinh xin cứ việc phân phó.”

Trần Tú Phu nói: “Xin Vương gia và Vương Phi bảo đảm, sẽ không giết dân chúng bình thường của Tây Lăng.”

Diệp Ly cười một tiếng nói: “Cái này đương nhiên, Mặc gia quân cũng không phải là quân đoàn tàn bạo khát máu, cũng chưa bao giờ xâm phạm đến dân chúng tầm thường, không phải sao?”

Trần Tú Phu gật đầu cười nói: “Lão phu tin tưởng Vương Phi, cũng hi vọng Vương gia và Vương Phi sẽ không nuốt lời.”

“Vậy thì mời tiên sinh xem xét.” Diệp Ly cười nói.

Tiễn Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đi, binh sĩ Mặc gia quân vốn gác ngoài cửa viện cũng đi theo rút lui. Điều này cũng cho thấy thành ý của Định Vương Phủ. Trong tiểu viện, Trần Tú Phu nhìn trước mặt chén trà trên bàn đã lạnh, sâu kín thở dài.

“Tiên sinh, chúng ta thật quy thuận Định Vương Phủ? Hành động lần này chỉ sợ bất lợi đối với danh tiếng tiên sinh, miệng lưỡi thiên hạ bén nhọn, Định Vương Phủ có lớn hơn nữa cũng không cách nào ngăn chặn được.” Phía sau Trần Tú Phu, học sinh trẻ tuổi lo lắng hỏi.

Trần Tú Phu lắc đầu, ngửa đầu nhìn vào bầu trời trên tiểu viện, trầm

giọng nói: “Nổi danh hay vết nhơ gì đó, đều là vô căn cứ. Thấy hai người kia. . . Lão phu đột nhiên cảm thấy, có lẽ thiên hạ này, thật muốn thay đổi chủ rồi.” Đại Sở cùng Tây Lăng, hai đại cường quốc lúc này, nhưng từng văn nhân cũng đều nhớ được, ngàn năm trước đất đai này từng đứng chung trên một đế quốc khổng lồ như thế nào. Thời đại kia mới là thái bình thịnh thế khiến cho vô số cao nhân phải dừng chân. Có câu, hợp lâu ngày tất có lúc phân phân lâu ngày tất phải hợp lại, thiên hạ này đã phân tách quá lâu rồi. Thời điểm đôi bích nhân kia còn ở trước mắt, ông phảng phất rốt cục thấy được một cả đời cũng không dám xúc động hi vọng xa vời, một giấc mộng thái bình thịnh thế.

“Nhưng mà, không phải tiên sinh không phải nói Định Vương sát khí thái thịnh, có ngày thụ thương. Không phải là người có phúc lâu dài sao?” Học sinh có chút không giải thích được hỏi.

Trần Tú Phu ha hả cười một tiếng, nói: “Khi đó bởi vì lão phu không nhìn tới một người khác, có nàng ở đây, có lẽ Định Vương cũng sẽ không có nhiều sát nghiệt như vậy nữa. Lần này. . . Dân chúng Biện thành không phải không có chuyện gì sao? Là lão phu quá lo lắng, Thanh Vân tiên sinh nhìn xa trông rộng, sao lại không thấy được điều này. Nếu Thanh Vân tiên sinh không ngăn cản định Vương xuất binh, đã nói lên. . . . . .” Nói rõ Thanh Vân tiên sinh cũng coi trọng Định Vương như trước.

Thời thanh niên, Trần Tú Phu cũng từng lòng ôm chí lớn. Chỉ tiếc, chí hướng của ông cũng không mấy người có thể hiểu, càng nhiều là mọi người chỉ coi đó là một loại cuồng vọng vọng tưởng. Về sau vấp phải nhiều trắc trở, rốt cục ông cũng nản lòng thoái chí định cư ở Long Sơn giáo thư dục nhân. Hy vọng có thể truyền thừa chí hướng và ý nghĩ của mình đi xuống. Mà sau Tây Lăng Hoàng hèn yếu vô năng, Trấn Nam Vương nắm hết quyền hành, Đại Sở Mặc Cảnh Kỳ đa nghi tàn nhẫn, cả Đại Sở nhìn như cường thịnh kì thực đã là tình

cảnh mặt trời lặn về phía tây. Ở giữa đủ loại càng làm cho ông tuyệt vọng, bất đắc dĩ hoàn toàn buông tha cho. Thậm chí vào lúc nửa đêm tỉnh mộng đã từng gặp ngoại tộc xâm lấn, tràng diện Đại Sở và Tây Lăng không yên ổn xuất hiện. Lại không nghĩ rằng, ở cái tuổi gần sáu mươi thế nhưng lại một lần nữa cho ông thấy được một tia hi vọng.

Bình sinh lần đầu tiên, Trần Tú Phu cảm thán mình đã sớm qua tráng niên. Nếu có thể trẻ lại hai mươi tuổi. . . . . .

Ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la không một gợn mây, Trần Tú Phu lẩm bẩm nói: “Lão phu là kẻ vô tích sự, chết không có gì đáng tiếc. Nhưng hôm nay lại chỉ mong có thể sống lâu thêm mấy tuổi, có lẽ có thể sinh muộn vài năm, còn có thể thấy được chân chính thái bình thịnh thế.”

Thái bình thịnh thế sao? Phía sau vị học sinh trẻ tuổi trong lòng chấn động. Không nghĩ tới Lão sư lại là một người ôm lấy kỳ vọng cao như vậy. Mặc dù không có tận mắt thấy phu thê Định Vương, nhưng hắn núp phía sau cũng nghe được âm thanh bọn họ nói chuyện, thời điểm đưa mắt nhìn hai người bọn họ rời đi, người thiếu niên này cũng cảm thấy thế gian này sẽ không còn ai xứng đôi hơn bọn họ.

“Tiên sinh nhất định sẽ thấy ngày đó.” Trẻ tuổi học sinh thấp giọng nói.

Chương 304: Trấn Nam Vương tính toán , Giang Nam công lược

Có Tú Đình tiên sinh tương trợ, tình hình ở Biện thành tốt hơn tưởng tượng của bọn họ rất nhiều. Dù sao hiện nay ở trong loạn thế này, đánh giặc cũng không chỉ có trên đất Biện thành, những dân chúng bình thường này nếu không phải không còn cách nào khác cũng sẽ không dễ dàng lựa chọn xa xứ. Mặc dù Trần Tú Phu không nổi danh đến thiên hạ đều biết như Thanh Vân tiên sinh, nhưng ít nhất ở Biện thành tuyệt đối có đầy đủ uy vọng. Mặc dù có một nhóm người hơi phê bình việc ông quy thuận Định Vương Phủ, nhưng rất nhiều dân chúng nghe thấy ông tự tay viết bố cáo, phần lớn người vẫn lựa chọn một lần nữa trở về Biện thành.

Những dân chúng bình thường này trấn an tốt, hành động ban đầu của Long Dương trên cổng thành cũng dễ dàng giải thích cho hành động lúc trước của Mặc Tu Nghiêu và Mặc gia quân. Mặc dù trải qua kinh sợ, đối với Mặc gia quân vẫn có chút sợ hãi, nhưng dù sao. . . Mặc gia quân đến cuối cùng cũng không có giết một bách tính bình thường không phải sao? Trong chuyện này, có lẽ danh tiếng mấy đời của Mặc gia quân cũng có trọng dụng không nhỏ.

Dùng thời gian hai ngày, dàn xếp một chút sự vụ quan trọng ở Biện thành, bao gồm lấy lễ Đại tướng quân hậu táng Long Dương và Chu Diễm. Hành động này đã khiến cho dân chúng Biện thành vốn đề phòng với Mặc gia quân cũng nhiều thêm mấy phần thiện cảm. Đợi đến khi xử lý xong những chuyện này, Mặc gia quân lên đường tiếp tục hành trình phía sau. Mặc dù tin rằng có Lữ Cận Hiền cản trở,

Trấn Nam Vương không thể nhanh như vậy đã có thể trở lại cứu viện, nhưng trận chiến sự này vẫn muốn tốc chiến tốc thắng. Mặc Tu Nghiêu ở Biện thành để lại một phần nhỏ binh mã tạm thời thống lĩnh Biện thành, sáng sớm ngày thứ ba liền dẫn người một lần nữa lên đường. Không quá mấy ngày, Tây Bắc tự nhiên sẽ phái người tới tiếp nhận Biện thành, bọn họ không thể nào dọc đường lưu lại lượng lớn binh mã đóng lại, Mặc gia quân xuất chinh có thể xuất hiện nhiều tình huống.

Mới vừa rời khỏi Biện thành, Mặc Tu Nghiêu lại nhận được chiến báo truyền đến từ Đại Sở. Phương bắc không nói đến Lãnh Hoài ở Tử Kinh vất vả chống đỡ đại quân Bắc Cảnh, mà ngay cả phương Bắc Đại Sở, đại quân Bắc Nhung cuối cùng đã phá tan phòng tuyến biên quan của Đại Sở. Vô số kỵ binh du mục thảo nguyên xông vào quan nội, dọc theo đường đi đốt nhà giết người cướp của khiến dân chúng lầm than. Đồng thời một lượng lớn dân chúng Đại Sở tràn vào Tây Bắc, mà Phi Hồng quan cũng thường xuyên có người Bắc Nhung lui tới. Mặc dù tạm thời cũng không có ý định trêu chọc Mặc gia quân, nhưng Từ Thanh Trần cũng không thể không phòng.

Mà lúc này ở Đại Sở, trong triều vẫn không hề đoàn kết, tranh quyền đoạt lợi đấu đá thậm chí còn càng thêm lợi hại hơn trước. Thân là Nhiếp chính vương Mặc Cảnh Lê cũng không toàn lực vùi đầu đối phó với chiến sự, mà ngược lại âm thầm trù bị một khi quân địch đánh đến gần Sở kinh, sẽ lập tức buông tha cho Sở kinh lui về giữ Giang Nam.

Xem xong thư trong tay vừa nhận được, Mặc Tu Nghiêu sắc mặt âm trầm ném phong tin lên bàn, lạnh lùng nói: “Mặc Cảnh Lê ngu xuẩn!”

Ngồi bên cạnh hắn, Diệp Ly cầm lấy thư nhìn một chút, cười nhạt nói: “Bắc Cảnh, Bắc Nhung, Tây Lăng đều dũng mãnh thiện chiến, đại quân của cả ba nước đều tới, cũng khó trách Mặc Cảnh Lê chưa

bại đã tính đường lui. Đám người Lãnh Hạo Vũ, chỉ sợ không thể cầm cự được nữa." Mặc Tu Nghiêu kéo Diệp Ly ngồi xuống, cúi đầu chà chà sợi tóc đen nhánh của nàng nói: "Lãnh Hoài có thể kiên trì đến bây giờ, cũng không chịu uổng phí danh tiếng nửa đời của hắn. Nếu không có Bắc Nhung và Tây Lăng phá rối, nếu triều đình Đại Sở đồng tâm ủng hộ, thắng bại cũng chưa biết chừng. Chỉ tiếc. . . Thời vận không đủ, không đánh lại là có tội."

"Lôi Chấn Đình thật không có ý định rút quân khỏi Đại Sở sao?" Diệp Ly nhìn giấy viết thư trên tay một chút cau mày hỏi.

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng nói: "Phía trước có bốn mươi vạn đại quân của Lữ Cận Hiền cản trở, phía sau còn có vài chục vạn đại quân Đại Sở ngó chừng. Phía nam lại có Nam Chiếu nhìn chằm chằm vào, đúng rồi. . . Còn có Mộ Dung Thận mang hai mươi vạn binh đi lên phía Bắc. Lôi Chấn Đình có muốn lui cũng lui không được nữa. Nếu hắn trở về lại bị Lữ Cận Hiền ngăn trở đường đi, phía sau lại để cho Mộ Dung Thận đuổi theo, liên hiệp binh mã Đại Sở, ba mặt bị vây kín. Chiến thần Tây Lăng. . . Lại một lần nữa toàn quân bị diệt cũng không phải không có khả năng. Quan trọng nhất là, cho dù hắn đột phá được phòng tuyến của Lữ Cận Hiền, hắn còn có thể có bao nhiêu binh mã? Còn có đối mặt với thế công của Nam Chiếu và các nước nhỏ Tây Vực, đến lúc đó. . . Hắn chắc chắn cái gì cũng không còn nữa."

Diệp Ly nhíu mày suy tư chốc lát, hỏi: "Vậy, chàng nói hắn có thể làm thế nào?"

Mặc Tu Nghiêu vuốt vuốt mi tâm, trầm ngâm chốc lát nói: "Không thể lui. . . Vậy cũng chỉ có thể vào. Nếu như hắn có thể đi trước Mộ Dung Thận và Mặc Cảnh Lê một bước, chiếm được Giang Nam trước. . . Ách, vậy thật sự sẽ còn chút phiền toái." Diệp Ly không thừa nhận cũng không được, nếu để Lôi Chấn Đình chiếm được Giang Nam

trước, quả nhiên là có chút phiền toái. Những thứ khác không nói, Giang Nam giàu có và đông đúc không phải là nơi mà Tây Lăng có thể so sánh được, một khi Lôi Chấn Đình chiếm cứ được nơi đó, chỉ cần mấy năm kinh doanh, Lôi Chấn Đình đã sẽ trở thành bá chủ Giang Nam, từ đó thoát khỏi thân phận Trấn Nam Vương Tây Lăng và thế hãm chân này, hơn nữa so với hiện tại thực lực lại càng thêm hùng hậu. Nếu thật sự là như thế, trận đánh này của bọn họ rốt cuộc là buôn bán lời hay là thua lỗ thật đúng là khó nói.

“Thôi, cho dù thua lỗ thì người bồi cũng là Mặc Cảnh Lê và Đại Sở. Tây Lăng là vật chúng ta nhất định phải bỏ vào trong túi .” Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói. Tây Bắc không có lựa chọn khác, vì nghĩ cho danh tiếng bọn họ không thể xuất thủ đối với Đại Sở, do đó có thể lựa chọn cũng chỉ có Tây Lăng. Cũng không thể để cho Mặc gia quân xuất quan đi tranh đoạt địa bàn đi làm dân tộc du mục với người Bắc Nhung đấy chứ?

Diệp Ly cau đôi mi thanh tú, suy tư một lúc lâu mới vừa cười nói: “Có lẽ là chúng ta buồn lo vô cớ rồi, Đại Sở như thế nào cũng còn có trăm vạn đại quân, Mặc Cảnh Lê cũng không ngu ngốc đến mức để Lôi Chấn Đình dễ dàng chiếm địa bàn của hắn. Huống chi, nếu thật sự không thành, chúng ta không ngại để cho Lữ tướng quân giúp bọn họ một phen đâu đấy? Nói không chừng chúng ta trở về vẫn tới kịp.” Bọn họ cũng không tính toán chiếm toàn bộ Tây Lăng, Tây Lăng là một quốc gia diện tích rộng lớn lãnh thổ bát ngát, muốn chiếm lĩnh toàn bộ cho dù có thuận lợi thì không tới ba năm tuyệt đối sẽ không có khả năng. Chỉ cần bọn họ có thể trong thời gian ngắn nhất đánh hạ hoàng thành Tây Lăng, sự tình từ nay về sau liền dễ làm hơn rồi.

Mặc Tu Nghiêu cười một tiếng, cúi đầu hôn xuống ở mi tâm Diệp Ly, vừa hôn cười nói: “A Ly nói không sai. Để ta thử nghĩ xem. . . Lãnh Hoài bên kia đã không cách nào trở về rồi, để cho Lãnh Hạo Vũ quay lại Tây Bắc sao.” Dĩ nhiên còn có thể thay bọn họ mang về một danh

tướng. Mặc dù Lãnh Hoài lớn tuổi, nhưng tài nghệ lãnh binh tuyệt đối không thua kém Trương Khởi Lan và Lữ Cận Hiền. Mặc gia quân nhiều năm nay không có gặp phải trận chiến nào rồi, trong quân căn bản không có ai được gọi là lão tướng, thế hệ trẻ còn không cách nào một mình đảm đương một phía, cho nên mới có chuyện Mặc Tu Nghiêu nhiều lần tự mình lãnh binh xuất chinh như thế. Về phần làm thế nào để Lãnh Hoài cam tâm tình nguyện làm việc cho Mặc gia quân, cái này còn phải xem bản sự của Lãnh Hạo Vũ.

Không để ý đến những chuyện này nữa, Mặc Tu Nghiêu tiện tay vứt chiến báo vào một chỗ, ôm Diệp Ly nghiên cứu bản đồ trước mặt. Kể từ khi có Diệp Ly huấn luyện Kỳ Lân, Mặc Tu Nghiêu không thể không thừa nhận, ít nhất trên phương diện thăm dò địa hình so với trước tiến bộ hơn rất nhiều. Trước kia mặc dù Mặc gia trong quân cực kỳ có kinh nghiệm trinh sát, cũng không cách nào dò xét mà vẽ ra được bản đồ hoàn mỹ ít khác biệt với thực địa như vậy, thậm chí còn chế tạo ra sa bàn chiến trường hoàn mỹ.

“Hiện giờ Lôi Đằng Phong mang theo ba vạn tàn binh bại tướng lui giữ Phụng thành. Hơn nữa vốn quân coi giữ Phụng thành, tổng số cũng không ít hơn mười lăm vạn. Thoạt nhìn không có gì khó khăn, trận đánh tiên phong này giao cho Trần Vân đi.” Chỉ chỉ vào một vị trí trên bản đồ, Mặc Tu Nghiêu nói.

Diệp Ly gật đầu đồng ý, suy nghĩ một chút nói: “Nhưng Phụng thành không giống như Biện thành, là đầu mối then chốt đổ vào bốn phía của Tây Lăng, phải cẩn thận các nơi có thể sẽ có tăng binh trợ giúp. Nếu bị bọn họ vây quanh, Trần Vân có thể sẽ ứng phó không được.” Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ một chút, nghiêng đầu nói: “Viện binh có cũng không quá nhiều, Nam Chiếu đã xuất binh, sau khi tin tức Long Dương chết trận truyền đi, các nước Tây Vực cũng sẽ bắt đầu rục rịch. Cho dù muốn trợ giúp chỉ sợ cũng hữu tâm vô lực. Huống chi. . . Bổn vương cũng không nhận thấy, Tây Lăng Hoàng thật sự muốn Lôi

Đằng Phong sống. . . . . .”

“Tây Lăng Hoàng?” Diệp Ly trong đầu linh quang chợt lóe, nói: “Lôi Chấn Đình lãnh binh bên ngoài, hiện giờ Lôi Đằng Phong lại bị vây hãm ở Phụng thành. Nếu xác thực Tây Lăng Hoàng thừa dịp này. . . . . .” Mặc dù nói Tây Lăng Hoàng hèn yếu vô năng, nhưng một hoàng đế hèn yếu vô năng lại có thể tại vị hơn hai mươi năm cũng không bị Lôi Chấn Đình soán ngôi, nhất định cũng phải có hai phần bản lĩnh. Tình cảnh lúc này mặc dù đối với Tây Lăng thật sự không có lợi, nhưng nếu như Tây Lăng Hoàng muốn diệt trừ Trấn Nam Vương phủ …, cũng là cơ hội không thể tốt hơn.

“Chàng phái người đi tìm Tây Lăng Hoàng rồi?” Diệp Ly giương mắt nhẹ giọng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt, “Từ Tứ công tử.” Năm người con của Từ gia, trừ Từ Thanh Trần kỳ tài ngút trời ra, thì người khéo léo thân thiện nhất cũng thích hợp làm thuyết khách nhất là Từ Tứ công tử Từ Thanh Bách rồi. Quan trọng nhất chính là, đại đa số người, bao gồm cả Lôi Chấn Đình cũng cho rằng Từ gia Tứ công tử còn đang ở Tây Bắc trồng trọt đấy, làm sao có thể nghĩ đến chuyện Từ Thanh Bách đã âm thầm chạy đến hoàng thành Tây Lăng để chặt đứt đường lui của Lôi Đằng Phong.

“Như vậy có phải quá nguy hiểm hay không?” Diệp Ly nhíu mày có chút lo lắng. Những gì bọn họ nói hết thảy đều phải dựa trên việc Tây Lăng Hoàng thật nguyện ý liều lĩnh phá hủy Trấn Nam Vương phủ. Vạn nhất Tây Lăng Hoàng không đồng ý làm như vậy, thì Từ Thanh Bách liền nguy hiểm rồi.

Mặc Tu Nghiêu vuốt vuốt bàn tay trắng muốt của Diệp Ly, nhẹ giọng nói: “Yên tâm đi, ta đã sai người âm thầm bảo vệ hắn, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề .”

Diệp Ly có chút kinh ngạc vì sao hắn lại có lòng tin như thế, “Người nào?”

“Lăng Thiết Hàn, còn có một đội Kỳ Lân.” Mặc tu Nghiêu cười nói, “Huống chi, cho dù Tây Lăng Hoàng thật sự trở mặt giữ Từ Thanh Bách lại, thì với tình trạng của hắn lúc này, hắn cũng tuyệt đối không dám giết Từ Thanh Bách. Nhiều nhất chính là cùng chúng ta nói điều kiện, ta tự nhiên sẽ nghĩ cách cứu hắn trở về. A Ly, ta nói rồi chỉ cần là người mà nàng coi trọng, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt . Sẽ không để cho hắn mạo hiểm.”

Nghe vậy, trong lòng Diệp Ly mềm nhũn, nhẹ nhàng nhích tới trong lồng ngực Mặc Tu Nghiêu. Có thể khiến Lăng Thiết Hàn đi bảo vệ Từ Thanh Bách, Mặc Tu Nghiêu không thể không giao ra bất kỳ thứ quan trọng gì, chỉ điểm này cũng có thể nhìn ra được hắn dụng tâm thế nào. Huống chi, Từ Thanh Bách cũng là nam tử trưởng thành, tự nhiên có hoài bão cùng chí hướng của riêng mình. Diệp Ly không thể vì an toàn của hắn mà chuyện gì cũng ngăn cản hắn, nếu không phải chính hắn nguyện ý đi, Mặc Tu Nghiêu cũng không thể buộc hắn. Chẳng qua là có chút chuyện khiến nàng không vui, thế nhưng chuyện này nàng hoàn toàn không biết đấy.

“Vương gia mưu tính thật sâu xa. . . Bất động thanh sắc mà đã an bài được nhiều chuyện như vậy rồi?” Khẽ tựa vào trước ngực Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly nhẹ giọng cười nói. Vợ chồng nhiều năm, chỉ nghe giọng điệu của nàng Mặc Tu Nghiêu cũng biết trong lòng nàng khó chịu rồi, ôm Diệp Ly cúi đầu cười ra tiếng, nói: “A Ly không phải là không thích những chuyện này sao? Chỉ cần A Ly không thích, vậy đều giao cho ta đi làm, không được sao? Huống chi, đây là chuyện đã quyết định từ trước khi, khi đó nếu A Ly biết rồi, chẳng phải sẽ khiến A Ly phải khó xử trước mặt Từ phu nhân sao?”

“Vương gia thật là biết suy nghĩ vì người khác, chắc thần thiếp nên tạ ơn rồi?” Diệp Ly ngẩng đầu, cười dài nhìn hắn.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười nói: “Bản vương đương nhiên là phu quân tốt rồi. A Ly còn gặp qua được người nào tốt hơn Bản vương sao?”

Diệp Ly tức giận trắng mắt liếc hắn một cái, “Người tốt? Cõi đời này còn có người nào tâm địa đen tối hơn Vương gia sao? Ta còn muốn cẩn thận, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị chàng lừa đấy.”

Mặc Tu Nghiêu cười vang nói: “Vi phu lòng dạ đen tối mà nương tử còn có thể nhìn ra được, chứng minh nàng cũng không có trong sáng gì. Chúng ta không phải là trời sinh một đôi sao? Vi phu tuyệt đối sẽ không lừa gạt A Ly.”

Đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt Phượng Chi Dao xoắn xuýt, đang suy tính xem rốt cuộc có nên vào đi quấy rầy hay không. Không chừng Vương gia đang theo Vương Phi tố nỗi lòng gì đó đấy. Trời sinh một đôi gì đó. . . Vương gia! Da mặt ngài thật dầy!

“Phượng Tam, sao thế? Sao còn không vào đi?” Phía sau Trương Khởi Lan theo kịp cũng nhìn Phượng Tam đứng ở cửa cau mày.

Phượng Chi Dao ho nhẹ một tiếng, tức giận liếc Trương Khởi Lan một cái, cất cao giọng nói: “Vương gia, thuộc hạ có chuyện cầu kiến.” Bị trừng mắt một cách khó hiểu, Trương Khởi Lan càng thêm bất đắc dĩ sờ sờ lỗ mũi, hắn nói sai cái gì sao?

“Vào đi.” Trong đại trướng, Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói.

Vào đại trướng, nhìn Vương gia cùng Vương Phi dùng vẻ mặt bình tĩnh nhìn hắn. Phượng Chi Dao nhất thời cảm giác mình vừa rồi quả

thật có chút lúng túng quá rồi, thật là quá không bình tĩnh. Phượng Chi Dao ở trong lòng thầm phỉ nhổ bản thân. Diệp Ly cười nhẹ nhìn hắn, cười hỏi: “Phượng Tam, Trương tướng quân, có chuyện gì sao?”

Trương Khởi Lan kỳ quái nhìn Phượng Chi Dao một cái, hắng giọng bẩm báo: “Khởi bẩm Vương Phi, hiện giờ chúng ta cách Phong thành chưa đầy hai mươi dặm, thuộc hạ chờ lệnh suất binh đánh trận đầu.” Diệp Ly cười nói: “Tướng quân tới thật đúng lúc, mới vừa rồi ta và Vương gia cũng đã thương lượng qua, trận đầu tiên hãy để cho Trần Vân lãnh binh đi. Bọn họ trẻ tuổi cũng không có kinh nghiệm, những chuyện nhỏ này cũng không đáng phải để tướng quân tự thân xuất mã.” Trương Khởi Lan sảng khoái, cũng không có ý nghĩ đoạt công lao gì. Nghe Diệp Ly nói như vậy cũng cảm thấy có lý, gật đầu nói: “Đã như vậy, thuộc hạ tự nhiên tuân lệnh.”

Mặc Tu Nghiêu nói: “Phụ cận Phụng thành địa hình phức tạp, Trần Vân bọn họ còn trẻ. Ngươi còn phải ở phía sau nhìn quan sát, tránh cho bọn họ gặp phải mai phục, cái được không bù đắp đủ cái mất.”

Trương Khởi Lan gật đầu nghiêm mặt nói: “Vương gia cứ yên tâm, thuộc hạ sẽ cẩn trọng.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu, nhìn về phía Phượng Chi Dao. Trương Khởi Lan là tới xin chiến, Phượng Chi Dao cũng tới làm cái gì?

Phượng Chi Dao cũng tới xin đi ra trận, nhưng mới vừa rồi nghe Mặc Tu Nghiêu nói phản ứng chậm một nhịp, bị Trương Khởi Lan đoạt trước. Hiện tại Mặc Tu Nghiêu bác bỏ thỉnh cầu của Trương Khởi Lan, hắn cũng không còn gì để nói. Không khỏi lo sợ Mặc Tu Nghiêu túm lại tính sổ, vội vàng đi theo Trương Khởi Lan cùng nhau lui ra ngoài.

Trên biên cảnh Đại Sở và Tây Lăng, hai quân giằng co bất phân

thắng bại. Hơn trăm năm qua, trên biên cảnh hai nước cũng không ít lần giằng co xung đột. Nhưng lần này hoàn toàn không giống với những lần trước, trước kia hẳn là Mặc gia quân thủ hộ Đại Sở sẽ đứng ở tiền tuyến biên cảnh Tây Lăng. Mà đại quân Tây Lăng từng nhìn chằm chằm vào Đại Sở hiện giờ vẫn còn ở trên đất Đại Sở, một lòng muốn đột phá hàng phòng ngự của Mặc gia quân để trở về Tây Lăng. Chẳng qua là, vô luận là Mặc gia quân hay Lữ Cận Hiền cũng đều không phải kẻ ngồi không. Ngay cả Trấn Nam Vương Tây Lăng danh dương thiên hạ, dùng bốn mươi vạn đại quân để chọc thủng phòng tuyến phong tỏa cũng không phải là chuyện có thể làm trong một sớm một chiều, huống chi thái độ của Lữ Cận Hiền rõ ràng là không cầu diệt địch, chẳng qua chỉ phòng thủ mà thôi. Mắt thấy đã tốn hơn nửa tháng, đại quân Tây Lăng vẫn không thể đẩy lùi phòng tuyến của Mặc gia quân về phía sau dù chỉ là một dặm. Mà hai mươi vạn đại quân của Mộ Dung Thận từ Nam lên Bắc cũng đã ngày càng tiến tới gần.

“Vương gia, chiến báo Tây Lăng.” Trong đại trướng, một binh lính vội vã đi vào, hai tay trình lên một phong thư sau đó lui ra.

Trấn Nam Vương mở ra tin tức này vừa nhìn, sắc mặt hơn nửa tháng chưa hề có vẻ sáng sủa lúc này âm trầm sắp chảy ra nước. Tướng sĩ trong trướng liền vội vàng hỏi: “Vương gia, Tây Lăng xảy ra chuyện gì?” Trấn Nam Vương cau mày, thản nhiên nói: “Chu Diễm, Long Dương chết trận, Đằng Phong bị vây ở Phụng thành.”

Mọi người một mảnh xôn xao, Chu Diễm và Long Dương cũng không phải là người bình thường. Lúc trước khi Lôi Chấn Đình xuất hiện, bọn họ chính là tướng quân nổi danh nhất Tây Lăng, mà thời đại của Long Dương và Chu Diễm chính là đại biểu cho thời kỳ mà thực lực của đại quân Tây Lăng cường thịnh nhất. Cho dù là Lôi Chấn Đình có danh xưng chiến thần Tây Lăng thì cũng không thể không thừa nhận, mất đi đám người Chu Diễm, chiến lực của đại quân Tây Lăng đã bị

giảm xuống. Dù sao Lôi Chấn Đình có lợi hại thế nào cũng chỉ có một người, không chỉ thống lĩnh đại quân Tây Lăng thì còn phải chiếu cố chính sự. Mà người thường thường cũng không thể chu đáo được.

Mà bây giờ, mới không đến một tháng, Tây Lăng đã mất đi bốn năm thành trì, thậm chí còn tổn thất hai danh tướng danh chấn thiên hạ. Mặc gia quân, hoặc nói Mặc Tu Nghiêu rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.

“Điều này sao có thể? Mặc Tu Nghiêu chỉ dùng thời gian không tới mười ngày đã có thể dẹp xong Biện thành?” Có người kinh hô.

Lôi Chấn Đình trầm giọng nói: “Nói chính xác là sáu ngày, sáu ngày không chỉ công phá Biện thành, mà còn tiêu diệt cả mười mấy vạn đại quân của Chu Diễm ẩn nấp ở phụ cận Biện thành.” Mặc dù đối với chuyện Chu Diễm vẫn có thể ẩn núp mười mấy vạn đại quân Lôi Chấn Đình cũng kinh sợ như trước, nhưng hiện tại Chu Diễm người cũng đã chết, Tĩnh Quốc quân cũng toàn quân bị diệt. Nói những thứ này cũng không còn bất cứ ý nghĩa gì.

Nghe vậy, cho nên mọi người không khỏi cũng hít một ngụm khí lạnh.

“Vương gia, vậy bây giờ phải làm thế nào cho phải? Thế tử. . . . . .” Cái khác đều nói được, Lôi Đằng Phong bị vây ở Phụng thành cũng là phiền toái lớn. Cứu sao, phái người nào đi, cứu thế nào? Không cứu, Trấn Nam Vương chỉ có một nhi tử Lôi Đằng Phong, sao có thể không cứu?

Lôi Chấn Đình hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Lập tức phái Kim Y vệ, vô luận thế nào cũng phải mang Đằng Phong từ Phụng thành ra!”

“Vương gia, Phụng thành. . . . . .” Tướng lãnh dè dặt hỏi. Lôi Chấn Đình hạ mắt, nắm tay đặt trên đùi khẽ dùng sức, trầm giọng nói: “Hiện tại quản không được nhiều như vậy, sáng mai, quay đầu suất

binh xuôi nam!”

“Vương gia! Tây Lăng. . . . . .” Dù sao cũng còn là tướng lĩnh Tây Lăng, muốn bọn họ biết Tây Lăng bị Mặc gia quân chiếm lĩnh mà có thể thờ ơ, những tướng lĩnh này cũng làm không được, ánh mắt nhìn về phía Lôi Chấn Đình đều có chút khó xử. Lôi Chấn Đình nhíu mày, trầm giọng nói: “Chúng ta đã mắc mưu của Mặc Tu Nghiêu. Về tình về lý Mặc Tu Nghiêu đều không thể động thủ với Đại Sở, cho nên hắn mới dẫn chúng ta đối phó Đại Sở, mà hắn sẽ nhân cơ hội này tấn công Tây Lăng. Chúng ta bây giờ trở về không được. Một khi chúng ta dây dưa với đại quân của Lữ Cận Hiền quá lâu, Mộ Dung Thận cùng binh mã Đại Sở phía sau cũng sẽ nhào lên, ba phương vây kín. Đến lúc đó chúng ta có thể có bao nhiêu người trở lại Tây Lăng còn không biết được.”

Tại chỗ sắc mặt mọi người thoạt nhìn đều rất khó coi, “Vương gia, vậy chúng ta nên làm thế nào cho phải?”

Lôi Chấn Đình lạnh nhạt nói: “Nếu không thể lui về, như vậy. . . Chúng ta sẽ phải đi phía trước, một đường đi về phía nam đánh hạ phương Nam Đại Sở. Hiện tại Mộ Dung Thận mang quân lên bắc, chúng ta vừa lúc xuôi nam sẽ chạm trán hắn. Đến lúc đó, tình huống xấu nhất cũng chỉ là chúng ta trú đóng ở Giang Nam, cùng Đại Sở lấy sông Vân Lan làm ranh giới. Mà trong khoảng thời gian ngắn. . . Đại Sở không có năng lực xuôi nam giao thủ với chúng ta, Bắc Phương quân đội Bắc Cảnh và Bắc Nhung cũng khiến bọn họ đủ bận rộn. Hơn nữa, trong thời gian ngắn Mặc Tu Nghiêu cũng không thể chiếm cứ tất cả lãnh thổ Tây Lăng. Nhiều nhất. . . Đánh tới kinh thành hắn sẽ phải thu binh. Đến lúc đó chúng ta vẫn có thể cùng Tây Lăng tiếp ứng. Nếu như. . . Đằng Phong có thể đủ sức khống chế được thế cục Tây Lăng mà nói. . . . . .”

Mọi người trầm mặc, không có ai hỏi ra nếu như Thế tử không thể

khống chế được sẽ như thế nào?

Ít nhất Lôi Chấn Đình đã tìm ra được một con đừng nhìn như không tệ. Chiếm cứ Giang Nam của Đại Sở, nơi đó giàu có và đông đúc, bọn hắn có nằm mộng cũng muốn nghĩ đến, cũng là nguyên nhân khiến bọn họ trăm năm qua không ngừng nảy sinh ý đồ với Đại Sở. Rõ ràng cũng có cùng nguồn gốc, tại sao Đại Sở có được đất đai phồn hoa giàu có và đông đúc, mà bọn họ chỉ có thể ở Tây Bắc hít khí lạnh ăn phong trần?

Mọi người ngầm trao đổi ánh mắt, nhỏ giọng nghị luận chốc lát, rốt cục mới cùng kêu lên: “Cẩn tuân mệnh lệnh của Vương gia.”

Lôi Chấn Đình vừa lòng gật đầu, mặc dù lần này khinh suất trong tay Mặc Tu Nghiêu, nhưng trong lòng lão rất rõ, cho dù có đấu lại một lần lão vẫn sẽ chọn làm như vậy. Có Mặc Tu Nghiêu và Mặc gia quân ở Tây Bắc, muốn đánh vỡ cục diện lúc trước cũng chỉ có thể mạo hiểm. Mà thổ địa Tây Lăng so với Đại Sở thật sự mà nói cũng quá mức cằn cỗi.

“Hiện tại, phó tướng, Bản vương cho ngươi ba mươi vạn binh mã. Bắc thượng liên hiệp với Bắc Nhung tiến công Hồng Nhạn quan! Những người còn lại theo Bản vương xuôi nam!” Suy nghĩ một chút, Lôi Chấn Đình nhanh chóng ban lệnh.

Phó tướng sửng sốt, có chút không hiểu nói: “Vương gia, lúc này chúng ta đi trêu chọc Định Vương Phủ có phải có chút. . . . . .”

Lôi Chấn Đình hừ nhẹ một tiếng, nói: “Không cần lo lắng, không cần thật sự công phá Hồng Nhạn quan, chỉ cần làm như đang cố cường công (tấn công bằng sức mạnh) là được. Sau khi Bản vương mang binh xuôi nam, không cho Lữ Cận Hiền có thời gian rảnh rỗi đi gây phiền toái cho Bản vương!” Phó tướng lúc này mới sáng tỏ tâm tư

của Lôi Chấn Đình, không khỏi hỏi: “Nếu chúng ta tiến công Hồng Nhạn quan, Lữ Cận Hiền có thể hồi binh cứu viện hay không? Nếu là như vậy, chúng ta có thể xông phá phong tỏa của Mặc gia quân trở lại tăng viện cho Tây Lăng hay không?”

Lôi Chấn Đình lắc lắc đầu nói: “Lữ Cận Hiền không có ngu như vậy, nếu chúng ta trở lại Tây Lăng…, hắn sẽ chỉ liều lĩnh ngăn trở chúng ta. Nhưng nếu chúng ta xuôi nam. . . Trong mắt hắn thì Tây Bắc quan trọng hơn Giang Nam thuộc về Mặc Cảnh Lê nhiều.”

Phó tướng thần phục, “Vương gia anh minh, là mạt tướng suy nghĩ không chu toàn. Mạt tướng lĩnh mệnh.”

Lôi Chấn Đình gật đầu nói: “Đi đi, phải tránh không được hành động thiếu suy nghĩ, Bản vương đã phái người liên lạc với chủ tướng của quân Bắc Nhung. Chắc rất nhanh sẽ có tin tức. Đợi đến khi Bắc Nhung và Mặc gia quân Tây Bắc đánh nhau rồi, ngươi liệu mà hành sự tùy theo hoàn cảnh.”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Chỉ huy một đám tướng lĩnh, Lôi Chấn đình có chút xuất thần nhìn về hướng tây bắc. Một lúc lâu, mới cười lạnh một tiếng nói: “Mặc Tu Nghiêu, lúc này coi như ngươi thắng nửa ván. Nhưng chờ đến khi Bản vương nắm được Giang Nam. . . . .”

Chương 305: Tính toán của Mặc Cảnh

Mặc Cảnh Lê cũng sớm biết hành động khác thường của Trấn Nam Vương. Cho dù Mặc Cảnh Lê có ngu xuẩn hơn nữa thì hắn vẫn nhớ được Giang Nam mới thực sự là nơi hắn an ổn dựng nghiệp, huống chi cho tới bây giờ Mặc Cảnh Lê cũng chưa từng là kẻ ngu xuẩn thực sự, chỉ là so với một số người thì hắn chưa đủ thông minh mà thôi. Cho nên, sau khi biết được hành động của Trấn Nam Vương, đầu tiên Mặc Cảnh Lê lợi dụng thân phận Nhiếp chính vương hạ lệnh cho Mộ Dung Thận lúc này đang lãnh binh Bắc thượng, toàn lực ngăn trở Trấn Nam Vương xuôi nam. Mộ Dung Thận lãnh binh Bắc thượng là vì binh mã ở phương bắc đã bị Trấn Nam Vương đánh cho không còn hình dạng gì, đang định tìm Lôi Chấn Đình tính sổ, đương nhiên cũng không để ý chuyện tính sổ ở nơi nào, sau khi nhận được chỉ thị của Mặc Cảnh Lê lập tức dẫn đại quân đi theo hướng đông nam, thay vì thẳng lên phương bắc như lúc đầu, muốn chặn trước đại quân Tây Lăng.

Mà sau khi tính toán xong những thứ này, Mặc Cảnh Lê vẫn không thể an tâm, âm thầm ra lệnh cho tâm phúc của mình lặng lẽ chuẩn bị dời đô xuôi nam, hoàn toàn không nghĩ đến sinh tử những tướng sĩ vẫn còn đang ở biên quan, đối chiến cùng hai nước Bắc Cảnh và Bắc Nhung. Nhưng những cử động này của Mặc Cảnh Lê cũng không thực sự giấu diếm được mọi người, rất nhanh một phong mật thư từ Sở kinh theo hướng đông bắc đã truyền đến Tử Kinh quan.

Trên Tử Kinh quan, tình hình chiến sự một ngày so với một ngày lại càng khó khăn hơn, khiến cho hơn một tháng này, Lãnh Hoài già nua gầy đi không ít. Đại quân Bắc Cảnh dường như biết được Đại Sở

hiện giờ đã không còn sức chiến đấu, kể từ khi Bắc nhung tiến quân vào quan nội, liền bắt đầu tấn công ngày một điên cuồng hơn. Lãnh Hoài có lý do để khẳng định, Bắc Nhung và Bắc Cảnh đã sớm âm thầm bắt tay với nhau. Mặt khác, lương thảo quân nhu từ Sở kinh đưa đến Tử Kinh quan lại càng ngày càng ít, kể từ khi tân hoàng đăng cơ đến nay, lương thảo đã đưa đến chậm trễ mười ngày rồi. Nếu như qua mười ngày nữa vẫn không có lương thảo…, thì không cần Bắc Cảnh tiến công, Đại Sở cũng sẽ không chiến mà bại đấy.

“Phụ thân, tìm con có chuyện gì?” Lãnh Hạo Vũ đột nhiên bị gọi đến thư phòng, vẻ mặt cà lơ cà phất nhìn lão cha trước mắt đang mày kiếm nhíu chặt, dường như hoàn toàn không cách nào hiểu được vì sao phụ thân nhà mình lại sầu lo vậy. Cái bộ dáng thong dong bình tĩnh này của hắn thế nhưng lại dẫn tới một trận hỏa lớn của Lãnh Hoài. Không biết bắt đầu từ khi nào, đứa con trai này ở trước mặt ông luôn chính là bộ dáng vô vị dù trời có sập xuống cũng có người chống đỡ, cái gì cũng không để ý như vậy. Mặc dù đã biết Lãnh Hạo Vũ cũng không thật sự là cái loại thiếu gia hoàn khố cái gì cũng không biết, nhưng nhìn đến bộ dạng này của hắn, Lãnh Hoài vẫn không nhịn được muốn động tay động chân.

“Cợt nhả còn ra hình dáng gì!” Lãnh Hoài trầm giọng nói.

Lãnh Hạo Vũ bĩu môi, chẳng lẽ phải giống như Lãnh Đại, cả ngày mang cái bản mặt thối như người ta thiếu nợ hắn mấy trăm vạn lượng bạc không trả, mới được coi là có bộ dáng sao? Đảo cặp mắt trắng dã, Lãnh Hạo Vũ nói: “Phụ thân, rốt cuộc có chuyện gì? Con còn muốn bồi Đình Nhi đi chơi đấy.” Gân xanh trên trán Lãnh Hoài giật giật, “Chơi? Bây giờ là lúc nào mà ngươi còn có thời gian cùng thê tử du ngoạn? Thê tử của ngươi có chuyện gì thế? Ngươi đã không hiểu chuyện, nàng cũng không hiểu chuyện sao? Cả ngày hồ nháo!”

Bản thân bị nói hai câu, Lãnh Hạo Vũ cũng cảm thấy không sao cả, nhưng nói nương tử thì không được rồi. Lãnh Hạo Vũ không vui nói: "Thê tử con thì làm sao? Có thể quản gia có thể sinh con có thể theo con làm ăn còn có thể theo con ra chiến trường. Cho dù không bằng Định Vương Phi nhưng dù sao cũng không kém. Thê tử của ngài có được không? Thê tử của lão đại nhà cha có được không?" Nói đến phần sau, Lãnh Hạo Vũ dần dần càng cảm thấy đắc ý rồi, dường như lại càng cảm thấy nương tử nhà mình quả nhiên vô cùng tốt .

Lãnh Hoài nghe hắn nói vậy, khóe miệng không nhịn được co rút, bất đắc dĩ nói: "Ta gọi ngươi tới không phải là muốn nghe ngươi khoác lác về thê tử của ngươi!"

"Con có nói khoác sao? Con chỉ nói sự thật thôi đấy." Lãnh Hạo Vũ bất mãn thấp giọng lầu bầu, trong lòng nói thầm, còn không phải là tự ngài lôi ra sao? Sớm nói chuyện chính sự không phải được rồi sao? "Có chuyện gì, phụ thân cứ nói."

Lãnh Hoài nhíu nhíu mày, trầm giọng nói: "Kinh thành rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đừng nói ngươi không biết, ta biết ngươi có con đường tin tức khác." Lãnh Hạo Vũ không khỏi hướng ông cười một tiếng, ngửa đầu hỏi: "Phụ thân cũng biết đường tin tức này của con là từ đâu tới sao? Người thật muốn dùng ? Người lấy cái gì để đổi?"

"Chuyện này. . ." Lãnh Hoài cứng họng, mặc dù Lãnh Hạo Vũ chưa từng nói cái gì, nhưng mấy tháng này chung đụng, Lãnh Hạo Vũ cũng không cố ý gạt ông. Bấy nhiêu cũng đủ để ông đoán được, những năm qua rốt cuộc đứa con trai này của mình đã làm những thứ gì. Mặc dù vừa kinh hãi tức giận đối với việc nhi tử lớn mật tự ý làm bậy, nhưng mặt khác, người làm phụ thân có nhi tử không cần dựa vào trợ giúp trong nhà mà có được những thành tựu này, trong lòng ông cũng cảm thấy vài phần kiêu ngạo và trấn an. Lãnh Hạo Vũ cũng không gấp gáp, cười híp mắt chờ phụ thân đưa ra quyết định.

Thật lâu, Lãnh Hoài có chút thẹn quá hóa giận nhìn chằm chằm hắn nói: “Ngươi là con ta, ta làm cha hỏi ngươi một chút tin tức còn phải đưa tiền sao?”

Lãnh Hạo Vũ nhướng mày, nhìn có chút cợt nhả nhưng cũng không gây khó dễ, nhún nhún vai nói: “Thật ra thì cũng không có cái gì. Trấn Nam Vương bị Định Vương chặt đứt đường trở lại Tây Lăng, tính vứt bỏ cố hương đến Giang Nam đoạt địa bàn của Lê Vương. Lê Vương dĩ nhiên không chịu dễ dàng để cho hắn ta chiếm được địa bàn của mình, cho nên đang âm thầm trù bị hồi Giang Nam. Phải về Giang Nam đương nhiên sẽ phải mang theo rất nhiều thứ, thậm chí cả binh lực cũng mang về Giang Nam, nơi nào còn có tâm tư đi quản Tử Kinh quan nho nhỏ này chứ. Dù sao Lê Vương cũng không phải là hoàng đế, kinh thành không có hắn, mà Giang Nam phồn hoa, đối với hắn mà nói cũng không có tổn thất gì.”

“Cái gì?” Lãnh Hạo Vũ hời hợt nói, Lãnh Hoài nghe xong sắc mặt xanh mét, “Chuyện này sao có thể? Chẳng lẽ Lê Vương không biết, một khi kinh thành thất thủ, hơn phân nửa Đại Sở sẽ xong rồi sao!”

Lãnh Hạo Vũ nhướng mày nói: “Không tin sao người còn hỏi con? Cho dù Lê Vương không buông tay thì thế nào? Bắc Nhung đã nhập quan rồi, không bao lâu nữa cũng sẽ đánh tới Sở kinh, đến lúc đó Tử Kinh quan còn có thể chống đỡ được sao? Nếu như đến lúc đó mới rút lui, sợ rằng ngay cả mảnh đất Giang Nam kia Mặc Cảnh Lê cũng không giữ được đấy. Dĩ nhiên hắn nguyện ý rồi. Đi Giang Nam, hắn không cần phải làm Nhiếp chính vương gì đó nữa, đợi đến khi tiểu hoàng đế bị Bắc Nhung hoặc Bắc Cảnh giết chết, hắn có thể trực tiếp lên ngôi làm hoàng đế rồi.”

Lãnh Hoài á khẩu không trả lời được, lời nói này của Lãnh Hạo Vũ mặc dù thô tục không chút nể mặt, nhưng không thể phản đối là nói

rất đúng trọng điểm. Nhưng muốn ông ta cứ như vậy buông tha Tử Kinh quan đã thủ vững lâu như vậy, đặc biệt là đã biết rõ nếu buông tha cho Tử Kinh quan thì sẽ có hậu quả thế nào, làm sao ông ta có thể cam tâm?

“Vậy ngươi tới đây vì cái gì? Là thực hiện tính toán gì của Định Vương sao? Chẳng lẽ Định Vương thực sự sẽ trơ mắt nhìn Đại Sở rơi vào tay giặc sao?” Việc đã đến nước này, Lãnh Hoài cũng không tránh đi thân phận Lãnh Hạo Vũ nữa.

Nhất thời sắc mặt Lãnh Hạo Vũ càng khó nhìn, cười lạnh nói: “Con vì cái gì tới đây sao? Ai bảo ngài không biết sống chết, một bó tuổi còn chạy đến trên chiến trường?Con cuối cùng thật muốn xem không biết nên nhặt xác ngài với Lãnh Kình Vũ đấy? Về phần Định Vương, ngài không cần hy vọng. Lúc này Định Vương còn đang ở Tây Lăng đấy, cho dù hắn có thay đổi chủ ý cũng không mọc thêm cánh bay trở về được.” Bất kể Mặc Tu Nghiêu nghĩ thế nào, nhưng Lãnh Hạo Vũ xuất hiện ở nơi này thật sự là bởi vì lo lắng cho lão cha này không cẩn thận tự mình đùa giỡn rồi bỏ mạng trên chiến trường này. Không nghĩ tới đối phương hoàn toàn không lĩnh tình, cũng không thể trách sắc mặt Lãnh Hạo Vũ nhìn không tốt.

Lãnh Hoài cũng biết lời nói vội vàng này có chút qúa, cũng không để ý Lãnh Hạo Vũ nói chuyện khó nghe. Nhìn nhi tử trước mặt sắc mặt khó coi không khỏi thở dài, nói: “Thôi, mấy ngày nữa, ngươi mang theo Đình Nhi nhanh chóng trở về kinh thành đi thôi.” Lãnh Hạo Vũ nhướng mày, “Đây là ý gì?”

Lãnh Hoài tức giận nói: “Ngươi cũng nói Tử Kinh quan này thủ không được nữa. Ta và đại ca ngươi là tướng lãnh Đại Sở, chết trận nơi sa trường cũng là chuyện phải làm, ngươi lại còn muốn tới tham gia náo nhiệt? Nhân lúc tình huống lúc này còn tốt một chút, đi nhanh lên. Lãnh gia. . . Lãnh gia, nếu ngươi có năng lực, thì chiếu cố một chút đi

thôi.” Cho dù ông thần phục Đại Sở, thần phục hoàng thất, nhưng cũng không thật định bồi tất cả nhi tử của mình theo vào. Lãnh Hạo Vũ vốn không phải là thần tử Đại Sở, Lãnh Hoài đương nhiên không chút áp lực nào để cho hắn đi nhanh khỏi đây.

Lãnh Hạo Vũ cũng không đồng ý chuyện này, liếc mắt nói: “Lão bà nhi tử tôn tử của ai thì người đó tự đi mà chiếu cố.” Gia xin Vương gia chạy đến Tử Kinh quan này cũng không phải thật sự là tới nhặt xác đâu. Lãnh Hạo Vũ ở trong lòng yên lặng bồi thêm một câu.

Lãnh Hoài chỉ cho rằng hắn có khúc mắc với Lãnh gia, có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Cũng được, người đều có mệnh của mình, tùy ngươi.”

Lãnh Hạo Vũ cau mày, nhìn Lãnh Hoài nói: “Chẳng lẽ người chưa từng nghĩ tới chuyện rút lui? Thật sự muốn để vài chục vạn tướng sĩ này cùng người táng thân ở Tử Kinh quan?” Lãnh Hoài cười khổ, “Rút lui? Có thể rút lui đến đâu? Phía sau chúng ta chính là Sở kinh, chúng ta có thể lui, nhưng những dân chúng bình thường này có thể lui tới nơi nào? Lão phu cả đời này không có đánh qua trận chiến kinh thiên động địa nào, nhưng cũng chưa bao giờ làm con rùa đen rút đầu bỏ thành mà chạy.” Lãnh Hạo Vũ chỉ đành phải đảo cặp mắt trắng dã, phất tay nói: “Được rồi, con mới mặc kệ, cha cũng đừng quản con. Lúc nên đi con tự nhiên sẽ đi.” Thật đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, đành phải đánh ngất xỉu lão đầu này sau đó đóng gói mang về Tây Bắc là được rồi. Mặc dù hắn nhìn lão đầu này không vừa mắt, nhưng cũng không có ý định sớm phải lo ma chay cho lão cha nhà mình sớm như vậy. Huống chi, Vương gia còn muốn có thêm một đại tướng có thể đánh trận đấy. Ừ. . . Mới vừa năm mươi, số tuổi cũng không coi là lớn, còn có thể mang binh thêm mấy năm đấy!

Lãnh Hoài bị nhi tử dùng ánh mắt quỷ dị đánh giá, hết sức không được tự nhiên, nhưng nhất thời đoán không ra rốt cuộc hắn đang suy

nghĩ gì, đành phải phất tay một cái để hắn lui ra.

Lại nói Tử Kinh quan bên này còn có Lãnh Hoài thủ vững, tạm thời cản trở được bước chân của đại quân Bắc Cảnh. Bên kia thì không được dễ dàng như vậy, đại đa số binh mã Bắc Nhung đều là kỵ binh, hơn nữa khí hậu quan ngoại khắc nghiệt đã sớm rèn nên tính tình hung hãn hơn so với người ở quan nội như Đại Sở của binh lính Bắc Nhung, ngay cả chiến mã cũng đứng đầu trong các nước. Các nước xung quanh, bàn về kỵ binh có thể ở ngang tầm với Bắc Nhung cũng chỉ có Hắc Vân kỵ của Mặc gia quân, nhưng nhân số của Hắc Vân kỵ lại ít hơn nhiều lắm so với kỵ binh của Bắc nhung. Hơn nữa Hắc Vân kỵ am hiểu đánh chớp nhoáng, tiến công bất ngờ. Nếu thực sự đấu trực diện chưa chắc đã có thể thắng được đại quân Bắc Nhung. Cho nên có thể tưởng tượng được tình hình sau khi mấy chục vạn thiết kỳ Bắc Nhung nhập quan.

Người Bắc Nhung khác Bắc Cảnh, mặc dù đại đa số người Bắc Cảnh đều là man di xuất thân từ vùng thiếu văn minh, nhưng Nhậm Kỳ Ninh hay Lâm Nguyện cũng là người Trung Nguyên, dưới tay hắn cũng chiêu mộ được không ít nhân tài Trung Nguyên. Hắn cũng biết chuyện mình cần làm là thống trị Trung Nguyên chứ không phải hủy diệt Trung Nguyên. Cho nên những nơi đại quân Bắc Cảnh đã đi qua mặc dù không thể nói là không gây ra chút tổn thương nhỏ đáng kể nào, nhưng cũng không xuất hiện chuyện tàn sát bừa bãi. Nhưng người Bắc Nhung thì không giống như vậy, người Bắc Nhung hoàn toàn là dân tộc du mục, bọn họ tiến vào Trung Nguyên là muốn chiếm đất đai màu mỡ, sản vật phì nhiêu của Trung Nguyên làm của riêng. Cho nên, đối với dân chúng Đại Sở, đương nhiên không chút lưu tình giết chóc tàn sát. Ở phương bắc, những nơi quân Bắc Nhung đi qua có thể nói là tiếng than dậy khắp đất trời, máu chảy thành sông, dân chúng dọc đường bị tàn sát.

Lúc này trong phủ Nhiếp chính vương Đại Sở hoàn toàn ngưng

trọng, Hoa quốc công trợn mắt trừng trừng, hung hăng trừng mắt nhìn Mặc Cảnh Lê đang bình tĩnh ngồi trước mặt. Ý nghĩ muốn đi trấn thủ biên quan của Hoa quốc công cuối cùng cũng không thể thực hiện được, cũng không phải Mặc Cảnh Lê không tin vào năng lực của Hoa quốc công, mà là giống như Mặc Cảnh Kỳ, hắn cũng đề phòng Hoa quốc công. Mặc dù ngoài mặt không ai nói, nhưng Hoàng hậu mất tích rốt cuộc đang ở đâu, trong lòng Mặc Cảnh Lê cũng biết rõ. Hắn có lý do tin tưởng, Hoa quốc công phủ đã sớm tìm được con đường lui cho mình. Điều hắn lo lắng chính là, Hoa quốc công mang theo binh mã Đại Sở đi về hướng tây bắc.

“Vương gia, đại quân Bắc Nhung đã nhập quan, đại quân Bắc Cảnh vẫn tiếp tục tiếp cận. Vì sao Vương gia lại chậm chạp không chịu phát lương thảo cho Lãnh tướng quân? !” Hoa quốc công lớn tiếng hỏi.

Trong mắt Mặc Cảnh Lê hiện lên một tia kinh ngạc, thản nhiên nói: “Tin tức của Lão quốc công cũng rất linh thông đấy.”

Hoa quốc công hừ nhẹ một tiếng, lạnh nhạt nói: “Lão phu chinh chiến nửa đời, ở trong quân đương nhiên có một vài cố hữu.” Mặc dù cho tới nay, Hoa gia và Lãnh gia chưa bao giờ vừa mắt nhau, nhưng ban đầu khi Lãnh Hoài mới ra chiến trường cũng từng lăn lộn dưới tay Hoa quốc công một thời gian. Cho nên, lúc này Hoa quốc công hỏi tới cũng không tính là kỳ quái.

Mặc Cảnh Lê dĩ nhiên sẽ không tin lời nói của Hoa quốc công…, nhưng cũng không thể hiện ra, chỉ thản nhiên nói: “Lão quốc công nên biết, kể từ khi Mặc gia quân quyết liệt với Đại Sở, phương Bắc. . . Sớm muộn gì cũng chống đỡ không nổi .” Nói đến đây, Mặc Cảnh Lê cũng không phải là không có chút phẫn hận. Cho dù hắn không phải là hoàng đế, nhưng cũng là người nắm trong tay quyền khống chế Đại Sở. Không có một người nào, không có một người đương

quyền nào nguyện ý nhìn tất cả lãnh thổ mình cai quản bị xâm chiếm, nhưng sự thật này cho dù không chịu được, hắn cũng không thể không thừa nhận.

Hoa quốc công cười lạnh một tiếng, nói: “Không có lương thảo, không có viện binh đương nhiên là thủ không được rồi. Lão phu biết, căn cơ của Lê Vương ở phương nam, nghe nói Nhiếp chính vương Tây Lăng dẫn binh xuôi nam tất nhiên là gấp gáp rồi.”

“Hoa quốc công!” Trên mặt Mặc Cảnh Lê hiện lên một tia tức giận, trầm giọng nói: “Hoa quốc công xin thận trọng lời nói.”

Hoa quốc công cũng không nhường bước, “Chẳng lẽ lão phu nói không đúng? Vương gia khấu trừ lương thảo của Lãnh Hoài, không viện binh cho phương bắc, chẳng lẽ không phải muốn xuôi nam sao?” trong mắt Mặc Cảnh Lê hiện lên vẻ chật vật, tức giận nói: “Phương nam vốn trọng yếu hơn phương bắc, nếu Giang Nam bị Lôi Chấn Đình chiếm mất, đến lúc đó phương bắc cũng không chống đỡ nổi, chúng ta kẹp ở giữa trước sau thụ địch thì nên làm thế nào? Đây hết thảy đều là do Mặc Tu Nghiêu tạo thành, nếu không phải hắn chạy đi tấn công Tây Lăng, còn chặn đường lui của Lôi Chấn Đình, làm sao Lôi Chấn Đình lại đi ngược lên thượng du đến Giang Nam?”

Nghe vậy, Hoa quốc công nhàn nhạt nhìn Mặc Cảnh Lê, dường như đang nhìn một hài tử không hiểu chuyện vậy. Mặc Cảnh Lê cũng hiểu mình vô cớ gây sự… Định Vương Phủ đã nói rõ đoạn tuyệt quan hệ với Đại Sở. Vô luận Mặc Tu Nghiêu tấn công Tây Lăng cũng được, đoạn tuyệt đường lui của Lôi Chấn Đình cũng thế, đều là vì lợi ích của chính hắn. Trong chuyện này có tổn hại đến lợi ích của người nào cũng không phải là chuyện của Mặc Tu Nghiêu. Thân là cấp trên, vốn sẽ không coi lợi ích của kẻ khác quan trọng hơn lợi ích của bản thân. Hơn nữa, nếu Đại Sở không chịu thua kém mà nói…, hoàn toàn có thể liên hiệp với Định Vương Phủ chặn chết Lôi Chấn Đình. Để Lôi

Chấn Đình mang theo binh mã một đường hướng nam đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, chính là do chính bọn hắn vô năng. Nhưng Mặc Cảnh Lê vẫn không nhịn được muốn giận chó đánh mèo, nếu như không có Mặc Tu Nghiêu, căn bản sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Lấy lại tinh thần, Mặc Cảnh Lê cũng không muốn tiếp tục thảo luận cái vấn đề ai đúng ai sai này với Hoa quốc công nữa. Trong triều đại đa số lão nhân đều cố ý thiên vị với Định Vương Phủ, cho dù hiện giờ Định Vương Phủ đã rũ bỏ quan hệ với Đại Sở, thậm chí còn mang đến tai nạn lớn cho Đại Sở, những người này vẫn sẽ nói chuyện thay Mặc Tu Nghiêu. Tình hình này khiến cho Mặc Cảnh Lê vừa hận lại vừa cảm thấy bất đắc dĩ.

“Hoa lão công đến quý phủ của Bản vương, không phải là vì muốn thảo luận chuyện này với Bản vương đấy chứ?” Mặc Cảnh Lê lạnh nhạt hỏi.

Hoa quốc công liếc hắn một cái, đã đến lúc này rồi. Nếu ông tới không phải là muốn thảo luận chuyện lương thảo quân nhu, chẳng lẽ tới uống trà với hắn sao?

Mặc Cảnh Lê nói: “Thật ra thì những chuyện này Lão quốc công thật sự không cần quan tâm, tự nhiên sẽ có các đại thần khác đi làm, chẳng lẽ Lão quốc công cho rằng cả đám đại thần trong triều đều là hạng giá áo túi cơm sao?” Hoa quốc công cười lạnh, mấy năm này Mặc Cảnh Lê bản lĩnh gì cũng không học được, chỉ có mồm mép là học được không tệ. Đại thần trong triều quả thật không phải là hạng giá áo túi cơm, nhưng cũng không có người nào giải quyết chuyện biên cảnh đấy. Đều giống Lê Vương, không ít người âm thầm bận rộn thu dọn nhà chuẩn bị xuôi nam. Hoa quốc công nhìn Mặc Cảnh Lê, trầm giọng nói: “Từ khi Bắc Nhung nhập quan tới nay, một đường giết chóc dân chúng. Những nơi bị quân Bắc Nhung xâm chiếm đã

sớm tiếng than dậy khắp trời đất, đất cằn ngàn dặm, không biết Vương gia có nghe nói không?"

Mặc Cảnh Lê sửng sốt, gật đầu nói: "Bản vương quả thật có nghe nói một chút. Có điều. . . Lời đồn đãi không khỏi có chút không xác thực. Lão quốc công suy nghĩ nhiều quá rồi."

Hoa quốc công giận quá hóa cười, "Lời đồn đãi? Không xác thực? Đến cùng có phải lời đồn hay không, lão phu không tin Lê Vương điện hạ lại không biết. Sau này Sở kinh một đường dời về phía nam đất đai bằng phẳng, lão phu có thể biết Lê Vương muốn thối lui đến đâu hay không? Thối lui đến Giang Nam sao? Kỵ binh Bắc Nhung không thạo thủy chiến đúng là chủ ý tốt. Nhưng lão phu muốn hỏi một câu, Lê Vương điện hạ sẽ buông tha cho hơn ngàn vạn dân chúng phương bắc Đại Sở sao?" Nhìn Mặc Cảnh Lê trầm mặc không nói, nét mặt già nua của Hoa quốc công hiện ra vẻ bi thương, đau thương ngó chừng Mặc Cảnh Lê nói: "Lê Vương, những dân chúng bị tàn sát kia cũng là con dân Đại Sở, cũng là con dân của Mặc gia ngươi đấy!"

Mặc Cảnh Lê sắc mặt âm trầm, nhìn Hoa quốc công nói: "Hoa quốc công đang chỉ trích Bản vương sao?"

Hoa quốc công buồn bã cười khổ nói: "Lão phu có tài đức gì dám chỉ trích Nhiếp chính vương? Lão phu chỉ nhớ rõ năm đó Nhiếp chính vương Mặc Lưu Danh đã từng nói một câu —— người có được dân tâm sẽ có cả thiên hạ! Lê Vương điện hạ coi con dân của mình không khác gì vật có thể tiện tay vứt bỏ, làm sao có thể trông cậy vào bọn họ tận trung với ngươi? Năm đó lúc Nhiếp chính vương nhiếp chính, tình hình Đại Sở chưa chắc đã tốt hơn bây giờ. . . . . ."

"Đủ rồi!" Mặc Cảnh Lê thô bạo ngắt lời Hoa quốc công…, Hoa quốc công dốc hết tâm tư khuyến cáo, vào trong tai hắn càng giống như đang châm chọc. Mắt lạnh nhìn lão giả trước mắt, Mặc Cảnh Lê cười

lạnh nói: “Bản vương không có bản lãnh của Mặc Lưu Danh và Mặc Tu Nghiêu, vậy thì thế nào? Nếu không Bản vương thay ngươi mời Mặc Tu Nghiêu về, hoặc là trực tiếp thỉnh Hoàng thượng nhường vị cho Mặc Tu Nghiêu?” Hoa quốc công bị hắn châm chọc như vậy, trong lúc nhất thời giận đến cả người phát run. Nếu như nói tiên đế là một người kiêu hùng rất có tâm cơ…, thì huynh đệ Mặc Cảnh Lê và Mặc Cảnh Kì quả thực chính là cá biệt của Mặc gia rồi. Đã đến cục diện này rồi mà vẫn không chịu tự mình tỉnh lại, trái lại lại đem sai lầm đổ lên người khác. Gặp phải hậu nhân nhưu vậy, khí số của Đại Sở quả nhiên . . . đã hết rồi sao?

Hoa quốc công hít vài hơi, kiềm chế một chút tức giận trong lòng, mới đứng lên nói: “Cũng được, lão phu nói Lê Vương nghe không vào, lão phu cũng không rảnh rỗi đi chọc người sinh khí. Thỉnh Lê Vương sớm điều động lương thảo và viện quân, trợ giúp tiền tuyến Bắc Cảnh và Bắc Nhung!”

Hoa quốc công nuốt xuống khẩu khí này, tức giận trong lòng Mặc Cảnh Lê vẫn còn chưa tiêu tán, lạnh lùng nhìn Hoa quốc công nói: “Hoa quốc công, Bản vương nhớ ngươi trí sĩ (từ quan) đã lâu. Điều lương thảo hay không, có viện binh hay không, đều là chuyện của Bản vương, Hoa quốc công vẫn nên trở về phủ nghỉ ngơi thật tốt đi thôi. Nói không chừng không đến mấy ngày nữa chúng ta sẽ phải lên đường nam hạ, vạn nhất trên đường thân thể Hoa quốc công có sơ suất gì, Bản vương cũng không biết ăn nói thế nào với Hoa gia.”

“Lão phu sẽ không rời kinh.” Hoa quốc công nghiêm mặt nói.

Mặc Cảnh Lê không để ý, Hoa quốc công có muốn rời kinh hay không cũng không phải chuyện ông ta có thể tự quyết định. Mặc dù Hoa quốc công đã nhiều năm không mang binh rồi, nhưng trong quân quả thật cũng không có thiếu cố hữu. Mặc Cảnh Lê tuyệt đối sẽ không để ông ở lại kinh thành, thay vì để Mặc Tu Nghiêu chiếm tiện

nghi, thay vì thế, hắn tình nguyện đưa Sở kinh cho Bắc Nhung và Bắc Cảnh đấy!

Về phần ý nguyện của Hoa quốc công, hoàn toàn không có trong suy nghĩ của Mặc Cảnh Lê. Nếu Hoa quốc công thật sự không hợp tác, hắn cũng không ngại dùng sức mạnh.

“Lê Vương!” Tính toán của Mặc Cảnh Lê làm sao Hoa quốc công lại nhìn không ra, không chỉ là tính toán của hắn, mà ngay cả ý nghĩ của hắn Hoa quốc công cũng có thể đoán được mấy phần. Chính vì vậy nên trong lòng ông mới càng thêm khổ sở, tâm tính này của Mặc Cảnh Lê, đừng nói l hiện giờ đang trong thời loạn thế, mà cho dù là thái bình thịnh thế, cũng không thích hợp làm một Quân vương. Hoa quốc công lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói: “Lão phu tuyệt đối sẽ không rời kinh thành, nếu Vương gia kiên trì, không ngại thử một chút mang thi thể lão phu ra khỏi kinh thành!”

Mặc Cảnh Lê có chút không vui cau mày, mặc dù hắn nhìn Hoa quốc công cực kỳ không thuận mắt. Nhưng Hoa quốc công là cựu thần trải qua bốn triều đại ở kinh thành, hắn cũng không thật dám bức chết Hoa quốc công. Hơn nữa thuyết phục những lão gia hỏa kia đồng ý dời đô cũng là chuyện lớn, nếu Hoa quốc công lại công khai phản đối…, rất nhiều cựu thần cũng sẽ không đồng ý . Cau mày nói: “Quốc công, Bản vương cũng là vì tốt cho ngươi. Ngươi tuổi đã cao như thế rồi, sao không đến Giang Nam an hưởng tuổi già. Về phần Sở kinh. . . Luôn có một ngày chúng ta còn có thể lấy lại được.”

Hoa quốc công cười lạnh một tiếng, “An hưởng tuổi già? Mơ tới những dân chúng uổng mạng kia gào khóc, lão phu ngủ không được, an không được! Lão phu một thân già này, cũng sống đủ rồi, thề cùng Sở kinh cùng chết cùng sống!”

Mặc Cảnh Lê nén giận đứng dậy, nhìn chằm chằm Hoa quốc công

một hồi lâu mới lạnh lùng bỏ lại một câu, “Bản vương tuyệt sẽ không để lại cho ngươi một binh một tốt!” Sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Lưu lại Hoa quốc công ngồi ở trong khách sảnh giật mình sửng sốt một hồi lâu, rốt cục ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Ngu xuẩn! Đại Sở gặp phải tên ngu xuẩn này. . . . . .” Lão lệ buồn bã tung hoành trên khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn. Nhìn Nhiếp chính vương phủ bốn phía nóc điêu khắc xanh vàng rực rỡ, chỉ đành phải từ từ đứng dậy tập tễnh đi ra ngoài.

Đại Sở. . . Xong rồi. . . . . .

Chương 306: Sở Đế xuôi nam, không đánh mà thắng

Sau nửa tháng, Đại Sở Nhiếp chính vương Mặc Cảnh Lê mang theo Thái hậu và tân hoàng mới đăng cơ không lâu cùng trong phần lớn quan viên trong triều xuôi nam đến Giang Nam. Mà ở lại kinh thành còn lại là một đám cựu thần cùng quan văn thanh lưu, lấy Hoa quốc công là người dẫn đầu. Ở tiền tuyến, tướng sĩ nhận được tin tức kia, nhất thời lòng quân rệu rã, chiến sự vốn lạc quan lại càng thất bại thảm hại, chiến tuyến của đại quân Bắc Nhung không ngừng đi về phía nam. Mười ngày sau, Tử Kinh quan sau mấy tháng kiên trì rốt cục cũng bị công phá. Số lượng lớn tướng sĩ Bắc Cảnh tràn vào quan nội.

Mà lúc này, tại Tây Lăng xa xôi, lúc Mặc Tu Nghiêu nhận được tin tức, Mặc gia quân cũng đã dẫn binh đến dưới hoàng thành Tây Lăng. Cuộc chiến ở Phụng Thành có kinh nghiệm cùng với ma luyện ở Biện thành, Trần Vân và một đám tiểu tướng biểu hiện có chút xuất sắc, mặc dù cuối cùng Lôi Đằng Phong đã được Kim Y vệ kịp thời chạy tới cứu đi, nhưng khuyết điểm cũng không che lấp được ưu điểm. Đại quân Mặc gia quân một đường đẩy mạnh, liên tục mấy tháng chiến đấu ác liệt không ngừng nghỉ, cũng làm cho một chi binh mã vốn không có bao nhiêu kinh nghiệm này trở thành tinh binh bách chiến thực sự của Mặc gia quân. Đợi đến thời điểm Mặc gia quân tiến đến phía dưới hoàng thành Tây Lăng, đã là tháng chín.

Sau khi vây quanh hoàng thành Tây Lăng, Mặc Tu Nghiêu cũng không lập tức hạ lệnh công thành. Chỉ vây mà không tấn công, cũng nhân cơ hội này để các tướng sĩ liên tục mỏi mệt suốt mấy tháng nay có thời gian nghỉ ngơi.

Mà lúc này trong hoàng cung tây Lăng, Tây Lăng Hoàng chân mày nhíu chặt nhìn người thanh niên mặc áo trắng trước mắt. Phía dưới Tây Lăng Hoàng, Từ Thanh Bách áo trắng ôn văn nhĩ nhã cũng đang mỉm cười đánh giá Tây Lăng Hoàng trước mắt. Tây Lăng Hoàng năm nay cùng lắm mới ngoài năm mươi, nhưng so với Trấn Nam Vương mất một cánh tay vẫn có khí độ to lớn, lại lộ ra vẻ suy nhược ra mặt. Có lẽ là do hàng năm đắm chìm trong ca múa thanh sắc, khiến cho bề ngoài của ông ta cực kỳ gầy gò, sắc mặt tái xám ánh mắt mờ đục. Ngay cả mí mắt cũng ủ rũ rủ xuống, cũng không phải già nua nhưng lại làm cho người ta cảm thấy không có chút sinh khí nào.

Từ Thanh Bách không thèm để ý chút thị vệ trong hoàng cung Tây Lăng đứng cách đó không xa nhìn chằm chằm mình, thật ra thì so với lúc hắn mới tới Tây Lăng đã khá hơn chút, ban đầu có lẽ Tây Lăng Hoàng cũng không tính gặp. Có lẽ Tây Lăng Hoàng cũng không nghĩ đến đại quân Tây Lăng của ông ta ở trước mặt Mặc gia quân lại không chịu nổi một kích như vậy. Cho đến khi Mặc gia quân dùng thời gian ngắn ngủi không tới nửa tháng liên tiếp công phá Biện thành và Phụng thành, mới làm cho ông ta thực sự khẩn trương. Chẳng qua cuộc đàm phán này, hơn nữa lại là đàm phán có quan hệ đến vận mệnh của đất nước cũng không là dễ giải quyết như vậy. Hơn nữa trong lòng Tây Lăng Hoàng vẫn mang một chút hy vọng xa vời, cho nên thái độ vẫn dao động không ngừng. Mà hôm nay binh lính Mặc gia quân đã ở dưới thành mà Trấn Nam Vương phủ vẫn không có nửa điểm tin tức, cũng khiến ông ta chịu không được mà do dự.

Nhiều năm ở Tây Bắc, Từ Thanh Bách vẫn luôn ở địa phương cực kỳ cằn cỗi tham dự việc đồng áng. Nhưng điều này cũng không làm mất đi hơi thở thư hương bẩm sinh trên người hắn, thậm chí thời gian mấy năm qua đã tôi luyện thiếu niên ban đầu có chút ngây ngô

càng thêm ôn nhuận bình thản. Trong đám nhi tử hậu nhân tính cách khác nhau của Từ gia, Từ Thanh Bách mới là người giống truyền nhân của Từ gia trăm năm thư hương môn đệ nhất, thực sự tài trí. Từ Thanh Trần quá mức xuất trần, Từ Thanh Trạch quá lạnh lùng, Từ Thanh Phong giống quân nhân hơn, mà Từ Thanh Viêm quá mức hoạt bát. Chỉ có Từ Thanh Bách, thần sắc ôn hòa nụ cười lạnh nhạt, thực sự là quân tử đoan phương như ngọc, bất luận kẻ nào cũng không sinh nổi tâm tư chán ghét.

“Tây Lăng Hoàng suy nghĩ thế nào?” Một lúc lâu, Từ Thanh Bách mới lạnh nhạt lên tiếng nói.

Tây Lăng Hoàng cũng không bởi vì thái độ ôn hòa của Từ Thanh Bách mà buông lỏng, chân mày vẫn nhíu chặt, vẻ mặt khó khăn. Từ Thanh Bách chậm rãi nói: “Thật ra thì Tây Lăng Hoàng cần gì phải khó xử như thế, Định Vương Phủ cũng không có ý định gây khó dễ Tây Lăng Hoàng, thật sự là có chút bất đắc dĩ mà thôi.”

Tại chỗ, mọi người, bao gồm cả thị vệ đứng ở cửa đề phòng nhìn vào trong điện cùng với Kỳ Lân đứng ở cửa đều im lặng rồi. Cũng đã đánh tới kinh thành nhà người ta rồi còn nói không có ý muốn làm khó, vậy thế nào mới coi là làm khó?

Đáp lại vẻ mặt không tin của Tây Lăng Hoàng, Từ Thanh Bách cười nói: “Nếu như không phải Trấn Nam Vương dã tâm bừng bừng xuất binh tấn công Đại Sở, Vương gia nhà chúng ta cũng sẽ không ra hạ sách tới gây khó dễ cho Tây Lăng Hoàng a.” Tây Lăng Hoàng ngưng mi nói: “Theo trẫm biết, Mặc gia quân đã đoạn tuyệt quan hệ với Đông Sở, vậy mà Từ Tứ công tử có thể dùng lời nói như thế đến lừa gạt trẫm.” Cho dù ông ta có là một con rối đi nữa thì cũng vẫn là một hoàng đế đấy, Từ Thanh Bách muốn lừa gạt ông ta quả thực là khinh bỉ trí thông minh của ông ta. Từ Thanh Bách cũng không để ý, có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Theo lý mà nói Vương gia nhà chúng ta

cũng không có ý nhúng tay vào chuyện của Đại Sở, nhưng Tây Lăng Hoàng cũng biết đấy, Tây Bắc đất đai cằn cỗi, nếu để Trấn Nam Vương chiếm được Đại Sở, lấy dã tâm bừng bừng của Trấn Nam Vương, chẳng lẽ sẽ không tới gây khó dễ với Định Vương Phủ sao?"

Tây Lăng Hoàng trầm mặc, lời nói của Từ Thanh Bách có chút thuyết phục được ông ta. Thật ra thì ông ta cũng hiểu lời Từ Thanh Bách thật ra phần lớn là ngụy biện, nhưng ở tình huống như vậy lòng người lại dễ dàng tiếp nhận những lời ngụy biện hơn so với lúc bình thường. Cho nên lúc này Tây Lăng Hoàng cũng không nhịn được nghĩ, nếu như Trấn Nam Vương không đi tấn công Đại Sở, có phải Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ không tấn công Tây Lăng hay không? Mà quan trọng nhất là, Lôi Chấn Đình tấn công Đại Sở cũng thôi đi, nhưng hắn lại mang đi binh mã tinh nhuệ nhất của Tây Lăng, mà Tây Lăng đang hết sức nguy nan, hắn lại căn bản không tính trở lại cứu viện, vẫn tiếp tục tấn công Đại Sở. Chuyện này làm cho Tây Lăng Hoàng vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Nhìn Tây Lăng Hoàng trầm mặc, Từ Thanh Bách tiếp tục nói: "Nói vậy Tây Lăng Hoàng cũng hiểu, lấy binh lực hiện nay của Tây Lăng. . . Hoàng Thành tuyệt đối thủ không được. Huống chi, cho dù lúc này Định Vương Phủ chúng ta lui binh. Tây Lăng Hoàng có thể ngăn cản được binh lực của các quốc gia Tây Vực sao? Theo như tại hạ biết, các tiểu quốc chư hầu Tây Vực đã hợp thành liên quân giữa mười lăm nước, suất lĩnh sáu mươi vạn đại quân, tập trung hỏa lực ở biên cảnh, muốn đòi lại nợ máu năm xưa của đại quân Tây Lăng ở Tây Vực đấy. . . . . ."

Nghe vậy, Tây Lăng Hoàng không nhịn được run lên. Năm đó ở Tây Vực rốt cuộc Long Dương đã giết bao nhiêu người, chỉ sợ đếm cũng đếm không hết. Khi xưa suốt mấy trăm năm Tây Vực cũng vẫn phải khuất phục dưới dâm uy của Tây Lăng, có thể nói đối với Tây Lăng thù sâu như biển. Chẳng qua là binh lực Tây Lăng quá mức cường

thịnh, những tiểu quốc này cũng chỉ có thể ngậm miệng nuốt máu vào trong. Nhưng ẩn nhẫn cũng không chứng tỏ rằng bọn họ cam nguyện thần phục, hiện giờ thì không còn như thế, Tây Lăng mới vừa bị Mặc gia quân đánh bại, những tiểu quốc này cũng bắt đầu rục rịch rồi.

Tây Lăng Hoàng tự biết mình tuyệt đối đấu không lại Mặc Tu Nghiêu, cũng tuyệt đối không đối phó nổi các nước Tây Vực có thù sâu như biển với Tây Lăng kia. Giống như chuyện ông ta vẫn luôn đấu không lại đệ đệ Trấn Nam Vương này, ông ta luôn luôn rất thức thời đấy. Một hồi lâu, cuối cùng Tây Lăng Hoàng mới mở miệng nói: "Từ Tứ công tử muốn nói cái gì?"

Từ Thanh Bách khẽ nhướng mày, biết trong lòng Tây Lăng Hoàng đã buông lỏng, cười nhạt nói: "Chỉ cần Tây Lăng Hoàng nhượng lại hoàng thành Tây Lăng, các thành trì Mặc gia quân đoạt được lúc trước cũng đều quy về Tây Bắc. Mặc gia quân sẽ lập tức thu binh, ta và ngươi song phương chung sống hòa bình, không phải rất tốt sao?"

Trong ngực Tây Lăng Hoàng suýt thì tại chỗ phun một ngụm máu ra ngoài. Sống chung hòa bình? ! Mặc gia quân chiếm một phần ba lãnh thổ Tây Lăng, tới cùng lại còn nói muốn sống chung hòa bình?

Tây Lăng Hoàng lắc đầu nói: "Hoàng Thành không được, chỉ cần Định Vương lập tức thu binh, đất đai lúc trước Mặc gia quân chiếm đoạt được có thể giao cho Định Vương Phủ, hơn nữa, trẫm còn có thể nhượng thêm Thanh Dương châu. Thanh Dương châu giáp giới với Đại Sở, diện tích còn lớn gấp đôi An Bình châu nơi có Hoàng Thành." Hoàng Thành là thủ đô và căn cơ của Tây Lăng đấy, nếu ngay cả Hoàng Thành cũng mất, vị hoàng đế như ông ta đây còn có thể diện gì chứ? Chẳng lẽ muốn học theo hoàng đế Đại Sở sao?

Lại nói, Tây Lăng quả thật không hổ là có cùng nguồn gốc với Đại Sở. Năm đó lúc kỵ binh phản kháng tiền triều, không lâu sau thì khai quốc. Tây Lăng cường, Đại Sở cũng mạnh, Đại Sở loạn Tây Lăng cũng loạn, suốt một hai trăm năm này, cũng không có bên nào chiếm được tiện nghi. Mà hôm nay, tân đế Đại Sở, hoàng thành Tây Lăng cũng đều bị người khác mang binh tiếp cận.

Từ Thanh Bách khẽ lắc chiết phiến, lắc đầu nói: "Tây Lăng Hoàng, hoàng thành Tây Lăng nói thật sự có ý nghĩa với ngài sao? Nếu nói Hoàng Thành. . . là nơi ở của thiên tử. Chỉ cần thiên tử còn đó, Hoàng Thành xây nơi nào chả được? Tình hình lúc này, cho dù có thể bảo vệ được Hoàng Thành. . . Ngài thật có thể an tâm ở lại sao?"

Tây Lăng Hoàng trầm mặc, đồng thời cũng không khỏi thầm oán giận tổ tiên chọn vị trí Hoàng Thành ở cái nơi quá không thích hợp đi. Hoàng thành Tây Lăng chỉ cách biên cảnh các nước Tây Vực không tới sáu bảy trăm dặm, thời điểm Tây Lăng cường thịnh còn dễ nói, các nước nhỏ phía tây dâng lên nào là cống phẩm trân quý, tuyệt thế giai nhân, bảo mã hiếm thấy gì đó đúng là cực kỳ thuận tiện. Nhưng một khi Tây Lăng xuống dốc rồi, kỵ binh của các quốc gia Tây Vực thậm chí không đến mấy ngày đã có thể giết đến dưới hoàng thành a. Huống chi, sau này còn phải tiếp giáp cùng với Mặc gia quân, Tây Lăng Hoàng chỉ cần suy nghĩ một chút đã cảm thấy như đứng đống lửa, như ngồi đống than.

Được Từ Thanh Bách nhắc nhở như vậy, Tây Lăng Hoàng nhất thời lại cảm thấy mảnh đất Hoàng Thành này có hơi nóng phỏng tay rồi. Thế mà ông ta nửa điểm cũng không nghĩ phía trước phải đối mặt với Mặc gia quân binh cường mã tráng, phía sau còn phải đối mặt với các nước Tây Vực có huyết hải thâm thù luôn nhìn chằm chằm vào. Nhưng dễ dàng giao Hoàng Thành cho kẻ khác như vậy, lúc này Tây Lăng Hoàng quả thật không hạ nổi mặt mũi này.

Từ Thanh Bách làm sao lại không rõ tâm tư của ông ta, cũng không gấp gáp, cười nhạt nói: “Cũng hết cách rồi, nếu Tây Lăng Hoàng không ngại, cẩn thận suy nghĩ mấy ngày? Dĩ nhiên, nếu như hai quân chúng ta có thể giải quyết trong hòa bình, Định Vương Phủ cũng sẽ không lấy không một ngọn thành trì của Tây Lăng Hoàng.” Ám hiệu rõ ràng như vậy khiến trong lòng Tây Lăng Hoàng vừa động, nghi hoặc nhìn về phía Từ Thanh Bách. Từ Thanh Bách khẽ mỉm cười, lạnh nhạt nói thêm một chút: “Tây Lăng hoàng thất chính thống. . . Vẫn bị Trấn Nam Vương áp chế. Năm đó nếu không phải Trấn Nam Vương loại bỏ dị kỷ, sao tam đại danh tướng Tây Lăng lại điêu linh đến mức này? Nếu như Tây Lăng và Định Vương Phủ có thể hòa thuận sống chung, dĩ nhiên sẽ là bằng hữu rồi. Bằng hữu giúp đỡ lẫn nhau không phải cũng là lẽ thường sao?”

Ánh mắt Tây Lăng Hoàng sáng lên, bất kể ông ta có bản lãnh thế nào, cũng vẫn là một hoàng đế, một người đàn ông. Một hoàng đế, nếu nói không có dã tâm muốn nắm trong tay đại quyền, thì ông ta cũng sẽ không ngồi nổi cái vị trí này. Bảng giá mà Từ Thanh Bách đưa ra, không thể nghi ngờ là vô cùng hấp dẫn người. Nếu như Định Vương Phủ trợ giúp ông ta chèn ép Lôi Chấn Đình, vậy ông ta có thể nắm giữ triều chính, trở thành hoàng đế chân chính của Tây Lăng, cho dù Tây Lăng chỉ còn lại hai phần ba lãnh thổ thì thế nào? Cũng không giống hiện tại đến nửa phần quyền lợi cũng không có? Thậm chí còn không bằng một vương hầu tự tại bình thường.

Đạo lý tốt quá hoá dở Từ Thanh Bách hiểu rõ, cho nên chỉ nói đến đây thì dừng không nói thêm nữa. Thản nhiên đứng dậy cáo từ Tây Lăng Hoàng, để cho ông ta có thời gian tự mình suy tư.

Lúc gần đi, vẫn không quên lưu lại một câu, “Bệ hạ, thật ra thì Tây Lăng đến bước đường này cũng không phải lỗi của ngài. . . . . .”

Nhìn Thanh Bách thong dong rời đi, Tây Lăng Hoàng không khỏi có

chút thất thần và ghen tỵ. Cho dù đối phương chỉ là một thanh niên trẻ tuổi đến quan hàm chính thức cũng không có. Nhưng người này lại có thể ở trước mặt vua của một nước như ông ta, thể hiện ra khí độ cùng thong dong bình thản, lại khiến ông ta ghen tỵ không dứt. Đồng thời, một câu nói cuối cùng của Từ Thanh Bách cũng thật sâu khắc vào trong đầu ông ta. Đúng. . . Đây hết thảy cũng không phải lỗi của ông ta, mà là lỗi của Lôi Chấn Đình!

“Bệ hạ?” Nội thị bên cạnh tiến lên dâng trà nóng, có chút cẩn thận hỏi.

Cúi đầu nhấp một ngụm trà cống mà ông ta hay uống, lúc này Tây Lăng Hoàng mới thở phào nhẹ nhõm, làm như tùy ý hỏi: “Ngươi nói xem. . . Hoàng Thành thủ được sao?”

“Bệ hạ anh minh thần võ, Tây Lăng thiên thu trường tồn. Tất nhiên có thể thủ được.” Nội thị cung kính nói, mặc dù lời nói ra chính hắn cũng không tin. May mà Tây Lăng Hoàng cũng không có ý truy cứu thật giả trong lời nói của hắn. Trầm mặc gật đầu nói: “Được rồi, từ từ quan sát vậy.” Nội thị im lặng không lên tiếng hầu hạ, hắn là người hàng năm đều hầu hạ bên cạnh Tây Lăng Hoàng. Chỉ nhìn thần sắc có thể đoán được mấy phần tâm ý của Tây Lăng Hoàng, lần này dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, chẳng qua hắn chỉ là một nội thị nho nhỏ, quốc gia đại sự còn không tới lượt hắn.

Trong đại trướng ngoài hoàng thành của Mặc gia quân, tướng lãnh trên dưới Mặc gia quân đều tụ tập đầy đủ, hơn thế rối rít nghị luận. Mặc gia quân một đường thế như chẻ tre đánh tới bên dưới hoàng thành Tây Lăng, nhưng Vương gia đã hạ lệnh cho bọn họ chỉ vây mà không tấn công, điều này làm cho rất nhiều tướng lĩnh trong lòng trăm mối ngổn ngang vẫn không có cách giải. Không phải hẳn là nên thừa dịp đại quân khí thế cường thịnh, nhanh chóng giành lấy Tây Lăng hoàng thành sao?

“Phượng Tam, rốt cuộc Vương gia và Vương Phi nghĩ như thế nào?” Bị người hỏi đến, Trương Khởi Lan cũng không kiêng kỵ cái này, trực tiếp mở miệng hỏi Phương Chi Dao đi theo bên cạnh Mặc Tu Nghiêu lâu nhất. Phượng Tam liếc mắt nhìn lên nóc đại trướng nói: “Ta làm sao biết được Vương gia nghĩ thế nào? Ta cũng không phải con sâu trong bụng Vương gia.”

Một phó tướng chần chờ một chút hỏi: “Có phải Vương gia muốn lui binh không?”

Lời vừa nói ra, những người khác cũng không nói chuyện rồi. Tin tức hoàng đế Đại Sở xuôi nam bọn họ đương nhiên cũng đều biết. Mặc dù không nguyện ý nhấc lên cái quan hệ gì với hoàng thất Đại Sở, nhưng đối với dân chúng Đại Sở, bọn họ cũng không phải không có chút tình cảm nào. Dù cho không được tận mắt nhìn thấy tình hình Đại Sở lúc này, nhưng cũng vẫn có thể đoán được mấy phần. Cho nên khó tránh khỏi suy đoán có phải Vương gia muốn lui binh.

“Thật ra thì. . . Lui binh cũng không phải không có khả năng. Nếu như Vương gia muốn tăng viện Đại Sở thì sao?” Có người chần chờ hỏi. Dù sao bọn họ với dân chúng Đại Sở là cùng một mạch, thậm chí trong quân Mặc gia, phần lớn thân bằng cố hữu của mọi người vẫn còn ở Đại Sở. Nếu như Vương gia thật có ý xuất binh Đại Sở…, cũng sẽ không có người nào phản đối. Mặc gia quân có hận hoàng thất Đại Sở bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không có quan hệ với dân chúng bình thường, lòng người dù sao cũng đều là thịt.

“Hơn nữa, Bắc Nhung và Mặc gia quân còn có đại thù. Nếu như Vương gia thật sự có tính toán này, chúng ta đương nhiên sẽ không phản đối.” Năm đó tiền Định Vương Mặc Tu Văn, còn có mấy vạn tướng sĩ Mặc gia quân chết oan, cộng thêm gần hai mươi vạn tướng sĩ Mặc gia quân chết trận năm đó, đều là chết trong tay người Bắc

Nhung.

“Đang nói cái gì đó?” Giọng nói thanh nhã của Diệp Ly từ ngoài trướng truyền đến, mọi người vội vàng đứng dậy hành lễ. Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly tay trong tay mà đến, hai đầu lông mày mang theo nhàn nhạt ấm áp, hiển nhiên là tâm tình cũng không tệ lắm.

“Tham kiến Vương gia, Vương Phi.”

Mặc Tu Nghiêu nắm tay Diệp Ly đến chủ vị ngồi xuống, nhướng mày nhìn chúng tướng cười nói: “Câu hỏi của Vương Phi, tất cả mọi người đang nói cái gì mà náo nhiệt thế?” Vân Đình thình lình bị đám người đẩy ra ngoài, bất đắc dĩ nhìn một chút đám đồng lieu đều là mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, đành phải nói: “Khởi bẩm Vương gia, mạt tướng đang suy đoán Vương gia định khi nào thì công thành.”

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của Vân Đình, Diệp Ly không khỏi cười một tiếng nói: “Không cần khẩn trương, ta và Vương gia chỉ tùy tiện hỏi một chút. Ngồi xuống nói chuyện.”

“Đa tạ Vương Phi!” Lúc này Vân Đình mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng trở lại ngồi bên cạnh Trần Vân.

Mặc Tu Nghiêu tự tiếu phi tiếu nhìn tướng lãnh phía dưới hỏi: “Các ngươi cũng muốn biết lúc nào công thành sao?”

Các tướng lĩnh rối rít gật đầu, bọn họ đang trông mòn con mắt a. Mắt thấy sắp đến lúc đánh hạ hoàng thành Tây Lăng, đây là đại nghiệp mà Mặc gia quân gần hai trăm năm qua chưa thực hiện được đấy.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn bọn họ nói: “Bản vương không có ý định tấn công Hoàng Thành.”

Nghe vậy, mọi người không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Mặc dù sớm đã có chút suy đoán nhưng khi thật sự nghe Vương gia nói vậy, bọn họ vẫn còn có chút kinh ngạc. Huống chi, nếu như không có ý định công thành…, vậy bọn họ căn bản cũng không cần thiết tới đây a, trực tiếp hồi phủ, đám binh sĩ phòng thủ của Tây Lăng còn có gan truy đuổi sao?

“Vương gia. . . vì sao không đánh?” Vẫn là Vân Đình không nhịn được giơ tay hỏi, mọi người nhất thời đồng loạt nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt hỏi, “Tấn công Biện Thành, Mặc gia quân tổn thất bao nhiêu binh mã?”

Mọi người im lặng, mặc dù dọc theo đường đi có thể nói là Mặc gia quân đều thuận lợi. Nhưng trận Biện thành kia vẫn tổn thất không ít binh lực, chỉ tính sơ sơ, Biện thành tổn thất đến gần tám chín vạn binh lực. Thiếu chút nữa thì mất đi toàn bộ binh mã dọc đường. Hiện giờ dưới hoàng thành Tây Lăng sở dĩ còn ba mươi vạn binh mã, chẳng qua là mười mấy vạn tinh binh Lữ Tụng Hiền phái tới bổ sung sau đó. Tổn thất đều là binh mã tinh nhuệ nhất của Mặc gia quân.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Mặc dù hoàng thành Tây Lăng không có lịch sử lâu đời như Biện thành, nhưng năng lực phòng ngự cũng tuyệt đối cao hơn Biện thành không chỉ một bậc. Hơn nữa. . . Trong tam đại danh tướng cuối cùng chỉ còn lại một, Thuận Thiên Đại tướng quân Phong Ngạo còn đang ở Hoàng Thành trước mặt. Mặc gia quân quả thật có thể đánh hạ Hoàng Thành Tây Lăng, nhưng Bản vương lại không tính giao ra nhiều tổn thất như vậy. Vả lại. . . Bản vương cũng không muốn phá hủy hàng phòng ngự của cái tòa thành này.”

Niên đại của Hoàng Thành này cũng không phải rất lâu đời, cùng lắm cũng chỉ mới một trăm năm mươi năm. Là thành trì mà Tây Lăng mất

thời gian mười mấy năm mới xây dựng xong. Năm đó khi Tây Lăng còn cường thịnh, các nước Tây Vực cũng không an phận. Hai đời hoàng đế khai quốc Tây Lăng dám chọn Hoàng Thành ở nơi gần biên cảnh này, không thể không nói gan dạ sáng suốt hơn người. Hoặc là trong đó cũng có mấy phần ý tứ muốn con cháu đời sau thời thời khắc khắc cảnh giác. Mà một khi Mặc gia quân đoạt được toàn bộ bắc phương Tây Lăng, nơi từng là biên cảnh của Tây Lăng sẽ trở thành biên cảnh của Mặc gia quân. Mà Hoàng Thành sẽ trở thành nơi phòng ngự các nước Tây Vực kiên cố nhất đồng thời cũng là phòng tuyến cuối cùng.

“Vậy. . . Vương gia định làm thế nào? Chúng ta cũng không thể cứ kéo dài không đánh như vậy sao?” Trương Khởi Lan hỏi.

Mặc Tu Nghiêu cười không đáp, mọi người nhìn về phía Diệp Ly.

Diệp Ly thuận theo cười khẽ, “Binh pháp nói thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, kỳ thứ phạt binh, kỳ hạ công thành*(*Đánh giặc giỏi nhất là dùng mưu; thứ đến là dùng ngoại giao, thứ nữa là dùng binh; thứ nữa là đánh phá thành lũy*.) . . . Người dùng binh có thể không đánh mà thắng, mới là thượng sách.”

Mọi người bái phục, quả nhiên Vương Phi không phải người phàm.

Phượng Chi Dao sờ sờ lỗ mũi, trong lòng yên lặng suy tư, có binh thư nào nói như vậy sao?

Vân Đình khâm phục, Vương Phi đọc nhiều sách vở, tiểu gia gặm binh thư suốt ba tháng, còn không thấy được đâu!

“Khụ khụ. . .” Phượng Chi Dao ho nhẹ một tiếng, cung kính lãnh giáo, “Vương Phi có ý không chiến mà thắng sao? Chuyện này. . . Chỉ sợ không dễ dàng như vậy đi?” Cho dù Tây Lăng Hoàng thật sự não tàn

thì quan viên trong triều Tây Lăng cũng sẽ không đồng ý tặng không Hoàng Thành cho bọn họ. Đây chính là Hoàng Thành, là thủ đô của một quốc gia đấy, không phải là một củ khoai tây đâu!

Diệp Ly cười nói: “Có được hay không, chúng ta chờ một chút chẳng phải sẽ biết sao?”

Trương Khởi Lan cau mày hỏi: “Chúng ta không công thành, vậy. . . Nếu có viện binh tới cứu viện thì phải xử trí thế nào?” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nhìn hắn một cái, nói: “Xử trí thế nào? Đương nhiên là giết! Không cần đi quản cái hoàng thành khỉ gió kia, nếu có bất kỳ đại quân nào đến trợ giúp Tây Lăng, hết thảy đều giết cho Bản vương!”

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhỏm, vẫn là muốn đánh. Có điều, đánh dã chiến bọn họ chắc chắn chiếm ưu thế hơn công thành đấy.

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Mọi người cùng hô lên đáp, Phượng Chi Dao như có điều suy nghĩ, thật ra thì. . . đây cũng là một loại công tâm sao?

“Khởi bẩm Vương gia, Vương Phi, ngoài doanh có người từ trong hoàng thành Tây Lăng đi ra cầu kiến.” Thị vệ ngoài cửa đi vào bẩm báo nói.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày hỏi: “Người nào?”

Thủ vệ nói: “Nói là Từ gia Tứ công tử, nhưng hắn cũng không có tín vật của Định Vương Phủ, cho nên. . . . . .” Từ Thanh Bách không giống với Từ Thanh Trần, Từ Thanh Trạch thường xuyên ở Ly thành, cũng không giống với Từ Thanh Phong lăn lộn trong quân doanh, người trong Mặc gia quân biết hắn cũng không nhiều. Đặc biệt là binh lính cấp thấp bình thường biết đến hắn lại càng ít hơn, cho nên

y theo quy củ, vẫn muốn vào trước bẩm báo một tiếng mới dám cho người đi vào trong doanh.

Diệp Ly nghe vậy cũng vui mừng, “Tứ ca tới?”

Mặc Tu Nghiêu lôi kéo Diệp Ly đứng dậy cười nói: “Đã như vậy, chúng ta đi ra ngoài nghênh đón Tứ công tử. Bản vương cảm thấy hắn sẽ mang đến tin tức tốt cho chúng ta.” Mọi người đều tò mò, Từ gia Tứ công tử sao lại ở hoàng thành Tây Lăng? Mà quan trọng hơn, hắn có thể mang đến cho bọn họ tin tức tốt gì?

Đoàn người đi tới bên ngoài đại doanh, đã có người trước một bước đi ra ngoài nghênh đón Từ Thanh Bách. Chính là Từ Thanh Phong đang trong lúc rảnh rỗi đi ra cửa lắc lư, vừa lúc đụng phải, thấy tứ đệ nhà mình vốn nên đang ở Tây Bắc trồng rau lại ly kỳ xuất hiện ở Tây Lăng, hơn nữa còn từ trong hoàng thành đi ra, Từ Thanh Phong sợ hết hồn. Lôi kéo Từ Thanh Bách đánh giá hồi lâu, xác định không có chút tổn thương nào mới hỏi: “Tứ đệ, làm sao đệ lại ở chỗ này? Đại bá mẫu có biết không?”

Nhìn vẻ mặt hết sức xoắn xuýt của Tam ca, Từ Thanh Bách tâm tình tốt lắc đầu cười nói: “Tam ca, xem ra huynh trôi qua không tệ?”

Từ Thanh Phong hai đầu lông mày thần thái phi dương, cười nói: “Đó là đương nhiên, Tam ca của đệ lần này lập được không ít công lao đấy. Tần Phong nói, trở về sẽ thăng huynh lên làm phó thống lĩnh Kỳ Lân.” Mặc dù Từ Thanh Phong cũng hiểu trong chuyện này cũng có mấy phần nhờ vào mặt mũi của biểu muội nhà mình. Dù sao thống lĩnh tiểu đội lập nhiều chiến công cũng không chỉ có một mình hắn, nhưng hắn cũng biết, Tần Phong tuyệt đối không phải là người không phân biệt nổi công tư, chuyện này ít nhất thể hiện Tần Phong đã thừa nhận năng lực của hắn.

“Vậy thì phải chúc mừng Tam ca rồi.” Từ Thanh Bách cười nói. Từ Thanh Phong thu mặt cười, nói: “Đệ còn không nói cho ta biết tại sao lại ở chỗ này đấy? Nếu Đại bá mẫu biết đệ chạy đến đây còn không bị hù chết!”

Từ Thanh Bách bất đắc dĩ cười khổ nói: “Phụ thân và Đại ca cũng biết, đợi đến khi đệ ở bên này không có chuyện gì đệ cũng sẽ viết thư báo bình an. Tam ca, đệ có việc muốn gặp Ly nhi và Định Vương.”

“Tam ca. . . . . .” Đang nói, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đã đi trước một bước ra ngoài, phía sau còn đi theo một cái đuôi dài, khiến cho Từ Thanh Bách cũng không khỏi được có hai phần thụ sủng nhược kinh.

“Như thế nào?” Mặc tu Nghiêu nhàn nhạt hỏi.

“May mắn không làm nhục mệnh.” Từ Thanh Bách cười nhạt.

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Viết tới đây, thật ra thì mỗ Phượng phát hiện, một cái quốc gia vô luận có Trấn Nam Vương quyền thần như vậy hay Định Vương Phủ trung thần cũng không phải là một chuyện tốt. Trấn Nam Vương cường quyền tàn phá tôn nghiêm và huyết tính của Tây Lăng Hoàng. Nếu như là Mặc Cảnh Kỳ thì ta cảm thấy được cho dù hắn gì cũng không biết, điên điên khùng khùng hắn cũng tình nguyện hi sinh cho tổ quốc chứ không nguyện ý chắp tay Hoàng Thành cho người ta. Mà Định Vương Phủ bảo vệ Đại Sở bình an hai trăm năm, vô hình trung tàn phá năng lực và tướng lãnh của những quân đội khác của Đại Sở. Một khi Mặc gia quân cùng Đại Sở ly tâm, hậu quả có thể nghĩ. Bết bát nhất chính là phương thức hoàng tộc Đại Sở kiêng kỵ Mặc gia quân không phải là bồi dưỡng tướng lãnh khác để chống lại hắn,

mà là vừa chèn ép Định Vương Phủ vừa sợ xuất hiện thêm một Định Vương Phủ khác. Cho nên dẫn đến Đại Sở trừ Định Vương Phủ và mấy lão tướng ra thì không có danh tướng nào khác.

Chương 307: Vào thành, công chúa Lăng Vân khiêu chiến

Đón Từ Thanh Bách vào trong doanh, đuổi đi một đám tiểu tướng tò mò, chỉ còn lại đám người Phượng Chi Dao, Trương Khởi Lan, trong đại trướng mới một lần nữa yên tĩnh lại.

Phượng Chi Dao hơi ngạc nhiên đánh giá Từ Thanh Bách: "Từ Tứ công tử đến Tây Lăng lúc nào thế, chúng ta không hề biết một chút tin tức gì." Từ Thanh Bách mỉm cười nhìn thoáng qua Diệp Ly đang đánh giá mình, lại cười nói: "Ta tới cũng khá lâu rồi, vốn tưởng rằng các ngươi phải mấy ngày nữa mới có thể đến đấy." Hắn nói như vậy, đám người Phượng Chi Dao cũng hiểu, Từ Thanh Bách này tám phần là Vương gia và Vương Phi bí mật phái tới hoàng thành Tây Lăng. Về phần tới làm cái gì . . . Nhìn một chút Từ Thanh Bách ôn văn nho nhã nở nụ cười, trong mắt Phượng Chi Dao hiện lên một tia hiểu rõ.

"Tứ ca, mấy ngày nay có bị thiệt thòi gì không?" Mặc dù nhìn thấy Từ Thanh Bách bình yên vô sự, Diệp Ly yên tâm rất nhiều. Nhưng trong lòng vẫn còn có chút lo lắng Tứ ca ở Tây Lăng phải chịu ủy khuất. Dù sao người Tây Lăng cũng không có đạo lý đối đãi văn nhân như Đại Sở, trước khi đại quân Mặc gia quân đến, người Tây Lăng đối với Tứ ca chỉ sợ cũng sẽ không khách khí như vậy.

Từ Thanh Bách mỉm cười an ủi: "Không có việc gì, chỉ là tại Tây Lăng nhàm chán một chút thôi. Hiện tại các ngươi đến rồi đương nhiên cũng thuận lợi hơn nhiều."

Mặc Tu Nghiêu uống trà, nhẫn nại nhìn chằm chằm Diệp Ly và Từ

Thanh Bách hàn huyên xong mới mở miệng hỏi: “Tây Lăng Hoàng có tính toán gì?”

Từ Thanh Bách gật đầu nói: “Ngày hôm qua ta lại đến gặp Tây Lăng Hoàng một lần, đại binh tiếp cận khiến hắn có áp lực rất lớn. Hơn nữa điều kiện chúng ta đưa ra cũng đủ khiến hắn động tâm. Nhưng. . . chỉ sợ nhất thời hắn chưa bỏ xuống mặt mũi mà chắp tay nhượng xuất Hoàng Thành được. Chỉ sợ chúng ta còn phải đánh thêm hai trận chiến. Mấy ngày qua binh mã cứu viện từ các nơi cũng nên đến rồi, đoán chừng chúng ta tùy tiện đánh lui hai đường, cũng là lúc hắn nên thức tỉnh.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Bản vương hiểu rồi, huynh cực khổ.”

Từ Thanh Bách cười nói: “Đây là bổn phận, nói cái gì mà cực khổ?” Trương Khởi Lan lúc này mới phục hồi lại tinh thần, có chút trợn mắt hốc mồm nhìn Từ Thanh Bách. Một hồi lâu mới nói: “Vương gia muốn nói, chúng ta không cần đánh Hoàng Thành. Từ Tứ công tử thuyết phục hoàng đế Tây Lăng giao Hoàng Thành cho chúng ta sao?” Lúc này ánh mắt Trương Khởi Lan nhìn về phía Từ Thanh Bách càng giống như đang nhìn một quái vật vậy. Từ Thanh Bách khiêm tốn cười nói: “Cũng không phải là tặng không, đương nhiên chúng ta cũng phải bù đắp cho hắn một vài thứ.”

Trương Khởi Lan vung tay lên nói: “Đây là hoàng thành Tây Lăng đấy, bù thứ gì cũng là chúng ta buôn bán có lời. Từ Tứ công tử tuổi còn trẻ đã có năng lực như thế, tại hạ nghe nói năm đó Từ gia Từ Nhị tiên sinh mười mấy tuổi đã có thể khẩu chiến quần nho, hôm nay xem ra, Từ Tứ công tử hẳn là trò giỏi hơn thầy.” Dứt lời, Trương Khởi Lan không khỏi ở trong lòng chậc lưỡi. Người Từ gia này cũng quá kinh khủng rồi, chỉ há miệng đã có thể lợi hại hơn vài chục vạn binh mã bọn hắn rồi. Còn có vị Đại công tử Từ gia kia, nghe nói ngay cả chính sự mà bình thường khiến Vương gia bận rộn không ngừng,

hắn cũng dễ dàng xử lý gọn ghẽ. Nói lại. . . Vương gia có một đám anh em vợ như vậy. . . Không tự chủ, ánh mắt Trương Khởi Lan nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu cũng có thể được gọi là đồng tình.

Những người khác tự nhiên đều nhìn thấy ánh mắt của Trương Khởi Lan, Mặc Tu Nghiêu nhất thời đen mặt. Mặc dù hắn cũng cảm thấy đám anh em vợ này, trừ Từ Thanh Phong tương đối dễ đùa bỡn một chút, những người còn lại, một so với một càng đáng ghét hơn. Nhưng cố tình đám người kia đều rất hữu dụng a, so với năng lực của bọn họ, thỉnh thoảng bị bọn họ làm phiền một chút, Mặc Tu Nghiêu cũng cảm thấy không đáng kể. Nhưng ngay cả như vậy, hắn cũng không vui khi thấy thuộc hạ của mình đồng tình mình.

Phượng Chi Dao cúi đầu buồn bực ho một tiếng che dấu nụ cười bên mép, hỏi: “Tứ công tử nắm chắc sao? Tây Lăng Hoàng rốt cuộc vẫn là hoàng đế, hắn thật sự chịu buông tha cho căn cơ của Tây Lăng sao?”

Từ Thanh Bách cười nói: “So với một hoàng thành còn có thể xây dựng lại, ở trong mắt Tây Lăng Hoàng, tính mạng và ngôi vị hoàng đế của hắn hiển nhiên quan trọng hơn một chút. Huống chi, lấy tình hình hiện giờ, các nước Tây Vực náo động, nơi này rõ ràng đã không còn thích hợp làm Hoàng Thành nữa rồi. Cho dù chúng ta không ép, ta đoán không quá ba tháng nữa chính hắn cũng sẽ muốn dời đô đấy.”

Trương Khởi Lan khẽ cau mày nói: “Đã như vậy, chúng ta còn muốn cái loại thành trì này làm cái gì? Chẳng lẽ chúng ta còn phải đi đánh nhau với các nước Tây Vực sao?” Mặc dù bọn họ cũng không sợ đám tiểu quốc Tây Vực kia, nhưng bây giờ bọn họ còn chưa đủ bận rộn sao? Hiện giờ Tây Bắc còn đang bị binh mã của Bắc Nhung và Trấn Nam Vương vây bắt đấy. Nơi nào có thời gian đi theo đám tiểu quốc Tây Vực đùa giỡn chứ? Diệp Ly cười khẽ nói: “Trương tướng

quân, có thù oán với các nước Tây Vực là Tây Lăng, không phải là chúng ta."

Trương Khởi Lan cả đời trên lưng ngựa, cũng không tinh thông chính sự, không hiểu nói: "Ý Vương Phi là?"

Diệp Ly cười nhẹ: "Các nước Tây Vực và Tây Lăng thù sâu như biển, nhưng chúng ta lại không có bất kỳ thù hận nào với bọn họ. Lãnh thổ của bọn họ bị Tây Lăng xâm chiếm cũng không nằm trong phạm vi đất đai hiện giờ chúng ta đang khống chế, sản vật của bọn họ bị Tây Lăng đánh cướp, chúng ta cũng không nhận được nửa phân. Mặc dù trước mắt Tây Lăng chúng ta đánh đến trở tay không kịp, trong khoảng thời gian ngắn có chút không thở nổi rồi, nhưng rốt cuộc vẫn còn hai phần ba diện tích đấy. Đến khi nhẫn nhịn quá mức. . . Bách túc chi trùng tử nhi bất cương* (*rết trăm chân, chết không ngã nhào. => ý nói người/tổ chức nắm quyền lớn cho dù không còn nữa nhưng lực ảnh hưởng vẫn còn*), nếu như các nước Tây Vực vẫn muốn báo thù…, tuyệt đối cũng sẽ không tự mình tìm thêm một kẻ địch vào lúc này. Mà chúng ta. . . Cần một con đường này để nối liền các nước Tây Vực, thậm chí xa hơn."

Phượng Chi Dao vỗ tay cười nói: "Thuộc hạ hiểu, sau khi nắm giữ những nơi này, phạm vị khống chế của Định Vương Phủ có thể trực tiếp đi qua các nước Tây Vực. Sau này muốn cùng thương nhân Tây Vực lui tới cũng không cần lo bị Tây Lăng chặn đường. Tây Bắc vật liệu bần cùng, nhưng hoàn toàn có thể trở thành một con đường buôn bán của thương nhân các nước. Hơn nữa, địa hình có thể tiến có thể lui, có thể công cũng có thể thủ. . . . . ."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu khen: "Phượng Tam nói không sai."

Trương Khởi Lan gật đầu nói: "Thì ra là như vậy, đã có nhiều chỗ tốt như vậy, chúng ta tự nhiên muốn lấy được hoàng thành Tây Lăng."

Từ Thanh Bách cùng đám người Diệp Ly nói chuyện trải qua hai tháng này, thương nghị một ít chuyện sẽ đàm phán với Tây Lăng Hoàng liền đứng dậy chuẩn bị trở về thành. Diệp Ly có chút bận tâm nói: “Tứ ca, hay là ca ở lại trong quân doanh đi. Vạn nhất Tây Lăng Hoàng đột nhiên đổi ý. . . . . .” Mặc dù khả năng không lớn, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có. Diệp Ly luôn luôn không hy vọng Tứ ca phải chịu cái thương tổn gì.

Từ Thanh Bách mỉm cười vỗ vỗ vai Diệp Ly nói: “Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì. Huống chi, nếu sứ giả đàm phán ta đây chạy trước, sao Tây Lăng Hoàng có thể tin tưởng chúng ta có thành ý.”

“Nhưng mà. . . . . .” Diệp Ly vẫn lo lắng. Từ Thanh Bách cười nói: “Sứ thần đi sứ các quốc gia thật ra thì chỉ cần nắm giữ tốt phân tấc, cũng sẽ không có nguy hiểm gì. Huống chi hiện nay rõ ràng là chúng ta đang chiếm ưu thế. Tây Lăng Hoàng bất lợi với ta thì có ích gì? Cùng lắm là muốn hả giận, hắn có thể nhẫn nại dưới tay Trấn Nam Vương nhiều năm như vậy, không phải là người có huyết tính, không cần lo lắng. Tứ ca đi về trước.”

Diệp Ly suy nghĩ một chút nói: “Muội để Tam ca dẫn người cùng nhau trở về.”

Để nàng có thể an tâm, Từ Thanh Bách chỉ đành phải đồng ý, gật đầu nói: “Cũng được, nhưng không thể quá nhiều người.”

Diệp Ly gật đầu, vội vàng gọi Trác Tĩnh đi mời Từ Thanh Phong.

Từ Thanh Phong đương nhiên hết sức vui vẻ theo Từ Thanh Bách đến Hoàng Thành . Mặc dù chỉ là anh em họ nhưng tình cảm của năm huynh đệ Từ gia xưa nay còn sâu sắc hơn anh em ruột. Từ Thanh Phong cũng không yên lòng cho Tứ đệ từ nhỏ luôn ôn văn

hữu lễ này, Diệp Ly vừa nói, Từ Thanh Phong ngay cả suy nghĩ cũng không có suy nghĩ mà lập tức đáp ứng. Từ thủ hạ của mình chọn lấy sáu Kỳ Lân đi theo Từ Thanh Bách, cùng nhau hồi Hoàng Thành.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Từ Thanh Bách, Tây Lăng Hoàng kiên trì mấy ngày, năm ngày sau khi Mặc gia quân liên tục đánh tan hai đường viện quân đến trợ giúp Hoàng Thành, rốt cục Tây Lăng Hoàng lại một lần nữa không nhịn được triệu kiến Từ Thanh Bách. Không có ai biết Từ Thanh Bách rốt cuộc cùng Tây Lăng Hoàng nói những gì. Ngày đó Tây Lăng Hoàng liền hạ thánh chỉ thông cáo thiên hạ, chiến sự giữa Định Vương Phủ và Tây Lăng đều là do Trấn Nam Vương Lôi Chấn Đình tự tiện xuất binh tấn công Đại Sở gây nên. Sau đó Trấn Nam Vương không chỉ không mang binh trở về cứu viện, còn tiếp tục dẫn binh xuôi nam tấn công nam phương Đại Sở. Thế nên hôm nay Hoàng Thành bị vây trong nguy cấp. Tây Lăng Hoàng thương cảm dân chúng và binh linh Tây Lăng khó giữ được mạng, nên cùng Định Vương Phủ nghị hòa, cắt nhường năm châu An Bình, Lăng Dương, Xương Bình, Tuyên Hoằng, Bình Xuyên của Tây Lăng cho Định Vương Phủ. Tây Lăng trong hai tháng sẽ dời đô đến An Thành nằm giữa Tây Lăng.

Chiếu này hạ xong, không chỉ có vua và dân trên dưới hoàn toàn chấn động. Cho dù là người nắm quyền của các nước láng giềng cũng kinh ngạc một trận. Mặc dù không có chiếm được toàn bộ Tây Lăng, nhưng Mặc gia quân dùng thời gian không tới ba tháng đã lấy được một phần ba lãnh thổ Tây Lăng bao gồm cả Hoàng Thành. Chiến lực này không thể không khiến lòng người sinh ra cảnh giác và sợ hãi, hơn nữa đây còn chưa phải toàn bộ binh lực của Mặc gia quân.

Sau khi chiếu thư của Tây Lăng Hoàng được ban bố, hoàn toàn trái ngược với khiếp sợ sợ hãi tức giận ở những nơi khác, trong quân doanh Mặc gia quân là một mảnh vui mừng. Ngày thứ chín sau khi

hoàng thành bị Mặc gia quân vây khốn, đại môn hoàng thành Tây Lăng rốt cục cũng mở ra, Mặc gia quân có thể lấy được thành trì phòng ngự kiên cố nhất Tây Lăng, hoàn toàn có thể được xưng tụng là không đánh mà thắng.

Bởi vì cũng không phải Tây Lăng hoàn toàn đầu hàng Mặc gia quân, nên Tây Lăng Hoàng cũng không có ra khỏi thành đón tiếp Mặc gia quân. Chẳng qua là phái đại thần trong triều đi theo Từ Thanh Bách cùng đến cửa thành nghênh đón. May mà như thế, rất nhiều thần tử Tây Lăng sắc mặt vẫn hết sức khó coi. Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cưỡi tuấn mã sóng vai mà đi, đi sau là Phượng Chi Dao mặc cẩm y màu đỏ cùng đám người Tần Phong, Trác Tĩnh. Phía sau bọn hắn là Hắc Vân Kỵ mặc áo đen cưỡi tuấn mã màu đen, còn có một phần bộ binh. Vì không muốn hù dọa dân chúng trong thành, Mặc gia quân cũng không vào thành hết. Chỉ dẫn theo một vạn người vào thành, phía dưới vài chục vạn binh mã thì ở lại ngoài thành do Trương Khởi Lan làm thống soái.

Mặc dù ban đầu ở Biện thành có chút lời đồn tàn sát hàng loạt dân trong thành, nhưng sau đó đã xử lý thật tốt. Hơn nữa dọc theo đường đi Mặc gia quân căn bản cũng không xâm phạm đến dân chúng, dân chúng bình thường trong hoàng thành Tây Lăng cũng không sợ hãi Mặc gia quân. Rối rít chen chúc ở hai bên đường phố xem náo nhiệt. Đợi đến khi nhìn thấy một đôi bích nhân đi đầu chính là Định Vương và Định Vương Phi, vô số ánh mắt hâm mộ dừng lại trên người hai người.

Đến khi vào đến cửa chính điện trước hoàng cung Tây Lăng, Tây Lăng Hoàng mới ra đón. Nhìn thấy hai người sóng vai cũng không khỏi sửng sốt một chút, dù sao danh tiếng hai người Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly không phải là lớn nhất thiên hạ này, nhưng cũng tuyệt đối có thể được coi là vang dội. Hơn nữa, Mặc Tu Nghiêu thành danh quá sớm, nên ở trong thâm tâm của rất nhiều người, không quen biết

sẽ xếp vào lớp người đi trước. Lúc này nhìn một đôi nam nữ trước mắt, mặc dù nam tử một đầu tóc trắng, nhưng dung nhan tuấn mỹ, khí thế lành lạnh. Mà nữ tử dung nhan thanh lệ tú nhã, uyển chuyển hàm xúc làm cho người ta cảm thấy mấy phần phóng khoáng và tiêu sái. Chỉ nhìn vào số tuổi, cùng lắm cũng chỉ mới hai mươi mà thôi. Nhân vật như thế, vô luận nói thế nào, đều không thể nghi ngờ là nhân vật phong lưu nhất thế gian.

“Ha ha, Định Vương, Định Vương Phi, Trẫm ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là phong thái bức người.” May là Tây Lăng Hoàng nhanh chóng phản ứng, thu hồi ánh mắt rơi trên người Diệp Ly. Mặc dù ông ta cũng có chút tật của người làm vua, nhưng vẫn chưa tới trình độ sắc mê tâm khiếu, dạng nữ nhân nào có thể nhìn, dạng nào không thể nhìn vẫn nhận thức được rõ ràng đấy.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt quét mắt nhìn ông ta một cái, thu hồi dần dần ánh mắt âm lãnh.

Diệp Ly cười nhạt nói: “Bệ hạ khách khí, nếu có gì đắc tội kính xin bệ hạ chớ trách.”

“Sao có thể, Vương Phi nói quá lời. Định Vương, Vương Phi, mời vào bên trong. Trẫm đã sai người chuẩn bị rượu nhạt, mong hai vị không ghét bỏ.” Thấy Diệp Ly mở miệng trước cả Mặc Tu Nghiêu, vậy mà trên mặt Định Vương lại không có chút nào không hài lòng nào, Tây Lăng Hoàng càng thêm xác định vị trí của Định Vương Phi ở trong lòng Định Vương. Nhưng ông ta lại không biết, Diệp Ly mở miệng trước là thay ông ta giải vây đấy. Nếu không chỉ sợ nồng nhiệt của ông ta sẽ thành mặt nóng dán mông lạnh rồi, ở trước mặt nhiều thần tử như vậy sẽ xuống đài không được.

“Bệ hạ mời.”

Đoàn người vào đại điện mới phát hiện, hoàng cung Tây Lăng này lại cực kỳ đơn giản. Không nói xanh vàng rực rỡ được như Đại Sơ, mà ngay cả bài biện trân quý cũng không có vài món. Cả đại điện lộ ra vẻ trống rỗng làm cho không người nào không cảm thấy mấy phần trống trải và vắng vẻ. Phượng Chi Dao nghi ngờ nhìn Từ Thanh Bách ngồi dưới tay mình một cái, hắn nhớ tin tức mà Định Vương Phủ có được, Tây Lăng Hoàng này mặc dù không tính là cực kỳ xa xỉ , nhưng cũng không phải là người cần kiệm đâu đấy. Từ Thanh Bách tự tiếu phi tiếu nhìn Tây Lăng Hoàng trên điện đang mỉm cười hàn huyên cùng Mặc Tu Nghiêu một cái.

Phượng Chi Dao nháy mắt mấy cái, nhìn trên điện nụ cười trên khuôn mặt Tây Lăng Hoàng đột nhiên tỉnh ngộ. Mắt thấy cũng muốn dời đô rồi, Tây Lăng Hoàng lo lắng Định Vương Phủ coi trọng những bảo bối này trong cung của ông ta, nên trước đó đã cho giấu đi rồi.

Trên điện, Tây Lăng Hoàng nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Định Vương, phong thư hôm qua Trẫm sai người đưa tới, không biết Định Vương có ý kiến gì?”

Mặc Tu Nghiêu tựa vào trong ghế, giơ tay lên từ Trác Tĩnh phía sau nhận lấy một phong thư, thản nhiên nói: “Điều kiện Tây Lăng Hoàng đưa ra, Định Vương Phủ cũng có thể đồng ý. Chỉ trừ một cái. . . chuyện Nam Chiếu, thứ cho Bổn vương có lòng mà không giúp gì được.”

Nụ cười trên mặt Tây Lăng Hoàng nhất thời cứng đờ, cười lớn nói: “Làm sao có thể? Định Vương thần thông quảng đại, chỉ cần thật lòng muốn tương trợ Bản vương, sao lại có lòng mà không giúp được chứ?” Hôm nay địch nhân của Tây Lăng cũng không chỉ có một nhà Định Vương Phủ. Phía nam có Nam Chiếu, còn có các tiểu quốc Tây Vực cũng đang nhìn chằm chằm vào đấy. Thậm chí Nam Chiếu còn xuất binh chiếm cứ lấy một châu giáp với Nam Chiếu của Tây

Lăng rồi đấy.

Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói: “Tây Bắc và Nam Chiếu quả thật cách nhau quá xa, nếu muốn Mặc gia quân xuất binh thay Tây Lăng ngăn cản Nam Chiếu, thứ nhất danh bất chính, ngôn bất thuận, thứ hai, đường xá xa xôi, đợi đến khi Mặc gia quân chạy tới đã là lúc binh ngã ngựa đổ, chỉ sợ ngược lại sẽ mắc mưu của Nam Chiếu.”

Tây Lăng Hoàng cười nói: “Trẫm cũng không phải có ý đó.” Cho dù Mặc Tu Nghiêu thật sự có ý thay ông ta xuất binh, ông ta cũng không dám muốn. Hiện tại ông ta chỉ hy vọng Mặc Tu Nghiêu và Mặc gia quân đàng hoàng ở trên địa bàn đã có được, đừng tới gây chiến với quốc thổ còn dư lại của ông ta là được. Xin Mặc gia quân hỗ trợ xua đuổi binh mã Nam Chiếu mà nói, không thể nghi ngờ chính là đuổi đi sói lại gọi tới hổ.

Mặc Tu Nghiêu nghi hoặc nhướng mày, Tây Lăng Hoàng cười nói: “Định Vương danh chấn thiên hạ, trẫm tin tưởng chỉ cần Định Vương tỏ chút thái độ, Nam Chiếu đương nhiên sẽ thu liễm.” Thật ra thì Tây Lăng Hoàng cũng không thật đem Nam chiếu để vào trong mắt, nhưng hiện tại hắn không chỉ có phải đối đầu với các nước Tây Vực, mà còn phải chuẩn bị ứng phó với Lôi Chấn Đình. Căn bản không có thời gian dây dưa cùng Nam Chiếu. Lần này. . . Ông ta cũng không muốn tiếp tục làm con rối nữa. Huống chi, ông ta dâng hoàng thành cho kẻ khác. Trong lòng Tây Lăng Hoàng rất rõ ràng, nếu như Lôi Chấn Đình có cơ hội trở về…,ông ta tuyệt đối sẽ không có cuộc sống tử tế.

Mặc Tu Nghiêu hiểu rõ, gật đầu cười nói: “Cái này cũng hết cách, quay đầu lại Bản vương liền gửi một văn kiện cho nữ vương Nam Chiếu.” Về phần công chúa An Khê, hiện giờ là nữ vương Nam Chiếu đọc thư xong có nghe hay không thì là chuyện của nàng ta. Có được đáp án mong muốn, nụ cười trên mặt Tây Lăng Hoàng cũng

càng sâu, ánh mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng nhiều thêm vài phần chân thành. Nếu như Định Vương Phủ có thể giúp ông ta trấn an Nam Chiếu, giải quyết Lôi Chấn Đình…, như vậy giao ra Hoàng Thành này có lẽ cũng không thua lỗ.

“Định Vương, thực không dám giấu. . . Mặc dù hiện giờ đã dời đô đến An thành. Nhưng là. . . Theo Trẫm biết, chất nhi của Bổn vương, Lôi Đằng Phong kia hiện giờ còn đang ở cảnh nội Tây Lăng đấy, hơn nữa dưới tay hắn cũng không có thiếu binh mã ủng hộ Trấn Nam Vương. Chuyện này. . . nên thế nào cho phải?” Tây Lăng Hoàng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Tây Lăng Hoàng, lão tổ tông của chúng ta có câu, danh không chính thì ngôn đương nhiên không thuận. Lôi Chấn Đình nói trắng ra cũng chỉ là Trấn Nam Vương thôi, thậm chí hắn liền một cái phong hào Nhiếp chính vương danh chính ngôn thuận cũng không có. Mà Lôi Đằng Phong, lại càng chỉ là một thế tử Trấn Nam Vương mà thôi, ngay cả hắn mà Tây Lăng Hoàng cũng không đối phó được sao?” Tây Lăng Hoàng cười khổ nói: “Lôi Đằng Phong đương nhiên không có gì đáng sợ , nhưng binh mã dưới tay hắn và đám người thần phục Trấn Nam Vương phủ cũng không thể coi thường.”

Mặc Tu Nghiêu một tay chống trán, cười nhạt nói: “Theo Bản vương biết. . . Thuận Thiên Đại tướng quân hiện giờ đang ở Hoàng Thành. Nói vậy đến lúc đó cũng sẽ cùng Tây Lăng Hoàng đi đến An thành sao?”

Tây Lăng Hoàng thay đổi sắc mặt, đúng là Phong Ngạo đang ở trong Hoàng thành, nhưng tin tức kia, trừ bản thân ông ta thì ngay cả người thân cận nhất bên cạnh ông ta cũng không được biết. Nhìn bộ dáng hời hợt này của Mặc Tu Nghiêu, hiển nhiên cũng không phải vừa mới biết. Trong lòng Tây Lăng Hoàng không khỏi run lên, sợ hãi đối với Mặc Tu Nghiêu càng nhiều thêm một tầng.

Mặc Tu Nghiêu làm như không thấy được sắc mặt của Tây Lăng Hoàng, tiếp tục nói: “Huống chi, chiến sự lần này đều là do Trấn Nam Vương khởi xướng, nhi tử hắn còn dám muốn động thủ với Quân vương sao? Nếu đã như vậy. . .thì trung thành của Trấn Nam Vương phủ. . . . . .” Rất nhiều chuyện không cần phải nói quá rõ, Tây Lăng Hoàng đè nén khiếp sợ trong lòng, hiểu rõ cười nói: “Trẫm hiểu, đa tạ Định Vương chỉ điểm.”

“Tây Lăng Hoàng nói quá lời.”

Trong đại điện một mảnh hoà thuận vui vẻ hoà thuận, thời điểm cả khách và chủ cùng tận hứng, đột nhiên một âm thanh hơi chói tai từ bên ngoài vọt vào, “Phụ hoàng! Phụ hoàng!”

Tây Lăng Hoàng còn chưa kịp phản ứng, bóng dáng của một nữ tử ăn mặc hoa lệ đã xông vào. Cũng không nhìn đến người còn ngồi trong điện, hướng Tây Lăng Hoàng hô to: “Phụ hoàng! Người thật sự tặng Hoàng Thành cho Định Vương Phủ sao? Người điên rồi sao, người làm như vậy không sợ … khiến liệt tổ liệt tông Tây Lăng thất vọng sao!”

Tây Lăng Hoàng biến sắc, lạnh lùng nói: “Càn rỡ! Lăng Vân, lá gan của ngươi càng lúc càng lớn rồi, cũng không nhìn một chút xem đây là nơi nào cũng dám tùy tiện xông vào trong!” Mặc dù chuyện này quả thật khiến ông ta ở trước mặt liệt tổ liệt tông cùng thần dân không ngẩng đầu được lên, nhưng cũng không tới lượt nữ nhi của ông ta tới chỉ trích.

Diệp Ly có chút ngạc nhiên nhìn nữ tử áo hoa vừa xông tới, không phải là công chúa Lăng Vân năm đó muốn cùng mình tranh đoạt Mặc Tu Nghiêu sao?

Cũng đã là chuyện của tám chín năm trước rồi, vị công chúa trẻ tuổi cao ngạo lúc ấy hiện tại cũng đã gần ba mươi, nếu không phải nhìn kỹ Diệp Ly suýt nữa thì nhận không ra nữ tử trước mắt này. Công chúa Lăng Vân năm nay hai bảy hai tám tuổi nhưng bảo dưỡng vẫn hết sức không tệ, làn da trắng tuyết như họa, xinh đẹp động lòng người. Chẳng qua là phân kiêu ngạo khi còn trẻ trải qua nhiều năm tháng giờ trở nên có chút ngạo mạn và cay nghiệt. Ăn mặc hoa lệ, trang sức tinh xảo, đôi mi thanh tú, còn có quang mang hiện lên trong mắt bén nhọn cho thấy cá tính của vị công chúa này. Một thiếu nữ kiêu ngạo có lẽ còn có mấy phần động lòng người, nhưng một thiếu phụ ngang ngược kiêu ngạo ở trong mắt nam nhân thì đúng là chẳng có người nào thích nổi.

“Chẳng lẽ ta nói sai rồi?” Công chúa Lăng Vân ngạo nghễ hất cằm, không chịu thua nhìn chằm chằm phụ hoàng của mình.

“Ngươi. . . Ngươi. . .” Tây Lăng Hoàng á khẩu không trả lời được, ngã ngồi ở trên ghế rồng, hiển nhiên bị tức không nhẹ.

Phượng Chi Dao sờ sờ cằm, nhìn nữ nhân chua ngoa trước mắt này. Mặc dù năm đó hắn không có ra mắt vị công chúa Lăng Vân này, nhưng chiến tích vị công chúa dám can đảm khiêu chiến Định Vương Phủ, cuối cùng lại bị dọa cho sợ đến ngồi dưới đất bò không dậy nổi kia thì Phượng Chi Dao vẫn đã nghe nói đến. Cười híp mắt nhìn công chúa Lăng Vân nói: “Vị này chính là vị công chúa năm đó tỷ thí với Vương Phi à? Thoạt nhìn tính tình này thật sự càng bưu hãn hơn năm đó. Vương Phi, nói không chừng bây giờ các ngươi còn có thể gặp lại đấy?”

Lời này vừa nói ra, công chúa Lăng Vân hiển nhiên mới ý thức được trong điện còn có những người khác. Đầu tiên là tức giận trừng mắt liếc Phượng Chi Dao, mới nhìn đến một đôi nam nữ áo trắngngồi cách đó không xa, không khỏi ngẩn ra. Nam tử năm đó khiến vị công

chúa kiêu ngạo này ngưỡng mộ đã lâu, hơn nữa không để ý hắn tàn tật cũng muốn gả, nhiều năm như vậy giờ đã hoàn toàn khôi phục thậm chí càng có phong thái hơn ngày xưa. Chẳng qua là một ít tóc trắng như tuyết, ở trong mắt nàng ta vẫn chói mắt như vậy. Cho dù ở Tây Lăng xa xôi, công chúa Lăng Vân cũng biết mọi chuyện cần thiết của Định Vương, biết được mái đầu kia vì sao mà bạc trắng. Không khỏi đưa mắt nhìn sang Diệp Ly bên cạnh.

Diệp Ly chống lại ánh mắt của công chúa Lăng Vân, cười nhạt đối với nàng gật đầu.

Song, Diệp Ly vẫn thanh nhã uyển ước như trước lại chọc đến chỗ đau trong lòng công chúa Lăng Vân. Nhìn nhìn lại mình một thân y phục hoa lệ nặng nề, đầy người châu hoàn thúy nhiễu, còn có phấn son trang điểm trên khuôn mặt mình, không có cái nào là không nhắc nhở rằng nàng ta đã sớm không phải là vị công chúa xinh đẹp kiêu ngạo năm đó. Một hơi xông thẳng trái tim, công chúa Lăng Vân chỉ vào Diệp Ly nói: “Diệp Ly, Bản cung muốn khiêu chiến với ngươi!”

Chương 308: Mỹ nhân yêu thích, ngủ thư phòng

“Diệp Ly, Bản cung muốn khiêu chiến với ngươi!”

Lời vừa nói ra, trong đại điện nhất thời một mảnh yên lặng. Thật lâu sau mới nghe được tiếng cười của Phượng Chi Dao từ trong đại điện vang lên. Đầu tiên là cúi đầu buồn cười, về sau dường như là nhịn không nổi dứt khoát cất tiếng cười to. Cười đến mức công chúa Lăng Vân thẹn quá hóa giận, nhìn chằm chằm Phượng Chi Dao nói: “Ngươi cười cái gì? !”

Phượng Chi Dao lau khóe mắt, cười híp mắt khoát tay một cái nói: “Không có gì, đột nhiên buồn cười thì cười thôi.” Sau đó chuyển hướng Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, giật giật đôi môi không tiếng động nói mấy chữ. Diệp Ly tinh thông thần ngữ nhìn thấy liền hiểu rõ, Phượng Chi Dao nói chính là”Lam nhan họa thủy”. Mặc Tu Nghiêu dù không biết chính xác Phượng Chi Dao nói cái gì, nhưng chỉ nhìn ánh mắt của hắn cũng có thể đoán được mấy phần, nguy hiểm liếc hắn một cái không thèm để ý đến.

Công chúa Lăng Vân cũng chỉ nhất thời vọng động, nhưng lời đã nói ra thế nào còn thu lại được. Ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Ly hỏi: “Như thế nào? Ngươi không dám?”

Diệp Ly có chút bất đắc dĩ, mỉm cười nhìn công chúa Lăng Vân hỏi: “Công chúa, vì sao ta phải tiếp nhận khiêu chiến của ngươi?” Năm đó sở dĩ nàng tiếp nhận khiêu chiến là vì Mặc Tu Nghiêu, tôn nghiêm của Định Vương Phủ, đồng thời cũng là vì tôn nghiêm của Định Vương Phi. Nhưng hiện tại, Diệp Ly thật sự nghĩ không ra tại sao

nàng phải tiếp nhận khiêu chiến của công chúa Lăng Vân. Nhìn công chúa Lăng Vân hơn phân nửa cũng biết nàng ta đã lập gia đình rồi, vốn không thể nào còn nhớ thương Mặc Tu Nghiêu nữa? Về phần tôn nghiêm của Định Vương Phủ, hiện tại đã sớm không cần Vương Phi nàng đây đi đánh bại công chúa của một quốc gia bại trận để chứng minh rồi.

“Ngươi không dám? !” Công chúa Lăng Vân khinh thường nhìn Diệp Ly.

Diệp Ly mỉm cười nói: “Ta không cần phải làm thế.” Nàng không cần tiếp nhận khiêu chiến của công chúa Lăng Vân, cõi đời này không còn ai dám nói nàng không xứng với Mặc Tu Nghiêu, dám nói nàng không xứng làm Định Vương Phi.

Nghe vậy, sắc mặt công chúa Lăng Vân càng thêm khó coi. Diệp Ly nói không sai, nàng ta không cần thiết phải tiếp nhận khiêu chiến của nàng. Nói rõ hơn một chút, lấy danh tiếng và địa vị hiện tại của công chúa Lăng Vân, căn bản cũng không có tư cách khiêu chiến Định Vương Phi.

Tây Lăng Hoàng nhìn không khí có chút lúng túng, vội vàng mở miệng nói: “Lăng Vân từ nhỏ đã bị Trẫm chiều hư rồi, không biết nặng nhẹ kính xin Vương Phi tha lỗi.”

Công chúa Lăng Vân há miệng còn muốn nói gì đó. Tây Lăng Hoàng hung hăng trừng mắt nhìn nàng ta một cái, lạnh lùng nói: “Cũng không nhìn một chút xem đây là địa phương nào, còn không đi xuống!”

Mặc Tu Nghiêu đỡ Diệp Ly đứng dậy, hướng Tây Lăng Hoàng cười nói: “Tây Lăng Hoàng, nếu chúng ta đã đàm phán xong. Bản vương và Vương Phi trước hết hồi dịch quán nghỉ ngơi, mấy ngày qua A Ly

cũng hơi mệt mỏi.” Tây Lăng Hoàng vội vàng cười nói: ” Sao Định Vương và Vương Phi không ở tạm lại trong cung? Trẫm đã sai người quét dọn một cung điện để mọi người ở lại.” Mặc Tu Nghiêu khoát khoát tay cười nói: “Cái này không cần, Bản vương cũng không kén chọn chỗ ở. Cáo từ trước.”

“Này. . . Trẫm còn chưa chuẩn bị tiệc tẩy trần cho Định Vương và Vương Phi. . . . . .”

Diệp Ly cười khẽ nói: “Đa tạ Tây Lăng Hoàng phí tâm, quả thật ta hơi mệt mỏi, hôm nay cũng chỉ có thể tạ ơn ý tốt của Tây Lăng Hoàng.”

Định Vương và Vương Phi đều đã nói vậy rồi, Tây Lăng Hoàng cũng không tiện lưu lại. Chỉ đành phải cho người đưa bọn họ đi ra ngoài. Thời điểm Mặc Tu Nghiêu nắm tay Diệp Ly đi tới trước mặt công chúa Lăng Vân có khẽ dừng lại, mới tiếp tục đi ra ngoài. Nhìn đoàn người Mặc Tu Nghiêu ra khỏi chính điện, Tây Lăng Hoàng mới thở phào nhẹ nhõm đưa mắt nhìn sang công chúa Lăng Vân có chút không vui cau mày nói: “Lăng Vân, ngươi? !”

Chỉ thấy sắc mặt công chúa Lăng Vân trắng bệch, đột nhiên phốc địa một tiếng phun ra một ngụm máu. Tây Lăng Hoàng sợ hết hồn, vội vàng sai người tới đỡ công chúa Lăng Vân, hỏi: “Đây là chuyện gì?” Mặc dù cái nữ nhi này mới vừa rồi khiến ông ta xuống đài không được, nhưng dù sao cũng là nữ nhi ruột thịt của mình. Thấy nàng đột nhiên hộc máu Tây Lăng Hoàng cũng vẫn có mấy phần lo lắng.

Thái y tới rất nhanh, bắt mạch cho Lăng Vân công chúa, có chút nghi ngờ nói: ” Sao đột nhiên Công chúa lại bị nội thương rồi?” Những người khác tự nhiên cũng không hiểu, dù sao công chúa Lăng Vân có nói muốn khiêu chiến Định Vương Phi, nhưng cũng không có đánh nhau mà. Trong điện những người khác cũng không có đụng phải công chúa Lăng Vân, sao đột nhiên lại bị nội thương.

“Định Vương!” Công chúa Lăng Vân giơ tay lên lau đi vết máu ở mép, thấp giọng cắn răng nói.

Mấy ngày nay, cả hoàng thành Tây Lăng phong vân gợn sóng. Dịch quán trong thành mà Định Vương Phủ ở lại, mặc dù phía ngoài có tướng sĩ Mặc gia quân trấn thủ đã yên lặng đi rất nhiều. Nhưng mỗi ngày lại vẫn có đủ loại người lấy các loại lý do đến đây cầu kiến thậm chí là vây xem. Mặc dù hiện tại trong hoàng thành Tây Lăng người làm chủ vẫn là hoàng thất và triều đình Tây Lăng, nhưng tất cả mọi người đều biết, hoàng thành Tây Lăng đã thuộc về Định Vương Phủ rồi. Người tâm tư linh hoạt sẽ không tính toán đi theo Tây Lăng Hoàng xuôi nam đến An thành dĩ nhiên là tránh không được muốn đánh chủ ý lên Định Vương Phủ để mưu tính tốt đường tương lai của mình.

Trong dịch quán, tháng chín ở hoàng thành Tây Lăng đã có mấy phần vắng lặng đầu đông. May là phủ đệ Tây Lăng có ít cây cối, nên cũng không lộ ra vẻ thê lương thưa thớt. Trong viện bên cạnh núi giả, Mặc Tu Nghiêu và Từ Thanh Bách đang ngồi đối diện đánh cờ. Diệp Ly ngồi bên cạnh Mặc Tu Nghiêu xem cuộc chiến, ngay cả Phượng Chi Dao và Từ Thanh Phong luôn hiếu động cũng ngồi xem. Nước cờ của Mặc Tu Nghiêu và Từ Thanh Bách cũng không phải rất quyết liệt, tùy ý ngươi tới ta đi rất có mấy phần cảm giác thanh thản. Phượng Chi Dao ở một bên thấy nhàm chán, liền nghiêng đầu nói với Diệp Ly ngồi bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, cười nói: “Vương Phi, hai ngày nay trong hoàng thành Tây Lăng có chuyện kỳ quái người đã nghe nói chưa?”

Diệp Ly đưa mắt nhìn hắn một cái, có chút khó hiểu.

Phượng Chi Dao cười nói: “Nghe nói ngày hôm qua trong hoàng thành Tây Lăng có cái hội Thu Nguyệt gì kia. Đại khái chính là thiên

kim phu nhân của các quan gia trong thành tụ hội … Ngày lễ, chẳng lẽ các nàng không có gửi thiệp cho người sao?" Phượng Chi Dao cũng có chút kinh ngạc, theo đạo lý những quan lại quyền quý trong hoàng thành Tây Lăng kia sẽ không phải không có ánh mắt như vậy chứ. Đặc biệt là đám người căn bản không tính theo Tây Lăng Hoàng xuôi nam.

Diệp Ly suy nghĩ một chút nói: "Quả thật nhận được mấy tờ thiệp, có điều ta thoái thác rồi. Xảy ra chuyện gì sao?"

"Thoái thác cũng tốt, nghe nói hôm qua công chúa Lăng Vân đi tham gia hội Thu Nguyệt, bị người ngăn ở ngoài cửa không cho vào đấy." Trong tươi cười của Phượng Chi Dao tuyệt đối tràn đầy bộ dáng có chút hả hê, ai bảo công chúa Lăng Vân người đàn bà kia lớn lên cay nghiệt chưa tính, lại còn một bộ lỗ mũi mọc trên đỉnh đầu, cũng không phải là khiến người chán ghét sao? Phượng Tam công tử cho tới bây giờ cũng chưa từng là người khoan hậu đâu đấy.

"Chặn ở ngoài cửa? Đây là vì sao?" Diệp Ly nhướng mày, có thêm mấy phần hứng thú. cho dù công chúa Lăng Vân ngang ngược thế nào cũng là công chúa Tây Lăng, nàng ta quả thật có cái tiền vốn để cao ngạo. Phần lớn đám người quyền quý sẽ không theo nàng ta tranh phong, huống chi là cố ý đánh vào mặt nàng ta như vậy. Phượng Chi Dao cười nói: "Không biết chuyện gì xảy ra, tin tức công chúa Lăng Vân ở trong cung khiêu khích Định Vương Phi hiện đã truyền khắp cả thành. Lại nói chuyện năm đó công chúa Lăng Vân ở Đại Sở, đám quyền quý bọn họ cũng biết đến. Hôm nay lại tự mình rước tranh cãi rồi, ngẫu nhiên, năm nay chịu trách nhiệm cử hành hội Thu Nguyệt chính là Tôn gia phú thương của hoàng thành, kể từ sau khi Mộ Dung gia bị tiêu diệt, Tôn gia quật khởi cực nhanh, hôm nay có thể nói chính là thủ phủ của Hoàng Thành cũng không quá đáng. Bản thân lại là cựu thần Tây Lăng vứt bỏ quan hàm đi làm thương nhân, đương nhiên cũng không thể nào cung kính với công chúa

Lăng Vân. Hiện giờ Hoàng Thành đổi chủ, bọn họ thế nào còn đặt công chúa Lăng Vân vào trong mắt?"

"Tôn gia?" Vừa đánh cờ, Từ Thanh Bách ngẩng đầu lên hỏi.

Phượng Chi Dao nhướng mày cười nói: "Làm sao? Tứ công tử có ấn tượng gì à?" Từ Thanh Bách gật gật đầu nói: "Ta vừa tới Tây Lăng không bao lâu, gia chủ Tôn gia đã phái người tới đưa lễ nạp thái. Hai ngày này Tôn gia cũng hướng dịch quán tặng lễ đi?"

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu tiếp tục suy tư nước cờ, Diệp Ly và Phượng Chi Dao nhìn về Trác Tĩnh đứng bên cạnh. Những chuyện này cũng đều là Trác Tĩnh, Lâm Hàn xử lý, Trác Tĩnh suy nghĩ một chút nói: "Mấy ngày qua gia chủ Tôn gia cũng phái người tặng không ít lễ vật. Hơn nữa, Tôn gia công tử còn đích thân đến cầu kiến một lần. Bất quá Vương gia cùng Vương Phi nói không gặp bất luận kẻ nào, thuộc hạ liền trở về."

Diệp Ly có chút không giải thích được hỏi: "Tứ ca, Tôn gia có vấn đề gì sao?"

Từ Thanh Bách lắc lắc đầu nói: "Vậy cũng không có, ta chỉ cảm thấy gia chủ Tôn gia này có ánh mắt thật độc đáo. Thời điểm ban đầu khi ta vừa tới Tây Lăng, cả Hoàng Thành chỉ có bọn họ tiến đến kết giao." Phượng Chi Dao lơ đễnh, thản nhiên nói: "Có lẽ hắn muốn lấy lòng cả hai bên, thương nhân mà. . . Luôn không thích đem toàn bộ trù mã đặt trong cùng một giỏ xách đây." Từ Thanh Bách lắc đầu nói: "Lấy tài phú và địa vị của Tôn gia hiện nay, không cho phép hắn hành động tùy tiện. Nếu không phải các ngươi tới nhanh một chút, nói không chừng qua ít ngày nữa Tôn gia cũng nên xui xẻo rồi. Chính là hiện tại. . . Ngươi cảm thấy Tây Lăng Hoàng sẽ để Tôn gia cùng với nhiều tài sản như vậy cho Định Vương Phủ sao?"

Diệp Ly trầm ngâm chốc lát nói: “Nói như vậy. . . Chuyện ngày hôm qua gia chủ Tôn gia phái người tới thỉnh gặp chẳng qua là Tôn gia đối với Định Vương Phủ bày tỏ thái độ sao?” Từ Thanh Bách lạch cạch một tiếng hạ xuống một con cờ, cười nói: “Có thể nói như vậy.”

“Chuyện này. . . Vương gia thấy thế nào?” Phượng Chi Dao cười híp mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu. Mấy ngày qua bọn họ nhận được không ít các loại lễ vật, trong đó vàng bạc châu báu kỳ trân dị bảo đồ cổ đương nhiên không cần phải nói rồi, trân bảo hiếm thế gì đó cũng không coi là gì. Nhưng cũng không thiếu mỹ nhân tuyệt sắc khiến cho người có chút dở khóc dở cười rồi. Trong những mỹ nhân này cố nhiên có một ít danh kỹ vũ cơ tuyệt sắc thì cũng thôi đi, còn có một ít là muội muội, nữ nhi của các phú thương, quyền quý Tây Lăng đấy. Mặc dù nói người trong thiên hạ đều biết Định Vương đối với Định Vương Phi một tấm chân tình, tình sâu ý nặng, nhưng cũng tránh không được một số người muốn tồn lấy một chút may mắn trong lòng, tới thử một lần. Cho nên, Định Vương điện hạ bình sinh lần đầu tiên nhận được cái loại đãi ngộ bị Vương Phi đuổi ra khỏi phòng ngủ đi ngủ thư phòng. Phượng Chi Dao đứng ngoài xem cũng không khỏi tỏ vẻ: Vương gia rất oan uổng.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt quét mắt nhìn Phượng Chi Dao một cái, tiện tay bỏ xuống con cờ trong tay lạnh nhạt nói: “Những chuyện vặt này không phải đã nói giao cho Thanh Bách xử lý là được rồi sao?” Dứt lời, còn không dấu vết nhìn Diệp Ly ngồi bên cạnh mình một cái. Từ Thanh Bách là Tứ biểu ca của A Ly, dĩ nhiên biết xử lý thế nào mới không khiến cho A Ly không vui. Thật ra thì đối với những kẻ ân cần dâng tặng lễ vật, đặc biệt là kẻ không có mắt tới hiến cái gì mỹ nữ kia, ý nghĩ của Mặc Tu Nghiêu chính là trực tiếp giết. Nhưng hiển nhiên, ý nghĩ như vậy mà nói ra sẽ không ngừng bị người phản đối, ngay cả A Ly cũng sẽ không đồng ý.

Thấy Mặc Tu Nghiêu không còn ý định đánh cờ rồi, Từ Thanh Bách

cũng mỉm cười buông xuống con cờ. Tự tiếu phi tiếu nhìn Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu một cái, dĩ nhiên hắn cũng biết chuyện hai ngày nay Định Vương bị đuổi ra khỏi cửa ngủ thư phòng. Cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, phải biết rằng mấy năm này đôi vợ chồng này vẫn luôn ân ân ái ái, ngay cả giận cũng chưa từng giận qua. Thân phận Mặc Tu Nghiêu còn ở đó, muốn không có cám dỗ sắc đẹp gì đó căn bản là không có khả năng. Nhưng cũng chưa từng nhìn thấy Ly nhi vì thế mà ăn dấm, lần này. . . Nhỡ chẳng may Mặc Tu Nghiêu thật có ý nghĩ gì khác thì sao? Con ngươi sáng tỏ của Từ Thanh Bách khẽ lóe lên một cái, mỉm cười hỏi: “Vương gia nói quá lời rồi, chuyện trọng yếu như vậy sao ta dám tự ý xử lý chứ? Phượng Tam công tử, nhìn ngươi cao hứng như vậy, chẳng lẽ lần này thật sự có tuyệt sắc kinh thế gì được đưa tới sao?”

Khóe miệng Phượng Chi Dao khẽ co quắp một chút, cái gì gọi là nhìn cao hứng như vậy chứ? Nói giống như hắn là cái loại sắc quỷ vậy. Chẳng qua nhìn Mặc Tu Nghiêu bị chê cười, tâm tình hơi có chút không sảng khoái trong nháy mắt liền tản đi, cười híp mắt nói: “Tứ công tử đừng nói, thật đúng là có. Hôm kia Tây Lăng Trường Ninh Hầu đưa tới một đôi vưu vật tuyệt sắc. Mặc dù không coi là nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng tuyệt đối là mỹ nhân tuyệt sắc khó gặp đấy. Là quan trọng hơn, đây là một cặp sinh đôi, hai người lớn lên giống nhau như đúc. Ta và Trác Tĩnh Lâm Hàn nhìn hồi lâu cũng không phân biệt được ai với ai.”

Trác Tĩnh sờ sờ lỗ mũi, trong lòng âm thầm oán thầm: Phượng Tam công tử, người nhìn hồi lâu là ngươi, người không phân biệt được cũng là ngươi. Có thể đừng kéo những ngoại nhân vô tội như chúng ta vào sao? Bọn họ đã trải qua dạy bảo cùng huấn luyện đặc biệt của Vương Phi, làm sao có thể ngay cả sinh đôi cũng không phân biệt được chứ?

Mặc Tu Nghiêu nghe Phượng Chi Dao hăng hái bừng bừng giới thiệu

đám mỹ nhân mấy ngày qua đưa tới trong mấy ngày qua với Từ Thanh Bách và Từ Thanh Phong, nhìn nhìn lại Diệp Ly bên cạnh khóe miệng mỉm cười cơ hồ cùng Từ Thanh Bách giống nhau như đúc, không khỏi trong lòng chợt lạnh. Thật ra thì hắn cũng không hiểu tại sao A Ly lại đột nhiên sinh khí , nhưng hắn biết tuyệt đối không đơn thuần là vì những nữ nhân căn bản không đáng được nhắc tới kia. Những năm gần đây A Ly chưa từng tức giận với hắn, cho dù thỉnh thoảng có cũng chỉ là nói giỡn. Nhưng lần này Mặc Tu Nghiêu cảm thấy A Ly quả thật mất hứng, nhưng là. . . Rốt cuộc là tại sao chứ?

Nhìn Diệp Ly mỉm cười thản nhiên, trong lòng Mặc Tu Nghiêu càng phiền não xoắn xúyt rồi.

Nhàn nhạt đưa mắt nhìn sang Phượng Chi Dao hưng phấn không thôi, Mặc Tu Nghiêu nói: “Phượng Tam, nghe ngươi nói đến cao hứng như thế. . . . . .” Phượng Chi Dao mở trừng hai mắt, mờ mịt nhìn Mặc Tu Nghiêu đang cười lạnh nhìn mình. Chỉ nghe giọng nói của Mặc Tu Nghiêu thoáng lạnh, “Đôi tỷ muội song sinh Trường Ninh Hầu đưa tới, Bản vương liền thưởng cho ngươi. Huyết thống của Trường Ninh Hầu mặc dù cách hơi xa, nhưng dù sao vẫn là hoàng tộc Tây Lăng, cũng phải cho hắn một chút mặt mũi. Vậy đối với mỹ nhân sinh đôi, ngươi phải. . . đối đãi thật tốt đấy.” Bốn chứ đối đãi thật tốt Mặc Tu Nghiêu nói phá lệ trầm thấp, Phượng Chi Dao nhất thời trong lòng lộp bộp một tiếng, phảng phất bị một gáo nước lạnh dội vào đầu, khiến cho cái đầu vốn có chút hưng phấn nhất thời bị xối thanh tỉnh.

Vui quá hóa buồn, cấp trên náo nhiệt cũng không dễ nhìn như vậy, cổ nhân thật không lừa ta a. Vẻ mặt đưa đám của Phượng Chi Dao lặng yên suy nghĩ.

Đã đưa ra ngoài hai người rồi, Mặc Tu Nghiêu cũng nghĩ đến chuyện

an bài những người khác. Ai bảo A Ly không thích hắn tùy tiện giết người chứ, nhưng để ở dịch quán tâm tình A Ly sẽ không tốt. Mặc Tu Nghiêu sờ sờ cằm vừa lòng nghĩ tới, đối với Phượng Chi Dao nói: "Phân phó đi xuống, dựa theo công trận lớn nhỏ. . . Đem những ban thưởng nữ tử kia cho tướng lãnh đi."

Bên cạnh Từ Thanh Phong và Tần Phong sắc mặt biến hóa, Từ Thanh Phong vội vàng nói: "Cái kia. . . Khởi bẩm Vương gia, thuộc hạ cũng không cần." Hắn trở về sẽ phải cùng Thiên Hương thành hôn, mang một nữ nhân trở về thì sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Cho dù Thiên Hương không có giận hắn, cha hắn mẹ nàng cũng có thể cắt đứt chân của hắn. Tần Phong ho nhẹ một tiếng, đi theo nói: "Thuộc hạ cũng tạ ơn ý tốt của Vương gia."

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, nhìn Tần Phong nói: "Thanh Phong không cần còn nói được đi, Tần Phong ngươi thật cũng không cần sao? Ngươi cũng đã hơn ba mươi tuổi đi? Đã sớm nên thành thân sinh con rồi. Bản vương nhớ nơi này có một đích nữ thư hương thế gia, nếu không Bản vương để cho Phượng Tam đưa cô nương đó cho ngươi?" Tần Phong lắc đầu liên tục, vẻ mặt đau khổ nói: "Đa tạ vương gia, thuộc hạ tâm lĩnh." Vương gia náo nhiệt quả nhiên không nhìn được mà.

"Thanh Bách?" Mặc Tu Nghiêu cười híp mắt nhìn Từ Thanh Bách. Từ Thanh Bách mỉm cười, "Đa tạ ý tốt của vương gia, gia quy của Từ gia quy định nếu như chưa lập gia đình, hoặc cưới chưa đầy bốn mươi mà không có con thì không thể cưới vợ bé."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu cười nói: "Cái này Bản vương biết, mang hai người trở về làm tỳ nữ cũng không tồi."

"Tại hạ quanh năm phiêu đãng, chỉ sợ ủy khuất giai nhân." Nụ cười của Từ Thanh Bách cũng không thay đổi.

Đuổi một đám thuộc hạ không thích tiếp nhận mỹ nhân ra ngoài, Mặc Tu Nghiêu mới xoay người lại nhìn Diệp Ly, giơ tay lên giơ lên vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ôn nhu hỏi: “A Ly, nàng còn đang tức giận sao?” Diệp Ly nụ cười lạnh nhạt nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Vương gia nói gì thế, ta tức giận lúc nào?” Mặc Tu Nghiêu kéo nàng vào trong ngực, chôn mặt vào mùi hương thơm ngát buồn buồn nói: “A Ly, nàng đừng tức giận được không. . . Nếu nàng mất hứng. . . Ta giết hết những nữ nhân kia!” Lúc nói giết, trong giọng nói của Mặc Tu Nghiêu căng thẳng không tự chủ lộ ra vài phần sát khí.

Trong lòng Diệp Ly hơi chấn động, có chút bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng nói: “Đừng hồ nháo, chúng ta mới vừa nhận tới tay hoàng thành Tây Lăng, cần mau chóng an định lại đám người quyền quý Tây Lăng bổn địa. Chàng giết toàn bộ, càng hỏng việc hơn lúc trước trực tiếp cho người đưa trở về.” Thật ra thì, Diệp Ly cũng không rõ nàng rốt cuộc vì sao lại mất hứng. Dĩ nhiên nàng biết rõ tâm ý của Mặc Tu Nghiêu, nàng cũng tin tưởng Mặc Tu Nghiêu toàn tâm toàn ý với mình. Nhưng nhìn đến nhiều người như vậy đưa mỹ nhân tới, thấy ánh mắt của nhiều mỹ nhân như vậy rơi vào trên người Mặc Tu Nghiêu, không vui trong lòng cứ như vậy gần như không cách nào che dấu mà xông ra.

Có lẽ là từ trước tới giờ nàng chưa từng ý thức được trượng phu của nàng sẽ có thể hấp dẫn ánh mắt cùng ái mộ của nhiều thiếu nữ như vậy. Mặc dù trước kia cũng từng có những nhân vật như Tô Túy Điệp, Liễu quý phi thậm chí là công chúa Lăng Vân, nhưng Diệp Ly cũng chưa từng cảm thấy được những người này sẽ có thể mang đến bất kỳ thương tổn gì cho mối quan hệ của nàng với Mặc Tu Nghiêu. Có lẽ là tương lai thân phận Mặc Tu Nghiêu càng ngày càng cao, cũng nhất định sẽ có càng nhiều nữ tử bị hắn hấp dẫn, thậm chí sẽ càng ngày càng nhiều những người liên tục đưa tới các kiểu mỹ nữ tuyệt sắc. Càng nghĩ sâu, nếu có một ngày Mặc Tu Nghiêu quân

lâm thiên hạ. . . Các đại thần tuyệt đối không thể nào chấp nhận trong hậu cung chỉ có một mình nàng. Có lẽ những chuyện này vẫn còn rất xa, nàng tự dưng cảm thấy phiền muộn và chán ghét cái tình hình trước mắt.

“Không muốn ta giết, vậy có thể thế nào?” Mặc Tu Nghiêu buồn buồn nói, ngẩng đầu đưa tay vỗ về khuôn mặt thanh lệ của Diệp Ly, ánh mắt Mặc Tu Nghiêu thâm trầm mà kiên quyết, “Nếu vì chút ít kẻ gọi là quyền quý này mà khiến cho A Ly mất hứng…, vậy thì đuổi hết bọn họ đi có được không? Ở chỗ này, ở Định Vương Phủ ai dám nói Bổn vương không đúng? A Ly, nàng đừng giận, ta sẽ đau lòng. . . .”

Diệp Ly than nhẹ một tiếng, áp vào trong ngực Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng nói: “Ta không phải là vì chuyện này mà tức giận. Thật ra thì. . . . . .” Có chút phiền muộn thở dài, Diệp Ly nói: “Ta cũng không biết tại sao, chính là cảm thấy trong lòng có chút phiền muộn mà thôi.” Đối với chuyện mình không khống chế được cảm xúc Diệp Ly cũng cảm thấy hết sức rối rắm. Kiếp trước kiếp này, nàng cực ít khi có lúc không cách nào khống chế được tâm tình như vậy. Mặc tu Nghiêu giơ tay lên sờ sờ trán Diệp Ly, quan tâm nói: “Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không, để ta gọi đại phu tới đây nhìn nhé?”

Diệp Ly lắc đầu, “Ta rất khỏe, không có chuyện gì. . . Nói không chừng mấy ngày nữa là tốt.”

“Thật không có chuyện gì?” Mặc Tu Nghiêu không yên tâm hỏi, nhưng nhìn sắc mặt Diệp Ly vẫn như thường, quả thật không giống có chỗ nào không thoải mái.

“Thật không có chuyện gì.”

“Vậy. . . tối nay vi phu có thể trở về phòng ngủ sao?” Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Diệp Ly nhìn hắn nhìn một hồi lâu, mới đứng dậy lắc đầu nói: “Tâm tình của ta vẫn không tốt, cho nên. . . Vẫn cực khổ Vương gia chàng ngủ thư phòng thêm hai ngày đi.” Nhìn Diệp Ly xoay người bước chậm rời đi, trong con ngươi nhàn nhạt của Mặc Tu Nghiêu nhiều hơn một tia ấm áp cùng bất đắc dĩ.

“Vương gia.” Trong viện yên lặng chỉ còn lại một mình Mặc Tu Nghiêu, ấm áp trong mắt dần dần địa giảm đi, càng nhiều thêm mấy phần lãnh ý cùng sát khí. Tần Phong vô thanh vô tức xuất hiện phía sau Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu nhếch mi hỏi: “Hai ngày nay Vương Phi có nơi nào không thoải mái không? Hay gặp chuyện gì không hài lòng?”

Tần Phong cúi đầu suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Không có, Vương Phi ăn mặc ngủ nghỉ hết thảy đều bình thường, cũng không gặp phải chuyện gì không tốt.” Mặc dù lần này Vương Phi đuổi Vương gia ra ngủ thư phòng tương đối hiếm thấy, nhưng Tần Phong cũng không cho rằng đây là đại sự gì. Một đôi vợ chồng có ai không có lúc làm khó tỳ khí? Mặc dù hắn chưa từng thành thân nhưng cũng nghe một vài lão nhân đã lập gia đình trong quân nói qua. Nam nhân ấy mà, thỉnh thoảng ngủ thư phòng quỳ bàn tính gì đó, quá bình thường.

“Đi đi, bảo vệ tốt Vương Phi. Hai ngày này tinh thần nàng có chút không tốt. . . . . .” Mặc Tu Nghiêu phân phó.

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh.”

“Khởi bẩm Vương gia, Bạch gia mới vừa phái người đưa tới một ít đồ vật.” Lâm Hàn đi vào bẩm báo nói.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, nếu như chỉ là đồ bình thường, căn bản không cần cố ý đi vào bẩm báo với hắn. Lâm Hàn nói: “Bạch gia

tặng không ít hậu lễ, trong đó còn có. . . Bốn mỹ nữ cùng bốn gã. . . Gã sai vặt.” Nói đến gã sai vặt mặt Lâm Hàn cũng có chút bóp méo. Bạch gia không hổ là thế gia danh môn Tây Lăng, suy nghĩ chu đáo hơn người khác. Đại khái nghe nói Định Vương không có hứng thú với mỹ nữ, cho nên lấy danh nghĩa gã sai vặt qua tặng những thiếu niên dung mạo thanh tú.

“Bạch gia?” Giọng nói của Mặc Tu Nghiêu lạnh lẽo.

Lâm Hàn gật đầu nói: “Đúng vậy, đại quản gia Bạch gia tự mình đưa tới. Còn để lại thiệp mời Vương gia, Vương Phi đến Bạch gia dự tiệc.”

“Giết!” Đáy mắt Mặc Tu Nghiêu xẹt qua một tia huyết quang, chợt lóe, phía sau chậm rãi bổ sung một câu, “Không cần nói cho Vương Phi.”

Chương 309: Tây Lăng vọng tộc

Giết mấy người mạng nhỏ như thế dù sao cũng không có nửa điểm phiền toái. Ít nhất, rất nhanh có thể biết người mình đưa qua không đạt tới hiệu quả như mình muốn. Cho nên, sáng sớm ngày hôm sau, gia chủ Bạch gia tự mình tới cửa bái phỏng.

Bạch gia là thế gia đứng đầu hoàng thành Tây Lăng. Địa vị ở Tây Lăng cũng không khác gì Từ gia ở Đại Sở. Chỉ khác là Từ gia nhiều đời nay cũng không thích quản chuyện chính sự, mà chuyên tâm nghiên cứu học vấn. Còn Bạch gia thì ngược lại, từ khi Tây Lăng khai quốc tới nay, các thế hệ Bạch gia đều làm quan lớn trong triều, thậm chí, nhiều đời hậu phi của Tây Lăng, cũng rất nhiều nữ tử của Bạch gia. Từ Bạch gia đã có mấy vị hoàng hậu, hơn mười vị quý phi, có thể nói hậu tộc danh xứng với thực (kiểu như là có tiếng mà cũng có miếng ý ^^). Nhưng kể từ khi Nhiếp chính vương Lôi Chấn Đình cầm quyền, mặc dù Hoàng hậu vẫn là người Bạch gia, thậm chí lúc đầu có thể nói Khuynh Dung quý phi Tô Túy Điệp ba nghìn sủng ái trên một thân kia cũng mượn dòng họ Bạch gia mà tiến vào. Mặc dù trong tối Bạch gia và Trấn Nam Vương có rất nhiều chuyện liên quan, nhưng chỉ có một chuyện, đó là Hoàng hậu không con, mà Vương phi Trấn Nam Vương mất sớm cùng với hiện giờ Thế tử phi Trấn Nam Vương cũng không họ Bạch. Chuyện này khiến cho quyền thế của Bạch gia vô hình trung suy giảm không ít.

Con người Lôi Chấn Đình, luận về tâm cơ tính toán tuyệt đối không phải kẻ hèn yếu như Tây Lăng Hoàng có thể so sánh được. Cho nên dù hắn dùng Bạch gia, về sau cũng không có chuyện vì bọn họ là hậu tộc mà tước đoạt đi quyền thế, nhưng hắn cũng tuyệt đối sẽ không

để cho Bạch gia có cảnh tượng hưng thịnh như trước, cho nên những năm gần đây, không nói đến trong cung và Trấn Nam Vương phủ, cực ít nữ tử Bạch gia được gả vào tôn thất. Chuyện như thế, Bạch gia há lại không nhìn ra Trấn Nam Vương có ý chèn ép gia tộc mình. Một gia tộc như Bạch gia, đương nhiên sẽ không xem trọng cái gọi là trung quân ái quốc, đối với bọn họ mà nói, gia tộc trường tồn cùng phú quý quyền thế mới là quan trọng nhất. Cho nên khi binh lính Mặc gia quân bắt đầu đến dưới thành, bọn họ cũng đã chuẩn bị kế hoạch cho đường lui. Mà Từ gia của Đại Sở. . . Không thể nghi ngờ chính là hình mẫu để bọn họ tham chiếu.

Từ gia chẳng qua chỉ gả đi một cháu gái ngoại cho Định Vương, hiện giờ quyền thế của Từ gia ở Định Vương Phủ có thể nói là danh tiếng không ai sánh bằng. Bạch gia không có nghĩ thay thế Định Vương Phi, nhưng chỉ cần Định Vương có thể coi trọng một nữ tử của Bạch gia, tương lai địa vị của Bạch gia ở hoàng thành Tây Lăng sẽ không giống nhưu các thế gia khác ở Tây Lăng. Cho nên, đã lấy danh nghĩa bộc tỳ (nô bộc, nô tỳ) đưa tới tám nam nữ, trong đó có hai vì tiểu thư thứ xuất của Bạch gia cùng một công tử thứ xuất. Chẳng qua là sau khi những người này đi vào dịch quán thì bặt đi tin tức. Bởi vì Mặc gia quân là đi đánh giặc , cho nên cũng không có mang theo nha đầu người hầu đi cùng. Trong dịch quán trừ Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly thì người hầu hạ bên cạnh cùng người làm việc nặng phần lớn vẫn là người Tây Lăng. Những thứ này các thế gia Tây Lăng khác không làm được, nhưng dò thăm chút tin tức cũng vẫn có thể. Diện tích dịch quán cũng không lớn nhưng lại hoàn toàn không có tin tức của những người đó, hiển nhiên là lành ít dữ nhiều rồi. Điều này sao lại không khiến gia chủ Bạch gia không gấp gáp chứ?

“Bạch gia chủ, Vương gia cho mời.” Bị gạt bên ngoài đại sảnh uống trà nửa canh giờ, trong lòng gia chủ Bạch gia có mấy phần gấp gáp cùng với không vui, nhưng trên mặt lại không thể hiện chút nào. Thấy

Lâm Hàn đến đây truyền lời, cũng không có chút cao ngạo nào của gia chủ thế gia, hữu lễ gật đầu cười nói: “Đa tạ công tử, xin đi trước dẫn đường.”

Nơi Mặc Tu Nghiêu tiếp kiến gia chủ Bạch gia là một tiểu viện bên trong dịch quán. Dịch quán này vốn cũng không rộng bao nhiêu, nội viện là chỗ ở của Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu, mấy ngày nay tâm tình Diệp Ly không tốt, Mặc Tu Nghiêu đương nhiên không cho ngoại nhân đến quấy rầy nàng, công sự đều xử lý ở thư phòng ngoại viện. Lúc Bạch gia chủ được Lâm Hàn dẫn tới trong viên, Mặc Tu Nghiêu đang ngồi dưới tàng cây cầm trong tay một thứ gì đó từ từ khắc hình. Bạch gia chủ nhìn qua một cái, đó là một cây trâm đã được đẽo gọt thành hình. Mặc dù nhất thời chưa nhìn là dạng hoa gì, nhưng nhìn Mặc Tu Nghiêu cẩn thận mài đẽo, cũng biết nhất định là vật rất trọng yếu. Hơn nữa nhìn chất ngọc. . . trong lòng Bạch gia chủ không khỏi vừa kéo. Đó là một khối ấm ngọc cực phẩm màu trắng, ngọc ấm thượng đẳng như vậy ở Tây Lăng cũng không có nhiều. Mà trước mắt trong hoàng thành Tây Lăng cũng chỉ có một khối, ban đầu Bạch gia chủ cũng hết sức thèm thuồng nhưng cuối cùng lại bị Tôn gia mua đi. Mà trọng yếu hơn, khối bảo ngọc khi xưa mình tâm tâm niệm niệm tính toán xin đại sư chạm ngọc điêu khắc, một khối bảo ngọc hiếm thế đến tay Định Vương lại thành một cây trâm gài tóc tầm thường. Trong lúc nhất thời Bạch gia chủ phải nói là vô cùng đau đớn.

Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý tới người đứng ở trước mặt cách đó không xa, một tay cầm đao khắc một tay cầm ngọc trâm có chút bất mãn cau mày. Quá lâu không động tới đúng là có chút không quen tay rồi. . . . . .

“Tại hạ Tây Lăng Bạch thị Bạch Duẫn Thành tham kiến Định Vương điện hạ.” Bạch gia chủ hiểu nếu mình không lên tiếng, chỉ sợ đứng ở chỗ này một hai canh giờ, Định Vương cũng chưa chắc sẽ để ý tới

mình. Mặc dù trong lòng hơi có chút không tự nhiên, nhưng nghĩ đến tiền cảnh của Định Vương Phủ mà đám phụ tá đã phân tích qua, Bạch gia chủ lại cảm thấy mình có thể chịu được.

Mặc Tu Nghiêu cẩn thận đem vật ngọc trâm cùng đao khắc trong tay thả vào trong hộp gỗ đàn bên cạnh, mới ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Bạch Duẫn Thành, gật đầu nói: “Hóa ra là tộc trưởng Bạch gia, hạnh ngộ. Mời ngồi.” Khóe miệng Bạch Duẫn Thành vừa kéo, nhìn chung quanh đành phải nói: “Đa tạ hảo ý của Định Vương, tại hạ đứng là được rồi.” Trước mắt cũng không thấy cái ghế nào, ngay cả băng đá cũng không có. Mặc Tu Nghiêu cũng chỉ tùy ý ngồi trên một tảng đá bên cạnh núi giả. Tự nhiên cũng không có cố ý bảo người chuẩn bị ghế mang đến.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày lơ đễnh nói, “Bạch gia chủ cao hứng là tốt rồi.”

Bạch Duẫn Thành không khỏi hộc máu trong lòng, là do ông ta cao hứng sao? Dầu gì ông ta cũng là một tộc trưởng thế gia tuổi đã một xấp, làm sao có thể tùy tiện ngồi trên mặt đất chứ.

“Lần này Bạch gia chủ đến đây, là có chuyện gì?” Mặc Tu Nghiêu có chút mạn bất kinh tâm hỏi. Bạch Duẫn Thành cung kính trả lời: “Định Vương điện hạ cùng Vương Phi mới tới Hoàng Thành, tại hạ miễn cưỡng cũng xem như là chủ nhà, chỉ muốn làm một chủ nhà tận tình. Thật hân hạnh được đón tiếp Định Vương và Vương Phi.” Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói: “Cũng không phải là Bản vương không nể mặt Bạch gia chủ, mà là mấy ngày nay thân thể Vương Phi hơi khó chịu, đành phải chối từ ý tốt của Bạch gia chủ rồi.”

Trong lòng Bạch Duẫn Thành vui mừng, sở dĩ ông ta nhắc đến Định Vương Phi cũng chỉ là lễ số mà thôi. Bạch gia muốn đưa người vào

Định Vương Phủ nhưng cũng không có ý đắc tội Định Vương Phi, đương nhiên Định Vương Phi không có ở đây là tốt nhất.

“Vậy không biết Vương gia. . . . . .” Bạch Duẫn Thành thử hỏi.

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Vương Phi khó chịu, trong lòng Bản vương bất an, không có tâm tình ra cửa.”

Như thế, Bạch Duẫn Thành cũng chỉ có thể cười xòa ứng theo. Định Vương đã tỏ vẻ cự tuyệt rõ ràng như thế, ông ta cũng không thể nói thêm gì nữa, nếu không sẽ hoàn toàn phản tác dụng. Suy nghĩ một chút, Bạch Duẫn Thành chỉ đành phải cố gắng đổi lại một chủ đề Định Vương có thể cảm thấy hứng thú, “Qua hơn tháng nữa Hoàng thượng sẽ phải dời đô An thành rồi, Định Vương điện hạ có tính toán dời đô. . . chuyển tới Hoàng Thành ở tạm không?”

Mặc dù Bạch Duẫn Thành chưa từng đi qua Tây Bắc, nhưng vẫn biết Ly thành. Đối với người đã ở Hoàng thành lâu dài mà nói thì Ly thành thật sự có chút lên không nổi mặt bàn. Không phải nói Ly thành không phồn hoa, trên thực tế những năm này dưới sự thống trị của Định Vương Phủ, Ly thành nay đã sớm phồn hoa không thua kém Sở kinh và hoàng thành Tây Lăng. Ngắn ngủn mấy năm đã có thành tựu như thế, có thể thấy được thủ đoạn và năng lực của Định Vương. Nhưng trong Ly thành, Định Vương Phủ hoàn toàn thua kém hoàng cung Sở kinh cùng với Tây Lăng đấy. Nhiều năm như vậy cũng chỉ là một phủ đệ lớn hơn những phủ đệ khác một chút. Cho nên, theo như Bạch Duẫn Thành nhìn, thì Mặc Tu Nghiêu chuyển trung tâm chính trị của Định Vương Phủ đến hoàng thành Tây Lăng cơ hồ là cục diện đã định.

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, lạnh nhạt nói: ” Hoàng thành Tây Lăng cũng không thích hợp làm vương thành.” Hoàng thành Tây Lăng cũng rộng lớn hùng vĩ, nhưng thật sự cách quá xa. Bất kỳ một quân vương có

hùng tâm tranh giành Trung Nguyên cũng sẽ không chọn vương thành ở chỗ này. Dù sao, các hùng chủ mưu lược kiệt xuất tiếp nhận văn hóa Trung Nguyên mà lớn lên trong loạn thế, phần lớn lý tưởng là nhất thống Trung Nguyên chứ không phải là hùng bá Tây Vực. Năm đó sở dĩ tổ tiên khai quốc Tây Lăng lựa chọn nơi này, hơn phân nửa cũng bởi vì lúc đó Đại Sở quá mức cường thịnh mà thôi.

Bạch Duẫn Thành cũng không phải là kẻ tài trí bình thường, Mặc Tu Nghiêu nói ông ta chỉ hơi suy nghĩ một chút liền hiểu. Trong lòng không khỏi chấn động, ánh mắt nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu càng nhiều thêm mấy phần kính sợ. Mặc Tu Nghiêu đột nhiên tấn công Tây Lăng rốt cuộc là vừa lúc gặp thời hay là sớm có dự mưu, người âm thầm tự định giá tranh luận đã không ít. Nhưng nhìn vị vương giả trước mắt trẻ tuổi áo trắng tóc trắng, Bạch Duẫn Thành đột nhiên tin tưởng, chuyện lần này tuyệt đối là Mặc Tu Nghiêu sớm có dự mưu. Nghĩ đến đây, trong mắt Bạch Duẫn Thành hiện lên tia sáng nồng nhiệt, quyết tâm trong lòng cũng kiên định thêm vài phần.

“Vương gia chí hướng cao xa, tại hạ bội phục. Bạch gia chúng ta nguyện làm trâu làm ngựa, mong rằng Vương gia không chê.” Bạch Duẫn Thành cung kính nói.

Mặc Tu Nghiêu giương mắt, bình tĩnh nhìn chăm chú vào nam tử trung niên trước mắt. Bạch Duẫn Thành có cảm giác như bị một loại áp lực kỳ dị đánh đến, nếu không phải ông ta vẫn cẩn thận, chỉ sợ đã tại chỗ quỳ rạp xuống đất rồi. Cái loại uy áp này cho dù ở trước mặt Trấn Nam Vương cũng chưa từng gặp qua. Bạch Duẫn Thành duy trì bộ dáng cung kính, trên trán đã thấm ra một tầng mồ hôi hột. Hồi lâu, mới nghe Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Bạch gia chủ không cần đa lễ như vậy, Bản vương ít ngày nữa sẽ trở về Ly thành, sau này nơi này rất nhiều sự vụ còn muốn Bạch gia chủ tương trợ nhiều hơn mới đúng.”

Bạch Duẫn Thành vui mừng, vội vàng đáp: “Đa tạ vương gia, Bạch gia không dám cô phụ Vương gia.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, đang muốn nói cái gì đó, phía ngoài Trác Tĩnh đi vào bẩm báo: “Vương gia, gia chủ Tôn gia cầu kiến.”

Nghe vậy, trong lòng Bạch Duẫn Thành trầm xuống. Thật ra thì vốn Bạch gia và Tôn gia một tại triều một không cầm quyền, một bên làm chính trị một bên làm thương nhân cũng không có chuyện gì, hai nhà cũng không có thâm cừu đại hận gì. Nhưng ban đầu khi Trấn Nam Vương đương quyền, Tôn gia dù không phải là kẻ tận trung thề sống chết với hoàng gia chính thống, nhưng cũng không có cảm tình gì đối với Trấn Nam Vương. Trấn Nam Vương mấy lần xuất chinh cũng từ Tôn gia vơ vét không ít kim ngân, đều đi qua tay Bạch gia, đợi đến khi Bạch gia hiểu được Trấn Nam Vương đây là muốn khích bác quan hệ của những thế gia bọn họ, thì thù hận đã kết. Mấy năm này Tôn Bạch hai nhà minh tranh ám đấu, Trấn Nam Vương ai cũng không giúp tùy ý đứng nhìn bọn họ tranh đấu, đến lúc một bên hơi yếu thế thậm chí còn sẽ xuất thủ đến đỡ một hai, thế cho nên thù hận giữa hai nhà càng kết càng sâu, hiện tại ai cũng không có tâm tư đi hóa giải nữa rồi.

Bạch Duẫn Thành mới vừa đầu phục Định Vương Phủ, tự nhiên sẽ không hi vọng Tôn gia có uy phong hơn mình. Đáng tiếc lúc này ông ta cũng không làm chủ được, cho dù Mặc Tu Nghiêu nhìn phân lượng khối ấm ngọc cực phẩm này cũng sẽ không có chuyện không thấy người Tôn gia.

Quả nhiên, nghe Trác Tĩnh bẩm báo Mặc Tu Nghiêu nhíu mày nói: “Mời hắn vào.”

Không lâu sau, gia chủ Tôn gia cũng đã sải bước tiêu sái đi vào. Không giống như Bạch Duẫn Thành tuổi đã ngòai năm mươi, gia chủ

Tôn gia lại càng không giống gia chủ Bạch gia, mà trọng yếu hơn đây là một nữ nhân. Gia chủ Tôn gia năm nay vẫn chưa tới ba mươi tuổi, dung mạo cũng không phải hết sức xuất sắc nhưng cũng coi như là dung mạo đoan trang, hai đầu lông mày nhiều hơn mấy phần hiên ngang lưu loát mà nữ tử tầm thường không có được. Vừa nhìn chính là người có cá tính, cũng khó trách dám cho công chúa Lăng Vân mất mặt. Nàng là phu nhân của gia chủ Tôn gia tiền nhậm, gia chủ Tôn gia tiền nhậm thuở nhỏ nhiều bệnh, sau khi Tôn phu nhân gả tới đây thì sự tình Tôn gia lớn nhỏ cũng phần lớn là nàng xử lý. Ba năm trước đây gia chủ Tôn gia bệnh qua đời, dưới gối chỉ có một nữ nhi, thế nhưng Tôn phu nhân lấy thân phận một nữ lưu trấn trụ đám bàng chi Tôn gia mơ ước tài phú Tôn gia. Lấy thân phân góa phụ trở thành gia chủ Tôn gia, chỉ chờ tương lai nữ nhi duy nhất thành nhân sau khi chiêu tế thừa kế huyết mạch Tôn gia. Mặc dù Tây Lăng đối với nữ tử cũng không gò ép như Đại Sở, nhưng Tôn phu nhân này có thể lấy thân phận một quả phụ ở hoàng thành nhiều cường địch này đứng vững gót chân, thủ đoạn kiến thức cũng không thể xem thường.

“Tại hạ Tôn Dư thị Tuệ Nương tham kiến Định Vương.” Tôn phu nhân cũng không giống như các nữ tử khác, tiện xưng thiếp thân. Mà như một nam tử tự xưng tại hạ, khí độ không câu chấp, tự nhiên hào phóng làm cho người ta vừa thấy liền sinh hảo cảm.

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt một tiếng nói: “Nghe danh đã lâu gia chủ Tôn thị bậc nữ nhi không thua đấng mày râu, hôm nay vừa thấy quả nhiên là danh bất hư truyền. Tôn phu nhân, mời ngồi.”

Tôn phu nhân mỉm cười tạ ơn, cũng không ghét bỏ mà ngồi xuống một tảng đá đối diện Mặc Tu Nghiêu không xa ngồi xuống. Mặc Tu Nghiêu quay đầu hướng Lâm Hàn phía sau nói: “Đi xem một chút Vương Phi có rãnh rỗi không, ngày hôm trước không phải còn nói muốn gặp Tôn phu nhân sao?” Tôn phu nhân vội vàng nói: “Sao dám,

hẳn là tại hạ đi bái kiến Vương Phi mới đúng."

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt phất tay nói: "A Ly cũng không để ý cái này." Huống chi, dịch quán không thể rộng lớn hơn Vương Phủ. Nội viện ở tạm, vô luận là Diệp Ly hay Mặc Tu Nghiêu cũng không nguyện ý để cho ngoại nhân đặt chân đến.

Lâm Hàn lĩnh mệnh rời đi, Mặc Tu Nghiêu mới nhàn nhạt cười nói: "Bạch gia chủ và Tôn phu nhân nói vậy hẳn cũng là đã quen biết rồi?"

Lấy ánh mắt của hắn cho dù trước đó không biết sao có thể lại không nhìn ra hai nhà này có thù oán. Nhưng Tôn phu nhân và Bạch Duẫn Thành ai cũng không dám ở trước mặt hắn biểu hiện ra, hai người cũng là người có địa vị cao nên đương nhiên có thể hiểu được suy nghĩ của Định vương. Thân là cấp trên, cũng không thể nào ra mặt đắn đo mâu thuẫn của bọn họ, cũng không thể nói bởi vì hai nhà bất hòa mà coi trọng một nhà còn buông tha cho một …nhà khác. Chỉ cần không trở ngại đến chuyện của Định Vương Phủ, Định Vương sẽ không có ý định nhúng tay vào mâu thuẫn giữa hai nhà bọn họ, nhưng bọn họ cũng không thể khiến mâu thuẫn của hai nhà gây phiền toái cho Định Vương.

Tôn phu nhân nhàn nhạt cười nói: "Định Vương nói rất đúng, Tôn Bạch hai nhà cùng sống ở hoàng thành, đương nhiên cũng là chỗ quen biết cũ. Hôm nay có thể gặp được Bạch gia chủ ở chỗ này, tại hạ thật vô cùng vinh hạnh."

Bạch Duẫn Thành giương khóe miệng, cười nói: "Tôn phu nhân khách sáo rồi, Tôn phu nhân bận rộn nhiều chuyện, lâu nay không gặp mà phong thái vẫn không thay đổi." Trong mắt Tôn phu nhân hiện lên một đạo ánh sáng lạnh, ngoài miệng lại cười nói: "Bạch gia chủ quá khen." Thân là quả phụ, cho dù Tôn phu nhân luôn phải cẩn thận mà hành xử. Ngày thường nàng hận nhất chính là người bên

cạnh nói đến hình dáng bề ngoài của bản thân. Thứ nhất nàng thân là vị quả phụ cũng không thể ăn mặc quá mức xinh đẹp, thứ hai nói nàng dung quang toả sáng, nếu có người nghĩ sâu xa chỉ sợ còn tưởng nàng không tuân thủ nữ tắc.

“Vương Phi tới.”

Nghe được âm thanh của thị vệ, Mặc Tu Nghiêu lập tức bỏ qua cuộc nói chuyện với hai người Bạch Tôn ra nghênh đón. Bạch Duẫn Thành và Tôn phu nhân đều có chút tò mò nhìn tới, muốn nhìn xem Định Vương phi danh chấn thiên hạ lại khiến cho Định Vương tình sâu như biển này rốt cuộc có bộ dáng gì. Hôm nay Diệp Ly chỉ mặc một chiếc váy thêu chìm màu xanh nhạt, tóc được vấn tùy ý. Trâm cài tóc Lưu Tô cài lệch, mỗi khi cử động ngọc châu rơi bên gò má sẽ tùy thời lay động lộ ra vẻ mỏng manh yếu đuối. Đến khi bước vào mới nhìn đến sắc mặt nàng có chút tái nhợt, giữa hai đầu lông mày tựa hồ có chút mệt mỏi, xem ra lúc trước Định Vương nói thân thể Vương Phi khó chịu cũng không phải không có lý do. Chẳng qua là, Định Vương Phi vang danh thiên hạ cũng không phải vì sắc đẹp, mà là tài hoa và võ công. Hôm đó vào thành, hai người cũng không thấy cho nên trong lúc nhất thời có chút không dám tin tưởng, nghe nói Định Vương phi vô cùng thiện chiến, thế nào lại là một nữ tử thanh xuân nhỏ bé như vậy.

“A Li, nếu còn có chỗ không thoải mái. . . Ta để Trác Tĩnh ra ngoài thành thỉnh đại phu tới khám cho nàng nhé.” Nhìn dung nhan Diệp Ly có chút tiều tụy hơn hôm qua, trong lòng Mặc Tu Nghiêu nóng như lửa đốt ôm nàng vào lòng, cẩn thận đỡ hông của nàng nói. Diệp Ly cười nhạt nói: “Không có gì, tối hôm qua ngủ không ngon mà thôi.”

“Quả nhiên không có Bản vương chiếu cố, A Ly nằm ngủ không tốt đấy còn gì?” Nghe vậy, Mặc Tu Nghiêu nhất thời có chút đắc ý, cũng không thèm quản Diệp Ly nghĩ gì, kiên định nói: “Tối nay Bản vương

vẫn nên lưu lại chiếu cố A Ly thật tốt. Tránh cho A Ly ngủ không ngon. Hiện giờ bên cạnh cũng không có ai hầu hạ, A Ly ở một mình sao ta có thể yên tâm được."

Diệp Ly bất đắc dĩ trợn mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, ánh mắt nhàn nhạt nhìn qua Bạch Duẫn Thành và Tôn phu nhân. Bạch Duẫn Thành và Tôn phu nhân cũng không thấy có gì kỳ lạ, bọn họ chỉ cho rằng Định Vương Phi bị bệnh nên sợ đem bệnh lây sang Định Vương nên chia phòng mà ngủ. Đồng thời cũng cảm thấy kinh ngạc với chuyện Định Vương tỉ mỉ chiếu cố Vương Phi này. Chẳng qua Bạch Duẫn Thành là lo lắng, mà Tôn phu nhân thì lại là hâm mộ.

"Tham kiến Vương Phi." Hai người đứng dậy cùng lên tiếng.

Diệp Ly gật đầu, cười nhạt nói: "Bạch gia chủ, Tôn phu nhân, không cần đa lễ."

Hai người tạ ơn Diệp Ly, Diệp Ly mới nói: "Ta ở phía trước đã chuẩn bị trà bánh, không bằng mời hai vị di giá đi qua ngồi một chút." Hai người không phản đối, cung kính thỉnh Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đi trước.

Thật ra thì chỉ là quẹo qua một góc, trên bàn đá quả nhiên đã bày xong trà bánh. Khách và chủ đều tự mình ngồi xuống, Tôn phu nhân nhìn Diệp Ly một chút, quan tâm hỏi: "Sắc mặt Vương Phi có chút không được tốt, thân thể còn khó chịu sao?"

Bạch Duẫn Thành đương nhiên sẽ không để cho Tôn phu nhân tự mình chiếm trước chỗ tốt, đi theo cười nói: "Quý phủ của tai hạ có mấy đại phu y thuật rất cao minh, không bằng đưa tới đây cho Vương Phi sai sử?"

Diệp Ly khẽ cười nói: "Hai vị có lòng, có lẽ là mới tới hoàng thành

Tây Lăng không được nghỉ ngơi tốt, cũng không có chuyện gì." Thật ra cũng không phải Diệp Ly có ý từ chối, thân thể của nàng ngoại trừ năm đó mang thai sinh hạ Mặc Tiểu Bảo hơi có chút tổn thương, thì vẫn luôn vô cùng tốt. Mấy năm này Trầm Dương và Lâm đại phu dụng tâm điều trị, cũng đã sớm khôi phục. Trong thời gian ngắn này tự dưng phiền muộn trong lòng, thân thể thật ra cũng không có gì khó chịu. Xưa nay Diệp Ly luôn quan niệm đã là thuốc sẽ có ba phần độc, không có bệnh đương nhiên cũng không cần đại phu tới nhìn.

Tôn phu nhân nói: "Ly thành và Hoàng thành cách nhau khá xa, khí hậu cũng có chút khác biệt. Vương Phi nhất thời không quen cũng không có gì. Trong phủ tại hạ tinh thông thực bổ (dùng thức ăn là đồ bổ), trở lại sẽ sai người đem thực đơn đưa tới. Vương Phi không ngại có thể thử một chút." Tôn phu nhân nói như vậy, Diệp Ly cũng không cố ý cự tuyệt, chỉ mỉm cười nói cám ơn. Bạch Duẫn Thành cũng đi theo cười nói: "Đầu bếp trong phủ nhà tại hạ đối với thức ăn Đông Sở cũng rất có hiểu biết, chắc Vương Phi ăn không quen cơm canh Tây Lăng, trở về tại hạ sẽ đưa người tới để Vương Phi dùng."

"Ta cũng không yếu đuối như vậy, sao dám làm phiền Bạch gia chủ." Diệp Ly nói.

Bạch Duẫn Thành cười nói: "Có thể vì Vương phi ra sức, là phúc khí của bọn họ."

Diệp Ly cũng không phải là người không biết cư xử, nàng chấp nhận Tôn gia lấy lòng thì cũng không thể lạnh nhạt Bạch gia. Đạo cân bằng cho tới bây giờ cũng không phải có thể mặc người tùy ý làm loạn, cũng không từ chối, gật đầu nói: "Vậy thì tạ ơn Bạch gia chủ." Bạch Duẫn Thành vội nói không dám.

Một tay Mặc Tu Nghiêu cầm chén trà, một tay thì ở dưới bàn cầm tay Diệp Ly, cảm giác tiếp xúc thoáng lạnh kia khiến hắn khẽ nhíu mày.

Thân thể A Ly cũng không tệ, hiện giờ thể chất hơi lạnh tự nhiên không phải chuyện tốt gì, quả thật cần phải bồi bổ, vì vậy thần sắc đối với hai người Tôn Bạch càng thêm hòa hoãn một chút.

Bốn người vừa uống trà, vừa tán gẫu, cũng là khách cùng chủ tẫn lễ, nếu như không nhìn đến minh tranh ám đấu trong lời nói của Bạch Duẫn Thành và Tôn phu nhân. Thật ra nói là minh tranh ám đấu, không bằng nói trắng ra là Bạch Duẫn Thành một mực nhằm vào Tôn phu nhân, mà Tôn phu nhân đối Bạch Duẫn Thành nhưng có chút mất hứng.

Tôn phu nhân thấy rất rõ ràng, vô luận hiện tại Bạch Duẫn Thành ân cần cỡ nào, thì sớm muộn gì Bạch gia cũng sẽ đắc tội Định Vương Phi. Chuyện này ngay từ ban đầu đã được quyết định, dựa vào tính chất gia tộc của chính Bạch gia. Bạch gia từ khi Tây Lăng khai quốc đến nay chính là gia tộc sinh ra hậu phi, nói trắng ra chính là bám váy nữ tử trong tộc mà trèo lên. Nhiều thế hệ Bạch gia gần như không hề xuất hiện bất cứ đại nhân vật kinh thái tuyệt diễm nào, nhưng trong lịch sử Bạch gia lại từng đi ra vài vị Thừa tướng và không ít quan lớn. Toàn bộ đều dựa vào địa vị của nữ nhi Bạch gia trong hậu cung mà có. Cho nên, mặc dù Bạch gia cho tới nay cũng là vọng tộc Tây Lăng, nhưng các thế gia chân chính có chút năng lực nội hàm lại âm thầm lại xem thường bọn họ.

Mà hôm nay Bạch gia đầu phục Định Vương Phủ, nhưng người Bạch gia bao gồm cả gia chủ Bạch Duẫn Thành cũng không phải là thiên tài có năng lực gì đó, nếu không cũng sẽ không bị Trấn Nam Vương tùy tùy tiện tiện áp chế nhiều năm như vậy. Rõ ràng có được một chính cung Hoàng hậu vậy mà cũng không trở mình được. Do đó, nếu Bạch gia còn muốn đạt được vị trí cao cao tại thượng ở Định Vương Phủ, khôi phục lại vinh quang năm đó mà nói, cũng chỉ có thể theo con đường cũ mà tiếp tục đi về phía trước. Mà, không cần nghi ngờ, con đường này tất nhiên sẽ đắc tội Định Vương Phủ và Từ gia.

Cũng vì vậy, Tôn phu nhân không thể không biết bây giờ mình có cần thiết phải ra sức tranh giành ngươi chết ta sống cùng với Bạch Duẫn Thành ở trước mặt Định Vương và Định Vương Phi, không duyên cớ lại khiến cho Định Vương và Vương Phi cảm thấy bản thân mình là kẻ hiếu chiến.

Nhưng Bạch Duẫn Thành lại không cho là như vậy, trong con mắt của Bạch Duẫn Thành, để một nữ lưu như Tôn phu nhân, còn là một quả phụ áp trên đầu mình trước mặt Định Vương quả thực là chuyện không thể chịu được. Huống chi, thù hận giữa Tôn gia và Bạch gia không cách nào minh bạch, nếu Tôn gia được coi trọng tất nhiên sẽ muốn báo thù hận những năm này, đã như vậy, còn không bằng Bạch gia hắn tiên hạ thủ vi cường!

Chương 310: Đích nữ Bạch thị, tụ hội mùa thu

Gần đến bữa trưa, Bạch Duẫn Thành và Tôn phu nhân đều hết sức tự giác đứng dậy cáo từ. Trước khi đi, Tôn phu nhân mời Diệp Ly tham gia hội mùa thu dành cho nữ quyến trong kinh thành tụ hội sẽ diễn ra vào hai ngày sau. Mặc dù hiện giờ hoàng thành Tây Lăng sắp đổi chủ đến nơi, nhưng trong Hoàng thành đám quyền quý bọn họ cũng không vì vậy mà ở nhà đóng cửa không ra, ngược lại tụ hội trong đó càng thêm náo nhiệt. Người chủ trì các nhà, đương gia chủ mẫu tụ tập ở chung một chỗ dò thăm tính toán của nhà khác, các nhà có quan hệ tốt hơn là quan hệ thông gia thì nhân cơ hội này thương lượng đường lui của riêng mình gì gì đó, những loại chuyện này đều cần các loại yến hội mà đạt được. Dù sao mặc dù Tây Lăng Hoàng sắp dời nam, nhưng hiện giờ phần lớn quyền lợi trong hoàng thành Tây Lăng vẫn nằm trong tay hoàng thất Tây Lăng đấy. Đặc biệt là những người có mang dị tâm hay ý định khác, tuyệt đối không có mấy người dám quang minh chính đại bái phỏng Định Vương như Bạch gia chủ và Tôn phu nhân.

Diệp Ly có mấy phần thiện cảm với vị Tôn phu nhân rộng lượng không câu chấp này, cũng hiểu cái gọi là hội mùa thu được tổ chức vào thời điểm này tự nhiên không phải chỉ để ngắm hoa mà thôi. Dù sao mùa thu Tây Lăng cũng không có hoa gì có thể thưởng. Suy nghĩ một chút liền đáp ứng, Tôn phu nhân cũng vui mừng cáo lui.

Bạch Duẫn Thành vừa nghe, trong lòng chỉ âm thầm kết luận kế hoạch phải tiến hành nhanh một chút mới được.

Bạch Duẫn Thành trở lại trong phủ, Bạch phu nhân đã sớm chờ chực

lập tức tiến lên đón, quan tâm nói: “Lão gia, có gặp được Định Vương và Định Vương Phi không?”

Bạch Duẫn Thành gật đầu, Bạch phu nhân thấy thế lúc này mới lộ ra mấy phần vui mừng cười nói: “Vậy chúng ta đưa qua . . . . . .” Bạch Duẫn Thành hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: “Một đám phế vật! Chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.” Nghe vậy, trong lòng Bạch phu nhân cũng run lên, phải biết rằng mấy người đưa qua mấy ngày trước cũng không phải là nha đầu gã sai vặt gì kia, mà trong đó còn có ba thứ nữ con vợ kế của Bạch gia đấy, “Này. . . thật không ngờ Định Vương lại ra tay độc ác như vậy, nhưng những ngày qua cũng có không ít nhà hướng bên kia đưa người, vì sao chỉ có nhà chúng ta . . . . . .” Tuy sợ hết hồn nhưng Bạch phu nhân cũng chậm rãi nói tới. Mặc dù mấy nữ nhi Bạch gia đưa ra ngoài kia không phải là ruột thịt của bà, đương nhiên bà cũng không có đau lòng gì đó, chẳng qua lo lắng có phải Định Vương có gì bất mãn với Bạch gia hay không.

Bạch Duẫn Thành nhíu mày trầm tư chốc lát, có chút không xác định nói: “Có lẽ là. . . Định Vương tra được thân phận của mấy người này? Vì vậy mới mất hứng?” Bạch Duẫn Thành cũng làm gia chủ, đương nhiên cũng hiểu một chút kiêng kỵ của người làm cấp trên. Bạch phu nhân bất đắc dĩ thở dài, nói: “Đây đúng là chúng ta suy nghĩ quá đơn giản, tin tức của ám vệ Định Vương Phủ hết sức linh thông, chỉ sợ không thể gạt được đi. . . . . .” Chẳng qua là bà ta không biết, nếu Định Vương Phủ muốn tra đương nhiên có thể điều tra ra, nhưng mấy người Bạch gia đưa tới kia cũng là vận khí quá không tốt đi, vừa lúc đụng vào vết đau của Mặc Tu Nghiêu, ngay cả mặt cũng chưa thấy qua đã chết không rõ ràng.

“Hôm nay ta đi bái kiến Định Vương, vừa lúc đụng phải nữ nhân Tôn gia kia.” Nhớ tới nụ cười của Tôn phu nhân trước khi đi, sắc mặt Bạch Duẫn Thành càng thêm âm trầm . Sắc mặt Bạch phu nhân cũng biến đổi, hoàng thành Tây Lăng có rất nhiều phu nhân đều nhìn Tôn

phu nhân không vừa mắt. Có lẽ phải nói là ghen tỵ với Tôn phu nhân. Thân là một nữ nhân, lại có thể chấp chưởng gia nghiệp như một nam chủ. Gia chủ Tôn gia khi còn tại thế, trong phòng cũng không có tiểu thiếp thông phòng …, cho nên lúc ban đầu gia chủ Tôn gia qua đời, trong thành Tây Lăng không biết có bao nhiêu thiếu nữ âm thầm hả hê che miệng cười trộm đấy. Nhưng Tôn phu nhân cũng không có bộ dạng suy sụp thê lương như trong suy nghĩ của các nàng. Ngược lại lấy một thân nữ nhân và hài tử mà vực dậy cả Tôn gia, thậm chí khiến bị thế của Tôn gia còn cao thêm một bước. Chuyện nào sao lại không khiến cho nữ nhân tối ngày chỉ có thể đi lại trong hậu viện như Bạch phu nhân vừa hận vừa ao ước?

“Người đàn bà kia. . . Nàng đi gặp Định Vương làm gì? Sẽ không phải là. . . . . .” Bạch phu nhân giọng the thé nói.

Bạch Duẫn Thành nhìn thần sắc phu nhân cũng biết nàng ta hiểu sai rồi, bất quá nhưng cũng không có tâm tình vì Tôn phu nhân giải thích, chẳng qua là chỉ trầm giọng nói: “Định Vương và Định Vương Phi rất có thiện cảm với Tôn Dư thị, Định Vương Phi còn đáp ứng tham gia lễ hội mùa thu vào hai ngày sau.”

Bạch phu nhân cũng không phải là cái gì cũng không hiểu , nhẹ giọng hỏi: “Lão gia có ý gì?”

Bạch Duẫn Thành trầm giọng nói: “Hai ngày sau bà cũng đi, nhất định phải lấy được thiện cảm của Định Vương Phi. . . mang theo cả Ninh nhi nữa.”

“Lão gia. . . . . .” Bạch phu nhân cau mày nhìn Bạch Duẫn Thành, do dự một chút mới nói: “Muốn mượn tay Định Vương Phi đi vào, chỉ sợ cũng không dễ dàng.” Mặc dù bà ta cũng không quá hiểu rõ chuyện bên ngoài, nhưng Bạch phu nhân suy cho cùng vẫn là một nữ nhân, đương nhiên hiểu rõ tâm tư của nữ nhân hơn đại nam nhân như

Bạch Duẫn Thành. Các nàng muốn đưa nữ nhi Bạch gia vào Định Vương Phủ, con đường Định Vương Phi này tuyệt đối không thể thực hiện được. Định Vương và Vương Phi kiêm điệp tình thâm, thành thân nhiều năm như vậy Định Vương cũng chưa từng nạp thiếp, vô luận thế nào Định Vương Phi cũng sẽ không thích nổi một nữ tử muốn vào Định Vương Phủ tranh đoạt trượng phu với mình.

Bạch Duẫn Thành cũng không cho là đúng, “Phu nhân nghĩ nhiều quá rồi. Hôm nay ta cũng gặp qua Định Vương Phi, mặc dù xinh đẹp xuất chúng nhưng Ninh Nhi nhà chúng ta cũng không kém. Huống chi, Định Vương Phi xuất thân từ Từ thị cũng coi là thế gia danh môn, sao lại không thấu hiểu được đạo làm vợ? Nữ tử Tây Lăng phần lớn đều tính tình xấc láo, ngang ngược, Ninh nhi nhà chúng ta không giống vậy, tính tình ôn lương thiện, đương nhiên Vương Phi sẽ coi trọng một chút. Định Vương muốn bình ổn Tây Lăng trong khoảng thời gian ngắn, hẳn sẽ cần cưới một quý nữ Tây Lăng làm trắc phi, làm an lòng đám quyền quý Tây Lăng.” Phi tần hậu phi nhiều thế hệ đi ra từ Bạch gia, nam nhân cũng không thật sự là phế vật. Ít nhất trên phương diện làm sao để nắm chắc cơ hội đưa nữ nhi nhà mình đến trước mặt cấp trên, người Bạch gia vẫn rất tâm đắc đấy.

Mặc gia quân mới vừa chiếm cứ Tây Lăng, đương nhiên không tránh được lòng người bàng hoàng. Mà Định Vương hiển nhiên lại không thể ở lại trấn giữ hoàng thành Tây Lăng lâu dài, vậy nên cưới một nữ nhi quyền quý Tây Lăng làm trắc phi, dẹp an dân tâm chính là tất nhiên rồi. Theo như Bạch Duẫn Thành thấy, người thích hợp nhất dĩ nhiên là nữ nhi Bạch gia rồi.

Bạch phu nhân có chút bất đắc dĩ thở dài, làm sao có thể nói rõ cũng lão gia nhà mình đây. Càng là nữ tử lợi hại lại càng không chịu được bên cạnh vị hôn phu của mình có người khác, nhưng suy nghĩ một chút, nữ nhi nhà mình được dạy dỗ theo tiêu chuẩn hậu phi đế vương, có lẽ cũng sẽ không có vấn đề gì đi?

“Tiểu thư.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm nha đầu hành lễ.

Lời còn chưa dứt, một nữ tử xinh đẹp mặc quần áo màu sắc rực rỡ nghê thường chậm rãi bước vào trong sảnh, hướng về phía Bạch Duẫn Thành và Bạch phu nhân nhẹ nhàng vấn an, “Ninh nhi tham kiến phụ thân, mẫu thân.”

Nếu chỉ nói đến dung mạo, ở nữ tử này sẽ không thể nào thấy được thiên tư quốc sắc. Ít nhất so với Tô Túy Điệp lúc trước ở Bạch gia còn thua kém mấy phần, nhưng cùng với công chúa Lăng Vân năm đó cũng không phân cao thấp. Chẳng qua là nàng ta mi thanh mục tú, môi son nhẹ nhàng, khóe miệng mang cười, so với công chúa Lăng Vân cao ngạo đắc ý thì dễ làm cho người ta sinh ra ý muốn thân cận hơn nhiều. Nữ tử này chính là đích nữ chưa gả chồng duy nhất của Bạch gia thế hệ này, Bạch Thanh Ninh.

Bạch phu nhân thấy nữ nhi, trong mắt hiện lên một tia từ ái, vội vàng đỡ nàng dậy nói: “Ninh nhi sao tới đây rồi?”

Bạch Thanh Ninh cười duyên nói: “Nữ nhi nghe nói phụ thân đi bái kiến Định Vương và Định Vương Phi đã trở lại, cho nên mới vội tới thỉnh an phụ thân. Phụ thân thật sự gặp được Định Vương Phi rồi?” Bạch Duẫn Thành nhìn thấy tiểu nữ nhi ông ta yêu thương nhất, sắc mặt cũng ôn hòa vài phần, gật đầu cười nói: “Không sai, phụ thân quả thật gặp qua Định Vương Phi.”

“Vậy. . .” Bạch Thanh Ninh tò mò hỏi: “Vậy Định Vương Phi là anh thư nổi tiếng đệ nhất đệ nhị thiên hạ, không biết cuối cùng trông như thế nào?”

Bạch Duẫn Thành lắc đầu, thở dài nói: “Định Vương Phi. . . Cũng là mỹ nhân tuyệt sắc, Định Vương thực sự là có phúc khí.” Lời này của

Bạch Duẫn Thành cũng không phải giả. Cõi đời này phần lớn nữ tử đều là hạng nữ lưu khuê trung yếu đuối, có lẽ có thể xử lý chuyện nội viện vô cùng tốt cũng đã coi là hiền lương rồi. Nếu còn có thể có can thiệp vào chuyện ngoại viện hơn nửa là người có tính cách kiệt ngạo, về phần có thể ra chiến trường lãnh binh đánh giặc, trong suy nghĩ của thế nhân ước chừng cũng không khác biệt lắm với hình tượng nữ la sát dạ xoa. Mà Định Vương Phi, vô luận là chính sự của Định Vương Phủ hay là trên chiến trường đều có bản lĩnh, càng khó có được chính là vẫn sinh ra một bộ dáng thanh lệ nhã trí, dung mạo xinh đẹp mềm mại, cũng khó trách Định Vương yêu thương như trân bảo trong lòng bàn tay.

Ánh mắt Bạch Thanh Ninh lóe lên, nhẹ giọng nói: “Vậy dung mao Định Vương Phi còn mỹ lệ hơn cả Bạch Lung cô cô sao?” Năm đó Tô Túy Điệp từng ở tạm Bạch gia trong thời gian ngắn, sau này Bạch Thanh Ninh thường xuyên ra vào hoàng cung cũng đã gặp mấy lần, chỉ cảm thấy đó chính là nữ nhân xinh đẹp tuyệt sắc độc nhất vô nhị trong thiên hạ. Cho dù bản thân luôn kiêu hãnh với dung mạo của mình cũng tự biết thua kém nàng ta. Chẳng lẽ Định Vương Phi này còn xinh đẹp hơn nàng ta, mới khiến Định Vương thâm tình như vậy?

Bạch Duẫn Thành lắc đầu cười nói: “Thế thì không có, mặc dù Định Vương Phi xinh đẹp, nhưng Ninh nhi nhà chúng ta cũng không kém.”

“Phải không?” Bạch Thanh Ninh tròng mắt, có chút xuất thần đáp.

Bạch Duẫn Thành vừa lòng đánh giá nữ nhi, mỉm cười phân phó nói: “Ninh nhi hãy đi chuẩn bị một phen, hai ngày sau cùng mẫu thân con tham gia hội hoa xuân mùa thu.”

Bạch Thanh Trữ sửng sốt, “Hội mùa thu?”

“Không sai.” Bạch Duẫn Thành vuốt vuốt chòm râu cười nói: “Ninh nhi không phải là tò mò bộ dáng của Định Vương Phi sao? Hai ngày sau Định Vương Phi cũng sẽ tham gia hội hoa xuân mùa thu, Ninh nhi vừa lúc có thể thấy được Định Vương Phi, chẳng phải rất tốt?” Ánh mắt Bạch Thanh Ninh sáng lên, mỉm cười gật đầu nói: “Phụ thân nói rất đúng, Định Vương Phi chính là hình mẫu của nữ tử khuê trung trong thiên hạ, nữ nhi ngưỡng mộ đã lâu, nếu có thể gặp được, đúng là may mắn ba đời.”

Bạch Duẫn Thành cười nói: “Như thế rất tốt, Ninh nhi đi đi.”

Hai ngày sau

Hội mùa thu được cử hành ở một hoa uyển lớn nhất hoàng thành nằm ở phía Tây Nam, nghe nói hoa uyển này vốn là hoa uyển của hoàng gia Tây Lăng, sau lại ban cho Vương gia khác. Sau đó Vương Phủ suy tàn hoàng gia cũng không thu hồi, mà đưa vào dân gian, mười mấy năm gần đây mới tới tay Tôn gia. Mặc dù so với Đại Sở hoa nhiều như cẩm, thời tiết Tây Lăng này thật sự là không có danh hoa nổi tiếng gì để thưởng, nhưng các quý phụ đến đây tham gia hội hoa vẫn luôn nối liền không dứt, thậm chí còn nhiều hơn trước kia.

Trước cửa hoa uyển, Tôn phu nhân đã sớm mang theo người đứng ở ngoài cửa chào đón. Các quý phụ lui tới tự nhiên cũng đã nghe nói đến tin tức hiện giờ Tôn gia đã dựa vào Định Vương Phủ. Lấy thân phận của Tôn phu nhân, người có thể làm cho nàng tự mình ở cửa nghênh đón là ai thì không cần phải nói rồi. Không ít người mang tâm tư giống như Tôn gia cũng bóp cổ tay chậm một bước, cũng đi theo Tôn phu nhân cùng chờ ở cửa.

Xưa nay Diệp Ly rất có khái niệm về thời gian, cũng không thích để người khác đứng ngoài cửa chờ mình lâu. Cho nên cũng không bao lâu, xe ngựa Định Vương Phủ liền từ góc đường xa xa chạy nhanh

tới đây. Trước sau trái phải đều có Hắc Vân Kỵ mặc áo đen đi theo, ở giữa Hắc Vân Kỵ, xe ngựa bên ngoài được trang trí theo phong cách cổ xưa tối giản, cũng không xa hoa như một hoàng thất và Vương tộc. Xe ngựa đến cửa hoa uyể thì dừng lại, Tôn phu nhân vội vàng dẫn người nghênh đón, lại cười nói: “Tuệ Nương cung nghênh Vương Phi đại giá.”

Tần Phong ở bên trái xe ngựa xuống ngựa vén màn xe, chúng nữ quyến rối rít nhìn về phía xe ngựa muốn nhìn xem Định Vương Phi rốt cuộc có bộ dáng gì. Lại thấy từ xe ngựa đi ra trước tiên, là một thân ảnh màu trắng, bạch y tóc trắng, dung mạo lãnh đạm tuấn mỹ, không phải Định Vương sao?

Định Vương xuống xe ngựa, mới xoay người vươn tay vào bên trong, lại cười nói: “A Ly, đến.”

Diệp Ly đưa tay vịn từ trong xe ngựa đi ra ngoài, cũng không đợi Diệp Ly tự mình nhảy xuống ngựa xe, đưa tay ôm lấy Diệp Ly, nhẹ nhàng đặt nàng xuống mặt đất. Nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu, Tôn phu nhân cũng có mấy phần kinh ngạc, bởi vì hội hoa hôm nay đã sớm nói là chỉ có nữ quyến, nhưng Định Vương muốn tới thì cũng không có người nào dám nói không cho hắn đi vào, có chút chần chờ tiến lên phía trước nói: “Vương gia, Vương Phi, đây. . . . . .”

Mặc Tu Nghiêu khoát khoát tay lạnh nhạt nói: “Bản vương chỉ đưa Vương Phi tới đây, lập tức còn phải đi gặp Tây Lăng Hoàng, sẽ không quấy rầy Tôn phu nhân.” Nghe vậy, Tôn phu nhân cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, phải biết rằng quyền quý Tây Lăng không ít người có tâm tư với Định Vương, hôm nay cũng không ít nữ tử khuê trung tới tham gia hội hoa, nếu Định Vương ở chỗ này chỉ sợ cũng có chút phiền phức.

Mặc Tu Nghiêu cũng không nhìn người khác, cúi đầu nhẹ giọng nói

với Diệp Ly: “A Ly, chờ ta xuất cung sẽ tới đón nàng?” Diệp Ly gật đầu có chút bất đắc dĩ, mấy ngày nay nàng ngủ được không tốt lắm, khẩu vị cũng không quá tốt, Mặc Tu Nghiêu luôn xem nàng như búp bê, vừa đụng sẽ vỡ không bằng. Khẽ thở dài, Diệp Ly đưa tay cho sửa sang lại cổ áo nói: “Chàng cẩn thận một chút, ta chờ chàng.”

Nghe vậy, Mặc Tu Nghiêu không khỏi nhoẻn miệng cười. Mấy ngày qua tâm tình A Ly không tốt, nhưng đã có chừng mấy ngày không ăn nói nhỏ nhẹ như vậy đối với hắn rồi, hiện tại không phải tốt lắm sao?”Ta biết, A Ly cũng phải ccẩn thận. Ta vào cung trước.” Nhưng không biết nụ cười này của hắn lại khiến tại chỗ không biết bao nhiêu trái tim khuê nữ kích động không dứt. Dung nhan Mặc Tu Nghiêu ôn nhã tuấn mỹ, thần sắc lúc bình thường luôn mang theo một tia nhàn nhạt hờ hững. Nhưng lúc này nhoẻn miệng cười là phát ra từ nội tâm không mang theo chút giả dối nào, liền phá lệ lộ ra vẻ tuấn lãng động lòng người.

Liên tục dặn dò Diệp Ly cùng với Tần Phong đi theo bên cạnh Diệp Ly mấy câu, Mặc Tu Nghiêu mới kéo một con ngựa, mang người, giục ngựa phóng đi. Bên cạnh Tôn phu nhân che miệng cười nói: “Vương gia và Vương Phi thật là kiêm điệp tình thâm, không biết trong thiên hạ ao ước muốn chết.” Diệp Ly cười một tiếng nói: “Phu nhân quá khen, bên này là lệnh ái sao?” Bên cạnh Tôn phu nhân có một cô bé tám tuổi mặc cẩm y, dung mạo có bảy tám phần tương tự với Tôn phu nhân nhưng lại nhiều thêm mấy phần tinh xảo. Một đôi mắt to linh lung tò mò ngó chừng Diệp Ly, đợi đến khi Diệp Ly nhìn về phía nàng lại trốn ra phí sau Tôn phu nhân.

Tôn phu nhân kéo cô bé từ phía sau mình ra trước mặt cười nói: “Còn không phải vậy sao? Đây là tiểu nữ Tôn Hiểu Phức, Phức Nhi, còn không làm lễ ra mắt với Vương Phi.”

Tiểu nữ hài tò mò nhìn Diệp Ly một chút, tiến lên trước một bước

giọng nói giòn tan: “Hiểu Phức ra mắt Vương Phi.” Diệp Ly vui vẻ vuốt vuốt tóc tiểu nữ hài cười nói: ” Bé ngoan, không cần đa lễ.” Suy nghĩ một chút, lấy xuống một minh châu màu tím tùy thân đưa cho Tôn Hiểu Phức làm lễ ra mắt. Tôn Hiểu Phức có chút sợ hãi nhìn mẫu thân một cái, thấy Tôn phu nhân gật đầu mới đưa tay nhận lấy nói cám ơn Vương Phi.

Thấy Định Vương Phi như thế, nụ cười trên mặt Tôn phu nhân càng vui vẻ. Nàng một quả phụ chấp chưởng gia nghiệp vốn không dễ dàng, hành động lần này của Định Vương Phi, giá trị của tặng lễ không quan trọng, mà quan trọng là … vô hình trung biểu lộ thái độ của Định Vương Phủ. Quả nhiên, tại chỗ ánh mắt các quý phụ nhìn Tôn phu nhân cũng nóng bỏng thêm vài phần. Cho dù là một chút người khinh thường thân phận thương nhân cùng với quả phụ của nàng cũng suy nghĩ nhiều hơn vài phần.

“Bên trong đã sớm chuẩn bị tốt trà bánh, Vương Phi mời vào.” Tôn phu nhân cười nói.

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Phu nhân, mời.”

Đoàn người đi theo Diệp Ly và Tôn phu nhân vào hoa uyển, ngoài cửa lập tức thanh tịnh hơn không ít.

Ngoài cửa lớn cách đó không xa, một chiếc xe ngựa dừng lại ven đường, người ngồi trong xe ngựa chính là phu nhân Bạch gia cùng đích nữ Bạch Thanh Ninh. Lúc bọn họ mới tới vừa hay nhìn thấy xe ngựa của Định Vương Phủ, đương nhiên chỉ có thể né qua một bên để cho xe ngựa Định Vương Phủ đi trước.

“Ninh nhi?” Nhìn nữ nhi có chút xuất thần, Bạch phu nhân có chút lo lắng nói.

Bạch Thanh Ninh ngẩng đầu lên, hỏi: “Mới vừa rồi chính là Định Vương?”

Bạch phu nhân gật đầu nói: “Nghe nói Định Vương một đầu tóc bạc, có lẽ đúng là người đó.”

Bạch Thanh Ninh gật đầu, nhẹ giọng thở dài nói: “Không nghĩ tới. . . Định Vương thật không ngờ trẻ tuổi như vậy, chỉ tiếc một đầu tóc trắng. . . . . .” Nếu không có một đầu tóc trắng kia, thời điểm tóc đen như mây thật không biết Định Vương sẽ có phong thái bậc nào?

Trong Hoa uyển, Tôn phu nhân chậm rãi phụng bồi Diệp Ly. Mặc dù Tây Lăng đã là đầu mùa đông, trong hoa viên cũng không có hoa cỡ gì. Ngay cả mấy loại hoa cỏ thường gặp vào thu đông ở Đại Sở ở Tây Lăng cũng hiếm thấy. Nhưng Tôn gia vẫn bố trí Hoa uyển hết sức xinh đẹp. Rất nhiều nơi lấy hoa lụa trang trí thành cây xanh hoa hồng lộ ra vẻ tràn đầy sức sống.

Bởi vì khí trời đã có mấy phần se lạnh, địa điểm yến hội liền từ trong viên đến một góc thủy các của hoa uyển. Thủy các bốn bề chạm rỗng, chỉ dùng sa mỏng bao phủ. Mọi người ngồi ở bên trong uống rượu mua vui vẫn có thể thấy rõ ràng biểu diễn ca múa phía ngoài. Diệp Ly đương nhiên được mời đến ngồi ở vị trí cao nhất, mặc dù trong những phu nhân đang ngồi đây cũng không thiếu quan lớn quyền quý thậm chí công chúa quận chúa hoàng thất gì đó, nhưng ai cũng biết hiện giờ Hoàng Thành đã sớm đổi chủ, mà nữ tử xinh đẹp mặc áo xanh thanh lệ uyển ước trước mắt sau này chính là chủ nhân của hoàng thành. Cho nên cũng không có người nào cảm thấy không vui.

Khách và chủ ngồi xuống, Diệp Ly dõi mắt nhìn lại người ở chỗ này, mặc dù trên căn bản nàng cũng không nhận ra, nhưng từ phục sức cũng có thể nhìn ra mấy phần. Xem ra ngày thường thủ đoạn kinh

doanh của Tôn phu nhân quả thật không tệ, phải biết rằng trong chuyện này có rất nhiều người không phải thương nhân nào cũng có thể mời được tới.

“Mọi người không cần để ý ta, hôm nay tụ lại đây coi như là duyên phận, mọi người cứ tận hứng là được.” Thấy mọi người đều có chút lo lắng, Diệp Ly không khỏi lại cười nói.

Chẳng qua cho dù nàng nói như vậy, nhưng những quý phụ sao có thể không có chút câu thúc như vậy? Tôn phu nhân cười nói: “Vương Phi nói rất đúng, nếu có cái gì chiêu đãi không tốt, kính xin chư vị phu nhân cùng tiểu thư thông cảm.”

Mọi người vội vàng khách sáo một phen, không khí cũng dần dần hòa hợp. Rất nhiều người đều âm thầm lặng lẽ đánh giá Định Vương phi ngồi ở chủ tọa, chỉ thấy nhìn bộ dáng nàng ra chưa tới hai mươi. Mi mục như vẽ, thanh lệ uyển ước, nhất cử nhất động đều phảng phất khí chất tao nhã thanh quý nhàn nhạt làm cho người ta không thể không ghé mắt. Tao nhã như thế, giống như là danh môn tú nữ bước ra bức tranh mỹ nữ cổ xưa, thật khiến người ta khó có thể liên tưởng đến bậc nữ trung hào kiệt có thể rong ruổi nơi sa trường lừng danh trong truyền thuyết kia. Một phen đánh giá này, có không ít người vốn tính toán đưa cô nương nhà mình vào Định Vương Phủ cảm thấy ỉu xìu như đưa đám. Luận về dung mạo, nữ tử Tây Lăng kém hơn Đại Sở một chút, huống chi Định Vương Phi xinh đẹp như thế, cô nương nhà mình nơi nào còn có cơ hội thu hút được ánh mắt của Định Vương?

” Công chúa Lăng Vân đến! Bạch phu nhân đến! Bạch tiểu thư đến!” Ngoài thủy các có người cao giọng báo danh.

Mọi người vội vàng đứng lên, vô luận khi nào thì Tây Lăng dời đô, vô luận bọn họ mang cái tâm tư gì, nhưng bây giờ cũng vẫn còn là con

dân Tây Lăng con dân, cho nên khi nhìn thấy công chúa Lăng Vân đương nhiên vẫn cần phải hành lễ quân thần đấy.

Công chúa Lăng Vân vẫn là một thân hoa phục thần sắc ngạo nghễ bước nhanh đến, đi theo phía sau nàng là Bạch phu nhân, sắc mặt lại có chút lúng túng. Các nàng dĩ nhiên biết quan hệ của Định Vương Phi và công chúa Lăng Vân không tốt, ai ngờ ở bên ngoài trì hoãn một chút lại vừa vặn gặp phải công chúa Lăng Vân tới, chỉ đành phải cùng nhau đi vào. Chỉ hy vọng Định Vương Phi sẽ không bởi vì bà ta vào cửa cùng công chúa Lăng Vân mà giận chó đánh mèo lên bọn họ.

“Tham kiến công chúa!”

Công chúa Lăng Vân hừ nhẹ một tiếng, nhìn Diệp Ly đang ngồi uống trà một cái mới chuyển hướng sang Tôn phu nhân, trong đôi con ngươi bén nhọn tràn đầy hơi thở âm lãnh tức giận. Hiển nhiên nàng ta cũng không quên chuyện mấy ngày trước bản thân bị đuổi ra khỏi yến hội.

“Công chúa đại giá quang lâm, mời nhập tọa.” Tôn phu nhân lại cười nói.

Công chúa Lăng Vân cười lạnh một tiếng, nói: “Bản cung còn tưởng rằng hôm nay Tôn phu nhân cũng sẽ muốn mời Bổn cung ra ngoài đấy?”

Tôn phu nhân kinh ngạc cười nói: “Làm sao có thể? Người nào không muốn sống dám đem công chúa Lăng Vân đuổi ra khỏi cửa chứ? Người đó còn sống sao?”

Lời vừa nói ra, tại chỗ sắc mặt mọi người đều có chút cổ quái, mấy nữ tử trẻ tuổi không nhịn được khẽ cười trộm . Năm đó công chúa

Lăng Vân mất hết mặt mũi trở về từ Đại Sở, tính tình chẳng những không thu liễm đi mà ngược lại càng thêm ngang ngược lợi hại. Tây Lăng Hoàng không cách nào khác chỉ đành phải vội vàng chỉ hôn cho nàng ta, không ngờ công chúa Lăng Vân này ở Tây Lăng bị kích thích, tháng đầu tiên vào cửa đã đánh chết một thông phòng của phò mã và một tiểu nha đầu trong viện của bà bà. Mà nguyên nhân nàng ta đánh chết nha đầu kia chỉ bởi vì mẫu thân phò mã bị bệnh không muốn gặp nàng phân phó nha đầu không cho nàng vào cửa. Cũng bởi vì chuyện này, mẫu thân của Phò mã tại chỗ bị tức ngất đi, không đến hai tháng sau liền rời khỏi nhân gian. Điều này cũng trở thành chuyện đáng chê cười nhất trong hoàng thành Tây Lăng.

Sắc mặt Lăng Vân vặn vẹo một trận, cuối cùng cũng không phát tác tại chỗ, cười lạnh nói: “Đã như vậy, mấy ngày trước Bản cung bị chặn ở ngoài cửa chẳng lẽ không phải Tôn phu nhân phân phó ? Hay hôm nay Tôn phu nhân muốn nhìn một chút xem Bản cung có muốn mạng của ngươi hay không? !”

Sắc mặt Tôn phu nhân khẽ biến, thản nhiên nói: “Theo lời công chúa, thiếp thân cũng đã nghĩ tới, hôm đó tụ hội nói vậy công chúa cũng rõ ràng, đó là tụ hội của nữ tử chưa lập gia đình trong thành, tuy có mấy vị phu nhân tham gia nhưng cũng là hình mẫu nữ tử phẩm hạnh vẹn toàn, có lễ nghi và tu dưỡng của khuê tú. Chính là thiếp thân cũng không thể tự mình xuất tịch đến tụ hội, vì sao công chúa lại. . . .”

Lời này chỉ nói một nửa, so với nói xong càng khiến cho người ta khó xử. Công chúa Lăng Vân là nữ nhân đã lập gia đình, vừa không có tài hoa lại không có đức hạnh, sao phải tham dự loại tụ hội như vậy? Đây không phải muốn để cho khuê tú chưa lập gia đình học theo ngươi sao?

Chương 311: Có chuyện

Tôn phu nhân một hồi buông lời bâng quơ thẳng đến khi sắc mặt công chúa Lăng Vân trắng bệch. Tuy công chúa Lăng Vân trời sinh tính tình kiêu căng nhưng cũng không phải người ngu, tự nhiên cũng hiểu hoàng thất Tây Lăng xưa không bằng nay, cho dù một công chúa như cô ta không chỉ đứng trước mặt Diệp Ly Định Vương phi thấp hơn một cái đầu mà ngay cả đối với thứ quả phụ mới đầu phục Định Vương phủ này cũng không thể tùy tiện phát tác. Chỉ có thể hừ một tiếng, mặt mũi âm trầm đi đến ngồi xuống bên một chiếc ghế.

Đối với việc công chúa Lăng Vân nuốt giận vào trong, thực khiến những người ở nơi này có chút kinh ngạc. Sau khi kinh ngạc ngược lại thêm mấy phần hiểu rõ. Rốt cuộc là hôm nay không thể so với ngày thường, cho dù cao ngạo như công chúa Lăng Vân thì cũng không dám càn rỡ trước mặt Định Vương phi. Đồng thời, quyết tâm nương tựa Định Vương phủ cũng thêm kiên định.

Đợi đến khi công chúa Lăng Vân ngồi xuống,Bạch phu nhân mới mang theo Bạch Thanh Ninh tiến lên làm lễ ra mắt với Diệp Ly, “Thiếp thân Bạch thị cùng tiểu nữ Thanh Ninh ra mắt Định Vương phi.”

Bạch Thanh Ninh đi sau lưng Bạch phu nhân cũng tự nhiên hào phóng quỳ gối hành lễ, “Tiểu nữ Thanh Ninh bái kiến Định Vương phi.” Một lễ này chính là lễ nghi của đích tiểu thư nhà thư hương môn đệ Đại Sở, hết thảy không sai chút nào, ngược lại có chút không giống với những quý nữ Tây Lăng tiến lên bái kiến lúc trước . Diệp Ly hơi thiêu mi, lại cười nói: “Bạch phu nhân, Bạch tiểu thư, không cần đa lễ. Ta cũng là khách mời tới, hai vị xin cứ tự nhiên.”

Bạch phu nhân cười nói: “Nào dám, hôm nay được thấy dung mạo xinh đẹp của Vương phi chính là phúc phận ba đời của chúng ta.”

Thời điểm Bạch phu nhân hàn huyên với Diệp Ly, Bạch Thanh Ninh cũng nhân cơ hội này mà quan sát nữ tử áo xanh ngồi ở chủ vị. Bộ dáng giống như không lớn hơn mình mấy tuổi, nhưng mà dung mạo thanh lệ dịu dàng lại mang theo một tia quang hoa cùng uy nghi vô cùng nhạt khiến người ta không cách nào dời mắt. Dung nhan thanh lệ cộng thêm một phần ung dung thanh quý trời sinh làm người ta không khỏi tự ti mặc cảm. Diệp Ly là nhân vật nào, cho dù đang nói chuyện cùng người khác nhưng há lại không chú ý tới mâu quang Bạch Thanh Ninh rơi trên người mình, không khỏi cười một tiếng.

“Bạch tiểu thư có lời muốn nói sao?” Diệp Ly cười yếu ớt nói.

Bạch Thanh Ninh hơi ngẩn ra, vội vàng đứng dậy nói: “Thanh Ninh không dám, chẳng qua là nghe nói Vương phi dong ruổi sa trường, uy danh vang dội. Trong lòng Thanh Ninh rất mong đợi, cho nên mới…Thanh Ninh vô lễ, xin Vương phi tha lỗi.” Diệp Ly khoát khoát tay cười nói, “Không sao, cái gì mà uy danh vang dội, chẳng qua là là ngoại nhân nghe sai đồn bậy thôi. Ta chỉ là theo Vương gia viễn hành nên được nhìn nhiều hơn chút.”

Trong mắt Bạch Thanh Ninh đều là hâm mộ cùng mong đợi, cười nói: “Vương phi khiêm tốn, nếu có thể tiêu sái tự tại như Vương phi thì chính là sống không uổng kiếp này.”

Tôn phu nhân ngồi bên cạnh Diệp Ly nghe vậy, nhíu mày, kéo con gái mình vào trong lòng, bên mép gợi lên một tia nghiền ngẫm, nở nụ cười. Bạch gia nhiều thế hệ đều dạy nữ nhi làm hậu làm phi chi đạo, cũng chưa nghe nói qua lúc nào thì dạy ra một đích nữ mong được tiêu sái tự tại. Nhưng nhìn bộ dáng Bạch phu nhân cũng không

ngang ngược, vui vẻ trong mắt Tôn phu nhân càng thêm vài phần.

Diệp Ly cúi đầu nhấp một ngụm trà, nụ cười trên mặt nhạt đi một chút. Nếu lúc bình thường cô gái như vậy thật đúng là khiến cho nàng rất yêu thích, chẳng qua là mấy ngày nay tâm tình của nàng hình như đã ảnh hưởng đến cách nhìn người. Nhìn cô gái ưu nhã sáng sủa khuôn mặt tươi cười yêu kiều trước mắt, trong lòng nàng lại không có tí thiện cảm nào. Thật ra thì những người đang ngồi đây mang theo tâm tư gì Diệp Ly không phải không biết, nhưng mà nàng cũng không thèm để ý. Nếu như nàng và Mặc Tu Nghiêu ngồi ở vị trí này thì tất nhiên không thể tránh khỏi những vấn đề như vậy. Cũng vì lợi ích của mình mà thôi, nàng không thích các nàng là vì lập trường khác biệt, nhưng cũng không cảm thấy các nàng tội ác tày trời thế nào. Chẳng qua đáng tiếc….nếu như nàng và Mặc Tu Nghiêu không có tình cảm gì mà nói thì nàng cũng không ngại làm một Hiền phi cả đời hữu danh vô thực, nhưng mà bọn họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, có tình cảm sâu đậm như vậy thì chỉ có thể nói với những người này một tiếng xin lỗi. Mặc Tu Nghiêu là của một mình nàng mà thôi!.

Trong Thủy các không khí hơi lạnh, công chúa Lăng Vân ngồi một bên khinh thường khẽ hừ một tiếng. Nàng xuất thân cung đình, không chỉ ương ngạnh mà tâm kế cũng hơn người bình thường ba phần. Bạch gia đánh chủ ý gì sao nàng lại không biết, chỉ tiếc, Diệp Ly cũng không phải người dễ bị người khác định đoạt như vậy. Hôm nay, công chúa Lăng Vân đã gần ba mươi tuổi, đã sớm gả cho người làm vợ, chút mê luyến năm đó sớm đã bị năm tháng mài đến không còn mấy phần. Lưu lại nhiều hơn không phải là mê luyến Mặc Tu Nghiêu mà là không cam lòng với Diệp Ly. Vì vậy nàng càng rõ Diệp Ly là hạng người gì, năm đó tân hôn Diệp Ly mới mười bốn mười năm tuổi đã không chút lưu tình với công chúa Tây Lăng như nàng, thì hôm nay Định Vương phi sớm trải qua ma luyện mà thành thục há lại dễ dàng tha thứ cho cô gái khác mơ ước hết thảy của nàng. Tính

toán của Bạch gia nhất định là công cốc. Tây Lăng còn chưa diệt mà những người này đã vội vội vàng vàng đầu nhập vào Định Vương phủ, mỗi người đều đáng chết!

Một lúc lâu sau mới nghe Diệp Ly cười yếu ớt nói: " Nào có gì, Bản phi từ trước đến nay luôn thấy nữ nhi gia khóa mình trong khuê phòng cũng không phải chuyện gì tốt. Bạch tiểu thư nếu như muốn thì Bản phi sẽ cùng gia chủ Bạch gia nói một tiếng, để Bạch tiểu thư ra ngoài lịch lãm một phen cũng tốt."

"Lịch lãm?" Bạch Thanh Ninh ngẩn ra, có chút không rõ tại sao đột nhiên lại nói tới chuyện này. Hơn nữa nàng cũng không thật sự có ý định ra cửa lịch lãm gì đó. Nàng và Định Vương phi không giống nhau, mặc dù là con gái Tây Lăng thì cũng chỉ là tay trói gà không chặt, làm sao chịu được những gian nan vất vả kia?

Diệp Ly cười nói: "Không đúng sao? Bản phi còn nhớ rõ…Lần đầu tiên Bản phi rời nhà là đi Nam Cương, lúc đó áng chừng cũng khoảng trên dưới mười sáu tuổi, ngược lại cùng Bạch tiểu thư hiện nay xê xích không nhiều."

Nụ cười trên mặt Bạch Thanh Ninh có chút không giữ được, lo lắng nhìn Bạch phu nhân một cái, chỉ sợ Diệp Ly thật sự cho người ném mình tới Nam Cương. Nam Cương nơi đó nàng cũng chỉ xem qua trong sách một chút, nơi khỉ ho cò gáy như vậy sao có thể đi? Tôn phu nhân ngồi xem kịch vui bên cạnh cười híp mắt nói: "Vương phi nói chí phải, kiếp này tiếc nuối nhất của thiếp thân chính là không thể rời khỏi Hoàng thành Tây Lăng. Tương lai Hiểu Phức lớn một chút, ta nhất định sẽ không trói buộc con bé."

Những người khác cũng rốt rít bắt đầu khen ngợi Định Vương phi cao kiến nhưng không ai thực sự để trong lòng. Mặc dù Tây Lăng bọn họ không cần ước thúc nữ nhi gia như Đại Sở nhưng mà nhóm

khuê tú đều là trăm cưng ngàn chiều lớn lên, nào có ai muốn ném con gái mình ra chịu khổ. Người lại, cũng có không ít người thầm nghĩ Định Vương phi mười lăm mười sáu tuổi đã có thể lui tới Nam Cương, hiển nhiên là bất phàm. Ý niệm đưa nữ nhi vào Định Vương phủ không khỏi đè xuống không ít.

Mọi người ngồi bồi Diệp Ly nói chuyện trong chốc lát, dùng chút trà nước liền rối rít đứng dậy tốp năm tốp ba dạo chơi trong hoa viên. Diệp Ly cũng không ngoại lệ, cùng mấy người Tôn phu nhân Bạch phu nhân phụng bồi bước chậm trong hoa viên, nhìn hai bên đường hoa lụa rực rỡ sắc màu, Diệp Ly không khỏi cười nói: “Phu nhân tâm tư linh xảo, khó trách Tôn gia trong tay phu nhân càng ngày càng rạng rỡ.”

Tôn phu nhân dắt Tôn Hiểu Phức một bên cười nói : “Tây Vực Tây Lăng khí hậu rét lạnh. Đừng nói là so sánh với Đại Sở mà ngay cả Ly Thành thôi cũng không bằng. Một năm bốn mùa cũng không thấy bao nhiêu hoa cỏ, hôm nay như vậy cũng là bất đắc dĩ thôi. Thật khiến Vương phi chê cười rồi.” Diệp Ly mỉm cười nhàn nhạt, Bạch Thanh Ninh bên cạnh cũng cười nói: “ Vương phi yêu thích hoa cỏ sao? Trong phủ tiểu nữ có rất nhiều hoa cỏ lấy từ Đại Sở và Tây Vực, không bằng ngày mai đưa cho Vương phi thưởng thức?” Diệp Ly nghiêng người liếc nhìn nụ cười điềm tĩnh của Bạch Thanh Ninh, lắc đầu cười nói: “ Sao có thể đoạt đồ yêu thích của quân tử. Huống hồ, ta cũng không phải người tao nhã gì, kỳ hoa dị thảo cho ta cũng chỉ lãng phí thôi.”

Bạch Thanh Ninh che miệng cười nói: “Vương phi đây chính là đích ngoại tôn nữ của Thanh Vân tiên sinh, nếu như Vương phi không phải người tao nhã thì đám chúng ta là tục tằng không chịu nổi sao?”

Tôn phu nhân cười mà như không cười nhìn Bạch Thanh Ninh một cái, nói với Bạch phu nhân: “Phu nhân, lệnh thiên kim thật là khéo

miệng. Nếu lời này nói với ta thì thật đúng là làm ta vui mừng đầu óc choáng váng.” Nụ cười trên mặt Bạch phu nhân cứng đờ, nhàn nhạt nói: “Tôn phu nhân chê cười, nàng chỉ là một tiểu nha đầu sao có thể khéo mồm khéo miệng hơn Tôn phu nhân.”

Tôn phu nhân cười khanh khách nói: “Ta đây cũng không phải là nói đùa, người nào không biết cô nương Bạch gia không ai không khéo miệng, nếu không sao có thể nhận ân điển vua, nắm giữ hậu phi?”

Bạch phu nhân xanh cả mặt, oán hận trợn mắt nhìn Tôn phu nhân một cái. Tôn phu nhân lại lơ đễnh dắt nữ nhi vừa đi vừa nói cười với Diệp Ly.”

“Vương phi, Tứ công tử cầu kiến.” Thị vệ sau lưng đuổi theo bẩm báo.

“Tứ ca?” Diệp Ly có chút kinh ngạc, yến hội chiêu đãi hôm nay đều là nữ quyến, nam khách không thể vào trong, ngay cả Mặc Tu Nghiêu cũng chỉ đưa nàng tới cửa rồi đi. Nhưng mà Diệp Ly cũng biết nếu không phải là chuyện quan trọng thì Từ Thanh Bách cũng sẽ không chạy tới tìm nàng lúc này, “Tôn phu nhân, liệu có tiện không?”

Tôn phu nhân suy nghĩ một chút cười nói: “ Tứ công tử phong quang tế nguyệt, không có gì không tiện cả. Không bằng Vương phi tới chòi nghỉ phía trước đợi Tứ công tử?”

Diệp Ly gật đầu nói: “Cũng được.”

Không lâu sau, Từ Thanh Bách được thị vệ vội vã dẫn đến, “Ly nhi.”

“Tứ ca, có chuyện gì xảy ra sao?” Diệp Ly lo lắng hỏi.

Từ Thanh Bách liếc mắt nhìn mấy nữ quyến bên cạnh, suy nghĩ một

chút thấy đây cũng không phải bí mật gì liền trực tiếp nói: “Mẫu thân huynh tới Tây Lăng!.”

“Cái gì?” Diệp Ly sửng sốt có chút không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần lại hỏi: “Mợ cả…sao Mợ cả lại chạy tới Tây Lăng?” Từ Thanh Bách cười khổ, thấp giọng nói: “Đoạn thời gian trước mẫu thân ta không biết từ đâu biết chuyện ta ở Tây Lăng, mới vừa rồi nhận được tin của Đại ca, mẫu thân ta nửa tháng trước đã lên đường từ Ly thành, đoán chừng sắp đến đây.”

Diệp Ly lấy lại bình tĩnh, mới nói: “Nếu Đại ca và cậu đã biết thì chắc an nguy Mợ cả không có vấn đề gì. Muội sẽ cho người đi đón Mợ cả, Tứ ca không cần lo lắng.” Từ Thanh Bách cười có chút bất đắc dĩ, đem vấn đề Diệp Ly còn nghi ngờ thản nhiên nói ra: “Huynh còn phải ở lại Tây Lăng thêm ít ngày, đến lúc đó sợ rằng bên phía mẫu thân….Kính nhờ Ly nhi thay huynh thuyết phục mẫu thân.”

Lúc này Diệp Ly mới hiểu ra, trước đó nàng và Mặc Tu Nghiêu đã thảo luận qua sau khi bọn họ rời Tây Lăng ai sẽ chịu trách nhiệm nơi này, xem ra Mặc Tu Nghiêu đã quyết định. Hơn nữa, Từ Thanh Bách từng có kinh nghiệm cai quản địa phương, hơn nữa thành tích hình như không tệ, mấy năm này ở Tây Bắc cũng xử lý địa phương cằn cỗi sỏi đá kia vô cùng tốt, giao cho huynh ấy xử lý đích thực thích hợp. Diệp Ly cũng hiểu tại sao Mợ cả không ngại hiểm trở vội vã chạy đến, Tứ ca ở Tây Lăng cũng không phải chuyện một sớm một chiều, nói không chừng chính là ba năm năm năm. Hiện nay Tứ ca tuổi đã không nhỏ, nếu ba năm không về Ly thành, còn không đem Mợ cả gấp chết.

Che miệng cười trộm một lúc, Diệp Ly gật đầu nói: “Tứ ca, muội biết rồi. Muội sẽ cố thuyết phục Mợ cả.”

Từ Thanh Bách mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: “Vậy thì đa tạ

Ly nhi.” Nói xong chính sự, Từ Thanh Bách cũng buông lỏng, hướng về phía Tôn phu nhân gật đầu nói: “Thanh Bách quấy rầy, kính xin phu nhân tha lỗi.” Tôn phu nhân cười nói: “Tứ công tử nói quá lời, Từ phu nhân ngàn dặm tới đây nếu như thiếp thân có giúp được gì, kính xin Tứ công tử và Vương phi cứ nói thẳng.”

Từ Thanh Bách ngẫm nghĩ, quả thật cần Tôn phu nhân giúp một tay, lập tức không khách khí cười nói: “Gia mẫu có lẽ sẽ ở lại Tây Lăng vài ngày, nếu ở lại dịch quán cũng không quá thích hợp…”

Tôn phu nhân hiểu ý, cười nói: “Xem ra Tứ công tử còn phải ở lại Tây Lăng một thời gian, thật sự khiến nhóm thiên kim khuê các Tây Lăng…. Ha hả, mấy ngày nay trong thành có không ít nhà muốn bán của cải lấy tiền mặt, thiếp thân sẽ tự mình thay công tử lưu ý một chút.” Mặc dù có rất nhiều nhà quyền quý muốn đầu nhập vào Định vương phủ, nhưng đồng dạng cũng có không ít người muốn đi theo Tây Lăng hoàng xuôi nam, vì vậy trong hoàng thành có không ít tòa nhà đang treo bán.

Từ Thanh Bách chắp tay cười nói: “Như vậy, làm phiền Tôn phu nhân.”

Mượn cớ Từ phu nhân sắp đến, Diệp Ly ngồi thêm chốc lát liền đứng dậy cùng Từ Thanh Bách cáo từ. Vốn là thân phận nàng không cần xuất đầu suốt yến hội, lộ mặt cùng mấy quý phụ này hàn huyên mấy câu đã là tận phép. Huống hồ nàng đứng trong gió chốc lát thân thể cũng có chút khó chịu, Tôn phu nhân cũng không dám giữ lâu, đứng dậy đưa bọn họ ra cửa, đưa tới cửa Diệp Ly mới quay đầu lại nói: “Phu nhân, không cần tiễn nữa, xin dừng bước đi.”

Tôn phu nhân cũng không khách khí, gật đầu cười nói: “Như vậy, Vương phi đi thong thả.”

“Cáo từ.” Diệp Ly gật đầu xoay người đi tới xe ngựa.

“Vương phi cẩn thận!.” Dưới ánh mặt trời một đạo ngân quang xẹt qua, Diệp Ly theo phản xạ tránh ra, một cơn mưa tên từ bên người nàng bắn qua ghim vào xe ngựa bên cạnh. Thị vệ xung quanh lập tức che Diệp Ly và Từ Thanh Bách ở chính giữa, một đám nam tử y phục khác nhau nhưng đều che mặt từ các nơi trên góc đường, nóc phòng nhảy xuống, lao thẳng tới Diệp Ly đang đứng.

Thị vệ Định Vương phủ không hề khách khí tiến lên nghênh đón, song phương rất nhanh rơi vào chiến đấu. Diệp Ly được người che ở chính giữa, thấy rõ, những người này mặc dù màu sắc trang phục khác nhau nhưng thân thủ đều không kém, rõ ràng đã trải qua huấn luyện. Nhưng trong nhất thời không nghĩ ra được trong Hoàng thành Tây Lăng trừ Tây Lăng Hoàng còn người nào có thể có được một đội tinh binh như vậy, hơn nữa muốn tới ám sát nàng.

“A?” Những người này đột nhiên tới khiến cho mấy quý phụ đứng ở cửa chưa kịp đi vào gặp tai ương. Mặc dù không nhắm vào bọn họ nhưng mà trong loạn chiến khó tránh khỏi tai bay vạ gió. Một nha đầu bị một kiếm đâm chết vừa đúng ngã trước mặt Tôn phu nhân, Tôn phu nhân bị dọa sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn ôm chặt nữ nhi bị dọa thét chói tai lui đến một góc. Vừa cáu kỉnh quát: “Còn không mau bắt thích khách.” Yến hội này tụ tập nữ quyến quyền quý trong thành,tự nhiên không thể nào không có thị vệ bảo vệ. Chẳng qua là những thị vệ này rõ ràng không phải đối thủ của những thích khách này, vừa giao thủ đã chết thảm.

Một thị vệ bị một đao chém trúng mặt, đập tới bên cánh cửa. Vừa đúng rơi vào bên cạnh Bạch Thanh Ninh, Bạch Thanh Ninh trầm ổn thế nào đi nữa thì cũng chỉ là thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, sợ hãi thết âm lên, âm thanh kia còn to hơn cả Tôn Hiểu Phức. Cách nàng không xa, một thích khách nghe được âm thanh của nàng, xoay

người lại bắn ra một phi tiêu. Bạch Thanh Ninh trợn to hai mắt nhưng thân thể không thể nào di chuyển được đành phải nhắm mắt chờ chết.

Đinh—-Một tiếng va chạm thanh thúy vang lên, phi tiêu vốn nên ghim vào người nàng bị đánh rơi trên mặt đất. Bên cạnh còn có một chu sai bị cắt thành hai đoạn, Bạch Thanh Ninh nhớ rõ kia chính là chu sai trên đầu Định Vương phi. Vội vàng nhìn về hướng Diệp Ly, chỉ thấy Diệp Ly và Từ Thanh Bách được người che chở bên cạnh xe ngựa, mặc dù bốn phía loạn thành đoàn nhưng chung quanh hai người từ đầu đến cuối vẫn sạch sẽ. Cũng không biết dũng khí từ đâu, Bạch Thanh Ninh chạy vọt về phía Diệp Ly. Có lẽ vận khí nàng vẫn tốt, còn chưa tới tuyệt lộ, cho nên dễ dàng vọt tới trước mặt Diệp Ly và Từ Thanh Bách. “Vương phi…”

Thấy nàng bị dọa không nhẹ, huống hồ người đã tới rồi cũng không thể đem nàng ném ra ngoài, Diệp Ly ý bảo thị vệ đưa nàng tới đây. Đi tới trước mặt Diệp Ly và Từ Thanh Bách, Bạch Thanh Trữ mới thở phào nhẹ nhõm, có chút run rẩy nói: “Vương phi…Những người này……”

Diệp Ly nhàn nhạt nói: “Không cần sợ, rất nhanh sẽ không có chuyện gì.”

Nhìn bộ dáng thong dong bình tĩnh của Diệp Ly, mặc dù Bạch Thanh Ninh còn muốn nói gì đó nhưng cũng đành ngậm miệng. Chẳng qua sợ hãi nhìn cục diện trước mặt, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Những thích khách này vô cùng hung hãn lại không sợ chết, không chút để ý tới người xung quanh mà chỉ liều mạng hướng về phía Diệp Ly, có xu hướng không đạt được mục đích thề không bỏ qua. Thị vệ Định Vương phủ mặc dù không ít nhưng số lượng thích khách còn nhiều hơn, hiển nhiên những thích khách này biết bọn họ không

có nhiều thời gian, cho nên công kích càng thêm liều mạng. Thậm chí, có mấy người liều chết ngăn cản thị vệ Định vương phủ để đồng bọn xông lên. Nếu là lúc thường thì Diệp Ly đã muốn khen ngợi những người này một tiếng dũng mãnh, nhưng mà tình hình lúc này đối với bọn họ cực kỳ bất lợi.

Rốt cuộc, có người xông qua được hàng rào thị vệ đánh về phía Diệp Ly. Diệp Ly đẩy Từ Thanh Bách ra nói: “Tứ ca, đi mau.”

Từ Thanh Bách cũng biết mình võ nghệ không thông, lưu lại cũng chỉ là gánh nặng cho Diệp Ly, gật đầu nói: “Ly nhi ngàn vạn lần cẩn thận.” Diệp Ly gật đầu, lắc mình tránh khỏi mũi kiếm thích khách đâm tới, trong tay áo lóe lên ngân quang, một đạo huyết quang nhanh chóng hiện ra trên trường kiếm, cánh tay chậm rãi rơi xuống đất. Mùi máu tươi gay mũi làm Diệp Ly có chút khó chịu, cau lông mày lại, ra tay không chút lưu tình, chùy thủ nhanh chóng hướng về phía buồng tim thích khách, trong nháy mắt lấy đi mạng sống của hắn.

Một thị vệ nhanh chóng lôi kéo Từ Thanh Bách rút lui ra ngoài, Bạch Thanh Ninh bên cạnh vội vàng nhào tới, “Từ công tử! Từ công tử….Mang ta cùng đi…” Mới vừa rồi máu thích khách bị Diệp Ly chặt tay một đao đâm chết vung hết lên người nàng, đã sớm khiến nàng cực kỳ kinh hãi, tâm thần khó có thể chịu đựng, thấy Từ Thanh Bách rời đi nàng vội vàng kéo hắn lại. Từ Thanh Bách khẽ chau mày, chỉ đành kéo nàng theo. Nhưng mấy thích khách này hiển nhiên biết thân phận Từ Thanh Bách, rối rít vây quanh bọn họ ép dần về phía Diệp Ly. Thị vệ vừa phải bảo vệ Từ Thanh Bách vừa phải đối phó thích khách, dần dần có chút đỡ trái hở phải, liên tiếp gặp nạn. Từ Thanh Bách trầm giọng nói: “Sống chết có số, không cần lo cho ta. Các ngươi cứ chuyên tâm đối phó địch nhân đi.”

Thị vệ bên cạnh cũng hiểu, nếu như mình chết thì Từ Thanh Bách không biết võ công cũng rơi vào tử lộ. Liền buông tay chuyên tâm đối

phó địch, dần dần Từ Thanh Bách và Bạch Thanh Trữ bị thích khách bức về bên cạnh Diệp Ly. Diệp Ly vung tay đoạt trường kiếm trong tay thích khách, một kiếm đẩy hắn ra, cau mày nói: “Tại sao còn chưa đi? Tần Phong, mang Tứ ca đi trước đi.”

Tần Phong đang bị mấy thích khách vây xung quanh, mặc dù nghe được mệnh lệnh của Diệp Ly nhưng nhất thời nửa khắc cũng không có cách nào thoát ra được. Từ Thanh Bách kéo Bạch Thanh Ninh đang giữ y phục mình không buông lui vào một bên, tận lực giữ khoảng cách với Diệp Ly, có chút bất đắc dĩ cười khổ nói: “Ly nhi, xem ra huynh đã liên hụy muội rồi.” Diệp Ly vung trường kiếm như gió, cười nhạt nói: “Tứ ca nói ngốc gì đó, do muội liên hụy huynh mà.” Kiếm pháp Diệp Ly chính là tự mình Mặc Tu Nghiêu chỉ điểm, mặc dù không tính là lô hỏa thuần thanh nhưng cũng không tầm thường. Trong nhất thời thích khách cũng không làm gì được nàng. Chẳng qua là, dần dần Diệp Ly hơi nhíu lại lông mày, bụng có chút mơ hồ đau, bên tai cũng dần dần toát ra tầng mồ hôi. Vốn là sức khỏe nàng tuyệt đối sẽ không như vậy nhưng lúc này nàng cũng không rảnh đi quản nguyên nhân.

Thích khách phát hiện động tác Diệp Ly dần dần chậm lại, dĩ nhiên là mừng rỡ. Mấy người cùng nhau nhào tới, ý đồ của bọn họ chính là mạng Diệp Ly. Chỉ cần có thể giết Diệp Ly là có thể hủy diệt một nửa Định Vương phủ ,thậm chí phá hủy Định Vương. Cho dù lần này bọn họ chỉ có tới mà không có về thì cũng coi là đáng giá.

Diệp Ly lấy lại bình tĩnh, trường kiếm thoái mái lướt qua một mảnh huyết quang. Chẳng qua là bụng mơ hồ đau làm nàng cảm thấy thân thể vô cùng suy yếu, thậm chí có chút rét run.

“Vương phi!” Tần Phong thoát khỏi đám thích khách đang dây dưa, cũng nhận ra Diệp Ly đang khó chịu, vội vàng phi thân nhảy tới đưa tay vịn chặt Diệp Ly. Diệp Ly một tay nắm lấy bờ vai hắn nói: “Trước

tiên mang Tứ ca đi ra ngoài.”

Tần Phong cau mày, trầm giọng nói: “Không được, thuộc hạ mang Vương phi ra ngoài trước!.” Mặc dù không biết Vương phi bị thương ở đâu, nhưng cũng nhìn ra được lúc này Vương phi đang không được khỏe. Cách đó không xa, Bạch Thanh Ninh kinh hoàng vọt tới, kêu lên: “Dẫn ta đi…Van cầu ngươi dẫn ta đi….” Tần Phong không nhịn được giơ tay lên muốn cho nàng một chưởng, lại nghe bên tai kình phong phá không mà đến, “Diệp Ly, nạp mạng đi!.”

Ba thanh trường kiếm chói lói hướng về Diệp Ly đâm tới. Tần Phong vung kiếm chặn lại hai thanh kiếm trước mặt Diệp Ly, một thanh kiếm khác không khỏi lệch đi nghiêng về phía Bạch Thanh Ninh, Bạch Thanh Ninh hét lên một tiếng đưa tay kéo người bên cạnh ra chắn, lại vừa đúng lúc bắt được vạt áo Diệp Ly. Diệp Ly vốn rất khó chịu, gâdn như đứng không vững, hoàn toàn dựa vào Tần Phong đỡ nàng, lôi kéo như vậy cả người liền hướng về dưới mũi kiếm.

“Vương phi!.”

“Ly nhi!.”

Diệp Ly nỗ lực giơ tay lên, chủy thủ trong tay đánh tan một kiếm này, nhưng cả người cũng rơi khỏi Tần Phong ngã xuống trên người Bạch Thanh Ninh. Thích khách kia một kiếm thất bại, kiếm thứ hai lập tức bổ lên, “Vương phi?!”

Tần Phong bị người cuốn lấy, muốn cứu viện đã không kịp, chỉ đành đ ném trường kiếm trong tay về phía người nọ, nhưng cũng đã muộn. Trường kiếm người nọ đã đâm về phía Diệp Ly, sắc mặt Bạch Thanh Ninh trắng bệch vội vàng buông ra, chạy qua một bên, mắt thấy mũi kiếm sắp đâm tới trên người Diệp Ly, một bóng người ngọc sắc nhào tới chắn trước mặt Diệp Ly.

Phốc tê một tiếng, dòng máu ấm áp rơi vào trên mặt Diệp Ly, Diệp Ly trợn to hai mắt, “Tứ…Tứ ca?”

———Lời đề nói với người xa lạ———

Nha~~ Hiện tại mọi người đã biết Bạch tiểu thư tới làm gì rồi chứ? Nàng không phải là tới quyến rũ Định Vương cũng không phải tới làm vật trang trí mà chính là con pháo thí. Thật ra thì chuyện là thế này…Đây cũng không tính là lỗi của nàng mà chỉ là phản ứng bản năng thôi. Nhưng mà, nàng chính là xui xẻo, Bạch gia cũng sắp không xong rồi. Ai bảo nàng không có bản lĩnh vì gia tộc mà hy sinh thân mình gì đó, nếu như Tôn phu nhân gặp phải chuyện như vậy, khẳng định sẽ thay A Ly đỡ kiếm, cho dù nàng chết thì Định Vương phủ tuyệt đối sẽ chiếu cố con gái nàng, chiếu cố huyết mạch Tôn gia.

Chương 312: Có thai

“Tứ……Tứ ca?”

Diệp Ly kinh ngạc nhìn Từ Thanh Bách chắn trước người mình, một thanh trường kiếm đâm xuyên lưng hắn, máu tươi theo mũi kiếm chảy xuống vạt áo Diệp Ly, nhỏ giọt lên dung nhan thanh lệ như ngọc của nàng.

“Ly nhi…”Từ Thanh Bách có chút bất đắc dĩ cười khổ, cơn đau đớn truyền đến khiến thân người hắn không khỏi co quắp. Tần Phong sau lưng rốt cuộc rút được ra ngoài, lại thấy một màn kinh hồn táng đảm trước mắt, tiện tay tránh thoát trường kiếm đánh tới bên người, trường kiếm trong tay đồng thời cũng chém tới người nọ. Thích khách đang muốn rút kiếm bồi thêm một đao thì đã bị kiếm khí lẫm liệt của Tần Phong chém thành hai đoạn.

“Vương phi! Tứ công tử!.” Thấy bên này gặp chuyện không may, những thị vệ khác cũng rốt rít lui lại bên này. Thật ra thì đây cũng là sai lầm của bọn họ, dù sao mọi người đều biết thân thủ Vương phi không tệ, cho nên đại đa số người đều đặt sự chú ý lên người địch mà không nghĩ tới Vương phi lại gặp chuyện ngoài ý muốn. Lúc này những thị vệ áp sát tới đây, thu nhỏ vòng vây mặc dù không tiện chém giết những thích khách này nhưng những thích khách này muốn xông lên lần nữa cũng khó.

Tần Phong nhìn lướt qua xung quanh, mới tiến lên hỏi: “Vương phi, người…”

Diệp Ly cắn nhẹ môi, trầm giọng nói: “Ta không sao, xem một chút

Tứ ca thế nào?”

Tần Phong cũng nhìn ra thích khách kia không đả thương tới Vương phi, vết máu trên người Vương phi đa số đều là của Từ Thanh Bách. Mà Từ Thanh Bách cũng rơi vào trạng thái hôn mê, Tần Phong lấy lại bình tĩnh, cẩn thận tra xét thương thế trên người Từ Thanh Bách, mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, điểm mấy huyệt vị trên người Từ Thanh Bách nói: “Không đâm tới chỗ yếu hại, nhưng mà Tứ công tử mất máu quá nhiều, nếu không sớm băng bó cầm máu, chỉ sợ sẽ….” Nhưng giờ phút này bọn họ bị thích khách bao vây, căn bản là không có cách nào xông ra.

“Thuộc hạ đã thả tín hiệu, thị vệ trong thành sẽ nhanh chóng chạy tới.” Nhìn sắc mặt Diệp Ly tái nhợt, Tần Phong thấp giọng nói.

Diệp Ly gật đầu một cái, cẩn thận đỡ Từ Thanh Bách để tránh vết thương bị kiếm đâm của hắn tiếp tục chảy máu.

Thị vệ Định Vương phủ trong thành còn chưa đến kịp nhưng, chốc lát sau có đại đội nhân mã chạy đến bên này. Người cầm đầu là Phượng Chi Dao và Từ Thanh Phong. Từ Thanh Phong tiến vào vòng vây trùng trùng bên trong, thấy Từ Thanh Bách khắp người đầy máu nhất thời đỏ tròng mắt, “Tứ đệ! Ly nhi….”

“Vương phi, Tứ công tử….” Phượng Chi Dao theo sát mà đến, trong lòng cũng căng thẳng, thấy Diệp Ly bình an vô sự mới thoáng an tâm. Vốn dĩ hắn và Từ Thanh Phong nhàn rỗi không có việc gì làm ngồi nghỉ ngơi ở trạm dịch, lại không nghĩ rằng Tần Phong thả ra tín hiệu, vội vàng mang một đám người chạy tới hiện trường thì nơi này đã là một mảnh máu tanh hỗn loạn. Trong mắt Phượng Chi Dao hiện lên vẻ rét lạnh, “Giết! Lưu lại hai người sống là được.”

Thấy Phượng Chi Dao và Từ Thanh Phong, Diệp Ly cũng thở phào

nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy trước mắt từng trận biến thành màu đen. Một tay giữ lấy Từ Thanh Phong nói: “Tam ca, đưa Tứ ca đi y quán….Nhanh đi!.” Từ Thanh Phong trầm mặc gật đầu một cái nói: “Huynh biết rồi.” Cúi người ôm lấy Từ Thanh Bách cẩn thận né tranh trường kiếm trên người, đứng dậy cùng mấy thị vệ rút lui ra ngoài. Diệp Ly cũng được Tần Phong và Phượng Chi Dao nâng dậy, nhưng thân thể cực kì khó chịu vừa buông lỏng nay lại càng thêm lạnh lẽo, trước mắt bỗng tối đen, té xuống dưới đất.

“Vương phi?”

“A Ly!.” Một âm thanh lạnh lùng vang lên từ góc đường, trên đường phố một con tuấn mã nhanh chóng chạy tới. Lập tức một bóng trắng lướt trên không mang theo kiếm khí ngang trời xẹt qua, mấy thích khách gần Diệp Ly toàn bộ bị kiếm khí gây thương tích, trên ngực rách ra một đạo vết máu ngã nhào trên mặt đất.

Mặc Tu Nghiêu dừng trên mặt đất, sắc mặt âm trầm đón lấy Diệp Ly từ trong tay Phượng Chi Dao, lo lắng nói: “A Ly…A Ly….” Một tay đưa qua dò trên mạch Diệp Ly, nhưng mà người từ xưa đến nay nắm thị huyết bảo kiếm trong tay cũng chưa từng run rẩy một lần, lúc này ngón tay khẽ run ngay cả mạch đập cũng sờ không tới. Vì vậy, trên dung nhan tuấn mỹ không khỏi lộ ra một tia nóng nảy, giữa hai đầu lông mày mơ hồ có bạo khí. Phương Chi Diêu thấy có điểm bất thường, vội vàng nói: “Vương gia, Vương phi không bị thương. Chỉ là ngất đi thôi.” Thật ra thì không cần bắt mạch cũng nhìn ra được Diệp Ly hô hấp vững vàng, chẳng qua là Mặc Tu Nghiêu quan tâm quá hóa loạn, cho nên thế nào cũng nghĩ không thông.

Mặc Tu Nghiêu dừng lại một chút, hình như đã tỉnh táo lại, đáy mắt thoáng qua một tia thanh minh. Lúc này mới một lần nữa bắt lấy cổ tay Diệp Ly, mặc dù hắn không thông hiểu nhưng thân là người tập võ đối với chuyện này cũng có chút nền tảng. Quả thật cảm giác

được mạch tượng Diệp Ly vững vàng không bị nội thương ngoại thương hay trúng độc gì cả…sắc mặt mới hòa hoãn một chút. Phượng Chi Dao lại bồi thêm một câu, nói: “Thuộc hạ đã sai người mang đại phu tới, Vương gia không bằng trước an trí Vương phi thỏa đáng đã.”

“Vương gia, trong Hoa uyển có chỗ nghỉ ngơi, không bằng tạm thời thu xếp đưa Vương phi vào trong.” Tôn phu nhân đi tới, sắc mặt tái nhợt nói. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, nếu Vương phi không có chuyện gì còn tốt, nếu có cái gì vạn nhất, bất kể có liên quan đến Tôn gia hay không thì cũng khó tránh khỏi tội trạng. Cho nên, dù bây giờ Tôn phu nhân vẫn còn bị dọa đến nhũn ra nhưng cũng không thể không tới đây nói chuyện.

Mặc Tu Nghiêu ôm lấy Diệp Ly, nhàn nhạt nhìn Tôn phu nhân một cái, nhấc chân đi vào bên trong Hoa uyển.

Đại phu nhanh chóng đi tới, Mặc Tu Nghiêu vừa ôm Diệp Ly đi vào một tiểu lâu được Tôn phu nhân an trí, thì Tần Phong và Phượng Chi Dao ngoài cửa mỗi người mang theo một đại phu đi vào. Hai người này không phải là quân y trong Mặc gia quân mà là đại phu được gần đây Mặc Tu Nghiêu ra lệnh mang từ y quán phụ cận tới. Hai người đột nhiên bị kèm hai bên đến đây, bị hù dọa không nhẹ. Thấy bên giường Mặc Tu Nghiêu một đầu tóc trắng sắc mặt âm trầm ngồi đó, không khỏi hai chân mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất.

Tôn phu nhân vội vã kéo hai người lên nói : “Hai vị đại phu, mau mau chẩn mạch cho Vương phi.”

Được nàng nhắc nhở, hai vị đại phu mới hồi phục tinh thần. Tay chân có chút nhũn ra, hướng mép giường đi tới, chẳng qua là thấy Mặc Tu Nghiêu ngồi bên giường thế nào cũng không dám tới gần. Mặc Tu Nghiêu khẽ hừ một tiếng, nhìn hai gã đại phu một lát mới đứng dậy

tránh ra khỏi mép giường.

Hai đại phu này mặc dù không phải nhân vật khó lường gì nhưng xưa nay y quán loại người gì cũng có, tin tức cũng linh thông. Lúc này cũng đoán được cô gái nằng trên giường nơi đó là Vương phi, thấy Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm không khỏi càng thêm cẩn thận. Tiến lên thay phiên vì Diệp Ly chẩn mạch, ánh mắt hai bên liếc nhau một cái, song phương trao đổi kết quả chuẩn bệnh. Mặc Tu Nghiêu đứng sau không có nhẫn nại như vậy, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc A Ly thế nào?”

Một đại phu cau mày xem lại mạch, tựa hồ xác nhận xong mới cùng đồng bạn bên cạnh hướng về phía Mặc Tu Nghiêu chắp tay nói: “Xin Vương gia yên tâm, Vương phi không có gì đáng ngại.”

Sắc mặt Mặc Tu Nghiêu cũng không khá hơn, trầm giọng hỏi: “Bản vương đang hỏi các ngươi vì sao Vương phi hôn mê bất tỉnh!.”

Lão đại phu bị dọa sợ run lên vội vàng nói: “Khởi bẩm….Khởi bẩm vương gia, Vương phi đã có thai ba tháng.Cho nên hôm mê bất tỉnh…Đại khái là vì mới vừa rồi tiểu thế tử trong bụng bị kinh sợ….”

“Ngươi nói cái gì?” Mọi người đều sửng sốt, Mặc Tu Nghiêu một tay bắt lấy vạt áo đại phu hỏi. Đại phu kia bị dọa không nhẹ, nào nói được gì. Đại phu bên cạnh vội vàng nói: “Khởi bẩm Vương gia, Vương phi đúng là có thai, những chỗ khác….cũng không bị tổn thương gì….”

Trong phòng, Phượng Chi Dao, Tần Phong và Tôn phu nhân đều thở phào nhẹ nhõm, chợt trong lòng càng thêm mừng rỡ. Phượng Chi Dao tiến lên giải cứu đại phu đáng thương bị Mặc Tu Nghiêu bóp chặt, nói với Mặc Tu Nghiêu: “Vương gia, chúc mừng Vương gia. Định Vương phủ lại sắp có thêm một tiểu thế tử rồi.” Lúc này Mặc Tu

Nghiêu mới hồi phục tinh thần, đi tới ngồi xuống bên mép giường, kinh ngạc nhìn người đang ngủ mê man trên giường. Phượng Chi Dao bất đắc dĩ nhún nhún vai, xoay người trao đổi với đại phu, "Vương phi thật sự không có chuyện gì chứ? Lúc nào mới có thể tỉnh lại?"

Đại phu thấp giọng nói: "Vương phi bị kinh hãi không nhẹ, chủ yếu là bào thai tiểu thế tử còn yếu, chỉ sợ là bị kinh sợ. Vương phi lâm vào ngủ say cũng là để bảo vệ tiểu thế tử, thảo dân sẽ kê mấy đơn thuốc dưỡng thai cùng an thần cho Vương phi dùng. Nhiều nhất hai ba ngày Vương phi sẽ tỉnh lại."

Phượng Chi Dao trịnh trọng nhìn hai vị đại phu, hỏi: "Hai vị chắc chứ?"

Hai vị đại phu bất đắc dĩ vẻ mặt đau khổ gật đầu nói: "Thảo dân đảm bảo, Vương phi thật sự không sao.Lại nói thân thể Vương phi vô cùng tốt, nếu như gặp phải sự cố hôm nay, cô gái bình thường…chỉ sợ khó giữ được đứa bé. Lần này Vương phi chỉ bị động thai khí, cũng không có gì đáng ngại." Lúc này Phượng Chi Dao mới hài lòng gật đầu một cái nói : "Vậy thì tốt, mấy ngày nay liền phiền hai vị đại phu ở lại Định Vương phủ chiếu cố Vương phi. Dĩ nhiên, Định Vương phủ sẽ cho hai vị tiền xem bệnh hài lòng."

Hai vị đại phu cũng biết mình không có cơ hội cự tuyệt, chỉ đành gật đầu đáp ứng, sau đó được Phượng Chi Dao phái người đưa đi kê thuốc.

Đợi đến khi Diệp Ly uống xong thuốc, mặc dù vẫn còn ngủ say những sắc mặt rõ ràng đã tốt lên. Mặc Tu Nghiêu mặt mũi âm u cũng thoáng tươi tỉnh lên. Đến khi Phượng Chi Diêu bẩm báo tất cả thích khách đã bị bắt lại, Mặc Tu Nghiêu mới cẩn thận lôi kéo góc chăn cho Diệp Ly rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Bên ngoài sảnh, Tôn phu nhân vẫn chờ nơi đó không dám tự tiện rời đi. Thấy Mặc Tu Nghiêu ra ngoài, Tôn phu nhân mới bước lên quỳ xuống đất trầm giọng nói: “Tôn Dư thị kính xin Vương gia giáng tội.”

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, nhàn nhạt nói: “Trong vòng một canh giờ đem những thích khách kia tra hỏi tới nơi cho Bản vương. Nếu không làm được…..” Không đợi Mặc Tu Nghiêu nói xong, Tôn phu nhân vội vàng nói: “Đa tạ Vương gia khai ân, thuộc hạ hiểu.” Hướng về phía Mặc Tu Nghiêu thi lễ,vội vã xoay người ra cửa.

Mặc Tu Nghiêu đi ra ngoài cửa, liếc mắt nhìn ba người Tần Phong, Trác Tĩnh, Lâm Hàn đứng ở cửa, trầm giọng nói: “Tội thất trách, chờ A Ly tỉnh lại Bản vương sẽ tính sổ với các ngươi. Nếu như A Ly xảy ra chuyện gì….” Tần Phong nghiêm nghị nói: “Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Mặc Tu Nghiêu hừ lạnh một tiếng phất tay áo bỏ đi, Trác Tĩnh, Lâm Hàn đứng bên cạnh hắn thở dài, Trác Tĩnh đưa tay vỗ vỗ bả vai Tần Phong coi như an ủi, vội vàng cùng Lâm Hàn đuổi theo Mặc Tu Nghiêu.

Lúc này, bên trong Hoa uyển, mặc dù nhân số hơi nhiều nhưng không khí lại ngưng trọng khiến người ta sợ hãi. Bên ngoài Hoa uyển, trên mảnh đất trống bên Thủy các, toàn bộ quý phụ và tiểu thư tới tham gia yến hội lần này đều bị giam giữ ở đây. Mới tháng chín nhưng Hoàng thành Tây Lăng đã có chút rét lạnh, nhưng mấy thiên kim quý phụ quyền quý này đối mặt với bản mặt vô tình của binh lính Mặc gia quân đứng hơn một canh giờ trong gió lạnh cũng không ai dám kêu một tiếng.

Bạch Thanh Ninh thất hồn lạc phách ngã ngồi bên người Bạch phu nhân, Bạch phu nhân đứng ở phía trước cũng bị hù dọa không nhẹ. Hai mẹ con một đứng một ngồi ở trong đám người không khác biệt bao nhiêu, bởi vì lúc này những người khác cũng không tốt hơn bọn

họ bao nhiêu. Càng không cần phải nói mấy thích khách bị thị vệ Định Vương phủ bắt lại cách đó không xa, sau khi lột mặt nạ xuống trong đó không ít người các nàng nhìn quen mắt. Những người nhạy bén với thời cuộc cảm nhận rõ ràng một phen mưa gió sắp tới.

“Tham kiến Vương gia.” Thị vệ Định Vương phủ nghiêm nghị cung kính mà hành lễ, Mặc Tu Nghiêu mặc áo trắng sải bước mà đến, tóc dài tuyết trắng trong gió tùy ý tung bay, không hiểu sao lại làm người ta không khỏi sinh ra một loại lạnh lẽo thấu xương. Mặc Tu Nghiêu cũng không nhìn đám nữ quyến bị dọa không nhẹ, mà đưa mắt nhìn về phía mấy thích khách bị đè ngã xuống đất, tròng mắt hỏi: “Thân phận gì?”

Phượng Chi Dao thấp giọng nói: “Khởi bẩm Vương gia, đã điều tra xong. Thân phận khác nhau, là thị vệ Ngự lâm quân Tây Lăng, còn có tiểu quan bộ binh, đều xuất thân từ quý tộc Tây Lăng cũ.”

“Rất tốt….” Mặc Tu Nghiêu thấp giọng cười nói, cúi đầu nhìn thanh niên bị bẻ gãy xương đùi đè chặt trên mặt đất nhưng vẫn như cũ dùng ánh mắt phẫn hận trừng mình. Ngồi xổm xuống, Mặc Tu Nghiêu một tay nâng mặt người thanh niên kia lên, lạnh nhạt cười nói: “Thế gia Tây Lăng sao? Lá gan đúng là không nhỏ…”

“Mặc Tu Nghiêu, ngươi đừng mơ chiếm được Hoàng thành Tây Lăng, Trấn Nam Vương sẽ trở lại thôi!.” Người thanh niên nổi giận mắng.

Mặc Tu Nghiêu cũng không tức giận, “Lôi Chấn Đình? Thật đáng tiếc….Trong mắt Lôi Chấn Đình thì hình như Hoàng thành Tây Lăng cũng không quan trọng đến vậy. Nhưng mà ngươi yên tâm, Bản vương sẽ thỏa mãn tâm nguyện của ngươi, tương lai Bản vương nhất định sẽ đem tro cốt Lôi Chấn Đình rắc khắp phố lớn ngõ nhỏ Hoàng thành Tây Lăng mặc cho người người chà đạp. Mà hiện tại…

cứ lo cho bản thân ngươi trước đi.” Nói xong, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, vẻ mặt người thanh niên vặn vẹo, xương ngực quỷ dị lõm vào bên trong, bên miệng không ngừng nôn ra máu tươi.

“Mặc Tu Nghiêu, ngươi…Ngươi sẽ không được chết tử tế! Ngươi, còn có Diệp Ly cũng——-?” Câu nói kế tiếp còn chưa ra khỏi miệng, thân thể người thanh niên đột nhiên bay ra ngoài, bay qua đám người thẳng tắp đụng vào tường vây xa xa. Chỉ nghe một tiếng nặng nề trầm đục, trên tường vây nhuộm đầy vết máu đỏ sậm. Thân thể người thanh niên rơi trên mặt đất mềm thành một đoàn, đã sớm mất đi hơi thở, “Không biết sống chết!.”

Trong Hoa uyển nhất thời lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người sợ hãi nhìn nam tử tóc trắng trước mặt, giống như trước mắt không phải Vương gia tuấn mĩ danh chấn thiên hạ mà là ác quỷ Tu La từ trong địa ngục đi ra.

Mặc Tu Nghiêu cũng không nhìn thi thể người kia bên góc tường, cúi đầu nhìn về phía một thích khách khác, cười nhạt nói: “Ngự lâm quân thị vệ? Tây Hăng hoàng phái ngươi tới ám sát A Ly của Bản vương ?”

Mới vừa rồi giật mình như vậy, cho dù là thị vệ ngự lâm tinh nhuệ Tây Lăng cũng không khỏi có chút sợ.

“Là chủ ý của mình ta, không liên quan tới người khác. Muốn chém muốn giết hay lột da róc thịt gì thì tùy ngươi!.” Cố nén lạnh lẽo trong lòng, thị vệ Ngự lâm cắn răng nói.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Rất tốt, có cốt khí. Bản vương thành toàn cho ngươi. Diệt tộc!”

Nghe vậy người nọ bỗng dưng trợn to hai mắt, “Không….Ngươi

không thể!.”

“ Bản vương sẽ cho ngươi thấy Bản vương rốt cuộc có thể hay không.” Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh cười nói, “Phượng Tam, người mang đến chưa?” Phượng Chi Dao đứng bên cạnh nhìn Mặc Tu Nghiêu nói nói cười cười, trong lòng khe khẽ thở dài, che giấu lo lắng nơi đáy mắt gật đầu nói: “Khởi bẩm Vương gia, tam tộc tất cả thích khách tra được đã ở ngoài cửa chờ xử trí.”

Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh nói: “Giết.”

“Không! Định Vương, ngươi không thể làm như vậy.” Trong đám người, công chúa Lăng Vân đứng ra nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu nói.

Mặc Tu Nghiêu khinh thường nhếch khóe môi, nhàn nhạt nói: “Bản vương không cần ngươi nói cho Bản vương biết nên làm thế nào.” Công chúa Lăng Vân lạnh lùng nói: “Bọn họ là thần tử Tây Lăng, Định Vương phủ không có quyền xử trí.”

Phượng Chi Dao tiến lên một bước, ngăn công chúa Lăng Vân lại cười nhạt nói: “Bọn họ là thích khách ám sát Định Vương phi, Định Vương phủ có quyền xử trí bọn họ.” Công chúa Lăng Vân không khỏi nghẹn lời, cãi chày cãi chối nói: “Nhưng mà tộc nhân của bọn họ vô tội.” Phượng Chi Dao cười xuy một tiếng, có chút hăng hái nhìn công chúa Lăng Vân nói: “Ám sát Định Vương phi, cho dù giết cửu tộc cũng không coi là quá đáng đúng không? Huống hồ Định Vương phủ chỉ truy xét tam tộc, coi như là cho Tây Lăng Hoàng mặt mũi rồi.”

Sắc mặt công chúa Lăng Vân khó coi, những thích khách này thân phận không cao, thậm chí có thể nói là bình thường. Nhưng mà tộc nhân của bọn họ ai ai không phải vọng tộc Tây Lăng, trong đó đa số đều đi theo Trấn Nam Vương phủ. Huống hồ, giữa nhà quyền quý

đều có đám hỏi, tính đi tính lại đều có người nhà trong đó, nếu truy xét tam tộc thì quyền quý Tây Lăng Hoàng thành ít nhất cũng chết hơn phân nửa. Thế lực Trấn Nam Vương phủ có thể nói là sắp toàn diệt. So với phụ hoàng mình bất tranh bất khí mềm yếu thì xưa nay công chúa Lăng Vân còn sùng bái thúc phụ trác tuyệt Lôi Chấn Đình nhà mình hơn. Quan hệ giữa nàng và Trấn Nam Vương phủ không tệ, tất nhiên không hi vọng thế lực của Lôi Chấn Đình trong Hoàng thành bị Mặc Tu Nghiêu toàn diệt.

“Cho dù như vậy thì chuyện này cũng nên bẩm báo phụ hoàng ta rồi mới xử trí.” Công chúa Lăng Vân nói.

Phượng Chi Dao cười lạnh một tiếng nói: “Hoàng thành Tây Lăng bây giờ là của Đinh Vương phủ, hoàng tộc Tây Lăng của ngươi chẳng qua là ở tạm nơi này mà thôi. Từ lúc nào mà chủ nhân muốn làm việc còn phải hỏi ý kiến khách?”

“Ngươi…Ngươi vô sỉ.” Công chúa Lăng Vân không còn lời nào để nói, chỉ đành mở miệng nổi giận mắng.

Phượng Chi Dao im lặng liếc mắt, đang định mở miệng chẹn họng Lăng Vân công chúa mấy câu thì trước mặt một đạo bóng trắng như gió thổi qua, công chúa Lăng Vân mới vừa rồi còn vênh váo hung hăng đã bị người ta bóp cổ, cặp mắt trợn trắng. Mặc Tu Nghiêu từ trên cao nhìn xuống, thần sắc lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ nhân trang điểm tinh sảo trước mặt, thanh âm rét lạnh thấu xương, “Chuyện của Bản vương từ lúc nào đến phiên ngươi chen miệng vào? Ngươi cho rằng…Ngươi là công chúa Tây Lăng thì sẽ không có chuyện gì sao?”

Công chúa Lăng Vân bị Mặc Tu Nghiêu bóp chặt cổ, cơ hồ sắp không thở nổi, gian nan nói: “Ta….Không liên quan…Ta, ặc ặc…” Mặc Tu Nghiêu không chút hạ thủ lưu tình, công chúa Lăng Vân dùng

hết khí lực cũng không thể nói ra một câu đầy đủ, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình hô hấp càng ngày càng khó khăn, trong ngực đau đớn như sắp nổ tung.

“Trong này có mấy người là ngươi mang đến? Hả?” Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Công chúa Lăng Vân biến sắc, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Sợ hãi nhìn dung nhan tuấn tú của Mặc Tu Nghiêu, trong con ngươi thâm thúy không che dấu chút nào sát ý, “Không…” Đây là chữ cuối cùng Lăng Vân công chúa phun ra, dưới con mắt mọi người chỉ thấy công chúa Lăng Vân mới vừa rồi còn lớn tiếng cãi cọ nay đã lặng lẽ không tiếng động trượt xuống đất, bên mép tràn xa bọt máu.

“A?” Không biết là người nào rốt cuộc không nhịn được một màn kinh khủng trước mắt, lên tiếng hét ầm lên. Nhất thời trong Hoa uyển một mảnh huyên náo, nhóm nữ quyến rối rít quỳ xuống luôn miệng cầu xin tha thứ. Ngay cả công chúa Lăng Vân mà Định Vương còn không chút do dự nói giết liền giết huống hồ là các nàng?

“Im miệng!.” Phượng Chi Dao liếc mắt nhìn nơi ầm ĩ tiếng khóc, thấy Mặc Tu Nghiêu sắp không nhịn được, vội vàng quát.

Bị hắn rống một tiếng như vậy, tiếng khóc liền ngưng bặt. Mặc Tu Nghiêu đi tới ngồi xuống chiếc ghế cách đó không xa, ánh mắt từ từ rơi xuống mẹ con Bạch gia trong đám người. Bạch Thanh Ninh phát hiện ánh mắt Mặc Tu Nghiêu rơi trên người nàng lập tức không tự chủ rùng mình một cái, tận lực dựa vào bên người Bạch phu nhân. Trải qua chuyện vừa rồi, trong lòng nàng nào còn nửa chút ý chí quý tộc hay phong thái địa vị Định Vương gì nữa. Lúc này, trong lòng nàng hiển nhiên Định Vương còn đáng sợ hơn Diêm La ác quỷ, nếu như nàng có thể lập tức rời đi nơi này, nàng chỉ hy vọng cả đời không gặp lại hắn nữa.

“Bạch Thanh Ninh?” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt kêu lên, giọng nói không nghe ra nửa điểm vui buồn.

Mới vừa rồi hiện trường hỗn loạn, Bạch phu nhân cũng không thấy rốt cuộc Bạch Thanh Ninh làm cái gì. Mặc dù lúc này cực kỳ sợ hãi Mặc Tu Nghiêu, nhưng chỉ tưởng là Định Vương nhìn trúng nữ nhi nhà mình, vội vàng vươn tay đẩy Bạch Thanh Ninh một cái. Người Bạch Thanh Ninh run lên, lắc đầu liên tục, núp bên người Bạch phu nhân không dám nhúc nhích. Phượng Chi Dao đứng bên cạnh Mặc Tu Nghiêu phất phất tay, hai thị vệ tiến lên dễ dàng xách Bạch Thanh Ninh đến trước mặt Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu cẩn thận quan sát Bạch Thanh Ninh hồi lâu mới nhàn nhạt nói: “Dáng dấp không tệ.”

Rõ ràng là lời khen ngợi nhưng nghe vào trong tai Bạch Thanh Ninh lại tựa như bùa đòi mạng. Nhớ tới vừa rồi Mặc Tu Nghiêu còn khen ngợi hai thích khách kia rất tốt, có cốt khí…Sắc mặt Bạch Thanh Trữ càng thêm trắng bệch như tờ giấy, run rẩy quỳ xuống đất, Bạch Thanh Trữ cố nén sợ hãi nói: “Vương gia…Tạ Vương gia khen ngợi…”

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, “Bản vương không có khen ngợi ngươi, Ái phi của Bản vương vì ngươi mà hôn mê bất tỉnh, ngươi thật to gan!.”

“Không!.” Bạch Thanh Trữ thất thanh kêu lên: “Chuyện đó không liên quan đến ta! Ta không có…Ta không làm gì cả!.” Quả thật nàng không làm gì, không sai, nàng quả thực kéo Diệp Ly một phen nhưng mà đó là ngoài ý muốn, người nàng muốn kéo cũng không phải Diệp Ly. Huống hồ, nàng vẫn còn muốn sống, trong trường hợp như vậy nàng tay trói gà không chặt muốn sống chẳng lẽ lại có lỗi sao?

“Không làm gì cả?” Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm nàng. Bạch Thanh Trữ gật đầu liên tục nói: “Đúng vậy, chuyện đó không liên quan tới ta. Ta không làm gì cả!.”

“Không làm gì…cũng phải chết!.” Lệ khí trong mắt Mặc Tu Nghiêu dâng lên, chán ghét thậm chí là oán hận nhìn chằm chằm Bạch Thanh Ninh, nhẹ nhàng chậm rãi nói: “Ngươi đang ở bên cạnh A Ly, tại sao không thay nàng cản một kiếm?”

Bạch Thanh Ninh á khẩu không trả lời được, thì ra trong mắt Định Vương không thay Định Vương phi cản một kiếm cũng là một trong những lý do đáng chết sao? Không! Bạch Thanh Ninh lắc đầu liên tục, trong lòng dâng lên một cỗ không cam lòng cùng tức giận.

Tại sao? Tại sao nàng không thay Định Vương phi cản một kiếm lại là đáng chết? Tại sao muốn một cô gái tay trói gà không chặt thay một người có võ công cùng không quan hệ tới nàng đỡ kiếm? Nàng chỉ muốn sống thôi, chẳng lẽ đây cũng là có tội sao?

“Không! Ta không phục!” Bạch Thanh Ninh the thé kêu lên.

Chương 313: Vương giả nổi giận

"Không phục?" Mặc Tu Nghiêu giống như nghe được chuyện gì buồn cười, lơ đễnh nhìn dung nhan xinh đẹp của Bạch Thanh Ninh vì tức giận và không cam lòng mà vặn vẹo, "Ngươi có tư cách gì nói không phục với Bản vương? Hại A Ly bị thương, các ngươi….toàn bộ đều đáng chết!." Câu nói sau cùng này rất khẽ, các quý phụ cách đó không xa căn bản không nghe được. Nhưng mà rơi vào tai Bạch Thanh Ninh lại phảng phất như tiếng trống, đinh tai nhức óc vô cùng.

Chỉ trong chốc lát, Bạch Thanh Ninh thậm chỉ còn nhìn thấy ánh sáng đỏ như máu chớp động trong đôi mắt Mặc Tu Nghiêu, giống như ác quỷ nơi trần thế, không khỏi hét ầm lên. Bạch phu nhân cách đó không xa thấy tình hình này liền hiểu chuyện không tốt đẹp như mình tưởng, vội vàng lảo đảo nghiêng ngả vọt tới, "Vương gia…Tiểu nữ…."

Thấy Mặc Tu Nghiêu không có ý định mở miệng, Phượng Chi Dao nhàn nhạt giải thích: "Bạch tiểu thư hại Vương phi bị kinh hãi hôn mê, hại Tứ công tử bị trọng thương…" Nói vậy cũng không coi là oan uổng Bạch Thanh Ninh. Nếu như không phải nàng cản trở thì thị vệ đã sớm đưa Từ Thanh Bách ra ngoài, cũng không khiến tình hình mất kiểm soát, kết quả suýt chút nữa hai người đều bị thương.

"Cái ….cái gì?" Bạch phu nhân khiếp sợ, run giọng nói. Thế nào bà cũng không thể tin được nữ nhi luôn luôn khéo léo thông tuệ chỉ trong chốc lát lại mang đến tai họa gần như diệt tộc như vậy. Bạch Thanh Ninh cũng hiểu lúc này chính là thời điểm quyết định tồn vong của mình, vội vàng bắt lấy Bạch phu nhân kêu lên: "Mẫu thân, nữ nhi

oan uổng. Nữ nhi không hại Định Vương phi và Từ Tứ công tử! Nữ nhi bị oan…."

"Vương gia…" Bạch phu nhân khó khăn nuốt nước miếng một cái, run giọng nói: "Vương gia, chuyện này…chuyện này chỉ sợ là hiểu lầm. Tiểu nữ, tiểu nữ tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy. Kính xin Vương gia nể mặt Bạch gia trung thành mà minh xét." Mặc Tu Nghiêu vốn đang dưỡng thần liền mở mắt, ánh mắt như đao xẹt qua người Bạch phu nhân, hỏi: "Bạch phu nhân….Ngươi đang uy hiếp Bản vương sao?"

"Thiếp thân không dám, Vương gia minh dám!" Bạch phu nhân bị dọa, cả người mềm nhũn ngã ngồi dưới đất không dám nói nữa. Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng liếc mắt nhìn Bạch Thanh Ninh nói: "Kéo xuống, Bản vương không muốn nhìn thấy nàng ta thêm nữa."

Trong lòng Phượng Chi Dao khẽ thở dài một cái, thật ra thì tội Bạch Thanh Ninh không đáng chết, cũng chỉ có thể trách số mệnh nàng không tốt mà thôi. Phất tay một cái, cho người kéo nàng ta xuống. Bạch Thanh Ninh không ngừng dãy dụa nhưng mà khí lực của nàng sao có thể bằng hai đại nam nhân, không chút do dự bị người kéo ra ngoài, xa xa truyền tới tiếng hét thê lương của Bạch Thanh Ninh, " Không! Ta không muốn chết! Mẫu thân…Cứu con, con không muốn chết…."

Tiếng thét thê lương chói tai theo gió truyền tới dần dần dừng lại, mặt mày nhóm quý phụ thiên kim trong Hoa Uyển ai ai cũng tái nhợt như người chết, đứng trong gió càng không ngừng phát run.

Bạch phu nhân kinh ngạc nhìn phương hướng nữ nhi biến mất, rốt cuộc không nhịn được khóc rống lên. Cả đời này bà chỉ có một cô con gái này, từ nhỏ đã ký thác nhiều kỳ vọng. Bạch Thanh Ninh cũng không cô phụ kỳ vọng của bà, nhưng mà bây giờ lại bị Định Vương

nói giết liền giết. Điều này sao bà có thể chịu được. Hai thị vệ đi tới, một trái một phải nhấc Bạch phu nhân ra ngoài. Tâm tình Vương gia không tốt, bà ta ở chỗ này gào khóc rất có thể khiến tâm trạng Vương gia càng thêm không tốt, đến lúc đó gặp tai ương không chỉ là những người này.

“Vương gia.” Tôn phu nhân cầm một quyển sách vội vã đi tới, nhìn mấy thi thể trên mặt đất mặt cũng chỉ hơi biến đổi. Liếc mắt nhìn một chút rồi nhanh chóng đi tới trước mặt Mặc Tu Nghiêu, thấp giọng nói: “Đồ Vương gia muốn ở chỗ này.” Phượng Chi Dao không khỏi tán thưởng, liếc mắt nhìn nữ nhân trước mắt. Một nữ nhân nơi khuê phòng tuy rằng không bằng Định Vương phi vào triều đình lên chiến trường, nhưng mà có thể can đảm và bình tĩnh như vậy cũng đã là bất phàm.

Mặc Tu Nghiêu nhận lấy sách, lật xem, thần sắc trên mặt càng tối tăm. Một lúc lâu, mới A một tiếng khép sách lại, tiện tay ném vào trong ngực Lâm Hàn sau lưng, nói: “Dựa theo ghi chép trong sách, mang toàn bộ người tới cho Bản Vương.” Lâm Hàn tiếp được sách, cũng không nhìn mà trực tiếp nhét vào trong lòng, cất cao giọng nói: “Thuộc hạ tuân lệnh.” Xoay người nhanh chóng biến mất khỏi Hoa Uyển.

Một ngày này, trong Tây Lăng Hoàng thành trình diễn một màn máu tanh nhất trong lịch sử 60 năm này của Tây Lăng, ngay cả thời điểm Trấn Nam Vương đoạt quyền chèn ép đại thần trong triều năm đó cũng không thảm thiết như vậy. Ngoài cửa lớn Tôn gia, hầu như tất cả hoàng thân quốc thích, đại thần hay tộc trưởng cao quý, cả nhà vô luận nam nữ già trẻ đều bị kéo đến bên ngoài Hoa Uyển. Trong ngoài chồng chéo đầu đường đều đứng đầy người. Mà trong đó, cả Hoàng thành có một phần ba gia tộc bị tịch biên cả nhà, nơi hành hình cũng chính là đường phố bên ngoài Hoa uyển. Chuyện quan trọng như vậy, tất nhiên Tây Lăng Hoàng cũng bị kinh động, vội vã chạy từ

trong cung ra, đáng tiếc, cho dù Tây Lăng Hoàng ngự giá đích thân tới thì cũng không thể cứu được mạng những người này. Đường phố bên ngoài Hoa Uyển Tôn gia máu chảy thành sông, cả đường phố cơ hồ bị nhuộm đỏ. Ngày này, trong Tây Lăng Hoàng thành bị giết có một Quận vương, một Công chúa, hai Hầu gia, đại thần tam phẩm trở lên có bốn người, đại thần ngũ phẩm trở lên có mười hai người , ngũ phẩm trở xuống khó có thể đếm hết. Mà hết thảy những chuyện này, lại chỉ vì Định Vương phi bị ám sát. Trong thời gian ngắn, thiên hạ khiếp sợ.

Hậu thế " Tây Lăng Thực Lục – Mạt đế niêm giám " ghi lại:' Tháng chín, Định Vương phi bị ám sát ở Hoàng đô, Vương nổi giận. Huyết tẩy Hoàng thành. Gọi là "Huyết Kiếp Hoa Uyển Tôn thị."

Sở Quốc "Đại Sở Chí – Định Vương Lục – Thiên Định Hoàn Vương " ghi : Trong tháng chín, Vương bị bị ám sát ở Hoàng thành Tây Lăng. Vương nổi giận, chém giết trăm người có liên quan đến Nam Vương. Quyền quý trong Hoàng thành trong chốc lát mất đi một phần ba, thiên hạ khiếp sợ."

Lại có dã sử "Định Hoàn Vương phi truyền" bình luận: "Định Vương vì Định Vương chém giết hơn phân nửa quý tốc Tây Lăng, Tây Lăng Hoàng thành máu chảy thành sông, oan hồn gào thét. Định Vương và Định Vương phi tình cảm quả thật cảm động trời cao nhưng thủ đoạn thiết huyết như vậy, sát nghiệp cũng vì thế mà tăng lên vô số. Diệp thị quả thực có thể coi là hồng nhan họa thủy."

Không quan tâm trận huyết vũ tinh phong này sẽ khiến danh tiếng Định Vương phủ tăng thềm một tầng máu tanh thế nào, lại nói đám quyền quý bị ép đứng tại chỗ xem hình sợ bể mật gần chết đếm không xuể. Thậm chí, còn nghe nói một vài kẻ nhát gan bị dọa đến ngoan, trở về liền bị đổ bệnh một phen, thậm chí có mấy người không tới mấy ngày liền đi.

Thế nhưng, những chuyện này cũng không ảnh hưởng đến Mặc Tu Nghiêu nửa phần. Kể từ khi Diệp Ly hôn mê, trên mặt Định Vương chưa từng xuất hiện qua bất kỳ thứ gì được gọi là ôn hòa, ngay cả cười cũng khiến người ta không rét mà run. Cho dù tin tức Diệp Ly mang thai cũng không khiến Mặc Tu Nghiêu có nửa phần vui sướng. Ngược lại, mỗi lần lơ đãng lại thấy ánh mắt Mặc Tu Nghiêu phiền muộn nhìn chằm chằm vùng bụng vẫn phẳng của Diệp Ly, Phượng Chi Dao không khỏi một trận run sợ trong lòng. Nhưng nghĩ lại, năm đó Vương gia nhìn tiểu Thế tử cũng không quá thuận mắt, nhưng không phải tiểu Thế tử vẫn nhảy nhót lớn lên như bây giờ lại còn có thể đối nghịch với Vương gia đó sao?

“Vương gia.”

Trong phòng bố trí thanh nhã, Diệp Ly an tĩnh nằm ngủ say trên giường. Mặc Tu Nghiêu ngồi bên giường, nửa người nằm trên giường lẳng lặng nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của Diệp Ly, ánh mắt dịu dàng lưu luyến. Nghe thấy giọng nói Phượng Chi Dao mới ngồi dậy, trầm giọng nói: “Vào đi.”

Phượng Chi Dao đi vào, liếc mắt nhìn cô gái đang ngủ say trên giường cùng với nam tử tóc trắng vẫn ngồi bên giường như cũ, đáy lòng khẽ thở dài một cái, trầm giọng bẩm: “Vương gia, tất cả người có liên quan tới thích khách và người bị Tôn phu nhân tra ra đều đã bị bắt giam. Người thật sự muốn….” Những kẻ quyền quý bị dọa vỡ mật kia còn không biết, màn máu tanh bọn họ thấy hôm nay mới chỉ là một phần của cuộc phong ba , có điều cũng chỉ là một góc của băng sơn tựa như hạt gạo so với mặt trăng mà thôi. Nhiều người khác vẫn còn đang đợi Mặc Tu Nghiêu quyết định.

Vương giả nổi giận, máu chảy thành sông. Phượng Chi Dao nhớ tới lời tiên sinh dạy lúc còn niên thiếu thì không khỏi cảm thán. Không

biết những kẻ âm thầm trù tính chuyện hôm nay có hối hận không nữa.

“Không chừa một mống.” Tiếng nói Mặc Tu Nghiêu mềm mại, ngón tay dài nhẹ nhàng lướt trên dung nhan thanh lệ của Diệp Ly. Mà ý tứ trong lời nói lại mang theo máu tanh ùn ùn sát khí.

Lần này, Phượng Chi Dao cũng không còn kinh ngạc. Suy nghĩ một chút hỏi: “Vương gia…Người cho rằng chuyện này là do Trấn Nam Vương gây lên sao?” Lần này, có thể nói là nhổ sạch toàn bộ cọc ngầm giao thiệp với Trấn Nam Vương phủ trong Hoàng thành. Trong đó còn bao gồm cả nhà Trấn Nam Vương phủ. Mặc dù con trai Trấn Nam Vương không nhiều nhưng mà Lôi Đằng Phong lại không thiếu con cái. Ngay từ lúc đầu trước khi Mặc gia quân vào thành, hai trưởng tử của Lôi Đằng Phong đã được người đưa ra khỏi Hoàng thành nhưng trong Vương phủ vẫn còn lưu lại mấy thứ nữ con vợ kế. Nếu nói chuyện này là do Trấn Nam Vương dựng lên thì cũng không thích hợp cho lắm. Nếu như quả thật là Trấn Nam Vương mà nói… thì tuyệt đối còn hung hiểm hơn lần này gấp bội. Trên thực tế, lần ám sát này nếu như không phải do thân thể Định Vương phi đặc thù thì những thích khách này căn bản không thể đụng tới nửa sợi lông của Vương phi. Hơn nữa, Lôi Chấn Đình không thể nào không hiểu, nếu Diệp Ly thật sự bị ám sát bỏ mình thì chỉ sợ không phải giết vài người là có thể chấm dứt. Chỉ sợ Tây Lăng Hoàng thành gà chó không tha cũng không phải là nói suông.

“Cho dù không phải lão ta, thì cũng là do lão không biết cách quản giáo !” Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng nói.

Phượng Chi Dao không có tâm đi đồng tình Lôi Chấn Đình bị giận chó đánh mèo, đổi đề tài hỏi: “Bạch gia Bạch Thanh Ninh đó, Vương gia cứ giết như vậy, thật không sao chứ?” Mặc Tu Nghiêu mắt lạnh liếc hắn một cái, “ Giết cũng giết rồi, nói cái này thì có tác dụng gì?”

Phượng Chi Dao bất đắc dĩ thở dài nói: “Ý của thuộc hạ là, Bạch gia bên đó Vương gia có tính toán gì? Chỉ sợ trải qua chuyện này Bạch gia sẽ có khúc mắc với chúng ta. Vương gia không thể không đề phòng bọn họ….” Bất kể thế nào thì Bạch gia cũng là một trong những thế gia hàng đầu Tây lăng. Mặc Tu Nghiêu hừ lạnh một tiếng nói: “Hậu phi chi tộc, Bạch gia có nửa tên nhân tài sao? Bản vương không cần phế vật.”

“Thuộc hạ hiểu.” Phượng Chi Dao gật đầu nói

“Từ Thanh Bách thế nào rồi?” Mặc Tu Nghiêu cau mày hỏi, nếu như Từ Thanh Bách xảy ra chuyện gì, lấy tính tình A Ly tất sẽ áy náy cả đời. Đây cũng không phải chuyện Mặc Tu Nghiêu muốn thấy, huống hồ bất luận thế nào thì cũng là Từ Thanh Bách vì A Ly mà cản một kiếm, nếu như một kiếm kia đâm tới trên người A Ly… Nghĩ đến khả năng này, sát khí trên người Mặc Tu Nghiêu không tiếng động tản ra.

Phượng Chi Dao nhướng mi, có chút không rõ Vương gia quan tâm thương thế Từ Tứ công tử sao lại phát ra sát khí, “Đại phu, ngự y trong cung và quân y của chúng ta đều đã đến xem cho Tứ công tử rồi. Không có thương tổn tới nơi yếu hại, chỉ là chảy không ít máu, hiện tại vẫn còn hôn mê, chỉ sợ sẽ phải tu dưỡng không ít ngày.” Nói là hôn mê nhưng thật ra là đại phu kê cho không ít thuốc giảm đau an thần. Một thanh kiếm đâm từ sau lưng đừng nói là thư sinh văn nhược như Từ Thanh Bách mà ngay cả những người tập võ như bọn họ cũng phải ăn không ít khổ. Cho nên vẫn nên ngủ nhiều hơn chút, đỡ phải chịu khổ.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, “Phân phó người hãy chiếu cố cho tốt. Nếu Từ Tứ công tử xảy ra điều gì ngoài ý muốn đừng trách Bản Vương hạ thủ vô tình.”

Phượng Chi Dao im lặng, trải qua chuyện hôm nay còn ai dám lá mặt

lá trái với Định Vương, không muốn sống nữa sao?

“Vương gia, Trác Tĩnh cầu kiến.” Ngoài cửa truyền tới thanh âm của Trác Tĩnh. Mặc Tu Nghiêu nói với Phượng Chi Dao, “Ngươi đi trước đi, Trác Tĩnh tiến vào.”

Trác Tĩnh đi tới gặp thoáng qua Phượng Chi Dao, “Vương gia, Vương phi…”

“Vô sự.” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói: “Chuyện giao cho ngươi đi tra thế nào rồi?” Trác Tĩnh cung kính nói: “ Danh sách Tôn Tuệ Nương cung cấp là thật, kẻ âm thầm kích động đã lặng lẽ rời khỏi thành, thuộc hạ đã sai người bí mật đi theo. Đối phượng hình như là người Đại Sở, nhưng mà tình báo Định Vương phủ cũng không tra được thân phận người này. Hôm nay, người nọ rời đi cũng là đi về hướng Sở kinh.”

Mặc Tu Nghiêu rũ mắt, trầm ngâm trong chốc lát nói: “Đại Sở…Mặc Cảnh Lê đã xuôi Nam, hắn còn đi Sở kinh làm gì? Không đúng….Còn có một kẻ dưới tay không thiếu người Đại Sở. Nhậm Kỳ Ninh…Lâm Nguyện….” Trác Tĩnh tâm niệm chuyển một cái, “Vương gia hoài nghi là người Bắc Cảnh làm sao?” Mặc Tu Nghiêu cười không đáp, nhàn nhạt phân phó nói: “Phái người đi theo hắn, nếu thật sự là người của Nhậm Kỳ Ninh …”

Trác Tĩnh yên lặng chờ Mặc Tu Nghiêu ra lệnh. Hồi lâu sau mới nghe thấy Mặc Tu Nghiêu trầm giọng cười một tiếng, “ Bản vương nhớ Nhậm Kỳ Ninh ở Bắc Cảnh cưới công chúa bộ lạc làm ái thê còn có mấy nhi tử và nữ nhi?

“Vâng.” Lúc đầu Nhậm Kỳ Ninh mặc dù là dị tộc nhưng lại có thể trở thành vương giả thống nhất Bắc Cảnh, đấy là bởi vì hắn cưới nữ nhi duy nhất của tộc trưởng bộ lạc cường đại nhất Bắc Cảnh lúc bấy giờ.

“Tất cả đều giết đi.” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói.

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Vẫy tay cho Trác Tĩnh lui, trong phòng lại khôi phục sự im lặng. Mặc Tu Nghiêu ngơ ngẩn nhìn kiều nhan ngủ say của Diệp Ly, cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng, “A Ly, mau tỉnh lại được không. Nàng không biết….Nhìn nàng nằm một chỗ như vậy, ta sợ hãi biết bao….” Nếu nàng còn không tỉnh lại, ta sợ ta cũng không khống chế được chính mình nữa, thật sự biến toàn bộ Hoàng thành Tây Lăng luyện ngục. Ta biết….Ta biết nàng không thích như vậy…Cho nên, mau mau tỉnh lại đi.

Trong hoàng cung Tây Lăng, sắc mặt Tây Lăng Hoàng trắng bệch ngồi bệt trên long ỷ, toàn thân giống như không còn chút khí lực. Một màn bên ngoài Hoa uyển hôm nay không chỉ khiến cho tất cả quyền quý Tây Lăng rúng động sợ hãi mà ngay cả hắn là vua một nước cũng kinh sợ không nhẹ. Nhìn nam nhân áo trắng tóc trắng ngồi ở cửa thần sắc thản nhiên nhìn đám người trước mặt, phảng phất như không vui không buồn. Lời kia nhàn nhạt như khói nhưng mà mỗi câu rơi xuống đều là một mảnh huyết quang. Cao cao tại thượng giống như vị thần có thể tùy ý định đoạt sinh tử thế nhân, đây cũng chính là cảnh giới mà Tây Lăng Hoàng từng hướng tới, thân là Đế vương sát phạt phán định sinh tử. Nhưng mà hiện tại lão bắt đầu hoài nghi mình thật sự có thể làm được như vậy sao? Lão có thể giống như Mặc Tu Nghiêu mặt không đổi sắc trong chốc lát đã giết gần nửa quyền quý Tây Lăng sao?

“Công chúa Lăng Vân thế nào rồi?” Thật lâu sau, Tây Lăng Hoàng mới thấp giọng hỏi. Mặc dù nữ nhi này từ xưa tới nay cũng không quá thân thiết với mình nhưng mà con cháu dưới gối Tây lăng Hoàng đơn bạc, công chúa Lăng Vân coi như là một người tương đối xuất

chúng. Hôm nay lại chết như vậy, nói không khổ sở là không thể nào. Nhưng mà chua xót hơn là, hắn làm hoàng đế, làm phụ thân lại không có năng lực cùng dũng khí vì nữ nhi mà đòi công đạo.

Nội thị cẩn thận nói: “Ngọc thể công chúa đã được đưa về phủ Công chúa, Lễ bộ đang chọn ngày tốt đưa công chúa nhập thổ vi an, kính xin bệ hạ bảo trọng long thể.”

Tây Lăng Hoàng bất đắc dĩ cười một tiếng, “ Cũng được…so với những người kia… Nó chung quy cũng không cần phải ăn chút khổ. Phân phó cho lễ bộ mau chóng làm xong tang lễ cho công chúa, chúng ta nhanh chóng tới An thành thôi.” Vô luận là mình không cách nào đối mặt thất bại cũng được, mà sợ hãi Mặc gia quân và Định Vương cũng tốt, bây giờ Tây Lăng Hoàng đã không còn muốn lưu lại Hoàng thành nữa rồi.

“Lão nô tuân chỉ. Bệ hạ, mới vừa rồi ngoài cung truyền tới tin tức, trong Trấn Nam Vương phủ mấy con vợ kế của Duệ quận vương đều đã chết.” Suy nghĩ một chút, nội thị cảm thấy cần phải kể cho bệ hạ một ít tin tức tốt. Tây lăng hoàng mở mắt, “ A? Thật sao?”

“Thiên chân vạn xác, chuyện lần này chỉ sợ Trấn Nam Vương không thoát được có liên quan. Định Vương dưới cơn nóng giận tịch biên Trân Nam Vương và Duệ Quận Vương phủ. Toàn gia từ trên xuống dưới…không chừa một mống…” Nói đến đáy, nội thị đã có tuổi cũng không khỏi rùng mình.

Tây Lăng Hoàng sửng sốt hồi lâu, mới cười hắc hắc hai tiếng nói: “Lôi Chấn Đình…Hắn tự nhận thông minh liệu có nghĩ tới ngày hôm nay? Thôi, ít nhất….Thế lực của Lôi Chấn Đình trong Hoàng đô đã bị Mặc Tu Nghiêu tiêu diệt không còn lại bao nhiêu. Chúng ta mau chóng rời khỏi hoàng thành, tới An Thành đi. Phân phó bên dưới chớ có trêu chọc tên sát tinh này.”

“Lão nô tuân chỉ.”

Khi Diệp Ly tỉnh lại, quả thật đã là ba ngày sau, mặc dù ba ngày không tính là dài nhưng Định Vương phủ làm việc hiệu suất vốn không thấp, cho nên trong ba ngày này các thế lực còn sót lại trong Hoàng thành đã bị đám người Tần Phong, Phượng Chi Dao quét rơi sạch sẽ. Về phần trong này có bao nhiều người nhà tan cửa nát, có bao nhiều người đầu rơi xuống đất thì không phải chuyện dân chúng bình thường có thể biết. Nhưng mà ngay cả như vậy, cũng có không ít người nhận ra nhiều khuôn mặt quen thuộc trong hoàng thành một đêm biến mất sạch sẽ. Trong loạn thế, có thể an ổn sống đã là tốt lắm rồi, có cái gì nghi ngờ chỉ có thể lặng lẽ đè nén trong lòng.

“ Tứ ca…Tứ ca?” Trong cơn mê, Diệp Ly đột nhiên mở mắt, một phen bắt lấy cổ tay người trước mặt. Đợi đến lúc thấy rõ người ngồi bên giường lại hơi ngẩn ra, “Mợ cả…”

Đang ngồi bên giường là Từ gia Đại phu nhân, trong tay còn cầm một mảnh khăn ấm muốn lau mồ hôi cho nàng, nhưng không ngờ lại bị Diệp Ly bắt lấy cũng sợ hết hồn, “Ly nhi, rốt cuộc cháu tỉnh rồi?” Thấy nàng tỉnh lại, Từ đại phu nhân cũng rất mừng, trên gương mặt từ ái ôn nhã lộ ra nụ cười an tâm.

Lần này bà vì con trai mà ngàn dặm xa xôi chạy tới Tây Lăng, trừ lần từ Vân Châu tới Ly thành thì đây là lần đầu tiên Từ đại phu nhân đi xa nhà. Lại không ngờ vừa tới Hoàng thành, con trai và cháu gái ngoại đều hôn mê trên giường. Nếu không phải Phượng Chi Dao đi nghênh đón luôn miệng giải thích cùng dặn dò chú ý giữ gìn sức khỏe thì chỉ sợ Từ đại phu nhân đã bị dọa sợ ngất đi rồi.

“Mợ cả…” Mới vừa tỉnh lại, đầu óc Diệp Ly có chút hỗn loạn. Đột nhiên nhớ tới tình cảnh trước khi hôn mê, không khỏi ngồi dậy, “Mợ

cả, Tứ ca….” Từ đại phu nhân vội vàng đè nàng lại nói: “Không sao, Tứ ca cháu không sao. Cháu, đứa nhỏ này sao lại không cẩn thận như vậy….”

“Thật xin lỗi….Mợ cả, Tứ ca vì cháu mới…” Nhớ tới Tứ ca nhào tới trước mặt, khi trường kiếm kia xuyên qua trước ngực hắn, sắc mặt Diệp Ly cũng trắng bệch theo. Tứ ca là một thư sinh văn nhược một tay trói gà không chặt lại bị thương như vậy, Diệp Ly thật không dám tưởng tượng rốt cuộc tình cảnh kia có bao nhiêu hung hiểm.

Nhớ tới nhi tử vẫn còn nằm trên giường không thể động đậy, hốc mắt Từ đại phu nhân không khỏi đỏ lên. Thấy trên người nhi tử phủ một lớp lụa trắng thật dày còn có khuôn mặt không chút huyết sắc, Từ đại phu nhân thân là mẫu thân sao có thể không đau lòng. Nhưng mà chuyện như vậy sao có thể trách Diệp Ly được? Nhi tử tính tình bướng bỉnh người làm mẹ sao có thể không biết. Cho dù không phải là vì Diệp Ly mà là đám huynh đệ bọn họ gặp chuyện như vậy Từ Thanh Bách vẫn sẽ nhào tới, nếu nhi tử không đi cản môt kiếm kia thì mới là lạ. Giơ tay lên vỗ vỗ bàn tay Diệp Ly, Từ phu nhân ôn hòa nói: “Đứa nhỏ ngốc, Tứ ca cháu không sao, khóc cái gì? Nghe mợ nói này, cháu đó, không phải cháu đã học chút y thuật ở chỗ Lâm đại phu sao? Thế nào ngay cả thân thể mình khó chịu cũng không biết?”

Diệp Ly sửng sốt, Từ đại phu nhân mỉm cười lắc lắc đầu nói: “Đứa nhỏ ngốc, cháu đã mang thai ba tháng rồi, cũng đã từng sinh một đứa, tại sao một chút cũng không chú ý thế hả?”

Lần này, Diệp Ly hoàn toàn giật mình. Ngay cả Từ phu nhân giơ tay thay nàng lau nước mắt cũng chưa kịp lấy lại tinh thần. Một lúc lâu, mới cúi đầu đặt tay lên vùng bụng bằng phẳng của mình. Sau đó đưa tay trái phủ lên mạch tay phải, có chút kinh hoàng nói: “Cháu….Cháu xem không ra được, đứa nhỏ…đứa nhỏ sao rồi?” Mặc dù Diệp Ly có học qua một chút y thuật ở chỗ Lâm đại phu nhưng mà đa số đều là

dược lý và độc vật…Mà y thuật rõ ràng không phải là ngành học có thể suy luận. Người mới học y nửa năm nếu muốn nhận biết hỉ mạch thì vẫn có chút khó khăn, huống hồ lúc này trong lòng Diệp Ly có chút hốt hoảng. Người như Mặc Tu Nghiêu mà trong lúc bối rối ngay cả mạch đập cũng không cảm giác được nữa là muốn thông qua mạch tượng chuẩn bệnh.

Từ đại phu nhân mỉm cười an ủi: “Không sao, đứa nhỏ vẫn còn ở đây. Chẳng qua là cháu cũng quá bất cẩn rồi, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì cũng không phải là chuyện của riêng cháu nữa rồi.”

Diệp Ly kinh ngạc cúi đầu nhìn bụng mình, lần này đúng là sơ sót của nàng. Mặc dù đã có một lần kinh nghiệm, nhưng mà lần này ngoại trừ tâm trạng lên xuống bất thường ra thì đứa bé vẫn luôn rất biết điều, căn bản không khiến cho nàng có bất kì khó chịu sinh lý nào. Mà mỗi tháng vốn lên có hai ngày nguyệt kỳ nhưng vì lúc sinh Mặc Tiểu Bảo thương tổn quá lớn nên cho dù có điều dưỡng thì cũng chỉ khá hơn chút. Cho nên khi tới Tây Lăng, nàng chỉ nghĩ rằng thủy thổ không hợp mà tạm thời rối loạn. Còn nữa, mấy năm nay vẫn không có tin tức gì, Diệp ly cơ hồ quán tính không nghĩ đến khả năng này.

“Bất kể thế nào thì tỉnh là tốt rồi. Ta còn chưa cho người đi báo Định Vương một tiếng.” Từ đại phu nhân cười nói.

“A Ly!.” Lời còn chưa dứt, tiếng gọi của Mặc Tu Nghiêu đã từ ngoài cửa truyền vào. Chỉ thấy một đạo bóng trắng nhanh chóng lướt vào trong phòng làm Từ đại phu nhân sợ hết hồn, hiển nhiên là không biết người nào đi bẩm báo, hắn lại trực tiếp thi triển khinh công chạy tới.

“Tu Nghiêu…..” Diệp Ly ngước mắt nhìn nam tử tóc trắng trước mắt, mặc dù bên ngoài không nhìn ra có chỗ nào không ổn nhưng mà

Diệp Ly lại có thể cảm giác được căng thẳng cùng với mệt mỏi của hắn. Bóng trắng chợt lóe, Diệp Ly bị kéo vào trong ngực, Mặc Tu Nghiêu vùi đầu vào bả vai nàng, hít thật sâu hương thơm quen thuộc, giọng nói khàn khàn , “A Ly… rốt cuộc nàng cũng tỉnh rồi…”

Trong lòng Diệp Ly không khỏi đau xót, vòng tay quanh eo hắn, thấp giọng nói: “Xin lỗi, để chàng phải lo lắng rồi.”

Cách đó không xa, Từ đại phu nhân nhìn đôi vợ chồng nhỏ trước mặt, vui mừng mỉm cười, lặng lẽ lui ra ngoài, lưu lại không gian cho hai vợ chồng đang có nhiều lời muốn nói.

Chương 314: Trấn Nam Vương hộc máu

"Tu Nghiêu…" Dựa trong ngực Mặc Tu Nghiêu, trong lòng Diệp Ly tràn đầy áy náy. Lần này đích thực là nàng không cẩn thận mới xuất hiện ngoài ý muốn như vậy, thậm chí còn liên hụy tới Tứ ca. Mấy ngày nay người trước mặt nhất định là trôi qua hết sức khó khăn, đưa tay ôm chạy hông hắn, Diệp Ly thấp giọng nói: "Tu Nghiêu, thật xin lỗi. Lần này là ta không đúng, sau này sẽ không…"

"Không phải là lỗi của A Ly, là ta không tốt. Ta lại không phát hiện ra A Ly…có em bé." Mặc Tu Nghiêu nhẹ đặt tay lên bụng Diệp Ly, nơi đó lại một lần nữa mang theo hài tử của bọn họ. Kể từ khi có Mặc Tiểu Bảo, Mặc Tu Nghiêu đối với chuyện có em bé càng thêm lạnh nhạt. Thậm chí còn mơ hồ hy vọng sau này không có con nữa mới tốt. Nhưng mà trên lý trí hắn cũng rõ ràng, hai đứa nhỏ tương lai đối với A Ly càng tốt hơn một chút. Nhưng mà hai lần liên tiếp hài tử đều tới không đúng lúc, thậm chí khiến cho A Ly suýt nữa gặp nguy hiểm. Điều này làm cho trong mắt Mặc Tu Nghiêu nhiều thêm một tia bất thiện.

Diệp Ly ngẩng đầu lên, bất đắc dĩ nhìn vẻ mặt nam nhân trước mặt đột nhiên u ám. Ban đầu thời điểm hắn ôm Tiểu Bảo cũng chính là như vậy, Mặc Tu Nghiêu thỉnh thoảng nhìn đứa bé trong bụng lộ ra thần sắc ôn hòa, thỉnh thoảng lại âm trầm làm cho Diệp Ly có chút bận tâm. Nhưng mà Diệp Ly như cũ tin tưởng, hắn sẽ thương yêu con của bọn họ.

"Tu Nghiêu, chàng nói xem….lần này có phải là nữ nhi hay không?" Diệp Ly dựa vào Mặc Tu Nghiêu mỉm cười hỏi.

“Nữ nhi?” Trong lòng Mặc Tu Nghiêu khẽ động, tưởng tượng thấy có một nữ nhi khéo léo thông minh giống A Ly như đúc, thần sắc trên mặt không khỏi mềm xuống. Diệp Ly cười nói: “Đúng vậy, chúng ta đã có Tiểu Bảo rồi, ta hi vọng lần này sẽ là nữ nhi, như vậy Tiểu Bảo cũng có muội muội rồi. Theo tuổi hiện tại của Tiểu Bảo thì lớn lên có thể dễ dàng bảo vệ muội muội rồi.”

Mặc Tu Nghiêu cũng thấy có đạo lý, nếu như là một nữ nhi giống như A Ly thì cũng chính là tiểu Quận chúa duy nhất của Định Vương phủ gần vài chục năm nay rồi, tất nhiên là phải ngàn cưng vạn chiều. Vừa đúng lúc Mặc Tiểu Bảo nhàn rỗi không có việc gì, liền cho nó hảo hảo bảo vệ muội muội đi. Mặc Tu Nghiêu trong lòng yên lặng tính toán, lúc trở về có nên tăng cường thao luyện cho Mặc Tiểu Bảo hay không, tránh cho nó không bảo vệ được muội muội.

Hiển nhiên Diệp Ly không biết một câu của mình gây lên năm tháng thống khổ của Mặc Tiểu Bảo, vừa tỉnh lại thân thể không đáng ngại, lại biết được tin tức của bảo bảo, Tứ ca cũng đã tỉnh lại, Diệp Ly cảm thấy tâm tình phá lệ thoải mái. Chút buồn bã trong lòng trước đó vài ngày tựa hồ biến mất không thấy. Tựa vào trong lòng Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly cúi đầu nói một chút kỳ vọng cùng yêu thích của mình đối với bảo bảo sắp tới. Mặc Tu Nghiêu ôm Diệp Ly trầm mặc nghe, một lúc lâu sau Diệp Ly mới ngừng lại nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Ngẩng đầu nhìn người đang ôm mình đã thiếp đi lúc nào không hay. Dưới mắt có quầng đen nhàn nhạt, Diệp Ly cẩn thận giơ tay lên điểm hai huyệt đạo trên người hắn rồi mới cẩn thận đứng dậy nhường giường để hắn ngủ ngon, sau đó lại kéo chăn cẩn thận đắp kín cho hắn. Nhìn dung nhan tuấn mỹ mê người đang ngủ say, Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười. Cõi đời này người có thể thành công chế trụ huyện đạo Định Vương chỉ sợ chỉ có nàng thôi?

Trong trạm dịch, tự nhiên vì Diệp Ly và Từ Thanh Bách tỉnh lại mà

một mảnh vui mừng, mà bên kia Hoàng thành, lúc này trong Bạch gia lại là một mảnh bi thảm.

Bạch Duẫn Thành ngã ngồi trên ghế trong đại sảnh, gương mặt vốn đã có tuổi nay càng thêm suy sụp. Sau khi biết nữ nhi bị Định Vương giết, mặc dù Bạch Duẫn Thành tức giận cùng đau lòng nhưng cũng có mấy phần phấn khích. Trong lòng âm thầm trù mưu tính toán hết thảy, nhưng lại không ngờ Định Vương lại thủ đoạn lôi đình như thế, ngắn ngủi trong hai ba ngày đã quét sạch sẽ các thế lực trong Hoàng thành như lá rụng mùa thu. Thậm chí ngay cả Trấn Nam Vương phủ cũng bị hắn tịch biên, mà hy vọng duy nhất của Bạch Duẫn Thành là Tây Lăng Hoàng cũng bị Mặc Tu Nghiêu dọa cho bể mật gần chết, tỏ thái độ không cần đợi đến hai tháng sau, chỉ chờ trong cung dọn dẹp thỏa đáng sẽ lập tức ngự giá khởi hành đến An thành. Mà Bạch gia trước đó quang minh chính đại xin đến nương nhờ Định Vương phủ tự nhiên bị Tây Lăng Hoàng không chút do dự bỏ qua. Nếu là mấy năm trước khi Hoàng hậu vẫn còn, Khuynh Dung quý phi vẫn ở thì Tây Lăng Hoàng không thể không cho Bạch Duẫn Thành mấy phần mặt mũi. Nhưng mà hôm nay Khuynh Dung quý phi mất tích đã lâu mà Hoàng hậu sớm đã hoăng, Tây Lăng hoàng tự nhiên không cần bảo vệ Bạch gia, thần tử không còn tác dụng gì lại đối với mình bất trung.

Có lẽ, từ lúc bắt đầu đầu nhập vào Định Vương phủ đã là một sai lầm. Bạch Duẫn Thành có chút khổ sở suy nghĩ. Không đầu nhập vào Định Vương mà đi theo Tây Lăng Hoàng đến An Thành thì cho dù Bạch gia không còn phồn vinh như trước nhưng cũng không đem đến họa sát thân gì. Mà bây giờ…nhớ tới một màn bên ngoài Hoa uyển hôm đó, Bạch Duẫn Thành chỉ cảm thấy rét run trong lòng. Định Vương…thật sự sẽ cho Bạch gia một con đường sống sao?

“Lão gia, bây giờ chúng ta phải làm sao đây? Dung nhan Bạch phu nhân cũng tiều tụy đi, ngay cả lớp trang điểm thường ngày không

chút sơ xảy cũng không giấu được nếp nhăn cùng khủng hoảng trên mặt.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Ta làm sao biết nên làm cái gì bây giờ?” Bạch Duẫn Thành cười khổ. Bạch phu nhân nhìn Bạch Duẫn Thành một chút, có chút tiểu tâm cẩn thận nói: “Lão gia, không bằng chúng ta… chúng ta sớm rời hoàng thành thôi.”

Bạch Duẫn Thành nhàn nhạt nhìn nàng, trách mắng: “Phụ nhân ngu xuẩn, Định Vương há lại cho chúng ta bình an rời Hoàng thành?” Nếu Định Vương muốn hỏi tội bọn họ thì bọn họ đi ra ngoài thế nào được? Nếu như Định Vương không có ý hỏi tội, thì sao ông có thể buông bỏ nhiều gia nghiệp như vậy một mình rời đi? Bạch phu nhân nhất thời cũng hoảng loạn, bị Bạch Duẫn Thành khiến trách cũng biết lời mình là không thực tế. Chỉ đành hốt hoảng bắt lấy cánh tay Bạch Duẫn Thành lo lắng nói: “Vậy…Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Có phải là…có phải nên đi cầu xin người Định Vương phủ không?”

Hôm nay bọn họ căn bản không được gặp Định Vương và Định Vương phi, những chuyện này đều do Phượng Chi Dao cùng hai tâm phúc bên người Định Vương phi ra mặt. Huống hồ, cho dù có cơ hội thì Bạch phu nhân cũng không muốn nhìn thấy Định Vương lần nữa.

Nghe vậy, Bạch Duẫn Thành trầm ngâm trong chốc lát, bắt đầu cẩn thận suy xét lời thê tử nói. Mặc dù hôm nay Định Vương giống như không có ý bắt chẹt Bạch gia nhưng nhìn Định Vương không chút do dự liền giết Bạch Thanh Ninh, Bạch Duẫn Thành tuyệt đối tin tưởng Định vương có bất mãn với Bạch gia. Nhưng mà không thèm ngó tới như bây giờ ngược lại lại làm cho người ta càng thêm lo lắng đề phòng. Bạch phu nhân nhìn Bạch Duẫn Thành đang trầm tư cẩn thận hỏi: “Lão gia, không biết Định Vương phi đã tỉnh chưa? Nếu như có thể cầu xin Vương phi….thiếp thân nghe nói Vương phi xuất thân thư hương môn đệ, tính tình ôn hòa thiện lương. Mặc dù Thanh

Ninh….có chút không thích đáng nhưng mà Bạch gia chúng ta cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Định Vương phủ, có lẽ Vương phi khai ân, sẽ không đuổi tận giết tuyệt?"

"Chuyện này….Hôm nay muốn gặp Định Vương phi chỉ sợ không dễ." Định Vương phi mới bị ám sát, Định Vương đối với Định Vương phi thâm tình như vậy sao có thể cho phép người không phải tâm phúc đến gần Định Vương phi?

Ánh mắt Bạch phu nhân lóe lên, lo lắng hỏi: "Chẳng lẽ không còn biện pháp nào nữa sao? Chẳng lẽ….Bạch gia chúng ta cứ như vậy mà…."

Bạch Duẫn Thành suy nghĩ một chút, rốt cuộc nói: "Có lẽ có…Mấy ngày nữa bệ hạ sẽ đi An Thành, đến lúc đó Định Vương và Định Vương phi nhất định sẽ đến tiễn biệt. Nếu như lúc đó có thể gặp Định Vương phi thì có lẽ chúng ta có thể cầu xin Vương phi một phen." Bạch phu nhân ánh mắt lóe lên, cười nói: "Lão gia nói đúng, trừ phi Định vương phi còn chưa khỏe lại, nếu không theo lễ tiết, bệ hạ rời đi như vậy Định vương và Định vương phi nhất định phải cùng nhau đi tiễn bệ hạ. Đến lúc đó, thiếp thân nhất định sẽ nghĩ cách gặp được Định Vương phi, cầu xin nàng khai ân cho chúng ta."

Bạch Duẫn Thành càng nghĩ càng cảm thấy có hi vọng, gật đầu liên tục nói: "Phu nhân nói đúng, mấy ngày này phu nhân cứ hảo hảo nghỉ ngơi đi, không cần quan tâm chuyện này. Chuyện gặp Định Vương phi ta đi an bài là được rồi."

"Vậy thì cực khổ lão gia." Bạch phu nhân lại cười nói, hơi hơi rũ mắt, trong con ngươi xẹt qua một tia oán độc.

Lại nói, tin tức Mặc gia quân chiếm đóng Hoàng thành vừa mới truyền tới Đại Sở không lâu, ngay sau đó lại truyền tới tin Mặc Tu

Nghiêu cơ hồ huyết tẩy đám quyền quý Tây Lăng. Lôi Chấn Đình mang theo đại quân viễn chinh một đường xuôi Nam nghe được tin tức Hoàng thành nhanh như vậy đã thất thủ, còn chưa từ trong đả kích hồi phục tinh thần thì một đả kích khác lớn hơn lại xông tới, cơ hồ đánh cho hắn đầu óc choáng váng. Phải biết là, nếu hắn từ bỏ phương Tây thì Hoàng thất thất thủ là không thể tránh khỏi. Mặc dù Lôi Chấn Đình không nghờ Hoàng thành nhanh chóng thất thủ như vậy nhưng cũng coi như là có chuẩn bị tâm lý. Mà Mặc Tu Nghiêu dùng thủ đoạn lôi đình quét sạch quyền quý hoàng thành Tây Lăng lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Lôi Chấn Đình. Như vậy có nghĩa là toàn bộ tâm phúc, thế lực ở Hoàng thành mà Lôi Chấn Đình giao thiệp cũng như người nhà tướng lãnh dưới tay hắn toàn bộ đã gặp tao ương. Càng không cần phải nói trong đó còn có mấy đứa cháu trai, cháu gái của hắn. Nghe tin này, Lôi Chấn Đình giận đến nỗi suýt nữa ngất tại chỗ. Cắn răng nghiến lợi từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ, “Mặc Tu Nghiêu….”

“Vương gia?” Thị vệ bên cạnh vội vàng vươn tay vịn hắn, Lôi Chấn Đình giơ tay che miệng lại, vết máu đỏ tươi theo khe hở trào ra ngoài.

“Vương gia, xin người bảo trọng thân thể.” Người ở đây đều sợ hết hồn, cũng không kịp tức giận hay bi thương mà vội vàng tiến lên xem xét tình trạng Lôi Chấn Đình. Phải biết, mặc dù đoạn đường này bọn họ đi coi như thuận lợi, cũng chiếm được phần lớn đất đai Đại Sở. Nhưng mà vì Mộ Dung Thận luôn cản trở cho nên bọn họ cũng không được như mong muốn đuổi Mặc Cảnh Lê xuôi Nam rồi chiếm cứ cả Nam Phương. Hiện nay tình hình Đại Sở có thể nói là loạn thành đoàn. Phần lớn vùng phía Nam sông Vân Lan đều ở trong tay Mặc Cảnh Lê, bọn họ chỉ chiếm được một phần nhỏ. Phía Bắc sông Vân Lan bị đại quân Tây Lăng khống chế, nhưng mà phía sau bọn họ lại là đại quân Bắc tiến của Mộ Dung Thận. Mặc dù chỉ có hai mươi vạn người nhưng nếu bọn họ muốn tiếp tục xuôi Nam thì đây cũng là cản

trở không nhỏ. Xa hơn về phía Tây nam là bốn mươi vạn đại quân của Lữ Tụng Hiền còn hướng Bắc là địa bàn Tây Bắc của Mặc gia quân. Mà xa hơn nữa về phía Bắc lại là nơi quân phòng thủ Đại Sở đang đánh loạn một đoàn với Bắc Nhung, Bắc Cảnh. Có thể nói, bây giờ trên quốc thổ Đại Sở không có một chỗ nào là không loạn, lúc này Trấn Nam Vương tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì.

Lôi Chấn Đình ổn định tâm thần, đè xuống ngụm máu tươi đang muốn xông lên cổ họng, một tay đẩy mấy thị vệ đang dìu mình ra trầm giọng nói: “Bản vương không sao, các ngươi lui xuống trước đi.”

Mọi người do dự nhìn sắc mặt xanh mét của Lôi Chấn Đình một cái, rốt cuộc vẫn xin cáo lui ra khỏi thư phòng.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Một lúc lâu, trong thư phòng mới vang lên giọng nói của Lôi Chấn Đình. Sắc mặt nam tử đưa tin cũng rất khó coi, trầm giọng đem chuyện tình mấy ngày nay trong hoàng thành Tây Lăng từng cái tỉ mỉ nói ra. Trước nói đến Từ Thanh Bách đã sớm xuất hiện bên ngoài Hoàng thành, đến chuyện Tây Lăng hoàng tự nguyện nhường lại Hoàng thành rồi đến Định Vương phi bị ám sát, Định Vương giận dữ huyết tẩy Hoa uyển Tôn gia.

“Ngu xuẩn!.” Nghe nam tử bẩm báo xong, Lôi Chấn Đình chỉ có thể nặn ra hai chữ này. Ngay cả tiếng thở dốc cũng dần dần lớn hơn, “ Tên ngu xuẩn kia! Năm đó bản vương nên phế hắn mới phải! Sao hắn lại không chịu suy nghĩ một chút….Sao hắn không chịu nghĩ xem, những kẻ đã chết kia không chỉ là tâm phúc của Bản vương mà còn là tinh nhuệ của Tây Lăng ta! Những người này bị Mặc Tu Nghiêu giết, chỉ sợ hắn còn âm thầm cao hứng trong lòng đi? Tại sao hắn không chịu suy nghĩ một chút, những người này đều chết thì Tây Lăng…một mình hắn có bản lĩnh cai trị Tây Lăng sao?” Giọng nói Lôi

Chấn Đình dần dần to lên, có thể thấy là đã tức giận tới cực điểm. Lời này của Lôi Chấn Đình quả không sai, mặc dù người bị giết đều là người của Lôi Chấn Đình nhưng mà phải biết, Lôi Chấn Đình nắm triều chánh trong tay đã mười mấy năm, người có năng lực trong triều có mấy người không phải người của hắn? Bị Mặc Tu Nghiêu giết một hồi như vậy, người lưu lại cũng chỉ là hạng tầm thường vô vi mà thôi. Cho dù rời đô đến An Thành thì Tây Lăng Hoàng vốn không có kinh nghiệm trị quốc lại mang theo một đám triều thần vô dụng, có thể làm lên chuyện gì thì trời mới biết.

“Hắc hắc….Hay cho một Mặc Tu Nghiêu, thật là thủ đoạn tốt , tâm kế tốt!.” Lôi Chấn Đình cười lạnh liên tục.

Sau khi phát tiết một lúc, Lôi Chấn Đình nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Cũng rất nhanh thấy được trong này có chỗ nào không đúng, mắt lạnh khẽ híp một cái, trầm giọng hỏi: “Bản vương không rõ lúc nào thì hạ lệnh ám sát Định Vương phi? Là ai tự ý làm việc?”

Vẻ mặt nam tử cũng đầy mờ mịt, hắn chỉ là một nhân vật vô cùng tầm thường được Trấn Nam Vương an trí trong Hoàng thành, bình thường chỉ nghe ngóng một chút tin tức đường phố…cho nên mới có thể tránh được một kiếp họa Định Vương phủ lần này, vội vã chạy tới báo tin. Nhưng mà nguyên nhân gây ra chuyện này sao hắn có thể hiểu rõ, chỉ cho là Vương gia ra lệnh. Thấy hắn mờ mịt, Lôi Chấn Đình cũng biết hỏi không được gì, phất tay một cái cho hắn lui xuống.

Đợi đến khi nam tử lui ra, Lôi Chấn Đình vung tay lên đem nghiên mực trên bàn quét rơi trên mặt đất. Nghiên mực rơi trên mặt đất phát ra một tiếng vang thanh thúy, nghiên mực thượng hạng cũng vỡ thành năm bảy mảnh, “Tra cho ta! Rốt cuộc là kẻ nào lớn mất như vậy….Mặc Cảnh Lê…..Không, Mặc Cảnh Lê không có khả năng này, tra xét Nhậm Kỳ Ninh, Gia Luật Hoằng, Gia Luật Dã cho Bản vương!.”

“Vâng, Vương gia.” Kim Y vệ ẩn trong bóng tối lên tiếng trả lời. Trong thư phòng vắng lặng chỉ còn lại một mình Lôi Chấn ĐÌnh, Lôi Chấn Đình trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc búng máu trong miệng oa một tiếng phun ra ngoài.

Tây Bắc, Hồng Nhạn quan, công tử Thanh Trần mặc bộ áo trắng không nhiễm bụi đứng trên cổng thành Hồng Nhạn quan nhìn về phía xa xa bên ngoài, cách đó hơn mười dặm không xa chính là đại doanh của đại quân Tây Lăng và Bắc Nhung. Từ dưới Quan ải nhìn lại, công tử áo trắng tuấn mỹ đứng đón gió, thần sắc lạnh nhạt xuất trần tựa thần tiên. Đứng nói là tướng sĩ hai bên mà ngay cả thống soái hai quân nếu nhìn thấy phong thái này cũng không khỏi thầm than một tiếng, Thanh Trần công tử.

“A? Thanh Bách bị thương?” Trên cổng thành, Từ Thanh Trần xoay người nhìn ám vệ đưa tin trước mặt hơi nhíu mày.

Ám vệ chỉ cảm thấy trong lòng rung lên, sống lưng phát rét. công tử Tuy rằng Thanh Trần được xưng thần tiên công tử, ngày thường cũng nói năng nhỏ nhẹ không thể so sánh với khí thế bức người của Vương gia nhà mình, nhưng vẫn như cũ làm người ta áp lực, quả là độc nhất vô nhị, “ Khởi bẩm công tử, quả thật như vậy, nhưng mà… trong thư cũng nói Tứ công tử không bị thương đến chỗ yếu hại, nói vậy thì hẳn là đã tỉnh lại.”

Từ Thanh Trần gật gật đầu nói: “Ta biết, ngươi đi đi.”

Ám vệ âm thầm lặng lẽ lau mồ hôi, chắp tay nói: “Thuộc hạ cáo lui.”

“Công tử Thanh Trần có cho rằng Lôi Chấn Đình phái người ám sát Định Vương phi không? Lôi Chấn Đình…hẳn là không làm chuyện ngu ngốc như vậy.” Bên người công tử Thanh Trần có hai nam tử

cùng đứng trong gió, một người tóc đã hoa râm, mặc dù thần thái ôn hòa nhưng giữa hai lông mày lại mơ hồ lộ ra mấy phần kiên nghị, một nam tử trung niên khác cũng đã ngoài ba mươi, thần sắc trầm ổn, có mấy phần tương tự với lão giả.

Hai người này chính là hai người thế tử Nam Hầu năm đó suýt nữa bị Mặc Cảnh Kỳ giết chết. Ban đầu hai người bị Mặc Cảnh kỳ hại suýt chút bỏ mạng, mặc dù được Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cứu nhưng cũng có mấy phần nản lòng thoái trí. Những năm này ẩn cư ở Tây Bắc cơ hồ không có danh tiếng gì. Nhưng mà hiện tại Mặc Cảnh kỳ đã chết, Đại Sở hầu như chỉ còn trên danh nghĩa, mà Tây Bắc cũng bị đại quân Tây Lăng và Bắc Nhung áp sát, hai cha con Nam Hầu tất nhiên không thể ngồi chờ ăn, chủ động chờ lệnh cùng Từ Thanh Trần tới Hồng Nhạn Quan.

Từ Thanh Trần tuấn mỹ xuất trần, giữa hai hàng lông mày tràn đầy lãnh ý nhàn nhạt, “Cho dù không phải chủ ý của Lôi Chấn Đình thì hắn cũng không thoát được có liên quan.”

Nửa đời sau của Nam Hầu mặc dù trôi qua có chút uất ức, nhưng rốt cuộc cũng là mãnh tưởng từng dong ruổi sa trường, rất nhiều chuyện thân là người ngoài cuộc ngược lại nhìn càng thêm rõ ràng, vuốt râu cười nói : “Lần này chỉ sợ là Lôi Chấn Đình cũng bị người khác tính kế.” Lần này Trấn Nam Vương tổn thất không nhỏ, chỉ sợ bây giờ Trấn Nam Vương đang đau lòng hộc háu đi. Định Vương ngủ đông nhiều năm, nhưng mỗi lần ra tay đều làm thế nhân khiếp sợ.

Phó Chiêu đứng sau lưng phụ thân có chút lo lắng hỏi: “Hành động lần này chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của Định Vương.” Cho dù bọn họ rời xa Tây Bắc , nhưng sát danh Định Vương đã truyền khắp Tây Bắc, những nơi khác tự nhiên cũng khỏi phải nói. Bọn họ là người Định Vương phủ tự nhiên rõ ràng, thật ra thì số người bị Định Vương giết cũng không nhiều như trong lời đồn, chẳng qua là những

người này phóng đại lên thành nghiêm trọng như đồ sát toàn thành vậy. Mà bây giờ tin đồn bên ngoài cũng đã biến thành Định Vương toàn diệt Hoàng thành Tây lăng, thậm chí ngay cả chuyện ở Biện thành đã bị ép xuống cũng bị lôi ra nói. Trong nhất thời, có không ít vân nhân sĩ tử đánh giá không tốt về Định Vương. Nhưng lần này, thân là chưởng quản Tây Bắc cùng với Từ gia đứng đầu văn nhân Tây Bắc lại không bày tỏ bất cứ thái độ gì, điều này làm cho Phó Chiêu có chút không hiểu.

Từ Thanh Trần cười nhạt nói : "Phó huynh còn chưa nhìn thấu sao? Có câu, phòng miệng dân còn khó hơn phòng lũ. Chắn không bằng thả, đợi đến khi bọn họ nói đủ rồi tự nhiên sẽ ngừng lại."

"Chuyện này không ảnh hưởng tới danh dự của Vương gia sao?" Phó Chiêu cau mày hỏi, người mang chí trong thiên hạ, đối với danh tiếng luôn cực kỳ coi trọng.

Từ Thanh Trần nghiêng người nhìn về phía Nam Hầu hỏi: "Nam Hầu thấy thế nào?"

Nam Hầu lắc lắc đầu nói: "Từ xưa đến nay, thắng làm vua thua làm giặc, không cần phải bận tâm nhiều như vậy. Huống chi, lời đồn vẫn chỉ là lời đồn mà thôi, đợi đến ngày lời đồn được loại trừ, người trong thiên tự tự nhiên càng thêm sùng bái Vương gia. Về phần những con mọt sách học tới ngu người kia, Vương gia nhất định khinh thường để ý tới."

Từ Thanh Trần gật đầu cười nói: "Nam Hầu nói đúng, Từ gia có quan hệ với Định Vương phủ…cho nên không phải lúc vạn bất đắc dĩ, Từ gia không thể dễ dàng mở miệng nói giúp Định Vương. Huống hồ, hiện giờ thiên hạ đại loạn, danh tiếng Định Vương như vậy…cũng không phải không tốt." Ít nhất người sợ Mặc Tu Nghiêu so với người dám tính kế hắn còn nhiều hơn, mà người dám phản bội Định Vương

phủ chắc chắn cũng ít hơn nhiều. Có lúc sợ hãi cũng là phương thức cai quản rất tốt. Dĩ nhiên không thể quá mức, mà lần này Định Vương phi bị ám sát không phải là lý do rất tốt sao? Sau này…Ly nhi sẽ an toàn hơn một chút đi? Trải qua lần này, người trong thiên hạ đều biết, cho dù Định Vương có tình cảm sâu đậm với Định Vương phi, nhưng nếu như Định Vương phi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì Định Vương sẽ không bị phá hủy, không bị đọa lạc mà sẽ càng thêm điên cuồng, càng thêm máu lạnh.

“Hiện nay, Vương gia còn ở Tây Lăng thì vẫn tốt nhưng đợi đến khi Vương gia khải hoàn trở về Ly thành, thì Tây Lăng bên kia sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?” Nam Hầu vẫn có chút lo lắng hỏi.

Từ Thanh Trần nói: “ Từ Thanh Bách nói cho cùng vẫn còn hơi trẻ, nhưng mà trải qua lần dạy dỗ này, hắn sẽ hiểu cái gì gọi là loạn thế chỉ dùng sức mạnh.”

Phụ tử Nam Hầu không khỏi liếc nhau một cái, Phó Chiêu nhíu mày nhìn Từ Thanh Trần có chút ngạc nhiên nói: “ Hình như Thanh Trần công tử không thấy tiếc hận cho đám quyền quý Tây Lăng kia?” Mặc dù trong đó có không ít người liên quan tới thích khách, nhưng tất cả mọi người càng rõ ràng hơn là trong đó tâm phúc của Trấn Nam vương cũng chính là nhân tài chân chính của Tây Lăng còn nhiều hơn. Hành động lần này của Vương gia đã chặt đứt nhân tài trong mười năm sắp tới của Tây Lăng.

Từ Thanh Trần nở nụ cười trong trẻo lạnh lùng, “ Chỉ cần Vương gia không giết hại dân chúng bình thường, còn về phần những người đó…có mấy người là thật sự vô tội? Cho dù vô tội….” Dõi mắt nhìn về bên ngoài Quan ải xa xa, đất đai ngàn dặm bên ngoài Hồng Nhạn quan đổ nát thê lương bốn phía. Từ Thanh Trần giơ tay lên chỉ một địa phương xa xa mắt không nhìn thấy được, “Có người còn vô tội

hơn bọn họ sao?" Chân chính vô tội là những dân chúng khốn khổ giãy giụa trong chiến loạn mà không phải là những kẻ quyền quý Tây Lăng phát động chiến tranh kia.

Nam Hầu nhẹ giọng thở dài nói: "Công tử Thanh Trần nói đúng." Dõi con mắt trông về nơi xa, những nơi đó…đã từng là cố quốc của ông. Mà hôm nay tiếng kêu than dậy khắp đất trời, máu chảy thành sông.

Đuôi mày Từ Thanh Trần hơi nhướng, nhàn nhạt nói: "Nếu như không phải ý của Trấn Nam Vương thì chỉ còn một người có bản lĩnh này…. Nhậm Kỳ Ninh. Rất tốt, nếu không làm chút gì báo đáp hắn ta một chút thì quả đắng Thanh Bách và Ly Nhi chịu chẳng phải là nhận không rồi sao? Người đâu."

Một nam tử áo đen xuất hiện sau lưng Từ Thanh Trần, chính là Vệ Lân mà Diệp Ly để lại ở Tây Bắc.

"Vệ Lận, ngươi tự mình đi Sở kinh một chuyến. Nói Lãnh Hạo Vũ tạm thời không cần trở về Tây Bắc. Hiệp trợ quân phòng thủ Đại Sở bảo vệ Sở Kinh." Từ Thanh Trần nhàn nhạt nói.

Vệ Lận cũng không hỏi nhiều, gật đầu trầm giọng nói: "Thuộc hạ hiểu, thuộc hạ cáo lui."

"Công tử Thanh Trần, bảo vệ Sở kinh chỉ sợ là có chút…." Nam hầu cau mày nói, hắn vẫn còn hiểu rõ binh lực và chiến lực Đại Sở một chút. Cho dù là có Lãnh Hoài và Hoa quốc công trấn trụ thì Sở kinh cũng không thủ được quá ba tháng, mà trong ba tháng này, chỉ sợ Mặc gia quân khó có thể rút ra binh lực tới tiếp viện sở kinh."

Từ Thanh Trần cười nhạt nói: " Vài chục vạn binh mã của Lữ tướng quân nơi đó đã sớm rục rịch, chỉ là trước kia vì phòng bị Lôi Chấn Đình nên mới không dám tự ý động, hiện tại Lôi Chấn Đình và Mặc

Cảnh Lê đang đánh sứt đầu, cho dù muốn rút ra cũng không kịp nữa rồi. Đợi đến khi giải quyết xong đại quân vây khốn trước mặt, chúng ta đi Sở kinh vẫn còn kịp. Mà lúc đó Vương gia cũng đã trở về rồi."

Nam Hầu âm thầm yên lặng tính toán, cảm thấy hành động lần này của Từ Thanh Trần mặc dù có chút mạo hiểm nhưng cũng không phải không thể, quan trọng nhất là một khi thành công thì lãnh địa Định Vương phủ sẽ khuếch đại gấp đôi hiện nay.

" Nhưng mà trước hết chúng ta phải trực tiếp đối đầu cả Bắc Nhung và Bắc Cảnh. Hơn nữa phía Nam có Lôi Chấn Đình, đợi đến khi hắn đứng vững, rất khó nói sẽ không quay đầu cùng Bắc Nhung Bắc Cảnh vây khốn chúng ta, lấy khí lực của Mặc Cảnh Lê thì chỉ sợ không cản được hắn."

Từ Thanh Trần cười nhạt nói: "Bên Lôi Chấn Đình không phải là còn có Mộ Dung Thận sao. Mặt khác, trong cảnh nội Đại Sở chúng ta còn có một đội phục binh có thể dùng."

"…."

Chương 315: Tây Lăng hoàng rời đô

Nghe mấy lời này của Từ Thanh Trần, hai phụ tử Nam Hầu đều cả kinh. Định Vương phủ và Đại Sở đã đoạn tuyệt nhiều năm như vậy mà vẫn có thể cất dấu một đội phục binh trong cảnh nội Đại Sở, thậm chí cho tới bây giờ Đại Sở chiến loạn khắp nơi cũng không thấy bại lộ, điều này không khỏi khiến cho hai người thầm than trong lòng Định Vương phủ quả nhiên sâu không thấy đáy. Nhưng mà hai người đều là người biết chừng mực, Từ Thanh Trần không nói tỉ mỉ, bọn họ tự nhiên cũng không hỏi thêm.

Nam Hầu nhìn tinh kỳ bay trong gió ngoài quan ngoại không xa, hỏi: "Công tử Thanh Trần định xử lý đại quân Bắc Nhung và Tây Lăng ngoài quan ngoại thế nào?"

Từ Thanh Trần lạnh nhạt nói: "Bắc Nhung toàn tâm toàn ý xuôi nam xâm chiếm Đại Sở, sẽ không cứng đối cứng với chúng ta. Về phần Tây Lăng, cũng chỉ là phô trương thanh thế đi theo binh mã Bắc Nhung phất cờ hò reo là thôi.. Đã như vậy… hai đạo nhân mã này, chúng ta đều xơi tái đi."

Nam Hầu nhìn về phía Từ Thanh Trần nói: "Công tử Thanh Trần có lòng tin không?"

Từ Thanh Trần cười một tiếng: "Hành quân đánh giặc là chuyện của Nam Hầu, sao lại hỏi tại hạ có lòng tin không? Nói ra thật xấu hổ, tại hạ trù mưu một hai phần thì còn có thể, nhưng nếu nói chuyện hành quân đánh giặc bài binh bố trận thì cũng không phải sở trường của tại hạ." Nam Hầu cười một tiếng nói: "Công tử quá khiêm tốn rồi." Chỉ

bằng những tính toán vừa rồi của Từ Thanh Trần thì không thể coi là người hoàn toàn không hiểu việc quân. Chẳng qua là, so với công tử Thanh Trần tài văn chương kiệt xuất yên thế thì điểm này cũng không quá chói mắt.

“ Nào phải khiêm tốn, trận chiến lần này làm phiền Nam Hầu và Lữ tướng quân lưu tâm.” Từ Thanh Trần nghiêm mặt nói.

Thấy hắn phó thác Hồng Nhạn Quan và tướng sĩ Mặc gia quân cho mình, trong lòng Nam hầu cũng nóng lên, nghiêm mặt nói: “Xin công tử Thanh Trần cứ yên tâm, lão phu nhất định không chút lơ là.”

“Như vậy rất tốt.” Từ Thanh Trần gật đầu cười nói, “ Không ngại để đám người Bắc Nhung nhìn một chút Mặc gia quân nhiều năm không chiến có chỗ nào không bằng bọn họ hay không.”

Một câu nói bình thản tùy ý như vậy nhưng lại khiến trong lòng Nam hầu không khỏi dâng lên một cỗ hào khí. Mặc dù nửa đời ông thắng trận không ít, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới một ngày có thể thống lĩnh Mặc gia quân đối phó Bắc Nhung, Tây Lăng hai cường địch lớn.

Ngày hôm đó, đám đông ngoài Hoàng thành Tây Lăng cũng bắt đầu xuất động. Trong không khí lành lạnh, tướng sĩ Mặc gia quân áo đen đã thay thế dần đám quân phòng thủ Tây Lăng trên cổng thành. Điều này chính là dấu hiệu, từ nay hoàng thành Tây Lăng hoàn toàn thuộc vệ Mặc gia quân. Ngoài cửa thành, tinh kỳ thêu long văn màu vàng sáng tung bay trong gió. Từng dãy xe ngựa đủ loại xếp hàng bên ngoài quan đạo bên cạnh, chờ đợi thời điểm lên đường. Hôm nay chính là lúc Tây Lăng hoàng chính thức bắt đầu di giá rời Hoàng thành tới An thành, trong đó không thiếu quyền quý cùng đại thần Tây Lăng cùng rời đi.

Về phần dân chúng bình thường, mặc dù cũng có người đi theo Tây

Lăng hoàng nhưng không nhiều. Đối với dân chúng bình thường mà nói, trung quân ái quốc thật ra thì cách bọn họ rất xa, huống hồ hoàng thành Tây Lăng cũng không phải là bị Mặc gia quân mạnh mẽ đánh hạ mà là bị Tây Lăng Hoàng chắp tay nhượng lại. Như vậy, dân chúng chịu đi theo Tây Lăng hoàng tự nhiên cũng ít đi. Danh tiếng Mặc gia quân xưa nay không tệ, thay vì đi theo Tây Lăng hoàng vứt bỏ nơi nhiều thế hệ nhà mình kinh doanh sinh sống nhiều năm chạy về nơi còn chưa biết thế nào kia, còn không bằng ở lại dưới tay Định Vương phủ an phận sống qua ngày.

Cho nên, bên ngoài thành, trong đám người chen lấn đến nước chảy không lọt, người đến đưa tiễn hoặc xem náo nhiệt ngược lại còn nhiều hơn số người muốn đi. Điều này không khỏi khiến Tây Lăng hoàng cảm thấy mấy phần thê lương, nhưng mà trên đời này nhiều nhất chính là dân chúng bình thường, Tây Lăng hoàng tự nhiên không thể để họ vào trong lòng.

“Định Vương, Vương phi tới.”

Tây Lăng Hoàng sắp đi, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly dĩ nhiên không thể không tới đưa tiễn. Cũng may Diệp Ly tu dưỡng mấy ngày đã sớm tốt hơn nhiều, còn Từ Thanh Bách đến nay vẫn còn nằm trên giường không thể động đậy.

Mặc Tu Nghiêu một tay ôm thắt lưng Diệp Ly, che nàng trong ngực, không chút để ý ánh mắt mọi người xung quanh. Nhưng mà Diệp Ly có chút kinh ngạc phát hiện, mấy người xung quanh, đặc biệt là nhiều đại thần quyền quý, vẻ mặt của bọn họ không phải là cung kính xu nịnh như thường ngày mà tràn đầy cực độ sợ hãi. Lại nhìn kỹ sẽ phát hiện, ánh mắt sợ hãi của những người này không phải nhìn mình mà là hướng về người bên cạnh, không khỏi nghi ngờ nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái.

Bởi vì Diệp Ly mang thai, hơn nữa Mặc Tu Nghiêu mơ hồ phát hiện Diệp Ly không thích mình sát phạt không kiêng nể, hoặc trong lòng Mặc Tu Nghiêu không thích để cho Diệp Ly biết đây mới là tính tình của mình. Mấy ngày sau khi Diệp Ly tỉnh lại, người chung quanh cũng không nói chuyện xảy ra trong lúc nàng hôn mê cho nàng biết. Đương nhiên Diệp Ly không biết tại sao những người này lại sợ hãi như vậy.

“Bệ hạ, chúc bệ hạ thuận buồm xuôi gió.” Khó có thời điểm, Mặc Tu Nghiêu hướng về phía Tây Lăng hoàng chắp tay cười vang nói.

Tây Lăng hoàng không khỏi ngẩn người, có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng đáp lễ nói: “ Đa tạ Định Vương cát ngôn, Trẫm cũng chúc mừng Định Vương và Vương phi sắp có quý tử.” Diệp Ly gật đầu cười yếu ớt nói: “Đa tạ bệ hạ, bệ hạ bảo trọng.”

Mặc dù đối mặt với mấy người đoạt đi thổ địa cùng hoàng thành của mình còn phải mỉm cười chống đỡ, cảm giác hết sức đắng nghẽn, nhưng nghĩ tới lập tức có thể rời đi nơi này hoàn toàn khỏi tên sát thần Mặc Tu Nghiêu, nụ cười của Tây Lăng hoàng cũng nhiều hơn mấy phần chân thật , cười nói: “ Đa tạ Vương phi, vậy trẫm cáo từ.”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Không tiễn.”

Long niễn của Tây lăng hoàng dừng tại chính giữa quan đạo cách đó không xa, chung quanh bố trí đầy thị vệ, nội thị và cung nữ trong cung. Phía sau long niễn là tọa giá của tần phi công chúa cùng với đám tôn thất, thấy Tây Lăng hoàng được người dìu lên long niễn, những người khác cũng lần lượt lên xe chuận bị lên đường.

Đợi đến khi long niễn tiến về phía trước, Mặc Tu Nghiêu liền phất tay nói với đám người đến đưa tiễn sau lưng: “Được rồi, tất cả giải tán đi.” Sau đó liền đỡ Diệp Ly xoay người chuẩn bị hồi thành. Đám

người sau lưng không khỏi im lặng, Vương gia người diễn trò tốt xấu gì cũng phải làm giống một chút đi chứ. Không nói phải đợi đến khi tất cả đi xa, nhưng ít nhất cũng không thể thấy Long niễn Tây lăng hoàng mới đi được một bước mà đã vội vã xoay người rời đi a.

Nhưng mà tướng lãnh Mặc gia quân tự nhiên không có ý kiến gì, mà đám quyền quý Tây Lăng cũng vô tâm ở trước mặt chủ tử mới bày tỏ tôn kính với chủ tử cũ, lặng yên trong chốc lát rồi cũng lần lượt giải tán.

“Định Vương phi….thiếp thân cầu kiến Định Vương phi…” Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đang định vào thành thì nghe thấy sau lưng truyền tới tiếng kêu chói tai. Diệp Ly xoay người, chỉ thấy Bạch phu nhân lo lắng chạy về hướng mình. Đáng tiếc, sau khi chuyện thích khách xảy ra, toàn bộ thị vệ trước mắt đã đổi thành Kỳ Lân. Mặc dù Diệp Ly không muốn, nhưng cũng biết chuyện lần này đã hù không ít người, nên cũng không lên tiếng phản đối, chỉ nghĩ là để người quan tâm mình an tâm thôi.

Thời điểm Bạch phu nhân vừa lên tiếng kêu Định Vương phi liền bị thị vệ Định Vương phủ ngăn lại, khoảng cách còn cách Diệp Ly mười mấy bước. Mắt thấy Diệp Ly sắp bị Mặc Tu Nghiêu đỡ vào thành, Bạch phu nhân không cam lòng liền lên tiếng kêu lên, “Vương phi… Thiếp thân có chuyện cầu kiến Vương phi…”

Mọi người ở đây đều im lặng không tiếng động, bọn họ dĩ nhiên biết chuyện của Bạch gia. Ngày đó thiên kim Bạch gia bị Định vương giết, rất nhiều người thầm đoán trong lòng lúc nào thì Định Vương phủ định động tới Bạch gia.

Diệp Ly hơi cau mày, suy nghĩ một chút nói: “ Mời Bạch phu nhân tới dịch quán trước đi.” Thị vệ sau lưng đáp một tiếng, xách Bạch phu nhân lên nhanh chóng biến mất trước mặt mọi người.

Tây Lăng hoàng rời đi lưu lại một hoàng cung trống rỗng. Diện tích hoàng cung Tây Lăng so với hoàng cung Đại Sở và cố cung tiền triều Đại sở lưu lại phía Nam thì nhỏ hơn một chút, nhưng dù nhỏ hơn thì cũng là một tòa hoàng cung. Mặc Mặc Tu Nghiêu rõ ràng không có ý định chuyển về Tây Lăng, như vậy hoàng cung phải xử trí như thế nào cũng là một vấn đề. Cố cung tiền triều nếu như không phải làm cung điện cho tân triều thì cũng trở thành hành cung, hoặc là khiến nó hoang phế lâu ngày dần dần hủy diệt. Nhưng mà đây cũng không phù hợp với cách làm việc của Định vương phủ, cuối cùng Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ một chút liền định ra, nửa đầu hoàng cung hoang phế cùng nơi chuyên dụng của Hoàng đế sẽ làm chủ sự nha môn của hoàng thành Tây Lăng trong tương lai. Nửa phần sau, cũng chính là hậu cung thì tạm thời niêm phong, về sau lại tính tiếp.

Bởi vì rất nhanh sẽ phải rời Tây Lăng, cho nên Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng không có ý định chuyển vào trong hoàng cung, ở lại trong cung điện của hoàng đế….Suy nghĩ này cũng thật quá nhàm chán đi. Sau khi đưa tiễn Tây Lăng hoàng, hai người vẫn trở về dịch quán ở tạm như cũ. Sau khi trở lại dịch quán, chuyện đầu tiên cần làm chính là đi thăm Từ Thanh Bách vẫn còn đang dưỡng thương.

Mặc dù Từ Thanh Bách không bị thương đến chỗ yếu hại nhưng mà rốt cuộc cũng bị thương nặng. Sau vài ngày tu dưỡng cũng chỉ có thể ngồi trên giường dựa vào gối đầu đệm cao nói chuyện với bọn họ. Thời điểm Diệp Ly tiến vào, Từ Đại phu nhân đang uy Từ Thanh Bách uống thuốc, điều này làm cho Từ Thanh Bách không khỏi có chút không tự nhiên. Hắn cũng đã lớn như vậy rồi, hơn nữa cũng không phải bị thương ở tay, nên mẫu thân tự mình mớm thuốc khiến hắn có mấy phần không được tự nhiên. Thấy Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đi vào, ánh mắt không khỏi sáng lên, phảng phất thấy được cứu tinh. Từ đại phu nhân sao có thể không biết hắn đang nghĩ gì, không vui khẽ hừ một tiếng nói: “ Mặc kệ là ai tới, con cũng phải uống

xong thuốc rồi mới nói!.”

Từ Thanh Bách bất đắc dĩ nói: “Mẫu thân, người đưa chén cho con, tự con uống cũng được.” Hắn bưng chén còn có thể một hơi uống hết, chứ uống từng ngụm từng ngụm như vậy….phải biết mùi vị chén thuốc cho tới giờ cũng chưa khá hơn. Từ đại phu nhân cười mà như không cười nhìn hắn nói: “Cũng biết thuốc đắng hả? Vậy sao còn không cố dưỡng thương ? Con đừng tưởng ta không biết tối hôm qua con lại lén xem tài liệu.”

Lời này thật khiến Diệp Ly hơi áy náy, nếu không phải bọn họ vội vã rời Tây Lăng thì Tứ ca sao có thể ngay cả dưỡng thương cũng không yên.

Cuối cùng, Từ đại phu nhân nhìn đủ bộ dáng gương mặt tuấn tú của con trai biến thành khổ qua, đem chén thuốc đưa cho hắn. Từ Thanh Bách vội vàng nhận lấy, hơi ngửa đầu đem phân nửa chén thuốc trực tiếp rót vào trong miệng, bị đắng đến cau mày. Từ đại phu nhân tức giận nhét vào trong miệng hắn một viên mứt quả, rồi cầm lấy chén không đi ra ngoài.

Bị biểu muội và biểu muội phu nhìn thấy bộ dáng khốn cùng của mình, Từ Tứ công tử mạnh vì gạo, bạo vì tiền cũng có chút ngượng ngùng, hướng về phía hai người cười cười nói: “Tây Lăng hoàng đi rồi à?”

Diệp Ly gật đầu, ngồi xuống bên giường nhìn sắc mặt Từ Thanh Bách một chút, thấy sắc mặt so với hôm qua tốt hơn một chút mới nói: “Mời vừa đi, Tứ ca vội đi xem mấy thứ đó làm gì? Bị thương còn chưa khỏe thì phải nghỉ ngơi cho tốt, nếu có chuyện gì không phải còn có Tu Nghiêu và đám người Phượng Tam ở đó sao?” Từ Thanh Bách cười nói: “ Ở trên giường nhiều ngày như vậy, cái gì cũng không thể làm thì rất nhàm chán, tùy tiện xem một chút thôi.” Liếc mắt

nhìn Mặc Tu Nghiêu lạnh như băng ngồi một bên, Từ Thanh Bách hỏi: " Hai người tính toán lúc nào thì trở về?" Hôm nay Đại Sở loạn thành đoàn, vốn là thời điểm tốt để bọn họ thâu tóm Tây Lăng. Nhưng mà lãnh thổ Tây Lăng rộng lớn, lần này Hoàng thành Tây Lăng dễ dàng lấy vào tay như vậy quả thật có mấy phần may mắn bên trong. Nếu như thật sự muốn đoạt lấy toàn bộ lãnh thổ Tây Lăng thì ba năm rưỡi cũng không coi là nhiều. Đến lúc đó, nếu để Bắc Nhung, Bắc Cảnh và Lôi Chấn Đình đứng vững gót chân ở Đại Sở thì đó mới là mất nhiều hơn được. Dù sao thì Tây Lăng cho dù có lớn hơn nữa cũng không bằng Đại Sở thổ địa phong phú.

Mặc Tu Nghiêu nghiêm mặt nói: " Nửa tháng sau. A Ly mang thai, trên đường phải chậm một chút, cho nên không thể ở lâu."

Từ Thanh Bách gật đầu một cái, trù tính một chút nói: " Nửa tháng cũng đủ rồi, đến lúc đó ta cũng có thể xuống giường." Mặc Tu Nghiêu nói: "Ta đã truyền tin cho Trầm Dương, trước khi chúng ta đi chắc ông ấy đã đến đây."

Từ Thanh Bách sửng sốt, lắc đầu cười nói: "Không cần như vậy, Trầm tiên sinh còn phải chiếu cố Ly nhi mà."

Diệp Ly đè hắn xuống, cau mày nói: "Sao lại không cần, muội cũng chỉ là mang thai, cũng không phải bị thương đổ bệnh gì cả. Sanh con thì cần bà đỡ chứ không cần đại phu, huống hồ trong Ly thành còn thiếu đại phu sao? Lần này nếu huynh không điều dưỡng thật tốt nhỡ lưu lại bệnh căn gì thì mợ cả sẽ rất đau lòng." Từ Thanh Bách còn muốn nói tiếp cái gì, Diệp Ly trừng mắt nhìn hắn kiên định nói: "Không cho phản đối! Trầm tiên sinh cũng sớm nói, mấy năm này bị vây tại Ly thành có chút phiền, có thể ra ngoài đi một chút cũng là chuyện tốt. Huống hồ, Tây Lăng cũng là nơi chúng ta mới đoạt đến tay, có câu nói cường long không áp địa đầu xà, có một đại phu y thuật cao minh ở đây thì bọn muội cũng yên tâm một chút."

Từ Thanh Bách biết nói không lại Diệp Ly, chỉ đành bất đắc dĩ cười coi như là đáp ứng.

Mặc Tu Nghiêu tiếp tục nói: " Ngoài ra ba mươi vạn đại quân sẽ ở lại Tây Lăng bên này, thống soái là Trương Khởi Lan. Trương Khởi Lan tính tình hào sảng nhưng cũng không bảo thủ, hai người các huynh một văn một võ chắc cũng không có vấn đề gì, huynh xem như vậy có được không?" Từ Thanh Bách tất nhiên không có ý kiến, mặc dù hôm nay Mặc gia quân đoạt được phần lớn lãnh thổ Tây Lăng, nhưng mà Từ Thanh Bách cũng không cho rằng như vậy là thái bình vô sự. Trương Khởi Lan là lão tướng Mặc gia quân, kinh nghiệm lãnh binh phong phú có hắn mang ba mươi vạn đại quân lưu lại, Từ Thanh Bách tự nhiên yên tâm hơn nhiều.

Diệp Ly nhớ tới chuyện Từ đại phu nhân, liền vội vàng hỏi: "Mợ cả có cùng bọn muội trở về không?"

Từ Thanh Bách bất đắc dĩ cười khổ, lắc đầu nói: " Mẫu thân biết ta muốn ở lại Tây Lăng, chỉ sợ là sẽ ở lại chỗ này một thời gian ngắn." Trên thực tế, nguyên câu Từ đại phu nhân nói là, " Đại ca con ta không quản được, đệ đệ thì lại nhỏ hơn con một chút! Không thấy con thành thân ta sống chết cũng không trở về Từ gia!." Hôm nay tiêu chuẩn đối với con dâu của Từ đại phu nhân từ xuất thân thư hương môn đệ Đại Sở đã hạ thấp thành bất kể thế nào chỉ cần gia thế trong sạch, tình tính tốt là được rồi.

Nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của Từ Thanh Bách , Diệp Ly có thể tưởng tượng Từ Đại phu nhân rốt cuộc đã nói gì. Trầm ngâm một chút, liền tán thành cười nói: "Một khi đã vậy, chắc là cậu cả không yên lòng Tứ ca, ở lại Tây Lăng một thời gian ngắn cũng không sao. Đến lúc mợ cả nhớ chúng ta thì phái người tới đón là được." Mặc Tu Nghiêu cũng không có ý kiến, gật đầu nói: "Như vậy rất tốt, nửa tháng nữa ta

và A Ly sẽ trở về Ly thành. Bên này toàn bộ đều giao cho huynh."

Từ Thanh Bách do dự một chút, vẫn đem lo lắng của mình nói ra, " Trước giờ ta cũng không có kinh nghiệm gì, chỉ sợ….."

Mặc Tu Nghiêu nhíu lông mày, cũng hiểu lo lắng trong lòng Từ Thanh Bách. Năm nay Từ Thanh Bách cũng chỉ mới hai bốn hai lăm, nếu phải trông coi một phần ba lãnh thổ Tây lăng mà nói thì chính là thống soái một phương. Trong thời gian ngắn khó có thể khiến người bên dưới phục tùng, mặc dù hắn tin tưởng năng lực của Từ Thanh Bách nhưng mà năng lực cũng cần thời gian mới có thể triển hiện. Sau khi bọn họ rời Hoàng thành, chỉ sợ cuộc sống của Từ Thanh Bách cũng sẽ không trôi qua tốt như vậy. Lúc trước hắn chỉ suy tính về vấn đề năng lực, hơn nữa Định Vương phủ cũng không đủ người dùng, ngược lại lại quên nghĩ đến tuổi Từ Thanh Bách.

Diệp Ly nhíu đôi lông mày, lại cười nói: "Bản thân muội có một chủ ý, chỉ là không biết Tứ ca cảm thấy thế nào?"

Từ Thanh Bách mỉm cười nhìn Diệp Ly, "Ly nhi luôn nghĩ ra ý kiến hay, mau nói cho Tứ ca nghe một chút."

Diệp Ly nói: "Tứ ca không ngại thử một chút, xem có thể mời được vị Tú Đình tiên sinh bên Biện thành qua bên này không. Môn sinh của Tứ Đình tiên sinh trải rộng khắp Tây Lăng, nếu như ông ấy có thể rời núi tương trợ Tứ ca, như vậy thì sự vụ của Tứ ca ở Tây Lăng sẽ thuận hơn rất nhiều." Mặc dù Tú Đình tiên sinh đã ngỏ ý quy thuận Định Vương phủ, nhưng mà văn nhân, đặc biết là những văn nhân có thành tựu phi phàm luôn luôn có chút tỳ khí. Nếu như Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu mở miệng mời, tất nhiên hắn sẽ trở lại, nhưng chỉ sợ khó tránh khỏi có chút khúc mắc cùng khinh thị với Từ Thanh Bách, ngược lại lại bất lợi cho Từ Thanh Bách.

Từ Thanh Bách xuất thân là con cháu Từ gia, đối với văn nhân đại nho kiệt xuất trong thiên hạ tự nhiên là có hiểu biết, huống hồ, Tú Đình tiên sinh hay tổ phụ, phụ thân thúc phụ nhà mình đều là những nhân vật cực kỳ được sùng bái. Suy tư chốc lát liền gật đầu cười nói: “Ly nhi quả nhiên không khiến Tứ ca thất vọng, Tứ ca biết nên làm thế nào rồi.” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “ Là chúng ta khổ cực Tứ ca mới phải, như vậy, Ly nhi không quấy rầy Tứ ca nghỉ ngơi nữa, những ngày này Tứ ca nên dưỡng thương cho tốt đi.”

Mặc Tu Nghiêu đỡ Diệp Ly xoay người rời đi, trước khi đi còn để lại một câu: “Trở về ta sẽ cho Phượng Hoài Đình tới đây giúp huynh xử trí chuyện phú thương ở Tây Lăng.”

Từ Thanh Bách ngẩn ra, cười một tiếng nói: “Đa tạ Vương gia.”

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, Từ Thanh Bách suy nghĩ một chút, vẫn là cho người lấy giấy viết một phong thư, lời nói khẩn thiết, cho người đưa tới Biện thành. Vừa tự đánh giá nếu có thời gian liệu có nên tự mình đến Biện thành một chuyến hay không, chỉ tiếc hiện nay có thương tích trong người, đợi đến lúc đám người Mặc Tu Nghiêu rời đi thì càng thêm bận bịu.

Sau khi ra khỏi tiểu viện của Từ Thanh Bách, Diệp Ly mới xoay người nhìn Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói: “Tu Nghiêu, cám ơn chàng.”

Mặc Tu Nghiêu ngẩn ra, cúi đầu dịu dàng nhìn Diệp Ly, “Cám ơn ta cái gì?” Diệp Ly nói: “ Cám ơn những chuyện chàng đã làm cho Tứ ca.” Vô luận là đưa Trầm Dương hay Phượng Hoài Đình điều đến Tây Lăng đều không phải chuyện trong kế hoạch của Mặc Tu Nghiêu. Đặc biệt là Phượng Hoài ĐÌnh, lúc này Phượng Hoài Đình ở Tây Bắc chỉnh lý sản nghiệp Định Vương phủ cùng buôn bán ở Tây Bắc vô cùng bận rộn. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu áp trán của mình vào trán Diệp

Ly, chà chà nhẹ giọng nói: “Từ Thanh Bách không phải là Tứ ca của nàng sao, hơn nữa huynh ấy còn cứu nàng, cứu con của chúng ta. Chung quy ta cũng nên đối với huynh ấy tốt một chút.”

Diệp Ly cười nói: “Chàng luôn luôn rất tốt với bọn họ, ta biết.” Mặc dù Mặc Tu Nghiêu nơi nơi chèn ép bóc lột Đại ca, nhưng mà cũng chỉ giới hạn ở một mình Đại ca mà thôi. Đối với mấy biểu ca khác đúng là tương đối khá. Tựa như lần này, trước khi tấn công Tây Lăng, Mặc Tu Nghiêu cũng đã có ý định để Từ Thanh Bách ở lại Tây Lăng, điều này cũng xem như là vì tương lai của Từ Thanh Bách mà lót đường. Từ Thanh Bách còn quá trẻ, hơn nữa hay ở bên ngoài, ít khi tham gia vào chuyện trọng yếu trong Định vương phủ. Chuyện ở Tây Lăng, nếu huynh ấy có thể xử lý thỏa đáng, tiền đồ trong tương lai tất nhiên sẽ không thua kém bất cứ tâm phúc trọng yếu nào trong Định vương phủ.

“A Ly thích , tất nhiên ta muốn đối tốt với họ.” Mặc Tu Nghiêu cười nói, cúi đầu nhè nhẹ cắn một cái lên đôi môi đỏ hồng của nàng. Diệp ly bất đắc dĩ trừng mắt nhìn hắn một cái nói: “Vậy chàng có thể đối với Đại ca tốt một chút không?” Ta thật sự không muốn làm pháo hôi kẹp giữa hai người. Mặc Tu Nghiêu cười trầm, “Chuyện này hả…..A Ly thế nào lại làm khó vi phu như vậy? Vi phu khổ sở biết bao.”

Diệp Ly liếc mắt, “ Đây mà là làm khó gì? Chàng không nên đối chọi gay gắt với Đại ca như vậy.”

“Chuyện này …..ai bảo bộ dáng huynh ấy khiến người ta ghét bỏ. Nàng xem….bây giờ còn chưa tìm được thê tử, không phải là chứng cớ tốt nhất sao?” Mặc Tu Nghiêu chà chà mái tóc phiếm hương của nàng, lười biếng nói.

“…..” Cho nên, chàng đang ghen tỵ Đại ca dáng dấp đẹp hơn chàng à.

“Vương gia, Vương phi….” Rời khỏi tiểu viện của Từ Thanh Bách, hai người định về phòng thì Diệp Ly mới nhớ ra còn có một vị Bạch phu nhân đang chờ cầu kiến. Vì vậy Mặc Tu Nghiêu đành phải đầy bụng oán khí theo chân Diệp Ly đi gặp người. Vừa bước vào khách sảnh, vốn là Bạch phu nhân đang muốn tiến lên chào đón, thân thể lập tức cứng đờ, sắc mặt trắng bệch nhìn Mặc Tu Nghiêu đỡ Diệp Ly đi vào, ngay cả đi lên hành lễ cũng quên mất.

Diệp Ly nhướn mi, cũng không quá để tâm chuyện Bạch phu nhân thất lễ, cười nhạt nói: “Bạch phu nhân cầu kiến Bản phi là có chuyện cần nói sao?”

“Thiếp thân….thiếp thân…..” Bạch phu nhân nhìn Mặc Tu Nghiêu , tứ chi cứng ngắc giống như bị đóng băng vậy, bên tai giống như vang lên vô số tiếng kêu thảm thiết còn có thanh âm kêu khóc thể thảm của nữ nhi khi bị kéo xuống hôm đó, sắc mặt càng thêm khó coi, cả người lao đảo run rẩy giống như muốn ngã.

“Bạch phu nhân?” Diệp Ly cau mày hỏi: “Phu nhân có chỗ nào không thoải mái sao?”

Bạch phu nhân sợ hết hồn, ngược lại dù sao cũng hồi thần lại, vội vàng nói: “Thiếp thân…. thiếp thân không có, đa tạ Vương phi quan tâm, thiếp thân…không sao…”

Diệp Ly lạnh nhạt không nói gì, dáng vẻ của Bạch phu nhân cũng không giống như là không có chuyện gì.

“Bạch phu nhân tới gặp Bản phi là có chuyện gì muốn nói sao?”

Sắc mặt Bạch phu nhân trắng bệch, trong lòng thầm kêu khổ, đứng trước mặt Định Vương, đừng nói là nàng muốn cầu xin tha thứ, mà

ngay cả lời thỉnh an bình thường cũng không thể nói ra.

Thấy thế, Diệp Ly nghiêng người nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu . Lại thấy sắc mặt Mặc Tu Nghiêu bình thản, có thể nói là ôn hòa, hiển nhiên tâm trạng không tệ, cũng không hù dọa người mới đúng.

“Tu Nghiêu?” Suy nghĩ một chút, Diệp Ly quyết định nhanh chóng đuổi Tu Nghiêu đi, “ Xem ra Bạch phu nhân có lời muốn nói riêng với ta, hay là chàng về trước đi được không?” Mặc Tu Nghiêu một tay nắm lấy tay Diệp Ly, nói: “ Đương nhiên không được, có lời gì cứ nói, nếu như không mở miệng hiển nhiên là không có lời muốn nói. Đúng không, Bạch-phu-nhân?”

Người Bạch phu nhân run lên, vội vàng gật đầu nói: “Vương gia nói phải, thiếp thân nhất thời hồ đồ quấy rầy Vương phi! Thiếp thân… Thiếp thân xin phép cáo lui!.” Nói xong, cũng không đợi Diệp Ly trả lời, lảo đảo nghiêng ngả chạy ra ngoài. Diệp Ly nghi hoặc nhìn Mặc Tu Nghiêu , “Chuyện này là sao đây?”

Mặc Tu Nghiêu nhún vai, “Ai biết được?”

Chương 316: Thẳng thắn, Bạch phu nhân chết

Nhìn bộ dáng không thèm để ý của Mặc Tu Nghiêu , Diệp Ly hơi cau mày. Sau khi tỉnh dây, nàng có cảm giác rằng người bên cạnh có chuyện gì gạt nàng, mới vừa rồi Mặc Tu Nghiêu dọa Bạch phu nhân bỏ đi lại càng khiến nàng cảm thấy rõ hơn.

Ngẩng đầu lên, Diệp Ly nhìn thẳng mặt Mặc Tu Nghiêu hình như có chút chột dạ, nhẹ giọng hỏi: “Tu Nghiêu, chàng có chuyện gì gạt ta không?”

“Ách….Dĩ nhiên không có. Sao A Ly lại hỏi vậy?” Mặc Tu Nghiêu lại cười nói, dường như nụ cười trên mặt không còn vẻ nhẹ nhõm tự tại như ngày thường.

Diệp Ly nhướng mày cười mà như không cười nhìn hắn: “Chẳng lẽ Vương gia coi trọng cô nương nhà nào, vội vàng đón vào phủ cho Tiểu Bảo thêm một di nương?” sắc mặt Mặc Tu Nghiêu biến hóa, khóa miệng kéo ra, một tay ôm Diệp Ly vào trong lòng, rầu rĩ nói: “A Ly nói bậy, Bản vương chỉ thích một mình A Ly thôi.” Diệp Ly buồn cười vỗ vỗ lưng hắn, hỏi: “Vậy rồi cuộc là chàng đang che che giấu giấu chuyện gì vậy? Mấy ngày nay ta không khỏe, chẳng lẽ đợi đến lúc tốt rồi, tự ta lại không đi hỏi à?”

Cho nên nói, Định Vương gia quân tâm quá hóa loạn, cũng sẽ làm ra không ít chuyện ngu ngốc. Nói ví dụ, hắn rõ ràng biết những chuyện này căn bản không giấu được, trừ phi hắn có thể diệt khẩu hết những người biết chuyện này. Nhưng mà bản năng hắn không muốn để cho A Ly thấy một mặt này của mình.

Một lúc lâu, Mặc Tu Nghiêu mới rầu rĩ nói: “Ta giết nữ nhi của Bạch Duẫn Thành rồi.”

Diệp Ly hơi ngẩn ra, nhớ tới hôm đó thời điểm bị đâm Bạch Thanh Ninh còn đang ở bên cạnh mình, nhẹ giọng hỏi: “Là bởi vì chuyện ám sát hôm đó sao?” Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly trầm giọng nói: “Không liên quan đến A Ly, là Bản vương nhìn nàng ta không vừa mắt.” Diệp Ly bất đắc dĩ cười một tiếng, nhẹ giọng thở dài nói: “Mặc dù Bạch Thanh Ninh tội không đáng chết, nhưng mà, chàng cũng không cần vì chuyện này mà gạt ta chứ?” Mặc dù rất nhiều quan niệm thâm căn cố đế của kiếp trước khiến nàng không quen tùy tiện lấy tính mạng người ta, nhưng mà ít nhất trong lòng nàng thì Mặc Tu Nghiêu quan trọng hơn Bạch Thanh Ninh gấp vạn lần. Hơn nữa, đã nhiều năm như vậy, cho dù Diệp Ly không quen cũng hiểu, có lúc chưa chắc là bởi vì ngươi đáng chết nên mới bị giết, người tội không đáng chết rất nhiều, nhưng mà người tội không đáng chết lại chết còn nhiều hơn người đáng chết. Bọn họ ở vị trí này, rất nhiều chuyện chính là thân bất do kỷ.

Mặc Tu Nghiêu giương mắt lên nhìn chằm chằm nàng, một lúc lâu mới nói: “Ta còn giết rất nhiều quyền quý Tây Lăng.”

Diệp Ly trầm mặc một hồi, mới than nhẹ một tiếng hỏi: “ Bao nhiêu người?”

“ Ba thành.” Mặc Tu Nghiêu hờ hững nói. Ba thành quyền quý trong hoàng thành Tây Lăng bị hắn giết cả nhà, điều này khiến người đời chấn động tuyệt đối còn hơn cả giết ngàn vạn dân chúng bình thường.

Hồi lâu, Diệp Ly mới lần nữa dựa về trong lòng Mặc Tu Nghiêu , nhẹ giọng thở dài nói: “ Chàng là vì chuyện này mới không cho bọn họ nói

với ta à?" Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhẹ vuốt tóc của nàng, hơi buồn phiền nói: "Không phải A Ly không thích ta giết người lung tung sao?" Tâm tình vốn có chút ngưng trọng của Diệp Ly không khỏi vui lên, ngẩng đầu lên tức giận nhìn hắn một cái, " Chàng cũng biết mà mình giết người lung tung hả? Ta cũng không phải bồ tát trong miếu, thời điểm cần đại khai sát giới cũng sẽ không nương tay. Chàng nhất thời tức giận hoặc là vì nguyên nhân gì giết đám quyền quý kia thì cũng thôi đi. Nhưng mà mấy nha hoàn tôi tớ không hiểu chuyện kia thì biết cái gì? Không đâu lại làm bẩn danh tiếng của chàng mà thôi."

Mặc Tu Nghiêu yên lặng nhìn nàng, không phải là hắn nhất thời không khống chế được sao….

Nhìn bộ dáng này của hắn, sao Diệp Ly có thể tiếp tục tức giận, giơ tay lên sờ nhẹ ấn đường đang nhăn thật chặt của hắn, dịu dàng nói: "Tuy rằng ta không tin nhân quả báo ứng, nhưng mà sát nghiệp quá nhiều dù sao cũng tổn hại đến thiên hòa, cũng khiến con người ta lạc mất tâm trí. Tu Nghiêu, ta hi vọng chàng luôn tốt." Ngay từ lúc ở Biện thành, Diệp Ly đã phát hiện trong lòng Mặc Tu Nghiêu tồn tại sát khí kinh người. Những năm này hắn khống chế vô cùng tốt, nhưng mà mấy lần mất khống chế đều mang đến ảnh hưởng rung động. Truy cứu nguyên nhân, rất có thể là hậu di chứng sau khi hắn mạnh mẽ áp chế cừu hận Mặc gia quân cùng hai đời Định Vương năm đó để lại, Diệp Ly không hy vọng những lần mất không chế như vậy trở thành trạng thái bình thường. Nếu không kết quả cũng không sai biệt, một là hắn hoàn toàn phát tiết bạo khí trong lòng ra ngoài rồi từ từ bình tĩnh lại, một cái khác chính là trong chém giết vô tận cuối cùng đánh mất chính mình. Mà vô luận thế nào thì cũng cần vô số người phải giá sinh mạng.

"A Ly…" Mặc Tu Nghiêu kinh ngạc nhìn khuôn mặt lo lắng của thê tử trước mắt, có chút mệt mỏi rũ tròng mắt, dựa vào bả vai Diệp Ly thấp giọng nói: "A Ly, ta mệt quá…..Đừng rời khỏi ta…" A Ly lo lắng điều

gì, đương nhiên hắn hiểu, trên thực tế, chính hắn cũng hiểu. Ví dụ như lần này, rõ ràng hắn có biện pháp xử lý tốt hơn, nhưng lúc ấy trong lòng hắn không có ý tưởng nào, chỉ muốn giết sạch tất cả những cả những kẻ muốn tổn hại A Ly. Trừ điều đó ra, hắn căn bản không nghĩ tới điều gì khác. Kết quả như vậy, cho dù hiện tại hắn vẫn như cũ cảm thấy không xấu, nhưng cũng biết đã chôn xuống không ít hậu hoạn khôn lường.

Diệp Ly vươn tay nắm chặt lấy tay hắn, nhẹ nhàng đặt lên vùng bụng vẫn còn phẳng của mình, mỉm cười nói: " Sao ta có thể rời chàng đi được? Chúng ta đã có Tiểu Bảo, hiện tại lại có thêm một bảo bảo nữa." Bàn tay Mặc Tu Nghiêu đặt trên bụng nàng có chút dừng lại, nhẹ giọng hỏi: "Nếu như không có con thì sao?" Diệp Ly cười một tiếng nói: " Nếu như không có con, chỉ sợ là Vương gia sẽ coi trọng người khác đi?" Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, khéo léo nâng cằm nàng lên, để cho nàng nhìn thẳng vào hai mắt của mình, nghiêm mặt nói: "Bản vương không quan tâm con cái, cho dù không có con thì ta cũng chỉ cần một mình A Ly thôi."

Ở thời cổ đại, đối với một cô gái mà nói thì đây chính là những lời thâm tình nhất rồi. Diệp Ly khẽ cười một tiếng, hài hước nhìn hắn nói: "Bây giờ Vương gia nói lời này đã muộn rồi." Bọn họ đã có một đứa nhỏ, nay lại sắp có thêm một đứa khác, những lời tình cảm như vậy tự nhiên cũng giảm bớt nhiều.

Thấy A Ly không tức giận, vui vẻ trong đáy mắt Mặc Tu Nghiêu chầm chậm tràn ra. Êm ái ôm nàng vào trong lòng cười nói: "Bản vương đều nói lời từ đáy lòng, nếu như không phải là con của A Ly thì Bản vương đâu cần bọn chúng làm gì?"

"Đúng rồi, lúc này Bạch phu nhân đi cầu ta là có chuyện gì?" Tựa vào trong ngực Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly nhẹ giọng hỏi. Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, không chút để ý nói: "Nhiều quyền quý bỏ mình như

vậy mà mấy ngày nay Bản vương lại gạt Bạch gia sang một bên. Đoán chừng Bạch Duẫn Thành rất sốt ruột đi."

"Chàng tính vứt bỏ Bạch gia sao?" Diệp Ly có chút tò mò hỏi, Bạch gia thân là thế gia đứng đầu Tây Lăng, vô luận về tình hay về lý thì Định Vương phủ cũng nên để cho Bạch gia mấy phần mặt mũi. Nhưng giờ Mặc Tu Nghiêu không chút do dự giết chết đích nữ Bạch gia, tự nhiên là có ý định vứt bỏ Bạch gia. Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: "Chung quy Bạch gia cũng không có mấy người có thể sử dụng, huống hồ, lại là hạng gió chiều nào theo chiều nấy. Lúc Lôi Chấn Đình đắc thế liền ngả về phía Lôi Chấn Đình, hiện tại chúng ta vừa mới vào Hoàng thành đã đảo hướng về phía Định vương phủ. Mặc dù có thời điểm cần phải thức thời, nhưng nếu làm quá mức…sẽ khiến cho người ta cảm thấy chướng mắt. Gia nghiệp Bạch gia lớn như vậy phải xử lí thế nào, nếu cất nhắc thì không khỏi khiến người khác cảm thấy bất công, nếu như để đó không dùng, Bạch Duẫn Thành sớm muộn cũng làm phản, còn không bằng giải quyết luôn một lần. Về phần hậu phi chi tộc gì đó, hừ ! Bản vương không hy vọng sau này Tiểu Bảo sẽ cưới một nữ nhân họ Bạch."

Nói đến đây, Diệp Ly liền cảm thấy thông suốt, một thế gia đại tộc có lịch sử hơn hai trăm năm trải qua biết bao biến động cư nhiên ngay cả một nhân tài cũng không bói ra được. Mà một gia tộc như vậy không chỉ phồn vinh hơn hai trăm năm mà thậm chí còn trở thành một trong những đệ nhất thế gia Tây Lăng, không thể không khiến người ta kinh ngạc. Hoặc nói, Bạch gia không phải không có người xuất chúng, chẳng qua là những người này cho tới bây giờ cũng không đặt tâm tư vào nơi nên dùng. Thật lòng mà nói, Diệp Ly cũng không hy vọng dưới trướng Định Vương phủ tồn tại một hậu phi chi tộc như vậy. Không nói, họ hàng gần thành thân có ảnh hưởng không tốt đến gen con cháu.

"Chàng định làm gì? Có cần ta đi gặp Bạch phu nhân một chuyến

không?” Diệp Ly hỏi.

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói, “ Không cần, nàng cách Bạch thị xa một chút, nữ nhân kia có chút không đúng lắm.”

“Hả?” Diệp Ly nhướng mày, mới vội vàng gặp bà ấy mấy lần, cũng không nhìn ra Bạch phu nhân có chỗ nào không đúng. Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, nói: “Bà ta bị Bản vương dọa cho sợ đến không dám nói lời nào nhưng lại có gan muốn Bản vương tránh đi? Nếu như đến là vì chuyện quan trọng liên quan đến hưng suy của gia tộc, thì cho dù bị dọa đến nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi bà ta vẫn sẽ nói ra. Đương gia chủ mẫu Bạch gia tuyệt đối sẽ không giống một dân phụ ngu ngốc mà quên đi chừng mực.”

“Vậy bà ta định làm gì?” Tựa vào trong ngực Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly có chút miễn cưỡng nói. Kể từ sau khi tỉnh lại, cả người tựa hồ lười biếng đi nhiều, ngay cả động não cũng lười làm.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói: “Hiện tại còn chưa biết, nhưng mà ta sẽ cho người coi chừng bà ta.”

“Ừ, được….” Giọng nói Diệp Ly mang theo chút mệt mỏi, Mặc Tu Nghiêu cũng không nói thêm gì, cúi đầu nhìn người trong lòng dần dần nhắm mắt rơi vào giấc ngủ, ánh mắt dịu dàng như nước.

“Vương….” Phượng Chi Dao vừa bước vào cửa, còn chưa kịp nói chuyện đã bị ánh mắt lạnh lẽo của Mặc Tu Nghiêu ngăn lại. Ngẫu nhiên may mắc thấy được ánh mát Định Vương từ cực độ dịu dàng trong nháy mắt chuyển thành lạnh thấu xương, trong lòng Phượng Chi Dao không khỏi âm thầm mắng chửi . Đây cũng quá là trọng sắc khinh bạn, còn có nhân tính nữa không hả. Dường như nhìn thầy Phượng Chi Dao oán thầm trong bụng, Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng ôm lấy Diệp Ly trở về phòng. Phượng Tam công tử có chuyện

cần bẩm báo đành phải im lặng theo sau.

Đến đến khi Mặc Tu Nghiêu thu xếp ổn thỏa cho Diệp Ly mới xoay người ra cửa, nhìn lướt qua Phượng Chi Dao đang suy nghĩ viển vông hỏi: “Chuyện gì?”

Phượng Chi Dao ho nhẹ một tiếng, kéo lại dòng suy nghĩ không biết đang bay tới nơi nào, trả lời: “ Đã phái người theo dõi Bạch thị, sau khi ra khỏi cửa thần sắc Bạch thị hình như hơi khác lạ, xem ra vừa rồi bị Vương gia dọa sợ không thể nói phân nửa là giả bộ.” Mặc Tu Nghiêu cũng không ngoài ý muốn, hỏi: “Bà ta muốn gặp A Ly làm gì?”

Phượng Chi Dao lắc đầu một cái, sờ cằm như có điều suy nghĩ nói: “Mấy ngày trước Vương gia mới giết nữ nhi của bà ta, liệu có phải bà ta…muốn thay nữ nhi báo thù hay không? Ách….chắc không phải đâu, bà ta đâu to gan đến vậy?”

“Báo thù? Không phải là nên đến tìm Bản vương sao?”

Vẻ mặt Phượng Chi Dao như gặp quỷ, nhìn hắn nói: “Vương gia, cho dù Bạch thị kia không có kiến thức thì cũng biết muốn động vào lão nhân gia người cho dù nàng ta đầu thai mười lần cũng không đủ đi? Huống hồ, không phải người ta vẫn có câu….. muốn cừu nhân của ngươi đau đến không muốn sống thì chỉ cần phá hủy người hắn để ý nhất sao?”

“Cái gì….” Mặc Tu Nghiêu trầm mặc hồi lâu, gật đầu coi như thừa nhận suy đoán của Phượng Chi Dao, “ Cho người coi chừng Bạch thị thật kỹ cho ta, một khi bà ta có dị động lập tức giết! Không….Hiện tại cho người đi giết bà ta.” Hiện tại A Ly có thai, không tiện động thủ, mặc dù Mặc gia quân và thị vệ Kỳ Lân có thể tin nhưng mà trên đời này không có chuyện gì trăm phần trăm an toàn. An toàn nhất chính là..trước khi chuyện phát sinh lập tức bóp chết tất cả nguy cơ!

Phượng Chi Dao bất đắc dĩ vỗ trán, Vương gia, suy nghĩ của người không khỏi quá xa rồi đi, đây cũng chỉ là suy đoán của thuộc hạ mà thôi. Nhưng mà, Vương gia lớn nhất mọi chuyện đều do Vương gia định đoạt. Phượng Chi Dao không chút trách nhiệm suy nghĩ, lập tức cho người đi thăm dò, nếu như Bạch thị thật sự có động có bất chính, thì trực tiếp giết đi. Vạn nhất thật sự xảy ra chuyện gì, chỉ sợ một phần ba quyền quý còn dư lại trong hoàng thành cũng không giữ được.

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Mặc Tu Nghiêu hài lòng gật đầu, nhìn Phượng Chi Dao cất bước rời đi, Mặc Tu Nghiêu đột nhiên mở miệng gọi hắn lại, chán nản nói: “Phượng Tam, Bản vương nhìn rất già sao?”

Dưới chân Phượng Chi Dao lảo đảo, trong lòng lặng lẽ kêu hỏng bét: Thật ra người mang thai không phải Vương phi mà là Vương gia lão nhân gia người đi, tính tình thay đổi không khỏi quá nhanh.

“Làm sao có thể? Vương gia rõ ràng là trẻ trung khỏe mạnh, đang lúc thanh xuân phơi phới phong nhã hào hoa mà.” Có thể coi là như vậy đi? Nhìn người một đầu tóc bạc, mấy lời nịnh nọt đang muốn phun ra liền bị chặn trong họng.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu một cái, lạnh nhạt nói: “Ngươi đi đi.”

Bạch phu nhân trở lại trong phủ, còn chưa vào đại sảnh đã thấy Bạch Duẫn Thành vẻ mặt lo lắng ra đón: “Phu nhân, sao rồi?” Ánh mắt Bạch phu nhân có chút cổ quái liếc nhìn trượng phu, cúi đầu. Trong lòng Bạch Duẫn Thành không khỏi giật mình, vội vàng lôi kéo Bạch phu nhân vào đại sảnh mới hỏi: “Phu nhân, Định Vương phi nói thế nào?”

Bạch phu nhân lắc đầu một cái không nói lời nào, Bạch Duẫn Thành vội muốn chết, luôn miệng nói: " Rốt cuộc Định Vương phi có ý gì, bà nói gì đi chứ." Bạch phu nhân thấp giọng nói: "Định Vương vẫn canh giữ bên người Định Vương phi, ta căn bản không có cách nào nói riêng với Định Vương phi." Bạch Duẫn Thành cau mày hỏi: "Cho dù như vậy thì bà cũng có thể dò xét ý của Định Vương một chút mà. Rốt cuộc có nhìn ra hai vị kia tính thế nào không?"

Bạch phu nhân ngẩng đầu lên nhìn Bạch Duẫn Thành, đột nhiên ha hả nở nụ cười. Bạch Duẫn Thành kỳ quái nhìn bà ta có chút không hiểu hỏi: " Bà rốt cuộc sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?".

"Lão gia….Người còn nhớ Ninh nhi của chúng ta không?"

Bạch Duẫn Thành sửng sốt, đây là thế nào? Nữ nhi mới qua đời còn chưa hạ táng, sao ông có thể không nhớ rõ? Nếu như không phải tại nữ nhi này thì có lẽ Bạch gia cũng không lâm vào cục diện bị động như vậy, cho dù ông còn ý định gì thì cũng đều thành vô ích. Hôm nay, ngoại trừ ngoan ngoãn đi theo Định Vương phủ, bọn họ căn bản không còn đường khác để đi, thế mà cố tình lúc này Bạch Thanh Ninh lại đắc tội lớn với Định Vương phủ.

Bạch Duẫn Thành tự cho rằng mình không lộ ra biểu tình gì, nhưng mà Bạch phu nhân vẫn nhìn ông ta chằm chằm trong nháy mắt lại thấy rõ nỗi oán hận trong đáy mắt. Buông xuống ánh mắt, đè xuống doan tính và ngoan lệ, Bạch phu nhân đột nhiên cười một tiếng nói: "Lão gia, Định Vương phủ sẽ không bỏ qua cho chúng ta." Bạch Duẫn Thành không hiểu, kéo Bạch phu nhân lại, cáu kỉnh hỏi: "Có gì ý? Bà làm cái gì rồi?"

Bạch phu nhân giơ tay vung cánh tay ông tar a, căm hận nói: " Ta chẳng làm gì cả! Ta chỉ hận ta chẳng thể làm được gì!."

Không sai, hôm nay bà đi đúng là muốn thừa dịp đơn độc tấn kiến Diệp Ly mà giết nàng ta báo thù cho con gái của mình . Cả đời bà chỉ có một nữ nhi là Thanh Ninh, trăm cưng ngàn chiều lớn lên, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn nó cứ như vậy bị Định Vương giết đi. Chỉ cần mỗi lần nhắm mắt lại, bà liền nghe được âm thanh thê thảm của nữ nhi vang vọng bên tai: “Mẫu thân…cứu mạng, con không muốn chết! Con là bị oan…” Tất cả cũng chỉ vì Diệp Ly, nếu không phải vì nàng ta, làm sao Định Vương lại giận chó đánh mèo lên Thanh Ninh, nữ nhi của bà làm sao mà chết? Quan trọng nhất là, Diệp Ly còn là nữ nhân Định Vương yêu nhất, chỉ cần nàng ta chết, Bạch phu nhân gần như có thể tưởng tượng được Định Vương sẽ điên cuồng thống khổ như thế nào.

Chỉ tiếc….Mọi chuyện đều không tiến hành như dự tính của bà ta. Mới trải qua trận ám sát, Định Vương căn bản không cho bất cứ người lạ nào đến gần Định Vương phi. Mà nhất thời hốt hoảng lại khiến bà ta để lộ sơ hở, trên đường trở về bà cũng biết, sau lưng có người Định Vương phủ đi theo mình, mặc dù không biết rốt cuộc ở nơi nào, nhưng bà có thể cảm giác được có một đôi mắt không lúc nào không nhìn mình chằm chằm. Bà biết…Bạch gia xong rồi, mà bà cũng đánh mất cơ hội duy nhất để báo thù cho nữ nhi. Nhưng mà, bà không cam lòng….

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Bạch Duẫn Thành lo lắng hỏi, chuyện này liên quan đến sinh tử tồn vong của Bạch gia,ông ta không thể không lo lắng.

Bạch phu nhân cười mà như không cười nhìn ông nói: “ Không phải ông muốn biết hôm nay ta đi gặp Định Vương phi nói những gì sao? Ta không nói gì cả…Bởi vì, ta vốn là muốn đi giết Diệp Ly, nhưng mà, nhưng mà Mặc Tu Nghiêu vẫn luôn canh giữ bên người nàng, xung quanh đều là thị vệ võ công cao cường, ta không có cơ hội….”

“Bà điên rồi!.” Bạch Duẫn Thành kinh hãi nhìn chằm chằm Bạch phu nhân nói: “Bà có biết bà đang làm gì không hả? Bà muốn phá hủy Bạch gia sao?”

Bạch phu nhân cười ha hả, ánh mắt mê ly, “Nữ nhi không còn, ta còn cần Bạch gia làm gì? Lão gia, Thanh Ninh là nữ nhi ruột của chúng ta, nàng cứ như vậy bị Mặc Tu Nghiêu giết chết, ông một câu cũng không nói. Hơn nữa cả ngày chỉ biết nghĩ cách lấy lòng cừu nhân của mình, ông rốt cuộc có lương tâm không hả. Mỗi ngày ta….mỗi ngày ta đều nghe thấy nữ nhi khóc gọi bên tai, nói là nó bị oan, nói là nó không muốn chết…..Nó muốn ta thay nó báo thù….”

Bạch Duẫn Thành đẩy bà ta ra, lạnh lùng nói: “ Ta chính là không có lương tâm vậy đấy, những năm qua Bạch gia cũng không chỉ chết một nữ nhi. Trước đó vài ngày Tiểu Thất, Tiểu Cửu, Thập Nhị bị Định Vương giết, sao không thấy bà đau lòng? Bọn chúng cũng là nữ nhi Bạch gia ta.”

“Bọn chúng cũng chỉ là con vợ kế nô tỳ mà thôi, có gì đáng để đau lòng? Sao có thể đánh đồng cùng Ninh nhi của ta!.” Bạch phu nhân khinh thường nói. Những thứ nô tài kia cũng chỉ là con cái chi dưới cùng con của đám di nương mà thôi, làm sao có thể so vơi nữ nhi bảo bổi quý báu của bà? Con gái bà vốn là có thể làm hoàng hậu hoàng phi, đều tại…. Đều tại Bạch Duẫn Thành! Nếu không phải ông ta muốn đem một nữ nhi đưa tới Định Vương phủ thì nữ nhi của bà sao phải chết?

“Ta không thèm nói với bà điên nhà ngươi nữa!.” Bạch Duẫn Thành vung tay áo nói, ông chẳng thể nào ngờ tới người cản chân mình lúc này lại là chính thất phu nhân mình vẫn luôn hài lòng. Bạch Duẫn Thành cũng không để ý tới Bạch phu nhân nữa, xoay người đi về phía thư phòng, ông phải tìm người thương lượng một chút xem sau

này lên làm gì bây giờ. Chỉ mong nữ nhân kia không để lộ sơ hở gì khiến cho Định Vương nhìn ra, nếu không Bạch gia liền xong rồi.

Thấy Bạch Duẫn Thành không quay đầu lại liền xoay người rời đi, Bạch phu nhân cũng không thèm để ý, không chút để ý ánh mắt kinh ngạc cùng coi thường của đám hạ nhân, lảo đảo trở về sân viện của mình.

Trong phòng Bạch phu nhân tối đen, không giống gian phòng của đương gia chủ mẫu một thế gia đại tộc chút nào. Vào phòng, Bạch phu nhân vẫy vẫy tay ra hiệu nha đầu phía sau khép cửa phòng lại. Đến màn che buông xuống trong tận cùng gian phòng, vạch màn che ra lộ ra một bài vị đen như mực bên trong. Trên đó viết chính là "Ái nữ Bạch Thanh Ninh chi linh vị."

Bạch phu nhân trìu mến nhìn bài bị trên bàn thờ, nhẹ nhàng vuốt ve một cái, phảng phất đấy không phải một bài vị lạnh như băng mà là nữ nhi xinh đẹp ưu nhã lúc trước.

"Ninh nhi, thật xin lỗi, đều là mẫu thân vô dụng….Mẫu thân không cứu được con, hôm nay ngay cả báo thù cho con cũng không làm được. Trữ nhi ngoan, cha con căn bản không quan tâm con, nhưng mà mẫu thân sẽ luôn nhớ con, con cứ đi đầu thai đi, mẫu thân nhất định sẽ báo thù cho con mà. Con không cần tiếp tục đi vào giấc mộng của mẫu thân …." Bạch phu nhân hướng về phía linh vị vui vẻ nói, dần dần biến thành nức nở. Kể từ sau khi nữ nhi qua đời, Bạch phu nhân chưa từng có một giấc ngủ an ổn. Mỗi lần nhắm mắt trong con ngươi liền hiện lên đủ mọi hình ảnh của nữ nhi. Trong đó, khiến cho người kinh hãi nhất là bộ dáng nữ nhi bị các loạt khốc hình hành hạ kêu rên, mỗi lần đều khiến Bạch phu nhân giật mình tỉnh dậy.

Kể từ sau khi Bạch Thanh Ninh chết, Bạch phu nhân vẫn không dám tới nhìn thi thể nàng. Mặc dù người niệm nói nhìn qua tiểu thư cũng

không phải chịu đau đớn gì, nhưng mà Bạch phu nhân vẫn không cách nào an tâm. Thật ra thì trong lòng bà mơ hồ có chút áy náy cùng bất an, thời điểm Định Vương muốn giết Bạch Thanh Ninh, bà ta bị dọa, cho nên không tiến lên cầu tình cho nữ nhi mà cứ trơ mắt nhìn nàng bị kéo đi. Có lúc bà thậm chí còn mơ thấy nữ nhi một thân đầy máu đến tìm nàng đòi mạng, dưới áp lực cùng các loại thống khổ, cừu hận của Bạch phu nhân đối với Định Vương phủ càng thêm kịch liệt. Chỉ cần giết Diệp Ly…chỉ cần giết Diệp Ly báo thù cho Thanh Ninh, thì hẳn là Thanh Ninh sẽ tha thứ cho bà đi?

Ngoài cửa, ẩn trong một góc, hai ám vệ đem những lời này nghe nhất thanh sở nhị, một người hướng về phía đồng bạn nháy mắt: Phượng Tam công tử phân phó, nếu Bạch phu nhân quả thật sinh lòng bất lợi đối với Vương phi, trực tiếp giết.

Người còn lại mặt không biếu tình gật đầu: Đương nhiên phải giết. Nếu thật sự để bà ta làm ra chuyện gì, Vương gia lại nổi điên lên cho mà xem. Bọn họ không muốn hứng chịu lửa giận của Vương gia đâu.

Hai thị vệ nhất tề rùng mình, ánh mắt đồng thời nhìn sang Bạch phu nhân vẫn còn lải nhải trong phòng.

Bạch phu nhân hướng về phía linh vị nữ nhi nói nửa ngày mới dừng lại, quay người lại lại thấy dưới bụng chợt lạnh, sau đó là một cơn đau đớn thấu xương. Kinh ngạc nhìn nam tử áo đen đột nhiên xuất hiện trước mắt cùng thanh chùy thủ đâm vào bụng mình, trong mắt Bạch phu nhân tràn đầy sợ hãi: Không, bà còn chưa muốn chết!.

“ An tâm đi đi, nữ nhi của bà đang đứng trên đường hoàng tuyền chờ bà đó.” Ánh mắt ám vệ có chút thương xót nói, hạ thủ không chút lưu tình tiến về phía trước. Một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ trên miệng Bạch phu nhân nhỏ xuống tay hắn, hai mắt trừng to của Bạch phu nhân rốt cuộc dần dần mất đi ánh sáng.

———Lời đề nói với người xa lạ———

Thật ra thì viết tới đoạn Bạch phu nhân đột nhiên cảm thấy người này có chút đáng thương, *đổ mồ hôi*….Dưới góc nhìn của nhân vật chính thật khiến tam quan của tôi lảo đảo muốn đổ. Nhưng mà chúng ta cần phải nói một điểm, tùy tiện giết người là không đúng a. Nhưng chuyện này mọi người đều biết rồi đúng không. *Úp nồi chạy đi

Chương 317: Bạch thị bị diệt

Trong thư phòng Bạch phủ, Bạch Duẫn Thành đang thương lượng kế sách với huynh đệ bang chi và phụ tá thì ngoài cửa quản sự vội vàng chạy tới bẩm báo, “Lão gia,, Phương tam công tử và Từ Tam công tử tới.” Trong lòng Bạch Duẫn Thành thầm than một tiếng, Phượng Chi Dao là tâm phúc của Mặc Tu Nghiêu còn Từ Thanh Phong lại là Từ gia Tam công tử, đường huynh của Từ Thanh Bách đang bị thương, lúc này hai người kia đến thì có thể là chuyện tốt gì chứ?

“Phương Tam công tử có nói đến làm gì không?” Bạch Duẫn Thành hỏi.

Sắc mặt quản sự hơi trắng bệch nói: “Phượng Tam công tử nói phụng mệnh Vương gia đến gặp lão gia, cũng không nói gì thêm. Nhưng mà, có không ít thị vệ đi theo sau Từ Tam công tử, gần như…..đã bao vây toàn bộ nhà chúng ta rồi.” Nghe vậy, mọi người trong thư phòng đều cả kinh, sắc mặt càng thêm khó coi. Một lúc sau, Bạch Duẫn Thành mới thở dài một tiếng nói: “Thôi, để ta đi xem một chút.”

Mang theo quản sự tới đại sảnh, quả nhiên thấy Phượng Chi Dao áo đỏ và Từ Thanh Phong áo đen một đứng một ngồi trong đại sảnh. Thấy ông đến, Phượng Chi Dao đang ngồi uống trà mới đứng dậy chắp tay cười như gió xuân, “Bạch gia chủ, tại hạ quấy rầy rồi.” Từ Thanh Phong đứng một bên không biểu cảm, sắc mặt cũng không thể nói là đẹp mắt. Nụ cười của Bạch Duẫn Thành có chút cứng ngắc, chắp tay đáp lễ nói: “Nào có, Phượng Tam công tử và Từ Tam công tử đại giá quang lâm, là vinh hạnh cho Bạch gia mới phải. Mời

hai vị ngồi xuống dùng trà."

Từ Thanh Phong không chút cảm kích, "Không cần, bản công tử tới không phải để uống trà."

Bạch Duẫn Thành nghẹn họng, ông vốn nghĩ Từ Thanh Bách xuất thân Từ gia thì cho dù có tập võ cũng ôn hòa lễ độ giống như Từ Thanh Bách, không ngờ hắn lại thẳng thắn như vậy , không nể mặt người ta chút nào. Phượng Chi Dao cũng không để ý, cười không chút thành ý nói: "Bạch gia chủ không cần để ý, tâm trạng hắn không tốt cho lắm."

Bạch Duẫn Thành có chút cẩn thận hỏi: " Bạch gia ta chiêu đãi có chỗ nào không chu toàn sao?"

Từ Thanh Phong cười lạnh một tiếng nói: " Dù là người nào nghe nói có người muốn giết biểu muội cùng tiểu chất còn chưa ra đời của hắn thì cũng không vui nổi." Bạch Duẫn Thành kinh hãi, sắc mặt trắng nhợt cười lớn nói: "Tam công tử nói gì vậy, chuyện này…Vương phi phong nghi vạn thiên, kẻ nào lại dám đại nghịch bất đạo như vậy…."

Phượng Chi Dao không chút để ý phe phẩy chiết phiến, có chút tiếc hận nhìn Bạch Duẫn Thành nói: "Bạch gia chủ, lời Từ huynh là thật đó. Nếu không, tại hạ cũng không cần phải đi chuyến này. Lần này tại hạ tới….là để điều tra chuyện này."

Nụ cười của Bạch Duẫn Thành đã sớm cứng ngắc, giống như đeo mặt nạ vậy,tơ máu trong mắt không thể che giấu mạnh mẽ đè xuống nỗi khiếp sợ, "Phượng Tam công tử….Đây là ý gì?"

Phượng Chi Dao cũng không nói vòng vo với lão ta, nghiêm mặt nói: "Tại hạ nhận được tin tức, nói tôn phu nhân nổi lên sát tâm với Vương phi, Vương gia rất tức giận. Nhưng mà….Dù sao Bạch gia

cũng không giống với những người khác, Vương gia vẫn nguyện ý cho Bạch gia chủ mấy phần mặt mũi. Kính xin Bạch gia chủ mời tôn phu nhân ra ngoài cùng tại hạ đối chất một phen, nếu như không có chuyện này thì tại hạ cũng có thể trở về giao phó với Vương gia và Vương phi."

"Chuyện này…" Trong lòng Bạch Duẫn Thành âm thầm kêu khổ, mới vừa rồi thê tử thổ lộ ý định với mình, lúc này người của Định vương phủ đã tìm tới cửa. Bạch Duẫn Thành không nắm được rốt cuộc Phượng Chi Dao đã lấy được chứng cứ gì, hơn nữa không biết người Định vương phủ trong phủ mình đã nghe được mấy phần câu chuyện.

Phượng Chi Dao giương mày kiếm, cười nhạt nói: "Đây cũng là cơ hội cho Bạch gia chủ chứng minh mình trong sạch, Bạch gia chủ do dự như vậy, chẳng lẽ là có chuyện gì khuất tất, Bạch gia ngoài mặt thuần phục Định vương phủ nhưng trong tâm vẫn như cũ không phục sao?"

"Làm sao có thể?" Bạch Duẫn Thành vội vàng nói: "Như vậy, tại hạ mời phu nhân ra ngoài là được." Dứt lời định cho người đi mời Bạch phu nhân đến đây, Phượng Chi Dao lại vung tay lên cười nói: "Không cần phiền phức như vậy, chúng ta tự đi một chuyến thì nhanh hơn."

"Chuyện này….Chỉ sợ hậu viện không…." Bạch Duẫn Thành có lòng cự tuyệt, Phượng Chi Dao lạnh nhạt cười nói: " Người chúng ta mang tới đều tuân thủ quy củ, chỉ cần người của Bạch gia chủ kín miệng thì tất nhiên sẽ không có lời đồn nào truyền ra ngoài." Nhìn Phượng Chi Dao cười mà như không cười, lại chống lại ánh mắt lạnh lẽo của Từ Thanh Phong, Bạch Duẫn Thành chỉ có thể thối lui, "Như vậy, Phượng Tam công tử, Từ Tam công tử, xin mời."

Bạch Duẫn Thành mang hai người một đường đi thẳng về phía hậu

viện của Bạch phu nhân, mời vừa đi tới cửa viện đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng khóc thanh. Trong lòng Bạch Duẫn Thành căng thẳng, cũng không đợi Phượng Chi Dao và Từ Thanh Bách, nhanh chóng đi vào. Vừa vào cửa liền thấy Bạch phu nhân nằm trên mặt đất, phía dưới tràn đầy vết máu đỏ sậm, bụng cắm một thanh chùy thủ nhỏ. Nhìn dáng vẻ Bạch phu nhân một tay nắm chủy thủ, quả thật có mấy phần giống tự sát. Bạch Duẫn Thành cũng nhận ra, thanh chùy thủ kia chính là thanh chùy thủ lúc Bạch Thanh Ninh còn sống yêu thích nhất.

Thấy Bạch phu nhân chết, phản ứng đầu tiên của Bạch Duẫn Thành lại là thở phào nhẹ nhõm, rồi thuận theo đó mà nhàn nhạt bi thương khi thấy thê tử kết tóc chết đi. Quay đầu lại, thấy hai người Phượng Chi Dao và Từ Thanh Phong sánh vai mà tới, Bạch Duẫn Thành cất tiếng buồn bã nói: “Phượng Tam công tử, Từ Tam công tử, chuyết kinh, bà ấy…..” bị người hại chết.

Phượng Chi Dao không cho lão cơ hội, liếc mắt nhìn rồi cau mày nói: “Sao lại thế này? Tại sao Bạch phu nhân tự sát?”

Từ Thanh Phong khoanh tay, lạnh lùng cười một tiếng nói: “ Đương nhiên là có tật giật mình. Vào nhìn một chút chẳng phải sẽ biết sao.” Đi vào bên trong vài bước, quả nhiên thấy được linh vị của Bạch Thanh Ninh, trước linh vị còn cắm một nén hương mới đốt. Phượng Chi Dao xoay người nhìn Bạch Duẫn Thành, cười lạnh một tiếng nói: “Bạch gia chủ, chuyện này ông định giải thích thế nào?” Bạch Duẫn Thành cố gắng trấn định nói: “Tại hạ không hiểu Phượng Tam công tử có ý gì? Linh vị tiểu nữ có vấn đề gì sao?”

Phương Chi Dao cười xuy một tiếng, nhàn nhạt nói: “Bạch gia chủ đây là đang dạy dỗ Phượng Tam không chịu đèn sách xuất thân vợ bé nhà nghèo sao? Nếu là cung phụng linh vị thì có người nào đem linh vị cung phụng trong phòng ngủ của mình không?”

Mặt mũi Bạch Duẫn Thành tái nhợt, nghiêm mặt nói: “ Chuyết kinh từ nhỏ đã cực kì cưng chiều tiểu nữ, hôm nay chợt mất con gái, cho nên mới….”

“Cho nên mới mang lòng oán hận, muốn ám sát Định Vương phi để báo thù Định Vương phủ đúng không?” Phượng Chi Dao tiếp lời nói.

Bạch Duẫn Thành lạnh lùng nói: “Phượng Tam công tử, ngươi đây là vu oan người khác.”

Phượng Chi Dao bình tĩnh nói: “Có phải vu oan hay không thì Bạch gia chủ cứ đến trước mặt Vương gia giải thích đi.” Bạch Duẫn Thành có chút hốt hoảng nhìn về phía cửa, bóng dáng một nhóm người áo đen khiến trong lòng ông sinh ra một tia tuyệt vọng. Dưới cái nhìn chằm chẳm của Phượng Chi Dao và Từ Thanh Phong rốt cuộc vẫn cúi đầu như đưa đám.

Tháng chín Tây Lăng hoàng thành, mặc dù không có chiến trận nhưng vẫn như cũ tinh phong huyết vũ không ngừng. Ít ngày sau sự kiện huyết tẩy trước hoa uyển Tôn gia, thì Bạch gia vốn được coi là Tây Lăng hậu phi chi tộc cũng bỏ mình theo. Bạch phu nhân vì muốn báo thù cho nữ nhi mà có ý đồ ám sát Vương phi, sau khi âm mưu bại lộ đã tự vẫn mà chết. Người trong Bạch gia cũng bị giam lại trong ngục, mặc dù không lập tức xử trảm nhưng mà đám quyền quý Tây Lăng bọn họ cũng không ai đi nghe ngóng tin tức của Bạch gia nữa. Lúc đầu Vương phi bị ám sát đã liên hụy đến một nửa người trong hoàng thành Tây Lăng, hôm nay Bạch gia lại tới hành thích lần nữa, là muốn hại chết nửa người còn lại trong thành sao? Ngu xuẩn như vậy chết có gì đáng tiếc, nào có ai muốn dây vào bọn họ nữa?

Tôn gia.

Tôn phu nhân ôm tiểu nữ nhi ngồi trong thư phòng xem sổ sách, nghe người làm bẩm báo Bạch gia bị tịch biên ngay cả mí mắt cũng không nháy một cái, nhàn nhạt nói: “Đã biết, ngươi lui xuống đi.”

Người bẩm báo cung kính cáo lui, qua một lúc lâu Tôn phu nhân mới đặt sách xuống ngẩng đầu nhìn nữ nhi, nhàn nhạt mỉm cười nói: “Hiểu Phức nhìn có hiểu không?” Tôn Hiểu Phức mới chỉ là hài tử bảy tám tuổi, tất nhiên xem không hiểu mấy quyển sách chằng chịt chữ này, có chút đưa đám, lại có chút ngượng ngùng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân, Hiểu Phức thật ngốc quá….” Tôn phu nhân mỉm cười dịu dàng xoa đầu nữ nhi cười nói: “Lúc mẫu thân bằng tuổi con cũng xem không hiểu, từ từ học là được.”

Tôn Hiểu Phức khéo léo gật đầu, nhìn vẻ mặt nhàn nhạt của mẫu thân một chút, có chút do dự nhưng rốt cuộc vẫn hỏi: “Mẫu thân, gia đình Bạch bá mẫu ….chết rồi sao?” Mặc dù còn nhỏ nhưng Tôn phu nhân thường mang theo nữ nhi ra ngoài, cho nên đại đa số quý phụ quyền quý trong kinh thành Tôn Hiểu Phức đều biết. Tôn phu nhân lại cười nói: “Không biết nữa, sao Hiểu Phức lại cho rằng bọn họ đã chết?”

Thân thể nho nhỏ của Tôn Hiểu Phức hơi run rẩy một chút, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy váy Tôn phu nhân nói: “Hiểu Phức nghe nói Định Vương giết rất nhiều người, người nhà Triệu tỷ tỷ, còn có Tiền ca ca đều bị giết chết….” Tiểu hài tử vốn không hiểu cái gì là chết, nhưng mà vụ ám sát ngày đó Tôn Hiểu Phức cũng có mặt. Mặc dù được Tôn phu nhân hết sức che chở, nhưng mà Tôn Hiểu Phức vẫn thấy được những thi thể khắp người máu tươi kia. Vì vậy, ở trong lòng nàng, đồng bạn cùng chơi đùa trước kia chết chính là biến thành những cỗ thi thể tan tành đầm đìa máu tươi như vậy. Cảnh tượng đó quả thật khiến cho một tiểu hài tử tám tuổi cảm thấy vạn phần sợ hãi.

“Hiểu Phức sợ Định Vương không?” Tôn phu nhân cúi đầu nhìn nữ

nhi, nhẹ giọng thở dài.

“Vâng.” Tôn Hiểu Phức nặng nề gật đầu, bày tỏ nàng rất sợ hãi Đại ca ca y phục màu trắng tóc bạch lớn lên rất dễ nhìn đó. Trong mắt Tôn phu nhân mang theo nhàn nhạt đau lòng, rồi nhiều hơn mấy phần bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói: “Hiểu Phức không cần sợ hãi, Định Vương và Định Vương phi không phải là người xấu. Chúng ta trông coi sản nghiệp của phụ thân con để lại, không biết có bao nhiêu con mắt đang nhìn chằm chằm. Chỉ có đầu phục Định Vương phủ thì mẫu thân mới có thể giữ được đồ mà phụ thân để lại cho con a. Cho nên, sau này nếu như nhìn thấy Định Vương và Định Vương phi, Hiểu Phức nhất định không được sợ hãi có biết không? Bọn họ đều là người tốt, sẽ không làm hại Hiểu Phức.”

Tôn Hiểu Phức có chút mờ mịt nhìn mẫu thân nàng, từ trước đến nay lời mẫu thân luôn đúng, nhưng mà….Định Vương giết nhiều người như vậy thật sự là người tốt sao? Người tốt…không phải là không làm chuyện xấu sao? Giết người…cũng coi là chuyện xấu mà? Giống như hiểu được nữ nhi đang nghĩ gì, Tôn phu nhân thấp giọng thở dài nói: “Có người giết rất nhiều người nhưng chưa chắc đã là người xấu, có lúc là vì thân bất do kỷ.” Chống lại ánh mắt mờ mịt của nữ nhi, Tôn phu nhân vuốt vuốt đầu nhỏ của con cười nói: “Chờ Hiểu Phức trưởng thành thì sẽ hiểu.”

“Tôn Dư thị Tuệ Nương ra mắt Vương gia, Vương phi.” Trong thư phòng của Dịch quán, Tôn phu nhân hướng về phía Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cung kính hành lễ. Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Đứng lên đi.” Tôn phu nhân tạ ơn, cúi đầu thấp giọng nói với nữ nhi: “Hiểu Phức, còn không mau bái kiến Vương gia và Vương phi?” Vốn là Tôn Hiểu Phức đã hảo hảo dạy dỗ ở nhà giờ đột nhiên xảy ra chút vấn đề, thấy Mặc Tu Nghiêu ngồi trên thượng vị liền bị dọa sợ đến không nói lên lời, chỉ núp bên người mẫu thân, kéo góc áo Tôn phu nhân, thế nào cũng không dám ra

ngoài.

Diệp Ly thấy thế, mỉm cười nói với Tôn phu nhân: “Bé còn nhỏ, không cần miễn cưỡng.”

Tôn phu nhân chỉ biết cười, ánh mắt nhìn nữ nhi nhiều thêm một tia nhàn nhạt lo lắng. Đợi đến khi bà vú đem Tôn Hiểu Phức mang ra ngoài, Tôn phu nhân mới nghiêm trang hướng về phía Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly xá một xá, trầm giọng nói: “Lần này Vương phi bị ám sát, đều là do thiếp thân an bài không thỏa đáng, xin Vương gia giáng tội.” Mặc dù mấy ngày nay, Mặc Tu Nghiêu không giận chó đánh mèo các nàng, nhưng mà Tôn phu nhân vốn nhạy bén lại phát hiện Định Vương vì chuyện lần này của Định Vương phi mà có chút bất mãn với Tôn gia. Chẳng qua là Tây Lăng hoàng thành mới vừa thu vào tay, Định Vương tự nhiên không thể nào đem tất cả quyền quý phú thương phế bỏ. Huống hồ Tôn gia còn dẫn đầu ngả về phía Định vương phủ, hôm nay Bạch gia không còn, bất luận thế nào thì lúc này Định vương cũng sẽ không động đến Tôn gia. Nhưng mà….hiện tại không động, không có nghĩa là tương lai cũng không động. Mặc dù thân là nữ nhi, nhưng nếu như nàng đã gánh trên vai thanh danh gia chủ Tôn gia thì cũng phải gánh vác trách nhiệm của một Tôn gia gia chủ.

Quả nhiên, Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nhìn nàng không nói lời nào. Nhưng áp lực mơ hồ kia lại làm cho Tôn phu nhân thân gái tuy thông minh mà yếu nhược có chút khó khăn cúi đầu.

Trên chủ vị, Diệp Ly nhẹ nhàng cầm tay Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt mỉm cười. Thần sắc Mặc Tu Nghiêu hơi hòa hoãn, lạnh nhạt nói: “Lần này Vương phi thay ngươi cầu tình, trừng phạt liền miễn đi. Bản vương và Vương phi sắp rời Hoàng thành, sau này các ngươi phải cố gắng phụ tá Tứ công tử cai quản Tây Lăng cho tốt, hiểu chưa?” Trong lòng Tôn phu nhân vui mừng, hướng về phía Diệp Ly cung

kính xá một xá, nói: “Tôn thị tạ đại ân của Vương phi.”

Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười, giơ tay lên nói: “Đứng lên đi, chuyện này vốn không liên quan đến ngươi.” Lại nói, chuyện này quả thật có chút oan uổng Tôn phu nhân, hội hoa xuân kia vốn cử hành là để thay Định Vương phủ kết giao với đám người có ý định đầu nhập vào Định vương phủ, sao nàng có thể lường trước được chuyện thích khách nhân cơ hội này đến hành thích được. Huống hồ, lấy thế lực của Tôn gia, sao có thể chống lại đám tâm phúc tinh nhuệ dưới trướng Trấn Nam Vương? Nàng chỉ là một nữ tử trẻ tuổi, lại mang theo tiểu nữ nhi chống đỡ đại gia nghiệp vốn là đã rất khó khăn. Chỉ cần nàng không làm chuyện gì không nên làm, Diệp Ly cũng nguyện ý cho nàng mấy phần mặt mũi.

Tôn phu nhân càng thêm cảm kích Diệp Ly, trong lòng nàng hiểu, mặc dù mình có thể chống đỡ gia nghiệp Tôn gia, nhưng mà so với đám người tài ba dị sĩ trong Định Vương phủ thì nàng cũng không coi là cực kì xuất sắc. Ngay cả về gia nghiệp thì Hàn gia và Phượng gia trong Ly thành cũng hơn xa Tôn gia. Muốn lấy được sự coi trọng của Định Vương là không dễ dàng, nhưng nếu có Vương phi nâng đỡ,bất luận thế nào thì người bình thường cũng không dám ức hiệp cô nhỉ quả phụ các nàng. Như vậy, ánh mắt nhìn về phía Diệp Ly càng thêm chân thành, Tôn phu nhân hướng về phía Diệp Ly bái tạ rồi mới đứng lên.

“Chuyện Bạch gia có xử lý thỏa đáng không?” Tôn phu nhân đứng dậy, Mặc Tu Nghiêu mới mở miệng hỏi. Bạch gia là thế gia nổi danh Tây Lăng, sản nghiệp trong tay tất nhiên vô số. Còn có trân bảo của Hoàng hậu các triều đại được Tây Lăng hoàng ban thưởng, không nói người ngoài, mà nganh cả Tôn phu nhân phụng mệnh đi theo ghi chép tài sản cũng lấy làm kinh hãi. Tôn phu nhân gật đầu nói: “Đã xử trí thỏa đáng, sản nghiệp dưới tay Bạch gia đã được hạch toán sau đó mang tới thư phòng niêm phong cất vào kho, chỉ chờ Tứ công tử

lành vết thương là có thể kiểm tra và nhận. Mặt khác, phát hiện năm vạn bảy ngàn lượng bạc, một vạn hai ngàn lượng hoàng kim. Trong ngân hàng có tám mươi bảy vạn ba ngàn lượng bạc, ngân phiếu mười vạn lượng , các loại đồ cổ trân quý có sáu trăm bảy mươi tám món, châu báu đồ trang sức đeo tay có ba mươi bốn rương, tranh chữ danh quý có hai trăm bày mươi năm cuốn, cổ tịch bản lẻ có bốn trăm năm mươi hai quyển. Tất cả tài sản tịch biên của Bạch gia tổng cộng lên tới năm trăm vạn hai. Cũng đã ghi vào trong danh sách, thỉnh Vương gia và Vương phi xem qua. Đến sau khi Tứ công tử tiếp quản hoàng thành thì sẽ cho người chuyển về Ly thành." Vừa nói, Tôn phu nhân vừa lấy trong tay áo ra một quyển sách mỏng dâng lên.

Mặc Tu Nghiêu nhận lấy nhìn một cái, cười nhạt nói: "Xem ra Tây Lăng không tính là nghèo túng, không biết còn có phần nào cất giấu trong dân gian hay không?" Sang tay đem sách đưa cho Diệp Ly, Diệp Ly lật sách cũng có chút kinh ngạc, nhưng mà nghĩ một chút gia nghiệp của Định Vương phủ khổng lồ khó có thể đếm hết thì lại cảm thấy cũng không khó tiếp nhận như vậy. Đây mới là gốc rễ của đại tộc trăm năm, mấy vạn lượng bạc của Diệp gia lúc trước cũng chỉ tính là mắt gà, rõ ràng chỉ là bắt đầu tân quý, nhà giàu mới nổi mà thôi.Nhưng mà ngay cả như vậy thì gia nghiệp Bạch gia cũng thật sự quá nhiều, chỉ là Bạch gia mấy đời đã có mấy vị hoàng hậu, mười mấy bị hoàng phi, quan hệ cùng đám hoàng thất không thể nói là không mật thiết cho nên của cải nhiều như vậy cũng không khó hiểu.

Diệp Ly suy nghĩ một chút, nói: "Ngân phiếu, bạc và hoàng kim phát hiện được đều đưa cho Tứ ca đi, quân lương và quân nhu cho ba mươi vạn đại quân nếu như vẫn lấy từ Ly thành thì không khỏi có chút lao sư động chúng."

Mặc Tu Nghiêu không chút đắn đo, gật đầu nói: "A Ly nói đúng, để lát nữa Trác Tĩnh đưa qua ."

Diệp Ly gật đầu một cái, không để ý đến chuyện này nữa, nhìn sách trong tay nói: “Những thứ đồ cổ này…chỉ sợ mang về cũng có chút khó khăn, chỉ chọn vài thứ mang về là được, ta thấy trong này có hai thanh bảo kiếm,hơn nữa lúc trước cũng có người đưa tới hai thanh. Vậy đưa choTrương tướng quân, Lữ tướng quân cùng Nguyên tướng quân mỗi người một thanh, một thanh dư lại thì tặng cho Nam hầu đi.”

Mặc Tu Nghiêu dựa vào trong ghế, vuốt vuốt lọn tóc của Diệp Ly, một mặt ra hiệu cho Trác Tĩnh đứng hầu bên cạnh ghi nhớ lời Diệp Ly phân phó….” Nàng chỉ tặng mấy người Trương Khởi Lan, không sợ Phượng Tam tới ầm ĩ với nàng sao?”

Diệp Ly cười híp mắt nói: “Ta nhớ trong đám đồ cổ có một cây chiết phiến nan mạ vàng vẽ ngàn dặm núi sông do đích thân tiền triều Ngô Chi Khải ngự bút. Nói vậy Phượng Tam công tử chắc yêu thích chiếc quạt này hơn bảo kiếm một chút đi.” Phượng Chi Dao xưa nay yêu thích khoe khoang mình tiêu sái lỗi lạc, chẳng quản mùa đông hay mùa hạ đều vung vẩy chiết phiến trên tay, như vậy đối với hắn một thanh bảo kiếm còn chẳng bằng một cây quạt. Mặc Tu Nghiêu tựa hồ nghĩ tới dáng vẻ Phượng Tam công tử một thân áo đỏ cầm chiết phiến nhẹ lay động cực kì đắc ý, không khỏi cười một tiếng: “ Đồ tốt như vậy cho hắn thật sự là lãng phí.” Nhưng vẫn khoát khoát tay ý bảo Trác Tĩnh ghi lại.

Diệp Ly từ trong sách chọn ra rất nhiều đồ ban thưởng cho công thần trong chuyến Tây chinh lần này, gần như ai ai cũng có. Mặt khác, cũng nhớ tăng thêm một tháng lương cho binh lính bình thường, dù sao lần này đồ tịch biên của Bạch gia cũng là của cải ngoài ý muốn. Nếu như Định Vương phủ một mình lấy hết ngược lại không tốt. Trong lúc đó, Mặc Tu Nghiêu cũng không có bất cứ ý kiến gì, chỉ mỉm cười nhìn Diệp Ly ung dung phân phó những chuyện này, trên mặt

không còn nụ cười lãnh đạm như bình thường mà có vẻ hết sức dịu dàng và ấm áp.

Trác Tĩnh, Lâm Hàn đứng bên cạnh không thèm để ý, nhưng Tôn phu nhân cùng đứng chờ lại cực kỳ khiếp sợ. Hiển nhiên sự tín nhiệm của Định Vương đối Định vương phi hơn xa bất luận kẻ nào có thể tưởng tượng, rất nhiều chuyện Định Vương phi căn bản không cần thương lượng với Định Vương, mà trực tiếp phân phó người làm. Định Vương cũng không có chút không vui hay nghi vấn nào, giống như Định Vương phi nhúng tay vào chính vụ cùng với quân vụ của Định Vương phủ là chuyện hiển nhiên. Lần này, Tôn phu nhân càng thêm mấy phần coi trọng và trung thành với Diệp Ly.

Chờ Diệp Ly phân phó xong, Trác Tĩnh liền xoay người ra cửa làm việc. Diệp Ly khép sách lại cười nói: “Những bản lẻ này chúng ta đều mang về Ly Thành đi, ông ngoại thấy được nhất định sẽ rất vui. Ngược lại không nghĩ tới Bạch gia cư nhiên cất giấu nhiều bản lẻ như vậy.” Mặc dù số lượng so với Từ gia mà nói thì có chút không đáng kể, nhưng trong đó có rất nhiều bản tịch quý giá chỉ có thể gặp mà không thể cầu, chính là nhiều hơn một bản cũng đủ để rất nhiều văn nhân nhã sĩ không kìm được vui mừng.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Chỉ sợ chúng ta không có cách nào mang đi toàn bộ, dù gì cũng phải lưu lại một chút để Tứ ca nàng dùng khi hối lộ chứ.”

Diệp Ly chớp mắt một cái, đột nhiên hiểu ra. Không chỉ Ly thành mới có đại nho mà ngay ở Tây Lăng cũng có một vị đây, hơn nữa đúng lúc bọn họ có việc muốn cầu người ta. Nếu Long Đình tiên sinh mà biết cuốn cổ tịch bản đơn lẻ lại không cho hắn thì lão gia tử chỉ sợ không gây khó dễ Tứ ca môt phen thì sẽ không chết tâm.

Diệp Ly đành phải lựa ra một chút sách mà ông ngoại và hai cậu có

hứng thú để mang đi, còn lại đều giao cho Từ Thanh Bách dùng làm nước cờ đầu mời Tú Đình tiên sinh rời núi .

Thời gian trôi qua cực nhanh,đảo mắt đã qua mấy ngày, đã đến lúc Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly chuẩn bị lên đường trở về Ly thành. Ba mươi vạn đại quân và Trương Khởi Lan đều ở lại Tây lăng, đi theo Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cùng trở về chỉ có Phượng Chi Dao, Từ Thanh Phong, Vân Đình và ba nghìn Hắc Vân Kỵ cùng đám ám vệ Kỳ Lân.

Một ngày trước khi đi, Mặc Tu Nghiêu lấy danh nghĩa Định vương ban bố đạo chiếu lệnh đầu tiên ở Tây Lăng. Chiếu lệnh tuyên cáo đổi Hoàng thành Tây Lăng thành An Bình thành, đồng thời sắc phong Từ Thanh Bách làm tổng đốc của năm châu mười hai thành Tây Lăng, quản lý tất cả quân vụ, chính vụ cùng dân vụ ở Tây Lăng. Lại phong Trương Khởi Lan làm Trấn Tây đại tướng quân, thống lĩnh ba mươi vạn đại quân đóng ở Tây Lăng, tất cả binh mã trong cảnh nội Tây Lăng đều chịu sự quản lý của Trương Khởi Lan. Chiếu lệnh vừa ban ra, mọi người đều khiếp sợ không thôi. Mặc dù trước giờ chưa từng có quan hàm tổng đốc nhưng chỉ nhìn quyền lợi Mặc Tu Nghiêu ban cho là có thể hiểu chức vụ này có quyền hạn vô cùng to lớn, chỉ cần ở trong cảnh nội Tây Lăng thì có thể nói chính là thiên hạ của Từ Thanh Bách. Mặc dù có Trương Khởi Lan trông coi quân vụ tiết chế nhưng mà cần phải biết là quân lương cũng nằm trong tay Từ Thanh Bách. Như vậy có thể nhìn ra được sự tín nhiệm của Định Vương đối với Từ gia.

Mà sâu sắc cảm thấy mình bị Mặc Tu Nghiêu đào hố một phen, Từ Thanh Bách bất đắc dĩ chống đỡ thân thể mới có thể đi lại, tự mình đem hơn trăm vạn ngân lượng Mặc Tu Nghiêu giao cho trả lại cho hắn. Bày tỏ nếu Phượng Hoài Đình tới thì chuyện tiền nong tự nhiên sẽ cho người thông hiểu đi lo liệu, bản công tử không quản được. Mặc Tu Nghiêu thấy Từ Thanh Bách không tin tưởng mình có chút

không vui. Từ Thanh Bách bất đắc dĩ thở dài nói: “ Tại hạ không có đắc tội Định vương điện hạ đi? Ngươi muốn đặt ta trên đống lửa sao?”

Mặc Tu Nghiêu chỉ đành phẫn nộ thu hồi, biện giải: “Đây không phải là Bản vương tin tưởng Từ tứ công tử sao.” Nhưng trong lòng lặng lẽ thở dài, người của Từ gia sinh ra thông minh như vậy làm gì, đây không phải do hắn cảm thấy cái tên Từ Thanh Trần giảo hoạt không nhờ vả được, nói không chừng tùy thời sẽ chạy cho nên mới muốn rèn luyện Từ tứ công tử một phen sao. So với cái tên Từ Thanh Trần đa trí như yêu thì Từ Thanh Bách thông minh lại dễ gần chính là lựa chọn tốt để làm kẻ nô dịch mới phải. Định Vương đầy bụng oán khí ngược lại quên mất, nếu như Từ Thanh Bách không đủ thông minh thì hắn cần gì phải hao tâm tổn sức giữ lại?

Chương 318-319: Trở lại Sở kinh

Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly mang theo một đám người trở về Ly thành, bởi vì đang mang thai cho nên dọc đường đi cũng là từ từ mà đi, cũng không bởi vì Mặc gia quân coi giữ Tây Bắc khai chiến với đại quân Tây Lăng, Bắc Nhung mà cảm thấy gấp gáp.

Mà lúc này, ngàn dặm xa xa Mặc Cảnh Lê đang giằng co cùng Trấn Nam vương cũng nhận được tin tức truyền đến từ Ly thành. Trong cung điện được tu sửa lại từ Lê vương phủ, Mặc Cảnh Lê vừa nhìn sổ con mới trình lên sắc mặt liền biến thành màu đen. Mặc dù hôm nay Sở cung trên nguyên bản là Lê vương phủ xây rộng hơn, nhưng mà vì ngay từ lúc Mặc Cảnh Lê và Mặc Cảnh Kỳ náo lật trời đã bắt đầu cải kiến, cho nên nhiều năm như vậy thành quả cũng không nhỏ. Triều đình Đại Sở vội vã rời đến phía Nam sông Vân Lan, cho nên cũng không phát sinh nội loạn gì, lấy Mặc Cảnh Lê cầm đầu tiểu triều đình của Đại Sở cứ như vậy mà duy trì. Nhưng mà, hiện tại triều đình không còn như trước, miễn cưỡng cũng chỉ coi là Nam Sở.

Trên đại điện, ngồi trên long ỷ là tiểu hoàng đế sáu bảy tuổi nhát gan không hiểu chuyện, bên cạnh còn có một người mặc y phục gần giống long bào ngồi trên ghế vàng lộng lẫy hôm nay quyền khuynh một phương Nhiếp chính vương Mặc Cảnh Lê. Thấy sắc mặt Mặc Cảnh Lê không tốt, đám thần tử phía dưới cũng không dám nói lời nào. Hôm nay tất cả đều ở Giang nam, tức là hoàn toàn đứng trên địa bàn của Mặc Cảnh Lê, người ăn nhờ ở đậu luôn thấp hơn kẻ khác ba phần. Huống hồ, văn thần võ tướng chân chính có cốt khí dù cho chết cũng không muốn rời Sở Kinh đều ở lại nơi đó, mà hôm nay mấy người còn dư lại này có ai can đảm cùng Lê Vương tranh

giành?

Hiện nay Thái Hoàng thái hậu mặc dù còn mấy phần quyền lợi, nhưng kể từ sau khi rời đô cũng dần dần bị vây ở thế yếu, lá gan của Hoàng thái hậu cũng không lớn hơn tiểu hoàng đế sáu bảy tuổi bao nhiêu. Trong lòng mọi người mơ hồ hiểu rõ, chỉ sợ không bao lâu nữa, tiểu hoàng đế sẽ nhường ngôi, Đại Sở sẽ có tân Đế mới.

Mặc Cảnh Lê từ trên cao nhìn xuống, nhìn lướt qua mọi người phía dưới cười lạnh một tiếng nói:" Các ngươi muốn biết trong này nói gì sao?"

Mọi người không khỏi ngẩn ra, âm thầm trao đổi ánh mắt. Lời này quả là có chút kỳ quái.

Mặc Cảnh lê cũng không thèm để ý, giơ tay gảy nhẹ sổ con trong tay một cái nói: "Sau khi Mặc Tu Nghiêu chiếm được Tây lăng hoàng thành đã đổi tên nó thành thành An Bình. Hôm nay hẳn là Mặc Tu Nghiêu đã rời Tây Lăng về Tây Bắc rồi."

Nghe vậy, thần sắc các vị đại thần đều khác nhau, rối rít trao đổi ánh mắt cùng đồng liêu thân thiết của mình. Mặc Cảnh Lê có chút không nhịn được nói: " Có lời gì cứ việc nói thẳng!."

Hồi lâu, một đại thần mới đứng dậy, khom người bẩm báo: "Vương gia, hiện nay Định Vương trở về Tây Bắc, có phải hay không biểu thị…. Mặc gia quân có thể sẽ xuất binh cứu viện Sở kinh, nếu là như vậy…." Mặc Cảnh Lê khinh thường cười xuy một tiếng, cười mà như không cười nhìn hắn nói: "Nếu như vậy thì thế nào? Chẳng lẽ các ngươi còn trông cậy có thể trở lại Sở kinh sao? Trước không nói….Lôi Chấn Đình đang chặn ở bờ bên kia, rồi nếu thu hồi được Sở kinh rồi thì thế nào? Bắc Nhung, Bắc Cảnh, Tây Lăng trước sau trái phải đều là địch, Sở kinh có khác gì một tòa cô thành không?

Huống hồ…các ngươi cho rằng Mặc Tu Nghiêu cứu viện Sở kinh là Sở kinh của Hoàng gia hay là Sở kinh của Định Vương phủ?"

"Chuyện này….Vương gia nhận thức đúng đắn, vi thần kém xa." Sắc mặt đại thần này biến hóa, ấm ức lui về trong đội ngũ.

Mặc Cảnh Lê nhàn nhạt nhìn mọi người nói: "Các ngươi cũng không cần quá thất vọng, cho dù Mặc Tu Nghiêu cố ý tăng viện Sở kinh thì chỉ sợ cũng không kịp nữa rồi. Hiện nay ngoài Hồng Nhạn quan còn có vài chục vạn kỵ binh Bắc Nhung và hai mươi vạn đại quân Tây Lăng chiếm đóng nữa mà."

"Vương gia, vậy Trấn Nam Vương…."

Mặc Cảnh Lê khinh thường nói: "Binh mã Tây Lăng không giỏi thủy chiến, sông Vân Lan chính là điểm yếu của bọn họ. Mang tướng sĩ dọc bờ sông thu về cho Bản vương, cuối cùng cũng có một ngày Bản vương cho Lôi Chấn Đình một trận khó coi."

Lập tức mọi người đều hiểu ra, Lê Vương định an phận trong một góc Giang Nam, nhìn sông Vân Lan hiểm trở tạo nên một Giang Nam đất lành, trong thời gian ngắn căn bản không có ý định đưa binh lên Bắc chiếm lại giang sơn. Trong lòng không khỏi thất vọng, sau đó là mờ mịt, bọn họ không muốn chiến sự ở Sở kinh cho nên mới đi theo Lê vương hầu thánh giá rời đô xuống Giang Nam, trong thâm tâm vẫn tự an ủi nói mình còn mưu đồ phía sau, nhưng hiện tại….có lẽ cả đời này cũng như vậy sao?

Thấy không có chuyện gì cần thương nghị, Mặc Cảnh Lê phất tay cho đám quần thần lui. Chỉ chốc lát sau, trên đại điện ngoại trừ nội thị hầu hạ ra thì chỉ còn lại tiểu hoàng đế Mặc Túc Vân. Mặc Túc Vân vốn rất sợ hãi vị hoàng thúc luôn dùng ánh mắt đáng sợ nhìn mình chằm chằm này, thấy chung quanh không còn người nào, chỉ có thể

rụt thân mình gầy nhỏ vào sâu trong long ỷ.

Ánh mắt Mặc Cảnh Lê trầm xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm long bào của đứa trẻ càng thêm u ám. Nếu như con hắn vẫn còn sống thì cũng lớn tầm đứa bé này vậy, nhưng mà không biết Mặc Cảnh Kỳ giấu con hắn đi nơi nào, còn hắn thì vẫn phải cúi đầu trước mặt con trai Mặc Cảnh Kỳ! Nhìn đứa nhỏ nhát gan kia càng thấy không vừa mắt. Mặc Cảnh Lê một tay túm lấy Mặc Túc Vân trên long ỷ, kéo hắn đi về phía hậu cung, cũng không quản đứa bé mới bảy tuổi sao có thể theo kịp bước chân của người trưởng thành, dọc đường đi lảo đảo nghiêng ngả, gần như là bị Mặc Cảnh Lê lôi đi. Dọc đường cung nhân nội thị tất nhiên đều thấy được bộ dáng chật vật của tiểu hoàng đế, nhưng mà hiện nay trong cung có thể nói là một mình Nhiếp chính vương định đoạt, như vậy có ai dám đi khuyên răn chút nào?

Mặc Cảnh Lê lôi kéo Mặc Vân Túc một đường vọt tới tẩm cung của Thái hậu, Hoàng thái hậu Lý thị đang phụng bồi Thái hậu nói chuyện. Thấy Mặc Cảnh Lê đến vốn là cả kinh, lại nhìn tới bộ dáng chật vật của con trai, nước mắt liền dâng lên, “Hoàng nhi…”

“Cút ngay!.” Mặc Cảnh Lê không nhịn được nói. Nếu như là Hoàng tẩu Hoa Hoàng hậu thì hắn còn mấy phần kính ý, còn đối với Lý Thái hậu này mà nói, trong mắt Mặc Cảnh Lê còn không bằng một cây cỏ. Quả nhiên Lý Thái hậu bị dọa run lên, sững sờ tại chỗ không dám cử động nữa, chỉ có thể ngấn lệ nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệch của con trai không thể làm gì. Thái hậu ngồi đó âm thầm lắc đầu thở dài, mặc dù bà không thích Thái hậu quá mức cường thế nhưng mà Lý thị này cũng không khỏi quá nhu nhược. Đều nói mẫu giả cường, nhưng mà Lý thị ngay cả vì con trai mình mà cũng không có được mấy phần kiên cường.

“Lê nhi, con đang làm gì vậy hả?” nhìn sắc mặt âm trầm của Mặc Cảnh Lê, Thái hậu không vui trách mắng.

Mặc Cảnh Lê tiện tay ném Mặc Túc Vân sang một bên, cũng không quản khỉ gió hắn có bị thương không, lạnh giọng cười nói: “Người nói xem ta đang làm gì? Mẫu hậu, người nói cho ta biết đi, rốt cuộc Mặc Cảnh Kỳ giấu con ta đi nơi nào rồi?” Thái hậu trầm mặc không nói, nếu lúc trước bà còn không hiểu thì….đã lâu như vậy, bà cũng đã sớm rõ. Bà tuyệt đối không ngờ tới, hai đứa con trai huynh đệ ruột thịt cùng một mẹ đều hạ thủ không chút lưu tình như vậy. Lắc đầu nói: “Ta không biết, con cũng biết quan hệ giữa ta và hoàng huynh con không mẫu từ tử hiếu như người ngoài vẫn thấy, nếu nó có làm chuyện như vậy, sao có thể để cho ta biết?” Mấy tháng này, gần như cứ vài ngày Mặc Cảnh Lê lại tới hỏi một lần, Thái hậu cũng mơ hồ hiểu ra, chỉ sợ đứa bé lúc trước Diệp Oánh sinh hạ kia chính là đứa con duy nhất của Mặc Cảnh Lê.

“Lại nói, con nên đi hỏi Liễu thị mới đúng, lúc trước không phải con cứ muốn bảo vệ nàng ta sao?” Thái hậu nhàn nhạt nói, trong giọng nói mang theo mấy phần giếu cợt.Con trai ruột của mình, trong lúc mẫu thân nguy cấp lại không đi cứu mẫu thân của mình mà đi bảo vệ một người ngoài. Mỗi lần nghĩ đến đây, Thái hậu đều cảm thấy trong lòng từng trận đau.

“Con tiện nhân Liễu quý phi kia!.” Mặc Cảnh Lê căm hận mắng. Người ngoài đều cho là Liễu quý phi đã chết cháy trong trận đại hỏa kia, nhưng mà những người biết tình hình đều biết chuyện gì đã xảy ra. Liễu quý phi dùng kế kim thiền thoát xác, không tiếc hại chết nữ nhi ruột thịt của mình, thật không thể không nói là độc. Nhưng mà, Mặc Cảnh Lê lục xoát tất cả trong ngoài thành đều không thấy được bóng dáng Liễu quý phi đâu. Dưới cơn giận dữ, Mặc Cảnh Lê đem già trẻ Liễu gia tất cả đều ném vào đại lao, nhưng tra hỏi mấy tháng vẫn không có nửa điểm tin tức.

Thái hậu than nhẹ một tiếng, nhìn Mặc Cảnh Lê nói: “ Ai gia nghe nói

sau khi Định Vương chiếm được hoàng thành Tây Lăng đã lên đường trở về Ly thành?"

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng nói: " Tin tức của mẫu hậu trái lại vẫn rất linh thông, nhưng mà….chuyện này mẫu hậu không cần quan tâm. Hậu cung…không được tham gia vào chính sự!."

"Ngươi!." Sắc mặt thái hậu trầm xuống, hơi thở bị ngăn trong ngực không ra được, sắc mặt không khỏi lúc đỏ lúc xanh. Đầu ngón tay chỉ vào Mặc Cảnh Lê càng không ngừng phát run nhưng mà ngay cả một câu cũng không nói ra được. Một mặt Lý thị cũng phục hồi tinh thần lại, cũng may nàng quen hầu hạ Thái hậu, liền vội vàng tiến lên thuận khí cho bà. Một lúc sau thái hậu mới bình thường trở lại, thấy vậy Mặc Cảnh Lê liền phất áo rời đi.

"Mẫu hậu…." Lý thị bừng trà sâm, rụt rè kêu lên.

Thái hậu vung tay đem đồ bày biện trên bàn hất đầy trên mặt đất, lão lệ tung hoành, khóc thút thít nói: "Ai gia đã tạo nghiệt gì mà lại sinh ra hai tên nghiệt tử này….."

Mặc Cảnh Lê vừa mới bước ra cửa cung nghe tiếng khóc truyền ra từ bên trong, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh khinh thường. Nếu nói tình mẫu tử thì mấy năm qua đã sớm mài sạch rồi. Trong suy nghĩ của Mặc Cảnh Lê, mẫu thân ruột của hắn thậm chí còn không chăm sóc cho hắn như Hiền Chiêu Thái phi. Cho nên sau khi rời xuống Nam, Mặc Cảnh Lê không chút do dự sắc phong Hiền Chiêu Thái phi làm Thái hoàng thái hậu. Điều này khiến cho Thái đậu đối với vị đường muội mình nâng đỡ nửa đời sinh ra lòng ngăn cách, quan hệ của hai người cũng không còn thân thiết như trước.

Bước chậm rãi trong hành lang khúc chiết, Mặc Cảnh Lê tạm thời vứt bỏ chuyện sổ con trên đại điện ra khỏi đầu. Nghĩ tới những đại thần

mang theo ánh mắt kỳ vọng rồi dần dần ảm đạm xuống thì không khỏi nở nụ cười lạnh. Vẫn còn ôm mong đợi nơi Mặc Tu Nghiêu sao? Thật là ngu xuẩn. Hắn tọa ủng tại Giang Nam giàu có đông đúc thì cần gì phải đi tranh đoạt với mấy kẻ đó nữa? Hắn chỉ cần coi chừng sông Vân Lan trời sinh hiểm trở, cố gắng kinh doanh mảnh đất Giang Nam này thì dân sẽ giàu binh sẽ mạnh. Để Mặc Tu Nghiêu đi liều mạng với mấy kẻ mọi rợ Bắc Nhung, Bắc Cảnh cùng Tây Lăng kia đi. Mặc Tu Nghiêu có thể chống chọi là một nhà, hai nhà, nhưng chẳng lẽ lại có thể chống lại ba nhà vây công sao? Chờ đến khi lưỡng bại câu thương, hắn sẽ thừa thế đứng ra thu lại giang sơn…Lúc đó ai dám nói Mặc Cảnh Lê hắn không phải là hùng ưng đứng đầu?

Cùng lúc đó, Lãnh Hạo Vũ bởi vì Tử Kinh quan thất thủ mà rút về Sở kinh, đang tính toán mang theo phụ thân về Tây Bắc tìm nơi nương tựa thuận tiện đi thăm thê nhi tử, thấy Vệ Lận tự mình đưa tin tới sắc mặt liền suy sụp. Bất đắc dĩ nhìn Vệ Lận, nói: “Tiểu Vệ ơi, ngươi không thể đến muộn hai ngày sao? Công tử ta cũng phải chuẩn bị lên đường về Tây Bắc nữa mà.” Vệ Lân mỉm cười nhìn nói: “ Ý của công tử Thanh Trần là, cho dù Lãnh nhị công tử ngài đã về đến Hồng Nhạn quan thì cũng phải theo đường cũ trở về a.”

Lãnh Hạo Vũ hừ nhẹ hai tiếng, nhưng cũng biết điều hắn nói là sự thật. Giơ giơ phong thư trong tay nói: “ Sao công tử Thanh Trần lại để ngươi tự mình đến đưa tin, đây không phải là đại tài tiểu dụng sao?” Mặc dù Vệ Lận chỉ là thị vệ bên người Định Vương phi, nhưng trên dưới Định Vương phủ đều biết, Vương phi chưa từng coi ba người Trác Tĩnh, Lâm Hàn, Vệ Lận như thị vệ bình thường mà sử dụng. Hơn nữa, năng lực của bọn họ không phải thị vệ bình thường có thể so sánh được, nếu như đưa ra ngoài làm việc, chỉ sợ địa vị cũng không kém Lãnh Hạo Vũ, cho nên dù những tâm phúc bên người Mặc Tu Nghiêu năm xưa như Phượng Tam, Lãnh Hạo Vũ cũng lễ ngang hàng mà đối đãi với mấy người Vệ Lận.

Vệ Lận nghiêm mặt nói: " Ý của công tử Thanh Trần là muốn thuộc hạ và Lãnh nhị công tử cùng trợ giúp Lãnh tướng quân bảo vệ Sở kinh."

Ngược lại Lãnh Hoài ngồi một bên sửng sốt, kể từ khi bị Lãnh Hạo Vũ đưa về Sở Kinh, nhìn tình huống Sở kinh bây giờ Lãnh Hoài đã có chút nản lòng thoái chí, nhưng mà cho dù như vậy Lãnh Hoài cũng không muốn rời Sở kinh, trở thành đào binh lâm trận bỏ chạy hoảng loạn trốn đông trốn tây. Nhưng mà nhi tử từ nhỏ đã không được coi trọng lại biểu hiện sắc bén cùng thủ đoạn chưa từng có, căn bản không cho Lãnh Hoài bất kỳ cơ hội lựa chọn nào. Lại không ngờ rằng có cơ hội trở mình, trong lòng Lãnh Hoài vô cùng cao hứng đồng thời có chút lo lắng nếu Lãnh Hạo Vũ sa vào đây không thể thoát thân thì phải làm thế nào. Hắn thân là thần tử Đại Sở cũng là tướng lãnh hiển nhiên chết không có gì đáng tiếc, nhưng không hi vọng nhi từ vì mình mà chôn theo.

"Vệ công tử, Định Vương điện hạ sẽ phái viện binh tới đây sao?" Lãnh Hoài hỏi

Vệ Lận khẽ cau mày nói: "Lúc tại hạ rời Tây Bắc thì Vương gia vẫn còn ở Tây Lăng chưa trở về, mà ngoài Hồng Nhạn Quan còn có vài chục vạn đại quân Bắc Nhung và Tây Lăng đang nhìn chằm chằm. Thế nhưng mấy năm trước, Vương phi đã an bài một đội phục binh trong cảnh nội Đại Sở, mà Mộ Dung Thận tướng quân cũng đã nhận được thư của công tử Thanh Trần, tạm thời sẽ buông tha cho Lôi Chấn Đình chỉ huy quân đội tiếp tục Bắc tiến. Công tử Thanh Trần hi vọng, Sở kinh tối thiểu sẽ trụ được ba tháng."

"Ba tháng…" Lãnh Hoài khẽ cau mày, không phải hắn không biết tình thế khó xử của Mặc gia quân lúc này, nhưng mà bây giờ ngày tháng trong Sở kinh cũng không dễ chịu. Lúc Mặc Cảnh Lê xuôi Nam đã mang theo phần lớn binh lực, hôm nay quân đội ở lại Sở kinh đều là

tàn binh lui xuống từ tiền tuyến Bắc Nhung và Bắc Cảnh , cộng thêm thuộc hạ trước kia của Hoa quốc công, tổng cộng cũng không quá hai mươi vạn người. Mà tướng sĩ bại trận từ tiền tuyến sĩ khí xuống thấp cực độ, lại thêm hôm nay đại quân nguy cấp càng làm cho sĩ khí quân đội và dân chúng trong thành thêm giảm. Đừng nói là ba tháng, ngay cả một tháng có trụ được hay không cũng khó nói.

“ Ba tháng tất nhiên không thành vấn đề, nếu ba tháng này không thủ được Sở kinh, ngày thành bị phá lão phu liền lấy cái chết tạ tội với thiên hạ!” Giọng nói có chút già nua nhưng vẫn rất vang truyền tới từ ngoài cửa, mọi người quay đầu nhìn lại, chính là Hoa Quốc công râu tóc bạc trắng. Mặc dù tuổi đã thất tuần, nhưng Hoa quốc công khoác chiến bào màu đen trên người, long hành hổ bộ mà đến, lại mơ hồ có khí phách cùng hào khí tung hoành sa trường năm đó.

Mọi người vội vàng đứng dậy nói: “ Lão quốc công, Đại trưởng công chúa.” Đi theo bên cạnh Hoa quốc công là Đại trưởng công chúa Phúc Hi cũng đồng dạng tóc trắng như tuyết, mà người đang đỡ Đại trưởng công chúa chính là Trưởng công chúa Chiêu Dương. Phía sau bọn họ là hai thiếu nam thiếu nữ khoảng mười hai mười ba tuổi, cô gái kia cúi đầu nhưng vẫn không thể che được vết thương trên nửa bên mặt, hai người này chính là công chúa Trân Ninh và Hoàng tử Mặc Khiếu Vân do Liễu Quý phi sở sinh. Mặc Cảnh Lê mang theo rất nhiều hoàng tử công chúa và người trong hoàng thất rời đi, không biết tại sao lại lưu lại hai đôi tỷ đệ này bên người Đại trưởng công chúa Phúc Hi.

Hoa Quốc công nhìn Lãnh Hoài một chút, lại quan sát Lãnh Hạo Vũ một lát mới hỏi: “ Định Vương thật sự sẽ phái binh tới cứu viện Sở kinh sao?”

Thần sắc Lãnh Hạo Vũ hơi hơi thu liễm, bên mép lại thêm vài phần ý cười quần là áo lượt nói: “Lão Quốc công, ngài đây không phải đang

làm khó vãn bối sao? Vãn bối luôn ở tại Đại Sở, cũng chưa đi Tây Bắc mấy lần, sao có thể biết ý tứ của Vương gia. Huống hồ, hiện nay Vương gia vẫn còn ở xa tận Tây Lăng, hiệp trợ thủ thành là ý của công tử Thanh Trần." Cho nên, rốt cuộc Định Vương tính thế nào thì hiện tại không ai nói chính xác được. Mặc dù Thanh Trần công tử ở Tây Bắc nói một thì không có hai, nhưng hắn rốt cuộc không phải Định Vương, cho nên hắn cũng không thể thay Định Vương cho Hoa quốc công bất kỳ cam đoan gì.

Hoa Quốc công hừ nhẹ một tiếng, cười mà như không cười nhìn Lãnh Hoài nói: " Trong mấy nhi tử của ngươi….thì nhi tử này , lão phu ngược lại thấy hắn càng có năng lực hơn một chút." Hoa Quốc công xưa nay vẫn chú ý tình hình Định Vương phủ, mà Lãnh Hạo Vũ xưa nay luôn đi lại với Phượng Chi Diêu từ nhỏ đã có quan hệ tối với Mặc Tu Nghiêu, Hoa Quốc công cũng không xa lạ gì. Ngược lại không nghĩ tới, người này xưa nay vẫn giả trư ăn cọp. Trước kia cứ nghĩ Lãnh gia tướng môn xuất ra một kẻ yêu thích buôn bán, hiện nay nhìn lại biểu hiện của hắn ở Tử Kinh quan mới biết Lãnh Hạo Vũ tỏ ra ăn chơi trác táng hóa ra là thâm tàng bất lộ, ngược lại còn mạnh hơn người luôn được tán tụng là Lãnh Kình Vũ một chút.

Lãnh Hoài chỉ đành cười ngượng ngùng một tiếng, cho rằng Lão quốc công nhạo báng mình ngay cả con trai cũng không nhìn rõ. Nhưng mà đối với Lãnh Hạo Vũ đứa con vợ kế này năng lực còn vượt xa trưởng tử được mình bồi tưởng tỉ mỉ từ nhỏ lại không có gì mất hứng. Lãnh Hạo Vũ có thể dưới tình huống hoàn toàn không được coi trọng mà vượt qua Đại ca hắn, điều này chứng tỏ hắn có năng lực, dù sao cũng là con trai mình, Lãnh Hoài tự nhiên không có khúc mắc gì.

Hoa Quốc công híp mắt nhìn bộ dáng uể oải không tập trung của Lãnh Hạo Vũ, nhàn nhạt nói: "Lãnh tiểu tử, ngươi cũng đừng vòng vo với lão đầu tử ta nữa. Định Vương phủ rốt cuộc có ý gì, lão phu

không tin là ngươi không biết.” Lãnh Hạo Vũ chớp mắt một cái, ngồi dậy cười híp mắt nói: “Lão quốc công người không thể nói như vậy được. Trước không nói Định Vương phủ có ý gì, mà cho dù Vương gia có sớm trở lại, nguyện ý xuất binh tương trợ thì cũng phải xem có kịp hay không nữa. Khoảng cách giữa Tây Bắc, Đại Sở với đại quân Bắc Nhung đâu chỉ là trăm vạn. Mặt khác….Thứ cho vãn bối nói lời không vui, lão quốc công, cho dù có thể bảo toàn Sở kinh thì lúc đó nơi này thuộc về ai?”

Hoa Quốc công nhìn chằm chằm Lãnh Hạo Vũ hỏi: “Đây là ý của Định Vương hay ý của Từ đại công tử?”

Thấy Hoa Quốc công thả ra áp lực, Lãnh Hạo Vũ cũng không chút để ý, sờ sờ lỗ mũi cười nói: “ Tại hạ chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi, Lão quốc công cũng biết Lãnh Hạo Vũ là người của ai. Theo lý ….Sở kinh sống hay chết vốn không liên quan tới Định Vương phủ ta đi. Dựa vào cái gì mà muốn Định Vương phủ gánh vác trách nhiệm, bỏ lại hậu phương bốc cháy bất chấp nguy hiểm chạy tới tăng viện Sở kinh, thậm chí đối đầu với đại quân Bắc Nhung và Bắc Cảnh?”

Hoa Quốc công trầm mặc không nói, ông đương nhiên hiểu ý của Lãnh Hạo Vũ. Mặc gia quân không có nghĩa vụ hy sinh nhiều sinh mạng tướng sĩ tới thay đại Sở đánh lui cường địch, bảo vệ Sở kinh như vậy. Đặc biệt là dưới tình huống hoàng thất Đại Sở hiện nay đã bỏ lại Sở kinh hoảng loạn xuôi Nam, tại sao Mặc gia quân phải tới giúp cừu nhân của mình đoạt lại thành trì?

“Lãnh nhị công tử.” Mặc Khiếu Vân vẫn đứng sau lưng Đại trưởng công chúa đột nhiên mở miệng: “Lãnh nhị công tử, hoàng thất Đại Sở vô năng, ngay cả phân nửa quốc thổ cũng không giữ được. Hôm nay lại vứt bỏ vạn dân thiên hạ không quản, một mình chạy về phương Nam, thật sự là không còn mặt mũi nào đối mặt với dân chúng Đại Sở nữa. Chỉ cần Mặc gia quân có thể giúp dân chúng Sở kinh thoát

khỏi kiếp nạn bị man tộc chém giết, sau này….Sở kinh đương nhiên là thuộc về Định Vương phủ.” Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngẩn ra. Đồng thời cũng làm cho ánh mắt mọi người rơi xuống trên người thiếu niên mới mười hai mười ba tuổi này. Lại nói, mặc dù có một mẫu thân như Liễu Quý phi nhưng trong đám hoàng tử dáng vẻ của Mặc Khiếu Vân cũng giống Mặc Cảnh Kỳ khi còn sống nhất. Dù sao Liễu gia bồi dưỡng nhiều năm cũng không phải là uổng phí. Vốn là trong lòng Mặc Cảnh Kỳ cũng có ý định truyền ngôi cho Mặc Khiếu Vân, chỉ tiếc lại bị mẹ ruột hắn hại. Lúc này một thiếu niên mười hai mười ba tuổi như hắn có thể nói ra lời như vậy cũng là đáng quý.

Lãnh Hạo Vũ nhìn Mặc Khiếu Vân, thiêu mi hỏi: “Tần vương….có thể làm chủ sao?”

Mặc Khiếu Vân nghiêm mặt nói: “Trước khi Hoàng đế xuôi Nam đã phong Bản vương làm Trường Hưng Vương, hiển nhiên Bản vương làm chủ.”

Sở Kinh trước đây gọi là Trường Hưng. Hôm nay tuy đã rời đô khỏi Sở kinh, danh hiệu này tự nhiên không thể tiếp tục dùng được nữa, nhưng để tỏ lòng Hoàng thất không vứt bỏ dân chúng, cho nên vẫn lưu lại một vị vương gia trấn giữ. Cho nên, Mặc Cảnh Lê liền phong Thái tử đã bị phế, Tần Vương Mặc Khiếu Vân làm Trường Hưng Vương. Nơi đây cũng chính là đất phong của Mặc Khiếu Vân. Mặc dù trên danh nghĩ thuộc về Đại Sở, nhưng mà hiện giờ dưới tình huống này, chỉ cần Mặc Khiếu Vân đồng ý, thì triều đình Đại Sở phía Nam cũng không thể nói gì.

Lãnh Hạo Vũ hứng thú nhìn Mặc Khiếu Vân hỏi: “Đây chính là Sở kinh, ngươi thật sự bỏ được sao?”

Thần sắc Mặc Khiếu Vân bình thản nói: “Không bỏ thì có ích gì? Nếu không có Mặc gia quân chi viện, Sở kinh sớm muộn gì cũng bị phá.

Đến lúc đó đừng nói là Trường Hưng Vương gì đó, đại khái ngay cả mạng cũng không giữ được. Định Vương nhân nghĩa. Bản vương tin người tuyệt đối sẽ không hại tính mệnh hai tỷ đệ ta."

"Lão quốc công, người thấy sao?" Lãnh Hạo Vũ hỏi.

Hoa Quốc công hừ nhẹ một tiếng, nói: "Trường Hưng Vương đã đáp ứng, lão phu còn có thể nói gì? Lãnh nhị công tử thật đúng là người làm ăn, Lãnh gia cũng coi như có người kế nghiệp." Lãnh Hạo Vũ có chút xấu hổ sờ sờ lỗ mũi, "Lão quốc công khen nhầm rồi."

Hoa Quốc công đứng dậy, nói: "Đã như vậy….Trong vòng ba tháng, vô luận là Bắc Nhung hay là Bắc Cảnh, lão phu tuyệt đối không cho một kẻ man tộc nào bước vào một bước!."

Lãnh Hạo Vũ cười nói: "Vậy làm phiền Lão quốc công."

Tiễn nhóm người Hoa quốc công rời đi, Lãnh Hạo Vũ sờ cằm yên lặng suy tư liệu có nên viết một phong thư thúc giục công tử Thanh Trần nhanh chóng mang viện binh tới hay không. Muốn thủ Sở kinh ba tháng quả thật là không dễ dàng, không cẩn thận chưa biết chừng còn tước cái mạng nhỏ của mình đi.

Lãnh Hoài thấy bộ dáng trầm tư của nhi tử cũng trầm mặc không nói. So với trận khổ chiến thấy trước được sắp tới, thì Sở kinh rốt cuộc thuộc về người nào giống như không còn quan trọng nữa.

Chương 320: Trở về Ly thành

Dọc đường Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cứ chậm rãi mà đi, không chỉ là bận tâm đứa bé trong bụng Diệp Ly mà còn muốn nhìn một chút dân sinh các nơi trong Tây Lăng đang bị Mặc gia quân chiếm đóng, lộ trình nguyên bản chỉ cần ra roi thúc ngựa mười mấy ngày nay lại kéo dài đến tận tháng mười một. Tháng mười một không chỉ Tây Lăng mà cả phương Bắc đều cực kỳ lạnh giá. Ly thành ở Tây Bắc giờ đã có hai thư viện lớn. Nhờ có Từ Hồng Vũ biết cách cai quản cùng các quan viên Tây Bắc ra sức cho nên mặc dù bên ngoài vẫn đánh long trời nở đất như cũ thì cuộc sống dân chúng Tây Bắc vẫn trôi qua hết sức yên ổn ai vui.

Đoàn người trở lại Ly thành, cũng không thông báo cho người đi nghênh đón, đến khi người trong Định vương phủ nhận được tin tức thì xe ngựa đã tới cửa Định Vương phủ. Vẫy tay cho lui đám thị vệ vì vương gia đột nhiên trở về mà bị dọa sợ hết hồn, Mặc Tu Nghiêu đỡ Diệp Ly đi vào bên trong phủ, những chuyện khác tự nhiên giao cho đám người Phượng Chi Diêu, Tần Phong, Trác Tĩnh phía sau xử lý.

“Mẫu thân!.” Nơi xa xa, tiếng kêu của Mặc Tiểu Bảo xuyên qua hoa uyển có chút vắng lặng truyền ra. Diệp Ly vừa đứng lại đã thấy Mặc Tiểu Bảo một thân cẩm y màu đen thêu long văn màu bạc nhanh chóng chạy vội tới bên này. Nhưng mà, mới mấy tháng không gặp, hình như Mặc Tiểu Bảo cao hơn nhiều.

Mắt thấy Mặc Tiểu Bảo sắp vọt tới trước mặt Diệp Ly định bụng ôm mẫu thân một cái. Mặc Tu Nghiêu bên cạnh nhẹ nhàng nhấc tay túm cổ áo của hắn. Mặc Tiểu Bảo không có cách nào tiến về phía trước không cam lòng vặn vẹo uấn éo thân thể, nhưng làm thế nào cũng

không thoát khỏi bàn tay của phụ vương hắn, không thể làm gì khác hơn là mím cái miệng nhỏ nhắn giương mắt mong chờ nhìn DIệp Ly, “Mẫu thân….”

Diệp Ly cười một tiếng, Mặc Tu Nghiêu xách Mặc Tiểu Bảo đến trước mặt, từ trên cao nhìn xuống hắn nói: “ Mẫu thân con đang mang thai…”

Mặc Tiểu Bảo sửng sốt một chút, đôi mắt đen tròn mở lớn thật lâu mới có phản ứng được “mang thai” nghĩa là gì. Trong lúc nhất thời tay chân có chút luống cuống nhìn vùng bụng đã nổi lên của Diệp Ly, lắp ba lắp bắp nói: “Mẫu thân….Tiểu Bảo….Tiểu Bảo sắp có đệ đệ muội muội à?” Diệp Ly gật đầu, sờ sờ đầu nhỏ của con trai hỏi: “Đúng vậy, Tiểu Bảo thích đệ đệ hay là muội muội?”

Mặc Tiểu Bảo có chút rối rắm nhíu mày, một lúc lâu mới nghiêm túc gật đầu nói: “Đệ đệ hay muội muội con đều thích.” Nó đương nhiên là thích muội muội hơn một chút, nhưng mà nếu như là đệ đệ thì cũng không tồi. Nó có thể dạy đệ đệ thật tốt, đệ đệ của hắn nhất định thông minh hơn Lãnh tiểu ngốc kia nhiều. Đến lúc đó, có thể cùng nhau đối phó phụ vương, đoạt mẫu thân lại! Ừ! Cậu cả không phải đã nói rồi sao, huynh đệ đồng tâm, càng thêm có lợi! Nếu tiểu đệ đệ không giành mẫu thân với nó thì càng tốt. Dĩ nhiên, thân là huynh trưởng nó vẫn rất độ lượng, nó sẽ chia mẫu thân cho đệ đệ một ít.

Diệp Ly buồn cười nhìn vẻ mặt Mặc Tiểu Bảo biến ảo không ngừng, một lúc lại gật đầu cười trộm bộ dáng cổ quái. Cũng không biết nghĩ tới điều gì mà đứng đến xuất thần, Mặc Tu Nghiêu bên cạnh nhìn trên mặt nhi tử không chút che giấu ý cười xấu xa,bên mép dâng lên một tia cười lạnh. Không cần đoán cũng biết tiểu tử này đang suy nghĩ lung tung cái gì. Giơ tay búng một cái lên trán Mặc Tiểu Bảo, Mặc Tiểu Bảo ngao một tiếng, đôi mắt đẫm lệ lưng tròng che trán của mình, ánh mắt lên án nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu . Mặc Tu

Nghiêu nhướng mày, thản nhiên nhìn nó :ta búng con đấy, thì sao hả?

Ô ô….Mẫu thân, phụ vương bắt nạt Tiểu Bảo.

Còn nhỏ nên bị người bắt nạt, Mặc Tiểu Bảo buồn bã không thôi.

“Được rồi, để mẫu thân nhìn một chút xem có đau không?” Nhìn bộ dáng tội nghiệp của con trai, Diệp Ly bất đắc dĩ trợn mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái. Cúi người thay Mặc Tiểu Bảo vuốt vuốt cái trán căn bản không nhìn thấy chút đau đớn nói: “ Tiểu Bảo ngoan, không khóc nha.” Thật ra thì Mặc Tu Nghiêu căn bản không sử dụng sức lực gì, Mặc Tiểu Bảo cũng không thấy đau mấy, nhưng bị thương chính là lòng tự ái của nó. Cảm giác thất bại khi rõ ràng yếu hơn đối thủ nên chỉ có thể bị tùy ý khi phụ sỉ nhục, không có lực đáp trả lại một lần nữa đả kích lòng tự ái của Mặc Tiểu Bảo.

“Ngự Thần ca ca…” Đôi chân ngắn của Lãnh Tiểu Ngốc rốt cuộc cũng nện những bước nhỏ mà theo tới, thấy Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đã lâu không gặp ngược lại sửng sốt một chút, có chút xấu hổ hướng về phía Diệp Ly cười một tiếng, “Vương phi a di…” Đứa bé từ từ chạy đến sau lưng Mặc Tiểu Bảo nắm một vạt áo của Mặc Tiểu Bảo không buông. Cảm giác của trẻ con luôn đặc biệt nhạy bén, bất luận là Lãnh Quân Hàm bốn tuổi hay Từ Tri Duệ đã sớm năm tuổi luôn tung hoành trong Ly thành cũng rất sợ Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tiểu Bảo đứng trước mặt đệ đệ hiển nhiên không thể tiếp tục giả bộc đáng thương tổn hại hình thượng của mình, chỉ có thể ấm ức thu hồi vẻ mặt đang giả khóc, oán hận vụng trộm trợn mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái.

Diệp Ly bất đắc dĩ một tay dắt Mặc Tiểu Bảo một tay dắt Lãnh Quân Hàm đi về phía đại sảnh, mời vừa đến ngoài đại sảnh đã thấy đám

người Từ Hồng Vũ, Từ Hồng Ngạn, Từ Thanh Trạch vừa nhận được tin tức liền vội vã chạy ra từ thư phòng. Hai cậu quan sát Diệp Ly một phen, thấy nàng không gầy đi, sắc mặt cũng rất tốt mới thờ phào nhẹ nhòm sắc mặt hòa hoãn lại. Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Cậu cả, cậu hai, Ly nhi trở lại rồi.”

Từ Hồng Vũ gật đầu, trầm giọng nói: “Trở lại là tốt rồi.”

Vừa ngồi xuống trong đại sảnh, Từ Hồng Vũ mới hỏi: “Các cháu đi đường không gặp chuyện gì chứ? Bây giờ Ly nhi…..” Tin tức Diệp Ly mang thai tuy giấu bên ngoài nhưng mà người của Từ gia đều đã nhận được tin từ trước, kể từ sau khi sinh Mặc Tiểu Bảo, Diệp Ly vẫn không có động tĩnh gì. Mặc dù Trầm Dương và Lâm đại phu đều nói tất cả đều bình thường chỉ cần thuận theo tự nhiên, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cũng không có chấp niệm gì đối với trẻ con, nhưng người ngoài đều cảm thấy đường đường là Định Vương phủ lại chỉ có một đứa bé, không khỏi có chút đơn bạc. Bây giờ Diệp Ly mang thai, mặc dù có chút không đúng lúc nhưng chung quy vẫn là tin tức tốt.

Diệp Ly gật đầu nói: “ Ly nhi đều khỏe, để cậu phải lo lắng rồi.” Lại nói một chút chuyện tình ở Tây Lăng còn có thương thế của Từ Thanh Bách một chút để mọi người yên tâm. Từ Hồng Vũ nhìn sắc mặt Diệp Ly có chút mệt mỏi, đang định cho nàng về nghỉ ngơi trước, hôm khác lại ôn chuyện thì nghe bên ngoài có người hành lễ: “Ra mắt lão thái gia.” Hóa ra là Thanh Vân tiên sinh biết Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu trở lại cũng vội vã chạy tới.

Tất cả mọi người vội vàng đứng dậy chào đón, Từ Thanh Trạch tiến đến đỡ Thanh Vân tiên sinh đi vào. Diệp Ly đi tới có chút yêu kiều:” Ông ngoại, Ly Nhi đã trở lại rồi”. Thanh Vân tiên sinh đỡ tay nàng thật chặt, nụ cười hiền từ: “ Để ý thân thể một chút, sao cháu lại không cẩn thận như vậy. Những qui củ lễ tiết gì đó đều cho qua hết

đi, người một nhà cần gì để ý tới mấy thứ đó ?”

Hiểu được tấm lòng của tổ phụ, Diệp Ly cũng thuận thế đứng lên tươi cười nói:”Ông ngoại cũng quá cẩn thận rồi, Ly Nhi nào có yếu ớt như vậy?” Thanh Vân tiên sinh nhìn sắc khí của nàng, gật đầu nói:” Ừ, … xem ra cũng không tệ lắm, nhưng mà vẫn phải dưỡng cho tốt. Lần trước cháu mang thai Ngự Thần đã rất nguy hiểm, lần này nhất định phải bình an” Diệp Ly và Từ Thanh Trạch mỗi người một bên đỡ Thanh Vân tiên sinh đến ngồi trên thủ vị . Thanh Vân tiên sinh không chỉ đức cao vọng trọng mà bối phận cũng cực cao. Chuyện này cũng vô cùng hợp lý, như lần này ở tư phủ, Mặc Tu Nghiêu cũng là lấy thân phận cháu rể mà tiếp đón.

“ Ly Nhi đang nghĩ lát nữa sẽ tới thỉnh an ông ngoại, nhưng sao ông ngoại lại tự mình tới rồi ạ?” Diệp ly ngồi xuống, cười hỏi.

Thanh Vân tiên sinh khoát tay nói: “Thân thể ta bây giờ khỏe mạnh, đi nhiều một chút cũng tốt. Ta tới thăm cháu một lát cũng yên lòng, ngồi thêm một chút rồi các cháu hãy về trước nghỉ ngơi đi. Những chuyện đón gió tẩy trần thì mấy ngày nữa hãy nói. Dù sao người ở bên ngoài cũng chưa biết các cháu đã trở lại. ” An bài như vậy, dĩ nhiên là Thanh Vân tiên sinh lo ngại chái gái ngoại mệt nhọc. Định Vương cùng Vương phi hồi thành, chuyện cần lo liệu nhiều không kể xiết, giờ Diệp Ly đã có thai năm tháng, thật sự là không thể vất vả như vậy.

Từ Hồng Vũ cau mày nói: “Yến tiệc tẩy trần tạm thời lùi lại sao, bây giờ Vương gia phải nhanh chóng tới Đại sở mới phải.”

Mặc Tu Nghiêu hỏi: “Tiền phương không phải đã có Từ huynh trấn giữ sao? Nghe nói vẫn rất suôn sẻ chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Từ Hồng Vũ từ lấy từ trong tay áo ra một phong thư nói: “Đây là thư Lãnh Hạo Vũ phái người phi ngựa đưa tới, Vương gia xem một chút đi. Thanh Trần nói cho cùng cũng không giỏi chiến sự, trấn giữ tiền phương cũng không giúp được gì. Tài dùng binh của Nam Hầu mặc dù không giảm, sau một thời gian giằng co đại quân Bắc Nhung và Tây Lăng đã có dấu hiệu rút quân nhưng cũng chỉ đủ để bảo vệ Hồng Nhạn quan thôi, nếu muốn trong vòng một tháng mang binh đánh tới Sở kinh, thì là tuyệt đối không thể. Huống hồ . . Quân phòng thủ ở Sở kinh có chống chọi được nửa tháng hay không cũng không thể đoán đước.”

Mặc Tu Nghiêu hứng thú nhìn phong thư Lãnh Hạo Vũ gửi, cười nói: “Lãnh Hạo Vũ cũng không hổ nhiều năm đi học buôn bán như vậy. ” Hắn định tính toán sau khi trở về tây bắc thì sẽ dẫn quân đi về phía Đông, cứu viện Sở kinh, đương nhiên là nhân tiện thu vào tay. Mà bây giờ có phong thư này của Lãnh Hạo Vũ thì càng thêm danh chính ngôn thuận. Nhưng mà bây giờ A Ly lại có bầu. . . Nhìn Diệp Ly ngồi ở bên cạnh một chút, Mặc Tu Nghiêu khẽ cau mày.

Diệp Ly rút phong thư trong tay Mặc Tu Nghiêu chăm chú nhìn một chút, cười yếu ớt nói: “Nói không sai, lần này Lãnh Hạo Vũ ngược lại nắm lấy cơ hội làm một cuộc buôn bán không tồi. Nếu như có thể bảo trụ Sở kinh thì sau này cho dù là Mặc Cảnh Lê bên kia cũng không thể nói gì. Nếu như vậy,sau khi nghỉ ngơi hai ngày vương gia hãy đi Hồng Nhạn quan thế chỗ cho Đại ca đi.”

Mặc Tu Nghiêu cau mày, nhẹ giọng nói: “Nhưng mà A Ly. . . . ” Diệp Ly cười một tiếng nói: “Ta ở Ly thành, chẳng lẽ còn nguy hiểm hơn ra chiến trường ư ? Dù sao cũng ở chỗ này khoảng bốn năm tháng thôi.”

Trong lòng Mặc Tu Nghiêu buồn buồn không vui, tiện tay rút phong

thư về rồi đặt lại trên bàn nói: “Cũng được, Bản vương hơi mệt chút , nghỉ ngơi mấy ngày rồi hãy nói. Dù sao một hai ngày thì Sở kinh bên kia cũng không gấp đến vậy đâu. ” Mọi người đang ngồi không hẹn cùng nhìn về phía hắn, cái gì gọi là Sở kinh không vội một hai ngày? Sở kinh hiện tại rõ ràng là sớm tối nguy hiểm, cho dù tới sớm một khắc đồng hồ cũng là tốt a. Diệp Ly hiểu ý của Mặc Tu Nghiêu, cũng chỉ cười nhạt.

Trò chuyện một lúc, đám người Thanh Vân tiên sinh liền thúc giục Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu trở về nghỉ ngơi, ngay cả hai tiểu bao tử là Mặc Tiểu Bảo và Lãnh Quân Hàm cũng bị Thanh Vân tiên sinh xách đến thư phòng dạy học. Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cũng không khách sáo, từ biệt mọi người sau đó trở về sân viện của mình. Trong sân đã sớm có người làm và nha hoàn chuẩn bị trà bánh nước ấm. Những năm này mấy nha đầu bên cạnh Diệp Ly đều đã lập gia đình, có chốn trở về, chỉ còn một mình Thanh Sương không lập gia đình vẫn đi theo Diệp Ly, mặt khác, hai ma ma cũng theo hầu bên cạnh. Chẳng qua là, lúc Diệp Ly không có ở Ly thành thì họ sẽ đi chăm sóc cho Mặc Tiểu Bảo.

Vừa vào cửa, Thanh Sương đã dẫn đám nha hoàn tiến lên đón từ xa, hôm nay Thanh Sương hai mươi tuổi đã sớm không còn là tiểu nha đầu hoạt bát ngây ngô lúc trước. Nhìn thấy Diệp Ly, nàng không khỏi nở nụ cười, “Thanh Sương ra mắt Vương gia, Vương phi, chúc mừng Vương phi lại có tiểu thế tử.” Diệp Ly cười nhẹ với Thanh Sương, nàng đối với tiểu nha đầu được mình mua về từ nhỏ luôn có mấy phần thân cận hơn những người khác, cười nhạt nói: “Một năm này ta luôn không có ở đây, cực khổ cho ngươi rồi.” Thanh Sương cười nói: “Những chuyện này đều là việc nô tỳ phải làm, nào có cực khổ. Không biết nô tỳ đã tu luyện bao lâu mới được phúc phận đi theo Vương phi nữa. Nô tỳ đã cho người chuẩn bị nước ấm, mời Vương gia và Vương phi rửa mặt sau đó dùng chút cháo nóng, chắc mấy ngày nay người đã phải chịu cực nhiều rồi.”

Lời này của Thanh Sương cũng là lời thật lòng. Nàng từ một cô nhi lưu lạc đầu đường trở thành một trong những thị nữ bên người được Định Quốc Vương phi tín nhiệm nhất, Thanh Sương cảm thấy không gì may mắn hơn. Huống hồ, nàng không giống Thanh Ngọc, Thanh Loan, các nàng ấy chung quy vẫn có cha mẹ và người nhà, còn nàng chỉ là một cô nhi, ngay cả cha mẹ là ai cũng đã quên mất từ lâu. Vương phi vẫn luôn đối xử với nàng rất tốt, tuy nói là nha hoàn bên người Định Vương phi nhưng mà so với một số thiên kim nhà giàu trong Ly thành còn có thể diện hơn một chút. Thanh Sương chỉ cảm thấy cho dù cả đời không lập gia đình mà hầu hạ bên người Vương phi cũng rất đáng. Cho nên mấy năm này, Thanh Loan, Thanh Ngọc thậm chí là Thanh Hà cũng lần lượt xuất giá, Thanh Sương cũng có không ít người đến cầu hôn, nhưng nàng vẫn toàn tâm toàn ý hầu hạ Diệp Ly. Nàng là người đi theo Diệp Ly sớm nhất, cũng là người đi theo Diệp Ly lâu nhất.

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu rửa mặt rồi thay y phục một phen, lúc ra ngoài quả nhiên Thanh Sương đã chuẩn bị xong cháo nóng bổ dưỡng mà hai người thích. Mấy năm này, tuổi tác của Thanh Sương dần lớn lên, cách làm việc cùng dần dần trầm ổn chu đáo theo, không còn là nha đầu bộp chộp thỉnh thoảng lại quá phận lúc trước nữa. Vẫy tay cho mọi người lui, Diệp Ly vừa dùng bữa vừa rơi vào trầm tư. Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng nhíu mày hỏi: “A Ly đang suy nghĩ chuyện gì?”

Diệp Ly cười nói: “Không có gì, chẳng qua là đột nhiên nghĩ đến, chỉ chớp mắt thôi mà Thanh Sương đã hơn hai mươi rồi.” Đã nhiều năm như vậy, là nàng làm trễ nải hôn sự của Thanh Sương.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Nếu A Ly muốn chỉ hôn cho nàng ấy thì đợt một thời gian sau hãy nói đi.” Nha hoàn sau khi thành hôn thì không thể ở bên người hầu hạ nữa. Không phải Mặc Tu Nghiêu không nỡ bỏ

Thanh Sương, mà là mấy năm nay Thanh Sương hầu hạ A Ly hết sức chu đáo, A Ly vừa dùng quen, vừa tin tưởng được. Hôm nay A Ly có thai, là lúc phải cực kỳ cẩn thận, vẫn là đợi đến lúc hài tử ra đời rồi mới nói cũng không muộn.

Diệp Ly gật đầu nói: "Chung quy cũng phải hỏi ý tứ Thanh Sương một chút. Lúc trước Thanh Ngọc và Thanh Loan vẫn chỉ hôn cho người nhà Đại cữu mẫu, cũng coi như để các nàng đoàn viên với người trong nhà. Vốn là họ vì ta nên mới từ Vân Châu rời đến Sở kinh, hôm nay cuộc sống của Thanh Hà cũng coi như không tệ. Chỉ là, Thanh Sương từ nhỏ đến lớn vẫn luôn đi theo ta, cho nên khó tránh khỏi phí tâm hơn một chút."

Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ một chút, nói: "Đã như vậy, sau khi nàng ấy lập gia đình vẫn để lại bên người nàng đi. Nàng thấy A Cẩn thế nào?"

"A Cẩn?" Diệp Ly ngẩn ra, mặc dù A Cẩn từ nhỏ đã đi theo Mặc Tu Nghiêu, nhưng mà Diệp Ly thật sự chưa chung đụng với hắn. Sau khi lập gia đình với Mặc Tu Nghiêu không lâu, A Cẩn liền được Mặc Tu Nghiêu đưa ra ngoài làm việc, bình thường đều ở bên ngoài rất hiếm khi trở về. Hơn nữa, A Cẩn không giống Phượng Chi Dao hay Lãnh Hạo Vũ, cần nói thì mới nói, trầm mặc như vậy khiến người khác không khỏi cho rằng hắn là người câm, cho nên Diệp Ly cũng không quen thuộc hắn cho lắm.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: "A Cẩn là cháu của Mặc thúc, chỉ là tính tình của hắn không giống Mặc thúc chút nào. Người nhà của Mặc thúc và cha mẹ A Cẩn đều là vì Định Vương phủ mà chết, những năm này ta đưa hắn ra ngoài lịch lãm, cũng là hy vọng hắn có thể một mình đảm đương công việc, để Mặc thúc được yên long. Mặc dù không được như Phượng Tam, Lãnh Nhị nhưng cũng không coi là ủy khuất nha đầu kia."

Diệp Ly tự nhiên hiểu, mặc dù không quen A Cẩn nhưng mà Mặc thúc là hạng người gì Diệp Ly vẫn là biết, huống hồ, A Cẩn còn lớn lên từ nhỏ bên cạnh Mặc Tu Nghiêu. Hơn nữa, lấy tính tình Mặc Tu Nghiêu, chịu nói nhiều lời trong chuyện của Thanh Sương như vậy đã là cực kỳ khó có, nàng hơi cau mày nói: " Lúc trở lại ta sẽ hỏi Thanh Sương một chút, chẳng qua là A Cẩn quanh năm suốt tháng không ở Vương phủ, chưa hẳn Thanh Sương đã có tình ý với hắn…."

"Đợi khi con sinh ra thì chắc Sở kinh đã thu vào tay. Đến lúc đó, A Ly đi Sở kinh, còn ta đồng thời sẽ gọi A Cẩn trở về. Trước tiên ta sẽ nói chuyện này với Mặc thúc đã." Mặc Tu Nghiêu chuyên chú nhìn Diệp Ly, trầm giọng nói.

Nói đến đây, cánh tay đang dùng bữa của Diệp Ly liền ngừng lại.Mấy ngày nữa, Mặc Tu Nghiêu sẽ tiếp tục lên đường đến Hồng Nhạn quan. Diệp Ly có chút bất đắc dĩ khẽ vuốt vùng bụng phía dưới, cười khổ nói: "Bảo bảo quả thực tới có chút không đúng lúc." Trong mấy năm thái bình thì không thấy bảo bảo đến, hôm nay vừa náo loạn chưa tới nửa năm nàng đã mang thai.

Mặc Tu Nghiêu cũng có mấy phần bất mãn, ngẩng đầu đặt tay lên bụng nàng, trầm giọng nói: " Ầm ĩ giống hệt Mặc Tiểu Bảo!."

Diệp Ly không khỏi cười một tiến, không đúng sao? Giống hệt Mặc Tiểu Bảo, đều là nhân lúc náo nhiệt vội vã ra ngoài, thật hành hạ người ta mà.

"Ta sắp phải đi rồi, A Ly không luyến tiếc chút nào sao?" Mặc Tu Nghiêu có chút oán khí nói. Đáng tiếc A Ly mang thai, nếu không nhất định hắn sẽ mang A Ly cùng đi Hồng Nhạn quan, mặc dù hắn vẫn muốn ở lại phụng bồi A Ly hơn. Diệp Ly mỉm cười nhìn hắn hỏi: "Ta không nỡ thì Vương gia sẽ không đi sao?" Vài chục vạn tính

mạng Mặc gia quân, trên trăm vạn tính mạng dân chúng và quân phòng thủ Sở kinh cùng mấy năm Mặc Tu Nghiêu khổ tâm bài bố cùng tiến hành, nhiều chuyện như vậy, há lại chỉ vì một câu không nỡ mà có thể thay đổi. Huống hồ….Diệp Ly cười mà như không cười nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: " Chẳng lẽ Vương gia không cảm thấy chúng ta đã sống cùng nhau quá lâu rồi sao?" Từ lúc nàng mang thai Mặc Tiểu Bảo trở lại Tây Bắc, mấy năm này thời gian hai người bọn họ xa nhau lâu nhất chính là mấy ngày ở Biện thành nàng một mình rời doanh trại đi tính kế Chu Lăng.

"Chẳng lẽ A Ly đã bắt đầu ghét bỏ vi phu rồi sao?" Mặc Tu Nghiêu cả kinh thất sắc nói.

Diệp Ly lại cười nói: " Ghét bỏ thì không phải, chẳng qua là vẫn có câu nói….khoảng cách sinh ra mỹ, còn có tiểu biệt thắng tân hôn đó sao….Thỉnh thoảng tách ra cũng không phải chuyện gì xấu." Mặc Tu Nghiêu nhìn nàng nói: " Nhưng người ta cũng có câu, một ngày không thấy như cách ba thu đó sao. Còn chưa rời đi mà ta đã bắt đầu nhớ A Ly rồi."

Diệp Ly cười nói: " Vậy thì chàng nhanh trở lại đi, hoặc là, ta sinh con xong rồi sẽ tới tìm chàng?"

Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Bản vương nhất định sẽ nhanh chóng trở lại trước khi A Ly sinh bảo bảo."

"Được, ta chờ chàng." Diệp Ly cười yếu ớt nói.

Mặc Tu Nghiêu vươn tay ôm nàng vào trong long, thấp giọng nói:" A Ly, xin lỗi." Diệp Ly giật mình, nhẹ giọng cười nói: "Đây là thế nào?" Mặc Tu Nghiêu thở dài nói: " Nàng có thai nhưng Bản vương lại không thể ở bên cạnh nàng được."

Diệp Ly liếc mắt cười nói: “Đây là chuyện gì chứ? Không phải là vì chính sự sao, cũng không phải chàng nhàn rỗi nên chạy loạn khắp nơi?” Rời khỏi ngực Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly nhìn hắn nghiêm mặt nói: “ Ta mang thai, tất nhiên là hy vọng chàng có thể ở bên cạnh ta đến khi sinh hài tử ra. Nhưng mà, đã ngồi ở vị trí kia thì phải có nhiệm vụ mưu chính, nếu như chàng vì ta mà bỏ lại vài chục vạn đại quân, bỏ lại quân phòng thủ và dân chúng Sở kinh đang chờ chàng tới cứu, vậy thì chàng vẫn còn là Mặc Tu Nghiêu mà ta yêu sao?”

Nghe được lời này, ánh mắt Mặc Tu Nghiêu không khỏi sáng lên, “ A Ly…”

Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn vẻ mặt ý vị do tẫn của người nào đó, nàng quả thật không phải người luôn treo mấy lời yêu đương trên miệng, nhưng mà cũng không đến mức để hắn lộ ra bộ dáng vui mừng như vậy chứ? Điều này không khỏi khiến Diệp Ly thầm tự kiểm điểm, chẳng lẽ ngày thường mình thật sự lơ là hắn sao?

“Sớm trở lại nhé, ta và Tiểu Bảo sẽ rất nhớ chàng.” DIệp Ly nhẹ giọng nói.

Mặc Tu Nghiêu hài lòng múc thêm cho mình một chén cháo.

Sauk hi trở về, Mặc Tu Nghiêu chỉ nghỉ ngơi ba ngày sau đó chuẩn bị lên đường đến Hồng Nhạn quan. Lần này trở về, ngoại trừ mấy người trong Định Vương phủ ra thì đại đa số mọi người đều không biết tin tức Định Vương và Vương phi đã trở lại. Dĩ nhiên, cũng không có người nào biết tin tức Diệp Ly mang thai.

Bên ngoài Ly thành, Mặc Tu Nghiêu chỉ dẫn theo hai người Phượng Chi Diêu và Vân Đình, ba người quần áo nhẹ nhàng tiến về phía Hồng Nhạn Quan. Mặc dù Mặc Tu Nghiêu không đồng ý nhưng Diệp Ly vẫn theo Từ Thanh Trạch đi tiễn bọn họ, nhìn Diệp Ly khoác áo

choàng thật dày bước từ trên xe xuống, Mặc Tu Nghiêu không khỏi nhíu mày tiến lên giúp nàng khép chặt áo choàng một chút, nhẹ giọng nói: " Đã bảo nàng không phải ra tiễn rồi mà, hôm nay thời tiết lạnh lắm. Nhanh nhanh trở về đi thôi."

Diệp Ly gật đầu một cái, cười yếu ớt nói: "Ta biết rồi, đợi mọi người đi thì ta lập tức trở về. Trên chiến trường chàng hãy tự mình cẩn thận một chút." Nàng đương nhiên biết Mặc Tu Nghiêu thấy mình tới tiễn hắn thật ra trong lòng vô cùng vui vẻ, chẳng qua là lo lắng mình bị cảm lạnh mà thôi. Thân thể của nàng khỏe mạnh, cho dù mang thai nhưng cũng không bị giày vò chút nào.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, nhìn Diệp Ly không thôi, sau đó xoay người nói với Từ Thanh Trạch: "Ly thành và A Ly đều làm phiền mọi người."

Vẻ mặt Từ Thanh Trạch lãnh đạm, trước sau như một, gật đầu một cái bày tỏ đồng ý. Mặc dù Từ Thanh Trạch ít nói nhưng xưa nay chững trạc, chuyện hắn đã đáp ứng thì luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành, Mặc Tu Nghiêu cũng yên tâm một chút. Mặc dù biết dưới sự bảo vệ của người nhà và Định Vương phủ, Diệp Ly còn an toàn hơn mình ở trên chiến trường nhiều, nhưng mà không đặt nàng trong tầm nhìn, thì hắn luôn là có chút bất an trong lòng.

Cuối cùng nhìn Diệp Ly một cái, Mặc Tu Nghiêu cũng không dây dưa thêm nữa, lưu loát xoay người lên ngựa, thúc ngựa hướng chạy về nơi xa.

Nhìn thân ảnh của bọn họ biến mất trong tầm mắt, Thanh Sương nhẹ giọng nói: "Vương phi, bên ngoài rất lạnh, chúng ta sớm trở về đi thôi, tránh để cho Vương gia lo lắng."

Diệp Ly gật đầu một cái, nhẹ nhàng thở dài một tiếng nói: "Chúng ta trở về thôi."

Chương 321: Cha con gặp lại

Sau khi Mặc Tu Nghiêu đi khỏi, thì mỗi ngày sống của Diệp Ly liền trôi qua bình tĩnh vô cùng. Bởi vì mang thai, nên mọi người trong Định Vương phủ cũng không lấy chính sự tới quấy rầy nàng, toàn bộ từ trên xuống dưới trong cả phủ đều chăm sóc nàng thật cẩn thận, sợ bị lạnh, bị đói, bị mệt mỏi.

Đợi đến mấy ngày sau, khi tin tức Mặc Tu Nghiêu xuất hiện tại Hồng Nhạn quan được truyền ra thì cũng có không ít người âm thầm cảm thấy kỳ lạ, vì sao lại không nhìn thấy Vương phi vẫn luôn đi theo bên người Định Vương? Mà lúc này, mọi người từ trên xuống dưới trong Ly thành mới biết, thì ra Vương phi đã mang thai năm tháng rồi. Vì vậy, tất nhiên lại là một bữa ăn mừng vui sướng, chỉ còn có hơn một tháng nữa là bước sang năm mới, lúc ở bên ngoài vẫn còn trong chiến hỏa, thì dân chúng Tây Bắc lại yên vui, tự tại và tưng bừng còn hơn cả đón tết.

Mỗi ngày, Diệp Ly nhàn rỗi không có chuyện gì làm, liền dẫn mấy đứa bé đến ồn ào ở trước mặt Thanh Vân tiên sinh. Bây giờ, Mặc Tu Nghiêu không ở trong phủ, Diệp Ly lại mang thai, nên Từ nhị phu nhân liền dẫn Tần Tranh vào ở trong khách viện của Định Vương phủ. Thứ nhất, là vì mấy ngày nay, vô luận là Từ Hồng Vũ, Từ Hồng Ngạn hay Từ Thanh Trạch, thì cũng đều bận rộn đến chân không chạm đất, nên cũng không rảnh để về nhà. Thứ hai, là vì cũng có thể giải buồn cho Diệp Ly.

Ngày hôm đó, Diệp Ly và Thanh Vân tiên sinh đang đánh cờ, ba cái bánh bao nhỏ được Từ nhị phu nhân và Tần Tranh trông chừng chơi trên mặt đất được trải thảm dày ở bên cạnh. Trong lúc đánh cờ,

Thanh Vân tiên sinh và Diệp Ly trò chuyện về chuyện ở Tây Lăng. Thanh Vân tiên sinh nghe Diệp Ly nói chuyện của Mặc Tu Nghiêu ở Hoàng thành Tây Lăng xong, thì thở dài một tiếng, rồi nói: "Định Vương có hùng tài vĩ lược, tuệ mẫn trời sinh. Nếu cả đời đều trôi chảy thì tất nhiên sẽ là một thế hệ danh tướng trung thần lưu danh sử sách. Khi còn thiếu niên, lão phu thấy cháu rể thì liền cảm thấy hai đầu chân mày của người này có khí thế bức người, chính xác là lớn hơn cả Thế tử Định Vương lúc đó bảy phần. Người như vậy. . . Tĩnh, thì thiên hạ có thể được an bình. Động, thì thiên hạ thật sự có thể gặp rắc rối. Có thể nói, động hay tĩnh đều lôi đình, vui vẻ hay tức giận đều có thể tác động đến đại thế của thiên hạ. Nhưng hết lần này tới lần khác, Hoàng đế còn trẻ làm bậy, không bỏ qua cho Định Vương phủ, cho nên đã đúc thành sai lầm lớn. Hơn nữa, lại không biết, người như Định Vương, nếu không thể đẩy hắn ta vào chỗ chết trong một lần, thì chính là đã chôn cho mình một con đường chết."

Diệp Ly đặt một quân cờ xuống, hỏi Thanh Vân tiên sinh: "Lúc trước, ông ngoại đã dự đoán được sẽ có cục diện như hôm nay sao?"

Thanh Vân tiên sinh lắc lắc đầu, nói: "Lúc đó, Định Vương bị thương quá nặng, ngay cả lão phu cũng không thể dự đoán được hắn ta còn có thể khỏe lại. Có điều. . . Cho dù Định Vương không khỏe lại được, thì chỉ sợ cũng sẽ không tránh được kết cục cá chết lưới rách với Hoàng đế. Chỉ là. . . Sáu năm trước, khi lão phu vừa đến Tây Bắc nhìn thấy Định Vương, thì liền phát hiện, hắn ta rất khác với lúc còn thiếu niên."

Diệp Ly mỉm cười, nói: "Rất nhiều người đều nói, tính tình bây giờ của chàng ấy xác thực khác biệt rất lớn với hồi còn thiếu niên."

Thanh Vân tiên sinh lắc đầu, nói: "Không chỉ tính tình, mà còn cả sát ý không tiêu tan giữa hai đầu chân mày của hắn ta nữa. Tuy Định Vương phủ xuất hiện thế đại danh tướng lớp lớp, nhưng đều không

phải là người hiếu sát chân chính. Nhưng khi lão phu gặp lại Định Vương, thì lại thấy hai đầu chân mày có sát khí vẫn luôn chôn giấu mà không phát ra, trong đôi mắt chợt hiện lên ánh sáng thị huyết, rõ ràng là dấu hiệu của sát khí đại thịnh. Sau khi các cháu đi Tây Lăng, lão phu nhàn rỗi cũng đã bói một quẻ cho Định Vương, trên quẻ tượng cũng đằng đằng sát khí. Nên kết quả như thế cũng không tính ngoài ý muốn." Diệp Ly nói hơi xấu hổ: "Đều do Ly nhi không để ý trong một phút, nên mới có thể…" Thanh Vân tiên sinh khoát khoát tay, nói: "Chẳng lẽ ông ngoại lại là loại người cổ hủ như vậy sao? Cái gọi là quẻ tượng tướng mạo, cũng chỉ để tham khảo thêm mà thôi. Huống chi, người như Định Vương. . . Một khi đã hạ quyết tâm, thì sao có thể bị quẻ tượng gây khó khăn. Mấy đời Từ gia chúng ta đều tu sinh dưỡng tính, nhưng mấy trăm năm trước, trên tay Từ gia cũng dính không ít máu. Chỉ là, đến cùng thì, chém giết quá nhiều sẽ tổn hại đến tâm tính, ông ngoại chỉ lo Định Vương sẽ rơi vào ma chướng, không công hao tổn tuổi thọ mà thôi."

Diệp Ly gật đầu, "Làm phiền ông ngoại quan tâm, Ly nhi sẽ khuyên nhủ Tu Nghiêu thật tận tâm."

Thanh Vân tiên sinh đặt một quân cờ xuống, cười nói với Diệp Ly: "Tuy trên người Ly nhi cũng có khí sát phạt, nhưng tính tình trời sinh lại chính trực, ôn hòa, kết hợp với Định Vương, ngược lại vừa vặn hỗ trợ lẫn nhau. Trên đời này cũng chỉ có cháu mới có thể khuyên nhủ hắn ta được. Trái lại, Ly nhi thật sự tinh mắt hơn mẹ cháu nhiều." Nhắc tới đứa con gái đã mất sớm của mình, Thanh Vân tiên sinh cũng thương cảm vài phần. Đứa con gái duy nhất kia của mình, cái gì cũng tốt, nhưng chỉ có ánh mắt là hơi kém một chút, tính tình cũng không kiên cường bằng cháu gái. Năm đó, nếu biết trước sẽ có chuyện như vậy, thì ông cũng không nên để ý đến tâm ý của con gái, mà cứ gả con bé cho người ta, nói không chừng, bây giờ vẫn còn sống khỏe mạnh. Nhưng nếu như thế, thì chỉ sợ cũng sẽ không có đứa cháu gái đầy kiêu hãnh đã khiến cho người ta phải ca ngợi

trước mắt này rồi.

Thấy Thanh Vân tiên sinh không có tâm tình đánh cờ, Diệp Ly cũng thả quân cờ xuống theo, rồi lại cười nói: “Đang yên đang lành, sao ông ngoại lại nói đến chuyện này? Lại nhớ đến mẹ cháu ạ?”

Thanh Vân tiên sinh nhìn cháu gái, do dự một lát, rồi mới nói: “Vốn chuyện này, cậu cả cháu muốn đích thân nói cho cháu, nhưng bây giờ, nó cũng bận rộn vô cùng, lão đầu tử ông lại nhàn rỗi không có việc gì, nên liền nói cho cháu biết. Cha cháu. . . Đã đến Ly thành rồi.”

Cha. . . Diệp Ly hơi giật mình. Ngay lập tức liền nhớ tới người cha nhìn bề ngoài như nghiêm khắc, nhưng trong lòng lại yêu thương vợ con, hiếu kính trưởng bối vô cùng của mình ở đời trước. Trong nháy mắt, vốn rất nhiều hình ảnh cho rằng đã quên từ lâu liền xuất hiện liên tục trong đầu, rất nhiều hình ảnh rõ nét, dù đã qua nhiều năm, nhưng hầu như cũng không phai màu một chút. Thấy sắc mặt của cháu gái không tốt, đáy mắt Thanh Vân tiên sinh liền hiện lên một tia lo lắng, “Ly nhi?”

Diệp Ly phục hồi tinh thần lại, lắc đầu, mỉm cười nói: “Ly nhi không sao, lại khiến cho ông ngoại phải lo lắng rồi. Sao. . . Sao cha lại đến Ly thành ạ?” Chẳng trách trong phút chốc, Diệp Ly không nhớ ra Diệp Văn Hoa, vốn khi còn bé, lúc Từ thị vẫn còn sống, Diệp Ly vẫn luôn được Từ gia dạy dỗ, không có tình cảm sâu với người cha luôn khiến cho mẹ buồn này. Đợi đến sau khi đã có trí nhớ của kiếp trước, so sánh giữa hai người cha của đời trước và đời này, còn có những lời nói việc làm của Diệp Văn Hoa nữa, nên tình cảm với cha, vốn đã không còn lại bao nhiêu, cũng từ từ giảm dần theo thời gian. Đợi đến sau khi Diệp Văn Hoa dẫn đám người Diệp lão phu nhân về quê, thì theo thời gian trôi qua, Diệp Ly cũng có thói quen chỉ nhớ đến người cha ở kiếp trước thôi, ngược lại cũng dần dần ném người cha của kiếp này ra sau đầu.

Thanh Vân tiên sinh mỉm cười nói: “Diệp gia ở vùng đất Tây Nam xa xôi, khi đại quân Tây Lăng Đông chinh thì nơi đứng đầu sóng ngọn gió chính là chỗ đó. Con người của cha cháu, không nói tới nhân phẩm như thế nào, nhưng suy cho cùng thì cũng có nhiều kiến thức hơn dân chúng bình thường một chút, nên đã dẫn già trẻ trong nhà đi khỏi đó trước. Hiện nay, đã đến Tây Bắc được hơn một tháng rồi. Theo ý của Đại ca cháu, thì cứ sắp xếp cho bọn họ ổn thỏa là được, không cần báo cho cháu biết. Nhưng đến cùng thì hắn ta cũng là cha cháu, huống chi, chúng ta sắp xếp cho hắn ta ổn thỏa cũng chưa chắc sẽ chịu an phận thủ thường mà ở trong thành. Nếu ra bên ngoài nói lung tung gì đó, thì cũng sẽ gây trở ngại cho thanh danh của cháu và Định Vương. Mấy ngày trước không biết các cháu trở về thì cũng thôi. Nhưng mấy hôm nay nghe được tin tức cháu trở về, thì đã đến cầu kiến hai lần rồi. Lúc trước, Thanh Trạch nói cháu vừa mới về, tinh thần mệt mỏi, để ngăn cản lại, nhưng nếu cứ không gặp bọn họ, thì chỉ sợ sẽ náo loạn lên.”

Diệp Ly hơi nhíu mày, trầm tư một lát, rồi mới mỉm cười nói: “Cũng không phải chuyện lớn gì, Ly nhi đã rõ, lát nữa liền gặp bọn họ là được.”

Tần Tranh đang ngồi bên cạnh trêu chọc mấy bánh bao nhỏ chơi, liền ngẩng đầu lên, nói: “Ly nhi, Diệp Thượng thư. . . Diệp lão gia kia thì cũng thôi, chỉ là, Diệp lão phu nhân và Diệp Vương thị kia, còn có Diệp Dung kia nữa, trăm triệu lần muội đừng khách khí với bọn họ.” Diệp Ly nhướng mày, cười nói: “Sao vậy? Tranh nhi đã gặp bọn họ rồi hả?” Tần Tranh gật đầu, nói: “Chứ còn gì nữa, Diệp Dung kia, năm nay cũng đã mười mấy tuổi rồi, nhưng lại bị Diệp Vương thị sủng đến nỗi không ra thể thống gì. Vừa tới Ly thành vẫn chưa tới một tháng mà đã dám đánh nhau với cháu út của Nguyên lão tướng quân rồi. Nếu như thế thì cũng thôi đi, đằng này, đánh không lại người ta mà còn gióng trống khua chiêng kêu la cái gì mà tỷ tỷ của

hắn ta là Vương phi. Người nhà của Nguyên lão tướng quân cũng xem như hiểu chuyện, cho nên mới không truyền chuyện này ra ngoài. Nhưng lúc ấy, mấy đứa bé có mặt ở đó đều chế giễu, nên cũng có người tới nói với nhà chúng ta. Còn có Diệp lão phu nhân kia nữa, một bó tuổi to rồi, mà còn đi bốn phía, kết giao với các phu nhân trong thành, còn lấy thân phận của muội khoe khoang ngoài sáng trong tối với người ta." Mấy năm nay, Tần Tranh đi theo Từ nhị phu nhân quản gia, nên tính tình cũng linh động hơn khi còn trong khuê phòng không ít. Nói đến Diệp gia, cũng không chút khách khí nào. Hiển nhiên, không có hảo cảm gì với người của Diệp gia.

"Muội đã biết." Diệp Ly gật đầu, cười nói, "Bọn họ an phận ở Ly thành, thì tất nhiên cũng không có ai có thể ức hiếp bọn họ. Nếu trong tộc có người có năng lực vươn lên, thì tất nhiên, trong tương lai cũng có thể có tiền đồ. Nhưng nếu còn muốn gây rối gì, thì muội cũng không phải Bồ Tát sống được thờ trong miếu. Cha và bà nội có quan hệ huyết thống với muội, còn những người khác thì chẳng có quan hệ gì."

Lúc này, Tần Tranh mới yên tâm: "Trong lòng muội có tính toán thì tốt rồi, lại nói tiếp, Diệp gia cũng được xem như đã từng hiển hách một thời, sao lại không hiểu biết gì như vậy chứ? Phá hoại thanh danh của muội thì có lợi gì cho bọn họ?" Từ nhị phu nhân nhíu mày, nói: "Dù sao cũng chỉ là mấy người có ánh mắt thiển cận thích ỷ thế hiếp người thôi. Chỉ có điều, trong Ly thành này, chỉ sợ người có khả năng mua trướng của bọn họ cũng không nhiều." Trong Ly thành cũng không tính là rộng lớn này, người có sức ảnh hưởng chính thức đều là tâm phúc của Định Vương phủ, nên tất nhiên đều biết rõ Vương gia và Vương phi có thái độ gì với Diệp gia. Tối đa cũng chỉ hù dọa một vài người ngoài không biết rõ chi tiết mà thôi.

"Vương phi, Diệp. . . Diệp lão gia dẫn người nhà đến cầu kiến." Ngoài cửa, Mặc tổng quản bẩm báo, bởi vì bây giờ Diệp Văn Hoa chỉ

là một người không có công danh sự nghiệp gì, nên trong phút chốc, Mặc tổng quản cũng băng khoăn không biết xưng hô ra sao.

Tần Tranh cười nói: “Thật sự là nhắc Tào Tháo, thì Tào Tháo đến, đây không phải đã tới rồi sao?”

Diệp Ly đứng lên, cười nói: “Cháu đi ra gặp bọn họ.” Thanh Vân tiên sinh nói: “Bây giờ cháu bất tiện, cần gì phải đi ra tiền thính làm gì? Cứ trực tiếp để bọn họ đến đây, vừa lúc cũng để lão phu gặp người cha này của cháu.”

“Ông ngoại, ông cần gì phải phí tinh thần như vậy?” Năm đó, ông gả đứa con gái yêu quý duy nhất cho Diệp Văn Hoa có xuất thân cũng xem như bần hàn, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy. Nói không đau lòng thì ai cũng không tin, nên ai lại chịu để cho lão nhân gia gặp lại đứa con rể này để vô duyên vô cớ khiến cho thân thể bị chọc tức chứ?

Thanh Vân tiên sinh lắc đầu, nói: “Không sao, lão phu cũng muốn xem xem hắn ta còn muốn nói gì.” Diệp Ly bất đắc dĩ, chỉ đành lại kêu Mặc tổng quản mời mấy người đó tới đây. Tần Tranh không muốn gặp mấy người khiến cho mình bực mình này, nên liền dắt Lãnh Quân Hàm và Từ Tri Duệ vào phòng trong.

Không lâu sau, Mặc tổng quản liền dẫn người tới. Cũng không phải chỉ có mỗi Diệp Văn Hoa, mà còn có năm, sáu người nữa, trong đó còn có cả Diệp lão phu nhân và Diệp Vương thị.

“Bà nội, cha.” Thần sắc Diệp Ly nhìn mọi người trước mắt đầy lạnh nhạt. Tính ra, cũng đã sáu, bảy năm, Diệp Ly chưa từng từng gặp Diệp Văn Hoa rồi, so với sáu, bảy năm trước, Diệp Văn Hoa già đi rất nhiều, trên gương mặt còn có thể xưng là anh tuấn nho nhã ngày xưa đã xuất hiện thêm rất nhiều nếp nhăn, tóc cũng đã thành hoa

râm, trong ánh mắt càng mang theo sự ảm đạm và suy sụp. Nhìn thấy Diệp Ly thì thần sắc trên mặt càng phức tạp không rõ, khóe miệng giật giật nhưng vẫn không nói được lời nào.

So với Diệp Văn Hoa, thì Diệp lão phu nhân và Diệp Vương thị tốt hơn nhiều, năm nay, Diệp lão phu nhân cũng đã gần bảy mươi, nhưng vừa nhìn liền thấy vẫn mặc một thân trang phục ung dung, cao quý như mấy năm trước, giống như vẫn còn là vị lão phu nhân sống an nhàn sung sướng trong phủ Thượng thư năm đó. Diệp Vương thị thì già nua và phát phúc hơn năm đó một chút, nhưng cũng mặc một thân trang phục phú quý, chỉ có điều, trong ánh mắt càng biểu lộ ra ngoài nhiều thêm mấy phần khôn khéo và cay nghiệt, so với bộ dáng luôn giả trang thành phu nhân hiền lành thì lại thấy hơi khác lạ. Đứng bên người Diệp Vương thị là một thanh niên khoảng mười tám, mười chín tuổi, hai đầu lông mày lờ mờ có một chút bộ dáng tuấn mỹ của Diệp Văn Hoa, nhưng đáng tiếc, cả người lại mập mạp, béo tròn, ánh mắt không có ánh sáng, cả người cũng không có sự điềm đạm, văn nhã và trang nghiêm của người đọc sách. Thật giống như mấy thiếu gia nhà giàu không có học vấn mà Diệp Ly nhìn thấy trong mấy chương trình truyền hình không có chất dinh dưỡng gì ở đời trước. Diệp Ly thật sự cảm thấy hơi kỳ quái, Diệp Vương thị đã làm như thế nào mà dạy dỗ Diệp Dung hơi ương ngạnh nhưng ít nhất vẫn còn có mấy phần tướng mạo lúc trước thành một tên ngu ngốc tai to mặt lớn như hôm nay vậy?

Đứng ở phía sau bọn họ là một cô gái trẻ có mấy phần giống Diệp Lâm, còn nam tử kia, thì Diệp Ly lại không biết.

“Con rể. . . Bái kiến nhạc phụ đại nhân.” Vừa nhìn thấy Thanh Vân tiên sinh ngồi trên ghế cao nhất, sắc mặt Diệp Văn Hoa lại hơi đổi đổi, liền vội vàng bước lên, cúi người, bái thật sâu, nói.

Thanh Vân tiên sinh thong thả đặt chiếc tách sứ Thanh Hoa trong tay

xuống, giương mắt, mỉm cười, nói: “Đây không phải Diệp thượng thư sao, từ lúc lão phu ở Vân Châu đã nghe nói Diệp thượng thư cưới một người vợ hiền, hơn nữa, lại là cha vợ của Tiên hoàng, cái tiếng “nhạc phụ đại nhân” này, lão phu không dám nhận.” Thanh Vân tiên sinh có đức cao vọng trọng, nên tất nhiên, tu dưỡng cũng không phải người thường có thể so sánh được. Nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên, Diệp Ly nghe thấy ông ngoại mở miệng ép buộc người khác như thế, có thể thấy được ông ngoại đã cực kỳ bất mãn với Diệp Văn Hoa từ lâu rồi. Trước kia không gặp được thì cũng thôi, nhưng hôm nay gặp được, thì tất nhiên cũng không cần nhẫn nhịn nữa. Khó trách lúc trước cậu cả còn nói, nếu ông ngoại nghe nói những việc làm của Diệp gia sớm, thì chỉ sợ đã muốn vọt tới kinh thành đánh Diệp Văn Hoa một trận. Khi đó, nàng còn không tin vạn phần, cảm thấy, một học giả uyên thâm đương thời như ông ngoại sẽ không làm như vậy. Nhưng lúc này, nhìn thần sắc của ông ngoại, thì Diệp Ly cũng biết, cho dù vị học giả uyên thâm này có tu dưỡng tốt đến cỡ nào, thì cũng biết tức giận.

Gương mặt Diệp Văn Hoa đỏ lên, thần sắc hơi xấu hổ, lại ấp úng không nói ra lời. Lúc trước, đúng là sau khi kết hôn chưa được nửa năm, thì ông đã nạp thiếp, thậm chí, trưởng nữ, thứ nữ cũng không phải do chính thất sinh ra. Sau này lại càng sủng hạnh Vương thị, mà lạnh nhạt người vợ kết tóc. Cho nên, Từ thị mới buồn bực ưu sầu mà chết. Hơn nữa, qua nhiều năm như vậy, từ lâu, ông đã rõ ràng tính tình và các việc làm của Vương thị, những điều đó cũng không có một điều nào có thể xưng tụng bằng hai chữ “vợ hiền” này. Càng nghĩ, Diệp Văn Hoa càng thấy xấu hổ đỏ mặt tới tận mang tai, chân tay luống cuống.

“Thông gia, đến cùng thì chúng ta đều là người một nhà, cần gì phải như vậy chứ? Hoa nhi đã biết sai rồi.” Thấy con trai bị bẽ mặt, Diệp lão phu nhân vội vàng bày ra bộ dáng tươi cười, nói với Thanh Vân tiên sinh.

Thanh Vân tiên sinh nhướng mày, “Thông gia? Vương gia mới là thông gia của Diệp gia, Từ gia ta thật sự không nhận nổi đâu.” Lão thái bà này cho rằng ông không biết Diệp Văn Hoa vắng vẻ con gái của ông vào lúc trước cũng có bà ta tác quái ở trong đó sao?

Vẻ mặt tươi cười của Diệp lão phu nhân cứng đờ, cười ngượng ngùng nói: “Sao lại như vậy chứ? Mẹ của Ly nhi vĩnh viễn là con dâu trưởng của Diệp gia mà. Ly nhi, mau tới đây để bà nhìn xem, nhiều năm không gặp, khiến cho bà nhớ đến chết rồi.” Nói xong, Diệp lão phu nhân còn lau nước mắt, nhìn Diệp Ly với vẻ mặt yêu thương. Nhưng đáng tiếc, Diệp Ly lại không như bà ta mong muốn, chỉ mỉm cười nói: “Đã làm phiền bà nội nhớ thương rồi, cháu đang mang thai, không thể đứng dậy hành lễ với bà nội. Mời bà nội và cha ngồi.”

Đụng phải cái đinh mềm, Diệp lão phu nhân chỉ phải ngượng ngùng đi qua một bên, ngồi xuống. Diệp Văn Hoa nhìn nhìn thần sắc lạnh nhạt của Thanh Vân tiên sinh, lại không dám ngồi xuống, chỉ đành phải đứng tại bên người Diệp lão phu nhân.

Mấy người khác cũng biết rõ thân phận đặc biệt của Thanh Vân tiên sinh, nên ngay cả Vương thị có không cam lòng, thì cũng đành phải đứng theo quy củ.

Chỉ là, Diệp Dung lại một kẻ không có ánh mắt, mấy năm trước còn đọc mấy quyển sách, cũng học được một chút, nhưng trong mấy năm nay đi theo Diệp thượng thư về quê, mấy quyển sách đọc được trước kia cũng đã trả lại cho thầy. Có Diệp lão phu nhân và Diệp Vương thị che chở, Diệp Văn Hoa cũng không dạy dỗ hắn được, cho nên, đã dưỡng thành tính tình coi trời bằng vung của hắn. Vừa đến Ly thành chưa đến một tháng đã dám đánh nhau với cháu trai của nhà lão tướng quân lớn tuổi nhất trong Mặc gia quân. Nên tất nhiên lúc này cũng sẽ không chịu ngoan ngoãn đứng yên. Nhìn nhìn mấy

cái ghế trống bên cạnh, đôi mắt Diệp Dung xoay tròn một vòng, rồi đi đến ngồi xuống một cái trong đó, hơn nữa, vẫn không quên nói: “Cha mẹ, Lục tỷ, mọi người đều đứng đó làm gì, nhanh ngồi xuống đi.”

Ngay lập tức, Diệp Văn Hoa tức giận đến xanh mặt, Thanh Vân tiên sinh lại nói một cách thản nhiên: “Ngược lại, cách giáo dưỡng của Diệp gia thật tốt.”

Diệp Dung chỉ cho rằng Thanh Vân tiên sinh đang khen hắn, nên liền cười đắc ý, nói: “Tất nhiên, mẹ của ta, vừa nhìn. . . .”

“Nghiệt súc! Con còn không đứng lên cho cha!” Diệp Văn Hoa tức giận đến phát run, chỉ cảm thấy cả đời này chưa bao giờ mất mặt như vậy, ngay cả khi Từ Hồng Ngạn vạch tội hắn không biết cách dạy dỗ con gái vào năm đó, thì cũng không cảm thấy da mặt nóng lên như vậy.

Diệp Dung sững sờ, nhưng cũng không nghe theo: “Vì sao con không thể ngồi? Đây không phải là nhà của Tam tỷ sao, chúng ta đợi lâu như vậy cũng mệt chết đi được. Con không đứng dậy nổi!”

“Con. . . Con. . .” Cả người Diệp Văn Hoa phát run, chỉ vào Diệp Dung, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống. Diệp Ly cười khẽ một tiếng, nói: “Mà thôi, đã mệt mỏi thì ngồi xuống đi. Cha, Vương phu nhân, Lục muội, còn có vị công tử này, cũng ngồi đi.”

Diệp Văn Hoa nhìn nhìn Thanh Vân tiên sinh, chỉ nghe Thanh Vân tiên sinh “Hừ” lạnh một tiếng, nói: “Ngồi đi.” Lúc này mới cẩn thận ngồi xuống phía dưới Diệp lão phu nhân, Vương thị nhìn nhìn con trai, rồi vẫn đi đến ngồi xuống phía dưới Diệp Dung. Diệp Lâm lại cẩn thận từng li từng tí nắm tay nam tử thanh niên kia, chọn vị trí cuối rồi ngồi xuống.

Từ nhị phu nhân ngồi uống trà ở bên cạnh hơi nhăn mày, nhưng cũng không nói gì. Mặc dù Từ gia không giữ lễ giáo một cách nghiêm khắc, nhưng quy củ nên có vẫn đều đã khắc đến trong xương. Cái cách ngồi này của Diệp gia, theo Từ nhị phu nhân thấy, thì quả thật quá vô lễ.

“Mẹ, bọn họ là ai, vì sao bọn họ không hành lễ với ông cố và mẹ ạ?” Mặc Tiểu Bảo dựa vào bên chân Diệp Ly nháy đôi mắt to đen nhánh, hỏi với giọng đầy thanh thúy.

Diệp Ly vỗ nhẹ lên đầu nhỏ của con trai, mỉm cười nói: “Đây là bà cố ngoại của con, đây là ông ngoại của con. Thần nhi đi đến hành lễ chào đi.”

Mặc Tiểu Bảo nhìn nhìn Diệp Văn Hoa và Diệp lão phu nhân, rốt cuộc vẫn đành phải đứng dậy, đi đến trước mặt hai người, kêu một tiếng “Bà cố ngoại, ông ngoại.”

Vốn Diệp lão phu nhân còn nở nụ cười từ ái vươn tay ra, muốn đỡ Mặc Tiểu Bảo dạy khi bé quỳ xuống hành lễ để biểu hiện yêu thương một phen, nhưng lại không nghĩ tới, Mặc Tiểu Bảo chỉ đứng ở trước mặt, nhàn nhạt kêu một tiếng rồi xong. Vì vậy, động tác đang vươn tay cúi người liền trở nên hơi buồn cười và xấu hổ. Nhưng ngược lại, Diệp Văn Hoa lại không để ý, mà lại đang nhìn đứa bé tuấn mỹ mới sáu, bảy tuổi trước mắt đầy chăm chú, thấy giữa hai đầu lông mày lờ mờ có vài phần giống bóng dáng của người vợ đã kết tóc năm đó, liền không nhịn được muốn vươn tay sờ đầu nhỏ của bé, “Cháu. . . Cháu ngoan, cháu là Ngự Thần đúng không?”

Mặc Tiểu Bảo lui về phía sau nửa bước, nhìn thoáng qua ông ngoại đang nhìn mình chằm chằm một cách đầy tò mò, nói rất nghiêm túc: “Ông ngoại, không thể sờ đầu của cháu.” Diệp Văn Hoa khẽ giật mình, không nhịn được liền hỏi: “Vì sao?”

Mặc Tiểu Bảo nói đầy nghiêm túc: “Con trai đầu, con gái eo, chỉ có thể nhìn, không thể sờ.” Dứt lời liền xoay người chạy về bên người Thanh Vân tiên sinh. Thanh Vân tiên sinh yêu thương ôm cháu cố ngoại vào lòng, mỉm cười sờ lên đầu nhỏ của nó, nói: “Chỉ có thể nhìn, không thể sờ sao? Ừ? Ai nói cho cháu mấy thứ linh tinh này?”

“Hàn Minh Tích!” Mặc Tiểu Bảo bán Hàn Minh Tích đi không chút do dự, hoàn toàn không nghĩ đến, trong ngày thường, Hàn Minh Tích cống hiến cho bé bao nhiêu đồ ăn ngon, đồ chơi tốt.

Mặc Tiểu Bảo dựa vào trên chân Thanh Vân tiên sinh, tò mò đánh giá mấy người kỳ quái trước mắt. Bà cố ngoại gì đó thì bé tuyệt đối không thích, ông ngoại cũng không đẹp trai như ông cậu cả và ông cậu hai. Còn cái tên mập mạp kia. . . Cũng là cậu của bé sao? Thật sự quá xấu rồi! Mặc Tiểu Bảo che mắt trốn vào trong lòng Thanh Vân tiên sinh, không muốn lại nhìn thằng ngốc béo núc ních, hết sờ đông lại sờ tây kia nữa. Dùng lời nói của Hàn Minh Tích chính là, quả thật động tác và thần sắc kia quá thô tục rồi, nhìn nhiều sẽ gây tổn thương cho mắt. Từ nhỏ đã có yêu cầu cực cao với thẩm mỹ, Mặc Tiểu Bảo biểu thị, tên béo ú thô tục này thật sự đã khiêu chiến giới hạn thẩm mỹ của bé quá rồi. Còn xấu xí hơn cả tên ăn mày dưới chân cầu ở thành Bắc nữa! Tuyệt đối không thể thừa nhận hắn ta là cậu của bé!

“Bái kiến Đại tiên sinh, bái kiến Nhị tiên sinh. Bái kiến Đại công tử, Nhị công tử.” Ngoài cửa vang lên tiếng chào thanh thúy của thị nữ. Nhưng Diệp Ly lại vui vẻ, hóa ra Đại ca đã về rồi sao?

Từ Hồng Vũ và Từ Hồng Ngạn dẫn Từ Thanh Trần và Từ Thanh Trạch đi vào.

“Cậu cả!” Đôi mắt của Mặc Tiểu Bảo sáng ngời, tuột xuống khỏi lòng

Thanh Vân tiên sinh, vui mừng phóng tới Từ Thanh Trần đang đi vào theo ở phía sau, “Cậu cả, Ngự Thần rất nhớ cậu…” Từ Thanh Trần cười khẽ một tiếng, cúi người bế bé lên, cười nói: “A? Thật sự nhớ cậu cả đến như vậy sao?”

Đôi mắt Mặc Tiểu Bảo càng sáng hơn, nhìn tuấn nhan đã hơn ba mươi mà vẫn tuấn mỹ xuất trần như không nhiễm hồng trần của Từ Thanh Trần, gật đầu liên tục. Vừa mới gặp được một nam nhân xấu xí, thô tục, bé cần gấp một dung nhan tuấn mỹ như cậu cả để an ủi thẩm mỹ quan lung lay sắp đổ của bé.

“Ngự Thần thích cậu cả nhất!” Cho nên mới nói, cậu cả mới thật sự là mỹ nam tử, Phụ vương gì đó quả thật quá tàn bạo rồi. Thật muốn sờ sờ a. . . Mặc Tiểu Bảo nuốt nước miếng. Cho nên mới nói, vẫn là Hàn Minh Tích tốt hơn, có thể tùy tiện sờ sờ. Cậu cả thật lợi hại, chỉ có thể nhìn. . . .

Nhìn thấy tia sáng không thua gì Hàn Minh Tích lóe lên trong đôi mắt to của con trai, Diệp Ly không nhịn được mà che mặt. Tu Nghiêu nói không sai chút nào, thật sự không nên để Tiểu Bảo gặp mặt Hàn Minh Tích thường xuyên mà. Nhưng Diệp Ly đã quên, Mặc Tiểu Bảo háo sắc là trời sinh, vốn bé nhìn thấy Hàn Minh Tích đẹp trai, nên mới thân cận với hắn ta, mà không phải sau khi thân cận với Hàn Minh Tích, thì mới bắt đầu yêu thích sắc đẹp. Không may cho công tử Phong Nguyệt, nằm mà cũng trúng đạn.

Chương 322: Diệp gia và Từ gia

Thịnh Thế Đích Phi – Chương 322

BYON DECEMBER 10, 2015

Diệp gia và Từ gia

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

“Cha.”

“Ông nội.”

Bốn người Từ Hồng Vũ trước sau hành lễ với Thanh Vân tiên sinh. Thanh Vân tiên sinh nhìn con cháu trước mắt, còn có cháu cố nhỏ đang được Từ Thanh Trần ôm trong lòng, lửa giận do bị Diệp Văn Hoa kích thích cũng tiêu tán theo thời gian, gật đầu nói: “Đều ngồi xuống nói chuyện đi. Trần nhi về lúc nào vậy?” Từ Thanh Trần cười nói: “Thưa ông nội, vừa về ạ. Đang định đến thỉnh an ông nội, nhưng nghe nói có khách đến, nên cha, Nhị thúc và Nhị đệ liền đi cùng.”

Thanh Vân tiên sinh gật đầu cười nói: “Cháu đi đường vất vả rồi, trở về nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Bởi vì mọi người của Diệp gia đang ngồi, nên đám người Từ Hồng Vũ đến liền khiến cho vị trí chỗ ngồi thành ra hơi lúng túng khó xử. Diệp lão phu nhân ỷ vào tuổi cao, nên tất nhiên sẽ không nhường chỗ cho ai. May mắn là, Diệp Văn Hoa lăn lộn trong quan trường mấy chục năm nên cũng không phải thật sự không hiểu chuyện, liền vội vàng đứng dậy nhường chỗ cho Từ Hồng Vũ. Diệp Vương thị, Diệp Lâm và nam tử thanh niên kia đang ngồi ở bên kia cũng đứng lên theo. Chỉ có Diệp Dung thật sự là một tên không hiểu chuyện cực kỳ, thấy cha mẹ của mình ở xung quanh đứng lên, nhưng chính mình lại không chịu đứng dậy, khiến cho Diệp Văn Hoa tức giận đến nỗi sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Từ Hồng Vũ cũng không để ý đến sắc mặt Diệp Văn Hoa, chỉ tươi cười chân thành nhìn Diệp Dung, nói: “Giáo dưỡng của Diệp gia thật tốt!”

Hai lần liên tục được người ta khen cùng một câu, Diệp Dung càng trở nên đắc ý phi thường, cũng không hiểu vì sao sắc mặt của cha hắn lại tệ như vậy. Tuy Diệp lão phu nhân cũng hiểu không ổn, nhưng qua nhiều năm như vậy, Diệp gia chỉ có Diệp Dung là nam đinh duy nhất, nên tất nhiên được yêu thương cực kỳ. Nếu nói, vào mấy năm trước, Diệp lão phu nhân vẫn còn ý niệm rằng con trai còn có thể sinh cháu trai nữa, nhưng trải qua mấy năm nay mà vẫn luôn không có tin tức gì, thì tâm tư này cũng trở nên phai nhạt theo thời gian. Chỉ nghĩ rằng, nơi này là phủ đệ của cháu gái mình, nên chắc cũng không sao mà thôi.

Diệp Ly nhìn thần sắc của mọi người trong Diệp gia, trong lòng đành phải lắc đầu bất đắc dĩ. Tuy quả thật, nàng có vài khúc mắc với Diệp gia, nhưng thật sự cũng không phải là người thích bỏ đá xuống giếng. Nếu Diệp Văn Hoa dạy dỗ Diệp Dung thành tài, thì ở Tây Bắc cũng chưa chắc không thể có một chút tiền đồ. Nhưng chỉ tiếc, bộ

dáng này của Diệp gia lại thật sự khiến cho người ta thất vọng mười phần. Tuy Diệp Ly sẽ không ra tay với Diệp gia, nhưng cũng không có nghĩa nàng sẽ có lòng dạ Thánh Mẫu nâng đỡ một đám thân thích mà căn bản không biết tự tiến bộ, chỉ sợ đến lúc đó lại vô duyên vô cớ bôi nhọ Định Vương phủ.

Từ Thanh Trần đặt Mặc Tiểu Bảo lên đùi chơi đùa, vừa mỉm cười hỏi Diệp Văn Hoa: “Diệp lão gia đến Ly thành từ khi nào vậy?”

Nụ cười trên mặt của Diệp Văn Hoa trở nên hơi gượng gạo, lúc trước, khi gặp mặt, Từ Thanh Trần cũng cho chút mặt mũi mà gọi ông một tiếng “Dượng”, nhưng hôm nay, ngay cả chút công phu trên mặt mũi mà cũng không muốn làm. Từ thị mất sớm cũng không để lại nam đinh nào cho Diệp gia, dưới gối chỉ có mỗi một đứa con gái Diệp Ly này. Mà hiện nay, Diệp Ly cũng đã xuất giá từ lâu rồi, nên Từ gia không nhận cái thông gia Diệp gia này thì cũng không có gì đáng trách cả.

“Đã tới được hơn một tháng rồi.” Diệp Văn Hoa gượng cười nói.

Từ Thanh Trần gật đầu: “Trong khoảng thời gian này, Ly nhi và Định Vương xuất chinh bên ngoài, ta cũng ở Hồng Nhạn quan xa xôi, cha và Nhị thúc thì có công vụ bề bộn, nên nếu có chỗ nào không tiếp đón Diệp lão gia được chu đáo, thì cũng mong được tha thứ.” Diệp Văn Hoa nào dám trách cứ hai người Từ Hồng Vũ không tiếp đón chu đáo, ở trước mặt Từ Hồng Vũ, cho dù chức quan của Diệp Văn Hoa lên đến Thượng thư, thì nhiều khi cũng cảm thấy không ngẩng đầu lên được. Với Từ Hồng Ngạn thì tuy không nghiêm trọng như vậy, nhưng cũng vẫn có mấy phần giống như tự ti mặc cảm trời sinh. Cho nên, lúc trước ở Sở kinh nhiều năm như vậy, tuy quan chức, quyền thế của Từ Hồng Ngạn không bằng Diệp Văn Hoa vừa là Thượng thư lại là cha của Chiêu nghi, nhưng Diệp Văn Hoa cũng chưa bao giờ tự cao tự đại ở trước mặt Từ Hồng Ngạn. Cũng chính

bởi vì như vậy, nên Diệp Văn Hoa vẫn luôn không thích Từ gia, không có một nam nhân có chí khí nào lại thích vĩnh viễn thấp hơn một đầu ở trước mặt nhà vợ cả. Chỉ tiếc, hiện tại, Diệp Văn Hoa ở trước mặt Từ gia đã không chỉ thấp hơn một đầu.

Diệp lão phu nhân mỉm cười giành nói trước Diệp Văn Hoa: “Sao lại như vậy chứ? Chúng ta đều là người trong nhà, cho dù chịu chút thiệt thòi thì cũng chẳng đáng gì. Ly nhi cũng hiếu thuận, nên tất nhiên sẽ không đối xử lạnh nhạt với người trong nhà.”

Từ Thanh Trần nhíu mày, nở nụ cười lạnh nhạt liếc nhìn Diệp lão phu nhân, có nghĩa là. . . Vẫn cảm thấy bị đối xử lạnh nhạt sao?

Từ Hồng Vũ hỏi: “Sau này, Diệp gia có tính toán gì không?”

Diệp Văn Hoa định nói “Xin Đại ca làm chủ”, nhưng lời nói còn chưa ra khỏi miệng thì đã nghe Diệp lão phu nhân mỉm cười, vừa nhìn Diệp Ly, vừa nói: “Trước kia, Ly nhi không ở nhà thì cũng thôi. Nhưng bây giờ, Ly nhi đã mang thai được mấy tháng, mà Định Vương lại không ở bên cạnh, nên tất nhiên chúng ta phải ở trong phủ để chăm sóc Ly nhi rồi.” Từ nhị phu nhân ngồi bên cạnh nghe vậy, liền tức đến hóa cười, nói một cách lạnh nhạt: “Chẳng lẽ Diệp lão phu nhân đều xem chúng ta là bày trí rồi hả?”

“Phu nhân.” Từ Hồng Ngạn khẽ ngăn cản lửa giận của Từ nhị phu nhân lại, so đo với một gia đình như vậy lại thành ra đánh mất thân phận vô duyên vô cớ.

Từ nhị phu nhân cũng do bị trình độ da mặt dày của Diệp lão phu nhân chọc tức, nghe trượng phu nhắc nhở, thì tất nhiên cũng liền đè lửa giận xuống, nhìn lướt qua Diệp lão phu nhân một cách đầy khinh thường, rồi không nói gì nữa, nếu mẹ ruột Ly nhi còn sống mà đến Vương phủ chăm sóc con gái, thì tự nhiên không có gì, nhưng dẫn

theo kế thất là tiểu thiếp phù chính và một nhà già trẻ chuyển vào ở trong nhà đích nữ, thì cũng chỉ có mỗi Diệp lão phu nhân không biết xấu hổ mới mở miệng được thôi.

Kỳ thật, Diệp lão phu nhân cũng tự biết nói lời này hơi thất lễ. Nhưng cả đời này, bà trải qua cũng có thể nói là thoải mái thuận lợi. Một quả phụ mang theo con trai từ một vùng đất vắng vẻ của Đại Sở đến kinh thành vào năm đó, mà sau này lại có con trai thi đậu Tiến sĩ, lại được Từ gia chọn làm con rể, trong nháy mắt liền trở thành thông gia của dòng dõi thư hương môn đệ thanh quý xa xưa nhất Đại Sở; tiếp sau đó, liền trở thành Lão phu nhân của phủ Thượng thư, còn mấy đứa cháu gái thì một đứa làm Hoàng phi, hai đứa làm Vương phi, là một chuyện nở mày nở mặt và kiêu ngạo đến cỡ nào. Nhưng sau đó, Diệp Văn Hoa bị Hoàng đế cách chức làm thứ dân, mọi người lại phải trở về quê, tuy bởi vì có mấy phần của cải, nên trong thời gian qua cũng không tệ lắm, nhưng so với khoảng thời gian ở tại Sở kinh, thì quả thật như trời đất thay đổi vị trí vậy. Như vậy thì sao Diệp lão phu nhân có thể cam tâm được chứ? Hiện nay, sau khi đến Ly thành, tuy bà có thân phận bà nội của Định Vương phi, nhưng rất nhiều quý phụ trong Ly thành lại không xem trọng bà. Nhìn hai vị phu nhân của Từ gia, mà ngay cả Nhị thiếu phu nhân Từ gia, tuy vẫn còn trẻ, nhưng ở Ly thành cũng là đối tượng số một số hai được người ta đuổi theo lấy lòng. Tất cả đều không phải bởi vì Định Vương phi Diệp Ly này sao? Điều này cũng là nguyên nhân khiến cho Diệp lão phu nhân càng kiên định nghĩ cách muốn vào ở trong Vương phủ.

Diệp Vương thị ngồi ở bên cạnh, mặc dù không nói chuyện, nhưng nhìn sắc mặt của bà ta thì cũng biết lời nói của Diệp lão phu nhân cũng chính là suy nghĩ của bà ta. Trong đại sảnh này, ngoại trừ mấy người Diệp gia, thì không ai không phải nhân tinh, nên đương nhiên đều nhìn thấy rất rõ tâm tư của bọn họ, vì vậy cũng càng thêm khinh thường hành vi của cả gia đình này.

Mặc Tiểu Bảo ngồi trong lòng Từ Thanh Trần, nghi hoặc hỏi: “Mẹ ơi, ông ngoại và bà cố đều muốn vào nhà chúng ta ở sao?”

Diệp Ly cười không đáp, chỉ mỉm cười hỏi con trai: “Tiểu Bảo có thích không?”

Mặc Tiểu Bảo do dự một chút, rồi khó hiểu hỏi: “Tại sao ông ngoại và bà cố phải ở trong nhà chúng ta ạ? Không phải ông cậu cả đã chuẩn bị nhà cho bọn họ rồi sao, chẳng lẽ nhà của bọn họ không thể ở?” Diệp lão phu nhân nhìn Mặc Tiểu Bảo đầy yêu thương, cười nói: “Mẹ của cháu đang mang thai, bà cố ở lại trong phủ sẽ tiện chăm sóc cho mẹ của cháu hơn. Còn có ông ngoại của cháu có thể dạy cháu đọc sách nữa, trước kia, ông ngoại của cháu là Tiến sĩ đó. Còn cậu Dung của cháu nữa, có thể chơi với cháu nha.”

Mặc Tiểu Bảo rất không nể tình hếch cái miệng nhỏ nhắn lên, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong lòng Từ Thanh Trần. Bé mới không cần người xấu như vậy chơi cùng đâu, xấu thì cũng thôi đi, còn đần độn như vậy nữa. Ngay cả ông cậu cả châm chọc mà hắn ta còn không nghe ra, ngược lại còn cười ngây ngô như vậy! Bé tình nguyện chơi với cậu út và Hàn Minh Tích hơn.

“Tiến sĩ là gì? Rất lợi hại sao?” Mặc Tiểu Bảo nháy mắt hỏi.

Từ Thanh Trần mỉm cười nói: “Ông cố, ông cậu, còn có các cậu của con đều là Tiến sĩ.” Tiến sĩ ở nơi khác thì có lẽ rất lợi hại, nhưng ở Từ gia thì lại không đáng giá tiền nhất. Hơn trăm năm qua, trong tất cả con cháu của Từ gia, không có ai ngoại lệ, đều ít nhất đã từng đậu Tiến sĩ giáp bảng. Nói cách khác, ở Từ gia, thi đậu Tiến sĩ thì việc học của ngươi mới được xem như thành công. Nghe vậy, Mặc Tiểu Bảo nhìn Diệp lão phu nhân đầy chân thành, nói: “Nhà của chúng cháu có. . . Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám. . . Nhà của chúng cháu có tám Tiến sĩ. Hơn nữa. . . Cháu có ông cố dạy cháu đọc

sách, chẳng lẽ ông ngoại còn lợi hại hơn ông cố sao?”

Diệp Văn Hoa bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh cả người, vội cười nói: “Học vấn của ông cố cháu là cao nhất thiên hạ, có thể được ông cố dạy học là thiên đại phúc khí. Ông ngoại nào dám so sánh. . . .”

Bị Mặc Tiểu Bảo khiến cho nghẹn lời như vậy, sắc mặt của Diệp lão phu nhân cũng hơi khó coi. Trong lòng cũng càng trở nên không thích đứa cháu cố vừa thấy mặt đã không cho mình mặt mũi này, chỉ có điều, bà vẫn còn mấy phần lý trí, nên biết rõ, thân phận của Mặc Tiểu Bảo cũng không phải người mà bà có thể tùy ý răn dạy được.

Diệp Ly nhìn con trai đang cuộn người trong lòng Từ Thanh Trần, lại lén làm mặt quỷ với mình, cười một tiếng, rồi nhìn về phía Diệp Văn Hoa nhàn nhạt hỏi: “Cha, chẳng lẽ chỗ ở hiện tại có gì không tốt sao?”

Diệp Văn Hoa vội vàng nói: “Không có, Nhị ca đã sắp xếp một tòa nhà nằm trên đường Huyền Vũ, rất thuận tiện, lại rộng rãi. Cũng không có gì không tốt.” Mấy năm không gặp, hôm nay đối mặt lại với đứa con gái này, Diệp Văn Hoa không còn có cảm giác cao cao tại thượng của người làm cha lúc trước, mà ngược lại tự dưng lại cảm thấy hơi chột dạ. Mấy năm không gặp, tuy Diệp Ly vẫn dịu dàng thanh nhã như trước, nhưng bản thân là một thượng vị giả, cùng với trải nghiệm trong mấy lần xuất chinh, thì trên người nàng cũng không thể tránh khỏi sẽ mang theo khí thế và uy nghiêm khiến cho người khác phải cúi đầu bái phục. Những người mà gặp gỡ hằng ngày thì có lẽ sẽ không có cảm giác gì lớn, nhưng Diệp Văn Hoa lại có thể tinh tường cảm giác được rằng, đứa con gái này đã không còn như ngày xưa nữa.

Diệp Ly gật đầu, “Như thế thì tốt rồi, nếu có chỗ nào không hài lòng thì cha cứ nói ra, cũng tránh cho người ngoài cho rằng Vương gia đối

xử khắc nghiệt với trưởng bối.”

Diệp Văn Hoa liền vội vàng nói tất cả đều tốt. Trong lòng của ông cũng hiểu rõ Diệp Ly đang cảnh cáo mình, nếu an phận ở lại trong Ly thành, thì tất nhiên, cơm áo sẽ không cần phải lo, nhưng nếu còn có suy nghĩ không an phận gì, thì cũng đừng trách đứa con gái này vô tình. Tuy bị con gái của mình đối xử như thế, trong lòng Diệp Văn Hoa cũng khó tránh khỏi hơi khó chịu, nhưng đối mặt với mọi người Từ gia đang ngồi, thì những ký ức mà mình đã từng xem nhẹ Từ thị và Diệp Ly cũng liền không khống chế được mà nhảy vào trong óc, nên trong lòng không khỏi càng thêm chột dạ hơn.

Thấy Diệp Văn Hoa như thế, thì trong lòng Diệp Ly mới thoả mãn khẽ gật đầu. Kỳ thật, con người của Diệp Văn Hoa cũng không hồ đồ, tuy lúc trước luôn muốn trèo lên tầng lớp quyền quý, phụ bạc vợ cả, nhưng cuối cùng còn không phải kẻ ngốc. Nếu chỉ một mình hắn ta, thì Diệp Ly cũng không lo lắng, cũng sẽ không để ý mà nuôi hắn ta được áo cơm không lo cả đời ở Ly thành, xem như là hoàn thành một mối duyên huyết mạch tình thân. Chỉ tiếc, Diệp lão phu nhân và Diệp Vương thị này lại không phải kẻ chịu an phận, mà hiển nhiên, Diệp Văn Hoa không thể kìm hãm mẹ và vợ, vẫn không tránh khỏi phải phái người trông chừng bọn họ, tránh cho đến khi lại làm ra chuyện yêu thiêu thân gì nữa.

Đám người Từ Hồng Vũ cũng chỉ đến chào hỏi mà thôi, mọi người đều bận rộn không thôi, nên tất nhiên sẽ không ngồi nói chuyện phiếm với Diệp Văn Hoa. Chỉ ngồi một lát, đám người Từ Hồng Vũ liền đứng dậy đỡ Thanh Vân tiên sinh đi nghỉ ngơi, Từ Thanh Trần cũng thuận tay mang Mặc Tiểu Bảo đang dựa trên người mình đi theo, chỉ để lại Diệp Ly và đám người Diệp Văn Hoa ôn chuyện. Có điều, ngay cả như vậy, thì Diệp lão phu nhân cũng không có cơ hội tới gần Diệp Ly nói lời thân mật gì, mọi người Từ gia vừa đi, thì Thanh Sương và Tần Phong liền đi vào đứng một trái một phải ở bên

người Diệp Ly, nhìn chằm chằm vào đám người Diệp gia đầy cảnh giác. Đáng lý ra cũng không cần phải như thế, nhưng lần trước ở Hoàng thành Tây Lăng đã khiến cho đám người Tần Phong bị dọa đến không nhẹ. Cho nên, bây giờ, đám người Tần Phong thật sự xem Diệp Ly trở thành một cô gái yếu ớt, tay trói gà không chặt, chỉ cần có người ngoài, thì trong đám người Tần Phong, Trác Tĩnh, Lâm Hàn luôn luôn sẽ có một người phải canh giữ ở bên người Diệp Ly trong vòng ba bước. Mặc dù Diệp Ly cũng thấy hơi bất đắc dĩ, nhưng cũng biết bọn họ lo lắng cho mình, nên cũng không nói thêm gì.

Trong nháy mắt, trong khách sảnh ít đi mấy người, nên cũng liền trở nên yên tĩnh rất nhiều, Thanh Vân tiên sinh và Từ Hồng Vũ không có ở đây, nên sắc mặt Diệp Văn Hoa cũng tốt lên rất nhiều.

Trong khách sảnh yên tĩnh trong chốc lát, qua một lúc lâu, Diệp Văn Hoa mới ho khẽ một tiếng hỏi: “Mấy năm nay, Ly nhi vẫn tốt chứ?” Diệp Ly nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười nói: “Đã làm phiền cha phải quan tâm rồi, mọi chuyện đều tốt.”

Người Từ gia vừa đi khỏi, thì Diệp lão phu nhân cũng thả lỏng rất nhiều, nhìn Diệp Ly, nói: “Nghe nói ngươi theo Định Vương đi đánh giặc, đúng không? Ngươi là một đứa con gái trong nhà, không an phận ở trong nhà giúp chồng dạy con, chạy lên chiến trường làm gì? Để cho người ngoài nhìn thấy còn tưởng là giáo dưỡng của nhà chúng ta không tốt.” Vừa rồi bị Mặc Tiểu Bảo chọc tức, Diệp lão phu nhân không dám nổi giận với người của Từ gia, nhưng răn dạy Diệp Ly mấy câu thì ngược lại không có áp lực gì.

Lời của bà vừa thốt ra, Diệp Văn Hoa nhìn thấy nụ cười trên mặt Diệp Ly hơi phai nhạt đi, thì trong lòng lại vang lên một tiếng “Lộp bộp” không tốt.

Chỉ nghe Diệp Ly nhàn nhạt cười nói: “Bà nội đã quá lo rồi, cho dù có người nói cái gì, thì cũng là nói gia giáo của Từ gia không tốt, sẽ không liên quan đến Diệp gia.” Tuy người trên khắp thiên hạ đều biết Định Vương phi họ Diệp, nhưng người biết rõ rốt cuộc là Diệp gia nào, còn có Diệp gia có những người nào, thì thật sự, ngoại trừ mấy quyền quý trong Sở kinh ra, cũng không có bao nhiêu. Qua mấy năm nữa, chỉ sợ ngay cả đám quyền quý trong Sở kinh cũng sẽ quên Diệp gia đã từng hiển hách một thời, nhưng ngược lại, quan hệ của Diệp Ly và Từ gia lại không có ai không biết, không có ai không hiểu.

Vốn Diệp lão phu nhân muốn dùng lẽ chính lời ngay răn dạy, nhưng lại bị Diệp Ly trả lại một câu không mềm không cứng như vậy, trong nháy mắt, sắc mặt liền một hồi trắng một hồi đỏ, trừng mắt nhìn Diệp Ly một lúc lâu cũng nói không ra lời.

Diệp Ly cũng không có tâm tình để ý tới bà ta, chỉ nghiêng đầu nhìn thoáng qua Diệp Lâm đang ngồi ở cuối cùng, mỉm cười hỏi: “Đây là Lục muội sao? Còn vị này là…” Diệp Lâm hơi không được tự nhiên, thấy Diệp Ly nhắc tới mình, thì liền bước lên phía trước dịu dàng cúi đầu nói: “Lâm nhi bái kiến Tam tỷ. Đây là chồng của muội, Thẩm Lương.” Người thanh niên đứng bên cạnh Diệp Lâm cũng vội vàng vén vạt áo chào Diệp Ly theo Diệp Lâm: “Thẩm Lương bái kiến Định Vương phi.” Trong lời nói và hành động có hơi luống cuống, nhưng lại nhìn ra được là người thành thật. Nhớ lại tính tình khéo léo, luôn nịnh nọt, lấy lòng Diệp Vương thị và Diệp Oánh của Diệp Lâm hồi còn nhỏ, thì chắc người chồng như vậy cũng không phải hy vọng lúc đầu của muội ấy. Nhưng Diệp Ly không thể không nói, có lẽ gả cho một người chồng như vậy mới là phúc phận của Diệp Lâm.

“Sao Ngũ muội không đến?” Diệp Ly hỏi. Với hai người thứ muội Diệp Lâm và Diệp San này, Diệp Ly không thân cận, nhưng cũng không có ác cảm quá nhiều. Tuy lúc trước, các muội ấy đi theo Vương thị, nịnh nọt Diệp Oánh, thỉnh thoảng cũng gây khó dễ với

nàng, nhưng nói cho cùng thì cũng chỉ vì sống sót mà thôi. Nếu nàng lại vì những chuyện cũ năm xưa này mà khó xử hai đứa bé mới mười hai mười ba tuổi vào năm đó, thì cũng quá mất mặt rồi.

Diệp Văn Hoa than khẽ một tiếng, kể lại cho Diệp Ly chuyện của Diệp gia trong mấy năm qua. Kỳ thật, cũng không có chuyện lớn gì, chỉ có một chuyện, đó là, lúc trước, khi về đến quê, Diệp Lâm và Diệp San đều được Diệp Văn Hoa gả cho hai gia đình cũng xem như không tệ ở đó. Chỉ là, ba năm trước, Diệp San khó sinh nên đã mất, còn Diệp Lâm thì bây giờ dưới gối cũng chỉ mới có một đứa con gái, mà vẫn chưa có con trai. Vốn gia đình của Thẩm Lương – chồng của Diệp Lâm – cũng là phú thương ở nơi đó, nhưng Thẩm Lương là con trai của thiếp thất, nên cũng không thể thừa kế được bao nhiêu gia nghiệp. Hiện tại, Tây Nam đã bị người Tây Lăng chiếm được, nên cũng rất loạn, vì vậy, Thẩm Lương liền nhận lấy phần tài sản mà mình có thể được thừa kế, rồi đi theo bọn họ đến Tây Bắc.

Chỉ là, Thẩm Lương cũng không gặp may, vốn cho rằng, Diệp gia có người con gái làm Định Vương phi, mình làm chút buôn bán nhỏ gì đó trong Ly thành, thì cho dù không có được chỗ tốt gì, nhưng Vương phi nể mặt Diệp gia cũng sẽ giúp đỡ một chút. Nhưng lại không nghĩ rằng, vừa đến Ly thành, người Diệp gia đã không chịu an phận, liền gây ra không ít chuyện. Bởi vì là con của thiếp thất trong nhà, nên đương nhiên, từ nhỏ, Thẩm Lương cũng đã học được cách quan sát nét mặt của người khác mà nói chuyện. Vì vậy, rất nhanh liền hiểu được, trong mắt Định Vương phi, người Diệp gia tuyệt đối không quan trọng như bọn họ đã khoác lác. Cứ nhìn hành vi của bọn họ, nói không chừng, lúc nào đó, chọc giận Định Vương phủ, chính mình cũng sẽ bị liên lụy theo. Nghĩ đến đây, Thẩm Lương đành phải tạm thời gác lại ý định mở hai cái cửa hàng để kinh doanh vào lúc trước, chờ nhìn xem tình huống đã, nếu thật sự không được thì vẫn nên đổi một chỗ khác, trong cảnh nội Tây Bắc cũng không phải chỉ có một tòa thành thị là Ly thành.

Diệp Ly bình tĩnh nghe Diệp Văn Hoa nói xong những chuyện nhỏ nhặt này, lúc này mới khẽ gật đầu, rồi cười nói với Thẩm Lương: "Nếu đã như vậy, thì cứ việc kinh doanh ở Ly thành đi. Mặc dù những mặt khác, thì chưa chắc Ly thành sẽ tốt nhất, nhưng vẫn luôn yên ổn hơn những địa phương khác. Nếu có khó khăn gì, thì có thể đến Hàn gia tìm gặp gia chủ của bọn họ. Lâm nhi là thứ muội của ta, hai người sống tốt, thì đương nhiên ta cũng thấy vui mừng."

Thẩm Lương nghe vậy, liền vội vàng cúi người hành lễ với Diệp Ly, nói: "Đa tạ Vương phi, Ly thành ở dưới sự trị vì của Vương gia và Vương phi trở nên phồn vinh như thế, thì sao những nơi khác có thể so sánh được." Nghe Định Vương phi nói như vậy, Thẩm Lương cũng an tâm. Ý của Vương phi, thì hắn cũng đã hiểu rõ, những người khác của Diệp gia là những người khác, Vương phi cũng không giận chó đánh mèo lên người mình. Nếu có chuyện gì khó khăn, thì Vương phi nể tình thứ muội cũng có thể trợ giúp một chút, chỉ cần mình hiểu rõ đúng mực thôi. Kỳ thật, có thể có được một câu nói như vậy của Diệp Ly, thì Thẩm Lương cũng đã thấy đủ rồi. Chính bản thân hắn là con của thiếp thất, vốn đã không sống dễ dàng, mặc dù không có mệnh đại phú đại quý, nhưng thật sự cũng không hy vọng mình bị nhà vợ liên lụy. Thấy trong ánh mắt nhìn Vương phi của vợ còn hàm chứa mấy phần hâm mộ, trong lòng Thẩm Lương cũng thầm hạ quyết tâm trở về nhất định phải cố gắng khuyên bảo vợ, kiên quyết không thể để cho nàng ấy đi theo hai vị kia của Diệp gia gây chuyện rắc rối.

"Ly nhi…" Diệp Vương thị vẫn luôn ngồi ở bên cạnh không lên tiếng, rốt cuộc không kiên nhẫn được nữa, liền mở miệng kêu lên. Diệp Ly khẽ nhướng mày, Thanh Sương đứng sau lưng nàng lại không nhịn được, khẽ hất cằm lên, nói: "Diệp phu nhân, Diệp lão phu nhân và Diệp lão gia là trưởng bối của Vương phi chúng ta thì cũng tạm chấp nhận được, nhưng ngài và Vương phi chúng ta lại không có quan hệ

gì. Khuê danh của Vương phi, chỉ sợ ngài kêu không thích hợp."

Gương mặt của Diệp Vương thị đỏ lên, miễn cưỡng cười nói: "Sao cô nương lại nói như vậy, ta là mẹ kế của Vương phi, sao lại không thể kêu khuê danh chứ?"

Thanh Sương cười lạnh một tiếng, nói: "Diệp phu nhân chỉ là thiếp được phù chính thôi, những thế gia danh môn hơi có danh vọng đều căn bản không thừa nhận quy củ nâng thiếp lên làm vợ. Ngay cả vị trí mẹ kế này, thì ngài còn không được tính nữa. Miễn cưỡng thì cũng chỉ xem như thứ mẫu thôi. Bây giờ, Vương phi chúng ta là Định Vương phi, ở Diệp gia là đích nữ của Diệp gia, ngài có tư cách gì mà xưng hô như thế? Lúc trước, ỷ có đứa con gái làm Chiêu nghi, không hiểu quy củ thì cũng thôi, người bên ngoài cũng không dám nói thẳng, nhưng đến bây giờ, Diệp phu nhân lại còn không hiểu quy củ sao?" Nói cách khác, lúc trước, Diệp gia cũng chỉ lén làm chuyện này mà thôi. Tuy nói Đại Sở không cấm nâng thiếp lên làm chính thất như Tiền triều, nhưng phần lớn các gia chủ danh môn đều không thừa nhận và cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy. Cho nên, năm đó, trong Sở kinh, mặc dù bên ngoài, mọi người đều không nói gì, nhưng kỳ thật, bên trong, vẫn đều không nể mặt Diệp Vương thị.

Diệp Vương thị bị Thanh Sương đâm thẳng vào chỗ đau không chút lưu tình nào như vậy, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn, thần sắc xấu hổ và giận dữ. Vào lúc đang định nói gì, thì Diệp Văn Hoa ngồi bên cạnh đã nói một cách thản nhiên: "Gọi Vương phi."

Tuy Diệp Vương thị không cam lòng, nhưng cũng không dám chống đối với chồng khi ở bên ngoài, hơn nữa, lại đang ở trước mặt mẹ chồng, chỉ đành phải thấp giọng kêu một tiếng Vương phi.

Diệp Ly khẽ gật đầu, nói: "Vương phu nhân muốn nói gì?"

Khóe miệng Diệp Vương thị co rút lại, thần sắc trên mặt càng căng cứng. Người khác gọi bà là Diệp phu nhân thì cũng thôi, nhưng chỉ có mỗi Diệp Ly lại gọi bà là Vương phu nhân, quả thật chẳng khác gì trực tiếp gọi bà là Vương thị cả. Tuy trong lòng oán hận cực kỳ, nhưng Vương thị cũng chỉ đành nén tức giận trong lòng xuống, cười nói: “Vương phi, là như thế này, bây giờ, đệ đệ của ngài đã sắp cập quan (*18 tuổi*) rồi, nhưng vẫn còn nhàn rỗi ở nhà. Cho nên, ta muốn xin Vương phi có thể sắp xếp cho Dung nhi một công việc được không? Cũng thuận tiện để cho nó tiến bộ hơn.” Nghe xong lời này, trong lòng Diệp lão phu nhân cũng khẽ động, ngẩng đầu nhìn lên Diệp Ly đang ngồi trên chủ vị.

Diệp Vương thị liếc mắt ra hiệu cho Diệp Dung một cái, có lẽ trước khi đến đã dạy, nên ngược lại Diệp Dung lại không ngỗ nghịch nữa, mà ngoan ngoãn nói với Diệp Ly: “Tam tỷ, Dung nhi đã trưởng thành, có thể giúp đỡ Tam tỷ và tỷ phu.”

Diệp Ly cười chân thành nhìn Diệp Dung mập mạp béo tròn trước mặt, khẽ câu môi lên, hỏi: “Vậy sao? Như vậy. . . Dung nhi muốn làm gì?”

Đôi mắt Diệp Dung sáng ngời, vui mừng nói: “Dung nhi muốn làm Thống lĩnh thị vệ trong nội thành!”

Khóe miệng của Tần Phong đang đứng sau lưng Diệp Ly len lén co rụt lại, đánh giá thoáng qua một thân đầy thịt mỡ của Diệp Dung từ trên xuống dưới, thầm nghĩ trong lòng: Ngươi còn muốn làm Thống lĩnh quân thủ vệ của Ly thành? Chỉ cần tùy tiện một binh lính nhỏ trong nội thành thì cũng đã có thể đánh cho ngươi không đứng dậy được rồi.

Diệp Ly mỉm cười, nói: “Có chí khí, tại sao đệ muốn làm Thống lĩnh thị vệ?”

Diệp Dung nói đầy kiêu ngạo: “Mấy hôm trước, đệ gặp được một tên tiểu tử, nghe nói là cháu trai của Tướng quân nào đó. Chờ đệ làm Thống lĩnh, đệ liền dẫn người đi đánh hắn ta một trận nhớ đời!”

“Dung nhi!” Diệp Vương thị kêu lên, nhưng Diệp Dung đang nói đến cao hứng bừng bừng, nên căn bản không nghe thấy tiếng kêu của Diệp Vương thị.

“Nghiệt tử!” Diệp Văn Hoa nổi giận, thở hổn hển, nói.

Diệp Ly nhíu mày, giọng nói đầy lạnh lùng: “Hay cho một câu dẫn người đến đánh hắn ta một trận nhớ đời, đệ có biết Thống lĩnh thị vệ dẫn đầu đi gây chuyện thì sẽ bị trừng phạt như thế nào không?”

Diệp Dung sững sờ, hiển nhiên không nghĩ tới dẫn người đi đánh một người khác mà cũng bị phạt, “Phạt gì?”

“Trảm lập quyết! (*Xử chém ngay lập tức*)” Giọng nói của Diệp Ly đầy lạnh lùng, “Lại nói, tỷ cũng mới nhớ ra, chuyện đệ đánh nhau với cháu trai nhà Nguyên tướng quân vào mấy hôm trước, tỷ còn chưa hỏi tội. Ai cho đệ lá gan ỷ vào danh nghĩa của Định Vương phủ làm xằng làm bậy trong Ly thành, hả?” Diệp lão phu nhân liền vội mở miệng: “Ly nhi, đây cũng không phải là lỗi của Dung nhi, rõ ràng là đối phương ỷ vào. . . .”

Diệp Ly cười lạnh một tiếng, nói: “Bà nội, bà cũng biết, năm nay, cháu trai của nhà Nguyên tướng quân mới mười tuổi. Diệp Dung bao nhiêu tuổi rồi? Ngay cả một đứa bé mười tuổi cũng không đánh lại, còn không biết xấu hổ lấy danh nghĩa Định Vương phủ ra uy hiếp người ta nữa. Nguyên tướng quân đã hơn sáu mươi tuổi, mà vẫn còn ở trên chiến trường vào sinh ra tử vì Định Vương phủ, kết quả cháu của ông ấy ở trong Ly thành lại bị người nhà mẹ đẻ của Định

Vương phi ức hiếp. Ngài kêu Bản phi phải nói sao với lão tướng quân đây?" Nói xong, lửa giận của Diệp Ly càng lớn, vỗ lên bàn một cái thật mạnh, một tiếng "Rầm" vang lên, liền nhìn thấy Diệp Dung bị dọa đến không nhẹ.

Diệp Dung càng hoảng sợ, nhưng vẫn lắc đầu lia lịa, nói: "Không phải lỗi của đệ, ai bảo tiểu tử kia cản đường của đệ, đệ lại đang vội vàng đi…"

Chát~! Rốt cuộc, Diệp Văn Hoa không nhịn được nữa, liền tát một bạt tai lên mặt Diệp Dung. Sau khi vào Ly thành, ngoại trừ đến Định Vương phủ hai lần, thì ông vẫn luôn đóng cửa không ra, đúng là thật sự không biết đã xảy ra chuyện như vậy, "Nghiệt tử, con còn không câm miệng!"

"Lão gia, ông. . ." Nhìn thấy con trai bị đánh, thì sao Diệp Vương thị có thể chịu được?

"Câm miệng!" Diệp Văn Hoa liếc Diệp Vương thị một cái đầy lạnh lùng, rồi xoay người nói với Diệp Ly: "Ly nhi, đều do vi phụ không có dạy dỗ nghiệt tử này tốt. Hôm nay, chúng ta đi về trước, thân thể của con. . . Nghỉ ngơi cho thật tốt, chúng ta không quấy rầy các con nữa." Nói xong cũng không để ý đến sắc mặt của Diệp lão phu nhân và Diệp Vương thị, liền xoay người đi ra ngoài trước.

Tuy Diệp lão phu nhân không cam lòng, nhưng đến cùng thì con trai mới là chỗ dựa của bà, nên cũng chỉ đành đi theo. Diệp Vương thị cũng đành phải khóc sướt mướt dẫn con trai đi về.

Chương 323: Sự trả thù của Định Vương

Tiễn đám người Diệp gia về, Tần Phong mới hỏi: “Vương phi cần gì phải khách khí với bọn họ như vậy?” Tần Phong đi theo Diệp Ly tương đối trễ hơn một chút, tuy cũng không hiểu rõ lắm quan hệ giữa Diệp gia và Diệp Ly trước kia, nhưng cũng nhìn ra được Vương phi cũng không có tình cảm sâu đạm với Diệp gia như với Từ gia, thậm chí còn mang theo một tia chán ghét ở trong. Theo Tần Phong thấy, nếu Vương phi đã chán ghét người của Diệp gia, thì hoàn toàn không cần phải dây dưa với bọn họ, cứ trực tiếp kêu người ném ra bên ngoài là được rồi.

Diệp Ly khoát khoát tay, nói một cách thản nhiên: “Mặc kệ nói thế nào, thì Diệp gia cũng vẫn có cùng huyết mạch với ta, làm dứt khoát quá mức sẽ chỉ khiến người trong thiên hạ cho rằng Định Vương phủ lãnh huyết vô tình. Dù sao bọn họ cũng không tạo nên nổi sóng gió gì. Phái mấy người âm thầm theo dõi, nếu Diệp Dung còn dám gây chuyện trong Ly thành, thì không cần khách khí, cứ dạy dỗ hắn ta thật tốt cho ta.”

Tần Phong gật đầu nhận lệnh, liền xoay người đi phân phó người âm thầm theo dõi động tĩnh của Diệp phủ.

Lại nói, sau khi đoàn người Diệp gia trở về Diệp phủ cũng không chịu yên tĩnh. Diệp lão phu nhân thở hổn hển trách mắng Diệp Ly bất hiếu, Diệp Vương thị cũng khóc sướt mướt nói Diệp Ly không giúp đỡ anh em trong nhà,…vv..v… Khiến cho đầu của Diệp Văn Hoa đau lên từng trận. Thẩm Lương nhìn rõ hai mắt, liền kéo Diệp Lâm còn muốn nói chuyện lui ra ngoài đi về sân viện của mình, trong lòng

cũng tính toán hai ngày nữa liền chuyển ra khỏi Diệp phủ, rồi kiếm một cái tiểu viện nhỏ một chút để ở, thì mới thuận tiện để bắt đầu sự nghiệp kinh doanh của mình. Nếu vẫn ở lại Diệp phủ, thì chút của cải này của mình, cho dù trong tương lai xem như có may mắn phát đạt, chỉ sợ cũng sẽ rơi vào trong túi của Diệp Dung.

Diệp Văn Hoa đè lên huyệt Thái Dương, trầm giọng nói: "Được rồi, chúng ta đến Ly thành nhiều ngày như vậy, Định Vương phủ cũng không có bạc đãi chúng ta, mọi người yên tĩnh một chút không được sao?" Kỳ thật, nếu nói Diệp Văn Hoa không có dã tâm, thì không có khả năng. Nếu lúc trước không có dã tâm, thì cũng sẽ không tùy ý để Diệp Vương thị điều khiển, lại để cho Diệp Oánh câu dẫn Mặc Cảnh Lê. Nhưng mấy năm nay sống ở quê nhà, đã đi ra khỏi chốn phồn hoa kinh thành kia, ý nghĩ từng bị kinh thành phồn hoa xông ngất cũng thanh tỉnh rất nhiều theo thời gian. Mấy năm qua, Diệp Văn Hoa cũng nghĩ thông không ít chuyện, lúc trước, nếu không có đứa con gái Diệp Ly này ngăn cản, thì đừng nói cả nhà mình chỉ bị giáng chức làm thứ dân, có thể còn sống ra khỏi kinh thành hay không còn là chuyện khác.

Càng nghĩ đến năm đó mình chỉ là một thư sinh nghèo, trong vòng chưa đầy hai mươi năm ngắn ngủi, lại có thể ngồi lên chức Thượng thư, tuy khoảng thời gian sau thì tự bản thân mình làm nhiều hơn, nhưng khoảng thời gian đầu cũng tuyệt đối không tách rời khỏi sự ủng hộ của Từ gia. Nếu không có bối cảnh con rể của Từ gia như vậy chống đỡ ở phía sau, thì sao những quyền quý danh môn trong kinh thành kia lại để ý đến một học trò nghèo như mình chứ? Vừa nghĩ đến đó, thì lại càng cảm thấy có lỗi với người vợ cả đã mất sớm của mình, cũng càng có nhiều thêm mấy phần áy náy với đứa con gái Diệp Ly này. Lúc nghe thấy những việc mà Diệp Ly đã làm trong mấy năm nay, cho dù Diệp Văn Hoa không thừa nhận năng lực của đứa con gái đã từng bị mình xem thường này cũng không được, trong lòng ngoài chua xót và áy náy ra, còn có thêm mấy phần kiêu ngạo.

Tiếng kêu khóc trong đại sảnh liền bị tắc nghẽn lại, Diệp lão phu nhân tức đến đỏ cả mặt, chỉ vào Diệp Văn Hoa, nói: “Không có bạc đãi? Con nhìn xem Định Vương phủ như thế nào, cái tiểu viện rách nát này của chúng ta như thế nào? Con lại nhìn xem mấy người Từ gia như thế nào, kẻ làm cha là con như thế nào? Trong Ly thành này có mấy người để mắt đến kẻ làm cha Định Vương phi là con sao?” Diệp Vương thị cũng liền bước lên trước, nói: “Lão phu nhân nói đúng, Dung nhi là em ruột duy nhất của Vương phi, mà bây giờ ở trong Ly thành, thậm chí ngay cả một đứa cháu trai của Tướng quân cũng không bằng. Thiếp thân cũng không có mặt mũi đi ra ngoài gặp người khác nữa….”

“Không có mặt mũi đi ra ngoài thì đừng đi!” Diệp Văn Hoa tức giận nói. Lời mẹ nói thì sao ông lại không biết, nhưng muốn như vậy thì Diệp gia cũng phải có năng lực như Từ gia chứ. Trong mấy huynh đệ của Từ gia, không có ai có ăn mà không phải làm cả. Ngay cả Từ Thanh Viêm nhỏ tuổi nhất cũng đã đến Tây Bắc từ khi mới mười mấy tuổi, nhưng không ai có thể ở lại trong Ly thành hưởng phúc cả. Nếu quả thật Diệp Dung có tài năng, thì cho dù không phải là em ruột của Định Vương phi, chẳng lẽ Định Vương phủ còn có thể đuổi ra khỏi cửa sao?

“Đều do phụ nhân vô tri như bà làm hư nghiệp chướng này!” Nghĩ đến đây, sắc mặt Diệp Văn Hoa càng khó coi hơn. Lại nhìn thấy Diệp Dung ngồi ở một bên không chút để ý nào, thì cơn tức giận trong lòng càng không có chỗ phát ra. Vì vậy, liền tiện tay quơ lấy một cây chổi lông gì đặt ở gần đó quất thẳng lên người Diệp Dung. Diệp Dung không tránh kịp, liền bị quất trúng, ngay lập tức, liền gào khóc lớn lên, trong miệng còn kêu “Bà nội cứu mạng, mẹ cứu mạng. . . Dung nhi sắp chết rồi. . . .” không ngừng. Diệp Vương thị và Diệp lão phu nhân đau lòng, liền nhào đến giữ chặt Diệp Văn Hoa, Diệp lão phu nhân nổi giận mắng: “Con làm gì vậy? Vì cái nha đầu Diệp Ly đã gả ra

ngoài kia, mà con muốn quất chết con của mình sao? Con muốn Diệp gia đoạn tử tuyệt tôn phải không? Vậy con cứ dứt khoát đánh chết bà già này đi!"

Diệp Vương thị cũng ôm con trai khóc lớn lên, "Lão gia. . . Ông thật ác độc, Định Vương phi là con ruột của ông, vậy chẳng lẽ Dung nhi không phải là con ruột của ông sao?"

Nghe tiếng kêu khóc, cãi nhau trước mặt, lại nhìn thấy nụ cười đắc ý hiện lên trên mặt Diệp Dung, Diệp Văn Hoa chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên từng trận vô lực. Cả đời cũng chưa từng kiên cường trước mặt mẹ và vợ, nên lúc này đây, Diệp Văn Hoa cũng vẫn lại phải chấm dứt trong thất bại như xưa, liền chán nản ném cây roi trong tay xuống, rồi vung tay áo xoay người trở về tiểu viện của mình để đọc sách.

Ngoài cửa, Thẩm Lương và Diệp Lâm cùng đứng nghe tiếng gào khóc vang lên ở bên trong. Thẩm Lương cúi đầu, thần sắc lạnh nhạt nhìn vợ, hỏi: "Nàng xem nơi này đi, nàng còn muốn ở lại đây sao?" Diệp Lâm há to miệng, cuối cùng vẫn hơi không cam lòng. Ở lại đây, thì vẫn là Lục tiểu thư của Diệp gia, muội muội của Định Vương phi. Nhưng chuyển ra ngoài, thì sau này, nàng cũng chỉ là vợ của một thứ tử Thẩm gia không có danh tiếng gì. Dựa theo tính cách của Thẩm Lương, thì tuyệt đối sẽ không cho phép nàng tùy ý khoe khoang quan hệ của mình và Định Vương phi ở bên ngoài. Với vị Tam tỷ kia của mình, trong đáy lòng của Diệp Lâm luôn có một chút không cam lòng và không phục. Đều cùng là con gái của Diệp gia, thậm chí, lúc Diệp Ly chưa xuất giá, ở trong nhà còn không danh giá nở mày nở mặt như nàng. Nhưng cũng bởi vì tỷ ấy có một người mẹ họ Từ, mà vận mệnh lại cách biệt một trời một vực như thế sao?

"Mặc dù ta cũng không quen thuộc với Định Vương phi, nhưng những chuyện mà ngài ấy làm, nàng có thể làm được sao? Lúc

trước, nếu nàng gả vào Định Vương phủ, thì có thể có được địa vị như bây giờ sao?" Thẩm Lương nói không chút khách khí nào. Hắn cũng không có quá nhiều bất mãn với vợ của mình. Hai người đều là thứ xuất, không cam lòng cũng có thể hiểu, nhưng nếu không nhìn thấy rõ vị trí của mình, thì như vậy cũng sẽ không tốt.

Diệp Lâm giật mình, đúng vậy, lúc trước, khi Diệp Ly xuất giá, không phải chính mình cũng đã từng thầm hả hê sao? Những chuyện của Diệp Ly sau khi trở thành Định Vương phi. . . Diệp Lâm nghĩ nghĩ, nếu là mình, thì chỉ sợ đã chết từ lâu rồi. Nghĩ tới những thứ này, dường như không cam lòng trong lòng cũng không còn nghiêm trọng như vậy nữa. Kỳ thật, những chuyện này, Diệp Lâm vẫn luôn biết, nhưng chỉ là mình không muốn thừa nhận mà thôi. Hôm nay có một người đến cảnh tỉnh nàng, nên rất nhanh, cũng đã suy nghĩ cẩn thận. Diệp Lâm ngẩng đầu nói: "Ta đi với chàng, chúng ta chuyển ra ngoài đi." Kỳ thật, nàng cũng không muốn ở tại Diệp gia, mỗi ngày nhìn sắc mặt Vương thị, hầu hạ Vương thị và Diệp lão phu nhân như một nha đầu.

Chuyện ở Diệp gia rơi vào Định Vương phủ, thì Diệp Ly cũng chỉ cười khẽ một tiếng, rồi cũng gạt qua một bên. Hôm nay đã gần cuối năm, cho dù Diệp Ly mang thai, rất nhiều chuyện đều không muốn để cho nàng chạm vào, nhưng thật sự, nàng cũng không còn rảnh rỗi như trước nữa.

Từ sau khi Mặc Tu Nghiêu đến Hồng Nhạn quan, cuộc chiến vốn đang bế tắc liền phát sinh biến hóa ngay lập tức. Hai phe nhân mã đang vây khốn Hồng Nhạn quan bị đánh cho hoa rơi nước chảy, sau khi rét đậm kéo đến ở bên ngoài, thì động tác của binh mã Bắc Nhung liền chậm lại rõ ràng. Vừa đến mùa đông, trong lãnh thổ của Bắc Nhung, ngàn dặm đều đóng băng đến một ngọn cỏ cũng không thấy. Tuy chiếm lĩnh một vùng đất lớn ở phương Bắc Đại Sở, nhưng bất đắc dĩ, những nơi này, hơn nửa năm đều phải hứng chịu tai họa

không khác gì bọn hắn. Cho nên, vừa vào đông, lương thảo của binh mã Bắc Nhung liền bắt đầu trở nên khan hiếm. Mặc Tu Nghiêu đánh lui đại quân Bắc Nhung và Tây Lăng đang vây khốn, cũng không ngừng nghỉ một phút nào, mà một đường chạy thẳng về hướng Đông đến Sở kinh. Hơn nữa, trước đó, Mộ Dung Thận đã dẫn binh mã tiến dần tới gần Sở kinh. Mặt khác, một thống lĩnh tên là Hà Túc đã dẫn 30 vạn binh mã vòng qua Sở kinh, trực tiếp giao thủ với phía sau đại quân Bắc Cảnh, từ đó đã chặt đứt đường lui của đại quân Bắc Cảnh. Tuy hai nhánh quân này xuất hiện không thể trực tiếp giải vây cho Sở kinh, nhưng thật sự đã khiến cho thế công của quân địch chậm hơn rất nhiều, cũng khiến cho quân phòng thủ của Đại Sở khổ chiến thủ thành hơn một tháng được thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Mà lúc này, trong lãnh thổ Bắc Cảnh lại xảy ra một chuyện lớn vô cùng nghiêm trọng. Vương hậu của Bắc Cảnh Vương đương nhiệm Nhậm Kỳ Ninh, cũng chính là công chúa của bộ lạc Bắc Cảnh và mấy đứa con do nàng ấy sinh ra đều chết bất đắc kỳ tử trong vòng một đêm. Nhưng kỳ quái chính là, mấy đứa con do thiếp thất của hắn sinh ra lại vẫn bình yên vô sự. Tuy người Bắc Cảnh dũng mãnh và không thiện mưu trí, nhưng cũng không phải thật sự ngu ngốc. Không bao lâu sau, trong Vương thành Bắc Cảnh liền bắt đầu lưu truyền chuyện Nhậm Kỳ Ninh ám hại chính vợ của mình. Bởi vì bản thân Nhậm Kỳ Ninh cũng không phải là người Bắc Cảnh, hơn nữa, sau khi hắn thống nhất Bắc Cảnh cũng đã bổ nhiệm không ít người Trung Nguyên, nên hạt giống không hợp nhau giữa rất nhiều người Trung Nguyên và người Bắc Cảnh đã được chôn xuống từ lâu, hiện nay liền bỗng chốc bộc phát lớn ra, khiến cho Nhậm Kỳ Ninh đau đầu một thời gian.

Nhưng mà, đợi đến khi Nhậm Kỳ Ninh vừa mới đè những lời đồn đãi này xuống chưa được hai ngày, thì con cái, thê thiếp của hắn còn lại cũng chết. Lúc này lại giống như do người Bắc Cảnh gây ra, nhưng vô luận đến cùng Nhậm Kỳ Ninh cho rằng do người Bắc Cảnh làm

hay giá họa, thì hắn cũng chỉ có thể đè ép chuyện này xuống một lần nữa. Nếu không, một lần nữa, xung đột giữa người Trung Nguyên và người Bắc Cảnh sẽ càng bộc phát lợi hại hơn.

Trong thư phòng

Nhậm Kỳ Ninh nhìn mảnh giấy nhỏ vừa được đưa tới trước mắt mà gần như cắn nát răng. Một tờ giấy nhỏ màu đen mạ vàng, mặt sau vẽ Tường Vân và Phi Long màu vàng. Nội dung trong tờ giấy lại đơn giản vô cùng, chỉ có mấy chữ "Người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu người phạm ta, trả lại nghìn lần." Mấy chữ to rồng bay phượng múa nổi lên bá khí tung hoành tiêu sái không bị trói buộc, lại càng giống như một sự khiêu khích không chút che giấu nào.

Nhậm Kỳ Ninh cắn răng, vò mạnh, ngay lập tức, tờ giấy liền nát thành từng mảnh nhỏ, "Mặc Tu Nghiêu!" Trên gương mặt luôn nho nhã của Nhậm Kỳ Ninh đã không còn một nét tươi cười nào, nếu có, chỉ là vặn vẹo và hận ý khôn cùng. Một kích đột ngột này của Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối đủ để khiến cho Nhậm Kỳ Ninh đau thấu tim. Không chỉ thê thiếp của hắn, mà còn có cả con cái của hắn nữa, bốn đứa con trai, năm đứa con gái, không để lại một đứa nào. Nhậm Kỳ Ninh biết rõ đây là sự trả thù của Mặc Tu Nghiêu do mình đã ra tay đối phó với Diệp Ly ở Tây Lăng, nhưng con người luôn như thế, không để ý đến sự thống khổ của người khác, nhưng khi đến trên người mình thì mới cảm thấy không thể chịu đựng được.

"Công tử." Trong thư phòng, mấy nam tử có bộ dáng vừa nhìn đã thấy rõ ràng là người Trung Nguyên đứng chấp tay cung kính, nhìn khuôn mặt đang vặn vẹo của Nhậm Kỳ Ninh hơi lo lắng. Bọn họ đều là đời sau của các trung thần đã thuần phục Tiền triều Lâm gia trong nhiều thế hệ, sau khi Nhậm Kỳ Ninh lập nên cơ nghiệp ở Bắc Cảnh thì cũng xếp bọn họ xếp vào trong triều đình Bắc Cảnh đảm nhiệm các chức vị quan trọng. So với những người Bắc Cảnh đang liều chết

liều sống trên chiến trường kia, thì bọn họ mới là tâm phúc chính thức của Nhậm Kỳ Ninh. Tuy mượn nhờ nơi man di Bắc Cảnh này để khởi sự khiến cho trong lòng những người tự xưng là người Trung Nguyên chính thống như bọn họ rất khó chịu, nhưng bất đắc dĩ, bọn họ sinh thật sự rất không đúng lúc. Trăm năm qua, Trung Nguyên vẫn luôn do lịch đại Tiên Vương Định Vương phủ trấn thủ, tổ tông của bọn họ căn bản không thể động vào. Năm đó chính là gặp đúng lúc nguyên khí Định Vương phủ đại thương, nên mới khiến cho bọn họ tìm được cơ hội khống chế toàn bộ Bắc Cảnh, bằng không, bây giờ, bọn họ vẫn chỉ có thể núp trong bóng tối làm một gia tộc ẩn sĩ.

Nhậm Kỳ Ninh cười lạnh một tiếng, nói: “Mặc Tu Nghiêu lại sai người đưa thư tới. Người của Định Vương phủ thật sự là chỗ nào cũng có sao. . . Thủ đoạn thật sự cao!”

Một người trong đó do dự một chút, rồi mới dám hỏi: “Vậy chuyện của Vương hậu và các Tiểu Vương tử là do Mặc Tu Nghiêu làm sao? Giết hết cả nhà. . . Thủ đoạn của Mặc Tu Nghiêu thật độc ác!” Cho dù là những người như bọn họ, thì trong lòng cũng không nhịn được mà run lên vì sự tàn nhẫn của Mặc Tu Nghiêu. Mới cách đây không lâu, Mặc Tu Nghiêu vừa mới giết hơn phân nửa số quyền quý ở Hoàng thành Tây Lăng, vậy mà hiện tại còn giết sạch hết tất cả mọi người trong Vương thất Bắc Cảnh, chỉ chừa lại mỗi Nhậm Kỳ Ninh. Thủ đoạn như thế, không thể không nói, thật sự khiến cho lòng người run sợ.

“Chẳng lẽ Mặc Tu Nghiêu thật sự để ý Định Vương phi đến như thế? Có phải hắn ta đã có ý định muốn làm như thế từ lâu, chỉ là trùng hợp tìm được cái cớ này không?” Có người hoài nghi nói.

Nhậm Kỳ Ninh im lặng, kỳ thật hắn cũng chỉ gặp Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly một lần vào năm trước ở Tây Lăng, nhưng lại có thể tinh tường cảm giác được Mặc Tu Nghiêu rất để ý Định Vương phi. Hơn

nữa, bởi vì lực ảnh hưởng của Từ gia sau lưng Định Vương phi tại Định Vương phủ, cho nên hắn mới có thể ra tay với Diệp Ly. Chỉ là, không nghĩ tới, lần này thật đúng là đã tiền mất tật mang rồi.

Trầm mặc một hồi, Nhậm Kỳ Ninh mới hỏi: “Chiến sự bên Sở kinh thế nào rồi?”

“Khởi bẩm công tử, vốn quân của chúng ta đã vây khốn Sở kinh hơn một tháng, chắc chắn trong ít ngày nữa có thể công phá Sở kinh rồi, nhưng đột nhiên lại xuất hiện một nhánh binh mã không biết giết ra từ chỗ nào đã cắt đứt con đường đi từ Tử Kinh quan đến Sở kinh. Nhánh binh mã này chỉ có hai mươi vạn quân, nhưng người lãnh binh lại cực kỳ tài giỏi, chiếm cứ ba tòa thành nhỏ hỗ trợ lẫn nhau ở ngay trung tâm, khiến cho quân ta bị tổn thất rất nặng. Càng quan trọng hơn là, hắn ta chiếm giữ chính giữa con đường quan trọng, lương thảo và viện binh của chúng ta không tới kịp, chỉ sợ thời gian đánh hạ Sở kinh phải lùi lại một chút.” Bọn hắn chưa từng cho rằng nhánh binh mã này có thể thay đổi toàn bộ cục diện. Chỉ là, có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ có hai mươi vạn quân, so với đại quân gần trăm vạn hiện nay của Bắc Cảnh thì căn bản là không đủ xem. Cho nên, thời gian phá thành chỉ sẽ lùi lại một chút mà thôi.

Nhậm Kỳ Ninh khẽ nhíu mày hỏi: “Lãnh binh là ai?” Theo hắn được biết, vốn Đại Sở cũng không có mấy Đại tướng có thể tác chiến, hơn nữa, đa số đều bị Mặc Cảnh Lê mang đến Giang Nam. Mà đám người Lãnh Hoài vốn đóng ở Tử Kinh quan, hiện nay đang phải cực khổ để thủ Sở kinh, cũng không có khả năng mang binh đi ra.

Nam tử trung niên lắc lắc đầu nói: “Chỉ biết người này tên là Hà Túc. Hiện nay, thiên hạ đại loạn, Mặc Cảnh Lê rời khỏi Sở kinh cũng mang theo không ít người. Trong thời gian ngắn, người của chúng ta cũng không tra ra được lai lịch của hắn ta.”

“Không tra ra được lai lịch?” Nhậm Kỳ Ninh sờ sờ cằm như có điều suy nghĩ, rồi hỏi: “Như vậy. . . Có phải là người của Mặc Tu Nghiêu không?”

“Cái này…” Mọi người im lặng, nhìn lẫn nhau, cũng vô cùng hoài nghi. Tuy những binh mã kia không giống như là Mặc gia quân, nhưng ai biết được Định Vương phủ có âm thầm cất giấu binh mã nào khác hay không? Hơn nữa, lại đột nhiên xuất hiện như vậy, rõ ràng là muốn kéo dài thời gian công phá Sở kinh của Bắc Cảnh. Mà bây giờ, Mặc Tu Nghiêu cũng đã xuất phát tiến về Sở kinh. Cho nên, nếu nói để tranh thủ thời gian cho Mặc Tu Nghiêu, thì cũng chính đáng.

Nhậm Kỳ Ninh vươn người đứng dậy, nói: “Truyền lệnh xuống, lập tức triệu tập tất cả đại quân, nội trong ba ngày phải vô cùng đánh tan nhánh binh mã kia cho Bản vương, rồi dùng toàn lực tiến công Sở kinh. Bắt buộc phải đoạt được Sở kinh trước khi đại quân của Mặc Tu Nghiêu đuổi tới.” Mọi người nhận lệnh, “Công tử, ngài có kế hoạch gì không?” Nhậm Kỳ Ninh nhíu mắt lại, nói một cách lãnh đạm: “Mặc Tu Nghiêu muốn Sở kinh, thì cũng phải xem Bản vương có đồng ý hay không. Phái người truyền tin cho Thất hoàng tử Bắc Nhung, mười ngày sau, Bản vương mời hắn ta gặp mặt ở Tử Kinh quan.”

Mọi người nhìn nhau, trong mắt hiện lên nghi hoặc. Tuy không rõ suy nghĩ của chủ tử, nhưng vẫn cung kính cáo lui ra ngoài làm việc.

Chuyện Thống soái Bắc Nhung Thất hoàng tử và Bắc Cảnh Vương Nhậm Kỳ Ninh gặp mặt ở Tử Kinh quan, tuy không có ai biết rõ bọn họ nói chuyện gì, nhưng ngày hôm đó liền có hai phong mật tín được đưa về phía Tây. Một phong được đưa đến trong tay Mặc Tu Nghiêu vẫn còn ở trong quân, mà một phong còn lại thì được đưa đến trong Định Vương phủ ở Ly thành Tây Bắc.

Trong đại trướng quân doanh, Mặc Tu Nghiêu lười biếng dựa vào cái ghế nhìn lá thư trong tay. Đám người Nam hầu, Lữ Cận Hiền, Phượng Chi Dao đang ngồi phía dưới cũng đều tranh nhau suy đoán xem, rốt cuộc trong lá thư này viết gì mà lại khiến cho thần sắc của Vương gia trở nên hứng thú đến như thế. Vẫn là Phượng Chi Dao bị các vị tiền bối khác dùng ánh mắt ép buộc mà đứng dậy hỏi: “Vương gia, có chuyện gì đã xảy ra sao?” Mặc Tu Nghiêu cười mà giống như không phải cười nhìn hắn ta một cái, rồi cười nói: “Đúng là có chuyện xảy ra. Ba ngày trước, Gia Luật Dã Bắc Nhung và Nhậm Kỳ Ninh Bắc Cảnh đã hàn huyên một ngày Tử Kinh quan.”

Mọi người hiểu rõ, hai người kia tụ lại chung một chỗ cũng không phải đơn giản là tán gẫu bình thường như vậy. Rõ ràng là hai nhà này chuẩn bị liên thủ để đối phó Định Vương phủ.

Nam hầu cau mày nói: “Chẳng lẽ Nhậm Kỳ Ninh và Gia Luật Dã đã đạt thành hiệp định gì?”

Mặc Tu Nghiêu nói: “Bọn họ mật đàm, nên đến cùng nói gì thì trong này không có ghi. Không quan trọng. . . Ngược lại Bản vương có thể đoán được một hai phần. Không có gì khác chính là muốn Bắc Nhung hỗ trợ ngăn trở bước chân của Mặc gia quân, để Bắc Cảnh có thời gian đoạt được Sở kinh.” Phượng Chi Dao khó hiểu, “Gia Luật Dã sẽ ngu như vậy sao? Dùng binh mã của mình để ngăn cản giúp Nhậm Kỳ Ninh?”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Cũng không tính là ngốc, hiện nay, đại quân Bắc Nhung đang đối đầu trực diện với chúng ta, vốn đã không cho phép bọn hắn không dốc sức. Trừ phi có thể đánh tan tác Mặc gia quân, nếu không, vốn cơ hội để bọn hắn đoạt được Sở kinh một cách thuận lợi đã không lớn. Nhưng Bắc Cảnh lại khác, Bắc Cảnh ở phương hướng trái ngược với chúng ta hoàn toàn. Chúng ta không

đến Sở kinh trước, thì bọn hắn cũng không có bất kỳ sự cản trở gì. Chắc Nhậm Kỳ Ninh đã cho Gia Luật Dã ích lợi gì đó, để hắn ta bỏ qua Sở kinh."

"Ích lợi gì?" Sở kinh cũng không phải những nói khác, dù hiện nay hoàng thất Đại Sở đã dời đô, nhưng vẫn có ý nghĩa vô cùng quan trọng với toàn bộ dân chúng Đại Sở.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, cười nói: "Có thể là nhường cho Bắc Nhung một địa phương nào đó. Có lẽ còn có đợi đến sau khi đoạt được Sở kinh, hai nhà hợp tác đối phó với Định Vương phủ."

Lữ Cận Hiền nhíu mày, hơi lo lắng, hỏi: "Nếu như thế, thì đúng là vô cùng bất lợi với chúng ta, Vương gia có tính toán gì không?" Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Tính toán của chúng ta là mau chóng chạy tới Sở kinh, không thể để cho người Bắc Cảnh đoạt trước. Còn về ý định khác, công tử Thanh Trần sẽ tự cân nhắc. Nhưng ngược lại Nhậm Kỳ Ninh này, quả nhiên lần này cho hắn ta giáo huấn vẫn không đủ."

Những người đang ngồi, kể cả Phượng Chi Dao ở Tây Lăng lúc trước, đều nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu đầy tò mò, vẻ mặt đều hiện lên thần sắc: Vương gia, rốt cuộc ngài đã làm gì người ta?

Mặc Tu Nghiêu nói một cách lạnh nhạt: "Cũng không có gì. Ta kêu Tần Phong phái người giết hết tất cả thê thiếp, con cái của hắn ta."

Mọi người cùng im lặng.

Cùng lúc đó, trong thư phòng Định Vương phủ ở Ly thành, đám người Từ Thanh Trần, Từ Hồng Vũ đang ngồi. Diệp Ly khoác một chiếc áo choàng lông chồn tuyết thật dày, trong tay còn ôm một cái ấm lô cũng ngồi ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện.

Từ Thanh Trạch thả lá thư trong tay xuống, trên khuôn mặt không có biểu tình gì từ xưa đến nay mặt cũng nhíu mày, nói: “Nếu Bắc Nhung và Bắc Cảnh thật sự liên thủ đối phó với Mặc gia quân, thì chỉ sợ Mặc gia quân muốn chạy tới Sở kinh vào đầu tháng sau sẽ không dễ dàng như vậy. Sở kinh có thể chống đỡ không?” Từ Hồng Vũ khẽ vuốt chòm râu, lông mày hơi nhíu, nói: “Chỉ sợ sẽ không dễ dàng, bây giờ cũng chỉ có thể hy vọng Định Vương có thể nhanh hơn một chút. Còn bên Bắc Cảnh, Ly nhi. . . Hà Túc là người của Định Vương phủ sao?”

Diệp Ly khẽ gật đầu, cười nói: “Đúng là người của Định Vương phủ.”

Từ Hồng Vũ gật đầu, nói: “Vậy là tốt rồi, có hắn ta và Mộ Dung tướng quân, thì có lẽ cũng có thể hóa giải tình hình khó khăn của Sở kinh được một chút. Nếu vẫn không được. . . Thì cũng chỉ có thể là ý trời.”

Từ Thanh Trần hơi nhíu này, mỉm cười nói: “Cha cũng không cần lo lắng như thế. Cho dù Sở kinh bị Bắc Cảnh chiếm, thì chắc chắn Định Vương vẫn có khả năng đoạt lại. Hơn nữa, bị Bắc Cảnh công phá vẫn tốt hơn bị Bắc Nhung công phá nhiều.” Đại quân Bắc Nhung vừa vào Trung Nguyên đã tàn sát, đánh cướp, không từ bất kỳ việc xấu nào, đại quân đi đến đâu thì tiếng kêu than dậy khắp trời đất, máu chảy thành sông đến đó. Cái gọi là không phải dân tộc của ta thì chắc chắn sẽ nảy sinh dị tâm, chỉ cần Nhậm Kỳ Ninh còn muốn thống trị Trung Nguyên, thì không khả năng đại khai sát giới như đại quân Bắc Nhung.

Từ Hồng Vũ cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, lắc đầu, nói: “Chuyện hành quân chiến tranh không cần chúng ta để ý tới. Ngược lại, nếu thật sự để cho Bắc Nhung và Bắc Cảnh kết minh, thì lại đúng là cực kỳ bất lợi với chúng ta.” Bất lợi này cũng không chỉ riêng lần cứu viện Sở kinh này, mà hơn nữa còn kể cả sau này, “Thanh Trần có ý kiến gì không?”

Từ Thanh Trần và Diệp Ly liếc nhau một cái, mỉm cười nói: “Đúng là có chút ý tưởng. Chính nội bộ Bắc Nhung và Bắc Cảnh cũng không phải loạn thành một đoàn sao? Tranh đoạt giữa Thái tử và Thất hoàng tử Bắc Nhung, sự khác nhau giữa người Trung Nguyên và người Bắc Cảnh trong cảnh nội Bắc Cảnh, chúng ta đều có thể lợi dụng những cái này để là chút gì đó.” Từ Hồng Vũ nhướng mày, nói: “Ý của con là. . . Chia rẽ bọn chúng từ bên trong?”

Diệp Ly gật đầu, cười nói: “Đại ca nói rất đúng. Hiện này, lãnh binh Bắc Nhung chính là Thất hoàng tử Gia Luật Dã, nay nương theo trận chiến này, thanh thế của Gia Luật Dã tại Bắc Nhung chắc chắn là nước lên thì thuyền lên, lấn át cả Thái tử Gia Luật Hoằng. Gia Luật Hoằng và Gia Luật Dã thường hay bất hòa, nên sao có thể nhịn được những cái này, đương nhiên sẽ vô cùng bất mãn với Gia Luật Dã. Nếu có người nói gì đó bên tai Bắc Nhung Vương…”

Từ Hồng Ngạn hỏi: “Kế hoạch này có thể thực hiện sao? Định Vương phủ có mật thám trong hoàng thất Bắc Nhung sao?”

Diệp Ly lắc đầu, nói hơi bất đắc dĩ: “Cái này thì đúng là không có, người Bắc Nhung cực kỳ bài ngoại (*loại bỏ những gì của nước ngoài*). Không phải là người Bắc Nhung, thì căn bản không có cách nào lấy được sự trọng dụng và tin tưởng của bọn họ. Nhưng mà, bên người Thái tử Bắc Nhung lại người của chúng ta, hơn nữa. . . Quan hệ của Gia Luật Hoằng và Định Vương phủ tốt hơn so với Gia Luật Dã nhiều.”

“Sao?” Từ Hồng Ngạn ngạc nhiên, tuy đã ở Tây Bắc nhiều năm như vậy, nhưng ngược lại ông lại không biết ngay cả bên người Thái tử Bắc Nhung, mà Định Vương phủ vẫn có thể xếp nhân thủ vào.

Từ Thanh Trần suy tư một lát, rồi ngẩng đầu hỏi: “Là công chúa

Dung Hoa?" Chính là con gái của công chúa Chiêu Nhân, quận chúa Dung Hoa, được phong làm công chúa rồi gả cho Thái tử Bắc Nhung Gia Luật Hoằng lúc trước. Chỉ có điều, khi quận chúa Dung Hoa ở kinh thành thì luôn không có quan hệ tốt với Định Vương phủ và Diệp Ly, cho nên cũng không khiến cho người khác suy đoán đến phương diện này dễ dàng. Nhưng đã nhiều năm như vậy, công chúa Dung Hoa có thay đổi hay không thì lại là chuyện khác, "Có đáng tin không?"

Diệp Ly cười nói: "Công chúa Dung Hoa có đáng tin hay không cũng không sao, chúng ta cũng không cần nàng ta làm gì cho chúng ta. Chỉ cần người bên cạnh nàng ta đáng tin là được rồi." Dù sao công chúa Dung Hoa cũng không phải là thám tử đã trải qua huấn luyện, có rất nhiều chuyện sẽ để lộ ra dấu vết rất dễ dàng. Lúc trước, Định Vương phủ đã phái hai thám tử, một sáng một tối, âm thầm trợ giúp công chúa Dung Hoa. Thám tử ở ngoài sáng thì đương nhiên công chúa Dung Hoa biết, nhưng thám tử trong bóng tối thì lại không có ai nói cho nàng ta biết cả. Đương nhiên, tất cả đều không thật sự đơn thuần là để trợ giúp cho công chúa Dung Hoa, mà đúng là để dự phòng cho cục diện như hiện nay. Hiện nay, Đại Sở dời đô, hầu như chỉ có thể còn lại nửa giang sơn. Mà theo tin tức truyền đến từ Bắc Nhung, thì Gia Luật Hoằng không có chút ý tứ vắng vẻ, chán ghét hay vứt bỏ công chúa Dung Hoa nào cả, cũng có thể thấy được, trong mấy năm nay, công chúa Dung Hoa đã làm vô cùng tốt ở Bắc Nhung.

"Như vậy là tốt rồi." Từ Thanh Trần thoả mãn gật đầu nói.

Diệp Ly mỉm cười nói: "Như vậy, muội sẽ phái người tự mình đi đến Bắc Nhung một chuyến cầu kiến Gia Luật Hoằng, có lẽ âm thầm cũng có thể khiến cho hắn ta trợ giúp một ít. Nếu thuận lợi, thì trong hai đến ba tháng, thống soái đại quân Bắc Nhung Gia Luật Dã này cũng sẽ phải chấm dứt." Từ Thanh Trần hỏi: "Thuyết phục Gia Luật Dã, thì

chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy, có muốn huynh tự mình đi một chuyến không?”

“Cái này. . .” Diệp Ly nhíu mày, bây giờ, rất nhiều chuyện ở Tây Bắc đều không thể tách rời khỏi Đại ca được, nhưng nếu không thể phái một người có đầy đủ phân lượng, thì chỉ sợ cũng sẽ không thuyết phục Gia Luật Hoằng được. Nếu không phải đang mang thai, thì kỳ thật, Diệp Ly đã định tự mình đi. Ngồi ở bên cạnh, Từ Hồng Ngạn nói: “Tây Bắc không thể tách rời Thanh Trần và Đại ca, nếu Ly nhi tin tưởng cậu, thì cứ để cậu đi.”

“Cậu hai, Bắc Nhung khắc nghiệt, chuyến đi này…”

Từ Hồng Ngạn cười nói: “Ly nhi đang xem thường cậu sao? Chẳng lẽ cậu là người không thể chịu khổ ư?”

Đương nhiên Diệp Ly biết rõ, tuy trong ngày thường, Từ Hồng Ngạn không nói nhiều, nhưng xét về tài hùng biện thì không thể không là người thích hợp nhất, nhìn Từ Thanh Trần và Từ Hồng Vũ hơi do dự. Từ Hồng Vũ gật đầu, ngón tay gõ nhịp, nói: “Như vậy, Nhị đệ đi một chuyến cũng tốt.”

Thấy Từ Hồng Vũ nói như thế, thì Diệp Ly cũng đành phải gật đầu, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Như vậy, đúng lúc Mặc Hoa cũng Tây Bắc, cháu liền phái hắn ta dẫn người đi cùng với cậu hai một chuyến.” Mặc Hoa nguyên là Thống lĩnh ám vệ Định Vương phủ, có hắn ta dẫn người bảo vệ trên đường đi, thì an toàn của Từ Hồng Ngạn sẽ không cần lo lắng nữa. Cho dù kế hoạch thất bại, thì Mặc Hoa cũng có thể che chở Từ Hồng Ngạn trở về Tây Bắc an toàn.

“Cũng được.” Biết rõ Diệp Ly suy nghĩ cho an toàn của mình, nên Từ Hồng Ngạn cũng không từ chối.

Chương 324: Sở kinh bị công phá

Ngay cả năm mới cũng không kịp đón, Từ Hồng Ngạn liền cùng đám người Mặc Hoa đã vượt ngàn dặm xa xôi chạy tới thảo nguyên tái ngoại băng thiên tuyết địa đóng băng ngàn dặm, trên đoạn đường này, vất vả gian nan tất nhiên không cần phải nói. Mà đám người thủ thành ở Sở kinh cũng không có tâm tư đón mừng năm mới. Dù cho có hai nhánh binh mã của Mộ Dung Thận và Hà Túc trợ giúp ở bên ngoài, nhưng mấy ngày gần đây, tuy dường như sự công kích của Bắc Nhung có giảm bớt, nhưng dường như đại quân Bắc Cảnh lại càng có xu thế càng đánh càng hăng. Hơn nữa, đại quân Bắc Cảnh đang công thành bên ngoài Sở kinh cũng ngày càng nhiều. Binh mã của Hà Túc thật sự không ngăn cản được đại quân gần trăm vạn nghiền áp, nên đã sớm lui ra khỏi chiến trường.

Chỉ là, tuy đã rời khỏi chiến trường, nhưng Hà Túc cũng không có yên lặng như vậy, mà ngược lại lại mang theo binh mã đi đường vòng hội họp với binh mã của Mộ Dung Thận đang giao chiến với đại quân Bắc Nhung, hai nhánh đại quân nhắm thẳng về phía đại quân Bắc Nhung đang công thành. Thậm chí sau khi đánh lui đại quân Bắc Nhung, liền tiếp tục truy đuổi về phía Tây, cũng khiến cho quân thủ thành của Đại Sở bớt lo ở phía sau mà dành toàn lực đối phó với Bắc Cảnh. Một mặt khác, nếu trên đường truy đuổi về phía Tây cuối cùng có thể hội họp với Mặc gia quân của Định Vương phủ, thì cũng giúp cho đoạn đường của Mặc gia quân được rút ngắn thời gian hơn.

Bởi vì quân địch vây thành, nên cả Sở kinh cũng không có không khí vui mừng năm mới. Sau khi tuyết vừa rơi một trận, cuộc chiến công thành của đại quân Bắc Cảnh cũng tuyên bố tạm dừng. Phương bắc

rét lạnh, sau khi tuyết rơi một trận, thì trên khắp tường thành đều kết băng, khó đánh hơn ngày bình thường không chỉ gấp mười lần. Trên cổng thành, đám người Hoa quốc công, Lãnh Hoài, Lãnh Hạo Vũ đứng trên cổng thành nhìn về phía xa xa. Quân doanh của đại quân Bắc Cảnh nằm trong một vùng đầy tuyết trắng nổi bật rõ ràng. Lãnh Hạo Vũ nhìn về phía xa xa, nói một cách giận dữ: "Bắc Cảnh lại tăng binh nữa."

Hoa quốc công híp mắt nói: "Chỉ sợ không chỉ tăng binh, mà ngay cả Bắc Cảnh Vương cũng đích thân tới." Một ngón tay chỉ ra xa xa, tại vị trí treo cờ xí trong đại doanh Bắc Cảnh đúng là cờ của Bắc Cảnh Vương. Vì để khích lệ sĩ khí của đại quân Bắc Cảnh, nên tin tức Nhậm Kỳ Ninh đến cũng không có che giấu, đương nhiên cũng không để ý quân thủ thành của Sở kinh quân sẽ biết.

Lãnh Hoài hơi khó hiểu cau mày nói: "Sao ta lại thấy trên Vương kỳ kia thêu Kim Long ngũ trảo (*Rồng vàng có 5 móng*)?" Ở Trung Nguyên, Đại Sở cùng với Tây Lăng đều được thành lập trên cùng một nguồn gốc, cho nên, ký hiệu trên cờ xí và các vật ngự dụng hoàng gia đều dùng hoa văn biểu trưng Long Phượng làm chủ, nhưng các dị tộc bên ngoài lại không như thế. Ví dụ như Bắc Nhung tôn kính Sói, nên biểu trưng của Vương tộc Bắc Nhung chính là đầu sói. Mà Nam Chiếu thì lại dùng hoa cỏ làm biểu trưng. Đa số các bộ lạc Bắc Cảnh cũng đều dùng hoa văn mãnh thú để làm biểu trưng, cũng không có bộ lạc nào dùng một Thần vật hư vô mờ mịt như Rồng để làm biểu trưng cả.

Lãnh Hạo Vũ dựa vào tường thành lạnh như băng, cười híp mắt nói: "Bởi vì đương kim Bắc Cảnh Vương Nhậm Kỳ Ninh tự xưng là con mồ côi của hoàng thất Tiền triều."

"Cái gì?" Lãnh Hoài và Hoa quốc công đều giật mình.

Lãnh Hoài nói hơi hoài nghi: “Tiền triều đã diệt vong hơn hai trăm năm rồi, thân phận của Nhậm Kỳ Ninh có khả năng là thật sao?”

Lãnh Hạo Vũ nhún nhún vai, cười nói: “Ai biết được, dù sao hắn ta là người Trung Nguyên, hắn ta thích nói hắn ta là hậu duệ Tiền triều hay hậu duệ của Tiền Tiền triều, thì cũng không có ai xen vào được. Muốn tranh giành thiên hạ, luôn phải có lý do nào đó thôi.” Lãnh Hoài và Hoa quốc công liếc nhau, Hoa quốc công cười nói: “Lãnh Nhị tiểu tử nói đúng. Mặc kệ hắn ta là ai, thì chỉ dựa vào việc hắn ta dẫn người Bắc Cảnh đến đánh Trung Nguyên, hắn đã không có tư cách lấy thanh danh con mồ côi của Tiền triều gì đó để tranh giành Trung Nguyên. Còn không bằng trực tiếp khởi nghĩa vũ trang, cũng sẽ không có khó coi như vậy.” Thân là hậu duệ hoàng thất chính thống củ Tiền triều, lại dẫn một đám man di đến đánh Trung Nguyên. Nói ra cũng không dễ nghe như vậy, lại tự xưng là người Trung Nguyên chính thống nữa chứ, xưa nay văn nhân đều xem thường vùng Man tộc thiếu văn minh, hành vi này của Nhậm Kỳ Ninh càng khó có thể được văn nhân sĩ tử chính thống tiếp nhận.

Lãnh Hạo Vũ cười sảng khoái, nói một cách không quan tâm: “Hiện nay, cảnh nội của Bắc Cảnh cũng không phải cứng như một khối sắt, người bổn tộc Bắc Cảnh và người Trung Nguyên được Nhậm Kỳ Ninh trọng dụng thường hay bất hòa. Lần này, Vương gia lại làm một trò hay ở Bắc Cảnh, chỉ sợ bây giờ, trung tâm của Bắc Cảnh cũng đã là một bình hoa di động (*bên ngoài thì tô son nạm ngọc, nhưng bên trong thì tệ hại, xấu xí*), bên trong chia năm xẻ bảy rồi.”

“Gì?” Lời này vừa nói ra, Lãnh Hoài và Hoa quốc công không khỏi đều hiếu kỳ vểnh tai lên. Đương nhiên bọn họ sẽ không biết rằng, Định Vương còn đang ở cách xa mấy trăm dặm mà đã động tay động chân vào Bắc Cảnh. Vốn chuyện này cũng không là bí mật gì, chỉ là, hiện nay Sở kinh bị vây khốn, tin tức bị bế tắc, nên mọi người trong Sở kinh mới hoàn toàn không nhận được tin tức mà thôi. Lãnh Hạo

Vũ cũng không giấu diếm, bên môi câu ra một nụ cười ác ý, nói: “Mấy ngày trước, Vương gia đã sai người giết hết toàn bộ vợ, đích tử và đích nữ của Nhậm Kỳ Ninh. Chưa qua được mấy ngày, thì toàn bộ các tiểu thiếp, thứ tử và thứ nữ của Nhậm Kỳ Ninh cũng bị giết hết. Bây giờ, Vương thất Bắc Cảnh, có thể nói là chỉ còn lại một mình Nhậm Kỳ Ninh.”

Trong lòng Hoa quốc công và Lãnh Hoài đều chấn động. Định Vương ra tay cũng không khỏi quá ngoan tuyệt, hàm nghĩa trong đó lại càng vô hạn. Đây cũng không chỉ đơn giản là ra tay độc ác trả thù Nhậm Kỳ Ninh như vậy, mà chỉ sợ là người trong nội bộ Bắc Cảnh âm thầm đổ cái chết của công chúa, đích tử và đích nữ Bắc Cảnh lên người Nhậm Kỳ Ninh và những người Trung Nguyên kia. Mà Nhậm Kỳ Ninh con vợ kế thứ nữ chết, ngoại nhân xem ra càng giống là Bắc Cảnh người trả thù. Mặc dù bản thân Nhậm Kỳ Ninh biết rõ chân tướng, nhưng nói ra sẽ có mấy người tin thì lại là chuyện khác. Lúc Định Vương nghĩ ra kế sách này, chỉ sợ vẫn còn đang ở tại Tây Lăng xa xôi, có thể điều khiển thế lực và lòng người của Bắc Cảnh, bày mưu nghĩ kế một cách tùy ý như thế, nhất định sẽ thắng cả trời, cũng không phải nói khoác.

Hoa quốc công và Lãnh Hoài liếc nhau, đều không khỏi thở dài. Định Vương hùng tài vĩ lược như thế, hai anh em Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Cảnh Lê thua quả nhiên không oan.

Lãnh Hạo Vũ dựa tường nhìn đại doanh Bắc Cảnh ở phía xa, trong mắt lướt qua một tia cười lạnh: đã vong quốc từ lâu thì nên sống an phận, mưu toan phục quốc cũng chỉ là một giấc mộng hư ảo mà thôi. Lại còn muốn công phá Sở kinh để người Bắc Cảnh nhập chủ Trung Nguyên, sớm muộn gì bọn chúng cũng chết sạch hết thôi!

Chuyện Hoàng thất Bắc Cảnh gần như bị diệt môn, Bắc Cảnh và Bắc Nhung kết minh, đương nhiên cũng truyền đến phía Nam. Chỉ có

điều, hai thế lực lớn ở phía Nam là Mặc Cảnh Lê và Lôi Chấn Đình, ngoại trừ nhìn hơi hả hê ra, thì đều không có gì khác cả. Lôi Chấn Đình lại càng cười lạnh một tiếng, chỉ cảm thấy cơn tức trong hai tháng nay đều tiêu tán rất nhiều. Nếu không phải Nhậm Kỳ Ninh gây rối ở bên trong, thì cho dù Hoàng thành Tây Lăng có đổi chủ, thế lực của mình cũng không đến nỗi bị Mặc Tu Nghiêu rửa sạch sẽ. Chỉ là, hiện nay, sự chú ý của lão cũng không đặt tới phương Bắc, mà là đặt lên người Tây Lăng Hoàng vừa mới dời đô đến An thành và Mặc Cảnh Lê ở phía Nam. Mặc Cảnh Lê thì cũng xem như an phận, nhưng Tây Lăng Hoàng thì sau khi dời đô lại không chịu an phận, thế lực của Trấn Nam Vương phủ tại triều đình bị Mặc Tu Nghiêu diệt hết tám chín phần, hiện giờ, Đằng Phong lại có chút không chèn ép vị Tây Lăng Hoàng này được nữa rồi.

Tuy Tây Lăng đã mất một phần ba lãnh thổ ở phương Bắc, nhưng Lôi Chấn Đình đã thật sự chiếm cứ một vùng lãnh thổ rộng lớn ở phía nam Đại Sở. Sau khi Mộ Dung Thận lãnh binh lên phương Bắc, nên càng đả thông đường phía Tây Nam, lại nối liền lãnh thổ do Lôi Chấn Đình chiếm lĩnh với Tây Lăng. Từ đó, một trận kết thúc, Tây Lăng, ngoại trừ đã mất đi Hoàng thành ra, ngược lại cũng không ăn thiệt thòi quá nhiều. Nhưng Lôi Chấn Đình lại biết, kỳ thật, trong trận chiến này, người thắng lớn nhất vẫn là Mặc Tu Nghiêu. Một khi lại để cho hắn ta đoạt được Sở kinh, thì dưới tay Định Vương phủ liền có được hai tòa Hoàng thành, uy thế của hắn ta liền bao trùm lên các nước. Nhưng trong lòng biết thì biết thôi, lúc này, Lôi Chấn Đình lại không thể rút ra thời gian để đối phó với Mặc Tu Nghiêu, nên chỉ phải cắn răng âm thầm nhịn xuống.

Lại nói, sau khi Nhậm Kỳ Ninh tự mình giá lâm bên ngoài Sở kinh để đốc chiến, thế công của đại quân Bắc Cảnh càng trở nên kịch liệt. Quân thủ thành trong nội thành chống đỡ gần ba tháng, không chỉ mệt mỏi kiệt sức, mà lương thảo dự trữ trong thành cũng càng trở nên túng thiếu theo thời gian dần trôi qua, lại càng không cần phải

nói đến còn có hơn trăm vạn dân chúng cũng muốn ăn cơm ở trong thành. Cho dù là ngày tết, thì vô luận dân chúng hay quân thủ thành đều không có ai ngoại lệ, mỗi người cũng chỉ có một cái bánh ngô và một chén cháo loãng mà thôi. Thời gian thủ thành cũng càng ngày càng kéo dài ra, vì để nâng cao sĩ khí, Hoa quốc công đã lớn tuổi cũng đành phải tự mình lên thành lâu để đốc chiến.

Vẫn luôn kéo dài tới ngày chín tháng giêng, tính từ khi Sở kinh bị đại quân Bắc Cảnh bao vây bốn phía, thì đã phải thủ thành suốt ba tháng mười ngày, tổng cộng một trăm lẻ ba ngày. Có lẽ biết rõ Sở kinh thật sự đã là thế suy sức yếu, nên đại quân Bắc Cảnh thay nhau ra trận mà không biết mệt mỏi chút nào, sĩ khí công thành cũng càng ngày càng cao. Trên thành lâu, Lãnh Hoài và Hoa quốc công đứng sóng vai với nhau, trên khuôn mặt kiên nghị tràn đầy sự mỏi mệt và chật vật. Phía sau bọn họ là các tướng lãnh trẻ như Lãnh Hạo Vũ, Lãnh Kình Vũ, Vệ Lận. Trên khuôn mặt vẫn luôn tươi cười sảng khoái từ trước đến nay của Lãnh Hạo Vũ cũng có thêm mấy phần nghiêm túc hiếm có.

Lãnh Hoài nhìn quân doanh Bắc Cảnh ở dưới thành cách không xa chằm chằm, nói hơi bất đắc dĩ: “Lão quốc công, chỉ sợ không thể chịu nổi nữa rồi…” Trong giọng nói không chỉ có bất đắc dĩ, mà càng có thêm mấy phần tiếc nuối. Bọn họ đã chống đỡ Sở kinh hơn ba tháng mới bị công phá, làm thần tử thì cũng xem như đã không phụ với Đại Sở rồi, chỉ tiếc, cuối cùng vẫn không đợi được sự tiếp viện của Mặc gia quân.

Trên gương mặt già nua của Hoa quốc công lướt qua một tia bi thương, nhìn qua tinh kỳ phấp phới ở xa xa, giọng nói trấn định mà kiên nghị, “Cho dù Sở kinh thất thủ, thì lão phu cũng sẽ cùng sống chết với Sở kinh.”

Lãnh Hoài gật đầu, nói: “Lão quốc công nói rất đúng, mạt tướng cũng

có ý này, thành còn người còn, thành phá người vong!”

Lãnh Hạo Vũ bước chậm xuống tường thành, ván cờ này hôm nay, xác thực là hơi phiền phức. Một mình hắn, nếu muốn thoát thân, thì đương nhiên không khó, nhưng thủ thành trong mấy tháng nay, Lãnh Hạo Vũ cũng đã trải qua rất nhiều. Hắn cũng là hậu nhân của tướng môn, tuy lúc trước cũng chưa từng lên chiến trường, nhưng kêu hắn bỏ rơi những đồng bạn đã kề vai chiến đấu để chạy trốn đào tẩu vào lúc này thì không thể được. Huống chi, cha và vợ của hắn đều vẫn còn trong thành, “Vương gia ơi, nếu ngài còn không đến, thì xem như Lãnh Nhị ta sẽ thật sự phải chết ở chỗ này rồi!” Lãnh Hạo Vũ bất đắc dĩ cười khổ.

“Nhị đệ.” Vừa mới quẹo qua một góc phố, Lãnh Hạo Vũ liền bị tiếng kêu vang lên ở đằng sau gọi lại. Không cần quay đầu lại, thì Lãnh Hạo Vũ cũng có thể đoán được người phía sau là ai. Nhếch miệng, quay người nhìn Lãnh Kình Vũ mặc áo bào trắng, vẻ mặt nghiêm túc ở trước mặt, trên chiến bào thêu sư tử trắng như tuyết cũng bị dính không ít tro bụi, nhìn lên càng có thêm nhiều phần xơ xác tiêu điều. Với vị đích huynh này, xưa nay Lãnh Hạo Vũ không có lời gì để nói, nhíu mày hỏi: “Lãnh đại tướng quân, có việc gì thế?”

Lãnh Kình Vũ nhíu nhíu mày, nói: “Huynh có lời muốn nói với đệ.”

Lãnh Hạo Vũ nhướng mày, cũng mặc kệ vách tường đầy tro bụi phía sau, liền khẽ dựa vào, nói một cách thản nhiên: “Xin rửa tai lắng nghe.”

Lãnh Kình Vũ nhìn đệ ấy, hỏi: “Đệ xem thường huynh?” Lãnh Hạo Vũ chỉ cười mà không nói, đương nhiên hắn xem thường hắn ta. Thân là thứ tử và đích tử, quan hệ giữa bọn họ không tốt là trời sinh đã định, từ nhỏ, Lãnh Hạo Vũ không được yêu thương, đương nhiên liền nhìn Lãnh Kình Vũ được nhận hết sự yêu thương và dạy dỗ của cha càng

chướng mắt vô cùng. Mà vị đích tử Lãnh Kình Vũ này cũng đã từng thật sự nhìn người thứ đệ Lãnh Hạo Vũ này thứ đệ ở trong mắt sao? Đợi đến khi Lãnh Hạo Vũ dần dần lớn lên, sau khi kết giao với đám người Mặc Tu Nghiêu, Phượng Tam, học được bản lãnh, thì vốn đã nhìn Lãnh Kình Vũ chướng mắt, lại càng trở thành các loại khinh thường. Ngươi nhận hết sự khen ngợi của cha thì thế nào? Nhận hết sự yêu thương và dạy dỗ của cha, còn không phải võ công không tốt hơn ta, bản lãnh không cao hơn ta, cho dù trên chiến trường, ngươi cũng chưa chắc có thể đánh thắng ta. Chỉ có điều, ta khinh thường tranh giành với ngươi mà thôi.

Cho nên sau khi cứu Lãnh Hoài ở Tử Kinh quan, Lãnh Hạo Vũ lại vô cùng thoải mái. Giống như vốn chỉ có một mình nên chỉ có thể tự mình âm thầm cảm thấy thoải mái, nhưng hiện tại, đột nhiên có thể cho tất cả người trong khắp thiên hạ biết mình thoải mái, sung sướng, cảm giác trong đó không cần nói cũng biết. Đặc biệt là mỗi lần chứng kiến khuôn mặt âm trầm lạnh lẽo của Lãnh Kình Vũ khi mình được Lãnh Hoài khích lệ, sảng khoái trong lòng Lãnh Hạo Vũ càng tăng lên gấp đôi.

Lãnh Kình Vũ “Hừ” khẽ một tiếng, nói: “Đệ xem thường huynh thì cũng không sao, dù sao lúc này cũng không biết có thể sống sót hay không. Nếu huynh chết đi, đệ hãy chăm sóc cho cha thật tốt.”

Gì? Lãnh Hạo Vũ sững sờ, hắn cho rằng có lẽ Lãnh Kình Vũ còn muốn tranh cãi ầm ĩ gì đó với hắn một trận, chẳng lẽ là muốn tới để nói di ngôn với hắn sao? Nhếch miệng, ném cảm giác kỳ quái trong lòng đi, Lãnh Hạo Vũ nói: “Muốn để lại di ngôn, thì tìm con trai của ngươi đi. Liên quan gì đến ta?” Nói xong, liền xoay người đi ra phía trước. Sau lưng liền truyền đến tiếng nói của Lãnh Kình Vũ: “Tóm lại, nếu huynh chết trận, đệ liền trở thành con trai duy nhất của Lãnh gia. Hãy chăm sóc cho cha thật tốt.” Nói xong, cũng không để ý phản ứng của Lãnh Hạo Vũ nữa, mà lại xoay người đi lên thành lâu. Lãnh Hạo

Vũ sửng sờ một chút rồi phục hồi tinh thần lại, nhìn bóng lưng Lãnh Kình Vũ, quát lên: “Ngươi muốn chết liên quan gì đến ta? Ta không hiếm lạ gì Lãnh gia của ngươi!”

Còn chưa chờ thủ thành Sở kinh nghỉ được một hơi, đại quân Bắc Cảnh lại bắt đầu công thành một lần nữa, lúc này, thế công càng kịch liệt hơn trước. Nhìn từng đám từng đám thủ quân trên thành bị đánh rơi, lại nhìn đại quân đang lướt qua sông đào bảo vệ thành leo lên cổng thành bị thủ quân đánh ngã xuống dưới, rồi lại có người leo lên ở dưới thành. Trên khắp cả đầu thành, tiếng giết nổi lên bốn phía, mùi máu tươi nồng đậm lượn lờ trong không khí.

Rốt cuộc, khi một tiếng tiếng va đập nặng nề vang lên, cửa thành chắc chắn ầm ầm đổ sụp xuống, một đám đại quân Bắc Cảnh thật lớn ào ào tràn vào. Trên cổng thành, Hoa quốc công bắt lấy ngân thương trong tay, nhìn thoáng qua mọi người vẫn còn đang chém giết trên cổng thành, nói: “Lãnh Hoài! Trông coi thành lâu!” Lãnh Hoài sững sờ, liền vội vàng hỏi: “Lão quốc công, ngài định. . . .” Hoa quốc công trầm giọng nói: “Lão phu xuống dưới gặp mấy tên Bắc Cảnh này!”

Nói xong cũng không đợi Lãnh Hoài từ chối, liền đi nhanh xuống thành lâu, chiến bào màu xanh nhạt bay phấp phới trong gió rét, lại khiến cho người ta như lại thấy được Hoa quốc công rong ruổi trên sa trường đang lúc tráng niên vào năm xưa.

Cửa thành rất lớn, mặc dù cửa thành bị phá, nhưng Sở quân thủ thành liền đánh tới ngay lập tức nhằm ngăn chặn người Bắc Cảnh. Hai đạo nhân mã liền chém giết lại với nhau ngay tại cửa thành. Nhưng mà, người Bắc Cảnh dũng mãnh thành tính, sao những binh sĩ Đại Sở đã mệt nhọc đói khát từ lâu này có thể chống đỡ được, Sở quân liền bị đánh lui về phía sau từng bước. Binh sĩ Bắc Cảnh lại càng tuôn vào trong thành liên tục không ngừng. Cứ tiếp như thế, có

trông giữ thành lâu nữa thì cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, nên Lãnh Hoài chỉ đành phải hạ lệnh cho binh sĩ thủ thành lui vào trong thành tự ứng chiến. Cuộc chiến thủ thành này, đánh hơn ba tháng, đánh đến tình trạng hôm nay cũng đã là kết cục không chết không ngừng rồi. Không đến nửa canh giờ, tiếng chém giết cũng vang lên khắp toàn bộ Sở kinh.

Mặc dù có mệnh lệnh của Nhậm Kỳ Ninh kiềm chế, nhưng binh sĩ Bắc Cảnh vẫn đi đến đâu liền vi phạm lệnh cấm tới đó. Rất nhiều nhà cửa của dân chúng đều bị phá hư, vàng bạc châu báu bị cướp đoạt lại càng là chuyện bình thường. Nếu dân chúng trong thành chống cự, thì cũng không tránh khỏi sẽ bị chết dưới đao của binh sĩ Bắc Cảnh. Tòa thành trì phồn hoa suốt mấy trăm năm này, vào ngay lúc này, lại biến thành địa ngục tu la, mùi máu tươi lượn lờ, tiếng khóc than rung trời.

Trung tâm của Sở kinh chính là hoàng cung, hiện nay, thủ vệ trong hoàng cung cũng không còn lại bao nhiêu người. Hoàng thành to như vậy, lại lạnh lẽo vắng vẻ đến nỗi gần như không nhìn thấy một bóng người, ở trong một cung điện sâu trong hoàng cung, có một đôi nam nữ thiếu niên đang ngồi ôm nhau. Cô gái có dung mạo tú lệ, chỉ tiếc trên mặt lại có một vết sẹo lớn, nên càng khiến cho dung nhan tú lệ kia trở nên vô cùng quỷ dị, “Đệ đệ, đệ sợ không?” Thiếu nữ chính là con gái của Liễu quý phi, công chúa Trân Ninh, ngồi bên người nàng, đương nhiên chính là con trai lớn của Liễu quý phi đã được Mặc Cảnh Lê phong là Trường Hưng Vương, Mặc Khiếu Vân.

Mặc Khiếu Vân lắc đầu, nói: “Không sợ. Tỷ tỷ, đừng sợ. Đệ sẽ ở cùng tỷ…” Mặc Khiếu Vân nhẹ giọng an ủi tỷ tỷ, bên ngoài tường cung xa xa, tiếng la càng ngày càng gần. Mấy thị vệ chạy vội tới bên này, một người trong đó trầm giọng nói: “Vương gia, công chúa, tặc binh Bắc Cảnh đã sắp tấn công vào đây. Kính xin Vương gia và công chúa đi theo chúng thuộc hạ rời khỏi đây trước.”

Mặc Khiếu Vân lắc đầu, nói một cách thản nhiên: “Không cần, các ngươi cũng đi ra ngoài giúp Hoa quốc công và Lãnh tướng quân đi. Ta và tỷ tỷ không đi đâu cả.”

Công chúa Trân Ninh nắm tay đệ đệ, gật đầu nói: “Đúng vậy. Ta là công chúa Đại Sở, cho dù chết thì cũng phải chết trong hoàng cung này. Các ngươi đi đi, mấy người cũng không ngăn cản được cái gì, ở đây lại mất mạng vô duyên vô cớ.” Mấy cái thị vệ cùng nhìn lẫn nhau, cũng hiểu rõ Vương gia và công chúa đã hạ quyết tâm. Hoàng thất Đại Sở vứt bỏ dân chúng và người hoàng gia, mà bỏ trốn mất dạng, tuy những binh sĩ ở lại canh giữ như bọn họ không nói gì, nhưng kỳ thật, trong lòng đều không có hảo cảm gì với người của hoàng thất, có điều, trái lại, lúc này lại có nhiều thêm hai phần kính trọng hai chị em này. Đứng dậy, chắp tay nói: “Nếu đã như vậy, thì, Vương gia, công chúa, xin hãy bảo trọng.”

Nhìn theo thân ảnh rời đi của mấy thị vệ, trong cung điện lại khôi phục lại sự yên lặng vốn có. Hai chị em ngồi dựa vào nhau, tuy bây giờ đang là tháng giêng rét lạnh, trong cung điện cũng không còn lửa than sưởi ấm như ngày xưa, nhưng hai người dựa vào nhau cũng có nhiều thêm một tia ấm áp, “Cũng không biết tiểu đệ thế nào.” Lúc trước, bọn họ ở lại Sở kinh, nhưng tiểu đệ lại bị Mặc Cảnh Lê mang đi. Trong đó chưa chắc không có ý dùng chuyện này để quản thúc Mặc Khiếu Vân.

Mặc Khiếu Vân thấp giọng nói: “Có lẽ vẫn còn sống. Chỉ hy vọng đệ ấy được bình an.”

“Tỷ chỉ không cam lòng! Tỷ còn chưa tìm được nữ nhân kia…” Công chúa Trân Ninh khẽ vuốt vết sẹo trên mặt, trên mặt hiện lên sự chán ghét. Nàng còn chưa tìm được nữ nhân kia để báo thù! Vốn nữ nhân kia là mẹ ruột của nàng, nhưng cũng bởi vì bà ta mà bây giờ nàng

mới trở thành như vậy, ngay cả chết cũng phải mang theo vết sẹo xấu xí này!

“Tỷ tỷ…”

Trong thành, đánh từ sáng sớm tới chạng vạng, địa phương bị người Bắc Cảnh chiếm giữ càng ngày càng nhiều, phạm vi hoạt động còn sót lại của Sở quân cũng càng ngày càng nhỏ, tất cả mọi người đều đã cảm nhận được sự tuyệt vọng và bất đắc dĩ. Nhưng cũng càng có nhiều người mang theo huyết quang kiên quyết trong mắt xông thẳng về phía đại quân Bắc Cảnh, dù cho phải chết thì cũng muốn kéo theo mấy người chôn cùng.

Ngoài thành, Nhậm Kỳ Ninh ngồi trên lưng ngựa, nghe tiếng chém giết không ngừng trong thành. Tướng lãnh đứng bên cạnh nói: “Xưa nay người của Đại Sở gầy yếu, không nghĩ tới lại còn có quyết tâm như vậy. Đánh đến bây giờ, toàn quân đã sắp bị diệt, mà vẫn còn không chịu đầu hàng.” Nhậm Kỳ Ninh lại nói một cách thản nhiên: “Cũng không phải gầy yếu, mà là bền dẻo. Cứng quá sẽ dễ gãy, người Trung Nguyên không dũng mãnh như các dân tộc ở tái ngoại, nhưng lại kiên cường. Cho nên, trăm ngàn năm qua, vùng lãnh thổ giàu có và đông đúc này đều do bọn họ thống trị.”

Dường như trong mắt tướng lãnh Bắc Cảnh đứng bên cạnh có sự không phục, nhưng nhìn Nhậm Kỳ Ninh, cũng không nói gì thêm nữa.

Bỗng nhiên ——một tia lửa nổ tung trên bầu trời như một đóa hoa, xa xa vang lên tiếng ầm ầm, ngay cả mặt đất cũng xuất hiện sự chấn động như có như không. Mọi người không khỏi kinh hãi , Nhậm Kỳ Ninh ngồi thẳng trên lưng ngựa, giơ roi ngựa, nổi giận mắng: “Tên phế vật Gia Luật Dã này!” Tướng lãnh đứng bên người cũng sợ hãi cả kinh, nói: “Là Mặc gia quân đến sao?”

“Ngoại trừ Hắc Vân kỵ, còn ai có thanh thế như vậy?” Nhậm Kỳ Ninh nói đầy oán hận, nghiêm nghị quát: “Tăng binh vào thành, bắt buộc phải đoạt được Sở kinh trước khi Mặc gia quân đến cho ta!”

“Vâng!”

Trong thành đẫm máu, mọi người đang chiến đấu anh dũng, đương nhiên cũng nhìn thấy pháo hoa trên bầu trời, Lãnh Hạo Vũ đang chém giết, đôi mắt cũng sáng ngời, dùng một cước đá văng binh sĩ Bắc Cảnh trước mặt, bay thẳng lên chỗ cao, cao giọng kêu lên: “Mặc gia quân đến rồi! Mở cửa thành phía Tây!” May mắn, lúc này, thành Tây vẫn còn trong tay Sở quân, nghe thấy tin tức này, trong lòng tất cả tướng sĩ Sở quân đều chấn động, rất nhanh cũng có người hô lớn theo: “Mặc gia quân đến rồi! Mặc gia quân đến rồi!” Tiếng hô truyền khắp toàn thành cực nhanh, thậm chí rất nhiều dân chúng đang trốn trong nhà cũng hoan hô theo. Thậm chí một vài người biết võ nghệ cũng chạy đến chém giết với binh sĩ Bắc Cảnh. Còn một vài phố lớn ngõ nhỏ, binh sĩ Bắc Cảnh bị đánh lén lại càng không ít.

Của thành phía Tây của Sở kinh ầm ầm mở ra, Sở quân trong thành cũng tuôn về phía Tây theo để bảo đảm rằng, trước khi Mặc gia quân đến, không để cho cửa thành phía Tây bị binh sĩ Bắc Cảnh chiếm lĩnh. Tốc độ của Hắc Vân kỵ như gió, vốn nghe tiếng giống như vẫn còn cách xa mấy dặm, nhưng chỉ chốc lát sau đã thấy một đội ngũ màu đen tràn vào trong thành như một cơn lốc xoáy màu đen.

Đại lộ của Sở kinh vô cùng rộng rãi, Hắc Vân kỵ phóng ngựa ở giữa cũng không cảm thấy chút chật chội nào. Cơn lốc xoáy màu đen đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, đến mức huyết quang hiện ra.

Nhìn thấy thân ảnh của Hắc Vân kỵ, rốt cuộc Lãnh Hạo Vũ cũng nhẹ nhàng thở ra. Một phát bắt được một binh sĩ Hắc Vân kỵ, hỏi: “Đại quân đã đến chưa?” Đang kích động quá mức, nên suýt chút nữa

binh sĩ bị hắn bắt muốn tức giận, liền vội vàng trả lời hắn: “Bộ binh thì hơi chậm một chút, kỵ binh chúng ta chạy đến trước một bước.” Lãnh Hạo Vũ hơi thất vọng, “Vậy khi nào thì đại quân có thể tới?”

Hắc Vân kỵ nói: “Không biết.”

“Hắc Vân kỵ do ai lĩnh quân?”

“Phượng Tam công tử!”

Lãnh Hạo Vũ liền buông tay bỏ lại binh sĩ Hắc Vân kỵ mà chạy như điên về phía thành Tây. Lúc giết thẳng đến của thành Tây, thì quả nhiên thấy Phượng Chi Dao vẫn mặc một bộ áo đỏ, phong độ nhẹ nhàng, đứng ở cửa thành cười nhìn mình, “Ơ, hiếm khi được nhìn thấy Lãnh nhị công tử chật vật như thế!” Nói chật vật thì vẫn còn nhẹ, Lãnh Hạo Vũ lúc này, cả người đầy máu, còn chưa nói đến đều có vết thương lớn nhỏ. May mà không có vết thương đặc biệt nghiêm trọng, nên cũng không ảnh hưởng đến hành động của hắn. Tức giận liếc nhìn hắn ta, nói: “Hoa quốc công còn đang bị bao vây ở gần hoàng cung, mau phái người đi cứu bọn họ đi!”

Phượng Chi Dao điều chỉnh lại sắc mặt, phất tay điều ra một đội nhân mã chạy vào trong thành. Chỉ là, bản thân của hắn lại phải thủ ở cửa thành, để giữ vững lối vào cho Mặc gia quân đến sau. Lỡ như không cẩn thận một chút, đợi đến khi Mặc gia quân đến mà cửa thành lại bị đại quân Bắc Cảnh chiếm mất, vậy thì sẽ rắc rối lớn. Lãnh Hạo Vũ thở dốc một hơi, rồi hỏi: “Ngươi mang theo bao nhiêu người đến?”

Phượng Chi Dao bất đắc dĩ, “Hắc Vân kỵ có thể có bao nhiêu người? Hai vạn.”

Lãnh Hạo Vũ gật gật đầu, “Cũng đủ đợi đến khi Vương gia đến.”

Đương nhiên Lãnh Hạo Vũ cũng biết Hắc Vân kỵ vốn là quý ở chất lượng chứ không quý ở số lượng, nên cũng không để ý tới Phượng Chi Dao, liền phất phất tay mang theo hai đội Hắc Vân kỵ chạy thẳng về phía đầy sát khí trong thành một lần nữa.

Chương 325: Huyết chiến ở Sở kinh, giải vây

Bởi vì Hắc Vân kỵ đến, nên vốn thắng lợi dễ như trở bàn tay, theo thời gian dần trôi qua, lại trở nên càng khó khăn. Nguyên vốn Sở quân đã dần dần bắt đầu tan vỡ, dường như khí lực cũng bỗng tăng lên gấp đôi ngay lúc đó. Tuy quân số của đại quân Bắc Cảnh vẫn gấp hơn mười lần Sở quân, nhưng trên đường phố chật hẹp trong thành trì này, có nhiều người hơn nữa mà không thi triển được thì cũng vô dụng. Huống chi những Sở quân thủ thành này lại càng hiểu rõ Sở kinh hơn những man binh ở Bắc Cảnh xa xôi này. Cho dù bọn họ không có cách nào trục xuất hết tất cả đại quân Bắc Cảnh ra khỏi thành, nhưng những người này muốn chiếm lĩnh Sở hoàn toàn trong thời gian nhanh nhất thì cũng hoàn toàn không có khả năng.

Phượng Chi Dao đứng trên cổng thành, từ trên cao nhìn cuộc chiến trong thành ở xa xa, thời gian dần trôi qua thì lại càng phát hiện rất nhiều quân lính Bắc Cảnh không để ý tới Sở quân thủ thành, mà lại điên cuồng đánh về phía thành Tây. Trên dung nhan tuấn mỹ hiện lên một nụ cười tàn ác, “Muốn chiếm cửa thành Tây? Nào có chuyện dễ dàng như vậy?” Vân Đình đi theo sau lưng Phượng Chi Dao khoanh tay nhìn binh mã Bắc Cảnh đang chạy đến dồn dập ở xa xa, nói: “Bọn chúng muốn chiếm cửa thành Tây trước, đánh gãy lối vào thành của Mặc gia quân. Sau đó lại đối phó với thủ quân trong thành?”

Phượng Chi Dao cười nói: “Không cần lo lắng, trước khi đi, Vương gia đã cho ta một vài món đồ chơi rất hay. Có điều. . .” Phượng Chi Dao hơi do dự cau mày nói: “Hình như thứ đồ chơi này hơi nguy hiểm, dùng trong thành, chỉ sợ…” Vân Đình lại không cố kỵ điều này,

“Đã đến lúc nào rồi mà còn cố kỵ những cái này. Chờ bọn chúng thật sự nhào lên, đám người ít ỏi chúng ta còn không đủ cho người ta nhai đấy.”

Phượng Chi Dao sờ sờ cằm, gật đầu nói: “Nói rất đúng! Kỳ thật, ta cũng không biết rốt cuộc thứ đồ chơi này ra sao! Vậy thì. . . Mang theo đồ của các ngươi, ngăn chặn những người kia.” Quay đầu lại vẫy vẫy tay, kêu một tiểu đội trưởng Kỳ Lân đang đi theo bọn họ lại. Tất nhiên các Kỳ Lân đều tràn đầy hứng thú, thứ này, bọn hắn đã được nhận từ lâu rồi, nhưng đáng tiếc vẫn luôn không có cơ hội để sử dụng. Nhận được mệnh lệnh của Phượng Chi Dao, tiểu đội trưởng vung tay lên, ngay lập tức mang theo một đội Kỳ Lân, trong đó, mỗi người đều ôm một cái hộp hình chữ nhật, đi xuống thành lâu.

Trong thành, binh sĩ Bắc Cảnh nhận được mệnh lệnh của Nhậm Kỳ Ninh đều đánh thẳng về phía thành lâu ở cửa thành Tây. Nhưng ngay khi đang đứng trên đường lớn chỉ còn cách cửa thành Tây một đoạn, thì liền nghe được một tiếng nổ “Ầm” thật mạnh, kéo theo sau đó là rất nhiều tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên từ bốn phía. Khi đại quân Bắc Cảnh còn chưa kịp nhìn rõ là chuyện gì thì đã bị nổ choáng váng đầu óc, máu thịt bay tứ tung. Nếu là người Trung Nguyên, thì tốt xấu gì cũng đã từng nhìn thấy pháo hoa hay pháo trúc gì đó, nhưng một nơi man di như Bắc Cảnh, trước khi Nhậm Kỳ Ninh thống nhất Bắc Cảnh, thì hầu như đều sinh hoạt không khác gì bộ lạc nguyên thủy, đã có khi nào gặp được thứ nổ mạnh và có lực sát thương long trời lở đất như vậy? Cho nên, rất nhiều binh sĩ Bắc Cảnh liền bị dọa, cho rằng bọn họ đã xúc phạm thần tiên trên trời, nên thần tiên mới giáng thiên lôi xuống. Bị nổ trúng thì không cần nói, không bị nổ trúng thì trong mười phần cũng có năm sáu phần bị dọa đến nỗi quỳ rạp xuống đất không dám đứng dậy. Dân tộc chưa được khai hóa thường thường càng sợ hãi trời đất hơn dân tộc ở Trung Nguyên.

Sau vụ nổ, toàn bộ đường cái đều đầy mùi khói thuốc súng, trên mặt

đất cũng đầy binh sĩ bị nổ đến máu thịt lẫn lộn. trên cổng thành gần đó, Vân Đình khiếp sợ mở to hai mắt, lắp bắp: “Thứ này. . . Thứ này là Vương gia đưa cho ngươi?” Cái này cũng không tránh khỏi quá kinh người đi. Hắn thật sự thấy rõ ràng, những Kỳ Lân kia giấu thứ gì đó ở bên đường. Những người Bắc Cảnh kia vừa đi vào thì đã biến thành như bây giờ rồi. Nếu Diệp Ly ở đây, thì tất nhiên sẽ cảm thấy, hiệu quả cũng chỉ như thế mà thôi. Trong hoàng lăng bí mật kia, nghiên cứu nhiều năm, thứ có hiệu quả tốt nhất được làm ra cũng đều kém hơn lưu đạn thời kỳ đầu tiên, lại càng không cần phải nói đến bom có uy lực mạnh đến nỗi một cân có thể đánh sập một tòa nhà sáu bảy tầng như TNT. Còn về phần nghiên cứu chế tạo súng ống bên trong cung điện dưới mặt đất của Hoàng lăng, ngay cả cầm, Diệp Ly cũng đều lười lấy ra, vô luận là tầm bắn hay độ chính xác, cũng đều không bằng cung tên, vẫn nên đợi lại cải tiến thêm bốn, năm đời đã rồi nói sau. Nhưng với mọi người vẫn xem pháo hoa, chơi pháo trúc ở thời đại này, thì hiệu quả này đã đủ gây kinh hãi rồi.

Khuôn mặt của Phượng Chi Dao cứng ngắc, khẽ gật đầu, đồng thời cũng che giấu khiếp sợ trong lòng chính mình. Nhưng trong lòng không khỏi thầm mắng Mặc Tu Nghiêu, có vũ khí sát thương lớn như vậy, thì nên lấy ra sớm một chút đi.

Kỳ thật, điều này tuyệt đối là oan uổng cho Mặc Tu Nghiêu rồi. Hiện tại, những vật này đều là được chế tạo bằng thủ công hoàn toàn, cũng càng chưa có hình thành dây chuyền sản xuất gì, một tháng có thể làm ra được bảy tám quả thì đã xem như năng suất cao rồi. Nhưng lực sát thương của thứ này cũng không phải đặc biệt cao, để có lực sát thương kinh thiên trên đường phố như vừa rồi, thì các Kỳ Lân đã phải đặt hơn một trăm quả ở hai bên đường. Mang theo bất tiện, giá thành sản xuất cao như thế, hơn nữa, khi ném một quả trên gò đất còn chưa nổ chết được ba người, nên trong thời gian ngắn, Mặc Tu Nghiêu thật đúng là không có ý định vận dụng trên chiến trường lớn. binh sĩ Bắc Cảnh chỉ có thể bị xem như xui xẻo, nhiều

người cùng chen chúc trên một con đường nhỏ hẹp như vậy, không nổ chúng thì nổ ai?

Người Bắc Cảnh cũng không phải không có đầu óc hoàn toàn, nên rất nhanh đã có người phản ứng lại, nghiêm nghị quát: "Đây là quỷ kế của người Trung Nguyên, không cần sợ. Xông lên giết hết bọn chúng đi!" Người Bắc Cảnh vẫn luôn dũng mãnh, cho nên, rất nhanh liền có người dẫn đầu bò dậy, kêu lên theo đầu lĩnh, rồi giết thẳng về phía trước. Các Kỳ Lân trên nóc nhà lại không có chút ngoài ý muốn nào, chỉ nhe răng cười, rồi lấy nguyên một đống vật thể màu đen ném mạnh xuống. Trái cầu màu đen rơi xuống đất, ngay tại lúc binh sĩ Bắc Cảnh giật mình kinh ngạc, thì liền ầm ầm nổ tung, những người đứng gần đó, không có chút ngoài ý muốn nào, đều bị nổ bay ra ngoài.

Sau đó, trên đường phố lại vang lên một chuỗi tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc, bên trong còn kèm theo tiếng kêu khóc của những người Bắc Cảnh này. Đợi đến khi tiếng nổ mạnh dừng lại, thì rốt cuộc những binh sĩ Bắc Cảnh may mắn còn sống sót cũng không chịu nổi nữa mà ào ào thi nhau chạy trốn ra thật xa.

Tiếng nổ mạnh kịch liệt ở thành Tây, không chỉ toàn bộ người Sở kinh đều nghe được, mà ngay cả Nhậm Kỳ Ninh ở ngoài thành cũng nghe được, ánh mắt không khỏi lạnh xuống, hỏi: "Sao lại thế này?"

Rất nhanh đã có người lảo đảo chạy ra khỏi thành bẩm báo, "Khởi bẩm Vương thượng, trong tay Mặc gia quân có yêu vật. Tướng sĩ của chúng ta bị tử thương nghiêm trọng."

Ngay lập tức, Nhậm Kỳ Ninh tức đến sắc mặt tái nhợt, "Ngược lại Bản vương muốn biết là yêu vật gì mà lợi hại như thế!"

Binh sĩ bẩm báo nói một cách nơm nớp lo sợ: "Các tướng sĩ căn

bản không thấy rõ ràng rốt cuộc là vật gì, chỉ nghe được một tiếng nổ mạnh, sau đó, rất nhiều người đều chết với cả người đầy máu."

"Ngươi nói là, ngay cả người của Mặc gia quân, các người đều không có nhìn thấy?" Nhậm Kỳ Ninh hỏi. Binh sĩ nghĩ nghĩ, vẫn gật đầu. Đúng là bọn họ không có nhìn thấy hình bóng của Mặc gia quân.

"Khốn kiếp! Bản vương mặc kệ Mặc gia quân có yêu vật gì. Tối đa trong vòng một canh giờ phải chiếm được của thành Tây cho Bản vương!"

Binh lính này do dự một chút, mới nói: "Nhưng. . . Rất nhiều binh sĩ đều nói, là thần tiên giáng tội, cho nên mới giáng thiên lôi xuống. Vì vậy, căn bản không dám tiến đến…" Nhậm Kỳ Ninh cười lạnh một tiếng, nói: "Thiên lôi? Trong vòng vạn dặm, trời đều nắng gắt, ở đâu ra thiên lôi? Cứ xem như có thiên lôi, thì cũng sẽ đánh trúng Bản vương trước. Truyền lệnh xuống, một vòng canh giờ không thể chiếm được thành Tây, thì thống soái lãnh binh mang đầu tới gặp!"

"Vâng!"

Nhìn binh sĩ đưa tin sợ hãi rời đi, trên sắc mặt tái nhợt của Nhậm Kỳ Ninh càng xuất hiện thêm mấy phần vặn vẹo và dữ tợn. Thiên lôi? Vớ vẩn! Mặc Tu Nghiêu. . . Ngươi thật sự đã lấy được bảo tàng mà tổ tiên để lại sao? Nhậm Kỳ Ninh không giống với Đàm Kế Chi, hắn lớn lên trong đại gia tộc lánh đời chân chính. Người dạy bảo hắn đều là cựu thần luôn trung thành với Tiền triều, nên tất nhiên cũng từng được xem rất nhiều điển tịch về Tiền triều, thậm chí là những bản bút ký độc nhất vô nhị của Tiền triều mà căn bản không có trên thế gian. Trong đó, có một vài bản bút ký của Cao tổ Khai quốc Tiền triều, bên trong có ám chỉ đến một vài thứ gì đó. Vốn Nhậm Kỳ Ninh cũng không để ý đến, dù sao năm xưa, khi Cao tổ chinh phục thiên hạ, căn bản chưa từng sử dụng đến những thứ đó. Mà tất cả các Đế vương

đời sau cũng chưa từng nhìn thấy vũ khí thần bí lợi hại gì, nên rốt cuộc là thật hay giả thì vẫn còn phải đợi tranh luận. Nhưng lúc này lại liên tưởng đến chuyện bảo tàng Tiền triều trong cảnh nội Tây Bắc mấy năm trước, thì Nhậm Kỳ Ninh còn có cái gì không rõ sao? Lúc ấy, hắn đang bận rộn trấn áp từng bộ lạc không chịu thuần phục của Bắc Cảnh, nhưng vẫn phái người đến Tây Bắc chú ý chuyện này. Chỉ có điều, cũng không phát hiện được bảo tàng gì, mà tất cả các nhóm binh mã muốn tranh đoạt bảo tàng đều phải trở về tay không. Lại không nghĩ rằng, vậy mà thật sự đã bị Mặc Tu Nghiêu âm thầm lấy được.

“Hay cho Mặc Tu Nghiêu ngươi! Ngược lại Bản vương muốn nhìn, rốt cuộc ngươi lợi hại bao nhiêu!” Nhậm Kỳ Ninh “Hừ” lạnh một tiếng, cắn răng nói.

Trong thành, chiến đấu vẫn kéo dài từ hoàng hôn tới tối, trong kinh thành vẫn sáng đèn nên yên tĩnh từ lâu trong ngày thường, bây giờ lại đầy tiếng chém giết rung trời. Trên cửa thành Tây, Phượng Chi Dao và Vân Đình đều bày trận địa sẵn sàng đón quân địch. Vân Đình nhìn đến ánh lửa phía xa xa trong thành, cau mày nói: “Nếu đại quân vẫn chưa tới, thì chỉ sợ sẽ không chống đỡ nổi nữa.” Phượng Chi Dao cau mày, nói: “Vương gia nói sẽ tới, thì sẽ không có vấn đề gì. Chỉ cần cửa thành Tây không rơi vào trong tay Bắc Cảnh, Mặc gia quân vào thành, thì mọi chuyện đều sẽ được giải quyết.” Tuy nói như vậy, nhưng Phượng Chi Dao cũng biết sự khó khăn ở trong đó. Trên đoạn đường này, bọn họ bị đại quân Bắc Nhung ngăn trở và tấn công mọt cách gần như điên cuồng, có thể chạy tới Sở kinh trong thời gian ngắn như vậy đã là không dễ dàng rồi. Huống chi, tốc độ của kỵ binh của Hắc Vân kỵ nhanh hơn bộ binh gấp mấy lần, nên nếu muốn đại quân chạy tới trong vòng một hai canh giờ, thì đã khó lại càng thêm khó.

Vân Đình cũng không phải người thích buồn lo vô cớ, thở ra một hơi,

rồi nói: “Ngươi nói rất đúng, mặc kệ nói thế nào, chúng ta chỉ cần giữ vững cửa thành Tây là được!”

“Phượng Tam!” Cách đó không xa, Lãnh Hạo Vũ mang theo cả người đầy máu, bay vọt lên. Vết thương trên người càng nhiều hơn lúc rời đi, “Rốt cuộc khi nào thì đại quân mới có thể tới?” Vừa thấy mặt, Lãnh Hạo Vũ liền tức giận hỏi. Phượng Chi Dao liếc mắt, vẫn duỗi tay vịn chặt hắn ta, nói: “Có thể tới, thì đương nhiên lúc này đã tới rồi, ngươi cho rằng trên đoạn đường này chúng ta chạy tới đây rất dễ dàng sao? Tên điên Gia Luật Dã kia triệu tập gần như tất cả đại quân Bắc Nhung trong cảnh nội Đại Sở để chặn đường chúng ta đó.”

Lãnh Hạo Vũ thở dốc một hơi, dựa vào tường thành nghỉ ngơi, nói hơi bất đắc dĩ: “Nếu Vương gia còn không đến, thì chúng ta thật sự không chống được nữa.”

“Ta biết rõ.” Phượng Chi Dao nói, lại kéo đến sáng, thì đừng nói thủ quân trong thành không chống đỡ được, mà ngay cả hắn cũng có khả năng không chống được. Tuy binh sĩ Bắc Cảnh sợ hãi bom mìn do Kỳ Lân bố trí trên đường phố, nhưng vẫn có mấy nhóm người mạnh mẽ xông lên trước. Tuy bị bọn họ đánh lui, nhưng nếu tới thêm một lần nữa, thì chỉ sợ bắt buộc phải đánh giáp lá cà thôi. Kỳ Lân dùng hết bom mang theo, chắc bây giờ đã chuyển sang nơi khác giết địch rồi.

Vân Đình nói: “Lãnh đại ca, ngươi ở đây nghỉ ngơi một lát đi. Ta xuống dưới.” Nói xong, Vân Đình liền cầm trường thương muốn đi xuống dưới cổng thành. Nhưng Lãnh Hạo Vũ lại kéo hắn lại, nói: “Đừng đi, ngươi cùng với Phượng Tam giữ vững cửa thành. Ta còn phải đi tìm người.” Bây giờ, khắp nơi trong thành đều là chém giết, loạn thành một đoàn. Đám người Lãnh Hoài đã bị thất lạc từ lâu, Sở kinh cũng không nhỏ, dưới loại tình huống này mà muốn tìm một

người thì lại cực kỳ khó khăn. Nhưng Lãnh Hạo Vũ lại không thể không đi.

“Nhưng. . . .” Vân Đình nhìn vết thương trên người Lãnh Hạo Vũ đầy lo lắng. Lãnh Hạo Vũ vỗ vỗ bả vai của hắn ta, cười nói: “Bị thương ngoài da thôi, không sao. Ta đi…”

“Đợi một chút!” Phượng Chi Dao ngăn hắn ta lại, trên mặt hiện lên một nụ cười đầy vui mừng, “Đại quân đến rồi!”

Ngay lập tức, mọi người đều cùng quay đầu lại nhìn, quả nhiên, liền nhìn thấy một con rồng lửa đang di chuyển tới đây ở phía xa xa. Lúc đầu vẫn chỉ là lúc ẩn lúc hiện, chỉ một lát sau liền nhìn thấy vô cùng rõ ràng, lại càng không cần phải nói tới còn có tiếng vó ngựa đang từ từ tới gần. Phượng Chi Dao cao giọng kêu lên: “Đại quân đến rồi, mở cửa thành!” Ngay lập tức, trên cổng thành liền vang lên một trận hoan hô.

Đến nơi trước vẫn là Hắc Vân kỵ đi phía trước mở đường, trong đêm tối, kỵ binh màu đen nhanh chóng xông qua cửa thành, cũng không dừng lại chút nào mà phóng thẳng vào trong thành, sau đó liền cuốn lấy binh sĩ Bắc Cảnh trong thành mà chém giết. Chỉ chốc lát sau, mọi người trên cổng thành liền nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu với một thân áo trắng tóc trắng giục ngựa chạy đến trong đại quân, “Vương gia đến rồi! Vương gia đến rồi!” Pháo hoa màu đỏ như lửa lại nổ tung trên bầu trời đêm, vốn Sở kinh chỉ có tiếng chém giết và huyết tinh, lại đồng thời vang lên tiếng hoan hô và tiếng cười.

Trên một con đường ở thành Đông, Vệ Lận dẫn theo mấy binh lính đang bị đại đội binh sĩ Bắc Cảnh vây khốn. Xung quanh đã chất đầy thi thể của quân địch, nhưng quân địch đang đứng đối diện lại vẫn còn rất nhiều. Máu tươi đã thấm ướt cả quần áo màu đen, chỉ là dưới bóng đêm, lại không nhìn ra chút nào. Đôi mắt đầy lạnh lùng liếc

nhìn lướt qua binh sĩ Bắc Cảnh đang nhìn chằm chằm ở đối diện, Vệ Lận cười lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay giương lên, một tia hàn quang lướt qua, đồng thời cũng mang theo một mảnh huyết quang.

Đã đánh nhau cả ngày mà không ngừng nghỉ chút nào, cho dù là Vệ Lận, thì cũng cảm thấy hơi mỏi mệt, lại càng không cần phải nói đến những binh lính bình thường bên người, nên rất nhanh, mấy người lính bên người Vệ Lận cũng đều ngã xuống. Đáy mắt Vệ Lận sung huyết, nhanh chóng vung kiếm sát nhập vào trong quân địch. Ngay tại lúc mấy binh sĩ Bắc Cảnh mừng rỡ vì cuối cùng đã sắp giải quyết xong một nhân vật khó giải quyết vô cùng này, thì một đám binh sĩ ăn mặc khác biệt hoàn toàn với Sở quân và đại quân Bắc Cảnh liền giết tới bên này. Dẫn đầu là một người có thân hình cao lớn, dung mạo tuấn tú nghiêm nghị, thanh bảo kiếm Thanh Sương trong tay mang theo hàn quang rực rỡ, đến nỗi binh sĩ Bắc Cảnh không tránh né kịp mà không ngừng trở thành vong hồn dưới kiếm.

Đã có đội quân có đầy đủ sức lực này gia nhập, nên ngay lập tức, chiến cuộc liền nghịch chuyển.

“Ngươi là ai?” Binh sĩ Bắc Cảnh nhìn người trước mặt không cam lòng, giận dữ hét lên.

Ngay lập tức, người nọ quét mắt nhìn hắn ta một cái đầy ngạo nghễ, vung kiếm qua không chút do dự, “Bản tướng quân là Hà Túc!”

“Đại ca…” Vệ Lận nhìn nam tử mặc một bộ áo bằng nhung trước mặt đầy kinh ngạc, không phải là Ám Nhất đã không thấy nhiều năm đây sao? Ám Nhất, Hà Túc bước nhanh đến phía trước đỡ lấy Vệ Lận, cười nói: “Tiểu Tứ, nhiều năm không gặp như vậy, các đệ có tốt không?” Vệ Lận gật đầu nói: “Bọn đệ đều rất tốt, chỉ là Đại ca được Vương phi phái đi thi hành nhiệm vụ, vẫn luôn không thấy về…” Mặc

dù bọn họ biết Ám Nhất được Vương phi phái đi thi hành nhiệm vụ, nhưng lại không biết rốt cuộc là nhiệm vụ gì. Mấy năm nay cũng âm thầm lo lắng cho huynh ấy không ít, lại không nghĩ rằng, khi gặp lại, huynh ấy đã trở thành tướng quân lãnh binh rồi.

Hà Túc cười nói: “Năm đó, Vương phi nói, so với những người khác, huynh thích hợp lãnh binh đánh trận hơn. Cho nên muốn huynh giấu tên rồi đến dưới trướng Mộ Dung tướng quân làm tên lính quèn. Sau này trải qua rất nhiều khó khăn, nhiều năm như vậy, cuối cùng đã không phụ sự kỳ vọng của Vương phi.”

“Chúc mừng Đại ca.” Đều là anh em cùng xuất thân là ám vệ, hơn nữa, năm đó đều là ám vệ của Vương phi, nên đương nhiên Vệ Lận thật tình cảm thấy vui mừng vì Hà Túc đã đạt được thành tựu như vậy.

Hà Túc cười nói: “Huynh cũng đã nghe người ta nói rồi, các đệ cũng rất giỏi. Vương gia đã mang theo đại quân vào thành. Thương thế của đệ cũng không nhẹ, đi đến thành Tây nghỉ ngơi một chút trước đi.” Tuy Vệ Lận một thân áo đen, nên không nhìn ra vết thương, nhưng Hà Túc cũng không phải người bình thường, tất nhiên có thể nhìn ra sắc mặt Vệ Lận rất tệ, chỉ sợ đã bị thương nặng. Kêu mấy binh lính tới đưa Vệ Lận đến thành Tây xong, Hà Túc liền mang theo binh mã thuộc hạ của chính mình tiếp tục đi thẳng vào trong thành để tiêu diệt toàn bộ binh mã Bắc Cảnh trong thành.

Mãi cho đến bình minh, tiếng chém giết trong thành mới dần dần lắng xuống. Nhưng ở một vài khu vực nhỏ bé, chiến đấu vẫn còn tiếp diễn. Binh sĩ Mặc gia quân cũng vẫn xuyên thẳng qua từng cái phố lớn ngõ nhỏ tìm kiếm binh sĩ Bắc Cảnh còn sót lại cùng với Sở quân bị thương.

Sắc trời hơi sáng rõ, Mặc Tu Nghiêu dẫn một đám tướng sĩ đứng

trên cổng thành Bắc của Sở kinh, đứng từ trên cao nhìn xuống đại doanh của binh mã Bắc Cảnh ở phía xa xa. Tuy ngoài thành vẫn còn mấy chục vạn binh mã Bắc Cảnh, nhưng mọi người Mặc gia quân lại không đặt vào trong mắt. Qua trận chiến dịch này, đại quân Bắc Cảnh không chỉ không đoạt được Sở kinh, mà hơn nữa còn hao binh tổn tướng vô số, không nói binh lực, mà ngay cả sĩ khí cũng giảm sút không chỉ một tầng.

Vừa mới một trải qua một trận huyết chiến, lúc này, dường như trời xanh cũng sinh ra mấy phần thương xót. Sắc trời mời vừa hửng sáng, thì trên không trung, tuyết nhẹ đã bắt đầu rơi xuống lất phất. Mặc Tu Nghiêu cũng không khoác áo choàng, mà vẫn mặc một thân áo trắng đứng trên cổng thành trong tuyết nhẹ, từ dưới nhìn lên lại như một vị thần đang đứng trên trời nhìn xuống nhân thế. Dù cách xa như thế, nhưng cũng vẫn khiến cho Nhậm Kỳ Ninh và các tướng lĩnh Bắc Cảnh cảm nhận được một cỗ áp lực khó tả.

“Vương gia, đã tìm được Hoa quốc công rồi!” Thị vệ đi vội vàng đến bẩm báo.

Mặc Tu Nghiêu quay người, hỏi: “Ở đâu?”

Thị vệ do dự một chút, rồi nói: “Hoa quốc công ở tại thành Nam, bản thân bị trọng thương, chỉ sợ là…” Trong lòng mọi người đều trầm xuống, đương nhiên hiểu rõ lời nói sau từ “chỉ sợ là…” của thị vệ ám chỉ cái gì. Mặc Tu Nghiêu trầm mặc một lát, rồi nói: “Bản vương đi xem. Lữ Tướng quân, nơi này giao cho ngươi.” Lữ Cận Hiền cũng không nói nhiều, chỉ trầm mặc gật đầu.

Hoa quốc công ở trong một hẻm nhỏ tại thành Nam, lúc các tướng sĩ Mặc gia quân tìm được ông thì bản thân ông đã bị trọng thương không thể động đậy được nữa. Nằm gần bên người đều là thi thể của binh sĩ Bắc Cảnh và Đại Sở. Trên người Hoa quốc công bị đâm

trúng một kiếm, thân kiếm còn chưa rút ra, ngồi nghỉ ngơi một mình trên một tảng đá gần đầu hẻm. Đêm đông ở Sở kinh cũng không ấm áp hơn Tây Bắc bao nhiêu, hơn nữa, Hoa quốc công đã là ông lão hơn bảy mươi gần tám mươi, lại trong trường hợp bị thương nặng như thế, nên sắc mặt đã trở nên xanh ngắt.

“Lão quốc công!” Mặc Tu Nghiêu tiến lên một bước, đỡ lấy Hoa quốc công, nhìn lướt qua quân y trước mặt hỏi: “Sao vậy, vì sao không trị thương cho Quốc công?”

Hoa quốc công đưa tay ngăn cản Mặc Tu Nghiêu, lắc lắc đầu nói: “Không cần, thương thế của ông, chính ông tự biết. Không được…”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu kiểm tra vết thương bị kiếm đâm trúng, sắc mặt cũng trầm xuống. Hoa quốc công bị thương tại chỗ hiểm, nếu là người trung niên, thì có lẽ còn có ba phần hy vọng, nhưng như Hoa quốc công bây giờ, chỉ sợ đã không thể rút kiếm ra tại chỗ được nữa. Nhắm lại mắt, Mặc Tu Nghiêu thấp giọng nói: “Lão quốc công, là chúng cháu đã tới chậm.”

Hoa quốc công lắc đầu, nhìn thoáng qua Mặc Tu Nghiêu, cố gắng cười nói: “Ông biết rõ cháu cũng không dễ dàng. Có thể. . . Có thể chạy tới kịp thời, không để cho Sở kinh rơi vào trong tay người Bắc Cảnh. . . Rất tốt…”

Mặc Tu Nghiêu nghiêm túc suy tư một chút, dùng một tay đỡ vai Hoa quốc công, truyền chân khí vào để kéo dài mạng sống cho ông ấy, lại phân phó: “Đi tìm người Hoa gia đến đây.” Thị vệ đứng bên cạnh vội vàng bẩm báo: “Đã đi, nếu người Hoa gia không xảy ra chuyện gì, thì chắc sẽ tới rất nhanh.”

Nghe thấy lời nói của Mặc Tu Nghiêu, bên môi Hoa quốc công hiện lên một nụ cười, thấp giọng hỏi: “Thiên Hương các nàng có tốt

không?”

Mặc Tu Nghiêu trầm giọng đáp: “Các nàng ấy rất tốt, Thiên Hương đã đính hôn, qua mấy tháng nữa sẽ thành hôn với Thanh Phong. Thanh Phong, tới đây!”

Từ Thanh Phong liền bước lên phía trước, cung kính nói: “Lão quốc công…” Hoa quốc công hơi gian nan ngẩng đầu nhìn hắn ta, cười nói: “Con cái của Từ gia. . . Đều là những đứa bé tốt. Rất tốt, lão phu không được nhìn thấy hôn lễ của các cháu rồi. Sau này, hãy đối xử với Thiên Hương thật tốt.” Đôi mắt Từ Thanh Phong không khỏi đỏ lên, liên tục gật đầu, nói: “Vâng, lão quốc công. . . Ông…”

“Đứa bé ngoan…”

Phía ngoài hẻm vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, một nam tử thanh niên hấp tấp chạy vội tới đây, “Ông ơi! Ông…”

Hoa quốc công ngẩng đầu nhìn cháu trai một cái, đáy mắt hiện lên một tia vui mừng, rốt cuộc từ từ nhắm mắt lại.

“Ông ơi?” Lúc người thanh niên đến trước mặt, thì vừa lúc nhìn thấy Hoa quốc công mỉm cười nhắm mắt lại, không khỏi quỳ xuống trước mặt, khóc lớn lên, ở bên cạnh, đáy mắt Mặc Tu Nghiêu hiện lên một tia ảm đạm, từ từ thu hồi bàn tay đang khoác lên vai Hoa quốc công, trầm giọng phân phó: “Hoa quốc công lấy thân đền nợ nước, dốc sức chiến đấu đến chết. Phân phó xuống, dùng Lễ Vương Hầu để hạ táng, thụy phong “Trung Tín hầu “.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Trong kinh thành, rất nhiều nơi cũng đều diễn ra một hình ảnh bi thương như vậy. Trong trận chiến này, người chết trận vô số kể,

không chỉ có thủ quân ở Sở kinh, mà cũng có cả các tướng sĩ của Hắc Vân kỵ và Mặc gia quân; không chỉ có binh lính bình thường, mà cũng có không ít tướng lãnh cao cấp. Tại một nơi khác, Lãnh Hạo Vũ cố gượng chống thân thể bị trọng thương nhìn người nằm dưới đất trước mặt, trong mắt càng có nhiều thêm mấy phần phức tạp hàm xúc mà không ai có thể hiểu được. Lãnh Hoài quỳ trên mặt đất, trong lòng đang ôm thân thể đã lạnh băng từ lâu của con trai trưởng. Khi bọn họ tìm được Lãnh Kình Vũ, thì hắn ta đã chết, trên ngực bị trúng một mũi tên vào ngay chỗ hiểm. Người nam tử vẫn luôn lạnh lùng, kiêu ngạo, luôn không muốn thừa nhận đệ đệ thứ xuất ưu tú hơn mình, lại ra đi một cách lặng yên không một tiếng động trong một trên chiến trên đường phố ở Sở kinh, mà không để lại một lời nào.

Lãnh Hoài ôm thân thể đã lạnh như băng của con trai, nước mắt tuôn rơi đầy mặt, vô luận nói như thế nào, thì đây cũng là đứa con mà ông yên thương nhất, đã từng gửi gấm hy vọng nhiều nhất. Nỗi đau mất con, càng khiến cho ông đau đớn hơn cả chính mình chết đi.

Lãnh Hạo Vũ trầm mặc tiến lên, ngồi xuống bên người Lãnh Hoài thấp giọng nói: “Cha, mang Đại ca về trước đã.” Cuối cùng, rốt cuộc Lãnh Hạo Vũ cũng kiêu ngạo như vậy đã thừa nhận người nam nhân này là huynh trưởng của hắn.

Lãnh Hoài quay đầu lại nhìn Lãnh Hạo Vũ, ánh mắt rơi vào vết thương trên ngực của con, hỏi: “Bị thương ra sao?”

Lãnh Hạo Vũ nói: “Bị thương ngoài da, cha, chúng ta trở về đi.”

Lãnh Hoài gật gật đầu, hơi cố hết sức ôm lấy Lãnh Kình Vũ, cùng với Lãnh Hạo Vũ đi về phía Lãnh phủ.

Chương 326: Trở về Ly thành, thai song sinh

Trong Sở kinh, Mặc gia quân vừa mới đến liền tiếp nhận nhiệm vụ thay thủ quân đã mỏi mệt không chịu nổi từ lâu của Đại Sở, đến gác trên cổng thành một lần nữa, nhìn các cờ xí đen như mực và binh sĩ áo đen đứng thẳng trong gió lạnh trên cổng thành, đại quân Bắc Cảnh cũng đành phải tạm thời hành quân lặng lẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Mặc Tu Nghiêu dẫn theo mọi người bước vào hoàng cung Đại Sở. Nhìn Hoàng thành vẫn to lớn như trước cũng hiện ra vài phần tiêu điều trong tuyết mỏng trước mắt này, trong đôi mắt lãnh đạm của Mặc Tu Nghiêu cũng không khỏi lướt qua một tia thương cảm nhàn nhạt, nhưng càng nhiều hơn là phức tạp khiến cho không ai có thể giải thích rõ. Vừa đi vào hoàng cung, Mặc Khiếu Vân mang theo công chúa Trân Ninh ra đón, nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu cũng cung kính tiến lên hành lễ, “Khiếu Vân bái kiến Định Vương thúc.”

Mặc Tu Nghiêu thoáng liếc qua Mặc Khiếu Vân, con trai của Mặc Cảnh Kỳ và Liễu quý phi, tất nhiên hắn không có thiện cảm gì. Có điều, ngược lại Mặc Khiếu Vân trước mắt này chênh lệch với Mặc Cảnh Kỳ hơi nhiều, nhưng mày nhìn hai người trước mắt, hỏi: “Đại trưởng công chúa ở đâu?”

Mặc Khiếu Vân cúi đầu, nói: “Hai ngày trước, Đại trưởng công chúa đã hoăng thệ (*mất*) rồi, chỉ là, Đại trưởng công chúa lo lắng sẽ ảnh hưởng tới sĩ khí của tướng sĩ thủ thành, nên ra lệnh cho cháu giấu, không được phát tang. Lúc này, linh cữu của Đại trưởng công chúa vẫn còn đặt ở trong cung, Trưởng công chúa Chiêu Dương vẫn còn

túc trực bên linh cữu.” Mặc Tu Nghiêu nhẹ gật đầu, liền đi tế bái Đại trưởng công chúa.

Đại trưởng công chúa còn lớn hơn Hoa quốc công hai tuổi, trước khi mất cũng không có chịu quá nhiều tra tấn ốm đau, ngược lại cũng xem như là sống thọ và ra đi bình yên. Sau khi đến cung điện đặt tạm linh cữu của Đại trưởng công chúa tế bái, Mặc Tu Nghiêu mới lại chào hỏi với Công chúa Chiêu Dương. Công chúa Chiêu Dương mặc một bộ áo trắng, son phấn không bôi, mang trên mặt mỏi mệt và tiều tụy không cách nào che giấu được. Hai người ngồi trong trắc điện, Công chúa Chiêu Dương nhìn Mặc Tu Nghiêu vui mừng nói: “Vốn, ta còn tưởng rằng ngươi không chạy đến kịp, Sở kinh thật sự phải rơi vào trong tay Bắc Cảnh rồi. May mắn. . .”

Mặc Tu Nghiêu nói sơ sơ một chút chuyện chiến sự trong thành, kể cả chuyện Hoa quốc công hy sinh. Công chúa Chiêu Dương nghe xong, hốc mắt cũng không nhịn được mà đỏ lên, thở dài một tiếng, cũng không nói lời nào.

Trong trắc điện yên tĩnh một lát, Công chúa Chiêu Dương mới hỏi: “Hai đứa bé kia, ngươi định xử lý thế nào?”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, nhìn Công chúa Chiêu Dương. Công chúa Chiêu Dương thở dài nói: “Vốn ta cũng không thích hai đứa bé kia, đứa bé do nữ nhân họ Liễu kia, còn có Liễu gia dạy dỗ thì có thể có gì tốt? Nhưng mà, mấy ngày nay ở chung, ngược lại, hai đứa bé này không giống như cha mẹ của chúng. Nếu có thể. . . Thì cho bọn chúng một con đường sống đi. Ta biết rõ ngươi hận hoàng thất Đại Sở. . . Ta cũng từng hận…”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu, suy nghĩ một lát, rồi mới nói: “Ngài yên tâm, chỉ cần bọn chúng an phận, thì ta sẽ không động đến bọn chúng.” Công chúa Chiêu Dương thấy vẻ mặt hơi lạnh nhạt của hắn ta thì

ngơ ngác một chút, rồi gật đầu nói: “Vậy cám ơn ngươi.”

Giống như cũng không phải không gặp đã lâu, nhưng dường như lại không có gì để nói nữa. Bầu không khí trong trắc điện khiến cho hai người thấy hơi mất tự nhiên, nên rất nhanh, Mặc Tu Nghiêu liền đứng dậy cáo từ đi khỏi. Nhìn theo bóng lưng đi mất của hắn ta, Công chúa Chiêu Dương khẽ thở dài một tiếng bất đắc dĩ. Bà biết rõ cảm giác xa cách như vậy từ đâu mà đến, từ giờ trở đi. . . Hoàng cung này vẫn là họ Mặc, nhưng đã không còn là chính họ Mặc lúc trước nữa. Mà bà, vẫn còn là công chúa Đại Sở, dù cho bà có lại hận đi nữa. Chỉ có điều, may mắn, hiện tại, bà chỉ là. . . công chúa vong quốc mà thôi.

Đã có Mặc gia quân tọa trấn, nên trong Sở kinh liền dùng tốc độ nhanh nhất để náo nhiệt lên một lần nữa. Tuy hai ngày trước khắp cả thành còn máu tươi, tiếng chém giết rung trời. Dân chúng trong thành trốn trong nhà cũng nơm nớp lo sợ, thấp thỏm lo âu. Nhưng chỉ trong thời gian mấy ngày, mọi người mai táng thi thể, thanh lý đường phố, rất nhanh trong thành vắng vẻ liền có thêm nhiều phần sức sống.

Mặc Tu Nghiêu rất nhanh hạ lệnh truy phong cho tướng sĩ chết trận, chỉnh đốn chính vụ của Sở kinh lại một lần nữa. Tuy bên ngoài vẫn còn hơn mười vạn đại quân Bắc Cảnh đang vây thành, nhưng dân chúng trong thành đã khôi phục lại sinh hoạt theo quy luật vốn có. Hiện nay, trong Sở kinh không chỉ có hơn mười vạn Mặc gia quân, mà còn có rất nhiều tướng lãnh của Mặc gia quân và Đại Sở, nên tất nhiên, các dân chúng cũng không còn lo lắng gì về quân địch ở ngoài thành. Hai quân tự chỉnh đốn nửa tháng, Mặc Tu Nghiêu liền hạ lệnh một lần nữa, Mặc gia quân chia làm hai đường, một đường do Lữ Cận Hiền suất lĩnh giành trước ra khỏi thành nghênh chiến với đại quân Bắc Cảnh, căn bản không cho đối phương có cơ hội khôi phục nguyên khí rồi lại công thành lần nữa. Mà một đường khác thì do Mộ Dung Thận suất lĩnh nghênh chiến với đại quân Bắc Nhung của Gia

Luật Dã.

Cùng tháng, Trường Hưng Vương Đại Sở Mặc Khiếu Vân ở lại thủ Sở kinh chiêu cáo thiên hạ: Mặc gia quân và Định Vương có ơn cứu mệnh thành Trường Hưng. Từ nay về sau, thành Trường Hưng và dân chúng trực thuộc đều quy về dưới trướng Định Vương, không còn là thần dân của Đại Sở nữa. Chiêu cáo này vừa ra, đương nhiên liền khiến cho trong lòng không ít người âm thầm hận đến hộc máu, nhưng cũng không thể tránh được. Mà trong đó, tức giận nhất, đương nhiên là là Mặc Cảnh Lê đang chiếm giữ Giang Nam. Kinh thành Đại Sở bị chính mình bỏ lại, bây giờ, Định Vương chạy từ ngàn dặm xa xôi đến cứu được, nên dân chúng kinh thành tự nguyện quy phục Định Vương, triều đình Đại Sở liền giống như kẻ câm ăn hoàng liên, có khổ khó nói.

Mặc gia quân vừa mới đoạt được Sở kinh, sĩ khí đang chính thịnh. Mộ Dung Thận và hai cha con Nam hầu đang thủ Hồng Nhạn quan giáp công hai đường, bức đại quân Bắc Nhung phải lui về phía sau liên tiếp, hơn nữa, lương thảo Bắc Nhung thiếu thốn, không chịu được khổ chiến liên tục trong nhiều tháng, nên song phương chỉ phải tạm thời hưu binh ngưng chiến. Mà đại quân Bắc Cảnh, dưới tình huống phải khổ chiến liên tục trong nhiều tháng mà cũng không thu hoạch được gì, lúc này lại truyền tới tin tức tranh chấp nội bộ, vì vậy, rơi vào đường cùng, Nhậm Kỳ Ninh chỉ có thể hạ lệnh rời khỏi Tử Kinh quan, ôm hận mà về.

Như thế, chỉ trong ba tháng đầu mùa xuân. Tuy không ít lãnh thổ vốn có của Đại Sở cũng còn nằm trong tay Bắc Nhung và Bắc Cảnh, nhưng trong thời gian bảy, tám tháng ngắn ngủn, Mặc gia quân có thể đánh đâu thắng đó thẳng một đường từ Đông đến Tây, lại từ Tây đến Đông, không gì cản nổi, cũng đủ để chứng minh, chiến lực của đội quân tinh nhuệ thiết huyết danh chấn thiên hạ này vẫn còn như trước. Từ đây, lãnh thổ dưới trướng Mặc gia quân được mở rộng,

phía Tây kéo dài đến châu An Bình cũ của Tây Lăng, phía Đông kéo dài đến Tử Kinh quan của Đại Sở. Lãnh thổ trực thuộc rộng lớn, tuy hơi nhỏ hơn Tây Lăng, nhưng thật sự đã lớn hơn triều đình Đại Sở ở Giang Nam rất nhiều. Càng quan trọng hơn là, một nhà Định Vương liền có được hai tòa Hoàng thành, trong thời gian ngắn, danh vang khắp thiên hạ.

Hơn nửa năm chinh chiến liên tục, vô luận là phương nào cũng đều đã tiêu hao hết vô số tiền tài lương thực. Trong thời gian ngắn, ai cũng không có tâm lực để lại đánh thêm một lần nữa. Vì vậy, tuy đại quân các bên đều cảnh giác nhìn đối phương chằm chằm, nhưng thật sự đều có chung chí hướng cùng ngừng tay nghỉ ngơi lấy lại sức. Chiến sự vừa ngừng, Mặc Tu Nghiêu liền ném hết tất cả sự vụ lớn nhỏ của Sở kinh cho đám người Phượng Chi Dao, Lữ Cận Hiền, phóng ngựa thật nhanh trở về Tây Bắc. Mọi người Mặc gia quân cũng biết Vương phi đang mang thai, nên cũng hiểu Vương gia đang lo lắng, vì vậy cũng đều không nói gì.

“A Ly!”

Bước vào tháng tư, tuy mùa xuân ở Tây Bắc tới chậm một chút, nhưng lúc này cũng đã là cuối xuân. Trong Hoa uyển của Định Vương phủ, các loại hoa xinh đẹp vẫn còn nở rộ. Trong đó mỹ lệ chói mắt nhất liền phải kể tới Mẫu Đơn được đưa từ Vân Châu tới. Mẫu Đơn đầy màu sắc cạnh tranh tươi đẹp, tổ điểm cho cả vườn hoa trở nên ung dung hoa quý, hương thơm ngát bay bốn phía.

Diệp Ly ngồi trên ghế đá được phủ một tấm đệm dày trong vườn, mỉm cười nhìn Mặc Tiểu Bảo đang cầm một cây kiếm tinh xảo múa qua múa lại rất chuyên tâm. Lãnh Quân Hàm và Từ Tri Duệ đứng bên cạnh xem cũng đều trầm trồ khen ngợi, tuy nhiên, Diệp Ly rất hoài nghi, rốt cuộc hai đứa nhóc này có biết hay hay dở ở chỗ nào không? Khoác tay lên cái bụng tròn trịa đã rất lớn dưới áo choàng mỏng màu

xanh, Diệp Ly vừa mỉm cười xem múa kiếm, vừa khẽ vuốt ve cái bụng tròn vo. Tuy đã chín tháng rồi, nhưng cái bụng này cũng quá lớn một chút, lúc trước có Mặc Tiểu Bảo cũng không lớn như vậy. Nhớ tới chuyện Lâm đại phu nói đây có thể là thai song sinh, Diệp Ly hơi mỉm cười, song sinh cũng không có gì xấu, có điều, chuyện này còn chưa nói cho Mặc Tu Nghiêu biết. Nếu không, dựa theo tính tình của hắn, chỉ sợ có khả năng sẽ ném các tướng sĩ trên chiến trường mà chạy về.

Nghe thấy tiếng nói vang lên ở ngoài vườn, Diệp Ly hơi ngơ ngác một chút, không khỏi giật mình một cái, chẳng lẽ mang thai thời kỳ cuối sẽ nghe nhầm sao?

Mặc Tiểu Bảo đang múa kiếm nghe thấy, mở to mắt nhìn, xoay người bĩu môi nói với Diệp Ly: “Mẹ, phụ vương về rồi.” Tuy ngữ khí giống như lão đại bị mất hứng, nhưng đôi mắt to đen nhánh kia lại phát sáng lên trong nháy mắt.

Diệp Ly quay đầu lại, quả nhiên thấy người nào đó mang theo một thân phong trần đang đứng ở cửa ra vào vườn hoa mỉm cười nhìn mình, “A Ly, ta đã về!”

“Tu Nghiêu. . . .”

Thấy nàng muốn đứng dậy, Mặc Tu Nghiêu vội vàng điểm nhẹ dưới chân một cái, lướt vào trong vườn, dùng một tay đỡ lấy Diệp Ly, nói: “Đừng nhúc nhích, nàng…” Nhìn cái bụng tròn vo trước mắt, Định Vương luôn trấn định thong dong cũng không nhịn được mà mở to hai mắt nhìn, mang theo chút lo lắng nhìn qua Diệp Ly, “A Ly, nàng vẫn khỏe chứ? Sao. . . Sao nó lại lớn như vậy?”

“Lâm đại phu nói có thể là thai song sinh, nên tất nhiên lớn hơn một đứa rất nhiều.” Diệp Ly mỉm cười nói.

“Cái gì?” Mặc Tu Nghiêu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tay chân như nhũn ra. Một đứa đã khiến cho hắn lo lắng sợ hãi rồi, bây giờ còn là hai đứa! “Tại sao có thể như vậy? Trầm Dương đâu? Kêu hắn ta tranh thủ thời gian tới xem cho Vương phi.” Mặc Tu Nghiêu lo lắng nói. Diệp Ly tức giận liếc mắt nhìn hắn, nói: “Trầm tiên sinh đến chỗ Tứ ca rồi, chàng không nhớ sao? Lâm đại phu đã xem giúp ta rồi, ta không sao, con cũng rất khỏe.”

“Nhưng mà…”

“Không có nhưng mà!” Diệp Ly nói một cách kiên định, lôi kéo Mặc Tu Nghiêu nói: “Vừa trở về sao không rửa mặt nghỉ ngơi một lát? Ta cũng ở ngoài hơi lâu rồi, cũng nên đi vào. Trở về nghỉ ngơi trước đi.” Mặc Tu Nghiêu đã ở vào trạng thái linh hồn bay khỏi thân thể từ lâu, chỉ đành phải tùy ý cho Diệp Ly lôi kéo đi vào.

Ba tiểu bằng hữu sau lưng hai mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu, Từ Tri Duệ nháy mắt, trưng ra khuôn mặt cũng tuấn tú và đầy nghiêm túc như cha bé, hỏi: “Chúng ta chưa chào dượng.”

Tiểu bằng hữu Lãnh Quân Hàm nhỏ tuổi nhất sờ sờ cái đầu nhỏ, nói: “Định Vương thúc thúc không phát hiện ra chúng ta, nên sẽ không tức giận.” Ngay cả một ánh mắt, Định Vương thúc thúc cũng không có bố thí cho bọn họ nữa là, có điều. . . Nhớ tới ánh mắt u lãnh kia của Định Vương thúc thúc, Lãnh tiểu ngốc run rẩy lắc lắc cái đầu nhỏ. Không phát hiện thì không phát hiện đi, không phát hiện rất tốt.

Mặc Tiểu Bảo kiêu ngạo nhìn theo bóng lưng từ từ đi xa của Phụ Vương bé, “Hừ” một tiếng, ngước cái đầu nhỏ lên, “Bản Thế tử mới không có thèm cha trông thấy, chúng ta đi tìm cậu cả đi.”

Ba cái bánh bao nhỏ tụ cùng một chỗ thảo luận một phen, cùng nhất

trí cho rằng đề nghị do Mặc Tiểu Bảo đưa ra rất tốt. Cậu cả (bác cả, Từ thúc thúc) hòa ái dễ gần hơn Phụ Vương (dượng, Định Vương thúc thúc) nhiều.

Trở về chủ viện của hai người, Mặc Tu Nghiêu tắm rửa, rửa mặt rồi đi ra, Diệp Ly đã sai người chuẩn bị xong một ít món ăn mà Mặc Tu Nghiêu thích bày trên bàn. Mấy ngày nay, Mặc Tu Nghiêu vội vã chạy về Tây Bắc, thật sự cũng không ăn được thứ gì ngon, nhìn thấy mấy món này cũng không khỏi cảm thấy đói bụng, ngồi xuống lôi kéo Diệp Ly cùng dùng bữa.

Bây giờ cũng không phải lúc dùng bữa, Diệp Ly cũng không cảm thấy đói, nên chỉ ăn hết khoảng nửa chén cháo rồi thôi, ngồi bên cạnh nhìn Mặc Tu Nghiêu ăn, thỉnh thoảng gắp cho hắn chút thịt. Đã qua bao nhiêu năm rồi, nhưng Mặc Tu Nghiêu cũng vẫn kiêng ăn thành tính, nếu không phải thức ăn do Diệp Ly tự mình gắp cho hắn, thì trên cơ bản đều chỉ ăn rau, quả thật còn tiên phong đạo cốt hơn cả Từ Thanh Trần.

Vừa dùng bữa, Mặc Tu Nghiêu vừa nói một chút chuyện diễn ra ở Sở kinh. Đương nhiên trong đó cũng không thể thiếu chuyện Hoa quốc công hy sinh vì nước. Diệp Ly rất có hảo cảm với vị lão nhân gia Hoa quốc công này, nghe thấy tin tức ông ấy qua đời, thì tất nhiên cũng rất là đau buồn, “Chỉ sợ còn phải đi thông báo cho Hoa tỷ tỷ và Thiên Hương. Chuyện của bọn họ… .” Mặc Tu Nghiêu nói: “Việc này thì nàng không cần phải quan tâm, ta sẽ sai người đi nói cho bọn họ biết. Nàng. . . Vẫn là các con quan trọng hơn, đợi đến khi sinh hai đứa nhóc này ra rồi tính sau.”

Diệp Ly nghĩ nghĩ, cũng đành phải gật đầu, nói: “Các con thì chắc khoảng sẽ được sinh ra vào tháng sau. Đợi đến khi đầy tháng thì vừa đúng thọ thần của ông ngoại rồi.” Nhíu nhíu mày, Diệp Ly khẽ vuốt ve bụng tròn, nói: “Vậy tiệc đầy tháng của hai đứa bé này liền không làm

được rồi.” Tiệc đầy tháng của Tiểu công tử và Tiểu Quận chúa Định Vương muốn làm thì cũng không phải là việc nhỏ, nếu trùng với ngày sinh của ông ngoại, thì trong hai tháng này đều không cần làm gì cả. Ngược lại, Mặc Tu Nghiêu cũng không có ý kiến gì với việc có tổ chức tiệc đầy tháng cho con hay không, mà chỉ nhướng mày, hỏi: “Mấy năm trước, đầy tháng của Mặc Tiểu Bảo lại được tổ chức lớn, như vậy, khi hai đứa bé này lớn lên sẽ không ghen tỵ chứ?”

Diệp Ly cười một tiếng, nói: “Vương gia đã bắt đầu quan tâm đến tình cảm anh em của bọn chúng rồi sao? Tiệc đầy tháng thì có gì, nếu vì cái này mà ghen tỵ, thì chính là do chúng ta làm cha mẹ không biết cách dạy dỗ rồi.”

Mặc Tu Nghiêu gật gật đầu, mỉm cười nhìn bụng của Diệp Ly. Không phải Phụ Vương thiên vị, không thương các con, mà đây là ý của mẹ các còn đấy nhé.

“Ly nhi đang ở đâu vậy?” Ngoài cửa vang lên giọng nói thanh nhã của Từ Thanh Trần.

Nha đầu canh giữ ở ngoài cửa vội vàng hành lễ, nói: “Vương gia vừa mới về, Vương phi đang dùng bữa với Vương gia ạ.”

Nghe thấy tiếng nói của bọn họ, ngay lập tức, Mặc Tu Nghiêu không còn vui nổi nữa. Hắn mới vừa về, ngay cả thở còn chưa có thở đâu, sao Từ Thanh Trần này liền tìm tới cửa rồi? Có còn để cho người ta nghỉ ngơi không?

Ngược lại, Diệp Ly lại không nhận thấy Mặc Tu Nghiêu đang buồn bực, cao giọng cười nói: “Đại ca, vào đi.”

Từ Thanh Trần bước vào phòng khách, nhìn Mặc Tu Nghiêu đang nhìn mình chằm chằm đầy khó chịu, bên môi hiện lên một nụ cười,

“Vương gia về từ lúc nào vậy, sao chúng ta đều không biết?” Diệp Ly nói hơi áy náy: “Vừa mới về, liền trực tiếp đến nội viện luôn. Lúc này Đại ca còn có việc sao?”

Đương nhiên, Từ Thanh Trần không thể nói vì hắn biết rõ Mặc Tu Nghiêu vừa mới về, nên mới cố ý đến đây chọc tức đệ ấy, cười híp mắt nói: “Cũng không có chuyện quan trọng gì, chỉ là, hai tháng nữa là thọ thần của ông nội, cũng nên đến lúc phải dự tính đến thiệp mời. Hôm nay vừa lúc rảnh rỗi liền tới tìm muội bàn bạc một chút.” Diệp Ly hơi nhíu mày, suy tư một lát, rồi nói: “Các quyền quý và danh sĩ bên Tây Bắc, Tây Lăng, còn có Sở kinh thì đương nhiên đều phải mời. Có điều còn người của những nơi khác. . . Nam Chiếu, Bắc Nhung, Bắc Cảnh, còn có Tây Lăng, Giang Nam, có muốn mời luôn không?”

Mặc Tu Nghiêu buông bát đũa, nhướng mày nói: “Đương nhiên phải mời, năm trước kịch biến như thế, cho dù chúng ta không mời, thì chính bọn họ cũng sẽ tới.”

Từ Thanh Trần gật đầu, nói: “Huynh đã biết. Mặt khác, Vương gia định tổ chức ở Sở kinh hay vẫn ở Ly thành?”

Đây cũng là một vấn đề, nếu tổ chức ở Sở kinh thì liền có nghĩa là Mặc Tu Nghiêu sẽ chuyển Định Vương phủ về lại Sở kinh, mà nếu tổ chức ở Ly thành, thì như vậy, Sở kinh phải suy tính lại một lần nữa. Dù sao đó cũng là một tòa đô thành, nhưng lại khác với Hoàng thành Tây Lăng. Hoàng thành Tây Lăng có thể xem như nhặt được, có thì đương nhiên là tốt nhất, nhưng ném đi cũng không tổn thất gì lớn. Mà Sở kinh thì lại bị địch bao vây mọi mặt, một khi mất đi thì tuyệt đối là một đả kích cực kỳ lớn với danh vọng của Định Vương phủ.

Mặc Tu Nghiêu vuốt vuốt mi tâm, nghĩ nghĩ, hỏi: “Đại ca có ý kiến gì?”

Từ Thanh Trần cười nói: “Loại chuyện quan trọng này, đương nhiên do Vương gia quyết định.”

Mặc Tu Nghiêu tức giận nhìn huynh ấy liếc trắng mắt, ngẩng cao đầu, ngạo nghễ nói: “Bản vương mệnh lệnh huynh nói.” Từ Thanh Trần cũng không để ý, nhún nhún vai, cười nói: “Dù sao Ly thành vẫn là quá nhỏ, nếu muốn khởi công xây dựng trên quy mô lớn thì cũng không phải có thể hoàn thành trong một sớm một chiều được. Vương gia trấn giữ Sở kinh, chính là một sự uy hiếp rất tốt với đám người Bắc Nhung, Bắc Cảnh, cùng với phía Nam.” Ngụ ý chính là, Từ Thanh Trần vẫn nghiêng về ý định Định Vương phủ chuyển về Sở kinh.

Tất nhiên Mặc Tu Nghiêu cũng biết Từ Thanh Trần nói đúng là rất có đạo lý, trầm tư một lát, rồi nói: “Sở kinh cách Tây Lăng quá xa, nếu trong tương lai, bên kia có chuyện gì, thì lại trở thành nằm ngoài tầm tay của chúng ta.” Ly thành cũng có chỗ tốt của Ly thành, nói thí dụ như, vị trí địa lý nằm tại trung tâm của cả vùng lãnh thổ. Nếu thực lực không đủ thì đương nhiên sẽ rơi vào hoàn cảnh xấu bị vây đánh bốn phía, nhưng nếu thực lực lớn mạnh, thì nơi này lại vừa vặn khuếch trương ra bốn phương tám hướng.

Từ Thanh Trần nói: “Ly thành thì đương nhiên cũng không thể bỏ. Có điều, trước mắt chúng ta cũng không có cách nào mở rộng Ly thành đến quy mô đầy đủ trong thời gian ngắn. Hiện nay, thiên hạ rất loạn, hao người tốn của cũng không phải chuyện tốt.” Nói trắng ra là, Ly thành quá nhỏ. Vốn làm nếu Định Vương phủ chỉ cai quản ba mẫu đất Tây Bắc này thì đương nhiên không có gì để nói. Nhưng bây giờ, lãnh thổ dưới trướng của Định Vương phủ đã không nhỏ hơn bất kỳ một cường quốc nào. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không khỏi lại để cho người ta cảm thấy keo kiệt, lại càng dễ làm cho trong lòng các tướng sĩ và quan viên phía dưới cảm thấy không kiên vững. Bởi vì trước mắt, rõ ràng Định Vương không có ý định đăng cơ xưng Đế,

nên ai cũng không biết trong tương lai, rốt cuộc Định Vương phủ sẽ là cái dạng gì. Từ Thanh Trần thường xuyên ở tại Ly thành để xử lý các loại chính vụ, nên đương nhiên, nghi hoặc và lời đồn đãi trong quan viên và dân chúng cũng biết rất rõ ràng. Dưới tình hình hiện nay, hoặc là Ly thành phải xây dựng thêm với quy mô lớn, hoặc là phải chuyển Định Vương phủ về lại Sở kinh.

Mặc Tu Nghiêu trầm tư một lát, rồi ngẩng đầu nói: "Thọ thần của Thanh Vân tiên sinh vẫn tổ chức ở Ly thành. Sau này, Bản vương và A Ly sẽ tạm thời đóng quân ở Sở kinh, ách. . . Công tử Thanh Trần, huynh cũng cùng đi, tất cả sự vụ của Ly thành thì vẫn mời Hồng Vũ tiên sinh quản lý tất cả như cũ. Được không?" Từ Thanh Trần hơi bất đắc dĩ, cười nói: "Vương gia đã quyết định, thì tất nhiên thuộc hạ chỉ có thể tuân chỉ rồi. Vương gia định là. . . Ly thành và Sở kinh cùng đồng thời hoạt động sao?"

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, nói: "Hiện nay, địa hình chiếm giữ của chúng ta kéo dài từ Đông sang Tây, khoảng cách phía Đông và phía Tây quá xa xôi. Nếu phía Tây có chuyện gì, đợi đến khi tin tức được truyền đến Sở kinh thì hoa cúc vàng đều nát cả rồi. Hơn nữa, sau khi giải quyết Nhậm Kỳ Ninh, thì tác dụng của Sở kinh sẽ giảm xuống rất nhiều. Đến lúc đó, Tây Lăng và Bắc Nhung mới là trọng điểm." Mà nơi cách Tây Lăng và Bắc Nhung gần nhất, hiển nhiên chính là Ly thành.

Từ Thanh Trần nhướng mày, cười nói: "Vương gia quả nhiên chí hướng bất phàm. Có điều. . . Tại hạ vẫn luôn thắc mắc một vấn đề, chắc có lẽ, trong lòng của rất nhiều người cũng đã thắc mắc từ lâu."

Đuôi lông mày của Mặc Tu Nghiêu khẽ nhếch, mỉm cười nhìn Từ Thanh Trần.

"Vương gia, chưa từng nghĩ tới đăng cơ xưng Đế sao?" Từ Thanh

Trần hỏi, “Nếu lúc trước, Định Vương phủ ở trên một tấc vuông đất Tây Bắc, Vương gia khinh thường thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng hiện tại, lãnh thổ thuộc về Định Vương phủ đã kéo dài mấy ngàn dặm, vì sao Vương gia…” Quả thật, vấn đề này khiến cho rất nhiều người thắc mắc. Không chỉ có các thuộc hạ của Định Vương phủ, mà ngay cả người ngoài cũng không nhìn thấu tâm tư của Mặc Tu Nghiêu. Nếu là những người khác, có thể có một vùng lãnh thổ rộng lớn như thế, thì đã xưng Vương xưng bá từ lâu rồi. Có ai như Mặc Tu Nghiêu, một chút tự giác trong chuyện này cũng không có.

Mặc Tu Nghiêu nắm tay Diệp Ly, khuôn mặt tươi cười hòa ái dễ gần, nhìn Từ Thanh Trần cười nói: “Không… không có hứng thú.”

“Không có hứng thú?” Từ Thanh Trần nhíu mày, trong lòng không nhịn được liếc trắng mắt. May mà, trời sinh, tính tình của công tử Thanh Trần bình tĩnh thong dong, có độ chấp nhận cao. Chứ nếu là người khác, thí dụ như đám người Phượng Chi Dao, thì chỉ sợ sẽ nhào tới, túm lấy cổ áo của Mặc Tu Nghiêu rồi vừa dùng sức lung lay thật mạnh, vừa gào thét: “Ngươi đùa giỡn chúng ta sao?” Mà Từ Thanh Trần cũng chỉ kinh ngạc một lát, sau đó liền khôi phục lại bình tĩnh, được rồi, dù sao cũng không phải hắn làm Hoàng đế. Không có hứng thú thì không có hứng thú. Kỳ thật, cái gọi là đăng cơ xưng Đế cũng chỉ là nghi thức và danh hiệu mà thôi, dưới trướng Định Vương phủ, ai dám nói quyền uy của Mặc Tu Nghiêu không lớn bằng Hoàng đế? Đi cái danh chính ngôn thuận của hắn ta!

Mặc Tu Nghiêu nhìn Từ Thanh Trần, nói hơi ghét bỏ: “Nếu công tử Thanh Trần đã không còn việc gì nữa, thì hãy về trước đi. Bản vương hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một lát.” Vợ chồng nhà người ta xa cách lâu ngày mới đoàn tụ, huynh ấy ở đây chặn ngang một cước lại không định đi, tính là chuyện gì?

Từ Thanh Trần lại như không thấy ánh mắt đuổi khách của đệ ấy, mỉm cười nói với Diệp Ly: “Nếu đã như vậy, thì Ly nhi, muội cứ nghỉ ngơi thật tốt đi. Đám nhóc Tiểu Bảo kia cứ để huynh trông cho.”

Nghe vậy, vẻ mặt Diệp Ly liền chán nản. Nàng lại ném ba đứa bé trong vườn hoa mà đi mất, chẳng lẽ đang mang thai nên đầu óc cũng đãng trí luôn rồi sao? “Đại ca, đám nhóc Tiểu Bảo ở chỗ của huynh sao? Làm phiền huynh rồi…”

“Không sao, chỉ là, lúc nãy, Tiểu Bảo rất thương tâm nói với huynh rằng, Phụ Vương của nó ngay cả nhìn cũng không chịu liếc nhìn nó một cái, thì đã đi mất rồi mà thôi.” Từ Thanh Trần tươi cười như gió xuân thổi vào mặt.

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, nói một cách thản nhiên: “Vậy thì làm phiền công tử Thanh Trần trông chừng bọn chúng một chút, dù sao, Mặc Tiểu Bảo thích cậu cả nhất, không phải sao?” Nói ra từ thích nhất, Mặc Tu Nghiêu cũng không nhịn được mà nghiến răng nghiến lợi, cảm giác thật rõ ràng chính mình đã nuôi một con bạch nhãn lang nhỏ ăn cây táo, rào cây sung. Thấy Mặc Tu Nghiêu thật sự sắp nổi bão, Từ Thanh Trần cũng không trêu chọc đệ ấy nữa, mỉm cười cáo từ.

Trong khách sảnh, Diệp Ly đánh giá Mặc Tu Nghiêu một cách đầy hiếu kỳ, muốn nói lại thôi. Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn nàng, “Sao A Ly lại nhìn ta như vậy? Là phát hiện không gặp đã lâu, càng thấy vi phu tuấn mỹ bất phàm sao?”

Diệp Ly im lặng nhìn trời, “Chàng thật sự không có ý định đăng cơ làm Đế sao?”

Mặc Tu Nghiêu “Hừ” khẽ một tiếng, nói một cách mơ hồ không quan tâm: “Đăng cơ làm Đế có gì tốt? Cả ngày phải lo lắng có ai muốn

đoạt ngôi vị Hoàng đế của mình không; thỉnh thoảng muốn chơi đùa còn bị đám Ngự Sử buộc tội mê muội mất cả ý chí; muốn giết người còn phải nghe mấy lão đầu tử lải nhải dong dài lắm điều kia nói một đống lớn đạo lý. Quan trọng nhất là. . . Bản vương không có hứng thú đi tiếp nhận mấy đứa con gái không gả được trong nhà của những lão gia hỏa kia. Chẳng lẽ A Ly thích vi phu xây một cái tam cung lục viện sao? Ừ. . . Kỳ thật cũng không phải không thể được, sau khi lên ngôi, vi phu liền hạ lệnh, sau này, Hoàng đế chỉ có thể có một mình Hoàng hậu, không thể nạp phi. Sau đó. . . Giết hết toàn bộ mấy lão gia hỏa thích can gián kia, vi phu làm Bạo quân, A Ly cảm thấy thế nào?"

Diệp Ly chỉ cảm thấy một trận vô lực, phất phất tay nói: "Chuyện đăng cơ để sau này lại nói đi."

Chương 327

Tin tức Mặc gia quân chiếm lĩnh Sở kinh, không đến một tháng, đã truyền khắp đại giang nam bắc, từ quan nội đến quan ngoại, trong nháy mắt, vốn đám quyền quý của các quốc gia vẫn còn lục đục đủ kiểu với nhau, ngay lập tức liền yên tĩnh lại. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến mười năm, dưới tình huống bị bọn họ mở to mắt nhìn từ khi bị Mặc Cảnh Kỳ áp chế đến nỗi nguyên khí gần như đại thương lúc trước, Định Vương phủ đã trở thành một con quái vật khổng lồ đủ để cạnh tranh cao thấp với bất cứ một kẻ nào hiện nay. Rất nhiều người lại càng hối hận không thôi, tại sao năm đó không lợi dụng lúc Định Vương phủ suy yếu nhất, liền mặc kệ phải trả giá lớn như thế nào mà đâm thêm mấy đao chứ, để đến bây giờ lại có nhiều một kẻ địch cường đại khó đoán.

Nhưng nhìn các tướng sĩ Mặc gia quân lấy như lang như hổ canh gác ở bên trên, vốn tất cả các phương binh mã còn rục rịch đều không tự chủ được mà thu chân bước về. Ham muốn mãnh liệt muốn diệt Mặc gia quân thì không giả, nhưng đạo lý súng bắn chim đầu đàn thì ai cũng đều biết đến. Nếu chính mình không nhịn được mà ra tay liều mạng ngươi chết ta sống với Định Vương phủ, thì chắc chắn nhặt được tiện nghi, ngược lại sẽ là người khác.

Vào lúc người thống trị của các quốc gia đều có tâm tư tính toán riêng, thì ngược lại, tại Định Vương phủ trong Ly thành lại là một trận hỗn loạn.

Trong chủ viện luôn yên tĩnh mọi ngày lại là một trận ồn ào. Trong khách sảnh, mấy người hoặc ngồi hoặc đứng đều lo lắng đứng ngồi không yên, trong đình viện bên ngoài sân cũng có rất nhiều người

đang cùng lo lắng đứng đợi. Nếu là người ở tại Định Vương phủ lâu dài, thì tất nhiên sẽ nhớ rõ cảnh tượng như vậy cũng đã diễn ra một lần vào bảy năm trước. Đúng vậy, bây giờ đúng là lúc thành viên mới của Định Vương phủ sắp ra đời.

Trong khách sảnh, Mặc Tu Nghiêu mang theo vẻ mặt bình tĩnh ngồi trên chủ vị. Nhưng nếu nhìn cẩn thận thì sẽ phát hiện cả người hắn đã cứng ngắc không nhúc nhích được từ lâu, nếu không cực lực nhẫn nại, thì nói không chừng cũng đã xông vào trong phòng rồi. Tuy lúc sinh Mặc Tiểu Bảo vào mấy năm trước cũng đã trải qua một lần rồi, nhưng cũng chính bởi vì đã trải qua tất cả, nên mới càng cảm thấy đáng sợ hơn. Huống chi, lúc trước, khi Mặc Tiểu Bảo thì chỉ có một đứa, nhưng lúc này lại có đến hai đứa. Trong khách sảnh, tất cả mọi người đều cùng chung chí hướng cách xa Mặc Tu Nghiêu một chút, mà ngay cả Mặc Tiểu Bảo luôn thích nghịch ngợm gây sự khiến cho cha của bé không thoải mái đủ kiểu cũng vô cùng thức thời mà cách xa Mặc Tu Nghiêu, đi đến dựa vào trong lòng Thanh Vân tiên sinh.

Diệp Ly cũng không phải người thích bị đau đớn thì liền kêu to, cho nên, lúc nàng sinh con, ngược lại, người ở bên ngoài không nghe thấy khủng bố như các sản phụ khác. Tần Tranh ngồi ở bên ngoài không khỏi nhớ tới lúc mình sinh Từ Tri Duệ, nghe nói, tiếng kêu thảm thiết đó lớn đến nỗi toàn bộ Từ phủ đều có thể nghe thấy được. Huống chi, còn dọa Từ Thanh Trạch vẫn luôn lạnh lùng nghiêm túc xưa nay đến nỗi vừa nghe thấy tiếng khóc chào đời của con liền hôn mê bất tỉnh. Bây giờ so sánh với tình huống của Diệp Ly, ngay lập tức, liền cảm thấy mình quá mất mặt.

Mặc Tiểu Bảo mở to mắt tha thiết ngóng trông nhìn căn phòng thỉnh thoảng có nha đầu bưng nước ra ra vào vào, hơi lo lắng rúc vào lòng Thanh Vân tiên sinh, đôi mắt đen láy tràn đầy sợ hãi. Thanh Vân tiên sinh yêu thương vỗ vỗ cháu nhỏ, nói khẽ: “Thần nhi đừng sợ, mẹ con

không có chuyện gì. Thần nhi có muốn đi ra ngoài chơi với Tri Duệ không, chờ con trở về, thì các em của con sẽ đi ra.” Mặc Tiểu Bảo lắc đầu, nói: “Không ạ, Thần nhi muốn chờ các em sinh ra. Ông cố ơi, lúc mẹ sinh Thần nhi cũng rất đau sao?” Thanh Vân tiên sinh cười nói: “Đúng vậy, mỗi người mẹ, khi sinh con, cũng đều rất đau. Cho nên, sau này, Thần nhi phải thật hiếu thảo với mẹ. Nhớ chưa?”

Mặc Tiểu Bảo gật đầu lia lịa, nói: “Thần nhi nhớ ạ, Thần nhi nhất định sẽ thật hiếu thảo với mẹ. Thần nhi yêu mẹ nhất.”

“Cháu ngoan.”

Trong đình viện ngoài cửa cũng có không ít người. Không chỉ có người của Định Vương phủ, mà còn có những người như Hoa Thiên Hương, Hàn Minh Tích. Phòng khách quá nhỏ không có đủ chỗ, nên bọn họ chỉ phải lo lắng đứng đợi trong đình viện này.

Trong phòng ngủ, Diệp Ly nằm trên giường kiên nhẫn chịu đựng từng cơn từng cơn đau đớn, sắc mặt hơi trắng bệch. Từ nhị phu nhân lo lắng đứng bên cạnh nhìn bà đỡ bận rộn, chỉ phải cầm chặt một tay của Diệp Ly, nói: “Ly nhi, đừng sợ. Đau thì cứ kêu ra.” Diệp Ly cố nặn một nụ cười với Từ nhị phu nhân, lần sinh này thật sự còn đau đớn hơn Mặc Tiểu Bảo. Một cơn đau đớn kịch liệt kéo đến, rốt cuộc Diệp Ly không nhịn nổi nữa liền ngâm ra tiếng.

Từ nhị phu nhân đứng bên cạnh vừa lau mồ hôi trên trán nàng, vừa nói: “Sao rồi? Còn bao lâu nữa mới có thể sinh?”

Bà đỡ nói hơi khó xử: “Chỉ sợ còn phải đợi một lát, vị trí của Tiểu Thế tử hơi lệch, phải chỉnh vị trí thai ngay ngắn lại mới được.” Sắc mặt Từ nhị phu nhân trầm xuống, bà cũng đã sinh hai đứa con, nên tất nhiên biết rõ vị trí thai bị lệch thì sẽ rất rắc rối, “Vậy thì nhanh một chút đi. Thân phận của Vương phi, thì các ngươi đều biết, đừng để

xảy ra vấn đề gì!”

Bà đỡ liên tục gật đầu, nói: “Phu nhân yên tâm, tình huống của Vương phi không nghiêm trọng lắm, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì. Chỉ là, Vương phi phải chịu đau một chút.” Diệp Ly cũng nghe được lời nói của bọn họ, khẽ gật đầu, nói: “Không sao, ngươi cứ làm đi.” Lúc này, bà đỡ mới tiến lên, bắt đầu xoa bóp để vị trí thai nằm ngay ngắn lại, Từ nhị phu nhân nắm tay Diệp Ly, thấp giọng an ủi cháu gái, “Đừng sợ, Ly nhi. . . Thả lỏng. Khi mợ sinh Tam ca của cháu, vị trí thai cũng bị lệch, đừng lo lắng.”

Diệp Ly khẽ gật đầu, cố gắng chịu đựng từng cơn đau đớn.

Vẫn luôn chờ đợi từ ban ngày thẳng đến buổi tối, trong phòng ngủ, ngoại trừ thỉnh thoảng vang lên tiếng ngâm đau đớn của Diệp Ly, thì vẫn không thể nghe thấy tiếng khóc của trẻ con. Rốt cuộc Mặc Tu Nghiêu vẫn luôn ngồi trên chủ vị không chịu đựng được nữa, liền đứng dậy đi vào trong phòng. Thanh Vân tiên sinh vội vàng cất tiếng kêu lên: “Đứng lại!” Mặc Tu Nghiêu dừng một chút, nhưng vẫn nhấc chân tiếp tục đi về phía trước. Thanh Vân tiên sinh trầm giọng nói: “Nếu con muốn tốt cho Ly nhi thì đừng vào! Con mà đi vào, bà đỡ ở bên trong còn dám làm gì sao?” Lời này thật sự không nói quá, khí áp trên người Mặc Tu Nghiêu lúc này, đừng nói là những bà đỡ kia, ngay cả những người ngồi trong phòng khách cũng có chút không chịu nổi. Tần Tranh đã dắt Mặc Tiểu Bảo ra ngoài cửa ngồi chờ từ lâu. Chỉ sợ Mặc Tu Nghiêu mà đi vào, ngược lại những bà đỡ kia lại càng bối rối thêm, chuyện trong lúc bối rối mà phạm sai lầm cũng từng gặp được không ít.

Hơi lạnh trên người Mặc Tu Nghiêu càng không ngừng tỏa ra bên ngoài, quay đầu lại nhìn Thanh Vân tiên sinh, qua một lúc lâu, rốt cuộc vẫn phải quay người ngồi về chỗ cũ. Nhưng ánh mắt sắc bén kia lại khiến cho người ta không có chút hoài nghi nào rằng, hắn ta

muốn hất một chưởng đẩy tung cánh cửa phòng đang đóng chặt kia ra.

Mọi người chờ đợi đến sáng sớm mới rốt cuộc nghe thấy tiếng trẻ con khóc đầu tiên vang lên trong phòng.

Vốn đang ngưng trọng lo lắng, mọi người liền giống như giật mình tỉnh lại trong nháy mắt, cùng vội vàng đứng dậy. Mặc Tiểu Bảo cũng chạy từ bên ngoài vào, “Muội muội, con nghe thấy tiếng của muội muội!” Nói xong cũng chảy thẳng đến cửa phòng, có điều, cửa phòng sinh vẫn bị đóng chặt, Mặc Tiểu Bảo cũng không đi, mà liền tha thiết mong chờ canh giữ ở cửa. Lại qua một lúc lâu nữa, một tiếng khóc nữa liền vang lên, rốt cuộc mọi người liền nhẹ nhàng thở ra hoàn toàn. Không bao lâu sau, Từ phu nhân và một bà đỡ đi ra, một người ôm một đứa bé, cười nói: “Một trai một gái, mẹ con đều bình an.”

Đưa đứa bé đến trước mặt Thanh Vân tiên sinh, hai đứa bé đỏ hồng đầy nếp nhăn như hai con khỉ con lại khiến cho Thanh Vân tiên sinh nhìn thấy hết sức vui mừng, “Tốt, hai đứa bé thật đáng yêu. Ly nhi sao rồi?” Từ nhị phu nhân cười nói: “Mệt mỏi suốt một ngày một đêm, đã ngủ rồi ạ. Cha nhìn xem, đây là chị, còn đây là em.” Thanh Vân tiên sinh vui mừng, gật đầu nói: “Trai gái hợp lại đúng là thành một chữ tốt, rất tốt, rất tốt…”

Mặc Tiểu Bảo kéo vạt áo của Từ nhị phu nhân nhiều lần không buông, “Bà mợ ơi, bà mợ ơi, Thần nhi muốn xem các em.”

Mọi người không khỏi cười to, đợi đến khi Từ nhị phu nhân quay đầu muốn giao hai đứa bé cho Mặc Tu Nghiêu nhìn xem, thì ở đây làm gì còn bóng dáng của Mặc Tu Nghiêu nữa?

Em bé đã được sinh ra bình an rồi, nên mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đã ở đây chờ suốt một ngày một đêm, mọi

người đều mệt mỏi không thôi. Đặc biệt là Thanh Vân tiên sinh đã tám mươi tuổi lại càng mệt đến không chịu nổi, thấy Diệp Ly và các cháu đều bình an, thì Từ Hồng Vũ liền vội vàng kêu Tần Tranh và Từ Thanh Trạch đỡ Thanh Vân tiên sinh về nghỉ ngơi. Những người khác cũng đều vội vàng giải tán đi về nghỉ ngơi. Chỉ có Từ nhị phu nhân còn phải hao phí chút tinh lực chăm sóc hai đứa bé với bà đỡ.

Diệp Ly tỉnh thức sau giấc ngủ say, trong phòng đã thắp nến, bên ngoài đã tối đen từ lâu. Theo quán tính vươn tay vuốt bụng lại phát hiện vốn cái bụng tròn vo ở cùng nàng suốt mấy tháng nay đã bằng phẳng, cả người cũng giống như bị người ta đánh một trận cũng đau nhức không thôi. Giật giật thân thể, khóe mắt liền liếc thấy một mái tóc bạc đang xõa tung ở bên gường. Chỉ thấy Mặc Tu Nghiêu đang dựa vào bên giường, nắm một tay của nàng ngủ say.

Diệp Ly khẽ động, rất nhanh, Mặc Tu Nghiêu liền mở mắt, nhìn thấy Diệp Ly đang mở to mắt nhìn mình, ngay lập tức, trong đôi mắt còn mang theo chút buồn ngủ liền hiện lên một tia mừng như điên, “A Ly, nàng đã tỉnh…” Diệp Ly gật gật đầu, vươn tay vuốt lại mái tóc dài hơi rối của hắn, nhẹ giọng hỏi: “Ta đã ngủ bao lâu rồi? Con đâu?”

Mặc Tu Nghiêu nhìn bên ngoài, rồi nói: “Đã canh năm rồi, nàng đã ngủ gần một ngày một đêm rồi. Con…” Đáy mắt Mặc Tu Nghiêu có một tia mờ mịt chớp lên, hắn còn chưa thấy con đâu.

“Người đâu!”

Đám người Thanh Sương vẫn luôn canh giữ bên ngoài vừa nghe tiếng liền vội vàng đi vào, “Vương gia, Vương phi tỉnh sao?” Thấy Diệp Ly đã tỉnh lại, Thanh Sương cũng vui mừng vô cùng, “Nô tỳ liền sai người bưng cháo nóng đã chuẩn bị cho Vương phi tới.” Mặc Tu Nghiêu gọi nàng ấy lại, hỏi: “Mấy đứa bé đâu?”

Thanh Sương cười nói: “Tiểu công tử và Tiểu Quận chúa đang ngủ ở phòng ngoài, nô tỳ kêu ma ma ôm vào.” Nói xong, Thanh Sương phúc phúc thân, rồi vội vội vàng vàng xoay người đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Lâm ma ma và Ngụy ma ma đi vào, trong tay mỗi người còn ôm một cái bọc nhỏ. Cẩn thận đặt hai cái bọc nhỏ xuống giường cạnh bên người Diệp Ly, cười nói: “Vương phi nhìn xem, Tiểu Thế tử và Tiểu Quận chúa thật đáng yêu.” Diệp Ly cúi đầu nhìn, tuy đã biết trước đứa bé vừa mới sinh ra sẽ như thế nào, nhưng vẫn không nhịn được mà 囧. Lấy nhãn lực của nàng, thật sự không nhìn ra hai đứa bé đầy nếp nhăn, hồng hồng đỏ đỏ như con khỉ con trước mặt có chỗ nào đáng yêu. Có điều, đến cùng thì cũng là do chính mình sinh ra, nên nhìn hai đứa con đang nhắm mắt ngủ ngon, trong lòng Diệp Ly chỉ cảm thấy mềm như bông.

Bàn tay cẩn thận trìu mến vuốt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của tiểu bảo bảo, Diệp Ly không nhịn được mà cười một tiếng.

Lâm ma ma nói: “Vương phi, tã lót màu đỏ này chính là Tiểu Quận chúa, màu vàng chính là Tiểu Thế tử. Tiểu Quận chúa thật sự giống Vương phi khi còn bé như đúc.”

Khóe miệng Diệp Ly kéo kéo, dù sao nàng không nhìn ra cái bánh bao nhỏ này giống mình chỗ nào, mỉm cười nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu, hỏi: “Tu Nghiêu, chàng nhìn xem.” Vốn Mặc Tu Nghiêu cũng không cảm thấy hứng thú gì với hai cái bánh bao nhỏ này, nhưng nghe thấy lời Lâm ma ma nói mới tò mò nhìn sang, nhìn một hồi lâu, lại nhìn gương mặt của Diệp Ly, mới gật đầu, nói: “Đúng là rất giống, sau này, Tiểu Quận chúa của Bản vương nhất định sẽ xinh đẹp giống như A Ly vậy.” Cho nên, kỳ thật, vị này cũng không nhìn ra, có điều, đó cũng là một nguyện vọng tốt đẹp.

Diệp Ly đã ngủ một ngày một đêm, nên lúc này tỉnh lại lại hơi đói

bụng. Ăn hết một chén cháo thịt được nấu kỹ do Thanh Sương bưng tới xong, mới kêu Mặc Tu Nghiêu đi nghỉ ngơi. Từ khi Diệp Ly bắt đầu trở dạ từ hai ngày trước, thì Mặc Tu Nghiêu vẫn chưa từng được nghỉ ngơi thật tốt, lúc này, tận mắt nhìn thấy Diệp Ly thật sự bình an vô sự, thì mới nhẹ nhàng thở ra. Đợi đến khi Diệp Ly ăn cháo xong, thì liền đứng dậy đi nghỉ ngơi.

Ngược lại, Diệp Ly đã ngủ quá nhiều, nên lúc này cũng không ngủ được nữa. Vì vậy, liền nhìn xem hai cái bánh bao nhỏ còn chưa mở mắt đang nằm trên giường mình. Nhìn hai Bảo Bảo còn nhắm mắt nằm ngáy o..o…, tình cảm trìu mến tràn đầy ở trong lòng cũng không khỏi chảy ra, cúi người xuống hôn một cái lên hai khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nếp nhăn này.

Trời vừa mới sáng, Mặc Tiểu Bảo nhận được tin tức Diệp Ly đã tỉnh lại liền chạy vội tới, cũng không cho người thông báo liền chạy thẳng vào trong phòng ngủ. Diệp Ly ngẩng đầu liền nhìn thấy bé đang đứng ở phòng ngoài đưa cái đầu nhỏ vào trong thăm dò, không khỏi cười nói: “Nhìn gì đó? Còn không vào?”

“Phụ vương không ở đây sao ạ?” Đôi mắt Mặc Tiểu Bảo chuyển một vòng đánh giá một vòng trong phòng, dường như xác định Mặc Tu Nghiêu thật sự không có ở đây mới yên tâm đi vào. Chạy chậm đến trước mặt Diệp Ly, nhìn hai đứa bé đang nằm song song trên giường, “Mẹ, mẹ có sao không ạ?” Diệp Ly mỉm cười xoa xoa cái đầu nhỏ của con trai, cười nói: “Mẹ không sao, đến xem muội muội và đệ đệ.”

Mặc Tiểu Bảo leo lên giường, ngồi trên giường nhìn hai cái bánh bao nhỏ, duỗi bàn tay nhỏ bé ra chọc chọc đầy hiếu kỳ, hỏi: “Sao muội muội và đệ đệ lại có nhiều nếp nhăn như con khỉ con vậy? Thật xấu!”

Diệp Ly vội vàng bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang làm loạn của con trai,

cười nói: “Qua mấy ngày nữa sẽ biến thành đứa bé trắng trắng mập mập thôi, khi Tiểu Bảo vừa mới sinh cũng như vậy đó.”

“Cái gì?” Mặc Tiểu Bảo nghi hoặc, hơn nữa, trong đó còn một điểm ghét bỏ và không tin. Sao bé lại có thể xấu xí và có nhiều nếp nhăn như vậy? Rõ ràng bà mợ đã nói, bé vừa mới sinh đã là một tiểu bảo bối trắng trắng mập mập mà. Có điều. . . Nhìn nhìn lại đệ đệ và muội muội đang ngủ rất ngoan ngoãn, kỳ thật cũng không phải xấu như vậy. Trong lòng Mặc Tiểu Bảo gật đầu liên tục, cho dù đệ đệ và muội muội hơi xấu, thì bé vẫn sẽ yêu thương các em, đối xử với các em thật tốt, còn tốt hơn cả Lãnh tiểu ngốc và Từ Tri Duệ nữa!

“Đang nghĩ gì vậy?” Nhìn bộ dáng suy nghĩ sâu xa rồi lại tự mình gật đầu, tự mình lắc đầu của Mặc Tiểu Bảo, Diệp Ly vươn tay vuốt vuốt cái đầu nhỏ của con trai.

Mặc Tiểu Bảo cười nói: “Mẹ, Tiểu Bảo yêu thương đệ đệ và muội muội.”

Diệp Ly lại cười nói: “Mẹ biết Tiểu Bảo là một người anh tốt.”

Lần trước, khi Diệp Ly sinh Mặc Tiểu Bảo thì cũng không có nằm đủ một tháng ở cữ như những người bình thường, kiếp trước, rất nhiều cô gái vừa sinh con được một tuần đã chạy khắp nơi cũng không hiếm thấy, còn người phương Tây thì lại càng không có chuyện ở cữ này. Nên tất nhiên, Diệp Ly cũng không có kiên nhẫn ngồi đủ một tháng ở cữ, còn chưa nói tới mấy chuyện không được phép làm trong lúc ở cữ. Nhưng dù là như thế, thì Diệp Ly vẫn bị Từ nhị phu nhân và hai vị ma ma bắt nằm ở trên giường đủ nửa tháng thì mới cho phép được hoạt động tự do.

Cuối tháng năm, Định Vương phủ phát thiệp mời cho quyền quý và danh sĩ các nước xung quanh, mời tham gia chỉnh thọ tám mươi của

Thanh Vân tiên sinh vào cuối tháng sáu. Đồng thời đến với thiệp mời còn có một tin tức khác nữa, vào tháng năm, Định Vương phi đã hạ một đôi song sinh, một trai một gái, Định Vương phủ lại có thêm tân đinh. Vốn tin tức Diệp Ly mang thai cũng chỉ truyền lưu trong vòng các tướng lãnh dưới trướng Định Vương phủ thôi, chứ không tuyên bố ra bên ngoài. Tuy người bên ngoài đều hơi kỳ quái vì sao Vương phi luôn cùng ra cùng vào với Định Vương lại không tham gia cuộc chiến ở Sở kinh lần này, nhưng rất nhiều người cũng chỉ cho rằng Vương phi phải ở lại để tọa trấn Tây Bắc thôi, mà không có suy nghĩ gì khác cả. Bây giờ tin tức vừa truyền ra, lại càng khiến cho người ta vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ với Định Vương. Vừa mới có được hai tòa Hoàng thành của Tây Lăng và Đại Sở, bây giờ, Vương phi lại sinh hạ một đôi long phượng thai, trên trời thật sự thiên vị, đem hết tất cả vận khí tốt đều tặng cho một mình Mặc Tu Nghiêu.

Mà trong những người nghe được tin tức này, tức giận nhất không ai khác ngoài Mặc Cảnh Lê và Nhậm Kỳ Ninh.

Mặc Cảnh Lê thì đương nhiên không cần phải nói, trời sinh đã luôn đối nghịch với Mặc Tu Nghiêu, bây giờ, người ta đã có trai có gái, trở thành đôi vợ chồng tình thâm. Nhưng chính mình lại ngay cả con trai độc nhất ở phương nào cũng không tìm thấy được, thì sao Mặc Cảnh Lê có thể không tức giận chứ? Trong cơn tức giận khó thở, đương nhiên không tránh được sẽ nhớ lại thâm cừu đại hận với Mặc Cảnh Kỳ, nên lại lôi Tiểu Hoàng đế mới bảy tám tuổi ra hành hạ một trận. Vốn Tiểu Hoàng đế đã nhát gan, yếu ớt, liền bị dọa đến nỗi khóc lên, bị bệnh gần như không dậy nổi thì lại càng không cần phải nói.

Mà so với Mặc Cảnh Lê, thì Nhậm Kỳ Ninh lại càng đau buồn và phẫn nộ hơn. Con trai, con gái, vợ cả, mỹ thiếp của mình đều bị Mặc Tu Nghiêu giết sạch hết. Cách giết như vậy có thể nói cũng không khác gì diệt môn. Đã vậy, còn châm ngòi tranh đấu giữa các phe phái vốn đã không hài hòa gì trong nội bộ Bắc Cảnh. Thì sao có thể không

khiến cho Nhậm Kỳ Ninh hận Mặc Tu Nghiêu đến nghiến răng nghiến lợi. Nhìn tấm thiệp mời màu đỏ thêu Tường Vân màu vàng kim kia, Nhậm Kỳ Ninh đau buồn và phẫn nộ đến nỗi suýt nữa liền phun ra một ngụm máu.

“Mặc Tu Nghiêu! Mặc Tu Nghiêu!” Trong thư phòng, nhìn gương mặt dữ tợn nghiến răng nghiến lợi của Nhậm Kỳ Ninh, một đám tâm phúc cũng bị dọa đến không dám nói tiếp nữa. Hơn nửa ngày, thấy Nhậm Kỳ Ninh dần dần bình tĩnh trở lại, mới có người tiến lên hỏi một cách cẩn thận: “Công tử, thiệp mời này. . . Chúng ta có đi không?”

Nhậm Kỳ Ninh cười lạnh, nắm thiệp mời trong tay thật chặt như đang nắm chính bản thân Mặc Tu Nghiêu, “Đi, tại sao lại không đi? Không chỉ Bản vương sẽ đến, mà cả Bắc Nhung, Nam Chiếu, Tây Lăng đều sẽ đến. Chúng ta không đi, chẳng phải sẽ khiến cho người ta xem thường sao?” Phụ tá cả kinh, hỏi một cách lo lắng: “Chẳng lẽ, lần này, Mặc Tu Nghiêu lại tổ chức Hồng Môn Yến sao?”

Nhậm Kỳ Ninh liếc cấp dưới, “Hừ” khẽ một tiếng, rồi nói: “Hồng Môn Yến, Mặc Tu Nghiêu hắn ta có bản lãnh lớn đến đâu thì cũng không có năng lực mời nhiều người như vậy đến Ly thành để giết hết. Cũng chỉ là muốn thăm dò suy nghĩ của những người cầm quyền của các quốc gia mà thôi, đúng lúc, Bản vương cũng muốn gặp Gia Luật Dã và Lôi Chấn Đình.”

Nghe hắn ta nói như thế, mọi người mới nhẹ nhàng thở ra. Nhưng rất nhanh, lại có người nêu lên một vấn đề, “Nếu công tử muốn đích thân đi, thì chỉ sợ còn phải mang theo một vị phu nhân mới được. Nhưng bây giờ…” Quân chủ của một quốc gia đi sứ ngoại bang, nếu bên người không có nữ quyến đi theo làm bạn thì đúng là cũng có một chút không ổn. Huống chi, có một vài nơi, tác dụng của nữ quyến lại có không có cách nào thay thế được. Đặc biệt là trong trường hợp Định Vương phủ có một vị Định Vương phi đang nắm giữ thực

quyền, nên tất nhiên khách quý đến tham gia thọ yến của các quốc gia đều mang theo nữ quyến. Nhưng bây giờ, vấn đề là, nữ quyến trong Vương thất Bắc Cảnh đều bị người giết sạch hết, không còn một người. Mà chuyện khiến cho Nhậm Kỳ Ninh đau đầu hiện nay cũng chính là chuyện hậu cung.

Trước kia, sau khi Nhậm Kỳ Ninh cưới công chúa của bộ lạc Bắc Cảnh làm vợ cả, thì lại nạp mấy thứ phi. Trong đó, phần lớn đều là cô gái Trung Nguyên, điều này tất nhiên phù hợp với tâm tư của những thần tử Trung Nguyên bên người Nhậm Kỳ Ninh này. Dù sao bọn họ vẫn luôn luôn tự nhận là người Trung Nguyên chính thống, tuy bây giờ bất đắc dĩ phải mượn lực lượng của Bắc Cảnh để phục quốc, nhưng vẫn rất hy vọng sau khi phục quốc, thì Hoàng đế đời sau sẽ có huyết thống Trung Nguyên thuần khiết. Cho nên, sau khi Vương hậu, đích tử và đích nữ bị giết, trong lòng của những người Trung Nguyên này đều không thể phủ nhận rằng vẫn có mấy phần âm thầm cao hứng. Nhưng sau đó, khi mấy vị Vương tử, công chúa do các thứ phi Trung Nguyên sinh ra cũng đều chết, thì lúc mọi người mới phát hiện tính nghiêm trọng của vấn đề.

Mà bây giờ, quốc không thể một ngày không có vua, tất nhiên, hậu cung cũng không thể một ngày không có chủ. Nhưng khi Nhậm Kỳ Ninh đưa ra vấn đề rốt cuộc nên lập cô gái Trung Nguyên hay cô gái Bắc Cảnh làm hậu, thì hai bên lại kiên trì không thôi. Vốn là, nếu thế lực của các thần tử Trung Nguyên ở vào lúc yếu kém, thì đương nhiên là dễ nói rồi, nhưng hiện tại, sau khi Bắc Cảnh chiếm được một vùng lãnh thổ rộng lớn của Đại Sở, thì trong quân Bắc Cảnh cũng nhanh chóng có thêm rất nhiều người Đại Sở nhập ngũ. Từ đó, rất nhanh, tình huống trong quân đều là người Bắc Cảnh trước kia liền bị đánh ngã, thần tử Trung Nguyên cũng dần dần có tư bản để khiêu chiến. Vì vậy, vấn đề rốt cuộc là lập cô gái Bắc Cảnh hay cô gái lấy Trung Nguyên, đã tranh chấp không dưới nửa tháng rồi. Hai bên nhân mã lại càng trở thành tình trạng vừa thấy mặt đã liếc mắt đưa

đao, châm chọc khiêu khích, chỉ còn kém trực tiếp nhào tới đánh một trận thôi.

Trong lòng Nhậm Kỳ Ninh thì đương nhiên thiên hướng về bên người Trung Nguyên, so với cô gái Bắc Cảnh hơi có vẻ thẳng thắn, thô lỗ, thì với tư cách là nam tử, đương nhiên hắn cũng càng thích cô gái dịu dàng, nhàn thục của thế gia Trung Nguyên hơn. Nhưng người Bắc Cảnh cũng không phải thật sự đều là ngu ngốc, bản thân Nhậm Kỳ Ninh đã là người Trung Nguyên, nếu lại còn để cho hắn ta lấy một người Trung Nguyên làm Vương hậu, vậy thì sau này, Bắc Cảnh này sẽ trực tiếp sửa thành quốc hiệu Trung Nguyên sao? Sau này, còn có chỗ cho các bộ tộc Bắc Cảnh bọn họ sống yên ổn sao? Nên tất nhiên là muốn kiên quyết phản đối rồi.

Nghĩ tới chuyện này, Nhậm Kỳ Ninh liền đặc biệt đau đầu. Vốn là, nếu lần này đoạt được Sở kinh một cách thuận lợi, thì đương nhiên, hắn có thể mượn danh xưng con mồ côi của hoàng thất Tiền triều để khôi phục lại chính thống, những người Bắc Cảnh này cũng sẽ không còn quan trọng như vậy nữa. Chỉ tiếc, bởi vì Mặc Tu Nghiêu cản trở mà lại bị thất bại trong gang tấc. Sau này, tất nhiên, hắn vẫn không tránh được phải dựa vào những Bắc Cảnh này, trong thời gian ngắn muốn bỏ qua hoặc chèn ép bọn họ thì đều không có khả năng. Không chỉ không thể làm gì, mà còn phải càng ưu đãi bọn họ hơn mới được. Vung tay lên cắt đứt tiếng nghị luận ồn ào của mọi người, Nhậm Kỳ Ninh trầm giọng nói: “Trở về tuyên bố quyết định của Bản vương. Sắc phong Hách Lan của bộ tộc Tháp Cát làm hậu.”

“Công tử!” Mọi người cùng kêu lên, một người trong đó tiến lên phía trước nói: “Công tử, quận chúa Hách Lan kia điêu ngoa tùy hứng, sao có thể là Hoàng hậu của một nước.”

Nhậm Kỳ Ninh nói một cách không kiên nhẫn: “Bằng không thì ngươi còn có thể tìm được người càng thích hợp hơn ở Bắc Cảnh sao?

Điêu ngoa tùy hứng. . . Cũng có chỗ tốt của điêu ngoa tùy hứng. Ít nhất không có nhiều tâm nhãn như vậy, tránh cho lại khiến người ta phiền.” Vợ trước của hắn, vị công chúa Bắc Cảnh kia có tâm nhãn, thủ đoạn không thể ít hơn nam tử. Bắc Cảnh không có nhiều hạn chế với nữ giới như Trung Nguyên, vốn công chúa Bắc Cảnh kia là được xem như người thừa kế để bồi dưỡng, chỉ tiếc lại vừa thấy Nhậm Kỳ Ninh đã yêu, cam nguyện làm một Vương hậu trong hậu cung mà không phải tộc trưởng uy phong hiển hách của bộ lạc cường đại nhất Bắc Cảnh. Nhưng ngay cả như vậy, thì cũng đã kiềm chế Nhậm Kỳ Ninh ở rất nhiều chỗ đến nỗi đã khiến cho Nhậm Kỳ Ninh không còn kiên nhẫn được nữa từ lâu. Nếu không phải Mặc Tu Nghiêu ra tay quá độc ác, thì chỉ sợ, lần này, Nhậm Kỳ Ninh thật đúng là muốn cảm tạ hắn ta thật nhiều.

“Mặt khác, sắc phong trưởng nữ của nhà Vương đại nhân, con gái thứ ba của nhà Chương đại nhân gia làm phi.”

Như vậy, mọi người cũng đã hài lòng rồi. Luận cung đấu, cô gái Bắc Cảnh chỉ biết la lối khóc lóc om sòm, sao có thể là đối thủ của cô gái của thế gia Trung Nguyên được chứ?

Chương 328: Vương Hậu Hách Lan

Ly thành Tây Bắc, sáu bảy năm trước vẫn chỉ là một tòa thành trì vô cùng không nổi bật gì của Tây Bắc Đại Sở, lại bởi vì Định Vương phủ ở đây, trong thời gian mấy năm ngắn ngủn đã phát triển trở thành một con đường thông thương nối liền các nước Tây Vực và Trung Nguyên, đồng thời cũng đã trở thành một trong các tòa thành trì phồn hoa nhất trong số các nước chung quanh. Mà bây giờ, lại càng kết hợp với nguyên Hoàng thành Tây Lăng ở cực Tây, và Trường Hưng Sở kinh ở phía Đông tạo thành một đường thẳng, đến tận đây, con đường thông thương mà Định Vương phủ khổ tâm xây dựng trong mấy năm nay mới thật sự trở thành nguyên vẹn. Mà Ly thành cũng chắc chắn đã trở thành nơi tiếp giáp chuyển giao giữa hai bên, trinh độ phồn vinh lại càng lớn hơn xưa.

Mới vừa đến trung tuần tháng sáu, người từ các nơi khác đến Ly thành lại càng nhiều hơn. Trong đó không chỉ có phú thương, thế gia danh môn, thanh lưu nhã sĩ các nơi, mà lại càng có những người đang cầm quyền và người trong hoàng thất của các quốc gia. Trong nháy mắt, toàn bộ Ly thành có thể nói là quần hào tụ hợp. Vốn là, mặc dù Thanh Vân tiên sinh danh dương thiên hạ, nhưng nếu chỉ là thọ thần của ông ấy, thì chắc chắn sẽ không có nhiều người đến đây như vậy. Nhưng khi Thanh Vân tiên sinh là ông ngoại của Định Vương phi, hơn nữa mấy người con trai của Từ gia lại lần lượt nắm giữ những vị trí cực kỳ quan trọng trong Định Vương phủ, thì tất cả lại trở nên khác biệt rất nhiều. Huống chi, còn có hai sự kiện lớn là, Định Vương vừa mới lấy được hai tòa đô thành và mừng đến quý tử, thì trên cơ bản, chỉ cần là người có thể đến thì đều sẽ không bỏ qua lần thịnh hội này.

Trong Định Vương phủ trong thành, Thanh Vân tiên sinh và Tô Triết đang cùng ngồi dưới một bóng cây râm mát đánh cờ. Vô luận bên ngoài huyên náo ầm ĩ thế nào thì cũng sẽ không rơi vào trong tai bọn họ, vừa suy tư ván cờ trước mắt, Tô Triết vừa cười nói: “Bây giờ, Ly thành này có thể nói là quần anh tụ hợp rồi, phúc khí của Thanh Vân tiên sinh thật tốt.”

Thanh Vân tiên sinh lạnh nhạt lắc đầu, “Chỉnh thọ như vậy thì có ý nghĩa gì? Ngược lại còn không vui vẻ, thoải mái bằng người một nhà cùng ngồi ăn chung với nhau một bữa cơm rau dưa. Mọi người trong cả thành này, có mấy người thật tâm đến chúc thọ cho lão già ta chứ?” Tô Triết nghĩ, tuy Thanh Vân tiên sinh nói trắng ra như vậy, nhưng cũng là lời nói thật, mỉm cười nói: “Dù gì thì cũng là một tấm lòng hiếu thảo của con cháu, Thanh Vân tiên sinh cũng đừng đả kích bọn chúng như thế.”

Thanh Vân tiên sinh cười nói: “Chẳng lẽ lão hủ lại không cảm nhận được sao? Tuy những lão già như chúng ta tuổi già sức yếu, nhưng mấy vở kịch này cũng vẫn còn đủ sức đó.”

Nghe vậy, Tô Triết cũng cười một tiếng, lắc đầu liên tục, trên tay lại từ từ đặt một quân cờ xuống, cười nói: “Ngài nói như thế, thật ra lại khiến cho những người đang kích động chạy đến kia xấu hổ.”

“Bái kiến Thanh Vân tiên sinh.” Cửa ra vào, một gã sai vặt mặc áo xanh cung kính nói. Thanh Vân tiên sinh ngẩng đầu lên hỏi: “Chuyện gì?”

Gã sai vặt cung kính bẩm báo: “Từ Tứ công tử đã trở về rồi, đang đợi ở ngoài cửa để thỉnh an cho tiên sinh, mặt khác, còn có một vị Tú Đình tiên sinh cầu kiến.”

Tô Triết và Thanh Vân tiên sinh liếc nhau, Thanh Vân tiên sinh liền nói: “Mau mời Tú Đình tiên sinh và Thanh Bách vào.” Gã sai vặt lĩnh mệnh đi ra ngoài, Tô Triết cười nói: “Trần Tú Phu cũng tới, nghe nói hắn ta ở Tây Lăng giúp đỡ Tứ công tử, xem ra, ngược lại, bây giờ đã thật tâm quy thuận Định Vương phủ rồi.” Thanh Vân tiên sinh cười nói: “Thanh Bách có thể được hắn ta thành tâm giúp đỡ, thì chắc chắn là làm ít công to rồi.”

Đang khi nói chuyện, thì Tú Đình tiên sinh và Từ Thanh Bách đã một trước một sau đi vào. Từ Thanh Bách đi đến trước mặt Thanh Vân tiên sinh cung kính quỳ xuống cúi đầu, “Cháu trai thỉnh an ông nội, đã lâu mà không thể phụng dưỡng dưới gối ông nội, kính xin ông nội thứ lỗi.” Thanh Vân tiên sinh liền vội vươn tay kéo cháu trai dậy, đánh giá từ trên xuống dưới một vòng, rồi gật đầu cười nói: “Cháu ngoan, ngược lại nhìn càng có tinh thần hơn. Xem ra ở Tây Lăng rất tốt, đúng không?” Từ Thanh Bách cười nói: “May mắn có Tú Đình tiên sinh giúp đỡ, nên cháu mới không luống cuống tay chân.”

Đứng ở bên cạnh, Tú Đình tiên sinh cũng liền bước lên phía trước chào, “Vãn bối Trần Tú Phu bái kiến Thanh Vân tiên sinh, bái kiến Tô lão tiên sinh.” Năm xưa, lúc Tú Đình tiên sinh du lịch Sở kinh, thì cũng đã bái kiến Tô Triết, tuy nhiều năm không gặp, nhưng thật sự vẫn còn nhớ rõ bộ dáng đại khái. Thanh Vân tiên sinh cười nói: “Tú Đình không cần đa lễ, hiếm khi tới Ly thành, nếu có chỗ nào tiếp đón không được chu đáo, mong rằng đừng trách.” Tú Đình tiên sinh vội nói không dám. Tô Triết mời Tú Đình tiên sinh ngồi xuống nói chuyện, ba người đều là Đại Nho hiếm có trên thế gian này, nên tất nhiên, nói chuyện cũng vô cùng hợp ý. Từ Thanh Bách thấy bọn họ trò chuyện rất thoải mái, thì liền đứng dậy cáo từ đi gặp Từ Hồng Vũ.

Lúc này trong thư phòng lớn của Định Vương phủ cũng bận rộn thành một đoàn, mà ngay cả Diệp Ly mà bình thường luôn không cho làm cái này không cho làm cái kia cũng bị bắt vào trong thư phòng

làm việc. Còn chưa đến nười ngày nữa là thọ thần của Thanh Vân tiên sinh, nên rất nhiều khách quý đến tham gia tiệc mừng thọ cũng đã lục tục tới. Lần yến hội này có thể nói là náo nhiệt chưa bao giờ có, còn chưa đến một tháng, mà dân số trong Ly thành đã tăng lên gấp ba lần. Trong đó ngoại trừ khách được Định Vương phủ mời tới, còn có thương nhân các nước nghe hỏi mà đến, cùng với rất nhiều người đọc sách và du khách cùng đến chung vui. Tất cả các khách sạn lớn nhỏ trong toàn bộ Ly thành đều đầy thì đương nhiên không cần phải nói, thậm chí cũng có không ít người đến muộn không tìm được chỗ ở trọ.

Đột nhiên tăng lên nhiều người như vậy, thì tất nhiên một vài vấn đề như ăn, mặc, ở, đi lại, còn có trị an,…vv…v…, liền trở nên nhiều không đếm xuể. Hơn nữa, lại càng phải cân đối quan hệ giữa những quyền quý của các quốc gia kia, còn có quan hệ giữa những người này và quan hệ giữa hẹ với Định Vương phủ, hai bên có thể đạt thành hiệp định gì, từng người có thể có được ích lợi gì, tất cả đều cần phải đánh giá thật cẩn thận. Cũng khó trách bọn họ loay hoay đến sứt đầu mẻ trán.

Lúc Từ Thanh Bách tiến vào thì liền chứng kiến cha và hai vị huynh trưởng của mình, còn có Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cùng ngồi vây quanh một cái bàn dài rộng lớn, trước mặt mỗi người đều chồng chất dày đặc các loại sổ con. Lại càng không cần phải nói đến trước mặt đám người Trác Tĩnh đang thẩm duyệt và phân loại các sổ con ở gian ngoài cũng chồng chất nhiều hơn nữa. Lại nghĩ đến, mấy tháng đầu ở Tây Lăng, mình bận đến gần như không có nổi thời gian để ăn cơm, thì không khỏi vui lên. Xem ra cũng không phải chỉ có mình ở tại Tây Lăng mới mệt mỏi, cha và các huynh trưởng ở lại Ly thành cũng không thua kém bao nhiêu.

“Vương gia, cha, Đại ca, Nhị ca, Ly nhi. Con đã về.” Từ Thanh Bách lại cười nói.

Nhìn thấy hắn ta tiến vào, ngay lập tức, con mắt của Mặc Tu Nghiêu vẫn luôn ngồi bên người Diệp Ly liền phát sáng, cái này lại khiến cho Từ Thanh Bách chỉ cảm thấy lạnh cả sống lưng. Chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu cười nói rất nhiệt tình: “Thanh Bách trở về rồi, đi đường khổ cực. Mau vào ngồi đi.” Được Mặc Tu Nghiêu tiếp đón nhiệt tình như thế, Từ Thanh Bách không khỏi hơi thụ sủng nhược kinh (*được ưu ái mà vừa mừng vừa lo*), nhìn nhìn Mặc Tu Nghiêu một cách cảnh giác, rồi hơi mỉm cười nói: “Vương gia khách khí, không sao.”

Nghe thế, Mặc Tu Nghiêu lại cười càng sung sướng hơn, “Đã không mệt mỏi thì. . . Đây, những cái này cho ngươi.” Mặc Tu Nghiêu tùy tiện khoát tay liền vỗ Từ Thanh Bách ngồi xuống ghế, không đau nhưng cũng đừng nghĩ muốn đứng lên. Lại thấy Mặc Tu Nghiêu chuyển hết toàn bộ sổ con trước mặt Diệp Ly qua trước mặt Từ Thanh Bách mà không có chút khách khí nào, tươi cười hòa ái, nói: “Những cái này liền làm phiền ngươi. A Ly, đại phu nói nàng vừa sinh con xong, không thể bắt con mắt làm việc quá nhiều. Những cái này liền giao cho Thanh Bách xem đi.”

Từ Thanh Bách nhìn qua chồng sổ con trước mắt mà ngẩn người, khi chống lại ánh mắt trêu chọc của Đại ca nhà mình, thì mới hiểu được, hiển nhiên, mình đã tự đưa tới cửa làm khổ sai mà.

“Tứ đệ ở Tây Lăng có tốt không?” Cuối cùng vẫn là Từ Thanh Trạch tương đối phúc hậu một chút, mở miệng hỏi thăm Từ Thanh Bách một câu, mới không khiến cho hắn cảm thấy mình vừa mới đi chưa đến một năm mà người trong nhà đã trở nên không có tính người như thế rồi. Từ Thanh Bách và vươn tay lật sổ con trước mắt, vừa đáp: “Cũng tạm được, mợi thứ cũng đã bắt đầu đi theo quỹ đạo rồi.”

Diệp Ly nhìn mặt bàn trống rỗng trước mặt mình hơi bất đắc dĩ, liền xoay người cầm một cuốn sổ ở trước mặt Mặc Tu Nghiêu qua, vừa

cười nói: “Tứ ca lại khiêm tốn rồi, mấy tháng nay, bên Tây Lăng lại yên tĩnh không ít, có thể thấy được Tứ ca biết cách thống trị vô cùng.” Từ Thanh Bách lắc đầu, cười nói: “Nơi nào mà biết cách thống trị chứ, tháng trước còn gây ra không ít chuyện đó, lần này, huynh trở về, nên Trương tướng quân cũng chỉ có thể ở lại canh giữ. Đợi đến khi thọ thần của ông nội xong thì phải nhanh chóng chạy trở về.”

Từ Hồng Vũ nói một cách thản nhiên: “Thống trị một phương, không phải là chuyện trong một thời gian ngắn thì sẽ có hiệu quả, không cần nóng vội.”

Từ Thanh Bách gật đầu, “Đa tạ cha dạy bảo, con sẽ cố tránh.” Quả thật, hắn hơi nóng vội, hắn còn quá nhỏ, chưa đến hai mươi lăm tuổi liền trở thành tướng soái thống trị một phương, nên tất nhiên, phía dưới sẽ có rất nhiều người không phục hắn. Nhưng hắn cũng hiểu rõ, chính như cha nói, thống trị địa phương, không có ba hay năm năm, thì sao có thể nhìn thấy hiệu quả? Nghĩ đến đây, vốn tâm tình còn có chút vội vàng xao động cũng từ từ bình tĩnh trở lại.

Nhiều người, bắt tay vào làm cùng nhau thì tất nhiên phải nhanh một chút. Chưa tới một canh giờ, công văn trên bàn liền được xử lý xong hết. Kỳ thật, những chuyện này, vốn cũng không cần nhiều người cùng làm như vậy, bình thường tùy tiện một, hai người trong số Mặc Tu Nghiêu, Từ Thanh Trần hoặc Từ Hồng Vũ thì cũng có thể làm xong hết. Nhưng trong khoảng thời gian này lại không thể mặc kệ được, mỗi người trong số bọn họ đều có rất nhiều việc cần phải làm, căn bản không có nhiều thời gian như vậy để xem những sổ con này.

Xử lý xong hết sổ con trên bàn, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra. Hai ngày nữa, những người cầm quyền thích tự cao tự đại của các quốc gia cũng nên đến rồi, nếu không nhân lúc này mà xử lý xong, cũng chỉ có thể để chồng chất đến sau tiệc mừng thọ. Nhưng

nếu vì tiệc mừng thọ mà làm trễ nãi nhiều chính vụ quan trọng, thì đúng là không tốt. Xử lý xong mọi chuyện, lại kêu người mang trà bánh lên, người một nhà mới rảnh rỗi ngồi nói chuyện phiếm trong chốc lát.

“Tứ ca, mợ cả, Trầm tiên sinh, còn có Vô Ưu có về không?” Diệp Ly bưng chén thuốc bổ được chuẩn bị dành cho nàng, vừa nhíu đôi mi thanh tú lại uống, vừa hỏi. Năm trước, khi Trầm Dương đi Tây Lăng cũng thuận tiện mang Mặc Vô Ưu theo, dù sao cũng là chính thức đi theo Trầm Dương học y, nên tất nhiên không thể vẫn luôn ở trong một địa phương nhỏ bé như Ly thành được. Cho dù thiên phú đi nữa, nhưng chỉ đọc sách đến chết, thì cũng sẽ không có tiến bộ gì.

Cánh tay bưng trà của Từ Thanh Bách dừng lại một chút, rồi nói: “Đều trở về. Mẹ thì trên đường đi hơi mệt chút, nên vừa hồi phủ đã đi nghỉ ngơi rồi. Còn Trầm tiên sinh thì hình như nói có suy nghĩ mới gì đó muốn thảo luận với Lâm đại phu, nên cũng mang Vô Ưu cùng đi rồi.”

Nghe vậy, đôi mi thanh tú của Diệp Ly khẽ nhướng lên, nghiêng đầu nhìn nhìn Từ Thanh Trần ở đối diện. Từ Thanh Trần vẫn mỉm cười thanh thiển, ưu nhã như cũ.

Ngược lại là Từ Thanh Bách, giống như hơi không được tự nhiên, nên liền chuyển chủ đề, hỏi: “Sao không thấy Nhị thúc?”

Từ Thanh Trần nói: “Nhị thúc đi Bắc Nhung rồi, có điều, chắc có lẽ lần này sẽ đồng thời về cùng với sứ giả Bắc Nhung.” Từ Thanh Bách tại Tây Lăng xa xôi, cũng không biết gì về chuyện ở Ly thành, nên hơi tò mò đưa cho mọi người một ánh mắt nghi hoặc. Từ Thanh Trần liền nói đơn giản lại chuyện ở Ly thành trong mấy tháng qua. Nghe xong, Từ Thanh Bách cũng không thể không cảm thán, kỳ thật, mình ở tại Tây Lăng xa xôi cũng đã xem như yên ổn rồi.

“Nói như thế, có nghĩa là, đánh suốt một năm nay, nên mới có thể yên ổn được một thời gian ngắn sao?”

Từ Thanh Trần mỉm cười nói: “Ai biết được, có điều, ngoại trừ Mặc gia quân vẫn còn giằng co với Bắc Nhung ra, thì cũng tính là có thể yên ổn được một thời gian ngắn. Vương gia có tính toán gì không?” Một năm nay, chiến tích gần như toàn thắng của Mặc gia quân đã chứng tỏ cho tất cả các thế lực chung quanh lực lượng của bọn họ, trong thời gian ngắn, chỉ sợ không có ai có can đảm đến khiêu khích Mặc gia quân. Có điều, cũng phải để phòng khả năng toàn bộ những người này liên thủ để đối phó với Mặc gia quân.

Mặc Tu Nghiêu hơi lười biếng dựa vào lưng ghế, nói: “Nghỉ ngơi lấy lại sức thôi, Bản vương cũng không nóng vội, chỉ cần bọn chúng không muốn đánh, thì trước hết cứ nghỉ ngơi một chút. Thuận tiện. . . Binh lực của Mặc gia quân vẫn còn có chút khác biệt với Bắc Nhung và Tây lăng, chính là nhân lúc dưỡng quân.” Dù sao hắn cũng không muốn làm Hoàng đế, cũng không nóng vội tranh đoạt lãnh thổ, càng không cần lo lắng tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế với ai. Nhưng chỉ cần là lãnh thổ đã bị hắn nuốt vào, thì ai cũng đừng nghĩ bắt hắn nhổ ra. Cho nên, kỳ thật, so với những người cầm quyền của các nước chung quanh, thì hiện tại, Mặc Tu Nghiêu mới là người nhàn nhã, thoải mái, dễ chịu nhất. Bắc Nhung Vương đã lớn tuổi, hai anh em Gia Luật Dã và Gia Luật Hoằng đã tranh đấu gay gắt hơn mười năm, ai cũng không biết kết cục sẽ thế nào. Nhậm Kỳ Ninh ở Bắc Cảnh thì nhìn như nắm hết quyền hành, nhưng mâu thuẫn giữa những thủ hạ là người Bắc Cảnh và người Trung Nguyên, thì sớm muộn gì cũng sẽ bùng nổ. Tây Lăng hiện nay thì Lôi Chấn Đình và Tây Lăng Hoàng gần như đã xé rách mặt, vốn Lôi Chấn Đình còn chiếm thế thượng phong, nhưng bởi vì trận huyết tẩy kia của Mặc Tu Nghiêu mà nguyên khí đại thương, nên đã thành người tám lạng kẻ nửa cân với Tây Lăng Hoàng, cuối cùng, ai có thể thắng thì phải xem thủ đoạn

của ai mạnh hơn một bậc rồi. Còn về Mặc Cảnh Lê đã chuyển về Giang Nam và Công chúa An Khê ở Nam Chiếu, tạm thời vẫn không thể được Mặc Tu Nghiêu đặt vào mắt.

“Nếu bọn chúng còn muốn đánh thì sao?” Từ Thanh Trần hỏi.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, “Muốn đánh thì cứ đánh, chẳng lẽ Bản vương còn sợ bọn chúng sao?”

Nghe vậy, Từ Thanh Trần không nhịn được cười cười, đúng vậy, muốn đánh, thì Mặc gia quân đã từng sợ ai?

“Khởi bẩm Vương gia, Vương phi, Bắc Cảnh Vương đến.” Ngoài cửa, Tần Phong tiến vào bẩm báo.

“Sao?” Ngược lại, Mặc Tu Nghiêu thấy hơi kinh ngạc, vô luận tính từ khoảng cách hay giao tình giữa hai nhà, thì cũng không nên là Nhậm Kỳ Ninh đến đầu tiên mới đúng. Vốn hắn cho rằng, đến đầu tiên, không phải Lôi Chấn Đình, thì chính là người của Tây Lăng Hoàng. Nhưng chỉ kinh ngạc trong một giây, sau đó, Mặc Tu Nghiêu kéo Diệp Ly đứng lên, cười nói: “Mặc kệ có danh chính ngôn thuận hay không, thì tốt xấu gì cũng là vua của một nước. A Ly liền theo ta đích thân đi nghênh đón thôi.” Nếu dùng danh nghĩa mừng thọ để đến đấy, thì tất nhiên, những người này không có khả năng không đến Định Vương phủ để bái kiến Thanh Vân tiên sinh. Thân là chủ nhân của Định Vương phủ, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu không ra cửa đón, thì quả thật hơi thất lễ.

Diệp Ly mỉm cười nhìn nhìn Mặc Tu Nghiêu, nói: “Vẫn nên để ta và Đại ca đi đi, chàng xác định Bắc Cảnh Vương nhìn thấy chàng sẽ không rút kiếm chém chàng sao?” Giết hết cả thê thiếp, con cái của nhà người ta, mà còn bắt người ta mang theo khuôn mặt tươi cười chào đón, thì không khỏi gây khó khăn cho người ta quá rồi. Diệp Ly

có thể tưởng tượng được, nếu Mặc Tu Nghiêu đích thân nghênh đón, thì Nhậm Kỳ Ninh sẽ có biểu tình gì. Mặc Tu Nghiêu không để ý, cười nói: “Sao lại như vậy chứ? Hắn ra đã đến, thì đã chứng tỏ, chắc chắn hắn ta có thể nhẫn nhịn được. Huống chi, hắn ta muốn rút kiếm, chẳng lẽ Bản vương sẽ sợ hắn ta sao? Tuy giết một cái Bắc Cảnh Vương thì không hay lắm, nhưng nếu hắn ta ra tay trước, thì Bản vương cũng không có chướng ngại tâm lý gì cả.”

Diệp Ly không nói lại hắn, nên chỉ có thể bị hắn nắm tay hứng thú bừng bừng đi nghênh đón Nhậm Kỳ Ninh. Đúng vậy, chính là hứng thú bừng bừng. Cho dù là người chung quanh, thì cũng đều có thể cảm giác rõ ràng được Định Vương rất nhiệt tình trong chuyện đi nghênh đón Bắc Cảnh Vương.

Cửa lớn của Định Vương phủ, hai hàng thị vệ mặc áo đen chỉnh tề đứng ở ngoài cửa lớn, thần sắc nghiêm túc và trang trọng thủ vệ cửa lớn của Vương phủ. Mà một màn khiến cho người ta phải đau răng là, những thị vệ này cũng nhắm mắt làm ngơ với những người đang đứng trước mặt, giống như không nhìn thấy bất cứ cái gì. Nhậm Kỳ Ninh mặc một thân trang phục riêng của Vương tộc Bắc Cảnh vừa mới đến, thần sắc vặn vẹo nhìn nam tử tuấn mỹ tóc trắng đang tươi cười chân thành đứng ở cửa lớn chằm chằm. Tuy được sinh ra với một bộ dáng đặc trưng của người Trung Nguyên, nhưng Nhậm Kỳ Ninh mặc trang phục dân tộc du mục của Bắc Cảnh lại không có một chỗ kỳ quái nào, mà ngược lại càng nổi bật lên mấy phần phóng khoáng, hào hùng mà khi mặc trang phục Trung Nguyên không có.

Chỉ là, khí thế Vương giả hào hùng như vậy, khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Mặc Tu Nghiêu, thì ngay lập tức, liền biến mất vô tung, thay vào đó là trở nên vặn vẹo mà dữ tợn. Vô luận là người mang chí lớn, vì thiên hạ mà có thể hy sinh hết thảy thế nào, thì khi đối mặt với hung thủ đã giết vợ con mình cũng tuyệt đối không có tự chủ tốt như trong tưởng tượng của chính mình. Đặc biệt là khi tên hung thủ này

còn tươi cười sung sướng với ngươi. Mặc Tu Nghiêu cũng mặc kệ Nhậm Kỳ Ninh có suy nghĩ gì, trên thực tế, Nhậm Kỳ Ninh càng khó chịu, thì hắn lại càng vui vẻ. Cho nên, nhìn thấy thần sắc của Nhậm Kỳ Ninh như thế, thì liền nhướng mày, hỏi một cách đầy nghi ngờ: "Bắc Cảnh Vương sao vậy? Mới một, hai năm không gặp, chẳng lẽ tính tình thay đổi nhiều như vậy sao, hay Định Vương phủ ta có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn sao?"

Nhậm Kỳ Ninh cắn răng nhẫn nhịn, trầm giọng nói: "Định Vương nói đùa rồi, đi đường mệt nhọc, nên Bản vương hơi mệt một chút mà thôi."

"Thì ra là thế." Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Là Bản vương suy nghĩ không chu toàn, nếu vậy. . . Không bằng Bắc Cảnh Vương tới dịch quán nghỉ ngơi trước. Buổi tối, Bản vương lại mở tiệc Tẩy trần chiêu đãi Bắc Cảnh Vương?"

"Không cần, Bản vương vẫn nên bái kiến Thanh Vân tiên sinh trước, để chu toàn cấp bậc lễ nghĩa." Nhậm Kỳ Ninh nói.

"Bắc Cảnh Vương không cần để ý, ông ngoại lão nhân gia có thể hiểu mà."

Có thể hiểu cái gì? Hiểu người Bắc Cảnh không biết cấp bậc lễ nghĩa sao?

"Định Vương, vị này chính là Định Vương phi đại danh đỉnh đỉnh sao?" Nhìn sắc mặt của Nhậm Kỳ Ninh càng ngày càng tệ, một cô gái xinh đẹp mặc quần áo diễm lệ đang đứng bên người Nhậm Kỳ Ninh liền mở miệng hỏi. Dường như lúc này, Mặc Tu Nghiêu mới nhìn thấy hai cô gái đi theo bên người Nhậm Kỳ Ninh, dung mạo đều bất phàm. Một cô gái trong đó mặc áo xanh, bề ngoài mảnh mai dịu dàng, vừa nhìn liền biết là cô gái Trung Nguyên. Mà cô gái xinh đẹp

vừa mới nói chuyện lại có màu da không trắng nõn như ngọc như cô gái Trung Nguyên, mà là màu da bánh mật mang theo một loại khỏe mạnh đặc biệt. Tuy dung mạo diễm lệ, khí thế cũng hơi kiêu ngọa, nhưng nhìn qua lại không thấy kiêu căng.

Diệp Ly tiến lên một bước, cười nói: “Đại danh đỉnh đỉnh thì không dám nhận, ta đúng là Diệp Ly. Không biết vị này là…”

Nhậm Kỳ Ninh nói: “Đây là Vương hậu Hách Lan của Bản vương, đây là Vân phi.”

Trong lòng Diệp Ly cười cười, ngược lại, động tác của Nhậm Kỳ Ninh thật nhanh, bây giờ mới qua mấy tháng mà đã điền lại đầy đủ cả thê lẫn thiếp rồi. Có điều, ra cửa mang theo vợ mà vẫn không quên mang thiếp thất, chỉ sợ tranh đấu giữa người dân địa phương ở Bắc Cảnh và người Trung Nguyên đã rất nghiêm trọng rồi. Không nhìn cô gái áo xanh, Diệp Ly cười nói thân mật với Vương hậu Hách Lan: “Vương Hậu đại giá Ly thành, Định Vương phủ thật sự lấy làm vinh hạnh. Bắc Cảnh Vương, Vương hậu, mời vào trong.”

Vương hậu Hách Lan đánh giá Diệp Ly một vòng, cười nói: “Tuy có một vài từ của ngươi, ta nghe không hiểu, nhưng ta biết ngươi đang khen ta. Định Vương phi, ta rất thích ngươi.” Diệp Ly không khỏi mím môi cười nói: “Đa tạ Vương Hậu ưu ái, mời vào.” Vương hậu Hách Lan cũng không khách khí, tiến đến trước mặt Diệp Ly, đột nhiên liền muốn kéo tay Diệp Ly. Mặc Tu Nghiêu đứng bên cạnh hơi nhíu mày, giơ lên tay chặn tay của Hách Lan lại. Đôi mắt đẹp của Vương hậu Hách Lan vừa chuyển, liền vươn tay đánh một chưởng về phía Mặc Tu Nghiêu.

Một cánh tay thon dài mảnh khảnh ngăn lại, cầm lấy cổ tay của nàng. Diệp Ly đứng ở giữa mỉm cười nhìn nàng ấy, nói: “Vương hậu Hách Lan, xưa nay Vương gia chúng ta không thích ra tay với phụ nữ, vẫn

nên để Bản phi chơi đùa với ngươi đi.”

Đôi mắt của Vương hậu Hách Lan sáng lên, cười nói: “Được.” Rút cổ tay của mình đang bị Diệp Ly nắm lại, Hách Lan rút một sợi roi dài có năm màu rực rỡ (vàng, xanh, đỏ, trắng, đen) mang theo bên người ra, cười nói với Diệp Ly: “Ta ở Bắc Cảnh đã nghe nói Vương phi của Định Vương phủ tài giỏi vô cùng, đang muốn so chiêu với ngươi đây. Ta bắt đầu đây!” Dứt lời, cánh tay vươn lên, sợi roi dài liền vung về phía Diệp Ly. Diệp Ly cười khẽ một tiếng, thân hình nhẹ nhàng linh hoạt thay đổi vị trí, đống thời, rút một thanh trường kiếm từ trong tay Tần Phong đang đứng bên cạnh ra, kiếm quang lóe sáng lên một cái, hai người liền giao đấu với nhau.

“Hách Lan!” Hiển nhiên, Vương hậu Hách Lan đột nhiên làm ra hành động như vậy đã vượt ra ngoài dự kiến của Nhậm Kỳ Ninh, sắc mặt hắn trầm xuống, trầm giọng kêu lên.

Mặc Tu Nghiêu lại không để ý, thần sắc bình tĩnh nhìn hai người đang so chiêu, cười nói: “Bắc Cảnh Vương đừng lo, tùy ý luận bàn một chút mà thôi. Xưa nay, A Ly luôn có chừng mực, sẽ không làm Vương hậu Hách Lan bị thương.” Mặc Tu Nghiêu nói lời này tuyệt đối không phải để chế giễu Nhậm Kỳ Ninh. Người ở đây cũng nhìn ra được, mặc dù công phu của Vương hậu Hách Lan này rất khá, nhưng rõ ràng vẫn còn kém xa một người chém giết trên chiến trường đi ra như Diệp Ly.

Sắc mặt Nhậm Kỳ Ninh âm trầm, nói: “Vương Hậu vô lễ, đa tạ Định Vương không trách.”

Mặc Tu Nghiêu cười khẽ một tiếng, đưa mắt nhìn sang hai thân ảnh yểu điệu ở cửa lớn.

Cô gái áo xanh đứng ở bên cạnh Nhậm Kỳ Ninh, chính là được nạp

làm phi cùng lúc Nhậm Kỳ Ninh bị ép buộc phải lấy Hách Lan lúc trước. Nàng là con gái của tâm phúc thủ hạ của Nhậm Kỳ Ninh, nên tất nhiên được sủng ái hơn Vương hậu Hách Lan có xuất thân là quý tộc Bắc Cảnh nhiều. Nhưng hôm nay, tại cửa lớn của Định Vương phủ này, vô luận Định Vương hay Định Vương phi cũng đều có chung chí hướng bỏ qua nàng, điều này khiến cho sắc mặt của Vân phi luôn luôn thi sủng sinh kiêu hơi không thể nhẫn nhịn được.

Lúc này, thấy Định Vương phủ và Vương hậu Hách Lan đã đoạt đi lực chú ý của tất cả mọi người ở đây, thì lại càng khiến cho trong lòng nàng bất mãn, không khỏi nói khẽ: “Không phải nói Định Vương phi xuất thân thư hương môn đệ sao, sao lại không mời khách vào, mà ngược lại, lại đánh nhau với khách ở ngay cửa?” Nàng ta tự cho là nhỏ giọng, nhưng trong số những người ở đây, có ai không phải là cao thủ có công lực cao thâm chứ? Ánh mắt của Mặc Tu Nghiêu lướt qua trên người nàng ta, trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh mờ ảo. Diệp Ly và Vương hậu Hách Lan đang so chiêu cũng đã tách ra ngay khi nàng ta vừa dứt lời, mỗi người lại lui về vị trí cũ của mình. Diệp Ly cười nói: “Thân thủ của Vương hậu Hách Lan thật bất phàm, không bằng chọn thời gian rảnh, cùng nhau luận bàn một hai chiêu?”

Vương hậu Hách Lan cười nói: “Được, quả nhiên Định Vương phi ngươi rất lợi hại. Bản Vương hậu bội phục, ta liền kết giao bằng hữu với ngươi!”

Diệp Ly cười nói: “Có được một người bằng hữu như Vương hậu, là vinh hạnh của Diệp Ly. Bắc Cảnh Vương, Vương hậu Hách Lan, mời vào trong.”

Nhậm Kỳ Ninh đánh giá Diệp Ly thật cẩn thận, mỉm cười nói: “Đa tạ Vương phi, đã lâu không gặp, thần thái Vương phi vẫn như trước.”

Diệp Ly mỉm cười thanh nhã, “Bắc Cảnh Vương khen trật rồi.”

Chương 329: Nhũ danh của Bảo Bảo ra lò

Mời đoàn người Nhậm Kỳ Ninh vào phủ, đích thân Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cùng đi gặp Thanh Vân tiên sinh.

Đoàn người Nhậm Kỳ Ninh đi lại trong Định Vương phủ, nhìn cảnh trí, đình viện trong Vương phủ, cũng đều không thể không hiện lên một tia kinh ngạc. Tuy Định Vương phủ nằm ở trung tâm Ly thành, cũng là tòa phủ đệ lớn nhất trong Ly thành. Nhưng khi so với hoàng cung của các quốc gia hoàng cung, thì đương nhiên không đủ để xem, ngay cả so với Định Vương phủ ở Sở kinh cũng còn nhỏ hơn. Lại càng không cần phải nói đến, trong Vương phủ hoàn toàn không có rường cột chạm trổ, kỳ hoa dị thảo như trong tưởng tượng của người bên ngoài. Tiền viện dùng để xử lý chính sự trong ngày thường sạch sẽ, gọn gang, nhưng cũng không mất khí thế hào hùng. Hậu viện dành cho cuộc sống hàng ngày cũng yên tĩnh, tinh xảo, khiến cho người ta thoải mái.

Phủ đệ như vậy cũng không tính là chật hẹp, nhưng khi kết hợp với thanh danh hiện nay của Mặc Tu Nghiêu thì liền hiện ra hơi giản dị quá rồi. Nhậm Kỳ Ninh nhìn thoáng qua nam tử tóc trắng đang đi trước mặt mình, ánh mắt thâm thúy. Làm như vậy, nếu không phải thật sự không nghĩ tới quân lâm thiên hạ, thì chính là có dự mưu càng lớn. Nhưng rất nhanh, Nhậm Kỳ Ninh liền ném suy nghĩ đầu tiên ra đến tận sau đầu, nếu không muốn quân lâm thiên hạ, thì Mặc Tu Nghiêu nam chinh bắc chiến làm gì?

Thanh Vân tiên sinh ở tạm trong một tiểu viện nhỏ yên tĩnh ở sâu trong Vương phủ. Kỳ thật, tuy Định Vương phủ không lớn, nhưng

ngược lại các loại quy củ trong ngoài cũng rất rõ ràng. Ngày bình thường, rất nhiều quan viên tướng lãnh lui tới đều đến Tiền viện hoặc chủ viện mà Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly hiện đang ở, bình thường không có việc gì sẽ không quấy rầy những người khác. Cho nên toàn bộ phân nửa phía sau của Vương phủ đều vô cùng yên tĩnh. Đứng tại cửa ra vào kêu gã sai vặt đang canh giữ ở ngoài cửa đi vào bẩm báo, Diệp Ly mới xoay người nhìn về phía cô gái áo xanh đang nhắm mắt đi theo bên người Nhậm Kỳ Ninh, nói: “Mời Vân phi tạm thời đến thiên sảnh dùng trà.”

Vị Vân phi kia khẽ giật mình, nhìn về phía Diệp Ly hơi bất mãn, nói: “Bản phi có thành ý đến đây chúc thọ cho Thanh Vân tiên sinh, Vương phi nói vậy có ý gì?”

Diệp Ly hơi nhíu mày, nhìn về phía Nhậm Kỳ Ninh, nói: “Bắc Cảnh Vương, Trung Nguyên chúng ta cũng không có đạo lý mang tiểu thiếp đến mừng thọ, kính xin Bắc Cảnh Vương thứ lỗi.” Lời vừa nói ra, ngay lập tức, sắc mặt Nhậm Kỳ Ninh liền hơi khó coi. Bản thân hắn chính là người Trung Nguyên, lại xuất thân từ gia đình từng là hoàng thất chính thống nhất của Trung Nguyên. Dù hoàng tộc Lâm thị đã không còn tồn tại từ lâu, nhưng những gì nên học, hắn thật sự cũng không bỏ qua một điều nào. Hành động này của Diệp Ly rõ ràng đang châm chọc hắn không biết lễ nghi tựa như người man di.

“Vương thượng…” Vân phi không nghĩ tới Diệp Ly lại không cho nàng mặt mũi như thế, ôm hận trừng mắt liếc nhìn Diệp Ly, vươn tay kéo ống tay áo của Nhậm Kỳ Ninh, hai mắt đẫm lệ mông lung.

Đúng bên cạnh, Vương hậu Hách Lan lại thẳng thắn cười nói: “Chắc chắn Định Vương phi đã hiểu lầm rồi, đừng nói Trung Nguyên các ngươi, ngay cả Bắc Cảnh chúng ta cũng không có quy củ này. Chỉ có điều, do Vương thượng yêu thích Vân phi nên liền để cho nàng ta đi theo hầu hạ mà thôi, cứ để Vân phi ở bên ngoài chờ chúng ta đi ra là

được.” Bắc Cảnh đúng là không có quy củ này, quý tộc Bắc Cảnh đều là đương gia chính thất, tiểu thiếp ở trong mắt các quý nữ Bắc Cảnh cũng chẳng khác gì nữ nô. Trên cơ bản, bất cứ cô gái quý tộc Bắc Cảnh cũng tuyệt đối sẽ không đi làm tiểu thiếp cho người khác.

Diệp Ly cười một tiếng, “Thì ra là thế.”

Đang khi nói chuyện, thì gã sai vặt đi vào thông báo cũng đã đi ra mời mọi người vào. Vân phi vội vàng kéo Nhậm Kỳ Ninh, nhìn hắn ta một cách đầy điềm đạm đáng yêu, “Vương thượng…” Nhậm Kỳ Ninh khẽ cau mày, nói: “Nàng ở bên ngoài chờ.”

“Vãn bối Lâm Nguyện, bái kiến Thanh Vân tiên sinh.” Trong tiểu viện, vốn Thanh Vân tiên sinh đang pha trà, nghe thấy gã sai vặt bẩm báo mới sai người mời đám người Diệp Ly vào trong viện. Không đợi Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu tiến lên giới thiệu, Nhậm Kỳ Ninh đã bước lên trước một bước cúi chào.

Thanh Vân tiên sinh ngừng tay, ngẩng đầu nhìn Nhậm Kỳ Ninh, cố ý nghi ngờ hỏi: “Lâm Nguyện? Tuy lão phu đã già cả, nhưng thật sự vẫn nhớ rõ Bắc Cảnh Vương là họ Nhâm mà?” Nhậm Kỳ Ninh cười khẽ một tiếng, nói: “Lâm Nguyện cũng tức là Nhậm Kỳ Ninh. Vãn bối Lâm Nguyện hậu duệ của hoàng tộc Lâm thị bái kiến Thanh Vân tiên sinh.” Đứng bên cạnh, sắc mặt Mặc Tu Nghiêu khẽ biến lạnh. Khó trách Nhậm Kỳ Ninh nhiệt tâm chạy tới bái kiến Thanh Vân tiên sinh đầu tiên như vậy, thay vì nói hắn ta đến chúc thọ, thì không bằng nói là đến để gây khó chịu cho người khác. Năm xưa, gia chủ Từ thị giết Mạt đế Tiền triều mở cửa thành đầu hàng, sau này, Từ gia được lịch đại Sở đế trọng dụng mới có thanh danh học giả uyên thâm đứng đầu thiên hạ như bây giờ. Hành động lần này của Nhậm Kỳ Ninh rõ ràng chính là đang nhắc nhở Thanh Vân tiên sinh, Từ gia có ngày hôm nay đều được đổi lấy từ việc bán đứng hoàng thất Tiền triều.

Thanh Vân tiên sinh đánh giá Nhậm Kỳ Ninh từ trên xuống dưới, sau một lúc lâu, mới cười nói: “Hóa ra hoàng thất Tiền triều lại vẫn còn có một nhánh lưu truyền trên đời, rất tốt. Bắc Cảnh Vương có thành tựu như thế cũng đã xứng đáng với tổ tiên rồi.”

Nhậm Kỳ Ninh nhìn Thanh Vân tiên sinh, trầm giọng hỏi: “Vãn bối muốn khôi phục lại giang sơn, phục hưng hoàng thất, Thanh Vân tiên sinh cho rằng có thể không?”

“Có thể.” Thanh Vân tiên sinh nói: “Chuyện trong thiên hạ không có chuyện không thể làm được. Lâm công tử có chí hướng này thì có gì mà không thể?”

Ánh mắt Nhậm Kỳ Ninh lóe lên, liền hỏi: “Thanh Vân tiên sinh cho rằng vãn bối sẽ thành công sao?”

Thanh Vân tiên sinh trầm mặc một lát, mới hỏi: “Nếu Bắc Cảnh Vương thật sự muốn thống nhất thiên hạ, vậy thiên hạ này. . . sẽ là họ Nhâm, hay họ Lâm? Thiên hạ này tên là Bắc Cảnh hay Đại Tần?” Nghe vậy, sắc mặt Nhậm Kỳ Ninh không khỏi biến hóa, cười lớn nói: “Đợi cho giang sơn đại định, thì lại bàn đến cũng không muộn.” Thanh Vân tiên sinh lại lắc đầu nói: “Nếu Bắc Cảnh Vương vẫn chưa đưa ra quyết định được, thì vĩnh viễn sẽ không có một ngày thống nhất được thiên hạ.” Sắc mặt Nhậm Kỳ Ninh hơi trắng bệch, trầm mặc không nói chuyện nữa.

Diệp Ly đi lên trước, mỉm cười hỏi: “Sao ông ngoại lại ngồi pha trà một mình vậy? Tô lão và Tú Đình tiên sinh không ở đây sao?”

Thanh Vân tiên sinh mỉm cười châm vài tách trà rồi mời mọi người ngồi xuống, vừa cười nói: “Bọn họ đang đánh cờ trong thư phòng, ông lớn tuổi, ngồi yên thấy nhàn chán không chịu được, nên đi ra uống tách trà. Ngược lại, mấy đứa tiểu tử Ngự Thần kia, mấy ngày

nay chạy đi đâu chời rồi? Không tìm người gọi bọn chúng, thì một đứa cũng ông đến thăm ông lão này sao?" Diệp Ly che miệng cười nói: "Mấy ngày nay đúng lúc ông ngoại cho bọn chúng được nghỉ ngơi, nên lúc này đang nằm bò ở trong sân xem các em." Hôm nay, hai Bảo Bảo đã hơn một tháng, bộ dáng nẩy nở, trắng nõn nà một đoàn, đáng yêu vô cùng. Lấy Mặc Tiểu Bảo khởi đầu, mỗi ngày, ba cái bánh bao nhỏ được rảnh rỗi thì đều vây quanh hai Bảo Bảo, ngay cả chuyện đi khắp nói chơi đùa, phá phách cũng không thấy nữa, thì làm gì còn có thể chạy tới tiểu viện nghe Thanh Vân tiên sinh dạy bù, "Nếu ông ngoại thấy trong phủ nhàm chán, thì Ly nhi lại kêu người đưa mấy tên tiểu tử đó đến để giải buồn cho ông ngoại. Ông ngoại cũng đừng trách bọn chúng nghịch ngợm."

Thanh Vân tiên sinh khoát khoát tay, nói: "Thôi, cả năm nay, mấy đứa đó lại càng trở nên hành hạ người, hiếm khi được thanh tịnh hai ngày."

Bé trai bảy tám tuổi đúng là lúc mèo sợ chó trốn, tiểu quỷ thông minh trời sinh như Mặc Tiểu Bảo thì lại càng gặp khó ứng phó. Trong cả năm, mấy đứa nhỏ này lại liên thủ với nhau hành hạ khắp mọi nơi trong Vương phủ, đến nỗi người gặp người sợ. Nếu không phải trước kia có Từ Thanh Trần, hiện tại có Diệp Ly kiếm chế, thì chỉ sợ sẽ hành hạ ra đến bên ngoài Định Vương phủ luôn rồi. Ngược lại, bây giờ lại vì hai đứa bé mới sinh không lâu, mà vô cùng yên tĩnh hiếm thấy. Mỗi lần nhìn thấy Mặc Tiểu Bảo ghé vào bên cạnh nôi, còn thầm thì to nhỏ gì đó mà nghe không hiểu với Bảo Bảo, thì Diệp Ly liền cảm thấy Mặc Tiểu Bảo chắc chắn sẽ là một người anh tốt.

Trò chuyện với Thanh Vân tiên sinh một lát, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu liền cùng Nhậm Kỳ Ninh đi ra. Cũng không biết Thanh Vân tiên sinh đã nói câu nào gây xúc động cho Nhậm Kỳ Ninh, mà lúc ra cửa, sắc mặt của hắn còn hơi trắng bệch. Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng chỉ làm như không phát hiện, liền sai người đưa đoàn người

Nhậm Kỳ Ninh về dịch quán nghỉ ngơi rồi thôi.

Trở lại chủ viện, tới gần phòng ngủ, có một phòng dành riêng cho trẻ con, giữa cái nôi rộng rãi, có hai cái bánh bao nhỏ đang nằm song song. Bảo Bảo vừa mới đầy tháng đã nẩy nở trắng trẻo, đáng yêu, bộ dáng xinh xắn, nhỏ nhắn lại khiến cho người ta hận không được cắn một cái. Ba cái bánh bao lớn đang khom người đứng xung quanh, đôi mắt đầy tò mò nhìn hai tiểu bảo bảo đáng yêu. Hai tiểu bảo bảo lại ngoan ngoãn một cách thần kỳ, hiếm khi không ngủ, mà lại mở to một đôi mắt nhỏ đen láy, chứ không khóc ầm ĩ.

“Muội muội. . . Muội muội nhanh lớn lên đi, ca ca dẫn muội đi ra ngoài chơi. . .” Mặc Tiểu Bảo vịn thành nôi nhìn tiểu bảo bối trong tã lót màu đỏ, nhẹ giọng nói, lại nhìn qua tiểu đệ đệ trong tã lót màu vàng, nói: “Đệ đệ cũng phải mau mau lớn lên, ca ca dạy võ công cho đệ, chúng ta cùng nhau bảo vệ muội muội…”

“Còn có ca! Còn có ca!” Bánh bao nhỏ Lãnh Quân Hàm giơ bàn tay bé nhỏ lên, nói: “Ca cũng muốn bảo vệ muội muội. Quân Hàm thích muội muội!”

Ngay lập tức, vẻ mặt luôn vô cùng hiền lành với Lãnh tiểu ngốc gần đây của Mặc Tiểu Bảo liền trở nên hung ác, “Lãnh tiểu ngốc, đệ dám dính tiện nghi của muội muội huynh sao? Muội muội là của huynh, không cho đệ si tâm vọng tưởng!” Mặc Tiểu Bảo mới bảy tuổi, nhưng khối lượng thành ngữ cũng đã vô cùng phong phú rồi. Lãnh tiểu ngốc kiêu ngạo quay đầu, “Hừ! Đệ liền cứ thích tiểu muội muội đó!” Tiểu muội muội non mềm, mũm mĩm, rất muốn cắn một cái…

“Lau nước miếng đi, đừng để dính lên người muội muội. Thật bẩn.” Từ Tri Duệ nhìn Lãnh tiểu ngốc đầy ghét bỏ, lạnh lùng, nghiêm túc giống hệt cha của bé. Có điều, bé cũng rất muốn cầm nắm tiểu muội muội và tiểu đệ đệ nha!

Mặc Tiểu Bảo xoay người lại, hai tay chống nạnh, nhìn hai đứa bạn nhỏ trước mắt chằm chằm, hết sức nghiêm túc, nghiêm mặt nói: “Các đệ đều không được phép đánh chủ ý lên muội muội của huynh, sau này, ai dám đánh chủ ý lên muội muội, thì các đệ phải cùng huynh đánh chết hắn ta!” Hai cái bánh bao nhỏ liếc nhau, kiên định gật đầu nói với Mặc Tiểu Bảo: “Đúng vậy, ai dám đánh chủ ý lên muội muội, phải đánh hắn ta!” Đồng thời quăng cho đối phương một ánh mắt đầy địch ý. Tiểu muội muội non mềm, mũm mĩm là của ta đó!

Ngoài cửa, Diệp Ly nghe ba cái bánh bao nhỏ nói chuyện, không khỏi dựa vào người Mặc Tu Nghiêu mà cười khẽ ra tiếng. Mặc Tu Nghiêu dùng một tay đỡ Diệp Ly, nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ lại là một mảnh tối tăm bực bội. Tên ngu ngốc Mặc Tiểu Bảo này, thật sự là dạy dỗ nó nhiều năm như vậy cũng đều vô ích rồi. Kẻ đánh chủ ý lên em gái của nó đầu tiên, rõ ràng chính là tên đang đứng trước mặt nó kìa!

Hai người bước vào trong phòng, Diệp Ly nén cười hỏi: “Tiểu Bảo, Tri Duệ, Quân Hàm, đang làm gì đó?”

Thấy cha mẹ đã trở về, Mặc Tiểu Bảo sung sướng chạy ra đón, vẫn không quên khoe thành tích, “Mẹ, con đang bảo vệ đệ đệ và muội muội.”

Mặc Tu Nghiêu đi qua ôm tiểu bảo bảo ở giữa nôi lên, vẫy lui bà vú đang canh chừng ở bên cạnh, rồi cúi đầu nhìn tiểu bảo bảo trong lòng, đáy mắt lại càng dịu dàng, trìu mến vô cùng, “Tiểu Quận chúa của Bản vương đã thức dậy rồi, lại không có khóc. . . Thật ngoan. Không giống như anh của con, khi còn bé cứ khóc suốt ngày. Suýt chút nữa Phụ vương đã cho rằng anh của con không biết cái gì, chỉ biết khóc thôi đó.” Bị Phụ vương nhà mình nói xấu trước mặt em gái,

Mặc Tiểu Bảo phẫn hận bất bình trừng mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu khinh thường vứt cho nó một ánh mắt khiêu khích, ôm Tiểu Quận chúa non mềm, mũm mĩm cao hơn một chút, khiến cho Mặc Tiểu Bảo có duỗi dài cả cổ cũng nhìn không tới được một chút.

Sau này con nhất định sẽ cao lớn hơn Phụ vương! Mặc Tiểu Bảo buồn bực lại phẫn nộ, thầm thề trong lòng.

Diệp Ly mỉm cười sờ sờ cái đầu nhỏ của con trai, ngay lập tức, Mặc Tiểu Bảo ấm ức cầm lấy vạt áo của mẹ, "Mẹ, phụ vương ức hiếp Tiểu Bảo…" Diệp Ly cười cười bắn một cái nhẹ lên trán nó, cười nói: "Mấy ngày nay con vẫn luôn canh ở trong này xem muội muội, không cần học bài sao?" Mặc Tiểu Bảo sờ sờ cái ót nhỏ, "Ông cố nói mấy ngày nay không giảng bài…"

"Ông cố lớn tuổi, bây giờ cũng bận nhiều chuyện nên mới không giảng bài. Nhưng các con lại không học bài sao? Đã mấy ngày không tập viết, không đọc sách rồi hả?" Cúi đầu nhìn con trai, Diệp Ly cười mà giống như không phải cười, hỏi.

"Ba ngày…" Mặc Tiểu Bảo tự biết đuối lý, cúi đầu xuống, nhỏ giọng trả lời, "Mẹ, con sai rồi. . ."

"Biết rõ sai rồi là tốt rồi, học tập thì phải kiên trì bền bỉ, có biết không?"

"Con đã biết, con liền đi bổ sung mấy ngày nay đây." Mặc Tiểu Bảo gật đầu liên tục nói. Lúc này Diệp Ly mới cúi người hôn lên trán con trai một cái, rồi cười nói: "Đây mới là bé ngoan, ăn trưa xong rồi hãy làm, cũng không thể quá mệt mỏi. Làm hễ làm việc gì thì cũng phải có mức độ, có biết không?"

"Vâng, con đã biết. Buổi tối, con lại đến xem các em." Mặc Tiểu Bảo

gật đầu liên tiếp, rồi dắt Từ Tri Duệ và Lãnh Quân Hàm ra khỏi cửa. Nhìn ba đứa bé rời đi đầy lưu luyến, Diệp Ly không khỏi cười khẽ một tiếng, đi qua cúi người ôm tiểu bảo bảo ở trong nôi lên, đôi mắt của tiểu gia hỏa giống như một viên bi, nhìn thấy Diệp Ly thì liền cất tiếng cười khanh khách. Nhìn thấy bộ dáng ngoan ngoãn, đáng yêu như thế của con trai, nụ cười vui vẻ trên mặt Diệp Ly cũng càng tăng thêm sự dịu dàng. Mặc Tu Nghiêu đang ôm Tiểu Quận chúa liếc nhìn qua bên này, ánh mắt dừng lại trên người đứa con trai đang cười khanh khách không ngừng trong tay Diệp Ly, đôi mắt tuấn mỹ nhíu lại, “A Ly, nàng đến ôm Tiểu Quận chúa đi, để tiểu tử này cho ta ôm.”

Diệp Ly hơi mờ mịt khó hiểu mà trao đổi bánh bao nhỏ với hắn, người nào ôm đứa nào có khác nhau sao? Hơn nữa, không phải gần đây Mặc Tu Nghiêu thích ôm con gái sao?

“Oa oa…” Tiểu gia hỏa vừa đến trong tay Mặc Tu Nghiêu, thì ngay lập tức liền oa oa khóc lớn lên không nể tình chút nào. Dường như bị tiếng khóc của nó ảnh hưởng, Tiểu Quận chúa trong lòng Diệp Ly cũng nức nở nghẹn ngào khóc lên. Ngay lập tức, sắc mặt Mặc Tu Nghiêu liền trầm xuống, tối tăm phiền muộn nhìn tiểu bảo bảo nằm trong lòng chằm chằm, “Câm miệng!”

“Oa oa!” Tiểu bảo bảo.

“Hu hu. . .” Tiểu Quận chúa.

“Câm miệng!”

“Oa oa!”

Đang ôm Tiểu Quận chúa nhẹ giọng dỗ, vẻ mặt Diệp Ly hắc tuyến, không biết làm sao, hai người bên cạnh này thật sự quá ồn, nên Tiểu Quận chúa luôn ngoan ngoãn gần đây có dỗ như thế nào thì cũng nín

khóc. Tức giận ôm tiểu bảo bảo từ trong lòng Mặc Tu Nghiêu qua, lại đưa Tiểu Quận chúa tới. Lúc này, Diệp Ly mới chuyên tâm dỗ tiểu bảo bảo, “Bảo bối, ngoan, Phụ vương hư, chúng ta không để ý tới Phụ vương. . . Ngoan, không khóc…”

Nam nhân đang ôm con gái ngồi ở bên cạnh liền đen mặt, “A Ly…”

Diệp Ly tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, “Con còn nhỏ, có biết gì đâu, chàng còn la con, dọa con sợ thì sao đây?”

Mặc Tu Nghiêu tức giận liếc qua cái bánh bao nhỏ đang chiếm cứ ôm ấp của vợ hắn, trong lòng oán thầm: Nhìn tư thế này, rõ ràng là đang tranh cao thấp với hắn, có chỗ nào bị dọa chứ? Tiểu quỷ này thật sự đáng ghét, vì sao A Ly không phải là sinh ra hai Tiểu Quận chúa đây? Nhìn Tiểu Quận chúa bảo bối của hắn xem, ngoan ngoãn biết bao nhiêu.

“A Ly, tên của Bảo Bảo, Thanh Vân tiên sinh đã chọn xong chưa?” Mặc Tu Nghiêu vừa nhìn Tiểu Quận chúa trong lòng, vừa nói. Tiểu Quận chúa càng lớn càng vô cùng xinh xắn, đáng yêu, mặc dù mới hơn một tháng, nhưng cũng đã nhìn ra được bộ dáng vô cùng tương tự Diệp Ly, mà ngay cả tất cả mọi người trong Từ gia cũng đều nói giống A Ly khi còn bé như đúc, quan trọng nhất là, ánh mắt của Tiểu Quận chúa lại rất giống hắn. Quả nhiên là con gái bảo bối của hắn, bộ dáng này thật sự là rất tốt, vừa nhìn liền biết đây là bảo bối của hắn và A Ly rồi. Nhưng cái tiểu tử thúi kia! Mặc Tu Nghiêu liếc qua đứa con trai trong tay Diệp Ly. Tại sao tiểu tử này lại giống Từ Thanh Trần? Mặc dù nói cháu ngoại giống cậu nhiều hơn, nhưng rõ ràng Từ Thanh Trần là cậu họ mà?

Kỳ thật, đây tuyệt đối là do Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ quá nhiều. Tiểu bảo bảo không phải giống Từ Thanh Trần, mà là giống Từ phu nhân – người mẹ đã qua đời của Diệp Ly. Năm xưa, Từ phu nhân chính là

mỹ nhân số một số hai của Từ gia, lại là cô cô ruột của Từ Thanh Trần. Nếu nhìn kỹ thì tất nhiên cũng có mấy phần tương tự Từ Thanh Trần. Bánh bao nhỏ giống Từ phu nhân, nên bởi vậy cũng có mấy phần tương tự Từ Thanh Trần.

“Còn chưa đâu, ông ngoại nói muốn suy nghĩ cẩn thận. Chúng ta có thể đặt nhũ danh trước.” Kỳ thật, tên của tiểu bảo bảo, thì đặt trước một tuổi cũng đều không tính là trễ. Chỉ có điều, không có tên, luôn kêu Bảo Bảo, Bảo Bảo thì sẽ rất bất tiện, đặc biệt là trong trường hợp có hai đứa như hiện tại. Mặc Tu Nghiêu cũng hiểu được phải suy nghĩ thật kỹ, đặc biệt là Tiểu Quận chúa của hắn. Vốn còn muốn tự mình đặt, nhưng sau khi một danh sách tên thật dài đều bị mình loại hết, thì lần đầu tiên trong đời, Định Vương gia sinh ra sự hoài nghi về học thức của chính mình. Chẳng lẽ ngay cả đặt một cái tên thật hay cho bảo bối, mà hắn cũng không nghĩ ra được sao?

“Vậy cứ đặt nhũ danh trước đi. Tên gì đây. . .” Mặc Tu Nghiêu nghiêng đầu nhìn tiểu tử đang nằm trong Diệp Ly, vừa cầm đầu ngón tay của Diệp Ly, vừa cười ngây ngô, cười đầy xấu xa, “Vậy liền dựa theo Mặc Tiểu Bảo để đặt đi, liền kêu. . . Mặc Tiểu Bối?”

Diệp Ly đã có thể tưởng tượng ra được ánh mắt oán niệm của Bảo Bảo khi trưởng thành trong tương lai, tức giận liếc trắng mắt nhìn hắn, nói: “Chàng nói là tên con gái sao?” Mặc Tiểu Bảo thì cũng chấp nhận được, miễn cưỡng còn có thể xem là tên con trai. Nếu thật sự gọi Tiểu Bối, thì sau này con trai còn có thể không khóc đến chết sao? Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, “Như vậy sao được, nhũ danh của Tiểu Quận chúa thì ta đã nghĩ kỹ rồi. Liền kêu Tiểu Tâm nhi, là con ngoan bảo bối tâm can của ta và A Ly nha, như vậy không phải đã vừa tròn rồi sao?”

“Chàng xác định cái tên này hay hơn Tiểu Bối sao?” Nàng có nên cảm ơn vì hắn không đặt là Tiểu Tâm Can không?

“Tiểu Tâm Nhi rất hay mà, A Ly thấy sao? Mặc Tiểu Bối, Tiểu Tâm nhi…”

Diệp Ly im lặng nhìn trời, nhìn vẻ mặt sung sướng khi ôm Tiểu Quận chúa của Mặc Tu Nghiêu, thì không khỏi mềm lòng. Tiểu Tâm nhi thì Tiểu Tâm nhi đi, có điều. . . “Không có Mặc Tiểu Bối, nhũ danh của đệ đệ là Lân nhi.” Lúc nên kiên trì thì nhất định phải kiên trì, nàng cũng không muốn trong tương lai, con trai phải tự ti vì một cái nhũ danh. Mặc Tu Nghiêu không cam lòng nhìn qua Lân nhi suýt chút nữa bị gọi là Mặc Tiểu Bối, lại nhìn vẻ mặt kiên quyết của Diệp Ly, thì đành phải thôi, “Bảo bối Tiểu Tâm nhi ngoan, Phụ vương thương con nhất.”

Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn nam nhân đột nhiên trở nên ngây thơ, trọng nữ khinh nam như vậy thật sự không sao chứ?

Nhiều năm sau, khi Nhị công tử Mặc gia đã danh chấn thiên hạ, từng nói với thân tín nhất của mình rằng, người mà cả cuộc đời này hắn kính yêu nhất, tôn kính nhất, cảm kích nhất chính là mẹ của hắn. Không phải vì mẹ đã sinh ra hắn, cũng không phải vì mẹ đã yêu thương, dạy dỗ hắn, mà là vì mẹ đã kiên định cứu vớt tên của hắn, khiến cho hắn không đến nỗi phải luân lạc vào hoàn cảnh bi kịch như Đại ca. Chỉ cần tưởng tượng đến, khi mình đang đứng giữa vạn người hoành đao lập mã (*tư thế anh hùng khí phách cưỡi ngựa tung hoành trên sa trường, tay cầm đao can đảm ngăn trở đường đi của địch*) để tiếp nhận mọi người triều bái, đột nhiên lại có người quen quát lên: “Mặc Tiểu Bối! Mỗ mỗ bảo ngươi…” Đây là thảm kịch khiến cho người ta sụp đổ cỡ nào!

Đương nhiên, lúc này còn chưa biết cái gì, Mặc Nhị công tử sẽ không biết bé đã lướt qua vận mệnh mạo hiểm và bi thúc cỡ nào, cho nên, bé chỉ nằm cười sung sướng trong lòng mẹ. Dường như Tiểu Quận

chúa Tâm nhi cũng cảm nhận được sự vui mừng của em trai, nên cũng cười theo. Diệp Ly mỉm cười nhìn tiểu bảo bối đáng yêu đang tươi cười trong lòng hai người, sự vui vẻ trên mặt cũng càng nhiều hơn. Mặc Tu Nghiêu nhìn vợ, lại nhìn nhìn Tiểu Quận chúa trong lòng, chỉ đành phải yên lặng mà tha thứ dễ dàng cho sự thật tên tiểu hỗn đản không răng đang chiếm cứ vòng ôm của vợ yêu của mình kia.

Mỗi người ôm một tiểu bảo bảo ngồi xuống, vô luận có bận rộn đến thế nào, thì mỗi ngày, Diệp Ly vẫn luôn lôi kéo Mặc Tu Nghiêu cùng đi ôm tiểu bảo bảo để chơi đùa với chúng. Điều này thật sự là rút kinh nghiệm từ bài học Mặc Tiểu Bảo và cha nó như kẻ thù trời sinh, Diệp Ly kiên quyết cho rằng điều này tuyệt đối là do khi Mặc Tiểu Bảo còn bé, bọn họ ở chung với nhau quá ít.

“Tu Nghiêu, chàng thấy Vương hậu Hách Lan thế nào?” Diệp Ly vừa dùng một tay chơi đùa với Tiểu Lân, vừa nói.

Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ một chút, nhíu mày nói: “Nhìn bề ngoài thì cũng cũng không tệ lắm, cô gái Bắc Cảnh có thể kiêu ngạo, nhưng vẫn hiểu được đúng mực như thế, thì ngược lại rất hiếm thấy. A Ly thích nàng ấy sao?”

Diệp Ly cười nói: “Ta cảm thấy. . . Vương hậu Hách Lan này rất không tầm thường. Ngược lại, hình như tình cảm của nàng ấy và Nhậm Kỳ Ninh không đúng lắm.”

“Vương hậu Hách Lan là em họ ruột của vợ trước của Nhậm Kỳ Ninh. Từ sau khi Tiền Vương hậu chết, tranh chấp về chuyện chọn người làm Vương hậu của Nhậm Kỳ Ninh trong nội bộ Bắc Cảnh vẫn không ngừng. Bên phía tâm phúc của Lâm thị thì tất nhiên là hy vọng Nhậm Kỳ Ninh có thể lập một cô gái Trung Nguyên làm Vương hậu, nhưng người Bắc Cảnh thì cho dù không có tâm nhãn, nhưng

chuyện liên quan đến truyền thừa thì sao có thể nhả ra đơn giản được? Nên tất nhiên sẽ không đồng ý. Cuối cùng có lẽ vẫn là bên phía Bắc Cảnh chiếm được thế thượng phong, nên mới phải cưới Hách Lan làm hậu. Như vậy thì tình cảm có thể tốt mới kỳ quái đó."

Diệp Ly vuốt vuốt mi tâm, nói: "Cho dù như thế, thì Nhậm Kỳ Ninh cũng làm quá mức một chút." Đi sang nước khác, nếu không mang Vương hậu theo thì còn nói được, nhưng đã mang theo Vương Hậu đi cùng mà còn mang theo một Trắc phi nữa, thì rõ ràng là đã không cho Vương hậu mặt mũi rồi. "Cho dù chàng không ra tay với Tiền Vương hậu, thì chỉ sợ, không được tới vài năm, chính Nhậm Kỳ Ninh cũng sẽ ra tay thôi. Như vậy, có tính là chàng đã giải quyết một cái phiền phức giúp hắn ta không?"

Mặc Tu Nghiêu lơ đễnh, mỉm cười nói: "Không phải bây giờ hắn ta đã lại có phiền phức mới sao? Hơn nữa. . . Cảm giác của A Ly không sai. Vương hậu Hách Lan này, chỉ sợ còn lợi hại hơn Tiền Vương hậu một chút." Vốn Tiền Vương hậu công chúa của bộ lạc lớn nhất của Bắc Cảnh, tuy là cô gái nói man di, nhưng thủ đoạn cũng bất phàm, lại rất có uy vọng trong các thần tử Bắc Cảnh. Nhưng chính là như vậy, nên mới khiến cho tình cảm vợ chồng vốn hòa thuận dần dần đã thay đổi theo thời gian. Mà vị này bây giờ, nhìn bề ngoài như kiêu ngạo, tùy ý, không có tâm nhãn gì, nhưng Mặc Tu Nghiêu là ai, nếu muốn giả heo ăn hổ, trên đời này không có ai lợi hại hơn hắn, "Nhậm Kỳ Ninh cho rằng hắn ta là ai, lợi dụng người Bắc Cảnh xong liền muốn vung tay ném đi, Bản vương chỉ sợ trong tương lai, đuôi to của hắn ta khó vẫy, mà ngược lại, lại tự ăn ác quả (*tự làm chuyện xấu, lại tự chuốc lấy chính hậu quả xấu của việc đó*)."

Diệp Ly không khỏi cười cười, "Nếu nói như vậy, thì xem ra cảm giác của ta không sai. Lúc nãy, hình như Vương hậu Hách Lan đang lấy lòng chúng ta thì phải?"

Mặc Tu Nghiêu nói: “A Ly không cần để ý quá mức, thích thì cứ xem nàng ấy như tương giao cũng không sao. Không thích thì không cần để ý tới. Muốn thu thập Nhậm Kỳ Ninh, Bản vương có rất nhiều biện pháp.”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Không sao, ta cũng thấy Vương hậu Hách Lan này rất thú vị. Không bằng hai ngày nữa mời nàng ấy đến Vương phủ cùng uống chén trà tâm sự với nhau đi.” Mặc Tu Nghiêu cũng không phản đối đề nghị của Diệp Ly, “A Ly cứ nhìn xem rồi làm là được.”

Diệp Ly cúi đầu xuống mỉm cười chơi đùa với tiểu bảo bảo, Nhậm Kỳ Ninh quá đắc ý đến nỗi quên hình luôn rồi. Không biết đến ngày nào đó bị người bên cạnh mình đâm cho một đao, thì hắn ta sẽ có vẻ mặt gì đây?

Chương 330: Tình chị em?

Nhậm Kỳ Ninh đến Ly thành không đến hai ngày, thì Mặc Cảnh Lê và Lôi Chấn Đình cũng lần lượt chạy tới. Hơn nữa, khoảng cách thời gian mà hai phe nhân mã đến cũng đều không chênh lệch nhiều. Lúc Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đang đứng ở cửa lớn để nghênh đón Lôi Chấn Đình, thì người phía dưới liền tới bẩm báo Lê Vương Đại Sở Mặc Cảnh Lê đã đến. Bây giờ, mặc dù giữa Lôi Chấn Đình và Mặc Cảnh Lê chưa từng phát sinh xung đột gì, nhưng nếu chỉ đứng cách một con sông nhìn nhau, thì cũng thôi đi, nhưng Lôi Chấn Đình vẫn còn chiếm một vùng đất lớn ở Giang Bắc. Cái gọi là: Sao bên giường lại để cho người khác ngủ ngáy, nên đương nhiên, khi hai người này đụng phải, thì không khí cũng không tốt đẹp gì.

Có điều, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cũng đều mặc kệ. Bởi vì khi Mặc Tu Nghiêu và Lôi Chấn Đình gặp mặt, thì không khí cũng không tốt đẹp gì. Trước là do Mặc Tu Nghiêu tính kế Lôi Chấn Đình một trận thật đau, còn nhân lúc Lôi Chấn Đình xuất binh, đoạt lấy Hoàng thành Tây Lăng, hơn nữa, còn giết hết tất cả tâm phúc của Lôi Chấn Đình đến nỗi không còn lại mấy người. Nếu Lôi Chấn Đình không nổi giận lôi đình với Mặc Tu Nghiêu thì mới là kỳ quái đó. Nhưng hiện tại, ngay cả trong lòng Lôi Chấn Đình có hận đến nỗi không thể quất chết Mặc Tu Nghiêu, thì hiện thực là vẫn phải dùng một sắc mặt bình tĩnh để tới tham gia tiệc mừng thọ của Thanh Vân tiên sinh. Bởi vì nếu lão không đến, thì Tây Lăng Hoàng cũng sẽ đến. Bây giờ, Lôi Chấn Đình đã mất đi ưu thế để áp chế Tây Lăng Hoàng gắt gao, nên tất nhiên không thể để cho lão ta lại bắt tay với Định Vương phủ mà tính kế mình một lần nữa.

Mặc Cảnh Lê thì hiện nay đã nắm quyền, nên càng phô trương hơn

mấy năm trước. Đi theo sau lưng là một số lượng lớn thị vệ, nội thị, bắt đầu phô trương nhân số chẳng khác gì vua của một nước. Nhưng ngược lại thì người đi theo bên người lại vẫn như cũ là Diệp Oánh và công chúa Tê Hà. Bây giờ, Mặc Cảnh Lê nắm giữ quyền to của Đại Sở, nhưng Diệp Oánh cũng không trở nên ung dung hoa quý, mà ngược lại, lại càng gầy yếu, tiều tụy hơn vài phần. Nhưng trái lại, công chúa Tê Hà đứng bên tay phải Mặc Cảnh Lê thì vẫn là đôi mắt sáng, răng trắng tinh, diễm lệ không gì sánh được. Thấy tình hình này, thì ngược lại, Diệp Ly đã hơi hiểu vì sao lúc trước, mọi người của Diệp gia không đi Giang Nam, mà trái lại, lại chạy đến Tây Bắc rồi. Chỉ sợ là do Diệp Oánh sống ở Giang Nam cũng không được như ý đi.

Thần sắc của Mặc Cảnh Lê vẫn lạnh lùng, kiêu ngạo, bễ nghễ, trong mắt không có ai trước sau như một, chỉ là, khi nhìn thấy chứng kiến Mặc Tu Nghiêu đứng sóng vai với Diệp Ly thì lại có thêm mấy phần hung ác, nham hiểm. Hiển nhiên, Mặc Tu Nghiêu cũng không có tâm tình chào hỏi hắn ta, nên chỉ hơi nhíu nhíu mày. Mặc Cảnh Lê nhìn nhìn Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu, khi nhìn thấy rõ ràng là Lôi Chấn Đình vừa mới đến thì khẽ "Hừ" một tiếng, nói: "Hóa ra Trấn Nam Vương đến sớm hơn một bước, sao lại không đi vào mà đứng tại cửa vậy?"

Sao Lôi Chấn Đình sẽ xem chút khiêu khích nho nhỏ này của hắn ta vào mắt, cao giọng cười nói: "Không phải Bản vương đang trò chuyện với Định Vương và Vương phi vài câu sao? Không nghĩ tới Lê Vương lại đến vào lúc này. Đúng lúc có thể cùng đi vào."

"Sao? Không biết mấy vị đang nói gì? Bản vương có vinh hạnh được nghe không?" Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm vào Lôi Chấn Đình, nói một cách thản nhiên.

Lôi Chấn Đình cười nói: "Bản Vương chỉ đang chúc mừng Định

Vương vừa mới nhận được thành Trường Hưng, lại vừa mừng được quý tử, có thể nói là song hỷ lâm môn rồi."

Nghe vậy, ngay lập tức, sắc mặt Mặc Cảnh Lê liền trầm xuống. Lúc này, Lôi Chấn Đình đứng đây nói đến thành Trường Hưng, thì không khác gì đánh thẳng mặt của hắn. Sở kinh không phải bị hắn vứt bỏ sao? Giương mắt liếc nhìn Lôi Chấn Đình, Mặc Cảnh Lê lộ ra một nụ cười lạnh, "Đâu chỉ là song hỷ, không phải năm ngoái vừa mới nhận được Hoàng thành Tây Lăng sao? Thế tử Trấn Nam Vương và gia quyến vẫn mạnh khỏe chứ?" Sở kinh đúng là rơi vào trong tay Mặc Tu Nghiêu, nhưng Hoàng thành Tây Lăng cũng lọt vào trong tay Mặc Tu Nghiêu. Không chỉ như vậy, cả tâm phúc phía dưới, cháu trai và cháu gái của Lôi Chấn Đình cũng đều bị Mặc Tu Nghiêu giết sạch sẽ, so sánh lên thì rốt cuộc ai càng khó coi hơn, còn chưa biết được đâu!

Lời này vừa nói ra, thì Lôi Chấn Đình cũng không cười nổi nữa. Tuy Hoàng thành Tây Lăng không phải bị mất trong tay lão, nhưng ít nhất cũng là do lão không về kịp để cứu viện.

Đứng trên bậc thang, trong lòng Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, chọn lúc này để mời khách quả nhiên là tự tìm tội để chịu. Hiện nay, trong số các quốc gia chung quanh này, thì xem ra, vô luận nước nào cũng không phải là bằng hữu của Định Vương phủ, đặc biệt là hai người trước mắt này, đứng ở cửa lớn thảo luận Hoàng thành nhà mình bị vứt bỏ, thật sự không sao chứ? Chẳng lẽ bọn hắn còn hy vọng Mặc Tu Nghiêu nhổ đồ đã nuốt vào ra?

Cười khẽ một tiếng, Diệp Ly nhẹ giọng nói: "Hai vị Vương gia đi đường xa mà đến, đã đi đường mệt nhọc rồi. Không bằng vào phủ uống chén trà rồi lại ôn chuyện?"

Hai người nghe vậy thì mỗi người liếc nhìn đối phương một cách chán ghét, ai muốn ôn chuyện chứ? Huống chi bọn hắn cũng không

có chuyện cũ để ôn.

Dẫn một đoàn người vào phủ, đi vào đại sảnh ngồi xuống , đợi đến khi nha đầu dâng nước trà lên, thì Diệp Ly mới cười nói: “Ông ngoại đã cao tuổi, mấy ngày gần đây cũng hơi mệt mỏi, chỉ sợ không thể tiếp hai vị, kính xin đừng trách.”

Hai người cũng biết Thanh Vân tiên sinh đã tám mươi tuổi, nên Diệp Ly nói lý do này tất nhiên đã khiến cho người khác không tìm ra được sai lầm gì. Lôi Chấn Đình gật đầu nói: “Chúng ta chạy tới để chúc thọ Thanh Vân tiên sinh, thì sao có thể để ông cụ mệt mỏi được. Đợi đến tiệc mừng thọ rồi lại chúc thọ Thanh Vân tiên sinh cũng được.”

Diệp Ly mỉm cười tạ ơn, bầu không khí trong đại sảnh liền hơi cổ quái. Hiển nhiên, trong ba nam nhân ở đây, ai cũng không phải là bằng hữu của nhau, nên tất nhiên sẽ không có lời gì có thể nói. Diệp Ly lại không có cảm tình gì với Lôi Chấn Đình và Mặc Cảnh Lê, nên cũng không có tâm tình để điều hòa không khí, vì vậy liền nghiêng đầu cười nói với Mặc Tu Nghiêu: “Ta có mấy lời muốn nói với Tứ muội, Trấn Nam Vương và Lê Vương liền làm phiền Vương gia tiếp đãi, được không?”

Mặc Tu Nghiêu không sao cả, chỉ nhẹ gật đầu, Diệp Ly liền đứng dậy, cười nói với Diệp Oánh đang ngồi ở bên người Mặc Cảnh Lê ở đối diện một tiếng: “Tứ muội, chúng ta đi ra ngoài một chút đi.”

Hiển nhiên, Diệp Oánh cũng có lời muốn nói với Diệp Ly, nên cũng không nói gì mà đứng dậy đi theo Diệp Ly ra ngoài. Hai người vừa đi, trong đại sảnh cũng chỉ còn nột nữ quyến là công chúa Tê Hà, công chúa Tê Hà nhìn nhìn cửa ra vào, vẫn đứng lên, nói: “Ta cũng đi ra ngoài một chút.”

Rất nhanh, trong đại sảnh rộng lớn như vậy cũng chỉ còn lại ba nam

nhân. Bầu không khí cũng càng trở nên cứng ngắc mà nặng nề hơn.

Một lúc lâu sau, mới nghe thấy Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng, nói: “Mặc Tu Nghiêu, thủ đoạn của ngươi thật cao, cả một năm trước, mọi người trên khắp thiên hạ đều bị ngươi chơi đùa rồi, đúng không?” Sắc mặt Lôi Chấn Đình nhìn Mặc Tu Nghiêu cũng hơi âm trầm. Có thể nói, hơn một năm nay, giữa mấy quốc gia đánh tới đánh lui, ai cũng không chiếm được tiện nghi một cách chân chính cả. Còn kẻ được lợi chân chính chính là nam tử tóc trắng đang lười biếng dựa vào ghế kia. Định Vương phủ không chỉ đoạt được một vùng đất rộng lớn và hai tòa đô thành của Tây Lăng và Đại Sở, mà càng quan trọng hơn là, chuyện này mới chính thức đánh dấu Mặc gia quân thoát ra khỏi cái gánh nặng và trói buộc Đại Sở này hoàn toàn. Bây giờ, vô luận Mặc gia quân muốn đánh chỗ nào, thì cũng đều là danh chính ngôn thuận, bất kỳ ai cũng không nói được. Cho nên, từ khi vừa mới bắt đầu, Mặc Tu Nghiêu liền chờ đợi, mở to mắt nhìn Bắc Nhung và Tây Lăng tiến công Đại Sở. Bởi vì, với tư cách vốn là thần tử của Đại Sở, thì mặc dù đã quyết liệt với Đại Sở, nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng vượt lên ra tay với Đại Sở trước. Mà bây giờ, cái kiềm chế này đã bị họ phá vỡ hoàn toàn.

Tuy qua thời gian dài, thì ai cũng có thể suy nghĩ cẩn thận ra được huyền cơ trong đó, nhưng lúc này có suy nghĩ cẩn thận lại thì cũng đã chậm. Mặc Tu Nghiêu lợi dụng người khác trong suốt một năm đã chiếm hết thế thượng phong từ lâu. Dù cao ngạo như Lôi Chấn Đình thì cũng không thể không cảm thán sự nhẫn nại và tâm cơ của Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu miễn cưỡng nhìn Mặc Cảnh Lê, bên môi câu lên một nụ cười trào phúng, “Bản vương rộng lượng, không ngại cho kẻ thất bại được kêu gào vài câu.”

“Mặc Tu Nghiêu!” Mặc Cảnh Lê gào thét, đối mặt với phía Mặc Tu

Nghiêu, giống như hắn vĩnh viễn đều là kẻ thất bại. Nhưng Mặc Cảnh Lê chưa bao giờ có hy vọng Mặc Tu Nghiêu chưa từng xuất hiện trên đời này mãnh liệt như giờ khắc này. Bởi vì tính toán của hắn ta, mà hắn đã phải vứt bỏ nửa giang sơn Đại Sở, vứt bỏ đô thành Đại Sở, chỉ có thể an phận ở một góc. Cho dù ở Giang Nam, hắn cầm quyền cao trong tay, nói một không nói hai, nhưng mỗi khi chỉ cần nghe thấy có người đang đàm luận về Mặc Tu Nghiêu, thì hắn giống như nghe thấy mọi người đang trào phúng và bất mãn với hắn ở trong lòng. Bởi vì đô thành bị chính hắn vứt bỏ, lại được Định Vương giải cứu, mà Sở kinh có được giải cứu thì đến cùng cũng không còn thuộc về Đại Sở nữa. Tất cả điều này, đều tại Mặc Tu Nghiêu…

Mặc Tu Nghiêu lười biếng giương mắt, “Bản vương không muốn ở đây nghe ngươi gào thét, không có chuyện thì trở về dịch quán đi. Trấn Nam Vương có còn lời gì muốn nói không, nếu không, thì xin thứ lỗi, Bản vương không tiếp được.”

Sắc mặt Mặc Cảnh Lê tái nhợt, nắm tay nắm thật chặt đến nỗi vang lên tiếng “Răng rắc”. Nhưng ngược lại, Lôi Chấn Đình vẫn còn giữ được bình thản một chút, cười nói: “Định Vương có chuyện gì mà nóng vội như thế?”

Mặc Tu Nghiêu cười đắc chí, hài lòng, nói: “Bản vương muốn trở về xem Tiểu Quận chúa của ta.”

Tin tức Định Vương phi sinh hạ một đôi long phượng thai, thì tất nhiên tất cả mọi người đều biết, nhưng nhìn thần sắc của Mặc Tu Nghiêu thì hiển nhiên càng yêu thương con gái hơn. Cũng thật sự khiến cho Lôi Chấn Đình hơi tò mò, dù sao với đại đa số mọi người thì vẫn là con trai quan trọng hơn. Mà trước mắt, Mặc Tu Nghiêu cũng chỉ mới có hai đứa con trai, thì cũng không tính là nhiều. So với Lôi Chấn Đình vẫn thong dong bất định, thì trên mặt Mặc Cảnh Lê lại

có sự ghen ghét không thể che hết. Với Mặc Cảnh Lê, Mặc Tu Nghiêu khoe khoang khắp nơi như thế quả thật chính là đang xát muối lên miệng vết thương của hắn.

“Không biết Bản vương có vinh hạnh nhìn thấy Tiểu Quận chúa của Định Vương phủ không?” Lôi Chấn Đình hỏi.

Đương nhiên, Mặc Tu Nghiêu sẽ không đồng ý, “Tiểu nữ mới vừa đầy tháng không lâu, không thể gặp gió. Chỉ sợ phải làm cho Trấn Nam Vương thất vọng rồi.”

Với chuyện này, Lôi Chấn Đình cũng không ngoài ý muốn, quan hệ giữa lão và Mặc Tu Nghiêu cũng không tốt đến nỗi có thể yên tâm để cho lão đến gần đứa trẻ vừa mới sinh của Định Vương phủ. Nên cũng không để ý lời từ chối của Mặc Tu Nghiêu, mà chỉ mỉm cười nói: “Vậy thì thật sự phải tiếc nuối vô cùng rồi.” Mặc Tu Nghiêu vung tay lên, nói một cách thản nhiên: “Trấn Nam Vương có lời gì, nếu không ngại, thì cứ nói thẳng đi.”

Lôi Chấn Đình cúi đầu xuống, mỉm cười nói: “Ngược lại vẫn là Định Vương sảng khoái. Cũng được, Định Vương chọn lúc này mời quyền quý các nước đến, thì tất nhiên trong lòng đã có tính toán. Cũng không biết Định Vương có rảnh nói chuyện riêng với Bản vương không?”

Mày kiếm Mặc Tu Nghiêu nhướng lên, cười nói: “Tất nhiên không có vấn đề gì, mấy ngày gần đây có nhiều chuyện phức tạp, không bằng đợi đến sau thọ thần của ông ngoại thì lại nói chuyện, thế nào?” Lôi Chấn Đình thoả mãn gật đầu, nói: “Vậy Bản vương xin đợi đại giá của Định Vương.”

Trong vườn hoa trong hậu viện của Vương phủ, Diệp Ly dẫn Diệp Oánh đi dạo từ từ ở trong đó. Nghiêng đầu nhìn thoáng qua Diệp

Oánh đang đi sau mình một bước, không khỏi nhớ lại Diệp Oánh lúc còn chưa đại hôn vào năm đó. Khi đó, Diệp Oánh vẫn còn là một thiếu nữ mới lớn vừa mới mười bốn tuổi, dung mạo, tài hoa đều có một không hai trong kinh thành, cũng là lúc được vô số thiếu nam, thiếu nữ hâm mộ. Hôm nay, vừa chớp mắt đã qua mười năm, Diệp Oánh trước mắt cũng chỉ còn lại một thân ảnh gầy yếu, tái nhợt. Dù cho dung nhan vẫn xinh đẹp như trước, nhưng đã không còn sự rực rỡ và xinh xắn như lúc trước nữa, giống như một mỹ nhân bằng gỗ không hề có linh hồn.

Dắt tay Diệp Oánh ngồi vào trong lương đình, Diệp Ly nhẹ giọng hỏi: “Hiện nay, Tứ muội vẫn tốt chứ?”

Diệp Oánh ngẩng đầu nhìn nàng ấy, trong mắt hiện lên vô số thần sắc rối rắm và phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn trở thành bình tĩnh, cười khổ nói: “Chuyện của Lê Vương phủ, chẳng lẽ Tam tỷ lại không biết sao? Chỉ là sống mà thôi, ngược lại là Tam tỷ. . . Chắc mấy năm nay sống vô cùng tốt.” Diệp Oánh nhìn Diệp Ly trước mắt, trong lòng lại càng chua xót vô cùng. Diệp Ly mà nàng đã từng ngạo nghễ khinh thường lúc trước, từ lâu đã trở thành sự tồn tại mà nàng vĩnh viễn cũng không cách nào với tới được. Năm xưa, trong phủ Thượng thư, vầng sáng nàng ấy bị người khác che lại, chỉ chừa cho thế nhân một ấn tượng bình thường, không có gì lạ. Nhưng mà, đã là Minh Châu thì dù có bụi che mất, thì cuối cùng cũng sẽ có một ngày phát ra ánh sáng chói mắt. Từ khi vừa mới bắt đầu, thì Diệp Ly đã không giống như các nàng rồi.

Diệp Ly hơi mỉm cười, “Đúng là tỷ sống cũng không tệ lắm. Bây giờ, cha và bà nội cũng đang ở Ly thành, nếu muội có rảnh thì có thể đi thăm bọn họ.”

Diệp Oánh hơi ngơ ngác một chút, rồi lắc đầu nói: “Thôi, bây giờ muội cũng không có bản lãnh mang đến vinh hoa phú quý gì cho

Diệp gia, chắc bà nội và cha cũng không muốn nhìn thấy muội đâu." Từ khi Diệp gia lựa chọn đến nương tựa Diệp Ly luôn có quan hệ lãnh đạm với bọn họ mà không đến Giang Nam tìm mình, thì Diệp Oánh đã hiểu. Kỳ thật, cha và bà cũng đã không xem trong mình rồi. Nhưng mà, quyết định này cũng là đúng, nếu Diệp gia thật sự đến Giang Nam, thì sao người mà trong tay không có chút quyền lợi nào, thậm chí có thể nói là như bị đày vào lãnh cung như mình có thể có biện pháp gì để sắp xếp cho mọi người trong Diệp gia? Chỉ sợ đến lúc đó Mặc Cảnh Lê còn muốn phát lửa giận lên người bọn họ nữa. Nhưng Diệp Ly thì khác, cho dù có quan hệ lãnh đạm với Diệp gia, thì ít nhất cũng có thể cho bọn họ một con đường yên ổn.

Diệp Ly nhìn cô gái gầy yếu trước mắt như có điều suy nghĩ, "Tứ muội thật sự đã thay đổi rất nhiều."

"Có thể không thay đổi sao?" Diệp Oánh nhẹ giọng thở dài, kể từ khi biết đứa con trai mà mình đã yêu thương nuôi dưỡng mấy năm không phải là con ruột của mình, thì Diệp Oánh mới chính thức biết rõ rốt cuộc Mặc Cảnh Lê là hạng người gì. Ân ái triền miên, thề non hẹn biển ngày xưa, từ lâu đã như mây khói thoáng qua. Những gì mà Diệp Oánh đối mặt vĩnh viễn đều là ánh mắt lạnh lùng và phiền chán của Mặc Cảnh Lê và gương mặt tươi cười đắc ý của công chúa Tê Hà. Tuy Diệp Oánh có tài mạo song toàn, nhưng bản thân lại không phải là người có ánh mắt nhìn người, thậm chí bởi vì ánh mắt Vương thị thiển cận, nên cách cư xử và thủ đoạn của nàng còn kém các tiểu thư xuất thân danh môn. Nhưng ngay cả như thế, thì qua nhiều năm như vậy, Diệp Oánh có không muốn thì cũng phải thừa nhận đã nhìn rõ rất nhiều chuyện. Năm xưa, Mặc Cảnh Lê đã bỏ Diệp Ly mà lấy mình, cũng không phải vì chính mình, cho nên vì cái gì mà phải yêu thích mình đến không xa rời chứ?. Năm xưa, nàng tự cho rằng có thể đả kích Diệp Ly, dẫm nát hôn sự của nàng ấy ở dưới chân, nhưng kỳ thật cũng chỉ là một cái cớ để Mặc Cảnh Lê thoát khỏi Diệp Ly mà thôi. Mà hiện tại, khi Mặc Cảnh Lê bắt đầu hối hận với quyết định lúc

trước, thì Diệp Oánh lại càng trở thành nơi để trút giận mà không thể tránh né.

“Còn nhớ năm đó, tỷ đã từng nói với Tứ muội, nếu có uất ức gì thì có thể nói cho tỷ biết, nói không chừng tỷ cũng có thể giúp đỡ một chút. Nhưng có lẽ, từ đầu Tứ muội đã không tin tỷ rồi, mấy năm nay, chúng ta cũng không qua lại gì…” Thần sắc của Diệp Ly ôn hòa nhìn đôi mắt đang đỏ hồng của Diệp Oánh trước mặt, nhẹ giọng thở dài nói.

“Tam tỷ. . . Muội. . .” Diệp Oánh sửng sờ, cũng nhớ tới lời nói mà Diệp Ly đã nói với mình ở Lê Vương phủ vào năm đó. Chỉ là, mấy năm nay, những gì mà chính mình phải đối mặt đều cách biệt một trời một vực với Diệp Ly, còn có sự ghen tỵ bị đè nén trong lòng kia, cũng khiến cho nàng không thể bỏ qua mặt mũi mà đi cầu Diệp Ly. Lúc này lại nghe Diệp Ly nhắc tới, ấm ức trong lòng Diệp Oánh cũng không nén nổi nữa mà xông ra tất cả. Chỉ cảm thấy lúc trước, mình nhắm vào Diệp Ly khắp nơi quả thật là hơi quá đáng, đến tận bây giờ, toàn bộ Diệp gia, ngoại trừ Diệp Ly ra, lại còn có ai nhớ đến chính mình chứ?

Diệp Oánh cắn cắn góc môi, thấp giọng nói: “Tam tỷ, Oánh nhi cầu tỷ. . . Cầu tỷ giúp muội tìm lại con của muội, được không?”

“Con của muội?” Diệp Ly nhướng mày. Lúc trước, chuyện Mặc Cảnh Lê dùng một cước đá chết Tiểu Thế tử Lê Vương phủ, thì mặc dù phần lớn những người có tin tức con đường riêng đều biết rõ chân tướng, nhưng lý do nói với bên ngoài thì vẫn là Tiểu Thế tử Lê Vương phủ bị nhiễm bệnh nặng nên chết non. Diệp Oánh gật gật đầu, cười khổ nói: “Chuyện ở Sở kinh vào hai năm trước, chắc Tam tỷ cũng biết. Con của muội. . .” Nhớ tới đứa con từ khi sinh ra vẫn chưa từng được gặp mặt của mình, Diệp Oánh cũng không nhịn được nữa mà rơi lệ. Lúc trước, nàng cũng từng dựa vào con để

tranh sủng với công chúa Tê Hà, nhưng đợi đến khi biết rõ con ruột của mình không biết tung tích, thì nàng mới thật sự đau lòng đến gần chết. Nếu có thể tìm lại được con của nàng, cho dù chỉ có thể biết nó vẫn sống bình an, thì cũng đã tốt lắm rồi.

Nén nước mắt nói lại chuyện con Mặc Cảnh Kỳ đánh tráo cho Diệp Ly nghe, thậm chí ngay cả chuyện Mặc Cảnh Lê có khả năng không thể có con nối dõi nữa, cũng nói ra luôn. Tuy Diệp Ly đã biết trước rất nhiều tình huống trong đó, nhưng cũng không thể không cảm thán hai anh em Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Cảnh Lê này đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Suy nghĩ một lát, Diệp Ly liền gật đầu nói: “Muội yên tâm, chỉ cần đứa bé còn sống, thì tỷ nhất định sẽ giúp muội tìm về.”

Diệp Oánh vui mừng không thôi, không ngừng nói: “Cảm ơn Tam tỷ, Tam tỷ, muội…” Thấy thần sắc áy náy trong mắt Diệp Oánh, Diệp Ly hơi mỉm cười nói: “Trước kia, mọi người đều còn nhỏ không hiểu chuyện, chuyện đã qua cứ cho qua đi. Muội yên tâm, muội là Tứ muội của tỷ, tỷ sẽ không để cho cô công chúa Nam Chiếu kia lấn đến trên đầu muội.” Diệp Oánh gật đầu liên tục, trong lòng lại càng biết ơn Diệp Ly, “Cảm ơn Tam tỷ.”

“Cám ơn cái gì, tiện tay mà thôi. Hai ngày nữa, nếu có rảnh thì vẫn trở về thăm cha và bà nội đi. Lúc còn ở nhà, cha và bà cũng đều yêu thương muội nhất, hơn nữa, tỷ đã nói, rất nhiều chuyện, muội thật sự phải xin bà nội chỉ dạy. Tuy nể mặt tỷ, thì Mặc Cảnh Lê có thể sẽ không dung túng cho công chúa Tê Hà làm càn quá mức, nhưng vẫn có rất nhiều chuyện, tỷ cũng không thể giúp muội được.” Diệp Ly dịu dàng nhắc nhở.

Diệp Oánh gật đầu, nàng hiểu rõ Diệp Ly đang nói gì. Những thủ đoạn của phu nhân đương gia danh môn này, lúc trước, bà nội và mẹ đều đã từng muốn dạy cho nàng, chỉ là, tại chính nàng chẳng

thèm ngó tới mà thôi. Càng về sau này thì lại càng hối hận, không phải là bị Mặc Cảnh Kỳ giam cầm, thì chính là đã ở trong Lê Vương phủ, làm gì còn có ai chịu dạy cho nàng. Cho tới bây giờ, quyền lợi của Nhiếp Chính Vương phủ vẫn còn nằm trong tay Hiền Chiêu Thái phi, nhưng công chúa Tê Hà cũng có thể sử dụng một ít. Mà bị Mặc Cảnh Lê chán ghét mà vứt bỏ và vắng vẻ như nàng thì ngay cả chạm cũng không chạm vào được một chút.

Kỳ thật, nói đến cách cư xử và thủ đoạn của phu nhân danh môn, thì Diệp lão phu nhân và Vương thị cũng không truyền đạt cho Diệp Oánh được quá nhiều thứ có tác dụng. Đều là xuất thân trong gia đình nhỏ, nên những thứ mà Diệp lão phu nhân và Diệp Vương thị biết cũng cực kỳ có hạn. Nếu Diệp Ly thật sự cố ý muốn bồi dưỡng Diệp Oánh, thì sẽ mời Từ đại phu nhân, Từ nhị phu nhân hoặc Hoa Hoàng hậu dạy bảo nàng ấy. Chỉ là, thứ nhất, không có điều kiện này; thứ hai, Diệp Ly cũng không cần Diệp Oánh trở nên quá thông minh.

Thấy Diệp Oánh khóc đến trang dung mất trật tự, Diệp Ly liền kêu người dẫn nàng ấy xuống rửa mặt và trang điểm lại. Nhìn thân ảnh càng ngày càng đi xa của nàng ấy, nụ cười dịu dàng trên mặt Diệp Ly liền dần dần phai nhạt đi, “Tần Phong, ta làm như vậy, có phải đã quá độcc ác rồi không?”

Ngoài lương đình, sắc mặt Tần Phong vẫn bình tĩnh, trầm giọng nói: “Những việc mà Vương phi làm đều là vì Định Vương phủ và Mặc gia quân. Huống chi, Lê Vương phi cũng không phải người lương thiện, vô tội gì.”

Diệp Ly hơi mỉm cười nói: “Nói cũng đúng, Diệp Oánh bị Vương thị dạy dỗ từ nhỏ, luôn vì lợi ích riêng của chính mình. Bây giờ, nàng ta mang ơn ta, nhưng nếu có một ngày ta gây nguy hại đến ích lợi của nàng ta, thì tất nhiên nàng sẽ không hề do dự cắn ngược lại ta một

cái. Chỉ tiếc. . . Nàng ta không có cơ hội này.” Hỏi như thế, cũng không phải Diệp Ly muốn ra vẻ giả nhân giả nghĩa, mà chỉ là, trong đại thế thiên hạ hiện nay, Diệp Oánh thật sự là một người cực kỳ vô tội. Chỉ tiếc, đã đi vào trong đó, nếu không có thực lực để nắm giữ được vận mệnh của chính mình, thì cũng chỉ có thể trở thành quân cờ trong tay người khác mà thôi. Đây là vận mệnh của Diệp Oánh, hoặc nói là, ngay tại lúc nàng ta lựa chọn gả cho Mặc Cảnh Lê, thì cũng đã định trước bị kịch của nàng ta. Cho tới bây giờ, Mặc Cảnh Lê cũng không phải là một người chồng tốt.

Diệp Ly đứng dậy đi ra ngoài lương đình, đúng lúc lại nhìn thấy công chúa Tê Hà đang đi đến trước mặt. Nhiều năm đã trôi qua, tính tình của công chúa Tê Hà cũng trầm ổn hơn rất nhiều, không còn là công chúa được nuông chiều vừa nói một lời không hợp ý thì liền vung roi của năm đó nữa rồi, nhìn thấy Diệp Ly thì cũng chỉ hơi nhướng mày, nói: “Định Vương phi, không phải Diệp Oánh đang ở cùng ngươi sao?”

Diệp Ly hơi mỉm cười nói: “Công chúa Tê Hà, có như thế nào thì Tứ muội cũng là Đích phi danh chính ngôn thuận được Lê Vương cưới vào cửa. Ngươi gọi thẳng tục danh như vậy, có phải có chút không thỏa đáng hay không?”

Công chúa Tê Hà nhướng mày khinh thường, nói: “Vậy thì thế nào? Chỉ là một nữ nhân bị Vương gia chán ghét mà vứt bỏ mà thôi. Hay Định Vương phi muốn ỷ vào thân phận của mình làm chỗ dựa cho nàng ta?” Diệp Ly che miệng cười, đôi mắt thanh lệ, xinh đẹp đảo một vòng trên người công chúa Tê Hà, rồi cười nói: “Sao lại như vậy được? Chỉ là, Bản phi hơi tò mò mà thôi. Lại nói tiếp, Lê Vương cũng xem như là thâm tình với công chúa, sao mấy năm nay lại không thấy Lê Vương cho công chúa một danh phận danh chính ngôn thuận vậy? Nếu là lúc trước thì cũng còn dễ nói. Nhưng bây giờ, Lê Vương đã nắm quyền, sao còn không nhớ tới việc này được đây? Bản phi

nhớ, công chúa đã bị Nam Chiếu tước đoạt tước vị công chúa từ lâu rồi, đúng không? Ngược lại, có lẽ nên kêu một tiếng Tê Hà cô nương mới đúng."

Diệp Ly nói một phen, cũng nói đến nỗi khiến cho sắc mặt của công chúa Tê Hà trở nên cực kỳ khó coi. Mấy năm nay, nàng đi theo bên người Mặc Cảnh Lê, tuy Mặc Cảnh Lê không bạc đãi nàng, nhưng cũng không có cưới hỏi đàng hoàng rước nàng vào cửa. Tuy Nam Chiếu cũng không để ý mấy thứ nghi thức xã giao này bằng Trung Nguyên, nhưng cũng chính bởi vì không có tầng danh phận này, nên cho dù bây giờ Mặc Cảnh Lê đã nắm quyền, thì nàng cũng vẫn không thể ngẩng đầu lên được giữa các phu nhân của Đại Sở.

"Hai ngày nữa, Nữ Vương Nam Chiếu cũng sẽ đến. Nếu để Nữ Vương biết em gái của mình lại trở nên như vậy… Cũng không biết trong lòng Nữ Vương sẽ có cảm tưởng gì đây?" Diệp Ly nói như vô ý, lại như sâu kín tiếc hận. Công chúa Tê Hà là em gái ruột của công chúa An Khê, nhưng từ nhỏ lại luôn đối nghịch với chị của mình, ngược lại, lại thân cận với Thánh nữ Nam Cương Thư Mạn Lâm lúc trước, cuối cùng lại càng không để ý danh phận mà đi theo Mặc Cảnh Lê. Có thể nói đã đoạn tuyệt quan hệ với công chúa An Khê hoàn toàn. Bây giờ, chị ruột của mình trở thành Nữ Vương một quốc gia, mà chính mình thì ngay cả cái danh phận Vương phi cũng không kiếm được. Đợi đến khi gặp được công chúa An Khê, không biết trong lòng công chúa Tê Hà công chúa sẽ có cảm giác gì đây?

"Ngươi đừng đắc ý! Vương gia nhất định sẽ cưới ta làm Đích phi!" Công chúa Tê Hà nói một cách kiêu ngạo.

Diệp Ly mím môi cười, "Tê Hà cô nương đã hiểu lầm. Bản phi là Định Vương phi, Lê Vương lấy ai làm Đích phi cũng không liên quan gì đến Bản phi. Chỉ là, Bản phi vẫn muốn nhắc nhở Tê Hà cô nương, Đích phi của Lê Vương đã có người từ lâu rồi. Cho dù Lê Vương

muốn cưới nữa, thì tối đa cũng chỉ là Bình phi mà thôi. Ở Trung Nguyên, cũng không có quy củ hai đầu đều lớn. Cho dù là Bình phi, thì ở trước mặt Đích phi cũng vẫn phải thấp hơn một đầu."

Công chúa Tê Hà ôm hận trừng Diệp Ly, "Hừ" khẽ một tiếng, rồi xoay người đi mất.

Chương 331: Nữ Vương An Khê

Không tới mấy ngày, Công chúa An Khê cũng dẫn theo Vương phu của mình tới Ly thành. Đến gần như cùng một lúc với nàng ấy lại là sứ giả do Tây Lăng Hoàng phái ra, tuy Tây Lăng Hoàng không đích thân đến, nhưng dưới tình huống Trấn Nam Vương đã tới mà vẫn còn phái sứ giả đến đây, thì cho dù là người ngoài, cũng vẫn có thể tinh tường nhìn ra được quan hệ giữa Tây Lăng Hoàng và Trấn Nam Vương đã căng thẳng đến tình trạng gì rồi. Cũng không biết những người sắp xếp những vị khách quý này cố ý hay không cẩn thận sơ sót, mà lại sắp xếp cho sứ giả của Tây Lăng Hoàng và Trấn Nam Vương ở chung trong một tiểu viện, lý do là: Bởi vì bọn họ đều là người Tây Lăng. Còn về phần hai đạo nhân mã này ở chung với nhau sẽ phát sinh chuyện gì, thì cũng không liên quan đến Định Vương phủ.

Trong tất cả khách quý, đến trễ nhất lại là người Bắc Nhung, nhưng sứ giả được Bắc Nhung phái ra lại thật sự rất có phân lượng. Bắc Nhung Vương đã cao tuổi nên đương nhiên không tiện đến đây, lần này, sứ giả được phái tới đây chính là Thái tử Bắc Nhung Gia Luật Hoằng và Thất hoàng tử Bắc Nhung Gia Luật Dã. Trong phút chốc, có thể nói, những anh hào có quyền thế lớn nhất trong cả thiên hạ đều đã tập trung đến Ly thành, quang cảnh hùng vĩ như vậy diễn ra gần đây nhất chính là tiệc đầy tháng của Mặc Tiểu Bảo.

Gặp lại Công chúa An Khê thật ra khiến Diệp Ly hơi lắp bắp kinh hãi, đơn giản là Công chúa An Khê đã mang thai được năm tháng rồi.

Trong Định Vương phủ, nhìn Công chúa An Khê mặc một thân trang

phục Nữ Vương màu trắng, phần bụng bằng phẳng trước kia cũng đã hơi nhô lên, Diệp Ly vội vàng kêu Thanh Sương bên người bước lên đỡ Công chúa An Khê ngồi xuống, “Tỷ mang thai còn chạy tới làm gì? Vương phu cũng không lo lắng sao?” Công chúa An Khê tươi cười hào phóng trong sáng, “Cô gái Nam Chiếu chúng ta cũng không mảnh mai như cô gái Trung Nguyên các muội. Mới bốn năm tháng thì tính là gì, cho dù đã bảy tám tháng thì chúng ta cũng vẫn có thể đi đi lại lại khắp nơi được.”

Thấy khí sắc Công chúa An Khê thật sự hồng hào, không có chút mệt mỏi và tái nhợt nào của người đi đường dài, lúc này Diệp Ly mới thấy yên tâm. Cẩn thận đánh giá sự thay đổi của tỷ ấy, cười nói: “Xem ra tình cảm của Công chúa. . . Nữ Vương và Vương phu rất tốt.” Công chúa An Khê cũng đồng ý cười khẽ một tiếng, nhắc tới Vương phu Phổ A, nụ cười trên mặt cũng nhiều thêm vài phần dịu dàng, hơi mỉm cười nói: “Chàng ấy là người thành thật, cũng không cong cong quẹo quẹo như đa số người Trung Nguyên các muội. Có thể có một Vương phu như vậy, cũng là phúc phận của tỷ.”

Diệp Ly hơi vui mừng mỉm cười. Công chúa An Khê thâm tình với Từ Thanh Trần đã được định trước sẽ không có cách nào đạt được kết quả và hồi báo, nếu có thể tìm được hạnh phúc thuộc về tỷ ấy thì đương nhiên tốt vô cùng. Hai người ngồi xuống, Thanh Sương cực có ánh mắt dâng lên cho Công chúa An Khê một ly nước trái cây thích hợp cho phụ nữ mang thai rồi mới lui ra.

Diệp Ly nhìn Công chúa An Khê mỉm cười nói: “Lại nói tiếp, sao các tỷ lại đến cùng một lúc với sứ giả của Tây Lăng Hoàng vậy?” Chuyện này thì không chỉ có mỗi Diệp Ly hiếu kỳ, mà chỉ sợ những người khác cũng đang suy đoán xôn xao. Tuy từ Nam Chiếu đến Ly thành không phải không thể được phép mượn đường từ Tây Lăng, nhưng nếu so với đường từ Toái Tuyết quan thì khó đi hơn nhiều. Công chúa An Khê đang mang thai còn cố ý đi từ Tây Lăng qua, hơn nữa

còn trùng hợp đồng hành cùng sứ giả Tây Lăng thì liền thấy hơi kỳ quái rồi. Công chúa An Khê cũng không giấu diếm, lại cười nói: "Trước khi đến Ly thành, chúng ta đi đến Hoàng thành Tây Lăng một chuyến."

Tất cả mọi người đều là người thông minh, nên đương nhiên chỉ cần một điểm đã hiểu. Diệp Ly đưa mắt nhìn tỷ ấy, lại cười nói: "Tỷ định. . . Hợp tác với Tây Lăng Hoàng?"

Công chúa An Khê hơi bất đắc dĩ thở dài, nói: "Hợp tác với Tây Lăng Hoàng thì đằng nào cũng đỡ hơn hợp tác với Lôi Chấn Đình một chút. Hiện nay, Lôi Chấn Đình bị kẹt giữa Đại Sở. Phía Bắc có Mặc gia quân, phía Nam có sông Vân Lan hiểm trở. Lão ta muốn phá cục diện bế tắc trước mắt, nếu không phải vượt qua nơi hiểm yếu để liều mạng với Mặc Cảnh Lê, thì cũng chỉ có thể đối phó với Nam Chiếu chúng ta thôi. Nam Chiếu quốc nhỏ, không thể đấu với binh hùng tướng mạnh của Tây Lăng. Không thể cho lão ta ra tay với Nam Chiếu trước, thì cũng chỉ có thể hợp tác với Tây Lăng Hoàng thôi. Tỷ chỉ hy vọng Tây Lăng Hoàng không phải tên đần thì tốt rồi."

Diệp Ly cười nói: "Tây Lăng Hoàng kém hơn Lôi Chấn Đình một chút. Nhưng cũng không đến nỗi là một tên đần. Chỉ là, Lôi Đằng Phong vẫn còn canh giữ ở An thành, hắn ta sẽ để mọi người hợp tác thuận lợi sao?"

Công chúa An Khê cười nói: "Lôi Đằng Phong đúng là tên phiền toái, có điều, gần đây hắn ta cũng gặp phải chút phiền phức."

"Sao?" Diệp Ly hiếu kỳ chớp chớp đôi mi thanh tú, tuy Lôi Đằng Phong bị danh tiếng của cha hắn ta đè nặng, gần như không thể thấy được. Trên quân sự như không có thành tích gì, nhưng đó là bởi vì đối thủ mà hắn ta gặp được là Mặc Tu Nghiêu. Tin tức do trinh thám của Định Vương phủ cung cấp đủ để chứng minh, Lôi Đằng Phong

cũng không phải một người đơn giản. Công chúa An Khê cười nói: “Muội không nhớ sao, Diêm Vương các và Trấn Nam Vương phủ có thù oán đó. Chỉ có điều, mấy năm nay, khí thế Trấn Nam Vương phủ quá lớn, cho dù Diêm Vương các có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ là một tổ chức giang hồ nên đương nhiên hắn ta không có biện pháp nào. Bây giờ Hoàng thành Tây Lăng đổi thành An thành, nguyên khí của thế lực Trấn Nam Vương phủ lại đại thương. Ngày của Lôi Đằng Phong ở An thành cũng không được yên lành.”

“Thì ra là thế.” Diệp Ly gật đầu cười nói: “Ngược lại cũng không biết rốt cuộc Lăng Thiết Hàn và Lôi Chấn Đình có thù oán gì? Nhìn cũng không giống thâm cừu đại hận gì.” Nếu quả thật chính là huyết hải thâm cừu không đội trời chung, lấy thực lực của Lăng Thiết Hàn và Diêm Vương các, muốn xông lên cá chết lưới rách với Lôi Chấn Đình, thì khả năng giết chết Lôi Chấn Đình vẫn rất lớn. Nhưng Lăng Thiết Hàn vẫn luôn không hành động, hơn nữa nhiều lần gặp nhau cũng chưa từng chính thức động tới Lôi Chấn Đình, có lẽ cũng không phải huyết hải thâm cừu không thể hóa giải gì.

Công chúa An Khê vuốt nhẹ phần bụng hơi nhô lên, vừa cười nói: “Cái này thì ngược lại tỷ cũng thăm dò được một chút từ chỗ Tây Lăng Hoàng. Hình như có chút liên quan đến Trấn Nam Vương phi đã qua đời. Trấn Nam Vương phi sinh hạ Lôi Đằng Phong không bao lâu thì liền qua đời, nghe nói nguyên nhân chết hơi kỳ quặc. Cụ thể thì Tây Lăng Hoàng cũng không nói, ai biết được.” Diệp Ly hơi nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu tỷ thật sự định hợp tác với Tây Lăng Hoàng, thì tốt nhất vẫn nên điều tra vấn đề này rõ ràng. Tuy muội hiểu cách làm người của Lăng Các chủ, nhưng chuyện này liên quan trọng đại, nếu trong lúc quan trọng mà bị người khác đâm sau lưng một đao, thì sẽ rắc rối vô cùng.”

Trên mặt Công chúa An Khê hiện lên một tia ấm áp, gật đầu cười nói: “Tỷ hiểu, cám ơn muội đã nhắc nhở.” Giữa nước này với nước khác

không có hòa bình và hữu nghị vĩnh cửu, đây là điều mà bọn họ đều biết. Có lẽ trong tương lai, bọn họ có thể sẽ trở mặt thành thù, nhưng ít nhất, vào lúc này, Công chúa An Khê biết, Diệp Ly thật sự quan tâm lo lắng cho nàng.

“Không nói những chuyện phiền lòng này nữa.” Diệp Ly cười nói: “Công chúa Tê Hà cũng đi theo Mặc Cảnh Lê đến Ly thành, tỷ có muốn gặp nàng ta một lần không?”

Công chúa An Khê hơi nhíu mày, lắc đầu nói: “Thôi, nàng ta không xem tỷ là tỷ tỷ, thì tỷ cũng xem như không có đứa em gái này, đã nhiều năm như vậy, đi theo Mặc Cảnh Lê không danh không phận, vì Mặc Cảnh Lê mà nàng ta đã để lộ bao nhiêu cơ mật của Nam Chiếu. Sau này, nàng ta thế nào thì cứ xem chính vận mệnh của nàng thôi. Ngược lại tỷ còn chưa thấy Tiểu Thế tử và Tiểu Quận chúa của nhà các muội đâu đó.”

Diệp Ly cười một tiếng, “Chuyện này thì khó gì?” Xoay người kêu Thanh Sương đi mang hai bánh bao nhỏ tới, cũng kêu Tần Phong đi mời Tiểu Thế tử tới.

Chỉ chốc lát sau, Mặc Tiểu Bảo liền xuất hiện ở cửa ra vào như một cơn gió, “Mẹ, mẹ tìm con sao?” Nhìn thấy còn có khách đang ngồi bên cạnh, tươi cười đơn thuần trên mặt Mặc Tiểu Bảo từ từ thu lại, thay vào đó là nụ cười lễ phép mà vừa đúng. Diệp Ly mỉm cười vẫy tay kêu bé vào, cười nói: “Vị này chính là Nữ Vương An Khê của Nam Chiếu, còn không vào đây chào.” Lúc này, Mặc Tiểu Bảo mới đi vào, cất cao giọng nói: “Mặc Ngự Thần bái kiến Nữ Vương An Khê.”

Nhìn bé trai phấn điêu ngọc mài đang mang theo vẻ mặt nghiêm túc hành lễ chào mình ở trước mặt, nụ cười trên mặt Công chúa An Khê càng tươi, nghiêng đầu cười nói với Diệp Ly: “Không hổ là Tiểu Thế tử Định Vương phủ, lúc tỷ bảy tám tuổi thì vẫn còn chạy nhảy vui đùa

trong Vương cung đó."

Là mẹ luôn thích nghe người khác khen con của mình, Diệp Ly mỉm cười nói: "Tỷ đừng thấy bây giờ nó ngoan ngoãn mà hiểu lầm, bình thường cũng làm ầm ĩ vô cùng đó."

Công chúa An Khê nghĩ nghĩ, liền lấy một viên đá quý màu xanh da trời ra đưa cho Mặc Tiểu Bảo, cười nói: "Trái lại ta đã quên chuẩn bị lễ gặp mặt, cái này liền tặng cho con chơi. Cũng đừng ghét bỏ nha." Mặc Tiểu Bảo đưa hai tay nhận lấy, giọng nói trầm ổn: "Ngự Thần cám ơn Nữ Vương." Công chúa An Khê nhìn bộ dáng nho nhỏ mà rất nghiêm túc của bé thì càng yêu thích không buông tay, "Nếu con của tỷ có thể có được bảy tám phần đáng yêu như Tiểu Thế tử, thì tỷ đã đủ hài lòng rồi."

Mặc Tiểu Bảo nháy mắt mấy cái, giòn giã nói: "Nữ Vương có Phượng nghi thiên thành, nên vô luận là Tiểu Vương tử hay là Tiểu Công chúa, thì đương nhiên đều là Long chương Phượng tư, tướng mạo bất phàm."

Công chúa An Khê cười lên, "Như vậy liền cám ơn lời chúc của Tiểu Thế tử."

Hành lễ bái kiến với Công chúa An Khê xong, Mặc Tiểu Bảo giao đá quý mà Công chúa An Khê tặng cho người đứng sau, đi đến bên người Diệp Ly ngồi ngay ngắn. Công chúa An Khê thấy bé không chỉ tinh xảo đáng yêu, mà lời nói và việc lại càng có phong độ, khí thế tôn quý như trời sinh đã có, trong lòng cũng không thể không cảm thán phúc khí của Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu thật tốt. Cúi đầu vỗ về nhẹ nhàng phần bụng hơi nhô lên của chính mình cũng càng có thêm nhiều phần chờ mong.

"Vương phi, Tiểu công tử và Tiểu Quận chúa đến rồi." Hai bà vú ôm

hai tiểu bảo bảo đến. Đôi mắt Mặc Tiểu Bảo sáng ngời, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh nhìn qua hai đứa bé được đặt vào trong tay Diệp Ly và Công chúa An Khê. Hai tiểu bảo bảo cũng ngoan ngoãn vô cùng, cho dù được một người xa lạ hoàn toàn bế như Công chúa An Khê thì cũng không khóc ầm ĩ, tiểu bảo bảo nằm trong lòng Diệp Ly như cảm nhận được hơi thở dịu dàng của mẹ, nên lại càng nở nụ cười. Mặc Tiểu Bảo rướn cổ nhìn nhìn, "Bé này thích cười như vậy, chắc chắn là em trai rồi." Hai tiểu bảo bảo mới ra đời của Định Vương phủ đều không thích khóc, mà trong đó, tiểu bằng hữu Lân nhi lại càng thích cười. Chỉ cần thức, có người trêu chọc, là bé liền có thể cười rộ lên khanh khách. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, người trêu chọc bé không phải là Định Vương gia Mặc Tu Nghiêu.

Công chúa An Khê ôm Tiểu Tâm Nhi, động tác còn hơi cứng ngắc, vỗ vỗ tã lót của Tiểu Quận chúa cẩn thận từng li từng tí, thở dài đầy hâm mộ: "Vương phi và Định Vương thật sự có phúc khí tốt, ba vị Tiểu Thế tử và Quận chúa đều băng tuyết đáng yêu." Diệp Ly hơi mỉm cười.

Tiễn Công chúa An Khê về, Diệp Ly đưa hai tiểu bảo bảo về phòng dỗ cho ngủ rồi mới xoay người đi đến thư phòng ở Tiền viện. Nhưng mới vừa đi tới vườn hoa trước thư phòng thì liền đụng phải Mặc Cảnh Lê đang đi đến từ hướng đối diện. Nhìn vẻ mặt hung ác và bộ dáng nham hiểm của Mặc Cảnh Lê, Diệp Ly không nhịn được liền nghĩ muốn tránh đi. Tuy nàng không sợ Mặc Cảnh Lê, nhưng đối mặt với một gương mặt mà lúc nào cũng như người khác thiếu nợ hắn ta năm triệu lượng, thì tóm lại luôn khiến cho người khác cảm thấy không được thoải mái.

Nhưng mà, chỉ dừng lại một chút, thì Mặc Cảnh Lê cũng đã thấy được nàng. Đã như thế thì đương nhiên cũng không thể lại xoay người rời đi, vì vậy, Diệp Ly chỉ phải tiến lên hơi gật đầu nói: "Lê Vương." Mấy ngày nay, mấy nhân vật quan trọng trong Định Vương

phủ đều bận rộn. Không chỉ bận lo các loại công việc của Định Vương phủ và tiệc mừng thọ, mà còn có những người rảnh rỗi ăn no không có việc gì chạy đến thăm hỏi muốn tán gẫu như Mặc Cảnh Lê. Chỉ có điều, không biết hôm nay Mặc Cảnh Lê muốn tìm Mặc Tu Nghiêu để nói điều gì, nhưng mà nhìn sắc mặt này của Mặc Cảnh Lê thì thì cũng đã biết chắc là đàm phán không thành rồi.

Mặc Cảnh Lê đứng ngăn ở trước mặt Diệp Ly, cũng không nói gì, mà chỉ nhìn nàng chằm chằm. Ánh mắt như vậy lại khiến cho Diệp Ly cảm thấy hơi không vui nhíu mày, nói một cách thản nhiên: “Nếu Lê Vương không có gì muốn nói, thì Bản phi còn có việc muốn tìm Vương gia chúng ta. Vì vậy liền cáo từ.” Mặc Cảnh Lê nhìn qua nàng ấy, nói: “Ngươi cứ phải nói chuyện với ta như vậy sao?”

Diệp Ly khẽ giật mình, trong phút chốc đầu óc hơi không nghĩ được gì, nhìn Mặc Cảnh Lê một cách mờ mịt, hoàn toàn không hiểu rõ lời này của hắn ta là có ý gì. Nàng tự nhận là lời nói, thái độ và việc làm của mình cũng không có chỗ nào thất lễ.

Dường như Mặc Cảnh Lê hơi sốt ruột, tức giận nhìn Diệp Ly chằm chằm, nói: “Lúc trước ta lui hôn ước với ngươi, ngươi hận ta, nên mới giúp đỡ Mặc Tu Nghiêu đối đầu với ta như thế, đúng không? Bây giờ Mặc Tu Nghiêu đã chiếm được Sở kinh, ngươi đã hài lòng chưa?”

Diệp Ly không khỏi im lặng ngước mắt lên hỏi trời xanh, đây là kiểu suy luận thần kỳ gì vậy? Hơi thở dài, Diệp Ly mới tỉnh táo lại, nói: “Lê Vương điện hạ, ta nghĩ, có lẽ ngươi vẫn còn nhớ, là ngươi buông tha cho Sở kinh trước, sau đó, Định Vương phủ mới đến giải cứu Sở kinh, không, là giải cứu Trường Hưng. Cũng không phải chúng ta đoạt được từ trong tay ngươi.” Mặc Cảnh Lê nghẹn họng, nhưng vẫn trầm mặt cứng rắn nói: “Cho dù như thế, thì đó cũng là của Đại Sở. Huống chi, chẳng lẽ Bắc Nhung và Bắc Cảnh đánh Đại Sở không

phải nằm trong kế hoạch của Mặc Tu Nghiêu sao? Nếu không có sự giúp đỡ của ngươi, thì sao Mặc Tu Nghiêu hắn ta có thể đánh bại Tây Lăng nhanh như vậy chứ?"

Diệp Ly giận quá hóa cười, "Lê Vương điện hạ, Bắc Nhung và Bắc Cảnh đánh Đại Sở thì liên quan gì đến Vương gia chúng ta? Chẳng lẽ là Vương gia chúng ta châm ngòi để bọn họ đánh Đại Sở sao? Mặt khác, ta là Định Vương phi, ta không giúp phu quân của mình thì giúp ai? Hơn nữa, rất nhiều năm về trước, Bản phi đã từng nói với Lê Vương một câu, không biết Lê Vương còn nhớ không?"

Mặc Cảnh Lê khẽ nhíu mày, hiển nhiên không nhớ nàng đang nói đến câu nào.

Diệp Ly nói từ từ thật chậm: "Vọng tưởng là bệnh, phải trị. Kính xin Lê Vương chú ý nhiều hơn. Bản phi cáo từ." Nói xong cũng không để ý tới phản ứng của Mặc Cảnh Lê, liền vòng qua hắn ta đi đến thư phòng.

"Diệp Ly!" Đột nhiên Mặc Cảnh Lê kêu lên, vươn tay muốn kéo cổ tay của Diệp Ly. Nhưng sao Diệp Ly có thể để cho hắn ta kéo dễ như những cô gái yếu đuối bình thường kia được? Giơ một tay lên, chặn lại cánh tay của Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: "Ta có chuyện muốn nói với ngươi!" Diệp Ly nói một cách lạnh nhạt: "Bản phi không có gì để nói với Lê Vương." Mặc Cảnh Lê lại vươn cánh tay còn lại ra muốn bắt lấy cánh tay của Diệp Ly, Diệp Ly liền nghiêng người tránh đi, ánh sáng lạnh lẽo trong tay áo lóe lên kéo giãn khoảng cách giữa hai người ra. Đưa tay ngăn cản ám vệ đang bảo vệ trong bóng tối ra mặt, Diệp Ly nhìn chằm chằm vào Mặc Cảnh Lê, nói: "Lê Vương, nơi này là Định Vương phủ, không phải là nơi mà ngươi muốn làm gì thì làm."

Mặc Cảnh Lê trầm mặc một lát, trầm giọng nói: "Bản vương có

chuyện muốn nói riêng với ngươi.”

Diệp Ly cau mày nói: “Bản phi cũng đã nói, không có gì cần nói riêng với Lê Vương. Bản phi kính ngươi là khách, cũng xin Lê Vương tự trọng. Cáo từ.” Nói xong, liền xoay người đi mất. Mặc Cảnh Lê nhấc chân muốn đuổi theo, thì trước mặt liền xuất hiện hai bóng đen, hai thị vệ áo đen chắn ở trước mặt Mặc Cảnh Lê, “Lê Vương, xin tự trọng.”

Nhìn hai người rõ ràng có thân thủ bất phàm trước mắt, lại nhìn Diệp Ly đã đi xa, rốt cuộc Mặc Cảnh Lê “Hừ” lạnh một tiếng phất tay áo bỏ đi.

Bước vào thư phòng, Mặc Tu Nghiêu đang ngồi trong thư phòng đọc sách. Nghe thấy tiếng bước chân mới ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy là Diệp Ly thì không khỏi cười cười, “A Ly, Công chúa An Khê về rồi sao?” Diệp Ly gật gật đầu, nói: “Lúc nãy vừa đụng phải Mặc Cảnh Lê trong vườn hoa. Vẻ mặt hắn ta âm dương quái khí (*tính cách, hành động kỳ quái, không bình thường*), hai người đã nói chuyện gì vậy?” Mặc Tu Nghiêu vươn tay kéo Diệp Ly vào lòng, bị ép ngồi lên đùi của người nào đó khiến cho Diệp Ly hơi bối rối. Mặc Tu Nghiêu cười khẽ một tiếng, vung tay lên, một cơn gió mạnh đóng cửa lại, Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Còn có thể là chuyện gì chứ? Mắng Bản vương hèn hạ, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn gì gì đó. Thuận tiện thử xem có thể lấy thành Trường Hưng về không thôi.”

“Lấy về?” Diệp Ly nhướng mày, Mặc Cảnh Lê thật đúng là có suy nghĩ hão huyền. Vì đoạt được thành Trường Hưng, trên đường chạy đến tiếp viện, Mặc gia quân đã phải phá vỡ sự ngăn trở trùng trùng điệp điệp của đại quân Bắc Nhung, chết trận biết bao nhiêu người. Sao chỉ với mấy câu tùy tiện của Mặc Cảnh Lê là có thể để cho hắn ta lấy về được, Định Vương phủ cũng không phải làm từ thiện, Mặc Tu Nghiêu cũng không phải thánh nhân.

Mặc Tu Nghiêu lười biếng tựa cằm lên vai của nàng, cười nhạo nói: “Cho dù có trả lại cho hắn ta thì sao? Hắn ta thủ được sao?”

Diệp Ly cũng cười, hiện nay, tất cả binh lực của Đại Sở đều ở Giang Nam, phía Bắc Giang Nam đã bị thế lực từ khắp nơi chiếm giữ từ lâu. Đừng nói bọn họ sẽ không trả Sở kinh lại, chỉ sợ dù Mặc Tu Nghiêu thật sự trả Sở kinh lại, thì Mặc Cảnh Lê cũng chưa chắc dám nhận. Nhận vào trong tay còn phải phái binh mã đóng giữ, phái quan viên quản lý. Những chuyện này cũng có thể không nói, nhưng nếu lại để Sở kinh rơi vào trong tay người Bắc Nhung hoặc Bắc Cảnh một lần nữa, thì mặt mũi của Mặc Cảnh Lê mới chính thức bị ném xuống đất mà giẫm lên.

“Vậy rốt cuộc hắn ta tới làm gì?” Diệp Ly khó hiểu.

“Nhàn rỗi ăn quá no chạy tới kêu gào mấy câu chứ sao. Lúc nãy trong vườn hoa, hắn ta có làm khó A Ly không?” Mặc Tu Nghiêu thân mật cọ cọ vào mái tóc của Diệp Ly, nhẹ giọng hỏi. Diệp Ly mỉm cười nói: “Sao hắn ta có thể làm khó ta được?” Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Vậy cũng chưa chắc, hắn ta nhìn thấy chúng ta hạnh phúc như vậy, nên đương nhiên là hâm mộ, ghen ghét và oán hận chứ sao. Nói không chừng còn có thể nghĩ: Có phải nàng muốn trả thù hắn ta nên mới giúp ta gì gì đó.” Diệp Ly bật cười, Mặc Cảnh Lê thật đúng là nghĩ như vậy. Ngẩng đầu lên, vươn tay nâng khuôn mặt tuấn mỹ của Mặc Tu Nghiêu lên, Diệp Ly nghiêm mặt nói: “Đừng rảnh rỗi ngồi suy đoán ý nghĩ của kẻ có đầu óc không bình thường, sẽ lây bệnh đó.”

Mặc Tu Nghiêu mở to hai mắt, ngay lập tức liền hiểu ý của Diệp Ly, không khỏi cất tiếng cười to, cười, không thấy đủ còn ôm Diệp Ly sát vào lòng mình hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng mấy cái liên tiếp, rồi lại cười ha ha tiếp.

Thấy hắn cười đến vui sướng như thế, Diệp Ly cũng đành phải bất đắc dĩ thuận theo hắn. Dựa vào trong lòng Mặc Tu Nghiêu, thuận tiện nói lại chuyện đã nói trong lúc gặp Công chúa An Khê với hắn. Mặc Tu Nghiêu vừa vuốt ve bàn tay trắng nõn mảnh khảnh của nàng, vừa trầm ngâm nói: "Tạm thời Nam Chiếu không có xung đột gì với chúng ta, âm thầm giúp đỡ nàng ấy cũng có thể được. Nếu Tây Lăng Hoàng thật sự có thể đối phó với Lôi Chấn Đình, thì cũng giảm bớt cho chúng ta không ít chuyện."

"Chàng thật sự cảm thấy Tây Lăng Hoàng có thể đối phó với Lôi Chấn Đình ư?" Diệp Ly hỏi.

"Không thể." Mặc Tu Nghiêu bác bỏ không chút do dự, Tây Lăng Hoàng có lẽ có vài phần khôn vặt, nhưng còn lâu mới có thể cùng một cấp bậc với Lôi Chấn Đình, "Chỉ cần bọn họ có thể gây ra chút rắc rối cho Lôi Chấn Đình là được. Bây giờ, chúng ta phải cân nhắc chính là. . . Bắc Nhung!" Nhắc tới Bắc Nhung, trong đôi mắt bình tĩnh của Mặc Tu Nghiêu hiện lên một tia sát khí rồi biến mất. Thù hận giữa Bắc Nhung và Mặc gia quân, hay có thể nói là với Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối còn lớn hơn tất cả các quốc gia khác cộng lại. Năm xưa, Mặc Tu Văn chết ở trong tay người Bắc Nhung, thất bại thảm thiết nhất trong vòng hai trăm năm của Mặc gia quân cũng ở trong tay người Bắc Nhung. Hơn phân nửa ẩn nhẫn và khuất nhục trong suốt bảy tám năm của Mặc Tu Nghiêu cũng là do người Bắc Nhung ban tặng. Bây giờ, Mặc gia quân vượt qua thời điểm khó khăn, thì cũng chính là lúc đòi lại món nợ của người Bắc Nhung. Huống chi, với rất rất nhiều tội lỗi mà người Bắc Nhung đã gây ra khi xâm chiếm Đại Sở vào năm ngoái, Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ không buông tha cho bọn chúng.

Dựa vào ngực Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly hơi nhíu mày nói: "Trễ nhất là sáng mai thì Gia Luật Hoằng và Gia Luật Dã sẽ đến, Tu Nghiêu định sắp xếp chỗ ở cho bọn họ thế nào?" Mặc Tu Nghiêu cười khẽ một

tiếng, nói: “Lần này là tiệc mừng thọ của ông ngoại, nên ta không tính đối phó với bọn chúng vào lúc này. Cứ giống như những người khác là được, Ly thành là của chúng ta, cứ để cho Gia Luật Hoằng và Gia Luật Dã ở chung một chỗ là được rồi.”

Diệp Ly cười một tiếng. xưa nay Gia Luật Hoằng và Gia Luật Dã không hợp, tranh đấu gay gắt hơn mười năm cũng không thể phân ra thắng bại, ở chung một chỗ cũng vừa lúc để cho bọn họ kiềm chế lẫn nhau, tên nào cũng đừng nghĩ gây rối gì ở Ly thành.

“Ta cũng nên gặp lại công chúa Dung Hoa rồi.” Diệp Ly suy nghĩ một chút rồi nói, quân cờ đã chôn nhiều năm như vậy cũng phải nhìn xem còn có thể dùng hay không. Nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì trái lại sẽ rất tiếc nuối. Vô luận Diệp Ly làm chuyện gì thì Mặc Tu Nghiêu đều luôn cực kỳ yên tâm, tuy lúc trước công chúa Dung Hoa rất ngang ngược, nhưng nghe nói trong mấy năm nay thủ đoạn cũng không kém, mà ngược lại là một người khác lại khiến cho Mặc Tu Nghiêu hơi nhíu mày, “Diệp Oánh kia thật sự không có vấn đề chứ?”

Mặc Tu Nghiêu không có chút hảo cảm nào với Diệp Oánh, ngoại trừ có một bộ dung mạo cũng không tệ lắm ra, thì cái gì cũng đều không xem được. Nữ nhân đã như vậy, mà tính tình lại càng thay đổi thất thường. Đừng nói cho nàng ta làm chuyện gì, ngay cả an an ổn ổn làm một chủ mẫu đương gia phù hợp thì cũng đã là xem trọng nàng ta rồi. So với nữ nhân như Diệp Oánh, Mặc Tu Nghiêu cảm thấy vẫn là dùng những cô gái xuất thân thanh lâu như Dao Cơ yên tâm hơn một chút, ngay cả công chúa Dung Hoa được nuông chiều đến ngang ngược từ nhỏ cũng đáng tin cậy hơn nàng ta một chút.

Diệp Ly mỉm cười nói: “Chỉ cần Vương gia có thể tìm được con trai giúp nàng ta, thì nàng ta sẽ rất đáng tin. Hơn nữa, Vương gia cũng đừng xem thường nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân nũng nịu như Diệp Oánh. Nữ nhân nhìn bề ngoài càng mảnh mai, thường thường lòng

dạ lại càng ác độc.” Trái lại những cái người nhìn như có khí thế hơn người kia, thường thường lại không làm được chuyện gì, bởi vì người như vậy rất dễ khiến cho người khác sinh lòng phòng bị.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Trong lòng A Ly nắm chắc là được rồi.”

“Đứa con trai này của Mặc Cảnh Lê, Tu Nghiêu thật sự không biết chút gì sao?” Diệp Ly tò mò hỏi.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Vốn không có hứng thú, nếu A Ly đã cần, thì cứ phái người đi thăm dò là được. Có điều. . . Dựa theo cách làm việc từ trước đến nay của Mặc Cảnh Kỳ, thì chỉ sợ đứa bé này…”

“Sao?”

“Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt. Nhưng có cho Mặc Cảnh Lê một trăm năm, thì cũng chưa chắc hắn ta có thể đoán được.” Mặc Tu Nghiêu cười nói.

Trong đầu Diệp Ly chợt lóe lên một tia sáng, nhưng lại chưa kịp bắt lấy. Có điều Diệp Ly cảm thấy có lẽ mình đã có một chút manh mối rồi. Mặc Tu Nghiêu không để ý, vuốt ve mái tóc đen mềm mại của Diệp Ly, “A Ly thật sự định tìm được con giúp Diệp Oánh rồi trả lại cho nàng ta sao? Diệp Oánh cũng không giống loại người có ơn tất báo.” Diệp Ly cười nói: “Điều này thì đương nhiên ta biết rõ, ta cũng không có ý định tìm được đứa bé kia sẽ trả lại cho nàng ta ngay lập tức. Nhưng nếu hứa với nàng ta, thì vẫn phải tìm một chút. Hơn nữa, đứa bé này cũng rất quan trọng với Mặc Cảnh Lê.” Có rất nhiều Hoàng đế cướp được ngôi vị nhưng lại không có con trai để kế thừa, vì vậy mà cảm giác thành công khi cướp được ngôi vị Hoàng đế cũng sẽ giảm đi gấp bội lần.

Chương 332: Khách quý đều tới, Thất hoàng tử phi

Hiếm khi Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu tranh thủ lúc rảnh rỗi tán gẫu trong thư phòng được một lát, thì Mặc tổng quản liền chạy vội vàng vào cửa bẩm báo, “Vương gia, Vương phi, Lê Vương đánh nhau với người ta ở Tiền viện.” Nghe vậy, trong mắt Mặc Tu Nghiêu hiện lên một tia phiền chán, cau mày nói: “Thị vệ của Định Vương phủ đều ăn cơm trắng sao? Cứ ném ra ngoài cho Bản vương, không cần nể tình!”

Mặc tổng quản do dự một chút, vẫn nói ra: “Nhưng. . . Người đánh nhau với Lê Vương là Vương phu Nam Chiếu.”

Diệp Ly đứng dậy cười nói với Mặc Tu Nghiêu: “Sao hai người kia lại đánh nhau được, người tới là khách, chúng ta nên đi xem sao đi.” Diệp Ly đã nói như vậy rồi, thì Mặc Tu Nghiêu có không vui cũng đành phải trầm mặt đi cùng với Diệp Ly đến Tiền viện.

Nơi đánh nhau nằm ngay trong sân rộng khi vừa bước vào cửa lớn của Định Vương phủ. Tiền viện của Định Vương phủ trang hoàng cực kỳ hào phóng và đơn giản, một bên là một bức tường xây làm bình phong rất lớn có hình một con rồng chín đầu đang bay lên lên không trung ngăn cách sân rộng sau cửa lớn với phía sau. Lại khiến cho người ta vừa vào cửa liền nhìn thấy một con rồng chín đầu đang bay đầy sống động, mang theo khí thế phi phàm làm cho người ta không khỏi sợ hãi. Nằm đối diện phía sau bức tường xây làm bình phong chính là đại sảnh của Định Vương Phủ. Ngoài Đại sảnh, hai bóng dáng nam tử đang đánh nhau thành một đoàn. Điểm chết người nhất chính là, bọn họ cũng không phải đang luận bàn võ công,

mà đang ngươi một quyền ta một cước như những dân chúng bình thường. Không thể nhìn ra được một người là Nhiếp Chính Vương gia của Đại Sở, một người lại là Vương phu của Nam Chiếu một chút nào.

Gần đó, Công chúa An Khê, công chúa Tê Hà và Diệp Oánh đều đứng ở một bên nhìn xem. Hai thị vệ áo đen đang chắn trước mặt Công chúa An Khê, để tránh cho hai người kia không cẩn thận đánh tới trước mặt bọn họ làm bị thương Công chúa An Khê đang mang thai. Khác với vẻ mặt tràn đầy lo lắng của Diệp Oánh và công chúa Tê Hà, thần sắc của Công chúa An Khê lại vô cùng bình tĩnh, giống như không chút lo lắng chồng của mình sẽ đánh thua hay bị thương. Ngược lại là công chúa Tê Hà đứng bên cạnh, nhìn thấy Phổ A không chút lưu tình nào đánh một quyền vào mặt Mặc Cảnh Lê, liền đau lòng đến nước mắt đều chảy ra, cầm lấy ống tay áo của Công chúa An Khê, nói: “Hoàng tỷ, tỷ mau kêu hắn ta dừng tay đi! Hắn ta đánh Vương gia bị thương rồi!”

Công chúa An Khê quét mắt nhìn lướt qua em gái, vươn tay nhẹ nhàng kéo cánh tay đang lôi kéo ống tay áo của nàng ra, cau mày nói: “Nam tử hán bị chút vết thương thì tính là gì? Ngược lại là Tê Hà ngươi, qua nhiều năm như vậy, vốn ta tưởng rằng có lẽ ngươi đã học được không ít quy củ của Đại Sở, nhưng hôm nay xem ra lại còn không bằng lúc ở Nam Chiếu.”

Tê Hà công chúa nói một cách lo lắng: “Nhưng. . . Nhưng Hoàng tỷ…”

Công chúa An Khê nổi giận, nói: “Ngươi đã bị hoàng thất Nam Chiếu xoá tên rồi, ta không phải Hoàng tỷ của ngươi.” Với Mặc Cảnh Lê, trình độ chán ghét của Công chúa An Khê tuyệt đối không ít hơn bất luận bất luận kẻ nào. Trước kia, Mặc Cảnh Lê và Thư Mạn Lâm thông đồng cùng nhau gây cho nàng biết bao rắc rối, ngay cả em gái

ruột của mình cũng hùa theo bọn họ đối nghịch với mình. Tình cảnh lúc đó gian khó nguy hiểm đến nỗi cả đời này Công chúa An Khê cũng sẽ không quên. Nếu không có Từ Thanh Trần âm thầm giúp đỡ, thì chỉ sợ chính mình đã bị những người này hại chết từ lâu rồi. Lúc này lại thấy công chúa Tê Hà lôi kéo mình vì Mặc Cảnh Lê, thì sắc mặt Công chúa An Khê lại càng khó coi hơn, sự chán ghét và căm hận Mặc Cảnh Lê trong lòng cũng càng nhiều hơn.

“Hoàng tỷ, sao tỷ có thể như vậy?” Đôi mắt công chúa Tê Hà đỏ lên tức giận trừng Công chúa An Khê, nói: “Vương vị đã là của tỷ rồi, tỷ còn có cái gì mà chưa hài lòng chứ? Vì sao tỷ cứ nhất định phải gây rắc rối cho Vương gia và muội?”

“Gây rắc rối cho ngươi?” Công chúa An Khê khinh thường cười lạnh một tiếng, “Bản vương cần gây chuyện với ngươi sao?” Cái gì gọi là Vương vị đã là của nàng rồi, từ nhỏ nàng đã được phong làm Vương Thái Nữ, cũng đã gánh vác trách nhiệm của Vương Thái Nữ. Khi Tê Hà còn đang vui chơi, thì nàng lại đang cầm kế sách trị quốc cố gắng nghiên cứu; khi Tê Hà đang muốn chết muốn sống vì Mặc Cảnh Lê, thì nàng lại đang thức trắng đêm để xử lý chính sự của Nam Chiếu. Chẳng lẽ Vương vị Nam Chiếu bây giờ là Tê Hà tặng cho nàng sao?

Thị vệ Định Vương phủ đang đứng bên cạnh bảo hộ Công chúa An Khê không nhìn được nữa, liền mở miệng nói: “Vị cô nương này, là Lê Vương gây sự với Vương phu Nam Chiếu trước đấy.”

Công chúa Tê Hà liền nghẹn lời, đồng thời cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu vì cách xưng hô của thị vệ. Nàng không có thân phận danh chính ngôn thuận, người khác nể mặt Mặc Cảnh Lê gọi nàng một tiếng công chúa. Nhưng người Định Vương phủ lại không cho nàng mặt mũi, chỉ gọi một tiếng cô nương. Nhưng dù cho công chúa Tê Hà có xinh đẹp động lòng người đến cỡ nào, thì cũng không thay đổi được sự thật là nàng đã 25 – 26 tuổi. Tuổi này mà vẫn còn bị người

ta gọi là cô nương thì cũng không phải là khen ngợi gì.

“Cho dù là như thế, thì hắn ta cũng không nên đánh Vương gia!” Công chúa Tê Hà cắn răng nói.

Hai cái thị vệ lần lượt im lặng nhìn lên trời, cái gì gọi là đánh Vương gia, hai người kia rõ ràng là đang đánh nhau được chứ, đừng nói như chỉ có mỗi mình Lê Vương bị ngược đãi vậy.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Bên này đang đánh đến ồn ào, khiến cho những người đang đứng xem xung quanh chỉ cảm thấy tiếng nói đột ngột vang lên của công tử Thanh Trần tựa như tiếng nhạc của thần tiên nhạc vào mùa đông. Quay đầu lại, liền nhìn thấy công tử Thanh Trần mặc một bộ áo trắng đang bước từ từ đến. Dù cho đã qua tuổi 30, nhìn nhìn bề ngoài, công tử Thanh Trần vẫn như bảy tám năm về trước, dù cho bị công văn làm vất vả trong mấy năm nay nhưng cũng chưa từng làm cho hắn mất đi nửa điểm phong hoa. Trên dung nhan tuấn mỹ xuất trần đang mang theo nụ cười mỉm thắc mắc, khiến cho ba cô gái ở đây nhìn thấy trong lòng đều nhảy dựng lên.

Công chúa Tê Hà hơi xấu hổ ngậm miệng, dù thích Mặc Cảnh Lê, nhưng chỉ cần là nữ nhân thì tuyệt đối sẽ không nguyện ý thất lễ trước mặt một nam tử phong hoa tuyệt đại như vậy.

Trong mắt Công chúa An Khê thoáng hiện lên một tia hoảng hốt và hoài niệm, nhưng rất nhanh liền quay về bình tĩnh. Mỉm cười hơi gật đầu rồi cười nói với Từ Thanh Trần: “Thanh Trần, đã lâu không gặp.”

Từ Thanh Trần nhìn Công chúa An Khê, ánh mắt rơi xuống phần bụng hơi nhô lên của nàng ấy, trong mắt hiện lên một tia vui mừng, cười nói: “Đã lâu không gặp, xem ra Công chúa sống rất hạnh phúc, chúc mừng.” Mấy ngày nay Từ Thanh Trần cũng bận rộn sự vụ, tuy hôm qua Công chúa An Khê đã đến nhưng cũng không có thời gian

gặp mặt một lần. Lại không nghĩ tới vừa mới hồi phủ thì đã nhìn thấy một màn như vậy. Nghi hoặc nhướng đôi mày tuấn tú, Từ Thanh Trần nhìn qua hai người đang đánh nhau đến không còn phong độ gì ở trước mắt.

Công chúa An Khê hơi ngượng ngùng cười cười, kể đơn giản lại chuyện đã xảy ra cho Từ Thanh Trần. Hóa ra, sau khi Công chúa An Khê ra khỏi phủ thì mới phát hiện cái túi thơm luôn mang trên người đã rơi mất trong Định Vương phủ. Vốn chuyện này cũng không phải là chuyện quan trọng gì, nhưng trong cái túi thơm kia lại có tín vật của Nam Chiếu Vương. Vì vậy mới cùng Vương phu trở lại Định Vương phủ để tìm. Nhưng vừa đi vào sân lại đụng phải Mặc Cảnh Lê đang nổi giận đùng đùng xông ra ngoài. Mặc Cảnh Lê chỉ lo đi về trước, nên suýt chút nữa đã đụng trúng Công chúa An Khê đang mang thai. Vốn chuyện như vậy thì chỉ cần Mặc Cảnh Lê nói lời xin lỗi là xong rồi, nhưng ai biết tâm tình Mặc Cảnh Lê đang cực kém, không xin lỗi thì cũng thôi đi, lại còn mở miệng chửi mắng, châm chọc Công chúa An Khê đã lớn bụng mà còn không biết an phận lại chạy khắp nơi. Sao Công chúa An Khê lại có thể là đối tượng mặc cho người ức hiếp được, cũng châm chọc lại rằng tuổi đã hơn nữa đời người rồi mà dưới gối vẫn không con còn ghen ghét người khác có con không chút lưu tình nào. Ai ngờ lần này lại trùng hợp đâm trúng chỗ đau của Mặc Cảnh Lê, sắc mặt Mặc Cảnh Lê trầm xuống muốn đánh Công chúa An Khê. Thân là chồng, đương nhiên Phổ A sẽ không cho phép có người ức hiếp vợ của mình, vì vậy hai người liền đánh nhau ngay tại Định Vương phủ.

Đánh một trận như vậy, cơn giận của Công chúa An Khê cũng đã dần dần tiêu tan. Dùng ngôn ngữ của Nam Chiếu ra hiệu cho Phổ A đừng đánh nữa, Phổ A nghe thấy lời nói của Công chúa An Khê, ngay lập tức liền ngừng tay tránh qua một bên. Thấy hắn ta dừng tay, Mặc Cảnh Lê cũng không dây dưa nữa mà đứng dậy dùng tay lau vết máu bên môi.

Đợi đến khi Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu chạy tới, thì chỉ nhìn thấy hai người đã tự dừng tay, chỉ là lẫn nhau đều không chịu thua mà đang trừng đối phương. Trên mặt hai người đều để lại không ít vết thương. Trên mặt Phổ A sưng lên một khối lớn; trên môi của Mặc Cảnh Lê thì bị rách chảy máu, mắt cũng bầm một con. Mọi người ở đây nhìn thấy vậy thì đều im lặng. Diệp Ly đứng ở bên người Mặc Tu Nghiêu, trong lòng thầm bật cười. Qua nhiều năm như vậy, cũng đã quen với việc văn nhân hào hoa phong nhã, quân tử chỉ động khẩu không động thủ; còn quân nhân thì đương nhiên mới dùng võ công để phân định thắng bại. Cho dù binh lính trong quân doanh thì bình thường cũng sẽ không nghĩ đến cách đánh nhau như dân chúng bình thường nơi thôn dã như vậy. Đột nhiên lúc này lại tận mắt nhìn thấy tạo hình của Mặc Cảnh Lê thì thật sự là trong lòng có chút không nhịn được mà vui vẻ.

“Định Vương, Vương phi, thật có lỗi.” Phổ A đi đến, dùng ngôn ngữ Đại Sở không được lưu loát xin lỗi Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly.

Mặc Tu Nghiêu cười khẽ một tiếng, nói: “Không sao, Vương phu Nam Chiếu không bị thương chứ?” Phổ A lắc đầu, đứng ở bên người Công chúa An Khê. Công chúa An Khê thấy gò má nửa bên mặt của hắn bị sưng lên, thì liền lấy khăn tay ra lau sạch vết bụi dơ dính trên mặt của hắn, nói với Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu: “Là chúng ta thất lễ, mong Định Vương và Vương phi thứ lỗi.”

Trên đường đi đến đây, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cũng đã nghe Mặc tổng quản kể lại mọi chuyện đã xảy ra, nên tất nhiên sẽ không trách lên đầu Phổ A, mỉm cười nói: “Ngay tại trong Định Vương phủ mà suýt nữa lại để cho Nữ Vương bị thương, là lỗi của chúng ta mới đúng.”

Ở bên kia, công chúa Tê Hà và Diệp Oánh cũng vây quanh Mặc

Cảnh Lê, lau mặt cho hắn, hỏi han ân cần. Mặc Cảnh Lê nhìn lướt qua bên phía Công chúa An Khê đang vui vẻ hòa thuận, có chút không kiên nhẫn đẩy công chúa Tê Hà và Diệp Oánh đang lau mặt cho hắn ra, xoay người phẩy tay áo bỏ đi. Công chúa Tê Hà sửng sốt một chút, quay đầu lại nhìn Công chúa An Khê giậm chân thật mạnh rồi vội vàng đuổi theo. Chỉ còn lại có mỗi Diệp Oánh hơi thất thần nhìn qua bóng lưng đã đi xa của Mặc Cảnh Lê, bên môi hiện lên một nụ cười khổ, hơi gật đầu với đám người Diệp Ly rồi mới xoay người rời đi.

Nhìn Mặc Cảnh Lê rời đi, Công chúa An Khê mới hỏi: “Ai chọc hắn ta vậy?”

Diệp Ly lại cười nói: “Người như Lê Vương, không có ai chọc đến hắn ta thì chính hắn ta cũng có thể nổi giận một cách không hiểu nổi. Tỷ không sao chứ, có muốn kêu đại phu xem không?” Công chúa An Khê lắc lắc đầu nói: “Không sao, chỉ bị hắn ta đẩy một cái mà thôi, không có bị thương.” Lúc này, Diệp Ly mới yên tâm, gật đầu cười nói: “Không có việc gì là tốt rồi.”

Công chúa An Khê nhìn cửa lớn như có điều suy nghĩ. Nghĩ nghĩ một lát vẫn nói với Diệp Ly: “Mọi người vẫn nên coi chừng một chút, tỷ thấy với tính tình của Lê Vương không chừng sẽ gây ra chuyện gì đó.”

Với sự nhắc nhở của Công chúa An Khê, tất nhiên Diệp Ly sẽ nhận một cách thoải mái, cám ơn một lần nữa. Lại mời vợ chồng Công chúa An Khê ở lại Vương phủ dùng bữa trưa xong rồi về.

Trong Dịch quán của Đại Sở ở Ly thành, Diệp Oánh đi vào đại sảnh liền nhìn thấy Mặc Cảnh Lê đang ngồi trong đại sảnh uống trà. Chỉ nhìn sắc mặt của hắn ta thì đã biết rõ lúc này tâm tình của hắn ta tệ vô cùng, mấy năm nay, Diệp Oánh cũng không còn là thiếu nữ luôn

ôm mộng đẹp không hiểu biết gì nữa, nên tất nhiên không muốn lại gần hắn ta vào lúc này. Kinh nghiệm trong quá khứ nói cho nàng biết lúc này mà đụng vào thì sẽ chỉ trở thành nơi trút giận của Mặc Cảnh Lê mà thôi. Bước chân ngừng lại một chút, Diệp Oánh liền muốn xoay người rời đi.

“Ngươi đi đâu vậy?” Sau lưng, giọng nói lạnh lùng của Mặc Cảnh Lê vang lên.

Diệp Oánh khẽ giật mình, phục hồi tinh thần lại nhìn hắn ta, nói: “Ta về phòng nghỉ ngơi.”

“Vì sao bây giờ mới về?” Mặc Cảnh Lê hỏi. Diệp Oánh không khỏi cười khổ. Lúc nãy, Mặc Cảnh Lê nổi giận đùng đùng đi mất, công chúa Tê Hà cũng nhanh chóng đuổi theo trước nàng. Đợi đến khi nàng ra đến cửa chậm hơn một bước thì tất cả tùy tùng của Lê Vương phủ cũng đã đi theo mất. Cuối cùng, nàng chỉ đàng phải tự đi bộ từ từ về. Đường đường là Lê Vương phi lại bị không để ý đến nước này, cũng được xem là hiếm thấy.

“Ta ở bên ngoài tản bộ, nên mới về trễ một chút.” Diệp Oánh nói một cách thản nhiên.

Kỳ thật ngay lúc Mặc Cảnh Lê hỏi ra khỏi miệng thì cũng đã nghĩ tới chuyện lúc nãy. Chỉ là, nhìn Diệp Oánh điềm đạm đáng yêu trước mắt lại giống như từng giây từng phút đều đang nhắc nhở hắn đã từng mất đi cái gì. Đặc biệt là dưới tình huống hắn vừa mới gặp Diệp Ly, còn bị nàng ta châm chọc một trận không chút lưu tình nào. Đã từng có vô số lần, Mặc Cảnh Lê luôn nghĩ tới: Nếu ngày trước không có ở cùng với Diệp Oánh, nếu lúc trước hắn cưới vào cửa là Diệp Ly, thì có phải tất cả mọi chuyện sẽ không giống như bây giờ không? Không biết bắt đầu từ lúc nào, mỗi lần nhìn thấy Diệp Ly mỉm cười xinh đẹp đứng cùng Mặc Tu Nghiêu, thì Mặc Cảnh Lê đều cảm thấy

trong lòng như đang có một con rắn độc cắn xé hành hạ vậy.

Trầm mặc một lúc, Mặc Cảnh Lê mới hỏi Diệp Oánh: “Mấy hôm trước, Diệp Ly kéo ngươi đi ra ngoài nói chuyện riêng, các ngươi đã hàn huyên những gì?”

Trong lòng Diệp Oánh lạnh lẽo, cúi đầu xuống nói một cách thản nhiên: “Cũng không có gì. Định Vương phi nói, bây giờ, bà nội và cha đều đang ở Ly thành, kêu ta có rảnh thì đến thăm họ.”

“Chỉ có như vậy?” Mặc Cảnh Lê bất mãn nhíu mày, Diệp Oánh gật đầu, “Chỉ có như vậy, quan hệ giữa ta và Định Vương phi cũng không tốt, nên cũng không có chuyện gì để nói.”

“Thật sao?” Mặc Cảnh Lê trầm tư một lát, rồi nói: “Nếu đã như vậy, thì ngươi liền sắp xếp thời gian đi thăm đi.” Diệp Oánh trầm mặc gật đầu, nói: “Ta đã biết, ta về phòng nghỉ ngơi trước.”

Đợi đến khi Diệp Oánh đi khỏi, công chúa Tê Hà mới đi ra từ bên trong, đi đến ngồi xuống bên người Mặc Cảnh Lê, hỏi: “Vương gia, chàng thật sự tin lời nàng ta nói sao?” Mặc Cảnh Lê nghiêng đầu nhìn nàng ta, hỏi một cách thản nhiên: “Nàng có ý gì?”

Trong lòng công chúa Tê Hà cả kinh, vội vàng cười nói: “Gì mà có ý gì, ta chỉ cảm thấy hôm đó nàng ta và Định Vương phi hàn huyên với nhau rất lâu, sao chỉ có thể nói mỗi chuyện Diệp gia mà thôi.” Mặc Cảnh Lê “Hừ” khẽ một tiếng, nói: “Vô luận nàng ta đã nói gì với Diệp Ly, thì cũng đều không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của Bản vương.” Diệp Oánh có bản lãnh bao nhiêu, Mặc Cảnh Lê biết rất rõ, hắn chưa từng cho rằng Diệp Oánh có năng lực gì có thể tạo thành uy hiếp cho chính mình. Lạnh nhạt liếc công chúa Tê Hà, Mặc Cảnh Lê nói: “Nàng cũng an phận một chút đi, ít đi trêu chọc nàng ta. Đến cùng thì nàng ta vẫn là Đích phi của Lê Vương phủ, hơn nữa còn là em gái

của Diệp Ly. Đằng nào thì Bản vương cũng phải cho Diệp Ly mấy phần mặt mũi."

Nụ cười trên mặt công chúa Tê Hà cứng đờ, đè nén hận ý dành cho Diệp Ly ở trong lòng xuống, nũng nịu cười nói: "Ta đã biết, người ta đã đi theo chàng không danh không phận nhiều năm như vậy, đã từng nói gì sao?" Mặc Cảnh Lê thoả mãn gật đầu, nói: "Vậy là tốt rồi, nàng yên tâm. Sau này, chắc chắn Bản vương sẽ không bạc đãi nàng." Tê Hà công chúa cố nặn ra một nụ cười, nói: "Ta biết Vương gia đối xử với ta tốt nhất."

Ngoan ngoãn dựa vào lòng Mặc Cảnh Lê, trên dung nhan xinh đẹp của công chúa Tê Hà đã bắt đầu trở nên vặn vẹo. Trong đôi mắt xinh đẹp cũng tràn đầy hận ý. Nàng vì Mặc Cảnh Lê mà đánh mất thân phận Công chúa cao quý, không danh không phận ở bên cạnh hắn ta mười năm, nếu nói nàng chưa từng hối hận thì đó là tuyệt đối không thể, từ lâu nàng đã không còn là công chúa Nam Chiếu vì Mặc Cảnh Lê mà không quan tâm gì cả đuổi theo đến tận Đại Sở vào năm đó nữa. Nhưng có hối hận thì lại có tác dụng gì? Nàng đã bị hoàng thất Nam Chiếu xoá tên, cho dù có trở về Nam Chiếu thì cũng sẽ chỉ bị các thần dân phỉ nhổ và khinh thường thôi, nàng chỉ có thể đi theo bên người Mặc Cảnh Lê. Nhưng Mặc Cảnh Lê lại vì một Diệp Ly, mà dùng đủ hết các loại lý do kéo dài không chịu phế bỏ ngôi vị Vương phi của Diệp Oánh. Cảnh Lê ca ca, sao chàng lại có thể đối xử với ta như thế?

Cũng ôm công chúa Tê Hà, Mặc Cảnh Lê vẫn không yên lòng, vừa không để ý vuốt ve mái tóc của công chúa Tê Hà, vừa trầm tư, hắn nhớ. . . Hắn còn một quân cờ vẫn chưa sử dụng tới.

Vô luận mọi người trong Dịch quán có những tính toán và tâm tư gì, thì toàn bộ Ly thành vẫn là một mảnh ca múa mừng cảnh thái bình. Sáng sớm hôm sau, vị khách quý của quốc gia cuối cùng đến tham

dự tiệc mừng thọ cũng đã đến cửa Định Vương phủ. Vẫn là do đích thân Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đi ra ngoài đón tiếp, nhìn một nhóm người mặc trang phục Bắc Nhung và Trung Nguyên khác nhau đang đứng trước cửa lớn, bên môi Mặc Tu Nghiêu câu lên một nụ cười cực lạnh.

“Định Vương, Định Vương phi, nhiều năm không gặp, thật sự là hạnh ngộ!” Thái tử Bắc Nhung Gia Luật Hoằng dẫn đầu tiến lên chắp tay cười vang nói. Ngược lại Gia Luật Dã đang đứng bên cạnh vẫn mang theo sắc mặt lạnh lẽo, cũng càng nhiều thêm mấy phần thách thức và địch ý. Bây giờ, đại quân Bắc Nhung còn đang giằng co với Mặc gia quân ở phương Bắc, mà Gia Luật Dã lại là Thống soái của đại quân Bắc Nhung, nên tất nhiên sẽ không cho Mặc Tu Nghiêu sắc mặt tốt gì.

Mặc Tu Nghiêu cười khẽ một tiếng nói: “Thái tử khách khí, nhiều năm không gặp, uy nghiêm của Thái tử điện hạ càng lớn.” Ngược lại, Gia Luật Hoằng lại nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đầy hâm mộ, thở dài: “Không bằng Vương gia và Vương phi vẫn trẻ mãi không già.” Dân tộc ở tái ngoại như Bắc Nhung luôn rất dễ trông có vẻ già, lúc gặp nhau vào mấy năm trước thì nhìn như tuổi tác của mọi người cũng không khác biệt quá lớn, nhưng bây giờ, nhoáng một cái đã qua sáu bảy năm, lúc này gặp lại thì Thái tử Bắc Nhung đã có râu ngắn, hơn nữa, thân hình cũng đã không còn thon dài cao ngất như lúc trước nữa. Nhưng Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly lại vẫn như mới hơn hai mươi, phiêu dật xuất trần. Hai người đứng cùng nhau lại càng như thần tiên quyến lữ, sao có thể không làm cho người ta sinh lòng hâm mộ?

“Thái tử quá khen.” Diệp Ly mỉm cười nói, nhìn thấy Từ Hồng Ngạn cùng về với bọn họ trên mặt cũng hiện lên thêm mấy phần vui vẻ chân thật, “Cậu hai cũng xem như đã về rồi, đi đường vất vả, trên đường có thuận lợi không ạ?”

So vói Trung Nguyên, ngược lại Bắc Nhung lại gian khổ hơn, dù Từ Hồng Ngạn chỉ đi mấy tháng nhưng rõ ràng cũng gầy không ít. Từ Hồng Ngạn nhìn Diệp Ly cười nói: “Mọi chuyện đều tốt, Ly nhi sinh con, cậu cũng không về kịp. Hai cháu đều khỏe chứ?” Diệp Ly cười nói: “Lại khiến cho cậu quan tâm rồi, bọn chúng đều rất tốt.”

Mặc Tu Nghiêu nắm tay Diệp Ly cười nói: “A Ly, vẫn nên mời Thái tử và Thất hoàng tử Bắc Nhung vào phủ uống tách trà rồi trò chuyện tiếp đi. Cậu đi đường cũng mệt mỏi rồi, vẫn nên vào phủ nghỉ ngơi cho khỏe trước rồi nói sau.” Diệp Ly áy náy, gật đầu nói: “Gia Luật Thái tử, Thất hoàng tử, mời vào trong.” Gia Luật Hoằng mỉm cười gật đầu, ngược lại, lúc Gia Luật Dã đi ngang qua bên người Diệp Ly lại liếc nhìn xuống nàng, giống như chán ghét Diệp Ly vô cùng. Thần sắc như thế thật ra khiến cho Diệp Ly hơi tò mò nhíu mày, tuy cho tới bây giờ quan hệ giữa nàng và Gia Luật Dã đều không thể nói là tốt, nhưng Gia Luật Dã cũng chưa từng để lộ ra sự chán ghét dành cho nàng rõ ràng như thế. Nói chính xác hơn là, chưa từng có ai biểu lộ ra sự chán ghét rõ ràng như thế ở trước mặt Diệp Ly, điều này lại làm cho nàng không thể không hiếu kỳ nhiều thêm mấy phần.

Vừa vào Vương phủ, Từ Hồng Ngạn liền trực tiếp tự đi rửa mặt nghỉ ngơi. Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly dẫn khách vào đại sảnh ngồi uống trà. Diệp Ly dùng ánh mắt dò xét nhìn cô gái áo trắng đang mang khăn che mặt ngồi bên người Gia Luật Dã, ngược lại không để ý đến công chúa Dung Hoa thân là Thái tử phi Bắc Nhung. Dường như phát hiện ánh mắt dò xét Diệp Ly, Gia Luật Dã hung hăng trừng mắt liếc nhìn Diệp Ly, sắc mặt hơi bất thiện. Gia Luật Hoằng ngồi ở đối diện hắn ta khẽ nhíu mày, hình như hơi bất mãn với hành vi của em trai.

Mặc Tu Nghiêu dựa vào ghế, một tay không chút để ý nào vòng qua eo Diệp Ly, thần sắc lạnh nhạt nhìn mấy người trước mắt.

Diệp Ly đặt chén trà xuống, gật nhẹ đầu với công chúa Dung Hoa, ngậm cười hỏi: “Từ khi từ biết ở Sở kinh vào năm đó, vậy mà đã qua gần mười năm. Công chúa ở Bắc Nhung vẫn mạnh khỏe chứ?”

Công chúa Dung Hoa tươi cười đúng mực, so với lúc ở Sở kinh năm xưa lại càng nhiều thêm mấy phần đại khí thuộc về tái ngoại rồi lại không mất tôn quý của hoàng tộc Trung Nguyên, “Cám ơn Vương phi quan tâm, Bản cung ở Bắc Nhung đều rất tốt. Điện hạ cũng đối xử với ta vô cùng tốt.” Nói xong, liền ngẩng đầu cười khẽ với Gia Luật Hoằng một tiếng, Gia Luật Hoằng cũng cười lại một tiếng, thoạt nhìn quan hệ vợ chồng cũng không bởi vì Bắc Nhung xuất binh đánh Đại Sở mà đã bị ảnh hưởng quá nhiều.

“Vậy là tốt rồi.” Diệp Ly cười nói, nghiêng đầu nhìn qua cô gái che mặt bên người Gia Luật Dã, nhướng mày nói: “Thất hoàng tử, vị này chính là Thất hoàng phi sao?”

Gia Luật Dã gật đầu nói: “Đúng vậy, đây chính là ái phi của Bản vương, Thanh Y Na.”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Bản phi nhớ không lầm, thì Thanh Y Na trong ngôn ngữ của Bắc Nhung có nghĩa là cô gái xinh đẹp nhất. Chắc Kỳ Vương phi là một giai lệ tuyệt sắc.” Gia Luật Dã cũng không phủ nhận, gật đầu nói: “Đúng vậy, ái phi của Bản vương đúng là giai nhân tuyệt sắc thế gian khó gặp.” Nghiêng người nắm tay của Thất Vương phi, trong mắt cũng mang theo dịu dàng và sủng nịch nhàn nhạt, giống như đang muốn so ân ái với đôi vợ chồng Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu vậy. Có điều, xưa nay Gia Luật Dã tự cho mình rất cao, nên cô gái có thể làm cho hắn ta cảm phục như thế, thì chắc hẳn dung nhan tuyệt đối sẽ không xấu chỗ nào.

Diệp Ly cũng không để ý lời nói mang theo mấy phần khiêu khích rõ

ràng của Gia Luật Dã, lại cười nói: “Không thể nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc của Thất Vương phi, ngược lại Bản phi vẫn thấy hơi tiếc nuối.”

Công chúa Dung Hoa ngồi bên cạnh cười khẽ một tiếng, nói: “Vương phi cũng không cần tiếc nuối, Thất Vương phi đúng là tuyệt sắc, nhưng xưa nay Đại Sở không thiếu nhất chính là tuyệt sắc. Năm đó khi Vương phi vẫn còn Sở kinh, không phải cũng đã gặp không ít tuyệt sắc sao?” Đôi mắt Diệp Ly chớp một cái, ánh mắt lại thoáng lướt qua người cô gái áo trắng, cười nói: “Công chúa nói rất đúng, những cái khác không nói, chính là tuyệt sắc Sở kinh dưới ngòi bút của công tử Minh Nguyệt năm xưa, vô luận lấy một người nào trong số đó ra cũng đủ để khuynh quốc khuynh thành, chỉ đáng tiếc… Mà thôi, đại hôn của Thất hoàng tử, Bản phi và Vương gia lại không được biết, có thời gian lại không thiếu được phải tìm Thất Vương tử đòi một ly rượu mừng mới được.”

Gia Luật Hoằng cười nói: “Vương phi không cần phải lo lắng, rượu mừng còn chưa muộn, đợi đến khi Thất đệ và đệ muội đại hôn, Vương phi lại đòi cũng không muộn.” Ngụ ý chính là, Gia Luật Dã và cô gái này căn bản còn chưa đại hôn. Cô gái này cũng không được xem là Thất hoàng phi danh chính ngôn thuận.

Sớm đến như vậy, trong lòng Diệp Ly cũng đánh giá thấp thân phận của cô gái trước mắt. Mỉm cười nói theo: “Như vậy, đến lúc đó cũng phải chúc mừng Thất hoàng tử rồi. Mong rằng đến lúc đó Thất hoàng tử vui lòng thưởng cho một ly rượu mừng.”

Gia Luật Dã bình tĩnh đánh giá Diệp Ly, sau một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Đến lúc đó chắc chắn mời Định Vương và Vương phi đại giá quang lâm. Mong rằng hai vị đừng ghét bỏ.”

Diệp Ly quay đầu mím môi cười cười với Mặc Tu Nghiêu, “Vương

gia, Thất hoàng tử mời chúng ta tham gia hôn lễ của ngài ấy, Vương gia nói có đi hay không đây?”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn qua Diệp Ly, ôn nhu nói: “A Ly nói đi thì đi, nói không đi thì không đi.”

Diệp Ly thoả mãn cười, ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra người lụa trắng thoáng hiện lên một tia oán hận.

Chương 333: Sự lựa chọn của công chúa Dung Hoa

Nhìn cô gái áo trắng mang lụa mỏng bay bay trên mặt trước mắt, ý cười trong đôi mắt Diệp Ly càng sâu, nhưng nếu nhìn kỹ, thì trong ý cười này lại mang theo một chút hàn băng. Cười mà như không phải cười nhìn người bên cạnh Gia Luật Dã, Diệp Ly mỉm cười nói: "Lại nói tiếp, ngược lại Bản phi lại cảm thấy Thất Vương phi quen mắt vô cùng. Thái tử phi, ngươi thấy thế nào?"

Công chúa Dung Hoa che miệng cười, cười mà như không phải cười nhìn lướt qua cô gái ngồi đối diện, cười nói: "Đúng đó, lần đầu tiên gặp mặt cũng làm cho ta giật mình. Ta còn tưởng rằng…"

"Hoàng tẩu!" Sắc mặt Gia Luật Dã khẽ biến, cứng ngắc cắt đứt lời nói của công chúa Dung Hoa. Công chúa Dung Hoa cũng không so đo với hắn ta, rất nhiều chuyện chỉ cần ám chỉ để tất cả mọi người hiểu rõ là được rồi, chưa chắc cần trực tiếp mở miệng nói ra. Nghe xong lời nói của Diệp Ly và công chúa Dung Hoa, lúc này Mặc Tu Nghiêu mới đưa mắt nhìn sang cô gái bên người Gia Luật Dã, hơi nhíu nhíu mày. Diệp Ly vươn tay nắm chặt tay của hắn mỉm cười nói: "Có phải Vương gia cũng thấy Thất Vương phi hơi quen mắt không?"

Mặc Tu Nghiêu nhìn thoáng qua, nói: "Không có ấn tượng gì."

Tuy đáp án này trái ngược với ý tứ của Diệp Ly và công chúa Dung Hoa, nhưng ý cười trên mặt Diệp Ly lại càng thêm sung sướng. Dù sao không có nữ nhân nào thích chồng của mình nhớ kỹ bộ dáng của một nữ nhân khác, cho dù bởi vì chán ghét. Mặc Tu Nghiêu cũng nhìn ra được dường như tâm tình Diệp Ly vô cùng tốt, vốn lông mày

đang nhăn lại cũng dần dần giãn ra.

Ngồi ở bên dưới, Thanh Y Na lại bởi vì mấy chữ ngắn ngủn của Mặc Tu Nghiêu mà biến sắc, nếu không phải nàng mang khăn che mặt thì chỉ sợ người ở đây đều sẽ bị thần sắc dữ tợn của nàng hù đến, hơi cúi đầu che đi ánh sáng oán độc đang điên cuồng lóe ra trong đôi mắt.

Tuy có quan hệ với Bắc Nhung không hòa thuận, nhưng đã là khách thì Định Vương phủ vẫn phải chiêu đãi thật tốt. Hàn huyên vài câu với Gia Luật Hoằng và Gia Luật Dã xong, Diệp Ly liền đứng dậy dẫn công chúa Dung Hoa và Thanh Y Na đổi chỗ nói chuyện. Dù sao chuyện mà nam nhân muốn nói có để cho hai vị nữ quyến nghe cũng không khỏi hơi nhàm chán, hơn nữa lấy quan hệ của Diệp Ly và công chúa Dung Hoa, trò chuyện riêng cũng là theo lý thường nên làm. Chỉ là đi theo phía sau bọn họ một Thất hoàng phi tương lai trầm mặc ít nói, cả người đều tỏa ra hơi thở chó tiến lại gần, nên lại khiến cho người hơi không được tự nhiên. Hiển nhiên, công chúa Dung Hoa không có hảo cảm gì với vị em dâu tương lai này.

“Thanh Y Na, ta và Định Vương phi có mấy lời muốn nói, ngươi tránh mặt một lát được không?” Thực chất bên trong của công chúa Dung Hoa vẫn giữ nguyên một tia bá đạo và kiêu ngạo ở Sở kinh năm xưa, hạ lệnh trục khách với cô gái mà nàng không thích không chút để ý nào.

Thanh Y Na nhìn nàng ta một cái đầy lạnh lùng, mặc dù trong mắt có không vui, nhưng hiển nhiên cũng không muốn thật sự phát sinh xung đột với công chúa Dung Hoa. Diệp Ly mỉm cười nói: “Đúng lúc Bản phi và công chúa cũng có nhiều năm không gặp, vườn hoa của Định Vương phủ cũng miễn cưỡng có thể vừa mắt, xin cô nương cứ tới vườn hoa phía trước đi dạo. Nếu có chỗ thất lễ mong được tha thứ.” Nói xong liền vươn tay gọi Thanh Sương và A Cẩn vừa về mấy

ngày trước đến, nói: “Các ngươi cùng dẫn khách đến vườn hoa đi.”

Mấy năm nay, Thanh Sương đã luyện được sự nhanh nhẹn thông minh, vừa nghe xong liền đã hiểu ý tứ của Diệp Ly, cười nói: “Nô tỳ tuân mệnh, cô nương mời đi bên này.” Tuy đã hơn hai mươi tuổi, nhưng A Cẩn vẫn trầm mặc ít nói như lúc trước, chỉ thoáng liếc nhìn Thanh Y Na, trầm mặc đứng sau lưng Thanh Sương. Ánh mắt Thanh Y Na đảo qua người Diệp Ly, cuối cùng cũng không nói gì mà xoay người đi.

Đuổi người chướng mắt đi xong, công chúa Dung Hoa mới lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm tự tại, nói: “Cuối cùng cũng đi rồi, cứ như hồn ma khiến cho người ta vừa nhìn thì đã cảm thấy không thoải mái.”

Hai người bước chậm vào trong vườn, Diệp Ly nhẹ giọng hỏi: “Người kia thật là…” Công chúa Dung Hoa gật đầu nói: “Ừ, lúc mới gặp mặt, ta còn tưởng rằng mình nhận lầm, chỉ cho rằng là người có khuôn mặt tương tự thôi đó. Nhưng khi nhìn cách cư xử kia của nàng ta, thái độ đó, trên đời này có mấy nữ nhân cũng làm cho người ta chán ghét như nàng ta như vậy?” Nói xong, còn chán ghét nhếch miệng. Hoàn toàn đã quên năm xưa khi ở Sở kinh chính mình cũng kiêu ngạo phách lối không thua kém người kia cao ngạo bao nhiêu, “Ta chỉ không nghĩ tới vậy mà nàng ta lại trốn thoát, còn không biết làm cách nào mà lại cấu kết với Gia Luật Dã.” Nàng ta này, đương nhiên là nói đến Liễu quý phi chạy ra hoàng cung rồi mất tích. Ngược lại, Diệp Ly cũng không nghĩ tới Liễu quý phi lại sẽ trở thành Vương phi tương lai của Thất hoàng tử Bắc Nhung.

Vốn công chúa Dung Hoa cũng không thấy thích hay chán ghét Liễu quý phi, nhưng cho dù nàng có hận Mặc Cảnh Kỳ đã đưa mình đến Bắc Nhung thì trên thực tế nàng vẫn là người của hoàng thất Đại Sở, là biểu muội của Mặc Cảnh Kỳ. Nhìn thấy Liễu quý phi giả chết trốn đi còn leo lên kẻ thù chính trị của chính chồng mình là Gia Luật Dã sau

khi Mặc Cảnh Kỳ chết, thì sao công chúa Dung Hoa sẽ xem nàng ta thuận mắt được?

“Ngươi đừng nhìn bộ dáng ngạo mạn của nàng ta, bản lãnh dụ dỗ nam nhân còn thật sự không yếu. Không chỉ Gia Luật Dã khăng khăng một mực với nàng ta, mà ngay cả Bắc Nhung Vương cũng khen ngợi nàng ta có thêm đó.” Nhắc tới việc này, vẻ mặt của công chúa Dung Hoa cũng hiện lên sự tức giận. Gia Luật Hoằng và Gia Luật Dã là hai đứa con trai mà Bắc Nhung Vương coi trọng nhất, Bắc Nhung Vương thích Thanh Y Na nên đương nhiên cũng sẽ càng coi trọng Gia Luật Dã hơn, vì vậy tất nhiên sẽ gây bất lợi cho Gia Luật Hoằng.

Diệp Ly cười một tiếng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nổi giận đùng đùng của nàng ấy, nói: “Xem ra mấy năm nay, tình cảm của công chúa và Thái tử Bắc Nhung rất tốt nhỉ?”

Mặt công chúa Dung Hoa đỏ lên, oán hận trừng Diệp Ly, tức giận nói: “Ngược lại ngươi lại đến trêu chọc ta, ai không biết Định Vương và Định Vương phi mới là thần tiên quyến lữ được người người hâm mộ trong thiên hạ.” Diệp Ly cười híp mắt nói: “Ngươi cũng có thể trêu chọc ta mà, tình cảm của ta và Mặc Tu Nghiêu rất tốt đó, ngươi hâm mộ sao?” Công chúa Dung Hoa bị nàng ấy chọc đến tức giận đầy cả lòng, oán hận nói: “Tình cảm của ta và Thái tử cũng rất tốt!”

Thần sắc Diệp Ly bình tĩnh, tươi cười nhẹ nhàng nhìn công chúa Dung Hoa. Sự vui vẻ trên mặt công chúa Dung Hoa lại dần dần phai nhạt mất, nhìn qua Diệp Ly nghiêm mặt nói: “Ngươi không cần lo lắng, chuyện mà ta đã hứa với ngươi và Định Vương thì nhất quyết sẽ không đổi ý.”

Diệp Ly nói khẽ: “Theo ta được biết, công chúa và Thái tử Bắc Nhung đã có hai đứa con. Công chúa thật sự có thể sao? Nếu có chỗ

nào khó xử, ta hy vọng công chúa cứ nói ra trước, mà không phải đợi đến sau này lại xảy ra nhiễu loạn gì, ta tin tưởng công chúa hiểu ý của ta." Hiện tại có chỗ nào khó xử thì cứ nói ra cho mọi người cùng thương lượng, nếu sau này công chúa Dung Hoa đổi ý làm cho Định Vương phủ có tổn thất gì, thì như vậy, Định Vương phủ cũng sẽ không khách khí.

Công chúa Dung Hoa hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Xin Vương phi yên tâm, ta là công chúa Đại Sở, dù hiện tại Đại Sở đã. . . Hơn nữa, tuy tình cảm của ta và Thái tử vô cùng tốt, nhưng. . . Nếu trong tương lai Thái tử kế vị, thì con của ta cũng tuyệt đối không có khả năng trở thành người thừa kế của Thái tử." Người Trung Nguyên dĩ nhiên xem thường Man tộc tái ngoại, nhưng những dân tộc tái ngoại kia cũng chưa chắc để mắt đến người Trung Nguyên, thậm chí càng nghiêm trọng hơn. Hoàng thất Bắc Nhung bài xích huyết thống đối ngoại đến mức độ có thể nói là đã gần như thành một căn bệnh, vô luận con do nàng sinh hạ ưu tú đến thế nào thì cũng đều tuyệt đối không thể leo lên Vương vị Bắc Nhung. Cho nên, dù Gia Luật Hoằng đối xử với nàng không tệ, nhưng đồng thời cũng còn cưới không ít Trắc phi, thậm chí càng coi trọng những đứa con do nữ nhân Bắc Nhung sinh ra. Ở trong hoàng thất, công chúa Dung Hoa rất rõ ràng câu nói này "Sắc suy tắc ái trì" (*), từ xưa càng có "Hồng nhan vị lão, ân tiên đoạn"(**). Đợi đến tương lai khi Gia Luật Hoằng không còn tình cảm với mình nữa, thì Định Vương phủ mới là nơi nương tựa lớn nhất của nàng và con.

(*)*Dĩ sắc thị nhân ngã, sắc suy tắc ái trì: người dùng nhan sắc để hầu hạ người, nhan sắc phai thì ân sủng cũng phai theo.*

(**)*Một câu trong bài "Hậu cung từ" của Bạch Cư Dị. Dịch thơ: Má hồng chưa phai, tình đã hết.*

Diệp Ly bình tĩnh đánh giá công chúa Dung Hoa một lúc lâu, rốt cuộc

gật đầu nói: “Ta tin tưởng công chúa. Kỳ thật hiện tại công chúa cũng không cần phải lo lắng, lập trường của Định Vương phủ và Gia Luật Thái tử cũng không phải là đối lập. Hiện tại, Định Vương phủ cũng không có hứng thú với thảo nguyên tái ngoại, chúng ta chỉ muốn đại quân Bắc Nhung đang chiếm giữ phương Bắc lui về nước, Gia Luật Dã mang binh làm cái gì tại phương Bắc, chắc hẳn công chúa cũng rõ ràng.”

Công chúa Dung Hoa gật đầu liên tục, nàng là công chúa Đại Sở hòa thân đến Bắc Nhung, Đại Sở bị diệt không có bất kỳ chỗ tốt nào với nàng. Từ sau khi Mặc Cảnh Lê mang theo triều đình Đại Sở dời về Nam, địa vị của nàng ở Bắc Nhung cũng tràn đầy nguy cơ. Chính bởi vì như thế, nên nàng mới đi theo Gia Luật Hoằng đến Ly thành, chỉ cần Định Vương phủ thừa nhận sự hiện hữu của nàng, thì sau này Định Vương phủ càng cường đại lại càng an toàn với nàng, “Thái tử cũng nhiều lần đề cập đến chuyện rút quân với Bắc Nhung Vương, nhưng Bắc Nhung Vương nhìn thấy Thất hoàng tử đánh một đường thế như chẻ tre, nên cũng không đồng ý đề nghị của Thái tử.” Diệp Ly mỉm cười nói: “Tuy bây giờ đại quân Bắc Nhung bị Mặc gia quân chặn đường không có cách nào tiến lên nữa. Nhưng dù sao Gia Luật Dã vẫn đã đánh được một vùng đất rộng lớn cho Bắc Nhung. Từ đó, chỉ sợ địa vị của Thái tử hơi bất ổn, đúng không?”

Công chúa Dung Hoa nhìn qua Diệp Ly, hơi sợ hãi thán phục gật đầu nói: “Vương phi nói rất đúng, đây cũng là nguyên nhân Thái tử không muốn lại để cho Thất hoàng tử xuất binh vào lúc trước. Tại trong quân, Thất hoàng tử đã luôn chiếm được phía trên. Nếu lại để cho hắn ta đạt được chiến công như thế, thì chỉ sợ người ủng hộ hắn ta cũng sẽ càng nhiều hơn nữa…. Đến lúc đó Thái tử…”

Diệp Ly nói khẽ: “Mặc gia quân có thể cung cấp một ít trợ giúp cho Thái tử Bắc Nhung.”

“Như vậy. . . Vương gia và Vương phi muốn Thái tử làm gì?” Công chúa Dung Hoa hỏi, trên trời sẽ không rơi nhân bánh xuống vô duyên vô cớ. Muốn được cái gì thì luôn phải trả giá một vài thứ gì đó.

Diệp Ly cười nói: “Cái này ư. . . Tất nhiên Vương gia sẽ bàn bạc với Thái tử Bắc Nhung. Công chúa chỉ cần thêm một cái đẩy mạnh vào lúc thích hợp để Thái tử Bắc Nhung ra quyết định sớm là được. Biết quá nhiều, ngược lại dễ khiến cho Thái tử hoài nghi.”

Công chúa Dung Hoa trầm ngâm một chút, không thể không thừa nhận Diệp Ly nói rất có lý, gật đáp đồng ý làm theo lời nói của Diệp Ly.

Phái người tiễn đoàn người Thái tử Bắc Nhung về Dịch quán nghỉ ngơi, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu mới nắm tay trở về phòng.

“Sao Liễu quý phi lại gặp được Gia Luật Dã vậy?” Diệp Ly dựa vào lòng Mặc Tu Nghiêu, vừa suy tư vừa tò mò hỏi. Mặc Tu Nghiêu lười biếng dựa vào giường êm, trong tay cầm một quyển sách lật xem, một tay còn không vuốt ve mái tóc của Diệp Ly, nói một cách thản nhiên: “Lúc Mặc Cảnh Kỳ qua đời, Bắc Nhung đã phái Gia Luật Dã đến, nếu Liễu quý phi được hắn ta cứu thì cũng không kỳ quái.”

“Nhưng sao Gia Luật Dã lại mê luyến Liễu quý phi như thế, chàng không thấy rất kỳ quái sao? Gia Luật Dã này, tâm kế, năng lực đều không thua Gia Luật Hoằng, sao lại mê luyến một trốn phi của Đại Sở, luôn khiến cho người ta cảm thấy hơi quái dị.” Điều này thật sự khiến cho Diệp Ly không nghĩ ra, nếu nói muốn mê luyến, thì nhìn về mặt tao nhã nhiều hơn, Gia Luật Hoằng mê luyến Liễu quý phi đều khiến cho người ta tin tưởng hơn Gia Luật Dã.

Mặc Tu Nghiêu đặt sách xuống, nhíu mày suy tư một lát, rồi nói: “Rất có thể trong tay Liễu quý phi có lợi thế gì đó khiến cho Gia Luật Dã

xem trọng. Nàng không lúc trước Gia Luật Dã tiến công thuận lợi quá mức sao?" Bắc Nhung luôn luôn là đối tượng đề phòng trọng yếu của Đại Sở, nhưng Gia Luật Dã lại đánh thẳng một đường còn xuôi gió xuôi nước hơn cả Nhậm Kỳ Ninh của Bắc Cảnh, bản thân chuyện này cũng đã khiến cho người thấy cảm thấy hơi kinh ngạc. Chỉ có điều, lúc đó, ba mặt của Đại Sở đều lâm địch, cả đường đều chiến bại, nên cũng không có ai suy nghĩ cẩn thận những vấn đề này.

"Chẳng lẽ Liễu quý phi…" Thông đồng với địch bán nước.

"Rất có thể." Mặc Tu Nghiêu nói một cách thản nhiên: "Liễu gia là trọng thần triều đình, tuy các đời đều không xuất hiện nhân tài có thể mang binh đánh giặc gì. Nhưng Mặc Cảnh Kỳ trọng văn khinh võ, người Liễu gia biết được cũng không ít cơ mật trong quân." Tuy thần sắc không có gì biến hóa, nhưng Diệp Ly đã nghe ra sát khí trong giọng nói của Mặc Tu Nghiêu, cau mày nói: "Nếu thật là như thế, thì chàng định làm thế nào?"

Mặc Tu Nghiêu nói: "Nếu là như thế, thì nàng ta cũng không cần rời khỏi Ly thành nữa. Trước đó. . . Mặc Khiếu Vân và Trân Ninh được sắp xếp ở đâu?" Đến cùng thì Mặc Khiếu Vân cũng là hoàng tử Vương gia của Đại Sở, tuy đích thân nhường ra Sở kinh nhưng thật sự không thích hợp ở lại đó tiếp. Đương nhiên phải chuyển đến thủ phủ Ly thành muốn của Định Vương phủ. Diệp Ly nói: "Đã sắp xếp cho bọn chúng tại một tòa phủ đệ trong thành, gần Từ phủ và phủ Lữ Tướng quân." Mặc Tu Nghiêu gật đầu cười nói: "Rất tốt, sai người truyền tin tức cho Mặc Khiếu Vân và Trân Ninh đi. Nếu mẹ ruột đã đến rồi, thì cũng không thể để bọn chúng không biết gì được."

Nhớ tới công chúa Trân Ninh bị hủy hết một mặt, trong lòng Diệp Ly cũng thở dài. Khi bọn chúng vừa mới đến Ly thành, Diệp Ly cũng đã gặp hai đứa bé kia, bởi vì lúc trước Diệp Ly cũng xem như đã cứu mạng công chúa Trân Ninh, nên Mặc Khiếu Vân và công chúa Trân

Ninh đều có chút tôn kính nàng. Diệp Ly nhìn thấy rõ ràng hận ý trong lòng công chúa Trân Ninh khi nhắc tới Liễu quý phi.

“Ta đã biết. Bên phía Thái tử Bắc Nhung, chàng thấy thế nào?”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nói: “So với Gia Luật Dã, dã tâm của Gia Luật Hoằng không lớn lắm. Nhưng cũng có liên quan đến tính cách làm người trầm ổn không giống với người Bắc Nhung của hắn ta, hắn ta nhìn rõ ràng hơn Gia Luật Dã. Nếu hắn ta thức thời, thì tất nhiên sẽ tới tìm chúng ta bàn bạc thôi.” Diệp Ly gật gật đầu, thở dài, mấy ngày nay giao tiếp với những Vương tử, Vương gia này, đúng là còn mệt mỏi hơn lên chiến trường mấy phần.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu, nhìn Diệp Ly nói khẽ: “A Ly cảm thấy mệt mỏi sao?”

Lắc đầu, Diệp Ly mỉm cười nói: “Chỉ cảm thấy những chuyện này quá phức tạp, còn không sảng khoái bằng trên chiến trường mà thôi.” Mặc Tu Nghiêu ôn nhu nói: “A Ly không thích, có thể giao cho ta và Từ Thanh Trần xử lý, không cần gắng gượng.” Diệp Ly lắc đầu, dựa vào Mặc Tu Nghiêu nhắm mắt dưỡng thần.

“Vương gia, Vương phi, Lâm Hàn cầu kiến.” Ngoài cửa vang lên tiếng của Lâm Hàn.

Mặc Tu Nghiêu giương mắt, nói một cách lạnh nhạt: “Vào đi.”

Lâm Hàn bước vào phòng, nhìn thoáng qua Vương gia và Vương phi đang dựa vào nhau, liền cúi đầu xuống, nghiêm mặt nói: “Khởi bẩm Vương phi, lúc nãy Lê Vương phi đến Diệp phủ.” Diệp Ly ngồi dậy, trừng mắt liếc Mặc Tu Nghiêu đang bất mãn cọ cọ vào mình, hỏi: “Có vấn đề gì sao?” Lâm Hàn nhìn thẳng không chớp mắt, nói: “Ám vệ phát hiện một người tại Diệp gia, cảm thấy có lẽ nên bẩm báo cho

Vương gia và Vương phi biết.”

“A? Ai?” Diệp Ly nói một cách ngạc nhiên, thật sự không nghĩ ra vào lúc Diệp gia đã xuống dốc đến tình trạng như thế mà vẫn còn có người khiến cho ám vệ coi trọng.

Lâm Hàn nói: “Diệp Nguyệt.”

“Cái gì?” Diệp Ly sững sờ, mà ngay cả Mặc Tu Nghiêu cũng ngẩng đầu lên, sắc mặt trầm xuống. Thần sắc Diệp Ly hơi ngưng trọng, nhìn Lâm Hàn, nói một cách thản nhiên: “Nói rõ ràng.”

Lâm Hàn nói: “Sau khi Lê Vương phi về Diệp phủ, đã nói chuyện với mọi người trong Diệp gia, sau đó bị Diệp Vương thị dẫn về phòng nói chuyện riêng. Ý kiến của Lê Vương phi và Diệp Vương thị không hợp nên bắt đầu tranh cãi, ám vệ mai phục trong phủ mới phát hiện, một nha đầu trong phòng Diệp Vương thị hơi cổ quái. Vẽ lại hình dạng của nha đầu đó đưa đến thì có bảy phần tương tự Diệp Nguyệt đã bị thiêu chết trong vụ cháy lớn ở hoàng cung năm xưa.”

“Diệp Văn Hoa thật to gan.” Giọng nói của Mặc Tu Nghiêu có chút hương vị âm trầm, khiến cho Lâm Hàn đứng bên cạnh cũng không nhịn được mà trong lòng phát lạnh. Năm đó, vụ cháy lớn trong hoàng cung kia, Diệp Ly cũng vì vậy mà mất tích một thời gian dài. Sự kiện đó để lại ảnh hưởng không thể nói là không sâu trong lòng Mặc Tu Nghiêu. Cho dù là Mặc Tu Nghiêu thì cũng không nghĩ tới Diệp Văn Hoa lại dám chứa chấp Diệp Nguyệt.

Diệp Ly hơi nhíu mày, “Có lẽ ông ấy cũng không biết.” Cũng không phải Diệp Ly cảm thấy Diệp Văn Hoa có bao nhiêu tình cha con với nàng, mà Diệp Văn Hoa này không giống như người vì con gái mà lại dám mạo hiểm như thế.

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, nói: “Không biết? Diệp Nguyệt ở ngay trong phòng Diệp Vương thị, cho dù trước đó lão ta không biết, thì chẳng lẽ thời gian dài như vậy mà vẫn không hoài nghi sao?” Cho nên, cho dù Diệp Văn Hoa không phải kẻ chủ mưu thì cũng tuyệt đối đã nhắm một mắt mở một mắt dung túng. Diệp Ly gật gật đầu, thở dài nói: “Ta đã biết, có thời gian đích thân ta sẽ đến Diệp phủ một chuyến.” Nếu quả thật chính là Diệp Nguyệt, thì rốt cuộc lúc trước Diệp Nguyệt giả chết chạy trốn là ai đã giúp nàng ta? Rốt cuộc nàng ta trốn ở Diệp phủ làm gì? Cũng không có khả năng thật sự chỉ muốn mai danh ẩn tích cả đời đi, nếu như thế thì nàng ta cũng sẽ không đến Ly thành. Ly thành ngay dưới mí mắt của Định Vương phủ cũng không phải nơi tốt để mai danh ẩn tích.

“Vương gia, Vương phi. Người bên cạnh Lê Vương phi cầu kiến.” Ngoài cửa có người bẩm báo.

Diệp Ly nhẹ nhướng mày, “Để nàng ta vào.”

Rất nhanh, tiểu nha đầu không chút thu hút liền được người dẫn vào. Nhìn thấy Diệp Ly, nha đầu này liền quỳ bịch xuống đất, nói: “Vương phi, cầu Định Vương phi cứu Vương phi chúng ta.”

“Xảy ra chuyện gì?” Diệp Ly nhíu mày, nhưng trong lòng đã hơi bắt đầu bận tâm. Nàng tốn tâm tư gieo hạt bồi dưỡng Diệp Oánh không phải để chết vào lúc này. Tiểu nha đầu khóc lóc sướt mướt, nói: “Vương phi chúng ta đến Diệp phủ bái kiến Lão phu nhân, Diệp lão gia và Diệp phu nhân, sau đó liền nổi giận đùng đùng ra khỏi Diệp gia, nói là muốn tới Định Vương phủ. Nhưng vừa mới đi ra ngoài thì đã bị Vương gia bắt về Dịch quán, nô tỳ. . . Nô tỳ là nha đầu việc nặng trong Vương phủ, nên mới lén chạy đến báo tin thay Vương phi mà cũng không bị ai chú ý.”

Khi tiểu nha đầu đang nói chuyện, thì lại có ám vệ của Định Vương

phủ đến bẩm báo tin tức Diệp Oánh bị Lê Vương bắt về Dịch quán giam lỏng.

Tuy người bên cạnh Mặc Cảnh Lê không dễ xếp vào, nhưng người của Định Vương phủ trong Dịch quán lại không ít. Nên tất nhiên những việc này không thể gạt Định Vương phủ được. Rất nhanh, ám vệ liền kể lại mọi chuyện, quả nhiên không khác gì tiểu nha đầu kia đã nói. Diệp Ly suy nghĩ một lát rồi nói: “Diệp Oánh đã biết tin tức của Diệp Nguyệt nên muốn chạy đến Định Vương phủ nói cho chúng ta biết, vì vậy mới bị Mặc Cảnh Lê giam lỏng sao? Nhưng cái này cũng không đúng. . . Tại sao Diệp Oánh lại muốn vì chúng ta mà bán đứng chị ruột của mình?”

Mặc Tu Nghiêu nói: “Tất nhiên bởi vì Diệp Nguyệt phát sinh xung đột với ích lợi của nàng ta. Diệp Nguyệt là sủng phi của Mặc Cảnh Kỳ, hơn nữa, rốt cuộc nàng ta là người của Mặc Cảnh Kỳ hay của Thái Hậu thì đến bây giờ chúng ta vẫn còn chưa xác định được. Với Mặc Cảnh Lê, nàng ta cũng không phải là người vô dụng.”

Nghe vậy, lúc này Diệp Ly mới chợt hiểu ra, nghĩ nghĩ rồi nói với ám vệ: “Quay về nói cho Lê Vương phi, cố gắng tranh cãi ầm ĩ với Lê Vương. Nàng ta càng gây lợi hại thì Lê Vương càng sẽ không hoài nghi nàng ta. Mặt khác, kêu nàng ta tự suy nghĩ thật kỹ, cho dù người kia thật sự là Diệp Nguyệt, nhưng chỉ cần chính nàng ta ngồi vững được, thì cũng sẽ không uy hiếp được địa vị của nàng ta.” Ám vệ trầm mặc gật đầu, xoay người lui ra ngoài.

Diệp Ly cũng đứng dậy nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Xem ra ta thật sự phải đến Diệp phủ rồi.”

Mặc Tu Nghiêu giữ chặt nàng nói: “Đi bây giờ sẽ khiến Mặc Cảnh Lê hoài nghi, bên phía Diệp phủ có người theo dõi, sẽ không được xảy ra nhiễu loạn gì, ngày mai lại đi.”

Trong Dịch quán, Diệp Oánh khoát tay nha đầu cho đột nhiên xuất hiện trong phòng mình lui ra ngoài, từ từ lau đi vết nước mắt loang lổ trên mặt, rồi ngồi dậy, “Người đâu!” Chỉ một lát sau, liền có thị vệ xuất hiện tại cửa ra vào, “Vương phi, Vương gia có lệnh, Vương phi không được tùy ý đi ra ngoài.”

Giọng nói Diệp Oánh lạnh lùng: “Bản vương phi không muốn đi ra ngoài, đi mời Vương gia tới. Cứ nói Bản phi có việc bẩm báo.”

Thị vệ do dự một chút, nhưng nhìn đến dung nhan lạnh lùng hiếm thấy của Diệp Oánh thì cuối cùng vẫn gật đầu đi bẩm báo cho Mặc Cảnh Lê. Nhìn theo thị vệ rời đi, Diệp Oánh đóng cửa lại, trong ánh mắt luôn nhu hòa lộ ra ánh sáng u oán, cắn khóe môi hơi trắng bệch khẽ run rẩy, “Nhị tỷ. . . Nhị tỷ. . . Sao tỷ không chết đi cho yên chuyện hả?”

Nhớ tới hôm nay đến Diệp phủ đột nhiên nhìn thấy Nhị tỷ mà mình cho rằng đã qua đời từ lâu, sắc mặt Diệp Oánh liền không nhịn được bắt đầu trở nên khó coi. Càng làm cho nàng không thể tưởng được chính là, mẹ và bà nội của nàng sẽ lại đưa ra yêu cầu như vậy. Mà Nhị tỷ nàng. . . Thật sự là Nhị tỷ tốt của nàng mà! Tam tỷ nói không sai. . . Diệp Oánh từ từ dẹp loạn tức giận trong lòng, trên mặt bày ra một nụ cười hơi gượng gạo. Thời gian dần qua, nụ cười của người trong gương đồng trên bàn lại càng ngày càng tự nhiên, hơn nữa còn mang theo một tia ủy khuất và dịu dàng. Tam tỷ nói đúng, chỉ cần nàng ngồi vững, thì vĩnh viễn cũng không có ai có thể đoạt được vị trí của nàng, ít nhất. . . Công chúa Tê Hà không được, Diệp Nguyệt cũng không được!

Chỉ chốc lát sau, Mặc Cảnh Lê đẩy cửa đi vào, thần sắc bất thiện, nói: “Ngươi còn có chuyện gì?”

Diệp Oánh rưng rưng nhào vào lòng Mặc Cảnh Lê, nức nở nghẹn ngào khóc nấc lên. Mặc Cảnh Lê nhíu nhíu mày, lạnh mắt nhìn nữ nhân đang khóc đến thương tâm vô cùng trong lòng mình. Một tay Diệp Oánh cầm lấy vạt áo Mặc Cảnh Lê, vừa khóc vừa nói: “Vương gia, Vương gia, chàng đừng đối xử với Oánh nhi như vậy, Oánh nhi biết sai rồi.”

Mặc Cảnh Lê đẩy nàng ta ra, cười lạnh nói: “Biết sai rồi? Lúc nãy ngươi muốn chạy đến Định Vương phủ làm gì? Muốn nói chuyện ở Diệp gia cho Mặc Tu Nghiêu sao?”

Diệp Oánh lắc đầu liên tục nói: “Vương gia oan uổng ta. Oánh nhi và Định Vương không quen biết mà. Ta chỉ. . . Hu hu, Vương gia và Nhị tỷ làm như vậy, là để Oánh nhi ở đâu? Ngay cả mẹ và bà nội cũng giúp đỡ Nhị tỷ, trong lòng Oánh nhi thấy tủi thân. . . Tam tỷ nói nếu có uất ức gì thì có thể nói với tỷ ấy. Tất cả mọi người đều ức hiếp ta, ta muốn khóc với Tam tỷ một trận thì có gì sai chứ? Vương gia, chàng thật độc ác. . . Oánh nhi theo chàng nhiều năm như vậy, con của chúng ta còn đang mất tích, chàng liền. . . Chàng liền không thể chờ được. . . Hu hu. . .”

Nghe thấy tên của Diệp Ly, Mặc Cảnh Lê hơi sửng sốt một chút, rồi nói: “Ngươi nói cho Diệp Ly có gì khác với nói cho Mặc Tu Nghiêu?”

Diệp Oánh lớn tiếng nói: “Các người làm ra loại chuyện khiến người ta gièm pha như vậy, thế thì vì sao ta vì không thể nói?”

Mặc Cảnh Lê nhíu mày, đánh giá Diệp Oánh một lúc lâu, cuối cùng mới nói: “Ngươi nói hươu nói vượn cái gì? Diệp Nguyệt còn có tác dụng, không phải như ngươi nghĩ.”

Diệp Oánh không tin, “Thật sao? Vương gia thật sự không có ý định nhét Nhị tỷ vào phủ ư?”

Giọng nói Mặc Cảnh Lê lạnh lùng: “Bản vương còn chưa đến nỗi bụng đói ăn quàng muốn một nữ nhân hết thời, Diệp Nguyệt, Bản vương còn có chỗ dùng, ngươi không được suy nghĩ lung tung.” Dường như đã thật sự tin lời nói của Mặc Cảnh Lê, lúc này Diệp Oánh mới lau nước mắt, nhìn hắn đầy đáng thương, nói: “Ta đã biết, Oánh nhi sai rồi. Nhưng việc này cũng không thể trách Oánh nhi hoàn toàn, nếu cho người ta biết Nhị tỷ và Vương gia. . . Sao ta còn có mặt mũi ở lại Lê Vương phủ tiếp được?”

Nhìn bộ dáng điềm đạm của nàng ấy, nước mắt đọng lại trên lông mi hơi run rẩy đầy đáng thương, sắc mặt Mặc Cảnh Lê cũng hòa hoãn rất nhiều. Dù sao năm xưa hắn vẫn có mấy phần thật tình với Diệp Oánh, gật đầu nói: “Nàng hiểu rõ thì tốt. Chuyện này không được nói cho bất luận kẻ nào, sau này, nàng cũng có thể đến Định Vương phủ nhiều một chút, trong hai ngày này cứ ở trong Dịch quán nghỉ ngơi đi.”

Diệp Oánh ngoan ngoãn gật đầu, “Ta đã biết.”

Chương 334: Diệp Nguyệt

Trấn an Diệp Oánh xong, Mặc Cảnh Lê mới quay người đi ra ngoài một mình đi đến thư phòng. Ngồi trong thư phòng, Mặc Cảnh Lê nhíu mày suy tư về kết quả của buổi nói chuyện với Diệp Nguyệt ở Diệp gia lúc trước. Kỳ thật, vô luận nhìn từ phương diện nào, vì một người mà đắc tội Mặc Tu Nghiêu ngay tại trong Ly thành thì đều là một quyết định cực kỳ không sáng suốt. Đương nhiên, cho tới bây giờ, Mặc Cảnh Lê cũng không phải người vì sắc dục mà đầu óc choáng váng. Nhưng trong tay Diệp Nguyệt lại có điều kiện khiến cho người ta không thể không đồng ý.

Lấy một bình sứ nhỏ màu xanh biếc ra khỏi tay áo, trong mắt Mặc Cảnh Lê ẩn ẩn hiện lên mấy phần nóng bỏng.

Mang Diệp Nguyệt về Tây Nam, nếu thuận lợi, thì hắn tuyệt đối có thể nhận được lợi ích lớn hơn gấp mười, thậm chí là gấp trăm lần.

Kỳ thật tính ra, năm đó, Mặc Cảnh Lê cũng có thể xem như đã cứu Diệp Ly một mạng. Vốn ý của Thái Hậu lúc trước là muốn giết Diệp Ly, Diệp Nguyệt bị Thái Hậu ép buộc đến không thể không làm. Mà khi đó Mặc Cảnh Lê lại không muốn giết Diệp Ly, cho nên hắn đã phái người chặn ngang một cước sau khi kế hoạch của Diệp Nguyệt được thực thi mang Diệp Ly ra khỏi nội cung. Nếu không phải như vậy, thì nói không chừng năm đó Diệp Ly đã thật sự bị Diệp Nguyệt giết rồi. Sau khi mang Diệp Ly đi, Mặc Cảnh Lê cũng không để ý tới Diệp Nguyệt, một phi tử của hoàng huynh hắn, một quân cờ trong tay mẫu hậu, không đáng để hắn hao tâm tổn trí. Cho nên sau khi Diệp Nguyệt bị lửa thiêu chết thì hắn cũng chỉ cho rằng đã bị mẫu hậu giết diệt khẩu rồi. Nhưng lại không nghĩ rằng, Diệp Nguyệt chẳng những

không chết, mà thậm chí còn tránh thoát được Thái Hậu, hoàng cung, thậm chí là ánh mắt của Định Vương phủ, sống bình an nhiều năm như vậy, thậm chí còn đến Ly thành, dưới mí mắt của Mặc Tu Nghiêu.

Không thể nghi ngờ, so với Diệp Oánh không có dung mạo, thì Diệp Nguyệt mới thật sự là người thông minh. Nếu so với đám nữ nhân kia trong hậu cung của hoàng huynh hắn, thì Diệp Nguyệt cũng là một trong số những người thông minh nhất. Chỉ cần có thể mang Diệp Nguyệt về Giang Nam, như vậy. . . Thái hậu luôn khiến cho hắn phiền não cũng sẽ không còn trở thành đã ngáng đường của hắn nữa.

Thái Hậu sống ở trong cung mấy chục năm, cho dù là Mặc Cảnh Kỳ khi còn tại thế thì cũng bị bà ta xiết khuỷu tay khắp nơi, huống chi là Mặc Cảnh Lê mới cầm quyền còn chưa lâu bằng Mặc Cảnh Kỳ. Vốn sau khi đã trải qua áp chế nhiều năm như vậy và một kích trước khi chết của Mặc Cảnh Kỳ, thì có lẽ thế lực của Thái Hậu đã lung lay sắp đổ rồi. Nhưng ai biết sau khi Mặc Cảnh Lê lên nắm quyền, thì Thái Hậu lại giống như được thần trợ giúp vậy, lại đứng vững gót chân ở trong triều một lần nữa. Mặc Cảnh Lê biết rõ chắc chắn sau lưng chuyện này có bóng dáng người ngoài nhúng tay vào, thậm chí hắn cũng biết là ai, nhưng lại bất lực. Hắn có thể chèn ép thế lực của Thái Hậu, nhưng lại vẫn không thể liều mạng lưỡng bại câu thương với bà ta để cho người khác được lợi.

Mặc Cảnh Lê hiểu rõ ràng thủ đoạn và sự nhẫn tâm của chính mẫu hậu mình hơn bất kỳ kẻ nào, hắn cũng càng biết rõ trong lòng Thái hậu, tên tiểu quỷ bảy tám tuổi Mặc Túc Vân kia làm Hoàng đế càng làm cho Thái hậu thoả mãn hơn đứa con trai là hắn. Thậm chí từ sau chuyện tuẫn táng của Thái hậu không giải quyết được gì, trong lòng Mặc Cảnh Lê thường xuyên hoài nghi có phải Thái hậu vẫn vẫn luôn nghĩ biện pháp để phế mình bất cứ lúc nào không?

Nhưng khi đã có Diệp Nguyệt thì liền khác, trong tay Diệp Nguyệt nắm giữ một vài nhược điểm của Thái hậu, chỉ cần vận dụng tốt, thì thậm chí có thể hốt gọn hết một mẻ thế lực của Thái hậu. Diệp Nguyệt rất thông minh, nàng ta bị Thái Hậu uy hiếp lợi dụng, đồng thời cũng âm thầm thu gom những chuyện riêng tư của Thái Hậu. Thậm chí nếu Diệp Nguyệt không buộc phải rời đi quá sớm, thì Mặc Cảnh Lê cũng sẽ tin tưởng Diệp Nguyệt tuyệt đối có biện pháp moi ra tung tích con trai của hắn từ trong miệng Mặc Cảnh Kỳ. Chỉ tiếc, so với Diệp Ly, vận khí của Diệp Nguyệt thật sự quá kém. Khi Mặc Cảnh Kỳ còn tại thế lại càng sủng ái Liễu quý phi hơn Diệp Nguyệt, cho nên dù thông minh thì nàng ta cũng chỉ có thể làm một người rất ít xuất hiện trong cung thôi. Mà một tần phi, thì sao có thể chống lại quyền uy của Thái hậu được, lại vào lúc cha của nàng ta cũng đứng tại bên Thái Hậu chứ?

Trầm tư một lúc lâu, rốt cuộc trong mắt Mặc Cảnh Lê hiện lên một tia quyết đoán. Kỳ thật, cho dù không có nguyên nhân trên, thì Mặc Cảnh Lê cũng phải mang Diệp Nguyệt về. Vuốt ve cái bình nhỏ trong tay một cách vô ý thức, mày kiếm Mặc Cảnh Lê nhíu càng chặt. Hiện tại muốn đưa Diệp Nguyệt ra khỏi Ly thành trước là chuyện không thể nào, thủ vệ Định Vương phủ sâm nghiêm khiến cho lòng người kiêng kỵ. Biện pháp duy nhất chính là, vào lúc bọn họ rời khỏi Ly thành thì lại để cho Diệp Nguyệt xen lẫn trong đội ngũ Lê Vương phủ rời đi một cách thần không biết quỷ không hay. Nhưng đây cũng là chuyện của rất nhiều ngày sau, trong mấy ngày này, lỡ như. . . Diệp Nguyệt đã có thể đi vào Ly thành một cách lặng yên không một tiếng động, còn có thể an an ổn ổn che giấu chính mình nhiều năm như vậy, trong mười mấy ngày nay chắc có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì. Trong lòng Mặc Cảnh Lê thầm nghĩ.

Trong thư phòng Diệp phủ, sắc mặt Diệp Văn Hoa tối tăm phiền muộn, lông mày đã hơi hoa râm cũng nhíu chặt lại. Từ sau khi Lê

Vương và Diệp Oánh đi khỏi thì hắn liền ẩn ẩn có một loại cảm giác bất an, lại nghĩ tới người kia trong phòng vợ của mình… Tuy đã rời khỏi triều đình rất nhiều năm, nhưng Diệp Văn Hoa vẫn luôn tin tưởng trực giác của mình. Trực giác nguy hiểm này đã từng giúp ông trốn tránh được hiểm nguy trên triều đình rất nhiều lần, cho dù là con rể Từ gia, nhưng ít nhất trong những năm Từ gia rời khỏi triều đình ông vẫn phấn đấu dựa vào chính mình. Không chỉ không để cho Diệp gia suy sụp mà ngược lại lại càng thêm hưng thịnh.

Từ sau khi đi vào Ly thành, Diệp Văn Hoa khác với Diệp lão phu nhân và Diệp Vương thị luôn thấy không cam lòng. Ông hài lòng với cuộc sống bây giờ vô cùng. Ông đã từng nghèo, từng giàu, ông đã từng gian khổ học tập, cũng đã từng thiếu một bước nữa là lên đến đỉnh cao của sự nghiệp. Ông đã cưới được cô gái xuất chúng, xinh đẹp nhất, tài hoa nhất của Đại Sở, thậm chí con gái của ông bây giờ còn là Nhiếp Chính Vương phi Đại Sở và Vương phi Định Vương phủ. Mà ông cũng đã từng ngã từ trên chỗ cao xuống thành một kẻ bình dân. Nếu là lúc trước, thì ông còn có khả năng nóng vội tranh công danh lợi lộc. Nhưng sau khi đã chính thức nhìn thấy dân chúng khổ cực trong chiến loạn thì mới sẽ biết cuộc sống yên bình ngày hôm nay không dễ có. Diệp Văn Hoa biết rất rõ, chỉ cần mình an phận sống trong Ly thành, chỉ bằng thân phận của ông là cha của Định Vương phi, thì tuyệt đối sẽ không có ai làm khó ông. Nhưng nếu đến Giang Nam, mặc dù Mặc Cảnh Lê có thể trọng dụng ông, nhưng Giang Nam lại có khả năng duy trì được bao lâu? Nói thật, nhiều năm trôi qua như vậy, từ lâu Diệp Văn Hoa đã không còn ôm hy vọng gì vào năng lực của Mặc Cảnh Lê nữa rồi. Huống chi, so với Mặc Cảnh Lê, ông lại càng tin tưởng nhân phẩm của Mặc Tu Nghiêu hơn.

“Lão gia, sao sắc mặt khó coi như vậy?” Diệp Vương thị bưng một chén thuốc bổ vào, nhìn Diệp Văn Hoa ngậm cười hỏi.

Diệp Văn Hoa phục hồi tinh thần lại, nhìn vẻ tươi cười đắc ý hài lòng

của bà ta một cách lạnh lùng, trong lòng hiện lên một tia chán ghét, không biết như thế nào bộ dáng của người vợ kết tóc vốn cho rằng đã mơ hồ từ lâu lại hiện ra rõ ràng trong đầu của ông. Trong nháy mắt đó, thậm chí ông bắt đầu hoài nghi mình vì sao lúc trước mình lại vì Diệp Vương thị mà vắng vẻ vợ mới cưới của mình. Luận dung mạo, luận tài tình, luận đức hạnh, luận gia thế, Từ thị không có chỗ nào mà không thể ném Diệp Vương thị ra xa tám con phố. Có lẽ. . . Cũng bởi vì Từ thị ưu tú quá mức đi. Một cô gái ưu tú quá mức, cao quý như thiên tiên lại xem trọng một tiểu tử nghèo xuất thân bần hàn. Sau phút vui sướng ban đầu, phút tiếp theo lại là sự thất bại và áp lực khiến cho ông tự ti, mặc cảm. Còn có ánh mắt đầy hâm mộ lại cổ quái của các đồng liêu kia. . . . .

“Người trong phòng bà, đuổi nó ra ngay lập tức.” Phục hồi tinh thần lại, nhìn cả gương mặt Vương thị đều ẩn chứa không khí vui mừng, Diệp Văn Hoa nói một cách lạnh lùng.

“Cái gì?” Vương thị sững sờ, liền hét rầm lên.

Diệp Văn Hoa nhìn bà ta chằm chằm, nói một cách lãnh đạm: “Bà cho rằng tôi mù sao? Bà phải đuổi nó ra, nếu không bà cũng đi theo nó đi!”

Vương thị bị ông ta nhìn mà trong lòng phát lạnh, nhưng càng nhiều hơn vẫn là phẫn nộ. Đặt mạnh đồ trong tay lên bàn, Vương thị cả giận nói: “Nếu lão gia đã biết rõ, vậy vì sao còn muốn tôi đuổi con bé ra? Ông biết rất rõ. . . Ông biết rất rõ, nếu để cho Định Vương phủ biết. . .” Diệp Văn Hoa không kiên nhẫn đánh gãy bà ta, nói: “Nếu bà đã biết rõ, thì không nên mang nó theo. Lúc trước trong gia tộc không có ai quản bà, bà cho rằng ở Ly thành vẫn không có người biết ư? Người mà nó gặp không nhiều, nhưng không phải là không có!” Nếu Diệp Nguyệt không chết mà tự biết đúng mực che giấu tốt, mặt khác, người tiến cung gặp nó lúc trước cũng không có mấy người, thì chỉ

sợ đã bị người ta nhận ra từ lâu rồi. Đương nhiên Diệp Văn Hoa cũng biết rõ trong Diệp phủ có người Định Vương phủ âm thầm giám thị, chính là vì như thế, nên Diệp Nguyệt càng không thể ở lại trong phủ.

Mấy năm nay Diệp Văn Hoa đã rất ít phát giận lớn như vậy, vì thế Diệp Vương thị cũng không nhịn được mà sững sờ. Sau một lúc lâu mới thút thít nỉ non nói: “Một đứa con gái yếu ớt như nó, không đi theo chúng ta, thì ông muốn nó sống thế nào chứ? Còn không phải đều tại ông, nếu lúc trước chúng ta trực tiếp đến Giang Nam, thì cũng đỡ hơn bây giờ sống ở đây ăn không đủ no mà chết đói.” Hiện nay, khắp nơi đều là chiến loạn, chỉ một đứa con gái yếu ớt muốn đi từ một nơi như quê nhà đến Giang Nam là điều không dễ dàng, huống chi là tình trạng như bây giờ. Chỉ sợ trên đường không cẩn thận một chút, liền tính gặp phải chiến loạn, cũng còn tốt hơn bị thổ phỉ bên đường bắt lại, đến lúc đó lại càng là sống không bằng chết.

Diệp Văn Hoa cười lạnh, chỉ có nữ nhân trước mắt này mới ngây thơ như vậy. Lúc trước, Diệp gia lắc lư bất định giữa Thái Hậu và Hoàng đế cũng đã khiến cho Mặc Cảnh Lê rất bất mãn rồi, sau này lại thêm che giấu tin tức Diệp Oánh mang thai giữ nó lại kinh thành mới dẫn đến Diệp Oánh bị giam, đứa con được sinh ra cũng bị người ta đánh tráo đến giờ vẫn còn mất tích. Con người Mặc Cảnh Lê lại càng là người có thù tất báo, tin tưởng hắn ta sẽ đối xử tử tế với Diệp gia, thì trừ phi đầu óc Diệp Văn Hoa xảy ra vấn đề. Vương thị lại không để ý những cái này, nói: “Mặc kệ nói thế nào, thì Nguyệt nhi cũng là con gái của lão gia. Chẳng lẽ lão gia thật sự nhẫn tâm muốn Nguyệt nhi chết sao? Chỉ cần qua mấy ngày nữa thôi, Lê Vương đã đồng ý sẽ dẫn theo chúng ta cùng trở về Giang Nam. Đến lúc đó chúng ta cũng không còn phải chịu khinh bỉ ở Ly thành nữa, Dung nhi cũng chắc chắn sẽ có tiền đồ, đến khi đó Diệp gia chúng ta chắc chắn sẽ khôi phục phồn thịnh lúc trước, chẳng lẽ như vậy có gì không đúng sao? Bây giờ, một lòng của lão gia chỉ nghĩ đến Diệp Ly, nhưng nàng ta đã

làm được gì cho nhà chúng ta chứ? Còn không phải chỉ lo chính mình hưởng phúc, căn bản không để ý tới người cha như ông. Chỉ có Nguyệt nhi của tôi mới có thể suy nghĩ cho nhà chúng ta."

"Phụ nhân ngu xuẩn!" Diệp Văn Hoa tức giận mắng. Bà ta lại thật sự tin tưởng Mặc Cảnh Lê sẽ dẫn theo tất cả người của Diệp gia đi khỏi đây. Cũng không nghĩ đến, lấy tính cách của Mặc Cảnh Lê, đột nhiên dẫn nhiều người như vậy rời đi chẳng lẽ sẽ không khiến cho Định Vương phủ hoài nghi sao?

"Bà nghĩ như thế nào ta mặc kệ, ta cũng không tính đi Giang Nam." Diệp Văn Hoa nói.

Lần này Diệp Vương thị thật sự ngây ngẩn cả người, vinh hoa phú quý đương nhiên quan trọng, con cái cũng rất quan trọng. Nhưng những cái này đều thành lập trên cơ sở Diệp Văn Hoa vẫn còn. Với con của mình, Diệp Vương thị vẫn có mấy phần tự hiểu lấy, căn bản còn không chống dậy môn hộ Diệp gia nổi. Nếu Diệp Văn Hoa không chịu đến Giang Nam, thì cho dù bọn họ đều đi hết, thời gian ở tại Giang Nam cũng sẽ không được bao nhiêu. Vương thị có giỏi tính toán như thế nào, thì cuối cùng cũng vẫn chỉ là một phu nhân trong khuê phòng chưa nhìn thấy qua bao nhiêu chuyện trong xã hội, chuyện bỏ chồng lại rời đi theo con cái như vậy, bà không dám làm, cũng không làm được.

"Vì sao?" Diệp Vương thị không nhịn được hét ầm lên, "Ông cứ thích ở lại Ly thành, sống phụ thuộc như vậy sao? Đến Giang Nam có cái gì không tốt, đến lúc đó Diệp gia còn có thể được người người kính trọng hâm mộ như trước kia, chẳng lẽ không tốt hơn trốn tránh trong cái viện rách nát này của ông sao?"

"Câm miệng!" Diệp Văn Hoa nói một cách lạnh lùng.

“Ông vẫn còn đang nghĩ đến con tiện nhân kia, đúng không?” Rốt cuộc Vương thị không nhịn được nữa liền bạo phát ra. Tuy nhà mẹ của bà cũng không hiển hách, nhưng cũng là con gái của một gia đình lớn. Lúc trước gả vào Diệp gia làm thiếp cũng không phải không tủi thân, nhưng phu nhân đương gia của Diệp gia lại là người mà ngươi có ghen tỵ cũng không ghen tỵ nổi. Khi ngươi và đối phương chênh lệch quá xa, thì ngay cả tư cách ghen tỵ cũng đều không có, chỉ còn lại có tự ti, mặc cảm. Tuy Diệp Văn Hoa vẫn luôn sủng ái bà, nhưng bà vẫn hiểu rõ ràng vô cùng rằng mình kém Từ thị. Mỗi lần Diệp Văn Hoa nhìn Từ thị, trong mắt liền hiện lên tình cảm mà chính ông ta cũng không nhận ra, cũng càng như một cây gai độc đâm vào lòng bà. Cho dù Từ thị đã qua đời sớm rất nhiều năm cũng không thể rút ra được. Thật buồn cười, Diệp Văn Hoa cũng không phải không thích Từ thị, mà là ông ta không dám thích. Đơn giản là chính ông ta cũng biết mình không xứng với vợ của ông ta.

“Chát~!” Diệp Văn Hoa như bị chọc giận, một bạt tai quăng lên mặt Vương thị không chút lưu tình nào. Trong nháy mắt Vương thị không đứng vững liền bị đánh ngã xuống đất, sững sờ một chút, rốt cuộc không nhịn được liền cất tiếng khóc lớn lên.

“Xảy ra chuyện gì?” Ngoài cửa, vang lên tiếng của Diệp lão phu nhân.

Diệp Văn Hoa “Hừ” khẽ một tiếng, chuyển hướng ra cửa ra vào nói: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Ánh mắt cũng dừng lại trên người đang dìu Diệp lão phu nhân một lát, rồi lại từ từ dời đi.

Diệp lão phu nhân không vui cau mày nói: “Nếu mẹ không đến, có phải các con muốn lật hết cả phủ lên không? Xảy ra chuyện gì?” Vịn tay Diệp Nguyệt, Diệp lão phu nhân bước vào thư phòng, sau lưng, Diệp Nguyệt liền đóng cửa thư phòng lại.

“Lão phu nhân. . . Nguyệt nhi. . .” Vương thị thấy Diệp lão phu nhân và con gái, liền khóc càng dữ dội hơn. Diệp Nguyệt tiến lên nâng Vương thị dậy, nhẹ giọng hỏi: “Cha mẹ làm sao vậy? Đang yên đang lành sao lại…” Diệp Văn Hoa “Hừ” lạnh một tiếng, nói: “Ngươi còn biết ta là cha ngươi?” Diệp Nguyệt ngừng một lát, trên mặt hiện lên một nụ cười dịu dàng ngoan ngoãn, “Con biết vẫn luôn giấu diếm lừa gạt là con sai. Điều này thật sự bởi vì. . . Cha cũng biết chuyện năm đó ở Sở kinh, cũng không phải con muốn hại Tam muội, mà thật sự không thể không làm. Con cũng bất đắc dĩ mà, mấy năm nay con cũng không sống dễ dàng, cũng xin cha tha thứ cho con.” Không thể không nói, so với Diệp Oánh, trái lại Diệp Nguyệt lại thật sự rất biết nói chuyện, cũng rất hiểu rõ lòng người khác. Dù lòng của Diệp Văn Hoa có cứng như sắt, thì thần sắc trên mặt cũng không khỏi hòa hoãn không ít. Chuyện lúc trước thì đương nhiên ông cũng biết, nói chính Diệp Nguyệt đột nhiên có ý định muốn giết Diệp Ly, thì đừng nói ông không tin, chỉ sợ chính Diệp Ly cũng không tin. Lúc đó, Diệp gia bị nắm trong tay Thái hậu, Thái Hậu muốn giết Diệp Ly, Diệp Nguyệt cũng là bị người khác uy hiếp mà thôi. Lại nhìn đến bộ dáng của Diệp Nguyệt, tuy vẫn xinh đẹp như trước, nhưng so với sự xinh đẹp hoa quý lúc ở Diệp gia và trong nội cung, thì lại gầy gò tái nhợt hơn rất nhiều. Cũng chính phần này tái nhợt và gầy yếu, mới khiến cho con bé nhìn nhỏ hơn tuổi thật sự một chút, ru rú trong nhà trốn trong phòng Vương thị lâu như vậy cũng không để cho người ta chú ý. Đến cùng thì cũng đã chịu không ít khổ.

“Nếu đã như vậy, thì con liền an phận ở lại đây đi. Đợi đến thời cơ thích hợp, cha sẽ nghĩ biện pháp đưa con rời khỏi Ly thành, sau này liền mai danh ẩn tích cũng có thể sống bình an qua ngày.” Đến cùng thì vẫn là đứa con gái thương yêu từ nhỏ đến lớn của mình, Diệp Văn Hoa vẫn mềm lòng.

Diệp Nguyệt khẽ giật mình, cúi đầu lắc lắc nói: “Lê Vương đã biết con ở tại Ly thành rồi, nói muốn mang mọi người đến Giang Nam. Cha

nói chỉ sợ là…”

“Tại sao đang yên đang lành Mặc Cảnh Lê lại muốn mang con đến Giang Nam?” Diệp Văn Hoa hỏi một cách lạnh lùng. Xưa nay Mặc Cảnh Lê là loại người không có lợi thì không làm, tình cảm với Diệp Oánh thì người sáng suốt cũng nhìn ra được là không có bao nhiêu. Đột nhiên đồng ý mang Diệp Nguyệt đi Giang Nam, nếu nói không có giá trị lợi dụng gì thì ai mà tin? Mà càng quan trọng hơn là, trước khi người của Định Vương phủ phát hiện Diệp Nguyệt ở trong phủ, thì chính nó đã cố ý bộc lộ ra cho Mặc Cảnh Lê biết, nếu không sao Mặc Cảnh Lê lại biết tung tích của nó?

Trên mặt Diệp Nguyệt hiện lên một tia lúng túng. Đúng vậy, đúng là nàng cố ý đi theo Vương thị đến Ly thành, cũng cố ý cho Mặc Cảnh Lê biết trong tay mình đang có một thứ vô cùng quan trọng với hắn ta. Điều này thì có gì sai chứ? Nàng mai danh ẩn tích nhiều năm như vậy đã ăn bao nhiêu khổ? Vốn nàng là hoàng phi, nàng còn có một đứa con trai huyết mạch của Tiên hoàng. Con của nàng thông minh hơn tên Mặc Túc Vân vô dụng kia của Đại Sở hiện nay nhiều. Chỉ cần thành công, chưa chắc nàng không thể làm đến vị trí Hoàng thái hậu. Vậy thì tại sao nàng phải sống mai danh ẩn tích nơm nớp lo sợ trốn tránh qua hết nửa đời sau?

“Cha, chỉ cần chúng ta đến Giang Nam. Mặc Cảnh Lê đã hứa sẽ nâng đỡ hoàng nhi của con đăng cơ, đến lúc đó cha chính là quốc trượng chân chính. Từ đó về sau, Diệp gia cũng sẽ chính thức phồn vinh hưng thịnh lên.” Diệp Nguyệt nhìn qua Diệp Văn Hoa, nghiêm mặt nói.

Diệp Văn Hoa cũng không bị con gái thuyết phục dễ dàng như vậy, “Cha lại càng tin tưởng trong tương lai con của Ly nhi có thể vị trèo lên ngôi cửu ngũ hơn, ở lại Ly thành, ít nhất còn có thể cho em trai của con bình an lấy vợ sinh con, để lại đời sau cho Diệp gia.” Hiện tại

Diệp Văn Hoa đã nhận ra rõ ràng, từ lâu Diệp Dung đã bị Diệp lão phu nhân và Diệp Vương thị chiều hư, bây giờ ông chỉ còn cách gửi hy vọng vào con trai của Diệp Dung trong tương lai có thể dạy dỗ thật tốt muôi dưỡng thành tài, đừng để gãy hương khói của Diệp gia là được rồi. Nghe xong lời nói của Diệp Văn Hoa, trong mắt Diệp Nguyệt cũng không khỏi hiện lên một tia u oán, “Trong mắt cha, con vẫn cứ luôn không bằng Tam muội như vậy sao?” Nếu không phải lúc trước nàng bị Thái Hậu uy hiếp, chỉ phải giả chết mai danh ẩn tích, thì sao hôm nay lại khốn khó như thế?

Diệp Văn Hoa lắc lắc đầu nói: “Con và Ly nhi không giống nhau.” Diệp Nguyệt rất thông minh, thậm chí có khả năng thông minh hơn cả Diệp Ly. Nhưng con bé và Diệp Ly không giống nhau, hoàn toàn không thể đặt lên cùng một cấp bậc để so sánh. Nếu đều đặt trong thâm cung hậu viện, thì Diệp Văn Hoa tin tưởng Diệp Ly chưa chắc đấu thắng được Diệp Nguyệt. Nhưng từ vừa mới bắt đầu thì ánh mắt của Diệp Ly đã không dừng lại trong thâm cung hậu trạch, con bé có dũng khí và năng lực không thua nam nhi, cho nên con bé mới có thể hiệp trợ Định Vương thống trị một phương, có thể lên ngựa chinh chiến chỉ huy thiên quân vạn mã. Một cô gái như vậy đặt ở trong thâm cung hậu viện chỉ có thể chà đạp năng lực của nàng ấy. Thậm chí có nhiều lúc, Diệp Văn Hoa đều tiếc nuối vạn phần rằng tại sao Diệp Ly không phải là một đứa con trai đây?. Nếu con bé là con trai, thì vô luận thiên hạ này có như thế nào đi nữa, ít nhất cũng có thể bảo vệ ba đời của Diệp gia không suy.

Diệp Nguyệt hiểu rất rõ ràng ý của Diệp Văn Hoa, nàng tự nhận thông minh nhưng cũng thật sự hiểu rất rõ mình cũng không thể lên ngựa chinh chiến, xuống ngựa trị quốc như Diệp Ly. Từ vừa mới bắt đầu, các nàng đã không giống nhau rồi.

“Đúng là chúng con không giống nhau. Tam muội sẽ không quan tâm đến sự hưng suy của Diệp gia, có Từ gia chống đỡ sau lưng, Diệp

gia có tốt hay xấu cũng đều không ảnh hưởng tới muội ấy. Nhưng con thì khác, cha, chỉ có Diệp gia tốt, thì con mới có thể tốt. Cho nên, Nguyệt nhi sẽ không vứt bỏ Diệp gia." Diệp Nguyệt nhẹ giọng nói ra. Diệp Văn Hoa không có phản ứng gì, nhưng Diệp lão phu nhân ở bên cạnh cũng lộ ra sự tán đồng. Diệp Ly lãnh đạm với Diệp gia là chuyện mà người sáng suốt đều có thể nhìn ra được. Cho dù trong tương lai Diệp Ly có làm mẫu nghi thiên hạ, thì có thể thơm lây cũng chỉ là Từ gia mà không phải Diệp gia. Trong nhiều cháu gái như vậy, Diệp lão phu nhân coi trọng thương yêu nhất chính là Diệp Nguyệt. Lúc này nghe con bé nói như thế, thì đương nhiên cảm thấy có đạo lý vô cùng. Nhìn Diệp Văn Hoa cũng muốn mở miệng khuyên bảo.

Diệp Văn Hoa vung tay lên, nói một cách hơi mệt mỏi: "Mẹ không cần phải nói nữa. Diệp gia không thể rời khỏi Ly thành."

Diệp lão phu nhân cau mày nói: "Nói gì vậy? Diệp Ly căn bản không có để nhà chúng ta vào mắt. Chẳng lẽ con còn muốn tự mình dán lên sao?" Với đứa cháu gái không cho mình mặt mũi này, Diệp lão phu nhân đã bất mãn vô cùng rồi.

Diệp Văn Hoa bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, mẹ của ông. . . Đến cùng là đã già rồi, không còn khôn khéo như hồi còn trẻ nữa rồi. Diệp gia vượt ngàn dặm xa xôi chạy đến Ly thành, rồi cả nhà lại đi khỏi theo Mặc Cảnh Lê. Đừng nói có chuyện của Diệp Nguyệt, cho dù không có Diệp Nguyệt thì chính Định Vương phủ cũng không có khả năng không điều tra. Một lần điều tra này, các nàng cũng là người của Diệp gia vẫn còn đi được sao? Liếc Diệp Nguyệt, nói: "Nếu con đã quyết định muốn đi theo Lê Vương, thì hiện tại liền đi đi."

"Cha…" Hiển nhiên Diệp Nguyệt không nghĩ tới Diệp Văn Hoa thật sự cố chấp và vô tình đến như vậy.

"Con đang nói bậy bạ gì đó?" Diệp lão phu nhân giận dữ, "Nguyệt nhi

là cháu gái của mẹ, con muốn đuổi nó đi, không bằng cũng đuổi luôn cả bà già này đi!" Diệp lão phu nhân đã chán ghét thời gian ở tại Ly thành lâu rồi, bà muốn đến Giang Nam. Đến Giang Nam, bà lại là bà nội của Vương phi, là Diệp lão phu nhân tôn quý như ở Sở kinh lúc trước.

"Lão gia, Lão phu nhân." Ngoài cửa, hạ nhân vội vàng chạy vào bẩm báo, "Định Vương và Định Vương phi đến rồi."

Nghe vậy, mọi người đều cả kinh. sắc mặt Diệp Nguyệt lại càng hơi trắng bệch. Lúc trước nàng hạ sát thủ với Diệp Ly, tuy dù nói thế nào thì nàng cũng bị uy hiếp, nhưng cũng không thay đổi được sự thật này. Tuy mấy năm nay Diệp Nguyệt sống mai danh ẩn tích, nhưng cũng vẫn nghe rất nhiều tin đồn. Mặc Tu Nghiêu lãnh huyết vô tình lại càng như sấm bên tai nàng, đột nhiên nghe thấy Mặc Tu Nghiêu đến sao có thể khiến cho nàng không sợ hãi được chứ?

Diệp Văn Hoa cũng càng hoảng sợ, nhưng rất nhanh liền trấn định lại, đứng lên nói: "Đã biết, vậy thì đi ra ngoài nghênh đón Định Vương và Vương phi."

"Không. . . Không cần. . ." Hạ nhân ngoài cửa nói một cách hơi sợ hãi nhút nhát: "Định Vương và Vương phi. . . Đã vào đến rồi."

Cửa ra vào bỗng được mở ra từ bên ngoài, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly nắm tay bước chậm vào. Đứng ở ngoài cửa đã nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi người trong thư phòng. Bởi vì ngược sáng, nên Diệp Nguyệt đứng trong thư phòng chỉ có thể nhìn thấy hai bóng dáng mặc áo trắng nắm tay nhau đi vào. Ánh mặt trời tạo thành một vòng hào quang nhàn nhát tại phía sau bọn họ, giống như thần tiên giáng trần. Trong nháy mắt lại thấy không rõ thần sắc hai người.

Nhìn hai người càng ngày càng gần, Diệp Nguyệt không nhịn được

lui về sau một bước. Nhìn quanh khắp nơi nhưng lại hơi tuyệt vọng phát hiện, trong thư phòng này ngoại trừ một cánh cửa ra căn bản không có nơi nào khác để nàng có thể trốn cả, nàng cũng không thể trốn tránh nên đành phải đối mặt với Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly.

Bước vào thư phòng, vốn thư phòng không tính rộng rãi thoáng một cái đã trở nên hơi chật chội. Mặc Tu Nghiêu hơi bất mãn cau mày, nắm tay Diệp Ly đi đến đến giường êm ngồi xuống, nhướng mày hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Trong thư phòng náo nhiệt như vậy?"

Diệp Vương thị cố gắng nặn ra một nụ cười, cười làm lành nói: "Không có. . . Không có gì. Chúng ta đang nói chuyện với lão gia thôi. Vương gia và Vương phi ở đây, nha đầu ngươi còn không lui xuống!"

Diệp Nguyệt cúi thấp đầu, vội vàng phúc thân rồi đi nhanh ra cửa.

Mắt thấy sắp bước ra khỏi cửa thư phòng rồi, thì sau lưng liền vang lên tiếng cười rất nhỏ của Diệp Ly, "Nhị tỷ, đã nhiều năm không gặp, cứ đi như vậy sao?"

Chương 335: Bá đạo một cách đương nhiên

“Nhị tỷ, đã nhiều năm không gặp, cứ đi như vậy sao?”

Vừa đi tới cửa ra vào, lưng của Diệp Nguyệt liền cứng lại, nhìn hai thị vệ áo đen mang theo khuôn mặt không có biểu tình gì đang đứng hầu ngoài cửa, rối cuộc Diệp Nguyệt vẫn phải mang theo sắc mặt tái nhợt xoay người lại. Nhìn Diệp Ly đang nở nụ cười tươi không màng danh lợi ngồi trên chủ vị, nói một cách thản nhiên: “Tam muội, đã thật nhiều năm không gặp rồi.” Cũng không phải rất nhiều năm sao, khoảng cách từ lần gặp cuối cùng của bọn họ tới bây giờ, chỉ còn thiếu một chút nữa thì cũng đã gần mười năm rồi. Thiếu nữ vẫn còn hơi non nớt trong mắt Diệp Nguyệt ngày nào bây giờ đã trưởng thành thành Định Quốc Vương phi danh chấn thiên hạ bất cứ lúc nào cũng có thể tự mình đảm đương một phía.

Cho dù chỉ mỗi dung mạo thôi, thì dung mạo xinh đẹp mà Diệp Nguyệt luôn tự lấy làm kiêu ngạo ở trước mặt Diệp Ly cũng lộ ra yếu ớt và buồn cười như vậy. Có lẽ Diệp Ly không phải nữ nhân đẹp nhất trên đời này, nhưng nàng ta tuyệt đối là nữ nhân có khí chất đặc biệt nhất, cũng có khả năng hấp dẫn người nhất trên đời này. Nàng ta có một sự trầm tĩnh dịu dàng, bình tĩnh ưu nhã, hào phóng ung dung hoàn toàn khác với bất kỳ một giai nhân tuyệt sắc nào trên đời này, lại càng có thêm một sự cứng cỏi và lợi hại mà ngay cả nam tử cũng không bằng. Vốn nhiều khí chất trái ngược một trời một vực như vậy tuyệt đối sẽ không xuất hiện cùng một lúc trên cùng một người, nhưng chính bởi vì như thế, nên mới khiến cho Diệp Ly nổi bật ra sự khác biệt hoàn toàn với bất kỳ một cô gái nào khác. Cũng khó trách đến hiện tại Mặc Cảnh Lê vẫn còn nhớ mãi không quên, thậm chí

cực kỳ oán hận Mặc Tu Nghiêu.

Định Vương thật sự có phúc khí tốt, ánh mắt tốt. Những lời này đã từng có rất nhiều người đều nói. Cho dù cao ngạo như Diệp Nguyệt cũng không thể không thừa nhận, cô em gái cùng cha này của nàng quả thật đủ để khiến cho Định Vương luôn ngạo thị thiên hạ phải khom lưng.

Nhìn Diệp Nguyệt bình tĩnh, trong mắt Diệp Ly hiện lên một tia tán thưởng, "Mấy năm qua, Nhị tỷ vẫn tốt chứ?"

Diệp Nguyệt cúi đầu, mỉm cười nói: "Có cái gì tốt hay không, chỉ sống tạm qua ngày mà thôi."

Diệp Nguyệt đánh giá Diệp Ly, đồng thời, Diệp Ly cũng đang đánh giá Diệp Nguyệt. Cũng khó trách người Định Vương phủ an bài tại Diệp phủ không nhận ra nàng ta. Không nói Diệp Nguyệt vẫn luôn ru rú trong nhà cực ít khi gặp người, mà chính là kỳ thật dung mạo hiện tại của nàng cũng không dễ khiến cho người ta liên hệ nàng với Diệp Chiêu nghi xinh đẹp động lòng người nhiều năm trước với nhau. Qua nhiều năm như vậy, bề ngoài của Diệp Nguyệt cũng có thay đổi rất lớn. Diệp Nguyệt trước kia có kiều nhan vũ mị, mà Diệp Nguyệt bây giờ cũng vẫn xinh đẹp như trước nhưng lại càng nhiều thêm mấy phần dịu dàng và mảnh mai. Nếu lúc trước Diệp Nguyệt là hải đường, thì như vậy hiện tại Diệp Nguyệt lại càng như hoa quế. Nhìn bề ngoài đã không còn chói mắt như trước, nếu nhìn kỹ lại vẫn có dư vị khiến cho người ta lưu luyến. Nếu không biết mọi chuyện lúc trước, thì cho dù là người bình thường quen biết với Diệp Nguyệt nhìn thấy nàng ta ở noi khác, chỉ sợ là cũng chỉ cho rằng đây là một người có vài phần tương tự với nàng ta mà thôi.

"Nếu đã sống tạm qua ngày, vậy sao không dứt khoát chết đi?" Bên người Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu mở miệng nói một cách thờ ơ. Lời nói

ra cũng bình thản gần như không có bất kỳ tình cảm nhưng vẫn có thể khiến cho người ta cảm nhận được sát ý vô tận.

Sắc mặt Diệp Nguyệt trắng bệch, trong cả Ly thành, nàng kiêng kỵ nhất không ai khác ngoài Mặc Tu Nghiêu. Nếu là Diệp Ly, thì nàng còn có thể đấu khẩu với nàng ta, nhưng chống lại Mặc Tu Nghiêu thì cái gì cũng không làm được. Nếu như có thể, Diệp Nguyệt thật sự không muốn chống lại với Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, thậm chí không muốn có bất kỳ liên quan gì với Định Vương phủ nữa. Nhưng từ một giây nàng đi vào Ly thành này thì có lẽ cũng đã định sẵn chắc chắn nàng sẽ phải đối mặt với Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly vào giây phút này.

Không chỉ Diệp Nguyệt, ngay cả sắc mặt của Diệp Văn Hoa, Diệp lão phu nhân và Vương thị đang đứng ở một bên cũng trắng bệch. Vương thị cố gượng chống nỗi sợ hãi trong lòng chắn ở trước mắt Diệp Nguyệt nói: “Vương gia có ý gì… Nguyệt nhi là con gái của Diệp gia, chẳng lẽ không thể ở đây sao?”

Một tay của Mặc Tu Nghiêu nắm tay Diệp Ly, một tay khẽ gõ lên tay vịn ghế không nhanh không chậm, lại nhấc cả trái tim của những người ở đây lên tới cổ. Sau một lúc lâu, Mặc Tu Nghiêu mới mỉm cười nói: “Xem ra, Diệp phu nhân đã quên chuyện mà lệnh ái đã làm với A Ly lúc trước rồi nhỉ?” Diệp Vương thị khẽ run lên, “Chuyện trước kia đã qua lâu như vậy rồi, huống chi. . . Không phải Diệp Ly đã không có chuyện gì rồi sao?”

Đôi mắt cơ trí của Mặc Tu Nghiêu nhíu lại, giận quá hóa cười, “Nói rất có lý. . . Nếu đã như vậy, để cho Bản vương chém Diệp Nguyệt một đao, nếu nàng ta không chết, thì chuyện hãm hại A Ly vào năm đó liền xóa bỏ.”

Nghe vậy, Diệp Vương thị bị dọa đến suýt nữa thét ra, Diệp Nguyệt

cũng cắn chặt răng nói không ra lời. Nếu Định Vương muốn giết chết một người, thì sao một đao có thể không chém chết được chứ? Diệp Nguyệt cũng không phải cao thủ võ công, trên thực tế nàng cũng chỉ là một cô gái yếu ớt tay trói gà không chặt mà thôi. Luận võ lực, thậm chí còn kém xa Mộ Dung Đình, Hoa Thiên Hương xuất thân trong nhà võ tướng và Liễu quý phi được xưng văn võ song toàn.

“Ly nhi.” Diệp lão phu nhân nhíu nhíu mày, mở miệng nói: “Chuyện năm đó đúng là Nguyệt nhi có lỗi với cháu, nhưng Nguyệt nhi cũng bị người ta uy hiếp. Mấy năm nay, con bé cũng đã chịu không ít khổ cực, niệm tình các cháu là chị em, hãy đừng so đo nữa.” Diệp Ly nghiêng đầu, nhìn Diệp lão phu nhân cười mà như không phải cười. Nói là cầu tình khuyên bảo, nhưng ngữ khí của Diệp lão phu nhân lại giống như chưa từng xảy ra chuyện này vậy. Ngược lại là hàm chứa một chút ý tứ của trưởng bối ra lệnh cho vãn bối, tuy Diệp lão phu nhân đúng là trưởng bối của Diệp Ly, nhưng bà ta lại quên rằng, từ lâu Diệp Ly đã không phải là người mà bà ta có thể ra lệnh được, “Bà nội, năm đó, thiếu chút nữa Nhị tỷ đã giết cháu. Tuy từ nhỏ bà nội luôn yêu thương Nhị tỷ hơn một chút, nhưng đều là cháu gái ruột, lòng của bà nội cũng không khỏi quá thiên vị đi.”

Diệp lão phu nhân sững sờ, đương nhiên bà biết rõ mình thiên vị, bà cũng vẫn cho rằng mình thiên vị là đương nhiên. So với Diệp Ly lớn lên tại Từ gia hơn phân nửa thời gian, một nửa còn lại là bên người Từ thị; thì Diệp Nguyệt mới lớn lên bên người bà. Diệp Nguyệt xing đẹp, thông minh lại rất biết nói chuyện làm bà vui, vì cái gì mà bà không thiên vị đây? Chỉ là, đây vẫn là lần đầu tiên nghe thấy Diệp Ly nói ra một cách thoải mái như thế mà thôi. Cau đôi mày hoa râm lại, Diệp lão phu nhân nhíu mày nói: “Bà biết cháu bị thiệt thòi, nhưng hiện nay Diệp gia cũng chỉ còn có mấy chị em các cháu thôi, chẳng lẽ cháu không thể rộng lượng một chút sao?”

Hai mắt Diệp Ly mở to, buồn cười. Đừng nói Diệp lão phu nhân cho

rằng nàng đang oán trách vì mình không được yêu thương đó? Ngẩng đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu nhíu mày: Diệp lão phu nhân chính là có ý đó.

Diệp Ly cong môi cười cười, hỏi một cách thật chậm rãi: “Bà nội, nếu cháu buông tha cho Nhị tỷ, thì mọi người định giải quyết thế nào?”

Diệp lão phu nhân còn chưa nói, thì Diệp Văn Hoa ở bên cạnh đã nghiêm mặt nói: “Vi phụ sẽ xây một tòa Phật đường trong phủ, sau này nó sẽ ở trong phủ ăn chay niệm Phật, vĩnh viễn sẽ không đi ra ngoài nửa bước.”

“Hồ đồ!” Sắc mặt Diệp lão phu nhân trầm xuống, tức giận trừng Diệp Văn Hoa. Bà hao tâm tổn trí thuyết phục Diệp Ly như vậy cũng không phải vì để trong phủ có thêm một tòa Phật đường, nuôi thêm một người nhàn rỗi nữa. Diệp Ly nhướng mày, mỉm cười liếc nhìn Diệp Văn Hoa cười nói: “Như vậy, ý của bà nội là?” Diệp lão phu nhân giương mắt nói: “Nếu ngươi và Định Vương đã không chào đón chúng ta, thì ta và cha ngươi định đi Giang Nam cùng Oánh nhi. Ngươi niệm tình chị em với Nguyệt nhi, liền để con bé đi cùng chúng ta.”

“Cha, cha cũng có ý này sao?” Diệp Ly nhìn Diệp Văn Hoa hỏi một cách bình bình đạm đạm. Quan hệ của Định Vương phủ và Mặc Cảnh Lê thế nào, nàng không tin Diệp Văn Hoa không biết. Nếu ông ta cũng lựa chọn cùng đi theo, thì đã nói lên ông ta cũng định từ nay về sau là địch với Định Vương phủ rồi, như vậy, nàng cũng không cần phải khách khí nữa.

“Không.” Diệp Văn Hoa lắc đầu, nói: “Cha sẽ không rời khỏi Ly thành, Diệp Dung cũng sẽ không đi. Vi phụ không còn cầu mong gì nữa, chỉ mong có thể nhìn thấy Dung nhi được an an ổn ổn lấy vợ sinh con.” Diệp Ly hết sức hài lòng với sự lựa chọn của Diệp Văn Hoa, dù nàng

có không chào đón Diệp Văn Hoa thế nào đi nữa, thì cũng không thể thay đổi sự thật ông ta là cha ruột của nàng. Diệp Ly cũng không phải loại người nhẫn tâm giết cha thí thân, cũng không muốn là chuyện này. Không nói kiếp này như thế nào, dù sao kiếp sống thế gia quân nhân hơn hai mươi năm ở kiếp trước đã khiến cho nàng vẫn đoan chính vô cùng. Chỉ cần Diệp Văn Hoa không làm ra chuyện gì nguy hại đến Định Vương phủ, thì phụng dưỡng ông ta bình an trong lúc tuổi già, Diệp Ly cảm thấy cũng không khó. Đương nhiên cũng chỉ như thế thôi.

Diệp Ly hài lòng, nhưng những người khác lại bất mãn. Diệp Vương thị và Diệp lão phu nhân lại càng thở hổn hển trừng Diệp Văn Hoa hét ầm lên.

Diệp Văn Hoa luôn thỏa hiệp trước mặt mẹ và vợ, lúc này lại có ý chí kiên định hiếm có, mặc kệ Diệp lão phu nhân nổi giận mắng như thế nào thì cũng cắn chặt răng không chịu lên tiếng. Cảm giác đã lăn lộn trong quan trường nửa đời người của Diệp Văn Hoa sẽ tuyệt đối nhạy cảm hơn Diệp lão phu nhân và Diệp Vương thị, thậm chí là Diệp Nguyệt nhiều. Một khi ông thỏa hiệp thì chính là cũng có nghĩa đã nguyện ý cùng rời khỏi đây, như vậy, chỉ sợ hôm nay sẽ chính là tận thế của cả Diệp gia. Ông tin tưởng Diệp Ly niệm tình cha con nên sẽ không cần mạng của ông, nhưng sự tàn nhẫn của Mặc Tu Nghiêu cũng thật sự nổi danh thiên hạ.

Mặc Tu Nghiêu vẫn luôn ngồi dựa trên ghế xem kịch hay lại như càng nhìn càng chán ghét trò khôi hài trước mắt này, ngồi dậy nhìn mọi người mỉm cười nói: “Diệp lão phu nhân. . . Ngươi có biết, Định Vương phủ và Đại Sở có thù oán không?”

Diệp lão phu nhân sững sờ, hiển nhiên hơi không hiểu rõ lời nói của Mặc Tu Nghiêu có ý gì.

Chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu nói một cách thờ ơ: “Diệp gia đã định cư ở Ly thành, đã chính là người dưới trướng Định Vương phủ rồi. Bây giờ các ngươi nói với Bản vương là định mang theo kẻ đã từng ám sát ái phi Bản vương đang trốn trong nhà đến Giang Nam đầu nhập vào Lê Vương phủ. Bản vương có nên cho rằng các ngươi có ý định… Phản nghịch không?” Diệp lão phu nhân hoảng sợ mở to hai mắt, có nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra vì sao chuyện này lại liên quan đến phản nghịch. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng bà biết phản nghịch là loại trọng tội nào.

“Sao lại như vậy được? Chúng ta không phải người của Định Vương phủ ngươi!” Vương thị thét to.

Khóe môi Mặc Tu Nghiêu câu ra một nụ cười, “Không phải người của Định Vương phủ? Vậy thì chính là người của Mặc Cảnh Lê rồi. Như vậy. . . Bản vương cũng có thể xử lý các ngươi như gián điệp. Sao? Nể mặt A Ly, Bản vương cho phép chính các ngươi tự chọn một kiểu chết theo ý thích đó.” Lúc này đây, Diệp lão phu nhân và Diệp Vương thị đã thật sự sợ hãi, nhìn đến dung nhan tuấn mỹ đang cười mà như không phải cười của Mặc Tu Nghiêu liền phát run liên hồi, “Đừng. . . Đừng. . .”

Diệp Nguyệt vẫn luôn đứng bên cạnh không nói chuyện liền lui ra sau một bước, hơi vô lực ngã xuống ghế sau lưng. Đúng là nàng vẫn còn quá xem nhẹ năng lực của Định Vương phủ rồi. Tất cả đều được nàng tính toán rất tốt, nàng tránh thoát chiến loạn, đi theo Vương thị tới Ly thành, gặp được Mặc Cảnh Lê, cũng thuyết phục được Mặc Cảnh Lê như ý nguyện. Nhưng lại không nghĩ rằng lại thua ngay tại một bước cuối cùng này. Cuối cùng, nàng cũng chỉ là một cô gái yếu ớt tay trói gà không chặt mà thôi. Dù có thông minh tuyệt đỉnh đến thế nào thì cũng không có đủ lợi thế, chống lại con quái vật khổng lồ như Định Vương phủ cũng đã không chịu nổi một kích rồi. Mà hiển nhiên, Diệp Nguyệt cũng không phải người có đầy đủ lợi thế kia. Lợi

thế trong tay nàng, ngoại trừ có tác dụng với Mặc Cảnh Lê ra, thì ở trong mắt người khác đều chỉ là gân gà mà thôi.

Mặc Tu Nghiêu đứng dậy, bước từ từ đến trước mặt Diệp Nguyệt, nâng cằm của nàng ta lên, đứng từ trên cao nhìn xuống đánh giá thật kỹ, một lúc lâu sau, mới nói một cách thản nhiên: “Ngươi là người đầu tiên dám ra tay hại A Ly. Bản vương. . . Vẫn luôn nhớ rõ ngươi.” Nghe vậy, Diệp Nguyệt lại không cảm thấy chút vui sướng bất ngờ nào, mà trái lại liền rùng mình một cái, thần sắc sợ hãi hiển lộ ra không sót chút nào trong đôi mắt xinh đẹp.

Có điều, Diệp Nguyệt có thể tránh thoát sự diệt khẩu của Thái hậu và hoàng gia, có thể tránh thoát sự truy lùng của Định Vương phủ, vượt ngàn dặm xa xôi chạy từ kinh thành về quê hương của Diệp thị ở Tây Nam, thậm chí còn có thể sống an an ổn ổn nhiều nhiều năm như vậy, tất nhiên cũng không phải dễ bị dọa như vậy. Lấy lại bình tĩnh, Diệp Nguyệt cố gắng để cho giọng nói của mình trở nên bình thản hơn một chút, nói với Mặc Tu Nghiêu: “Vương gia, chuyện đã làm với Tam muội lúc trước. . . Là Thái hậu uy hiếp ta. Ta cũng bất đắc dĩ thôi, kính xin Vương gia giơ cao đánh khẽ. Cho dù Diệp Nguyệt kết thảo hàm hoàn (*) cũng sẽ báo đáp ơn không giết của Vương gia.”

(*)*kết cỏ ngậm vành: ý chỉ đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. Bắt nguồn từ câu chuyện Ngụy Khỏa không mang ái thiếp của cha đi chôn sống mà lại gả cho người khác. Sau này Ngụy Khỏa bị giặc bao vây, nhờ có hồn của người ái thiếp này kết cỏ vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khỏa thoát được.*

“Uy hiếp ngươi thì sao?” Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, khinh thường bỏ cằm của Diệp Nguyệt ra, “Ngươi cho rằng Bản vương sẽ bỏ qua lão thái bà kia sao? Bản vương mặc kệ có phải ngươi bị uy hiếp hay không, những người hãm hại A Ly đều đáng chết, cho dù có người uy hiếp thì ngươi cũng có thể tự tử mà. Vì sao ngươi lại không

chết chứ, nếu ngươi chết, nói không chừng Bản vương còn có thể báo thù thay ngươi, còn có thể cho con của ngươi làm Hoàng đế đấy."

Người không nói đạo lý thì Diệp Nguyệt đã từng thấy rất nhiều. Nhưng người hỏi "Vì sao ngươi không chết chứ" một cách đương nhiên như thế này thì Diệp Nguyệt vẫn mới gặp lần đầu tiên. Trong thời gian ngắn vẫn không phục hồi tinh thần lại, một lúc lâu sau mới run lên một cái, nói: "Vương gia có ý là. . . Thái hậu ép ta giết Tam muội, ta nên tự tử?"

"Đúng vậy." Mặc Tu Nghiêu gật đầu một cách thoả mãn, nói: "Các ngươi đều có thể chết, chỉ có A Ly Bản vương thì ai cũng không được phép làm hại. Ai dám hại nàng ấy, Bản vương muốn hắn ta phải hối hận khi còn sống. Đã sống nhiều năm như vậy, ngươi cũng có thể thỏa mãn rồi."

"Tên điên!" Giọng nói của Diệp Nguyệt run run, nghiêng đầu nhìn qua Diệp Ly đang ngồi bên cạnh, cười mà như mếu, nói: "Tam muội, đi theo một tên điên như vậy, muội thật sự không sợ sao?"

Sắc mặt Mặc Tu Nghiêu trầm xuống, trong mắt thoáng lướt qua một tia tàn khốc. Lúc vươn tay muốn vỗ xuống đầu Diệp Nguyệt, thì Diệp Ly ở sau lưng đã vươn tay bắt được cổ tay của hắn, lật tay kéo tay hắn lại rồi cầm tay của hắn theo cách mười ngón đan xen. Nhìn thần sắc kinh ngạc của Diệp Nguyệt, Diệp Ly hơi mỉm cười nói: "Tại sao ta phải sợ chứ? Ta tin tưởng, nếu trên đời này chỉ có một người không làm hại ta, thì như vậy chắc chắn là chàng ấy. Nhị tỷ không biết rằng, có một người như vậy làm bạn là một chuyện rất chuyện hạnh phúc sao?"

"Hạnh phúc?" Diệp Nguyệt kinh ngạc nhìn hai người đang đứng sóng vai trước mắt, trong mắt hiện lên một tia mờ mịt. Một khi quay đầu,

nàng mới phát hiện, cả đời này, nàng chưa từng biết được cái gì gọi là hạnh phúc. Thời gian cảm thấy vui sướng duy nhất cũng chỉ là thời thiếu nữ khi còn chưa vào cung, cộng thêm nữa là thời gian sau khi Từ phu nhân qua đời Vương thị được phù chính (*thiếp được nâng lên làm vợ cả*), bởi vì trước đó nàng cũng chỉ là một thứ nữ của Diệp gia mà thôi. Cuộc sống như vậy cũng chỉ kéo dài được hai ba năm mà thôi, đợi đến khi tiến vào trong nội cung, khắp nơi đều phải cẩn thận thì ở đâu còn có hạnh phúc đáng nói? Mặc Cảnh Kỳ chưa từng yêu nàng, đương nhiên nàng cũng chưa từng yêu Mặc Cảnh Kỳ, cho nên nàng không thể hiểu hạnh phúc trong lời nói của Diệp Ly là gì. Nhưng nhìn hai bàn tay đang đan xen chặt chẽ vào nhau của hai người, trong lòng nàng lại thấy hâm mộ và cô đơn vô cùng.

“Nhị tỷ, nói cho ta biết, ngươi lấy cái gì để trao đổi với Mặc Cảnh Lê?” Diệp Ly nhẹ giọng hỏi.

Diệp Nguyệt nhắm mắt không nói, Diệp Ly cũng không tức giận, mỉm cười nói: “Nhị tỷ, ta không muốn tra tấn ngươi. Lấy xương cốt của ngươi, chỉ sợ cũng không chịu được.” Giọng nói Diệp Nguyệt lạnh lùng, nói: “Chịu đựng được hay không không chịu đựng được thì có gì khác nhau, chẳng lẽ Định Vương sẽ tha cho ta sao?” Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Sẽ không, nhưng mà. . . Hình như ta nhớ năm đó người khám nghiệm tử thi từng bẩm báo, dường như đứa bé chết trong đám cháy năm đó cũng không phải Ngũ hoàng tử. Sao?”

Rốt cuộc sắc mặt Diệp Nguyệt cũng trở nên bắt đầu khó coi, “Mặc Tu Nghiêu, ngươi dám!”

“Thiên hạ này có chuyện mà Bản vương không dám làm sao?” Mặc Tu Nghiêu hỏi, “Ngươi rất thông minh, không đưa đứa bé kia đến Ly thành. Đứa bé kia càng lớn lên càng giống Mặc Cảnh Kỳ mấy phần, đúng không? Có điều, ngươi còn chưa đủ thông minh, đó chính là ngươi không nên đưa nó đến Tây Bắc.”

Khuôn mặt Diệp Nguyệt đã tái nhợt, cắn răng nói: “Ta nói. . . Năm xưa, Hoàng Thượng đã hạ cho Mặc Cảnh Lê một loại độc, ta có thuốc giải…”

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, “Thuốc giải? Không phải nói không có thuốc giải sao?” Lúc trước hắn cũng từng tìm Thẩm Dương nghiên cứu cái độc kia, Thẩm Dương nhìn thoáng qua liền tiện tay ném đi, nói không có thuốc nào chữa được.

Diệp Nguyệt nói: “Trên đời này không có thuốc nào không chữa được, không phải ngay cả kịch độc trên người Vương gia nặng như vậy cũng được giải rồi sao?”

“Ngươi cũng biết không ít.” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói, nếu không phải nữ nhân này chạm vào tối kỵ của hắn, thì ngược lại hắn cũng là không ngại tán thưởng nàng ta mấy phần. Diệp Nguyệt mắt điếc tai ngơ, nói tiếp: “Sở dĩ thuốc này không có thuốc nào chữa được là vì thuốc độc và thuốc giải đều được chắt lọc từ cùng một gốc cây, hơn nữa lại không có cách nào thay thế được. Cũng có nghĩa là, cho dù có tìm được cây thuốc cùng loại để chế ra thuốc giải thì cũng chỉ có thể giải được chất độc được chế ra từ cùng một cây đó mà thôi. Cho nên, mỗi một phần thuốc độc và thuốc giải đều chỉ có một không hai. Thuốc giải của phần thuốc độc mà Mặc Cảnh Lê dùng ở trong tay ta.”

“Nếu như thế, cũng khó trách Mặc Cảnh Lê dám tác quái dưới mí mắt của Bản vương.” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười nói. Với Mặc Cảnh Lê, dù Diệp Nguyệt không có tác dụng khác, nhưng chỉ cần mỗi điều này thì đã đủ để Mặc Cảnh Lê dốc hết toàn lực mang nàng ta đi khỏi đây rồi. Dù sao, dưới gối không con, có thể nói là nỗi khổ riêng và nhược điểm lớn nhất ngoài ngôi vị hoàng đế của Mặc Cảnh Lê hiện nay, “Thuốc đâu?” Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Diệp Nguyệt cắn răng, Mặc Tu Nghiêu nói một cách lạnh nhạt: “Bản vương không cần thứ thuốc đó, Bản vương chỉ cần Mặc Cảnh Lê không lấy được nó thôi. Ngươi nói. . . Bây giờ Bản vương có thể giết ngươi không?”

Chống lại đối thủ như vậy, ngoại trừ bại lui không ngừng ra thì không còn đường khác có thể đi nữa. Cuối cùng, Diệp Nguyệt cũng chỉ có thể không cam lòng rút một cây trâm đơn giản trên đầu mình ra ném vào tay Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu tiện tay ném cho Tần Phong đang đứng ở cửa, nói: “Cầm đưa cho Trầm Dương nhìn xem.”

Đã mất đi hầu hết lợi thế, ngược lại Diệp Nguyệt lại như thoải mái hơn rất nhiều. Ngã ngồi trên ghế nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Ta không còn gì để nói nữa, các ngươi còn muốn thế nào?”

Mặc Tu Nghiêu còn muốn nói điều gì nữa, thì thị vệ ở ngoài cửa bẩm báo: “Vương gia, Vương phi, Lê Vương đến rồi.”

Mặc Tu Nghiêu dựa vào vai Diệp Ly trầm thấp cười nói: “Quả nhiên đã đụng trúng tử huyệt của Mặc Cảnh Lê rồi, tới thật đúng lúc mà.”

Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn hắn một cái, trong loại chuyện như thế này mà lại nhìn người ta hơi vui sướng khi người ta gặp họa thật sự rất tốt sao?

Mặc Tu Nghiêu cười đủ rồi, liền nắm tay Diệp Ly quay đầu nói với Diệp Văn Hoa: “Nhạc phụ đại nhân?” Cả đời này Diệp Văn Hoa cũng không được nghe Mặc Tu Nghiêu kêu nhạc phụ đại nhân mấy lần, nhưng lúc này ông lại cảm thấy còn không bằng vĩnh viễn đều không nghe được thì tốt hơn, hơi hãi hùng khiếp sợ bước lên, lại nghe Mặc Tu Nghiêu nói: “Diệp Nguyệt tạm thời giao cho ngươi. Nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. . . Cả nhà các ngươi cũng không cần sống

nữa.”

“Vâng. . . Ta đã biết. Tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ làm bậy nữa.” Diệp Văn Hoa hứa gần như vừa vui sướng vừa bất ngờ. Chuyện hôm nay, gần như ông không có ôm sẽ có một cái kết tốt, cho rằng Diệp Nguyệt đã chết chắc rồi. Nhưng lại không nghĩ rằng Mặc Tu Nghiêu thế mà lại nhả ra một cách ngoài ý muốn, nên đương nhiên liền vội vàng thề hứa. Dù sao, Diệp Nguyệt vẫn là con gái của ông.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu đầy thoả mãn, dắt tay Diệp Ly đi ra ngoài.

Trong thư phòng, thẳng đến khi tất cả thị vệ bên ngoài thư phòng rời đi hết, thì đám người Diệp lão phu nhân mới từ từ thở ra.

Vương thị kéo ống tay áo Diệp Văn Hoa khóc sướt mướt, “Lão gia, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?” Khuôn mặt Diệp Văn Hoa âm trầm như nước, nhìn Vương thị đang thút thít nỉ non chằm chằm một lúc lâu, ngay tại lúc Vương thị cho rằng ông ấy muốn nói gì, thì một bạt tai thật mạnh liền quăng thẳng lên mặt bà. Thậm chí bạt tai này còn mạnh hơn nặng hơn cái trước. Đầu Vương thị trực tiếp đụng trúng vào mép bàn ở bên cạnh, máu liền chảy ra như suối.

“Lão gia?”

“Cha!”

“Hoa nhi, con làm gì vậy?” Ba người bị dọa đến la hoảng lên. Ánh mắt Diệp Văn Hoa âm trầm hung ác nhìn chằm chằm vào Vương thị, nói: “Sống an phận ở trong phòng của mình cho ta. Còn dám đi ra ngoài nửa bước thì tự bà nhận lấy hưu thư (*đơn bỏ vợ*) rồi cút đi.”

“Lão gia…” Vương thị bị dọa đến ngây người, ngay cả khóc cũng quên luôn. Diệp Văn Hoa nói xong, liền không để ý tới bà ta nữa,

nhìn qua Diệp Nguyệt ở bên cạnh, “Còn con nữa, không muốn chết thì cũng đừng tự cho là thông minh. Chính con tự tìm đường chết thì cũng đừng làm liên lụy đến cả Diệp gia.” Diệp Nguyệt cúi đầu, nắm tay giấu trong tay áo xiết chặt, “Cha, con đã biết.”

“Con đã biết thì tốt nhất.” Diệp Văn Hoa trầm giọng nói.

“Hoa nhi…” Diệp lão phu nhân cau mày nói, không đồng ý với hành vi cương quyết như vậy của con trai. Diệp Văn Hoa không đợi mẹ nói xong, liền nói một cách lạnh lùng: “Mẹ, mẹ thật sự muốn nhìn thấy Diệp gia đoạn tử tuyệt tôn thì mới cam lòng sao?” Diệp lão phu nhân kinh hãi, nói: “Sao lại như vậy? Con là cha ruột của Diệp Ly, chẳng lẽ nó còn dám…”

Diệp Văn Hoa cười khổ, nói: “Ly nhi thì có lẽ sẽ không, nhưng Định Vương đã lúc nào thật sẽ xem con là cha vợ chứ? Mấy năm nay Định Vương đã giết bao nhiêu người, mẹ không biết sao? Có phải mẹ cảm thấy hắn ta không xuống tay được không?”

Diệp lão phu nhân im lặng, mấy năm nay, không nói Mặc Tu Nghiêu đã giết bao nhiêu người trên chiến trường, chỉ nói đã vì Diệp Ly mà giết bao nhiêu người. . . Nghĩ đến đây, Diệp lão phu nhân cũng không nhịn được mà rùng mình một cái.

Diệp Văn Hoa “Hừ” lạnh một tiếng, không để ý đến Diệp lão phu nhân đang muốn nói lại thôi nữa, liền xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu ra khỏi thư phòng, sóng vai đi đến sảnh trước. Diệp Ly hơi tò mò hỏi: “Chàng định xử lí Diệp Nguyệt như thế nào?” Không phải nàng không tin Mặc Tu Nghiêu, mà là buông tha dễ dàng như thế thật sự không giống với tính cách của Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu, trong ánh mắt nhìn Diệp Ly tràn đầy vui vẻ và dịu dàng, “Niệm tình nàng ta đã giải trí cho Bản vương một lát, trước

hết cứ để cho nàng ta sống vui vẻ hai ngày đi.”

“Diệp Nguyệt không giống người sẽ mặc cho số phận.” Lúc trước ở trong hoàng cung cũng có thể tìm được đường sống từ trong chỗ chết, lại càng không cần phải nói đến hiện tại. Hơn nữa, Diệp Nguyệt là người thông minh, nàng ta không có khả năng không đoán ra được Mặc Tu Nghiêu sẽ không thật sự buông tha cho nàng ta. Cứ để như vậy, chỉ sợ đến lúc đó lại xảy ra rối loạn gì đó.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói: “Bản vương chỉ sợ nàng ta nghe theo mệnh trời thôi. Năm đó. . . Không phải nàng ta muốn thiêu chết A Ly sao? Cứ chết như vậy thì đã quá tiện nghi cho nàng ta rồi. A Ly không cần để ý tới nàng ta, đi trêu chọc Mặc Cảnh Lê với Bản vương đi.” Nói xong, cũng không cho Diệp Ly thời gian suy nghĩ, liền kéo Diệp Ly đi nhanh đến Tiền viện.

Trác Tĩnh và Vệ Lận đi theo phía sau bọn họ không nhịn được liền rùng mình một cái, cùng song song liếc nhìn đối phương. Đừng nói Vương gia định thiêu sống Diệp Nguyệt đó? Nếu thật sự như thế, thì bọn họ cũng muốn đồng tình với nàng ta, như vậy còn không bằng lúc nãy liền trực tiếp bị Vương gia giết luôn. Còn có, cái gì đi trêu chọc Lê Vương chơi, Vương gia, ngài xác định ngài nói là Lê Vương mà không phải con chó con màu trắng do phiên bang mang đến trong nhà Từ thiếu phu nhân nuôi chứ?

Chương 336: Mặc Cảnh Lê chảy máu

Trong đại sảnh Diệp phủ, Mặc Cảnh Lê mang theo sắc mặt âm trầm ngồi uống trà. Chỉ có nắm tay đang xiết chặt kia mới biểu thị ra sự lo lắng và phẫn nộ trong lòng hắn lúc này. Suy nghĩ một đêm, hắn vẫn không an tâm. Vốn muốn đến Diệp phủ xem có thể lấy thứ quan trọng đang nằm trong tay Diệp Nguyệt kia trước, rồi sau đó lại nghĩ cách đưa nàng ta ra khỏi thành hay không? Lại không nghĩ đến hắn vẫn tới chậm một bước, lại để cho Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đoạt trước. Mặc Cảnh Lê có một tay che trời ở Giang Nam như thế nào đi nữa, thì ở Ly thành này cũng vẫn chỉ có thể nhường nhịn Mặc Tu Nghiêu mọi đường mà thôi. Đúng là ứng với câu nói này, cường long không áp được rắn dưới đất (*tuy là người mạnh mẽ nhưng vẫn không thể đàn áp được thế lực của người khác trong lãnh địa của họ*). Trong vùng lãnh thổ Tây Bắc này, vô luận có thực lực mạnh đến đâu, thì cũng như hổ đều phải nằm, như rồng đều phải lượn thôi.

Nhìn lướt qua thị vệ áo trắng đứng cung kính chấp tay sẵn sàng ở cửa, sắc mặt Mặc Cảnh Lê càng âm trầm, nhưng cuối cùng vẫn phải đè sự lo lắng trong lòng xuống.

“Mới sáng sớm sao Lê Vương lại tới Diệp phủ vậy?” Giọng nói Mặc Tu Nghiêu mang theo tiếng cười bị kiềm nén truyền vào từ cửa. Khóe mắt Mặc Cảnh Lê nhảy lên, ngẩng đầu nhìn hai bóng người đang nắm tay đi vào. Ánh mắt rơi vào bàn tay đang nắm của hai người, sắc mặt Mặc Cảnh Lê càng khó coi hơn. Nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu liền cười mà như không cười, nói: “Không phải Định Vương và Định Vương phi còn tới sớm hơn cả Bản vương sao?”

Mặc Tu Nghiêu dắt tay Diệp Ly đi đến chủ vị phía bên trên ngồi xuống, cười nói: “Cái này sao. . . Ngày hôm qua có người đến bẩm báo rằng phát hiện ở Diệp phủ có một đào phạm đã bị Định Vương phủ đuổi bắt nhiều năm, Bản vương và A Ly lo lắng cho an nguy của mọi người trong Diệp gia, cho nên sáng sớm mới tới xem sao. Chẳng lẽ Lê Vương cũng nhận được tin tức rồi.” Mặc Cảnh Lê nói nói một cách hờ hững: “Định Vương nói đùa, ngược lại Bản vương lại chưa từng nghe thấy.” Trong lòng Mặc Cảnh Lê cười lạnh, chẳng lẽ hắn lại không hiểu rõ Mặc Tu Nghiêu sao? Chỉ sợ người Diệp gia chết hết không còn một người ngay ở trước mặt hắn ta thì cũng chưa chắc hắn ta sẽ nháy mắt một cái. Kéo ra loại lời nói dối này, rõ ràng đang trả lời cho có lệ với hắn thôi.

“Lê Vương còn chưa trả lời Bản vương, sớm như vậy Lê Vương tới đây làm gì?” Mặc Tu Nghiêu hỏi với tâm tình rất tốt.

Giọng nói Mặc Cảnh Lê lạnh lùng: “Chẳng lẽ Bản vương không thể tới Diệp phủ sao?”

Mặc Tu Nghiêu nhún vai, “Lê Vương cũng là con rể của Diệp gia, tất nhiên có thể tới. Thôi, Lê Vương là khách, nếu Bản vương cứ truy hỏi đến tường tận thì lại khiến cho người ngoài cảm thấy Định Vương phủ ta không biết tiếp đãi khách. Vậy Lê Vương cứ ngồi chơi một lát đi, Bản vương vừa lấy được một thứ rất thú vị ở trong phủ, đang định trở về nghiên cứu một chút đây.” Trong mắt Mặc Cảnh Lê hiện lên một tia sáng kỳ lạ, vốn hắn cũng không ôm hy vọng Diệp Nguyệt có thể chống đỡ không khai dưới tay của Mặc Tu Nghiêu, nhưng khi nghe thấy Mặc Tu Nghiêu nói như thế, thì vẫn không nhịn được mà thầm hận. Nếu biết trước sẽ như vậy, thì ngày hôm qua cho dù phải liều mạng bị Mặc Tu Nghiêu phát hiện, cũng phải bắt nữ nhân Diệp Nguyệt kia về Dịch quán trước. Nữ nhân Diệp gia, trừ Diệp Ly ra, quả nhiên đều là thành sự không có bại sự có thừa!

Nói xong những lời này, Mặc Tu Nghiêu cũng không nóng vội, liền dựa vào ghế vừa vuốt ve mái tóc của Diệp Ly, vừa nhàn nhã chờ đợi phản ứng của Mặc Cảnh Lê. Dù sao lợi thế đang nằm trong tay hắn, muốn ra giá như thế nào đều do hắn định đoạt. Như vậy xem ra, Diệp Nguyệt thật đúng là đã tặng cho hắn một lễ vật lớn rồi.

Một lúc lâu sau, Mặc Cảnh Lê mới nhìn chằm chằm vào Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói: "Ngươi muốn thế nào?"

Mặc Tu Nghiêu khó hiểu nhướng mày, dường như không hiểu ý của Mặc Cảnh Lê, "Lê Vương có ý gì, thứ cho Bản vương nghe không hiểu." Lửa giận liền hiện lên trong mắt Mặc Cảnh Lê, trừng mắt nhìn chằm chằm vào Mặc Tu Nghiêu nói: "Thứ mà ngươi mới lấy được từ trong tay Diệp Nguyệt, phải làm thế nào thì mới bằng lòng đưa cho ta?" Ngày hôm qua hắn chỉ mới lấy được một phần cực kỳ nhỏ từ chỗ của Diệp Nguyệt. Sau khi đã được đại phu kiểm tra xác định đúng là thuốc giải thật sự và cũng là duy nhất của loại thuốc độc mà Mặc Cảnh Kỳ đã cho hắn uống lúc trước. Vì vậy sự quan trọng của nó gần như có thể không cần tính cũng biết.

"Chuyện này sao…" Mặc Tu Nghiêu nhìn bộ dáng phẫn nộ vội vàng xao động như mèo bị lửa thiêu của Mặc Cảnh Lê một cách đầy hào hứng, trong nháy mắt liền thấy tâm tình thật tốt. Mang theo tâm tình sung sướng cọ cọ vào mái tóc của Diệp Ly, ôn nhu hỏi: "A Ly, có muốn gì thì yêu cầu Lê Vương nhanh lên. Lê Vương hùng cứ ở Giang Nam chắc chắn không thể như Tây Bắc cằn cỗi của chúng ta, hiếm khi Lê Vương lại hào phóng như vậy."

Diệp Ly buồn cười nhìn bộ dáng bị Mặc Tu Nghiêu chọc giận của Mặc Cảnh Lê, cũng chẳng trách lửa giận của Mặc Cảnh Lê cao đến ngút trời, bất cứ một nam nhân nào mà bị người khác nắm nhược điểm như vậy thì cũng đều sẽ giận tím mặt thôi. Đương nhiên Diệp Ly cũng không biết rằng, Mặc Cảnh Lê phẫn nộ như vậy, có một

phần nguyên nhân rất lớn là Diệp Ly đang ngồi ở đây nghe bọn họ nói chuyện. Mặc dù mình bị Mặc Cảnh Kỳ hạ dược, nhưng vô luận như thế nào thì nam nhân có vấn đề phương diện này luôn tự cảm thấy xấu hổ và không ngóc đầu lên được. Đặc biệt là ở trước mặt nữ nhân mà hắn vẫn luôn muốn có được.

Mặc Cảnh Lê ngồi trên ghế, tức giận đến nỗi thở hổn hển, hai mắt đỏ lên nhìn Mặc Tu Nghiêu chằm chằm. Nếu không phải vì giá trị vũ lực thật sự kém quá xa, thì Diệp Ly chắc chắn Mặc Cảnh Lê tuyệt đối sẽ nhào lên xé Mặc Tu Nghiêu ra mà không chút do dự.

Suy nghĩ thật kỹ, Diệp Ly khẽ lắc đầu nói: “Hình như cũng không muốn thứ gì.” Trong lúc bất chợt, Diệp Ly cũng không xác định được mình muốn yêu cầu Mặc Cảnh Lê thứ gì có giá trị mà Mặc Cảnh Lê lại nguyện ý đưa ra. Mặc Tu Nghiêu ôn nhu cười, nói: “Nếu A Ly đã không nghĩ ra được, thì liền Bản vương nghĩ đi.” Diệp Ly nhìn hắn một cái từ chối cho ý kiến, ý định nguyên bản của hắn không phải là bắt nạt Mặc Cảnh Lê sao?

Mặc Tu Nghiêu sờ sờ cằm suy tư một cách rất nghiêm túc một lát rồi nói: “Nếu Lê Vương đã hào phóng như thế, thì Bản vương cũng không khách khí. Thiên ti tuyết lũ y, Bạch Ngọc Phượng Hoàng Cầm, Ấn Trấn Quốc Cửu Long, còn có kiếm Phần Diệt của Thái Hoàng. Mặt khác, hai đứa cháu trai và cháu gái của ngươi vừa đầy tháng không lâu, Lê Vương cũng chưa kịp tặng quà. Bản vương nhớ có một của hàng giày tên là Trầm Hương phường cũng khá tốt, có lẽ có thể đi? Còn có…”

“Mặc, Tu, Nghiêu!” Con mắt Mặc Cảnh Lê gần như muốn sung huyết, ánh mắt trừng Mặc Tu Nghiêu đã không thể dùng từ thống hận để hình dung. Không phải Mặc Cảnh Lê quá keo kiệt không nỡ, mà là Mặc Tu Nghiêu thật sự quá biết công phu sư tử ngoạm. Không nói cái nơi gọi là Trầm Hương phường nho nhỏ kia là sản nghiệp thu

được lợi nhuận nhiều nhất trong tất cả các tài sản riêng của Mặc Cảnh Lê, chỉ nói bốn món đồ mà hắn ta yêu cầu kia, đúng là chỉ có bốn món đồ, nhưng giá trị của bốn món đồ này đã đáng giá đến nỗi có bán hết cả tàng bảo khố trong hoàng cung Đại Sở thì cũng chưa chắc đã đủ.

Thiên ti tuyết lũ y, chính là được dệt từ tơ tằm sinh ra trên đỉnh Tuyết Vực. Nghe nói số lượng của Tằm Tuyết cực ít, không chỉ như thế, một năm nhả tơ đến chết cũng chỉ có một chút, muốn thu gom đủ để có thể dệt thành một bộ quần áo tơ tằm thì phải cần hơn một trăm năm. Quần áo làm bằng lụa Tuyết: Đông ấm hè mát, thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập, có thể nói là chí bảo phòng thân số một trên thế gian. Quan trọng nhất là, kỹ thuật dệt loại tơ này đã thất truyền trên thế gian từ lâu, bộ được hoàng thất Đại Sở cất giữ này chính là bộ Thiên ti tuyết lũ y duy nhất trên thế gian. Nếu không phải vẫn luôn được cất giữ trong hoàng cung Đại Sở, thì chỉ sợ cũng có thể dẫn đến gió tanh mưa máu trong thiên hạ. Còn giá trị của ba món đồ khác thì cũng không nhỏ hơn Thiên ti tuyết lũ y, trong đó, nghe nói kiếm Phần Diệt lại càng được sử sách ghi lại là bội kiếm của quân vương Thái Hoàng đệ nhất trong thời cổ. Không nói bảo kiếm đã trải qua ngàn năm thì sao còn có thể sắc bén như trước, chỉ nói bản thân thanh kiếm này đã là dấu hiệu đại biểu cho hoàng thất chính thống rồi.

Mặc Tu Nghiêu mới mở miệng đã muốn món đồ này, có thể nói là đã dọn hết hơn phân nửa bảo khố của hoàng thất Đại Sở. Điều này đâu chỉ khiến cho Mặc Cảnh Lê đau lòng, mà cõi lòng của hắn đã sắp tan nát hết cả rồi. Huống chi, hắn ta còn dám nói còn có…!

Nhìn bộ dáng tức muốn hộc máu của Mặc Cảnh Lê, dường như Mặc Tu Nghiêu lại càng trở nên vui vẻ hơn, bình tĩnh rồi nói tiếp: “Còn có, Lê Vương đã để lại không ít thứ ở phương Bắc, đặc biệt là Sở kinh. Lê Vương muốn tự mình đi lấy về hay tặng luôn cho Bản vương

đây?" Con ngươi của Mặc Cảnh Lê co rút lại, đương nhiên hắn hiểu rõ ràng Mặc Tu Nghiêu đang nói đến cái gì. Tuy triều đình Đại Sở đã chuyển về phương Nam, nhưng vô luận là ở Sở kinh hay Tây Bắc thì Mặc Cảnh Lê vẫn còn sắp xếp không ít gián điệp. Mà ý của Mặc Tu Nghiêu chính là muốn hắn rút hết toàn bộ những người này?

"Ngươi nằm mơ." Mặc Cảnh Lê nghiến răng nghiến lợi.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười nói: "Lê Vương không cần phải tức giận như thế. Tặng lễ luôn chú ý ngươi tình ta nguyện. Nếu Lê Vương không nỡ, thì tất nhiên Bản vương cũng không ép buộc. Mặc dù hơi tiếc nuối, nhưng chỉ cần những thứ đó vẫn còn, thì sớm muộn gì cũng có thể nhìn thấy, không phải sao?" Cho dù Mặc Cảnh Lê ngươi không đưa, thì chẳng lẽ ta lại không thể lấy được sao? Mặc Tu Nghiêu biểu đạt ra ý của mình với Mặc Cảnh Lê mà không hề cố kỵ. Mặc Cảnh Lê bị tức đến sắc mặt trắng bệch, nhưng bất đắc dĩ từ khi mới bắt đầu thì trận này giao phong đã định sẵn là hắn ở bên phía yếu thế.

Mặc Tu Nghiêu cũng không nóng vội, cười híp mắt nói: "Lê Vương có thể quay về suy nghĩ thật kỹ rồi lại cho Bản vương một trả lời chính xác. A, đúng rồi, vị Diệp nhị tiểu thư kia, nếu Lê Vương có hứng thú thì cũng có thể mang về, xem như là quà đáp lễ của Bản vương." Sắc mặt Mặc Cảnh Lê âm trầm, tức giận trừng Mặc Tu Nghiêu rồi xoay người đi ra cửa. So với sự tổn thất của hắn, thì cho dù có một trăm cái Diệp Nguyệt cũng không đủ bồi thường. Hắn còn muốn Diệp Nguyệt làm gì? Nếu bây giờ để cho hắn nhìn thấy Diệp Nguyệt thì hắn sẽ bóp chết nữ nhân kia.

Nhìn Mặc Cảnh Lê rời đi, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng không ở lại nữa mà cùng đi ra khỏi Diệp phủ. Nhìn khuôn mặt luôn mỉm cười hiếm có của Mặc Tu Nghiêu trên đường, đám Tần Phong đang đi sau lưng liền bị dọa đến nỗi không khống chế được mà cách thật xa.

Diệp Ly hỏi một cách hơi bất đắc dĩ: “Tính kế Mặc Cảnh Lê có thật sự vui vẻ như vậy sao?” Mặc Tu Nghiêu bĩu môi một cách khinh thường, nói: “Ai vui vẻ vì cái này? Chỉ với cái đầu óc kia của Mặc Cảnh Lê, Bản vương tính kế hắn ta còn không phải chuyện dễ dàng.”

“Thế vì bảo vật ư?” Chỉ nhìn thần sắc Mặc Cảnh Lê, thì Diệp Ly cũng đã biết những món đồ mà Mặc Tu Nghiêu mở miệng yêu cầu chắc chắn không phải thứ bình thường. Mặc Tu Nghiêu gật đầu đầy sung sướng, “Nhiều năm qua, Bản vương vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Thiên ti tuyết lũ y. Đáng tiếc Mặc Cảnh Kỳ giấu quá kỹ. Mà ngay cả ám vệ của Định Vương phủ tìm hết cả hoàng cung cũng không tìm thấy. Còn có Phượng Hoàng Cầm, ha ha. . . Có nó, ít nhất có thể làm cho công tử Thanh Trần bán mạng thay chúng ta hai mươi năm.” Mặc Tu Nghiêu nắm tay Diệp Ly vừa đi vừa bắt đầu thảo luận với Diệp Ly công dụng của các bảo bối sau khi đã đến tay một cách cực kỳ vui sướng, Thiên ti tuyết lũ y đao thương bất nhập thì đương nhiên là dành cho Diệp Ly, Phượng Hoàng Cầm thì lấy ra để tính kế công tử Thanh Trần tiếp tục bán mạng cho Định Vương phủ, Ấn Trấn Quốc ngược lại không có tác dụng thực tế gì, nhưng nghe nói bên trong có cất giấu một bộ kỳ thư truyền lại cho đời sau, nên có thể giao cho Thanh Vân tiên sinh nghiên cứu một chút. Còn kiếm Phần Diệt. . . Tuy Định Vương phủ cất giữ không ít bảo kiếm, trong đó tuy kiếm Lãm Vân do đích thân Định Vương khai quốc Mặc Lãm Vân chế tạo bởi vì niên đại ngắn nên không tính là danh kiếm truyền lại cho đời sau, nhưng cũng là thần binh lợi khí sắc bén hiếm có trên thế gian. Chỉ là tất cả những điều này, nếu so với thanh kiếm đệ nhất thiên hạ trong truyền thuyết, thì hiển nhiên là không đáng kể.

Vẻ mặt của đám Tần Phong đi theo phía sau bọn họ đều hắc tuyến. Vương gia, Lê Vương còn chưa đồng ý đưa những thứ đó cho ngài đâu.

Tâm tình Mặc Tu Nghiêu đang tốt vô cùng nên cũng mặc kệ những

thứ này chưa phải là của hắn, thứ mà hắn đã nhìn trúng thì sớm muộn gì cũng sẽ biến thành của hắn. Cúi đầu nhìn cô gái u nhã thanh lệ bên người, bên môi Mặc Tu Nghiêu câu ra nụ cười hài lòng. Đợi đến khi đã có Thiên ti tuyết lũ y, thì sau này hắn sẽ càng yên tâm về sự an toàn của A Ly hơn, “A Ly, chúng ta đi dạo phố đi.”

“Dạo phố?” Diệp Ly giương mắt, nói một cách hơi nghi ngờ. Chuyện gì khác thì còn đáng nói, nhưng ngược lại mấy năm nay bọn họ thật sự rất ít khi đi dạo phố. Dù có rảnh rỗi thì cũng đi ra khỏi thành một chút thôi, nguyên nhân quan trọng nhất đương nhiên là mái tóc trắng kia của Mặc Tu Nghiêu trắng thật sự quá gây chú ý. Cho dù là người chưa từng gặp bọn họ thì khi nhìn thấy một nam thanh niên có mái tóc trắng trong Ly thành này cũng sẽ đoán ra được thân phận của bọn họ một cách rất tự nhiên. Đi đến chỗ nào đều là đối tượng bị người ta vây xem, vậy còn không thanh nhàn bằng ra khỏi thành đi đến nơi ít người.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Mấy ngày nay, Ly thành nhộn nhịp hơn trước rất nhiều. A Ly và Bản vương đã vất vất vả vả thống trị Ly thành rồi, chẳng lẽ không nên chung vui cùng dân chúng sao? Đi thôi.” Cũng mặc kệ Diệp Ly có đồng ý hay không, liền kéo Diệp Ly hòa vào dòng người đông đúc trên đường phố. Đám thị vệ cùng đi sau lưng nhìn Vương gia kéo Vương phi hòa vào trong đám đông nhanh như gió, liền hai mặt nhìn nhau, “Tần Thống lĩnh, chúng ta làm gì bây giờ?”

Tần Phong sờ cằm, nói: “Mấy người theo sát từ xa xa, những người khác thì giải tán về phủ thôi. Đừng đi gần quá làm cho Vương gia và Vương phi phát hiện.” Rõ ràng Vương gia muốn có thế giới của riêng hai người với Vương phi, nếu quấy rầy niềm vui của Vương gia thì không may lại chính là bọn họ đó.

Thị vệ sau lưng cười khổ, muốn đi theo Vương gia và Vương phi mà

không bị phát hiện là một nhiệm vụ gian khổ đến cỡ nào?

Hai người nắm tay đi trong đám đông, quả nhiên hấp dẫn vô số người quay đầu lại nhìn. Không nói mái tóc trắng đã tỏ rõ thân phận kia của Mặc Tu Nghiêu, chỉ nói dung mạo và khí chất được phát ra trên người hai người thì cũng đủ để hấp dẫn phần lớn ánh mắt của mọi người rồi. Tuy bị người khác vây xem, nhưng may mắn thay, các dân chúng của Ly thành đều biết giữ lễ vô cùng, cũng không đến quấy rầy bọn họ. Chỉ có điều, dân chúng của Ly thành biết, dân chúng Đại Sở biết, có lẽ khách nhân Tây Lăng, Nam Chiếu cũng biết, nhưng thật sự vẫn còn mấy người không hiểu, cũng không biết thân phận của bọn họ. Cho nên, khi hai người đứng trong cửa hàng chuyên bán hàng hóa của Tây Vực mới mở, nghe ông chủ Tây Vực có thân hình cao lớn khác hoàn toàn với người Trung Nguyên kia dùng giọng nói Trung Nguyên lai tiếng nước ngoài nịnh nọt lấy lòng Diệp Ly, thì ngay lập tức, mặt của Mặc Tu Nghiêu liền biến thành màu xanh lục.

Đây là một cửa hàng chuyên bán các loại trang sức tinh xảo của Tây Vực. Tuy kỹ thuật chế tạo những sản phẩm bằng sứ và vàng bạc của Trung Nguyên cũng đáng được xưng là đã đạt đến đỉnh cao, nhưng trên lĩnh vực làm đồ vàng bạc và đá quý của các nước Tây Vực, đặc biệt là lĩnh vực đá quý, ngược lại cũng có ý tưởng độc đáo, có một cảm giác phong tình khác. Mà thương nhân Tây Vực trẻ tuổi đã vượt ngàn dặm xa xôi đi vào Ly thành mở cửa tiệm như vậy, hiển nhiên trên người sẽ mang theo gen chủ nghĩa lãng mạn của quốc gia, nhìn thấy Diệp Ly đi vào thì ngay lập tức liền không để ý đến Mặc Tu Nghiêu cũng mang theo cảm giác tồn tại siêu mạnh đang đứng bên người nàng, lấy hết những trang sức tinh mỹ nhất trong tiệm của mình ra vừa giới thiệu vừa không ngừng khen Diệp Ly, cũng biểu lộ nếu Diệp Ly thích, thì hắn hoàn toàn có thể tặng miễn phí, đương nhiên nếu có thể hân hạnh mời tiểu thư Phương Đông xinh đẹp cùng uống một tách trà chiều thì càng hoàn mỹ hơn.

Ở kiếp này, lần đầu tiên bị người khác bắt chuyện như thế. Đương nhiên điều này cũng bởi vì trên đời này, người nhiệt tình không câu nệ như vậy thật sự chỉ có một loại người, cho dù có hai loại thì cũng đều bị phân loại là đăng đồ tử. Hơi dở khóc dở cười nhìn người Tây Vực nhìn như cao lớn anh tuấn lại cực kỳ không có ánh mắt trước mặt này, Diệp Ly lắc đầu vội vàng kéo Mặc Tu Nghiêu sắp bạo phát ra khỏi cửa hàng.

Thương nhân Tây Vực ở sau lưng cầm những trang sức tinh xảo nhất của mình buồn rầu ảm đạm, vì sao tiểu thư Phương Đông xinh đẹp lại kéo nam nhân tóc trắng kia đi rồi? Chẳng lẽ tóc trắng thật sự hấp dẫn hơn mái tóc vàng của hắn sao?

Tiểu nhị người bản địa Ly thành đang trốn ở một bên im lặng nhìn hành vi đi tìm đường chết của ông chủ nhà mình, cân nhắc liên tục thì vẫn quyết định nói với ông chủ một tiếng. Dù sao mặc dù lúc mới tới ông chủ Tây Vực này hơi cằn nhằn, nhưng cách làm người thì vẫn tốt. Nếu bởi vì chọc phải người không nên dây vào mà chết nơi đất khách quê người, thì cũng quá bi thảm rồi. Bước lên nói rõ thân phận của Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly với ông ấy, hơn nữa còn cường điệu rằng Vương gia và Vương phi là kiêm điệp tình thâm, tình cảm tốt cực kỳ.

Người trẻ tuổi tóc vàng vừa nghe xong liền kêu to lên, “Ngươi nói. . . Vị tiểu thư xinh đẹp kia là một vị Vương phi?”

Tiểu nhị gật gật đầu, ngay lập tức người trẻ tuổi tóc vàng liền nổi điên lên, “Nhưng vị tiểu thư kia nhìn như mới mười lăm mười sáu tuổi thôi. Nghe nói vị Vương phi lợi hại kia đã là mẹ của ba đứa con rồi mà.”

Tiểu nhị im lặng liếc mắt, ngài cũng nhìn như không giống vừa mới

hai mươi tuổi đó thôi. Người Tây Vực luôn trông có vẻ già. . . “Tóm lại, ông chủ, Vương phi lớn tuổi hơn ngài. Ly thành chúng ta còn có rất nhiều tiểu thư xinh đẹp, ngài…” Đừng đi trêu chọc Vương phi nữa, sẽ chết người đó! Cho dù Vương gia không giết chết ngài, thì các dân chúng trong Ly thành cũng sẽ đánh chết ngài đấy.

Tình yêu tuyệt vời vừa mới sinh ra đã bị tiểu nhị vô danh luôn im lặng bóp chết một cách tàn nhẫn ngay từ lúc mới nhú ra. Ngược lại vẫn không hổ là dân tộc trời sinh nhiệt tình không câu nệ, người trẻ tuổi tóc vàng chỉ chán nản một lát thì đã tràn đầy sức sống trở lại bắt đầu…, “Lý thân yêu, ta vừa mới gặp được người thống trị cao nhất của nơi này. Ông trời…ơ…i, ta lại không chào hỏi ngài ấy, thật sự đã quá thất lễ rồi. Nhanh đi chuẩn bị lễ vật, ta muốn đích thân đến nhà chào hỏi. . . Nghe nói Vương của các ngươi là một người rất tài đức sáng suốt, tuy lúc nãy ta không chú ý tới ngài ấy, nhưng người có thể xứng đôi với Vương phi xinh đẹp thì chắc cũng là một Vương giả xuất sắc. Chắc chắn ngài ấy sẽ không để ý kinh doanh với ta.”

Hắn là thứ tử của một phú thương của một quốc gia ở Tây Vực, dựa theo quy định của gia tộc thì con trai trưởng có thể kế thừa gần như toàn bộ tài sản, còn những đứa con còn lại của ông ấy lại chỉ có thể nhận được một số tài sản không được tính là đặc biệt nhiều nhưng vẫn có thể không lo cơm áo cả đời hoặc xây dựng sự nghiệp. Thứ tử còn trẻ trong gia tộc cầm lấy số tiền đó liền vượt ngàn dặm xa xôi đi tới vùng đất Phương Đông được mệnh danh là vàng đầy đất này. Tuy không tới tình trạng vàng đầy đất thật sự, nhưng hắn cảm thấy mình có thể kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền ở đây, thậm chí sẽ xây dựng được sản nghiệp không thuộc về gia tộc mình. Nghĩ đến đây, người trẻ tuổi tóc vàng không khỏi bắt đầu vung tay chân lên, “Thật sự tốt quá rồi. Tuy Vương phi xinh đẹp đã kết hôn rồi, nhưng có lẽ Vương phi còn có em gái chưa xuất giá. Lý, ngươi nói đúng, tòa thành thị này có rất nhiều mỹ nhân. Ngày hôm qua ta còn nhìn thấy một tiểu thư xinh đẹp, có lẽ nàng còn chưa kết hôn hơn nữa biết đâu

sẽ đồng ý tiếp nhận tình yêu của ta?”

Tiểu nhị họ Lý im lặng liếc mắt quay người đi chuẩn bị lễ vật. Có điều cũng có thể đoán được ông chủ của hắn sẽ bị Định Vương phủ đuổi ra ngoài một cách vô tình, thậm chí có khả năng sẽ bị dân chúng Ly thành đánh chết bởi vì đùa giỡn con gái nhà lành.

Ra khỏi cửa hàng kia, sắc mặt Mặc Tu Nghiêu vẫn còn rất khó coi. Diệp Ly buồn cười kéo cánh tay của hắn giương mắt cười nói: “Người đó vừa nhìn là biết mới tới Trung Nguyên rồi, không hiểu phong tục của Trung Nguyên, chàng giận hắn ta làm gì?” Mặc Tu Nghiêu cắn răng, “Bản vương muốn niêm phong cửa hàng của hắn ta, đuổi hắn ta ra khỏi Ly thành.” Dám tơ tưởng đến A Ly của hắn, Bản vương liền chỉnh chết hắn ta!

Diệp Ly lắc lắc đầu nói: “Hắn ta không có ý đó, có thể do trời sinh tính tình của bọn họ chính là như thế.” Diệp Ly nhìn ra được, người tuổi trẻ kia cũng không mang theo ý xấu gì. Chỉ hơi lãng mạn như các dân tộc Phương Tây khác, nhìn thấy cô nương xinh đẹp thì đến bày tỏ ấn tượng tốt. Nếu có cơ hội có thể tiến thêm một bước, thì nhiều nhất cũng chỉ là uống tách trà mà thôi.

Mặc Tu Nghiêu “Hừ” khẽ một tiếng, đương nhiên hắn cũng nhìn ra sự vô tư và thưởng thức một cách thuần túy trong mắt người đó. Nhưng ngay cả như vậy, thì hắn vẫn tức giận.

“Được rồi, mặc kệ hắn ta đi. Không phải nói muốn đi dạo phố với ta sao? Chàng trầm mặt như vậy thì sao đi dạo phố đây?” Diệp Ly lại cười nói. Hiếm khi được đi ra ngoài với A Ly, tất nhiên Mặc Tu Nghiêu cũng không muốn mất hứng. Liền ném chuyện vừa rồi ra sau đầu, nắm tay Diệp Ly dạo bước trong dòng người.

Trên đường lớn phồn hoa nhất của Ly thành, trong một quán trà lâu

bên đường, cửa sổ được mở rộng ra nên hoàn toàn có thể thấy rõ ràng quang cảnh hơn nửa con đường. Đằng sau cửa sổ, mấy nam nữ có dung mạo bất phàm đang ngồi đối diện nhau. Ngồi bên người Nhậm Kỳ Ninh tất nhiên là Hách Lan Vương hậu và Vân phi, mà ngồi bên người Gia Luật Dã ở đối diện chính là Thanh Y Na vẫn mang khăn che mặt.

Xưa nay cô gái Bắc Cảnh luôn hào sảng hoạt bát, Hách Lan Vương hậu rất chướng mắt Liễu quý phi luôn che che giấu giấu lại còn bày ra một đôi mắt lạnh lùng như đang khinh thường mọi người, bĩu đôi môi đỏ tươi, cười nói: “Thất hoàng tử, từ khi nào mà cô gái Bắc Nhung các ngươi cũng bắt chước người Trung Nguyên làm ra vẻ rồi?” Khi đang nói, còn tùy ý nhìn lướt qua Vân phi đang ngồi bên kia của Nhậm Kỳ Ninh. Hiển nhiên cái từ làm ra vẻ kia là nói với nàng ta. Nhưng dù làm ra vẻ như Vân phi, thì trên mặt cũng không có mang khăn che mặt đâu.

Bị Hách Lan Vương hậu châm biếm, tất nhiên trong lòng Vân phi cũng tức giận. Nhưng nàng cũng cũng chướng mắt cô gái áo trắng đang ngồi đối diện. Nhìn nữ nhân thì liền biết là người Trung Nguyên, hết lần này tới lần khác, đi theo Thất hoàng tử Bắc Nhung, còn muốn lấy một cái tên Bắc Nhung, che che giấu giấu như không muốn có người nhận ra vậy. Lại còn dám dùng ánh mắt khinh thường này nhìn nàng, nàng ta cho rằng nàng ta là ai chứ?

“Vương Hậu tỷ tỷ nói điều này thật sự đã sai rồi. Tuy cô gái Trung Nguyên chúng ta không hào sảng hoạt bát như cô gái Bắc Cảnh, nhưng cũng đều quang minh chính đại, trừ cô gái trong khuê phòng ra, thì cũng không có ai giấu đầu hở đuôi đâu.” Nếu là cô gái trong khuê phòng thì đương nhiên không nên chạy theo một nam nhân đến khắp nơi. Đã chạy theo nam nhân khắp nơi rồi, mà còn che kín mặt là có ý gì?

Liễu quý phi bị hai nữ nhân này sỉ nhục không lưu tình chút nào như thế, đôi mắt lạnh lùng như kết băng, “Bắc Cảnh Vương, nữ nhân trong cung của ngươi đều thích nói bậy như thế sao? Có phải Mặc Tu Nghiêu giết sạch hết những nữ nhân lên được mặt bàn của Bắc Cảnh ngươi rồi nên mới dẫn theo hai nữ nhân như vậy đi ra ngoài làm mất mặt không?”

Lời này vừa ra, không chỉ sắc mặt Hách Lan Vương hậu và Vân phi, mà ngay cả Nhậm Kỳ Ninh cũng thay đổi. Ánh mắt nhìn Liễu quý phi chằm chằm đầy âm trầm một lúc lâu, sau đó mới nói với Gia Luật Dã một cách thản nhiên: “Gia Luật huynh, vị hôn thê này của ngươi cũng thật thú vị…”

Lúc này lại đến phiên sắc mặt Liễu quý phi khó coi. Cũng giống như nàng khinh thường tranh cãi với Hách Lan Vương hậu và Vân phi trực tiếp chống lại Nhậm Kỳ Ninh, thì Nhậm Kỳ Ninh bỏ nàng qua một bên trực tiếp nói chuyện với Gia Luật Dã, tư thái cũng biểu lộ rõ hắn ta khinh thường so đo với một nữ nhân.

Gia Luật Dã dùng ánh mắt liếc Liễu quý phi thầm cảnh cáo, tuy Liễu quý phi phẫn nộ nhưng cũng chỉ có thể cố đè tức giận trong lòng xuống.

Hách Lan Vương Hậu nhìn Gia Luật Dã, lại nhìn Liễu quý phi, cười nói: “Đúng là ta thua kém biểu tỷ, nhưng cũng còn có thể đi ra gặp người. Thất hoàng tử, Bắc Cảnh chúng ta còn có rất nhiều nữ nhân thích hợp làm vợ hơn đấy, nữ nhân của ngươi không tốt.”

Lúc này Vân phi cũng không thèm tranh chấp với Hách Lan Vương hậu nữa, nhìn như hơi vui vẻ khi người gặp họa, hỏi: “Có chỗ nào không tốt chứ, ngược lại muội thấy vị cô nương này vô cùng xinh đẹp.”

“Tuổi quá lớn. Cô gái Bắc Cảnh ở cái tuổi này cũng đã có thể làm bà nội rồi.” Hách Lan Vương hậu nói không chút khách khí. Tuổi xuất giá của cô gái Bắc Cảnh còn nhỏ hơn cả cô gái Trung Nguyên, tuổi như Liễu quý phi đã làm bà nội, bà ngoại quả thật không ít. Dù cho Liễu quý phi có xinh đẹp động lòng người đi nữa, thì những dấu vết của tuổi tác kia có làm gì thì cũng không giấu được.

Chương 337: Ý định của Hách Lan Vương hậu

Tuổi tác tuyệt đối là điều kiêng kỵ không được phép chạm vào của mỗi cô gái, đặc biệt là một mỹ nhân tuyệt sắc nhưng tuổi tác đã không còn trẻ nữa. Mỹ nhân về già, tướng quân tóc trắng, vốn là chuyện mà người ta không thể làm gì thay đổi nhất trên đời này. Cho nên cho dù kiêu ngạo không muốn so đo với cô gái phiên bang như Hách Lan Vương hậu thì Liễu quý phi cũng vẫn bị chọc giận.

“Tiện nhân, ngươi nói cái gì?” Liễu quý phi bị tức đến cả người đều phát run, trừng Hách Lan Vương hậu nói một cách lạnh lùng.

Năm nay Hách Lan Vương Hậu cũng mới chưa đầy mười sáu mười bảy tuổi, thật sự đang ở tuổi hoa. Mặc dù không có màu da mềm mại trắng nõn như các cô gái Trung Nguyên, nhưng màu da tràn đầy sức sống và được chăm sóc tinh tế hiện lên dưới ánh mặt trời cũng làm cho người ta phải chú ý. Đây chính là điểm thiếu hụt khi ở vào cái tuổi như Liễu quý phi. Vô luận nàng có trang điểm tinh xảo như thế nào, thì với làn da đã hơn ba mươi tuổi, nàng có cố gắng bảo dưỡng như thế nào cũng sẽ không còn mềm mại như nước của thiếu nữ được. Huống chi hai năm trước nàng cũng đã phải chịu khổ sở trong thời gian dài, gần như khiến cho làn da được bảo dưỡng nhiều năm của nàng biến thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Tuy hai năm qua cũng dốc hết sức để bảo vệ nuôi dưỡng, nhưng dung nhan cũng không thể trở về lúc tốt nhất được. Lời nói của Hách Lan Vương hậu, không thể nghi ngờ là đang sát muối lên miệng vết thương của nàng mà không lưu tình chút nào.

“Làm càn!” Sắc mặt Hách Lan Vương hậu trầm xuống, giương đôi

mắt nhìn Liễu quý phi chằm chằm một cách đầy thách thức, nói: “Nể mặt ngươi là nữ nhân của Gia Luật Vương tử, bản Vương hậu nhường nhịn ngươi vài phần. Có tin bản Vương Hậu đập nát mặt của ngươi không, ngươi còn không phải là Hoàng phi Bắc Nhung đâu, bản Vương Hậu cũng không tin Bắc Nhung Vương sẽ vì cái này mà kiếm chuyện với ta!” Trong đôi mắt đang trừng Hách Lan Vương hậu của Liễu quý phi như bị bôi độc. Gia Luật Dã nhíu nhíu mày trầm giọng nói: “Được rồi, Hách Lan Vương hậu, Thanh Y Na nói không biết lựa lời nói, kính xin ngươi thứ lỗi. Nhưng ngươi cũng nói chuyện vô lễ trước. Không bằng bỏ qua đi?” Hách Lan Vương hậu nhìn thoáng qua Nhậm Kỳ Ninh hiển nhiên không định ra mặt thay mình ở bên người, “Hừ” khẽ một tiếng nghiêng đầu không nói thêm gì nữa.

Vốn Liễu quý phi còn không cam lòng, nhưng khi nhìn thấy ý cảnh cáo chân thật trong mắt Gia Luật Dã thì liền im lặng nhịn xuống.

“Ơ, đây không phải là Định Vương và Định Vương phi sao?” Hách Lan Vương hậu nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trùng hợp bắt gặp Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đang tay trong tay dạo bước trong đám đông. Trong một biển người như thủy triều đều có tóc đen, tất nhiên mái tóc trắng kia của Mặc Tu Nghiêu dễ thấy cực kỳ. Nghe vậy, những người khác cũng vội vàng nhìn theo. Quả nhiên thấy một đôi nam nữ nổi bật đang sóng vai đi trong đám đông. Hai người tay nắm tay, một người đang bất mãn, một người đang cười nói cái gì đó. Mặc Tu Nghiêu mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt thêu hoa văn ẩn màu bạc, đeo đai lưng ngọc, một mái tóc dài màu trắng bạc tung bay tùy ý. Hắn ta đang cúi đầu nhìn cô gái tóc đen bên cạnh, giọng nói nhẹ nhàng, cười cười nói nói hoàn toàn khác với sự âm lãnh đạm mạc lúc bình thường.

Cô gái đang đứng bên cạnh hắn ta, tóc đen như mây, búi một búi tóc lỏng hơi nghiêng nghiêng, chỉ tùy ý cài một cây trâm cài tinh xảo đơn giản hình một đá hoa sen có nhụy màu tím rũ xuống đung đưa nhẹ

nhàng bên tai, lại càng làm nổi bật lên dung nhan thanh lệ, ưu nhã, ung dung của nàng ấy, làm cho người không muốn dời mắt. Diệp Ly mặc một bộ váy màu trắng viền bạc có kiểu dáng cực kỳ đơn giản, trên đai lưng màu bạc còn treo một khối ngọc bội màu tím nhạt. Hiển nhiên hai người cũng không phải ăn mặc một cách đặc biệt, nhưng đi trong đám đông vẫn khiến cho ánh mắt mọi người đều không tự chủ được mà chuyển động theo bọn họ.

Không biết Mặc Tu Nghiêu nói gì, mà Diệp Ly giận dữ liếc hắn ta một cái, vươn tay muốn đoạt đồ trong tay hắn ta, nhưng lại bị Mặc Tu Nghiêu mỉm cười tránh đi, một tay ôm eo của nàng ấy, một tay đưa đồ trong tay tới bên môi nàng ấy. Lúc này mọi người mới thấy rõ ràng, trong tay Mặc Tu Nghiêu đang cầm một cây kẹo hồ lô. Khóe miệng Nhậm Kỳ Ninh và Gia Luật Dã đều không tự chủ được mà co rút, thân phận như bọn họ, vô luận có sủng ái cô gái đó thế nào, thì cũng tuyệt đối sẽ không làm ra hành động như vậy. Nhưng nhìn Mặc Tu Nghiêu làm lại thong dong tự tại không chút giả bộ nào, hiển nhiên là rất thích thú.

“Từ lâu đã nghe nói Định Vương và Vương phi là một đôi kiêm điệp tình thâm, hôm nay vừa thấy mới biết quả nhiên danh bất hư truyền.” Vân phi than thở một cách sâu kín, trong giọng nói cũng khó giấu sự hâm mộ cực kỳ dành cho Định Vương phi.

Hách Lan Vương Hậu cũng hiếm khi đồng ý với lời nói của Vân phi, “Định Vương đúng là một nam nhân tốt.”

Khóe miệng Gia Luật Dã co giật, tiêu chuẩn nam nhân tốt lại là mua mứt quả trên đường phố sao? Liếc thấy sự lơ đễnh của hắn ta, Hách Lan Vương hậu không vui, nói: “Thất hoàng tử, ngươi có thể cầm mứt quả cho một nữ nhân ở trên đường phố sao?”

Gia Luật Dã bĩu môi khinh thường, hắn đường đường là Vương tử

sao làm ra loại hành vi gây tổn hại thân phận vì một nữ nhân chứ? Hách Lan Vương hậu càng khinh thường hơn, “Vốn cho rằng chỉ có nam tử Trung Nguyên mới dối trá sĩ diện như vậy, không nghĩ tới người Bắc Nhung các ngươi cũng đều không khác gì. Nam nhân Bắc Cảnh của chúng ta mới không dối trá như các ngươi. Mỗi người đều là nam nhân tốt như Định Vương.”

Lúc Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly ở dưới lầu sắp đi qua, Hách Lan Vương hậu liền đứng dậy cười nói: “Định Vương, Định Vương phi. . .”

Dưới lầu, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu liền thấy Hách Lan Vương hậu đang mang theo vẻ mặt vui sướng ngoắc bọn họ. Đương nhiên còn có sắc mặt khó coi của Nhậm Kỳ Ninh và Gia Luật Dã. Lúc trước Nhậm Kỳ Ninh và Gia Luật Dã đã kết minh đối đầu với Mặc gia quân, nên lúc này hai người cùng xuất hiện trong một quán trà lâu cũng không khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn. Nhưng ngay trong Ly thành, dưới mí mắt Mặc gia quân, hai nhà này lại cùng ngồi chung với nhau, thì cũng không khỏi không để Định Vương phủ vào mắt quá rồi. Khóe môi Diệp Ly hơi câu ra một nụ cười, gật đầu cười nói với Hách Lan Vương hậu: “Vương Hậu cũng ở đây, thật sự trùng hợp.” Hách Lan Vương hậu dựa vào cửa sổ cười nói: “Định Vương và Vương phi đi dạo phố sao, không bằng cùng lên đây ngồi một chút đi.”

“Cung kính không bằng tuân mệnh.” Diệp Ly mỉm cười đồng ý, rồi kéo Mặc Tu Nghiêu đi vào trà lâu.

Hai người vừa mới vào cửa, thì chưởng quầy trà lâu liền mang theo vẻ mặt kích động chạy ra đón chào. Tuy Định Vương và Vương phi luôn ở Ly thành, nhưng bình thường hai vị này cũng không đi ra ngoài, hôm nay có thể quang lâm quán trả lâu nho nhỏ này cũng khó trách chưởng quầy kích động vô cùng như vậy. Nhìn chưởng quầy

mang theo vẻ mặt kích động lại không biết làm sao trước mắt, Diệp Ly mỉm cười gật đầu nói: “Chưởng quầy không cần để ý tới chúng ta, tự chúng ta đi lên là được.” Chưởng quầy tất nhiên gật đầu liên tục, liếc trộm Định Vương đang đứng bên người Vương phi một cái. Vương gia cầm mứt quả gì đó, thật sự đã vượt qua phạm vi tiếp nhận của dân chúng quá rồi. Cũng không dám tiến lên hàn huyên, chỉ phải trơ mắt nhìn Diệp Ly kéo Mặc Tu Nghiêu đi lên lầu.

Đoàn người Nhậm Kỳ Ninh cũng không ngồi trong sương phòng, nhưng chưởng quầy cũng biết thân phận bọn họ đặc biệt, nên vị trí mà bọn họ ngồi là vị trí thạnh tĩnh nhất lại có tầm nhìn tốt nhất của cả trà lâu. Cách một cái bình phong sơn thủy tám miếng, cũng đã thành một thế giới riêng, rất có chút cảm giác trong ồn ào lấy yên tĩnh. Nhìn xem hai người đang nắm tay nhau đi đến, ánh mắt của Nhậm Kỳ Ninh và Gia Luật Dã đều không tự chủ được mà rơi xuống trên cái tay kia của Mặc Tu Nghiêu. Tuy mứt quả lúc nãy đã không còn, nhưng Định Vương cầm hộp điểm tâm trong tay cũng khiến cho người ta không chịu được. Cảm giác này giống như một vị thần trên chín tầng trời được chúng sinh cúng bái, đột nhiên có người nói cho ngươi biết vị thần ấy cũng phải ăn uống, đi tiểu tiện vậy.

Chống lại ánh mắt quỷ dị của Nhậm Kỳ Ninh và Gia Luật Dã, Mặc Tu Nghiêu lại lơ đễnh, thuận tay đặt điểm tâm lên bàn, lúc này mọi người mới nhìn thấy trên cái hộp còn có chữ Phẩm Liên trai. Đây là cửa hàng điểm tâm nổi tiếng nhất của Ly thành, trong nháy mắt, đôi mắt Hách Lan Vương hậu liền phát sáng lên, “Đây là điểm tâm của Phẩm Liên trai sao, điểm tâm của nhà bọn họ ngon nhất. Ta đi hai lần mà đều phải xếp hạng thật dài.”

Đương nhiên Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly không cần xếp hàng, cho dù bọn họ nguyện ý xếp hàng thì những khách hàng phía trước cũng sẽ lập tức nhường chỗ thôi. Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói: “Đúng vậy, A Ly cũng rất thích. Vương Hậu thích, nếu không ngại cứ nếm thử đi.”

Hách Lan Vương Hậu cũng không khách khí, cười híp mắt nói: “Vậy liền cảm ơn Định Vương, Định Vương quả là người tốt.”

Mọi người đang ngồi đều không nhịn được mà run rẩy, Định Vương là người tốt. . . Vậy trên đời này còn có mấy người là người xấu đây? Dường như hoàn toàn không nhìn thất thần sắc của người khác, Hách Lan Vương hậu vẫn mang theo vẻ mặt hạnh phúc ăn điểm tâm. Đương nhiên cũng sẽ không quên chia một nửa cho nguyên chủ nhân của điểm tâm.

“Chỉ mới mấy năm, Ly thành đã có thể phồn hoa như vậy, quả nhiên Định Vương và Vương phi biết cách thống trị.” Gia Luật Dã trầm giọng nói. Vào tiệc đầy tháng của Mặc Tiểu Bảo năm đó, Gia Luật Dã có tham dự, nên tất nhiên nhận ra rõ ràng sự biến hóa của Ly thành trong mấy năm qua. Chỉ tính diện tích thôi thì đã lớn hơn gấp đôi rồi, lại càng không cần phải nói đến, bây giờ Hoàng thành Tây Lăng và Sở kinh đã suy sụp, Ly thành có thể nói thành thị phồn hoa nhất hiện nay rồi. Bắc Nhung cằn cỗi, mọi người ở Bắc Nhung đều ở dọc theo đồng cỏ và nguồn nước. Chó dù có mấy tòa thành trì thì quy mô cũng không lớn. Vương Đình của Bắc Nhung là nơi phồn hoa nhất nhưng cũng chưa chắc vượt qua được những thành trì loại hai của Trung Nguyên. Bởi vậy Trung Nguyên phồn hoa không thể không khiến cho người Bắc Nhung hâm mộ ghen ghét không thôi. Tuy bây giờ trên tay Bắc Nhung cũng đã chiếm được mấy tòa thành trì của Đại Sở, nhưng cho người Bắc Nhung đi chinh chiến thì rất dũng mãnh vô địch, mà thống trị quốc gia thì lại không phải chỉ dựa vào chiến tranh là có thể dùng được. Một thành trì cũng xem như phồn hoa nằm trong tay Gia Luật Dã lại biến thành trăm nghề đều suy tàn, trở thành một tòa phế tích điêu tàn như mặt trời lặn về Tây.

Mặc Tu Nghiêu lại nói một cách lạnh nhạt: “Thất vương tử khen nhầm rồi, so với Sở kinh và Giang Nam, đến cùng thì Tây Bắc vẫn

cằn cỗi vô cùng. Bản vương cũng chỉ phải cố gắng nỗ lực hết sức mà thôi."

Hai nam nhân đều không cho là đúng với sự khiêm tốn của hắn ta, Mặc Cảnh Lê chiếm giữ Giang Nam, nhưng dù phồn hoa dồi dào thế nào, thì một món đồ mà phải ăn bữa nay lo bữa mai cũng chỉ tương đương như không có. Ngược lại, Mặc Tu Nghiêu lại khác, ít nhất, trong thời gian ngắn, không có ai dám cướp thứ gì từ trong tay hắn ta. Tuy vì tránh hiềm nghi và bày tỏ sự tôn trọng với chủ nhân, trong mấy ngày nay, đám quyền quý của các quốc gia như bọn họ đều không qua lại nhiều với nhau khi ở trong Ly thành, nhưng cũng vẫn có cách điều tra tin tức của từng người. Ít nhất, tuy trước mắt Tây Lăng đã mất đi một vùng đất rộng lớn nhưng cũng đã bù đắp được từ Đại Sở nên vẫn cường thịnh như trước, có điều lại tạm thời không có ý đi trêu chọc Mặc Tu Nghiêu. Ngược lại ánh mắt Lôi Chấn Đình lại tập trung đến trên người Mặc Cảnh Lê ở Giang Nam. Như vậy, nếu bọn họ muốn phân cao thấp với Mặc Tu Nghiêu thì phải suy nghĩ nhiều hơn rồi. Dù sao có thể đánh thắng hay không vẫn không thể nói trước được, nhưng nếu làm đá lót đường cho người khác, thì đó mới là cái được không bù nổi cái mất.

Mà Gia Luật Dã thì tạm thời cũng không định khai chiến với Mặc Tu Nghiêu, trong nội bộ Bắc Nhung đã truyền đến tin tức, động thái của vị Thái tử ca ca kia của hắn diễn ra liên tiếp. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, chiến sự với Mặc gia quân trở nên khó khăn vô cùng, điều này cũng khiến cho suy nghĩ của hắn bị thắng lợi làm cho u mê lúc trước trở nên thanh tỉnh hơn nhiều. Nếu để trong nước bị Thái tử Vương huynh của hắn chiếm được ưu thế, thì cho dù hắn có đánh bại Mặc Tu Nghiêu một lần hay hai lần thì cũng không có bất kỳ tác dụng gì, trừ phi hắn có thể diệt hết hoàn toàn Mặc gia quân, nếu không cũng chỉ uổng phí công sức của mình mà thôi. Lại nghĩ đến quan hệ của Gia Luật Hoằng và Định Vương phủ hòa thuận hơn mình nghĩ nhiều, trong lòng Gia Luật Dã hơi động một chút, ánh mắt

nhìn Mặc Tu Nghiêu cũng càng nhiều thêm mấy phần rõ ràng và thâm trầm, “Định Vương, Bản vương có một vụ làm ăn muốn thương lượng với Định Vương, ngươi thấy thế nào?”

“Làm ăn?” Mặc Tu Nghiêu như đã nghe được chuyện cười gì, “Thất vương tử, hơn mười vạn đại quân của Bắc Nhung ngươi vẫn còn đang nhìn chằm chằm ở biên cảnh, ngươi nói muốn thương lượng vụ làm ăn gì với Bản vương chứ?”

Gia Luật Dã không để ý, cười nói: “Trung Nguyên các ngươi luôn có câu, không có bạn bè vĩnh viễn, mà chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Cũng giống như vậy, cũng có nghĩa là không có kẻ địch vĩnh viễn, không phải sao?”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, “Hình như cũng hơi có lý. Thất vương tử không ngại thì thử nói xem.” Nhậm Kỳ Ninh ngồi đối diện thấy Gia Luật Dã lại đàm phán giao dịch với Mặc Tu Nghiêu ngay trước mặt mình, ngay lập tức, sắc mặt liền trở nên khó coi. Dù sao Bắc Cảnh và Bắc Nhung mới là đồng minh. Đương nhiên Gia Luật Dã cũng sẽ không đắc tội Nhậm Kỳ Ninh, lại cười nói: “Kỳ thật chuyện này đều có lợi với tất cả mọi người, không biết Bắc Cảnh Vương có hứng thú hay không?”

Nhậm Kỳ Ninh nói một cách thản nhiên: “Rửa tai lắng nghe.”

Ngồi bên cạnh, Hách Lan Vương hậu cau mày nói: “Mấy nam nhân các ngươi bị sao vậy? Không phải đã nói đi ra ngoài chơi sao, ngồi cùng nhau còn nói đến những chuyện chán ghét này. Ta cũng không muốn nghe các ngươi nói những lời nhảm nhí này.” Nghe vậy, Nhậm Kỳ Ninh thấy không vui cau mày nói: “Nếu đã như vậy, thì Vương Hậu cứ về Dịch quán trước đi.”

“Về gì mà về? Ta còn chưa chơi chán đâu.” Hách Lan Vương hậu

bác bỏ lời nói của hắn ta không hề khách khí, cũng thành công khiến cho sắc mặt Nhậm Kỳ Ninh càng trở nên khó coi hơn. Diệp Ly đứng dậy, mỉm cười nói: “Nếu đã như vậy, thì không bằng Hách Lan Vương hậu đi dạo với ta một chút đi, cũng thuận tiện để Bản phi giới thiệu với ngươi một vài nơi?” Ánh mắt Hách Lan Vương hậu sáng ngời, vui mừng tiến lên nắm tay Diệp Ly, nói: “Vương phi muốn mang ta đi đâu chơi? Ly thành thật nhiều người, cũng có thật nhiều thứ thú vị, ta muốn mua về nhiều một chút.” Diệp Ly mỉm cười nói: “Đợi đến khi Vương Hậu ra về, Vương Hậu thích gì, ta lại sai người tặng cho ngươi một phần.”

“Định Vương phi, ngươi thật sự là người tốt. Chúng ta đi mau!” Nói xong cũng không để ý tới phản ứng của những người khác, kích động kéo Diệp Ly chạy xuống lầu. Diệp Ly khoát khoát tay với Mặc Tu Nghiêu biểu thị không sao, rồi liền đi xuống lầu theo Hách Lan Vương hậu. Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, nhìn ra cửa sổ thấy thị vệ đứng chờ ngoài trà lâu cũng đi theo, mới yên tâm ngồi xuống.

“Định Vương thâm tình với Vương phi thật làm cho người ta hâm mộ.” Liễu quý phi nhìn chằm chằm vào Mặc Tu Nghiêu cắn răng nói. Nhìn dung nhan tuấn mỹ, tóc trắng và khí thế uy nghiêm đáng sợ vẫn như trước của Mặc Tu Nghiêu, trong lòng Liễu quý phi vừa oán hận vừa đau đớn như bị rắn độc cắn xé. Mặc Tu Nghiêu còn lớn hơn nàng một hai tuổi, nếu hai năm trước chỉ nhìn như hai người bằng tuổi nhau, thì bây giờ, nếu Liễu quý phi kéo khăn che mặt ra, thì dù vẫn xinh đẹp nhưng đã nhìn như lớn hơn Mặc Tu Nghiêu đến mấy tuổi rồi.

Mặc Tu Nghiêu lại như không nghe thấy, cúi đầu nhấp một ngụm trà, rồi nói với Gia Luật Dã: “Có giao dịch gì, mời Gia Luật Vương tử nói đi.”

Bị không để ý tới, dung nhan xinh đẹp dưới khăn che mặt của cô gái

liền trở nên vặn vẹo mà đáng sợ.

Ở một trà lâu khác cũng gần đó trong thành tên là cửa hàng trang sức Phong Hoa lâu, trong sương phòng xinh đẹp và tĩnh mịch trên lầu hai, Diệp Ly và Hách Lan Vương hậu đang ngồi đối diện nhau. Diệp Ly vừa nhàn nhã thưởng thức trà mới do đích thân chưởng quầy dâng lên, vừa mỉm cười nhìn Hách Lan Vương hậu đang tò mò vuốt ve các món đồ trang sức tinh mỹ trên bàn. Một lúc lâu sau, Diệp Ly mới nhẹ giọng hỏi: “Hách Lan Vương hậu có chuyện gì muốn nói với Bản phi?”

Nghe vậy, Hách Lan Vương hậu buông những món trang sức trong tay xuống, ngẩng đầu lên. Trên gương mặt luôn mang theo nụ cười tươi đầy kiêu ngạo và tò mò cũng dần dần biến mất, mà chuyển biến thành sự kiên đình ít có của các cô gái Trung Nguyên và sự cơ trí mà lại bình tĩnh ít có của các cô gái Bắc Cảnh. Thay đổi một cách đột nhiên như vậy, cũng khiến cho một cô gái trẻ nhìn bề ngoài hơi kiêu ngạo lại hoạt bát liền có nhiều thêm mấy phần khí thế. Hách Lan Vương hậu gật đầu cười nói: “Ta biết ngay không thể gạt được Định Vương phi.”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Ngày đầu tiên đến đây, Vương Hậu đã muốn lấy lòng Bản phi, nếu Bản phi không nhìn ra thì chẳng phải đã khiến cho Vương Hậu thất vọng sao? Chỉ là, không biết Vương Hậu có chuyện gì cần tránh Bắc Cảnh Vương mà đàm phán riêng?” Hách Lan Vương hậu nhìn Diệp Ly thật kỹ, trầm giọng nói: “Ta muốn hợp tác với Định Vương phủ. Không, phải nói là. . . Người Bắc Cảnh chúng ta muốn hợp tác với Định Vương phủ.”

“Người Bắc Cảnh?” Diệp Ly dừng lại một lát, rồi nói: “Không phải là Bắc Cảnh quốc sao?” Hiện tại, trong lãnh thổ của Bắc Cảnh có hai loại người, người Bắc Cảnh sinh trưởng ở đây và di dân trước kia luôn tự cho mình là người Trung Nguyên. Mà những di dân tự xưng

là người của Tiền triều cũng chỉ là những người Đại Sở đã thần phục hoặc đã bị Nhậm Kỳ Ninh thu vào dưới trướng mà thôi. Nhậm Kỳ Ninh càng tín nhiệm người Trung Nguyên hơn, hắn muốn khôi phục Tiền triều chính thống, nên càng đến thời kỳ cuối lại càng chèn ép người Bắc Cảnh, thậm chí cuối cùng muốn vứt bỏ người Bắc Cảnh hoàn toàn. Nói cách khác, cái gọi là Trung Nguyên chính thống của hắn ta chính là hữu danh vô thực, căn bản không cách nào làm cho văn nhân Trung Nguyên tiếp nhận. Trừ phi hắn cam nguyện lấy Bắc Cảnh làm quốc hiệu, lấy thân phận dị tộc để thống trị Trung Nguyên. Nhưng như thế, thì sẽ không chỉ bị chống cự hơn trước kia mấy lần mà thậm chí còn là mấy trăm lần. Mà ngay cả những người Trung Nguyên luôn trung tâm với hắn ta cũng có thể sẽ phản bội. Từ khi mới bắt đầu, sự mâu thuẫn tồn tại của người trong hai tộc đã không thể điều hòa. Cho nên Thanh Vân tiên sinh mới nói với Nhậm Kỳ Ninh: Ngay từ đầu, hắn ta đã sai rồi.

Trầm tư một lát, Diệp Ly hơi tò mò hỏi: “Hách Lan Vương Hậu có thể quyết định chuyện như vậy sao?”

Hách Lan Vương Hậu ngẩng đầu, nói một cách ngạo nghễ: “Nếu ta đã đến đây thì tất nhiên có thể quyết định. Bắc Cảnh chúng ta cũng không nhốt con gái trong khuê phòng như Trung Nguyên các ngươi. Chuyện mà nam nhân có thể làm thì chúng ta cũng có thể làm, cho tới nay, thế hệ trẻ trong nhà của chúng ta đều rất ít, ta cũng không có anh chị em gì. Đợi sau khi cha ta qua đời, thì cũng nên đến lúc ta tiếp nhận vị trí tộc trưởng. Còn có, sau khi biểu tỷ ta qua đời, tộc của tỷ ấy cũng theo như quy định là sẽ do ta hoặc con của ta tiếp nhận. Nhưng những người Trung Nguyên đáng ghét bên người Nhậm Kỳ Ninh kia lại cướp đoạt lấy quyền lợi của người Bắc Cảnh chúng ta. Chúng ta chỉ muốn lấy lại thứ đã thuộc về chúng ta thôi.”

Diệp Ly đã từng nghĩ thông qua Hách Lan Vương hậu làm một một vài chuyện gì đó, nhưng ngược lại vẫn không nghĩ tới vị Hách Lan

Vương hậu này vẫn còn trẻ nhưng lại là một nhân vật quan trọng như thế. Trong khoảng thời gian ngắn ngược lại cũng thấy hơi kinh ngạc, nhưng xưa nay nàng vẫn luôn bình tĩnh trấn định, nên tất nhiên Hách Lan Vương hậu sẽ không nhìn ra được suy nghĩ trong lòng nàng. Diệp Ly nhìn nàng ấy, nói khẽ: “Nghe nói Vương Hậu tiền nhiệm của Bắc Cảnh cũng là một cô gái kiên cường, chỉ tiếc không có duyên quen biết.”

Nhắc tới chuyện này, đôi mắt của Hách Lan Vương hậu liền đỏ lên, ôm hận cắn răng nói: “Nếu không phải tại Nhssjm Kỳ Ninh, thì sao biểu tỷ ta sẽ phải để chính mình phải chịu uất ức đến như vậy? Vì hắn ta mà biểu tỷ ta buông tha vị trí tộc trưởng, hắn ta lại đề phòng biểu tỷ khắp nơi, lại để cho những nữ nhân kia chọc tức tỷ ấy, còn tìm cơ hội giết hết những người mà biểu tỷ tin tưởng. Lúc trước nếu không phải biểu tỷ cứu hắn ta, thì sao cái thứ vong ân phụ nghĩa này có ngày hôm nay?”

Nhìn bộ dáng phẫn nộ của Hách Lan Vương hậu, trong lòng Diệp Ly thở dài. Lấy thế lực và võ công của Nhậm Kỳ Ninh, sao lại có thể gặp nạn ở một nơi như Bắc Cảnh một cách trùng hợp như vậy được? Chỉ sợ bản thân lần gặp mặt tình cờ lúc trước đã là một âm mưu rồi. Có điều Nhậm Kỳ Ninh cũng cam lòng bỏ ra vốn gốc vì cái gọi là nghiệp lớn của hắn ta, “Vương Hậu, ta muốn ngươi biết. Giết biểu tỷ ngươi…” Vốn chuyện này cũng không là bí mật gì, Diệp Ly cho rằng tốt nhất vẫn nên nói rõ thì tốt hơn. Bằng không, cái cảm giác đến khi hợp tác được một nửa lại bị người ta đâm ngược lại kia, nàng tuyệt đối không muốn tiếp nhận.

Hách Lan Vương hậu nói một cách kiên định: “Ta biết, cha ta nói, những ân oán này có thể tạm thời để qua một bên. Người Bắc Cảnh chúng ta đều giữ chữ tín, chỉ cần Vương phi giúp chúng ta đuổi Nhậm Kỳ Ninh đi, thì chúng ta sẽ không đối nghịch với Định Vương phủ.” Diệp Ly nhướng mày, cười nói: “Như vậy, Bản phi có thể nhận

được lợi ích gì?”

Hách Lan Vương Hậu nói: “Toàn bộ đại quân Bắc Cảnh sẽ lui về đến biên giới với Đại Sở trước kia. Mặc dù Trung Nguyên của các ngươi rất tốt, nhưng bạch sơn hắc thuỷ (*vùng đất phía Đông Bắc của Trung Quốc, có núi Trường Bạch và sông Hắc Long*) của Bắc Cảnh chúng ta cũng không kém. Chúng ta chỉ muốn sống cuộc sống của mình.” Cũng không phải người Bắc Cảnh hoàn toàn không có dã tâm, mà do sự phát triển của người Bắc Cảnh còn chưa tới tình trạng có thể gánh chịu được dã tâm này. Trước khi Nhậm Kỳ Ninh xuất hiện ở Bắc Cảnh, các bộ lạc của Bắc Cảnh đều sống chung với nhau. Người Bắc Cảnh chỉ sống bằng việc đánh cá và săn bắn, không nói trồng trọt như người Trung Nguyên, mà ngay cả việc chăn thả gia súc du mục như người Bắc Nhung cũng không có. Cư dân thì tất nhiên cũng thuần phác vô cùng. Nhậm Kỳ Ninh mang đến biến hóa quá nhiều. Nhưng biến hóa nghiêng trời lệch đất không đến hai mươi năm ngắn ngủn cũng không phải chuyện mà tất cả mọi người có thể tiếp nhận và hài lòng. Từ chuyện chém giết ngẫu nhiên giữa các bộ lạc trước kia, cho tới chém giết với binh mã chính quy của Đại Sở và Mặc gia quân bây giờ, sự tổn thất nặng nhất cũng đều là người Bắc Cảnh. Người Bắc Cảnh cũng không phải đều là kẻ ngu, gần như đều có thể đoán được, nếu vẫn cứ tiếp tục như vậy, thì cho dù có một ngày Nhậm Kỳ Ninh thật sự thống nhất thiên hạ, chỉ sợ người Bắc Cảnh cũng đã chết gần hết rồi.

Cho nên, bọn họ quyết định đuổi Nhậm Kỳ Ninh và đám thân tín của hắn ta đi, lấy lại chính quyền lợi thuộc về người Bắc Cảnh. Có lẽ có một ngày bọn họ cũng sẽ tham dự vào trận chiến tranh giành thiên hạ này, nhưng đó là chuyện thật lâu thật lâu sau này, chứ tuyệt đối không phải là hiện tại.

Diệp Ly trầm mặc một lúc lâu, mới gật đầu nói: “Đề nghị của Hách lan Vương Hậu rất thuyết phục ta rất, nếu Hách Lan Vương hậu đã

thành tâm hợp tác, thì như vậy, ta cũng cảm thấy có thể."

Đợi đến khi có được câu trả lời thẳng thắn như thế, thì lại khiến cho Hách Lan Vương hậu sửng sốt một chút. Trong ấn tượng của nàng, người Trung Nguyên luôn thích suy đi nghĩ lại gì đó rồi mới quyết định, dứt khoát như Diệp Ly lại hiếm thấy vô cùng, "Vương phi có thể tự quyết định sao?" Diệp Ly cười một tiếng, "Nếu ta không thể tự quyết định, thì chẳng phải Vương Hậu tới tìm ta để nói chuyện này là vô ích rồi sao?"

Hách Lan Vương Hậu hơi áy náy, "Vốn ta muốn nhờ Vương phi chuyển lời cho Định Vương thay ta thôi. Hơn nữa, ta cũng đã nghe nói Vương phi rất lợi hại, Định Vương phi có thể thuyết phục Định Vương giúp ta, vì có lẽ Định Vương sẽ không chịu hợp tác với ta. Người Trung Nguyên các ngươi luôn không thích nữ nhân nhúng tay vào những chuyện này mà."

Diệp Ly cười nói: "Đúng là ta có thể làm chủ. Nhưng mà. . . Vương Hậu cũng nên cho ta nhìn thấy thành ý của Bắc Cảnh. Nếu không, sao Bản phi có thể tin tưởng Vương Hậu chứ?"

Hách Lan Vương Hậu gật gật đầu, lấy một cái hộp ra đặt xuống trước mặt Diệp Ly một cách vô cùng trịnh trọng, rồi nói: "Đặt trong này chính là Thánh vật của tổ tiên Bắc Cảnh ta, có được nó có thể đổi được tất cả tộc nhân của hai mươi sáu tộc của Bắc Cảnh làm cho ngươi một chuyện. Chỉ cần đưa ra, thì tất cả mọi người của Bắc Cảnh đều sẽ xông pha khói lửa để hoàn thành cho ngươi. Đây là bảo vật tôn quý nhất của Bắc Cảnh chúng ta. Tạm thời giao cho Vương phi làm đảm bảo."

Diệp Ly mở ra, mặt trong của hộp được bọc da thú có hoa văn màu nâu, nhìn như da hổ. Trên da thú có một thanh đao ngắn, nhìn qua thấy hơi cũ kỹ, trên mặt có khắc rất nhiều vết tích đã bị mài mòn trở

nên hơi mờ, hiển nhiên đã trải qua thời gian rất lâu. Chất liệu của thanh đao ngắn này không phải là thiết, không phải là đồng, cũng không phải là ngọc như thường nhìn thấy, ngược lại lại giống như được mài từ một loại đá nào đó. Mặc dù Diệp Ly không tin tưởng sự ràng buộc của Thánh vật, nhưng cũng biết có một vài dân tộc có một tín ngưỡng gọi là Thánh vật.

“Vương hậu không sợ ta không trả lại sao?”

Hách Lan Vương Hậu nghiêm mặt nói: “Nếu là như thế, thì cho dù Bắc Cảnh có phải hy sinh hết tất cả mọi người, cũng sẽ nghênh đón Thánh vật trở về. Nhưng ta tin tưởng Vương phi và Định Vương đều không phải là người như thế.”

Diệp Ly cất cái hộp, gật đầu nói: “Trễ nhất là ngày mai Bản phi và Vương gia sẽ cho Vương hậu một câu trả lời chắc chắn.”

Lúc này Hách Lan Vương Hậu mới nở ra một nụ cười, gật đầu nói: “Vậy liền cảm ơn Vương phi.”

Chương 338: Tính toán của Định Vương

Đợi đến sau khi Diệp Ly và Hách Lan Vương hậu thương nghị xong, hơn nữa hai bên đã đạt thành hiệp nghị sơ bộ một cách hài lòng, thì Hách Lan Vương hậu mới cầm một đống lớn trang sức đã được chọn xong mang theo vẻ mặt vui sướng đi xuống lầu với Diệp Ly. Trải qua lần nói chuyện này, hai người đều càng có sự hiểu biết sâu hơn về đối phương, lại càng nhiều thêm mấy phần thưởng thức và bội phục.

Vừa xuống lầu liền nhìn thấy đám người Mặc Tu Nghiêu đang ngồi trong khách sảnh ở lầu dưới chờ các nàng. Không chỉ có Mặc Tu Nghiêu và Nhậm Kỳ Ninh đến tìm người, mà ngay cả Gia Luật Dã và Liễu quý phi cũng có mặt.

Nhìn thấy Hách Lan Vương hậu ôm một đống hộp lớn nhỏ, hơn nữa trên búi tóc phi tiên còn thay một bộ trang sức tinh mỹ đang rất thịnh hành của các cô gái Trung Nguyên, trong mắt Liễu quý phi và Vân phi cũng không khỏi hiện lên một tia kỳ lạ.

Vốn Phong Hoa lâu cũng là sản nghiệp trên danh nghĩa của Định Vương phủ, cũng là cửa hàng trang sức số một số hai của cả Đại Sở, những món đồ được làm ra đương nhiên cũng tinh mỹ vô song, chỉ cần là nữ nhân thì sẽ không có ai không thích sở hữu.

Thấy bọn họ đi xuống, Mặc Tu Nghiêu đứng dậy tiến lên nắm tay Diệp Ly cười nói với Hách Lan Vương hậu: “Xem ra Vương hậu rất hài lòng với trang sức ở đây, đúng không?”

Hách Lan Vương hậu vui sướng cười nói: “Đúng vậy, trang sức của Trung Nguyên thật sự rất xinh đẹp. Định Vương phi nói những cái này đều tặng cho ta, thật sao?”

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói: “A Ly đã nói như vậy, thì tất nhiên là được rồi. Vương hậu có thể thích, thì cũng là vinh hạnh của Định Vương phủ.” Hách Lan Vương hậu nâng cái hộp trong tay lên, sự yêu thích cũng bộc lộ ra trong lời nói, “Vậy ta liền không khách khí nữa, cám ơn Định Vương và Vương phi.”

“Vương hậu không cần phải khách khí.”

Diệp Ly mỉm cười nhìn hai người trò chuyện, hơi khó hiểu hỏi: “Sao mọi người lại ở đây?”

Mặc Tu Nghiêu ôn nhu nói: “Nghe nói các nàng đã tới Phong Hoa lâu, nên liền tới đây chờ các nàng. Sao chỉ có mỗi Hách Lan Vương hậu chọn vậy, A Ly không nhìn trúng món nào sao?”

Diệp Ly khoát khoát tay nói: “Ta không dùng được những thứ đó, cứ để đó trước đi.” Trang sức của nàng thật sự không ít, nhưng thật sự dùng lại không nhiều. Rất nhiều món đều để trưng bày hoặc làm quà tặng cho người khác.

Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý, cười nói: “Mấy ngày trước, Phong Hoa lâu có tìm được một khối bạch ngọc rất tốt, khi nào về ta làm cho nàng một cây trâm.”

Định Vương ôn nhu săn sóc như thế, khiến cho mấy cô gái đang đứng bên cạnh đều vừa ao ước lại vừa ghen tỵ. Vân phi cũng không nhịn được mà khen ngợi: “Tình cảm của Định Vương và Vương phi thật tốt, Vương thượng, ngài nói có đúng không?”

Nhậm Kỳ Ninh gật đầu một cách không kiên nhẫn, nói: “Nếu Vương phi và Vương Hậu đã trò chuyện xong, thì chúng ta cũng nên trở về Dịch quán thôi.”

Tuy Hách Lan Vương Hậu vẫn còn hơi lưu luyến, nhưng cũng thấy đã muộn rồi, nên liền cười nói với Diệp Ly: “Định Vương phi, cám ơn ngươi đã tặng ta nhiều thứ như vậy. Ta có rất nhiều trân châu xinh đẹp, khi về sẽ sai người đưa qua cho ngươi, được không?”

Tuy Bắc Cảnh ở cực Bắc, nhưng cũng có nơi gần biển. Trân châu cũng không hiếm có, mà lại có rất nhiều, thậm chí còn tốt hơn Trung Nguyên. Diệp Ly cũng không khách khí, cười nói: “Vậy liền cảm ơn Hách Lan Vương hậu trước.”

Nhậm Kỳ Ninh dẫn Hách Lan Vương hậu và Vân phi đi rồi, vốn Liễu quý phi còn muốn nói điều gì cũng bị Gia Luật Dã mang đi. Lúc này Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly mới sung sướng đi ra khỏi Phong Hoa lâu, đi về Định Vương phi. Chỉ nhìn thần sắc sung sướng trên mặt hai người thì cũng biết trong lần đàm phán này, hai bên đều hết sức hài lòng.

Còn chưa đi đến cửa Định Vương phủ, thì đã nghe thấy trước cửa không còn yên tĩnh và trang nghiêm như ngày thường nữa, mà lại hơi ồn ào. Đi đến gần thì liền nhìn thấy một bóng dáng vô cùng quen mắt.

Thanh niên tóc vàng cũng nhìn thấy bọn họ, ngay lập tức liền lộ ra một hàm răng trắng sáng, vội vàng chạy tới bọn họ.

“Vương phi xinh đẹp, gặp ngài ở đây thật sự quá tốt.”

Sắc mặt Mặc Tu Nghiêu liền trở nên u ám, “Thật sao? Sao Bản vương lại không thấy tốt vậy? Ngươi đến Định Vương phủ làm gì?”

Tốt nhất là đến gây chuyện, như vậy Bản vương liền có lý do bắt ngươi lại, sau đó. . . Trong đáy lòng vô cùng âm u của Mặc Tu Nghiêu đang bổ não ra đủ các loại biện pháp tra tấn người.

Tuy nam tử tóc vàng không nhìn ra suy nghĩ của Mặc Tu Nghiêu, nhưng trực giác vẫn khiến cho cơ thể không nhịn được mà run rẩy lại càng nhích đến gần Diệp Ly hơn.

Diệp Ly bất đắc dĩ, mỉm cười nói: "Các hạ là ai? Đến Định Vương phủ có việc gì thế?"

Nam tử tóc vàng hưng phấn cười nói: "Đương nhiên có chuyện. Ta là thương nhân Tây Vực đến từ Già Lam quốc, tên của ta là Lan Tư. Ta muốn làm ăn với chủ nhân của tòa thành thị này."

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, nói một cách thản nhiên: "Không phải bây giờ ngươi đang kinh doanh trong Ly thành sao? Chẳng lẽ ngươi có món đồ gì đặc biệt muốn bán cho Bản vương ư?"

Nam tử tóc vàng lắc đầu liên tục nói: "Không, không, ta muốn làm một vụ làm ăn rất lớn. Phương Đông có rất nhiều đồ vật thần kỳ, ta muốn bán đến Phương Tây xa xôi bên kia. Khi còn bé ta đã từng cùng cha đi qua đó, ngươi ở đó người có rất nhiều vàng, nhưng bọn họ lại không có vải vóc xinh đẹp, không có đồ sứ xinh đẹp, cũng không có lá trà thần kỳ. Nếu bán qua bên đó, thì rất nhanh ta có thể trở thành phú ông rồi." Cuối cùng nam tử tóc vàng còn có khả năng xem sắc mặt, nhìn thấy sắc mặt Mặc Tu Nghiêu không tốt đẹp gì, còn bỏ thêm một câu, "Đương nhiên, còn có các hạ nữa. Chúng ta đều trở thành người giàu có nhất."

Nói đến chỗ hưng phấn, nam tử tóc vàng vừa khoa chân múa tay vui sướng phụ họa theo.

Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly trao đổi một ánh mắt. Định Vương phủ có rất nhiều tiền, nhưng bọn họ đều không ngại càng có nhiều tiền hơn. Dù sao. . . Nuôi quân đội để chinh chiến, cho tới bây giờ đều là việc đốt tiền.

“Không bằng các hạ đi vào với chúng ta, chúng ta lại bàn kỹ lại?” Diệp Ly mỉm cười nói.

“Đương nhiên, là vinh hạnh của ta. Vương phi xinh đẹp.” Nam tử tóc vàng cao hứng nói. Người làm thuê của hắn đã cảnh cáo hắn rằng rất có thể hắn sẽ bị đuổi ra, nhưng hắn lại rất may mắn đã có được cơ hội ngay lần đầu tiên. Quả nhiên ông trời rất quan tâm đến hắn nên mới đưa đến cơ hội này. Người trẻ tuổi hạnh phúc nghĩ, hắn như thấy được vô số thỏi vàng óng ánh đang vẫy tay với mình.

“Xinh đẹp sao?” Đi ở phía trước, Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, vẫy tay gọi thị vệ, “Gọi Hàn Minh Nguyệt và Hàn Minh Tích tới. Còn có công tử Thanh Trần nữa, người này liền giao cho bọn họ giải quyết.”

Thương nhân trẻ tuổi tên Lan Tư của Tây Vực mang theo vẻ mặt phấn khởi đi theo thị vệ vào trong Định Vương phủ to lớn. Vị Vương giả tóc trắng kia nói với hắn rằng bản thân của ngài ấy cũng không hiểu chuyện kinh doanh, cho nên phải chờ chuyên gia đến thương lượng với hắn, hơn nữa còn đề nghị hắn có thể đi dạo trong vườn hoa của Vương phủ.

Điều này khiến cho ấn tượng tốt của Lan Tư dành cho Định Vương bay thẳng lên cao. Sau khi đã từng gặp vô số thượng vị giả không biết lại giả biết, thì vị Vương giả dũng cảm thừa nhận nhược điểm của mình này vĩ đại đến cỡ nào. Khó trách tòa thành thị này lại phồn vinh và an bình hơn bất kỳ một tòa thành trì nào mà hắn đã từng đến.

Tháng sáu, trong Định Vương phủ vẫn có không ít hoa tươi đua nở. Lan Tư hiếu kỳ ngắm nhìn những hoa cỏ chỉ có ở Phương Đông này, hơn nữa vừa suy nghĩ xem có thể mang về Tây Vực để gieo trồng hay không.

Ngay trong lúc đang thưởng thức cảnh đẹp trong vườn hoa, thì liền nhìn thấy hai người đang đi tới đây. Hai người một đỏ một trắng đi trong vườn hoa có trăm hoa đang đua nở này đặc biệt làm cho người ta chú ý.

Ánh mắt Lan Tư đã tập trung vào thân người mặc áo đỏ kia. Dáng người cao lớn và thon gầy, còn có dung nhan xinh đẹp kia. Một sợi dây lụa tùy ý cột lại mái tóc đen nhánh, còn nụ cười mỉm bên môi kia nữa. Không một chỗ nào không khiến cho người ta có một loại cảm giác xinh đẹp đặc biệt.

Mặc dù không phát ra sự dịu dàng và tinh xảo như Vương phi xinh đẹp, nhưng lại có thêm một phần phong thái khác. Vì vậy, lại một lần nữa, Lan Tư không để ý đến nam tử áo trắng đang đi bên cạnh người áo đỏ, liền hái một đóa hoa rồi chạy tới.

“Tiểu thư Phương Đông xinh đẹp, có thể có vinh hạnh cùng ngồi uống một tách trà chiều với nàng không? Nếu nàng vẫn chưa kết hôn như Vương phi xinh đẹp, thì xin hãy suy nghĩ tiếp nhận tình yêu chân thành của ta.”

Hai người trước mặt đều ngây ngẩn cả người, hiển nhiên đã bị lời tỏ tình bất thình lình của người trước mắt làm cho hoảng sợ. Chỉ chốc lát sau, người áo đỏ mới trầm giọng hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

Lan Tư sững sờ, giọng nói của vị tiểu thư này hơi khác với Vương phi xinh đẹp một chút. Có điều, mỹ nhân hoàn mỹ không có khuyết điểm gì như Vương phi có lẽ không được nhìn thấy nhiều. Nhưng vị

mỹ nhân áo đỏ này cũng là tiểu mỹ nhân khó gặp.

“Nếu nàng chưa kết hôn, thì xin hãy tiếp nhận tình yêu chân thành của ta.” Lan Tư ngẩng đầu nói một cách chân thành.

“Bốp!”

Trả lời hắn chính là một nắm đấm vừa mạnh lại vừa nặng, ngay lập tức Lan Tư bị đánh đến nỗi đầu óc không rõ, trong nháy mắt phản ứng hơi chậm, lắc đầu, “Tiểu thư xinh…”

“Bốp!”

Hàn Minh Tích lại đánh thêm một cú không chút lưu tình nào, biến tạo hình chó hoang đang có của nam tử tóc vàng thành quốc bảo, “Mở to mắt chó của ngươi ra, lão tử là nam nhân!”

Ách? Vốn còn đang vẻ mặt tủi thân vì vị tiểu thư Phương Đông này quá bạo lực, trong chớp mắt, Lan Tư liền ngây dại. Lại nhìn kỹ một thân áo đỏ và khuôn mặt tuấn mỹ của Hàn Minh Tích. Lúc này mới chú ý tới mỹ nhân áo đỏ này lại cao tương đương với chính mình. Hơn nữa…

Đứng bên cạnh, Hàn Minh Nguyệt nhìn em trai đang phẫn nộ, lại nhìn nam tử tóc vàng đang có một đôi mắt gấu mèo0.0. Cũng không nhịn được mà cúi đầu cười khẽ ra tiếng.

“Ca!” Hàn Minh Tích thẹn quá hoá giận, tránh Hàn Minh Nguyệt đang kéo tay của mình ra, “Ca đừng cản đệ, lão tử muốn giết chết hắn ta!”

“Được rồi, có lẽ hắn ta là khách của Định Vương phủ. Đệ đánh hai quyền hả giận là được rồi. Không phải Định Vương phi đang chờ đệ đến nghị sự sao?” Hàn Minh Nguyệt khuyên nhủ.

Nghe thấy lời nói của huynh trưởng, lúc này Hàn Minh Nguyệt mới tức giận buông tha cho ý định tiếp tục đánh Lan Tư, quăng qua một ánh mắt hung dữ như đao rồi đi đến thư phòng của Diệp Ly.

Lan Tư đi theo sau, vẻ mặt chán nản, hắn lại thổ lộ với một nam nhân, tưởng tượng thôi đã cảm thấy cả người nổi da gà rồi. Run rẩy, Lan Tư quyết định vẫn dựa theo đề nghị của người làm thuê của hắn, mời một người gọi là bà mối đến, giới thiệu cho hắn một tiểu thư xinh đẹp dịu dàng để làm vợ. Phương Đông thật sự quá kinh khủng, hắn căn bản không phân biệt được nam tử và nữ tử, gay go nhất chính là bọn họ đều để kiểu tóc thật dài.

Lan Tư đáng thương vĩnh viễn cũng sẽ không biết được, rốt cuộc vì sao hắn lại bị đánh hai quyền này.

Trong thư phòng của Diệp Ly, lúc ba người Hàn Minh Tích đến thì Mặc Tu Nghiêu và Từ Thanh Trần đều đã đến rồi.

Nhìn thấy tạo hình mới của Lan Tư, Diệp Ly hơi kinh ngạc ngẩn người. Cùng lúc đó, Lan Tư cũng nhìn thấy Từ Thanh Trần đang ngồi ở một bên càng tuấn mỹ xuất trần hơn Hàn Minh Tích, lại nhìn Hàn Minh Tích vẫn còn trừng mắt nhìn như hung thần ác sát ngồi bên cạnh chờ đợi mình, tủi thân cúi đầu.

Cái ánh mắt tội nghiệp kia khiến cho công tử Thanh Trần vừa nhìn thấy thì khóe miệng liền co rút lại, nghi hoặc nhướng mày.

Không có ai nhìn thấy, người nào đó ngồi bên người Diệp Ly đang cúi đầu uống trà, nhưng bên môi lại câu dẫn ra một nụ cười thực hiện được.

Tuy chuyện của Lan Tư rất quan trọng, nhưng lại không có ý nghĩa

lớn với tình hình trước mắt của Định Vương phủ. Cho dù có hợp tác với Lan Tư thì cũng không thể nhìn thấy lợi nhuận trong thời gian ngắn được. Cho nên sau khi nói đơn giản về kế hoạch, thì chuyện này liền trực tiếp giao cho Hàn Minh Tích xử lý. Mấy năm nay, Hàn Minh Nguyệt vẫn cứ bị đối xử không lạnh không nóng như vậy. Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý đến ý kiến của hắn ta, dù sao Hàn Minh Tích gặp phải rắc rối thì Hàn Minh Nguyệt sẽ tự nhiên ra tay giải quyết giúp thôi. Mặc dù không có giao tình gì với Hàn Minh Nguyệt, nhưng ít nhất đầu óc Hàn Minh Nguyệt rất tốt, có thể dùng miễn phí thì cớ sao mà không làm?

Đuổi ba người Hàn Minh Tích đi, ba người Mặc Tu Nghiêu mới lại ngồi xuống bàn bạc chính sự. Nghe Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly kể lại chuyến đi dạo ngày hôm nay xong, lực chú ý đầu tiên của Từ đại công tử lại nằm trên Phượng Hoàng Cầm còn chưa tới tay, mà không phải trong việc Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly lại tính kế mấy người kia. Nhìn Mặc Tu Nghiêu chằm chằm, hỏi: “Mặc Cảnh Lê thật sự sẽ đưa mấy thứ đó cho đệ sao?” Vứt bỏ Sở kinh đã đủ mất mặt rồi, nếu lại vứt bỏ cả bảo vật trấn quốc của Đại Sở nữa, thì cái mặt Nhiếp Chính Vương này của Mặc Cảnh Lê cũng thật sự bị người ta đạp dưới chân rồi.

Mặc Tu Nghiêu cười đến đắc ý vừa lòng, “So với mấy món đồ chết không thể ăn, thì chẳng lẽ nhìn thấy con trai vui vẻ khỏe mạnh không quan trọng hơn sao?”

Công tử Thanh Trần im lặng trong chốc lát, quả nhiên Mặc Cảnh Lê cũng không phải người có thể hiên ngang lẫm liệt, “Đưa Phượng Hoàng Cầm cho ta.”

Mặc Tu Nghiêu cười càng sung sướng hơn, “Từ huynh, đây chính là bảo vật trấn quốc của Đại Sở đó. Cho dù là huynh và ta thì cũng không thể đưa cho huynh một cách tùy tùy tiện tiện như vậy đi?” Từ

Thanh Trần liếc đệ ấy, “Đệ biết đánh đàn sao?”

“Biết sơ một chút.” So với công tử Thanh Trần, thì cầm kỹ của Định Vương thật sự chỉ có thể nói là biết sơ thôi. Huống chi hứng thú của Định Vương cũng không nằm ở đây, nên tất nhiên cũng sẽ không quan tâm đến cùng trong tay là cây đàn này mới làm từ năm ngoái hay danh cầm truyền lưu đến đời sau. Nhưng công tử Thanh Trần thì lại khác, với công tử Thanh Trần, chỉ sợ Bạch Ngọc Phượng Hoàng Cầm còn có lực hấp dẫn lớn hơn cả mỹ nhân tuyệt thế nữa. Công tử Thanh Trần thông minh đến cỡ nào, sao lại không biết ý của Mặc Tu Nghiêu chứ? “Hừ” khẽ một tiếng không nói đến chuyện đàn nữa. Hắn không lấy được không có nghĩa là người khác cũng không lấy được. Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, cười cười với Từ Thanh Trần. Tuy hắn không thể bảo đảm người khác không lấy được, nhưng lại có thể cam đoan công tử Thanh Trần tuyệt đối không nhìn thấy được.

Nhìn ánh mắt chém giết giữa hai người, Diệp Ly bất đắc dĩ mở miệng đánh gãy, “Đồ thì vẫn nên đợi Mặc Cảnh Lê đưa tới rồi nói sau. Đại ca, Tu Nghiêu, chúng ta có nên nói đến chuyện người trong Ly thành này không?”

Từ Thanh Trần cũng không muốn giằng co với Mặc Tu Nghiêu về chuyện này tiếp nữa, dù sao mọi người đều bằng bản lãnh của mình, liền suy nghĩ theo lời nói của Diệp Ly, một lúc sau liền nói: “Cho nên, Bắc Nhung muốn nghị hòa với chúng ta, tốt nhất có thể kết minh cùng đối phó với Tây Lăng và Gia Luật Hoằng? Gia Luật Dã cho rằng người của Định Vương phủ đều là người ngu sao?” Nếu là lúc trước, thì đề nghị này của Gia Luật Dã vẫn có thể tin mấy phần. Nhưng sau khi Mặc gia quân chiếm lĩnh Hoàng thành Tây Lăng, thì những nơi giáp biên giới với Bắc Nhung trước đây cũng đã thuộc về Định Vương phủ. Nói cách khác, tạm thời, Bắc Nhung và Tây Lăng căn bản không có xung đột gì. Tục ngữ nói, xa giao gần phạt (*ở xa thì kết giao, ở gần thì chinh phạt*). Gia Luật Dã lại chọn một còn đường riêng

ngược lại mà đi, căn bản không có chút ý nghĩa nào, cũng không có lợi gì với Bắc Nhung.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Cũng không phải đã xem tất cả chúng ta là người ngu sao? Ta đoán chủ ý ngu ngốc như vậy cũng không phải chính Gia Luật Dã tự nghĩ ra được. Có điều, mùa hè năm nay, Bắc Nhung bị hạn hán, nhưng hết lần này tới lần khác, vùng đất phương Bắc mà bọn chúng chiếm lĩnh lại vừa mới trải qua chiến loạn, lương thực không còn được một phần. Gia Luật Dã muốn giao dịch với Định Vương phủ cũng không khó hiểu. Nếu hắn ta có thể khống chế lương thảo của Bắc Nhung, thì trong trận tranh phong với Gia Luật Hoằng, ngay lập tức hắn ta có thể chiếm được ưu thế.”

“Đáng tiếc, Vương gia đã quyết định giúp Gia Luật Hoằng rồi.” Từ Thanh Trần mỉm cười nói.

“Có tính toán như thế nào, thì Gia Luật Hoằng cũng xem như là con rể của Trung Nguyên chúng ta, chỉ cần công chúa Dung Hoa vẫn là Thái tử phi, thì Bản vương cũng không ngại giúp hắn ta.” Mặc Tu Nghiêu cười nói.

Từ Thanh Trần nhướng mày, “Đây là điều kiện của đệ dành cho Gia Luật Hoằng?” Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, “Loại chuyện này, trong lòng mọi người hiểu là được rồi, nói ra sẽ không vui.”

Từ Thanh Trần gật đầu, “Vậy Bắc Cảnh thì sao? Hách Lan Vương hậu chống lại Nhậm Kỳ Ninh, có nắm chắc không?”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Chỉ bằng việc đến bây giờ mà Nhậm Kỳ Ninh còn chưa nhìn ra bộ mặt thật của Hách Lan Vương hậu, thì muội cảm thấy có thể đánh cược một lần.” Dù sao thua cũng không tổn thất gì. Từ Thanh Trần gật đầu, vừa suy tư vừa nói: “Như vậy phải đề phòng Gia Luật Dã và Nhậm Kỳ Ninh thật sự liên thủ rồi.” Lúc trước,

khi hai phe kết minh chỉ vì để đánh hạ Sở kinh nên mới tạm thời hợp tác. Một khi đánh hạ Sở kinh thì sớm muộn gì vẫn sẽ trở mặt. Nhưng nếu Mặc gia quân lựa chọn trợ giúp Gia Luật Hoằng và Hách Lan Vương hậu, thì ngược lại liên minh của hai người kia sẽ càng vững chắc hơn.

Mặc Tu Nghiêu nói một cách lạnh nhạt: “Không sao, dù sao. . . Bản vương cũng không có ý định buông tha cho bọn chúng.” Tiến vào trong lãnh thổ của Đại Sở, thì sớm muộn gì đại quân Bắc Nhung và Mặc gia quân cũng sẽ có một trận quyết chiến sinh tử, còn về phần cái tên luôn tâm tâm niệm niệm muốn phục quốc Nhậm Kỳ Ninh kia thì tất nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Từ Thanh Trần gật đầu nói: “Trong lòng đệ có nắm chắc là được rồi. Bên phía Gia Luật Hoằng thì huynh sẽ nói với Nhị thúc, còn bên phía Hách Lan Vương hậu thì phải làm phiền Ly nhi rồi.” Diệp Ly cười nói: “Chuyện trong bổn phận mà thôi, Đại ca nói gì mà làm phiền chứ.”

“Còn Diệp Nguyệt của Diệp gia, các muội định xử lý thế nào?” Từ Thanh Trần nhíu mày hỏi. Với người của Diệp gia, Từ Thanh Trần không có chút hảo cảm nào. Trong đó, đặc biệt nhất là Diệp Nguyệt này, cho dù lúc trước nàng ta bị người khác uy hiếp, thì cũng không thay đổi được sự thật là nàng ta đã từng mưu sát Diệp Ly. Cho dù là thế gia thư hương như Từ gia, thì thân sơ cũng phân chia rõ ràng vô cùng. Trong mắt Từ gia, tất nhiên một sợi tóc của Diệp Ly cũng quan trọng hơn Diệp Nguyệt ngàn vạn lần. Lúc trước đã cho rằng Diệp Nguyệt đã chết thì cũng thôi, nhưng hiện nay người vẫn còn êm đẹp xuất hiện tại Ly thành, hơn nữa lại chưa từ bỏ ý định mà vẫn muốn muu tính tiếp, vậy thì đã không nằm trong phạm vi có thể tha thứ một cách dễ dàng của công tử Thanh Trần rồi. Thậm chí cũng có mấy phần không hài lòng với Mặc Tu Nghiêu khi không xử lý việc này gọn gàng.

Mặc Tu Nghiêu thong thả cười nói: “Không cần lo lắng, tự nhiên sẽ có người xử lý sạch sẽ nàng ta giúp chúng ta thôi.” Trong đôi mắt đang mỉm cười thoáng hiện lên một tia sáng tàn nhẫn, sao hắn sẽ bỏ qua cho người đã từng muốn làm hại A Ly chứ?

Trong một sương phòng hẻo lánh nhất trong Diệp phủ, Diệp Nguyệt thất hồn lạc phách ngồi trên giường xuất thần. Nàng biết rõ, bị Định Vương phủ phát hiện liền có nghĩa là tất cả kế hoạch của nàng cũng đã sụp đổ triệt để. Nhưng nàng thật sự không có cách nào cam tâm, nhiều năm như vậy, nàng chịu bao nhiêu gian khổ mới sống đến ngày hôm nay. Vì tránh né sự truy tìm của Định Vương phủ, nàng nhẫn nại, cẩn thận từng li từng tí để lúc nào cũng không để cho mình lộ ra một dấu vết tương tự như Diệp Nguyệt trước kia. Thật vất vả mới chịu đựng cho tới bây giờ, Diệp Nguyệt hơi hối hận. Nếu lúc trước không nghĩ muốn mưu lợi, nếu mình trực tiếp đi đến Giang Nam, thì có lẽ không chừng đã có thể bình an, có lẽ sẽ không bị người của Thái hậu phát hiện… Chỉ tiếc, bây giờ hối hận thì đã muộn.

“Diệp Nguyệt.” Một giọng nói lạnh lùng truyền vào trong tai nàng, Diệp Nguyệt sửng sốt một chút, quay đầu mới nhìn thấy Mặc Cảnh Lê đang đứng ở cửa.

“Lê Vương, sao ngươi lại ở đây?” Diệp Văn Hoa đã phái người trông coi ở cửa phòng và cửa sân, ngoại trừ mẹ đến đưa cơm cho nàng thì không cho bất luận kẻ nào tiến vào. Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm vào nàng ta đầy lạnh lùng, nói: “Bản vương muốn vào, thì liền có thể vào.” Diệp Nguyệt cười, “Ngươi tới để mang ta rời khỏi đây sao?”

Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm vào nàng ta, “Thuốc mà ta muốn đâu?”

Sắc mặt Diệp Nguyệt thay đổi, cười nói: “Chúng ta đã nói rồi, sau khi

đến Giang Nam. . . Sau khi chuyện thành công thì ta mới có thể cho ngươi.” Mặc Cảnh Lê hất tay lên, quăng mạnh nàng ta lên trên giường, “Ngươi đưa thuốc cho Mặc Tu Nghiêu rồi đúng không?”

Nghe vậy, Diệp Nguyệt biến sắc. Mặc Cảnh Lê liền nổi giận, “Tiện nhân!” Vốn hắn chỉ ôm một tia hy vọng khi đến đây, nhưng khi thật sự nghe được sự thật này thì vẫn không có cách nào nén được lửa giận ngập trời. Tất cả đều bị hủy trong tay tiện nhân này, cũng bởi vì nàng ta tự cho là thông minh, nên hắn phải lấy ra một cái giá lớn hơn dự tính gấp mười, thậm chí là gấp trăm lần thì mới có thể lấy lại được thứ vốn có thể lấy được dễ như trở bàn tay.

“Lê Vương…” Diệp Nguyệt kêu lên. Mặc Cảnh Lê thật sự đang nổi nóng vô cùng, “Ngươi có biết Mặc Tu Nghiêu yêu cầu ta cái gì không? Là Trấn quốc tứ bảo (*bốn bảo vật trấn quốc*)! Cũng bởi vì ngươi…” Diệp Nguyệt bị Mặc Cảnh Lê kéo vạt áo lắc lư đến nỗi đầu choáng mắt hoa. Trấn quốc tứ bảo. . . Nàng biết, là bốn món bảo bối trân quý nhất trong Sở cung trước kia. Khi nàng được sủng ái nhất đã muốn nhìn xem, nhưng chỉ mới nói ra một câu “Bảo bối” thì đã bị Mặc Cảnh Kỳ răn dạy lạnh nhạt hơn nửa tháng. Nghe nói ngay cả Liễu quý phi được sủng ái nhất cũng chưa bao giờ được nhìn thất trân bảo có một không hai này. Mấy bảo bối này không chỉ đại biểu cho giá trị liên thành, mà hơn nữa, còn là thể diện và tôn nghiêm của hoàng thất Đại Sở.

Diệp Nguyệt biết lúc này Mặc Cảnh Lê đang hận mình cực kỳ, nên vội nói: “Lê Vương, ngươi dẫn ta rời khỏi đây đi. Cho dù đã không có. . . Thì ta vẫn có thể giúp ngươi đối phó với Thái hậu…”

Mặc Cảnh Lê cười lạnh, “Đối phó với Thái hậu? Bản vương cần đích thân ngươi đi sao, ngươi cho rằng ngươi là ai? Bản vương phát hiện. . . Sở dĩ lúc trước không thể lấy được đồ từ chỗ ngươi, cũng bởi vì đã đối xử với ngươi quá nhẹ nhàng rồi. Bây giờ Bản vương sẽ không

lại phạm phải lỗi này nữa, thành thành thật thật nói hết những gì mà ngươi biết ra, Bản vương cho ngươi ít phải chịu khổ một chút."

"Không có khả năng!" Diệp Nguyệt cắn răng nói. Đây đã là lợi thế cuối cùng cũng là duy nhất của nàng rồi, nếu nói ra thì tử kỳ sẽ thật sự đến. Mặc Cảnh Lê lộ ra một nụ cười tàn khốc, "Không có khả năng? Vậy liền thử gặp người này xem, ngươi còn cảm thấy không thể hay không?" Vung tay lên, hai thị vệ liền dẫn một đứa bé chưa đến mười tuổi vào cửa.

"Hoàng nhi!" Diệp Nguyệt quá sợ hãi, nàng đã giấu con trai vô cùng kín đáo ở ngoài thành, sao bây giờ lại. . .

Mặc Cảnh Lê cười đầy thoả mãn, nói: "Diệp Nguyệt, ngươi đã tự cho là thông minh quá rồi. Ngươi thật sự cho rằng Bản vương sẽ giúp ngươi nâng đỡ tiểu tử này kế vị sao? Con trai của Mặc Cảnh Kỳ, Bản vương hận không thể. . . Gặp một đứa liền giết một đứa! Nàng ta liền giao cho các ngươi, mặc kệ dùng biện pháp gì, phải hỏi ra thứ mà Bản vương muốn." Nói xong, Mặc Cảnh Lê nhìn thoáng qua Diệp Nguyệt một cách đầy chán ghét rồi quay người đi ra cửa.

Trong tiểu viện vắng vẻ vang lên tiếng kêu thê thảm của nữ nhân, chưa đầy nửa canh giờ, thị vệ ở bên trong đã đi ra. Trong phòng, Diệp Nguyệt quỳ dưới đất, trên người đã là vết thương loang lổ, im lặng ôm đứa bé đang hấp hối trong ngực, không nhịn được mà khóc lớn. Giờ khắc này, nàng thật sự đã hối hận. Nếu liền trở về quê của gia tộc, cho dù cả đời nghèo khó thì cũng vẫn tốt hơn bây giờ…

"Nhị tỷ." Ngoài cửa, Diệp Oánh xinh đẹp mặc một bộ quần áo màu nhạt đứng đó. Đôi mắt mỉm cười nhìn Diệp Nguyệt, ánh mắt dịu dàng tinh khiết động lòng người.

"Oánh nhi!" Diệp Nguyệt phục hồi tinh thần lại, vội vàng xông tới giữ

chặt cánh tay Diệp Oánh, nói: “Oánh nhi, mời đại phu giúp tỷ. Con, con của tỷ bị thương…” Diệp Oánh nhẹ nhàng kéo tay của nàng ta ra, trên khuôn mặt luôn yếu ớt hiện lên một nụ cười lạnh sảng khoái, “Nhị tỷ, Vương gia ra lệnh không cho phép bất kỳ ai mời đại phu, tiểu muội không thể làm chủ được.”

“Oánh nhi…” Thấy rõ trên mặt thần sắc Diệp Oánh, Diệp Nguyệt khiếp sợ nhìn cô em gái luôn nũng nịu yếu ớt của nàng, “Vì sao?”

“Vì sao?” Diệp Oánh cười lạnh, “Nhị tỷ, lúc tỷ muốn trèo lên Vương gia, sao không nghĩ đến vì sao chứ? Ngược lại tỷ đã nói thế nào? Dù sao Vương gia cũng không sủng muội, có tỷ thì còn khả năng sẽ giúp đỡ giúp muội? Tỷ giúp muội cái gì. . . Đoạt phu quân của muội, chính làm giúp muội sao?”

“Tỷ không có…” Diệp Nguyệt nói một cách gian nan, nàng chưa từng nghĩ tới muốn cướp Mặc Cảnh Lê. Đó chỉ là kế thích ứng tạm thời mà thôi. Vì sao muội muội lại không hiểu? “Oánh nhi, van muội, nó là cháu ngoại của muội. Giúp tỷ cứu nó đi…” Trên mặt Diệp Oánh hiện lên một tia oán độc, “Cha của nó giấu con của ta ở đâu? Con của ta còn đang mất tích, nó cũng đi chết đi.” Nói xong, Diệp Oánh đẩy Diệp Nguyệt ra, xoay người đi ra ngoài không chút lưu tình nào.

“Oánh nhi…” Diệp Nguyệt vô lực kêu, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn muội ấy đi càng ngày càng xa.

Chương 339: Gặp lại như không quen biết nhau

Nhìn Diệp Oánh đi khỏi không hề lưu tình nào, dù Diệp Nguyệt có muốn đuổi theo đi nữa thì vết thương đầy người cũng khiến cho nàng đau đến không thể động đậy, chỉ phải ôm đứa con đã hôn mê nức nở nghẹn ngào khóc rống lên. Nếu không phải nàng không cam lòng muốn dựa vào Mặc Cảnh Lê để đạt được thân phận càng tôn quý hơn trước một lần nữa, thì sao lại rơi vào tình trạng như thế này. Nhưng mà, có hối hận nhiều hơn nữa thì cũng không có cách nào thay đổi tình cảnh lúc này của nàng.

Không bao lâu sau, trong một tiểu viện trong một góc hẻo lánh nhất của Diệp phủ liền bùng lên một ngọn lửa hừng hực.

Tiền viện, Diệp Văn Hoa, Diệp lão phu nhân và Diệp Vương thị đang mang vẻ mặt khách khí tiễn Mặc Cảnh Lê về. Tuy trên mặt Diệp Văn Hoa vẫn khách khí, nhưng trong lòng đã hận không được ngăn cản không cho Mặc Cảnh Lê đến đây nữa. Vốn Mặc Cảnh Lê đã đi mà lại quay lại, còn yêu cầu gặp Diệp Nguyệt, thì ông đã không muốn đồng ý, nhưng Diệp lão phu nhân lại vẫn không cam lòng, nên đã đồng ý cho Lê Vương gặp lại Diệp Nguyệt một lần. Lúc này lại nhìn khuôn mặt hung ác nham hiểm của Mặc Cảnh Lê và bộ dáng thất vọng của Diệp lão phu nhân và Vương thị, thì Diệp Văn Hoa cũng không biết nên nói cái gì nữa.

“Lão gia, không tốt rồi! Hậu viện cháy rồi!” Ở sau lưng, hạ nhân vội vàng đuổi theo kêu lên đầy lo lắng. Diệp Văn Hoa khẽ giật mình, hỏi: “Cháy ở đâu?”

Hạ nhân nói: “Là. . . Là tiểu viện mà Lê Vương và Vương phi vừa mới đến.” Trả lời như vậy rất kỳ quái, nếu nói là tiểu viện đang giam giữ Nhị tiểu thư, thì mọi người còn có khả năng phải phục hồi tinh thần lại mới có thể nghĩ đến Mặc Cảnh Lê. Nhưng trả lời là tiểu viện mà Lê Vương và Lê Vương phi vừa mới đến, bây giờ tiểu viện mà Lê Vương vừa mới đến đang cháy, ngay cả người ngu cũng sẽ cảm thấy trong chuyện này, Lê Vương không thoát khỏi liên quan.

Mọi người quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy khói bốc lên cuồn cuộn dày đặc ở hướng hậu viện.

Vương thị hét lên một tiếng, “Nguyệt nhi!”

Diệp Văn Hoa trầm giọng nói: “Còn không mau sai người đi dập lửa!” Nói xong, cũng không để ý tới Mặc Cảnh Lê nữa, chỉ vội vàng chấp tay chào Mặc Cảnh Lê, rồi liền quay người đi đến hậu viện. Vương thị phục hồi tinh thần lại, cũng chạy theo Diệp Văn Hoa đến hậu viện. Mặc Cảnh Lê đứng tại cửa lớn, ánh mắt âm trầm, nhìn lướt qua Diệp Oánh đang đứng bên cạnh mình, trầm giọng nói: “Về Dịch quán thôi.” Diệp Oánh ngoan ngoãn gật đầu, “Vâng, Vương gia.”

Chỉ trong chớp mắt, vốn cửa lớn ồn ào liền trở nên lặng ngắt như tờ. Trong phút chốc, Diệp lão phu nhân vẫn còn thẫn thờ chưa phụ hồi lại. Sao lại. . . Như vậy?

Tin tức Diệp phủ cháy rơi vào trong Định Vương phủ, Mặc Tu Nghiêu cũng chỉ cười một cách lạnh nhạt, “Lần này xác định chưa? Nữ nhân kia sẽ không vùng dậy nữa chứ?”

A Cẩn đứng tại cửa gật đầu nói rất nghiêm túc: “Vương gia yên tâm, A Cẩn đã đích thân đi kiểm tra rồi đấy. Tuyệt đối chính là Diệp Nguyệt.” Mặc Tu Nghiêu cười một cách hài lòng, “Rất tốt. Ngươi vừa trở về đã cho ngươi đi làm việc này, vất vả cho ngươi rồi. Trở về gặp

Mặc thúc di.” A Cẩn gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều liền quay người đi mất. Sau lưng còn truyền đến giọng nói đầy bình tĩnh của Mặc Tu Nghiêu, “Chuyện này không cần nói cho Vương phi.”

A Cẩn dừng lại một chút, liền đi tiếp ra ngoài. Chắc là Vương gia cảm thấy loại chuyện nhỏ nhặt này không cần nói cho Vương phi đi?

Trong thư phòng yên tĩnh, Mặc Tu Nghiêu nhìn phong thư để trên bàn, lộ ra một nụ cười sung sướng.

Lúc này trong viện của Diệp Ly lại đang náo nhiệt vô cùng, không chỉ có đám người Từ nhị phu nhân, Tần Tranh, mà còn có Từ đại phu nhân và các nữ quyến có tình nghĩa thâm sâu với Diệp Ly như Hoa hoàng hậu, Mộ Dung Đình, ... đều đã đến rồi. Chung vui còn có mấy tiểu bằng hữu như Mặc Tiểu Bảo, Lãnh Quân Hàm, Từ Tri Duệ, cùng với đôi bánh bao song sinh vừa mới đầy tháng không lâu.

Còn có hai ngày nữa chính là Thọ thần của Thanh Vân tiên sinh, những gì nên chuẩn bị trong Ly thành cũng đã chuẩn bị xong. Vì việc này mà từ trên xuống dưới Định Vương phủ bộn rộn không ít thời gian, nhưng đến lúc này thì ngược lại đã được rảnh rỗi hiếm có rồi. Một đám nữ quyến liền tụ tập đến chỗ Diệp Ly thăm hai bánh bao nhỏ. Hai vị Từ phu nhân mỗi người ôm một đứa, nhìn đứa bé trắng nõn nà lại càng yêu thích không buông tay, thế hệ này của Từ gia, đến bây giờ cũng chỉ mới có một đứa bé là Từ Tri Duệ thôi, nên tất nhiên hai vị phu nhân nhìn thấy bánh bao nhỏ thì yêu thích vô cùng. Huống chi từ sau khi hai đứa bé con này mở mắt thì đều ngoan ngoãn thông minh cực kỳ. Một đứa vừa thấy người thì liền vui cười, còn một đứa tuy trầm tĩnh hơn, nhưng cũng ngoan ngoãn vô cùng. Đúng là còn dễ nuôi hơn Mặc Tiểu Bảo khi còn bé. Ngay cả Mặc Tu Nghiêu không thể không thừa nhận, hai tiểu gia hỏa này cộng lại cũng không hành hạ người khác bằng một mình Mặc Tiểu Bảo khi còn bé.

“Ngoan quá. . . Tiểu Lân nhi của bà. Bộ dáng của tiểu tử này thật sự là. . .” Từ đại phu nhân đặc biệt yêu thích Tiểu Lân nhi, vừa ôm vào lòng thì sẽ không chịu buông tay. Tuy chỉ mới là một đứa bé con nho nhỏ, nhưng cũng đã có thể nhìn ra, Tiểu Lân nhi giống người của Từ gia nhiều hơn một chút. Nên đương nhiên Từ đại phu nhân luôn không thể ẵm cháu trai đặc biệt chào đón gia hỏa thích cười này rồi. Từ nhị phu nhân cũng thích Tiểu Tâm nhi trong tay, mặc dù bà đã có cháu, nhưng lại không có cháu gái. Đừng nói cháu gái, trên dưới Từ gia, ngay cả một đứa con gái cũng không có. Nhìn thấy đứa cháu gái thanh lệ ngoan ngoãn này, Từ nhị phu nhân cũng yêu đến trong xương luôn rồi.

Diệp Ly nhìn hai bảo bảo đang mở to mắt nằm ngoan ngoãn trong lòng hai vị Từ phu nhân, che miệng cười nói: “Hai mợ thích con nít, sao không thúc giục Tam ca và Tứ ca kết hôn sớm đi?”

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt của Hoa Thiên Hương và Mặc Vô Ưu đang ngồi ở một bên liền đỏ lên. Mặc Vô Ưu đỏ mặt trốn ra sau lưng Hoa hoàng hậu, nhưng Hoa Thiên Hương lại không có chỗ để trốn, chỉ phải đỏ mặt trừng Diệp Ly, “Ly nhi, muội…” Tần Tranh cũng che miệng cười khẽ nói: “Ly nhi nói đúng đó, Thiên Hương, ta đang chờ ngươi vào Từ gia làm bạn với ta đó.”

Mộ Dung Đình ôm con trai bảo bối của mình, cười híp mắt nói: “Đúng vậy, Quân Hàm của nhà ta cũng sắp năm tuổi rồi nè.”

“Các ngươi. . . Các ngươi thật không biết xấu hổ!” Hoa Thiên Hương mắc cỡ giậm chân. Từ nhị phu nhân cũng hài lòng với đứa con dâu tương lai Hoa Thiên Hương này vô cùng, thấy con bé lúng túng, liền vội vàng mở miệng nói: “Được rồi, các cháu nói chuyện này trước mặt mấy cô bé còn chưa lập gia đình làm gì? Mợ với cậu và ông ngoại của cháu, còn có Dương phu nhân nữa đều đã bàn rồi, lão

quốc công hy sinh vì nước, cũng không tiện đang trong tang kỳ mà cưới hỏi, nên cũng chỉ có thể chuyển hôn sự đến sang năm thôi. Đến lúc đó vừa đúng lúc cho Thiên Hương và Vô Ưu cùng gả vào Từ gia chúng ta, cũng một đoạn giai thoại." Tuổi của Vô Ưu vẫn còn nhỏ, nhưng Hoa Thiên Hương thì lại không còn nhỏ nữa. Vốn tính là nếu là có thể cưới trong tang kỳ luôn thì tốt, nhưng chỉ là khi đó Từ Thanh Phong lại đang đánh trận ở Sở kinh xa xôi, nên mới bất đắc dĩ chỉ đành phải chờ thêm một năm hiếu kỳ nữa. Vốn Từ nhị phu nhân chỉ lo lắng tìm không được con dâu phù hợp thôi, mà bây giờ người đã được chọn rồi nên ngược lại tất nhiên không lo lắng gì nữa. Huống chi, đợi đến sau khi tiệc mừng thọ của Thanh Vân tiên sinh kết thúc, bắt đầu chuẩn bị hôn sự, thì từ từ cũng kéo gần đến sang năm.

Hoa hoàng hậu nhìn cháu gái và con gái đỏ mặt đầy trìu mến, có thể gả vào gia đình như Từ gia thì đã tuyệt đối mà một mối nhân duyên tốt hiếm có của hai đứa rồi, mà nàng thì cũng đã có thể yên tâm. Tuy nói tên tuổi của Hoa gia rất lớn, gia thế cũng thanh quý, nhưng ai cũng biết, sau khi Hoa quốc công qua đời, Hoa gia cũng xem như là đã xuống dốc rồi. Cho dù con cháu không chịu thua kém, nhưng không có một hai chục năm thì chỉ sợ cũng không đứng dậy nổi. Hoàn cảnh gia đình của Từ gia đơn giản, cũng không quan tâm đến gia thế, Hoa Thiên Hương và Mặc Vô Ưu gả vào thì đương nhiên cũng sẽ không phải chịu uất ức gì.

Hoa Thiên Hương thì may mắn hơn, nàng ấy và Từ Thanh Phong đều nhìn trúng đối phương, cũng xem như là lưỡng tình tương duyệt. Nhưng giữa Mặc Vô Ưu và Từ Thanh Bách thì lại do Từ đại phu nhân thúc đẩy nhiều hơn, hơn nữa Từ Thanh Bách cũng không phải người luôn để lộ cảm xúc ra ngoài như Từ Thanh Phong, muốn nhìn ra tâm ý của huynh ấy thì quả thật rất khó. Tuổi của Mặc Vô Ưu cũng không tính lớn, cũng xem như là mối tình đầu có chút cảm giác với Từ Thanh Bách thôi, cũng chỉ mới tỉnh tỉnh mê mê thì đã bị hai nhà đính hôn rồi. Không nói nguyện hay không nguyện, nhưng chỉ là khó

tránh khỏi hơi lúng túng và mờ mịt.

Diệp Ly thu hết thần sắc của Mặc Vô Ưu vào mắt, nhưng cũng không mở miệng nói thẳng ra. Từ Thanh Bách chắc chắn có thiện cảm với Vô Ưu, bằng không dựa theo tính tình tuy ôn hòa nhưng cũng có chủ kiến vô cùng của huynh ấy sẽ không thuận theo ý của Từ đại phu nhân. Bộ dáng của Mặc Vô Ưu khi nhắc tới Từ Thanh Bách cũng không giống là không thích. Dù sao hai người đều còn trẻ, cứ từ từ tiếp xúc là được.

“Vương phi, Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh cầu kiến.” Mọi người đang vui đùa, thì Thanh Sương đi vào bẩm báo.

Mọi người đều sững sờ, thần sắc của Hoa hoàng hậu và Mặc Vô Ưu lại càng hơi phức tạp. Những người khác thì tối đa chỉ cảm thấy kỳ quái, nhưng đến cùng thì hai người họ lại có quan hệ rất sâu với Mặc Khiếu Vân và công chúa Trân Ninh. Mộ Dung Đình hơi tò mò nên hỏi: “Bọn họ đến Định Vương phủ vào lúc này làm gì?” Từ sau khi được đưa đến Ly thành, Mặc Khiếu Vân và công chúa Trân Ninh đều ru rú trong nhà, ngoại trừ lúc mới đến có đến đây bái kiến Diệp Ly ra, thì ngược lại vẫn chưa từng đặt chân đến Định Vương phủ, cũng khó trách Mộ Dung Đình tò mò.

Diệp Ly suy nghĩ một chút rồi nói: “Mời bọn họ vào đi.”

Thanh Sương lĩnh mệnh đi mời người, Từ đại phu nhân hỏi: “Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh có việc tìm cháu, chúng ta cũng nên tránh mặt.” Diệp Ly lắc lắc đầu nói: “Sau này bọn họ sẽ ở tại Ly thành trong thời gian dài, chẳng lẽ tất cả mọi người cứ không gặp mặt sao? Có lẽ bọn họ đến vì chuyện của Liễu quý phi.”

“Liễu quý phi?” Các nữ quyến đều giật mình, theo bọn họ nhớ thì Liễu quý phi đã qua đời lâu rồi mà?

Diệp Ly gật gật đầu, trầm ngâm một lát rồi mới nói: “Liễu quý phi cũng chưa chết, bây giờ nàng ta đang ở Ly thành. Chắc Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh đã nhận được tin tức, nên mới tới tìm cháu chứng thực đây.”

Chỉ chốc lát sau, Mặc Khiếu Vân và công chúa Trân Ninh liền được người dẫn vào. Khí sắc của hai người đều khá tốt, xem ra cuộc sống ở Ly thành cũng coi như thư thái. Chỉ là khi thấy vết thương khủng khiếp nửa bên mặt bị che của công chúa Trân Ninh, thì thật sự lại khiến cho trong lòng mọi người không nhịn được mà thở dài.

“Bái kiến Định Vương phi.” Hai người cũng không có ngạo khí của hoàng tử và công chúa Đại Sở, nhìn thấy Diệp Ly cũng cung kính hành lễ vấn an. Diệp Ly lại cười nói: “Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh không cần đa lễ. Lại đây ngồi đi, mấy ngày nay ở Ly thành đã quen chưa?” Mặc Khiếu Vân bình tĩnh gật đầu nói: “Cám ơn Vương phi đã quan tâm, cháu và tỷ tỷ đều tốt.” Tuy lời này là khách khí nhưng cũng là thật tình. Tuy ở Ly thành bọn họ chỉ là Vương tử và công chúa không quyền không thế, nhưng sau khi đã trải qua đủ các loại trắc trở và đau khổ trong hai năm qua, thì cuộc sống như vậy lại không phải là khổ sở. Huống chi, Định Vương phủ cũng không có bạc đãi chị em họ. Tuy Mặc Khiếu Vân còn nhỏ, nhưng lại thấy rất rõ ràng. Thiên hạ này, ngoại trừ Ly thành, ngoại trừ Định Vương phủ ra, căn bản cũng không có chỗ cho chị em họ dừng chân. Với tuổi và năng lực của hắn thì vẫn còn chưa đủ khả năng để thành lập một thế lực để có thể bảo vệ mình và chống lại các thế lực trong thiên hạ.

Diệp Ly gật gật đầu, cũng rất hài lòng với sự sáng suốt và thức thời của Mặc Khiếu Vân.

Hai người tạ ơn Diệp Ly rồi ngồi xuống hai chiếc ghế còn trống bên

cạnh, lúc này mới nhìn thấy người quen đang ngồi bên cạnh, không khỏi giật mình, “Mẫu hậu. . . Hoàng tỷ…” Tuy xưa nay Liễu quý phi và Hoa hoàng hậu đều luôn đối đầu với nhau, nhưng Mặc Khiếu Vân và công chúa Trân Ninh lại không có ác cảm gì với Hoa hoàng hậu. Nhiều nhất là công chúa Trân Ninh đã từng cực kỳ ghen tỵ với Mặc Vô Ưu mà thôi, nhưng hôm nay xem ra những điều ghen tỵ kia lại càng không còn ý nghĩa gì nữa rồi. Mặc Vô Ưu thì cũng bởi vì Liễu quý phi, nên cũng cực kỳ không thích hai chị em này. Nhưng khi biết cảnh ngộ của bọn họ ở Sở kinh trong hai năm qua cũng không tốt hơn mình lúc trước bao nhiêu, lại nhìn mặt của công chúa Trân Ninh, còn có biểu hiện của hai chị em lúc Sở kinh bị bao vây, thì đến cùng vẫn là chị em ruột, Mặc Vô Ưu cũng không nhịn được mà hơi mềm lòng, gật đầu nói: “Hai người vẫn khỏe chứ?”

Đôi mắt công chúa Trân Ninh ửng đỏ, cắn môi nhẹ gật đầu, càng thêm tự ti mặc cảm hơn, liền vội vàng cúi đầu. Lúc trước, sau khi nàng biết Mặc Vô Ưu bị đưa đến cho Nam Chiếu Vương, thì nàng còn từng cảm thấy vui sướng khi người gặp họa ở trong lòng. Bây giờ thấy ánh mắt của Mặc Vô Ưu cũng không vì dung nhan của mình bị hủy mà lộ ra sự ghét bỏ cười nhạo, thậm chí cũng không có sự thương hại mà mình ghét nhất, thì ngược lại trong lòng lại có nhiều thêm mấy phần hổ thẹn.

“Hoàng tỷ…”

Mặc Vô Ưu cười nói: “Gọi tỷ Vô Ưu là được rồi, bây giờ tỷ đã không phải là công chúa gì rồi.”

Mặc Khiếu Vân hiểu rõ nhẹ gật đầu, nói với Hoa hoàng hậu và Mặc Vô Ưu: “Mẹ, Vô Ưu tỷ.” Gọi Hoa hoàng hậu trước kia là mẹ thì hơi kỳ quái, nhưng cũng không quá đáng. Dù sao Hoa hoàng hậu cũng là vợ cả của Mặc Cảnh Kỳ, tất cả hoàng tử, công chúa đều phải gọi một tiếng mẫu hậu. Nàng ấy chính là mẹ cả của những hoàng tử công

chúa như Mặc Khiếu Vân. Hoa hoàng hậu khẽ gật đầu, nhìn Mặc Khiếu Vân nói một cách thản nhiên: “Hai năm qua con đã chịu khổ, cũng như đã chịu đựng đủ rồi, những chuyện trước kia hãy quên đi, sống thật tốt với chị của con.”

Mặc Khiếu Vân gật đầu nói: “Cám ơn mẹ. . . Phu nhân đã chỉ dạy.”

“Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh đến Định Vương phủ, có phải có chuyện gì không?” Diệp Ly mở miệng hỏi. Mặc Khiếu Vân nhìn nữ quyến đông đúc trước mặt, thật sự cũng không giấu diếm, gật đầu nói: “Bẩm Vương phi, cháu và tỷ tỷ nghe người ta nói bên người Thất Vương tử Bắc Nhung có một nữ nhân, nhìn cực kỳ giống. . . Mẫu phi, không biết có phải thật hay không?” Diệp Ly nhìn bộ dạng bình tĩnh của hai người trước mặt mình, khẽ thở dài, gật đầu nói: “Đúng vậy, cô gái ở bên người Gia Luật Dã tên là Thanh Y Na, nghe nói là vị hôn thê của Thất Vương tử. Tuy ta chưa từng nhìn thấy gương mặt thật của nàng ta, nhưng theo công chúa Dung Hoa nói, thật sự giống Liễu quý phi như đúc. Nếu trong lòng các cháu có nghi vấn, thì cũng có thể đến Dịch quán hỏi nàng ta.”

Sắc mặt Mặc Khiếu Vân khẽ biến, trầm giọng nói: “Cháu và tỷ tỷ đã đến Dịch quán cầu kiến hai lần, nhưng đều bị từ chối. Cho nên mới. . . Đến đây cầu kiến Vương phi, muốn xin Vương phi kiểm chứng…” Diệp Ly suy tư một lát, rồi nói: “Thanh Y Na là người do Gia Luật Vương tử mang đến, cũng được xem như là khách. Bản phi cũng không tiện trực tiếp phái người đến tra hỏi nàng ta. Nhưng các cháu có thể đến gặp công chúa Dung Hoa để tìm hiểu một chút. Lúc còn trẻ, Công chúa Dung Hoa cũng thường ra vào hoàng cung, nên cũng quen thuộc người đó hơn Bản phi nhiều.”

Kỳ thật, nghe Diệp Ly nói như vậy, thì trên cơ bản hai người cũng đã xác định được thân phận của Liễu quý phi rồi. Sắc mặt Mặc Khiếu Vân âm u không nói, còn công chúa Trân Ninh thì bàn tay đang cầm

khan xiết đến trắng bệch, hơn nữa còn hơi run lên.

Diệp Ly nhìn hai người, nói lời thấm thía: “Mặc kệ người kia có phải hay không, thì các cháu đều phải nghĩ kỹ rồi mới làm, không được hành động thiếu suy nghĩ. Nếu có chỗ nào khó xử, thì liền tới Vương phủ nói cho ta và Vương gia biết. Tuy nơi này là Ly thành, nhưng dù sao Gia Luật Dã cũng là Vương tử cầm trọng binh trong tay của Bắc Nhung, quyền thế không thể coi thường, các cháu không thể làm việc lỗ mãng.”

Mặc Khiếu Vân trầm mặc một lát, rồi gật đầu nói: “Cám ơn Vương phi đã chỉ dạy, chúng cháu đã biết. Không quấy rầy Vương phi nữa, cháu và tỷ tỷ xin được cáo từ.” Diệp Ly nhẹ nhàng gật đầu, nhìn công chúa Trân Ninh ôn nhu nói: “Đừng ở trong phòng cả ngày, đi ra ngoài nhiều một chút thì cũng không thấy tệ như vậy đâu.” Công chúa Trân Ninh cắn môi, nhẹ gật đầu rồi vội vàng đi theo Mặc Khiếu Vân ra ngoài.

Nhìn hai chị em kia rời đi, tâm tình của mọi người cũng trở nên hơi ảm đạm. Hoa Thiên Hương nhíu mày nói: “Mặt của công chúa Trân Ninh thật sự bị Liễu quý phi làm hại sao?” Lúc trước, nàng cũng thường xuyên đi đi lại lại trong cung, nhưng cũng không có quá nhiều ấn tượng với công chúa Trân Ninh. Kỳ thật, nàng đều không có ấn tượng gì với ba đứa con của Liễu quý phi, công chúa Trân Ninh là con gái lại không được chính mẫu phi mình quan tâm, hơn nữa, Mặc Cảnh Kỳ cũng càng yêu thương Mặc Vô Ưu hơn, thế cho nên, nàng ấy ở trong cung cũng không có cảm giác tồn tại gì, hoàn toàn không giống như một đứa con gái của phi tử được sủng quan hậu cung. Lúc này lại nhìn thấy vết sẹo khủng khiếp trên gương mặt nhỏ nhắn tú lệ trước kia, Hoa Thiên Hương cũng không nhịn được mà có thêm mấy phần đồng tình với nàng ấy.

Diệp Ly lắc đầu nói: “Đến cùng là như thế nào thì ai cũng không biết.

Lúc cứu nàng ấy ra thì Liễu quý phi đã mất tích, cả lãnh cung chỉ có một mình nàng ấy. Nếu chúng ta không đến kịp lúc cứu nàng ấy ra, thì chỉ sợ tất cả mọi người đều cho rằng người chết ở bên trong chính là Liễu quý phi rồi." Cho nên, vô luận chân tướng như thế nào, thì trong mắt công chúa Trân Ninh còn sống sót, chính là mẹ ruột của nàng ấy đã ném nàng ấy ở trong biển lửa để chết thay.

Hoa hoàng hậu hơi nhíu mày nói: "Tỷ thấy chỉ sợ Trân Ninh rất hận Liễu quý phi. Bọn chúng đi tìm có thể gặp chuyện không may gì không?"

"Có Trường Hưng Vương, thì chắc có lẽ sẽ không có việc gì." Diệp Ly nhíu mày nói.

Nói tới Liễu quý phi, mọi người cũng đều không nhịn được mà cảm thấy chán ghét. Tâm tư của Liễu quý phi với Mặc Tu Nghiêu và chuyện yêu cầu Mặc Tu Nghiêu cưới nàng ta thì tất nhiên bọn họ đều đã biết, lại cộng thêm chuyện của công chúa Trân Ninh, thì sự chán ghét dành cho Liễu quý phi lại tăng thêm một tầng nữa. Mộ Dung Đình ôm Lãnh Quân Hàm nói một cách oán hận: "Cái loại nữ nhân này, nếu ta gặp được sẽ trực tiếp quất cho nàng ta một trận."

Mặc Tiểu Bảo đang ngồi cạnh Diệp Ly ngoan ngoãn ăn điểm tâm nháy mắt mấy cái, hỏi: "Mẹ, mọi người đang nói đến đại thẩm áo trắng kia ở Sở kinh sao?" Nghe vậy, Diệp Ly nhìn Mặc Tiểu Bảo hơi kinh ngạc, "Còn còn nhớ Liễu quý phi?"

Mặc Tiểu Bảo không vui bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, "Cái đại thẩm kia đáng ghét nhất, luôn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Bản Thế tử và mẹ. Con còn muốn nói với Phụ vương, nếu nàng ta lại nhìn nữa thì liền móc mắt nàng ta ra, ai biết nàng ta đã chết mất rồi. Hóa ra vẫn còn chưa có chết sao?" Đầu của Diệp Ly lại thấy bị rút đau một trận, ngữ khí hưng phấn này là sao đây? Rốt cuộc lúc nào nàng đã dạy nó

cách suy nghĩ hung tàn như vậy? Khi đó Mặc Tiểu Bảo vẫn còn chưa tới bảy tuổi mà.

Trong Dịch quán Bắc Nhung, công chúa Dung Hoa nhận được tin tức Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh cầu kiến, bên môi câu dẫn ra một nụ cười quỷ dị. Sai hạ nhân nhanh mời hai người vào. Lúc trước, Mặc Khiếu Vân và công chúa Trân Ninh cũng đã tới hai lần, nhưng đều bị người Dịch quán đuổi đi, ngay cả cửa cũng không thể vào. Lần này đổi thành cầu kiến công chúa Dung Hoa, quả nhiên chỉ chốc lát sau liền được người ta mời vào.

Công chúa Dung Hoa cố ý tiếp hai người trong chính sảnh của Dịch quán, nhìn thấy Mặc Khiếu Vân và công chúa Trân Ninh thì cả gương mặt đều vui vẻ, kéo hai người ngồi xuống, “Lúc Bản cung vẫn còn Sở kinh thì hai cháu vẫn còn là những đứa bé thôi, không nghĩ tới đã không gặp nhiều năm như vậy, vậy mà cũng đã trưởng thành hết rồi.” Nhìn đôi thiếu nam thiếu nữ trước mắt này, công chúa Dung Hoa cũng hơi cảm thán. Tuy nàng còn chưa già, nhưng thấy những đứa bé trước kia nay đã trưởng thành, cũng không khỏi làm cho người ta phải cảm thán: Thiều hoa dịch thệ. (*năm tháng tươi đẹp qua mau*)

“Dung Hoa cô cô ở Bắc Nhung có tốt không?” Mặc Khiếu Vân hỏi.

Công chúa Dung Hoa cười nói: “Thái tử đối xử với cô tốt vô cùng, tất cả đều rất tốt. Chuyện trong mấy năm nay, cô cũng đều nghe nói hết rồi, chỉ là hai cháu đã chịu khổ rồi.”

Mặc Khiếu Vân đã không phải đứa con nít không hiểu gì từ lâu rồi, mỉm cười nói: “Cháu và Hoàng tỷ cũng rất tốt, Định Vương phủ đối xử với chúng cháu rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi, trạch tâm của Định Vương nhân hậu. Tuy không tôn vinh phú quý bằng Vương tử hoàng gia, nhưng so với những chuyện

lục đục với nhau kia, thì cuộc sống như vậy cũng đã thoải mái hơn rồi. Bây giờ đã bước ra khỏi vất vả, thì cũng đừng nghĩ những chuyện kia nữa. Không phải mỗi người đều có phúc khí mới nhảy ra khỏi cái vòng tuần hoàn đó được." Công chúa Dung Hoa cảm thấy vẫn nên khuyên bảo hai người. Mặc Khiếu Vân gật đầu nói: "Cháu hiểu ạ, cám ơn cô cô đã chỉ dạy."

"Dung Hoa cô cô. . . ." Công chúa Trân Ninh nhìn công chúa Dung Hoa muốn nói lại thôi. Đương nhiên công chúa Dung Hoa cũng biết hai người này muốn nói gì, vươn tay gõ nhẹ lên tay vịn ghế, nói khẽ: "Chuyện của cháu, cô đều đã nghe nói rồi, cháu ngoan, thật khổ cho cháu. Các cháu muốn gặp Thanh Y Na phải không?" Mặc Khiếu Vân do dự một chút, rồi vẫn gật đầu. Lúc trước, bọn họ nghe nói tính cách của công chúa Dung Hoa rất kiêu ngạo, ương ngạnh, lúc này thấy cô cô hòa ái như thế thì ngược lại đột nhiên thấy hơi là lạ. Dù sao cũng là đứa bé sinh trong hoàng gia, ai cũng không phải đơn thuần ngây thơ, tất nhiên cũng hơi hoài nghi công chúa Dung Hoa hòa ái như vậy.

Công chúa Dung Hoa liếc một cái liền nhìn thấu nghi ngờ của hắn ta, mỉm cười nói: "Cháu ngốc, ai còn có thể giống như lúc còn trẻ chứ? Kỳ thật cô cũng không xác định được rốt cuộc nàng ta có phải. . . Cô sai người mời nàng ta tới, các cháu cũng gặp một lần xem." Hai người trầm mặc, nhẹ gật đầu.

Không bao lâu sau, Liễu quý phi mặc một bộ áo trắng liền đi đến, nhìn cũng không nhìn người trong đại sảnh, mà nói với công chúa Dung Hoa một cách lạnh lùng: "Ngươi gọi ta tới đây muốn nói gì?" Hai ngày nay, tâm tình của Liễu quý phi không tốt phi thường. Không chỉ bởi vì sau khi gặp được Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly trên đường vào hai ngày trước, khi về đến Dịch quán, nàng đã bị Gia Luật Dã trách cứ một trận, mà lại càng vì ngày hôm qua Mặc Khiếu Vân và Trân Ninh đã đến tìm nàng. Trước khi đến đây, đúng là nàng chưa

từng nghĩ tới sẽ có thể gặp hai đứa này ở Ly thành. Mà càng quan trọng hơn là, nàng căn bản không biết đối mặt với chúng như thế nào, nên lại càng không muốn gặp chúng.

Công chúa Dung Hoa nhướng mày nói: “Ta có chuyện gì chứ, là có người muốn tìm ngươi.”

“Ai…” Giọng nói của Liễu quý phi liền tắt, hơi kinh ngạc nhìn hai thanh niên thiếu nữ đang nhìn mình đầy lạnh nhạt ở trước mặt. Đảo mắt đã trôi qua hai năm, Mặc Khiếu Vân đã cao hơn hai năm trước rất nhiều, nhìn qua cũng trầm ổn hơn rất nhiều. Công chúa Trân Ninh ngồi bên người Mặc Khiếu Vân, trên mặt cũng đang mang một cái khăn che mặt, đôi mắt lộ ra ngoài lại u lãnh như hàn băng. Trong lòng Liễu quý phi run lên, “Các ngươi. . . Các ngươi là ai?” Một lúc lâu sau, Liễu quý phi mới ổn định lại tâm thần, miễn cưỡng mở miệng nói.

Nhưng ánh mắt khiếp sợ trong nháy mắt đó của nàng ta, cộng với hơi thở và dáng người quen thuộc kia thì sao có thể giấu diếm con ruột của nàng ta được chứ? Thấy Liễu quý phi căn bản không định nhận biết bọn họ, trong mắt hai người đều hiện lên một tia đau xót và oán hận. vừa chống lại đôi mắt u lãnh của công chúa Trân Ninh, Liễu quý phi liền chột dạ tránh né, xoay người trừng công chúa Dung Hoa, nói: “Thái tử phi, ngươi có ý gì?”

Công chúa Dung Hoa nhàn nhã uống trà, mỉm cười nói: “Cái gì có ý gì? Đây là hai đứa con mồ côi của biểu ca Hoàng đế của ta. Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh, bọn chúng tới để tìm ngươi. Thanh Y Na, ngươi không biết bọn chúng sao?”

“Đương nhiên ta không biết bọn họ.” Liễu quý phi nói: “Nếu đã không có việc gì, thì ta về phòng trước đây.” Nói xong, ngay cả nhìn cũng không nhìn Mặc Khiếu Vân và công chúa Trân Ninh một cái, liền xoay

người muốn đi vào trong. Công chúa Dung Hoa đặt tách trà xuống, cười nói: “Đừng đi, Thanh Y Na. Hai đứa bé này tìm kiếm mẹ thật vất vả, cũng xem như một tấm lòng hiếu thảo đáng khen. Cho dù ngươi thật sự không biết, thì cũng nên nói rõ ràng với bọn chúng chứ.”

Liễu quý phi khẽ giật mình, quay đầu lại vội vàng liếc nhìn bọn chúng nói: “Các ngươi nhận lầm người rồi.”

Mặc Khiếu Vân và công chúa Trân Ninh im lặng, thấy Liễu quý phi xoay người muốn đi khỏi, công chúa Trân Ninh cắn răng nói: “Mẫu phi, người thật sự không biết chúng con sao?”

Chương 340: Quà mừng ngoài ý muốn

“Mẫu phi, người thật sự không biết chúng con sao?”

Thân thể Liễu quý phi run lên, nói một cách lạnh lùng: “Ngươi đang nói bậy bạ gì đó? Ta không biết các ngươi! Còn không đi mau!”

Công chúa Trân Ninh nhắm mắt, giọng nói trầm thấp, “Chẳng lẽ ngay cả một chút áy này mà người cũng không có sao…”

“Ta không biết ngươi đang nói gì.” Liễu quý phi cố gắng trấn định nói, phất tay gọi thị vệ đang gác bên ngoài vào, “Người đâu, đuổi bọn chúng ra, không cho phép bọn chúng vào nữa!”

“Người!” Công chúa Trân Ninh đứng bật dậy, nhưng lại bị Mặc Khiếu Vân kéo lại. Mặc Khiếu Vân đè công chúa Trân Ninh đang muốn nhào tới trước lại, trầm giọng nói: “Tỷ tỷ, chúng ta về trước đi.” Công chúa Trân Ninh bị Mặc Khiếu Vân kéo ra ngoài, nhưng ánh mắt đầy hung ác lại nhìn chằm chằm vào Liễu quý phi. Đợi đến khi Mặc Khiếu Vân và công chúa Trân Ninh đã biến mất ngoài cửa, cả người Liễu quý phi mới như bị rút hết khí lực, vô lực ngã ngồi xuống ghế.

Công chúa Dung Hoa thong thả đánh giá nàng ta, mỉm cười nói: “Cần gì phải tuyệt tình như thế. Cho dù ngươi có hai đứa con thì Vương thất Bắc Nhung cũng sẽ không để ý mà. Bắc Nhung có như thế nào thì đến cùng cũng không có nhiều quy tắc như chúng ta. Huống chi, lấy tuổi của ngươi. . . Chẳng lẽ ngươi còn muốn có người tin tưởng ngươi còn là hoàng hoa khuê nữ sao?”

“Dung Hoa!” Liễu quý phi hung ác nhìn chằm chằm vào nàng ta, ánh mắt đầy hung tàn.

Công chúa Dung Hoa đứng dậy, không để ý chút nào mà liền cười nói: “Nếu Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh đã nhận lầm người, vậy Bản cung cũng xin lỗi vì không tiếp ngươi được, Thất đệ muội tương lai của ta. Có điều. . . Thất đệ thật sự sẽ cưới ngươi sao?” Nghe công chúa Dung Hoa mang theo tiếng cười đi ra khỏi đại sảnh, thần sắc trên mặt Liễu quý phi càng trở nên hung ác và nham hiểm hơn, bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt, móng tay thật dài đâm vào lòng bàn tay đến chảy máu cũng không có chút cảm giác nào.

Tại sao nàng phải áy náy chứ? Nàng làm tất cả cũng chỉ vì muốn sống thật tốt, hơn nữa cũng vì báo thù! Có ai biết nàng đã phải chịu bao nhiêu đau khổ, so với những đau khổ trước khi nàng gặp được Gia Luật Dã, thì bọn chúng tính là cái gì? Có cái gì đáng để nàng áy náy sao? Người khác chỉ cho rằng Gia Luật Dã mê luyến sắc đẹp của nàng, cuồng dại với nàng. Nhưng nếu Gia Luật Dã thật sự cuồng dại với nàng, thì tại sao lại lâu như vậy mà cũng không chịu cưới nàng? Nhưng mà không sao. . . Chỉ cần Gia Luật Dã còn cần nàng, thì nàng còn có thể điều khiển người Bắc Nhung, như vậy, nàng nhất định sẽ bắt Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly phải trả một cái giá thật lớn!

Trong nháy mắt đã đến Thọ thần của Thanh Vân tiên sinh. Khắp cả Ly thành đều giăng đèn kết hoa, nhộn nhịp, vui mừng, còn nhộn nhịp hơn cả tết đến. Mấy năm nay, từ khi sự thống trị Tây Bắc của Định Vương phủ có hiệu quả, thì lực ảnh hưởng của Từ gia và thư viện Ly Sơn trong lãnh thổ Tây cũng dần dần tăng lên. Dân chúng Tây Bắc đã từng nhận được ân huệ của đám người Từ Thanh Trần càng không thể đếm xuể, huống chi, Thanh Vân tiên sinh lại chính là ông ngoại của Định Vương phi, ngày sinh nhật hôm nay, đương nhiên toàn bộ dân chúng Ly thành đón mừng còn hơn tết đến.

Mấy năm nay, theo sự mở rộng dần dần của Ly thành, Ly thành cũng đã vây dựng một quảng trường lớn ở gần Định Vương phủ bắt chước theo Vương thành Nam Chiếu. Phía sau quảng trường chính là một đài ngắm cảnh cao lớn, mỗi khi đến ngày lễ, các dân chúng trong Ly thành liền tập trung ở đây để chúc mừng. Bày tiệc ở đây thì ngược lại vẫn là lần đầu tiên, cũng bởi vì như vậy nên cũng làm cho các dân chúng có thể thưởng thức thịnh yến của Vương phủ càng gần hơn. Tuy như vậy là một khảo nghiệm rất lớn về mặt an toàn, nhưng lấy năng lực của ám vệ Định Vương phủ thì cũng không sợ chuyện này.

Đèn rực rỡ mới thắp lên, toàn bộ quảng trường đều được giăng đèn kết hoa. Vô số pháo hoa rực rỡ đang nở rộ trên bầu trời, dẫn tới một trận hoan hô của đám người trên quảng trường. Trong thành, các dân chúng đua nhau ra khỏi nhà, tụ tập trên quảng trường thưởng thức màn pháo hoa rực rỡ khó gặp.

Trên đài ngắm cảnh, diện tích rộng lớn đủ để bày yến hội có hơn ngàn người. Vốn nơi này được thiết kế xây dựng để tổ chức các yến hội với quy mô lớn, dù sao diện tích của Định Vương phủ cũng không lớn, mà bản thân Ly thành cũng thật sự không thích hợp với tư cách là một đô thành chính thức, nếu lại xây dựng ở đây một tòa hoàng cung tạm thời thì cũng không tránh khỏi quá hao người tốn của, nên chỉ xây quảng trường và đài ngắm cảnh này thôi, không những để cho dân chúng trăm họ bình thường cùng vui chơi ở đây, mà vào ngày lễ cũng có thể tổ chức tụ hội. Đồng thời cũng giải quyết vấn đề khó khăn là Định Vương phủ không có cách nào tổ chức yến hội với quy mô lớn, dù sao cũng không thể mỗi lần tổ chức yến hội đều làm trên cổng thành đi?

Đài ngắm cảnh được thiết kế cong về hai bên, tạo thành một hình bán nguyệt. Vô luận ngồi ở góc nào thì cũng đều có thể nhìn thấy toàn cảnh của quảng trường; cộng thêm kiểu dáng cầu thang ở tầng

trên, tầng dưới và tầng giữa, lại càng làm cho tất cả các khách mời tham dự yến hội đều có thể nhìn thấy chủ nhân ở phía trên. Vốn cái này cũng là do Diệp Ly nói ra mấy câu, cuối cùng lại do đích thân Từ Hồng Ngạn vẽ thành. Hai năm qua, rất nhiều yến hội hàng năm của Định Vương phủ đều được tổ chức ở đây, cũng xem như có cảm giác vui cùng dân.

Chính giữa lầu có treo một chiếc đèn lồng cực lớn màu đỏ có chữ thọ màu vàng. Nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện chữ thọ này được ghép thành từ vô số những chữ thọ nhỏ. Kiểu chữ thanh tú nhưng cũng không thiếu khí chất ung dung đoan chính ở bên trong, chính là chữ của công tử Thanh Trần.

Đêm nay, ngồi trên vị trí cao nhất lại không còn là Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly nữa, mà là Thanh Vân tiên sinh râu tóc bạc phơ tựa như một ông bụt tiên phong đạo cốt. Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu ngồi bên tay phải của ông, ngồi bên tay trái lần lượt là Từ Hồng Vũ, Từ Hồng Ngạn và mấy vị công tử Từ gia cùng gia quyến. Xuống chút nữa mới là khách quý của các quốc gia đến đây chúc thọ và văn thần võ tướng dưới trướng Định Vương phủ. Sắp xếp như thế, sao những người ở đây lại không nhìn ra địa vị của Từ gia bây giờ trong cả Định Vương phủ chứ?

Yến hội vừa bắt đầu, thì Diệp Ly và Từ Thanh Viêm đã cùng dìu Thanh Vân tiên sinh lên ghế trên sau đó mới tự đi đến bên người Mặc Tu Nghiêu rồi ngồi xuống. Sau khi quan khách mới vừa ngồi xuống thì trên quảng trường đang để trống phía dưới, mấy trăm cô gái mặc váy hoa đủ màu sắc cầm đèn lồng đủ màu sắc trong tay nhẹ nhàng nhảy múa trong tiếng nhạc du dương. Quang cảnh rộng lớn như thế đương nhiên to lớn hùng vĩ hơn yến hội được tổ chức trong cung điện trước đây theo thói quen của mọi người rất nhiều. Lúc này rất nhiều dân chúng đang tụ tập ngắm pháo hoa cũng thưởng thức theo.

Mặc Tiểu Bảo ngồi ở chính giữa Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu, cũng rất tò mò với quang cảnh hung vĩ trước mặt. Tuy bé là Tiểu Thế tử của Định Vương phủ, từ nhỏ đến lớn, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng giấu bé ở trong nhà, các loại tình huống hay nhân vật gì cũng đều đã được nhìn thấy, nhưng quang cảnh hùng vĩ như thế thì thật sự vẫn mới thấy lần đầu tiên. Quyền quý của các quốc gia ngồi phía dưới cũng chú ý tới đứa bé mặc áo đen đang ngồi chính giữa Định Vương và Định Vương phi. Tuổi còn nhỏ mà cũng đã nhìn ra được tuấn mỹ bất phàm cực kỳ, một đôi mắt to đen nhánh đang tò mò nhìn mọi người phía dưới mà không chút sợ hãi gì. Đứa bé này chính là con trai trưởng của Định Vương, được đích thân Thanh Vân tiên sinh đặt tên là Ngự Thần. Không nói đến đôi song sinh mà Định Vương và Định Vương phi vừa mới có được kia, chỉ cần nhìn đứa bé trước mắt thì đã thấy vượt qua tất cả mọi người đang ngồi ở đây rất nhiều rồi.

Thế tử Định Vương phủ còn nhỏ tuổi mà đã có khí thế và định lực như vậy, Định Vương có con trai như thế cũng đã đủ để tự hào.

Phía dưới là ca múa mừng cảnh thái bình, các tân khách trên đài ngắm cảnh cũng không nhàn rỗi. Vừa thưởng thức ca múa lộng lẫy hiếm gặp, vừa tán gẫu với người ngồi bên cạnh mình, sau đó từng người lần lượt tiến lên dâng thọ lễ lên Thanh Vân tiên sinh. Gia Luật Dã rút kinh nghiệm từ bài học trong tiệc đầy tháng Mặc Tiểu Bảo vào năm xưa, nên lần này, lễ vật được dâng tặng cũng còn tính là an phận. Thọ lễ của các tân khách khác đưa tới cũng đều một vài mớn vừa vui mừng lại thích hợp. Với chuyện này, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng hết sức hài lòng, dù sao bọn họ chuẩn bị tiệc mừng để chúc thọ Thanh Vân tiên sinh, nên tất nhiên không hy vọng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn làm lão nhân gia mất vui. Ngay cả Mặc Tiểu Bảo cũng tự mình bước lên trước tặng một bức Bách thọ đồ (*một bức chữ có 100 chữ thọ*) tự tay viết. Tuy Mặc Tiểu Bảo còn chưa đầy tám tuổi, nhưng hai năm qua, dưới sự dạy bảo của Thanh Vân tiên sinh,

việc học lại rất tốt, chữ viết cũng có hình có dáng, khiến cho Thanh Vân tiên sinh vui mừng không thôi.

Đến cùng thì tuổi tác của Thanh Vân tiên sinh đã cao, nên sau khi nhận lời chúc thọ của mọi người thì cũng chỉ ngồi một lát rồi liền trở về nghỉ ngơi. Đợi đến sau khi Thanh Vân tiên sinh đi khỏi, thì Diệp Ly mới hơi thở nhẹ ra. Kỳ thật, tuy mời nhiều người đến chúc thọ như vậy đúng là cực kỳ long trọng, nhưng những người này cũng không phải dễ đối phó. Nếu xảy ra chuyện gì ở trước mặt ông ngoại, thì ngược lại lại khiến cho trong lòng của lão gia nhân mất vui. Cho nên, khi nhìn thấy từ đầu tiệc đến Thanh Vân tiên sinh rời tiệc vẫn thuận thuận lợi lợi, thì tâm tình của Diệp Ly cũng tốt hơn rất nhiều. Về phần đằng sau còn có ai muốn gây chuyện, thì ngược lại Định Vương phủ cũng không sợ.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn thấy nụ cười vui vẻ bên môi Diệp Ly, liền giơ lên tay nắm chặt bàn tay ngọc nhỏ nhắn của nàng, thấp giọng cười nói: “Dù những người đó muốn gây chuyện thế nào, thì chút ánh mắt này vẫn phải có. Sẽ không gây chuyện trên tiệc mừng thọ của ông ngoại.” Diệp Ly mỉm cười gật gật đầu, nói: “Ta biết, nhưng vẫn luôn có chút bận tâm. Bây giờ ông ngoại đã về nghỉ ngơi, nên liền không có gì đáng ngại nữa rồi.” Biết thì biết, nhưng luôn có người thích gây ra một vài chuyện ngay tại lúc này. Với Diệp Ly, hôm nay, chuyện gì cũng không quan trọng bằng tâm tình của Thanh Vân tiên sinh.

Sau khi lão nhân gia đã đi về, các tân khách liền tự nhiên hơn rất nhiều. Thật sự là với một Đại Nho đương thời như Thanh Vân tiên sinh, thì cho dù là những nhân vật quyền quý của các quốc gia này cũng không tránh khỏi sẽ có một chút câu nệ. Chỉ chốc lát sau, không khí trên lầu ngắm cảnh liền trở nên sôi nổi. Lôi Chấn Đình ngồi ở dưới cứ uống rượu ngon mà không để ý đến ai, lại vừa đánh giá Diệp Ly ngồi bên cạnh Mặc Tu Nghiêu ở phía trên đang cẩn thận lau

miệng cho Mặc Tiểu Bảo. Dưới ánh nên sáng ngời, bên môi của cô gái hơi mỉm cười lại càng trở nên đặc biệt dịu dàng động lòng người.

Đôi mắt Lôi Chấn Đình hơi nhíu lại, ánh mắt đảo qua người Mặc Tu Nghiêu.

“Nghe nói tháng trước Định Vương và Định Vương phi vừa mới mừng được một đôi Long Phượng thai, việc vui như thế, ngược lại Bản vương vẫn còn chưa chúc mừng.” Đột nhiên Lôi Chấn Đình mở miệng nói. Giọng nói của lão cũng không lớn, nhưng lại mang theo nội lực nên đã truyền khắp toàn bộ đài ngắm cảnh. Tân khách đang cũng đều nhớ ra, vội vàng chúc mừng Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly. Mặc Tu Nghiêu cong môi cười khẽ một tiếng, nâng ly nói: “Bản vương cám ơn Trấn Nam Vương Tây Lăng, cũng cám ơn chư vị rất nhiều.”

Lôi Chấn Đình cười nói: “Việc vui như thế, sao có thể không tặng quà được? Bản vương đã chuẩn bị một phần đại lễ để tặng cho Định Vương, mong Định Vương đừng ghét bỏ. Đồng thời cũng biểu lộ tình nghĩa thâm hậu của hai nước chúng ta.”

Đôi mày kiếm của Mặc Tu Nghiêu cau lên, vứt cho Lôi Chấn Đình một ánh mắt nghi vấn. Hắn thật sự không tin Lôi Chấn Đình sẽ thật tình tặng cho hắn quà mừng có được hai đứa con song sinh gì, hơn nữa còn dưới tình huống hắn vừa mới giết cháu của lão ta cách đây không lâu.

Lôi Chấn Đình cười nói: “Phần lễ vật này, Bản vương đã phải phái người đi tìm thật lâu mới có được, tuyệt đối là trân quý vô cùng.” Mặc Tu Nghiêu hơi bĩu môi, “Nếu thật sự quá quý trọng, thì Trấn Nam Vương cứ giữ lại cho mình đi.” Lôi Chấn Đình cười nói: “Bảo vật như vậy, chỉ có Định Vương mới có thể xứng. Nếu là Bản vương thì ngược lại đã chà đạp rồi. Người đâu…” Chỉ một lát sau, mấy thị vệ

Tây Lăng mang lên một cái hộp cao lớn, đặt nhẹ nhàng cái hộp gỗ xuống đất, rồi cung kính đứng qua một bên hầu.

Thay vì nói là cái hộp, thì không bằng nói đây là một cái tủ gỗ tinh mỹ. Ánh mắt của mọi người đều không nhịn được mà tập trung vào cái tủ gỗ đàn khắc hoa này trong sảnh, không biết rốt cuộc Trấn Nam Vương tặng cho Định Vương lễ vật gì mà phải thận trọng và thần bí đến như thế. Nhìn phản ứng của mọi người, Trấn Nam Vương cười thoả mãn, “Mở ra.”

Một thị vệ tiến lên, nắp trên của tủ gỗ được mở ra, một mùi hương nhàn nhạt liền tỏa ra khắp đài ngắm cảnh.

Mọi người không nhịn được mà kinh hô lên một tiếng, nơi để tủ gỗ trước đó trong đại sảnh liền có một cô gái áo trắng đang quỳ ở đó. Nhìn bề ngoài, cô gái này chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, dung mạo cũng không tính là tuyệt mỹ cực kỳ. Ít nhất, ở đây, tính cả Định Vương phi, thì cũng có tới bốn năm cô gái có dung mạo nằm trên nàng ta. Nhưng nàng ta lại có một lực hấp dẫn kỳ lạ cực kỳ, đã hấp dẫn ánh mắt của những tân khách đang ngồi đây, chỉ cảm thấy cô gái này không có một chỗ mà là không hoàn mỹ, thậm chí khiến cho người ta cảm thấy dung mạo không tính là tuyệt mỹ kia của nàng ta cũng hoàn mỹ không tỳ vết, nếu thay đổi một dung nhan đẹp hơn thì ngược lại sẽ phá hủy phần khí chất này.

Cô gái này mặc một bộ áo trắng trong thuần khiết, một mái tóc cũng tùy ý xõa tung. Cả người đều không có một món trang sức nào, ngay cả đôi mắt xinh đẹp kia cũng chỉ bình tĩnh không có biến hóa gì, nhưng khi chống lại đôi mắt kia của nàng ta thì đều có thể nghe được tiếng tim của mình đang đập không thể khống chế được.

“Trấn Nam Vương, ngươi có ý gì?” Chưa đợi Mặc Tu Nghiêu nói chuyện, thì gương mặt của Từ Hồng Ngạn ngồi bên kia đã trầm

xuống. Những cái không nói, nhưng hôm nay là Thọ thần của Thanh Vân tiên sinh, mà Lôi Chấn Đình lại tặng một thiếu nữ xinh đẹp cho Định Vương thì thật sự đã quá thất lễ. Nhưng Lôi Chấn Đình lại lơ đễnh, cười nói với Từ Hồng Ngạn: "Bản vương biết rõ hôm nay là Thọ thần của Thanh Vân tiên sinh, làm như thế thì thật sự hơi thất lễ. Nhưng Bản vương cũng chỉ mới có được bảo bối này gần đây nên liền vội vàng sai người đưa đến Ly thành. Lúc này mới tặng cho Định Vương trước tiên, dù sao. . . Bảo vật như vậy, ở trong tay Bản vương thì thật sự sẽ khiến cho người ta không thể khống chế được…" Lôi Chấn Đình lộ ra một ý cười ngầm hiểu lẫn nhau, nhẹ gật đầu với Từ Hồng Ngạn.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu đánh giá lướt qua cô gái áo trắng kia một cái, nhướng mày nói: "Trấn Nam Vương có ý gì?"

Lôi Chấn Đình cười nói: "Định Vương và Vương phi đã đại hôn gần mười năm, nhưng trong phủ lại vẫn không nạp một Trắc phi hay thị thiếp gì. Bản vương biết Định Vương có cô gái hiếm có như Vương phi làm bạn, thì tất nhiên dong chi tục phấn trên thế gian này đều sẽ chướng mắt. Bởi vậy mới đưa cô gái này đến, chắc hẳn nàng ấy sẽ tuyệt đối đủ để xứng đôi với Định Vương." Tuy không ít người không quan tâm đến lời nói ấy của Lôi Chấn Đình, dù sao Định Vương phi đúng là một cô gái vô song hiếm thấy trong trong thiên hạ, cho dù chỉ nói đến dung mạo thì cũng không thua cô gái kia chút nào; nhưng khi nhìn cô gái áo trắng kia thì lại không nói ra được nàng ta có chỗ nào không tốt. Lại nghĩ đến, Định Vương phi đã là Đích phi của Định Vương, nhưng lại có thêm một Thứ phi hay Trắc phi như hoa như ngọc, thì ngược lại cũng là một đoạn giai thoại. Nghĩ đến như thế, thì không chỉ không chỉ không có suy nghĩ gì về cô gái áo trắng này nữa, mà lại có không ít người càng bắt đầu nổi lên tâm tư khác. Đương nhiên, sứ giả do Tây Lăng Hoàng phái tới thì ngoại trừ. Lúc này, sứ giả do Tây Lăng Hoàng chỉ cúi đầu nhìn chăm chú vào ly rượu ngon trước mặt, giống như rượu ngon này đột nhiên biến thành

quỳnh tương ngọc dịch vậy.

Kỳ thật, thẳng đến khi Lôi Chấn Đình nhắc tới, thì những người đang ngồi đây mới chú ý đến, đã qua nhiều năm như vậy mà thậm chí ngay cả một thị thiếp, Định Vương cũng chưa từng nạp, cả Định Vương phủ chỉ có mỗi một cô gái là Định Vương phi. Tuy Định Vương phi là một cô gái vô song hiếm thấy trong thiên hạ, nhưng trên thế giới lấy nam tử vi tôn này, theo quyền quý bọn họ thấy, thì Định Vương làm như vậy tuyệt đối là không thể tưởng tượng nổi. Đừng nói là quyền quý nước khác, ngay cả rất nhiều người dưới trướng Định Vương phủ hiện nay cũng sinh ra một vài tâm tư không đồng ý. Đây cũng không phải là bọn họ có ý kiến gì với Diệp Ly, mà là từ xưa đến nay, ba vợ bốn nàng hầu đã là điều bình thường. Huống chi, Mặc Tu Nghiêu là chủ nhân Định Vương phủ, trong mắt rất nhiều người thì trong tương lai chắn chắn sẽ đăng cơ làm Đế, nên càng tuyệt đối không thể đặt tâm tư trên người một cô gái.

Nhìn thấy không ít người lộ ra thần sắc hâm mộ và đồng ý, Lôi Chấn Đình cười đầy thoả mãn, ngẩng đầu nhìn qua Diệp Ly đang ngồi bên người Mặc Tu Nghiêu. Thần sắc của Diệp Ly vẫn bình tĩnh như thường ngày, thậm chí bên môi còn đang mỉm cười một cách thản nhiên.

Bên đối diện, trong mắt Từ Thanh Viêm hiện lên một tia giận dữ, đang muốn đứng dậy, thì đã bị Từ Thanh Bách đang ngồi bên cạnh đè xuống. Từ Thanh Viêm thấp giọng cả giận nói: “Tứ ca, huynh làm gì vậy?” Từ Thanh Bách nhìn thoáng qua thần sắc bình thản của Mặc Tu Nghiêu nói: “Đây là chuyện của Định Vương và Ly nhi.” Từ gia sẽ không yêu cầu cả đời Mặc Tu Nghiêu chỉ có một mình Diệp Ly, mà trong loại chuyện này, nếu không phải tự nguyện kiên trì thì có hứa hẹn nhiều hơn nữa cũng chỉ là nói nhảm mà thôi. Từ gia chỉ có thể làm là, sau khi Mặc Tu Nghiêu lựa chọn, Diệp Ly lựa chọn, thì ủng hộ Ly nhi vô điều kiện, vô luận muội ấy lựa chọn như thế nào.

“Tuyệt đối đủ sao?” Giọng nói hơi lạnh lùng của Mặc Tu Nghiêu vang lên trên đài ngắm cảnh, cả đài đều yên lặng nên lại càng làm nổi bật sự nhộn nhịp phi thường ở bên ngoài, “Sao Bản vương lại không nhìn ra nữ nhân này có chỗ nào hơn Vương phi của Bản vương vậy?” Lôi Chấn Đình cười nói một cách cực kỳ tự tin: “Vương phi thì đương nhiên đã là cô gái hiếm có trên thế gian, nhưng mà, vị trước mắt này cũng không kém. Bản vương có thể cam đoan, võ công, tài hoa, năng lực, thậm chí kể cả y thuật, kiến thức chung của nàng ấy, trong số các cô gái trong thiên hạ đều xuất chúng. Nếu Vương gia không tin, thì cũng không ngại mời Vương phi tỷ thí với nàng ta một trận?”

“Làm càn!” Mặc Tu Nghiêu giận dữ mắng một tiếng, chỉ thấy một bóng trắng bay xẹt qua không trung, mọi người không nhịn được mà cất tiếng kinh hô lên. Không biết từ lúc nào, Mặc Tu Nghiêu đã bay đến trước mặt cô gái áo trắng kia, vươn tay đánh thẳng vào đỉnh đầu của nàng ta mà không chút lưu tình nào. Ngay tạo lúc mọi người ở đây đều cho rằng nàng kia sẽ hương tiêu ngọc vẫn, thì liền thấy cô gái áo trắng kia đột nhiên ngẩng đầu lên, trở tay che đầu, vậy mà đã chặn được một kích của Mặc Tu Nghiêu một cách đầy khó khăn. Mặc Tu Nghiêu “Hừ” khẽ một tiếng, lại xuất chưởng đáng thẳng vào vai của cô gái. Lần này cô gái áo trắng lại không cứng đối cứng đón lấy nữa, mà phi thân lui ra sau. Một chưởng thất bại của Mặc Tu Nghiêu phóng thẳng vào tủ gỗ bên cạnh liền tạo thành một hố lớn. Bởi vậy có thể thấy được, nếu một chưởng này thật sự đánh trúng vai trái của nàng kia thì chỉ sợ sẽ bị gãy nát.

Mặc Tu Nghiêu ra hai chiêu không thành, cũng không đuổi theo nữa. Vung tay áo phi thân trở về vị trí cũ. Chỉ là, lúc cái tay áo kia vung lên lại mang theo một cơn gió mạnh bắn thẳng đến cô gái áo trắng kia. Nàng kia mới mạo hiểm tránh được một chiêu, vừa mới đứng vững nên lần này lại không thể tránh khỏi nữa, chỉ phải vươn tay đỡ lấy,

nhưng cũng chỉ lui về sau một bước, ngay cả sắc mặt cũng không có biến hóa gì, mà chỉ trầm mặc đứng bên người Lôi Chấn Đình.

Mặc Tu Nghiêu đứng ở trên, nhìn xuống Lôi Chấn Đình và cô gái áo trắng kia, giọng nói lạnh nhạt: “Có thể tiếp được ba chiêu của Bản vương mà không bại, quả thật có chút bản lãnh.” Kỳ thật, đây cũng không phải chỉ có chút bản lãnh, ba chiêu lúc nãy của Mặc Tu Nghiêu cũng ít nhất đã dùng tám phần công lực, cô gái áo trắng kia có thể mặt không đổi sắc đón được, đã chứng minh vô luận là chiêu thức, phản ứng hay nội lực thì cũng đều tuyệt đối không kém. Nếu trong võ lâm thì cũng tuyệt đối đứng trong những người cao nhất, quan trọng nhất là, nàng ta nhìn như chỉ mới mười sáu tuổi. Công lực như vậy, ngay cả lúc Mặc Tu Nghiêu ở độ tuổi này thì cũng không chênh lệch nhiều.

Nhưng Lôi Chấn Đình lại không kinh ngạc, cười nói: “Bản vương đã từng nói rồi, tuyệt đối sẽ làm cho Định Vương hài lòng.”

Mặc Tu Nghiêu nhìn lão ta, lộ ra một nụ cười lạnh trào phúng, “Ai nói Bản vương hài lòng thì chắc chắn sẽ phải thu nhận nàng ta? Niệm tình nàng ta có mấy phần bản lĩnh thật sự, Bản vương sẽ không so đo tội mạo phạm lúc nãy. Đến từ chỗ nào thì chạy nhanh về chỗ đó cho Bản vương!” Lời này vừa nói ra, mọi người đều không khỏi xôn xao, ngay cả thiếu nữ áo trắng vẫn luôn mang theo thần sắc bình tĩnh kia cũng không khỏi hơi biến sắc. Mỹ nhân như thế lại bị Định Vương từ chối không chút do dự, trong mắt mọi người chính là không khác gì phung phí của trời. Dù sao trên đời này cũng không ai buộc phải lựa chọn giữa mỹ nhân và Định Vương phi. Chẳng lẽ Nga Hoàng Nữ Anh, thê thiếp thành đàn không phải là ước mơ tha thiết của các nam nhân sao?

Lôi Chấn Đình khẽ nhíu mày, hơi khó xử nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Định Vương thật sự từ chối?”

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh không nói. Lôi Chấn Đình như hơi bất đắc dĩ, thở dài nói: “Định Vương có biết nàng ấy đến từ đâu không?”

Mặc Tu Nghiêu nói: “Bản vương đã nói, đến từ chỗ nào thì liền chạy về chỗ đó.”

“Nàng ấy đến từ núi Thương Mang.” Câu nói của Lôi Chấn Đình như ném một hòn đá vào mặt hồ lặn sóng, ngay lập tức liền làm nổ tung cả đài ngắm cảnh. Núi Thương Mang này, kỳ thật, người Đại Sở cũng không xa lạ gì, là một ngọn núi chính trong dãy núi duy nhất ở Trung Nam của Đại Sở, trước mắt lại đang nằm trong tay Lôi Chấn Đình. Nhưng sở dĩ mọi người quen thuộc với nó cũng không phải bởi vì phong cảnh của nó thơ mộng như thế nào, xuất hiện kỳ quan thần kỳ gì. Trên thực tế, núi Thương Mang nằm ẩn trong vô số ngọn núi khác của dãy núi, những ngọn núi chung quanh đều có bề ngoài rất tương tự, nếu không có người quen dẫn đường thì căn bản sẽ không nhận ra ngọn núi nào mới là núi Thương Mang, vì vậy vô cùng có khả năng sẽ bị lạc trong núi sâu.

Trong truyền thuyết, trên núi Thương Mang có một gia tộc lánh đời. Người trong tộc đều tinh thông thiên văn địa lý, y bói tinh tượng; nam tử có tài thống trị thiên hạ, nữ tử lại càng là có trí tuệ có thể phụ tá quân vương, bảo vệ xã tắc. Cứ sáu mươi năm sẽ có một vị truyền nhân xuống núi rèn luyện. Nhưng trong tộc này lại âm thịnh dương suy, mấy trăm năm qua rất ít khi nghe nói có nam tử xuất hiện. Mà cô gái xuống núi rèn luyện thì không có ai mà không phải có tài trí phi phàm. Trong đó nổi danh nhất chính là Hoàng hậu đầu tiên của Tiền triều Trung Hưng, Vương hậu của quân vương đời thứ hai của Đại Sở, cùng với Vương hậu Tây Lăng vào sáu mươi năm trước, bà nội đã qua đời của Lôi Chấn Đình. Nghe nói tổ tiên Từ gia cũng đã từng cưới một cô gái đến từ núi Thương Mang, tuy Từ gia chưa từng thừa nhận. Nhưng chính là vì chỉ trong mấy trăm năm ngắn ngủn đã xuất

hiện ba vị Hoàng hậu, hơn nữa sự xuất hiện của các nàng đều đã mang đến một Vương triều hưng thịnh, nên từ đó về sau, núi Thương Mang luôn liên quan đến hưng suy của một Hoàng triều. Hôm nay, vị thiếu nữ áo trắng này lựa chọn Định Vương, chẳng lẽ… Ánh mắt của người đang ngồi nhìn Mặc Tu Nghiêu đều trở nên hơi phức tạp.

Lôi Chấn Đình cười nói: “Hiện tại Định Vương đã rõ chưa? Cũng không phải Bản vương muốn làm khó Định Vương và Vương phi, cố ý phá hư tình cảm của hai vị, mà thật sự là…”

Tất cả mọi người cũng đã hơi hiểu được. Đương nhiên chuyện này không phải là Lôi Chấn Đình có thể làm chủ được, nếu Lôi Chấn Đình có thể làm chủ, thì như vậy cho dù chính lão ta không thể cưới cô gái áo trắng này, cũng có thể để cho con của lão ta cưới, chứ sao lại để tiện nghi cho kẻ địch của mình? Tất cả mọi người đều không tự chủ được mà nhìn Định Vương, lúc nãy Định Vương còn cứng rắn muốn người ta đến từ chỗ nào thì chạy về chỗ đó, bây giờ ngược lại đã biết lai lịch của thiếu nữ áo trắng này thì còn có thể vẫn kiên định như vậy nữa hay không đây?

Trên đài ngắm cảnh yên tĩnh thật lâu, ngay tại lúc rất nhiều người đều cho rằng Định Vương muốn đồng ý, thì lại nghe giọng nói lạnh lùng của Mặc Tu Nghiêu vang lên trên đài, “Cút.”

Chương 341: Máu nhuộm trâm vàng

Mặc Tu Nghiêu xưa nay không thích cao giọng gào thét, nhưng có lẽ vì tính cách vốn thế nên giọng nói của hắn luôn mang theo một tia trầm tĩnh cực nhạt. Cho nên một khi hắn thật sự đến lúc giận tái mặt, cho dù tùy tùy tiện tiện một câu cũng làm cho người cảm giác được sát ý lạnh như băng ẩn chứa trong đó.

Nữ tử vốn đang đứng bên người Lôi Chấn Đình chợt ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía nam tử tóc trắng như tuyết phía trên. Hiển nhiên không ngờ rằng Mặc Tu Nghiêu lại không chút lưu tình cự tuyệt nàng như thế. Cần phải nói, tuy truyền nhân núi Thương Mang mỗi 60 năm mới vào đời, nhưng ý nghĩa đại biểu trong đó cùng với quan hệ rắc rối phức tạp mấy trăm năm qua giữa núi Thương Mang cùng các quốc gia lại không thể không khiến cho tất cả mọi người đối đãi cẩn thận. Vốn Lôi Chấn Đình đề nghị đưa nàng lên trước mặt mọi người coi như lễ vật, cũng đã khiến trong lòng nàng có chút không vui rồi. Nhưng cũng biết Lôi Chấn Đình cũng không phải nói ngoa, nàng xác thực đã tới chậm một bước, bên người Định Vương đã có một Định Vương phi.

Tuy nàng cũng không cho rằng Định Vương phi sẽ giỏi hơn chính mình, nhưng cảm tình mười năm giữa Định Vương và Vương phi lại không phải giả dối. Một nam nhân có thể có vô số mỹ nhân, lại chỉ cần một nội trợ hiền. Dưới tình huống đã có Diệp Ly, ưu thế của nàng đã trở nên không rõ lắm rồi. Nhưng ngay cả như vậy, chính mình cam nguyện chịu thiệt với vị trí Trắc Phi, trong mắt nàng cũng đã là nhượng bộ sâu sắc rồi, lại không nghĩ rằng Mặc Tu Nghiêu rõ ràng còn cự tuyệt. Chuyện này vốn đã là một hấp dẫn mà bất luận nam tử

nào cũng sẽ không cự tuyệt.

Nhưng nghĩ lại, nếu không thể cự tuyệt hấp dẫn như vậy, chẳng lẽ Định Vương không phải không chịu nổi, tục tằng như tuyệt đại đa số nam tử trên thế gian sao?

“Định Vương, ngài thật sự muốn cự tuyệt ta sao?” Nữ tử áo trắng tiến lên một bước, hỏi.

Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng cười cười, “Bản vương không phải đang cự tuyệt ngươi, Bản vương muốn ngươi lập tức cút ngay!”

Sắc mặt nữ tử áo trắng trắng nhợt, cho dù nàng lại bình tĩnh tự tin cỡ nào, chịu nhục nhã này trước mặt quần hào thiên hạ cũng khó có thể chịu đựng được. Nhìn Mặc Tu Nghiêu đối xử lạnh nhạt ứng đối, lại nhìn về phía Diệp Ly đang ngồi ở bên cạnh hắn, nữ tử áo trắng hỏi: “Định Vương phi, ngài nói thế nào?”

Diệp Ly giương mắt, có chút nghi ngờ hỏi: ” Muốn Bản phi nói cái gì?” Nữ tử áo trắng nhìn chằm chằm vào nàng trầm giọng nói: “Vẫn nghe nói Định Vương phi tài mạo vô song, là nội trợ hiền của Định Vương. Chắc hẳn Vương phi cũng biết phải làm sao là tốt nhất đối với Định Vương, nhất định sẽ không bởi vì chuyện không cần thiết mà làm hỏng chuyện lớn của Định Vương.”

Diệp Ly nhíu mày một chút, nhẹ giọng hỏi: “Cô nương, ngươi thật sự muốn biết suy nghĩ của Bản phi sao?”

Nữ tử áo trắng hơi ngơ ngác một chút, gật đầu nói: “Đương nhiên.”

Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Từ góc độ của một nữ nhân mà nói, Bản phi chỉ muốn nói cho ngươi biết một chữ, lăn. Từ góc độ của một Vương phi, Bản phi cũng muốn nói với ngươi, lập tức lăn. Làm vợ, tự nhiên

phải phu xướng phụ tùy, cho nên Bản phi vẫn muốn nói với ngươi, từ chỗ nào đến thì cút về chỗ đấy."

"Nói hay lắm!" Bên kia Từ Thanh Viêm không nhịn được lớn tiếng khen.

"Ngươi…" Nữ tử áo trắng kia biến sắc, cũng không giận dữ. Ngược lại rất nhanh bình tĩnh lại, bình tĩnh thong dong nhìn Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu nói: "Xem ra hôm nay không phải là lúc nói chuyện, không bằng đợi hai vị suy nghĩ kỹ càng rồi bàn lại." Nói xong cũng mặc kệ ánh mắt của người khác trong điện, quay người thong dong bước chậm mà đi, chỉ để lại một đám người trợn mắt há hốc mồm.

Diệp Ly nói một phen, hiển nhiên khiến cho tâm tình Mặc Tu Nghiêu thật tốt. Lôi kéo Diệp Ly ngồi trở về, lạnh lùng nhìn Lôi Chấn Đình nói: "Trấn Nam Vương, đây là lễ tiễn đưa của ngươi sao?"

Lôi Chấn Đình có chút bất đắc dĩ nhún vai, nói: "Bản vương cũng không thể làm gì, dù sao chuyện đã xong xuôi rồi, Định Vương tự mình nhìn xem mà xử lý là được." Lần này thật đúng là oan uổng Lôi Chấn Đình. Trước, mặc kệ nữ tử này rốt cuộc có tác dụng có được người thì được thiên hạ hay không. Chỉ nói thế lực âm thầm cùng với thanh danh của núi Thương Mang cũng đủ làm cho người ta thèm thuồng rồi. Cho dù đầu óc Lôi Chấn Đình lại có vấn đề cũng không có khả năng nguyện ý đưa những nhân vật này cho kẻ địch lớn nhất của mình. Nhưng ai bảo núi Thương Mang ở ngay trong phạm vi quản hạt của hắn trước mắt, với lại ai bảo hắn không thể trêu vào người của núiThương Mang đâu? Đương nhiên, trong đó cũng mấy ý nghĩ muốn nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cãi nhau trở mặt, nhưng đó chỉ là thuận tiện.

"Định Vương thật sự không có hứng thú đối với truyền nhân của núi Thương Mang à?" Sau đó, Gia Luật Dã âm trầm hỏi. Tuy Bắc Nhung

thuộc Man tộc tái ngoại, nhưng những năm này cũng có phần chịu văn hóa Trung Nguyên hun đúc. Đặc biệt là người trong vương thất, đối với rất nhiều truyền thuyết của Trung Nguyên tự nhiên cũng thuộc như lòng bàn tay. Mặc dù vô cùng tin tưởng mấy truyền thuyết núi Thương Mang kia, nhưng đôi khi cái gọi là truyền thuyết cũng chỉ một loại biểu tượng thiên mệnh tụ họp, vận dụng được thì chưa hẳn hiệu quả bằng trăm vạn hùng binh.

Mặc Tu Nghiêu nắm Diệp Ly tay lạnh nhạt nói: “Vị nào có hứng thú, thì cứ đi thử đi. Bản vương vô phúc tiêu thụ.”

Nghe vậy, trong lòng mọi người vừa ghen ghét lại bội phục. Ghen ghét Mặc Tu Nghiêu may mắn như vậy, thậm chí có truyền nhân của gia tộc lánh đời trong truyền thuyết tự mình đưa tới cửa đến lại còn không thèm để mắt, đồng thời cũng bội phục hắn vì Vương phi đối mặt hấp dẫn như vậy cũng không có động tĩnh.

Từ gia bên này ngồi lại, mày kiếm Từ Thanh Bách hơi nhíu nhìn về Từ Thanh Trần phía trước thấp giọng nói: “Đại ca, người của núi Thương Mang cũng xuống gây rối, chỉ sợ có chút phiền phức.”

Từ Thanh Trần tươi cười tao nhã, cười nhạt nói: “Tứ đệ còn nhớ rõ vừa rồi người của núi Thương Mang rời núi năm nào sao?” Từ Thanh Bách nhíu lông mày hồi tưởng, ” Hình như là tổ mẫu của Trấn Nam Vương. . . Có lẽ không ngoài 60 năm. Theo lý thuyết, người của núi Thương Mang nên xuất hiện sớm hơn tầm mười năm mới đúng.” Từ Thanh Trần nhướn mày nói: “Người của núi Thương Mang cũng có vài phần bản lĩnh, bằng không thì cũng sẽ không liên tiếp ra vài vị quốc mẫu. Nhưng mà. . . Cũng không hơn. Nếu quá coi mình thành chuyện to tát gì, Từ gia ta cũng không sợ bọn hắn.” Hai đầu lông mày nhướn lên, khí chất xuất trần thanh ngạo tự nhiên tràn ra, nghiễm nhiên không để cái gọi là thế gia truyền kỳ kia để vào mắt.

Thấy Đại ca nói như thế, sắc mặt mấy người khác cũng hòa hoãn rất nhiều. Ngược lại Từ Thanh Viêm tò mò hỏi: “Đại ca, tổ tiên nhà chúng ta rốt cuộc có từng lấy nữ tử núi Thương Mang hay không?”

Từ Thanh Trạch lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, “Từ gia chưa bao giờ có thế hệ không rõ lai lịch, trở về xem gia phả thật kỹ.” Làm vợ Từ gia không cầu quan lớn hiển quý, cũng không cầu xinh đẹp như hoa tài hoa hơn người. Chỉ có một điều là quan trọng nhất, gia thế trong sạch đường ngay chính đạo. Những cái… người ưa thích che che lấp lấp kia làm sao cũng không vào được cửa Từ gia. Mà con người núi Thương Mang theo đuổi cái gọi là thần bí kia, hết lần này tới lần khác thích nhất đúng là che che lấp lấp. Từ Thanh Viêm cổ co rụt lại, trốn đằng sau Từ Thanh Bách, trước sau như một sợ Nhị ca mặt lạnh này.

Đằng trước, Từ Hồng Vũ và Từ Hồng Ngạn nhìn mấy thế hệ con cháu thong dong tỉnh táo, cũng đều thoả mãn nhẹ gật đầu.

Chuyện nhỏ vừa rồi xen vào cũng không ảnh hưởng đến cảnh mừng thái bình ca múa trên quảng trường phía dưới, các tân khách ngắm cảnh trên lầu cũng rất nhanh nhao nhao nâng cốc bắt đầu nói chuyện…, nhưng cũng có rất nhiều người rõ ràng có chút tinh thần không tập trung.

Diệp Ly ngồi bên người Mặc Tu Nghiêu, nhìn các tân khách phía dưới nhíu mày một chút, cảm thấy, cảm thấy thiếu một cái gì đó.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn bộ dáng nhíu mày của nàng, có chút lo lắng mà nói: “A Ly, làm sao vậy? Có phải nữ nhân kia chọc giận khiến nàng không vui không?” Diệp Ly lắc đầu, nhìn hắn trêu tức cười nói: “Vương gia thật sự là diễm phúc sâu, ngay cả loại Tiên Tử lánh đời trong truyền thuyết này cũng muốn đến yêu thương nhung nhớ?” Mặc Tu Nghiêu đưa tay kẹp Mặc Tiểu Bảo ở giữa ôm vào trong lòng

của mình, thuận tay giữ chặt hai cái móng vuốt của cậu miễn cho vướng chân vướng tay. Mới khinh thường bĩu môi bên người Diệp Ly nói: “Nàng ta coi là mỹ nhân cái gì? Núi Thương Mang lụi bại rồi, rõ ràng không có một nữ nhân có thể lấy ra được.”

Diệp Ly mỉm cười nhướn mày, từ chối cho ý kiến đối với đánh giá của Mặc Tu Nghiêu. Tuy luận dung mạo, nữ tử áo trắng kia đẹp hơn Diệp Ly, nhưng cũng sẽ không kém quá xa. Nhưng trên người nàng ta lại có một loại khí chất hấp dẫn người vô cùng khó hiểu, khác với khí chất thanh quý ung dung làm cho người thần phục của Diệp Ly, nhưng lại rõ ràng càng dễ tác động đến dục vọng sâu trong lòng nam nhân. Điểm này, chỉ sợ cho dù là Tô Túy Điệp lúc trước hay Liễu Quý Phi lúc dung nhan tuyệt nhất cũng có chỗ không bằng đấy. Chỉ cần nhìn thần sắc của khách cả đại điện là có thể thấy ra.

Mặc Tu Nghiêu nhíu lông mày nói: “Nữ nhân kia có chút cổ quái, A Ly đừng gần gũi với nàng ta quá.”

Cô gái tuyệt sắc Mặc Tu Nghiêu từng gặp đếm không hết, sao có thể không nhìn ra nữ tử áo trắng kia đối với người khác có một loại lực hấp dẫn quỷ dị. Chỉ tiếc, loại lực hấp dẫn này tại trên người cao thủ tâm chí kiên định như Mặc Tu Nghiêu cơ hồ không có hiệu quả, thậm chí còn có thể sẽ khiến cho phản cảm, biến khéo thành vụng. Diệp Ly mỉm cười gật đầu, nói: “Ta biết, sao người của núi Thương Mang có thể đúng lúc này xuống núi. . . Cách lần trước đã có hơn bảy mươi năm a?”

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh nói: “Mười năm trước đại thế thiên hạ không rõ, bọn họ vừa không có khả năng biết trước, hiển nhiên phải đợi một chút rồi nhìn. Nói là 60 năm ra, chỉ là thủ thuật che mắt lừa gạt thế nhân mà thôi. Mấy lần gặp chuyện chính thức nào có chuẩn như vậy? Lúc Đại Sở khai quốc, bọn họ vừa vặn xuất hiện tại thời điểm Thái Tông tranh giành hoàng vị, sao không cùng thái tổ giành

chính quyền? Còn có vị tổ mẫu kia của Lôi Chấn Đình, đều là tính chuẩn thời điểm ah."

Diệp Ly giật mình, nếu quả thật là truyền nhân núi Thương Mang mỗi 60 năm vừa ra đều vừa vặn như vậy, nàng thật sự cho rằng người của núi Thương Mang có thể tính toán chuẩn như vậy, chọn chủ thiên hạ rồi.

"Cuối cùng thì tên tuổi núi Thương Mang cũng không tệ lắm." Có tên tuổi một đời chọn chủ thiên hạ, người được chọn trúng có ý nghĩa danh chính ngôn thuận. Cũng khó trách sắc mặt những người đang ngồi đây đều không được bình thường, lúc này đây, Diệp Ly tin tưởng không phải âm mưu của Lôi Chấn Đình.

Mặc Tu Nghiêu khinh thường, "Chọn chủ thiên hạ? Bản vương muốn thì ai cũng không ngăn cản được. Cần nàng ta từ trong núi Thương Mang chọn Bản vương sao?"

Diệp Ly cười một tiếng, "Bản phi biết, Vương gia chúng ta có chí khí. Tuyệt đối sẽ không dựa vào bám váy đàn bà đi đoạt thiên hạ." Nhìn dung nhan tươi đẹp nói cười nhàn nhã của nàng, nếu không đang ở trước mặt mọi người, Mặc Tu Nghiêu chỉ hận không thể nhào tới cắn một ngụm.

"Ô ô. . . ." Hai bàn tay nhỏ bé vẫn bị nắm lấy không thể động đậy, Mặc Tiểu Bảo bất mãn kháng nghị, lại bị Mặc Tu Nghiêu không chút lưu tình đút một miệng đồ ăn. Không mở miệng cáo trạng được, Mặc Tiểu Bảo chỉ phải chớp mắt to ủy khuất nhìn qua mẫu thân, đáng tiếc Diệp Ly thoạt nhìn bộ dạng này lại như là phụ thân ôm con trai cho ăn, tuy không quá ôn nhu. Diệp Ly vẫn cảm thấy giữa hai cha con luôn tranh phong tương đối tóm lại là không tốt, liền không quấy rầy bọn họ trao đổi cảm tình.

“Hình như thiếu một người?” Diệp Ly nhìn chằm chằm phía dưới như có điều suy nghĩ, từ lúc bắt đầu nàng đã cảm thấy hình như thiếu chút gì đó. Nhưng nữ tử áo trắng trong núi Thương Mang kia chạy đến ngột ngạt, lại khiến nàng trong lúc nhất thời chưa kịp đi bận tâm những chuyện này. Mặc Tu Nghiêu nhìn xuống lướt qua, kỳ thật nhiều khách mời như vậy, chỉ riêng ngắm cảnh trên lầu đã có hơn ngàn người, thật nhiều ai thiếu ai còn thật không dễ phát hiện.

Mặc Tu Nghiêu nhíu nhíu mày trầm tư chốc lát nói: “Mặc Khiếu Vân và Trân Ninh không có tới.” Tuy hai người kia không có thực quyền gì, nhưng ý nghĩa vẫn vô cùng trọng đại đấy. Dù sao cũng là hoàng tử công chúa chính tông của Đại Sở, lại chủ động rời khỏi Sở Kinh quy thuận Định Vương phủ. Bất kể thế nào, chỉ cần hai người này không làm chuyện mưu nghịch tội ác tày trời gì, Định Vương phủ vẫn nuôi tốt bọn họ.

Nhìn về phía hai vị trí trống không kia cái kia, trong đầu Diệp Ly linh quang lóe lên, đột nhiên nhìn về phía bên người Gia Luật Dã nói: “Liễu Quý Phi không tới!”

Mặc Tu Nghiêu lơ đễnh, “Tuy nàng ta được xưng là Vương phi tương lai của Gia Luật Dã, nhưng chỉ cần một ngày không chính thức đại hôn, nàng cũng không phải là hoàng tử phi Bắc Nhung. Vừa không có gia thế vững chắc, không đến cũng là bình thường.”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Coi sự ngạo mạn tự tin của nàng, cũng không cho là mình không có tư cách đến.” Người như Liễu Quý Phi, cho dù bị giẫm vào trong bùn cũng sẽ cảm thấy mình là người xinh đẹp cao quý nhất trên đời này. Sao có thể cho là mình không có tư cách dự họp thọ yến mà không tham gia? Có chút nhíu mày nói: “Nếu không phải như thế, nàng ta chạy đi đâu rồi? Có thể liên quan đến Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh hay không?”

Mặc Tu Nghiêu nói: “Cho dù như thế, A Ly cũng không cần hao tâm tổn trí vì bọn họ. Bên người Mặc Khiếu Vân và Trân Ninh đều có người bảo hộ, cho dù gặp chuyện không may tóm lại cũng sẽ không phải bọn họ.” Diệp Ly bất đắc dĩ, chỉ đành đè xuống lo lắng trong lòng chờ yến hội chấm dứt thì ngồi bàn lại.

Đợi đến lúc yến hội kết thúc cũng đã gần giờ Tý rồi. Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu tự nhiên mang theo Mặc Tiểu Bảo dẫn đầu hồi phủ, chuyện sau đó đều có người thu thập xử lý. Lại không nghĩ tới vừa trở lại trong phủ Trác Tĩnh liền tới bẩm báo, “Vương gia, Vương phi, bên công chúa Trân Ninh đã xảy ra chuyện.” Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đành phải dàn xếp tốt cho Mặc Tiểu Bảo, rồi mới tới Trường Hưng vương phủ.

Đến Trường Hưng vương phủ xem xét, mới biết được Trác Tĩnh còn thật sự không khoa trương, thật sự đã xảy ra chuyện. Trân Ninh công chúa thất hồn lạc phách ngồi trong đại sảnh, trên mặt đất bên cạnh còn có một bãi vết máu khô một nửa. Công chúa Trân Ninh vẫn luôn canh cánh trong lòng vì dung mạo của mình, ở trước mặt người ngoài chưa bao giờ quên mang khăn che mặt, nhưng lúc này lại sợi tóc tán loạn, khuôn mặt mang theo vết thương dữ tợn không chút che dấu hiển lộ trước mặt người khác. Trên mặt đất cách đó không xa nằm một nữ tử áo trắng, phần bụng cắm một cây trâm cài, xiêm y màu trắng đã bị máu tươi nhuộm thấu rồi. Trầm Dương và Mặc Vô Ưu không biết tới từ lúc nào đang ngồi chồm hổm trên mặt đất xem xét. Diệp Ly xem xét khuôn mặt của nàng kia, quả nhiên là Liễu Quý Phi.

Khe khẽ thở dài, không cần hỏi cũng đã hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Diệp Ly nhìn về phía Mặc Khiếu Vân đứng ở một bên, sắc mặt Mặc Khiếu Vân tái nhợt, hai tay rũ xuống bên người nắm thật chặt, trầm giọng nói: “Vương phi, tại cháu nhất thời xúc động làm Thất hoàng phi Bắc Nhung bị thương, xin Vương phi giáng tội.”

Những năm này Mặc Khiếu Vân kinh qua luân phiên biến cố, từ lâu đã hiểu nhân tình ấm lạnh thế gian. Nếu như Liễu Quý Phi quả thật là Thất hoàng tử phi Bắc Nhung, bị bọn họ làm tổn thương, Gia Luật Dã thế tất phải tìm Định Vương phủ phiền toái. Phương pháp xử lý tốt nhất để dẹp loạn chuyện này tự nhiên là Định Vương phủ giao mình ra, lại có thể thuận tiện bỏ đi hoàng tử Đại Sở như mình, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Diệp Ly lắc đầu, lôi kéo Mặc Tu Nghiêu đến bên cạnh ngồi xuống, hỏi: “Trầm tiên sinh sao lại đến đây? Nàng ta bị thương như thế nào?”

Trầm Dương tức giận liếc mắt nói: “Lão phu tan yến hội đang phải đi về rồi, nửa đường lại bị tiểu tử này túm qua.” Mặc Vô Ưu ngẩng đầu cười nói với Diệp Ly: “Ta cùng sư phó đi qua cửa Trường Hưng vương phủ, vừa vặn đụng phải Trường Hưng Vương. Vương phi yên tâm là được, y thuật sư phó cao minh, có lẽ sẽ không có việc gì đâu.”

Trầm Dương trừng Mặc Vô Ưu nói: “Cái gì mà không có việc gì? Còn ở một nơi như vậy, cho dù y thuật lão phu lại cao minh thì có làm được gì?” Nam nữ có khác biệt, tổn thương một chỗ như tại phần bụng thì Trầm Dương không có cách nào trị ấy. Tuy nói tấm lòng thầy thuốc như cha mẹ, nhưng thân phận của Liễu Quý Phi này thật đúng là không dễ làm. Mặc Vô Ưu cũng không sợ bị ông trừng, cười híp mắt nói: “Vậy sư phó chỉ điểm đồ nhi, đồ nhi đến trị được chứ?”

Trầm Dương không cam lòng liếc nhìn Liễu Quý Phi hôn mê, mới lầu bầu chỉ điểm Mặc Vô Ưu vài câu, liền giao cho Mặc Vô Ưu đi làm, còn mình đi qua một bên ngồi xuống nghỉ tạm.

“Xem ra Vô Ưu đi theo Trầm tiên sinh học không tệ.” Diệp Ly lại cười nói. Chỉ nhìn thái độ của Trầm Dương đối với Mặc Vô Ưu đã biết ông hơi thoả mãn với đồ nhi này. Trầm Dương thản nhiên nói: “Xác thực

có thiên phú hơn Vương phi một chút." Kỳ thật thiên phú của Diệp Ly cũng không kém, chỉ là y thuật cần tĩnh tâm và tính nhẫn nại đấy. Diệp Ly thân là Định Vương phi, chuyện dung tục quấn thân, ở đâu ra nhiều thời giờ chuyên tâm học tập như vậy, lại càng không cần phải nói là kế thừa y bát của lão sư rồi. Lúc trước quả thật khiến cho Trầm Dương và Lâm đại phu tiếc hận không ít lần.

Mặc Khiếu Vân đứng ở một bên nghe bọn họ nói chuyện với nhau, mơ hồ cũng hiểu được Liễu Quý Phi đại khái là tạm thời không chết được rồi, nhất thời trong lòng không biết là may mắn hay tiếc nuối. Nhìn thoáng qua tỷ tỷ ngồi xuất thần ở bên cạnh, Mặc Khiếu Vân cẩn thận mở miệng nói: "Định Vương thúc, Vương phi. . . Chuyện đêm nay…"

Mặc Tu Nghiêu nhướn mày, "Ngươi còn muốn nói là ngươi đả thương nàng ta?"

Mặc Khiếu Vân khẽ giật mình, gật đầu nói: "Là cháu nhất thời tức giận. . . Khiếu Vân mặc Định Vương thúc xử trí."

Mặc Tu Nghiêu có chút hăng hái đánh giá hắn trong chốc lát mới nói: "Không nghĩ tới. . . Mặc Cảnh Kỳ lại có thể có một đứa con trai như vậy, cũng không tệ. Nhưng. . . tại sao ngươi phải cầm trâm cài của công chúa Trân Ninh đi giết nữ nhân kia?"

"Cháu. . . cháu nhất thời. . . ."

"Đệ đệ." Công chúa Trân Ninh vẫn đang ngẩn người đột nhiên ngẩng đầu lên, ngăn trở Mặc Khiếu Vân. Giương mắt nhìn thẳng Mặc Tu Nghiêu, thản nhiên nói: "Định Vương thúc, là cháu động thủ. Mọi người không cần cứu bà ta, bà ta chết thì cháu đền mạng thay bà ta!"

"Hoàng tỷ!" Mặc Khiếu Vân có chút hổn hển, Liễu Quý Phi thế nào

hắn đã sớm không quan tâm. Nhưng Hoàng tỷ kỳ thật chỉ lớn hơn mình hai ba tuổi lại chăm sóc mình từ nhỏ đến lớn. Dù cho nàng cũng không thông minh tài giỏi, nhưng ở thời điểm bọn họ bị mẫu phi của mình vắng vẻ vẫn cố gắng chăm sóc hai em trai.

Mặc Tu Nghiêu không vui nhíu mày, nói: "Đã đủ rồi, nàng ta còn không phải Vương phi Bắc Nhung, cho dù chết thì Gia Luật Dã cũng sẽ không tìm các ngươi đền mạng. Trân Ninh, nói cho Bản vương, ngươi thật sự muốn nàng ta chết sao?" Sắc mặt công chúa Trân Ninh tái nhợt, hung hăng nhìn chằm chằm nữ tử áo trắng trên mặt đất, khóe môi run rẩy lại cả buổi nói không ra lời. Mặc Tu Nghiêu không chút để ý nói: "Ngươi thật sự muốn nàng chết, thì đi qua đè cái cây trâm kia xuống chút nữa."

Nghe được hắn nói, không chỉ công chúa Trân Ninh bị dọa đến run lên, Liễu Quý Phi vốn đang nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh cũng mãnh liệt mở to hai mắt, không dám tin nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu ngồi trên chủ vị. Liễu Quý Phi vốn bởi vì mất chút máu mà có chút không duy trì được, nhưng lại hôn mê không sâu. Người bên cạnh nói chuyện cũng có thể nghe được một ít đấy, trong lúc đó nghe được lời nói vô tình như thế của Mặc Tu Nghiêu…, cũng khó trách nàng có thể tỉnh lại từ trong hôn mê rồi.

Mặc Vô Ưu đang nghĩ biện pháp nhổ cây trâm ra bất đắc dĩ nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu, "Định Vương thúc, ngài cứ kích thích thì nàng ta thật sự không chịu nổi nữa đấy." Một cây trâm này của công chúa Trân Ninh tuyệt đối không hạ thủ lưu tình, chỉ cần lại đâm vào bên trong một chút nữa là Liễu Quý Phi nhất định phải chết. Cho nên bọn họ cũng không dám di động nàng, chỉ có thể xử lý.

Mặc Tu Nghiêu nghiêm mặt nói: "Bản vương không phải đang nói đùa."

Trong lòng Mặc Vô Ưu yên lặng nói: “Ta tin tưởng ngài không phải đang nói đùa, nhưng hiện tại có thể đừng chăm chú như vậy sao? Xúi giục con gái đi giết mẹ ruột thật sự ổn sao?”

“Được rồi.” Diệp Ly lườm Mặc Tu Nghiêu một cái khiến cho hắn câm miệng, quay đầu hỏi: “Vô Ưu, rất khó sao?”

Mặc Vô Ưu do dự một chút, nói: “Không khó. Nhưng mà…”

“Có chuyện nói thẳng.” Mặc Tu Nghiêu không vui nói. Đêm hôm khuya khoắt không thể trở về ôm con gái bảo bối một cái sau đó ôm A Ly nghỉ ngơi khiến cho hắn vô cùng không vui. Nếu không phải thấy Mặc Khiếu Vân và Trân Ninh còn có tác dụng, hắn đã trực tiếp cho người tìm một chỗ ném nữ nhân này đi là được. Tại Ly thành Gia Luật Dã chắc hẳn không có bản lãnh lớn như vậy tìm được nàng.

Mặc Vô Ưu nhìn nhìn công chúa Trân Ninh và Mặc Khiếu Vân nhíu mày nói: “Vết thương kia có chút không đúng chỗ, mặt khác. . . Vị này hình như nửa năm trước vừa mới sinh non. Nếu không cẩn thận, về sau ước chừng cũng không thể sinh dục.” Nếu đây là hoàng tử phi tương lai của Bắc Nhung, có thể sinh dục hay không đại khái cũng là một chuyện vô cùng quan trọng. Trầm Dương nhướn mày, nhìn Mặc Vô Ưu nói: “Đồ đệ, y thuật của con còn cần rèn luyện ah.”

“Ách? Xin sư phó chỉ giáo.” Nghe thấy sư phó nói như thế, Mặc Vô Ưu cho là mình xem bệnh sai rồi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một chút ảo não.

Trầm Dương nói: “Nữ nhân này ở đâu là nửa năm trước từng sinh non? Hai năm gần đây ít nhất nàng ta sinh non ba lượt. Yên tâm nhổ đi, cái loại này nhất định sẽ không còn gì rồi, con không cần thay nàng để ý. Cho dù không có lần tổn thương này, nàng ta cũng cứ như vậy thôi.” Nhìn Liễu Quý Phi, thần sắc trên mặt Trầm Dương tràn

đầy chán ghét. Ông cũng biết thân phận Liễu Quý Phi, nhưng điều này không đủ khiến cho Trầm Dương chán ghét nàng. Nhưng tự tay giết chết đứa con chưa sinh ra của mình, vậy thì không ở trong phạm vi Trầm Dương dễ dàng tha thứ rồi. Y thuật của Trầm Dương có thể nói là độc bộ hiện nay, ngay cả Liễu Quý Phi dùng dạng thuốc sẩy thai gì cũng có thể suy tính ra. Dùng như vậy không tổn thương bản thân, thậm chí còn có một chút thuốc sảy thai có công hiệu đặc thù chỉ có thể là chính bản thân phụ nữ có thai tự dùng.

“Trầm tiên sinh, ngài nói bà ta…” Mặc Khiếu Vân trừng nữ nhân trên mặt đất, thủy chung không hỏi ra miệng được.

“Cô ta dùng tán hương đan, hơn nữa không chỉ một lần.”

Sắc mặt Mặc Khiếu Vân lập tức trở nên phức tạp khó phân biệt. Công chúa Trân Ninh là con gái, không biết kia là vật gì, nhưng Mặc Khiếu Vân thuở nhỏ được Liễu gia dạy bảo, rất nhiều việc ngấm ngầm xấu xa Liễu thừa tướng cũng không dối gạt hắn. Tán hương đan kia nói là thuốc sẩy thai, không bằng nói là một loại thánh phẩm dưỡng nhan. Không biết là ai phát hiện thứ này sử dụng trong thời gian mang thai càng có hiệu quả. Nữ nhân một khi mang thai dung mạo tất nhiên sẽ không bằng ngày xưa, Linh Dược như vậy hiển nhiên là khiến cho người ta chạy theo như vịt. Nhưng rất nhanh lại có người phát hiện, nữ nhân trong lúc mang thai dùng qua thuốc này đều không ngoại lệ sẽ sinh non, dùng ít một chút cũng sẽ sinh ra thai chết. Nhưng công hiệu dưỡng nhan kia còn hơn lúc bình thường gấp 10 lần. Thậm chí có không ít nữ tử vì mỹ mạo không để ý đứa trẻ trong bụng mình, thuốc này qua thời gian dần dần biến thành thuốc cấm.

Một nữ nhân đang chịu tang, trong vòng hai năm sinh non ba lượt cũng đều do mình gây nên. Mặc Khiếu Vân thật sự không rõ vị mẫu phi luôn cao cao tại thượng lúc trước của mình rốt cuộc là đang làm

gì. Nhưng nhìn thấy dung nhan tinh xảo xinh đẹp kia, Mặc Khiếu Vân đột nhiên vọt tới ngoài cửa nôn mửa liên tục.

Tuy công chúa Trân Ninh không biết nội tình ở trong đó, nhưng chỉ chuyện Liễu Quý Phi mang thai sẩy thai cũng đã cho nàng đầy đủ đả kích. Kinh ngạc đi đến bên người Liễu Quý Phi, từ trên cao nhìn xuống nữ tử tuyệt mỹ trên mặt đất, công chúa Trân Ninh chỉ cảm thấy oán độc trong lòng phảng phất như vỡ đê mãnh liệt tràn ra, “Tiện nhân!”

Chương 342: Mẹ con ân đoạn

"Tiện nhân!" Công chúa Trân Ninh nhìn chằm chằm Liễu Quý Phi nằm trên mặt đất, trên mặt tràn đầy oán hận lạnh như băng cùng chán ghét. Lời Trầm Dương nói…, hoàn toàn đánh nát chờ mong cuối cùng trong lòng công chúa Trân Ninh dành cho mẫu thân. Lúc trước công chúa Trân Ninh bị hôn mê trong lãnh cung đến nỗi dung nhan bị hủy, trong hai năm qua nàng chưa bao giờ không hận Liễu Quý Phi, nhưng trong loại hận ý này khó mà không phải bí mật mang theo một chút kỳ vọng cùng với ỷ lại không cách nào cắt đứt với mẫu thân. Nếu như đêm nay Liễu Quý Phi chân tâm thật ý xin lỗi nàng, dù chỉ có một chút áy náy và hối hận, cái trâm vàng kia của công chúa Trân Ninh cũng sẽ không đâm đến trên người nàng.

Nhưng lúc này, trong mắt công chúa Trân Ninh cũng chỉ có đơn thuần chán ghét và thống hận, tình mẹ con từ nay về sau chính thức ân đoạn nghĩa tuyệt.

Mặc Vô Ưu nghe xong lời của Trầm Dương cũng không hề do dự, nâng tay lên nhanh chóng rút cái trâm vàng kia ra, trong khoảng thời gian ngắn máu chảy như rót. Mặc Vô Ưu hung ác lấy ra thuốc tiên chữa thương do Trầm Dương luyện chế đổ lên, sau đó từ bên trên vạt áo của Liễu Quý Phi giật xuống một đoạn lụa trắng bắt đầu băng bó miệng vết thương.

Công chúa Trân Ninh lại không thương tổn đến chỗ trí mạng của Liễu Quý Phi. Nếu như bài trừ tương lai không thể có con…, cuối cùng cho dù Liễu Quý Phi chết cũng chỉ là do máu chảy quá nhiều mà thôi. Mà bây giờ đã có thuốc tiên cầm máu của Trầm Dương tự nhiên không có nguy hiểm tánh mạng rồi. Sau khi băng bó kỹ miệng vết

thương, Mặc Vô Ưu lại lấy ra một bình sứ nhỏ cho Liễu Quý Phi uống. Sau một lát, thần sắc vốn tái nhợt của Liễu Quý Phi lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu khôi phục màu hồng.

“Đồ tốt như vậy, cho nàng ta dùng không phải chà đạp rồi hả? Ta cho con vật như vậy là để con lãng phí như thế sao?” Trầm Dương nhìn chằm chằm vào Mặc Vô Ưu không vui mà nói. Mặc Vô Ưu ngẩng đầu ngọt ngào cười nói với Trầm Dương: “Sư phó, Định Vương thúc và Vương phi chắc chắn còn có lời muốn hỏi, cái dạng vừa rồi của bà ta ở đâu có thể hỏi ra cái gì?” Trầm Dương hừ nhẹ một tiếng nói: “Ngược lại con thông minh.”

Mặc Tu Nghiêu híp mắt, mắt thấy thần sắc của Liễu Quý Phi tốt lên, hờ hững gật đầu nói: “Đã không có việc gì rồi. . . Khiếu Vân, ngươi có ý kiến gì?” Mặc Khiếu Vân khoanh tay, thản nhiên nói: “Tất cả mặc cho Định Vương thúc xử trí. Người này không còn quan hệ gì với cháu và Hoàng tỷ.”

“Không còn quan hệ?” Công chúa Trân Ninh đột nhiên mở miệng nói, quay đầu nhìn chằm chằm vào dung nhan xinh đẹp của Liễu Quý Phi cắn răng nói: “Bà ta còn thiếu nợ ta khuôn mặt.”

Nghe vậy, Liễu Quý Phi biến sắc, trừng công chúa Trân Ninh cả giận nói: “Ngươi muốn làm gì?” Công chúa Trân Ninh nhìn nàng, cắn răng từng một chữ nói: “Ngươi hủy mặt của ta, chẳng lẽ không nên bồi thường cho ta sao?” Liễu Quý Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi là do ta sinh đấy, đừng nói ta hủy mặt của ngươi, cho dù ta đã lấy mạng của ngươi, ngươi cũng nên nhận lấy.”

Mặc Khiếu Vân đi đến bên người công chúa Trân Ninh, lôi kéo tay của nàng nhìn Liễu Quý Phi nói: “Ta đã vừa nói, chúng ta cùng ngươi không còn quan hệ.”

Liễu Quý Phi khinh thường hừ nhẹ một tiếng, quan hệ mẹ con ruột thịt sao có thể nói cắt đứt là cắt đứt được. Trong mắt Liễu Quý Phi, Mặc Khiếu Vân và Trân Ninh vĩnh viễn đều là con cái của nàng, nàng có thể chẳng thèm ngó tới bọn họ, nhưng bọn họ cũng không thể bất kính với nàng. Cứng rắn chống dậy đi đến cái ghế để ở một bên, tuy đã băng bó miệng vết thương, nhưng tổn thương kia cho dù là dạng linh đan diệu dược thế nào cũng không bao giờ có thể khôi phục được. Đau đớn kịch liệt khiến cho nét mặt của nàng trở nên có chút vặn vẹo, ánh mắt quét về phía công chúa Trân Ninh càng giống như ngấm độc.

Công chúa Trân Ninh lại khắp nơi không để ý tới ánh mắt của nàng, khi một người hoàn toàn tuyệt vọng với một người khác, sẽ trở nên quá mức lạnh lùng.

Liễu Quý Phi cũng không để ý phản ứng của công chúa Trân Ninh và Mặc Khiếu Vân, nếu như lúc trước nàng đối với hai đứa con này còn có bất kỳ ý định gì…, qua hơn hai năm thống khổ giãy dụa cũng làm cho nàng từng chút một gạt bỏ toàn bộ cảm tình không có ý nghĩa này. Sau khi Mặc Tu Nghiêu cùng Diệp Ly xuất hiện ở chỗ này, hơn phân nửa lực chú ý của Liễu Quý Phi đã tập trung vào trên người của bọn họ. Chỉ là đối với Mặc Tu Nghiêu đã không còn mê luyến cuồng dại không thay đổi lúc trước, trái lại tràn đầy oán hận khắc cốt. Thậm chí, lúc này so với Diệp Ly, Liễu Quý Phi lại càng hận Mặc Tu Nghiêu. Nhưng nàng biết rõ, mình không thể lại xúc động. Mặc Tu Nghiêu vô tình đối với nàng, xưa nay nàng đã thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ.

“Định Vương, ngươi sai sử hai người kia ám sát ta là có ý gì? Chớ không phải là muốn trở mặt cùng Bắc Nhung?” Liễu Quý Phi hất hàm, ngạo nghễ nhìn chằm chằm vào Mặc Tu Nghiêu nói. Bây giờ nàng là chuẩn Vương phi Bắc Nhung, thân phận không thể thấp hơn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly. Nàng cũng không cần phải khách khí với

bọn họ.

Diệp Ly im lặng, yên lặng nhìn thoáng qua Mặc Tu Nghiêu ngồi bên người. Đây là vì yêu sinh hận trong truyền thuyết?

“Ngươi có ý tứ gì?” Công chúa Trân Ninh tiến lên phía trước nói: “Chuyện này liên quan gì đến Định Vương phủ? Bản công chúa muốn giết ngươi thì thế nào đây? Cùng lắm thì Bản công chúa đền mạng cho ngươi!”

“Hoàng tỷ!” Mặc Khiếu Vân liếc nhìn Liễu Quý Phi thật sâu, đối với công chúa Trân Ninh nói: “Xem Định Vương thúc nói thế nào.” Mặc Tu Nghiêu quay đầu nhìn công chúa Trân Ninh cùng Mặc Khiếu Vân, nhạt cười nhạt nói: “Trân Ninh, tuy phụ hoàng ngươi đã chết, Đại Sở hiện tại ước chừng cũng không có liên quan gì với các ngươi. Nhưng chỉ cần Bản vương thừa nhận ngươi là công chúa, ngươi vẫn là công chúa. Cầm mạng của ngươi đi đổi mạng của nàng? Bản vương cho người nuôi ngươi lâu như vậy chính là vì cái này sao? Thiếu mất bộ phận nào ai bồi thường cho bổn vương?”

Công chúa Trân Ninh ngẩn ngơ, nàng cũng không am hiểu rất nhiều chuyện lục đục với nhau. Nhưng cũng biết mình hành động theo cảm tình cũng không thể giải quyết vấn đề, cúi đầu nói: “Định Vương thúc, là Trân Ninh sai.”

Lúc này Mặc Tu Nghiêu mới thoả mãn gật đầu, hắn nuôi một công chúa một hoàng tử này cũng không phải để lấy ra chơi đấy, nếu vì một Liễu Quý Phi mà bồi thường tánh mạng chẳng phải hắn uổng phí rất nhiều công sức sao. Cho nên công chúa Trân Ninh và Mặc Khiếu Vân không thể chết được, còn phải sống thật tốt. Nghiêng đầu nhìn Liễu Quý Phi, Mặc Tu Nghiêu ôn hòa mà hỏi: “Cho dù Bản vương muốn trở mặt với Bắc Nhung? Ngươi lại muốn thế nào? Có muốn đi về hỏi Gia Luật Dã, có nguyện ý vì ngươi mà khai chiến với Bản

vương hay không?”

“Ngươi!” Liễu Quý Phi giận dữ, câu hỏi hời hợt này của Mặc Tu Nghiêu, rõ ràng là đang cười nhạo nàng.

“Ta thế nào?” Mặc Tu Nghiêu nhướn mày cười nói.

“Vương gia, thái tử điện hạ Bắc Nhung và Thất hoàng tử đến rồi.” Ngoài cửa, Trác Tĩnh tiến đến bẩm báo.

“Ah? Đêm nay Trường Hưng vương phủ nho nhỏ này lại náo nhiệt. Gọi bọn hắn vào.” Chỉ chốc lát sau, Trác Tĩnh liền dẫn Gia Luật Hoằng, công chúa Dung Hoa cùng với Gia Luật Dã đến. Chứng kiến máu tươi trên mặt đất cùng Liễu Quý Phi một thân chật vật, tất cả mọi người sững sờ. Công chúa Dung Hoa mở miệng cười nói: “Vương phi, đây là làm sao vậy?”

Diệp Ly thản nhiên nói: “Không có gì, Thanh Y Na cô nương đột nhiên xâm nhập Trường Hưng vương phủ có ý đồ bất lợi với Trường Hưng Vương và công chúa. Công chúa nhất thời kinh hoảng làm Thanh Y Na cô nương bị thương.”

“Diệp Ly! Ngươi nói bậy!” Liễu Quý Phi gào thét, nhưng theo đó tác động miệng vết thương đau đớn lại làm cho nàng cắn chặt răng răng, đổ mồ hôi lạnh. Gia Luật Dã đi qua đỡ lấy Liễu Quý Phi lung lay sắp đổ ngồi lên ghế, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?” Liễu Quý Phi cắn môi, ủy khuất mà nói: “Vương gia, là Định Vương và Định Vương phi sai sử cái nha đầu kia làm ta bị thương.” Ba nữ tử đang ngồi ngoại trừ công chúa Trân Ninh cùng mắt trợn trắng nhìn lên trời. Liễu Quý Phi này tốt xấu cũng có 34-35 rồi, làm nũng như vậy thật sự có thể sao?

Gia Luật Dã hiển nhiên đối với Liễu Quý Phi mảnh mai không có đồng cảm gì, trầm giọng nói: “Tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

Diệp Ly nhạt cười nhạt nói: “Thanh Y Na cô nương không phải là muốn muốn nói Bản phi phái người bắt ngươi đến đấy chứ?”

Liễu Quý Phi nói lỡ, nàng xác thực là tự mình đến Trường Hưng vương phủ, nhưng nguyên nhân đến đây lại không thể nói trước mặt nhiều người như vậy. Thần sắc Diệp Ly lạnh nhạt nhìn Gia Luật Dã nói: “Gia Luật vương tử, vừa rồi Thanh Y Na cô nương tự dưng chỉ trích Bản phi và Vương gia sai sử công chúa Trân Ninh ám sát nàng. Hiện tại Bản phi còn muốn nói là nàng tự dưng xâm nhập Trường Hưng vương phủ có ý đồ tổn thương công chúa và Trường Hưng Vương, vu hãm Bản vương phi đây.”

Gia Luật Dã nhíu mày, tuy tình hình trước mắt kỳ thật trong lòng hắn càng tin tưởng Liễu Quý Phi. Nhưng lời Diệp Ly nói lại chặn hắn đến không lời nào để nói, đồng thời đối với chuyện Liễu Quý Phi tự tiện chạy đến Trường Hưng vương phủ, trong lòng Gia Luật Dã cũng mất hứng. Gia Luật Hoằng ngồi ở một bên nhìn xem Diệp Ly làm khó dễ Gia Luật Dã, trên mặt lại vô cùng bình thản. Chỉ khẽ cau mày nói: “Định Vương và Định Vương phi thân làm chủ nhân, quả quyết sẽ không vô lễ với khách nhân như thế. Huống chi sai sử công chúa Trân Ninh ám sát Thanh Y Na không khỏi nói không thông một chút. Ngược lại là Thất đệ, Thanh Y Na không phải vẫn ở cùng một chỗ với ngươi sao, sao lại chạy đến Trường Hưng vương phủ.” Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu sai sử công chúa Trân Ninh hành thích xác thực về tình về lý đều không hợp. Nhưng Gia Luật Hoằng lại trực tiếp không để ý đến sự thật công chúa Trân Ninh tự mình ám sát Liễu Quý Phi, rõ ràng đổ hết lỗi sai lên người Liễu Quý Phi.

Gia Luật Dã ngưng lông mày nói: “Vương huynh nói rất đúng, chuyện ngày hôm nay chỉ sợ là một hiểu lầm.”

Công chúa Dung Hoa che miệng cười nói: “Thất đệ nói không sai.

Thanh Y Na giống Liễu Quý Phi đã qua đời như thế, sinh ra một ít hiểu lầm cũng là tránh không khỏi. Hai ngày trước Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh còn từng lên cửa bái phỏng đây. Chẳng lẽ Trường Hưng Vương và công chúa hiện tại còn. . .” Mặc Khiếu Vân cung kính chắp tay với công chúa Dung Hoa nói: “Dung Hoa cô cô dạy dỗ phải, trước đây là Bản vương và Hoàng tỷ lỗ mãng rồi. Chuyện đã rõ ràng, tỷ đệ chúng ta và Thanh Y Na cô nương cũng không có liên quan, là chúng ta nhận lầm người.” Nói xong, Mặc Khiếu Vân lui về phía sau một bước, âm thầm bắt lấy tay công chúa Trân Ninh thật chặt. Công chúa Trân Ninh rủ con mắt xuống giấu đi hận ý trong mắt, cuối cùng không nói thêm gì mà chấp nhận lời nói của Mặc Khiếu Vân.

Gia Luật Hoằng cười nói: “Là hiểu lầm thì tốt rồi, như vậy chuyện đêm nay. . . .”

Mặc Khiếu Vân nói: “Đêm nay cũng là hiểu lầm, Thanh Y Na cô nương đột nhiên đến, trong lúc nói chuyện chúng ta đã xảy ra một ít xung đột. Hoàng tỷ cho rằng Thanh Y Na cô nương muốn bất lợi với chúng ta mới đâm bị thương nàng. Kính xin Gia Luật vương tử thứ lỗi. Nếu có trách phạt, Khiếu Vân nguyện một mình gánh chịu.”

Người ta đã nói như vậy rồi, Gia Luật Dã tự nhiên cũng không thể bắt nạt một đứa trẻ mới mười ba mười bốn tuổi. Chỉ đành cứ như vậy, cái trâm này của Liễu Quý Phi coi như là khổ sở uổng phí rồi. Gia Luật Dã trầm mặt cáo từ Mặc Tu Nghiêu cùng Diệp Ly, đỡ Liễu Quý Phi đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Trầm Dương vẫn ở một bên xem náo nhiệt đột nhiên mở miệng nói.

Tuy Gia Luật Dã cũng chưa quen thuộc Trầm Dương, nhưng cũng biết địa vị của ông tại Định Vương phủ hết sức đặc thù, quay đầu

kiên nhẫn chờ ông nói chuyện. Chỉ thấy Trầm Dương tiếp nhận một phương thuốc Mặc Vô Ưu viết xong đưa tới nói: “Tục ngữ nói, tấm lòng thầy thuốc như cha mẹ. Nếu là bị bệnh, lão phu không thể không để ý tới. Số lần sinh non của vị cô nương này quá nhiều, vừa rồi lại tổn thương đến vị trí có chút không đúng. Phương thuốc này ngươi lấy về cho nàng dùng a. Mặc dù không thể bảo chứng tương lai còn có thể có thai, nhưng đối với thân thể cũng không tệ lắm.”

Lời này vừa ra, thần sắc của toàn bộ người trong đại sảnh đều trở nên cổ quái rồi. Kỳ thật trước đó bọn người Diệp Ly cũng đã biết, nhưng bây giờ nhìn đến Trầm Dương nghiêm trang nói những lời này với Gia Luật Dã, khóe miệng tươi cười của Diệp Ly vẫn không nhịn được cứng ngắc lại một chút. Sắc mặt Gia Luật Dã càng âm trầm dọa người, cho dù người Bắc Nhung cũng không đặc biệt quan tâm vấn đề về phương diện này của nữ tử, nhưng đó cũng chỉ là dân chúng Bắc Nhung bình thường, trình độ coi trọng của hoàng tộc quyền quý đối với mấy chuyện này không thể kém so với người Trung Nguyên. Cho dù Gia Luật Dã và Liễu Quý Phi không phải có chuyện như vậy, nhưng bị nói ra trước mặt nhiều người như vậy nói ra vẫn vô cùng mất mặt.

Liễu Quý Phi tức thì bị một bút của thần này của Trầm Dương làm cho sắc mặt trắng bệch, oán hận trừng Trầm Dương và Mặc Vô Ưu, mới thần sắc hoảng hốt đi theo Gia Luật Dã.

Gia Luật Dã vừa đi, Gia Luật Hoằng và công chúa Dung Hoa tự nhiên không ở lâu, cũng đứng dậy cáo từ theo. Thấy không có chuyện gì của mình, Trầm Dương đứng dậy mang theo Mặc Vô Ưu cũng muốn đi. Khi đi ngang qua bên người công chúa Trân Ninh dừng lại nhìn nói: “Ngươi cô nương này ngược lại là có chút ý tứ, sau này đến Định Vương phủ tìm ta a.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi. Công chúa Trân Ninh và Mặc Khiếu Vân không rõ Trầm Dương có ý gì, Mặc Vô Ưu lại biết. Nhưng tổn thương của công chúa

Trân Ninh thật sự là quá nặng, cho dù Mặc Vô Ưu đối với y thuật của sư phó vô cùng có lòng tin cũng không dám cam đoan nhất định có thể khỏi hẳn. Chỉ đành phải nói: “Trân Ninh, nhớ rõ lời sư phó nói…, có rảnh nhất định phải tới Định Vương phủ.” Chứng kiến công chúa Trân Ninh gật đầu, mới khom người với Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu rồi đuổi theo.

Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh chỉ còn lại có bốn người Mặc Tu Nghiêu, đại sảnh vốn hào khí ngưng trọng giương cung bạt kiếm lúc nãy lập tức trầm tĩnh lại. Mặc Tu Nghiêu nhíu mày nhìn đôi thiếu niên nam nữ trước mắt, chuyện đêm nay tuy không nhiều lắm nhưng xuất hiện liên tục khác nhau đều khiến Mặc Tu Nghiêu vô cùng khó chịu. Ánh mắt nhìn Mặc Khiếu Vân cùng với công chúa Trân Ninh cũng mang thêm vài phần bất thiện. Cho dù không cố ý phóng thích, uy áp của cường giả như vậy cũng làm cho trên trán công chúa Trân Ninh, Mặc Khiếu Vân toát ra mồ hôi rậm rạp.

Nhìn bộ dáng hai tỷ đệ cứng rắn chống đỡ, Diệp Ly than nhẹ một tiếng giơ tay lên nắm chặt tay Mặc Tu Nghiêu, nói khẽ với hai người Mặc Khiếu Vân: “Các cháu cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi thật tốt. Về sau không thể làm việc lỗ mãng.”

Mặc Khiếu Vân gật đầu đồng ý. Mặc Tu Nghiêu chằm chằm vào công chúa Trân Ninh hỏi: “Trong lòng ngươi vẫn còn có hận?”

Công chúa Trân Ninh cắn răng nói: “Hận không thể đem bà ta bầm thây vạn đoạn!”

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, hỏi: “Ngươi dựa vào cái gì?” Công chúa Trân Ninh sững sờ, có chút khó hiểu nhìn Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Ngươi có bản lĩnh đem nàng bầm thây vạn đoạn sao? Chỉ sợ lần sau rơi xuống trong tay nàng, người bị bầm thây vạn đoạn đã thành ngươi rồi.” Công chúa Trân Ninh cắn

răng, luận về bản lĩnh thủ đoạn, nàng xác thực không bằng Liễu Quý Phi. Mặc Tu Nghiêu lôi kéo Diệp Ly đứng dậy, nhàn nhạt nhìn hai người nói: “Chuyện Liễu Quý Phi hai người các ngươi không được lại nhúng tay, cũng như. . . không cho phép các ngươi giúp nàng. Nếu để cho Bản vương phát hiện các ngươi âm thầm làm chuyện gì không nên làm. . . Đừng trách Bản vương tâm ngoan thủ lạt.”

Trong lòng Mặc Khiếu Vân nhảy dựng, lời này Định Vương có ý là định đối phó Liễu Quý Phi rồi. Đỡ công chúa Trân Ninh, Mặc Khiếu Vân cung kính nói: “Cẩn tuân Định Vương thúc dạy bảo, Khiếu Vân và Hoàng tỷ cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Bà ta đã không còn liên quan gì đến chúng cháu rồi.”

“Rất tốt.” Mặc Tu Nghiêu thoả mãn gật đầu, nắm Diệp Ly tay đi ra ngoài.

Trở lại trong phủ, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đều ra nghiêm lệnh không cho phép đem chuyện tối ngày hôm qua báo cho Thanh Vân Tiên Sinh. Kỳ thật Thanh Vân Tiên Sinh lớn tuổi như thế, rất nhiều chuyện phàm tục đã sớm không để trong lòng, cũng nhìn rất rộng rãi, nhưng thân là hậu bối có hiếu tâm vẫn không hi vọng lão nhân gia quan tâm vì chút chuyện bọn họ có thể giải quyết.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu vừa mới dậy, thị vệ phía ngoài liền tới bẩm báo, “Đông Phương cô nương cầu kiến.”

Diệp Ly sửng sốt một chút, có chút không rõ Đông Phương cô nương này rốt cuộc là ai. Mặc Tu Nghiêu khinh thường cười khẩy nói: “Cái người núi Thương Mang kia. Đi mời công tử Thanh Trần xử lý, Bản vương và Vương phi còn có việc.” Thị vệ lĩnh mệnh đi, Diệp Ly khó hiểu mà hỏi: “Chúng ta có chuyện gì?” Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Chúng ta đi xem tiểu công chúa của chúng ta, bồi dưỡng cảm tình?”

Trong đại sảnh Định Vương phủ, nữ tử một thân áo trắng đang ngồi yên lặng uống trà. Dường như không chút cảm thấy phẫn nộ nào bởi vì bị chủ nhân vắng vẻ, chỉ là bình tĩnh chờ đợi. Sau nửa canh giờ, ngoài cửa mới vang lên tiếng bước chân. Bên môi nữ tử áo trắng cong lên một nụ cười hoàn mỹ, ngẩng đầu lên, thấy được không phải là nam tử áo trắng tóc trắng tuấn mỹ kia, mà là nam tử khác tóc đen áo trắng như tuyết thanh dật xuất trần. Tuy Thanh công tử Trần khiến người khác chú mục, nhưng đêm qua nàng đem tất lực cả chú ý dùng trên người Mặc Tu Nghiêu, vậy mà hoàn toàn không để ý Từ Thanh Trần ngồi ở chính giữa đám con cháu Từ gia. Nhưng chỉ nhìn người áo trắng kia phong thái nhanh nhẹn, thực sự có thể đoán được ra thân phận của người đến, đứng dậy, cười nhạt nói: “Đông Phương U bái kiến công tử Thanh Trần.”

Từ Thanh Trần nhàn nhạt mỉm cười, gật đầu nói: “Đông Phương cô nương không cần đa lễ, mời ngồi.”

Đông Phương U gật đầu yên vị, nhìn Từ Thanh Trần nói: “Không biết Định Vương có đó không?”

Từ Thanh Trần cười nói: “Định Vương có một số việc muốn làm, không rảnh tiếp đãi cô nương, xin hãy tha lỗi.”

Đông Phương U nhìn Từ Thanh Trần nhướn mày nói: ” Công tử Thanh Trần có địch ý với ta? Không biết tiểu nữ tử có chỗ nào khiến công tử Thanh Trần không vui rồi?” Từ Thanh Trần cười không nói, Đông Phương U có chút bất đắc dĩ thở dài nói: “Ta hiểu được, công tử Thanh Trần là biểu huynh của Định Vương phi, cũng khó trách công tử Thanh Trần bất mãn tiểu nữ rồi.”

Từ Thanh Trần nhàn nhạt lắc đầu nói: “Chỉ sợ là Đông Phương cô nương cảm thấy tại hạ có địch ý với ngươi a? Đông Phương cô nương suy nghĩ nhiều quá, Cảm tình Ly nhi và Định Vương là

chuyện của bọn họ, là tốt hay xấu đều là chuyện của bọn họ, Từ gia sẽ không nhúng tay." Đông Phương U nói: "Tiểu nữ cũng không định chen chân vào cảm tình giữa Định Vương, Định Vương phi."

Từ Thanh Trần nói: "Đây là chuyện của chính Đông Phương cô nương."

Chương 343: Ruyền nhân núi Thương Mang

So với Mặc Tu Nghiêu không chút lưu tình trào phúng mắng chửi, hiển nhiên Từ Thanh Trần mây trôi nước chảy khách khí xa cách như vậy càng làm cho Đông Phương U không biết làm thế nào. Đông Phương U nhìn Từ Thanh Trần hồi lâu, mới âm thầm thở dài hỏi: " Công tử Thanh Trần có tin lời của ta không?" Từ Thanh Trần mỉm cười không nói, cũng không nói là tin hay không.

Đông Phương U hiển nhiên đã coi sự im lặng của Từ Thanh Trần là cam chịu, thản nhiên nói: " Công tử Thanh Trần cứ việc yên tâm là được, sở dĩ ta lựa chọn gả cho Định Vương làm Trắc Phi, thực sự không phải là muốn sự sủng ái của Định Vương hay cái gì khác. Chỉ vì phụ tá Định Vương mà thôi. Một khi Định Vương quân lâm thiên hạ, Đông Phương U sẽ lui thân theo đuổi hạnh phúc thuộc về mình, tuyệt sẽ không lưu luyến Định Vương cũng sẽ không mang đến bất cứ phiền phức gì cho Định Vương phi."

Từ Thanh Trần lại cười nói: "Đông Phương cô nương hiện tại cũng có thể đi truy cầu hạnh phúc của mình. Thứ cho tại hạ nói thẳng, Định Vương thoạt nhìn cũng không cần ngươi phụ tá. Mặt khác, chắc là Đông Phương cô nương quá lâu chưa xuống núi, cho nên không biết thế gian này một ít ước định đã thành quy củ. Ví dụ như, Trắc Phi. . . Không thể nói lấy gả, mà là nạp." Nữ nhân có thể quang minh chính đại nói ra gả cho Định Vương như thế, sao lại thật sự không tranh giành như nàng nói. Có lẽ nàng thật sự không cần sự sủng ái của Định Vương, đó là bởi vì cái nàng muốn càng quan trọng hơn so với sự sủng ái của Định Vương. Từ Thanh Trần xưa nay không hề có thiện cảm gì với mấy cái gọi là thế gia lánh đời truyền kỳ này, về phần

cái gọi là chọn chủ thay trời, càng là lời nói vô căn cứ. Nếu quả thật có cái nhãn lực kia, mười năm trước đã nên đi ra. Ngày hôm nay tuy đại thế còn không coi là sáng tỏ, nhưng rõ ràng cơ hội của Mặc Tu Nghiêu là lớn nhất. Khi tăng thêm thế lực của núi Thương Mang sáng tạo ra một bá chủ nhất thống thiên hạ xác thực không khó. Nhưng những điều này, cho dù không có người của núi Thương Mang, Định Vương phủ cũng có thể làm được, cần gì phải dính vào thanh danh như vậy?

Trong mắt Đông Phương U hiện lên một chút tức giận, đối với Từ Thanh Trần không cho mình mặt mũi như thế thực khó cảm thấy tâm bình khí hòa. Nhưng thái độ của Từ Thanh Trần lại khiến cho nàng không cách nào phát tiết lửa giận trong lòng ra, trong lúc nhất thời thần sắc trên mặt trở nên có chút phức tạp khó phân biệt.

Đông Phương U trước sau như một biết rõ ưu thế cùng với năng lực của mình, nhưng nàng cũng biết rõ, thiên phú bẩm sinh của mình đối với dạng người có tâm chí kiên định như Mặc Tu Nghiêu, Từ Thanh Trần trước mặt này không có chút tác dụng nào, cho nên cũng không tự rước lấy nhục. Bình tĩnh nhìn Từ Thanh Trần nói: “Ta có một số việc muốn tự mình gặp mặt Định Vương nói chuyện. Có lẽ Định Vương sẽ không cho ra đáp án giống như vậy, dù sao. . . công tử Thanh Trần cũng không thể đại diện toàn quyền Định Vương phủ, không phải sao?” Lông mày tuấn tú của Từ Thanh Trần chau lên, từ chối cho ý kiến. Chỉ thản nhiên nói: “Định Vương hiện tại không rảnh.”

Đông Phương U cũng không nóng nảy, “Ta có thể đợi.”

Từ Thanh Trần nhíu mày nhìn cô gái trước mắt, đột nhiên từ đáy lòng cảm thấy nữ nhân này là một phiền phức. Nhưng hắn lại không biết, nữ nhân này xác thực là thứ phiền toái, nhưng lại không phải phiền toái của Mặc Tu Nghiêu .

Đông Phương U quả nhiên vô cùng có tính nhẫn nại, Từ Thanh Trần ngồi trong đại sảnh cùng nàng uống sáu bảy chén trà. Mà ngay cả công tử Thanh Trần vốn bình tĩnh thong dong cũng cảm thấy ngồi đối diện một nữ tử như vậy mà không nói gì có chút không nhịn được rồi, Đông Phương U lại không có chút ý tứ không kiên nhẫn nào. Thần thái đoan trang ngồi ở trong sảnh, thỉnh thoảng nhấp nhẹ mấy ngụm trà xanh.

Cho đến gần buổi trưa, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly mới khoan thai đến chậm. Chứng kiến dưới khuôn mặt tao nhã của Từ Thanh Trần che dấu cứng ngắc cùng bất đắc dĩ, tâm tình Mặc Tu Nghiêu rõ ràng khá hơn nhiều. Khách và chủ ngồi xuống, Mặc Tu Nghiêu khoan thai dựa vào thành ghế tặng quyền chủ đạo cho Diệp Ly. Diệp Ly mỉm cười nhìn Đông Phương U cười nói: “Còn chưa thỉnh giáo phương danh của vị cô nương này.”

Đông Phương U đứng dậy dịu dàng cúi đầu, nói: “Tiểu nữ Đông Phương U, bái kiến Vương phi.”

Diệp Ly gật đầu cười nói: “Đông Phương cô nương không cần đa lễ, bản phi và Vương gia có chút việc nhỏ, lại khiến cô nương đợi lâu.” Đông Phương U mỉm cười nói: “Sao có thể, có công tử Thanh Trần tiếp đãi, tiểu nữ và Thanh Trần công tử vô cùng tận hứng.” Mặc Tu Nghiêu cười nhìn Từ Thanh Trần nói: “Đã như vậy, Đông Phương cô nương có chuyện gì sao không trực tiếp nói với công tử Thanh Trần? Hiện nay sự vụ lớn nhỏ của Định Vương phủ phần lớn đều do công tử Thanh Trần xử lý.” Nghe vậy, Đông Phương U khẽ cau mày nói: “Vương gia, thứ cho tiểu nữ nói thẳng. Tuy Vương gia và Vương phi kiêm điệp tình thâm, Vương gia cũng trọng dụng tin tưởng một tộc Từ thị. Ngoại thích chuyên quyền từ xưa đến nay đều là căn nguyên của hỗn loạn, huống chi Vương gia hiện nay chưa chính thức kiến công lập nghiệp, nếu tương lai…”

Ba người trong đại sảnh yên lặng nhìn Đông Phương U khuyên can mà im lặng. Cũng không phải những lời này có vấn đề gì, nếu ở một thời điểm nhất định, những lời này thậm chí có thể được coi là lời vàng ngọc. Nhưng vấn đề là, Đông Phương cô nương hiện tại không phải là người thân thiết của Định Vương phủ cũng không phải tâm phúc của Định Vương phủ, gọn gàng dứt khoát như vậy còn tưởng là nói bậy người Từ gia trước mặt người Từ gia và Định Vương phi thật sự rất tuyệt sao? Những lời của cô nương này thật ra là học thuộc lòng từ trong sách gì ra à?

Thật vất vả đợi đến lúc Đông Phương U nói xong rồi, Diệp Ly mới mỉm cười nói: "Đa tạ Đông Phương cô nương khuyên bảo, những chuyện này chắc hẳn trong lòng Vương gia đều biết."

Đông Phương U khẽ nhíu mày, nhìn Diệp Ly có chút bất mãn mà nói: "Định Vương phi, tuy Từ gia là ngoại tổ gia của ngài, nhưng tục ngữ nói con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, huống chi ngài còn không phải con gái Từ gia, chẳng lẽ ngài không một lòng suy nghĩ vì Định Vương phủ sao? Chuyện mưu lợi vì gia tộc như vậy, há lại là đạo làm vợ làm phi?"

Diệp Ly im lặng, cô nương này không chỉ muốn làm trung thần liệt sĩ, còn muốn làm Ban Chiêu Trưởng Tôn hoàng hậu*(làduy nhất củaLý Thế Dân. Suốt thời gian còn sống, bà nổi tiếng làcủa Đường Thái Tông, giúp ông đắc lực trong hậu cần, từđến việc vận động hậu phương.). Nếu truyền nhân các đời núi Thương Mang đều là cái dạng này, Diệp Ly thật sự hoài nghi bọn họ rốt cuộc bò lên trên vị trí Vương Hậu như thế nào đấy. Sớm nên bởi vì lời thật thì khó nghe mà bị Hoàng đế giết chết mới đúng.

"Đông Phương cô nương, những chuyện này tạm thời còn không cần ngươi cân nhắc. Không bằng ngươi nói một chút ngươi đến Định

Vương phủ rốt cuộc có chuyện gì. Như thế nào?" Diệp Ly rốt cục không nhịn được đánh gãy lời của nàng hỏi. Trên gương mặt xinh đẹp của Đông Phương U toát ra một thần sắc không thể tin được, nhìn chằm chằm vào Diệp Ly nói: "Định Vương phi, ngài còn nghe không hiểu sao?" Phát hiện chỉ số thông minh của mình bị người hoài nghi, Diệp Ly vô cùng vô tội, "Bản phi nên nghe rõ cái gì?"

Đông Phương U nói: "Ta là vì phụ tá tân quân mới xuống núi đấy."

"Vậy ngươi tới tìm tân quân của ngươi đi ah." Tâm tình Diệp Ly cũng có chút tối tăm phiền muộn, nhàn nhạt trả lời. Đông Phương U bị nghẹn, trong lòng buồn bực đến quên mất Diệp Ly một lúc sau mới cười nhạt nói: "Tân quân núi Thương Mang đời này tuyển định chính là Định Vương. Ta chính là truyền nhân núi Thương Mang thế hệ này, nên phụng mệnh trời đến đây phụ tá Định Vương."

Diệp Ly nhìn nàng, hỏi: "Cái Đông Phương cô nương gọi là phụ tá, là tiến vào Định Vương phủ làm Trắc Phi của Vương gia sao?" Đông Phương U chẳng hề để ý mà nói: "Đây chỉ là kế sách tạm thích ứng mà thôi. Nếu Định Vương đã cưới vợ, ta sẽ không xen vào, đợi đến lúc Định Vương nhất thống thiên hạ, ta sẽ công thành lui thân." Diệp Ly nghiêng đầu giao vấn đề cho Mặc Tu Nghiêu, "Vương gia, ngài xem rồi xử lý? Có muốn thu một nữ mưu sĩ hay không?"

Mặc Tu Nghiêu trả lời không chút lưu tình, "Đuổi nàng ra cho Bản vương, lãng phí thời gian của Bản vương."

"Định Vương!" Đông Phương U kinh ngạc mở to hai mắt, trừng mắt Mặc Tu Nghiêu nói: "Định Vương thật sự không muốn biết ta có thể mang cho ngươi chỗ tốt gì sao? Thế lực núi Thương Mang so với trong tưởng tượng của ngươi còn nhiều hơn nhiều lắm." Mặc Tu Nghiêu mắt cũng không nhấc lên, hờ hững nói: "Bản vương không có hứng thú đối với núi Thương Mang gì đó của ngươi, huống chi. . . Có

truyền nhân như ngươi vậy, chỉ sợ cho dù núi Thương Mang có thể chống đỡ trăm vạn hùng binh cũng không dùng được."

Nói như vậy, quả thực còn khó có thể tiếp nhận hơn so với trực tiếp xem thường núi Thương Mang ,Đông Phương U. Nàng thật tâm thành ý muốn phụ tá Mặc Tu Nghiêu, nàng cũng tin tưởng dưới sự tương trợ của núi Thương Mang cùng với nàng, Định Vương nhất định nhất thống thiên hạ, trở thành một đời hùng chủ trong thời gian ngắn nhất. Mà thanh danh cùng địa vị của núi Thương Mang từ nay về sau sẽ càng thêm vang dội và củng cố. Nhưng lại không nghĩ rằng, Mặc Tu Nghiêu lại sẽ xem thường nàng cùng với thế lực phía sau nàng như thế.

Nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu đang nhìn Diệp Ly, trong nội tâm Đông Phương U hiện lên một tia hiểu ra. Nghiêng đầu chuyển hướng Từ Thanh Trần, nhíu nhíu mày nói: "Nếu Định Vương không cách nào tiếp nhận biện pháp này của ta, như vậy cũng có thể đổi một cái." Thần sắc Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt không có động tĩnh, chỉ nghe Đông Phương U cất cao giọng nói: "Nếu Định Vương không muốn ta gả vào Định Vương phủ phá hỏng cảm tình giữa Định Vương và Vương phi, như vậy, ta gia nhập Từ gia cũng được."

Ba người ở đây đồng thời sửng sốt, ánh mắt Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đồng loạt nhìn về phía Từ Thanh Trần. Hiện nay Từ gia chỉ có Từ Thanh Trần và Từ Thanh Viêm là chưa thành hôn, chắc Đông Phương U này không muốn gả cho Từ Thanh Viêm chưa từng gặp mặt, cho nên chỉ có công tử Thanh Trần rồi. Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu lập tức trở nên nghiền ngẫm, ánh mắt nhìn công tử Thanh Trần phảng phất như đang nhìn một khối thịt mỡ tốt nhất. Nếu như công tử Thanh Trần có thể đổi lấy sự tương trợ của núi Thương Mang, như vậy hiển nhiên vẫn vô cùng có lợi. Đương nhiên, nữ tử tên là Đông Phương U này chỉ có thể ngoan ngoãn mà ở nhà giúp chồng con đỡ đầu hầu hạ cha mẹ chồng, chuyện khác cũng không cần suy

nghĩ.

“Mơ tưởng.” Từ Thanh Trần không chút khách khí cự tuyệt ý định của Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu cũng không sao cả, đối với hắn, thế lực núi Thương Mang cũng không phải quan trọng như vậy. Có cố nhiên là tốt, không có cũng không sao cả. Huống chi, nếu thật sự đạt được sự tương trợ của núi Thương Mang, hắn còn phải nghĩ biện pháp thu vào tay, miễn cho trên dưới một trăm năm sau lại đi ra một nữ nhân nhàm chán thay trời chọn chủ. Giang tay ra, Mặc Tu Nghiêu nói: “Được rồi, việc này. . .vẫn là giao cho công tử Thanh Trần xử lý. Bản vương không hỏi tới thêm nữa. A Ly, chúng ta đi trước . Trong thư phòng còn có chuyện phải xử lý.”

Diệp Ly do dự nhìn Từ Thanh Trần một chút, Mặc Tu Nghiêu lôi kéo nàng đi ra ngoài, một bên an ủi: “Yên tâm đi, nếu công tử Thanh Trần ngay cả một ít chuyện này cũng không xử trí được, vậy thì công tử đệ nhất thiên hạ là nói xằng rồi. Thanh Trần huynh, làm phiền rồi.” Nhìn Mặc Tu Nghiêu lôi kéo Diệp Ly không chút do dự biến mất tại cửa ra vào, trong lòng Từ Thanh Trần hận không thể đem tất cả sổ con trong thư phòng đập vào mặt hắn ta. Hắn vất vất vả vả vì Định Vương phủ, Mặc Tu Nghiêu không chút cảm kích nào thì cũng thôi đi, còn lúc nào cũng tìm ngột ngạt cho hắn.

” Công tử Thanh Trần.” Đông Phương U nói khẽ.

“Đông Phương cô nương.” Từ Thanh Trần ngăn trở lời Đông Phương U…, lạnh nhạt nói: “Không cần phải nói, Định Vương phủ không cần Đông Phương cô nương phụ tá.” Quan trọng nhất là, Từ gia không cần người vợ như Đông Phương U. Đông Phương U không vui mà nói: “Định Vương cũng không nói như vậy, công tử Thanh Trần quyết định như thế phải chăng quá mức ích kỷ.”

Từ Thanh Trần vung tay áo, gọi thị vệ ngoài cửa, “Tiễn Đông Phương cô nương đi ra ngoài, ai cũng không được thả nàng vào.”

“Ta sẽ không buông tha cho đâu!” Đông Phương U kiên định nói.

Thần sắc Từ Thanh Trần không thay đổi, “Mang đi.”

Đưa tiễn Đông Phương U, Từ Thanh Trần mới vẻ mặt tối tăm phiền muộn đi về phía thư phòng. Trong thư phòng, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly ngồi gắn bó ấm áp, không khí thân mật khiến cho người khác cảm giác mình vô cùng dư thừa. Chứng kiến Từ Thanh Trần tiến đến, Diệp Ly mới đứng dậy cười yếu ớt nói: “Đại ca, Đông Phương U về rồi?” Từ Thanh Trần nhẹ gật đầu, ánh mắt lợi hại quét về phía Mặc Tu Nghiêu ở một bên. Mặc Tu Nghiêu một chút cũng không xấu hổ, tràn đầy vui vẻ nói: ” Công tử Thanh Trần làm cái gì vậy, câu nói kia cũng không phải do Bản vương nói ra, không phải chính vị Đông Phương cô nương kia vừa ý ngươi mà?”

Từ Thanh Trần cười nhạt nói: “Nữ tử như vậy, ngay cả Định Vương cũng chướng mắt, ai có thể vừa ý nàng?” Mặc dù chỉ nói chuyện với nhau vài câu ngắn ngủi, nhưng Từ Thanh Trần đã thấy vô cùng tinh tường. Nữ nhân Đông Phương U này không biết người núi Thương Mang rốt cuộc nuôi ra như thế nào đấy. Trong suy nghĩ căn bản không có cái gọi là tình tình yêu yêu. Cho nên nàng thật sự không chen chân vào cảm tình giữa Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, đương nhiên nàng đề nghị gả cho Từ Thanh Trần cũng tuyệt đối không phải do nàng coi trọng hắn. Mà là cảm thấy như vậy thuận tiện, gả vào Định Vương phủ làm Trắc Phi, hoặc là gả cho Từ Thanh Trần làm thê tử, cũng có thể thi triển thủ đoạn của mình phụ tá Định Vương phủ xưng bá thiên hạ. Cuối cùng, trong lòng nàng chỉ có cái nàng gọi là chí hướng cùng với thành tựu. Nhưng hết lần này tới lần khác chí hướng rộng lớn của nàng, trong mắt người như Mặc Tu Nghiêu, Từ

Thanh Trần, quả thực hư vô mờ mịt như hư ảo. Ngoại trừ núi thế lực Thương Mang sau lưng nàng, nàng không có cái gì. Lại càng không cần phải nói là phụ tá một đời đế vương rồi.

Tài năng tương xứng, chủ nhân hậu cung, nữ nhân sau lưng đế vương cũng không phải chỉ cần thông minh mà có thể làm được. Trong thiên hạ nữ tử thông minh chỗ nào cũng có, nữ tử cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông số lượng cũng không ít. Nhưng nữ nhân có thể sóng vai mà đứng cùng nam tử như Diệp Ly lại là độc nhất vô nhị. Nhưng nếu quả thật luận về…, cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú thậm chí tinh tượng y bói các loại, có lẽ Diệp Ly thật sự không bằng Đông Phương U. Nhưng Đông Phương U có thể hiểu rõ thế gian, tự nhiên cũng có nữ tử khác có thể làm được. Mà điều Diệp Ly có thể làm được, thế gian lại ít có nữ tử có thể làm được, cho nên nàng mới là độc nhất vô nhị. Huống chi cho dù núi Thương Mang sinh ra mấy vị Vương Hậu trước, cũng chưa bao giờ định vị mình trên vị trí phụ thần đế vương. Một câu, Đông Phương U quá mức tự cho mình là rất cao rồi.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Có lẽ Đông Phương cô nương kia lại ưa thích Thần Tiên công tử như công tử Thanh Trần đây ?”

“Vương gia, tại hạ đột nhiên nhớ tới muốn đi xa một chuyến mấy ngày này, sự vụ lớn nhỏ của Định Vương phủ, làm phiền Vương gia tự mình giải quyết rồi.” Thần sắc Từ Thanh Trần bất thiện, thản nhiên nói. Vừa nhắc tới vấn đề này, Mặc Tu Nghiêu cũng chỉ có thể nhận thua. Dù sao, nếu thật sự ép công tử Thanh Trần đi rồi, vậy sẽ thua lỗ lớn. Giả vờ ho hai tiếng, Mặc Tu Nghiêu lời lẽ chính nghĩa mà nói: “Dù sao Đông Phương U giao cho huynh xử lý là được. Muốn chém giết muốn róc thịt hay là muốn lấy về nhà không cần hỏi ta. Thanh Trần huynh yên tâm, vô luận huynh làm thế nào thì Bản vương cùng A Ly đều tuyệt đối ủng hộ huynh.” Nói xong, vẫn không quên ngầm vỗ vỗ bả vai Từ Thanh Trần bày tỏ sự ủng hộ.

Từ Thanh Trần ghét bỏ đẩy tay Mặc Tu Nghiêu ra, có từng thấy người vô sỉ như vậy sao? Công tử Thanh Trần khắc sâu cảm giác được quen một biểu muội phu như vậy tuyệt đối là điều không thể tin được lớn nhất cả đời này của hắn. Nếu sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước hắn thế nào cũng sẽ không gả Ly nhi cho đồ vô sỉ này đấy.

Diệp Ly bất đắc dĩ lấy tay xoa trán, lên tiếng cắt đứt hai người tranh phong tương đối hỏi: "Đại ca, Tu Nghiêu, núi Thương Mang này rốt cuộc là như thế nào?" Diệp Ly cuối cùng vẫn không hoàn toàn là người trên đời này, rất nhiều thứ không phải đặc biệt quan trọng thì sẽ không cố ý đi tìm hiểu. Ví dụ như cái núi Thương Mang này, Diệp Ly còn thực không có quá nhiều ấn tượng.

Từ Thanh Trần ngồi xuống, chau lông mày nói: "Núi Thương Mang thần bí như vậy, có liên quan thật lớn với ba vị hoàng hậu nó tạo ra, hơn nữa truyền nhân các đời rời núi lịch lãm rèn luyện cũng thực sự đều là người tuấn kiệt. Nhưng nếu như nói thật sự lợi hại đến có thể làm chúa tể tất cả thiên hạ…" bên môi công tử Thanh Trần nhấc lên một biên độ. Mặc Tu Nghiêu vàDiệp Ly đều cực kỳ hiểu rõ con người hắn, tự nhiên thấy rõ hàm ý trào phúng bao hàm trong đó.

Chỉ nghe công tử Thanh Trần tiếp tục nói: "Ba đời Vương Hậu vừa vặn phân ra thuộc về ba quốc gia, trước sau trải qua mấy trăm năm. Cho nên nói núi Thương Mang có được thế lực thật lớn hẳn là không giả, bằng không thì cũng không cách nào kéo dài mấy trăm năm huy hoàng cùng với thần bí này. Hiện nay, truyền nhân Thương Mang núi đã rời núi rồi, như vậy. . . những người khác của núi Thương Mang cũng sẽ không cách quá xa rồi. Cho nên Vương gia hiện tại có ba kế sách thượng trung hạ có thể chọn."

Mặc Tu Nghiêu như có điều suy nghĩ cười nói: "Bản vương rửa tai lắng nghe."

Từ Thanh Trần cười nói: “Hạ sách là, Vương gia không cần để ý tới Đông Phương U, đợi đến lúc nàng hết hy vọng tất nhiên sẽ chọn người khác. Đến lúc đó Định Vương phủ sẽ nhiều kẻ địch lớn. Trung sách, là Vương gia thuận theo ý tứ của Đông Phương U, nạp nàng làm Trắc Phi. Đến lúc đó núi Thương Mang tất nhiên sẽ dốc toàn lực tương trợ Định Vương phủ.” Mặc Tu Nghiêu nói: “Bản vương xưa nay chỉ lấy thượng sách.”

Từ Thanh Trần cười nói: “Thượng sách là. . . tiêu diệt núi Thương Mang. Từ nay về sau truyền kỳ chọn chủ thay trời không còn tồn tại.”

“Biện pháp tốt.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu đồng ý nói.

Từ Thanh Trần gật đầu cười nói: “Đích thật là một biện pháp tốt, như thế cho dù tương lai Vương gia nhất thống thiên hạ cũng có thể miễn trừ nỗi lo về sau do Thương Mang núi chế tạo. Nhưng vấn đề hiện tại là. . . núi Thương Mang chỉ sợ không phải dễ diệt như vậy.” Tuy Định Vương phủ bọn hắn khinh thường núi Thương Mang, nhưng không có nghĩa là người khác cũng nghĩ như vậy. Chỉ cần có người cảm thấy hứng thú đối với truyền nhân núi Thương Mang, đối với việc chọn chủ thay trời, không cần người núi Thương Mang ra tay, tự nhiên sẽ có người thay bọn hắn đối phó Định Vương phủ. Thậm chí nếu như vô ý, có khả năng khiến cho tất cả nhân mã thiên hạ đồng thời công kích Định Vương phủ. Định Vương phủ cho dù không sợ, tác chiến nhiều mặt cũng tuyệt đối là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Mặc Tu Nghiêu trầm tư một lát, nói: “Cũng không khó như ngươi nghĩ. Chính thức có thể đối nghịch cùng chúng ta chỉ có Mặc Cảnh Lê và Lôi Chấn Đình. Lôi Chấn Đình có Tây Lăng Hoàng kiềm chế, mà Mặc Cảnh Lê. . . chính giữa còn có một Lôi Chấn Đình, hắn muốn đối nghịch với Bản vương còn phải xử lý Lôi Chấn Đình trước rồi nói sau. Về phần Bắc Nhung và Bắc Cảnh, bọn hắn không có cơ hội

này.”

Từ Thanh Trần cũng biết bố trí của Mặc Tu Nghiêu đối với Bắc Nhung, Bắc Cảnh, cơ hội thành công cũng không nhỏ. Xác thực là chuyện có thể làm. Nhướn mày nhìn Mặc Tu Nghiêu hỏi: “Vương gia quyết định?”

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, khinh thường trả lời.

Kỳ thật còn có một con đường Từ Thanh Trần không nói. Mặc Tu Nghiêu có thể đáp ứng hợp tác cùng Thương Mang núi, đợi đến sau khi chuyện thành công lại ra tay thu thập núi Thương Mang cũng được. Theo tâm trí Mặc Tu Nghiêu, thật sự muốn tính toán núi Thương Mang, Từ Thanh Trần cũng thấy không khó khăn. Diệp Ly nhìn hai nam nhân vẻ mặt thành thật, hỏi: “Có khả năng, Đông Phương U kia vốn không phải là người của núi Thương Mang? Chẳng lẽ các ngươi không có cảm thấy nàng không khỏi có chút quá…”

Từ Thanh Trần lắc đầu nói: “Vương triều còn có thay đổi, huống chi một gia tộc cũng không có khả năng vĩnh viễn đều là tinh anh. Nhưng Đông Phương U kia xác thực là người của núi Thương Mang.”

Diệp Ly nhướn mày không rõ ràng cho lắm. Từ Thanh Trần hơi chán ghét mà nói: “Người Đông Phương gia núi Thương Mang biết một loại bí pháp, trời sinh khiến người khác sinh ra ấn tượng tốt với họ. Tình cảnh tối hôm qua trên yến hội Ly nhi cũng nhìn ra không phải sao?”

Diệp Ly muốn nói, đó thật là thiện cảm gì đó sao? Nàng cảm thấy thứ Đông Phương U khơi mào là dục vọng che giấu nào đó của nam nhân.

“Sao đại ca lại biết rõ ràng như vậy?” Diệp Ly ngạc nhiên nói.

Từ Thanh Trần cũng không giấu diếm, thản nhiên nói: “Không phải có truyền thuyết tổ tiên Từ gia chúng ta từng lấy một nữ tử núi Thương Mang sao?”

“Vậy chân tướng là?”

“Xác thực có một nữ tử như vậy, nhưng tổ tiên Từ gia cũng không lấy nàng. Năm đó thực sự suýt nữa trúng kế của nàng. Cho nên từng để lại thư, trong đó đề cập tới việc này, hơn nữa khuyên bảo con cháu đời sau phải cẩn thận nữ nhân núi núi Thương Mang.” Từ Thanh Trần nói.

Thì ra còn có một đoạn chuyện như vậy, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đều nghe nói lần đầu tiên. Ngoài có chút kinh ngạc, đối với sự ảnh hưởng của núi Thương Mang lại thêm vài phần.

Diệp Ly trầm ngâm một lát hỏi: “Nếu núi Thương Mang đã có năng lực chọn chủ thay trời, vì sao Lôi Chấn Đình nguyện ý đưa Đông Phương U đến Định Vương phủ? Chẳng lẽ Lôi Chấn Đình cũng bị núi Thương Mang quản chế?” Từ Thanh Trần lắc đầu nói: “Nói là bị quản chế có lẽ không đến mức. Có lẽ Lôi Chấn Đình biết rõ, bằng năng lực của Lôi Đằng Phong chưa hẳn có thể quần nhau cùng núi Thương Mang. Mà Định Vương phủ. . . Lôi Chấn Đình có lẽ lại đánh bạc, đánh bạc Định Vương phủ sẽ không tiếp nhận Đông Phương U. Kể từ đó, Định Vương phủ cùng núi Thương Mang tất nhiên sẽ trở mặt thành thù. Đến lúc đó vô luận núi Thương Mang lựa chọn đến đỡ ai, có cường địch như Định Vương phủ ở, hắn cũng có thể tùy thời đạt được lợi ích từ đó.”

Lôi Chấn Đình cả đời tên tuổi anh hùng, chỉ tiếc tiếc nuối lớn nhất là

con hắn Lôi Đằng Phong. Cũng không phải nói Lôi Đằng Phong không tốt, Lôi Đằng Phong rất tốt, bất kể là tính cách hay năng lực, nhưng hắn còn chưa đủ tốt. Lôi Đằng Phong từ nhỏ sống ở dưới mũi nhọn phụ thân hiển nhiên cũng không có tâm tính trò giỏi hơn thầy, màu xanh có gốc từ màu lam lại thắng qua màu lam như Định Vương. Cho nên, với tư cách là một thế tử Trấn Nam Vương phủ, hắn như vậy là đủ rồi, nhưng với tư cách một vương giả một vai gánh vác toàn bộ Tây Lăng, Lôi Đằng Phong còn chưa đủ mạnh.

"Nói cách khác. . . Lôi Chấn Đình cũng sẽ không hợp tác cùng núi Thương Mang." Mặc Tu Nghiêu suy tư nói: "Như vậy, đối tượng có khả năng lựa chọn nhất của núi Thương Mang là Mặc Cảnh Lê rồi." Mặc Cảnh Lê, Nhiếp chính vương Đại Sở. Chiếm giữ Giang Nam giàu có nhất Đại Sở, dưới tay có trăm vạn hùng binh, quan trọng nhất là một thân ngoan độc có thừa, quyết đoán cùng với khí phách lại chưa đủ. Người như vậy quả thực là nhân tuyển con rối tốt nhất, nếu như đổi lại là Mặc Tu Nghiêu…, hắn cũng chọn Mặc Cảnh Lê.

Từ Thanh Trần nhướn mày, "Hiện tại cần động đến Mặc Cảnh Lê sao?"

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: "Còn không phải lúc, hiện tại chủ yếu là đối phó Gia Luật Dã cùng Nhậm Kỳ Ninh. Nhưng. . . đồ vật nên lấy đồ vật vần cần phải lấy đấy. Phái người đi nói cho Mặc Cảnh Lê, thứ Bản vương muốn mau chóng đưa tới, bằng không thì Bản vương sẽ đưa đồ hắn muốn cho Lôi Chấn Đình rồi." Hắn chỉ cần mấy thứ bảo vật, nếu ở trong tay Lôi Chấn Đình, cũng không biết Lôi Chấn Đình sẽ muốn dùng làm gì rồi, "Thuận tiện, tiết lộ ý tứ của Đông Phương U cho Mặc Cảnh Lê a. Nhìn xem Mặc Cảnh Lê sẽ làm như thế nào?"

"Nếu là như thế, Diệp Oánh bên kia. . ." Diệp Oánh cũng là một quân cờ quan trọng, nhưng nếu muốn Diệp Oánh làm việc thay bọn hắn, lại nhét người vào bên người Mặc Cảnh Lê, vậy hiển nhiên là chuyện

không thể nào, Diệp Oánh cũng không có khả năng biết điều như vậy.

Từ Thanh Trần lắc đầu nói: “Chuyện này Ly nhi không cần lo lắng. Nếu như Đông Phương U thật sự tương trợ Mặc Cảnh Lê, Diệp Oánh mới có thể càng thêm ỷ lại đối với Định Vương phủ.” Diệp gia đã không còn ngày khôi phục, hôm nay Diệp Oánh còn có thể ngồi ổn vị trí Vương phi, phần lớn là vì thân phận muội muội Định Vương phi này của nàng. Một khi bên người Mặc Cảnh Lê xuất hiện nữ nhân cực kỳ quan trọng, đối với Diệp Oánh mà nói, sự ủng hộ và trợ giúp của Định Vương phủ càng thêm quan trọng.

Chương 344: Khắp nơi đánh cờ

Thọ thần của Thanh Vân Tiên sinh xem như kết thúc hoàn mỹ, rất nhiều khách đến đây đều nhao nhao lên đường rời đi. Kể cả Từ Thanh Bách và Thanh Tú Đình tiên sinh đã chạy về Tây Lăng trước, dù sao Tây Lăng bên kia vừa mới chiếm được không lâu, vẫn cần phải có người tọa trấn. Mà quyền quý các quốc gia, kể cả Trấn Nam Vương, Mặc Cảnh Lê, lại đều không có ý rời đi. Tất cả mọi người đều hiểu rõ, đàm phán chính thức cùng với đánh cờ từ hôm nay mới chính thức bắt đầu. Ai rời đi ở thời điểm này biểu thị trong trận đấu võ khắp nơi này hắn đã bị đẩy ra xa, do đó mất đi cơ hội nắm giữ tiên cơ.

Ly thành nay vốn đã sóng ngầm mãnh liệt, bởi vì truyền nhân núi Thương Mang đột nhiên xuất hiện trên thọ yến của Thanh Vân Tiên sinh mà càng lộ ra quỷ bí*(quỷ dị và bí hiểm).

Trong Định vương phủ, Lôi Chấn Đình ngồi trong thư phòng một bên uống trà, một bên đánh giá Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu ngồi ở ghế trên, thần sắc có chút phức tạp. Tuy từ lúc ban đầu đưa Đông Phương U đến Ly thành, lão đã cân nhắc qua Mặc Tu Nghiêu có khả năng sẽ cự tuyệt, nhưng khi chân chính nghe được đáp án của Mặc Tu Nghiêu, trong lòng vẫn khó tránh khỏi có chút rung động đấy. Nói thật, nếu như không phải thời cơ không đúng, nếu như không phải hoàng thất Tây Lăng đã từng xuất hiện Vương Hậu từ núi Thương Mang, Lôi Chấn Đình cũng không xác định được mình có thể cự tuyệt hấp dẫn như vậy hay không. Nhưng Mặc Tu Nghiêu đã cự tuyệt, tuy khiến cho lão hơi có chút khiếp sợ nhưng nói tóm lại thế cục lại có lợi đối với lão. Đương nhiên lão cũng sẽ không ngốc đến

mức thật sự đẩy thế lực núi Thương Mang lên trên người Mặc Tu Nghiêu.

" Mỗi lần Định Vương quyết định luôn khiến cho Bản vương cảm thấy kinh ngạc." Lôi Chấn Đình bưng chén trà trong tay giơ về phía Mặc Tu Nghiêu, bày tỏ kính ý.

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt một tiếng nói: "Trấn Nam Vương quá khen, Trấn Nam Vương không phải cũng không có hứng thú sao?"

Lôi Chấn Đình có chút tiếc nuối thở dài: "Nếu nói là thật sự không có hứng thú đối với thế lực của núi Thương Mang, đó là lừa gạt Định Vương. Chỉ có điều. . . Không thích hợp mà thôi. Huống chi, hôm nay Bản vương đến cái tuổi này rồi, mà vẫn bị người bài bố, như vậy thì chết đi cho xong rồi." Nếu núi Thương Mang một mình chỉ có Đông Phương U, như vậy cũng không có tác dụng gì rồi. Sau Đông Phương U tất nhiên sẽ còn có người gia nhập, tổ mẫu Lôi Chấn Đình chính là người của núi Thương Mang. Hắn có thể nói là người hiểu rõ nhất núi Thương Mang trên thế gian này rồi, tự nhiên sẽ không làm loại chuyện khiến cho mình bị người khác biến thành con rối hình người.

"Nghe nói Định Vương đã chính thức cự tuyệt Đông Phương U, nhưng dựa vào sự hiểu biết của Bản vương đối với nàng, chỉ sợ nàng sẽ không dễ dàng buông tay." Lôi Chấn Đình nhàn nhạt nhắc nhở. Tuy lão và Mặc Tu Nghiêu nhất định là kẻ địch, nhưng. . . ngẫu nhiên vẫn có thể hợp tác.

Đuôi lông mày Mặc Tu Nghiêu có chút nhếch lên, khinh thường nói: "Sẽ không buông tay thì như thế nào? Truyền nhân núi Thương Mang lại có cái bộ đức hạnh kia, vậy cái gọi là Thương Mang sơn dã sắp không được rồi à?" Đông Phương U xác thực rất lợi hại, ít nhất về võ công mà nói, trong số nữ tử Mặc Tu Nghiêu đã gặp không có ai

có thể vượt qua nàng, cho dù là trong đám nam tử chỉ sợ cũng đủ để đưa tên lên Top 10 giang hồ. Nếu xuất thân từ núi Thương Mang, cầm kỳ thư họa chắc hẳn cũng không kém, hơn nữa có Lôi Chấn Đình tự mình cam đoan Đông Phương U còn tinh thông y thuật. Chỉ tiếc, Đông Phương U cái gì cũng tốt, nhưng đầu óc lại không tốt lắm.

Nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly nhìn nhau cười cười, không khí thân mật như có như không giữa hai người khiến cho người ta cảm thấy phảng phất có một bức tường vô hình vây bọn họ lại cùng một chỗ, tuyệt đối không giống người ngoài mà người ngoài cũng không cách nào tham dự vào giữa bọn họ. Lôi Chấn Đình rũ con mắt xuống một chút, như có điều suy nghĩ, "Người của núi Thương Mang đã đến, thế tất phải lựa chọn một đối tượng phụ tá. Nếu Định Vương đã cự tuyệt, như vậy ai có khả năng nhất?"

Mặc Tu Nghiêu cũng không giấu diếm, "Mặc Cảnh Lê."

Sắc mặt Lôi Chấn Đình trầm xuống, hôm nay Mặc Cảnh Lê đang giằng co với lão tại sông Vân Lan, nếu có núi Thương Mang tương trợ, người không may sẽ là mình. Mặc Tu Nghiêu cách khá xa, trong lúc nhất thời nửa khắc tự nhiên là việc không liên quan đến mình. Nhìn thần sắc không vui của Lôi Chấn Đình, Diệp Ly cười nhạt một tiếng nói: "Trấn Nam Vương không cần phải lo lắng, Mặc Cảnh Lê quá mức mạnh mẽ đối với Định Vương phủ chúng ta cũng không có lợi, chúng ta sẽ không ngồi nhìn, bỏ qua."

Lôi Chấn Đình cũng không phải người dễ dàng bị thuyết phục như vậy, nhìn Diệp Ly cười nói: "Để núi Thương Mang đến đỡ Mặc Cảnh Lê, sau đó Bản vương lại cùng Mặc Cảnh Lê đấu đến ngươi chết ta sống, Định Vương phủ trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Hai vị rất giỏi tính toán. Đã như vậy,Bản vương lại cảm thấy Nhậm Kỳ Ninh thích hợp hơn, đứa con mồ côi của tiền triều danh chính ngôn thuận, không phải càng phù hợp với lựa chọn của núi Thương Mang sao?"

Mặc Tu Nghiêu tươi cười lạnh lùng, “Nhậm Kỳ Ninh không có cái mệnh đó.”

Ánh mắt Lôi Chấn Đình ngưng tụ, trong lòng nhanh chóng tính toán hàm nghĩa bên trong những lời này của Mặc Tu Nghiêu. Định Vương phủ định ra tay với Bắc Cảnh sao? Lão cho rằng kẻ địch lớn nhất của Định Vương phủ hiện tại hẳn là Bắc Nhung mới đúng.

Chứng kiến nghi hoặc cùng với suy đoán của Lôi Chấn Đình, Mặc Tu Nghiêu lại không giải thích, thản nhiên nói: “Trấn Nam Vương chỉ cần nhìn xem là được. Mặc Cảnh Lê là lựa chọn duy nhất của núi Thương Mang. Đương nhiên. . . Trấn Nam Vương còn có lựa chọn khác.”

“Rửa tai lắng nghe.” Lôi Chấn Đình cẩn thận nói. Mặc Tu Nghiêu mỉm cười, phảng phất không chút để ý mà nói: “Trước khi núi Thương Mang chọn lựa đối tượng, diệt bọn hắn.”

“Híz-khà-zzz ——” Lôi Chấn Đình không khỏi hít vào một hơi lạnh, trừng Mặc Tu Nghiêu, nhìn sau nửa ngày mới rốt cục xác định hắn cũng không phải đang nói đùa, mà thật sự đề nghị như vậy. Hồi lâu, Lôi Chấn Đình mới thở dài nói: “Định Vương cũng không biết nhiều gì về núi Thương Mang. Cho nên mới không biết thực lực của bọn họ.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Bản vương xác thực không hiểu nhiều lắm đối với núi Thương Mang.” Truyền nhân các đời của núi Thương Mang chưa từng trêu chọc người của Định Vương phủ, cho nên đối với Định Vương phủ mà nói núi Thương Mang chẳng qua chỉ là truyền thuyết hư vô mờ mịt mà thôi. Có lẽ chính người của núi Thương Mang cũng biết, các đời người cầm lái Định Vương phủ cũng không thích hợp là đối tượng điều khiển của các nàng, “Nhưng. . . Ngay cả như vậy. Núi Thương Mang cũng không có thực lực chống lại một quốc gia a?” Đã xếp đặt thiết kế nhiều chuyện như vậy,

chứng minh người của núi Thương Mang cũng có dã tâm. Có mang dã tâm lại thủy chung giấu sau lưng người khác, vậy chỉ có thể nói rõ đối phương còn không có năng lực tranh giành thiên hạ.

Lôi Chấn Đình lắc lắc đầu nói: “Sở dĩ người của núi Thương Mang cho tới bây giờ đều không tham dự tranh giành thiên hạ. Cũng không phải bọn họ không có thực lực như vậy. Mà là…” Lôi Chấn Đình do dự một chút, dường như có chút không quyết định được rốt cuộc có nên nói hay không. Dừng một chút, nhưng vẫn cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Bọn họ sở dĩ một mực lánh đời không ra, là vì các đời chủ nhân của núi Thương Mang đều là nữ tử. Bọn họ căn bản không thể tự mình ra mặt tranh đoạt ngôi cửu ngũ kia. Trung Nguyên không thể so với Nam Cương, bất kể là dân chúng bình thường hay là văn nhân võ tướng đều tuyệt đối không cách nào dễ dàng tha thứ cho một nữ nhân đăng cơ làm đế. Cho nên, các nàng chỉ có thể lựa chọn âm thầm khống chế. Mấy trăm năm kinh doanh, thế lực núi Thương Mang đã sớm trải rộng Đại Sở Tây Lăng thậm chí Nam Chiếu, Bắc Nhung, thậm chí các nước Tây Vực đều có tung tích của các nàng . Định Vương cũng biết, lúc này đây tại sao Đông Phương U lại đột nhiên xuất hiện?”

Mặc Tu Nghiêu nhướn mày không nói.

Lôi Chấn Đình lạnh lùng nói: “Bởi vì Định Vương tại Tây Lăng Hoàng thành giết người, trong đó có không ít là thuộc thế lực của núi Thương Mang, lúc này mới kinh động đến chủ nhân thế hệ này của núi Thương Mang. Định Vương nói không sai, kỳ thật hôm nay lựa chọn tốt nhất của núi Thương Mang là Mặc Cảnh Lê, bởi vì hiện tại. . . thế lực núi Thương Mang trên triều đình Đại Sở là nhiều nhất. Mặt khác. . . ngay cả Định Vương phủ ngươi, Bản vương cũng không dám cam đoan nhất định không có người của núi Thương Mang.”

Định Vương phủ bị các đời Định Vương kinh doanh giống như thùng

sắt, tuy Lôi Chấn Đình nói như thế, nhưng trong lòng cũng hiểu. Nếu có một nơi là núi Thương Mang không chỗ nào không vào được khó tiến vào nhất, như vậy nhất định là Định Vương phủ.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Đa tạ Trấn Nam Vương chỉ điểm, Bản vương đã hiểu. Nói thực ra, nhất thời nửa khắc Bản vương cũng không có thời gian ra tay sửa trị người của núi Thương Mang. Nhưng Bản vương có thể cam đoan, khi ngươi và Mặc Cảnh Lê giằng co, Bản vương tuyệt không đánh lén ngươi sau lưng. Thậm chí lúc cần thiết, Bản vương còn có thể cung cấp một ít tin tức cho ngươi. Đương nhiên, giới hạn trong núi Thương Mang đấy.”

Lôi Chấn Đình đương nhiên biết mặc dù Triều đình Đại Sở hiện nay dời về phía nam, nhưng tin tức của Định Vương phủ tại Đại Sở lại một chút cũng không lạc hậu so với người khác. Trên thực tế có thể được đến hứa hẹn như thế của Mặc Tu Nghiêu đã cực kỳ vượt qua ngoài ý liệu của Lôi Chấn Đình rồi. Chỉ có điều, lời nói Mặc Tu Nghiêu có thể tin vài phần lại là một vấn đề khác. Mặc Tu Nghiêu cũng nhìn ra hoài nghi của Lôi Chấn Đình, trầm giọng nói: “Bản vương đã hứa hẹn tự nhiên sẽ không lật lọng, nếu muốn giao thủ với Trấn Nam Vương thì quang minh chính đại động thủ trên chiến trường thống khoái hơn.”

Lôi Chấn Đình liếc nhìn hai người một cái thật sâu, đứng lên nói: “Bản vương đã biết. Đã như vậy, Bản vương cáo từ.”

“Không tiễn.”

Tiễn Lôi Chấn Đình không lâu liền nghênh đón vợ chồng Gia Luật Hoằng và công chúa Dung Hoa. Bốn người trong thư phòng mật đàm gần một canh giờ, nói cái gì tự nhiên là không thể nào biết được, nhưng chuyện Định Vương và Gia Luật Hoằng mật thám lại không hề trở ngại truyền đến trong tai của Gia Luật Dã.

Bên trong Dịch quán, sắc mặt Gia Luật Dã âm lãnh như nước. Vẫy lui thị vệ đi lên bẩm báo, trong đôi mắt âm lãnh hiện lên một tia hàn quang. Gia Luật Hoằng muốn liên hợp Mặc Tu Nghiêu đối phó hắn. . . Không có dễ dàng như vậy!

Trên giường ở phòng trong, sắc mặt Liễu Quý Phi tái nhợt dựa vào đầu giường ngồi. Miệng vết thương phần bụng tuy đã trải qua một đêm nghỉ ngơi lại co lại đau đớn như cũ. Nhớ tới công chúa Trân Ninh không chút do dự cắm vào phần bụng của mình một trâm kia, còn có bộ dáng nghe lừoi Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly của một đôi con trai con gái mình, sắc mặt Liễu Quý Phi càng thêm âm lãnh.

“Vương gia.” Nghĩ nghĩ, Liễu Quý Phi mở miệng kêu lên.

Sau một lát, Gia Luật Dã trầm mặt đi đến, ánh mắt quét về phía Liễu Quý Phi tràn đầy chán ghét cùng ghét bỏ. Bọn họ vốn chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, từ sau đêm qua, ánh mắt Gia Luật Dã nhìn về phía Liễu Quý Phi càng nhiều thêm vài phần chán ghét. Tuy trước kia trong cuộc chiến công thành Đại Sở, Liễu Quý Phi giúp mình rất nhiều. Nhưng về sau vẫn không có tác dụng quá lớn. Sở dĩ vẫn không vứt bỏ nàng hoàn toàn là vì nữ nhân này rõ ràng vô cùng hiểu việc lấy lòng nam nhân, đặc biệt là phụ vương hắn. Gia Luật Dã làm sao cũng nghĩ không thông phụ vương anh minh thần võ kia của mình sao lại trở nên ngu ngốc hơn. Tuy hắn và Liễu Quý Phi cũng không có quan hệ chính thức gì, nhưng mỗi lần chứng kiến ánh mắt của Gia Luật Hoằng giống như cười mà không phải cười nhìn về phía mình, Gia Luật Dã hận không thể một phát bóp chết nữ nhân này.

“Chuyện gì?” Gia Luật Dã lạnh lùng hỏi.

Bởi vì giọng điệu lạnh lùng của Gia Luật Dã, Liễu Quý Phi hận cắn

cắn khóe môi. Nhưng cũng biết lúc này bọn họ đang ở Ly thành, mọi chuyện của mình đều phải dựa vào Gia Luật Dã, cũng không dám quá phận phát giận, chỉ đành miễn cưỡng mỉm cười nói: " Hình như tâm tình Vương gia không quá tốt? Là vì Gia Luật Hoằng và Định Vương phủ sao?" Gia Luật Dã lạnh lùng nhìn nàng, Liễu Quý Phi thản nhiên nói: "Vương gia không cần nhìn ta như vậy, chuyện đó cũng không phải chuyện gì khó có thể suy đoán. Dù sao. . . Thái Tử Phi của Gia Luật Hoằng là công chúa Dung Hoa, tuy lúc trước ở kinh thành, quan hệ của công chúa Dung Hoa và Định Vương phủ cũng không tốt, nhưng lúc này đây gặp mặt tại Ly thành quan hệ của nàng với Diệp Ly lại rất không tồi. Gia Luật Hoằng muốn liên hợp Định Vương đối phó Vương gia, tự nhiên phải xuống tay từ chính Thái Tử Phi của mình."

Gia Luật Dã hừ lạnh một tiếng nói: "Gia Luật Hoằng muốn đối phó Bản vương, cũng phải xem hắn có bản lĩnh kia hay không. Chẳng qua mệnh hắn tốt có một người mẹ đẻ là Vương Hậu mà thôi."

Liễu Quý Phi nói: "Xác thực như thế, chỉ tiếc Vương gia cái gì cũng tốt, lại chỉ không có một mẫu phi nào làm Vương Hậu."

Lời này, vừa vặn chọt trúng chỗ đau của Gia Luật Dã, tức giận liếc nàng nói: "Nếu ngươi muốn nói nhảm cùng Bản vương…, vậy cũng không cần nói. Dưỡng thương cho tốt a, miễn cho. . . chết tha hương ở Ly thành." Nghe được chữ chết, Liễu Quý Phi không khỏi khẽ run lên. Hai năm qua, nàng trải qua quá nhiều thống khổ cùng giãy dụa, cũng càng thêm hiểu sự đáng sợ của cái chết. Nàng cũng biết rõ bất mãn của Gia Luật Dã đối với mình, nếu chọc giận Gia Luật Dã, cho dù người khác không đối phó nàng, Gia Luật Dã cũng sẽ dùng thủ đoạn giết chết mình tại Ly thành đấy. Nghĩ đến đây, Liễu Quý Phi không khỏi lại oán hận vận may của Diệp Ly. Nàng tự nhận mọi thứ không chênh lệch với Diệp Ly, nhưng Diệp Ly lại là Định Quốc Vương phi nhận hết thế nhân kính ngưỡng cùng với sự sủng ái của

trượng phu, mà nàng lại phải đau khổ giãy dụa vì mạng sống.

Thấy Liễu Quý Phi thức thời, lúc này Gia Luật Dã mới thoả mãn hừ một tiếng. Liễu Quý Phi vội vàng dứt bỏ suy nghĩ trong lòng, nói với Gia Luật Dã: “Vương gia, nếu như Vương thượng biết rõ Thái tử lại có quan hệ tốt như vậy với Định Vương, ngươi nghĩ Vương thượng có tức giận hay không? Cho dù Vương thượng sẽ không làm gì Thái tử, như vậy Thái Tử Phi thì sao?” Bản thân người Bắc Nhung bài xích ngoại tộc, đây cũng là lúc trước tại sao Liễu Quý Phi phải dùng tên giả là Thanh Y Na. Nàng đã không có thân phận cao quý, nếu lại dùng thân phận của cô gái Đại Sở tại Bắc Nhung, chỉ sợ sớm đã bị người khác dẫm lên bùn rồi.

Nghe vậy, trong mắt Gia Luật Dã hiện lên một tia ánh sáng. Nếu như có thể diệt trừ Gia Luật Hoằng tự nhiên là tốt nhất, cho dù không thể, cũng phải diệt trừ công chúa Dung Hoa. Một khi công chúa Dung Hoa không còn, liên hệ của Gia Luật Hoằng và Định Vương phủ cũng tràn đầy nguy cơ rồi, “Nói tiếp.”

Liễu Quý Phi gật đầu nói: “Nếu như Vương thượng biết Thái tử cấu kết Định Vương phủ, đến lúc đó Vương gia lại làm chút chuyện từ giữa, hoặc là biên cảnh lại xảy ra chuyện gì… .”

Gia Luật Dã rũ con mắt xuống không nói, Liễu Quý Phi biết rõ là hắn đang tự hỏi cũng không quấy rầy hắn. Qua hồi lâu, mới thấy Gia Luật Dã ngẩng đầu lên nhìn Liễu Quý Phi nói: “Chuyện này đến lúc đó phải nhờ vào ngươi.”

Liễu Quý Phi hiểu ý, cười yếu ớt nói: “Ta hiểu được, ta lập tức viết thư mật cho Vương thượng.” Bắc Nhung Vương tuổi tác đã cao, mấy năm này càng thêm ngu ngốc mới có thể sủng hạnh Liễu Quý Phi. Thậm chí không để ý sự thật nàng là vị hôn thê của con mình, tuy nhiên đây chỉ là lúc trước Gia Luật Dã vì mang Liễu Quý Phi vào

trong quân thuận miệng nói ra, nhưng dù sao vẫn là có rất nhiều người biết đến. Chuyện này khiến cho mặt mũi Gia Luật Dã cũng vô cùng lúng túng.

Không lâu sau, một phong thư mật từ dịch quán đưa đi, trong thư phòng Định Vương phủ liền xuất hiện một bóng ảnh màu xám. Trong thư phòng, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, Gia Luật Hoằng, công chúa Dung Hoa ngồi đối diện nhau khoan thai thưởng thức trà. Tiếp nhận thư mật A Cẩn hai tay trình lên, Mặc Tu Nghiêu cũng không nhìn trực tiếp tiện tay đưa cho Gia Luật Hoằng. Gia Luật Hoằng im lặng mở thư ra nhìn nhìn, không khỏi xanh cả mặt, nặng nề đập thư đến trên mặt bàn.

Công chúa Dung Hoa có chút bận tâm cau lại lông mày, cầm lấy thư mật nhìn nhìn, sắc mặt cũng có chút khó coi. Nếu phong thư đưa đến Bắc Nhung, người không may đầu tiên chính là nàng.

Mặc Tu Nghiêu nhạt cười nói: “Gia Luật thái tử không cần phải lo lắng, trong Ly thành này nếu Bản vương không đồng ý, cho dù là một con muỗi cũng đừng nghĩ bay ra ngoài. Nhưng. . . Đợi đến sau khi Gia Luật Dã trở lại Bắc Nhung làm thế nào thì Bản vương bất lực rồi.” Gia Luật Hoằng nhìn qua Mặc Tu Nghiêu, bình tĩnh mà nói: “Định Vương không phải là muốn xem anh em trong nhà chúng ta cãi cọ nhau sao?”

Mặc Tu Nghiêu cười một tiếng nói: “Lời này của Gia Luật thái tử có ý là, nếu không có Bản vương thì huynh đệ các ngươi sẽ hòa thuận rồi hả? Những năm này, Bản vương cũng không có động tay chân gì ở Bắc Nhung.”

Gia Luật Hoằng im lặng. Không chỉ là những năm này, trên thực tế từ sau khi hắn được lập làm Thái tử, tranh đấu với Gia Luật Dã chưa từng dừng lại. Đừng tưởng rằng dân tộc tái ngoại thì không lục đục

với nhau, thậm chí tranh đấu giữa bọn họ so với những thủ đoạn che dấu trong bóng tối càng thêm tàn nhẫn cũng càng thêm máu tanh. Gia Luật Dã là một người rất có dã tâm, nhưng Gia Luật Hoằng cũng không phải quả trứng mềm mặc người khác bóp méo. Nếu hắn đã ở trên ngôi vị thái tử, thì không có khả năng nhượng bộ. Cho nên mâu thuẫn giữa huynh đệ bọn hắn tuyệt đối không phải chuyện mà bất kể kẻ nào có thể thay đổi. Nhưng tuy biết Mặc Tu Nghiêu nói không sai, nhưng chuyện này cũng không thay đổi được sự thật mình bị Mặc Tu Nghiêu tính kế.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Kỳ thật Gia Luật thái tử không cần băn khoăn quá nhiều. Kỳ thật ít nhất mục tiêu của chúng ta là nhất trí không phải sao? Ngươi không muốn bị Gia Luật Dã đánh bại, ta muốn đuổi đại quân Bắc Nhung ra Trung Nguyên thuận tiện. . . Muốn mạng mấy người.” Gia Luật Hoằng tức giận mà nói: “Ta là thái tử Bắc Nhung.” Loại lời đuổi đại quân Bắc Nhung ra Trung Nguyên này với hắn mà nói thật sự nghe thoải mái sao? Tuy nhiên đất là Gia Luật Dã đánh hạ, Gia Luật Hoằng quả thật có chút ghen ghét. Nhưng đó dù sao vẫn là nơi Bắc Nhung lấy được. Đất đai Trung Nguyên dồi dào, nếu có thể ai mà không muốn?

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Phong cảnh Trung Nguyên khác hẳn với Bắc Nhung nhiều vậy. Thái tử Bắc Nhung thật cho là chuyện Bắc Nhung ở Trung Nguyên có thể làm?”

Gia Luật Hoằng có chút không phục nhướn mày nói: “Làm sao Định Vương lại biết không thể làm hả?”

“Ít nhất bây giờ còn chưa được.” Mặc Tu Nghiêu không chút nào khách khí phản bác: “Trung Nguyên còn không có yếu đến tình trạng như thế. Cho dù không có Đại Sở, còn có Định Vương phủ ta, cho dù không có Định Vương phủ ta, cũng còn có Tây Lăng. Bắc Nhung muốn nhúng chàm Trung Nguyên, chỉ sợ còn chưa đủ mạnh.” Lời

này cho dù là sự thật cũng là cảnh cáo. Tuy Gia Luật Hoằng không cam lòng, nhưng cũng biết Mặc Tu Nghiêu nói rất đúng sự thật. Trong lịch sử, số lần Bắc Nhung muốn xâm lấn Trung Nguyên chỉ sợ là đếm cũng đếm không xuể rồi. Nhưng chân chính thành công lại là một lần cũng không có, cho dù là vương triều Trung Nguyên đã suy yếu cực hạn rồi, cuối cùng diệt bọn hắn lại vẫn như cũ là chính người Trung Nguyên. Có lẽ, người Trung Nguyên rất hứng thú với nội đấu, cho nên mới một đời tiếp một đời thay nhau thay đổi. Nhưng đồng thời bọn họ cũng rất kiên định đối kháng ngoại tộc xâm lấn, thậm chí ở lúc cần thiết còn có thể vứt bỏ hiềm khích nội đấu lúc trước liên hợp lại cùng nhau đối kháng kẻ thù bên ngoài. Đó là nguyên nhân mà rất nhiều ngoại tộc muốn xâm lấn cuối cùng đều tuyên cáo thất bại.

Gia Luật Hoằng thở dài nói: “Có lẽ Định Vương nói không sai.” Hiện tại hắn ngồi ở chỗ này cũng không phải đến thảo luận cùng Mặc Tu Nghiêu Bắc Nhung rốt cuộc có nên xâm lấn Trung Nguyên hay không. Trước khi hắn có thể ngồi trên vị trí Bắc Nhung Vương, trên thực tế hắn căn bản không có tư cách thảo luận vấn đề này.

Mặc Tu Nghiêu cũng không muốn xoắn xuýt không bỏ, nhìn Gia Luật Hoằng cười nói: “Gia Luật thái tử cứ việc yên tâm, Bản vương cũng không có hứng thú gì với Bắc Nhung. Cho nên. . . giữa ta và ngươi kỳ thật cũng không có xung đột lợi ích gì không phải sao? Sau khi Gia Luật Dã xong rồi, Gia Luật thái tử đạt được vị trí Bắc Nhung Vương, Bản vương cầm lại đồ vốn thuộc về người Trung Nguyên. Huống chi. . . trong đó chỗ cần Gia Luật thái tử động thủ cơ hồ không có, tính toán ra, cũng là Gia Luật thái tử trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi mới phải.”

“Như vậy, Định Vương có tính toán gì không?” Gia Luật Hoằng không thể không thừa nhận hắn quả thật bị Mặc Tu Nghiêu thuyết phục. Hắn thân là thái tử Bắc Nhung tuyệt đối sẽ không có cái gọi là tâm cấu kết Định Vương phủ phản quốc. Nhưng vị trí thái tử này hắn ngồi

lại không phải thư thái như vậy. Tuy mẫu hậu hắn là Vương Hậu Bắc Nhung, nhưng phụ vương lại càng sủng hạnh mẫu phi Gia Luật Dã. Càng quan trọng hơn là, binh quyền ủng hộ sau lưng Gia Luật Dã hơn xa so với mình nhiều. Mà ở Bắc Nhung, không đủ binh quyền, ngươi cái gì cũng không phải. Một năm gần đây, phụ vương càng đối với nữ nhân Gia Luật Dã mang về sủng hạnh có thêm, tuy mỗi lần hắn đều đùa cợt Gia Luật Dã, nhưng là áp lực của hắn cũng lớn hơn. Nếu không phải bất đắc dĩ, hắn cũng sẽ không nhận cành ô-liu Định Vương phủ ném tới. Hắn sẽ không phản bội Bắc Nhung, nhưng hắn nhất định phải bảo vệ địa vị cùng tánh mạng của mình.

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt một tiếng, nhìn về phía Diệp Ly bên người. Vừa rồi Diệp Ly vẫn luôn đề bút viết chữ trên giấy, lúc này mới đặt bút xuống cầm trong tay tờ giấy tràn ngập chữ viết đưa cho Gia Luật Hoằng. Gia Luật Hoằng tiếp nhận xem xét lại khẽ giật mình, chữ viết trên thư cùng phong thư vừa rồi chí ít có chín phần giống, nhưng nội dung viết lại là hoàn toàn không giống. Phong thư kia của Gia Luật Dã tự nhiên là chút ít chuyện Gia Luật Hoằng cấu kết Định Vương phản quốc, mà một phong thư này tên của nhân vật chính đổi thành bản thân Gia Luật Dã, một phương khác lại không phải Định Vương phủ, mà là Bắc Cảnh Nhậm Kỳ Ninh. Trước kia Nhậm Kỳ Ninh và Gia Luật Dã ở Tử Kinh quan ký kết minh ước chính là Gia Luật Dã tiên trảm hậu tấu đấy, nếu làm một ít văn vẻ ở trên chuyện này ngược lại là không khó. Nghĩ đến đây, trong ánh mắt Gia Luật Hoằng nhìn về phía Diệp Ly càng nhiều thêm vài phần tán thưởng, “Đa tạ Vương phi.”

Diệp Ly cười nhạt một tiếng nói: “Thái tử không cần phải khách khí. Tuy chữ ta làm giả cùng chữ viết của Liễu Quý Phi có chút hơi khác biệt, nhưng chắc hẳn không phải vấn đề lớn.”

Nếu ở Đại Sở có thể sẽ có chút vấn đề, Triều đình Đại Sở không thiếu danh gia thư pháp. Nhưng ở Bắc Nhung Vương Đình, có thể

hoàn toàn dịch ra một phong thư coi như là rất tốt, lại càng không cần phải nói phân biệt rõ chữ viết rồi. Cho dù có người cầm chữ viết của Liễu Quý Phi khi trước đến so sánh, chỉ sợ cũng không nhìn ra khác biệt nho nhỏ ở trong đó.

“Nhưng như thế này chỉ che dấu Vương thượng được nhất thời, đợi đến lúc Gia Luật Dã và Liễu Quý Phi trở lại Bắc Nhung vẫn sẽ bại lộ.” Công chúa Dung Hoa nhăn lông mày, có chút lo lắng mà nói.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Chuyện này ngược lại cũng không cần lo lắng quá mức, trong lúc nhất thời nửa khắc. . . Gia Luật Dã chỉ sợ không cách nào trở lại Vương Đình Bắc Nhung rồi. Chỉ cần thái tử Gia Luật coi chừng đừng làm cho hắn viết thư cho Bắc Nhung Vương là tốt rồi. Về phần Liễu Quý Phi. . . Nàng không cần trở về.” Dùng sủng ái của Bắc Nhung Vương đối với Liễu Quý Phi, thật sự để nàng về tới Vương Đình Bắc Nhung tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt. Huống chi từ lúc bắt đầu, Mặc Tu Nghiêu không có ý định để cho hai người kia rời đi Đại Sở, “Chỉ là còn có một việc muốn Thái tử giúp đỡ.”

Nhiều chuyện như vậy đều là Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly tìm cách, Gia Luật Hoằng cũng biết chính mình không có khả năng cái gì cũng không làm. Gật đầu nói: “Định Vương cứ việc nói.”

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Điều Hách Liên Chân đến Trung Nguyên đến hiệp trợ Gia Luật Dã.”

“Chuyện này…” Gia Luật Hoằng có chút do dự, tuy nói năm đó bởi vì chuyện binh bại Hách Liên Chân dần dần thất sủng, nhưng rốt cục hắn vẫn là cậu của Gia Luật Dã. Những năm này cũng ẩn ẩn có xu thế dần dần khôi phục, lại càng không cần phải nói trong quân Bắc Nhung có bao nhiêu tướng lãnh đều từng là thuộc cấp của Hách Liên Chân, nếu quả thật lại để hắn mang binh, chỉ sợ là nuôi hổ thành hoạn.

“Ngươi yên tâm, Bản vương cũng giúp ngươi giải quyết Hách Liên Chân.”

Lúc này Gia Luật Hoằng mới nhớ tới, Mặc Tu Nghiêu và Hách Liên Chân lại có thâm cừu đại hận đấy. Trầm ngâm một chút mới gật đầu nói: “Đã như vậy, ta trở về sẽ khải tấu phụ vương cho phép Hách Liên Chân mang binh.”

“Đa tạ.”

Chương 345: Tài hùng biện vô địch của Từ Ngũ công tử

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu bên này vội vàng liên hệ với người cầm quyền khắp nơi, Từ Thanh Trần bên kia làm việc không hề có một chút hiệu suất công tác nào. Cuối cùng Mặc Tu Nghiêu đột phát lương tâm một hồi, biết rõ chuyện lần này do mình xử lý không ổn, vô cùng khó có được mà nhận lấy công sự trước kia của công tử Thanh Trần, làm cho công tử Thanh Trần chuyên tâm ứng phó một nữ nhân nào đó. Không đến vài ngày, gần như toàn bộ Định Vương phủ đã biết có một cô nương đuổi theo hô hào muốn gả cho công tử Thanh Trần, chỉ tiếc công tử Thanh Trần chướng mắt người ta, một bộ trốn cũng sợ không kịp.

Từ Đại phu nhân lo lắng vì chung thân đại sự của con trai trưởng cũng nghe, hỏi mà đến, nhưng khi nhìn thấy Đông Phương U không đến một phút đồng hồ, Từ Đại phu nhân đã mất hứng mà về. Bí mật nói với Từ Nhị phu nhân: “Ta tình nguyện Thanh Trần cả đời không lấy được vợ, cũng không thể khiến hắn lấy một người suốt ngày mộng tưởng hão huyền còn ép buộc người khác lấy nàng làm vợ ah.”

Mặc kệ người Từ gia có thái độ gì với chuyện này, tóm lại mỗi ngày Đông Phương U kiên nhẫn đến Định Vương phủ cầu kiến công tử Thanh Trần bức hôn đã trở thành chuyện lý thú kinh điển cần xem mỗi ngày của tất cả mọi người lớn nhỏ Định Vương phủ. Thậm chí có người còn bắt đầu đặt cược đánh bạc công tử Thanh Trần cuối cùng có thể kiên trì bao lâu, rốt cuộc có thể lấy vị Đông Phương cô nương kia làm vợ hay không.

“Công tử, Đông Phương cô nương cầu kiến.” công tử Thanh Trần khó trộm được nửa ngày rỗi rãnh nghe thị vệ tới cửa bẩm báo, nhìn gương mặt muốn cười mà không dám cười của thị vệ kia, gần đây công tử Thanh Trần tao nhã tu dưỡng thật tốt hận không thể tháo Mặc Tu Nghiêu thành tám khối. Vuốt vuốt mi tâm, Từ Thanh Trần nói: “Nói cho Đông Phương cô nương, ta không ở đây.” Lần đầu tiên trong đời, công tử Thanh Trần đã có cảm giác muốn chạy trối chết.

Thị vệ có chút khó xử nhìn hắn nói: “Vị Đông Phương cô nương kia nói, nàng biết rõ công tử Thanh Trần có ở trong phủ. Nếu như công tử Thanh Trần không chịu gặp nàng, nàng sẽ chờ ở cửa vương phủ không chịu đi nha. Công tử. . . Cửa ra vào, đã có không ít dân chúng vây xem rồi.” Từ Thanh Trần lập tức bị tức cười, nhưng nghĩ lại tuy những… thị vệ này có không ít người muốn xem náo nhiệt, nhưng cũng xác thực là có chút khó xử. Thân phận Đông Phương U đặc thù, ít nhất trước khi Định Vương phủ điều tra rõ ràng núi Thương Mang thì không thể quá mức cứng rắn với nàng ta. Bất đắc dĩ thở dài, Từ Thanh Trần gật đầu nói: “Mời Đông Phương cô nương vào đi.”

Thị vệ lĩnh mệnh đi, Từ Thanh Viêm từ ngoài cửa xông ra, cười hì hì nhìn Từ Thanh Trần hỏi: “Đại ca, Đông Phương U kia lại tới tìm huynh rồi hả?”

Từ Thanh Trần nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, hỏi: “Nếu đệ rảnh rỗi không có việc gì, giúp ta đi tiếp đãi khách nhân. Đừng cả ngày không có việc gì đi dạo lung tung.” Từ Thanh Viêm co rụt cổ lại, tội nghiệp nhìn Từ Thanh Trần. Đầu năm nay, ngay cả Đại ca cũng bắt đầu giận chó đánh mèo nữa à. Hắn ở phương Bắc bận rộn đã hơn một năm, thật vất vả thừa dịp mừng thọ tổ phụ trở về nghỉ ngơi mấy ngày, dễ dàng lắm sao? Làm sao lại thành không có việc gì rồi hả?

Cẩn thận từng li từng tí bước vào thư phòng, Từ Thanh Viêm ngoan

ngoãn đến trước mặt Từ Thanh Trần đứng phạt, “Đại ca, đệ sai rồi.”

Từ Thanh Trần ngậm cười hỏi: “Đệ sai chỗ nào?”

Từ Thanh Viêm lời lẽ chính nghĩa mà nói: “Đệ không nên nhàn rỗi không có việc gì chạy loạn khắp nơi, đệ lập tức đi giúp đỡ phụ thân và thúc phụ, sau đó đệ đi đến trước mặt tổ phụ tận hiếu.” Cái sai lớn nhất của đệ là không nên nhìn có chút hả hê trước mặt Đại ca. Từ Thanh Trần thoả mãn gật đầu cười nhạt nói: “Đã biết sai rồi, ở chỗ này cùng đại ca chiêu đãi Đông Phương cô nương đi.”

Ách? Từ Thanh Viêm hoảng sợ mở to hai mắt. Uy lực của Đông Phương U kia hắn đã được chứng kiến rồi, bất kể nhìn thấy ai cũng dám há mồm thuyết giáo. Trước mặt Định Vương nói đạo trị quốc làm vua, trước mặt Ly tỷ tỷ nói đạo làm hậu làm vợ, mà ngay cả trước mặt mẫu thân cũng dám lải nhải đạo làm mẹ. Nàng đã làm mẫu thân rồi hả? Từ Thanh Viêm thậm chí hoài nghi nếu như đến trước mặt tổ phụ, nàng có phải cũng dám dạy tổ phụ làm gương sáng cho người khác như thế nào hay không. Suy nghĩ một chút đều giống như một hồi ác mộng.

“Đại ca. . . Không cần a? Đông Phương cô nương tới tìm huynh mà. . .”

Từ Thanh Trần lại cười nói: “Làm sao lại như vậy? Đông Phương cô nương là khách quý của Định Vương phủ. Huynh đệ chúng ta cùng tiếp đãi cũng trịnh trọng hơn một ít.”

Khi Từ Thanh Viêm còn muốn nói điều gì để cầu Đại ca buông tha mình, cửa ra vào xuất hiện một bóng người áo trắng như tuyết. Đông Phương U đứng ở cửa ra vào chứng kiến Từ Thanh Viêm đã ở, có chút nhíu lông mày mới gật đầu thản nhiên nói: “Tại sao Ngũ công tử lại ở chỗ này?”

Từ Thanh Viêm không nhịn được mở to hai mắt nhìn. Cô nương này nói chuyện không khỏi quá kỳ quái một tí đi, cái gì gọi là tại sao hắn lại ở chỗ này? Cho dù Định Vương phủ không phải nhà của hắn, cũng là nhà biểu tỷ hắn, như thế nào cũng bình thường hơn cái người không chút quan hệ nào như nàng ta ở chỗ này? Còn có, cái nhíu mày gật đầu giống như ngạo mạn kia là có ý gì? Hít sâu một hơi, Từ Ngũ công tử cuối cùng còn nhớ rõ cái gì là đạo đãi khách. Khuôn mặt tuấn tú cứng ngắc gật đầu nói: "Đông Phương cô nương không phải cũng ở nơi đây sao?"

Đông Phương U không khỏi mở to hai mắt, cho dù nàng trì độn cũng cảm giác ra địch ý trong lời nói của Từ Thanh Viêm. Chỉ là không biết vì sao Từ Thanh Viêm không khách khí với mình như thế, hoàn toàn thật không ngờ nàng vừa mới chào hỏi Từ Thanh Viêm cũng không có khách khí đi chỗ nào.

Từ Thanh Trần lại cười nói: "Đông Phương cô nương, mời ngồi đi. Không biết cô nương sáng sớm đến đây, là có chuyện gì muốn nói?"

Đông Phương U gật đầu nói: "Ta vẫn muốn hỏi, công tử Thanh Trần nguyện ý lấy ta sao?" Nghe vậy, nụ cười của Từ Thanh Trần cứng đờ, khóe miệng Từ Thanh Viêm co giật không ngừng. Dừng một chút, Từ Thanh Trần mới rũ xuống con mắt lạnh nhạt uống trà. Trầm ngâm một lát mới nói: "Đông Phương cô nương, ta nhớ được tại hạ đã đáp án này cho ngươi rồi. Ta cự tuyệt."

"Vì sao?" Đông Phương U nhíu mày, hiển nhiên rất khó lý giải tại sao Từ Thanh Trần phải cự tuyệt chính mình. Nghĩ nghĩ, nói: "Ta nghe nói quan hệ của công tử Thanh Trần với nữ vương Nam Chiếu không thể so với bình thường, nhưng nữ vương Nam Chiếu đã lập gia đình, hơn nữa sắp sinh con rồi. Nếu công tử Thanh Trần là người tuấn kiệt, nên hiểu được đã ngừng thì cắt đứt hẳn. Huống chi, ta cũng

không kém nữ vương Nam Chiếu. Chỉ cần nàng ta biết làm ta đều biết, hơn nữa làm tốt hơn nàng ta…”

“Đông Phương cô nương!” Từ Thanh Trần nhíu mày, trên dung nhan tuấn tú phiêu dật hiển lộ ra một tia không vui, trầm giọng nói: “Ta và nữ vương Nam Chiếu chỉ là bằng hữu, kính xin cô nương đừng nghe nhầm đồn bậy hồ ngôn loạn ngữ. Tại hạ thân là nam tử sẽ không có gì, nhưng cảm tình của nữ vương Nam Chiếu và Vương phu rất tốt, Đông Phương cô nương như thế…”

Đông Phương U sửng sốt một chút, gật đầu nói: “Được rồi, là ta không đúng. Đã như vầy, vì sao Thanh Trần công tử không muốn lấy ta?”

Từ Thanh Viêm ở bên cạnh dự thính thật sâu cảm thấy Đại ca của hắn mặc dù đầy bụng thi thư mưu kế, nhưng loại người như Đông Phương U thật sự là khắc tinh của huynh ấy. Ho nhẹ từng tiếng dưới cuống họng, Từ Thanh Viêm cười híp mắt hỏi: “Đông Phương cô nương, vì sao Đại ca ta nhất định phải lấy ngươi?” Đông Phương U đương nhiên mà nói: ” Công tử Thanh Trần là thân biểu ca của Định Vương phi, sau khi ta và công tử Thanh Trần lập gia đình, núi Thương Mang chúng ta dĩ nhiên sẽ tương trợ Định Vương, ta cũng sẽ âm thầm phụ tá Định Vương thành tựu nghiệp lớn, chẳng lẽ có cái gì không đúng sao?” Từ Thanh Viêm gật đầu cười nói: “Không có gì không đúng, nhưng. . . vì sao Định Vương phủ phải cần ngươi đến phụ tá? Chẳng lẽ không có ngươi thì Định Vương phủ không thể thành tựu nghiệp lớn rồi hả?”

Vấn đề trực tiếp gần như vô lễ như thế, lại tạo cho Đông Phương U phức tạp không nhỏ. Nàng ngưng lông mày suy tư một lát mới nói: “Nhưng Định Vương là tân quân tương lai ta lựa chọn, đương nhiên phải cần đến ta đến phụ tá.”

Từ Thanh Viêm liếc mắt, nói: “Trước khi không có ngươi phụ tá, Định Vương phủ cũng vẫn rất tốt.”

“Sau khi có ta thì Định Vương phủ sẽ càng tốt hơn.” Đông Phương U rốt cục tìm về tự tin, nói: “Đã nhiều năm như vậy, Định Vương phủ vẫn không thể thoát khỏi khốn cảnh cường địch vờn quanh, chẳng lẽ không đủ để nói rõ phụ thần bên người Định Vương chưa đủ năng lực sao?”

“…” Hai huynh đệ im lặng, đây tuyệt đối là không khác gì công kích ah. Một câu đem trên dưới trái phải già trẻ Định Vương quý phủ mắng toàn bộ. Khốn cảnh cái rắm ah, Từ Thanh Viêm bạo nói tục trong lòng. Đông Phương U bị mù à, dù cho diện tích hiện tại của Định Vương phủ không phải lớn nhất trong các quốc gia, cũng ít nhất là lớn thứ hai đấy. Binh lực cường thịnh càng làm cho chư cường không dám chọc mũi nhọn, còn muốn như thế nào? Ngắn ngủn vài năm, từ bốn phía thụ địch đột nhiên quét ngang thiên hạ, trong thoại bản cũng không viết ra được loại truyền kỳ này được không?

Từ Thanh Viêm âm thầm vận khí, nhìn qua Đông Phương U vẻ mặt đương nhiên gật đầu nói: “Ta hiểu được, kỳ thật Đông Phương cô nương nguyện ý phụ tá Định Vương, chúng ta cũng thật cao hứng đấy.”

Từ Thanh Trần vuốt ve chén trà có chút nhướn mày, nhìn về phía Ngũ đệ gần đây nói chuyện một cách tinh quái. Đông Phương U có chút nghi hoặc nhìn Từ Thanh Viêm, không biết vì sao hắn đột nhiên đổi giọng.

Từ Thanh Viêm ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Mặc tổng quản Định Vương phủ tang vợ rất nhiều năm, vẫn luôn độc thân một mình. Nhưng ông ấy là một trong những người Định Vương tin tưởng nhất. Nếu như Đông Phương cô nương chịu hạ mình gả cho…, tin tưởng

vô luận là Định Vương hay Vương phi, đều sẽ tin tưởng thành ý của cô nương cùng với núi Thương Mang. Đại ca, huynh nói thế nào?"

Lúc này đến phiên công tử Thanh Trần khóe miệng co giật rồi, nhưng công tử Thanh Trần giỏi về che dấu, tự nhiên mà nâng chung trà lên ngăn bên môi che dấu. Bình tĩnh gật đầu nói: "Ngũ đệ nói có lý."

"Mặc. . . Mặc tổng quản?" Đông Phương U lập tức há hốc mồm, không quá có thể nhớ tới Mặc tổng quản này là người nào. Kỳ thật Đông Phương U gặp qua Mặc tổng quản nhiều lần, chỉ có điều nàng cao ngạo ngay cả Từ Ngũ công tử trước mặt cũng chỉ là thoáng gật đầu. Cho dù địa vị của Mặc tổng quản đặc thù thì trong mắt nàng cũng chỉ là một hạ nhân của Định Vương phủ mà thôi, đương nhiên sẽ không nhớ ở trong lòng.

Từ Thanh Viêm gật đầu, vẻ mặt chân thành mà nói: "Đúng rồi, chính là vị đại thúc mặc y phục màu đen. Lại nói tiếp toàn bộ trên dưới Ly thành, cũng chỉ có đại thúc một người mặc loại trang phục màu đen này của Định Vương phủ còn có thể khí khái hào hùng bừng bừng như vậy ah." Ông ấy lớn tuổi hơn một chút không phải võ tướng, lại không phải văn nhân. Cũng chỉ có Mặc tổng quản, người tuy xuất thân học võ nhưng vẫn lấy học văn làm việc mới có thể mặc trang phục màu đen truyền đến khí khái hào hùng lại nho nhã như thế.

Trong đầu Đông Phương U lập tức nhớ lại khi mình lần đầu tiên tới Định Vương phủ nhìn thấy chính là tổng quản áo đen tóc xám trắng kia, trên mặt lập tức nổi lên vô cùng khó chịu. Chỉ sợ lúc trước khi Mặc Tu Nghiêu trước mặt nhiều người muốn nàng lăn, sắc mặt của nàng cũng chưa từng khó coi như vậy.

"Hắn. . . làm sao có thể? !" Đông Phương U cơ hồ là phản xạ quả quyết cự tuyệt.

Từ Thanh Viêm trong nháy mắt nói: “Vì sao không thể? Mặc dù Từ gia chúng ta nói quan hệ rất thân cận với Định Vương, nhưng thế nào cũng không sánh bằng lão nhân đi theo Định Vương phủ vài đời ah. Mặc tổng quản gia đã thành tâm cống hiến cho Định Vương phủ rất lâu đấy. Huống chi. . . Đông Phương cô nương không phải không quan tâm gả cho ai sao? Vậy gả cho Mặc tổng quản không phải vừa vặn, tin tưởng tuy Mặc tổng quản vô tâm cưới vợ, nhưng vì Định Vương phủ thì ông ấy vẫn sẽ không nói hai lời hi sinh đấy. Nhưng Đại ca ta không giống, Từ gia chúng ta rất quan tâm Đại ca lấy ai. Tổ phụ ta nói. . . Thà thiếu chứ không ẩu.”

Đông Phương U đại khái lần đầu tiên trong đời gặp được người nói như Từ Thanh Viêm như vậy, một khuôn mặt chốc lát hồng, chốc lát tím, trong chốc lát lại xanh, đủ mọi màu sắc phảng phất như bảng màu.

Từ Thanh Trần âm thầm cho Từ Thanh Viêm một ánh mắt tán thưởng, đặt chén trà xuống nói với Đông Phương U: “Đông Phương cô nương, Ngũ đệ nói rất đúng. Nếu như cô nương nguyện ý…, Định Vương quý phủ tự nhiên hoan nghênh đã đến, tại hạ cũng có thể xin Vương gia tự mình đến thăm núi Thương Mang làm chủ cầu hôn. Cô nương thấy thế nào?”

“Không được!” Đông Phương U gần như hét rầm lên, phen này biến sắc lập tức khiến cho khí chất vốn có chút quỷ dị thần bí trên người nàng biến mất vô tung. Cứ như là một thiếu nữ đanh đá bình thường bất mãn với hôn sự của mình mà phẫn nộ kêu lên, “Đó là một lão già! Còn là một hạ nhân! Sao có thể xứng với ta?”

Sắc mặt của Từ Thanh Trần và Từ Thanh Viêm trầm xuống, đối với lời nói của Đông Phương U từ chối cho ý kiến. Là nữ nhân này không xứng với Mặc tổng quản mới đúng chứ. Tuy Mặc tổng quản tuổi không nhỏ rồi, nhưng tướng mạo xác thực không kém, cũng

không trông có vẻ già. Lại thân ở vị trí tổng quản của Định Vương phủ, tuyệt đối là tâm phúc trong tâm phúc của Định Vương. Ông ấy vô tâm cưới vợ, nếu thật sự muốn lấy vợ…, chỉ sợ trong Ly thành cũng có không ít người bề trên vội vàng muốn gả con gái đi.

Tuy cầm việc này chọc tức một cô nương gia có chút không thể nào nói, nhưng những ngày này Từ Thanh Trần thật sự là bị Đông Phương U phiền có chút không chịu được rồi. Lúc này lại nhìn nàng làm vẻ ta đây như thế, trên mặt không vui cũng càng thêm rõ ràng rồi.

“Đã như vậy, xem ra Đông Phương cô nương không có thành ý gì đấy. Vốn Định Vương phủ cũng không cần người tài ba phụ tá gì, cô nương xin mời.” Từ Thanh Trần thản nhiên nói, một bên bưng trà tiễn khách.

Đông Phương U lại một lần nữa bị giết sạch mà về, u oán trừng Từ Thanh Viêm, vứt bỏ một câu ta sẽ không buông tay, quay người đi ra cửa rồi.

Nàng vừa rời đi, trong thư phòng an tĩnh một lát, Từ Thanh Viêm rốt cục không nhịn được ôm bụng cười cười ha hả. Nhìn xem đệ đệ cười đến ngã trước ngã sau, Từ Thanh Trần nhàn nhạt lắc đầu mỉm cười không nói. Từ Thanh Viêm một tay xoa bụng, một tay lau khóe mắt bật cười hỏi: “Đại ca, nữ nhân này thật sự là người núi Thương Mang sao? Cái này cũng quá…”

Từ Thanh Trần lạnh nhạt nói: “Phải hay không, rất nhanh sẽ biết thôi. Nhưng chắc không sai được, cho nên nói. . . Người không thể đã thoát ly phàm trần thế tục quá lâu, bằng không thì không cẩn thận một chút là sẽ dạy dỗ ra người hiếm thấy như vậy. Không biết chủ nhân núi Thương Mang, chứng kiến vị Đông Phương cô nương này có hối hận không.”

“Đại công tử, Ngũ công tử, Vương gia và Vương phi cho mời.” Cửa ra vào, Mặc tổng quản chẳng biết lúc nào đứng ở nơi đó, thần sắc lạnh nhạt nhìn hai người.

Hai người không có võ công hai mặt nhìn nhau, Từ Ngũ công tử nhớ tới mới vừa rồi còn bố trí người ta hơi có chút chột dạ, “Mặc tổng quản, ông. . . Đến đây lúc nào?”

Mặc tổng quản bình tĩnh mà nói: “Lúc Ngũ công tử nói tại hạ vì Định Vương phủ sẽ không nói hai lời hi sinh. Đa tạ Ngũ công tử khen ngợi như thế.”

Từ Thanh Viêm xấu hổ, “Tổng quản khách khí.”

Đông Phương U đi ra ngoài Định Vương phủ sắc mặt vẫn hết sức khó coi. Trên đường đi ánh mắt đánh giá nàng càng làm cho nàng cảm giác khó chịu như kim đâm. Nàng cũng không phải là đầu gỗ không có chút cảm giác nào, đương nhiên cũng có thể cảm giác được ánh mắt cùng ngôn ngữ của mọi người xung quanh. Tuy rất nhiều người đều xem chuyện của Từ Thanh Trần như chuyện cười, nhưng chuyện này Từ Thanh Trần vốn chịu tai bay vạ gió, trên thực tế người mà mọi người xem thường trào phúng cũng sẽ chỉ là Đông Phương U. Nhưng Đông Phương U chỉ coi điều này là nhấp nhô cùng tôi luyện trên con đường thành công của mình, cho nên luôn cắn răng chịu đựng, coi như chuyện gì cũng không xảy ra. Nhưng hôm nay lại bị Từ Thanh Viêm cười nhạo cùng trêu đùa trắng trợn như thế, da mặt của nàng dù dày cũng có chút ít không thể kéo căng.

Nàng muốn trợ giúp Định Vương phủ, nàng cùng núi Thương Mang có thể mang đến bao nhiêu chỗ tốt cho Định Vương phủ, nàng không tin Định Vương và Từ Thanh Trần không biết. Nhưng bọn hắn hết lần này tới lần khác không đặt nàng vào trong mắt. Trong lúc nhất thời,

Đông Phương U vừa hận Định Vương có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, vừa hận mọi người Từ gia không biết điều cự tuyệt chính mình. Nếu đổi thành người khác, đã hận không thể sớm trèo lên lôi kéo quan hệ với núi Thương Mang, người của Định Vương phủ lại ngạo mạn cùng với vô lễ như thế! Nhưng, ngay cả như vậy, chí hướng và ý chí của nàng sẽ không thay đổi. Trước khi xuống núi, nàng đã lập lời thề với sư phó, tuyệt đối sẽ làm ra một phen công tích vượt qua tổ tiên. Nàng nhất định sẽ phụ tá ra một đế vương nhất thống thiên hạ, làm cho khắp thiên hạ biết uy danh của núi Thương Mang.

“Đông Phương cô nương?” Thần sắc Đông Phương U hoảng hốt ra Định Vương phủ, sau lưng truyền đến một giọng nam trầm thấp. Đông Phương U nhìn lại, đã thấy Mặc Cảnh Lê đứng ở phía sau cách đó không xa nhìn mình, lập tức thu liễm tâm tình uể oải oán hận xen lẫn trước đó, ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn Mặc Cảnh Lê.

Không thể không nói, cái gọi là bí thuật của Đông Phương U vẫn luyện được vô cùng không tệ đấy. Chỉ là trong nháy mắt ngẩng đầu, lập tức giống như thay đổi một người. Thần sắc nhàn nhạt trên mặt xinh đẹp không mang theo ý cười, lại cho người ta một loại lực hấp dẫn không cách nào dời mắt. Cả người giống như Tiên Tử phảng phất đắm chìm trong thần bí hào quang, có trong nháy mắt, Mặc Cảnh Lê thậm chí cảm thấy tim của mình đập chậm một nhịp.

“Lê Vương, có chuyện gì?”

Mặc Cảnh Lê tỉnh táo lại, bước chậm đi đến trước mặt Đông Phương U, cúi đầu nhìn Đông Phương U nói: “Tâm tình Đông Phương cô nương không tốt sao?”

Đông Phương U cũng không phải đồ đần, sao lại nhìn không ra Mặc Cảnh Lê đang lôi kéo làm quen cùng mình. Nhưng nàng rất nhanh phát hiện, Lê Vương xum xoe cũng không khiến cho nàng cao hứng

trở lại, ngược lại càng thêm tinh tường nhớ tới thái độ cự tuyệt không chút lưu tình của Định Vương phủ cùng Từ gia đối với chính mình. Lập tức liền cảm thấy có chút mất hứng thú rồi, liếc nhìn Mặc Cảnh Lê một cái liền nhàn nhạt rũ mắt xuống.

Chỉ cần không đối diện với khuôn mặt cùng đôi mắt của Đông Phương U, cảm giác của Mặc Cảnh Lê vẫn bình thường, tự nhiên cũng cũng cảm giác được sự lãnh đạm của Đông Phương U với chính mình.

“Đông Phương cô nương lại đi Định Vương phủ sao?” Mặc Cảnh Lê cũng không để ý, thong dong đi bên người Đông Phương U nói.

Đông Phương U dừng bước lại, nghiêm mặt nhìn Mặc Cảnh Lê hỏi: “Lê Vương xem thường ta?” Mặc Cảnh Lê lắc đầu nói: “Làm sao lại như vậy? Chỉ là tại hạ có một ít lời khuyên, cảnh báo muốn nói cho cô nương, miễn cho cô nương lại khắp nơi vấp phải trắc trở mà thôi.”

Đông Phương U khẽ giật mình, “Nói nghe một chút.”

Mặc Cảnh Lê nói: “Cảm tình sâu đậm của Mặc Tu Nghiêu với Diệp Ly thiên hạ đều biết, mặc kệ chuyện gì khiến cho Định Vương phi mất hứng, Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ không đi làm.” Đông Phương U gật đầu nói: “Chuyện này ta đã biết, cho nên ta cũng không có ý định chen chân giữa Định Vương và Định Vương phi ah.” Mặc Cảnh Lê tiếp tục nói: “Ta biết cô nương cảm thấy Từ Thanh Trần cũng không tệ, nhưng. . . người Từ gia, nhất là Từ Thanh Trần nhìn như ôn hòa nho nhã, nhưng chỉ sợ trong lòng còn cao ngạo hơn Mặc Tu Nghiêu. Hắn tuyệt đối sẽ không tiếp nhận hôn nhân không có cảm tình đấy. Cho nên nhiều năm như vậy, Từ Thanh Trần qua tuổi 30 lại vẫn không lập gia đình, cho dù là đám người Thanh Vân tiên sinh, Hồng Vũ tiên sinh cũng không thể ép buộc hắn làm cái gì. Cô nương quấn quít lấy hắn như vậy, chỉ sợ cũng hoàn toàn ngược lại.”

Trong lòng Đông Phương U hơi động một chút, như có điều suy nghĩ, “Là như thế này sao? Như vậy nếu như…” Nếu khiến Từ Thanh Trần yêu mến ta đâu này?

Xem xét sắc mặt của nàng, Mặc Cảnh Lê cũng có chút hiểu nàng đang muốn nói cái gì. Cười nhạt một tiếng nói: “Mặt khác, còn có một việc. Gia giáo Từ gia sâm nghiêm, tuy trên dưới Từ gia sủng ái Định Vương phi cho nên cũng không gò bó nàng, nhưng đó kỳ thật cũng bởi vì nguyên nhân Định Vương phi ở nhà họ Diệp, xuất giá họ Mặc cũng phải không họ Từ. Nữ tử Từ gia bất kể tài hoa xuất chúng như thế nào, cuối cùng vẫn phải giúp chồng dạy con trong nhà. Như Từ đại phu nhân, Từ Nhị phu nhân còn có Nhị thiếu phu nhân hiện nay, người nào năm đó không phải là tài nữ danh chấn một phương? Nhưng hiện nay cũng không có tiếng tăm gì. Cho nên, nếu cô nương quả thật muốn gả vào Từ gia, chỉ sợ còn phải thận trọng cân nhắc mới phải.”

Đông Phương U nhàn nhạt nhìn hắn một cái nói: “Ta biết ngươi đang suy nghĩ gì, nhưng ta đã chọn Định Vương phủ, cho dù ngươi nghĩ đến nhiều hơn nữa cũng vô dụng đấy.”

Nụ cười trên mặt Mặc Cảnh Lê lập tức cứng đờ, cười lớn nói: “Cô nương nói đùa, Bản vương có ý tốt đề tỉnh cô nương một câu mà thôi.”

Đông Phương U khẽ hừ một tiếng, cũng không hề để ý tới Mặc Cảnh Lê đi về phía chỗ ở tạm của mình.

Sau lưng, Mặc Cảnh Lê nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong mắt lóe ra ánh sáng nhất định phải có.

Đông Phương U cũng không ở trong dịch quán theo Trấn Nam

Vương, Trấn Nam Vương nói không sai, thế lực núi Thương Mang xác thực là trải rộng thiên hạ. Cho dù ở trong Ly thành cũng có cứ điểm của bọn họ. Chỗ ở của Đông Phương U là một sân nhỏ có chút rộng rãi trong Ly thành, năm đó khi Mặc gia quân mới tới Ly thành rất nhiều quan viên phú thương chạy trốn tới quan nội, trong thành rất nhiều tòa nhà trống không. Tòa nhà này được người mua lại lúc đó, chỉ là vẫn không có người vào ở, biết Đông Phương U đến.

Đông Phương U vẫy lui hạ nhân, quay người trở về gian phòng của mình. Vừa đóng cửa quay người lại, đã chứng kiến bên cạnh giường của mình ngồi một bóng người. Trong phòng ánh sáng ảm đạm, lại cách tầng tầng lụa mỏng nàng cũng thấy không rõ lắm người tới là ai. Cổ tay khẽ đảo, hai thanh đoản kiếm đã nơi tay, một tay Đông Phương U chỉ vào người nọ lạnh lùng nói: “Người nào?” Cũng không đợi người nọ trả lời, liền uốn người nhào tới, đoản kiếm trong tay hóa thành hai đạo cầu vồng bạc vạch phá tầng tầng màn tơ.

“U Nhi.” Giọng nữ trầm thấp thêm một tia khàn khàn vang lên trong phòng. Trong nội tâm Đông Phương U cả kinh, vội vàng giữ vững vị trí thế công nhanh nhẹn rơi xuống đất. Nhìn bóng người từ bên trong đi tới, vội vàng quỳ xuống cúi đầu, “Sư phó.”

Đó là một nữ tử trung niên bộ dáng bốn mươi năm mươi tuổi, dung mạo lại càng xuất chúng hơn Đông Phương U, tuy cảnh xuân tươi đẹp dễ dàng trôi qua, bộ dạng thùy mị lại vẫn còn như cũ. Nhàn nhạt nhìn Đông Phương U, nữ tử gật đầu nói: “Lá gan của con cũng không nhỏ.”

Đông Phương U khẽ giật mình, có chút kinh hoàng mà nói: “Sư phó. . . U Nhi làm sai cái gì sao?”

Nữ tử chằm chằm Đông Phương U nửa ngày, khoát tay một bạt tai hung hăng rơi trên mặt của nàng. Khuôn mặt trắng nõn như ngọc của

Đông Phương U lập tức đỏ lên, nhưng chống lại ánh mắt lạnh nhạt u lãnh của nữ tử, cũng không dám nói nhiều một câu. Chỉ nghe nàng kia nói: “Con nghe lén ta và trưởng lão một lời nửa câu, đã dám vụng trộm xuống núi? Xuống núi thì cũng thôi đi, võ công của con ở bên ngoài hành tẩu cũng không có ai có thể bắt nạt được con. Nhưng con dám đến tìm Định Vương! Ai cho con lá gan lớn như vậy? Núi Thương Mang qua nhiều năm như vậy chưa bao giờ lựa chọn Định Vương phủ, con có biết vì sao không?”

Chương 346: Bảo vật trấn quốc

Nghe sư phó nói xong, Đông Phương U không khỏi sững sờ, các đời truyền nhân núi Thương Mang xác thực đều không có liên quan gì cùng Định Vương phủ. Nhưng lúc đó nàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là vô duyên cùng Định Vương phủ. Dù sao, người núi Thương Mang muốn phụ tá chính là đế vương, mà Định Vương phủ vốn không thể nào ra tiên Đế Vương đấy. Cũng chính bởi vì như thế, mới khiến cho nàng càng thêm để ý Định Vương phủ. Nếu như nàng có thể làm được chuyện mà các đời tiền bối đều không làm được, sư phó nhất định sẽ hết sức cao hứng, mà mình cũng sẽ trở thành truyền nhân lợi hại nhất trong lịch sử núi Thương Mang.

Nhưng nàng lại không nghĩ rằng, chuyện đầu tiên sư phó làm khi nhìn thấy nàng là hung hăng cho nàng một bạt tai.

“Sư phó…” Bụm lấy đôi má đỏ lên một mảng lớn, Đông Phương U ủy khuất nhìn nữ tử trung niên.

Nữ tử trung niên đúng là chủ nhân núi Thương Mang hiện nay, đồng thời cũng là sư phó của Đông Phương U. Nhìn đứa trẻ một tay mình nuôi lớn hai mắt đẫm lệ sương mù đang nhìn mình, trong lòng chủ nhân núi Thương Mang cũng không dễ chịu. Đông Phương U là đệ tử có thiên phú tốt nhất mà bà từng gặp, bí thuật võ công cùng tài nghệ của nàng thậm chí còn ưu tú hơn mình khi còn trẻ. Bà vẫn luôn kiêu ngạo vì đồ nhi của mình. Nhưng bà cũng không biết rốt cuộc sai ở đâu, rõ ràng đã tận tâm dạy bảo từng mưu lược và thủ đoạn nàng có thể học tập, nhưng đồ nhi này lại giống như trời sinh không thông suốt, cách xử sự làm người, nhân tình vãng lai, thậm chí sự nắm

chắc đối với lòng người đều ngây thơ buồn cười. Ở phương diện này, ngay cả một đứa trẻ vẩy nước quét nhà trước núi Thương Mang nàng cũng không bằng.

Đợi đến lúc bà phát hiện những…thiếu sót này cũng đã chậm, tính cách Đông Phương U đã thành hình. Một nữ tử thông minh mỹ lệ, từ nhỏ đến lớn được người nâng trong tay sủng ái, không nhận được một chút cản trở cùng với lịch lãm rèn luyện, khiến Đông Phương U căn bản không hiểu chút đạo lí đối nhân xử thế nào. Thế gian này, nói cho cùng vẫn là người với người tạo thành. Nếu như ngay cả lòng người cũng không hiểu, dù học thức phong phú cỡ nào thì có thể làm được gì?

Giống như lúc này đây, Đông Phương U chỉ nghe được đôi câu vài lời của mình cùng trưởng lão khi đau đầu, liền đơn thuần cho rằng Mặc Tu Nghiêu là lựa chọn thích hợp nhất để truyền nhân núi Thương Mang phụ tá, lại chưa từng nghĩ qua một chút Mặc Tu Nghiêu rốt cuộc là dạng người gì, có thể bị nàng khống chế hay không. Đợi đến lúc nàng nhận được tin tức vội vàng đuổi tới Ly thành, Đông Phương U đã sớm khiến cho dư luận xôn xao ở Ly thành, cơ hồ người khắp thiên hạ cũng đã biết núi Thương Mang chọn Định Vương với tư cách đối tượng phụ tá. Hôm nay, núi Thương Mang cũng đành đâm lao phải theo lao rồi.

Nhìn bộ dáng ngây thơ lại ủy khuất của ái đồ một tay nuôi lớn từ nhỏ, nữ tử trung niên bất đắc dĩ nhẹ nhàng hít sâu, cúi người kéo nàng lên. Đông Phương U cũng biết lúc này đây sư phó thật sự nổi giận rồi, đứng dậy có chút thấp thỏm không yên kêu một tiếng sư phó.

Nữ tử trung niên lôi kéo nàng qua một bên ngồi xuống, nhìn hai mắt ửng đỏ của nàng nhẹ giọng hỏi: “Một người xuống núi lâu như vậy, còn có chịu uất ức gì không?”

Đông Phương U khẽ cắn khóe môi, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt. Những ngày này, uất ức nàng phải chịu tại Định Vương phủ còn nhiều hơn so với uất ức nàng chịu hơn mười năm cộng lại đời này. Trước kia nàng còn có thể vì động viên chính mình nói tất cả đều là vì núi Thương Mang, nhưng vừa vặn một cái bạt tai kia của sư phó bao nhiêu cũng làm cho nàng hiểu hành động của mình khi trước có thể là sai rồi.

Nữ tử trung niên bất đắc dĩ nói: “Là sư phó không tốt, sư phó không dạy con cho tốt.”

“Không…” Đông Phương U lắc đầu liên tục nói: “Là đồ nhi không tốt, là đồ nhi xúc động làm việc, làm cho sư phó quan tâm.” Bất kể như thế nào, Đông Phương U đối với sư phụ nuôi lớn mình từ nhỏ vẫn vô cùng tôn trọng. Thấy sư phó tự trách như thế, vội vàng lắc đầu nói.

Nữ tử trung niên vỗ vỗ lưng của nàng nói khẽ: “Tốt rồi, đem chuyện trong những ngày này nói cho sư phó nghe một chút. Sư phó sẽ nghĩ cách.” Từ sau khi phát hiện không cách nào thay đổi tính cách của Đông Phương U, núi Thương Mang cũng đã nghĩ đến biện pháp xoay sở. Vốn không định để Đông Phương U một mình xuống núi lịch luyện, chỉ là không nghĩ tới Đông Phương U lại có thể tự mình tiên trảm hậu tấu. Mặc dù tình huống bây giờ có chút khó giải quyết, nhưng cũng không phải không thể giải quyết.

Lúc này Đông Phương U mới chậm rãi đem chuyện sau khi xuống núi cẩn thận nói một lần. Tuy nàng không thông đạo lí đối nhân xử thế, nhưng một thân võ công cùng mọi người núi Thương Mang hơn mười năm dốc lòng dạy bảo cũng không phải giả dối. Cho nên sau khi xuống núi, Đông Phương U cũng không chịu khổ, nàng trực tiếp tìm tới Trấn Nam Vương Lôi Chấn Đình. Sau khi Lôi Chấn Đình xác định ý nghĩ và thân phận của nàng, chuyện còn lại đều một tay ôm đồm rồi, nàng chỉ cần một cơ hội thích hợp xuất hiện trước mặt Định

Vương là được. Ngược lại, sau khi gặp Định Vương mới chịu không ít uất ức cùng khổ sở.

Con người đều ích kỷ, tuy con nhà mình sai, nhưng sau khi nghe được cự tuyệt cùng với trào phúng không chút lưu tình của Định Vương phủ đối với Đông Phương U, nữ tử trung niên vẫn không thể tránh khỏi nổi giận. Dung nhan vẫn còn xinh đẹp thùy mị phảng phất rét lạnh nhưlập tức kết một tầng băng, “Hay! Hay cho một Định Vương phủ. . . Vậy mà dám xem thường núi Thương Mang ta sao?”

Người của núi Thương Mang chưa từng có nhận thức thế lực của mình không bằng Định Vương phủ, sở dĩ không trêu chọc người của Định Vương phủ, là vì tính cách cùng năng lực của các đời Định Vương đều vô cùng không dễ nắm chắc. Nhưng điều này không có nghĩa là các nàng sẽ cảm thấy mình thấp Định Vương phủ một đầu. Còn có Từ gia, không chỉ bên trên bản chép tay của tổ tiên Từ gia có ghi chép liên quan hệ đến núi Thương Mang. Trên bản chép tay của tổ tiên núi Thương Mang cũng không chút ngoài ý muốn hung hăng mà nhớ cho Định Vương phủ một khoản, đây là lần thứ hai Từ gia cự tuyệt núi Thương Mang rồi.

“Sư phó, bây giờ ta nên làm gì?” Đông Phương U có chút thấp thỏm không yên mà hỏi. Nàng cũng là người có tôn nghiêm, nếu như có thể nàng vẫn không cam lòng cứ như vậy buông tha cho Từ Thanh Trần. Bị huynh đệ Từ gia không chút lưu tình ép buộc như vậy, trong lúc vô hình chấp niệm của Đông Phương U đối với Định Vương phủ, kỳ thật dần qua thời gian đã chuyển dời đến trên người Từ Thanh Trần. Nàng vốn muốn gả cho Từ Thanh Trần xác thực là vì tiếp cận Định Vương phủ. Mặc Tu Nghiêu là đối tượng nàng sắp phụ tá trong tương lai, hắn đã không muốn lấy nàng, đương nhiên nàng cũng sẽ không miễn cưỡng làm cho quân chủ tương lai của mình không vui. Nhưng Từ Thanh Trần không chút do dự cự tuyệt cùng với Từ Thanh Viêm trào phúng lại không phải chuyện Đông Phương U có thể chịu

được đấy.

Nữ tử trung niên khép mắt trầm tư, hơi than thở nhẹ nói: “Con đã làm như vậy rồi. Nếu tạm thời lại thay đổi chủ ý, núi Thương Mang còn có mặt mũi nào lại dừng chân (*có chỗ đứng để sinh sống) ở hậu thế.” Kỳ thật nếu chính Đông Phương U thay đổi chủ ý chướng mắt Định Vương phủ này còn dễ nói, hết lần này tới lần khác hiện tại cơ hồ toàn bộ người trong thiên hạ đều biết, là Định Vương phủ chướng mắt Đông Phương U. Nếu ở thời điểm này núi Thương Mang thay đổi lập trường ủng hộ người khác, lại vừa vặn ngồi thực lời đồn đãi này. Cho dù về sau bọn họ thật sự lựa chọn người khác, địa vị cùng với uy tín trong mắt đối phương đều sẽ giảm xuống sâu sắc. Nghe được sư phó nói như thế, con mắt Đông Phương U không khỏi hơi sáng, “Sư phó. . . Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Nữ tử trung niên hừ nhẹ một tiếng, nói: “Ngày mai ta tự mình đi Định Vương phủ bái phỏng Định Vương và Từ gia Đại công tử một chút. Ngươi yên tâm, sư phó sẽ không để người khác bắt nạt con.”

Trên gương mặt xinh đẹp của Đông Phương U không khỏi tràn ra nụ cười vui mừng đơn thuần, “U Nhi biết, sư phó tốt nhất rồi.”

Bên này, Đông Phương U cùng nữ tử trung niên đang thương nghị xử lý chuyện Định Vương phủ như thế nào. Bên kia, Định Vương phủ cũng đồng thời nhận được tin tức chủ nhân núi Thương Mang vào thành. Mặc kệ núi Thương Mang ở nơi khác rắc rối khó gỡ, thực lực kinh người. Nhưng tại Ly thành lại tuyệt đối ở dưới sự khống chế của Định Vương phủ. Núi Thương Mang có thể bố trí mấy cái cọc ngầm tại Ly thành đúng là không dễ, chủ nhân núi Thương Mang tiến vào Ly thành, chuyện lớn như vậy muốn làm được thần không biết quỷ không hay căn bản là không khả năng. Cho nên, khi làm chủ nhân núi Thương Mang tự cho là đúng định vì đồ nhi thương lượng cùng Định Vương phủ, Định Vương phủ cũng mở ra một cái võng

cực lớn hướng về núi Thương Mang.

Trong Định vương phủ, Mặc Tu Nghiêu tiện tay đưa tin tức vừa mới nhận được qua tay giao cho Từ Thanh Trần. Cười híp mắt nói: "Thanh Trần huynh, chủ nhân núi Thương Mang đến. Chuyện này có tính…" Lời còn chưa nói hết, đã bị Diệp Ly ngồi bên người bấm mạnh một cái trên lưng. Một cái bấm này Diệp Ly làm không chút lưu tình, chỉ là che giấu hành vi khiến Từ Thanh Trần ngồi ở đối diện cùng với Từ Thanh Viêm đều không phát hiện mà thôi. Cho nên hai người chỉ kỳ quái nhìn Mặc Tu Nghiêu vừa nói một nửa liền ngậm miệng, sắc mặt biểu lộ hơi bóp méo một chút liền cười nịnh nọt với Diệp Ly.

Quen biết Mặc Tu Nghiêu nhiều năm như vậy, Từ Thanh Trần cũng biết trong miệng Mặc Tu Nghiêu không nhả ra cái ngà voi gì. Cũng không truy hỏi nguyên nhân muốn hắn nói cho hết lời vừa rồi, miễn cho không duyên cớ chọc tức chính mình.

Im lặng xem hết mật hàm Mặc Tu Nghiêu đưa tới, Từ Thanh Trần có chút nhíu mày nói: "Chủ nhân núi Thương Mang cũng không dễ đối phó giống như Đông Phương U, Trấn Nam Vương bên kia có thể có tin tức gì không?" Diệp Ly nói: "Trấn Nam Vương bên kia biết cũng không nhiều. Chỉ biết là, chủ nhân núi Thương Mang thế hệ này tên là Đông Phương Huệ, xem như cháu gái của tổ mẫu Lôi Chấn Đình. Hoàng thất Tây Lăng từ sau khi phụ hoàng Lôi Chấn Đình kế vị, qua lại cùng núi Thương Mang qua thời gian dần ít đi, cho nên, bọn hắn đối với chuyện này cũng không hiểu rõ nhiều lắm."

Mặc Tu Nghiêu nói: "Hẳn là hiểu biết của hoàng thất Tây Lăng đối với núi Thương Mang ít đi, nhưng sự khống chế của núi Thương Mang đối với hoàng thất Tây Lăng chỉ sợ cũng không giảm bớt. Bằng không Lôi Chấn Đình cũng sẽ không kiêng kỵ núi Thương Mang như vậy."

Từ Thanh Trần gật đầu nói: “Vương gia nói không sai. Dùng đầu óc của Đông Phương U, xuống núi một lát là có thể chuẩn xác tìm được Lôi Chấn Đình, đủ để nói rõ sự khống chế cùng hiểu biết của núi Thương Mang đối với bên ngoài chưa từng có yếu bớt. Đoán chừng. . . Qua nhiều năm như vậy Lôi Chấn Đình thủy chung không cách nào thay thế Tây Lăng Hoàng cũng có liên quan với núi Thương Mang.” So với Tây Lăng Hoàng nhu nhược vô năng, Lôi Chấn Đình tuyệt đối là người vô cùng không dễ khống chế. Để hắn thượng vị rõ ràng không phù hợp lợi ích của núi Thương Mang. Mặc Tu Nghiêu thoả mãn gật đầu, “Nếu là như thế, Bản vương ngược lại tin tưởng Lôi Chấn Đình thật lòng muốn hợp tác cùng chúng ta.” Cường giả chân chính, tuyệt đối sẽ không nguyện ý khuất phục dưới sự khống chế của người khác. Mà bản thân Lôi Chấn Đình, những thứ khác không nói nhưng không hề nghi ngờ cũng là cường giả thượng đẳng đương thời.

“Vương gia có tính toán gì không?” Từ Thanh Trần hỏi.

Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng cười cười, “Rút củi dưới đáy nồi.” Triệt để gạt bỏ núi Thương Mang mới có thể vĩnh viễn cắt đứt tai họa về sau. Cho dù lúc này núi Thương Mang không chủ động đến tìm Định Vương phủ, thậm chí căn bản là không tham dự vào trong trận loạn thế tranh phách này, đợi đến lúc Mặc Tu Nghiêu nhàn rỗi cũng sẽ đi tìm bọn họ gây chuyện. Hiện tại bọn họ không trêu chọc Định Vương phủ không có nghĩa là tương lai cũng sẽ không. Có một tổ chức phảng phất di thế độc lập lại cắm rễ thâm sâu trong khắp ngõ ngách thiên hạ âm thầm vận tác như vậy, chỉ cần thân là người đương quyền, đều tuyệt đối không thích. Lúc trước là chuyện không liên quan đến Định Vương phủ, nhưng lúc sau thì chưa hẳn rồi.

Từ Thanh Trần hiển nhiên cũng hiểu cách nghĩ của Mặc Tu Nghiêu rất không tồi, trầm tư một lát, khẽ cau mày nói: “Nhiều năm như vậy, vẫn không ai có thể tìm được chỗ chính thức của núi Thương Mang.

Ta hoài nghi bên cạnh núi Thương Mang có một trận pháp tự nhiên khổng lồ. Người của Tây Lăng Hoàng chỉ sợ tìm không thấy." Hôm nay núi Thương Mang ở trong phạm vi quản hạt của Lôi Chấn Đình, Mặc gia quân không thể đơn giản ra vào trong đó.

"Trận pháp?" Người hành quân chiến tranh đối với trận pháp đều có nghiên cứu nhất định, nhưng Từ Thanh Trần nói như vậy thì cái trận này tuyệt đối vượt ra phạm vi năng lực của người bình thường. Bằng không thì Lôi Chấn Đình cũng danh gia binh pháp, tự mình có thể giải quyết rồi.

Từ Thanh Trần suy nghĩ một chút nói: "Nếu thật sự đến lúc đó, ta muốn tự mình đi nhìn xem."

Mặc Tu Nghiêu cũng không phản đối, tuy công tử Thanh Trần gần đây khiêm tốn, không có gì nghiên cứu đối với binh pháp, nhưng cái gọi là trận pháp và binh pháp đến chỗ cao thâm lại hai lĩnh vực hoàn toàn bất đồng. Thanh Trần công tử đã tự tin như vậy, Mặc Tu Nghiêu tự nhiên cũng tin tưởng năng lực của hắn trên lĩnh vực trận pháp. Mà bản thân Mặc Tu Nghiêu kỳ thật càng am hiểu trù tính cơ biến trên chiến trường, bình thường cũng cực ít dùng trận pháp đối địch. Về phần Diệp Ly, mấy thứ gì đó xếp thành một hàng dài, tam hoa trận, Cửu Cung Bát Quái Trận, đối với nàng mà nói không có khác biệt quá lớn với sách trời.

Từ Thanh Viêm đi theo đám bọn hắn dự thính, cười hì hì mà nói: "Định Vương tỷ phu, Đại ca, các ngươi vẫn nghĩ phải đối phó chủ nhân núi Thương Mang kia như thế nào đi. Ta cảm thấy nữ nhân có thể dạy ra đồ đệ như Đông Phương U, tính tình chắc chắn cũng không có gì đặc biệt. Còn có Đông Phương U kia, ta dám chắc nàng vừa ý Đại ca rồi!" Từ Ngũ công tử mấy năm này đi theo Từ Thanh Bách tiến bộ không nhỏ, đặc biệt là sau khi Từ Thanh Bách đi Tây Lăng có thể nói một mình hắn khởi động việc nông phương bắc cùng

an trí hơn mười vạn nạn dân. Nghiễm nhiên là bộ dáng sắp sửa có thể một mình đảm đương một phía. Điều này khiến cho Mặc Tu Nghiêu hết sức hài lòng, mấy vị công tử Từ gia đều là loại nhân sĩ càng áp lực càng lợi hại, cho nên hắn cũng không chút do dự dùng lực nghiền ép bọn hắn rồi.

Từ Thanh Trần nhàn nhạt liếc đệ đệ một cái, Từ Thanh Viêm lập tức cảm thấy đỉnh đầu mát lạnh, tội nghiệp cúi đầu xuống. Hắn nói thật ah, Đại ca làm thế ngoại tiên nhân lâu rồi, bình thường người tiếp xúc cũng đều là thế hệ tâm cơ thâm trầm hoặc là người thân cận đối với hắn kính trọng như thần. Ở đâu hiểu được cách nghĩ cô nương người ta. Từ Thanh Viêm trường kỳ trà trộn trong trong đám người bình thường hạ tầng, hiểu biết tâm tư nữ tử bình thường hiển nhiên thấu triệt hơn tiên nhân như Từ Thanh Trần.

Đại ca, huynh không nghe đệ đệ nói, trêu chọc hoa đào nát đừng trách đệ đệ không nhắc nhở huynh… trong lòng Từ Thanh Viêm có chút hả hê nghĩ.

Bốn người đang nói chuyện núi Thương Mang, thị vệ bên ngoài bẩm báo Lê Vương cầu kiến. Từ Thanh Viêm không khỏi vui lên, cười nói: “Mặc Cảnh Lê không phải đang nịnh nọt Đông Phương U sao? Đoán chừng cái loại mỹ nhân ngạo mạn này rất khó nịnh nọt, chắc Mặc Cảnh Lê đụng đến mũi xám xịt.” Loại nữ tử như Đông Phương U, nàng vừa ý ngươi rồi ngươi cự tuyệt nàng là không được, nàng không coi trọng ngươi tự ngươi dán lên cũng không được. Nếu Mặc Cảnh Lê muốn nịnh nọt nàng sẽ chỉ tự chuốc lấy cực khổ. Trước đó Đông Phương U vừa rời đi Định Vương phủ đã đến một cái vô tình gặp được với Mặc Cảnh Lê, chuyện như vậy mọi người trong Định Vương phủ tự nhiên không phải không biết, chỉ có điều đều không để ý mà thôi. Lúc này trong Ly thành mang dạng tâm tư như Mặc Cảnh Lê cũng không chỉ có một người.

“Các ngươi đoán hắn tới làm gì?” Từ Thanh Viêm tò mò hỏi. Mặc Cảnh Lê chán ghét Mặc Tu Nghiêu bao nhiêu có thể nói là thiên hạ đều biết, nếu không có chuyện cực kỳ quan trọng, hắn tuyệt đối sẽ không đặt chân đến Định Vương phủ.

Mặc Tu Nghiêu dựa vào thành ghế, vỗ vỗ cằm miễn cưỡng cười nói: “Bản vương cảm thấy hắn tới tặng lễ đấy.”

“Tặng lễ?” Từ Thanh Viêm mở to hai mắt. Mặc Cảnh Lê sẽ tặng lễ cho Định Vương ngươi? Đưa hắn mấy bình độc dược nhét vào trong miệng hắn ngược lại là có khả năng. Lời này của Mặc Tu Nghiêu vừa ra, ngay cả thần sắc trên mặt công tử Thanh Trần cũng nhiều hai phần động dung, con mắt thanh tú khẽ nhúc nhích, “Ngươi xác định hắn sẽ đưa đồ vật quan trọng như vậy cho ngươi?” Mặc Tu Nghiêu đắc chí vừa lòng cười nói: “Bản vương đã từng nói, trên đời này bảo bối gì cũng không bù được người thừa kế. Từ lúc bắt đầu Mặc Cảnh Lê không thể không đáp ứng Bản vương, chẳng qua hắn nuốt không trôi cái cục tức kia mà thôi. Ngươi xem, lúc này mới vài ngày đồ không phải đã đến sao? Tuyệt đối Bản vương nhắc tới hắn đã phái người ra roi thúc ngựa trở về lấy.”

Diệp Ly nhướn mày nói: “Đem quốc bảo Đại Sở tặng người, Mặc Cảnh Lê không bàn bạc qua với trên dưới triều đình sao?”

“Chuyện này liên quan gì đến Bản vương?” Mặc Tu Nghiêu trong nháy mắt cười hỏi.

Ba người đang ngồi im lặng, xác thực không có liên quan gì.

Sau khi Mặc Cảnh Lê vào cửa, quanh thân gió lạnh âm trầm, đáng tiếc bốn người ở đây ai cũng không phải người nhát gan. Ngược lại dọa mấy tùy tùng bưng cái hộp đi theo sau hắn không nhẹ, lúc đặt đồ đạc lên bàn, tay cũng đang phát run. Vẫy lui tùy tùng, Mặc Cảnh Lê

nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu nói: “Đồ vật ngươi muốn ta đã mang đến rồi, đồ ta muốn ở đâu?”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt một tiếng nói: “Lê Vương sảng khoái, Bản vương tự nhiên cũng nói chuyện giữ lời. Thanh Trần huynh, ngươi xem một chút đi.” Bảo bối cùng với đồ dỏm tuy thoạt nhìn khác biệt không lớn, nhưng giá trị thực tế lại khác biệt ngày đêm đấy.

Từ Thanh Trần gật gật đầu đứng dậy, đi đến trước một hộp gấm dài nhẹ nhàng xốc lên. Bên trong là một đàn ngọc tuyết trắng. Thân cầm trắng noãn như tuyết, sáng bóng ôn nhuận như ngọc, trên vị trí đầu cầm có khắc một con Phượng Hoàng màu đỏ máu. Từ xưa Thất huyền cầm dùng gỗ cây ngô đồng là tốt nhất, lấy ngọc làm chất liệu làm cầm lại văn sở vị văn (*mới nghe lần đầu). Cái khác không nói, chỉ một khối bạch ngọc cực phẩm thật lớn như thế đã cực kỳ khó tìm, lại càng không cần phải nói ngọc không thể so với gỗ cây ngô đồng, muốn khắc thành Cầm là khó càng thêm khó. Mà đàn ngọc này không chỉ có vẻ ngoài tuyệt mỹ, âm sắc có thể nói là càng tuyệt với. Mà trăm ngàn năm qua, có thể dùng bạch ngọc làm cầm cũng chỉ một cái này này, được vinh dự là tiên khí trong cầm.

Trong đôi mắt ưu nhã bình thản của Từ Thanh Trần xẹt qua một tia vui sướng nhàn nhạt, đầu ngón tay gảy nhẹ, tiếng đàn Không Linh từ đầu ngón tay thoát ra. Cho dù chỉ là mấy âm phù tùy ý, cũng làm cho người ta từ đáy lòng cảm thấy vạn phần dễ nghe động lòng người.

“Quả nhiên là Phượng Hoàng Cầm.” Từ Thanh Trần dừng tay, nhẹ giọng khen.

Từ Thanh Viêm khiếp sợ nhìn bạch ngọc cầm trong hộp gấm, trong lúc nhất thời bị tin tức kinh người này dọa sợ có chút thẫn thờ vẫn chưa trở lại bình thường được. Phượng Hoàng Cầm. . . Phượng Hoàng Cầm, đây là Phượng Hoàng Cầm, danh cầm truyền thế mấy

trăm năm qua làm cho bao nhiêu người nhớ thương? Như vậy những thứ khác… Từ Thanh Viêm không tự giác ngừng hô hấp, kinh ngạc nhìn qua ngón tay thon dài của Từ Thanh Trần vươn tới một cái hộp khác.

Trong hộp đặt một kiện quần áo màu trắng. Tuyết lũ y nhìn về bên ngoài cũng không quá xinh đẹp, thậm chí có thể nói không coi là đặc biệt thu hút. Bên trên sa mỏng màu trắng hơi mờ đan xen hình hoa Tuyết Liên như ẩn như hiện. Bất kể là gấm Phượng Hoàng đã từng được xưng đệ nhất thiên hạ hay là gấm bông sen, Thủy Vân sa đều có vô số kiểu dáng nhan sắc có thể so nó xuống dưới. Nhưng giá trị của tuyết lũ y tự nhiên cũng không phải ở trên vẻ đẹp của nó, mà là trên phòng ngự nghe nói thiên hạ không ai có thể làm rách của nó. Từ Thanh Trần giương mắt Mặc Tu Nghiêu vừa ý, cười hỏi: “Vương gia, có muốn tự mình thử một lần hay không?”

“Tự nhiên là phải thử.” Đồ không có thử qua sao hắn dám cho A Ly dùng, nói không chừng đến lúc đó không phải là bảo vật phòng thân, trái lại trở thành đầu sỏ khiến A Ly bị thương.

Mặc Tu Nghiêu cũng không khách khí, đợi đến lúc Từ Thanh Trần thối lui liền đứng dậy. Bên hông một đạo ánh sáng màu bạc xẹt qua, bắt đầu đâm quần áo màu trắng trong hộp. Sau đó lại xoát xoát mấy kiếm, sau khi kiếm quang biến mất bên hông của hắn, sa y màu trắng bay bổng đã rơi vào trong tay hắn. Mặc Tu Nghiêu thoả mãn gật đầu, “Không hổ là thiên ti tuyết lũ y được xưng không gì có thể làm rách, không chỉ có thể ngăn lợi kiếm còn có thể đem làm kình khí.” Công lực của Mặc Tu Nghiêu cao thâm như thế, thiên ti tuyết lũ y trong tay hắn vẫn không có chút tổn thương nào, bởi vậy có thể thấy được lực phòng ngự của nó có thể nói là nghịch thiên.

“Mặc Tu Nghiêu!” Sắc mặt Mặc Cảnh Lê còn đen hơn đáy nồi, ở trước mặt hắn không chút khách khí cầm kiếm tùy ý giày vò những…

bảo vật này như thế, thật sự là quá kiêu ngạo rồi.

Mặc Tu Nghiêu lại cười nói: “Đã đưa cho Bản vương rồi, thì là đồ của Bản vương. Bản vương không thể chém hai cái thử xem sao?”

Mặc Cảnh Lê cắn răng không nói gì.

Mặc Tu Nghiêu thoả mãn cầm tuyết lũ y đến trước mặt Diệp Ly cười nói: “A Ly, nàng xem có thích hay không? Lát nữa ta để cho người sửa chữa một chút, làm thành một kiện quần áo mới xinh đẹp cho A Ly thử lại lần nữa?” Kỳ thật trong mấy bảo vật này, thứ hắn coi trọng nhất chính là bộ quần áo đối với người bình thường không có tác dụng gì này. Về phần những thứ khác, tuy lúc Từ Thanh Trần muốn Phượng Hoàng Cầm, hắn cắn chết không chịu cho, đó cũng chẳng qua chỉ là nói giỡn mà thôi.

Diệp Ly cũng biết tâm ý của Mặc Tu Nghiêu, mỉm cười gật đầu nói: “Rất tốt, không cần sửa lại cũng rất không tồi.”

Hai đầu lông mày Mặc Tu Nghiêu càng nhiều thêm vài phần sung sướng, cười nói: “A Ly thích là tốt rồi.”

Hai thứ còn lại Trấn Quốc ấn cùng kiếm Phần Diệt cũng không hề ngoài ý muốn đều là đồ thật. Kỳ thật Mặc Cảnh Lê từ nhỏ đến lớn cùng Mặc Tu Nghiêu từng qua lại vô số lần, thật sự không có dũng khí cầm đồ dỏm đến lừa gạt hắn. Chỉ là cuối cùng kiếm Phần Diệt bị Từ Thanh Trần dùng lý do sát khí quá nặng lấy về nghiên cứu một chút ôm đi cùng Phượng Hoàng Cầm. Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý, lấy tu vi võ công của hắn hiện tại tự nhiên không cần phải dùng cái gì thần binh lợi khí. Cuối cùng, Định Vương gia hao tâm tổn trí xảo trá Mặc Cảnh Lê một phen, chính mình chỉ lấy được một Trấn Quốc ấn. Không chút để ý vuốt vuốt Trấn Quốc ấn không xê xích bao nhiêu với ngọc tỷ trong tay, Mặc Tu Nghiêu trái xem phải xem cũng không

nhìn ra giá trị của vật ấy. Liền có chút hết hứng thú ném cho Từ Thanh Viêm đứng một bên nhìn chằm chằm. Từ Thanh Viêm hoan hô bưng lấy Trấn Quốc ấn lật qua lật lại xem, yêu thích không buông tay.

Khóe mắt Mặc Cảnh Lê xem xét, bảo bối trong tay những…tên hỗn đản này đều là của hắn a! Cứ lật qua lật lại nghiên cứu ngay trước mặt nguyên chủ nhân là hắn như vậy thật sự rất tốt sao?

“Mặc Tu Nghiêu, đồ ta muốn!” Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói.

Mặc Tu Nghiêu vung tay lên, một đồ vật xinh xắn bay về phía mặt Mặc Cảnh Lê, Mặc Cảnh Lê đưa tay tiếp được chỉ cảm thấy hổ khẩu (*huyệt vị giữa ngón trỏ và ngón cái) tê rần. Trong lòng âm thầm khiếp sợ tu vi của Mặc Tu Nghiêu tinh xảo, đồng thời cũng nắm chặt bình sứ trong tay, mở ra ngửi xác định giống đồ mà Diệp Nguyệt cho hắn mới ngầm nhẹ nhàng thở ra. Mặc Tu Nghiêu liếc hắn nói: “Ngươi không cần nghĩ nhiều, Bản vương chẳng cần cho ngươi thuốc giả. Ngươi con cháu đầy đàn hay đoạn tử tuyệt tôn không liên quan gì đến Bản vương.”

Mặc Cảnh Lê cắn răng, lại không thể không thừa nhận Mặc Tu Nghiêu nói rất đúng.

Mặc Tu Nghiêu nhìn hắn chậm rì rì mà nói: “Ngươi hận Bản vương như vậy thật sự là không có đạo lý ah, độc cũng không phải Bản vương hạ, con của ngươi cũng không phải Bản vương giấu đi, mà ngay cả thuốc giải này cũng không phải Bản vương đoạt đến. Bản Vương đúng lúc có, thuận tay kiếm về một số đồ chẳng lẽ có cái gì không đúng sao ? Có phải ngươi trông cậy Bản vương cứu tế cả thiên hạ, thi ân không cần báo đáp?”

Mặc Cảnh Lê theo dõi hắn, âm thanh lạnh lùng nói: “Chuyện lần này,

Bản vương nhớ kỹ.”

“Tùy ý.” Mặc Tu Nghiêu lại cười nói. Dù sao có chuyện lần này hay không, Mặc Cảnh Lê vẫn hận hắn. Vậy thì làm gì cần câu nệ không đâu? Đồ có thể lấy được tự nhiên phải lấy nhiều hơn, dù sao ở trong tay Mặc Cảnh Lê cũng là lãng phí.

Từ Thanh Viêm vuốt vuốt Trấn Quốc ấn, ngẩng đầu lên đáng thương liếc nhìn Mặc Cảnh Lê. Rất muốn nói với hắn, Lê Vương ngươi vẫn nên đi nhanh đi, tránh cho thua lỗ nhiều bảo bối như vậy còn bị tức giận đến thổ huyết.

Không cần hắn nói, Mặc Cảnh Lê bao nhiêu năm bị người nào đó chà đạp đã sớm có tâm đắc. Hung hăng trừng mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu, phẩy tay áo bỏ đi.

Chương 347: Đông Phương Huệ đến cửa

Sáng sớm ngày hôm đó, Định Vương phủ cùng mọi người Từ gia mang theo hai Bảo Bảo vừa đầy tháng không lâu nói chuyện phiếm đùa giỡn trong tiểu viện của Thanh Vân Tiên Sinh. Qua tiệc mừng thọ, Từ Thanh Trạch cũng từ biên quan trở về, Thanh Vân Tiên Sinh không chịu nổi huyên náo trong Ly thành lại nhớ mong việc học của các học sinh thư viện Ly Sơn liền muốn chuẩn bị ra khỏi thành trở về thư viện Ly Sơn. Mọi người cũng không khuyên nổi, chỉ đành cùng dùng đồ ăn sáng với Thanh Vân Tiên Sinh, sau đó lại tiễn ông ra khỏi thành.

Thanh Vân Tiên Sinh cũng vô cùng ưa thích hai tiểu bảo bảo vừa sinh ra không lâu. Nhìn Tiểu Lân nằm ngáy o..o… trong ngực mình, Thanh Vân Tiên Sinh hỏi: “Đại danh của hai hài tử nên có rồi chứ?” Diệp Ly lại cười nói: “Không phải đợi ông ngoại lấy cho bọn hắn cái tên rất hay sao?”

Thanh Vân Tiên Sinh lắc lắc đầu nói: “Nào có người làm cha mẹ như các cháu, tên của ba đứa bé lại đều do người khác lấy cho, chính mình lại lười biếng rồi.”

Diệp Ly cười nói: “Ông ngoại sao có thể xem như người khác, có thể để cho ông ngoại đặt tên cho các bé, là phúc của bé.” Cho dù ở Từ gia, cũng chỉ có tên hai vị cậu và đại ca là ông ngoại lấy. Mặc Tiểu Bảo ghé vào bên chân Thanh Vân Tiên Sinh, liên tục gật đầu nói: “Mẫu thân nói đúng, ông ngoại đặt tên nghe êm tai.” Tuy Mặc Tiểu Bảo bị cha hắn lấy một cái nhũ danh không… hoa lệ cho lắm, nhưng may mà đại danh của hắn vẫn rất chống đỡ được mặt mũi đấy. Mặc

Ngự Thần, thấy thế nào cũng khí phái hơn tên cha hắn, cho nên phải cực lực tán thưởng ông ngoại đặt tên ah.

Mặc Tu Nghiêu có chút ủy khuất, mặc dù biết tên do Thanh Vân Tiên Sinh đặt, là bao nhiêu người cầu cũng không được đấy, nhưng . . . Chẳng lẽ hắn lấy tên không dễ nghe sao? Được rồi. . . Hắn đặt tên cho con gái, đại khái có thể có một chút bình thường, về phần con trai. . . bé trai cần tên dễ nghe như vậy làm gì? Có bản lĩnh mới là quan trọng nhất.

Liếc qua bộ dáng ủy khuất của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly mặt không biểu tình. Nghĩ tới đống lớn tên cho con gái chồng chất trong thư phòng, nàng đã thấy cái ót đau đau, Mặc Tu Nghiêu thật không có thiên phú đặt tên.

Thanh Vân Tiên Sinh cúi đầu nghĩ nghĩ, nói: “Nếu Ngự Thần đã theo chữ Ngự, thì Lân nhi lấy thêm một chữ Phong thế nào?”

Từ Hồng Vũ gật đầu cười nói: “Ngự Phong? Phụ thân lấy tên rất hay. Vương gia, Ly nhi, các cháu thấy thế nào?” Mặc Tu Nghiêu không có ý kiến gì với cái tên này, Diệp Ly cũng gật đầu cười nói: “Tên ông ngoại ban cho hiển nhiên là rất hay.” Không nên nhìn một chữ Phong vô cùng đơn giản, phảng phất không bá khí tôn quý bằng Ngự Thần. Chắc hẳn ông ngoại là hi vọng Tiểu Lân nhi tương lai có tính cách tiêu sái như gió đấy. Dù sao, mặc kệ tương lai Định Vương phủ thế nào, về sau nếu như không có gì bất ngờ xảy ra kế thừa Định Vương phủ hẳn là Mặc Tiểu Bảo. Thảm kịch anh em trong nhà cãi cọ nhau ông ngoại tất nhiên là không hi vọng phát sinh trên người bọn họ.

“Như thế, đại danh của tiểu Lân nhi gọi là Ngự Phong. Tiểu quận chúa của chúng ta lại muốn tên gì?” Tần Tranh cười hỏi.

Thanh Vân Tiên Sinh cúi đầu suy tư một lát, nói: “Dục Nhã thế nào?”

“Ngự Nhã? Theo chữ ngự cùng Ngự Thần Ngự Phong?” Từ Thanh Trần hỏi.

Thanh Vân Tiên Sinh lắc đầu nói: “Không, chữ ngự này đối với con gái mà nói quá kiên cường bá khí không khỏi không đẹp, là dục trong Chung Linh Dục Tú.”

Mặc Tu Nghiêu cẩn thận thưởng thức, cũng biết không tìm ra chỗ nào không tốt. Từ khi con gái còn chưa sinh ra hắn đã âm thầm suy nghĩ vô số cái tên, trong đó không hẳn không có tên rất hay, nhưng hắn nhìn đi nhìn lại, làm sao cũng không chọn ra được. Thanh Vân Tiên Sinh đặt tên đã êm tai, ý cảnh cũng tốt, cũng không làm nhục tiểu công chúa đáng yêu của hắn. Gật gật đầu, Mặc Tu Nghiêu xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu công chúa đang ngủ say trong tay Diệp Ly cười nói: “Được, về sau tiểu công chúa của Bản vương, tên là Dục Nhã a.”

Những người khác nghĩ hồi lâu cũng không định được tên, Thanh Vân Tiên Sinh không đầy một lát đã đặt xong. Diệp Ly cũng nhẹ nhàng thở ra, tên do nàng đặt cũng chưa chắc có thể tốt hơn ông ngoại, về phần Mặc Tu Nghiêu, tên con gái còn dễ nói, tên con trai căn bản là không thể trông cậy vào. Hôm nay một hơi giải quyết, hai Bảo Bảo đều đã nhận được tên rất hay, tự nhiên là không còn gì tốt hơn.

“Tháng này vô cùng bận rộn, tiệc đầy tháng của hai đứa bé cũng chưa xử lý. . . Sang năm lúc một tuổi cũng không thể ủy khuất như thế.” Nhìn hai tiểu tằng ngoại tôn, Thanh Vân Tiên Sinh có chút tiếc hận mà nói. Tuy đến cái tuổi này, đối với những thứ hình thức bên ngoài cũng không để ý như vậy. Nhưng bởi vì tiệc mừng thọ của mình mà không để ý đến hai đứa bé đầy tháng, khiến cho Thanh Vân Tiên Sinh có chút tiếc nuối. Ông tình nguyện mình không làm tiệc

mừng thọ, cũng không muốn hai đứa bé thiệt thòi.

Diệp Ly vỗ nhẹ tiểu Tâm Nhi trong tã lót, vừa cười nói: “Ông ngoại yên tâm, sang năm lúc một tuổi vẫn chờ ông ngoại tự mình cho bọn hắn thêm đồ để chọn đồ vật đoán tương lai đây này. Huống chi, lần này người tới nhiều lắm, hai đứa bé vừa mới sinh ra, xử lý lớn như vậy cũng không phải vấn đề, không chịu được giày vò, cho nên chúng ta mới trộm lười.”

Dân gian xác thực có cách nói trẻ con mệnh cách nhẹ không chịu nổi phúc khí quá nặng, nhưng tiểu Thế tử, tiểu Quận chúa Định Vương phủ đương nhiên không có cái cố kỵ này. Diệp Ly nói như thế thứ nhất là an ủi Thanh Vân Tiên Sinh, thứ hai cũng thực sự là có chuyện. Nếu lại xử lý một cái tiệc đầy tháng, không hề nghi ngờ là đẩy song bào thai vừa sinh ra lên nơi đầu sóng ngọn gió, như thế còn không bằng giảm đi thì tốt hơn.

Nói đến chỗ này, Thanh Vân Tiên Sinh cũng nhớ tới một chuyện, hỏi: “Nghe nói truyền nhân núi Thương Mang xuất hiện?”

Tuy bên ngoài chuyện phiền lòng tất cả mọi người có chí cùng nhau gạt Thanh Vân Tiên Sinh, nhưng cuối cùng cũng không có khả năng thật sự một chút tin tức cũng không lộ ra, qua mấy ngày nay Thanh Vân Tiên Sinh nghe được một ít lời cũng không kỳ quái. Nhắc tới cái này, Từ đại phu nhân giận dữ, nói: “Phụ thân người không biết, Đông Phương cô nương kia thật sự là có chút. . . Chúng ta Từ gia tuyệt đối không thể để nữ tử như vậy vào cửa.” Vừa rồi gặp mặt, Từ đại phu nhân quả nhiên là bị tức không nhẹ. Bà đầy cõi lòng lấy hi vọng vui rạo rực đi gặp Đông Phương U, nhưng kết quả lại như bị một thùng nước đá giội vào đầu, trong lòng lạnh lẽo đấy, còn từng đợt buồn bực trong đầu. Gả vào Từ gia vài thập niên, tính tình Từ đại phu nhân nổi danh tốt. Nhưng cho dù như vậy cũng tức giận đến nỗi gọi Từ Thanh Trần đến trước mặt hung hăng mắng một trận, đương nhiên oan

uổng nhất vẫn là công tử Thanh Trần từ đầu tới đuôi bị tai bay vạ gió rồi.

Thanh Vân Tiên Sinh thú vị nhướn mày, “Ah? Đông Phương cô nương muốn gả vào Từ gia?”

Từ Thanh Viêm lập tức xung phong nhận việc kể lại các loại sự tích Đông Phương cô nương đuổi ngược đuổi xuôi công tử Thanh Trần nói cho Thanh Vân Tiên Sinh nghe. Từ Ngũ công tử nói đến lưỡi xán hoa sen, đơn giản chỉ cần miêu tả rất sống động một mảnh “Si tình” của Đông Phương cô nương đối với công tử Thanh Trần, hoàn toàn đã quên nhìn nụ cười hơi lạnh bên môi đại ca nhà hắn.

Từ Ngũ công tử nói thú vị, Thanh Vân Tiên Sinh nghe cũng có hứng thú, cuối cùng còn bình luận: “Tiểu cô nương này ngược lại là được đó. Thanh Trần, cháu nghĩ thế nào?”

“Tổ phụ…” Từ Thanh Trần có chút bất đắc dĩ kêu, “Tôn nhi không có ý lập gia đình.”

Thanh Vân Tiên Sinh vuốt vuốt chòm râu tuyết trắng cười nói: “Tuổi của cháucũng không nhỏ, cũng nên nghĩ đi. Nhưng cô nương núi Thương Mang này thì thôi bỏ đi.”

“Tổ phụ từng gặp người của núi Thương Mang sao?” Từ Thanh Viêm tò mò hỏi, thời điểm truyền nhân núi Thương Mang xuống núi lần trước, tuy Thanh Vân Tiên Sinh tuổi còn nhỏ quá, nhưng Thanh Vân Tiên Sinh thành danh cực sớm, lúc đó đã sớm vang danh khắp thiên hạ, thực sự rất có thể gặp truyền nhân núi Thương Mang đấy. Thanh Vân Tiên Sinh mỉm cười lắc đầu nói: “Người xuống núi lần vừa rồi của núi Thương Mang đúng là chủ mẫu Trấn Nam Vương, Hoàng Thái Hậu Tây Lăng trước đây. Nhưng ta đã gặp mặt mấy người núi Thương Mang khác.”

“Núi Thương Mang còn có người khác xuống núi đi đi lại lại sao?” Từ Thanh Viêm ngạc nhiên nói.

Từ Thanh Trần nói: “Núi Thương Mang đã có thế lực lớn như vậy, không có khả năng vài thập niên đều không người để ý tới. Tất nhiên là âm thầm có người chủ trì đấy, chỉ có điều so với các thế hệ truyền nhân gióng trống khua chiêng thì che giấu nhiều mà thôi.”

Thanh Vân Tiên Sinh gật đầu nói: “Đúng vậy, những người này trên đời này đều không có chút danh khí, thậm chí là không ai người chú ý đấy. Có người thậm chí cả đời chuyện gì cũng không làm đã chết già rồi, không khác gì dân chúng bình thường. Nhưng ở trong đó có rất nhiều người tài ba dị sĩ, đều cam nguyện yên lặng không tên. Bởi vậy có thể thấy được, thủ đoạn khống chế thuộc hạ của núi Thương Mang tuyệt đối rất cao minh.”

“Nhưng Đông Phương U kia…” Từ Ngũ công tử có chút nghi hoặc. Đông Phương U kia khả năng học vấn còn lợi hại hơn hắn, nhưng nếu nói muốn đấu tâm nhãn, hắn thật đúng là không nhìn ra nàng có chỗ gì đặc biệt. Thanh Vân Tiên Sinh lắc lắc đầu nói: “Vị này Đông Phương cô nương xác thực không giống truyền nhân núi Thương Mang, nhưng càng như thế. . . Chỉ sợ người núi Thương Mang phái tới âm thầm hiệp trợ lại càng lợi hại.”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Không lợi hại sao được? Chủ nhân núi Thương Mang Đông Phương Huệ đã tự mình đến Ly thành. Đoán chừng không bao lâu sẽ đến thăm cầu kiến rồi.”

“Đông Phương Huệ?” Từ Hồng Vũ khẽ nhíu mày, mở miệng hỏi.

Diệp Ly gật đầu nói: “Đúng vậy, cậu cả nghe qua cái tên này?” Từ Hồng Vũ đã im lặng một lát, thản nhiên nói: “Ta có quen biết một

người tên là Đông Phương Huệ.” Diệp Ly không nhịn được nhìn nhìn Mặc Tu Nghiêu bên cạnh, vừa vặn Mặc Tu Nghiêu cũng nhìn sang. Hai người yên lặng, nghe ngữ khí này của cậu cả, đây thoạt nhìn cũng không giống giao tình bình thường. Nếu thật như bọn họ nghĩ, vậy quả nhiên là một đoàn máu chó thật lớn.

Hai người bọn họ đều đã nhìn ra, những người khác tự nhiên không thể không nhìn ra. Nhưng ai cũng không mở miệng hỏi, mấy người Từ phu nhân, Tần Tranh chỉ để ý những chuyện gần đây, càng thêm không hỏi tới. Đợi đến lúc dùng qua đồ ăn sáng, Từ Thanh Phong và Từ Thanh Trạch tiễn Thanh Vân Tiên Sinh ra khỏi thành, mọi người mới một lần nữa chuyển đến thư phòng nói chuyện. Từ Thanh Viêm vốn cũng muốn tiễn Thanh Vân Tiên Sinh ra khỏi thành, nhưng lại không biết vì cái gì trong chớp mắt biểu thị có việc, ngày mai lại ra khỏi thành đi tận hiếu cùng tổ phụ, sau đó mày dạn mặt dày đi theo vào thư phòng.

“Cha, cha cùng Đông Phương Huệ kia có quan hệ gì?” Trước hết thiếu kiên nhẫn nhất vẫn là Từ Ngũ công tử. Ba người khác ngược lại lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra dưới đáy lòng, nếu không phải Từ Thanh Viêm nhanh tay hỏi thay bọn họ, cho dù công tử Thanh Trần cũng không thể không biết xấu hổ hỏi vấn đề tư mật như vậy của phụ thân ah. Từ Hồng Vũ khẽ giật mình, tức giận liếc Từ Thanh Viêm, cười mắng: “Tiểu tử thúi này nghĩ ngợi lung tung thứ gì đó? Chỉ là lúc tuổi trẻ quen biết mà thôi.” Lại xem xét thần sắc của ba người khác, hiển nhiên ba người này cũng cùng một ý nghĩ với Từ Thanh Viêm đấy. Hồng Vũ tiên sinh lập tức chán nản, tức giận vỗ ót Từ Thanh Viêm một cái.

Cũng không phải nói bọn hắn tự kỷ, cảm thấy nữ nhân nào cũng có gì đó với Từ Hồng Vũ. Mà là tuy hiện nay Hồng Vũ tiên sinh đã là thiên mệnh chi niên, nhưng tướng mạo lại vẫn gầy gò, tuấn nhã bất phàm. Chỉ nhìn dung mạo ba huynh đệ Từ Thanh Trần có thể tưởng

tượng được ra Hồng Vũ tiên sinh lúc tuổi trẻ là phong độ tư thái bậc nào. Tuy hôn sự mấy huynh đệ Từ gia những năm này suýt nữa trở thành nan giải, nhưng đó tuyệt đối không phải vì điều kiện của bọn hắn không tốt. Vừa vặn trái lại, thật sự là vì bọn hắn quá mức ưu tú, khuê tú có thể xứng đôi thật sự có thể nói là rải rác không có mấy.

Từ Thanh Viêm cũng không để ý bị phụ thân mắng, so với chút quở trách nho nhỏ ấy, hắn lo lắng hơn vạn nhất đột nhiên toát ra một cái hồng nhan tri kỷ của phụ thân, thậm chí toát ra một di nương gì đấy. Không nói trước mẹ muốn nghĩ như thế nào, mấy huynh đệ bọn hắn muốn nghĩ như thế nào, tổ phụ đã đánh gãy hai cái đùi của lão cha trước rồi.

“Nói như vậy, thời gian người núi Thương Mang vào đời thật ra là tương đương tùy ý hay sao?” Từ Thanh Trần nhướn mày hỏi.

Từ Hồng Vũ thản nhiên nói: “Đối ngoại được xưng là 60 năm vào đời một lần, nhưng ở đâu thật sự có nghiêm khắc như vậy? Nếu đúng lúc không có đến phiên, cái 60 năm kia chẳng phải là cả đời đều không cần xuống núi rồi hả? Ếch ngồi đáy giếng cho dù thông minh như thế nào cũng là uổng công. Chỉ có điều bọn họ sẽ không gióng trống khua chiêng như vậy mà thôi. Thời điểm ta quen biết Đông Phương Huệ là 27-28 năm trước. Khi đó nàng ước chừng cũng mới mười sáu mười bảy tuổi, vừa mới xuống núi lịch luyện.”

“Cậu cả đối với Đông Phương Huệ này có ý kiến gì không?” Diệp Ly hỏi.

Từ Hồng Vũ suy nghĩ một chút nói: “Đó là khi nàng còn trẻ, không khỏi còn có mấy phần đơn thuần. Dù thủ đoạn, nóng vội, quyết đoán nhưng cũng không kém. Ít nhất. . . Cũng không phải cô nương kia gọi là Đông Phương U có thể bằng. Đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc là như thế nào, ta cũng nói không chính xác. Nhưng. . . Không thể

khinh địch.” Từ Thanh Trần gật đầu nói: “Đa tạ phụ thân nhắc nhở. Nhi tử biết rõ.”

Quả nhiên, vừa qua khỏi buổi trưa Mặc tổng quản đã tới bẩm báo, chủ nhân núi Thương Mang tới thăm, hơn nữa đặc biệt nói rõ tới bái phỏng Từ gia Đại công tử Từ Thanh Trần đấy. Từ trong cái đặc biệt nói rõ nhàn nhạt này, có thể nhìn ra người núi Thương Mang đối với Từ đại công tử có một ít không vui vi diệu. Từ Thanh Trần vốn còn định giao chuyện này cho Mặc Tu Nghiêu cũng đành phải cùng đi theo đến tiền thính gặp khách.

Mặc Tu Nghiêu nắm tay Diệp Ly sánh vai đi vào đại sảnh, đã thấy một nữ tử trung niên đứng chắp tay trong đại sảnh đang thưởng họa. Bà không ngồi xuống, Đông Phương U đi theo bên cạnh nàng tự nhiên cũng không dám ngồi xuống. Bên cạnh còn có mấy thanh niên nam nữ đứng hầu, Mặc Tu Nghiêu cũng cảm giác được những người này nhìn như tuổi trẻ, nhưng đều là cao thủ khó được. Nếu so sánh, bàn về võ công trái lại Đông Phương Huệ là yếu nhất rồi. Nhưng ngay cả như vậy, những thanh niên nam nữ đứng hầu ở bên cạnh này lại cung kính cúi đầu mà đứng, cho dù bọn người Mặc Tu Nghiêu tiến đến cũng không ngẩng đầu nhìn lên một cái, hiển nhiên đối với Đông Phương Huệ vô cùng tôn trọng thậm chí là kính sợ.

Nghe được tiếng bước chân, Đông Phương Huệ mới quay người nhìn về phía cửa ra vào, cười nhạt một tiếng nói: “Định Vương, Định Vương phi. Hạnh ngộ.”

Diệp Ly nhẹ nhàng cười cười, gật đầu nói: “Đông Phương phu nhân nui Thương Mang, hạnh ngộ. Phu nhân mời ngồi, Định Vương phủ có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn không?”

Đông Phương Huệ lại cười nói: “Vương phi nói quá lời, mạo muội quấy rầy xin hãy tha lỗi.”

Mặc Tu Nghiêu nắm tay Diệp Ly ngồi xuống trên chủ vị, Đông Phương Huệ mới ngồi xuống vị trí đầu tiên ở bên tay phải. Từ Thanh Trần bước chậm đi đến đối diện nàng ngồi xuống. Đông Phương Huệ nhìn Từ Thanh Trần ngồi đối diện mình, đáy mắt xẹt qua một tia chấn động nhàn nhạt, ngẩng đầu cười nói Diệp Ly: “U Nhi trẻ người non dạ, tùy ý làm bậy. Mấy ngày nay cho Định Vương phủ thêm rất nhiều phiền toái. Kính xin Vương gia cùng Vương phi rộng lòng tha thứ.” Diệp Ly mỉm cười nhìn thoáng qua Đông Phương U đứng sau lưng Đông Phương Huệ, cười nói: “Đông Phương phu nhân nói quá lời, Đông Phương cô nương là khách, là Định Vương phủ chúng ta chậm trễ Đông Phương cô nương mới phải. Mong rằng phu nhân chớ trách.”

Đông Phương Huệ có chút nhíu mày, ánh mắt nhìn Diệp Ly nhiều thêm vài phần tán thưởng. Khi nhìn Đông Phương U nhu thuận bên cạnh mình, trong lòng có chút tiếc nuối nhàn nhạt không phát giác ra. Nếu U Nhi có như tâm tư Linh Lung như Định Vương phi, chuyện làm sao đến mức này?

Nghiêng đầu đánh giá Từ Thanh Trần nửa ngày, Đông Phương Huệ mới hỏi nói: “Vị này chính là Từ gia Đại công tử, công tử Thanh Trần?”

Từ Thanh Trần gật đầu, chắp tay mỉm cười nói: “Đúng là vãn bối, bái kiến Đông Phương phu nhân.”

Đông Phương Huệ gật gật đầu, khẽ thở dài: ” Công tử Thanh Trần có phong thái như thế, thật không hổ danh tiếng công tử đệ nhất thiên hạ. Hồng Vũ tiên sinh có con như thế, đã đủ an ủi cả đời.”

“Phu nhân khen trật rồi.” Từ Thanh Trần vẫn là không quan tâm hơn thua mỉm cười, Đông Phương Huệ nhìn trong mắt lại càng thêm hài

lòng vài phần. Nếu như vừa mới bắt đầu chỉ là vì mặt mũi của núi Thương Mang cùng với giải quyết tốt hậu quả cho Đông Phương U…, lúc này Đông Phương Huệ cảm thấy nếu Từ Thanh Trần có thể trở thành con rể núi Thương Mang là một chuyện rất không tệ. Bà không có con cái, tự tay nuôi Đông Phương U từ nhỏ đến lớn, phí tâm tư chỉ sợ còn hơn nhiều so với cha mẹ ruột, tự nhiên cũng hi vọng đồ nhi có thể có một nhân duyên tốt, hết lần này tới lần khác Đông Phương U lại không hiểu một chút đạo lí đối nhân xử thế, vô luận gả cho ai chỉ sợ đều sống gian nan. Cho dù có núi Thương Mang ở sau lưng làm chỗ dựa, thực sự không thể bảo chứng trượng phu nhất định sẽ thật lòng yêu thương không phải sao, nếu bị lấy về nhà để cúng bái…, sống qua ngày cũng chẳng tốt hơn thủ hoạt quả (*sống một mình thờ chồng chết). Nhưng Từ gia lại khác, chỉ cần Đông Phương U gả vào Từ gia, lấy nề nếp gia đình Từ gia cũng sẽ không ủy khuất nàng. Chỉ tiếc, Đông Phương Huệ không biết, Đông Phương U sớm đã đắc tội triệt để Từ gia Đại phu nhân, mẹ ruột của Thanh Trần công tử rồi.

Nhìn tình hình này, trong lòng Diệp Ly nhẹ nhàng thở dài. Đông Phương Huệ này dùng loại ánh mắt xem con rể này nhìn đại ca là muốn ồn ào loại nào?

Trong đại sảnh im lặng một lát, Diệp Ly mở miệng hỏi: “Không biết phu nhân đại giá quang lâm, là có gì muốn làm?”

Đông Phương Huệ cười nhạt nói: “Ta cũng có vài chục năm không xuống núi rồi, trùng hợp lúc này đây đồ nhi bất tranh khí này của ta chạy xuống núi, ta cũng đành phải xuống núi tới tìm nàng, thuận tiện cũng nhìn xem bốn phía. U Nhi từ nhỏ bị ta làm hư rồi, nếu có chỗ nào đắc tội, mong được tha thứ.” Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Sao có thể, Đông Phương cô nương tài mạo song toàn, phu nhân rất có phúc.”

Xem diễn xuất này của Diệp Ly, Đông Phương Huệ cũng biết muốn khiến cho Từ gia đáp ứng lấy Đông Phương U vào cửa chỉ sợ không dễ dàng. Trầm ngâm một lát, Đông Phương Huệ mới khe khẽ thở dài nói: "Vương phi, chuyện lần này lại nói tiếp cũng trách U Nhi ẩu tả. Những năm này nhân khẩu núi Thương Mang tàn lụi, ta vốn cũng không có tính toán để cho U Nhi xuống núi. Tuy núi Thương Mang trong trẻo lạnh lùng một ít, lại tốt hơn nhiều so với cuốn vào những loạn thế khó phân hôm nay. Ai biết đứa nhỏ này vậy mà thừa dịp chúng ta không biết tự mình chạy xuống núi. Chỉ là chuyện hôm nay đã như vậy, U Nhi rốt cuộc là con gái. Ta không cầu nàng làm rạng rỡ môn đình núi Thương Mang, chỉ hi vọng nàng bình an gả làm vợ người, từ nay về sau giúp chồng con, yên vui cả đời thì tốt rồi."

Không thể không nói, với tư cách một người sư phụ, một người chấp chưởng núi Thương Mang, phen khổ tâm này của Đông Phương Huệ đối với đồ nhi rất khiến cho người ta động dung. Nhưng vấn đề là hậu quả thành toàn nàng nhất định phải do Từ gia cùng Từ Thanh Trần đến cõng. Vô luận vì Từ gia hay vì Đại ca, vì bố cục của Định Vương phủ, Diệp Ly đều chỉ có thể cắn chặt không đáp ứng. Nhìn nhìn Đông Phương U, Diệp Ly cười nói: "Đông Phương cô nương có sư phụ tốt như phu nhân, cũng là phúc của nàng. Đông Phương cô nương mỹ mạo như hoa, văn võ song toàn. Lại xuất thân danh môn, nếu phu nhân có ý tìm rể, thiên hạ anh kiệt há không có lý nghe thấy tiếng gió mà đến?"

Nụ cười Đông Phương Huệ hơi nhạt, nhìn qua Diệp Ly hỏi: "Như vậy. . . Từ gia Đại công tử thì như thế nào?"

Diệp Ly dừng thoáng một phát, thong dong trả lời: "Hôn sự của Đại ca tự nhiên là do tổ phụ cùng cậu cả và mợ cả làm chủ. Tuy vãn bối là Định Vương phi, nhưng chỉ là vãn bối, sao dám tự chủ trương?"

Đông Phương Huệ sáng tỏ, Diệp Ly nói như thế ít nhất biểu lộ một

thái độ. Định Vương phủ tuyệt đối sẽ không vì thế lực núi Thương Mang mà lợi dụng hôn sự của Từ Thanh Trần. Thậm chí, ở trong đó cũng đã ẩn hàm một tin tức. Định Vương phủ không muốn quan hệ thông gia cùng núi Thương Mang đấy. Như thế, Đông Phương Huệ đối với Mặc Tu Nghiêu lại có chút xem trọng. Dù sao thiên hạ này, người có thể chống đỡ được hấp dẫn như vậy, đẩy trợ lực mạnh mẽ đến tay ra bên ngoài, chỉ sợ Mặc Tu Nghiêu vẫn là một người duy nhất.

Đông Phương Huệ nhíu mày nói: "Ý của Định Vương phi là, việc này cần tự mình nói chuyện cùng Hồng Vũ tiên sinh và phu nhân?"

Diệp Ly cười một tiếng, "Việc hôn nhân của con cái phải nói cùng cùng cha mẹ." Không phải Diệp Ly muốn giao phiền toái cho Từ Hồng Vũ và Từ đại phu nhân, mà nàng thực sự không có tư cách thay thế Từ Thanh Trần cự tuyệt. Cho dù hiện tại nàng cự tuyệt thay Từ Thanh Trần, chỉ sợ Đông Phương Huệ cũng sẽ chuyển ra Từ Hồng Vũ và Từ đại phu nhân. Dù sao, cho dù đi khắp thiên hạ cũng không có đạo lý nào nói biểu muội có thể thay biểu ca làm chủ hôn sự.

Dường như Đông Phương Huệ có chút bất đắc dĩ, nhìn Từ Thanh Trần hỏi: " Công tử Thanh Trần nói như thế nào? Việc này tuy là U Nhi làm không đúng, nhưng nàng vẫn con gái. Ta cũng là nữ tử, tự nhiên biết rõ thân làm nữ tử không dễ dàng."

Từ Thanh Trần nhướn mày, Đông Phương Huệ đang nhắc nhở hắn chuyện xảy ra những ngày này, thanh danh của Đông Phương U sớm bị phá hủy. Nếu hắn không cưới Đông Phương U không khỏi có hiềm nghi không chịu trách nhiệm.

Từ Thanh Trần nghiêng đầu liếc Mặc Tu Nghiêu khoan thai bên cạnh, thản nhiên nói: "Phu nhân nói quá lời, ban đầu. . . Đông Phương cô

nương nói phải gả vào Định Vương phủ đấy. Lời này, lúc ấy quyền quý các quốc gia ở đây đều nghe nói đấy. Phu nhân cũng biết, quy củ Từ gia chúng ta, xưa nay không cầu nữ tử dung mạo khuynh thành, tài hoa xuất chúng, chỉ cầu thanh danh trong sạch, ôn lương hiền thục. Huống chi, lấy nhân phẩm tài hoa của Đông Phương cô nương, lo gì không có anh kiệt thiên hạ tranh nhau cầu hôn?"

Lời này Từ Thanh Trần nói vô cùng ôn hòa hữu lễ, nhưng nghe vào trong tai Đông Phương Huệ lại vô cùng chói tai. Từ Thanh Trần có ý, Đông Phương U đã xuất thân núi Thương Mang, căn bản không cần bận tâm thanh danh rồi. Đừng nói nàng chỉ cùng người ta gây ra một chút lời đồn, chỉ sợ cho dù thật sự xảy ra, thế nào rồi cũng không lo không có người nguyện ý lấy, nhưng lại ngoại trừ Từ gia. Con dâu Từ gia, không cần có bản lĩnh có hậu trường, chỉ cần thanh danh trong sạch cùng phẩm cách hiền lương thục đức. Hết lần này tới lần khác hai thứ này Đông Phương U đều không có.

Dù tính tình Đông Phương Huệ tốt cỡ nào, cũng bị lời nói mang gọt mang đánh này của Từ Thanh Trần làm cho tức giận đến nỗi ngực âm thầm thấy đau. Đồng thời cũng phát hiện, vị công tử Thần Tiên nhìn như tao nhã này có ấn tượng vô cùng không tốt đối với núi Thương Mang, thậm chí ẩn hàm có vài phần địch ý. So với Định Vương không chút để ý, Định Vương phi lời nói dịu dàng cự tuyệt, vị công tử Thanh Trần này mới thật sự là người chán ghét núi Thương Mang. Đông Phương Huệ có chút không cách nào xác định, thái độ của Từ Thanh Trần đối với núi Thương Mang như thế rốt cuộc có phải vì những ngày này Đông Phương U dây dưa không ngớt hay không. Nhưng theo lý thuyết, lấy tính cách của người Từ gia, cho dù có chỗ bất mãn với sự dây dưa của Đông Phương U, cũng sẽ không biểu hiện ra chán ghét cùng với địch ý trắng ra như thế.

Chương 348: Từ gia vô tình cự tuyệt

Mặc dù biết chính mình nói vấn đề này không đúng lúc lắm nhưng Đông Phương Huệ lại không muốn buông tha. Không chỉ vì tức giận Từ Thanh Trần không hề nể mặt, với thân phận của bà cũng không thể cho phép bà cứ đi ra ngoài như vậy. Hiện nay ở Ly Thành quần hào tụ tập, cho dù Định Vương phủ thì cũng không dám nói trong phủ sẽ không có gián điệp. Chỉ sợ các bà chân trước vừa đi ra khỏi cửa Định Vương phủ, chân sau tin tức chủ nhân núi Thương Mang tự mình mang đồ đệ cầu hôn công tử Thanh Trần sẽ bị truyền khắp toàn bộ Ly Thành rồi. Không phải Đông Phương Huệ không muốn đi, mà hiện tại bà đâm lao phải theo lao.

Trầm mặc một lát, Đông Phương Huệ rất nhanh thu lại suy nghĩ dư thừa, ngẩng đầu hỏi: “Đã nói như vầy, không biết ta có thể tự mình gặp Hồng Vũ tiên sinh và phu nhân một lần được không? Nói ra, ta và Hồng Vũ tiên sinh đã hai mươi năm không gặp nhau rồi.”

Diệp Ly đang muốn cự tuyệt, lại thấy Từ Thanh Trần bí mật gật đầu nhẹ với nàng. Mặc dù hơi khó hiểu suy nghĩ của Từ Thanh Trần nhưng Diệp Ly lại không có hỏi nhiều, hỏi thăm Trác Tĩnh, lúc này Từ Hồng Vũ và Từ đại phu đang ở nơi nào. Trác Tĩnh đáp: “Hồng Vũ tiên sinh trong thư phòng, Đại phu nhân và Nhị phu nhân tại khách viện cùng với Dương phu nhân nói chuyện.” Diệp Ly gật đầu nói: “Đi mời cậu mợ cả tới một chuyến.”

Trác Tĩnh lĩnh mệnh mà đi, trong lúc nhất thời đại sảnh yên tĩnh trở lại. Đông Phương Huệ có chuyện trong lòng, vừa mới lại bị Từ Thanh Trần đánh mặt, cũng không có tâm tình nói chuyện. Thân là chủ nhân

Mặc Tu Nghiêu trực tiếp nằm ở trên gối Diệp Ly nhắm mắt dưỡng thần. Tóc trắng tùy ý xõa tại trên đùi Diệp Ly ở giường êm, không thèm để ý còn có khách nhân ở đây. Từ Thanh Trần và Diệp Ly cũng đều là người luôn bình thản, từng người ngồi thưởng thức trà, thần sắc thong dong tự nhiên. Ngược lại là Đông Phương U, mặc dù cũng đã chuẩn bị tâm lý Từ Thanh Trần cự tuyệt, nhưng lại một lần nữa nghe được Từ Thanh Trần cự tuyệt thì trong lòng thất lạc và đau đớn. Ánh mắt nhìn qua Từ Thanh Trần cũng thêm vài phần u oán.

Vốn vừa bắt đầu nói muốn gả cho Từ Thanh Trần đúng là tính toán tạm thích ứng, cho dù là Đông Phương U cũng không có cảm giác gì không đúng, chỉ có điều cảm thấy Từ Thanh Trần là lựa chọn tốt nhất mà thôi. Nhưng trải qua công tử Thanh Trần lần lượt cự tuyệt, lại khiến Đông Phương U quyết tâm. Nếu như nói lúc trước Đông Phương U lựa chọn gả cho Từ Thanh Trần vì công tử Thanh Trần là biểu ca Định Vương phi, thân phận mưu sĩ đệ nhất Định Vương phủ, sau đó mới là công tử Thanh Trần. Như vậy hiện tại nàng chấp nhất kỳ thật đã không quan hệ tới thân phận Từ Thanh Trần.

Nhìn thấy thần sắc của Đông Phương U, Diệp Ly thở dài trong lòng. Quả nhiên bị Từ Thanh Viêm nói trúng. Kỳ thật chuyện này bản thân Đông Phương U vô lễ trước, vừa mới bắt đầu chỉ sợ nàng sẽ không có tình cảm gì với Từ Thanh Trần. Cho nên mới có thể quang minh chính đại nói như thế kia, theo như nàng ta nói, chỉ là hợp tác hai bên cùng có lợi mà thôi. Nhưng công tử Thanh Trần đã có danh xưng công tử Thần Tiên, khiến nữ nhân yêu mến hắn quả thực quá dễ dàng. Nếu Đông Phương U có tình cảm thì hoàn toàn là chính cô ta gieo gió gặt bão.

Không bao lâu, Từ Hồng Vũ liền dẫn Từ đại phu nhân dắt tay nhau tới. Đi theo phía sau bọn họ dĩ nhiên là Từ Thanh Viêm e sợ cho thiên hạ bất loạn.

Thấy Từ Hồng Vũ, Đông Phương Huệ cũng đứng lên, cười nói: “Từ đại ca, nhiều năm không thấy phong thái vẫn như trước.” Không thể không nói, Đông Phương Huệ là một nữ nhân rất có mị lực, dù cho tuổi bà ta đã không còn nhỏ rồi. Có lẽ là thân phận chủ nhân núi Thương Mang lại để cho bà ta có được sự tự tin và nhanh nhẹn khác với nữ tử thế gian tầm thường khác. Nhưng lại cũng không khiến người khác có cảm giác cường thế và phiền chán. Cảm giác như vậy, tương tự như vị Tôn phu nhân Tôn Tuệ Nương ở Hoàng thành Tây Lăng. Nhưng so với Tôn Tuệ Nương thì bà ta càng thêm ưu nhã nội liễm, Tôn Tuệ Nương sẽ khiến người khác cảm thấy thông minh nhanh nhẹn và cường thế, còn bà ta lại làm cho người khác sinh ra kính sợ cùng với thuyết phục.

Từ Hồng Vũ gật đầu, cười nhạt một tiếng nói: “Đông Phương phu nhân.”

Diệp Ly đứng dậy, tiến lên nói khẽ: “Ly nhi và Vương gia xử sự không chu toàn, làm phiền cậu mợ cả rồi.” Từ đại phu người lôi kéo tay nàng cười nói: ” Đứa nhỏ này nói cái gì thế, chuyện hôn sự của Thanh Trần nào có cái gì phiền không phiền? Nếu có thể khiến đại ca cháu cưới được một người vợ tốt, ta bận rộn cả ngày cũng cam tâm tình nguyện.”

“Mẹ. . .” Từ Thanh Trần dở khóc dở cười, xem ra mẹ hắn căm thù đến tận xương tuỷ với chuyện hắn kết hôn muộn rồi. Tùy thời tùy chỗ đều không quên ép buộc hắn vài câu.

Từ đại phu nhân liếc xéo hắn, tức giận mà nói: “Con còn muốn nói ra suy nghĩ của mình? Nếu không do con không chịu kết hôn, làm gì xảy ra chuyện này?”

Công tử Thanh Trần sờ sờ cái mũi yên lặng mà thừa nhận. Sắc mặt Đông Phương Huệ và Đông Phương U lại biến đổi, mặc dù Từ đại

phu nhân không có nói chuyện với các nàng, nói là đang dạy bảo Từ Thanh Trần nhưng vào trong tai người khác như nói Đông Phương U không biết liêm sỉ dán lên Từ Thanh Trần. Sắc mặt Đông Phương Huệ hơi cứng đờ, rất nhanh liền hồi phục lại. Nếu không phải Diệp Ly luôn luôn chú ý đến bà ta chỉ sợ cũng không phát hiện ra. Đông Phương Huệ vén tóc mai lên, cười nhạt một tiếng nói: "Từ đại ca, chị dâu nói chuyện thật sự là khó được người sảng khoái nói chuyện sảng khoái."

Từ đại phu nhân lúc này mới quay đầu nhìn bà ta một cái, lại quay người nhìn Từ Hồng Vũ hỏi: "Lão gia, nhà chúng ta có thêm một vị muội tử sao?" Cho rằng bổn phu nhân nghe không hiểu ngươi châm chọc ta không giống danh môn khuê tú sao?

Từ Hồng Vũ cười nhạt một tiếng nói: "Phu nhân nói ngốc gì đó, bà gả vào Từ gia hơn ba mươi năm, chẳng lẽ còn không biết nhà chúng ta có những người nào? Vị này chính là Đông Phương phu nhân núi Thương Mang, trước kia thời điểm Đông Phương phu nhân ra ngoài lịch lãm rèn luyện có duyên gặp mặt mấy lần."

"Thì ra là thế." Từ đại phu nhân gật đầu, áy náy nói: "Đông Phương phu nhân, thất lễ. Thỉnh chớ trách móc."

Đông Phương Huệ chỉ cảm thấy dạ dày đau từng đợt. Bà đã không rời núi hai mươi năm, nhưng những năm này cũng đã trải qua không ít chuyện. Cho tới bây giờ không có cảm giác mình bị người khác ghét như vậy, hai mươi năm này người dưới núi biến hóa quá nhanh? Nếu như nói Từ Thanh Trần che dấu địch ý thì rõ ràng Từ đại phu nhân căm thù bà. Nhìn đứng tại Từ đại phu thân người bên cạnh Từ Hồng Vũ, Đông Phương Huệ bừng tỉnh đại ngộ rồi. Nhưng đồng thời bà cảm thấy mình bị oan, tuy rằng thời thiếu niên bà cũng từng có vài phần mơ màng với Từ Hồng Vũ. Nhưng khi biết rõ Từ Hồng Vũ đã kết hôn hơn nữa mình cũng sắp sửa trở về núi tiếp chưởng

núi Thương Mang thì đã chặt đứt phần tâm tư này. Nếu Từ đại phu nhân căm thù bà, không khỏi quá mức keo kiệt một tí đi.

Chủ khách ngồi xuống, Từ đại phu nhân bình tĩnh nhìn xem Đông Phương Huệ cười nhạt nói: “Mới Ly nhi phái người mà nói, Đông Phương phu nhân muốn nói chuyện hôn sự Thanh Trần với chúng ta, không biết phu nhân muốn nói gì?”

Tuy Đông Phương Huệ cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng vẫn bình tĩnh nói lại một lần nữa, vô cùng uyển chuyển biểu đạt núi Thương Mang nguyện ý cùng Từ gia kết thân. Từ đại phu nhàn nhàn nhạt nhìn Đông Phương U, nói: “Đông Phương phu nhân cũng biết quá trình kết thân gia đình tầm thường?”

Đông Phương Huệ khẽ giật mình, còn chưa kịp trả lời chợt nghe đến Từ đại phu nhân tiếp tục nói: “Nạp thải, vấn danh, nạp cát, nạp chinh, thỉnh kỳ, đón dâu. Coi như là hoàng thất quyền quý do hoàng gia tứ hôn nữ tử khuê tên cũng chỉ có người cực kỳ thân cận mới biết được đấy. Đông Phương cô nương chưa đính hôn cũng đã vang danh khắp thiên hạ, nếu thật kết hôn, cái vấn danh có thể giảm đi. Cái này thì cũng thôi đi, nữ tử tài mạo xuất chúng luôn được tha thứ vài phần. Ngày xưa trong Sở kinh tất cả gia danh môn quý nữ phương danh khi rảnh rỗi có truyền lưu, chỉ có điều không bằng thanh danh của Đông Phương cô nương mà thôi. Nhưng là, con dâu tương lai Từ gia không cầu dung mạo khuynh thành, cũng không cầu tài danh lan xa. Chỉ cần một điều, chi bằng theo khuôn phép cũ, tuân thủ nghiêm ngặt khuê huấn.”

Sắc mặt Đông Phương Huệ có chút khó coi, Từ đại phu nhân nói như vậy rõ ràng nói Đông Phương U không phù hợp tiêu chuẩn của Từ gia.

“Từ phu nhân, ta không tuân thủ nghiêm ngặt khuê huấn lúc nào hả?”

Đông Phương U đứng ở một bên không khỏi tiến lên một bước, có chút không phục mà hỏi.

Từ đại phu nhân nhàn nhạt nhìn nàng một cái, cũng không trả lời vấn đề của nàng.

Từ Thanh Viêm đứng tại sau lưng Từ Hồng Vũ, thò đầu ra rồi cười hì hì nói: "Đông Phương cô nương. Nữ tử có Tứ Đức: Phụ ngôn, phụ công, phụ dung, phụ đức. Không biết Đông Phương cô nương chiếm được mấy cái?" Phụ ngôn, không cần khua môi múa mép, ngôn ngữ thoả đáng. Đông Phương U ngược lại rất có thể nói nhưng không đúng trường hợp. Về phần phụ dung, những thứ khác không nói chỉ cần luyện qua mị thuật thì Đông Phương U không qua được cửa ải này. Phụ đức càng là lời nói vô căn cứ, một nữ tử còn chưa lập gia đình thế mà đã tính toán như thế nào lợi dụng phu gia (nhà chồng) thành tựu sự nghiệp của bản thân , phụ đức đối với nàng ta mà nói tựu là mây bay ah. Một câu, Đông Phương U muốn gả cho ai cũng không có vấn đề gì, muốn vào cửa Từ gia, đừng nói cửa nhỏ, ngay cả cửa sổ không có.

Lúc này ánh mắt Đông Phương Huệ mới rơi xuống trên người Từ Thanh Viêm, "Vị này chính là Ngũ công tử?"

Từ Thanh Viêm phảng phất không có chút nào phát giác được áp lực trong ánh mắt của bà ta, chân thành tiến lên vừa chắp tay cười nói: "Vãn bối đúng là Từ ngũ, bái kiến Đông Phương phu nhân."

Đông Phương Huệ cười nói: "Tiểu Ngũ công tử mồm miệng lanh lợi."

Từ Thanh Viêm cười nói: "Tiểu tử vô lễ, kính xin phu nhân thứ lỗi. Có điều đại ca của ta da mặt mỏng, rất nhiều chuyện ngại nói. Ta làm đệ đệ đương nhiên tránh không được nhiều vài câu. Tương lai Đại ca phải chấp chưởng môn hộ Từ gia chúng ta đấy, nếu cưới một chị

dâu không có bản lĩnh thì Từ gia chúng ta sẽ mất hết thể diện, không phải sao?”

“Thanh Viêm!” Từ Hồng Vũ khẽ nhíu mày, không đồng ý quét Từ Thanh Viêm một cái. Nhưng trong giọng nói lại không hề có ý trách cứ. Hiển nhiên Từ Thanh Viêm nói cũng rất được lòng ông, chỉ có điều trở ngại thân phận không tiện nói thẳng mà thôi. Nếu thật sự không muốn nghe đến Từ Thanh Viêm nói vô lễ, sao đợi đến lúc hắn nói xong mới quát lớn đâu.

Đã nói đến tình trạng như thế, Đông Phương Huệ cũng hiểu ít nhất hôm nay không thể thương lượng tiếp được. Bà cũng không phải là loại người không chừng mực, ngồi ở chỗ này tiếp tục chịu nhục còn không bằng rời đi sớm, sau khi trở về nghĩ ra cách tốt hơn. Nghĩ tới điều này, Đông Phương Huệ sửa sang lại thần sắc, cười nhạt nói: “Đã như vầy, hôm nay chúng ta quấy rầy Định Vương và Vương phi rồi. Cáo từ.” Diệp Ly cũng không giữ lại, lại cười nói: “Phu nhân đi thong thả.”

Đông Phương Huệ gật gật đầu, nói với Đông Phương U: “U Nhi, chúng ta đi thôi.”

Đông Phương U khẽ cắn khóe môi nhìn qua Từ Thanh Trần, đáng tiếc Từ Thanh Trần lại không phát giác đến ánh mắt của nàng ta, bình tĩnh uống trà. Sắc mặt Đông Phương U trắng nhợt, đột nhiên mở miệng nói: “Từ Ngũ công tử nói nữ tử Tứ Đức, nhưng lại không biết Định Vương phi chiếm được mấy hạng?”

“U Nhi, câm miệng!” Đông Phương Huệ nghiêm nghị trách mắng, nhiều lần bị sư phó răn dạy trước mặt người khác, hốc mắt Đông Phương U lập tức đỏ lên, lại cố chấp không chịu nhận thua.

Từ đại phu nhân nhàn nhạt cười nói: ” Núi Thương Mang giáo dưỡng

thật sự là tốt.”

Từ Thanh Viêm cười híp mắt nói: “Đương nhiên Ly nhi tỷ tỷ Tứ Đức đều đủ. Càng quan trọng hơn là, Định Vương yêu tỷ ấy, Từ gia không thích ngươi.” Quy củ có nhiều hơn nữa cũng không thoát được hai chữ yêu thích, không nói Diệp Ly được công nhận hiền nội trợ. Không, kỳ thật tại trong mắt rất nhiều người, nàng đã không đơn thuần là nội trợ mà thôi, danh tiếng Định Vương phi đã đủ để sóng vai cùng với Định Vương. Cho dù Diệp Ly không biết gì cả, chỉ cần Định Vương yêu thích vậy thì không có vấn đề. Đồng dạng, cho dù Đông Phương U mọi thứ xuất sắc, tài mạo hơn người, Từ gia không thích vợ như vậy, nói cái gì đều vô dụng. Mà Từ gia yêu cầu tức phụ hiển nhiên không giống Định Vương phủ. Nếu là Đông Phương U thật sự có bản lĩnh như Diệp Ly, Từ gia cũng chưa chắc cự tuyệt, vấn đề là nàng ta không có.

Sắc mặt Đông Phương U tái nhợt như tờ giấy, Đông Phương Huệ thật sự không đành lòng xem đồ nhi mất mặt như thế, không vui liếc nhìn nàng nói: “Còn không đi?”

Đông Phương U bất đắc dĩ, chỉ phải yên lặng đi theo sư sau lưng phó.

Tiễn khách xong, Từ Thanh Viêm cười tủm tỉm tiến đến trước mặt Từ Thanh Trần nói: “Đại ca, sao thế? Đệ đệ nói trúng rồi à?” Từ Thanh Trần nhàn nhạt nhìn xem hắn, “Nói trúng cái gì?”

“Đừng không thừa nhận, Đông Phương U vừa ý ca rồi. Nhìn ánh mắt vừa rồi kia, u oán giống như Đại ca bội tình bạc nghĩa vậy.” Từ Thanh Viêm cười nói.

“Bốp!” Từ đại phu nhâni giơ tay gõ vào ót hắn một cái, “Cái gì bội tình bạc nghĩa, mấy năm này con ở bên ngoài học được mấy thứ linh tinh

gì đó. Ta nói cho các con biết, nữ nhân núi Thương Mang không được phép vào cửa Từ gia chúng ta." Từ Thanh Viêm ôm lấy cái ót, khó hiểu mà nói: "Mẹ, nhất định Đông Phương U không thể vào được nhà chúng ta, Đại ca rất chướng mắt nàng ta." Từ đại phu nhân hừ nhẹ một tiếng nói: "Không chỉ Đại ca con, ai cũng không được. Không phải Đông Phương U cũng không được!" Dứt lời, phẩy tay áo một cái quay người đi ra ngoài rồi.

Từ Thanh Viêm sờ sờ cái ót, nhìn qua Từ Hồng Vũ nói: "Cha, sao con cảm thấy mẹ có hàm ý khác à?"

Từ Hồng Vũ đưa tay gõ ót hắn một cái, "Con suy nghĩ nhiều quá." Đối với những người khác phất phất tay rồi cũng đi luôn.

Từ Thanh Viêm ai oán nhìn qua ba người Diệp Ly, "Vì cái gì bị thương luôn là ta?" Đại ca ức hiếp hắn, mẹ đập hắn, hiện tại ngay cả cha người nho nhã tự cao như vậy cũng gõ hắn.

Từ Thanh Trần giống như cười mà không phải cười nhìn xem hắn, Từ Thanh Viêm vội vàng co rụt lại nhanh như chớp chạy trốn ra ngoài.

"Đông Phương Huệ ngược lại là người thông minh." Từ Thanh Trần khẽ chọc lấy lan can thản nhiên nói.

"Người thông minh còn không phải bị công tử Thanh Trần tức giận đến không nhẹ?" Mặc Tu Nghiêu lười biếng mà nói. Từ Thanh Trần cười nhạt nói: "Đây là vì Đông Phương U, quan tâm sẽ bị loạn. Nếu không có chuyện Đông Phương U thì chỉ sợ Đông Phương Huệ sẽ không dễ dàng đối phó như vậy."

"Hình như Thanh Trần huynh rất chán ghét Đông Phương Huệ?" Mặc Tu Nghiêu hơi tò mò hỏi. Từ Thanh Trần rất ít tỏ ra không thích một

người, theo lý thuyết, Từ Thanh Trần chưa từng gặp qua Đông Phương Huệ mới đúng. Nghe vậy, Diệp Ly cũng không khỏi hiếu kỳ nhìn về phía Từ Thanh Trần, kỳ thật không chỉ là Từ Thanh Trần, còn có Từ đại phu nhân có thái độ cũng có chút không đúng với Đông Phương Huệ. Điều này khiến cho Diệp Ly không thể không suy đoán, quan hệ giữa Đông Phương Huệ và cậu cả chỉ sợ không hời hợt như cậu cả nói. Nhưng phỏng đoán linh tinh chuyện của trưởng bối là không tốt, cũng đành phải tại trong lòng đè xuống.

Ngược lại Từ Thanh Trần cũng không giấu diếm, thản nhiên nói: "Cũng không có cái gì, năm đó cướp mấy phong thư của Đông Phương Huệ mà thôi."

"Ồ? Chẳng lẽ. . ." Hồng Vũ tiên sinh thật sự ở bên ngoài có một hồng nhan tri kỷ hay sao?

Nhìn thần sắc hai người, Từ Thanh Trần bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói: "Nghĩ lung tung cái gì? Chỉ là Đông Phương Huệ đơn phương dây dưa, ngay cả thư cha cũng chưa nhìn thấy. Có điều vừa lúc bị ta và mẹ thấy được. Lúc ấy. . . Mẹ vừa mang thai Tứ đệ. Thấy Đông Phương Huệ thì chắc tâm trạng cũng có chút buồn bực." Diệp Ly nháy mắt nói: "Cậu cả không biết ý tứ Đông Phương Huệ?"

Từ Thanh Trần nghĩ nghĩ, "Chắc không biết. Bà ta mấy phong thư gửi đến Từ gia đều bị ta thu, lá thư đầu tiên cũng chỉ là một ít câu từ cảm tạ."

"Đại ca không có đưa thư cho cậu cả sao?" Diệp Ly hỏi.

Từ Thanh Trần nhíu nhíu mày nói: "Lúc lấy hai phong thư thì cha cũng không ở nhà, thư về sau có chút. . . Lúc ấy tuổi còn nhỏ, nghĩ cũng không chu toàn." Khi đó Từ Thanh Trần chưa tới mười tuổi, rất nhiều chuyện đặc biệt là chuyện cảm tình nam nữ càng nghĩ mãi mà

không rõ, cho nên cũng không nghĩ xử lý như thế nào là tốt nhất. Kỳ thật nếu như trực tiếp mang thư đến trước mặt Hồng Vũ tiên sinh cũng không có cái gì. Nhưng hiện tại ngược lại coi như là chó ngáp phải ruồi, Hồng Vũ tiên sinh không biết tình ý Đông Phương Huệ lúc trước, lúc xử lý chuyện núi Thương Mang cũng sẽ không bởi vì tình cảm sơ giao mà cảm thấy khó xử. Đương nhiên, Diệp Ly tuyệt đối tin tưởng Hồng Vũ tiên sinh sẽ không công tư phân minh như thế.

“Hóa ra thế, còn mợ. . .”

Từ Thanh Trần nói: “Mẹ hiểu cha, cũng tin tưởng cha. Chỉ có điều lúc trước Đông Phương Huệ biết rõ cha đã có vợ có con còn gửi thư tới, cho nên, mẹ mới không thèm nể mặt bà ta.”

“Đại ca cũng bởi vì cái này mà chán ghét Đông Phương Huệ?” Diệp Ly hỏi.

Từ Thanh Trần trầm ngâm một chút, nhẹ nhàng nhíu mày thở dài nói: “Có thể là bởi vì bà ta là người đầu tiên ta ghét.”

Nghe vậy, Diệp Ly không khỏi cười một tiếng. Người ngoài chỉ coi công tử Thanh Trần là công tử Thần Tiên. Nếu không phải nói, ai sẽ biết năm đó công tử Thanh Trần nhỏ tuổi đã từng vì cảm tình cha mẹ cùng với tiểu tam mà làm một ít mánh lới không tính là thông minh?

” Chỉ sợ Đông Phương Huệ cũng sẽ không dễ dàng buông tha, không nói ý nguyện của Đông Phương U. Việc này đã huyên náo xôn xao, nếu lúc này tuyển người khác thì thanh danh núi Thương Mang và Đông Phương U đều là một đả kích thật lớn.” Nghĩ về chuyện này, Từ Thanh Trần ngưng lông mày nói. Mặc Tu Nghiêu không để ý mà nói: “Nàng ưa thích quấn quít chặt lấy cũng không sao cả, dù sao cuối cùng mất mặt cũng không phải chúng ta. Hơn nữa Lôi Chấn Đình bên kia cũng cần phải thời gian bố trí, chúng ta bên này cũng

đồng dạng cần một chút thời gian mới có thể tra rõ ràng chi tiết núi Thương Mang. Bọn hắn thích nháo thì nháo đi."

Từ Thanh Trần nói: "Đông Phương Huệ không phải là cái loại người đụng phải tường thì sẽ không quay đầu lại, nếu như bà ta hủy bỏ ý định quan hệ thông gia, chỉ đơn thuần muốn hợp tác với Định Vương phủ?" Như vậy, tuy thanh danh Đông Phương U sẽ có một ít tổn thất, nhưng uy tín và thanh danh núi Thương Mang không hề bị tổn hại. Về phần Đông Phương U, chỉ cần chừng hai năm nữa, chuyện này đi qua, có núi Thương Mang làm chỗ dựa cũng không lo không gả được người trong sạch.

Mặc Tu Nghiêu cau mày nói: "Vô luận như thế nào, Định Vương phủ đều không có ý định hợp tác với núi Thương Mang. So với các nàng cái gọi là hợp tác, phụ tá. Bản vương càng ưa thích chiếm đoạt. Huống chi, hiện tại còn không phải thời điểm trêu đùa Lôi Chấn Đình." Bởi vì Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu không xem nhẹ nữ nhân. Nhưng một đám tự cho là nữ nhân thông minh trên trăm năm như một ngày nghĩ mộng đẹp âm thầm khống chế thiên hạ. Người như vậy, Mặc Tu Nghiêu cũng không có tâm tư liên hệ với các nàng.

"Bảo người phóng tin tức Đông Phương Huệ cho Mặc Cảnh Lê. Đúng rồi, Nhậm Kỳ Ninh cũng cho hắn một phần. Rốt cuộc là hậu duệ tiền triều, hình như cũng có tí liên hệ với núi Thương Mang." Mặc Tu Nghiêu cười nói.

Từ Thanh Trần tuấn mỹ giương nhẹ, "Lại để cho Mặc Cảnh Lê và Nhậm Kỳ Ninh đi quấn quít các nàng? Biện pháp tốt. . ." Hai vị này đều là loại người vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, tại Ly Thành nghĩ muốn đối phó Định Vương phủ khẳng định không được, nhưng Đông Phương Huệ khẳng định không có vấn đề.

Mặc Tu Nghiêu sờ sờ cái mũi nói: "Như vậy. . . Bản vương cũng

không cân nhắc như thế nào mời đến Nhậm Kỳ Ninh. Đàm Kế Chi bây giờ đang ở chỗ nào?"

Diệp Ly nói: "Ngay tại trong địa lao vương phủ."

"Rất tốt, A Ly cùng ta đi gặp hắn a." trong mắt Mặc Tu Nghiêu chớp động lên ánh sáng lạnh nhàn nhạt, nếu người ngoài thấy được tất nhiên da đầu run lên không biết Định Vương muốn tính toán ai rồi.

Đông Phương Huệ và Đông Phương U trở lại trong phủ ở tạm, không cho Đông Phương U nói cái gì Đông Phương Huệ nhìn chằm chằm vào nàng lạnh lùng nói: "Từ nay về sau, không cho phép nhắc lại việc hôn nhân với Từ gia."

Đông Phương U sững sờ, không hiểu vì cái gì mới đi một chuyến Định Vương phủ thì sư phó lại đột nhiên thay đổi chủ ý, "Sư phụ. . ."

Đông Phương Huệ vung tay lên nói: "Không cần nói nữa rồi. Chẳng lẽ hôm nay con còn chưa đủ mất mặt? Từ gia sẽ không đồng ý lấy ngươi vào cửa đấy."

"Sư phụ, sẽ không đâu. Chỉ là công tử Thanh Trần. . ."

Đông Phương Huệ đánh gãy nàng…, nói: "Con cho rằng chỉ vì Từ Thanh Trần? Toàn bộ Từ gia sẽ không có ai đồng ý."

"Nhưng là, Từ gia sẽ không cưỡng bức con cái kết hôn, chỉ cần công tử Thanh Trần. . . ."

"Từ Thanh Trần sẽ lấy con sao?" Đông Phương Huệ lạnh lùng mà hỏi.

Đông Phương U á khẩu không trả lời được, nhìn xem ánh mắt lạnh

lùng của sư phụ, có chút không cam lòng mà nói: “Nhưng là, nếu như con không gia nhập Từ gia, núi Thương Mangvà Định Vương phủ. . . khẳng định Định Vương cũng sẽ không cho ta vào phủ đấy .”

Nhìn trước mắt vẻ mặt ngây thơ của đồ nhi, Đông Phương Huệ bất đắc dĩ thở dài. Giọng điệu hòa hoãn một ít rồi mới nói: “Là sư phụ không đúng, con không thích hợp làm truyền nhân núi Thương Mang. . .” Lịch đại vào đời truyền nhân núi Thương Mang đều phải gả cho người cầm quyền các nước, nhưng đó là bởi vì các nàng đều hiểu đắc nhân tâm tính toán, biết rõ như thế nào tiến thối có theo, mà Đông Phương U không học được những thứ này. Dù cho mình phái người âm thầm trợ giúp nàng, chỉ sợ cũng khó càng thêm khó.

“Sư phụ, ngài. . .ngài bỏ rơi đồ nhi hả?” Nghe xong những lời nói của Đông Phương Huệ…, sắc mặt Đông Phương U trắng nhợt, kinh hoảng mà nói.

Đông Phương Huệ vỗ vỗ tay nàng lưng rồi nói: “Sao sư phụ sẽ bỏ rơi con chứ? Con là đồ nhi duy nhất của sư phụ mà. Con cũng đừng quản chuyện hôm nay nữa, qua vài ngày sư phụ phái người đưa con hồi trở lại núi Thương Mang. Về sau sư phụ còn trông cậy vào con tiếp chưởng núi Thương Mang đấy.” Ở trên núi Thương Mang, Đông Phương U chỉ là không hiểu đạo lí đối nhân xử thế, cũng không phải là trời sinh tính ngu dốt. Có trưởng lão và quản sự hiệp trợ, tương lai chưởng quản núi Thương Mang cũng không thành vấn đề. Những thế cục tranh đấu dưới núi này đúng là không thích hợp nàng.

“Sư phụ, con. . .”

“Tốt rồi, con lui ra đi.” Đông Phương Huệ trầm giọng nói.

Nhìn nhìn sắc mặt sư phụ khó coi, Đông Phương U đành phải quay người đi ra ngoài.

Trong phòng, Đông Phương Huệ nhìn qua gian phòng trống rỗng rồi xuất thần, hồi lâu mới bất đắc dĩ thở dài rồi. Nhiều năm không thấy, bà cho rằng đã sớm quên mất rồi. Hôm nay đột nhiên gặp lại cố nhân, thế mới biết được hóa ra cho tới bây giờ đều không có quên qua. Nhưng người kia lại. . .

Chương 349: Thịnh Thế Đích Phi

Chỗ bí mật Định Vương phủ, trong địa lao âm u u lãnh. Nam tử đầu tóc tán loạn, cả người chật vật ngồi trên sàn nhà tù ngẩn người. Dù cho hiện tại là cuối tháng sáu nóng bức, phòng giam tầng hầm cũng khiến cho người ta cảm thấy hơi lạnh lẽo. So với địa phương khác, tuy gian phòng âm lãnh lại khó được coi như sạch sẽ, cũng không có hình cụ đáng sợ. Nhưng nam tử râu đầy mặt, ánh mắt trống rỗng, phảng phất thất thần mờ mịt.

Nếu như có thể, thậm chí hắn hy vọng có thể có người dụng hình, hung hăng đánh mình một trận. Ít nhất như vậy hắn còn có thể cảm giác được hắn còn sống, trên đời này không chỉ có một mình hắn. Trên thực tế, hắn biết rõ trên đời này cũng không thật sự chỉ còn lại có một mình hắn. Tại nhà tù âm lãnh cô tịch thì bên ngoài nhất định là náo nhiệt vui mừng, người đến người đi. Nhưng những điều này đều không quan hệ gì với hắn. Hắn bị nhốt ở chỗ này, nghe không được âm thanh bên ngoài, mà ngay cả lính canh ngục trông coi địa lao hắn đều nhìn không tới. Không có người xuất hiện ở trước mặt hắn, cũng không có ai nói chuyện với hắn. Thậm chí hàng ngày đưa cơm đưa nước đều lặng yên không một tiếng động đấy. Hắn đã không nhớ nổi đến rốt cuộc mình bao lâu chưa từng thấy người sống, không có mở miệng nói chuyện. Vừa mới bắt đầu bị nhốt vào tù hắn còn có thể lớn tiếng tức giận mắng, về sau mà ngay cả sức mắng chửi người cũng không có. Thời gian dần trôi qua, hắn cũng đã quên rốt cuộc mình bị nhốt ở chỗ này đã bao lâu rồi.

Ngoài cửa kỳ dị vang lên một hồi tiếng bước chân, nam tử phục hồi tinh thần lại trong mắt hiện lên một tia ánh sáng. Nhanh chóng đứng

dậy chay ra chỗ cửa ra, nhưng thời gian dài bị nhốt cùng với hàng ngày ăn cơm rau dưa đều không coi là đồ ăn khiến cho thân thể của hắn hơi suy yếu. Mới đi vài bước đã ngã trên mặt đất. Nhà tù bị mở ra, hai thị vệ áo đen tiến đến, một trái một phải nhấc nam tử lên liền đi ra ngoài.

Trong địa lao Định Vương phủ cũng không có nhốt người nào, cho nên cũng rất sạch sẽ. Thị vệ mang theo nam tử một đường xuyên qua hai ba cái nhà tù trống không đi vào trong đại sảnh rộng rãi, thả tay ném người xuống đất.

“Đàm công tử, hồi lâu không thấy có khỏe không?” Mặc Tu Nghiêu lôi kéo tay Diệp Ly ngồi trong đại sảnh, hứng thú nhìn nam tử chật vật trên mặt đất.

“Mặc Tu Nghiêu…” Vì thời gian quá dài không nói chuyện nên giọng nói của Đàm Kế Chi hơi khàn khàn. Nhưng ánh mắt nhìn qua Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối nóng bỏng.

Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý ánh mắt Đàm Kế Chi muốn xé rách mình, nhạt cười nhạt nói: “Bản vương hôm nay tới, muốn nói cho Đàm công tử một cái tin tức tốt.”

Đàm Kế Chi lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Mặc Tu Nghiêu, đương nhiên hắn sẽ không tin tưởng Mặc Tu Nghiêu nói tin tức tốt gì với mình. Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười nói: “Đàm công tử có thể đi ra ngoài rồi.”

“Cái gì?” Đàm Kế Chi sững sờ, trong lúc nhất thời có chút phản ứng không kịp.

“Bản vương nói, từ hôm nay trở đi Đàm công tử được tự do. Có thể không cần ở chỗ này trong địa lao nữa, hay Đàm công tử nghiện ở

chỗ này rồi hả? Không muốn đi ra ngoài?" Mặc Tu Nghiêu kiên nhẫn lập lại một lần.

"Ngươi. . . có lòng tốt như thế? Thả ta ra ngoài?" Quá lâu không nói lời nào, Đàm Kế Chi nói hơi đứt quãng, có điều sau khi nói hai câu thì đã tốt lên rồi, "Ngươi có mục đích gì?"

Mặc Tu Nghiêu thoả mãn gật đầu cười nói: "Đúng vậy, nhốt lâu như vậy đầu óc còn không có bị hỏng." Đương nhiên hắn sẽ không vô điều kiện phóng hắn ta ra ngoài.

"Điều kiện của ngươi?" Đàm Kế Chi hỏi, lúc này thậm chí hắn cảm thấy bất luận Mặc Tu Nghiêu khai ra điều kiện gì hắn sẽ đáp ứng. Chỉ có người chính thức mất đi qua tự do mới có thể hiểu tự do đáng ngưỡng mộ, mà hắn cũng không bao giờ muốn ngốc ở phòng giam vĩnh viễn đều im ắng chỉ có một mình hắn.

Mặc Tu Nghiêu lại cười nói: "Nhậm Kỳ Ninh bây giờ đang ở Ly Thành. Đàm công tử, Bản vương luôn luôn tò mò, đến cùng ngươi và Nhậm Kỳ Ninh ai mới là Lâm Nguyện một vị hoàng thất hậu duệ cuối cùng tiền triều? Hoặc các ngươi đều là. . . hay không phải?" Đàm Kế Chi trầm giọng nói: "Đương nhiên là ta!" Trong lòng Mặc Tu Nghiêu thoả mãn gật đầu, xem ra Đàm Kế Chi bị đóng hai năm qua nhưng vẫn còn dã tâm. Có điều như vậy mới phải, nếu thật sự bị mài đến không còn cái gì nữa thì Đàm Kế Chi cũng vô dụng rồi.

"Thật sao? Nhậm Kỳ Ninh có thể không cho là như vậy đấy. Người ta bây giờ là đường đường chính chính Bắc Cảnh Vương, nói không chừng lúc nào có thể sửa lại quốc hiệu tiền triều rồi. Tuy nhiên Bản vương cảm thấy cơ hội đó không lớn, nhưng ít nhất tốt hơn ngươi một chút." Mặc Tu Nghiêu cười nói.

Thần sắc Đàm Kế Chi biến đổi, nhìn chằm chằm vào Mặc Tu Nghiêu

nói: “Ngươi muốn ta giúp ngươi đối phó Nhậm Kỳ Ninh.”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Ngươi không cần khẩn trương như vậy, vô luận ngươi có đáp ứng hay không ta đều thả ngươi đi ra ngoài. Ngươi cũng có thể sau khi ra ngoài lựa chọn trợ giúp Nhậm Kỳ Ninh đối nghịch với Bản vương, cũng không biết rốt cục Nhậm Kỳ Ninh có thể tiếp nhận ngươi hay không?”

Kỳ thật đáp án dĩ nhiên là rất rõ ràng đấy, nếu như Đàm Kế Chi là người khác có lẽ Nhậm Kỳ Ninh còn có thể trọng dụng hắn. Mà thân phận của bọn hắn đã chú định không thể nào cùng tồn tại, hậu duệ tiền triều Lâm Nguyện chỉ có một người, bọn hắn đều rõ trong đó tất nhiên có một người là giả dối. Cho nên, người sống sót mới là thật đấy.

Đàm Kế Chi trầm mặc một hồi, mới vừa hỏi nói: “Cho dù ta đáp ứng ngươi lại có làm được cái gì? Ngươi cũng nói, hắn bây giờ là Bắc Cảnh Vương. Mà ta…” Tự giễu cười cười, Đàm Kế Chi nói: “Ta là tù nhân Định Vương phủ.” Mặc Tu Nghiêu nói: “Bản vương cũng không cảm thấy ngươi có thể giết chết Nhậm Kỳ Ninh, chỉ cần cho hắn thêm chút phiền toái là được rồi. Về phần chuyện khác đương nhiên sẽ có người đi làm.”

“Ngươi sẽ không sợ sau khi ta ra ngoài liền đổi ý?” Đàm Kế Chi hỏi.

Mặc Tu Nghiêu nhún nhún vai, nói: “Đổi ý thì đã có sao? Lâm đại phu có ân cứu mạng A Ly và Tiểu Bảo, nể mặt ông ta thì Bản vương cũng không muốn giết ngươi. Nhưng. . . nếu ngươi làm chuyện không nên làm. . . Bản vương có thể bỏ qua ân cứu mạng của Lâm đại phu.” Nếu Đàm Kế Chi lại làm cái gì đó, vậy lúc giết hắn ta cũng không cần ngượng ngùng.

“Cha ta…” Nhắc tới Lâm đại phu, Đàm Kế Chi không khỏi ngây ra

một lúc. Năm đó ở Cao tổ lăng tiền triều, hắn đã cùng với Lâm đại phu ân đoạn nghĩa tuyệt rồi, lại không nghĩ rằng mình rơi vào trong tay Mặc Tu Nghiêu còn có thể sống được, lại nhờ ông ta. Suy tư trong chốc lát, rốt cục Đàm Kế Chi gật đầu nói: “Ta đáp ứng ngươi.” Vô luận như thế nào, hắn cũng không thể lại trở lại trong phòng giam. Hắn hoài nghi, nếu cứ tiếp tục một năm nửa năm Mặc Tu Nghiêu không đến, chính mình sẽ không chịu nổi mà tự sát.

Mặc Tu Nghiêu thoả mãn gật đầu, “Rất tốt. A Ly, nàng an bài cho hắn.”

Diệp Ly gật gật đầu, cười nói với Đàm Kế Chi: ” Sau khi Đàm công tử ra ngoài không ngại trước dàn xếp xuống thuận tiện điều trị cơ thể, sau đó sẽ có người đi tìm ngươi.”

Đàm Kế Chi nhìn Diệp Ly liếc, gật đầu nói: “Đa tạ Vương phi.”

Diệp Ly nghĩ nghĩ, nói: ” Nếu Đàm công tử có thì giờ rãnh rỗi, cũng có thể đi gặp Lâm đại phu. Hiện nay ông ấy ở trong thành mở một nhà y quán.” Đàm Kế Chi lắc đầu nói: “Thôi được rồi. Chúng ta đã không có vấn đề gì rồi.”

Thấy hắn nói như thế, Diệp Ly cũng không miễn cưỡng. Kỳ thật Lâm đại phu và Đàm Kế Chi không có vấn đề gì thì tốt hơn.

Đã bàn bạc xong, Mặc Tu Nghiêu lôi kéo Diệp Ly đứng dậy, nhìn xem Đàm Kế Chi nói: “Đúng rồi, Đàm công tử không có chuyện gì nữa thì tốt nhất đừng đi loạn trong thành. Hôm nay cũng không chỉ là Nhậm Kỳ Ninh tại Ly Thành, Mặc Cảnh Lê, Liễu Quý Phi, Lôi Chấn Đình đều ở Ly Thành.” Lôi Chấn Đình cũng không có ân oán gì quá lớn với Đàm Kế Chi, nhưng Mặc Cảnh Lê và Liễu Quý Phi thì khác. Nếu Mặc Cảnh Lê muốn giết chết Đàm Kế Chi hiện tại vẫn chỉ là tiện tay mà thôi, “Mặt khác, Đại Sở hiện nay đã dời đến phía nam sông Vân Lan

rồi. Đại Sở. . . đã xong. Tâm nguyện của Đàm công tử cũng miễn cưỡng xem như đã thực hiện được."

"Đại Sở dời nam rồi hả? Sở kinh…" Đàm Kế Chi kinh giật mình.

Mặc Tu Nghiêu nói: "Đại Sở Sở kinh và Hoàng thành Tây Lăng hiện tại thuộc về Bản vương đấy."

Đàm Kế Chi trầm mặc, ngắn ngủn hai năm, hắn lại bỏ lỡ quá nhiều. Hiện tại hắn cần phải làm nhất là hiểu rõ thế cục bây giờ cùng với hai năm qua rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Mặc Tu Nghiêu cũng không hề để ý tới Đàm Kế Chi, tâm tình rất tốt cùng Diệp Ly sóng vai ra địa lao.

Sau vài ngày, Định Vương phủ an tĩnh lại rồi. Nhưng Định Vương phủ mọi người vẫn bận rộn như cũ. Không biết là ai để lộ chủ nhân núi Thương Mang đi vào Ly Thành, mấy hôm nay bọn người Mặc Cảnh Lê Nhậm Kỳ Ninh nhao nhao đến thăm. Thậm chí ngay cả Gia Luật Dã và Gia Luật Hoằng không có quan hệ gì cũng đi theo thấu cái náo nhiệt. Nói không có quan hệ gì, là vì người núi Thương Mang được xưng thay trời chọn chủ, nhưng đến cùng cũng vẫn có đúng mực đấy. Tái ngoại Man tộc Bắc Nhung là tuyệt đối không phải là lựa chọn của bọn hắn. Mà ở trong đó tích cực nhất tự nhiên không ai qua được Mặc Cảnh Lê rồi.

Định Vương phủ, Diệp Oánh ngồi đối diện Diệp Ly ô nức nở nghẹn ngào khóc không ngừng. Diệp Ly cũng không khuyên giải nàng, ngồi ở một bên bình tĩnh chờ nàng ta khóc xong. Một lúc lâu, Diệp Oánh mới ngừng lại, rưng rưng nhìn Diệp Ly nói: "Tam tỷ, ta thật hối hận. Ta lúc đầu tại sao phải gả cho hắn? Ô ô… Năm đó hắn rõ ràng nói cả đời rất tốt với ta đấy, nhưng bây giờ, hiện tại… ."

Diệp Ly nhíu mày, nói khẽ: "Đã xảy ra chuyện gì? Nói rõ cho ta nghe một chút, khóc thì có tác dụng gì chứ?"

Diệp Oánh hơi oán hận lau nước mắt, gật đầu nói: “Tam tỷ nói đúng, ta không khóc. . . Vì tên hỗn đản kia khóc không đáng. Lúc trước mắt ta bị mù mới nhận hắn, khó trách. . . Khó trách năm đó Tam tỷ chướng mắt hắn, Định Vương đối với tỷ thật tốt.” Nói đến cái này, Diệp Oánh cũng không tránh khỏi có ghen tỵ rồi. Năm đó ở Sở kinh, ai mà không đồng tình Diệp gia Tam tiểu thư ném vị trí Lê Vương phi đi, còn phải gả cho một phế vật ngồi ở xe lăn hủy dung. Nhưng nhìn hiện tại xem, tuy Định Vương một đầu tóc trắng, nhưng tướng mạo kia, khí độ kia trong thiên hạ có mấy nam nhân có thể vượt qua? Lại càng không cần phải nói Diệp Ly càng là đối tượng nữ tử thiên hạ hâm mộ ghen ghét.

Thanh Sương đứng tại sau lưng Diệp Ly âm thầm bĩu môi. Lúc trước nếu để cho vị Tứ tiểu thư này gả cho Định Vương, chỉ sợ nàng ta lập tức muốn khóc bị giày vò phải chết muốn sống. Nhưng bây giờ lại hâm mộ ghen ghét Vương phi các nàng?

Diệp Ly cũng không để ý tới lời ghen tỵ của nàng ta…, nhàn nhạt hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Diệp Oánh một bên nức nở một bên đem Mặc Cảnh Lê mỗi ngày chạy đến Đông Phương U cùng Đông Phương Huệ trước mặt xum xoe. Thậm chí thương lượng với tâm phúc nếu như Đông Phương U nguyện ý gả thì phế vị trí chính phi của nàng. Càng nói càng thương tâm, còn chưa nói xong Diệp Oánh lại khóc lên. Nhìn Diệp Oánh đang khóc, Diệp Ly đành bất đắc dĩ thở dài. Lần thứ nhất có chút hoài nghi mình muốn Diệp Oánh làm ánh mắt bên người Mặc Cảnh Lê có đáng tin cậy không? Hoặc cần báo lại cho Dao Cơ nghĩ cách khác? Nhưng nghĩ kỹ Tần Phong đã không nhỏ tuổi. Tuy không biết cảm tình hai người bọn họ có tiến triển hay không, nhưng để Dao Cơ luôn luôn tại Mộc Dương Hầu phủ cũng không tốt lắm.

“Tam tỷ, ta nên làm cái gì bây giờ?” Diệp Oánh đỏ hồng mắt hỏi. Diệp Oánh cũng không phải đồ ngốc, nếu như từ trước Mặc Cảnh Lê còn có thể vì mình là muội muội của Định Vương phi. Nhưng so với thế lực núi Thương Mang khiến cho người ta thèm thuồng cũng không đủ nhìn. Nếu như Đông Phương U núi Thương Mang thật sự nguyện ý gả cho Mặc Cảnh Lê, Mặc Cảnh Lê tuyệt đối sẽ không hề do dự phế đi chính mình. Nàng hiện tại đã không còn trẻ nữa, hay bởi vì chuyện của Diệp Nguyệt mà trở mặt với mẫu thân. Ngoại trừ Mặc Cảnh Lê thì nàng cũng không có cái khác để dựa vào. Huống chi Diệp Oánh vì tư lợi một tí, nhưng nàng không làm được như Liễu Quý Phi.

Diệp Ly nghĩ nghĩ, an ủi: “Muội không cần lo lắng, cho dù Mặc Cảnh Lê thật sự cưới Đông Phương U. Ít nhất ta có thể cam đoan muội sẽ không bị cách chức làm Trắc Phi.”

Diệp Oánh có chút không tin đấy, núi Thương Mang đào tạo ra nữ tử chẳng lẽ nguyện ý làm Trắc Phi sao? Làm Trắc Phi của Mặc Tu Nghiêu có lẽ có khả năng, bởi vì hậu thuẫn của Diệp Ly cũng rất mạnh, Từ gia hiện nay tại Định Vương phủ tuyệt đối rất quan trọng. Nhưng nàng lại không được, nàng lẻ loi một mình tại Giang Nam, căn bản không có người có thể dựa vào.

Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười nói: “Ta lừa muội làm cái gì? Cho dù chúng ta gần đây không thân cận, người ngoài vẫn biết rõ muội là muội muội ta. Muội bị giáng chức làm Trắc Phi chẳng lẽ ta sẽ rất có mặt mũi? Thật sự không được thì khiến cho Mặc Cảnh Lê lấy hai chính phi.”

“Thế nhưng mà. . . Chẳng lẻ không có thể…” Diệp Oánh có chút không cam lòng mà nói.

Diệp Ly lại cười nói: “Không cho Đông Phương U gả cho Mặc Cảnh

Lê? Ngược lại cũng không phải không được. Nhưng muội cảm thấy Mặc Cảnh Lê có thể giận lây sang muội hay không, thậm chí bí mật giết chết muội?" Diệp Oánh run lên, đi theo Mặc Cảnh Lê nhiều năm như vậy, Diệp Oánh vẫn hiểu Mặc Cảnh Lê có bao nhiêu tâm ngoan thủ lạt. Nhớ tới Diệp Nguyệt bị hỏa thiêu, sắc mặt Diệp Oánh càng thêm khó coi.

Không thể không nói, chuyện Diệp Nguyệt Mặc Cảnh Lê cõng một cái oan ức không lớn không nhỏ. Ít nhất vô luận là Diệp gia cao thấp già trẻ hay Diệp Oánh, đều cho rằng Diệp Nguyệt chết do Mặc Cảnh Lê gây nên.

"Vì tình cảm chị em, muội có hai lựa chọn. Ở lại Ly Thành từ nay về sau đoạn tuyệt quan hệ với Mặc Cảnh Lê, muội vẫn là con gái Diệp gia, trở lại Diệp gia thì phụ thân và tổ mẫu cũng sẽ không mặc kệ muội đâu. Từ nay về sau bình bình đạm đạm qua cả đời. Hai là vẫn đi theo Mặc Cảnh Lê về Giang Nam, ta có khả năng làm cũng chỉ là giữ chính phi cho muội. Về phần về sau như thế nào. . . là số mạng của mình rồi."

"Ta…" Diệp Oánh hơi giãy dụa, một hồi lâu vẫn lắc đầu nói: "Không, ta phải đi về. Ta không thể trở lại Diệp gia, ta là Lê Vương phi. Còn có con của ta…"

Diệp Ly chớp mắt, nói: " Ta sẽ giúp muội tìm con, có tin tức sẽ phái người thông tri muội."

"Tam tỷ, tỷ. . . Tại sao phải tốt với ta như vậy?" Diệp Oánh cũng không ngốc, cũng sẽ không quên lúc trước quan hệ với Diệp Ly không tốt. Chuyện tiện tay thì có lẽ Diệp Ly giúp đỡ nàng không có gì, nhưng những chuyện này lại rõ ràng muốn phí chút ít công phu rồi. Diệp Ly vẫn không chút do dự giúp nàng, nàng không thể không có nghi mục đích của Diệp Ly.

Diệp Ly cũng không có ý định qua loa nàng ta, nhạt cười nhạt nói: “Cũng không có gì. Nếu như Mặc Cảnh Lê thật sự cưới Đông Phương U, với Định Vương phủ mà nói cũng rất nguy hiểm. Chỉ cần muội ngẫu nhiên cho ta một ít tin tức là được rồi. Muội yên tâm, ta sẽ không cần muội làm chuyện nguy hiểm. Ta cũng có thể hứa hẹn, nếu như tương lai muội gặp được nguy hiểm, ta có thể bảo vệ muội thoát khỏi.”

“Nếu như, Lê Vương không có lấy Đông Phương U đâu này?”

“Vậy coi như ta làm một chuyện tốt, coi như thành toàn thân duyên huyết mạch chúng ta.” Diệp Ly lạnh nhạt nói.

Diệp Oánh cúi đầu suy tư về, Diệp Ly nói nàng đều hiểu, nếu như Mặc Cảnh Lê thật sự cưới Đông Phương U đối với nàng mà nói tuyệt đối sẽ không hề tốt. Nhưng nếu có Định Vương phủ trợ giúp…

“Tốt, ta đáp ứng tỷ.”

Diệp Ly thoả mãn gật đầu, đưa khăn tay cho nàng rồi nói: “Muội còn muốn gặp con của muội đừng gặp chuyện gì cũng khóc. Hiện tại có lẽ muội đã hiểu, rất nhiều chuyện chỉ dựa vào khóc là không giải quyết được vấn đề đấy. Muội có thể yên tâm, cho dù Mặc Cảnh Lê cưới Đông Phương U, cũng sẽ không dao động địa vị của muội tại Lê Vương phủ đấy. Ta sẽ giúp muội.”

“Cảm ơn tỷ, Tam tỷ.” Diệp Oánh xoa xoa nước mắt thấp giọng nói.

“Vương phi, Lê Vương cầu kiến.” Vệ Lận tiến đến bẩm báo nói.

Diệp Ly mỉm cười liếc Diệp Oánh, cười nói: “Vừa vặn ta cũng có một số việc muốn nói chuyện với Lê Vương. Mời hắn vào. Oánh nhi,

muội…”

Diệp Oánh cắn môi nổi giận nói: “Ta không muốn gặp hắn!”

“Vậy được rồi, muội đi Họa các phía trước ngồi trong chốc lát.” Đúng là đứa nhỏ ngốc, chẳng lẽ ngươi thật cho rằng Mặc Cảnh Lê tới dỗ ngươi sao? Bảo người dẫn Diệp Oánh rời đi, chỉ chốc lát sau Mặc Cảnh Lê liền từ bên kia đi đến.

Xa xa đấy, Mặc Cảnh Lê thấy nữ tử áo xanh ngồi ở bên hồ. Đảo mắt mười năm qua đi, Mặc Cảnh Lê đột nhiên phát hiện mình vẫn còn có thể nhớ rõ năm đó sau khi từ hôn lần đầu tiền nhìn thấy Diệp Ly. Tuy lần đó ở trong Thận Đức Hiên Diệp Ly lại khiếncho hắn rất khó chịu, nhưng đó là lần đầu tiên hắn có một cảm giác mơ hồ, hóa ra Diệp Ly không giống những gì mình nghĩ. Đã nhiều năm như vậy rồi, dung mạo Diệp Ly cũng không khác trước nhiều, có lẽ bởi vì đã có mấy đứa con nên có thêm cảm giác ưu nhã và dịu dàng.

“Lê Vương.” Nhìn xem Mặc Cảnh Lê trước mặt mà đến, Diệp Ly nhẹ gật đầu cũng không có đứng dậy đón chào, “Lê Vương mời ngồi.”

Mặc Cảnh Lê trầm mặc ngồi xuống, nhìn thấy Thanh Sương bưng trà đi lên, mới nhàn nhạt hỏi: “Nha đầu này còn đi theo ngươi.”

Diệp Ly có chút kinh ngạc, Mặc Cảnh Lê mắt cao hơn đầu lại có thể còn nhớ rõ một tiểu nha đầu bên người nàng. Khẽ mĩm cười nói: “Thanh Sương không còn nhỏ, ở bên ta cũng không được bao lâu nữa.” Hôn sự Thanh Sương và A Cẩn cũng đã bàn bạc gần xong rồi. Mặc tổng quản cũng thoả mãn, A Cẩn và Thanh Sương cũng không có ý kiến gì. Chờ có thời gian rảnh thì xử lý hôn sự là được.

Gần như không có gì lời gì để nói, trong lúc nhất thời trầm mặc.

Diệp Ly cũng không vội vã mở miệng, Mặc Cảnh Lê không nói lời nào thì nàng liền lạnh nhạt uống trà. Một hồi lâu, ước chừng Mặc Cảnh Lê cũng hơi không được tự nhiên rồi, mới mở miệng nói: “Oánh nhi ở chỗ này?”

Diệp Ly cũng không phủ nhận, gật đầu nói: “Vừa tới cùng ta trò chuyện trong chốc lát, đi nghỉ ngơi rồi. Lê Vương tới tìm Tứ muội à?”

“Nàng đã nói gì với ngươi?”Giọng điệu Mặc Cảnh Lê có chút cứng ngắc, còn có một tia hổn hển. Diệp Ly không hiểu liếc mắt nhìn hắn nói: “Còn còn có thể nói chuyện gì mới à? Không phải là chuyện Lê Vương định bỏ vợ tái giá?”

“Ta không muốn hưu vợ!” Mặc Cảnh Lê tức giận mà nói. Diệp Ly mỉm cười gật đầu nói: “Ta biết rõ, Lê Vương chỉ muốn giáng chức vợ làm thiếp để dọn đích phi cho Đông Phương cô nương.” Mặc Cảnh Lê nhìn nàng nói: “Ta thấy Diệp Oánh cách chức làm thiếp, ngươi mất hứng à?” Diệp Ly có chút không hiểu thấu, hỏi: “Tứ muội bị giáng chức làm thiếp thì tại sao ta phải cao hứng? Chẳng lẽ có một Vương phi muội muội khó nghe hơn muội muội làm thiếp?”

“Lúc trước nàng ấy đoạt vị trí Lê Vương phi của ngươi, chẳng lẽ ngươi không hận nàng sao?” Mặc Cảnh Lê bình tĩnh nhìn qua Diệp Ly, trầm giọng hỏi.

Diệp Ly sững sờ, có chút buồn cười mà nói: “Chẳng lẽ Lê Vương điện hạ muốn nói ngươi đang vì ta xả giận sao ? Có phải Lê Vương định dùng cớ kỳ quái để che dấu ngươi người vô tội giáng chức vợ làm thiếp?” Mặc Cảnh Lê cũng không có như thường ngày bình thường nổi giận, nhìn qua Diệp Ly nói: “Nếu như ngươi là Lê Vương phi mà nói…, coi như là vì Thương Mang giúp ta thì cũng sẽ không lấy Đông Phương U.”

“Khục khục. . .” Diệp Ly suýt nữa bị nước trà sặc đến, vẻ mặt kinh dị nhìn qua Mặc Cảnh Lê. Cái này xem như cái gì? Năm đó vứt bỏ như giày cũ, lúc này ngược lại là đến thâm tình thổ lộ. Lúc trước yêu như trân bảo đấy, lúc này lại ngay cả cỏ dại đều không bằng rồi hả? Nhìn xem Mặc Cảnh Lê vẻ mặt thành thật bộ dáng, Diệp Ly đột nhiên cảm thấy có chút buồn nôn.

“Ngươi có phải không tin?” Mặc Cảnh Lê trừng mắt nàng nói.

Diệp Ly lắc lắc đầu nói: “Tin hay không đều không có ý nghĩa gì rồi. Loại lời này kính xin Vương gia về sau đừng có nói nữa. Mặt khác, Tứ muội đã đi theo Vương gia mười năm, cũng bị không ít khổ. Kính xin Vương gia rủ lòngthương, cho muội ấy lưu một chỗ dung thân.” Mặc Cảnh Lê không vui mà nói: “Ngươi đây là ý gì? Ta cũng không có muốn vứt bỏ nàng ta? Là nàng ta nói cho ngươi à?”

Diệp Ly thản nhiên nói: “Vương gia không có ý tứ này thì như thế nào? Vương gia xuất thân hoàng thất, chẳng lẽ ít thấy chuyện cân hồng đính bạch*(*cân hồng đính bạch, nhất trầm bách thải nghĩa là một người có quyền thế, khi ở trên đỉnh cao thì người ta nịnh not, khi mất hết quyền lực thì lập tức trở mặt*) . Tứ muội một mình ở Giang Nam không có người thân, càng không có hậu trường gì. Nếu từ Vương phi cách chức làm Trắc Phi, Vương gia cho rằng muội ấy sẽ sống thế nào?”

“Ngươi tốt với nàng ấy nhỉ!” Mặc Cảnh Lê cắn răng nói. Diệp Ly thay Diệp Oánh nói chuyện vốn không có gì, nhưng nghe vào trong tai Mặc Cảnh Lê liền cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Diệp Ly lại cười nói: “Đều là nữ tử, cần gì phải khó xử nữ tử? Thế gian này, nữ tử vốn sống không tốt lắm, cũng không phải mỗi người đều có phúc phận như Diệp Ly.” Nhìn xem trên mặt Diệp Ly nhẹ nhàng mỉm cười, Mặc Cảnh Lê càng cảm thấy chướng mắt, có chút

bực bội mà nói: “Bản vương đã biết, Bản vương có thể cam đoan Diệp Oánh vĩnh viễn là chính phi, nhưng là. . . Bản vương có lợi gì?”

“Nhậm Kỳ Ninh vĩnh viễn không lấy được Đông Phương U, có được tính là lợi ích không?” Diệp Ly thản nhiên nói.

Thần sắc Mặc Cảnh Lê khẽ biến, rốt cục gật đầu nói: “Một lời đã định.” Nhậm Kỳ Ninh tự xưng là hậu duệ tiền triều, mặc kệ hắn ta thật hay giả, ít nhất là một cái mánh lới thật lớn, đồng dạng cũng địch nhân lớn nhất của hắn.

“Mặc Tu Nghiêu vì ngươi buông tha cho núi Thương Mang, tương lai hắn thật sự sẽ không hối hận sao?” Hình như không quen nhìn trên mặt Diệp Ly vui vẻ, Mặc Cảnh Lê ác ý mà hỏi. Diệp Ly mỉm cười nói: “Ta tin tưởng hắn sẽ không vì quyết định của mình hối hận.” Mặc Tu Nghiêu không nạp thiếp đúng là vì nàng, nhưng không cưới Đông Phương U và núi Thương Mang lại không hoàn toàn đúng vì nàng. Núi Thương Mang về lâu dài thì không phải là trợ lực trái lại là phiền toái của Định Vương phủ.

Mặc Cảnh Lê hừ lạnh một tiếng nói: “Cái gì? Hiện tại có lẽ Mặc Tu Nghiêu sẽ không hối hận, nhưng một ngày nào đó hắn sẽ phải hối hận, đến lúc đó hắn chỉ biết càng hận ngươi.”

“Lê Vương nói chính mình à?” Giọng điệu Mặc Tu Nghiêu lười biếng từ phía sau truyền đến, thần sắc Mặc Cảnh Lê cứng đờ mãnh liệt quay đầu lại đã thấy Mặc Tu Nghiêu đã cách mình ba bước. Nhìn thấy sắc mặt Mặc Cảnh Lê khó coi, Mặc Tu Nghiêu đi đến Diệp Ly bên người cúi người xuống hôn, vịn Diệp Ly đầu vai cười đắc ý nói: “Vì A Ly, Bản vương vĩnh viễn sẽ không hối hận.”

Chương 350: Chào từ biệt

“Vì A Ly, Bản vương vĩnh viễn không hối hận.” Mặc Tu Nghiêu đứng tại sau lưng Diệp Ly, từ trên cao nhìn nhìn xuống Mặc Cảnh Lê.

Nghe Mặc Tu Nghiêu nói xong, sắc mặt Mặc Cảnh Lê đã lúng túng lại càng thêm âm trầm. Lạnh lùng cười nói: “Thật sao?” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày rồi nói: “Đương nhiên. Bản vương cũng không phải là loại có mắt không tròng như ai kia.” Lười biếng ngồi cạnh Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu cũng không đi quản Mặc Cảnh Lê khó coi, có chút không vui nhìn qua Diệp Ly nói: ” Sao A Ly lại nói chuyện một mình với hắn ở chỗ này?”

Diệp Ly nhướng mày, giống như cười mà không phải cười nhìn qua hỏi hắn: “Chẳng lẽ thiếp thân không thể một mình nói chuyện với người khác?”

Mặc Tu Nghiêu vội vàng cười làm lành nói: “Làm sao lại như vậy? A Ly chịu nói chuyện với người khác, đó là vinh hạnh của bọn hắn. Nhưng có người ý xấu đầy mình, A Ly không thể không đề phòng.”

Diệp Ly mỉm cười không nói, nhàn nhạt nhìn xem hắn mỉm cười. Luận ý xấu đầy mình, trong thiên hạ có mấy người bằng Định Vương gia. Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý ánh mắt trêu chọc của Diệp Ly, quay đầu dựa vào Diệp Ly hỏi: “Lê Vương còn có lời gì muốn nói?” Cho dù Mặc Cảnh Lê vẫn còn nói ra suy nghĩ của mình, hiện tại cũng bị Mặc Tu Nghiêu tức giận đến mức quên gần hết rồi. Khẽ hừ một tiếng đứng lên nói: “Bản vương tới đón Oánh nhi về dịch quán.”

“Thì ra là thế.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Thế Lê Vương tự tiện.

Đúng rồi. . . Lê Vương, thánh nhân nói không thể vứt bỏ người vợ tào khang*(*người vợ cả cùng đồng cam cộng khổ với chồng lúc khó khăn nên không thể vứt bỏ được*) tuy Lê Vương phi không tính là vợ tào khang, nhưng tốt xấu cũng đã theo Lê Vương nhiều năm như vậy. Hiện nay Lê Vương không chút do dự vì cô nương núi Thương Mang mà biếm vợ làm thiếp, điều này sẽ lại để cho người trong thiên hạ cảm thấy Lê Vương ngại bần yêu phú đấy. Đối với thanh danh Lê Vương cũng không tốt."

Mặc Cảnh Lê cắn răng, "Định Vương quá lo lắng, Bản vương không có ý tứ này."

Mặc Tu Nghiêu lơ đễnh nhíu mày, hiển nhiên không tin Mặc Cảnh Lê nói. Mặc Cảnh Lê cũng không có tâm trạng giải thích, trầm mặt xoay người rời đi rồi.

Nhìn bóng lưng Mặc Cảnh Lê đi xa, Diệp Ly mỉm cười ngó Mặc Tu Nghiêu nói: "Vương gia đến vô cùng đúng lúc." Mặc Tu Nghiêu tươi cười chân thành mà nói: "Bản vương biết rõ A Ly cũng không muốn nói chuyện với Mặc Cảnh Lê." Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn lên trời, nàng không có khoa trương hắn, được chứ?

"A Ly, nàng nghĩ cơ hội Mặc Cảnh Lê cưới Đông Phương U có lớn không?" Mặc Tu Nghiêu hơi tò mò hỏi.

Đôi mày thanh tú Diệp Ly cau lại, nói: "Nếu như Mặc Cảnh Lê không dùng thủ đoạn vớ vẩn gì có lẽ cơ hội không lớn." Đông Phương U không thông minh, nhưng Đông Phương Huệ lại không phải người dễ đối phó. Có Đông Phương Huệ ở bên giám sát, chỉ sợ Mặc Cảnh Lê chưa chắc đã được như nguyện. Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: "Vừa mới Đông Phương Huệ phái người đến đây truyền lời, hôn sự Đông Phương U có thể coi như chưa từng xảy ra. Núi Thương Mang vẫn nguyện ý tương trợ Định Vương phủ như cũ."

“Chàng cự tuyệt?” Diệp Ly không hề hoài nghi mà hỏi.

“Đương nhiên là cự tuyệt.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Bản vương và Định Vương phủ muốn tương lai như thế nào, cũng không có ý định để núi Thương Mang can thiệp.” Có lẽ Đông Phương Huệ thông minh, nhưng cùng là đại gia có mấy trăm năm nội tình, núi Thương Mang khác Từ gia. Có lẽ thế lực Từ gia không bằng núi Thương Mang, nhưng người Từ gia lại càng tiếp cận cái thế gian này. Mấy trăm năm qua từng chút một dung nhập trong lòng dân chúng thiên hạ, bởi vì cái gọi là nhuận vật vô thanh*(*Tiềm vũ bất ngữ, Nhuận vật vô thanh, Trích thủy lực bạc, Cửu dĩ xuyên thạch: Đại loại chỉ một thứ vô hình, êm ái như nước nhìn không thấy sờ không ra, mưa dầm thấm lâu nước chảy đá mòn*.). Lúc Từ gia bị diệt, trên sử sách cũng vĩnh viễn đều lưu lại bóng dáng của bọn hắn. Mà núi Thương Mang lại đặt mình ở vị trí quá mức siêu phàm thoát tục. Mỗi một lần xuất hiện gần như luôn khiếp sợ thiên hạ, cũng làm cho mình bịt kín một tầng thần bí khiến mọi người ngước nhìn. Nhưng chính vì các nàng quá mức thoát ly thế gian, sớm đã thành thói quen cảm giác cao cao tại thượng. Kể cả thông minh như Đông Phương Huệ, cũng đặt mình cao hơn vị trí mọi người trong thế gian.

“Đông Phương Huệ sẽ rất tức giận.” Đông Phương Huệ rất có tâm kế cũng rất thông minh, nhưng vừa ra đời đã là truyền nhân núi Thương Mang, hơn nữa làm chủ nhân núi Thương Mang vài chục năm, kỳ thật bà ta càng không thể dễ dàng tha thứ người khác cự tuyệt cùng với trái lời.

“Tức giận thì sao nào?” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày.

Diệp Ly cười một tiếng, “Đúng vậy, tức giận thì sao nào?” Định Vương phủ chưa bao giờ e ngại địch nhân cường đại.

Vừa mới treo tấm biển Đông Phương phủ lên, Đông Phương Huệ vẫy lui người rồi sắc mặt bắt đầu lạnh như băng. Đông Phương U đứng trước mặt bà, có chút lo lắng mà nói: “Sư phụ, Định Vương. . .” Đông Phương Huệ chậm rãi nói: “Định Vương cự tuyệt.” Đông Phương U khẽ giật mình, ngưng lông mày nói: “Nếu là vì nguyên nhân trước kia của đồ nhi, hiện tại. . . Chúng ta đã không cần chuyện cầu hôn nữa rồi. Tại sao bọn họ còn không đáp ứng?”

Đông Phương Huệ cười lạnh một tiếng nói: “Không phải con cũng đoán được sao? Định Vương phủ từ vừa mới bắt đầu đã không có ý định hợp tác với núi Thương Mang.”

Đông Phương U cau mày nói: “Cái này cũng không thể nào nói nổi, nếu có chúng ta tương trợ thì Định Vương phủ sẽ như hổ thêm cánh. Muốn muốn đối phó Bắc Nhung, Bắc Cảnh thậm chí là Tây Lăng cũng là làm chơi ăn thật, tại sao Định Vương không đáp ứng?” Đông Phương Huệ nhạt cười nhạt nói: “U Nhi, tuy con thông minh nhưng trời sinh lại không có ý nghĩ cùng với tâm tư của thượng vị giả. Đây cũng là điều sư phụ lo lắng nhất. Thế lực Định Vương phủ đã rất cường đại, lại có Từ gia phụ tá. Nếu như Mặc Tu Nghiêu chí tại thiên hạ mà nói…, sớm muộn cũng có thể đạt thành. Tuy thiếu đi thế lực núi Thương Mang có thể sẽ muộn một ít, nhưng là. . . Lại không có nỗi lo về sau.” Thế lực núi Thương Mang khiến cho người thèm thuồng nhưng cũng làm cho người kiêng kị, nếu như Định Vương phủ cùng núi Thương Mang hợp tác, chỉ sợ Mặc Tu Nghiêu sẽ lo lắng tương lai đuôi to khó vẫy, bị núi Thương Mang cản tay.

“Nhưng Mặc Tu Nghiêu hắn cũng đừng quên, không có núi Thương Mang hiệp trợ hắn thì có lẽ hắn có thể đạt tới mục đích, nhưng ta núi Thương Mang tương trợ người khác thì sao. . .” Thần sắc Đông Phương Huệ biến đổi, lạnh lùng nói. Bà có thể hiểu tâm tư Mặc Tu Nghiêu, nhưng lại không thể tiếp nhận. Mặc Tu Nghiêu không chút do dự cự tuyệt ngoại trừ kiêng kị núi Thương Mang, chỉ sợ căn bản

không có đặt núi Thương Mang ở đáy mắt.

“Sư phụ. . .” Đông Phương U cả kinh, hơi lo lắng nhìn qua Đông Phương Huệ.

Thần sắc Đông Phương Huệ hòa hoãn một ít, mỉm cười nhìn nàng nói: “U Nhi muốn nói gì không?”

Đông Phương U cau mày nói: “Sư phụ có ý lựa chọn người khác phụ tá. Nhưng trên đời ngoại trừ Lôi Chấn Đình chỉ sợ không có người nào là đối thủ Mặc Tu Nghiêu. Nhưng Lôi Chấn Đình. . . Lấy đồ nhi chứng kiến, có lẽ hắn cũng không có ý tứ hợp tác với núi Thương Mang. Hơn nữa tuổi của hắn. . .” Lôi Chấn Đình còn lớn tuổi hơn Mặc Tu Nghiêu nhiều. Cho dù Định Vương cái gì cũng không làm, chỉ cần kéo dài cũng có thể kéo chết Lôi Chấn Đình. Hết lần này tới lần khác Lôi Đằng Phong nhi tử Lôi Chấn Đình luôn luôn biểu hiện thường thường, bảo vệ là đủ, nhưng muốn xưng bá thiên hạ chỉ sợ là có chút không dễ dàng.

Đông Phương Huệ tán thưởng nhẹ gật đầu, chỉ cần không liên quan đến đạo lí đối nhân xử thế, ánh mắt và tâm tư của Đông Phương U đều vô cùng chính xác.

“Vậy con có ý kiến gì?” Đông Phương Huệ hỏi.

Đông Phương U hơi do dự nhìn bà muốn nói lại thôi, Đông Phương Huệ nhìn thấy rồi sắc mặt trầm xuống, nói: “Nếu con còn băn khoăn Từ Thanh Trần, ta khuyên con sớm bỏ suy nghĩ này đi. Người Từ gia. . . Nhìn tao nhã, nhưng thực tế đối ngoại là lãnh tâm vô tình. Con không nhập được vào mắt bọn họ thì bọn hắn không hề thương tiếc con đâu, đụng lên chỉ tự rước lấy nhục.”

Đông Phương U hơi nghi hoặc nhìn sư phụ một chút, không biết cảm

giác như thế nào, cảm thấy sư phụ nghiến răng nghiến lợi khi nói câu lãnh tâm vô tình. Nhưng sư phụ ở trước mặt mình cho tới bây giờ đều là bình tĩnh, lý trí ưu nhã đấy, Đông Phương U ngây ra một lúc cũng chỉ coi mình đa tâm. Nhớ tới Từ Thanh Trần lãnh đạm cự tuyệt với chính mình, cùng với Từ Thanh Viêm bén nhọn trào phúng, Đông Phương U không thừa nhận cũng không được sư phụ nói không sai. Nhưng ngay cả như vậy, bảo nàng buông tha chọn người khác, nàng lại không có cam lòng. Không chỉ bởi vì nàng không cam lòng Từ Thanh Trần, vì so với Mặc Cảnh Lê, Nhậm Kỳ Ninh, vô luận tính toán như thế nào nàng vẫn cảm thấy Định Vương phủ coi được nhất. Nếu như sư phụ lựa chọn người khác thì tổng cảm thấy tỷ lệ thất bại rất cao.

Không thể không nói, chính là vì Đông Phương U không hiểu đạo lí đối nhân xử thế, cho nên nàng suy xét sự tình cũng không dễ dàng đã bị cảm xúc ảnh hưởng. Nói thí dụ thông minh như Đông Phương Huệ bị cự tuyệt dưới sự phẫn nộ sẽ nghĩ tới đến đỡ người khác để đối phó Định Vương phủ, cho Mặc Tu Nghiêu nhìn với con mắt khác. Nhưng Đông Phương U chỉ không hiểu được quyết định Định Vương phủ, khổ sở, nhưng sẽ không phẫn nộ, cho nên nàng cũng càng thấy rõ ràng, Mặc Cảnh Lê kém Định Vương phủ quá xa. Trong lúc này không thể nói không có tư tâm, nhưng quan điểm của nàng cũng tuyệt đối là chính xác đấy.

“Sư phụ, đồ nhi không thích Mặc Cảnh Lê và Nhậm Kỳ Ninh.” Đông Phương U cau mày nói.

Đông Phương Huệ yêu thương cười nói: “Con không thích, sư phụ cũng không có ý định gả con cho đám bọn họ, con lo lắng cái gì?”

Đông Phương U nhíu nhíu mày nói: “Nhưng là, nếu như là Mặc Cảnh Lê và Nhậm Kỳ Ninh thì bọn hắn nhất định sẽ yêu cầu con gả cho bọn chúng.” Nói cách khác, bọn hắn chỉ sợ cũng sẽ không tin tưởng

thành ý núi Thương Mang. Lúc trước, không phải mấy đời tiền bối núi Thương Mang đều làm như thế sao? Nếu như truyền nhân núi Thương Mang không gả cho đám bọn họ thì làm sao bọn hắn tin rằng bọn họ mới là người núi Thương Mang tuyển định.

“Nếu thật sự là như thế. . .” Đông Phương Huệ do dự một chút, lại cũng không nói đến nếu thật sự là như thế, sư phụ cũng sẽ không miễn cưỡng con, chỉ nói: “Sư phụ sẽ suy nghĩ thật kỹ. Con đi xuống trước nghỉ ngơi đi.” Đông Phương U cắn cắn môi cẩn thận từng li từng tí mà hỏi: “Sư phụ, nếu như con có biện pháp khiến công tử Thanh Trần lấy con. . .”

Hiển nhiên Đông Phương Huệ cũng không tin đồ nhi có năng lực như thế, nhướng mày nói: “Đợi đến khi con thực sự bổn sự này rồi nói sau, đi xuống trước nghỉ ngơi, ta muốn suy nghĩ kỹ một chút.”

Trên mặt xinh đẹp của Đông Phương U hiện lên một tia bị thương, chỉ đành yên lặng lui ra ngoài. Quay người đóng cửa nhìn xem bộ dáng sư phó nhíu mày suy tư, trên gương mặt dịu dàng của Đông Phương U hiện lên một tia hào quang kiên quyết.

“Phu nhân, Bắc Cảnh Vương Nhậm Kỳ Ninh cầu kiến.” Trong cửa, Đông Phương Huệ không biết nhớ ra cái gì đó, trên mặt giống như bi giống như hỉ, cuối cùng biến thành nhàn nhạt tiếc nuối cùng với oán niệm. Cửa ra vào, hạ nhân bẩm báo đánh thức bà, thu liễm thần sắc trên mặt, đứng dậy khẽ cau mày nói: “Nhậm Kỳ Ninh, hắn tới làm gì?” Ngoài cửa người trả lời: “Bắc Cảnh Vương nói có cầu kiến phu nhân.”

“Mời hắn đến đại sảnh đi.” Đông Phương Huệ nhàn nhạt phân phó nói.

“Vâng.”

Đông Phương Huệ sửa sang lại dung nhan một lát, liền đi ra cửa phòng trước. Quả nhiên Nhậm Kỳ Ninh đã sớm chờ ở nơi đó rồi. Thấy Đông Phương Huệ tiến đến vội vàng đứng dậy tiến lên, cung kính mà nói: “Vãn bối Lâm Nguyện, bái kiến Đông Phương phu nhân.” Đôi mi thanh tú Đông Phương Huệ hơi nhíu lại, nhìn Nhậm Kỳ Ninh rồi mỉm cười nói: “Lâm Nguyện? Bắc Cảnh Vương không phải họ Nhậm sao?”

Nhậm Kỳ Ninh có chút bất đắc dĩ cười nói: ” Con mồ côi Tiền triều, không dám dùng tên thật hành tẩu ở thiên hạ, thật sự là thẹn với liệt tổ liệt tông.” Kỳ thật, sao Nhậm Kỳ Ninh không muốn khôi phục tên cũ chứ, nhưng thời cơ hai năm trước không đúng, hơn nữa hắn còn phải dựa vào người Bắc Cảnh rất nhiều,một tuy vị Vương Hậu đã qua đời là nữ tử Bắc Cảnh, nhưng khó được là người thông minh nhạy cảm. Nếu hắn quá sốt ruột đổi tên, thậm chí sửa quốc hiệu thì chỉ khiến nàng cùng với quyền quý Bắc Cảnh bất mãn. Thứ hai, một khi hắn chính thức khôi phục danh tiếng Lâm Nguyện, vô luận là Định Vương phủ, Tây Lăng hay Mặc Cảnh Lê đều là địch nhân của hắn rồi. Dù sao năm đó tiền triều vì Đại Sở và Tây Lăng mới bị diệt vong. Lúc đó bản thân hắn sẽ là cái đích cho mọi người chỉ trích.

Đông Phương Huệ đánh giá hắn hồi lâu, mới thản nhiên nói: ” Mấy đời hậu duệ Tiền triều đến nay luôn luôn mưu cầu phục quốc, nhưng toàn sắp thành lại bại. Ngươi có thể có công tích như hiện nay coi như là không sai rồi.”

Nhậm Kỳ Ninh rủ mắt xuống cười nhạt nói: “Phu nhân khen nhầm, , cả đời Lâm Nguyện thời khắc không dám quên nguyện vọng của tổ tiên. Năm đó núi Thương Mang và ta cũng có huyết thống, vãn bối khẩn cầu phu nhân tương trợ.” Đông Phương Huệ trầm mặc không nói, Nhậm Kỳ Ninh minh bạch hắn là đang tự hỏi, cũng không vội ở thuyết phục hắn. Bình tĩnh ngồi ở một bên chờ lấy đáp án của nàng.

Thật lâu, mới nghe Đông Phương Huệ nói: “Nhậm công tử, thực không dám đấu diếm, ta đều cực kỳ bội phục năng lực cùng nghị lực của công tử. Nhưng là. . . Công tử muốn phục quốc, chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy.”

Nhậm Kỳ Ninh trong đôi mắt xẹt qua một tia gợn sóng, cung kính mà nói: “Kính xin phu nhân chỉ điểm.”

Đông Phương Huệ cũng không khách khí, trầm ngâm một chút mới nói: “Đầu tiên, lúc trước công tử cưới công chúa Bắc Cảnh mới lập quốc, hiện nay Vương Hậu vẫn là nữ tử Bắc Cảnh. Những thứ không nói đến, công tử muốn xua binh Trung Nguyên, muốn đạt được sĩ tộc Trung Nguyên thừa nhận đã khó càng thêm khó. Mặt khác, ta cũng đã nghe nói, trong triều đình Bắc Cảnh hiện nay cũng bất ổn, cựu thần tiền triều cùng với quyền quý Bắc Cảnh tranh chấp không ngớt sớm đã không phải chuyện một sớm một. Công tử thiên hạ chưa định thì nội bộ cũng đã bắt đầu tự giết lẫn nhau, chỉ sợ không phải điềm gì tốt. Mặc dù tương lai công tử thật sự nhập chủ Trung Nguyên, đây rốt cuộc là Bắc Cảnh hay tiền triều?”

Nhậm Kỳ Ninh im lặng, hắn không phải không thừa nhận Đông Phương Huệ mỗi một câu đều nói trúng rồi khốn cảnh hiện tại cùng với tai hoạ ngầm tương lai. Hắn cũng không phải là không biết điều này, nhưng lúc đó tình thế bức bách không thể không làm, “Phu nhân có ý tứ là?”

” Tuy núi Thương Mang từ trước không đếm xỉa đến nhưng vẫn là người Trung Nguyên. Tuyệt sẽ không làm chuyện dẫn ngoại tộc xâm lấn Trung Nguyên, kính xin công tử thông cảm.” Đông Phương Huệ nghiêm mặt nói.

Trên mặt Nhậm Kỳ Ninh hiện lên một tia ảm đạm, triều đình Bắc Cảnh hiện tại và trong tai có hơn phân nửa đều dựa vào ngoại tộc.

Cái này không chỉ là nhược điểm để người khác lên án, đồng thời cũng là nỗi khổ riêng của Nhậm Kỳ Ninh cùng với những người tự xưng là tiền triều cựu thần. Nhậm Kỳ Ninh cắn răng, trầm giọng nói: "Nếu tại hạ có thể cam đoan tương lai triều đình cùng với vương thất tất cả đều là người Trung Nguyên, phu nhân có thể nguyện ý tương trợ?"

Đông Phương Huệ nhắm hờ mắt, lạnh nhạt nói: "Nếu thật sự là như thế, công tử là hậu duệ tiền triều chính thống, những thứ khác không cần nói tới." trong lòng Nhậm Kỳ Ninh vui vẻ, nói: "Đa tạ phu nhân, mong rằng phu nhân nói mà có tín."

Đông Phương Huệ nói: "Ta núi Thương Mang há có thể thất tín với người?"

Nhậm Kỳ Ninh thoả mãn nhẹ gật đầu, chính muốn nói điều gì, ngoài cửa có người vội vàng đi đi đến trước mặt Nhậm Kỳ Ninh thấp giọng thì thầm vài câu. Sắc mặt Nhậm Kỳ Ninh biến hóa, đứng dậy nói với Đông Phương Huệ: "Tại hạ có chút việc gấp, quấy rầy phu nhân, vậy thì cáo từ trước." Đông Phương Huệ cũng không giữ lại, sai người tiễn đưa Nhậm Kỳ Ninh đi ra ngoài.

"Sư phụ, ngài thực sự giúp Nhậm Kỳ Ninh?" Đông Phương U từ bên trong đi tới, nhìn qua ngoài cửa khẽ nhíu mày.

Đông Phương Huệ hừ nhẹ một tiếng nói: "Ta nói giúp hắn lúc nào? Hậu duệ Tiền triều, mặc kệ là thật là giả. . . công chúa Bắc Cảnh đối với Nhậm Kỳ Ninh có thể nói là ân trọng như núi, thế mà hắn cũng không chút do dự hạ sát thủ, người như vậy đã chú định cay nghiệt thiếu tình cảm. Chỉ sợ tương lai hắn được thiên hạ sẽ là lúc có mới nới cũ được chim quên ná, đặng cá quên nơm."

"Nhưng sư phụ vừa rồi. . ." Đông Phương U khó hiểu mà nói.

Đông Phương Huệ nói: “Chỉ là tạm thời trấn an hắn thoáng một phát mà thôi. Hắn đều xuất ra giao tình tổ tông và núi Thương Mang đến nói chuyện, đương nhiên ta cũng không dễ nói thẳng cự tuyệt xé toang mặt với hắn. Huống chi, con cho rằng trong chốc lát hắn có thể xử lý xong giữa mâu thuẫn giữa Bắc Cảnh cùng với cựu thần tiền triều sao? Chỉ sợ hắn sẽ làm cho thực lực của mình ngày càng yếu.”

Trên mặt Đông Phương U hiện lên một tia mờ mịt, không hiểu tại sao sư phu không dứt khoát cự tuyệt Nhậm Kỳ Ninh. Có điều sư phụ không tuyển chọn Nhậm Kỳ Ninh tổng là một chuyện tốt. Về phần Mặc Cảnh Lê. . . Nàng có rất nhiều biện pháp giải quyết hắn ta!

Sứ thần Bắc Nhung ở tạm dịch quán, trải qua vài ngày nghỉ ngơi, thương thế Liễu Quý Phi đỡ một ít rồi. Gia Luật Hoằng và công chúa Dung Hoa cũng định chuẩn bị lên đường hồi trở lại Bắc Nhung, tuy Gia Luật Dã muốn giữ Gia Luật Hoằng ở Ly Thành lâu thêm mấy ngày, cũng thuận tiện cho Bắc Nhung Vương Đình bên kia bố trí, thực sự tìm không ra lý do gì thích hợp ở lại Ly Thành. Chỉ có thể mời Da Luật Hoằng đến một tòa thành trì hắn đang đóng quân Đại Sở nấn ná vài ngày. Vốn cho rằng Gia Luật Hoằng sẽ không đáp ứng, dù sao mọi người lòng dạ biết rõ huynh đệ bọn hắn, chính là Gia Luật Dã mình cũng sẽ không đơn thương độc mã chạy đến trên địa bàn Gia Luật Hoằng đi. Không nghĩ tới, Gia Luật Hoằng chỉ hơi cân nhắc rồi đồng ý.

Sau khi hai huynh đệ định ra hành trình, trước khi đi còn phải đi Định Vương phủ cáo biệt Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu.

Diệp Ly nhìn Liễu Quý Phi đi theo bên người Gia Luật Dã, trong mắt cũng nhiều vài phần nhàn nhạt cảm thán. Có lẽ bởi vì nguyên nhân thân phận bị vạch trần nên lúc này đây Liễu Quý Phi cũng không có lại mang mạng che mặt. Nhưng Diệp Ly lại tình nguyện nàng ta tiếp

tục mang mạng che mặt, bởi vì chỉ cần nghĩ tới dung nhan bảo dưỡng thoả đáng xinh đẹp của nàng ta làm sao mà có, Diệp Ly liền không nhịn được có một loại cảm giác muốn nôn mửa.

“Gia Luật Thái Tử cùng với Thất vương tử đường xa mà đến, nếu Bản vương có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn, kính xin hai vị chớ trách.” Mặc Tu Nghiêu nhìn về phía huynh đệ Gia Luật Hoằng và Gia Luật Dã cười nói. Gia Luật Hoằng cười nói: “Định Vương khách khí, là chúng ta quấy rầy hồi lâu. Hôm nay cáo từ, nếu trong tương lai Định Vương và Vương phi đại giá quang lâm Bắc Nhung, cũng tốt để ở tiếp theo tận tình địa chủ hữu nghị.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Bản vương và Vương phi cũng mến phong cảnh thảo nguyên đã lâu, nhất định sẽ có cơ hội.”

Gia Luật Hoằng hiểu ý, cười nói: “Như thế, tại hạ cung kính đợi Vương gia và Vương phi đại giá.”

Gia Luật Dã hồ nghi nhìn xem Mặc Tu Nghiêu và Ga Luật Hoằng, cảm thấy hai người này nói có chuyện. Hắn đã bảo Liễu Quý Phi viết thư cho Bắc Nhung Vương cáo buộc Gia Luật Hoằng cấu kết Mặc Tu Nghiêu phản quốc, đương nhiên là vu hãm, nhưng hiện tại hắn ngược lại thật sự có chút hoài nghi. Như có điều suy nghĩ liếc nhìn Gia Luật Hoằng, Gia Luật Dã nói: “Vương huynh, Vương tẩu, thời điểm không còn sớm chúng ta cần phải đi.”

Gia Luật Hoằng cũng không phản bác, gật đầu nói: “Thất đệ nói không sai, chúng ta cần phải đi. Định Vương, Vương phi, như vậy cáo từ.”

Diệp Ly mỉm cười gật đầu, “Thái Tử, Công chúa, Thất vương tử, thuận buồm xuôi gió.”

Liễu Quý Phi ngồi ở bên người Da Luật Dã nhìn chằm chằm vào Diệp Ly, đột nhiên mở miệng nói: “Ta muốn dẫn hai người đi.”

Nghe vậy, mọi người không khỏi đều nhíu mày. Gia Luật Dã cảnh cáo lườm Liễu Quý Phi, Liễu Quý Phi lại không để ý tới ánh mắt của hắn, nhìn Diệp Ly nói: “Ta muốn mang Khiếu Vân và Trân Ninh đi.” Diệp Ly bên cạnh thủ mỉm cười, “Thanh Hi na cô nương muốn dùng danh nghĩa gì để mang Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh?”

Liễu Quý Phi biến sắc, cứng họng nói: “Bọn hắn đâm thương ta chẳng lẽ không cho ta xử trí sao?”

Sắc mặt Diệp Ly bình thản, thản nhiên nói: “Đâm bị thương? Bản phi tưởng rằng cô nương ngươi ý đồ ám sát Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh mới bị ngộ thương đấy. Đã cô nương nói như vậy, Thất hoàng tử, Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh cũng cần Bản phi cho bọn hắn một câu trả lời thỏa đáng. Xin mời ngươi để Thanh Hi na cô nương ở lại.”

“Ngươi dám! Ta là Thất hoàng phi Bắc Nhung!” Liễu Quý Phi lạnh lùng nói.

Gia Luật Dã nhíu mày, nhìn xem Diệp Ly nói: “Vương phi, cái này sợ không thích hợp.” Cũng không phải hắn không nỡ Liễu Quý Phi, chỉ có điều ở chỗ Bắc Nhung Vương còn cần Liễu Quý Phi thay hắn nói chuyện mà thôi. Hơn nữa, bên ngoài Liễu Quý Phi cũng là Vương phi tương lai của hắn, nếu cứ lưu tại Ly Thành như vậy thì hắn cũng mất mặt.

Gia Luật Hoằng đột nhiên mở miệng cười nói: ” Bản Thái Tử còn nhớ rõ Thất đệ muội đã qua đời mấy năm trước rồi mà, Thất đệ lại tục cưới lúc nào thế? Ah, đúng rồi, phụ vương nói lần này trở lại Bắc

Nhung sẽvì Thất đệ tổ chức đại hôn nghi thức.” Vốn Thất hoàng tử phi cũng là con gái đại bộ lạc Bắc Nhung, mấy năm trước bị bệnh chết. Gia Luật Dã cũng không có tái giá Đại phi, ngược lại thật không ngờ lại có thể tạo ra một nữ nhân như vậy. Gia Luật Hoằng cũng bị Liễu Quý Phi ở trước mặt Bắc Nhung Vương nếm không ít thiệt thòi. Nếu Định Vương phi muốn lưu nàng ta lại, đương nhiên Gia Luật Hoằng vui mừng hỗ trợ.

Sắc mặt Gia Luật Dã âm trầm, nhìn xem Liễu Quý Phi đồng thời trong lòng đã ở lắc lư bất định. Hiện nay đại quân Bắc Nhung và Mặc gia quân đang giằng co, Liễu Quý Phi cũng coi như không tác dụng nữa rồi, tác dụng duy nhất chính là lực ảnh hưởng của nàng với Bắc Nhung Vương. Nhưng chính như Gia Luật Hoằng đã nói, một khi trở lại Bắc Nhung phụ vương rất có thể sẽ thay hắn xử lý hôn lễ, hắn có thể chưa từng có nghĩ tới thật sự muốn cưới Liễu Quý Phi làm Đại phi, nếu làm thứ phi thị thiếp thì hắn cũng không muốn. Mang Liễu Quý Phi về hay nhân cơ hội thoát khỏi nàng? Đây là một vấn đề.

Thấy trên mặt Gia Luật Dã hiện lên suy nghĩ sâu xa, trong lòng Liễu Quý Phi không khỏi hoảng hốt. Nếu là bị ở lại Ly Thành thì bản thân mình sắp sửa gặp phải cái gì, Liễu Quý Phi rất rõ ràng, trong lòng không khỏi âm thầm hối hận vừa rồi xúc động. Trong hai năm qua nàng chịu không ít tổn thương, nhưng lúc này đây không chỉ trước mặt Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly mất hết mặt, càng quan trọng hơn là người hại nàng lại là con gái ruột của nàng. Điều này làm sao nàng nuốt trôi cơn tức này được, cho nên mới mở miệng yêu cầu Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly mang công chúa Trân Ninh và Mặc Khiếu Vân. Lại không nghĩ rằng vậy mà sẽ bồi mình vào.

Chống lại ánh mắt mỉm cười lạnh nhạt Diệp Ly, trong lòng Liễu Quý Phi đột nhiên lạnh lẽo. Còn nhìn thấy hình như Mặc Tu Nghiêu tỏ vẻ không có chút nào ngoài ý muốn, Liễu Quý Phi đã hiểu, từ vừa mới bắt đầu Mặc Tu Nghiêu và cùng Diệp Ly đã định bắt mình ở lại, vô

luận mình mở miệng đòi người hay không.

“Không, ta không ở lại Ly Thành!” Liễu Quý Phi quả quyết nói: “Ta phải về Bắc Nhung, Gia Luật Dã, dẫn ta đi!”

Nếu như giọng điệu của nàng ta không phải ép buộc mà nói…, có lẽ Gia Luật Dã còn xem xét. Liễu Quý Phi còn chưa nói xong thì sắc mặt Gia Luật Dã lạnh lẽo, hất tay nàng ta ra rồi nói với Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu: “Nếu như nàng ta bị thương Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh thì giao cho Định Vương cùng Vương phi xử trí.”

“Không! Gia Luật Dã, ngươi không thể đối với ta như vậy! Ngươi đừng quên rồi, nếu không có ta. . .”

Da Luật Dã cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi định muốn nói cho Định Vương và Định Vương phi, ngươi phản quốc như thế nào sao? Đúng, chính vì có ngươi hỗ trợ nên Bản vương mới dễ dàng đánh hạ biên quan Đại Sở cùng với mấy tòa thành trì đấy. Thì tính sao?” Trào phúng quét vẻ mặt hoảng sợ Liễu Quý Phi, cảm giác rằng mình đã làm quyết định đúng đắn. Hắn là Thất vương tử Bắc Nhung tôn quý, sao có thể vì nữ nhân này để cho các quý tộc Bắc Nhung chế giễu?

“Định Vương, Định Vương phi, cáo từ.” Không có nhìn Liễu Quý Phi, Gia Luật Dã không chút do dự xoay người mà đi.

Gia Luật Hoằng chắp tay với Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu rồi cũng cùng đi theo rồi, công chúa Dung Hoa đi theo sau lưng Gia Luật Hoằng, cười cười với Diệp Ly, lúc đi đến bên người Liễu Quý Phi ngừng một chút, thấp giọng nói: “Liễu Quý Phi, chắc rằng chúng ta về sau sẽ không gặp lại rồi. Ngươi yên tâm, Định Vương và Định Vương phi nhất định sẽ chiêu đãi ngươi phản quốc này thật tốt đấy. . . Tiện nhân.”

“Không. . . Đừng, dẫn ta cùng đi!” Liễu Quý Phi hoảng sợ kêu lên.

Công chúa Dung Hoa cười lạnh một tiếng, bỏ tay ra Liễu Quý Phi bước ra đại môn.

Chương 351: Kết cục của Liễu quý phi

“Phản quốc?” Trong đại sảnh yên tĩnh, giọng nói của Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt vang lên. Liễu quý phi vừa nãy vẫn còn tỏ vẻ cây ngay không sợ chết đứng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng. Thân thể yểu điệu màu trắng run lên lấy bẩy, nàng đã biết từ lâu rồi, người nam tử chính mình từng mê luyến rốt cuộc có bao nhiêu lãnh khốc tuyệt tình. Tuy rằng hiện tại Đại Sở đã không có quan hệ gì với Định Vương phủ, nếu như Mặc Tu Nghiêu đã biết hành động của mình. . . Liễu quý phi không khỏi rùng mình một cái, sợ hãi nhìn nam tử dường như không vui không giận trước mắt.

Tuy rằng bọn họ vốn đã cảm thấy người Bắc Nhung đánh vào quan nội thực sự hơi quá dễ dàng, thế nhưng họ đều không hoài nghi Liễu quý phi. Thế nhưng cẩn thận ngẫm lại, năm đó Liễu gia thân là quyền thần trọng yếu được tin tưởng nhất của Mặc Cảnh Kỳ, mà Mặc Cảnh Kỳ luôn luôn là văn võ không phân, tùy tiện phân công quan chức. Liễu gia có thể biết rất nhiều chuyện về bố phòng binh lực của Đại Sở kỳ thực cũng không phải chuyện bất ngờ gì. Tuy rằng trước khi chết, Mặc Cảnh Kỳ đã hoàn toàn chán ghét Liễu gia, mà Mặc Cảnh Lê cũng vẫn đề phòng Liễu gia, nhưng không có suy nghĩ qua chuyện bố phòng này. Dù sao nhìn bề ngoài, những chuyện này dường như chẳng có quan hệ gì với Liễu gia. Quan trọng nhất chính là, kẻ tiết lộ những chuyện này cho Bắc Nhung cũng không phải những người khác của Liễu gia, mà chính là Liễu quý phi, người khó có khả năng đó nhất.

Nhìn nữ tử áo trắng trước mắt đã tái nhợt, Diệp Ly bất đắc dĩ lắc lắc đầu, âm thầm thở dài trong lòng. Tuy rằng Liễu quý phi rất đáng ghét,

thế nhưng đến giờ Diệp Ly vẫn nhớ nữ tử áo trắng bên cạnh Mặc Cảnh Kỳ năm đó còn kiêu ngạo khinh bỉ nàng. Ai có thể nghĩ tới, Liễu quý phi sủng phi cả lục cung ngày xưa cuối cùng lại rơi xuống mức độ này?

“Tu Nghiêu?” Diệp Ly suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy Liễu quý phi cứ giao cho Mặc Tu Nghiêu tự mình xử trí thì tốt hơn. Kết cục của Liễu quý phi bây giờ tất nhiên rất đáng thương, nhưng đồng thời cũng đáng trách.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nắm chặt hai tay Diệp Ly nói: “Đến bây giờ, chuyện này. . . kỳ thực không liên quan gì đến chúng ta. Phái người đi mời Lê Vương và Trường Hưng Vương đến đây đi.” Hiện tại, Mặc Cảnh Lê mới là Nhiếp Chính Vương của Đại Sở, mà Liễu quý phi là mẹ ruột của Mặc Khiếu Vân, đương nhiên là giao cho bọn họ xử trí. Tin tưởng, lúc trước Mặc Cảnh Lê bị nữ nhân này đùa nghịch nhất định sẽ có cách xử trí khiến cho hắn thỏa mãn.

Mặc Cảnh Lê đến rất nhanh, mấy ngày trước vừa xuất huyết nhiều lại bị Mặc Tu Nghiêu làm cho tức giận không nhẹ, lúc Mặc Cảnh Lê đi đến sắc mặt không dễ coi chút nào. Đi theo bên cạnh hắn chính là Diệp Oánh cùng với công chúa Tê Hà sắc mặt cũng không đẹp đẽ gì. Chẳng qua so với công chúa Tê Hà, dáng vẻ Diệp Oánh cũng không coi là tệ. Kỳ thực nếu như Mặc Cảnh Lê cưới Đông Phương U, người bị hại lớn nhất hẳn là công chúa Tê Hà. Dù sao, Diệp Oánh tốt xấu còn có cái danh chính phi, nhiều năm nhưng công chúa Tê Hà vẫn chẳng có gì như cũ. Trước ở Ly thành mấy lần đi cầu kiến công chúa An Khê cũng bị người ta lấy lý do nữ Vương phải dưỡng thai mà từ chối. Nếu như thật sự để Mặc Cảnh Lê cưới nữ nhân có lai lịch lớn như Đông Phương U, Lê Vương phủ nào còn chỗ cho công chúa Tê Hà dung thân?

Đi theo sau ba người Mặc Cảnh Lê chính là Mặc Khiếu Vân và công

chúa Trân Ninh.

“Định Vương thúc, Vương phi, có việc gì. . .” công chúa Trân Ninh còn chưa nói hết lời thì đã nhìn thấy Liễu quý phi đang đứng ở một bên, không khỏi biến sắc mặt. Mấy ngày nay công chúa Trân Ninh lấy được chút dược từ chỗ Trầm Dương để bôi lên mặt, vết thương dữ tợn trên mặt đã có một chút hiệu quả mắt thường có thể nhìn thấy. Vừa nhìn thấy hi vọng, tâm tình của công chúa Trân Ninh cũng tốt hơn rất nhiều , vệt tối tăm giữa hai lông mày cũng tản đi không ít. Tuy rằng không nhất định có thể khôi phục như lúc ban đầu, thế nhưng chí ít sẽ không doạ người. Nhưng nhìn thấy Liễu quý phi, sắc mặt công chúa Trân Ninh vẫn rất khó coi. Không phải chỉ vì Liễu quý phi chính là kẻ gây những thống khổ này cho nàng, hơn nữa bởi vì ngày đó nghe được lời Trầm Dương nói ở Trường Hưng Vương phủ. Nếu như lúc trước công chúa Trân Ninh oán hận vì bị mẫu thân làm tổn thương. Hiện tại chính là hoàn toàn căm ghét và buồn nôn. Một nữ nhân chỉ vì khuôn mặt đẹp vậy mà có thể liên tiếp bóp chết bào thai trong bụng, công chúa Trân Ninh cảm thấy lúc trước bà ta suýt chút nữa hại chết chính mình cũng chẳng phải chuyện bất ngờ gì.

“Sao bà ta vẫn còn ở đây?” Công chúa Trân Ninh căm ghét cau mày nói.

Sắc mặt Mặc Cảnh Lê cũng khó nhìn, lúc trước Liễu quý phi lấy tung tích hài tử lừa gạt mình, hắn còn chưa có quên đâu. Chẳng qua bị vướng bởi Gia Luật Dã nên khó làm được gì thôi, hiện tại Gia Luật Dã cũng đi rồi, nữ nhân này còn ở lại đây. . . trong mắt Mặc Cảnh Lê lóe qua một tia ánh sáng lạnh, vẻ mặt bất thiện nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu nói: “Ngươi gọi ta đến chỉ để nhìn nữ nhân này?”

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, nhàn nhạt nói lại lời Gia Luật Dã lúc nãy. Nghe Mặc Tu Nghiêu nói xong, sắc mặt mọi người ở đây đều trở nên hết sức khó coi. Không những Mặc Cảnh Lê Mặc Khiếu Vân, mà

ngay cả công chúa Tê Hà và Diệp Oánh cũng nhìn Liễu quý phi bằng ánh mắt tràn ngập khiếp sợ. Tuy rằng các nàng đều là nữ tử, cũng không phải người tốt lành gì. Thế nhưng nói thật, chưa có ai dám nghĩ tới chuyện phản quốc. Cho dù công chúa Tê Hà theo Mặc Cảnh Lê nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghĩ tới việc nói cho Mặc Cảnh Lê biết bí mật tồn vong của hoàng thất Nam Chiếu.

"Liễu Vân Thường!" Công chúa Trân Ninh không nhịn được hét lên thành tiếng, trừng mắt nhìn Liễu quý phi, ánh mắt hung tàn tựa như nọc độc. Nữ nhân này. . . Nữ nhân này đúng là điên rồi! Lẽ nào bà ta chưa hề nghĩ tới nếu Bắc Nhung dẫn đại quân vào Đại Sở, Liễu gia phải làm sao, con cái của bà ta phải làm sao? Nhớ tới lúc trước Sở kinh suýt nữa bị phá, cảm giác lúc hai tỷ đệ các nàng rúc vào nhau chờ chết. . . Thì ra kẻ gây ra tất cả những chuyện này lại chính là mẫu thân ruột của mình.

"Tiện nhân!" Sắc mặt Mặc Cảnh Lê hung ác nham hiểm, tàn nhẫn đánh một bạt tai. Một bạt tai này hoàn toàn không có ý tứ lưu tình, cho dù Liễu quý phi so với đám khuê nữ bình thường biết được một chút võ nghệ, cũng bị cái tát vừa nhanh vừa vội này đánh cho ngã nhào trên đất, trán va vào cạnh ghế. Một ngụm máu từ trong miệng tràn ra, Liễu quý phi đau đớn ôm bụng. Thậm chí có một chiếc răng lẫn với máu đồng thời bị phun ra ngoài. Tuy đã trôi qua ít ngày, thế nhưng vết thương lúc trước công chúa Trân Ninh đâm phải cũng chưa hồi phục tốt, lúc này ngã nhào trên đất, miệng vết thương ở bụng vừa rát vừa đau.

Một bạt tai căn bản là không thể giải tỏa được tức giận trong lòng Mặc Cảnh Lê. Nữ nhân này. . . Đại Sở tan tác như vậy, bây giờ lui về giữ Giang Nam, rõ ràng đều vì nữ nhân này! Nhìn Mặc Tu Nghiêu giờ đây chiếm cứ một vùng thổ địa bao la, mà chính mình chỉ có thể lui giữ Giang Nam với diện tích không bằng một phần tư lãnh thổ nguyên bản, Mặc Cảnh Lê hận không thể lôi Liễu quý phi ra lột da

tróc thịt, băm vằm thành nghìn mảnh.

“Lê Vương.” Mặc Cảnh Lê còn muốn tiến lên đạp mấy cái nữa, lại bị Mặc Tu Nghiêu gọi lại.

Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nhìn hắn, trào phúng nói: “Chẳng lẽ Định Vương còn muốn cứu tiện nhân này? Cũng phải. . . Năm đó nữ nhân này còn ôm mối tình thắm thiết đối với Định Vương kia mà.”

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày nở nụ cười, nhàn nhạt nói: “Lê Vương hiểu lầm, Bản vương chỉ muốn nói. . . Đừng làm bẩn sàn nhà của Bản vương, còn có. . . Đừng dạy hư trẻ con.” Mọi người sững sờ, nhìn theo ánh mắt Mặc Tu Nghiêu, quả nhiên thấy một cái đầu nho nhỏ từ ngoài cửa ngó vào, mở to đôi mắt tròn tò mò nhìn tình hình bên trong. Sắc mặt Diệp Ly hơi trầm xuống, nhàn nhạt nói: “Ngự Thần, vào hay không.”

Mặc Tiểu Bảo nháy nháy mắt, cười híp mắt vẫy tay với Diệp Ly một cái, “Mẫu thân, nơi này đang làm gì thế?” Bước qua bậc cửa đi vào phòng khách, lúc này mọi người mới nhìn thấy phía sau bé còn dẫn theo một chuỗi củ cải đỏ. Lãnh Quân Hàm, Từ Tri Duệ cũng dè dặt tiến vào. Vừa nhìn nét mặt Diệp Ly, Mặc Tiểu Bảo liền biết không tốt. Mẫu thân tức rồi nha. Vội vã tung ra nụ cười thiên chân vô tà chạy vội về phía Diệp Ly. Lại thấy một bóng trắng lóe qua, Liễu quý phi vốn đang ngồi dưới đất đột nhiên nhảy lên thật mạnh, lao về phía Mặc Tiểu Bảo.

“A? !” Trong đại sảnh vang lên một tiếng hét thảm. Liễu quý phi nâng tay phải của chính mình ôm hận trừng mắt nhìn người phía trước, trên cổ tay phải có một vết thương vừa nặng vừa sâu, máu tươi ròng ròng không dứt. Mặc Tiểu Bảo thiếu chút nữa gặp nạn lúc này đang được Diệp Ly ôm vào trong ngực, bàn tay khác của Diệp Ly còn đang cầm một con dao găm đang rỏ máu. Mặc Tiểu Bảo sợ đến tái mét

mặt, kêu một tiếng mẫu thân liền nằm bò trong lòng Diệp Ly không chịu động đậy. Cho dù bé thông minh cũng chỉ là một đứa trẻ bảy, tám tuổi chịu kinh hãi không khóc lên đã xem như dũng cảm. Trên dung nhan thanh lệ dịu dàng của Diệp Ly dường như ngưng kết một tầng sương lạnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ tử trước mắt, lần đầu tiên trong mắt hiện ra sát ý mãnh liệt.

Liễu quý phi đã sớm rõ ràng, ở Ly thành xa lạ này, bản thân rơi vào trong tay Mặc Tu Nghiêu và Mặc Cảnh Lê đều là một con đường chết. Vừa lao về phía Mặc Tiểu Bảo, có thể nói là một kích toàn lực. Lại không ngờ vẫn sắp thành lại bại như cũ, một đao này của Diệp Ly không lưu tình một chút nào, Liễu quý phi cho dù không chết, tay phải từ đây cũng coi như đã bị phế bỏ. Tuy rằng thường xuyên nghe người ta nói Định Vương phi võ nghệ bất phàm ra sao, thế nhưng Liễu quý phi vẫn chưa coi là thật. Nàng chưa từng chân chính giao thủ với Diệp Ly, cũng chưa từng thấy Diệp Ly động thủ với người khác. Mười năm trước Diệp Ly bắn tên cũng không gọn gàng, nhưng không ngờ động tác của nàng ta lại nhanh nhẹn tàn nhẫn như vậy.

“Mẫu thân. . .” Mặc Tiểu Bảo nằm nhoài trong lòng Diệp Ly, ủy ủy khuất khuất kêu lên.

Cúi đầu nhìn bé con trong lòng một chút, hơn một năm nay Mặc Tiểu Bảo đã cao lớn không ít, Diệp Ly ôm bé đã có chút vất vả. Nhìn đôi mắt nhi tử đã đỏ lên, trong lòng Diệp Ly mềm nhũn. Thu hồi dao găm ôm Mặc Tiểu Bảo trở về bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, đưa bé thả vào trong lồng ngực Mặc Tu Nghiêu.

Tuy Mặc Tiểu Bảo luôn luôn không quá thân thiết với phụ vương bé, thế nhưng lúc này lại hết sức ngoan ngoãn. Ngồi ở trong lòng phụ vương, Mặc Tiểu Bảo đột nhiên cảm thấy kinh hãi vừa nãy đã biến mất không thấy, khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết đã có thêm một chút hồng hào. Lãnh Quân Hàm và Từ Tri Duệ cũng bị dọa cho phát sợ,

tuy rằng bọn họ không nhìn rõ động tác của Diệp Ly và Liễu quý phi, thế nhưng chỗ máu chảy kia và sắc mặt của mọi người thì bọn họ vẫn nhìn thấy. Diệp Ly gọi người tới ôm hai đứa bé đi chỗ khác, hai người này còn nhỏ tuổi hơn Mặc Tiểu Bảo, lá gan cũng không lớn bằng Mặc Tiểu Bảo, bị kinh sợ sẽ không tốt.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn Mặc Tiểu Bảo có chút bất an vặn vẹo trong lòng mình, giơ bàn tay hơi cứng ngắc vỗ vỗ bé xem như là động viên. Ánh mắt quét về phía Liễu quý phi âm trầm đến mức ngay cả Mặc Cảnh Lê cũng không nhịn được lui về phía sau hai bước, Mặc Khiếu Vân và công chúa Trân Ninh đứng một bên bị khiếp sợ càng không dám nhúc nhích. Cũng không thấy Mặc Tu Nghiêu ra tay thế nào, mọi người chỉ cảm thấy trong đại sảnh có hai bóng mờ thoáng qua, Mặc Tu Nghiêu đã ôm Mặc Tiểu Bảo một lần nữa ngồi lại trên ghế. Mà Liễu quý phi vốn đang dựa vào bên ghế cũng một lần nữa ngã xuống trên đất. Chỉ thấy tứ chi nàng rũ xuống trên đất mềm mại một cách quỷ dị, cả người căn bản không thể nhúc nhích. Thế nhưng vừa nãy Diệp Ly chỉ dùng một đao Liễu quý phi đã hét lên thảm thiết ngay cả người bên ngoài cũng có thể nghe thấy, lúc này trải qua biến đổi lớn như vậy mà nàng ta lại không kêu lên tiếng nào.

Mọi người định thần nhìn lại, mới phát hiện cũng không phải Liễu quý phi không kêu lên. Mà là bị điểm á huyệt, căn bản không phát ra tiếng. Không cần nhìn thương thế của nàng, chỉ cần nhìn nét mặt vặn vẹo dữ tợn của Liễu quý phi là đủ biết ả ta rốt cuộc có bao nhiêu đau đớn. Thế nhưng cực hình gia tăng trên người một nữ tử có khuôn mặt đẹp như hoa như vậy, mà chẳng có bất kỳ ai đồng tình. Ngay cả hai tỷ đệ Mặc Khiếu Vân và Trân công chúa Ninh cũng chỉ sững sờ một chút, sau đó quay đầu đi chỗ khác không dám nhìn nữa.

Liễu quý phi đau đến mức cả người run rẩy, thế nhưng cho dù nàng dùng hết khí lực còn sót lại cũng vẫn không thể phát ra một tiếng nào. Chỉ có thể sợ hãi nhìn đám người trước mắt đang lạnh lùng

nhìn mình. Liễu quý phi từng nghĩ khoảng thời gian chính mình vừa rời khỏi hoàng cung là khoảng thời gian đau đớn tột cùng, đau đớn đến mức nàng vĩnh viễn không muốn hồi tưởng lại. Thế nhưng giờ đây nàng mới hiểu, so với việc rơi vào tay Mặc Tu Nghiêu, nàng tình nguyện cả đời đều trải qua những tháng ngày như vậy.

Mặc Tiểu Bảo ngồi ở trong lòng Mặc Tu Nghiêu, hiếu kỳ nhìn Liễu quý phi thống khổ vặn vẹo trên đất. Bởi vì tứ chi căn bản không có cách nào động đậy, nàng như một con sâu bò trên đất chỉ biết giãy giụa cái bụng, “Phụ Vương, bà ta làm sao vậy?” Mặc Tu Nghiêu hững hờ vỗ vỗ cái đầu nhỏ của hắn nói: “Nàng ta nhàn rỗi không chuyện gì nằm trên đất chơi đùa.” Mặc Tiểu Bảo chớp chớp mắt to, con ngươi đen nhánh lóe lên ánh sáng thông minh. Phụ vương coi bé ngu ngốc sao. . . Đại thẩm này rõ ràng đang rất đau đớn. Phụ vương thật lợi hại. . . . Còn lợi hại hơn cả mẫu thân và cậu cả.

Nhìn Liễu quý phi cũng sắp không còn khí lực để kêu gào nữa rồi, Mặc Tu Nghiêu mới hừ nhẹ một tiếng, khẽ gảy ngón tay trái, mở ra á huyệt của Liễu quý phi. Liễu quý phi đau rên một tiếng, toàn thân mồ hôi đầm đìa, vô cùng chật vật. Nằm trên đất thỉnh thoảng vẫn run lên vì quá đau đớn, “Mặc. . . Mặc Tu Nghiêu, ngươi, thật ác độc. . .”

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt liếc nàng một chút, không quá để ý đối với lời lên án của nàng ta. Dám làm tổn thương con trai của hắn, hắn còn giữ lại mạng của nàng ta, Mặc Tu Nghiêu sắp bị sự thiện lương của chính mình làm cho cảm động rồi.

“A Ly, đừng nóng giận. Sau này ta sẽ cố gắng rèn luyện Mặc Tiểu Bảo.” Nhìn sắc mặt Diệp Ly còn có chút đông lạnh, Mặc Tu Nghiêu vội vã an ủi. Trong bóng tối còn ném cho Mặc Tiểu Bảo một ánh mắt ẩn chứa uy hiếp. Mặc Tiểu Bảo hơi rụt lại đầu nhỏ, gật đầu liên tục nói: “Mẫu thân, sau này con sẽ cùng phụ vương học võ công thật lợi hại. Tiểu Bảo lớn rồi phải bảo vệ mẫu thân!”

Mặc Tu Nghiêu không vui quăng cho hắn một ánh mắt như dao. Cút! Bảo vệ A Ly là việc của Bản vương.

Mặc Tiểu Bảo tha thiết mong chờ nhìn mẫu thân, nỗ lực bán manh. Diệp Ly đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ của bé, cười nhạt nói: “Là mẫu thân không nên bảo con đi vào.”

“Mẫu thân, xin lỗi. Tiểu Bảo không nên ham chơi, ở bên ngoài nghe trộm.” Mặc Tiểu Bảo ngoan ngoãn nhận sai. Oa oa, chọc cho mẫu thân khổ sở, phụ vương nhất định sẽ tàn nhẫn sửa trị bé. Bộ dạng mẹ hiền con hiếu, vợ chồng ân ái này lại khiến cho người bên cạnh cực kỳ khó chịu. Mặc Cảnh Lê mắt lạnh trừng Mặc Tu Nghiêu nói: “Bản vương không đến xem cả nhà các ngươi hoà thuận.”

Mặc Tu Nghiêu cũng không thèm để ý, tâm tình tốt nhíu mày nói: “Bản vương một nhà hoà thuận, Lê Vương không cao hứng sao?”

Mặc Cảnh Lê khẽ hừ một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Liễu quý phi hỏi: “Nữ nhân này, Định Vương dự định xử trí như thế nào?” Mặc Tu Nghiêu khẽ giương mày kiếm, thản nhiên nói: “Nếu Bản vương đã kêu người mời Lê Vương và Trường Hưng Vương lại đây, nữ nhân này tất nhiên là giao cho các ngươi xử lý. Có điều. . . Bởi vì chuyện vừa rồi Bản vương thay đổi chủ ý.”

“Định Vương muốn thế nào?” Mặc Cảnh Lê không để Mặc Khiếu Vân và công chúa Trân Ninh vào trong mắt, đương nhiên cũng không có ý định thương lượng với bọn họ, chỉ nhìn Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt đảo qua trên người Liễu quý phi, lạnh nhạt nói: “Bản Vương muốn mạng của nàng ta. Các ngươi muốn đối phó nàng ta ra sao bản bương đều mặc kệ, thế nhưng ai dám để cho nàng ta sống sót rời khỏi Ly thành, hãy cùng chết với nàng ta đi.”

Mặc Cảnh Lê hiểu rõ ý tứ của Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu không muốn Liễu quý phi chết ngay, thế nhưng cũng tuyệt không muốn nàng ta sống tốt. Cho nên, muốn dằn vặt Liễu quý phi, tùy tiện. Muốn cứu nàng, đừng hòng.

Mặc Cảnh Lê không sao cả, hắn cũng không có ý định cứu Liễu quý phi. Thế nhưng dằn vặt nàng một phen để xả giận thì được, vừa vặn những ngày qua trong lòng hắn nén giận không ít.

Liễu quý phi sợ hãi nhìn người trong đại sảnh, nhưng chỉ nhìn thấy những ánh mắt lạnh lùng.

“Không. . . Không muốn. . . Khiếu Vân, Trân Ninh, mẫu phi sai rồi. . . Cứu cứu ta, ta không muốn chết. . .” Liễu quý phi cầu xin nhìn Mặc Khiếu Vân và công chúa Trân Ninh, thấp giọng cầu khẩn nói. Dáng vẻ cao cao tại thượng lúc trước nàng sớm đã quăng đi hết, vì sống tiếp nàng không ngại khiến cho mình trở nên thấp kém như bụi bẩn.

Mặc Khiếu Vân lặng lẽ nhìn nàng, thờ ơ không động lòng, công chúa Trân Ninh chậm rãi tiến lên một bước, ngồi xổm xuống trước mặt Liễu quý phi. Liễu quý phi thầm vui vẻ, nàng biết so với nhi tử từ nhỏ bị phụ thân giáo dục, nữ nhi này luôn luôn mềm lòng hơn nhiều, “Trân Ninh, Trân Ninh, mẫu phi sai rồi. . . Con cứu mẫu phi đi, sau này mẫu phi sẽ thương con. . .”

Công chúa Trân Ninh giơ tay, chậm rãi kéo lớp sa mỏng, lộ ra vết sẹo vặn vẹo trên mặt. Bởi vì bên trên đã bôi thuốc, cho nên nhìn qua còn kinh khủng hơn so với lúc trước, Liễu quý phi không khỏi ngẩn ra, bị vết sẹo trên mặt Trân Ninh công chúa dọa sợ hết hồn. Chỉ thấy Trân Ninh công chúa nhàn nhạt nhìn nàng nói: “Ngươi không phải mẫu phi của ta, mẫu phi ta hai năm trước đã chết rồi. Ngươi thấy không. . . Đây chính là mẫu phi để lại cho ta kỷ niệm, ngươi nói. . . Ta sẽ cứu ngươi sao? Mạng của ta và đệ đệ cũng là do người khác cứu về đấy.

Ta cứu không được ngươi. . .”

Nói xong, công chúa Trân Ninh một lần nữa đeo lại khăn che mặt, đứng dậy xoay người rời đi.

“Không. . . Không phải, cái kia không có quan hệ gì với ta. Đừng đi. . .” Liễu quý phi muốn đưa tay kéo công chúa Trân Ninh, thế nhưng cánh tay đã gãy không còn chút tác dụng nào, đừng nói giơ lên kéo người, ngay cả động cũng động không được. Chỉ có thể trơ mắt nhìn công chúa Trân Ninh kéo Mặc Khiếu Vân đi ra ngoài cửa.

“Không! Trân Ninh con quay lại!”

Công chúa Trân Ninh hơi ngừng lại một chút, lôi kéo Mặc Khiếu Vân bước nhanh hơn, biến mất ở ngoài cửa.

Tia sáng cuối cùng nơi đáy mắt Liễu quý phi cuối cùng đã vụt tắt, tuyệt vọng nhìn khung cửa trống rỗng, không nhịn được kêu to thành tiếng, “Mặc Ninh! Mặc Khiếu Vân, các ngươi là hai đứa con bất hiếu! Năm đó sao ta lại không giết các ngươi? ! Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi, nghiệt. . .”

Ngoài cửa, nghe từ bên trong truyền đến tiếng mắng mỏ tràn đầy giận dữ và thù hận, hai tỷ đệ dừng bước. Tấm khăn che mặt công chúa Trân Ninh đã ướt một mảng. Mặc Khiếu Vân cúi đầu nắm chặt tay của nàng, công chúa Trân Ninh hít sâu một hơi nói: “Chúng ta đi về nhà đi.”

Mặc Khiếu Vân gật gật đầu nói: “Được, tỷ tỷ, chúng ta về nhà.”

Trong đại sảnh, Liễu quý phi vẫn tức giận mắng không ngớt, Mặc Tu Nghiêu hơi nhếch khóe môi vung tay lên, một luồng hàn quang lóe qua, giọng nói sắc bén của Liễu quý phi im bặt đi. Trên á huyệt Liễu

quý phi thấm vết máu, hiển nhiên Mặc Tu Nghiêu đã dứt khoát tổn thương á huyệt nàng, từ đây Liễu quý phi sẽ không bao giờ có thể tiếp tục phát ra một âm thanh nào nữa.

Mặc Tu Nghiêu không nhìn thẳng ánh mắt oán độc của Liễu quý phi, nhìn Mặc Cảnh Lê nói: “Hiện tại ngươi có thể mang nàng ta đi.”

Ánh mắt Mặc Cảnh Lê có chút phức tạp nhìn Mặc Tu Nghiêu, “Ngươi quả nhiên đủ nhẫn tâm.” Liễu quý phi tứ chi đều gãy, lại thành người câm. Người như vậy cho dù là sống sót cũng không gây lên được sóng lớn gì, chỉ sợ sống càng lâu thì càng thống khổ. Mặc Tu Nghiêu cười nhạt một tiếng, “Bản vương hiện tại cũng có thể cho nàng ta một lần sảng khoái.”

“Không cần nữa!” Mặc Cảnh Lê lạnh lẽo cứng rắn nói. Bảo chờ đợi ở ngoài cửa thị vệ mang Liễu quý phi đi, nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly một cái nói: “Hi vọng các ngươi tuân thủ hứa hẹn.” Hắn đã biết tin tức Nhậm Kỳ Ninh đi bái phỏng Đông Phương Huệ, thế nhưng Định Vương phủ lại không có bất kỳ hành động gì, điều này làm cho hắn không khỏi có chút bận tâm.

Mặc Tu Nghiêu nhớ tới tin tức tối hôm qua nghe được, nhếch lên một nụ cười thú vị nói: “Cảnh Lê, có câu nói rất hay, dựa núi núi đổ, dựa cây cây gãy, so với đem hi vọng ký thác lên người khác thì không bằng dựa vào chính mình.”

“Các ngươi muốn bội ước?” Mặc Tu Nghiêu cau mày, u ám nói.

Diệp Ly cười nhạt nói: “Lê Vương hiểu lầm, chỉ là. . . Cho dù chúng ta ngăn cản Nhậm Kỳ Ninh, cũng không có nghĩa là người thắng chính là Lê Vương. Lê Vương hiểu không?”

Cùng Diệp Ly đàm luận chuyện như vậy, Mặc Cảnh Lê có chút không

vui, tức giận: “Chỉ cần các ngươi tuân thủ ước định là được, những chuyện khác không mượn nhọc lòng.”

Diệp Ly không sao cả gật đầu nói: “Đã như vậy, Lê Vương yên tâm là được.”

Mặc Cảnh Lê hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý tới Diệp Oánh và công chúa Tê Hà đứng một bên không hiểu gì, chính mình xoay người đi ra ngoài. Công chúa Tê Hà và Diệp Oánh cũng vội vã đi theo.

Trong đại sảnh chỉ còn dư lại một nhà ba người, lúc này Diệp Ly mới xoay người lại nhàn nhạt trừng Mặc Tiểu Bảo. Khuôn mặt nhỏ của Mặc Tiểu Bảo xụ xuống, hé ta một nụ cười hết sức đáng thương. Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, tiện tay ném Mặc Tiểu Bảo từ trong lòng mình sang một bên. Bảy, tám tuổi còn muốn người ôm, còn ra thể thống gì!

“Mẫu thân. . .”

Diệp Ly nhàn nhạt nhìn hắn, “Hôm nay vì sao con lại ở trong phủ?”

Mặc Tiểu Bảo bĩu bĩu miệng nhỏ, “Đây không phải nhà của Tiểu Bảo sao? Mẫu thân nói như vậy Tiểu Bảo thật đau lòng.”

“Đừng giả bộ khóc, nửa giọt nước mắt cũng không có.” Diệp Ly không chút khách khí vạch trần khổ nhục kế của hắn. Mặc Tiểu Bảo chỉ đành ngượng ngùng thả xuống tay nhỏ che mắt, quả nhiên một chút đỏ cũng không có. Mặc Tiểu Bảo dè dặt nhích về phía trước hai bước, làm mặt lơ, nói: “Mẫu thân, Tiểu Bảo sai rồi mà. . .”

“Chỗ nào sai rồi?” Diệp Ly hỏi.

Mặc Tiểu Bảo rất nghiêm túc vạch ngón tay nhỏ, nói: “Tiểu Bảo không nên không đi thư viện đọc sách, không nên dẫn theo Lãnh tiểu ngốc và Tri Duệ cùng nhau chơi đùa, không nên nghe trộm mẫu thân cùng phụ Vương nói chuyện. Không nên. . .” Thực sự không nhớ ra được còn có cái gì không nên, nhưng nhìn mẫu thân giống như còn chưa hết giận, Mặc Tiểu Bảo chỉ đành lén lút hướng về phía phụ vương cầu viện.

Mặc Tu Nghiêu buồn cười nhìn tiểu tử luôn luôn đối nghịch với mình không biết mệt, lúc này đang nháy mắt nhìn mình, hiếm khi có lòng tốt nói giúp: “Được rồi, A Ly. Tiểu tử này chính là thích ăn đòn, sau này ta sẽ cố gắng dạy dỗ con, đừng tức giận hỏng thân thể.”

Nhìn nhi tử đang tha thiết mong chờ nhìn mình, Diệp Ly nào còn có thể tức giận? Nói là giận Mặc Tiểu Bảo, không bằng giận bản thân mình. Nếu như vừa nãy nàng không gọi Mặc Tiểu Bảo đi vào, Mặc Tiểu Bảo cũng không bị Liễu quý phi suýt nữa làm tổn thương. Nhưng mà, dám lười biếng vụng trộm không đi thư viện, thói xấu này tuyệt đối không thể buông thả!

“Ngày hôm qua những gì Thái Công đã dạy, sao chép hai mươi lượt, ngày mai đưa qua cho Thái Công xem. Mặt khác, viết thêm một bản kiểm điểm, hiểu không?”

Mặc Tiểu Bảo ỉu xìu cúi đầu xuống, cứ tưởng chỉ có phụ vương thích phạt sao chép, hiện tại thêm cả mẫu thân nữa. Oa oa, Thái Công, Tiểu Bảo sai rồi. . .

Chương 352: Bí thuật độc môn thất bại

Không có ai đi quan tâm Mặc Cảnh Lê đối phó Liễu quý phi ra sao. Có lẽ Mặc Khiếu Vân và công chúa Trân Ninh sẽ quan tâm một chút, thế nhưng bọn họ cũng sẽ không làm gì cho nữ nhân họ từng gọi là mẫu phi này. Những việc làm của Liễu quý phi, bất kể là bên nào đều vượt quá cực hạn của sự giáo dục từ nhỏ đến lớn của bọn họ. Hơn nữa, coi như là vì cuộc sống yên ổn mà bọn họ không dễ có được, bọn họ cũng sẽ không làm bất cứ chuyện gì cho nữ nhân này. Mãi đến rất nhiều ngày sau, khi Mặc Cảnh Lê đã rời Ly thành trở về Giang Nam, mới có người ở ngoại ô Ly thành phát hiện ra một thi thể vết thương chồng chất đã chết từ rất lâu. Cuối cùng được Mặc Khiếu Vân và công chúa Trân Ninh an táng ngay tại chỗ ở ngoài thành, nhưng không có lập bia mộ. Diệp Ly nghe thuộc hạ bẩm báo xong cũng chỉ cười nhạt không để ý đến nữa.

Cùng ngày Liễu quý phi bị Mặc Cảnh Lê mang đi, Lôi Chấn Đình cũng tự mình tới cửa cáo từ Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu, trở về nơi đóng quân của chính mình. Lôi Chấn Đình cũng đã đi rồi, sứ giả Tây Lăng hoàng ở lại cũng không có ý nghĩa gì, ngày thứ hai cũng cáo từ trở về Tây Lăng. Khắp cả Ly thành, cũng chỉ còn sót lại công chúa An Khê, Mặc Cảnh Lê và Nhậm Kỳ Ninh vẫn chưa đi. Công chúa An Khê thì đang có mang, lần này tự mình đến Ly thành vốn đã không dễ, hơn nữa bây giờ vùng biên giới hai nước Đại Sở và Tây Lăng đang vội phân cao thấp, vị trí Nam Chiếu khá hẻo lánh cho nên không có việc lớn gì, công chúa An Khê cũng không vội vã đi . Còn Nhậm Kỳ Ninh và Mặc Cảnh Lê, không có chuyện gì làm chạy đến Đông Phương phủ còn chịu khó hơn cả Định Vương phủ, tâm tư của hắn đương nhiên đã rõ rành rành.

Từ phủ

Liên tục bận bịu mấy tháng, công tử Thanh Trần giao hết chính sự cho Mặc Tu Nghiêu, khó được lúc nhàn hạ, lúc này đang ở trong nhà nghỉ ngơi đọc sách. Tuy rằng công tử Thanh Trần tài trí trác tuyệt, thế nhưng hơn một năm nay Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly vội vàng chinh chiến ở bên ngoài, sau đó Diệp Ly lại có bầu, hơn nửa chính sự của cả Định Vương phủ đều đặt trên người công tử Thanh Trần. Nói không mệt là giả, dù sao bản thân công tử Thanh Trần cũng không phải những người yêu thích quyền thế kia. Mấy ngày nay tiễn chân hơn nửa quý khách, hiếm thấy lúc rảnh rỗi, Từ Thanh Trần liền không chút do dự giao công sự cho Mặc Tu Nghiêu, ở trong nhà nhàn rỗi xem sách gảy gảy Phượng Hoàng cầm vừa mới tới tay.

Mặc Tu Nghiêu cũng biết suốt một- hai năm nay Từ Thanh Trần vô cùng vất vả, lại nghĩ tương lai có lẽ còn phải dựa vào công tử Thanh Trần nhiều hơn nữa, tất nhiên không thể thật sự đắc tội với người ta. Tuy rằng không muốn, nhưng cũng không thể không tiếp nhận toàn bộ chính sự, để cho công tử Thanh Trần thư thả nghỉ ngơi.

Phượng Hoàng cầm bằng ngọc bạch dưới ngón tay phảng phất mùi mực chảy ra tiếng đàn kỳ ảo thản nhiên, khiến cho sân nhỏ vốn yên lặng càng nổi bật thêm sự u tĩnh. Thậm chí mọi người ngoài sân trong phủ nghe thấy tiếng đàn như vậy cũng cảm giác cả người không chỗ nào không thoải mái tự tại, tựa như u sầu và buồn phiền trong lòng nhất thời tiêu tan không còn hình bóng.

“Tiếng đàn của công tử Thanh Trần thực sự là êm tai.” Một góc khác trong sân, Tần Tranh đang chiêu đãi Mộ Dung Đình và Hoa Thiên Hương uống trà. Nghe thấy ngoài sân truyền đến tiếng đàn, Mộ Dung Đình không khỏi thở dài nói.

Tuy Mộ Dung Đình không có sở trường đánh đàn, thế nhưng Tần Tranh và Hoa Thiên Hương đều có trình độ thâm hậu. Hoa Thiên Hương cười nói: “Nghe công tử Thanh Trần đánh đàn xong, sau đó e rằng ta sẽ chẳng dám bêu xấu trước mặt người khác nữa.” Tuy rằng các nàng khá có lòng tin đối với tài đánh đàn của mình, thế nhưng mãi đến khi nghe được tiếng đàn chân chính của công tử, Thanh Trần các nàng mới cảm nhận được khác biệt cùng khoảng cách. Tần Tranh gật đầu cười nói: “Phượng tam công tử có danh xưng ‘Đàn Tuyệt’, ta cũng từng nghe qua tiếng đàn của hắn, chỉ sợ so với đại ca còn kém hơn một chút.”

Hoa Thiên Hương nói: “Phượng tam công tử gửi tình vào cầm, đôi lúc khó tránh khỏi quá mức thảm thiết. Thật không bì được với công tử Thanh Trần khiến người ta sảng khoái tâm thần và say mê trong đó.”

Mộ Dung Đình khoát tay một cái nói: “Ta nghe không hiểu những thứ các ngươi nói, ngược lại chỉ thấy tiếng đàn của công tử Thanh Trần rất êm tai. Tranh nhi, ngươi thật hạnh phúc, có thể thường xuyên được nghe đàn nha.”

Tần Tranh bất đắc dĩ cười một tiếng nói: “Ta cũng là lần đầu tiên được nghe Đại ca đánh đàn, mấy năm qua Đại ca bận bịu đến mức ngay cả nương cũng tìm không thấy hắn, nào đâu có thời gian đánh đàn?” Mộ Dung Đình nháy nhát mắt, thấp giọng nói: “Ta nghe nói Định Vương và A Ly mang Phượng Hoàng cầm Mặc Cảnh Lê vừa đưa tới tặng cho công tử Thanh Trần, công tử Thanh Trần nhất định đang gảy Phượng Hoàng cầm rồi.”

Tần Tranh ngạc nhiên nói: “Mộ Dung ngươi muốn xem Phượng Hoàng cầm sao? Cầm ở trong tay Đại ca, e rằng chúng ta không tiện đi qua. Nhưng mà sau này chúng ta có thể xin Thanh Trạch sang chỗ Đại ca mượn lại đây để nhìn một lần cho thỏa.”

Mộ Dung Đình lắc đầu một cái, thở dài nói: “Ta không hiểu cầm, kỳ thực ta muốn nhìn kiếm Phần Diệt một chút cơ.” Nghĩ đến kiếm Phần Diệt được xưng là một trong tứ đại quốc bảo của Đại Sở, danh kiếm đệ nhất thiên hạ ở ngay trong Định Quốc Vương phủ này, mà nàng lại vô duyên nhìn thấy, Mộ Dung Đình cảm thấy vô cùng uể oải phờ phạc, nóng ruột nóng gan.

Tần Tranh và Hoa Thiên Hương bất đắc dĩ lườm một cái, biết ngay sẽ như vậy mà.

Từ Thanh Trần đang ở một nơi nào đó trong viện, một nữ tử mỹ lệ mặc áo trắng đang đứng ở trên ngọn cây, si ngốc nhìn nam tử mặc áo trắng đang ngồi thản nhiên vỗ về cầm bên dưới. Trong con ngươi mỹ lệ lưu động những tình cảm thưởng thức, bội phục, quý mến xoắn xuýt thống khổ vân vân, đan dệt vào nhau rất phức tạp. Nàng vốn muốn trực tiếp tiến vào trong sân tìm hắn, không nghĩ tới vừa tiến vào trong phủ lại nghe được tiếng đàn ưu mỹ như vậy. Không khỏi men theo tiếng đàn mà đến, tình cờ nhìn thấy nam tử mặc áo trắng thanh dật xuất trần như tiên nhân. Ban đầu nàng còn tràn đầy tự tin, lúc này trái tim giống như bị thứ gì đột ngột đụng phải, theo đó cảm giác kinh hoảng vô định nổi lên càng nhiều. Nam tử như vậy, nàng thật sự có thể có được hắn sao? Thế nhưng cần có thể đến gần hắn một chút, trong lòng lập tức cảm thấy sung sướng và thỏa mãn vô hạn, thời khắc này, nàng thậm chí cảm thấy thân phận của nàng, sứ mạng của nàng, lập trường của nàng cũng không còn quan trọng nữa, chỉ cần có thể đến gần hắn mà thôi.

Một khúc kết thúc, Từ Thanh Trần ngừng lại, chỉ dựa vào đại thụ hưởng thụ khoảnh khắc nhàn nhã tự tại hiếm thấy lúc này.

” Công tử Thanh Trần.” Nữ tử mặc áo trắng bồng bềnh rơi xuống đất, cặp mắt nhìn hắn ôn nhu như nước.

Từ Thanh Trần hơi nhíu mày, vẻ mặt bình thản nhìn nữ tử mặc áo trắng trước mắt, lạnh nhạt nói: “Đông Phương cô nương, không mời mà tới không khỏi thất lễ.”

Ánh mắt Đông Phương U tối sầm lại, thấp giọng nói: “Ta có chuyện muốn đàm luận cùng công tử Thanh Trần, nhất thời thất lễ, xin công tử thứ lỗi.”

Từ Thanh Trần cẩn thận cất Phượng Hoàng cầm vào trong hộp đàn, đứng dậy nhìn Đông Phương U nói: “Mấy ngày nay, tất cả sự vụ trong thành đều đã giao cho Định Vương xử trí, Đông Phương cô nương nếu như có chuyện gì hẳn nên đi Định Vương phủ mới phải.” Đông Phương U vội vàng lắc đầu nói: “Không, ta đến tìm công tử không phải bởi vì núi Thương Mang, chỉ là có chút chuyện muốn nói riêng với công tử.”

Từ Thanh Trần nhíu mày nói: “Hình như tại hạ không có giao tình gì với cô nương, chắc hẳn cũng không có việc riêng gì để nói. Đông Phương cô nương mời trở về đi.” Nói xong, ôm lấy hộp đàn chuẩn bị đi vào nhà.

“Không, công tử Thanh Trần…” Nhìn thấy Từ Thanh Trần phải đi, Đông Phương U vội vã sốt ruột kêu lên, ” Công tử Thanh Trần!” Quýnh lên, dĩ nhiên dùng cả khinh công, lướt một cái liền chắn trước mặt Từ Thanh Trần. Võ công của Đông Phương U có thể được Mặc Tu Nghiêu khen một lần, đủ để chứng minh là rất khá. Mà Từ Thanh Trần vừa vặn chỉ là một thư sinh yếu đuối tay trói gà không chặt, thực lực cách xa có thể tưởng tượng được. Đông Phương U cứng rắn muốn chắn trước Từ Thanh Trần, Từ Thanh Trần tất nhiên không đi được.

“Đông Phương cô nương đây là ý gì?” Tuấn nhan Từ Thanh Trần hơi

trầm xuống.

” Công tử Thanh Trần, chàng. . . Ngay cả nhìn chàng cũng không muốn nhìn ta một chút sao?” Đông Phương U có chút oan ức nhìn nam tử trước mắt, tuy rằng từ nhỏ đến lớn nàng cũng chưa tiếp xúc qua ai, thế nhưng chỉ cần nhìn biểu hiện của người bên cạnh cùng với ánh mắt mê muội của rất nhiều người sau khi nàng xuống núi, nàng cũng biết mình đủ ưu tú mỹ lệ. Thế nhưng tại sao công tử Thanh Trần nhìn mình một chút mà cũng không muốn?

Từ Thanh Trần cau mày không nói, Đông Phương U thấp giọng khẽ lẩm bẩm nói: “Công tử. . . công tử Thanh Trần, chàng nhìn ta một chút có được hay không?”

Hai hàng lông mày tuấn dật của Từ Thanh Trần càng nhíu chặt hơn, Giọng nói của Đông Phương U trầm thấp mà u nhu, lại làm cho hắn có cảm giác cực kỳ không thoải mái, giống như trong đầu có thứ gì đó sắp sửa phá không mà ra, ánh mắt cũng không tự chủ được muốn nhìn về phía Đông Phương U.

Thế nhưng Từ Thanh Trần cũng không phải người khác, trong con ngươi chỉ thoáng mê man một cái sau đó một lần nữa trở nên yên tĩnh không gợn sóng. Vẻ mặt bình thản nhìn nữ tử mặc áo trắng trước mắt, khuôn mặt vốn không phải là tuyệt mỹ dung nhan giống như lập tức trở nên cực kỳ linh động mỹ lệ. Tựa hồ trong khoảnh khắc đó, thời gian đã rút đi hết thảy màu sắc, chỉ còn dư lại nữ tử trước mắt là sống động mà tươi đẹp.

“Công tử, công tử Thanh Trần. . . Ta không đẹp sao? Chàng nhìn ta một chút có được hay không?” Đông Phương U nhìn Từ Thanh Trần thật sâu, khẽ lẩm bẩm một cách yếu ớt, nói.

Từ Thanh Trần bình tĩnh nhìn Đông Phương U, hồi lâu không nói.

Đông Phương U thấy hắn dừng lại nhìn mình bất động, trong lòng vui vẻ. Thoáng tiến lên một bước, nụ cười trên mặt càng thêm ôn nhu, ” công tử Thanh Trần. . . Ta đẹp không?”

“Nàng. . . Rất đẹp. . .”

Đông Phương U rất vui mừng, tiến lên lần nữa, đi tới vị trí cách Từ Thanh Trần một bước, mi tâm xuất hiện một mảng diễm sắc nhàn nhạt, khiến cho cả người nàng đều nổi bật lên vẻ mềm mại đáng yêu động lòng người, “Công tử…”

“Đông Phương cô nương, ngươi rốt cuộc muốn nói gì.” Giọng nói nhàn nhạt của Từ Thanh Trần chợt vang lên, bình tĩnh không lay động.

“Phốc ——” nghe thấy giọng Từ Thanh Trần, Đông Phương U bỗng dưng trợn to hai mắt, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra. Từ Thanh Trần hướng về bên cạnh một bước, vừa vặn tránh được ngụm máu nàng phun ra. Trong nháy mắt, mị sắc mê người trên mặt Đông Phương U không còn sót lại chút gì, trái lại nhiều hơn mấy phần lúng túng và suy yếu. Bí thuật đầu độc lòng người vốn là một thanh kiếm hai lưỡi, nếu như có thể khống chế người ta, tự nhiên có thể thích làm gì thì làm, khiến người ta si mê thậm chí nói gì nghe nấy. Thế nhưng một khi đối phương tâm trí kiên định, không bị ảnh hưởng, như vậy người bị thương chính là người thi thuật. Lúc Đông Phương U đang khẩn thiết nhất lại bị Từ Thanh Trần đột ngột lên tiếng ngắt lời, phản ngược lại. Trong nhất thời sắc mặt ảm đạm, nội tức đấu đá lung tung, hiển nhiên nội thương không nhẹ.

” Công tử Thanh Trần…” Đông Phương U kinh ngạc nhìn nam tử mặc áo trắng trước mắt, không thể tin chính mình lại bị thất bại. Ngày ấy ở trên dạ yến, nàng chỉ hơi thi triển một chút da lông, lập tức khiến

cho bao nhiêu quan lớn quyền quý ở đó phải rung chuyển tâm thần, không nghĩ tới lại bị thất bại vào tay một nam nhân không biết chút võ công nào, nhất là nàng đã triển khai bí thuật cao thâm nhất có thể. Đến trình độ này, nam tử bình thường cho dù có giết cha, sau đó cũng sẽ hoàn toàn quên hết mọi chuyện, thần phục dưới bí thuật của nàng. Người nam nhân này, chẳng lẽ thật sự chán ghét nàng như vậy sao?

“Bàng môn tà đạo, xin cô nương tự trọng.” Từ Thanh Trần không vui nhìn lướt qua nữ tử mặc áo trắng trước mắt, nhàn nhạt nói. Ở tiệc mừng thọ của Thanh Vân tiên sinh đêm đó, Từ Thanh Trần đã sớm kinh qua sức hấp dẫn quỷ dị của Đông Phương U đặc biệt là đối với nam tử, thế nhưng sau mấy lần gặp gỡ lại không có cái cảm giác này. Cho dù không biết núi Thương Mang sao lại có loại bí thuật đặc biệt này, Từ Thanh Trần cũng cảm giác được chỗ không ổn, sao có thể giống như nàng nói.

Lúc này, Từ Thanh Trần không bị xui xẻo, kẻ xui xẻo chính là Đông Phương U.

Loại bí thuật mê hoặc khống chế lòng người này so với võ công còn khó luyện hơn, Đông Phương U được cho là rất có thiên phú mới có thành tựu như thế này. Ở phương diện này, ngay cả sư phụ Đông Phương Huệ của nàng cũng không sánh bằng nàng, thế nhưng đồng dạng, thi thuật thất bại thì sẽ bị trả giá rất lớn. Vừa nãy bởi vì phun một ngụm máu mà vẻ mặt vốn ủ dột cũng dần dần bắt đầu ửng hồng. Đôi con ngươi ngập nước vốn u oán cũng dần bị phủ kín một tầng sương mù, ” Công tử Thanh Trần…”

Từ Thanh Trần nhíu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về nơi nào đó trên tường viện, nhàn nhạt nói: “Còn không ra sao?”

Vừa dứt lời, hai nam tử mặc áo đen từ đầu tường rơi xuống, hướng

về phía Từ Thanh Trần cung kính chắp tay cúi đầu, “Bái kiến công tử Thanh Trần.” Từ Thanh Trần tựa tiếu phi tiếu nhìn bọn họ, nói: “A Ly lệnh các ngươi bảo vệ an toàn cho ta như thế này sao?” Đường đường Từ phủ, bị người ta đi vào như chỗ không người thì cũng thôi, đã lâu như vậy rồi, thị vệ chuyên môn bảo vệ công tử Thanh Trần còn chưa phát hiện ra, vậy thì cũng quá giả tạo rồi.

Hai thị vệ liếc mắt nhìn nhau, hơi xấu hổ nói: “Vương gia nói, chỉ cần không nguy hiểm cho sự an toàn của công tử. . . Tốt nhất không nên phá hoại vận đào hoa của công tử…” Cho nên không phải bọn họ không tận chức, mà là Vương gia nhà mình muốn nhìn thấy chuyện cười của công tử. Đương nhiên nếu vừa nãy công tử Thanh Trần thật sự bị Đông Phương U khống chế, bọn họ vẫn sẽ xuất thủ.

Từ Thanh Trần đã sớm biết Mặc Tu Nghiêu là thứ đức hạnh gì, cũng khó có thể trách tội bọn họ. Liếc mắt nhìn Đông Phương U đã té ngã bắt đầu thấp giọng rên rỉ đứt quãng hỏi: “Nàng ta làm sao vậy?” Một người trong đó tiến lên liếc mắt nhìn, hơi lúng túng ho nhẹ một tiếng nói: “Cái này, đại khái. . . Vừa nãy Đông Phương cô nương sử dụng cái gì đó có thể mê hoặc nam nhân, động đến mị công dục vọng. Đây là. . . công tử Thanh Trần phá mị công của nàng ta, nàng bị nội thương sau đó đây, đây là nội thương phản phệ, nàng liền. . . Nàng liền…” Thanh Trần công tử cũng không biết võ công, cau mày nhìn Đông Phương U một chút, “Bị thương rất nặng?”

Thị vệ ép giọng cực thấp nói: “Tìm một người đàn ông gì đó. . . Sẽ không nặng.”

Dung nhan tuấn nhã của Thanh Trần bỗng cứng đờ, cụp mắt suy nghĩ một chút nói: “Đưa nàng về cho Đông Phương phu nhân.” Nếu không phải trách nhiệm của bọn họ, vậy cũng không cần quản . Còn Đông Phương Huệ rốt cuộc muốn trị thương cho Đông Phương U bằng cách nào, thì không liên quan đến bọn họ nữa. Bọn họ không

hiểu mị thuật đâu…

Nghe Từ Thanh Trần dặn dò xong, một người thị vệ tiến lên nhấc Đông Phương U nhảy ra bờ tường, trong lúc đó bị Đông Phương U thần trí không rõ ràng sàm sỡ một vố.

Trong đình viện u tĩnh, Từ Thanh Trần nâng cằm ngồi dưới bóng cây lớn, trầm tư. Cách đó không xa, một thị vệ mặc hắc y đứng ở góc tường yên lặng nhìn trời xuất thần. Chỉ chốc lát sau, ngoài sân truyền đến từng hồi huyên náo. Thị vệ áo đen nhảy lên đầu tường liếc mắt nhìn qua liền lướt về bẩm báo: “Công tử, lão gia phu nhân, cùng Đông Phương phu nhân đến rồi.”

Từ Thanh Trần nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn nói: “Trước tiên cản bọn họ lại, nửa khắc đồng hồ sau đó lại cho vào.”

Tuy không hiểu công tử Thanh Trần dặn dò như thế là có dụng ý gì, thế nhưng thị vệ vẫn rất nghe lời lĩnh mệnh rời đi. Dưới cây lớn, công tử Thanh Trần khẽ vuốt hộp đàn, trong con ngươi trí tuệ chợt lóe lên một tia lãnh ý, chớp mắt sau liền biến mất.

Thị vệ quả nhiên vô cùng nghe lời, đúng nửa khắc đồng hồ không nhiều không ít, Từ Thanh Trần vừa đứng dậy định đi ra ngoài, Đông Phương Huệ đã mang theo Từ Hồng Vũ và Từ đại phu nhân vọt vào. Từ Thanh Trần nhàn nhạt nói: “Cha mẹ, Đông Phương phu nhân, sao mọi người lại đến?” Bởi vì ngày hôm nay không phải xuất môn, Từ Thanh Trần ăn mặc vô cùng tùy ý. Mà phần tùy ý này rơi vào trong mắt mấy người tiến vào, liền trở thành mấy phần quỷ dị. Đông Phương Huệ hơi biến sắc mặt, nhìn chằm chằm Từ Thanh Trần nói: “Ngươi làm gì U Nhi rồi?”

Từ Thanh Trần còn chưa kịp nói, Từ Đại phu đứng một bên đã không chịu được rồi. Không vui quét mắt nhìn Đông Phương Huệ một chút,

sầm mặt lại. Cái gì gọi là làm gì Đông Phương U rồi? Con trai của bà có thể làm gì Đông Phương U chứ? Bà còn sợ Đông Phương U dùng quỷ kế gì đối với Thanh Trần đây. Đi lên trước đánh giá Từ Thanh Trần từ trên xuống dưới một phen, Từ đại phu nhân mới hỏi: "Thanh Trần, vị Đông Phương cô nương kia đã tới đây sao?"

Từ Thanh Trần ngẩn ra, gật gật đầu nói: "Đông Phương cô nương nửa canh giờ trước từng đến đây."

Từ Đại phu nhân thầm cả kinh, kéo Từ Thanh Trần lại hỏi: "Con có bị làm sao hay không?"

Lúc này đến lượt Đông Phương Huệ không vui, tuy rằng Đông Phương U vốn muốn dùng thủ đoạn đối với Từ Thanh Trần, thế nhưng lời này của Từ đại phu nhân lại làm cho người ta rất bực bội. Vừa biết dự định của Đông Phương U, bình sinh đây là lần đầu tiên Đông Phương Huệ hận đến mức muốn bóp chết đồ nhi một tay nuôi lớn này. Đông Phương Huệ không tinh thông mị thuật, tuy rằng mị thuật này là bí thuật độc môn của núi Thương Mang, thế nhưng chính Đông Phương Huệ cũng để mắt đến loại năng lực này. Lúc còn trẻ cũng chỉ hơi thử qua một chút thì đã bỏ xuống rồi. Điều kiện tiên quyết để thành công của loại thủ đoạn mê hoặc lòng người này chính là tâm trí nam nhân không đủ kiên định, thế nhưng nam nhân mà tâm trí không đủ kiên định thì Đông Phương Huệ đâu thèm để ý đến, lại còn không tiếc sử dụng loại chiêu số không thành công thì thành nhân này để đi mê hoặc đối phương? Cho nên thứ này đối với Đông Phương Huệ mà nói, hoàn toàn là vô bổ.

Lúc biết Đông Phương U định dùng mị thuật để đối phó Từ Thanh Trần, Đông Phương Huệ hận không thể bổ đôi đầu Đông Phương U ra để nhìn xem trong đó chứa thứ gì. Loại người như Từ Thanh Trần sao có thể bị mị thuật khống chế? Nhìn như hiền lành lịch sự kì thực lạnh tâm lạnh tình, Đông Phương Huệ thà tin tưởng Mặc Tu Nghiêu

bị mị thuật khống chế cũng không tin Từ Thanh Trần sẽ bị khống chế. Chỉ lo Đông Phương U không may gặp phải chuyện bất ngờ gì, Đông Phương Huệ vội vã bỏ lại công việc trong tay để chạy tới, mới biết Đông Phương U đã đến từ hơn nửa canh giờ trước xong rồi mà còn chưa đi ra. Trong nhất thời, Đông Phương Huệ thật sự có chút không nắm chắc được Từ Thanh Trần rốt cuộc có trúng chiêu hay không. Cho nên mới nói lời dò xét Từ Thanh Trần, lại bị Từ đại phu nhân cản lại.

“Từ Đại công tử, trước đó tiểu đồ đến bái phỏng công tử, hồi lâu chưa quay lại. Không biết công tử có biết nàng đi đâu?” Đông Phương Huệ trầm giọng hỏi.

“Cái này…” Từ Thanh Trần trầm ngâm một chút, do dự nhìn ba người có mặt.

Từ đại phu nhân thấy dáng vẻ khó xử của hắn, trong lòng cũng trầm xuống. Chỉ sợ nhi tử bị Đông Phương U làm gì rồi, Từ Hồng Vũ cũng khẽ cau mày, hỏi: “Đông Phương cô nương đã rời đi sao, rời đi khi nào? Nàng đến tìm con có chuyện gì, vì sao người gác cổng không nhìn thấy Đông Phương cô nương?” Dù Từ Hồng Vũ là đại nho phẩm hạnh cao thượng nhưng cũng thiên hướng người trong nhà, tất nhiên hắn không muốn nhi tử cưới nữ nhân như Đông Phương U. Vừa mở miệng liền hỏi, vì sao Đông Phương cô nương tới cửa bái phỏng lại không đi cửa chính? Có điều này, cho dù Từ Thanh Trần và Đông Phương U thật sự xảy ra chuyện gì, Từ gia cũng có thể từ chối cưới hỏi đàng hoàng đưa Đông Phương U vào cửa. Một nữ nhân không đi cửa chính tới bái phỏng nam tử xa lạ, ai nguyện ý cưới?

Nghe Từ Hồng Vũ nói vậy, sắc mặt Đông Phương Huệ có chút tối tăm. Đáng tiếc là bên mình đuối lý, cũng không có lời nào để nói.

Từ Thanh Trần thong dong nhìn ba người ba vẻ mặt khác nhau,

nhàn nhạt nói: “Đông Phương cô nương xác thực từng tới bái phỏng, có điều hình như đột ngột phát bệnh, hơi có chút không khỏe. Vừa nãy ta đã kêu người đưa nàng ra cửa.”

“Lúc nào? !” Đông Phương Huệ lo lắng hỏi.

Từ Thanh Trần suy nghĩ một chút nói, “Khoảng chừng là. . . Hai khắc trước.”

“Nàng làm sao?” Trong lòng Đông Phương Huệ thầm kêu không tốt, Từ Thanh Trần nói: “Cái này vãn bối cũng không biết rõ, Đông Phương cô nương đột nhiên ói ra máu, sắc mặt cũng khó coi. Vãn bối suy đoán có lẽ là nhảy xuống từ trên bờ tường nên bị nội thương.”

Đông Phương Huệ âm thầm cắn răng, với võ công của Đông Phương U, đừng nói nhảy xuống từ trên bờ tường, dù là nhảy xuống từ trên vách núi cũng chưa chắc đã bị nội thương, “Bọn họ đã đi đâu? Vì sao bên ngoài không có ai nhìn thấy?” Từ Thanh Trần thản nhiên nói: “Bởi vì Đông Phương cô nương vượt tường mà đến, thị vệ chắc cũng cảm thấy Đông Phương cô nương không muốn để cho người ta biết nàng đến đây, cho nên cũng vượt tường rời đi rồi.”

“Công tử.” Trên bờ tường có một người nhảy xuống, chính là thị vệ áo đen đã mang Đông Phương U ra ngoài. Thị vệ ngây thơ vừa bị người nào đó sàm sỡ, lúc này khuôn mặt chất phác nổi lên một tia đỏ ửng, nhìn thấy trong sân đột nhiên có thêm một nhóm người, không khỏi sững sờ, “Đại tiên sinh, Đại phu nhân.”

“U Nhi ở đâu?” Đông Phương Huệ lớn tiếng hỏi.

Thị vệ ngớ ngẩn, phản ứng lại mới nói: “Tại hạ đưa Đông Phương cô nương đi ra ngoài.”

“Nhanh như vậy đã đưa về dịch quán rồi?” Trừ phi dùng khinh công, bằng không thời gian ngắn như vậy căn bản không đủ để vừa đi vừa về từ Từ phủ đến Đông Phương phủ. Thế nhưng giữa ban ngày sẽ không có ai dùng khinh công mang theo một cô gái đi loạn bên ngoài. Thị vệ lắc lắc đầu nói: “Thuộc hạ ở bên ngoài gặp được Lê Vương, Lê Vương nói vừa vặn muốn đến Đông Phương phủ bái phỏng phu nhân, bèn thuận tiện đưa Đông Phương cô nương về.”

“Ngươi giao U Nhi cho Mặc Cảnh Lê? !” Đông Phương Huệ lạnh lùng nói.

Thị vệ áo đen có chút oan ức, “Là Đông Phương cô nương tự mình đồng ý Lê Vương đưa nàng về mà.” Lẽ nào Đông Phương cô nương lén xông vào, bọn họ còn phải bọc lại đưa về sao? Coi như đưa trở về cũng vất vả với vị Đông Phương phu nhân này nha, đợi Đông Phương phu nhân trở về mới nghĩ cách cứu Đông Phương cô nương sẽ không kịp rồi.

Từ Đại phu nhân cũng mặc kệ Đông Phương U rốt cuộc bị làm sao, chỉ cần con trai của bà không có chuyện gì là tốt rồi. Vẫn là câu nói kia, bà tình nguyện Thanh Trần đời này không cưới được vợ, cũng không thể cưới Đông Phương U kia! Từ đại phu nhân cười híp mắt đưa tay chỉnh lại quần áo cho nhi tử, khẽ trách: “Đứa nhỏ này thật đúng là, có khách đến chơi cũng không biết đổi xiêm y rồi mới đi ra.”

“Hài nhi biết sai.” Từ Thanh Trần cũng không cãi lại, cười khẽ, nói.

Đông Phương Huệ không có tâm tình xem bọn họ mẫu tử tình thâm, lạnh mặt chắp chắp tay nói với Từ Hồng Vũ: “Từ đại ca, cáo từ!”

Từ Hồng Vũ nhàn nhạt gật đầu, “Không tiễn.”

Tiễn đi Đông Phương Huệ, Từ Hồng Vũ mới nhìn Từ Thanh Trần tựa như có điều suy nghĩ, hỏi: “Là Mặc Cảnh Lê vừa vặn gặp được Đông Phương U, hay Đông Phương U vừa vặn gặp được Mặc Cảnh Lê?”

Từ Thanh Trần khẽ mỉm cười, phong quang tễ nguyệt*, “Phụ thân, việc này có chỗ nào khác nhau sao?”

** Phong mang tễ nguyệt : [thành ngữ] chỉ sau cảnh tượng trong mắt tươi mát, lúc sau cơn mưa trời lại sáng. Cũng được ví với tấm lòng khoáng đạt, tâm địa thẳng thắn và tình hình chính trị thanh thản thái bình.*

Từ Hồng Vũ suy nghĩ một chút, thản nhiên nói: “Trong đây có chỗ nào khác nhau, con không hiểu sao? Chỗ Đông Phương U…” Từ Thanh Trần cười nói: “Đông Phương U vẫn chưa mất đi thần trí, cho dù thật sự đã xảy ra chuyện gì, cũng không có quan hệ với Từ gia và Định Vương phủ chúng ta.” Nhìn dáng vẻ đạm nhiên như định* của nhi tử, Từ Hồng Vũ hài lòng gật gật đầu, “Làm rất tốt.” Đông Phương U dám tính toán Từ gia, rơi vào kết cục gì thì cũng là đáng đời. Người của Từ gia cho tới bây giờ đều không phải là người tốt nhân từ nương tay, lấy đức báo oán.

**Đạm nhiên như định : tỉnh táo trấn định*

Chương 353: Hôn sự bất đắc dĩ

Đông Phương Huệ tức đến nổ phổi chạy tới dịch quán nơi Mặc Cảnh Lê trú ngụ, nhưng không nhìn thấy Mặc Cảnh Lê và Đông Phương U. Sắc mặt không khỏi càng thêm khó coi, ra khỏi dịch quán lại đi Đông Phương phủ, lần này thực sự không vồ hụt. Chỉ tiếc vừa vào cửa đã nhìn thấy cảnh tượng khiến cho Đông Phương Huệ gần như thổ huyết.

Trong phòng Đông Phương U, vừa vào cửa liền nhìn thấy quần áo rải rác ngổn ngang trên đất. Đông Phương Huệ sa sầm mặt mũi, vẫy lui đám tùy tùng đi theo sau lưng, bước vào. Quả nhiên thấy trên giường một đôi nam nữ đang nằm dán vào nhau, sắc mặt nữ tử kia ửng đỏ hai con mắt khép hờ hiển nhiên còn đang trong giấc ngủ say. Đã vậy gian phòng phiêu tán mùi xạ hương nồng đậm nhắc nhở Đông Phương Huệ nơi đây vừa xảy ra chuyện gì.

“Mặc Cảnh Lê!” Đông Phương Huệ nghiến răng.

Đông Phương Huệ vừa tiến vào, Mặc Cảnh Lê liền mở mắt ra. Nhìn thấy Đông Phương Huệ có thần sắc như vậy trái lại cũng không sợ, ngồi dậy bình tĩnh nói: “Đông Phương phu nhân , có thể mời bà đi ra ngoài một chút trước hay không?” Đông Phương Huệ mặt lạnh như sương, vung tay áo căm hận nói: “Lê Vương tốt nhất cho ta một lời giải thích hợp lý!” Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, Đông Phương U cũng dần dần tỉnh lại, đối diện thần sắc tức giận của sư phụ không khỏi sửng sốt một chút, mới phát hiện mình nằm ở trong lồng ngực Mặc Cảnh Lê, không khỏi hét rầm lên. Đông Phương Huệ lạnh lùng nói: “Câm miệng! Con còn không biết xấu hổ mà kêu lên? ! Sửa soạn

xong lập tức đi ra cho ta!" Nói xong, mới xoay người đi ra ngoài.

Đông Phương U nhất thời bị tình huống ngoài ý muốn này làm cho sợ đến mức hoàn toàn ngây người. Trong đầu rối loạn nặng nề nên nàng căn bản không nhớ ra chuyện sau khi nàng dùng bí thuật mê hoặc Từ Thanh Trần thất bại, thế nhưng chỉ nhìn tình hình trước mắt nàng cũng có thể biết trên người mình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì

"Mặc Cảnh Lê, ngươi thật to gan, ta muốn giết ngươi!" Đông Phương U lớn tiếng kêu lên. Cũng mặc kệ hai người còn đang nằm ở trên giường, vung chưởng hòng vỗ lên đầu Mặc Cảnh Lê. Võ công của Mặc Cảnh Lê kém hơn Đông Phương U một chút, thế nhưng Đông Phương U bị nội thương chưa lành, lại vừa trải qua tình hình như vậy, đang lúc vô lực. Mặc Cảnh Lê nhấc tay liền chụp được cổ tay của nàng, giam nàng thật chặt trong lồng ngực.

"Mặc Cảnh Lê! Ta muốn giết ngươi! Ta nhất định phải giết ngươi!" Đông Phương U tức giận đỏ mắt, nàng thực sự không nghĩ ra, kế hoạch của mình đang rất tốt đẹp vì sao lại biến thành tình trạng này. Không chỉ mê hoặc Từ Thanh Trần thất bại, còn bị Mặc Cảnh Lê thừa lúc vắng mà vào chiếm tiện nghi. Nàng cũng biết, từ nay về sau nàng triệt để mất đi cơ hội khiến cho Từ Thanh Trần tiếp nhận nàng. Từ gia trăm năm thư hương môn đệ, Từ Thanh Trần công tử đệ nhất thiên hạ sao có thể cưới một nữ tử đã tàn hoa bại liễu? Chỉ cần nghĩ đến đây, Đông Phương U đã không nhịn được muốn Mặc Cảnh Lê tẩm da ăn thịt, chém thành muôn mảnh!

Mặc Cảnh Lê gắt gao giữ chặt hai tay Đông Phương U, không vui nói: "Ầm ĩ đủ rồi sao?" Ban đầu hắn cũng dự định đối xử thật tốt với Đông Phương U, dù sao thân phận và năng lực của Đông Phương U đều rất tốt, quan trọng hơn chính là có được nàng đại biểu cho việc có được núi Thương Mang ủng hộ. Chỉ cần Đông Phương U ngoan ngoãn nghe lời, tất nhiên hắn sẽ đối xử với nàng thật tốt. Lại không

nghĩ rằng nữ nhân này vừa tỉnh lại nhìn thấy hắn liền đòi đánh đòi giết, tức giận chửi mắng không ngừng. Nữ nhân này lẽ nào đã quên nàng đã là nữ nhân của hắn sao? Dù thế nào đi nữa gây ầm ĩ thì có ích lợi gì?

“Hiện tại còn ầm ĩ? Lúc trước nàng tự dán sát vào người Bản vương cơ đấy.” Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng, nói mỉa.

Những hình ảnh vỡ vụn xuất hiện trong đầu khiến sắc mặt Đông Phương U lúng túng đến cực điểm, nghe Mặc Cảnh Lê nói vậy, càng thêm tức giận đến run người. Mặc Cảnh Lê cũng không nói sai, mới đầu chính là nàng chủ động kề sát vào người Mặc Cảnh Lê, cho dù cũng không phải ý nguyện chân thực của bản thân nàng, thế nhưng đã không có cách nào thay đổi sự thực này.

Thấy nàng không làm ầm ĩ nữa, lúc này Mặc Cảnh Lê mới thả nàng ra đứng dậy xuống giường, với lấy quần áo để ở một bên thong dong mặc vào. Lại cúi người nhìn Đông Phương U nói: “Việc đã đến nước này, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời, Bản vương sẽ đối xử thật tốt với nàng. Còn công tử Thanh Trần mà nàng vẫn tâm tâm niệm niệm. . . Hắn biết rõ nàng bị nội thương phản phệ thì sẽ giống như trúng phải mị dược, chẳng phải hắn cũng không chút do dự ném nàng ra ngoài đó sao? Chẳng lẽ nàng còn nhớ mãi hắn?”

“Bốp!” Đông Phương U tàn nhẫn tát một phát lên mặt Mặc Cảnh Lê, “Khốn nạn!”

Mặc Cảnh Lê lạnh mắt, nhưng rất nhanh đã ép lửa giận xuống dưới. Đứng dậy nhìn nàng nói: “Nếu tỉnh rồi thì mau đứng dậy đi. Sư phụ của nàng còn đang chờ ở bên ngoài.”

“Ta sẽ không gả cho ngươi!” Đông Phương U oán hận nhìn theo hắn, nghiến răng nói.

Mặc Cảnh Lê không để ý lắm, “Hiện tại, ngoại trừ ta còn có ai dám muốn nàng?”

Bên ngoài, trong đại sảnh Đông Phương phủ. Đông Phương Huệ đã sớm cho đám người hầu hạ lui ra ngoài, một thân một mình ngồi ngưng mày suy tư. Trên dung nhan vẫn còn phong vận toàn là ác ý. Từ gia này ra tay thực sự là quá ác, cũng thật sự chặt đứt một tia kỳ vọng cuối cùng của Đông Phương Huệ đối với Định Vương phủ và Từ gia. Tuy rằng Từ Thanh Trần nói thật hay như thể chuyện này không ai ngờ đến, thế nhưng Đông Phương Huệ sẽ không tin tưởng mọi chuyện thật sự đơn giản như vậy. Đông Phương U thi thuật thất bại, nội thương phản phệ. Từ Thanh Trần bảo người ta đưa nàng trở lại nhưng vừa vặn lại gặp phải Mặc Cảnh Lê, sau đó Mặc Cảnh Lê thuận lý thành chương trở thành người chữa thương cho Đông Phương U. Tất cả thoạt nhìn bình thường, thế nhưng qua mấy chục năm chấp chưởng núi Thương Mang, sự nhạy cảm và trực giác đều nói cho bà biết, đây tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Kỳ thực sau khi Đông Phương Huệ âm thầm gạt bỏ Nhậm Kỳ Ninh, núi Thương Mang cũng không còn lại nhiều sự lựa chọn. Hoặc tất cả mọi người trở về núi Thương Mang ở ẩn không ra, hoặc cũng chỉ có thể lựa chọn Mặc Cảnh Lê. Nhưng tự mình lựa chọn, với bị ép phải lựa chọn là hai loại cảm giác và kết quả hoàn toàn khác nhau. Đó là cảm giác bị người mưu hại và bị cưỡng bức, không chỉ khiến cho Đông Phương Huệ hận đồ nhi không biết đúng mực và Mặc Cảnh Lê thừa dịp sơ hở mà lẻn vào. Thậm chí càng hận Từ Thanh Trần vô tình tính kế Đông Phương U, nghĩ sâu hơn một chút, đây là Định Vương phủ ghét bỏ và coi thường núi Thương Mang.

“Phu nhân, Định Vương phi và Từ Nhị Thiếu phu nhân tới chơi.” Người hầu ngoài cửa vội vã đi vào bẩm báo. Đông Phương Huệ cau mày, Diệp Ly chọn lúc này đến bái phỏng, không khỏi quá khéo đi.

Suy nghĩ một chút, Đông Phương Huệ hỏi: “Định Vương phi có nói là tới vì chuyện gì không?” Người hầu nói: “Định Vương phi nói nghe nói ngọc thể Đông Phương cô nương không thuận, đặc biệt đi cùng Nhị Thiếu phu nhân Từ gia tới thăm.”

Vào lúc này Đông Phương Huệ cũng không muốn tiếp Diệp Ly, thế nhưng người đi cùng Diệp Ly lại là Nhị Thiếu phu nhân của Từ gia, điều này làm cho Đông Phương Huệ không thể không hoài nghi Diệp Ly đã chân tướng sự việc. Trầm mặc chốc lát, mới hơi suy bại thở dài nói: “Việc đã đến nước này, thôi. . . Mời Định Vương phi vào đi.”

Không lâu sau Diệp Ly và Tần Tranh đã dắt tay đi vào, nhìn sắc mặt Đông Phương Huệ không vui vẻ gì, Diệp Ly coi như không nhìn thấy, lại cười nói: “Diệp Ly mạo muội tới chơi, kính mong Đông Phương phu nhân thứ tội.” Đông Phương Huệ hơi hơi dừng ánh mắt ở trên người Tần Tranh một chút, mới nói: “Vương phi nói quá lời, Vương phi cùng Nhị Thiếu phu nhân có thể đại giá quang lâm, tệ phủ có thể nói là rồng đến nhà tôm.”

Tần Tranh biết chuyện cũng không nhiều lắm, chỉ nghe Từ đại phu nhân nói vài câu về hành vi của Đông Phương U thôi. Hơn nữa khoảng thời gian này chuyện Đông Phương U dây dưa với Từ Thanh Trần Tần Tranh cũng có nghe thấy, dù vậy nàng cũng không ngờ Đông Phương U lại có lá gan xông vào Từ phủ mưu đồ gây rối Thanh Trần. Cho dù bình thường Tần Tranh thường hay tiếp xúc với những nữ tử khác thường như Diệp Ly hay Mộ Dung Đình, cũng đã từng nghe nói không ít chuyện kỳ lạ đặc sắc, thế nhưng hành động của Đông Phương U vẫn dọa cho nàng phát sợ. Không nói Từ Thanh Trần là đại bá(anh trai của chồng) của nàng, chỉ cần nhắc đến danh tự công tử Thanh Trần, thử hỏi nhóm khuê tú Đại Sở có mấy ai chưa từng ngưỡng mộ? Từ Thanh Trần với danh xưng là công tử Thần Tiên, có thể tưởng tượng được nữ tử xứng đôi với hắn tất nhiên không phải bình thường, Đông Phương U như vậy, đừng nói Từ

Thanh Trần, Từ gia và bản thân mình không đồng ý, chỉ sợ các cô nương Ly thành cũng không thể tâm phục.

“Đông Phương cô nương đến Từ phủ bái phỏng, Tần Tranh lại không thể tự mình tiếp đón, còn để Đông Phương cô nương ôm bệnh rời phủ, bà bà đã răn dạy Tần Tranh một phen. Từ gia chúng ta chiêu đãi không chu toàn, kính xin Đông Phương phu nhân thứ lỗi. Không biết thân thể Đông Phương cô nương ra sao, kính xin phu nhân cho phép Tần Tranh gặp mặt Đông Phương cô nương một chút, cũng dễ bồi tội với nàng.” Tần Tranh nhìn Đông Phương Huệ, lời nói nhỏ nhẹ vô cùng áy náy.

Lời nói khách khí đến mức này, nhưng nghe xong không hề thấy khách khí. Đông Phương U một vị cô nương đến Từ phủ bái phỏng tự nhiên phải do người trẻ tuổi nhất trong đám nữ quyến Từ gia nữ là Nhị Thiếu phu nhân tiếp đón. Thế nhưng khắp Từ gia từ phòng gác cổng đến người hầu bên cạnh Nhị Thiếu phu nhân, ai cũng chưa từng thấy mặt mũi Đông Phương U đâu, Đông Phương cô nương này rốt cuộc đến Từ phủ bằng cách nào? Đi Từ phủ làm gì? Nếu ngươi không chịu đi cửa chính giống như một những vị khách nhân bình thường, như vậy Đông Phương U xảy ra vấn đề gì, tự nhiên Từ gia cũng mặc kệ. Huống hồ, Đông Phương U không xảy ra chuyện ở Từ gia, Từ gia còn phái Nhị Thiếu phu nhân tự mình tới đây thăm, đã xem như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Đông Phương Huệ cười có chút lạnh lẽo cứng nhắc, Nhị Thiếu phu nhân này im hơi lặng tiếng*, thanh danh không hiện, không nghĩ tới cũng là một kẻ nhanh mồm nhanh miệng, “U nhi tuy có chút không khỏe, chẳng qua cũng không có gì đáng ngại. Chỉ là đang lúc nghỉ ngơi, chỉ sợ không cách nào gặp mặt Nhị Thiếu phu nhân. Không bằng chờ nàng tốt hơn một chút, ta sẽ mời Từ Nhị phu nhân tới hội họp một phen.”

**nguyên văn : mặc mặc vô văn : không có tiếng tăm gì, không ai biết đến*

Tần Tranh cười cười, cũng không miễn cưỡng. Diệp Ly đứng bên cạnh cười nhạt nói: “Đã như vậy, chúng ta cũng không nên quấy rầy Đông Phương cô nương nghỉ ngơi. Chẳng qua. . . Lúc ở bên ngoài chúng ta tình cờ gặp được công chúa Tê Hà, nói là Lê Vương điện hạ tới quý phủ vẫn chưa trở lại, kính xin Đông Phương phu nhân chuyển cáo Lê Vương điện hạ một tiếng, hình như công chúa Tê Hà có việc gấp tìm hắn, nếu như vô sự thì vẫn nên nhanh chóng trở lại, nếu không e rằng không bao lâu nữa công chúa Tê Hà sẽ tìm đến Đông Phương phủ đó.”

” Công chúa Tê Hà?” Đông Phương Huệ hơi trầm mặt xuống, nhàn nhạt nói: “Sao ta không nhớ rõ quốc gia nào có vị tên là công chúa Tê Hà nhỉ?” Diệp Ly áy náy cười một tiếng nói: “Là Bản phi đã quên, là Tê Hà cô nương. Vị cô nương này đi theo Lê Vương đã bao nhiêu năm, rất được Lê Vương tín nhiệm. Nếu lời đã mang tới, Bản phi và Tranh nhi xin cáo từ trước. Xin Đông Phương phu nhân thay chúng ta hỏi thăm Đông Phương cô nương.”

Diệp Ly đứng lên chuẩn bị cáo từ, Đông Phương Huệ còn chưa kịp mở miệng liền nhìn thấy Mặc Cảnh Lê đã đứng ở cửa. Nhìn thấy Diệp Ly và Tần Tranh, Mặc Cảnh Lê cặp mắt lóe lên, “Định Vương phủ và Từ Thiếu phu nhân cũng ở đây?”Diệp Ly trầm tĩnh hơi đảo mắt qua Mặc Cảnh Lê một chút, bên môi nổi lên một tia tiếu ý nhạt nhẽo nói: “Nghe nói thân thể Đông Phương cô nương không khỏe, đặc biệt tới đây thăm hỏi. Thì ra Lê Vương đã ở Đông Phương phủ.”

Mặc Cảnh Lê hiếm thấy có chút không dễ chịu, hắn vì thế lực của núi Thương Mang mới sử dụng thủ đoạn như thế, đương nhiên không tính là quang minh chính đại. Đặc biệt trong lúc Định Vương phủ hoàn toàn khinh thường, vậy mà hắn còn coi trọng như thế thậm chí

không tiếc sử dụng thủ đoạn hạ lưu, khiến người ta nhìn vào sẽ cảm thấy hắn thấp kém. Thế nhưng Mặc Cảnh Lê có kiêu căng tự mãn đến đâu đi chăng nữa, hắn vẫn hiểu rõ chính mình không phải Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu có thể xem thường thế lực của núi Thương Mang, không cần núi Thương Mang nâng đỡ, Mặc Cảnh Lê hắn lại không thể. Tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không thể không đối mặt sự thực này. Thế nhưng gặp phải tình huống như thế này, lúc đối diện Diệp Ly, Mặc Cảnh Lê vẫn không tránh khỏi cảm thấy lúng túng. Trên đời này, chuyện hắn không muốn nhất có lẽ chính là mất mặt trước mặt Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, thế nhưng ông trời vẫn luôn không chiều lòng người…

“Đông Phương cô nương cũng không đáng ngại, một lát sau có thể đi ra gặp các ngươi.” Mặc Cảnh Lê nói, dù thế nào, nếu việc đã đến nước này đương nhiên phải nắm chắc chuyện này. Chỉ cần nắm thật chặt chuyện này, Mặc Cảnh Lê cũng không sợ Đông Phương Huệ đổi ý không giúp mình. Đông Phương Huệ nếu như đổi ý, như vậy tên tuổi của Núi Thương Mang sẽ hóa thành hư ảnh, Núi Thương Mang và Đông Phương Huệ đều không bỏ được điều này.

“Ồ?” Diệp Ly sóng mắt hơi đổi, nụ cười điềm đạm, “Hình như chúng ta đã bỏ qua cái gì? Hay là núi Thương Mang sắp có việc vui?”

“Không sai.” Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: “Đến lúc đó Định Vương phi và Định Vương không ngại cùng nhau đến uống chén rượu.”

Diệp Ly ngầm chế giễu quả nhiên Mặc Cảnh Lê vô cùng coi trọng núi Thương Mang, vậy mà lại dự định trực tiếp làm hôn lễ ở Ly thành ?”Nếu như Lê Vương dự định cử hành hôn lễ ở Ly thành, ta và Vương gia cực kỳ vinh hạnh. Chúc mừng Lê Vương.” Mặc Cảnh Lê nhìn Diệp Ly thật sâu một chút, trầm giọng nói: “Đa tạ.”

“Mặc Cảnh Lê, ngươi đừng hòng. Ta tuyệt đối sẽ không gả cho

ngươi!” Diệp Ly và Mặc Cảnh Lê bên này đang nói chuyện vô cùng hoà thuận, Đông Phương U đứng ngoài cửa giọng nói sớm không còn bình tĩnh và nhẹ nhàng mềm mỏng như ngày xưa nữa, trái lại có chút sắc bén chói tai. Mọi người quay đầu lại, liền nhìn thấy Đông Phương U đứng ở cửa đỏ mắt phẫn nộ trừng mắt nói với Diệp Ly Mặc Cảnh Lê.

Tần Tranh hơi kinh ngạc đánh giá Đông Phương U, mấy lần trước gặp mặt đều cảm thấy Đông Phương U như là một kẻ giả tạo không có linh hồn, hiện tại bị nữ tử mặc áo trắng nhiễm vẻ giận dữ cô gái lại càng nhiều hơn mấy phần cảm giác chân thực. Chỉ là thấp dưới cổ áo nàng ta hơi lộ ra vết tím nhạt khiến cho Tần Tranh không khỏi đỏ mặt, vội vã cúi đầu không tiện nhìn lại nữa.

“U nhi!” Đông Phương Huệ không vui thấp giọng trách mắng.

Đông Phương U ngẩn ra, tràn đầy oan ức nhìn Đông Phương Huệ nói: “Sư phụ, con. . . con. . . con không muốn gả cho tên súc sinh này!” Mặc Cảnh Lê biến sắc mặt , đồng dạng không vui nhìn Đông Phương U nói: “Đông Phương U, đừng tưởng rằng ngươi oan ức, chuyện lần này chẳng lẽ còn trách Bản vương hay sao? Chính ngươi biến mình thành cái dạng đức hạnh kia, Bản vương suy cho cùng cũng coi như là ân nhân cứu mạng của ngươi đi.” Đông Phương U nghiến răng nói: “Ta không cần tên khốn nhà ngươi cứu!”

Mặc Cảnh Lê cười lạnh nói: “Ngươi đúng là hi vọng người khác cứu , nhưng đáng tiếc người ta hoàn toàn không muốn để ý tới ngươi. Hoặc là Đông Phương cô nương yêu thích ở trên đường lớn tùy tiện kéo lấy một người…” Đông Phương U sắc mặt trắng nhợt, so với việc cùng Mặc Cảnh Lê phát sinh quan hệ như vậy, nếu như nàng thật sự bị vứt ở trên đường… Không có rõ ràng uy lực cắn trả của thương thế kia hơn Đông Phương U, nếu thật sự là như vậy nàng thật sự có khả năng ở trên đường lớn…”Ta…”

“Được rồi.” Đông Phương Huệ hiểu được lời của nàng, lạnh lùng nói: “Còn ngại không đủ mất mặt xấu hổ sao?”

Đông Phương U ngẩn ra, nhìn vẻ mặt Đông Phương Huệ lạnh lùng như vậy, rốt cuộc không nhịn được gục xuống cạnh bàn nghẹn ngào khóc to. Diệp Ly tọa ở một bên nhìn, trong lòng cũng không khỏi thở dài. So với lúc trước cao cao tại thượng tuyên bố trước mặt mọi người mình là truyền nhân của núi Thương Mang các kiểu, nữ tử mặc áo trắng khóc lóc cực kỳ thương tâm lúc này đáng yêu hơn rất nhiều. Chỉ tiếc, chuyện lần này hoàn toàn là nàng tự làm bậy. Đem mị thuật như vậy đến khống chế Từ Thanh Trần, Từ gia sẽ không thể hi sinh bản thân để đi cứu nàng, cho nên bi kịch của Đông Phương U từ lúc nàng động tâm tư này thì đã bắt đầu rồi.

Đông Phương Huệ cụp mắt, che giấu tâm tình trong mắt, nhìn về phía Diệp Ly nói: “Định Vương phi, ở đây ta còn có một số việc phải xử lý. Không thể chiêu đãi Vương phi và Từ Nhị Thiếu phu nhân.”

Diệp Ly cũng rất thức thời đứng dậy cười nói: “Là chúng ta quấy rầy, Đông Phương phu nhân cứ tự tiện. Bản phi cáo từ.”

Cáo biệt Đông Phương Huệ và Mặc Cảnh Lê, Diệp Ly và Tần Tranh vừa ra cửa thì đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng trách cứ đầy giận dữ của Đông Phương Huệ. Đông Phương Huệ chấp chưởng núi Thương Mang hơn hai mươi năm, tâm kế không tầm thường tính cách trầm ổn, có thể bị tức đến mức khách nhân chưa đi xa đã không kịp đợi lập tức mở miệng mắng, đủ thấy bà ta đã bị Đông Phương U làm cho tức giận không nhẹ.

Ra khỏi Đông Phương phủ, Diệp Ly cùng Tần Tranh nhìn nhau nở nụ cười, Tần Tranh có chút tò mò hỏi: “Đông Phương phu nhân kia thật sự sẽ Đông Phương cô nương gả cho Lê Vương sao? Ta thấy hình

như Đông Phương phu nhân và Đông Phương cô nương có chút không vui." Diệp Ly cười nói: "Đông Phương cô nương thật sự không vui , còn Đông Phương phu nhân. . . Bà ta chỉ không vui vì Đông Phương U phải gả cho Mặc Cảnh Lê trong tình hình như vậy mà thôi." Nếu Đông Phương Huệ không muốn cứ như vậy mà rút về núi Thương Mang chờ đợi thêm một lần sáu mươi, bảy mươi năm nữa, Mặc Cảnh Lê kỳ thực có thể coi là lựa chọn duy nhất của bà ta. Chỉ cần để mặc như vậy, bà ta sớm muộn cũng sẽ nhả ra bằng lòng phụ tá Mặc Cảnh Lê. Thế nhưng là đại thiên trạch chủ chân chính của núi Thương Mang, núi Thương Mang đang đứng ở địa vị thật cao. Mà hiện tại, Mặc Cảnh Lê và Đông Phương U phát sinh quan hệ như vậy, Đông Phương U không muốn gả cũng phải gả, thế nhưng quan hệ giữa hai nhà chỉ sợ trong lòng sẽ luôn có một tia khó chịu và khúc mắc. Hơn nữa trong suy nghĩ của đám thanh lưu văn nhân của Đại Sở, địa vị núi Thương Mang sẽ càng xuống dốc không phanh. Càng không cần phải nói, với tính cách của Đông Phương U, nàng tuyệt đối sẽ không đi làm những việc của hiền phi thánh nữ là nỗ lực phụ tá minh quân tương lai. Mà đó cũng là mục đích thực sự của Diệp Ly và Định Vương phủ. Định Vương phủ làm sao có khả năng vô duyên vô cớ đưa cho Mặc Cảnh Lê một món lễ lớn như thế. Mà hiện tại, phần đại lễ nhìn qua rất dễ coi, thế nhưng không biết lúc nào nó sẽ biến thành một quả bom không hẹn giờ.

"Đông Phương cô nương này cũng là tự làm bậy, cứ làm một cô nương thật tốt thì được rồi…" Tần Tranh thở dài nói, tuy rằng Đông Phương U xem ra rất thê thảm, Tần Tranh cũng không đồng tình chút nào. Ỷ vào chính mình có một chút bản lãnh khác người đã muốn thao túng lòng người, thậm chí không để ý đến ý nguyện của người khác tính kế người khác cưới nàng, người như vậy chỉ có thể nói một tiếng tự làm tự chịu.

Diệp Ly cười nói: "Cho dù không có ngày hôm nay, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa Đông Phương phu nhân vẫn sẽ gả nàng cho Mặc Cảnh Lê,

Nhị tẩu không cần tiếc hận thay cho nàng."

Tần Tranh cười nói: "Ta mới không tiếc hận cho nàng, chỉ cần nàng ta không đến gieo vạ cho Từ gia chúng ta, nàng gả cho ai cũng không liên quan tới ta."

Diệp Ly gật đầu đồng ý nói: "Chẳng phải thế sao."

Quả nhiên, một ngày sau Đông Phương Huệ liền tuyên bố hôn sự của Mặc Cảnh Lê và Đông Phương U, Đông Phương U gả cho Lê Vương làm chính phi. Tin tức Đông Phương phủ và dịch quán nơi Lê Vương ở truyền ra đều cố ý cường điệu là chính phi, mà không phải bình phi. Bình phi mặc dù nói cũng không coi là thiếp, thế nhưng ở trước mặt chính phi vẫn thấp hơn một chút. Mặc Cảnh Lê đã đáp ứng sẽ không phế bỏ Diệp Oánh, thế nhưng núi Thương Mang cũng không chịu được ấm ức như vậy. Hai bên bèn thỏa hiệp tiếp nhận chuyện hai người kia đều là chính phi, vị trí tương đương. Hiện tại Mặc Cảnh Lê là Nhiếp Chính Vương của Đại Sở, nắm hết quyền hành, đương nhiên thích làm gì thì làm cái ấy. Tiếp theo bèn tuyên bố chiếu thư, xưng Diệp Oánh làm Vinh phi, Đông Phương U là Mẫn phi, hai người đều là chính phi của Nhiếp Chính Vương.

"Sao ta lại có cảm giác Mặc Cảnh Lê phong hào như vậy là đang giễu cợt các nàng?" Thu được tin tức Mặc Cảnh Lê sắc phong chính phi của Nhiếp Chính Vương, Diệp Ly nhìn hai phong hào bên trên hỏi. Diệp Oánh bây giờ ở Đại Sở không nơi nương tựa không con không sủng, đâu có xứng đáng một chữ 'Vinh'. Mà Đông Phương U tính kế người khác lại tính kể cả chính mình, cái chữ "Mẫn' này càng giống như trò cười.

Mặc Tu Nghiêu không thèm để ý nói: "Hay là bởi vì Mặc Cảnh Lê hi vọng Diệp Oánh vinh hoa phú quý an ổn một đời, đồng thời cũng hi vọng đầu óc Đông Phương U lớn hơn một chút. Mấy thứ phong hào

này sao, nếu không phải sự thực, vậy thì là hi vọng rồi."

Diệp Ly mỉm cười nở nụ cười, tiện tay ném bao thư lên trên bàn, cười nói: "Ban đầu còn chưa biết nên xử lý chuyện của Đông Phương U và núi Thương Mang như thế nào, không nghĩ tới dễ dàng như vậy đã giải quyết xong." Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Còn không phải do công tử Thanh Trần tài trí vô song, phương pháp thuận nước giong thuyền này thật khiến người ta than thở a.

Từ Thanh Trần đang cúi đầu viết chữ ở một bên bỗng ngẩng đầu lên, cười nhạt một tiếng nói: "Nếu không phải do Vương gia muốn xem cuộc vui, tại sao có thể có hiệu quả như thế?"

Nếu không phải Mặc Tu Nghiêu nảy sinh ý nghĩ bất chợt muốn xem công tử Thanh Trần rốt cuộc có chịu được mị thuật mê hoặc hay không, không cho thị vệ ra tay trước một bước, Đông Phương U căn bản cũng không có cơ hội thi triển mị thuật gì, tự nhiên cũng sẽ không có chuyện sau này. Vì lẽ đó, truy ngược tận gốc, Định Vương gia mới thật sự là kẻ đầu sỏ.

Mặc Tu Nghiêu không hề xấu hổ khi bị người ta vạch trần ý đồ xấu của chính mình, chạm vào một sợi tóc của Diệp Ly vừa cười nói: "Cho nên chúng ta mới biết được, tâm trí của công tử Thanh Trần thật sự là kiên định thế gian hiếm thấy nha." Trước đó ở trước mặt mọi người Đông Phương U chỉ hơi thi triển chút da lông, khiến cho rất nhiều cao thủ nội lực thâm hậu cũng đều bị ảnh hưởng. Thế nhưng lần này chỉ đơn độc nhằm vào một mình Từ Thanh Trần, đem hết toàn lực nhưng lại dã tràng xe cát, đủ thấy được ý chí công tử Thanh Trần rất kiên định. Hoặc cũng có thể nói, đủ thấy công tử Thanh Trần lạnh tâm lạnh tình không hề lay động đến mức nào. Ngoại trừ người mà trong lòng chân chính không coi trọng sắc đẹp thế gian, cũng chỉ có người chân chính lạnh tâm vô tình, hồng nhan bạch cốt đối xử bình đẳng mới có thể thờ ơ không động lòng đối với

mê hoặc như vậy. Xem ra mấy vị nhà họ Từ trông mong công tử Thanh Trần thành gia lập nghiệp chỉ sợ còn rất sớm.

Từ Thanh Trần cười nhạt nói: “Vương gia quá khen. . . Biên quan sắp xảy ra vấn đề rồi.” Từ Thanh Trần vốn đang cầm sổ con trong tay, chợt nhàn nhạt nói.

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, Từ Thanh Trần nói: “Gia Luật Dã vừa ra Hồng Nhạn quan thì đã bắt đầu triệu tập binh mã, chỉ e hắn muốn thừa dịp trước mùa đông mà đến, lại cùng chúng ta đánh một trận.” Đối với chuyện này Mặc Tu Nghiêu tuy hơi ngẩn ra nhưng cũng không quá bất ngờ, “Nhậm Kỳ Ninh thì sao?” Diệp Ly nhíu mày nói: “Sáng sớm nay Nhậm Kỳ Ninh đã chào từ biệt, hiện tại hắn đã rời khỏi Ly thành.”

Mặc Tu Nghiêu cụp mắt, suy tư chốc lát mỉm cười cũng nhìn Diệp Ly nói: “A Ly, chúng ta lại sắp phải chuẩn bị đánh trận. Lần này. . . Chính là giờ chết của Gia Luật Dã và Hách Liên Chân!” Một luồng ánh sáng lạnh từ đáy mắt hắn chợt lóe lên.

Diệp Ly ngẩn ra, lại cười nói: “Được, chúng ta cùng nhau.”

Chương 354: Lập trường của nữ vương Nam Chiếu

Sau khi Lê Vương phủ và núi Thương Mang tuyên bố hôn sự, bởi vì các quốc gia quyền quý đến đây chúc thọ cũng đã rời đi, hôn sự này không gây nên động tĩnh lớn. Mà thân là nhân vật chính của hôn sự này, khoảng chừng cũng chỉ có Mặc Cảnh Lê thực lòng cao hứng. Hắn lựa chọn ở tổ chức hôn lễ ở Ly thành, phần nào cũng có chút ý tứ muốn thị uy với Định Vương phủ. Thế nhưng chỉ cần nghĩ tới Định Vương phủ người ta từ chối núi Thương Mang trước tiên, sau đó hắn mới có cơ hội, chút tâm tư thị uy ấy cũng không khỏi có thêm mấy phần gượng gạo và vô vị. Liên đới, tâm tư kính trọng và cẩn thận đối với núi Thương Mang lúc đầu cũng chỉ còn lại bảy phần.

Đông Phương U u oán và bài xích hôn sự, tâm tình Đông Phương Huệ cũng không tốt. Kỳ thực ban đầu Định Vương phủ từ chối đề nghị của bà, mà sau khi bà gạt bỏ Nhậm Kỳ Ninh, núi Thương Mang cũng chỉ có khả năng lựa chọn Mặc Cảnh Lê. Nhưng là mình lựa chọn Mặc Cảnh Lê sau đó gả cho truyền nhân của núi Thương Mang, cùng với tình hình bây giờ là khác biệt một trời một vực.

Vốn dĩ Đông Phương U gả cho Lê Vương phủ, núi Thương Mang vẫn cao cao tại thượng. Thế nhưng sau khi trải qua việc gả thấp này, cảm nhận của đám triều thần Đại Sở trở nên hoàn toàn khác nhau. Mà núi Thương Mang thậm chí không thể làm ra chuyện từ chối gả Đông Phương U. Chuyện của Mặc Cảnh Lê và Đông Phương U tuy không ầm ĩ đến mức cả thiên hạ đều biết, thế nhưng người nên biết đều đã biết rồi, đối mặt chuyện như vậy núi Thương Mang không khác gì một người câm chịu thua thiệt, ngoại trừ cố chấp nuốt xuống việc ngoài ý muốn này, không có lựa chọn nào khác.

Những chuyện lộn xộn này làm cho tâm tình Đông Phương Huệ phiền muộn không ngớt, thậm chí còn giận chó đánh mèo lên cả Định Vương phủ và Từ gia. Kỳ thực, từ lúc Định Vương phủ từ chối núi Thương Mang, tình cảnh núi Thương Mang đã có chút vi diệu. Nếu như không lập tức buông tay không xen vào những chuyện này, toàn bộ núi Thương Mang một là ở ẩn, hai là cũng chỉ có thể đang lựa chọn một người phụ tá. Thế nhưng cứ như vậy, đối với mênh mông sơn đại Thiên Trạch chủ danh tiếng bị thương tổn to lớn.

Vốn dĩ chọn Định Vương phủ, Định Vương phủ không phản ứng ngươi lại bầu người khác. Nói như vậy cái gọi là thiên hạ chi chủ này vốn không có định số. Đã như vậy, quần hùng tranh giành bằng bản lãnh của mình, cần gì núi Thương Mang ngươi đến đại Thiên Trạch làm chi?

Cũng chính bởi vì vậy, chuyện Mặc Cảnh Lê cưới Đông Phương Huệ cũng không gây nên chấn động quá to lớn. Thế lực núi Thương Mang tất nhiên khiến người ta ước ao ghen tị, thế nhưng tai hại do việc núi Thương Mang gia nhập rất nhiều người cũng đồng dạng thấy rõ. Chỉ có điều không bỏ được cái danh tiếng chân mệnh thiên tử kia thôi. Nếu bây giờ cái gọi là danh tiếng kia của núi Thương Mang có vài phần là nói suông, một đám nữ nhân chẳng biết gì có vẻ không trọng yếu như vậy nữa.

Lúc Mặc Cảnh Lê và Đông Phương gia bận rộn thu xếp hôn lễ, trên dưới Định Vương quý phủ cũng đồng dạng không nhàn rỗi. Từ Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly đến tướng sĩ phổ thông của Mặc gia quân, mỗi người đều gươm ngựa sẵn sàng chuẩn bị xuất chinh bất cứ lúc nào. Nhóm tướng lĩnh cấp cao trong Định Vương phủ càng hiểu rõ ràng, lần này xuất chinh, chính là chân chính quyết một trận sinh tử với đại quân Bắc Nhung, khiến cho năm đó Mặc gia quân suýt nữa bị diệt, là mối thù sinh tử của tiền thế tử Định Vương Mặc Tu Văn ngày trước.

Đại quân Bắc Nhung dám bước vào quan nội, một tốt cũng đừng hòng trở về Bắc Nhung.

Trong dịch quán Nam Chiếu

Diệp Ly và công chúa An Khê ngồi đối diện nhau, thản nhiên thưởng thức trà. Cái bụng của công chúa An Khê đã còn không nhỏ, tất nhiên đã nhìn ra được là một cái tiểu vương tử hoặc tiểu công tử khỏe mạnh. Ngày thường dung nhan công chúa An Khê hơi lộ vẻ sang sảng thanh thoát nay cũng nhiều hơn mấy phần dịu dàng khéo léo. Bất kể là nữ tử quyền cao chức trọng đến đâu, chỉ cần làm mẫu thân, chung quy vẫn lộ ra mấy phần ôn nhu cùng từ ái.

“Vài ngày trước đó vẫn bận bịu không nghỉ, bây giờ thật vất vả mới được rảnh rỗi ta lại sắp sửa phải đi xa. Càng không thể chiêu đãi ngươi một phen.” Diệp Ly nhìn An Khê công chúa hơi áy này cười nói. Công chúa An Khê thân là nữ nương một quốc gia, đương nhiên cũng có nhiều chỗ không thể tán gẫu với đám nữ quyến tầm thường. Mấy ngày nay công việc luôn quấn thân, Diệp Ly cũng bận tối mắt tối mũi, đãi khách có chút sơ sót.

Công chúa An Khê lại cười nói: “Ngươi và ta đều là những người thân bất do kỷ, nói xin lỗi gì chứ? Lần này ngươi cũng dự định đi theo Định Vương xuất chinh sao?” Diệp Ly gật đầu nói: “Đây là tự nhiên.” Mặc dù có chút không yên lòng hai đứa bé mới ra đời không lâu, thế nhưng Diệp Ly càng thêm không yên lòng khi Mặc Tu Nghiêu lên chiến trường. Lần trước ở Tây Lăng suýt nữa mất khống chế, lần này cần đối mặt với Bắc Nhung và Hách Liên Chân, những kẻ hầu như đã tàn sát hơn một nửa phương bắc của Đại Sở, lại còn có thâm cừu đại hận với Mặc gia quân, không đi theo cùng Diệp Ly làm sao có thể an tâm? Nói đến đây, đúng là có chút xin lỗi ba đứa bé, những năm này Mặc Tiểu Bảo có một nửa là được Từ gia nuôi lớn. Bây giờ hai đứa bé sinh ra mới có hai tháng, bọn họ lại phải xuất chinh, bé con

chắc phải giao cho mợ cả và mợ hai chăm nom.

“Lại nói tiếp, năm đó ta cũng muốn thúc ngựa giơ roi chinh chiến sa trường, lại không nghĩ rằng bị ngươi giành trước một bước.” Công chúa An Khê cười than thở, “Định Vương phi có thể nói là nữ tướng đệ nhất đương đại.”

Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: “Nói cái gì mà nữ tướng, ta đâu có được coi là thật sự lĩnh binh đánh trận qua? Chẳng qua là đi theo xem thôi.”

Công chúa An Khê cười nói: “Đúng rồi, sao Định Vương lại cho phép ngươi mang theo binh mã xông pha chiến đấu. Vương phi phải làm quân sư bày mưu nghĩ kế mới đúng. Các ngươi không phải có một câu gì mà dũng tướng dễ kiếm, quân sư khó cầu đó sao?

Diệp Ly im lặng, trong chúng ta vốn có câu nói này sao?

Trầm mặc chốc lát, Diệp Ly cười nói: ” Bây giờ Trung Nguyên đại loạn, nhưng thật ra nữ vương thong dong đứng ngoài thời thế, khiến người ta ước ao.”

Nam Cương hẻo lánh, từ xưa chính là vùng đất man hoang. Tuy rằng các đời hoàng đế Trung Nguyên bất kể là ai nắm chính quyền cũng đều là yêu thích đi đánh hai lần, thế nhưng xưa nay cũng không có ai chân chính chinh phục được. Trái lại cũng không phải nói Nam Chiếu thật sự mạnh mẽ đến đâu, Nam Chiếu tuy rằng dân phong dũng mãnh, tiếc rằng chỉ là một nước nhỏ cằn cỗi, binh mã không nhiều. Các đời hoàng đế tấn công Nam Chiếu hoặc là bởi vì Nam Chiếu phạm cảnh, hoặc là bởi vì thái bình thịnh thế muốn mở rộng biên giới đất đai để thêm gấm thêm hoa trên sách sử cho chính mình thôi. Sẽ không có ai chân chính huy động lực lượng cả nước đi tấn công Nam Chiếu, bởi vì cho dù đoạt được rồi, cái được nhiều hơn cái mất. Mà

một khi thời chiến loạn xảy ra, hào kiệt khắp nơi lại càng không có tâm tư đi quản Nam Chiếu, cướp vùng đất Trung Nguyên dồi dào còn không kịp, ai rảnh rỗi đi quản một tiểu quốc mãi tận nơi biên thùy?

" Xem ra nữ vương thật sự không có tâm tư tham gia vào một trận loạn lạc này rồi?"Diệp Ly cười hỏi. Kỳ thực nàng cũng có thể lý giải tâm tư công chúa An Khê. Tuy rằng công chúa An Khê có tài trị quốc, thế nhưng đối với nữ nhân mà nói trời sinh tính cách luôn khuyết thiếu khát vọng mở rộng biên giới đất đai và dã tâm khí phách tranh đoạt hùng đồ bá nghiệp. Việc này đối với bách tính Nam Chiếu mà nói chưa chắc đã không phải chuyện tốt. Binh mã Nam Chiếu tuy mạnh, cả nước chẳng qua cũng chỉ có mấy trăm ngàn người. Còn có rất nhiều nơi bộ lạc chỉ nghe tuyên không nghe điều*, chính trị tự quản. Trận chiến loạn lúc này đang hết sức căng thẳng**, Nam Chiếu gia nhập chẳng qua cũng chỉ làm bia đỡ đạn mà thôi.

**Nghe tuyên không nghe điều : nghĩa đen chỉ nghe thông báo không nghe điều động*

trái lại, nghe điều không nghe tuyên xuất xứ từ Nhị Lang thần Dương Tiễn.

Vì mẫu thân chết, Nhị Lang hận chết Ngọc Đế là cậu của hắn, Ngọc Đế cũng tự biết đuối lý, liền phong hắn là "Anh liệt chiêu huệ hiển linh nhân hữu Vương", đạo hiệu "Thanh nguyên diệu đạo chân quân ". Nhưng Nhị Lang trước sau đối với người cậu này hờ hững, kiên quyết không ở lại Thiên Đình, mà là xuống hạ giới nhận hương hỏa, trước trướng có Mai sơn Thất Thánh làm bạn, dưới trướng 1,200 thảo đầu thần, đối với với Ngọc Đế là "Nghe điều không nghe tuyên", chính là nói chỉ phục tùng mệnh lệnh, không có chuyện gì đừng thấy sang bắt quàng làm họ. Đây chính là "Tâm cao không tiếp thu Thiên gia quyến, tính ngạo quy thần trụ quán giang."

***Nhất túc tức phát: hết sức căng thẳng; chạm vào là nổ ngay.*

An Khê công chúa lắc đầu một cái, khẽ vuốt bụng cười nói: ” Ta chỉ ngóng trông bách tính Nam Chiếu an cư lạc nghiệp, hài nhi này của ta bình an sinh ra lớn lên, tương lai giao Vương vị cho hắn, đời này cũng coi như viên mãn.”

Diệp Ly khẽ thở dài: ” Dân chúng bình thường, bình sinh chỉ cầu hai chữ ‘thái bình’. Nữ vương có thể che chở lo liệu cho bách tính, chính là công đức vô lượng.” Công chúa An Khê cười nói: ” Bây giờ Trung Nguyên chiến loạn, nhưng cũng chỉ có Định Vương cùng Vương phi sắp đặt cho bách tính mới có thể thái bình nhàn hạ, không phải lo lắng đến nỗi khổ chiến loạn. Cũng khó trách khi chúng ta một đường lên phía bắc rất nhiều nơi bách tính đều cảm niệm* tên của Định Vương và Vương phi.”

***cảm niệm : cảm động và nhớ nhung*

Đối với sự tán dương của công chúa An Khê, Diệp Ly chỉ khẽ cười. Người sống một đời, có thể bảo vệ bách tính một phương thuận lợi là đủ rồi, còn ưu khuyết điểm khen chê thì không cần phải để ý đến.

” Khởi bẩm nữ vương, Vương phi. Có vị nữ tử tự xưng công chúa Tê Hà ở ngoài cửa cầu kiến.”Người hầu đứng ở cửa cung kính bẩm báo.

Nghe người hầu nói xong, công chúa An Khê hơi nhíu mày có chút không vui nói: ” Nàng ta tới làm gì?”Đối với cô muội muội này, công chúa An Khê có thể nói là lạnh tâm. Công chúa Tê Hà là muội muội ruột duy nhất của nàng, thế nhưng thời niên thiếu lúc nàng và Thư Mạn Lâm tranh chấp là khó khăn gian nguy cỡ nào, công chúa Tê Hà chưa từng giúp mình thì cũng thôi, lại bởi vì Mặc Cảnh Lê mà giúp đỡ Thư Mạn Lâm khắp nơi cùng mình đối nghịch. Cuối cùng còn

chạy đến Đại Sở không chịu trở về, mất hết thể diện của hoàng thất Nam Chiếu. Lần này hai tỷ muội gặp lại nhau ở Ly thành, công chúa Tê Hà ngôn trong lời ngoài lời cũng luôn tỏ ra bất mãn và đố kỵ với tỷ tỷ ruột của mình. Công chúa Tê Hà chỉ nhớ rõ mình được phong làm Vương Thái nữ, kế thừa toàn bộ vương vị Nam Chiếu. Lại không từng nghĩ qua gian khổ lúc trước mình bị Thư Mạn Lâm hãm hại, bị chính phụ vương của mình chèn ép. Muội muội như vậy, có cũng như không.

” Mà thôi, mấy ngày nữa nàng ta phải cùng Lê Vương trở về Giang Nam rồi. Để cho nàng đi vào đi. An Khê công chúa nhàn nhạt nói.

Người hầu lĩnh mệnh mà đi, Diệp Ly đứng lên nói: “Tỷ muội các ngươi ôn chuyện, ta cáo từ trước.” Công chúa An Khê vội vã đè lên tay của nàng nói: “Ta với nàng ta gần như không còn lời nào để nói. Ngươi sắp phải xuất chinh, tạm biệt nhau xong cũng không biết năm nào tháng nào mới gặp lại, cứ việc ngồi đi.” Diệp Ly vốn muốn giành không gian riêng cho tỷ muội các nàng, thấy công chúa An Khê như vậy, mà nàng xác thực còn có lời muốn nói với công chúa An Khê, cho nên cũng không cự tuyệt, một lần nữa ngồi xuống.

Chỉ chốc lát sau, công chúa Tê Hà đã đi vào, nhìn thấy Diệp Ly đang ngồi thì hơi ngẩn người một chút, mới đi tới trước mặt công chúa An Khê sợ hãi kêu một tiếng “Hoàng tỷ.”

Công chúa Tê Hà năm nay đã hai mươi tám hai mươi chín, tuy rằng vẫn xinh đẹp động lòng người như trước thế nhưng rốt cuộc đã không còn là thiếu nữ thanh xuân. Dáng dấp như thế nhìn qua đúng là ít đi mấy phần điềm đạm đáng yêu, trái lại nhiều hơn mấy phần làm bộ. Công chúa An Khê khẽ cau mày, chỉ chỉ cái ghế bên cạnh nói: “Sao ngươi lại đến đây? Ngồi xuống nói chuyện đi.”

Công chúa Tê Hà lần này giả bộ mà vẫn không thể đạt được hiệu

quả như mong đợi, có chút thất vọng cúi đầu đi tới cái ghế công chúa An Khê chỉ rồi ngồi xuống. An Khê công chúa hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Công chúa Tê Hà cắn cắn môi, đỏ mắt lên nói: “Lê Vương muốn kết hôn với Đông Phương U kia, cầu Hoàng tỷ làm chủ cho Tê Hà.” Giữa chân mày công chúa An Khê xẹt qua một tia phiền muộn, trong thời gian ngắn này công chúa Tê Hà trước sau cũng đã tới dịch quán mấy lần, trong lời ngoài lời cũng là muốn Nam Chiếu tạp áp lực với Lê Vương phủ để Lê Vương chính thức cưới nàng làm phi. Công chúa An Khê tự nhiên không đáp ứng, mặc dù nàng thân là nữ Vương Nam Chiếu, cũng không quản được vấn đề Nhiếp Chính Vương Đại Sở người ta cưới ai. Mà Vương thất Nam Chiếu từ lâu đã không có tên công chúa Tê Hà, tóm lại là danh không chính ngôn không thuận.

“Chuyện Lê Vương cưới Đông Phương U, ta há có thể làm chủ? Tê Hà, tuổi ngươi đã không nhỏ, vẫn còn không nhìn rõ những chuyện này hay sao?” An Khê công chúa nhíu mày nói.

Tê Hà công chúa ấm ức nói: “Nhưng mà núi Thương Mang kia ương ngạnh hết sức. Đông Phương U kia bức bách Lê Vương đồng ý, tương lai trong Lê Vương phủ chỉ có hai vị chính phi, đám người còn lại một mực không danh không phận, cũng không thể sinh con trước Đông Phương U. Chính là tương lai Lê Vương lên ngôi hoàng đế, cũng không cho phong ta làm phi.” Nhớ tới Đông Phương U ở trước mặt mình kiêu ngạo như vậy, công chúa Tê Hà liền hận không thể một đao đâm chết nàng ta. Chính mình cũng là công chúa một nước, lại bị một cái nha đầu hương dã ức hiếp. Đáng tiếc nàng lại biết rằng, không cần biết Mặc Cảnh Lê có thích Đông Phương U hay không, không thể nghi ngờ rằng người hiện nay hắn coi trọng nhất chính là Đông Phương U và núi Thương Mang. Chính mình nếu thật gây bất lợi cho Đông Phương U, chỉ sợ Mặc Cảnh Lê sẽ giết chết mình đầu tiên.

“Vương phi, Đông Phương U này…” Đông Phương U và Thương Manh sơn tuy An Khê công chúa chỉ biết đại khái, thế nhưng cũng không hiểu rõ.

Diệp Ly lắc đầu nói: ” Sao Đông Phương Huệ lại không nói, Đông Phương U kia cả ngày máy móc ghi nhớ đạo làm vợ đạo làm phi đạo làm hậu, hận bản thân không phải nữ thánh hiền, hẳn sẽ không đưa ra yêu cầu vô lễ như vậy mới đúng? Công chúa Tê Hà chỉ sợ còn có điều gì chưa nói đúng không?”

Công chúa An Khê nhìn về phía công chúa Tê Hà, công chúa Tê Hà hơi thay đổi sắc mặt, cắn môi căm hận nói: “Là Đông Phương Huệ kia. . .bà ta nói thân phận ta đê tiện không có tư cách làm phi của Lê Vương.” Thân phận công chúa Tê Hà đê tiện sao? Tất nhiên là không. Tuy rằng đám quyền quý tự xưng là chính thống của Trung Nguyên đều có chút xem thường tiểu quốc biên thùy, thế nhưng đối với thân phận công chúa của một nước vẫn sẽ dành cho sự tôn trọng nhất định. Thế nhưng công chúa Tê Hà lại không như thế, thế nhân đều biết trên đời này Nam Chiếu từ lâu đã không có ai tên là công chúa Tê Hà.

Công chúa Tê Hà trước đây từng được tiên đế Mặc Cảnh Kỳ sắc phong làm Hà phi, tuy rằng bởi vì lúc còn chưa làm lễ sắc phong công chúa Tê Hà đã chết bệnh, cho nên không được vào gia phả của hoàng thất, thế nhưng trên danh nghĩa nàng ta vẫn là nữ nhân của Mặc Cảnh Kỳ. Mà hiện tại Tê Hà chỉ là một thị thiếp không rõ lai lịch bên trong Lê Vương phủ, đã gần mười mươi vẫn không có phân vị mà thôi. Đông Phương Huệ nói một câu thân phận đê tiện cũng không có sai.

Kỳ thực công chúa Tê Hà đối với Mặc Cảnh Lê có thể nói là chân chính tình sâu ý nặng. Điểm này chỉ sợ Diệp Oánh cũng không thể

bằng nàng. Thế nhưng công chúa Tế Hà trong lòng Mặc Cảnh Lê rốt cuộc chiến vị trí gì cũng thật khó nói. Nhiều năm như vậy, nếu Mặc Cảnh Lê thật có lòng dù sao cũng nên cho công chúa Tê Hà một phong hào trắc phi mới đúng, mà không phải để cho nàng ta lúng ta lúng túng không danh không phận ở lại Lê Vương phủ. Hiện tại truyền nhân của núi Thương Mang lại gia nhập Lê Vương phủ, Đông Phương U không phải là người không nơi nương tựa cũng không phải Diệp Oánh không có bản lãnh gì, khó trách công chúa Tê Hà nóng lòng.

Công chúa An Khê nhìn Tê Hà công chúa hỏi: “Ngươi muốn ta làm sao để giúp ngươi?”

ánh mắt công chúa Tê Hà sáng lên, vội vàng nói: “Chỉ cần hoàng tỷ người đáp ứng kết minh với Đại Sở. . . Nam Chiếu của chúng ta thực lực cũng không kém Núi Thương Mang, đã như vậy. . . Tự nhiên sẽ khiến Lê Vương chính thức cưới ta làm phi…”

“Làm càn!” Nghe vậy, công chúa An Khê không khỏi giận tím mặt, mắt lạnh nhìn công chúa Tê Hà nói: “Ta tưởng những năm nay ngươi đã tiến bộ, không nghĩ tới vẫn hồ đồ như cũ! Ngươi muốn ta vì việc riêng của một mình ngươi, đem cả ta và binh sĩ Nam Chiếu cùng bị kéo vào trong ngọn lửa chiến tránh? Ngươi thân là công chúa Nam Chiếu, có từng làm được bất cứ chuyện gì cho bách tính Nam Chiếu chưa? Bọn họ nợ ngươi cái gì? Vì phân vị của một mình ngươi mà phải vào sinh ra tử?”

“Ta. . .” Bị công chúa An Khê trách cứ không chút lưu tình như vậy, công chúa Tê Hà cũng ngẩn ngơ. Ngơ ngác nhìn An Khê công chúa nói: “Hoàng tỷ, ta…” An Khê công chúa phất tay ngăn cản lời nàng muốn nói, lạnh nhạt nói: “Ngươi không cần nói nữa. Lê Vương kia của ngươi, nếu thật là người tốt ta cũng không thèm để ý giúp ngươi đánh cược một lần, thế nhưng ta nói thật cho ngươi biết, ta cũng

không coi trọng hắn. Nếu như ngươi đồng ý, lần này theo ta về Nam Chiếu đi, cố gắng tìm một nam nhân tốt gả cho hắn. Mặc dù không phải địa vị công chúa, ở Nam Chiếu cũng tuyệt không có ai dám bắt nạt ngươi . Còn những chuyện khác, ngươi không cần nghĩ nữa."

"Ta…"

Công chúa An Khê làm sao không biết tháng ngày tương lai ở lại Đại Sở của mình sẽ không dễ chịu? Thế nhưng muốn nàng cứ thế từ bỏ trở về Nam Chiếu dù thế nào nàng cũng không làm được. Nàng vì Mặc Cảnh Lê trả giá quá nhiều, không nói những cái khác, mười mấy năm tuổi trẻ của nàng bất luận cái gì cũng không có cách nào bù đắp. Nếu như cứ vậy mà đi, mười mấy năm qua của mình rốt cuộc coi là gì?

Nhìn công chúa An Khê một chút, chỉ thấy nàng đã cúi đầu khẽ vuốt cái bụng hơi lồi, không để ý đến mình nữa. Công chúa Tê Hà biết là không thể nói động công chúa An Khê, không khỏi khóc không thành tiếng: "Hoàng tỷ, ngươi thật là độc ác!" Xoay người chạy vội ra ngoài.

Công chúa An Khê ngơ ngác nhìn bóng người đã đi xa, chỉ bất đắc dĩ nhẹ giọng thở dài, "Ta quá nhẫn tâm sao?" Giống như một thì thầm, công chúa An Khê nhàn nhạt nói.

Diệp Ly nhẹ giọng nói: "Ngươi chỉ làm những chuyện chính mình nên làm. Ngươi không chỉ là tỷ tỷ của công chúa Tê Hà, còn là nữ vương Nam Chiếu."

"Không sai." công chúa An Khê cười khổ nói: "Nếu ta là người nhẹ dạ, những năm này mộ phần trên cỏ không biết đã cao bao nhiêu. Cũng được, mặc nàng thôi, chỉ không biết kiếp này là còn có ngày gặp lại hay không."

Thấy nàng thương cảm như vậy, Diệp Ly cũng chỉ biết nhỏ giọng khuyên nhủ một phen. Cảm tình giữa nàng và mấy người Diệp Trân, Diệp Oánh lãnh đạm, hơn nữa bản thân cũng không phải cùng mẹ sinh ra, tự nhiên là không cách nào thấu hiểu được cảm giác của công chúa An Khê. Thế nhưng nếu là những chị họ em họ của chính mình kiếp trước, chỉ sợ cũng phải thương cảm một phen.

Hôn sự của Mặc Cảnh Lê và Đông Phương U cho dù Đông Phương U vạn phần không muốn vẫn cứ đúng hạn cử hành. Chỉ là hôn lễ phô trương còn không bằng một phần ba tiệc mừng thọ của Thanh Vân tiên sinh. Điều này cũng không khó lý giải, các quốc gia mới vừa rời đi tự nhiên cũng không vì Lê Vương cưới truyền nhân của núi Thương Mang mà quay lại tham dự. Huống chi, Lê Vương có núi Thương Mang giúp đỡ chính là đại địch của bọn họ, không có quấy rối trong bóng tối cũng coi như đã nể mặt Ly thành và Định Vương phủ là địa bàn của Định Vương và Định Vương phi rồi, sao còn có thể cố ý đến đây chúc mừng?

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu tham gia hôn lễ của Mặc Cảnh Lê xong, buổi tối hôm đó liền rời khỏi Ly thành đi tới Hồng Nhạn quan.

Bên ngoài Hồng Nhạn quan lúc này, đại địch vốn định tiến vào phương bắc Đại Sở lúc này lại chia ra làm hai, Bắc Nhung và Mặc gia quân hai quân đối lập. Gia Luật Dã vừa về tới đại doanh Bắc thì đã lập tức điều binh khiển tướng, đem trận tuyến Bắc Nhung di động về phía nam. Một mặt cho khoái mã đưa thư về cho Bắc Nhung Vương thỉnh cầu tăng binh, để đả bại Mặc gia quân chỉ trong một lần.

Gia Luật Hoằng cũng tín thủ hứa hẹn, cùng Gia Luật Dã đồng thời viết thư cho Bắc Nhung Vương, thỉnh cầu binh của Hách Liên Chân đến đây hiệp trợ Gia Luật Dã tấn công Đại Sở. Năm đó sau khi Hách Liên Chân thua vào tay Mặc Tu Nghiêu mười tám tuổi, liền bị Bắc Nhung tước đi Vương vị. Tuy rằng mấy năm nay tình cảnh yếu lược

đã khá hơn một chút, thế nhưng năm đó bởi vì thất bại của hắn, khiến cho Bắc Nhung mấy năm sau cũng không thể thở ra hơi, Bắc Nhung Vương đối với năng lực của hắn vô cùng xem thường, tất nhiên cũng sẽ không trọng dụng lại hắn nữa.

Mặc dù Gia Luật Dã có chút hoài nghi Gia Luật Hoằng giúp mình như vậy là có có âm mưu gì, thế nhưng nghĩ đến những chuyện sau khi Gia Luật Hoằng về Bắc Nhung, khốn cục* đợi hắn cũng không ít hơn mình, cho nên không để ý đến nữa. Dù như thế nào, hiện tại hắn thực sự vô cùng cần sự hiệp trợ của Hách Liên Chân

*khốn cục : cục diện khó khăn Viện binh Bắc Nhung nhất thời nửa khắc đương nhiên chưa đến được, Gia Luật Dã cũng không thèm để ý, liên tục điều động binh mã các nơi chuẩn bị thừa dịp Mặc gia quân chưa sẵn sàng, đánh mấy gậy trước đã. Thế nhưng Lữ Cận Hiền đóng giữ biên cảnh không có chuyện không hề phòng bị giống như hắn nghĩ. Thấy đại quân Bắc Nhung dị động, cũng điều động binh mã theo, ngắn ngủi trong vòng năm ngày, hai quân giao chiến đã vượt quá ba lần. Phương bắc Đại Sở một lần nữa lại rơi vào trong ngọn lửa chiến tranh.

Mà bên này Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly lại chưa từng xuất hiện ở trên chiến trường, trái lại thản nhiên cất bước trên lãnh thổ Bắc Cảnh bên ngoài Tử Kinh quan. Lúc đem mái tóc bạc được xem như là tiêu chí biểu trưng kia nhuộm đen lên, hai người hơi làm dịch dung liền trở thành một đôi phu thể trẻ tuổi hình dánh bộ dạng bất phàm, thế nhưng hoàn toàn khác hẳn với Định Vương và Định Vương phi uy nghi muôn vàn, ngạo thị thiên địa bên trong Ly thành.

Đi theo bên cạnh Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly chính là Đàm Kế Chi, người vừa mới được Định Vương phủ thả ra không lâu. Cõi đời này người nhận thức bộ mặt thật của Đàm Kế Chi vốn đã không nhiều, hơn nữa phần lớn trong đó cũng đã chết rồi. Trải qua hai năm qua

yên lặng, người có thể nhận ra hắn lại càng ít hơn. Cho nên mặc dù hắn dùng hình dạng vốn có dạo chơi ở Bắc Cảnh cũng không lo lắng bị người nhận ra.

Cũng không biết Nhậm Kỳ Ninh là chỉ nhìn thấy cái trước mắt* hay là hoàn toàn tự tin đối với chính mình, từ sau khi đại quân Bắc Cảnh đánh hạ Tử Kinh quan, Nhậm Kỳ Ninh liền đem Vương thành Bắc Cảnh ban đầu dời đến thành Xương Khánh, thành trì phồn hoa nhất đông bắc Đại Sở thành Xương Khánh, cách Tử Kinh quan chỉ có hơn ba trăm dặm, ở đây lập thủ đô đồng thời đại tu cung thất. Tuy rằng bây giờ vương cung vẫn chưa hoàn toàn xây dựng xong xuôi nhưng cũng có thể nhìn ra mô hình. Trong thành Xương Khánh càng có thêm thật nhiều hào trạch hoa lệ rộng lớn được dựng lên, trình độ hoa lệ so với Ly thành và Sở Kinh cũng chẳng kém bao nhiêu.

Đồng dạng, trong thành Xương Khánh cũng có một loại hiện tượng kỳ quái. Ngoại trừ số rất ít cao môn đại trạch bất ngờ nổi lên, địa phương còn lại đều là lụi bại không ai coi, thậm chí nhà tranh lậu thất* cũng rất bình thường. Không có chút xíu cảm giác của một thành trì đã từng là đại thành của đông bắc Đại Sở, giống như trong thành này ngoại trừ số rất ít quan chức quyền quý vô cùng giàu có, cũng chỉ còn sót lại người nghèo áo rách quần manh, bụng ăn không no. Những gia đình tuy không giàu có thế nhưng chí ít áo cơm không lo vốn phải chiếm phần lớn, ở đây hình như hoàn toàn không tồn tại. Tình cảnh như thế không nói đô thành Xương Khánh, cho dù trấn nhỏ xa xôi bình thường cũng không đến nỗi cực đoan như vậy.

*lậu thất : phòng ốc sơ sài

Đàm Kế Chi theo Diệp Ly cùng Mặc Tu Nghiêu tiến vào một khách sạn không quá bắt mắt ở trong thành, chưởng quỹ đón ba người lên lầu hai một cách bí mật, mới cung kính chào, “Thuộc hạ gặp Vương gia, Vương phi.”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Miễn lễ đi, hai năm qua ngươi cực khổ rồi.”

Chưởng quỹ cung kính nói: “Việc nằm trong phận sự, thuộc hạ sao dám kêu khổ. Thuộc hạ đã an bài xong nơi ở cho Vương gia và Vương phi, Vương gia Vương phi cứ việc yên tâm ở lại là được. Có chuyện gì cần thuộc hạ đi làm, cũng xin Vương phi cứ việc phân phó.”

Diệp Ly gật đầu cười nói: “Rất tốt, ngươi đi xuống trước đi. Có chuyện ta và Vương gia sẽ gọi ngươi.”

“Thuộc hạ xin cáo lui.” Chưởng quỹ cũng không hỏi nhiều, cung kính nói xin cáo lui.

“Không nghĩ tới, ngay cả trong thành Xương Khánh Định Vương phủ cũng có cơ sở ngầm, Định Vương phủ quả nhiên là vô khổng bất nhập*. Nhậm Kỳ Ninh chọc đến Vương gia cũng coi như là trời muốn diệt hắn.” Thành Xương Khánh này trở thành đô thành của Bắc Cảnh chẳng qua cũng mới hơn một năm, nhìn tình hình trong thành bây giờ liền biết ban đầu Nhậm Kỳ Ninh nhất định đã trải qua một phen dùng thủ đoạn thiết huyết bài trừ đối địch, như vậy mà chưởng quỹ này còn có thể an ổn ở lại trong thành, thậm chí trong lời nói không có một chút ý tứ lo lắng khó xử nào, có thể thấy được việc kinh doanh trong thành nhất định là hết sức lợi hại. Không chỉ là Nhậm Kỳ Ninh, Đàm Kế Chi cũng không khỏi cảm thấy một tia ủ rũ, người như vậy hắn thật có thể tranh chấp sao?

*Vô khổng bất nhập: chỗ nào cũng nhúng tay vào; lợi dụng tất cả mọi dịp (ví với sự lợi dụng mọi cơ hội để làm điều xấu)

Chương 355: Nội bộ tranh đấu, Nhậm Kỳ Ninh bị khốn đốn

Chưởng quỹ quả nhiên đã an bài hết sức thỏa đáng, một nhóm ba người sẽ cư trú tại một nơi yên tĩnh ở trong sân phía sau khách sạn.

Chỗ đường rẽ của tiểu viện mở ra một cánh cửa, có thể làm cho người ra vào cũng không khiến bị hoài nghi.Đoàn người Mặc Tu Nghiêu đã nghỉ ngơi một đêm. Buổi sáng ngày thứ hai chưởng quỹ lần nữa đến làm lễ ra mắt.

Ba người Diệp Ly mới vừa dùng xong đồ ăn sáng, chưởng quỹ đi vào hành lễ rồi mới hỏi : “Không biết thuộc hạ chuẩn bị có chỗ nào không chu đáo không ạ?”.

Diệp Ly mỉm cười khoát tay một cái nói: ” Xuất môn bên ngoài không cần nhiều quy củ như vậy, ta cùng Vương gia cũng đã quen. Đàm công tử?” Thấy Diệp Ly hỏi ý kiến của mình, Đàm Kế Chi chỉ đành phải cười khổ, thản nhiên nói: “Đa tạ Vương Phi quan tâm, tại hạ mọi chuyện đều tốt.” Ngay cả Định Vương và Định Vương Phi cũng không có ý kiến, hắn là một tù nhân mới thả ra sao có thể có ý kiến gì?

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt hỏi: “Sau khi Nhậm Kỳ Ninh trở về, trong vương cung Bắc Cảnh có chuyện gì?”

Chưởng quỹ nghiêm túc, cung kính nói: “Khởi bẩm Vương gia, kể từ

khi Bắc cảnh Vương trở lại thành Xương Khánh , hình như tính tình vô cùng không tốt. Vừa mới hồi cung đã có mấy quý tộc Bắc Cảnh phản đối hắn, hung hăng trách cứ một phen, mấy ngày nay trong vương cung Bắc Cảnh vốn là tranh đấu giữa bộ lạc quyền quý Bắc Cảnh cùng với những cựu thần tiền triều đi theo Bắc Cảnh Vương cũng càng phát ra kịch liệt. Bắc Cảnh Vương thậm chí vì Vân phi mà ba lần bốn lượt đánh vào thể diện của Hách Lan Vương Hậu, hôm nay thế cục trong cung vô cùng khẩn trương, chỉ sợ mâu thuẫn giữa tộc nhân Bắc Cảnh cùng với cựu thần tiền triều hết sức căng thẳng."

"Việc đã đến mức này, Nhậm Kỳ Ninh còn có tâm tình mang binh tấn công Tử Kinh quan?" Diệp Ly hơi ngạc nhiên hỏi. Bọn họ mới ra khỏi quan nội đã phát hiện Nhậm Kỳ Ninh đồng thời triệu tập đại quân chuẩn bị tấn công Tử Kinh quan lần nữa. Hiển nhiên minh ước giữa Nhậm Kỳ Ninh và Gia Luật Dã vẫn còn tồn tại.

Chưởng quỹ lắc đầu nói: "Vốn Bắc Cảnh Vương trở lại thành Xương Khánh cũng đã hạ chỉ triệu tập đại quân tấn công Tử Kinh quan. Nhưng đám bộ lạc quyền quý của Bắc Cảnh cũng không đồng ý xuất binh, cho nên đến bây giờ cũng chưa lên đường. Hai ngày này Bắc Cảnh Vương ở trong cung lại phát tác lên hai thủ lĩnh bộ lạc Bắc Cảnh, nghe nói là lúc này mới điều được binh tướng."

Mặc dù đại quân Bắc Cảnh có trăm vạn người, trong đó phần lớn cũng là người Trung Nguyên. Nhưng chiến lực chân chính chủ yếu vẫn là người Bắc Cảnh, Hơn trăm vạn binh mã Trung Nguyên cũng là hai năm qua lúc chiếm lĩnh Tử Kinh quan mà cưỡng chế thu thập . Những người này không chỉ không có lòng trung thành với Bắc Cảnh, hành quân đánh giặc lại càng không thể. Nhậm Kỳ Ninh muốn tiến công Tử Kinh quan, nhất định phải để binh mã Bắc Cảnh mở đường.

Diệp Ly lại cười nói: “Nhậm Kỳ Ninh này thật đúng là. . . Khó trách Đông Phương Huệ sẽ vứt bỏ hắn thà lựa chọn Mặc Cảnh Lê.” Dùng thân phận phò mã Bắc Cảnh cư trú Bắc Cảnh, dùng lực lượng của người Bắc cảnh dựng nước. Hiện nay thực lực quốc gia chưa ổn định mà đã bắt đầu chèn ép người Bắc Cảnh, vừa muốn dùng người của Bắc Cảnh thay hắn đánh giặc. Người Bắc Cảnh cho dù không thiên về tính kế nhưng cũng không phải người ngu, muốn cho ngựa chạy mà không cho ngựa ăn cỏ, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Chỉ sợ Nhậm Kỳ Ninh cũng là thân bất do kỷ. Bên cạnh hắn những người gọi là cựu thần tiền triều, mặc dù Bản vương chưa gặp qua nhưng cũng tưởng tượng được đó là những người như thế nào. Nhiều năm như vậy, đi theo con mồ côi của tiền triều chịu nhiều đau khổ, hôm nay thật vất vả phục quốc thành công sao có thể cho phép bọn bộ lạc Bắc Cảnh kia ngang ngược dồn ép đến trên đầu? Đương nhiên ước gì thật sớm có thể đoạt quyền lực đến tay mới phải.”

“Phục quốc thành công?” Đàm Kế Chi cổ quái nhìn Mặc Tu Nghiêu, bây giờ đang ngó chừng quốc hiệu của Bắc Cảnh, Nhậm Kỳ Ninh ngay cả tên Lâm Nguyện cũng không dám quang minh chánh đại treo lên , coi như là phục quốc thành công? Mặc Tu Nghiêu tựa tiếu phi tiếu nhìn Đàm Kế Chi một cái trong mắt cười nói: “Cho nên, Bản vương mới nói. . . thật ra thì Đàm công tử may mắn hơn Nhậm Kỳ Ninh.”

Đàm Kế Chi bất thiện nhìn hắn, Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý, thản nhiên nói: “Có lẽ Đàm công tử sẽ cho rằng nếu đứng ở vị trí Nhậm Kỳ Ninh thì ngươi làm tốt hơn hắn, nhưng . . . Đó là bởi vì ngươi cũng không có đứng ở vị trí của hắn mà thôi. Cho nên, Đàm công tử không thể hiểu được một người từ lúc vừa mới ra đời liền

lưng đeo này toàn gia tộc thậm chí là kỳ vọng của mọi người bên cạnh suốt hai trăm năm là một chuyện thống khổ cỡ nào. Ít nhất, Lâm đại phu cho tới bây giờ không có nói cho Đàm công tử, ngươi nhất định phải phục quốc sao? Cho nên, Đàm công tử ngươi có thể lui, nhưng Nhậm Kỳ Ninh thì vĩnh viễn cũng không có đường lui."

"Ngươi cũng không phải là Nhậm Kỳ Ninh, làm sao ngươi biết hắn thống khổ?" Đàm kế Chi không khách khí nói.

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt, lắc đầu cũng không nói gì. Mặc dù hắn không giống như Đàm Kế Chi đeo trên lưng một sứ mạng phục quốc hơn hai trăm năm của gia tộc. Nhưng là con cháu của Mặc gia quân, từ lúc vừa mới ra đời liền đeo trên lưng sứ mệnh thủ hộ Đại Sở , cho nên Mặc Tu Nghiêu cũng có thể hiểu được mấy phần cảm thụ của Nhậm Kỳ Ninh cùng với khốn cục hắn.

Diệp Ly nhẹ giọng thở dài nói: "Nhậm Kỳ Ninh cũng coi như là một nhân tài, chẳng qua là đáng tiếc. . . . . ." Người như Nhậm Kỳ Ninh, tâm kế thủ đoạn mưu lược mọi thứ đều không thiếu, nếu không có những người gọi là cựu thần tiền triều kia, nếu không có trách nhiệm phục quốc đè ép, chỉ đơn thuần là thân phận phò mã Bắc Cảnh chấp chưởng Bắc Cảnh quốc, chưa chắc không thể làm được một phen nghiệp bá, cũng sẽ không lâm vào cục diện tiến thối lưỡng nan như ngày hôm nay. Nhưng mặt khác, nếu không có mấy đời cựu thần kia phụ tá Lâm gia, Nhậm Kỳ Ninh cũng chưa chắc có thể sẽ có thủ đoạn cùng với tâm kế như vậy. Thắng bại được mất, sao có thể dùng mấy câu nói đơn thuần có thể nói rõ ràng được.

Đàm kế Chi trầm mặc mà chống đở, mặc dù hắn vẫn không chịu thừa nhận, nhưng từ trong đáy lòng hắn thật ra cũng hiểu, hắn không sánh bằng Nhậm kỳ Ninh . Bất kể là nói như thế nào, Nhậm Kỳ Ninh có thể thống nhất bộ lạc Bắc Cảnh, có thể làm cho triều đình Đại Sở dời đô đến Giang Nam. Mà hắn đã bận rộn nhiều năm như vậy cũng

là kẻ vô tích sự, cuối cùng thậm chí trở thành tù nhân của Mặc Tu Nghiêu .

“Nếu Nhậm Kỳ Ninh đã chuẩn bị xuất binh rồi, chúng ta cũng cần phải mau một chút . Cần ta đi gặp một lần Hách Lan Vương Hậu không?” Diệp Ly hỏi.

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Hách Lan Vương Hậu là người thông minh, biết chúng ta đi nàng sẽ tới gặp chúng ta, không cần gấp gáp.”

Đàm Kế Chi giật mình, lắc đầu cười khổ nói: “Ngay cả Hách Lan Vương Hậu cũng đứng ở bên các ngươi ? Ta suy nghĩ không ra. Nhậm Kỳ Ninh còn có lý do gì không thua.”

Diệp Ly cười nhẹ nói: ” Mặc dù Hách Lan Vương Hậu là người Bắc Cảnh nhưng cũng là một cô gái thông tuệ khó gặp. Tâm trí năng lực có thể nói là nữ trung hào kiệt.” Không nghi ngờ chút nào, Diệp Ly hết sức thưởng thức Hách Lan Vương Hậu , so với công chúa An Khê, Hách Lan Vương Hậu càng nhiều một phần nhẫn tâm cùng với quyết đoán. Chỉ bằng sau khi nàng dám lấy chung thân của mình ra đặt cược gả cho Nhậm Kỳ Ninh, vừa không chút lựa chọn Định Vương Phủ mà mình không quen thuộc hợp tác. Cô gái Trung Nguyên đều nói một ngày vợ chồng trăm ngày ân , cách nói này đối với nàng căn bản là như mây trôi, cho nên nàng không hề do dự khi tính toán trượng phu của mình So với nàng ấy, công chúa An Khê dễ dàng mềm lòng với người thân của mình hơn.

Đàm kế Chi thở dài nói: “Thiên hạ này quả nhiên là nữ kiệt cùng nhau ra, Định Vương Phi, công chúa An Khê còn có Hách Lan Vương Hậu kia, thật là làm cho bọn nam tử ta xấu hổ .”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Đàm công tử cũng quá khen, Diệp Ly há có thể so với nữ vương Nam Chiếu cùng Hách Lan Vương Hậu.”

Đàm kế Chi lắc đầu nói: “Tại hạ vẫn là cảm thấy, Định Vương Phi mới là cô gái thông minh nhất trên thế gian này.” Vô luận là công chúa An Khê hay là Hách Lan Vương Hậu, có lẽ các nàng cuối cùng cũng có thể quyền khuynh thiên hạ , cho dù là nam nhân thiên hạ cũng phải cúi đầu xưng thần. Nhưng thứ mà các nàng có được cũng chỉ là quyền thế, mà Diệp Ly chỉ được xưng là Định Quốc Vương phi, nhưng trong mắt của thế nhân thì bản thân nàng ấy cũng không có phụ thuộc Định Vương mà là nhân vật có thể sánh vai cùng Định Vương. Quan trọng nhất là, nàng không chỉ chiếm được quyền thế làm người ta hâm mộ, lại càng có một trượng phu thật lòng thương yêu, có một đám người thân luôn lấy nàng làm trọng, lại con cái thành đôi, có thể nói là hết thảy những thứ mà cô gái trên thế gian luôn khát vọng, nàng cũng đã có đủ, lại càng là thứ tốt nhất. Một nữ tử hiếm thấy như vậy, sao không để cho người khác khâm phục?

Mặc Tu Nghiêu nghe được người khác khen ngợi Diệp Ly, trong lòng mặc dù có chút ghen tuông nhưng cũng cao hứng . Dĩ nhiên hắn hy vọng cõi đời này chỉ có một mình mình thấy được A Ly tốt nhất , nhưng lại càng hy vọng thế nhân thừa nhận A Ly, càng không thể để người khinh thị nửa phần. Huống chi, hiện nay Mặc Tu Nghiêu cũng không còn là Định Vương trọng thương hủy dung tánh mạng ăn bữa nay lo bữa mai của nhiều năm trước, cùng Diệp Ly kết hôn đã mười năm, đương nhiên cũng không cần hoài nghi tình cảm giữa hai người. Lại càng tự tin cõi đời này tuyệt sẽ không còn có người nào xứng đôi với A Ly hơn mình, trong ngày thường nhặt chua ăn dấm cũng chỉ là một loại tình thú (thú vui trong tình yêu) thôi.

“A Ly của Bản Vương đương nhiên là cô gái thông minh nhất cõi đời này, cần gì ngươi nói?” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói. Diệp Ly bất đắc dĩ liếc hắn một cái, mặc nhiên im lặng. Chính nàng cũng tự biết chính mình, bàn về thông tuệ nàng cũng không thể nói là người

thông minh nhất. So với mọi người, chỉ vì mình sống nhiều hơn một đời cùng với những người đang sống trên đời này có những kinh nghiệm hoàn toàn bất đồng thôi.

Nhìn trong mắt Mặc Tu Nghiêu mơ hồ uy hiếp, Đàm Kế Chi không khỏi cười khổ. Cho dù hắn có gan lớn như trời cũng không dám mơ ước có được Định Vương Phi ? Nếu là từ trước có lẽ còn có ý nghĩ như vậy nhưng hai năm qua bị Mặc Tu Nghiêu hành hạ ngay cả nửa điểm ý nghĩ cũng không có. Cõi đời này có ai không biết, Định Vương xem Vương Phi còn quan trọng hơn cả tánh mạng, còn ai dám lại đi trêu chọc , oan hồn Hoàng Thành Tây Lăng cùng với Nhậm Kỳ Ninh chính là vết xe đổ. Huống chi bản thân Định Vương phi cũng không phải là đèn đã cạn dầu, người không có bản lãnh đi trêu chọc cũng chỉ là tự rước lấy nhục thôi.

Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly ở tạm trong thành Xương Khánh , cũng không có vội vã đi đối phó Nhậm Kỳ Ninh. Mà giao chuyện này cho một mình Đàm Kế Chi đi xử lý, hai người nhàn rỗi thỉnh thoảng dạo chung quanh thành Xương Khánh một chút, vô cùng nhàn nhã tự tại.

Ngày hôm đó, hai người đang dùng bữa thì chưởng quỹ đến bẩm báo, đại quân tiên phong Bắc Cảnh đã lên đường đi trước Tử Kinh quan, ít ngày nữa Nhậm Kỳ Ninh cũng muốn đi trước ngự giá thân chinh . Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười một tiếng nói: “Hắn yên tâm nhỉ, hẳn tuyệt không sợ hậu viện cháy.” Diệp Ly cười nói: “Xem ra mặc dù tính tình người Bắc cảnh cương liệt, nhưng cũng sẽ không diễn trò. Nhậm Kỳ Ninh cho rằng tuy người Bắc Cảnh cùng cựu thần tiền triều không hợp thì cũng không tới người ta có ý định phản bội hắn.” Mặc Tu Nghiêu nói: “Tại Nhậm Kỳ Ninh xem ra, bộ lạc Bắc Cảnh đã sớm quần long vô thủ, hiển nhiên không nghĩ tới Hách Lan Vương Hậu này lại có bổn sự như vậy. Nói trở lại, người Bắc Cảnh sớm đã thành thói quen ,các bộ lạc làm theo ý mình, chỉ sợ mặc dù không có Hách Lan Vương Hậu âm thầm trù tính , sớm muộn gì cũng

phản .”

Ngươi đi đi, trước truyền tin tức Tử Kinh quan cho tướng quân Lãnh Hoài.” Mặc Tu Nghiêu phân phó nói.

Chưởng quỹ lên tiếng đang muốn lui ra, lầu dưới truyền đến một trận tiếng ồn ào. Thấy hai người nhíu mày, chưởng quỹ vội vàng cáo lui đi xuống xem xét. Mặc Tu Nghiêu bỗng nhiên cười một tiếng, nói với Diệp Ly: “A Ly, chúng ta cũng đi xem một chút.” Hai người ra khỏi sương phòng, từ lầu hai trên cao nhìn xuống vừa hay nhìn thấy lầu dưới trong hành lang có mấy nam tử người Trung Nguyên mặc bộ áo đắt tiền cùng với mấy nam tử người Bắc cảnh khác giằng co. Những thứ người Bắc Cảnh kia lưng hùm vai gấu, trừng mắt giận ngôn, vừa nhìn cũng không phải là nhân vật tầm thường có thể trêu chọc . Nhưng mấy người Trung Nguyên mặc dù lớn lên bộ dáng suy nhược trắng nõn như thư sinh nhưng khí thế cũng không kém chút nào, lúc tranh chấp lời nói ra như đao.

Người Bắc Cảnh không có sở trường đấu khẩu, nói không lại người Trung Nguyên cho nên tức đến mặt đỏ bừng, tức sùi bọt mép. Nhất thời giận lên sẽ phải động thủ, mấy người Trung Nguyên mặc dù mình tay trói gà không chặc, bên cạnh đi theo không ít thị vệ võ công cao cường, cho dù muốn đánh cũng không chút nào e ngại.

Quả nhiên song phương không một lời liền động thủ, chưởng quỹ phảng phất cũng đã quen với tình hình này , vội vàng mang theo vẻ mặt lo lắng tiến lên khuyên bảo, sau khi bị đẩy sang một bên liền trốn vào bên trong quầy không nói thêm gì nữa. Không quá nửa thời gian uống cạn chun trà, đại sảnh trong khách sạn liền bị đánh cho rách mướp, một đống hỗn độn.

Những người này đánh hết sức chăm chú, thậm chí ngay cả Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu từ trên lầu đi xuống cũng không còn người chú ý.

Trong quầy, chưởng quỹ thấy hai người xuống tới vội vàng tiến lên đưa hai người đến một góc vắng vẻ mà bọn họ sẽ đánh không tới. Mặc Tu Nghiêu rất tò mò nhìn hành lang còn vẫn đang đánh, cười hỏi: “Thoạt nhìn ngươi một chút cũng không gấp gáp?”

Chưởng quỹ sờ sờ cái trán, cười khổ nói: ” Thành Xương Khánh ngày nay, cũng chưa có một ngày không đánh.Tiểu điếm này của thuộc hạ, tháng này cũng đã là trận thứ ba. Nếu là nơi phong nguyệt, lại càng không cần phải nói. . . Chỉ cần nhân mã hai đụng phải thì không thể có không đánh.”Nói về chuyện này , đây cũng chính là khách sạn mà Định Vương phủ bày cọc ngầm, có thể kiếm tiền đương nhiên tốt, thâm hụt tiền cũng không sao. Nếu thật là khách sạn của tầm thường dân chúng mở, chỉ sợ thật sớm liền thu thập đồ rời đi rồi. Ngày này cái gọi là Bắc Cảnh vốn là hết sức tiêu điều, trừ những cựu thần tiền triều quan viên cùng với Bộ Lạc quyền quý Bắc cảnh kia, cuộc sống của dân chúng bình thường hết sức khốn cùng. Cả thành Xương Khánh cũng không có mấy nhà cửa hàng, cho nên chưởng quỹ nhà này không tính là hết sức hoa lệ khách sạn cũng thường gặp tai ương.

Diệp Ly cau mày nói: “Cũng chưa có người quản sao?”

Chưởng quỹ lắc đầu thở dài nói: “Ai có thể quản? Đám người trong thành đánh nhau đều là quyền quý trong triều. Cái đầu lĩnh người Bắc Cảnh kia là nhi tử của thủ lĩnh bộ lạc lớn thứ hai ở Bắc Cảnh, coi như là biểu ca của Hách Lan Vương Hậu. Mấy người Trung Nguyên là con vợ kế Thừa tướng do Bắc Cảnh Vương phong cho , còn là đệ đệ của Vân phi .”

Mặc Tu Nghiêu sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ nói: “Cũng đều là những nhân vật không thể chọc đến.”

Đang nói, những người kia trong lúc đánh nhau dần dần hướng dần

tới bên này, trong đó một nam tử Trung Nguyên bị một người Bắc Cảnh đánh tới một quyền vừa lúc dẫm phải gót chân của Diệp Ly. Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, ống tay áo phất một cái, người nọ né né qua , liền rơi xuống đến bên cạnh. Lại không nghĩ người nọ bò dậy sau cũng không có vội vã đi tìm nam tử kia tính sổ, ngược lại đem ánh mắt rơi xuống trên người Diệp Ly liền ngẩn ngơ, một đôi mắt bởi vì tửu sắc mà có chút đục gầu lộ ra chút ít ý dâm tà.

Mặc dù Diệp Ly đã dịch dung, nhưng vẫn mang dung mạo uyển ước thanh lệ, xinh đẹp nhã trí. Thanh niên kia mặc dù là con của thủ hạ quan lớn của Nhậm Kỳ Ninh , nhưng nhiều năm qua ở Bắc Cảnh nhìn thấy cũng là cô gái Bắc Cảnh khỏe mạnh , sau này trở lại thành Xương Khánh Đại Sở cằn cỗi này, cũng chưa từng thấy qua cô gái mang khí thế xuất chúng như Diệp Ly. Cho dù là Vân phi được cưng chìu trong cung cũng không bằng được. Lập tức cũng không để ý mình còn đang cùng người Bắc Cảnh đánh nhau, vẻ mặt dâm tà nhìn dung nhan mỹ lệ của Diệp Ly, cười nói: “Không biết vị cô nương này xưng hô như thế nào?”

Diệp Ly hơi sửng sờ, không khỏi có chút buồn cười. Những năm này nàng gặp phải chuyện tình thật không ít. Nhưng lớn như vậy bị người đùa giỡn dưới đám đông đây xác thực là lần đầu tiên. Không khỏi mỉm cười nói: “Như vậy công tử xưng hô như thế nào?” Thấy Diệp Ly cũng không giống loại cô gái thẹn thùng, nam tử không khỏi mừng rỡ, “Bản công tử chính là con của đương triều thừa tướng, cô nương, không bằng cùng Bản công tử đi phủ Thừa tướng ở mấy ngày, so với ở nơi khách sạn rách rưới này thật là ủy khuất cô nương.” Nam tử kia nhìn thoáng qua Mặc Tu Nghiêu đang đứng cùng một chỗ với Diệp Ly, lộ ra một nụ cười khinh miệt.

Bên cạnh chưởng quỹ không dấu vết co mày lại. Công tử thừa tướng này ở thành Xương Khánh hoành hành ngang ngược hơn một năm, lần này đụng vào trong tay Vương gia quả nhiên là trong nhà xí đốt

đèn —— muốn tìm cái chết rồi .

Bên kia, người Bắc Cảnh đang đánh rất hăng hái thấy đối thủ vừa chạy đến vừa đùa giỡn cô nương, không khỏi giận dữ, “Tiểu quỷ nhát gan, có gan nữa thì cùng gia gia đánh quá ba trăm hiệp!”

“Bản công tử hôm nay không so đo với mấy người Bắc cảnh man tử ngươi!” Thừa tướng công tử ngang ngược kiêu ngạo nói. Cùng người Bắc Cảnh đánh nhau ngày ngày cũng có thể đánh, nhưng mỹ nhân như thế cũng không phải ngày nào cũng có thể đụng phải. Những người người Bắc Cảnh mặc dù không có gì tâm cơ không thương quanh co lòng vòng, nhưng võ công thân thủ mạnh hơn những quý công tử như bệnh thư sinh này nhiều lắm. Về phương diện nhãn lực tự nhiên cũng tốt hơn nhiều, liếc một cái liền nhìn ra một đôi nam tử này chọc phải cũng không tốt . Vì vậy cũng không gấp gáp đánh nhau, liền rối rít nghỉ tay đứng ở một bên nhìn náo nhiệt . Thấy người Bắc Cảnh dừng tay không đánh nữa, Thừa tướng công tử kia càng đắc ý.

Nhìn mỹ nhân trước mắt nở nụ cười nhàn nhạt bộ dáng nho nhã xuất trần , Thừa tướng công tử không khỏi tâm dương khó nhịn. Đưa tay phải đi kéo tay Diệp Ly, lại không nghĩ bên cạnh có vươn ra một cái tay cầm cổ tay của hắn. Thừa tướng công tử sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu ở bên cạnh vẫn trầm mặc không nói: “Ngươi là người nào? Còn không buông bản công tử ra? !”

Mặc Tu Nghiêu mép môi câu khởi một tia nụ cười cực lạnh, dưới tay nhẹ nhàng dùng sức làm cho Thừa tướng công tử kia liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết như giết heo. Cũng khiến mọi người bên cạnh ồn ào xem náo nhiệt sợ hết hồn.

“Vô liêm sỉ! Ngươi có biết ta là ai không?” Sắc mặt Thừa tướng công tử trắng bệch, mồ hôi rơi như mưa. Nam tử áo xanh này chỉ nhẹ

nhàng nắm chặt tay của hắn thì. . . Hắn đã rất rõ ràng cảm giác được tay của mình cốt đã nát. Cho dù có Hoa Đà tái thế chỉ sợ cũng bất lực

“Biết chứ, Thừa tướng công tử.” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt cười nói, hướng chưởng quỹ đá mắt một cái. Chưởng quỹ lập tức sáng tỏ, vung tay lên lúc trước bọn tiểu nhị còn trốn ở góc phòng phát run đã thân thủ nhanh nhẹn đến cửa đem khách sạn đại môn đóng lại. Nhắc tới cũng kỳ. Thành Xương Khánh này quá mức hoang vu, nếu là ở thành khác xảy ra chuyện lớn như vậy tự nhiên không thể thiếu người đi đường vây xem. Nhưng thành này dân chúng ấm no cũng không đủ, sao có dư tiền nhàn rỗi lên khách sạn tửu lâu. Khách sạn này mở ở thành gần nơi quyền quý qua lại, bình thường rất ít có người đi đường, ngay cả vừa nhìn thấy những người đệ tử quyền quý ẩu đả cũng đã sớm chạy. Lúc này một nhóm người bị giam ở bên ngoài khách sạn, không có ai phát hiện. Chợt có người đi ngang qua cũng chỉ cho là chưởng quỹ có việc đóng cửa.

“Các ngươi muốn làm gì?” Cửa tiệm đóng, những người khác cũng cảm giác được không đúng. Mấy người Bắc Cảnh ỷ vào thân thủ mạnh mẽ muốn xông ra, nhưng những người kia nhìn tầm thường nhưng đều là hạng người nghiêm chỉnh huấn luyện, há lại sẽ để cho bọn họ được như ý?

“Các ngươi. . . Các ngươi rốt cuộc là người nào?” sắc mặt Thừa tướng công tử kia như tờ giấy, run giọng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu tiện tay đẩy hắn ra, thản nhiên nói: “Thủ hạ của Nhậm Kỳ Ninh chính là đời sau của cựu thần tiền triều, chỉ là chút ít giá áo túi cơm thôi sao?”

“Ngươi. . . Ngươi lớn mật! Mặc dù gọi thẳng đại danh của bệ hạ!”

Mặc Tu Nghiêu khinh thường , chê cười một tiếng nói: “Gọi thẳng tên của hắn thì thế nào? Bản vương còn giết hết cả nhà hắn nữa kìa?”

Ngươi!” Lần này, sắc mặt mọi người tại chỗ đều thay đổi, Mặc Tu Nghiêu đã nói như vậy người ở chỗ này sao lại còn không biết thân phận của hắn?”Ngươi. . . Ngươi là Định Vương? !” Những năm này, danh tiếng Mặc Tu Nghiêu cũng không dễ nghe, khó trách những người này bị làm cho sợ không nhẹ .

Diệp Ly nhợt nhạt cười một tiếng nói: “Các ngươi không cần sợ, chúng ta sẽ không tùy tiện giết người .”

“Ngươi. . . Ngươi là Định Vương Phi?” Thừa tướng công tử rung giọng nói.

Diệp Ly thản nhiên cười, “Ta đúng là Diệp Ly.”

“Định Vương, Định Vương Phi. Chúng ta cũng không có đắc tội hai vị.” Mấy người Bắc Cảnh cũng nhìn riêng nhau mấy lần, đầu lĩnh kia nhân thượng trước cẩn thận nói. Người Bắc cảnh cho dù là man di thì cũng sợ chết, danh tiếng sát thần của Mặc Tu Nghiêu cho dù là bọn họ cũng sớm có nghe thấy.

Diệp Ly cười nói: “Vị công tử này chính là biểu ca của Hách Lan Vương Hậu sao? Làm phiền ngươi báo cho Hách Lan Vương Hậu một tiếng, cố nhân cầu kiến.” Người thanh niên này cũng là con của thủ lĩnh Bộ Lạc Bắc Cảnh, đương nhiên cũng có chút tâm kế cũng biết không ít chuyện . Nghe Diệp Ly vừa nói như thế, nét sắc khẽ biến gật đầu nói: “Tại hạ nhất định dẫn lời tới. Không biết chúng ta bây giờ có thể rời đi hay không?”

Diệp Ly gật đầu, “Mấy vị xin cứ tự nhiên.”

Nhìn mấy người Bắc Cảnh quả nhiên bình an rời đi, mấy quý công tử Trung Nguyên do dự một chút cũng tiến lên cố gắng cùng Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly giao thiệp, “Vương gia, Vương Phi, chúng ta. . . . .” Diệp Ly nói: “Các ngươi. . . Chỉ sợ muốn xin các vị ở chỗ này chờ một chút .”

Sắc mặt mọi người biến đổi, “Định Vương Phi, cho dù các ngươi lợi hại hơn nữa, nơi này cũng là địa phương của Bắc Cảnh!”

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng nói: “Bản vương cứ muốn giữ các ngươi lại, các ngươi có thể như thế nào?” Người nói chuyện nhất thời ủ rũ, Định Vương muốn giữ lại bọn họ, bọn họ có thể như thế nào?

“Ngươi không sợ người của triều đình tìm tới tận cửa sao?”

“Nhậm Kỳ Ninh bây giờ không phải đang ở bận rộn chuẩn bị xuất chinh sao? Con nhà giàu mất tích, hắn rãnh rỗi đi tìm sao?” Minh ước giữa Nhậm Kỳ Ninh và Gia Luật Dã rất quan trọng với Bắc Cảnh, hiện tại ngay cả chuyện lớn hơn nữa cũng sẽ không ảnh hưởng Nhậm Kỳ Ninh xuất binh, huống chi chỉ là mấy người bất học vô thuật mất tích.

“Cha ta nhất định sẽ phái người tới cứu ta .” Thừa tướng công tử run rẩy nói, trên cổ tay đau nhức làm cho mặt của hắn có chút vặn vẹo .

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Không cần cha ngươi tới cứu ngươi, Bản vương sẽ cho người đưa ngươi trở về . Người tới, đưa hắn cho Đàm Kế Chi, hắn sẽ biết nên làm như thế nào. Về phần những người khác, trước giam lại đi.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Chưởng quỹ vừa tiến lên, tay xách Thừa

tướng công tử kia lên liền hướng hậu viện đi tới. Những người khác cũng rối rít bị mang đi xuống, một mảnh xốc xếch đống hỗn độn khách sạn nhất thời trở nên sự yên lặng không tiếng động. Diệp Ly mỉm cười nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Chàng định dùng mấy người này vén lên tranh đấu giữa Bắc Cảnh cùng với cựu thần tiền triều, có thể sao?”

Mặc Tu Nghiêu nụ cười phát rét, “Có thể hay không thử một chút sẽ biết.”

Chương 356: Giao dịch và lời khuyên

Nhậm Kỳ Ninh xuất binh ngày thứ hai, Hách Lan Vương Hậu đến đây bái phỏng, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đã sớm rời khỏi khách sạn kia ở tại một tiểu viện tầm thường trong thành. Mặc dù mấy đệ tử quyền quý mất tích, cũng không biết Đàm Kế Chi làm thế nào, những quyền quý nhà này đều có chí cùng nhau không có bẩm báo chuyện hết sức khả nghi này cho Nhậm Kỳ Ninh. Cho nên Nhậm Kỳ Ninh cũng không biết trong vương thành của mình rốt cuộc có cái dạng biến hóa ngầm gì, thoả thuê mãn nguyện mang theo đại quân của hắn lên đường tấn công Tử Kinh quan đi.

Mặc dù thời gian Bắc Cảnh dựng nước cũng không lâu, nhưng những thứ quyền quý này trong triều, đặc biệt là cựu thần tiền triều đã sớm không còn ý chí khai quốc chiến đấu cùng với tinh thần phấn đấu. Bọn họ đợi chờ đã quá lâu, lâu đến nỗi có thể nói đến thế hệ của Nhậm Kỳ Ninh mà không làm được có lẽ bọn họ sẽ buông tha cho cái giấc mộng phục quốc mờ mịt này. Cho nên, hiện tại mặc dù còn xa cũng không đạt tới thiết tưởng phục quốc đại nghiệp của tổ tiên bọn họ, nhưng dù sao cũng đã thành lập nổi lên một quốc gia khổng lồ. Xem ra, chỉ cần đuổi những người Bắc Cảnh đi hoặc giết chết bọn họ liền thành công. Cho nên, bọn họ cực khổ thời gian quá lâu, hiện tại là thời điểm bọn họ nên hưởng thụ .

Hiện tại, ở trong mắt mấy cựu thần tiền triều, cái gọi là đại sự triều đình cũng không quan trọng bằng chuyện của bọn hắn. Bọn họ đạt được vàng bạc châu báu, bọn họ đạt được thổ địa khu nhà cấp cao, kiều thê mĩ thiếp còn có con cháu của bọn hắn. Bọn họ vì Lâm gia cực khổ nhiều đời như vậy, hiện tại đúng là lúc đạt được hồi báo.

Cho nên, không có ai không cảm thấy nhi tử mình bị bắt cóc là chuyện rất quỷ dị, cũng có thể có phương diện thế lực nào đó xông vào thành Xương Khánh, bọn họ chỉ biết là phải cứu hồi con cháu của mình, không thể để cho bọn cướp hại họ. Trong chuyện này lấy Thừa tướng đương triều làm đầu, bởi vì người bị bắt cóc chính là nhi tử của tiểu thiếp hắn thương yêu nhất, cũng là đệ đệ ruột của Vân phi .

“Vương gia, Vương Phi, Hách Lan Vương Hậu cầu kiến.” Trong tiểu viện, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đang ngồi đối diện nhau tay cầm con quân cờ. Nghe được ngoài cửa thị vệ bẩm báo, Diệp Ly ném con cờ cười nói: “Mời nàng ấy đi vào.”

Chỉ chốc lát sau, Hách Lan Vương Hậu được người mang đến. Đi theo phía sau nàng chính là ngày hôm trước ở khách sạn cái đầu lĩnh nam tử Bắc Cảnh kia cùng người đánh nhau ,nghe nói là biểu ca của Hách Lan Vương Hậu .

“Định Vương, Định Vương Phi.” Hách Lan Vương Hậu nụ cười trong sáng lưu loát, không một chút e lệ nhăn nhó như cô gái Trung Nguyên. Diệp Ly lại cười nói: “Làm phiền Vương Hậu tự mình tới cửa, hai vị mời ngồi.” Hách Lan Vương Hậu cũng không khách khí, ngồi đối diện Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu, một bên cười nói: “Định Vương và Định Vương phi thật là thật bản lãnh, nếu không phải biểu ca nói với ta, chỉ sợ ta còn không biết hai vị đã đến Bắc Cảnh rồi .”

Diệp Ly áy náy nói: “Chúng ta đi vội vàng, chưa kịp chào hỏi Vương Hậu, xin hãy tha lỗi.”

Hách Lan Vương Hậu khoát tay một cái nói: “Không cần khách khí với ta. Định Vương và Vương phi có thể tự mình đến, ta thật cao hứng. Ít nhất chứng minh, hai vị thật có thành ý muốn hợp tác cùng Bắc Cảnh chúng ta, không phải sao?” Diệp Ly trắc thủ nhìn Mặc Tu

Nghiêu một cái, Mặc Tu Nghiêu cười nhạt, tỏ vẻ hết thảy giao cho nàng xử trí.

Diệp Ly gật đầu, cũng không cùng Hách Lan Vương Hậu vòng quanh, nhìn hai người đang ngồi hỏi: “Bắc Cảnh mọi chuyện cần thiết, Hách Lan Vương Hậu đều có thể làm chủ sao?”

Hách Lan Vương Hậu cười nói: ” Các bộ lạc Bắc Cảnh đã âm thầm đề cử phụ thân ta làm Hãn Vương, có chuyện gì ta không làm chủ được, phụ thân ta luôn là người làm chủ . Vương phi cứ việc yên tâm .” Diệp Ly thỏa mãn gật đầu, nhưng trong lòng vẫn thở dài , người Bắc Cảnh cũng không giống như bọn họ tưởng chừng như không có tâm cơ. Ít nhất Hách Lan Vương Hậu này, còn có phụ thân của nàng, cùng với thanh niên trước mắt đang giả ngu này, cũng không phải là đèn đã cạn dầu.

“Như thế rất tốt, Định Vương phủ có thể trợ giúp Bắc Cảnh đối phó Nhậm Kỳ Ninh. Bảo đảm hắn và thế lực dưới tay hắn cũng không có cơ hội ở Bắc Cảnh gây sóng gió nữa. Nhưng đồng dạng, Bắc Cảnh phải hứa hẹn, sau khi chuyện thành công toàn bộ lui về Bắc Cảnh và biên giới Đại Sở. Không biết Hách Lan Vương Hậu có cái gì dị nghị không?” Diệp Ly nhàn nhạt nói.

Hách Lan Vương Hậu gật đầu nói: “Không thành vấn đề, chúng ta chỉ muốn sống một cuộc sống như trước đây. Người Bắc Cảnh chúng ta mặc dù không thông minh như các ngươi, nhưng cũng không muốn bị trở thành thương súng.” Nhậm Kỳ Ninh mỗi lần đánh giặc luôn muốn đại quân Bắc Cảnh xông lên phía trước nhất, này cố nhiên là bởi vì đại quân Bắc Cảnh anh dũng hơn binh mã Trung Nguyên mới vừa xây dựng không lâu, nhưng sao có thể không cảm thấy hắn muốn lấy phương thức này suy yếu binh mã Bắc Cảnh, giảm bớt nhân khẩu Bắc Cảnh đây? Bây giờ nói là Bắc Cảnh dựng nước xong, thổ địa diện tích cũng rộng ra. Nhưng bọn họ Bắc Cảnh không thiên

về trồng trọt, thậm chí có rất nhiều người không quen với cuộc sống ở Trung Nguyên, cuộc sống trôi qua càng thêm gian khổ hơn trước đây.

“Thủ hạ của Nhậm Kỳ Ninh chính là người mặc dù vì tư lợi, lòng tham không đáy. Nhưng có không ít người cũng có chút bản lãnh. Hơn nữa, Nhậm Kỳ Ninh khắp nơi đề phòng chúng ta, hiện tại hắn xuất chinh rồi, nhưng mang đi phần lớn nhân mã Bắc Cảnh, hơn nữa phần lớn binh mã ở thành Xương Khánh này cũng là người Trung Nguyên. Trải qua hai năm qua đại chiến, binh mã Bắc Cảnh còn thừa cũng chỉ có ba mươi vạn, nhưng thủ hạ của Nhậm Kỳ Ninh chính là binh mã Trung Nguyên có trên trăm vạn, không biết Định Vương và Định Vương Phi có tính toán gì không?” thanh niên một mực không mở miệng kia mở miệng hỏi, trong giọng mơ hồ có chút phẫn hận ý. Binh mã Bắc Cảnh hiện nay chỉ có hơn ba mươi vạn, vậy cũng là do Định Vương Phủ ban tặng. Năm ngoái cùng Sở Kinh đánh một trận, Bắc Cảnh tổn thất hơn hai mươi vạn binh mã, đồng thời cũng làm cho các bộ lạc Bắc Cảnh hận chết Nhậm Kỳ Ninh.

Diệp Ly cũng không để ý tới thái độ của hắn. Hai quân giao chiến đương nhiên không có thời điểm khoan dung, huống chi ban đầu vì bảo vệ Sở kinh, Đại Sở và Định Vương Phủ cũng đã chết không ít người. Giữa hai nước, lại càng không có vĩnh viễn bằng hữu cũng không có vĩnh viễn địch nhân. Ít nhất trước mắt trên chuyện của Nhậm Kỳ Ninh, bọn họ song phương mục tiêu cũng là nhất trí, không phải sao?

Diệp Ly thản nhiên nói: “Binh mã của Nhậm Kỳ Ninh quả thật nhiều hơn Bắc Cảnh, nhưng chân chính có thể sử dụng thì chỉ sợ cũng không quá nhiều.” Vô luận là Mặc Tu Nghiêu hay Diệp Ly cũng là người trong quân doanh ra tới, đương nhiên hiểu binh sĩ mới vừa nhập ngũ này cái gì cũng đều không hiểu cùng cái gọi là tinh binh bách chiến rốt cuộc có cái gì khác biệt. Nếu thật sự đánh nhau, chỉ

sợ thủ hạ Nhậm Kỳ Ninh cũng chính là binh mã Trung Nguyên kia mười cũng chưa chắc đối phó được rồi một binh lính Bắc Cảnh.

Không phải bọn họ quá yếu, mà cùng những thứ ở bạch sơn hắc thuỷ kia đang lúc dong ruỗi, các Bộ Lạc đang lúc chém giết so với tinh binh dũng mãnh, bọn họ thật ra thì chỉ là một bầy dân chúng tầm thường mới vừa cầm lấy vũ khí mà thôi.

“Huống chi. . . Những thứ binh mã này phần lớn đều là dân chúng Đại Sở, thật đến lúc quan trọng, chưa chắc sẽ thần phục Nhậm Kỳ Ninh.” Con mồ côi của tiền triều , danh tiếng phải không tệ, nhưng là đó chỉ dụng tâm kinh doanh sau để cho bách tính trôi qua so tốt hơn lúc trước, bọn họ mới có thể bắt đầu hoài niệm tiền triều đã vô cùng xa xôi kia. Nhưng hiện tại, Nhậm Kỳ Ninh với thân phận là phò mã Bắc Cảnh dựng nước công chiếm Đại Sở. Ở trong mắt rất nhiều người , hắn chỉ là người dị tộc mang một bộ dáng Trung Nguyên xâm lược mà thôi.

Huống chi, hai năm qua bách tính Bắc Cảnh nơi này sống cũng không tốt, ngược lại Nhậm Kỳ Ninh trưng binh với số lượng lớn khiến bách tính khổ không thể tả. Ngoại trừ Tử Kinh quan tiến tới gần đất man di, xưa nay đều hoang vắng. Nhậm Kỳ Ninh trong ngắn ngủn hai năm trưng binh vượt qua hai trăm vạn, như thế nào không để cho những bách tính lên tiếng oán than dậy đất?

Hách Lan Vương Hậu nháy nháy mắt cười nói: “Bản thân ta là đã quên, có Định Vương ở chỗ này, lo gì những binh mã kia không chịu phản chiến?” Địa vị cùng với hiệu lực của Định Vương Phủ trong suy nghĩ của dân chúng Đại Sở, Hách Lan Vương Hậu đi một chuyến Đại Sở cùng Ly thành cũng đã thấy rồi. Đây cũng là nguyên nhân tại sao bọn họ đáp ứng điều kiện sảng khoái như vậy . Muốn cùng Định Vương Phủ đoạt một mảnh đất này, bọn họ còn chưa đủ cường đại.

“Chúng ta rút lui ra khỏi Đại Sở, những thứ binh mã kia bị Nhậm Kỳ Ninh mang đi làm sao bây giờ?” Người trẻ tuổi cau mày hỏi.

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu liếc mắt nhìn nhau, Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Điều này chẳng lẽ không phải là vấn đề các ngươi nên suy nghĩ sao?” sắc mặt người trẻ tuổi tối sầm, nói: “Chẳng lẽ nhiều người như vậy liền tặng cho Nhậm Kỳ Ninh bị hắn cầm đi làm pháo hôi là xong? Những người kia cũng là nam nhi anh dũng nhất của Bắc Cảnh ta!”

Mặc Tu Nghiêu có chút nhàn nhạt nói: “Chẳng lẽ Bản vương bảo các ngươi đáp ứng Nhậm Kỳ Ninh xuất binh à?” Các ngươi cho Bản vương ngăn cản, còn trông cậy vào Bản vương giúp các ngươi rút binh mã rút về sao? Nghĩ tới hiện tại trước Tử Kinh quan vây bắt chút ít binh mã kia , Mặc Tu Nghiêu cũng có chút khó chịu. Hách Lan Vương Hậu lôi biểu ca tính tình có chút bốc lửa nhà mình, nhìn Diệp Ly áy náy cười một tiếng nói: “Định Vương, Vương phi, chúng ta cũng không thể làm gì. Nhậm Kỳ Ninh quyết tâm phải xuất chinh, trừ phi chúng ta lập tức cùng hắn trở mặt, nếu không còn có thể như thế nào? Chúng ta đã tận lực trì hoãn thời gian của hắn rồi.”

Diệp Ly khẽ mỉm cười, phía sau lôi kéo ống tay của Mặc Tu Nghiêu áo nhẹ nhàng rung phía dưới. Mặc Tu Nghiêu lúc này mới thu hồi thần sắc không vui, không nói thêm gì nữa. Diệp Ly suy nghĩ một chút nói: “Muốn để cho binh mã của hắn rút về, cũng không phải là không có cách nào. Nhưng. . . Có thể rút lui bao nhiêu trở lại, ta cũng không một chút nắm chắc. Chúng ta chỉ có thể từ từ mưu đồ .”

Hách Lan Vương Hậu vui mừng nói: “Đã sớm nghe nói Vương phi túc trí đa mưu, hôm nay vừa thấy quả nhiên không giả. Vương phi sảng khoái,người Bắc Cảnh chúng ta cũng không hẹp hòi. Chỉ cần Vương phi tương trợ cho chúng ta thuận lợi mang tướng sĩ Bắc Cảnh ta về. Hách Lan nguyện ý đem tất cả thủ hạ âm thầm thế lực

Nhậm Kỳ Ninh toàn bộ cho biết. Lâm gia kia có thể ở Đại Sở giấu diếm hai trăm năm , còn có thế lực khổng lồ như thế, Định Vương và Vương phi cũng không hy vọng sau mấy chục năm nữa hắn lại một lần quay về nữa chứ?"

Diệp Ly có chút ngoài ý muốn nhìn Hách Lan Vương Hậu, Hách Lan Vương Hậu cười một tiếng nói: "Vương phi không cần hoài nghi, những điều này là do tỷ tỷ kia khi còn khi còn sống bắt được. Tỷ ấy và Nhậm kỳ Ninh lập gia đình hơn mười năm rồi, chuyện tỷ ấy biết đương nhiên nhiều hơn chúng ta."

Diệp Ly trầm ngâm một chút, gật đầu đáp ứng. Bắc Cảnh trải qua Nhậm Kỳ Ninh mấy năm này lợi dụng, nguyên khí đã tổn thương nặng nề. Cho dù mang toàn bộ ba mươi vạn binh mã kia về, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có năng lực chống lại Mặc gia quân.

Hách Lan Vương Hậu chắp tay cười nói: "Vậy thì đa tạ Vương Phi ."

"Ta và ngươi đều lấy lợi. Vương Hậu không cần phải khách khí." Bị động chờ Nhậm Kỳ Ninh suất lĩnh đại quân đi tiến công Tử Kinh quan, cùng Bắc Nhung vây kín Mặc gia quân. Còn không bằng bọn họ trước tiên ở sau lưng Nhậm Kỳ Ninh chen vào mấy đao, khi hậu viện cháy rồi nhìn Nhậm Kỳ Ninh còn có công phu gì làm cho Mặc gia quân ngột ngạt.

Tiễn đám người Hách Lan Vương Hậu đi, Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly một hồi lâu không nói. Diệp Ly yên nhiên cười yếu ớt nói: "Sao vậy?"

Mặc Tu Nghiêu kéo tay nàng giữ tại lòng bàn tay của mình, trầm giọng nói: "Ta phải đi." Diệp Ly gật đầu nói: "Ta biết, ta sẽ mau làm thỏa đáng chuyện ở Bắc Cảnh trở về cùng chàng hội họp ." Hôm nay

Mặc gia quân đã cùng Bắc Nhung và Bắc Cảnh toàn diện khai chiến. Điều này cũng khác với trận chiến năm ngoái, năm ngoái là vì cướp đoạt Sở Kinh, hai bên cướp đoạt đều không phải là cố sống cố chết. Nhưng lần này quả thật là cuộc chiến không chết không thôi, dưới tình huống như thế hai người cầm quyền Định Vương phủ không thể nào cùng đứng ở một địa phương Bắc Cảnh nho nhỏ. Coi như là vì dẹp yên lòng quân, cũng phải có một người xuất hiện ở trên chiến trường. Mặc Tu Nghiêu có thể phụng bồi Diệp Ly tới Bắc Cảnh, còn dừng lại lâu như vậy đã không dễ dàng.

“Cho người ta ngó chừng Đàm Kế Chi một trong chút, người này không thể quá tín nhiệm. Nếu có cái gì không an phận, liền giết đi.” Mặc Tu Nghiêu thấp giọng dặn dò. Biết hắn lo lắng cho mình, Diệp Ly tựa vào trong lòng ngực của hắn thấp giọng cười nói: “Chàng cũng biết, ta làm việc luôn luôn rất có chừng mực, biết cái gì nên làm cái gì không nên làm, sẽ không để mình lâm vào trong nguy hiểm .” Nếu như là trước đây nàng còn có thể không thèm để ý sinh tử, nhưng bây giờ đã khác. Nàng có trượng phu yêu thương nàng, có ba đứa con chưa thành niên, còn có nhiều người thân nhớ thương nàng như vậy. Vô luận là vì cái gì, nàng cũng phải cố gắng bảo toàn tánh mạng của mình .

Mặc Tu Nghiêu có chút rầu rĩ nói: “Tại sao có thể không lo lắng? Ta chỉ muốn tìm cái địa phương giấu nàng đi, vĩnh viễn cũng không để cho người khác gặp lại nàng, cũng vĩnh viễn sẽ không để cho nàng gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.”

“Chàng lớn như vậy còn có tính trẻ con, chàng không thấy thẹn sao?” Diệp Ly bất đắc dĩ liếc mắt, mỉm cười nhìn hắn nghiêm mặt nói: “Ta không thể nào vĩnh viễn không gặp người khác.” sắc mặt Mặc Tu Nghiêu hơi tối tăm rồi, “Ta biết, nàng buông không được Từ gia, còn có mấy bằng hữu kia của nàng, còn có Mặc Tiểu Bảo!” Nói đến Mặc Tiểu Bảo, Mặc Tu Nghiêu theo thói quen nhấn mạnh.

Nhìn khuôn mặt không cam lòng cùng với vẻ ghen ghét của hắn , Diệp Ly cười một tiếng, nhẹ nhàng hôn vào môi hắn: “Được rồi, nếu như sau này chàng không cần phải quản đến Định Vương phủ nữa, nếu chàng còn nghĩ như vậy thì ta sẽ hy sinh vì chàng một chút , chàng cao hứng muốn đi chỗ nào thì chúng ta đi chỗ đó?” Nghe vậy, ánh mắt Mặc Tu Nghiêu sáng lên, “A Ly nói thật không?”

Diệp Ly nháy nháy dưới mắt, “Đương nhiên là thật?”

“Tốt. Chờ ta truyền vương vị cho Mặc Tiểu Bảo, chúng ta liền đi ẩn cư.” Trên gương măt tuấn nhã đang tối tăm liền quét sạch, trên khuôn mặt của Mặc Tu Nghiêu tràn ngập thần thái phi dương. Nhìn vẻ mặt hưng phấn của hắn, Diệp Ly không khỏi vẻ mặt hắc tuyến, ” Không phải là chàng định lập tức trở về truyền ngôi chứ?” Nàng tin tưởng Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối sẽ làm được chuyện không chịu trách nhiệm như vậy.

` Mặc Tu Nghiêu ôm vai nàng, có chút tiếc hận nói: “Bản vương rất muốn làm như vậy. . . . . .” Thấy Diệp Ly hí mắt không vui , vội vàng tiếp tục nói: “Chỉ tiếc, Mặc Tiểu Bảo còn nhỏ. Ít nhất cũng phải chờ hắn có thể lên ngựa đánh giặc mới được đi? Ừ. . . Mười bốn tuổi như thế nào? Bản vương chưa tròn mười bốn tuổi đã ra chiến trường rồi.” Mặc Tiểu Bảo năm nay tám tuổi, mười bốn tuổi chính là còn sáu năm sau. . . đây là chuyện tốt đẹp biết mấy. Đến lúc đó Từ Thanh Trần vẫn còn ở đó, nếu như Mặc Tiểu Bảo thông minh ,còn có thể lừa gạt Từ Thanh Trần thay bé bán mạng thêm mấy năm. Vừa nghĩ như vậy, Mặc Tu Nghiêu nhất thời cảm thấy trời cao thật sự là đối với hắn không tệ. Nhất định là vì đền bù hắn nửa đời trước nhấp nhô xui xẻo , cho nên mới đưa cho hắn nửa đời sau mong đợi như thế. . . . . .

Nhìn người trước mắt vui vẻ suy nghĩ viển vông, Diệp Ly im lặng đẩy

ra hắn đi vào trong phòng. Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ đi theo , lúc gần tới đầu tường không xa nhìn một cái, ống tay áo di động một đạo kình phong xẹt qua, có đồ vật gì đó nổ lớn rơi xuống đất, vừa truyền ra một tiếng kêu rên.

Tiễn Mặc Tu Nghiêu xong, Diệp Ly xoay người lại vừa vào cửa đã thấy Đàm Kế Chi ngồi ở trong viện mỉm cười nhìn nàng. Chẳng qua tư thế ngồi có chút quái dị, còn bất chợt đưa tay trên bả vai không nhịn được nhe răng nhếch miệng.

Nhìn bộ dáng bức trách của hắn, Diệp Ly nhàn nhạt khiêu mi nói: " Sao Đàm công tử có rãnh rỗi tới đây?"

Đàm Kế Chi cười nói: "Đây không phải là có chuyện muốn bẩm báo Định Vương và Vương Phi sao? Vừa lúc đụng phải Vương gia và Vương Phi cáo biệt, tại hạ cũng không nên quấy rầy chỉ đành phải cung kính chờ ." Diệp Ly xem trên vạt áo xanh đậm của hắn dính bùn đất, thản nhiên nói: "Làm phiền Đàm công tử đợi lâu."

"Quả thật đợi lâu." Đàm Kế Chi có chút nghiến răng nghiến lợi. Nhìn Diệp Ly ngồi xuống đối diện với chính mình, không khỏi nhướng mày cười nói: "Định Vương thật yên tâm để cho một mình Vương phi ở lại Bắc Cảnh?" đầu ngón tay của Diệp Ly ngân quang chợt lóe, vụt một tiếng một thanh sáng loáng bay qua sát gương mặt của Đàm Kế Chi đính tại trên cây phía sau hắn. Không để ý tới lời trêu chọc, Diệp Ly khẽ mĩm cười nói: "Đàm công tử có muốn thử nhìn một chút hay không , tại sao Vương gia yên tâm để cho một mình ta lưu lại?"

Đàm Kế Chi vội vàng lắc đầu, lúc trước hắn cũng không có nghe rõ Mặc Tu Nghiêu nói câu kia "Nếu có cái gì không an phận, liền giết đi" . Hắn cũng tin tưởng, Diệp Ly tuyệt đối sẽ xuống tay giết hắn. Vội vàng đổi đề tài, nghiêm mặt nói: "Ta đã cùng cái vị Thừa tướng Bắc Cảnh kia tiếp xúc qua rồi, hơn nữa. . . có nói ra một chút vấn đề về

thân phận của ta cùng với Nhậm Kỳ Ninh .”

Diệp Ly nhìn hắn, “Hắn bằng cái gì tin ngươi mới là thật, mà Nhậm Kỳ Ninh chính là giả ?” Năm đó thời điểm Lâm Nguyện mới sinh ra, Lâm gia đã trải qua một cuộc kịch biến. Mấy người nhà mang theo thiếu chủ Lâm Nguyện Lâm gia hoảng hốt mà chạy, Nhậm Kỳ Ninh gần sát mười tuổi mới bị gia thần Lâm gia tìm được.

Đàm Kế Chi lắc lắc đầu nói: “Hắn không có tin tưởng ta, cũng không sao. Tiền triều đã mất nước hơn hai trăm năm rồi, Vương Phi ngươi thật cảm thấy kia cái gọi là con mồ côi của tiền triều là thật hay giả còn quan trọng sao? Những người đó chẳng qua là. . . Có khi là không quên được tiền triều cùng gia tộc huy hoàng của mình, có khi quả thật là đến bước cùng đường thôi. Cho dù năm đó bọn họ không có tìm được Nhậm Kỳ Ninh, cũng vẫn sẽ có Trương Kỳ Ninh, Lý Kỳ Ninh . Chỉ cần bọn họ tin tưởng, ta có thể cho bọn hắn những thứ mà so sánh với Nhậm Kỳ Ninh có thể nhiều hơn là được.”

“Này sợ rằng có chút khó khăn.” Diệp Ly phủ trán suy tư nói. Cho dù Nhậm Kỳ Ninh hiện tại một thân phiền toái, nhưng vô luận nhìn từ góc độ nào, Nhậm Kỳ Ninh thành công hơn Đàm Kế Chi, càng có thể cho người chỗ tốt hơn. Dù sao Nhậm Kỳ Ninh còn có Bắc Cảnh quốc, mà Đàm Kế Chi cái gì cũng không có. Bỏ qua Nhậm Kỳ Ninh tỏ vẻ những người đó phải lại một lần nữa phấn đấu mấy chục năm, đã bắt đầu hưởng phúc rồi bọn họ còn nguyện ý sao?

Đàm kế Chi cười nhạt nói: “Quả thật rất khó khăn. Nhưng cũng không phải là không có thể. Những thứ cựu thần tiền triều này cùng với Nhậm Kỳ Ninh cũng không phải là không có mâu thuẫn. Những người này muốn mau sớm đuổi người Bắc Cảnh đi, hoặc là giết sạch. Làm bọn họ hưởng thụ thành quả thắng lợi mà không chia đều cho người Bắc Cảnh. Nhậm Kỳ Ninh càng giống như lợi dụng người Bắc Cảnh thay hắn đánh giặc. Nhưng người Bắc Cảnh cũng không

phải là kẻ ngu, muốn người Bắc Cảnh tiếp tục thay hắn bán mạng, hắn sẽ để cho Hách Lan Vương Hậu sinh hạ Hoàng tự, hơn nữa là lập thành thái tử. Mà vừa trùng hợp là những người già cổ đó sẽ không cách nào dễ dàng tha thứ . Lần này Nhậm Kỳ Ninh mang theo Hách Lan Vương Hậu cùng Vân phi mới vừa trở lại cung không có hai ngày, Vân phi đã đẻ non. Phủ Thừa Tướng bên này cho rằng là người Bắc Cảnh gây nên, muốn Nhậm Kỳ Ninh nghiêm trị Hách Lan Vương Hậu. Nhưng Nhậm Kỳ Ninh vội vã muốn xuất binh tấn công Tử Kinh quan, đem chuyện này đè xuống."

"Chân tướng sự thật thì sao?" Diệp Ly khiêu mi hỏi.

Đàm Kế Chi nói: "Có thể thật sự là người Bắc Cảnh gây nên. Dù sao,người Bắc Cảnh tuyệt đối sẽ không cho phép Vân phi sinh ra hoàng tử hoàn toàn mang huyết thống Trung Nguyên trước. Nhưng. . . Cũng có thể là Vân phi đi đường mệt nhọc, thật sự là ngoài ý muốn đẻ non. Có điều loại chuyện này người nào để ý đây?" Người Trung Nguyên bên này, chỉ muốn lấy chuyện này hướng người Bắc Cảnh hỏi tội. Bất kể phải hay không phải người Bắc Cảnh làm, ít nhất bọn họ đều thích nghe ngóng . Về phần Nhậm Kỳ Ninh, tạm thời hắn chỉ có thể nhân nhượng để khỏi mang phiền phức.

"Cho nên, Thừa tướng bất mãn Nhậm Kỳ Ninh rồi?" Diệp Ly hỏi.

Đàm kế Chi cười nói: "Cũng không có gì. Xem ra những người này, hiện tại quốc gia đã định rồi, về phần ai làm hoàng đế lại có quan hệ gì . Chỉ cần có thể mang cho bọn họ càng nhiều ích lợi, đổi Nhậm Kỳ Ninh thành Đàm Kế Chi cũng không có cái gì không thể . Coi như là ngày nào đó chính bọn hắn muốn leo lên làm hoàng đế thì ta cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ."

"Thật xin lỗi, lần này ngươi làm không được hoàng đế." Diệp Ly chân

thành nói xin lỗi.

Đàm Kế Chi phủi hạ miệng, nói: “Không sao, ta cũng không muốn làm hoàng đế Bắc Cảnh, càng không muốn làm con rối.” Hắn muốn phục quốc, cũng không phải là muốn như một tượng gỗ chuyện gì cũng không thể tự mình làm chủ , lại càng không cần phải nói ,trên cái tượng gỗ này còn dán tên man di.

Nhìn bộ dáng có chút mất mát của Đàm Kế Chi , Diệp Ly có chút ngạc nhiên hỏi: “Ngươi đời này đã làm qua những chuyện mình mong muốn chưa?”

Đàm Kế Chi nhìn nàng nói: “Có a, ta đang một mực làm.”

Diệp Ly khóe miệng khẽ quất một cái, nói: “Ngươi là nói phục quốc?”

“Có cái gì không đúng?” Đàm Kế Chi lơ đễnh, lý tưởng lớn nhất của hắn đời này chính là phục quốc, không phải là đang một mực làm sao? Mặc dù vẫn cũng không có cái thành quả gì.

Diệp Ly lắc đầu, thần sắc có chút phức tạp nhìn liễu hắn một cái nói: “Nhìn ra được, ngươi thật rất muốn phục quốc.”

Đàm Kế Chi cũng coi như quen thuộc Diệp Ly, miễn cưỡng cũng coi như hiểu rõ nàng một chút. Hỏi: “Hình như Vương phi xem thường.” Diệp Ly cười nhạt nói: “Người có chí riêng. Ta không phải là hậu duệ của hoàng thất , đương nhiên cũng không hiểu cái loại cảm giác này. Chỉ có điều. . . Nếu vì một nhà mà kéo dân chúng thiên hạ vào chiến hỏa , thật sự cần thiết sao?”

Sắc mặt Đàm kế Chi trầm xuống nói: “Cái gì gọi là có cần thiết sao? Thiên hạ này vốn là của Lâm gia ta !”

Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Trước khi có Lâm gia của ngươi, thiên hạ này là họ Tiết. Ngươi nghĩ rằng trực tiếp giết hoàng đế là có thể thay đổi triều đại, mỗi ngày ngươi đổi một hoàng đế ta cũng không có ý kiến. Nhưng mỗi một lần thay đổi triều đại thì chịu tai ương cũng là những dân chúng bình thường. Bọn họ không thiếu Lâm gia của ngươi cái gì, ngược lại, năm đó là tổ tiên Lâm gia ngươi vô năng, đưa bọn họ kéo vào chiến hỏa. Mà sau, hậu nhân lịch đại Lâm gia, đều cố gắng muốn lại một lần nữa kéo bọn họ vào chiến hỏa

Đàm Kế Chi tức cười im lặng, hắn không đồng ý lời Diệp Ly nói…, nhưng mơ hồ lại cảm thấy nàng nói cũng không sai. Một hồi lâu, Đàm Kế Chi cười lạnh một tiếng nói: “Vương Phi nói cũng dễ nghe, Vương Phi và Định Vương bây giờ đang làm cái gì? Chẳng lẽ Vương Phi bây giờ còn nói cho ta biết Định Vương cũng không muốn tranh giành thiên hạ? Vương phi cảm thấy tại hạ có thể tin hay không?” Mặc Tu Nghiêu tâm kế sâu làm người ta không khỏi mồ hôi lạnh ướt lưng, nhìn như khắp nơi bị quản chế, tình thế bất đắc dĩ. Nhưng ngắn ngủn mấy năm thời gian, liền đem Định Vương Phủ từ năm đó đánh bại sau mấy năm tiêu điều yên lặng và bị chèn ép, biến thành lãnh thổ kéo dài qua hai nước Đại Sở, Tây Lăng như hôm nay, đồng thời chiếm cứ lấy đô thành của hai đại quốc đương thời. Biến chuyển như vậy, có thể nào không để cho người hoảng sợ? Cho tới bây giờ quay đầu nhìn lại, mới có thể phát hiện thật ra thì rất nhiều chuyện rõ ràng chính là Mặc Tu Nghiêu đã tính toán trước đó

Diệp Ly thản nhiên nói: “Ngươi tin thì như thế nào? Không tin thì như thế nào? Kháp phùng kì hội, chẳng lẽ Định Vương Phủ muốn vươn cổ đợi chém? Đàm công tử? Chẳng qua là tổ tiên Lâm gia không cam lòng thừa nhận bọn họ thất bại, mà ngươi. . . chỉ là vì thành toàn dã tâm của ngươi. Thật ra thì phục hay không phục quốc cũng không có quan hệ.”

Đàm Kế Chi lại một lần nữa tức cười, trầm mặc một lúc lâu mới

không khỏi thở dài nói: “Có lẽ, Vương Phi nói không sai. Nhưng đường của ta đi đã hơn ba mươi năm, coi như muốn dừng cũng dừng lại không được.”

Diệp Ly nhướng mày, “Bởi vì phía trước đi nhầm, phía sau sẽ phải nghĩa vô phản cố làm sai nữa? Nếu như phía trước là vách đá, Đàm công tử có phải hay không mắt không nháy một cái liền nhảy xuống?”

Đàm Kế Chi bất đắc dĩ cười nói: “Có lẽ.”

Chương 357: Gạt người không mất tiền

Đàm Kế Chi làm việc hiệu suất cực cao, không tới vài ngày liền âm thầm kết giao cùng không ít quyền quý trong thành Xương Khánh. Mỗi ngày Diệp Ly nhìn tin tức từ nhãn tuyến của Định Vương phủ ở trong thành Xương Khánh đưa tới, cũng không khỏi cảm thán. Khó trách những năm nay Đàm Kế Chi có khả năng lừa gạt Mặc Cảnh Lê, Mặc Cảnh kỳ còn có Thánh nữ Nam Cương Thư Mạn Lâm kia, bản lãnh thủ đoạn đúng là không nhỏ. Chỉ tiếc thời gian không đợi hắn, Thư Mạn Lâm, Mặc Cảnh Kỳ trước sau bỏ mạng, còn bị Mặc Cảnh Lê nghi kỵ thành con cờ hỏng, tất cả mưu kế cùng với tính toán cũng chỉ có thể kích gãy chìm cát thất bại trong gang tấc.

Mặc dù biết bản lãnh Diệp Ly nhưng Mặc Tu Nghiêu xưa nay vẫn luôn không yên lòng với an nguy của Diệp Ly. Cho nên trước khi đi chẳng những để lại Tần Phong,Trác Tĩnh cùng Lâm Hàn thường đi theo Diệp Ly, Hà Túc đang trấn thủ Sở Kinh cũng được điều tới đây. Diệp Ly năm đó cũng không có nhìn nhầm, so với ba người Trác Tĩnh, Lâm Hàn cùng Vệ Lân, Hà Túc thích hợp mang binh đánh giặc hơn. Trước sau chỉ ngắn ngủn mười năm, Hà Túc dựa vào bản lãnh của mình trong tướng lãnh Đại Sở lấy được một chỗ ngồi. Ban đầu lại càng thừa cơ hội Mặc Cảnh Lê dời đô xuôi nam, cổ động khuếch trương, cho nên ban đầu mới có chuyện Sở kinh bị vây, Hà Túc có thể mang theo hai mươi vạn nhân mã tới cứu. Trong mười năm nay, Hà Túc có thể nói là hoàn toàn dựa vào bản lãnh của mình đi tới địa vị bây giờ, tin tưởng có thêm mười năm nữa, tất nhiên lại là thêm một Trương Khởi Lan và Lữ Cận Hiền.

Có bốn người này ở đây, vô luận là võ công, mưu lược đều vô cùng

cao minh, Mặc Tu Nghiêu cũng yên tâm hơn về an nguy của Diệp Ly một chút.

“Vương phi.” Trong thư phòng, Hà Túc đứng ở trước thư án, cung kính chờ Diệp Ly ra lệnh. Diệp Ly nhìn hắn đánh giá một hồi lâu mới vừa cười nói: “Hà Túc, ngươi đã là Đại tướng quân chấp chưởng thiên quân vạn mã rồi, hôm nay đi theo ta, có lời gì muốn nói?” Hà Túc cung kính cúi đầu trước Diệp Ly, nghiêm mặt nói: “Thuộc hạ có thể có được những thành tựu của ngày hôm nay cũng là do Vương phi ban tặng. Chẳng qua thuộc hạ vốn là thân thị vệ của Vương phi, lại chưa từng như Nhị đệ, Tam đệ cùng Tứ đệ ở cạnh Vương Phi cống hiến, thật là thất trách. Hôm nay có thể đi theo Vương Phi, làm cho thuộc hạ có thể cùng ba huynh đệ gặp nhau, là phúc của thuộc hạ.”

Mặc dù những năm gần đây Hà Túc có thể nói là thành tựu kinh người, dù sao từ một thân phận người bình thường trong mười năm trở thành một quân Thống soái. Nhưng những biến hóa này so với sự biến đổi to lớn của Định Vương phủ mấy năm nay quả thật không đáng nhắc tới. Hà Túc bị Mặc Tu Nghiêu điều đến chỗ Diệp Ly cũng không có bất mãn nào. Dù sao so với người khác thì bọn họ từng là ám vệ Định Vương phi thì cũng càng hiểu năng lực của Vương phi cùng với địa vị của nàng trong lòng Vương gia. Có thể đi theo bên cạnh Vương Phi, đúng là một loại phúc phận mà người khác muốn cầu cũng không thể cầu được.

Diệp Ly cười nhạt, nói: “Vậy thì tốt. Vương gia sở dĩ triệu hồi ngươi về bên cạnh ta, cũng là bởi vì ta hiện tại quả thật cần một người mang binh đánh giặc, cũng không phải là muốn gọt binh quyền của ngươi. Ban đầu ta cho ngươi đi vào trong quân, rõ ràng chứng minh ta cảm thấy ngươi thích hợp làm quân nhân, những năm gần đây ngươi cũng quả thật không để cho ta thất vọng. Sau khi xong chuyện này, ngươi cũng vẫn trở về mang binh. Ta hi vọng ngươi hiểu.”

Diệp Ly cũng không cảm thấy cõi đời này người người cũng nên đối với mình vô điều kiện phục tòng thần phục ,vô oán vô hối. Nếu nói chim khôn biết chọn cây mà đậu, dùng một Đại tướng quân đảm đương thị vệ vốn là đại tài tiểu dụng, còn muốn người ta không có chút nào oán hận quả thật quá mức tự cho là đúng. Cho dù Hà Túc mình không cảm thấy ủy khuất, Diệp Ly cảm thấy cần phải nói với hắn rõ ràng, để tránh có cái gì hiểu lầm mọi người cũng không vui.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh, đa tạ Vương phi.” Hà Túc thật sự từ đáy lòng cảm kích Diệp Ly . Hắn vốn là ám vệ của Định Vương phủ, nếu không phải là Diệp Ly thì cho dù lần nữa được chủ tử tín nhiệm nhưng thị vệ cũng không thể trở thành tướng quân. Hơn nữa hắn cũng phát hiện Vương phi ban đầu cách nhìn quả thật không có sai, so với làm thị vệ thì hắn thích ở trên chiến trường chém giết hơn.

Diệp Ly gật đầu nói: “Ngươi mang theo tín vật của ta đi tìm Hách Lan Vương Hậu, nàng ấy sẽ nghĩ cách an bài ngươi vào trong đại quân Bắc Cảnh, đến lúc đó chắc ngươi biết nên làm việc như thế nào ?” Hà Túc chỉ hơi chút hơi trầm ngâm liền hiểu ý nghĩ của Diệp Ly, khẽ nhíu mày nói: “Vương phi muốn xúi giục binh mã Trung Nguyên trong quân Bắc Cảnh?”

Diệp Ly mỉm cười gật đầu nói: “Đúng thế, hơn nữa, chúng ta nhiều nhất chỉ có một tháng, cho nên, nhiệm vụ của ngươi hơi khó khăn một chút. Có vấn đề gì không?”

Hà Túc trầm tư một chút mới nói: ” Đại quân Bắc Cảnh chiếm cứ mấy chỗ Đại Sở cũng chỉ có hai năm, nhưng trưng binh với số lượng lớn khiến dân chúng lầm than. Thuộc hạ cho rằng trong những tướng lãnh trung hạ tầng của binh mã Trung Nguyên này sẽ không có trung thành gì với Bắc Cảnh. Hơn nữa nếu như thêm danh tiếng của Định Vương phủ thuyết phục bọn họ cũng không khó.”

Thấy hắn nói như thế, Diệp Ly hài lòng gật đầu. Từ bên cạnh cầm lấy một phần hồ sơ nói: “Đây là danh sách những tướng lãnh Bắc Cảnh không có theo Nhậm Kỳ Ninh xuất binh, còn có bối cảnh của bọn hắn. Một mình ngươi cầm đi làm. Trong đó có mấy người quả thật có chút bản lãnh thật sự , ngươi có thể nói cho bọn hắn biết, chỉ cần bọn họ quy thuận Định Vương Phủ, Bản phi không so đo chuyện bọn họ ban đầu đi theo Nhậm Kỳ Ninh tấn công Sở Kinh , cấp bậc chức vị vẫn giữ vững không thay đổi, nếu là có công, Định Vương phủ cũng sẽ trọng thưởng.”

Hà Túc cũng vui mừng, những thứ binh mã Trung Nguyên này nếu là nói tử trung vì Nhậm kỳ Ninh thì quả là chuyện cười. Nhưng bọn họ lo lắng lớn nhất chính là ban đầu đi theo Nhậm Kỳ Ninh tấn công Đại Sở, chỉ sợ sau khi bị Mặc gia quân bắt được sẽ bị tính sổ. Hôm nay có Định Vương phi chính miệng hứa hẹn đương nhiên tránh lo âu về sau rồi. Dù sao so với Nhậm Kỳ Ninh, bất luận kẻ nào đều cũng sẽ cảm thấy chọn Định Vương phủ càng đáng tin cậy hơn một chút.

Thu hồi hồ sơ, Hà Túc cung kính nói: “Thuộc hạ hiểu , thuộc hạ cáo lui.”

“Đi đi, ta sẽ phái Lâm Hàn và Kỳ Lân âm thầm hiệp trợ ngươi. Lúc cần thiết có thể dùng thủ đoạn phi thường, dù sao. . . Chúng ta phải tranh thủ thời gian.”

“Vâng”

Trong thành Xương Khánh, ngoài mặt nhìn như cùng ngày thường cũng không có cái gì khác biệt, nhưng rất nhiều chỗ cũng đã có mạch nước ngầm âm thầm bắt đầu khởi động . . . . Nhưng không ai biết, tất cả biến hóa này đều đến từ cô gái thanh nhã đang ngồi tại một tiểu viện nhỏ bình thường thoạt nhìn không có gì lạ ở bên trong thành.

Trong phủ Thừa tướng, Thừa tướng Bắc Cảnh đương triều hơi nghi hoặc nhìn mấy người trước mắt, cuối cùng liếc nhìn nữ tử áo trắng bên cạnh Đàm Kế Chi, ánh mắt biến ảo không chừng, “Đàm công tử, vị cô nương này là?”

Không đợi Đàm Kế Chi mở miệng, nữ tử áo trắng kia thản nhiên nói: “Vân Tướng, tiểu nữ họ Đông Phương.”

“Đông Phương? Núi Thương Mang? Cái này không thể nào? !” Thừa tướng kinh ngạc đứng dậy ngó chừng nữ tử áo trắng kia nói. Bên cạnh Đàm Kế Chi vô ý thức kéo kéo khóe miệng, xem vẻ mặt của Thừa tướng cũng nghiêm túc nói: “Làm sao không thể nào?”

Thừa tướng nói: “Đàm công tử đánh lừa lão phu, núi Thương Mang Sơn đã sớm đảo hướng về phía Lê Vương. Tại sao vị cô nương này có thể là truyền nhân núi Thương Mang? Chẳng lẽ Đàm công tử cho rằng ta ở nơi Bắc Cảnh vắng vẻ thì cũng không biết tin tức gì sao?”

Đàm Kế Chi nhún nhún vai nhìn về phía cô gái đang ngồi đối diện mình, nữ tử áo trắng cười lạnh một tiếng thản nhiên nói: “Ai nói núi Thương Mang chỉ có thể có một truyền nhân? Huống chi. . . Đông Phương U ở Ly thành đã sớm hủy hết danh tiếng, há có thể làm tiếp truyền nhân núi Thương Mang được?”

“Này. . . . . .” Mặc dù vẫn sống ở trong thành Xương Khánh, nhưng những chuyện phải biết thì Thừa tướng cũng biết, đương nhiên cũng biết danh tiếng hủy hết trong lời của Diệp Ly là có ý gì. Mày nhíu lại suy nghĩ một chút nói: “Khó có thể. . . núi Thương Mang định minh tu sạn đạo, ám độ trần thương?”

Nhìn vẻ mặt thành thật lão đầu trước mắt đang nhướng mày , trong lòng Đàm Kế Chi âm thầm lắc đầu. May mà hắn không có tính toán

thật cùng lão đầu này hợp tác, nếu không. . . Người ta tùy tiện nói đầu tiên thì người này đã não bổ như vậy, thật có đáng tin?

Thừa tướng trầm mặc một hồi mới nhìn hướng hai người hỏi: “Cô nương có bằng chứng gì để cho ta tin tưởng ngươi là truyền nhân núi Thương Mang?” Nữ tử áo trắng lạnh nhạt hỏi: “Núi Thương Mang truyền nhân xưa nay không cần cái gọi là ấn tín làm chứng, Vân Tướng muốn ta chứng minh như thế nào?”

“Nghe nói truyền nhân núi Thương Mang cầm kỳ thư họa, thi từ ca múa, tử vi y bói không gì không giỏi. Không biết cô nương có thể trị khỏi cho tiểu nhi?” Ban đầu Đàm Kế Chi đưa vị Tiểu công tử phủ Thừa Tướng kia về thì người cũng đã hôn mê bất tỉnh. Thừa tướng tìm các danh y trong thành cũng không thấy hiệu. Cũng không phải là không có hoài nghi qua Đàm Kế Chi, nhưng sau khi lão phái người điều tra nhi tử đúng là bị mấy man di Bắc Cảnh kia làm hại, nhi tử trúng độc nghe nói là một loại bí thuốc gần như thất truyền của Bắc Cảnh.

Nữ tử áo trắng lạnh nhạt nói: “Độc của lệnh lang, ta đã biết rồi. Thành thật mà nói, hiện tại ta không giải được, có điều. . . núi Thương Mang Sơn có cất giấu một cây huyết chi ngàn năm, vừa lúc có thể giải loại độc này. Sau khi Đàm công tử nói cho ta biết, ta đã phái người trở về lấy.”

Thừa tướng kia cũng không phải là người dễ gạt gẫm, cũng điển hình bất kiến thỏ tử bất tát ưng *(*ý nói không gặp được mục tiêu chân chính, quyết không lộ ra sức cạnh tranh chân chính của bản thân.*), “Lão phu quả thật nghe nói qua núi Thương Mang có huyết chi ngàn năm trân quý. Đã như vậy, lão phu liền chờ thuốc hay của cô nương .” Ngụ ý, muốn lão tin tưởng thân phận của nàng, có thể, chờ lão thấy huyết chi ngàn năm rồi nói sau.

Nữ tử áo trắng cũng không để ý, gật đầu nói: “Như thế cũng tốt, đi núi Thương Mang vừa đi vừa về nhiều nhất cũng nửa tháng. Ta cũng vậy hi vọng Vân Tướng nói mà có thể giữ chữ tín. Nếu không. . . Giá mà ngươi phải trả khi trêu núi Thương Mang Sơn ta . . . . . .” Chỉ nghe răng rắc một tiếng, trong bàn tay trắng nõn như ngọc kia nắm chén trà đã trở thành từng mảnh nhỏ. Nữ tử áo trắngđứng dậy nói với Đàm Kế Chi : “Đàm công tử, nếu Vân Tướng hiện tại không muốn trò chuyện. Ta và ngươi hãy đi về trước. Chờ huyết chi ngàn năm tới bàn lại cũng không muộn. Công tử đã đợi đã nhiều năm như vậy, cũng không quan tâm với việc đợi thêm vài ngày nữa .”

Đàm Kế Chi cười nói: “Cô nương nói đúng. Cô nương xin mời.”

Thừa tướng nhìn Đàm Kế Chi trong tươi cười ẩn mang một tia cung kính cùng với cẩn thận, trong lòng lại tín nhiệm thân phận nữ tử áo trắng thêm hai phần. Lại nghĩ nghĩ Đàm Kế Chi cũng không có cần thiết lừa gạt mình, trước khi vị Đông Phương cô nương này chưa đi ra ngoài, hắn cũng đã có ý định cùng Đàm Kế Chi hợp tác, cho nên có núi Thương Mang hay không cũng không phải là quan trọng nhất. Nghĩ đến đây, Thừa tướng vội vàng nói: “Đàm công tử, Đông Phương cô nương xin dừng bước. Chúng ta cần nói chuyện tỉ mỉ một chút mới phải.”

Hai người quay đầu lại, không có chút nào ngoài ý muốn nhìn lão già trước mắt.

Thừa tướng thở dài, nói: “Đàm công tử, Đông Phương cô nương mời ngồi đi. Chúng ta từ từ nói chuyện một chút.” Không phải là lão không muốn treo khẩu vị của Đàm Kế Chi, để mở điều kiện tốt hơn. Mà bọn họ thật sự không đợi được. Nhậm Kỳ Ninh không quả quyết, chậm chạp không chịu ra tay với người Bắc Cảnh để khôi phục Trung Nguyên chánh thống, mà người Bắc Cảnh lại vô cùng uy hiếp với bọn họ. Bọn họ là cựu thần cẩn trọng phụ tá Lâm gia mấy đời, đương

nhiên không muốn thật vất vả lấy được thành quả còn muốn chia sẻ cùng với những thứ man di kia. Mà bọn họ cũng dần dần bắt đầu cảm thấy bất mãn Nhậm Kỳ Ninh khắp nơi cản tay. Cũng chính như vậy, thời điểm Đàm Kế Chi xuất hiện Thừa tướng mới có thể động tâm.

Đàm Kế Chi khác Nhậm Kỳ Ninh, Nhâm Kỳ Ninh là những người bọn họ dạy từ nhỏ , hơn nữa đã sớm nắm giữ Lâm gia hơn phân nửa quyền lợi. Nhưng Đàm Kế Chi hoàn toàn là người ngoài, cho dù được thượng vị, trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối hắn cũng không cách nào nắm quyền lợi, đến lúc đó cũng sẽ cần những cựu thần bọn họ tới phụ tá. Trọng yếu hơn là, Đàm Kế Chi hoàn toàn không có quan hệ gì với người Bắc Cảnh, cũng không có cái gọi là ân tình,đương nhiên sẽ không do do dự dự mà không ra tay được với người Bắc Cảnh.

Hai người một lần nữa ngồi xuống, Diệp Ly cười nhạt một tiếng nói: “Nếu Thừa tướng muốn nói, chúng ta sẽ phụng bồi, không biết Thừa tướng muốn nói điều gì?”

Thừa tướng khẽ cau mày, nhìn hai người nói: “Nếu như chúng ta đồng ý đến đỡ Đàm công tử lên ngôi, Đàm công tử có thể đồng ý cho những cựu thần chúng ta cái gì? Cần biết, hiện nay cho dù chúng ta cái gì cũng không làm, cũng có thể an hưởng vinh hoa phú quý.”

“Vinh hoa phú quý?” Nữ tử áo trắng lạnh lùng cười một tiếng trên dung nhan thanh lệ xẹt qua một tia khinh thường, “Nơi Bắc Cảnh quản lý, phải gọi là dân chúng lầm than. cái gọi là vương thành Bắc Cảnh, nếu bàn về phồn hoa càng không bằng với ba phần Sở Kinh vừa mới trải qua chiến hỏa . Vinh hoa phú quý như vậy. . . Thừa tướng cũng cảm thấy không tệ sao? Xem ra tiền triều quả nhiên là mất được quá lâu, cho nên quý vị tiền triều đã sớm quên mất vinh quang lúc trước .Chỉ muốn chiếm một chỗ địa phương nhỏ an nhàn

sống tạm thì thôi. Nếu là như vậy, e rằng Đàm công tử và bản cô nương đến nhầm chỗ rồi."

"Đông Phương cô nương!" Bị nữ tử áo trắng không chút lưu tình giễu cợt như thế, trên mặt của Vân Thừa tướng cũng có chút nhục nhã. Nhưng lại không phải không thừa nhận lời nói của nàng không ngoa. Thành Xương Khánh không cần so với Sở Kinh, Hoàng thành Tây Lăng cùng với Ly thành, còn không bằng thành trì Trung Nguyên hơi lớn một chút.

Nữ tử áo trắng ngạo nghễ nhìn Vân Thừa tướng mà nói: "Chỉ cần Vân Tướng thực hiện hứa hẹn, núi Thương Mang sẽ toàn lực hiệp trợ Bắc Cảnh khôi phục dân sinh kinh tế. Mặt khác, núi Thương Mang còn có thể âm thầm thuyết phục Mặc Cảnh Lê và Trấn Nam Vương hợp lực đối phó Định Vương Phủ. Đến lúc đó. . . Định Vương phủ cũng không phải là việc khó. Muốn đánh hạ Sở Kinh đương nhiên là nắm trong tầm tay."

Nghe vậy, Thừa tướng không khỏi ý động, nhìn thật kỹ nữ tử áo trắng kia một cái, lại nhìn hướng Đàm Kế Chi nói: "Theo lão phu biết, lịch đại truyền nhân núi Thương Mang phải gả cho đối tượng phụ tá . Nếu như vậy, tương lai. . . . . ."

Sắc mặt Đàm Kế Chi biến hóa, vội vàng nói: "Thừa tướng không cần phải lo lắng, Nếu chuyện có thể thành, Vương Hậu tương lai xuất từ Vân thị."

"A?" Thừa tướng hiển nhiên cũng không tin tưởng. Dù sao tất cả đều biết rõ danh tiếng và hình thức thói quen núi Thương Mang bọn họ. Nữ tử áo trắng thản nhiên cười nói: "Thừa tướng không cần hoài nghi. Thật ra thì. . . lần này núi Thương Mang vốn không có ý định nhúng tay những chuyện này. Thật sự là. . . Định Vương phủ ở Ly thành nhục nhã núi Thương Mang quá đáng. Nếu không lấy lại thể

diện, thì sẽ để cho thế nhân xem nhẹ núi Thương Mang. Một khi thành công, bản cô nương sẽ trở về trên núi, không hỏi thế sự."

"Thì ra là như vậy." Thừa tướng khẽ buông lỏng, cười nói.

Nữ tử áo trắng gật đầu cười nói: "Ta ngươi song phương cũng thỏa mãn điều kiện riêng của mình , xin làm phiền Vân tướng nhiều hơn . Dĩ nhiên, núi Thương Mang cùng Đàm công tử cũng sẽ âm thầm tương trợ. Nói vậy, Vân tướng trờ thành Quốc trượng danh ngôn chính luận, cũng là chuyện sắp tới?"

Lời này nói trúng đáy lòng của Thừa tướng, cười haha nói: "Đa tạ cô nương cát ngôn, thấy cô nương làm việc như thế, lúc này lão phu mới tin tưởng cô nương quả nhiên là truyền nhân của núi Thương Mang. Cô nương nữ trung tuấn kiệt như thế, đương thời chỉ sợ cũng chỉ có Định Quốc Vương phi kia mới có thể địch nổi."

Nữ tử áo trắng cười nhạt lúc này mới cho Đàm Kế Chi đứng dậy cáo từ.

Ra khỏi phủ Thừa Tướng, nhất thời sắc mặt Đàm Kế Chi khó nhìn , "Vương phi, lần này ngài ngụy trang có phải quá đà hay không?"

Nữ tử áo trắng thanh lệ tú nhã, mặt mày mỉm cười, không phải là Diệp Ly sau khi dịch dung sao? Thừa tướng kia mới vừa rồi còn lấy Định Vương phi so với nàng, nhưng làm sao lại nghĩ đến, Định Vương phi trong miệng lão đang ở trước mặt lão?

Diệp Ly mỉm cười cười nói: " Ngụy trang quá đà thì thế nào? Có người tin là được. Lừa gạt vừa không cần tốn tiền, đương nhiên càng nhiều càng tốt." Cái gì huyết chi ngàn năm, cái gì núi Thương Mang tương trợ khôi phục dân sinh, cái gì liên hiệp Đại Sở, Tây Lăng đối phó Định Vương Phủ, còn có vị Vương Hậu hư vô mờ mịt kia,

Diệp Ly đúng là quá đà không biên giới. Nhưng quan trọng là … Có người chịu tin a.

Đàm Kế Chi nói: “Đến lúc đó chúng ta đi đâu mà đi tìm núi Thương Mang tương trợ? Chỉ sợ núi Thương Mang lúc này rất muốn xé ngài và Định Vương đi?”

Diệp Ly lại cười nói: “Đàm công tử cảm thấy bọn họ còn chờ được hơn một tháng sao? Đến lúc đó. . . Sao bọn họ còn rãnh rỗi nghĩ đến những thứ này?” Đến lúc đó những thứ gọi là cựu thần tiền triều kia chỉ biết nghĩ làm sao ôm lấy danh tính thôi. Diệp Ly cũng không có ý định nâng Đàm Kế Chi lên vương vị, bất kể là làm vương vị mấy ngày, kia cũng không giống nhau. Bắc Cảnh hưng bởi Nhậm Kỳ Ninh, vong bởi Nhậm Kỳ Ninh đi.

Đàm Kế Chi trầm mặc một lúc lâu, rốt cục thở dài nói: “Vương phi thật là thủ đoạn. Nói như vậy, lúc này, người của Định Vương phủ đã sớm rót vào trong quân Bắc Cảnh sao? Nếu không, Vương phi cũng sẽ không ra mặt đi gặp Thừa tướng Bắc Cảnh kia.”

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Công tử quá khen. Ta đây cũng không thể làm gì. Chúng ta phải nhanh chóng làm tan rã thế lực của Nhậm Kỳ Ninh, nếu không sẽ có phiền toái .” Bắc Cảnh coi như là kém hơn nữa cũng là một cái quốc gia, bọn họ chỉ có một số người ở chỗ này. Nếu không nhanh chóng cho hắn một kích trí mạng, chờ Nhậm Kỳ Ninh kịp phản ứng thì bọn họ cũng chịu không nổi.

Một chỗ khác, trong đại doanh bên ngoài thành Xương Khánh không xa . Hà Túc giả dạng một tướng lãnh Bắc Cảnh trên mặt mang theo nụ cười đang vì mấy tướng lãnh rót rượu. Rượu quá ba tuần, trong đại trướng không khí cũng dần dần nóng lên.

Một người trong đó một tay bắt được cánh tay của Hà Túc thấp giọng

hỏi: “Huynh đệ, lời lần trước ngươi nói là thật?” Nghe vậy, không chỉ là Hà Túc, những người khác cũng ngừng lại, bình tĩnh nhìn Hà Túc. Hiển nhiên cùng người nói chuyện tất cả đều cùng một tâm tư.

Hà Túc cười sang sảng nói: ” Mặc dù tiểu đệ mới đến, cũng nhờ các vị đại ca chiếu cố. Chẳng lẽ ta còn hại mấy vị sao ?”

“Nói thì nói như thế, hiện nay chúng ta đang ở trong quân Bắc Cảnh này. . . Nhưng lúc nào cũng bị ép buộc đi đánh người mình. Lúc trước còn tốt, Mặc Cảnh Kì cũng không phải là cái thứ tốt gì, nếu không phải hắn đuổi đi Định Vương, làm sao chúng ta bị lưu lạc thành binh mã man di này? Nhưng hiện nay muốn giao thủ với Mặc gia quân a, tại sao chúng ta có thể không sợ. . .” Nhắc tới Mặc gia quân, những người khác cũng không khỏi đến sắc mặt. Năm ngoái tất cả bọn họ đều đi theo tấn công Sở Kinh. Nếu không phải có Mặc gia quân gấp rút tiếp viện, chỉ sợ hiện nay Sở kinh cũng đã mang họ Nhậm .

Hà Túc cười nói: “Cũng không phải sao? Các ca ca chỉ sợ còn không biết . Ban đầu Mặc gia quân từ Hồng Nhạn quan dọc theo đường đi giết đến Sở Kinh, vì Sở Kinh giải vây . Trên đường đi đã giết được binh mã Bắc Nhung đồng dạng cũng hao binh tổn tướng, đến Sở Kinh vẫn còn có uy thế kia. Hiện nay. . . Mặc gia quân đang ở Tử Kinh quan chờ đây. Bọn họ không giết đi ra ngoài cũng đã không sai, hết lần này tới lần khác Vương thượng còn muốn đi trêu chọc. Không phải là tự rước tử lộ, đưa những tướng sĩ vô tội này đi chịu chết sao?”

Những người khác cũng có suy nghĩ như vậy. Hà Túc thu hết thần sắc đám đông ở đáy mắt, mở miệng nói: “Không dối gạt mấy vị ca ca, tiểu đệ đã quyết định muốn bỏ tối theo sáng, đầu nhập vào Định Vương phủ. Dù sao chúng ta cũng là người Trung Nguyên, cần gì vì người Bắc Cảnh cống hiến? Huống chi Định Vương phủ được xưng

nhân nghĩa, tất nhiên sẽ thông cảm chúng ta, cũng không làm khó nhiều ?”

Những người khác liếc nhau một cái, có chút làm khó nói: “Nói thì nói như thế, nhưng chúng ta cũng không có con đường khác.Mặc gia quân tại phía xa Tử Kinh quan, nếu chúng ta muốn đi đầu nhập vào, chỉ sợ trước sẽ bị đại quân ở Tử Kinh quan tiêu diệt.”

Hà Túc thấp giọng cười một tiếng, từ trong lòng ngực lấy ra một khối lệnh bài nói: “Các vị ca ca nhìn xem đây là cái gì?”

Mọi người định thần nhìn lại, một khối ngọc phù màu đen trên có khắc một chữ Định, không khỏi đều là chấn động. Hà Túc có chút cười đắc ý nói: “Đây là tín vật của Định Vương phi. Vương phi đã đồng ý, chỉ cần tiểu đệ bỏ tối theo sáng, tương lai nhất định là thăng quan tiến chức, tiền đồ vô lượng.” Tại chỗ mấy người không khỏi vừa ghen vừa ao ước, có thể có được ngọc phù cùng sự đồng ý của Định Vương phi , Hà Túc này phúc phận thật đúng là không nhỏ.

“Huynh đệ, chúng ta. . . . . .” Những người khác bình tĩnh nhìn Hà Túc, muốn nói lại thôi.

Hà Túc hào phóng cười nói: “Mấy vị ca ca yên tâm, tiểu đệ có thịt ăn đương nhiên sẽ không để cho mấy vị ca ca ăn canh. Huynh đệ chúng ta có phúc cùng hưởng có họa cùng chia.”

“Hà huynh đệ nói phải.” Mọi người cùng kêu lên tán dương, ánh mắt nhìn Hà Túc càng phát ra hiền hòa thân thiết .

Hà Túc lẫn vào quân doanh Bắc Cảnh còn không đầy một tháng, vốn không nên thuận lợi như thế. Nhưng hắn có Hách Lan Vương Hậu và quyền quý Bắc Cảnh cùng lấy Vân Thừa tướng cầm đầu cựu thần tiền triều hoặc chủ động hoặc không tự biết âm thầm hộ tống, thân

phận tự nhiên là giọt nước không lọt, ở trong quân như cá gặp nước. Lại có Diệp Ly cho hắn nhiều tin tức, còn có đám người Tần Phong ,Lâm Hàn tùy thời âm thầm tương trợ, bản thân của hắn cũng là ở trong quân nhiều năm cùng những thứ tướng lãnh trung tầng này tự nhiên là rất hợp. Không bao lâu đã kết giao, mượn hơi xúi giục mọi người vòng đi ra, trải qua mấy lần hữu ý vô ý thử dò xét, quả nhiên có người không nhịn được chủ động tới tìm hắn uống rượu, cũng nhân cơ hội nói đến chuyện này, quả nhiên hết sức thuận lợi.

Dưới bóng đêm, một bóng ảnh màu đen lén lén lút lút chuồn ra quân doanh. Quay đầu lại nhìn thoáng qua trong màn đêm sự yên lặng quân doanh đang thở phào nhẹ nhõm , phía sau vang lên tiếng nói trầm thấp, “Hoàng đại ca, ngươi thật sự là muốn đi đâu?”

Người áo đen đột nhiên quay đầu lại, con ngươi không khỏi co rụt lại. Một người từ dưới tàng cây ra từ từ đi ra, chính là Hà Túc trước đó không lâu còn cùng hắn một bàn chè chén đồng mưu . Thấy không chỗ có thể trốn, người áo đen bỏ cái khăn đen trên mặt xuống cười nói: “Hà Ngôn, đã trễ thế này làm sao ngươi còn không nghỉ ngơi?”

Hà Túc cười nói: “Hoàng đại ca còn không có nghỉ ngơi, sao tiểu đệ dám a. Chỉ sợ sáng mai lúc dậy bị người lấy tội phản quốc cho chém.”

Sắc mặt người áo đen liền biến sắc, lạnh lùng nói: “Đã như vậy, ngươi còn dám cấu kết mọi người phản quốc? Nếu ngươi lúc đó dừng tay, nhìn trên giao tình của chúng ta , ta còn tha cho ngươi một cái mạng.”

Hà Túc ngẩng đầu nhìn trời, nhàn nhạt cười nói: “Hoàng đại ca, hiện tại. . . Hẳn là ta tha cho ngươi một cái mạng mới đúng chứ? Mặt khác, ta không gọi là Ngôn, ta là Đại tướng quân dưới trướng Định Vương phi—— Hà Túc.”

Sắc mặt người áo đen càng thêm khó coi, hướng bên cạnh nhìn một cái, phi thân hướng một phương hướng khác bỏ chạy. Nhưng hắn há có thể là đối thú của Hà Túc —— ám vệ xuất thân từ Định Vương phủ ? Trong lúc thân ảnh Hà Túc lên xuống mấy lần, dưới ánh trăng một đạo huyết quang vung lên, người áo đen đã ngã xuống đất tắt thở, “Ngươi. . . . . .”

“Ta và ngươi đều vì chủ của mình thôi, dù chết không oán. . .” Hà Túc nhẹ giọng thở dài nói.

Chương 358: Bắc Cảnh loạn lên

Không tới nửa tháng thời gian, Hà Túc cũng đã ở Xương Khánh phụ cận thu về gần nửa số binh lực. Trong này đương nhiên không tránh được rất nhiều ánh đao huyết vũ, bên ngoài vẫn bình tĩnh như trước.

“Thủ đoạn của Vương phi quả nhiên làm người ta thán phục.” Trong tiểu viện, Hách Lan Vương Hậu ngồi ở trước mặt Diệp Ly cười nói. Ánh mắt nhìn về phía Diệp Ly mang thêm vài phần khâm phục. Ngắn ngủn hơn một tháng có thể khống chế được cả nửa số binh lực Xương Khánh thậm chí thẩm thấu vào trong những người Trung Nguyên ngoan cố kia. Hách Lan Vương Hậu tự nhận mình không làm được. Trong chuyện này mặc dù nàng là người Bắc Cảnh, bởi vì nguyên nhân trời sanh đã bị người Trung Nguyên phòng bị căm thù, nhưng Hách Lan Vương Hậu không thừa nhận cũng không được: chỉ sợ mình cũng không nghĩ ra nhiều thứ như Diệp Ly vậy.

Diệp Ly lắc đầu, cười nhạt nói: “Vương Hậu quá khen. Chẳng qua vừa vặn để cho ta chui vào chỗ trống thôi. Nếu đổi lại chỗ khác thì cũng không dễ dàng như vậy .” Cũng không phải là Diệp Ly khiêm tốn, trên thực tế ngay cả bản thân Diệp Ly cũng không nghĩ tới có thể thuận lợi như vậy. Điều này bởi vì nội bộ Bắc Cảnh quá mức rời rạc. Những thứ cựu thần tiền triều này mặc dù lục đục với nhau, đối với chuyện tính toán người ta rất có nghiên cứu, nhưng trên thực tế bọn họ cùng với gia tộc của bọn họ rời đi triều chánh cùng với quyền lực cũng đã quá mức lâu rồi. Thế cho nên Bắc Cảnh trên dưới nhìn qua cũng không tệ lắm, nhưng nội bộ khắp nơi chỗ đều có sơ hở, không có hình dạng. Cho dù Định Vương phủ không tính kế Nhậm Kỳ

Ninh, nếu chính Nhâkm Kỳ Ninh không đi chỉnh đốn lại…, chỉ sợ Bắc Cảnh cũng không kéo dài được mười năm rồi.

Hách Lan Vương Hậu cười nói: “Có thể nắm lấy cơ hội đúng là người thông minh. Nhưng mấy lão đầu tử Trung Nguyên kia bệnh đa nghi rất sâu nặng. Các ngươi làm nhiều chuyện như vậy mà bọn họ lại không có phát hiện ra sao?” Mấy ngày nay, bọn người Bắc Cảnh đang âm thầm chuẩn bị chờ đến mình mang binh mã ra ngoài tấn công Tử Kinh quan rồi trở về quan ngoại. Về mặt khác còn lại rất có thể sẽ tạo phiền toái cho những người Trung Nguyên kia, vì phân tán lực chú ý của bọn hắn . Nhưng ngay cả binh quyền cũng bị người ta đoạt đi cũng còn không chú ý tới, những người này cũng quá mức rồi . Hay tất cả binh mã Trung Nguyên đều mơ tưởng làm phản Nhậm Kỳ Ninh? Danh vọng của Nhậm Kỳ Ninh kia rốt cuộc xấu cỡ nào a?

“Vương phi, phủ Thừa Tướng đưa thiệp tới, xin Vương Phi qua phủ một chuyến.” Trác Tĩnh cầm lấy tờ thiệp đi đến, đưa đến trong tay Diệp Ly. Diệp Ly nhận lấy vừa nhìn, quả nhiên là thiệp của phủ Thừa Tướng . Màu vàng kim chói mắt, thiệp in ghìm đồ án tường vân tinh mỹ, nhìn qua rất tráng lệ.

“Đàm Kế Chi đâu?” Diệp Ly hỏi.

Trác Tĩnh nói: ” Buổi sáng Đàm công tử đã bị mời đi phủ Thừa Tướng, theo thuộc hạ thấy. . . chỉ sợ phủ Thừa Tướng đã phát hiện không đúng. Cho nên mới đưa thiếp mời Vương phi đi qua, chắc muốn một chiêu cá trong chậu.”

Diệp Ly đứng dậy, cười nói: “Vậy chúng ta phải đi gặp gặp vị trung thần tiền triều này đi. Phái người báo cho Hà Túc, chú ý đến binh mã ngoài thành, nếu có cái gì ngoài ý muốn, không cần khách khí. Mặt khác, để cho Tần Phong phong tỏa tất cả con đường đi Tử Kinh

quan, không có mệnh lệnh của ta, một tin tức cũng không cho truyền đi Tử Kinh quan."

"Thuộc hạ tuân lệnh!" Trác Tĩnh lĩnh mệnh đi.

Hách Lan Vương Hậu cũng đi theo đứng dậy cười nói: "Lần này cần đa tạ ngươi. Ta cũng trở về để cho bọn họ chuẩn bị, vừa phối hợp các ngươi làm việc. Đúng rồi, ngươi còn muốn thần tử của Nhậm Kỳ Ninh kia sao? Ta có thể giết không?"

Diệp Ly nhàn nhạt cười nói: "Vương Hậu cứ tự nhiên."

Mang theo Trác Tĩnh và Lâm Hàn vào phủ Thừa Tướng, nhìn bộ dáng của Vân Thừa tướng tiếu lý tàng đao, Diệp Ly cũng không để ý. Chẳng qua Đàm Kế Chi cũng đã bị người chế trụ. Diệp Ly không khỏi cười một tiếng nói: "Đàm công tử, ngươi làm sao?" Lấy khả năng của Đàm Kế Chi, Diệp Ly cũng không tin có thể bị người của phủ Thừa Tướng bắt được.

Đàm Kế Chi mỉm cười nhún nhún vai cười nói: "Đây không phải là chờ cô nương tới cứu sao?"

Thấy hai người nói nói cười cười, đáy mắt cũng không có nhìn mình, Vân Thừa tướng không khỏi đen mặt. Cười lạnh một tiếng nói: "Vị cô nương này, rốt cuộc ngươi có lai lịch gì hãy nói ra? Không lẽ ngươi thật không phải là người của núi Thương Mang?"

Diệp Ly cười yếu ớt nói: "Vân Tướng vừa bắt đầu đã không tin tưởng, cần gì phải hỏi nữa?"

Cho tới nay, Thừa tướng mới biết mình bị hai người trước mắt này liên thủ đùa bỡn. Diệp Ly nói lão vừa bắt đầu đã không tin, thật ra thì cũng không đúng. Lão chỉ bán tin bán nghi thôi. Chẳng qua ỷ vào

Đàm Kế Chi muốn cầu cạnh mình, hai người này tất cả cũng ở trong thành Xương Khánh coi như là tại trong lòng bàn tay của chính mình, cũng không có để ý thôi. Lại không nghĩ rằng khả năng của hai người ngoài dự liêu của lão, chỉ hơn một tháng thế nhưng có thể nắm trong tay ở hơn nửa số binh mã Bắc Cảnh.

“Các ngươi là người của Định Vương phủ !” Thừa tướng ngó chừng hai người lạnh giọng hỏi. Trừ người của Định Vương phủ, thật sự lão nghĩ không ra có người nào đó có năng lực và thủ đoạn như thế.

Đàm Kế Chi bất đắc dĩ cười khổ không đáp, Diệp Ly yên nhiên gật đầu nói: “Diệp Ly ra mắt Vân Tướng.”

“Ngươi là Định Vương phi? !” Nghe vậy, Vân Thừa tướng không khỏi hét lên, suýt nữa ngã xuống đất. Diệp Ly có chút bất đắc dĩ, tên của nàng có đáng sợ như vậy sao?

Vân Thừa tướng có chút thất hồn lạc phách ngã vào ghế Thái sư , một hồi lâu mới dậm chân thở dài nói: “Hay cho một Định Vương phi, thật can đảm, thật thủ đoạn! Nói vậy Vương phi đã sớm cùng bọn man tử Bắc Cảnh kia dự mưu đã lâu sao?” Vân Thừa tướng cũng không phải là ngu ngốc, Định Vương phủ ở Bắc Cảnh động tĩnh lớn như vậy mà đến bây giờ bọn họ mới phát hiện, tất nhiên là có nội ứng tương trợ .

Diệp Ly nhẹ giọng thở dài nói: “Cũng không phải là Định Vương phủ ta lòng dạ ác độc, Bắc Cảnh Vương cùng Bắc Nhung đồng minh, muốn diệt Định Vương phủ ta, phá vỡ Trung Nguyên. Chiêu này quá mức ác độc, nếu để cho bọn họ thành công, tất nhiên Định Vương Phủ ta bị hai mặt thù địch. Cho nên chỉ có thể bí quá hoá liều, chặt đứt đường lui của hắn. Kính xin Vân Tướng thứ lỗi.”

“Được làm vua thua làm giặc, Vương phi cần gì phải nhiều lời.” Vân

Thừa tướng ngó chừng dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của Diệp Ly, lạnh lùng nói: “Định Vương phi còn trẻ tuổi đã có thủ đoạn gan dạ sáng suốt như thế, chính lão phu cũng phải nói một tiếng bội phục. Nhưng . . . Định Vương Phi đã biết rõ bại lộ thân phận mà còn dám tới phủ Thừa Tướng ta, xem ra không để lão phu vào trong mắt rồi.”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Vân Tướng là tiền bối, tiền bối triệu kiến sao dám từ chối?”

“Tốt, tốt, tốt. . . . . .” Vân Thừa tướng nói liên tục nói ba chữ tốt, tức giận đến xanh mặt vỗ án, lạnh lùng nói: ” Ngươi dám vào phủ Thừa Tướng ta rồi, nếu lão phu không lưu ngươi lại, chẳng phải là để cho uy nghiêm của Bắc Cảnh ta quét sân sao? !”

“Vân Thừa tướng, coi như là uy nghiêm Bắc Cảnh quét sân, mất thể diện cũng là chúng ta, có quan hệ gì tới các ngươi?” Ngoài cửa, giọng nữ vang lên, Hách Lan Vương Hậu mang theo mấy người Bắc Cảnh đi đến. Nghiễm nhiên coi phủ Thừa Tướng như chỗ không người. Ánh mắt Vân Thừa tướng co rụt lại, ngó chừng Hách Lan Vương Hậu nói: “Lão phu còn nói, các ngươi những thứ man tử Bắc Cảnh này làm sao sẽ cấu kết với Định Vương phủ? Hóa ra bởi vì tiện nhân ngươi !” Ban đầu Hách Lan Vương Hậu náo muốn đi Ly thành thì mọi người cũng chỉ cho là vì giận dỗi Vân phi, ai cũng không có để ý. Lại không nghĩ rằng thế nhưng vì Bắc Cảnh mang đến tai hoạ ngập đầu.

Nụ cười Hách Lan Vương Hậu tắt ngấm, lạnh lùng nói: “Lão thất phu họ Vân ngươi thật không biết xấu hổ! Chủ tử của ngươi Nhậm Kỳ Ninh dựa vào ta biểu tỷ cùng với địa vị thế của dượng để làm Bắc cảnh Vương, các ngươi những thứ lão thất phu này mới có cuộc sống tốt như hôm nay. Nhưng bây giờ qua sông đoạn cầu, khắp nơi chèn ép người Bắc Cảnh ta. Mỗi khi đánh giặc đều để cho nam nhi Bắc Cảnh ta xông pha phía trước, các ngươi ở phía sau kiếm tiện

nghi. Hơn bảy mươi vạn nam nhi Bắc Cảnh nhập quan, hiệnnay lại chỉ còn dư lại không tới ba mươi vạn người. Bọn ngươi vẫn không thể dễ dàng tha thứ, khắp nơi chèn ép làm khó chúng ta, thật là làm cho người ác tâm. Không trách được các ngươi mấy trăm năm cũng phục không được quốc, có thể thấy được là thần trên trời có mắt, biết các ngươi ti tiện tiểu nhân, làm sao sẽ cho các ngươi phục quốc thành công nữa!"

Vân Thừa tướng bị Hách Lan Vương Hậu trách móc một trận, màu sắc trên mặt từ xanh đến tím. Nhậm Kỳ Ninh thành lập Bắc Cảnh để cho người lên án là hắn lợi dụng thế lực của người Bắc Cảnh. Hơn nữa không phải là hắn đã thu phục người Bắc Cảnh, mà hắn ở rể đến Bắc Cảnh khi kế thừa vị trí của nhạc phụ . Cứ như vậy, muốn có được chánh thống Trunng Nguyên cũng là danh bất chính, ngôn bất thuận . Ngay cả lúc trước đây Vương Hậu sinh con nối dòng cũng là mang họ của người Bắc Cảnh, điều này làm cho những cựu thần tiền triều này làm sao có thể khoan dung? Dù sao Bắc Cảnh lập quốc cũng toàn dựa vào người Bắc cảnh, điều này làm cho cựu thần tiền triều ở nơi này cùng với người Bắc cảnh liền có hai loại tâm tình cực kỳ cổ quái . Một mặt khinh thường man di Bắc Cảnh này, về mặt khác rồi lại không phải không thừa nhận đại ân của người ta. Tâm tư phức tạp này khiến cho cái tự xưng là người chính thống càng không thể nhẫn người Bắc Cảnh được, chỉ muốn thật sớm nghĩ cách đuổi bọn họ đi, thứ nhất khôi phục Lâm gia chính thống huyết mạch, thứ hai cũng là nhắm mắt làm ngơ.

"Hừ! Lão phu không so đo với cô gái như ngươi!" Bị Hách Lan Vương Hậu chèn ép không nói được lời nào, Vân Thừa tướng bất thiện nói.

Hách Lan Vương Hậu khinh thường nói: "Là bản cô nương không cùng lão thất phu ngươi so đo mới đúng."

Khóe miệng mọi người không khỏi khẽ co rút, Diệp Ly nín cười hỏi: “Hách Lan Vương Hậu, làm sao ngươi tới nhanh như vậy?” Hách Lan Vương Hậu phất tay một cái nói: “Trong thành rất nhiều người của Nhậm kỳ Ninh đã bị ta bắt . Những người không bị bắt hiện tại cũng không chạy được . Ngoài thành hiện tại cũng đang đánh nhau, Định Vương phi, người của ngươi có thể đánh thắng sao?”

Diệp Ly thản nhiên nói: “Bỏ cái chữ ‘sao’ của ngươi đi. Nếu đã đánh nhau, ngươi không cần ở lại trong cung trấn giữ chạy đến đây làm gì?”

Hách Lan Vương Hậu thở dài nói: “Ta nghe nói trong phủ của lão đầu này ẩn dấu không ít người đối phó ngươi, sớm biết ngươi có lòng tin như vậy, ta liền đừng tới. Ta đi về trước.” Bản thân trong cung cũng có chuyện, Hách Lan Vương Hậu tới nhanh mà đi cũng rất nhanh. Mới vừa mắng Vân Thừa tướng một bữa, trong lồng ngực bỏ đi một ngụm ác khí, Hách Lan Vương Hậu đi đường bước nhanh như gió.

Hách Lan Vương Hậu này vừa đến đã đi mất, sắc mặt Vân Thừa tướng cũng càng thêm xám xịt . Diệp Ly ngồi đối diện bình tĩnh nhìn lão trong chốc lát phảng phất già nua liễu mười tuổi, thản nhiên nói: “Vân Tướng, ta không muốn tạo sát nghiệt, kính xin ngươi hạ lệnh để cho thủ hạ người dừng tay . Chư vị cực khổ nhiều năm như vậy, sao không để xuống gánh nặng bảo dưỡng tuổi thọ?”

Vân Thừa tướng cười lạnh một tiếng nói: “Sớm đã nghe Kỳ Lân của Định Vương phủ thần bí khó lường, người khác cũng không thể ngăn được. Nói vậy ,cái phủ Thừa Tướng nho nhỏ này của lão phu lúc này đều đã bị Vương phi khống chế, Vương phi cần gì phải làm bộ làm tịch?”

Diệp Ly cười nhạt, cũng không cãi lại, phất tay để người ta đưa lão đi xuống.

Trong thành Xương Khánh đánh loạn lên, Hách Lan Vương Hậu liền sai người đóng cửa cửa cung, đuổi bắt rất nhiều cựu thần của Nhậm Kỳ Ninh , vừa phong tỏa cửa thành. Ngoài thành, Hà Túc nắm giữ binh mã lại đánh nhau với binh mã bộ hạ cũ của Nhậm Kỳ Ninh, nội ngoại thành Xương Khánh đều loạn lên, đồng thời tin tức binh mã thành Xương Khánh đang nội loạn nhanh chóng truyền đi tới trong quân của Nhậm Kỳ Ninh tại phía xa Tử Kinh quan.

Lại nói Nhậm Kỳ Ninh suất lĩnh gần trăm vạn binh mã vây khốn Tử Kinh quan, mặc dù đối thủ của hắn vẫn là Lãnh Hoài, nhưng lần này càng khó giải quyết hơn lần trước. Lần trước thủ hạ của Lãnh Hoài chính là binh mã Đại Sở song phương còn giằng co mấy tháng, hiện nay đổi thành là Mặc gia quân dũng mãnh nổi tiếng hậu thế, mà Lãnh Hoài và Nhậm Kỳ Ninh còn có mối thù giết con. Năm ngoái, thời điểm Nhậm Kỳ Ninh tấn công Sở Kinh , con trai lớn của Lãnh Hoài , Lãnh Kình Vũ cố đánh mà chết, dùng thân mình hi sinh cho tổ quốc. Đại thù như thế Lãnh Hoài há lại sẽ không ghi nhớ trong lòng. Hai quân ở trước Tử Kinh quan chiến đấu không dưới vài chục lần, ngay cả cửa thành của Tử Kinh quan mà đại quân Bắc Cảnh cũng không đụng qua.

Bên này chiến sự bất lợi, còn bất chợt khi nhận được phong thư thúc giục của Gia Luật Dã , trong thư viết bất mãn chức trách đại quân Bắc Cảnh, khiến cho đầu Nhậm Kỳ Ninh cũng bự lên, lại vừa nhận được tin tức đại quân làm phản. Nhậm Kỳ Ninh chỉ giận đến trước mắt từng đợt biến thành màu đen.

“Hỗn trướng!” Chụp được phong thư trong tay, Nhậm Kỳ Ninh không nhịn được mở miệng tức giận mắng.

Trong đại trướng , phản ứng của các tướng lãnh cũng khác nhau, Tướng lãnh tâm phúc thủ hạ của Nhậm Kỳ Ninh đương nhiên lo lắng

nôn nóng, mà các tướng lãnh xuất thân từ Bắc Cảnh đều một bộ dáng việc không liên quan đến mình . Còn ước gì có thể nhìn Nhậm Kỳ Ninh bị chê cười. Sao Nhậm Kỳ Ninh lại không biết những người này nghĩ gì, âm thầm nhịn tức giận trong lòng xuống mới đuổi những người này đi ra ngoài.

Những tướng lãnh Bắc Cảnh cũng biết Nhậm Kỳ Ninh không muốn thấy bọn họ, nên không thèm để ý. Rối rít đứng dậy xoay người liền ra khỏi lều lớn.

Trong đại trướng, những tướng lãnh Trung Nguyên được lưu lại nhìn sắc mặt của Nhậm Kỳ Ninh , liền vội vàng hỏi: “Vương thượng, vương thành đã xảy ra chuyện gì rồi?” Nhậm Kỳ Ninh cắn răng nói: “Những binh mã Trung Nguyên được giữ ở lại đều làm phản rồi.”

Mọi người đều sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn cũng có chút phản ứng không kịp. Nếu nói là binh mã Bắc Cảnh làm phản bọn họ còn tin tưởng, nhưng binh mã Trung Nguyên làm phản. . . . .Nhưng nói đi nói lại, binh mã Bắc Cảnh ở lại vương thành phụ cận chưa đầy năm vạn, muốn làm loạn chỉ sợ cũng không được . Nhưng những người Bắc Cảnh kia không có làm phản mà ngược lại chính binh mã bọn hắn làm phản, thật sự là làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Vương thượng, có thể là lừa đảo hay không?” Có người hoài nghi nói.

Nhậm Kỳ Ninh giơ tay lên xoa xoa mi tâm mơ hồ đang đau rồi nói: “Chuyện này không phải chuyện đùa, vương thành quan hệ đến mạch sống của quân ta, đại quân lưu lại chừng hơn năm mươi vạn. Nếu bọn họ lại từ phía sau tập kích quân ta, đến lúc đó cùng Lãnh Hoài tiền hậu giáp kích, quân ta sẽ lâm vào khốn cảnh, thậm chí là

không nhà để về.”

“Có phải là người Định Vương phủ tác quái hay không?”

Nhậm Kỳ Ninh cười lạnh nói: “Hết lần này tới lần khác ở lúc này xảy ra chuyện, không phải là Định Vương phủ thì còn ai? Khá lắm Định Vương phủ, khá lắm Mặc gia quân. . . . . .” Mọi người đang ngồi hai mặt nhìn nhau, trên mặt rối rít hiện ra vẻ lo lắng. Bọn họ trên trăm vạn đại quân vây khốn Tử Kinh quan hơn một tháng nhưng không thấy tấc công. Nếu Xương Khánh rơi vào trong tay Định Vương phủ , vậy bọn họ coi như là xong. Những thứ không nói khác, hơn một trăm vạn binh mã lương thảo cũng đủ làm cho bọn họ nhức đầu rồi. Không ra ba tháng đều sẽ chết đói.

“Vương thượng, vương thành đã phái người cầu viện, chỉ sợ không chống đở nỗi rồi. Chúng ta phải nhanh chóng hồi binh bình định mới đúng.” Cùng Bắc Nhung kết minh tấn công Tử Kinh quan cố nhiên quan trọng, nhưng cũng không bằng địa bàn của mình. Nếu vương thành thật bị quân phản loạn chiếm lĩnh, bọn họ có thể không còn cái gì nữa. Đến lúc đó cho dù Lãnh Hoài buông Tử Kinh quan để cho bọn họ đi vào, bọn họ tiến vào có thể làm cái gì? Làm dân lưu lạc sao?

Vấn đề quan trọng như vậy, thuộc hạ hiểu tất nhiên Nhậm Kỳ Ninh không thể không rõ. Trầm ngâm chốc lát rồi sai một người tướng lãnh suất lĩnh hai mươi vạn đại quân trở về tăng viện, về mặt khác, coi như là thử dò xét. Cùng Định Vương phủ đánh quá mấy lần, Nhậm Kỳ Ninh thấu hiểu rất rõ Mặc Tu Nghiêu luôn không theo lý ra bài, nếu chuyện này có bóng dáng của Định Vương phủ , hắn không thể không cẩn thận.

Đã quyết định chuyện tăng viện bình định rồi, Nhậm Kỳ Ninh thở dài lấy bút viết mấy phong thơ, gọi thủ hạ phân phó nói: ” Đích thân giao

thư cho Vương hậu và Thừa tướng.”

——— Trong thành Xương Khánh, Vương cung Bắc Cảnh ————

Hiện nay bên trong thành Xương Khánh đã bị người Bắc Cảnh khống chế, ngoài thành chính là một mảnh hỗn chiến. Cả Vương cung nhất thời biến thành thiên hạ của một mình Hách Lan Vương Hậu, Hách Lan Vương Hậu liền dứt khoát mời Diệp Ly vào Cung, tránh cho có chuyện gì còn muốn đặc biệt xuất cung tìm nàng. Diệp Ly cũng không để ý, hiện nay thành Xương Khánh không chỉ có người Bắc Cảnh khống chế, còn có Mặc gia quân âm thầm khống chế, ngay cả một con ruồi cũng đừng nghĩ bay ra ngoài. Mà Mặc gia quân căn cứ vào Nhậm Kỳ Ninh âm thầm thế lực phân bộ mà Hách Lan Vương Hậu cung cấp, cũng bắt đầu âm thầm dọn dẹp thế lực ngầm của Nhậm Kỳ Ninh ở Bắc Cảnh. Những thứ này ước chừng chính là thế lực Trung Nguyên tiền Vương Hậu lo lắng sau này uy hiếp địa vị con mình mới âm thầm bắt được, lại không nghĩ tới lại để cho người Định Vương phủ dùng .

“Ha hả, Định Vương phi, ngươi xem xem cái này. . . . .” Hách Lan Vương Hậu lười biếng ngồi trên ghế Phượng rộng rãi , dương dương tự đắc mới vừa nhận được tin cười hì hì nhìn Diệp Ly nói. Diệp Ly ngẩng đầu lên, để quyển sách trên tay xuống cuốn nhíu mày, “Bắc Cảnh Vương có lời gì nói với Vương Hậu?”

Hách Lan Vương Hậu cười tủm tỉm nói: “Hắn nói binh mã làm phản, hắn lo lắng an nguy của ta. Còn nói để cho ta nhất định phải cẩn thận, sống ở Cung không nên đi loạn, tránh cho gặp chuyện không may. Còn có cái gì. . . Đại khái chính là muốn hỏi phụ thân ta còn có những Bộ Lạc Bắc Cảnh khác có ý nghĩ gì.”

Diệp Ly gật đầu cười nói: “Hắn ước chừng muốn thử dò xét thái độ

của các ngươi thôi, Vương Hậu định hồi âm sao."

"Hồi âm?" Hách Lan Vương Hậu nháy mắt, vô tội nhìn Diệp Ly nói: "Nhưng người hắn phái tới mang tin tức đã bị ta giết."

Diệp Ly cười nhạt một tiếng nói: "Đó là chuyện của Vương Hậu, nếu Vương Hậu không muốn hai mươi vạn binh mã kia trở lại, cũng có thể không để ý tới hắn."

Hách Lan Vương Hậu bất đắc dĩ bả vai suy sụp xuống , vừa tìm đến văn chương cho Nhậm kỳ Ninh hồi âm, vừa nói: "Định Vương phi, ngươi thật là xấu!" Diệp Ly cười nói: "Ta đã nói với Vương Hậu ta là người tốt sao?" Hách Lan Vương Hậu tốn hơi thừa lời, "Ngươi có thể đừng gọi ta là Vương hậu không?"

"Có thể, Hách Lan công chúa." Diệp Ly biết nghe lời phải nói.

Hách Lan Vương Hậu hầm hừ vùi đầu viết thư cho Nhậm Kỳ Ninh . Trong thư sạch sẻ trực tiếp tỏ vẻ binh mã Trung Nguyên làm phản cùng với Bắc Cảnh của nàng không có vấn đề gì, nếu như muốn cha của nàng ra tay giúp đỡ …, sẽ phải cho ra điều kiện mà bọn họ thỏa mãn. Đợi nàng viết xong, Diệp Ly sang nhìn xem, cho nàng thêm vài nét bút, "Viết lại một lần nữa xem sao."

Mặc dù Hách Lan Vương Hậu biết một ít văn tự Trung Nguyên, nhưng cũng vẫn có thể nhìn ra Diệp Ly viết được trong thư mơ hồ bao hàm tình ý như có như không, không khỏi rùng mình một cái, "Định Vương phi, ngươi ít làm bẩn ta thôi . Bản cô nương mới không có thích người vong ân phụ nghĩa khốn kiếp kia."

Diệp Ly nhướng mày nói: "Không phải ngươi vẫn luôn biểu hiện như vậy sao? Bây giờ đột nhiên trở mặt không lưu tình, sẽ làm Nhậm Kỳ Ninh hoài nghi ." Lúc trước vì không để cho Nhậm kỳ Ninh hoài nghi,

Hách Lan Vương Hậu luôn cùng Vân phi tranh phong tương đối, bộ dáng như có như không ra vẻ ăn giấm. Nhậm Kỳ Ninh khôn khéo đến mức nào, nếu Hách Lan Vương Hậu lúc này đột nhiên biểu hiện thái độ giải quyết việc chung, rất dễ dàng khiến cho Nhậm Kỳ Ninh hoài nghi, hai mươi vạn đại quân kia sẽ bị giữ lại không tha.

“Vậy cũng tốt, ta liền ủy khuất một chút .” Hách Lan Vương Hậu không phải không thừa nhận Diệp Ly nghĩ chu toàn hơn mình, chỉ đành phải ủy ủy khuất khuất cầm lấy bút một lần nữa lấy giấy viết sao chép một lần.

“Hách Lan. . . Ngươi đi ra cho ta!” Hách Lan Vương Hậu đang vẻ mặt đau khổ sao chép thư cho Nhậm Kỳ Ninh , ngoài cửa truyền đến một trận âm thanh mắng chửi tức giận bén nhọn . Âm thanh chói tai làm cho Hách Lan Vương Hậu kinh ngạc, viết thư được một nửa nhất thời bị lây một mảng lớn nét mực. Hách Lan Vương Hậu nhất thời đen mặt, hướng về phía ngoài cửa cất giọng nói: “Cho các nàng đi vào!”

Trong chốc lát, Vân phi liền dẫn mấy nữ nhân nổi giận đùng đùng vọt đi vào. Các nàng bị vây ở trong cung cũng không biết phía ngoài xảy ra chuyện gì, chỉ là mỗi ngày bị cấm xuất nhập và bị đoạn tuyệt liên lạc cùng phía ngoài . Nhịn nhiều ngày như vậy, rốt cục Vân phi không nhịn nổi nữa. Liền dẫn người tới Hách Lan Vương Hậu nơi này tìm đến phiền toái . Nàng là phi tử được cưng chìu của Nhậm Kỳ Ninh, Hách Lan Vương Hậu cũng không có làm cho người ta đối với nàng như thế nào, hơn nữa trong cung người hầu phần lớn cũng là người Trung Nguyên, dọc theo đường đi làm cho nàng vọt tới cửa cung điện của Hách Lan Vương Hậu .

“Hách Lan! Ngươi có ý gì? Dám không để cho người của ta xuất cung, ngươi muốn tạo phản sao?”

Hách Lan Vương Hậu bỏ lại bút, tự tiếu phi tiếu nhìn nàng nói: “Không sai, ngươi nghĩ như thế nào?”

“Ngươi thật to gan? !” Vân phi thét to, “Ngươi sẽ không sợ Vương thượng trở lại giết ngươi sao?” Hách Lan Vương Hậu chống càm, lười biếng nhìn nàng nói: “Ngươi yên tâm, trước khi Nhậm Kỳ Ninh trở lại giết ta, ta nhất định sẽ giết các ngươi trước . Dĩ nhiên, còn có. . . người cha chán ghét kia của ngươi. Còn có cha của các ngươi nữa. . . . . .” Nhìn lướt qua phía sau một đám cô gái đi theo Vân phi, Hách Lan Vương Hậu khinh thường quệt quệt khóe môi, kể từ khi làm Vương Hậu , những nữ nhân này cũng tìm nàng phiền toái không ít. Còn có ban đầu, khi biểu tỷ còn đang sống, những thứ thị thiếp kia cũng thường xuyên tìm biểu tỷ phiền toái. Hách Lan Vương Hậu không hề có thiện cảm với hậu cung này.

“Ngươi. . . Ngươi làm gì cha ta ?” Vân phi cả kinh, Hách Lan Vương Hậu dám phong tỏa Vương Cung, dám gióng trống khua chiêng thừa nhận ý nghĩ của mình như thế, khẳng định không phải là điên rồi. Đó chính là trong tay nàng ta nắm lá bài tẩy tương đối lớn .

Hách Lan Vương Hậu nhìn Diệp Ly đang ngồi ở đọc sách, cười tủm tỉm nói: “Ta không có bản lãnh làm gì cha Thừa tướng kia của ngươi.”

Mọi người lúc này mới chú ý tới, trong điện còn có một nữ tử áo trắng đang ngồi. Chẳng qua là nàng dựa vào cây cột ngồi đọc sách, mọi người lại tập trung lực chú ý đến trên người Hách Lan Vương Hậu, thế nhưng hiện tại mới chú ý tới nàng.

Diệp Ly ngẩng đầu lên, nhìn một chút Vân phi thản nhiên nói: “Vân Tướng tạm thời không có việc gì, ở nhà tu dưỡng. Nghe nói thư

pháp Vân phi nương nương tương đối khá, hơn nữa mô phỏng chữ viết, văn tự người khác ?”

“Không sai. Vậy thì như thế nào?” Vân phi không tự chủ đáp.

Diệp Ly thản nhiên cười, “Không có gì, thủ hạ ta lúc này không có người nào, phiền toái Vân phi nương nương hỗ trợ viết phong thư.”

“Tại sao ta phải phải giúp ngươi? Không đúng. . . Ngươi là người nào? Hình như ta đã gặp qua ngươi ở đâu. . . . . .” Vân phi có chút nghi ngờ nhìn Diệp Ly nói. Sau khi Diệp Ly dịch dung dung mạo hơi có thay đổi, nhưng vẫn cho nàng một loại cảm giác quen thuộc kỳ quái. Diệp Ly cười không nói.

Một tiếng hét bén nhọn sau lưng Vân phi kêu lên: “Nàng ta là Định Vương phi!”

Chương 359: Nhậm Kỳ Ninh trúng kế, quân Bắc Cảnh đào ngũ

“Ngươi là Định Vương Phi?” tiếng hét bén nhọn phía sau Vân phi vang lên.

Mọi người đều cả kinh, mặc dù các nàng đều là cô gái khuê phòng, nhưng cũng đều nghe qua tên của Định Vương phi. Biết bao nhiêu lần phụ huynh trong nhà cảm thán sinh nữ tử như Định Vương phi, lấy vợ như Định Vương phi. Cho dù phu quân của các nàng chính là Bắc Cảnh Vương Nhậm Kỳ Ninh mỗi lần nhắc tới Định Vương phi cũng toàn là những lời khen ngợi. Làm cho các cô gái được nuôi ở khuê phòng như các nàng vừa hâm mộ lại ghen tỵ .

Bị bại lộ thân phân, Diệp Ly cũng không kinh ngạc. Chỉ ngẩng đầu nhìn cô gái phía sau Vân phi , thì ra là một người quen. Diệp Ly cười nhạt nói: “Hóa ra là Mộ Dung tiểu thư, tại sao Mộ Dung tiểu thư lại ở chỗ này?” Như thế, tương đương thừa nhận thân phận của mình.

“Ngươi là Định Vương phi?” Vân phi ngơ ngác một chút, nàng cũng bái kiến Định Vương phi nhiều lần , mặc dù dung mạo cũng không quá giống, nhưng khí chất lạnh nhạt uyển ước như vậy lại làm cho người phải ngẩng đầu nhìn lên , không phải là Định Vương phi thì là ai?

” Làm sao Định Vương phi ngươi lại ở chỗ này?” Khẽ giật mình, Vân phi rất nhanh liền phục hồi tinh thần lại, khiếp sợ nhìn chằm chằm Hách Lan Vương Hậu nói: “Là ngươi. . . Ngươi cấu kết Định Quốc

Vương phủ. . . . . .” Hách Lan Vương Hậu tức giận nói: “Đừng nói khó nghe như thế, chẳng qua là Bắc Cảnh chúng ta hợp tác với Định Vương phủ, thu hồi đồ của chúng ta mà thôi. Có cái gì không đúng. Các ngươi còn tự xưng là là cái gì Trung Nguyên chánh thống đâu rồi, còn không phải là cấu kết người Bắc Nhung tấn công Trung Nguyên, đừng nói cái gì đường hoàng dát vàng lên mặt mình.”

Mặc dù Vân phi không hiểu chính sự, nhưng cũng không phải cái gì cũng đều không hiểu . Hiển nhiên suy nghĩ cẩn thận , nếu Hách Lan Vương Hậu cùng Định Vương Phủ hợp tác, đã biết kết cục của mình, “Hách Lan, Vương thượng đối đãi các ngươi không tệ. Vì sao ngươi phải cấu kết với người ngoài có ý đồ mưu phản. . . . . Ngươi đừng quên rồi, trước đây Vương Hậu chết ở trong tay Định Vương phủ .”

Hách Lan Vương Hậu khinh thường cười lạnh, “Đối đãi không tệ? Nhậm Kỳ Ninh hận không được thật sớm giết sạch người Bắc Cảnh chúng ta để đổi quốc hiệu, phục quốc? Về phần biểu tỷ ta, nếu không phải Nhậm Kỳ Ninh trêu chọc Định Vương phủ thì làm sao biểu tỷ ta sẽ chịu tai họa bất ngờ? Khoản này ta không tìm Nhậm Kỳ Ninh tính sổ thì muốn tìm ai ?”

“Ngươi. . . Ngươi cưỡng từ đoạt lý!” Vân phi giận đến mặt đỏ bừng, cũng không lời nào để nói.

Hách Lan Vương Hậu phất tay một cái nói: “Bản cô nương không khi dễ nữ nhân cái gì cũng không biết , bản thân các ngươi trở về biết điều một chút , trước khi Nhậm Kỳ Ninh trở về ta sẽ không làm khó các ngươi. Nếu không nghe lời. . .” Cười lạnh một tiếng, Hách Lan Vương Hậu mép môi câu dẫn ra tia lãnh khốc lạnh lẽo, “Các ngươi cũng có thể thử một chút coi ta có dám hay không giết người.”

Tại đây đều là nữ lưu yếu đuối được nuôi ở khuê phòng chưa từng thấy sóng gió gì , nơi nào dám chống lại lời đe dọa của Hách Lan

Vương Hậu như thế , rối rít bắt đầu thối lui. Vân phi cũng không tốt đến đâu, cắn môi hung hăng trừng mắt nhìn Hách Lan Vương Hậu một cái, liền muốn xoay người đi.

“Diệp Ly, ngươi nạp mạng đi!” bên cạnh Vân phi , Mộ Dung Minh Nghiên nổi giận gầm lên một tiếng, trong tay hàn quang vừa hiện đánh tới Diệp Ly. Lại thấy một bóng đen xẹt qua, Mộ Dung Minh Nghiên còn không có đụng phải Diệp Ly đã bị một chưởng vỗ ra, đụng vào ở bên cạnh cây cột một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Trác Tĩnh đứng ở trước mặt Diệp Ly , trầm giọng nói: “Vương phi?” Trác Tĩnh cũng không nhận ra Mộ Dung Minh Nghiên, nhưng chỉ nhìn hận ý trong mắt nàng liền biết nữ nhân này ước chừng là có thâm cừu đại hận với Vương phi. Hắn đi theo Diệp Ly đã lâu hơn mười năm, cũng chưa từng thấy qua Diệp Ly kết thù với nữ nhân này. Có điều Trác Tĩnh chỉ cần suy nghĩ một chút liền hiểu thân phận nữ nhân này , “Là dư nghiệt Mộ Dung gia? Vương Phi, cần thuộc hạ. . . . . .” Đối với cái loại người này, ám vệ luôn luôn có thói quen trảm thảo trừ căn.

Diệp Ly ngó chừng Mộ Dung Minh Nghiên trước mắt hận không được ăn mình như có điều suy nghĩ. Mộ Dung Minh Nghiên nhanh chống đứng dậy, tiện tay xóa đi mép vết máu, “Diệp Ly, ngươi lại không chết!”

Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Ngươi không phải là đã sớm biết ta không có chết sao? Mộ Dung cô nương, Diệp Ly tự hỏi không có làm ra những chuyện không thể tha thứ với ngươi, Ngươi hận ta như thế là vì cái gì đây?” trong mắt Mộ Dung Minh Nghiên hiện lên ý hận, “Nếu không phải các ngươi. . . Nếu không phải các ngươi làm sao Mộ Dung gia ta sẽ… làm sao tổ phụ ta sẽ chết? Đều các ngươi làm hại!”

” Lòng tham của mình chưa đủ còn có ý trả đũa sao. Nếu không phải

Mộ Dung Hùng ỷ vào mình có võ công cao cường muốn đùa bỡn thiên hạ quần hào, Mộ Dung gia sẽ có chuyện sao? Chỉ tiếc. . .mỹ nhân kế của Mộ Dung gia không đủ hấp dẫn người khác, trộm gà không thành lại mất nắm gạo thôi." Trác Tĩnh không chút khách khí châm chọc nói, mặc dù hắn năm đó không cùng đi Tây Lăng, nhưng những chuyện đã xảy ra lúc ấy ở Tây Lăng vẫn biết đến. Châm chọc Mộ Dung Minh Nghiên đương nhiên phải đâm vào chỗ đau nhất.

Mộ Dung Minh Nghiên cắn răng đỏ mắt, ác độc nhìn Trác Tĩnh chỉ hận không xé được hắn.

Diệp Ly nói với Hách Lan Vương Hậu ở bên cạnh: "Vương Hậu, mời những người khác đi về trước đi. Ta có chút chuyện muốn nói với Mộ Dung cô nương một chút." Hách Lan Vương Hậu gật đầu, nói với đám người Vân phi: "Các ngươi trở về đi thôi, Minh Chiêu Dung lưu lại."

Đám người Vân phi cũng biết hiện tại chọc không nổi Hách Lan Vương Hậu, rối rít xoay người rời đi.

Mộ Dung Minh Nghiên bị lưu lại, nhưng cũng không sợ chút nào. Năm đó,thời điểm nàng đi theo Nhậm Kỳ Ninh hồi Bắc Cảnh , Nhậm Kỳ Ninh hứa sẽ giúp nàng báo thù. Nhưng mấy năm nay , nàng cảm thấy hi vọng báo thù của mình càng ngày càng xa vời . Nếu không phải ban đầu, khi Mặc Tu Nghiêu huyết tẩy hậu cung Nhậm Kỳ Ninh chưa kịp sắc phong cho nàng, chỉ sợ ngay cả tính mạng nàng cũng không có. Nàng dùng mình và Mộ Dung gia hết thảy tất cả, cũng chỉ đổi lấy một vị trí Chiêu Dung không cao không thấp. Điều này làm cho Mộ Dung Minh Nghiên sao có thể không hận.

"Ngươi muốn nói gì? Muốn đánh muốn giết cứ tự nhiên ." Mộ Dung Minh Nghiên cảnh giác ngó chừng Diệp Ly, ngạo nghễ nói.

Diệp Ly mỉm cười nói: “Mộ Dung cô nương không cần khẩn trương như vậy. Ta sẽ không đối với ngươi như vậy .” Không thể không nói, mặc dù danh khí Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cũng liệt vào hàng ngũ song song, nhưng danh tiếng hai người đều là ngày đêm khác biệt. Mặc dù Mặc Tu Nghiêu có Định Vương phủ mấy đời danh tiếng chống đỡ, nhưng sát khí quá nặng, chỉ cần nhắc tới tên Định Vương thì thế nhân nhớ tới sát khí tung hoành chiến trường cùng vô số máu tanh kia. Nhưng đối với vị Định Vương phi Diệp Ly này, rất nhiều người cho dù có địch ý, cũng rất dễ dàng quên đi sự nguy hiểm của nàng. Đặc biệt là lúc đối mặt , Diệp Ly dịu dàng tao nhã uyển chuyển như đại gia khuê tú rất dễ làm cho người ta buông lỏng cảnh giác.

Mộ Dung Minh Nghiên khẽ hừ một tiếng, mặc dù không có buông lỏng cảnh giác nhưng là thần sắc không thể tránh khỏi hơi thả lỏng. Diệp Ly lại cười nói: “Mộ Dung cô nương chắc cũng hiểu, ban đầu Mộ Dung gia bại trận không thể trách Định Vương phủ ta. Lúc ấy đúng thời cơ, không thể không làm. Huống chi, so với Định Vương Phủ ta, rốt cuộc là người nào tính toán Mộ Dung gia nhiều hơn, chắc trong lòng Mộ Dung cô nương nắm rõ mới đúng.”

Mộ Dung Minh Nghiên trầm ngâm, ban đầu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra nàng đương nhiên hiểu . Nếu không phải nàng cố ý đi trêu chọc. . . Có lẽ căn bản sẽ không gặp phải Định Vương phủ. Nhưng Mộ Dung Minh Nghiên vẫn cố chấp cho rằng bởi vì Mặc Tu Nghiêu xuất hiện mới quyết định bại cục của Mộ Dung gia . Cho nên nàng hận Định Vương phủ cũng là chuyện rất tự nhiên.

“Ngươi muốn như thế nào?” Mộ Dung Minh Nghiên ngó chừng Diệp Ly nói.

Diệp Ly cười mỉm nói: “Ta muốn sản nghiệp còn dư lại của Mộ Dung gia .”

Mộ Dung Minh Nghiên cả kinh, “Ta không biết ngươi đang nói gì. Mộ Dung gia hết thảy đều ở trong tay Nhậm Kỳ Ninh rồi, nếu không, ngươi cho rằng hai năm qua hắn đại động hưng binh, chỗ nào có được nhiều tiền như vậy?”

Diệp Ly chậm rãi lắc đầu nói: “Mộ Dung cô nương không cần lừa gạt ta, Mộ Dung gia gia thế sâu đậm cỡ nào, có lẽ ta không biết, nhưng ít nhất còn có chút ít . Huống chi, người như Nhậm Kỳ Ninh , nếu trong tay cô nương không có lá bài tẩy gì. . . . . .” Câu nói kế tiếp, Diệp Ly cũng không có nói xong, nhưng cũng hiểu ý của nàng. Người như Nhậm Kỳ Ninh , nếu Mộ Dung Minh Nghiên không có giá trị lợi dụng, hiện tại sao còn ở lại trong cung . Chỉ sợ sớm không biết bị ném đi nơi nào .

Mộ Dung Minh Nghiên im lặng không nói, một hồi lâu mới nói: “Mộ Dung gia không có gì cả, có cũng chỉ là tiền mà thôi. Cho ngươi cũng được , nhưng ta có thể có được cái gì?” Mộ Dung Minh Nghiên rất rõ ràng, nếu Diệp Ly gọi mình ở lại, coi như mình không thừa nhận chỉ sợ nàng ta cũng không định để mình đi.

“Mộ Dung tiểu thư muốn cái gì?” Diệp Ly hỏi, Diệp Ly quả thật không có nghĩ đến Mộ Dung Minh Nghiên người này, nhưng hiện tại nếu gặp phải thì tất nhiên nàng cũng không có ý định bỏ qua cho. Mấy năm này đại động trưng binh không chỉ có Bắc Cảnh, Định Vương phủ cũng thế. Mặc dù Định Vương phủ gia nghiệp phong hậu có thể so với một quốc gia khổng lồ , tiền càng nhiều càng tốt.

Ánh mắt Mộ Dung Minh Nghiên khẽ biến, trầm ngâm một hồi lâu đột nhiên nói: “Ta muốn gả cho công tử Thanh Trần.”

Ánh mắt Diệp Ly lạnh lẽo, bình tĩnh cự tuyệt nói: “Không được.”

“Tại sao?” Mộ Dung Minh Nghiên kinh ngạc nói, nàng biết Định

Vương phủ mấy năm này cũng nhiều năm liên tục chinh chiến, tiền càng thêm quan trọng. Lại không nghĩ rằng Diệp Ly thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng không có suy nghĩ đã cự tuyệt.

Diệp Ly nói: “Đại ca năm đó đã cự tuyệt Mộ Dung cô nương, coi như là vì Định Vương phủ ta cũng không thể nhúng tay hôn sự của huynh ấy.” Nếu Mộ Dung Minh Nghiên nói lên điều kiện khác, cho dù không đạt được Diệp Ly sẽ không để ý mà lừa gạt nàng. Nhưng quan hệ đến hôn sự của Từ Thanh Trần , ngay cả lừa gạt cũng không có thể lừa.

Mộ Dung Minh Nghiên cắn răng nhìn nàng nói: “Ngươi không sợ ta vĩnh viễn mai táng những thứ kim ngân tài bảo kia sao? Chỉ cần ta không nói, cõi đời này tuyệt không có bất kỳ người có thể tìm được. Những năm nay, Trấn Nam Vương Tây Lăng đã sớm lật tungMộ Dung gia sao? Đáng tiếc lão không lấy được cái gì!”

Diệp Ly lắc đầu, nhẹ giọng thở dài nói: “Ta nói rồi, vô luận vì người nào, ta cũng sẽ không nhúng tay vào hôn sự của đại ca. Nếu như Mộ Dung gia tài phú vô duyên với Định Vương Phủ, vậy cũng đành phải thôi . Huống chi, Định Vương phủ không chiếm được, người khác cũng sẽ không chiếm được, không phải là sao?” Ngụ ý, nếu Mộ Dung Minh Nghiên không có ý định báo cho nàng nghe tung tích tài phú còn dư lại của Mộ Dung gia thì cũng không cần sống thêm nữa. Đừng trách Diệp Ly lòng dạ ác độc, năm đó nếu trực tiếp giết Mộ Dung Minh Nghiên, chỉ sợ Nhậm Kỳ Ninh cũng không có nhiều tiền như vậy mà điên cuồng mở rộng binh mã, tấn công Đại Sở. Nếu để cho lòng mang oán hận Mộ Dung Minh Nghiên rơi vào tay người khác nữa, đối với Định Vương phủ mà nói cũng là phiền toái.

“Dẫn đi đi.” Diệp Ly nói với Trác Tĩnh.

Trác Tĩnh gật đầu, một tay nhấc lên Mộ Dung Minh Nghiên liền xoay

người đi ra ngoài.

Bên cạnh, Hách Lan Vương Hậu nâng cằm lên nhìn Diệp Ly nói: " Mộ Dung Minh Nghiên này có lai lịch như vậy, ngay cả ngươi đều mơ tưởng đánh chủ ý vào nàng ?" Diệp Ly bất đắc dĩ cười khổ nói: "Bắc Cảnh Vương đúng là thủ đoạn không tầm thường, trong hậu cung của hắn chỉ sợ người không có lai lịch cũng không nhiều lắm."

"Vậy tại sao ngươi không đáp ứng nàng ta?" Hách Lan Vương Hậu nghi ngờ nói. Nàng vì Bắc Cảnh không tiếc ủy khuất gả cho Nhậm Kỳ Ninh, đương nhiên không thể hiểu được tại sao Diệp Ly phải cự tuyệt yêu cầu của Mộ Dung Minh Nghiên. Đặc biệt là người Trung Nguyên còn có quy củ tam thê tứ thiếp, cho dù không thích cũng có thể tái giá a. Công tử Thanh Trần cũng không bị lỗ.

Diệp Ly thản nhiên nói: "Có một số việc nên làm và một số việc không nên làm, Đại ca vì Định Vương phủ và ta lao tâm lao lực, nếu ta còn muốn vì chút kim ngân mà tính toán vào hôn sự của hắn, vậy ta còn là người sao?" Hách Lan Vương Hậu cái hiểu cái không lắc đầu nói: "Dù sao ta cũng không hiểu ý nghĩ của những người Trung Nguyên các ngươi, cái Mộ Dung Minh Nghiên kia giao cho ngươi là được rồi. Dù sao ta giữ nàng lại cũng không dùng được . Nàng không có người nhà, đại khái cũng không có ai phải cứu nàng."

"Đa tạ."

Mấy ngày nay Nhậm Kỳ Ninh rất phiền não, tin tức phái đại quân trở về tăng viện truyền đến một chút cũng không lạc quan. Mà mấy quyền quý Bắc Cảnh ở lại giữ thành Xương Khánh cùng với binh mã Bắc Cảnh kia cũng như hắn đoán lường trước , một loại khoanh tay đứng nhìn. Duy nhất làm cho người ta có chút an ủi chính là, Hách Lan cho hắn hồi âm tỏ vẻ ít nhất tình huống còn chưa tới trình độ xấu nhất . Thủ lĩnh quân phản loạn mặc dù binh pháp bất phàm, nhưng

rốt cuộc căn cơ không sâu, nếu như người Bắc Cảnh chịu tương trợ mà nói…, cho dù là Định Vương phủ muốn ở Bắc Cảnh chiếm được tiện nghi chỉ sợ cũng không dễ dàng. Chẳng qua là kể từ đó, kế hoạch cùng Bắc Nhung kết minh tấn công Mặc gia quân thất bại trong gang tấc rồi.

Đối với sự việc lần này, Nhậm Kỳ Ninh cũng không có bao nhiêu áy náy. Người không vì mình trời tru đất diệt, hắn không thể nào vì kế hoạch của Gia Luật Dã mà không để ý nguy hiểm phía sau. Nếu như vậy, mặc dù tạo tổn thất và phiền toái nhất định cho Mặc gia quân, tiện nghi cũng là Gia Luật Dã, mà xui xẻo lại là hắn. Hắn và Gia Luật Dã chỉ là kết minh mà thôi, không phải thân như một nhà.

Nghĩ đến đây, trong mắt Nhậm Kỳ Ninh hiện lên một tia kiên định. Đứng dậy hạ lệnh: “Lưu lại một nhánh đại quân cản ở phía sau, đám người còn lại theo ta hồi Xương Khánh bình loạn.”

“Tuân lệnh.” Nhậm Kỳ Ninh mệnh lệnh xong, rất nhiều tướng lãnh đều thở phào nhẹ nhõm. Nếu Vương thượng kiên trì không lùi, người khác sẽ chiếm mất nhà họ đi rồi, vậy thì cái được không bù nổi cái mất. Mấy trong mắt tướng lãnh Bắc Cảnh cũng hiện lên một tia vui sướng, có điều bọn hắn chỗ ngồi dựa vào phía sau, cũng không có bị chú ý tới thôi. Cho dù chú ý tới ước chừng cũng chỉ là trở thành bọn họ không muốn đánh giặc. Lần này ra chiến trường, binh mã Bắc Cảnh cường hãn dũng mãnh cũng có ý tứ tiêu cực , lười tấn công , nhưng ngay cả như vậy bọn họ cũng mạnh hơn tân nhập ngũ binh mã Trung Nguyên không lâu không có đánh quá mấy trận trận chiến nhiều lắm, cho dù tức giận Nhậm Kỳ Ninh không hài lòng về bọn họ cũng chỉ đành phải nhịn.

Vừa chuẩn bị khải hoàn hồi triều, Nhậm Kỳ Ninh lần nữa viết thư cho Hách Lan Vương Hậu, trong đó nói rõ cho đám quyền quý Bắc Cảnh bọn họ bao nhiêu chỗ tốt. Hách Lan Vương Hậu cũng sảng khoái, rất

nhanh hồi thư cho hắn đáp ứng thỉnh cầu của hắn. Dù sao Định Vương phi cũng nói, gạt người cũng không mất tiền!

Trên đầu thành Tử Kinh quan, Lãnh Hoài và Lãnh Hạo Vũ sóng vai mà đứng, nhìn đại quân Bắc Cảnh dần dần triệt hồi, Lãnh Hạo Vũ cười nói: “Xem ra kế hoạch của Vương phi đã thành công.”

Lãnh Hoài có chút tiều tụy trên mặt đoan chính cũng lộ ra một nụ cười, gật đầu nói: “Đúng, chúng ta cũng nên chuẩn bị đi tiếp ứng Định Vương phi . Thế nhân đều nói Vương phi tài trí mưu lược gan dạ sáng suốt đều không kém nam nhi , ta còn không tin, hôm nay xem ra. . . Đâu chỉ là không kém nam nhi .” Chỉ sợ nam nhi trên đời lợi hại hơn Định Vương Phi cũng không có mấy.

Lãnh Hạo Vũ gật đầu cười nói: “Cũng không phải sao, Vương phi mỗi lần cũng là ngoài dự đoán của mọi người, rồi lại làm cho người ta cảm thấy hợp tình hợp lý. Phụ thân, chúng ta cũng nên chuẩn bị xuất quan. Trước kia Nhậm Kỳ Ninh toàn chạy tới tấn công Tử Kinh quan, lần này chúng ta nên xuất quan đuổi theo hắn chạy.”

“Đúng, thù của Kình Vũ cũng nên báo.” Mặc dù con trai út ưu tú hơn con trai cả, nhưng Lãnh Kình Vũ vẫn là đứa con mình thương yêu trong mấy chục năm, lại hi sinh cho tổ quốc không làm mất thể diện của Lãnh gia . Có thể tự mình vì ái tử báo thù, cũng làm cho Lãnh Hoài giảm đi một phần tâm sự.

Lãnh Hạo Vũ gật đầu nói: “Phụ thân nói rất đúng, phụ thân nhất định có thể đích thân vì Đại ca báo thù .” Mặc dù Lãnh Kình Vũ khi còn tại thế hai người luôn chống đối nhau, nhưng với ca ca đã dốc hết sức để chiến đấu này thì Lãnh Hạo Vũ cũng không phải là người thấy người ta đã chết rồi còn ghen ghét hắn. Phụ thân có thể đích thân vì Đại ca báo thù giảm bớt một đoạn tâm sự cũng là chuyện tốt. Cũng chính vì vậy, hắn mới tự mình thỉnh cầu Vương gia và Vương phi,

vẫn để Lãnh Hoài trấn thủ Tử Kinh quan, chính là vì ngày hôm nay.

Ngoài thành Xương Khánh, trong đại doanh "Quân phản loạn" , Hà Túc nhàn nhã ngồi ở soái trướng chủ vị, tướng lãnh phía dưới ồn ào nói không ngừng. Nói đi nói lại cũng chỉ vì bị tin tức Nhậm Kỳ Ninh khải hoàn hồi triều dọa sợ. Thủ hạ của bọn họ hiện nay cùng lắm chừng ba mươi vạn người, so với binh mã đối phương còn thiếu một chút. Mặc dù có Hà Túc chỉ huy liên tục đánh thắng mấy trận, nhưng một khi Nhậm Kỳ Ninh trăm vạn đại quân khải hoàn hồi triều, không cần binh pháp mưu lược gì, trực tiếp dùng chiến thuật biển người cũng có thể đè chết bọn họ.

Đợi đến khi bọn họ nói gần xong thì Hà Túc mới gõ mặt bàn cười nhạt nói: "Các vị, mọi người hiện tại tranh giành những thứ này hữu dụng sao? Cũng đã đánh mấy trận chiến rồi, chẳng lẽ chúng ta hiện tại dừng tay thì triều đình sẽ bỏ qua cho chúng ta? Buông tay đánh cược một lần còn có cơ hội hưởng vinh hoa phú quý ,đường công danh tươi đẹp, nếu cứ như vậy đầu hàng, đây chính là cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội."

Các tướng lĩnh phía dưới nhìn Hà Túc, vẻ mặt đau khổ nói: "Hà huynh đệ, ngươi thành thật mà nói, rốt cuộc Định Vương phủ có viện binh hay không? Các huynh đệ đi theo ngươi bán mạng, ngươi cũng không thể hãm hại các huynh đệ a."

"Đúng đó, đúng đó. . . . . ." Mọi người gật đầu lia lịa nói.

Hà Túc cười nói: "Viện quân tự nhiên là có , có điều. . . Còn cần một chút thời gian mới có thể chạy tới. Nhưng mọi người cũng không cần lo lắng, mặc dù viện quân còn chưa tới, nhưng Định Vương phủ cũng đã có cường viện đến."

Mọi người ngẩn ra kinh nghi, nhìn nhau mới có có người nói: "Chẳng

lẽ là công tử Thanh Trần? Nghe nói công tử Thanh Trần trí tuyệt thiên hạ, một người chống đỡ thiên quân vạn mã?"

"Là Định Vương mới đúng. Định Vương mười bốn tuổi liền tung hoành sa trường chưa từng thua một trận. Nếu như là Định Vương mà nói…, sao sợ trăm vạn đại quân của triều đình?"

Hà Túc mỉm cười nhìn về phía lều lớn cửa, cửa rèm bị người từ bên ngoài kéo ra, một cô gái áo xanh tóc đen, dung mạo thanh tú uyển ước từ bên ngoài đi vào, phía sau còn đi theo mấy người áo đen, rõ ràng là thị vệ. Thấy trên y phục của mấy thị vệ áo đen có đồ án Kỳ Lân, mọi người lấy làm kinh hãi, "Kỳ Lân! ?"

Mấy thị vệ áo đen cũng không để ý tới sự khiếp sợ của những người này , phân tán trong bốn góc của trướng bồng lớn, chỉ có hai người đi theo phía sau nữ tử áo xanh kia. Bên trong, đang lúc ánh mắt mọi người đều kinh ngạc , nữ tử áo xanh đi tới thì Hà Túc nhượng xuất chủ vị của soái trướng mà đi xuống, hướng về phía mọi người cười nhạt, "Chư vị, cực khổ."

Thấy Hà Túc kính cẩn nữ tử áo xanh kia thì trong lòng mấy người tâm tư linh hoạt không khỏi vừa động. Người có tính tình tương đối vọng động cũng không nhịn được mở miệng nói: "Ngươi là người nào? Dám ngồi vào nơi này?"

Nữ tử áo xanh nhẹ nhàng cười nói: "Ta là Diệp Ly."

Định Vương phi? ! Mọi người kinh giật mình không khỏi.

"Thuộc hạ ra mắt Vương Phi." Hà Túc cung kính lạy nói. Có người dẫn đầu, người khác cũng hành động theo, lập tức trong đại trướng mọi người rối rít hành lễ, cùng kêu lên nói: "Thuộc hạ ra mắt Định Vương phi." Ít nhất, bọn họ cũng nghe nói qua, Định Vương đối với

Định Vương Phi tình thâm ý trọng. Có Định Vương phi ở chỗ này, Định Vương phủ sẽ không nhìn bọn họ bị triều đình thắt cổ chứ?

Diệp Ly gật đầu nói: “Các vị miễn lễ. Mời ngồi đi.” Mọi người lúc này mới đứng dậy theo thứ tự mà ngồi.

Đám đông ngồi vào chỗ của mình, Diệp Ly mới nói: “Đa tạ các vị nguyện ý tương trợ Định Vương phủ thu phục nơi đây. Vương gia bởi vì chiến sự với Bắc Nhung nên không cách nào chạy tới, nhưng lời của Bản phi hữu hiệu như Vương gia hứa hẹn. Chư vị đang ngồi, đợi đến mọi chuyện đã định sau tất có trọng thưởng, Định Vương phủ tuyệt sẽ không bạc đãi công thần.”

Dưới ghế, một vị tướng lãnh trung niên trông chút thật thà đứng lên nói: “Vương Phi, trọng thưởng thì thuộc hạ cũng không quan tâm. Chúng thuộc hạ vốn là tướng lãnh Đại Sở , lúc trước bị buộc theo địch làm điểu xấu , tấn công Sở Kinh. Chuyện này. . . . . .” Những người đang ngồi này đa số vốn là Đại Sở hàng tướng, ở Bắc Cảnh cũng không được chào đón, không bị Nhậm Kỳ Ninh coi trọng. Vốn là Đại Sở nay buộc đầu vào Bắc Cảnh, hôm nay vừa phản bội Bắc cảnh đi theo Định Vương phủ, trong lòng luôn có chút ít lo lắng . Trong lúc này, vị tướng lãnh trung niên này có thể hỏi ra vấn đề như vậy, có thể thấy được bản thân cũng thật thà như gương mặt kia

Diệp Ly trầm giọng nói: “Chuyện đại quân Bắc Cảnh đến cũng không có gây họa cho dân chúng bình thường. Bản phi có thể ở chỗ này hứa hẹn chư vị, chỉ cần thật lòng đầu nhập vào Định Vương phủ, chuyện đã qua cũng sẽ bỏ qua. Nếu có công thì trọng thưởng như cũ. Nhưng . . . Nếu có người sống mà vẫn hai lòng thì chớ trách Bản phi dưới kiếm vô tình.”

“Đa tạ Vương phi.” Mọi người đứng lên nói. Những hàng tướng như bọn họ, lo lắng nhất chính là bị thu về để bị tính sổ. Hôm nay được

Định Vương phi chính miệng đồng ý, đương nhiên buông xuống được rồi. Nhất thời không khí trong đại trướng cũng thân thiện rất nhiều.

Phía dưới, Hà Túc chắp tay nói: “Khởi bẩm Vương phi, Nhậm Kỳ Ninh đã suất lĩnh trăm vạn đại quân đánh tới Xương Khánh, không biết chúng thuộc hạ có cần vào thành Xương Khánh, trú đóng ở thành trì đợi chờ Tử Kinh quan viện binh?”

Diệp Ly lắc đầu cười nói: “Không cần, Hà Túc nghe lệnh. Lập tức dẫn người ra doanh khiêu chiến, nhất định tại trước khi đại quân Nhậm Kỳ Ninh trở về thắng ba trận, đuổi địch quân ra khỏi ba mươi dặm ngoài.”

Mặc dù Hà Túc không hiểu hành động này của Diệp Ly nhưng lại biết Vương phi có tầm nhìn rộng, tuyệt sẽ không bắn tên không đích. Lưu loát đứng lên nói: “Thuộc hạ tuân lệnh.”

Sau khi Nhậm Kỳ Ninh nhận được hồi âm của Hách Lan Vương Hậu liền ra roi thúc ngựa chạy về thành Xương Khánh, vừa tới phụ cận Xương Khánh liền nhận được chiến báo phía trước, đại quân đối phương dưới tình huống nhân số đối thủ nhiều mà con ba chiến ba bại bị giết ra cách vài chục dặm. Chỉ có năm vạn binh mã Bắc Cảnh đóng ở kinh thành khó khăn lắm đối phó với địch mới không có tổn thất nặng hơn .

Nhậm Kỳ Ninh cũng biết thủ hạ binh mã mình là cái đức hạnh gì, chỉ đành phải lấy hơn hai mươi vạn đại quân Bắc Cảnh làm tiền phong cùng với mấy vạn đại quân Bắc Cảnh trú đóng hợp lại tấn công quân phản loạn, phải tất yếu đoạt lại Vương thành Xương Khánh. Nhưng không ngờ, đây chính là tính toán Diệp Ly và Hách Lan Vương Hậu. Gần ba mươi vạn đại quân hiệp sau chẳng những không có đem quân phản loạn giết mảnh giáp không lưu, ngược lại ở nơi này đại

quân Bắc Cảnh thấy binh mã Trung Nguyên sau khi nhân được tín hiệu không rõ từ đâu tới đột nhiên giết mình.

Trong nháy mắt, Nhậm Kỳ Ninh còn có cái gì không rõ ? Nhất thời chỉ giận đến tròng mắt muốn nứt, máu ở cổ họng như muốn phun ra ngoài. Đang ngồi ở trên lưng ngựa , thân thể của Nhậm Kỳ Ninh nghiêng một cái lập tức té xuống lưng ngựa, nếu không phải thị vệ bên cạnh kịp thời đỡ được, chỉ sợ không có bị quân địch giết chết cũng bị loạn quân giết chết.

“Tại sao?” Thấy Hách Lan Vương Hậu xuất hiện ở đại quân phía trước, mặc bộ áo tươi sáng, thần thái phi dương, Nhậm Kỳ Ninh lớn tiếng hỏi. Hắn không tin hắn lại bị một nữ nhân bị mình coi thường đùa bỡn.

Hách Lan Vương Hậu giục ngựa giơ roi, trên gương mặt xinh đẹp trước mặt tràn đầy khinh thường, “Tại sao? Đương nhiên là vì tánh mạng binh sĩ Bắc Cảnh ta, cũng vì báo thù cho biểu tỷ và dượng ta. Nhậm Kỳ Ninh, ngươi cho rằng ngươi là thứ gì? Sau khi lợi dụng người Bắc Cảnh ta còn muốn tiêu dao tự tại? Kể từ khi ngươi xuất hiện ở Bắc Cảnh, binh sĩ Bắc Cảnh ta có bao nhiêu người uổng mạng trên chiến trường, hiện tại chỉ còn lại không tới ba mươi vạn người, còn muốn cho ngươi hành hạ cạn sạch, làm Bắc Cảnh ta diệt tộc sao ?”

Binh mã Bắc Cảnh nhập có khoảng hơn bảy mươi vạn, bản thân nhân khẩu Bắc Cảnh đã không nhiều lắm. Bảy mươi vạn binh mã này chiếm cứ 90% thanh – trung niên của cả Bắc Cảnh. Mà bây giờ cũng đã chết hơn phân nửa. Nếu lại để cho Nhậm Kỳ Ninh chà đạp ba mươi vạn binh mã này. Cho dù nhất thống thiên hạ thì Bắc Cảnh lại có chỗ tốt gì? Đợi Bắc Cảnh cũng chỉ có diệt tộc. Cho dù là hiện tại, muốn khôi phục nhân khẩu cùng với binh lực như trước, chỉ sợ cũng phải mất mấy chục năm nữa.

“Hách Lan!” Nhậm Kỳ Ninh nghiến răng nghiến lợi.

Hách Lan Vương Hậu cười khúc khích, vẫy roi chỉ vào Nhậm Kỳ Ninh cười nói: “Bản cô nương muốn dẫn nam nhi Bắc Cảnh ta về nhà, ngươi muốn hận thì hận Định Vương Phi đi. Những điều này đều là chủ ý của nàng ấy. Phát hiệu, thu binh!”

Khèn sừng thú mang phong cách cổ xưa của Bắc Cảnh vang cả chiến trường, đại quân Bắc Cảnh dần dần thối lui khỏi chiến trường lui về phía đông bắc. Rất xa, Hách Lan đắc chí vừa lòng nhìn Nhậm Kỳ Ninh, vẻ mặt khiêu khích, “Ngươi dám đuổi theo sao?”

Nhậm Kỳ Ninh cắn răng, khóe môi tràn ra càng nhiều máu tươi. Lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Hách Lan Vương Hậu cười lớn rời đi.

“Thu binh, hồi doanh!”

“Dạ, Vương thượng.”

“Phốc ——!” Một ngụm máu tươi phun ra lần nữa, rốt cục Nhậm Kỳ Ninh cũng nằm trên mặt đất , lâm vào trong bóng tối.

Nhậm Kỳ Ninh bị mọi người đưa về trong đại doanh, đã qua hơn nửa canh giờ mới tỉnh dậy . Chờ ở trong trướng chư vị tướng lãnh trên mặt trước dò nhìn, “Vương thượng! Vương thượng ngài làm sao rồi?”

“Hách Lan, tiện nhân kia! Bản vương thề phải bầm thây vạn đoạn ngươi!” Nhậm Kỳ Ninh ôm hận nói.

Các tướng lĩnh hai mặt nhìn nhau, mới vừa rồi binh mã bộ lạc ở trong loạn quân Bắc Cảnh có chí cùng nhaulàm khó dễ, rất nhiều

người ngay cả rốt cuộc xảy ra chuyện gì cũng không tới kịp làm rõ ràng. Nhậm Kỳ Ninh cắn răng nói: “Hách Lan con tiện nhân kia đã sớm cấu kết với Định Vương phủ. Chính là chờ Bản vương khải hoàn hồi triều để thu nạp toàn bộ binh mã Bắc Cảnh kia.”

“Này. . . Vương thượng, nếu binh mã Bắc Cảnh thật sự đối địch với chúng ta, nên vào thế nào?” Có Định Vương phủ nhìn chằm chằm vào cũng đã làm cho người ta cảm thấy vô cùng áp lực, nếu đại quân Bắc Cảnh quay giáo hướng về mình. Phải biết rằng, người Bắc Cảnh cường hãn như thề nào, cũng không người nào hiểu rõ hơn bọn hắn. Hai năm qua nếu không phải vẫn ép buộc binh mã Bắc Cảnh làm tiên phong, bọn họ mới vừa miễn cưỡng đạt tới trăm vạn đại quân sao có thể bức Đại Sở đến trình độ như vậy.

Nhậm Kỳ Ninh ngồi dậy, mấy ngày nay trong lòng áp lực nhiều chuyện. Lúc trước ở trên chiến trường phun một búng máu, trong lòng thoải mái hơn nhiều. Cười lạnh cả nói: “Hách Lan dám âm thầm giở trò Bản vương, tất nhiên cũng không phải là kẻ ngu. Nếu nàng ta lại dám trộn binh mã chưa đầy ba mươi vạn kia vào trong chiến sự của quân ta cùng với Định Vương phủ , mấy chục vạn đại quân Bắc Cảnh nàng coi như một người cũng không thể mang về được rồi. Không đến mấy ngày nữa, chính nàng ta sẽ rời đi.” Nhắc tới tên Hách Lan, trong mắt Nhậm Kỳ Ninh lóe lên ý hận. Hắn dựa vào biểu tỷ của Hách Lan, tiền nhậm thê tử của hắn lập quốc, lại không nghĩ rằng thua bởi biểu muội của vợ trước, trong tay của thê tử hiện nay.

“Phái người đi tra xét rõ ràng, người chủ sự của Định Vương phủ lần này rốt cuộc là người nào? Có thể đánh ra thủ đoạn như thế, hợp tác với Bắc Cảnh cũng không phải một tiểu tướng lính quèn tùy tùy tiện tiện .” Nhậm Kỳ Ninh phân phó nói, “Thám tử kỳ này không thể dùng được nữa rồi, chỉ sợ sớm đã bị khống chế. Các ngươi một lần nữa đi bố trí nhân thủ.”

“Vâng” thuộc hạ chắp tay lĩnh mệnh, xoay người rời đi.

“Vương thượng cảm thấy lần này tới sẽ là ai?” Tâm phúc ở bên giường cẩn thận hỏi.

Nhậm Kỳ Ninh lãnh đạm nói: “Người có năng lực ,thủ đoạn này ở Định Vương phủ không nhiều. Từ Hồng Vũ và Từ Hồng Ngạn bình thường sẽ không rời Tây Bắc, Mặc Tu Nghiêu hiện nay đang cùng Bắc Nhung giao chiến. Chuyện lần này, không phải là Từ Thanh Trần chính là Diệp Ly!” Bộ dạng phục tùng suy nghĩ một chút, Nhậm Kỳ Ninh quả quyết nói: “Nhất định là Diệp Ly! Lúc ở Ly thành , nàng có quan hệt rất tốt với Hách Lan con tiện nhân kia.” Nhậm Kỳ Ninh hiện tại có thể nói là đau dạ dày, ban đầu hắn không hề đề phòng Hách Lan con tiện nhân kia, dẫn nàng ta tới Ly thành. Còn làm cho nàng tại dưới mí mắt mình cùng Định Vương phủ đạt thành hiệp nghị. Chỉ tiếc hiện tại hối hận thì đã muộn.

“Vương thượng, kia Hách Lan Vương Hậu. . . . . .”

“Giết! Không tiếc bất cứ giá nào, tuyệt không thể cho con tiện nhân kia sống trở lại Bắc Cảnh!” Sắc mặt Nhậm Kỳ Ninh dữ tợn, giọng nói âm lãnh làm cho trong mọi người trong đại trướng cũng không khỏi rùng mình một cái.

Mọi người lui xuống, trong đại trướng một lần nữa khôi phục bình tĩnh. Nhậm Kỳ Ninh có chút mỏi mệt tựa vào bên giường nhắm mắt dưỡng thần, chẳng qua là không biết nghĩ tới điều gì thỉnh thoảng trên da mặt thịt co quắp thần sắc vặn vẹo sát khí ngất trời, “Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly! Các ngươi dám tính toán bản vương. Bản vương nhất định sẽ khiến các ngươi sống không bằng chết!”

Trong đại trướng của Nhậm Kỳ Ninh mưa gió sấm sét lần lượt thay đổi, bên kia , trong đại trướng của Định Vương phủ quả thật một

mảnh hoan ca cười nói không ngừng. Mặc dù thủ lĩnh bộ lạc Bắc Cảnh và cựu thần tiền triều lúc trước hận không được ngươi chết ta sống. Nhưng binh sĩ bình thường thỉ ngược lại không có oán hận sai như vậy. Ban đầu , sau khi Nhậm Kỳ Ninh nhập quan vì tương lai thống trị của mình, cũng không có như Bắc Nhung mặc kệ binh lính lạm sát kẻ vô tội. Dân chúng bình thường cũng không còn thâm cừu đại hận. Trong hai năm nay binh lính Trung Nguyên nhìn binh lính Bắc Cảnh mỗi trận chiến đều xông vào phía trước, dũng mãnh vô cùng nên hết sức bội phục . Hiện nay những tướng sĩ Bắc cảnh này lại giống bọn họ, phản lại Nhậm Kỳ Ninh, mọi người coi như là đứng cùng một phe . Đương nhiên đã không còn gì để nói .

Cả trong đại doanh, trừ binh sĩ tuần tra như lệ thường, mọi người bất kể người Trung Nguyên hay người Bắc Cảnh đều ngồi cùng một chỗ uống rượu ăn thịt, vừa múa vừa hát,còn náo nhiệt hơn cả đánh thắng trận. Mọi người Bắc Cảnh không cố ý tham dự chiến sự Trung Nguyên , đã sớm nóng lòng trở về nhà . Tối nay coi như là Diệp Ly và Định Vương Phủ vì người của bộ lạc Bắc Cảnh làm một yến tiệc tiễn đưa.

Bên ngoài đại doanh, Diệp Ly mang theo người của Định Vương phủ, tướng lãnh Trung Nguyên Bắc cảnh mới vừa thu phục không lâu, cùng với phụ thân của Hách Lan Vương Hậu và là thủ lĩnh Bắc Cảnh hiện nay ngồi ngang hàng nhau, chung uống rượu ngon. Mọi người Bắc Cảnh thấy vị Định Vương phi này của Định Vương Phủ nhìn như nhu nhược mặc dù không phải là biết uống rượu lắm, nhưng làm việc quả thật hết sức gọn gàng, không giống lúc trước, những thủ hạ của Nhậm Kỳ Ninh toàn là tiếu lý tàng đao, một bụng tâm địa gian giảo. Lại nghe nói toàn bộ binh sĩ Bắc Cảnh của mình có thể an toàn từ trên chiến trường trở về nhờ công của Định Vương phi . Không khỏi đối với vị Vương Phi Trung Nguyên này hết sức có thiện cảm.

Cô gái tại chỗ này cũng chỉ có hai người Hách Lan Vương Hậu và Diệp Ly, Hách Lan Vương Hậu không ngồi chỗ của mình mà chạy đến bên cạnh bên Diệp Ly tham gia náo nhiệt. Hôm nay, mắt thấy mọi người Bắc Cảnh sắp về nhà, trên gương mặt xinh đẹp của Hách Lan Vương Hậu hiện ra mấy phần đẹp đẽ và thoải mái tự tại. So với lúc trước càng thêm buông lỏng, thật giống như thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi không buồn không lo. Nếu không phải vì gánh vác toàn tộc người hưng vong thì làm sao phải làm một Vương Hậu Bắc Cảnh giả vờ ngang ngược kiêu ngạo .

“Định Vương phi, lần này người của chúng ta có thể bình an rút lui ra khỏi quan ngoại, trở về cố hương thật sự đa tạ ngươi. . . . Hách Lan mời ngươi một chén.” Hách Lan Vương Hậu giơ lên một chén rượu đối với Diệp Ly cười nói.

Diệp Ly mỉm cười bưng chén rượu lên, cười nói: “Tửu lượng của ta rất yếu, chỉ uống chén này thôi. Trước uống vì kính.” Hơi ngửa đầu, uống cạn rượu trong chén. Loại rượu mạnh bình thường vừa vào trong bụng quả thật cảm giác như có một cỗ lửa nóng , trên dung nhan thanh lệ như ngọc của Diệp Ly cũng hiện lên hai rặng mây đỏ.

Hách Lan Vương Hậu nhún nhún vai mình cũng uống một hơi cạn sạch, cười nói: “Ngươi hết sức sảng khoái, rất hợp với khẩu vị của người Bắc Cảnh chúng ta, nhưng tửu lượng thật sự quá yếu.”

“Hách Lan Vương Hậu. . . . . .” Diệp Ly bất đắc dĩ cười khổ, tửu lượng của nàng ở cô gái Trung Nguyên mà nói coi như là khá rồi. Nhưng so với cô gái Bắc Cảnh như Hách Lan Vương Hậu từ nhỏ đã uống rượu mạnh đúng là không đủ nhìn.

Hách Lan Vương Hậu không vui nhìn chằm chằm nàng, “Ta cũng không phải là cái gì Vương Hậu . Có ma mới muốn làm cái Vương Hậu chó má đó ! Bản cô nương sau này muốn làm nữ tộc trưởng vĩ

đại nhất Bắc Cảnh !” Mặc dù Bắc Cảnh là vùng đất man di, nhưng lại không coi trọng chuyện nam nữ khác biệt, lại càng không trọng nam khinh nữ. Từ cổ chí kim , bộ lạc cũng đã xuất hiện mấy vị nữ tộc trưởng, so với nam nhi cũng không tệ hơn cái gì. Phụ thân của Hách Lan Vương Hậu cũng chính là Thủ lĩnh Bắc Cảnh của ngày hôm nay chỉ có Hách Lan này một nữ nhi, lần này vừa vì tộc nhân lập nhiều công lớn, nàng sẽ là tộc trưởng kế tiếp danh chánh ngôn thuận .

Diệp Ly cười nói: “Được được, là ta không đúng. Hách Lan công chúa?”

Hách Lan vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn trợn mắt nhìn Diệp Ly một hồi lâu mới mãn ý gật đầu nói: “Như thế cũng không sai biệt lắm .” Nói xong lần xoay người lôi kéo đám người Hà Túc ,Tần Phong đang ngồi dưới tay Diệp Ly đi uống rượu rồi, hiển nhiên cũng có hai phần men say.

Bên kia, cách Diệp Ly không xa, hiển nhiên phụ thân của Hách Lan cũng nghe được lời của nữ nhi . Có chút bất đắc dĩ giơ chén rượu với Diệp Ly cười nói: “Hách Lan bị ta làm hư rồi, Vương Phi tha lỗi.”

“Không sao , Hách Lan công chúa thông tuệ minh mẫn, tộc trưởng rất phúc khí.” Vị tộc trưởng bộ lạc Bắc Cảnh tạm thời này, mặc dù Diệp Ly chưa gặp qua mấy lần, nhưng có thể dạy dỗ nữ nhi như Hách Lan vậy , nói vậy cũng không phải là một man di tính tình thô bạo .Lỗi lớn nhất của Nhậm Kỳ Ninh chỉ sợ là hắn quá mức xem nhẹ man tộc Bắc cảnh này. Người Bắc Cảnh có thể giúp hắn lập quốc, đương nhiên cũng có thể để cho hắn thất bại thảm hại.

Tộc trưởng cực kỳ sủng ái nữ nhi Hách Lan này, rất vui khi nghe thấy Diệp Ly khen nàng. Ngửa mặt lên trời cười to vừa liên tục uống vài bát rượu.

Nam nhi trong quân không khỏi thật lâu nhìn thấy tộc trưởng Bắc Cảnh hào sảng cùng mọi người đang ngồi rối rít náo nhiệt lên, không khí trong quân doanh cũng càng đun nóng .

“Định Vương phi, nghe nói Mặc gia quân dũng mãnh thiện chiến từng người đều có thân thủ bất phàm, chúng ta muốn cùng huynh đệ Mặc gia quân tỷ thí một phen. Kính xin Định Vương phi cho phép.” Tướng lãnh Bắc Cảnh đang ngồi ở bên trong, một nam tử người còn trẻ tuổi đứng dậy lớn tiếng nói.

Nghe vậy, những người khác hai mắt cũng tỏa sáng. Mặc gia quân kiêu dũng thiện chiến ,danh tiếng đã có hơn hai trăm năm, có thể nói là chưa có bại tích. Có lẽ Mặc gia quân không phải là quân đội dũng mãnh trên cõi đời, nhưng nhất định là quân đội dũng mãnh đã trải qua thời gian dài nhất . Trong lịch sử rất nhiều người nổi danh bách chiến hùng binh cũng là lúc đầu dũng mãnh bất phàm, nhưng sau khi trải qua thời kỳ cường thịnh , rất nhiều người vốn nhờ vào những người trước đó mà hưởng lạc hoặc có nguyên nhân khác, dần dần biến thành hạng hai. Nhưng nhìn Mặc gia quân như vậy, hơn hai trăm năm nay vẫn ngạo thị các nước, bị lịch đại quân vương Đại Sở các loại chèn ép mà vẫn còn có thể quét ngang thiên hạ , đây nghe cũng chưa nghe qua.

Nam nhi Bắc Cảnh thượng võ hiếu chiến, lúc này vừa lúc có tướng lãnh Mặc gia quân ở bên, bọn họ rất không muốn bỏ qua cơ hội này mà tỷ thí một phen.

Diệp Ly có chút làm khó, tại đây , người của Định Vương phủ , dẫn qua binh cũng chỉ có Tần Phong và Hà Túc . Nhưng hai người này vô luận người nào động thủ với người Bắc Cảnh đều không công bằng. Bọn họ không phải là ám vệ mới ra đời, không phải Hắc Vân Kỵ , hơn nữa đều trải qua có thể nói ma quỷ huấn luyện Kỳ Lân. Bàn về lực lượng từng binh sĩ, tuyệt đối có thể giết bất kỳ một tướng lãnh

Bắc Cảnh nào đó ngay lập tức.

Vừa nghe muốn đánh nhau, ánh mắt của Hách Lan công chúa lập tức sáng lên. Chạy đến trước mặt Diệp Ly cười nói: “Định Vương phi, ngươi đồng ý đi, ta cũng muốn nhìn tướng quân Định Vương phủ của các ngươi rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.”

Diệp Ly bất đắc dĩ cười nhìn nàng, Hách Lan công chúa cũng không quản, giật một ngón tay Hà Túc nói xuống: “Ngươi là tướng quân Mặc gia quân có phải hay không? Bản công chúa tới lĩnh giáo cao chiêu của ngươi!”

Hà Túc ngẩn ra, người Định Vương phủ đều có một loại bệnh kỳ quái. Bởi vì Diệp Ly nên bọn họ cũng không dám khinh thị nữ nhân, nhưng bọn họ giống như trước cũng cảm thấy cõi đời này trừ Diệp Ly ra cũng không có người nữ nhân nào có thể sánh bằng. Nếu mình động thủ với vị Hách Lan công chúa này, bất kể thắng thua chỉ sợ trở về cũng sẽ bị những thứ người vô lương kia cười chết .

“Hách Lan công chúa, này. . . . . .”

Hách Lan công chúa hất càm nói: “Này cái gì? Bản cô nương quang minh chính đại khiêu chiến ngươi. Ngươi khinh thường Bản cô nương sao?”

Hà Túc nhìn thoáng qua Diệp Lyngồi ở phía trên, lại thấy thần sắc nàng bình tĩnh phục tùng trầm tư, phảng phất không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của mình . Không khỏi cười khổ, xem ra Vương Phi không muốn thay mình giải vây rồi.

Bên cạnh đám người Trác Tĩnh, Lâm Hàn ,Tần Phong cũng rối rít theo , trong ánh mắt lại đang tự cầu nhiều phúc đi , vị Công Chúa Bắc Cảnh điện hạ này cũng không dễ trêu chọc. Thắng là khi dễ nữ

lưu, thua là ngay cả nữ lưu cũng không bằng.

“Đã như vậy, công chúa ,mời.” Hà Túc đứng dậy chắp tay nói.

Chương 360: Ắc Cảnh binh bại,cái chết của Nhậm Kỳ Ninh

Nếu đã đáp ứng khiêu chiến của Hách Lan công chúa , Hà Túc cũng không dài dòng trực tiếp đứng dậy đi tới giữa bãi đất trống. Hách Lan công chúa thấy hắn sảng khoái như vậy cũng rất cao hứng cùng đi theo .

Hà Túc chắp tay nói: “Công chúa, điểm đến là dừng.”

Hách Lan công chúa đáp lại hắn chính là một cái roi da bén nhọn , “Người Trung Nguyên các ngươi nói nhảm thật nhiều!” Nhuyễn tiên thật dài không chút lưu tình vung tới Hà Túc. Hà Túc xuất thân từ ám vệ, thân là đứng đầu tứ đại ám vệ bên cạnh Diệp Ly , lại là nhóm đầu tiên Diệp Ly tự mình huấn luyện ra còn có gần mười năm sống trong quân lữ , như vậy lịch luyện ra thân thủ nếu bị Hách Lan công chúa vung trúng rồi thì Hà Túc cũng không cần mang binh đánh giặc có thể trực tiếp tá giáp quy điền đi.

Hà Túc ngay cả binh khí cũng không có nhúc nhích, tùy ý tránh qua công kịch ác liệt của Hách Lan công chúa. Hách Lan công chúa cũng có chút ngoài ý muốn, mặc dù nàng không có tự đại cho là mình có thể đánh qua được tướng lãnh thủ hạ đắc lực của Diệp Ly , nhưng đối phương không nhúc nhích chút nào mà tránh được một roi của nàng, hiển nhiên cũng không nằm trong dự đoán của nàng. Hừ nhẹ một tiếng, cười nói: “Quả nhiên lợi hại, đấu lại. Bản cô nương xem ngươi tránh thoát như thế nào!”

Hách Lan công chúa cũng không dò xét, trường tiên trong tay như rắn độc đầy trời lao về phía HàTúc. Hà Túc lui về sau một bước, tay

không liền tới tránh được roi của Hách Lan công chúa . Hai người ở giữa sân lần lượt ngươi tới ta đi động thủ. Trong nháy mắt đã qua năm sáu chục chiêu, Hà Túc cảm thấy nể mặt vị này công chúa như vậy là đủ rồi. Hừ nhẹ một tiếng, không nhìn thẳng vào bóng cây tiên của Hách Lan công chúa , vững vàng bắt được một đầu của trường tiên. Mỉm cười, trường tiên rời tay của Hách Lan công chúa đã bị Hà Túc thu vào.

Tại chỗ mọi người cùng kêu lên trầm trồ khen ngợi. Hà Túc thu hồi trường tiên đi tới trước mặt của Hách Lan công chúa, nói: “Đa tạ, roi của công chúa .”

Hách Lan công chúa trên dưới đánh giá hắn mấy lần, ” Tướng quân Mặc gia quân quả nhiên lợi hại, Hách Lan phục .” Nhận lấy roi cũng không dây dưa nữa, trở lại bên cạnh Diệp Ly ngồi xuống.

Tướng lĩnh Bắc Cảnh các đang xem cuộc chiến cũng nhìn ra được Hà Túc nương tay, một mặt bội phục công phu của Hà Túc, ý chí chiến đấu càng sâu . Người thanh niên kia lúc trước hướng Diệp Ly thỉnh cầu, liền đứng lên trước khiêu chiến Hà Túc. Cùng cô gái đánh rất bất tiện, cùng nam nhân đánh thì không còn có cái gì canh chừng nữa. Hà Túc cũng rất dứt khoát đón nhận khiêu chiến của hắn. Hai người ở giữa sân trống bắt đầu động tay .

Người Bắc Cảnh mặc dù không tu nội công, nhưng ngoại công cùng với thân thể mạnh mẽ hơn người Trung Nguyên. Hà Túc cũng hăng hái, dứt khoát cũng không cần nội công chỉ dựa vào một chút võ công chiêu thức trong quân thường dùng nhất cùng hắn đánh nhau . Hai người giao thủ kịch liệt đương nhiên không giống như mới vừa rồi giao thủ với Hách Lan công chúa, quyền qua cước lại nhìn mọi người chung quanh máu người sôi trào, một mảnh huyên náo.

Hà Túc một người liên tiếp chiến đấu với năm, sáu nam tử bộ lạc

Bắc Cảnh, sau đó đám người Tần Phong, Lâm Hàn ,Trác Tĩnh cũng tranh nhau ra trận, võ công đều không thể thua gì Hà Túc. Các tướng lĩnh Bắc cảnh thấy vậy bội phục không dứt. Bên này, tướng lãnh Trung Nguyên quy hàng giống cũng rất rung động. Ngay cả mấy thủ hạ tướng lãnh tuổi trẻ vô danh của Định Vương phi này đều lợi hại như vậy, những danh tướng thành danh đã lâu kia lại là bực nào uy phong tám phương. Không khỏi rối rít ở trong lòng may mắn thật sớm quy hàng Định Vương phủ. Nếu thực như thế kia thì làm sao Nhậm Kỳ Ninh có thể không bại? Không thể không nói, đây thật ra là một cái hiểu lầm mỹ lệ. Bên trong bốn người này, trừ Hà Túc lãnh binh đánh giặc ra chỉ sợ năng lực chưa chắc bằng những tướng lậnh tại chỗ. Nhưng võ công của bọn hắn cũng tuyệt đối có thể đưngs đầu mười vị trong Định Vương phủ và Mặc gia quân.

Sáng sớm, phía ngoài Đông Bắc cách thành Xương Khánh năm mươi dặm, ba mươi vạn binh lính Bắc Cảnh dưới sự hướng dẫn của thủ lĩnh các bộ lạc Bắc Cảnh đi về phía bắc. Bọn họ từ nơi nào xuất quan, sau đó trở lại nơi thuộc về mình , đi tới thổ địa quen thuộc. Kể từ khi Nhậm Kỳ Ninh xuất hiện ở Bắc Cảnh, mười mấy năm qua Bắc Cảnh xảy ra biến hóa quá lớn . Bọn họ đã từng bị dục vọng và dã tâm làm cho đầu óc hôn mê, đi theo Nhậm Kỳ Ninh muốn thành lập một đế quốc khổng lồ, xây kế hoạch cùng với sự nghiệp to lớn muôn đời bất hủ, muốn các thổ địa giàu có trên khắp thiên hạ thành nơi săn bắn cho binh sĩ Bắc Cảnh. Nhưng bọn họ đã phải trả giá rất lớn, ngắn ngủn mười mấy năm, kể từ khi cuộc chiến bộ lạc , càng về sau là chiến tranh nhập quan cùng với hai trận giằng co với Mặc gia quân, nhân khẩu Bắc Cảnh giảm bớt sáu phần so với mười mấy năm trước, thanh niên nam tử lại càng giảm bớt tám phần trở lên. Nếu như khăng khăng một mực đi xuống nữa, đợi chờ bọn họ cũng chỉ có diệt tộc. Cho nên bọn họ hiện tại mang theo các huynh đệ còn sót lại trở lại chỗ quen thuộc của mình, bắt đầu lại một cuộc sống vững vàng. Có lẽ qua mười mấy năm nữa, Bắc Cảnh sẽ lại cường thịnh như trước .

“Định Vương phi, chúng ta đi đây. Lần này cám ơn các ngươi. Định Vương phủ đại ân, Bắc Cảnh ta cả đời khó quên.” Hách Lan công chúa nắm một con ngựa đứng ở quan đạo bên cạnh, chân thành cười nói.

Diệp Ly cười nhẹ nhàng rồi nói: “Công chúa đi đường cẩn thận. Phía sau còn có chiến sự, thứ cho ta không thể tiễn xa.”

Hách Lan công chúa cười nói: “Không cần tiễn, Trung Nguyên chơi rất vui. Chờ không đánh giặc nữa ta sẽ đến tìm ngươi chơi .” Diệp Ly cười nói: “Tùy thời xin đợi.”

Hách Lan công chúa tung người lên ngựa, hướng Diệp Ly vừa chắp tay nói: “Ta đi, đúng rồi, Định Vương phi. Nhậm Kỳ Ninh kia có thù tất báo, lòng dạ độc ác. Ta đi rồi thì nhất định hắn sẽ tát lửa giận đến trên người ngươi. Ngươi ngàn vạn lần phải cẩn thận.”

Diệp Ly gật đầu cười nói: “Ta biết rồi, công chúa bảo trọng.”

Hách Lan công chúa gật đầu, kéo vòng đầu ngựa đang muốn đi đuổi theo đại đội ngũ phía trước, chỉ nghe nơi xa ‘sưu’ một tiếng bén nhọn âm thanh phá không mà đến. Hách Lan công chúa vừa quay đầu lại, liền thấy phiếm hàn quang mưa tên bắn thẳng đến mình.

“Công chúa cẩn thận!” Diệp Ly kêu lên. Đồng thời ống tay áo vừa động, một đạo ngân quang từ ống tay áo bay ra, vọt tới mưa tên kia. Đồng thời, Trác Tĩnh cùng Lâm Hàn đi theo bên cạnh Diệp Ly đồng thời nhảy dựng lên, trường kiếm trong tay phá không vẽ một cái chém về phía mưa tên kia. Rốt cục trước khi tên bắn tới trên người Hách Lan công chúa đã đánh rơi nó.

Hách Lan công chúa không có bị thương, nhưng con ngựa phía dưới

Hách Lan công chúa bị kinh sợ. hí một tiếng, chân trước giơ lên vứt Hách Lan công chúa xuống lưng ngựa. Bên kia Tần Phong phi thân tiến lên, ôm Hách Lan công chúa từ trên lưng ngựa đi xuống, thuận tay ở trên người ngựa vỗ một chưởng. Tuấn mã lập tức ngã nhào xuống mặt đất, cũng không có bị mất mạng. Chẳng qua là ngã nằm trên đất, bất an đung đưa đầu.

Hách Lan công chúa bị Tần Phong xách xuống chưa kịp tỉnh táo lại, không nhịn được cả kinh nói: “Đây là chuyện gì xảy ra? !”

“Tiện nhân, nạp mạng đi!”

Diệp Ly còn chưa kịp đi đến bên Hách Lan công chúa, vô số người áo đen đã vây quanh tới đây. Diệp Ly lạnh nhạt nhìn một cái nói: “Là người của Nhậm Kỳ Ninh !” Hách Lan công chúa nhất thời giận dữ, nàng hận Nhậm Kỳ Ninh cũng không ít hơn Nhậm Kỳ Ninh hận nàng. Định hãm hại Nhậm Kỳ Ninh một lần rồi thì thôi, dù sao có Định Vương phủ thu thập hắn cũng không tiếp tục làm thêm gì nữa, không duyên cớ tổn thất tánh mạng của binh lính Bắc Cảnh. Lại không nghĩ rằng Nhậm Kỳ Ninh lại còn dám phái người tới ám sát mình.

“Bản cô nương sợ các ngươi không làm được !” Cũng không dùng đến roi , Hách Lan công chúa rút ra đoản đao bên hông mang theo mấy thị vệ bên cạnh vọt tới chỗ thích khách. Diệp Ly nói với Tần Phong bên cạnh: “Đừng để Hách Lan công chúa bị thương.”

Tần Phong gật đầu, vung tay lên, thị vệ của Định Vương phủ cũng xông lên. Song phương hỗn chiến cũng không ôn hòa hơn một cuộc chiến nhỏ.

“Nhậm Kỳ Ninh, Bản cô nương biết ngươi ở nơi này. Ngươi ra ngoài cho Bản cô nương!” Hách Lan công chúa một đao chém tới một thích khách áo đen, hướng bốn phía la lớn.

Cách đó không xa vang lên một giọng nói âm lãnh, “Bản vương thành toàn ngươi.” Chỉ thấy Nhậm Kỳ Ninh từ ven đường một chỗ sườn núi nhỏ nhảy xuống, trường kiếm trong tay như linh xà bắn thẳng đến Hách Lan công chúa.

Bên cạnh Hà Túc và Tần Phong đồng thời phi thân tiến lên, hai thanh trường kiếm đồng thời hướng về trên thân kiếm của Nhậm Kỳ Ninh một kích, cản trở Nhậm Kỳ Ninh về. Phía sau Lâm Hàn đã lôi kéo Hách Lan công chúa đẩy tới bên cạnh Diệp Ly . Nhậm Kỳ Ninh nhìn lướt qua mặt Hà Túc và Tần Phong, nhìn chằm chằm Diệp Ly bên cạnh Lâm Hàn và Trác Tĩnh, trong lòng biết không giải quyết những người này thì hôm nay tuyệt đối không nhúc nhích được Hách Lan công chúa một cọng tóc gáy . Lập tức cũng không nhiều nói, trường kiếm vung lên thẳng đến Tần Phong .

Cho dù võ công của Nhậm kỳ Ninh không phải là cao nhất trong thiên hạ , nhưng cũng là một trong những người cao nhất. Năm đó Lăng Thiết Hàn và Lôi Chấn Đình chính miệng nói trong mười cao thủ nhất thiên hạ tất có Nhậm Kỳ Ninh. Mà võ công tu vi Hà Túc và Tần Phong còn kém Nhậm kỳ Ninh, nhưng Định Vương phủ đặc biệt là Kỳ Lân am hiểu nhất chính là cùng nhau tác chiến. Ban đầu mấy Kỳ Lân mới ra đời liền có thể bắt sống Mộc Kình Thương một trong tứ đại cao thủ trong thiên hạ, lúc này Hà Túc và Tần Phong liên thủ, nhất thời nửa khắc Nhậm Kỳ Ninh cũng không cách nào thoát thân.

Nhậm Kỳ Nình đấu với Hà Túc ,Tần Phong hơn nửa canh giờ, lúc này , thích khánh mà hắn mang đến từ lâu đã bị thị vệ của Định Vương Phủ dọn dẹp gần hết. Diệp Ly xem bộ dáng của Tần Phong và Hà Túc dần dần bắt đầu như muốn rơi xuống hạ phong, trong lòng tán thưởng, bất kể Nhậm Kỳ Ninh người này như thế nào, ít nhất võ công của hắn rất cao, ít nhất mạnh hơn Đàm Kế Chi nhiều.

“Nhậm công tử, như thế đấu nữa cũng không có kết quả. Không bằng nghe Bản phi một lời, mọi người dừng tay như thế nào?” Diệp Ly cất giọng nói.

Nhậm Kỳ Ninh cười lạnh một tiếng, tấn công càng hung hiểm hơn.

Đôi mắt xinh đẹp của Diệp Ly híp lại, “Nhậm công tử, Bản phi xưa nay không phải là quân tử, rất không để ý quy củ lấy nhiều khi ít .” Ngụ ý, nếu như Nhậm Kỳ Ninh cố ý muốn đánh, nàng cũng không quan tâm lấy nhiều khi ít. Nhậm Kỳ Ninh đối phó Hà Túc và Tần Phong cũng chỉ là hơi chiếm thượng phong mà thôi, nếu như Tần Phong và Hà Túc thật liều mạng, chưa chắc Nhậm Kỳ Ninh có thể toàn thân trở lui. Nếu thêm Trác Tĩnh và Lâm Hàn, Nhậm Kỳ Ninh tuyệt đối là không thắng chỉ bại.

Chỉ chốc lát sau, Nhậm Kỳ Ninh rốt cục hừ lạnh một tiếng trầm mặt lui ra. Mấy thích khách còn dư lại cũng dừng tay đứng ở phía sau Nhậm Kỳ Ninh . Nhìn sắc mặt âm trầm của nam tử đối diện, Diệp Ly cười nhạt tiến lên phía trước nói: “Nhậm công tử, sau khi từ biệt ở Ly thành không nghĩ tới nhanh như vậy lại gặp mặt.”

Nghe vậy, sắc mặt Nhậm Kỳ Ninh càng thêm khó coi . Tối tăm quét đám người Diệp Ly một cái, trường kiếm một ngón tay hướng Hách Lan công chúa nói: “Giao con tiện nhân kia ra đây, chuyện bản vương cùng với Định Vương phủ, ta và ngươi trên chiến trường định thắng bại lần nữa.”

Diệp Ly có chút tiếc nuối lắc đầu nói: “Hách Lan công chúa là bằng hữu của Định Vương Phủ , ít nhất, trước khi nàng rời đi biên quan, Định Vương phủ không thể để cho bất luận kẻ nào động thủ với nàng. Nếu như Nhậm công tử nhất định phải giết nàng mà nói…, có thể đợi nàng trở lại Bắc Cảnh rồi hãy nói. Đến lúc đó Bản phi không xen vào cũng không làm khó, không phải sao?”

Nhậm Kỳ Ninh luôn miệng cười lạnh, ngó chừng Diệp Ly nói: “Ý của Định Vương phi là nhất định phải bảo vệ contiện nhân này?”

Diệp Ly có chút bất đắc dĩ thở dài nói: “Không làm không được, công tử tha lỗi.”

“Ngươi cho rằng ta dám đến, cũng chỉ có những người này sao?” Nhậm Kỳ Ninh tối tăm nói: “Tiện nhân này, Bản vương nhất định phải bầm thây vạn đoạn ả!”

“Đủ rồi , họ Nhậm kia?” Bị Nhậm Kỳ Ninh mắng tiện nhân tiện nhân, Hách Lan công chúa còn có thể nhịn được mới là lạ. Tiến lên một bước đứng ở bên cạnh Diệp Ly giận nhìn chằm chằm Nhậm Kỳ Ninh nói: “Cõi đời này còn có người còn tiện hơn ngươi sao? Biểu tỷ ta cứu mạng của ngươi, dượng ta gả biểu tỷ cho ngươi. Ngươi lại giả vờ đáng thương lừa gạt bọn họ. Còn hại chết biểu tỷ ta! Lợi dụng nam nhi Bắc cảnh ta vì ngươi đánh giặc giúp ngươi dựng nước, trở mặt thì không nhận người, dụng tâm hiểm ác còn muốn làm hại Bắc Cảnh ta diệt tộc. Dùng lời Trung Nguyên các ngươi mà nói…, loại người như ngươi nên gọi là cặn bả! Đồ rác rưởi! Hạ lưu! Bắc Cảnh ta uổng đi chục vạn mạng anh linh sẽ không bỏ qua ngươi, Bản cô nương nguyền rủa ngươi đời này, đời sau đoạn tử tuyệt tôn, cô độc sống quãng đời còn lại. Loại người tiện tiện tiện nhân như ngươi còn muốn phục quốc, đi mơ cái xuân thu đại mộng của ngươi đi.”

Diệp Ly không nhịn được che miệng cười trong lòng. Tiếng Trung Nguyên của Hách Lan cũng tạm tạm, nhưng lúc mắng người thì ngay cả ba người Trung Nguyên chỉ sợ cũng kém nàng một người. Chỉ nhìn gương mặt của Nhậm Kỳ Ninh từ lục đến xanh rồi thành màu tím cũng biết nàng mắng người rất đặc sắc .

Diệp Ly ho nhẹ một tiếng, đối với Hách Lan công chúa nói: “Tốt lắm,

Hách Lan.” Cái chỗ này cũng không phải là chỗ đánh giặc , huống chi lúc này mọi người rời đi gần như vậy. Thật khiến cho Nhậm Kỳ Ninh càng điên hơn rồi làm cho ai bị thương cũng không tốt.

Hách Lan công chúa còn chửi chưa đủ, nhưng ngại vì mặt mũi của Diệp Ly nên nhịn sự phẫn nộ trong miệng.

Nhìn Nhậm Kỳ Ninh yên tĩnh như thế . Diệp Ly mới nói: “Nhậm công tử, ân oán giữa ngươi và Bắc Cảnh , Bản phi không có tư cách nhúng tay, Bản phi chỉ muốn hỏi công tử một câu, giết Hách Lan công chúa rồi, đối với thế cục có ảnh hưởng gì không?”

Nhậm Kỳ Ninh ngẩn ra, cục diện hiện tại, đại quân Bắc Cảnh đã rời đi. Vô luận có giết Hách Lan hay không, thế cục cũng không có bất kỳ ảnh hưởng. Nhiều nhất là vì mình hả giận, hoặc đánh một chút vào mặt mũi của Định Vương Phủ thôi. Nhưng nếu như Diệp Ly không chịu thối lui, hắn lại muốn trả giá bao nhiêu mới có thể lấy được mạng của Hách Lan? Quay đầu lại nhìn thoáng qua mình mang hơn trăm thích khách mình chỉ còn lại có le que mấy người, ánh mắt Nhậm Kỳ Ninh buồn bả.

Chỉ nghe Diệp Ly tiếp tục nói: “Ta biết Nhậm công tử còn cất dấu phục binh. Nhưng , Nhậm công tử nên biết Bản phi cũng không thể chỉ mang theo mấy hộ vệ cứ như vậy mà chạy tới. Nói thật, sinh tử của Hách Lan công chúa đối với Định Vương phủ không có gì ảnh hưởng, nhưng nếu như Nhậm công tử kiên trì phải ra tay mà nói…, Bản phi cũng chỉ có thể phụng bồi . Định Vương phủ đồng ý qua đưa mọi người Bắc Cảnh an toàn rời đi, tuyệt đối sẽ nói mà không giữ lời.”

Nhậm Kỳ Ninh trầm mặc chốc lát, nhìn Diệp Ly cười lạnh một tiếng nói: “Vương phi lúc này thả bọn họ rời đi, không sợ nuôi hổ gây họa sao? Ban đầu Bản vương nói có thể động đến bọn hắn chẳng lẽ thật

do Bản vương lừa gạt thôi sao? Nếu không phải chính bọn hắn cũng có dã tâm, sao lại bị lời nói của Bản vương động lòng?"

Diệp Ly bình tĩnh nói: "Ai cũng không dám bảo đảm vĩnh viễn là thái bình thịnh thế. Ít nhất, giờ phút này, Bắc Cảnh cũng không có lòng tranh giành Trung Nguyên , nếu không phải là có Nhậm công tử, bọn họ hiện tại còn đang bạch sơn hắc thuỷ lấy đánh cá và săn bắt mà sống, vớiTrung Nguyên không có chút liên quan nào. Bản phi cũng không có thể vì cái khả năng đó xảy ra trong tương lai mà khiến cho Bắc Cảnh diệt tộc, đúng không? Nếu cả vùng đất Trung Nguyên vĩnh viễn binh cường mã tráng, ngoại tộc sẽ không dám có chút bất kính, nếu đắm mình trong sa đọa, cho dù ngày nay diệt được Bắc Cảnh, Nhậm công tử có thể bảo đảm ngày mai không có Tây Cảnh, Đông Cảnh?"

Nhậm Kỳ Ninh hừ nhẹ một tiếng, biết là nói không thông Diệp Ly nên nhượng bộ . Cô gái như Diệp Ly phàm là trong lòng mình đều sớm có định luận, cũng rất khó nói thấu. Ánh mắt của Nhậm Kỳ Ninh như mũi tên bắn về phía Hách Lan công chúa nói: "Ngươi tốt nhất đời này đừng rời Bắc Cảnh một bước, nếu không Bản vương sẽ khiến ngươi chết không toàn thây."

Hách Lan công chúa không sợ chút nào, cười lạnh một tiếng nói: "Bản cô nương sẽ ngày đêm hướng đại thần cầu nguyện để ngươi sớm chết sớm siêu sinh ."

Thấy Nhậm Kỳ Ninh thỏa hiệp, Diệp Ly cũng không nói thêm nữa cái gì. Phân phó Tần Phong bên cạnh, "Phái người hộ tống Hách Lan công chúa đuổi theo đội ngũ phía trước . Thuận tiện đưa công chúa xuất quan đi." Tần Phong trầm mặc gật đầu, "Công chúa mời."

Hách Lan công chúa biết Diệp Ly lo lắng Nhậm Kỳ Ninh âm thầm giở trò mới để cho mình đi trước, hướng Diệp Ly làm mặt quỷ, phất tay

một cái, phía sau thị vệ dắt tới một tuấn mã, mang người giục ngựa đi xa.

“Định Vương phi! Sau này còn gặp lại!”

Hách Lan công chúa rời đi, bên cạnh quan đạo lớn như thế chỉ còn lại có Diệp Ly và Nhậm Kỳ Ninh song phương nhân mã giằng co . Nhậm Kỳ Ninh hai ngày nay bị tức không nhẹ, sau khi hết giận thì khi chống lại Diệp Ly lần nữa cũng miễn cưỡng bình tĩnh lại. Nhìn dung nhan thanh lệ của Diệp Ly cười lạnh một tiếng nói: “Định Vương phi thật là thủ đoạn!”

Diệp Ly giơ tay lên phất phất sợi tóc bên gò má, cười nhạt nói: “Nhậm công tử quá khen, Bản phi cũng chỉ nhân cơ hội.”Trên trán của Nhậm Kỳ Ninh nổi gân xanh, trong mắt nứt hở ra một tia thô bạo phong mang. Lời này của Diệp Ly tại Nhậm Kỳ Ninh nghe tới rõ ràng là châm chọc hắn cai quản vô phương , mới cho nàng có cơ hội thiết kế hắn.

Hít sâu một hơi, ngăn chặn lòng căm giận ngút trời ấy . Nhậm Kỳ Ninh nhìn lướt qua mọi người bên cạnh Diệp Ly. Cười lạnh một tiếng nói: “Đều nói Định Vương và Định Vương phi xưa nay đều Tiêu bất ly Mạnh*(*hai vị tướng Tiêu Mạnh dưới trướng Dương Duyên Chiêu trong Dương gia tướng, tình cảm hai người rất thân thiết*), nhưng lần này sao lại không thấy Định Vương ra tay? Chẳng lẽ là xem thường Bản vương, khinh thường hiện thân?”

“Nhậm công tử cần gì biết rõ còn cố hỏi, Vương gia chúng ta hiện tại đang giao chiến với Bắc Nhung, đương nhiên là không có ở đây.” Diệp Ly nói, “Huống chi, ta cùng với Vương gia tuy nói là vợ chồng, cũng không phải là cùng một người. Há lại không có thời điểm tách ra?”

Nhậm Kỳ Ninh ngó chừng Diệp Ly, trong nụ cười càng nhiều mấy phần mùi vị âm trầm : “Đã sớm nghe nói Vương Phi dụng binh như thần. Xem ra lần này không có cơ hội lãnh giáo thủ đoạn của Chiến thần Đại Sở năm đó rồi. Bản vương liền tới lãnh giáo binh pháp của Vương Phi một phen cũng không uổng công cuộc đời này. Chẳng qua là. . . nếu Vương Phi có mất mát gì nữa. . . Bản vương cũng muốn nhìn một chút, Định Vương còn có cơ hội giết cả nhà ta hay không!” Lời nói cuối cùng của Nhậm Kỳ Ninh cũng càng thêm mấy phần máu tanh. Hai năm qua, mâu thuẫn giữa Bắc Cảnh và cựu thần Trung Nguyên trở nên gay gắt, lúc ban đầu bắt đầu từ Mặc tu Nghiêu phái người ám sát Bắc Tấn Vương Hậu sau đó là bắt đầu từ vương tử bọn họ . Có thể nói, Nhậm Kỳ Ninh hôm nay bại trận, cũng vì lúc ấy đã chôn xuống mầm tai hoạ. Chuyện này lúc đầu có lẽ xem không hiểu, nhưng về sau hồi tưởng lại, cho dù Nhậm Kỳ Ninh là người không đạt mục đích không chừa thủ đoạn nào, cũng không khỏi không vì tâm kế cùng với tính toán của Mặc Tu Nghiêu làm cho kinh hồn bạt vía.

Diệp Ly mím môi khẽ mỉm cười, “Bản phi làm sao để cho công tử bồi thượng tánh mạng cả nhà nữa chứ, Bản phi sẽ tự mình bảo trọng , cũng vạn lần mong công tử bảo trọng.”

“Chỉ hy vọng như thế.” Nhậm Kỳ Ninh cười lạnh nói.

“Cáo từ.” Lúc này song phương có thể nói là chân tướng phơi bầy, cũng không còn cái bộ hiếu khách đó nữa.

“Không tiễn.” Nhậm Kỳ Ninh nói.

Đưa mắt nhìn đoàn người của Diệp Ly thong dong rời đi, Nhậm Kỳ Ninh đứng ở quan đạo chắp tay cũng không biết suy nghĩ cái gì. Thấy như thế, bọn thích khách đứng ở phía sau cũng không dám tiến lên quấy rầy. Thật lâu, mới có thủ hạ tướng lãnh đến tìm, thấy Nhậm

Kỳ Ninh đứng ở nơi đó xuất thần vội vàng tiến lên làm lễ ra mắt, "Vương thượng, quân Bắc Cảnh cùng. . . . . ."

"Đi." Nhậm kỳ Ninh lạnh lùng nói.

"Thuộc hạ lập tức đi đuổi các nàng trở về?"

"Không cần." Nhậm Kỳ Ninh lắc đầu, xoay người đi về, trầm giọng nói: "Trở về thôi, lập tức chuẩn bị đại chiến. Nhiều nhất là ba, năm ngày nữa, binh mã của Lãnh Hoài ở Tử Kinh quan nhất định sẽ đến." Tướng lãnh đi theo phía sau cả kinh, "Nếu như vậy, chẳng phải là chúng ta bị Mặc gia quân tiền hậu giáp kích? Vương thượng, chúng ta có nên rút lui trước?"

Nhậm Kỳ Ninh quay đầu lại nhìn, lạnh nhạt nhìn hắn hỏi: " Rút lui chỗ nào? Phía sau này chính là Tử Kinh quan, hướng Bắc cho dù phá tan phong tỏa của Diệp Ly, ngươi cảm thấy người Bắc Cảnh lúc này sẽ không cắn ngược lại chúng ta một cái?"

Tướng lãnh phía sau không khỏi biến sắc, hơi chút trầm xuống tự mình hù dọa ra một thân mồ hôi lạnh, "Vương thượng, vậy chúng ta phải như thế nào cho đúng?"

"Như thế nào cho phải?" Nhậm Kỳ Ninh đi ở phía trước, cước bộ không loạn chút nào. Chỉ là không có người nhìn thấy trên mặt hắn hiện lên một tia mờ mịt. . . Ta cũng muốn biết như thế nào cho phải. . . . . .

Tử Kinh quan ra xưa nay hoàn toàn hoang vắng, ngay cả tòa thành có thể coi được cũng không có vài toà. Chỗ như thế, lên trận chiến cũng không cần quá chú ý binh pháp địa hình. Trên vùng đất bằng phẳng, tất cả binh mã đều ở dưới ban ngày ban mặt không chỗ có thể ẩn nấp.

Nhưng cho dù binh mã của Nhậm Kỳ Ninh không đông, số lượng cũng hơn trăm vạn. Có câu nói kiến nhiều cắn chết voi, Lãnh hoài suất lĩnh Mặc gia quân hơn hai mươi vạn người cộng thêm Diệp Ly bên này quy hàng đại quân cũng chỉ hơn năm mươi vạn. Trong lúc nhất thời hai quân thế nhưng ở Tử Kinh quan giằng co không dứt.

Không qua mấy ngày, trong Mặc gia quân phát ra chiếu mệnh do Định Vương phi tự tay viết , kêu gọi dân chúng vô tội, hiện Mặc gia quân phương bắc đang giao chiến với man di càng thêm không muốn động tới người của mình. Tướng sĩ dưới trướng Bắc Cảnh chỉ cần nguyện ý quy hàng hết thảy chuyện cũ sẽ bỏ qua. Nếu như vẫn nguyện ý nhập ngũ, có thể gia nhập Mặc gia quân, nếu không nguyện ý, vẫn có thể tá giáp quy đinh.

Về mặt khác, vừa không biết từ chỗ nào truyền ra tin tức, Nhậm Kỳ Ninh không phải là con mồ côi của tiền triều. Hơn nữa có mấy vị vốn là thủ hạ của Nhậm kỳ Ninh, chính là cựu thần tự mình làm chứng. Không chỉ thế, không chỉ có binh lính hạ tầng bình thường thay lòng nổi lên bốn phía, thủ hạ tướng lãnh mà Nhậm Kỳ Ninh tín nhiệm nhất trong lòng cũng bắt đầu có chút lắc lư bất định. Trong đại doanh Bắc Cảnh, mỗi ngày có binh lính chạy trốn. Về sau người ở trên chiến trường trực tiếp đầu hàng kẻ địch, Nhậm Kỳ Ninh nghiêm trị như thế nào đi nữa cũng không làm gì người ta được.

Mười lăm tháng tám, hai quân lại một lần nữa ở ngoài thành Xương Khánh mười dặm tỷ thí. Vốn định chia làm hai đường tác chiến, Lãnh Hoài suất lĩnh đại quân cùng Hà Túc và Diệp Ly hợp lại. Mà Nhậm Kỳ Ninh vốn có trăm vạn đại quân , phía sau lại chỉ còn dư lại chưa đầy hai mươi vạn đại quân. Tinh thần chán chường, quân dung không chỉnh tề, muốn so sánh cũng không thể bằng đám Mặc gia quân phía sau Diệp Ly đều là một thân áo đen, sát khí bức người. Tất cả mọi người biết, hôm nay chính là trận đánh cuối cùng.

Nhậm Kỳ Ninh mặc một bộ long bào màu vàng, cưỡi một tuấn mã màu nâu, mắt lạnh nhìn đám người Diệp Ly , cũng có mấy phần ý tứ thua người không thua trận .

Trầm mặc một hồi lâu, Nhậm Kỳ Ninh rút kiếm chỉ vào Diệp Ly trầm giọng nói: “Định Vương phi, hôm nay Bản vương bại trận, không phải vì thua trên chiến trường, mà là ông trời phụ ta. . .” Nếu là nói riêng về hành quân đánh giặc, bài binh bố trận, mấy ngày nay thật ra thì quả nhiên là không có gì có thể nói . Vốn là trăm vạn đại quân của Nhậm Kỳ Ninh cũng không nên bị bại nhanh như vậy, chỉ tiếc thiên thời địa lợi nhân hoà, Nhậm Kỳ Ninh một cái cũng không chiếm, làm sao có thể không bại? Thua như thế sao khiến hắn phục đây? Diệp Ly còn chưa mở miệng, Lãnh Hạo Vũ đi theo phía sau cười lạnh nói: “Người đắc đạo trời sẽ giúp, nếu ngươi không phụ ông trời thì sao ông trời lại phụ ngươi?”

Sắc mặt Nhậm Kỳ Ninh trầm xuống, không nói thêm lời, “Đã như vậy, Định Vương phi, có thể đánh một trận hay không?”

Lãnh Hoài bên tay phải Diệp Ly vỗ ngựa ra, lạnh giọng nói: “Bại binh chi tướng cần gì Vương phi xuất thủ, lão phu xin lãnh giáo công phu của Bắc Cảnh Vương .”

Nhậm Kỳ Ninh khinh thường cười, nói: “Lãnh lão tướng quân, ngươi lớn tuổi rồi sao không an tâm ở trong nhà dưỡng lão? Bản vương khinh thường lấn ngươi tuổi già thể yếu.” Lãnh Hoài tức xanh cả mặt, nổi giận gầm lên một tiếng nhấc bảo kiếm lên, mũi nhón liền vọt tới Nhậm Kỳ Ninh. Gặp như thế, Nhậm Kỳ Ninh cũng không khách khí, huy kiếm phản gọt, kiếm khí tung hoành.

Mọi người thấy Lãnh Hoài và Nhậm Kỳ Ninh đánh nhau, cũng không tiến lên hỗ trợ. Chẳng qua mày kiếm Lãnh Hạo Vũ hơi nhíu, nhìn

chằm chằm hai người đang giao chiến, trường kiếm trong tay từ lâu đã ra khỏi vỏ. Diệp Ly thấp giọng thở dài nói: “Lãnh lão tướng quân không phải là đối thủ của Nhậm Kỳ Ninh , Lãnh Nhị, ngươi đi hỗ trợ đi.”

Mặc dù võ công Nhậm Kỳ Ninh cao minh, nhưng nếu như đám người Tần Phong một loạt mà lên cũng không làm gì được. Diệp Ly xưa nay cũng không thích lệ cũ động thủ một chọi một đơn điệu. Nhưng Lãnh Hoài và Nhậm Kỳ Ninh lại có thù giết con, Lãnh Hoài đã lớn tuổi, lúc trước dù mạnh nhưng mấy tháng đóng ở Tử Kinh quan cùng với Sở Kinh lao tâm lao lực nguyên khí đã tổn thương nặng nề. Còn không chịu nghỉ ngơi mà lãnh binh đóng ở Tử Kinh quan chính là vì ái tử báo thù, Diệp Ly cũng không thể khiến cho Lãnh Hoài thất vọng.

Lãnh Hạo Vũ đã sớm lo lắng an nguy của Lãnh Hoài , chờ tới khi Diệp Ly mở lời lập tức liền phi thân vọt tới. Trường kiếm rung động tách rời ra kiếm phong Nhậm Kỳ Ninh đâm về Lãnh Hoài . Nhậm Kỳ Ninh cười lạnh một tiếng, “Đã chết một nhi tử cũng còn có một nhi tử ngoan.” Không nói hai lời, lại liên tục đâm về Lãnh Hạo Vũ, Lãnh Hoài mà đến.Trường kiếm của Lãnh Hạo Vũ khiêu vũ ra một mảnh võng kiếm, đã đẩy kiếm phong của Nhậm Kỳ Ninh ra.

Tần Phong ở bên cạnh Diệp Ly thấp giọng nói: “Vương Phi, Lãnh Nhị và Lãnh tướng quân chỉ sợ không phải là đối thủ của Nhậm Kỳ Ninh.” Nhậm Kỳ Ninh võ công cao không chỉ là lọt top 10 cao thủ trong thiên hạ, ít nhất xếp vào top 5, cùng Lăng Thiết Hàn , Lôi Chấn Đình thiếu hụt chẳng qua là thời gian cùng với kinh nghiệm mà thôi. Về phần cùng Mặc Tu Nghiêu , người này trời sinh yêu nghiệt tự nhiên không thể so sánh. Nhưng võ công của Lãnh Hạo Vũ có thể coi là không tệ cùng so với võ tướng của Lãnh Hoài không biết còn cao hơn bao nhiêu.

Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Không cần phải để ý đến bọn họ, động thủ đi.

Hôm nay phải chấm dứt trận chiến này.”

Nhất thời, trên chiến trường trống trận rung trời, Mặc gia quân phía sau Diệp Ly giận dữ hét lên đi tới đại quân Bắc Cảnh đối diện. Mấy ngày nay, đại quân Bắc Cảnh trốn có trốn, đầu hàng có đầu hàng, chỉ còn lại một số người … bị làm cho sợ đến nỗi lòng quân tan rả. Vừa nhìn Mặc gia quân như thủy triều màu đen giết tới đây, không tới chốc lát cũng đã có xu thế giải tán.

Trong loạn quân, ba người Nhậm Kỳ Ninh và Lãnh Hoài, Lãnh Hạo Vũ dần dần dời tới chỗ ít người. Cuối cùng vẫn là Nhậm kỳ Ninh không nhịn được một kiếm quét Lãnh Hoài xuống mặt đất bị thương không nhẹ.

“Cha!” Lãnh Hạo Vũ mặt liền biến sắc, hướng Nhậm Kỳ Ninh “bá bá bá” mấy kiếm, phía sau đám người Diệp Ly, Tần Phong cũng đi theo tới đây. Tần Phong thấy Lãnh Hoài trọng thương, trên người Lãnh Hạo Vũ cũng bị thương, không nói hai lời trực tiếp rút kiếm động thân mà lên. Phía sau Trác Tĩnh cũng đi theo gia nhập chiến đoàn. Diệp Ly lúc này mới kêu người đưa Lãnh Hoài đi chữa thương.

Nhậm Kỳ Ninh mấy ngày liên tiếp khổ chiến, lúc này lại đồng thời chống lại Lãnh Hạo Vũ, Tần Phong cùng Trác Tĩnh, dần dần cũng bắt đầu hiện ra vẻ uể oải, Tần Phong dò xét đến một sơ hở, không chút lưu tình một kiếm từ bộ ngực hắn đâm qua.

Sắc mặt Nhậm Kỳ Ninh trắng nhợt, một dòng màu đỏ tươi từ khóe môi tràn ra. Một kiếm vung tách ba người ra, tung người nhảy đi hướng về phía trước mau chóng chạy. Mọi người thấy hăn muốn chạy trốn, vội vàng đi theo đuổi theo.

Ngoài thành Xương Khánh, bên một bờ hồ u tĩnh , Nhậm Kỳ Ninh mặc long bào màu vàng sáng đang ngồi yên lặng, nhìn tòa thành trì

nhỏ ở cách đó không xa. Hắn bận rộn nửa đời, đem hết thủ đoạn thâm ân tận phụ, đoạt được cũng chỉ là một ngọn thành trì nho nhỏ cùng với vương cung chưa hoàn thành kia mà thôi.

Mệt mỏi quá . . . . . .

Kỳ Lân xuất thủ, chưa từng thất bại. Một kiếm này của Tần Phong nhìn như đâm trật, thật ra thì cũng chỉ là một chốc không chết được, chỉ tối hơn lập tức khí tuyệt kia một chút mà thôi. Nhậm Kỳ Ninh điểm mấy chỗ huyệt đạo,miệng vết thương vẫn không ngừng chảy máu ra, cũng chẳng muốn đi quản nó. Tiện tay cắm bảo kiếm xuống mặt đất, một mình một người ngồi ở bên hồ thở phào nhẹ nhỏm.

Chỉ chốc lát sau, đám người Diệp Ly liền đi theo. Thấy bóng người bên hồ, Diệp Ly giơ tay lên ngăn trở mọi người, một mình một người đi ra phía trước. Tần Phong và Trác Tĩnh trao đổi ánh mắt, mỗi người chiếm cứ một phương vị cảnh giác ngó chừng bóng người màu vàng kim kia.

Nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, Nhậm Kỳ Ninh quay đầu lại thấy Diệp Ly ,nhàn nhạt cười nói: “Các ngươi đã tới, nếu không tới, không chừng cũng không cần đến phiên các ngươi .”

Diệp Ly cúi đầu vừa nhìn, trên mặt đất đã bị máu tươi nhiễm đỏ. Cả người sắc mặt cũng trắng bệch như tờ giấy, không giống như mới vừa ở trên chiến trường nâng kiếm đánh với mọi người :”Bắc Cảnh Vương có lời muốn nói?” Diệp Ly bộ dạng phục tùng hỏi.

Nhậm Kỳ Ninh tùy tiện vung tay lên nói: “Ngươi gọi ta Nhậm Kỳ Ninh là được rồi, cái tên đi theo ta cả đời. . . Ta cũng lười đổi.” Trước khi chết, hắn không chấp nhất cái danh tiếng Bắc Cảnh Vương đó nữa, cũng không chấp nhất thân phận Lâm Nguyện. Thật ra thì chỉ có cái tên Nhậm Kỳ Ninh này mới là nương theo hắn cả đời, hai cái kia, có

lẽ chỉ là thứ hắn muốn .

Diệp Ly sửa lời nói: “Nhậm công tử có lời muốn nói ?”

Nhậm Kỳ Ninh thản nhiên nói: “Cũng không còn cái gì muốn nói . Chỉ sắp chết. . . Luôn không muốn chết một cách cô đơn . Cũng rất đáng tiếc không có thể cùng Vương phi đánh một trận. . .” Diệp Ly nói: “Công phu của ta chỉ sợ còn không vào được mắt Nhậm công tử.”

Nhậm Kỳ Ninh tự tiếu phi tiếu nhìn nàng nói: “Thật ra thì ta còn nghĩ tới, có nên chết giết ngươi hay không. Chỉ cần vừa nghĩ tới bộ dáng của Mặc Tu Nghiêu khi nghe được cái chết của ngươi, ta cảm thấy hết sức cao hứng.”

Diệp Ly nhướng mày nói: “Đã như vậy, vì sao lúc trước Nhậm công tử không động thủ?”

Nhậm Kỳ Ninh lắc lắc đầu, thở dài nói: “Ta không nắm chắc sẽ giết được ngươi, huống chi bây giờ suy nghĩ một chút lại cảm thấy rất không thú vị. Mặc Tu Nghiêu ruột gan đứt từng khúc, cũng sẽ không khiến ta có ích lợi gì. . . Mặc dù rất nhiều người đều cảm thấy ta làm nhiều chuyện như vậy rất buồn cười. Nhưng ta cảm thấy. . . Vương Phi ngươi không cười ta.”

“Vì tín niệm của mình mà cố gắng , cũng không có cái gì buồn cười . Cho dù là tín nhiệm của hắn trong mắt của thế nhân là sai . Huống chi. . . Thế gian này cái nào đúng cái nào sai ,lại có ai có thể hiểu?” Diệp Ly thản nhiên nói.

“Nói thật hay. . .” Nhậm Kỳ Ninh cười nói: “Thì ra là. . . Là sai sao?”

Diệp Ly híp mắt nói: “Nhậm công tử cảm thấy mình không có sai, vậy thì không sai.”

Nhậm Kỳ Ninh vô lực chống kiếm thấp giọng lẩm bẩm nói: “Đúng, ta cảm thấy không có sai, vậy thì không phải là sai . Nếu như là sai , đời này của ta. . . rốt cuộc được xem là cái gì?”

Từ nhỏ đến lớn từng màn từ từ trước mắt hắn chảy qua. Từ nhỏ bị ký thác trách nhiệm nặng nề,hậu nhân duy nhất của Lâm gia, là hy vọng phục quốc duy nhất của tiền triều . So với những đứa bé cùng tuổi, người khác ở trong ngực cha mẹ làm nũng thì hắn trong thư phòng đi theo Lão sư học tập trị quốc kinh điển, khi người khác đang đùa đùa bỡn chơi đùa, hắn học tập quyền mưu rắp tâm binh pháp, khi người khác ở trong chăn thở to ngủ , hắn phải dậy sớm luyện công bất kể hè đông. Đáng tiếc cuối cùng hắn cũng không phải là thiên tài như Mặc Tu Nghiêu , hôm nay rơi vào trình độ như vậy. . . Chỉ có thể nói là vận mệnh đã như vậy. Nhưng có ai từng hỏi hắn. . . Hắn cả đời này rốt cuộc muốn làm gì? Rốt cuộc đã có làm qua việc mình làm chưa?

Một ánh mắt mỹ lệ mà tràn đầy sức sống từ đáy mắt hắn xẹt qua, khi đó hắn còn mới vừa kịp nhìn, hết lần này tới lần khác thiếu niên bắt gặp sự đơn độc thuần khiết , thông tuệ của một thiếu nữ chưa từng gặp qua thế sự . Nàng cứu tánh mạng của hắn, lúc dưỡng thương nhàn hạ hắn hái được hoa dại thêu dệt vòng hoa đưa cho nàng, trên dung nhan mỹ lệ của nàng nhuộm nhàn nhạt rặng mây đỏ, so với các cô gái tuyệt sắc hắn từng gặp càng thêm động lòng người.

Sau đó hắn cưới nàng làm vợ, nàng vì hắn sinh con dưỡng cái. . . Nếu như hắn không phải là Lâm Nguyện, nếu như không có những trách nhiệm kia. . . . . .

“Tô Nghi Nhĩ. . .”

Diệp Ly trầm mặc nhìn bảo kiếm nhuốm máu từ trên cổ của hắn xẹt

qua, trường kiếm rơi xuống đất, nam tử mặc long bào cũng chầm chậm té xuống, “Tô Nghi Nhĩ. . . . . .”

Đi theo Hách Lan công chúa một thời gian ngắn, Diệp Ly nhớ được Hách Lan công chúa đã nói. Biểu tỷ nàng, công chúa Bắc Cảnh tiền nhậm Vương Hậu Nhậm Kỳ Ninh tên là Tô Nghi Nhĩ ——viên minh châu sáng chói.

“Vương Phi.” Đám người Lãnh Hạo Vũ tiến lên , nhìn thoáng qua người trên mặt đất, Lãnh Hạo Vũ cũng không khỏi được thở dài nói: “Không nghĩ tới, hắn thế nhưng lại. . . . . .”

Diệp Ly than nhẹ một tiếng nói: “Hậu táng đi. Hắn cũng coi như là nhất phương kiêu hùng,truy phong làm Xương Khánh Vương, cùng Vương Hậu Bắc Cảnh hợp táng đi.” Trác Tĩnh do dự một chút, mới vừa nói: “Khởi bẩm Vương Phi, Vương Hậu Bắc Cảnh cùng tro cốt của mấy vị công chúa vương tử bị Hách Lan công chúa mang về Bắc Cảnh rồi.”

Diệp Ly suy nghĩ một chút, “Làm cho hắn một mộ chôn quần áo và di vật đi. Phái người đưa tro cốt đến Bắc Cảnh. Tùy ý Hách Lan công chúa xử trí.” Dứt lời, Diệp Ly hơi buồn bực, không hề nhìn người trên mặt đất nữa, xoay người hồi doanh. mười lăm tháng tám. . . Cần phải trở về.

“Tùy ý Hách Lan công chúa xử trí?” Trác Tĩnh chặc lưỡi, lấy hận ý của Hách Lan Vương Hậu đối với Nhậm Kỳ Ninh, sẽ rắc tro cốt của hắn tại trên đường mặc người chà đạp đi.

Chỉ chốc lát sau, đã có người tới đưa thi thể của Nhậm Kỳ Ninh đi. Bên hồ một lần nữa yên lặng trở lại. Lại qua hồi lâu, một áo lam nam tử xuất hiện ở bên hồ, vết máu đỏ sậm kia trên mặt đất xuất thần hồi lâu, mới đưa tay nhặt kiếm trên mặt đất lên, vung lên , vạt áo một

kiếm phá vỡ, áo lam nam tử chậm chạp lau chùi máu hơi khô trên thân kiếm nhẹ giọng thở dài nói: “Thật là không nghĩ tới, ngươi lại . . . Ta vốn là còn tưởng rằng. . . . . .” Vốn vẫn còn cho là ta và ngươi tất có đánh một trận, nhưng là, ngay cả mặt mũi như thế nào cũng chưa có chân chính gặp qua. . .

Tiện tay bỏ khăn vải trong tay , nam tử áo lam phẩy tay áo bỏ đi. Khăn vải màu lam đã nhuốm máu ở trong gió nhẹ vung lên, rơi trên mặt hồ, từ từ cái khăn thấm ướt, máu tươi ở trong hồ nước nhàn nhạt thấm vào. . . . . .

Trong đại trướng của Mặc gia quân , Diệp Ly ngẩng đầu lên nhìn nam tử áo lam trước mặt, ánh mắt dừng lại trên thân kiếm ở trong tay hắn một lát mới hỏi: “Ngươi có tính toán gì không?”

Đàm Kế Chi không sao cả cười nói: “Nếu Vương phi tính tiếp tục giam ta lại thì không sao, nếu như Vương phi không có ý tứ này, vậy ta muốn đi đây.”

Diệp Ly nhướng mày, nhàn nhạt cười nói: “Đi chỗ nào? Một lần nữa tìm một chỗ đông sơn tái khởi?”

Đàm Kế Chi lắc đầu, nói: “Có lẽ đi một chút, hoặc là. . . Đi Tây Vực cũng hoặc là ra biển .”

Diệp Ly thú vị nhìn của hắn nói: ” Kế hoạch nghiệp bá của ngươi đâu rồi, không muốn nữa sao?”

Đàm Kế Chi khổ cười nói: “Có Định Vương và Vương phi ở đây, kế hoạch nghiệp bá cũng đừng mong có người nào dám nhúng tay vào. Tại hạ còn có mấy phần tự biết rõ , thấy kết quả của hắn. . .Đang còn có mấy phần nghĩ mãi mà không rõ, hiện tại cũng cảm thấy không có gì quan trọng hơn rồi.” Hai người, có tên như nhau, sứ mệnh cùng

trách nhiệm như nhau, nhưng kinh nghiệm khác nhau ,cách giải quyết khác nhau. Thấy kết quả của Nhậm Kỳ Ninh như vậy, Đàm Kế Chi trước đây vẫn cảm thấy mình hận hắn sâu đậm cũng nhiều thêm mấy phần cảm thấy thỏ chết hồ ly buồn , vốn là hùng tâm tráng chí cũng cảm thấy vô vị.

* “Thiên hạ phong vân xuất ngã bối

Nhất nhập giang hồ tuế nguyệt thôi

Hoàng đồ bá nghiệp đàm tiếu trung

Bất thắng nhân sinh nhất trường túy”

**: ý là con người ta cứ thích hỏi tại làm sao mà như thế, tại làm sao lại như vậy hay đại để là muốn tường tận rõ mọi chuyện. Trong khi có những chuyện thuộc về cảm giác và cảm xúc thì làm sao mà trả lời nổi. Và có những thứ rõ mồn một ra như vậy rồi mà vẫn cứ cố tình hỏi, như để trêu ngươi người phải trả lời vậy. Không trả lời cũng khó, mà trả lời thì cũng dở. Tốt nhất là lại rượu thôi. Có lẽ chỉ rượu mới hiểu nổi ta, hay ta đang chỉ mở cõi lòng này cho mỗi mình rượu. Vấn đề có lẽ chỉ là bao lâu, bao lâu mà thôi…*

Diệp Ly nhẹ ngâm. Đàm kế Chi khẽ xuất thần, thoải mái cười một tiếng, gật đầu khen: ” Tính tình Vương phi như thế, kiến thức như thế. . . Đàm Kế Chi mặc cảm. Trong kiếp này, liền chỉ có đàm Kế Chi, không còn Lâm Nguyện người này. . . . . Vương Phi, tại hạ cáo từ.”

Diệp Ly nhìn hắn, “Không có ý định trở về xem Lâm đại phu một chút sao?”

Đàm Kế Chi lắc đầu, cười khổ nói: “Hay là thôi đi, nói vậy phụ thân

cũng không muốn thấy đứa con bất hiếu như ta đây. Sau này kính xin Vương Phi chiếu cố nhiều hơn." Diệp Ly gật đầu nói: "Cũng được, một mình ngươi quyết định đi."

Đàm Kế Chi cũng không dài dòng nữa, chắp tay nói: "Cáo từ."

"Không tiễn."

Nhìn Đàm Kế Chi đi ra ngoài, Tần Phong phía sau Diệp Ly thấp giọng nói: "Vương Phi, ngài thật sự thả hắn đi? Vạn nhất hắn còn có cái ý nghĩ gì nữa, cũng phiền toái." Diệp Ly lắc đầu nói: "Đàm Kế Chi là người thông minh, biết không thể làm thì hắn sẽ không chấp nhất nữa. Nhưng. . . nếu hắn còn có cử động gì không an phận, cũng không cần hỏi nữa, trực tiếp giết đi."

Tần Phong gật đầu, Đàm Kế Chi một thân một mình, lại đắc tội Mặc Cảnh Lê, muốn làm ra cái gì yêu thiêu thân cũng không dễ dàng.

"Vương phi, Đàm Kế Chi và Nhậm Kỳ Ninh, rốt cuộc ai mới là tiền triều con mồ côi?" Tần Phong có chút ngạc nhiên hỏi. Diệp Ly nhàn nhạt lắc đầu, cười nói: "Không biết, ai đúng , ai không phải, lại có cái ý nghĩa gì đây?"

Tần Phong trầm tư chốc lát, gật đầu cười nói: "Vương phi nói rất đúng." Ai phải, ai không phải, ai thật sự để ý đây? Nếu có dã tâm, cho dù bọn họ giết Đàm Kế Chi cũng có thể xuất hiện Lâm Nguyện thứ ba, thứ tư, Vương Nguyện, Triệu Nguyện. . . . . .

Chương 361: Diệp Ly trở về, Bắc Nhung xuất thủ

Định Vương phi Diệp Ly một thân nữ nhi trong vòng hơn một tháng đánh bại Bắc Cảnh Vương Nhậm Kỳ Ninh, hai tháng sau đã hoàn toàn bình định cả khu vực Đông Bắc. Biên giới Man tộc Bắc Cảnh lại trở về trong lãnh thổ Đại Sở nhưng không có nghĩa là con dân Đại Sở, mà từ đó quy về dưới trướng Định Vương phủ.

Mặc dù đám cầm quyền của những nước lớn như Đại Sở Tây Lăng, Bắc Nhung đều nhìn ra căn cơ của Nhậm Kỳ Ninh tại Bắc Cảnh không ổn, nội bộ ẩn chứa nhiều tai họa ngầm, nhưng mà nói cho cùng vẫn có trăm vạn quân trong tay, ấy thế mà Định Vương phi không tới ba tháng đã bình định hết thảy, điều này không thể không khiến cho thế nhân khiếp sợ. Từ đó, công huân Định Vương phi Diệp Ly hoàn toàn không thua bất cứ vị danh tướng đương thời nào. Dân chúng vùng Tử Kinh quan vừa mới quy về dưới trướng Định Vương phủ càng thêm tôn kính Định Vương phi như thần.

Trong hành cung Trấn Nam Vương Tây Lăng, Lôi Chấn Đình đang cúi đầu nghiên cứu bản đồ trên bàn. Từ sau khi Mặc Cảnh Lê cấu kết với núi Thương Mang, Mặc Cảnh Lê bắt đầu có ý khiêu khích Tây Lăng. Núi Thương Mang quả thật có mấy phần bản lãnh, mấy lần giao phong đó khiến Lôi Chấn Đình chịu thiệt không ít, điều này càng khiến lão thêm quyết tâm tiêu diệt núi Thương Mang.

Bên ghế ngồi đầu tiên phía dưới, công tử Thanh Trần áo trắng yên tĩnh ngồi đó. Mặc dù núi Thương Mang ẩn sâu trong núi, lại có đại trận thiên nhiên che chở, nhưng mà trên mặt công tử Thanh Trần không có chút lo lắng nào, chỉ thản nhiên phẩm trà, chờ đợi phản

ứng của Lôi Chấn Đình.

“Phụ Vương! Phụ vương…” Lôi Đằng Phong cầm một phong thư vội vã đi vào, Lôi Chấn Đình không khỏi cau mày. Bàn về số tuổi, Lôi Đằng Phong và đám người Từ Thanh Trần, Mặc Tu Nghiêu không kém bao nhiêu nhưng không nói tới mưu lược thủ đoạn, mà chỉ riêng tính tình đã không bì được với sự trầm ổn bình tĩnh của hai người này. Cũng khó trách Lôi Chấn Đình luôn không yên lòng đứa con trai duy nhất này.

Thật ra năng lực của Lôi Đằng Phong tuy không bằng hai kẻ kỳ tài ngút trời Mặc Tu Nghiêu và Từ Thanh Trần nhưng tuyệt đối không kém đám người Mặc Cảnh Lê, Nhậm Kỳ Ninh. Chẳng qua là, hắn hàng năm đều núp ở dưới bóng phụ thân, thiếu đi rèn luyện cho nên về phương diện tính tình hiển nhiên không bằng những nhân tài khác.

“Công tử Thanh Trần còn ở chỗ này, ngươi hô to gọi nhỏ còn ra thể thống gì? Đã xảy ra chuyện gì?” Lôi Chấn Đình trầm giọng nói.

Lôi Đằng Phong vào đến cửa mới nhìn thấy Từ Thanh Trần ngồi một bên, hơi giật mình rồi âm thầm hối hận bản thân thật lỗ mãng. Nhưng bị phụ thân quở trách ngay trước mặt Từ Thanh Trần như vậy, sắc mặt không khỏi có chút khó coi. Từ Thanh Trần đặt chén trà xuống, cười nói: “ Duệ Quận vương đến đây tất nhiên có chuyện cần nói. Vậy tại hạ xin cáo lui trước.”

Lôi Chấn Đình liếc mắt nhìn phong thư Lôi Đằng Phong nắm trong tay, cũng đại khái đoán ra chuyện gì, lắc lắc đầu nói: “Công tử Thanh Trần cũng không phải người ngoài, cứ nói thẳng đi..”

Lôi Đằng Phong do dự một chút, đưa thư cho Lôi Chấn Đình nói: “Định Vương phi phá tan trăm vạn đại quân của Nhậm Kỳ Ninh,

Nhậm Kỳ Ninh tự vẫn bỏ mình.”

“Cái gì?” Tuy rằng đã trải qua nhiều sóng to gió lớn nhưng Lôi Chấn Đình cũng không khỏi sửng sốt, cũng không còn trách cứ con trai vừa rồi thất thố. Lúc trước Bắc Nhung và Bắc Cảnh kết minh, mặc dù Lôi Chấn Đình không quá để ý nhưng cũng vui như mở cờ. Hiện tại lão muốn cùng hợp tác với Định Vương phủ đối phó núi Thương Mang, nhưng trong lòng không khỏi đề phòng Định Vương phủ ở sau lưng mình âm thầm bày trận, cho nên nếu có Bắc Cảnh kiềm chế bên trong thì lão yên tâm hơn nhiều. Nhưng lão không ngờ, chỉ một mình Diệp Ly mà có thể trong vòng hai tháng diệt sạch Bắc Cảnh, Mặc Tu Nghiêu thậm chí còn chưa xuất thủ tương trợ. Rốt cuộc là vì Định Vương phủ quá cường đại hay Bắc Cảnh vô dụng không chịu nổi một kích?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Lôi Chấn Đình nhìn về phía công tử Thanh Trần có chút thay đổi. Từ Thanh Trần lại làm như không biết, sắc mặt lạnh nhạt như cũ. Lôi Chấn Đình ổn định tinh thần, mới cười nói với Từ Thanh Trần: “Định Vương phi quả thạt là nữ trung hào kiệt ngàn năm có một, Bản vương chúc mừng công tử Thanh Trần và Định Vương phủ.”

Từ Thanh Trần cười nhạt một tiếng, bình định Bắc Cảnh mặc dù không thể không nói là may mắn nhưng mà biểu muội mình thuận lợi hoàn thành chuyện lớn như vậy, Từ Thanh Trần vẫn là hết sức vui mừng, gật đầu yếu ớt nói: “Đa tạ Vương gia, Ly Nhi còn nhỏ, lần này đánh bậy đánh bạ mà nên chiến công, chung quy vẫn là nhờ may mắn.” Lôi Đằng Phong đứng bên cạnh nghe vậy, khóe miệng không khỏi co quắp. Định Vương phi nổi danh thiên hạ chưa đến mười năm, thủ Vĩnh Lâm, trấn giữ Tây Bắc, quét sạch Tây Lăng, Bắc Cảnh, ngay cả phụ vương hắn cũng chịu thiệt trong tay nàng, người như vậy còn nói tuổi nhỏ,vậy đợi đến khi thành niên còn để người ta sống không hả?

Đoán chừng Từ Thanh Trần cũng cảm thấy khiêm tốn như vậy người ngoài nghe vào lại giống như khoe khoang, tự nhiên mỉm cười đổi đề tài cười nói: " Bắc Cảnh cách xa nơi này ngàn dặm, chúng ta quản hắn làm khỉ gì, hãy nói một chút xem chuyện núi Thương Mang nên làm thế nào mới phải. Nếu như hai bên liên hợp mà vẫn không cách nào phá được núi Thương Mang thì Từ mỗ thật sự không còn mặt mũi nào trở về Ly thành."

Thần sắc Lôi Chấn Đình và Lôi Đằng Phong rung lên, chuyện ở Bắc Cảnh đã là kết cục đã định, có rối rắm thêm nữa cũng vô dụng. Có điều biên giới phía Bắc lại phải cẩn trọng bố trí lại một phen rồi. Ngược lại trước mắt, nếu như Trấn Nam Vương phủ mang vạn hùng binh lại thêm công tử Thanh Trần trí tuyệt thiên hạ vẫn không đối phó được một núi Thương Mang cỏn con thì thiên hạ đệ nhất chuyện cười không phải Nhậm Kỳ Ninh mà chính là bọn họ mất. Huống hồ, Mặc Cảnh Lê ỷ có núi THương Mang làm chỗ dựa, nhiều lần khiêu khích ở bên sông Vân Lan, Lôi Chấn Đình tuyệt đối không nhịn nổi khẩu khí này. Hiện tại, không diệt được núi Thương Mang thì Định Vương phủ cũng chỉ tổn thất chút mặt mũi mà thôi, còn đối với Tây Lăng hắn mà nói thì chính là đại địch!.

Lôi Chấn Đình gật đầu nói: "Công tử Thanh Trần nói có lý. Không biết công tử Thanh Trần có cách gì đối phó đại trận thiên nhiên trong núi Thương Mang không?"

Từ Thanh Trần cau mày nói: "Mặc dù đã xem qua bản đồ nhưng rốt cuộc vẫn chưa đủ. Tại hạ trong lòng có chút ý tưởng nhưng cần phải đích thân đi tới núi Thương Mang mới có thể kiểm chứng."

Lôi Chấn Đình nói: "Gần đây bờ sông Vân Lang có chút chuyện, Bản vương không thể bồi công tử đi được, như vậy khuyển tử và năm vạn tinh binh sẽ đi cùng công tử tới núi Thương Mang trước,công tử

thấy thế nào?" Từ Thanh Trần gật đầu, chắp tay nói với Lôi Đằng Phong: "Như vậy, làm phiền Duệ Quận Vương."

Lôi Đằng phong vội vàng đáp lễ nói: " Đây là bổn phận của ta, công tử Thanh Trần không cần để ý."

Tiễn Từ Thanh Trần rời đi, phụ tử Lôi Chấn Đình ngồi lại trong thư phòng cũng im lặng hồi lâu. Lôi Đằng Phong có chút lo lắng hỏi: "Phụ vương, chuyện Bắc Cảnh cứ mặc kệ không quản như vậy sao?" Lôi Chấn Đình cười khổ nói: " Quản kiểu gì đây? Bắc Cảnh vốn không có chút quan hệ với Tây Lăng ta, hơn nữa, còn là Bắc Cảnh tự mình xuất thủ trêu chọc Định Vương phủ trước, cho dù diệt quốc bỏ mình thì cũng là tự mình rước lấy không thể trách người khác. Chẳng qua …ngay cả Bản vương cũng không ngờ, không ngờ Diệp Ly này …." Lôi Đằng Phong cũng không khỏi than phục: "Định Vương phi thật sự là người mà các cô gái khác trên thế gian này không thể sánh bằng được, cho dù là mấy người trong núi Thương Mang kia..thì cũng kém xa vạn dặm."

Lôi Chấn Đình nhìn phong thư Lôi Đằng Phong trình lên, "Định Vương phi truy phong Nhậm Kỳ Ninh làm Xương Khánh Vương? Thật có phong độ…" Lúc trước ở Tây Lăng, Nhậm Kỳ Ninh chính là người thiết kế người ám sát Diệp Ly, là nguyên nhân trực tiếp khiến cho quyền quý Tây Lăng bị Mặc Tu Nghiêu giết máu chảy thành sông. Người như vậy, Diệp Ly không cho ngũ mã phanh thây ném xác nơi hoang dã đã coi như là không tệ. Không ngờ còn truy phong hắn làm Vương, hậu táng theo lễ chế dành cho Vương hầu."

"Định Vương phi thân là nữ nhi nhưng lại có lòng dạ cùng với khí độ bễ nghễ thiên hạ như nam tử." Lôi Chấn Đình nhẹ giọng thở dài nói.

Hai cha con liên tiếp thở dài, cuối cùng chỉ có thể thầm than số mệnh Mặc Tu Nghiêu thật tốt mà thôi.

Giang Nam, trong phủ Nhiếp Chính Vương Đại Sở. Mặc Cảnh Lê nhận được tin tức nhưng không thể trấn định như cha con Lôi Chấn Đình. Vung tay đem đồ trên thư án quét rơi đầy đất, nắm chặt phong thư trong tay, gân xanh trên mu bàn tay lộ ra.

“Diệp Ly…. Hay cho một Diệp Ly!.” Bất luận hiện tại nắm đại quyền trong tay thế nào thì Mặc Cảnh Lê vẫn không lúc nào cảm thấy cảm thấy cam lòng. Ngay từ thật lâu trước đây hắn đã hiểu, lúc trước bỏ lỡ cô gái kia chính là tiếc nuối lớn nhất kiếp này của hắn. Mà bây giờ, mỗi một chiến công của Định Vương phủ cũng giống như tuyên bố sự bất lực của hắn, hôm nay truyền tới tin tức Diệp Ly bình định Bắc Cảnh càng giống như một loại châm chọc hắn vậy.

“Ngươi lại phát điên gì thế hả?” Đông Phương U xuất hiện ở cửa thư phòng, mặc một bộ áo tuyết trắng, mặc phục sức Nhiếp Chính Vương phi hoa mỹ, Đông Phương U vốn xinh đẹp, dung nhan giờ đây càng thêm ung dung lộng lẫy. Chỉ là ánh mắt nhìn Mặc Cảnh Lê mang theo u lãnh cùng châm chọc, thế nào cũng không khiến người ta liên tưởng được bọn họ là một đôi vợ chồng mới cưới.

Sắc mặt Mặc Cảnh Lê trầm xuống, không vui nói: “Ngươi tới làm gì?”

Đông Phương U không thèm để ý sắc mặt hắn, thản nhiên bước vào thư phòng, vượt qua một đống hỗn độn dưới đất, đi đến trước mặt Mặc Cảnh Lê cười mà như không cười nhìn hắn nói: “Ngươi vì Định Vương phủ và Diệp Ly diệt Nhậm Kỳ Ninh mà nổi giận sao?”

Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng, giễu cợt nói: “ Núi Thương Mang quả nhiên tin tức linh thông.”

Đông Phương U nhíu mi nói: “Tin tức núi Thương Mang tất nhiên linh thông, có gì kỳ quái đâu, mười ngày trước ta đã biết tin này rồi.”

Mặc Cảnh Lê biến sắc, một tay chộp lấy Đông Phương U: " Mười ngày trước? Tại sao ngươi không nói?" Đông Phương U tùy ý đẩy tay hắn ra, khinh thường cười nói: "Tại sao ta phải nói? Ngươi cho rằng ta gả cho ngươi thì núi Thương Mang liền nằm trong tay ngươi sao? Mặc Cảnh Lê, ngươi không khỏi đề cao chính mình quá đi. Sư phụ ta đồng ý phụ tá ngươi cũng chỉ là lựa chọn bất đắc dĩ mà thôi, ngươi cũng không nhìn một chút xem mình là ai?"

Bị thê tử châm chọc như vậy, sắc mặt Mặc Cảnh Lê vặn vẹo, đẩy Đông Phương U ra, nổi giận nói: "Tiện nhân! Ngươi…." Đông Phương U không chút khách khí nói: "Sư phụ bảo ta nói với ngươi, đừng cứ tự chủ trương. Cũng không nhìn một chút xem thực lực ngươi bây giờ ra sao, nếu thật sự chọc tới Lôi Chấn Đình sao ngươi có thể chịu nổi."

Nói xong, cũng không them nhìn sắc mặt Mặc Cảnh lê, Đông Phương U liền xoay người đi ra cửa. Mặc Cảnh Lê sắc mặt âm lãnh nhìn chằm chằm bong lưng Đông Phương U biến mất sau cửa, cắn răng nói: "Đông-Phương-U…"

Cho dù Mặc Cảnh Lê có cắn răng nghiến lợi thế nào thì cũng không thể thay đổi được sự thật là lúc này hắn không thể động tới Đông Phương U. Ban đầu tính toán cưới Đông Phương U hắn cũng chỉ là muốn mượn lực núi Thương Mang mà thôi. Hiện tại hắn đã chiếm được nhưng cũng hiểu tại sao Mặc Tu Nghiêu chẳng thèm ngó tới thế lực núi Thương Mang, Lôi Chấn Đình luôn dã tâm bừng bừng tại sao lại không nhúng tay vào chuyện núi Thương Mang.

Không sai, núi Thương Mang quả thật thực lực kinh người. Có thế lực núi Thương Mang tương trợ, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi thực lực Đại Sở đã tăng lên rất nhiều, bây giờ cho dù tranh phong với Lôi Chấn Đình thì cũng chưa chắc không có sức liều mạng. Nhưng đồng

dạng, hắn cũng bị núi Thương Mang quản chế. Rất nhiều chuyện cần phải có sự đồng ý của Đông Phương Huệ, mà Đông Phương U lại hận mình càng bới móc khắp nơi. Đường đường là Nhiếp Chính Vương Đại Sở lại bị hai nữ nhân quản chế, nhục nhã như vậy nên cho dù quyền thế có lớn hơn nữa cũng không cách nào bù lại nỗi phẫn nộ trong lòng Mặc Cảnh Lê.

Thời điểm các bên còn đang tranh luận ầm ỹ, Diệp Ly đã xử lý xong hết sự vụ lớn nhỏ trong Xương Khánh thành, ném những chuyện vụn vặt lại cho đám người Lãnh Hạo Vũ, cùng đám người Trác Tĩnh nhập quan chạy về phía chỗ ở của Mặc Tu Nghiêu trong đại doanh Mặc gia quân.

Mặc Tu Nghiêu đã sớm chờ ở cửa, thấy đám người Diệp Ly thúc ngựa tới lập tức phi thân nghênh đón, rơi vào trên lưng ngựa Diệp Ly. Con ngựa Diệp Ly đang cưỡi chính là hãn huyết bảo mã ngàn dặm mới tìm được, trên lưng đột nhiên thêm một người nhưng nó không có chút kinh hoảng vẫn vững vàng phi về phía trước như cũ. Mặc Tu Nghiêu ngồi sau lưng Diệp Ly, một tay vòng quanh hông nàng, một tay kéo dây cương, con ngựa hí một tiếng quay đầu chạy về một hướng khác, lưu lại đám người Tần Phong Trác Tĩnh đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết có nên đuổi theo hay không.

Hồi lâu, Tần Phong mới lắc đầu nói: “Chúng ta về trước đi, có Vương gia đi cùng Vương phi chắc sẽ không có chuyện gì.” E rằng Vương gia muốn ở riêng với Vương phi, nếu như bọn họ không thức thời theo sau chẳng phải khiến Vương gia ghi hận một phen sao. Nói không chừng đến một lúc nào đó đại họa rơi xuống đầu mà không biết. Những người khác cũng cảm thấy có lý, cùng nhau thúc ngựa đi về đại doanh phía trước. Các tướng lĩnh chờ bên ngoài đại doanh nghênh đón Vương phi phí công vô ích một phen, người nọ nhìn người kia, không thể làm gì khác hơn là sờ sờ lỗ mũi quay về.

Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cùng cưỡi một con ngựa, chạy được một đoạn, Mặc Tu Nghiêu cũng không quản nó nữa. Để mặc cho ngựa chậm dãi bước đi, thỉnh thoảng còn dừng lại gặm gặm cỏ xanh trên mặt đất. Mặc Tu Nghiêu ôm Diệp Ly vào lòng, thân mật chà chà bả vai của nàng, “A Ly, rốt cuộc nàng cũng trở lại rồi. Ta rất nhớ nàng đó.”

Diệp Ly bất đắc dĩ quay đầu lại, hôn lên mặt hắn một cái, tựa vào trong ngực hắn nhẹ giọng nói: “Ta cũng rất nhớ chàng.”

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu sáng lên, nâng chiếc cằm xinh đẹp của nàng lên nhìn chằm chằm đôi môi đỏ tươi mềm mại mạnh mẽ hôn xuống, “A Ly…”

“Tu Nghiêu….Đừng lộn xộn….” Diệp Ly bị sự nhiệt tình của hắn làm sợ hết hồn, Mặc Tu Nghiêu cũng không muốn dừng lại, giơ tay lên chế trụ gáy nàng, hôn sâu hơn. Diệp Ly bất đắc dĩ, than nhẹ một tiếng trong lòng, giơ tay lên ôm chặt cổ hắn, cùng chìm vào trong dây dưa thân mật.

Mặc Tu Nghiêu ôm Diệp Ly, thâm thể nghiêng về một bên, hai người lập tức rơi khỏi lưng ngựa. Diệp Ly theo phản xạ ôm lấy Mặc Tu Nghiêu, hai người rơi xuống trên cỏ, lăn một đoạn thật xa mới dừng lại. Mặc Tu Nghiêu từ trên cao nhìn xuống kiều nhan ửng đỏ phía dưới, tiếp tục một chuỗi nụ hôn triền mien, vui đầu vào cổ Diệp Ly nở nụ cười : “A Ly, A Ly…”

Tóc bạch kim và tóc đen dây dưa cùng một chỗ hết sức nổi bật, giống như trời sinh đã quấn quít vậy. Diệp Ly cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Tu Nghiêu, ta đã trở về.”

Mặc Tu Nghiêu đỡ Diệp Ly đứng dậy, hai người sóng vai ngồi trên cỏ, hóa ra lúc trước con ngựa của Diệp Ly tùy ý bước đi, không ngờ

lại đến một khe núi cách đó không xa. Hai người ngồi trên khe núi nhìn xuống bên dưới, xa xa vừa đúng nhìn thấy đại doanh của đại quân Bắc Nhung.

“ Ngắn ngủi hơn hai tháng A Ly đã bình định Bắc Cảnh còn vi phu hai tháng này vẫn chưa tiến công một tấc. Cũng thật xấu hổ.” Mặc Tu Nghiêu giương mắt nhìn Diệp Ly, hài hước nói.

Diệp Ly đưa tay véo khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, cười nói: “ Đem Bắc Nhung giống như Bắc Cảnh, Gia Luật Dã không tìm chàng liều mạng hả?” Mặc dù là hai nước nhưng Bắc Nhung và Bắc Cảnh có thể nói là khác nhau một trời một vực. Bắc Nhung lập quốc đã mấy trăm năm, không triều đại nào không đánh chiếm Trung Nguyên, mặc dù chưa bao giờ chân chính đánh được vào Trung Nguyên nhưng có thể nói uy hiếp lớn nhất đối với vương triều Trung Nguyên đời này qua đời khác đều là Bắc Nhung. Hơn nữa khí hậu Bắc Nhung ác liệt, dân chúng dũng mãnh thượng võ hơn xa Bắc Cảnh. Có thể nói, mặc dù Gia Luật Dã kết mình cùng Bắc Cảnh nhưng trên thực tế cũng chỉ là coi Nhậm Kỳ Ninh làm con cờ kiềm chế Mặc gia quân mà thôi, chưa từng đặt hắn ở vị trí đồng mình ngang hàng.

Mặc Tu Nghiêu nhẹ nhàng cọ mặt Diệp Ly cười nói: “Hắn không muốn tìm ta liều mạng, hắn chỉ muốn mạng của ta thôi.” Gia Luật Dã còn muốn trở về Bắc Nhung tranh giành vương vị với Gia Luật Hoằng, sao có thể liều mạng ở nơi này với Mặc Tu Nghiêu? Chỉ tiếc, cõi đời này người muốn mạng của Mặc Tu Nghiêu nhiều lắm, nhưng hiện tại Mặc Tu Nghiêu vẫn còn sống hơn nữa càng ngày càng sống thoải mái hơn.

“Gia Luật Hoằng và công chúa Dung Hoa đã trở về rồi sao?” Diệp Ly hỏi.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Đúng, nhưng mà Hách Liên Chân cũng

đã tới, hơn nữa còn mang theo tám mươi vạn nhân mã tới đây. Hôm nay trong đại doanh Bắc Nhung có ít nhất 130 vạn nhân mã."

"Nhiều như vậy sao?" Diệp Ly hơi cau mày, khó trách Mặc Tu Nghiêu nói lâu như vậy một tấc cũng chưa tiến. Định Vương phủ sau khi thu phục Đại Sở binh mã các nơi không nói nhưng Mặc gia quân tinh nhuệ bị thương tổng cộng không đến một trăm vạn, còn phải trấn thủ các nơi. Cho nên về mặt binh mã, không có cách nào chống đỡ được đại quân Bắc Nhung.

Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng cười một tiếng nói: "Tới càng nhiều càng tốt, Bản vương đáp ứng Gia Luật Hoằng không động tới căn cơ Bắc Nhung nhưng nếu như chính bọn họ tự mò tới thì cũng đừng nghĩ đến chuyện quay về." Nhìn trên mặt Mặc Tu Nghiêu chợt lóe lên sát khí, Diệp Ly thương tiếc hôn gương mặt lạnh như băng của hắn một cái, nhẹ giọng nói: "Không cần gấp, chúng ta nhất định sẽ thay Đại ca báo thù."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu một cái, "A Ly, cám ơn nàng."

Hai người dắt ngựa đi xuống thung lũng nhỏ dưới núi, dưới chân núi là một thôn xóm nho nhỏ. Lại thấy trong thôn người lớn thưa thớt, ánh mắt thôn dân ảm đạm, thân hình gầy như que củi, quần áo lam lũ dáng vẻ khổ cực khiến người ta không đành lòng. Nhớ tới dáng vẻ an cư lạc nghiệp cơm no áo ấm của bách tính dưới trướng Định Vương phủ ở Tây bắc, lại nhìn những dân chúng tuyệt vọng đầy mệt mỏi này, Diệp Ly không khỏi có chút chua xót.

Thấy nàng nhìn những người đó xuất thần, Mặc Tu Nghiêu không khỏi nhẹ giọng thở dài, ôm nàng vào lòng, thấp giọng hứa hẹn nói: "Chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng giải quyết đám người Bắc Nhung." Diệp Ly có chút nghi ngờ nói: "Vì sao những người dân nơi này không rời đi?"

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Rời nơi này thì có thể đi nơi nào? Cho dù Định Vương phủ có thể thu nhận bọn họ nhưng có rất nhiều người đã chết đói trên đường đi. Huống hồ…Tây Bắc nho nhỏ sao có thể thu nhận nhiều người như vậy. Hiện giờ thiên hạ nơi nào không loạn? Cho dù chạy tới phương Nam thì phương Nam cũng không yên ổn như vậy. Hơn nữa, nơi này có rất nhiều người già, phụ nữ và trẻ con, thứ nhất họ không nỡ rời quê nhà, thứ hai bọn họ cũng không có khả năng đi đường xa như vậy. Thôn này cũng giống thế, người trẻ tuổi nếu không đi lính thì cũng đã đi chạy nạn, những người lưu lại chỉ là những lão nhân đã luống tuổi cùng hài tử từ nhỏ không nơi nương tựa. Bọn họ như vậy đã coi như là may mắn, hơn nửa dân chúng phương Bắc đã bị đại quân Bắc Nhung chém giết lúc bọn chúng mới nhập quan. Thôn xóm giống như thế này, khắp nơi đều có….” Nói đến đây, Mặc Tu Nghiêu cũng không khỏi có chút ảm đạm.

Thời điểm Bắc Nhung tính toán xâm lược Đại Sở, hắn đang có ý định tiến công Tây Lăng, Tây Bắc tự nhiên không có binh mã tiếp viện Đại Sở chống cự Bắc Nhung. Mặc dù lúc đó Định Vương phủ đã ân đoạn nghĩa tuyệt với Đại Sở, trên danh nghĩa không có gì sai, nhưng đối mặt với dân chúng sầu khổ thẫn thờ, trái tim Mặc Tu Nghiêu cũng không phải làm bằng sắt, chung quy không tránh khỏi một chút áy náy.

“Hai vị…Hai vị là Định Vương điện hạ và Vương phi phải không?” Hai người dắt ngựa chậm dãi bước đi, đột nhiên một thanh âm già nua truyền tới từ bên đường. Hai người quay đầu nhìn lại, thấy một lão hán tóc trắng hơn 70 tuổi một thân lam lũ cầm một cây mộc trượng run rẩy nhìn hai người.

Mặc Tu Nghiêu trầm mặc nhìn lão nhân hồi lâu mới hỏi: “ Ngươi làm thế nào biết?”

Lão nhân kích động nói: “Nghe nói Định Vương điện hạ đang lúc tráng niên đã một đầu tóc trắng….Hơn nữa lão hán cũng nghe nói doanh trại của Định Vương cách đây vài chục dặm. Vương gia, Vương phi…cầu xin các ngươi cứu dân chúng Đại Sở ta.” Vừa nói, mộc trượng trong tay nghiêng một cái, cả người liền ngã quỵ trên mặt đất, lão lệ tung hoành. Mấy thôn dân cách đó không xa nghe thấy lời này của lão nhân, vội vàng chạy tới, chỉ chốc lát đã quỳ đầy đấy, mọi người nức nở khóc.

Diệp Ly dõi mắt nhìn, quả nhiên nơi này không phải lão nhân sáu mươi bảy mươi thì là hài đồng mấy tuổi, còn có phụ nữ và trẻ con, trừ mấy hài đồng ngây thơ không biết gì thì trên mặt mọi người đều mang theo vẻ sầu khổ nặng nề, ánh mắt nhìn về phía Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu mang theo một tia hi vọng.

Diệp ly cúi người đỡ lão nhân cầm đầu dậy, nhất thời cũng không biết nói gì.

Nhìn Mặc Tu Nghiêu bên cạnh một chút, thấy hắn cũng ảm đạm im lặng, Diệp Ly nhẹ giọng nói: “Lão nhân gia, các ngươi có bằng lòng rời nơi này đi không?” Lão nhân lắc đầu nói: “Chúng ta cũng đã là người bước nửa thân xuống mồ rồi, còn có thể đi nơi nào? Chỉ mong Vương gia và Vương phi có thể đuổi những thứ tặc tử kia ra ngoài, báo thù rửa hận cho các vị hương thân đã chết thảm của chúng ta, để cho những đứa bé còn chưa hiểu chuyện này có thể bình an lớn lên. Mấy lão gia hỏa chúng ta, có chết cũng chẳng sao…”

Diệp Ly thấy sắc mặt những thôn dân này đều xanh xao vàng vọt liền hiểu những ngày qua họ đã phải sống khốn khổ thế nào, thở dài nói: “ Trở về ta sẽ cho người đưa chút lương thực tới đây. Chưa tới hai tháng nữa là mùa đông đến rồi, nếu như có thể thì các ngươi vẫn nên lui về phía sau một chút đi, đợi đến lúc thu hoạch vụ thu thể nào

binh lính Bắc Nhung cũng tới cướp lương thực. Qua ít ngày nữa, hai quân giao chiến thì nơi càng càng không được an bình."

"Chuyện này…" Lão nhân có chút chần chờ, thôn bọn họ gần tiền tuyến hai quân nhất, đúng là thường ngày hay bị người Bắc Nhung quấy rầy. May mắn là bây giờ người Bắc Nhung không còn giống như lúc mới nhập quan, gặt người liền giết. Nhưng mà đám người bọn họ không phải là lão nhân không có sức thì là trẻ nhỏ chưa hiểu chuyện, có thể đi tới nơi nào chứ?

Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói: "Lui về phía sau sáu mươi dặm sẽ có mấy thôn xóm khác, hiện tại cũng không còn bao nhiêu người. Các ngươi có thể đến đó ở, chiến trường sẽ không lùi xa thêm nữa, cho nên có thể yên tâm ở đó. Ngày mai Bản vương sẽ phái người hộ tống các ngươi qua đó." Lời này của Mặc Tu Nghiêu tương đương với hứa hẹn, bất luận chiến sự sắp tới có ra sao thì chỉ cần Mặc gia quân còn người, tuyệt đối sẽ không tiếp tục lùi về sau một bước.

Nghe vậy, mọi người không khỏi mừng rỡ, vô cùng vui sướng rớt nước mắt hướng về phía Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu quỳ một lạy. Diệp Ly bất đắc dĩ đỡ lão nhân đứng dậy, lại kéo một hài tử nho nhỏ bên cạnh lên. Dáng vẻ đứa nhỏ không quá năm sáu tuổi, ngẩng đầu nhìn Diệp Ly không chút sợ hãi, Diệp Ly cười nhẹ với nó, đứa bé nhất thời thẹn thùng đỏ mặt, nắm lấy tay áo lão nhân, núp sau lưng lão. Diệp Ly nghĩ đến đám Mặc Tiểu Bảo, Lãnh Quân Hàm và Từ Tri Duệ thần thái phi dương trong Định Vương phủ, lại nhìn đứa nhỏ gầy gò thấp bé trước mắt một thân xiêm áo cũ không còn vừa người, trong lòng vô cùng chua xót.

Bởi vì tình cảnh dưới chân núi cho nên hai người cũng không còn tâm trạng rong chơi đành cùng nhau trở về đại doanh.

Vừa về đại doanh, các tướng lĩnh đã rối rít ra chào đón. Lúc này,

ngoại trừ Trương Khởi Lan đang trấn thủ Tây Lăng, Nguyên Bùi lão tướng quân trấn thủ Hồng Nhạn quan, Mộ Dung Thận thủ Sở kinh, Lãnh Hoài ở Xương Khánh, thì các tướng lãnh Mặc gia quân đều tụ tập trong đại doanh, đếm đi đếm lại cũng được hơn mười vị.

“Vương phi bình định Bắc Cảnh, chiến công lưu danh muôn đời. Tại hạ ở nơi này xin chúc mừng Vương phi.” Phượng Tam công tử áo đỏ rực rỡ, tuy không mặc chiến bào như các tướng lĩnh khác nhưng tác phong vẫn nhanh nhẹn, thần thái phi phàm.

Diệp Ly cười nhẹ, chắp tay nói: “Đều là công lao của mọi người, Phượng Tam công tử quá khen.”

Các tướng lĩnh cũng lên tiếng chúc mừng Diệp Ly, họ xưa nay vẫn luôn kính trọng vị Định Vương phi này, nhưng hôm nay, thêm chiến tích bình định Bắc Cảnh, trên dưới Mặc gia quân không còn ai dám nghi ngờ năng lực Định Vương phi nữa.

Diệp Ly trở lại, tâm trạng Mặc Tu Nghiêu rất tốt, phất tay cho mọi người lui ra, chỉ giữ đám người Lữ Cận Hiền ở lại nghị sự. Mọi người không nhịn được rối rít hỏi Diệp Ly chuyện tình ở Bắc Cảnh, Diệp Ly cũng không tiện đánh vỡ sự hăng hái của họ, chỉ đành chọn vài chuyện quan trọng nói. Mọi người một mặt cảm than Nhậm Kỳ Ninh xui xẻo cùng Định Vương phủ vận số thật tốt, quả nhiên ý trời cũng hướng về phía Định Vương phủ. Mặc khác trong lòng thầm tán thưởng thủ đoạn hành sự và ánh mắt mưu lược của Vương phi. Có lẽ bọn họ cũng có thể suất binh bình định Bắc Cảnh nhưng nếu muốn dễ dàng thâu tóm Bắc Cảnh, cơ hồ có thể nói là không đánh mà thắng thì chỉ sợ chỗ này không có mấy người làm được.

Nghe Diệp Ly nói xong, Mặc Tu Nghiêu trầm tư chốc lát nói: “Bên Xương Khánh có Lãnh Hoài và Lãnh Hạo Vũ là đủ rồi, bảo Hà Túc trở lại đi.”

Diệp Ly nhướng mày cười nói: “ Hắn về đây thì không khỏi có chút vướng chân vướng tay. Trong quân mãnh tướng như mây, cần gì phải điều Hà Túc trở lại.” Đám người Lữ Cận Hiền cũng biết Hà Túc là người của Diệp Ly, cười nói: “Vương phi nói không sai. Mấy năm này Hách Liên Chân bị Bắc Nhung Vương lạnh nhạt nhưng ngược lại chưa từng suy sút, dưới trướng có rất nhiều nhân tài. Hôm nay Bắc Nhung có trăm vạn hung binh, thủ hạ, mãnh tướng cũng nhiều như mây. Chúng ta đã sớm nghe nói năng lực điều binh của Hà tướng quân có thể nói là trạng nguyên trong đám tướng lãnh trẻ tuổi, nếu có thể đến đây, tự nhiên là chuyên tốt.”

Nam hầu vuốt râu gật đầu cười nói: “Đúng vậy, thủ hạ của Vương phi đều là người tài ba. Trong đám tướng lãnh trẻ tuổi hiện tay, Hà Túc tướng quân quả thật là hơn một bậc. Ngược lại, khuyển tử nhà ta thật chả nên thân chút nào.” Dứt lời, Nam Hầu có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trợn mắt nhìn Phó Chiêu một cái. Phó Chiêu có chút vô tội sờ sờ lỗ mũi, không phải là hắn không cố gắng mà là thế đạo này thật sự quá lắm yêu nghiệt.

Diệp Ly cười nói: “Nam hầu nói quá lời, Thế tử văn võ song toàn, vốn là nhân tài hiếm có. Sao Hà Túc có thể so sánh được?” Cúi đầu suy nghĩ một chút nói:” Cũng được, Lãnh Hoài tướng quân đức cao vọng trọng, Lãnh Hạo Vũ tính tình nhanh nhẹn nhạy bén, có bọn họ trấn giữ Xương Khánh thì chắc hẳn Tử Kinh quan sẽ nhanh chóng khôi phục phồn hoa như trước. Ngược lại, trong đại doanh Bắc Nhung rốt cuộc có vị danh tướng nào mà khiến cho Lữ tướng quân cũng phải kiêng kị như vậy?”

Lữ Cận Hiền nói: “ Trong đại quân Bắc Nhung có một tướng quân trẻ tuổi tên là Hách Liên Bằng, là vãn bối của Hách Liên Chân. Nhưng bàn về tài dùng binh chỉ sợ Hách Liên Chân còn kém hắn một bậc. Hôm nay trong quân Bắc Nhung có Gia Luật Dã, Hách Liên Chân và

Hách Liên Bằng trấn giữ, lại có thêm trăm vạn tinh binh, thật sự là có chút phiền toái." Mặc dù nói có chút phiền toái, nhưng trên mặt Lữ Cận Hiền lại không có một chút vẻ mặt gặp phiền phức, ngược lại còn nóng lòng muốn thử giao chiến.

"Nếu Gia Luật Hoằng đã trở về Bắc Nhung thì hôm nay trong quân đều do Gia Luật Dã làm chủ. Cũng không biết sau khi Gia Luật Hoằng trở về Bắc Nhung có suông sẻ không. Nếu như toàn bộ đều thuận lợi thì Gia Luật Dã sẽ không được yên ổn bao lâu nữa." Diệp Ly suy tư nói

Mặc Tu Nghiêu khinh thường nhướng mày nói: "Nếu như ngay cả chút chuyện kia cũng làm không xong thì Gia Luật Hoằng không bằng chết quách đi cho rồi. Nếu A Ly đã trở lại, lại đúng lúc Bản vương muốn nhìn một chút xem Hách Liên Chân liệu có còn là thanh bảo đao không gỉ năm đó không." Nói đến Hách Liên Chân, trong mắt Mặc Tu Nghiêu không khỏi thêm vài phần lệ khí. Không phải vì Hách Liên Chân là kỳ tài ngút trời gì cả, mà là vừa vặn Định Vương phủ trăm năm chưa bại cư nhiên lại thua trong tay tên Hách Liên Chân này. Mặc dù bại trận là có trá nhưng thua chính là thua. Không thể không nói mười mấy năm trước, Định Vương phủ lịch sử trăm năm lại bị đánh cho nghẹn khuất, tổn thất thảm trọng một trận. Vì vậy sao Mặc Tu Nghiêu có thể không ghi nhớ Hách Liên Chân cho được?

Mặc Tu Nghiêu ghi nhớ Hách Liên Chân nhưng Hách Liên Chân cũng không quên Mặc Tu Nghiêu. Năm đó, Hách Liên Chân thân là danh tướng đệ nhất Bắc Nhung, vừa mới đánh bại Định Vương phủ, trở thành chiến thần trước nay chưa từng có của Bắc Nhung nhưng không ngờ, thiếu niên mười tám tuổi Mặc Tu Nghiêu không biết từ đâu chui ra, dùng một cây đuốc đánh hắn một trận tơi bời đại bại mà lui. Trận kia, binh lực Bắc Nhung không ít hơn hiện tại, mắt thấy sắp toàn thắng trở về ai ngờ cuối cùng suýt nữa toàn quân bị diệt. Mặc dù Mặc Tu Nghiêu cũng phải bỏ ra một cái giá cực lớn nhưng Bắc

Nhung cũng tổn thất thảm trọng.

Trong đại doanh Bắc Nhung, Gia Luật Dã ngồi ở chủ vị, bên dưới một lão tướng chòm râu hoa râm áng chừng năm mươi và một nam tử trẻ tuổi khoảng hai mươi bảy hai mươi tám, thân hình tráng kiện, vạm vỡ khí thế mỗi người ngồi một bên. Chẳng qua là khác với những người Bắc Nhung dũng mãnh hiếu chiến khác, trong mắt của nam tử mang theo sự tỉnh táo và sắc bén mà ít người có được. Hai người này chính là người tới tăng viện cho Gia Luật Dã – Nguyên Phi Kỵ Đại tướng quân Hách Liên Chân và nghĩa tử của hắn Hách Liên Bằng.

Lúc Mặc Tu Nghiêu và Hách Liên Chân còn chưa tới, hai quân cứ ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn, đánh tới đánh lui. Đợi đến khi chủ soái đến, mọi người ngược lại càng thêm tỉnh táo, ra tay càng thêm cẩn thận. Nửa tháng nay, song phương chưa từng chủ động khiêu khích đánh một trận chân chính nào.

“Ta đã sớm nói Nhậm Kỳ Ninh căn bản không được rồi. Vừa bắt đầu đã tìm Lôi Chấn Đình làm đồng minh.” Hách Liên Chân trầm giọng nói

Sắc mặt Gia Luật Dã âm trầm, lạnh lung nói: “Ta quả thật không ngờ Nhậm Kỳ Ninh lại vô dụng đến vậy. Không ngờ lại bị một nữ lưu dùng chưa tới ba tháng ép đến binh bại tự vẫn toàn quân bị diệt! Ban đầu chọn hắn nhất thời vì địa lý, thứ hai là vì Lôi Chấn ĐÌnh dã tâm quá lớn lại gian ngoan xảo quyệt, không dễ khống chế như Nhậm Kỳ Ninh.”

Hách Liên Chân nói: “ Vậy bây giờ nên làm thế nào cho phải? Thất điện hạ đã lập quân lệnh trạng với Vương thượng, không phá được Mặc gia quân thề không trở về Bắc Nhung. Hiện tại, Định Vương phi đã bình định Bắc Cảnh không lâu sau, Định Vương phủ nhất định sẽ tới tăng binh cho nơi này. Hiện tại muốn liên thủ với Lôi Chấn Đình

chỉ sợ là hơi muộn.” Tình cảnh Lôi Chấn Đình hôm nay cũng không dễ dàng gì, Giang Nam bên kia có Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm, trong Tây Lăng có Tây Lăng hoàng thời thời khắc khắc nhìn chằm chằm Lôi Chấn Đình chờ hắn lộ ra sơ hở thì ra tay đoạt quyền. Nếu như lúc này Lôi Chấn Đình dốc toàn lực đánh một trận sứt đầu mẻ trán với Định Vương phủ, cho dù hai bên liên thủ thì thắng bại khó liệu, nhưng mà bất luận cuối cùng thắng hay bại thì người gặp xui xẻo cũng là Lôi Chấn Đình.

Gia Luật Dã thở dài nói: “May mà bây giờ binh lực của chúng ta hơn xa Mặc Tu Nghiêu, chưa chắc đã không có phần thắng.”

Hách Liên Bằng vẫn ngồi một bên trầm mặc không nói, bỗng ngẩng đầu nói: “Lời này của Vương tử còn chưa chắc.” Gia Luật Dã nhướng mày nói: “Nói vậy là thế nào?” Hách Liên Bằng nói: “Mặc dù binh lực hiện tại của chúng ta hơn xa Mặc gia quân nhưng mà… Trung Nguyên vốn là địa bàn của Mặc gia quân. Nếu như bọn chúng muốn tăng thêm binh mã thì chỉ trong nháy mắt cũng có thể thu thập trăm vạn đại quân. Cho dù không thể bằng tinh nhuệ của Mặc gia quân nhưng chung quy vẫn dùng được. Hơn nữa, theo ý kiến của mạt tướng, Mặc Tu Nghiêu không phải người không biết nhìn xa. Hắn không thể không biết binh lực Mặc gia quân thua xa các nước khác. Vậy vì sao hắn không tiến hành trưng binh?”

Gia Luật Dã không khỏi cau mày, nghiêm túc nhìn chằm chằm Hách Liên Bằng hỏi: “Ý của ngươi là, Mặc Tu Nghiêu đang giấu giếm thực lực?” Hách Liên Bằng gật đầu nói: “Không sai. Mạt tướng cho rằng Mặc gia quân tuyệt đối không chỉ như chúng ta biết. Chỉ sợ Mặc Tu Nghiêu đem một lượng lớn binh lực ẩn núp ở một nơi chúng ta không biết, chỉ chờ thời cơ cho quân ta một kích trí mạng. Điện hạ không được lơ là.”

Gia Luật Dã gật đầu, hắn cũng không phải là người không có chút

tâm cơ nào. Mà thời điểm đối mặt với Mặc Tu Nghiêu, hắn càng sẵn lòng thận trọng hơn một chút. Gia Luật Dã nói: “Hách Liên, ngươi có ý tưởng gì không?”

Hách Liên Bằng nói: “Mạt tướng tính thử dò xét thực lực Mặc gia quân một lần.”

Gia Luật Dã có chút hăng hái nhìn hắn nói: “Ngươi tính làm thế nào? Hơn nửa năm nay quân ta và Mặc gia quân đánh trận lớn trận nhỏ không dưới vài chục lần, Bản vương chỉ có thể nói, Mặc gia quân quả nhiên không hổ là thiết huyết hùng binh uy chấn thiên hạ hơn hai trăm năm nay.” Nhắc tới lực chiến đấu của Mặc gia quân, cho dù là Gia Luật Dã cũng không khỏi thánphục. Thân thể người Trung Nguyên vốn không có cách nào so với dân tộc du mục như bọn họ, mặc dù Trung Nguyên có rất nhiều người luyện tập võ công thâm hậu, có thể lấy một địch mười nhưng mà, rốt cuộc luyện võ trước hết cần thời gian, hơn nữa không phải ai ai cũng có thể luyện thành võ lâm cao thủ. Cho nên tới giờ, nếu binh lực ngang nhau thì lúc đối địch lực chiến đấu của binh mã Trung Nguyên luôn yếu hơn Bắc Nhung. Nhưng mà hiển nhiên Mặc gia quân là một điều ngoài ý muốn, mỗi binh lính Mặc gia quân đều không thua kém thực lực dũng sĩ Bắc Nhung, điều này làm cho mỗi lần hai bên giao chiến càng thêm kịch liệt.

Hách Liên Bằng trầm ngâm chốc lát nói: “Kỳ Lân.”

“Kỳ Lân?” Lời vừa nói ra, không chỉ Gia Luật Dã mà Hách Liên Chân cũng không khỏi động dung. Thời gian Kỳ Lân thành lập không lâu nhưng lại liên tiếp lập kỳ công. Nhiều lần Mặc gia quân đại thắng đều có bóng dáng bọn họ, nhưng thế nhân lại cực ít người chân chính thấy qua bóng ảnh của bọn họ. Sự tồn tại của họ giống như u linh vậy

Gia Luật Dã nói: “Kỳ Lân là do Định Quốc Vương phi một tay sáng lập, cũng là do Định Quốc vương phi tự mình thống lính, là một đội quân thần bí nhất trong Mặc gia quân. Hách Liên đây là muốn khiêu chiến Định Quốc Vương phi sao?”

Hách Liên Bằng thiêu mi nói: “Không được à?”

Gia Luật Dã cười nói: “Không phải là không được. Chẳng qua Bản vương còn tưởng rằng Hách Liên tâm cao khí ngạo, sẽ trực tiếp chống đối Mặc Tu Nghiêu cơ.” Hách Liên Bằng lạnh nhạt nói: “Mạt tướng không coi thường nữ nhân, đặc biệt nữ nhân này còn là Định quốc vương phi. Hơn nữa, không biết tại sao mạt tướng luôn cảm thấy nếu như không giải quyết xong đám Kỳ Lân này thì Bắc Nhung sớm hay muộn sẽ bại trong tay bọn họ.”

Gia Luật Dã hơi chấn động một cái, hỏi: “Làm sao cảm thấy được?”

Hách Liên Bằng trầm ngâm chốc lát nói: “Ta cũng không biết, chẳng qua là luôn có cảm giác này. Từ khi Kỳ Lân xuất hiện tới nay, luôn hành động khi người ta chưa kịp đề phòng, mỗi lần ra tay đều là một kích trí mạng, chưa bao giờ thất bại. Dũng sĩ Bắc Nhung ta, trên chiến trường ngày cả lấy một chọi hai cũng không sợ bất luận kẻ nào, nhưng mà đối phó với địch nhân xuất quỷ nhập thần như vậy lại là điểm yếu của quân ta.”

Gia Luật Dã gật đầu đồng ý, giao tranh với Mặc gia quân lâu như vậy, hắn đương nhiên biết những điều này. Chẳng qua là ưu điểm và khuyết điểm của binh mã Bắc Nhung trải qua trăm ngàn tích lũy đã trở thành thói quen, nhất thời nửa khắc muốn thay đổi cũng không thay đổi được. “Hách Liên tính đối phó với Kỳ Lân thế nào?”

Hách Liên Chân bên cạnh cười nói: “Kể từ khi Kỳ Lân xuất hiện, Bằng nhi đã thấy rất hứng thú với những người này, cho nên, chúng

ta cũng đã huấn luyện một nhóm người giống như vậy, nhằm đối phó với Kỳ Lân mà lập ra.”

Nghe vậy, Gia Luật Dã ngược lại có chút kinh ngạc, nhìn Hách Liên Bằng nói: “Có chuyện này sao?” Những năm này Phụ vương hết sức không vừa mắt Hách Liên Chân, hơn nữa, còn giải trừ binh quyền để hắn nhàn rỗi ở nhà. Dưới tình huống như vậy mà còn có thể huấn luyện ra một đội binh mã, điều này không thể không khiến Gia Luật Dã vui mừng. Nếu như không có trận chiến lần này, thì đội binh mã vô hình có thể giết người như vậy đem đi đối phó Gia Luật Hoằng thì không gì tốt hơn.

Thần sắc Hách Liên Bằng không đổi, gật đầu nói: “Không sai. Bọn họ lấy nhân thú Kỳ Lân làm danh hiệu,không khỏi quá mức văn nhược, thiếu vài phần sát khí. Cho nên đội nhân mã này, ta lấy tên là Nhai Tí.”

“Nhai Tí?” Gia Luật Dã mặc dù là người Bắc Nhung nhưng thân là hoàng tử nên đối với văn hóa Trung Nguyên tự nhiên hiểu rõ. Nhai Tí – con thứ chín của Rồng, tướng mạo như sói, giỏi giết chóc, được xưng là Thực Vi Hung Thú. Điều này khiến Gia Luật Dã có chút ngạc nhiên, không ngờ Hách Liên Bằng cũng thông hiểu văn hóa Trung Nguyên

“Không tệ.” Hách Liên Chân cất cao giọng nói: “Lúc trước ta nhất thời bất cẩn thua trong tay tên tiểu tử Mặc Tu Nghiêu đó, nếu như không thể rửa mối nhục này thì ta có chết cũng không còn mặt mũi nào đối mặt với liệt tổ liệt tông Hách gia. Vì ngày này ta đã đợi mười mấy năm. Thất điện hạ cứ việc yên tâm, lần này ta sẽ khiến cho Mặc gia quân vĩnh viễn không có cơ hội trở mình.”

Gia Luật Dã tự nhiên biết mối cừu hận giữa Hách Liên Chân và Mặc Tu Nghiêu. Có thể nói, Hách Liên Chân nửa đời này thành vì Định

Vương phủ, bại cũng vì Định Vương phủ. Hắn nửa đời chinh chiến trên lưng ngựa, chiến công lớn nhất chính là đánh bại Mặc gia quân, giết chết Mặc Tu Văn. Nhưng mà trận thua lớn nhất của hắn cũng là thua bởi Mặc gia quân, thua bởi Mặc Tu Nghiêu. Gật đầu một cái, Gia Luật Dã trầm giọng nói: “Như vậy làm phiền cữu cữu và Hách Liên. Bản Vương ngồi yên chờ nghe tin tốt. Hách Liên định làm thế nào?”

Hách Liên Bằng trầm ngâm chốc lát nói: “Diệp Ly mới vừa trở về, tất nhiên không thể nhanh chóng phòng bị chúng ta.Ý của mạt tướng là tối nay đánh lén vào ban đêm.”

Gia Luật Dã do dự một chút, “Có nắm chắc không?”

Hách Liên Bằng cười một tiếng nói: “Điện hạ xin cứ yên tâm, chỉ là thử dò xét mà thôi.”

“Đã như vậy, được.”

Chương 362: Thăm dò ban đêm, toàn quân bị diệt

Đêm khuya, bên ngoài doanh trại Mặc gia quân, một đám người mặc áo đen thân thủ mạnh mẽ lặng yên không tiếng động lẻn vào. Mặc dù nơi này không phải chủ doanh Định Vương phi tọa trấn nhưng cũng chỉ cách đó hai mươi dặm…… Hơn nữa, nơi này là nơi tập kết nhiều lương thảo nhất, gọi là kho thóc hậu cần cho tiền tuyến của Mặc gia quân cũng không quá, phòng thủ nghiêm mật ra sao không cần nói cũng biết. Nhưng mà những người này lại có thể không kinh động bất cứ ai, lặng yên không tiếng động lẻn vào, đủ để thấy họ có năng lực xuất sắc cỡ nào.

Trong quân doanh yên tĩnh, trừ binh lính tuần tra tới lui, tất cả tướng sĩ đều đã ngủ yên. Trong bóng đêm, chỉ thi thoảng truyền đến tiếng quạ kêu, làm cho người ta mơ hồ thấy bất an.

Người cầm đầu khoát tay ngăn cản mọi người phía sau tiếp tục tiến tới, cảnh giác nhìn bốn phía một chút, đột nhiên gấp rút thấp giọng nói: “Bị phát hiện, rút lui!.”

Những người khác cả kinh, còn chưa kịp phản ứng thì mưa tên màu bạc trong đêm đã phá không mà đến.

“Rút lui!.” Thân thủ tất cả những người áo đen này đều bất phàm, gần như là ngay lập tức tản ra bốn phía. Trong quân doanh cũng lập tức đèn đuốc sáng choang. Một nam tử áo đen bước ra từ chỗ tối, bên mép dâng lên nụ cười lạnh,nói: “Nếu đã tới thì đừng mong đi. Đuổi theo!.”

Vô số bóng ảnh màu đen từ khắp nơi trong đại doanh đảo qua, nhanh chóng đuổi theo phương hướng người áo đen chạy trốn.

Những người áo đen lẻn vào này cũng không trực tiếp chạy trốn mà ngược lại chạy loạn xung quanh, không ít người chạy vào khu để quân nhu, hiển nhiên là muốn ra tay hủy hơn phân nửa quân nhu và lương thảo của Mặc gia quân. Cần phải biết, tam quân chưa động, lương thảo đi trước. Thời điểm hai quân giao tranh, trừ lực chiến, binh pháp thì điều quan trọng nhất đó là lương thảo. Nếu không có lương thảo, thì cho dù ngươi có binh mã cường đại nhất thiên hả thì cũng chỉ có một kết quả là chết đói mà thôi.

Tính toán của bọn họ rất tốt, nhưng Mặc gia quân hành quân mấy trăm năm sao có thể không nghĩ qua vấn đề này. Mới vừa tiến vào kho lương thảo đã bị một đám người áo đen thần bí khó lường bao vây, đội ngũ hai bên không nói một lời liền ra tay.

Trên một bãi đất bí ẩn bên ngoài không xa, Từ Thanh Phong một thân áo đen đứng bên vách núi nhìn đại doanh phía trước trầm mặc như nước. Đứng bên cạnh hắn là hai huynh đệ, luôn luôn phóng túng không kiềm chế được – Hàn Minh Tích và tác phong nhanh nhẹn Hàn Minh Nguyệt, sau lưng họ còn một đám người áo đen cũng đang nhìn chằm chằm đại doanh lập lòe ánh lửa cách đó không xa.

“Thật là một nơi tốt mà.” Hàn Minh Tích cười hì hì nói với Từ Thanh Phong. Vốn là hắn và Hàn Minh Nguyệt phụng mệnh áp tải lương thực tới đây, không ngờ lại có cơ hội xem một màn kịch vui như vậy.

Hàn Minh Nguyệt có điều suy nghĩ, nhàn nhạt nói: “Cách làm việc của những người này tựa hồ có chút tương tự Kỳ Lân.”

Từ Thanh Phong ngạo nghễ nói: “Chẳng qua là bắt chước người khác mà thôi. Họa hổ họa bì nan họa cốt*, người Bắc Nhung có thể

làm được đến mức này đã là không tệ. Nếu như bọn họ đã tới khiêu khích trước thì chúng ta cũng không ngại cho bọn họ một chút dạy dỗ. Người đâu!.”

* Họa hổ họa bì nan họa cốt: vẽ hổ thì dễ vẽ da nhưng khó vẽ xương. Ý trong ngữ cảnh là dễ bắt chước cái bên ngoài nhưng tinh túy cốt cõi bên trong thì khó

“Thống lĩnh.” Một người áo đen sau lưng tiến lên từng bước, khom người nghe lệnh.

Từ Thanh Phong nói: “Cách nơi này sáu mươi dặm có một trại lính của Bắc Nhung, các ngươi không ngại đến chơi một chút đi.”

“ Thuộc hạ tuân lệnh.” Người áo đen hắng giọng lên tiếng, vung tay lên, mang theo mười mấy người áo đen biến mất trong màn đêm.

Những người khác không nói lời nào, từ trên cao nhìn xuống đại doanh phía dưới. Nơi này nhìn qua thì không có gì đặc biệt nhưng mà nếu đứng trên vách núi thì có thể dễ dàng quan sát toàn bộ đại doanh. Chính vì như vậy, mấy người Bắc Nhung cho dù có bản lĩnh thông thiên đến đâu thì cũng khó thoát khỏi ánh mắt Kỳ Lân bọn họ.

“Bọn họ muốn rút lui.” Người Bắc Nhung phía dưới hiển nhiên biết chuyện không thành, hơn nữa bản thân bọn họ cũng chỉ là đến dò xét. Có thể đốt lương thảo Mặc gia quân dĩ nhiên là chuyện tốt, nhưng không đốt được cũng không vấn đề gì. Lại thấy lúc này không chiếm được ưu thế, liền lập tức chuẩn bị rút lui.

Từ Thanh Phong sờ sờ cằm cười nói: “Nếu đến đây để dò xét thì cho một người về là được rồi. Những người khác toàn bộ giết đi.” Hàn Minh Tích đứng bên cạnh không khỏi kéo khóe miệng, một người trở về so với không người nào quay về còn làm cho Bắc Nhung khó chịu

hơn. Đây rõ ràng là nói với người Bắc Nhung, không phải ngươi phái người đến do thám sao, ông thả một người trở về báo tin đó, ông đây không sợ ngươi do thám.Vốn tưởng rằng trong mấy huynh đệ Từ gia thì Từ Thanh Phong là người lương thiện nhất, không ngờ, người này cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì.

Người Bắc Nhung muốn chạy, nhóm Kỳ Lân cũng thuận thế thả bọn họ ra ngoài. Thế nhưng không phải để bọn họ có cơ hội tẩu thoát mà là rời chiến trường ra ngoài đại doanh. Hơn hai mươi người áo đen chốc lát đã bị phân tách ra, ai lo người lấy, không tới nửa canh giờ, đại doanh vốn đèn đuốc sáng choang liền quay về yên lặng.

Trong bóng tối, ba người áo đen điên cuồng chạy về phía đại doanh Bắc Nhung. Bên đêm không có ánh trăng, mặc dù có chút điểm sáng nhưng cũng không đủ để chiếu rọi con đường phía trước. Ba người hoảng hốt chạy bừa trong rừng cây, cho nên vô tình bị mất phương hướng.

Dừng lại nhìn xung quanh một chút, tựa hồ không có truy binh đuổi theo nên thở phào nhẹ nhõm một hơi. Một người trong đó không nhịn được nói: “Không ngờ những người Trung Nguyên này lợi hại như vậy.” Bọn họ là người Hách Liên Chân và Hách Liên Bằng tỉ mỉ bồi dưỡng mấy năm qua, so với binh lính Bắc Nhung bình thường thì càng thêm tinh nhuệ, cường hãn. Người Bắc Nhung lấy võ vị tôn cho nên những chiến sĩ trong Nhai Tí ngày thường có chút xem thường binh lính Bắc Nhung khác, càng không cần phải nói là mấy người Trung Nguyên vốn nhu nhược trong mắt họ. Lại không ngờ rằng, tối nay Nhai Tí trận đầu ra quân, đừng nói là lấy một địch mấy mà ngay cả một đấu một thì bọn họ cũng không chiếm tiện nghi gì, thậm chí mơ hồ còn ở thế hạ phong.

“ Đấy chẳng qua là vì người Trung Nguyên giảo hoạt, đã mai phục từ trước mà thôi!.” Một người khác lại không chịu nhận thua. Thân thủ

của hắn trên những người còn lại, mới vừa rồi đối địch với Mặc gia quân cũng không thua thiệt, chỉ là người bên mình không đủ nên không thể không trốn đi thôi. Lúc này đương nhiên là không chịu nhận thua.

Người còn lại không nhịn được cau mày nói: “Hình như chúng ta lạc đường rồi, vẫn là nhanh chóng trở về đại doanh đi.”

Hai người kia cũng gật đầu đồng ý, bọn họ đã chạy trong rừng cây hơn một canh giờ nhưng vẫn không tìm được đường ra, hiển nhiên là đã bị lạc.

“Đường đường là quân Nhai Tí tinh nhuệ của Bắc Nhung mà cư nhiên lại lạc đường, thật là cười chết người ta.” Trong rừng cây, một tràng cười sang sảng truyền ra từ chỗ tối, lơ lửng bất định khiến người ta trong khoảng thời gian ngắn không thể xác định âm thanh từ đâu tới.

Ba người đều biến sắc, “Người nào?”

“Làm sao ngươi biết chúng ta là Nhai Tí?” Nhai Tí chính là lá bài tẩy thần bí trong tay Hách Liên Chân, đừng nói là người ngoài, ngay cả Bắc Nhung Vương và Gia Luật Dã trước đó cũng không biết. Không ngờ đối phương vừa mở miệng đã vạch trần thân phận bọn họ.

Người tới cười nói: “Chỉ cần là bọn man di dám cả gan bước chân vào Trung Nguyên, thì há Mặc gia quân ta lại không biết?”

“Kỳ Lân?” Ba người cùng kêu lên, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm bóng tối hư vô.

“Chính là Kỳ Lân. Các vị không phải là muốn lãnh giáo Kỳ Lân có chỗ nào lợi hại sao?Tại sao lại muốn rời đi?” Người trong bóng đêm cười

nói

Người áo đen cầm đầu lạnh lùng nói: “Có bản lãnh thì ra đây đấu, chẳng lẽ các ngươi chỉ có thể lén lén lút lút trốn trong bóng tối sao?” Nam tử trong bóng tối cười lạnh một tiếng. “Đang định thu thập ngươi đây!.” Một bóng đen giống như lưu quang mạnh mẽ bắn tới, ba nam tử Bắc Nhung còn chưa nhìn rõ dáng vẻ nam tử cầm đầu kia thì đã cảm thấy trên cổ chợt lạnh. Một bàn tay lạnh như băng đặt trên cổ nam tử Bắc Nhung, hơi dùng sức một chút cổ họng người đó đã phát ra tiếng khanh khách, ngã trên mặt đất không còn hơi thở.

Hai nam tử Bắc Nhung còn lại nổi giận gầm lên một tiếng, đánh về phía bóng đen. Bóng đen hừ nhẹ một tiếng, một đạo hàn quang chợt lóe, nhuyễn kiếm sắc bén trong bóng đêm vẽ ra những đóa hoa đẹp mắt. Nhưng chỉ trong chốc lát, lại có thêm một người ngã xuống đất không dậy. Nam tử Bắc Nhung còn lại cơ hồ bị dọa cho bể mật gần chết. Chỉ cần là người thì đều sợ chết. Người Bắc Nhung tuy dũng mãnh hơn người Trung Nguyên nhưng không có nghĩa là bọn họ không sợ chết bằng người Trung Nguyên. Nếu như ở trên chiến trường, hai quân giao chiến có lẽ không để ý sinh tử, nhưng lúc này trong bóng tối vô tận, đối mặt với bóng đen thần bí khó lường, bên cạnh lại là thi thể hai đồng bào của mình, nam tử Bắc Nhung vốn đã phải chạy trốn hơn một canh giờ rốt cuộc không giữ được ý chí, nổi giận gầm lên một tiếng, cũng không quản chiêu thức hay chênh lệch địch ta gì đó, chỉ điên cuồng nhào về phía bóng đen. Bóng đen cười lạnh một tiếng, xoay người xuất hiện sau lưng nam tử Bắc Nhung, một chưởng vừa đúng rơi vào sau cổ hắn. Nam tử Bắc Nhung điên cuồng kia nhất thời uể oải nằm trên mặt đất, rừng cây lại hồi phục sự yên lặng.

Nam tử áo đen thu hồi nhuyễn kiếm, xoay người ra khỏi rừng cây. Ngoài rừng, đám người Từ Thanh Phong, Hàn Minh Tích đã sớm chờ ở đó, bóng đen đi ra khỏi rừng cây, dưới ánh sao lộ ra dung

nhan tuấn tú, người này không phải Trác Tĩnh thì là ai?

Hàn Minh Tích dựa vào thân cây khô nhàm chán ngáp ngáp một cái nói: “Chính là ba tên tiểu mao tặc chạy trốn mà thôi, có cần tâm phúc đắc lực nhất bên người Định Vương phi tự mình ra tay sao? Xem thường bọn ta hả.”

Trác Tĩnh cũng không để ý, nhàn nhạt nói: “Chỉ là Vương phi muốn biết thực lực của những người này rốt cuộc thế nào?”

Từ Thanh Phong có chút tò mò hỏi: “Thế nào?” Bọn họ chứng kiến cuộc chiến tối nay từ đầu đến cuối, tất nhiên cũng nhìn ra được thực lực những người này không kém Kỳ Lân quá xa. Cũng không hổ là người Hách Liên Chân mất mấy năm tâm huyết huấn luyện ra.

Trác Tĩnh cười nói: “Thân thủ không tệ lắm, nhưng các phương diện khác thì kém xa.” Kỳ Lân huấn luyện, thân thủ cá nhân dĩ nhiên quan trọng, nhưng cũng không phải tuyệt đối. Trong Kỳ Lân cũng có những người thân thủ so ra chỉ hơn binh lính bình thường một chút mà thôi. Nhưng mà họ lại có sở trường mà người bình thường không có. Hơn nữa, Kỳ Lân am hiểu nhất chính là tác chiến đồng đội. Nếu như bị bọn họ bao vây thì cho dù là cao thủ nhất đẳng chỉ sợ cũng không dễ dàng thoát thân. Mặt khác, còn có các kỹ năng khác, giống như tối nay, những người Bắc Nhung này bị lạc trong rừng cây, chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra trên người Kỳ Lân.

Hơn nữa, tố chất tinh thần của những người Bắc Nhung này cũng kém xa không bằng những thành viên ưu tú nổi bật của Kỳ Lân. Mấy năm nay Kỳ Lân dưới tay thống lính Tần Phong dần dần tạo thành hệ thống chuẩn mực, từng đội viên chính thức không ai không nhiều lần bước ra từ tuyệt cảnh. Gặp kẻ mạnh thì mạnh hơn, thân trong hiểm cảnh thì càng thêm tỉnh táo chứ không phải là không còn ý chí, nổi điên.

Từ Thanh Phong gật đầu nói: “Vậy thì tốt. Chúng ta trở về đi.”

Tảng sáng, Hách Liên Bằng và Gia Luật Dã đã ngồi trong đại doanh chờ tin tức. Mày kiếm Gia Luật Dã hơi nhíu, trong lòng có mấy phần thấp thỏm bất an. Từ lần đầu khai chiến với Mặc gia quân, hắn đã mơ hồ bận tâm đến Kỳ Lân của Diệp Ly. Mặc dù Kỳ Lân vẫn không có độngt ĩnh, nhưng danh tiếng một kích tất trúng chưa bao giờ bại của bọn họ luôn làm cho đáy lòng hắn bị bịt kín một tầng bóng ma bất an. Nếu như Nhai Tí của Hách Liên Bằng có thể khắc chế Kỳ Lân mà nói…thì lúc hắn hành quân đánh giặc thứ phải cố kỵ cũng ít đi nhiều.

Nhìn sắc trời còn chưa sáng bên ngoài, Gia Luật Dã có chút thất vọng thở dài nói: “Xem ra là không được rồi.”

Trên mặt Hách Liên Bằng không chút lo lắng, lạnh nhạt nói: “Điện hạ không cần lo lắng, những người này thất bại vốn là chuyện có thể đoán trước. Nếu như Mặc gia quân ngay cả một chút ngoài ý muốn nho nhỏ này cũng không thể ứng phó được thì Mặc gia quân không khác nào không tránh nổi một kích. Lần này mạt tướng chỉ muốn biết, Kỳ Lân của Mặc gia quân mạnh như thế nào.”

Nghe Hách Liên Bằng nói thể, Gia Luật Dã cũng yên tâm, nói: “Trong lòng Hách Liên ngươi hiểu rõ là tốt rồi. Diệp Ly người này tuy là nữ nhi những cũng không dễ đối phó hơn Mặc Tu Nghiêu bao nhiêu. Hách Liên ngàn vạn lần cẩn thận.”

“Hử?” Hách Liên Bằng có chút ngoài ý muốn nhìn GIa Luật Dã, ngoài ý muốn thấy Gia Luật Dã coi trọng Diệp Ly. Cho dù Gia Luật Dã không nói thì hắn cũng tuyệt đối không xem nhẹ Diệp Ly.

Gia Luật Dã nở nụ cười khổ, lắc đầu nói: “ Ta cũng là mới nghĩ ra trong hai ngày này thôi. Nhậm Kỳ Ninh chính là thua trong tay Diệp

Ly…Chỉ sợ từ lúc Nhậm Kỳ Ninh tới Ly thành thì Diệp Ly đã bắt đầu tính toán hắn. Những chuyện này Mặc Tu Nghiêu và Từ Thanh Trần không cách nào nhúng tay vào. Còn có, năm đó Diệp Ly ở Tây bắc đánh bại Lôi Chấn Đình, rất nhiều người đều nói là ngoài ý muốn. Nhưng người Trung Nguyên bọn họ lại có một câu nói rất hay, nhiều điều ngoài ý muốn gộp lại chỉ sợ không phải là ngoài ý muốn, mà là sớm đã dự mưu."

Hách Liên Bằng gật đầu đồng ý, nói: "Lời điện hạ nói không sai. Hai năm qua mạt tướng cũng đã nghiêm túc nghiên cứu từ đầu đến cuối cách Diệp Ly đánh bại Lôi Chấn Đình năm đó. Rõ ràng là Diệp Ly cố ý ra vẻ yếu thế, dụ đại quân Lôi Chấn Đình vào bụng, lại từ phía sau cắt đứt đường tiếp tế lương thảo. Lại bỏ ra một tòa thành Tín Dương để tiêu diệt đội quân tinh nhuệ nhất Tây Lăng. Lôi Chấn Đình bại trận đó, quả thật không oan. Định Vương phi tuy là nữ lưu nhưng không hề thiếu tuệ nhãn, tâm kế, quyết đoán, dứt khoát, nếu không phải vì thân nữ nhi, thì chỉ sợ lúc này tranh bá thiên hạ sẽ nhiều hơn một vị."

Hai người đều trầm mặc, sau khi cân nhắc lại thế cục hôm nay thì không khỏi cảm thán Trung Nguyên thật là địa linh nhân kiệt, Bắc Nhung muốn chinh phục Trung Nguyên có thể nói là rất khó khăn.

"Khởi bẩm Vương tử, Hách Liên tướng quân, nhân mã phái ra đêm qua đã trở lại." Bên ngoài trướng có người bẩm báo nói.

Gia Luật Dã không khỏi đứng dậy, hỏi: "Bao nhiêu người trở lại?"

Thị vệ ngoài trướng do dự một chút, mới đáp: "Bẩm điện hạ, chỉ có một người."

"Một người?" Không chỉ là Gia Luật Dã mà ngay cả Hách Liên Bằng cũng có chút kinh ngạc. Mặc dù lúc tán gẫu có nói tối nay Nhai Tí hẳn sẽ thất bại, cũng coi như là một bài học cho đám thủ hạ tâm cao

ngạo khí này, nhưng mà, cho dù là Hách Liên Bằng cũng không ngờ rằng, cư nhiên sẽ chỉ có một người còn sống trở về. Vốn là hắn cho rằng những người này mặc dù không đánh lại Mặc gia quân hoàn thành nhiệm vụ thì ít nhất cũng có thể trốn về.

“Cho hắn đi vào!.” Hách Liên Bằng trầm giọng nói.

Không lâu sau, một nam tử áo đen thân hình chật vật đi vào, thần sắc ảm đạm không ánh sáng, quỳ xuống trước mặt Gia Luật Dã và Hách Liên Bằng. “Thuộc hạ ra mắt Vương tử, tướng quân.”

Hách Liên Bằng cau mày, trầm giọng nói: “ Chuyện gì đã xảy ra?”

Nam tử áo đen đem toàn bộ sự việc ngày hôm qua nói ra một lần, thì ra nam tử áo đen này chính là người cuối cùng bị Trác Tĩnh đánh ngất xỉu trong rừng cây. Lúc ấy Trác Tĩnh xuống tay không tính là nặng, cho nên không lâu sau hắn đã trở về đại doanh. Lảo đảo nghiêng ngả chạy ra khỏi rừng cây, lúc trở lại đại doanh Bắc Nhung thì trời cũng dần sáng.

Sắc mặt Hách Liên Bằng và Gia Luật Dã càng thêm khó coi, rõ ràng là Mặc gia quân cố ý để lại một người chạy về báo tin. Đợi đến khi nam tử áo đen nói xong, Hách Liên Bằng đứng dậy nhanh như cắt chém xuống cổ nam tử áo đen một đao. Nam tử áo đen trợn to hai mắt, té xuống đất, chết không nhắm mắt. Hắn không chết trong tay kẻ địch mà cuối cùng lại chết trong tay người đã huấn luyện ra mình.

Hách Liên Bằng tùy tiện lau vệt máu trên đao, lãnh đạm nói: “Nếu chỉ còn sót lại một mình ngươi, thì cũng không cần trở về nữa.” Mặc dù tối hôm qua hắn muốn đè sự kiêu ngạo của những người này nhưng mà kết cục thảm bại như vậy không phải là cho bọn họ một bài học mà lđã hoàn toàn đánh tan sĩ khí những người này. Nếu như để bọn họ trở lại Nhai Tí, những chuyện này truyền ra tất sẽ khiến trên dưới

Nhai Tí sinh ra cảm giác sợ hãi trời sinh đối với Kỳ Lân của Mặc gia quân, sau này lúc đối chiến cũng hết sức bất lợi. Người Trung Nguyên có câu không sai, không biết thì không sợ.

“Khởi bẩm điện hạ, Diệp Hạ tướng quân phái người tới báo, tối qua trong doanh trại của ngài ấy bị tập kích. Hai kho lúa bị đốt sạch!.”Ngoài cửa binh lính vội vã tới bẩm báo.

Gia Luật Dã trầm mặt, cắn răng nghiến lợi nói: “Kỳ Lân!.”

Hách Liên Bằng rũ mắt, trầm giọng nói: “ Nhanh như vậy đã phản công rồi sao, quả nhiên không hổ là Mặc gia quân.”

Gia Luật Dã lạnh lùng nói: “ Hách Liên, Bản vương không cần biết ngươi định dùng biện pháp gì, nhất định phải nhanh chóng giải quyết Kỳ Lân cho Bản vương! Nếu không, bọn họ sớm muộn cũng trở thành tai họa trong tim bản vương.” So với Mặc gia quân, lương thảo đối với Bắc Nhung mà nói còn quan trọng hơn. Cho dù Mặc gia quân không có lương thảo thì vẫn có thể nghĩ cách điều động từ nơi khác. Hôm nay lãnh thổ Định Vương phủ nắm trong tay gần như toàn bộ hai nước Tây Lăng và Đại Sở. Diện tích so với Đại Sở trước đây không tính là nhỏ, cho dù trong đó không bao gồm Giang Nam- kho lúa lớn của Đại Sở nhưng mà gom góp vài chục vạn quân lương cũng dễ như trở bàn tay. Nhưng xét đại quân Bắc Nhung, vương đình Bắc Nhung cách Đại Sở ngàn dặm, chính bản thân Bắc Nhung cũng không giỏi trồng lương thực, chỉ có thể cướp đoạt của dân chúng trong quan ngoại. Nhưng mà cố tình là thời điểm mới vào Tử Kinh quan, dân chúng phương Bắc đã bị bọn họ giết phân nửa, trải qua hai năm, dân chúng phương Bắc có thể nói là mười thì còn một, nơi nào còn có nhiều lương thực cho bọn họ cướp chứ? Mặc dù chỉ tổn thất hai kho lúa không lớn, nhưng vẫn khiến cho Gia Luật Dã nổi giận lôi đình, tức giận không thôi.

Hách Liên Bằng lên tiếng: “Xin Thất vương tử cứ yên tâm.”

“Chỉ mong ngươi sẽ không để Bản vương thất vọng.” Gia Luật Dã trầm giọng nói.

Trong đại doanh Mặc gia quân, Diệp Ly nghe Trác Tĩnh bẩm báo xong không khỏi cười một tiếng, nói: “ Tên Hách Liên Bằng này, cũng có chút thú vị.”

Mặc Tu Nghiêu không vui hừ nhẹ một tiếng nói: “Thú vị chỗ nào chứ? Bản vương thấy thay vì giành thời gian luyện ra mấy thứ không biết có tác dụng không kia thì chẳng ra luyện vài chục vạn tinh binh còn hơn.” Thời đại này vẫn chưa có khái niệm tác chiến đặc biệt, ngoại trừ Diệp Ly tự nhiên không có người nào có thể đưa ra phương án tác chiến đoàn thể và phương pháp huấn luyện thực tế. Trong mắt Mặc Tu Nghiêu, cái mà Hách Liên Bằng gọi là Nhai Tí ngay cả ám vệ trong Định Vương phủ cũng không bằng. Quan trọng nhất chính là, Hách Liên Bằng căn bản không xác định được sự ra đời của Nhai Tí là để làm gì. Bây giờ nhìn lại, giống như chỉ là vì đối nghịch Kỳ Lân mà tạo thành nhưng bọn họ hết lần này đến lần khác không phải là đối thủ của Kỳ Lân, chẳng khác gì Hách Liên Chân và Hách Liên Bằng đã uổng phí thời gian vô ích.

Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Hách Liên Bằng đã có ý tưởng này thì hiển nhiên là hướng về ta mà tới. Vậy thì vị danh tướng mới của Bắc Nhung này liền giao cho ta đối phó đi.”

Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm chốc lát, mới gật đầu nói: “Cũng tốt, chờ Hà Túc tới thì sẽ để hắn đi theo nàng như cũ. Mặt khác, Vân Đình, Trần Vân, các ngươi cũng đi theo Vương phi đi.”

“Vâng, Vương gia.” Vân Đình Và Trần Vân bước ra khỏi hàng, khom người lên tiếng. Vân Đình ban đầu vốn là thủ hạ của Mộ Dung Thận

ở Vĩnh Lâm, được Diệp Ly mang về Mặc gia quân, còn Trần Vân luôn rất khâm phục vị Vương phi trẻ tuổi này. Mặc Tu Nghiêu phân phó như vậy, hai người dĩ nhiên đều vui mừng đáp ứng.

Diệp Ly gật đầu đáp ứng. Các tướng lĩnh phía dưới nhìn nhau mấy lần, địa vị Diệp Ly trong lòng bọn họ càng sâu thêm một tầng. Hà Túc vốn là ám vệ bên cạnh Định Vương phi, hôm nay nắm giữ ba mươi vạn đại quân trong tay, không hề thua kém các lão tướng trong Định Vương phủ. Lần này đi theo Vương phi bình định Bắc Cảnh, Vương gia vẫn như cũ cho Hà Túc đi theo Vương phi, rõ ràng là muốn đem binh mã dưới tay hắn toàn quyền giao cho Vương phi, trở thành thân binh hữu danh hữu thực trong tay Vương phi. Thế đạo hôm nay quan trọng nhất chính là gì? Đương nhiên là binh quyền, Vương gia ngay cả binh quyền cũng có thể chia sẻ với Vương phi thì còn cái gì là không thể cho?

Hôm nay Định Vương phủ và Bắc Nhung toàn diện khai chiến, toàn bộ chiến trường trải dài từ Hồng Nhạn Quan đến gần Sở Kinh. Cả chiến trường chiếm cứ hơn nửa phương Bắc, tự nhiên không thể chỉ vây quanh một chỗ lớn. Mặc gia quân đồng dạng chia ra làm ba cánh trái, phải, giữa. Lộ quân cánh phải do Diệp Ly thống lĩnh, đóng từ Hồng Nhạn quan đến núi Linh Thứu. Cánh trái do Lữ Cận Hiền lĩnh suất, chiếm cứ một trăm dặm ngoài Lương Thành và Sở kinh. Mà Mặc Tu Nghiêu trấn giữ cánh quân chính giữa, trấn thủ đại doanh Măc gia quân. Cho nên Diệp Ly mới từ Bắc Cảnh trở lại, chưa nghỉ ngơi mấy ngày đã phải rời đi.

Nếu Diệp Ly muốn, đương nhiên có thể ở lại đại doanh với Mặc Tu Nghiêu. Cho dù Diệp Ly không làm gì thì trên dưới Mặc gia quân cũng tuyệt đối không chút phê bình vị Vương phi này, nhưng mà Diệp Ly không muốn như vậy. Nàng dong ruổi sa trưởng không phải là để đạt được sự công nhận của Mặc gia quân mà đơn giản là nàng thích. Cho dù đã sống qua một đời, những xuất thân quân nhân thế

gia hiên ngang oai hùng từ trong xương chưa bao giờ phai mờ. Cho nên người trong thiên hạ đều cảm thấy, bề ngoài của Vương phi giống như tài nữ thư hương nhưng phong cách hành sự không khác gì hậu duệ tướng môn.

Bên ngoài doanh trại Mặc gia quân, mấy người Trác Tĩnh, Tần Phong đứng xa xa nhìn trời ngắm đất chứ nhất định không nhìn Định Vương điện hạ anh minh thần võ, ngạo thị thiên hạ cách đó không xa.

Lân Hàn nhìn trời, sờ sờ lỗ mũi, dùng ánh mắt hỏi Tần Phong: Rốt cuộc có đi không? Trời tối rồi.

Tần Phong sờ sờ lỗ mũi, liếc mắt: Làm sao ta biết được?

Trác Tĩnh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim: Hôm nay không đi thì mai đi. Vương gia Vương phi không vội thì chúng ta vội cái gì?

Bên cạnh, Phượng Chi Dao tới đưa tiễn có chút lúng túng nhìn những người khác, quả quyết quyết định quan hệ của hắn với đám Tần Phong tốt hơn quan hệ với Định Vương phi, cho nên vẫn đến tiễn bọn họ đi. Bốn người đưa mắt nhìn nhau, mặt không biểu tình nhưng trong lòng đều rối rít thét gào: Ông đây kiếp trước đã tạo nghiệt gì mà kiếp này bị thứ người này nô dịch hơn nửa đời người? Nếu người ngoài thấy được, không phải mặt mũi ông đây đều vứt sách rồi sao.

Bên kia, Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn người nào đó đang giương mắt nhìn mình chằm chằm, thở dài: “Tu Nghiêu, ta phải đi.”

Mặc Tu Nghiêu có chút u oán nói: “A Ly mới trở lại thôi mà, sao không ở lại trong quân với ta? Bên núi Linh Thứu ta để Nam hầu đi không được sao?”

Diệp Ly dịu dàng nói: “ Lúc trước chúng ta đã bàn xong rồi mà.”

“ Bàn rồi cũng có thể đổi ý. Bản vương đổi ý.” Mặc Tu Nghiêu hùng hồn nói. “ Bản vương hạ lệnh cha con Nam hầu lập tức chạy tới núi Linh Thứu.”

Diệp Ly liếc mắt nhìn trời, tật xấu không có việc gì liền làm nũng này là từ đâu mà ra? Ở trước mặt người khác cũng không thấy hắn không bình thường như vậy mà,” Chàng bằng tuổi Mặc Tiểu Bảo đó hả? Mặc Tiểu Bảo cũng không hay lật lọng giống chàng. Ngoan….Nhanh một chút đánh bại Bắc Nhung thì sẽ không có chuyện gì rồi.”

Mặc Tu Nghiêu đem nàng kéo vào lòng, buồn buồn nói: “A Ly gạt ta, đánh xong Bắc Nhung còn có Lôi Chấn Đình, nói không chừng còn có Mặc Cảnh Lê. Bọn họ sao lại không chết chứ!.” Chôn mặt vào hõm vai Diệp Ly, trong con ngươi xẹt qua một tia đỏ u ám, Mặc Tu Nghiêu tối tăm nói. Diệp Ly nhẹ giọng thở dài, “Bọn họ sẽ chết, đừng náo loạn nữa, ta phải đi rồi.”

Khuyên can một hồi, Mặc Tu Nghiêu cuối cùng cũng buông Diệp Ly ra. Vẻ mặt âm trầm nhìn nàng lên ngựa thúc ngựa rời đi. Phượng Chi Dao đứng bên cạnh không khỏi thấp giọng buồn cười, “ Vương gia, cũng không phải lần đầu tiên Vương phi rời nhà, không cần phải tỏ vẻ khó buông như vậy đi?” Quan trọng nhất là, ngươi tùy tiện phá hỏng hình tượng như vậy, đừng nói là thuộc hạ mà ngay cả ta – người anh em lớn lên từ nhỏ với ngươi cũng rất khó tiếp nhận a.

“ Hừ! Còn có thời gian đứng đó nói giỡn, không bằng nhanh một chút giết Gia Luật Dã cho Bản vương !” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt liếc Phượng Chi Dao một cái, hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi. Nào còn có nửa điểm bộ dáng vô hại như mới vừa rồi ở trước mặt Diệp

Ly

Phượng Chi Dap rên một tiếng, đỡ ngực bất đắc dĩ cười khổ. Thật đúng là trọng sắc khinh bạn mà, trong lòng tức giận cũng không cần phải trút lên người qua đường vô tội như hắn chứ. Nếu không muốn để Vương phi rời đi thì ngay từ đầu ngươi đừng đáp ứng có phải hơn không? Phượng Chi Dao oán thầm trong lòng, những cũng không thể làm gì khác ngoài theo sau, ai bảo hắn xui xẻo lúc kết giao bằng hữu không cẩn thận chứ?

Đoạn người Diệp Ly rời đại doanh Mặc gia quân, nhanh chóng thúc ngực chạy về đại doanh núi Linh Thứu. Nơi này không chỉ gần Hồng Nhạn quan mà còn gần khu vực chiếm đóng của Lôi Chấn Đình. Lôi Chấn Đình hiện có mấy chục vạn binh mã trong biên cảnh, mặc dù Tây Lăng hôm nay bề bộn nhiều việc nhưng không ai dám nói chính xác liệc Lôi Chấn Đình có thể nhân lúc Bắc Nhung và Mặc gia quân đánh nhau kịch liệt mà đi lên chen một chân hay không. Cho nên, Diệp Ly tự mình đóng ở nơi này, để phòng ngừa vạn nhất có gì ngoài ý muốn phát sinh thì có thể ứng biến tốt.

Núi Linh Thứu cách đại doanh cánh giữa của Mặc gia quân hơn hai trăm dặm, cho dù đoàn người Diệp Ly ra roi thúc ngựa thì ít nhất cũng phải đến tối mới tới nơi, nhưng mà trong doanh luôn có người trông coi, hơn nữa Hồng Nhạn quan cũng có Nguyên Bùi lão tướng quân trấn giữ nên đám người Diệp Ly cũng không gấp.

Đoàn người phóng ngựa suốt dọc đường đi, không nhanh không chậm chạy tới núi Linh Thứu. Thời điểm vừa đi tới khe núi, Tần Phong đi đầu bỗng kéo lại dây cương. Tuấn mã đang phi như bay chợt bị ghìm chặt, con ngựa hí một tiếng, hai chân giơ lên, đi vòng quanh mấy bước mới dừng lại. Đám người Diệp Ly đi sau hắn tự nhiên cũng ngừng lại theo.

“Phía trước là bằng hữu phương nào, kính xin hiện thân gặp mặt.” Tần Phong cao giọng nói, âm thanh trong khe núi vọng lại một cách quái dị.

“Ha ha…Định Vương phi, tại hạ ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.” Trên sơn đạo trước mặt, một nam tử trẻ tuổi sắc bén khoác chiến bào, cầm trường đao trong tay xuất hiện, cười lớn, chắp tay chào Diệp Ly. Diệp Ly hơi nhíu long mày, thúc ngựa tiến lên lạnh nhạt cười nói: “Hách Liên tướng quân, hạnh ngộ.”

Nụ cười trên mặt Hách Liên Bằng hơi thu lại, “ Ánh mắt Định Vương phi thật tốt.”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Dám cản đường trong địa bàn Mặc gia quân ta khống chế, trừ Hách Liên tướng quân ra thì còn có thể là ai? Hôm nay Hách Liên tướng quân tới cũng mang theo Nhai Tí của ngươi sao?” Nghe lời này của Diệp Ly, mí mắt Hách Liên Bằng giật giật. Lần trước hắn đánh giá thấp thực lực Mặc gia quân cho nên toàn quân phái ra mới bị diệt. Tuy nói là chỉ phái ra mấy chục người đi dò xét nhưng mà dò xét đến mức toàn quân bị diệt thì cũng chẳng phải chiến tích vẻ vang gì. Trầm giọng nói : “Tại hạ quả thật có mang theo Nhai Tí tới, nhưng mà thoạt nhìn Vương phi không mang Kỳ Lân bên người. Thật sự là tiếc nuối. Chẳng lẽ Vương phi cho rằng, nơi này thuộc sự khống chế của Mặc gia quân thì sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào nên có thể hoành hành ngang ngược sao?”

“Sao Bản phi có thể nghĩ như vậy chứ? Kể cả người ngồi trong nhà còn có tai họa tìm tới cửa cơ mà. Chẳng qua là, Bản phi không thể vì thế mà ngay cả cửa cũng không ra đi? Đây chẳng phải là vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn sao?” DIệp Ly cười nói.

Hách Liên Bằng như có điều suy nghĩ, quan sát nữ tử áo trắng trước

mắt, so với con gái Bắc Nhung thì con gái Trung Nguyên xưa nay đều trông trẻ hơn. Nếu là ở Bắc nhung, dáng vẻ Diệp Ly nhìn qua cũng chưa đến mười bảy mười tám tuổi. Một thân quần áo đơn giản màu tuyết, mái tóc đen nhánh vén lên một cách tùy ý nhẹ nhàng, trong gió nhẹ áo trắng và mái tóc hơi bay bay trông giống như thánh nữ tuyết sơn trong truyền thuyết cổ xưa.

“Hôm nay tại hạ tới muốn mời Vương phi tới làm khách trong quân Bắc Nhung, kính xin Vương phi nể mặt.” Hách Liên Bằng trầm giọng nói.

Nghe vậy, ánh mắt đám người Tần phong, Trác Tĩnh nhìn về phía Hách Liên Bằng càng thêm mấy phần âm trầm cùng với ngoan lệ. Mấy người thúc ngựa tiến lên chắn trước mặt Diệp Ly, Hách Liên Bằng thấy thế cũng không thèm để ý, ha ha cười một tiếng vung tay lên, trong sơn đạo hiện ra một đám người áo đen, liếc nhìn đoán chừng có hơn trăm người. Hách Liên Bằng nhìn Diệp Ly nghiêm túc nói: “Kính xin Vương phi nể mặt.”

Tần Phong cười lạnh một tiếng nói: “Chỉ bằng mấy người này mà đã muốn mang Vương phi đi. Các hạ không khỏi quá mức tự đại.”

“Hử?” Hách Liên Bằng khiêu mi, khẽ quét mắt về phía đám người Tần Phong, “Dám hỏi mấy vị này là?” Hắn đương nhiên nhìn ra khí thế trên người Tần Phong tuyệt đối không chỉ đơn giản là thị vệ bình thường. Chỉ tiếc, tin tình báo của Bắc nhung thua xa Mặc gia quân, thậm chí ngay cả mấy thân tín bên người Diệp Ly cũng không thể nhận ra.

Tần Phong nhàn nhạt nói: “Hạng người vô danh, không nhọc Hách Liên tướng quân hỏi tới. Chẳng qua là nếu Hách Liên tướng quân muốn mời Vương phi đến làm khách thì phải hỏi qua ý kiến bọn ta đã.”

Hách Liên Bằng nhếch miệng cười một tiếng, nói: “ Thật vậy sao? Đã như vậy…Lên đi!.”

Đám người áo đen phía sau lĩnh mệnh,lập tức vây kín trước mặt đám người Diệp Ly. Đám người Tần Phong, Lâm Hàn bay về phía trước, còn Trác Tĩnh lại lui về phía sau, đi đến bên cạnh Diệp Ly cũng không ra tay. Lần này Diệp Ly ra cửa người mang theo bao gồm Tần Phong, Vân Đình, Trần Vân tổng cộng cũng chỉ hơn mười người. Đấu với hơn trăm thủ hạ của Hách Liên Bằng ngay từ đầu ra tay cũng có chút cật lực. Nhưng mà những người này đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ trăm dặm mới tìm được một, cho nên dù kẻ địch có đông thì cũng không rơi vào thế hạ phong.

Thấy tình hình này, cho dù là Hách Liên Bằng cũng không nhịn được hơi biến sắc. Không biết những người này là do Mặc Tu Nghiêu vì bảo vệ Diệp Ly mà phái tới hay là sức chiến đấu của Mặc gia quân vốn cường hãn như vậy. Nếu là vế sau, chỉ sợ đại quân Bắc Nhung khó mà chịu đựng nổi.

“Không hổ là tinh nhuệ Mặc gia quân, quả nhiên thân thủ bất phàm.” Hách Liên Bằng hắng giọng khen, “Vương phi, cho dù người của ngươi có lợi hại đi chăng nữa, chỉ sợ cũng không địch lại nhiều người như vậy đi? Cần gì khiến cho thuộc hạ liều mình hi sinh? Tại hạ thật lòng mời Vương phi đến Bắc Nhung làm khách sao Vương phi lại không nể mặt?” Dung mạo Hách Liên Bằng không tính là anh tuấn nhưng cũng mang theo khí thế dũng mãnh mà nam tử Trung Nguyên hiếm có. Nhưng lời nói ra lại tỏ vẻ nho nhã như vậy…ngược lại khiến cho người ta cảm thấy quỷ dị không hài hòa.

Diệp Ly cười nhạt nói: “ Hình như Hách Liên tướng quân rất hứng thú với Kỳ lân của Bản phi?”

Hách Liên Bằng thiêu mi, cười nói: “Nói ra thật xấu hổ, tại hạ quả thât cảm thấy rất hứng thú.Vương phi có thể huấn luyện ra một đội binh mã thần bí như vậy, chiến lực thậm chí hơn xa lá bài chủ chốt Hắc Vân kỵ của Mặc Gia quân, điều này khiến tại hạ không thể không kính phục. Thật muốn lãnh giáo Vương phi một phen.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Đã như vậy, Bản phi liền cho ngươi biết, Kỳ Lân….Nên dùng thế nào?” Lời còn chưa dứt, bàn tay trắng nõn của Diệp Ly vung lên, vèo một tiếng bén nhọn phá không mà ra, một đạo lục bích hướng về phía bầu trời, trong nháy mắt tạo ra khói lửa màu xanh biếc trên không trung. Chỉ chốc lát sau, các địa điểm cách đó không xa đồng thời dâng lên màu khói xanh.

Hách Liên Bằng trầm mặt, lạnh lùng nói: “Nơi này sao có thể có Kỳ Lân? Vương phi nếu có kế gì tại hạ sẽ bồi đến cùng?” Hai đạo khói lửa kia hiển nhiên là người Mặc gia quân đáp lại lời gọi của Diệp Ly, chắc hẳn đây chính là một trong những mánh khóe của Kỳ lân.

Diệp Ly lắc đầu cười nói: “Tướng quân cho rằng Bản phi đang tính kế ngươi sao? Cách dùng Kỳ Lân đó chính là tùy lúc tùy nơi, nơi nào cũng có. Nơi đây vẫn là chiến trường, như vậy sao có thể thiếu bọn họ được?”

Hách Liên Bằng cười lạnh một tiếng, so với Kỳ Lân thì Nhai Tí trong tay hắn đúng là không ra sao. Nhưng mà cũng không sao…” Vậy Vương phi không ngại nhìn một chút xem bọn họ có kịp tới cứu ngươi hay không?” Nói xong, Hách Liên Bằng phi thân lên, nhào tới Diệp Ly ở phía đối diện. Nhưng điều đáng kinh ngạc là, Hách Liên Bằng không giống người Bắc nhung khác chỉ coi trọng ngoại công, ngược lại hắn cũng tu luyện nội công Trung Nguyên, hơn nữa công lực cũng không thấp. Ít nhất, lấy nhãn lực Diệp Ly thì không nhìn ra hắn sâu cạn thế nào

Trác Tĩnh bên người Diệp Ly nhảy lên, phi thân về phía trước. Hai người trên không trung bắt đầu giao thủ, trong nháy mắt đã qua mười mấy chiêu mới song song rơi xuống đất. Sắc mặt Trác TĨnh hơi trầm xuống, Hách Liên Bằng võ công cao cường là ngoài dự liệu của hắn. Nếu bình thường Tần Phong, Lâm Hàn liên thủ không khó để thắng, nhưng mà bây giờ không được.

Hách Liên Bằng rất tự tin với võ công của mình, mấy lần trước giao thủ với Mặc gia quân hắn chưa gặp phải đối chủ, mặc dù Mặc Tu Nghiêu cũng không ra tay. Lại không ngờ rằng lúc này bị một thị vệ bình thường ngăn cản. Lạnh lùng cười một tiếng, Hách Liên Bằng khen: “Công phu tốt lắm.”

Trác Tĩnh im lặng không nói, nhìn chằm chằm Hách Liên Bằng.

Hách Liên Bằng hừ nhẹ một tiếng, cười nói: “Đáng tiếc vẫn kém một chút.” Nói xong cũng không quản Trác Tĩnh, lần nữa phi thân đánh tới phía Diệp Ly. Sao Trác Tĩnh có thể để hắn được như ý, lập tức phi người lên ngăn cản. Bên kia, Diệp Ly cũng đồng thời nhảy xuống lưng ngựa, dao găm trong tay chợt lóe, đâm về ngực Hách Liên Bằng. Hách Liên Bằng có chút ngoài ý muốn ồ lên, giơ tay định bắt lấy cổ tay Diệp Ly. Lại thấy Diệp Ly gật cổ tay, thanh đao lướt qua chém về phía cổ tay hắn. Chỉ trong nháy mắt, Hách Liên Bằng liền thấy rõ đoản đao trong tay Diệp Ly. Cũng không phải chùy thủ bình thường mà hình tam lăng sắc bén giống như chùy gai, phía trên còn có rãnh, nếu bị chùy thủ này đâm bị thương thì tuyệt đối nếu không chết thì cũng mất nửa cái mạng.

Hách Liên Bằng lui ra cười nói: “Định Vương phi ra tay thật là ác độc.”

Diệp Ly mặc dù là nữ nhưng bàn về cận chiến thì nàng không sợ bất cứ kẻ nào. Chẳng qua là tu luyện nội công quá trễ cho nên phương

diện nội công không thể đạt thành mà thôi. Lúc này đánh giáp lá cà, nội công ngược lại không có quá nhiều tác dụng. Hách Liên Bằng tuy rằng lợi hại nhưng còn khuya mới có thể đạt đến cảnh giới thu phát tùy ý.

Trác Tĩnh đương nhiên sẽ không để Diệp Ly tác chiến một mình, phi thân đi lên, thanh trường kiếm vô cùng bén nhọn quét ra kiếm khí tung hoành. Hai người một xa một gần, phối hợp ăn ý trong nhất thời khiến Hách Liên Bằng không làm gì được.

Hách Liên Bằng biết rõ nếu muốn bắt Diệp Ly đi thì nhất định phải giải quyết Trác Tĩnh trước, nhưng hết lần này đến lần khác có Diệp Ly nên hắn căn bản không thể ra tay giải quyết Trác TĨnh, Trác Tĩnh cũng không phải người hắn có thể tùy ý phất tay là đánh ngã. Vì vậy chỉ đành hướng về phía Diệp Ly hạ thủ, chỉ cần đả thương Diệp Ly, hắn tự nhiên có thể rảnh tay đi giải quyết Trác Tĩnh.

Chủ ý đã quyết, trường đao trong tay Hách Liên Bằng xuất ra, vung đao kéo dài khoảng cách với Diệp Ly. Trường đao trong nháy mắt múa đến uy vũ như gió, xông về trước mặt Diệp Ly. Diệp Ly biết khí lực bản thân thua xa Hách Liên Bằng cho nên cũng không nghênh đón mà phi thân lùi về phía sau. Trác Tĩnh xông nên ngăn cản đường đao của Hách Liên Bằng, Diệp Ly xuất hiện sau lưng hắn, dao găm trong tay đâm về phía Hách Liên Bằng. Hách Liên Bằng chính là chờ lúc này, trường đao trong tay toàn lực hua ra, cho dù là Trác Tĩnh thì cũng bị đao khí mạnh mẽ làm cho văng ra. Vậy mà, vốn hẳn là bị đả thương nặng hơnTrác Tĩnh, Diệp Ly lại phảng phất như không thấy đao khí, thẳng tiến về phía Hách Liên Bằng.

Động tác Diệp Ly cực nhanh, thoáng chốc dao găm trong tay đã găm lên người Hách Liên Bằng. Hách Liên Bằng còn chưa kịp kinh ngạc vì sao Diệp Ly có thể ngăn cản kình lực của mình, thì đã bị đau đớn kịch liệt trên người làm cho vặn vẹo mặt mày. Trác Tĩnh ở một bên

vung trường đao trong tay, kéo Diệp Ly trở lại.

Hách Liên Bằng dừng thân thể, vừa nhìn vết thương trên người đã hít vào một hơi. Mặc dù hắn nhanh như chớp tránh ra, đường gai chẳng qua là lướt sát qua tay hắn nhưng mà hiện tại có thể thấy được, trong vòng hai ba tháng cánh tay này đừng mong động. Nếu như đâm trúng thân thể, cho dù không phải nơi yếu hại , chỉ sợ không quản nội lực mình cao bao nhiêu, kết cục cũng chỉ có một chữ chết.

“Vương phi thật là thủ đoạn.” Hách Liên Bằng nhìn chằm chằm Diệp Ly, sắc mặt biến ảo không ngừng.

Vẻ mặt Diệp Ly thong dong, lạnh nhạt nói: “Hách Liên tướng quân quá khen. Võ công của tướng quân, ngược lại cực kì hiếm thấy trong người Bắc Nhung.”

Hách Liên Bằng cũng không giấu giếm, cười nói: “Không sai, võ công của tại hạ đích xác là do cao thủ Trung Nguyên truyền thụ cho.” Tiện tay xé một mảnh vải dài, Hách Liên Bằng vừa băng bó vết thương đang không ngừng chảy máu vừa cười nói.

“Không biết là vị cao nhân nào, Bản phi cũng biết vài vị cao thủ Trung Nguyên.”

Hách Liên Bằng cười nói: “Nói ra thật xấu hổ, gia sư….Vừa vặn chết trong tay Định Vương.”

Diệp Ly khẽ cau mày, trầm ngâm chốc lát, “Mộ Dung Hùng.” Chết trên tay Mặc Tu Nghiêu, lại có thể dạy ra cao thủ như vậy, đại khái chỉ có Mộ Dung Hùng. Hơn nữa, võ công của Hách Liên Bằng quả thật có hai phần tương tự với Mộ Dung Hùng.

Hách Liên Bằng cười mà không nói, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Diệp Ly cũng không thèm để ý, nhàn nhạt nói: “Tốt nhất là Hách Liên tướng quân mau mau trở về đi, cánh tay chảy máu cũng có thể chết người đấy.”

Mặc dù Hách Liên Bằng đã băng bó cánh tay bị đả thương nhưng hiển nhiên là cũng không thể cầm máu. Chỉ chốc lát sau, cả tấm khăn đã bị nhuộm thành màu đỏ như máu. Hách Liên Bằng cười khổ một tiếng, giơ tay điểm mấy huyệt đạo, đang định nói chuyện thì thấy mấy đạo hàn quang thoáng qua trong rừng cây nơi xa, mấy đợt mưa tên mạnh mẽ hướng bên này bắn đến. Bên cạnh, cách đó không xa có mấy người áo đen trúng tên ngã xuống đất. Hách Liên Bằng biến sắc, “Tới thật là nhanh! Rút lui!.”

Chương 363: Xông vào quân doanh, giận dữ vì hồng nhan

Hách Liên Bằng thấy Kỳ Lân đã tới, người của mình cũng bị thương nặng liền biết hôm nay không chiếm được tiện nghi gì rồi. Bỏ lại một câu "Rút lui" rồi lập tức phi thân rời khỏi khe núi, chẳng hề quan tâm tới sống chết của những người hắn mang tới. Có Kỳ Lân gia nhập, những người này đương nhiên bị thu thập mà không tốn chút sức.

Tần Phong nhìn hướng Hách Liên Bằng rời đi, có chút tiếc nuối nói: "Đáng tiếc, để cho Hách Liên Bằng trốn mất rồi."

Lâm Hàn đi phía sau hắn, liếc mắt nhìn đám người Bắc Nhung không chết thì cũng bị thương kia, nói: "Không ngờ Hách Liên Bằng lại tàn nhẫn như vậy, nhiều người như vậy nói chết thì chết." Mười mấy người ngày trước còn có hơn trăm người hôm nay, Hách Liên Bằng nói bỏ là bỏ, không một chút đau lòng. Phải biết là những người này không giống binh lính bình thường của Bắc Nhung, từng người đều được huấn luyện trong thời gian dài, cao thủ như vậy trong tay Hách Liên Bằng hẳn cũng không quá nhiều. Từ phương diện này có thể nhìn ra cách Diệp Ly và Hách Liên Bằng đối xử với thuộc hạ bất đồng. Kỳ Lân từ khi thành lập đến nay đã được mấy năm nhưng người chết chung quy không quá một trăm mà Hách Liên Bằng tùy tiện xuất thủ một hai lần chính là hơn trăm mạng người. Hiển nhiên Hách Liên Bằng không coi những người này là lá bài tẩy tinh nhuệ trong tay, thậm chí là thuộc hạ của mình. Nhiều nhất cũng chỉ coi bọn họ như tốt thí cao cấp mà thôi.

Ban nãy Trác Tĩnh đứng gần nhất tự nhiên cũng nhìn rõ nhất, trầm

giọng nói: “Cho dù không thể giết hắn nhưng trong vòng một, hai tháng này Hách Liên Bằng đại khái cũng không có cách nào nhảy nhót. Vương phi, có cần phái người đi….”

Diệp Ly lắc lắc đầu nói: “Hách Liên Bằng võ công không kém, cho dù không bằng Vương gia nhưng cũng không dưới Nhậm Kỳ Ninh Huống hồ hắn là tướng quân Bắc Nhung, hiện giờ bị thương nhất định bên người sẽ có hộ vệ, không cần uổng công đi tìm chết. Trước hết đến núi Linh Thứu đã.”

“Vâng, Vương phi.” Mọi người lên tiếng đáp, lưu lại một vài người xử lý chiến trường, những người còn lại hộ tống Diệp Ly đi về núi Linh Thứu Sơn.

Tin tức Diệp Ly bị Hách Liên Bằng chặn lại trên đường đương nhiên không gạt được Mặc Tu Nghiêu, mặc dù Diệp Ly không bị thương nhưng sắc mặt Mặc Tu Nghiêu cũng cực kỳ khó coi. Ngay cả Phượng Chi Dao và Hàn Minh Tích hay nói cũng không dám liều lĩnh mở miệng, tránh chọc tức Mặc Tu Nghiêu tự chuốc lấy khổ. Lại thấy sắc mặt Mặc Tu Nghiêu tối tăm hừ nhẹ một tiếng, cầm kiếm Phần Diệt đi ra khỏi đại doanh. Thấy thế đám người Phượng Chi Dao ngẩn ngơ, một lúc sau Hàn Minh Tích mới mờ mịt hỏi: “Hắn…Hắn định làm gì vậy?”

Phượng Chi Dao trợn trừng hai mắt nói giỡn: “Không phải là đi giết Hách Liên Bằng đó chứ?”

Hàn Minh Nguyệt ngồi bên cạnh Hàn Minh Tích gật đầu nói: “Hắn quả thật định đi giết Hách Liên Bằng, nói không chừng còn có Gia Luật Dã và Hách Liên Chân.” Mặc dù sớm không còn tín nhiệm Hàn Minh Nguyệt nhưng mà đối với năng lực và tâm kế của hắn thì Phượng Chi Dao vẫn còn mấy phần lòng tin. Lúc đầu nếu không phải vì Tô Túy Điệp làm sao Hàn Minh Nguyệt lại đi đến mức này? Nghe hắn

nói vậy, Phượng Chi Dao lập tức nhảy lên, cả kinh kêu: “Hắn điên rồi hả? Đây chính là vài chục vạn đại quân đó, nếu như một mình hắn có thể giết sạch đại quân Bắc Nhung thì còn cần chúng ta đánh trận làm gì?”

Sức người có hạn, cho dù Mặc Tu Nghiêu võ công đệ nhất thiên hạ, có thể lấy một chọi mười, lấy một địch trăm đi chăng nữa thì chẳng lẽ hắn còn có thể lấy một địch vạn sao? Muốn trực tiếp xông vào trong quân doanh giết Hách Liên Bằng, Gia Luật Dã, Phượng Chi Dao chỉ có hai chữ tặng cho hắn: Muốn chết!

Kinh hãi chốc lát, Phượng Chi Dao rốt cuộc nhảy dựng lên, xông ra ngoài la lớn: “Mặc Tu Nghiêu, kiếp trước lão tử mắc nợ ngươi hả? Người đâu! Tập hợp nhân mã!.”

Trong đại trướng, chỉ còn lại hai huynh đệ Hàn Minh Tích và Hàn Minh Nguyệt. Hàn Minh Tích nhìn về phía Hàn Minh Nguyệt có chút không tin hỏi : “Đại ca, Mặc Tu Nghiêu định đi giết Hách Liên Bằng thật sao?” Cho dù có giết thì cũng không cần xông vào đại doanh Bắc Nhung chứ? Tìm lúc Hách Liên Bằng tách ra hoặc rời doanh thì bằng võ công của Mặc Tu Nghiêu, cho dù mấy Hách Liên Bằng cũng có thể giết.

Hàn Minh Nguyệt cười khổ nói: “Đệ có thể nghĩ đến chuyện này thì sao Định Vương lại không nghĩ tới?”

Hàn Minh Tích không hiểu, “Vậy tại sao hắn còn làm như vậy?”

“Qua hôm nay, chỉ cần Mặc Tu Nghiêu không chết, thì trong thiên hạ chẳng còn mấy người dám đánh chủ ý lên Diệp Ly nữa.” Hàn Minh Nguyệt thở dài nói. Hắn đã từng cho rằng tình cảm của hắn đối với Tô Túy Điệp vô cùng sâu đậm, thậm chí âm thầm cảm thấy Mặc Tu Nghiêu không hiểu cái gì gọi là tình yêu. Cho tới tận bây giờ hắn mới

hiểu, Mặc Tu Nghiêu không phải không hiểu tình yêu, mà chỉ là không gặp đúng người mà thôi. Những chuyện Mặc Tu Nghiêu làm vì Diệp Ly, Hàn Minh Nguyệt tự nhận mình làm không được. Đưa ra vỗ vỗ vai đệ đệ đang thất thần, Hàn Minh Nguyệt xoay người đi ra ngoài.

Trong trướng, Hàn Minh Tích trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc cười khổ một tiếng, giữa hai hàng lông mày thoáng qua một tia thoải mái. Những điều Mặc Tu Nghiêu có thể làm, hắn vĩnh viễn không làm được. Không liên quan đến năng lực mà là tâm tính. Hắn vĩnh viễn không có cách nào vì một người mà làm ra chuyện như vậy, cho dù hắn…Yêu nàng…

Ngày hôm nay, có thể nói là một ngày cả đời khó quên của tất cả tướng sĩ Bắc Nhung. Đương nhiên, nếu như bọn họ có thể sống sót mà nói.

Bởi vì mấy ngày nay hai quân không giao chiến nên trong ngoài đại doanh Bắc Nhung đều yên tĩnh hơn thường ngày. Cũng chính là trong sự yên tĩnh đó, đám binh lính canh giữ ngoài đại doanh trơ mắt nhìn nam tử tóc bạch kim một thân áo trắng như tuyết thản nhiên đi tới. Tướng sĩ ngoài cửa còn chưa kịp phản ứng vì biến hóa bất ngờ này thì đã cảm thấy trên cổ lóe lên, tia huyết quang lạnh như băng trong mắt nam tử áo trắng chính là khung cảnh cuối cùng mà bọn họ nhìn thấy trên đời.

Mặc Tu Nghiêu xông vào trong doanh, thừa dịp binh lính Bắc Nhung chưa kịp phản ứng liền dễ dàng đi tới đại doanh chủ soái. Khinh công của hắn cực cao, dọc đường kiếm khí kiếm Phần Diệt tỏa ra, tử thương vô số. Ngay cả những kẻ xui xẻo không cẩn thận trở thành đá kê chân cho hắn cũng bị chân khí chấn động dẫn đến thất khiếu chảy máu mà chết. Nhất thời, trong đại doanh một mảnh hỗn loạn. Vô số binh lính trong lều xông ra lao về phía Mặc Tu Nghiêu. Những binh lính Bắc Nhung dần phản ứng lại vội vàng lắp tên bắn, nhưng

mũi tên bình thường sao có thể bắn tới trên người Mặc Tu Nghiêu? Huống hồ nếu hắn ở trên không thì còn được, chứ một khi rơi xuống đất, tên bắn ra có bắn tới Mặc Tu Nghiêu hay là người bên mình thì còn chưa biết được.

Nhất thời, bóng trắng tung hoành ngang dọc trong quân doanh, nơi nơi máu chảy thành sông. Kiếm Phần Diệt vung lên, không kẻ nào may mắn sống sót, mỗi người bị chém ra đều trở thành bãi máu. Uy thế như vậy, cho dù tướng sĩ Bắc Nhung nổi danh dũng mãnh cũng không khỏi cảm thấy sợ. Chỉ sợ không cẩn thận dính vào thì hữu tử vô sinh.

Trong đại doanh gây ra động tĩnh lớn như vậy, Gia Luật Dã ngồi trong doanh trướng sao có thể không biết? Gia Luật Dã vì Hách Liên Bằng bị thương quay về mà giận dữ không thôi, lại nghe bên ngoài truyền tới tiếng động huyên náo cùng tiếng chém giết thì không khỏi tức giận. Vừa đúng lúc có binh lĩnh bên ngoài thất kinh chạy tới bẩm báo có người xông vào đại doanh. Gia Luật Dã cười lạnh một tiếng, " Bản vương cũng muốn nhìn một chút xem kẻ nào lớn mật như vậy, dám xông vào đại doanh Bắc Nhung ta." Mang theo Hách Liên Chân và Hách Liên Bằng vừa mới được băng bó vết thương ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu một thân bạch y nâng kiếm mà đến. Lúc này thanh kiếm cổ xưa âm u đã nhiễm huyết quang bức người, sát khí ngất trời.

"Mặc Tu Nghiêu?"

Gia Luật Dã vừa sợ vừa giận, trong nhất thời cũng có chút không hiểu lúc này tên sát tinh này chạy tới quân doanh Bắc Nhung làm gì? Chẳng lẽ, Mặc Tu Nghiêu đột nhiên cảm thấy chỉ cần giết hắn là có thể kết thúc chiến sự lần này?

Chỉ cần là người từng trải thì đều biết, trong thời điểm hai nước giao

tranh, tuyệt đối không vì chết một hai tướng lãnh là có thể giải quyết. Huống hồ muốn ám sát thống soái một quân là chuyện khó khăn cỡ nào. Mặc Tu Nghiêu sao có thể cam đoan rằng giết Gia Luật Dã hắn rồi thì bản thân hắn còn có thể còn sống mà ra ngoài ?

Mặc Tu Nghiêu đang tung hoành chém giết cũng thấy được ba người Gia Luật Dã, lạnh lùng cười một tiếng, vung trường kiếm lên hướng về phía Gia Luật Dã đi tới.

Nhìn thanh kiếm màu xanh đen đã nhiễm huyết quang, sắc mặt Gia Luật Dã biến hóa, “Kiếm Phần Diệt?”

Sắc mặt Hách Liên Chân bên cạnh đã sớm đen như mực. Bị Mặc Tu Nghiêu một mình một ngựa tiến vào đại doanh Bắc Nhung, nếu như còn để hắn chạy thoát thì mặt mũi trên dưới Bắc Nhung đều bỏ đi rồi. Hừ lạnh một tiếng, trường đao trong tay Hách Liên Chân vung lên một cái, chém về phía Mặc Tu Nghiêu. Gia Luật Dã và Hách Liên Chân đều có cùng một suy nghĩ, thấy Hách Liên Chân động thủ, cũng không chút do dự rút đao nhào tới. Mặc Tu Nghiêu tự mình chạy tới, nếu có thể bắt hắn lại thì đây quả thật là cực kỳ có lợi cho Bắc Nhung. Quan trọng hơn là, nếu như có thể giết Mặc Tu Nghiêu..Địa vị của mình trong triều đình Bắc Nhung có thể nói là không gì phá nổi.

“Mặc Tu Nghiêu, ngươi thật to gan, trong mắt không coi ai ra gì sao!.” Gia Luật Dã lạnh lùng nói. Thấy hai người đánh tới, Mặc Tu Nghiêu cũng không đáp, chỉ cười nhạt, trường kiếm trong tay giống như lưu quang, xé rách không khí nổ ra một đạo kiếm khí lạnh như băng.

Hách Liên Bằng vốn đang bị thương, lúc này vẫn đứng một bên nhìn. Vừa thấy Hách Liên Chân, Gia Luật Dã và , Mặc Tu Nghiêu giao thủ liền biết hai người kia tuyệt đối không có phần thắng. Công phu của Mặc Tu Nghiêu chênh lệnh quá nhiều. Đừng nói là phân cao thấp mà

ngay cả tư cách đánh đồng cũng không có. Cúi đầu nhìn cánh tay đang được băng bó một chút, trong đầu liền hiện ra dung nhan thanh uyển dịu dàng như băng của nữ tử áo trắng, trong mắt Hách Liên Bằng xẹt qua một tia lãnh ý, giơ tay lên gọi thị vệ bên cạnh thấp giọng phân phó mấy câu. Thị vệ gật đầu một cái, xoay người rời đi.

Nhìn Hách Liên Chân và Gia Luật Dã khổ cực chống đỡ mũi kiếm của mình, Mặc Tu Nghiêu lộ ra nụ cười giễu cợt. Ánh mắt chuyển sang Hách Liên Chân, không chút do dự đâm ra một kiếm, một kiếm này xuất ra không chút lưu tình. Hách Liên Chân vừa nhìn kình khí ùn ùn kéo đến đã biết mình không cách nào ngăn cản. Nhưng Mặc Tu Nghiêu bỏ qua Gia Luật Dã chỉ nhằm vào một mình hắn, hắn đã không có chỗ nào trốn nữa rồi. Chỉ có thể cố hết sức giơ trường đao lên ngăn cản một kiếm này của Mặc Tu Nghiêu.

Phịch một tiếng, trường đao nặng trăm cân được sắt luyện mà thành "ung" một tiếng rồi bể. Phần Diệt kiếm trong tay Mặc Tu Nghiêu không ngừng lại, tiếp tục bổ về phía đầu Hách Liên Chân. Mắt thấy Hách Liên Chân một đời danh tướng Bắc Nhung, mười tám năm trước bại trong tay Mặc Tu Nghiêu, mười tám năm sau vất vả lắm mới khôi phục lại binh quyền, còn chưa tiến công được một tấc đã sắp trở thành vong hồn dưới mũi kiếm. Thấy mắt Hách Liên Chân trợn to tràn đầy sợ hãi và khiếp sợ, trong mắt Mặc Tu Nghiêu lóe lên một tia máu tươi lãnh khốc và vui vẻ.

" Đi chết đi!"

"Đông…"

Nhìn như hết sức chậm nhưng kỳ thực cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt. Một trường đao khác ngăn cản một kiếm tựa như Lôi đình này của Mặc Tu Nghiêu, Hách Liên Chân cũng được Gia Luật Dã nhân cơ hội này mà kéo về. Mặc dù thoát chết nhưng tất cả mọi

người ở đây đều chưa hồi tỉnh tinh thần.

Chỉ thấy trong tay Hách Liên Bằng nắm lấy một đại đao màu vàng kim nhàn nhạt. Chẳng qua là lúc này thân đao đã bị cắt thành hai nửa, bàn tay nắm đại đao của Hách Liên Bằng cũng không ngừng phát run, ngay cả vết thương trêncánh tay đã được băng bó kỹ lưỡng cũng nứt ra. Hiên nhiên mới vừa rồi vì cứu Hách Liên Chân mà tận sức, toàn thân cao thấp phát ra nội lực khiến vết thương bị rách.

Mặc Tu Nghiêu buông mắt, thần sắc hững hờ nhìn kiếm Phần Diệt trong tay. Một lúc lâu sau mới ngẩng đầu nhìn Hách Liên Bằng nói: "Công phu tốt đấy, ngươi là đồ đệ của Mộ Dung Hùng?" Nếu như Hách Liên Bằng không nói thì Diệp Ly cũng không nhìn ra lai lịch của hắn. Nhưng Mặc Tu Nghiêu chỉ mới giao thủ với Hách Liên Bằng đã tường tận võ công của hắn. Mặc Tu Nghiêu cười lạnh nói: " Xem ra lúc trước giết Mộ Dung Hùng cũng không tính là oan uổng hắn."

Hách Liên Bằng hiển nhiên là không chút thú với Mặc Tu Nghiêu cừu nhân giết sư phụ này. Nắm chặt đoản đao trong tay trầm giọng nói: " Không bằng Định Vương. Không biết hôm nay Định Vương tới là có ý gì?"

"Có ý gì?" Mặc Tu Nghiêu cười có chút cổ quái nhìn hắn nói: "Bản vương có ý gì, chẳng lẽ các ngươi không biết sao?"

Gia Luật Dã buông cánh tay đang đỡ Hách Liên Chân ra, đừng bên cạnh Hách Liên Bằng trầm giọng nói: "Mặc Tu Nghiêu , đừng tưởng võ công ngươi cao thì Bản vương sẽ sợ ngươi. Bản vương không tin chỉ bằng một mình ngươi mà có thể giết ta giữa đại quân vạn người."

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, : "Nếu không biết thì để Bản vương nói cho các người, dám đánh chủ ý lên người A Ly, toàn bộ

các ngươi đều phải chết.”

Kiếm Phần Diệt phóng ra quang hoa nguy hiểm, Mặc Tu Nghiêu tùy ý vung lên, cờ xí trong đại doanh cách đó không xa bị chém đổ.

Khóe mắt Hách Liên Bằng nhảy lên, tùy tiện lau tia máu tràn ra bên khóe mép, cười lạnh nói: “Tại hạ ngược lại muốn chiêm ngưỡng một phen, Định Vương rốt cuộc lợi hại đến đâu.” Vung tay lên, vô số người áo đen từ các ngóc ngách trong đại doanh xông về phía Mặc Tu Nghiêu. Những người này đều do Hách Liên Bằng tự tay huấn luyện, thân thủ so với Kỳ Lân chênh lệch không quá xa. Người Bắc Nhung vốn thích giết chóc, lúc này đại doanh bị Mặc Tu Nghiêu chém giết máu chảy thành sông, càng khơi gợi sát ý tàn bạo trong lòng họ. Từng người một không chút do dự xông về phía Mặc Tu Nghiêu, hung hãn không sợ chết.

Lại thấy Mặc Tu Nghiêu gào to một tiếng, bóng ảnh màu trắng biến hóa thành một đạo trắng hồng bắn về phía đám người này, huyết quang lập tức nổi lên bốn phía, người cụt tay cụt chân nhiều không đếm kể.

Mặc dù Nhai Tí tạm thời có thể giữ chân Mặc Tu Nghiêu, nhưng sắc mặt đám người Gia Luật Dã, Hách Liên Chân đứng một bên nhìn cũng không khá. Hách Liên Chân vốn bị mất máu quá nhiều, lại bị Mặc Tu Nghiêu chấn động dẫn đến nội thương, sắc mặt càng thêm trắng bệch, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Mặc dù Hách Liên Bằng không quý trọng những thuộc hạ được huấn luyện ra như Diệp Ly nhưng mà những người này chung quy cũng không giống binh lính bình thường. Trong tay Hách Liên Bằng cũng chỉ có hơn một ngàn người như vậy. Lúc trước vì Diệp Ly mà mất đi hơn trăm người nhưng dù gì cũng dò xét được chút lai lịch của Diệp Ly. Nhưng mà lúc này, chỉ trong nháy mắt, thủ hạ chết trong tay Mặc

Tu Nghiêu đã gần trăm người. Điều này sao có thể không khiến cho sắc mặt Hách Liên Bằng khó coi cho được?

Hách Liên Chân lạnh mặt nói : “Hôm nay bất luận thế nào cũng không được để Mặc Tu Nghiêu rời đi.”

Uy hiếp từ Mặc Tu Nghiêu đối với bọn họ quả thật là quá lớn. Nếu như Mặc Tu Nghiêu mười tám năm trước vẫn còn là thiếu niên khiến lão cảm giác mình thất bại chỉ là vì quá mức chủ quan mà không cam lòng…thì hôm nay lần chạm mặt này hoàn toàn phá vỡ ý nghĩ này của Hách Liên Chân. Mặc Tu Nghiêu bây giờ tuyệt đối không phải người lão có thể đối phó được, cảm giác tử vong mới vừa rồi cho dù là mười tám năm trước hắn cũng chưa từng cảm nhận qua. Nếu không thể chiến thắng Mặc Tu Nghiêu thì phải không từ thủ đoạn mà giết hắn.

Binh lính Bắc Nhung đứng vây xem cũng bị tràng diện máu chảy thành sông này hù dọa không nhẹ. Khung cảnh trước mắt còn chấn động hơn cả chiến trường, trên chiến trường tất cả mọi người đều liều mạng, cho dù tình trạng xung quanh có thảm thiết thế nào đi nữa thì cũng không ai có thời gian đi quản. Nhưng mà lúc này, bọn họ trơ mắt nhìn trận đấu trước mắt có thể nói là đơn phương tru diệt. Những người áo đen bình thường vốn rất lợi hại trong mắt họ lúc này trước mặt nam tử áo trắng tóc trắng lại chỉ giống như gà gỗ chó kiểng không chịu nổi một kích. Tuyết rơi đầy trời rơi xuống trên áo trắng như tuyết của Mặc Tu Nghiêu khiến cho dung nhan lãnh huyết tuấn tú thêm vài phần sát ý. Giống như Tu La đẫm máu từ địa ngục mà đến.

“A a…Giết chết tên ma quỷ này đi!.” Rốt cuộc có người không nhịn được, đánh mất tâm trí, liều mạng giơ binh khí nhào tới bóng trắng nhuốm máu kia. Đáng tiếc còn chưa đụng tới vạt áo đối phương đã bị kiếm khí xông tới chém thành hai nửa.

“Cung thủ chuẩn bị, bắn!.” Gia Luật Dã trầm giọng ra lệnh. Những người áo đen Nhai Tí này có lẽ có thể vây khốn Mặc Tu Nghiêu thậm chí là khiến hắn hao hết nội lực rồi giết hắn. Nhưng điều kiện tiên quyết là Mặc Tu Nghiêu không muốn chạy trốn. Quan trọng hơn là, cho dù Mặc Tu Nghiêu không trốn đi nữa, thì không ai biết rốt cuộc phải dùng bao nhiêu tính mạng của quân Nhai Tí mới có thể hao hết nội lực và thể lực của Mặc Tu Nghiêu, nếu như là hai ba nghìn người thì sao? Bọn họ không có nhiều nhân lực như vậy, chỉ sợ người áo đen cuối cùng chết đi, thì sẽ đến phiên bọn họ một lần nữa trải nghiệm dưới mũi kiếm Phần Diệt.

Trong giây lát, mưa tên ào ào hướng tới. Tuy là bắn về phía Mặc Tu Nghiêu nhưng có không ít người áo đen đứng gần đó. Hơn nữa bóng ảnh Mặc Tu Nghiêu lay động không ngừng, thật sự không cách nào bắn chết. Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, nắm một người áo đen lên tiện tay ném một cái, nhất thời biến thành con nhím. Vừa quay người, trường kiếm vung ra, mưa tên đang bắn tới giống như bị cái gì cản trở rối rít bắn ngược trở lại.

“Gia Luật Dã, ngươi muốn chết!.” Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói

“Bảo vệ Thất vương tử.” Mọi người kinh hãi, hàng chục người trước sau nhào tới bên cạnh Gia Luật Dã mới chặn được một kiếm đầy nộ khí này của Mặc Tu Nghiêu. Mười mấy người đỡ mũi kiếm nhưng chỉ còn lại ba bốn người còn sống che chở bên người Gia Luật Dã. Thật may là Mặc Tu Nghiêu bị mưa tên bắn tới sau lưng kéo đi chú ý, nếu không tính mạng Gia Luật Dã thật khó mà giữ được. Mặc dù nhặt về được một cái mạng nhưng sắc mặt Gia Luật Dã cũng trắng bệch. Nhìn về phía Hách Liên Chân cũng giống mình tránh được một kiếp, không khỏi lộ ra một tia cười khổ ảm đạm, không dám phát lệnh lung tung nữa.

“ Võ công của Mặc Tu Nghiêu…rốt cuộc cao bao nhiêu?” Nhìn nam tử áo trắng tóc trắng kia, Gia Luật Dã không nhịn được thấp giọng lẩm bẩm.

Hách Liên Bằng che vết thương, dựa vào cửa lớn của lều, vết thương không ngừng chảy máu không chỉ khiến sắc mắt hắn trắng bệch mà còn mơ hồ có chút váng đầu. “Bây giờ Mặc Tu Nghiêu, sợ rằng đã được xưng là đệ nhất thiên hạ. Hơn hai năm trước, hắn muốn giết sư phụ ta vẫn cần Lôi Chấn Đình và Lăng Thiết Hàn liên thủ. Nhưng mà hiện tại…chỉ sợ là lúc sư phụ ta toàn thịnh cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.” Có một loại người được gọi là thiên tài, giống như không cần khổ luyện, không cần ma luyện mà trời sinh đã đứng cao hơn người khác. Thiên tài như vậy, ngay cả lão thiên cũng không nhịn được mà đố kỵ. Mà Mặc Tu Nghiêu, hiển nhiên chính là người như vậy.

Cả đại doanh Bắc Nhung vì bị Mặc Tu Nghiêu tàn sát mà run sợ không thôi, thì bên ngoài lại truyền tới tiếng động ầm ỹ.

Chỉ thấy hai bóng ảnh một đỏ một trắng từ bên ngoài lướt đến, phảng phất như hai đạo hồng ảnh đánh về phía Mặc Tu Nghiêu.

“Mặc Tu Nghiêu!.” Giọng nói Phượng Chi Dao hổn hển, may là hắn lên tiếng trước, nếu không chỉ sợ sẽ giống như mấy người áo đen Bắc Nhung đang bị Mặc Tu Nghiêu giày xéo thê thảm chém thành hai nửa.

Mặc Tu Nghiêu dừng kiếm, không vui nhìn lướt qua Phượng Chi Dao và Hàn Minh Nguyệt trước mặt nói: “Ai cần các ngươi nhiều chuyện?” Hàn Minh Nguyệt cười không nói, hắn chỉ theo chân Phượng Chi Dao tới giúp một tay mà thôi, cũng biết Mặc Tu Nghiêu sẽ không nhận ý tốt của mình nên cũng không nói gì hơn.

Phượng Chi Dao giận đến sùi bọt mép, vươn tay giữ Mặc Tu Nghiêu nói: “Còn không đi mau, định chết ở chỗ này hả?” Bình thường một mình Phượng Chi Dao tuyệt đối không cách nào chế trụ Mặc Tu Nghiêu, nhưng mà lúc này Mặc Tu Nghiêu đã đại khai sát giới một phen, tức giận cùng với bạo ngược trong lòng tiêu tán không ít, ngược lại lộ ra mấy phần mệt mỏi. Mặc Tu Nghiêu cho dù là cao thủ đệ nhất thiên hạ thì cao thủ Bắc Nhung chết dưới tay hắn hôm nay cũng không dưới mấy trăm, tất nhiên không thể nào không hao tổn chút gì. Hắn chỉ muốn đem tức giận trong lòng phát tán trên người Bắc Nhung, thuận tiện cho bọn họ một cái cảnh cáo, nhưng không định đem mạng của mình góp vào, cho dù Phượng Chi Dao và Hàn Minh Nguyệt không đến thì qua một hồi hắn cũng sẽ đi.

Lúc này bị Phượng Chi Dao giữ lại hắn cũng không định tiếp tục nữa, khinh miệt nhìn Gia Luật Dã một cái nói: “Đi thôi.”

Dẫn đầu thi triển khinh công tiến về cổng đại doanh.

“Mặc Tu Nghiêu?” Gia Luật Dã bị ánh nhìn khinh miệt kia kích động, nhất thời giận dữ hết lên: “Giết cho ta.”

Hàn Minh Nguyệt đi cuối cùng, bất đắc dĩ thở dài một cái, một kiếm vung lên chặn loạt tên dang bắn tới, tung người bay ra phía ngoài,

Đám người Phượng Chi Dao và Hàn Minh Nguyệt xông thẳng vào đại doanh Bắc Nhung, tự nhiên không có chuẩn bị gì. Ba người vừa ra khỏi đại doanh vẫn bị đại quân Bắc Nhung đuổi theo sau lưng không tha. Nhưng mà mới đuổi theo không quá hai ba bặm đã thấy Hắc Vân Kỵ của Mặc gia quân đang bày sẵn trận địa đón địch. Ba người Mặc Tu Nghiêu nhập vào Mặc gia quân, xoay người nhìn đại quân Bắc Nhung đuổi theo đang giằng co nhau.

“Mặc Tu Nghiêu, sẽ có một ngày, Bản vương muốn ngươi chết thật

khó coi!.” Nhìn Mặc Tu Nghiêu áo trắng nhuốm máu ngồi trên lưng ngựa phía đối điện, Gia Luật Dã cả giận nói. Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, trường kiếm chỉ về phía Gia Luật Dã cười lạnh nói: “Lời này cũng chính là những gì Bản vương muốn nói với ngươi. Hôm nay cho bọn ngươi một bài học, nếu có lần sau, Bản vương nhất định sẽ lấy cái mạng chó của nhà ngươi. Hồi doanh!.”

Nhìn Mặc Tu Nghiêu được Mặc gia quân vây quanh thản nhiên rời đi, sắc mặt Gia Luật Dã xanh mét, “Trở về!.”

Đoàn người Gia Luật Dã trở lại trong doanh, hôm nay Mặc Tu Nghiêu xông vào đại doanh Bắc Nhung náo loạn, binh lính bình thường chết hơn hai trăm người, Nhai Tí do Hách Liên Chân và Hách Liên Bằng huấn luyện tử thương càng cao, gần bốn năm trăm người. Kiếm Phần Diệt chém sắt như chém bùn, đừng nói là đâm trúng nơi yếu hại mà nay cả nơi bị kiếm khí đụng phải cũng bị trọng thương gần chết. Những binh lính bị thương không khác gì đã chết, về sau không còn khả năng lên chiến trường nữa. Chuyện này vẫn chưa tính là bết bát nhất, dù sao so với đại quân trăm vạn người thì tổn thất mấy trăm người cơ hồ là không đáng bao nhiêu. Nhưng nghiêm trọng nhất là trận giết chóc này đã tạo thành bóng ma tâm lý trong lòng binh lính Bắc Nhung . Chỉ dựa vào một mình Định Vương lại có thể trong đại quân mấy chục vạn người tung hoành ngang dọc, chém giết máu chảy thành sông, không người nào có thể ngăn cản. Điều này khiến cho binh lính Bắc Nhung vốn bị áp lực trước danh tiếng Mặc gia quân càng thêm sợ hãi khi nghe đến danh hiệu Định Vương.

“Thất điện hạ.” Trong đại trướng, Hách Liên Bằng té quỵ xuống đất. Mời vừa trọng thương, giờ lại không nghỉ ngơi tốt khiến cho gương mặt cương nghị của hắn nhiều thêm mấy phần tiều tụy và suy yếu. Vẻ mặt Gia Luật Dã lạnh lùng nhìn hắn nói: “Ngươi còn gì để nói?” Chuyện ngày hôm nay, nói đi nói lại cũng là do Hách Liên Bằng đi đối phó Diệp Ly mà thành. Vốn là Gia Luật Dã không đồng ý cho Hách

Liên Bằng làm vậy, không phải hắn không muốn đối phó với Diệp Ly mà Diệp Ly thân là Định Vương phi, bên người tất nhiên có vô số cao thủ bảo vệ, tỷ lệ thành công thật sự quá thấp. Huống hồ, kết cục của đám người từng xuất thủ với Diệp Ly đang bày ra trước mắt.

Quả nhiên, kế hoạch của Hách Liên Bằng thất bại, lại đưa tới sự trả thù điên cuồng của Mặc Tu Nghiêu. Lần này, tổn thất của bọn họ không chỉ là mấy trăm binh lính mà là sĩ khí trên dưới đại quân Bắc Nhung. Tình trạng này, chỉ sợ không thắng mấy trận lớn thì không cách nào hồi phục.

Hách Liên Bằng im lặng, cúi đầu nói: “Mạt tướng không còn lời nào để nói, xin điện hạ giáng tội.”

Gia Luật Dã nhìn chằm chằm Hách Liên Bằng hồi lâu mới thở dài nói: “ Quên đi, ngươi đang bị trọng thương, đứng lên đi. Dưỡng thương cho tốt rồi tính.” Mặc dù Gia Luật Dã hết sức không vui vì chuyện Hách Liên Bằng gây ra, nhưng cũng sẽ không tự đoạn cánh tay trợ giúp mình lúc này. Phất tay một cái ý bảo Hách Liên Bằng đứng dậy, Hách Liên Bằng tạ ơn đứng lên.

Gia Luật Dã nhìn về phía Hách Liên Chân đang ngồi một bên hỏi: “Cữu cữu có cao kiến gì không?”Từ sau khi trở về Hách Liên Chân vẫn trầm mặc không nói, thấy Gia Luật Dã hỏi mình mới thở dài nói: “Không ngờ mười mấy năm ngắn ngủi, Mặc Tu Nghiêu lại biến hóa kinh người như vậy. Điện hạ, nếu Mặc Tu Nghiêu người này chưa diệt, tất sẽ trở thành đại họa của Bắc Nhung ta.”

Gia Luật Dã cau mày nói: “Lời này của cữu cữu không sai. Nhưng mà thiên hạ này người muốn giết Mặc Tu Nghiêu nhiều không kể xiết, nhưng nào có ai thành công? Mặc Tu Nghiêu hôm nay không còn là Mặc Tu Nghiêu năm đó nữa rồi.” Năm đó Định Vương phủ còn có Hoàng thất Đại Sở cản trở cho nên bọn họ mới có thể không chết

mà chuyển mình, thừa cơ cho Định vương phủ một kích trí mạng. Chỉ tiếc đại xà không chết, mới khiến cho Mặc Tu Nghiêu trở thành địch nhân lớn nhất của Bắc Nhung hôm nay. Mà hiện nay, Định Vương phủ đã sớm thoát li Đại Sở, do một mình Mặc Tu Nghiêu định đoat. Hơn nữa, trên dưới Định Vương phủ đồng lòng căn bản không có kẽ hở.

Hách Liên Chân buông mắt nói: “Bây giờ xem ra nhược điểm duy nhất của Định Vương chính là Định Vương phi.”

“Cữu cữu! Vạn lần không được!.” Gia Luật Dã lạnh lùng nói.

Hách Liên Chân ngẩn ra, không hiểu nhìn Gia Luật Dã. Gia Luật Dã cười khổ nói: “Cữu cữu, chuyện ngày hôm nay ngươi còn chưa hiểu sao? Sau này không cần tính kế lên người Diệp Ly nữa. Trừ phi Mặc Tu Nghiêu chết, nếu không không ai có thể động tới Diệp Ly.”Hành động của Mặc Tu Nghiêu hôm nay rõ ràng là nói với mọi người, ai dám động tới Diệp Ly thì hắn cho dù chết cũng sẽ giết kẻ đó. Thật may chuyện hôm nay chỉ coi là một cảnh cáo, nếu như Mặc Tu Nghiêu thật sự hạ quyết tâm muốn giết bọn họ thì cho dù Mặc Tu Nghiêu cuối cùng kiệt lực mà chết thì ba người bọn họ một người cũng không trốn được.

Những người ngồi trên cao thường thích nói không tiếc bất cứ giá nào, nhưng mà cái bất cứ giá nào này không bao gồm cả bản thân mình trong đó. Hôm nay mạng không còn, có giết Mặc Tu Nghiêu thì thế nào? Diệt Định vương phủ thì thế nào? Được hưởng lợi không phải là người khác sao?

Hách Liên Chân trầm ngâm hồi lâu, rốt cuộc vấn thở dài nói: “Không ngờ Định vương phủ lại sinh ra một người si tình như vậy.”

Hách Liên Bằng đứng dậy nói với Gia Luật Dã: “Điện hạ, mạt tướng

xin được đi đại doanh núi Linh Thứu.”

Gia Luật Dã cau mày nói: “Ngươi còn muốn đối phó Diệp Ly sao?”

Hách Liên Bằng nói: “Mạt tướng sẽ không hạ thủ với Định vương phi nữa. Nhưng hiện tại Định Vương phi trấn giữ đại doanh núi Linh Thứu , quân ta bên kia cũng cần có người trấn thủ. Định Vương phi túc trí đa mưu, mại tướng chỉ sợ mấy người đang đóng bên kia..”

Gia Luật Dã suy nghĩ một chút mới gật đầu nói: “Như thế cũng được, ngươi dưỡng thương cho tốt rồi hãy qua. Không được chọc đến Diệp Ly.” Cuối cùng, Gia Luật Dã không nhịn được cảnh cáo. Hách Liên Bằng gật đầu nói: “Mạt tướng hiểu, thương thế của mạt tướng không nặng, ngày mai là có thể lên đường.”

“Ngươi đi đi.” Gia Luật Dã phất tay một cái không nói gì thêm.

Trong đại doanh Mặc gia quân, Phượng Tam công tử khí thế bức người, trên khuôn mặt tuấn mỹ nộ khí đằng đằng nhìn chằm chằm người nào đó nằm trên ghế chủ vị ung dung thong thả băng bó vết thương, miệng không ngừng phun ra lời lẽ cay nghiệt, nếu là người bình thường nghe được đều không nhịn được cảm thấy xấu hổ đến mức tự sát để cầu giải thoát.

Nhưng mà Định Quốc Vương gia mới vừa trải qua một phen chém giết tâm trạng hết sức thoải mái, cũng không đặt cơn tức giận của Phượng Tam công tử vào trong mắt. Cũng không cần người khác giúp, mà chỉ tùy ý kéo một tấm vải băng bó qua loa vết thương trên tay, về phần những vết thương nhỏ khác căn bản lười để ý tới.

“Phượng Tam, ngươi biến thành lão thái bà từ khi nào vậy? Lảm nhảm như vậy ngươi có phiền không hả?” Băng bó vết thương tốt rồi, Mặc Tu Nghiêu mới giương mắt nhàn nhạt nhìn Phượng Tam

công tử một cái, lạnh nhạt nói.

Phương Tam công tử không khỏi uất nghẹn, cơn tức nổi lên, giận giữ hét: “, Mặc Tu Nghiêu, con mẹ nó. Ngươi muốn chết thì cũng đừng kéo trên dưới Định Vương phủ cùng chết với ngươi! Một mình xông vào đại doanh Bắc Nhung. Không phải Định Vương gia ngươi võ công đệ nhất thiên hạ sao, không phải ngươi rất giỏi sao, thế tại sao ngươi không giết hết đám người Gia Luật Dã, Bắc Nhung Vương, Lôi Chấn Đình, còn có Mặc Cảnh Lê đi? Toàn bộ đều chết sạch thì thiên hạ thái bình rồi. Dĩ nhiên, cuối cùng đừng quên tự cho chính ngươi một kiếm cắt cổ nhé.” Nói xong câu cuối cùng, Phượng Tam công tử giận quá hóa cười, nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu lộ ra nụ cười giễu cợt ác ý.”

“ Ồn ào.” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói.

Phượng Chi Dao nổi đóa, tiện tay cầm thứ gì đó trên bàn ném về phía Mặc Tu Nghiêu, sau đó vỗ án rời đi, “ Ngươi thích chết thì cứ đi chết đi, lão tử mặc kệ!.” Nói xong đùng đùng nổi giận đi ra ngoài. Thật may là trong trướng chỉ có hai huynh đệ Hàn Minh Nguyệt và Hàn Minh Tích, nếu như để các tướng lĩnh Mặc gia quân thấy được, chỉ sợ tội danh phạm thượng của Phượng Chi Dao không trốn đi đâu được.

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày một cái, tiện tay đón lấy món đồ Phượng Chi Dao ném tới, “Đứng lại, ngươi muốn đi đâu?”.

“Ta muốn đi núi Linh Thứu.”

“Dám đi tìm A Ly, Bản vương chặt đứt chân ngươi.” Mặc Tu Nghiêu buồn rười rượi nói, “ Được rồi, chuyện ngày hôm nay trong đầu Bản vương đã có chủ ý. Chẳng qua là cho Gia Luật Dã một bài học mà thôi, sau này sẽ không như vậy nữa. Các ngươi cũng mệt rồi, đi về

nghỉ ngơi đi.” Nói xong, phất tay một cái Định Vương hoa lệ xoay người rời khỏi đại trướng để lại Phượng Chi Dao bị đả kích sâu sắc ngẩn người ngồi đó. Hồi lâu mới phản ứng được, “Mặc Tu Nghiêu! Lão tử cứu mạng ngươi mà ngươi còn muốn đánh gãy chân của ta?” Cái gì gọi là có mới nới cũ? Chẳng phải là đây sao. Vậy cái gì gọi là vì lão bà hướng bảo đao về phía huynh đệ? Nhìn Định Vương thì biết.

Hàn Minh Nguyệt và Hàn Minh Tích liếc nhau một cái, đồng tình vỗ vỗ bả vai Phượng Chi Dao rồi đi ra ngoài.

Định Vương điện hạ nghiêm khắc hay nói đúng hơn là uy hiếp ra lệnh đám người phía dưới tuyệt đối không được tiết lộ chuyện đại doanh Mặc gia quân bên này cho Diệp Ly. Tối hôm đó, Diệp Ly mang theo đám người Tần Phong đi đến đại doanh núi Linh Thứu. Núi Linh Thứu không phải là chiến trường chính lại có Hồng Nhạn quan làm chỗ dựa cho nên Định Vương phủ cũng không bố trí quá nhiều binh mã ở nơi này. Chỉ có một phó tướng dưới trướng Trương Khởi Lan tên Chu Mẫn lĩnh suất năm vạn Mặc gia quân cộng thêm năm vạn binh mã vốn là binh mã Đại Sở trấn thủ nơi này.

Lúc đoàn người Diệp Ly đến cũng không thông báo trước, tự nhiên không có ai ra ngoài chào đón. Nhưng mà tình hình bên ngoài đại doanh khiến cho Diệp Ly không khỏi cau mày. Lúc này đã là đêm khuya, bình thường ngoại trừ binh lính thủ vệ đi tuần tra thì Mặc gia quân đều đã ngủ. Nhưng đám người Diệp Ly còn chưa tiến đến đại doanh đã nghe thấy bên trong truyền tới âm thanh huyên náo. Đó không phải tiếng huyên náo vì trong quân xảy ra chuyện mà là thanh âm uống rượu cười đùa của binh lính trong quân. Dung nhan thanh lệ của Diệp Ly lập tức trầm xuống.

Đám người Trác Tĩnh xuất thân ám vệ, trên căn bản chưa từng ở trong quân. Tần Phong vốnxuất thân từ Hắc Vân Kỵ, kỷ luật trong

Hắc Vân Kỵ nghiêm khắc hơn Mặc gia quân bình thường nhiều, chắc cũng chưa từng thấy qua tình cảnh như vậy, sắc mặt cũng có chút khó coi. Còn hai người Vân ĐÌnh và Trần Vân đều từ trong quân đội ra, Vân Đình ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: “Vương phi, chắc không phải tướng sĩ Mặc gia quân mà là binh mã Đại Sở chúng ta thu phục từ đất đai đã mất của Đại Sở.” Vân Đình đã từng sống trong quân đội Đại Sở, mặc dù kỷ luật trong quân của Mộ Dung Thận cũng được coi là nghiêm minh, nhưng chung quy vẫn có chút bằng mặt mà không bằng lòng. Hơn nữa nghe nói hiện giờ có rất nhiều nơi quân kỷ cực kỳ lỏng lẻo. Những binh mã Đại Sở này bị Bắc Nhung đánh cho hoa rơi nước chảy, nếu như không phải Mặc gia quân thu nhận bọn họ thì đại khái không khác giặc cỏ là bao. Xuất hiện tình huống như thế, Vân Đình ngược lại không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

Diệp Ly rất nhanh chóng suy nghĩ rõ điểm mấu chốt trong đó. Đại doanh núi Linh Thứu là do Mặc gia quân cùng Đại Sở quân cùng trấn giữ. Những tàn binh Đại Sở này vô luận là chiến lực hay các mặt khác cũng đều thua kém Mặc gia quân, nói không chừng có người vò đã mẻ lại sứt (nghĩa *là đã* làm hỏng chuyện thì mặc kệ nó vậy). Chu Mẫn mới vừa gặp họ không lâu, chỉ sợ không tiện quản thúc.

Đè xuống tức giận trong lòng, Diệp Ly nhàn nhạt nói: “Vào xem một chút!.”

Thấy đoàn người bọn họ tiến vào đại môn, mấy người thủ vệ vốn đang vung quyền mua vui cuối cùng cũng nhớ rõ chức trách của mình, vội vàng đứng dậy cáu kỉnh hỏi: “Người tới là kẻ nào?”

Diệp Ly trầm giọng hỏi: “Chu tướng quân đang ở đâu?”

Thị vệ vừa thấy trong đám người tới cư nhiên lại còn có một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, trong lòng không khỏi dâng lên mấy phần khinh thị. Phất tay một cái nói: “Đại doanh trọng địa, một nữ tắc như ngươi há

có thể hỏi đến? Còn không mau đi.”

“Càn rỡ!.” Tần Phong trầm giọng nói: “Định Vương phi đến, còn không gọi Chu Tướng quân ra đây tiếp giá.”

Mấy thị vệ không khỏi sửng sốt, quan sát mấy người Diệp Ly một cái, không khỏi ha ha cười lớn nói: “Ngươi nói nàng là Định Vương phi? Một con nhóc yếu ớt không thể ra gió mà lại dám giả mạo Định Vương phi, thật là to gan! Ta thấy các ngươi là gian tế Bắc Nhung đi?” Không thể không nói, uy danh Định Vương phi cực cao nhưng người gặp qua Diệp Ly cũng không nhiều. Mà dáng vẻ Diệp Ly lại quá mức có tính lừa gạt, dưới bóng đêm nhìn qua thật giống như một đại gia khuê tú không thể ra gió vậy.

“Nếu như nàng ta là Định Vương phi, thì ta không phải là Định Vương sao?” Một thủ vệ đắc ý cười nói.

“Láo xược!.” Tần Phong đột nhiên biến sắc, mấy tên thủ vệ còn chưa nhìn rõ hắn ra tay thế nào thì người vừa mở miệng nói chuyện đã bị hắn túm lấy, hung hăng ném tới trên viên môn bên cạnh, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi. Người nọ kinh hãi ngẩng đầu lên, một thanh kiếm chói lọi đã đặt trên cổ hắn. Tần Phong cười lạnh nói: “Lá gan to nhỉ, ngươi đây là không muốn sống nữa sao?”

Những người còn lại cũng bị biến hóa bất ngờ này dọa sợ, lập tức cao giọng hô lên, ngay là tín hiệu cùng trống trận dùng lúc địch nhân tập kích cũng quên. Thấy thế, đám người Diệp Ly càng thêm cau mày.

Rất nhanh, trong đại doanh càng thêm náo nhiệt. Rất nhiều binh lính vội vã chạy tới, người nào người nấy đều một bộ dáng thất linh bát lạc. Nhìn thấy ngoài đại môn không phải binh mã địch nhân mà là mấy người nam nữ tướng mạo xuất chúng thì rối rít ngây ngẩn cả

người, không biết nên làm thế nào cho phải. Cho đến khi một người giống như tướng lãnh say khướt đi tới, mấy người thị vệ giữ cửa kia mới vội vàng tiến lên bẩm báo nói: " Khởi bẩm tướng quân, mấy người này giả mạo Định Vương phi, còn định xông vào đại doanh…."

"Cái, cái gì? Lớn mật…." Vị tướng lĩnh này đang định nổi giận thì một khối ngọc bội mặc sắc đưa tới trước mắt hắn, Trác Tĩnh lạnh lùng nói: "Thấy rõ chưa?"

Tướng lĩnh này bỗng dưng trợn to hai mắt, nhìn khối ngọc bội thượng hạng mặc sắc ghi một chữ Định khí thế phi phàm trước mắt, dưới chân không khỏi mềm nhũn: "Định….Định Vương phi?"

Diệp Ly tiến lên, nhàn nhạt nhìn hắn nói: " Mau báo lên ngươi là người nơi nào? Chu tướng quân đang ở đâu?"

Vị tướng lĩnh này vội vàng nói: "Mạt tướng….Mạt tướng nguyên là Đại Sở Tổng binh Lạc Châu Thành, Tôn Diệu Võ. Chu Mẫn…Đại doanh của Chu tướng quân còn cách nơi này hơn mười dặm." Thì ra là, kể từ lúc Chu Mẫn và Tôn Diệu Võ phụng mệnh đóng ở nơi này, Mặc gia quân và những tàn binh Đại Sở này vẫn chung sống không hòa thuận. Những tàn binh này bị người Bắc Nhung đánh cho thê thảm không nỡ nhìn, lên chiến trường cũng không có chỗ dùng. Nếu không phải lo lắng bọn họ lưu lạc bên ngoài gieo họa cho dân chúng, chỉ sợ đã sớm để bọn họ giải giáp quy điền rồi.

Chu Mẫn mới bắt đầu tự mình thống lĩnh một đội quân, cho nên uy tín không đủ. Trên dưới Mặc gia quân kỷ luật nghiêm minh thì còn dễ nói nhưng những thứ tàn binh Đại Sở này hắn căn bản không quản được. Bất đắc dĩ, Chu Mẫn không trông mong bọn họ làm gì, chỉ để bọn họ hạ trại bên ngoài chiến trường mười dặm, còn mình thì mang theo năm vạn Mặc gia quân đóng tại phía trước, đề phòng đám người Bắc Nhung. Bởi vì Hồng Nhạn Quan ở gần đó, hơn nữa trong

Hồng Nhạn quan còn có hơn hai mươi vạn binh mã của Nguyên Bùi đóng giữ cho nên cũng không quá mức khó khăn.

Tình hình như vậy khiến Diệp Ly tức giận không nhẹ. Nếu không phải Diệp Ly kiên trì tới núi Linh Thứu thì nói không chừng tương lai hai quân khai chiến, nơi xảy ra vấn đề đầu tiên chính là nơi này.

“Mạt tướng không biết Vương phi đại giá tới đây cho nên không thể nghênh đón từ xa, kính xin Vương phi thứ tội. Thỉnh Vương phi trước tới trong doanh nghỉ ngơi một chút, mạt tướng sẽ phái người đi mời Chu Tướng quân tới đây.” Tôn Diệu Võ đánh giặc thế nào thì không biết nhưng công phu vỗ mông ngựa ngược lại rất điêu luyện. Trong lòng Diệp Ly không vui, đang muốn cự tuyệt rời đi, đến trại doanh của Chu Mẫn thì xa xa truyền tới một hồi vó ngựa chỉnh tề, chỉ trong chốc lát, một trung niên nam tử thúc ngựa đi đầu chạy tới dừng trước cửa,xoay người xuống ngựa, đến trước mặt Diệp Ly, vén chiến bào quỳ một chân trên đất, “Mạt tướng Chu Mẫn ra mắt Vương phi.”

Chương 364: Tàn binh và tinh nhuệ, Đông Phương Huệ chết

Edit: *Ca Tang*
Beta: *Sakura*

“Mạt tướng Chu Mẫn bái kiến Vương phi.”

Diệp Ly không quen thuộc Chu Mẫn cho lắm, chỉ là gặp qua vài lần trong quân Trương Khởi Lan, rất được Trương Khởi Lan trọng dụng. Trương Khởi Lan là người chính trực công bằng, nếu đã cất nhắc Chu Mẫn ra ngoài tự mình lãnh binh thì ít nhất chứng minh về phương diện năng lực người này tuyệt đối không có vấn đề. Diệp Ly nhìn nam tử tuổi hơn ba mươi, vẻ mặt thành thật, cương nghị trầm tĩnh trước mắt, gật đầu một cái nói: “Chu tướng quân miễn lễ.”

Tôn Diệu Võ thấy Chu Mẫn tới nhanh như vậy, sắc mặt có chút khó coi, bộ dáng say khướt ngược lại hoàn toàn tiêu tán, đôi mắt không lớn để lộ tia sáng khôn khéo. Ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Chu Mẫn nói: “ Sao Chu tướng quân nhanh như vậy đã tới rồi? Đại doanh tướng quân cách nơi này của mạt tướng cũng không gần đi.”

Chu Mẫn giống như không nghe thấy Tôn Diệu Võ ám chỉ, khẽ cau mày bẩm với Diệp Ly: “Vương phi, lúc này sắc trời đã tối, không biết Vương phi muốn lưu lại nơi này nghỉ tạm một đêm hay là đến đại doanh Mặc gia quân?”

Diệp Ly có chút hiểu rõ quan hệ hai quân lúc này. Những tàn binh Đại Sở này dĩ nhiên là đối với Mặc gia quân tinh anh như vậy vừa hâm

mộ vừa ghen tỵ cộng thêm các loại nhìn không vừa mắt. Mặc gia quân nhóm tinh nhuệ cũng nhìn không thuận mắt mấy tàn binh Đại Sở bị người Bắc Nhung đánh cho thất tinh bát lạc. Tôn Diệu Võ tự nhiên bằng mặt mà không bằng lòng với mệnh lệnh của Chu Mẫn mà Chu Mẫn cùng chướng mắt mấy tàn binh này, ngươi không phải là không cam lòng sao, ông không cần ngươi, ngươi cứ ở đó mà đợi đi.

Diệp Ly suy nghĩ một chút nói: " Sắc trời đã muộn, cũng không tiện đi quấy rầy các tướng lĩnh nghỉ ngơi. Chúng ta cứ ở tạm nơi này một đêm đi. Nếu như Chu tướng quân không có chuyện gì trong quân doanh thì cũng lưu lại đi, sáng mai Bản phi có chuyện muốn nói."

Chu Mẫn do dự một chút, cũng không nói gì thêm, gật đầu nói: " Vâng, Vương phi."

Thấy Diệp Ly phân phó như vậy, trong mắt Tôn Diệu Võ nhiều thêm một tia đắc ý. Đi tới trước mặt Diệp Ly bồi cười nói: "Vương phi, thỉnh, mạt tướng không biết Vương phi sắp tới nên trong doanh không có nha hoàn hầu hạ, thuộc hạ sẽ lập tức phái người ra ngoài tìm hai người đưa tới phục vụ Vương phi."

Diệp Ly dừng bước, nhàn nhạt nhìn Tôn Diệu Võ hỏi: "Đã trễ thế này Tôn Tướng quân tính đi đầu tìm nha hoàn?"

Tôn Diệu Võ không them để ý nói: "Phụ cận núi Linh Thứu có rất nhiều thôn xóm, tìm mấy nha hoàn có gì mà khó? Có thể phục vụ Vương phi chính là phúc phận của các nàng."

"Không cần, Bản phi xuất môn luôn không quá coi trọng mấy thứ này. Tôn tướng quân nếu như không có chuyện gì thì sớm đi nghỉ đi." Nói xong, không để ý vẻ mặt Tôn Diệu Võ, Diệp Ly cất bước đi vào trong đại doanh. Tôn Diệu Võ ngẩn người, vội vàng tiến lên dẫn đường cho Diệp Ly.

Sáng sớm ngày tiếp theo, thời điểm Diệp Ly bước vào trong đại trướng, trong trướng đã có không ít người. Thậm chí ngay cả các tướng lĩnh Mặc gia quân ở ngoài mười dặm cũng đã chạy tới. Hai bên nhân mã ngồi thiên về một bên, ranh giới rõ ràng. Không cần nhìn sắc phục cũng có thể nhận ra đâu là thủ hạ của Chu Mẫn, đâu là thủ hạ của Tôn Diệu Võ. Diệp Ly hơi cau mày nói: “Tôn tướng quân đang ở đâu?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc, một tiểu tướng đứng lên nói: “Khởi bẩm…Khởi bẩm Vương phi, Tôn tướng quân còn chưa….”

Nghe vậy, người trong Mặc gia quân rốt rít lộ ra vẻ khinh thường,có người thẳng tính không nhịn được giễu cợt nói: “ Mặt trời sắp lên cao rồi mà còn chưa dậy. Tôn tướng quân quả nhiên ngủ tốt. Khó trách…”

Bên kia cũng lộ ra vẻ không cam lòng, có người không nhịn được oán trách: “Cũng không cần đánh giặc thì thức dậy sớm như vậy làm gì?”

Diệp Ly nhàn nhạt rũ mắt, một lát sau ngẩng đầu lên trầm giọng nói: “Đi mời Tôn tướng quân dậy, phạt bốn mươi trượng.”

Trong đại trướng nhất thời yên tĩnh lại, vẻ mặt người Mặc gia quân chính là nên như thế, ngay cả thấn sắc trên mặt Chu Mẫn cũng hòa hoãn rất nhiều. Hắn cũng không nhìn nổi hành vi của Tôn Diệu Võ này, nhưng mà phẩm cấp của hắn không lớn hơn Tôn Diệu Võ còn nữa những tàn binh Đại Sở này thân phận đặc thù, cho dùng hắn không nhìn được cũng chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt. Vương phi làm như vậy dĩ nhiền là khiến cho bọn họ xả giận một phen.

Chỉ chốc lát sau, Tôn Diệu Võ liền bị người kéo ra ngoài ấn xuống

bên ngoài trướng từng gậy ba ba ba đánh xuống. Điều khiến cho người ta ngoài ý muốn là, Tôn Diệu Võ kia bộ dáng thoạt nhìn như khi hạ mỵ thượng (ức hiếp bên dưới xu nịnh bên trên) nhưng một gậy đánh xuống ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng. Ánh mắt Diệp Ly chậm rãi quét qua Tôn Diệu Võ và đám thuộc hạ của hắn, như có điều suy nghĩ.

Hèo đánh xong, Tôn Diệu Võ được người kéo vào. Trận đòn này có Lâm Hàn tự mình giám hình, dĩ nhiên là không chút nể nang, mảnh y phục sau lưng Tôn Diệu Võ đã có vết máu mơ hồ. Bị người đặt xuống đất cũng cứ nằm trên mặt đất như vậy, “Mạt tướng…mạt tướng bái kiến Vương phi.”

Diệp Ly từ trên cao nhìn hắn, nhàn nhạt nói: “ Tôn tướng quân, ta đánh ngươi bốn mươi hèo, ngươi có phục không?”

Tôn Diệu Võ sửng sốt, cười khổ nói: “Vương phi thưởng thuộc hạ bốn mươi hèo, thuộc hạ tự nhiên không dám không phục.” Diệp Ly thiêu mi cười nói: “Không dám không phục? Vậy thì chưa phải là phục đúng không?” Tôn Diệu Võ vội vàng sửa lời nói: “Phục, tâm phục khẩu phục.”

“Vậy ngươi nói một chút xem, vì sao Bản phi lại đánh ngươi?” Diệp Ly hỏi.

“Chuyện này….” Tôn Diệu Võ sửng sốt, muốn nói là vì mình dậy muộn, nhưng lại cảm thấy không chỉ vì điều này. Thật ra thì ngay từ đầu trong lòng Tôn Diệu Võ đã có đáp án, chẳng qua là không dám nói trước mặt Diệp Ly mà thôi.

Diệp Ly cũng không nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “Có phải ngươi cảm thấy Bản phi vì đám người Chu Mẫn tướng quân có thành kiến với ngươi cho nên mới đánh ngươi? Hoặc ….bởi vì chuyện tối ngày hôm qua?”

Sắc mặt Tôn Diệu Võ biến hóa, hiển nhiên bị Diệp Ly nói trúng.

Diệp Ly lắc đầu nói: “Bản phi đánh ngươi, là bởi vì hôm nay ngươi dậy muộn.”

Tôn Diệu Võ sửng sốt, không tin lý do cư nhiên lại đơn giản như vậy, tất nhiên cũng không tin Chu Mẫn sẽ không cáo trạng mình trước mặt Định VƯơng phi. Chỉ nghe Diệp Ly nói: “Chu tướng quân, nếu là tướng lĩnh trong Mặc gia quân tới muộn trong buổi nghị sự thì xử trí thế nào?”

Chu Mẫn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm nghiêm mặt nói: “Khởi bẩm Vương phi, người vô cớ đến muộn lại không có lí do chính đáng, phạt bốn mươi trượng.”

Diệp Ly cười tủm tỉm nhìn Tôn Diệu Võ hỏi: “Tôn tướng quân, dậy muộn có thể coi là lý do chính đáng sao?” Tôn Diệu Võ ngượng ngùng nói: “Mạt tướng biết sai, mạt tướng tâm phục khẩu phục.” Diệp Ly gật đầu một cái, phân phó: “Đỡ Tôn tướng quân đứng lên đi.”

Trác TĨnh và Tần Phong một trái một phải đỡ Tôn Diệu Võ đứng lên, không cho phép cự tuyệt đem hắn đỡ đến ghế bên cạnh. Tôn Diệu Võ mới vừa chịu bốn mươi trượng, đau đau toát mồ hôi lạnh, vừa đụng phải cái ghế theo phản xạ định đứng lên, lại bị Tần Phong không nặng không nhẹ ép trở về. Biết Định Vương phi đang muốn thu thập mình, Tôn Diệu Võ đành đau khổ ngồi xuống.

Cười mà như không cười nhìn Tôn Diệu Võ một cái, Diệp Ly mới nhìn mọi người nhàn nhạt nói: “Bắt đầu từ hôm nay Bản phi sẽ trấn giữ đại doanh núi Linh Thứu, sự vụ trong quân vẫn do Chu tướng quân và Tôn tướng quân phụ trách. Tất cả mọi chuyện trước đây, Bản phi sẽ coi như chưa từng xảy ra, nhưng…nếu như có chuyện không nên xảy ra vẫn tiếp tục tiếp diễn….Lâm Hàn, y như quân quy

Mặc gia quân mà thi hành."

Lâm Hàn quét qua đoàn người Tôn Diệu Võ một cái, mặt không biểu tình nói: "Tụ tập gây chuyện, một trăm trượng. Uống rượu thời chiến, năm mươi trượng. Làm việc và nghỉ ngơi không đúng thời gian quy định, ba mươi trượng. Bỏ rơi nhiệm vụ, một trăm trượng, làm hỏng quân cơ, chém, không nghe quân lệnh, chém, lâm trận lùi bước, chém…" Liên tiếp nghe được tiếng chém khiến đám người sắc mặt trắng bệch.

Đợi đến khi Lâm Hàn đọc xong, Diệp Ly nói: "Bắt đầu từ hôm nay, những điều này cũng sẽ là quân quy của các ngươi. Bản phi không phạt binh lính bình thường, nếu có người vi phạm, Bản phi sẽ trị tội các ngươi quản giáo thuộc hạ không nghiêm."

Nói xong những thứ này, Diệp Ly cho mọi người ra ngoài. Tôn Diệu Võ đi cuối cùng, do dự một chút, muốn nói lại thôi. Diệp Ly tựa hồ đã sớm biết như vậy, nở nụ cười nhìn hắn nói: "Tôn tướng quân có lời muốn nói?" Tôn Diệu Võ trầm ngâm chốc lát nói: "Vừa rồi ý của Vương phi, có phải là …sau này chúng ta và Mặc gia quân giống nhau không?"

Diệp Ly nhướng mày nói: "Chu tướng quân khấu trừ quân lương của các ngươi hả?"

Tôn Diệu Võ đau khổ, trầm mặc không nói. Mặc gia quân đúng là không bạc đãi bọn họ, mặc dù mấy tháng này bọn họ căn bản chỉ ngồi trong quân doanh không phải làm gì, đánh giặc hay trấn giữ cũng do Mặc gia quân lo liệu, nhưng mà Chu Mẫn quả thật không khấu trừ một phân tiền quân lương của bọn họ. Cầm tiền lương như nhau nhưng một bên gươm giáo sẵn sàng tùy thời có thể khổ chiến, một bên lại ngày ngày không có chuyện gì làm, ở trong quân doanh bắt rận, chỉ cần là người hơi có lòng liêm sỉ thì đều cảm thấy ngượng

ngùng.

“Mặc gia quân xem thường mấy người bại tướng chúng ta.” Lúc lâu sau, ở trong quân doanh mới nhả ra một câu.

Nghe vậy, Diệp Ly ha hả cười lên, hồi lâu mới nhìn Tôn Diệu Võ nói: “Tôn tướng quân, chỉ bằng tình hình tối hôm qua Bản phi nhìn thấy, cho dù chém đầu ngươi cũng coi là nhẹ. Ngươi cũng biết tại sao Bản phi lại không phạt ngươi đi? Không phải ngươi cho rằng Bản phi tầm từ thủ nhuyễn, không thể hạ thủ giết ngươi đấy chứ?”

“Không dám, không dám….” Tôn Diệu Võ ngượng ngùng nói, chỉ bằng việc hắn vừa rồi bị áp trứ ngồi chỗ này gần nửa canh giờ không thể động đậy thì hắn liền biết vị Vương phi này ngay từ đầu thủ đoạn tuyệt đối không ít. Cùng với tâm từ thủ nhuyễn thật đúng là một chút cũng không liên quan.

Diệp Ly nhìn hắn, cười nhạt nói: “Không dám là tốt rồi.”

Tôn Diệu Võ rụt cổ một cái không dám lên tiếng, cuối cùng cũng hiểu vị Định Vương phi danh tiếng lẫy lừng này quả thật không dễ chọc, cũng không tiện lừa gạt. Khó trách đám tướng lĩnh Mặc gia quân mắt cao hơn đầu kia cũng đối với nàng tâm phục khẩu phục. Nghĩ đến đây, Tôn Diệu Võ không còn bộ dáng rụt rè sợ hãi khiến cho người ta cảm thấy như một tên tặc đầu thử não nữa , ngẩng đầu lên nói với Diệp Ly : “Vương phi, chỉ cần Mặc gia quân thật lòng thu nhận chúng ta, chúng ta tự nhiên sẽ toàn tâm toàn ý công hiến cho Định vương phủ.” Tôn Diệu Võ có chút bất an nhìn Định Vương phi bình tĩnh ngồi đó, có chút không chắc chắn liệu mình đánh cược một phen này là đúng hay sai.

Hồi lâu mới nghe Diệp Ly nhàn nhạt nói: “Tôn tướng quân, ngươi có viết tại sao tối qua Bản phi nhìn thấy tình hình trong doanh như vậy

nhưng lại không trực tiếp trị tội ngươi không? Tôn Diệu Võ sửng sốt những cũng không dám đùa giỡn, đàng hoàng nói: “Mạt tướng không biết, xin Vương phi chỉ dạy.” Diệp Ly nói: “Đó là vì một đường tới đây, ta thấy dân chúng phụ cận quân doanh của ngươi cũng coi là an ổn, có thể thấy được mặc dù ngươi dung túng thủ hạ nhưng vẫn còn biết chừng mực. Hơn nữa bởi vì, mặc dù thời điểm ngươi ra nghênh tiếp Bản phi, người đầy mùi rượu nhưng mà rượu kia…cũng là tưới lên mà không phải là thật sự uống say. Nam hầu đã từng nói với ta về ngươi, nhưng mà gặp rồi lại khiến Bản phi có chút thất vọng.”

Tôn Diệu Võ cúi thấp đầu, cười khổ nói: “Thì ra Nam hầu vẫn còn trên nhân thế, ta chỉ là bại tướng, không dám làm phiền Hầu gia nhớ thương.” Lúc trước, khi Tôn Diệu Võ còn trẻ đã từng phục vụ dưới trướng Nam hầu. Mặc dù thời gian không lâu, cũng chỉ là một tốt trường nho nhỏ nhưng Nam hầu lại có chút ấn tượng với hắn, hiển nhiên không phải hạng người vô năng.

Diệp Ly nhìn hắn nói: “Bản phi hiểu ý của ngươi. Nhưng mà Bản phi cũng hi vọng ngươi hiểu, Mặc gia quân sẽ không khinh thường cường giả (kẻ mạnh). Các ngươi đánh thua thì đánh lại là được. Lần trước các ngươi thua, lần sau thắng thì không ai có thể xem thường các ngươi, thắng bại là chuyện thường của nhà binh. Nhưng mà bây giờ…bọn họ quả thực có lý do xem thường ngươi.”

Tôn Diệu Võ có chút không cam lòng nhỏ giọng lầm bầ,: “Chu tướng quân chỉ cho chúng ta an bài vài chuyện lặt vặt như thu dọn chiến trường, chúng ta ở nơi đó thì lấy đâu ra cơ hội đánh trả lại?”

Diệp Ly cười khẽ nói: “Từ giờ trở đi, ngươi và Chu tướng quân mỗi người dẫn một đội quân trấn thủ một cửa khẩu. Như vậy, nếu thua nữa….” Tôn Diệu Võ hai mắt tỏa sáng, cất cao giọng nói: “Nếu như thua nữa, mạt tướng tự nguyện giải giáp quy điền, đem thủ hạ và binh lính của mạt tướng mặc cho Vương phi an bài.”

Diệp Ly hài lòng cười một tiếng nói: “Rất tốt, một lời đã định.”

“Một lời đã định, mạt tướng cáo từ.”

Khoát khoát tay để Tôn Diệu Võ đi ra ngoài, Trác Tĩnh có chút bận tâm nói: “Vương phi, Tôn Diệu Võ này có được không?” Không phải Trác Tĩnh xem thường người ta nhưng mà tình hình hôm qua thật sự quá tệ. Một chút tác phong nhà binh cũng không có, binh lính thì biếng nhác không có sức chiến đấu, đem cả một đại doanh giao cho hắn trấn thủ thật sự khiến người ta không yên lòng.

Diệp Ly cười nói: “Người này có chút thú vị, ngươi nhìn mấy trận hắn đánh thắng mà xem. Không phải hắn vô dụng mà là thế cục lúc đó hắn không có cách nào ngăn cản. Hơn nữa, một người có thể gom lại mấy vạn tàn binh còn có thể quản giáo bọn họ, không có bọn họ gieo họa cho dân chúng, người này vẫn có chút bản lĩnh.” Gấp lại sổ con trong tay, Diệp Ly đẩy qua cho Trác Tĩnh.

Tần Phong không hiểu nói: “ Vậy tại sao lúc trước hắn làm vậy?”. Nếu như người tới lần này không phải Vương phi có tính tình tốt mà là Lữ Cận Hiền hoặc Trương Khởi Lan thì chỉ sợ đã lập tức lôi Tôn Diệu Võ ra chém. Diệp Ly cười nói: “ Chắc là cảm thấy Chu Mẫn xem thường bọn họ, cho nên đây cũng coi là một phương thức kháng nghị đi. Về phần hắn rốt cuộc có được không thì đành chờ biểu hiện sau này của hắn thôi. Nếu quả thật không tệ thì cũng coi như Mặc gia quân nhiều thêm một viên hổ tướng, nếu như không được thì xử trí hắn cũng không muộn.”

Trác Tĩnh để sổ con xuống cười nói: “Quả thật có chút thú vị. Tôn Diệu Võ này mầy lần dẫn binh xém chút nữa đã đoạt lại thành Lạc Châu, đáng tiếc binh lực không đủ, sau một hồi quyết chiến chỉ có thể bị đại quân Bắc Nhung đuổi tới đuổi lui khắp nơi. Cho dù như

vậy, hắn vẫn có thể dọc đường thu gom năm sáu vạn binh mã."

Tần Phong nhíu mày cười nói: "Quả thật có mấy phần bản lĩnh, ánh mắt Vương phi xưa nay rất tốt."

Diệp Ly cười nhạt nói: "Mong là hắn sẽ không khiến ta thất vọng."

Bản lĩnh của Tôn Diệu Võ không tệ, mặc dù lực chiến đấu của binh mã dưới tay hắn không bằng thủ hạ của Chu Mẫn là Mặc gia quân. Nhưng mà sau mấy lần giao thủ cùng Bắc Nhung thì đều là thắng nhiều bại ít. Binh mã Đại Sở cũng không hẳn là yếu không chịu nổi một kích như người ngoài nghĩ. Đợi Hà Túc mang theo hai mươi vạn binh mã đến, các tướng lĩnh Mặc gia quân cũng đã dần dần đón nhận Tôn Diệu Võ và nhóm bại tướng dưới tay hắn. Có thêm hai mươi vạn binh mã của Hà Túc, tiền tuyến núi Linh Thứu sẽ lập tức vững như thành đồng. Sau khi Diệp Ly và các tướng sĩ thương lượng xong, lại điều chỉnh phòng tuyến lần nữa, hơn ba mươi vạn đại quân phân ra ba doanh tạo thành hình trăng rằm bao boc lấy Hồng Nhạn quan. Lại điều năm vạn nhân mã từ quân của Hà Túc cho Tôn Diệu Võ đang có thực lực yếu nhất. Nhất thời khiến cho Tôn Diệu Võ cảm thấy mang ơn vạn phần, càng thêm tâm phục khẩu phục Định Vương phi.

Lại nói đến Hách Liên Bằng, ngay cả vết thương cũng không dưỡng cho tốt, đã mang theo nhân mã của mình tới đại doanh Bắc Nhung cách núi Linh Thứu không xa. Chưa tới mấy ngày, thấy vết thương gần khỏi thì liền mang theo binh mã đến bên ngoài trại lính Mặc gia khiêu chiến. Tại dải núi Linh Thứu, Mặc gia quân phân ra làm ba đại doanh hỗ trợ lẫn nhau, Hách Liên Bằng tự nhiên không biết Diệp Ly rốt cuộc ở trong doanh nào, chẳng qua là mang theo binh mã đến nơi cách đại doanh Bắc Nhung không xa khiêu khích. Nơi này hiện giờ cũng là nơi Tôn Diệu Võ đang trấn thủ, tinh thần Tôn Diệu Võ bây giờ đang lên cao, sao có thể nhịn cho Hách Liên Bằng đánh vào mặt

mình, lập tức tập hợp binh mã ra ngoài nghênh địch.

Trùng hợp là, Diệp Ly vừa đúng lúc đang tuần tra nơi này của Tôn Diệu Võ, có chút tò mò về năng lực dẫn binh của Tôn Diệu Võ nên cũng âm thầm theo ra ngoài.

Trận tiền hai quân, Tôn Diệu Võ nhìn cánh tay giấu dưới áo choàng của Hách Liên Bằng nhất thời đắc ý cười lên ha hả, "Hách Liên tướng quân, Vương phi của chúng ta nhờ ta hỏi ngươi, thương thế của ngươi đã tốt lên chưa? Gấp gáp tới bày trận làm gì?"

Vẻ mặt Hách Liên Bằng run lên, thủa nhỏ Hách Liên Bằng đã theo Mộ Dung Hùng tập võ, tự nhận là không giống như người Bắc Nhung bình thường khác. Nhưng không ngờ bị Diệp Ly một cô gái yếu đuối có nội công không cao đả thương suýt nữa không ngừng chảy máu. Không chỉ mất hết mặt mũi trước Gia Luật Dã mà lòng tự trọng cao ngạo của Hách Liên Bằng cũng bị đả kích không nhỏ. Tôn Diệu Võ vừa tới đã vạch trần vết sẹo của hắn, ánh mắt nhìn chằm chằm Tôn Diệu Võ càng thêm vài phần sát ý.

"Vết thương khỏi chưa, không ngại gọi Vương phi của các người tự mình đến nhìn một chút. Đối phó với loại phế vật như ngươi, Bản tướng quân chỉ cần dùng một tay là được rồi." Hách Liên Bằng trầm giọng nói. Trường đao trong tay vung về phía trước, "Tôn tướng quân có muốn thử một lần không?"

Tôn Diệu Võ co cổ lại, đương nhiên hắn biết luận võ công thì mười mình cũng không đủ để Hách Liên Bằng chém. Chớp mắt một cái, cười híp mắt nói: " Bản tướng quân không phải cao thủ võ lâm, nào có thời gian so tài với Hách Liên tướng quân? Hách Liên tướng quân tới thử Đả cẩu trận Bản tướng quân mới luyện đi." Vung tay lên, các tướng sĩ sau lưng rống lên một tiếng, vọt lên phía trước. Hách Liên Bằng mặc dù quen thuộc chữ viết và ngôn ngữ Trung Nguyên, thậm

chí binh pháp cũng đã đọc qua nhưng nhất thời không rõ Đả cẩu trận này là loại trận pháp gì, chỉ cảm thấy không phải thứ gì hay ho. Hừ lạnh một tiếng, trường đao vung lên ra hiệu nổi kèn lệnh, chiến sĩ Bắc Nhung cũng rống giận xông ra ngoài.

Binh mã Bắc Nhung vẫn lấy kỵ binh làm chủ, kỵ binh Bắc Nhung vô cùng lợi hại, cho dù là Hắc Vân Kỵ cũng có lúc phải tránh đi mũi nhọn của bọn họ. Điều này tự nhiên có chút liên quan tới địa thế thảo nguyên phía Bắc, nhưng mà kỵ binh như vậy không thích hợp với phần lớn địa hình Trung Nguyên. Phụ cận Linh Thứu Sơn mặc dù không có núi cao hiểm trở nhưng đồi núi trùng điệp, địa thế nhỏ hẹp, kỵ binh căn bản không thi triển được.

Chỉ thấy binh lính dưới trướng Tôn Diệu Võ tay cầm loan đao chém đùi ngựa, tay cầm trường thương chọc người cưỡi ngựa, còn có người cầm đoản đao bồi vào, phối hợp hết sức ăn ý. Về phần Đả cẩu trận gì đó, căn bản chỉ là công phu miệng lưỡi để giễu cợt Hách Liên Bằng mà thôi, đáng tiếc Hách Liên Bằng không có khiếu hài hước, hoàn toàn không cảm nhận được.Kỵ binh Bắc Nhung linh hoạt và thần tốc cũng giống như Hắc Vân Kỵ không mặc áo giáp nặng, thường xuyên phải di chuyển chịu không ít thiệt thòi.

Diệp Ly ở trong chỗ tối theo dõi cuộc chiến, phát hiện ra Tôn Diệu Võ đánh trận không chừa thủ đoạn nào. Nào là giăng dây gạt ngựa, lấy đao chém đùi ngựa, trường thương, mũi tên ám khí bay loạn, cũng chẳng quản thế trận gì cả, chỉ cần gây thương tích cho kẻ địch thì đều lôi ra dùng. Người Bắc Nhung đã quen sự nghiêm trang của tướng sĩ Đại Sở và Mặc gia quân, giờ đột nhiên nhô ra một Tôn Diệu Võ không giống bình thường như vậy khiến bọn họ có chút không kịp ứng phó.

Trận chiến chưa tới một canh giờ đã kết thúc, Hách Liên Bằng đen mặt hạ lệnh lui binh. Mặc dù không bại nhưng mà cũng chịu không ít

thua thiệt, Tôn Diệu Võ cũng không đuổi theo hắn, vui mừng hớn hở phái người quét dọn chiến trường đem ngựa chết trận của Bắc Nhung gánh trở về làm đồ ăn.

“Tôn tướng quân thật sự làm cho Bản phi phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.” Diệp Ly cười tủm tỉm nhìn vẻ mặt đắc ý của Tôn Diệu Võ nói.

Tôn Diệu Võ vội vàng nói: “Mạt tướng vô trạng, khiến cho Vương phi chê cười rồi.” Diệp Ly lắc đầu cười nói: “Tướng quân không cần phải khách khí, trận đánh hôm nay, thật sự khiến cho Bản phi đại khai nhãn giới.” Thấy Diệp Ly không giống nói đùa, Tôn Diệu Võ cũng chỉ hắc hắc cười khan, không biết nói gì cho phải.

Diệp Ly biết tính tình hắn như thế, cũng không để ý gì.

Lại nói ở phương Bắc, Định Vương phủ vừa mới bình định Bắc Cảnh, lại khai chiến toàn diện với Bắc Nhung dĩ nhiên không có thời gian chú ý tình hình phương Nam. Mà ở phương Nam, mọi người cũng không nhàn rỗi, kể từ khi Mặc Cảnh Lê mang theo Đông Phương U trở lại Giang Nam, Đông Phương Huệ cũng mang theo thế lực núi Thương Mang âm thầm xông vào trong triều đình Đại Sở. Mặc dù Đông Phương Huệ không xuất hiện trên triều đường nhưng mà toàn bộ triều đình Đại Sở cơ hồ bị nắm trong tay núi Thương Mang. Mà người duy nhất có thể chống đỡ được là Thái hậu thân ở trong cung. Lúc trước Thái hậu và Mặc Tu Nghiêu đạt thành hiệp định, bảo vệ tính mạng cùng danh tiếng của Thái hậu, đương nhiên biết phải có bỏ ra. Huống hồ, núi Thương Mang nắm trong tay quyền thế Đại Sở, đối với Thái hậu đang dần mất đi quyền lực càng thêm bất lợi. Thái hậu đương nhiên đồng ý hợp tác cùng Định Vương phủ.

Vì vậy, trên triều đình, Thái hậu và Mặc Cảnh Lê triệt để trở mặt. Sau khi Mặc Cảnh Lê có núi Thương Mang ủng hộ dĩ nhiên là muốn tự

mình đăng cơ làm đế, nhìn đứa cháu nhỏ chiếm lấy ngôi vị hoàng đế của mình càng thêm vạn phần không vừa mắt. Nhưng mà Thái hậu và một số cựu thần trong triều lại thề sống thề chết giữ lại tiểu hoàng đế, vì vậy nhân mã song phương minh tranh ám đấu, trong ngoài triều đình Đại Sở mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Đông Phương Huệ âm thầm thao túng triều đình Đại Sở, cho nên cũng dần dần phát hiện một vài chuyện thú vị. Mặc dù địa vị Thương Mang Sơn cao cao tại thượng nhưng lại ngăn cách với bên ngoài sao có thể bì được quyền thế hô mưa gọi gió động lòng người? Vì vậy Đông Phương Huệ dành phần lớn tinh lực đi chèn ép đảng Thái hậu, đến đến khi bà ta hồi phục tinh thần lại thì phát hiện ra có chỗ không đúng, lúc đó đại quân Tây Lăng đã mang binh vây chặt núi Thương Mang.

Đối với Mặc Cảnh Lê mà nói núi Thương Mang chỉ là một ngọn núi mà thôi. Không có thì đổi chỗ khác là được, nhưng mà đối với Đông Phương Huệ mà nói, ý nghĩa của núi Thương Mang quan trọng không kém Sở Kinh đối với Đại Sở là bao. Mặc Cảnh Lê có thể mất Đại Sở, nhưng Đông Phương Huệ bà thì không thể để đại quân Tây Lăng phá hủy núi Thương Mang Sơn được, bà không thể bỏ lại núi Thương Mang.

Bất đắc dĩ, Đông Phương Huệ chỉ đành ném sự vụ ở Giang Nam lại cho Đông Phương U, vội vội vàng vàng dẫn người chạy về núi Thương Mang. Nhưng mà Đông Phương Huệ không biết rằng, dựa theo tính tình của Đông Phương U thì đem chuyện quan trọng như vậy ném lại cho nàng không khác gì muốn gặp phải phiền toái to, mà quan trọng hơn là lần này bà ta rốt cuộc không còn cơ hội trở về nữa rồi.

Mặc dù tốc độ nhận tin tức của Đông Phương Huệ cực nhanh nhưng mà hiển nhiên đại quân Tây Lăng và Từ Thanh Trần còn nhanh hơn.

Đại trận thiên nhiên hộ núi bên ngoài núi Thương Mang cũng không thể giữ chân công tử Thanh Trần quá lâu. Đợi đến khi Đông Phương Huệ chạy tới núi Thương Mang thì đại quân Tây Lăng đã sớm chiếm cả ngọn núi cao nhất của núi Thương Mang rồi. Chiếm được rất nhiều nơi bí mất của núi Thương Mang, hai nhà Tây Lăng và Định Vương phủ tự nhiên bắt đầu không chút lưu tình thanh lý cơ sở ngầm nằm vùng ở các nơi và sản nghiệp trên danh nghĩa của Thương Mang. Trong nhất thời, trừ Giang Nam và rất ít thế lực cực kỳ bí ẩn ra thì toàn bộ đều bị thanh lý sạch sẽ. Núi Thương Mang tổn thương nguyên khí nặng nề, cho dù không bị diệt thì không mất năm sáu chục năm cũng đừng mơ khôi phục được.

Đông Phương Huệ cực hận Lôi Chấn Đình và Từ Thanh Trần nhưng cũng không thể làm gì được. Chỉ có thể mang theo vài thuộc hạ còn sót lại trở về Giang Nam, nhưng còn chưa vượt qua sông Vân Lan đã bị Lôi Đằng Phong và Từ Thanh Trần cản lại.

“Hay cho một Thế tử Trấn Nam Vương, hay cho một công tử Thanh Trần! Quả nhiên là có bản lĩnh!.” Đã là cùng đường mạt lộ, ánh mắt Đông Phương Huệ đầy phức tạp nhìn hai vãn bối trước mắt. Bà chưa bao giờ ngờ tới có một ngày núi Thương Mang sẽ bị hủy trong tay chính mình dễ dàng như vậy, hơn nữa không nghĩ qua, mình sẽ bị hai tiểu bối ép tới mức này. Công tử Thanh Trần ôn tồn lễ độ, cười nhạt không nói.

Lôi Đằng Phong cười nói: “Đông Phương phu nhân quá khen. Lại nói….Chúng ta có thể đúng lúc chờ phu nhân đại giá ở đây, không thể không cảm tạ người của núi Thương Mang. Nếu không thì cho dù phân nửa thế lực núi Thương Mang bị hủy thì chỉ sợ phu nhân muốn đi đâu mấy vãn bối chúng ta cũng khó lòng tìm được.”

Đông Phương Huệ chấn động, ánh mắt lóe lên: “Người của núi Thương Mang…..Là ai?”

Lôi Đằng Phong cười nói: “Phu nhân đã biết rồi thì cần gì phải hỏi? Thiên hạ này người biết rõ hành tung của phu nhân liệu có mấy người?”

Sắc mặt Đông Phương Huệ trắng nhợt, lắc đầu nói: “Là nó….Không, không thể nào. Nó….Tại sao nó lại làm vậy?” Nhìn vẻ mặt Đông Phương Huệ, trong lòng Lôi Đằng Phong không khỏi cảm thấy vui vẻ. Mặc dù phụ vương không muốn núi Thương Mang trợ lực, nhưng lúc trước núi Thương Mang tình nguyện chọn Mặc Cảnh Lê cũng không tính suy nghĩ đến mình, điều này khiến cho Lôi Đằng Phong có chút không thoải mái. Lúc này thấy Đông Phương Huệ gặp xui xẻo, trong lòng tự nhiên có vài phần sảng khoái, “Tại sao nàng ta lại làm như vậy, đương nhiên phải hỏi phu nhân. Dù sao, nàng ta cũng là….ái đồ của phu nhân mà.”

Đông Phương Huệ cũng không phải người ngu ngốc dễ bị kích động, rất nhanh liền hiểu tình cảnh trước mắt của mình. Cũng không để ý vẻ mặt hả hê của Lôi Đằng Phong, bình tĩnh nhìn hắn nói: “Thế tử Trấn Nam Vương, ngươi muốn xử trí ta thế nào?”

“Chuyện này….” Lôi Đằng Phong có chút do dự. ý của Lôi Chấn Đình là trực tiếp giết chết Đông Phương Huệ, lấy tính tình của Đông Phương Huệ, một khi để cho bà ta trì hoãn thời gian thì chờ đợi bọn họ chính là trả thù tàn nhẫn. Núi Thương Mang tồn tại đã mấy trăm năm, trong đó giao thiếp với triều đình các quốc gia nhiều vô số, mặc dù đã phá hủy phần lớn lực lượng của bà ta nhưng không ai biết được liệu bà ta có âm thầm lưu lại thế lực thần bí nào không. Rất nhiều lúc, một kích trí mạng là đủ rồi. Nhưng mà Lôi Đằng Phong không nhịn được có toan tính khác, hắn cần phải có người phụ tá. Những năm gần đây hắn xuất ra toàn lực nhưng thành tích chỉ ở mức thường thường. Cho dù là Mặc Cảnh Lê mà hắn vẫn khinh thị thì danh tiếng cũng lớn hơn hắn nhiều lắm. Hắn biết, hắn cần có thế

lực và thuộc hạ của riêng mình. Mà biểu hiện của Đông Phương Huệ ở Đại Sở vài ngày trước đủ chứng minh rằng bà ta tuyệt đối là một nữ nhân có năng lực.

Chỉ nhìn một cái, Đông Phương Huệ liền biết Lôi Đằng Phong đang dao động. Đáy mắt vụt qua một tia bén nhọn u ám, Đông Phương Huệ trầm giọng nói: “Việc đã đến nước này, Đông Phương Huệ ta nhận thua. Đông Phương Huệ và trên dưới núi Thương Mang sẽ mặc cho thế tử xử trí.”

Quả nhiên trong lòng Lôi Đằng Phong vừa động, cười nhạt nói: “Phu nhân quả nhiên là nữ trung hào kiệt, cầm được thì buông được.”

“Duệ Quận vương.” Từ Thanh Trần đứng bên cạnh Lôi Đằng Phong đột nhiên mỉm cười mở miệng. Thấy Từ Thanh Trần mở miệng, Đông Phương Huệ cũng biết chuyện hỏng bét, trong lòng âm thầm hối hận mới vừa rồi nôn nóng giao hảo với Lôi Đằng Phong mà quên mất Từ Thanh Trần vẫn còn ở trước mặt. Đông Phương Huệ vội vàng cướp lời nhàn nhạt nói: “Từ lúc nào mà công tử Thanh Trần lại bắt đầu quản chuyện Trấn Nam Vương phủ vậy?”

Mặc dù Lôi Đằng Phong đối với Đông Phương Huệ và thế lực còn sót lại của núi Thương Mang có chút tâm động, nhưng cũng chưa đến mức bị xông váng đầu. Huống hồ, đối với Lôi Đằng Phong, hắn xưa nay vẫn luôn bội phục và kiêng kị, tự nhiên không dám quét sạch mặt mũi công tử Thanh Trần. Hòa khí nói: “Công tử Thanh Trần có lời muốn nói.”

Từ Thanh Trần nhàn nhạt nhìn qua Đông Phương Huệ, nhẹ giọng nói: “Tại hạ chỉ muốn nói là, Quận vương nên cẩn thận, đánh rắn không chết ngược lại bị cắn lại.”

Trong lòng Lôi Đằng Phong chấn động, nhất thời trong đầu hiểu rõ.

Nhớ tới thái độ kiêng kỵ của phụ vương đối với núi Thương Mang, nếu như ngay cả phụ vương cũng không có lòng tin có thể nắm giữ núi Thương Mang, tình nguyện cùng hợp tác với Định Vương phủ cũng muốn phá hủy nó, vậy thì tại sao mình có thể chế trụ được? Chỉ sợ đến lúc đó, không những không trở thành trợ lực của mình mà ngược lại dẫn sói vào nhà. Nghĩ đến đây, Lôi Đằng Phong không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Âm thầm cảm thấy xấu hổ, phụ vương nói mình thiếu lịnh lãm quả nhiên không sai.

“Đa tạ công tử nhắc nhở.” Lôi Đằng Phong trầm giọng nói cảm ơn.

Nghe Lôi Đằng Phong nói vậy, Đông Phương Huệ liền biết đại thế đã mất, sắc mặt không khỏi như tro tàn, ôm hận nhìn chằm chằm Từ Thanh Trần nói: “ Từ Thanh Trần, ta và ngươi có thâm thù đại hận gì mà ngươi lại hại ta như vậy?” Ban đầu Đông Phương U bởi vì Từ Thanh Trần mà không thể không làm rối loạn kế hoạch của mình, ủy khuất gả cho Mặc Cảnh Lê, nếu nói trong chuyện này Từ Thanh Trần không nhúng tay thì Đông Phương Huệ tuyệt đối không tin. Sau đó Từ Thanh Trần lại tự mình xuôi nam, hiệp trợ đại quân Tây Lăng phá đại trận hộ núi của núi Thương Mang, khiến cho núi Thương Mang gần như không còn tồn tại. Hiện tại câu nói đầu tiên của Từ Thanh Trần đã nhẹ nhàng chặt đứt sinh cơ của mình. Có thể nói, núi Thương Mang bại trong tay Từ Thanh Trần. Đông Phương Huệ thật sự muốn hỏi một câu, núi Thương Mang và Đông Phương Huệ bà rốt cuộc đời trước có thâm thù gì với Từ Thanh Trần?

Từ Thanh Trần cười nhạt một tiếng nói: “Phu nhân cả nghĩ rồi, không có nguyên nhân nào khác, chỉ là lập trường bất đồng mà thôi.”

Đông Phương Huệ còn sống thì chính là một uy hiếp đối với Định Vương phủ, có thể diệt trừ thì tại sao còn phải lưu lại một tia ẩn hoạn?

Lời nói bâng quơ như vậy càng khiến Đông Phương Huệ tức đỏ mắt. Nhìn chằm chằm Từ Thanh Trần, Đông Phương Huệ động động khóe môi đang định nói điều gì, chỉ nghe vèo một tiếng, một đạo ngân quang phá không mà tới. Trước ngực Đông Phương Huệ nhất thời bắn ra một tia máu hoa lệ. Đông Phương Huệ cúi đầu bình tình nhìn mũi tên xuyên từ ngực qua lưng trước mặt. Dưới ánh mặt trời, mũi tên màu bạc còn dính máu đỏ tươi của Đông Phương Huệ phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

“Tại…tại sao?” Đông Phương Huệ cúi đầu, đáy mắt tràn đầy thống khổ, không cam lòng và mờ mịt.

Giọng nói nhàn nhạt của Từ Thanh Trần truyền đến, “Cho dù tại hạ không ngăn cản thì phu nhân cũng phải biết, mình tuyệt đối không thể nào rời đi nơi này. Chết như thế này đối với phu nhân mà nói thì bớt thống khổ hơn chết trong tay đại quân Tây Lăng đi?”

Đông Phương Huệ giật giật khóe miệng, tựa hồ muốn nặn ra một nụ cười. Đáng tiếc không còn dư lại một chút khí lực, sắc thái trong mắt cũng dần phai đi, rốt cuộc trở nên u ám không ánh sáng.

Lôi Đằng Phong và Từ Thanh Trần đứng song vai,, nhìn nữ nhân nằm trong vũng máu hồi lâu mới thở dài nói: “Công tử Thanh Trần từ bi….Thật là khiến cho không ai dám tiếp nhận. Có câu nói quả không sai…Tối độc phụ nhân tâm (Độc nhất lòng dạ đàn bà)….”

Từ Thanh Trần cười nhạt một tiếng, ngẩng đầu lên nói: “ Chuyện núi Thương Mang đã giải quyết xong, tại hạ sẽ lập tức trở về Ly thành. Kính nhờ Duệ Quận vương thay ta nói lời cáo biệt với Trấn Nam Vương.” Lôi Đằng Phong sợ hết hồn, “Công tử….đây là muốn đi sao?”

Từ Thanh Trần cười nói: “ Trong người mang nhiều việc, thật sự

không có thời gian nấn ná thêm.”

Trong lòng Lôi Đằng Phong có chút giãy giụa, đến cùng là giữ hay không giữ Từ Thanh Trần lại. Nhưng nhìn nam tử nở nụ cười như trăng sáng trước mặt, còn có khí thế lành lạnh của thị vệ phía sau hắn. Lôi Đằng Phong quả quyết bỏ qua ý định này, mỉm cười chắp tay nói: “Như vậy, tại hạ sẽ không tiễn công tử.”

Từ Thanh Trần lại cười nói: “Duệ Quận vương không cần khách khí, cáo từ.”

“Bang Bang….” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ, Đông Phương U lại giống như sợ hết hồn, đột nhiên đứng dậy nhìn chằm chằm ngoài cửa nói: “Ai đó?”

“Tiểu thư…Phu nhân, phu nhân….” Bên ngoài truyền tới một thanh âm lo lắng. Đông Phương U cả kinh, bước nhanh tới mở cửa phòng, “Phu nhân làm sao?” Cô gái ngoài cửa rưng rưng nói: “Phu nhân bị Lôi Đằng Phong và Từ Thanh Trần giết chết ở bờ sông Vân Lan. Còn có núi Thương Mang….núi Thương Mang cũng xong rồi…..”

“Sư phụ….” Đông Phương U thấp giọng khẽ lẩm bẩm, cả người lảo đão như sắp ngã.

Cô gái bên cạnh vội vàng tiến lên đỡ, lo lắng hỏi: “Tiểu thư, phu nhân qua đời rồi, các trưởng lão cũng….đều bị Lôi Đằng Phong giết cả. Hiện tại núi Thương Mang chỉ có thể dựa vào tiểu thư thôi. Tiểu thư, người nhất định phải phấn chấn lên.”

Đông Phương U khoát khoát tay, có chút vô lực nói: “Ta biết rồi, ngươi đi xuống trước đi. Ta muôn yên tĩnh một lát. Bảo bọn họ…bảo bọn họ ngày mai tới gặp ta.” Cô gái lo lắng nhìn Đông Phương U một cái, cuối cùng vẫn thở dài ảm đạm lui xuống. Phu nhân và các trưởng

lão đột nhiên bị giết, trách nhiệm chống đỡ núi Thương Mang chỉ có thể rơi vào người tiểu thư. Chỉ là với tính tình của tiểu thư….

Cho cô gái tới báo tin lui, Đông Phương U từ từ khéo cửa phòng lại. Trong phòng lại khôi phục vẻ tối tăm lúc trước, Đông Phương U bổ nhào ngã xuống giường thấp giọng khóc. Nàng là hài tử được Đông Phương Huệ thu dưỡng, từ nhỏ là do một tay sư phụ nuôi dưỡng lên, dạy nàng đi học viết chữ, dạy nàng võ công, dạy nàng mưu lược. Nhưng bây giờ…..”Sư phụ, người đừng trách U nhi….Con rất ghét Mặc Cảnh Lê, tại sao người còn muốn ép con? Người hiểu rõ U nhi nhất mà, người chớ có trách con….”

Thời điểm Đông Phương U nhận được tin Đông Phương Huệ chết, Mặc Cảnh Lê cũng nhận được tin tức này. Tuy nhiên hoàn toàn trái ngược với Đông Phương U đang cực kỳ bi thương, Mặc Cảnh Lê bây giờ tràn đầy vui sướng trong lòng. Mặc dù mới mấy tháng ngắn ngủi nhưng Mặc Cảnh Lê sớm đã không chịu được cảnh Đông Phương Huệ kiềm chế cùng khua tay múa chân trước mặt mình. Chuyện này hoàn toàn ảnh hưởng đến cách hắn chiếm được Thương Mang sơn, nếu như Đông Phương Huệ không chết, chỉ sợ một ngày nào đó mình sẽ biến thành con rối trong tay bà ta.

Nhưng đổi lại nếu là Đông Phương U thì sẽ khác, Đông Phương U luôn cho rằng bản thân thông minh tuyệt đỉnh, nhưng mà so với Đông Phương Huệ thì càng dễ đối phó hơn. Hơn nữa Mặc Cảnh Lê cảm giác được Đông Phương Huệ càng ngày càng đòi hỏi thêm lợi ích mà Đông Phương U thì vốn không hứng thú với quyền lực. Mặc Cảnh Lê tin tưởng, đợi một thời gian nữa hắn tuyệt đối có thể mượn tay Đông Phương U nắm giữ thế lực núi Thương Mang. Mặc dù phần lớn thế lực trong đó đã bị Trấn Nam Vương tiêu diệt, nhưng những bộ phận còn dư lại cũng rất đáng giá, ít nhất trong phạm vi Giang Nam, Mặc Cảnh Lê tuyệt đối có thể nói một là một nói hai là hai, nắm toàn bộ quyền lực trong tay.

Mặc Cảnh Lê vội vã chạy tới gian phòng của Đông Phương U, nghe thấy bên trong truyền tới thanh âm nức nở thì không khỏi nhíu mày, đẩy cửa đi vào, “Vương phi…”

Đông Phương U chợt ngồi dậy, ánh mắt như dao quét về phía Mặc Cảnh Lê, không vui nói: “Ngươi vào đây làm gì?”

Mặc Cảnh Lê cũng không để ý tới sự tức giận của nàng ta, tiến vào trong phòng nhướng mày cười nói: “Khóc cái gì? Ngươi đang khóc vì sư phụ ngươi sao?” Đông Phương U lau khô nước mắt, lạnh lùng nhìn hắn nói: “ Ngươi muốn nói cái gì? Ngươi cho rằng sư phụ ta chết thì ta sẽ sợ ngươi sao?”

Mặc Cảnh Lê nhìn nàng nói: “Sư phụ ngươi không chỉ chết mà núi Thương Mang của ngươi cũng xong rồi. Đông Phương U ngươi cảm thấy Bản vương còn phải khách khí với ngươi sao?” Đông Phương U cười lạnh một tiếng nói: “Thế lực núi Thương Mang của ta há có thể dễ dàng tiêu diệt như vậy. Cho dù là Tây Lăng và Định Vương phủ cùng hợp tác cũng không thể làm được. Mặc Cảnh Lê, ngươi có tin là bản cô nương hiện tại liền bóp chết ngươi không?”

Ánh mắt Mặc Cảnh Lê chợt lóe, cảnh giác nhìn chằm chằm Đông Phương U. Hắn biết Đông Phương U không nói giỡn, nữ nhân này không giống như sư phụ nàng ta, làm việc chưa bao giờ cân nhắc thiệt hơn. Nữ nhân như vậy càng thêm nguy hiểm, bởi vì chọc giận nàng thì thật sự có khả năng nàng ta sẽ giết hắn. Mặc dù đánh không lại một nữ nhân khiến cho Mặc Cảnh Lê cảm thấy rất mất mặt nhưng Mặc Cảnh Lê không thể không thừa nhận, võ công của Đông Phương U rất cao. Có thể nói là nữ nhân có võ công cao nhất mà hắn từng gặp, còn lợi hại hơn Diệp Ly và Diêm Vương các Lãnh Lưu Nguyệt một chút.

Đôi mắt trầm xuống, Mặc Cảnh Lê cười nhạt một tiếng nói: “Ngươi không cần như vậy. Bản vương cũng không có ý định làm khó ngươi.”

Đông Phương U hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không thèm để ý. Mặc Cảnh Lê nhìn nàng ta thấp giọng nói: “Bản vương biết rõ tâm tư của ngươi, hai chúng ta có thể hợp tác.”

Đông Phương U ngẩn ra có chút hoài nghi nhìn hắn. Mặc Cảnh Lê mặt không đổi sắc nói: “Ngươi vẫn không quên được Từ Thanh Trần đúng không? Không cần lo lắng, chỉ cần ngươi hợp tác với ta, Bản vương có thể giúp ngươi chiếm được hắn.”

“Chỉ bằng ngươi?” Đông Phương U khinh thường nói.

Bị nàng ta khinh bị, trong mắt Mặc Cảnh Lê lóe lên một tia không vui, nhưng cũng không tức giận,“ Nếu Bản vương dám nói như vậy, tự nhiên là nắm chắc. Chỉ xem ngươi có muốn hay không thôi? Hoặc là…. công tử Thanh Trần trong lòng ngươi cũng không quan trọng đến vậy? Vậy ngươi cứ ngoan ngoãn ở lại Nhiếp Chính Vương phủ làm Vương phi đi, Bản vương sẽ không bạc đãi ngươi, nhưng mà, công tử Thanh Trần đã qua tuổi nhi lập, cho dù thế nào thì qua hai năm nữa sẽ phải thành thân. Đến lúc đó, có vợ đẹp khuynh thành như hoa ở bên….”

“Im miệng!.” Đông Phương U cả giận nói.

Mặc Cảnh Lê nhướng mày nhìn nàng, hồi lâu, Đông Phương U mới trầm giọng nói: “Ta hợp tác với ngươi!.”

Ngoài cửa, một bóng ảnh màu trắng lặng lẽ rời đi.

Trong viện Vinh phi Nhiếp Chính Vương phủ, Diệp Oánh hờ hững

giao một phong thư cho thiếu nhữ thanh tú bên cạnh, “Cho người giao phong thư này cho Dao Cơ phu nhân của Mộc Dương Hầu phủ.”

Không lâu sau, một bóng ảnh xám tro nhanh nhẹn chạy ra khỏi phủ….

Chương 365: Dương mưu, hỗn trướng

Edit: *Ca Tang*
Beta: *Sakura*

Phía Bắc, trong đại doanh núi Linh Thứu, Diệp Ly bình tĩnh ngồi trong doanh trướng xem chiến báo và sổ con từ các nơi đưa tới. Trước đó vài ngày Hách Liên Bằng bị ăn thiệt không nhỏ trong tay bọn họ, sau đó không còn tới khiêu chiến nữa. Hai quân bên này yên ổn nhưng ngược lại bên Mặc Tu Nghiêu đã đánh hai trận, hoàn toàn đè ép khí thế đại quân Bắc Nhung. Nhưng điều này khiến cho Diệp Ly và các tướng sĩ dưới trướng Lữ Cận Hiền có chút đứng ngồi không yên.

Bên Lữ Cận Hiền khá tốt, Diệp Ly ở bên này vẫn phải đề phòng Lôi Chấn Đình tập kích từ phía sau, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Điều này làm cho ánh mắt các tướng sĩ càng biến đỏ khi nghe tình báo đưa tới mỗi ngày .

“Vương phi, Chu tướng quân, Tôn tướng quân và Hà tướng quân cầu kiến.” Tần Phong mỉm cười đi vào bẩm báo, Diệp Ly đặt chiến báo trong tay xuống, cười nói: “Lại tới xin chiến?” Tần Phong gật đầu cười nói: “Mấy ngày hôm nay chúng ta đều thủ chặt không ra, xem chừng bọn họ sắp nhịn không được nữa rồi.” Diệp Ly suy nghĩ một chút nói: “Để bọn họ vào đi.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Nghe lời này của Diệp Ly, cho dù là Tần Phong thì ánh mắt cũng không khỏi sáng lên.

Mặc dù bây giờ hắn không thể tự mình ra chiến trường chiến đấu anh dũng nhưng mà người khác ăn thịt hắn vẫn có thể uống chút canh. Cũng không phải chỉ có mấy vị tướng quân kia mới không nhịn nổi.

Chỉ chốc lát sau, đám người Hà Túc, Chu Mẫn nối đuôi đi vào, đồng thời hành lễ với Diệp Ly, “Bái kiến vương phi.”

Diệp Ly cười nói: “Không cần đa lễ, mấy vị tướng quân không ở trong doanh của mình trấn giữ mà tới nơi này của Bản phi làm gì?” Tôn Diệu Võ giành trước nói: “Khởi bẩm Vương phi, thuộc hạ tới xin chiến!.”

Diệp Ly nhíu mày, mỉm cười nhìn hắn lạnh nhạt không nói. Tôn Diệu Võ vẫn luôn kính sợ vị Vương phi trẻ tuổi này, bị nàng nhìn như vậy có chút ngượng ngùng, co quắp nói: “Vương phi, chúng ta vẫn thủ tại chỗ này mà nhìn người khác đánh giặc, thật sự có chút bứt rứt. Cũng ảnh hưởng tới sĩ khí binh lính đúng không?”

Diệp Ly gật đầu một cái nói: “Nói có lý. Vậy các ngươi có ý kiến gì không?”

Nghe vậy, ánh mắt mấy tướng lĩnh ở đây đều sáng lên. Tôn Diệu Võ cười nói: “Thuộc hạ tình nguyện làm tiên phong, thừa dịp bất ngờ một phen đánh hạ thành Lạc Châu!.” Mấy ngày qua Hà Túc và Chu Mẫn cùng hắn tương giao nên cũng biết lúc trước thất thủ thành Lạc Châu chính là tâm bệnh trong lòng hắn, cho nên cũng không tranh giành với hắn. Hà Túc trầm giọng nói: “Thuộc hạ nguyện ý áp trận cho Tôn tướng quân.”

Chu Mẫn cũng cười nói: “Thuộc hạ nguyện ý trấn thủ núi Linh Thứu.” Núi Linh Thứu nhất định phải có người trấn thủ, Chu Mẫn cũng không vội, chỉ cần còn chiến tranh thì lo gì không có trận đánh?

“ Không ngờ các ngươi lại đồng lòng như vậy.”

Ba người nhìn nhau cười một tiếng, đồng thời nhìn về phía Diệp Ly. Ngón trỏ của Diệp Ly khẽ gõ lên mặt bàn mấy cái, trầm tư trong chốc lát nói: “Trước hết đem kế hoạch của các ngươi cho ta nhìn một chút.”

Ba người mừng rỡ cũng kêu lên: “Thuộc hạ tuân lệnh! Thuộc hạ cáo từ.” Nói xong cũng không đợi Diệp Ly ra hiệu, ba người tranh nhau ra cửa chuẩn bị triệu tập binh mã. Thấy bóng lưng ba người biến mất sau cửa màn trướng, Diệp Ly không khỏi bật cười lắc đầu, phân phó Tần Phong sau lưng, “Bảo Kỳ Lân chuẩn bị. Nếu muốn đánh hạ thành Lạc Châu thì không thể có bất kỳ sơ xuất gì. Hách Liên Bằng kia không dễ đối phó đâu.”

Tần Phong lên tiếng đáp, “Thuộc hạ tuân lệnh.”

Ở Đại Sở thì thành Lạc Châu cũng chỉ là một thành trì bình thường, không phải là thành trọng yếu của vùng biên cương cũng không phải thành lớn nổi danh Đại Sở. Hơn nữa nơi này lại oái oăm ở chỗ, khác với các thành trì dễ thủ khó công khác thì nơi này dễ công khó thủ. Bởi vì cách biên quan tương đối xa cho nên trong lịch sử mặc dù Bắc Nhung nhiều lần xâm phạm biên giới nhưng chưa từng chân chính công phá biên quan. Cho nên mặc dù các thành trì gần biên quan đều được tu bổ thành vách sắt thành đồng nhưng thành Lạc Châu tầm thường này ngay cả tường thành cũng chỉ được tu bổ một cách miễn cưỡng, có cũng như không.

Ngay cả những thành trì kia mà đại quân Bắc Nhung còn có thể công phá thì tòa Lạc Châu thành càng không cần phải nói. Cho nên, lúc trước thành Lạc Châu thất thủ thật sự không thể trách Tôn Diệu Võ. Thiên thời địa lợi nhân hòa, một cái cũng không có, cho dù Tôn Diệu

Võ có là Tôn Vũ*(*Tôn Vũ là nhà chiến lược quân sự viết ra binh pháp tôn tử*) chuyển thế hay Bạch Khởi*(*Bạch Khởi là danh tướng vô địch của nước Tần trong thời chiến quốc*) sống lại thì cũng chỉ có nước bị đánh tan tành mà thôi

Đợi đến khi Mặc gia quân xuất binh tới, mặc dù thành Lạc Châu cách núi Linh Thứu rất gần nhưng thứ nhất, binh mã Mặc gia quân chưa đủ, thứ hai thành Lạc Châu dễ công khó thủ, cướp lại không khó nhưng bảo vệ cũng muôn vàn khó khăn. Cuối cùng chỉ có thể rơi vào thế giằng co với đại quân Bắc Nhung, không có chút ý nghĩa nào cả. Cho nên Mặc gia quân cũng không để ý đến nó. Hiện tại Diệp Ly đồng ý thỉnh cầu của đám người Tôn Diệu Võ là bởi vì quân cánh giữa của Mặc Tu Nghiêu bên kia đã thắng mấy trận, đánh lui đại quân chủ lực của Bắc Nhung về sau. Bên này của bọn họ đương nhiên cũng phải phối hợp đuổi đại quân của Hách Liên Bằng đi. Về phần thành Lạc Châu đánh xong thủ thế nào thì Mặc gia quân cũng không phải Đại sở quân lúc trước, cho dù Hách Liên Bằng tới giành thì cũng phải nhìn xem có đáng hay không đã.

Thành Lạc Châu không phải là nơi tốt để đóng quân, đại quân của Hách Liên Bằng đương nhiên cũng không đóng tại thành Lạc Châu, mà chỉ phân ra một phần binh mã đóng tại chỗ này mà thôi. Dưới bóng đêm, cả tòa thành chìm trong sự yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ thấy vài ngọn đèn dầu. Hai năm qua, dân chúng phương Bắc người chết kẻ đi trốn, có thể nói là mười nay chỉ còn một. Mặc dù sắc trời không tính là quá muộn nhưng cả thành Lạc Châu đã chìm trong bóng đêm.

Nhờ có bóng đêm che dấu, một đám người áo đen gọn gàng trèo lên từ các thùng rỗng bên ngoài thành, rất nhanh biến mất trong màn đêm. Tại một nơi bí ẩn cách thành Lạc Châu không xa, Tôn Diệu Võ nhìn tòa thành đang được bóng đêm che phủ có chút sốt ruột đi tới đi lui. Tần Phong đứng bên cạnh hắn lười biếng dựa vào thân cây cười khan nói: “Tôn tướng quân, ngươi làm gì vậy?”

Tôn Diệu Võ cau mày nói: “Chúng ta trốn ở chỗ này, nỡ như bọn họ kinh động đến quân trấn thủ thành Lạc Châu, đến lúc đó đưa tới viện binh Bắc Nhung thì chẳng phải là thất bại trong gang tấc sao?”

Tần Phong cười nói: “Tôn tướng quân không cần lo lắng, nếu là Ly thành, Sở kinh hoặc là quân doanh của Lôi Chấn Đình thì có lẽ phải cẩn thận một chút. Nhưng chỗ như thành Lạc Châu mà còn để kinh động quân trấn thủ thì bọn họ không cần ra ngoài lăn lộn nữa.”

Mặc dù Tôn Diệu Võ đã sớm nghe nói về uy danh Kỳ Lân nhưng dù sao cũng chưa từng chân chính nhìn thấy. Có chút hoài nghi nói: “Tần thống lĩnh có lòng tin với họ như vậy sao?” Tần Phong nhướng mày cười nói: “Đương nhiên, nếu như ngay cả thuộc hạ của mình mà ta cũng không tin tưởng thì còn ai tin tưởng bọn họ nữa? Tôn tướng quân cũng không tin tưởng tướng sĩ dưới trướng mình sao?”

Tôn Diệu Võ cười một tiếng nói: “ Đương nhiên không có. Bản tướng quân thật muốn nhìn một chút xem rốt cuộc Kỳ Lân Mặc gia quân có bao nhiêu lợi hại?”

Tần Phong cười nói: “Tôn tướng quân cứ mỏi mắt mong chờ đi.”

Không tới nửa khắc đồng hồ, trong thành Lạc Châu liền truyền ra khói tín hiệu màu lục bích. Tôn Diệu Võ sửng sốt, “ Đây là xong rồi sao?” Tần Phong cười nói: “Tôn tướng quân mời.” Thời điểm Tôn Diệu Võ mang binh mã vọt tới thành Lạc Châu, chỉ thấy cổng thành đã mở, trong thành rối rít hỗn loạn thành đoàn. Nhưng mà quân lính Bắc Nhung có thể lên tường thành ngăn cản bọn họ lại le que không có mấy người. Bọn họ trước sau chỉ dùng chưa tới nửa canh giờ đã chiếm lại thành Lạc Châu. Đợi đến khi Tôn Diệu Võ đứng trên tường thành Lạc Châu lần nữa thì vẫn thẫn thờ như cũ.

Nếu như thành Lạc Châu có thể dễ dàng đánh hạ như vậy thì hai năm qua rốt cuộc hắn đã làm gì chứ?

Nhìn ánh mắt phức tạp cùng bộ dáng vừa vui vừa buồn của hắn, Tần Phong lại cười nói: " Tôn tướng quân không cần để trong lòng. Lúc trước Vương phi cũng đã nói, thành Lạc Châu dễ công khó thủ, về phương diện quân sự nơi này căn bản không có giá trị tồn tại, bất luận là ai thì cũng có thể dễ dàng công phá. Cho nên lúc trước Lạc Châu thất thủ không phải lỗi của tướng quân."

Tôn Diệu Võ tựa vào trên tường thành, nghe lời này của Tần Phong thì không nhịn được khóc rống lên. Thật ra bản thân hắn cũng biết Lạc Châu thất thủ là chuyện đã định, nhưng thân là tướng lĩnh, lại bởi vì mình thất thủ mà khiến cho dân chúng Lạc Châu chết thảm vô số, người khác thế nào Tôn Diệu Võ không biết nhưng mà hắn mãi không vượt qua cửa ải trong lòng kia. Nếu như không gặp được Mặc gia quân và Định Vương phi, chỉ sợ Tôn Diệu Võ không buồn bực mà chết mang theo niềm tiếc nuối cả đời thì chính là dứt khoát vò đã mẻ lại sứt vào rừng làm cướp rồi. Cũng chính vì vậy mà Tôn Diệu Võ luôn tôn kính và tin phục Diệp Ly. Không chỉ là vì Diệp Ly tín nhiệm hắn mà còn người cho hắn hi vọng cùng sinh mạng mới.

Tần Phong bình tĩnh nhìn Tôn Diệu Võ, cũng không tiến lên khuyên bảo. Vương phi nói không sai, mặc dù Tôn Diệu Võ là người không câu nệ tiểu tiết nhưng lại là một tướng lĩnh có lương tâm hiếm có.

Chờ Tôn Diệu Võ phát tiết cảm xúc cũ trong lòng xong, Tần phong mới đi lên vỗ vỗ bả vai hắn nói: "Được rồi, khóc đủ rồi thì đứng lên đi. Chiến sự từ bây giờ mới bắt đầu mà."

Một đại lão gia lại khóc lóc thất thố trước mặt người khác như vậy, Tôn Diệu Võ cũng có chút ngượng ngùng. Hung hăn lau nước mắt, Tôn Diệu Võ ép chính mình không để ý nụ cười mà như không của

Tần Phong, nói: “ Bình thường lão tôn thấy lá gan mình rất lớn nhưng mà kế hoạch này của Vương phi không khỏi quá mạo hiểm đi? Nhỡ đâu Hách Liên Bằng không mắc mưu, không tới cứu viện thành Lạc Châu thì bên Vương phi sẽ gặp phiền toái rồi.”

Tần Phong vuốt vuốt cằm suy nghĩ một chút nói: “Vương phi nói Hách Liên Bằng nhất định sẽ đến.”

“Tại sao? Vương phi nói tất cả những chuyện này không dùng đến sách lược quan trọng gì cả.” Tôn Diệu Võ nói.

Tần phong cười nói: “Có thể nói, chúng ta đứng ở thành Lạc Châu chẳng khác nào ghim một cái đinh sau lưng Hách Liên Bằng. Huống hồ….Vương phi nói hắn không thể vứt bỏ mặt mũi được, cho nên hắn nhất định sẽ tới.” Từ lần đầu tiên Hách Liên Bằng khiêu khích Định Vương phi thì có thể nhìn ra hắn là một người cực kỳ kiêu ngạo. Hơn nữa không dễ dàng tha thứ cho thất bại của chính mình, cho nên hắn tuyệt đối không cho phép trong khu vực mình khống chế lại có một nơi bị Mặc gia quân chiếm cứ như vậy. Đặc biệt là, còn là đoạt về từ trong tay hắn.”

Tôn Diệu Võ nắm tóc, gật đầu nói: “Nghe có vẻ có lý.”

Tần Phong cười nói: “Tôn tướng quân chuẩn bị thủ thành cho tốt đi. Đợi đến khi binh mã Bắc Nhung kéo tới thì nơi này sẽ không còn thoải mái đâu.” Tôn Diệu Võ nghiêm túc gật đầu nói: “Yên tâm, ta tuyệt đối không để người Bắc Nhung cướp lại thành Lạc Châu trong tay ta lần nữa.”

Tin tức Lạc Châu bị Mặc gia quân công chiếm nhanh chóng truyền đến đại doanh của Hách Liên Bằng, tướng lĩnh trên dưới đều lần lượt góp lời muốn lập tức xuất binh đoạt lại thành Lạc Châu. Những tướng sĩ Bắc Nhung này từ khi tiến vào Trung Nguyên thì có thể nói

là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, cho dù từ năm trước bắt đầu đối đầu Mặc gia quân thì không tiếp tục tiến tới được nữa nhưng cũng không bị tổn hại gì. Đặc biệt là tướng sĩ đại doanh phụ cận núi Linh Thứu vốn không phải đối mặt với quân chủ lực của Mặc gia quân, trong lúc vô tình dần dần cảm thấy Mặc gia quân cũng không có gì hơn người. Lúc này nghe thấy thành Lạc Châu mà mình chiếm lĩnh cư nhiên lặng yên không tiếng động bị Mặc gia quân phản công, điều này sao có thể khiến bọn họ nhẫn cho được? Dĩ nhiên là rối rít kêu gào muốn đoạt lại thành Lạc Châu.

Hách Liên Bằng cũng không sốt ruột, mặc dù Mặc gia quân đột nhiên tấn công thành Lạc Châu làm hắn có mấy phần ngoài ý muốn nhưng mà qua mấy ngày giao phong với Mặc gia quân, hắn đã trở nên cẩn thận rất nhiều.

“ Chúng ta lúc nào cũng có thể đoạt lại thành Lạc Châu. Nhưng mà, hiện tại Diệp Ly đánh hạ Lạc Châu để làm gì? Thành Lạc Châu cách núi Linh Thứu một khoảng, cho dù là đoạt được thì nàng ta cũng không thể nối hai nơi làm một ngược lại cũng không thể tăng quân đóng ở đây. Theo lý thuyết Diệp Ly sẽ không đưa ra quyết định thiếu lý trí như vậy.” Hách Liên Bằng trầm giọng nói.

Phó tướng bên dưới khinh thường quệt quệt khóe môi, nói: “ Định Vương phi kia chỉ là một nữ nhân, nào biết đánh giặc là gì? Nhưng mà bất luận thế nào cũng không thể để Mặc gia quân coi thường dũng sĩ Bắc Nhung ta được.”

Trong mắt Hách Liên Bằng chợt lóe lên tia sáng nhạt, bên mép vẽ ra một nụ cười lạnh lùng, nói: “Như vậy thì Tra phó tướng dẫn binh đoạt lại thành Lạc Châu được không?”

Vị phó tướng kia lập tức lĩnh mệnh nói “Mạt tướng đảm bảo trước sáng sớm ngày mai sẽ đoạt lại thành Lạc Châu.”

Hách Liên Bằng từ chối cho ý kiến, nhàn nhạt nói: “Chờ ngươi đoạt lại được rồi hẵng nói. Đến lúc đó Bản tướng quân sẽ thay ngươi xin Thất điện hạ ban thưởng.” Phó tướng kia mặc dù tính tình thô lỗ nhưng vẫn nghe ra được vài phần xem thường trong lời Hách Liên Bằng, không khỏi sửng sốt một chút nhưng vẫn lĩnh mệnh xoay người ra ngoài.

Đợi phó tướng kia rời đi, Hách Liên Bằng mới nhìn lướt qua mọi người phía dưới, lạnh lùng nói: “Lập tức tra rõ cho ta, Diệp Ly rốt cuộc ở nơi nào?” Những người khác đều ngẩn ra, một người đứng ra hỏi: “Tướng quân hoài nghi Định Vương phi tấn công thành Lạc Châu là có âm mưu khác?” Mặc dù Hách Liên Bằng vừa tới không lâu đã được Gia Luật Dã trực tiếp ra lệnh cho hắn tới chưởng quản đại doanh ở núi Linh Thứu, nhưng mà thủ đoạn thiết huyết bén nhọn của hắn khiến không ít tướng lĩnh kính sợ không thôi, cũng không ai dám xem thường hắn còn trẻ, trước đó cũng chưa từng dẫn binh qua.

Hách Liên Bằng gật đầu nói: “Không sai, tùy tiện tấn công một tòa thành có tác dụng không lớn không phải là tác phong làm việc của Diệp Ly.”

Trong lòng những tướng lĩnh này đều có chút xem thường, tác phong làm việc của Định Vương phi thế nào sao bọn họ biết được? Nhưng mà Hách Liên Bằng đã ra lệnh, bọn họ không thể không nghe, liền vội vàng lĩnh mệnh rời đi.

“Âm mưu? Bản phi rõ ràng là dương mưu.” Bên ngoài núi Linh Thứu, Diệp Ly đứng từ trên cao nhìn xuống núi sông vạn dặm xa xa cười nói. Đứng sau lưng nàng là Trác Tĩnh, Lâm Hàn và Chu Mẫn đang trấn thủ núi Linh Thứu.

Chu Mẫn có chút tò mò hỏi: “Vương phi, Hách Liên Bằng thật sự sẽ tới tiếp ứng sao?”

Diệp Ly cười nhạt nói: “ Đây không phải là vấn đề Hách Liên Bằng có mắc mưu hay không. Cho dù hắn biết rõ có vấn đề…nhưng hắn cũng chỉ có thể đi theo lộ tuyến chúng ta thiết kế mà thôi, nếu không, hắn chuẩn bị đem cả ba thành trì phụ cần núi Linh Thứu nhường cho chúng ta đi là vừa.”

Chu Mẫn trầm ngâm trong chốc lát, cau mày nói: “Vương phi để Tôn tướng quân đi đoạt lại thành Lạc Châu, lại cho Hà tướng quân đi đoạt thành Huệ Vân. Cho dù Hách Liên Bằng bỏ được Lạc Châu thì cũng không thể bỏ lại thành Huệ Vân của mình, tất nhiên sẽ điều binh tăng viện. Nhưng mà…như thế Hách Liên Bằng nhất định sẽ biết trong quân ta hiện trống rỗng. Ngộ nhỡ hắn….”

Diệp Ly quay đầu nhìn Chu Mẫn, có chút bất đắc dĩ thở dài nói: “ Nếu là như vậy thì cũng chỉ trông chờ vào Chu tướng quân.” Nhân mã Mặc gia quân không nhiều lắm nhưng được cái cứng rắn, cho dù hôm nay đại doanh núi Linh Thứu chỉ còn hơn ba mươi vạn nhân mã, nhưng trong đó tinh nhuệ Mặc gia quân không đến mười vạn, còn lại phần lớn là tàn binh Đại Sở và binh mã của Hà Túc. Mặc dù binh mã dưới tay Hà Túc so với các tướng lĩnh Đại Sở khác thì không tệ nhưng vẫn không cách nào sánh được với Bắc Nhung. Chẳng qua điều này không thể trách Hà Túc được.

Chu Mẫn do dự một chút, thấp giọng nói: “Vương phi, tại sao Vương gia không điều động binh mã từ Tây Bắc?” Luật nghĩa vụ quân sự ở Tây Bắc không giống với các nước khác, vì vậy khả năng điều động tân binh mạnh hơn rất nhiều. Nếu như Mặc Tu Nghiêu muốn, hắn tùy thời có thể điều động trên trăm vạn tân binh, hơn nữa những tân binh này không giống những tân binh mới nhập ngũ, bọn họ hoặc ít hoặc nhiều đều đã tiếp nhận qua một chút huấn luyện. Điều này có chút

tương tự với Bắc Nhung, nhưng mà Bắc Nhung là bởi vì phong tục người người tập võ còn Tây Bắc là vì luật nghĩa vụ quân sự mà ra, mỗi nam tử trên mười sáu tuổi đến trước lễ trưởng thành thì nhất định phải có 2 năm phục vụ trong quân đội.

Diệp Ly mỉm cười lắc đầu nói: “Bắc Nhung mặc dù dũng mãnh nhưng còn chưa đến mức để Định Vương phủ đem toàn lực ra chống trả. Mấy năm tới, chỉ sợ thiên hạ vẫn chưa thể thái bình, nếu như hiện tại đem nhân lực vật lực dùng hết sạch thì sau này phải làm sao?”

“Thì ra là vậy.” Chu Mẫn tự biết mình không thể suy tính nhiều thứ như Vương gia và Vương phi, hắn chỉ có thể đứng trước địch nhân thẳng tiến không lùi mà thôi. Nếu như Định Vương phi nói vậy, hắn tất nhiễn cũng không hỏi nhiều nữa.

“Khởi bẩm Vương phi, Hách Liên Bằng vừa mới phái ra mười vạn đại quân đi về phía thành Huệ Vân.” Sau lưng một nam tử áo đen đi tới bẩm báo.

Diệp Ly gật đầu nói: “Ta biết rồi, lui ra đi.” Phất tay chon nam tử tới thông báo lui, Diệp Ly vừa suy nghĩ vừa nói: “Thủ hạ dưới tay Hách Liên Bằng cũng phải hơn bốn mươi vạn nhân mã, ngoài binh lính tăng viện Lạc Châu và thành Huệ Vân thì trong tay hắn ít nhất cũng có hai mươi vạn binh mã.”

Vẻ mặt Chu Mẫn có chút ngưng trọng, trầm giọng nói: “Vương phi, hiện giờ trong tay chúng ta có chưa đến mười lăm vạn.”

Diệp Ly phất tay một cái nói: “Không cần lo lắng, bỏ lại hai doanh địa còn lại, chỉ cần bảo vệ trung quân thôi. Núi Linh Thứu đường núi gập ghềnh dễ thủ khó công. Chỉ cần chúng ta có thể trụ được nửa tháng thì đã đủ để Hà Túc chiếm được thành Huệ Vân. Cho dù thất

bại….thì Bản phi sẽ thông báo cho Nguyên Bùi tướng quân, một khi núi Linh Thứu thất thủ hắn sẽ lập tức mang binh từ Hồng Nhạn quan chặn lại đường đi của đại quân Bắc Nhung." Mặc dù làm như vậy có chút mạo hiểm nhưng nếu như thành công thì Hà Túc chiếm thành Huệ Vân, Tôn Diệu Võ chiếm Lạc Châu cùng với núi Linh Thứu tạo thành tam giác vây đại quân Hách Liên Bằng ở giữa. Đến lúc đó, Hách Liên Bằng có muốn lui cũng không được.

"Thuộc hạ hiểu. Thuộc hạ thề sẽ bảo vệ núi Linh Thứu. Chẳng qua là….hay là Vương phi di giá đến Hồng Nhạn quan trước đi?" Suy nghĩ một chút, Chu Mẫn vẫn nói. Không phải hắn không tin Vương phi có thể cùng sống cùng chết với các tướng sĩ mà là thân phận của Vương phi thật sự không cần thiết mạo hiểm như vậy.

Diệp Ly lắc đầu nói: "Không cần, Bản phi tin Chu tướng quân có thể bảo vệ núi Linh Thứu."

Diệp Ly đã nói như thế thì Chu Mẫn cũng không thể khuyên tiếp. Chỉ đành âm thầm hạ quyết tâm trong lòng, tuyệt đối không thể để Hách Liên Bằng chiếm được nửa bước Núi Linh Thứu. Nếu như, ngộ nhỡ không chống đỡ nổi thì đến lúc đó cho dù phải dùng sức mạnh cũng nhất định đưa Vương phi đến Hồng Nhạn quan trước.

Rất nhanh, phụ cận núi Linh Thứu rơi vào trong loạn đấu. Quả nhiên như Diệp Ly và Chu Mẫn đoán, Hách Liên Bằng không tự mình đi cứu viện thành Huệ Vân và Lạc Châu mà ngược lại tập trung hai mươi vạn nhân mã còn lại toàn lực tiến công núi Linh Thứu. Phía đông, Lữ Cận Hiện giao chiến hồi giằng co hồi lâu mà chưa đột phá được, cánh quân giữa do Gia Luật Dã và Hách Liên Chân liên thủ lĩnh suất hơn tám mươi vạn đại quân cũng không đánh lại năm mươi vạn nhân mã của Mặc Tu Nghiêu, giao chiến nửa tháng đều là bại nhiều thắng ít, bất đắc dĩ chỉ có thể lùi về phía sau. Nếu như Hách Liên Bằng có thể mở ra một lối đi từ núi Linh Thứu thì tự nhiên có thể

giải quyết khốn cảnh trước mắt của đại quân Bắc Nhung. Quan trong hơn là, mùa đông ở phương Bắc tới sớm, mắt thấy mùa đông sắp tới, đến lúc đó quân nhu lương thảo cho đại quân Bắc Nhung sẽ càng khan hiếm hơn bây giờ. Cho nên, mặc dù Hách Liên Bằng biết Diệp Ly sẽ chuẩn bị gây bất lợi cho mình nhưng không thể không được ăn cả ngã về không, dốc toàn lực tấn công núi Linh Thứu.

Trận tiền núi Linh Thứu, nhân mã song phương giao chiến năm ngày, tử thương vô số. Nhưng không ai có một chút ý định lùi bước. So ra lần này quả thật Mặc gia quân bị thua thiệt. Lúc này chiến lực Mặc gia quân vốn không bằng đại quân Bắc Nhung, số lượng nhân mã so ra cũng kém Bắc Nhung, nếu như không phải núi Linh Thứu dễ thủ khó công thì chỉ sợ Mặc gia quân đã sớm thua.

Nhưng ngay cả như vậy, Hách Liên Bằng cũng không tốt hơn Diệp Ly và Chu Mẫn là bao. Mặc dù thiệt hại về nhân số bên hắn ít hơn một chút, nhưng mà dưới tay cũng chỉ có hơn hai mươi vạn binh mã, mà binh mã phái đi tăng viện thành Huệ Vân và Lạc Châu đến giờ vẫn chưa thấy truyền về tin tức. Nếu như tiếp tục thương vong như vậy, cho dù mình có toàn diệt binh mã trên núi Linh Thứu thì binh mã của mình còn dư lại cũng không đủ để Mặc gia quân ở Hồng Nhạn quan phía sau giẫm chết. Đến lúc đó, hai bên lưỡng bại câu thương. Bết bát nhất là, Diệp Ly bị tổn thất thì còn có Nguyên Bùi và quân trấn thủ Hồng Nhạn quan phía sau, còn Hách Liên Bằng hắn mà tổn thất thì không dậy nổi, một khi Lạc Châu và thành Huệ Vân hoàn toàn thất thủ, cho dù mình có chiếm được núi Linh Thứu thì cũng không dám qua đó. Vừa qua liền thật sự biến thành một cánh quân cô lập.

“Diệp Ly!.” Đứng trước đội quân, nhìn binh lính vết thương chồng chất vẻ mặt mệt mỏi, Hách Liên Bằng không nhịn được cắn răng, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng, “Không hổ là Định Vương phi, Bản tướng quân vẫn bị ngươi tính kế. Nhưng mà…lần này không phải ngươi định mang cả tính mạng mình bồi vào đấy chứ?”

Nhìn núi Linh Thứu trước mặt, cờ xí màu đen của Mặc gia quân tung bay trong gió, Hách Liên Bằng lạnh lùng cười một tiếng. “Việc đã đến nước này, nếu như Bản tướng quân không thể đánh hạ núi Linh Thứu của ngươi thì chẳng phải khiến người khác chê cười bản tướng quân vô năng sao?”

“Người đâu!.”

“Tướng quân?” Một tướng lĩnh vội vàng chạy tới chờ nạp mạng. Hách Liên Bằng giương mắt nhìn ngọn đồi cách đó không xa trầm giọng nói: “Tiếp tục tấn công núi Linh Thứu. Không chiếm được thì không ngừng!.” Vị tướng lĩnh này sửng sốt, có chút khó khăn nói: “Tướng quân, núi Linh Thứu dễ thủ khó công, chỉ sợ là…” Hách Liên Bằng sẵng giọng mắt sắc như đao quét tới khiến người nọ không nói lên lời, chỉ có thể nuốt trở về. Hách Liên Bằng nhìn hắn , trầm giọng nói: “ Người dám lùi lại, chém!.”

“Vâng.”

Trên núi Linh Thứu, cũng là một trận địa sẵn sàng đón địch, trong không khí tràn đầy căng thẳng và mùi máu tanh. Lâm Hàn đi sau lưng Diệp Ly, theo nàng tới dò xét trận tuyến bên ngoài đại doanh. Nhìn các binh lính tốp năm tốp ba cùng ngồi nghỉ ngơi, trong đó không ít người còn chưa kịp chữa trị vết thương. Lâm Hàn không nhịn được nhíu mày một cái. Có chút bận tâm nhìn Diệp Ly phía trước một chút, muốn khuyên nàng sớm rời đi nhưng thế nào cũng không nói ra được.

Thấy Diệp Ly tới, đám binh sĩ đang ngồi dưới đất nghỉ ngơi rối rít định đứng dậy hành lễ. Diệp Ly phất tay một cái ý bảo bọn họ không cần động, đi tới trước mặt một binh lính có tay trái tràn đầy vết máu đang dựa vào đống cỏ nghi ngơi, nhẹ giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?

Tại sao không đi băng bó vết thương?”

Người binh lính kia cũng chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, thấy Diệp Ly hỏi mình thì có chút câu nệ đỏ mặt, lắc đầu liên tục nói: “Khởi bẩm… Khởi bẩm Vương phi, vết thương của ta không nặng, chỉ là rách da một chút thôi, không cần băng bó.” Diệp Ly ngồi xổm xuống, giơ tay kéo ông tay áo của hắn, vết thương quả thực không nặng lắm. Không tổn thương đến nơi yếu hại, nhưng mà chảy không ít máu. Nếu là thời bình thì không sao nhưng tình hình hôm nay chỉ sợ vừa dùng lực vết thương sẽ rách nghiêm trọng hơn. Diệp Ly nhíu mày một cái lấy ra lọ thuốc vẩy vẩy lên vết thương của hắn, Lâm Hàn sau lưng đưa lên một cái khăn vải. Diệp Ly nhận lấy băng bó vết thương kỹ càng.

Nhìn nữ tử áo trắng băng bó cho mình trước mặt, binh lính trẻ tuổi không khỏi ngây ngẩn cả người. Lại thấy Vương phi giống như rất quen tay, chỉ chốc lát mà đã băng bó đâu vào đấy, vết thương được băng bó còn tốt hơn cả đại phu băng bó mà hắn nhìn thấy. Nhìn binh lính trẻ tuổi ngây ngốc, Diệp Ly cười nhạt nói: “Ngươi bao nhiêu tuổi? Có sợ hay không?”

Thiếu niên lắc đầu kiên định nói: “Không sợ.” Thật ra hắn có chút sợ hãi nhưng mà nữ tử như Vương phi còn không sợ thì hắn thân là nam tử sao có thể sợ chứ?

Diệp Ly đưa tay vỗ bả vai hắn nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, trở về còn có ác chiến phải đánh.” Diệp Ly đứng dậy xoay người nói với Lâm Hàn: “Trong doanh không thiếu thuốc trị thương, bảo quân y đem thuốc phát cho quân lính một ít. Kể cả vết thương không tính là nặng thì cũng bảo mọi người hỗ trợ băng bó một chút đi.”

“Vâng, Vương phi.” Lâm Hàn gật đầu một cái tiện tay kéo một binh linh đi ngang qua kêu hắn đi truyền lệnh. Sau đó lại đi theo sau Diệp

Ly, thấy hắn như vậy, Diệp Ly có chút bất đắc dĩ nói: “Ta ở trong quân doanh sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu. Ngươi không cần đi theo ta khắp nơi như vậy.”

Lâm Hàn lắc đầu nói: “Vương gia phân phó, bên người Vương phi không thể không có người bảo vệ.”

Diệp Ly cũng biết không thể thuyết phục hắn nên đành mặc. Đang muốn xoay người rời đi lại nghe thấy cách đó không xa truyền tới từng đợt âm thanh rên rỉ. Diệp Ly nhíu mày một cái xoay người đi về phía đó. Trong một cái lán thu dụng người bị trọng thương, hai đại phu đang vây quanh một binh lính trẻ tuổi thương lượng gì đó. Tiếng rên rỉ kia chính là từ trong miệng binh lính truyền ra.

Thật ra thì chiến trường cổ đại còn tàn khốc hơn cả chiến trường kiếp trước. Trên chiến trường tất nhiên cũng không có thầy thuốc chiến trường chuyên nghiệp hay y tá chiến trường cấp cứu người bị thương. Trong chiến loạn nếu có bị trọng thương cũng không dễ thoát chết. Thỉnh thoảng vận khí tốt, sau khi chiến đấu kết thúc còn sống mà không bị địch nhân giết chết mới có thể được người mình kéo về. Nhưng mà ngay cả như vậy người được cứu trở về có tỉ lệ tử vong cao kinh người. Chính vì thế, trên chiến trường binh lính tàn tật không nhiều.

“Vết thương thế nào?” Diệp Ly nhẹ giọng hỏi

Hai gã đại phu xoay người lại, có chút bất đắc dĩ bẩm báo: “Đầu mũi tên đâm xuyên xương tủy, chỉ sợ là…” Đầu mũi tên không rút ra được, mặc dù bị thương ở chân nhưng nếu vết thương sinh mủ thì sớm muộn gì cũng chết.

Diệp Ly cúi đầu nhìn người thanh niên nằm trên giường, vết thương sưng lên, đã bắt đầu có dấu hiệu mưng mủ, trong mắt người thanh

niên tràn ngập tuyệt vọng và thống khổ. Trong lòng Diệp Ly buồn bã, suy nghĩ một chút hỏi: “Có thể cắt không?”

“Cắt?” Hai đại phu sửng sốt, rất nhanh liền hiểu ý của Diệp Ly, có chút khó xử nói: “Nếu như cắt hai chân như lời người nói….có lẽ còn có một đường sống, chỉ cần sau này vết thương không sinh mủ thì không vấn đề gì. Chẳng qua là, chẳng qua là….” Chuyện như vậy không phải ai cũng có thể làm được, mặc dù bọn họ là đại phu nhưng cũng chưa từng làm những chuyện như vậy. Mà trong doanh vốn có một lão quân y có nhiều kinh nghiệm nhưng vài ngày trước đó vì mệt nhọc mà bệnh nặng không dậy nổi, đã được đưa về Hồng Nhạn quan.

Diệp Ly trầm ngâm một chút, nhàn nhạt nói: “Để ta.”

“Vương phi?” Không chỉ hai gã đại phu mà ngay cả Lâm Hàn cũng cả kinh.

Diệp Ly thong dong nói: “Không cần lo lắng, ta sẽ làm.” Kiếp trước thân là quân nhân đặc chủng, Diệp Ly đương nhiên học qua cứu hộ chiến trường, không đơn giản là chữa trị ngoại thương mà ngay cả giải phẫu ngoại khoa cũng đã làm qua. Cắt vừa đúng là một trong những kỹ năng thường dùng nhất.

Hai gã đại phu vẫn còn do dự, tuy bọn họ không cứu được người đang bị thương này nhưng cũng không thể nhìn Vương phi tới động thủ. Hiện tại người bị thương kia còn có thể sống mấy ngày, nhưng nếu để Vương phi tới cắt, nói không chừng lập tức mất mạng.

Diệp Ly đi tới trước mặt người thanh niên kia, nhẹ giọng nói: “Ta định cắt cái chân bị trúng tên của ngươi, không phải sợ.”

Trong mắt thanh niên nam tử dâng lên một tia sợ hãi, khó khăn lắc

đầu nhưng trên đùi truyền tới đau đớn khiến hắn không thể thốt ra nửa câu. Diệp Ly nhìn hắn trầm giọng nói: “Chung quy thì tình mạng vẫn quan trọng hơn một chân, đã như vậy, chẳng lẽ ngươi ngay cả đánh cuộc cũng không dám cứ thế mà buông tha tính mạng của ngươi sao? Trong nhà ngươi…có còn người chờ ngươi trở về không?”

Ánh mắt người thanh niên có chút hoảng hốt, giống như nhớ ra chuyện gì đó. Trong mắt hiện lên tia hy vọng sống, Diệp Ly nhẹ giọng nói: “Chỉ cần ngươi muốn sống thì nhất định phải cố hết sức cho dù là giây phút cuối cùng cũng phải chống đỡ.”

Người thanh niên rốt cuộc cũng gật đầu, trong mắt vẫn còn sợ hãi như cũ nhưng cũng không hoảng loạn nữa. Lúc này Diệp Ly mới đứng dậy phân phó hai đại phu đứng bên cạnh: “Chuẩn bị thuốc giảm đau, thuốc cầm máu, nước nóng, rượu mạnh còn có khăn vải sạch và lửa.” Hai gã đại phu không còn cách nào khác, chỉ đành theo lời Diệp Ly phân phó đi chuẩn bị đồ.

Đợi đến khi đồ đã chuẩn bị đầy đủ, Diệp Ly lấy một đoản đao lưỡi mỏng chưa từng dùng qua tưới rượu lên rồi trên lửa trong chốc lát, mới chuyển tới bên người thanh niên, áp lưỡi dao lên chân hắn. Hai đại phu đứng làm trợ thủ một bên trợn to mắt nhìn chằm chằm động tác của Diệp Ly. Chỉ thấy nàng hạ dao hết sức lưu loát lại có chừng mực, lúc bắt đầu còn chút lạ lẫm nhưng sau hai ba lần đã dần dần tìm được cảm giác. Nhìn qua còn gọn gàng hơn cả lão quân y.

Thời điểm Diệp Ly đang bận rộn, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng trống trận vang trời. Nơi xa còn có tiếng kèn đặc trưng của người Bắc Nhung, hiển nhiên đại quân Bắc Nhung lại bắt đầu tiến công. Lâm Hàn lo lắng nói: “Vương phi….”

Diệp Ly không ngẩng đầu lên, động tác trên tay cũng không ngừng

lại, phân phó nói: “Ngươi bảo Chu Mẫn, toàn bộ sẽ do hắn chỉ huy, ta rất nhanh sẽ ra ngoài.” Lâm Hàn nhìn người bị thương nằm trên giường đã lâm vào hôn mê một chút, rốt cuộc vẫn xoay người đi ra ngoài.

Diệp Ly rất nhanh dừng đao trong tay lại. Lưu loát khều một mảnh vải trị thương đã được nấu qua nước nóng sau đó băng lại. Làm xong hết thảy, Diệp ly mới ngẩng đầu nhẹ nhàng thở ra một hơi. Hai vị đại phu đứng bên cạnh đã sớm nhìn đến xuất thần, thấy Diệp Ly ngẩng đầu lên nhìn mình mới phục hồi lại tinh thần, “Vương phi…..”

Diệp Ly lại rửa tay trong chậu nước rồi nói: “ Hai vị hãy trông nom hắn cho tốt. Thuốc thanh nhiệt giải độc chắc hai vị am hiểu hơn ta. Vết thương của hắn không thế dính nước, nếu mấy ngày tới không sao thì sẽ không có vấn đề gì. Ta đi ra ngoài trước.”

“Vâng, cung tiễn Vương phi. Vương phi yên tâm, bọn thuộc hạ nhất định sẽ chiếu cố hắn thật tốt.” Hai vị đại phu có chút xấu hổ, liên tục đảm bảo. Diệp Ly cũng không để ý, xoay người rời khỏi lều đi lên chiến trường.

Trên chiến trường, Hách Liên Bằng không nhìn thấy thân ảnh Diệp Ly, không khỏi nhíu mày một cái, cất giọng nói: “Thế nào? Định Vương phi rốt cuộc sợ hãi nên sớm rời đi rồi sao?” Nói lời này trong lòng Hách Liên Bằng cũng có chút phức tạp, cũng không biết là hi vọng Diệp Ly rời đi hay hi vọng nàng không rời đi.

Chu Mẫn hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Vương phi chúng ta ở đâu, chẳng lẽ tên man di Bắc Nhung như ngươi quản được chắc?”

Sắc mặt Hách Liên Bằng trầm xuống, cười lạnh một tiếng nói: “Bản tướng quân còn tưởng Định Vương phi danh chấn thiên hạ là bậc nữ trung hào kiệt, không ngờ cũng chỉ là một phụ nhân nhát gan lâm

chạy bỏ chạy mà thôi.”

“Bản tướng quân lười nói nhảm với thứ mọi rợ Bắc Nhung như ngươi, muốn chiến thì chiến đi!.” Trường thương trong tay Chu Mẫn chỉ vào Hách Liên Bằng nói.

Hách Liên Bằng cũng cười nói: “Vừa hay, Bản tướng quân giết ngươi, sau đó sẽ đi tìm Định vương phi của các ngươi! Xông lên cho ta!.” Nói xong, cũng không đợi trống trận nổi lên Hách Liên Bằng đã dẫn đầu phóng về phía sườn núi. Tướng sĩ đi theo sau hắn lấy tướng quân làm gương, tất nhiên cũng không do dự liều chết xông về phía trận tiền của Mặc gia quân.

Chu Mẫn cũng không tránh, hừ nhẹ một tiếng, “Giết cho ta!.”

Trên dưới Mặc gia quân nổi giận gầm lên một tiếng, có tên bắn tên, có đá bắn đá không chút lưu tình chém giết đại quân Bắc Nhung. Đại quân Bắc Nhung liên tục tiến công năm sáu ngày, chung quy cũng tổng kết được chút kinh nghiệm. Cho nên lần này không ít người tránh được tảng đá, khúc gỗ và mưa tên cuồn cuộn rơi từ trên xuống. Chiến sĩ Mặc gia quân không chút do dự vọt xuống, hai quân lập tức đánh giáp lá cà, chém giết lẫn nhau.

Hách Liên Bằng ỷ vào võ công cao cường, phi ngựa nhào tới chỗ Chu Mẫn. Cung thủ phía trước không chút do dự chuyển mục tiêu thành Hách Liên Bằng mà bắn. Hắc Vân Kỵ Mặc gia quân xưa nay lấy tài bắn cung nổi danh, cho nên dù là Hách Liên Bằng cũng không dám đón mười mấy mũi tên cùng tới một lúc, chỉ có thể lật người tránh mưa tên, trường đao trong tay vung lên hạ xuống rất nhiều mới có thể rơi xuống đất.

Hách Liên Bằng cười nhẹ một tiếng nói: “Tài bắn cung tốt lắm. Bản tướng quân cũng muốn lĩnh giáo tài bắn cung của Mặc gia quân một

phen.”

Lời còn chưa dứt đã lao về phía Chu Mẫn. Khinh công của hắn cực cao, tốc độ cũng nhanh, trong chốc lát đã cách Chu Mẫn mấy trượng. Trường đao vung lên, cung thủ tiếp tục bắn ra. Một tia đao khí bén nhọn đập vào mặt. Các cung thủ phản ứng cực nhanh rối rít lật người tránh khỏi nhưng vẫn có hai người bị thương. Hách Liên Bằng không quan tâm bọn họ, xoay người chém giết về phía Chu Mẫn.

Tên là vũ khí bắn tầm xa, thời điểm đối phương đến gần thì không cách nào dùng được. Chu Mẫn cũng không sợ, trường thương trong tay xoay một cái đâm về phía Hách Liên Bằng. Hách Liên Bằng cười nói: “ Chu tướng quân, ngươi dẫn binh không tệ, nhưng đáng tiếc võ công vẫn kém một chút.”

Chu Mẫn lạnh lùng nói: “Hách Liên tướng quân nói nhảm nhiều quá.”

Hách Liên Bằng cười nói: “Vậy sao? Đã vậy thì để Bản tướng quân lĩnh giáo công phu Chu tướng quân một chút.”

Chu Mẫn vốn là tướng quân dẫn binh đánh giặc, không phải là cao thủ về khoản đơn đả độc đấu. Thời điểm luận võ công với Hách Liên Bằng tự nhiên rơi xuống thế hạ phong. Lúc này Diệp Ly, Hà Túc và Tôn Diệu Võ đều không có ở đây, chiến sự phía trước toàn bộ đều do Chu Mẫn một mình chỉ huy, cho nên hắn càng không thể chuyên tâm đối địch. Sau mấy hiệp đã có xu hướng suy sụp.

Hách Liên Bằng tâm trạng cực vui, vừa quơ trường đao vừa cười nói: “Chu tướng quân, Định Vương phi thật sự không có ở đây sao? Nếu nàng ấy thật sự không có ở đây thì hôm nay ngươi nhất định phải chết.”

Chu Mân hừ nhẹ một tiếng, không quản cánh tay đang bị chảy máu,

tiếp tục đâm thương tới. Hách Liên Bằng nhảy lên "Đã như vậy, thật đáng tiếc….Bắc Nhung ta cũng không có mấy tướng lĩnh được như Chu tướng quân đâu." Trường đao dưới ánh mặt trời lộ ra một tia đỏ sậm lạnh lẽo, hướng về phía cổ Chu Mẫn.

"Vụt!———" Một bóng đen thoáng qua, Lâm Hàn mặt mày lạnh lẽo giơ kiếm cản lại trường đao trong tay Hách Liên Bằng, lãnh đạm nói: "Hách Liên tướng quân muốn xem tài bắn cung của Mặc gia quân thì cần gì phải nóng lòng như vậy?"

Hách Liên Bằng ngẩn ra, chỉ thấy một luồng kình phong đánh tới sau gáy, vội vàng lật người tránh ra, đúng lúc một mưa tên màu đen sượt qua bên người hắn. Uy lực mũi tên này hoàn toàn khác những mũi tên của các cung thủ khi nãy, cho dù không bắn trúng hắn nhưng bên mặt bị sượt qua thấy mơ hồ đau.

"Hách Liên tướng quân thật đúng là nóng lòng, làm gương cho binh sĩ như vậy thật khiến Bản phi cảm thấy ngoài ý muốn." Diệp Ly đứng cách đó không xa, thần sắc lạnh nhạt nhìn Hách Liên Bằng. Hách Liên Bằng cười ha ha, nhìn Diệp Ly nói: "Thì ra Vương phi vẫn còn ở trong quân, hóa ra Bản tướng quân hiểu nhầm Vương phi rồi."

Diệp Ly bình tĩnh nói: "Không cần sốt ruột, nếu tướng quân đã tới, không ngại ở lâu một chút. Chu tướng quân, ngươi đi giúp những người khác đi." Chu Mẫn liếc mắt nhìn Diệp Ly và Hách Liên Bằng, biết nơi này mình không xen vào được, gật đầu một cái xoay người rời đi.

Hách Liên Bằng thiêu mi cười nói: "Định Vương phi muốn giữ Bản tướng quân lại, Bản tướng quân dĩ nhiên là rất vinh hạnh."

Tâm trạng Diệp Ly lúc này không tốt lắm, cũng không nói đùa với Hách Liên Bằng, nhàn nhạt nói: "Như vậy thì tốt." Vung tay lên, cơn

mưa tên từa các nơi bắn về phía Hách Liên Bằng. Hách Liên Bằng vội vàng nhảy một cái, vung đao chém rụng tất cả tên bắn đến. Không ngờ vừa chém rơi mưa tên trước mặt thì sau lưng lại có kình phong ập đến, cho dù Hách Liên Bằng ỷ mình nội lực cao thâm không thể bị bắn trúng nhưng trong nhất thời cũng rất chật vật.

“Thật là lợi hại.” Mười mấy tiễn thủ khi nãy cũng chưa tạo thành uy hiếp gì với Hách Liên Bằng nhưng mà hiện tại mưa tên không quá dày dặc lại khiến Hách Liên Bằng có chút luống cuống tay chân.

“Tướng quân thuận tiện đánh giá xem Kỳ Lân và Nhai Tí rốt cuộc khác nhau ở điểm nào.” Diệp Ly nhàn nhạt nói.

Đến đến khi Hách Liên Bằng chọc thủng mưa tên của Kỳ Lân thì người cũng đã bị bức lùi ra khỏi đại doanh Mặc gia quân mấy chục trượng. Hách Liên Bằng nhìn mấy nam tử áo đen phía xa xa cùng nữ tử áo trắng trước mặt, có chút không cam lòng thở dài: “Tại hạ thành tâm thành ý muốn mời Vương phi đến Bắc Nhung làm khách, Vương phi cần gì phải lạnh lùng như vậy?”

Chương 366: Hách Liên binh bại

Edit: *Ca Tang*
Beta: *Sakura*

“Tại hạ thành tâm muốn mời Vương phi đến Bắc Nhung làm khách, Vương phi cần gì phải lạnh lùng như vậy?”

Nghe Hách Liên Bằng nói….khóe môi Diệp Ly hơi cong lên, lạnh nhạt nói: “ Bản phi cũng thành tâm thành ý mời Hách Liên tướng quân lưu lại chốc lát, tướng quân cần gì phải vội vã rời đi như vậy?” Hách Liên Bằng thấy khoảng cách hai người hiện giờ quả thật đã quá xa, rất bất đắc dĩ. Không phải hắn vội vã rời đi mà là hiện tại không đi chỉ sợ thật sự không đi được nữa. Kỳ Lân Mặc gia quân quả nhiên không giống người thường. Mấy người bên cạnh Diệp Ly kia… một mình nam tử áo đen thì Hách Liên Bằng không để vào mắt nhưng mấy người này hợp lực này cùng nhau xuất thủ lại khiến hắn cảm thấy nguy hiểm. Cho nên mới không thể không rút lui ra xa.

Hách Liên Bằng có chút tiếc nuối nhìn Diệp Ly nói: “Nghe nói Kỳ Lân là do Định vương phi tự tay huấn luyện ra, quả nhiên không giống người thường. Khó trách Định Vương vì Vương phi mà ngay cả đại doanh Bắc Nhung cũng dám xông vào.”

Nghe vây, Diệp Ly không khỏi sửng sốt trầm giọng nói: “Ngươi nói gì?”

Thấy nàng phản ứng như vậy, Hách Liên Bằng cũng ngẩn ra. Mặc Tu Nghiêu một mình một ngựa xông vào đại doanh Bắc Nhung chém

giết máu chảy thành sông, chuyện lớn như vậy, theo lý mà nói trên dưới Mặc gia quân đã sớm tuyên dương ồn ào xôn xao mới phải. Làm sao hắn biết được Mặc Tu Nghiêu sợ Diệp Ly biết chuyện sẽ tức giận, hạ nghiêm lệnh không cho đem chuyện này truyền ra ngoài, mà đại quân Bắc Nhung cũng không chủ động đi nói ra chuyện ném mặt mũi mình như vậy. Cho tới bây giờ, Diệp Ly vẫn chưa nghe được tin tức kia.

Nhưng mà dù gì cũng đã nói ra rồi, Hách Liên Bằng cũng không thèm để ý nói ít đi vài câu. Mỉm cười nhìn Diệp Ly nói: " Trước đó vài ngày Định vương một người một ngựa một kiếm xông vào đại doanh Bắc Nhung giết qua giết lại, thì ra Vương phi còn chưa biết sao?"

Sắc mặt Diệp Ly trầm xuống, nhàn nhạt nói: "Đa tạ tướng quân đã báo, hiện tại biết rồi."

Thấy Diệp Ly phản ứng không như mình dự đoán, giống như chuyện vừa nghe được không phải chuyện lớn gì vậy. Hách Liên Bằng có chút thất vọng nhún vai cười nói: "Xem ra hôm nay không mời được Vương phi đại giá, chúng ta còn nhiều thời gian. Bản tướng quân cũng muốn nhìn một chút xem đại doanh núi Linh Thứu của Vương phi có thể thủ đến khi nào." Nói xong, Hách Liên Bằng cũng không dừng lại, phi thân lùi về sau. Hắn thân là chủ soái một quân, tất nhiên không thể rời chiến trường quá lâu.

Lâm Hàn đứng bên cạnh nhìn Diệp Ly mặt vô biểu tình một cái, cẩn thận nói: "Vương phi bớt giận, nếu trung quân bên kia không truyền tới tin tức gì thì hẳn là Vương gia an toàn không có gì đáng lo." Mặc Tu Nghiêu vì không để cho Diệp Ly biết chuyện này cho nên không chỉ Diệp Ly mà ngay cả mọi người trong đại doanh núi Linh Thứu bên này cũng giấu. Cho nên, Lâm Hàn nghe được tin này khiếp sợ không ít hơn Diệp Ly bao nhiêu.

Diệp Ly trầm mặc hồi lâu, mới thở dài nói: “Đợi nơi này đánh xong, trở về rồi hãy nói.” Thay vì nói Diệp Ly giận Mặc Tu Nghiêu gạt nàng chuyện quan trọng như vậy thì không bằng nói là khiếp sợ cùng chua xót trong lòng. Diệp Ly vẫn luôn biết, Mặc Tu Nghiêu đối với mình rất tốt, có thể nói kiếp trước kiếp này cũng không có ai đem mình trở thành người quan trọng nhất như hắn. Nếu nói lần này Mặc Tu Nghiêu cao hứng chạy tới đại doanh Bắc Nhung chém giết một hồi, dù là ai cũng sẽ không tin. Chỉ vì mình bị Hách Liên Bằng tập kích, Mặc Tu Nghiêu lại có thể làm đến như vậy…. Diệp Ly đột nhiên có chút hối hận lúc trước mình rời trung quân tới núi Linh Thứu. Có lẽ, nàng nên ở bên cạnh hắn….

Nhưng mà, hối hận chẳng qua là tâm tình nhất thời. Diệp Ly vĩnh viễn đủ lý trí, nàng không cho rằng mình là sự tồn tại không thể thiếu nhưng cũng biết mình nên ở vị trí nào mới tốt cho toàn cục. Lý trí như vậy, ở một vài thời điểm thoạt nhìn có chút lạnh nhạt thậm chí lạnh lùng nhưng đây không phải là một phương thức thành toàn cho người mình yêu sao? Chỉ có hoàn toàn kết thúc chiến sự này, chỉ có để cho Mặc gia quân và Định Vương phủ tiếp tục trụ vững thì oán hận cùng khúc mắc trong lòng Mặc Tu Nghiêu mới có thể triệt để loại trừ.

Diệp Ly không biết rằng, thời điểm nàng vì Mặc Tu Nghiêu mà lo lắng rối rắm các loại thì Mặc Tu Nghiêu cũng đang ở đây giận dữ vì chuyện của Diệp Ly. Trong đại trướng Mặc gia quân, Mặc Tu Nghiêu âm trầm ngồi trên chủ vị, trầm giọng nói: “Cho nên hiện tại Vương phi và Chu Mẫn chỉ có mười vạn binh mã, bị Hách Liên Bằng dùng hơn hai mươi vạn đJi quân vây dưới chân núi?”

Mọi người trầm mặc một lát, Nam Hầu đừn lên nói: “ Vương gia, mạt tướng cho rằng không hẳn Vương phi bị vây dưới chân núi mà là để Tôn tướng quân và Hà tướng quân tranh thủ thời gian tiêu diệt đại quân Bắc Nhung ở Lạc Châu và Huệ Vân. Một khi Hà Tướng quân

và Tôn tướng quân đứng vững thì ba nơi sẽ vây kín, Hách Liên Bằng ngoại trừ binh bại phải phá vòng vây thì không còn con đường nào khác."

Phượng Chi Dao cũng nói: "Vương gia, thuộc hạ cho rằng Nam hầu nói không sai. Huống hồ núi Linh Thứu dễ thủ khó công. Hách Liên Bằng muốn đánh hạ đại doanh chỉ sợ không dễ như vậy. Mặt khác, núi Linh Thứu cách Hồng Nhạn quan không xa, nếu quả thật có chuyện gì thì Nguyên Bùi lão tướng quân sẽ không bàng quan đứng nhìn." Những chuyện này đương nhiên không phải Mặc Tu Nghiêu không nghĩ đến, Phượng Chi Dao nói nhiều như vậy chỉ sợ Mặc Tu Nghiêu nhất thời xúc động để lại chục vạn đại quân chạy đi ứng cứu núi Linh Thứu.

Hiển nhiên Mặc Tu Nghiêu không xúc động như hắn sợ, mặc dù sắc mặt có chút khó coi những cũng không làm việc quá khích.

"Nếu không phải vạn bất đắc dĩ A Ly sẽ không động tới binh mã ở Hồng Nhạn quan. Phượng Chi Dao ngươi lập tức lĩnh suất hai mươi vạn binh mã đi núi Linh Thứu." Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói.

Phượng Chi Dao nhíu lông mày nói: "Không được, Vương gia. Nếu phái hai mươi vạn binh mã đi cứu núi Linh Thứu thì đại doanh trung quân chỉ có thể…." Phượng Chi Dao tin tưởng lấy năng lực của Mặc Tu Nghiêu, ba mươi vạn đại quân đối phó bảy tám chục vạn đại quân Bắc Nhung chưa chắc đã rơi xuống thế hạ phong. Nhưng mà cũng phải nhìn xem là lúc nào, nơi nào. Hiện giờ hai quân cơ hồ có thể nói là mặt đối mặt, lúc giao tranh cho dù Mặc gia quân có lợi hại đi chăng nữa thì cũng không thể địch nổi nhiều quân địch như vậy. Quan trọng hơn là, đem nhiều binh mã tinh nhuệ đặt vào núi Linh Thứu như vậy căn bản là lãng phí.

Mặc Tu Nghiêu đương nhiên biết mình an bài không hợp lý, trầm

mặc chốc lát rốt cuộc vẫn khoát khoát tay ý bảo thu hồi lời mới nói.

“Vương gia nếu tin tưởng thì để tại hạ đi núi Linh Thứu được không?” Hàn Minh Nguyệt ngồi ở dưới cùng Hàn Minh Tích đột nhiên mở miệng nói. Mọi người đều sửng sốt, cựu thần Định vương phủ đều biết công tử Minh Nguyệt đã từng là huynh đệ tốt của Định Vương, mặc dù không biết tại sao trở mặt nhưng thái độ Định Vương đối với Hàn Minh Nguyệt mấy năm nay thế nào tất cả mọi người đều nhìn vào trong mắt. Nói hờ hững là còn nhẹ, nếu không phải nể mặt Hàn Minh Tích, chỉ sợ Ly thành sớm đã không có chỗ cho công tử Minh Nguyệt dung thân. Cho dù năng lực công tử Minh Nguyệt hơn xa gia chủ Hàn gia là Hàn Minh Tích nhưng Định Vương phủ giống như coi Hàn Minh Nguyệt không tồn tại, có chuyện đều giao cho Hàn Minh Tích, cùng Hàn Minh Tích thương lượng. Cho tới giờ, công tử Minh Nguyệt rõ ràng quyền lợi hay địa vị gì cũng không có, nhưng vẫn bận rộn giúp đỡ đệ đệ mình dọn dẹp các loại cục diện rối rắm.

Chính vì vậy mặc dù Hàn Minh Tích và Hàn Mình Nguyệt luôn luôn đi cùng nhau nhưng Hàn Minh Nguyệt chưa từng công khai mở miệng bất cứ ý kiến gì. Lúc này đột nhiên mở miệng thật sự khiến mọi người có chút ngoài ý muốn. Đám người Nam hầu không biết nửa điểm ân oán giữa Hàn Minh Nguyệt và Mặc Tu Nghiêu, lúc này mới nhớ ra công tử Minh Nguyệt này năm đó cũng là một nhân vật kinh thái tuyệt diễm, trước mắt không khỏi sáng lên.

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, đang định cự tuyệt, tính phái Phượng Chi Dao dẫn người đưa Diệp Ly về thì thấy Hàn Mình Nguyệt cười nhạt nói: “ Đánh trận ta một chữ cũng không biết. Nhưng mà bàn về cứu người thì ta thông thạo hơn Phượng Tam một chút.” Võ công Hàn Mình Nguyệt cao hơn Phượng Chi Dao hơn nữa hắn không phải thuộc hạ Định vương phủ. Nếu vào thời điểm nguy hiểm mà Diệp Ly không chịu rời đi, thì cho dù là Phượng Chi Dao cũng không làm gì được nhưng nếu là Hàn Minh Nguyệt thì không

cần băn khoăn điều này. Trước dùng sức mạnh rồi tính, phần thắng của Hàn Mình Nguyệt cũng cao hơn Phượng Chi Diêu một chút.

Trong đầu Mặc Tu Nghiêu chuyển một cái, gật đầu nói: "Được. Ngươi đi. Hàn Minh Tích lưu lại." Nếu A Ly xảy ra nửa điểm ngoài ý muốn, Bản vương lập tức đem Hàn Mình Tích ra cạo. Thấy ánh mắt uy hiếp của Mặc Tu Nghiêu nhưng Hàn Minh Nguyệt cũng không để ý, cười nhạt nói: " Cứ như vậy đi. Ta đi chuẩn bị một chút rồi sẽ xuất phát." Thật ra thì Mặc Tu Nghiêu lo lắng là thừa, chỉ bằng tâm ý của Hàn Minh Tích đối với Diệp Ly, hắn cũng sẽ không làm tổn hại Diệp ly. Dù sao, trên đời này…hắn cũng chỉ còn lại một người thân duy nhất.

Khóe miệng Hàn Minh Tích giật giật, rồi lại nhịn không nói gì. Không chỉ vì hắn lo lắng cho Diệp Ly mà lần này còn là cơ hội tốt để đại ca nghịch chuyển tình hình. Chỉ cần Hàn Mình Nguyệt có thể bảo vệ Diệp Ly bình an, quan hệ giữa Định Vương và đại ca nhất định sẽ hòa hoãn hơn nhiều. Những năm này nhìn huynh trưởng vì mình mà vất vả bận rộn cái gì cũng không có, trong mắt người ngoài giống như công tử Minh Nguyệt lại loại người phải dựa dẫm vào đệ đệ mà sống, Hàn Minh Tích không phải không đau lòng. Tô Túy Điệp đã chết nhiều năm như vậy, cho dù là trừng phạt thì bấy nhiêu đó cũng đã đủ. Hắn không hi vọng quan hệ Đại ca và Định vương có thể khôi phục lại như lúc trước, có rất nhiều thứ một khi bể nát thì không cách nào tu bổ. Nhưng mà ít nhất có thể làm cho Đại ca có được đãi ngộ công bằng hoặc là khiến hắn có thể tự do đến nơi mình muốn.

"Đại ca, trên đường cẩn thận." Hàn Minh Tích nhìn Hàn Minh Nguyệt nói.

Hàn Minh Nguyệt cười nhạt, phất tay một cái ý bảo hắn không cần lo lắng, xoay người ra khỏi đại trướng.

Phượng Chi Dao nhìn vạt áo Hàn Minh Nguyệt biến mất sau cửa lều, trong lòng không khỏi thầm thở dài. Ban đầu vì một Tô Túy Điệp mà công tử Minh Nguyệt kinh thái tuyệt diễm rơi xuống hoàn cảnh này. Mà đã từng là huynh đệ tốt của hắn – Định vương điện hạ cũng không tốt hơn là bao, vì Định Vương phi mà làm ra một đống chuyện kinh thiên động địa. Duy chỉ một điều là ánh mắt Mặc Tu Nghiêu tốt hơn Hàn Minh Nguyệt không biết bao nhiêu lần.

Trong đại trướng trầm mặc chốc lát, Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói: "Truyền lệnh của Bản vương, tam quân chờ lệnh. Toàn lực tấn công đại quân chủ lực của Bắc Nhung!."

Mọi người trong lòng run lên, đứng dậy lên tiếng: "Mạt tướng lĩnh mệnh."

Bên mép Mặc Tu Nghiêu dâng lên một tia cười lạnh, "Đánh Gia Luật Dã một trận hung hăng cho bản vương, Bản vương muốn nhìn một chút xem, Hách Liên Bằng đến cùng có tới cứu hay không."

Chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua trong trướng, các tướng lĩnh không khỏi run lên: Lạnh quá…..

Trên núi Linh Thứu, Diệp Ly nhìn Hàn Minh Nguyệt đột ngột xuất hiện trước mặt có chút kinh ngạc, " Tại sao công tử Minh Nguyệt đột nhiên tới đây?" Hàn Minh Nguyệt cười nhạt nói: "Không phải là phụng mệnh Vương gia tới mời Vương phi di giá sao?"

Diệp Ly không che dấu nét hoài nghi trong đáy mắt, mỉm cười nhìn Hàn Minh Nguyệt. Hàn Minh Nguyệt không để tâm nhún nhún vai nói: "Vốn là Tu Nghiêu tính phái Phượng Chi Dao mang hai mươi vạn binh mã tới tăng viện núi Linh Thứu, Phượng Tam vất vả lắm mới khuyên lại được."

Diệp Ly gật đầu nói: “Ta tin lời ngươi nói, nhưng ta sẽ không đi cùng ngươi.”

Hàn Minh Nguyệt khẽ cau mày, Diệp Ly có chút bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng nói: “ Hách Liên Bằng đánh tới đỏ mắt, không biết điều từ đâu không ít binh mã đến đây. Hôm nay binh lực vây quanh núi Linh Thứu không dưới ba mươi vạn. Một khi núi Linh Thứu bị công phá, hắn có nhân cơ hội đó xua binh đánh Hồng Nhạn quan hay không còn khó mà nói, cho dù hắn không tiến lên thì chỉ cần hắn xoay người đi đối phó Hà Túc và Tôn Diệu Võ thì bọn họ chỉ sợ sẽ toàn quân bị diệt.

Hàn Minh Nguyệt thở dài nói: “Cho nên Vương phi tính ở lại kìm chân hắn?”

Diệp Ly gật đầu nói: “ Hành quân đánh giặc sĩ khí rất quan trọng, trong trường hợp khốn thủ một chỗ thì sĩ khí càng quan trọng hơn. Ta thân là thống soái một quân, nếu lúc này lâm trận bỏ chạy, không cần Hách Liên Bằng công kích, chỉ sợ không bao lâu nữa quân lính ở đại doanh núi Linh Thứu sẽ tan rã.” Binh lính nơi này không hoàn toàn là Mặc gia quân ý chí sắt đá thân kinh bách chiến, trong đó phần lớn là tàn binh Đại Sở và binh lính Bắc Cảnh mới đầu nhập vào Định Vương phủ không lâu.

Hàn Minh Nguyệt nhìn Diệp Ly hồi lâu, nhẹ giọng thở dài nói: “Ngươi quả nhiên không giống các cô gái khác. Khó trách….Cũng được, nhưng nếu ta không mang được ngươi trở về chỉ sợ sẽ không hay ho, nên ta cũng muốn nhìn một chút Định Vương phi rốt cuộc có thể làm đến mức nào.”

Diệp Ly rất hiểu ý của hắn, cười nhạt nói: “Thật ra thì Tu Nghiêu lo lắng quá mức rồi. Có Kỳ Lân ở đây, cho dù binh bại thì ta cũng sẽ không bị nguy hiểm gì.”

“Trong chiến loạn, đao kiếm không có mắt.” Bên trong thiên quân vạn mã, cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh cũng không dám nói là có thể toàn thân trở lui. Huống hồ Mặc Tu Nghiêu luôn cực kỳ lo lắng cho Diệp Ly, quan tâm quá sẽ loạn, không yên lòng là điều tự nhiên.

“Vương gia đi đại doanh Bắc Nhung có bị thương không?” Sau khi thuyết phục Hàn Minh Nguyệt, Diệp Ly mới chuyển đến đề tài mình quan tâm. Mặc dù biết Mặc Tu Nghiêu không sao nhưng vẫn không nhịn được muốn hỏi rõ ràng một chút. Người Định vương phủ e ngại mệnh lệnh của Mặc Tu Nghiêu cho nên nàng cũng không muốn làm khó bọn họ, vừa đúng lúc Hàn Minh Nguyệt lại không phải người bị Mặc Tu Nghiêu quản chế.

Hàn Minh Nguyệt có chút ngoài ý muốn, hiển nhiên không ngờ Diệp Ly lại biết chuyện này. Nghĩ lại liền biết người để lộ là ai. Người Định Vương phủ không ai có gan làm trái lệnh Mặc Tu Nghiêu, cho nên chỉ có thể là người ngoài tiết lộ. Thản nhiên đem chuyện từ đầu đến cuối nói ra một lần, mặc dù Mặc Tu Nghiêu bị thương một chút nhưng lúc trở về bọn họ đã xem qua vết thương cũng không tính là thương hại đến da thịt.

Lúc này Diệp Ly mới thực sự yên lòng, thần sắc trên mặt cũng hòa hoãn rất nhiều.

Hàn Minh Nguyệt tò mò nhìn nữ tử áo trắng dung mạo xinh đẹp, ôn uyển đang ngồi trên chủ vị.Thật ra thì Hàn Minh Nguyệt và Diệp Ly cũng không thân quen cho lắm, mặc dù đã giao thủ mấy lần ngắn ngủi nhưng chưa từng nghiêm túc nói chuyện với nhau lần nào. Nếu như hắn vẫn là bạn chi giao với Mặc Tu Nghiêu như cũ thì có lẽ hắn cũng đã trở thành bạn tốt của vị Định Vương phi này, hoặc giống như mọi người ở Định Vương phủ, thật lòng thán phục nàng. Nhưng từ lúc bắt đầu, hắn đã đứng ở phía đối lập bọn họ, đương nhiên không

có bao nhiêu thời gian đi lý giải nữ tử này. Chỉ cảm thấy dung mạo, tài trí, thủ đoạn, thân thủ của Diệp Ly quả thật là nổi bật trong đám nữ tử, có thể nói là hiền thê lương mẫu khó gặp nhưng hắn vẫn không tài nào hiểu được một cô gái tính tình dịu dàng lạnh nhạt như vậy sao có thể khiến Mặc Tu Nghiêu mê đắm đến thế.

Thật ra chuyện này vốn rất dễ hiểu, giống như thế nhân không cách nào hiểu được tại sao công tử Minh Nguyệt kinh thái tuyệt diễm lại vì một Tô Túy Điệp không có gì ngoài dung mạo mà gần như phá hủy cuộc đời mình, thậm chí còn bồi thêm cả tính mạng vậy. Những chuyện như vậy, rất khó để giải thích…..

Mà bây giờ nhìn Diệp Ly ngồi trên chủ vị, vẻ mặt điềm tĩnh xử lý các loại sổ con chất đống trên bàn đâu vào đấy, Hàn Minh Nguyệt đột nhiên cảm thấy mình hơi hiểu một chút. Nữ tử này đúng là có khí chất và vẻ đẹp hoàn toàn bất đồng với những cô gái mưu lược khác.

“Hiện tại , ta thật sự có chút hâm mộ Tu Nghiêu và Vương phi.” Hàn Minh Nguyệt có chút cảm thán nói.

Diệp Ly giương mắt nhìn hắn một cái, vứt cho hắn một vẻ mặt nghi hoặc. Hàn Minh Nguyệt lắc đầu, cười nhạt không nói. Diệp Ly hạ bút, khép lại quyển sổ con cuối cùng, cười nhạt nói: “Có một số việc, nhớ mãi không buông không phải là chuyện tốt. Nếu không tiến về phía trước thì không ai biết liệu phong cảnh trước mặt có đẹp hơn phong cảnh sau lưng không?”

“Nếu không quên được, không buông được thì thế nào?” Hàn Minh Nguyệt có chút xuất thần nói.

Diệp Ly suy nghĩ một chút nói: “Trên đường đời, chung quy sẽ có một vài thứ ta không cách nào nắm trong tay được. Bất luận là còn tốt hay đã hỏng, đợi đến rất nhiều năm sau khi ngươi quay đầu lại, thị

phi đúng sai, ân oán yên hận thì đó cũng sẽ là một đoạn trí nhớ quý báu trong đời ngươi. Con người, chung quy cũng phải sống vì hiện tại, phải hướng về tương lai."

Nhìn dáng vẻ Hàn Minh Nguyệt như có điều suy nghĩ, Diệp Ly đột nhiên hỏi: " Trong lòng công tử Minh Nguyệt có oán hận, là hận Tô Túy Điệp hay hận Mặc Tu Nghiêu?" Đều có khả năng, Hàn Minh Nguyệt vốn là thiên chi kiêu tử nhưng lại vì một nữ tử lợi dụng mình mà mất tất cả, nếu như Tô Túy Điệp vẫn còn sống, nếu như tâm trí Hàn Minh Nguyệt yếu ớt một chút thì nói không chừng Hàn Minh Nguyệt nhất định sẽ hận nàng ta thấu xương. Mà Mặc Tu Nghiêu giết Tô Túy Điệp, những năm này Hàn Minh Nguyệt cũng bị Định Vương phủ quản chế, quả thật Hàn Minh Nguyệt có thể dời mấy phần hận ý này đến trên người Mặc Tu Nghiêu.

Qua nhiều năm như vậy, có rất ít người nhắc tới cái tên Tô Túy Điệp trước mặt Hàn Minh Nguyệt. Hôm nay nghe tới, có cảm giác như đã trải qua mấy đời. Trầm mặc hồi lâu, Hàn Minh Nguyệt lắc đầu một cái, cười khổ nói: "Có lẽ là hận bản thân đi."

"Bất luận là chân ái hay quá yêu thì cũng là một loại trải nghiệm cuộc sống. Nếu như công tử Minh Nguyệt đã đi ra khỏi đoạn chuyện này thì cần gì phải chấp nhất không buông những chuyện đã qua kia? Rốt cuộc thứ công tử chấp nhất là đoạn chuyện này hay là thứ mình đã bỏ ra? Người đã chết, chuyện đã phai, chẳng lẽ công tử muốn vì phần chấp nhất này mà bỏ qua nửa đời còn lại sao?" Diệp Ly nhàn nhạt nói

Hàn Minh Nguyệt trầm mặc hồi lâu, mới đứng lên nói: "Đa tạ Vương phi chỉ điểm. Ta trước đi ra ngoài một chút."

"Công tử xin cứ tự nhiên." Diệp Ly cũng không miễn cưỡng. Nói đến vậy, Hàn Minh Nguyệt có nghe vào hay không cũng không nằm trong

phạm vi suy tính của nàng nữa. Cùng lắm thì lại giống như mấy năm nay, thêm một người âm thầm chiếu cố hắn là được, có Hàn Minh Tích ở bên, Hàn Minh Nguyệt sẽ không trở thành đại phiền toái gì.

Mặt khác, trong đại doanh đại quân Bắc Nhung dưới chân núi cũng không yên bình. Những ngày qua, Hách Liên Bằng mang theo đại quân từng bước ép tới, trại lính của đại quân Bắc Nhung chỉ cách chân núi Linh Thứu khoảng năm dặm. Mặc dù chưa đánh hạ núi Linh Thứu nhưng đã chặn lại mọi nẻo đường từ trên đỉnh núi xuống. Hách Liên Bằng tin tưởng có vài chục vạn binh mã ở đây, nhiều nhất chưa tới năm ngày tuyệt đối có thể đánh hạ núi Linh Thứu. Đến lúc đó, cho dù Diệp Ly muốn dẫn người phá vòng vây thì mấy vạn nhân mã còn sót lại của nàng ta cũng tuyệt đối không thể thoát khỏi sự bao vây của mấy chục vạn đại quân. Vừa nghĩ tới đây, Hách Liên Bằng liền cảm thấy mấy ngày nay mình liều lĩnh mạo hiểu triệu tập tất cả binh lực tiến công núi Linh Thứu là hoàn toàn chính xác. Chỉ cần công phá núi Linh Thứu, bắt được Diệp Ly thì cho dù Lạc Châu và Huệ Vân thất thủ thì có sao? Hà Túc và Tôn Diệu Võ kia không phải vì tính mạng của Định Vương phi bọn họ mà ngoan ngoãn nhường lại hai thành trì sao? Thậm chí, chỉ sợ đây cũng là pháp bảo quyết định thắng bại dùng để đối phó Mặc Tu Nghiêu.

Hách Liên Bằng ở Bắc Nhung đã lâu, dĩ nhiên cũng không hiểu về Định Vương phủ và Diệp Ly cho lắm. Cho nên hắn hoàn toàn không để cảnh cáo của Gia Luật Dã trong lòng, tự nhiên cũng không hiểu tại sao quyền quý các nước tình nguyện động thủ với Mặc Tu Nghiêu cũng không dám động đến Diệp Ly. Nếu như có thể thuận lợi bắt sống Định Vương phi, dĩ nhiên là lấy được lá bải tẩy tuyệt hảo. Nhưng, thứ nhất Định Vương phi cũng không dễ bắt như vậy, thứ hai, bắt được cũng chưa chắc Định Vương phi còn sống. Ban đầu Lôi Chấn Đình cũng không định lấy mạng Diệp Ly, nhưng Diệp Ly tình nguyện trụy nhai mà chết cũng không muốn để hắn lấy mình uy hiếp Mặc Tu Nghiêu. Nếu như thật sự giết chết Định Vương phi, chỉ

sợ Mặc Tu Nghiêu kia điên lên, khi đó mới thật sự là không chết không thôi. Đặc biệt là sau khi Nhậm Kỳ Ninh gặp xui xẻo, quyền quý các nước đều có chung một nhận thức không cần nói ra lời. Trừ phi giết chết Mặc Tu Nghiêu trước, nếu không, vẫn không nên chọc đến Định Vương phi thì hơn. Diệp Ly là người Mặc Tu Nghiêu quan tâm nhất, nhưng chưa hẳn là nhược điểm của hắn.

Hách Liên Bằng không biết suy nghĩ của những người ngồi trên cao này, cho nên dù hôm đó nhận được một bài học ở đại doanh Bắc Nhung thì Hách Liên Bằng vẫn chưa thực sự buông tha ý định bắt sống Diệp Ly. Chỉ là, hắn không định dùng phương pháp không lên được mặt bàn kia nữa. Hắn sẽ quang minh chính đại đánh bại Diệp Ly, bắt nàng làm tù binh, cho dù là Mặc Tu Nghiêu thì cũng không thể nói gì.

Nhưng lúc này, sắc mặt Hách Liên Bằng có chút khó coi. Mới vừa rồi đại doanh Bắc Nhung tuyền đến mệnh lệnh của Gia Luật Dã, mấy ngày nay đại quân Bắc nhung bị Mặc Tu Nghiêu đánh cho liên tiếp lui về sau, Gia Luật Dã muốn hắn lập tức buông tha núi Linh Thứu, mang binh liên hợp với đại doanh Bắc Nhung đối phó Mặc Tu Nghiêu. Mắt thấy thắng lợi trong tầm tay, mà cứ như vậy rút lui, điều này sao Hách Liên Bằng chịu được?

“Tướng quân, Thất điện hạ ra lệnh….” Nam tử tới truyền lệnh hỏi.

Hách Liên Bằng trầm ngâm chốc lát nói, :” Ngươi trở về bẩm với Thất điện hạ, không quá ba ngày Bản tướng quân có thể phá được núi Linh Thứu, bắt sống Định Vương phi. Đến lúc đó ta sẽ phái binh tăng viện Thất điện hạ.”

Nghe vậy, sắc mặt người truyền lệnh có chút khó coi: “Hách Liên tướng quân, đây là mệnh lệnh của Thất điện hạ.” Bất kể mệnh lệnh của Thất điện hạ là đúng hay sai thì vẫn có câu quân lệnh như sơn,

Hách Liên Bằng này thật to gan nên mới không chút suy nghĩ đã khước từ mệnh lệnh của Thất điện hạ. Hách Liên Bằng nói: “Bản tướng quân lập tức đánh hạ núi Linh Thứu, hiện tại rút quân chẳng phải thất bại trong gang tấc sao? Ngươi trở về bẩm báo Thất điện hạ, Thất điện hạ nhất định sẽ hiểu.”

Người truyền lệnh tức giận, cả giận nói: “ Chẳng lẽ Thất điện hạ lại không biết tướng quân đang tấn công núi Linh Thứu sao? Nhưng hiện nay toàn quân đã phải lui về sau, duy chỉ có tướng quân vẫn muốn tiến về phía trước, nếu như lọt vào nội địa Đại Sở, chẳng phải cánh quân cô độc của tướng quân không có chỗ dùng sao?” Hắn không dám nói, nếu không phải Hách Liên Bằng ngươi từng bước ép sát tấn công núi Linh Thứu thì Định Vương như thế nào lại điên cuồng công kích đại doanh Bắc Nhung.

Hách Liên Bằng không vui, xụ mặt xuống nói: “Ngươi chỉ cần trở về đem lời của Bản tướng quân bẩm báo cho Thất điện hạ là được. Một tên chân chạy truyền lệnh nho nhỏ như ngươi há có thể chất vấn đại sự trong quân hả?”

Người kia nổi đóa, biết không lay chuyển được Hách Liên Bằng nên chỉ hừ một tiếng xoay người ra khỏi doanh trại, cưỡi khoái mã chạy về đại doanh Bắc Nhung.

Thấy Hách Liên Bằng dùng ba lời đã khiến người truyền tin của Gia Luật Dã tức giận bỏ đi, các tướng lĩnh đang ngồi đó cũng có chút lo lắng. Hách Liên Bằng là con nuôi của Hách Liên Chân, thì có lẽ không sao. Nhưng mà ngộ nhỡ Thất điện hạ trách tội xuống thì mấy thuộc hạ như bọn họ không gánh nổi. Một tướng lĩnh đứng dậy, do dự một chút khuyên nhủ: “Tướng quân, Thất điện hạ gọi ta trở về. Chắc hẳn là chiến sự nguy cấp, chúng ta không phải nên…”

Hách Liên Bằng lạnh nhạt nói: “Trong đại doanh của Thất điện hạ có

bảy tám chục vạn binh mã, Mặc gia quân còn chưa đến năm mươi vạn người. Nói vậy chờ hai ba ngày hẳn là không vấn đề gì. Chúng ta cần phải nhanh chóng đánh hạ Núi Linh Thứu, bắt sống Định Vương phi. Như vậy Thất điện hạ không những không trách tội mà càng cao hứng khen ngợi các ngươi. Không cần nói nữa, truyền lệnh của ta, trong vòng ba ngày nhất định phải đánh hạ núi Linh Thứu."

Những người khác liếc mắt nhìn nhau, có người nói: "Nhưng mà….Cho dù chúng ta hạ được núi Linh Thứu thì cũng chưa chắc bắt được Định vương phi mà. Thủ hạ của Định Vương phi là Kỳ Lân rất lợi hại, cho dù không địch lại thiên quân vạn mã nhưng che chở Định Vương phi chạy trốn hẳn là không thành vấn đề." Hách Liên Bằng lạnh nhạt nói: "Bản tướng quân tự có chủ trương, bọn ngươi chỉ cần toàn lực tiến công đánh hạ núi Linh Thứu là được."

Hách Liên Bằng khư khư cố chấp, các tướng lĩnh khác cũng không thể làm gì được. Dù sao trừ phi Gia Luật Dã đương trường bãi bỏ chức quan của hắn, nếu không Hách Liên Bằng vẫn là Đại tướng quân, vẫn là thống soái của bọn họ, bọn họ chỉ có thể nghe lệnh hắn mà hành sự.

Trên núi Linh Thứu, các tướng sĩ rõ ràng cảm nhận được thế công dưới chân núi ngày càng mãnh liệt, giống như có gì đó đang đè ép những binh lính Bắc Nhung vốn hung hãn kia càng thêm không sợ chết không ngừng vọt lên núi. Như vậy áp lực của Mặc gia quân càng tăng thêm nhiều. Gần như là một ngày người hai canh giờ không phút nào nghỉ ngơi, luôn luôn phải canh giữ phòng tuyến, rất nhiều binh lính mệt mỏi không chịu nổi.

Nhưng mắt thấy ba ngày đã qua, mặc dù mấy lần binh lính Bắc Nhung suýt nữa đã xông lên được sườn núi nhưng vẫn bị binh sĩ Mặc gia quân ngoan cường đuổi xuống. Hách Liên Bằng giận đến hai mắt phiếm hồng, nhìn chằm chằm tinh kỳ tung bay trên doanh trại

Mặc gia quân nơi sườn núi, hai mắt bốc lên từng trận sát khí.

“Định Vương phi, lập tức bảo người của ngươi đầu hàng, nếu không, đừng trách Bản tướng quân phóng hỏa đốt núi.” Tiếng nói của Hách Liên Bằng mang theo nội lực truyền từ dưới núi lên. Lời này vừa nói ra, không chỉ Mặc gia quân trên núi mà ngay cả tướng lĩnh đi theo Hách Liên Bằng cũng sợ hết hồn. Lúc này đã cuối tháng chín, là thời điểm cây cối rụng lá, nếu Hách Liên Bằng thật sự phóng hỏa đốt núi, chỉ sợ không chỉ mình núi Linh Thứu gặp tai ương.

Trên núi, Hàn Minh Nguyệt đứng bên cạnh Diệp Ly mỉm cười nhìn cô gái sắc mặt vẫn trấn định như thường nói: “Vương phi, nếu Hách Liên Bằng thật sự phóng hỏa đốt núi thì chúng ta liền xong rồi.”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Lấy võ công của công tử Minh Nguyệt, lửa trên núi này sao có thể làm gì được công tử?”

Hàn Minh Nguyệt thản nhiên cười một tiêng, đúng là hắn không lo lắng. Cho dù Hách Liên Bằng phóng hỏa thì hắn cũng có thể dễ dàng mang Diệp Ly phá vòng vây ra ngoài. Chỉ là, chiến sự đã đến nước này, Hàn Minh Nguyệt thật tò mò không biết Diệp Ly tính giải quyết khốn cục trước mắt thế nào, “Vương phi có cách nào phá rách vòng vây của Hách Liên Bằng không?”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Không có. Chân núi có hơn hai mươi vạn đại quân vây khốn, cho dù có phá vòng vây thì mấy vạn người của ta cũng không xông ra được.”

“Vậy Vương phi định làm thế nào?”

Diệp Ly cười nhạt một tiếng nói: “Tiên hạ thủ vi cường.”

Hàn Minh Nguyệt sửng sốt, không hiểu lời này của Diệp Ly có ý gì.

Diệp Ly từ trên cao nhìn xuống đại doanh của Hách Liên Bằng dưới chân núi, thản nhiên nói: “Bàn về hỏa công, nó…. mới là ông tổ.”

Dứt lời, cũng không quản Hàn Minh Nguyệt có nghe hiểu không, Diệp Ly quay ra hỏi Lâm Hàn: “Đồ hôm qua ta cho người chuẩn bị đã làm xong chưa?” Lâm Hàn gật đầu nói: “Khởi bẩm Vương phi, chuẩn bị xong rồi.”

Hàn Minh Nguyệt tò mò nói : “Vương phi biết trước Hách Liên Bằng sẽ đốt núi sao?” Diệp Ly lắc đầu nói: “Không biết, chẳng qua là hắn không định đốt núi thì ta cũng sẽ làm vậy. Nếu không, chúng ta ngay cả một ngày cũng không thể trụ thêm.”

Chỉ chốc lát sau, Lâm Hàn mang tới một thứ đồ gì đó trông giống như đèn lồng, mặc dù thủ công đơn sơ nhưng Hàn Minh Nguyệt vẫn nhìn ra đây đúng là một cái đèn lồng. Không hiểu nhìn Diệp Ly nói: “Thứ đồ chơi này không phải là đèn lồng đấy chứ?”

Diệp Ly gật đầu cười nói: “Đây đúng là đèn lồng, gọi là đèn Khổng minh.”

“Thứ này dùng để làm gì?” Gặp qua vô số loại đèn lồng tinh xảo, Hàn Minh Nguyệt thưởng thức chiếc đèn lồng đơn sơ trong tay lơ đễnh nói. Diệp Ly cười híp mắt nhìn đèn lồng nói: “Cái này hả, lát nữa Hàn công tử sẽ biết thôi.”

Rất nhanh, Hàn Minh Nguyệt liền biết Diệp ly tính làm cái gì. Chỉ thấy vô số đèn lồng từ từ bay lên trời, chậm rãi hướng về phía đại doanh Bắc Nhung. Bởi vì lúc này là ban ngày, lại đang chiến tranh, cho nên nhất thời người Bắc Nhung cũng không chú ý tới rất nhiều đèn lồng đang bay trên đầu. Hoặc có lẽ, bọn họ có thấy nhưng không để ý mà thôi.

Diệp Ly hài lòng nhìn mấy ngọn đèn khổng minh này bay đến vị trí mà mình dự tính, sau đó từ từ rơi xuống.

“A?” Hàn Minh Nguyệt kinh ngạc, những đèn lồng này có thể bay lên đã đủ khiến Hàn Minh Nguyệt kinh ngạc không dứt, huống hồ nay lại có thể rơi xuống đúng vị trí như vậy, Nếu không phải thiên chân vạn xác biết DIệp Ly là người bình thường thì Hàn Minh Nguyệt đã cho rằng nàng ấy sử dụng yêu pháp gì đó, “ Trong mấy ngọn đèn kia có không ít gỗ tẩm dầu, cho nên không thể đốt xong nhanh như vậy, Vương phi là muốn…”

Hàn Minh Nguyệt nhanh chóng hiểu được tính toán của Diệp Ly, Diệp Ly đây là muốn lợi dụng những cây đèn chứa gỗ tẩm dầu này phát tán đến đại doanh dưới chân núi hoặc trên người Bắc Nhung, sau đó….

Quả nhiên, chỉ nghe Diệp Ly trầm giọng nói: “Bắn tên.” Vài chục mũi tên được tẩm lửa phá không bắn về phía những ngọn đèn vẫn ở trên trời chưa rơi xuống kia. Vì vậy, người dưới chân núi đều nhận ra mười mấy hỏa cầu đang từ trên trời rơi xuống, có cái rơi trên thân người, cóc cái rơi xuống doanh trướng đựng lương thảo trong quân, rất nhanh đã bắt lửa. Không lâu sau, đại doanh Bắc Nhung dưới chân núi đã biến thành biển lửa.

Như vậy, trước hết binh mã Bắc Nhung nào có tâm tư tiến lên tấn công phóng hỏa đốt núi, chỉ có thể vội vàng trở về cứu lửa. Nhưng mà khắp nơi trong đại doanh đều rơi đầy gỗ tẩm dầu, chỉ chốc lát, lửa đã lan tràn khắp nơi không thể cứu. Trong tiếng hô vang của Mặc gia quân, Diệp Ly hạ lệnh, “ Xuống núi từ phía Nam, rút lui về Hồng Nhạn quan.”

Chuyện này vừa xong, Hách Liên Bằng nhất định sẽ giận điên lên. Đến lúc đó quả thật có khả năng tiến lên phóng hỏa đốt núi, Diệp Ly

đương nhiên không thể để mấy vạn binh mã không duyên cớ ở lại chịu chết. Vì vậy nhân cơ hội đại quân Bắc Nhung náo loạn cứu hỏa, trên dưới Mặc gia quân ngừng công kích lặng lẽ xuống núi từ phía Nam.

Bên ngoài đại doanh, Hách Liên Bằng nhìn biển lửa bên ngoài, tròng mắt muốn nứt ra, "Diệp Ly…Diệp Ly, Bản tướng quân nhất định phải giết ngươi!."

"Khởi bẩm tướng quân, Mặc gia quân trên núi đang rút lui." Thám tử phía trước vội vội vàng vàng tiến lên bẩm báo.

Hách Liên Bằng biến sắc, "Rút lui theo hướng nào?"

Thám tử nói: "Hình như là rút lui về phía Hồng Nhạn quan."

"Đuổi theo!." Hách Liên Bằng nói.

"Tướng quân!." Sắc mặt mấy tướng lĩnh đều rất khó coi. Vốn là bọn họ đối với mệnh lệnh vô căn cứ của tướng quân rất không phục nhưng bản thân Hách Liên Bằng lại quá mức lợi hại, cho nên bọn họ không dám nói thêm điều gì. Nhưng mà lúc này đại doanh bị đốt, lương thảo cũng mất, bọn họ lấy cái gì đuổi theo Mặc gia quân. Hồng Nhạn quan kia có hơn hai mươi vạn Mặc Tích quân đang chờ đó. Hơn nữa, những thứ Mặc gia quân kia không giống như núi Linh Thứu tinh nhuệ cùng tàn binh lẫn lộn, mà là binh lính tinh nhuệ nhất của Mặc gia quân. Cho dù Hách Liên Bằng có lợi hại hơn nữa thì không có mười ngày nửa tháng chỉ sợ không công nổi, mà hiện tại bọn họ ngay cả lương thảo ngày mai đang ở nơi nào cũng không biết.

"Lương thảo quân ta toàn bộ đã bị hủy, căn bản không thể chiến thêm được nữa. Xin tướng quân nghĩ lại." Các tướng lính khuyên

nhủ.

Sắc mặt Hách Liên Bằng biến thành đen, sao hắn không biết lương thảo của bọn họ đã bị đốt rụi. Chẳng qua là một vố này của Diệp Ly, khiến hắn bất luận thế nào cũng nuốt không trôi khẩu khí này. Trầm giọng nói: " Thu lương từ dân chúng phụ cận."

Đại quân Bắc Nhung nói thu lương chỉ là cho dễ nghe mà thôi, chứ bản chất không khác gì cướp lương cho lắm. Nhưng hiện giờ, toàn phương Bắc cũng chẳng có mấy người, nếu có cũng đều rút lui về sau lưng Mặc gia quân hết rồi, bọn họ cho dù muốn chém giết cướp lương thảo thì cũng chẳng được bao nhiêu. Chỉ sợ, ngay cả một bữa cho vài chục vạn binh mã cũng chia khôngđủ.

"Hách Liên tướng quân, mạt tướng cảm thấy chúng ta nên lập tức rút lui, trước hết đến liên hiệp với Thất điện hạ và Hách Liên lão tướng quân đã." Một tướng lĩnh kiên định nói.

Hách Liên Bằng âm trầm nói: "Đuổi theo! Đuổi không kịp hẵng nói, quyết không thể để bọn họ cứ như vậy rời đi!."

Bất đắc dĩ, mấy tướng lĩnh thái độ cương quyết đem người của mình rời đi, chỉ còn mấy tướng lính vẫn đi theo Hách Liên Bằng đem chưa đến mười vạn người đuổi theo. Hách Liên Bằng nhìn đại doanh biến thành biển lửa trước mắt, ánh lửa hồng ngất trời chiếu lên gương mặt hắn tạo nên vẻ dữ tợn đáng sợ.

Mấy vạn binh mã còn dư lại của Mặc gia quân đều không phải là kỵ binh, tự nhiên là đi không nhanh. Mà Bắc Nhung đa số đều cưỡi ngựa, không bao lâu đã đuổi kịp đội ngũ Mặc gia quân. Hách Liên Bằng nhìn chằm chằm Diệp Ly, ánh mắt không còn vẻ thong dong đắc ý ngày thường, "Định Vương phi, Bản tướng quân vốn không muốn đả thương ngươi,nhưng lần này cũng là do ngươi tự tìm."

DIệp Ly cũng không thèm để ý, lạnh nhạt nói: “Hai quân giao chiến, thắng bại tự lo. Hách Liên tướng quân không khỏi quá không chịu thua nổi đi?”

Trên mặt Hách Liên Bằng nổi gân xanh, “ Được! Từ khi Bản tướng quân lãnh binh tới nay, tất cả đều thua trong tay Định vương phi!. Hôm nay, ta và ngươi quyết một trận tử chiến!” Diệp Ly lạnh nhạt lắc đầu cười nói : “Bản phi biết, Hách Liên tướng quân là hậu duệ do Hách Liên Chân tự mình bồi dưỡng. Chỉ tiếc…Trung Nguyên chúng ta có một từ không biết Hách Liên tướng quân đã nghe qua chưa?”

Hách Liên Bằng lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng nói: “Bản tướng quân đang muốn thỉnh giáo Vương phi.”

Diệp Ly cười nhẹ nói: “Lý luận suông.”

“Diệp Ly, ngươi quá cuồng vọng rồi đó.” Hách Liên Bằng giận dữ, ngôn ngữ chữ viết Trung Nguyên hắn học không tệ lắm, đương nhiên biết từ này có nghĩa là gì. Cho nên, Diệp Ly đang châm chọc hắn căn bản không biết cách dùng binh. Diệp Ly nhìn bộ dáng giận dữ của hắn, thiêu mi nói: “Hách Liên tướng quân không cần cho rằng Bản phi đang hạ nhục ngươi. Mặc dù từ nhỏ ngươi đã đi theo Hách Liên Chân học tập nhưng trên thực tế trước đó ngươi chưa từng dẫn binh dù chỉ một ngày. Nếu không phải dựa vào một thân võ công cao cường, thì chỉ sợ ngươi không cách nào áp chế được tướng lĩnh dưới trướng mình. Thứ cho Diệp Ly nói thẳng, bản lĩnh điều binh khiển tướng của ngươi, người tài giỏi hơn ngươi trong Mặc gia quân chỗ nào cũng có. Mấy ngày nay, nếu không phải ỷ vào ưu thế binh mã, ngươi cho rằng ngươi thật sự sẽ thắng sao?”

Sắc mặt Hách Liên Bằng vừa trắng vừa tím, hồi lâu mới hắc hắc cười lạnh hai tiếng nói: “Được, cho dù Bản tướng quân không biết

cách dùng binh thì thế nào? Hôm nay ngươi vẫn phải chết ở đây!." Nói xong, cũng không cho Diệp Ly cơ hội nói chuyện đã mang đao phóng ngựa về phía Diệp Ly. Bên cạnh Diệp Ly, trường kiếm trong tay Hàn Minh Nguyệt rời khỏi vỏ, cắt ngang đường đao của Hách Liên Bằng. Lúc trước ở đại doanh Bắc Nhung Hách Liên Bằng đã gặp qua Hàn Minh Nguyệt một lần, người dám xông vào đại doanh Bắc Nhung cứu Mặc Tu Nghiêu, võ công đương nhiên không yếu. "Ngươi là ai?"

Hàn Minh Nguyệt mỉm cười chắp tay nói: "Tại hạ là Hàn Minh Nguyệt, ra mắt Hách Liên tướng quân."

"Công tử Minh Nguyệt?" Mặc dù Hách Liên Bằng là người Bắc Nhung nhưng sư phụ hắn là người trong võ lâm Trung Nguyên. Mặc dù Mộ Dung Hùng đã già, nhưng đối với cao thủ danh tiếng Trung Nguyên vẫn có hiểu biết. Chẳng qua là, đã nhiều năm Hàn Minh Nguyệt không xuất hiện bên ngoài. Trừ Định Vương phủ, chỉ sợ rất nhiều người cho rằng công tử Minh Nguyệt ẩn cư hoặc là đã chết.

Hàn Minh Nguyệt cười nói: "Chính là tại hạ."

Hách Liên Bằng cười lạnh nói: "Bản tướng quân không cần biết ngươi là công tử gì, người cản ta, đều phải chết."

" Lãnh giáo cao chiêu của tướng quân." Hàn Minh Nguyệt cười nói.

Hách Liên bằng không nói một lời, trực tiếp động thủ. Hàn Minh Nguyệt cũng không khách khí, huy kiếm chào đón. Năm đó Hàn Minh Nguyệt có thể được Mặc Tu Nghiêu coi là hảo hữu chi giao, lại chấp chưởng tổ chức tình báo đệ nhất thiên hạ Thiên Nhất các, võ công đương nhiên rất cao. Mặc dù so ra còn kém tứ đại cao thủ đứng đầu thiên hạ, nhưng không kém Hách Liên Bằng là bao. Hai người giao thủ tự nhiên là đánh đến mức khó bỏ khó phân.

Hách Liên Bằng đang vội bắt hoặc giết Diệp Ly nhưng Hàn Minh Nguyệt lại không gấp. Hắn chỉ cần ngăn không cho Hách Liên Bằng tổn thương Diệp Ly là được, cho nên đánh nhau hết sức nhẹ nhõm.

Bên kia, Lâm Hàn vừa che chở cho Diệp Ly vừa xem cuộc chiến, Lâm Hàn hỏi: “Vương phi, có cần giúp công tử Minh Nguyệt một tay không?”

Diệp Ly lắc đầu cười nói: “Võ công công tử Minh Nguyệt không kém Hách Liên Bằng là bao, chúng ta tùy tiện xuất thủ chỉ khiến cho hắn thêm loạn mà thôi.”

Lâm Hàn suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý. Dõi mắt nhìn lại, xung quanh đã tạo ra một chiến trường mới.Binh lính Bắc Nhung đang cùng binh lính Mặc gia quân đang chiến đấu sinh tử. Hôm nay binh lực song phương ngược lại tương đương, đánh giáp lá cà nên không cần biết trận pháp binh pháp gì cả, liên tiếp chém giết như vậy chỉ sợ kết quả cuối cùng là lưỡng bại câu thương đồng quy vu tận.

Lâm Hàn đang định khuyên Diệp Ly rời đi trước thì xa xa truyền đến một trận vó ngựa kinh thiên động địa. Lâm Hàn hơi ngẩn ra, lắng tai nghe, không khỏi vui mừng nói: “Vương phi, là người của Nguyên Bùi tướng quân.” Phương hướng đó là từ Hồng Nhạn quan mà đến, có thể đi từ nơi đó ra, đương nhiên là người của Nguyên Bùi tướng quân.

Diệp Ly gật đầu một cái, đưa mắt nhìn lại, chỉ chốc lát sau, cờ ký màu đen mang dấu hiệu Mặc gia quân xuất hiện ở bình địa phía xa, vô số tuấn mã màu đen chạy như điên về bên này. Quay đầu nhìn lại tướng sĩ Mặc gia quân vẫn đang chìm trong chém giết, trên mặt Diệp Ly không khỏi lộ ra nụ cười buông lỏng.

Chương 367: Lưỡng tình lưu luyến, Giang Nam cấp báo

Edit: *Ca Tang*
Beta: *Sakura*

Hắc Vân Kỵ như một cơn lốc màu đen trong chớp mắt đã đổ bộ vào chiến trường. Nguyên Bùi lão tướng quân tóc bạc trắng tuy già nhưng vẫn còn dẻo dai, tự mình cưỡi chiến mã suất binh đến. Thấy Diệp Ly bình an vô sự thì thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Mạt tướng bái kiến Vương phi.”

Diệp Ly vội vàng đỡ Nguyên Bùi tướng quân đang định hành lễ cười nói: “Lão tướng quân không cần đa lễ, may mà lão tướng quân đến rồi.” Nguyên Bùi đứng dậy cười nói: “Mạt tướng chỉ mang binh tới tiếp ứng mà thôi, mấy ngày nay Vương phi trấn giữ núi Linh Thứu mới là khổ cực muôn phần. Mạt tướng bội phục.”

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của lão tướng quân, Diệp Ly không khỏi cười một tiếng nói: “Vẫn là đợi đánh xong trận này thì chúng ta hẵng khen ngợi lẫn nhau đi.” Nguyên Bùi không khỏi cười một tiếng, nhìn Hàn Minh Nguyệt đang triền đấu với Hách Liên Bằng cách đó không xa, mặt liền biến sắc nói: “ Tiểu tử kia chính là con trai Hách Liên Chân? Thật là to gan!.”

Trên dưới Mặc gia quân căm hận Hách Liên Chân hơn bất cứ ai khác, nếu như Hách Liên Bằng là con trai Hách Liên Chân thì tự nhiên không tránh khỏi bị tai bay vạ gió. Diệp Ly cười nói: “Đúng là con nuôi của Hách Liên Chân.”

Nguyên Bùi liên tục gật đầu nói: “Được lắm, năm đó lão phu không có cơ hội giao chiến với Hách Liên Chân, hôm nay bắt con hắn lại, xem hắn còn gì để nói.”

Trong lúc Hách Liên Bằng và Hàn Minh Nguyệt giao chiến, Hàn Minh Nguyệt mặt mày ung dung tùy ý. Hắn không cần phải tốc chiến tốc thắng cho nên cũng không gấp. Còn Hách Liên Bằng thấy nhất thời nửa khắc không thể phân thắng bại với Hàn Minh Nguyệt thì âm thầm sốt ruột. Nhưng mà võ công của Hàn Minh Nguyệt cũng không phải loại mà hắn có thể muốn đánh thì đánh muốn đi thì đi. Đợi đến lúc Hắc Vân Kỵ vọt tới trước mặt, Hách Liên Bằng liền biết đại thế đã mất, cho dù có không cam lòng thế nào đi chăng nữa thì cũng biết nếu lúc này không đi thì sẽ thật sự không đi được nữa. Trong lòng hiểu rõ, liền dùng hết toàn lực hua mấy đao liên tiếp về phía Hàn Minh Nguyệt, liều mạng như vậy khiến cho Hàn Minh Nguyệt nhất thời luống cuống tay chân. Lúc này Hách Liên Bằng mới nhân cơ hội bỏ lại Hàn Minh Nguyệt, lùi về phía sau.

“Định Vương phi, ngày sau còn lãnh giao cao chiêu của Vương phi!.” Rơi trên người một con ngựa, Hách Liên Bằng phất dây cương chạy về phía Bắc. Binh lính Bắc Nhung vốn đang giao chiến cùng Mặc gia quân vừa thấy chủ soái rời đi cũng vội vàng rút lui theo.

Nguyên Bùi thấy thế, muốn huy động binh mã đuổi theo thì lại bị Diệp Ly cản lại, “ Thủ hạ của Hách Liên Bằng còn ít nhất mười mấy vạn binh mã. Không cần đuổi theo vội, bọn Hà Túc chắc đã trở về rồi.”

Nguyên Bùi nghe lời Diệp Ly nói cũng ngừng lại. Ông còn gánh tránh nhiệm trấn thủ Hồng Nhạn quan trên vai, quả thật không thể tốn thời gian giằng co với Hách Liên Bằng.

Hách Liên Bằng mang theo tàn binh còn lại thối lui, trên đường về lại

bị đám người Hà Túc vừa mới đoạt được Huệ Vân đang trở về tăng viện núi Linh Thứu chặn lại. Trước sau đều giáp địch khiến cho Hách Liên Bằng chịu không ít thiệt thòi. Cuối cùng chỉ có thể mang theo mấy vạn nhân mã còn sót lại trở về đại doanh Bắc Nhung.

Sau khi đánh lui Hách Liên Bằng, Diệp Ly để Chu Mẫn lưu lại trấn thủ lộ quân phía Tây bên này, còn mình thì mang theo Hà Túc cùng Tôn Diệu Võ trở về Mặc gia quân.

Trong đại doanh Bắc Nhung, Gia Luật Dã âm trầm nhìn chằm chằm Hách Liên Bằng đang quỳ gối trong đại trướng, tức giận bộc phát, "Gần bốn mươi vạn đại quân mà ngươi chỉ mang mấy vạn người này về cho Bản vương? Hách Liên Bằng, ngươi thật có bản lĩnh! Ngươi còn dám cãi lại quân mệnh của Bản vương? Ngươi cho rằng ngươi là thứ gì hả?" Gia Luật Dã tức giận không chỉ vì lần này Hách Liên Bằng tổn thất thảm trọng, mấy ngày nay, đại doanh Bắc Nhung bên này tổn thất không ít hơn Hách Liên Bằng là bao. Chẳng qua chuyện Hách Liên Bằng kháng mệnh là một cái cớ rất tốt để Gia Luật Dã phát tiết. Cho nên chuyện đầu tiên sau khi Hách Liên Bằng trở lại đại doanh chính là bị Gia Luật Dã mắng cho máu chó đầy đầu. Bất kỳ một chủ soái lãnh binh nào cũng đều không thích một thuộc hạ tùy ý làm bậy như vậy.

Sắc mặt Hách Liên Chân đang ngồi một bên cũng rất khó coi. Hách Liên Bằng là con nuôi lão, do một tay lão dạy dỗ. Gia Luật Dã trước mặt lão mắng Hách Liên Bằng cũng chẳng khác nào cho hắn một bạt tai, nhưng mà lần này đúng là lỗi của Hách Liên Bằng cho nên Hách Liên Chân muốn nói giúp cũng không được.

Đợi đến khi Gia Luật Dã trút giận xong, Hách Liên Chân mới trầm giọng nói: "Thất điện hạ, hôm nay khí thế Mặc gia quân đang thịnh, chúng ta ở đây nổi giận cũng không có tác dụng gì." Mấy ngày nay, Mặc gia quân khí thế như chẻ tre, đại quân Bắc Nhung liên tiếp bị

bức lui về sau, hiện đã lùi lại hơn hai trăm dặm. Nếu không phải vậy thì lúc trước Gia Luật Dã cũng không vội vàng triệu đại quân của Hách Liên Bằng trở về. Ai ngờ Hách Liên Bằng kháng mệnh không theo, ngược lại khiến cho hơn hai mươi vạn đại quân uổng công vô ích ở núi Linh Thứu.

“Cữu cữu có ý kiến gì không?” Gia Luật Dã đè xuống tức giận trong lòng, trầm giọng hỏi.

Trong nhất thời Hách Liên Chân cũng không có biện pháp gì. Năm đó Hách Liên Chân chiến thắng Mặc gia quân hơn phân nửa là nhờ trước đó chiếm được bố phòng Mặc gia quân rồi nhân lúc họ không đề phòng giành lấy ưu thế. Nhưng Mặc gia quân hiện nay không phải là Mặc gia quân mười mấy năm trước, cũng không có đứa thiếu não nào đưa bố phòng cho bọn họ để đâm lén sau lưng Mặc gia quân nữa.

Trầm tư hồi lâu, Hách Liên Chân mới trầm giọng nói: “Mặc gia quân chiến công huy hoàng, chỉ sợ chỉ bằng chúng ta thì rất khó có thể chế trụ bọn họ. Chúng ta cần thêm đồng minh.”

“ Đồng minh?” Gia Luật Dã nhíu lông mày, nói: “Hiện giờ chúng ta có thể hợp tác với ai? Bắc Cảnh đã bị diệt, mà Tây Lăng có Mặc Cảnh Lê ở phía Nam nhìn chằm chằm, chỉ sợ trong thời gian ngắn Lôi Chấn Đình sẽ không giao thủ với Mặc gia quân.”

Hách Liên Chân trầm giọng nói: “Vậy thì Tây Lăng và Đại Sở. Lôi Chấn Đình không phải không biết, một khi Bắc Nhung chúng ta xong đời thì người tiếp theo phải đối mặt với Mặc gia quân sẽ là Tây Lăng hắn. Nếu như có thể diệt Mặc gia quân trước thì hắn nhất định sẽ đồng ý.”

Nghe vậy, Gia Luật Dã không khỏi lâm vào trầm tư. Sau một lúc mới

hỏi: “Cho dù như vậy, thì Mặc Cảnh Lê kia nên làm thế nào mới phải? Một khi Lôi Chấn Đình giao chiến với Mặc Tu Nghiêu, Mặc Cảnh Lê nhất định sẽ vượt qua sông Vân Lan xuất thủ với Tây Lăng, đến lúc đó chính là thất bại trong gang tấc.”

Hách Liên Chân nói: “Ân oán giữa Mặc Cảnh Lê và Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối không ít hơn chúng ta, để thuyết phục hắn thì cùng lắm sau khi diệt xong Mặc gia quân sẽ cho hắn vài chỗ tốt là được.” Nghe Hách Liên Chân nói, Gia Luật Dã cũng có chút toan tính. Hắn đã từng gặp mặt Mặc Cảnh Lê mấy lần, cho nên cũng có vài phần hiểu biết. Có chí lớn nhưng ánh mắt thiển cận, năng lực cũng thường, nếu như cho hắn ta đủ chỗ tốt nói không chừng có thể khiến hắn ta theo chân bọn họ đi đối phó Mặc Tu Nghiêu. Chẳng qua là chỗ tốt cho Mặc Cảnh Lê phải lấy từ Lôi Chấn Đình, cho nên bọn họ nhất định phải thuyết phục được Trấn Nam Vương Lôi Chấn Đình trước. Nhưng mà, Lôi Chấn Đình cũng không dễ đối phó như Mặc Cảnh Lê.

“Cữu cữu có chọn được người nào đi thuyết phục Lôi Chấn Đình không?” Người Bắc Nhung bọn họ vốn không biết ăn nói cho lắm, trong lúc nhất thời Gia Luật Dã không nghĩ ra được ai để phái đi thuyết phục Lôi Chấn Đình.

Hách Liên Chân cười nói: “ Mạt tướng nguyện ý tự mình đi một chuyến.”

GIa Luật Dã khẽ cau mày, nhìn Hách Liên Chân một chút, trong mắt lóe lên sự lo lắng. Đã nhiều năm trôi qua, Gia Luật Dã dần dần cảm thấy vị cữu cữu này đã không còn giống vị Phi Kỵ Đại tướng quân uy chấn Bắc Nhung năm đó nữa. Ngược lại, dần dần có vài phần mùi vị chính khách Trung Nguyên. Mặc dù ông ta hận Mặc Tu Nghiêu thấu xương nhưng dường như đã bỏ đi ý định quang minh chính đại chiến thắng Mặc Tu Nghiêu trên chiến trường. Trong nhất thời, GIa Luật Dã cũng không biết đây là tốt hay không tốt nữa.

Suy nghĩ một chút, thủ hạ của mình quả thật không có mấy người phù hợp. Gia Luật Dã gật đầu một cái nói: " Đã như vậy, chuyện này làm phiền cữu cữu." Hách Liên Chân cười nói: "Xin Thất điện yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của điện hạ. Sau khi thuộc hạ rời đi, chiến sự với Mặc gia quân nếu có thể đánh thì đánh còn không thể đánh thì cứ thủ vững trước đã. Một khi quân Tây Lăng và Đại Sở di động thì áp lực nơi này sẽ giảm đi rất nhiều."

Gia Luật Dã gật đầu nói: "Bản vương biết rồi."

Hách Liên Chân liếc mắt nhìn Hách Liên Bằng vẫn đang quỳ trên mặt đất một cái, có chút do dự nói: "Hách Liên Bằng…." Gia Luật Dã nhìn Hách Liên Bằng không vừa mắt, cho nên vừa rồi cũng không cho hắn đứng dậy, nên giờ Hách Liên Bằng vẫn quỳ như cũ.

"Đứng lên đi." Gia Luật Dã nhàn nhạt nói: "Trước hết về doanh trướng của mình tự suy ngẫm lại cho ta, trở lại Bản vương sẽ tìm việc cho ngươi làm."

Hách Liên Chân cũng biết nhiều lời vô ích, chỉ đành gật đầu nói: "Đa tạ thất điện hạ khoan thứ."

Hách Liên Bằng đứng dậy, "Đa tạ Thất điện hạ." Gia Luật Dã hừ lạnh một tiếng, lười để ý đến hắn.

Rời khỏi đại trướng, trở về trong doanh trướng của Hách Liên Chân, Hách Liên Bằng quỳ xuống một lần nữa, "Xin phụ thân trách phạt." Sắc mặt Hách Liên Chân nguội lạnh hồi lâu, cuối cùng mới hỏi: "Ta đã nói với ngươi, chỉ cần cố thủ núi Linh Thứu là được rồi? Ai cho ngươi đi liều mình với Định Vương phi hả?"

Hách Liên Bằng cúi đầu trầm mặc không nói.

Hách Liên Chân nhìn hắn lạnh lùng nói: " Thất điện hạ hạ lệnh cho ngươi trở lại, lấy trí thông minh của ngươi, sao có thể không biết đó là ý của ta? Ngươi lại còn dám kháng mệnh bất tuân? Hách Liên ta vẫn luôn kỳ vọng vào ngươi nhưng từ khi xuất chinh đến nay, ngươi thực sự làm cho ta quá thất vọng."

Hách Liên Bằng không phản bác được, không chỉ Hách Liên Chân thất vọng về hắn mà ngay cả Hách Liên Bằng cũng thất vọng về bản thân mình. Hắn không sao ngờ được, mình thế mà lại thua trong tay Định Vương phi, còn thua đến chật vật như vậy.

Mặc dù Hách Liên Bằng xuất thân Bắc Nhung, hơn nữa lại là cô nhi do Hách Liên Chân thu dưỡng, nhưng sư phụ hắn bái lại là người được Trung Nguyên xưng tụng đệ nhất cao thủ Mộ Dung Hùng. Hắn vẫn luôn khổ luyện võ nghệ cùng văn hóa Trung Nguyên, cho nên hắn tự cảm thấy mình không giống những tộc nhân khác bị người Trung Nguyên gọi là man di. Ý nghĩ đó, cho dù là đi theo nghĩa phụ lên chiến trường phục vụ Thất hoàng tử cũng chưa từng thay đổi. Mơ hồ, hắn thậm chí có chút xem thường vị Thất vương tử cao cao tại thượng kia. Nhưng trải qua trận thua này hắn mới hiểu được, người Bắc Nhung không hề lỗ mãng hay ngu xuẩn như mình nghĩ,thậm chí bọn họ so với mình càng không kém. Ít nhất, trên chiến trường, trừ đại doanh trung quân đối mặt với Định Vương ra thì trong các lộ binh mã khác, trận thua của mình là khó coi nhất. Cho đến giờ phút này, Hách Liên Bằng mới thực sự tỉnh tác lại, đem mình đặt ở vị trí tướng lĩnh mà suy nghĩ vấn đề. Đáng tiếc, sự tỉnh ngộ của hắn phải đổi bằng tính mạng của mười mấy vạn binh lính Bắc Nhung.

Nhìn vẻ xám xịt trên gương mặt Hách Liên Bằng, Hách Liên Chân mới thở dài nói: "Đứng lên đi. Chuyện lần này không thể hoàn toàn trách con, con cũng không phải người đầu tiên thua trong tay Định Vương phi. Đây là lần đầu tiên con ra chiến trường khó tránh khỏi có

chút sơ hở.” Chỉ cần là nam nhân, không ai không có tâm lý duy ngã độc tôn. Đặc biệt là ở thời đại này, cho dù Diệp Ly danh chấn thiên hạ, cho dù có bao nhiêu người nói Định Vương phi lợi hại thế nào. Thậm chí ngay cả địch nhân của nàng cũng biết nàng không đơn giản, nhưng thời điểm hành sự vẫn như cũ dễ dàng khinh địch. Cũng không phải bọn họ sơ suất hay kiêu ngạo, mà ở thời đại này, từ lúc sinh ra nam nhân đã có một khuyết điểm hằn tận trong xương. Bọn họ có thói quen cho rằng nữ nhân yếu đuối phải dựa vào nam nhân mới có thể sinh tồn, cho dù có lợi hại, thì sự lợi hại đó cũng có giới hạn.

Hách Liên Bằng đứng dậy, có chút xấu hổ nói: “Phụ thân thứ tội, sau này hài nhi sẽ không phạm phải sai lầm như vậy nữa.”

Hách Liên Chân gật đầu nói: “Phụ thân nuôi dạy con lớn lên, dạy con hành quân đánh giặc, giúp con bái một cao thủ võ lâm Trung Nguyên làm thầy, chính là để một ngày con có thể thay phụ thân đánh bại Mặc Tu Nghiêu, đồng thời vì bản thân con mà gây dựng chiến công bất thế, con không thể để cho phụ thân thất vọng.”

Hách Liên Bằng gật đầu một cái, chó chút lo lắng nhìn Hách Liên Chân nói: “ Phụ thân thực sự tính tự mình đi Tây Lăng khuyên Lôi Chấn Đình và Mặc Cảnh Lê kết minh với Bắc Nhung sao?” Hách Liên Chân gật đầu, thở dài nói: “Chỉ bằng sức của một mình Bắc Nhung ta mà muốn đánh bại Mặc gia quân thì rất khó có hi vọng. Quan trọng hơn là, một khi chúng ta thua trận thì không chỉ đơn giản là rút lui khỏi Trung Nguyên, chỉ sợ sau khi trở lại Bắc Nhung, sẽ chẳng còn đất cho Hách Liên gia và Thất Vương tử cắm dùi nữa. Cho nên, trận này, chỉ có thể thắng, không thể thua. Bất luận thế nào cũng phải thuyết phục được Lôi Chấn Đình động binh với Định vương phủ.”

“Chỉ sợ Lôi Chấn Đình không dễ thuyết phục như vậy….” Hách Liên Bằng nói. Muốn đồng thời thuyết phục Lôi Chấn Đình và Mặc Cảnh

Lê, nhất định phải nhường một phần lợi ích của Lôi Chấn Đình cho Mặc Cảnh Lê. Lôi Chấn Đình sao có thể khinh địch như vậy, đồng ý dùng đồ đã cầm trong tay đổi lấy một kết quả không nắm chắc trong tương lai gì đó?

“Không cần lo lắng, chỉ sợ Lôi Chấn Đình cũng đang sốt ruột muốn đối phó Định Vương phủ đi.” Hách Liên Chân cười nói: “ Tuổi Lôi Chấn Đình không còn nhỏ, nhưng con hắn là Lôi Đằng Phong lại không có tài hùng lược như phụ thân hắn. Một khi Lôi Chấn Đình có gì bất trắc, người Định Vương phủ đối phó đầu tiên chính là Tây Lăng. Thay vì vậy, Lôi Chấn Đình nhất định sẽ chọn tiên hạ thủ vi cường. Nhưng Đại Sở và Mặc Cảnh Lê lại là nỗi lo sau lưng hắn, chỉ cần chúng ta thay hắn giải quyết nỗi lo này, tự nhiên hắn sẽ đồng ý khởi binh.”

Hách Liên Bằng trầm mặc một hồi, mới chắp tay nói: “Phụ thân mưu tính sâu xa, hài nhi không bì kịp.”

Hách Liên Chân vỗ vỗ bả vai con trai, cười nói: “ Phụ thân cần thu thập hành trang chuẩn bị lên đường, con đi đi.”

“ Hài nhi cáo lui.”

Trong đại doanh Mặc gia quân, Định Vương gia thật vất vả mới đợi ái thê trở về nhưng lại không thể như ý nguyện hưởng thụ kiều thê trong ngực diễm phúc vô biên. Chỉ có thể tội nghiệp nhìn ái thê lạnh nhạt trước mặt,gương mặt ủy khuất.

“A Ly, nàng làm sao vậy? Ai chọc nàng không vui sao?” Định Vương gia cẩn thận nhìn Vương phi, dịu dàng hỏi. May mắn là trong trướng chỉ có hai người bọn họ, nếu không trên dưới Mặc gia quân nhìn thấy diện mạo chân chính của Định Vương điện hạ không khỏi bị hù dọa rớt cằm. Mặc dù hỏi vậy nhưng Mặc Tu Nghiêu thông minh cỡ nào,

sao có thể không biết dáng vẻ A Ly như vậy rốt cuộc là vì sao? Vừa nhìn A Ly, vừa nhanh chóng tính toán trong lòng xem kẻ nào dám phá hư chuyện của hắn.

Diệp Ly giương mắt nhàn nhạt nhìn hắn một cái,thong dong nói: "Vương gia quá lo lắng rồi, nào có người dám chọc ta không vui?"

"A Ly…." Rốt cuộc không nhịn được, Mặc Tu Nghiêu nhào qua ôm Diệp Ly thật chặt, cằm chà chà trên đầu vai nàng, " A Ly, ta sai rồi…." Diệp Ly nghiêm mặt nhìn hắn, nhàn nhạt hỏi: " Vương gia sai chỗ nào?"

"Ta không nên một mình chạy đến đại doanh Bắc Nhung." Mặc Tu Nghiêu giương mắt liếc thần sắc trên mặt Diệp Ly một cái, vội vàng nói.

Không nhắc tới còn tốt, vừa nhắc tới chuyện này sắc mặt Diệp Ly càng thêm khó coi, cười lạnh một tiếng nói: "Định Vương điện hạ võ công thiên hạ vô song, dĩ nhiên không có chỗ nào không thể đi. Đây sao có thể nói là lỗi lầm được, Vương gia cần gì phải cho người gạt ta. Nếu như ta sớm biết, thiếp thân cũng sẽ ủng hộ vương gia mà." Ngay cả thiếp thân cũng nói, xem ra thật sự nổi giận rồi. Mặc Tu Nghiêu thầm kêu khổ trong lòng, Định Vương gia trời không sợ đất không sợ, nhưng hết lần này tới lần khác sợ ái thể tức giận. Phượng Chi Dao giễu cợt hắn là bị vợ quản nghiêm, lời này quả thực không sai, đáng tiếc hắn lại vui vẻ chịu đựng.

"A Ly, ta tức giận mà…. Nếu nàng thật sự bị Hách Liên Bằng bắt đi thì làm sao bây giờ? Lúc ấy ta liền muốn giết Hách Liên Bằng, giết Hách Liên Chân cùng Gia Luật Dã, như vậy không còn ai dám đả thương A Ly nữa."Không để ý tới Diệp Ly giãy giụa, Mặc Tu Nghiêu ôm nàng thật chặt vào trong lòng, âm thanh có chút buồn buồn nói. Giọng nói phảng phất mang theo một tia ủy khuất cùng khủng hoảng,

Diệp Ly chỉ cảm thấy tim mình đau đớn từng trận, nào có thể phát ra nửa điểm tức giận nữa?

Nhẹ nhàng cầm một lọn tóc dài màu bạc trước ngực mình, Diệp Ly thầm thở dài trong lòng.Nâng khuôn mặt đang dựa trên người mình lên, nhìn thẳng vào mắt, Diệp Ly nhẹ giọng nói: “Bên cạnh ta còn rất nhiều, rất nhiều người bảo vệ, sao Hách Liên Bằng có thể bắt được ta?”

“ Nhưng mà sau khi ta nghe được liền cảm thấy rất sợ hãi, ta không khống chế được cảm giác đó…Ta chỉ muốn A Ly vĩnh viễn ở bên cạnh ta, một chút cũng không được rời đi.” Giọng nói khàn khàn của Mặc Tu Nghiêu cho thấy hắn rất nghiêm túc. Diệp Ly chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, giống như có thứ gì đó sắp chảy ra. Chỉ đành cúi đầu dựa lên vai hắn, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ chàng không nghĩ qua, ngộ nhỡ chàng xảy ra chuyện gì thì ta biết phải làm sao? Tiểu Bảo, còn có Lân nhi và Tâm nhi phải làm sao?”

Nếu chàng xảy ra chuyện thì ta biết phải làm sao? Mặc Tu Nghiêu chỉ cảm thấy đây là câu nói cảm động nhất thế gian. So với thích với yêu càng khiến hắn cảm thấy vạn phần vui mừng. A Ly luôn luôn độc lập, kiên cường, lời như vậy, cũng là lời mềm yếu nhất của nàng mà Mặc Tu Nghiêu từng nghe thấy.

“Ta không có việc gì. Coi như là vì A Ly thì ta sẽ nhất định không có việc gì.” Mặc Tu Nghiêu tâm tình vui vẻ đảm bảo. Nếu thuận lợi thì chuyện hắn một mình một ngựa xông vào đại doanh Bắc Nhung có thể cứ thể mà lừa dối qua. Sau đó hắn có thể cùng A Ly….

“ Nếu ta nói ta không có việc gì, để cho chàng không phải lo lắng thì chàng có tin không?” Diệp Ly ngẩng đầu nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, vừa đúng lúc đem nụ cười đắc ý của người nào đó thu vào đáy mắt, tuấn nhan của Mặc Tu Nghiêu nhất thời suy sụp, “ A Ly,

ta sai rồi….Sau này sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy nữa. Nàng đừng giận ta được không?”

Thấy bộ dáng hắn như thế, Diệp Ly cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài. Tính tình này của Mặc Tu Nghiêu không biết từ đâu mà ra. Thời điểm ở trước mặt người khác, rõ ràng vẫn là bộ dáng uy nghi ngang ngược bá chủ một phương nhưng mà lúc không có người thì ấu trĩ đến mức ngay cả Mặc Tiểu Bảo cũng không bằng. Nhưng mà ngay cả như vậy Diệp Ly cũng biết, bộ dáng ăn vạ làm nũng chỉ hiện lộ khi không có người này cũng không phải tính tình thật của hắn. Bản tính của Mặc Tu Nghiêu ngay từ biến cố kinh thiên động địa mười mấy năm trước không thể tránh khỏi lây nhiễm thêm vài phần âm ngoan thô bạo. Bất luận tương lai thế nào, thế nhân cũng sẽ không bao giờ nhìn thấy thiên chi kiêu tử phi dương tùy ý, tâm tính chính trực trong truyền thuyết năm đó.

Giống như lần này, lấy trí tuệ của Mặc Tu Nghiêu sao có thể không nghĩ ra biện pháp tốt hơn. Nhưng hắn lại không chút do dự chọn phương pháp trực tiếp nhất, không chỉ để chấn nhiếp địch nhân mà còn là tìm một nơi phát tiết lệ khí trong lòng mình. Diệp Ly hiểu Mặc Tu Nghiêu, có nên lâu lâu nàng nguyện ý dung túng hắn, nhưng mà đồng thời không nhịn được lo lắng có một ngày hắn sẽ hại người hại mình.

“ A Ly, nàng ghét ta sao?” Thấy Diệp Ly hồi lâu không nói lời nào, Mặc Tu Nghiêu đột nhiên mở miệng hỏi. Gương mặt tuấn tú xẹt qua một tia khổ sở cùng với ủy khuất, nhưng mà Diệp Ly biết rõ lần này không phải như mới vừa rồi ở trước mặt mình cố ý giả bộ làm mình hết giận.

Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Diệp Ly có mấy phần tối tăm, càng nhiều hơn trong đó là thấp thỏm bất an, “ A Ly không thể ghét ta, thiên hạ này ai cũng có thể ghét ta nhưng A Ly thì không thể.

A Ly đừng hòng rời khỏi ta!.” Diệp Ly hiểu rõ Mặc Tu Nghiêu, mười năm làm bạn Mặc Tu Nghiêu đương nhiên cũng hiểu rõ A Ly. Mặc dù thường ngày Diệp Ly làm việc không chút nương tay, nói đoạn là đoạn, tâm tính kiên định còn hơn cả nam tử mấy phần. Nhưng về bản chất Diệp Ly không phải người thị huyết, nếu như không có những năm này, Mặc Tu Nghiêu tin tưởng Diệp Ly có thể trở thành một chủ mẫu vương phủ một hiền thê lương mẫu tốt. Nàng không sợ giết người nhưng trong lòng chỉ có bình thản không có chút lệ khí cùng với sát ý. Cho nên, trong tiềm thức, Mặc Tu Nghiêu không hy vọng Diệp Ly biết được ý tưởng thực sự của mình. Cho dù hắn biết những chuyện này căn bản không gạt được Diệp Ly, cho nên trong ngày thường vô thức hiển lộ một mặt cực kỳ ngây thơ trước mặt Diệp Ly, hy vọng dùng khuôn mặt này che giấu một mặt không muốn bại lộ trước mặt người khác kia. Trên thực tế, cho dù hôm nay Mặc Tu Nghiêu ngồi trước công chúng oa oa khóc lớn, thế nhân cũng sẽ không cho rằng Định vương thật sự ngây thơ như hài đồng mà chỉ cho rằng hắn có mục đích nào đó không muốn ai biết mà thôi.

Mặc Tu Nghiêu rất ít khi thể hiện mặt hung ác của mình trước Diệp Ly cho nên cho dù là Diệp Ly cũng không thoát khỏi sự lạnh lẽo trong giọng nói của hắn. Nhưng trong lòng Diệp Ly hiểu, Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối không thương tổn đến mình. Mỉm cười khẽ vuốt ve tuấn nhan vẫn còn lưu lại một tia tăm tối chưa tán đi cửa hắn, cười nói: “ Nói ngốc gì đó, lúc trước công việc bề bộn như vậy mà ta cũng ở bên chàng, hiện tại mắt thấy sắp được hưởng phúc, ta lại rời chàng đi không phải quá ngốc sao?”

Thấy Diệp Ly cười không ngừng, trong mắt cũng không có chút không vui cùng chán ghét nào, thần sắc trên mặt Mặc Tu Nghiêu cũng thêm vài phần ấm áp. Đưa tay nắm tay Diệp Ly thật chặt, thấp giọng lẩm bẩm, “ A Ly, chỉ cần A Ly vĩnh viễn ở bên ta thì bất luận A Ly muốn gì ta cũng sẽ cho nàng.”

Diệp Ly tức giận bấm hắn một cái, “Tốt nhất chàng đừng có mà hồ nháo khiến ta lo lắng là được rồi. Chàng còn làm như vậy không phải muốn Tiểu Bảo bị ném ra đường làm ăn mày đấy chứ, nếu chàng xảy ra chuyện thì chàng biết ta sẽ làm gì không?”

Mặc Tu Nghiêu ngước mắt nhìn nàng, Diệp Ly cười tủm tỉm nói: “Nếu chàng có chuyện, ta liền mang theo tất cả tài sản của Định vương phủ rồi tái giá. Đến lúc đó Tiểu Bảo không cần làm ăn mày nữa rồi, ừ…Chàng hiểu rồi chứ?”

Mặc Tu Nghiêu biến sắc, vội vàng nâng Diệp Ly lên, hơi cúi người liền đem nàng áp đảo trên tháp, “Không cho! Cho dù ta chết, nàng cũng không được gả cho người khác, nếu không ta sẽ giết hết tất cả!.”

Diệp Ly nhướng mày, “ Chàng chết rồi thì còn giết ai được nữa?”

Mặc Tu Nghiêu sửng sốt hồi lâu, thần sắc trong mắt biến ảo không ngừng. Nhìn chằm chằm Diệp Ly hồi lâu mới bình tĩnh lại, tựa vào bên cổ nàng buồn rầu nói: “Ta sẽ không chết. Có chết cũng là bọn họ chết, ta và A Ly sẽ sống bên nhau đến bạc đầu.”

Nhìn bộ dáng buồn bực của người nào đó, Diệp Ly không nhịn được thấp giọng bật cười. Giơ tay lên khẽ vuốt ve mái đầu bạch kim của hắn cười nói: “Hiện tại không phải Vương gia đã bạc đầu rồi sao?” Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu lên, nhìn kiều nhan thanh lệ của nàng nói: “Ta phải chờ tóc A Ly cũng bạc mới coi là bạc đầu giai lão sao? A Ly, nàng không tức giận đấy chứ?”

Diệp Ly nhẹ giọng thở dài nói: “Chàng phải giữ lời đấy, nếu còn như vậy nữa thì ta không chỉ tức giận thôi đâu. Chàng có biết là thời điểm ta nghe Hách Liên Bằng nói chàng tự mình xông vào đại doanh Bắc Nhung trong lòng ta có bao nhiêu sợ hãi không?” Lời này không phải

Diệp Ly hù dọa Mặc Tu Nghiêu, lúc trước nghe Hách Liên Bằng nói, quả thật nàng bị dọa không nhẹ. Mặc dù biết Mặc Tu Nghiêu không sao nhưng hôm nay Mặc Tu Nghiêu vì nàng bị Hách Liên Bằng chặn đường mà xông vào đại doanh Bắc Nhung, ngày mai có thể sẽ làm chuyện nguy hiểm hơn. Trừ phi Diệp Ly không làm gì cả, chỉ chờ bên Mặc Tu Nghiêu một tấc không rời. Nhưng bọn họ đều biết, chuyện này căn bản không thể nào, ít nhất hiện tại không thể.

“Sau này sẽ không, sau này ta tuyệt đối không để cho A Ly phải lo lắng nữa. Chờ ta giết hết đám người khiến người ta chán ghét kia, chúng ta sẽ đi du sơn ngoạn thủy, không bao giờ…quản những chuyện này nữa. Đến lúc đó A Ly muốn đi đâu ta sẽ theo phụng bồi A Ly đến đó.” Mặc Tu Nghiêu vội vàng bảo đảm, vừa yên lặng tính toán trong lòng. Hóa ra là Hách Liên Bằng để lộ, được lắm, được lắm…. Định Vương gia vô cùng mang thù lặng lẽ ghi nhớ trong lòng một khoản Hách Liên Bằng.

Mặc dù những năm này không nhanh không chậm, nhưng nếu Mặc Tu Nghiêu muốn giết hết tất cả những người kia thì tín niệm phải cực kỳ kiên định. Diệp Ly cũng không quản hắn khỉ gió gì, so với những người không liên quan kia thì chỉ cần người đàn ông trước mắt này bình an vô sự mới là điều quan trọng nhất, “Được, ta chờ chàng.”

Mặc Tu Nghiêu thầm thở phào nhẹ nhõm, A Ly rất ít khi tức giận, nhưng một khi tức giận lại vô cùng khó dỗ. Những thứ nữ nhân thích như châu báu lễ vật, lời ngon tiếng ngọt đối với nàng mà nói đều vô dụng, nhưng mà thấy Diệp Ly lo lắng cho mình như vậy, trong lòng Mặc Tu Nghiêu vạn phần vui mừng, thân mật dùng mũi chà chà chiếc cổ mảnh khảnh của Diệp Ly, trên mặt lại hạ xuống vài nụ hôn, “ A Ly, có nàng bên cạnh thật tốt… Không cần rời khỏi ta….”

Nếu như trong cuộc đời này không gặp được nàng, Mặc Tu Nghiêu gần như có thể tưởng tượng được cuộc sống của mình sẽ như thế

nào. Cuối cùng sẽ có một ngày, hắn không cách nào áp chế cừu hận cùng lệ khí trong lòng, hắn sẽ không chút do dự lấy tốc độ nhanh nhất phá hủy Đại Sở, phá hủy toàn bộ thiên hạ, thậm chí vì thế mà phá hủy Mặc gia quân và Định Vương phủ cũng không tiếc. May là có Diệp Ly, hắn muốn cùng A Ly vĩnh viễn ở chung, nhìn A Ly ở bên cạnh mình hạnh phúc vui vẻ. Sau lại có Mặc Tiểu Bảo, mặc dù tiểu hỗn đản nghịch ngợm gây sự đặc biệt đối nghịch với hắn, khiến cho người ta uất hận tại sao nó lại được sinh ra trong đời. Nhưng mà hắn vẫn muốn nhìn nó bình an lớn lên, sau đó đi gieo họa cho người khác, mà không phải giống như mình, đầy bụng thống khổ ẩn núp trong bóng tối yên lặng lấy cừu hận nuôi dưỡng âm độc cùng sát lệ trong lòng. Bởi vì có những thứ này, cho nên hắn mới từng bước từng bước kéo dài cước bộ, tính toán cân đối, từ từ mở rộng thế lực Định vương phủ, khiến cho bản thân có thể đứng thẳng không ngã trong loạn thế, sau đó đi tiêu diệt những người khiến hắn thống hận kia mà không phải là ngay từ đầu đã trực tiếp lựa chọn đồng quy vu tận.

Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng lẩm bẩm, trong đó ẩn chứa nỗi niềm si mê thắm thiết tận xương, khiến cho Diệp Ly không khỏi rung động. Kiếp trước kiếp này, lưỡng sinh lưỡng thế, chưa từng có người nào yêu mình như Mặc Tu Nghiêu vậy. Không vì gia thế của nàng, không vì năng lực của nàng mà chỉ đơn thuần là vì nàng là Diệp Ly. Mà mình, sao có thể thương tiếc đau lòng một người đến vậy? Cho dù biết nam tử trước mắt cho tới bây giờ đều không phải người vô hại như hắn biểu hiện trước mặt nàng, thậm chí biết rõ trong lòng hắn ẩn chứa vô số oán độc cùng sát ý. Nếu là trước đây, chỉ sợ đã sớm coi hắn là tội phạm có khuynh hướng phản xã hội mà đề phòng, mà bây giờ, nàng chỉ lo hắn sẽ vì thế mà tổn hại chính mình.

“Đồ ngốc, trừ chàng ra ta còn có thể đi đâu?” Đỡ lấy tuấn nhan đang dán vào mình, Diệp Ly ngẩng đầu từ từ hôn lên đôi môi mỏng hơi lạnh kia, “ Tu Nghiêu, ta yêu chàng. Chàng có hiểu không? Trong

lòng ta, chàng mới là người quan trọng nhất. Bất luận chàng có thế nào thì chàng vẫn là người ta yêu duy nhất."

Mặc Tu Nghiêu ngơ ngẩn, lời nói như thiên âm từ trên trời rơi xuống khiến hắn không khỏi mừng như điên. Hắn chế trụ ót Diệp Ly, đổi khách thành chủ, hôn sâu hơn, " A Ly, ta yêu nàng…. Mặc Tu Nghiêu đời đời kiếp kiếp chỉ thích một mình nàng thôi…."

Trong đại trướng, một đôi vợ chồng đã thành hôn mười năm, một đôi tình nhân ôm nhau thật chặt, dây dưa triền mien….

"Khởi bẩm Vương gia, Vương phi. Phượng Chi Dao cầu kiến!." Bên ngoài đại trướng, giọng nói Phượng Chi Diêu không cao không thấp truyền đến, vừa đúng lúc cắt ngang đôi tình nhân quyến luyến. Mặc Tu Nghiêu nhất thời sắc mặt tối sầm, hận không thể một chưởng đánh Phượng Chi Dao bay xa vạn dặm.

Thấy hắn như vậy, Diệp Ly không khỏi cười một tiếng, đẩy Mặc Tu Nghiêu đứng dậy vào bên trong sửa sang lại quần áo. Lúc này Mặc Tu Nghiêu mới đen mặt để Phượng Chi Dao vào. Vừa bước vào đại trướng Phượng Chi Dao đã cảm thấy một cỗ âm lãnh oán hận đập vào mặt. Ngẩng đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu đang nhìn mình chằm chằm, cảm thấy không thể nào hiểu nổi. Chẳng lẽ Vương gia bị Vương phi trách mắng, cho nên tâm trạng không tốt sao? Nhưng mà…Bị thê tử mắng rồi giận chó đánh mèo lên người thuộc hạ, đây đâu phải chuyện quân tử nên làm?

Nhưng hiển nhiên Phượng Tam công tử đã đánh giá cao nhân phẩm Định Vương gia. Đừng nói là giận chó đánh mèo, cho dù là trực tiếp lấy hắn trút giận thì Định Vương điện hạ cũng sẽ không chút áy náy trong lòng, huống hồ vào lúc này còn bị người khác cắt đứt chuyện tốt. Mặc Tu Nghiêu âm trầm nhìn chằm chằm Phượng Chi Diêu, "Phượng Tam, chuyện gì?" Tốt nhất là có chuyện, nếu Phượng Chi

Diêu dám nói là tới tìm hắn uống rượu nói chuyện phiếm thì cứ chuẩn bị trở về thu dọn đồ đạc, cả đời đi biên thùy Tây Vực làm tổ đi là vừa.

Phượng Chi Dao nhíu mày, hắn thật sự có chuyện quan trọng cần nói, “Mời vừa nhận được tin tức, Hách Liên Chân rời đại doanh Bắc Nhung lặng lẽ xuôi nam.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, “Xuôi nam? Hách Liên Chân xuôi nam làm gì?” Đời này Hách Liên Chân chưa từng đi qua Giang Nam, hắn không phải là lạc đường đó chứ? Phượng Chi Dao tức giận trợn mắt nhìn hắn một cái, Vương phi mới trở lại đầu óc người nào đó liền bắt đầu không dùng được nữa rồi sao? “Chúng ta đang giao chiến, người Bắc Nhung lại liên tiếp bại lui. Hách Liên Chân không ở trong quân doanh đợi mà chạy về phương nam, Vương gia cảm thấy hắn đang đi du lịch sao?”

Lúc này Mặc Tu Nghiêu mới đem tâm tư kéo trờ lại từ trong vui thích vừa rồi và cừu hận Phượng Chi Dao, nhàn nhạt nói: “ Hắn muốn liên hợp với Lôi Chấn Đình đối phó Định vương phủ.”

“Chúc mừng Vương gia, hóa ra đầu óc của ngài vẫn còn ở đây.” Phượng Chi Dao tức giận giễu cợt.

Mặc Tu Nghiêu nhìn hắn, đột nhiên lộ ra một nụ cười âm u, “Phượng Tam, Bản vương phát hiện gần đây ngươi cực kỳ bất mãn.” Bản thân Phượng Chi Dao không khỏi run lên, lúc này mới nhớ ra người trước mặt cho tới bây giờ chưa từng là một chủ nhân khoan hồng độ lượng không mang thù. Quả thật hắn rất bất mãn Mặc Tu Nghiêu nhưng không cần thiết nói cho hắn biết sau này còn nhiều bất mãn hơn a. Quan trọng nhất là, Mặc Tu Nghiêu sửa người, hắn thật chịu không nổi. Từ nhỏ đến lớn gặp xui xẻo khiến tính tình vặn vẹo chính là tấm gương Mặc Cảnh Lê.

“Sao có thể, tấm lòng Vương gia rộng lớn như thiên địa, uy chấn tứ phương, thuộc hạ khâm phục người không thôi.” Phượng Chi Dao cười làm lành nói.

“Dối trá.” Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ.

Phượng Chi Dao im lặng nhìn trời, lão gia ngươi cao hứng là tốt rồi. Thỉnh thoảng dối trá có là cái gì. . . . Dù sao cũng chẳng mất miếng thịt nào

“Các ngươi đang nói cái gì? ” Diệp Ly đi từ bên trong ra, có chút ngạc nhiên nhìn vẻ mặt khác nhau của hai người. Phượng Chi Dao nhìn Vương phi mới từ trong ra ngoài, lại nhìn sắc mặt Mặc Tu Nghiêu âm trầm không vui một chút, sờ sờ lỗ mũi đột nhiên hiểu ra.

“Khởi bẩm Vương phi, Hách Liên Chân bí mật xuôi nam. Thuộc hạ đang xin ý kiến Vương gia có nên phái người chặn lại hay không. ” Phượng Chi Diêu nghiêm mặt nói.

Nghe vậy Diệp Ly nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu lười biếng nói: “Cản hắn làm gì? Cản được Hách Liên Chân thì vẫn còn người khác. Cho dù không có, chúng ta sớm muộn gì cũng động thủ với Lôi Chấn Đình. ” Phượng Chi Dao có chút khó xử nhìn một chút Mặc Tu Nghiêu nói: “Cho dù chúng ta sớm hay muộn cũng động thủ với Lôi Chấn Đình, nhưng mà hiện tại đồng thời chống lại hai nhà, liệu có chút… ” Một trước một sau chia ra mà đánh nhất định dễ dàng hơn đồng thời chống lại hai cường quốc một chút.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn hắn, lắc lắc ngón tay cười nói: “Không phải là hai nhà, là ba nhà. Ngươi cho rằng Mặc Cảnh Lê sẽ ngồi không sao?”

Nghe lời này của Mặc Tu Nghiêu, Phượng Chi Dao không nhịn được biến sắc. Một mình Mặc gia quân đối phó với Bắc Nhung có lẽ còn dễ, nhưng lại thêm một Lôi Chấn Đình thì có chút đỡ trái hở phải, nếu như lại cả Mặc Cảnh Lê….Cho dù Mặc Cảnh Lê có ngu xuẩn đi nữa thì cũng nắm trong tay trên trăm vạn đại quân, ba nhà cộng lại phải lên đến mấy trăm vạn đầu heo, đủ để giết chết Mặc gia quân bọn họ.

“Vương gia…”

Mặc Tu Nghiêu khoát khoát tay cười nói: “Không cần lo lắng, nhiều năm nay chẳng phải Bản vương vẫn chơi đùa với bọn chúng đó sao?”

Ta chỉ sợ ngươi đem cả chúng ta đùa đến chết. Phượng Chi Dao thầm oán trong lòng, một mặt liếc nhìn Diệp Ly. Diệp Ly cúi đầu trầm tư, trong đầu không ngừng tính toán thế cục trước mắt, “Nếu tốc chiến tốc thắng thì chúng ta có thể giải quyết Bắc Nhung trước một bước không?”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu cười nói: “Nếu Hách Liên Chân rời đi thì sau này chắc chắn rằng Gia Luật Dã sẽ thủ chết không ra. Muốn tốc chiến tốc thắng là không thể nào.” Gia Luật Dã không phải loại mãng phu bị kích động liền lao ra liều mạng, nếu như hắn muốn núp trong mai rùa không ra thì nhất thời nửa khắc chúng ta cũng không có cách nào.” Chỉ sợ Gia Luật Dã không chỉ cầu viện Trấn Nam Vương và Mặc Cảnh Lê mà còn phái người xin triều đình Bắc Nhung tiếp ứng.”

Mặt Phượng Chi Dao có chút tối, “Ngươi dứt khoát nói cho ta biết chúng ta sẽ phải đối mặt với bao nhiêu binh lực đi. Để ta còn xem có hậu sự còn gì chưa giao phó.”

Mặc Tu Nghiêu ôm Diệp Ly cười vang nói: “ Không cần lo lắng như vậy, viện binh từ Bắc Nhung có tới được hay không còn khó nói.”

Diệp Ly nhíu mi, nói: “Gia Luật Hoằng?”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói, “Không sai, cho dù Gia Luật Hoằng muốn tọa sơn quan hổ đấu thì cũng sẽ lo lắng liệu Gia Luật Dã có ném toàn bộ binh lực Bắc Nhung vào cái động không đáy Trung Nguyên hay không.” Kể từ hai năm sau khi Bắc Nhung động binh với Đại Sở, Gia Luật Dã đã điều không dưới 150 vạn quân từ Bắc Nhung, mà bây giờ binh lực trong tay Gia Luật Dã chưa tới bảy mươi vạn. Gần bảy tám chục vạn binh mã đã mất ở Trung Nguyên nhưng trên thực tế chỗ tốt mà triều đình Bắc Nhung lấy được không nhiều.

Lúc này Phượng Chi Dao mới yên lòng một chút, gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi, nhưng mà…Vương gia không có ý định ngăn cản Hách Liên Chân, vậy chúng ta có nên bố trí một chút không?” Đừng nói là hiện tại dưới trướng Mặc gia quân không đến trăm vạn nhân mã đã phải đối phó liên quân ba nước, nếu như vậy thì Phượng Chi Dao cảm thấy mình thật không khác nào đi tìm chết rồi.

Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm một chút, hỏi, “A Ly, bây giờ chúng ta có thể tăng thêm bao nhiêu binh mã?”

Diệp Ly tính toán một chút, nói: “Nhanh nhất cũng phải hai tháng, có thể điều động gần một trăm vạn binh mã. Sau đó có thể đưa vào chiến trường năm sáu chục vạn. Nếu nhiều hơn nữa….chỉ sợ sẽ tổn hại đến căn cơ Định vương phủ.”

Binh mã Mặc gia quân không nhiều lắn, bởi vì Định Vương phủ đem phần lớn tài nguyên dùng vào việc cai quản dân chúng. Như vậy, có lợi cũng có hại, hại ở chỗ binh lực không đủ, Mặc gia quân quý ở chất lượng chứ không phải số lượng, điểm lợi chính là tài nguyên dưới tay Định Vương phủ rất phong phú, có khả năng chiến đấu trong một thời gian dài, cho dù chinh chiến mấy năm thì cũng không

cần lo về quân nhu lương thảo, thậm chí không sợ ảnh hưởng đến cuộc sống của dân chúng dưới trướng Định Vương phủ.

Nhưng mà, lá bài cho dù tốt mà không có cơ hội đánh ra thì cũng chỉ là một lá bài hỏng. Cho nên, nếu quả thật đến thời điểm sinh tử, cho dù tổn hại đến căn cơ dân chúng dưới phạm vi quản lý của Định vương phủ thì cũng chỉ có thể dùng cách điều động dân chúng nhập ngũ.

Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ một chút, nói: “Không cần, trước điều động khoảng tám mươi vạn nhân mã ra trước, số còn lại sẽ tùy thời chuẩn bị. Đến vụ xuân sang năm bổ sung thêm cũng được.”

“Như vậy ổn không?” Phượng Chi Dao có chút bận tâm, cảm thấy Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ quá mức lạc quan. Vừa muốn không tổn thương đến dân chúng lại muốn thắng trận lớn, nào có chuyện tốt như vậy?

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nhìn hắn nói: “Không được cũng phải được. Chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ cần hai ba tháng là đánh xong trận này hả?”

Phượng Chi Diêu sờ sờ lỗ mũi, yên lặng không nói gì. Rất nhiều chiến sự, vừa đánh liền đánh đến tận ba năm năm năm là bình thường, Mặc gia quân phải đồng thời đối phó ba nước, nếu như không lưu lại lá bài tẩy thì chỉ sợ cho dù có bất bại trên chiến trường thì dân chúng phía sau cũng lầm than. Bất đắc dĩ thở dài nói: “Ta hiểu rồi.”

“Khởi bẩm Vương gia, Vương phi, Giang Nam cấp báo!.” Ngoài cửa, thanh âm Trác Tĩnh vang lên có chút dồn dập. Trong lòng Diệp Ly bỗng dâng lên một cảm giác xấu, nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, vội vàng nói: “Đi vào rồi nói.”

Trác Tĩnh vội vã đi vào, trong tay nắm một phong thư nói: “Lâm Hàn dùng bồ câu đưa tin nói công tử Thanh Trần hiện không rõ tung tích.”

Chương 368: Xuôi nam, Dao Cơ nguy khốn

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

“Vệ Lận dùng bồ câu đưa tin nói công tử Thanh Trần hiện không rõ tung tích!.”

“Cái gì?” Nghe vậy, không chỉ Diệp Ly mà ngay cả Mặc Tu Nghiêu và Phượng Chi Dao cũng khiếp sợ không thôi. Sắc mặt Diệp Ly trắng nhợt vội đứng dậy lại suýt nữa ngã nhào trên đất. Mặc Tu Nghiêu vội vàng đỡ nàng ngồi xuống, nhìn về phía Trác Tĩnh nói: “Nói rõ ràng.”

Trác Tĩnh liền tranh thủ trình mật thư từ Vệ Lân lên, nói: “Sau khi công tử Thanh Trần xử lý xong chuyện núi Thương Mang, liền dẫn theo đoàn người Vệ Lận đi về phía bắc, chuẩn bị trở về Ly thành. Không ngờ nửa đường bị đánh lén, thị vệ tùy thân chết phân nửa, Vệ Lận cũng bị thương nặng, công tử Thanh Trần không rõ tung tích.”

Diệp Ly trầm mặc xem xong tin tức Vệ Lận truyền đến, mặc dù chỉ có mấy lời nhưng Diệp Ly hiểu rõ chiến lực của Vệ Lận và Kỳ Lân. Có thể làm Vệ Lận bị thương nặng, đủ để chứng minh đối phương tuyệt đối không đơn giản, hơn nữa đã có chuẩn bị từ lâu.Lần này khác với lần Từ Thanh Trần mất tích ở Nam Chiếu mấy năm trước, lần đó Từ Thanh Trần bị bắt nhưng ít nhất đều nằm trong sự tính toán của hắn,trừ người ngoài không rõ chân tướng thì số người thực sự lo lắng không nhiều. Nhưng lần này đối phương có thể cướp Từ Thanh Trần từ trong tay Kỳ Lân tinh nhuệ nhất của Định Vương phủ, thì không thể không khiến người ta lo lắng cho an nguy của Từ Thanh

Trần.

Mặc Tu Nghiêu đỡ Diệp Ly, nhẹ giọng nói: “Không cần lo lắng, nếu đối phương muốn mạng Thanh Trần huynh thì đã ám sát tại chỗ rồi, không cần uổng phí thời gian bắt huynh ấy đi như vậy. Nếu bắt người đi thì tự nhiên sẽ không tùy tiện gây bất lợi cho huynh ấy.”

Diệp Ly nhắm mắt lại cưỡng ép chính mình trấn định lại. Bọn họ đã quen với một công tử Thanh Trần thông minh tuyệt đỉnh, trí tuệ như thiên nhân. Nhưng lại quên mất cho dù lợi hại thế nào đi nữa thì Từ Thanh Trần cũng chỉ là một văn nhân trói gà không chặt. Tài trí cao tuyệt của hắn chỉ có thể phát huy dưới tình huống hắn được an toàn không bị uy hiếp, nếu như người tới là một kẻ biết võ công nhưng không phân phải trái thì công tử Thanh Trần cũng không có cách nào.

“Tu Nghiêu….Đại ca…” Nghĩ đến Từ Thanh Trần có thể gặp nguy hiểm, Diệp Ly không khỏi rét run. Từ gia mấy đời gần nhất chỉ có một công tử Thanh Trần kinh thái tuyệt diễm…Nếu như xảy ra chuyện gì…Diệp Ly có thể tưởng tượng được Từ gia sẽ ra sao. Lấy lại bình tĩnh, Diệp Ly nắm chặt tay Mặc Tu Nghiêu, giống như muốn cho mình thêm sức mạnh, “ Chuyện này, đừng nói cho cậu cả và ông ngoại vội.”

Lúc này Mặc Tu Nghiêu cũng không có tâm trạng ăn dấm chua, gật đầu nói: “Ta biết rồi, A Ly đừng lo lắng. Thanh Trần huynh tài trí hơn người, không dễ gặp chuyện không may như vậy đâu.”

Phượng Chi Dao nhìn Diệp Ly như sắp sụp đổ một chút sau đó cùng Trác Tĩnh lặng lẽ lui xuống.

Trong đại trướng, Mặc Tu Nghiêu ôm Diệp Ly, để nàng dựa vào trong ngực mình. Nhận ra vạt áo trước ngực có hơi ẩm ướt, trong

lòng Mặc Tu Nghiêu đau nhói, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen nhánh của nàng, dịu dàng an ủi, “A Ly đừng lo lắng, ta lập tức phái người đi tìm huynh ấy, không có việc gì đâu.”

Diệp Ly thấp giọng nói: “Đại ca là người bản lĩnh siêu phàm thoát tục không dính thế tục hồng trần, nếu không phải vì ta…Từ gia và đại ca sẽ không….” Mặc Tu Nghiêu ôm nàng thật chặt, nói “Không phải lỗi của A Ly, đều là do ta. Là ta liên lụy A Ly và Thanh Trần huynh. A Ly, không cần tự trách mình, là ta không tốt… Nhưng mà, cho dù A Ly cảm thấy ta không tốt thì nàng cũng không thể rời ta mà đi, ta sẽ không buông tay.” Liếc đôi mắt ửng đỏ của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói.

“Ta sẽ không rời khỏi chàng.” Diệp Ly nắm chặt vạt áo trước ngực hắn, kiên định nói: “Chỉ cần ta còn sống, thì tuyệt đối sẽ không rời khỏi chàng. Chẳng qua là…chẳng qua là ta rất sợ. Nếu như Đại ca xảy ra chuyện gì…”

“Chúng ta còn chưa biết chuyện gì xảy ra mà, đừng tự hù dọa mình.” Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Chẳng lẽ A Ly không tin tưởng bản lĩnh của Đại ca sao, nàng cảm thấy huynh ấy nhất định sẽ xảy ra chuyện à? Hiện ta chúng ta cần nghĩ xem nên làm thế nào mới phải.”

Diệp Ly rất nhanh liền trấn định lại, bất luận có gặp chuyện không may hay không thì tìm được Từ Thanh Trần mới là quan trọng nhất. Bằng không ở đây khóc lóc đứt ruột đứt gan thì có ích gì. Ổn định lại tâm thần, Diệp Ly mới hỏi: “Chàng cảm thấy…là ai muốn bắt Đại ca?”

Từ Thanh Trần trầm ngâm chốc lát, nói: “Ở phương Nam, không quá ba người có khả năng cướp người từ trong tay Vệ Lận, Lôi Chấn Đình, Tây Lăng hoàng và Mặc Cảnh Lê. Nhưng mà, Tây Lăng hoàng không lớn gan đến vậy, hơn nữa cũng không cần thiết. Lôi Chấn Đình…Chung quy Đại ca cũng đang ở địa bàn của hắn, cho nên

người chúng ta hoài nghi đầu tiên là hắn. Nếu quả thật hắn muốn cướp người thì không bằng trực tiếp hạ thủ bắt người , dù sao đều là vạch mặt, không cần làm chuyện mờ ám kia."

"Vậy là Mặc Cảnh Lê?" Trong mắt Diệp Ly thoáng qua một tia lạnh lẽo, "Tại sao hắn lại muốn bắt đại ca? Định uy hiếp Định Vương phủ sao?"

Mặc Tu Nghiêu cũng có chút nghi ngờ, bây giờ giữa Mặc Cảnh Lê và bọn họ còn cách một Lôi Chấn Đình, cho dù hắn có bắt Từ Thanh Trần thì cũng trao đổi gì với Định vương phủ được? Lắc đầu nói: "Có lúc suy nghĩ của Mặc Cảnh Lê khiến người khác rất khó lý giải. Huống hồ, đây cũng chỉ là suy đoán của chúng ta. Hẳn là phía nam sẽ nhanh chóng truyền về tin tức thôi, A Ly không cần sốt ruột."

Diệp Ly có chút bất an gật đầu một cái. Trầm mặc chốc lát, Diệp Ly mới mở miệng nói: "Nếu như vẫn không có tin tức của Đại ca thì ta muốn tự mình đi Giang Nam một chuyến." Mặc Tu Nghiêu sửng sốt, hồi lâu không mở miệng. Thời điểm Diệp Ly cho là hắn định phản đối thì nghe Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng thở dài nói: "Ta không thể đi cùng nàng được. A Ly, ngàn vạn lần cẩn thận. Tốt nhất nên trở lại trước khi Bắc Nhung và Tây Lăng kết thành liên minh, nếu không nàng ở bên đó sẽ gặp nguy hiểm."

Diệp Ly gật đầu một cái, thấp giọng nói: "Chàng yên tâm, ta sẽ mau chóng trở lại."

Quả nhiên như Mặc Tu Nghiêu nói, sáng sớm ngày thứ hai Vệ Lận phái người từ phương nam đưa tới mật thư, cặn kẽ thuật lại chuyện đã xảy ra. Thì ra là Vệ Lận lo lắng bồ câu đưa tin trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên đồng thời phái người cưỡi khoái mã nhanh chóng đưa tin trở lại. Nhìn tin, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu càng nhíu mày. Chuyện Thanh Trần công tử mất tích trên địa bàn Lôi Chấn

Đình không thể không kinh động đến Lôi Chấn Đình, trong thư nói Lôi Chấn Đình mơ hồ có ý định giam giữ đám người Vệ lận. Nhưng mà, Diệp Ly cũng không cần lo lắng cho sự an toàn của Vệ Lận, lấy năng lực của bọn họ, nếu muốn đi thì dĩ nhiên không người nào cản được. Cho dù Lôi Chấn Đình có là một trong tứ đại cao thủ đứng đầu thiên hạ. Huống hồ, lấy thân phận của Lôi Chấn Đình thì hắn sẽ không tự mình xuất thủ đi làm khó đám người Vệ Lân.

Xem xong tin Vệ Lận đưa tới, Diệp Ly đành thở dài nói: “Xem ra ta vẫn phải tự mình đi Giang Nam một chuyến. Ta chỉ sợ…Đại ca đã bị Mặc Cảnh Lê bắt tới Đại Sở.” So với Mặc Cảnh Lê thì Diệp Ly tình nguyện giao thiệp với Lôi Chấn Đình còn hơn. Lôi Chấn Đình là người thông minh, người thông minh đương nhiên biết chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm. Ngược lại là Mặc Cảnh Lê, thỉnh thoảng hắn sẽ làm ra một vài chuyện biết rõ không thể làm, nhưng hết lần này tới lần khác hắn luôn là những chuyện không nên làm.

Mặc Tu Nghiêu cũng biết an nguy Từ Thanh Trần quan trọng hơn, cũng không nói nhiều mà chỉ dịu dàng nói: “Mọi sự cẩn thận.”

Diệp Ly gật đầu, trầm giọng hứa hẹn, “Ta sẽ mau chóng trở lại ,không cần lo lắng.”

Đêm đó, Diệp Ly dẫn theo đám người Tần Phong,Trác Tĩnh, Lâm Hàn và Từ Thanh Phong cùng ba đội Kỳ Lân âm thầm rời đại doanh Mặc gia quân, để tránh khỏi tai mắt Bắc Nhung và Tây Lăng, bọn họ từ phía Đông đi thuyền xuống Giang Nam. Dọc đường đi, có ám vệ Mặc gia quân không ngừng truyền tin tức tới tay Diệp Ly. Sau khi biết Từ Thanh Trần thực sự không có trong tay Lôi Chấn Đình, Diệp Ly cũng không muốn đi chọc đến hắn, trực tiếp đi thuyền sang bờ sông bên kia, đến địa bàn Đại Sở mà Mặc Cảnh Lê chấp chưởng, hiện nay được gọi là Nam Sở.

Sở kinh mới cũng không lớn, được gọi là Nam kinh. Nhưng cũng chỉ là đất phong của Mặc Cảnh Lê khi còn là Lê Vương ngày trước. Sau hai năm cai trị, diện tích mặc dù không lớn nhưng rất phồn hoa. Dù sao Đại Sở căn cơ thâm hậu, Bắc Cảnh không tài nào so sánh được. Diệp Ly dịch dung thành nam tử áo trắng, hôm nay tuổi tác Diệp Ly dần lớn, dịch dung không còn giống thiếu niên áo trắng có chút ngây thơ năm đó. Hôm nay vẫn mi thanh mục tú như cũ nhưng lại có vẻ thanh dật, khí thể xuất trần. So với Thanh Trần công tử được xưng công tử đệ nhất cũng không kém là mấy.

Bọn người Trác Tĩnh, Lâm Hàn là tâm phúc bên cạnh Diệp Ly, người gặp qua bọn họ không ít, cho nên đều lần lượt dịch dung. Bên ngoài đoàn người chỉ có trên dưới mười mấy người. Giống như đoàn người đi theo hộ tống công tử con nhà quý tộc ra ngoài du lịch vậy. Mặc dù hôm nay Đại Sở an phận một góc nhưng vẫn là nơi văn nhân tập trung, đoàn người bọn họ vào kinh cũng không khiến người khác quá chú ý.

Vệ Lận đã đến đây ngay từ trước khi đám người Diệp Ly chạy tới Nam Kinh, mặc dù Nam Kinh bây giờ là nơi Mặc Cảnh Lê và núi Thương Mang cai quản nhưng không vẫn tránh được vô số cọc ngầm của Định Vương phủ. Tự nhiên đã sớm chuẩn bị xong chỗ ở thích hợp. Trên một con đường lớn trong khu phú thương quyền quý ở cách Nhiếp Chính Vương phủ không xa, có một tòa biệt viện treo một tấm biển lớn ghi hai chữ Sở phủ. Người xung quanh chỉ biết Sở gia này vốn là một vọng tộc ở Vân Châu, mặc dù không bằng Từ gia danh môn có mấy trăm năm truyền thừa nhưng cũng là mấy đời thư hương môn đệ. Mấy ngày nay thấy có người ra vào, tự nhiên cũng biết chủ tử Sở gia đã tới đây. Trừ phái người tới mấy hộ xung quanh đưa lễ vật thì cũng không đưa tới sự chú ý của người nào.

Đoàn người Diệp Ly ở lại Sở phủ, còn chưa kịp nghỉ ngơi thì các loại tình báo trong Nam kinh liên tục được đưa vào trong phủ. Nhưng

điều Diệp Ly lo lắng là trong này lại không có chút tin tức nào liên quan tới Từ Thanh Trần. Duy nhất có một manh mối đó là vài ngày trước đó trên sông Vân Lan có người nhìn thấy một đoàn người thần thần bí bí mang theo một người qua sông. Nhưng người nọ có phải Thanh Trần công tử hay không hay những người đó đi đến nơi nào thì không ai biết.

Nhìn dáng vẻ nhíu mày của Diệp Ly, Từ Thanh Phong ôn tồn ai ủi: "Đại ca phúc lớn mạng lớn, sẽ không dễ dàng gặp chuyện không may như vậy đâu. Ly nhi, muội đừng lo lắng quá." Thật ra thì Từ Thanh Trần xảy ra chuyện, Từ Thanh Phong thân là đệ đệ sao có thể không lo lắng? Chẳng qua là thấy trong lòng Diệp Ly như lửa đốt thì không khỏi an ủi nàng một chút. Trong lòng cũng vạn phần áy náy, thân là huynh trưởng, gặp chuyện như vậy vốn nên là tự mình gánh vác. Chẳng qua hắn cũng biết năng lực mình chưa bằng Diệp Ly, cũng không chịu được cảnh Diệp Ly đã vất vả nhiều nay còn phải lo chuyện của Từ Thanh Trần.

Diệp Ly bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Nếu không phải vì bọn muội, vì Định Vương phủ thì sao Đại ca lại gặp phải chuyện như vậy."

Từ Thanh Phong lơ đễnh lắc đầu nói: " Phúc họa khó lường, chuyện của Đại ca chưa chắc đã bởi vì Định vương phủ. Nói không chừng có ai đó mơ tướng sắc đẹp của đại ca nên trói huynh ấy lại làm áp trại phu nhân rồi." Từ Thanh Phong nói lời này vốn là muốn chọc Diệp Ly cười một tiếng, nhưng lại khiến Diệp Ly nhớ đến lúc trước Từ Thanh Trần bị Thư Mạn Lâm giam lại ở Nam Chiếu, không khỏi cười một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu.

Mỉm cười, Diệp Ly đột nhiên trong lòng vừa động, hơi nhíu mày một cái.

Từ Thanh Phong thấy thần sắc nàng khác thường, vội vã hỏi: "Thế

nào? Nghĩ ra điều gì sao?”

Diệp Ly nhíu lông mày, trầm giọng nói: “Cho người đi điều tra một chút, mấy ngày trước Đông Phương U đã làm những gì.” Mặc dù Từ Thanh Phong mới gặp Đông Phương U một lần trong yến hội của Thanh Vân tiên sinh nhưng cũng có nghe qua nữ nhân này quấn lấy Đại ca nhiều lần rồi. Cau mày hỏi: “Muội hoài nghi chuyện này là do Đông Phương U gây nên? Nhưng mà….Nàng ta là Vương phi của Mặc Cảnh Lê, sao Mặc Cảnh Lê có thể cho phép nàng ta….”

“Nàng ta vẫn là thiếu chủ của núi Thương Mang, mặc dù thế lực của núi Thương Mang ở Tây Lăng và phương bắc gần như bị hủy toàn bộ nhưng thế lực ở Giang Nam không hề bị thiệt hại. Huống hồ, trăm năm gây dựng, nội tình bên trong hẳn không ít. Chỉ sợ cho dù nàng ta muốn làm, thì chưa chắc Mặc Cảnh Lê đã biết.” Diệp Ly chậm rãi nói. Diệp Ly vốn cũng không hoài nghi Đông Phương U, tính tình Đông Phương U không giống người có thể làm ra loại chuyện như vậy. Nhưng lại quên mất rằng Đông Phương U cũng là nữ tử, lúc trước bị Từ Thanh Trần cự tuyệt, sau đó vội vã bị gả cho Mặc Cảnh Lê, khó mà nói tình tình Đông Phương U có thay đổi không. Mà sư phụ Đông Phương U là chủ nhân núi Thương Mang Đông Phương Huệ cũng chính miệng thừa nhận Đông Phương U còn thông tuệ hơn cả bà ta. Một khi tính tình Đông Phương U thay đổi, không quan tâm đến thế thái nhân tình như trước, thì nàng ta sẽ biến thành một người còn đáng sợ hơn Đông Phương Huệ.

Nhắc đến Đông Phương U, Vệ Lận nhíu mày nói: “Đông Phương U bán đứng Đông Phương Huệ.”

Nghe vậy, mọi người lập tức đưa mắt nhìn Vệ Lận. Lần này Vệ Lân theo Từ Thanh Trần xuôi nam, vẫn luôn ở bên cạnh Từ Thanh Trần. Lần này chuyện đối phó núi Thương Mang đều do Từ Thanh Trần phụ trách nên đám người Diệp Ly cũng không biết tình huống cụ thể.

Nghe Vệ Lận nói vậy thì không khỏi kinh hãi. Đông Phương Huệ có ơn dưỡng dục dạy bảo đối với Đông Phương U, chỉ sợ là ngay cả Đông Phương Huệ cũng không ngờ được Đông Phương U lại bán đứng bà ta.

Vệ Lận nói: " Sau khi núi Thương Mang bị phá, Đông Phương Huệ vốn có cơ hội trở về phương Nam. Nhưng chúng ta lại biết trước nơi núi Thương Mang chờ tiếp ứng ở sông Vân Lan, vừa đúng lúc ôm cây đợi thỏ bắt được Đông Phương Huệ. Mặc dù người báo tin cho chúng ta chưa từng xuất hiện nhưng công tử Thanh Trần nói, tám phần là Đông Phương U."

" Nói như vậy,rất có khả năng Đông Phương U đang nắm giữ thế lực còn lại của núi Thương Mang. Như vậy, khả năng Đại ca nằm trong tay nàng ta lớn hơn rất nhiều." Diệp Ly trầm ngâm nói. Tần Phong có chút hoài nghi hỏi: "Đông Phương U có khả năng làm ra những chuyện này sao?" Tần Phong thấy Đông Phương U kia hoàn toàn là một hoa si.

Diệp Ly lắc lắc đầu nói. "Võ công Đông Phương U trên cả ta và ngươi. Nghe nói y thuật cũng không kém, thậm chí cầm kỳ thư họa binh pháp sách lược không gì không tinh thông. Nữ tử biết nhiều thứ như vậy sao có thể là người ngu ngốc được. Đừng thấy nàng ta thể hiện trước mặt người ngoài là một kẻ ngu, nhưng một khi hiểu được…nàng ta mới là người đáng sợ nhất. Chỉ sợ Đông Phương Huệ đến chết cũng không nghĩ ra tại sao Đông Phương U muốn giết bà ta."

Diệp Ly thầm thở dài, nói với Tần Phong: "Ngươi truyền tin cho Dao Cơ, ta có chuyện muốn hỏi nàng ấy."

Tần Phong sửng sốt, gật đầu nói: "Thuộc hạ tuân lệnh."

Trong Nam Kinh, trà lâu xa hoa nhất chính là Trích Tinh lầu. Một thiếu phụ xinh đẹp mang theo một đứa nhỏ khoảng tám chín tuổi chậm rãi đi vào, ánh mắt mọi người trong đại sảnh liền bị hấp dẫn theo. Thiếu phụ này chính là phu nhân Dao Cơ của phụ Mộc Dương Hầu còn đứa nhỏ chính là tiểu công tử Mộc Dương Hầu phủ. Kể từ khi rời nhà đến Nam Kinh, Mộc Dương Hầu có chút nản lòng thoái chí nên đã đem tước vị truyền cho con trai là Mộc Dương, còn mình thì ngày ngày ở nhà ngậm kẹo chơi với cháu, tiêu diêu tự tại. Mộc Dương cũng là người có dã tâm và năng lực, tuy rằng Mặc Cảnh Kỳ không còn, nhưng Mộc Dương Hầu phủ dần dần thân cận với Mặc Cảnh Lê, ngược lại hai năm qua Mộc Dương Hầu phủ càng ngày càng hưng thịnh. Mà chuyện phu nhân Dao Cơ xinh đẹp động lòng người này có địa vị gần như ngang hàng với vợ cả trong Mộc Dương Hầu phủ đã đồn xôn xao khắp Nam Kinh. Dao Cơ liền trở thành đối tượng mà nhóm vợ cả thống hận, nhóm tiểu thiếp noi gương.

Vừa thấy Dao Cơ đi vào, chưởng quỹ liền vội vàng ra nghênh đón, “Mộc phu nhân, tiểu công tử, mời hai vị lên lầu.”

Dao Cơ thản nhiên cười nói: “Đa tạ, sương phòng của ta vẫn còn giữ lại chứ?”

Chưởng quỹ cười lấy lòng nói: “Mộc phu nhân thích trà bánh của tiểu lâu đã là phúc phận của chúng ta rồi, cho nên đương nhiên lúc nào cũng giữ lại sương phòng phu nhân thích.” Hiện nay có người nào trong Nam Kinh là không biết, mặc dù Mộc Dương hầu có mấy phòng thê thiếp nhưng duy chỉ sủng ái hết mực vị phu nhân này. Dao Cơ phu nhân vốn xuất thân Khuynh Thành phường, được xưng là đệ nhất vũ cơ Sở kinh, đương nhiên xinh đẹp mỹ lệ người thường khó mà so bì được. Hơn nữa Dao Cơ phu nhân được Mộc Dương Hầu cưng chiều, cho nên ra tay cũng cực kỳ hào phóng. Bình thường cho dù không đến thì mỗi ngày cũng cho người đến mua chút điểm tâm mang về, Trích Tinh lâu đương nhiên vui vẻ giữ lại sương phòng ưu

đãi nàng.

Dao Cơ mỉm cười nói làm phiền, sau đó dắt đứa nhỏ bên cạnh lên lầu. Chỉ lưu lại bóng hình xinh đẹp thơm hương cùng tiếu cười hòa nhã động lòng người.

Đợi đến khi thân ảnh nàng biến mất trên lầu, mọi người ở dưới lầu mới thở ra một hơi, nghị luận ầm ĩ.

“Dao Cơ phu nhân này quả không hổ là vũ cơ đệ nhất năm đó, mặc dù không còn trẻ nhưng dung mạo vẫn cực kỳ xinh đẹp, chỉ sợ Lê vương phi cũng thua kém nàng ta.” Lê vương phi hôm nay chính là Diệp Oánh người đã từng được xưng là mỹ nhân đệ nhất Sở kinh. Nhưng hiện giờ, điều làm người ta nhớ đến nàng ta chỉ là một cái danh muội muội Định Vương phi mà thôi. Nào có thể bì kịp với Dao Cơ diễm lệ bức người.

“Mộc Dương Hầu thật là có phúc, khó trách lại sủng ái Dao Cơ phu nhân như vậy.” Chẳng qua là, đáng tiếc cho phu nhân Mộc Dương hầu, vốn là danh môn khuê tú, giai nhân xinh đẹp. Chỉ tiếc trước vẻ đẹp diễm quang tứ phía của Dao Cơ chỉ có thể ảm đạm thất sắc.

Dao Cơ dắt Mộc Liệt lên lầu, đi vào sương phòng mình hay ngồi, bên trong đã sớm có người chờ nàng. Thấy Diệp Ly đang ngồi uống trà, Dao Cơ không khỏi nhếch môi cười một tiếng: “Công tử văn nhã từ đâu tới thế này?”

Diệp Ly mỉm cười nhìn nàng nói: “Dao Cơ, đã lâu không gặp, phong thái vẫn như xưa nhỉ. Mộc Liệt, lại đây ngồi đi.” Mộc Liệt nhìn qua vẫn là bộ dáng chưa đến mười tuổi nhưng đã có bộ dáng người lớn như Mộc Dương, nhìn Diệp Ly mấy lần, cung kính đáp: “Vâng, đa tạ Vương phi.”

Diệp Ly lắc đầu một cái nhìn Dao Cơ nói: “Tính tình ngươi sao có thể dạy ra một đứa nhỏ nghiêm túc như vậy?”

Dao Cơ bất đắc dĩ nói: “Ta nào dạy nó đâu, đều là nó dạy ta thì có.” Dao Cơ cũng ngồi xuống theo, lúc thấy Tần Phong đứng sau lưng Diệp Ly thì hơi ngẩn ra,làm không chút để ý mà chuyển tầm mắt.

Dao Cơ cũng biết hiện nay chiến sự phương bắc đang căng thẳng, Diệp Ly ngàn dặm xa xôi đến Giang Nam hẳn là có chuyện quan trọng, cũng không nói nhảm liền đem chuyện lớn nhỏ ở Nam Kinh mấy ngày nay nói ra một lần. Diệp Ly nghe xong, hơi nhíu mày nói: “Ngươi ở Nam Kinh cũng không có chút tin tức nào của Đại ca sao?” Dao Cơ bất đắc dĩ cười khổ nói: “Sau khi nghe tin công tử Thanh Trần mất tích, ta vẫn luôn cẩn thận lưu ý động tĩnh trong ngoài Sở kinh nhưng vẫn không có tin tức nào của Thanh Trần công tử. Dao Cơ dám đảm bảo, bất luận công tử Thanh Trần có phải bị người Nam Kinh bắt không thì ít nhất…Lúc này công tử Thanh Trần tuyệt đối không có trong Nam Kinh.”

Thấy Diệp Ly cau mày, đôi mi thành tú của Dao Cơ cũng không khỏi nhíu lại. Lại nói chuyện này thật sự có chút ly kỳ, công tử Thanh Trần cũng chẳng phải loại a miêu a cẩu hay người qua đường giáp. Bất luận ở nơi nào đều khiến người ta cực kỳ chú ý. Hơn nữa lấy tài trí của công Thanh Trần tử, chỉ cần còn sống, vô luận thế nào cũng sẽ lưu lại đầu mối cho bọn họ. Nhưng mà mấy ngày nay, người Định Vương phủ gần như đã lật tung cả Giang Nam lên mà vẫn không có nửa điểm tin tức của Thanh Trần công tử.

Đột nhiên, Dao Cơ nhớ ra một chuyện. Trầm giọng nói: “Đúng rồi, trước khi công tử Thanh Trần mất tích, thuộc hạ đã đưa một mật hàm cho hắn.”

Nghe vậy, mọi người vội vàng giương mắt nhìn lại. Dao Cơ nói: “Là

một mật hàm truyền ra từ Nhiếp Chính Vương phủ, bởi vì Vương gia và Vương phi đều ở biên quan cho nên chuyện tình ở Giang Nam hiện nay đều chuyển đến tay công tử Thanh Trần. Cho nên phong thư kia cũng trực tiếp đưa tới chỗ của công tử Thanh Trần. Khi đó… Là hai ngày sau khi Đông Phương Huệ chết."

"Sau khi Đông Phương Huệ chết lại có tin tức truyền ra từ Lê Vương phủ…" Diệp Ly trầm ngâm nói. Thời gian Diệp Oánh truyền tin trùng hợp như vậy, hiển nhiên là có liên quan đến Đông Phương U.

"Vệ Lận, có biết mật thư viết gì không?"

Vệ Lận có chút đưa đám lắc đầu nói: "Lúc ấy thuộc hạ không ở bên cạnh công tử Thanh Trần. Sau đó công tử Thanh Trần lệnh cho thuộc hạ đi vào nói là có chuyện cần phân phó, nhưng mà thuộc hạ vừa tới trước mắt công tử thì thích khách liền đến. Sau đó…nếu phong thư kia không bị đối phương mang đi thì hẳn là đã bị công tử Thanh Trần hủy rồi."

Tần Phong mở miệng nói: "Hiện nay Nhiếp Chính Vương phủ cũng không truyền ra tin xấu nào của Lê Vương phi, chắc hẳn mật thư vẫn chưa bị lộ."

Diệp Ly có chút bất đắc dĩ thở dài nói: "Như vậy chỉ có thể tìm điểm đột phá từ Lê Vương phủ thôi. Dao Cơ, có tin tức gì về con trai của Mặc Cảnh Lê không?"

Dao Cơ gật đầu một cái, mỉm cười nói nhỏ bên tai Diệp Ly mấy câu. Diệp Ly kinh ngạc, nhíu mày nói: "Ngươi chắc chứ?"

"Thiên chân vạn xác." Dao Cơ cười nói, "Hai tháng trước đã xác định xong, chẳng qua là tin tức này quá quan trọng cho nên thuộc hạ hơi lo lắng, cố ý cho người chuyên trách tự mình trở về Ly thành một

chuyến. Nhưng không ngờ là Thanh Trần công tử và Vương phi lại lần lượt tới Giang Nam.”

Diệp Ly thở dài nói: “ Cuối cùng vẫn vậy, Mặc Cảnh Lê đã lấy được thuốc giải, chỉ sợ tin tức sau này không còn giá trị nữa.”

Dao Cơ che miệng cười nói: “ Cũng không hẳn, Mặc Cảnh Lê bị Mặc Cảnh Kỳ hạ thuốc rất nặng, cho dù có thuốc giải thì cũng phải điều dưỡng một thời gian thì mới có hiệu quả. Nhưng mà Lê Vương kia lại là người nóng nảy, một lần đã nhận bốn năm nữ nhi của đại thần trong triều vào phủ. Nhưng vẫn không thấy tin tức, nghe nói Lê Vương hoài nghi Vương gia lấy thuốc giả lừa hắn, đang nghẹn cháy đấy. Huống hồ, cho dù không dùng được với phụ thân thì bất luận lúc nào hài tử vẫn tác dụng với mẫu thân.” Nói đến đây, Dao Cơ cũng không khỏi nhẹ giọng thở dài, có chút đồng cảm với Diệp Oánh kia. Làm mẹ thì sẽ trở lên mạnh mẽ, nếu không phải vì con thì sao nàng lại buông tha cho cuộc sống an vui ở Ly thành mà đến dây dưa cùng Mộc Dương Hầu phủ nhiều năm như vậy?

Mộc Dương Hầu phủ đã sớm bị Định Vương ghi hận, mà con trai nàng cũng là con trai của Mộc Dương. Nếu nàng muốn con trai mình được an an ổn ổn một đời thì chỉ có thể thề trung thành với Định vương phủ. Huống hồ, Định Vương phi có ân cứu mạng con trai nàng, mà Mộc Dương Hầu phủ…Cho lù Mộc Dương biết lúc trước bọn họ đối xử với nàng và con thế nào nhưng cũng chẳng thay bọn họ làm gì, chẳng qua là dùng phương pháp hắn tự cho là đúng đi sủng ái nàng mà thôi. Mộc Dương cho rằng hắn rất yêu nàng, mà có lẽ hắn thật sự yêu nàng. Nhưng tình yêu của hắn lại không phải dùng vào lúc nàng và con cần. Ngay từ lúc nàng mang theo Mộc Liệt trở lại Mộc Dương Hầu phủ, nàng đã sớm không còn là Dao Cơ vừa yêu vừa hận Mộc Dương trước kia, nàng chỉ là một mật thám, là cọc ngầm của Định Vương phủ nằm vùng ở Mộc Dương Hầu phủ mà thôi. Từ nay về sau, không có yêu hận chỉ có lập trường.

Diệp Ly gật đầu nói: “Trở về ta sẽ đi gặp Diệp Oánh.”

Dao Cơ gật gật đầu nói: “Ta sẽ nghĩ cách an bài. Nếu Vương phi không có chuyện gì khác thì chúng ta đi trước.” Diệp Ly suy nghĩ một chút nói: “Đợi tìm được Đại ca rồi thì ngươi và Mộc Liệt trở về Ly thành đi.” Nghe vậy, Dao Cơ không khỏi ngẩn ra. Nàng ở Mộc Dương hầu phủ hơn hai năm, đã sớm trở thành tai mắt vô cùng quan trọng của Định Vương phủ ở Nam Kinh. Mặc dù không phải không thay thế được, nhưng nếu đột nhiên mất tích như vậy thì cũng không dễ xử lý lắm.

“Vương phi, chuyện này…”

Diệp Ly ngước mắt nhìn nàng, cười nhạt nói: “Chuyện ngươi cần làm đã làm xong, không cần phải lãng phí thời gian ở Giang Nam nữa.”

Dao Cơ trầm mặc một chút, gật đầu nói: “Dao Cơ hiểu rồi. Đa tạ Vương phi.”

Dao Cơ mang theo Mộc Liệt rời đi, Tần Phong nhíu mày nhìn về phía Diệp Ly, có chút lo lắng nói: “Bây giờ Vương phi nói chuyện này với nàng ấy, liệu có chút không ổn không?” Diệp Ly mỉm cười nhìn hắn nói: “Ngươi không tin nàng ấy sao?”

Sắc mặt Tần Phong cứng lại, hồi lâu mới thở dài nói: “Có lẽ vậy.” Thật ra thì Tần Phong cũng không rõ giữa hắn và Dao Cơ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa. Hắn vẫn chưa quên mình đã từng tiến gần về phía nữ tử tiều tụy gầy gò đó, nhưng hắn lại không thể xác định được rốt cuộc Dao Cơ nghĩ về hắn thế nào. Nếu Dao Cơ có tình với hắn thì tại sao lúc trước lại không chút do dự theo lệnh Vương gia và Vương phi rời Ly thành trở lại Mộc Dương Hầu phủ? Mà hắn, nếu quả thật yêu Dao Cơ thì tại sao lại không thể hoàn toàn tin tưởng

nàng? Thấy Vương phi dò xét Dao Cơ thì lại lo lắng Dao Cơ sẽ phản bội?

Thấy sắc mặt Tần Phong không tốt, Diệp Ly cười nhẹ nói: “Không cần suy nghĩ nhiều. Ngươi lo lắng là chuyện rất tự nhiên. Trên đời này vốn không có tin tưởng hoàn toàn vô điều kiện, nếu không, tại sao ta lại nói với nàng ấy những điều đó vào lúc này? Ta tình nguyện để nàng ấy hiểu rõ ngay bây giờ mà không phải tương lai lâm trận đổi ý, đâm một đao sau lưng ta.” Không phải Diệp Ly không tin sự trung thành của Dao Cơ mà là nữ nhân khi còn sống rất dễ vì hai người mà dao động. Một là người nàng yêu, hai là con của nàng. Ngay cả Diệp Ly cũng không dám cam đoan sẽ không vì Mặc Tu Nghiêu và ba bé con của mình mà làm ra chuyện gì biết rõ là không nên làm. Hiện nay, cho Dao Cơ một mũi an thần thì tốt hơn việc đến lúc đó đột nhiên bắt nàng tiếp nhận nhiều. Cho dù Dao Cơ có vấn đề thì các nàng vẫn có thể tùy thời nghĩ cách bù lại.

Ngay từ một khắc Diệp Ly bắt đầu tới Nam Kinh kia, thì Mộc Dương Hầu phủ đã định trước phải tận diệt. Người Mặc Tu Nghiêu thống hận cùng căm ghét rất nhiều. Mà Mộc Dương Hầu tiền nhiệm không chút nghi ngờ là một trong số đó. Nếu như đã tới, Diệp Ly cũng không để ý mà thay hắn kết thúc trước thời hạn. Huống hồ, một khi Mặc Cảnh Lê đồng ý kết minh với Tây Lăng, Bắc nhung, thì Mộc Dương Hầu phủ chính là kẻ địch của Định Vương phủ, xuống tay diệt trừ trước vẫn tốt hơn.

Tần Phong trầm mặc hồi lâu, nhìn về phía Diệp Ly nói: “Xin Vương phi giao chuyện Mộc Dương hầu phủ cho thuộc hạ lo liệu.”

Diệp Ly có chút do dự nói: “Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa? Ta vốn cảm thấy chuyện này giao cho Trác Tĩnh, Lâm Hàn xử lý thỉ thỏa đáng hơn.” Tần Phong cười nói: “Đa tạ Vương phi, thuộc hạ tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng của Vương phi.”

Diệp Ly khẽ thở dài nói: “Ngươi nên biết….” Nếu như Mộc Dương hầu phủ bị hủy trong tay Tần Phong thì tương lai Dao Cơ và hắn có chút khó khăn. Cho dù Dao Cơ không thương Mộc Dương thì Mộc Dương vẫn là phụ thân của con trai nàng.

“Thuộc hạ hiểu.” Tần Phong nở nụ cười nhạt, giọng nói lại kiên định như bàn thạch.

“Đã vậy thì để Lâm Hàn và ngươi cùng làm đi. Nếu có chuyện gì không tiện, thì bảo Lâm Hàn làm.” Diệp Ly nói. Lâm Hàn gật đầu lên tiếng: “Thuộc hạ tuân mệnh.” Lâm Hàn đương nhiên hiểu ý của Diệp Ly. Vạn nhất có lúc cần Tần Phong tự mình đi giết Mộc Dương Hầu phủ thì Lâm Hàn có thể làm thay.

“Đa tạ Vương phi.”

Trong Mộc Dương Hầu phủ, Dao Cơ bình tĩnh mang theo Mộc Liệt đi về phía viện của mình. Lại bị một người đột nhiên ngăn lại. Dao Cơ ngẩng đầu nhìn mấy phụ nhân trước mặt một cái, sắc mặt trầm xuống.

Thiếu phu nhân ngày trước, hôm nay chính là phu nhân Mộc Dương Hầu, nhìn cô gái đã hơn ba mươi mà vẫn xinh đẹp động lòng người như cũ thì không khỏi ghen ghét cùng không cam lòng. Giọng the thé nói: “ Trắc phu nhân đi đâu đây?”

Tâm trạng Dao Cơ không tốt, đôi mi thanh tú nhíu lại, nhàn nhạt nói: “ Liên quan gì tới ngươi?”

Sắc mặt phu nhân Mộc Dương hầu cứng đờ, dung nhan vốn thanh tú trong nháy mắt trở nên dữ tợn, cắn răng nói: “Dao Cơ, ngươi quá kiêu ngạo rồi đó! Đừng quên,ta mới chính là phu nhân Mộc Dương

hầu phủ!.” Dao Cơ liếc nàng một cái, hờ hững nói: “Thế thì sao? Mộc Dương hầu phu nhân ngươi cứ giữ lấy vị trí của mình đi, không ai giành với ngươi đâu. Nếu như ngươi muốn thì vị trí Trắc phu nhân này ngươi cũng có thể giữ lại….”

“Ngươi….” Mộc Dương Hầu phu nhân cắn răng nghiến lợi, hận không thể lập tức xé xác nữ nhân trước mặt. Nàng đường đường là danh môn khuê tú, cư nhiên lại bại bởi một nữ nhân xuất thân giáo phường. Những năm này không chỉ một mình nhận hết sự lạnh nhạt từ Mộc Dương mà ngay cả ở ngoài cũng bị các quý phu nhân cười nhạo. Lúc này Mộc Dương Hầu phu nhân lại hối hận, năm đó Dao Cơ vì nàng ta mà chịu bao nhiêu khổ, thậm chí suýt bỏ mạng. Nếu như năm đó nàng ta không tận lực bức bách thì Dao Cơ đã sớm đem theo hài tử mai danh ẩn tích cả đời, chứ đâu trở thành mật thám Định Vương phủ trở lại tranh thủ tình cảm với nàng ta?

Dao Cơ không nhịn được liếc mắt nhìn mấy nữ nhân thiên kiều bá mị sau lưng nàng ta. Những nữ nhân này đều là người do Mộc Dương Hầu phu nhân cố ý chọn cho Mộc Dương để thể hiện sự hiền huệ của nàng ta, cũng có vài người là do quan trường đưa tới. Chỉ vì Dao Cơ được chuyên sủng mà những nữ nhân này liền thu hồi dã tâm trên người Mộc Dương Hầu phu nhân mà chuyển sang cùng đối phó Dao Cơ. Chỉ tiếc, đối với Dao Cơ đã trải qua vô số chuyện mà nói thì những kẻ này còn quá non. Cho dù các nàng có liên thủ thì cũng chẳng chiếm được chút tiện nghi nào trên người nàng.

Lúc này tâm trạng Dao Cơ không tốt, cho nên cũng không có hơi sức theo bồi các nàng. Ngẩng đầu nhìn Mộc Dương Hầu phu nhân, nhoẻn miệng cười, thấp giọng nói: “Phu nhân, thật ra ta đã sớm muốn nói với ngươi một câu.”

“Ngươi muốn nói cái gì?” Mộc Dương Hầu phu nhân cảnh giác nhìn chằm chằm Dao Cơ nói. Dao Cơ nở nụ cười lạnh lùng, “Ta vẫn

muốn nói với ngươi là….Thật ra thì ngươi cứ nhằm vào ta như vậy cũng không có tác dụng gì. Mộc Dương không có hứng thú với ngươi, chẳng lẽ ngươi không tự xem xét lại mình sao? Thân là nữ tử, lại khiến cho trượng phu nhàm chán đến mức không buồn nhìn một cái, ta thấy thật thương thay cho ngươi.”

Nói xong cũng không quản sắc mặt Mộc Dương Hầu phu nhân trong nháy mắt trở nên trắng bệch, Dao Cơ vung tay áo xoay người đi về phía viện của mình.

“ Tâm trạng ngươi không tốt sao?” Mộc Liệt đi sau lưng nàng, mặc dù thoạt nhìn có vẻ hơi chậm, nhưng từ đầu đến cuối vẫn duy trì khoảng cách hai ba bước chân với Dao Cơ vốn đi nhanh. Trở lại trong viện của Dao Cơ, Mộc Liệt mới nhàn nhạt hỏi.

Dao Cơ ngẩn ra, lắc lắc đầu nói: “Không có gì.”

Mộc Liệt dựa vào cây cột bên cạnh, lẳng lặng nhìn nàng nói: “Rất nhanh có thể trở về Ly thành gặp lại con trai ngươi rồi, chẳng lẽ ngươi không vui sao?” Mấy năm chung sống cùng nhau, Mộc Liệt cũng có vài phần tình cảm với Dao Cơ. Hắn là cô nhi, cũng không biết mẹ ruột mình là ai. Nhưng mỗi lần thấy bộ dáng nhớ nhung con trai của Dao Cơ, hắn không hi vọng Dao Cơ vì bước sai một bước mà hối hận cả đời.

Dao Cơ có chút bất đắc dĩ cười khổ. Mộc Dương là phụ thân của con trai nàng, bất luận nàng còn yêu hắn hay không thì cũng không thể thay đổi sự thực này, vậy sao nàng có thể vui vẻ mà trở về đây?

Mộc Liệt nhìn nàng nói: “Nếu ngươi không thể chịu được…thì có thể nói với Vương phi để rời đi trước. Vương phi sẽ không làm khó ngươi, một mình ta cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ.” Bất luận là Dao Cơ hay Mộc Liệt thì đều là người thông minh, thời điểm Diệp Ly

nói các nàng có thể cùng trở về Ly thành, Dao Cơ liền biết Vương phi định động thủ với Mộc Dương Hầu phủ. Thật ra thì năm đó người có thể phái tới Sở kinh không ít, Dao Cơ đương nhiên không phải sự lựa chọn bắt buộc. Cho nên lựa chọn Dao Cơ, không chút nghi ngờ là vì địch ý của Định Vương đối với Mộc Dương hầu phủ. Dao Cơ đương nhiên biết chuyện năm đó Mộc Dương Hầu mang binh vây bắt Diệp Ly khiến Diệp Ly bị Trấn Nam Vương ép trụy nhai.

Dao Cơ nở nụ cười thản nhiên, nhìn Mộc Liệt nói: “Cảm ơn ngươi, ta không sao.”

Mộc Liệt cau mày, trên gương mặt non nớt không chút nào che giấu một tia lo lắng. Dao Cơ giơ tay xoa xoa cái đầu nhỏ của hắn nói: “Ngươi chỉ là một đứa bé, nghĩ nhiều như vậy làm gì?”

Mộc Liệt không vui, đánh tay nàng nói: “Ta không còn là tiểu hài tử nữa rồi. Quên đi, ngươi muốn thế nào thì cứ làm thế đó. Đừng quên con trai ngươi vẫn còn ở Ly thành chờ đó. Còn nữa….Bản công tử phải trở lại Ly thành rồi vào Kỳ Lân, ngươi mà hại ta không về được…thì ta giết ngươi đó.”

Dao Cơ không khỏi cười một tiếng, mỉm cười nhìn Mộc Liệt xoay người ra cửa. Mộc Liệt đi tới cửa thì ngừng một chút quay đầu lại nói: “Ta thấy Tần thống lĩnh tốt với ngươi, không bằng ngươi thử suy nghĩ một chút xem. Chung quy thì Tần thống lĩnh tốt hơn Mộc Dương kia nhiều, ít nhất mấy năm người đi, Tần thống lĩnh cũng chẳng trêu hoa ghẹo nguyệt ai cả. Ngươi xem lại ánh mắt mình lúc trước chút đi, bản công tử cũng ngại khinh bỉ ngươi.” Nói xong cũng không quản Dao Cơ biến sắc, phất tay một cái ngênh ngang rời đi.

Thở dài một hơi, Dao Cơ đưa tay mở chiếc hộp châu báu trên bàn trang điểm, trong vô vàn các loại châu báu hiện ra chiếc hộp trông rất bình thường đặt trong góc khuất của tầng dưới cùng. Mở hộp ra, bên

trong chỉ có một cây trâm hoa sen ngọc bích. Nàng cũng không biết tại sao muốn giữ cây trâm này bên người, năm đó thời điểm rời Ly thành đến Sở kinh đã sớm quyết định từ nay về sau không dính vào tình yêu nữa. Tần Phong là ân nhân cứu mạng của nàng, là tâm phúc của Định vương phi, trong tay chấp chưởng Kỳ Lân tinh nhuệ nhất của Định vương phủ. Tính ra, ngay cả Tam ca của Định Vương phi là Từ gia Tam công tử cũng coi là thuộc hạ của hắn. Người như vậy…Cho dù tên không nổi danh nhưng cũng không phải người mà một cô gái xuất thân giáo phường như nàng có thể xứng đôi.

Nếu có thể lựa chọn, Dao Ca càng hi vọng lúc trước mình gặp được nam nhân như Tần Phong chứ không phải Mộc Dương. Có lẽ, nam nhân tốt trong thiên hạ đều tập trung ở Định Vương phủ đi, mà cũng có lẽ vì Định Vương thâm tình với Định Vương phi cho nên trên làm dưới theo,phần lớn nam tử trong Định Vương phủ đều chung tình. Cho dù Mộc Dương sủng ái nàng đến mức Nam Kinh người người đều biết nhưng mà thị thiếp thông phòng trong Mộc Dương Hầu phủ so ra không ít hơn nhà nào. Mộc Dương đẹp đẽ nhất trong lòng nàng giờ chỉ còn là giấc mộng, mộng tỉnh không dấu vết, lưu lại cũng chỉ có nhàn nhạt bi ai. Mà Tần Phong, chính là vẻ đẹp nàng kỳ vọng nhưng không dám vấy bẩn…

Đang lúc xuất thần, sau lưng vang lên một tiếng vang nhỏ khiến Dao Cơ phục hồi lại. Cuộc sống mấy năm nay tạo cho nàng thói quen giữ vững cảnh giác, đột nhiên xoay người, thấy nam tử phía sau thì không khỏi ngẩn ra.

So với Mộc Dương vang danh Sở kinh năm đó thì dáng vẻ Tần Phong tuy cũng tuấn tú nhưng không quá chói lọi. Khí chất của vị thống lĩnh xuất thân Kỳ Lân hoàn toàn khác với đám công tử danh môn quý tộc. Nếu như nói Mộc Dương là bảo kiếm quang hoa tất lộ thì Tần Phong chính là danh kiếm ẩn giấu dưới vỏ. Nhìn như tầm thường nhưng một khi rời vỏ thì quang hoa chiếu rọi tứ phương.

“ Huynh…..tại sao huynh lại tới đây?” Hồi lâu Dao Cơ mới mở miệng hỏi.

Ánh mắt Tần Phong rơi trên cây trâm ngọc bích trên tay nàng, ánh mắt không khỏi thêm vài phần ấm áp. Dao Cơ tự nhiên cũng chú ý tới ánh mắt hắn, có chút luống cuống tay chân thả lại cây trâm vào hộp, “Huynh….giờ huynh tới đây, là Vương phi có chuyện phân phó sao?” Bị hắn nhìn có chút lúng túng, Dao Cơ vội vàng kéo lại đề tài.

Ánh mắt Tần Phong thoáng qua một tia vui vẻ khó nhận ra, gật đầu một cái, bình tĩnh nhìn Dao Cơ nói: “Đúng. Chuyện phủ Mộc Dương Hầu….Vương phi giao cho ta phụ trách.”

Nghe vậy, cánh tay đang dọn dẹp mặt bàn của Dao Cơ ngừng lại, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt.

Chương 369: Tung tích của công tử, tấm lòng người mẹ

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

Nhìn sắc mặt trắng như tờ giấy của Dao Cơ, tròng mắt Tần Phong co lại, bình tĩnh nhìn nàng nói: "Nàng có vấn đề gì sao?" Dao Cơ cả kinh, cười lớn nói : "Ta…ta có thể có vấn đề gì chứ?" Tần Phong lạnh nhạt nói: " Lời vừa rồi của nàng và Mộc Liệt ta đã nghe cả rồi. Mộc Liệt nói không sai, nếu như nàng cảm thấy khó khăn thì ta sẽ hồi bẩm Vương phi, để nàng rời đi trước."

Dao Cơ vội vàng lắc đầu nói: " Không cần, ta không sao."

Tần Phong chăm chú nhìn nàng nói: "Tốt nhất nàng nên suy nghĩ cho kỹ, nếu tương lai vì nàng nhất thời không đành lòng mà làm hỏng chuyện của Vương gia và Vương phi…" Chống lại ánh mắt bình tĩnh của Tần Phong, trong lòng Dao Cơ run lên, nhắm lại hai mắt, lần nữa mở ra thì chỉ còn một mảnh yên lặng, gật đầu nói: "Ta biết rồi, con trai ta vẫn còn ở Ly thành, ta tuyệt đối không làm hỏng chuyện của họ."

"Tốt nhất là như vậy" Tần Phong nhìn Dao Cơ thật sâu rồi xoay người ra cửa, rất nhanh biến mất khỏi Mộc Dương Hầu phủ.

Ra khỏi Mộc Dương Hầu phủ không xa, liền thấy Lâm Hàn treo người như con dơi dưới mái hiên, lung la lung lay nhìn mình. Thấy Tần Phong tới, Lâm Hàn mới trượt xuống, nhìn Tần Phong lắc đầu nói: "Ngươi cần gì phải như vậy? Ngươi làm vậy chỉ khiến nàng ấy

thêm hận ngươi mà thôi.” Đặc biệt đi một chuyến đến Mộc Dương Hầu phủ, hắn còn tưởng Tần Phong tính thổ lộ nỗi lòng mình với Dao Cơ, ai ngờ lại là một trận vừa đấm vừa xoa, vừa uy hiếp lại thêm chút cảnh cáo. Tần Phong thực sự thích Dao Cơ sao? Lâm Hàn có chút nghi ngờ.

Tần Phong nhàn nhạt nói: “Vương phi nói không sai, bây giờ nói rõ ràng chung quy vẫn tốt hơn tương lai mất mạng.”

“Nói cho cùng thì ngươi vẫn không tin nàng ấy?” Lâm Hàn thiêu mi hỏi.

Tần Phong nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: “Ta phải tin gì đây? Tin Dao Cơ không có ý định phản bội Định Vương phủ sao? Hiện tại ta tin Dao Cơ sẽ không phản bội Định Vương phủ, nhưng mà…Ta không biết Dao Cơ còn yêu Mộc Dương không nữa.” Chỉ cần Dao Cơ vẫn còn một chút tình cảm với Mộc Dương thì ai cũng không dám đảm bảo đến lúc đó Dao Cơ sẽ làm ra chuyện gì. “Hiện tại chúng ta chỉ cần đảm bảo kế hoạch cùng sự an nguy của Vương phi không xảy ra chuyện gì là tốt rồi.”

Nhìn Tần Phong không chút lưu luyến đi về phía trước, Lâm Hàn nhún vai một cái vừa đi theo, vừa nói: “ Có cần cho người theo dõi nàng ấy không?”

“Mộc Liệt sẽ nhìn chằm chằm nàng ấy.” Giọng nói nhàn nhạt của Tần Phong truyền đến.

Lâm Hàn phía sau thở dài, chuyện tình cảm thật quá phiền phức. May mà trước mắt hắn vẫn chưa bị chuyện này làm phiền, bằng không giống như Tần Phong và Dao Cơ hoặc là như Phượng Tam công tử thì còn không khổ chết sao? Vẫn là đợi mấy năm nữa thái bình thì tìm một cô nương thích hợp rồi lập gia đình thôi.

Trong Mộc Dương Hầu phủ, Dao Cơ ngồi một mình ngây ngốc trong phòng. Chuyên ngày hôm nay quả thực khiến nàng chấn động, ngoại trừ hốt hoảng lúc đầu thì Dao Cơ đã dần dần hiểu ý định của Định Vương phi. Đồng thời không khỏi bội phục Định Vương phi, thậm chí ngay cả những chuyện nhỏ nhặt này cũng có thể nghĩ đến. Nàng chưa bao giờ muốn phản bội Định Vương phủ cũng như việc nàng chưa bao giờ có ý định khôi phục lại với Mộc Dương như trước. Nhưng đồng dạng, cho tới bây giờ nàng chưa từng muốn Mộc Dương chết. Có lẽ, Vương phi cũng không muốn mạng của Mộc Dương, nhưng người như Mộc Dương, một khi phá hủy Mộc Dương Hầu phủ thì không khác nào lấy mạng hắn.

Định Vương phi là người chu toàn cho nên Dao Cơ không trách nàng ấy thăm dò mình. Thậm chí còn cảm kích nàng ấy, nếu như đợi đến lúc chuyện đổ xuống đầu nàng mới biết thì nàng thật không chắc mình rốt cuộc có làm được hay không. Hiện tại mặc dù cũng khó xử, đau khổ nhưng cũng cho nàng đủ thời gian để suy nghĩ cùng quyết định. Mặc dù thống khổ nhưng giảm bớt khả năng ngoài ý muốn.

“Dao Cơ, nghe nói nàng không khỏe?” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Mộc Dương. Dao cơ vội vàng chỉnh lại vẻ mặt, bình tĩnh xoay người nhìn nam tử ngoài cửa. Đã qua tuổi nhi lập nên bộ dáng hắn càng thêm thành thục, chững chạc hơn hồi còn trẻ. Không còn là quý công tử phong lưu phóng khoáng dung mạo dịu dàng, cũng không còn là thế tử Hầu phủ đau đớn giãy giụa giữa cha mẹ và người yêu nhưng không thể không bất đắc dĩ thỏa hiệp năm đó nữa. Hắn hôm nay, càng thêm mấy phần cường thế cùng bá đạo.

Dao Cơ đứng dậy, cười nhạt nói: “Không có gì, tâm trạng không tốt lắm mà thôi.”

Mộc Dương đau lòng nhìn nàng, trên mặt áy náy: “Có phải phu nhân

lại làm phiền nàng không? Trở lại ta sẽ nói với nàng ấy, để nàng ấy an phận một chút, không gây khó dễ với nàng nữa.” Dao Cơ khẽ mỉm cười, bên mép dâng lên một tia giễu cợt, lạnh nhạt nói: “Cũng nhiều năm như vậy, nói ra có tác dụng sao?”

“Dao Cơ…” Mộc Dương bất đắc dĩ thở dài nói : “Nàng vẫn còn giận ta? Liệt Nhi cũng lớn như vậy rồi, chúng ta không thể cố gắng sống qua ngày sao? Nàng muốn gì ta đều cho nàng, cũng không còn ai có thể bắt nạt mẹ con hai người nữa.”

Dao Cơ cười khổ, nhiều năm như vậy, lời này nàng đã nghe đến chết lặng. Mặc dù nàng trở lại phủ Mộc Dương Hầu là có dụng ý khác, nhưng dần dần nàng không thể không cảm thấy may mắn vì phần dụng ý này. Nếu như năm đó nàng không được Tần Phong cứu mà trực tiếp bị bắt trở về Mộc Dương Hầu phủ, nếu như người ở lại trong phủ hôm nay không phải là Mộc Liệt được Định Vương phủ huấn luyện từ nhỏ mà là con trai ruột của nàng, thì bằng thái độ của Mộc Dương như vậy, mẹ con bọn họ thật sự có thể sống đến giờ sao?

Mộc Dương rất yêu nàng, nhưng đồng dạng hắn cũng yêu nhiều thứ khác. Cho dù là vì nàng và con thì hắn cũng không nguyện ý buông tha bất kỳ thứ gì, cho dù chỉ là một chút. Cho dù mình đã sớm không còn tư cách trách hắn, nhưng vẫn như cũ không thể không vì thái độ của hắn mà cảm thấy chua xót, chua xót cho đứa con của nàng.

“ Chàng còn nhớ không? Mùa thu năm trước tại sao Mộc Liệt lại bệnh nặng?” Dao Cơ lạnh nhạt hỏi.

Mộc Dương khẽ cau mày, “Dao Cơ, rốt cuộc nàng muốn thế nào?”

Dao Cơ cũng không để ý hắn, tiếp tục nói: “Còn nữa, năm ngoái, nó bị ngã từ trên lưng ngựa xuống. Rồi thì mùa xuân năm nay nó bị rơi

xuống hồ…” Dao Cơ lần lượt kể ra các loại nguy hiểm mà Mộc Liệt gặp phải mấy năm nay, dĩ nhiên còn có một ít chuyện trong tối ngoài sáng của chính nàng. Mặc dù Mộc Liệt không phải con ruột nàng nhưng nó bị như vậy là vì con trai nàng. Mà điều khiến Dao Cơ càng thêm nản lòng thoái chí là Mộc Dương ngoại trừ giết những hạ nhân nha hoàn kia thì chưa từng xử lý bất cứ người nào chỉ điểm phía sau màn.

“Dao Cơ, rốt cuộc nàng muốn thế nào? Liệt Nhi không phải không có chuyện gì sao, sao hôm nay lại nói đến những chuyện này? Nàng biết mà, là lỗi của chúng ta…” Còn chưa nói xong, chỉ thấy Dao Cơ mắt lạnh nhìn hắn nói: “Không phải chúng ta, mà là chàng. Mộc Dương, là chàng có lỗi với những nữ nhân kia. Nếu lúc trước ta rời đi không bao giờ trở lại Mộc Dương Hầu phủ thì chàng căn bản không cần xin lỗi bất cứ ai. Là chính chàng náo loạn với cha mẹ rồi giận chó đánh mèo thê tử. Về lâu về dài, chàng bắt đầu cảm thấy có lỗi với các nàng ấy. Nhưng mà….cho dù có thật là ta có lỗi với các nàng đi chăng nữa thì con trai ta cũng không nợ gì các nàng hết.”

“Dao Cơ…” Mộc Dương có chút kinh ngạc nhìn cô gái lạnh lùng trước mặt. Kể từ mấy năm trước khi hắn đón Dao Cơ và Mộc Liệt về Hầu phủ, tính tình Dao Cơ đã khác hẳn trước kia. Hắn vốn cho rằng Dao Cơ còn oán trách hắn khiến nàng và con phải chịu nhiều khổ cực, cho nên luôn tỉ mỉ che chở và nhân nhượng mọi điều. Nhưng đến giờ hắn mới phát hiện, Dao Cơ từ lâu đã không còn là Dao Cơ xinh đẹp, quyến rũ, đôi mắt sáng thiện không hỏi, tiếu ngữ yên nhiên trong Khuynh Thành phường năm đó nữa rồi. Trên dung nhan xinh đẹp giờ đây chỉ còn lạnh nhạt cùng kiên quyết mà hắn chưa từng thấy qua. Mộc Dương đột nhiên có chút khủng hoảng, chẳng lẽ mấy năm nay hắn chưa từng thực sự hiểu được Dao Cơ sao?

Dao Cơ nhàn nhạt nhìn hắn thật lâu mới thở dài nói: “Mới vừa rồi Liễu di nương cho người tới báo, nói là cơ thể có chút không khỏe,

chàng đi xem một chút đi.”

Thần sắc trên mặt Mộc Dương chậm lại, giống như hiểu ra, mỉm cười ôm bả vai gầy gò của Dao Cơ, có chút lúng túng lại đắc ý nói: “Được rồi, là ta không tốt, ta không nên gạt nàng….Nhưng mà nàng biết đó, phụ thân của Liễu di nương…” Dao Cơ rũ mắt, lạnh nhạt nói: “Ta biết rồi, trong phủ ngoài trừ Liệt Nhi cũng chỉ có hai nữ hài, Liễu di nương có thai âu cũng là chuyện tốt, chàng đi đi.”

Mộc Dương nhìn dáng vẻ Dao Cơ một chút, xác định vẻ mặt của nàng đã bình thường trở lại, không còn tức giận nữa mới buông nàng ra, nói: “Vậy ta qua đó xem một chút. Buổi tối sẽ tới chỗ nàng dùng bữa.” Dao Cơ chẳng chút hào hứng, gật đầu một cái rồi thôi.

Mộc Dương vừa mới đi, cửa sổ đã giật giật vài tiếng, Mộc Liệt đang trèo vào từ bên ngoài, nhìn Dao Cơ lắc đầu nói: “ Ta không hiểu ngươi cứ mãi vương vấn hắn làm gì? Không duyên không cớ mang trên lưng cái danh chuyên sủng, nhưng nữ nhân trong nhà này so ra có ít hơn nhà khác là bao? Nếu không có chúng ta che chở, chỉ sợ ngươi chết thế nào cũng không biết.”

Dao Cơ bất đắc dĩ nhìn nó nói: “Cửa có thì không đi mà trèo cửa sổ làm gì? Ngươi chỉ là con nít, biết cái gì mà nói…Ta cùng hắn đã sớm không còn gì, chẳng qua là hắn…”

Mộc Liệt đảo mắt, bò đến ngồi xuống một chiếc ghế nói: “ Bản công tử cũng chẳng phải không biết chuyện yêu đương. Ta biết ngươi đang nghĩ gì, cho dù ngươi không có ý gì với hắn nhưng ngược lại hắn vẫn là cha ruột của vị đệ đệ ta chưa biết mặt kia. Nếu sau này đứa nhỏ lớn lên biết mẹ nó chính là người hại chết cha ruột nó thì ngươi cũng không tiện giải thích đúng không? Vậy, ngươi không nói cho nó biết là được rồi.”

“Trên đời này làm gì có bức tường nào không lọt, trừ phi nó cả đời không biết thân phận của mình.” Dao Cơ có chút u buồn nói. Mộc Liệt nói: “Ta chưa từng gặp cha mẹ mình, nhưng mà vẫn sống vui vẻ đó thôi. Hơn nữa, không phải ngươi nói là cha mẹ nuôi đối xử với nó rất tốt sao?” Dao Cơ im lặng nhìn Mộc Liệt một cái, đứa nhỏ chưa từng làm cha mẹ thì sao có thể hiểu được tâm tình của người mẹ đây? Mộc Liệt phất tay một cái nói: “Được rồi, cùng lắm thì sau này ngươ và Tần thống lĩnh sinh thêm một đứa nữa. Về phần tiểu đệ đệ của ta thì chỉ cần biết nó sống tốt là được rồi. Chung quy, so với việc nó biết được thân phận của mình thì hiện giờ vẫn tốt hơn nhiều đúng không? Không phải ngươi nói hiện giờ nó cũng là công tử con nhà quan sao?”

Mấy năm nay, thân phận của Mộc Liệt có chút khó xử nhưng nó vẫn hiểu hết. Thứ nhất, nó là con trai lớn của Mộc Dương Hầu phủ, trước mắt cũng là con trai duy nhất. Nếu thuận lợi thì tương lai nó sẽ trở thành người thừa kế tước vị Mộc Dương Hầu phủ. Nhưng mặt khác, nó là con vợ kế, mẹ đẻ đã từng là vũ cơ, hơn nữa sống chết cũng không vào cửa. Nếu không phải hiện tại Mộc Dương Hầu phủ không có nam đinh, thì ngay cả gia phả nó cũng không được vào. Điều này khiến cho nó bị đám trưởng tử nhà khác bài xích rõ rệt. May mắn là nó không cần đóng giả làm tiểu công tử Mộc Dương Hầu phủ cả đời. Nếu không mấy năm nữa, ngay cả hôn sự của nó cũng khó mà thành, đại gia tộc chân chính thì không muốn gả đích nữ cho con trai của một vũ cơ, mà gia tộc nhỏ hoặc thứ nữ thì lại không xứng với thân phận người thừa kế phủ Mộc Dương Hầu. Nếu như tiểu nhi tử thật sự của Dao Cơ lớn lên ở nơi này thì Mộc Liệt dám cam đoan nếu không bị người giết chết, không bị Mộc Dương chiều hư, thì tính tình cũng tự động vặn vẹo.

“Ngươi nói nhăng cuội gì đó?” Dao Cơ tức giận trừng mắt nhìn nó một cái, đứa bé này càng lớn càng không biết giữ mồm giữ miệng. Mộc Liệt cười híp mắt nói: “Không cần ngượng ngùng. Mới vừa rồi là

Tần thống lĩnh tới thăm ngươi hả?”

Dao Cơ lạnh nhạt liếc mắt nhìn nó một cái, vừa nhắc tới Tần Phong, sắc mặt nàng càng thêm ảm đạm. Mộc Liệt đồng tình đưa tay vỗ vỗ nàng nói: “Thật ra thì, lúc đầu ngươi chạy tới phủ Mộc Dương Hầu đúng là tự chuốc lấy khổ. Nếu lúc đó ngươi gả cho Tần thống lĩnh thì cho dù Vương gia có ghét Mộc gia đi nữa cũng sẽ nể mặt Vương phi và Tần thống lĩnh mà không gây khó dễ cho đệ đệ.”

Dao Cơ cười khổ, chuyện này nào có đơn giản như nó nói. Nếu là Định Vương phi thì có lẽ sẽ không so đo, nhưng mà Định Vương tuyệt đối sẽ không khinh địch mà bỏ qua cho Mộc gia. Định Vương muốn giết Mộc Dương Hầu thì đã sớm động thủ, cho nên vẫn không ra tay có nghĩa là muốn hành hạ Mộc Dương, phá hủy Mộc gia mà thôi. Một con cờ như nàng, sao Định Vương có thể bỏ qua? Mấy năm này, mặc dù Mộc Dương Hầu phủ còn chưa bị diệt nhưng cũng náo loạn không được yên bình.

“Liệt nhi, ngươi không cần lo lắng cho ta. Ta biết nên làm thế nào mà.” Dao Cơ cười nhạt nói. Trên đời này, không ai quan trọng hơn con trai nàng. Cho dù nàng không thể ở bên nhìn nó trưởng thành nhưng nàng nhất định sẽ tận lực giúp nó cả đời không lo.

Trong Lê vương phủ, Diệp Oánh mang theo hai người hầu đi ra ngoài. Nhưng mới đi tới đại sảnh đã bị người ngăn lại. Diệp Oánh cau mày nhìn Đông Phương U trước mặt, không vui nói: “Ngươi làm gì đó?”

Đông Phương U quan sát Diệp Oánh từ trên xuống dưới một phen, hỏi: “Ngươi đi đâu đây?”

Gương mặt xinh đẹp của Diệp Oánh trầm xuống, không vui nói: “Ta đi đâu thì liên quan gì đến ngươi?” Đông Phương U lạnh nhạt nói:

“Hiện tại, Lê Vương phủ là do ta làm chủ, không có lệnh của ta, không ai được phép ra ngoài.”

Diệp Oánh cười lạnh một tiếng, “Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi là Vương phi, ta cũng là Vương phi, Bản phi muốn ra ngoài ngươi quản được chắc? Huống hồ…Bản phi đã xin phép Thái phi nương nương, Thái phi nương nương cũng đã đồng ý, còn ngươi vì cớ gì mà không cho ta ra ngoài?” Mấy ngày nay, Lê Vương phủ có chút thay đổi. Đông Phương U đột nhiên ra tay nhận lấy mọi sự vụ trong Lê Vương phủ, thậm chí mơ hồ có chút ý định đoạt quyền trên tay Hiền Chiêu Thái phi. Quả thật Hiền Chiêu Thái phi không thích Diệp Oánh, nhưng so với Đông Phương U hung hăng vênh váo hiện tại thì Diệp Oánh nhu thuận, vô hại lại phá lệ có chút đáng yêu. Cho nên, thỉnh thoảng Diệp Oánh cầu xin bà một vài chuyện, Hiền Chiêu Thái phi hơn phân nửa đều đáp ứng.

Đông Phương U nghe vậy, khinh thường cười lạnh nói: “Ta nói là, hiện tại Lê Vương phủ do ta định đoạt. Đừng nói là Hiền Chiêu Thái phi, cho dù Thái hậu tự mình đến cũng không có tác dụng.” Không trách được Hiền Chiêu Thái phi ghét Đông Phương U còn hơn cả Diệp Oánh. Đông Phương U ngoại trừ danh tiếng bên ngoài nát bét thì mọi mặt khác đều hơn Diệp Oánh nhiều. Nhưng mà đồng dạng, tính tình Đông Phương U không bằng Diệp Oánh. Có lẽ không có tình với Mặc Cảnh Lê cho nên căn bản không đặt Mặc Cảnh Lê vào trong mắt, thời điểm Đông Phương U nói đến Hiền Chiêu Thái phi và Thái hậu cũng chẳng có lấy nửa phần kính ý. Hiền Chiêu Thái phi cả đời được tôn kính, sao có thể chịu được một vãn bối vô lễ như vậy?

“Ta nhất định cứ ra ngoài đấy, ngươi làm gì được ta?” Diệp Oánh cứng rắn nói.

Đông Phương U nhíu lông mày, không ngờ Diệp Oánh vốn nhu nhược lại cứng rắn như vậy. Diệp Oánh này cùng Tam tỷ Định

Vương phi Diệp Ly của nàng ta hoàn toàn không giống người một nhà. Đông Phương U chưa từng đặt nàng ta vào trong mắt. Lúc này, bị Diệp Oánh chống đối, thì càng thêm mất hứng, “Diệp Oánh, nể mặt Định Vương phi, Bản phi cũng cho ngươi vài phần mặt mũi. Nhưng tốt nhất ngươi đừng có không biết xấu hổ.”

Diệp Oánh tức giận, không thèm để ý Đông Phương U mà trực tiếp xoay người ra cửa. Nàng không tin Đông Phương U dám giết nàng ngay trong vương phủ.

“Bắt lại cho ta!.” Sau lưng, Đông Phương U lạnh lùng nói.

Chỉ thấy một thân ảnh màu xanh thoáng qua, hai nam tử một trái một phải xuất hiện trước mặt Diệp Oánh, chặn lại đường đi của nàng. Đông Phương U ngạo nghễ nói: “Đem nữ nhân này mang về viện của nàng ta, nếu còn náo loạn thì nhốt vào đại lao cho ta.”

“Vâng.” Hai nam tử cung kính đáp lại.

“Ngươi dám!.” Diệp Oánh kinh hãi, hai người kia rõ ràng không phải là thị vệ Lê vương phủ. Thấy hai người tiến lên định bắt mình, Diệp Oánh không khỏi thét ầm lên. “Đông Phương U! Ngươi thật quá đáng! Vương gia nhất định không bỏ qua cho ngươi đâu!.”

Đông Phương U khinh thường hừ nhẹ một tiếng, “Ngoan ngoãn ở trong nhà cho ta. Dám ra ngoài, có tin ta cắt chân ngươi không hả? Ngươi cho rằng đây là Ly thành, có tỷ tỷ Định vương phi làm chỗ dựa cho ngươi sao?”

“Ngươi dám! Vương gia…Vương gia cứu mạng!.” Diệp Oánh giãy dụa thét to.

“Đang náo loạn cái gì đó?” Mặc Cảnh Lê đi từ ngoài vào, nhìn màn

kịch trước mắt, sắc mặt bất thiện. Thấy Mặc Cảnh Lê tới, Diệp Oánh vội vàng vùng ra khỏi sự kiềm chế của hai người kia, trốn sau lưng Mặc Cảnh Lê, "Vương gia…Vương gia cứu mạng. Đông Phương U muốn đánh gãy chân ta!."

Mặc Cảnh Lê không vui nhìn về phía Đông Phương U, cau mày nói: "Ngươi náo loạn cái gì? Đừng có quá đáng."

Đông Phương U cũng không vui, cau mày nói: "Ta quá đáng cái gì, ta chỉ cho người đưa nàng ta về phòng thôi."

Mấy ngày nay, chuyện trong Lê vương phủ tự nhiên không gạt được Mặc Cảnh Lê, Mặc Cảnh Lê nhìn về phía Diệp Oánh hỏi: "Xảy ra chuyện gì?". Diệp Oánh không ngờ Mặc Cảnh Lê sẽ hỏi lại mình, vội vàng nắm lấy thời cơ nói: "Ta đã bẩm báo Thái phi rằng muốn ra ngoài một chút, ai biết nàng ta đột nhiên nổi điên, ở trong đại sảnh ngăn ta không cho ra ngoài. Còn uy hiếp nếu ta vẫn xuất môn thì sẽ nhốt ta vào đại lao, rồi cắt đứt chân ta….Ta thân là Lê vương phi mà ngay cả cửa cũng không được ra sao? Nếu hiện giờ Vương gia đã chán Oánh nhi rồi thì không bằng cứ bỏ ta đi, ta cần gì phải chịu nhục như ngày hôm nay?" Lâu ngày như vậy, Diệp Oánh cuối cùng cũng có tiến bộ. Chiêu lấy lui làm tiến này đã sớm dùng quen.

Mặc dù Mặc Cảnh Lê đã sớm không còn yêu thích Diệp Oánh như trước, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ tử đã theo mình mười mấy năm. Hơn nữa trước đó cũng đã cam đoan với Diệp Ly cho nên cũng không bạc đãi nàng ta. Không vui quét mắt nhìn Đông Phương U một cái, nói: "Diệp Oánh ra ngoài một chút thì liên quan gì tới ngươi? Mẫu phi cũng đồng ý rồi, ngươi còn náo loạn cái gì?"

Sắc mặt Đông Phương U trầm xuống, nói: "Ta mặc kệ. Tóm lại, mấy ngày này, người của Lê Vương phủ không có lệnh của ta thì không được phép ra ngoài."

Nghe vậy, mặt Mặc Cảnh lê cũng tối lại, lạnh giọng nói: “Đông Phương U, ngươi đừng quá phận! Có phải ngay cả Bản vương muốn ra ngoài cũng phải được sự đồng ý của ngươi không? Mấy ngày nay chuyện ngươi chống đối mẫu phi Bản vương còn chưa tính sổ với ngươi đó, ngươi đừng có mà không biết điều!.” Đông Phương U lạnh lẽo cười một tiếng, nói: “Đó là mẫu phi của ngươi, liên quan gì tới ta? Bản cô nương không cần phải nhún nhường lão thái bà kia.”

Mặc Cảnh Lê định nổi giận nhưng không biết nghĩ tới điều gì mà cuối cùng nhịn xuống, nhìn chằm chằm Đông Phương U nói: “Ngươi không cho Oánh nhi ra cửa, có lý do gì không?”

Đông Phương U cứng lại, cường ngạnh nói: “Ta thích thế. Nói không được ra ngoài thì chính là không được ra ngoài.”

“Nữ nhân điên!.” Mặc Cảnh Lê mặc kệ nàng ta, một phen kéo Diệp Oánh ra ngoài, gọi thị vệ của mình tới nói: “Đưa Vương phi ra ngoài, Bản vương muốn nhìn xem ai dám ngăn cản.”

Cho dù Đông Phương U có lợi hại hơn đi nữa thì chủ nhân chân chính của phủ Nhiếp Chính Vương vẫn là Mặc Cảnh Lê. Cuối cùng Diệp Oánh thản nhiên được thị vệ bên cạnh Mặc Cảnh Lê hộ tống rời khỏi Lê vương phủ.

Trong đại sảnh, Mặc Cảnh Lê không vui bỏ lại cho Đông Phương U một câu tự mình giải quyết cho tốt, cũng không quay đầu mà trở về thư phòng luôn.

Vẻ mặt Đông Phương U tối tăm, nhìn chằm chằm cửa hồi lâu không nói. Điều này khiến cho người bên cạnh nàng âm thầm kinh hãi. Hiện nay những người bên cạnh Đông Phương U đều là thuộc hạ từ núi Thương Mang lúc trước, sau khi núi Thương Mang bị diệt, bọn họ

đương nhiên đi theo thiếu chủ là Đông Phương U. Trong đó, không ít người cùng Đông Phương U lớn lên trong núi Thương Mang. Nhưng nhìn dáng vẻ Đông Phương U hôm nay, bọn họ cơ hồ không thể tin được người trước mặt chính là thiếu chủ núi Thương Mang nhân thông tuệ nhưng không màng thế sự ngày trước. Cuối cùng, mọi người chỉ có thể cho rằng sau khi núi Thương Mang gặp biến cố, phu nhân đột ngột bỏ mình, Đông Phương U chịu đả kích quá lớn khiến tính tình hoàn toàn thay đổi, chỉ đành âm thầm thở dài trong lòng.

“Vương phi, Vinh phi kia đã đi rồi, chúng ta có cần…” Nam tử áo xanh mới vừa rồi định tiến lên bắt Diệp Oánh thấp giọng hỏi.

Đông Phương U hừ nhẹ một tiếng nói: “Quên đi, nếu làm quá ngược lại khiến cho Mặc Cảnh Lê càng thêm nghi ngờ. Các ngươi cho người nhìn chằm chằm Diệp Oánh cho ta, nếu như nàng ta dám tiếp xúc với người của Định Vương phủ, lập tức giết!.”

Nam tử áo xanh có chút nghi hoặc nói: “Mọi người đều biết quan hệ giữa Định Vương phi và Vinh phi không tốt. Cho dù người Định Vương phủ thật sự tới tìm công tử Thanh Trần thì chỉ sợ cũng không tới tìm Vinh phi. Huống hồ, ngay cả Lê Vương cũng không biết thì nàng ta có thể biết gì chứ?”

Đông Phương U trầm mặc chốc lát nói: “Nói thì nói vậy nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn. Người Định Vương phủ từ trước đến nay luôn quỷ kế đa đoan, Diệp Oánh nữ nhân ngu ngốc kia, nói không chừng bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền.”

Nam tử áo xanh gật đầu nói: “Thuộc hạ hiểu rồi. Thuộc hạ sẽ phái người theo sau Vinh phi.”

Diệp Oánh rời khỏi Lê Vương phủ, liền cho thị vệ của Mặc Cảnh Lê đi về. Mấy thị vệ này vốn chỉ cần đưa nàng xuất phủ tránh cho Đông

Phương U gây khó dễ, cho nên cũng không đi theo nàng khắp nơi mà lập tức trở về. Diệp Oánh tùy ý đi đi lại lại trong Nam kinh một lúc rồi xoay người đi vào một ngôi đền rất thịnh hương khói trong thành. Mỗi tháng Diệp Oánh đều tới chùa cầu phúc cho đứa con mất tích đã lâu của nàng, thấy nàng đến, chủ trì trong chùa vội vàng tự mình ra đón. Diệp Oánh như thường châm lên một nén hương rồi cho các tiểu sư phụ hầu hạ trong nội đường lui ra ngoài, một mình quỳ gối trong phật đường cầu phúc cho con trai.

Hai năm qua, Diệp Oánh thường xuyên tới nơi này, các tiểu sư phụ trong chùa cũng biết Lê Vương phi vì con trai mà cầu phúc. Mặc dù không hiểu con trai của Lê Vương phi rõ ràng đã chết mà tại sao mỗi lần Lê Vương phi đến đây đều vì người sống mà cầu phúc, nhưng những người này đều biết chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói cho nên đối với hành động của Diệp Oánh cũng không lưu tâm.

Trong phật đường yên tĩnh, Diệp Oánh quỳ gối trên bồ đoàn, thành kính hướng về tượng phật phía trên yên lặng cầu nguyện. Cho đến khi sau lưng truyền đến tiếng chân khe khẽ khiến nàng cả kinh, xoay người liên thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo trắng từ từ đi ra từ sau điện. Công tử kia một thân áo trắng, tuấn tú vô cùng, mặt mày tươi cười khiến người ta không cách nào sinh ra nửa phần chán ghét, chỉ cảm thấy trong lòng như tắm gió xuân, thư thái vô cùng. Diệp Oánh đương nhiên đã gặp qua không ít nam tử tuấn mỹ nhưng chưa từng gặp nam tử nào khiến người ta dễ sinh lòng hảo cảm như nam tử trước mặt. Ngay cả công tử Thanh Trần phong thái tựa thiên nhân thì so với hắn cũng nhiều hơn mấy phần không dễ tiếp cận cùng khoảng cách.

“Tứ muội, muội vẫn tốt chứ?” Công tử áo trắng ngậm cười hỏi.

Diệp Oánh sửng sốt, có chút ngạc nhiên nói: “ Tam….Tam tỷ? Sao lại là tỷ?” Nghiêm túc nhìn lại khuôn mặt tuấn mỹ kia thì quả thật có bốn

năm phần tương tự Diệp Ly. Chẳng qua là, so với Diệp Ly vốn nhẹ nhàng uyển ước thì người trước mắt nhiều thêm mấy phần thư hương môn đệ cùng nho nhã lỗi lạc.

Diệp Ly vuốt vuốt chiết phiến trong tay cười nói: " Chẳng lẽ không phải ta? Tứ muội không nhận ra sao?"

Diệp Oánh có chút xấu hổ cười một tiếng, dáng vẻ Diệp Ly hiện giờ thật sự quá khác biệt với dáng vẻ trong trí nhớ, nếu là gặp trên đường, chỉ sợ có chạm mặt nàng cũng không nhận ra được. Kinh ngạc qua đi, Diệp Oánh mới hỏi: "Tại sao Tam tỷ lại tự mình tới Nam Kinh?" Vốn là nàng cho rằng Dao Cơ tới gặp mình, nhưng không ngờ Diệp Ly lại tự mình tới.

Nghe Diệp Oánh nói….Nụ cười trên mặt Diệp Ly thu lại, nhẹ giọng thở dài nói: "Đương nhiên là có chuyện. Vài ngày trước, muội có đưa cho Dao Cơ một phong mật thư gửi về Ly thành, bên trong nói những gì?"

Diệp Oánh sửng sốt, "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Diệp Ly lắc lắc đầu nói: "Không phải vấn đề ở chỗ muội. Lá thư này đưa tới tay Đại ca, nhưng hiện tại…Đại ca mất tích rồi. Cho nên ta muốn biết trong thư viết những gì." lúc này Diệp Oánh mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: "Sau khi Đông Phương Huệ chết. Mặc Cảnh Lê liền đi tìm Đông Phương U. Hiện tại, tất cả thế lực còn lại của núi Thương Mang đều nằm trong tay Đông Phương U. Mặc Cảnh Lê và Đông Phương U làm một giao dịch, Đông Phương U toàn lực giúp đỡ Mặc Cảnh Lê còn Mặc Cảnh Lê sẽ giúp Đông Phương U chiếm được công tử Thanh Trần."

"Chiếm được?" Diệp Ly cau mày, từ này dùng trên người công tử Thanh Trần thật làm cho người ta chán ghét. Suy nghĩ một chút, hỏi:

“Như vậy…Có khả năng là Mặc Cảnh Lê bắt cóc Đại ca?”

Diệp Oánh suy nghĩ một chút, rốt cuộc lắc đầu nói: “Cũng không chắc….Quả thật Mặc Cảnh Lê phái người qua sông nhưng lại tay không trở về. Mặc Cảnh Lê vẫn rất tức giận, lại cãi nhau một trận với Đông Phương U. Mấy ngày nay, mặc dù Đông Phương U giúp Mặc Cảnh Lê chèn ép Thái hậu nhưng Đông Phương U cũng cực kỳ phách lối trong phủ, ngay cả Hiền Chiêu Thái phi cũng không để vào trong mắt. Vì thế Mặc Cảnh Lê đã ầm ĩ vài trận cùng nàng ta, hôm nay nàng ta cũng không cho ta ngoài.”

Diệp Ly nhíu lông mày, suy tư hồi lâu hỏi: “ Đông Phương U sao? Mấy ngày nay Đông Phương U có xuất phủ không?”

Diệp Oánh lắc đầu một cái, một lúc lâu sau mới hiểu ra, có chút kinh ngạc nhìn Diệp Ly nói: “Tỷ cho rằng Đông Phương U giam giữ công tử Thanh Trần sao?” Diệp Ly thở dài nói: “Chỉ là suy đoán mà thôi.” Diệp Oánh nói: “Mấy ngày này Đông Phương U cũng không ra khỏi cửa. Nhưng mà thủ hạ dưới tay nàng ta rất nhiều, hiện nay trong vương phủ không thiếu người của Thương Mang sơn. Mặc Cảnh Lê không nói gì nên người khác cũng không thắc mắc.” Nghe Diệp Ly nói…trong lòng Diệp Oánh không khỏi vì sự to gan của Đông Phương U mà khiếp sợ. Bắt cóc một người mà mình thích nhưng người đó lại không muốn trở thành nam nhân của mình, Diệp Oánh tự nhận mình tuyệt đối không làm được.

Diệp Ly vừa vuốt vuốt chiết phiến, vừa suy tư. Một lúc lâu sau mới nói: “ Sau khi trở về muội hãy nghĩ biện pháp để Mặc Cảnh Lê biết chuyện Đông Phương U đang giam giữ công tử Thanh Trần.”

Diệp Oánh ngẩn ra, có chút mờ mịt nói: “ Muội biết nói với Mặc Cảnh Lê thế nào? Chắc gì hắn đã tin lời muội?” Không thể không nói, sau mấy ngày này Diệp Oánh thật sự có chút sợ Đông Phương U. Đặc

biệt là sau khi Đông Phương Huệ chết đi, mỗi lần nhìn thấy Đông Phương U, nàng luôn cảm thấy run sợ hãi hùng trong lòng. Nhưng nàng cũng hiểu, mình phải làm theo lời Diệp Ly nói. Không nói con trai mình còn cần Diệp Ly tìm giúp mà riêng việc nếu không có Diệp Ly phái người âm thầm bảo vệ thì chỉ sợ không đến mấy ngày mình đã bị Đông Phương U chỉnh chết. Chỉ cần nhìn công chúa Tê Hà xưa nay luôn kiêu ngạo không đặt ai vào trong mắt nhưng lại bị Đông Phương U đánh cho một trận là biết.

Diệp Ly suy nghĩ một chút, để Diệp Oánh đi nói quả thật không thích hợp. Trước không nói vì sao nàng biết chuyện công tử Thanh Trần mất tích mà chính là đầu óc Diệp Oánh không thể nào nghĩ ra được chuyện phức tạp như vậy. Chỉ sợ vừa nói ra đã bị Mặc Cảnh Lê hoài nghi. Diệp Ly nghĩ một lát, nói: “Công chúa Tê Hà hiện giờ sao rồi?”

Diệp Oánh có chút hả hê hừ nhẹ nói: “Cuộc sống của nàng ta đương nhiên còn khó khăn hơn ta.” Nghĩ tới việc công chúa Tê Hà vô danh vô phận áp trên đầu mình nhiều năm như vậy, lại thấy bộ dáng công chúa Tê Hà bị Đông Phương U sửa trị, Diệp Oánh không khỏi cảm thấy sung sướng trong lòng.

Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Nhưng Mặc Cảnh Lê vẫn tương đối sủng ái nàng ta đúng không?” Bất kể thế nào thì ít nhất công chúa Tê Hà vẫn am hiểu cách làm nam nhân vui vẻ hơn Diệp Oánh nhiều. Chỉ nhìn dáng vẻ vừa hả hê vừa ghen tỵ của Diệp Oánh đây thì biết công chúa Tê Hà vẫn chưa thất sủng hoàn toàn. Hơn nữa có Đông Phương U ở đây thì muốn công chúa Tê Hà hoàn toàn thất sủng cũng khó. Có lẽ Đông Phương U rất lợi hại nhưng nàng ta thật sự quá dễ khiến cho nam nhân như Mặc Cảnh Lê chán ghét. Diệp Ly có thể khẳng định, Đông Phương U càng sửa trị công chúa Tê Hà thì ngược lại Mặc Cảnh Lê càng sủng ái nàng ta hơn.

“Muội nghĩ cách để cho công chúa Tê Hà biết chuyện này, đến lúc đó

nàng ta nhất định sẽ nghĩ cách nói cho Mặc Cảnh Lê. Nhưng mà phải cẩn thận, đừng để nàng ta hoài nghi muội.” Diệp Ly phân phó nói.

Diệp Oánh suy nghĩ một lát, mặc dù hiện giờ Đông Phương U khống chế Lê Vương phủ cho nên rất nhiều người Định Vương phủ không thể dùng tiếp. Nhưng chuyện Diệp Ly phân phó cũng không khó làm lắm nên liền gật đầu đồng ý.

Diệp Ly nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của nàng ta, suy nghĩ một chút nói: “Đúng rồi, con của muội đã có tin tức.”

“Cái…Cái gì?” Trong lòng Diệp Oánh run lên, khiếp sợ nhìn Diệp Ly. Kích động đến mức khóe mắt nhanh chóng ẩm ướt, cũng không quản cách ăn mặc của hai người lúc này mà một phen nắm lấy tay Diệp Ly nói: “Có tin tức? Thật sao…Nó còn sống thật sao?”

Diệp Ly bình tĩnh gật đầu, nhìn dáng vẻ kích động không cách nào kiềm chế của Diệp Oánh, trong lòng không khỏi thoáng qua một tia thương hại. Nhẹ giọng nói: “Quả thật có tin tức, lúc trước Mặc Cảnh Kỳ cũng không giết đứa bé kia. Qua vài ngày nữa chắc sẽ có tin tức chính xác.”

Diệp Oánh nào quản được nhiều như vậy, gật đầu liên tục nói: “Muội biết rồi, muội sẽ chờ. Tam tỷ, cám ơn tỷ….Tỷ muốn làm gì muội cũng sẽ giúp tỷ, chỉ cần muội có thể gặp lại con của mình.”

Diệp Ly nhẹ giọng thở dài nói: “Ta không cần muội làm chuyện gì nguy hiểm cả. Muội yên tâm, đợi sau khi tìm được Đại ca rồi, ta sẽ dẫn muội đi gặp đứa bé kia.”

Nước mắt trong mắt Diệp Oánh rốt cuộc không nhịn được rơi xuống, nằm phục trên bồ đoàn khóc nức nở. Lúc đứa nhỏ kia vẫn còn sống,

mặc dù nàng đối tốt với nó nhưng chưa từng có cảm giác rối ruột rối gan. Thậm chí còn lợi dùng đứa bé để tranh thủ tình cảm. Nhưng đến khi biết đứa bé kia không phải con mình, mà con trai ruột lại không rõ tung tích, nàng thậm chí còn chưa từng nhìn thấy nó, lúc đó Diệp Oánh mới thực sự cảm thấy lòng đau như dao cắt. Chỉ cần có thể tìm được con của mình, cho dù là muốn mạng của nàng, nàng cũng không tiếc.

Diệp Ly đưa tay vỗ vỗ lưng nàng nói: "Được rồi, lau nước mắt rồi trở về đi. Bên ngoài có người đang nhìn đó, ở lâu không tiện." Diệp Oánh rốt cục ngừng khóc, xoa xoa mặt rồi mới đứng dậy đi ra ngoài.

Diệp Ly ngồi trong phật đường trống rỗng, ngẩng đầu nhìn tượng phật vẻ mặt từ bi nhìn chúng sinh một cái, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

"Vương phi." Trác Tĩnh lặng yên không tiếng động xuất hiện trong phật đường, thấp giọng bẩm báo: "Bên ngoài có người theo dõi Lê Vương phi, là người của núi Thương Mang." Diệp Ly gật đầu nói: "Chúng ta cứ ở trong này đi. Không cần để ý bọn họ."

Trác Tĩnh yên lặng gật đầu, qua một lúc, Trác Tĩnh mới hỏi: "Vương phi muốn để cho Mặc Cảnh Lê và Đông Phương U nội chiến. Như vậy có được không?"

Diệp Ly thở dài nói: "Có được hay không cũng phải thử một chút. Chúng ta cho rằng Đông Phương U đang giam giữ Đại ca. Nhưng mà nàng ta không động thì chúng ta không cách nào tìm được, đã như vậy….không bằng đả thảo kinh xà. Đối với Nam Kinh, chung quy Mặc Cảnh Lê vẫn quen thuộc hơn chúng ta nhiều. Nếu quả thật Đông Phương U giam giữ Đại ca thì ta không tin nàng ta có thể giấu Đại ca ở một nơi cách mình quá xa. Cho dù không phải ở Nam Kinh thì cũng là khu phụ cận."

Trác Tĩnh đồng ý gật đầu. Hiện nay cũng chỉ còn cách này. Giang Nam nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, hơn nữa núi Thương Mang gây dựng đã mấy trăm năm, không ai biết được Đông Phương U rốt cuộc giấu công tử Thanh Trần ở nơi nào.

“Phái người nhìn chằm chằm Lê Vương phủ, dù sao thì Đông Phương U cũng không định mãi mãi không đi gặp Đại ca.” Diệp Ly thấp giọng phân phó.

“Tuân lệnh.” Trác Tĩnh thấp giọng nói.

Nhiếp Chính Vương phủ.

Đông Phương U một mình ngồi trong thư phòng nhìn bức họa trên bàn đến xuất thần. Trong con ngươi tối tăm tràn đầy lưu luyến si mê cùng oán hận. Không thể không nói, họa kỹ của Đông Phương U quả thật không tệ, trên bức họa vẽ một nam tử áo trắng tóc đen, vẻ mặt lạnh nhạt tựa như tiên nhân trên cửu trùng thiên.

Giơ tay khẽ chạm vào dung nhan vô cùng tuấn mỹ của nam tử trong tranh, trong mắt Đông Phương U hiện lên một tia vui mừng.

“Đông!.” Cửa thư phòng bị một cước đá văng ra. Ánh mắt Đông Phương U lạnh lẽo, không vui ngẩng đầu nhìn về phía nam tử đang cực kỳ tức giận ngoài cửa, “Ngươi làm gì đó?”

Mặc Cảnh Lê bước nhanh vào thư phòng, thấy bức họa trên bàn thì khinh thường hừ lạnh một tiếng. Tiến lên túm lấy vạt áo của Đông Phương U cả giận nói: “Tiện nhân! Ngươi thật to gan, dám đùa giỡn Bản vương!.”

Đông Phương U ngẩn ra, không vui giơ tay đẩy bàn tay đang nắm cổ

áo mình ra nói: “Ta không biết ngươi lại phát điên cái gì! Mặc Cảnh Lê. Đừng tưởng ta sợ ngươi, có tin bản cô nương hiện tại liền giết ngươi hay không?”

Mặc Cảnh Lê khinh miệt cười: “Giết ta? Rời khỏi Bản vương thì Giang Nam này còn chốn nào cho núi Thương Mang ngươi dung thân nữa? Ngươi cho rằng giết Bản vương rồi ngươi có thể còn sống mà rời khỏi Lê Vương phủ sao? Huống hồ…hiện tại mỹ nam tới tay, ngươi cam chịu chết chắc?”

Sắc mặt Đông Phương U biến đổi: “Ta không hiểu ngươi đang nói gì.”

Mặc Cảnh Lê cười lạnh, nói: “Không biết? Bản vương phái người giúp ngươi đi bắt Từ Thanh Trần, ngươi ngược lại nửa đường phái người chặn đứng. Bản vương thay ngươi chịu tiếng oan, còn ngươi thì một mình nhận hết mọi chỗ tốt? Đến lúc đó, ngươi phẩy tay áo ra đi, từ đó tiêu dao sung sướng còn Bản vương thì lưu lại cùng Định Vương phủ sứt đầu mẻ chán? Ngươi nghĩ cũng hay quá nhỉ? Đông Phương U, nếu lúc trước ở Ly thành ngươi thông minh như vậy,thì sao có thể rơi xuống tình cảnh ngày hôm nay?”

Đông Phương U thầm giật mình trong lòng nhưng mặt vẫn không đổi nói: “Ta không biết ngươi nghe được mấy lời điên khùng này ở đâu. Cái gì mà chặn đứng? Là do chính ngươi không có bản lĩnh bắt được công tử Thanh Trần, Bản cô nương không bội ước coi như là không phụ lòng ngươi rồi. Ngươi đừng có mà được voi đòi tiên!.”

Vẻ mặt Mặc Cảnh Lê vặn vẹo, cười gằn nói: “Ngươi cho rằng Bản vương sẽ tin ngươi chắc? Bắt đầu từ hôm nay, ngươi đàng hoàng an phận trong phủ cho ta, không được đi đâu hết.”

“Ngươi muốn giam lỏng ta?” Sắc mặt Đông Phương U âm trầm nhìn

chằm chằm hắn.

Mặc Cảnh Lê thiêu mi nói: " Nói cho ta biết, hiện giờ Từ Thanh Trần đang ở đâu?" Hắn dám xuống tay đi bắt Từ Thanh Trần nhưng không phải là vì nữ nhân hoa si này. Đông Phương bất sở vi động (không có hành động gì), "Ta không biết ngươi đang nói cái gì."

Mặc Cảnh Lê không thèm để ý, đẩy Đông Phương U ra giơ tay cầm bức họa trên bàn lên, giễu cợt cười nói: "Mấy ngày nay ngươi không rời khỏi Vương phủ phải không? Sao vậy, không dám đi gặp công tử Thanh Trần? Cũng đúng . . công tử Thanh Trần phong hoa tuyệt đại, được xưng là công tử thần tiên, sao có thể để ý kẻ tàn hoa bại liễu như ngươi? Ngươi cũng chỉ dám cầm bức họa mà ngây người thôi."

Sắc mặt Đông Phương U thay đổi, đưa tay giằng lại bức họa trong tay Mặc Cảnh Lê, " Mặc Cảnh Lê, ngươi trả lại cho ta !"

Mặc Cảnh Lê nghiêng người tránh khỏi, biết mình không phải là đối thủ của Đông Phương U nên cũng không dây dưa với nàng ta. Xoay người đi ra ngoài, cảnh cáo nói: " Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn ở lại Lê vương phủ, chớ có hành động thiếu suy nghĩ. Ngươi đoán xem công tử Thanh Trần có biết là ngươi bắt hắn không? Ngươi không dám đi gặp hắn đúng không? Ha ha. . . công tử Thanh Trần trí tuyệt thiên hạ, sao có thể không đoán ra? Ngươi nói xem Từ Thanh Trần liệu có tình nguyện đi tìm chết cũng không cần nữ nhân như ngươi không? Nếu như ta là công tử Thanh Trần, nhất định có chết cũng sẽ không muốn loại nữ nhân như ngươi, không duyên không cớ vấy bẩn thanh danh mấy trăm năm của Từ gia. Ha ha…"

"Mặc Cảnh Lê !" Đông Phương U giận dử, tiện tay nắm lấy nghiên mực trên bàn ném về phía Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê sớm có chuẩn bị, vội lách người ra khỏi cửa, nghiên mực đập vào cửa thư phòng gây lên một tiếng loảng xoảng loảng xoảng vang dội.

Nhìn chằm chằm đại môn bị mình đập đến lung la lung lay , vẻ mặt Đông Phương U âm chí vặn vẹo khiến cho người ta rét lạnh, hồi lâu mới cắn răng nghiến lợi phun ra hai chữ, ” Tê Hà…”

Chương 370: Tê Hà bị thương nặng, lang tâm như thiết

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

Lê vương phủ, trong viện công chúa Tê Hà.

Công chúa Tê Hà mặt đầy vui vẻ ngồi dựa trên ghế quý phi chợp mắt. Mấy ngày nay nàng bị Đông Phương U chèn ép gay gắt, mặc dù có Lê Vương che chở nhưng mà Lê Vương cũng không thể thời thời khắc khắc bên cạnh nàng, càng không thể nào vì nàng mà trách phạt Đông Phương U tay nắm toàn bộ thế lực núi Thương Mang. Cho nên mấy ngày nay cuộc sống của nàng thật sự hết sức uất ức. Hôm nay thật vất vả lắm mới có cơ hội trước mặt Lê Vương hung hăng cáo trạng nàng ta một phen.

So với Diệp Oánh đã thất sủng từ lâu thì mặc dù nàng không có danh phận thức tế nhưng những năm gần đây vẫn thịnh sủng không suy. Có rất nhiều chuyện Mặc Cảnh Lê không gạt nàng, cho nên chuyện Mực Cảnh Lê phái người chặn công tử Thanh Trần lại, công chúa Tê Hà cũng biết. Nàng vốn không thấy hành động lần này của Mặc Cảnh Lê có chỗ nào tốt, bởi nàng biết Từ Thanh Trần lợi hại cỡ nào, quả nhiên cuối cùng người Mặc Cảnh Lê phái đi tay không mà về. Vốn là cũng không phải chuyện quan trọng gì, nhưng hôm qua không cẩn thận nghe được hai nha đầu nói chuyện phiếm, nàng đột nhiên trong lòng vừa động, liền đem chuyện này gán trên người Đông Phương U. Về phần có phải sự thật hay không, ai quan tâm chứ? Chỉ cần câu chuyện hợp lý, Mặc Cảnh Lê sao có thể không tin?

Chỉ cần nhìn vẻ mặt Lê vương lúc rời đi rồi sau đó vội vàng vọt tới thư phòng, sáng sớm hôm nay Đông Phương U từ nơi nào chạy tới hung hăng mắng nàng một trận là biết, Lê Vương tuyệt đối tin tưởng không chút nghi ngờ những gì mình nói.

“Tiện nhân, ngươi ngược lại thật nhàn nhã ! ” Giọng nói của Đông Phương đột nhiên vang lên ở cửa. Giọng nói lạnh lùng đến mức công chúa Tê Hà cũng không nhịn được rùng mình, công chúa Tê Hà chợt đứng dậy nhìn chằm chằm Đông Phương U đang mang người tiến vào nói: “Ngươi tới chỗ ta làm gì?”

Đông Phương U cất bước vào trong sảnh, đi tới trước mặt công chúa Tê Hà từ trên cao nhìn xuống nàng ta.

“A ! ” Đang lúc công chúa Tê Hà bị nàng nhìn đến mức không nhịn được muốn nổi giận thì Đông Phương U đột nhiên giơ cho nàng một cái bạt tai vừa nhanh vừa độc. Thật ra thì thời điểm nam nhân đánh nữ nhân, đại đa số đều sẽ giữ lại một phần lực, nhưng ngược lại nữ nhân đánh nữ nhân thường là dùng hết toàn lực. Đông Phương U là người tập võ, một cái bạt tai này đánh xuống, mặt công chúa Tê Hà nhất thời bị đánh đến thiên hôn địa ám, trên gương mặt trắng nõn nổi lên mấy dấu tay vừa sưng vừa đỏ. Một tia máu tràn ra từ bên mép, chảy xuống vạt áo trước ngực.

“Ngươi… ” Tê Hà công chúa bị cú bạt tai bất thình lình làm cho hồ đồ. Nàng hiển nhiên không ngờ Đông Phương U ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng mà đã động thủ. Bưng gương mặt đau rát, ánh mắt công chúa Tê Hà cũng muốn phun ra lửa, “Đông Phương U, ngươi dám đánh ta !”

Đông Phương U khinh thường bĩu môi nói: “Ta đánh ngươi thì sao? Ngươi cho rằng ngươi là cái thá gì? Cũng chỉ là một tiểu thiếp ngay cả danh phận cũng không có mà thôi, không, ngươi ngay cả tiểu

thiếp cũng không bằng, nhiều nhất cũng chỉ là một nha đầu thông phòng. ” Công chúa Tê Hà vốn xuất thân công chúa, hôm nay lưu lạc đến thân phận lúng ta lúng túng này vốn là nổi khổ tâm trong lòng nàng. Nay lại bị Đông Phương U không chút khách khí lôi ra giễu cợt như vậy, công chúa Tê Hà giận quá hóa cười, bụm mặt đồng dạng nở nụ cười khinh miệt với Đông Phương U, “Ta cho dù không danh không phận thì thế nào? Ít nhất Lê Vương yêu thích ta. Chung quy vẫn không giống người nào đó, đưa lên tận cửa người ta cũng không cần, bây giờ chỉ còn nước đi bắt cóc người ta. Không phải là muốn nam nhân đến điên rồi, nên mới đi cường đoạt công tử Thanh Trần đó chứ?”

“Quả nhiên là ngươi nói hươu nói vượn với Mặc Cảnh Lê ! ” Đông Phương U cắn răng nói.

Công chúa Tê Hà đắc ý nói: “Là ta nói đó, thì sao? Ngươi dám làm thì đừng sợ người khác nói chứ. Thật là mất hết mặt mũi nữ nhân chúng ta, nếu ngươi sợ không ai muốn ngươi thì cứ dùng tạm mấy tiểu cẩu bên cạnh cũng tốt lắm. Đừng dùng thủ đoạn bẩn thỉu đi phá hư công tử Thanh Trần người ta. Nói không chừng công tử Thanh Trần không chịu nổi nữ nhân như ngươi mà tình nguyện đi tìm chết đó.”

Đông Phương U nói chuyện không lưu tình, công chúa Tê Hà tự nhiên cũng không khách khí. Đều không chút lưu tình đâm vào chỗ đau của đối phương. Gương mặt mỹ lệ của Đông Phương U rút đi một tia âm trầm vui vẻ, lạnh lùng nhìn Tê Hà công chúa nói: “Mặc Cảnh Lê thích ngươi? Được. . . Bản cô nương liền nhìn một chút xem Mặc Cảnh Lê thích ngươi đến đâu. Người đâu , kéo nàng ta ra ngoài cởi hết y phục, đánh cho ta !”

“Đông Phương U, ngươi dám ! ” sắc mặt công chúa Tê Hà đột biến, hung tợn nhìn chằm chằm Đông Phương U.

Người đi theo Đông Phương U cũng sợ hết hồn, có chút do dự nhìn về phía nàng. Mặc dù bọn họ đều là người của Đông Phương U, nhưng dù sao Lê Vương mới là chủ nhân của Nhiếp chính vương phủ, công chúa Tê Hà rốt cuộc cũng là nữ nhân của Lê vương.

“Ngươi nhìn xem ta có dám không ! Còn không mau đi. ” Đông Phương U nhìn công chúa Tê Hà cười lạnh nói: “Đi mời lê Vương tới đây, nói bản cô nương có chuyện muốn thương nghị cùng hắn. ” Thuộc hạ bất đắc dĩ, chỉ đành lĩnh mệnh đi mời Mặc Cảnh Lê, hai người khác một tả một hữu lôi kéo công chúa Tê Hà ra ngoài sân, ra tay cởi y phục của nàng. Công chúa Tê Hà cũng không phải là cô gái yếu đuối, trường tiên trong tay vung lên động thủ với bọn họ. Nhưng mà võ công của nàng không đủ để bảo vệ sự an nguy của mình, không lâu sau đã bị người chế trụ.

Đông Phương U từ bên trong theo ra ngoài, lạnh lùng nhìn dáng vẻ không thể động đậy của công chúa Tê Hà, cười lạnh nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Cởi y phục của nàng rồi dùng cái roi kia đánh mạnh cho ta !”

Rất nhanh, công chúa Tê Hà liền bị cởi đến chỉ còn lại một lớp áo lót mỏng. Khí trời phương nam tháng chín đã sớm không còn ấm áp từ lâu, công chúa Tê Hà mặc chiếc áo lót mỏng bị khí lạnh đột ngột làm cho phát run. Nhưng mà như vậy vẫn còn đỡ hơn sự đau đớn khi cây roi kia quất tới. Roi thứ nhất quất xuống, công chúa Tê Hà không khỏi kêu thảm một tiếng, ngã trên mặt đất. Đòn roi liên miên sau đó khiến nàng ngay cả tránh cũng không có chỗ trốn, lúc này nữ tử một thân chật vật kêu la thảm thiết nào còn có dáng vẻ ngang ngược, kiêu ngạo tùy ý huy động trường tiên trong tay như hồi mới tới Sở kinh năm đó?

“Đông Phương U, ngươi đang làm gì? ” cửa viện truyền đến tiếng

gầm giận dữ, Mặc Cảnh Lê mang theo Diệp Oánh vội vã chạy tới. Thấy tình cảnh trước mắt, sắc mặt thêm đen, đoán rằng lúc sáng mình phát giận với Đông Phương U thì nay Đông Phương U liền đem tức giận phát tiết trên người công chúa Tê Hà. Dĩ nhiên, sự thật cũng quả đúng như thế.

Đông Phương U tuyệt nhiên không chút để ý lửa giận từ Mặc Cảnh Lê, khiêu khích cười nói: “Ngươi không phải nhìn thấy rồi sao? Thế nào, ta thân là Nhiếp Chính Vương phi, dạy dỗ một nữ nhân ngay cả tiểu thiếp thông phòng cũng không bằng, cũng phải xin phép Vương gia hả ?”

Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nói: “Buổi sáng Bản vương đã nói với ngươi, chuyện trong Vương phủ không cần ngươi quản .”

Mặc Cảnh Lê đến muộn một chút mà trên người công chúa Tê Hà đã chịu sáu bảy roi, áo lót trên người cũng bị xé rách, lộ ra vết thương. Thấy Mặc Cảnh Lê, liền giống như thấy được ngọn cỏ cứu mạng vậy, vội vàng nhào vào trong lòng Mặc Cảnh Lê, “Vương gia, ô ô. . . . Vương gia, chàng nhất định phải thay Hà nhi làm chủ . Ô ô. . . Đông Phương U nàng ta thật là quá đáng. Hà nhi đau quá…”

Mặc Cảnh Lê thấy trên người công chúa Tê Hà toàn là vết thương, sắc mặt càng thêm khó coi. Diệp Oánh bên cạnh hắn nhắc nhở: “Vương gia, trước gọi đại phu tới xem cho công chúa Tê Hà một chút đi. ” Mặc Cảnh Lê tán thưởng nhìn Diệp Oánh một cái, xoay người phân phó nói: “Mau mời đại phu.

“Không được đi ! ” Giọng nói của Đông Phương U vang lên từ phía sau.

“To gan ! Lê Vương phủ do Bản vương định đoạt, còn chưa tới phiên ngươi làm chủ. ” Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nói. Đông Phương U

nghiêng đầu nhìn hắn, đột nhiên ha hả thấp giọng cười, cười mà như không cười nhìn Mặc Cảnh Lê nói: “Vương gia, mặc dù thế lực núi Thương Mang sơn đã bị Tây Lăng và Định vương phủ giết đến bảy tám thành, nhưng ít nhất cũng còn dư ba thành.”

Mặc Cảnh Lê hờ hững nói: “Bản vương biết, chẳng lẽ ngươi còn muốn lấy thế lực núi Thương Mang sơn ra uy hiếp Bản vương sao ? ” nếu là lúc trước, có lẽ Mặc Cảnh Lê sẽ sợ, nhưng hiện tại chỉ còn lại ba thành thế lực có lẽ có thể gây lộn xộn cho hắn nhưng chưa đủ để khiến hắn khiếp sợ.

Đông Phương U mỉm cười nhìn công chúa Tê Hà một cái, công chúa Tê Hà đang rúc vào trong ngực Mặc Cảnh Lê thấy thế thì không khỏi rùng mình, một tia huyết sắc cuối cùng trên mặt cũng biến mất không thấy. Chỉ nghe Đông Phương U cười nói: “Dĩ nhiên không phải. Ta chỉ muốn nói cho Lê Vương biết. . . Thật ra thì ở Định Vương phủ . . . Còn có vài người của núi Thương Mang sơn. Ta có thể đưa họ cho Vương gia, không biết ngươi muốn hay không?”

Ánh mắt Mặc Cảnh Lê rụt lại, ánh mắt bén nhọn bắn thẳng về phía Đông Phương U. Định Vương phủ nổi danh phòng vệ nghiêm sâm, không phải không có người thử đặt cọc ngầm trong Định Vương phủ, nhưng mà người cài vào đều rất nhanh liền mất tích, còn người bên ngoài thì vĩnh viễn không nhận được nửa phần tin tức hữu dụng. Đông Phương U cũng không thèm để ý đến ánh mắt Mặc Cảnh Lê, thiêu mi cười nói: “Không cần kinh ngạc, dù gì núi Thương Mang sơn cũng có mấy trăm năm nội tình, tự nhiên có một ít bí mật người khác không biết. Mặc dù không phải người quan trọng gì nhưng nếu như dùng tốt thì cũng sẽ mang lại hiệu quả không tưởng.”

Mặc Cảnh Lê lãnh đạm nói: “Ngươi muốn gì?”

Đông Phương U chỉ vào công chúa Tê Hà nói: “Nàng, ta muốn

Vương gia giao nàng cho ta xử trí.”

Mặc Cảnh Lê định quả quyết cự tuyệt, nhưng mà há miệng thế nào cũng không nói ra lời. Công chúa Tê Hà kinh hoàng nắm lấy vạt áo của Mặc Cảnh Lê, “Vương gia. . . Cảnh Lê ca ca, nữ nhân kia sẽ giết ta mất !”

Đông Phương U giễu cợt nhìn Mặc Cảnh Lê, giống như chắc chắn hắn sẽ không cự tuyệt vậy. Đông Phương U lấy ra một mảnh giấy từ trong tay áo nói: “Để tỏ lòng thành ý, Vương gia trước tiên có thể nhìn xem cái giá ta đưa ra liệu có đáng để Vương gia làm như vậy không?”

Mặc Cảnh Lê trầm mặt nhận lấy mảnh giấy nhìn một chút rồi thu vào trong tay áo. Công chúa Tê Hà bỗng dưng trợn to hai mắt, “Cảnh Lê ca ca… . ” nhìn nụ cười âm trầm trên mặt Đông Phương U, công chúa Tê Hà hoảng sợ vạn phần nắm lấy ống tay áo Mặc Cảnh Lê, giống như không tin Mặc Cảnh Lê thật sự sẽ đem mình giao cho Đông Phương U. Đông Phương U đắc ý cười một tiếng, phân phó người bên cạnh, “Kéo nàng ta trở về, tiếp tục đánh cho ta !”

Hai người áo xanh liếc nhau một cái, tiến lên lôi công chúa Tê Hà kéo về giữa sân. Công chúa Tê Hà biết nếu như rơi vào trong tay Đông Phương U chỉ sợ mình thật không còn đường sống, chỉ có thể gắt gao nắm lấy tay áo Mặc Cảnh Lê không buông, “Cảnh Lê ca ca, cứu cứu ta. . . Không muốn. . . Vương gia, cứu cứu ta… .”

Mặc Cảnh Lê trầm mặc nhìn vẻ mặt hoảng sợ cùng tuyệt vọng của cô gái trước mắt. Công chúa Tê Hà bên hắn mười năm, bỏ qua thân phận công chúa cao quý, vô danh vô phận đi theo hắn. Nếu nói không có chút tình cảm nào thì đó là gạt người, mặc dù hắn không thương nàng, nhưng tình cảm mười năm qua cũng không phải là giả. Chẳng qua là…

Cuối cùng, Mặc Cảnh Lê chỉ có thể trầm mặc kéo cánh tay của công chúa Tê Hà đang nắm chặt ống tay áo của mình ra. Nhìn ngón tay ngọc nhỏ dài bị kéo ra, quang mang còn sót lại trong mắt công chúa Tê Hà cũng dần dần biến mất.

Cuối cùng, công chúa Tê Hà vẫn bị kéo tới giữa sân, tiếng roi quất cùng tiếng kêu thảm thiết thống khổ của nữ tử vang lên, cho dù người đứng ngoài viện cũng không khỏi sợ hãi phát run.

“A a. . . Cứu cứu ta. . . Vương gia, cảnh Lê ca ca. . . . Không muốn… đau quá. . . A ! ” Công chúa Tê Hà thống khổ lăn lộn trên mặt đất, chỉ chốc lát đã bị đánh đến mức cả người đầy máu tươi, hấp hối, “Vương gia. . . Tại sao. . . Tại sao… Cứu ta…”

“Ai cũng không cứu được ngươi. ” Đông Phương U cười lạnh nói: “Không phải ngươi nói Vương gia thích ngươi sao? Thoạt nhìn thì hắn thích lễ vật ta đưa cho hắn hơn đấy. Yêu thích hắn dành cho ngươi, ngay cả một tờ giấy cũng không bằng.”

Nghe Đông Phương U không chút khách khí giễu cợt, công chúa Tê Hà chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn. Trừ nỗi đau bỏng rát, còn có nỗi đau mười mấy năm qua từng giọt từng giọt nổi lên trong lòng. Lần nữa chống lại cặp mắt tăm tối của Mặc Cảnh Lê, công chúa Tê Hà đột nhiên cảm thấy buồn cười. Trong mắt Mặc Cảnh Lê, không có chút nào động lòng cùng thương tiếc. Rốt cuộc mười mấy năm này, nàng đang làm cái gì?

“Ha hả. . . Ha ha… ” Công chúa Tê Hà thấp giọng bật cười, chợt ngẩng đầu lên, lệ rơi đầy mặt, “Cảnh Lê ca ca, chàng thật là ác tâm… .”

“A ! ” Lại một roi nữa quất tới, công chúa Tê Hà đau đến co quắp

nhưng vẫn như cũ không ngừng cười, “Ha hả. . . Ô. . . Hoàng tỷ. . . Hoàng tỷ. . . Hà nhi sai rồi…”

Nhìn thảm trạng của công chúa Tê Hà, Diệp Oánh đứng sau lưng Mặc Cảnh Lê đột nhiên cảm thấy cho dù khoác áo choàng làm từ lông khổng tước ấm áp thì vẫn như cũ lạnh lẽo đến mức cả người phát run. Không nhịn được lui về sau một bước, nhìn nam tử cao lớn tuấn mỹ trước mắt lại không nhịn được muốn cách hắn thật xa.

Mặc Cảnh Lê trầm mặc nhìn dáng vẻ hấp hối của công chúa Tê Hà, rốt cục ánh mắt hơi trầm xuống xoay người rời đi. Thấy hắn rời đi, Diệp Oánh không nhịn được muốn đi theo nhưng mà đột nhiên sợ tình cảnh ở chung với Mặc Cảnh Lê . Hai chân mãi không bước tiếp được, chỉ có thể ngơ ngác nhìn tình hình trước mắt.

Nhìn Mặc Cảnh Lê rời đi, Đông Phương U khẽ hừ một tiếng ý bảo thủ hạ dừng tay. Thản nhiên đi tới trước mặt công chúa Tê Hà mỉm cười nhìn nàng nói: ” Thế nào? Hiện tại ngươi còn cảm thấy Mặc Cảnh Lê thích ngươi sao? Dám càn rỡ trước mặt ta, ngươi cho rằng ngươi là thứ gì? Bản cô nương chính là muốn ngươi chết không nhắm mắt.”

Công chúa Tê Hà ngẩng đầu lên, trong đôi mắt ửng đỏ đều là vô số oán độc, “Đông Phương U, đời này công tử Thanh Trần vĩnh viễn sẽ không liếc mắt nhìn ngươi một cái ! Ngươi là đồ điên, là thứ lòng dạ vặn vẹo, là tàn hoa bại liễu không ai cần,cho dù công tử Thanh Trần có thích thôn nữ thì cũng sẽ không coi trọng thứ tiện nhân như ngươi. Ta nguyền rủa ngươi, đời đời kiếp kiếp muốn mà không được…”

“Đánh chết nàng cho ta! Bản cô nương nhất định sẽ trở thành thê tử của công tử Thanh Trần, chỉ tiếc ngươi không có phúc chờ đến ngày đó ! ” Gương mặt xinh đẹp của Đông Phương U trầm xuống, lạnh

lùng nói.

Roi lần nữa vung lên, công chúa Tê Hà vốn còn đang chửi ầm lên dần dần không một tiếng động, “Vương phi, nàng ta chết rồi.”

Đông Phương U chán ghét liếc mắt nhìn thi thể gần như không nhìn ra trên mặt đất, “Ném tới bãi tha ma đi, không được chôn, ta muốn thi thể nàng ta bị chó hoang ăn ! ” Tất cả mọi người trong sân không khỏi rùng mình, cho dù là người của Đông Phương U cũng không khỏi lộ ra ánh mắt khiếp sợ cùng hoảng hốt. Chủ nhân các triều đại của núi Thương mang mặc dù không phải người tâm từ thủ nhuyễn gì, bởi người tâm từ thủ nhuyễn chẳng thể chưởng quản một thế lực lớn như vậy. Nhưng mà cũng chưa từng xuất hiện người thô bạo ác độc đến thế. Nữ tử trước mắt này. . . . thật sự vẫn còn là thiếu chủ nhân thông tuệ ngây thơ trên núi Thương Mang ngày trước sao?

Không để ý tới ánh mắt của mọi người, Đông Phương U hừ lạnh một tiếng đi ra ngoài, thời điểm đi tới bên người Diệp Oánh thì dừng bước thấp giọng nói: “Ngươi cũng thành thật một chút cho ta. Nếu không, tiện nhân kia chính là tấm gương của ngươi.”

Diệp Oánh bị nàng ta dọa sợ đến mức liên tiếp lui về sau vào bước, chật vật ngã ngồi dưới đất. Cắn răng hoảng sợ vạn phần gật đầu liên tục, Đông Phương U khinh thường bĩu môi, “Thật vô dụng, ngươi thật sự là muội muội của Diệp Ly sao? Ngươi nói xem, công tử Thanh Trần sẽ thích ta chứ?”

Nếu công tử Thanh Trần thích ngươi, chẳng phải là hắn mắt mù tai điếc rồi sao?

Nhưng mà Đông Phương U đứng ngay trước mặt, cho dù Diệp Oánh có mười lá gan thì cũng không dám nói như vậy. Chỉ có thể dùng sức gật đầu, Đông Phương U cũng không quản nàng, hài lòng gật đầu

một cái xoay người đi.

Nhìn công chúa Tê Hà không chút thương tiếc bị người mang ra ngoài, Diệp Oánh cả người nhũn ra căn bản không đứng dậy nổi. Nàng và công chúa Tê Hà đấu nhau mười mấy năm, nàng vốn cho rằng nữ nhân mà mình ghen tỵ nhất là Diệp Ly, nữ nhân mình hận nhất chính là công chúa Tê Hà. Lại không ngờ rằng. . . Nữ nhân khiến mình không thoải mái mười năm, cứ như vậy. . . Chết?

"Đỡ. . . Đỡ ta về phòng. . . . " không dám ở lại đây thêm nữa, Diệp Oánh vô lực nói. Sau lưng một bàn tay trầm ổn đem nàng đở lên, một nha đầu trong Lê Vương phủ dung mạo phục sức bình thường cẩn thận đỡ Diệp Oánh dậy, thấp giọng nói bên tai nàng: "Tứ tiểu thư đừng sợ, Đông Phương U sẽ không tổn thương đến người."

Diệp Oánh gật đầu một cái, "Chúng ta trở về trước đi… " Tất cả những gì xảy ra hôm nay thật là một đả kích quá lớn đối với Diệp Oánh. Không chỉ vì sự ác độc của Đông Phương U, mà hơn nữa là sự tuyệt tình của Mặc Cảnh Lê. Đối với công chúa Tê Hà mà mình sủng ái mười năm Mặc Cảnh Lê cũng có thể tuyệt tình như thế, vậy đối với người đã sớm thất sủng như mình. . . Diệp Oánh rùng mình, dựa vào nha đầu đang đỡ mình tập tễnh đi về sân viện.

Trong một bãi tha ma ngoài Nam Kinh, một khối thi thể huyết nhục mơ hồ lộ ra khỏi chiếu, bị người ta tùy ý vứt đó. Trong bãi tha ma u lãnh, chỉ có tiếng quạ đen thỉnh thoảng kêu lên, có vẻ phá lệ âm trầm đáng sợ.

Hồi lâu, một đạo hắc ảnh xuất hiện giữa nghĩa địa. Đi tới trước mặt cỗ thi thể kia ngồi xổm xuống nhìn một chút, sau khi dò xét mạch đập cùng hơi thở của thi thể huyết nhục mơ hồ đó thì lắc đầu một cái, sách sách tán dương: " Thủ pháp không tồi. " Giơ tay lên đem một viên thuốc nhét vào trong miệng của nàng, cũng không ngại nàng cả

người máu tươi cùng bụi đất, đem nàng xốc lên nhàn nhạt nói: “Có thể sống sót thì coi như ngươi mạng lớn, còn nếu chết thì ít nhất cũng không cần phơi thây nơi hoang dã… ” nam tử nói xong, khiêng thi thể lên vai nghênh ngang biến mất khỏi nghĩa địa.

Trong một tiểu viện Nam Kinh, đèn dầu mới thắp lên, Diệp Ly ngồi dưới ánh đèn nhìn sổ con trong tay, Vệ Lận đẩy cửa đi vào, “Vương phi.”

Diệp Ly để sổ con xuống, gật gật đầu nói: “Người sao rồi?”

Vệ Lận cau mày nói: “Không tốt lắm, mặc dù vết thương trên người không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng sáng nay nàng ta bắt đầu lên cơn sốt. Trong thành Nam Kinh chúng ta cũng không tìm được đại phu y thuật cao minh như Trầm Dương tiên sinh và Lâm đại phu. Nếu cơn sốt không giảm, chỉ sợ nàng ta không sống được.”

Diệp Ly nhàn nhạt nói: “Chúng ta đã tận lực rồi, còn lại thì xem ý trời đi. Cho người dùng rượu mạnh lau người cho nàng ta, xem có thể hạ sốt không. ” Vệ Lận gật đầu một cái, có chút không hiểu nói: “Nữ nhân kia cũng không phải người tốt, Vương phi cần gì phí tâm cứu nàng?”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Chuyện lần này, chung quy nàng ta cũng bị tai bay vạ gió. Huống hồ, mặc dù công chúa Tê Hà quả thật khiến người ta chán ghét, nhưng tội cũng không đáng chết. Mặt khác. . . nàng ta vẫn là muội muội ruột của nữ vương Nam Chiếu. Nếu ta không có ở Nam Kinh thì không nói làm gì nhưng nếu đã ở đây thì cũng nên nể mặt nữ vương Nam Chiếu mà tận lực.”

Lúc này Vệ Lận mới hiểu rõ, gật đầu nói: “Thuộc hạ hiểu rồi. ” Bất luận thế nào thì Vương phi cũng đã cứu công chúa Tê Hà, nữ vương Nam Chiếu không thể không thừa nhận phần ân tình này.

“Lê Vương phủ có động tĩnh gì không? ” Diệp Ly hỏi.

Vệ Lận lắc lắc đầu nói: “Tạm thời không có, quan hệ giữa Lê Vương và Đông Phương U rất bế tắc, không cho phép Đông Phương U quản chuyện trong phủ. Mặt khác, trong Định vương phủ chúng ta còn lưu lại vài cơ sở ngầm của núi Thương Mang, tất cả đều nằm trong danh sách mà Đông Phương U đưa cho Mặc Cảnh Lê. Nhưng mà. . . Có thể Lê Vương phi biết chút gì đó, thời điểm Mặc Cảnh Lê xem danh sách, nàng ấy đang đứng bên cạnh,chẳng qua là không biết nàng ta rốt cuộc nhìn thấy chưa. Hai ngày nay nàng ta bị dọa đến ngoan, giờ vẫn không chịu nói gì.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Nàng rốt cuộc cũng chỉ là một nữ tử nuôi chốn khuê phòng, cho nàng thời gian hai ngày đi, đồng thời bảo người phía dưới đi tra. Diệp Oánh không phải là thám tử chuyên môn, theo tình huống lúc ấy thì chưa chắc nàng ta đã chú ý đến danh sách kia, mặt khác, đem tin tức truyền về cho cậu cả và Tu Nghiêu bảo bọn họ tự chú ý một chút. Ngươi đi đi.”

Vệ Lận ứng tiếng nói: “Thuộc hạ cáo lui.”

Lần này hành động của Diệp Ly ở Nam Kinh cũng không tính là hết sức khiêm tốn. Chuyện nàng phải lo liệu không ít, quá mức che che giấu giấu ngược lại càng dễ khiến người khác hoài nghi. Sở gia cũng được coi là thư hương môn đệ nổi danh Đại Sở năm đó, hôm nay công tử Sở gia tới Nam Kinh, tự nhiên không tránh được có người muốn tới cửa bái phỏng. Diệp Ly đều giao cho thủ hạ đi tiếp đãi, người ngoài thấy vị Sở công tử thư hương môn đệ này trời sinh tính kiêu căng thì cũng không mấy lưu tâm. Danh môn công tử hơn phân nửa đều có chút kiêu ngạo,

“Công tử, Mộc Dương Hầu phủ đưa thiệp tới. ” Ngoài cửa thư phòng,

Trác Tĩnh cầm một tấm thiệp thấp giọng bẩm báo.

Diệp Ly đang trầm tư liền tỉnh táo lại, thiêu mi hỏi: “Viết cái gì?”

Trác Tĩnh nói: “Ba ngày sau, Nam Kinh cử hành hội thưởng cúc mỗi năm một lần. Mộc Dương Hầu phủ đưa thiếp mời tới. ” Diệp Ly có chút bất đắc dĩ cười khổ nói: “Từ chối đi, hiện tại ta nào có tâm tư đi tham gia hội thưởng cúc gì đó? ” Trác Tĩnh thấp giọng nói: “Dao Cơ truyền tới tin tức, nói tối hôm qua Hách Liên Chân đã đến Nam Kinh. Ba ngày sau, tại hội thưởng cúc, có thể Mặc Cảnh Lê và Hách Liên Chân sẽ tham gia, cho nên mới hỏi công tử có muốn đi hay không.”

Nghe vậy, trong mắt Diệp Ly xẹt qua một tia lãnh mang, “Hách Liên Chân à. . . Đã như vậy, chúng ta cũng đi xem một chút. ” Trác Tĩnh gật gật đầu nói: “Vâng, thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị.”

Khí trời phương nam ấm áp hơn phương Bắc, nhưng mà thời tiết này thì cũng chỉ có hoa cúc mới chịu được. Hội thưởng cúc lần này có thể nói là đại hội cuối thu đầu đông lớn của Nam Kinh. Trong thành bất luận là công tử thế gia hay thiên kim khuê các đều nhận được thiếp mời. Ngay cả dân chúng bình thường cũng có thể đi dạo chợ hoa một vòng, ôm một hai bồn cúc trở về ứng cảnh.

Sáng sớm Diệp Ly mang theo Vệ Lận cùng Trác Tĩnh đã dịch dung đi tới nơi tổ chức hội thưởng cúc. Đây là một trong những biệt viện cực lớn của Lê Vương phủ ở Nam Kinh. Cầm thiếp mời đi vào, vừa qua cửa liền thấy đủ loại hoa cúc đua nhau khoe sắc, khung cảnh này khiến cho căn nhà bớt đi vài phần vắng vẻ ngày mùa thu nhiều thêm vài phần sắc thái rực rỡ phồn hoa.

Điều khiến cho Diệp Ly có chút ngoài ý muốn là, hội hoa cúc lần này được giao cho Diệp Oánh lo liệu mà không phải là Đông Phương U vẫn luôn chưởng quản Lê vương phủ. Có thể là do bị Đông Phương

U hù dọa không nhẹ, cho nên đã qua vài ngày mà sắc mặt Diệp Oánh vẫn khó coi như cũ. Mà Đông Phương U ngồi một bên, thần sắc hờ hững, bộ dáng có chút mất tinh thần. Hiển nhiên nhóm quý phụ thiên kim trong Nam Kinh đã sớm quen với dáng vẻ này của Đông Phương U, cho nên chẳng người nào tiến lên tự tìm phiền phức mà chỉ vây quanh Diệp Oánh hỏi thăm, nói chuyện.

Diệp Ly tìm một vị trí không xa không gần ngồi xuống, vừa uống rượu hoa cúc nhàn nhạt, vừa mỉm cười giống như không chút để ý xem xét hoa cỏ nhưng kỳ thực vẫn luôn chú ý tình hình bên chỗ Diệp Oánh.

Vệ Lận ở bên cạnh Diệp Ly, thấp giọng nói: " Kể từ khi Đông Phương U gả vào Lê vương phủ chưa từng xã giao với người khác. Lúc đầu đắc tội không ít người, nhưng mà có Mặc Cảnh Lê và Đông Phương Huệ che chở cho nên không ai dám làm gì nàng ta. Sau đó rất nhiều chuyện trong Lê Vương phủ đều do công chúa Tê Hà và Hiền Chiêu Thái phi lo liệu. Lần này công chúa Tê Hà chết, Hiền Chiêu Thái phi nghe nói bị chọc giận đến bệnh liệt giường, cho nên mới để giao cho Vinh phi duy trì đại cục."

Diệp Ly nhíu mày, đứng xa xa nhìn Đông Phương U hỏi: "Các ngươi nói xem nàng ta đã thay đổi không ít đúng không?"

Trác Tĩnh gật đầu nói: "Đúng là thay đổi không ít. " Lúc trước Đông Phương U cho người ta một loại cảm giác tự cho là đúng nhưng thật ra thì cái gì cũng không hiểu, mà Đông Phương U bây giờ, cho dù ngồi đó không nói gì không làm gì nhưng lại khiến người ta cảm thấy không rét mà run. Chỉ cần nhìn đám nữ quyến chung quanh đều lần lượt tránh xa nàng ta mà chen đến bên người Diệp Oánh là biết. Thật ra thì Diệp Oánh cũng rất sợ hãi, nếu có thể thì chỉ sợ Diệp Oánh đã sớm đứng dậy chạy đi, một khắc cũng không muốn ở chung một chỗ với Đông Phương U.

” Chưa tới nửa năm mà nữ nhân này đã thay đổi quá nhiều. ” Vệ Lận có chút khó tin nói. Không phải là con người không thể thay đổi, mà là sự thay đổi của Đông Phương U có thể nói là hoàn toàn trái ngược với trước kia. Rốt cuộc phải biến hóa cỡ nào mới có thể khiến một người đột nhiên thay đổi nhiều như vậy.

Diệp Ly hơi thở dài, “Chung quy cũng một chữ tình… Người ngoài như chúng ta sao có thể nói rõ được?”

“Mặc Cảnh Lê tới… ” Trác Tĩnh thấp giọng nói.

Diệp Ly ngẩng đầu, quả nhiên thấy cách đó không xa Mặc Cảnh Lê được một đám thị vệ vây quanh chậm rãi đi tới. Cùng sóng vai với Mặc Cảnh Lê là một nam tử khoảng năm mươi tuổi mặc phục sức Trung Nguyên nhưng thân hình dáng vẻ rõ ràng khác xa người Trung nguyên. Mặc dù Diệp Ly chưa từng chân chính gặp mặt Hách Liên Chân, nhưng cũng biết, người đàn ông đi cùng Mặc Cảnh Lê không thể nghi ngờ gì chính là hắn. Nhìn thần sắc trên mặt hai người thì hiển nhiên chuyện kết minh cho dù chưa định nhưng cũng không xê xích gì nhiều.

Diệp Ly hơi cau mày, mặc dù Mặc Tu Nghiêu hùng tâm bừng bừng muốn đem liên quân ba nhà một lưới bắt hết, nhưng Diệp Ly vẫn thấy có chút mạo hiểm. Thời điểm nàng đi tới Giang Nam vẫn luôn suy nghĩ có nên tìm cách phá hỏng lần kết minh này hay không. Chẳng qua là tin tưởng vào Mặc Tu Nghiêu cho nên vẫn kiềm xuống ý định này.

Bên này Diệp Ly nhìn đám người Mặc Cảnh Lê, Mặc Cảnh Lê bên kia tự nhiên cũng nhìn thấy ba người Diệp Ly. Diệp Ly mặc một bộ áo trắng, mặc dù thấp hơn Trác Tĩnh và Vệ Lận sau lưng một chút nhưng dung mạo cùng khí thế thì không phải thứ hai người kia có thể

sánh được. Công tử văn nhã như vậy, nếu gặp mặt tất nhiên sẽ không quên, Mặc Cảnh Lê liếc mắt nhìn không khỏi nhíu mày một cái, hỏi: “Người kia là ai?”

Tất cả thị vệ bên cạnh Mặc Cảnh Lê đều là thị vệ bình thường, sao có thể biết rõ thân phận của một công tử trẻ tuổi chưa bao giờ thấy mặt, một người trong đó thấp giọng thỉnh tội, xoay người rời đi thăm dò thân phận của Diệp Ly.

Diệp Ly rất có lòng tin với khả năng cải trang của mình, thấy Mặc Cảnh Lê nhìn mình chằm chằm, cũng không tránh né. Thoải mái tiến lên từng bước chắp tay cười nói: “Vân Châu Sở Quân Duy ra mắt Nhiếp Chính Vương.”

Nghe thấy hai chữ Vân Châu, Mặc Cảnh Lê không khỏi nhíu lông mày. Người trong thiên hạ nhắc tới Vân Châu thì thứ đầu tiên nghĩ đến không phải là bảo khố Hoa Thiên giàu có có thể so với Giang Nam mà là Vân Châu Từ gia. Mặc dù Mặc Cảnh Lê không biết Sở Quân Duy là ai nhưng vẫn nhớ rõ nhà mẹ của Từ gia Đại phu nhân họ Sở, hơn nữa họ Sở cũng là một vọng tộc lớn ở Vân Châu, nhướng mày nói: “Hóa ra là Sở công tử, không biết Từ gia Đại công tử cùng Sở công tử xưng hô thế nào?”

Diệp Ly lại cười nói: “Vương gia khách khí. Phụ thân của Từ gia Đại phu nhân là đường huynh của tổ phụ tại hạ. Coi nên, miễn cưỡng có thể gọi Từ đại công tử một tiếng biểu huynh.” Quan hệ này, nói thì có vẻ không xa, nhưng cũng không tính là gần. Người trong Từ gia không nhiều lắm, nhưng Sở gia lại là một gia tộc cực kỳ khổng lồ ở Vân Châu, trong nhà dòng chính dòng bên truyền từ đời này sang đời khác cho dù không tới một ngàn cũng đến vài trăm. Hơn nữa, Từ gia Đại phu nhân không có huynh đệ tỷ muội ruột thịt, sau khi gả vào Từ gia thì quan hệ với Sở gia cũng không tính là mật thiết, cho nên, Sở Quân Duy dựa vào thân phận này mà muốn dính chút quan hệ

với Từ gia thì có chút miễn cưỡng.

Mặc Cảnh Lê nhìn Diệp Ly gật đầu một cái, vứt cảm giác quen thuộc nhàn nhạt ra sau gáy. Thân thích của Từ đại phu nhân có mấy phần tương tự Từ Thanh Trần thì chẳng có gì là lạ, “Sở gia đều ở Vân Châu, vậy Sở công tử tới Giang Nam là có chuyện gì?”

Diệp Ly rũ mắt, hơi cười khổ, nhàn nhạt nói: “Tại hạ mặc dù là con trai trưởng nhưng cũng chỉ là chi thứ, hơn nữa Vân Châu hiện giờ. . . ” lắc đầu một cái, giống như thở dài, “Tại hạ ở lại Vân Châu cũng không chẳng có ý nghĩa gì. Cho nên mới tính đi Giang Nam xem một chút. Coi như là du lịch. Làm phiền Vương gia hỏi tới. ” Mặc Cảnh Lê quan sát hắn một lúc lâu, cũng không phát hiện cái gì không đúng, mới gật đầu nói: “Đã như vậy, mong rằng Sở công tử tận hứng. Sở gia cũng là danh môn Đại Sở, nếu công tử tính ở lại Nam Kinh vì Đại Sở mà ra một phần sức lực thì hai ngày nữa không ngại đến Nhiếp Chính Vương phủ một chuyến, ta và ngươi sẽ bàn lại?”

Diệp Ly ngẩn ra, không ngờ Mặc Cảnh Lê cư nhiên có ý chiêu mộ nàng. Chẳng qua chiêu mộ rốt cuộc là vì con người Sở Quân Duy hay là Sở gia sau lưng hắn thì không biết. Mặc dù không có ý định vào triều làm quan, nhưng Diệp Ly vẫn ra vẻ thụ sủng nhược kinh, chắp tay nói: “Đa tạ vương gia, qua ít ngày nữa tại hạ nhất định tới cửa bái phỏng.”

Có Hách Liên Chân ở đây, Mặc Cảnh Lê tự nhiên không thể chú ý tới Diệp Ly quá lâu. Gật đầu một cái liền phụng bồi Hách Liên Chân đi vào trong vườn. Ngược lại Hách Liên Chân quay đầu có chút nghi ngờ nhìn ba người Diệp Ly một cái, cười hỏi: “Vị Sở công tử kia có vẻ cực kỳ bất phàm, không ngờ Đại Sở trừ vị công tử thần tiên của Từ gia, còn có một nhân vật tuấn tú đến như vậy.”

Mặc Cảnh Lê chẳng muốn nói nhiều, cười nhạt nói: “Sở gia là danh

môn Đại Sở, nhân vật kinh tài tuyệt diễm các triều đại tính ra không ít. Đại Sở bao la, sao có thể chỉ có mình công tử Từ gia là siêu quần bạt tụy?"

Hách Liên Chân cười nhạt không nói, quay đầu liếc mắt nhìn ba người lần nữa. Thấy công tử kia cũng nở nụ cười mỉm, thản nhiên nhìn mình thì không hiểu sao trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác bất an. Lại nhìn thêm lần nữa, thì Sở công tử đã mang theo hai gã thị vệ đi về một hướng khác.

Trong cúc viên, chỗ trung tâm chính là một lầu các bốn bề lộng gió.Trên lầu hai, Mặc Cảnh Lê và Hách Liên Chân ngồi đối diện nhau. Hách Liên Chân uống một hớp rượu hoa cúc, không khỏi cau mày nói: "Rượu của người Trung Nguyên các ngươi thơm thì có thơm nhưng mà không có vị rượu. " Người Bắc Nhung yêu thích rượu mạnh, cho nên loại rượu ngọt như rượu hoa cúc dĩ nhiên không lọt vào mắt bọn họ.

Mặc Cảnh Lê cũng không thèm để ý, thần sắc lạnh nhạt uống cạn một chén rượu, cười nói: "Rượu mạnh có chỗ tốt của rượu mạnh, nhưng rượu hoa cúc này cũng có chỗ hay của nó. Rượu này cũng được coi là đồ tốt. " Mặc dù song phương trong lòng đều có nhận thức chung về lần kết minh nhưng đáy lòng vẫn như cũ có chút khinh thường đối phương . Người Bắc nhung thấy người Trung nguyên làm bộ làm tịch, mà người Trung Nguyên cũng chẳng vừa mắt bộ dáng man di của người Bắc Nhung.

Hách Liên Chân để chén rượu xuống, nhíu mày một cái, nhìn Mặc Cảnh Lê nói: "Đề nghị trước đó của tại hạ, không biết Lê Vương thấy thế nào? " Mặc Cảnh Lê trầm ngâm không nói, không phải hắn cố ý khiêu khích sự kiên nhẫn của Hách Liên Chân, đề nghị của Hách Liên Chân quả thật khiến Mặc Cảnh Lê động tâm, nhưng mà chân chính khai chiến toàn diện với Định vương phủ cũng không dễ quyết

định như vậy. Cho dù hiện tại Mặc Cảnh Lê đã sớm nắm trọn Giang Nam trong tay, nhưng hắn vẫn không dám bảo đảm nếu như mình muốn khai chiến với Định vương phủ thì văn võ bá quan trong triều sẽ có bao nhiêu người ủng hộ hắn.

Nhìn bộ dáng do dự của Mặc Cảnh Lê, Hách Liên Chân liền biết không phải Mặc Cảnh Lê không động tâm mà là mồi nhử hắn đưa ra chưa đủ lớn. Lấy tính cách của Mặc Cảnh Lê thì chỉ cần lợi ích lớn hơn, đừng nói là trở thành kẻ địch của Định Vương phủ mà cho dù có là kẻ địch của lão thiên gia thì hắn tuyệt đối sẽ không chút do dự mà đồng ý.

Trầm mặc chốc lát, Hách Liên Chân trầm giọng nói: “Lê Vương, thực không dám dấu, trước khi tại hạ tới Nam Kinh đã đi gặp Tây Lăng Trấn Nam Vương một chuyến. ” Mặc Cảnh Lê ngẩn ra, nheo mắt nhìn Hách Liên Chân nói: “Hách Liên tướng quân có ý gì?”

Hách Liên Chân cười nói: “Lần này tại hạ thật lòng muốn kết minh với Lê Vương và Trấn Nam Vương. Hơn nữa tại hạ đã thuyết phục Trấn Nam Vương, chỉ cần Lê Vương đồng ý kết minh xuất binh, Trấn Nam vương có thể nhượng lại một phần lợi ích… .”

Nghe vậy, ánh mắt Mặc Cảnh Lê lóe lên. Sắc mặt vẫn không thay đổi, ngược lại cười lạnh một tiếng nói: “Thật lòng kết minh? Chỉ sợ là Bắc Nhung bị Định Vương phủ đánh cho không chống đỡ nổi đúng không? ” Trong mắt Hách Liên Chân lóe lên một tia tức giận, nhưng nháy mắt đã đè ép trở về, nhìn chằm chằm Mặc Cảnh Lê nói: “Trước mắt chiến sự với Định Vương phủ quả thật Bắc Nhung có hơi ở thế hạ phong, nhưng Lê Vương nói không chống đỡ nổi thì chưa chắc. Bắc Nhung ta binh cường mã tráng, hiện tại trong cảnh nội Đại Sở còn gần trăm vạn binh mã. Hơn nữa viện binh từ quốc nội Bắc nhung cũng có thể tùy thời chạy tới. Huống hồ… Bắc Nhung ta thua thì cũng chẳng có lợi gì cho Lê Vương đúng chứ?”

Sắc mặt Mặc Cảnh Lê rất khó coi, nếu như Bắc Nhung bị Mặc Tu Nghiêu đuổi ra khỏi phương Bắc thì chỉ sợ thực lực Định Vương phủ sẽ càng mạnh thêm. Hơn nữa từ đó Định vương phủ có thể danh chính ngôn thuận chiếm cứ cả phương bắc. Dù sao, Định vương phủ đã không còn quan hệ với Đại Sở. Bắc Đại Sở vốn đã rơi vào tay Bắc Nhung và Bắc Cảnh, sau lại được Định vương phủ đánh Bắc Cảnh đuổi Bắc Nhung. Những thứ này hiển nhiên không chút liên quan đến Đại Sở và Mặc Cảnh Lê.

Trầm mặc hồi lâu, Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: “Chỉ sợ trên dưới triều đình Đại Sở không có người nào đống ý kết minh cùng Bắc Nhung và Tây Lăng. ” Đây cũng là chuyện Mặc Cảnh Lê lo lắng nhất. Tây Lăng và Bắc Nhung xâm chiến đất đai Đại Sở, triều đình Đại Sở không những không đuổi giặc ngoại xâm, khôi phục non sông mà ngược lại kết minh với Bắc Nhung và Tây Lăng đối địch với Mặc gia quân, thật sự là có chút khiến cho người đời lên án.

Hách Liên Chân ha ha cười nói: “Những thứ này chỉ là chuyện nhỏ, tin chắc sẽ không ngăn được Lê Vương. Chỉ nhìn xem Lê Vương. . . rốt cuộc có muốn đánh bại Mặc Tu Nghiêu, diệt Định Vương phủ hay không mà thôi.”

Mặc Cảnh Lê trầm mặc, trong đầu đã sớm tính toán thật nhanh. Hắn đương nhiên muốn đánh bại Mặc Tu Nghiêu, từ nhỏ đến lớn hắn nằm mơ cũng muốn hung hăng đạp Mặc Tu Nghiêu dưới chân. Cho dù thân phận cùng địa vị của hắn hiện nay từ lâu đã không kém Mặc Tu Nghiêu, nhưng mà ở trước mặt hắn ta vẫn giống như thấp hơn một bậc. Cho nên hắn luôn khát vọng một ngày có thể chân chính đem Mặc Tu Nghiêu đạp dưới chân, đoạt lại tất cả những thứ vốn nên thuộc về hắn.

Nếu như Bắc Nhung thật sự bị Mặc Tu Nghiêu đánh bại, Lôi Chấn

Đình tuổi tác đã cao, thoạt nhìn Lôi Đằng Phong cũng không có vẻ là đối thủ của Mặc Tu Nghiêu, chỉ sợ Lôi Chấn Đình vừa chết, Tây Lăng ắt sẽ bại trong tay Mặc Tu Nghiêu. Đến lúc đó mình một cây chẳng chống vững nhà hơn nữa còn vĩnh viễn mất đi cơ hội trở mình… Mà bây giờ, nếu như liên quân ba nhà đồng loạt áp sát. Cho dù Mặc Tu Nghiêu bản lĩnh thông thiên thì cũng tuyệt đối không cách nào cùng lúc chống cự hai ba trăm vạn đại quân của ba nước. Như vậy phần thắng rất cao.

Hách Liên Chân nhìn dáng vẻ vừa do dự vừa rối rắm của Mặc Cảnh Lê lại cười nói: “Trấn Nam Vương đã cam kết. Chỉ cần Lê Vương đồng ý xuất binh, hắn sẽ lập tức cho nhân mã rút khỏi thành Quảng Lăng cùng với bốn châu phía Bắc. Vừa thể hiện thành ý với Lê Vương, vừa để binh mã của Lê Vương yên tâm đi qua. Lê Vương cảm thấy thế nào?”

Mặc Cảnh Lê nắm chặt chén rượu trong tay, ngay cả rượu hoa cúc thơm ngát đổ trên tay cũng không phát giác.

“Lê Vương cần gì phải do dự như thế? Đợi đến khi ba bên đánh bại Định vương phủ rồi, Đại Sở có thể lấy lại Sở kinh, tất cả những thứ Lê Vương điện hạ mất đi cũng quay về, thậm chí, Lê Vương điện hạ có thể có được nhiều hơn. ” Hách Liên Chân bình tĩnh nhìn chằm Mặc Cảnh Lê, trong miệng không ngừng nói.

Mặc Cảnh Lê cắn răng, trong mắt lóe lên một tia ngoan tuyệt, trầm giọng nói: “Được, Bản vương đáp ứng Hách Liên tướng quân. Đại sở. . . Ít ngày nữa sẽ xuất binh Bắc tiến!”

Hách Liên Chân mừng rỡ, cũng không để ý trong tay là chén rượu hoa cúc nhạt nhẽo mà mình không thích, nâng chén cười nói: “Đã như vậy, trước hết chúc quân ta mã đáo công thành, một kích tiêu diệt Mặc gia quân”. Mặc Cảnh Lê trầm mặc không nói, chỉ ngửa đầu

hung hăng đem chén rượu đổ vào trong miệng. Nhìn dáng vẻ của hắn, Hách Liên Chân rốt cục cất tiếng cười to.

Trong vườn cúc rực rỡ sắc màu với đủ loại tư thái khác nhau, vô số vương tôn công tử, tài tử giai nhân đang ngâm thi tác đối, cười nói không ngừng. Diệp Ly chấp bút đề xuống trên giấy Tuyên Thành một bài thơ về hoa cúc.

" Táp Táp Tây Phong Mãn Viện Tái, Nhị Hàn Hương Lãnh Điệp Nan Lai.

Tha Niên Ngã Nhược Vi Thanh Đế, Báo Dữ Đào Hoa Nhất Xử Khai."

Đang chậm rãi đề xuống lạc khoản thì bên tai truyền đến tiếng cười đắc chí vừa lòng của Hách Liên Chân, Diệp Ly để bút xuống cười nhạt nói: "Xem ra đàm phán thành công rồi."

Chương 371: Tung tích của Công tử, sóng lớn lại nổi lên

Edit: Theresa Thai
Beta: Sakura

Nghe xong lời Diệp Ly nói, Trác Tĩnh và Vệ Lận nhao nhao nghiêng đầu nhìn về phía một tòa lầu các tráng lệ gần đó. Chỉ luận nội lực, bọn họ vẫn cao hơn Diệp Ly, nên Diệp Ly chỉ có thể nghe thấy tiếng cười của Hách Liên Chân, nhưng bọn họ thì đương nhiên đều có thể nghe được nhất thanh nhị sở. Vệ Lận nhíu nhíu mày, thấp giọng nói: "Công tử, có muốn…" Diệp Ly mỉm cười khoát khoát tay, cẩn thận nâng trang giấy mà chính mình vừa mới viết xong hướng ra chỗ có gió để hong khô, tựa như bất cứ một công tử phú gia nào trong vườn.

Tuy Diệp Ly mặc một thân áo trắng nhẹ nhàng tuấn nhã kiệt xuất, khiến cho rất nhiều thiếu nữ trong khuê nhìn thấy tim liền đập mạnh xấu hổ không thôi, nhưng hai thị vệ đứng ở bên cạnh nàng thì lại rõ ràng không có chút nào giống như là người lương thiện, nên thật ra đã khiến cho rất nhiều người vốn có ý tiến lên bắt chuyện đều phải ngừng chân không đến.

Trác Tĩnh và Vệ Lận nhìn nhìn bộ dáng của mọi người chung quanh, không khỏi thật sâu cảm thấy bội phục Vương phi nhà mình không thôi vì đã tính toán chu toàn. Trên gương mặt tuấn dật của Trác Tĩnh có một vết sẹo dài khoảng ba tấc, vết sẹo dữ tợn phối hợp với thần sắc lạnh lùng kia, lại khiến cho người ta nhìn vào một cái trong lòng đều cảm thấy run sợ. Mà Vệ Lận thì tuy có một khuân mặt tuấn tú hoàn mỹ, nhưng mái tóc lại bạc trắng phối hợp với đôi mắt màu xanh

lam, tuy ở Ly Thành thì các chủng tộc người đặc biệt lui tới không ít, dân chúng Ly Thành cũng đã sớm thấy nhưng không thể trách, nhưng tại thành Nam Kinh này lại không như vậy. Ít nhất nhằm để hù dọa những tiểu thư khuê các nuôi trong khuê phòng này thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Mặc dù lúc trước Vệ Lận và Trác Tĩnh đều đã từng thắc mắc rằng, trang phục như vậy có phải quá dễ làm cho người khác chú ý rồi không. Chỉ là Diệp Ly lại mỉm cười nói: “Chính là vì mật thám tuyệt đối sẽ không để cho người khác chú ý như vậy, cho nên, gây sự chú ý như thế thì dĩ nhiên tuyệt đối sẽ không phải là mật thám rồi.” Có cho Mặc Cảnh Lê nghĩ đến nát óc, thì cũng tuyệt đối sẽ không thể tưởng được Diệp Ly sẽ nữ giả nam trang nghênh ngang xuất hiện ở trước mặt của hắn ta. Quả nhiên, hai thị vệ đặc biệt gây sự chú ý như thế, lại đi bên cạnh công tử Sở gia áo trắng bồng bềnh, khí chất thanh cao đặc biệt phảng phất như sinh ra đã đứng trên mọi người. Người nhìn thấy họ chẳng những không cảm thấy kỳ quái, mà lại càng thấy là chuyện đương nhiên, đây tuyệt đối là phái đoàn của công tử danh môn. Lần nào cũng tán dương Sở gia không hổ là đại gia danh môn có lịch sử hình thành sâu xa, truyền thừa lâu dài của Đại Sở.

“Vị công tử này, viết thơ thật hay.” Lúc Diệp Ly đặt bài thơ trong tay xuống đang chuẩn bị rời đi, thì sau lưng vang lên một giọng nữ quen thuộc. Quay đầu lại nhìn, thì thấy Đông Phương U mặc một thân áo trắng đang đứng gần đó nhìn mình chằm chằm. Diệp Ly biết, chỉ sợ là chính gương mặt này mình đã gây họa rồi, nhưng cũng không để ý, dù sao nàng cũng muốn tìm cơ hội tiếp cận Đông Phương U. Lúc này Đông Phương U nguyện ý tự mình đến thì đương nhiên là tốt nhất. Cười khẽ một tiếng chắp tay nói: “Sở Quân Duy bái kiến Nhiếp Chính Vương phi.”

Nghe được bốn chữ Nhiếp Chính Vương phi, lông mày Đông

Phương U không nhịn được nhíu lại, gật đầu nói: “Sở Quân Duy? Chẳng lẽ là công tử Sở gia Vân Châu? Không biết Duy Vân Tam công tử Sở gia có khỏe không?”

Trên mặt Diệp Ly hiện lên một tia nghi hoặc, mỉm cười nhìn Đông Phương U nói: “Hóa ra Vương phi quen biết với công tử Duy Vân? Có điều… Mấy năm nay, tuy tại hạ ít qua lại với huynh trưởng ở bổn gia, nhưng vẫn còn nhớ rõ Duy Vân đứng hàng thứ tư, tên húy của Tam ca là trên Duy dưới Phong.” Với sự thăm dò của Đông Phương U, Diệp Ly lơ đễnh. Đã muốn làm Sở Quân Duy, thì sao Định Vương phủ lại không có sự chuẩn bị được? Đừng nói thân phận Sở Quân Duy, ngay cả cha mẹ hay cuộc đời của hắn ta thì cũng đều đã được sắp xếp thỏa đáng từ trước rồi. Rốt cuộc Sở gia có những ai, đương nhiên Diệp Ly cũng biết rõ rành mạch.

Đông Phương U cũng lơ đễnh, lạnh nhạt nói: “Chắc ta đã nhớ lầm rồi. Mấy năm trước từng gặp Sở Tứ công tử một lần.”

Trong lòng Diệp Ly cười thầm, Đông Phương U nói lời này cũng quá không có trình độ rồi. Ai không biết Đông Phương U mới ra khỏi núi Thương Mang vào năm nay chứ? Sao lại có khả năng có duyên gặp gỡ Sở Duy Vân một lần vào mấy năm trước? Huống chi, mấy năm trước Đông Phương U mới mấy tuổi? Đương nhiên Diệp Ly cũng sẽ không vạch trần nàng ta, vẫn tươi cười tao nhã nói: “Không biết Vương phi có gì chỉ giáo?”

Đông Phương U trầm mặc không nói, kỳ thật nàng cũng không biết rốt cuộc mình lên tiếng là muốn làm gì. Chỉ là lúc nãy đi ngang qua, nhìn thấy nụ cười thản nhiên trên mặt công tử áo trắng này thì không biết như thế nào lại nhớ tới một nam tử khác hình như cũng vĩnh viễn đều mặc một thân áo trắng. Lúc này mới không nhịn được mở miệng nói chuyện. Trầm mặc một lát, Đông Phương U mới nói: “Sở công tử sống ở Vân Châu từ nhỏ, hiện nay mới tới Nam Kinh, nếu có

chỗ nào khó khăn, thì có thể phái người đến Nhiếp Chính Vương phủ tìm ta."

Diệp Ly hơi sửng sốt, nhưng lại lập tức cười nói: "Vương phi khách khí, đa tạ Vương phi. Nếu thật sự có chuyện gì phiền phức, vậy lúc đó còn phải làm phiền Vương phi."

Đông Phương U kinh ngạc nhìn qua hắn ta, buồn bả nói: "Nếu chàng ấy giống như ngươi…" Nhưng nói đến một nửa thì đột nhiên giật mình tỉnh lại, câu nói tiếp theo tất nhiên cũng không nói nữa. Diệp Ly cũng chỉ làm như không nghe thấy, vẫn tươi cười tao nhã, "Vương phi, nếu không có chuyện gì, tại hạ xin được cáo từ trước."

Đông Phương U gật đầu nói: "Quấy rầy công tử rồi. Ta cũng nên đi."

"Vương phi đi thong thả, không tiễn." Diệp Ly chắp tay nói. Nhìn bóng lưng Đông Phương U đã đi khỏi, Trác Tĩnh hơi nghi ngờ nói: "Công tử, Đông Phương U này, thoạt nhìn… Giống như có chút không bình thường nha."

"Đâu chỉ không bình thường?" Vệ Lận mở miệng nói: "Ánh mắt nàng ta nhìn công tử lúc nãy, rõ ràng khiến cho người ta sởn hết cả gai ốc. Ngũ công tử nói thật đúng, Đại công tử chọc tới nữ nhân như vậy, thật sự là xui xẻo cực độ mà." Lúc nãy thấy ánh mắt Đông Phương U nhìn Vương phi, cho dù là người ngoài cuộc như bọn hắn thì trong lòng cũng không nhịn được mà run rẩy, khó có được là Vương phi lại còn có thể duy trì bộ dáng nói cười tự nhiên này. Càng quan trọng hơn là, Vương phi còn là một người xa lạ chỉ có hai phần tương tự công tử Thanh Trần có duyên gặp mặt lần đầu tiên, người này với công tử Thanh Trần… Vệ Lận không khỏi sợ run cả người, chỉ mong công tử Thanh Trần còn chưa từng nhìn thấy Đông Phương U như vậy.

Diệp Ly than khẽ một tiếng, nói hơi tiếc hận: “Nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma…”

Trác Tĩnh nói: “Công tử có ý là, Đông Phương U này lại bởi vì yêu Đại công tử mà không được, nên chấp niệm thành ma?”

Diệp Ly khép quạt xếp trong tay lại, nói: “Tóm lại, phải tìm ra Đại ca nhanh một chút. Nhìn bộ dáng hôm nay của Đông Phương U, có lẽ đã không còn nhịn được nữa rồi. Phái người đi theo Đông Phương U, theo dõi nàng ta thật chặt chẽ.”

“Vâng.” Trác Tĩnh đáp.

Nhiếp Chính Vương phủ

Trong thư phòng, gương mặt Đông Phương U không biểu tình nhìn Mặc Cảnh Lê đang mang theo vẻ mặt thoả thuê mãn nguyện thao thao bất tuyệt trước mắt, nhưng tâm tư lại đã bay tới địa phương không biết tên nào từ lâu rồi. Mặc Cảnh Lê ngừng lại, nhìn lướt qua Đông Phương U đang xuất thần, trên mặt hiện lên một tia tức giận.

Hiện tại cảm nhận về Mặc Cảnh Lê về Đông Phương U quả thật là giảm xuống thấp đến không còn cách nào thấp hơn nữa. Nếu như có thể, thậm chí Mặc Cảnh Lê hận không thể giết chết nữ nhân trước mắt này ngay lập tức. Nữ nhân này, trong tay có được quyền thế khiến cho thế nhân hâm mộ thèm khát chạm vào, nhưng chuyện gì cũng đều không tập trung tinh thần, ngược lại lại nhào vào trên người một nam nhân căn bản là không mở mắt nhìn nàng ta một cái. Đã dùng hết thủ đoạn không nói, mà còn trở nên điên điên khùng khùng, âm tàn thô bạo. Nếu không phải không muốn gây nên xung đột với Đông Phương U, thì Mặc Cảnh Lê thật sự muốn nói cho Đông Phương U rằng, đứng trên lập trường của một người nam nhân, nàng ta càng quấn quýt si mê không ngớt như vậy, thì Từ Thanh

Trần chỉ sẽ càng chán ghét nàng ta thôi.

“Bản vương đã quyết định kết minh với Tây Lăng và Bắc Nhung. Ngươi giấu công tử Thanh Trần ở chỗ nào rồi hả? Lập tức giao cho ta, ta muốn dùng.” Mặc Cảnh Lê nén cơn tức giận trong lòng xuống, trầm giọng nói. Lúc trước, hắn đã dám xuống tay đi bắt Từ Thanh Trần, nhưng cũng không phải bắt cho nữ nhân hoa si này. Từ Thanh Trần có thể nói là nhân vật quan trọng thứ ba trong Định Vương phủ, ngoại trừ Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, có hắn ta trong tay thì rất nhiều chuyện đều sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Đôi mắt Đông Phương U lóe lên, không vui nói: “Ta đã nói rồi, ta không biết.”

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi xem ta là tên ngốc sao? Đông Phương U, hiện tại Bản vương cho ngươi thể diện, Giang Nam là địa bàn của Bản vương, ngươi cho rằng ngươi không nói thì Bản vương sẽ không tìm thấy sao?” Thấy Mặc Cảnh Lê như thế, Đông Phương U cũng không khách khí nữa, ngữ khí lạnh lùng nói: “Vậy thì Bản cô nương cũng cảnh cáo ngươi, ngươi dám động đến một sợi tóc của chàng ấy, thì đừng trách ta không khách khí với ngươi.”

Hiện tại Mặc Cảnh Lê đã sớm hiểu rõ tính tình của Đông Phương U rồi, hít một hơi thật sâu, chế giễu: “Cho dù ngươi không đưa người cho ta, thì ngươi muốn thế nào? Giam giữ hắn ta cả đời? Ngươi cho rằng người của Định Vương phủ đều chết hết rồi sao? Nói không chừng người của Định Vương phủ đã xuất hiện đầy tại Giang Nam và đang tìm hắn ta khắp nơi rồi. Dựa vào năng lực của ám vệ Định Vương phủ, ngươi cảm thấy bọn chúng cần bao nhiêu thời gian?”

Đông Phương U trầm mặc nửa ngày, sau đó giương mắt lên nhìn Mặc Cảnh Lê, nói một cách kiêu ngạo: “Ngươi đừng uổng phí tâm cơ

nữa, chỉ cần ta không muốn, thì ai cũng không tìm được chàng ấy."

Rốt cuộc Mặc Cảnh Lê không nhịn được, trợn mắt hung ác trừng Đông Phương U một lúc lâu, mới lạnh lùng phun ra một câu, "Đông Phương U, ngươi cứ ôm Từ Thanh Trần đi chết đi. Bản vương chỉ sợ dù chết, Từ Thanh Trần cũng không muốn chết chung với ngươi."

Nói xong, cũng không để ý tới Đông Phương U muốn nói gì nữa, liền xoay người mở mạnh cửa thư phòng ra đi ra ngoài.

Mặc Cảnh Lê đi thật nhanh trong Lê Vương phủ, chỉ cần nhìn bóng lưng thì cũng có thể nhìn ra ngọn lửa giận đang bùng cháy kia. Tâm phúc đi theo phía sau hắn lo lắng liếc nhau một cái, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Vương gia, bên phía Vương phi…"

Bước chân Mặc Cảnh Lê dừng một chút, trầm giọng nói: "Đừng quan tâm đến nàng ta! Về sau nàng ta muốn đi ra ngoài thì cứ để cho nàng ta đi, ngược lại Bản vương muốn xem nàng ta có thể nhẫn nại tới khi nào!" Người đứng phía sau gật đầu nói: "Vương gia anh minh, nàng ta đã có tâm tư với công tử Thanh Trần, thì chắc hẳn sẽ không nhẫn nại được bao lâu. Chúng ta vừa lúc lại ở phía sau, bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình phía sau."

Mặc dù không có cảm tình gì với Đông Phương U, nhưng dù sao cũng vẫn là Vương phi do chính mình cưới hỏi đàng hoàng, bị thuộc hạ nói ra Đông Phương U si mê công tử Thanh Trần ngay trước mặt, sắc mặt Mặc Cảnh Lê càng trở nên khó coi thêm, khẽ hừ một tiếng phẩy tay áo bỏ đi.

Mặc Cảnh Lê vội vàng chuyện kết minh với Tây Lăng và Bắc Nhung, nên vốn cũng không có bao nhiêu thời gian để ý tới Đông Phương U, mà chỉ phái người nhìn chằm chằm vào biến hóa của nàng ta mà thôi. Mà trên triều đình, lại bởi vì Mặc Cảnh Lê đột nhiên ném ra một

quả bom nặng ký mà lập tức nổ oanh. Không nói đến những lão thần luôn có thiện cảm với Định Vương phủ, mà ngay cả những người ủng hộ Mặc Cảnh Lê cũng không khỏi lấy ánh mắt đang nhìn kẻ điên để nhìn Nhiếp Chính Vương đang đắc chí vừa lòng trên triều đình.

Mặc Cảnh Lê mới vừa ném ra tin tức kết minh với Tây Lăng và Bắc Nhung, còn chưa kịp nói rõ kế hoạch hùng vĩ chí lớn của mình, thì dưới điện đã có người đứng ra, trầm giọng nói: “Vương gia, việc này vạn vạn lần không thể được!”

Mặc Cảnh Lê vừa nhìn thấy người trước mắt, thì lập tức xụ mặt xuống. Người của đảng Thái hậu, đọ sức với Thái hậu lâu như vậy, nếu Mặc Cảnh Lê còn không biết là ai ở sau lưng ủng hộ Thái hậu, Mặc Cảnh Lê sống nhiều năm như vậy cũng tính là vô dụng rồi. Khi Mặc Cảnh Kỳ còn sống đã bất hòa với Thái hậu, cánh chim mà Thái hậu có cũng bị chính mình loại bỏ không ít. Nếu dưới tình huống như vậy mà còn có thể làm cho Thái hậu đứng vững trong triều đình thì ngoại trừ Định Vương phủ ra liền không còn ai khác nữa cả. Vì vậy, người Thái hậu, Mặc Cảnh Lê đều trực tiếp xem như là người của Mặc Tu Nghiêu, nên đương nhiên là hận không thể rút gân lột da hắn ta. Lạnh lùng nhìn người dưới điện hỏi: “Vì sao không thể?”

Đại thần dưới điện bước ra khỏi hàng nghiêm mặt nói: “Tây Lăng và Bắc Nhung xâm phạm biên giới của ta, giết hại thần dân của ta. Bản thân Vương gia là Nhiếp Chính Vương Đại Sở, chấp chưởng vận mệnh đất nước của Đại Sở, sao lại có thể kết minh với bọn chúng? Chuyện này có gì khác với nhận giặc làm cha chứ?”

“Lớn mật!” Mặc Cảnh Lê tức đến sắc mặt biến thành màu đen, nổi giận nói.

“Vương đại nhân nói rất đúng. Xin Vương gia nghĩ lại.” Mọi người cùng hô lên.

Mặc Cảnh Lê tập trung nhìn vào, triều thần quỳ xuống phản đối vậy mà chiếm đến hơn tám phần, mà trên mặt của rất nhiều người trong số hai phần còn lại cũng không có vẻ tán đồng. Kỳ thật, vốn lúc đồng ý kết minh với Tây Lăng và Bắc Nhung, thì Mặc Cảnh Lê đã biết rõ tất nhiên sẽ nhận được kết quả như vậy, nhưng khi chính thức chứng kiến nhiều người phản đối chính mình như vậy, thì cái loại cảm giác mọi người khắp thiên hạ đều là địch với ta này khiến cho Mặc Cảnh Lê không khỏi nổi điên lên. Thần sắc lạnh lùng nhìn chằm chằm vào triều thần đang quỳ đầy dưới điện, nói: "Tây Lăng và Bắc Nhung là kẻ địch của Đại Sở? Vậy chẳng lẽ Định Vương phủ cũng không phải sao? Hiện tại, lãnh thổ mà Mặc Tu Nghiêu đang chiếm không phải của Đại Sở sao? Ngược lại Bản vương ngược lại muốn biết, các ngươi thuần phục rốt cuộc là Đại Sở, hay là Định Vương phủ?"

Lời nói tru tâm như thế, ngay lập tức lại khiến cho rất nhiều lão thần trên triều đình cũng không nhịn được mà sinh lạnh tâm. Rất nhiều lão thần trong số bọn họ đều là lão thần hai triều, thậm chí đã là ba triều rồi, nếu không phải tâm tâm niệm niệm Đại Sở thì lúc trước đã trực tiếp tìm Định Vương phủ nương tựa, cho dù không chiếm được vị trí trọng yếu thì ít nhất cũng có thể an độ lúc tuổi già. Hôm nay chỉ mới đơn giản là làm trái ý của Lê Vương, mà đã bị đội lên đỉnh đầu cái mũ bất trung với Đại Sở rồi. Sao có thể không khiến cho lòng người sinh ra chán chường chứ? Huống chi, quyết định kết minh với Tây Lăng và Bắc Nhung của Lê Vương căn bản đã là sai cực kỳ rồi. Vô luận cuối cùng thắng hay thua đều sẽ để lại tiếng xấu muôn đời.

"Chúng lão thần tuyệt đối không có ý này, nhưng chuyện kết minh với Tây Lăng và Bắc Nhung thực sự không thể làm. Xin Nhiếp Chính Vương nghĩ kỹ lại!" Chúng thần cùng quỳ lại hô.

Mặc Cảnh Lê bất mãn vung tay áo nói: "Bản vương đã hạ quyết tâm, không cần lại thương nghị nữa." Nói xong, ánh mắt Mặc Cảnh Lê đảo

qua Tiểu Hoàng đế đang ngồi ở trên ghế rồng bởi vì bầu không khí đột nhiên thay đổi mà trong mắt bắt đầu đong đầy nước mắt, trong mắt Mặc Cảnh Lê hiện lên một tia âm u, đi đến bên người Tiểu Hoàng đế trầm giọng hỏi: “Hoàng thượng, quyết định của Bản vương, Hoàng thượng cảm thấy thế nào?”

Xưa nay Tiểu Hoàng đế Mặc Túc Vân xưa nay luôn cực kỳ sợ vị Nhiếp Chính Vương hoàng thúc này, lập tức cất tiếng khóc lớn lên. Mặc Cảnh Lê chán ghét liếc nó, trầm giọng giận dữ hét: “Khóc cái gì mà khóc? Ngươi là Hoàng đế, đang ở trước mặt đại thần mà có bộ dáng như thế thì còn ra thể thống gì? Bản vương hỏi ngươi thấy thế nào?” Tiểu Hoàng đế bị dọa đến nấc nghẹn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt lập tức đỏ lên, nghẹn ngào nói: “Hoàng thúc… Hu hu, Hoàng thúc nói… đúng…”

Mặc Cảnh Lê hừ khẽ một tiếng, liếc qua mọi người ở dưới điện, nói: “Nghe chưa? Đây là ý của Hoàng thượng. Các ngươi không muốn tôn ý chỉ của Bản vương, vậy chẳng lẽ ngay cả ý chỉ của Hoàng thượng mà cũng muốn làm trái rồi hả?” Chúng thần có miệng mà khó trả lời, Tiểu Hoàng đế mới chỉ có tám chín tuổi, hơn nữa, hai năm qua bị Mặc Cảnh Lê dọa sợ không nhẹ. Cho dù Thái hậu có gắng sức dạy bảo thì cũng không có chút tác dụng nào, thậm chí ngay cả đứa bé tám chín tuổi bình thường còn có vẻ không bằng. Nhưng bọn họ còn có thể nói cái gì? Nói Hoàng đế còn nhỏ không hiểu chuyện? Lời nói không được tính? Trong lòng mấy thần tử già cả chỉ đành phải âm thầm than thở Ấu chủ bị cô lập, quyền thần cướp đoạt chính quyền thôi.

“Lê Vương, con muốn làm gì?” Thái hậu đi từ sau điện ra, lạnh lùng nhìn đứa con trai duy nhất của mình hôm nay.

Mặc Cảnh Lê nhìn thấy Thái hậu đi ra, thì sắc mặt trầm xuống, nói một cách thản nhiên: “Hậu cung không thể tham gia vào chính sự, lúc

này mẫu hậu đến tiền triều làm gì?" Tiểu Hoàng đế Mặc Túc Vân nhìn thấy Thái hậu thì nước mắt vừa mới ngừng lập tức lại chảy ra, nhìn qua Thái hậu khóc oa oa lớn lên, "Hu hu, Hoàng tổ mẫu… Tôn nhi sợ…" Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Mặc Cảnh Lê, Thái hậu chỉ cảm thấy từng hình ảnh trước mắt biến thành màu đen. Hiện tại, bà chỉ còn lại có mỗi một đứa con trai Mặc Cảnh Lê này thôi, nếu như có thể, làm sao bà không hy vọng có thể chung sống hòa thuận với con của mình chứ? Nhưng khi Mặc Cảnh Kỳ vừa mới qua đời, hai người đã tranh cãi quá gay gắt rồi. Hai năm qua, Thái hậu cũng càng ngày càng nhìn rõ ràng, trong mắt đứa con trai này, chỉ sợ địa vị của một mẫu hậu như mình không bằng người dì Hiền Chiêu Thái phi kia. Thái hậu cao cao tại thượng cả đời, thì sao có thể nhẫn nhịn khi bị chính đứa con trai lớn do một tay mình dạy dỗ chiếm quyền giam giữ nuôi trong thâm cung nhìn sắc mặt người khác chứ? Về sau Mặc Cảnh Lê đã có núi Thương Mang tương trợ, càng là khắp nơi nhằm vào người của Thái hậu, quan hệ giữa hai mẹ con cũng lại càng trở nên gay gắt.

Nhưng lúc này Thái hậu đi ra, lại thật sự không phải vì tranh chấp với Mặc Cảnh Lê. Bà thật sự là không rõ đến cùng trong đầu đứa con trai này suy nghĩ thứ gì? Quả thật, Thái hậu cũng đã từng tập trung tinh thần muốn đối phó với Định Vương phủ. Nhưng cho dù vào lúc Định Vương phủ suy yếu nhất, thì Thái hậu cũng chưa từng nghĩ tới muốn liên minh với quân mã bên ngoài để đối đầu với Định Vương phủ.

Bà đi theo bên người Tiên hoàng, nhìn Tiên hoàng dùng hết nửa đời người tìm kiếm nghĩ cách để đối phó với Định Vương phủ nhưng mỗi lần đều là sắp thành lại bại. Cũng thấy Mặc Lưu Danh năm đó là thiên túng anh tài, kinh tài tuyệt diễm như thế nào. Càng nhìn con trai lớn của mình không tiếc hy sinh Đại Sở cũng muốn chèn ép Mặc gia quân, càng nhìn Mặc Tu Nghiêu làm thế nào từ một Vương gia tàn phế tràn đầy nguy cơ lúc trước đẩy Định Vương phủ trở về đỉnh phong lại một lần nữa. Trong vô hình chung, Thái hậu ẩn ẩn có một

loại cảm giác, Định Vương phủ cũng không phải người bình thường có thể đối phó được. Mà quan trọng nhất là, cho dù lần này ba nhà liên quân thật sự tiêu diệt được Định Vương phủ thì như thế nào? Tây Lăng và Bắc Nhung sẽ bị đẩy ra khỏi lãnh thổ của Đại Sở như vậy sao? Đương nhiên sẽ không, đã không có Mặc gia quân chấn nhiếp và kiềm chế, bọn chúng chỉ càng thêm điên cuồng chiếm đoạt lãnh thổ của Đại Sở mà thôi. Chỉ sợ… Thời gian an ổn trong lúc còn sinh thời của bà cũng sẽ không còn nữa rồi.

Nhưng Mặc Cảnh Lê lại không biết những suy nghĩ này của Thái hậu, hắn chỉ thấy bản thân Thái hậu là mẹ ruột của mình, vậy mà trong mấy năm nay đều đối đầu với mình khắp nơi. Thậm chí không tiếc đầu phục vào Định Vương phủ, giúp đỡ Mặc Tu Nghiêu để kiềm chế mình. Lúc này thấy Thái hậu lại muốn ngăn cản chuyện tốt của mình, giọng nói liền trở nên lạnh lùng: “Bản thân mẫu hậu người trong hậu cung, vẫn nên hồi cung sớm an giấc thì tốt hơn. Chuyện trên triều đình tự nhiên có nhi thần và các đại thần xử trí. Hay là… Mẫu hậu thật sự muốn tham gia vào chính sự? Ngược lại Bản vương vẫn còn nhớ rõ Di chiếu của hoàng huynh…”

“Mặc Cảnh Lê, con!” Thái hậu liền tức giận đến cả người đều phát run. Bản Di chiếu Mặc Cảnh Kỳ để lại trước khi lâm chung này chính là điều cấm kỵ trong lòng của Thái hậu, bị Mặc Cảnh Lê gióng trống khua chiêng lấy ra nói, thậm chí ẩn ẩn còn có mấy phần ý tứ uy hiếp như thế, rốt cuộc Thái hậu không chịu nổi nữa, trước mắt tối sầm, thân thể ngã ra sau.

Mặc Cảnh Lê nhìn thoáng qua Thái hậu đã ngã xuống đất ngất đi, lạnh giọng ra lệnh: “Mẫu hậu bị bệnh, còn không mau đưa bà ấy về kêu thái y trị liệu thật tỉ mỉ. Nếu lại để cho Thái hậu đi đi lại lại khắp nơi, làm thân thể bị tổn thương nữa, thì Bản vương sẽ hỏi tội các ngươi đó!”

Nhìn Thái hậu bị người ta đỡ xuống dưới, hy vọng trong lòng chúng thần lại vỡ tan một lần nữa. Mặc Cảnh Lê đứng trên cao nhìn xuống mọi người nói: “Mặc Tu Nghiêu mang theo hơn mười vạn Mặc gia quân chiếm cứ Tây Bắc, Đông Bắc và Sở kinh, hơn nữa là đã mưu phản Đại Sở từ lâu rồi, chính là nghịch thần lớn nhất đương thời. Bản vương kết minh với Tây Lăng và Bắc Nhung, đúng là vì diệt trừ nghịch tặc, cứu nguy cho xã tắc. Còn có ai có ý kiến nữa, liền dùng tội phản quốc luận xử.”

Nói xong, cũng không hề để ý tới thần tử dưới điện và Tiểu Hoàng đế đang thương đang nức nở nghẹn ngào, liền phẩy tay áo bỏ đi.

Trong thành Nam Kinh, mấy ngày nay, nghị luận nhiều nhất liền không có chuyện gì khác ngoài chuyện Lê Vương kết minh với Tây Lăng và Bắc Nhung cũng chung tay đối kháng với Mặc gia quân. Trong đó lại càng không thiếu càng nhiều lão giả đức cao vọng trọng ngửa mặt lên trời khóc ròng, trực tiếp hô to: Trời diệt Đại Sở, ngay dưới ban ngày ban mặt.

Tuy Mặc gia quân và Đại Sở đã không còn quan hệ từ lâu rồi, nhưng trong mắt rất nhiều người lớn tuổi lại không phải có thể chặt đứt tất cả mối liên hệ dễ dàng như vậy. Số lượng những người một lòng mong mỏi Định Vương phủ giúp đỡ thiên hạ cứu vớt Đại Sở cũng không ít. Cho dù không phải những điều này, thì Định Vương phủ thủ hộ Đại Sở mấy trăm năm, coi như là bị hoàng thất bức lui về phía sau thì cũng có thể nói là chưa từng làm ra chuyện có lỗi với Đại Sở. Nhiếp Chính Vương làm như thế, là bất nhân, vong ân, vô đạo. Triều đình như thế, chẳng phải đã bị trời cao vứt bỏ sao?

Cũng giống như vậy, trong dân gian, khi nói về chuyện này, dân chúng bình thường cũng vang lên một chuỗi tiếng mắng. Tuy Mặc Cảnh Lê muốn cấm, nhưng hiện nay, hắn đã bị vây giữa trong ngoài đều khốn đốn, khiến cho một cái đầu đều muốn lớn thành hai cái.

Nếu dùng vũ lực cưỡng chế nghiêm cấm ngôn luận của dân chúng, thì chỉ sợ sẽ thật sự bức quan với dân làm phản. Vì thế, nếu đã thật sự không có cách nào, thì Mặc Cảnh Lê liền dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, hờ hững với những người này. Rồi lại ban phát chiếu lệnh, triệu tập quân đội chuẩn bị lương thảo, vì sắp tới sẽ chuẩn bị xuất binh Bắc chinh.

Trong một tòa trà lâu yên tĩnh, Diệp Ly mỉm cười ngồi trong sương phòng thưởng thức trà. Tuy đóng cửa, nhưng tiếng nghị luận ồn ào của các trà khách ở bên ngoài vẫn truyền vào trong sương phòng liên tục không ngừng. Bởi vậy có thể thấy được, ở bên ngoài đã tranh luận kịch liệt đến loại trình độ nào. Tình hình như vậy cũng không chỉ xuất hiện trong mỗi một khách sạn này, mà toàn bộ các trà lâu tửu quản trong thành Nam Kinh đều là như thế. Các dân chúng thấy triều đình mặc kệ, nên tất nhiên cũng càng ồn ào kịch liệt hơn. Người tức giận mắng Mặc Cảnh Lê trong mỗi ngày cũng không ở số ít.

“Vương… Công tử cảm thấy những người này nói thế nào?” Trong sương phòng, Dao Cơ ngồi ở đối diện, cười cười nói nói thản nhiên nhìn qua công tử áo trắng đang mang theo vẻ mặt ung dung trước mặt. Diệp Ly mỉm cười nói: “Những chuyện này, chỉ sợ còn không thể ảnh hưởng đến quyết định của Lê Vương được.”

Dao Cơ nghiêng đầu suy nghĩ, cũng đành phải thở dài nói: “Chẳng lẽ Lê Vương hận Định Vương phủ cũng là một chấp niệm sao? Nếu Lê Vương thật sự thấy rõ ràng, thì liền phải biết chuyện kết minh với Tây Lăng và Bắc Nhung này tuyệt đối không có lợi cho hắn ta. Vô luận Mặc gia quân thắng hay thua, thì chắc chắn hắn ta đều sẽ để lại tiếng xấu muôn đời.” Chỉ tiếc, Mặc Cảnh Lê quá cố chấp phải thắng bằng được Mặc Tu Nghiêu, cho nên dù là chỉ có một tia cơ hội, thì hắn ta cũng muốn đích thân chứng kiến Mặc Tu Nghiêu thảm bại ở trước mặt hắn ta.

“Phủ Mộc Dương Hầu cũng đã nhận được mệnh lệnh của Lê Vương, Mộc Dương Hầu và Mộc Dương đều cùng nhau xuất chinh.” Dao Cơ nói khẽ.

Diệp Ly gật gật đầu, cũng không ngoài ý muốn. Vốn tướng lãnh thiện chiến có thể xuất chinh của Đại Sở không nhiều lắm, Lãnh Hoài và Nam Hầu đã quy phục Định Vương phủ từ lâu, Mộ Dung Thận thì mặc dù không có biểu lộ rõ ràng chính xác, nhưng hành động của ông ấy đã chứng minh ý nghĩ của ông ấy từ sớm rồi. Huống chi, Mộ Dung Thận chẳng những là bộ hạ cũ của Mặc Lưu Danh năm xưa, mà còn là nhạc phụ của tâm phúc của Định Vương – Lãnh Hạo Vũ. Có mối quan hệ có làm thế nào cũng không tách ra được với Định Vương phủ. Còn Mộc Dương Hầu, tuy tuổi tác đã cao, nhưng Lãnh Hoài và Nam Hầu cùng tuổi với ông ta cũng đang còn tung hoành trên sa trường, thì đương nhiên ông ta cũng sẽ không có vấn đề gì cả.

“Nếu Mặc Cảnh Lê đã quyết định, thì như vậy… Ta cũng nên tặng cho hắn ta một phần hậu lễ rồi.” Diệp Ly cười khẽ một tiếng, lấy trong tay áo ra một tờ danh sách đặt ở trước mặt Dao Cơ và Tần Phong. Dao Cơ cầm lên nhìn nhìn, nghi ngờ nói: “Công tử, đây là…”

Diệp Ly trầm giọng nói: “Người trong đó, toàn bộ đều giết.”

Giọng nói của Diệp Ly không vui không giận, bình tĩnh tựa như mặt biển không có sóng, nhưng lại làm cho người ta ẩn ẩn cảm thấy sự nguy hiểm dưới đáy biển sâu vạn trượng. Tất cả những người trong danh sách này đều là những nhân vật cực kỳ quan trọng trong binh mã Đại Sở hiện nay. Có lẽ chưa chắc là quyền cao chức trọng, nhưng mất đi họ sẽ sinh ra ảnh hưởng không nhỏ trong quân đội. Chỉ là, khiến cho Dao Cơ kỳ quái chính là, trong danh sách này lại không có tên của Mộc Dương và Mộc Dương Hầu.

Diệp Ly nhìn nàng ấy một cái, mỉm cười nói: “Đừng thấy kỳ quái. Lần này, cha con Mộc Dương Hầu chắc chắn sẽ trở thành chủ soái của Sở quân, nếu họ xảy ra chuyện, Sở quân còn có thể xuất phát hay không đều là một vấn đề. Nếu Mặc Cảnh Lê đã dám trộn lẫn vào được, thì cũng đừng nghĩ lại bứt ra mà đi trở về. Những người này cũng không phải nhân vật quan trọng dễ khiến cho người khác chú ý gì, thuận tay loại trừ là được. Đại ca vẫn còn trong tay Đông Phương U, đừng để người khác chú ý.”

Tần Phong cất danh sách, gật đầu nói: “Công tử yên tâm.”

Diệp Ly gật gật đầu hỏi: “Diệp Oánh có tin tức gì không? Danh sách mà Đông Phương U đưa cho Mặc Cảnh Lê, nàng ta có biết không?”

Dao Cơ do dự một chút, rồi trầm giọng nói: “Nàng ta biết rõ, nhưng nàng ta không chịu nói.” Diệp Ly hơi sửng sốt, trầm ngâm một lát rồi gật đầu nói: “Ta biết rõ ý của nàng ta. Nàng ta sợ ta đổi ý, không nói cho nàng ta tung tích của đứa bé kia.” Dao Cơ hỏi: “Vậy có muốn chúng ta nghĩ cách…”

Diệp Ly lắc lắc đầu nói: “Không cần, Diệp Oánh này… Cả đời cũng chưa làm thành công chuyện gì. Nhưng một khi đã hạ quyết tâm vì một chuyện nào đó, thì ngươi rất khó lấy được tin tức từ trong miệng nàng ta. Thay vì bắt nàng ta nói cho chúng ta biết, rồi sau đó lại phải tốn thời gian đi kiểm chứng, thì còn không bằng để cho chính nàng ta cam tâm tình nguyện nói ra.”

Dao Cơ cau mày nói: “Nhưng lỡ như bên Ly Thành và Vương gia đã xảy ra chuyện gì….”

“Đông Phương U đã nói, không phải nhân vật quan trọng gì. Đã như vậy thì chắc hẳn không phải là người thân cận bên người Tu Nghiêu.

Cho dù Mặc Cảnh Lê có muốn dùng, thì cũng sẽ không nóng lòng nhất thời. Có lẽ bên cậu cả và cậu hai đã bắt đầu tra xét." Diệp Ly trầm giọng nói. Dao Cơ nghĩ, Định Vương và Hồng Vũ tiên sinh đều là nhân vật phi thường, chắc hẳn người của Đông Phương U muốn tính kế bọn họ cũng rất khó khăn, nếu không, thì sao núi Thương Mang lại bị tiêu diệt sạch sẽ dễ dàng như thế chứ?

Nghe xong lời Diệp Ly nói, Dao Cơ cũng không hề để ý đến việc này nữa, nhìn qua Diệp Ly hỏi: "Sau khi Mộc Dương Hầu xuất chinh, Dao Cơ nên làm việc như thế nào, xin công tử bảo cho biết." Diệp Ly nhìn nàng ấy thật sâu một cái, khẽ thở dài nói: "Dao Cơ, ngươi thật sự không cần ép buộc chính mình như thế."

Dao Cơ mỉm cười gật đầu nói: "Dao Cơ hiểu rõ ý của công tử. Nếu Dao Cơ đã quyết định, thì đương nhiên tuyệt đối sẽ không làm hỏng chuyện của công tử và Định Vương phủ." Diệp Ly không quan tâm vuốt vuốt quạt xếp, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đã như vậy… Ngày Đại Sở xuất binh, ngươi liền đi theo hắn ta đi."

Dao Cơ nhíu mày, "Chỉ sợ Mộc Dương Hầu không sẽ đồng ý." Ngoại trừ võ tướng đóng ở biên quan trường kỳ, thì hành quân chiến tranh không cho phép mang theo gia quyến. Huống chi nàng cũng không phải một cô gái có văn võ song toàn có thể bày mưu nghĩ kế chỉ huy thiên quân vạn mã như Định Vương phi, muốn Mộc Dương mang nàng theo là không thể nào.

Diệp Ly mỉm cười nói: "Chỉ cần Dao Cơ nguyện ý, thì tất nhiên sẽ nghĩ ra biện pháp thôi."

Dao Cơ ngơ ngác một chút, rồi không khỏi cười khẽ một tiếng nói: "Dao Cơ đã rõ, đa tạ công tử chỉ điểm."

"Công tử, Vệ Lận cầu kiến." Ngoài cửa, Vệ Lận thấp giọng nói.

Dao Cơ và Tần Phong đứng dậy, Tần Phong nói: “Công tử, thuộc hạ xin cáo từ trước.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Mấy ngày này, ngươi liền đi theo Dao Cơ đi. Dựa theo lời ta nói trước kia, chuyện của phủ Mộc Dương Hầu đều do ngươi làm chủ.” Tần Phong gật đầu, “Tần Phong tạ ơn công tử.”

Diệp Ly nói khẽ: “Hăng quá hoá dở, ngươi nên hiểu rõ ý của ta.”

Tần Phong trầm mặc gật đầu, dẫn Dao Cơ xoay người rời đi.

Vệ Lận tiến vào, cũng không kịp chào, mà trầm giọng nói: “Khởi bẩm công tử, Đông Phương U xuất phủ rồi.” Sắc mặt Diệp Ly thay đổi, liền đứng bật dậy, nhưng rất nhanh lại ngồi xuống lại, trầm giọng hỏi: “Một mình nàng ta?”

Vệ Lận lắc lắc đầu nói: “Chỉ dẫn theo hai thị vệ, đều là người của núi Thương Mang.”

Diệp Ly nghiêm túc nghĩ nghĩ, rồi mới nói: “Võ công của Đông Phương U bất phàm, đừng đến quá gần tránh cho bị nàng ta phát hiện.” Vệ Lận gật đầu nói: “Công tử cứ yên tâm, lấy khả năng của chúng ta, chỉ cần có thể xác định đại khái địa điểm, thì luôn có thể tìm ra được công tử Thanh Trần thôi. Chỉ là công tử Thanh Trần là tay trói gà không chặt, cũng không biết…”

Diệp Ly khoát khoát tay nói: “Dựa vào tình huống của Đông Phương U hai ngày trước, thì có lẽ nàng ta còn chưa từng gặp Đại ca. Đại ca cũng sẽ không có nguy hiểm gì.”

Vệ Lận gật gật đầu, Đông Phương U kia lưu luyến si mê công tử Thanh Trần thành cuồng, chắc hẳn cũng sẽ không dễ dàng tổn

thương công tử Thanh Trần đâu.

Diệp Ly nghĩ nghĩ, rồi hỏi: “Thế lực của núi Thương Mang tại Giang Nam đã điều tra xong chưa?”

Vệ Lận nói: “Sau khi núi Thương Mang bị diệt, thế lực của núi Thương Mang tại Giang Nam đều đã thay đổi, nhưng vẫn để lại không ít dấu vết. Chúng ta tìm hiểu nguồn gốc cũng có thể tra ra bảy tám phần trong đó. Công tử, muốn ra tay ngay bây giờ sao?”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Không, đợi sau khi Mặc Cảnh Lê rời khỏi thì hãy ra tay.”

Vệ Lận nháy mắt, chần chờ nói: “Công tử có ý là lần này Mặc Cảnh Lê sẽ đích thân xuất chinh.” Diệp Ly hơi bất đắc dĩ thở dài nói: “Lần này Tu Nghiêu chơi đùa quá lớn, chỉ sợ không chỉ mỗi Mặc Cảnh Lê sẽ đích thân xuất chinh, mà ngay cả Lôi Chấn Đình cũng sẽ đích thân đi đấy.”

“Cái này….” Mặc Cảnh Lê xác thực không phải chuyện lớn gì, nhưng Lôi Chấn Đình lại hơi phiền phức. Tuy đã giao thủ với Định Vương phủ mấy lần, hơn nữa nhìn như Lôi Chấn Đình đều chưa từng chiếm được tiện nghi gì, nhưng ngoại trừ một lần bởi vì là Vương phi mà khinh địch, thì mấy lần còn lại, tuy nhìn bề ngoài thì cũng có thể nói đều là trong tình thế bắt buộc, nhưng năng lực của Lôi Chấn Đình lại không phải những kẻ tầm thường như Mặc Cảnh Lê và Gia Luật Dã có thể so sánh được.

Diệp Ly lắc lắc đầu mỉm cười nói: “Không có gì. Nếu chàng ấy đã lựa chọn như vậy rồi… Thì ta chỉ có thể dốc hết sức lực để giảm bớt áp lực cho chàng ấy thôi.”

“Vương phi, nếu Vương gia thật sự….” Vệ Lận không nhịn được liền

hỏi.

Diệp Ly cười khẽ một tiếng nói: “Kết phát vi chẩm tịch, Hoàng Tuyền chung vi hữu….” (*)

(*) Hai câu trong đoạn 1 của bài Tiêu Trọng Khanh Thê. Dịch thơ: “Kết tóc chung chăn gối, Hoàng Tuyền chẳng chia tay.”

Vệ Lận trầm mặc không nói, tại trong mắt những người thân cận của Vương gia và Vương phi như bọn họ, thì luôn nhìn thấy Vương gia say mê và quyến luyến Vương phi, mà dường như Vương phi lại luôn phong đạm vân khinh vậy. Hôm nay Vệ Lận mới hiểu được, hóa ra tình cảm của Vương phi dành cho Vương gia cũng không thua kém Vương gia dành cho Vương phi. Chỉ là, so với Vương gia, Vương phi càng không thích đặt chuyện này trên miệng mà thôi. Cho nên Vương phi mới sẽ phải nhọc lòng như thế, chỉ cần là việc mà Vương gia muốn làm, thì gần như Vương phi đều chưa bao giờ phản đối. Mà chỉ im lặng làm những việc mà mình có thể làm, hoặc yên lặng đứng bên người Vương gia….

Vấn đề còn lại, Vệ Lận cảm thấy mình thật sự không cần hỏi lại nữa, mà chỉ cung kính nhìn qua Diệp Ly, “Xin Vương phi bảo cho biết.”

Diệp Ly đứng dậy, mỉm cười nói: “Cứ chờ xem, đợi đến lúc Mặc Cảnh Lê đi rồi, thì thời tiết ở Nam Kinh này… Cũng nên thay đổi.”

Ngoài thành Nam Kinh, Đông Phương U mặc một bộ áo vải bình thường của nữ tử đi từ từ về phía trước, hai nam tử thanh niên đi theo bên người cũng mặc quần áo vải thô như vậy. Một đoàn người nhìn bề ngoài giống như là ba huynh muội bình thường vừa mới trở về từ kinh thành.

Thẳng đến khi đi đến một cửa khẩu giao nhau, Đông Phương U liền

dừng chân lại, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên một tia sát ý, nói một cách thản nhiên: “Đuổi hết những con ruồi chướng mắt ở đằng sau kia đi.”

“Vâng, Thiếu chủ.” Hai nam tử cung kính đáp, xoay người, thân hình lóe lên rồi biến mất bên đường. Đông Phương U đứng tại ven đường đợi cả nửa ngày sau, mới lộ ra mỉm cười nhàn nhạt, xoay người đi vào một con đường nhỏ có phương hướng trái ngược hoàn toàn.

Trên đường nhỏ yên tĩnh, nam tử áo thô lưu loát gọn gang thu hồi nhuyễn kiếm đã nhiễm máu, lại khôi phục lại bộ dáng dân chúng chất phác bình thường trước đó. Lơ đễnh nhìn thoáng qua những thi thể ngổn ngang lộn xộn trên mặt đất, lắc đầu rồi xoay người rời đi.

Lại qua một lúc lâu, hai nam tử áo đen xuất hiện tại bên cạnh thi thể, cúi đầu nhìn nhìn thi thể mà máu tươi vẫn chưa khô trên mặt đất, nhấc chân đá đá, hơi bất đắc dĩ nói: “Mất dấu rồi.”

Nam tử khác nói: “Chúng ta mất dấu nhưng chưa chắc người khác cũng mất dấu.” Đã không thể đến gần quá, thì người đi theo đương nhiên sẽ không chỉ có một đường. Nam tử áo đen kia thở dài nói: “Về bẩm báo cho công tử trước đi. Người của núi Thương Mang quả nhiên có chút bản lĩnh.”

“Không cần.” Một tiếng nói bình thản vang lên ở phía sau, chỉ thấy một công tử tuấn mỹ mặc thân áo trắng bay phấp phới dẫn theo hai người áo đen đã đi tới. Hai người liền bước lên phía trước chào, “Công tử.”

Diệp Ly cười khẽ một tiếng nói: “Không cần để trong lòng, nếu người của núi Thương Mang mà ngay cả chút bản lĩnh này cũng không có, thì sao lại có bản lĩnh cướp người trên tay Định Vương phủ lặng yên không một tiếng động đây? Đi thôi.”

“Công tử đã biết rõ tung tích của công tử Thanh Trần rồi sao?”

“Cứ đi thì biết.” Diệp Ly nói một cách thản nhiên.

Nơi Đông Phương U giấu người quả nhiên khó tìm. Dù Diệp Ly biết rõ đường đi thì đoàn người cũng quanh quẩn trong dãy núi ở gần kinh thành này hơn nửa ngày. Đi thẳng đến núi một căn nhà nhỏ dành cho thợ săn tầm thường gần như không gây sự chú ý nào thì mới ngừng lại.

Trác Tĩnh cau mày nói: “Nơi này không giống như là nơi có thể giam giữ công tử Thanh Trần.” Tuy trên ngọn núi này có rất ít dấu vết của con người, nhưng ngẫu nhiên cũng vẫn có thợ săn hay người hái thuốc ra vào.. Mà hình dạng của công tử Thanh Trần thật sự rất dễ khiến cho người ta chú ý, một nơi như vậy mà có một vị công tử Thần tiên như công tử Thanh Trần ở, thì chỉ sợ đã bị người ta truyền đi từ lâu rồi. Người của núi Thương Mang cũng không có khả năng diệt khẩu hết tất cả những người lên núi, nếu như vậy thì chỉ sẽ càng khiến người ta chú ý hơn mà thôi.

Diệp Ly mỉm cười chỉ chỉ gian phòng nhỏ kia, cười nói: “Các ngươi thấy gian phòng nhỏ kia có chỗ nào lạ không?”

Trác Tĩnh và Vệ Lận nghiêm tức nhìn đến nhập thần, sau khi nhìn đến nửa ngày cũng thực sự không nhìn ra có chỗ nào lạ cả. Diệp Ly mỉm cười nói: “Nhìn bộ dáng của căn nhà nhỏ này, chỉ sợ đã có hơn mấy chục năm. Nhưng… Ngươi nhìn ống khói…”

Hai người chăm chú nhìn qua, lúc này mới chợt hiểu hiểu ra. Vệ Lận nói: “Dường như ống khói chưa từng có người sử dụng.” Diệp Ly gật đầu cười nói: “Cho dù căn nhà nhỏ này chỉ là thợ săn lên núi mới ngẫu nhiên ở lại, nhưng cũng không thể không sử dụng bếp lò, trừ

phi là… Trong này còn có một cái động khác.”

“Nhưng mà, chúng ta phải thăm dò thế nào? Trong phòng này có khả năng có người.” Trác Tĩnh nói.

Diệp Ly trầm ngâm nói: “Còn chưa xác định Đại ca có phải ở đây hay không, tùy tiện đánh rắn động cỏ xác thực có chút không tốt. Nhưng không muốn kinh động bất luận kẻ nào…” Căn nhà nhỏ này thật sự cũng quá nhỏ, muốn dưới tình huống không kinh động người trong phòng dưới mà tiến hành điều tra thì căn bản chính là chuyện không thể nào.

Nghĩ nghĩ, Diệp Ly vẫn quyết định chờ một chút trước rồi nói sau. Đồng thời trong lòng cũng đang suy tư đến cùng thì trong căn nhà nhỏ này có bí mật gì? Là mật đạo, hay cung điện dưới lòng đất? Luôn phải có một nơi thích hợp để giấu người, Diệp Ly tin tưởng dựa theo tâm tư của Đông Phương U dành cho Từ Thanh Trần, thì tuyệt đối sẽ không tùy tùy tiện tiện giấu ca ấy ở trong một sơn động.

Đợi đã lâu, rốt cuộc nhìn thấy cửa của căn nhà nhỏ này được mở ra từ bên trong, chỉ chốc lát sau, Đông Phương U trầm mặt đi từ bên trong ra. Dù cách xa nhưng ba người vẫn có thể cảm giác được sắc mặt Đông Phương U hết sức khó coi, và bộ dáng câm như hến của mấy nam tử cùng đi ra sau lưng nàng ta. Đột nhiên, trong lòng Diệp Ly bật ra một cỗ dự cảm không tốt.

Chỉ thấy Đông Phương U đánh một chưởng vào người một nam tử trung niên đang bối rối mở miệng nói chuyện. Nam tử kia còn chưa tới kịp nói nửa câu, đã liền phun ra một ngụm máu tươi, rồi sau đó ngã xuống đất tắt thở. Hiển nhiên đã xảy ra chuyện gì khiến cho nàng ta phẫn nộ cực độ, vừa lúc mặt của Đông Phương U hướng về phía bọn họ, Diệp Ly dựa vào bờ môi mấp máy của nàng ta liền đã nhìn ra nàng ta đang nói cái gì, “Một đám phế vật! Ngay cả một người không

có võ công đều không trông chừng được, ta còn cần các ngươi làm gì?”

Trong lòng Diệp Ly cả kinh, chẳng lẽ Đại ca đã trốn ra ngoài rồi. Nếu như vậy, thì vì sao Đại ca vẫn luôn chưa liên lạc với bọn họ?

Hiển nhiên mấy thuộc hạ đang cố gắng giải thích gì đó, ngoại trừ hai nam tử đi theo Đông Phương U đến ra, thì những người khác đều vội vàng quỳ xuống đất. Nhưng rõ ràng, cơn giận của Đông Phương U vẫn còn sót lại không tiêu, lạnh lùng nói: “Người đó biến mất lúc nào?”

Câu trả lời của thuộc hạ thì tất nhiên Diệp Ly không thể nhìn thấy được, Diệp Ly cúi đầu trầm tư một lát rồi hỏi: “Hiện tại bắt lấy Đông Phương U có nắm chắc không?”

Trác Tĩnh và Vệ Lận liếc nhau một cái rồi thấp giọng nói: “Người của chúng ta đã ở gần đây, có lẽ không thành vấn đề. Chỉ là, dường như khinh công Đông Phương U vô cùng tốt, chỉ sợ nàng ta biết rõ không địch lại, nên liều chết đào tẩu. Muốn không chút thương tổn nào thì chỉ sợ hơi khó khăn.

Diệp Ly mỉm cười nói: “Nàng ta lại không phải là người nào của chúng ta, ai muốn ngươi không thương tổn chút nào chứ? Không chết là được rồi.”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.”Hai người cùng đáp.

Trong rừng, bên ngoài căn nhà nhỏ của thợ săn, Đông Phương U còn đang nộ khí đùng đùng nói: “Còn không đi tìm, trong ba ngày mà không tìm thấy công tử Thanh Trần, thì coi chừng mạng chó của các ngươi đó!” ”

“Hành tung của công tử Thanh Trần cũng không cần làm phiền đến người của Đông Phương cô nương mệt nhọc, không bằng mời Lê Vương phi đến tệ xá trò chuyện một chút, được không?” Trên sườn núi gần đó, một giọng nam mang theo ý cười thản nhiên bất ngờ vang lên.

Chương 372: Đông Phương U bị bắt

Edit: Theresa Thai
Beta: Sakura

“Hành tung của công tử Thanh Trần cũng không cần làm phiền đến người của Đông Phương cô nương mệt nhọc, không bằng mời Lê Vương phi đến tệ xá trò chuyện một chút, được không?” Trên sườn núi gần đó, một giọng nam mang theo ý cười thản nhiên bất ngờ vang lên.

Nghe vậy, sắc mặt của mọi người trước căn nhà nhỏ đều thay đổi. Tuy nhìn bề ngoài thì căn nhà nhỏ này không có gì đặc biệt, nhưng trên đường đến đây thật sự có cài không ít cơ quan bẫy rập. Tuy chưa chắc có thể khiến cho người ta bị thương, nhưng một khi chạm vào thì người trong phòng sẽ biết. Vậy mà người này lại lặng yên không một tiếng động đi đến trước mặt họ mà không kinh động bất cứ ai.

“Ai?” Đông Phương U bất ngờ xoay lại, liền nhìn thấy trên sườn núi ở gần đó có một nam tử áo đen đang khoanh tay dựa vào cây nhìn mình. Đông Phương U hơi trầm ngâm liền nhớ tới thân phận của người này, “Người của Định Vương phủ!”

Tuy cũng không biết tên và thân phận của nam tử trước mắt, nhưng Đông Phương U vẫn nhớ rõ đã từng thấy người này ở bên người Định Vương phi, hiển nhiên là tâm phúc của Định Vương phi. Chỉ là nàng không nghĩ tới chính mình đã đề phòng Định Vương phủ khắp nơi, vậy mà tâm phúc của Diệp Ly cũng có thể lặng yên không một

tiếng động đi theo phía sau nàng.

Nam tử áo đen mỉm cười chắp tay nói: " Trác Tĩnh của Định Vương phủ, bái kiến Đông Phương cô nương."

Đông Phương U bất động thanh sắc nhìn hắn ta nói: "Ngươi ở đây làm gì? Đừng nói Định Vương phủ chỉ có mỗi một mình ngươi?"

Trác Tĩnh nói: "Đông Phương cô nương tới đây làm gì, tại hạ chính là tới đây làm cái đó. Mời Đông Phương cô nương đến tệ xá trò chuyện." Đông Phương U khẽ biến sắc, hỏi: "Diệp Ly cũng tới?" Trác Tĩnh mỉm cười không nói. Ý niệm trong lòng Đông Phương U xoay nhanh, biết rõ tình hình này lại hơi bất lợi với mình, lúc trước, vì bắt Từ Thanh Trần, những người mà nàng và Mặc Cảnh Lê phái đi đã bị hao tổn bảy tám phần. Như vậy liền có thể nghĩ thị vệ của Định Vương phủ mạnh mẽ bao nhiêu, lại càng không cần phải nói tới còn có Kỳ Lân tinh nhuệ nhất Định Vương phủ do đích thân Diệp Ly nắm giữ.

"Chỉ sợ Bản cô nương không có thời gian ôn chuyện với Định Vương phi, nếu Định Vương phi có chuyện gì thì không ngại cứ đến Lê Vương phủ ngồi một chút." Đông Phương U nói một cách thản nhiên.

Trác Tĩnh cũng không nói nhảm với nàng ta nữa, im lặng mỉm cười, khoát tay, vô số thân ảnh màu đen được huấn luyện vô cùng nghiêm chỉnh lặng yên không một tiếng động xuất hiện trên sườn núi bốn phía phòng, ngăn chặn tất cả các con đường đi ra ngoài, thật sự có thể nói là có mọc thêm cánh cũng không thoát được.

Đông Phương U cũng hiểu rõ, nếu không động thủ thì đừng muốn có thể chạy từ trong tay Định Vương phủ ra ngoài. Cho nên cũng không khách khí nữa, phi thân tiến lên liền đánh thẳng về phía Trác Tĩnh. Những người đi theo bên cạnh Đông Phương U thấy ngài ấy động

thủ thì tất nhiên tự nhiên cũng không khách khí nữa, một trận hỗn chiến trong núi rừng cứ như vậy mà bắt đầu.

Trác Tĩnh mỉm cười nhìn cô gái đang xông lại đây, cũng không để ý, liền trực tiếp rút kiếm chém ra. Tuy võ công của Đông Phương U có khả năng cao hơn hắn, nhưng dù thế nào thì hắn cũng sẽ không sợ nàng ta. Rất nhanh, hai người triền đấu với nhau.

Trên sườn núi gần đó, Diệp Ly dẫn theo Vệ Lận đứng trên cao quan sát người phía dưới hỗn chiến. Tuy võ công của Đông Phương U và người bên cạnh nàng ta cũng không tệ, nhưng khổ nỗi, nhân số lại không nhiều. Cái chỗ này vô cùng bí mật, chỉ là nơi Đông Phương U dùng để giấu người, nên tất nhiên cũng sẽ không có quá nhiều người canh giữ. Chỉ trong chốc lát, người của Đông Phương U liền rơi xuống thế hạ phong.

“Vương phi, võ công của Đông Phương U này cũng xem như khá tốt. Nếu không phải đầu óc có chút vấn đề thì Đông Phương U thật đúng là đáng được xưng là thiên tài.” Vệ Lận không nhịn được khen ngợi. Nữ tử tập võ vốn đã khó khăn hơn nam tử một chút, Đông Phương U mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi mà đã có thể có được võ công cao thâm như thế, phần thiên phú này cũng không chênh lệch với Mặc Tu Nghiêu lúc bằng tuổi chỗ nào. Nếu thuận lợi, nói không chừng trong tương lai sẽ trở thành một vị kỳ tài võ học kế tiếp sau Mặc Tu Nghiêu, cũng sẽ trở thành người duy nhất dùng thân nữ tử lấy được danh hiệu cao thủ đệ nhất thiên hạ từ xưa đến nay.

Nhìn cô gái đang giao thủ ác liệt với Trác Tĩnh, thậm chí có khả năng áp qua Trác Tĩnh, Diệp Ly cũng không khỏi gật đầu khen: “Truyền nhân núi Thương Mang, xác thực là kỳ tài hiếm có trong thế gian.” Sự lợi hại của Đông Phương U cũng không chỉ ở võ công, mà còn cả cầm kỳ thư họa, thi từ ca múa, tinh tượng y bói,… không gì không giỏi, thiên tài như vậy, Diệp Ly tự hỏi là không thể làm được. Đáng

tiếc, cũng chính vì như thế, nên cách suy nghĩ của thiên tài cũng khác hẳn với người thường, mà rất rõ ràng, suy nghĩ của nàng ta cũng không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

“Thủ hạ đi hỗ trợ nha?” Vệ Lận hỏi. Ngược lại cũng không phải nói Trác Tĩnh không đối phó được Đông Phương U, cho dù Đông Phương U có là thiên tài đi nữa thì cuối cùng kinh nghiệm vẫn thiếu, khác hoàn toàn với người đã được trải qua rèn luyện như lâu như Nhậm kỳ Ninh. Nếu Trác Tĩnh muốn giết Đông Phương U, thì thời gian trong một chốc lát này chí ít có tới ba bốn cơ hội có thể xuống tay. Nhưng muốn bắt buộc phải bắt được nàng ta thì lại hơi khó khăn.

“Không cần.” Diệp Ly lắc đầu, cười nhạt nói: “Nàng ta không chạy được, chúng ta cũng đi xuống đi.”

Đúng là Đông Phương U không còn đường để có thể trốn, nhưng cho nàng một kích trí mạng cuối cùng cũng không phải là Trác Tĩnh và người của Định Vương phủ, mà là một trong những thị vệ vẫn luôn đi theo bên người Đông Phương U. Khi toàn bộ thuộc hạ bên người Đông Phương U đã bị bắt hết chỉ còn lại một người, khi người đó lao ra chắn một kiếm của Trác Tĩnh thay nàng, vào lúc Đông Phương U cho rằng mình đã tìm được cơ hội chuẩn bị trốn, thì lại thật không ngờ nghênh đón nàng sau đó lại là hai thanh kiếm. Một kiếm của Trác Tĩnh đã bị nàng đánh ra, chỉ cắt qua quần áo một chút, nhưng một kích bất ngờ của nam tử thanh niên mà nàng chưa từng đề phòng kia lại làm cho nàng bị trọng thương.

Che ngực, Đông Phương U oán hận nhìn chằm chằm vào nam tử thanh niên đang đứng sóng vai với Trác Tĩnh, lúc này còn có gì mà không rõ đây, “Ngươi là người của Định Vương phủ?”

Trác Tĩnh cười nói: “Núi Thương Mang có thể xếp người vào Định

Vương phủ, thì sao Định Vương phủ lại sẽ không xếp người vào núi Thương Mang chứ?”

Đúng là kinh nghiệm vẫn còn quá nhỏ bé, mặc dù Đông Phương U có võ công cao thâm xếp hàng trên trong thiên hạ, nhưng cũng không tránh khỏi bị người khác chế trụ. Lúc nhìn thấy Diệp Ly dẫn theo Vệ Lận bước từ từ đến, phẫn nỗ trong mắt Đông Phương U càng lớn, “Diệp Ly, quả nhiên là ngươi!”

Diệp Ly cười khẽ một tiếng, nói: “Vốn ta cũng không muốn xuất hiện ở đây đâu, nhưng Đông Phương cô nương lại khiến cho ta không thể không đến. Nếu đã đến rồi, thì không bằng chúng ta vào phòng ngồi một chút đi.” Đến lúc này thì đương nhiên đã không có chỗ trống cho Đông Phương U nói chuyện nữa rồi, bị người chế trụ võ công, áp chế đi theo sau lưng Diệp Ly vào căn nhà gỗ nhỏ ở bên cạnh.

Trong căn nhà gỗ nhỏ quả nhiên có một hang động khác, lấy thủ đoạn của Định Vương phủ thì đương nhiên không lo không nạy ra được miệng của những người này. Đặc biệt là dưới tình huống mới vừa tận mắt thấy Đông Phương U tùy ý liền đánh chết đồng bạn của mình, những người này cũng không tránh khỏi sinh ra vài phần cảm xúc bầu bí thương nhau. Mà lúc này, so với Đông Phương U có tính tình khó lường, hỉ nộ vô thường, tâm ngoan thủ lạt, thì Định Vương phi mặc một thân áo trắng, nét mặt tươi cười dịu dàng lại càng hiện lên đặc biệt hòa ái dễ gần.

Trác Tĩnh và Vệ Lận dùng không đến nửa khắc đồng hồ, thì đã liền lấy được cách mở cửa mật đạo từ trong miệng của những người này. Áp giải Đông Phương U đi ở phía trước, đi thẳng khoảng gần nửa canh giờ mới rốt cuộc lại nhìn thấy ánh mặt trời. Nơi này dĩ nhiên là trong một sơn cốc sâu có bốn phía đều là vách đá. Tuy lúc trước đã nhìn thấy đường đi và địa thế trong mật đạo, trong lòng Diệp Ly cũng hơi tưởng tượng ra được nơi này một chút, nhưng khi

thật sự nhìn thấy một chỗ như vậy thì vẫn không nhịn được mà nhíu mày. Một nơi như thế này, đừng nói là Từ Thanh Trần không biết chút võ công nào, cho dù là chính Diệp Ly muốn rời khỏi nơi này mà không kinh động bất kỳ kẻ nào thì chỉ sợ cũng không có khả năng. Huống chi, Từ Thanh Trần cũng không biết khinh công, lấy thể lực của ca ấy, một mình trèo lên vách núi cao gần trăm trượng kia cũng rất khó, rốt cuộc làm sao mà Đại ca biến mất khỏi đây được?

“Công tử Thanh Trần biến mất lúc nào?” Ngồi trong một căn lầu đơn giản trong cốc, Diệp Ly hỏi một cách thản nhiên. Đánh giá thoáng qua cách bày trí trong lầu, tuy đơn giản mộc mạc nhưng tất cả những đồ vật cần thiết đều không thiếu. Bên cạnh bàn còn đặt một quyển sách cổ đã xem được một nửa, trong căn phòng mà Từ Thanh Trần cũng ngăn nắp gọn gang, không giống có người xâm nhập vào bắt Từ Thanh Trần đi.

Mấy người nam nữ liếc nhau một cái, một người trong đó mới tiến lên nói: “Bẩm Vương phi, công tử Thanh Trần… Hai ngày trước đã mất tích.”

“Hai ngày trước?” Diệp Ly nhướng mày, “Nếu hai ngày trước công tử Thanh Trần đã mất tích, thì vì sao các ngươi không bẩm báo cho Đông Phương cô nương? Thêm nữa, có từng phái người đi tìm chưa?” Người này bất đắc dĩ cười khổ nói: “Lúc đó chúng ta đã phái người đi tìm rồi, chỉ là trong ngoài cốc, trên núi dưới núi đều đã tìm khắp nhưng cũng không tìm được người. Thiếu chủ ra lệnh cho chúng tôi trong chừng công tử Thanh Trần, bây giờ công tử Thanh Trần mất tích, chúng tôi thật sự…”

Diệp Ly hiểu rõ cách nghĩ của mấy người này, những người này chỉ mới đi theo Đông Phương U một thời gian ngắn nhưng chỉ sợ cũng biết rõ thủ đoạn của Đông Phương U. Công chúa Tê Hà chỉ chế nhạo Đông Phương U vài câu, mà đã suýt nữa bị Đông Phương U đánh

chết, lại càng không cần phải nói những người này đã đánh mất Từ Thanh Trần. Chỉ nghĩ kéo trễ thêm một ngày lại một ngày, nói không chừng trước khi Đông Phương U đến thì đã tìm được người rồi.

Diệp Ly lơ đễnh liếc qua Đông Phương U đã cứng ngắc cả người đang ngồi ở một bên, chỉ trong mấy này ngắn ngủn, mà Đông Phương U đã có thể phát triển thành một chủ tử khiến cho trong lòng thuộc hạ run sợ như vậy, ngược lại thật sự là ngoài dự đoán mọi người. Có điều, bây giờ đã bắt được nàng, như vậy cũng đã không có chuyện gì nữa rồi. Mấy trăm cái đinh chôn ở các nước của núi Thương Mang này, sớm muộn gì cũng sẽ bị diệt trừ sạch sẽ thôi.

“Cái cốc này, ngoại trừ đi ra ngoài theo mật đạo, thì có còn chỗ nào có thể đi ra ngoài không?” Diệp Ly hỏi.

Mọi người lắc đầu liên tục, người cầm đầu cười khổ nói: “Vương phi, cho dù có đường, thì đó cũng phải con đường mà công tử Thanh Trần có thể đi được. Chính là leo lên vách núi này để đi ra, nhưng ngài xem vách núi ở bốn phía đều cao trăm trượng lại nhọn tựa như đao vậy, đừng nói người không có võ công như công tử Thanh Trần, cho dù là những người như chúng tôi…” Diệp Ly gật đầu, vách núi như vậy, nếu không có công cụ trợ giúp, thì dù là chính Diệp Ly cũng không thể leo lên được.

“Trước khi mất tích, công tử Thanh Trần đã làm gì?”

“Bởi vì Thiếu chủ mệnh lệnh chúng thuộc hạ không được bạc đãi công tử Thanh Trần, cho nên chỉ cần công tử Thanh Trần không trốn thì mặc kệ ngài ấy làm cái gì đều cũng có thể. Mỗi ngày chúng tôi canh giữ, công tử Thanh Trần đều luôn vô cùng an phận, trong ngày chỉ đọc sách, đánh đàn. Cho nên chúng tôi cũng không để ý, mỗi ngày vào lúc này, công tử Thanh Trần đều ngồi trên sườn núi bên ngoài lầu nhỏ đọc sách.”

Diệp Ly đứng lên nói: “Dẫn ta đi nhìn xem.”

Bây giờ, mạng của những người này đều bị siết ở trong tay Diệp Ly, nên tất nhiên sẽ không làm trái ý của Diệp Ly. Huống chi, nếu không phải Diệp Ly đột nhiên dẫn người xuất hiện, thì dựa theo nộ khí vào lúc đó của Đông Phương U, nói không chừng bọn họ cũng sẽ đi đời nhà ma như thằng quỷ xấu số trước đó. Cho nên theo một phương diện nào đó mà nói, Định Vương phi xem như đã cứu mạng của bọn họ. Huống chi, vô luận từ góc độ nào, thuần phục Định Vương phủ đều có tiền đồ hơn cứ tiếp tục đi theo núi Thương Mang đã suy tàn từ lâu này nhiều.

Diệp Ly mỉm cười nhìn nhìn Đông Phương U, Đông Phương U không chút nào yếu thế trừng lại Diệp Ly, ánh mắt kia như muốn phun nọc độc. Diệp Ly nhíu nhíu mày, lạnh nhạt nói: “Đông Phương cô nương, liền làm phiền ngươi chờ ở đây một lát.”

Đông Phương U trừng nàng ta nói: “Ta muốn cùng đi tìm công tử Thanh Trần.”

Diệp Ly nhíu mày, “Đại ca sẽ không muốn gặp ngươi, ngươi làm hại huynh ấy còn chưa đủ sao?” Đông Phương U cả giận nói: “Ta mới không có hại công tử Thanh Trần, ta chỉ là… Ta chỉ là…” Diệp Ly khoát khoát tay nói: “Ta không muốn nghe ngươi nói chỉ là cái gì, ngươi liền nói cho ta biết ngươi có chịu an phận chờ ở đây hay không?”

Đông Phương U khiêu khích trừng nàng ta nói: “Ta cứ không chịu đấy thì sao? Có bản lĩnh ngươi trói ta lại đi.”

Bên môi Diệp Ly câu ra một nụ cười, “Nếu như vậy…” Tay nâng lên, một cái cổ tay gọn gàng chặt lên cổ Đông Phương U, đôi mắt Đông

Phương U khép lại ngã lên mặt đất, “Vệ Lận.”

Vệ Lận nhìn qua Diệp Ly tràn đầy sùng bái, gật đầu cười nói: “Vương phi yên tâm, cam đoan nàng ta sẽ không gây ra sóng gió nào.” Khả năng của Định Vương phủ còn rất nhiều, có rất nhiều phương pháp và dược vật dùng để phong tỏa nội lực, cam đoan cho dù Đông Phương U có tỉnh thì cũng sẽ uể oải, nửa điểm cũng không thể động đậy.

Bỏ lại Đông Phương U, đoàn người mới dưới sự dẫn đường của những người này đi đến nơi Từ Thanh Trần mất tích. Quả nhiên là nơi có phong cảnh tốt nhất trong cả sơn cốc, nhìn trên mặt đất còn có một tảng đá bóng loáng, so với những tảng đá khác, thì tảng đá này lại đặc biệt sạch sẽ, hiển nhiên là đã có người lau chùi hoặc ngồi lên thường xuyên. Diệp Ly ngồi xuống tảng đá, vừa giương mắt nhìn qua bốn phía, vừa nói: “Quyển sách mà hôm đó Đại ca đọc ở đâu?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau nửa ngày mới nói: “Dường như… Cũng đã mất tích cùng với công tử Thanh Trần.” Công tử Thanh Trần mất tích đã khiến cho mọi người gà bay chó sủa rồi, nơi nào còn có thời gian để ý một cuốn sách bình thường chứ. Ngược lại lúc này nghĩ tới, đúng là công tử Thanh Trần có cầm một quyển sách đi ra, nhưng sau đó bọn họ cũng không nhìn thấy quyển sách đó ở gần đó nữa, điều này nói rõ, lúc công tử Thanh Trần rời đi thì ngay cả sách cũng mang theo luôn.

Trác Tĩnh ở bên người Diệp Ly thấp giọng nói: “Xem ra chắc có lẽ công tử Thanh Trần không phải bị người bắt đi, mà là tự mình đi thì phải?” Nếu bị người bắt đi, nơi nào còn có thể cẩn thận đến nỗi ngay cả một quyển sách cũng đều không quên mang theo như vậy. Nếu công tử Thanh Trần là vô ý thức bị người khác mang đi thì lại càng không có khả năng, cũng không thể là người mang công tử Thanh Trần đi đột nhiên nhìn thấy bản cổ tịch yêu thích không buông tay nên

trực tiếp mang theo luôn đi?

Diệp Ly trầm ngâm một lúc lâu, mới rốt cuộc chỉ chỉ vách núi trước mặt nói: “Đi lên xem xem.” Vừa chỉ chỉ hồ nước ở gần trước mặt nói: “Đi xuống xem xem.” Lập tức có mấy thị vệ áo đen đi đến vách đá trước, bắt đầu leo lên vách đá dựng đứng. Lại có hai thị vệ giỏi bơi lội gọn gàng linh hoạt đi xuống nước, lặng yên không một tiếng động lặn xuống.

“Vương phi, chắc có lẽ công tử Thanh Trần sẽ không…” Mấy người canh giữ Từ Thanh Trần lúc trước chỉ cho rằng Diệp Ly suy đoán Từ Thanh Trần rơi xuống hồ nên vội vàng mở miệng khuyên nhủ. Nếu công tử Thanh Trần thật sự rơi xuống cái hồ này, thì bây giờ đã qua hai ngày, thi thể cũng nên nổi lên mặt nước rồi.

Diệp Ly khoát khoát tay ra hiệu bọn họ không cần nhiều lời.

Chỉ chốc lát sau, thị vệ leo lên vách núi đã xuống tới, “Khởi bẩm Vương phi, trên núi chưa từng có dấu chân người, nhưng… Chắc công tử Thanh Trần không phải leo lên vách núi này để ra ngoài.” Mang theo một người không có võ công leo lên vách núi cao như vậy, cần có thời gian và công phu tuyệt đối cao thâm. Hơn nữa xác suất bị người phía dưới phát hiện cũng quá lớn. Huống chi, trên tảng đá và vách núi đều không có để lại nửa điểm dấu vết. Trừ phi khinh công của đối phương đã cao đến nỗi có thể mang theo công tử Thanh Trần, bay thẳng một hơi lên vách đá mà lại không cần chút mượn lực nào, thậm chí còn dư lực để bay ra xa hơn. Nhưng mà, công lực như vậy, chỉ sợ cho dù là Vương gia thì cũng không làm được.

Diệp Ly khẽ thở dài một cái, vốn nàng cũng không ôm hy vọng gì. Vẫy lui thị vệ, Diệp Ly trầm mặc nhìn chằm chằm vào hồ nước đang hiện lên gợn sóng lăn tăn.

Lại qua một lúc lâu, cuối cùng thị vệ đã đi xuống lúc trước liền nhô đầu ra khỏi hồ. Ngữ khí mang theo kinh hỉ: “Vương phi, dưới đáy hồ có một hang động đá vôi rất sâu, thuộc hạ hoài nghi nơi này có thể đi thông ra bên ngoài ạ.”

Vệ Lận cau mày nói: “Nhưng mà, cho dù là như thế, thì công tử Thanh Trần cũng không thể đi ra ah.” Nhìn bộ dáng của hai thị vệ, thì đã biết rõ chỉ sợ là sắp hết dưỡng khí mới trở lại. Lấy thân thể của công tử Thanh Trần tuyệt đối không có khả năng có thể nín thở hơn cả thị vệ của Định Vương phủ, huống chi… Rốt cuộc công tử Thanh Trần có bơi hay không?

Giữa lông mày của Diệp Ly hơi giãn ra, nói: “Đương nhiên Đại ca không phải đi một mình.”

“Vương phi có ý là có người mang công tử Thanh Trần đi ư?” Trác Tĩnh hỏi. Một người thị vệ vẫn còn ở dưới hồ giơ lên một khối ngọc bội nói: “Khởi bẩm Vương phi, thuộc hạ tìm được thứ này dưới đáy hồ.”

Vệ Lận tiến lên tiếp nhận, quả nhiên là ngọc bội mà bình thường Từ Thanh Trần hay đeo. Bây buộc của ngọc bội cũng không bị đứt, nhưng ngọc bội lại bị tìm được trong hồ, hiển nhiên là có người cố ý ném lại đó. Nắm ngọc bội, Diệp Ly nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Có thể đi qua không?”

“Thuộc hạ vô năng, chỉ sợ là… Thuộc hạ đã bơi rất xa, nhưng vẫn không nhìn thấy lối ra, hơn nữa… Đây là trên núi, cho dù có lối ra, thì chỉ sợ cũng rất xa.” Thị vệ thỉnh tội.

Diệp Ly khoát khoát tay nói: “Vậy thì sao có thể trách các ngươi, các ngươi đứng lên trước đi. Vệ Lận, phái người âm thầm điều tra tất cả

mọi nơi trong vòng năm dặm xung quang đây, tất cả những nơi có sông hồ đều ghi lại. Trác Tĩnh, tìm xem có người có thể lặn lâu dưới nước không, lại để cho bọn họ đến đây thử xem."

"Thuộc hạ tuân mệnh." Hai người cùng đáp.

Vốn cho rằng đã có tin tức của Từ Thanh Trần, nhưng không nghĩ rằng lại bị hụt một trận. Nhưng mà ít nhất đã biết được tin tức chính xác của Từ Thanh Trần, nên tuy Diệp Ly vẫn lo lắng cho an nguy của Từ Thanh Trần nhưng cũng chỉ đành phải trở về thành.

Chỉ có điều, lúc này trong thành Nam Kinh lại bởi vì Đông Phương U đột ngột mất tích mà sóng ngầm mãnh liệt, khắp nơi đều là người do Lê Vương phủ phái ra điều tra. Diệp Ly vẫn dẫn theo Trác Tĩnh và Vệ Lận đã dịch dung bình yên tự tại đi tại trên đường chính, ở một hướng khác, Đông Phương U cũng đã bị người đưa về Sở phủ trong thành. Diệp Ly cũng không có ý định dùng quân cờ Đông Phương U này vào lúc này, đánh rắn động cỏ cũng không phải chuyện gì tốt, đợi đến khi Mặc Cảnh Lê rời khỏi Nam Kinh, thì tác dụng của Đông Phương U và núi Thương Mang sẽ lớn hơn nhiều.

Đông Phương U là bị người ta nhốt trong rương mang về Sở phủ, Mặc Cảnh Lê đang nổi điên tìm Đông Phương U đương nhiên sẽ không nghĩ tới Đông Phương U lại bị người ta nhốt trong rương, đưa về Nam Kinh giống như vận chuyển hàng hóa. Cũng không biết có phải người vận chuyển đã quên mất hay không, mà đến lúc Diệp Ly trở lại Sở phủ, Đông Phương U vẫn còn bị nhốt trong rương chưa được thả ra.

Mở nắp rương ra, Đông Phương U cũng đã tỉnh từ lâu rồi. Chỉ tiếc bị điểm huyệt đạo, lại cộng thêm đã uống thuốc, nên năng lực hành vi của nàng ta cũng không tốt hơn một đứa bé vừa mới một tuổi bao nhiêu. Cho nên, dù cho nàng ta đã tỉnh từ lâu, nhưng cũng chỉ có thể

cuộn mình trong rương bất lực chờ người ta đến thả mình ra. Cả cuộc đời của Đông Phương U đều trôi chảy, ngoại trừ Từ Thanh Trần là cầu mà không được, cùng với bị ép gả cho Mặc Cảnh Lê ra, thì cuộc đời này, Đông Phương U chưa bao giờ phải chịu bất cứ thiệt thòi gì, lại càng không cần phải nói đến bị người khác đối xử như thế. Cho nên, rương vừa được mở ra, Vệ Lận liền cảm nhận được cái nhìn chằm chằm sắc bén như mũi tên của Đông Phương U.

Vệ Lận nhún nhún vai, không chút để ý, dùng một tay xách Đông Phương U ra rồi ném lên ghế bên cạnh. Trong lòng Đông Phương U căm giận, oán hận trừng người đang ngồi trên chủ vị, ngay tại lúc nhìn thấy công tử văn nhã đang ngồi trên chủ vị thì cũng không tránh khỏi sửng sờ, “Là ngươi?”

Diệp Ly cười khẽ một tiếng, gật đầu nói: “Đông Phương cô nương, thiệt thòi cho ngươi rồi.”

Bộ dáng của Sở Quân Duy, nhưng giọng nói lại là của Diệp Ly. Ngay lập tức, trên mặt Đông Phương U liền trở nên hết sức khó coi, nghiến răng nghiến lợi nói: “Diệp Ly, lại là ngươi! Ngươi lại dám…” Sở công tử làm cho nàng rất có hảo cảm trong hội thưởng cúc lúc trước lại là Diệp Ly giả trang. Điều này tuyệt đối càng khiến cho Đông Phương U cảm thấy khó chịu nổi hơn bất kỳ chuyện gì. Chỉ là lúc này nàng lại không có thời gian đi so đo Diệp Ly đã đùa giỡn nàng, vội vã hỏi: “Công tử Thanh Trần ở đâu?”

Diệp Ly hơi bất đắc dĩ lắc đầu. Tình cảm mà Đông Phương U dành cho Từ Thanh Trần tuyệt đối có thể nói rằng đã vượt qua mức độ tình thâm, nhưng chỉ tiếc nàng ta đã dùng sai phương pháp, hơn nữa Từ Thanh Trần cũng xác thực không có suy nghĩ gì với nàng ta cả. Tình cảm lưỡng tình tương duyệt cho tới bây giờ cũng không phải là chuyện riêng, nếu Đông Phương U chỉ là muốn tự mình im lặng lại sợ ai đến Từ Thanh Trần cũng không từ chối, thì đương nhiên Diệp

Ly cũng sẽ không chế giễu tình cảm của nàng ta. Nhưng nếu đối phương đã thẳng thừng từ chối, mà lại còn muốn quấn quít chặt lấy, thậm chí dùng hết tất cả thủ đoạn thì không khỏi đã ép buộc quá mức rồi.

“Chuyện của Đại ca đều sẽ có Định Vương phủ giải quyết, nếu Đông Phương cô nương có thời gian rãnh thì chẳng bằng ngẫm lại chính mình đi.” Diệp Ly lạnh nhạt nói.

“Ta muốn gặp công tử Thanh Trần!” Đông Phương U thét to.

Diệp Ly cau mày nói: “Chúng ta còn chưa tìm được Đại ca.”

“Ta muốn gặp công tử Thanh Trần!” Đông Phương U như không nghe thấy lời nói của Diệp Ly, vẫn gào thét như trước. Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, “Không nói chuyện thì thôi, mời Đông Phương cô nương đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Diệp Ly! Ta muốn gặp công tử Thanh Trần!” Đông Phương U hung dữ nhìn Diệp Ly chằm chằm, giống như nàng là mẹ chồng độc ác xách gậy đánh uyên ương vậy. Diệp Ly nhíu mày nhìn nàng ta, hỏi một câu thâm sâu: “Đông Phương cô nương, mấy này qua, ngươi có từng nhớ tới Đông Phương phu nhân không?” Đông Phương U khẽ chấn động, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Diệp Ly phất phất tay, kêu người dẫn nàng ta xuống.

Có lẽ bởi vì Diệp Ly đột nhiên nhắc tới Đông Phương Huệ, nên Đông Phương U liền thất hồn lạc phách bị người ta mang đi.

“Vương phi, thật sự không nghĩ tới, chỉ đi ra ngoài một chuyến mà lại mang về một nhân vật khó lường như vậy.” Cửa ra vào, Dao Cơ mỉm cười đứng ở đó nhìn Diệp Ly nói. Diệp Ly hơi nhướng mày, nhìn Dao

Cơ lại đích thân tới thăm, nói: “Sao ngươi lại tới đây?”

Dao Cơ cười nói: “Hiện nay, Lê Vương đang tìm người khắp cả thành, ta biết ngay chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn. Nhưng lại không nghĩ tới lại là Lê Vương phi mất tích.” Diệp Ly hơi tò mò, “Mặc Cảnh Lê không có công bố việc này ra ngoài ư?”

Dao Cơ che miệng cười nói: “Chỉ sợ Mặc Cảnh Lê đã cho rằng Đông Phương U đã dẫn theo công tử Thanh Trần bỏ trốn mất dạng rồi, nên sao có thể lại công bố ra ngoài khiến cho chính mình mất mặt chứ? Chỉ sợ hắn ta có nghĩ như thế nào cũng không ngờ được, Nhiếp Chính Vương phi mà hắn ta đang tìm kiếm khắp nơi tìm kiếm lại ở trong Sở phủ cách Lê Vương phủ không xa này. Sao rồi? Có tin tức của công tử Thanh Trần rồi sao?”

Diệp Ly hơi nhíu mày, lắc đầu. Dao Cơ than khẽ một tiếng nói: “Vương phi cũng đừng nóng vội, công tử Thanh Trần là người hiền thì đều sẽ có trời phù hộ, sẽ không sao đâu. Đúng rồi, ta tự mình đến đây ngược lại là có chính sự đấy.”

Diệp Ly mỉm cười nhìn nàng ấy, Dao Cơ giơ thiếp mời trong tay ra, cười nói: “Lê Vương muốn xuất chinh, nhưng quân phí lại hơi thiếu thốn, cho nên định mở tiệc chiêu đãi quyền quý phú thương trong thành, vay tiền mọi người.”

Diệp Ly ngẩn người, sau nửa ngày mới nói: “Cho nên, Mặc Cảnh Lê định vay tiền ta đi đánh Mặc gia quân?”

Dao Cơ cười nói: “Ai bảo Sở gia là danh môn Đại Sở đây?”

Chương 373: Thiếu nữ Vân C

Edit: Theresa Thai
Beta: Sakura

Sở gia đích thật là danh môn Đại Sở, nhưng đáng tiếc Diệp Ly không phải người của Sở gia. Hơn nữa, hiện nay bổn gia của Sở gia ở Vân Châu vẫn còn nằm trong khu vực khống chế của Lôi Chấn Đình, Sở gia dựa vào cái gì lấy tiền cho Mặc Cảnh Lê làm quân phí để đánh Định Vương phủ chứ? Dựa vào quan hệ của Sở gia và Từ gia, chuẩn bị tiền cho Định Vương phủ để đánh Mặc Cảnh Lê thì nói không chừng còn đáng tin cậy hơn một chút.

Dao Cơ hơi bất đắc dĩ nhét thiếp mời trong tay vào tay Diệp Ly, nói: "Ta cũng không muốn lấy chuyện khôi hài như vậy đi tìm ngài. Nhưng Nhiếp Chính Vương giao chuyện này cho phủ Mộc Dương Hầu làm, mà gần đây vị Hầu phu nhân trong phủ chúng ta kia đang cáu kỉnh, nên ta chỉ đành phải tự mình đi một chuyến thôi. Vừa vặn cũng tới hỏi thăm tin tức của công tử Thanh Trần một chút, ta muốn quang minh chính đại đi vào trong cái phủ này của ngài cũng không dễ dàng mà."

Diệp Ly mỉm cười nhìn nhìn thiếp mời trong tay, lơ đễnh mỉm cười nói: "Xem ra Mặc Cảnh Lê quả nhiên tin tưởng phủ Mộc Dương Hầu có thêm."

Dao Cơ bĩu môi nói: "Người luôn ngã theo chiều gió như lão Mộc Dương Hầu, thì tất nhiên biết rõ cái gì nên làm cái gì không nên làm rồi. Sau khi Mặc Cảnh Kỳ băng hà, phủ Mộc Dương Hầu lập tức ngã về hướng Mặc Cảnh Lê. Tuy lúc trước phủ Mộc Dương Hầu và Lê

Vương có chút xung đột, nhưng hai năm qua, Mộc Dương Hầu đã giúp đỡ Lê Vương không ít việc. Huống chi, hiện tại lão ta cũng đã chủ động rời khỏi truyền tước vị cho Mộc Dương rồi, nên dù sao Mặc Cảnh Lê cũng phải có chút biểu lộ, nếu không, phải làm sao để có thể trấn an các cựu thần của Mặc Cảnh Kỳ chứ?"

Diệp Ly suy nghĩ thì thấy cũng đúng, vỗ nhẹ nhẹ thiếp mời trong tay, nói: "Ta đã biết, ngươi trở về nói cho Mộc Dương Hầu, Sở Quân Duy nhất định sẽ đến dự tiệc đúng giờ."

Dao Cơ hơi tò mò nhìn ngài ấy, "Đừng nói ngài thật sự có ý định giúp Mặc Cảnh Lê gom góp quân lương đó."

Diệp Ly lại cười không nói, hỏi ngược lại: "Ngược lại ta thấy hơi tò mò, sao Mặc Cảnh Lê lại có thể thiếu tiền được chứ? Mấy năm nay, cũng không thấy Đại Sở gặp phải tai hoạ lại cũng không xuất binh gì. Mấy năm trước, khi Mặc Cảnh Lê dời đô về phương Nam đã mang theo tất cả quốc khố của Đại Sở rồi mà." Đương nhiên, số tiền kia tám chín phần đều đã tiến vào trong tư khố của Mặc Cảnh Lê rồi, có một lần Diệp Ly đã từng cho rằng Mặc Cảnh Lê có thể là một trong những người giàu có nhất thiên hạ này.

Dao Cơ nhún vai nói: "Cái này thì ta cũng không biết, nhưng mà, chỉ sợ vốn trong quốc khố của Đại Sở cũng không có bao nhiêu tiền. Không phải trong mấy năm đó Đại Sở vẫn luôn xảy ra chiến tranh liên tục sao?" Bi kịch nhất chính là vừa chiến tất bại, cuối cùng ngay cả Sở kinh cũng đều đánh mất, "Hơn nữa, cho dù Mặc Cảnh Lê có tiền, thì cũng chưa chắc hắn ta sẽ nguyện ý lấy ra làm quân lương ah."

Nghe vậy, Diệp Ly không khỏi cười một tiếng, "Ngược lại không nhìn ra, Mặc Cảnh Lê còn có đặc tính của thần giữ của ah." Lại nói tiếp, trong số Vương Hầu của các nước, lúc này lấy thực lực của Định Vương phủ là hưng thịnh nhất, nhưng bản thân Định Vương và Định

Vương phi lại cũng không tính giàu có gì. Tài phú trên danh nghĩa của Định Vương phủ thì đương nhiên vô số kể, nhưng Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đều không có sở thích vơ vét của cải, cho nên trong tư khố của bọn họ cộng lại chỉ sợ cũng không quá bốn năm vạn lượng bạc trắng. Thoạt nhìn rất nhiều, nhưng so với các quyền quý Vương Hầu khác thì cũng không đáng kể gì.

Dao Cơ cũng không ở lâu, đứng dậy cười nói: “Nếu thiếp mời đã đưa đến rồi, thì Dao Cơ liền cáo từ vậy.”

Diệp Ly cũng biết, hiện nay phủ Mộc Dương Hầu có không ít chuyện đều do Dao Cơ giải quyết, Diệp Ly cũng không giữ, mỉm cười nói: “Mọi việc đều cẩn thận.”

Ngoài thành Nam Kinh, trong một ngọn núi sâu cách thành hơn mười dặm, có mấy túp liều nhỏ đơn sơ tọa lạc trong giữa cảnh núi rừng sơn thủy đó, gần như hòa cũng với cây cối hoa cỏ um tùm trong rừng thành một thể, nếu không đi đến gần, thì căn bản không thể nhìn thấy ở một nơi chưa từng xuất hiện vết chân người này lại có người sinh sống. Tuy lúc này đang vào mùa đông, rất nhiều thảo dược cũng đã khô héo hiện lên hơi chút tiêu điều. Nhưng những cây cỏ vẫn vòn sống kia lại được người chăm sóc vô cùng tốt, khắp cả ruộng dược thảo đều tươi tốt xum xê hấp dẫn mắt người.

Trong phòng nhỏ, một nam tử thanh nên tuấn mỹ xuất trần đang ngồi trên chiếc giường cạnh cửa sổ, lơ đễnh lật xem một bản cổ tịch trong tay. Bên môi mang theo nụ cười thản nhiên, thoáng như Tiên nhân thế ngoại, không phải công tử Thanh Trần mà Mặc gia quân đang lật gần hết trong ngoài thành Nam Kinh mà cũng không tìm được thì là ai?

Xem sách một lát, công tử Thanh Trần ngẩng đầu lên liếc nhìn ra ngoài, nụ cười nơi khóe môi lại càng nhiều thêm vài phần bất đắc dĩ.

Chỗ ngực ẩn ẩn đau, lại làm cho hắn muốn xuống giường đi một chút chỉ có thể tạm thời chịu đựng bỏ qua. Ai có thể nghĩ đến, công tử Thanh Trần phong thái trác tuyệt, thiên túng anh tài cũng có lúc gặp phải xui xẻo như thế đây?

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng linh hoạt, một thiếu nữ mặc áo vải bình thường ôm một giỏ trúc đầy các loại thảo dược đi vào. Nhìn thấy người đang ngồi dựa trên giường liền vộ vàng đặt giỏ trúc xuống bước đến hỏi thăm, "Từ Thanh Trần, sao huynh lại ngồi lên rồi hả? Khỏe hơn một chút rồi sao?" Cô gái này chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, mái tóc chỉ là tùy ý dùng một mảnh vải tương tự chất vải trên quần áo cột chặt, mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt vải thô. Cách ăn mặc này, ngay cả so với một thiếu nữ nơi hương dã bình thường cũng có vẻ không bằng. Nhưng trang phục thô sơ như thế cũng không thể che đậy chút điểm xinh đẹp nào của thiếu nữ, đôi môi hồng nhạt không thoa mà đỏ, chiếc mũi thon dài, còn có đôi mắt trong suốt như có thể thấy rõ lòng người kia nữa. Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng đã khó giấu được phong hoa tuyệt đại của thiếu nữ. Chỉ là giờ phút này, cô thiếu nữ mà người gặp người thích này lại đang sầu mi khổ kiểm, vẻ mặt áy náy nhìn qua công tử Thanh Trần trên giường, "Từ Thanh Trần… Huynh khỏe hơn một chút rồi chứ? Đều là ta không tốt…"

Từ Thanh Trần bất đắc dĩ nhìn qua thiếu nữ sắp khóc lên trước mặt, nhẹ giọng an ủi: "Sao có thể trách muội chứ? Lại nói tiếp, vẫn là muội đã cứu ta."

"Thế nhưng mà…. Nếu không phải ta mang huynh đi, thì huynh cũng sẽ không bị thương." Thiếu nữ áy náy nói. Nàng chỉ là trong lúc lên núi hái thuốc thì nghe được một tiếng đàn rất hay, đi theo tiếng đàn đến thì nhìn thấy trong sơn cốc có một người như Thần tiên đang đàn, nhớ tới cây đàn ngọc của phụ thân khi còn sống đã để lại mà chính mình lại không biết đàn, mới lặng lẽ đi xuống sơn cốc nghĩ

muốn thỉnh giáo. Sau khi nghe được vị công tử như Thần tiên này lại bị người ta giam giữ trong này, thì liền một lòng muốn cứu huynh ấy ra. Nhưng thật không ngờ rằng, huynh ấy lại bị thương dưới đáy hồ. Nếu biết trước sẽ như vậy, thì nàng sẽ không mang huynh ấy ra, dù sao hình như những người kia cũng đối xử với huynh ấy rất tốt.

“Không sai, ta thà rằng bị thương cũng vẫn muốn rời khỏi chỗ đó. Cho nên, ta vẫn muốn cám ơn muội. Huống chi, không phải muội đang chữa trị thương thế cho ta sao?” Từ Thanh Trần mỉm cười nói, tuy hắn tin tưởng người của Định Vương phủ chắc chắn sẽ tới cứu mình, nhưng lại không biết rốt cuộc là lúc nào. Đôi khi, chỉ chậm một giây một phút thôi thì cũng đã xảy ra chuyện xấu nhất rồi. Công tử Thanh Trần đi ra ngoài mấy chục năm vẫn luôn bình an vô sự, ngoại trừ giao du rộng lớn ra, thì luôn hiểu biết nhất chính là xem xét thời thế. Thay vì để hắn gặp mặt nữ nhân điên Đông Phương U kia, thì ngược lại hắn vẫn tình nguyện bị thương một chút trước mà vẫn có thể trốn thoát được. Không thể không nói, lần này là lần đầu tiên trong đời công tử Thanh Trần thầm hối hận vì chính mình không biết võ công.

Thiếu nữ liên tục gật đầu, trên gương mặt tươi đẹp lập tức nở rộ lên một nụ cười, “Ừ, ta sẽ cố gắng chữa lành cho huynh thật nhanh. Y thuật của ta rất tốt, đại phu trong thành đều nói thuốc do ta có tác dụng rất tốt. Từ Thanh Trần, ta cũng đã mua được một ít thuốc tốt trong thành, vừa mới làm ra được. Huynh uống đi.” Thiếu nữ lấy một cái cái bình gỗ nhỏ ra, đưa đến trước mặt hắn như hiến vật quý, chớp đôi mắt to trông mong nhìn qua hắn.

Từ Thanh Trần bất đắc dĩ cười, vươn tay nhận lấy chai thuốc mở ra, ngay lập tức trong bình nho nhỏ liền tỏa ra một hương thơm khiến cho người ta thấy khoan khoái thoải mái. Đổ ra một viên thuốc màu trắng sữa, Từ Thanh Trần vừa ngậm vào trong miệng liền tan. Trong chốc lát, chỉ cảm thấy cơn đau nhức trên dưới cả người đều giảm đi

rất nhiều. Trong bình nhỏ tổng cộng cũng chỉ có năm viên thuốc, mặc dù Từ Thanh Trần không tinh thông y thuật, nhưng thực sự cũng có đọc lướt qua, nên đương nhiên cũng có thể phát hiện mấy viên thuốc nhỏ này chắc chắn cần hao phí rất nhiều dược liệu quý giá.

Thiếu nữ luôn cho rằng là mình hại Từ Thanh Trần bị thương, nên thật sự cảm thấy áy náy. Kỳ thật nếu tính rõ ra, thì trước đó Từ Thanh Trần đã lợi dụng nàng ấy rất nhiều. Vốn thiếu nữ chỉ muốn đến thỉnh giáo tài đánh đàn mà thôi, có lẽ do là một người sống một mình nơi sơn dã nên cảm thấy hơi tịch mịch muốn có một người để trò chuyện. Thiếu nữ luôn tưởng rằng mình cứu Từ Thanh Trần ra là đã xen vào việc của người khác, nhưng trên thực tế, nếu không phải Từ Thanh Trần dùng một chút lời nói hàm nghĩa, thì một đứa bé gần như chưa lớn lên như vậy sao có thể nghĩ tới những thứ này. Chỉ có điều bị thương đúng thật là đã vượt ra ngoài dự liệu của Từ Thanh Trần, nhưng thiếu nữ trước mắt này lại chăm sóc cẩn thận, một lòng muốn phải chữa lành cho Từ Thanh Trần nhanh một chút. Mấy ngày nay tiếp xúc, Từ Thanh Trần đã biết thiếu nữ này sống với cha trên ngọn núi này từ nhỏ, ba năm trước, sau khi cho qua đời thì chỉ còn một mình. Chỉ ngẫu nhiên lấy một ít thảo dược do mình trồng làm thành thuốc viên đơn giản rồi đi vào thành bán để đổi lấy một ít vật dụng cần thiết thường ngày. Lần này vì trị thương cho Từ Thanh Trần, thiếu nữ lại lấy chút ngân lượng mà cha mình đã để dành nhiều năm khi còn sống ra dùng hết, lại vào trong núi sâu hái những dược liệu trân quý mà người bình thường cũng không nghĩ ra được để đổi lấy dược liệu trị thương. Vì vậy, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt tràn đầy áy náy của thiếu này, lần đầu tiên trong đời, Từ Thanh Trần cảm thấy mình thật sự xấu xa.

“Vân Ca, tới đây ngồi xuống đi.” Từ Thanh Trần vẫy tay nói với thiếu nữ.

Thiếu nữ tên là Vân Ca mở to hai mắt, đi đến trước giường của Từ

Thanh Trần rồi ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Từ Thanh Trần nhẹ giọng hỏi: “Hôm nay Vân Ca vào thành, trong thành còn có chuyện gì phát sinh nữa không?”

Trong nháy mắt, Vân Ca liền nói: “Ta nghe người trong thành nói, lại sắp có chiến tranh nữa rồi.”

“Chiến tranh?” Từ Thanh Trần hơi nhíu mày, hiện nay Đại Sở ở phía Nam sông Vân Lan, đối thủ duy nhất chính là Trấn Nam Vương Tây Lăng Lôi Chấn Đình. Nhưng theo lý thuyết, bây giờ Lôi Chấn Đình sẽ không đánh nhau Đại Sở mới đúng, “Chiến tranh với ai?”

Vân Ca vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên nói: “Với Mặc gia quân đó. Cha ta nói, Mặc gia quân là người tốt, Lê Vương muốn đánh nhau với bọn họ, Lê Vương là người xấu.” Nghe vậy, Từ Thanh Trần không khỏi buồn cười, nhướng mày nói: “Vì sao cha muội nói Định Vương là người tốt?”

Vân Ca suy nghĩ một chút rồi nói: “Cha ta nói Định Vương phủ luôn một lòng vì nước, trung can nghĩa đảm, chỉ tiếc công cao chấn chủ, những người cầm quyền không rộng lượng bỏ qua, thế cho nên Định Vương mới tráng niên mất sớm. Cha ta nói Định Vương phủ đều là người tốt.” Nói xong, còn nghiêm túc khẽ gật đầu, bày tỏ sự đồng ý của chính mình.

Lúc này Từ Thanh Trần mới hiểu ra, cha của Vân Ca nói chắc là Tiền Định Vương Mặc Lưu Danh hoặc là Mặc Tu Văn. Chỉ là không biết rốt cuộc vị ẩn giả đã mất sớm này là ai, có thể dạy bảo ra một Vân Ca có y thuật và võ công thâm sâu như thế, thì chắc chắn sẽ không phải là người bình thường. “Được rồi, Định Vương là người tốt. Còn có tin tức gì nữa không? Sở phủ ở trong thành mà ta nhờ muội đến xem còn có động tĩnh gì không?”

Vân Ca gật đầu nói: “Ta nhìn rất lâu, luôn luôn có người ra ra vào vào. Có điều trong phủ đó có rất nhiều cao thủ, ta không dám đã đến gần xem. Chỉ là ta nhìn thấy một công tử áo trắng rất tuấn tú, À… Sau đó còn có một tỷ tỷ rất đẹp đi vào nữa.”

“Công tử áo trắng…” Từ Thanh Trần như có điều suy nghĩ, “Chẳng lẽ Ly nhi đã đích thân đến đây ư?”

Vân Ca nghi hoặc nhìn qua huynh ấy nói: “Huynh muốn tìm vị công tử áo trắng đó sao? Ngày mai ta sẽ đi tìm giúp huynh. Mặt khác, xung quanh trên núi có thật nhiều người đang tìm gì đó khắp nơi, lúc ta về suýt chút nữa đã bị bọn họ phát hiện rồi. Hôm nay ta cũng đã đến cái sơn cốc kia, trong đó cũng không có ai cả. Nhưng mà huynh yên tâm âi, chúng ta ở đây, người khác sẽ không tìm ra được, không cần sợ.”

Từ Thanh Trần hơi bất đắc dĩ, chỉ sợ nơi này quá bí mật, không chỉ người khác không tìm ra được, mà ngay cả người được Ly nhi phái tới tìm hắn cũng không tìm ra được luôn. Nhưng mà như vậy cũng tốt, trong thời gian ngắn hắn cũng không động đậy được, tất cả mọi người đều không tìm được, cũng vẫn tốt hơn là bị kẻ địch tìm được.

“Từ Thanh Trần, huynh dạy ta đánh đàn được không?” Vân Ca nhìn qua Từ Thanh Trần nhỏ giọng nói.

Từ Thanh Trần nhướng mày cười nói: “Tốt, không phải lúc trước đã hứa với muội rồi sao? Chờ thương thế ta lành thì sẽ dạy muội đánh đàn.”

Vân Ca nhìn huynh ấy, “Thương thế của huynh lành rồi thì không phải liền phải rời đi sao? Bây giờ ta đàn, huynh nghe xem ta đàn có được không, kỳ thật ta cũng từng học một chút. Đều tại ta, trước kia lúc cha dạy ta, ta cũng không chịu cố gắng học, kết quả cha đã… Cũng không có ai dạy ta nữa.” Nhìn đôi mắt trông mong và ảm đạm

của thiếu nữ trước mắt, trong lòng Từ Thanh Trần hơi ngẩn ra, mỉm cười nói: “Tại sao Vân Ca muốn học đàn?”

“Tiếng đàn rất hay, ta có thể đàn cho mình nghe.” Vân Ca cười tủm tỉm nói.

Từ Thanh Trần hơi than nhẹ, cha của Vân Ca cũng không tránh khỏi quá yên tâm đi. Lúc qua đời, Vân Ca cũng không chỉ là một thiếu nữ mười hai mười ba tuổi, cho dù có võ công nhưng sống một thân một mình trong núi sâu này cũng đã quá tịch mịch rồi. Nhưng mà, lấy dung mạo và tâm tính của tiểu nha đầu này, nếu không có người thân nhất chăm sóc, thì có lẽ ở lại một nơi không có ai trò chuyện thế này cũng sẽ an toàn hơn một chút.

Chỉ là, từng ấy năm qua mà tiểu nha đầu này chưa từng có một lần nghĩ tới muốn rời khỏi nơi này. Bình thường cũng chỉ khoảng một tháng vào thành một lần để đổi chút vật dụng hằng ngày rồi trở về. Mấy năm này vẫn tuân theo lời dặn trước khi lâm chung của cha, chỉ lấy một ít dược liệu và dược vật thông thường để đổi lấy tiền mà thôi. Chứ nếu không, lấy y thuật của nàng ấy, chỉ sợ cũng đã dương danh bên ngoài từ lâu rồi.

Cúi đầu nghĩ nghĩ, Từ Thanh Trần hỏi: “Vân Ca không có ý định rời khỏi nơi này sao?”

Vân Ca hơi ngây ngốc nhìn huynh ấy, “Tại sao phải rời khỏi đây? Cha nói ở bên ngoài có rất nhiều người xấu đó.” Ngay cả Từ Thanh Trần tuấn mỹ như vậy mà cũng bị người ta bắt, nàng đi ra ngoài thì chắc chắn cũng sẽ bị người xấu bắt lại luôn đó. Lúc trước khi cha vừa mới mất không lâu, Vân Ca vừa mới vào thành đi một mình liền bị chặn đường giật tiền cướp sắc rất nhiều lần, may mắn võ công của Vân Ca không tệ, đuổi những người này đi cũng dễ dàng. Về sau, mỗi lần vào thành, Vân Ca đều biết che giấu dung mạo của

mình, nhưng nếu như rời khỏi nơi này, nàng cũng không thể bôi tro lên mặt mình mỗi ngày đi? Tuy sinh ra ở hương dã, nhưng yêu xinh đẹp lại là thiên tính của phái nữ, Vân Ca tuyệt đối không muốn mỗi ngày đều bẩn như vậy.

Từ Thanh Trần bất đắc dĩ rồi, không nhịn được vươn tay gõ lên đầu nàng ấy một cái, lại không cẩn thận khẽ động đến vết thương của mình nên bị đau đến nhíu mày. Vân Ca vội vàng đứn bật dậy đè huynh ấy lại, nói: “Huynh đừng lộn xộn, vết thương còn chưa lành đó.”

Từ Thanh Trần nhìn nàng ấy nói: “Một cô nương như muội cứ ở tại nơi thâm sơn cùng cốc này cũng không phải kế lâu dài, không bằng đi với ta đến Ly Thành đi?”

Vân Ca sửng sốt một chút, nhưng cuối cùng vẫn đàng phải lắc đầu, nói: “Không được, cha đã nói muốn ta ở đây, sau này sẽ có người tới đón ta.”

“Đón muội? Ai? Cha muội có nói lúc nào thì người đó đến đón muội không?” Lúc này Từ Thanh Trần mới chợt hiểu hiểu ra. Cha của Vân Ca đúng là không có khả năng không suy nghĩ cho tương lai của con gái, nhưng đã ba năm rồi mà còn không có tin tức gì, đối phương thật sự sẽ tuân thủ lời hứa mà đến đây sao?

Vân Ca suy tư một lát, rồi hơi hoang mang nói: “Cha đã viết một bức thư, lại kêu ta gửi đi, thì sẽ có người tới đón ta. Nhưng mà vẫn luôn không có ai cả.”

Thật là nha đầu ngốc, thư đều đã gửi đi ba năm rồi mà vẫn chưa có ai đến, nếu không phải đối phương không nhận được thư, thì chính là đối phương căn bản không có ý định đến đây. Từ Thanh Trần mỉm cười nói: “Không bằng như vậy đi, muội trở về với ta, chúng ta để lại

một bức thư ở đây. Nếu có người đến đón muội thì có thể kêu họ đến Ly Thành tìm muội, chờ khi ta về đến thành thì cũng sẽ phái người đến đây nhìn xem có người đến hay không. Huống chi, không phải muội nói nội thương của ta cần phải thật lâu mới có thể khỏi hẳn sao? Muội đi theo cũng thuận tiện trị thương cho ta, đúng không?"

Vân Ca khó xử nhìn huynh ấy một lát, nàng quả thật rất muốn rời khỏi nơi này cùng với Từ Thanh Trần. Tuy nàng không phải đặc biệt thích sự nhộn nhịp, nhưng mấy ngày nay có Từ Thanh Trần cùng nói chuyện, nghĩ đến sau này chỉ còn một mình thì liền cảm thấy hơi buồn. chỉ là cha đã dặn nàng phải ở đây chờ người, nàng cũng không thể không nghe.

Thấy nàng ấy do dự, đôi mắt Từ Thanh Trần lóe lên, cười nói: "Bằng không thì thế này đi, muội có còn nhớ địa chỉ của bức thư kia không? Ta kêu người tìm họ giúp muội. Nói không chừng họ thật sự không nhận được thư, vậy chẳng phải muội phải ở đây chờ cả đời sao?"

Vân Ca suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng mới khẽ gật đầu nói một cái địa chỉ. Nghe xong, Từ Thanh Trần lại không khỏi nhíu nhíu mày, Vân Ca thấy sắc mặt của huynh ấy không tốt thì không khỏi hơi lo lắng, "Từ Thanh Trần, huynh sao vậy?"

Từ Thanh Trần hỏi: "Chẳng lẽ muội họ Mộc ư?"

"A? Ta không phải họ Mộc. Cha ta họ Trầm mà." Vân Ca khó hiểu, nàng chưa từng nói cho Từ Thanh Trần nàng họ gì sao? Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, hình như đúng là đã quên nói cho huynh ấy biết mình họ Trầm. Nếu một người sống lẻ loi một mình quá lâu, họ gì tên gì có lẽ cũng không còn quan trọng nữa.

"Vậy mẹ muội họ gì?" Từ Thanh Trần hỏi.

Vân Ca nói: “Cha ta nói mẹ ta họ Lý.”

Từ Thanh Trần gật đầu nói: “Ta biết người mà cha muội muốn tìm là ai rồi, ta có thể dẫn muội đi, chờ thương thế của ta khỏi, muội đi với ta, đồng ý không?” Đôi mắt Vân Ca hơi sáng lên, “Thật sao?”

Từ Thanh Trần mỉm cười gật đầu, nhìn vẻ mặt vui mừng của thiếu nữ trước mắt, trong lòng lại khẽ thở dài, đây cũng chỉ là một đứa bé cô đơn mà thôi.

Sở phủ

“Khởi bẩm Vương phi, hạ nhân đến bẩm báo, lúc nãy mới có một nha đầu lén lút ở bên ngoài.” Vệ Lận tiến vào bẩm báo.

Diệp Ly hơi nhướng mày, “Một nha đầu?”

Vệ Lận gật đầu nói: “Võ công của nha đầu đó khá cao, nhưng mà lại không có kinh nghiệm gì. Ở bên ngoài phủ rình xem hơn nửa ngày mới đi.” Diệp Ly thấy hơi thú vị cười cười, vô luận là núi Thương Mang hay Mặc Cảnh Lê, thì tuyệt đối đều sẽ không phái một tiểu nha đầu không có kinh nghiệm gì đến nhìn trộm Sở phủ, “Có thấy rõ hình dáng như thế nào không?”

“Hình như mười lăm mười sáu tuổi, nhưng cũng không thấy rõ hình dạng. Mặt khác, người đi theo nàng ấy ra khỏi thành đã trở về rồi.”

Diệp Ly cười nói: “Mất dấu rồi hả?”

Vệ Lận xấu hổ khẽ gật đầu, cảm giác sâu sắc gần đây ám vệ càng ngày càng yếu kém. Lúc trước đánh mất công tử Thanh Trần thì cũng thôi, nhưng bây giờ ngay cả một nha đầu mười lăm mười sáu tuổi mà cũng có thể mất dấu thì quả thực là đã làm mất hết mặt của

Kỳ Lân.

Diệp Ly cười nói: “Được rồi, đừng trách móc bọn họ quá nặng nề. Theo lý thuyết… Bọn họ tuyệt đối sẽ không mất dấu một tiểu nha đầu không hề có kinh nghiệm gì như vậy. Lại phái người tìm kiếm thật kỹ ở gần nơi nhà đầu đó biến mất xem. Mặt khác, phái người nhìn chằm chằm vào chỗ đó, tiểu nha đầu kia chắc chắn sẽ không ở luôn trong đó được.” Vệ Lận gật đầu nói: “Vâng, đa tạ Vương phi không trách tội.”

Diệp Ly lắc lắc đầu nói: “Tuy nói như vậy, nhưng ta cảm thấy sau này Kỳ Lân vẫn cần phải học thêm một vài thứ.”

“Vâng, cẩn tuân mệnh lệnh của Vương phi.”

Diệp Ly cười nói: “Chuyện này sau này hãy nói. Ngươi nói… Tiểu cô nương này có thể có liên quan đến Đại ca hay không?”

Vệ Lận nghiêm túc suy nghĩ, rồi nói: “Đúng là rất có khả năng, ngay cả Mặc Cảnh Lê cũng đều không có phát hiện ra Sở phủ có điều dị thường, thì sao tiểu cô nương đó lại sẽ đặc biệt đến nhìn chằm chằm vào Sở phủ chứ? Hơn nữa, lại xuất hiện ở gần nơi công tử Thanh Trần mất tích. Có lẽ, tiểu cô nương này chính là người đã cứu công tử Thanh Trần. Nhưng… Công tử Thanh Trần công tử đã được cứu thì vì sao không chịu trở về đây?”

Diệp Ly nhíu mày nói: “Đại ca… Rất có thể đã bị trọng thương. Đừng nóng vội, Đại ca đã biết chúng ta tới, nên có lẽ rất nhanh sẽ có tin tức.”

“Vâng. Thuộc hạ sẽ phái người chằm chằm vào nơi đó. Bây giờ Lê Vương phủ đang tra xét nghiêm ngặt, hơn nữa lại còn phải đi tham gia bữa tiệc do Mặc Cảnh Lê tổ chức nữa. Vương phi vẫn đừng đích

thân ra khỏi thành nữa.” Vệ Lận nói. Diệp Ly gật gật đầu khẽ thở dài: “Cũng chỉ có thể như thế.”

Quả nhiên, giữa trưa ngày hôm sau Diệp Ly liền gặp được tiểu cô nương trong miệng Vệ Lận kia. Vừa gặp liền không khỏi thấy hơi buồn cười, ấy vậy mà quả thật là một tiểu nha đầu. Nhìn bề ngoài thì chỉ mới mười sáu tuổi, mà quan trọng nhất là đôi mắt trong suốt vô cùng kia, ngay cả chính là người như Diệp Ly thấy mà cũng không tránh khỏi phải sinh lòng hổ thẹn.

Vân Ca là bị người của Định Vương phủ mang vào Sở phủ, vốn nàng được Từ Thanh Trần nhờ tới gặp Diệp Ly. Nhưng hết lần này tới lần khác, Từ Thanh Trần lại nói cho nàng biết không thể đi từ cửa chính vào sẽ bị người ta phát hiện. Vì vậy, Vân Ca cô nương chỉ đành phải đi vòng ra sau hậu viện của Sở phủ định leo tường vào. Nhưng lại không biết rằng, thị vệ ở hậu viện của Sở phủ còn nhiều hơn tiền viện rất nhiều, nên đương nhiên bị người ta bắt được cũng không hề ngoài ý muốn.

Vân Ca hiếu kỳ đánh giá Diệp Ly, hỏi: “Ngươi chính là Ly nhi mà Từ Thanh Trần nói sao?”

Diệp Ly cười một tiếng, gật đầu nói: “Đúng vậy, ta chính là Ly nhi. Tiểu cô nương, muội là ai?”

Vân Ca cười nói: “Ta là Trầm Vân Ca, ta là bằng hữu của Từ Thanh Trần. Ngươi thật xinh đẹp, nhưng mà… Vì sao ngươi phải mặc nam trang vậy?” Diệp Ly hơi kinh ngạc, “Muội nhìn ra được ta là nữ, hay là Đại ca nói cho muội?” Diệp Ly tự hỏi mình giả trang cũng vô cùng tốt, ít nhất trước mắt còn chưa có ai có thể nhìn ra được, tối thiểu cũng không phải tiểu cô nương ngây thơ như nai con ở trước mặt này có thể nhìn ra được.

“Ta là đại phu.” Trầm Vân Ca nói một cách đầy tự hào, “Tất nhiên nhìn ra được. Nam nhân và nữ nhân khác biệt rất nhiều.”

Diệp Ly mỉm cười, xem ra biết y thuật và hiểu y thuật cũng vẫn chênh lệch rất xa. Ít nhất những người tinh thông y thuật khác còn chưa từng khám phá ra thân phận của nàng. Diệp Ly nhìn tiểu cô nương trước mắt hỏi: “Đại ca ta có khỏe không?”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trầm Vân Ca liền xụ xuống, vẻ mặt đau khổ nói: “Thực xin lỗi, đều là ta không tốt… Từ Thanh Trần bị trọng thương.”

“Muội đừng vội, ta biết muội đã cứu Đại ca, muội cứ từ từ nói xem đã xảy ra chuyện gì.” Diệp Ly dịu dàng an ủi. Trầm Vân Ca liền thuật lại tỉ mỉ mọi chuyện từ khi nàng được Từ Thanh Trần, Diệp Ly nghe xong còn nơi nào mà có thể không rõ đây, có lẽ tiếng đàn lúc ban đầu mà Trầm Vân Ca nghe được là ngoài ý muốn, nhưng từ sau khi Trầm Vân Ca có thể chạy vào trong cốc cầu Đại ca dạy đàn mà không kinh động bất luận kẻ nào thì đã không còn là ngoài ý muốn nữa rồi. Nếu trách chuyện của Đại ca lên người tiểu cô nương này, thì cũng không tránh khỏi hơi quá đáng một chút.

Ngay cả vẻ mặt của Trác Tĩnh và Vệ Lận đang đứng ở sau lưng Diệp Ly cũng đều trở nên quái dị, trong lòng im lặng oán thầm: kỳ thật đây là báo ứng do công tử Thanh Trần đã lừa gạt thiếu nữ vô tội đi?

Diệp Ly vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Trầm Vân Ca cười nói: “Chuyện này thì sao có thể trách muội được, ta còn phải cám ơn muội vì đã cứu Đại ca đó.”

Vốn đã chuẩn bị chịu mắng, nhưng Diệp Ly lại biểu hiện ôn hòa như thế lại thật sự khiến cho Trầm Vân Ca hơi bối rối, nhỏ giọng hỏi: “Ly…, ách, ngươi không trách ta sao?” Diệp Ly cười nói: “Không cần

khách khí như thế, tỷ lớn hơn muội mấy tuổi, muội kêu tỷ Ly nhi tỷ tỷ là được rồi. Không phải là lỗi của muội, thì sao tỷ có thể trách muội được? Huống chi, một tiểu cô nương như muội mang theo một người cao lớn như Đại ca bơi ra khỏi đáy hồ, đụng trúng đầu cũng khó tránh khỏi đấy." Diệp Ly thật sự thấy hơi kinh ngạc, Trầm Vân Ca có vóc người nhỏ như vậy thì làm cách nào mà lại có thể mang một nam nhân cao lớn đã bị trúng thuốc ngủ mê nam bơi ra khỏi đáy hồ, ngay cả là một nam nhân cao lớn thì chỉ sợ cũng không dễ dàng. Cho nên, công tử Thanh Trần bị nội thương gì đó thì thật sự đã rất nhẹ rồi, không đụng trúng đầu là được.

Đôi mắt Vân Ca sáng ngời, từ nhỏ đến lớn người nàng quen biết cũng chỉ có cha và mẹ, dưới chân núi cũng đã từng nhìn thấy người khác có tỷ tỷ muội muội đều vô cùng hâm nộ, "Ly nhi tỷ tỷ."

"Bé ngoan…" Diệp Ly trìu mến sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng ấy, cười nói: "Hiện nay thương thế của Đại ca thế nào rồi?"

Vân Ca nói: "Qua ít ngày nữa thì đã có thể hành động tự nhiên rồi. Nhưng mà mấy ngày nay thì vẫn không thể hoạt động nhiều được. À… Những gì Từ Thanh Trần muốn muội nói thì muội cũng đều đã nói hết, muội phải đi về rồi, bằng không thì huynh ấy sẽ đói bụng." Diệp Ly mỉm cười gật đầu nói: "Đã như vậy, thì Đại ca liền làm phiền muội rồi. Qua mấy ngày nữa, thương thế của ca ấy tốt hơn thì tỷ lại phái người đến đón ca ấy."

Vân Ca lắc đầu, tươi cười chân thành nói: "Không phiền toái, Từ Thanh Trần luôn trò chuyện với muội, rất tốt."

"Vậy là tốt rồi, Vệ Lận, tiễn Vân Ca cô nương ra khỏi thành. Mặt khác, Đại ca cần dùng thuốc gì cũng mang theo luôn." Diệp Ly quay đầu phân phó. Vệ Lận đáp: "Thuộc hạ tuân mệnh."

Nhìn Vệ Lận dẫn Vân Ca đi ra ngoài, Diệp Ly không khỏi cười khẽ nói: “Thật là một tiểu cô nương thú vị, đúng không?”

Trác Tĩnh gật đầu nói: “Thật sự không nghĩ tới mang công tử Thanh Trần đi lại là một tiểu cô nương linh lung xinh đẹp như vậy, quan trọng nhất là, tính tình cô nương này lại trong sáng hiếm có.” Quan trọng nhất là, ở cái nơi sơn dã đó mà lại còn có một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy. Công tử Thanh Trần thật sự là có phúc khí tốt…

“Vương phi nghĩ thế nào mà không phái người đến chăm sóc công tử Thanh Trần vậy?” Trác Tĩnh cười nói.

Diệp Ly nói một cách thản nhiên: “Đã qua nhiều ngày như vậy mà Vân Ca cô nương đều có thể chăm sóc Đại ca tốt, thì lại làm phiền nàng ấy thêm vài ngày cũng không có gì. Sao?”

Trác Tĩnh nhướng mày cười nói: “Vương phi có ý là?”

Diệp Ly khoát khoát tay đứng lên nói: “Ý gì Bản phi cũng đều không có, mấy năm nay Đại ca cũng mệt mỏi không ít rồi, khó khăn lắm mới có cơ hội này, thì phải dưỡng thương thật tốt ah.” Tính tình của tiểu cô nương kia thuần khiết chất phác, thoạt nhìn cũng không có nhiều nghi thức xã giao như những cô gái trong khuê các. Đại ca có thể nhờ nàng ấy đến Sở phủ thì rõ ràng cho thấy rất tín nhiệm nàng ấy, nếu đã như vậy, thì cứ an tâm đợi thôi.

“Vương phi nói rất đúng.”

Vân Ca mang theo bao lớn bao nhỏ được thị vệ Định Vương phủ đưa đến gần nhà mới tự mình đi về. Vừa vào cửa, Từ Thanh Trần nhìn tiểu nha đầu sắp bị đủ loại hộp lớn hộp nhỏ bao phủ không khỏi nhướng mày cười nói: “Khi nào thì muội cũng thích đi dạo phố mua đồ rồi vậy?”

Vân Ca lau mồ hôi trên mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên nói: “Mới không phải ta mua đâu, là Ly nhi tỷ tỷ đưa đó.”

Từ Thanh Trần hơi buồn cười nhìn nàng ấy, mới gặp lần đầu đã liền kêu là Ly nhi tỷ tỷ rồi, thật là tiểu nha đầu không có tâm phòng bị mà.

Vân Ca vừa vội vàng đặt các loại đồ đạc lên bàn, vừa nhỏ giọng lầu bầu: “Từ Thanh Trần, huynh thật sự là một cậu ấm mà, chỉ là dưỡng thương mấy ngày thôi, mà còn cần chuẩn bị nhiều đồ đạc như vậy. May mắn thị vệ đại ca xách giúp ta lên núi đó, bằng không thì một mình ta cũng sẽ không hết về cho huynh được.” Mở ra nhìn, quả nhiên là không ít đồ đạc. Không nói đến các loại dược liệu, thuốc bổ mà Từ Thanh Trần cần để dưỡng thương, mà còn có cả các loại sách dùng để giải buồn nữa, chỉ mỗi quần áo thôi mà đã có tới ba bốn bộ rồi, ngay cả ngọc bội kèm theo cũng có nữa,… Tất cả đều được chuẩn bị thỏa đáng.

Từ Thanh Trần nhìn lướt qua, chỉ chỉ một cái hộp bên cạnh nói, “Mở cái đó ra nhìn xem.”

Vân Ca hiếu kỳ nhìn thoáng qua, “Cái này sao?” Mở ra nhìn, thì thấy bên trong lại là một bộ nữ trang tinh xảo màu vàng nhạt. Vân Ca không biết, nhưng Từ Thanh Trần thì sao có thể không biết được, chỉ nhìn mặt ngoài của cái hộp kia thì liền biết là của cửa hàng nữ trang và tơ lụa nổi tiếng nhất trong thành Nam Kinh hiện nay rồi. Từ Thanh Trần cười nói: “Đó là Ly nhi tặng cho muội đấy, muội mặc vào thử xem.”

“Tặng cho ta?” Vân Ca hơi nghi hoặc, mở to hai mắt nhìn bộ quần áo màu vàng nhạt được may tinh xảo trong hộp. Xưa nay nàng đều quen mặc quần áo vải thô mộc mạc, tuy lúc vào thành đã từng bắt gặp rất nhiều cô nương ăn mặc xinh đẹp, nhưng thật sự cũng chưa

từng cảm thấy hâm mộ gì. Quần áo mà thôi, có thể mặc ấm là được rồi. Nhưng lúc này nhìn thấy bộ quần áo xinh đẹp này, lại nhìn Từ Thanh Trần mặc áo trắng phiêu dật đang mỉm cười nhìn mình, thì đột nhiên Vân Ca cảm thấy hơi xấu hổ vì chính mình hơi lôi thôi lếch thếch, liền ôm lấy cái hộp vội vàng chạy ra ngoài.

Từ Thanh Trần mỉm cười nhìn thân ảnh của tiểu cô nương biến mất tại cửa ra vào, không khỏi lắc đầu nở nụ cười. Trêu đùa con nít quả nhiên là một chuyện vô cùng thú vị, đồng thời Từ Thanh Trần cũng không khỏi bắt đầu chờ mong bộ dáng của Vân Ca sau khi thay đổi bộ đồ mới đó.

Về phần Ly nhi không muốn mình nhúng tay chuyện trong thành Nam Kinh, thì cứ liền thuận theo tự nhiên thôi. Huống chi lúc này mình đang bị thương ngay cả hoạt động mạnh cũng không được, thì đi về cũng chỉ cản trở thôi. Chỉ một tên Mặc Cảnh Lê thì cũng chưa chắc ngăn được Ly nhi.

Mang theo tâm tình sung sướng, công tử Thanh Trần triệt để quên mất rằng, trong một quân doanh nào đó ở phương Bắc, còn có một nam nhân nóng lòng ngóng trông ái thê trở về đang nghiến răng nghiến lợi, “Từ Thanh Trần, huynh tốt nhất đừng chết mà phải trở về bình an cho Bản vương! Còn bắt A Ly vượt ngàn dặm xa xôi tới Giang Nam tìm huynh, Bản vương nhất định phải bắt huynh làm trâu làm ngựa cho Định Vương phủ đến kiếp sau!”

Chương 374: Hồng Môn Yến của Nhiếp Chính Vương

Edit: Theresa Thai
Beta: Sakura

“Từ Thanh Trần…”

Từ Thanh Trần đang trầm tư, thì bóng người xinh đẹp của Vân Ca đã đứng ở ngoài cửa, nhìn nam tử tuấn mỹ bên trong do dự.

Từ Thanh Trần ngẩng đầu, nhìn qua thiếu nữ mặc áo vàng đang đứng ở cửa ra vào cười khẽ một tiếng, “Sao không vào?” Khuôn mặt yêu kiều của thiếu nữ ửng đỏ, hơi bối rối kéo ống tay áo, đôi mắt trông mong nhìn qua Từ Thanh Trần.

Từ Thanh Trần mỉm cười khen: “Rất xinh đẹp.”

Đúng là rất xinh đẹp. Trên dung nhan xinh xắn tinh xảo của thiếu nữ không thoa phấn trang điểm, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ lại như được thoa lên một lớp phấn hồng nhạt, xinh đẹp như hoa đào. Trong đôi mắt sáng ngời mang theo một tia bất an nhàn nhạt, càng làm cho người ta trìu mến. Tuy Diệp Ly không phải là người đặc biệt thích chưng diện, nhưng ánh mắt lại cực kỳ tốt. Váy áo màu vàng nhạt được thêu những đóa hoa mai mài trắng, một cái thắt lưng màu sáng được buộc lên vòng eo nhỏ nhắn bằng nắm tay, bởi vì đã là đầu mùa đông, nên còn phối hợp với một cái áo choàng nhỏ màu tím nhạt được viền bằng lông chồn bạc. Lớp lông chồn bạc mềm mại bao quanh cổ, làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn linh lung của Vân Ca, lại khiến cho tầm mắt của mọi người không dời đi được.

Nghe được Từ Thanh Trần khen ngợi, nụ cười trên mặt của thiếu nữ càng lớn hơn. Từ Thanh Trần nhìn thiếu nữ đang cười tươi như hoa ở gần đó, không khỏi thấy hơi hoảng thần…

Thành Nam Kinh, Nhiếp Chính Vương phủ

Ngày hôm nay, Nhiếp Chính Vương phủ lại phi thường nhộn nhịp, chỉ cần là người có vài phần danh vọng và năng lực ở trong và ngoài thành Nam Kinh đều được mời đến tham gia yến tiệc của Lê Vương phủ. Mặc dù thần sắc của một số người cũng chẳng phải sung sướng gì. Nhưng bây giờ, Lê Vương phủ ở Giang Nam có thể nói nắm quyền cao, nhất ngôn cửu đỉnh. Cho dù không thích đến thế nào đi nữa thì cũng không có ai dám làm trái ý của Lê Vương.

Diệp Ly vẫn dẫn theo Trác Tĩnh và Vệ Lận đến, Vệ Lận tiến lên đưa thiếp mời cho quản gia đang đón khách ở cửa. Quản gia nhìn thoáng qua công tử tuấn mỹ mang theo phong độ nhẹ nhàng trước mắt cũng không khỏi thầm khen ngợi. Tuy Sở công tử này là người của phương Bắc, nhưng dung mạo tuấn tú khí độ phiêu dật ngay cả những người xuất thân ở đất tài tử như Giang Nam cũng chưa có ai có thể bằng. Chẳng trách Vân Châu lại được thế nhân xưng là quê hương của hiền tài. Ngẩn người một lát, quản gia vội vàng kêu người dẫn đám người Diệp Ly vào phủ.

Đây là lần đầu tiên Diệp Ly tới Lê Vương phủ, tuy cũng đã rõ cách bố trí của Lê Vương phủ như lòng bàn tay, nhưng khi thật sự bước vào trong thì đến cũng vẫn có cảm giác khác. Khiến trúc của phương Bắc đa phần đều thiên về khí thế rộng rãi, mà Giang Nam lại chú ý sự tinh tế. Xưa nay Mặc Cảnh Lê vẫn luôn sĩ diện, nên đương nhiên Nhiếp Chính Vương phủ này chính là phủ đệ có quy cách cao nhất trong toàn bộ thành Nam Kinh. Thậm chí diện tích cũng không thua Định Vương phủ ở Sở kinh bao nhiêu. Cũng bởi vì như vậy nên mới có

thể thấy được, lòng ganh đua so sánh với Mặc Tu Nghiêu của Mặc Cảnh Lê lớn đến mức độ nào.

Địa điểm tổ chức tiệc là trong một tòa đại điện nằm ở trung tâm của Vương phủ. Đại điện này rộng chín gian, sâu năm gian, đều được mạ vàng, mang theo khí thế hào hùng. Trên cửa chính có đề bảng: Điện Thái Hoa.

Xung quanh cửa có rất nhiều người cũng không khỏi âm thầm nhíu mày, Diệp Ly đứng ở cửa đại điện nhíu mày, hỏi: “Sao ta thấy cái điện Thái Hoa này hơi quen vậy?” Trác Tĩnh thấp giọng cười nói: “Công tử, điện này có vài phần tương tự điện Cần Chính ở Sở kinh. Khó trách công tử cảm thấy quen.”

Diệp Ly giật mình, kỳ thật cũng không phải kiến trúc của điện Thái Hoa này có cái gì tương tự điện Cần Chính. Đến cùng thì điện Cần Chính là cung điện do Tiên hoàng Khai quốc xây dựng nên ở Sở kinh, tráng lệ nhưng không mất bá khí của hoàng gia, mà điện Thái Hoa này lại quá chú ý đến sự tinh mỹ xa hoa, điêu điêu khắc khắc quá, tinh điêu tế trác quá nhiều, ngược lại đã trở nên tầm thường lộ ra hơi tục khí rồi. Nhưng chín cánh cửa điện, còn có thần thú trong góc điện kia thì lại giống điện Cần Chính như đúc. Chín là con số thần, không phải Đế Hoàng thì không thể dùng. Cho dù là chánh điện Định Vương phủ vào năm đó, thì cũng không chỉ có bảy cánh mà thôi. Mặc Cảnh Lê có tâm thèm muốn ngôi vị Hoàng đế, thậm chí ngay cả một chút che giấu cũng không muốn.

Bước vào trong điện, đã có không ít quyền quý đang ngồi. Diệp Ly vừa vào cửa liền nhìn thấy cha con Mộc Dương Hầu ngồi ở hàng đầu tiên, còn có Dao Cơ mặc cẩm y hoa lệ rực rỡ đang ngồi ở bên người Mộc Dương. Dao Cơ mỉm cười khẽ gật đầu với Diệp Ly, Mộc Dương ngồi ở bên cạnh nàng ấy đương nhiên cũng lập tức chuyển ánh mắt nhìn qua. Nhìn Diệp Ly lại nhìn qua Dao Cơ, Dao Cơ mỉm

cười nói nhỏ vài câu vào bên tai Mộc Dương, lúc này Mộc Dương mới khẽ gật đầu với Diệp Ly.

Diệp Ly nhàn nhạt hoàn lễ, liền có dẫn hạ nhân dẫn đến vị trí của mình. Tuy Sở gia là danh môn của Đại Sở, nhưng đến cùng thì hiện nay cũng không có thể lực gì trong thành Nam Kinh. Cho nên, lấy tư cách của Diệp Ly thì cũng ngồi quá gần phía trước, nhưng cũng không quá xa. Dựa vào thân phận của Sở Quân Duy, thì vị trí này xem như đã là cực kỳ cất nhắc rồi.

Diệp Ly vừa vào điện liền hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, rất nhiều người không quen biết cũng không tránh khỏi bắt đầu hỏi thăm lẫn nhau, là công tử nhà ai mà lại có phong thái như thế?

“Vị này chính là Sở công tử Sở Quân Duy?” Nam tử trung niên ngồi ở bên người Diệp Ly mỉm cười hỏi.

Diệp Ly gật đầu, chắp tay nói: “Xin thỉnh giáo các hạ là…?” Nam tử trung niên cười nói: “Tệ miễn họ Lâm, chỉ là thương nhân mà thôi, không thể so được với hậu nhân của danh môn vọng tộc như Sở công tử.” Diệp Ly cười nói: “Lâm tiên sinh khách khí, Lâm gia chính là nhà chuyên cung cấp tơ lụa lớn nhất ở Giang Nam, gia sản bạc triệu, chỉ sợ cũng không thấp hơn mấy đại phú hào đương thời. Sao người như Sở mỗ lại có thể so sánh được chứ?”

Hiển nhiên, lời này của Diệp Ly cực kỳ lấy lòng nam tử trung niên này, thương nhân giàu nhưng không quý, luôn có vài phần ghen tị và ao ước với những đệ tử danh môn vọng tộc, thế gia thư hương này. Những người này khen hắn một câu, còn có thể hơn cả trăm câu khen ngợi của những người bình thường kia, “Ha ha, Sở công tử khách khí. Những người mang hơi tiền đầy người như chúng ta nơi nào được thanh quý như công tử chứ.”

Kỳ thật, với nam tử trung niên này, Diệp Ly cũng không xa lạ gì, tuy chưa bao giờ gặp, nhưng Lâm gia chính là nhà tơ lụa lớn nhất của Giang Nam. Tơ lụa từ Ly Thành vận chuyển đến các nước Tây Vực có một bộ phận lớn là giao dịch với Lâm gia, thân là chủ mẫu đương gia của Định Vương phủ, đương nhiên Diệp Ly không thể nào không biết rõ về người đang bắt tay làm ăn với mình.

“Lâm tiên sinh quá khen, chỉ là lần này tại hạ du học đến Giang Nam, lại không nghĩ lại còn được gặp… Lê Vương… Một bàng chi như tại hạ, sao có thể quyết định thay Sở gia chủ được chứ.” Diệp Ly khẽ than một tiếng, lông mày tuấn dật hơi nhíu.

Nam tử trung niên nghe vậy, cũng không tránh khỏi thở dài nói: “Công tử nói đúng. Chỉ tiếc, hiện nay Lê Vương cầm quyền, cái gọi là dân không đấu với quan, những dân cũng nho nhỏ như chúng ta thì có thể làm gì đây?” Hắn và Định Vương phủ có rất nhiều giao dịch làm ăn, có thể nói, chính là vì có giao dịch làm ăn với Định Vương phủ, nên Lâm gia của hắn mới có thể chính thức ngồi vững vàng trên vị trí phú thương tơ lụa đệ nhất Giang Nam. Định Vương phủ xảy ra chuyện thì có ích lợi gì cho Lâm gia chứ? Huống chi… Hắn không coi trọng Lê Vương một chút nào. Nếu không phải căn cơ lập nghiệp của Lâm gia là ở Giang Nam nên không có cách nào di chuyển, thì hắn cũng đã chuyển Lâm gia đến Ly Thành từ lâu rồi.

Hôm nay thì hay rồi, ai không biết tin tức của Định Vương phủ linh thông. Nếu tin tức mình quyên tiền cho Lê Vương để cho Định Vương phủ biết… Nam tử trung niên nhíu nhíu mày, sắc mặt càng thêm khó coi hơn. Diệp Ly ngồi ở bên cạnh hắn ta, sao có thể không biết hắn ta đang suy nghĩ gì chứ? Cũng bất đắc dĩ thở dài theo, nói: “Cũng may nhà tại hạ là ở Vân Châu, nếu có thể thì qua hôm nay liền lập tức lên đường trở về Vân Châu, chắc hẳn cũng không có trở ngại gì. Đáng lo chính là đành phải tặng cái biệt viện trong thành Nam Kinh này cho Lê Vương phủ mà thôi. Chắc Định Vương phủ niệm

tình Từ gia thì cũng sẽ không trách tội.”

Nghe vậy, nam tử trung niên sững sờ trong chốc lát, liền đột nhiên vui vẻ. Kéo Diệp Ly cười nói: “Công tử đi ra ngoài, chắc cũng sẽ không mang theo nhiều vật vướng víu như vậy. Nếu có gì cần, tại hạ cũng sẽ cố gắng giúp một phần tâm lực.”

Diệp Ly bình tĩnh rút tay của mình về, mỉm cười nói: “Cái này thì sao có thể làm phiền Lâm tiên sinh được.”

Nam tử trung niên cười nói: “Sao lại làm phiền chứ, tục ngữ nói, ở nhà dựa vào cha mẹ ra ngoài thì nhờ vả bằng hữu mà. Tại hạ cũng muốn làm bằng hữu với Sở công tử, chỉ sợ Sở công tử ghét bỏ những thương nhân tục khí như chúng ta thôi.”

Diệp Ly cười một tiếng, lập tức cảm thấy người trước mắt này còn có mấy phần thú vị. Nghĩ nghĩ, liền gật đầu cười nói: “Không biết tại hạ nên báo đáp Lâm tiên sinh thế nào đây?” Nam tử trung niên cẩn thận nhìn chung quanh cười nói: “Cái này, không bằng chúng ta lại bàn riêng?”

Diệp Ly nói: “Tại hạ chỉ là bàng chi của Sở gia, lỡ như đến lúc đó khiến cho Lâm tiên sinh thất vọng thì chẳng phải là không tốt sao?”

Nam tử trung niên bất đắc dĩ, chỉ phải thấp giọng cười nói: “Kỳ thật cũng không có gì. Nhân tài như Sở công tử, tại hạ lại không tin thật sự không có chút ảnh hưởng nào ở Sở gia. Tại hạ chỉ muốn… Cầu công tử giới thiệu với công tử Thanh Trần hoặc là Hàn công tử cũng được.” Lúc Định Vương và Định Vương phi không ở Ly Thành, thì công tử Thanh Trần sẽ nắm giữ toàn bộ quyền lợi của Định Vương phủ, mà Hàn Minh Tích lại chưởng quản các giao dịch bên ngoài của Định Vương phủ, vô luận có thể được giới thiệu với ai, thì hắn cũng sẽ không thua lỗ.

Diệp Ly cúi đầu cười khẽ một tiếng nói: “Hóa ra là như vậy, một chút việc nhỏ thì, ngược lại không có vấn đề gì.”

Nghe vậy, nam tử trung niên cũng không tránh khỏi mà yên tâm, cũng không khỏi đánh giá Diệp Ly càng cao hơn. Đây cũng không phải là một chút việc nhỏ, lấy thân phận của hắn, muốn gặp được công tử Thanh Trần trái lại là ngàn khó vạn khó, như vậy, quan hệ của Sở Quân Duy và công tử Thanh Trần chắc chắn rất tốt nên mới có thể có tin tưởng như thế, “Như thế, liền đa tạ công tử rồi.” Nam tử trung niên chắp tay cười nói.

“Nhiếp Chính Vương đến! Hoàng thượng giá lâm!” Một tiếng hô bén nhọn đã cắt đứt lời nam tử trung niên còn muốn nói. Diệp Ly cười khẽ một tiếng ra hiệu cho hắn ta chờ lát nữa rồi bàn tiếp. Lúc này nam tử trung niên mới vội vàng thu hồi thần sắc hơi tiếc nuối đứng dậy nghênh đón đại giá của Nhiếp Chính Vương và Hoàng đế.

Tiểu Hoàng đế mặc một thân long bào minh hoàng đi theo bên người Mặc Cảnh Lê, lại nói, Mặc Túc Vân còn lớn hơn Mặc Tiểu Bảo gần một tuổi, vậy mà bây giờ nhìn Mặc Túc Vân chỉ sợ còn thấp hơn Mặc Tiểu Bảo lúc Diệp Ly rời khỏi Ly Thành vào mấy tháng trước cả một cái đầu. Bé nơm nớp lo sợ đi theo bên người Mặc Cảnh Lê, thấy thế nào cũng không giống là vua của một nước, mà lại càng giống một đứa bé đáng thương bị ngược đãi hơn.

Diệp Oánh đi ở bên người Mặc Cảnh Lê, xem đứa bé đáng thương kia, vốn muốn đưa tay nắm tay nó, nhưng lại e ngại sắc mặt của Mặc Cảnh Lê nên cũng không dám động.

“Tham kiến Nhiếp Chính Vương! Tham kiến Hoàng thượng!” Vốn theo quy củ, cho dù hiện tại Nhiếp Chính Vương có cầm quyền đi nữa, thì cũng phải đặt Hoàng đế ở trước. Nhưng tiếng thông báo lúc

trước cũng đã đưa Nhiếp Chính Vương lên trước rồi, trong số những người dự tiệc, đại thần trong triều đã thành thói quen từ lâu, mà trong những phú thương được mời kia thì đa số đều căn bản không có ý thức được vấn đề này, còn lại một bộ phận chính là bởi vì không dám đắc tội Lê Vương nên liền thuận theo chiều gió.

“Hãy bình thân.” Mặc Cảnh Lê cao cao tại thượng nhìn bao quát mọi người, đi đến chủ vị trên điện ngồi xuống mới mở miệng nói.

“Tạ Nhiếp Chính Vương.” Mọi người cùng đáp.

Diệp Oánh đã ngồi xuống bên tay phải của Mặc Cảnh Lê, Tiểu Hoàng đế Mặc Túc Vân thì cẩn thận từng li từng tí nhìn Mặc Cảnh Lê một cái, rồi mới đi đến vị trí còn trống bên tay trái ngồi xuống. Mọi người phía dưới nhìn thấy bộ dáng khiếp sợ này của Tiểu Hoàng đế thì trong lòng đều âm thầm lắc đầu.

Mặc Cảnh Lê thoả mãn nhìn các khách mời và triều thần phía dưới một lát, rồi cười nói: “Mọi người không cần câu nệ, cứ ăn uống thoải mái là được rồi.” Mọi người lại tạ ơn Nhiếp Chính Vương, trong số những người đang ngồi có ai mà không có mấy nguồn tin, đương nhiên biết rõ mục đích hôm nay Nhiếp Chính Vương cử hành bữa tiệc này, đặc biệt là những phú thương bị cưỡng ép đến dự kia, nguyên một đám đều tươi cười cứng ngắc, nơi nào còn có tâm tư ăn uống?

Không khí trong bữa tiệc hơi cổ quái, ngược lại Diệp Ly không thèm để ý tới chuyện này. Thần sắc tự nhiên ăn uống thoải mái, giống như hoàn toàn không biết mục đích của bữa tiệc này vậy. Trên điện, Mặc Cảnh Lê ngồi trên cao nhìn xuống nên đương nhiên thu hết tất cả thần sắc của mọi người vào mắt. Mấy ngày nay, tâm tình Mặc Cảnh Lê không tốt cực kỳ, chứng tỏ Đông Phương U đã mất tích, tuy bình thường Mặc Cảnh Lê thường xuyên hận không thể một phát bóp

chết nữ nhân Đông Phương U kia, nhưng khi nàng ta thật sự đột ngột mất tích thì liền khiến cho rất nhiều chuyện trong tay Mặc Cảnh Lê trở nên trì trệ không phát triển. Núi Thương Mang có rất nhiều thứ mà Đông Phương U vẫn luôn nắm thật chặc trong tay mình, một khi nàng ta biến mất thì Mặc Cảnh Lê căn bản là không có cách nào điều động bộ phận thế lực đó. Còn có Thái hậu lại công khai trở mặt với hắn ngay trên triều đình, tuy trong ngoài thành Nam Kinh này có lẽ đã không còn ai không biết quan hệ giữa mẹ con bọn họ đã rất gay gắt rồi, nhưng công khai giam giữ mẹ ruột của mình giống như bây giờ, vẫn khiến cho Mặc Cảnh Lê nhận lấy không ít vũ khí bằng ngòi bút của các văn nhân. Lúc này nhìn thần sắc cứng ngắc nhưng không thể không phục tùng của tất cả mọi người trong đại điện, đột nhiên Mặc Cảnh Lê cảm thấy tâm tình đã khá hơn rất nhiều. Cho dù trong lòng những người này phản đối hắn thì sao? Bên ngoài còn không phải vẫn phải ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh của hắn, ở trước mặt hắn cung kính quỳ bái sao?

“Người đâu, dẫn người lên!” Trong lúc bầu không khí của bữa tiệc hơi trầm trọng cổ quái, giọng nói của Mặc Cảnh Lê đột nhiên vang lên.

Chỉ chốc lát sau, hai thị vệ của Vương phủ kéo một nam tử trung niên bị thương khắp cả người vào rồi ép quỳ rạp xuống trên đất. Diệp Ly hơi tò mò nhìn thoáng qua, nàng cũng không nhận ra người này. Ngược lại, Lâm lão gia ở bên cạnh lại không nhịn được mà hít vào một hơi thấp giọng nói: “Là Trương Bách Vạn.” Trong điện, người có biểu hiện như Lâm lão gia cũng không ít. Cùng ở trong thành Nam Kinh, chỉ cần là người có một chút danh vọng thì đương nhiên đã phần đều quen biết lẫn nhau. Đương nhiên Trương Bách Vạn này không phải thật sự tên là Trương Bách Vạn. Hắn ta là thương nhân mua bán lương thực nổi danh của Giang Nam. Nghe nói cửa hàng lương thực trong sáu thành của Giang Nam đều là của Trương gia. Trong thành Nam Kinh cũng được xem là phú thương số một số hai,

gia tài bạc triệu cũng không đủ để hình dung, cho nên người ta đều xưng là Trương Bách Vạn.

Trương Bách Vạn này ở trong thành Nam Kinh còn có một biệt danh —— "Yêu tiền hơn mạng". Nay hắn ta đã phú giáp một phương, nhưng trong ngày bình thường vẫn ăn mặc mộc mạc, liền ngay cả vợ con trong nhà cũng đều cực kỳ đơn giản, giống như sợ người khác biết rõ hắn ta có tiền vậy. Hắn ta có thể chiếm tiện nghi của người khác, nhưng nếu để cho người khác chiếm được một đồng tiện nghi của hắn ta, thì cũng sẽ mấy ngày đều ăn không ngon. Người như vậy, sao lại có thể cam tâm dâng một số tiền lớn cho Mặc Cảnh Lê làm quân lương được chứ? Hơn nữa, đại quân của Mặc Cảnh Lê xuất chinh, đương nhiên sẽ cần lương thực rồi. Lúc trước Mặc Cảnh Lê cũng đã phái người thương nghị với hắn ta rồi, nhưng người này lại trốn mà không gặp. Bữa tiệc hôm nay thì lại càng dứt khoát không tham dự.

Dựa theo tâm tính của Mặc Cảnh Lê, thì sao có thể tha thứ cho cái loại hành vi dám can đảm khiêu chiến với mình dễ dàng được? Vì vậy trong bữa tiệc tại Nhiếp Chính Vương phủ này, chính Trương Bách Vạn không chịu cầm thiếp mời nở mày nở mặt đến dự, nên đã bị người áp giải vào dự.

Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nhìn lướt qua người trung niên hơi béo đang quỳ trên mặt đất kia, cười lạnh nói: "Trương lão gia, ngươi thật sự là thật khó mời mà."

Khuôn mặt Trương Bách Vạn đau khổ, nơm nớp lo sợ nói: "Vương gia thứ tội, tiểu dân không dám. Tiểu dân thật sự là do thân thể không khỏe, cho nên mới… Kính xin Vương gia thứ tội."

"Thân thể không khỏe?" Mặc Cảnh Lê nói: "Thật sao? Bản vương quý phủ vừa lúc có mấy vị thái y có y thuật khá tốt, không bằng lại để

cho bọn họ bắt mạch cho ngươi xem? Cũng tránh để lại di chứng gì."

"Không… Không dám…" Sắc mặt Trương Bách Vạn trắng bệch, giống như thật sự sinh bệnh. Chỉ là hắn nào dám để cho người của Lê Vương phủ bắt mạch chứ, lúc đó, chỉ sợ dù cho hắn thật sự bị mắc bệnh nan y, sau khi thái y Lê Vương phủ bắt mạch thì cũng sẽ là khỏe mạnh vô cùng. Huống chi, ai cũng biết câu thân thể không khỏe này của hắn chỉ là lấy cớ mà thôi.

"To gan!" Sắc mặt Mặc Cảnh Lê trầm xuống, một tay vỗ mạnh lên thành ghế, tiếng nói trầm trọng khiến cho trong lòng những người đang ngồi đều run lên. Thân thể mập mạp của Trương Bách Vạn run rẩy, càng bị dọa đến sắc mặt xám như tro.

"Bản vương cho ngươi thể diện, ngươi đừng không thèm, thật sự cho rằng Bản vương ăn chay sao?" Mặc Cảnh Lê âm trầm nói, vung tay lên, "Bắt hắn kéo ra ngoài cho Bản vương, đánh mạnh năm mươi đại bản. Tin tưởng thân thể Trương lão gia sẽ hồi phục rất nhanh."

Năm mươi đại bản, thật sự đánh xuống thì một người không biết võ công lại có tuổi như Trương Bách Vạn cũng có thể trực tiếp đưa tang rồi. Coi như là Lê Vương phủ hạ thủ lưu tình, thì chỉ sợ một cái mạng cũng có thể mất bảy tám phần. Rất hiển nhiên, ý định của Lê Vương là muốn nuốt toàn bộ Trương gia vào trong miệng. Trong lòng những người đang ngồi run lên, cũng không khỏi cảm thấy có chút may mắn vì chính mình không làm chuyện điên rồ.

Thị vệ ở bên cạnh căn bản không cho Trương Bách Vạn cầu xin tha thứ nữa, trực tiếp kéo hắn ta ra ngoài. Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa liền vang lên tiếng trượng đánh nặng nề, còn có tiếng kêu đau nhức của Trương Bách Vạn. Rất hiển nhiên, Mặc Cảnh Lê là muốn giết gà dọa khỉ.

“Nhiếp Chính Vương.” Ngay tại lúc trong lòng mọi người ở đây đều run sợ giãy dụa, thì một tiếng nói trong trẻo trầm thấp vang lên trong điện. Mọi người nhìn theo tiếng nói, thì chỉ thấy một công tử áo trắng đang đứng dậy, thần sắc bình tĩnh nói, “Vương gia sắp xuất chinh, cần gì phải chấp nhặt với tiểu dân vô tri này. Kính xin Vương gia nghĩ lại.”

Mặc Cảnh Lê nhíu mày, thần sắc khó lường nhìn qua Diệp Ly nói: “Sở công tử muốn xin tha cho hắn ta?”

Diệp Ly cười nói: “Tại hạ không cầu tình giúp Trương lão gia, chỉ là… Vương gia Bắc chinh vốn là vì cơ nghiệp của Đại Sở, nếu giết Trương Bách Vạn, chỉ sợ sẽ gây trở ngại cho thanh danh của Vương gia.”

“Có chút đạo lý.” Mặc Cảnh Lê làm như thế vốn chính là nhằm để chấn nhiếp mọi người, chứ cũng không có ý định thật sự muốn mạng của Trương Bách Vạn. Ít nhất vẫn giữ lại một hơi để cho hắn ta ra khỏi Nhiếp Chính Vương phủ. Thấy Diệp Ly nói như thế, Mặc Cảnh Lê liền đưa tay ra hiệu cho người bên cạnh đi ra ngoài kêu ngừng.

Chỉ chốc lát sau, Trương Bách Vạn đã bị người khiêng vào ném xuống đất như lúc trước. Mặc dù có Diệp Ly cầu tình, nhưng cũng vẫn bị đánh hai mươi trượng, trên vạt áo sau lưng đã bị vết máu thấm ướt một mảng lớn.

Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nhìn người đang nằm bẹp dưới đất không dậy nổi, nói với Diệp Ly: “Bản vương Bắc chinh vốn là vì thu phục lãnh thổ đã bị mất của Đại Sở, hôm nay chỉ là dùng danh nghĩa của triều đình để mượn dân gian một chút tiền mà thôi, ấy vậy mà Trương Bách Vạn lại năm lần bảy lượt từ chối. Sở công tử cảm thấy người như vậy không nên đánh sao?”

Diệp Ly nói một cách thản nhiên: “Người như vậy đương nhiên nên đánh. Chỉ là, không dạy mà giết sẽ thành ngược đãi, không cảnh cáo mà đã thi hành thì sẽ thành tàn bạo. Mọi người đều biết, Trương lão gia yêu tài như mạng, nhất thời hồ đồ cũng không thể tránh được. Hôm nay nhận được bài học, chắc Trương lão gia sẽ không để cho Vương gia thất vọng nữa.”

“Thật sao?” Mặc Cảnh Lê nhướng mày nhìn qua Trương Bách Vạn. Trương Bách Vạn có thể tích lũy ra gia sản bạc triệu, cũng tuyệt đối không phải là kẻ ngu. Sao lại không biết mình vừa mới suýt mất mạng chứ? Nếu không có vị Sở công tử này mở miệng cầu tình, thì chỉ sợ qua một lát nữa, Trương Bách Vạn đã biến thành Trương Tử Nhân rồi. Vừa thấy được ánh mắt của Mặc Cảnh Lê quét tới, liền gật đầu liên tục nói: “Vị công tử này nói rất đúng… Tiểu dân nhất thời hồ đồ, cầu Vương gia thứ tội. Tiểu dân nguyện ý quyên ra năm mươi vạn đán lương thực cung ứng cho quân.”

Cung ứng cho quân chính là tặng không, không cần trả. Tuy cho tới bây giờ Mặc Cảnh Lê chưa từng có ý định trả lại, nhưng dù sao nghe cũng thấy thoải mái hơn mượn một chút. Có điều…”Năm mươi vạn?” Năm mươi vạn đán lương thực, nghe thì rất nhiều, nhưng với tư cách là quân lương thì lại còn chưa đủ cho đại quân hơn mười vạn dùng trong một tháng, nên đương nhiên Mặc Cảnh Lê sẽ không thoả mãn. Trong lòng Trương Bách Vạn run lên, vẻ mặt như đưa đám nói: “Một trăm… Một trăm vạn đán…”

Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng, cười nói: “Như thế, Bản vương liền đa tạ nghĩa cử của Trương lão gia. Mặt khác, lương thảo sau này của đại quân chỉ sợ cũng cần phải làm phiền Trương lão gia cung cấp rồi, đương nhiên… Triều đình sẽ trả giá cao để mua. Thế nào?”

Ngoại trừ gật đầu ra, Trương Bách Vạn còn có thể làm gì nữa chứ? Đương nhiên hắn biết rõ, cái gọi là giá của Mặc Cảnh Lê căn bản liền

không cần chờ mong. Cho dù là giá bình thường thì chỉ sợ cũng không nhận được, cuối cùng hơn phân nửa vẫn phải tự mình gánh. Chỉ sợ sau khi Lê Vương đánh giặc xong, Trương gia cũng không thể giữ lại chút của cải nào.

Đã có bài học của Trương Bách Vạn, nên dĩ nhiên các phú thương đang ngồi cũng thức thời hơn nhiều. Căn bản không cần Mặc Cảnh Lê mở miệng, liền rối rít mở miệng quyên tiền quyên vật, trong đó còn có hơn phân nửa là dâng tặng. Cho dù trong lòng của những người này đã mắng hết cả mười tám đời tổ tông của Mặc Cảnh Lê đến mấy lần, thì trên mặt cũng vẫn phải cẩn thận từng li từng tí cười theo. Sợ Mặc Cảnh Lê khẽ nổi giận thì chính mình muốn còn sống đi ra khỏi Lê Vương phủ cũng đều khó khăn.

Không đầy một lát, Diệp Ly thầm tính toán sơ sơ một lượt, thì đã thấy ngân lượng mà mọi người đang ngồi ở đây bị ép buộc quyên góp cũng đã lên tới năm sáu trăm vạn, còn chưa tính đến vô số những hiện vật khác. Đã có thu nhập phong phú như vậy, nên sắc mặt âm trầm Mặc Cảnh Lê cũng tốt lên rất nhiều. Diệp Ly cũng vô cùng thức thời quyên góp năm vạn lượng bạc. Tuy Mặc Cảnh Lê thấy hơi bất mãn, nhưng cũng nghĩ đến Sở Quân Duy đi ra ngoài, có thể có năm vạn lượng thì cũng đã là rất nể tình rồi. Huống chi vừa rồi Sở Quân Duy mở miệng khuyên bảo, coi như đã cho Mặc Cảnh Lê một cái bậc thang để xuống, cũng khiến cho Mặc Cảnh Lê có thêm mấy phần hảo cảm với hắn ta, nên cũng không so đo gì. Đương nhiên, năm vạn lượng này cuối cùng cũng vẫn do Lâm lão gia ngồi ở bên người Diệp Ly cho. Lâm lão gia dự tiệc một lần liền không công tổn thất bốn mươi lăm vạn lượng, đau lòng đến mặt đều sắp biến thành xanh lục rồi. Người đang ngồi cũng biết, chỉ sợ là những số tiền này đều bánh bao thịt đánh chó, có đi mà không về. Cũng thấy may mắn rằng, từ xưa đến nay Giang Nam là vùng đất luôn giàu có và đông đúc, tuy những phú thương này bị tổn thất không ít nhưng vẫn còn chịu được. Nếu là nơi như Nam Chiếu và Tây Lăng, thì chỉ sợ không cần chờ

Mặc Cảnh Lê Bắc chinh, những người này đã muốn đứng lên tạo phản trước hết rồi.

Đã nhận được thứ mình muốn, Mặc Cảnh Lê liền không có có tâm tư ở lại uống rượu ăn tiệc với những người này nữa, liền kính một chén rượu rồi đứng dậy đi khỏi. Kỳ thật mọi người đang ngồi cũng đã ăn đến dạ dày đều đau, nhưng ai cũng không dám đứng dậy rời đi ngay lập tức. Lê Vương vừa mới đi ngươi liền đi theo, không phải nói rõ bất mãn với Lê Vương sao? Từ xưa đến nay, bần không đấu với phú, phú không tranh với quan đã là cách nghĩ thâm căn cố đế trong lòng mọi người. Chỉ cần không phải không sống nổi nữa, thì những dân chúng tiểu dân bình thường đều đơn giản là sẽ không nguyện ý đối nghịch với triều đình.

Vì vậy tất cả mọi người đều vừa không yên lòng mà thưởng thức ca múa trước mắt, trong lòng lại vừa im lặng phun máu vì tài phú đã tổn thất của chính mình. Người duy nhất thoải mái nhất ở đây có lẽ chỉ có mỗi Diệp Ly. Tuy Mặc Cảnh Lê đã đi rồi, nhưng Diệp Oánh và Tiểu Hoàng đế lại vẫn còn ở lại trên yến tiệc. Dù sao cũng yến tiệc của Nhiếp Chính Vương phủ, cũng không thể một người chủ nhân đều không có. Chỉ là trang phục lúc này của Diệp Ly lại không thích hợp để nói chuyện với Diệp Oánh, ánh mắt bình tĩnh nhìn lướt qua Mặc Túc Vân đang ngồi ngẩn người, bên môi Diệp Ly câu dẫn ra một nụ cười cực mờ.

“Sao hôm nay Hoàng thượng xuất hiện ở Nhiếp Chính Vương phủ?” Diệp Ly hơi kỳ quái hỏi.

Lâm lão gia ở bên cạnh vội vàng thấp giọng giải thích: “Nghe nói Nhiếp Chính Vương và Thái Hoàng Thái hậu đã cãi nhau đến trở mặt rồi, nói là Thái Hoàng Thái hậu quá mềm lòng, căn bản không biết dạy bảo Hoàng thượng. Có ý định dẫn Hoàng thượng theo trên người tự mình dạy bảo.”

“Tự mình dạy bảo?” Mặc Cảnh Lê nhưng thật ra có ý định hù chết Tiểu Hoàng đế ah. Huống chi, Thái Hoàng Thái hậu mềm lòng, có lẽ Mặc Cảnh Lê đã quên hắn ta cũng là người được phụ nhân này dạy nên.

“Cũng không phải sao. Ai…. Sinh ở hoàng gia cũng không dễ dàng.” Lâm lão gia nhìn thoáng qua Tiểu Hoàng đế đang ngơ ngác trên điện, lắc đầu liên tục. Ngay cả người ngu cũng nhìn ra được, bộ dạng này của Tiểu Hoàng đế căn bản chính là một con bù nhìn không phát triển nổi. Lúc đối mặt với Lê Vương lại càng kinh sợ như ve sầu sợ mùa đông, chỉ sợ Lê Vương cũng không đối xử với Tiểu Hoàng đế tốt chỗ nào. Ở lại trong hoàng cung có Thái Hoàng Thái hậu và Thái hậu trông chừng còn tốt hơn một chút, hiện nay ở lại trong Lê Vương phủ, cũng không biết có thể sống tới khi nào.

Diệp Ly nghiêm túc nghĩ nghĩ, rồi liếc nhìn Vệ Lận ở sau lưng. Vệ Lận tiến lên cúi người nghe lệnh, Diệp Ly thấp giọng nói nhỏ mấy câu vào tai Vệ Lận, Vệ Lận trầm mặc gật đầu rồi lại đứng trở về vị trí cũ. Lâm lão gia hơi tò mò nhìn hai thị vệ sau lưng Diệp Ly một chút, càng cảm thấy vị Sở công tử này cao thâm khó lường.

“Sở công tử, ” Trương Bách Vạn vừa bị đánh lúc nãy mang theo khuôn mặt tái nhợt tới, cười nói: “Đa tạ Sở công tử lúc nãy đã cầu tình cho tại hạ trước mặt Nhiếp Chính Vương.” Bởi vì lúc nãy Trương Bách Vạn đã đắc tội với Mặc Cảnh Lê, nên tất cả mọi người ở đây đều không dám nói gì với hắn ta, hơn nữa, vốn nhân duyên của Trương Bách Vạn này cũng không phải thật tốt. Bằng không cho dù lúc trước hắn ta nhất thời hồ đồ thì cũng đã sớm có người nhắc nhở hắn ta rồi. Trương Bách Vạn này hơn phân nửa là bị những người này xem thành cục đá dò đường. Nhưng yến tiệc còn chưa kết thúc, Trương Bách Vạn mang theo một thân đầy vết thương lại cũng không dám cáo lui, một mình ngồi trong góc rất có vài phần thê

lương. Lúc này, mới cố chống tiến lên đây nói lời cảm tạ Diệp Ly.

Diệp Ly mỉm cười, gật đầu nói: “Trương lão gia không cần phải khách khí, tại hạ chỉ là tiện tay mà thôi.”

Trương Bách Vạn cười khổ nói: “Công tử tiện tay mà thôi, nhưng lại cứu được mệnh lão hủ. Về sau nếu Sở công tử có gì cứ phân phó, lão hủ không chối từ.” Diệp Ly cười thầm, ngược lại Trương Bách Vạn này cũng không phải thật sự hồ đồ, chỉ là câu nói sau cũng chỉ nghe một chút rồi thôi, Trương Bách Vạn yêu tài như mạng nên đương nhiên không có khả năng bởi vì ngăn lại một trận đòn mà đột nhiên lại thay đổi.

“Không dám, Trương lão gia không cần phải khách khí.”

Trương Bách Vạn nhìn Lâm lão gia ở bên cạnh, cười nói: “Nếu Sở công tử có thì giờ rãnh, hôm nào lão hủ liền bày tiệc nhỏ, kính mời công tử hân hạnh đến dự.” Diệp Ly trầm tư một lát, rồi cười nói: “Như thế đi, đến lúc đó liền quấy rầy Trương lão gia rồi.”

Thấy Diệp Ly đồng ý, Trương Bách Vạn mới mang theo vẻ mặt vui mừng trở lại vị trí của mình.

Lâm lão gia nhìn nhìn Trương Bách Vạn, không khỏi cười nói: “Không nghĩ tới, Trương Bách Vạn này bị đánh một trận lại trở nên hào phóng. Chỉ sợ qua nhiều năm như vậy, Sở công tử vẫn là người đầu tiên may mắn để cho lão ta cam tâm tình nguyện mời khách.”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Lâm tiên sinh nói đùa.”

Lâm lão gia lắc lắc đầu nói: “Xưa nay Trương Bách Vạn này luôn là không có lợi thì không làm, Sở công tử vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn.” Diệp Ly gật gật đầu, cảm tạ Lâm lão gia đã nhắc nhở. Tuy

trong lòng Lâm lão gia cũng có một ít tâm tư khác, nhưng nhắc nhở mình thì đến cùng cũng coi như có ý tốt. Trên đời này, vốn cũng không có thiện một cách vô duyên vô cớ ý.

Trương Bách Vạn coi như là người nổi tiếng trong thành Nam Kinh, nên đương nhiên Diệp Ly cũng vẫn có chút hiểu rõ hắn ta. Nếu nói là cảm kích ơn cứu mệnh của mình thì cũng chưa chắc, ngược lại chỉ sợ là càng có ý định đánh chủ ý Sở gia nhiều hơn mà thôi.

Lâm lão gia nghĩ nghĩ, mỉm cười nhìn Diệp Ly thấp giọng cười nói: "Tại hạ nghe nói hình như Trương Bách Vạn còn có một vị tiểu thư khuê nữ…" Lời còn lại tuy không nói ra, nhưng Diệp Ly đã hiểu ý của hắn ta.

Kỳ thật hôm nay sau khi nhìn thấy Diệp Ly, số lượng người ôm tâm tư như vậy cũng không phải là ít. Mặc dù Sở Quân Duy chỉ là bàng chi của Sở gia, nhưng xuất thân lại không phải những thương nhân thuộc đẳng cấp thấp nhất bị người ta khinh thường như bọn họ có thể vượt qua được. Huống chi dung mạo của Sở công tử lại tuấn tú, phong độ lại ung dung, ngay cả Lê Vương thoạt nhìn hình như cũng rất có lễ ngộ với vị công tử này. Lại càng không cần phải nói đến, Sở gia và Từ gia còn có mối quan hệ chém ngàn vạn lần cũng không đứt kia nữa. Rể tốt như vậy, đương nhiên là đối tượng được mọi người yêu thích. Ngay cả chính Lâm lão gia cũng có tâm tư như vậy, nhưng chỉ tiếc hai đứa con gái trong nhà mình, trưởng nữ thì mấy năm trước đã xuất giá rồi, còn tiểu nữ nhi thì mới chưa đến mười tuổi, nên cũng chỉ có thể bóp cổ tay thở dài rồi.

Nghe xong lời Lâm lão gia nói, Diệp Ly không khỏi sửng sờ, buồn cười im lặng. Nàng thật sự chưa từng nghĩ đến vấn đề này, dù sao, cho dù nàng giả trang có giống nam tử thật sự đi nữa thì thực chất bên trong cũng vẫn là một nữ tử, không có loại chuyện người khác sẽ muốn gả khuê nữ cho mình. Nhưng bây giờ vừa nghe Lâm lão gia

nói như vậy… Diệp Ly quay đầu lại nhìn nhìn Trác Tĩnh và Vệ Lận.

Vẻ mặt của hai người cũng đều quái dị, sau nửa ngày Vệ Lận mới từ từ nói: “Công Tử có phong hái hơn người, tuấn mỹ vô trù, nên tất nhiên là đối tượng trong lòng của rất nhiều bậc làm cha mẹ.” Hóa ra Vương gia không chỉ phải đề phòng nam nhân, mà còn phải đề phòng cả nữ nhân nữa sao? Trong lòng Vệ Lận và Trác Tĩnh không khỏi âm thầm cảm thấy đồng tình với Vương gia nhà mình.

Diệp Ly bất đắc dĩ lắc đầu, cười nói: “Đa tạ Lâm lão gia đã nhắc nhở, tại hạ đã biết.”

Lâm lão gia cười ha ha, che miệng giảm thấp âm thanh xuống cười nói: “Tại hạ cũng không chỉ nói một câu vô nghĩa mà thôi, người xưa luôn nói thà hủy một ngôi miếu cũng không thể hủy một cọc hôn, có điều cô con gái của Trương Bách Vạn này… Ha ha… Công tử nên suy nghĩ kỹ.”

Trong góc đối diện, hiển nhiên Trương Bách Vạn cũng chú ý tới Lâm lão gia có khả năng đang nói chuyện của nhà nhìn, hung hăng trừng hắn ta một cái, Lâm lão gia lơ đễnh uống rượu, Diệp Ly bất đắc dĩ lắc đầu, bưng chén rượu hơi giơ lên mời Trương Bách Vạn.

Mọi người đang ngồi nhìn ở trong mắt ngược lại cảm thấy hơi kinh ngạc, không nghĩ tới vị Sở công tử này lại có vài phần kính trọng với một tên keo kiệt như Trương Bách Vạn này.

Chương 375: Ai sao lại sinh ở nhà Đế vương?

Edit: Theresa Thai
Beta: Sakura

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau Diệp Ly liền nhận được thiếp mời do Trương phủ đưa tới. Mời công tử Sở Quân Duy xế chiều đến Trương gia dự tiệc, nhìn thấy cái thiếp mời vô cùng đơn giản này, Diệp Ly không khỏi lắc đầu cười thầm, Trương Bách Vạn này thật đúng là vội vàng, lúc này vẫn chưa tới một ngày, chỉ sợ ngay cả vết thương bị người của Mặc Cảnh Lê để lại trên người cũng vẫn còn chưa khỏi hẳn đi?

“Công tử muốn đi dự tiệc sao?” Vệ Lận tò mò hỏi.

Diệp Ly buông thiếp mời cười nói: “Đương nhiên muốn đi, ngươi không có nghe Lâm lão gia nói sao? Đây là lần đầu tiên Trương Bách Vạn chủ động mời khách đó, sao chúng ta có thể không nể tình chứ?” Vệ Lận từ chối cho ý kiến, dù sao Vương phi muốn đi thì bọn họ chỉ cần đi theo bên người bảo hộ là được rồi. Dựa vào bản lãnh của Trương Bách Vạn cũng không có khả năng gây ra nguy hiểm gì cho Vương phi, cho dù Trương Bách Vạn thật sự muốn gả con gái cho Vương phi… Khụ khụ, Vương phi cũng không lấy được ah.

“Khởi bẩm công tử, Tây viện tỉnh.” Đang nói, thì thị nữ chăm sóc công chúa Tê Hà đến đây bẩm báo. Vệ Lận hơi kinh ngạc nói: “Nàng ta trái lại mạng lớn, vậy mà thật sự sống lại rồi.” Cũng không phải Vệ Lận chán ghét công chúa Tê Hà đến nỗi hận nàng ta không chết nhanh, mà là thương thế của công chúa Tê Hà thật sự rất nặng.

Ngoại thương xác thực không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sau khi miệng vết thương khép lại, công chúa Tê Hà vẫn luôn sốt cao không tỉnh lại. Nhiều ngày trôi qua như vậy, ngay cả đại phu trong phủ cũng đều buông tha, chỉ là nàng ta còn chưa tắt thở nên cũng chỉ có thể chăm sóc, lại không nghĩ rằng vào lúc tất cả mọi người đều buông tha thì ngược lại chính nàng ta lại tỉnh lại.

Thần sắc của thị nữ hơi cổ quái, nói: “Nhưng mà… Hình như cô nương này hơi kỳ quái.”

“Kỳ quái? Như thế nào? Điên rồi hay mất trí nhớ?” Vệ Lận hỏi.

Thị nữ lắc đầu lại gật đầu nói: “Có lẽ là… Điên, không đúng, chắc là mất trí nhớ.”

Diệp Ly đứng lên nói: “Đi xem.”

Đi vào Tây viện, còn chưa vào trong đã chợt nghe tiếng khóc vang lên ở bên trong. Chỉ là, tiếng khóc này lại không giống như là của công chúa Tê Hà, chủ yếu là… Dựa theo số tuổi và tính cách của công chúa Tê Hà, thì tuyệt đối sẽ không… Oa oa khóc lớn như vậy.

Vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy trong phòng đều bừa bộn. Diệp Ly đứng ở cửa ra vào nhíu mày nhìn cô gái trốn ở trong góc giường, ánh mắt trong suốt sáng ngời, tuyệt đối không giống như ánh mắt của một người bị điên. Nhưng mà biểu hiện trên mặt lại thật sự hơi kỳ quái. Nhìn thấy bọn họ đi vào, cô gái đang trốn trong góc giường ôm chăn oa oa khóc lớn liền lập tức ngừng lại, cảnh giác trừng bọn họ.

Diệp Ly thử kêu một tiếng, “Công chúa Tê Hà, ngươi đã khỏe hơn chưa?”

Cái miệng nhỏ nhắn của công chúa Tê Hà mếu máo, đột nhiên đánh thẳng về phía Diệp Ly.

“Công tử cẩn thận!” Vệ Lận cả kinh, bay lên, liền đá một cước vào người đang nhào đầu về phía trước.

“Vệ Lận, đừng.” Diệp Ly vội vàng kêu lên. Vệ Lận sững sờ, vội vàng thu lực lại mấy phần, nhưng cũng vẫn đá công chúa Tê Hà bay ra xa. Chỉ là bởi vì đã thu hồi tám chín phần khí lực, nên ngược lại không có rơi quá nặng.

Hiển nhiên công chúa Tê Hà cũng thật sự không ngờ sẽ bị người đá bay, ngồi dưới đất sửng sốt một lúc lâu, rồi đột nhiên oa một tiếng khóc lớn lên, “Hu hu… Hoàng tỷ, người xấu ăn hiếp Hà nhi….”

Vệ Lận ngơ ngẩn, quay đầu lại nhìn Diệp Ly nói: “Hóa ra nàng ta đã thật sự điên rồi.” Lấy tính cách của công chúa Tê Hà, thì sao có thể làm ra cái bộ dáng ngồi dưới đất khóc lớn này ở trước mặt người khác được? Diệp Ly cúi đầu nhìn nhìn, nói: “Ta cảm thấy hình như vẫn hơi khác với điên. Tê Hà, ngươi nhận ra ta không?”

Tê Hà khóc quá dữ dội, nên khi nghe thấy lời nói của Diệp Ly, thì liền nấc lên một cái, kinh ngạc nhìn qua Diệp Ly. Đột nhiên vươn tay sờ lên mặt Diệp Ly, “Ca ca, ca thật xinh đẹp.” Diệp Ly nâng quạt xếp lên chặn tay của nàng ta lại, mỉm cười nhìn nàng ta hỏi: “Tê Hà nhận ra ca ca sao?”

Tê Hà công chúa nghi hoặc mở to hai mắt, cắn môi lắc đầu, “Các ngươi là ai… Ta là công chúa Nam Chiếu, các ngươi không được phép bắt nạt ta! Ta muốn tìm Hoàng tỷ.”

“Ngươi còn nhớ Hoàng tỷ ngươi tên gì không?” Diệp Ly hỏi. Công chúa Tê Hà liếc nàng một cái, cho nàng một biểu tình ngươi ngốc

sao, kiêu ngạo nói: “Hoàng tỷ ta đương nhiên là công chúa An Khê của Nam Chiếu rồi. Hoàng tỷ ta rất lợi hại, ngươi dám bắt nạt ta, Hoàng tỷ nhất định sẽ sai người đánh ngươi!”

Diệp Ly không nhịn được cúi đầu buồn cười nói: “Ta với Hoàng tỷ ngươi là bạn tốt, nhưng mà… Sao ta lại không biết nàng ấy còn có một muội muội nhỉ?”

“Ngươi nói bậy! Toàn bộ người dân Nam Chiếu đều biết Bản công chúa là công chúa Tê Hà!” Công chúa Tê Hà trừng to mắt cả giận nói.

Diệp Ly gật đầu nói: “Được rồi, nhưng ta không phải người Nam Chiếu. Nếu ngươi thật sự là công chúa Tê Hà, ta sẽ đưa ngươi về gặp công chúa An Khê. Năm nay công chúa Tê Hà mấy tuổi rồi? Tại sao lại ở đây?”

Công chúa Tê Hà gãi gãi đầu của mình, hơi buồn rầu nói: “Bảy tuổi. Ta… Ta cũng không biết,… Hoàng tỷ ta nói muốn làm sinh nhật cho ta… Hu hu…” Không biết nhớ ra cái gì, cái miệng nhỏ nhắn của công chúa Tê Hà liền mếu lại bày ra bộ dạng lại muốn khóc.

Diệp Ly nghĩ nghĩ, rồi hỏi: “Tê Hà biết Mặc Cảnh Lê và Đông Phương U không?”

“Đó là ai?” Công chúa Tê Hà cảm thấy không hứng thú gì, liền hỏi, “Ca ca muốn đưa ta về nhà sao? Ta sẽ kêu Phụ vương và Hoàng tỷ thưởng cho ca thật nhiều.” Diệp Ly mỉm cười nói: “Là ai cũng không quan trọng, Tê Hà nghỉ ngơi cho thật tốt trước đi, chờ vết thương của ngươi lành thì sẽ đưa ngươi trở về.”

Chỉ chỉ từng vết thương chằng chịt trên người nàng ta, tuy mấy ngày nay đã khép lại không ít, nhưng cũng vẫn còn đau. Vừa nghe Diệp Ly

nhắc tới, lại nhìn nhìn vết thương trên người, công chúa Tê Hà lại muốn khóc.

Khó khăn dỗ người xong, Diệp Ly mới nhẹ nhàng thở ra rồi dẫn Vệ Lận đi ra ngoài. Vệ Lận hơi nghi ngờ nói: "Rốt cuộc công chúa Tê Hà này đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là ngụy trang?" Diệp Ly lắc lắc đầu nói: "Đầu óc của công chúa Tê Hà còn chưa ngụy trang được đến trình độ không có sơ hở gì như vậy. Lúc nãy khi ta hỏi nàng ta có biết Mặc Cảnh Lê và Đông Phương U hay không thì ánh mắt của nàng ta cũng không có chút biến hóa nào. Nếu ngụy trang được đến vậy… thì công chúa Tê Hà cũng không khỏi quá giỏi đóng kịch rồi."

"Cũng đúng." Công chúa Tê Hà công chúa chính là suýt chết trên tay Đông Phương U, tuyệt đối là hận Đông Phương U đến thấu xương. Cho dù có diễn kịch đi nữa thì cũng không có khả năng ngay cả một chút cảm xúc cũng không có.

"Phái người trông chừng nàng ta thật kỹ, đợi đến khi chúng ta rời khỏi Giang Nam, thì lại phái người đưa nàng ta về Nam Chiếu là được." Diệp Ly nói.

"Vâng." Vệ Lận gật đầu đáp, "Công tử, nên đến Trương phủ dự tiệc rồi."

Ở chỗ công chúa Tê Hà lãng phí không ít thời gian, trong nháy mắt cũng đã đến xế chiều rồi. Diệp Ly cũng đành phải thay một bộ đồ mới đi ra ngoài dự tiệc.

Trương Bách Vạn quả nhiên không hổ với danh xưng keo kiệt nhất Nam Kinh. Toàn bộ Trương phủ, nhìn bề ngoài mộc mạc thì đương nhiên không nói, nhưng ngay cả trong phủ đệ cũng bình thường thì không còn gì để nói. Nếu người không biết thì tuyệt đối không thể tưởng được đây là phủ đệ của phú thương số một số hai của Nam

Kinh. Hạ nhân trong phủ cũng chỉ có le que năm ba người, nhìn quản gia đang dẫn đường ở phía trước vẫn còn mặc trên người bộ quần áo cũ mang theo mấy miếng vá, khóe môi Diệp Ly không khỏi co rút.

Chắc có lẽ Diệp Ly đã biểu hiện quá rõ ràng, cho nên quản gia liền hơi ngượng ngùng lôi kéo quần áo trên người nhỏ giọng nói: “Đã để công tử chế giễu rồi, kỳ thật bình thường chúng tôi cũng không có thất lễ như vậy. Chỉ có điều hôm qua trong lòng lão gia… Khó chịu, cho nên mới….”

Lúc này Diệp Ly mới chợt hiểu hiểu ra, hóa ra ngày hôm qua Trương Bách Vạn tổn thất một số tiền lớn, người trong phủ sợ chướng mắt lão gia, nên mới đặc biệt tìm ra mấy bộ quần áo này để mặc, tránh cho lại khiến cho lão gia khó chịu.

Diệp Ly lại cười nói: “Là tại hạ thất lễ, cần kiệm luôn là chuyện tốt.”

Quản gia hơi bất đắc dĩ cười khổ. Cần kiệm thì đương nhiên là chuyện tốt, nhưng lấy tài phú của Trương gia, còn có địa vị trong thành Nam Kinh thì lại khác rồi, kỳ thật bọn họ vẫn thường xuyên bởi vì vậy mà bị cười nhạo, nên đều đã thành thói quen từ lâu rồi.

Trương Bách Vạn đã dẫn theo phu nhân và con gái ngồi chờ trong đại sảnh rồi. Nhìn Trương phu nhân và Trương tiểu thư mặc một thân áo vải, Diệp Ly chợt có nhận thức càng sâu hơn về sự keo kiệt của Trương Bách Vạn. Bởi vì đang bị thương, nên sắc mặt Trương Bách Vạn vẫn còn hơi tái nhợt, nhưng khi nhìn thấy Diệp Ly tiến vào thì mặt mũi lại tràn đầy tươi cười, hết sức ân cần, “Sở công tử đến rồi, lão hủ không thể đi ra ngoài nghênh đón kính xin công tử thứ lỗi.”

Diệp Ly chắp tay cười nói: “Trương lão gia khách khí, tại hạ Sở Quân Duy, bái kiến phu nhân, Trương cô nương.”

Trương Bách Vạn rất vui vẻ nói với con gái: “Châu nhi, còn không mau bái kiến Sở công tử.”

Trương tiểu thư vô cùng e lệ bước từng bước nhỏ lên trước, dịu dàng cúi đầu, “Châu nhi bái kiến Sở công tử.” Vừa nhìn thấy vị Trương tiểu thư này, rốt cuộc Diệp Ly đã hiểu cái vẻ mặt quái dị của Lâm lão gia lúc nhắc tới con gái của Trương Bách Vạn kia vào hôm qua là vì sao rồi.

Bình tĩnh mà xem xét, Trương tiểu thư cũng không xấu. Tuy không tính là mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng cũng có thể xem là một giai nhân thanh tú. Nhưng vị tiểu thư này lại mang đến cho người ta một loại cảm giác cực kỳ cổ quái, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào người ta kia, dù là người luôn bình tĩnh như Diệp Ly thì cũng không tránh khỏi có một loại cảm giác nổi cả da gà. Khóe mắt Diệp Ly hơi co rút, lơ đễnh lui ra sau một bước, “Trương cô nương hữu lễ.” Sau đó liền đặt ánh mắt lên người Trương Bách Vạn đang ở bên cạnh, thề sống chết cũng không hề nhìn Trương tiểu thư một cái nào nữa.

Trương tiểu thư thấy Diệp Ly không nhìn mình, không khỏi cảm thấy ủy khuất đỏ mắt. Trương Bách Vạn nhìn nhìn Diệp Ly lại nhìn nhìn con gái, trong lòng lại không nhìn được mà thở dài, cười nói với Diệp Ly: “Sở công tử, không bằng chúng ta ngồi vào bàn trước đi?”

Diệp Ly cười nói: “Trương lão gia, mời.”

Bởi vì chỉ mở tiệc chiêu đãi mỗi mình Diệp Ly, nên Trương lão gia liền mang theo Trương phu nhân và Trương tiểu thư cùng ngồi chung một bàn. Tiệc rượu cũng không phong phú gì nhưng cũng không tính là thất lễ, xem ra tuy Trương lão gia keo kiệt nhưng còn không đến mức không biết tình thế. Sau khi Diệp Ly dẫn đầu ngồi xuống, thì Trương tiểu thư liền ngồi xuống bên người nàng, cái này lại khiến cho thân thể Diệp Ly không khỏi cứng lại.

“Sở công tử, Châu nhi rót rượu cho ngài.” Trương tiểu thư cầm bầu rượu lên ân cần muốn rót rượu cho Diệp Ly, Diệp Ly chỉ đành phải tạ ơn, thở dài đi thẳng vào vấn đề với Trương lão gia, nếu thật sự lại để cho Trương lão gia nói ra ý định gả con gái cho nàng thì liền khó coi, “Trương lão gia, kỳ thật hôm nay tại hạ đến thăm, là có chút chính sự muốn thương lượng với Trương lão gia.”

Trương lão gia sửng sờ, cười nói: “Có chuyện gì, không bằng để sau khi chúng ta dùng bữa xong rồi hãy nói?”

Diệp Ly nói một cách thản nhiên: “Nếu là về một trăm vạn đán lương thực mà Trương lão gia đã quyên cho Lê Vương ngày hôm qua thì sao?”

Ngay lập tức, sắc mặt của Trương Bách Vạn liền xụ xuống, chỉ cần nghĩ tới một trăm vạn đán lương thực kia thì trong lòng hắn liền nhỏ máu.

“Sở công tử muốn nói chuyện gì?” Trương Bách Vạn nghi hoặc nhìn Diệp Ly, Diệp Ly cười hỏi, “Không biết nơi này có tiện để nói chuyện không?” Trương Bách Vạn do dự một chút, rồi rốt cuộc vẫn phải nói với thê tử và con gái: “Phu nhân dẫn Châu nhi xuống dưới trước đi, tôi có việc cần bàn với Sở công tử.” Trương phu nhân chỉ là một phu nhân bình thường trong khuê phòng, chỉ lấy phu là trời nên hoàn toàn không hiểu những chuyện về làm ăn này. Chỉ kéo Trương tiểu thư vẫn còn có chút không cam lòng đi xuống.

“Không biết Sở công tử muốn nói chuyện gì với lão hủ?” Trương Bách Vạn hỏi.

Diệp Ly cười nói: “Ngày hôm qua Trương lão gia đã quyên cho Lê Vương một trăm vạn đán lương thực. Nhưng theo tại hạ biết, lần này

Lê Vương xuất binh ít nhất cũng có tám mươi vạn đại quân. Tính theo như vậy, cho dù tất cả đều thuận lợi có thể trong thời gian ngắn nhất đánh bại Mặc gia quân, thì ít nhất cũng cần nửa năm. Trong thời gian đó, quân lương cần thiết ít nhất khoảng trên dưới ba trăm vạn đán. Mà đây chỉ là con số trên cơ bản thôi, Trương lão gia cảm thấy… Lê Vương phủ có khả năng đánh thắng Định Vương phủ trong vòng nửa năm sao?"

Trương Bách Vạn hơi cảnh giác nhìn hắn ta chằm chằm, nói: "Công tử có ý gì?"

Diệp Ly cười nói: "Tại hạ còn có một tin tức, lần này… Đại quân xuất phát nhưng triều đình cũng không có điều vận từ trong kho lương ở các nơi bao nhiêu lương thực. Bởi vì… Năm nay, Tây Lăng khô hạn thiếu thu, tình huống của Bắc Nhung cũng không tốt lắm, chắc hẳn Trương lão gia chuyện làm mua bán trao đổi lương thực thì cũng hiểu rõ chút ít. Từ một tháng trước, triều đình bán đi một bộ phận lương thực rất lớn vừa mới nhập kho cho Tây Lăng. Cho nên, con số ước chừng 300 vạn đán này… Cuối cùng chỉ sợ còn cần Trương lão gia và các thương nhân buôn bán lương thực ở Giang Nam gánh chịu thôi."

Trương Bách Vạn nghe đến đây thì sắc mặt liền biến thành màu đen, "Lê Vương… Lê Vương đây là muốn đánh sụp cả Trương gia ta mà." Quyên ra một trăm vạn đán đã khiến cho nguyên khí của Trương gia đại thương rồi, nếu tất cả quân lương đều muốn Trương gia gánh chịu thì…, chỉ sợ Trương gia đã thật sự muốn xong rồi. Càng quan trọng hơn là, trong một khoảng thời gian ngắn, Trương gia căn bản không gom góp được nhiều lương thực như vậy, đến lúc đó một tội danh làm hỏng việc quân cơ giáng xuống, đầu của Trương Bách Vạn hắn sẽ liền rơi xuống đất. Quả nhiên… Từ khi bắt đầu Lê Vương đã không có ý định buông tha cho hắn mà.

“Không chỉ như thế, hơn nữa… Nói thực ra, tại hạ đành phải nói lời thật, trận chiến này, chỉ sợ không phải một năm hay nửa năm là có thể kết thúc. Đến lúc đó, Trương gia…” Sắc mặt Trương Bách Vạn đã như màu đất rồi, nhìn qua Diệp Ly nói: “Sở công tử đặc biệt đến đây để nói những lời này, chẳng lẽ chỉ để hù dọa lão hủ ư?” Trương Bách Vạn cũng là người làm ăn khôn khéo, nên đương nhiên biết rõ Diệp Ly không có khả năng nói những lời này chỉ để đùa giỡn hắn ta.

Diệp Ly cúi đầu, nói một cách thản nhiên: “Tại hạ đúng là có một biện pháp có thể giúp Trương lão gia, chỉ là không biết Trương lão gia có nguyện ý hay không?”

“Kính xin Sở công tử cứu ta.” Trương Bách Vạn vội vàng nói.

Diệp Ly mỉm cười đưa ra một cái bức thư, Trương Bách Vạn cầm lấy đọc nhanh như gió, sắc mặt liền không khỏi biến đổi, trừng Diệp Ly nói: “Ngươi… Sở công tử ngươi là….” Diệp Ly cười nói: “Tại hạ họ Sở, Sở gia… Và Từ gia là thông gia.”

Trương Bách Vạn hiểu rõ, thần sắc trên mặt biến ảo bất định, thật lâu sao mới hỏi: “Sở công tử có thể làm chủ sao?”

Diệp Ly cười tủm tỉm lấy từ trong tay áo ra một tấm lệnh bài đặt lên bàn. Trương Bách Vạn kinh ngạc chằm chằm vào chữ Định đằng đằng sát khí trên tấm lệnh bài được dùng Mặc Ngọc chế thành này, mặc dù chưa từng nhìn thấy lệnh bài của Định Vương phủ, nhưng Trương Bách Vạn thật sự không cho rằng trên đời này có ai dám làm giả lệnh bài của Định Vương phủ. Hơn nữa… Sở gia và Từ gia đúng là thông gia, lấy địa vị của Từ gia tại Ly Thành, thì khả năng một nhân tài kiệt xuất như Sở Quân Duy dốc sức phục vụ Định Vương phủ cũng cao hơn vất vả chạy hơn ngàn dặm xa xôi đến Giang Nam để đầu nhập vào Lê Vương phủ.

“Trương lão gia cảm thấy thế nào?” Diệp Ly hỏi.

“Nếu… Lão hủ không đồng ý, thì Sở công tử định thế nào?” Trương Bách Vạn hỏi.

Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Vậy thì xin Trương lão gia hãy quên chuyện ngày hôm nay đi.” Trương Bách Vạn trầm giọng nói: “Lão hủ muốn suy nghĩ một thời gian.” Diệp Ly cũng không nói nhiều nữa, liền đứng lên nói: “Đã như vậy, thì tại hạ liền cáo từ.”

Trương Bách Vạn nhìn Diệp Ly rồi mang theo chút ít may mắn nói: “Kỳ thật, nếu Sở công tử có thể đồng ý một yêu cầu của lão hủ, thì ngay lúc này lão hủ có thể cho công tử một câu trả lời.” Nhìn ánh mắt thoả mãn lại chờ mong của Trương Bách Vạn, trong lòng Diệp Ly liền liếc mắt khinh thường, vội vàng nói: “Trương lão gia thứ lỗi, kỳ thật tại hạ cũng chỉ… Chạy chân mà thôi. Nếu Trương lão gia có yêu cầu gì thì tại hạ có thể chuyển giúp, nhưng nếu có liên quan với tại hạ, thì chỉ sợ là… Kính xin Trương lão gia thứ lỗi.”

Trương Bách Vạn chỉ đành phải thở dài, thất vọng đến dật vu ngôn biểu (*tình cảm bộc lộ trong lời nói*). Hắn thật lòng hy vọng Sở Quân Duy này có thể trở thành con rể của Trương gia, như vậy, cũng xem như Trương gia có thêm một sự bảo đảm. Hơn nữa, ánh mắt của con gái nhà mình lại cao, nam tử bình thường cũng không để vào mắt. Nhưng chỉ tiếc…

Ra khỏi Trương gia, Diệp Ly cộng thêm cả Vệ Lận và Trác Tĩnh đều không nhịn được mà thở ra một hơi. Trác Tĩnh bẹp miệng, nói: “Con mắt của Trương tiểu thư kia đều muốn dán lên người công tử luôn rồi. May mắn công tử tranh thủ thời cơ đuổi nàng ta xuống, chứ nếu không phiền toái liền thật sự lớn rồi.” Có bề ngoài tuấn lãng cũng là một loại sai lầm ah, thật không biết mấy năm nay công tử Thanh Trần làm cách nào mà trôi qua được, chẳng trách lại trêu chọc phải nữ

nhân điên như Đông Phương U. Có điều, Vương phi mặc nam trang thì lại càng hỏng bét hơn công tử Thanh Trần, công tử Thanh Trần tiên phong đạo cốt khiến cho người ta đều phải ngưỡng mộ không dám khinh thường, nhưng Vương phi giả trang nam tử lại tuấn mỹ vô trù, hơn nữa nhìn qua rất dễ thân cận. Quả thực chính là con rể tốt có một không hai.

“Vương phi, nếu Trương Bách Vạn chạy đi mật báo thì làm sao bây giờ?” Vệ Lận cau mày nói.

Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Vậy cũng chỉ có thể khiến cho Trương lão gia làm được chính thức yêu tiền hơn mạng thôi. Nhưng mà… Ta cảm thấy hắn ta là người thông minh.”

Vệ Lận suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng đúng, hơn nữa lấy cái tính cách yêu tài như mạng kia, biết rõ Mặc Cảnh Lê muốn nuốt Trương gia của hắn ta thì sao có thể còn tự mình nhảy vào bên trong được.”

Diệp Ly thở ra thật dài, nói một cách thản nhiên: “Giải quyết Trương gia và Lâm gia xong, liền dễ làm việc hơn nhiều.” Trương gia và Lâm gia đều được xem như là cự phú số một số hai trong thành Nam Kinh, đã có bọn hắn âm thầm tương trợ, thì liền không sợ không thể đâm vào hậu cần của Mặc Cảnh Lê hậu một lỗ thủng thật to.

Mọi chuyện cần thiết đều đang âm thầm được tiến hành đâu vào đấy, từ sau khi tạo ra một chút danh tiếng nho nhỏ trong yến tiệc tại Nhiếp Chính Vương phủ, hình như Mặc Cảnh Lê cũng nhớ kỹ vị công tử thiếu niên của Sở gia Vân Châu thì phải. Nên thỉnh thoảng cũng phái người mời nàng đến phủ nói chuyện, hỏi thăm một chút cách nhìn về chính sự. Chỉ là Diệp Ly vẫn còn hơi lo lắng bị Mặc Cảnh Lê phát hiện ra sơ hở nào đó, nên phần lớn đều lấy cớ từ chối, chỉ đến khi thật sự không từ chối được thì mới đi một lần. Lại không nghĩ rằng lại bởi vì như vậy, mà thật ra lại khiến cho Mặc Cảnh Lê càng thêm

coi trọng nàng hơn. Xem ra Mặc Cảnh Lê cũng rất muốn chơi một tiết mục chiêu hiền đãi sĩ đây.

Có lẽ thật sự lo lắng Thái Hoàng Thái hậu có ảnh hưởng xấu đến Tiểu Hoàng đế, nên Mặc Cảnh Lê thật đúng là đã giữ Tiểu Hoàng đế lại Nhiếp Chính Vương phủ. Chỉ có mỗi ngày vào triều thì mới đưa vào trong nội cung. Tuy trên dưới trong triều cũng có không ít người đưa ra lời dị nghị về chuyện này, nhưng hiện nay, Mặc Cảnh Lê lại là người nắm hết tất cả binh quyền của Đại Sở, thương can tử lý xuất chính quyền (*Súng sinh ra chính quyền*), vô luận là thời cổ hay thời nay thì cũng đều là đạo lý này. Từ xưa đến nay, văn nhân tạo phản có mấy ai có thể thành công chứ?

Diệp Ly đã gặp Tiểu Hoàng đế một lần tại Nhiếp Chính Vương phủ, ngược lại còn gầy gò yếu ớt hơn cả lúc nhìn thấy trên yến tiệc nữa. Mà rất nhanh, trong Lê Vương phủ cũng truyền ra tin tức, Tiểu Hoàng đế bị người ta hạ độc mãn tính.

Thu được tin tức do Lê Vương phủ truyền ra, tất cả mọi người đều không khỏi sửng sờ. Vệ Lận cau mày nói: “Rốt cuộc Mặc Cảnh Lê muốn làm gì?” Trước khi xuất chinh luôn là lúc cầu yên ổn, hiện tại độc chết Tiểu Hoàng đế, cũng không phải là chuyện tốt gì với Mặc Cảnh Lê.

“Mặc Túc Vân còn có thể chống đỡ được bao lâu?” Diệp Ly trầm giọng hỏi.

Dao Cơ đi theo Tần Phong đến lắc đầu nói: “Tuy loại độc mà Tiểu Hoàng đế trúng là mãn tính, nhưng cũng rất mạnh. Mặt khác, dường như Tiểu Hoàng đế vẫn luôn không ngủ được yên ổn, hai năm qua lại bị Mặc Cảnh Lê dọa không nhẹ. Chỉ sợ… Dù là giải độc thì cũng sống không đến khi trưởng thành.” Chính Dao Cơ cũng là một người mẹ, hơn nữa đã nhiều năm rồi cũng chưa từng gặp lại con trai ruột

của mình, nên tất nhiên càng yêu thương trẻ con hơn vài phần.

Lại nói tiếp, trong những tranh đấu hỗn loạn này, người vô tội nhất không ai khác ngoài Tiểu Hoàng đế chỉ mới tám chín tuổi này. Một đứa bé không hiểu được cái gì cả, không có cha yêu thương, không có mẫu tộc ủng hộ, vào lúc trước khi Mặc Cảnh Kỳ qua đời đột nhiên bị đẩy lên vị trí Cửu Ngũ Chí Tôn này. Chờ đợi nó chính là cái gì, chỉ cần thì người có mắt thì đều có thể thấy rõ ràng.

Diệp Ly trầm mặc không nói gì, nàng vẫn luôn không phải một người nhẫn tâm. Mặc dù nàng không nói là chưa từng làm hại đứa bé này, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không thấy chết mà không cứu được. Tất cả mọi người, đều vì mục tiêu riêng của mình… Thái Hoàng Thái hậu vì quyền thế của mình, Mặc Cảnh Lê vì cái địa vị cao cao tại thượng kia, mà chính nàng vì Định Vương phủ, đều sẽ không hẹn mà cùng lựa chọn bỏ qua đứa bé này.

“Vương phi, chuyện Mặc Túc Vân cũng không liên quan đến chúng ta, Vương phi cần gì phải tự trách mình.” Tần Phong trầm giọng nói.

Diệp Ly lắc đầu, cười khẽ một tiếng nói: “Tự trách thì ngược lại không đến mức, chỉ là hơi cảm thán… Chỉ là một đứa bé còn chưa hiểu gì cả, tại sao lại sinh trong nhà Đế vương…” Diệp Ly rất ít khi tự trách, tự trách vốn là một loại áy náy khi đã làm ra chuyện gì đó không nên làm. Có thời gian ngồi đó tự trách, còn không bằng từ lúc ban đầu đừng làm như vậy. Nếu đã lựa chọn rồi, thì tự trách còn có ích gì?

“Dao Cơ, ngươi đi nói cho Diệp Oánh. Giao danh sách trong tay nàng ta cho ta. Ta lập tức nói cho nàng ta biết tung tích của đứa bé kia, nếu chậm… Nàng ta sẽ phải hối hận.” Diệp Ly thản nhiên nói.

Dao Cơ nhíu mày nói: “Chỉ sợ Diệp Oánh sẽ không đồng ý, trong tận

đáy lòng nàng ta cũng chưa chắc sẽ tin tưởng Vương phi. Hiện nay danh sách trong tay nàng ta có thể nói là thứ quan trọng nhất mà nàng ta có thể cầm ra trao đổi rồi, nên chắc chắn sẽ không lấy ra dễ dàng. Vương phi, có thể nói tin tức của đứa bé đó cho nàng ta biết trước được không?"

Diệp Ly thở dài nói: "Nếu hiện tại nói tin tức của đứa bé đó cho nàng ta biết, thì chúng ta sẽ thật sự không lấy được tin tức gì. Hơn nữa… Ngay cả ngươi và rất nhiều người trong thành Nam Kinh này đều sẽ gặp nguy hiểm." Dao Cơ nhíu mày, hơi khó hiểu. Tần Phong nói: "Nếu chúng ta nói cho Diệp Oánh, con của nàng ta chính là Tiểu Hoàng đế. Thì sao nàng còn có thể giúp Định Vương phủ được nữa? Việc đầu tiên mà nàng làm chính là nói tin tức này cho Mặc Cảnh Lê. Hiện tại công chúa Tê Hà đã chết rồi, Đông Phương U lại mất tích, một khi Tiểu Hoàng đế trở thành con trai của Mặc Cảnh Lê…"

Lúc này Dao Cơ mới chợt hiểu ra, thời gian nàng và Diệp Oánh liên hệ cũng không ít. Đương nhiên cũng hiểu rõ tâm tính của Diệp Oánh. Con người Diệp Oánh nhát gan, đầu óc cũng không tính là thông minh, khó thành đại sự. Nhưng lại có thể vì tư lợi, tư tâm mà trong lòng căn bản không tín tưởng bất luận kẻ nào, vào lúc quan trọng nhất, lòng dạ lại đủ độc ác. Nếu con trai của nàng ta làm Hoàng đế, thì nàng ta sẽ chính là Thái hậu, nên tất nhiên không cần phải lại nhìn sắc mặt của Định Vương phủ nữa.

Hơi bất đắc dĩ thở dài, Dao Cơ nói: "Ta sẽ nói lại với nàng ta." Chỉ hy vọng Diệp Oánh vẫn còn một chút lý trí, đừng tự cho là thông minh mà ngược lại liền hại con của mình.

"Vương phi, hiện tại Mặc Cảnh Lê hạ độc thủ với Tiểu Hoàng đế, là rốt cuộc muốn làm gì? Cũng không đến mức hắn ta đã không chờ nổi mà muốn lập tức đăng cơ đi? Tiểu Hoàng đế chết trong Lê Vương phủ của hắn ta, chính hắn ta cũng sẽ bị hoài nghi ah." Trác Tĩnh khó

hiểu nói. Xưa nay Mặc Cảnh Lê thích tự cho là thông minh, không giống như là người mà ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng đều không rõ.

Diệp Ly lắc đầu, trầm giọng nói: “Kỳ thật… Cũng chưa chắc là Mặc Cảnh Lê hạ độc.”

“Có người muốn giá họa cho Mặc Cảnh Lê?” Mọi người nghi ngờ nói.

Tần Phong nhíu mày nói: “Từ khi Đông Phương U mất tích, Mặc Cảnh Lê vừa phải lao lực chỉnh đốn lại Lê Vương phủ. Hiện nay Lê Vương phủ có thể nói đã hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của Mặc Cảnh Lê. Tin tức mà ngay cả chúng ta đều có thể tra được, thì Mặc Cảnh Lê không có khả năng không biết.”

Diệp Ly trầm ngâm một lúc lâu, rồi nhướng mày nói: “Trong Lê Vương phủ còn có một người có thể ra tay với Mặc Túc Vân, cho dù Mặc Cảnh Lê có biết, thì cũng sẽ không vạch trần người đó. Huống chi… Nếu Tiểu Hoàng đế cứ chết như vậy, thì cũng chưa chắc là chuyện xấu với Mặc Cảnh Lê.”

“Hiền Chiêu Thái phi?” Lâm Hàn mở miệng nói.

Diệp Ly gật đầu, “Đúng vậy, hiện nay, trong Lê Vương phủ, người có thể ra tay với Mặc Túc Vân cũng chỉ có Mặc Cảnh Lê, Diệp Oánh và Hiền Chiêu Thái phi thôi. Nên biết, độc dược mãn tính cũng không dễ dùng, nó cần rất nhiều thời gian. Mà cho dù Tiểu Hoàng đế không có quyền thế gì đi nữa thì người hầu hạ trước mặt cũng không ít. Người bình thường tuyệt đối không có biện pháp hạ độc vào trong thức ăn của Mặc Túc Vân mỗi ngày như vậy.”

“Tại sao Hiền Chiêu Thái phi muốn giết Tiểu Hoàng đế?” Vệ Lận khó hiểu.

Diệp Ly cười nói: “Hiền Chiêu Thái phi và Thái Hoàng Thái hậu là chị em họ, năm đó lại cùng vào cung hầu hạ Tiên hoàng. Có thể nói hơn phân nửa cuộc đời đều là hai bên cùng giúp đỡ lẫn nhau, đồng hội đồng thuyền. Sau khi Mặc Cảnh Kỳ lên ngôi, Thái Hoàng Thái hậu lên làm Thái hậu, liền phong Hiền Chiêu Thái phi là Thái phi, hơn nữa chuyển ra cung đến Lê Vương phủ vinh dưỡng, so với những phi tử khác của Tiên hoàng, thì cũng coi như rất tốt rồi. Chỉ có điều, ta vẫn có nghi vấn. Vị phân thấp nhất của tần phi trong hậu cung Đại Sở là Tài nhân, cao nhất là Hoàng hậu, dưới Hoàng hậu lại có Quý phi, Phi. Dựa theo lệ cũ, tôn phong tần phi của Tiên hoàng sau khi Tiên hoàng băng hà đều theo lệ cũ là nâng lên một cấp. Nói cách khác, dưới tình huống bình thường, khi Tiên hoàng còn tại thế, Hiền Chiêu Thái phi đã ở Phi vị, như vậy đáng lẽ Mặc Cảnh Kỳ phải phong bà ta làm Quý Thái phi mới đúng, dựa vào quan hệ của Hiền Chiêu Thái phi và Thái hậu thì cũng là chuyện bình thường. Nhưng… Vì sao cả đời Hiền Chiêu Thái phi lại vẫn luôn dừng lại ở Phi vị đây?”

Dao Cơ chống cằm, nói: “Không phải lúc đó cũng không có ai đưa ra dị nghị gì sao? Vậy thì chứng tỏ sắc phong như vậy cũng là hợp lý.”

Diệp Ly nói: “Hợp lý nhưng lại không hợp tình. Hơn nữa, lúc đó, tần phi trong hậu cung của Tiên hoàng đều gần như bị Thái hậu dùng đủ loại lý do giáng chức giết giết, Hiền Chiêu Thái phi là người duy nhất còn sót lại, lại còn lấy được ân điển xuất cung vinh dưỡng, thoạt nhìn tất nhiên là ân sủng tăng thêm, nên chỉ sợ cũng không có ai chú ý tới những chuyện này. Ngươi cảm thấy… Tại sao Thái hậu lại phải đưa Hiền Chiêu Thái phi xuất cung vinh dưỡng?”

Đôi mắt Dao Cơ lóe lên, kinh ngạc nói: “Thái hậu không muốn để Hiền Chiêu Thái phi ở lại trong cung tranh quyền với mình. Như vậy… Chắc chắn trong tay Hiền Chiêu Thái phi có nhược điểm nào đó khiến cho Thái hậu không dám động đến bà ta. Nên nhiều năm

như vậy mới vẫn luôn sống yên ổn. Bây giờ bà ta ra tay với Mặc Túc Vân, một là muốn đẩy Mặc Cảnh Lê thượng vị, hai là muốn muốn trả thù Thái Hoàng Thái hậu?"

"Nga Hoàng Nữ Anh là giai thoại thiên cổ. Nhưng ta lại chưa bao giờ chính thức nhìn thấy cái gọi là Nga Hoàng Nữ Anh tồn tại cả." Diệp Ly khẽ thở dài. Chỉ cần là nữ nhân thì đều sẽ có lòng ghen tuông, sao có thể không có chút khúc mắc nào mà tỷ muội tình thâm với một nữ nhân khác có chung trượng phu với mình chứ? Huống chi, lại là nữ nhân trong thâm cung. Bắt đầu từ ngày đầu tiên các nàng tiến cung, thì trong lòng cũng chỉ có một chữ —— Tranh. Tranh thủ tình cảm, tranh giành địa vị, tranh giành con cái.

"Mặc Cảnh Lê cũng là con trai của Thái Hoàng Thái hậu." Vệ Lận nhắc nhở.

Hiền Chiêu Thái phi không có con cái, vô luận bà ta trốn sâu bao nhiêu thì từ khi bắt đầu đã bị định trước là đứng ở thế thất bại rồi.

"Ân sinh, ân dưỡng, cái nào nhẹ cái nào nặng? Sự lựa chọn của Mặc Cảnh Lê vào lúc này còn chưa đủ để chứng minh sao?" Diệp Ly mỉm cười nói.

Dao Cơ nhíu mày nói: "Lúc vừa mới dời đô đến Nam Kinh, nghe nói Lê Vương muốn phong Hiền Chiêu Thái phi là Hoàng Quý Thái phi, cùng chung quản lý hậu cung với Thái hậu, nhưng về sau lại không biết như thế nào liền không có tin tức nữa."

Mọi người đang ngồi ở đây đều không nhịn được mà lắc đầu, chuyện của hoàng gia rắc rối phức tạp khiến cho những người như bọn họ đều cảm thấy đau đầu nhức não. Mặc dù Hiền Chiêu Thái phi không có con trai, nhưng những năm này đều vẫn luôn sắm vai tỷ muội tình thâm dưới sự áp chế của Thái hậu, chắc rốt cuộc cũng sắp không

nhịn được nữa. Chỉ là không biết quan hệ của Mặc Cảnh Lê và Thái hậu trở nên gay gắt như vậy, Hiền Chiêu Thái phi lại thêm vào trong đó mấy phần khí lực.

“Khởi bẩm công tử, người Nhiếp Chính Vương phủ đến. Nói là Nhiếp Chính Vương cho mời.” Ngoài cửa quản sự thấp giọng bẩm báo.

Diệp Ly trầm mặc một lát, rồi gật đầu nói: “Ta đã biết, kêu họ chờ một lát.” Quản sự lên tiếng lui ra, Diệp Ly đứng lên nói: “Mà thôi, vừa vặn ta cũng đến Lê Vương phủ xem sao.”

Dao Cơ cau mày nói: “Hình như mấy ngày gần đây Lê Vương thường xuyên triệu kiến Vương phi, có thể đã bị hắn ta nhìn ra sơ hở gì không?”

“Dựa theo tính tình của Mặc Cảnh Lê, nếu thật sự đã nhìn ra sơ hở gì đó, thì cũng không phải là khách khí đến mời như vậy. Đừng lo.” Diệp Ly cười nói.

Đến Lê Vương phủ, Diệp Ly trực tiếp được người mời đến thư phòng của Mặc Cảnh Lê. Bước vào thư phòng, lúc này bên trong cũng đã có mặt rất nhiều người rồi. Có điều, Diệp Ly quen thuộc lại chỉ có một, Mộc Dương, hiện tại là Mộc Dương Hầu.

“Sở Quân Duy bái kiến Nhiếp Chính Vương.” Diệp Ly chắp tay nói.

Mặc Cảnh Lê thấy Diệp Ly vào, dường như tâm tình rất tốt, cười nói: “Sở công tử đến rồi, mời ngồi.” Diệp Ly gật đầu tạ ơn, đi đến vị trí cuối cùng ngồi xuống. Tuy Sở gia xem như danh môn vọng tộc, nhưng đang ngồi ở đây lại đều là tâm phúc của Mặc Cảnh Lê, nên đương nhiên Diệp Ly cũng sẽ không thể không biết trời cao đất rộng mà ngồi vào phía trước.

Trùng hợp, Diệp Ly liền ngồi đối diện với Mộc Dương. Mộc Dương mỉm cười nhẹ gật đầu với nàng, Diệp Ly cũng không quét mặt mũi của hắn ta, mỉm cười nhẹ gật đầu lại. Mặc Cảnh Lê nhướng mày nhìn hai người hỏi: “Mộc Dương Hầu và Sở công tử có quen biết?”

Mộc Dương cung kính nói: “Sở công tử có phong thái như thế, chỉ hận chưa từng quen biết.”

Diệp Ly cười nói: “Mộc Dương Hầu quá khen. Tại hạ cũng đã ngưỡng mộ đại danh của Mộc Dương Hầu đã lâu.” Thấy thần sắc của hai người đều không giống giả trang, nên lúc này Mặc Cảnh Lê mới thoả mãn nhẹ gật đầu. Trái lại hắn không phải phản đối phủ Mộc Dương Hầu và Sở gia có giao tình, nhưng cũng sẽ không vui khi Mộc Dương gạt mình kết giao thân thiết với Sở gia.

Vừa lúc Diệp Ly liền thừa cơ hỏi: “Không biết Vương gia triệu kiến tại hạ có gì dặn dò?”

Mặc Cảnh Lê nhìn lướt qua mọi người, nói: “Lần này đúng là có chuyện muốn Sở công tử giúp đỡ. Lúc trước ở trong chuyện của Trương gia, Sở công tử chỉ nói mấy câu thì đã giúp Bản vương giải quyết một vấn đề lớn. Mấy ngày nay Trương Bách Vạn làm việc ngược lại vô cùng ra sức, đây đều là công lao của Sở công tử.”

Diệp Ly khiêm tốn chối từ: “Vương gia quá khen, đây đều là lực chấn nhiếp của Vương gia tại Giang Nam, Quân Duy không dám kể công.”

Mặc Cảnh Lê thở dài nói: “Bản vương đúng thật là lại có đại sự muốn Sở công tử giúp đỡ, kính xin Sở công tử đừng nên từ chối mới tốt.”

Trong lòng Diệp Ly khẽ nhảy dựng, sắc mặt bình tĩnh mà nói: “Thỉnh Vương gia dặn dò.”

Mặc Cảnh Lê vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào Diệp Ly, trầm giọng nói: “Bản vương muốn mời công tử viết dùm một phong chiếu thư.”

Trong lòng Diệp Ly chấn động, nhìn lướt qua mọi người ở đây, thấy trên mặt họ đều không có chút dị sắc nào, liền biết những người này đều đã biết rõ Mặc Cảnh Lê muốn nói điều gì. Hoặc là, những ngừng người này đặc biệt ở đây chờ nàng đến. Diệp Ly hơi hít sâu một hơi, hỏi: “Nhân tài của triều đình như mây, tự có vô số đại nhân tiền bối có thể viết chiếu thư. Tại hạ chỉ sợ…”

“Sở công tử đây là không muốn sao?” Sắc mặt Mặc Cảnh Lê trầm xuống, ngữ khí nhàn nhạt hỏi.

Trong lòng Diệp Ly hơi bất đắc dĩ thở dài, nàng đã hiểu rõ rốt cuộc Mặc Cảnh Lê muốn nàng viết chiếu thư gì rồi. Nhưng… Thứ này lại không thể viết được. Một khi đã viết, thì chỉ sợ cuộc sống của Tiểu Hoàng đế Mặc Túc Vân kia cũng xem như liền chấm dứt.

“Không biết, Vương gia muốn tại hạ viết chiếu thư gì?” Thư phòng của Lê Vương phủ, Trác Tĩnh và Vệ Lận đều không thể vào được, nên tất nhiên chỉ có thể ở bên ngoài chờ. Huống chi cho dù có bọn họ ở bên người, thì Diệp Ly cũng không có ý định vạch mặt với Mặc Cảnh Lê nhanh như vậy.

Lúc này thần sắc của Mặc Cảnh Lê mới hòa hoãn một chút, như có hơi khổ sở nói: “Thật sự không dám giấu diếm, mấy ngày nay, thân thể Hoàng thượng có chút không tốt, chỉ sợ là… Hoàng thượng còn nhỏ tuổi nên tất nhiên không có con nối dõi, cho nên định thoái vị… Còn muốn mời Sở công tử viết dùm một phong chiếu thư thoái vị. Sở công tử chính là hậu nhân của danh môn, chắc cũng sẽ không để cho Bản vương thất vọng.” Rõ ràng đắc chí mãn nguyện, mà lại miễn cưỡng giả bộ bày ra bộ dáng khổ sở, một phen diễn trò này của Mặc

Cảnh Lê lại càng làm cho Diệp Ly cảm thấy buồn nôn.

“Không biết… Hoàng thượng định thoái vị nhường ngôi cho vị hoàng tử nào của Tiên đế?” sắc mặt Diệp Ly không thay đổi, vẻ mặt vô tội hỏi tiếp. Hoàng đế không có con nối dõi, thì đương nhiên ngôi vị Hoàng đế chỉ có thể truyền cho người khác, nhưng bình thường đều là truyền cho người có huyết thống thân cận nhất. Trước là huynh đệ, sau là con cháu, truyền cho thúc thúc ngược lại là thật hiếm thấy. Diệp Ly hỏi như thế, cũng không tính là thất lễ.

Trong mắt Mặc Cảnh Lê hiện lên một tia sáng lạnh, nhưng cũng không trả lời vấn đề của Diệp Ly. Ngồi ở đối diện, Mộc Dương cười nói: “Sở công tử đã hiểu lầm rồi, Hoàng thượng là có ý định thoái vị nhường ngôi cho Nhiếp Chính Vương. Dù sao, huynh đệ của Hoàng thượng cũng đều là tuổi còn nhỏ… Hiện nay Đại Sở lại đang ở vào lúc bấp bênh, thật sự là cần một vị Quân vương trác tuyệt lại có năng lực. Tuy Hoàng thượng còn nhỏ, nhưng cũng là một lòng suy nghĩ vì giang sơn Đại Sở.”

Vì giang sơn Đại Sở? Chỉ sợ là bị các ngươi dọa thì có? Trong lòng Diệp Ly lạnh lùng cười.

Hơi do dự nhìn thoáng qua Mặc Cảnh Lê, Diệp Ly làm như khó xử, nói: “Vương gia thứ tội, lúc này chỉ sợ… Tại hạ cần phải thương lượng với gia chủ một phen mới được. Huống chi, tuy tại hạ là người của Sở gia, nhưng lại chỉ là xuất thân bàng chi, chuyện như viết chiếu thư thoái vị thế này…” Từ xưa đến nay, Hoàng đế cam tâm tình nguyện thoái vị liền không có mấy người, người tiếp vị vì biểu hiện mục đích của mình, nên tất nhiên chiếu thư muốn tìm một người có sức ảnh hưởng đến ghi. Nhưng thứ này, ghi tốt thì có thể lưu danh đời sau, nhưng ngược lại cũng có thể để lại tiếng xấu muôn đời. Tuy Diệp Ly mượn thân phận người của Sở gia, nhưng vẫn còn không có ý định đi bôi nhọ danh dự của người ta. Nếu nàng đoán không sai,

phong chiếu thư mà Mặc Cảnh Lê muốn nàng ghi này, chỉ sợ cuối cùng sẽ trực tiếp treo trên danh nghĩa dòng chính của Sở gia. Thế nhân chỉ biết là do người của Sở gia viết thôi, ai quản rốt cuộc Sở Quân Duy là dòng chính hay bàng chi, hoặc rốt cuộc Sở gia có người này hay không?

Kỳ thật cũng không phải Mặc Cảnh Lê muốn ép buộc Diệp Ly viết chiếu thư này, mà là hắn ta thật sự không tìm được người thích hợp để viết. Trong triều, những lão thần có danh vọng đương nhiên không chịu hy sinh thanh danh của mình để viết phong chiếu thư này. Mà thủ hạ tâm phúc của Mặc Cảnh Lê lại đều không có thanh danh gì cả. Mặc dù Sở Quân Duy là bàng chi của Sở gia, nhưng đến cùng cũng vẫn còn treo một cái danh Sở gia. Sở gia cũng xem là danh môn vọng tộc số một số hai của Đại Sở, ngoại trừ Từ gia ra. Nếu có thể tìm được công tử Thanh Trần viết giùm chiếu thư, thì đương nhiên Mặc Cảnh Lê cũng sẽ không cần để ý tới Diệp Ly có nguyện ý hay không.

Mặc Cảnh Lê không vui nhìn chằm chằm vào Diệp Ly nói: “Chỉ là một chuyện nhỏ, Sở công tử liền tìm mọi cách từ chối, chẳng lẽ là xem thường Bản vương?”

Diệp Ly thật đúng muốn tát vào mặt của Mặc Cảnh Lê một cái, nếu ở đây thật sự chỉ đơn thuần là một công tử bàng chi của Sở gia, Mặc Cảnh Lê lại bày ra trận thế như vậy, thì ngoài việc thông đồng làm bậy ra, chỉ sợ công tử Sở gia cũng chỉ có thể tự vận tuẫn tiết thôi.

“Vương gia nói quá lời.” Diệp Ly nói một cách kiên định: “Nhưng việc này liên quan trọng đại, tại hạ thật sự không dám tự ý quyết định. Vương gia cũng không hy vọng, tại hạ vừa mới viết chiếu thư này xong, thì chân sau Sở gia liền truyền ra tin tức trục xuất Quân Duy ra khỏi gia môn đi?”

Nếu thật sự là như thế, thì đây chính là toàn bộ Sở gia đã đánh cho Mặc Cảnh Lê một bạt tai thật mạnh. Đến lúc đó, chỉ sợ càng thêm mất mặt hơn cả tùy tiện kéo một người nào tới viết chiếu thư. Những thứ khác không nói, nếu Từ gia lại thừa cơ nói chút gì đó, thì chỉ sợ hơn phân nửa người đọc sách khắp thiên hạ cũng sẽ không mua trướng của Mặc Cảnh Lê.

Mặc Cảnh Lê cũng biết Diệp Ly nói đúng là sự thật, nhưng hắn đã tin tưởng tràn đầy đưa ra yêu cầu lại đụng phải cái cái đinh không mềm không cứng, điều này bảo sao Mặc Cảnh Lê có thể kéo thể diện xuống được đây? Ngồi ở phía dưới, Mộc Dương thấy tình hình này, liền vội mở miệng: "Vương gia, Sở công tử băn khoăn cũng chưa chắc không có đạo lý. Sở công tử là người đọc sách, có một số việc khó tránh khỏi trong thời gian ngắn không nghĩ thông được. Không bằng lại cho Sở công tử tạm thời suy nghĩ hai ngày, chắc chắn đến lúc đó Sở công tử sẽ nghĩ thông thôi."

Lúc này Mặc Cảnh Lê mới nhẹ gật đầu, nhìn Diệp Ly nói: "Bản vương vô cùng coi trọng công tử, kính xin Sở công tử ngàn vạn lần hãy cân nhắc thận trọng. Lấy tài năng của Sở công tử, chưa chắc không thể trở thành công tử Thanh Trần thứ hai."

Trong lòng Diệp Ly thầm thấy buồn cười, nàng cũng không dám tự cho là tài trí có thể so với Đại ca. Chỉ là lần này Mặc Cảnh Lê muốn lôi kéo nàng mà đưa ra một cái giá lớn như vậy ngược lại là cực kỳ đáng suy xét. Ai không biết công tử Thanh Trần có thể nói là nhân vật dưới hai người trên vạn người trong Định Vương phủ, nói là quyền khuynh thiên hạ cũng không quá đáng. Chỉ cần là người đọc sách, thì có ai mà không có xem công tử Thanh Trần như tấm gương và mục tiêu để cố gắng đây? Có điều, Diệp Ly dám khẳng định, cho dù nàng thật sự là Sở Quân Duy, thì nàng cũng sẽ không lựa chọn Mặc Cảnh Lê. Mặc Tu Nghiêu có lòng khoan dung, khí phách và năng lực của người đứng trên vạn người, nhưng Mặc Cảnh Lê lại không có. Chỉ

sợ đợi đến khi Mặc Cảnh Lê đứng vững gót chân, thì kẻ xui xẻo đầu tiên chính là công tử Thanh Trần thứ hai này.

Diệp Ly cung kính đáp: “Đa tạ Vương gia ưu ái. Tại hạ sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Mặc Cảnh Lê nhìn Diệp Ly thật lâu, rồi mới gật đầu nói: “Được, Bản vương liền phái người tiễn công tử hồi phủ.”

“Đa tạ Vương gia.” Diệp Ly cũng không từ chối, tất nhiên cũng hiểu rõ Mặc Cảnh Lê có ý gì. Cũng không quan tâm, nếu đã cho nàng biết chuyện quan trọng như vậy, thì sao Mặc Cảnh Lê có thể yên tâm cho nàng cứ rời đi như vậy chứ? Chỉ là, Mặc Cảnh Lê lại không biết rằng, nếu Diệp Ly muốn biến mất trong thành Nam Kinh này, thì cho dù hắn ta có đào cả ba thước đất lên cũng sẽ không tìm được.

Trác Tĩnh và Vệ Lận đợi ở bên ngoài nhìn thấy Diệp Ly đi ra, lại thấy bên người lại có thêm mấy tên thị vệ của Lê Vương phủ, thì không khỏi biến sắc. Diệp Ly thờ ơ vung tay ra hiệu cho bọn họ đừng hành động thiếu suy nghĩ. Hai người liền trấn định xuống, tiến lên hành lễ, “Thuộc hạ bái kiến công tử.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Trở về thôi.”

“Dạ, công tử.”

Diệp Ly mang theo mấy thị về vừa nhận được cùng với Trác Tĩnh và Vệ Lận đi ra ngoài Lê Vương phủ, nhưng khi đi ngang qua hoa viên thì liền thấy được Tiểu Hoàng đế mặc quần áo màu minh hoàng kia. Chỉ mới cách lần gặp mặt trước khoảng hai ba ngày, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn đã gầy gò của Tiểu Hoàng đế đã trở nên hơi vàng như nến. Một đôi mắt luôn mang theo vẻ hoảng sợ cũng trở nên càng ảm đạm không có ánh sáng hơn. Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra

được, mệnh của đứa nhỏ này không còn lâu nữa.

Mặc Túc Vân đi từ từ trong hoa viên, thái giám và cung nữ đi theo phía sau cúi thấp đầu, ai cũng không làm gì. Giống như chỉ cần Tiểu Hoàng đế không rời khỏi tầm mắt của bọn họ, thì vô luận làm cái gì cũng đều không quan trọng. Đường trong hoa viên cũng không phải luôn bằng phẳng, hình như Mặc Túc Vân thấy được phía trước có thứ gì đó thú vị, đôi mắt ảm đạm hơi sáng lên một chút, nhấc chân chạy nhanh lên trước. Nhưng thân thể của bé đã gần như yếu đến không còn sức gì rồi, nên liền mất thăng bằng ngã xuống đất.

Nhưng ngay cả như vậy mà những người đi theo phía sau bé cũng không có ai đến đỡ bé dậy, giống như những người này đều đột nhiên biến thành con rối không hề có thần trí vậy.

Ngã xuống chỗ có đá cuội gập ghềnh thật sự rất đau. Mặc Túc Vân ngã xuống, hai cánh tay liền bị trầy da đổ máu. Nước mắt liền lập tức đọng lại trên vành mắt của bé, nhưng không biết vì sao lại vẫn không rơi xuống. Mặc Túc Vân cũng không đứng dậy, chỉ nằm trên mặt đất sửng sờ nhìn cánh tay đang đổ máu đến đau rát của mình.

Một đôi tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng ôm bé lên. Mặc Túc Vân mở to hai mắt, hơi ngơ ngác nhìn công tử tuấn tú mặc áo trắng trước mắt này.

“Có đau không?” Diệp Ly ngồi xuống, nhìn đứa bé đang nhìn mình chằm chằm trước mắt nhẹ giọng hỏi.

Nước mắt trong hốc mắt của Mặc Túc Vân liền chảy ra, một lát sau mới nhẹ gật đầu. Trong lòng Diệp Ly khẽ thở dài, sao nàng lại không nhìn ra dị thường của đứa bé này. So với mấy ngày trước, thậm chí ngay cả phản ứng thì đứa bé này cũng đều chậm hơn rất nhiều.

Người đi theo Mặc Túc Vân nhìn thấy có người tới, liền bước lên phía trước muốn ngăn cản, “Vị công tử này… Hoàng thượng nên về nghỉ ngơi.” Diệp Ly liếc qua bọn họ, cười lạnh nói: “Hóa ra các ngươi cũng biết đứa bé này vẫn còn là Hoàng đế ah?”

Sắc mặt của cung nữ nói chuyện trắng bệch, nhưng rất nhanh liền bình thường lại, nói: “Đương nhiên chúng nô tỳ biết rõ bây giờ ngài ấy còn là Hoàng thượng. Cho nên, kính mời công tử nhanh chóng rời đi. Hoàng thượng cũng không phải bất kỳ người nào cũng đều có thể gặp.” Tuy ngữ khí nói chuyện của cung nữ giống như rất khách khí, nhưng Diệp Ly vẫn có thể nghe ra một tia kiêu ngạo trong đó cùng với câu “Bây giờ còn là” được nhấn mạnh kia. Hiển nhiên, đối xử với Mặc Túc Vân như thế cũng là được người sai sử.

Mấy thị vệ đi theo sau lưng Diệp Ly cũng tiến lên, châm chước ngôn ngữ muốn mời Diệp Ly rời đi. Chỉ là bọn họ biết Vương gia còn có lúc cần dùng vị Sở Quân Duy này, nên cũng không dám quá cường ngạnh.

“Bái kiến Vương phi.” Chính lúc đang giằng co, Diệp Oánh liền dẫn người đi tới, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua mọi người, hỏi: “Đang làm gì đây?” Cung nữ đã nói chuyện với Diệp Ly lúc nãy tiến lên một bước nói: “Khởi bẩm Vương phi, chúng nô tỳ vâng mệnh Thái phi đi ra ngoài chơi đùa với Hoàng thượng, nhưng vị Sở công tử này lại cản đường đi của Hoàng thượng không chịu tránh ra.”

Diệp Oánh từ chối cho ý kiến, nhìn sang Diệp Ly. Diệp Ly lại cười nói: “Bẩm Vương phi, tại hạ chỉ là nhìn thấy Hoàng thượng bị ngã nên mới thuận tay giúp đỡ thôi. Sau đó…” Diệp Ly giơ ống tay áo đang bị nắm chặt của mình lên, biểu thị là Tiểu Hoàng đế nắm chặt mình không buông.

Diệp Oánh trầm mặc một lát, rồi nói: “Sở công tử là khách quý của

Vương gia, nếu Hoàng thượng đã thích hắn ta thì cứ để hắn ta chơi với Hoàng thượng một lát đi. Các ngươi lo sợ đến quá phận như vậy còn ra thể thống gì?"

"Vương phi! Nhưng Thái phi…"

"Bên phía Thái phi, đương nhiên ta sẽ trở về giải thích. Nhiều người như vậy mà còn để cho Hoàng thượng té ngã, các ngươi đều là người chết cả sao?" Diệp Oánh nói một cách lãnh đạm. Tuy những người này đều là người của Hiền Chiêu Thái phi, nhưng khi có mặt người ngoài thì cũng không dám tranh luận với vị Lê Vương phi Diệp Oánh này, nên chỉ đành phải ngậm miệng.

Diệp Ly tiếp nhận thuốc do Vệ Lận ở sau lưng đưa tới, vừa cẩn thận thoa lên cho Mặc Túc Vân, vừa cũng không quay đầu lại hỏi: "Sao còn chưa đi mời thái y?"

Người hầu hạ Mặc Túc Vân do dự một chút rồi mới quay người đi.

Bởi vì Mặc Túc Vân vẫn luôn cầm lấy ống tay áo của Diệp Ly không buông, nên tạm thời Diệp Ly cũng không thể rời đi. Chỉ đành phải ôm Mặc Túc Vân đến một Thủy Các trong hoa viên ngồi một lát. Ôm Mặc Túc Vân ngồi trong Thủy Các, Diệp Ly bình tĩnh nhìn Diệp Oánh hỏi: "Hiền Chiêu Thái phi đã làm một chuyện, ngươi có biết không?"

Diệp Oánh biến sắc, hơi thất thố hỏi: "Thái phi? Thái phi đã làm gì?"

Trong lòng Diệp Ly hơi trầm xuống, nhìn biểu hiện của Diệp Oánh thì đã biết, chuyện mà Hiền Chiêu Thái phi đã làm, nàng ta cũng không phải là không biết, "Vì sao ngươi không nói cho Dao Cơ chuyện này?" Diệp Oánh khẽ cắn môi, nói: "Cái này cũng không phải chuyện quan trọng gì, cũng không liên quan đến Định Vương phủ. Ta nói cho nàng ta biết làm gì? Huống chi… Ta không nói cho nàng ta biết,

nhưng không phải ngươi cũng biết rồi sao?”

“Ta đã biết, nhưng chỉ tiếc cũng đã chậm.” Diệp Ly nói.

Diệp Oánh lơ đễnh, nói: “Chẳng lẽ ngươi còn muốn cứu nó sao? Nó là Hoàng đế của Đại Sở, ngươi là Vương phi của Định Vương phủ, cứu nó có lợi gì cho ngươi?” Diệp Ly cười khẽ một tiếng nói: “Có phải ngươi cảm thấy, Mặc Cảnh Lê trở thành Hoàng đế, thì ngươi liền chắc chắn có thể làm Hoàng hậu không?”

Sắc mặt Diệp Oánh trắng bệch, đương nhiên nàng biết rõ nếu không có người ủng hộ, thì cho dù Mặc Cảnh Lê làm Hoàng đế, mình cũng chưa chắc có thể thành Hoàng hậu. Vốn có Định Vương phủ ủng hộ, nhưng hiện tại Mặc Cảnh Lê đã quyết định khai chiến với Định Vương phủ…

“Ngươi cũng có thể thử đi nói hành tung của ta cho Mặc Cảnh Lê xem. Nhìn xem tâm tình của hắn ta tốt lên liền có thể thưởng cho ngươi vị trí Hoàng hậu hay không?” Diệp Ly mỉm cười nhìn nàng ta, cười nói. Nhưng hàn ý ẩn hiện trong mắt lại khiến cho trong lòng Diệp Oánh không nhịn được mà run lên, cắn môi nói: “Ta sẽ không bán đứng ngươi… Bán đứng ngươi cũng không có lợi gì cho ta.” Tính tình của Mặc Cảnh Lê là có thù tất báo, nếu nàng nói cho hắn ta biết tin tức của Diệp Ly, thì như vậy chắc chắn cũng sẽ tiết lộ chính mình vẫn luôn tìm hiểu tin tức cho Định Vương phủ. Đến lúc đó, đương nhiên Diệp Ly sẽ có phiền toái, nhưng cuối cùng không may vẫn là mình. Huống chi… Tin tức con của nàng vẫn còn nằm trong tay Diệp Ly.

Diệp Ly bình tĩnh nhìn nàng ta nói: “Ngươi vẫn kiên trì không chịu giao danh sách cho ta?”

Diệp Oánh cắn răng nói: “Ngươi tìm con về giúp ta trước. Mặt

khác…”

“Mặt khác?” Diệp Ly hơi nhướng mày, nhìn nàng ta đầy hứng thú. Diệp Oánh nói: “Sau khi Mặc Cảnh Lê lên ngôi, ngươi phải giúp ta lên làm Hoàng hậu.”

“Diệp Oánh.” Diệp Ly nhìn nàng ta một cách đầy thương hại, trầm giọng nói: “Ngươi sẽ phải hối hận.”

Người ở phía ngoài dẫn thái y đi đến. Nhưng đứa bé này vẫn nắm chặt lấy ống tay áo của Diệp Ly không buông. Diệp Ly lại đành phải khuyên một hồi lâu mới khiến cho bé buông ống tay áo ra để cho thái y xem xét. Nhìn thái y chỉ xem xét qua loa thương thế của bé, lại như không bình thấy dị thường của bé, Diệp Ly cũng không thể nói gì hơn, đứng dậy, đi ra Thủy Các. Mấy thị vệ đợi ở bên ngoài lập tức đi theo. Diệp Ly nghiêng đầu nói: “Đi nói với Nhiếp Chính Vương một tiếng, phàm là… Đừng làm đến quá khó coi. Không có lợi cho thanh danh của Vương gia.”

Mấy thị vệ sửng sốt một chút, nhưng vẫn phân ra một người quay người đi về hướng thư phòng của Mặc Cảnh Lê. Diệp Ly quay đầu lại nhìn thoáng qua đứa bé đang ngơ ngác ngồi cạnh bàn tùy ý thái y giày vò trong Thủy Các, rồi xoay người nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Công tử, Hoàng thượng…” Vệ Lận không nhịn được hỏi. Bọn họ cũng không phải động vật máu lạnh không có tim không có phổi gì, nhìn thấy một đứa bé không hiểu gì trở nên ngây ngốc ngơ ngác chờ chết, trong lòng Vệ Lận cũng thấy hơi đáng thương.

Diệp Ly lắc đầu nói: “Hoàng thượng chỉ sợ là… Ngày giờ không nhiều rồi.”

Mấy thị vệ được phái đi theo Diệp Ly cùng ra phủ đều hơi kinh ngạc

nhìn Diệp Ly. Không nghĩ đến vị công tử mới nhìn qua như ôn nhã tuấn tú này thật không ngờ lại to gan như thế, biết rõ bọn họ là người giám thị do Vương gia phái tới, mà lại còn dám ở trước mặt bọn họ nói những lời này.

Chỉ là bọn họ lại còn chưa hiểu rõ một đạo lý. Khi đối phương hoàn toàn không để ý nói ra một ít bí bật ngay tại trước mặt ngươi, thì đã chứng tỏ hắn ta cho rằng ngươi tuyệt đối sẽ không có khả năng tiết lộ bí mật của hắn ta, mà trên cái thế giới này, người không có khả năng tiết lộ bí mật nhất lại chính là người chết.

Nghe xong lời Diệp Ly nói, ánh mắt u lãnh của Trác Tĩnh và Vệ Lận rất có ăn ý như có như không đảo qua người mấy thị vệ, sát khí như ẩn như hiện lóe lên rồi chợt tắt.

Ngày hôm sau, Lê Vương phủ liền truyền đến tin tức. Mấy cung nữ thái giám hầu hạ bên người Mặc Túc Vân đề bị trượng tễ. Nghe thấy tin tức được Trác Tĩnh bẩm báo, bàn tay Diệp Ly cũng chỉ hơi dừng một lát, rồi liền làm tiếp việc đang bỏ dở.

Chương 376: Ngôi vị Hoàng đế và huyết thống

Edit: Theresa Thai
Beta: Sakura

Hai ngày sau, khi Mặc Cảnh Lê lại phái người tới Sở phủ, thì trong Sở gia đã người đi nhà trống. Chỉ để lại một bức thư do Sở Quân Duy tự tay viết, tỏ rõ mặc dù người của Sở gia không thể tận trung với Quân nhưng cũng không thể quay đầu lại làm ra việc mưu hại Quân vương. Về phần mấy tên thị vệ được Mặc Cảnh Lê phái đi thì lại không còn có ai gặp lại bọn họ nữa cả.

Mặc Cảnh Lê nghe được tin tức liền giận dữ, nhưng sao còn có thể tìm được tung tích của Diệp Ly chứ?

Lúc này, Diệp Ly cũng đã ở trong núi sau bên ngoài cách thành Nam Kinh hơn mười dặm rồi. Đứng bên cạnh mấy túp lều nhỏ, Diệp Ly đánh giá cảnh trí trước mắt mỉm cười gật đầu nói: “Ngược lại là một nơi dưỡng thương rất tốt.”

“Ly nhi tỷ tỷ.” Vân Ca đi ra khỏi phòng nhỏ, nhìn thấy Diệp Ly đang đứng ở ngoài phòng mỉm cười nhìn nàng, liền vui mừng trực tiếp thi triển khinh công rơi xuống trước mặt Diệp Ly, “Ly nhi tỷ tỷ, tỷ vào bằng cách nào?”

Diệp Ly cười nói: “Trận pháp ở bên ngoài thật tốt, vậy mà đã cho tỷ tốn hơn một canh giờ mới vào được.”

Vân Ca hơi mờ mịt nháy mắt mấy cái, nói: “Ấy vậy mà muội không có

cảm nhận được đã có người vào ah.”

Diệp Ly cười tủm tỉm vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà của muội ấy nói: “Đại ca vẫn khỏe chứ?”

“Ai nha, muội quên mất… Thuốc của Từ Thanh Trần.” Vân Ca ảo não kêu một tiếng, cũng mặc kệ Diệp Ly còn đang ở đây liền vội vàng xông vào trong phòng nhỏ. Nàng vừa mới sắc thuốc xong, chỉ nghe thấy bên ngoài có động tĩnh nên vội vàng đi ra xem, lại suýt chút nữa liền quên thuốc của Từ Thanh Trần đã ra ngoài, không nhanh uống thì sẽ nguội.

Nhìn Vân Ca bưng từ trong nhà ra một chén thuốc rồi đi đến một căn phòng nhỏ khác, Diệp Ly nhíu mày cũng đi theo.

“Từ Thanh Trần, uống thuốc thôi.” Vân Ca bưng thuốc đi vào phòng Từ Thanh Trần, Từ Thanh Trần để quyển sách trên tay xuống, nhìn chén thuốc trong tay muội ấy nhíu nhíu mày, “Vân Ca, muội thật sự không thể làm thành thuốc viên sao?” Trải qua lần bị thương này, công tử Thanh Trần mới biết được hóa ra chính mình cũng sợ uống thuốc. Lúc trước tất nhiên công tử Thanh Trần không sợ uống thuốc, nhưng lần này, hơn nửa tháng, mỗi ngày uống thuốc ba bữa như ăn cơm. Hơn nữa, tiểu cô nương Vân Ca làm thuốc viên thì đều mang theo mùi hương ngọt ngào vào miệng liền tan, nhưng khi sắc thuốc thì lại khó uống đến không thể tưởng tượng nổi. Từ Thanh Trần dám thề, đời này hắn chưa từng uống chén thuốc nào khó uống đến như vậy. Nhưng… Hắn đã xem qua đơn thuốc mà Vân Ca viết, đó rõ ràng là phương thuốc trị nội thương thường thấy nhất. Từ Thanh Trần cũng hơi hiểu dược lý, nên trong lòng thầm tính toán một lượt, xem như là lúc sắc thuốc cho vào thêm một vị thuốc đắng thì cũng sẽ không khó uống như chén thuốc trước mắt này.

“Như vậy sao được? Tuy thuốc viên dễ uống lại dễ cất giữ, nhưng

tác dụng lại thua kém thuốc được sắc này rất nhiều.” Vân Ca quả quyết không chấp nhận lời đề nghị của huynh ấy: “Đây cũng không phải loại thuốc phiền phức cần thời gian sắc lâu hay gì, nên tất nhiên sắc uống vẫn tốt hơn nhiều. Như vậy, thương thế của huynh cũng sẽ khỏi nhanh hơn.”

Nhìn tiểu cô nương đang tươi cười vui vẻ trước mắt, Từ Thanh Trần bất đắc dĩ vươn tay tiếp nhận chén thuốc đưa đến bên môi, ngửa đầu uống cạn.

Vân Ca thoả mãn gật đầu khen: “Từ Thanh Trần, huynh là người uống thuốc nhanh nhất mà ta từng thấy đó.” Chén thuốc này khó uống đến cỡ nào, kỳ thật Vân Ca cũng biết, bởi vì từ nhỏ nàng cũng là uống vào tay nghề của cha nàng mà lớn lên. Mỗi lần uống thuốc, nàng đều muốn lề mà lề mề cả buổi. Còn có những người mà cha đã từng cứu trước kia, hơn phân nửa đều là liều chết cũng không chịu uống thuốc do cha sắc.

“Muội đã biết rõ rất khó uống, thì cũng nên sắc thuốc này dễ uống hơn một chút đi.” Từ Thanh Trần cười khổ nói.

“Như vậy sao được? Phụ thân nói làm dịu hương vị của thuốc hơn phân nửa sẽ làm giảm dược tính của thuốc. Hơn nữa…” Vân Ca cười tủm tỉm nhìn huynh ấy nói: “Biết rõ thuốc khó uống thì mới có thể ngoan ngoãn ít bị thương ít sinh bệnh.”

Công tử Thanh Trần rất muốn nói, muội suy nghĩ nhiều quá, ta chỉ hy vọng muội có thể sắc ra mùi vị thuốc bình thường là được rồi.

“Ha ha, Đại ca, không nghĩ tới công tử Thanh Trần vang danh thiên hạ lại còn sợ uống thuốc nha.” Ngoài cửa, rốt cuộc Diệp Ly không nhịn được mà cười ra tiếng.

“Ly nhi?” Từ Thanh Trần ngẩng đầu lên nhìn ra cửa. Diệp Ly bước vào phòng, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt. Mặc dù chỉ là một căn phòng nhỏ đơn sơ trong núi, bày trí trong phòng cũng không chỉ có một cái giường, một cái bàn và hai cái ghế băng mà thôi, nhưng lại được lau chùi vô cùng sạch sẽ, trên bàn còn đặt một bình hoa bằng gỗ tuy hơn đơn điệu nhưng cũng rất đáng yêu, trong bình hoa có cắm hai cành hoa nhỏ màu trắng. Trong cả gian phòng đều tràn ngập một mùi thuốc thoang thoảng.

Lại nhìn Từ Thanh Trần, có lẽ bởi vì mấy ngày nay uống thuốc nhiều hơn ăn cơm, nên dung nhan tuấn mỹ vô trù của công tử Thanh Trần có vẻ hơi gầy đi một chút, nhưng khí sắc lại tốt vô cùng. Thoạt nhìn cũng không giống như bộ dáng của một người đang bị nội thương, hiển nhiên tiểu cô nương Vân Ca đã chăm sóc rất tốt.

Thấy Diệp Ly đi vào, lúc này Vân Ca mới nhớ ra chính mình còn ném khách nhân ở ngoài cửa, hơi ngượng ngùng cười cười với Diệp Ly, ngọt ngào nói: “Ly nhi tỷ tỷ, tỷ ngồi đi. muội đi châm trà cho tỷ.”

“Cảm ơn Vân Ca.” Diệp Ly mỉm cười ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, mỉm cười nhìn Vân Ca phất phất tay rồi nhanh chóng đi ra khỏi phòng nhỏ châm trà.

“Thật là một tiểu cô nương đáng yêu. Đại ca, ca nói có đúng không?” Diệp Ly cười nói.

Từ Thanh Trần cười một tiếng, gật đầu đồng ý: “Đúng là rất thú vị.” Diệp Ly hơi ngẩn ra, hóa ra trong mắt của công tử Thanh Trần, tiểu cô nương không phải phân ra xinh đẹp hay đáng yêu, mà là dùng thú vị hay nhàm chán để hình dung sao?

“Thương thế của Đại ca thế nào rồi?” Diệp Ly quan tâm hỏi. Từ Thanh Trần đặt tay lên ngực, cười nói: “Tuy thuốc của Vân Ca rất

khó uống, nhưng ngược lại hiệu quả vẫn rất tốt. Đã gần như khỏi hẳn rồi."

Diệp Ly cười nói: "Thuốc đắng dã tật có lợi cho bệnh."

Khuôn mặt tuấn tú luôn mang theo tiên khí mười phần của công tử Thanh Trần hiếm khi nhăn lại, hơi bất đắc dĩ nói: "Ca cảm thấy ca hơi hối hận về quyết định lúc trước. Vân Ca nói ca còn phải uống thuốc thêm ba tháng nữa thì nội thương mới có thể được triệt để chữa khỏi." Uống thuốc ba tháng không đáng sợ, đáng sợ chính là vô luận là phương thuốc nào đi qua tay Vân Ca cô nương thì đều có cùng một mùi vị, tuyệt đối sẽ không có tình huống càng khó uống hơn, ngay cả chính Vân ca cũng không làm được, bởi vì đó đã là khó uống đến cực hạn rồi. Hơn nữa, Vân Ca cô nương nhiệt tâm, nhất định sẽ tự mình sắc thuốc cho hắn, công tử Thanh Trần thật sâu cảm thấy mình vô phúc tiêu thụ.

Nhìn bộ dáng nhăn nhó của Từ Thanh Trần, Diệp Ly không nhịn được che miệng khẽ cười nói: "Thật sự là rất ít khi được nhìn thấy thần sắc như hôm nay của Đại ca. Vân Ca cũng chỉ có ý tốt mà thôi, nếu Đại ca từ chối muội ấy thì chẳng phải đã khiến cho muội ấy phải thương tâm sao?" Thính giác, thị giác và khứu giác của Diệp Ly đều tốt hơn người bình thường rất nhiều, lúc nãy đứng ở ngoài cửa đã ngửi thấy mùi vị quỷ dị nồng đậm tản ra từ trong chén thuốc kia của Từ Thanh Trần. Đồng thời cũng quyết định, nhất định phải mời tiểu cô nương Vân Ca tiếp tục chăm sóc thương thế cho Đại ca. Thật sự là rất hiếm khi được nhìn thấy thần sắc như hôm nay của Đại ca ah.

Nhìn nét mặt tươi cười đầy trêu tức hiếm có của Diệp Ly, Từ Thanh Trần bất đắc dĩ lắc đầu nhìn Diệp Ly hỏi: "Không phải đang ở trong thành Nam Kinh làm việc sao, sao hôm nay lại có thời gian rảnh rỗi đến thăm ca? Xảy ra chuyện gì?"

Diệp Ly thở dài: “Đại ca quả nhiên liệu sự như thần, đúng là đã xảy ra chuyện.”

“Sao?” Từ Thanh Trần nhướng mày hỏi. Diệp Ly liền kể lại tỉ mỉ chuyện ở Nhiếp Chính Vương phủ, chuyện Mặc Cảnh Lê đột nhiên muốn phế bỏ Mặc Túc Vân tự lập đúng là đã khiến cho Diệp Ly hơi ngoài ý muốn.

Từ Thanh Trần cười nói: “Ly nhi vẫn là nhân từ nương tay. Muội cứ viết chiếu thư thoái vị cho hắn ta thì thế nào? Mặc Cảnh Lê muốn tự lập làm Đế vào lúc này, hơn phân nửa chỉ là vì muốn sau này lên chiến trường, về mặt thân phận áp Định Vương phủ một đầu mà thôi. Chỉ cần sau này Sở gia ra mặt giải thích Sở gia không có Sở Quân Duy, thì cũng có sao đâu.”

Diệp Ly cười khổ lắc lắc đầu nói: “Có lẽ là vậy… Nếu hôm đó muội viết chiếu thư, thì chỉ sợ hiện tại Đại ca nghe được đúng là tin tức Mặc Cảnh Lê đăng cơ kế vị rồi.” Từ Thanh Trần hơi than khẽ nói: “Mặc Cảnh Lê vẫn quá nóng vội một chút. Ly nhi thương hại đứa bé kia sao?”

“Thương hại cũng vô dụng, đứa bé kia đã bệnh đến nguy kịch. Cho dù chúng ta có cứu được nó thì nó cũng không sống được bao lâu nữa.” Diệp Ly lắc lắc đầu nói. Tuy nói như vậy, nhưng kêu nàng tự tay hại một đứa bé không hiểu gì, thì Diệp Ly tự hỏi vẫn không thể làm được. Từ Thanh Trần nhìn muội ấy hơi tiếc thương nói: “Tính tình của muội và Mặc Tu Nghiêu, cũng không biết làm sao mà hai người lại vẫn sống hòa thuận như vậy qua nhiều năm như vậy nữa.”

Theo lý thuyết, tính tình của Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu quả thật là khác biệt như ngày với đêm. Diệp Ly đối mặt với người xấu thì có thể hạ quyết tâm, nhưng khi đối mặt với người vô tội thì lại rất dễ dàng mềm lòng. Mà Mặc Tu Nghiêu thì lại trái ngược hoàn toàn, nhìn như

tao nhã, nhưng là chỉ cần có thể đạt tới mục đích, thì đệ ấy sẽ không để ý mà kéo bất cứ người nào vào trong cục. Quan hệ của Mặc Cảnh Lê và Mặc Túc Vân hiện này, ai dám nói trong đó không có bút tích của Mặc Tu Nghiêu chứ? Nếu lúc trước Mặc Tu Nghiêu thật sự muốn đi thăm dò, thì sao lại không tra ra được thân phận của Mặc Túc Vân? Chỉ sợ là Mặc Tu Nghiêu đã đoán được ngay từ đầu rồi, cho nên mới không cho người đi tra.

Diệp Ly lại cười nói: "Tu Nghiêu là Tu Nghiêu, muội là muội. Cho dù là vợ chồng thì cũng không có quy định suy nghĩ cũng bắt buộc phải giống nhau nha. Chỉ cần chúng ta đều có thể lý giải bao dung đối phương thì như vậy đã đủ rồi."

"Vậy muội định đối phó với Mặc Cảnh Lê như thế nào? Cứ để hắn ta tùy ý như vậy sao?"

Diệp Ly bất đắc dĩ cười khổ, "Chẳng lẽ Đại ca cho rằng chỉ trong một tháng ngắn ngủn mà muội liền có thể đánh sụp sự thống trị của Mặc Cảnh Lê tại Giang Nam trong nhiều năm ư?" Muốn tìm chút rắc rối cho Mặc Cảnh Lê thì rất dễ dàng, nhưng muốn ở ngay trong Giang Nam mà trực tiếp đuổi hắn ta xuống đài trong thời gian ngắn, thì cho dù là Mặc Tu Nghiêu đích thân đến cũng có chút ít khó khăn.

Từ Thanh Trần mỉm cười nhìn Diệp Ly, "Ly nhi là định?" Nhiều năm tiếp xúc như vậy, Từ Thanh Trần cũng xem như đã hiểu Diệp Ly rất rõ rồi. Nếu nói cái gì muội ấy cũng không có định làm, thì đó là chuyện không có khả năng. Diệp Ly trầm ngâm nói: "Nói thân phận chân thật của Mặc Túc Vân cho Diệp Oánh."

"Ly nhi vẫn mềm lòng, khó trách Định Vương lại lo lắng cho muội." Từ Thanh Trần khẽ thở dài.

Diệp Ly lắc lắc đầu nói: "Không, muội muốn đánh cược… Trong mắt

Mặc Cảnh Lê, con trai có quan trong bằng ngôi vị Hoàng đế không? Đại ca, có đúng là y thuật của Vân Ca rất tốt không?" Từ Thanh Trần nhướng mày nói: "Muội muốn Vân Ca cứu Mặc Túc Vân?"

Diệp Ly cúi đầu nói: "Bệnh của Mặc Túc Vân đã không phải là thuốc hay châm cứu có thể trị được nữa, muội chỉ muốn cho nó sống lâu hơn một chút. Muội cũng muốn xem xem, nếu trong thời gian ngắn mà Mặc Túc Vân không chết, thì Mặc Cảnh Lê sẽ lựa chọn thế nào."

Từ Thanh Trần gật đầu nói: "Vậy để ca hỏi ý Vân Ca xem."

"Muốn hỏi muội cái gì?" Vân Ca bưng một bình trà bước nhẹ vào phòng, hơi ngượng ngùng cười nói với Diệp Ly: "Nhà của muội không có trà ngon gì, Ly nhi tỷ tỷ chấp nhận uống đi." Vân Ca bưng tới cũng không phải danh trà gì, mà là trà lại do mình làm. Hương hoa thoang thoảng tràn ngập trong không khí, Diệp Ly hít một hơi thật sâu, cười nói: "Rất thơm."

"Ly tỷ tỷ thích là được rồi, mọi người có chuyện gì muốn hỏi ý muội sao?" Thấy Diệp Ly cũng không chê trà lài quê mùa của mình, Vân Ca cũng thật vui vẻ. Tuy nàng rất ít khi tiếp xúc với người khác, nhưng thực sự cũng đã từng đi vào thành, nên đương nhiên biết rõ những người có tiền sống trong những tòa nhà lớn kia đều khinh thường những thứ sơn dã như thế này. Huống chi Ly tỷ tỷ lại còn là một Vương phi cao cao tại thượng. Nếu Diệp Ly biết muội ấy nghĩ như vậy, thì chắc chắn sẽ giới thiệu Trương Bách Vạn cho muội ấy quen biết. Ít nhất Trương Bách Vạn Tựu tuyệt đối sẽ không ghét bỏ trà lài của Vân Ca, nói không chừng còn hận không thể cầu Vân Ca cung ứng miễn phí suốt một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày.

Từ Thanh Trần nói: "Ly nhi muốn mời muội đi cứu một đứa bé. Vân Ca có nguyện ý đi không?"

“Được.” Vân Ca không chút nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý. Từ Thanh Trần hơi ngoài ý muốn nhìn muội ấy nói: “Vân Ca thật sự nguyện ý?”

Vân Ca khó hiểu hỏi lại: “Cha nói thầy thuốc phải có tấm lòng của cha mẹ, tại sao ta lại không muốn chứ?”

Từ Thanh Trần liền cảm thấy mình quá ích kỷ rồi, quả nhiên tâm nhãn quá nhiều cũng không phải chuyện gì tốt. Nhìn thấy Vân Ca và cha của muội ấy ẩn cư thì lại theo thói quen cho rằng cha của Vân Ca bởi vì biến cố nào đó mà không muốn hành y tế thế…

“Cảm ơn muội, Vân Ca.” Từ Thanh Trần lại cười nói.

Vân Ca tươi cười nhẹ nhàng, “Không cần cám ơn, ta cũng không biết cuối cùng ta có thể trị được hay không. Đến lúc đó mọi người đừng trách y thuật ta không tinh là được rồi. Ta sẽ cố gắng!” Từ Thanh Trần gật đầu nói: “Đã như vậy, thì vừa lúc ta cũng muốn dẫn muội đi tìm người nhà, đúng không? Chúng ta liền cùng vào thành là được rồi.”

Vân Ca không dị nghị gì liền nhẹ gật đầu, nhu thuận nói: “Ta đi chuẩn bị đồ đạc.”

Sở phủ thì tất nhiên không thể trở về rồi, Diệp Ly ở lại trong nhà của Vân Ca một đêm, ngày hôm sau, đoàn người mới thu thập hành lý lặng yên không một tiếng động về tới thành Nam Kinh. Lần này, chỗ dừng chân lại là một phủ đệ bình thường nằm trong một khu vực hơn nhộn nhịp trong thành. Lần này Diệp Ly lại không thể dùng thân phận Sở Quân Duy nữa, nên liền biến hóa nhanh chóng thành một cô gái thanh tú xinh đẹp, cùng huynh trưởng ốm yếu và muội muội còn nhỏ tuổi đến thành Nam Kinh dưỡng bệnh.

Nơi này cũng là khu vực nhộn nhịp và phồn hoa nhất trong thành

Nam Kinh, đoàn người của bọn họ xuất hiện vào ở trong tòa phủ đệ bình thường này tất nhiên cũng sẽ không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý. Dọn dẹp trong phủ xong, vào ban đêm Tần Phong và Lâm Hàn liền đích thân dẫn Vân Ca đến Lê Vương phủ, để Vân Ca trị bệnh cho Mặc Túc Vân.

Buổi tối, Diệp Ly và Từ Thanh Trần ngồi trong thư phòng đánh cờ. Diệp Ly chậm rãi hạ xuống một con, nhìn thoáng qua Từ Thanh Trần đối diện nhẹ giọng cười nói: “Thương thế của Đại ca vẫn chưa khỏi, không bằng trở về phòng nghỉ ngơi. Muội ở đây đợi Vân Ca về là được rồi.”

Từ Thanh Trần lắc đầu nói: “Không sao, bọn họ cũng sắp trở về rồi. Ca lại chờ một lát, cũng thuận tiện nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mấy ngày nay muội cố gắng đừng ra cửa, hiện tại chỉ sợ người của Mặc Cảnh Lê vẫn còn đang âm thầm điều tra đấy.” Diệp Ly cười nói: “Ly nhi biết, Đại ca đừng lo. Tần Phong và Lâm Hàn làm việc luôn có thể làm cho người ta yên tâm, huống chi Vân Ca cũng là cao thủ, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Từ Thanh Trần chậm rãi hạ xuống một con, rồi ngẩng đầu lên cười như có như không nhìn muội ấy nói: “Ai nói ca lo lắng?”

Diệp Ly không sao cả nhún nhún vai, cười nói: “Là muội hơi lo lắng.”

Từ Thanh Trần lắc đầu không nói thêm gì nữa.

Ngoài cửa vang lên một tiếng động nhỏ, rất nhanh cửa thư phòng liền bị đẩy ra, ba người Tần Phong nối đuôi nhau đi vào. Đôi mắt to trong suốt của Vân Ca đặc biệt sáng ngời, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng, hiển nhiên là chưa từng làm chuyện đêm khuya xâm nhập vào phủ đệ của người khác như vậy, nên hơi khẩn trương.

Diệp Ly kéo tay Vân Ca ngồi xuống, tự tay rót cho muội ấy một tách trà, nói: “Vân Ca vất vả rồi, có gặp phải nguy hiểm gì không?”

Vân Ca cười nói: “Không có ạ, Tần Phong đại ca và Lâm Hàn đại ca đều rất lợi hại. Chút ít thị vệ của Nhiếp Chính Vương phủ kia cũng không thấy được chúng ta.” Kỳ thật luận khinh công, thì Tần Phong và Lâm Hàn chưa chắc đã vượt qua Vân Ca, nhưng kinh nghiệm hành động bí mật vào đêm khuya, thì đương nhiên hai người có thể ném nàng ra xa đến tám con phố. Nếu Vân Ca tự mình đi, thì chỉ sợ đã bị người ta đuổi bắt khắp nơi từ lâu rồi.

Diệp Ly mỉm cười sờ sờ cái đầu nhỏ của tiểu cô nương, hỏi: “Bệnh tình của đứa bé đó sao rồi?”

Nghe thấy câu hỏi của Diệp Ly, khuôn mặt nhỏ nhắn Vân Ca liền ủ rũ xuống, hai mắt đẫm lệ rưng rưng nhìn Diệp Ly, Diệp Ly trầm ngâm một chút rồi hỏi: “Không tốt?” Vân Ca uể oải gật đầu nói: “Vốn khi sinh ra đứa bé đo đã yếu ớt rồi, khi còn bé có lẽ cũng không trôi qua tốt. Độc trên người của nó lại càng làm hỏng thân thể của nó triệt để, nhưng nếu không trúng độc thì đứa bé đó cũng không có khả năng sống đến năm hai mươi tuổi. Chỉ là hiện tại… Đứa bé đó phải chịu đựng sợ hãi trong thời gian dài, cho dù muội có giải hết độc cho nó, thì cũng phải nuôi dưỡng cẩn thận từng ly từng tí. Chỉ cần lại chịu thêm một chút kinh sợ nữa thôi, thì sẽ không xong. Nhưng mà Tần đại ca và Lâm đại ca nói không thể dẫn nó về.” Vừa nhắc tới người bệnh, thì Vân Ca liền có một loại kích động nho nhỏ. Đặc biệt là nàng luôn ẩn cư trong thâm sơn quanh năm, chưa từng trải qua bao nhiêu thế sự ở nhân gian. Nhìn thấy một đứa bé đáng thương như thế thì tất nhiên sẽ không nhịn được mà đồng tình thương cảm.

Diệp Ly gật đầu nói: “Đứa bé đó là Đương kim Hoàng thượng, mang nó ra khỏi Lê Vương phủ, thì sẽ xảy ra đại sự đấy.”

Vân Ca gật gật đầu, nàng chỉ là lòng dạ lương thiện nhưng lại không phải không hiểu chuyện, nghĩ nghĩ, rồi nói: “Đêm nay muội làm một ít dược hoàn, ngày mai Ly tỷ tỷ đưa cho đứa bé kia dùng đi. Tuy không có biện pháp chữa hết bệnh cho nó, nhưng vẫn là có thể làm cho nó sống thoải mái hơn một chút.” Diệp Ly nói khẽ: “Đêm nay muội cũng mệt mỏi rồi, không cần phải gấp, ngày mai lại chuẩn bị cũng kịp. Lát nữa tỷ kêu người chuẩn bị cho muội những dược liệu mà muội cần dùng.”

“Dạ… Từ Thanh Trần…” Kỳ thật trong số những người trong phòng này, người mà Vân Ca quen thuộc nhất cũng vẫn là Từ Thanh Trần, cho nên luôn không tự chủ được mà nhìn Từ Thanh Trần. Nói cho cùng, sở dĩ nàng tin tưởng Diệp Ly, Tần Phong và Lâm Hàn chỉ mới gặp mặt hai lần như vậy, cũng đều là thành lập trên cơ sở bọn họ là người quen biết của Từ Thanh Trần mà thôi.

Từ Thanh Trần cười khẽ một tiếng nói: “Vân Ca cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừ. Vậy… Mọi người cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Vân Ca nhu thuận gật đầu, đi theo thị nữ đang chờ ở cửa về phòng của mình.

Nhìn Vân Ca rời đi, cửa thư phòng lại đóng lại lần nữa, trong thư phòng yên lặng xuống.

Sau nửa ngày, Từ Thanh Trần mới nói: “Ly nhi đừng suy nghĩ nhiều quá. Việc đã đến nước này… Định Vương phủ cũng không có lỗi với đứa bé đó.” Mặc Túc Vân đúng là rất vô tội, rất đáng thương, nhưng lê dân bách tính trong thời kỳ loạn thế này, ai mà không đáng thương chứ? Ít nhất Diệp Ly đã cho Mặc Cảnh Lê và Diệp Oánh cơ hội đền bù. Diệp Ly cười khẽ một tiếng nói: “Đại ca không cần khuyên muội, muội đều hiểu rõ.”

Màn đêm buông xuống, một tờ giấy vô thanh vô tức xuất hiện ngay tại đầu giường của Diệp Oánh. Trên tờ giấy chỉ có ba chữ vô cùng đơn giản: Mặc Túc Vân.

Diệp Oánh cầm tờ giấy ngây ra cả buổi, thời gian dần qua, sắc mặt lại càng ngày càng trở nên tái nhợt.

“Vương gia! Vương gia?”

Sáng sớm, bên ngoài thư phòng của Mặc Cảnh Lê liền vang lên tiếng kêu dồn dập của Diệp Oánh. Đang tại xử lý chính sự, Mặc Cảnh Lê không vui nhíu mày, vốn chuyện Sở Quân Duy đột nhiên mất tích trong thành Nam Kinh cũng đã khiến cho Mặc Cảnh Lê rất tức giận rồi, nên lúc này hắn thật sự không có tâm tư để ý tới Diệp Oánh. Vốn cho rằng thành Nam Kinh vẫn luôn nằm trong sự khống chế của mình, nhưng chỉ chưa đầy một tháng ngắn ngủi, Sở Quân Duy và Đông Phương U lại trước sau biến mất ngay dưới mí mắt của hắn, điều này bảo sao không khiến cho Mặc Cảnh Lê phẫn nộ, không sinh lòng cảnh giác đây?

“Vương phi, Vương gia có lệnh, không gặp bất luận kẻ nào.” Ngoài cửa vang lên lời nói từ chối của thị vệ.

“Mở ra! Bản phi có chuyện quan trọng muốn bàn với Vương gia!” Diệp Oánh phẫn nộ trách mắng.

“Vương phi…”

Nghe ngữ khí giống như không đạt được mục đích thì sẽ thề không bỏ qua của Diệp Oánh, Mặc Cảnh Lê nhíu nhíu mày buông bút cất cao giọng nói: “Để cho nàng ta vào đi.”

Diệp Oánh đẩy cửa ra đi vào, cũng chẳng quan tâm hành lễ với Mặc

Cảnh Lê, vội vã chạy đến nói: “Vương gia! Ta tìm được con của chúng ta rồi!” Mặc Cảnh Lê sửng sờ, nhưng rất nhanh lại phục hồi tinh thần lại, nói một cách thản nhiên: “Ngươi lại đang nói hươu nói vượn cái gì vậy?” Không phải Mặc Cảnh Lê không tin Diệp Oánh, mà là suốt ngày Diệp Oánh đều ở trong Lê Vương phủ, trong tay cũng không có thế lực gì. Chuyện mà ngay cả Mặc Cảnh Lê đều không có chút manh mối nào, thì sao Diệp Oánh lại có thể biết được?

Diệp Oánh lo lắng nói: “Thật sự! Vương gia, ngài tin ta đi.”

Mặc Cảnh Lê cau mày, hơi không kiên nhẫn nói: “Được rồi, ngươi nói đi. Con đang ở đâu?”

Diệp Oánh nói: “Là Hoàng thượng… Vương gia, ngài cứu nó đi. Nó là con của chúng ta đó.”

“Ngươi đúng là điên rồi!” Mặc Cảnh Lê đẩy nàng ta ra tức giận nói. Diệp Oánh bị đẩy ra lại nhào qua bắt được ống tay áo của hắn ta nói: “Thật sự, ngài tin ta đi. Nó thật sự là con của chúng ta, hu hu… Van cầu ngài hãy cứu nó đi, nó sắp chết…”

“Sao ngươi biết được nó là con của chúng ta?” Sắc mặt Mặc Cảnh Lê âm trầm hỏi.

Diệp Oánh á khẩu không trả lời được, đương nhiên nàng biết rõ tờ giấy kia là do Diệp Ly phái người đưa cho mình, nhưng nàng lại không thể nói ra được. Một khi nói ra chuyện của Diệp Ly, thì không chỉ Mặc Cảnh Lê sẽ không bỏ qua cho nàng, mà ngay cả người của Định Vương phủ cũng tuyệt đối sẽ không buông tha nàng, hoảng sợ lắc đầu, “Không… Ta không thể nói…”

Trong mắt Mặc Cảnh Lê lóe lên một tia sáng lạnh, cười lạnh nói: “Không thể nói? Không thể nói thì ngươi đến tìm Bản vương làm gì?

Đi ra ngoài.” Diệp Oánh sửng sờ, cắn môi nói: “Nhưng con…” Mặc Cảnh Lê nói một cách hờ hững: “Con nào? Mặc Túc Vân là con trai của Mặc Cảnh Kỳ.”

“Không! Đó là con của chúng ta, Vương gia, nó là đứa con độc nhất của ngài đó.” Diệp Oánh kinh hoảng kêu lên. Nếu Mặc Cảnh Lê không chịu thừa nhận đứa bé này, thì như vậy đứa bé này, với tư cách là con trai của Mặc Cảnh Kỳ, là Đương kim Hoàng đế, liền chỉ có một con đường chết. Nhìn gương mặt lạnh lùng đến nỗi ngay cả con mắt cũng không chút biến hóa nào của Mặc Cảnh Lê, trong lòng Diệp Oánh liền cảm thấy lạnh lẽo. Không biết như thế nào đột nhiên lại nhớ tới ngày công chúa Tê Hà, không khỏi rùng mình một cái.

“Người đâu, đưa Vương phi về phòng, không có mệnh lệnh của Bản vương, ai cũng không được phép gặp nàng ta.” Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói.

Không có cách nào phản kháng, Diệp Oánh bị thị vệ cưỡng ép đưa về viện của chính mình, về đến phòng, nàng nhào lên giường rốt cuộc cất tiếng khóc lớn lên. Lúc này rốt cuộc nàng cũng đã hiểu rõ tại sao Diệp Ly lại nói nàng sẽ phải hối hận rồi. Bởi vì hiện tại, nàng đúng là đã bắt đầu cảm thấy hối hận.

Trong thư phòng, sắc mặt Mặc Cảnh Lê âm trầm bất định. Tuy đã đuổi Diệp Oánh đi không chút lưu tình nào, nhưng lời nói của Diệp Oánh lại vẫn để lại dấu vết thật sâu trong lòng của hắn. Đương nhiên Diệp Oánh không có khả năng vô duyên vô cớ lấy loại chuyện này đến lừa hắn, nhưng nếu nói Mặc Túc Vân là đứa bé đã mất tích nhiều năm kia… Chẳng biết tại sao, trong lòng Mặc Cảnh Lê cũng không có chút cảm giác vui sướng vì đã tìm lại được con yêu, mà ngược lại càng nhiều là bực bội và phẫn nộ.

Đồng thời, Mặc Cảnh Lê cũng bắt đầu suy nghĩ tại sao lúc trước Mặc

Cảnh Kỳ muốn truyền ngôi vị Hoàng đế cho Mặc Túc Vân. Mặc Túc Vân là hoàng tử có nhà mẹ xuất thân thấp nhất trong số tất cả các hoàng tử của Mặc Cảnh Kỳ, hơn nữa cũng là đứa có thân thể và tiềm năng yếu kém nhất. Truyền ngôi vị Hoàng đế cho một hoàng tử như vậy, quả thực chính là cố ý cho hắn cơ hội cầm quyền. Chẳng lẽ… Mặc Cảnh Kỳ chính là muốn mà cho hai cha con mình tự tương tàn?

Nghĩ đến đây, Mặc Cảnh Lê mạnh mẽ lắc đầu, trong lúc vô tình vậy mà trong lòng hắn đã thừa nhận lời nói của Diệp Oánh, “Người tới, đi đưa Thái hậu đến Lê Vương phủ cho Bản vương!”

Thị vệ ở ngoài cửa không khỏi cảm thấy lạnh lẽo. Thái hậu này tất nhiên là chỉ Lý thi mẹ ruột của Tiểu Hoàng đế. Nhưng mặc dù Lý thị có nhu nhược vô năng đi nữa, thì cũng vẫn là mẹ ruột của Hoàng đế, Thái hậu của một quốc gia. Vương gia lại tùy tùy tiện tiện kêu người mang bà ấy từ trong nội cung đến Lê Vương phủ như vậy, thật sự là có chút…

“Còn không đi mau!” Mặc Cảnh Lê nổi giận.

“Vâng, thuộc hạ đi liền!”

Hoàng cung cách Lê Vương phủ rất gần, chỉ chốc lát sau Lý thị đã bị người đưa tới rồi. Có điều lại không phải chỉ có một mình Lý thị đến đấy, mà cùng theo đến còn có Thái hậu đã bị giam lỏng. Mặc dù cảm thấy phẫn nộ khi thấy Thái hậu lại vi phạm mệnh lệnh của mình tự tiện xuất cung một lần nữa, nhưng Mặc Cảnh Lê cũng biết Thái hậu có thể bình yên xuất cung dưới tình huống mình đã phái đi canh chừng, thì chắc chắn số lượng người thuộc về Thái hậu trong nội cung còn lại cũng không ít. Có điều, lúc này hắn lại không có tâm tình để ý tới Thái hậu nữa, chỉ là sắc mặt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm vào Lý thị đã bị dọa đến phát run từng trận.

“Hiền Chiêu Thái phi đến!” Còn chưa kịp nói cái gì, thì ngoài cửa vang lên tiếng báo bén nhọn của thái giám. Mặc Cảnh Lê sửng sờ, liền đứng dậy nghênh đón Hiền Chiêu Thái phi nói: “Sao Mẫu phi lại tới đây?” Mấy ngày trước Hiền Chiêu Thái phi bị Đông Phương U chọc tức đến bị bệnh, mấy ngày nay nghỉ ngơi cũng còn chưa khỏe lại hoàn toàn. Lúc này được người đỡ, nhìn qua cũng còn hơi gầy yếu. Nhìn thấy Thái hậu đã ngồi trong thư phòng, thì liền ngây ra một lúc rồi mới mỉm cười nói: “Tỷ tỷ cũng ở đâu sao?”

Thái hậu nhìn thấy con mình lại ân cần với Hiền Chiêu Thái phi như vậy, ngược lại lại giam lỏng mẹ ruột như mình thì tất nhiên rất là bất mãn. Nên chỉ là lạnh lùng liếc Hiền Chiêu Thái phi mà không có trả lời. Hiền Chiêu Thái phi ngơ ngác một chút, làm như rộng lượng cười cười ngồi xuống đối diện Thái hậu.

Mọi người ngồi xuống, cũng chỉ có Lý thị là Thái hậu mà lại đứng cô đơn trong thư phòng không biết làm sao cho phải. Từ sau khi Mặc Túc Vân đăng cơ, Lý thị làm Thái hậu thì vẫn an phận ở yên trong cung của mình. Đừng nói những chuyện trong nội cung bị Thái hậu nắm giữ, mà ngay cả khi biết rõ con của mình bị Mặc Cảnh Lê ngược đãi cũng không dám nói nửa câu vì con trai. Lúc này đột nhiên bị thị vệ của Lê Vương phủ bắt vào Lê Vương phủ, vẻ mặt Lý thị cũng mờ mịt không biết đến cùng mình đã làm gì chọc phải Lê Vương.

Thần sắc Mặc Cảnh Lê tối tăm phiền muộn nhìn chằm chằm vào Lý thị, nhìn đến sắc mặt Lý thị càng ngày càng trắng, thân thể cũng lung lay sắp đổ.

Thái hậu nhíu nhíu mày khẽ ho một tiếng nói: “Lê Vương, rốt cuộc con phái người đưa Lý thị đến Lê Vương phủ là có chuyện gì? Đến cùng thì Lý thị cũng là góa phụ của hoàng huynh con, ở trong phủ của con quá lâu cũng không phải chuyện gì tốt.”

Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng, nhìn chằm chằm vào Lý thị nói: “Bản vương hỏi ngươi, ngươi tốt nhất thành thật trả lời.”

Lý thị dọa đến gật đầu liên tục, Mặc Cảnh Lê hỏi một cách lơ đễnh: “Hoàng thượng được sinh ra lúc nào?”

Lý thị sửng sờ, hiển nhiên không nghĩ tới Mặc Cảnh Lê lại hỏi một vấn đề kỳ quái như vậy. Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nói: “Ngươi tốt nhất nghĩ rõ ràng rồi hãy trả lời Bản vương.” Lý thị bị sắc mặt hung ác nham hiểm của hắn ta dọa đến nỗi không khỏi lui ra sau một bước mới run run nói: “Hồi, hồi Vương gia, Hoàng thượng được sinh ra vào, vào mùng hai tháng chín… Năm Cảnh đế thứ mười hai. Cái này, không phải Vương gia đã biết rồi sao?” Ngày sinh của hoàng tử là phải ghi lại vào trong gia phả của hoàng thất. Nếu Lê Vương muốn biết thì liền trực tiếp phái người đi lật Ngọc điệp xem là được rồi.

Mặc Cảnh Lê hừ lạnh một tiếng, Mặc Túc Vân sinh mùng hai tháng chín, mà con của Diệp Oánh lại sinh vào ba mươi tháng tám, chỉ hơn kém nhau không đến ba ngày.

Thái hậu hơi sững sờ, làm như nghĩ tới điều gì, nhìn qua Mặc Cảnh Lê nói: “Lúc này Lê Vương hỏi ngày sinh của Hoàng thượng làm gì?” Mặc Cảnh Lê lại như không nghe thấy câu hỏi của Thái hậu, ánh mắt cũng không rời khỏi người Lý thị một giây nào, hỏi tiếp: “Sau khi Mặc Túc Vân ra đời, ngươi có từng nhìn thấy nó không?”

Lý thị hơi sợ hãi khẽ gật đầu, “Ta… Thân thể của ta cũng không tệ lắm, nên cũng không có… Cũng không có ngất đi. Cho nên, sau khi Hoàng thượng sinh ra, cung nữ có ôm đến cho ta xem.”

“Rất tốt.” Mặc Cảnh Lê thoả mãn gật đầu nói: “Bản vương được biết, Hoàng thượng hẳn là được sinh đủ tháng. Vậy vì sao hiện tại thái y lại nói cho Bản vương, vốn khi sinh ra Hoàng thượng đã yếu ớt, là

sinh non hay sao?" Kỳ thật, thái y cũng không nói Mặc Túc Vân là sinh non gì, mà chỉ nói, vốn sinh ra Mặc Túc Vân đã yếu ớt, có khả năng là sinh non. Lúc trước Lý thị cũng không được sủng, nếu không phải sinh ra tiểu hoàng tử, còn được Mặc Cảnh Kỳ truyền ngôi, thì chỉ sợ người trong ngoài nội cung đã quên hai mẹ con này từ lâu rồi, ai sẽ còn để ý đến rốt cuộc có phải Mặc Túc Vân là sinh non hay không.

Sắc mặt Lý thị trắng bệch, ấp úng không dám nói lời nào.

Ánh mắt Mặc Cảnh Lê lạnh lẽo, vỗ một chưởng thật mạnh lên tay ghế, chiếc ghế rắn chắc bằng gỗ tử đàn lên tiếng vỡ ra, "Còn không nói thật!"

Lý thị kinh hoảng nói: "Ta không biết… Không biết phải nói cái gì… Hoàng thượng thật sự là con của ta mà."

Mặc Cảnh Lê cười lạnh nói: "Thật sao? Người đâu, kéo nữ nhân này ra ngoài giết."

"Hoàng thượng!" Thái hậu vừa sợ vừa giận trừng Mặc Cảnh Lê, rốt cuộc bà đã hiểu Mặc Cảnh Lê muốn làm gì rồi, cả giận nói: "Nói như thế nào thì Lý thị cũng là mẹ ruột của Hoàng thượng, sao có thể nói giết liền giết? Tàn sát Thái hậu, Lê Vương phải giải thích với văn võ cả triều thế nào đây?" Mặc Cảnh Lê cười lạnh nhìn qua Thái hậu nói: "Nếu Mặc Túc Vân căn bản cũng không phải là con nối dõi của Tiên hoàng, vậy thì Bản vương cần giải thích với ai đây?"

"Không… Vương gia, oan uổng ah…" Lý thị lại càng hoảng sợ. Cho dù có ngốc lại chậm chạp thì cũng biết lẫn lộn huyết thống hoàng thất là tội danh gì. Hai chân Lý thị mềm nhũn lập tức ngã ngồi xuống đất, "Vương gia, oan uổng ah, ta… Nô tỳ oan uổng…" Nàng an phận cả đời, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ trở thành

phi tử của Hoàng đế, cũng chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ sinh hạ hoàng tử, lại càng chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ trở thành Thái hậu. Nhưng lại không nghĩ rằng, sau khi xảy ra liên tiếp những biến cố khiến cho nàng kinh hoàng không thể hiểu được, vậy mà lại còn chuyện như vậy chờ nàng.

“Ngươi đã không muốn nói thật, vậy thì liền đi chết đi.” Giọng nói của Mặc Cảnh Lê lãnh khốc vô tình.

“Không… Ta không… Ta thật sự không biết…” Lý thị kinh hoảng nói: “Không liên quan đến ta… Hoàng thượng… Hoàng thượng…”

Hiền Chiêu Thái phi vẫn luôn im lặng không nói gì liền nhíu nhíu mày, thấy Lý thị đã bị dọa đến nói năng hơi lộn xộn, đột nhiên mở miệng nói: “Ngươi chỉ cần nói rõ rốt cuộc Hoàng thượng có phải là con của ngươi hay không là được rồi.” Lý thị giật mình nhìn ba người đang ngồi, một lát sau mới rốt cuộc sợ hãi nói: “Ta… Ta không biết… Lúc Hoàng thượng sinh ra ta ôm ngài ấy… Lúc ngài ấy đầy tháng… Tiên hoàng từng phái người ôm con đến cho ông ấy xem. Sau khi được đưa về, thì thân thể vẫn luôn có chút không tốt, ta cho rằng con nít dễ sinh bệnh, nên cũng không để ý…”

“Hồ đồ!” Thái hậu cả giận nói: “Con mình đã lớn đến một tháng rồi, ôm về rốt cuộc có phải là con của mình hay không, ngươi còn không biết sao?” Đứa trẻ đã lớn được một tháng rồi, sao có thể không nhìn ra bộ dáng gì?

Lý thị cắn khóe môi đã hơi trắng bệch không dám nói lời nào. Trong mắt Hiền Chiêu Thái phi hiện lên một tia hiểu rõ, bình tĩnh nói với Mặc Cảnh Lê: “Vương gia, có lẽ nàng ta cũng không biết nhiều, cho nàng ta trở về đi. Đến cùng thì cũng là Thái hậu của một quốc gia….”

Vốn Mặc Cảnh vẫn còn chưa hỏi xong, cho dù có hỏi xong rồi thì

cũng không có ý định để Lý thị sống. Nhưng xưa nay hắn kính trọng Hiền Chiêu Thái phi, cũng không muốn nghịch tâm ý của ngài ấy, nên liền gật gật đầu kêu người dẫn Lý thị ra ngoài.

Trong thư phòng chỉ còn lại có Thái hậu, Mặc Cảnh Lê và Hiền Chiêu Thái phi, Thái hậu cau mày nói: "Muội muội có ý gì?" Hiền Chiêu Thái phi sâu kín thở dài nói: "Việc này cũng không trách Lý thị được. Nàng ta chỉ là một phi tử có vị phân thấp lại xuất thân từ cung nữ, con mình lại bị Tiên hoàng đích thân sai người ôm đi, cho dù nàng ta biết đứa bé kia không phải con mình, thì sao lúc đó dám nói ra chứ? Chỉ sợ nói ra, không chỉ con không có, mà ngay cả mạng của chính nàng ta cũng mất luôn."

Hiền Chiêu Thái phi nói cực kỳ bình thản, nhưng lại không biết vì sao Thái hậu lại cảm thấy trong lời nói của nàng ta có hàm ý khác, trên mặt hiện lên thần sắc cổ quái, quay đầu nhìn qua Mặc Cảnh Lê, cười lạnh nói: "Đã như vậy, chắc Lê Vương cũng đã biết rõ thân phận của Hoàng đế rồi, hiện tại Lê Vương muốn làm thế nào đây?" Nhìn chằm chằm vào Mặc Cảnh Lê, đột nhiên trong lòng Thái hậu bay lên một cổ khoái cảm quỷ dị. Đương nhiên bà biết Mặc Cảnh Lê muốn làm gì. Chỉ là tuy rằng bây giờ bà chỉ có thể cố gắng lắm mới có thể tự bảo vệ mình, cũng đã vô lực can thiệp vào quyết định của Mặc Cảnh Lê. Nhưng hiện tại… Nếu Mặc Túc Vân biến thành con trai của Mặc Cảnh Lê, thì ngược lại bà lại rất muốn biết đứa con trai này của mình sẽ đưa ra quyết định gì.

Mặc Cảnh Lê lạnh nhạt nói: "Việc này không liên quan đến Thái Hoàng Thái hậu, kính xin Thái Hoàng Thái hậu hồi cung an dưỡng đi."

"Con!" Thái hậu không khỏi giận dữ, nhưng chống lại bộ dáng mỉm cười lạnh nhạt của Hiền Chiêu Thái phi thì lại không biết như thế nào liền nuốt cơn tức này xuống, hừ một tiếng quay người đi ra thư

phòng.

“Lê…” Trong thư phòng, Hiền Chiêu Thái phi thấy sắc mặt Mặc Cảnh Lê đầy khó coi liền nhẹ giọng kêu, “Chuyện này là mẫu phi làm sai rồi, thôi… Mẫu phi liền kêu thái y cố gắng chữa trị cho Hoàng thượng vậy. Chắc vẫn cứu được, đến cùng thì Hoàng thượng cũng là con trai độc nhất của con.”

Mặc Cảnh Lê đã trầm mặc hồi lâu, bỗng nói: “Chuyện này không liên quan đến mẫu phi, mẫu phi cũng suy nghĩ cho nhi thần thôi. Để nhi thần suy nghĩ thật kỹ đã.” Hiền Chiêu Thái phi gật gật đầu đứng lên nói: “Vậy mẫu phi đi về trước, con cũng đừng suy nghĩ quá nhiều. Hoàng thượng sẽ không sao…”

“Mẫu phi đi thong thả.”

Hiền Chiêu Thái phi quay người đi ra ngoài, lúc đi tới cửa quay đầu lại nhìn thoáng qua Mặc Cảnh Lê đang cúi thấp đầu không biết đang suy nghĩ cái gì ngồi sau án thư, bên môi liền nhấc lên một nụ cười thản nhiên xinh đẹp.

Trong tiểu viện của Diệp Oánh, Diệp Oánh đang ngồi một mình trong phòng ngẩn người. Nước mắt đã ngâm đôi mắt đẹp trở nên vừa đỏ vừa sung, sắc mặt tiều tụy tái nhợt đã không còn nhìn ra được phong thái của mỹ nhân đệ nhất Sở kinh năm xưa nữa.

Cửa phòng đột nhiên vang lên một tiếng “Phanh”, cửa bị người đá ra từ bên ngoài, tim Diệp Oánh liền đập mạnh và loạn nhịp, ngẩng đầu nhìn ra cửa. Mặc Cảnh Lê mang theo một thân hàn ý đang đứng tại cửa nhìn chằm chằm vào nữ nhân bên trong, chỉ là ngược sáng nên Diệp Oánh không thể nhìn rõ ràng thần sắc trên mặt hắn ta. Nhìn thấy Mặc Cảnh Lê, Diệp Oánh làm như đột nhiên phục hồi tinh thần lại, vội vã nhảy xuống giường bổ nhào đến trước mặt Mặc Cảnh Lê

kêu lên: “Vương gia, con… Con của ta… Van cầu ngài hãy cứu Túc Vân đi.”

Nhìn khuôn mặt lem luốc đầy nước mắt nước mũi của Diệp Oánh, trong mắt Mặc Cảnh Lê hiện lên một tia chán ghét, cầm lấy tay của nàng ta kéo vào phòng rồi ném mạnh xuống đất, đứng thẳng nhìn chằm chằm xuống Diệp Oánh nói: “Diệp Oánh, rốt cuộc là ai nói cho ngươi biết thân phận của Mặc Túc Vân?”

Diệp Oánh sống chết cắn môi không chịu nói. Mặc Cảnh Lê tức thì nóng giận, một tay kéo nàng ta lên khỏi mặt đất, “Còn không nói?” Vô luận như thế nào thì Mặc Cảnh Lê cũng sẽ không tin đây là do tự Diệp Oánh điều tra ra. Diệp Oánh căn bản là chưa từng nhìn thấy đứa bé kia, thì sao lại có thể nhận ra rốt cuộc Mặc Túc Vân có phải là đứa bé kia hay không. Chuyện này chắc chắn là do người khác nói cho nàng ta biết, điều này cũng chứng tỏ còn có người nào đó biết rõ thân phận chân thật của Mặc Túc Vân, thậm chí… Có khả năng bản thân chuyện này chính là một cái cái bẫy. Một cái bẫy không chút sơ hở nào bị người nào đó lợi dụng tin tức con hắn mất tích để bố trí ra.

“Ngươi cho rằng… Ngươi không nói lời nào thì Bản vương liền không làm gì được ngươi sao?” Nhìn bộ dáng quật cường của Diệp Oánh, trong lòng Mặc Cảnh Lê lại càng không có chút thương tiếc nào. Kề sát vào bên tai Diệp Oánh, Mặc Cảnh Lê thấp giọng nói: “Diệp Oánh, ngươi có tin, hiện tại Bản vương liền cho Mặc Túc Vân đi chết liền không?”

“Súc sinh!” Rốt cuộc Diệp Oánh không nhịn được nữa liền biến sắc, hung hăng trừng Mặc Cảnh Lê nổi giận mắng, “Nó là con ruột của ngươi đó!” Lại vừa vươn tay ra muốn bắt lấy mặt của Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê khoát tay dễ dàng chế trụ nàng ta, “Có nói hay không?”

Diệp Oánh cắn răng nói: “Mặc Cảnh Lê, Túc Vân cũng là con của

ngươi.” Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm vào nàng, bỗng dưng bật cười, nói một cách thản nhiên: “Bản vương muốn con trai thì tất nhiên sẽ còn có nữa. Huống chi… Mặc Túc Vân này, cho dù Bản vương cứu được nó, thì sau này cũng là một còn ma ốm bệnh liên tục.” Lời này, vốn Mặc Cảnh Lê cố ý nói để hù dọa Diệp Oánh. Nhưng trong nháy mắt lời nói này ra khỏi miệng thì đột nhiên hắn lại có một loại cảm giác như bừng tỉnh. Đúng vậy, sau này hắn sẽ còn có con trai nữa. Tuy hiện tại những nữ nhân trong phủ đều chưa có truyền ra tin tức gì, nhưng thái y cũng đã nói do hắn trúng độc quá lêu nên cần phải có thời gian để điều trị. Còn về phần độc của hắn thì đã được giải hết hoàn toàn rồi. Chỉ cần đợi thêm một khoảng thời gian nữa, thì tất nhiên hắn sẽ có con. Cần gì phải trông cậy vào một đứa con trai yếu đuối, nhu nhược, vô năng, bệnh tật kia để tự tìm phiền não chứ?

Mặt khác, mấy năm nay Mặc Cảnh Lê đối xử với Mặc Túc Vân thật sự là không thể nói là tốt. Cho nên, từ sau khi trong lòng đã nhận định Mặc Túc Vân chính là đứa con trai đã bị mất tích của mình, thì trong đáy lòng Mặc Cảnh Lê luôn khó tránh khỏi sẽ sinh ra có một tia áy náy và bối rối, nhưng càng nhiều hơn lại là một loại tức giận khi bị Mặc Cảnh Kỳ trêu đùa trước khi hắn ta chết. Cho nên trong lòng của hắn, kiểu gì cũng không bằng lòng nhìn thấy đứa con trai đã mất mà lại tìm về được này. Hơn nữa thân phận Mặc Túc Vân thật sự là không dễ giải quyết, vô luận có nhận hay không đều là phiền toái. Đương nhiên Mặc Cảnh Lê càng không muốn để cho Mặc Túc Vân tiếp tục ngồi trên ngôi vị Hoàng đế này nữa, mặc dù nói do có Mặc Túc Vân nên hắn cũng có thể được xem như là Thái Thượng hoàng rồi. Nhưng danh hào Thái Thượng hoàng này có chỗ nào nghe hay bằng Hoàng đế chứ?

Diệp Oánh nhìn Mặc Cảnh Lê đầy khiếp sợ, vốn nàng cho là Mặc Cảnh Lê chỉ là không chịu tin lời của mình mà thôi. Lại không nghĩ rằng Mặc Cảnh Lê lại sẽ nói ra vô tình lời nói như thế, nhưng rất

nhanh cũng hiểu được. Nàng chỉ có một đứa con trai là Mặc Túc Vân, nhưng Mặc Cảnh Lê lại có thể có được thêm nhiều đứa con trai nữa với người khác. Bây giờ… Sự tồn tại của Mặc Túc Vân căn bản chính là chắn đường của Mặc Cảnh Lê!

“Nói hay không?” Mặc Cảnh Lê hỏi với ngữ khí thờ ơ.

“Ta nói…” Diệp Oánh tuyệt vọng nhắm mắt lại, thống khổ nói. Dòng nước mắt long lanh chảy xuống theo khóe mắt cũng không đánh thức được một chút thương tiếc nào của nam nhân trước mắt. Diệp Oánh run run nói: “Là người của Định Vương phủ đã nói cho ta biết.”

“Ngươi nói cái gì?” Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nói. Hiện nay Đại Sở đã kết minh với Tây Lăng và Bắc Nhung, cũng có thể coi là chính thức đối lập với Định Vương phủ rồi. Bởi vậy Mặc Cảnh Lê liền càng mẫn cảm hơn với những tin tức của Định Vương phủ. Vừa nghe đến Diệp Oánh nói chuyện này còn có sự nhúng tay của Định Vương phủ, thì sao có thể không nổi giận đây?

Đã nói ra, Diệp Oánh cũng không còn gì để cố kỵ nữa, cắn răng nói: “Ta nói là Định Vương phủ đã nói cho ta biết thân phận của Túc Vân đó.”

“Tiện nhân!” Mặc Cảnh Lê quăng lên mặt Diệp Oánh một bạt tai thật mạnh, “Ngươi lại dám lén Bản vương cấu kết với Định Vương phủ, ngươi thật to gan!” Diệp Oánh rưng rưng nói: “Ta chỉ muốn tìm con của ta, có gì sai chứ? Chỉ cần Định Vương phủ có thể giúp ta tìm được con của ta, thì vì sao ta không thể giúp bọn họ?” Mặc Cảnh Lê cúi người kéo Diệp Oánh lên, “Ngươi nói cho ta biết, ngươi đã nói cho Định Vương phủ những tin tức gì? Bình thường ngươi liên hệ với ai, các ngươi truyền tin tức như thế nào?”

Diệp Oánh cũng không phải người khó đối phó, Mặc Cảnh Lê chỉ hơi

phí chút sức lực thì Diệp Oánh đã liền khai ra một đại nha hoàn mà ngày thường luôn hầu hạ bên cạnh nàng cùng với một quản sự và mấy thị vệ trong phủ đều là người của Định Vương phủ. Chỉ tiếc rằng, đợi đến lúc Mặc Cảnh Lê phái người đi đuổi bắt những người này, thì những người này đã bỏ trốn mất dạng từ lâu rồi.

Trong phòng Diệp Oánh, Mặc Cảnh Lê ngồi trên ghế nhìn chằm chằm vào Diệp Oánh đã bị thương cả người đang ngã ngồi dưới đất. Diệp Oánh chịu đựng đau đớn trên người nói: "Nên nói cho ngươi ta đều đã nói cho ngươi biết rồi, Túc Vân…."

Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nói: "Mặc Túc Vân là hoàng tử của Tiên hoàng, không phải là con của ngươi."

Diệp Oánh sửng sờ, làm như không thể tưởng tượng nổi trừng Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê cau mày nói: "Định Vương phủ đã lừa gạt ngươi." Nói ra những lời này, đồng thời, Mặc Cảnh Lê cũng đã quyết định bỏ qua đứa con trai này. Không chỉ bởi vì ngôi vị Hoàng đế, bởi vì khúc mắc của hắn với Mặc Túc Vân, mà cũng là vì đây là tin tức do Định Vương phủ truyền tới. Mặc Cảnh Lê không thể không hoài nghi bản thân tin tức này chính là một âm mưu, mà đứa con đã mất tích kia kỳ thật đã bị Mặc Cảnh Kỳ giết từ lâu rồi. Nếu đã tìm nhiều năm như vậy mà vẫn không tìm được, thì sao không… Cho rằng là chưa từng có đứa con trai này đây?

"Không!" Diệp Oánh lắc đầu liên tục, "Sẽ không đâu, Định Vương phủ sẽ không lấy chuyện này ra lừa gạt ta. Ta biết… Túc Vân và con của ta chỉ thua kém nhau ba ngày, sao có thể trùng hợp như vậy chứ… Ta biết, ngươi vừa mới bắt Lý thị ở trong nội cung tới hỏi. Nàng ta nhất định biết rõ, ta muốn đến hỏi nàng ta!" Nói xong, liền đứng dậy muốn đi ra ngoài.

"Đứng lại!" Giọng nói Mặc Cảnh Lê trở nên lạnh lùng: "Thân thể Thái

hậu không khỏe, đã hồi cung nghỉ ngơi rồi. Ngươi cũng ngoan ngoãn ở yên trong phủ cho Bản vương. Hiện tại Bản vương không có thời gian giải quyết ngươi, ngươi tốt nhất an phận một chút cho Bản vương!"

"Không… Cảnh Lê!" Diệp Oánh ngây người, hoảng sợ lắc đầu, đột nhiên chạy vội tới trước mặt Mặc Cảnh Lê quỳ xuống, ôm chân của hắn ta nức nở nỉ non nói: "Cảnh Lê, ngươi cũng biết, ngươi biết Túc Vân chính là con của chúng ta. Ta van cầu ngươi, buông tha cho nó đi. Nó là đứa con đầu tiên và cũng là đứa con duy nhất hiện nay của ngươi mà."

Nhìn Diệp Oánh rơi lệ, thần sắc Mặc Cảnh Lê hơi hòa hoãn một chút, vươn tay sờ tóc Diệp Oánh thấp giọng nói: "Vốn khi sinh ra nó đã yếu kém rồi, lúc trước lại không dưỡng tốt, bản thân đã không thể sống lâu nữa. Ngươi ngoan ngoãn đi, sau này chúng ta còn sẽ có đứa con khác."

"Không… Sẽ không đâu…" Diệp Oánh lắc đầu nói.

Da đầu đột nhiên đau buốt, Mặc Cảnh Lê nắm tóc Diệp Oánh để cho nàng ta đối mặt với mình, nói một cách thản nhiên: "Sẽ có, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, đợi sau khi Bản vương lên ngôi liền phong ngươi làm Hậu."

Đôi mắt Diệp Oánh giật giật, khẽ lẩm bẩm: "Phong ta làm Hậu?"

Mặc Cảnh Lê gật đầu nói: "Đúng vậy, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, Bản vương sẽ không tính toán chuyện ngươi liên hệ với Định Vương phủ nữa, nhưng… Ngươi phải giúp Bản vương làm một chuyện. Nói cho Bản vương, ngươi còn biết thám tử Định Vương phủ nào trong thành Nam Kinh nữa? Chắc chắn không chỉ trong mỗi một Lê Vương phủ này. "

“…”

“Ta thật sự không biết gì nữa cả.” Diệp Oánh cúi đầu nói.

Mặc Cảnh Lê ôn nhu nói: “Ngươi liền suy nghĩ kỹ một chút, Bản vương biết lúc trước đã đối xử với ngươi không tốt. Nhưng ngươi xem, nay ở trong phủ chỉ có lại một mình ngươi. Nói cho cùng, thì chỉ có ngươi mới là Vương phi của Lê Vương phủ, không phải sao? Những người đó làm như thế nào để truyền tin tức ra ngoài? Sao Bản vương lại nhớ những người đó đều không thể tùy ý ra khỏi thành được vậy? Bọn họ chắc chắn còn có người liên hệ khác nữa, đúng không?”

Sau nửa canh giờ, Mặc Cảnh Lê thoả mãn đi ra khỏi phòng Diệp Oánh. Thủ vệ luôn canh giữ ngoài viện của Diệp Oánh cũng rút theo.

Trong phòng, Diệp Oánh ngơ ngác ngồi dưới đất. Một lúc lâu sao, bên môi mới lộ ra một tia nụ cười ảm đạm, “Mặc Cảnh Lê… Ngươi thật ác độc… Đã như vậy, ngươi cũng đừng trách ta…”

Trước khi Mặc Cảnh Lê đến tìm nàng, người luôn đi theo bên người Diệp Oánh và mấy ám vệ của Định Vương phủ trong Lê Vương phủ cũng đã bỏ chạy hết. Trước khi đi, còn nhắn cho Diệp Oánh mấy câu, “Bảy phần thật ba phần giả, nếu muốn cứu Mặc Túc Vân, thì tốt nhất nên biết cái gì nên nói cái gì không nên nói.”

Lần này, Diệp Oánh đã làm vô cùng tốt. Mặc Cảnh Lê biết được chỉ là những thám tử không quan trọng gì trong thành Nam Kinh mà thôi. Hơn nữa, chỉ sợ lúc này phần lớn cũng đã rút lui hết rồi. Còn chân chính quan trọng, Diệp Oánh lại không lộ ra một chút. Nàng không biết rốt cuộc Diệp Ly có thể cứu con của nàng hay không, Mặc Cảnh Lê nói đúng, nay đứa bé đó đã không còn sống được lâu. Mà những

cái này… Lại đều là do kẻ làm mẹ như nàng làm hại. Bởi vì nàng cũng ham hư vinh Hoàng hậu cao cao tại thượng kia, cho nên biết rõ Hiền Chiêu Thái phi hạ độc cho đứa bé đó, nhưng nàng không chỉ không có ngăn cản, mà thậm chí cũng không nói cho bất cứ người nào của Định Vương phủ biết. Là nàng đã hại nó… Diệp Ly nói nàng sẽ phải hối hận… Nàng chưa từng hối hận như bây giờ… Hiện tại, nàng chỉ hy vọng có người có thể báo thù thay con của nàng.

Mặc Cảnh Lê nói sẽ còn có đứa con khác? Không, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không có đứa con nào khác nữa. Cho dù có, cũng vĩnh viễn cũng không phải là đứa này.

Chương 377: Một kích khi sắp chết, Diệp Oánh chết

Edit: Theresa Thai
Beta: Sakura

Hình như có lẽ Diệp Oánh đã nhận mệnh rồi, không lại khóc lóc ồn ào muốn Mặc Cảnh Lê buông tha Mặc Túc Vân nữa. Nên Mặc Cảnh Lê cũng không lại để ý đến nàng ta nữa. Thật ra trong lòng Mặc Cảnh Lê luôn xem thường Diệp Oánh. Mười năm trước, Mặc Cảnh Lê đúng là rất yêu thương Diệp Oánh, thậm chí không tiếc vì thế mà đẩy lui hôn sự do Tiên hoàng ban thưởng, cũng vì vậy mà bị Từ gia ghen ghét. Ở trong đó, mặc dù có một ít nguyên nhân thuộc về phương diện chính trị, nhưng cũng không thể xem nhẹ rằng lúc đó Mặc Cảnh Lê đúng là rất yêu thích Diệp Oánh. Nhưng so với sự vắng vẻ, khinh miệt, chán ghét của mười năm sau, thì quả nhiên là cách biệt một trời một vực.

Đặc biệt là dưới tình huống đã có Diệp Ly để so sánh, thì Mặc Cảnh Lê càng cảm thấy mình càng có lý do chán ghét khinh thị Diệp Oánh. Nhu nhược, vô năng, ích kỷ, ngu xuẩn, thậm chí nhiều khi Mặc Cảnh Lê đều sẽ hoài nghi lúc trước mình nhất định đã bị quỷ mê tâm hồn rồi, nên mới cảm thấy Diệp Oánh thích hợp làm Lê Vương phi hơn Diệp Ly. Cho dù lúc đó còn gánh danh xưng thiên kim ba không, nhưng Mặc Cảnh Lê cũng thấy bộ dáng đó của Diệp Ly tuyệt đối cũng sẽ không ngu xuẩn hơn Diệp Oánh bây giờ.

Cho nên, Mặc Cảnh Lê không cảm thấy Diệp Oánh có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa gì, và vì vậy cũng không vội vả xử trí Diệp Oánh. Thậm chí bởi vì nàng ta thức thời cũng thoáng buông lỏng hạn

chế của nàng ta một chút, dù sao trong Lê Vương phủ vừa mới mất tích một Vương phi, người còn lại mà lại xảy ra chuyện gì thì cũng hơi khó coi.

Nhưng mà hắn ta đã quên, xem thường nữ nhân sẽ có lúc phải trả một cái giá cực kỳ trầm trọng.

Vì vậy, sau khi vừa mới nhổ mấy cái cái đinh do Định Vương phủ xếp vào Giang Nam, Mặc Cảnh Lê đắc chí mãn nguyện nên đương nhiên đã quên mất chuyện Mặc Túc Vân có thể là con của hắn ta. Tiếp tục thoả thuê mãn nguyện chuẩn bị cho nhân sinh huy hoàng sắp đến gần của mình.

Diệp Oánh thì tuy đã nhận được tự do nhưng lại bị hạn chế xuất phủ. Mà người hầu hạ bên người nàng cũng đều bị đổi thành người bên cạnh Mặc Cảnh Lê. Diệp Oánh giống như đã bỏ đi sự điên cuồng và kiên trì trước kia, chỉ cầu Mặc Cảnh Lê cho phép nàng ngẫu nhiên đi thăm Mặc Túc Vân. Mặc Cảnh Lê cũng không phải không có nửa điểm áy náy nào với đứa con trai này, nên cuối cùng vẫn đồng ý thỉnh cầu của Diệp Oánh.

Ngày hôm đó, Diệp Oánh vẫn tự mang canh do tự tay mình nấu đến tiểu viện của Mặc Túc Vân giống như hai ngày trước. Vừa lúc thái y cũng đang bắt mạch cho Mặc Túc Vân. Hai ngày nay, thân thể của Hiền Chiêu Thái phi đã tốt lên rất nhiều, nên cũng thường xuyên tự mình đến đây chăm sóc Mặc Túc Vân. Còn chưa vào cửa, liền chợt nghe thấy tiếng của Hiền Chiêu Thái phi, Diệp Oánh liền dừng bước. Chỉ nghe ở bên trong Hiền Chiêu Thái phi hỏi: “Thái y, thân thể Hoàng thượng thế nào rồi?”

Thái y trầm ngâm một chút, rồi mới đáp: “Khởi bẩm Thái phi, vi thần cũng thấy hơi kỳ quái, hình như thân thể Hoàng thượng đã có một chút khởi sắc.” Nghe vậy, trong lòng Diệp Oánh không khỏi khẽ động,

ngón tay mảnh khảnh không tự chủ được nắm thật chặc hộp thức ăn trong tay.

Bên trong an tĩnh một lát, Hiền Chiêu Thái phi mới hỏi: “Có phải… do Vương phi…”

“Chắc không phải, vi thần đã kiểm tra canh do Vương phi đưa tới, đều là canh bình thường. Đừng nói trị bệnh cho Hoàng thượng, ngay cả hiệu quả bổ dưỡng chỉ sợ cũng rất có hạn.” Thái y bác bỏ suy đoán của Hiền Chiêu Thái phi.

Hiền Chiêu Thái phi do dự một chút, rốt cuộc vẫn hỏi: “Như vậy, theo ngươi thân thể hiện tại của Hoàng thượng…”

Thái y thấp giọng nói: “Hồi Thái phi, tuy thân thể của Hoàng thượng hơi có khởi sắc, nhưng muốn khôi phục lại là ngàn khó vạn khó. Nếu mọi chuyện đều cẩn thận, cẩn thận điều dưỡng, thì có lẽ còn có thể sống lâu thêm vài năm. Nếu không… Chỉ trong thời gian ngắn…” Thái y hơi khó xử, hắn là tâm phúc của Lê Vương và Thái phi, nên đương nhiên hiểu rõ Lê Vương và Thái phi có ý gì. Nhưng dựa theo thân thể hiện nay của Hoàng thượng, tuy không sống lâu được nhưng kéo một năm hay nửa năm lại không thành vấn đề. Trừ phi là hạ thuốc mạnh… Nghĩ đến đây, thái y không khỏi run lên không dám lại nghĩ tiếp nữa. Có một số việc, chủ tử có thể nghĩ, nhưng người làm việc phía dưới tuyệt đối không thể nghĩ nhiều.

Hiền Chiêu Thái phi trầm mặc một hồi, mới thở dài nói: “Mà thôi, ta lại thương lượng với Lê Vương xem.”

Ngoài cửa, Diệp Oánh nắm thật chặc hộp thức ăn trong tay, cúi đầu, trong đôi mắt như bị ngâm trong thuốc độc. Lão thái bà này… Lão thái bà này, bắt đầu từ ngày nàng vào cửa đã tra tấn nàng, hiện tại lại còn dám thảo luận chuyện này với người khác ngay tại trước mặt

con trai của nàng. Cho dù Túc Vân có thể nghe không hiểu… Cho dù…

Cắn răng, Diệp Oánh thu liễm hận ý trên mặt nhấc chân bước vào phòng.

Hiền Chiêu Thái phi nhíu mày, hỏi: “Ngươi đến đây lúc nào?”

Diệp Oánh nháy mắt, nghi ngờ hỏi ngược lại: “Con dâu đến thăm Hoàng thượng, Thái phi có chuyện gì sao?” Hiền Chiêu Thái phi hoài nghi nhìn chằm chằm vào Diệp Oánh, nếu Diệp Oánh đã nhận định thân phận của Mặc Túc Vân, thì tuyệt đối sẽ không thờ ơ với nó. Nhìn một hồi lâu, lại chỉ thấy được biểu hiện cung kính bình thản như nước chảy mây trôi của Diệp Oánh, mới nói: “Không có gì, nếu ngươi đã đến rồi, thì hãy ở lại chăm sóc Hoàng thượng đi. Bản cung hơi mệt mỏi, phải về nghỉ ngơi.”

Diệp Oánh cung kính nói: “Cung tiễn Thái phi.”

Tiễn Hiền Chiêu Thái phi xong, thái y cũng thu dọn đồ đạc cáo từ theo. Diệp Oánh ngồi ở bên giường, nhìn đứa con đang mang theo thần sắc mờ mịt nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy cái mũi cay cay suýt nữa đã chảy ra nước mắt rồi.

“Túc… Hoàng thượng, ta có mang theo canh gà mà con thích ăn nè, ngồi dậy uống một chút đi, chịu không?” Diệp Oánh ôn nhu nói.

Mặc Túc Vân nhìn qua Diệp Oánh, đôi mắt chuyển mấy vòng, mới đột nhiên mở miệng nói: “Ngài là Lê Vương phi…”

Trong lòng Diệp Oánh vui mừng, hai ngày trước Mặc Túc Vân bệnh đến nỗi ngay cả người cũng không nhận ra được, chỉ ngây ngốc ngơ ngác. Không nghĩ tới hôm nay lại có thể nhận ra mình, xem ra thái y

nói không sai, quả nhiên con đang chuyển biến tốt lên rất nhiều.

Diệp Oánh cẩn thận ôm bé dậy ngồi dựa vào gối đầu, vừa đưa canh gà đến miệng bên miệng bé, vừa ôn nhu hỏi: “Hoàng thượng có nghĩ ra muốn thứ gì nữa không? Ta kêu người mua về cho Hoàng thượng.”

Mặc Túc Vân nháy mắt, do dự một chút rồi thấp giọng nói: “Trẫm muốn ca ca áo trắng và tỷ tỷ xinh đẹp.”

Diệp Oánh sửng sờ, Mặc Túc Vân bệnh nặng chưa lành, nếu không phải nàng ngồi gần nhất thì gần như đều không nghe thấy bé nói gì. Mặc Túc Vân cho rằng nàng ấy không biết, liền giơ tay lên chỉ chỉ cánh cánh tay còn đang kết vảy của chính mình nói: “Ca ca.” Lại lấy một viên thuốc nho nhỏ màu nâu từ trong một cái túi nhỏ bình thường ở bên người ra nói: “Tỷ tỷ.”

Trong lòng Diệp Oánh khẽ run lên, cảnh giác nhìn bốn phía lượt. Tuy trong phòng có cung nữ và thái giám hầu hạ, nhưng đều đứng ở gian ngoài. Cách bình phong và màn che thì cũng đều không nhìn thấy gì. Đương nhiên Diệp Oánh không biết tỷ tỷ trong miệng Mặc Túc Vân chính là Vân Ca, mà chỉ cho rằng là Diệp Ly đã thay lại nữ trang, thấp giọng nói: “Là tỷ tỷ đưa cho con?”

Mặc Túc Vân chầm chậm nhẹ gật đầu, “Ca ca nói, không thể nói với người khác. Nhưng Vương phi thì có thể.” Ca ca này lại chính là Tần Phong.

Diệp Oánh cẩn thận giấu kỹ cái túi nhỏ cho bé, trìu mến nhìn qua bộ dáng hơi ngây thơ của Mặc Túc Vân, ôn nhu nói: “Con yên tâm, thứ con thích, ta nhất định sẽ tìm đến giúp con.”

“Hoàng thượng thích gì mà muốn ngươi đi tìm?” Giọng nói của Mặc

Cảnh Lê vang lên ở cửa.

Trong lòng Diệp Oánh cả kinh, vội vàng đứng lên cười nói: “Hoàng thượng nói muốn ăn mật gà. Oánh nhi nghe nói Thành Đông có Đắc Nguyệt Lâu làm mật gà vô cùng ngon, nên mới nói kêu người đi mua cho Hoàng thượng.”

Mặc Cảnh Lê từ chối cho ý kiến, liếc hai người nói: “Thật sao?”

Diệp Oánh cẩn thận siết chặt bàn tay trong tay áo, lo lắng Mặc Túc Vân sẽ nói lỡ miệng. Nhưng lại thấy Mặc Túc Vân sợ hãi nhìn Mặc Cảnh Lê một cái, thân thể nho nhỏ liền rụt vào trong, có hỏi thế nào cũng không mở miệng nói chuyện.

Tình hình như vậy Mặc Cảnh Lê đã thành thói quen từ lâu. Hai năm qua, lúc nào Mặc Túc Vân nhìn thấy hắn cũng đều là bộ dáng này, nhưng hôm nay đến cùng thì thân phận đã không giống với lúc trước, lúc trước nhìn thấy chỉ cảm thấy khoái ý và chán ghét, nhưng bây giờ lại càng nhiều thêm vài phần cảm giác phức tạp khó tả và tức giận như có như không. Nhu nhược nhát gan như vậy, sao lại có thể là con trai của Mặc Cảnh Lê hắn chứ?

Thờ ơ dời mắt, Mặc Cảnh Lê nói: “Nếu Hoàng thượng đã thích ăn, thì Bản vương sẽ phái người đi mời đầu bếp Đắc Nguyệt Lâu vào phủ đến Tựu đặc biệt làm riêng cho Hoàng thượng ăn là được.” Diệp Oánh gật gật đầu, nói khẽ: “Vương gia làm chủ là được.”

Mặc Cảnh Lê thoả mãn gật đầu nhìn thoáng qua bát canh gà đã uống một nửa kia nói: “Để cho Hoàng thượng nghỉ ngơi thật tốt đi, Bản vương đưa ngươi về phòng.”

“Vâng.” Diệp Oánh hơi lưu luyến nhìn Mặc Túc Vân giống như lại đang ngẩn người một cái, quay người đi ra ngoài theo Mặc Cảnh Lê.

Vừa mới ra khỏi tiểu viện của Mặc Túc Vân, thì liền có người vội vã chạy đến nói: “Khởi bẩm Vương gia, lúc nãy Triệu phu nhân bên Trắc viện vừa truyền đến tin tức, nói là đã mang thai một tháng rưỡi ạ.”

“Cái gì?” Mặc Cảnh Lê sửng sờ, lập tức đại hỷ. Cũng không quan tâm trở về với Diệp Oánh, cười vang nói: “Thật tốt quá, trọng thưởng. Truyền ý chỉ của Bản vương, tấn Triệu thị là Trắc phi.”

“Vâng, Vương gia. Chúc mừng Vương gia.” Người báo tin cũng vui vẻ ra mặt. Dù sao đây chính là con nối dõi duy nhất trước mắt của Lê Vương phủ, tâm tình Vương gia cực kỳ vui mừng, tiền thưởng đương nhiên cũng sẽ không thiếu. Mặc Cảnh Lê vung tay lên nói: “Mà thôi, Bản vương vẫn tự mình đi xem một chuyến.” Nói xong, dường như đã quên Diệp Oánh đang đứng bên cạnh hắn, đi nhanh về hướng Trắc viện.

Cửa ra vào, Diệp Oánh quay đầu lại nhìn cửa viện một cái, cúi đầu im lặng đi về tiểu viện của mình.

Trong thành Nam Kinh, trong một tiểu viện bình thường, Từ Thanh Trần và Diệp Ly đang ngồi trong sân đánh cờ, Vân Ca ngồi ở một bên tò mò nhìn hai người ngươi tới ta đi chém giết nhau, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Ly tràn đầy sùng bái và bội phục. Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn tiểu cô nương lắc đầu cười cười, Vân Ca cũng không hiểu kỳ nghệ, nên lúc này chỉ thấy nàng làm cho Từ Thanh Trần lui về phía sau từng bước mà thôi, nào biết đâu rằng đánh cờ với Từ Thanh Trần, cuối cùng người thua hơn phân nửa đều là nàng. Đối mặt với Từ Thanh Trần, vô luận tính trước làm sau thế nào thì cũng đều vô dụng, cho nên còn không bằng dùng đánh nhanh tới nhanh để thoải mái hơn.

” Công tử Thanh Trần, Vương phi.” Tần Phong mặc một bộ áo vải bình thường xuất hiện trong sân, cúi người hành lễ.

Từ Thanh Trần dừng tay lại, nhìn trang phục trên người Tần Phong không khỏi cười nói: “Tần Thống lĩnh quả thật là giả trang cái gì là giống hệt như cái đó. Nếu ở trên đường lớn mà gặp được thì tại hạ cũng chưa chắc đã nhận ra.” Từ Thanh Trần nói lời này đúng là không nói quá, đừng nhìn một thân khí thế xưa nay của Tần Phong khiến cho không người dám làm càn. Nhưng lúc này mặc áo vải quần thô vào, khí thế quanh thân liền bắt đầu thu liễm lại, thậm chí ngay cả cái khuôn mặt luôn được xưng tụng là tuấn mỹ kia cũng đều trở nên bình thường rất nhiều. Cả người dung nhập vào trong đám người chỉ sợ cũng không gây cho bất luận kẻ nào chú ý. Người như vậy, không chỉ thích hợp làm ám vệ, làm gián điệp, mà lại càng thích hợp làm sát thủ hơn.

Tần Phong cười khẽ một tiếng nói: “Công tử quá khen.”

Diệp Ly nhướng mày cười nói: “Đã có thể làm cho ngươi ăn mặc thành bộ dạng này, xem ra Mặc Cảnh Lê quả nhiên đã thật sự nổi giận rồi?”

Tần Phong nói: “Mấy ngày nay, tuy bề ngoài trong thành Nam Kinh không có gì, nhưng âm thầm lại vẫn đang điều tra kỹ càng. Sau khi Mặc Cảnh Lê nhổ được mấy cái cứ điểm thì bắt được toàn là những người không biết gì cả, chắc là không cam lòng ah.”

Diệp Ly thoả mãn gật đầu nói: “Xem ra Diệp Oánh còn không ngốc đến tận cùng, không khai Dao Cơ ra.”

Kỳ thật nước cờ nói thân phận của Mặc Túc Vân cho Diệp Oánh này thật sự hơi hiểm, nhưng nếu quả thật dùng cái chết của Mặc Túc Vân để tính toán Mặc Cảnh Lê và Diệp Oánh, thì Diệp Ly cũng không qua được cái cửa đó trong lòng mình. Dù sao… Nàng cũng là mẹ của ba đứa bé. Chỉ cần nhớ tới Mặc Tiểu Bảo đáng yêu nghịch ngợm còn có

đôi song sinh còn không có đầy một tuổi đã bị ném trong nhà kia ở Ly Thành, thì Diệp Ly liền không khỏi mềm lòng. Tuy nàng không tin Quỷ Thần, nhưng cũng vẫn hy vọng có thể an tâm một ít. Dựa theo cách nói của ông ngoại chính là, không phải lo lắng Quỷ Thần báo ứng, xưa nay người đọc sách luôn tin rằng, Tử bất ngữ quái lực loạn thần (*). Nhưng thủ đoạn quá độc ác, đến cùng thì cũng vẫn sẽ tổn thương thiên hòa.

(*)*Là câu số 20 trong Tứ Thư Bình Giải. Nguyên văn:*子不语:怪,力,乱,神*. Dịch nghĩa: Đức Khổng Tử không dạy bảo về điều quái lạ, sức mạnh, sự rối loạn và năng lực siêu nhiên. Xem thêm ở đây:*

May mắn, cuối cùng Diệp Oánh đã không để cho mình thất vọng. Nếu Diệp Oánh khai Dao Cơ ra, thì con đường tin tức của Định Vương phủ tại thành Nam Kinh cũng xem như bị hủy. Đến lúc đó, cho dù là nàng thì cũng không có biện pháp gì nữa cả, Định Vương phủ cũng không thể phái người mạnh mẽ xông thẳng Lê Vương phủ đi?

“Trong Lê Vương phủ có động tĩnh gì không?” Diệp Ly hỏi.

Tần Phong nói: “Mặc Cảnh Lê và Hiền Chiêu Thái phi đã biết trong thời gian ngắn Mặc Túc Vân sẽ không chết được, nên đang tại do dự có nên hạ thuốc mạnh hay không.” Nói đến chỗ này, Tần Phong không nhịn được nhíu mày, cũng khinh bỉ Mặc Cảnh Lê rõ ràng. Hổ dữ không ăn thịt con, huống chi còn là một đứa bé không biết gì cả. Nếu Mặc Cảnh Lê thật sự làm như vậy, thì quả thật ngay cả người cũng đều không phải luôn rồi.

Diệp Ly hơi nhíu mày, nhìn sang Từ Thanh Trần hỏi: “Đại ca, ca cảm thấy Mặc Cảnh Lê sẽ đưa ra quyết định gì ?”

Từ Thanh Trần khẽ thở dài một tiếng, chầm chậm hạ xuống một con cờ, nói: “Có phải Lê Vương phủ đã có người mang thai hay không?”

Tần Phong sửng sờ, “Sao công tử biết? Triệu Trắc phi của Lê Vương phủ vừa mới truyền ra tin tức mang thai, nói là đã một tháng rưỡi rồi.” Từ Thanh Trần không trả lời vấn đề của Diệp Ly, mà chỉ nói: “Nếu Ly nhi muốn cứu Mặc Túc Vân, thì phải nhanh lên.”

“Đại ca có ý là?” Diệp Ly sửng sờ, tuy nàng cũng không cảm thấy Mặc Cảnh Lê sẽ vì con trai mà buông tha cho ngôi vị Hoàng đế, nhưng cho tới bây giờ lại chưa từng cảm thấy Mặc Cảnh Lê đã biết chân tướng rồi mà vẫn còn giết Mặc Túc Vân. Dù sao, mặc dù hơi rắc rối, nhưng cũng không phải là không có biện pháp giải quyết, đúng không? Từ Thanh Trần nói một cách lạnh nhạt: “Nếu như chỉ là một mình Mặc Cảnh Lê, thì chưa chắc hắn ta sẽ giết Mặc Túc Vân, nhưng ca chỉ sợ… Người thật sự muốn giết Mặc Túc Vân lại là một người hoàn toàn khác. Đúng lúc này lại truyền ra tin tức đã có con nối dõi, với Mặc Túc Vân, đây tuyệt đối không phải là một chuyện tốt.”

Diệp Ly thở dài nói: “Mà thôi, đêm nay đích thân muội sẽ đến Lê Vương phủ một chuyến.”

Tần Phong hơi lo lắng, nói: “Vương phi, nếu có gì thì cứ phân phó chúng thuộc hạ đi làm là được. Vương phi cần gì phải tự mình phạm hiểm?”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Diệp Oánh sẽ không tin tưởng các ngươi. Ta đi sẽ yên tâm hơn một ít.”

Đêm khuya yên tĩnh, Diệp Oánh vẫn không thể chìm vào giấc ngủ, bồn chồn ở trong phòng đi tới đi lui giống như một con thú bị giam. Lúc này nàng mới hiểu được, đã mất đi sự trợ giúp âm thầm của Định Vương phủ, nàng liền bất lực đến cỡ nào. Mặc Cảnh Lê ra lệnh một tiếng, thậm chí nàng cũng không có cách nào điều động bất cứ

người nào trong Vương phủ. Lại càng không cần phải nói muốn truyền tin tức gì ra ngoài.

Tuy nàng không phải cực kỳ thông minh, nhưng qua mấy ngày nay đã thật sự hiểu rõ không ít đạo lý. Thiếp thất của Mặc Cảnh Lê mang thai, thì con của nàng càng thêm không có đường sống. Nhưng hiện tại, mà ngay cả muốn giết chết Triệu thị kia mà nàng cũng không làm được. Không, hiện tại nàng không muốn giết chết bất luận kẻ nào. Nàng chỉ hy vọng con của mình được bình an sống sót.

“Tứ muội.” Giọng nói nhẹ nhàng lại như xa xăm của Diệp Ly bỗng vang lên trong bóng đêm, Diệp Oánh lại càng hoảng sợ. Quay người lại lại liền nhìn thấy Diệp Ly mặc một thân màu đen đang đứng ở gần sau lưng nàng. Đi theo Diệp Ly bên người còn có Tần Phong, Vệ Lận cùng với một tiểu cô nương lạ mặt.

Vân Ca hiếu kỳ nhìn nhìn Diệp Oánh, lại quay đầu lại nhìn nhìn Diệp Ly. Vốn đêm nay cũng không có tính mang Vân Ca ra, nhưng Vân Ca lại kiên trì muốn đi thăm tiểu đệ đệ bệnh tật này, nên Diệp Ly không có cách nào mới đành phải mang theo muội ấy đi cùng. Dù sao võ công của Vân Ca coi như khá tốt, ít nhất tự bảo vệ mình là tuyệt đối không thành vấn đề.

Vân Ca mở to mắt nhìn, thấy hơi nghi hoặc. Sao muội muội của Ly tỷ tỷ lại không giống tỷ ấy chút nào vậy?

“Tam tỷ!” Diệp Oánh chưa bao giờ kích động khi nhìn thấy Diệp Ly như lần này, gần như tức thì nhào tới trước mặt Diệp Ly, hai chân mềm nhũn liền quỳ xuống, “Tam tỷ, cầu tỷ hãy cứu Túc Vân. Van cầu tỷ… Tỷ muốn muội làm gì muội cũng đều nguyện ý.”

Diệp Ly khẽ thở dài, vươn tay kéo nàng ta dậy nói: “Sớm biết hôm nay thì cần gì lúc trước?” Diệp Oánh xấu hổ, đều tại nàng lòng dạ

hẹp hòi và ngờ vực vô căn cứ, sợ Diệp Ly đùa giỡn mình nên Diệp Ly mới không chịu nói với mình tung tích của con trai trước. Bây giờ rơi vào bước đường này, nhưng vẫn cần Diệp Ly đến cứu mình, "Oánh nhi biết sai rồi, Tam tỷ, van cầu tỷ hãy cứu Túc Vân đi. Về sau vô luận Tam tỷ nói cái gì, Oánh nhi sẽ không bao giờ nghi ngờ Tam tỷ nữa. Van cầu tỷ, hãy nể mặt cha, xin hãy cứu Túc Vân đi."

"Được rồi." Diệp Ly đã cắt đứt lời nói lộn xộn của nàng ta, gật đầu nói: "Ta muốn dẫn Mặc Túc Vân rời khỏi nơi này, ngươi có muốn đi cùng không?"

Diệp Oánh im lặng.

Diệp Ly cũng mặc kệ nàng ta đang suy nghĩ gì, nàng cảm thấy đồng tình với Mặc Túc Vân, nhưng với Diệp Oánh thì một chút cũng không có, chỉ lạnh nhạt nói: "Ngươi phải hiểu rõ ràng, một khi Mặc Túc Vân mất tích ngay trong Lê Vương phủ, thì mặc kệ có liên quan đến ngươi hay không, Mặc Cảnh Lê cũng tuyệt sẽ không tha cho ngươi."

Đã trầm mặc thật lâu, rốt cuộc Diệp Oánh lắc đầu nói: "Không, muội không đi. Tam tỷ, muội biết rõ… Lúc trước là muội có lỗi với tỷ. Muội chỉ cầu tỷ một chuyện, giúp muội đưa Túc Vân đến chỗ cha mẹ, mời các ngài niệm tình đứa con gái bất hiếu này mà giúp muội chăm sóc cho Túc Vân. Muội biết… Thân thể của nó đã hoàn toàn bị loại thuốc độc kia của Mặc Cảnh Lê và Hiền Chiêu Thái phi làm hỏng rồi. Nó có thể sống tới lúc nào thì liền hay lúc đó… Muội chỉ mong nó có thể bớt phải chịu khổ một chút, bình an trôi qua vài năm yên bình. Cũng không tính là uổng phí nó đã đến trên đời này một lần."

"Ngươi muốn làm gì?" Diệp Ly nhíu mày nói.

Diệp Oánh cười khẽ một tiếng nói: "Tam tỷ đang quan tâm muội sao? Tỷ yên tâm… Muội sẽ không làm bậy đâu." Diệp Ly trầm mặc một lát,

liền gật đầu nói: “Tùy ngươi.”

Diệp Oánh hít một hơi thật sâu, nói: “Chúng ta đi thôi, để cho muội được gặp nó lần cuối cùng, rồi mọi người hay… Dẫn nó đi.”

Diệp Oánh ra khỏi tiểu viện của mình, đương nhiên đám người Diệp Ly vẫn là ẩn thân. Hôm nay qua nhiều năm như vậy, rốt cuộc Lê Vương phủ lại có việc vui, nên toàn bộ phủ đệ đều là trong một mảnh vui mừng. Hiển nhiên Mặc Cảnh Lê đang ở trên yến tiệc, nên ngược lại càng nổi bật lên sự đặc biệt quạnh quẽ của tiểu viện yên tĩnh của Diệp Oánh.

Đi vào tiểu viện của Mặc Túc Vân, bước vào phòng lại thì lại nhìn thấy trong phòng trống rỗng, nơi nào còn có người? Trong lòng Diệp Oánh quýnh lên, vội vàng kêu: “Người đâu!” Rất nhanh bên cạnh có người tiến đến, nhìn thấy Diệp Oánh thì ngược lại liền sửng sờ, “Vương phi?”

“Hoàng thượng đâu?” Diệp Oánh cả giận nói.

“Hoàng thượng… Hoàng thượng đã được Vương gia mời đi dự tiệc rồi.”

“Nói bậy!” Diệp Oánh nói: “Hoàng thượng bị bệnh nặng, sao có thể đi dự tiệc được?” Nha đầu kia nhìn thấy đôi mắt đỏ bừng lên vì tức giận của Diệp Oánh thì lại càng hoảng sợ, vội vàng nói: “Thật sự… Hoàng thượng là bị người ta ôm đi ạ.” Trong lòng Diệp Oánh quýnh lên, chẳng muốn lại để ý tới nha đầu này nữa, liền vội vàng liền ra khỏi tiểu viện chạy thẳng đến đại điện mà Mặc Cảnh Lê đang mở tiệc.

Lúc này trên đại điện lại đang ca múa mừng cảnh thái bình. Mặc Cảnh Lê ngồi trên chủ vị thoải mái uống mừng, ngồi bên người dĩ nhiên là Triệu Trắc phi đang mang thai mới được tấn phong. Ngồi

bên tay phải là Hiền Chiêu Thái phi, trên ghế bên tay trái, Mặc Túc Vân đang ngồi một mình ngơ ngác, cũng không xem ca múa, mà cũng không ăn đồ trên bàn, giống như tất cả ngoại giới đều hoàn toàn không biết.

Ngồi phía dưới tất nhiên đều là tâm phúc của Mặc Cảnh Lê, Mộc Dương cũng mang theo Dao Cơ ngồi trong điện. Mấy ngày trước, do Mộc Dương nói chuyện thay Sở Quân Duy, nên khi nhận được tin tức Sở Quân Duy biến mất, thì Mộc Dương cũng bị Mặc Cảnh Lê mắng một trận. Cho nên hôm nay hơi lộ ra vắng vẻ, có điều, nhìn thần sắc của Lê Vương, Mộc Dương biết, có lẽ rất nhanh Lê Vương liền có thể đạt được ước muốn rồi. Đến lúc đó, có tòng long chi công (*công lao đi theo phù trợ đến khi vua đăng cơ*), tất nhiên phủ Mộc Dương Hầu sẽ không bởi vì chút việc nhỏ này mà bị Lê Vương ghi hận nữa.

Dao Cơ nhìn thoáng qua Mặc Túc Vân đang ngơ ngơ ngác ngác trên đại điện, đáy mắt lóe lên một lia lo lắng như có như không.

“Chúc mừng Vương gia mừng đến quý tử.” Dưới điện, mọi người cùng nâng chén chúc mừng.

Mặc Cảnh Lê thoả mãn gật đầu nói: “Thừa cát ngôn của các vị, chúng ta cùng uống một chén.”

Triệu Trắc phi ngồi ở bên người Mặc Cảnh Lê đột nhiên cười nói: “Cả đêm Hoàng thượng đều không ăn gì cả, tuy Hoàng thượng còn nhỏ tuổi không biết uống rượu, nhưng chắc uống một chút nước trái cây cũng không sao. Không bằng mời Hoàng thượng cùng uống với mọi người một chén?”

Hiền Chiêu Thái phi nhìn thoáng qua Triệu Trắc phi, thoả mãn gật đầu nói: “Triệu Trắc phi nói không sai, chúng ta cứ nói nói cười cười

như vậy, ngược lại đã thành lạnh nhạt Hoàng thượng. Còn không rót nước trái cây cho Hoàng thượng, các ngươi hầu hạ kiểu gì vậy?"

Thái giám đứng sau lưng Mặc Túc Vân liền đáp không dám, tiến lên cầm lấy bình nước đang đặt ở trước mặt Mặc Túc Vân rót cho Mặc Túc Vân một ly.

Bờ môi xinh đẹp của Triệu Trắc phi nhấc lên một nụ cười dịu dàng, mỉm cười nhìn qua Mặc Túc Vân nói: "Thần thiếp đã có con của Vương gia rồi, chẳng lẽ Hoàng thượng không vui mừng cho thần thiếp và Vương gia sao?" Đôi mắt Mặc Túc Vân giật giật, nhưng cũng không lên tiếng. Chỉ là khi nhìn Mặc Cảnh Lê ngồi bên người Triệu Trắc phi, thì trong mắt vẫn là sợ hãi.

Mặc Cảnh Lê thản nhiên nói: "Trắc phi đã nói như vậy rồi, thì Hoàng thượng, ngài cũng uống một chén chúc mừng Trắc phi đi."

Mọi người dưới điện cũng rối rít phụ họa. Dao Cơ ngồi bên người Mộc Dương, bên môi mang theo nụ cười hoàn mỹ, so với Triệu Trắc phi trẻ tuổi dịu dàng trên điện kia, thì lại càng xinh đẹp chói mắt hơn. Chỉ là mắt lạnh nhìn màn hoang đường trước mắt này, trong lòng lạnh lùng cười cười, lúc nhìn đến nam nhân bên cạnh mình, thì trong lòng lại càng thất vọng và lạnh lẽo sâu sắc. Ngay cả một cô gái như Dao Cơ cũng đều đoán được cái ly gọi là nước trái cây kia chỉ sợ tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản là nước trái cây, thì sao Mộc Dương lại có thể không biết đây?

Huống chi, Mặc Túc Vân đến cùng thì cũng là Hoàng đế, thần tử cả điện, vì một thiếp thất còn chưa chính thức là Trắc phi của Vương phủ, lại bức vua của một nước mời rượu chúc mừng. Phủ Mộc Dương Hầu nhiều thế hệ đều là võ tướng, nhưng Mộc Dương bây giờ… Lại còn giỏi a dua nịnh hót ham mê quyền thế còn hơn cả văn thần nữa. Văn chết gián võ chiến sự (*văn nhân chết vì can gián vua,*

võ tướng chết vì đánh trận bảo vệ đất nước), trái lại Mộc Dương đều không làm được gì cả. Từ rất nhiều năm trước, hắn ta đã không còn là thiếu niên lang tiêu sái tự tại, gan dạ dũng cảm năm xưa của mình nữa rồi.

Thấy Mặc Túc Vân không nhúc nhích, sắc mặt Mặc Cảnh Lê trầm xuống, nói: “Hầu hạ Hoàng thượng uống đi.”

Thái giám bên cạnh chỉ đành phải tự mình bưng chén rượu lên, đưa đến bên môi Mặc Túc Vân.

“Mặc Cảnh Lê, ngươi dám!” Ngoài điện, một tiếng kêu bén nhọn đột ngột vang lên. Trong nháy mắt, ngay cả tiếng đàn sáo đang diễn tấu cũng ngừng lại, nên tiếng kêu của Diệp Oánh vang lên trong đại điện liền đặc biệt vang dội.

Mọi người quay đầu lại nhìn, thì thấy thần sắc Diệp Oánh như băng sương đang bước nhanh từ ngoài vào. Đi vào trong đại điện còn hơi thở dốc không ngừng, hiển nhiên đã chạy thẳng tới đây. Diệp Oánh vừa xông tới, ngay lập tức liền vọt tới trên điện, một phát hất đổ ly nước ở trước mặt Mặc Túc Vân. Mùi rượu nồng đậm tỏa ra tràn ngập, thần sắc Diệp Oánh thê lương, “Mặc Cảnh Lê, ngươi thật độc ác!”

Mặc Cảnh Lê bị biến hóa bất thình lình này khiến cho sửng sờ, kịp phản ứng mới nhíu mày bất mãn nói: “Ngươi lại đang làm loạn cái gì? Còn không lui xuống cho Bản vương!”

“Ta làm loạn? Mặc Cảnh Lê ngươi…” Diệp Oánh tức đến xanh cả mặt, mở miệng liền muốn vạch trần quỷ kế của Mặc Cảnh Lê, nhưng đột nhiên lại bị Triệu Trắc phi tiến lên kéo lại. Triệu Trắc phi dịu dàng cười nói: “Vương phi tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy? Cả đêm Hoàng thượng cũng không chịu ăn không chịu uống gì cả. Muội muội cũng chỉ là sợ

ngài ấy đói bụng khát nước, cho nên mới mời ngài ấy uống một ly nước trái cây để thông cổ họng mà thôi.”

Diệp Oánh bình tĩnh nhìn nàng ta nói: “A? Là ngươi muốn nó uống?”

Triệu Trắc phi bị cái ánh mắt này của nàng nhìn đến hơi chột dạ, nụ cười cũng hơi cứng ngắc, “Đúng vậy.”

Diệp Oánh cười lạnh một tiếng nói: “Đã như vậy, vậy ngươi cũng uống một chút đi.” Nụ cười trên mặt Triệu Trắc phi cứng đờ, vội vàng lui ra sau một bước cười nói: “Đa tạ Vương phi tỷ tỷ ưu ái, thiếp thân không thích uống nước trái cây.” Nói giỡn sao, thứ như vậy hiện tại sao nàng có thể uống được? Hiện tại, thân thể của nàng rất quý giá đó.

Diệp Oánh kiêu ngạo nói: “Bản vương phi không quan tâm ngươi có thích uống hay không, Bản vương phi ban thưởng thì ngươi phải uống, chẳng lẽ, uống một ly nước trái cây thì thứ trong bụng của ngươi liền biến mất ư?”

“Diệp Oánh, ngươi làm càn!” Mặc Cảnh Lê giận dữ. Hắn đã qua tuổi ba mươi, nhưng dưới gối lại hư không không có một đứa con nào, với đứa bé này của Triệu Trắc phi, đương nhiên là ôm lòng chờ mong, sao có thể để cho Diệp Oánh nói hươu nói vượn như thế được?

Trên mặt Diệp Oánh hiện lên một nụ cười thống khổ, nói: “Con của nàng ta không thể nói được, vậy còn con của ta thì sao… Chẳng lẽ Túc Vân không phải là con của ngươi? Vì ngôi vị Hoàng đế mà ngươi cũng muốn hại chết luôn con của mình sao? Mặc Cảnh Lê, ngươi không phải là người!”

“Ngươi điên rồi!” Mặc Cảnh Lê cắn răng nói, “Người đâu, kéo nữ

nhân này xuống cho Bản vương!”

“Ngươi dám! Mặc Cảnh Lê, ngươi dám hại con của ta, ta thành quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi!” Diệp Oánh nghẹn ngào tê tâm liệt phế kêu lên. Nhưng nàng ta nhất định phải thất vọng rồi, mọi người ngồi ở đây đều là tâm phúc trong tâm phúc của Mặc Cảnh Lê, đều hy vọng Mặc Cảnh Lê thượng vị để được hưởng tòng long chi công. Đừng nói Mặc Túc Vân là con trai của Mặc Cảnh Lê, cho dù Mặc Túc Vân là cha của Mặc Cảnh Lê thì bọn họ cũng sẽ không nháy mắt lấy một cái nào. Tuy đều bị tin tức tuôn ra một cách đột ngột này khiến cho sợ ngây người, nhưng trong lòng của tất cả mọi người đều đang cân nhắc phải giải quyết hậu quả của chuyện này như thế nào cho tốt, phải làm sao khiến cho Lê Vương không so đo với bọn họ vì đã biết một bí mật như vậy. Mà không phải muốn chủ trì công đạo cho hai mẹ con này.

“Dẫn đi.” Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói.

Không biết nghĩ tới điều gì, Diệp Oánh bị thị vệ bắt lấy đột nhiên ngừng giãy dụa, bình tĩnh nhìn qua Mặc Cảnh Lê nói: “Vương gia, ta còn một chuyện muốn nói với ngươi.”

Thần sắc Mặc Cảnh Lê hờ hững nhìn chằm chằm vào nàng ta, hiển nhiên cũng không có ý định nghe nàng ta nói cái gì nữa. Diệp Oánh cười mỉm nhìn hắn ta nói: “Có liên quan đến Định Vương phủ đấy, Vương gia cũng không muốn nghe sao?”

Mặc Cảnh Lê híp mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Oánh, hắn cũng không thể xác định rốt cuộc Diệp Oánh đã cấu kết với Định Vương phủ bao lâu. Đồng thời cũng không thể xác định Diệp Oánh có phải thật sự biết được một ít cơ mật của Định Vương phủ hay không.

Qua thật lâu, Mặc Cảnh Lê mới nói: “Thả nàng ta ra.”

Thị vệ buông Diệp Oánh ra, Diệp Oánh cũng không vội vã đi đến Mặc Cảnh Lê, mà là xoay người đi tới trước mặt Mặc Túc Vân, vươn tay cẩn thận sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò của bé, thấp giọng nói: "Túc Vân, thực xin lỗi… Mẹ xin lỗi con. Về sau con phải ngoan ngoãn nghe lời của ca ca và tỷ tỷ, biết không?"

Mặc Túc Vân mê nháy mắt, bé không rõ vì sao Lê Vương phi luôn tốt với bé ở trước mắt này lại tự xưng là mẹ của bé. Rõ ràng mẫu hậu vẫn còn ở trong cung mà, tuy mẫu hậu luôn không để ý tới mình, nhưng bé cũng sẽ không đột nhiên liền muốn đổi một mẫu hậu khác ah. Hơn nữa… Nhìn sắc mặt Mặc Cảnh Lê âm trầm ở gần đó, Mặc Túc Vân không khỏi rụt người ra sau.

Nhìn con trai đang run sợ trong lòng, Diệp Oánh đắng chát lắc đầu. Xoay người đứng dậy chậm rãi đi đến trước mặt Mặc Cảnh Lê, nhìn nam tử vẫn anh tuấn mà tràn ngập mị lực thành thục trước mắt, giọng nói Diệp Oánh đầy thê lương, hỏi: "Ngươi… Chẳng lẽ một chút cũng chưa từng thấy mềm lòng sao?"

Mặc Cảnh Lê lạnh lùng cau mày nói: "Bản vương không muốn nghe ngươi nói lung tung nữa, rốt cuộc ngươi muốn nói gì?"

Diệp Oánh bất đắc dĩ cười cười, tới gần Mặc Cảnh Lê thấp giọng nói: "Ta muốn nói cho ngươi chính là….Tam tỷ ta đã tới thành Nam Kinh rồi." Diệp Oánh rất ít khi chân tâm thật ý gọi Diệp Ly là Tam tỷ, lúc ở trước mặt Mặc Cảnh Lê thì đa phần đều là trực tiếp kêu thẳng tên. Cho nên, từ Tam tỷ này lại khiến cho đầu óc Mặc Cảnh Lê phản ứng chậm một nhịp, sau đó mới kịp phảm ứng lại, "Ngươi nói gì?"

Diệp Oánh cười đặc biệt sung sướng, ngay cả dung nhan tái nhợt gầy gò kia dường như đã tăng thêm mấy phần sáng chói trong nháy mắt, nhìn qua Mặc Cảnh Lê cười khanh khách nói: "Ta nói, lúc này

Tam tỷ ta… Định Vương phi đang ở ngay trong Lê Vương phủ, ngươi không biết sao?”

“Vương gia coi chừng!” Trong nháy mắt Mặc Cảnh Lê khiếp sợ, bên người liền vang lên tiếng kêu hoảng sợ. Mặc Cảnh Lê chỉ cảm thấy phần bụng bị một trận đau buốt lợi hại, theo phản xạ đánh ra một chưởng hất Diệp Oánh ra. Tuy Mặc Cảnh Lê bị đột nhiên trọng thương, nên lực đánh ra không đủ trí mạng, nhưng Diệp Oánh vẫn không khỏi phun ra một ngụm máu, vừa vặn ngã xuống dưới chân Triệu Trắc phi.

Diệp Oánh giống như hoàn toàn không để ý đến thương thế của mình, cũng không cảm thấy đau đớn, mà lập tức ôm lấy hai chân của Triệu Trắc phi, hai người ngã đè lên nhau rồi lăn xuống khỏi đại điện. Thân thể quay cuồng lăn qua các bậc thang bước lên đại điện xuống tới mặt đất, sau khi lăn xuống giữa điện, máu bên môi Diệp Oánh cũng chảy nhanh hơn, Triệu Trắc phi lại hét lên một tiếng, dưới thân lập tức nhuộm đỏ cả một mảnh.

“Tiện nhân!” Mặc Cảnh Lê bị kinh sợ đan xen với tức giận, một tay che miệng vết thương đang không ngừng chảy máu ở bụng, ngồi trở về ghế, trừng Diệp Oánh, trong ánh mắt tràn đầy sát khí không che giấu chút nào.

“Lê… Nhanh! Mau gọi thái y!” Hiền Chiêu Thái phi liền bước lên phía trước đỡ lấy Mặc Cảnh Lê, vừa nghiêm nghị kêu lên, “Còn không mau đỡ Trắc phi dậy, đứa bé… Đứa bé…”

Ánh mắt của mọi người rơi xuống trên người Triệu Trắc phi đang nằm trên mặt đất kêu đau, hiển nhiên đứa bé mới chỉ một tháng rưỡi đã không còn giữ được nữa. Tất cả mọi người đều bị biến cố bất thình lình này khiến cho sợ ngây người, ai có thể nghĩ đến Lê Vương phi không có tiếng tăm gì gần đây lại có thể đột nhiên làm ra một

hành động kinh người như thế. Trong nháy mắt liền làm Lê Vương và Triệu Trắc phi bị thương, còn giết chết luôn cả đứa con trong bụng Triệu Trắc phi.

Mặc Cảnh Lê ngồi trên ghế, chịu đựng cơn đau nhức kịch liệt nhìn chằm chằm vào Diệp Oánh ở dưới điện. Nhìn thấy nụ cười khiêu khích trên mặt Diệp Oánh thì cơn tức giận trong lòng càng lớn. Gần đây hắn không có để Diệp Oánh vào mắt, cảm thấy so với Diệp Ly thì Diệp Oánh lại càng ngu xuẩn, ích kỷ, hơn nữa lại nhát gan, nhu nhược, người như vậy tất nhiên không thành được đại sự. Nhưng lại không nghĩ rằng, chính là người như Diệp Oánh lại gây cho hắn tổn thương nặng nhất. Cả đời này, Mặc Cảnh Lê có thể nói chưa từng nếm qua thiệt thòi nào lớn như vậy, mà tất cả đều là nhờ Diệp Oánh ban tặng.

Có lẽ là bởi vì phần bụng truyền đến từng cơn đau đớn khiến cho tâm tình của Mặc Cảnh Lê càng thêm bực bội, cũng có lẽ là bị chuyện vừa mới có con lại đột nhiên mất kích thích đến, nên Mặc Cảnh Lê hung ác nhìn chằm chằm vào Diệp Oánh, trong mắt bắn ra tia sáng lạnh tàn nhẫn.

“Diệp Oánh, Bản vương muốn ngươi sống không bằng chết! Ngươi muốn cứu Mặc Túc Vân ư? Sao?” Mặc Cảnh Lê đứng dậy, cũng mặc kệ vết thương trên người, đột nhiên bước nhanh đi qua một phát nhấc Mặc Túc Vân lên. Mặc Túc Vân đã bị tình hình trước mắt làm cho sợ đến ngây người mất rồi, lại đột nhiên bị người mà bé sợ nhất bắt, lập tức không nhịn được liền cất tiếng khóc lớn lên.

Diệp Oánh biến sắc, “Mặc Cảnh Lê, ngươi không phải người!”

Mặc Cảnh Lê nhe răng cười nói: “Bản vương liền cho ngươi xem cái gì gọi không phải người!” Nói xong, vậy mà ngay tại trước mặt tất cả mọi người liền ném Mặc Túc Vân từ trên đại điện xuống. Triệu Trắc

phi lăn từ trên điện xuống đã lập tức sảy thai, thì lại càng không cần phải nói một đứa bé suy yếu bị Mặc Cảnh Lê ném lên không trung rồi lại rơi xuống như vậy như Mặc Túc Vân. Nếu thật sự rơi xuống đất rồi, thì chỉ sợ đứa nhỏ này liền thật sự mất mạng.

Một bóng người màu đen lướt từ bên ngoài đại điện vào, xoay trên không trung một vòng liền vừa vặn đón được Mặc Túc Vân vào trong tay. Vốn Mặc Túc Vân đang oa oa khóc lớn, bị Mặc Cảnh Lê quăng như vậy, tiếng khóc lập tức nghẹn lại trong cổ họng không khóc ra được nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bắt đầu phát xanh.

Trong đại điện đột nhiên xuất hiện một người, tất cả mọi người đều sửng sờ. Tập trung nhìn vào nhưng lại thấy là tiểu cô nương vô cùng lạ mặt. Tuy mặc một thân y phục dạ hành, nhưng trên dung nhan tinh xảo của tiểu cô nương lại tràn đầy nộ khí, một đôi mắt to xinh đẹp trừng Mặc Cảnh Lê như bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra lửa.

“Tiểu Vân ngoan, đừng sợ, đừng sợ… Ăn kẹo…” Vân Ca cẩn thận để Mặc Túc Vân đứng vững trên mặt đất, lấy trong tay áo ra mấy viên thuốc mà trước khi đi đã chuẩn bị ra nhét vào trong miệng Mặc Túc Vân. Lại lo lắng bắt mạch cho bé, xác định trong thời gian ngắn không có trở ngại gì mới nhẹ nhàng thở ra. Đứng dậy trừng Mặc Cảnh Lê nói: “Sao con người của ngươi ác độc quá vậy? Tiểu Vân còn nhỏ như vậy, ngươi suýt nữa đã quăng nó chết đó, có biết không?”

Mặc Cảnh Lê vừa mới ném Mặc Túc Vân ra, đã khẽ động đến vết thương ở bụng của mình, nên đã ngồi xuống lại. Nhìn qua Vân Ca đang đứng trong điện ngữ khí lạnh lùng nói: “Ngươi là ai? Đồng đảng là ai, cũng dám ban đêm xông vào Lê Vương phủ!” Nha đầu này xông vào từ cửa chính, lại không có lấy một tên thị vệ nào tiến vào bẩm báo. Nếu không phải võ công của nha đầu này cao cường đến nỗi tránh được tất cả tai mắt của thị vệ, thì chính là bên ngoài có

người thay nàng ta giải quyết thị vệ.

Vân Ca mở to hai mắt, bất mãn nói: “Ta lại không biết ngươi, cha ta nói không thể tùy tiện nói tên của ta cho người khác biết.”

Trong lòng mọi người không khỏi bối rối, rõ ràng câu hỏi của Lê Vương rất bình thường, nhưng bị tiểu cô nương này nói như vậy lập tức liền khiến cho người ta cảm thấy Lê Vương giống như đăng đồ tử đang đùa giỡn con gái nhà lành vậy.

“Cô nương, Lê Vương có ý là sao ngươi lại đến đây?” Dao Cơ ho nhẹ một tiếng lại cười nói.

Lúc này Vân Ca mới chợt hiểu hiểu ra, cười tủm tỉm nhìn qua Dao Cơ nói: “Tỷ tỷ thật xinh đẹp. Ta đi theo Ly tỷ tỷ tới đây.”

“Ly tỷ tỷ?”

Tất cả mọi người đang ngồi đều cả kinh, tuy lúc trước Diệp Oánh cũng đã từng nói đến chuyện Diệp Ly đã tới đây. Nhưng biến cố đột nhiên sinh ra kế tiếp lại khiến cho tất cả mọi người đều cho rằng đó là do Diệp Oánh muốn ám sát Mặc Cảnh Lê nên mới cố ý nói dối mà thôi. Lại không nghĩ rằng Diệp Ly lại thật sự đã đến Giang Nam, thậm chí đã lặng yên không một tiếng động tiến vào Lê Vương phủ. Cái này cũng khiến cho trong lòng các tâm phúc của Mặc Cảnh Lê phát lạnh. Dưới tình huống toàn thành đã giới nghiêm, mà người của Định Vương phủ lại có thể tiến vào Lê Vương phủ dễ dàng, nghĩ đến, như vậy nếu muốn lấy tính mạng của bọn họ thì chắc chắn cũng là dễ như trở bàn tay.

“Diệp Ly! Ngươi đi ra cho Bản vương!” Mặc Cảnh Lê nghiêm nghị quát.

Ngoài cửa, Diệp Ly hơi tiếc hận thở dài. Mang theo mấy người Tần Phong đi vào. Vừa nhìn thấy Diệp Ly mặc một thân áo đen thần thái ung dung, Mặc Cảnh Lê lập tức tức giận đến con mắt muốn sung huyết. Diệp Ly nhàn nhạt đánh gãy cơn phẫn nộ của hắn ta nói: “Lê Vương vẫn nên băng bó vết thương trước đi. Vị phu nhân bên cạnh ngài cũng vẫn đang chờ đại phu đó.” Triệu Trắc phi đã được người đỡ ngồi xuống ghế bên cạnh. Dù cho thái y còn chưa tới nhưng nàng cũng biết chắc đứa bé này không thể giữ được. Trong lòng càng hận Diệp Oánh, “Vương gia… Ngài nhất định phải làm chủ cho thần thiếp và con ah…”

Diệp Ly liếc nàng ta một cái, “Trời tạo nghiệp vẫn có thể sống, tự gây nghiệt không thể sống.” Tuy bọn họ không vào, nhưng ở bên ngoài cũng đã thật sự nghe rõ ràng. Nếu không phải chính bản thân Triệu Trắc phi đắc ý quên hình châm ngòi Mặc Cảnh Lê xuống tay với Mặc Túc Vân, thì cuối cùng cũng sẽ không rơi vào kết cục bị Diệp Oánh kéo từ trên điện ngã xuống sảy thai.

“Ngươi… Cho dù ngươi là Định Vương phi, thì đây cũng là chuyện của Lê Vương phủ! Định Vương phi không biết là đã quản quá rộng rồi sao?” Triệu Trắc phi oán hận trừng Diệp Ly. Từ khi nàng tiến vào Lê Vương phủ, liền không có một ngày không nơm nớp lo sợ. Vốn là hầu hạ Hiền Chiêu Thái phi, lại lúc nào cũng bị công chúa Tê Hà gây rắc rối. Về sau lại có một Đông Phương U khó đối phó hơn, nên chỉ có thể cụp đuôi sống cẩn thận từng ly từng tí. Bây giờ thật vất vả mới xuất đầu được, nên mới không nhịn được mà có chút đắc ý. Nhưng bây giờ lại là lấy giỏ trúc mà múc nước, công dã tràng.

“Hu hu… Vương gia, thần thiếp oan uổng. Đáng thương cho thần thiếp và đứa con còn chưa sinh ra này…”

“Thương thế của ngươi lại không nghiêm trọng, sẽ không chết đâu.” Thấy nàng ta khóc đến thê thảm, Vân Ca đang ngồi kiểm tra thương

thế cho Diệp Oánh liền ngẩng đầu lên nói: “Hơn nữa, ngươi đã thấy đau lòng con của mình, vậy vì sao còn đẩy Tiểu Vân vào chỗ chết. Thân thể của nó mà uống phải loại rượu có pha độc này, thì cũng không cứu sống được.” Bộ dáng khóc lóc thê lương đầy bi ai của Triệu Trắc phi bị Vân Ca đánh gãy liền hiện lên cực kỳ buồn cười. Cái miệng bĩu dài ra, nước mắt còn treo tại trên mặt, vốn khuôn mặt có thể nói là xinh đẹp lại một hồi xanh một hồi tím liền xấu xí không chịu nổi.

Cuối cùng thái y cũng chạy tới, đám người Diệp Ly cũng không vội đi. Mặc Cảnh Lê được người dìu đi vào băng bó vết thương, Hiền Chiêu Thái phi lại ở lại trên điện nhìn chằm chằm vào Diệp Ly, thần sắc phức tạp khó lường. Trái lại, trong lòng chúng thần ngồi phía dưới thì âm thầm kêu khổ, tuy mọi người đều biết Lê Vương muốn giết chết Hoàng thượng, hơn nữa cũng đều không có ý kiến gì. Nhưng cái này và biết rõ Hoàng thượng hóa ra là con trai của Lê Vương, thậm chí Lê Vương tự tay muốn quăng chết Hoàng thượng lại là hai việc khác nhau ah. Chỉ sợ sau chuyện này Lê Vương cũng sẽ có ý định muốn khết liễu bọn họ luôn.

“Định Vương phi, tại sao ngươi lại ở đây?” Hiền Chiêu Thái phi nhìn Diệp Ly chằm chằm nói.

Diệp Ly lại cười nói: “Bản phi mạo muội kính xin Thái phi thứ tội. Mấy ngày trước, huynh trưởng của Bản phi là công tử Thanh Trần đã mất tích ở phía Nam này, Bản phi đặc biệt đến để tìm kiếm huynh trưởng. Trùng hợp lại nghe nói… Xá muội ở trong Lê Vương phủ bị người ngược đãi, nên mới không nhịn được đến đây tìm hiểu. Lại không nghĩ…”

Hiền Chiêu Thái phi không khỏi nghẹn lời, Diệp Oánh là thứ muội Diệp Ly, đây là sự thật không thể tranh cãi. Mặc kệ quan hệ bí mật của hai người rốt cuộc là như thế nào, chỉ cần Diệp Ly nói một tiếng

tới thăm bị muội muội ức hiếp, thì ai cũng nói không dám nói một chữ không, trái lại còn phải khen ngợi Định Vương phi một tiếng yêu thương tỷ muội. Ngược lại, nếu bọn họ muốn nói không có ngược đãi Diệp Oánh, nhưng bộ dáng thê thảm trước mắt này của Diệp Oánh, mặc kệ là ai thì cũng sẽ cảm thấy nàng ta đã thật sự bị Lê Vương phủ ngược đãi.

Hiền Chiêu Thái phi hừ lạnh một tiếng nói: "Ngược đãi? Diệp Oánh hành thích Vương gia, tội đáng giết."

Diệp Ly cười một tiếng nói: "A? Như vậy… Lê Vương muốn quăng chết Hoàng thượng ngay trước mặt mọi người, lại phải bị tội gì?"

Ở sau lưng Tần Phong đáp: "Tru diệt cửu tộc."

Diệp Ly lắc đầu cười nói: "Hoàng thượng và hoàng thất dòng họ cũng coi như nằm trong cửu tộc của Lê Vương, cửu tộc thì chắc chắn là không tru được nữa rồi. Nhưng mà, sao trảm hẳn là không chạy được a?" Vân Ca khó hiểu hỏi: "Không phải lúc nãy bọn họ vừa mới nói Lê Vương là cha của Tiểu Vân sao?"

Diệp Ly mỉm cười vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Vân Ca khen ngợi cười nói: "Đúng vậy, đó chính là đã lẫn lộn huyết mạch hoàng thất. Lê Vương đem con của mình trở thành con trai của Tiên hoàng rồi nâng lên ngôi vị Hoàng đế, phải bị tội gì? Hiền Chiêu Thái phi?"

Ngược lại Hiền Chiêu Thái phi lại có miệng mà khó trả lời, chỗ nào là Mặc Cảnh Lê đem con mình giả mạo thành con trai của Tiên hoàng chứ? Rõ ràng chính là Tiên hoàng ôm đi đứa con trai vừa mới sinh ra của Mặc Cảnh Lê giả mạo hoàng tử mà nuôi lớn. Nhưng lời này nói ra, ai mà tin? Hoàng tử dưới gối Tiên hoàng cũng không tính là ít, huống chi cuối cùng còn truyền ngôi vị Hoàng đế cho đứa bé này nữa.

Thật lâu không có lời nào để nói, cuối cùng Hiền Chiêu Thái phi chỉ phải lạnh lùng nói: “Đây là chuyện của Đại Sở ta, hình như không liên quan đến Định Vương phi thì phải?”

Diệp Ly cũng không nóng nảy, chỉ chỉ Diệp Oánh trên mặt đất nói: “Nếu như đây là con của Tứ muội ta, thì Hiền Chiêu Thái phi vẫn cảm thấy không liên quan đến Bản phi sao? Có phải, Hiền Chiêu Thái phi cảm thấy Bản phi và Định Vương phủ dễ ức hiếp đúng không?”

“Cưỡng từ đoạt lý (*già mồm át lẽ phải*)!” Tranh chấp miệng lưỡi, Hiền Chiêu Thái phi cũng không tranh lại Diệp Ly, nên liền hất tay áo lên ngồi ở một bên không nói thêm gì nữa. Diệp Ly đi đến Diệp Oánh bên người ngồi xuống thấp giọng hỏi: “Thế nào rồi?”

Vân Ca hơi ảm đạm lắc đầu, Diệp Oánh bị Mặc Cảnh Lê đánh một chưởng vốn đã bị nội thương trầm trọng kinh mạch đứt gãy, về sau lại ngã từ trên bậc thang xuống nên càng làm thêm tăng thêm nội thương. Cho dù có trị nội thương thì cũng chỉ là tại kéo dài thời gian mà thôi.

Diệp Oánh tựa vào trong ngực Vân Ca, hơi gian nan vươn tay về phía Mặc Túc Vân. Nhìn thấy vết máu trên vạt áo nàng, còn có vết máu thỉnh thoảng chảy ra bên môi nàng, Mặc Túc Vân sợ hãi không dám tiến lên trước. Diệp Ly thở dài, tiến lên nắm tay Mặc Túc Vân dẫn qua, thấp giọng nói: “Túc Vân, đi xem nàng ấy đi, nàng ấy sẽ không thương tổn con.”

Dường như Mặc Túc Vân có một loại tín nhiện gần như bản năng với Diệp Ly, do dự nhìn Diệp Ly một chút rồi rốt cuộc mới nhấc chân bước từ từ đến trước mặt Diệp Oánh. Diệp Oánh mỉm cười nhìn qua Mặc Túc Vân, khóe mắt càng không ngừng chảy xuống nước mắt óng ánh, “Túc Vân, đều là mẹ không tốt. Nếu như mẹ không sinh

lòng tham niệm, thì con cũng sẽ không bệnh nặng như vậy. Khụ khụ… Về sau con ngoan ngoãn đi theo dì con. Dì con sẽ, dì con sẽ sắp xếp cho con thật tốt. Về sau, con cũng không còn phải lo lắng hãi hùng như vậy nữa. Phải sống… Sống thật tốt…. Tam tỷ…”

Diệp Ly đi đến trước mặt nàng ấy, thở dài nói: “Ngươi đây là tội gì?”

Diệp Oánh mỉm cười nói: “Muội không đau khổ… Mặc Cảnh Lê không phải không muốn Túc Vân của muội sao? Vậy thì đời này hắn ta đều đừng muốn con nữa, ha ha… Lúc trước, kỳ thật Tiên hoàng cũng xem như đã làm một chuyện tốt, loại người như Mặc Cảnh Lê, căn bản đáng đời bị đoạn tử tuyệt tôn! Tam tỷ, năm xưa muội không hiểu chuyện… Cầu tỷ, đừng trách muội. Cầu tỷ… Chăm sóc tốt cho Túc Vân…”

Diệp Ly trầm mặc một lát, liền gật đầu nói: “Ngươi yên tâm, ta sẽ sắp xếp cho đứa bé này thật tốt. Trầm Dương tiên sinh đã ở Ly Thành, tương lai chưa chắc không thể chữa khỏi cho thân thể của nó.” Diệp Oánh gật gật đầu, rưng rưng cười nói: “Tam tỷ, kỳ thật muội vẫn luôn biết, tỷ… Tỷ là người tốt. Muội chỉ là… Muội chỉ là vẫn luôn đều rất ghen ghét tỷ… Thật sự chỉ có người tốt mới có thể được hạnh phúc sao? Muội thực hâm mộ tỷ… Kiếp sau, muội nhất định cũng sẽ làm người tốt đấy.”

Diệp Ly không nói gì, kỳ thật so với rất nhiều người, Diệp Oánh hơi ích kỷ yếu ớt thật sự không tính là người xấu gì. Ít nhất nàng ấy chưa từng chính thức hại ai, mặc dù có thể là bởi vì nàng ấy không có năng lực như thế mà thôi.

“Diệp Oánh, tiện nhân ngươi, ta muốn giết ngươi!” Đang nói chuyện, Mặc Cảnh Lê đột nhiên xông từ bên trong ra, thần sắc tái nhợt vặn vẹo dữ tợn giống như ác quỷ. Vốn Mặc Túc Vân còn đang bị Diệp Oánh nắm tay nói chuyện lập tức liền bị dọa đến nỗi nhào vào lòng

Diệp Ly.

Mặc Cảnh Lê một phát bắt được vạt áo Diệp Oánh muốn kéo nàng ta dậy, tiểu cô nương Vân Ca ở bên cạnh vẫn luôn không được để ý tới lập tức liền nổi giận. Không trị hết cho bệnh nhân đầu tiên sau khi rời núi, lại không cứu được bệnh nhân thứ hai, vốn tâm tình Vân Ca cũng đã không phải tốt vô cùng. Nhưng Lê Vương này lại còn kéo người chỉ còn một hơi như kéo bao tải ngay tại trước mặt nàng, "Ngươi mau buông tay!"

Dưới cơn giận dữ, Vân Ca không chút khách khí liền đánh ra một chưởng. Mặc Cảnh Lê phát hiện mình cũng không phải đối thủ của tiểu nha đầu trước mắt này, lập tức không chút do dự đẩy Diệp Oánh ra chắn trước mặt mình. May mắn trời sinh tính tình Vân Ca bình thản, dù cho đang trong cơn giận dữ xuất chưởng thì cũng không dùng hết toàn lực, nên lúc này mới kịp thời thu tay về. Phẫn nộ trừng Mặc Cảnh Lê trước mặt, "Vô sỉ! Người xấu! Hỗn đãn! Cặn bã!…"

Khóe miệng Diệp Ly co rút, im lặng tìm xem trong mấy ngày qua rốt cuộc là ai đã dạy hư người bạn nhỏ Vân Ca.

Diệp Oánh đã không để ý đến tình huống lúc này của mình nữa rồi, bên môi mang theo một nụ cười thản nhiên si ngốc nhìn qua Mặc Cảnh Lê cười nói: "Vương gia, có thích lễ vật mà Oánh nhi tặng cho ngài hay không?"

"Tiện nhân! Lấy thuốc giải ra đây!" Ngữ khí Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nói.

Diệp Oánh hơi cố hết sức cầm cây đao vẫn đang nắm trong tay lên cười nói: "Thuốc giải… Thuốc giải đã bị ta cho uống hết rồi. Vương gia, ngươi có biết ta đã phí bao nhiêu tâm tư mới lấy được loại thuốc này không? Vốn ta cũng không định dùng cho ngươi nhanh như vậy,

có điều ta đã chuẩn bị xong từ lâu rồi. Tại Ly Thành… Sau khi biết rõ ngươi đã lấy được thuốc giải, ta liền nghĩ biện pháp phối ra loại thuốc này. Bắt đầu từ sáng hôm nay ta đã ngâm thanh đao này trong thuốc, sau đó… Ha ha, lúc nãy trước khi vào đây, chính ta đã uống hết thuốc giải rồi."

"Tiện nhân, ta muốn giết ngươi!" Mặc Cảnh Lê bóp chặt cổ Diệp Oánh, quả nhiên hắn đã xem thường tiện nhân Diệp Oánh này, vậy mà đã bắt đầu mưu đồ từ rất lâu rồi. Diệp Oánh hơi gian nan nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Mặc Túc Vân đang trốn trong lòng Diệp Ly, giơ tay lên đâm một đao vào Mặc Cảnh Lê. Vốn một đao này cũng không phải vì muốn làm hắn ta bị thương, mà chỉ là làm mồi nhử mà thôi, Mặc Cảnh Lê liền ném Diệp Oánh ra, Diệp Oánh cũng không để ý, ngẩng đầu nhìn qua Mặc Túc Vân, "Túc Vân, rời khỏi đây với dì con đi… Bằng không thì… Bằng không thì hắn ta sẽ giết con…"

Nhìn qua dòng máu tươi càng ngày càng tràn ra nhiều bên môi Diệp Oánh, mọi người đều im lặng. Trầm mặc nhìn cô gái nằm trong vũng máu đang dần dần mất đi sinh cơ.

"Mẹ…" Trong cung điện yên tĩnh, đột nhiên vang lên một tiếng trẻ con yếu ớt. Vân Ca đứng tại bên cạnh Diệp Ly đột nhiên che mặt im lặng khóc lên.

Ngồi ở bên người Mộc Dương, Dao Cơ cúi đầu xuống, bất động thanh sắc xóa đi một giọt nước mắt nơi khóe mắt, đôi mắt tươi đẹp lại càng thêm kiên định hơn.

Diệp Ly đưa Mặc Túc Vân vào trong tay Vệ Lận ở sau lưng, nói một cách thản nhiên: "Vân Ca, chúng ta cần phải trở về."

Vân Ca im ắng hít hít cái mũi, đi qua nắm vạt áo Diệp Ly đi theo bên

người nàng đi ra ngoài, “Di thể của Tứ muội, chắc Lê Vương sẽ chôn cất thật tốt, đúng không?” Diệp Ly quay đầu lại nhìn thoáng qua Mặc Cảnh Lê hỏi.

“Chôn cất?” Mặc Cảnh Lê lộ ra một nụ cười quỷ dị vặn vẹo, “Bản vương muốn nghiền xương nàng ta thành tro!”

“Tùy ngươi.” Diệp Ly cũng không có cách nghĩ nhập thổ vi an gì, có thể mang thi thể của Diệp Oánh ra ngoài thì đương nhiên tốt, nhưng hiện tại bọn họ căn bản không có biện pháp mang ra ngoài, “Bản phi sẽ cố gắng thay Vương gia truyền bá một chút, long ân bị nghiền xương thành tro sau khi Lê Vương phi mất. Chắc hẳn toàn bộ dân chúng Giang Nam đều cảm phục hậu đức của Lê Vương.”

“Diệp Ly, ngươi đứng lại cho Bản vương!” Mặc Cảnh Lê giận dữ hét: “Để Mặc Túc Vân lại cho ta.”

“Ngươi mơ tưởng!” Diệp Ly còn chưa nói gì, thì Vân Ca phẫn hận nói: “Mẹ của Tiểu Vân đã ủy thác nó cho Ly tỷ tỷ rồi. Hơn nữa, nếu không phải ngươi muốn giết Tiểu Vân, thì sao Lê Vương phi sẽ chết chứ?”

“Nó là Hoàng đế Đại Sở.” Mặc Cảnh Lê cắn răng nói, còn có thể là đứa con duy nhất của hắn từ nay về sau. Một kích cuối cùng này của Diệp Oánh đã thật sự đả kích Mặc Cảnh Lê quá lớn, hai lần trước sau hắn đều trúng cùng một loại độc, thái y đã nói, cho dù có tìm được thuốc giải thì trong tương lai, cơ hội hắn có được con nối dõi vô cùng xa vời.

Diệp Ly quay người, bình tĩnh nói: “Lê Vương không phải muốn diệt trừ đứa bé này để đăng cơ làm Đế sao? Trao đổi như vậy đi, đứa bé này, Bản phi mang đi, từ nay về sau, nó không còn là con cháu của Mặc gia nữa. Liền như Lê Vương hy vọng, Mặc Túc Vân đã băng hà

rồi.”

“Không được.” Mặc Cảnh Lê quả quyết cự tuyệt.

Diệp Ly lơ đễnh, “Như vậy… Mặc Túc Vân vẫn là Hoàng đế… Nhưng khi còn sống, mẹ của nó đã ủy thác nó cho Bản phi. Vì vậy, Bản phi và Định Vương phủ chắc chắn sẽ cam đoan ngôi vị Hoàng đế này của nó sẽ danh xứng với thực.” Ý ở ngoài lời chính là, Định Vương phủ sẽ nhúng tay vào tất cả các mặt của triều chính Đại Sở. Đừng nói Mặc Cảnh Lê tuyệt đối không muốn cho Định Vương phủ lại nhúng chàm Đại Sở, mà cho dù hắn ta có đồng ý đi nữa, bây giờ Mặc Túc Vân là ngơ ngơ ngác ngác nhưng cũng không phải thật sự ngốc nghếch. Nếu thật sự ngốc nghếch thì lúc nãy cũng đã không gọi ra tiếng mẹ kia rồi. Tương lại của nó vẫn còn dài, nhưng sau này tuyệt đối sẽ không đứng bên người cha Mặc Cảnh Lê này.

Diệp Ly nhìn hắn ta nói: “Cá và tay gấu không thể kiêm được, Lê Vương tốt nhất hãy suy nghĩ kỹ càng.”

Mặc Cảnh Lê hung ác nham hiểm nói: “Nếu như Bản vương nhất định bắt hết các ngươi lại thì sao?” Diệp Ly mỉm cười nói: “Vậy phải xem Lê Vương có bản lĩnh đó hay không đã, cho dù Lê Vương bắt hết tất cả chúng ta, thì tốt nhất cũng nên cam đoan không có ai truyền chuyện đêm nay ra ngoài. Lê Vương giết con hành thích vua, Vương phi đại nghĩa tuẫn thân, thật sự kịch hay mới ra lò ah.”

Vốn Mặc Cảnh Lê đã bị thương nặng, lúc này lại bị tức giận công tâm, trước mắt tối sầm suýt chút nữa muốn ngã nhào xuống đất. Người bên cạnh vội vàng đỡ hắn ngồi xuống ghế, Mặc Cảnh Lê tay vịn, cường ngạnh đè lửa giận trong lòng xuống, hít một hơi thật sâu, nhìn Diệp Ly trầm giọng nói: “Diệp Ly, ngươi thật giỏi.”

“Vẫn còn kém Lê Vương.” Diệp Ly thong dong trả lời lại một cách mỉa

mai.

Hiền Chiêu Thái phi nhìn bộ dáng vô lực của Mặc Cảnh Lê, liền vội mở miệng nói: “Định Vương phi, buông Hoàng thượng ra đi, Bản cung cam đoan các ngươi được rời khỏi Giang Nam bình an.”

Ở một bên, Tần Phong khinh thường cười một tiếng nói: “Chúng ta cần ngươi cam đoan sao? Thành Nam Kinh cũng chỉ là nơi chúng ta muốn tới thì tới muốn đi thì đi mà thôi, ngươi có thể làm gì chúng ta?” Sắc mặt Hiền Chiêu Thái phi trầm xuống, Diệp Ly mở miệng đoạt trước, thản nhiên nói: “Xưa nay Bản phi luôn nói lời giữ lời, đã hứa với Tứ muội chăm sóc con của muội ấy, thì đứa bé này Bản phi nhất định phải mang đi. Hiền Chiêu Thái phi có thể thử xem xem chúng ta lặng lẽ rời khỏi đây tốt hay để cho chúng ta giết từ trong Lê Vương phủ ra tốt hơn.”

“Chỉ bằng mấy người các ngươi?” Hiền Chiêu Thái phi cười lạnh nói.

Diệp Ly lại cười nói: “Chẳng lẽ người của các ngươi rất nhiều sao? Sao Hiền Chiêu Thái phi không thử xem triệu tập thị vệ đến xem?” Hiền Chiêu Thái phi không nói gì, Diệp Ly dám nói như vậy, thì chỉ sợ lúc này số lượng thị vệ có thể triệu tập trong Lê Vương phủ cũng đã không còn mấy người rồi.

“Lê Vương, định thế nào?” Diệp Ly hỏi.

“Cút!” Rốt cuộc Mặc Cảnh Lê giận dữ hét lên.

Diệp Ly cũng không để ý đến hắn ta, phất phất tay mang theo mọi người quang minh chính đại đi ra ngoài.

Trong đại điện, bầu không khí ngưng trọng yên lặng như một cây kim rơi xuống cũng đều có thể nghe rõ ràng. Tất cả mọi người đều mắt

xem mũi, mũi nhìn tâm, chỉ nghe được trái tim của mình đang bang bang nhảy lên. Mặc Cảnh Lê ngồi trên đại điện, thở hổn hển, ánh mắt dữ tợn như một còn dã thú đang nhìn vào con mồi.

Vốn định đến lấy lòng chủ tử tương lai một phen, một bữa tiệc chung vui chúc mừng lại trở thành một màn kịch đầy cẩu huyết, thảm thiết và đầm đìa máu tươi của hoàng gia, sao chuyện này lại không khiến cho trong lòng của những người đang ngồi ở đây run sợ chứ? Trong lòng chỉ có thể thầm may mắn, ít nhất bọn họ có nhiều người như vậy… Vương gia cũng không đến mức diệt khẩu toàn bộ ah? Cái gọi là pháp không trách chúng, quả nhiên vẫn có một ít đạo lý đấy.

“Khởi bẩm Vương gia, đoàn người của Định Vương phi vừa rời khỏi phủ không lâu đã không còn thấy bóng dáng nữa.” Hồi lâu sau, ngoài cửa có người bẩm báo.

“Một đám phế vật! Tất cả đều cút hết ra ngoài cho Bản vương! Đều cút!” Mặc Cảnh Lê quát.

Lúc này Mọi người không đi thì còn chờ đến khi nào? Vội vàng đứng dậy hành lễ cáo lui với Mặc Cảnh Lê và Hiền Chiêu Thái phi, rồi vội vàng chạy vội ra ngoài.

“Lê…” Hiền Chiêu Thái phi nhìn thoáng qua Mặc Cảnh Lê, nhẹ giọng gọi.

“Cút! Đều cút!” Mặc Cảnh Lê nhìn cũng không nhìn người trước mắt, nổi giận mắng.

Trong tiểu viện ở lại tạm thời của đám người Diệp Ly, Từ Thanh Trần nhìn nhìn đứa bé đang bị Vệ Lận ôm trong tay nhướng nhướng mày nói: “Bị Mặc Cảnh Lê nhận ra thân phận?” Diệp Ly bất đắc dĩ cười khổ nói: “Không có gì, hiện tại hắn ta không có thời gian ra tay với

chúng ta. Có điều, Đại ca, chuyện ở Nam Kinh đều đã giải quyết xong hết rồi, chúng ta cũng cần phải trở về." Tuy tạm thời Mặc Cảnh Lê không có khả năng dám ra tay với bọn họ, nhưng ở trong thành quá lâu liền khó tránh khỏi giống như có ý khiêu khích. Nói không chừng trong một phút xúc động, Mặc Cảnh Lê sẽ chạy tới cá chết lưới rách.

"Mặc Cảnh Lê không giống như người có cái loại xúc động này." Từ Thanh Trần nói, cũng không phải nói tính cách Mặc Cảnh Lê trầm ổn bao nhiêu, mà là Mặc Cảnh Lê quá quyến luyến những thứ quyền thế phù hoa kia. Một khi con người có quyến luyến trong lòng thì lúc bắt đầu hành động đều sẽ rất khó có chuyện liều lĩnh.

"Hiện tại hắn rất có thể có." Bất kỳ một nam nhân nào gặp xui xẻo biến thành bộ dáng như Mặc Cảnh Lê lúc này, thì đều cũng có khả năng liều lĩnh. Nếu ngay từ đầu không có được thì thôi, nhưng hiện tại, độc của hắn ta đã giải rồi, hơn nữa lại có một đứa con, nhưng kết quả: chỉ trong chớp mắt con đã không có, lại trúng độc, về sau có lẽ thật sự là ngay cả hy vọng duy nhất cũng đều bị gãy mất. Không thể không nói, chuyện cuối cùng mà Diệp Oánh đã làm này thật sự đã khiến cho người ta phải lau mắt mà nhìn.

Từ Thanh Trần khẽ thở dài một tiếng, nhìn thoáng qua Mặc Túc Vân vẫn đang ghé vào lòng Vệ Lận không nhúc nhích nói: "Diệp Oánh chết rồi, đứa bé này thì muội định làm thế nào? Đến cùng thì cũng là Hoàng đế Đại Sở, nuôi tại Định Vương phủ cũng không thích hợp."

Diệp Ly nói: "Diệp Oánh hy vọng chúng ta đưa con của nàng ta về chỗ của cha ta, đến cùng thì cũng là cháu ngoại của họ, ở Ly Thành có Định Vương phủ trông nom, có lẽ đứa bé này sẽ không sao. Vô luận như thế nào… Cũng tốt hơn ở lại Nam Kinh làm một cái Hoàng đế bù nhìn."

Từ Thanh Trần gật đầu nói: “Vậy thì tốt, sáng mai muội liền lên đường đi Bắc thượng đi.”

Nghe vậy, Diệp Ly sửng sờ, “Đại ca, ca còn có việc?”

Từ Thanh Trần nói: “Ca còn muốn giúp Vân Ca tìm người.” Diệp Ly nhíu mày suy nghĩ một chút rồi nói: “Muốn tìm ai, Đại ca cứ dặn dò một tiếng không được sao? Chẳng lẽ còn rất khó tìm ư?” Từ Thanh Trần lắc đầu cười nói: “Không phải khó tìm, ca biết bọn họ ở đâu. Chỉ muốn dẫn Vân Ca đi gặp thôi.” Diệp Ly khó xử nhìn Từ Thanh Trần một chút, vẫn nói: “Không bằng muội liền chờ thêm hai ngày nữa, rồi cùng Đại ca trở về luôn.”

Diệp Ly thật sự lo lắng để cho Từ Thanh Trần dẫn theo Vân Ca ở lại thành Nam Kinh. Từ Thanh Trần là tay trói gà không chặt, ngược lại võ công Vân Ca không kém nhưng lại là tiểu cô nương không có kinh nghiệm gì, nếu Đại ca lại đã xảy ra chuyện gì thì sao đây?

Thấy Diệp Ly lo lắng không che dấu chút nào, Từ Thanh Trần bất đắc dĩ cười nói: “Ly nhi, chuyện lần này thật sự chỉ là ngoài ý muốn thôi. Chắc chắn Định Vương cũng đã chờ đến sốt ruột rồi, muội vẫn nên trở về mau đi. Bằng không thì đệ ấy lại muốn oán trách ca đã không làm được việc lại còn liên lụy muội phải ở lại Giang Nam lâu như vậy đó.”

Diệp Ly lại kiên quyết không chịu để ý tới Từ Thanh Trần, “Muội ở lại thêm một ngày. Dù sao cũng còn có một chút chuyện chưa giải quyết xong, cũng không vội một hai ngày này.”

Không có cách nào thuyết phục Diệp Ly, Từ Thanh Trần chỉ đành phải tính toán sáng mai liền dẫn Vân Ca đi tìm người. Diệp Ly lo lắng một mình hắn ở lại thành Nam Kinh, còn hắn sao lại không lo lắng cho an nguy của Diệp Ly chứ? Nói cho cùng, thì thành Nam Kinh này

không phải địa bàn của bọn họ.

“Vương phi… Công tử Thanh Trần, Vân Ca cô nương và vị cô nương ở hậu viện kia đánh nhau.” Một thị vệ phi thân đến, vẻ mặt sầu khổ bẩm báo. Diệp Ly và Từ Thanh Trần đều sửng sờ, Từ Thanh Trần lập tức đứng dậy, nhưng còn Diệp Ly thì lại ngược lại cũng không lo lắng gì, đừng nói nội lực của Đông Phương U đều bị chế trụ, cho dù còn như bình thường thì Vân Ca cũng chưa chắc ăn thiệt thòi.

“Đông Phương U không có nội lực, sao lại còn có thể đánh nhau?” Diệp Ly hơi tò mò hỏi.

Thị vệ sầu mi khổ kiểm nói: “Hồi bẩm Vương phi, các nàng ấy không dùng võ công.”

“Không cần võ công vậy đánh kiểu gì?”

“Vương phi đi xem thì sẽ biết ạ.” Thị vệ nói.

Đánh nhau thì đương nhiên không phải chỉ có mỗi một phương pháp là dùng võ công, bởi vì kỳ thật trên đời này đại đa số mọi người đều không biết võ công, nhưng lại không có nghĩa là bọn họ không đánh nhau. Cho nên, khi Diệp Ly và Từ Thanh Trần nhìn thấy hai người đang đánh nhau thành một đoàn trên mặt đất ở trong viện thì đều không nhịn được mà trợn mắt há hốc mồm. Từ Thanh Trần không nhịn được xoa trán, giương giọng kêu: “Vân Ca.”

Nghe thấy tiếng của Từ Thanh Trần, Vân Ca hơi dừng một chút. Nhưng chính là một giây thất thần này mà lại bị Đông Phương U đánh thẳng về phía khuôn mặt xinh đẹp. Nếu lần này bị đánh trúng, thì cho dù Đông Phương U không có nội lực nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Vân Ca cũng sẽ bị hủy dung nhan điều trị hơn

mấy tháng. Chỉ là trước mắt, Đông Phương U không có nội lực, nhưng lại không có nghĩa là Vân Ca cũng không có. Cho nên nàng chỉ là hơi ngửa đầu ra sau, một tay giữ chặt móng vuốt của Đông Phương U, "Đừng đánh, đừng đánh nữa được không?"

Đông Phương U cười lạnh một tiếng, "Ngươi đi chết đi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ca đau khổ, cách xa Đông Phương U rồi lại vung tay ra, nhanh chóng điểm huyệt đạo của nàng ta rồi nhảy lên, chạy vội tới trước mặt Từ Thanh Trần, "Từ Thanh Trần, Ly tỷ tỷ, sao hai người lại tới đây?" Diệp Ly nhìn muội ấy, đôi mi thanh tú nhướng lên, mỉm cười không nói. Từ Thanh Trần nhìn muội ấy, "Ai bảo muội đánh nhau với người khác?"

Tuy giọng nói của Từ Thanh Trần vẫn ôn nhã như cũ, nhưng Vân Ca lại cảm thấy đỉnh đầu có gió lạnh thổi qua một cách kỳ lạ, không nhịn được mà rụt rụt cổ nhích lại gần bên người Diệp Ly. Chỉ cảm thấy Từ Thanh Trần nhìn chính mình một cách bình thản như vậy còn hung dữ hơn cả cha mình đã qua đời ba bốn năm trước. Cho nên nói, mấy huynh đệ Từ gia đều sợ Từ đại công tử không phải không có đạo lý. Trời sinh Từ đại công tử đã là một người thầy uy nghiêm đầy hứa hẹn.

"Cái này… Ta… Ta sai rồi." Vân Ca ủ rũ cúi đầu nhận lỗi.

Diệp Ly mỉm cười nhìn hai người, lại nhìn thoáng qua Đông Phương U như bị đóng đinh ở một bên, cười khẽ một tiếng nói: "Sao Vân Ca lại chạy đến đây?" Tiểu viện này nằm tận cùng bên trong phủ đệ, cũng là tiểu viện hẻo lánh nhất. Người bình thường không có việc gì sẽ không tìm tới nơi này. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ca liền đau khổ: "Ta chỉ muốn hái mấy đóa hoa tặng cho Tiểu Vân thôi."

Hóa ra, trong tiểu viện này của Đông Phương U có hai cây Thu Hải

Đường nở muộn. Vân Ca nghĩ đến Mặc Túc Vân bị kinh sợ, thần trí hơi si ngốc ngơ ngác, nên muốn tặng cho nó một chút đồ chơi thú vị thì chắc có lẽ sẽ khá hơn một chút. Chỉ là, tiểu cô nương sống trong núi từ nhỏ nên cũng không biết nên tặng cái gì, cho nên lựa chọn đầu tiên tất nhiên là hoa hoa thảo thảo. Vì vậy liền chạy một lượt toàn bộ phủ đệ mới tìm được hai cây hoa hải đường vẫn còn nở rất đẹp này. Lại không nghĩ rằng lại kinh động đến Đông Phương U bị giam lỏng trong viện. Mà hết lần này tới lần khác, mấy ngày nay, Đông Phương U cũng nghe người trong phủ nhắc tới chuyện công tử Thanh Trần tự mình mang một vị cô nương về. Vì vậy vừa thấy mặt liền đánh nhau mà không chút khách khí nào, nếu không phải nội lực của Đông Phương U bị chế trụ, thì chắc không chừng đã trực tiếp ra sát chiêu rồi.

Từ Thanh Trần đưa một cái khăn trắng qua, nói: “Không phải muội biết võ công sao, sao lại không dùng mà lại lăn qua lăn lại trên mặt đất với người ta?”

Vân Ca cúi đầu, nhấc chân vẽ vòng tròn trên mặt đất. Nàng cho rằng Đông Phương U không biết võ công nha, người tập võ tất nhiên không thể ức hiếp người bình thường không biết võ công.

Sau khi nhìn thấy Từ Thanh Trần, con mắt của Đông Phương U liền không còn hung dữ trừng Vân Ca nữa, mà lại biến thành si ngốc nhìn Từ Thanh Trần. Từ sau khi nàng bị Diệp Ly bắt, nàng chưa từng được nhìn thấy Từ Thanh Trần lần nào. Tuy Diệp Ly cũng không nhốt nàng vào trong địa lao, nhưng chỉ cần nàng muốn rời khỏi tiểu viện một bước thì lập tức sẽ bị người ngăn cản. Hơn nữa bất luận âm mưu quỷ kế gì cũng đều không có tác dụng với những người này, dù cho nàng kêu muốn đốt phòng, thì ngay cả một con mắt những người này cũng không nháy một cái. Ý tứ rất rõ ràng, nàng muốn tự thiêu, thì cứ châm lửa. Đương nhiên Đông Phương U không muốn tự thiêu, cho nên nàng chỉ có thể im lặng chịu đựng. Hôm nay rốt cuộc

cũng đã nhìn thấy bản thân Từ Thanh Trần rồi, Đông Phương U làm gì còn có tâm tư so đo với Vân Ca.

Vân Ca hiếu kỳ nhìn Từ Thanh Trần một chút lại nhìn Đông Phương U một chút, không nhịn được mà lại nhích đến gần bên người Diệp Ly hơn. Nàng cảm thấy ánh mắt nữ nhân này nhìn Từ Thanh Trần vô cùng quỷ dị, nàng nhìn mà lông tơ cũng muốn dựng ngược lên.

“Công tử Thanh Trần, chàng khỏe không?” Đông Phương U ôn nhu hỏi, hoàn toàn không để ý đến việc nàng ta bị điểm huyệt toàn thân cứng ngắc lại nói ra lời nói nhu tình như nước như thế khiến cho người ta cảm thấy không có biện pháp thích ứng nổi đến cỡ nào. Từ Thanh Trần lơ đễnh nhìn thoáng qua Đông Phương U, rồi liền đưa mắt nhìn sang Vân Ca bên người Diệp Ly, nói: “Còn không quay về thay quần áo? Sau đó lấy bài văn mà hôm qua ta đã dạy muội ra sao chép mười lần, sáng mai đưa cho ta.”

“A?” Khuôn mặt của Vân Ca lập tức lại suy sụp xuống, “Từ Thanh Trần, ta không…”

“Mười lăm lần.” Từ Thanh Trần thản nhiên lên tiếng.

Vân Ca ngơ ngác nhìn qua Từ Thanh Trần, cái miệng nhỏ nhắn há rồi lại há, rốt cuộc đành phải nói: “Ta đi viết liền.” Cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn Từ Thanh Trần, chắc có lẽ đã cảm giác được tâm tình Từ Thanh Trần không tốt lắm, nên Vân Ca nhỏ giọng hỏi: “Ta có thể hái mấy đóa hoa rồi lại đi về không?”

Từ Thanh Trần gật đầu, lúc này Vân Ca mới bay lên hái mấy đóa hoa trên cành rồi chạy ra ngoài nhanh chớp, giống như hơi dừng lại một chút thì Từ Thanh Trần sẽ lập tức tăng thêm mười lần hai mươi lần nữa vậy. Nhìn bóng lưng đã đi xa của muội ấy, Diệp Ly không khỏi cười một tiếng nói: “Đại ca, ca cũng quá nghiêm khắc với Vân Ca rồi.

Nhìn xem muội ấy bị dọa rồi kìa, dù gì Vân Ca cũng ân nhân cứu mạng của ca mà."

Từ Thanh Trần nhàn nhạt liếc Diệp Ly nói: "Nàng ấy đã không nhỏ rồi, lúc trước sống một người trong núi. Khi cha của nàng ấy còn tại thế, có rất nhiều điều nên dạy nàng ấy nhưng chỉ sợ còn chưa kịp dạy."

Diệp Ly bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói: "Nói cũng đúng, mười lăm tuổi cũng không nhỏ, cũng nên lập gia đình. Nếu muội ấy theo chúng ta về, thì liền mời mợ cả dạy dỗ muội ấy thật kỹ." Từ Thanh Trần từ chối cho ý kiến, nói một cách thản nhiên: "Chỉ sợ nàng ấy sẽ không đi theo chúng ta, đến lúc đó…" Hào phú đại hộ, một người lớn lên nơi hương dã cộng với cái tình tình thế kia như Vân Ca còn không bị người ta gặm đến một mảnh vụn cũng không còn? Diệp Ly tươi cười chân thành nói: "Đại ca nhất định có biện pháp làm cho muội ấy trở về với chúng ta…"

Từ Thanh Trần như không nghe thấy muội ấy nói, quay người đi ra ngoài cửa.

Thần sắc Diệp Ly lãnh đạm nhìn lướt qua Đông Phương U đang ngồi dưới đất, nói: "Đông Phương cô nương, làm tù nhân mà ngươi còn không biết an phận thủ thường là như thế nào sao?" Ánh mắt đang nhìn bóng lưng Từ Thanh Trần rời đi đến quấn quýt si mê của Đông Phương U rốt cuộc cũng thu về, phẫn hận trừng Diệp Ly nói: "Nha đầu kia là ai?"

Diệp Ly nhướng mày cười nói: "Nếu Đông Phương cô nương không biết Vân Ca là ai, thì sao lại đánh nhau với nàng ấy?"

Đông Phương U kêu to lên: "Điều đó không có khả năng, một cái dã nha đầu không biết cái gì cả thì sao lại xứng đôi với công tử Thanh

Trần được? Ngươi gạt ta… Diệp Ly, ta có chỗ nào đắc tội ngươi, mà ngươi cứ phải chia rẽ ta và công tử Thanh Trần?" Diệp Ly liếc mắt nhìn lên trời, bệnh hoang tưởng của Đông Phương U này lại đến rồi, "Đông Phương cô nương, cái gì gọi là ta muốn chia rẽ ngươi và công tử Thanh Trần? Ngươi có thấy Đại ca ta liếc ngươi một cái nào?" Diệp Ly cảm giác mình thật sự rất oan. Nàng vậy mà lại là muội muội tốt vì hạnh phúc cả đời của Đại ca mà dốc hết tâm sức đó, tuyệt đối không chọn ba lấy bốn, là cô em chồng dễ ở chung nhất trên đời này đó.

"Nhất định là ngươi giở trò quỷ, bằng không thì sao công tử Thanh Trần lại không thích ta chứ?" Đông Phương U oán hận nói.

"Đông Phương cô nương, ngươi suy nghĩ nhiều quá." Diệp Ly bình tâm tĩnh khí nói, "Nhìn xem Đại ca đối xử với Vân Ca, lại nhìn xem Đại ca đối xử với ngươi, Đại ca thích cô nương như thế nào chẳng lẽ còn không rõ ràng sao?"

Đông Phương U hung hăng trừng Diệp Ly, Diệp Ly bình tĩnh nhìn lại, mỉm cười nói: "Đông Phương cô nương, nếu ta là ngươi thì thay vì luôn nghĩ đến những thứ không thể có được ấy, còn không bằng suy nghĩ thật kỹ xem chính mình còn có thể sống được mấy ngày nữa."

"Ngươi muốn giết ta?" Đông Phương U lành lạnh nhìn nàng ta, nói một cách đầy khinh thường. Diệp Ly lắc đầu nói: "Ta không có ý định giết ngươi, trên thực tế ta đang định thả ngươi."

"Ngươi cho rằng ta sẽ tin sao?" Đông Phương U cười lạnh nói. Diệp Ly nói một cách đầy chân thành: "Thật sự, ngược lại ta lại có ý định thả ngươi. Hơn nữa… Ta sẽ đưa ngươi về cho những thuộc hạ cũ của ngươi ở núi Thương Mang. Kèm theo cả chứng cứ ngươi đã mưu hại Đông Phương Huệ." Nghe xong lời nói của Diệp Ly, sắc mặt Đông Phương U lập tức trở nên trắng bệch. Mưu hại Đông Phương

Huệ, là chuyện duy nhất khó có khả năng trốn thoát khỏi sự lên án nhất cả đời này của nàng. Đồng thời, cũng là chuyện mà nếu truyền ra ngoài thì tuyệt đối sẽ muốn mạng của nàng.

Tuy hiện nay, thế lực của núi Thương Mang không còn đủ một phần, nhưng lại vẫn có không ít người trung thành và tận tâm với núi Thương Mang. Mà sở dĩ những người này trung tâm với nàng, cũng chỉ là vì nàng là Thiếu chủ của núi Thương Mang, là người thừa kế do một tay Đông Phương Huệ bồi dưỡng. Một khi để cho những người này biết là chính nàng đã hại chết Đông Phương Huệ, thì chỉ sợ họ sẽ lập tức quay đầu lại báo thù cho Đông Phương Huệ. Điểm tự hiểu lấy này, ĐôngPhương U vẫn phải có, chút uy vọng chỉ mới được thành lập trong mấy tháng của mình thì sao có thể vượt qua mấy chục năm của Đông Phương Huệ chứ?.

Nhìn thần sắc ảm đạm của Đông Phương U, Diệp Ly cũng không có nửa điểm đồng tình với nàng ta. Với nàng, Đông Phương Huệ là địch nhân, nhưng với Đông Phương U, thì Đông Phương Huệ lại vừa là sư phụ, vừa là mẹ và cũng vừa là ân nhân cứu mạng của nàng ta. Nếu không có Đông Phương Huệ, thì Đông Phương U đã chết từ lâu rồi, lại càng không cần nói đến việc tự xưng là cầm kỳ thư họa, võ công, y thuật đều tinh thông, trên trời dưới đất chỉ có một mình nàng ta người xứng đôi với công tử Thanh Trần như hiện nay. Cho dù Đông Phương Huệ có lỗi với toàn bộ người trong thiên hạ, thì cũng không có lỗi gì với Đông Phương U, lại chỉ bởi vì Đông Phương Huệ cản trở ngại cái mà nàng ta gọi là lương duyên, mà phản bội lại sư phụ của mình, thậm chí phái người ám sát. Quả thực còn không bằng cả cầm thú, người như vậy, đừng nói Từ Thanh Trần chướng mắt, mà cho dù Từ Thanh Trần coi trọng nàng ta thì cũng muốn giết chết nàng ta. Đương nhiên, ánh mắt của công tử Thanh Trần tuyệt đối sắc bén hơn Diệp Ly nhiều lắm.

Vốn Diệp Ly cũng chưa nghĩ ra phải xử trí Đông Phương U như thế

nào, loại người này, giữ lại thì chán ghét, mà giết thì cũng không có ý nghĩa. Vừa lúc rất nhiều thế lực đang núp trong bóng tối của núi Thương Mang cực kỳ không dễ đào. Vì vậy, Diệp Ly liền thả chân tướng Đông Phương Huệ bị ngộ hại ra, ngay lập tức liền có người trung thành đến chết với Đông Phương Huệ, có dị tâm với Đông Phương U, giấu diếm dã tâm muốn tự lập môn phái riêng rối rít tìm tới tận cửa.

Cho nên, tất nhiên Diệp Ly cũng sẽ không phản đối việc cầm Đông Phương U để đổi một chút lợi ích. Đương nhiên cái này phải bảo đảm Đông Phương U nhất định sẽ không còn sống nữa, chấp niệm của Đông Phương U với Từ Thanh Trần đã sớm trở nên vặn vẹo, nếu lại để cho nàng ta thoát, thì Diệp Ly cũng không dám cam đoan nàng ta còn có thể làm ra những chuyện gì nữa.

Bởi vì định mau chóng Bắc thượng, nên Từ Thanh Trần cũng không trì hoãn nữa, sáng sớm hôm sau sớm liền dẫn Vân Ca tìm tới phủ Mộc Dương Hầu. Nghe được tin tức công tử Thanh Trần đến thăm hỏi, sắc mặt của cha con Mộc Dương đều lập tức trở nên khó coi. Nếu trước đây, công tử Thanh Trần đích thân đến thăm hỏi thì tất nhiên bọn họ sẽ rất hoan nghênh. Nhưng hiện tại… Lê Vương vừa mới bị Định Vương phủ chơi cho một vố nặng, đương nhiên kỳ thật chuyện này căn bản cũng không phải là lỗi của Định Vương phủ. Nhưng không có một kẻ thống trị nào mà sẽ không giận chó đánh mèo, lúc này Lê Vương không có phái người làm gì Định Vương phi và công tử Thanh Trần, đó là bởi vì Lê Vương không có nắm chắc sẽ hốt gọn bọn họ trong một mẻ chứ không phải là không muốn. Hiện tại bọn họ lại qua lại với công tử Thanh Trần quá thân thiết, thì không phải đã vội vàng nhảy lên để cho Lê Vương lấy làm nơi trút giận sao?

Nhưng mà, công tử Thanh Trần cũng không phải là người mà bọn họ muốn gặp là gặp, không muốn gặp liền không gặp. Khi danh khí và địa vị lên đến mức độ như Từ Thanh Trần, thì lúc ngươi muốn gặp

cũng chưa chắc có thể gặp được, nhưng khi hắn ta muốn gặp ngươi thì ngươi cũng tuyệt đối không thể không gặp.

“Công tử Thanh Trần, công tử Thanh Trần vượt đường xa mà đến, lão phu không tiếp đón từ xa, thật sự là thất lễ.” Lão Mộc Dương Hầu dẫn Mộc Dương và mọi người trong Mộc gia chạy ra đón chào, mặt đầy ý cười nói với Từ Thanh Trần. Từ Thanh Trần mỉm cười lạnh nhạt nhìn lướt qua một đám người đi theo sau lưng Mộc Dương Hầu. Đều nói Mộc Dương Hầu là tâm phúc của Mặc Cảnh Kỳ, bây giờ Mặc Cảnh Kỳ cũng coi là đã chết quên tên, cửa nát nhà tan, nhưng một nhà Mộc Dương Hầu này thì lại vẫn vinh hoa phú quý, thậm chí còn có xu thế lớn hơn năm xưa. Quả thật là người biết tìm kiếm lợi ích hiếm có trong số các võ tướng.

Khẽ nhíu mày nhìn thoáng qua Vân Ca, Từ Thanh Trần hơi không xác định, để Vân Ca ở lại phủ Mộc Dương Hầu thật sự là một chuyện tốt sao? Cho dù có Dao Cơ ở đây, nhưng Dao Cơ có trách nhiệm trong người, sao có thời gian bất cứ lúc nào cũng quan tâm một đứa bé không hiểu gì cả được. Huống chi… Phủ Mộc Dương Hầu này còn có thể chống đỡ bao lâu?

Vân Ca đi theo bên người Từ Thanh Trần, thấy hơi kỳ quái nhìn qua ông lão đang nói chuyện với Từ Thanh Trần. Nếu ông ta đã cảm thấy không tiếp đón từ xa được thì vì sao không trực tiếp đi ra cửa nghênh đón? Không sao, tuổi của ông ta khá lớn, không nghênh đón cũng không có gì. Vân Ca nhíu mày, không biết vì sao, trực giác cảm thấy có chút không thích ông lão đang cười vô cùng hòa ái nhìn Từ Thanh Trần này.

Tất nhiên lão Mộc Dương Hầu cũng nhìn thấy thiếu nữ đang đứng tại bên người Từ Thanh Trần, ngược lại là thấy hơi kỳ quái, công tử Thanh Trần có thể nói là nổi danh không gần nữ sắc. Đã qua ba mươi từ lâu mà vẫn còn chưa thành hôn, sao hôm nay lại đi cùng với

một thiếu nữ trẻ xinh đẹp thế này?

Mộc Dương và Dao Cơ thì đương nhiên đều đã gặp Vân Ca, Dao Cơ rất có thiện cảm với tiểu cô nương vừa có võ công cao cường nhưng tâm tư lại đơn thuần này, mỉm cười khẽ gật đầu chào nàng ấy. Vân Ca mở to hai mắt, cũng cười ngọt ngào chào lại Dao Cơ. Tuy Vân Ca có chút chán ghét những người trong bữa tiệc tối qua, nhưng cũng không thật sự mang thù. Hơn nữa, kỳ thật, chuyện tối qua cũng không liên quan đến họ, đều là lỗi của tên Lê Vương nhẫn tâm kia!

“Dao Cơ quen với tiểu cô nương này?” Phu nhân Mộc Dương Hầu đang đứng sau lưng Mộc Dương sóng vai với Dao Cơ nhìn thấy hai người chào nhau, thì đột nhiên la hét hỏi. Lão Mộc Dương Hầu nhíu nhíu mày, rất bất mãn với hành vi vô lễ như thế của con dâu, nhưng ánh mắt cũng thực sự quét qua Dao Cơ ở bên cạnh.

Mộc Dương liếc vợ của mình một cái, giải thích: “Cha, tối hôm qua đã gặp được vị cô nương này ở trong Lê Vương phủ.”

“Lê Vương phủ?” Lão Mộc Dương Hầu nhíu mày, rốt cuộc tối hôm qua tại Lê Vương phủ đã phát sinh chuyện gì thì Mộc Dương cũng chỉ nói qua loa hai câu, thân là thần tử tất nhiên cần phải hiểu có một số việc có thể nói, có một số việc cho dù là người thân cận nhất của mình thì cũng không thể nói. Tuy lão Mộc Dương Hầu không biết rốt cuộc tối hôm qua trong Lê Vương phủ đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn từ tin tức bệnh tình Hoàng thượng nguy kịch, Lê Vương phi hoăng (chết) truyền đến vào sáng nay, thì chỉ sợ không phải là chuyện nhỏ.

Lão Mộc Dương Hầu cảnh giác nhìn Từ Thanh Trần, trầm giọng nói: “Không biết công tử Thanh Trần, có chuyện gì muốn nói?”

Từ Thanh Trần mỉm cười nói: “Mộc Dương Hầu định ở chỗ này nói

chuyện sao?”

Nếu như có thể, lão Mộc Dương Hầu hoàn toàn chính xác là hy vọng nói chuyện ngay ở chỗ này. Nhưng đồng thời cũng hiểu rõ, nơi này cũng không phải chỗ để nói chuyện. Hơi cười cười xấu hổ, nghiêng người nói: “Công tử, mời vào trong.”

Bước vào đại sảnh ngồi vào chỗ của mình, Vân Ca quy củ ngồi ở bên dưới Từ Thanh Trần, yên tĩnh nhu thuận hoàn toàn không nhìn ra bộ dáng hoạt bát ngây thơ đầy căm phẫn vì chuyện của người khác vào tối qua.

Sau khi dâng trà, Mộc Dương mới hỏi: “Công tử Thanh Trần, không biết vị cô nương này là…”

Từ Thanh Trần đặt tách trà xuống, liếc nhìn Vân Ca hờ hững nói: “Không biết Mộc Dương Hầu còn nhớ một vị đại phu tên là Trầm Phượng Nhụ không?”

“Trầm Phượng Nhụ?” Mộc Dương nghi hoặc nhíu mày, nhìn qua cha mẹ ở phía trên. Sắc mặt lão Mộc Dương Hầu biến đổi, nhanh chóng nhìn thoáng qua Vân Ca đang ngồi bên người Từ Thanh Trần, trầm giọng nói: “Lão phu chưa từng nghe qua. Không biết công tử Thanh Trần hỏi cái này làm gì?”

Từ Thanh Trần nói: “Như vậy, có lẽ hơn ba bốn năm trước, Mộc Dương Hầu cũng chưa từng nhận được bức thư của vị Trầm tiên sinh này rồi.” Thần sắc lão Mộc Dương Hầu đã khôi phục lại sự ung dung, gật đầu nói: “Đúng là lão phu chưa từng nhận được.”

“Đã như thế, vậy tại hạ liền cáo từ.” Sắc mặt Từ Thanh Trần trầm xuống, cũng không nói nhiều nữa, đứng dậy nói với Vân Ca: “Vân Ca, chúng ta đi thôi.”

“Ơ?” Vân Ca hơi nghi hoặc nhìn Từ Thanh Trần, không biết vì sao huynh ấy lại đột nhiên tức giận. Có điều bình thường Từ Thanh Trần tức giận thì xui xẻo lại chính là nàng, cho nên nàng vội vàng đứng dậy đi đến bên người Từ Thanh Trần, do dự một chút rồi mới hỏi: “Nhưng mà, không phải huynh đã nói muốn giúp ta tìm người sao? Là… Không tìm được sao? Không sao, không cần gấp…”

Từ Thanh Trần cười khẽ một tiếng, nhìn Vân Ca nói: “Không cần tìm nữa, người mà cha muội nhờ vả không có biện pháp tới đón muội.”

“Vi… Vì sao?” Vân Ca khó hiểu.

“Cả nhà họ đều đã chết rồi.” Từ Thanh Trần cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài, hoàn toàn không có nhìn thấy sắc mặt lão Mộc Dương Hầu lập tức trở nên khó coi như nuốt phải một con ruồi.

Cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy Từ Thanh Trần vô lễ như thế, Vân Ca hơi áy náy khẽ gật đầu chào lão Mộc Dương Hầu đã tức giận đến xanh cả mặt, rồi liền vội vàng đuổi theo, “Từ Thanh Trần, huynh đừng nóng giận. Bọn họ chết sớm cũng không phải lỗi của bọn họ, ta sống một mình cũng được mà…”

“Đừng lo, sau này muội cùng đi với ta đến Ly Thành. Còn sợ Định Vương phủ không nuôi nổi một tiểu nha đầu như muội sao?” Tiếng nói thờ ơ của Từ Thanh Trần vang lên, đã mang theo một tia sung sướng vui vẻ.

“Ta mới không phải tiểu nha đầu, ta… Có nên đi viếng mộ không? Đúng rồi… Cha ta nói, bắt đầu từ năm thứ ba, đến ngày giỗ và Tiết Thanh Minh hằng năm, ta phải đi viếng mộ của ông ấy, nếu không ông ấy sẽ tức giận.”

“Không cần, chuyện đó sẽ có người khác lo.” Từ Thanh Trần thản nhiên nói.

“Nhưng mà, không phải huynh nói đều đã chết hết rồi sao?” Vân Ca tức giận trừng huynh ấy.

“Ta nói không cần, rõ chưa?” Từ Thanh Trần dừng lại, tươi cười ôn hòa nhìn Vân Ca. Vân Ca lập tức rụt rụt cái đầu nhỏ, cúi thấp đầu nhỏ giọng nói: “Đã rõ…” Từ Thanh Trần càng ngày càng hung dữ. Hu hu…

Chương 378: Bắc thượng, trở về

Edit: Theresa Thai
Beta: Sakura

Ra khỏi phủ Mộc Dương Hầu, vừa đi trở về, Vân Ca vừa cẩn thận từng ly từng tí len lén đánh giá Từ Thanh Trần. Chỉ là, không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy Từ Thanh Trần không cười thì nàng đã cảm thấy sợ hãi, nhưng Từ Thanh Trần cười thì nàng lại càng sợ hơn. Cúi đầu liếc nhìn bàn tay nhỏ bé không tính là đặc biệt non mềm, hơn nữa còn rất mảnh khảnh của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ca không khỏi đau khổ, rồi thở dài. Lần này rõ ràng không phải là lỗi của nàng mà, nhưng vì sao Từ Thanh Trần vẫn nổi giận vậy?… Tay của nàng sẽ phải viết đến gãy rồi…. Trước khi vì sao không phát hiện, Từ Thanh Trần lại hay nổi giận như vậy chứ?

Những lời này đương nhiên chỉ là suy nghĩ trong lòng của tiểu cô nương Vân Ca mà thôi, cho dù có nói ra thì chỉ sợ cũng không có ai nguyện ý tin tưởng. Công tử Thanh Trần hay nổi giận sao? Trên đời này, người nhìn thấy công tử Thanh Trần tức giận thật sự là ngay cả một bàn tay cũng chưa đếm đầy đó, có biết không? Phong độ và tu dưỡng của công tử Thần tiên ấy vậy mà từ xưa đến nay luôn được khen ngợi đó.. Yêu nghiệt phương nào lại dám vu oan cho công tử Thanh Trần, còn không mau hiện thân!

Động tác của Vân Ca, đương nhiên Từ Thanh Trần cũng nhìn thấy, cười khẽ một tiếng nhưng cũng không giải thích, mà chỉ hỏi: “Bây giờ không tìm được người mà muội muốn tìm, Vân Ca có tính toán gì không?” Vân Ca nháy mắt mấy cái, hơi rầu rĩ mà nói: “Vậy cũng

không sao, bọn họ đều chết hết rồi nên cũng khó trách bọn họ không đến đón ta. Ta cũng đã trưởng thành, sống một mình cũng được mà."

Từ Thanh Trần lắc đầu, nói: "Một mình muội thì không an toàn, trước kia ta đã nói với muội rồi, đi cùng ta đến Ly Thành đi."

Vân Ca vội vàng lắc đầu, tuy nàng sinh ra và lớn lên ở nơi hương dã, nhưng mấy ngày nay cũng đủ để hiểu rõ thân phận và địa vị của Từ gia. Quan trọng nhất là, ngay cả phủ Mộc Dương Hầu gì đó kia cũng đã khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ gò bó rồi, Từ gia còn lớn hơn cả phủ Mộc Dương Hầu nữa, lại đều là người đọc sách, khẳng định quy củ càng nhiều hơn….

Từ Thanh Trần hiểu rõ cười nói: "Từ gia không có bao nhiêu người, cũng không có quy củ gì.Tất cả mọi người tự do làm những gì mình thích. Sở dĩ cha muội để thư lại nhờ người đón muội về, chính là vì lo lắng sau này muội sống một mình trong núi. Bây giờ đã không tìm được người, muội lại trở về trong núi, chẳng phải đã khiến cho nỗi lo của cha muội trở thành sự thật sao? Đi với ta đến Ly Thành, mọi người ở chỗ đó rất tốt. Bé ngoan, nghe lời."

"A……" Đôi mắt đang mê man của Vân Ca đảo quanh, trong đôi mắt linh động tràn ngập bất an.

Từ Thanh Trần khẽ than một tiếng, vươn tay vén mấy sợi tóc rối bên má của nàng ấy ra sau tai, ôn nhu nói: "Nếu muội thật sự không thích, thì ta cũng có thể giúp muội tìm một nơi ở khác. Nhưng ít nhất là ở trong Ly Thành, cũng thuận tiện quan tâm chăm sóc lẫn nhau, muội là ân nhân cứu mạng của ta, chẳng lẽ muội hy vọng người khác nói ta vong ân phụ nghĩa sao? Huống chi, không phải muội nói ta còn phải uống thuốc them ba tháng nữa? Vứt một bệnh nhân vừa mới trị được một nửa qua một bên, cũng không phải đạo làm nghề y. Ông

nội ta sống ở thư viện Ly Sơn bên ngoài Ly Thành, chỗ đó cũng có người của Định Vương phủ canh giữ. Đến lúc đó muội cũng có thể chuyển tới đó ở, không phải cũng giống như trong núi rồi sao?"

"Từ Thanh Trần…" Vân Ca cắn cắn môi anh đào, nhìn qua Từ Thanh Trần nói: "Ta biết, huynh là lo lắng ta sống một mình trong núi không có ai chăm sóc nên mới muốn dẫn ta đến Ly Thành. Cám ơn huynh… Huynh thật sự là người tốt."

"Vậy muội phải ngoan ngoãn nghe lời, có biết không?" Từ Thanh Trần mỉm cười nói.

"Ừ, vậy… Về sau liền làm phiền huynh rồi. Ta lấy đồ đạc mà cha ta để lại cho ta tặng hết cho huynh được không?" Đôi mắt Vân Ca sáng ngời, vui sướng nói. Nàng không có cái gì, nhưng luôn ăn của Từ Thanh Trần, ở của Từ Thanh Trần thì rất kỳ cục. Không bằng lấy đồ của cha để lại tặng cho Từ Thanh Trần, như vậy, mọi người đều sẽ không thiệt thòi. Cha nói những thứ đó đều rất tốt, rất quan trọng.

Khóe môi công tử Thanh Trần khẽ co rút một cái. Đồ mà Trầm đại phu để lại cho Vân Ca thì hắn cũng đã nhìn thấy, vàng ròng bạc trắng thì một lượng cũng không có, nhưng nhét ở dưới đáy hộp tử đàn đó lại là khế đất ở Sở kinh, đựng trong cái túi nhỏ chính là Dạ Minh Châu mà nghe người nào đó nói là đã xem như viên bi lấy ra chơi, một trương tranh chữ bản gốc làm cho người đọc sách trong thiên hạ chạy theo như vịt bị cấm tuyệt đối không được phép quăng lung tung, cũng có không ít sách thuốc quý hiếm chỉ có duy nhất một bản đã thất truyền từ lâu và dược liệu quý báu. Rất hiển nhiên, đây là của hồi môn mà Trầm cha đã chuẩn bị cho con gái của mình.

Vân Ca cô nương tự cho là rất nghèo, nhưng trên thực tế là rất giàu có áy náy định cầm những vật này ra trả tiền thuê nhà và tiền sinh hoạt. Từ Thanh Trần khẽ ho một tiếng nói: "Không cần, những thứ

này là vật kỷ niệm mà cha muội để lại cho muội. Sau này nếu ta lại bị thương thì muội cứ nhớ rõ cứu ta nhưng đừng lấy tiền là được rồi."

"Từ Thanh Trần, huynh quả nhiên là người tốt." Hai mắt Vân Ca đẫm lệ rung rung nhìn huynh ấy, nàng thật sự đã rất xấu rồi, sao nàng lại cảm thấy Từ Thanh Trần hung dữ chứ? Vân Ca cô nương vui vẻ đi theo công tử Thanh Trần trở về chép sách, quẳng chuyện lúc nãy ở phủ Mộc Dương Hầu ra sau đầu. Đồng thời cũng đã quên, đời này công tử Thanh Trần chỉ bị trọng thương có duy nhất một lần như vậy mà thôi, nên tiền thuê phòng và tiền sinh hoạt của nàng cũng không biết phải đến chừng nào mới trả được.

Phủ Mộc Dương Hầu

Mộc Dương hơi kỳ quái nhìn sắc mặt âm trầm của cha. Chỉ nhìn thần sắc của cha thì đã biết rõ cha nhất định là quen biết với Trầm Phượng Nhụ gì đó kia, nhưng vì sao cha lại không thừa nhận? Càng kỳ quái chính là, công tử Thanh Trần ấy vậy mà cũng không truy vấn, giống như hoàn toàn không nhìn ra cha đang nói dối vậy. Hoặc là nói, giống như chỉ làm theo phép đến hỏi một câu, vô luận cha trả lời thế nào thì hắn ta đều muốn đi vậy. Mà câu nói cuối cùng của công tử Thanh Trần lại càng kỳ quái hơn… Tất cả đều chết hết, thấy thế nào cũng đều giống như đang nói về phủ Mộc Dương Hầu vậy. Nhưng mà, sao công tử Thanh Trần lại công khai nguyền rủa người khác như vậy chứ?

"Cha, rốt cuộc là sao vậy? Công tử Thanh Trần và vị Vân Ca cô nương kia…"

Mộc lão phu nhân nhíu nhíu mày, "Cô nương kia tên là Vân Ca?"

Mộc Dương khẽ gật đầu, Mộc lão phu nhân khẽ thở dài, nhưng lại không nói thêm gì nữa. Dao Cơ thản nhiên nói: "Thoạt nhìn hình như

công tử Thanh Trần rất để ý vị cô nương kia, hôm nay lão Hầu gia như vậy…”

“Ngươi trái lại thông minh.” Bởi vì Dao Cơ sinh ra con trai độc nhất của Mộc gia hiện nay, hơn nữa mấy năm nay, mọi mặt đều cực kỳ thỏa đáng, có lúc lại giúp đỡ Mộc Dương xử lý một chút chuyện trong phủ, thậm chí thật sự còn chu đáo hơn cả con dâu chân chính. Cho nên Dao Cơ mạo muội mở miệng, ngược lại lão Mộc Dương Hầu cũng không tức giận, mà chỉ là thản nhiên nói. Hiển nhiên Dao Cơ đã đoán được nguyên nhân Từ Thanh Trần dẫn Vân Ca đến phủ Mộc Dương Hầu.

Thở dài, Mộc Dương Hầu nói: “Đúng vậy, Trầm Phượng Nhụ kia, đúng là chúng ta có quen biết. Cô nương tên Vân Ca kia là biểu muội của con.”

“Biểu muội?” Mộc Dương kinh ngạc nói. Cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe nói tới mình lại còn có một biểu muội. Lại nói tiếp, lúc cô nương tên Vân Ca kia sinh ra thì hắn cũng đã gần hai mươi tuổi rồi, nếu quả thật có một biểu muội như vậy thì hắn không có khả năng không nhớ.

Mộc lão phu nhân gật đầu nói: “Mẹ của cô nương kia là em gái của mẹ, là dì ruột của con.”

Mộc Dương hơi giật mình, hắn còn nhớ mình quả thật còn có một người dì ruột. Chỉ là, tuổi của dì chỉ lớn hơn mình ba bốn tuổi, hơn nữa từ nhỏ thân thể đã luôn ốm yếu, hình như năm mười sáu tuổi đã mất rồi. Từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng nhìn thấy dì, cho nên cũng không có ấn tượng sâu. Nếu không phải mẹ nhắc tới, chỉ sợ hắn cũng không còn nhớ nữa.

Ngay lập tức liền hiểu vì sao cha không chịu thừa nhận. Dựa theo

quan hệ hiện nay của Đại Sở và Định Vương phủ, người được đích thân công tử Thanh Trần đưa tới cửa thì sao cha dám nhận chứ? Đây không phải là khiến cho Lê Vương hoài nghi phủ Mộc Dương Hầu và Định Vương phủ cấu kết sao? Có điều, nếu quả thật có thể kết nối quan hệ với Định Vương phủ thì ngược lại cũng không tệ, nhưng vấn đề là chuyện Định Vương phi ngã xuống vách núi vào năm đó cũng có thể được coi như do một tay Mộc Dương Hầu tạo thành, thì sao Định Vương lại có thể không mang thù chứ? Nhiều năm như vậy, Định Vương không ra tay với phủ Mộc Dương Hầu đã khiến cho Mộc Dương Hầu thấp thỏm không yên rồi, nào dám hy vọng xa vời có thể đầu nhập vào Định Vương phủ? Phủ Mộc Dương Hầu và Định Vương phủ, chắc chắn là địch nhân.

Chỉ là Mộc Dương thật không ngờ, tiểu cô nương có lá gan không nhỏ mà võ công cũng khá cao kia lại có thể là biểu muội của mình. Từ nhỏ đã không có huynh đệ tỷ muội gì nên trong lòng Mộc Dương không khỏi thấy hơi tiếc nuối, nhưng mà nếu cô nương kia đã có Định Vương phủ chăm sóc, thì cũng không cần bọn họ phí tâm nữa. Không gặp thì thôi.

Từ Thanh Trần dẫn Vân Ca về đến tiểu viện, vừa bước vào liền đối mặt với khuôn mặt tươi cười không có chút ngoài ý muốn nào của Diệp Ly. Diệp Ly cũng không hỏi nhiều, liền nắm tay Vân Ca về phòng thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi Giang Nam.

Vào ban đêm, một đoàn người liền rời khỏi Nam Kinh, vẫn đi thuyền theo đường thủy lên Bắc thượng. Toàn bộ người trong Nam Kinh thì bởi vì bệnh tình của Tiểu Hoàng đế nguy kịch mà lòng người bắt đầu khởi động, thậm chí đại đa số mọi người đều không biết Định Vương phi và công tử Thanh Trần đã từng đến rồi lại đi, thậm chí còn mang theo cả Tiểu Hoàng đế của họ.

Thuyền lớn chạy vững vàng trên mặt nước, trên boong thuyền, Từ

Thanh Trần và Diệp Ly ngồi đối diện nhau, cùng nhau thưởng thức mặt biển đầy sóng mà lúc trước có nghĩ cũng chưa từng có thời gian đi đến. Trong khoang thuyền, Vân Ca chuyên chú chăm sóc Mặc Túc Vân đang hôn mê bất tỉnh từ khi lên thuyền.

Từ Thanh Trần khoan thai uống trà, nhìn nhìn Diệp Ly ở đối diện nói: "Chuyện Đông Phương U giao cho Tần Phong xử lý không sao chứ?" Diệp Ly nhìn Từ Thanh Trần đầy trêu tức nói: "Xem ra Đại ca cũng bị Đông Phương U dọa đến sợ rồi. Đừng lo, Tần Phong làm việc luôn trầm ổn yên tâm, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu." Về phần rốt cuộc Tần Phong xử lý Đông Phương U như thế nào, thì không có ai để ý. Chỉ cần cuối cùng xác nhận là Đông Phương U đã chết là được rồi.

"Lần này Ly nhi tới Giang Nam, ngược lại đã làm được không ít chuyện." Từ Thanh Trần mỉm cười nói. Tuy nói là tới cứu Từ Thanh Trần, nhưng thu hoạch them vào cũng tương đối khả quan. Một kích cuối cùng kia của Diệp Oánh đủ để cho Mặc Cảnh Lê không ra khỏi được Nam Kinh trong vòng một đến hai tháng, lại còn phải xử lý các vấn đề sau khi Mặc Túc Vân rời khỏi, rồi lại còn phải lên kế hoạch làm thế nào để đăng cơ nữa, nên trong thời gian ngắn, Đại Sở muốn xuất binh thì chỉ sợ hơi khó khăn. Cho dù Mặc Cảnh Lê đã đồng ý kết minh với Tây Lăng và Bắc Nhung, nhưng chính thức đợi đến lúc hắn ta có thể tự mình đến phương Bắc, thì chỉ sợ phải chờ tới sang năm thôi.

Diệp Ly mỉm cười nói: "Đến lúc đó, Bắc Nhung và Tây Lăng, cũng nên có một phương lui ra rồi. Khi đó Mặc Cảnh Lê lại xuất binh, áp lực mà Mặc gia quân phải đối mặt cũng tương đối nhỏ hơn một chút."

Từ Thanh Trần gật đầu nói: "Ly nhi nghĩ vô cùng chu toàn, huống chi… Ly nhi vẫn còn chôn mấy cái đinh trong quân nhu của hắn ta nữa, đến lúc đó đại quân Mặc Cảnh Lê có thể chính thức ra mấy phần lực, thì chỉ sợ còn là một ẩn số chưa biết."

“Đại ca khen trật rồi.” Diệp Ly che miệng cười nói, quay đầu lại nhìn thiếu nữa đang bận rộn không ngừng sau cánh cửa mở ra một nửa trong khoang thuyền rồi quay lại hỏi: “Vân Ca thì Đại ca định sắp xếp như thế nào? Vốn nếu Vô Ưu vẫn còn ở Ly Thành thì có thể cho Vân Ca làm bạn với Vô Ưu, nhưng Vô Ưu lại đi Tây Lăng mất rồi, Đại ca có muốn đưa muội ấy đến Định Vương phủ không, cũng có thể làm bạn với Dương phu nhân? Học vấn, lễ nghi và tài hoa của Dương phu nhân đều là số một, cũng có thể thuận tiện dạy cho muội ấy?” Từ Thanh Trần lơ đễnh liếc muội ấy một cái, rồi nói: “Không cần, mẹ và mợ hai cũng có thể cho nàng ấy. Hơn nữa, phủ của Nhị thúc với nhà chúng ta cũng gần nhau, em dâu cũng có thể làm bạn với nàng ấy.”

Diệp Ly nháy mắt mấy cái cười nói: “Hiện tại chỉ sợ Tranh nhi hận không thể vây quanh mấy đứa bé cả ngày, chỗ nào có thì giờ rảnh? Còn có, mợ cả và mợ hai cũng thế, hai đứa bé nhà muội vẫn còn ở Từ gia đấy.” Hai đứa bé đều chưa đầy một tuổi, muốn chăm sóc cũng rất tốn sức đó.

“Ca đều có sắp xếp.” Từ Thanh Trần nói.

Diệp Ly gật đầu cười nói: “Vậy được rồi, dù sao Vân Ca là ân nhân cứu mạng của Đại ca, muốn sắp xếp như thế nào cũng là do Đại ca định đoạt.”

Từ Thanh Trần chỉ xem như không nghe thấy ý trêu chọc trong lời nói của biểu muội mình, bình thản ung dung nâng tách trà xanh ngắm nhìn phong cảnh trên biển. Bởi vì lo lắng trên đường bị Trấn Nam Vương phủ chặn đường, nên bọn họ cũng không có đi đường kênh đào, mà là trực tiếp vòng ra cửa biển, rồi theo đường biển đến Bắc thượng. Mà đại quân Tây Lăng thì xưa nay đều không thiện thủy chiến.

Một đường đi thuyền hơn mười ngày mới xuống thuyền tại một bến cảng gần thành Trường Hưng – Sở kinh cũ. Từ Thanh Trần dẫn theo Vân Ca và Mặc Túc Vân đi thong thả về Ly Thành, mà Diệp Ly thì vừa xuống thuyền liền lập tức phi lên khoái mã, mang người chạy thẳng ra chiến trường.

Hành trình đi Giang Nam của Diệp Ly cộng cả đi và về cũng mất gần hai tháng, lúc này phương Bắc cũng đã là một mảnh gió lạnh khắc nghiệt băng thiên tuyết địa.

Lôi Chấn Đình đã mang theo gần trăm vạn đại quân đi đến biên giới giáp với Mặc gia quân, lần này, không chỉ là Lôi Chấn Đình đích thân lãnh binh, mà hơn nữa, Lôi Đằng Phong cũng cùng theo đến. Hiển nhiên, Lôi Chấn Đình đã nghẹn gần sắp nổ rồi nên mới muốn hốt gọn hết cả Mặc gia quân trong một mẻ. Bởi vì trong lòng của lão rất rõ ràng, nếu như bỏ lỡ cơ hội lần này, thì trong lúc sinh thời, chỉ sợ Lôi Chấn Đình sẽ không có cơ hội chiến thắng Định Vương phủ và Mặc gia quân. Ba nước liên quân, đúng là phần thắng rất lớn, chỉ tiếc vừa mới mở màn đã bất lợi, còn chưa chính thức khai chiến, mà mắc xích bên phía Mặc Cảnh Lê đã bị đứt rồi. Ngoại trừ trong lòng thầm mắng Mặc Cảnh lê vô dụng ra, thì Lôi Chấn Đình cũng không thể làm gì được nữa.

Tuy không đợi được đại quân của Đại Sở đến, nhưng Tây Lăng và Bắc Nhung liên hợp lại đã có tổng cộng gần hai trăm vạn binh mã. Càng quan trọng hơn là, hai nhà một Nam một Bắc, vừa vặn kẹp Mặc gia quân ở giữa. Thế cho nên, Mặc gia quân không thể tránh khỏi mà bị rơi vào thế hai mặt thụ địch, chỉ nhìn địa lợi thôi, thì đúng là đã tốt hơn liên minh với Bắc Cảnh vào lúc trước rất nhiều rồi.

Lúc này Mặc Tu Nghiêu đã chuyển từ biên quan ở gần đại quân Bắc Nhung trước kia đến một tòa thành lớn ở phương Bắc của Đại Sở là Vệ Thành. Vệ Thành nằm cách núi Linh Thứu chưa đầy một trăm

dặm, ở gần Hồng Nhạn quan, đồng thời cũng nằm không xa đại quân của Lôi Chấn Đình. Hơn nữa, Bắc Nhung muốn từ Tây Bắc xuôi Nam thì cũng phải đi qua. Hiện nay, đại chiến vừa mới nổ ra, bản thân Mặc Tu Nghiêu là Thống soái tối cao nhất của Mặc gia quân nên tất nhiên không thể lại tự thân ra trận phi ngựa chiến đấu như lúc trước nữa. Hắn cần phải khống chế cả hai chiến trường Tây Lăng và Bắc Nhung cùng một lúc, nên chỉ đành phải yên lặng lui từ tiền tuyến về hậu phương.

Lúc Diệp Ly đến Vệ Thành thì cũng không có báo cho bất kỳ ai, mà trực tiếp đi đến phủ Tổng binh mà Mặc Tu Nghiêu đang ở tạm trong Vệ Thành. Hơn nửa năm nay, những nơi được Mặc gia quân thu về này đều chầm chậm khôi phục lại quỹ đạp sống bình thường. Phủ Thái thú tốt nhất trong thành nên tất nhiên để lại cho các quan viên của Vệ Thành, cho nên Mặc Tu Nghiêu chỉ phải dẫn cả đám thủ hạ chen chúc trong phủ Tổng binh. May mà đại đa số tướng lãnh của Mặc gia quân đều đang lãnh binh chiến đấu ở tiền tuyến, nên đi theo bên người Mặc Tu Nghiêu cũng chỉ có mấy người Phượng Chi Dao và Nam Hầu mà thôi, ngay cả Phó Chiêu cũng đã tự mình ra ngoài lãnh binh rồi, nên phủ Tổng binh không tính là lớn này ngược lại cũng không lộ ra vẻ chật chội chút nào.

Lúc Diệp Ly đến phủ Tổng binh thì ngược lại đã làm cho thị vệ đang gác ở cửa hoảng sợ, phục hồi tinh thần lại liền bước lên chào và mời Vương phi đi vào.

Diệp Ly cũng không để ý thất thố nho nhỏ của thị vệ, mỉm cười hỏi: “Vương gia có trong phủ không?”

Thị vệ gật đầu nói: “Hồi Vương phi, Vương gia, Phượng Tam công tử và Nam Hầu đều ở trong ạ.”

Bước vào phủ mới biết được, hóa ra đám người Mặc Tu Nghiêu

đang nghị sự trong thư phòng. Diệp Ly đang đứng ở cửa do dự có nên rời đi hay không, thì người ở bên trong cũng đã phát hiện ra sự có mặt của nàng. Cửa thư phòng bị người bên trong kéo ra, Mặc Tu Nghiêu đứng ở cửa mỉm cười nhìn nàng cười nói: “A Ly, đã trở về sao lại không vào?” Diệp Ly nghi hoặc nhìn thoáng qua bên trong, “Không phải đang nghị sự sao?”

Mặc Tu Nghiêu bắt được tay của nàng liền kéo vào trong, “Không phải chuyện quan trọng gì, huống chi, Vương phủ còn có chuyện gì mà nàng không thể nghe sao?”

Bên trong, Phượng Chi Dao và Nam Hầu hơi kinh ngạc nhìn Diệp Ly đang bị Mặc Tu Nghiêu kéo vào, vẫn là Phượng Chi Dao phản ứng nhanh nhất, cười hì hì nhìn qua Mặc Tu Nghiêu trêu chọc: “Công lực của Vương gia quả nhiên thâm hậu, ngồi trong thư phòng mà lại có thể nghe được Vương phi đã trở về.”

Nam Hầu nhìn Phượng Chi Dao đang vui đùa, lại nhìn Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng liếc qua Phượng Chi Dao, nhưng trong mắt lại mang theo tình cảm ấm áp như có như không, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Vương phi trở về rồi? Vậy còn công tử Thanh Trần…”

Cho nên nói, vẫn là người lớn tuổi đáng tin cậy hơn một chútt. Những người này vậy mà hoàn toàn không hỏi nàng chuyện đi Giang Nam.

Diệp Ly lại cười nói: “Làm phiền Hầu gia quan tâm, tất cả đều mạnh khỏe. Đại ca ở lại Sở kinh nghỉ ngơi hai ngày thì đã chuẩn bị trở về Ly Thành rồi.” Phượng Chi Dao cười tủm tỉm nhìn qua Diệp Ly nói: “Vương phi, nghe nói công tử Thanh Trần dẫn theo một tiểu mỹ nữ có võ công cao cường trở về?” Những chuyện của Diệp Ly ở Giang Nam tất nhiên đã có ám vệ báo lại Định Vương phủ trước rồi, ở trong đó tất nhiên cũng không thể tránh khỏi nói đến Vân Ca. Về phần tiểu

mỹ nữ có võ công cao cường, thì cũng không biết là tác phẩm của ám vệ nào đây?

Diệp Ly nghiêng đầu, im im lặng lặng đánh giá Phượng Chi Dao, sau nửa ngày mới gật đầu nói: “Đúng là một tiểu cô nương vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu, hơn nữa võ công và y thuật đều rất xuất sắc. Có muốn ta mời Đại ca giới thiệu cho ngươi làm quen không?”

Phượng Chi Dao liền co rụt cổ lại, vươn tay sờ sờ gương mặt tuấn tú đã cười đến hơi cứng ngắc, cười khổ nói: “Vẫn đừng, ta cũng không dám đắc tội với công tử Thanh Trần.” Mấy chục năm rồi, công tử Thanh Trần mới dẫn về một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, nếu hắn vội vàng đi làm quen còn không bị đám người Từ gia bóp cổ chết?

Mặc Tu Nghiêu cũng hơi tò mò, Từ Thanh Trần này, thoạt nhìn thì ôn hòa dễ gần, nhưng trên thực tế thì ánh mắt cao vô cùng, có thể làm cho huynh ấy vừa mắt cũng không dễ dàng, “Nghe nói cô nương kia có quan hệ với phủ Mộc Dương Hầu?” Nếu là như vậy thì cũng không hay, nếu như cô nương kia thực sự có quan hệ với phủ Mộc Dương Hầu, thì phải kêu Từ Thanh Trần chạy nhanh đổi người khác ah, cũng không thể để cho sau này hắn ra tay với lão già Mộc Dương Hầu kia, thì lại còn phải nể mặt Từ Thanh Trần đi?

Diệp Ly mỉm cười nói: “Hiện tại đã không liên quan gì nữa rồi.”

“Sao lại như vậy?” Phượng Chi Dao và Nam Hầu cũng đồng thời nhìn Diệp Ly. Phượng Chi Dao là muốn nghe bát quái, Nam Hầu là vì cũng xem như có chút thù oán với phủ Mộc Dương Hầu, nên muốn cân nhắc xem sau này nếu gặp mặt cô nương đó thì nên đối xử với cô nương đó như thế nào mới thích hợp.

Diệp Ly kể lại chuyện Từ Thanh Trần tự mình dẫn Vân Ca đến viếng

thăm phủ Mộc Dương Hầu rồi lại dẫn người về. Phượng Chi Dao mở to hai mắt nhìn Diệp Ly, có chút không dám tin tưởng hỏi: “Cho nên, công tử Thanh Trần liền đứng ngay tại trước mặt Mộc Dương Hầu và cả Mộc gia, nguyền rủa cả nhà người ta đều chết hết sao? Sao Mộc Dương Hầu không đâm cho huynh ấy mấy đao vậy?” Công tử Thanh Trần thật sự không phải người bình thường nha, bình thường nhìn bề ngoài tao nhã, hàm dưỡng cao thâm, không nghĩ tới mắng người cũng là độc chết người không đền mạng.

Diệp Ly nhún nhún vai cười nói: “Đây là ta nghe tiểu cô nương Vân Ca kể đấy.”

Trong lòng Phượng Chi Dao thầm quyết định, tuyệt đối không thể trêu chọc tiểu cô nương tên là Vân Ca kia.

Nam Hầu nghĩ nghĩ, rồi nói: “Cô nương kia, chắc là cháu gái của phu nhân Mộc Dương Hầu. Lại nói tiếp, cũng có chút quan hệ với Trầm đại phu đó.”

Ồ? Ba người khác đều hơi tò mò nhìn Nam Hầu, Nam Hầu lắc đầu cười nói: “Những điều này đều là chuyện xưa trong kinh thành, Vương gia và Vương phi tất nhiên sẽ không để ý tới những chuyện này. Có điều, nhà chúng ta và phủ Mộc Dương Hầu…” Xưa nay, phủ Nam Hầu và phủ Mộc Dương Hầu đều đối nghịch với nha, cho nên luôn đặc biệt rõ ràng những chuyện xấu của nhà đối phương. Nam Hầu nói: “Phu nhân Mộc Dương Hầu có một đích muội rất nhỏ tuổi, từ nhỏ thân thể đã ốm yếu, người trong Sở kinh biết đến nàng ấy cũng không nhiều. Có điều, lúc mới mời đại phu xem bệnh thì đã lén chạy theo một vị đại phu trẻ tuổi. Đương nhiên nhà mẹ đẻ của phu nhân Mộc Dương Hầu không gánh nổi cái mặt này, nên chỉ nói cô nương kia đã bệnh chết rồi. Người đại phu kia, chính là cháu họ của Trầm Dương. Tuy Trầm Dương là nhất đại danh y, Trầm gia cũng coi như là thế gia danh y, nhưng nhà mẹ đẻ của phu nhân Mộc Dương

Hầu cũng là danh môn đại tộc, sao sẽ đồng ý gả con gái cho một đại phu đây? Ta nghe Vương phi nói tiểu cô nương kia họ Trầm, lại có quan hệ với phủ Mộc Dương Hầu, nên thấy chắc có lẽ chính là vị này rồi."

Diệp Ly hiếu kỳ nói: "Lúc trước vị Trầm phu nhân kia đã bỏ trốn, vậy sao trước khi Trầm tiên sinh mất lại có đủ tự tin dám phó thác con gái cho phủ Mộc Dương Hầu?" Tuy hiện nay đúng là phủ Mộc Dương Hầu đã từ chối chăm sóc Vân Ca, nhưng kỳ thật trong chuyện này có hơn phân nửa là nguyên nhân do Từ Thanh Trần và Định Vương phủ.

Nam Hầu cười nói: "Cái này sao, nghe nói lúc trước tình cảm của phu nhân Mộc Dương Hầu và vị Trầm phu nhân kia vô cùng tốt. Tuổi của hai người cũng cách nhau rất lớn, nói là tỷ muội nhưng tình như mẹ con. Huống chi, năm đó Trầm Phượng Nhụ kia còn cứu mạng của Mộc Dương Hầu. Chăm sóc một hậu nhân của Trầm gia cũng không phải chuyện khó khăn gì, nên tất nên ông ta sẽ đồng ý. Chỉ là lúc này… Con người Mộc Dương Hầu luôn là gió chiều nào thì nghiêng theo chiều đó, xu cát tị hung (*thích điều may mắn tránh điều xấu*), đây đã là bản năng rồi, Trầm cô nương đã dính dáng đến công tử Thanh Trần, thì Mộc Dương Hầu sẽ tuyệt đối không dám giữ nàng ấy lại."

"Không có quan hệ với phủ Mộc Dương Hầu thì được rồi." Mặc Tu Nghiêu thoả mãn gật đầu, về phần rốt cuộc Trầm Vân Ca là con gái của ai thì căn bản không quan trọng, "A Ly, xem ra, sang năm Từ gia phải làm không ít hôn sự rồi." Ngoại trừ Từ Thanh Viêm nhỏ nhất ra, thì mấy công tử còn lại của Từ gia đều có chủ rồi.

Diệp Ly mím môi cười khẽ nói: "Đó cũng chưa chắc." Theo nàng thấy, trước mắt Trầm Vân Ca có khả năng không có tâm tư gì với công tử Thanh Trần. Tuy Vân Ca đã mười lăm mười sáu tuổi, tuổi đã có mối

tình đầu của con gái rồi, nhưng từ nhỏ muội ấy lại sống trong núi, chưa từng tiếp xúc với bất kỳ ai, nếu muốn hiểu rõ được phương diện này thì chỉ sợ cũng phải muộn một chút. Nếu muốn nói có cảm giác gì với Từ Thanh Trần, thì, tổng kết từ lời nói của Vân Ca lại, chính là: người tốt, thật thông minh, thật lợi hại, thật hung dữ…

Cho nên nói, tiền đồ của công tử Thanh Trần thật đáng lo ah. Huống chi, rốt cuộc công tử Thanh Trần có tâm tư gì với Vân Ca cô nương, kỳ thật, Diệp Ly cũng không nhìn ra được.

Chương 379: Định sách, bình Bắc Nhung trước

Edit: Theresa Thai
Beta: Sakura

Nghe xong lời nói của Diệp Ly, thần sắc của Phượng Chi Dao và Mặc Tu Nghiêu đều hơi cổ quái. Diệp Ly nhìn nhìn nét mặt của bọn họ thì đã biết rõ hai người này lại nghĩ cái gì rồi. Hơn phân nửa còn không phải muốn xem vở kịch hay của công tử Thanh Trần sao? Chỉ là, đáng tiếc, chỉ sợ trận đại chiến này còn không có khả năng kết thúc trong thời gian ngắn đâu, chờ bọn họ đánh giặc xong trở về, nói không chừng công tử Thanh Trần cũng đã giải quyết xong mọi chuyện cần thiết mà ôm giai nhân về nhà rồi. Hai người này lại đang tiếc hận vì không có cơ hội xem vở kịch hay của công tử đệ nhất thiên hạ mà thôi.

Nam Hầu ho nhẹ một tiếng, thật sâu cảm thấy mình đã lớn tuổi, không thể hiểu nổi cách suy nghĩ của những người tuổi trẻ này, "Vương gia, Phượng Tam công tử, không bằng chúng ta tiếp tục…" Nếu lại để cho Phượng Chi Dao đào sâu thêm nữa, thì nói không chừng còn phát sinh ra chuyện gì khiến cho lão nhân gia ông cảm thấy xấu hổ vì không hiểu nữa.

Phượng Chi Dao sờ sờ cái mũi, lúc này mới nhớ tới trước khi Diệp Ly đến thì bọn họ vẫn còn đang thảo luận chính sự. Mặc Tu Nghiêu thấy Diệp Ly trở về, đã sớm không kiên nhẫn ứng phó bọn họ rồi. Kéo Diệp Ly ngồi xuống, vội vàng dặn dò mấy câu, rồi sau đó liền đuổi hai người ra ngoài.

Lần đầu tiên trong đời bị người khác đuổi ra khỏi cửa, Nam Hầu đứng tại cửa thư phòng vẫn còn hơi thẫn thờ. Ngược lại, Phượng Chi Dao đã vô cùng quen thuộc, cười nói với Nam Hầu: “Hầu gia, đi thôi, đến chỗ cháu uống một chén đi?” Cuối cùng Nam Hầu cũng phục hồi tinh thần lại, bất đắc dĩ lắc đầu đi theo Phượng Chi Dao.

Phượng Chi Dao đi được vài bước, đột nhiên hơi do dự ngừng một chút, hình như còn có một chuyện đã quên nói với Vương phi thì phải?

Nam Hầu nghi hoặc quay đầu lại, “Sao vậy? Không phải đi uống rượu sao?”

“Hình như có một chuyện đã quên nói với Vương phi.” Phượng Chi Dao nói.

“Là công sự sao? Có gì cháu biết rõ mà Vương gia không biết ư?” Nam Hầu hỏi. Phượng Chi Dao nghĩ lại, cũng đúng ah, đằng nào thì Mặc Tu Nghiêu cũng sẽ nói với Vương phi, tối đa là … Muộn một chút mà thôi. Phất phất tay, nghênh ngang đi theo Nam Hầu.

Trong thư phòng, Mặc Tu Nghiêu ôm chặt Diệp Ly vào lòng, nhẹ nhàng cọ cọ mái tóc của nàng, rầu rĩ nói: “Lần này A Ly đi thật lâu.” Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: “Hai tháng thì tính là lâu chỗ nào?” Từ phương Bắc đến Giang Nam, đi đi về về, hai tháng đã xem như rất nhanh rồi. Có điều, Diệp Ly cũng biết lúc này tốt nhất không cần đối nghịch với Mặc Tu Nghiêu, “Là ta không tốt, lần sau sẽ về sớm.”

Quả nhiên, chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu buồn bã nói: “Một ngày không gặp, như cách ba thu. A Ly vậy mà một chút cũng không nhớ Bản vương sao?” Trên mặt Diệp Ly hơi lúng túng, ngẩng đầu nhẹ nhàng đặt lên môi Mặc Tu Nghiêu một nụ hôn, nói khẽ: “Ta cũng nhớ chàng, được chưa?”

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu liền tối sầm, giữ chặt đầu của Diệp Ly đưa đến trước mặt mình, cúi xuóng, làm cho nụ hôn này sâu hơn. Diệp Ly kinh ngạc sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh đã bị cuồng nhiệt và nhiệt tình của Mặc Tu Nghiêu cuốn đi. Hai mắt nhắm hờ, cùng hắn chìm vòa trong triền miên lưu luyến của nụ hôn này.

“A Ly…” Mặc Tu Nghiêu trầm thấp khẽ lẩm bẩm tên của Diệp Ly, Diệp Ly chỉ cảm thấy tiếng nói của hắn trầm thấp nghe vào trong tai thì toàn thân đều không nhịn được mà run lên, cả người đều mềm nhũn ra.

“Ừ?” Mặc Tu Nghiêu cúi đầu, dịu dàng mà triền miên thưởng thức tư vị ngọt ngào hạnh phúc của đôi môi phấn hồng này, “A Ly…”

“Phụ vương! Phụ vương! Mẹ đã về rồi phải không ạ?” Tiếng nói của Mặc Tiểu Bảo mang theo sự nóng ruột và vui mừng vang lên ngoài cửa, sau đó cửa ra vào liền vang lên tiếng đập cửa rầm rầm. Ngay lập tức, hai người còn đang chìm đắm trong nhu tình lưu luyến ở bên trong liền tỉnh táo lại, Diệp Ly hơi kinh ngạc nhìn ra cửa, “Sao Tiểu Bảo lại ở Vệ Thành?”

Sắc mặt Mặc Tu Nghiêu âm lãnh nhìn lướt qua cửa, thản nhiên nói: “Lần trước Phượng Tam trở lại Ly Thành làm việc, nó nằng nặc đòi theo. Nó cũng không còn nhỏ nữa, thấy chiến trường một lần cũng không có gì.” Có điều, tên nhóc chết tiệt này cũng dám tới quấy rầy thời gian riêng tư của hắn và A Ly!

Mặc Tu Nghiêu khẽ hừ một tiếng, phất tay một cái, cánh cửa đang được khóa trái liền mở ra, Mặc Tiểu Bảo đang dựa vào cửa suýt chút nữa liền té ngã vào. May mà hai năm nay Mặc Tiểu Bảo đã bắt đầu học võ, trên phương diện trụ cột cũng coi như có chút thành tựu, nên chỉ hơi nghiêng về phía trước một chút thì đã đứng vững vàng ở

cửa. Hơi nghi hoặc nhìn Phụ vương và mẹ đang ngồi ở bên trong, lại nhìn nhìn cánh cửa đã mở ra. Lúc nãy bé dùng nhiều sức như vậy mà cũng không mở, sao bây giờ lại mở rồi?

“Thần nhi.” Diệp Ly đứng dậy, mỉm cười nhìn qua con trai. Mấy tháng không thấy, quả nhiên lại cao hơn không ít.

“Mẹ!” Mặc Tiểu Bảo kêu một tiếng, lập tức bước vào thư phòng lao đến Diệp Ly. Đôi mắt của Mặc Tu Nghiêu híp lại, tay phải gõ nhẹ lên mặt bàn một cái, cây bút lông sói đang đặt trên bàn liền bắn thẳng tới Mặc Tiểu Bảo. Mặc Tiểu Bảo kinh hô một tiếng, vội vàng phi thân để tránh, rồi lại tiếp tục chạy tới Diệp Ly. Ngón tay Mặc Tu Nghiêu lại gõ nhẹ lần nữa, một cây bút lông sói khác trên mặt bàn lại bắn tới, lần này Mặc Tiểu Bảo lại không có may như vậy, một góc áo bị bút lông đóng chặt vào cây cột bên cạnh. Mà bàn tay nhỏ đang duỗi ra của Mặc Tiểu Bảo chỉ còn cách Diệp Ly chưa đầy ba tấc.

Mặc Tiểu Bảo quay đầu lại nhìn nhìn vạt áo của chính mình bị ghim vào cột, lại nhìn nhìn mẹ chỉ còn cách mình có ba tấc, đôi mắt to liền nháy một cái, ngay lập tức trở nên ngập nước, “Mẹ… Phụ vương bắt nạt Tiểu Bảo. Tiểu Bảo muốn mẹ.”

“Tu Nghiêu…” Nhìn đôi tay nhỏ còn đang duỗi ra và đôi mắt đầy mong chờ của con trai mình, Diệp Ly dở khóc dở cười. Mặc Tu Nghiêu không vui liếc Mặc Tiểu Bảo một cái, tay phẩy nhẹ, một cỗ kình lực hút cây bút lông sói đang ghim trên cột về, Cạch~ một tiếng liền rơi vào trong ống đựng bút trước mặt Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tiểu Bảo rụt rụt cổ, đại khái cũng nhận ra chính mình đến không đúng lúc, tâm tình của Phụ vương đang cực kỳ xấu. Cẩn thận nhích lại gần Diệp Ly, “Mẹ…”

Diệp Ly vươn tay vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Mặc Tiểu Bảo, cười nói: “Tiểu Bảo cao hơn, mấy ngày nay có ngoan không?”

Đôi mắt Mặc Tiểu Bảo sáng ngời, gật đầu liên tục nói: “Tiểu Bảo rất ngoan, mẹ, Tiểu Bảo đã trưởng thành rồi.”

Diệp Ly buồn cười nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nó, “Trưởng thành? Trưởng thành còn muốn mẹ bế?” Nhìn Mặc Tiểu Bảo vươn bàn tay nhỏ bé muốn bế, Diệp Ly lắc đầu. Bởi vì hai năm qua thường xuyên không ở cạnh Mặc Tiểu Bảo, nên Diệp Ly cũng không tránh khỏi có chút áy náy và cưng chiều Mặc Tiểu Bảo. Nhưng mà một đứa bé đã bảy tám tuổi thì đúng là không thể lại bế nữa, đôi mắt của Mặc Tu Nghiêu cũng sắp phun ra lửa rồi.

Mặc Tu Nghiêu tiến lên, một phát xách Mặc Tiểu Bảo lên trước mặt, nói một cách thản nhiên: “Chuyện mà Bản vương dặn dò, con đã làm xong chưa?” Mặc Tiểu Bảo đắc ý ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nói: “Đương nhiên đã làm xong.” Không phải chỉ có đứng tấn một canh giờ, tập kiếp pháp nửa canh giờ, tập cưỡi ngựa nửa canh giờ và hai mươi trang chữ to thôi sao, loại việc nhỏ này thì sao có thể làm khó được Mặc Ngự Thần hắn?

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh nhìn khuôn mặt đang đắc ý đến quên hình của tên nhóc nào đó, “Rất tốt, vậy bắt đầu từ ngày mai lại tăng thêm tập bắn tên một canh giờ và hai mươi trang chữ to.”

Ách? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Tiểu Bảo cứng đờ. Trong lòng nhanh chóng tính toán, đứng tấn một canh giờ, tập bắn tên một canh giờ, sau đó là tập kiếm pháp và cưỡi ngựa, còn có bốn mươi trang chữ to… Ít nhất cũng cần bốn năm canh giờ mới có thể làm xong…. Bé sẽ mệt chết ah!

“Bản vương nghĩ… Chắc là Bản vương đã sắp xếp lịch học cho con quá nhẹ nhàng rồi, cho nên con mới có thể rảnh rỗi như vậy. Vì thế, từ hôm nay trở đi, Bản vương nhất định sẽ dạy bảo con thật nghiêm

khắc. Dù sao… Phụ vương và mẹ con đều đặt rất nhiều kỳ vọng vào con.” Mặc Tu Nghiêu chậm rãi nói.

Hu hu… Mặc Tiểu Bảo trưng ra vẻ mặt cầu xin, tội nghiệp nhìn Diệp Ly. Diệp Ly thở dài ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, làm như không nhìn thấy ánh mắt cầu xin giúp đỡ của con trai. Nàng tin tưởng Mặc Tu Nghiêu sẽ có chừng mực, càng quan trọng hơn là, nàng càng giúp thì Mặc Tu Nghiêu lại càng muốn sửa trị Mặc Tiểu Bảo ah. Chuyện giữa hai cha con họ thì vẫn nên để hai cha con họ tự mình giải quyết đi.

Thấy cầu cứu thất bại, Mặc Tiểu Bảo triệt để tuyệt vọng. Lúc này rốt cuộc Mặc Tiểu Bảo đã hiểu rõ, nếu Phụ vương thật sự nổi giận rồi, thì mẹ cũng không cứu mình được. Chỉ đành phải lấy ánh mắt vô tội trông mong nhìn Mặc Tu Nghiêu, “Phụ vương, con… Sẽ cố gắng.”

Ánh mắt sáng như sao của bạn nhỏ Mặc Tiểu Bảo rất có lực sát thương, khóe miệng Mặc Tu Nghiêu khẽ co rút, im lặng nhìn trời: đây thật sự là con của hắn sao? Thật quá vô sỉ!

“Ngoan… Ngoan ngoãn học tập, Phụ vương đánh giá con rất cao đó.” Mặc Tiểu Bảo vẫn xem nhẹ ý chí sắt đá của người nào đó, Mặc Tu Nghiêu kiên định vươn tay vỗ vỗ bả vai của con trai, nói. Giả trang đáng thương lại thất bại, Mặc Tiểu Bảo ngẩn người, rốt cuộc rơi nước mắt chạy đi.

Từ đó về sau, trong Vệ Thành ít đi một Tiểu Bá Vương giễu võ dương oai, nhưng lại nhiều thêm một đứa bé đáng thương văn kê khởi vũ (*sáng sớm vừa nghe tiếng gà gáy thì dậy tập võ*), đầu huyền lương, chùy thích cổ (*Treo tóc lên xà nhà, lấy dùi đâm vào cổ, ý chỉ sự chăm chỉ cần cù*). Mặc Tiểu Bảo rất thông minh, học tập thì từ trước đến nay đều không cần quá nhiều thời gian. Nhưng bài học mà Mặc Tu Nghiêu giao cho đều không phải là vấn đề cứ thông minh thì

sẽ giải quyết được. Dù Mặc Tiểu Bảo có thông minh, đã gặp qua là không quên được, suy một ra ba đi nữa thì cũng không thể biến một canh giờ thành nửa canh giờ, lại càng không thể biến bốn mươi trang chữ to thành bốn trang. Vì thế, trên dưới quý phủ Tổng binh đều vỗ tay ăn mừng.

Đương nhiên, Mặc Tiểu Bảo cũng có thu hoạch. Đợi đến khi bé trở về Ly Thành, Thanh Vân tiên sinh và mọi người trong Từ gia đều phát hiện, Mặc Tiểu Bảo càng cao lớn khỏe mạnh hơn, còn có chữ viết chỉ có thể được xưng tụng là miễn cưỡng rõ ràng trong mắt của Hồng Vũ tiên sinh trước kia đã có tiến bộ không ít, có thể được xưng tụng là bước đầu tiến vào trình độ tinh thâm.

Tuy hiện tại tình hình chiến đấu trên tiền tuyến đang kịch liệt, nhưng Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đang ở Vệ Thành lại được xem như thanh nhàn. Thân làm chủ soái, nay đã không cần tự mình xông pha tiền tuyến, bày binh bố trận nữa, nên Mặc Tu Nghiêu chỉ cần khống chế tốt toàn bộ chiến cuộc và điều động binh lực ở các nơi là được, còn chiến sự ở tiền tuyến thì tất nhiên sẽ có tướng lãnh lĩnh binh làm chủ. Trước kia, sở dĩ Mặc Tu Nghiêu tự thân ra tiền tuyến, cũng chỉ là để làm nóng trước đại chiến cộng thêm rảnh rỗi kiếm chuyện để làm mà thôi.

Nhưng mà, ngay cả như vậy, thì mỗi ngày vẫn không ngừng có tin tức trên tiền tuyến truyền về. Mỗi ngày Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu vẫn phải tốn hơn phân nửa thời gian trong thư phòng.

“Lôi Chấn Đình đích thân dẫn 70 vạn quân tấn công thành Thụy Xương, Hà Túc và Mộ Dung Thận không địch lại.” Trong thư phòng, Diệp Ly cầm một cuốn sổ con mà khoái mã mới vừa đưa tới khẽ đọc lên. Thần sắc Mặc Tu Nghiêu vẫn bình tĩnh, dựa vào ghế, nói một cách thản nhiên: “Không kỳ quái, Hà Túc và Mộ Dung Thận xác thực không phải là đối thủ của Lôi Chấn Đình. Có điều… Ngay từ đầu Lôi

Chấn Đình đã đích thân ra trận, hơn nữa lại đặt cược gần như toàn bộ chủ lực của đại quân Tây Lăng, là muốn đấu với Bản vương sao?"

Phượng Chi Dao nhướng mày cười nói: "Một khi Vương gia đấu với Lôi Chấn Đình, thì bên phương Bắc sẽ để cho Gia Luật Dã và Hách Liên Chân có cơ hội thở dốc. Không nghĩ tới Lôi Chấn Đình lại vì người bạn nào đó mà chịu hy sinh như thế."

Diệp Ly lắc lắc đầu nói: "Cái này chưa chắc đã tính là hy sinh. Nếu Bắc Nhung vỡ trước, thì Tây Lăng cũng không nhảy nhót được nữa. Lôi Chấn Đình kéo Tu Nghiêu lại, chẳng những cho Bắc Nhung cơ hội thở dốc, mà càng là để kéo dài thời gian. Qua một hai tháng nữa, đại quân Đại Sở cũng nên đến rồi."

Phượng Chi Dao cau mày nói: "Đã như vậy, chúng ta càng nên đánh bại Bắc Nhung trước, rồi sau đó chuyên tâm đối phó sự uy hiếp từ phía Nam." Bằng không thì tình huống trước sau thụ địch thật sự làm cho người ta rất bực bội, "Đúng rồi, Vương phi, hai ngày nay có truyền đến tin tức đăng cơ của Mặc Cảnh Lê không?" Phượng Chi Dao hơi tò mò hỏi. Không nghĩ tới cuối cùng Mặc Cảnh Lê lại thật sự leo lên ngôi vị Hoàng đế, tuy ngôi vị Hoàng đế tới có chút… Nhưng cuối cùng vẫn là đã hoàn thành tâm nguyện của Mặc Cảnh Lê rồi.

Diệp Ly gật đầu nói: "Có lẽ sắp rồi. Một khi Mặc Cảnh Lê đăng cơ, thì cũng là lúc Đại Sở xuất binh."

Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm vào địa đồ phân bố binh lực các quốc gia và chiến sự các nơi đang trải rộng ở trước mắt, vươn tay chỉ vào Bắc Nhung, nói: "Như vậy, trước hết liền giải quyết Bắc Nhung trước. Vừa lúc, Gia Luật Hoằng cũng nên có tin tức."

Nam Hầu cau mày nói: "Vậy bên phía Mộ Dung tướng quân phải làm

sao đây?”

Một khi thành Thụy Xương bị công phá, thì ở phía sau chính là Vệ Thành và Hồng Nhạn quan. Nam Hầu không thể không lo lắng.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói, “Để Bản vương xem rốt cuộc Chiến thần Tây Lăng Lôi Chấn Đình này lợi hại đến cỡ nào. Nam Hầu, Vệ Thành liền làm phiền ngài đóng giữ rồi, Hồng Nhạn quan có lão tướng quân Nguyên Bùi đóng giữ, nên Bản vương cũng yên tâm. Mặt khác, Bản vương sẽ lệnh cho Phó Chiêu và Lữ Cận Hiền suất lĩnh hai mươi vạn đại quân trở về tiếp viện.”

Nam Hầu cả kinh, trầm giọng nói: “Vương gia rút Lữ tướng quân ra, vậy phương Bắc nên làm thế nào cho tốt?” Một khi Lữ Cận Hiền dẫn binh trở về, thì đối mặt với Bắc Nhung sẽ không có bất kỳ một Đại tướng có khả năng một mình đảm đương một phía nào cả. Chỉ tiếc Trương Khởi Lan lại đang trấn thủ Tây Lăng ở cách xa ngàn dặm, mà Lãnh Hoài thì lại đang ở Sở kinh, bằng không, tướng lãnh cũng sẽ không khan hiếm như vậy. Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười nói: “Vẫn nên để cho Bản vương tự mình đi chăm sóc Hách Liên Chân thôi!” Trận chiến mười tám năm trước đó, tuy Mặc Tu Nghiêu vẫn luôn không thừa nhận chính mình thua trong tay Hách Liên Chân, nhưng Mặc gia quân lại xác thực đã bị Hách Liên Chân khiến cho nguyên khí đại thương, chuyện này tất nhiên sớm muộn gì cũng đều phải giải quyết.

Nam Hầu hơi sửng sốt khi nghe thấy sát khí trong lời nói của Mặc Tu Nghiêu, gật đầu nói: “Mạt tướng tuân mệnh, nhưng mà… Cũng không phải là mạt tướng tự coi nhẹ mình, mà chỉ sợ…” Nhiều người như vậy cũng chưa chắc có thể chống đỡ Lôi Chấn Đình nổi. Danh xưng Chiến thần Tây Lăng của Lôi Chấn Đình cũng không phải rớt từ trên trời xuống, ít nhất trong số những tướng lãnh của Định Vương phủ, thì ngoại trừ Định Vương ra, đều chưa từng có ai có danh xưng

Chiến thần bất bại gì. Với những người bình thường như bọn họ, thắng bại là chuyện bình thường của nhà binh mới là nói tới bọn họ đấy. Nam Hầu tung hoành sa trường ngựa chiến hơn nửa đời người, cũng đã từng nếm qua không ít thất bại.

Ngón tay Mặc Tu Nghiêu chỉ vào Hồng Nhạn quan và Vệ Thành, lại cười nói: “Ba tháng, giữ vững hai nơi này, Nam Hầu cảm thấy có vấn đề gì không?” Nam Hầu trầm mặc một lát, Định Vương có ý là trong vòng ba tháng sẽ bình định Bắc Nhung sao? Thật lâu sau, Nam Hầu đứng dậy cao giọng nói: “Mạt tướng lĩnh mệnh. Thề sống chết giữ vững Vệ Thành.”

Mặc Tu Nghiêu thoả mãn gật đầu nói: “Vậy thì làm phiền Nam Hầu rồi.”

Quả nhiên, chưa tới hai ngày, tin tức Mặc Cảnh Lê đăng cơ làm Đế rốt cuộc cũng truyền đến Vệ Thành. Nhận được tin tức, ánh mắt của Mặc Tu Nghiêu cũng không nháy một cái, tiện tay quăng sổ con qua một bên, đứng dậy vươn tay về phía Diệp Ly. Diệp Ly mỉm cười cầm chặt tay của hắn, bọn họ cũng nên xuất chinh rồi.

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu xuất chinh nhưng cũng không có đưa Mặc Tiểu Bảo về Ly Thành, mà là mang theo Mặc Tiểu Bảo cùng đến doanh trại. Nam nhân Mặc gia quân, mười tuổi đã xuất đầu tiến vào quân doanh học hỏi rèn luyện, mặc dù Mặc Tiểu Bảo mới bảy tám tuổi nhưng đi theo chân xem cũng không sao.

Lần đầu tiên chính thức đến quân doanh, Mặc Tiểu Bảo quả thật cảm thấy hơi hưng phấn, chỉ tiếc bài học mỗi ngày mà Mặc Tu Nghiêu giao như một ngọn núi thật lớn đè nặng trên đầu của bé, khiến cho bé hoàn toàn không có thời gian và sức lực đi bắt mèo chọc chó.

Lần này, Mặc Tu Nghiêu cũng không từ từ giằng co với Bắc Nhung

như lần trước nữa. Hơn mười vạn Mặc gia quân nhanh như sấm sét, bí mật, lại mang theo khí thế lôi đình đánh về phía thành trì mà đại quân Bắc Nhung đang đóng giữ. Vốn Bắc Nhung dân tộc du mục, am hiểu phi ngựa đường dài tập kích bất ngờ, am hiểu cường công, nhưng thủ thành lại là nhược điểm thật lớn. Chỉ mới năm ngày mà đã bị hạ ba thành liên tiếp lui về phía sau bốn trăm dặm mới khó khăn đứng vững gót chân.

Trong quân doanh Bắc Nhung, thần sắc Gia Luật Dã âm u nhìn qua tướng lãnh phía dưới, trầm giọng nói: “Chỉ trong năm ngày ngắn ngủi, Mặc Tu Nghiêu đã hạ liên tiếp ba thành, các ngươi có đối sách gì không?” Hách Liên Chân nói: “Không nghĩ tới, Mặc Tu Nghiêu lại mặc kệ một cường địch như Lôi Chấn Đình không hỏi, tập trung tinh thần tiến công với quân ta. Theo ý kiến của lão phu, chỉ sợ Mặc Tu Nghiêu có ý định toàn lực đối phó với Bắc Nhung ta, sau đó lại xoay sang đối phó với Tây Lăng và Đại Sở.”

Gia Luật Dã nhìn Hách Liên Chân, lạnh lùng nói: “Nói cách khác, cái gọi là kế hoạch liên hợp với Tây Lăng và Đại Sở mà trước kia Hách Liên tướng quân nói đã hoàn toàn thất bại rồi hả?” Hách Liên Chân khẽ cười khổ, phần lớn thời gian Gia Luật Dã đều là gọi ông là cậu, trái lại lúc này lại gọi là Hách Liên tướng quân, hiển nhiên đã hết sức bất mãn với mình rồi. Hách Liên Chân hơi bất đắc dĩ than thở nói: “Nếu không phải Mặc Cảnh Lê đột nhiên lùi thời gian xuất binh lại, thì cũng sẽ không như thế. Tình huống hiện tại lại… Về kế hoạch đánh bại Định Vương phủ thì không có thất bại, chỉ là, Bắc Nhung chúng ta cũng không có được ích lợi gì mà thôi.”

Một câu nói, hại người nhưng không lợi mình. Định Vương phủ quả thật phải đối mặt với sự vây công của Tây Lăng và Đại Sở, nhưng ai có thể nghĩ đến Mặc Tu Nghiêu lại hoàn toàn không để ý Thụy Xương thất thủ có thể sẽ ảnh hưởng đến Hồng Nhạn quan và Vệ Thành, thậm chí là Tây Bắc mà Mặc gia quân vẫn luôn thủ hộ, toàn

tâm toàn ý muốn đối phó với Bắc Nhung trước?

Vốn Bắc Nhung cũng đã giao tranh với Mặc gia quân hết sức căng thẳng rồi, nên tình hình hiện tại như vậy thì Bắc Nhung cũng không có tổn thất gì, chỉ là bận rộn mấy tháng mà cũng không thu được ích lợi gì mà thôi.

“Hai tháng trước Định Vương phi đi Giang Nam.” Ngồi dưới Hách Liên Chân, Hách Liên Bằng đột nhiên mở miệng nói.

Bởi vì vừa bị thua trận, nên Gia Luật Dã vẫn luôn cực kỳ không chào đón Hách Liên Bằng. Có điều, mấy tháng nay hình như Hách Liên Bằng cũng thay đổi không ít, hoàn toàn không để ý tới thái độ của Gia Luật Dã nữa, mà chỉ im lặng làm chuyện của mình, cũng rất ít mở miệng nói chuyện. Như thế lại khiến cho ấn tượng của Gia Luật Dã dành cho hắn ta hơi đổi mới một chút, nghe hắn ta đột nhiên mở miệng, Gia Luật Dã cau mày nói: “Diệp Ly đi Giang Nam? Sao ngươi biết?”

Hách Liên Bằng im lặng, chỉ là ánh mắt lơ đễnh nhìn qua Gia Luật Dã. Hắn thua trong tay Diệp Ly xem như là sự sỉ nhục vô cùng trong đời, nên tất nhiên bất cứ lúc nào trong lòng cũng sẽ chú ý đến Diệp Ly. Chỉ có điều trải qua mấy lần giáo huấn kia, đã không còn làm việc xúc động nữa mà thôi. Hơn nữa Diệp Ly cũng không phải dễ điều tra như vậy, những cái này cũng là Hách Liên Bằng căn cứ vào các loại manh mối trong mấy ngày gần đây mới đoán ra được đó.

Hách Liên Bằng cúi đầu nói: “Nghĩa phụ cũng biết… Chuyện Trấn Nam Vương phủ và Định Vương phủ liên thủ tiêu diệt núi Thương Mang chứ?”

Hách Liên Chân khẽ gật đầu, chuyện lớn như vậy đã phát sinh trước khi hắn đi Giang Nam không lâu, nên tất nhiên Hách Liên Chân biết

rõ. Hách Liên Bằng nói tiếp: “Nhưng mà, sau khi tiêu diệt núi Thương Mang xong, thì công tử Thanh Trần lại mất tích một thời gian ngắn, nhưng trong Ly Thành cũng không có phái bất cứ ai đi xử lý chuyện này. Mà trong khoảng thời gian này, Diệp Ly cũng không có xuất hiện tại trước mặt người khác, cho nên, chắc chắn nàng ta đã đi Giang Nam.”

Trong mắt Gia Luật Dã hiện lên một tia tức giận trầm giọng nói: “Lại là Diệp Ly phá rối chuyện lớn của Bản vương! Chuyện Mặc Cảnh Lê đột nhiên lùi thời gian xuất binh lại, có liên quan đến Diệp Ly?”

Hách Liên Bằng gật đầu nói: “Hẳn là như thế. Nhưng mà… Cho dù Diệp Ly không đi thì chỉ sợ chuyện kết minh của ba nước cũng sẽ không dễ dàng viên mãn được. Nếu công tử Thanh Trần không có mất tích… Thì lúc trước người nên xử lý chuyện này chính là công tử Thanh Trần.”

Mọi người im lặng, tuy nói như vậy, nhưng dù sao thì công tử Thanh Trần cũng ở ngoài sáng, nên cũng dễ đề phòng hơn một chút. Mà bây giờ, ngay cả chuyện Diệp Ly đã làm những gì ở Giang Nam mà bọn họ cũng không biết.

Hách Liên Bằng nói: “Định Vương hẳn là muốn tại trước khi Đại Sở xuất binh đuổi Bắc Nhung chúng ta ra khỏi quan nội, đến lúc đó hắn ta có thể chuyên tâm đối phó Lôi Chấn Đình và Mặc Cảnh Lê.”

Gia Luật Dã cười lạnh một tiếng nói: “Muốn đuổi Bắc Nhung ta ra khỏi biên giới, sao lại có chuyện dễ dàng như vậy chứ? Các ngươi nói đi, làm thế nào để đối phó Mặc Tu Nghiêu?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Gia Luật Dã cau mày nói: “Hách Liên Bằng, ngươi nói xem.”

Hách Liên Bằng trầm giọng nói: “Sở trường của đại quân Bắc Nhung ta chính là tấn công trực diện, kỵ binh lại càng am hiểu tập kích bất ngờ, nhưng xác thực là không am hiểu thủ thành.” Hiện nay Mặc gia quân chiếm thế chủ động, theo cách nói của người Trung Nguyên chính là lấy sở đoản của mình đánh với sở trường của địch. Thất bại là chuyện có thể đoán trước.

“Vậy ngươi nói xem nên làm thế nào?” Gia Luật Dã hỏi.

Hách Liên Bằng nói: “Theo ý kiến của mạt tướng, có lẽ nên lấy trường tránh đoản chủ động xuất kích.” Toàn bộ Bắc Nhung, ngoại trừ Vương đình ra, đều căn bản cũng không có tòa thành trì nào đúng nghĩa cả, nên tất nhiên cho tới bây giờ binh sĩ Bắc Nhung đều không cần thủ thành. Bây giờ đột nhiên chuyển công thành thủ, thì tất nhiên sẽ bó tay bó chân không thi triển được.

Gia Luật Dã suy tư một lát, rồi nhìn sang Hách Liên Chân, “Cậu nghĩ sao?”

Hách Liên Chân gật đầu nói: “Bằng nhi nói có lý, lão phu cũng thấy quân ta thủ thành thật sự là ở vào hoàn cảnh xấu, chẳng bằng chuyển bị động thành chủ động, chủ động xuất kích. Nếu bàn về kỵ binh, cho dù Bắc Nhung không thắng nổi Định Vương phủ thì ít nhất cũng là tám lạng nửa cân. Nhưng mà… Kỵ binh của chúng ta so Hắc Vân Kỵ, lại còn cộng thêm….” Tuy Hắc Vân Kỵ đã từng được xưng là binh lực tinh nhuệ nhất của Mặc gia quân, nhưng lại không phải là quân chủ lực của Mặc gia quân. Quân chủ lực của Mặc gia quân vẫn lấy bộ binh bình thường làm chủ, bởi vì địa hình Đại Sở phức tạp, kỵ binh căn bản không thi triển được. Nhưng Bắc Nhung lại là thảo nguyên rộng lớn, binh sĩ đều lấy kỵ binh làm chủ. Chính thức hợp lại, Hắc Vân Kỵ tuyệt đối không chiếm được phía trên.

Mày kiếm của Gia Luật Dã nhíu chặt, nhàn nhạt nhìn Hách Liên Chân

với mọi người, nói: “Bản vương đồng ý với nhận định của cậu và Hách Liên tướng quân. Chúng ta không thể lui được nữa rồi, tin tức của Vương đình truyền đến mấy ngày nay, Phụ vương đã rất bất mãn với Bản vương khi trong vòng nửa năm nay đều không hề có thu hoạch gì, thậm chí lãnh thổ đã đánh chiếm được trước kia đều đã bị mất đi rất nhiều rồi. Nếu lại thất bại nữa, chỉ sợ Phụ vương sẽ rất khó đồng ý phái binh cho chúng ta nữa.”

Bản thân Bắc Nhung đã hoang vắng, triệu tập binh lực cũng không hề dễ như Trung Nguyên. Đại quân Bắc Nhung bị tổn thất binh lực mấy lần liên tiếp, đã khiến cho Bắc Nhung Vương rất bất mãn, lại càng cho Gia Luật Hoằng cơ hội công kích mình.

“Mạt tướng hiểu rõ.” Mọi người đứng lên nói.

Gia Luật Dã thoả mãn gật đầu nói: “Tốt, lần này liền do cậu và Hách Liên tướng quân lãnh binh. Hách Liên Bằng, đừng để cho Bản vương thất vọng nữa đó.”

Hách Liên Bằng trầm giọng nói: “Mạt tướng hiểu, xin điện hạ yên tâm.”

Chương 380: Mưu kế của Phụ vương

Edit:Theressa Thai
Beta: Sakura

Trong đại doanh Mặc gia quân, Mặc Tiểu Bảo vừa nhu thuận ngồi trong một góc lều lớn viết chữ to, lỗ tai vừa lại không quên dựng thẳng lên nghe lén Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly và các tướng lĩnh nói chuyện ở trong lều. Mặc Tu Nghiêu phái hết những tướng lãnh có thể tự mình đảm đương một phía như Lữ Cận Hiền đi Nam tuyến, nên vì vậy ở chiến trường phía Bắc mà Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly làm thủ lĩnh lại chỉ còn lại có các tướng lãnh trẻ như Vân Đình, Trần Vân,… Có điều, người xưa thường nói: Nghé con mới sinh không sợ hổ, lần đầu tiên các tướng lãnh trẻ này được giao trọng trách, nên tất nhiên đều có lòng tin tưởng và tràn đầy hùng tâm nhiệt huyết. Trải qua mấy lần thắng trận, lại càng ném luôn tất cả những lo lắng trước đó sang một bên, mỗi ngày, nguyên một đám đều sĩ khí dâng cao.

Thần sắc Mặc Tu Nghiêu bình thản nhìn qua các tướng lĩnh trẻ phía dưới, mỉm cười nói: “Trải qua mấy ngày nay, các vị đều có cảm giác gì? Không bằng nói cho Bản vương nghe xem?” Các tướng lĩnh nghi hoặc nhìn nhau, lại nhìn thoáng qua Định Vương phi đang ngồi bên cạnh chỉ mỉm cười không nói, Vân Đình nói: “Mấy ngày nay chúng ta đều chiến thắng liên tiếp, Vương gia cảm thấy… Có gì lạ sao?” Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Không có gì lạ cả, Bản vương chỉ muốn hỏi xem các ngươi có ý kiến gì không thôi?”

Mọi người trầm mặc một hồi, rồi Trần Vân mới nói: “Mấy ngày nay, mặc dù chúng ta chiến thắng liên tiếp, nhưng hơn phân nửa đều là

bởi vì người Bắc Nhung không thiện thủ thành, nếu như người Bắc Nhung vứt bỏ thủ thành mà đổi thành giao phong chính diện với quân ta, thì chỉ sợ… Chúng ta sẽ không thắng dễ dàng như vậy."

Trần Vân nói xong, mọi người đều không khỏi trầm mặc. Đúng vậy, lúc trước bọn họ cũng không phải chưa từng giao thủ với người Bắc Nhung. Nếu quả thật có thể thắng được dễ dàng như vậy thì bọn họ cũng đã không cần đánh lâu như thế. Người Bắc Nhung bưu hãn thiện chiến cũng không phải đụng vào liền vỡ như trong suy nghĩ của bọn họ. Chỉ có điều, mấy ngày nay chiến thắng liên tiếp, nên trong lúc vô tình đã cho bọn họ một loại cảm giác người Bắc Nhung cũng không có gì hơn cái này. Không e ngại kẻ địch là chuyện tốt, nhưng khinh thường kẻ địch của mình quá mức thì lại không phải chuyện tốt gì. Cho nên, đối mặt với ánh mắt cầu trợ của mọi người, thái độ của Diệp Ly cũng không khác bình thường mấy. Kỳ thật, những tướng lãnh như Trần Vân, Vân Đình này cũng đã trải qua rất nhiều năm học tập và rèn luyện, trên phương diện hành quân chiến tranh, bọn họ hiểu biết cũng không thua gì các lão tướng. Điểm khiếm khuyết của bọn họ chỉ là thiếu hụt kinh nghiệm và tâm tính thờ ơ với thắng thua mà thôi. Nhưng tâm tính này lại phải trải qua vô số lần thắng bại thì mới có thể luyện ra được. Điều này cũng đưa đến một kết quả, khi đánh thắng trận, bọn họ sẽ càng dễ đắc ý quên hình hơn các lão tướng, nhưng ngược lại khi thua trận cũng càng dễ suy sụp thất vọng hơn các lão tướng.

Trong đại trướng đã trầm mặc một lúc lâu, Mặc Tu Nghiêu mới gật đầu nói: "Có thể suy nghĩ cẩn thận là tốt rồi." Chính là bởi vì mấy ngày nay đắc ý quên hình mà sinh lòng xấu hổ nên lúc này mọi người thấy Vương gia cũng không có tức giận, mới rối rít nhẹ nhàng thở ra. Vân Đình do dự một chút, rồi hỏi: "Chẳng lẽ Vương gia có ý là, Bắc Nhung rất nhanh sẽ thay đổi chiến thuật sao?"

Mặc Tu Nghiêu nói: "Liên chiến liên bại còn không sẽ thay đổi chiến

thuật, thì người Bắc Nhung đã thật sự ngu xuẩ đến hết thuốc chữa rồi. Các ngươi, biết rõ nên làm gì rồi chứ?" Mọi người cùng đáp: "Thuộc hạ đã rõ!"

Mặc Tu Nghiêu gật gật đầu, cũng không hỏi rốt cuộc bọn họ đã hiểu rõ được gì, mà chỉ nói: "Đã rõ thì liền lui xuống chuẩn bị đi."

Mọi người cáo lui, lui ra khỏi lều lớn. Mặc Tu Nghiêu nghiêng đầu liền nhìn thấy Mặc Tiểu Bảo đang nằm dài trên bàn, gương mặt như đang rất hứng thú nghe mọi người nói chuyện, thấy các tướng lĩnh đi ra ngoài, trên mặt còn hiện lên một tia tiếc nuối không kịp thu hồi. Mặc Tu Nghiêu hơi híp mắt liếc nó, cái đầu nhỏ của Mặc Tiểu Bảo liền co rụt lại vội cúi đầu làm như đang chăm chú viết chữ. Mặc Tu Nghiêu nhìn con trai, chậm rãi hỏi: "Buổi nói chuyện lúc nãy, con nghe rõ hết rồi chứ?" Mặc Tiểu Bảo ngẩng đầu lên, đôi mắt to cơ linh mắt liếc nhìn hai bên vài lần, phát hiện Mặc Tu Nghiêu không phải đang nói chuyện với người khác, lúc này mới vội vàng bày ra một nụ cười lấy lòng, "Thưa Phụ vương, đã nghe rõ ạ." Mặc Tu Nghiêu hỏi: "Nghe rõ cái gì?"

Mặc Tiểu Bảo ngoan ngoãn đáp: "Phụ vương nhắc nhở những tướng lãnh kia không thể bởi vì thắng lợi nhất thời mà liền đắc ý quên hình, khinh thường địch thủ của mình. Mấy ngày nay sở dĩ quân ta có thể thắng dễ dàng như vậy, đều là vì quân đội của Bắc Nhung không thiện thủ thành, quân ta lấy sở trường của ta đánh vào sở đoản của địch. Nếu người Bắc Nhung thay đổi chiến thuật, thì quân ta rất có thể bởi vì chủ quan mà luống cuống tay chân." Mặc Tu Nghiêu khẽ gật đầu, xem như miễn cưỡng chấp nhận câu trả lời của Mặc Tiểu Bảo, nhướng mày nhìn nó, nói: "Như vậy, con nói xem, nếu đại quân Bắc Nhung giao phong chính diện với chúng ta thì chúng ta phải làm gì?"

"Ách… Cái này…" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Tiểu Bảo nhíu lại

suy tư một lúc lâu, rồi đôi mắt liền sáng ngời, vẻ mặt chờ mong nhìn qua Mặc Tu Nghiêu nói: “Kỵ binh của Bắc Nhung am giao chiến trên vùng hoang vu rộng lớn, tốc độ cực nhanh, chúng ta có thể dẫn bọn chúng vào trong núi, người Bắc Nhung người quen thuộc địa hình, kỵ binh lại không am hiểu giao chiến trong núi, nên vì vậy chúng ta có thể đánh thắng!” Nói xong, Mặc Tiểu Bảo đắc ý nháy mắt, trong mắt to tràn ngập: Khen con đi, khen con đi.

Mặc Tu Nghiêu cười khẽ một tiếng, khoát tay bắn lên đầu nó một cái, mỉm cười nói: “Lấy tuổi của con, mà có thể nghĩ được như vậy thì cũng xem như rất tốt rồi.”

Mặc Tiểu Bảo khẽ giật mình, bất mãn trừng Phụ vương nhà mình: Đây là khen ngợi sao? Cậu cả và Thái công chưa bao giờ khen ngợi như vậy. Thái công đều nói: Thần nhi thật thông minh!

Cảm giác sâu sắc bị Phụ vương nhà mình xem thường, Mặc Tiểu Bảo kiêu ngạo nhào vào lòng Diệp Ly, “Mẹ, Phụ vương bắt nạt con!” Diệp Ly buồn cười vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó, lại cười nói: “Phụ vương của con rõ ràng là đang khen con, sao lại thành bắt nặt con rồi?” Cái miệng nhỏ nhắn của Mặc Tiểu Bảo vểnh lên, nói: “Tiểu Bảo mới không phải còn nhỏ đã nghĩ được như vậy là rất tốt rồi. Chủ ý của Tiểu Bảo rõ ràng chính là tốt nhất. Thái công và cậu cả đều khen Tiểu Bảo thật thông minh.”

Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, cười nhìn Mặc Tiểu Bảo nói: “Nhưng những chủ ý này của con, mọi người cũng đều có thể nghĩ ra được, đó cũng không có gì đặc biệt lợi lại cả. Không tin thì… con cứ đi hỏi đám Trần Vân xem xem có phải bọn họ cũng có thể nghĩ ra không?” Kỳ thật người lớn khen ngợi trẻ nhỏ thông minh là một chuyện rất bình thường, hơn nữa Mặc Tiểu Bảo cũng thật sự cũng hoàn toàn xứng đáng nhận được một câu khen ngợi thông minh từ người khác. Nhưng bất đắc dĩ là, người khen nó cũng không phải là người bình

thường, vì vậy, Mặc Tiểu Bảo khó tránh khỏi liền có cảm giác từng chút một tự cho mình là thông minh nhất thiên hạ. Lúc này mới bị Mặc Tu Nghiêu đả kích nho nhỏ một chút, thì cũng đã có chút không vui rồi.

“A……” Dựa vào trên đầu gối của Diệp Ly, Mặc Tiểu Bảo nhìn qua Diệp Ly một cách đầy đáng thương.

Diệp Ly mỉm cười sờ sờ cái đầu nhỏ của con trai, nói: “Hơn nữa Phụ vương của con cũng nói rất đúng, con còn nhỏ, lượng kiến thức tích lũy được trong khi đọc sách cũng không có nhiều như người lớn, nên tất nhiên sẽ có rất nhiều chuyện không thể nghĩ ra được. Nhưng điều này cũng không có nghĩ là Tiểu Bảo của chúng ta không thông minh nha.” Ngồi bên cạnh Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, rút từ bên cạnh ra hai quyển sách đưa tới trước mặt Mặc Tiểu Bảo, nói: “Đọc hết hai quyển sách này, sau đó viết ra tất cả những phương pháp mà con cảm thấy thích hợp với trận chiến này cho cha xem xem. Nếu viết tốt, Bản vương sẽ thừa nhận con rất thông minh.”

Đôi mắt Mặc Tiểu Bảo sáng ngời, đạt được sự nhận định và khen ngợi của cha, đầy đều là chuyện mà bất cứ đứa trẻ nào cũng cực kỳ khát vọng. Nhưng cách chung sống của Mặc Tiểu Bảo và Mặc Tu Nghiêu lại được sinh ra từ người này đả kích người kia. Tuy bình thường Mặc Tiểu Bảo cũng luôn chán ghét Phụ vương, nhưng lại thật sự càng chấp nhất với chuyện nhận được lời khen ngợi của Mặc Tu Nghiêu hơn. Quả nhiên, Mặc Tu Nghiêu vừa nói xong, Mặc Tiểu Bảo liền vươn một tay đoạt lấy sách ôm vào lòng, nói: “Một lời đã định! Nếu con nghĩ ra được cách hay, thì Phụ vương phải dùng cách của con để đối địch!”

Mặc Tu Nghiêu không chút do dự gật đầu cười nói: “Không có vấn đề. Mấy ngày nay con cứ ở lại trong lều nghiên cứu hai quyển sách này đi. Phụ vương cũng sẽ phái người đưa tới cho con một ít tài liệu

của Bắc Nhung để con tham khảo. Chỉ cần biện pháp mà con nói ra có thể qua được cân nhắc và khảo nghiệm, chẳng những Bản vương có thể dùng biện pháp của con, mà còn có thể tuyên cáo cho cả khắp thiên hạ: Trận này là do Mặc Tiểu Bảo con đánh."

"Là Mặc Ngự Thần!" Mặc Tiểu Bảo bất mãn lại kiêu ngạo nói. Tiểu Bảo cái gì thật sự là quá không hoa lệ rồi, bé cũng không dám tưởng tượng nếu sau khi bé làm ra được chuyện nào đó danh dương thiên hạ, nghe được mọi người thảo luận " Mặc Tiểu Bảo Định Vương phủ thực xxx…" thì đó sẽ là loại cảm giác gì?

"Được." Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: "Chỉ cần con làm được, thì từ nay về sau, Bản vương sẽ không bao giờ gọi con là Mặc Tiểu Bảo nữa. Nhưng trái lại… Con phải đứng trước tất cả mọi người trong quân doanh hô to ba tiếng, Bản Thế tử tên là Mặc Tiểu Bảo."

"Được, một lời đã định, quân tử nhất ngôn…"

Mặc Tu Nghiêu ghét bỏ nhìn thoáng qua năm ngón tay đang giơ ra của Mặc Tiểu Bảo, lười biếng bồi thêm một câu, "Khoái mã nhất tiên."

Vì vậy, đột nhiên đã có mục tiêu, Mặc Tiểu Bảo ôm lấy hai quyển sách thật dày nhanh chóng chạy ra khỏi lều, một bên còn quay đầu lại khua tay với Diệp Ly, nói: "Mẹ, chờ con làm cho người tự hào." Diệp Ly bất đắc dĩ đưa tay che mặt buồn cười. Con trai, tuy mẹ cũng quen gọi con là Mặc Tiểu Bảo, nhưng mẹ cũng vẫn không hy vọng người trong khắp thiên hạ cũng đều biết con tên là Tiểu Bảo ah.

"Vương gia, tính kế một đứa bé mấy tuổi, thực sự rảnh rỗi ah…" Diệp Ly cười mà như không phải cười nhìn Mặc Tu Nghiêu nói một cách thản nhiên.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười nói: "Bản vương rõ ràng quang

minh chính đại thỏa thuận với nó, sao lại bị gọi thành tính kế rồi?" Diệp Ly nói: "Thật sao? Đợi Tiểu Bảo xem xong hai quyển sách mà chàng đưa, cộng thêm những tài liệu mà chàng phái người đưa tới, lại còn phải nghĩ ra biện pháp nữa, chỉ sợ cũng đã qua một hai tháng rồi đi?" Đến lúc đó đừng nói là chuyện làm thế nào để đối phó với kỵ binh Bắc Nhung, chỉ sợ đại cục của chiến sự giữa Mặc gia quân và Bắc Nhung cũng đã định luôn rồi. Dù cho Mặc Tiểu Bảo có thông minh thế nào đi nữa thì cũng chỉ là một đứa bé, ở gia đình bình thường, một đứa bé bảy tám tuổi thì cũng chỉ vừa mới học vỡ lòng mà thôi. Hai quyển sách mà Mặc Tu Nghiêu đưa kia không chỉ dày, mà hơn nữa còn cực kỳ tối nghĩa khó hiểu, ngay cả Vân Đình lúc trước xem quyển sách này cũng phải suy nghĩ hai ba tháng mới xong, lại càng không cần phải nói tới một đứa bé còn chưa biết hết toàn bộ chữ viết như Mặc Tiểu Bảo.

Cho nên, trận đánh cược này, ngay từ đầu đã là cái bẫy được Mặc Tu Nghiêu thiết kế để đả kích Mặc Tiểu Bảo rồi.

"A Ly đã biết rõ, vậy tại sao không nói phá đây?" Mặc Tu Nghiêu lại cười nói: "Có thể thấy được A Ly cũng nghĩ rằng Bản vương làm đúng, đúng không?"

Diệp Ly không nói gì, Mặc Tiểu Bảo đúng là hơi tự kiêu rồi. Bằng không thì cũng sẽ không vì một câu xem như cũng là khen ngợi bản thân của Mặc Tu Nghiêu mà đã có phản ứng lớn như vậy. Bị đả kích nho nhỏ một chút cũng không có gì không tốt, dù sao còn có rất nhiều người thỏa mãn lòng tự tin của nó.

Diệp Ly hơi bất đắc dĩ nhìn xem gương mặt tuấn tú đang cười đến có chút nguy hiểm của Mặc Tu Nghiêu, nói: "Coi chừng quay đầu lại nó làm ầm ĩ với chàng." Mặc Tu Nghiêu thấp giọng cười nói: "Tiểu tử kia am hiểu nhất chính là xu cát tị hung (*thích điều may mắn tránh điềm xấu*), gió chiều nào ngã theo chiều đó, nó chỉ làm ầm ĩ với nàng

thôi.” Từ rất lâu trước kia, Mặc Tiểu Bảo đã lĩnh ngộ được ý chí sắt đá của Phụ vương của nó, cho nên bình thường cũng sẽ không vô cớ gây ầm ĩ với Mặc Tu Nghiêu. Hơn nữa, mục tiêu của nó là trở nên siêu việt hơn Mặc Tu Nghiêu, sau đó mạnh mẽ giẫm lên đầu Phụ vương của nó. Nếu hiện tại đùa giỡn gây sự lười biếng với Phụ vương, thì đợi đến lúc sau khi nó thắng được Phụ vương lại bị Phụ vương truyền bá chuyện này ra, vậy chẳng phải đã khiến cho uy nghiêm của Thế tử Định Vương của nó không còn sót lại chút gì sao?

Nghe vậy, Diệp Ly không nhịn được vẻ mặt hắc tuyến.

Quả nhiên như Mặc Tu Nghiêu đã dự đoán, ngày hôm sau, đại quân Bắc Nhung đã thay đổi chiến thuật. Không ngồi yên chờ Mặc gia quân đến công thành như mọi bữa nữa, mà là đoạt trước một bước suất lĩnh kỵ binh lao ra khỏi thành, trực tiếp quyết chiến với Mặc gia quân trên khu đất nằm cách mấy dặm bên ngoài thành. Tuy Mặc gia quân đã có chuẩn bị trước, nhưng lại vẫn bị thiết kỵ mạnh mẽ đâm tới của Bắc Nhung gây ra không ít phiền toái. Không chỉ nhân số thương vong tang lên, mà hơn nữa, đừng nói công được thành, ngay cả bên cạnh tường thành cũng đều không có sờ đến. Tuy Bắc Nhung cũng có tổn thương, nhưng tối đa cũng chỉ có thể coi là tám lạng nửa cân, hai bên đều có tổn thương. So với thắng lợi đạt được dễ dàng trước đó kém xa không biết bao nhiêu.

Vừa về tới trong doanh, các tướng lĩnh liền tập trung lại rối rít mở miệng thảo luận làm cách nào để đối phó với kỵ binh của Bắc Nhung. Kỳ thật kinh nghiệm đối phó với kỵ binh của Bắc Nhung thì Mặc gia quân cũng đã có thể được coi là tương đương phong phú rồi, dù sao số lần Mặc gia quân và Bắc Nhung giao chiến cũng không ít. Hắc Vân Kỵ của Mặc gia quân có năng lực cường đại như vậy cũng là bởi vì kỵ binh Bắc Nhung mới có. Nhưng giao chiến trên quy mô lớn như thế, trong lịch sử của hai nước cũng không được thấy nhiều. Dù cho

năm đó Mặc gia quân tổn thất thảm thiết đi nữa, thì cũng là bởi vì các tướng sĩ đó đều uổng mạng mà không phải là chết trận, nếu như nói là chết trận, thì chỉ sợ còn không nhiều bằng lần này. Bởi vậy, lúc này lại dùng kỵ binh đấu kỵ binh đã có chút không thích hợp rồi. Hắc Vân Kỵ phát triển trong mấy năm nay, nhưng nhân số cũng chỉ khoảng mười lăm vạn, ngược lại Bắc Nhung lại trên cơ bản tất cả đều là kỵ binh.

“Sao? Mọi người có ý kiến gì hay?” Trần Vân hỏi.

Bên cạnh, Tôn Diệu Võ cười hắc hắc nói: “Ngựa của Bắc Nhung đúng là rất lợi hại, nhưng nếu như ngựa của bọn chúng đều không chạy nổi thì…” Tôn Diệu Võ cũng xem như võ tướng xuất thân nơi hoang dã, nên xưa nay cách đánh trận đều hơi hèn hạ. Vân Đình hơi khó hiểu, cau mày nói: “Hạ độc chiến mã của bọn chúng ư? Nhưng chiến mã là căn bản của đại quân Bắc Nhung, chắc chắn bọn chúng sẽ phái người trông coi nghiêm ngặt, muốn hạ độc… Coi như là có Kỳ Lân hỗ trợ thì chỉ sợ là rất khó.” Huống chi, nhiều chiến mã như vậy phải cần bao nhiêu thuốc mới có thể hạ độc hết được toàn bộ? Hơn nữa, còn phải đồng thời tiến hành mới có thể thành công, nhưng hơn mười vạn chiến mã… Cái này cần bao nhiêu người đi hạ độc?

Tôn Diệu Võ tức giận trắng mặt liếc hắn ta nói: “Đương nhiên không phải phái người đi hạ độc, chỉ sợ phái người đi ám sát Gia Luật Dã còn có xác suất cao hơn hạ độc chiến mã.” Mọi người sống chung lâu, nên cũng đều hiểu rõ tính tình của từng người, vì thế Vân Đình nghe vậy cũng không tức giận, mà chỉ nhìn Tôn Diệu Võ nói: “Vậy ngươi có ý kiến gì không? Cũng không thể chỉ nói một câu vô ích như vậy ah?”

Tôn Diệu Võ cười nói: “Sao Bản tướng quân lại có thể nói nhảm được chứ? Chúng ta có thể làm như vậy…” Cúi người xuống, Tôn

Diệu Võ nói khẽ vài câu vào bên tai Vân Đình. Nghe vậy, con mắt Vân Đình sáng lên, ghé vào bên tai Trần Vân nói nhỏ một hồi. Mọi người vây quanh đống lửa, bầu không khí lập tức náo nhiệt lên, dường như biện pháp của Tôn Diệu Võ như đã khai mở suy nghĩ của bọn họ, mọi người ngươi một lời ta một câu nói đến khí thế ngất trời.

“Ta cảm thấy có thể như vậy…” Vân Đình nói.

“Ta cảm thấy như vậy rất tốt…” Chu Mẫn đắc ý nói.

“Kỳ thật ta cảm thấy như vậy lại càng hay…” Trần Vân bổ sung nói.

ở một nơi kín đáo gần đó, Diệp Ly đứng bên người Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn đám tướng lãnh đang vây quanh một đống lửa thảo luận kịch liệt giữa doanh trại, cười nói: “Xem ra lời nhắc nhở trước kia vẫn có tác dụng, trận hôm nay ngược lại hoàn toàn không làm suy giảm tinh thần của bọn họ, mà trái lại càng có ý chí chiến đấu hơn.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Nếu như ngay cả chút khó khăn không được tính là phiền toái ấy đều không vượt qua được, thì bọn họ cũng không có tư cách đứng trong Mặc gia quân nữa.”

“Tu Nghiêu cảm thấy biện pháp của bọn họ có tác dụng không?”

“Có tác dụng hay không thì ngày mai cứ nhìn xem sẽ biết.”

Ngày hôm sau trên chiến trường, vừa mới khai chiến, đủ các loại biện pháp kỳ quái của Mặc gia quân đều xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Trên lưng ngựa của Mặc gia quân có treo một bao cỏ khô vào một bao thức ăn yêu thích của ngựa. Miệng túi được mở ra vừa đủ để cho thức ăn rơi vãi xuống đất, vào tháng này, lương thảo của Bắc Nhung đã trở nên khan hiếm từ lâu rồi, nên ngựa ngửi thấy mùi cỏ khô thì nơi nào còn quan tâm đến chiến đấu, vừa ra trận liền cúi đầu

ăn cỏ, vì thế liền bị tướng sĩ Mặc gia quân xông lên chém giết, mà cho dù không bị chém giết thì cũng chỉ trong chốc lát đã bị thuốc hạ trong cỏ khô đánh gục.

Còn có các loại bẫy rập, dây thừng, trường thương, trường nỏ,… kỳ lạ quý hiếm cổ quái nữa, đủ loại biện pháp chỉ có không làm ra được chứ không có không nghĩ ra được. Hiển nhiên, những thứ này vừa mới được gấp gáp chế tạo ngay trong đêm, tuy không thuận tay gì nhưng thật sự vẫn tạo thành đau đớn không nhỏ cho đại quân Bắc Nhung. Ngày hôm nay, lại lần nữa, lấy sự bại lui trở về thành bên phía Bắc Nhung để chấm dứt.

Trong đại doanh Bắc Nhung, Gia Luật Dã lại nổi giận lôi đình một lần nữa. Kỳ thật hắn cũng biết trận chiến hôm nay thất bại thật sự là không trách được Hách Liên Bằng, nhưng cứ tiếp tục liên chiến liên bại thất bại như vậy, không mắng Hách Liên Bằng một trận thì hắn thật sự không biết phải làm sao để phát tiết lửa giận trong lòng.

Hách Liên Bằng cũng không giải thích, mà chỉ quỳ gối trong đại trướng chờ Gia Luật Dã phát hỏa xong.

Phát hỏa xong, nhìn Hách Liên Bằng vẫn còn quỳ gối trong đại trướng, Gia Luật Dã cũng thấy hơi áy náy, nhíu nhíu mày khua tay nói: “Hách Liên tướng quân đứng dậy đi.” Hách Liên Bằng trầm giọng nói: “Đều do mạt tướng lãnh binh bất lợi, xin Thất điện hạ giáng tội.” Gia Luật Dã thở dài nói: “Chuyện này cũng không trách ngươi được, xưa nay người của Định Vương phủ đều quỷ kế đa đoan. Bọn chúng nghĩ ra chủ ý nham hiểm như vậy cũng chẳng có gì lại cả.” Mà Mặc gia quân nghĩ ra được chủ ý như vậy, thì chỉ sợ cũng đã biết rõ nhược điểm lương thảo của Bắc Nhung khan hiếm này.

Hách Liên Bằng nói: “Điện hạ không cần lo lắng, biện pháp như hôm nay chỉ có thể thành một lần này thôi. Qua hôm nay chúng ta đã có

phòng bị thì chắc chắn sẽ không còn tác dụng nữa. Có điều, chỉ sợ bọn chúng sẽ lại nghĩ ra biện pháp khác nữa."

Gia Luật Dã cau mày nói: "Hách Liên tướng quân có biện pháp nào không?"

Hách Liên Bằng nói: "Chủ ý lúc trước của chúng ta cũng khá tốt, kỵ binh Bắc Nhung đúng là đã gây ra không ít rắc rối cho Mặc gia quân, bằng không thì bọn chúng cũng sẽ không dùng phương thức tình nguyện tiêu hao lương thảo của chính mình như vậy để đối phó với kỵ binh của chúng ta. Mạt tướng có ý là, chúng ta phải tăng tốc, càng công kích mãnh liệt Mặc gia quân hơn nữa, khiến cho bọn chúng không kịp ứng phó."

Gia Luật Dã trầm ngâm một lát rồi nói: "Cũng được, cứ làm như ngươi nói đi."

"Khởi bẩm điện hạ, có sứ giả Vương đình cầu kiến." Ngoài lều, thị vệ bẩm báo. Gia Luật Dã và Hách Liên Bằng liếc nhau, Gia Luật Dã cau mày nói: "Sứ giả Vương đình, đúng lúc này… Sap Phụ vương lại phái người đến…"

Hách Liên Bằng trầm giọng nói: "Điện hạ, đúng lúc này mà Vương thượng lại phái sứ giả đến đây, nếu không phải muốn khen thưởng điện hạ, thì như vậy chỉ sợ… Đại sự không ổn." Nhưng mà ai cũng hiểu rõ hiện nay chiến sự của Bắc Nhung đang bất lợi, đại quân Bắc Nhung liên chiến liên bại, muốn nói là khen thưởng thì thật sự là rất khó để cho người ta tin tưởng. Trong lòng Gia Luật Dã cũng biết, nên chỉ khẽ gật đầu ra lệnh: "Đi mời cậu tới." Hách Liên Bằng trầm giọng đáp: "Vâng."

Chỉ chốc lát sau, Hách Liên Chân và Hách Liên Bằng cùng tiến vào lều lớn, sứ giả Vương đình cũng vừa vào tới. Chỉ thấy, người này

cung kính đứng tại trong đại trướng nhìn Gia Luật Dã, nhưng trong lòng Hách Liên Chân và Hách Liên Bằng lại cùng trầm xuống. Người này là người của Gia Luật Hoằng, sứ giả mà Bắc Nhung Vương phái đến vào đúng lúc này lại là người của phe Thái tử, điều này nói rõ cái gì thì không cần nói cũng biết.

Sứ giả nghiêng đầu liếc nhìn Hách Liên Chân và Hách Liên Bằng, cười nói: “Thất điện hạ, hiện tại vi thần đã có thể tuyên đọc chiếu thư của Vương thượng được chưa ạ?”

Gia Luật Dã trầm mặt gật đầu nói: “Mời sứ giả.”

Sứ giả cũng không để ý sự lãnh đạm của hắn ta, cầm một cuộn vải màu minh hoàng mở ra, cất cao giọng đọc: “Đại Vương chiếu dụ: Thất hoàng tử vừa mới lãnh binh, luân phiên thất bại, tổn binh hao tướng…” Sứ giả dõng dạc rõ ràng đọc hết chiếu thư thật dài, kỳ thật cũng chỉ tổng hợp lại thành một câu mà thôi: Trách cứ Gia Luật Dã lãnh binh thất bại làm cho Bắc Nhung tổn binh hao tướng, khiến cho Bắc Nhung nguyên khí đại thương. Thậm chí còn vội vàng dâng thư thỉnh cầu phái binh. Bắc Nhung Vương lệnh cho Gia Luật Dã phải đánh bại Mặc Tu Nghiêu và Mặc gia quân trong vòng hai tháng. Nếu không phải giao binh quyền cho người khác. Mặc dù không nói rõ người khác kia là chỉ ai, nhưng Gia Luật Dã cũng đoán được, nếu mình thất bại, thì cuối cùng người được lợi đương nhiên sẽ là Thái tử Gia Luật Hoằng.

“Thất điện hạ, không biết ý của Vương thượng, điện hạ đã nghe rõ chưa?” Đọc xong chiếu thư, sứ giả mỉm cười hỏi, “Vương thượng lo lắng cho chiến sự ở Đại Sở, trong lòng nóng như lửa đốt, nên mong rằng Thất điện hạ thông cảm.”

Gia Luật Dã khẽ hừ một tiếng, lãnh đạm nói: “Đa tạ sứ giả đã nhắc nhở, Bản vương đương nhiên hiểu rõ.”

Sứ giả cười nói: “Hiểu rõ là tốt rồi, nếu đã vậy, trong mấy ngày này hạ quan liền ở lại trong quân với điện hạ. Đến lúc đó cũng tiện thể bẩm báo tin chiến thắng cho Vương thượng nhanh hơn.”

Đây là muốn giám quân rồi!

Gia Luật Dã híp mắt, Bắc Nhung vẫn chưa từng có tiền lệ giám quân. Ai lãnh binh thì liền nghe người đó, nhưng sữ giả này lại phụng mệnh của Bắc Nhung Vương đến đây, nên tất nhiên có quyền lợi chỉ huy toàn bộ đại quân Bắc Nhung. Như thế, cũng nói rõ, từ nay hoàng tử kiêm chủ soái Gia Luật Dã này ngược lại liền bị quản chế khắp nơi, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng sẽ bị người khác bẩm báo từng chi tiết đến trước mặt Bắc Nhung Vương. Gia Luật Dã biết rõ tình huống trước mắt cực kỳ bất lợi với mình, bên phía Vương đình chỉ sợ Phụ vương cũng đã rất bất mãn với mình rồi. Lựa chọn tốt nhất tất nhiên là giao binh quyền cho Hách Liên Chân lập tức chạy về Vương đình xin lỗi Phụ vương, dù sao bản thân là hoàng tử, không có gì quan trọng hơn sự tín nhiệm của Bắc Nhung Vương. Nhưng Gia Luật Dã cũng hiểu rõ, một khi chính mình đi rồi, thì Hách Liên Chân hơn mười năm chưa từng lĩnh binh chưa chắc đã nắm giữ được hơn mười vạn binh mã này, đến lúc đó binh mã sẽ rơi vào trong tay Gia Luật Hoằng, còn chính mình thì thật sự sẽ không còn gì nữa.

Thần sắc Gia Luật Dã hờ hững nhìn qua sứ giả phía dưới, trong đôi mắt lóe lên một tia sát ý âm lãnh, thờ ơ gật đầu nói: “Đã như vậy… Làm phiền đại nhân rồi.”

Nếu lui một bước, thì chỉ sợ bên phía Vương đình Thái tử cũng đã chuẩn bị xong trước rồi. Đã như vậy… Hắn cần gì phải lui nữa? Sự tín nhiệm của Phụ vương và binh quyền, trong tay hắn đều muốn nắm hết.

Sứ giả như không nghe được sát ý âm lãnh trong lời nói của hắn ta, gật đầu cười nói: “Đa tạ điện hạ.”

Chương 381: Gừng càng già càng cay

Edit: Xiao Min
Beta: Sakura

Chuyện Bắc Nhung Vương phái sứ giả tới Đại Sở đương nhiên không thể giấu diếm được Định Vương phủ . Trong đại doanh Mặc gia quân, Diệp Ly nhìn sổ đen trong tay mới vừa được đưa đến, cau mày nói: “Bắc Nhung Vương lúc này phái sứ giả đến. . . Là bắt đầu không tín nhiệm Gia Luật Dã à?”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Cũng không phải đến mức không tín nhiệm . Có điều . . mấy ngày nay Gia Luật Dã liên chiến liên bại, lãnh thổ đại quân Bắc Nhung hiện nay chiếm cứ cũng chưa bằng một nửa lúc đầu Bắc Nhung chiếm cứ Đại Sở đương nhiên Bắc Nhung Vương không hài lòng. Nhưng mà. . . tên sứ giả được chọn này cũng hơi thú vị. Chỉ sợ bây giờ Gia Luật Dã không tín nhiệm Bắc Nhung Vương đi.”

Diệp Ly chăm chú nhìn một chút, trầm ngâm chốc lát nói: “Cái này. . . Sứ giả là người của Gia Luật Hoằng ?”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, vẻ mặt thoạt nhìn cũng rất thỏa mãn, “Gia Luật Hoằng cuối cùng không có cô phụ kỳ vọng của Bản vương . Có thể làm được đến mức này. . . Có thể ổn thỏa vị trí Thái tử Bắc Nhung nhiều năm như vậy, quả nhiên cũng không phải là hạng người bình thường.”

“Gia Luật Hoằng muốn Gia Luật Dã hoài nghi Bắc Nhung Vương

không tín nhiệm hắn, hiện nay khiến hắn ta sinh ra dị tâm? Hắn không sợ biến khéo thành vụng à, tương lai Gia Luật Dã sẽ trở lại Bắc Nhung tìm hắn phiền toái?" Diệp Ly nhướng mày nói. Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Bởi vì hắn rất khẳng định, Gia Luật Dã sẽ về không được Bắc Nhung . Cho dù may mắn trở về. . . Cũng tuyệt đối không có thực lực tranh giành với hắn nữa."

Diệp Ly gật đầu, suy nghĩ một chút lại lắc đầu nói: "Gia Luật Hoằng muốn điều khiển binh quyền của Gia Luật Dã , chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Ngược lại. . . sứ giả kia có thể sẽ mất tánh mạng." Mặc dù gặp Gia Luật Dã không nhiều lắm, nhưng Diệp Ly cũng hơi hiểu tính tình hắn ta. Quả thật hắn rất có thể có hoài nghi Bắc Nhung Vương không tín nhiệm hắn mà sinh ra dị tâm, thậm chí làm một chút việc không nên làm. Nhưng Gia Luật Hoằng muốn nhúng chàm binh quyền không có dễ dàng như vậy, trừ phi Gia Luật Hoằng tự mình giá lâm, nếu không, người hắn phái tới chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ chết ở trong tay Gia Luật Dã .

"Chúng ta có nên âm thầm giúp bọn họ một chút?" Diệp Ly hỏi.

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: "Không cần, Gia Luật Dã thích làm sao thì làm, nếu như hắn không giết được người của Gia Luật Hoằng , chúng ta cũng có thể giúp hắn một tay." Diệp Ly mỉm cười suy nghĩ một lát thì đã hiểu ý của Mặc Tu Nghiêu. Bọn họ cùng Gia Luật Hoằng tạm thời hợp tác nhưng lại không phải là bằng hữu, đương nhiên cũng không đáng lúc nào cũng khắp nơi nghĩ tới giúp hắn. Hơn nữa, Gia Luật Hoằng muốn khống chế binh quyền, rút tướng sĩ Bắc Nhung về quan ngoại, mà Mặc Tu Nghiêu muốn toàn bộ binh lính Bắc Nhung này táng thân ở quan nội, hiển nhiên lập trường hai bên không giống nhau. Nếu Gia Luật Hoằng muốn cướp, vừa lúc để cho này hai huynh đệ tự giết lẫn nhau, bọn họ ngư ông đắc lợi.

Diệp Ly gật đầu, nhẹ nhàng cười nói: "Vương gia thật giỏi tính toán."

Mặc Tu Nghiêu hơi có chút đắc ý cười với Diệp Ly một tiếng rồi nói: “Nương tử cũng cảm thấy vi phu hết sức thông minh có phải hay không?” Diệp Ly mỉm cười không nói, nhưng trong lòng thì âm thầm đổ mồ hôi. Tâm kế Mặc Tu Nghiêu đâu chỉ là thông minh? Cõi đời này người thông minh rất nhiều, nhưng cũng sẽ thiếu một chút gì đó. Nói thí dụ như Từ Hồng Vũ, hơi thiếu một chút dã tâm. Nữa ,nói thí dụ như công tử Thanh Trần, vừa thiếu một chút âm tàn , nhưng Mặc Tu Nghiêu không thiếu thứ gì. Quan trọng nhất là, hắn có thể ẩn giấu những thứ này dưới lớp áo ngoài vô hại, bằng không năm đó Mặc Cảnh Kỳ cũng không thể dung hắn nhiều năm như vậy. Thông minh, quyết đoán, ẩn nhẫn, dã tâm, âm tàn , đúng là Mặc Tu Nghiêu không thiếu mọi thứ. Cho nên hắn mới có thể một tay đem Định Vương phủ đang lảo đảo muốn ngã liền biến thành bộ dáng hôm nay. Cho nên hắn mới có thể từ nhiều năm trước bắt đầu bố cục, để cho ngày hôm nay ,thế cục trên thiên hạ đều ở trong lòng bàn tay của hắn.

“A Ly, chẳng lẽ Bản vương không thông minh sao?” Mặc Tu Nghiêu không thuận cứ cọ cọ trên người Diệp Ly, Diệp Ly bất đắc dĩ nói: “Trong thiên hạ ai dám nói Định Vương không thông minh?” Thật cảm thấy người có thể thông minh hơn Định Vương hoặc là kẻ ngu,hoặc là người thật sự thông minh. Loại trước sớm đã chết rồi, sau phía sau tuyệt đối biết cái gì có thể nói cái gì không thể nói.

Lúc này Mặc Tu Nghiêu mới thỏa mãn gật đầu, ở trên mặt Diệp Ly hôm một cái, “Cho nên, có thể trở thành ái thê của Bản vương, A Ly cũng là nữ nhân thông minh nhất .” Diệp Ly bất đắc dĩ liếc mắt, một tay đẩy gương mặt tuấn tú của hắn ra, nói: “Vương gia tính ở chỗ này tự biên tự diễn sao? Không sợ người khác chê cười?”

“Ai dám chê cười A Ly của Bản vương , Bản vương giết bọn họ.” Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói.

Rốt cục vẫn không nỡ đánh lên dung nhan tuấn mỹ của nam tử tóc trắng kia, Diệp Ly đổi thành đưa tay nắm mặt của hắn dùng sức nhéo. Mấy năm nay, Định Vương gia càng ngày càng không mặt mũi không có da , cùng với vương gia lúc mới gặp: ôn văn nhĩ nhã, hơi chút ít xa cách hơi thở tôn quý vương gia là một trời một vực. Diệp Ly thật sự hoài nghi ánh mắt mình lúc đó xảy ra vấn đề .

” Hóa ra A Ly thích mặt bổn vương sao? Yêu thích không buông tay được có phải hay không? Không sao, A Ly thích thì tùy A Ly nhéo.” Diệp Ly cũng không có nhéo đau Mặc Tu Nghiêu, cho nên Mặc tu Nghiêu cũng vui vẻ hưởng thụ, dứt khoát ngửa mặt nằm ở trên đùi Diệp Ly , nhắm mắt lại cười nói.

Bị hắn nói như thế, Diệp Ly thì ngược lại nhéo không nổi nữa. Chỉ đành phải ngượng ngùng thu tay, “Vương gia, ta phát hiện chàng càng ngày càng. . . . . .”

“Vương gia, thuộc hạ. . . . . .” Phượng Chi Dao vội vã đi vào đứng ngay tại cửa. Nhìn thoáng qua hai người bên trong, Phượng Chi Dao khắc sâu cảm giác trước kia ra cửa đã quên nhìn hoàng lịch. Ho nhẹ một tiếng, Phượng Chi Dao nghiêm trang nói: “Các ngài tiếp tục, thuộc hạ cáo lui.”

Mặc Tu Nghiêu ngồi dậy, không vui nhìn Phượng Chi Dao hỏi: “Chuyện gì?”

Phượng Chi Dao đung đưa đồ trong tay nói: “Cũng không phải chuyện lớn gì, tên sứ giả mới tới kia ở trong đại doanh Bắc Nhung , hình như sắp không được rồi.”

“Nhanh như vậy?” Diệp Ly tò mò nói. Mặc dù đã sớm liệu đến gã sứ giả kia sẽ không sống được lâu, nhưng vừa mới đến chưa được hai ngày , có phải quá nhanh hay không . Phượng Chi Dao nói: “Cái này

. . . Nghe nói là khí hậu không hợp.” Khí hậu không hợp, tình huống cũng không phải là không có, nhưng nghiêm trọng đến mất mạng cũng là hiếm thấy. Hơn nữa bình thường ví dụ như từ cực bắc đến cực nam , hoặc là từ nơi lạnh và khô ráo đến nơi nóng ướt. Mặc dù phương bắc Đại Sở hơi khác Bắc Nhung, nhưng hiện tại mùa này tuyệt đối không khác nhau lắm. Nhưng mà so với Bắc Nhung, mùa đông cũng không lạnh hơn mà thôi , người nào sẽ tin tưởng sứ giả này bởi vì khí hậu không hợp mà chết? Nhưng có tin hay không không quan trọng, có lý do là được.

Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ một chút, nói: “Bảo người đưa phong thư cho Gia Luật Hoằng đi, bọn hắn kịp tới cứu người hay không, cũng không phải là chuyện của Định Vương phủ.” Phượng Chi Dao sáng tỏ, gật đầu cười nói: “Thuộc hạ một lát, không. . . Ngày mai sẽ cho người ta đưa tin.” Đưa đến trong tay người của Gia Luật Hoằng ít nhất cũng là hai ba ngày sau, đợi thêm người của Gia Luật Hoằng chạy tới nữa, vừa lúc đủ thu thập gã sứ giả kia.

Xem một chút, hình như hết việc rồi, Phượng Chi Dao hết sức tự giác sờ sờ lỗ mũi nói: “Thuộc hạ cáo lui.”

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng khinh thường hắn ta. Phượng Chi Dao nhún nhún vai bản thân xoay người đi ra ngoài, đứng ở cửa lều lớn, Phượng Chi Dao yên lặng nhìn trời :bị hắn thấy cái chuyện kia, đỏ mặt xấu hổ không phải là Vương phi sao? Tại sao vẻ mặt Vương phi như thường, ngược lại là Vương gia đỏ mặt?

Nhìn vẻ mặt quỷ dị tiêu sái của Phượng Chi Dao đi rồi, Diệp Ly bên cạnh xem gương mặt tuấn tú của Mặc Tu Nghiêu bị bấm có hơi đỏ lên một chút, không khỏi buồn cười lên tiếng. Mặc Tu Nghiêu sờ sờ mặt của mình, cũng hiểu nàng đang cười cái gì. Bất đắc dĩ nhẹ giọng thở dài nói: “A Ly. . . Nếu cũng đã bị Phượng Chi Dao thấy được. . . . .”

“Chàng muốn làm gì?” Diệp Ly cảnh giác nhìn chằm chằm hắn.

Mặc Tu Nghiêu nhào tới Diệp Ly, tâm tình vui vẻ vừa hôn vừa nói: “Nếu cũng đã bị thấy được, nếu Bản vương không làm chút gì chẳng phải đã phí để cho Phượng Tam cười một trận?”

“Mặc Tu Nghiêu!” Diệp Ly giả vờ giận, mắt đẹp nhìn chằm chằm hắn.

Tâm tình Mặc Tu Nghiêu khoái trá, nụ cười chân thành nhìn Diệp Ly, “Bản vương muốn ban ngày tuyên dâm!”

Diệp Ly đỏ mặt lên, giận nhìn chằm chằm hắn. Ban ngày tuyên dâm, loại chuyện này nói ra rất đáng được kiêu ngạo sao? Nhìn Mặc Tu Nghiêu cười đắc ý, Diệp Ly nhất thời buồn bực ngẩng đầu cắn mép môi hắn một cái. Mặc Tu Nghiêu sửng sốt, sau đó cười lên ha hả. Cúi đầu thưởng thức má đào của ái thê say sưa, mắt đẹp nén giận, “A Ly, A Ly. . . Nàng thật đẹp. . . . . .”

Diệp Ly còn chưa kịp phản ứng, đôi môi đỏ bừng liền bị người khác nhiệt tình nuốt lấy, trong nháy mắt hai người liền lâm vào lửa nóng triền miên lưu luyến . . . . . .

Cuộc chiến của Mặc gia quân với Bắc Nhung vẫn tiếp tục, nhưng bên trong đã phát sinh rất nhiều biến hóa quả thật không như người ngoài nói vậy. Vị kia mới vừa tới đại doanh Bắc Nhung, sứ giả mưu toan nhúng chàm binh quyền đại quân Bắc Nhung nhưngvài ngày sau bởi vì khí hậu không hợp mà chết. Đợi đến người của Gia Luật Hoằng chạy tới nhặt xác đã không kịp, đã bị Gia Luật Dã một mồi lửa đốt , ngay cả mảnh vụn cũng không còn dư lại.

Đương nhiên người của Gia Luật Hoằng giận tím mặt, nhưng đã thấy được thủ đoạn của Gia Luật Dã cũng không dám chính diện đối địch

hắn nữa, trực tiếp viết một phong mật thư đưa về cho Vương đình Bắc Nhung, bẩm báo ngay trước mặt Bắc Nhung Vương .

Tất nhiên Bắc Nhung Vương giận dữ, vốn là Gia Luật Dã xuất binh tiến công Đại Sở, sau khi chiếm cứ Đại Sở tảng lớn thổ địa này thì công trận sặc sỡ có thể nói là đứng đầu trong hoàng tử và võ tướng Bắc Nhung. Lại bắt đầu mơ hồ không nghe chỉ huy rồi, sau đó ở Ly thành, lại để cho Thanh Y Na mà Bắc Nhung Vương đang sủng ái vô cớ bỏ mình. Sau khi Gia Luật Hoằng trở về đương nhiên không tránh được thêm dầu thêm mở, để cho Bắc Nhung Vương càng thêm có chút không yên lòng Gia Luật Dã. Nhưng cho dù như thế cũng không có cảm thấy Gia Luật Dã sẽ có dị tâm gì, cho nên thời điểm Gia Luật Dã cầu viện , Bắc Nhung Vương nói cũng không nói liền chọn Hách Liên Chân mà mình không quá thích, phái binh tăng viện đi. Lại không nghĩ, lần này mình chỉ phái người đi khiển trách hắn mấy câu, thì sứ giả đó lại vô duyên vô cớ chết đi . Nếu nói là cái gì khí hợp không hợp, Bắc Nhung Vương căn bản không tin. Bắc Nhung Vương sở dĩ phái hắn đi trước Đại Sở truyền chỉ, bởi vì hắn từng đi qua Đại Sở.

Sau khi Bắc Nhung Vương giận dữ, lập tức hạ lệnh chiếu Gia Luật Dã lập tức trở về Bắc Nhung, chiến sự giữa Mặc gia quân cùng binh quyền toàn bộ giao cho Thái tử Gia Luật Hoằng xử lý. Nhận được ý chỉ Bắc Nhung Vương, Gia Luật Hoằng mừng rỡ, không nói hai lời liền thu thập hành trang ra roi thúc ngựa chạy tới Đại Sở.

Trên chiến trường, mấy ngày nay đại quân Bắc Nhung và Mặc gia quân liên tục giao chiến cũng có thắng có bại. Nhưng chiến tuyến đại quân Bắc Nhung từ từ bắt đầu chuyển dời về phía sau. Hiện nay, ở phương bắc càng rét lạnh, cảnh nội Bắc Nhung lại càng đã ngàn dặm đóng băng vạn dặm tuyết bay. Vô luận là lương thực hay binh lính cũng cực kỳ khó khăn mà bổ sung thêm. Địa phương Đại Sở mà bọn họ sở chiếm cứ mấy năm này lại bị tao đạp đất cằn ngàn dặm, không

có người ở. Vì vậy so với Mặc gia quân liên tục có lương thực thì các tướng sĩ Bắc Nhung mùa đông này trôi qua đáng được xưng là thống khổ rồi.

Một ngày kia, Mặc Tiểu Bảo hưng phấn từ màn trướng của mình lao ra, như gió xông vào trong đại trướng Mặc Tu Nghiêu, trong tay đắc ý quơ mấy tờ giấy tràn ngập chữ "Phụ vương! Mẫu thân! Con đã nghĩ ra!"

Lúc này đã gần cuối năm, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đang cùng các tướng lĩnh thương nghị bước kế tiếp nên làm như thế nào. Mặc dù bọn họ bên này mắt thấy nắm chắc phần thắng, nhưng phía nam bên kia đọ sức với Lôi Chấn đình quả thật cực kỳ khó khăn. Mặc dù có mấy lão tướng liên thủ khó khăn lắm mới ngăn cản được bước chân của Lôi Chấn đình, nhưng nếu như bọn họ bên này cứ kéo dài thì đợi đến sau khi đại quân Mặc Cảnh Lê chạy tới chỉ sợ thế cục tiền tuyến phía nam sẽ lập tức bại.

Thấy Mặc Tiểu Bảo xông tới, các tướng lĩnh không khỏi hiếu kỳ nhìn Mặc Tiểu Bảo. Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, nhận lấy phương án Mặc Tiểu Bảo viết ra nhìn một chút, chẳng nói đúng sai. Mặc Tiểu Bảo đắc ý vô cùng cười nói: "Như thế nào? Phụ vương, suy nghĩ của hài nhi không tệ chứ?"

Mặc Tu Nghiêu tiện tay giao đồ cho Diệp Ly, Diệp Ly nhìn xong rồi cười với Mặc Tiểu Bảo một cái, qua tay giao cho Vân Đình phía dưới sớm đang duỗi cổ hóng. Mặc Tiểu Bảo thấy mẫu thân cười với mình, nhất thời trong lòng cũng yên tâm.

Phía dưới, mấy tướng lãnh châu đầu ghé tai nhìn đồ trong tay Vân Đình, gật đầu lia lịa khen ngợi, "Lấy bẫy rập vây khốn kỵ binh Bắc Nhung, còn có chông sắt. . . Ừ, chém đùi ngựa. . . Dụ đại quân Bắc Nhung vào trong núi vây lại. . . . . Ý kiến hay, do thế tử nghĩ ra

được?" Cũng không phải nói những thứ chủ ý làm trò này đến cỡ nào kinh thái tuyệt diễm, dù sao nơi này có một phần lớn cũng là mấy ngày nay bọn họ đã chơi đùa qua. Huống chi có một chút biện pháp đối phó kỵ binh mọi người đã biết. Nhưng Mặc Tiểu Bảo thì khác, bé mới bảy tám tuổi, có thể nghĩ tới nhiều như vậy, thậm chí ngay cả đặc điểm binh lực của đại quân Bắc Nhung cùng với địa hình hai bên phương giao chiến đều hiểu rõ. Cái này cũng không phải là một đứa bé có thể làm được. Mọi người không khỏi ở trong lòng than thở, không hổ là Tiểu thế tử của Định Vương phủ , quả nhiên là sớm tuệ vô cùng.

Mặc Tiểu Bảo dương dương đắc ý ngó chừng Mặc Tu Nghiêu, nhìn chằm chằm hắn đợi nói nhận thua.

Mặc Tu Nghiêu lười biếng nhìn bé một cái, nhìn Tôn Diệu Vũ phía dưới hỏi: "Diệu Võ, ngươi nói, phần kế hoạch này của Thế tử, có thể áp dụng sao?" Tôn Diệu Võ có chút làm khó nhìn vẻ mặt mong đợi của tiểu Thế tử một cái, do dự nói: "Cái này. . . kế hoạch của tiểu Thế tử rất khá. Nhưng . . . địa hình này cách chỗ hiện tại của chúng ta một hai trăm dặm xa a. Hôm nay chúng ta ở là vùng đất bằng phẳng, tiểu Thế tử này. . . Dụ vào thâm sơn, diệt cùng lúc, chỉ sợ hơi khó khăn."

A? Mặc Tiểu Bảo nhất thời há hốc mồm, thấy phụ vương nhà mình cười, không cam lòng giơ chân nói: "Này không công bằng! Tôn tướng quân chỉ cần nói kế hoạch của Bản thế tử lúc trước có thể thực hiện hay không là được ."

Tôn Diệu Võ suy nghĩ một chút, rất thành tâm nói: "Mặc dù còn có khuyết điểm nhỏ, có điều khuyết điểm cũng không che lấp được ưu điểm, chắc là có thể ."

"Phụ vương. . . . . ." Mặc Tiểu Bảo đắc ý quay đầu lại, Mặc Tu

Nghiêu mỉm cười nhìn bé, ôn hòa từ ái nói: “Tiểu Bảo à, có một câu cha muốn nói là mặc dù không biết có người dạy con chưa, nhưng vẫn phải nói cho con biết. Có câu . . Binh quý thần tốc. Hiện tại đã qua hơn một tháng rồi, nếu để cho con lãnh binh đánh giặc, chẳng lẽ con muốn nói với Gia Luật Dã, Bản thế tử còn chưa nghĩ ra kế sách đối địch, chúng ta qua một tháng sau đánh tiếp? Hử?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Tiểu Bảo đang đắc ý nhất thời xụ xuống, đáng thương nhìn Diệp Ly. Diệp Ly nở nụ cười chân thành nhìn bé, vừa nhìn vẻ mặt của mẫu thân, Mặc Tiểu Bảo cũng biết cầu trợ vô vọng rồi. Về mặt khác, Mặc Tiểu Bảo cũng hiểu Mặc Tu Nghiêu nói cũng không sai, bé tự cho là thông minh tuyệt đỉnh, nhưng nếu quả thật để cho bé ra trận đánh giặc, địch nhân há lại sẽ cho bé thời gian một tháng để cho bé từ từ suy nghĩ kế sách? Lại nghe tình hình chiến đấu của Mặc gia quân hơn một tháng nay, trên khuôn mặt trắng noãn nhỏ nhắn của Mặc Tiểu Bảo có chút tối tăm rồi, thì ra là mình không hề thông minh giống như mình suy nghĩ.

Thật ra Mặc Tiểu Bảo quá mức nghiêm khắc bản thân, lấy tuổi của bé có thể trong thời gian hơn một tháng nhìn xong binh thư Mặc Tu Nghiêu cho bé, còn có thể nghĩ ra kết hợp địa hình cùng với chiến lực hai quân ngay lúc đó, có thể làm cho tướng lãnh như Tôn Diệu Vũ đánh giá kế hoạch khuyết điểm không che lấp được ưu điểm , đã đủ để tự kiêu ngạo rồi. Nhưng Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng không có đi an ủi bé. Thế tử Định Vương phủ trời sinh sẽ phải gánh vác trách nhiệm nặng hơn so với các hài tử bình thường khác , tới thời điểm thích hợp cho Mặc Tiểu Bảo một chút áp lực cũng là có thể.

Thấy bé nhận thua, Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn bé nói: “Như vậy. . . Bây giờ không phải là nên đi thực hiện hứa hẹn rồi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Tiểu Bảo nhất thời tối sầm, cứng ngắc nghiêng đầu đi nhìn Diệp Ly. Diệp Ly cười nói: “Tiểu Bảo, nguyện

đánh cược rồi khi thua thì phải chịu thua. Lần này. . . Coi như là mua một cái giáo huấn đi. Học được khôn ngoan nhìn xa trông rộng.” Sau này không nên tùy tiện cùng phụ vương con đánh cuộc nữa.

Mặc Tiểu Bảo hung hăng trừng mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, tức giận chạy ra khỏi doanh trướng. Thấy bộ dáng bé như thế, tất cả mọi người hơi ngạc nhiên, rốt cuộc tiểu Thế tử cùng Vương gia đánh cuộc cái gì? Rối rít cáo từ Mặc Tu Nghiêu cùng Diệp Ly, chuồn ra lều lớn đi xem tiểu Thế tử thực hiện đánh cuộc đi. Mặc Tu Nghiêu cũng không làm khó, vung tay lên để cho tất cả mọi người đi ra ngoài.

Mặc Tiểu Bảo chắp tay sau lưng đứng vị trí trong đại doanh nhiều người đi lại nhất. Binh sĩ lui tới thấy vóc dáng nho nhỏ của tiểu Thế tử, khuôn mặt lớn lên như một tờ giấy tinh sảo nhỏ nhắn nhưng vẻ mặt nghiêm túc, không khỏi làm như người ta dừng bước lại để xem một chút tiểu Thế tử đang làm gì đó.

Mặc Tiểu Bảo cắn răng, ánh mắt như đao hung hăng bắn càn quét tướng sĩ chung quanh. Bất đắc dĩ lại phát hiện người chung quanh không chỉ không bởi vì hắn nhìn chằm chằm mà giảm bớt ngược lại còn càng ngày càng nhiều. Chỉ đành phải cắn răng một cái, nhắm mắt lại kêu lớn: “Bản Thế tử gọi là Mặc Tiểu Bảo!”

Tại chỗ các tướng sĩ cũng sửng sốt, cũng không biết là người nào bật cười một tiếng, người chung quanh cũng ầm ầm cười to. Thật ra cái tên Tiểu Bảo này thì rất thường gặp, nhưng , bình thường các nhà không biết chữ đặt hoặc lấy làm nhũ danh. Cũng thường là ở trong nhà mới gọi. Hôm nay, một cái tên vừa thân thiết hòa ái vừa đại chúng đặt trên Thế tử Định Vương phủ tôn quý vô cùng, lại làm cho người cảm thấy vô cùng buồn cười. Đang nhìn nhìn tiểu Thế tử mặc cẩm y màu đen, bộ dáng tuyết ngọc khả ái, lại cảm thấy cái tên này thế nhưng lại đặc biệt chuẩn xác.

Cảm giác bị cười nhạo, khuôn mặt nhỏ Mặc Tiểu Bảo đỏ lên, dậm chân liền một lần nữa xông vào trong đại trướng. Vọt vào trong ngực Diệp Ly , ủy khuất vô cùng, “Mẫu thân. . . . . ”

“Tốt lắm, mọi người không phải là cười nhạo con.” Diệp Ly mỉm cười trấn an nhi tử . Mặc Tu Nghiêu cũng cười đặc biệt vui vẻ, không chút nào để ý lòng tự ái của nhi tử. Chỉ nhìn thấy Mặc Tiểu Bảo nghiến răng nghiến lợi, ôm hận không dứt. Ở trong lòng yên lặng oán giận tổ phụ của mình, tại sao ban đầu thế nhưng không có cho phụ vương bé một nhũ danh để bé gọi.

“Mẫu thân, phụ vương xấu, phụ vương bắt nạt Tiểu Bảo.” Mặc Tiểu Bảo nước mắt rưng rưng nói.

Diệp Ly cúi đầu hôn nhẹ trán bé rồi cười nói: “Ai bảo con muốn với đánh cuộc phụ vương con ? Nói một chút xem, lúc cùng phụ vương đánh cuộc đang suy nghĩ gì?” Mặc Tiểu Bảo cúi đầu không nói gì, khi phụ vương nói đánh cuộc với bé thì bé chỉ nghĩ đến mình thành công sẽ như thế nào như thế nào, nhưng không có cẩn thận nghĩ mình rốt cuộc có thể thành công hay không . Mặc dù đây là phụ vương mai phục cho mình một cái bẫy, nhưng nếu như mình không đắc ý vừa tự cao tự đại mà nói…, có lẽ căn bản sẽ không mắc lừa.

“Mẫu thân. . . . . .”

Diệp Ly nhướng mày nói: “Biết rõ sai rồi.”

“Vâng. . . . . .” Mặc Tiểu Bảo gật đầu lia lịa, xấu hổ núp ở trong ngực Diệp Ly không chịu ra. Diệp Ly kéo ra cười tủm tỉm nói: “Hài tử ngốc, thua phụ vương con thì xấu hổ gì chứ? Chỉ cần nhớ kỹ bài học lần này là được, phụ vương của con lúc bằng tuổi con cũng như con vậy, cả ngày nghĩ tới đấu pháp với ông nội và bác đấy.”

“Thật?” ánh mắt Mặc Tiểu Bảo sáng lên, lấp lánh có thần nhìn Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, hài hước liếc Mặc Tiểu Bảo một cái nói: “Nhưng Bản vương cũng không có đần như vậy.”

“Bản thế tử một ngày nào đó sẽ thắng !” Mặc Tiểu Bảo hừ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu ngạo vênh lên.

Mặc Tu Nghiêu mạn bất kinh tâm gật đầu nói: “Bản vương chờ.”

“Hừ!” Mặc Tiểu Bảo hầm hừ quay đầu đi, “Bản thế tử sẽ không để cha chờ lâu. Cha chờ đi, Bản thế tử nhất định cũng làm cho cha trước mặt mọi người tuyên cáo nhũ danh của mình.”

“Tùy .”

Hình như bị thái độ Mặc Tu Nghiêu giận đến không nhẹ, Mặc Tiểu Bảo dậm chân một cái, như một cơn gió chạy ra khỏi lều lớn.

Nhìn bóng lưng Mặc Tiểu Bảo rời đi, Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, mỉm cười nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Hiện tại chàng cao hứng?” Mặc Tu Nghiêu cười nói: “A Ly, ta cũng là vì Tiểu Bảo tốt. Nàng xem một chút tiểu tử này, tuổi còn nhỏ ánh mắt cũng để trên đỉnh đầu đi. Không hung hăng chèn ép nó, chừng hai năm nữa chỉ sợ ngay cả mình họ gì cũng không biết nữa.”

Diệp Ly nhún nhún vai nói: “Chàng là phụ thân, chàng dạy bé thế nào , ta không quản, nhưng. . . Nếu tương lai chàng thật bị Tiểu Bảo dẫm ở dưới lòng bàn chân, cũng đừng khiến ta và chàng cùng mất thể diện.”

Mặc Tu Nghiêu đưa tay lên ôm nàng vào lòng, cười nói: “Vợ chồng nhất thể, nếu như ta thật mất thể diện, A Ly nhất định cũng mất thể diện . Nhưng mà . . Mặc Tiểu Bảo muốn dẫm Bản vương ở dưới

chân chỉ sợ còn muốn tu luyện mấy chục năm nữa. Hơn nữa. . . Vì mặt mũi của A Ly, Bản vương cũng sẽ không mất thể diện .”

Diệp Ly cười như không cười nhìn của hắn nói: “Ta chỉ biết có câu gọi ‘mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây’, còn có một câu gọi ‘Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết tại trên bãi cát’(nguyên văn: Trường Giang hậu lãng thôi tiền lãng, tiền lãng tử tại sa than thượng). Vương gia, tự mình cẩn thận. . .”Mặc Tiểu Bảo thông minh cơ trí, bản thân kiêm hai nhà Từ gia cùng Định Vương phủ, nàng cũng cảm thấy tương lai Mặc Tiểu Bảo vượt xa Mặc Tu Nghiêu nói không chừng cũng có thể.

“Ha hả, Bản vương cũng nghe quá một câu nói, kêu gừng càng già càng cay.” Mặc Tu Nghiêu cười nói.

Trong màn trướng của Mặc Tiểu Bảo , Mặc Tiểu Bảo đang gục ở bàn đọc sách liền cố gắng cầm bút viết nhanh. Thị vệ tùy thân hầu hạ của bé nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tiểu Thế tử thỉnh thoảng vặn vẹo dữ tợn thỉnh thoảng si ngốc bật cười, trong lòng không khỏi nhảy một cái, “Tiểu thế tử, ngài muốn làm cái gì?”

Mặc Tiểu Bảo cười quái dị, búng lá thư đang viết trong tay , “Ta muốn cậu cả gửi một số sách tới đây cho ta. Từ hôm nay trở đi Bản thế tử muốn hàn song khổ độc*!” Thị vệ quay đầu đã một cái che đậy màn phía ngoài, gật đầu: bây giờ là đủ hàn .

* Hàn song khổ độc: là chỉ mấy thư sinh nghèo cố gắng học tập trong những ngày giá lạnh bên cửa sổ.

Một tháng sau, công tử Thanh Trần gửi sách cho Mặc Tiểu Bảo : 《 Hậu Hắc Học 》, 《 Cổ kim trí giả kỳ lược》, 《 Thái tổ binh điển 》, 《 Rắp tâm mưu lược 》, 《xx binh pháp 》, 《 Hoàng đế tâm thuật》. . . . . .

Chương 382: Đánh lén ban đêm

Edit:Xiao Min
Beta: Sakura

Đảo mắt cũng đã đến tập tục năm mới của Đại Sở, mặc dù đang ở biên cương không thể về nhà đoàn tụ với người thân, nhưng các tướng sĩ Mặc gia quân vẫn rất hăng hái chuẩn bị giết gà làm thịt dê khao mình một bữa. Cả đại doanh Mặc gia quân cũng tràn ngập không khí vui mừng hơn ngày thường.

So với sự vui sướng của Mặc gia quân, cách đó không xa, trong đại doanh Bắc Nhung âm lãnh và buồn khổ. Kể từ khi sứ giả Bắc Nhung Vương phái tới bị Gia Luật Dã khiến cho khí hậu không hợp mà chết , mặc dù về phía Vương đình Bắc Nhung vẫn không có tin tức, dù sao khoảng cách từ Vương đình Bắc Nhung đến Đại Sở thật sự là quá mức xa xôi. Nhưng Gia Luật Dã đã rõ ràng cảm thấy thế cục Vương đình Bắc Nhung bên kia cực kỳ bất lợi với mình. Hơn nữa, hiện nay tuyết rơi bao phủ thảo nguyên, khiến cho quân lương Bắc Nhung không có cách nào vận đến Đại Sở, lúc trước mấy lần giao chiến với Mặc gia quân, hình như Mặc gia quân cũng nhìn trúng cái nhược điểm này của đại quân Bắc Nhung, cho nên đặc biệt công kích lương thảo Bắc Nhung . Mặc dù nhất thời nửa khắc đại quân Bắc Nhung còn không đến mức cạn lương thực, nhưng vẫn thiếu thốn. Thấy tướng sĩ Mặc gia quân cổ động ăn mừng, âm thanh hoan hỉ cười nói dường như cũng có thể truyền tới hơn mười dặm ngoài quân doanh Bắc Nhung, tự so sách tất nhiên làm cho bọn họ càng thêm ủ rũ cùng với bất an.

Trong đại trướng Bắc Nhung, Gia Luật Dã nhìn các tướng lĩnh phía dưới nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Hôm nay hai quân giằng co không dưới, quân ta tinh thần xuống thấp, các vị tướng quân có ý kiến hay?”

Hách Liên Chân đứng lên nói: “Điện hạ, thật ra thì chúng ta không cần gấp gáp.”

Gia Luật Dã nhướng mày nói: ” Hách Liên tướng quân có ý gì?” Hách Liên Chân cười nói: “Bởi vì Mặc gia quân càng gấp hơn chúng ta. Tây Lăng Trấn Nam Vương hiện nay tới lúc gấp rút tấn công Thụy Xương, Vệ thành, Định Vương tới lúc gấp rút trở về cứu viện. Đại Sở , ít ngày nữa đại quân Mặc Cảnh Lê cũng sẽ chạy tới, đến lúc đó Mặc gia quân sẽ hoàn toàn lâm vào khốn cảnh . Nếu như hiện tại điện hạ gấp gáp, ngược lại trúng bẫy rập của bọn họ .”

Gia Luật Dã trầm giọng nói: “Hách Liên Đại tướng quân có ý tứ là cứ như vậy buông lõng?”

Hách Liên Chân gật đầu nói: “Không sai, chỉ cần chúng ta đợi đến khi binh mã trở về vị trí cũ, đến lúc đó tam phương cùng nhau động thủ, còn sợ không thể đối phó Mặc gia quân sao?” Gia Luật Dã cười lạnh một tiếng nói: “Hách Liên tướng quân cảm thấy chúng ta có nhiều thời gian như vậy sao?” Hách Liên Chân nói Gia Luật Dã làm sao không biết? Nhưng người khác có thể đợi, hắn Gia Luật Dã đợi không được. Nếu như chiến sự cứ kéo dài, cho dù cuối cùng hắn thắng, chỉ sợ Vương đình Bắc Nhung bên kia cũng sẽ hoàn toàn bị Gia Luật Hoằng khống chế. Đến lúc đó mình cũng chỉ vì người khác làm mai mối mà thôi.

“Này. . . . . .” Hách Liên Chân thân là một trong những người Gia Luật Dã tín nhiệm nhất, lão cũng biết tin tức của Vương đình. Thế cục hiện nay quả nhiên là khó xử. Liều mạng nhất định là không bằng

Mặc gia quân rồi, nhưng nếu như vẫn kéo dài như vậy, để cho thái tử Gia Luật Hoằng đi trước,những khổ chiến này của mình và Thất điện hạ tất cả đều là uổng phí, cuối cùng nói không chừng còn ngay cả tính mệnh cũng khó giữ được.

Đợi đến khi Gia Luật Dã vung tay cho các tướng lĩnh tản ra, chỉ để lại cha con Hách Liên , Hách Liên Chân mới thấp giọng hỏi: “Điện hạ có ý tứ là?” Gia Luật Dã cũng cười khổ, Trung Nguyên đất rộng của nhiều, sản vật phì nhiêu, là địa phương bọn Bắc Nhung hắn vẫn thèm nhỏ dãi . Mà nay mình chiếm cứ cái địa phương này, tự nhiên không nỡ cứ như vậy nhượng xuất đi. Nhưng vì cái địa phương này buông tha cho cả Bắc Nhung rốt cuộc có đáng giá hay không? Nếu như hắn có thể đủ thuận lợi công chiếm cả Đại Sở, buông tha cho Bắc Nhung cằn cỗi đương nhiên là đáng giá . Nhưng thế cục Trung Nguyên hiện nay lại không cho phép hắn hy vọng như thế.

Càng quan trọng hơn là thủ hạ tướng sĩ của mình cũng là người Bắc Nhung, sinh ra và lớn lên đều ở đó. Coi như mình quyết liệt với Vương đình Bắc Nhung thì những người này cũng chưa chắc nguyện ý vĩnh viễn đi theo mình xa xứ ở lại Trung Nguyên.

Còn về mặt khác, nếu như mình hiện tại lui binh trở về Bắc Nhung. Có thể nói mấy năm này chinh chiến hoàn toàn thất bại trong gang tấc, tất cả chiến công mấy năm nay đều trở nên hư vô. Hiện nay, phụ vương đã rõ ràng bất mãn với mình, cứ như vậy xám xịt trở về, hiển nhiên cũng bất lợi với mình.

Gia Luật Dã lắc đầu cười khổ nói: “Bản vương lúc này ở đâu còn có ý nghĩa gì? Hiện tại cũng đã là cưỡi hổ khó xuống rồi. Mặc Tu Nghiêu. . . Mặc Tu Nghiêu quả nhiên là khắc tinh của Bản vương !” Nếu như không có Mặc Tu Nghiêu, hiện tại hắn đã sớm chiếm cứ nửa giang sơn Đại Sở . Cho dù phụ vương bất mãn với mình, lấy thực lực của mình cũng đủ để tự lập. Nhưng bây giờ, kể từ khi Mặc

Tu Nghiêu xuất chinh tới nay, đại quân Bắc Nhung có thể nói là liên chiến liên bại, tinh thần đê mê, trong đại doanh lòng người di động, rất nhiều chiến sĩ cũng bắt đầu tưởng niệm thảo nguyên Bắc Nhung.

Thật ra thì Mặc Tu Nghiêu đâu chỉ là khắc tinh của Gia Luật Dã ? Mặc Tu Nghiêu xuất hiện trong thiên hạ mới chỉ mười năm, vốn Đại Sở cường thịnh lại an phận ở phương nam, Tây Lăng dời đô, Hoàng Thành bị chiếm, Bắc Cảnh Nhậm Kỳ Ninh tân tân khổ khổ dựng nước, không tới mười năm quốc phá người mất, sở dĩ Vương đình Bắc Nhung không có bị Mặc Tu Nghiêu ảnh hưởng, thật sự là bởi vì Vương đình Bắc Nhung đường xá quá mức xa xôi. Mặc Tu Nghiêu nhất thời nửa khắc cũng không có thời gian và tâm tình vươn tay xa như vậy, nhưng chuyện tranh giành của ngày hiện nay giữa Gia Luật Dã và Gia Luật Hoằng, hình như cũng có bóng dáng của Mặc Tu Nghiêu .

Hách Liên Chân thở dài nói: “Thế cục hiện nay cũng bất lợi với chúng ta, chỉ sợ điện hạ nên sớm tính toán .” Nói trắng ra là một chữ ——đánh cuộc. Một – đánh cược liên quân ba nước có thể hoàn toàn tiêu diệt Định Vương phủ, đại quân Bắc Nhung có thể chiếm cứ nửa giang sơn Đại Sở . Đến lúc đó cho dù Gia Luật Dã quyết liệt với Vương Đình Bắc Nhung, cũng có thể ủng binh tự trọng. Hai là đánh cược Bắc Nhung tùy thời triệt binh, Gia Luật Dã bằng vào trong tay có hơn phân nửa binh quyền Bắc Nhung trở về vương đình tranh giành với Gia Luật Hoằng ngươi chết ta sống. Đây đúng là kết quả lưỡng nan .

Bên cạnh, Hách Liên Bằng trầm giọng nói: “Điện hạ, phụ thân, chỉ sợ bây giờ chúng ta cố ý triệt binh, Mặc gia quân cũng chưa chắc cho phép.” Hai người nhất tề nhìn về phía Hách Liên Bằng, Hách Liên Bằng nói: “Điện hạ và phụ thân đã quên hay không, Bắc Nhung ta cùng với Định Vương phủ. . . Thù sâu như biển.”

Nghe vậy, hai người đều chấn động. Mười mấy năm trước một hồi chiến tranh kia, bị hao tổn không chỉ là Mặc gia quân, đồng thời Bắc Nhung nguyên khí tổn thương nặng nề. Nhưng cừu hận Mặc gia quân đối với Bắc Nhung cũng sẽ không vì Bắc Nhung hao tổn mà bị nhấn chìm. Việc làm của Mặc Tu Nghiêu luôn luôn mạnh mẽ vang dội, ba tháng đánh hạ Hoàng thành Tây Lăng, hơn một tháng bắt lại Sở kinh. Nhưng lần này đối trận với Bắc Nhung nhưng lại không vội không chậm, hoàn toàn không phù hợp thói quen làm việc của hắn. Nghĩ đến đây, trong lòng Hách Liên Chân trầm xuống, sắc mặt biến hóa nói: “Mặc Tu Nghiêu muốn một lưới bắt hết đại quân Bắc Nhung ta!”

Lời này vừa ra, Gia Luật Dã khiếp sợ. Trầm giọng nói: ” Khẩu vị Mặc Tu Nghiêu không khỏi quá lớn!”

Hách Liên Chân nói: “Mặc Tu Nghiêu năm đó mới chỉ mười mấy tuổi cũng đã binh pháp đại thành,thủ đoạn dụng binh càng là thiên mã hành không sâu không lường được. Trải qua mười mấy năm nay giấu tài chỉ sợ lại càng không đơn giản. Điện hạ phải chú ý hai cánh quân ta, nếu Mặc Tu Nghiêu quả thật muốn toàn diệt quân ta, nhất định sẽ phái binh từ hai cánh đường vòng phía sau bọc đánh quân ta. Cũng chặn đường lui quân ta.”

Gia Luật Dã biết, phương diện dụng binh mình không thể bằng Hách Liên Chân, gật đầu nói: “Bản vương biết rồi, đa tạ cậu nhắc nhở. Nhưng hiện nay tiến cũng khó, lui không thể lui, hai vị nhìn nên làm thế nào cho phải?”

Hách Liên Bằng nói: “Mạt tướng cho là, nếu không thể lui thì anh dũng lao về phía trước. Huống chi, xem khí hậu Bắc Nhung , quân ta an toàn rút lui ra khỏi quan ngoại, Vương Đình Bắc Nhung muốn đổi ý chỉ sợ cũng phải mất hai ba tháng sau băng tuyết trên thảo nguyên tan mới có thể làm được. Đã như vậy, sao không hướng về phía

trước. Định Vương phủ và Bắc Nhung đã thành tử địch, nếu ở nửa đường bội ước, chỉ sợ Tây Lăng cũng sẽ không bỏ qua Bắc Nhung." Mặc dù Tây Lăng hiện nay đã không giáp giới Bắc Nhung rồi, nhưng rốt cuộc Tây Lăng vẫn là cường quốc một phương. Hơn nữa Bắc Nhung thiếu thốn tài nguyên, có rất nhiều đồ phải mua từ Tây Lăng, nếu đồng thời đắc tội hai đại cường địch đương thời, tình cảnh Bắc Nhung thật lo lắng .

Gia Luật Dã thở dài, nói: "Cũng được, Hách Liên tướng quân cùng cậu có cái đề nghị gì?"

Hách Liên Chân trầm ngâm chốc lát nói: "Ngày mai chính là lúc Đại Sở năm mới, đến lúc đó cả trên dưới Mặc gia quân nhất định ăn mừng một phen. Khi đó Mặc gia quân đề phòng rời rạc nhất, quân ta thừa cơ đánh lén."

"Này được không?" Gia Luật Dã có chút do dự, Mặc Tu Nghiêu cũng là danh tướng đương thời số một số hai, thật sẽ phạm sai lầm như vậy sao? Hách Liên Chân nói: "Tiên hạ thủ vi cường, quân ta cứ nhẫn nại sẽ bị Mặc gia quân từng bước bức lui, càng làm cho quân ta tinh thần không còn sót lại chút gì."

Gia Luật Dã trầm ngâm chốc lát, thở dài nói: "Liền theo cậu nói."

Trong đại doanh Mặc gia quân, một đêm này đèn dầu sáng rỡ hoan thanh tiếu ngữ không ngừng. Ngay cả trong ngày thường bởi vì hành quân mà nghiêm lệnh cấm tửu lệnh cũng tạm thời giải khai, cả trong quân doanh phiêu đãng nồng đậm mùi rượu.

Các tướng sĩ hơn mười người làm thành một đoàn, đốt đống lửa uống rượu ăn thịt bất diệt nhạc hồ. Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly mang theo các tướng lĩnh cũng xuất hiện ở trong doanh địa uống cùng các tướng sĩ. Mặc dù vào đông giá lạnh, nhưng cả trong đại doanh ngọn

lửa đốt hừng hực, các tướng sĩ uống rượu mạnh, không hề có cảm giác được mùa đông lạnh lẽo. Ngay cả Mặc Tiểu Bảo cũng ngồi ở bên cạnh Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui mừng.

Trong đêm tối, một đám binh mã Bắc Nhung lặng yên không một tiếng động mò ra gần phụ cận đại doanh Mặc gia quân. Cách ba bốn dặm xa là có thể nghe thấy trong đại doanh Mặc gia quân truyền đến hoan hô cùng tiếng huyên náo. Còn có ánh lửa nổi bật dường như chiếu sáng nửa bầu trời kia , khiến binh lính Bắc Nhung phụng mệnh thừa dịp lúc ban đêm càng thêm cảm giác rét lạnh khó nhịn, không khỏi hâm mộ Mặc gia quân.

“Thật là may mắn, chúng ta ở chỗ này ăn đói mặc rách, bọn họ thì đang uống rượu ăn thịt.” Một binh lính Bắc Nhung run rẩy , thấp giọng ai oán nói. Người bên cạnh hắn gật đầu đồng ý nói: “Cũng không phải sao, quả nhiên Mặc gia quân giàu hơn cả nhà chúng ta. Chúng ta hiện tại khó được ăn một bữa thịt. Nghe nói bọn họ ngày ngày ăn thịt.” Hiện này con đường Bắc Nhung đến Đại Sở bị chặn, quân nhu lương thảo căn bản không thể chở tới đây được. Kể từ khi Mặc gia quân bắt đầu giằng co với Bắc Nhung, đa số dân chúng còn sống dưới sự khống chế của Bắc Nhung đều chạy đến Mặc gia quân bên kia đi, bọn họ ngay cả đoạt cũng không đoạt tới. Vì vậy trong quân lương thảo nghiêm trọng giảm bớt, mặc dù có rất nhiều quân mã, nhưng đối với Bắc Nhung mà nói, quan trọng nhất chính là quân mã. Cho nên, không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể giết quân mã để sử dụng. Cho nên tướng sĩ Bắc Nhung đã sớm luyện thành thói quen ngụm lớn ăn thịt ngụm lớn uống rượu , chỉ đành phải học người Trung Nguyên ăn chút ít hoa màu chắc bụng.

“Đợi đến chúng ta dẹp xong đại doanh Mặc gia quân, những thứ đó dĩ nhiên là chúng ta .” Người binh lính Bắc Nhung hy vọng nói.

“Không sai. . . Cướp được lương thực của Mặc gia quân , chúng ta cũng phải ăn mừng một phen!” Những người khác cũng rất là đồng ý, cướp được lương thực Mặc gia quân là một chuyện hết sức mong đợi.

Đại quân Bắc Nhung chuẩn bị đánh lén cũng đã cách đại doanh Mặc gia quân mấy dặm ngoài đợi một hai canh giờ, mới vừa thấy ngọn đèn đại doanh Mặc gia quân dầu dần dần tối xuống, tiếng huyên náo lúc trước cũng nhỏ đi rất nhiều. Biết là tướng sĩ Mặc gia quân chúc mừng xong, đang chuẩn bị nghỉ ngơi. Bọn họ đợi nửa đêm, chính là vì chờ Mặc gia quân trên dưới rượu hàm tai nóng khốn đốn không chịu nổi mới động thủ.

Phía trước , Hách Liên Bằng lãnh quân thấy thời cơ như thế, thấp giọng phân phó thủ hạ truyền đạt mệnh lệnh, binh lính Bắc Nhung đang tiềm phục tại trong đống tuyết lập tức vừa hành động, nhanh chóng lao về phía đại doanh Mặc gia quân .

Nhích tới gần đại doanh Mặc gia quân, Hách Liên Bằng nhìn một chút đại doanh Mặc gia quân đã yên lặng trong bóng tối, không khỏi ngừng lại. Tướng lãnh bên cạnh không hiểu được, thấp giọng hỏi: “Tướng quân?”

Hách Liên Bằng trầm giọng nói: “Có cái gì đó không đúng.” Cho dù Mặc gia quân không đông, cũng không nên để bọn họ đi tới gần như vậy mà không có chút động tĩnh nào. Này làm sao nhìn đều giống như một cái bẫy. Nghe Hách Liên Bằng vừa nói, mọi người không khỏi khẩn trương lên, cảnh giác nhìn chăm chú vào, “Tướng quân nói là. . . . . .” Cảm giác xấu trong lòng Hách Liên Bằng càng tăng, quyết định thật nhanh nói: “Rút lui!”

Nhưng là, muốn đến thì dễ dàng nhưng muốn đi chưa hẳn dễ dàng như vậy. Trong bóng tối, bốn phía ánh lửa nổi lên, một tiếng cười

sang sảng từ nơi không xa truyền đến, “Hách Liên tướng quân, nếu đã tới rồi thì cần gì đi vội vả thế?” Chỉ thấy hình dáng chỉnh tề, tinh thần như hồng của Mặc gia quân đột nhiên từ chỗ tối lao ra, vây quanh binh mã Bắc Nhung ở trung tâm, một tướng lãnh hai mươi bảy hai mươi tám tuổi trên người mặc chiến bào màu đen giục ngựa ra, khuôn mặt mang nụ cười nhìn Hách Liên Bằng nói: “Giao thừa, Hách Liên tướng quân tới cho Bổn tướng quân chúc tết sao?”

“Vân… Đình!” Trải qua giao phong mấy ngày nay, Hách Liên Bằng có không ít hiểu biết với tướng lãnh dưới trướng Mặc gia quân. Cũng không xa lạ vị tướng lãnh tuổi trẻ này mà Định Vương Phi coi trọng.

Vân Đình cười đắc ý nói: “Chính là Bản tướng quân. Hách Liên tướng quân mấy ngày nay mạnh khỏe?”

Hách Liên Bằng rủ mắt xuống, khẽ nhíu mày. Đột nhiên trong lòng chấn động chợt ngẩng đầu lên nói: “Trong doanh chỉ có một mình ngươi? !” Đại quân Bắc Nhung đánh lén chuyện lớn như vậy, nhưng trong Mặc gia quân lại chỉ một Vân Đình đi ra ngoài. Nếu như không phải là Định Vương phủ mắt cao hơn người xem thường người Bắc Nhung mà nói…, đó chính là. . . Lúc này trong quân doanh Mặc gia quân căn bản cũng không có người khác. Vân Đình lúc này chính là tướng lãnh duy nhất nơi đây.

Vân Đình cũng không giấu diếm, có chút kinh ngạc cười nói: “Hách Liên tướng quân quả nhiên rất có nhãn lực a.” Trước mắt thừa nhận lúc này nơi đây trong đại doanh Mặc gia quân chỉ có Vân Đình hắn một người chủ sự.

Nhưng Vân Đình thừa nhận cũng không có để cho Hách Liên Bằng cao hứng, ngược lại trong lòng càng thêm táo bạo bất an. Chỉ có một mình Vân Đình, Hách Liên Bằng chưa chắc không có năng lực tóm đại doanh Mặc gia quân. Nhưng nếu như chỉ là một đại doanh trống

rỗng thì bắt lại rồi còn dùng được sao ? Quan trọng hơn là . . Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly mang theo tướng lãnh khác đi đâu vậy?

So với Hách Liên Bằng âm trầm không chừng, Vân Đình đắc chí vừa lòng . Phảng phất hoàn toàn không lo lắng chuyện thủ hạ mình chỉ có mấy vạn người bị đại quân Hách Liên Bằng vây khốn . Cười híp mắt nói: “Hách Liên tướng quân có phải muốn hỏi tung tích Vương gia và Vương phi hay không?”

Hách Liên Bằng trầm giọng nói: “Kính xin Vân tướng quân cho biết.”

“Hách Liên tướng quân không phải là đã đoán được sao. Vương gia và Vương phi đi đánh lén đại doanh Bắc Nhung rồi.” Vân Đình cười vang nói: “Hách Liên tướng quân, ngươi cho rằng chỉ có Bắc Nhung ngươi mới có thể đánh lén sao? Bàn về binh pháp, người Trung Nguyên ta mới là lão tổ tông!”

Sắc mặt Hách Liên Bằng nhất thời xanh mét, Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly mang theo gần như tất cả tướng lãnh Mặc gia quân đánh lén đại doanh Bắc Nhung, rõ ràng là nhất định phải được. Xoay người lại lạnh lùng nói: “Rút lui! Lập tức hồi doanh!”

Vân Đình cười lạnh một tiếng, ” Đại doanh Mặc gia quân ta há lại là nơi ngươi nói tới là tới nói đi là đi?” Vung tay lên tướng sĩ Mặc gia quân đã sớm chặn lại đường đi của đại quân Bắc Nhung. Quân doanh Mặc gia quân lựa chọn địa điểm thật là kỳ diệu. Đại quân Bắc Nhung muốn trở về chỉ có một cái đường có thể đi, nhưng con đường kia vừa lúc bị mai phục của Mặc gia quân cắt đứt, mà đường khác không chỉ có con đường gian nguy gập ghềnh, lại càng không biết muốn nhiễu ra bao nhiêu ngoài dặm . Hách Liên Bằng muốn trở về cứu viện đại doanh Bắc Nhung, cũng chỉ có thể xông qua trước mặt Vân Đình.

Nhưng là, Vân Đình thiếu niên nhập ngũ. Trước sau đi theo đám người Mộ Dung Thận, Trương Khởi Lan, Lữ Cận Hiền , từ một lính quèn bình thường cho tới bây giờ có thể tự mình dẫn một quân. Mười mấy năm qua có thể nói là tất cả lớn nhỏ tham dự không dưới trăm cuộc chiến đấu, như thế nào dễ dàng như vậy là có thể để cho Hách Liên Bằng đắc sủng .

Vân Đình trên lưng ngựa, mỉm cười nhìn Hách Liên Bằng cười nói: “Hách Liên tướng quân không nên gấp gáp, hay là trước tỷ thí cùng với bổn tướng quân một phen .”

“Muốn chết!” Hách Liên Bằng có rất lòng tin với võ công của mình, cho dù là ở võ lâm Trung Nguyên cũng chưa có đối thủ, lại càng không cần phải nói tướng quân còn trẻ như Vân Đình. Cầm lấy trường đao trong tay phi thân nhào tới Vân Đình. Chủ tướng hai bên vừa động , tất nhiên tướng sĩ phía dưới cũng không khách khí, âm thanh chém giết thật nhanh dây dưa đến cùng nhau.

Vân Đình hướng về phía Hách Liên Bằng nhe răng cười một tiếng, căn bản không cùng hắn chính diện chống đở, thấy Hách Liên Bằng đánh tới lập tức điều khiển con ngựa chạy đi về hướng bên kia. Hách Liên Bằng phi thân lên xuống thì đã đuổi kịp Vân Đình, “Chạy đi đâu? !”

Vân Đình quay đầu cười một tiếng với hắn, “Bản tướng quân biết Hách Liên tướng quân võ công cao cường, cố ý mời mấy người cao thủ tới cùng Hách Liên tướng quân trao đổi một hai.” Đang khi nói chuyện, mấy đạo bóng đen từ chỗ tối chỗ sâu, Hách Liên Bằng liếc mắt nhìn ám văn trên vạt áo của người áo đen, trầm giọng nói: “Kỳ Lân.”

“Đúng.” Người áo đen cầm đầuthấp giọng cười một tiếng, ngẩng đầu lên, chính là Từ gia Tam công tử Từ Thanh Phong.

Vân Đình thoát khỏi Hách Liên Bằng, lập tức chắp tay với Từ Thanh Phong cười nói: “Từ thống lĩnh, Hách Liên tướng quân làm phiền ngươi hỏi thăm.” Nói xong, cầm dây cương lần nữa xông ào vào chiến trường.

Sắc mặt Hách Liên Bằng lúc này cũng rất khó coi , mấy ngày nay, Kỳ Lân của Mặc gia quân cùng thủ hạ mình chính là Nhai Tí cũng đồng dạng minh tranh ám đấu tất cả lớn nhỏ không dưới mấy mươi lần giao thủ. Nhưng Kỳ Lân chưa có bại tích, ngược lại mình ký thác kỳ vọng vào Nhai Tí mấy tháng tranh đấu gần như chết hết. Trong lòng Hách Liên Bằng cũng hiểu khác biệt giữa Kỳ Lân cùng Nhai Tí , đồng thời càng thêm thống hận Định Vương Phi huấn luyện ra Kỳ Lân.

Lúc này, những người này vây quanh mình , mặc dù đơn đả độc đấu cũng không phải là đối thủ của mình. Nhưng đồng loạt mà lên cũng làm cho người ta luống cuống tay chân. Lại càng không cần phải nói, những người này cũng không cần giết mình, chỉ cần vây khốn mình mấy canh giờ không cách nào trở về cứu viện, thì cái gì cũng xong.

“Từ Tam công tử?” Hách Liên Bằng ngó chừng Từ Thanh Phong nói: “Không nghĩ tới, Từ gia thư hương môn đệ cũng ra một vị võ tướng như Tam công tử .” Từ Thanh Phong cũng không để ý lời giễu cợt của hắn, thản nhiên cười nói: “Học văn tập võ đều là tự nguyện, Từ gia ta cũng không quá nghiêm khắc. Tại hạ chính là xếp bút nghiên theo việc binh đao cũng không bôi nhọ Từ thị tiên liệt.” Từ Thanh Phong tuy nói là thích võ, nhưng dù sao cũng lớn lên ở Từ gia, từ nhỏ bị thi thư tiêm nhiễm, mặc dù tài học kém Từ gia chư tử, nhưng cũng mạnh hơn người bình thường nhiều. Huống chi, Từ Thanh Phong chưa bao giờ vì lựa chọn của mình mà hối hận qua, cũng chưa từng cho là mình làm sai . Câu nói không đến nơi đến chốn này của Hách Liên Bằng, ngay cả tư cách gãi ngứa cũng không đủ.

Hách Liên Bằng cũng biết dưới tình huống này bao nhiêu vô ích, không bằng thật sớm thoát khỏi sư vây vốn của Kỳ Lân suất binh trở về cứu viện. Điều chỉnh sắc mặt, trầm giọng nói: “Như vậy, Bản tướng quân tựu lãnh giáo cao chiêu của Kỳ Lân một chút.”

Đám người Từ Thanh Phong cũng không nói nhiều, trực tiếp lấy ra binh khí của riêng mình đi tới. Mọi người trong Kỳ Lân sở trường chính là tiểu đội phối hợp cùng nhau tác chiến, mặc dù đơn thể thế lực không kịp, nhưng mấy người vây công xuống tới, trong lúc nhất thời Hách Liên Bằng cũng chỉ có thể bị khắp nơi quản chế .

Bên kia, Vân Đình cũng mang theo thủ hạ tướng sĩ ở trong loạn quân đấu đá lung tung, rất nhiều binh lính Bắc Nhung chưa kịp phản ứng đã trở thành vong hồn dưới đao. Rừng núi đang lúc nhất thời đều vang âm thanh sát phạt.

Mà lúc này Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cũng đã xuất hiện ở đại doanh Bắc Nhung cách đó không xa. Nhìn ngọn đèn dầu vẫn còn sáng ngời của đại doanh Bắc Nhung, mép môi Mặc Tu Nghiêu lộ ra một nụ cười lãnh khốc. Hiển nhiên, trong đại doanh Bắc Nhung, đám người Gia Luật Dã còn đang chờ tin tức của Hách Liên Bằng. Nhưng Gia Luật Dã không nghĩ tới,người mà bọn họ muốn đánh lén đã sớm trong lúc vô tình mang người xuất hiện ở trước mặt của mình.

Diệp Ly giục ngựa đứng ở Mặc Tu Nghiêu bên cạnh, cùng hắn sóng vai nhìn đại doanh cách đó không xa , nhàn nhạt cười nói: “Hiện tại Hách Liên Bằng nhất định đang giao thủ với Vân Đình.” Chỉ cần Hách Liên Bằng cùng Vân Đình giao thủ, nghĩ như vậy nếu muốn rút lui nhất thời nửa khắc không thể nào. Mà bọn họ cũng có đầy đủ thời gian để đối phó Gia Luật Dã và Hách Liên Chân.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Không sai. Không biết Hách Liên Chân có thể nghĩ đến hay không, lúc này Bản vương đang ở ngoài đại

doanh hắn?”

Bên kia, Phượng Chi Dao cười nói: “Hách Liên Chân lúc này khẳng định cho rằng Vương gia thật bị Hách Liên Bằng đột kích bị nhảy dựng đây.” Trong đại doanh Mặc gia quân làm ra các bộ dạng vui mừng sung sướng chính là vì người Bắc Nhung bày một cục thôi. Sao Mặc Tu Nghiêu có thể ở lúc còn chưa toàn thắng đắc ý vênh váo, toàn quân ăn mừng? Chỉ tiếc, Hách Liên Chân thật ra thì căn bản không hiểu biết con người Mặc Tu Nghiêu.

“Chuẩn bị xong chưa?” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt hỏi.

Phượng Chi Dao gật đầu nói: “Chuẩn bị xong, Tôn Diệu Võ mang binh từ bên trái bọc đánh, Trần Vân mang binh từ bên phải bọc đánh. Chu Mẫn đã sớm mang binh chờ ở Hồi Phong cốc. Chúng ta từ chính diện tiến công. Một lúc lâu sau, Vân Đình sẽ phóng Hách Liên Bằng đi ra ngoài hội hợp với đám người Gia Luật Dã, bảo đảm tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ người Bắc Nhung nào chạy trốn.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu khen: “Rất tốt. Bản vương muốn nhìn. . . Hách Liên Chân còn có sức mạnh xoay chuyển không.” Mặc dù trong lời nói mang theo châm biếm, nhưng trong lời của Mặc Tu Nghiêu có một cỗ sát khí lạnh lẽo thản nhiên sinh ra.

“Vương gia, hiện tại động thủ không?” Phượng Chi Dao hơi nóng lòng muốn thử.

“Động thủ đi.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói.

Phượng Chi Dao cười một tiếng, từ phía sau rút ra một mũi tên lông vũ, lắp tên, mở cung, một đạo cung tên mang theo ánh lửa dài chạy thẳng tới đại doanh Bắc Nhung.

Chương 383: Bắc Nhung thảm bại

Edit: Xiao Min
Beta: Sakura

Trong đại trướng Bắc Nhung, Gia Luật Dã và Hách Liên Chân ngồi ở trong đại trướng, Hách Liên Chân trầm mặc không nói, Gia Luật Dã ở trong đại trướng phiền não tiêu sái đi tới đi lui, một đôi mày kiếm khóa chặc, trên mặt cũng mơ hồ có chút lo lắng và bất an.

Cũng không biết qua lại vòng vo bao nhiêu vòng, Gia Luật Dã dừng cước bộ nhìn về Hách Liên Chân nói: “Cậu, Hách Liên tướng quân nơi đó sẽ không có vấn đề gì chứ.” Hách Liên Chân định lại tâm thần, trầm giọng nói: “Điện hạ bình tĩnh chớ nóng. Bằng Nhi bên kia cũng không có truyền đến tin tức không tốt, chúng ta cũng không thể tự loạn trận cước.” Gia Luật Dã gật đầu, im lặng hồi lâu, trầm giọng nói: “Không biết tại sao, rốt cuộc ta mơ hồ cảm thấy có chút bất an.”

Hách Liên Chân im lặng, không biết là lo lắng quá mức hay thật có chuyện gì phát sinh. Không chỉ riêng Gia Luật Dã cảm thấy bất an, ngay cả Hách Liên Chân cũng mơ hồ cảm thấy có chút không đúng.

Suy nghĩ một chút, Hách Liên Chân đứng lên nói: “Ta phái người đi tìm hiểu.”

Có lẽ là cảm giác không tốt, Gia Luật Dã gật đầu nói: “Cậu phái thêm những người này đi, vô luận có tin tức gì không cũng làm cho bọn họ mau sớm hồi báo.”

“Vâng” Hách Liên Chân lên tiếng xoay người ra khỏi lều lớn.

Hách Liên Chân vừa mới đi ra lều lớn liền thấy một ánh sáng lửa từ ngoài doanh bắn đi vào, thẳng tắp rơi vào trong đại doanh Bắc Nhung. Vừa lúc rơi vào đỉnh đầu lều, mặc dù hiện tại đang ngày đông giá rét, trên rất nhiều lều đều phủ một tầng sương lạnh, cũng không có lập tức bốc cháy lên, nhưng cũng kinh động đến không ít người. Hách Liên Chân sửng sốt , lập tức kịp phản ứng lớn tiếng kêu lên: “Có địch tập kích!”

Đang ở trong đại trướng, Gia Luật Dã nghe được tiếng hét của hắn, lập tức cũng vọt ra, trầm giọng nói: “Chuyện gì xảy ra? !” ánh mắt của Hách Liên Chân hơi đỏ, nói: “Người Mặc gia quân đang ở ngoài doanh! Ngăn địch!”

Mới vừa một tên hỏa tiễn trong nháy mắt làm cho cả đại doanh Bắc Nhung nổ tung . Chỉ chốc lát sau, trong đại doanh liền vang lên trầm thấp tiếng kèn. Toàn quân tướng sĩ lập tức cầm lấy vũ khí của riêng mình lao ra doanh trướng chuẩn bị ngăn địch. Chỉ tiếc, những tướng sĩ xông lên phía trước mới vừa xuất hiện ở ngoài cửa, nghênh đón bọn họ đúng là mưa tên ùn ùn kéo đến. Trong bóng tối, đúng là địch trong tối ta ngoài sáng, mưa tên thậm chí nhanh đến phía trước mới nhìn rõ ràng.

“Là Mặc gia quân!” Có người cao giọng kêu lên.

Cả đại doanh Bắc Nhung nhất thời rối loạn lên. Hách Liên Chân tức giận bộc phát, cao giọng thét ,ra lệnh các tướng lĩnh suất lĩnh binh lính ngăn địch.

Bên ngoài, tại nơi cách đại doanh Bắc Nhung không xa, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng cưỡi trên lưng ngựa, đi theo phía sau là Phượng Chi Dao quần áo đỏ cùng đám người Trác Tĩnh Lâm Hàn .

Nhìn đại quân Bắc Nhung bị Mặc gia quân đánh trở tay không kịp, tâm tình mọi người cũng không khỏi tốt lên .

Mặc Tiểu Bảo ngồi ở trước người Mặc Tu Nghiêu , bị che ở dưới chiến bào rộng rãi, chỉ lộ ra một đầu nhỏ. Một đôi mắt to linh động nhìn ánh sáng đỏ ngất trời cách đó không xa, tiếng giết nổi lên bốn phía quân doanh Bắc Nhung, như là nhìn thấy đồ ăn ngon.

Trải qua mấy ngày nay hao tổn, nhân số binh mã đại quân Bắc Nhung cùng Mặc gia quân xê xích không lớn. Hiện nay phần lớn binh mã đại quân Bắc Nhung lại bị Hách Liên Bằng mang đi, thế cho nên lúc này binh mã Bắc Nhung còn muốn ít hơn Mặc gia quân. Lại bị đột nhiên tập kích , đại quân Bắc Nhung lại càng binh bại như núi đổ. Không quá nửa canh giờ cả thế cục cũng đã bắt đầu hướng một bên Mặc gia quân .

Hách Liên Chân mang theo thân binh bên cạnh đến đỡ Gia Luật Dã liền chiến vừa lui, vừa quay đầu nói với Gia Luật Dã: “Điện hạ, chúng ta rút lui. Chỉ sợ Bằng Nhi không còn kịp trở về nữa, chúng ta trước rút lui !”

“Rút lui? ! Chúng ta còn có thể hướng nơi nào rút lui?” Gia Luật Dã lạnh lùn nói. Cũng không phải là hắn nói nhảm, mà chỗ ở hiện tại của bọn họ cách biên cảnh Bắc Nhung chưa đầy hai trăm dặm. Nếu cứ rút về sâu hơn, chỉ sợ thật muốn rút về cảnh nội Bắc Nhung. Cũng biểu thị, trận này kéo dài hai ba năm, oanh oanh liệt liệt bắt đầu chinh chiến Đại Sở cuối cùng chỉ có thể chấm dứt bằng kết cục mất thể diện này nhất.

Đương nhiên Gia Luật Dã không muốn, nhưng tình hình lúc này hắn cũng không có quyền không muốn. Hoặc rút lui hoặc tử chiến, đợi chờ Hách Liên Bằng trở lại. Nhưng không bàn tới Hách Liên Bằng còn có trở về được hay không , tử chiến cần thiết trả giá cao cũng

không phải là Gia Luật Dã nguyện ý gánh chịu . Hung hăng nhìn chủ soái Mặc gia quân cách đó không xa một cái, Gia Luật Dã căm hận nói: “Rút lui!”

Tiếng kèn lui binh trong đêm tối vang lên, tinh thần binh lính Bắc Nhung đã thấp xuống lập tức như thủy triều đi theo Gia Luật Dã thối lui về phương xa. mặc dù tướng sĩ Mặc gia quân đuổi theo ở phía sau, cũng không có từng bước ép sát, chỉ vẫn duy trì tốc độ không nhanh không chậm mà thôi. Trong lòng Hách Liên Chân cảm thấy không đúng, nhưng thế cục lúc này cũng chỉ có hai con đường cho hắn, hoặc đi về phía trước hoặc quay đầu lại. Hiển nhiên bọn họ không thể quay đầu lại cứng đối cứng với Mặc gia quân, vậy cũng chỉ có thể đi về phía trước.

Bên kia, Hách Liên Bằng bị Kỳ Lân vây khốn rốt cục sau một canh giờ mới thoát thân. Chờ hắn chỉnh hợp binh mã xông phá đại quân Vân Đình vây quanh giết đi ra ngoài , bầu trời bên phía đông đã khẽ hiện ra màu trắng bạc.

Phía sau, đám người Vân Đình nhìn phương hướng đại quân Bắc Nhung rời đi cười nhạt một tiếng. Một Kỳ Lân có chút bị đè nén nói: ” Tại sao chúng ta không giết hắn luôn? Còn muốn thả hắn đi?” Mặc dù võ công Hách Liên Bằng quả thật rất lợi hại, nhưng đối với Kỳ Lân đã sớm có quá nhiều kinh nghiệm đối địch cao thủ, hơn nữa nghiêm chỉnh huấn luyện mà nói, cũng không coi như là lợi hại nhất . Muốn tánh mạng của hắn cũng chỉ là chuyện sớm muộn gì mà thôi.

Từ Thanh Phong vỗ một cái vào ót thuộc hạ nói: “Nếu Vương gia phân phó như vậy, tất nhiên có đạo lý của hắn, chúng ta cũng đi thôi, nếu không sẽ không kịp xem náo nhiệt.”

Mọi người cùng kêu đồng ý, hơi chút thu thập liền đi theo đuổi theo phương hương đại quân Hách Liên Bằng rút lui.

Đợi đến khi đám người Hách Liên Bằng và Gia Luật Dã gặp nhau thì trời đã sáng rồi. Mặc dù bởi vì sáng sớm nồng đậm sương mù để cho bọn họ thấy không rõ lắm suýt nữa tự giết lẫn nhau, nhưng rốt cuộc song phương hợp lại một chỗ .

Dừng lại ở nơi mù dày đặc chưa quen thuộc này cũng không an toàn, nhưng các tướng sĩ Bắc Nhung đã trải qua nửa đêm bôn ba chém giết cũng sớm đã khốn đốn không chịu nổi. Hách Liên Chân chỉ đành phải tìm một chỗ địa thế trống trải làm nơi nghỉ ngơi. Đếm số binh mã còn lại, nhân số còn lại làm cho ba người tái xanh cả mặt. Vốn còn dư lại vài chục vạn binh mã, trải qua một đêm chém giết thế nhưng chỉ còn lại không tới hai mươi vạn . Trong chuyện này có ít nhất chín thành là binh mã Hách Liên Bằng mang về . Binh mã giữ lại trong doanh lại gần như toàn quân bị diệt.

Hách Liên Chân thảm đạm nhìn Gia Luật Dã đang ngồi xuất thần một cái, nhìn về phía Hách Liên Bằng nói: “Bằng nhi, làm sao con tìm được chúng ta ?” Hách Liên Bằng nhíu lông mày, trầm giọng nói: ” Con từ trong quân Vân Đình giết ra sau, một đường bị bốn năm tốp Mặc gia quân chặn đường lại, một đường chém giết vọt tới nơi này vừa lúc đụng phải phụ thân và điện hạ.”

Hách Liên Chân mày rậm vừa nhíu, trầm giọng nói: “Này có cái gì không đúng. . . Chúng ta luôn chạy phía trước, Mặc gia quân đuổi theo ở phía sau. Cho dù lạc đường nhưng phương hướng cũng không thể lệch đi , con bị một đường đuổi theo làm sao sẽ vừa lúc đụng với chúng ta?”

Hách Liên Bằng không khỏi hốt hoảng trong lòng, đột nhiên nhảy dựng lên nói: “Phụ thân!”

Hách Liên Chân nhìn hắn, Hách Liên Bằng thần sắc tối tăm, cắn răng

nói: “Trong chúng ta kế của Mặc Tu Nghiêu rồi!” Hách Liên Chân ngẩn ra, sắc mặt cũng là biến đổi, một phát bắt được Hách Liên Bằng mạnh mẽ nói: “Con nói. . . . . .”

“Ha ha, Hách Liên tướng quân hiện tại mới suy nghĩ cẩn thận không cảm thấy muộn sao?” Trong sương mù dày đặc, một tiếng cười vui vẻ mà thấp giọng từ đằng xa truyền đến. Tiếng nói phát ra rõ ràng vẫn còn đang ở xa vô cùng, nhưng đợi đến nói xong dường như phảng phất đến trước mặt. Đám người Hách Liên Chân theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa chỗ sương mù dày đặc tản ra , một bóngảnh áo trắng tóc trắng có chút đột ngột xuất hiện ở nơi đó, cách sương mù mờ ảo thấy không rõ vẻ mặt hắn lắm , nhưng Hách Liên Bằng và Hách Liên Chân đều rõ ràng cảm giác được hắn đang cười, hơn nữa còn là một nụ cười cực lạnh .

“Mặc…. Tu… Nghiêu!” Hách Liên Chân cắn răng nói.

“Chính là Bản vương, cũng đã cách mười chín năm, muốn mời Hách Liên tướng quân tụ lại Hồi Phong cốc đúng là không dễ dàng a.” Mặc Tu Nghiêu áo trắng, tóc trắng ở trong gió rét tùy ý tung bay. Mép môi cong lên một nụ cười nhàn nhạt, nhưng lời nói ra khỏi miệng tự dưng làm cho người ta cảm thấy một loại sát khí không rét mà run .

“Nơi này là Hồi Phong cốc? !” Hách Liên Chân thất thần cả kinh kêu lên.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Cũng không phải sao, không nghĩ tới vẫn chưa tới hai mươi năm Hách Liên tướng quân cũng đã quên rồi. Có điều. . . Bản vương cũng cảm thấy, Quỷ Sầu cốc ,Hách Liên tướng quân nhất định khắc sâu ấn tượng. Chỉ tiếc, lần này lại không thể ở Quỷ Sầu cốc chiêu đãi Hách Liên tướng quân nữa.” Hồi Phong cốc chính là năm đó Mặc gia quân bị Hách Liên Chân thiết kế nơi táng thân, và là nơi mà tiền nhậm Định Vương Định Vương Phủ Mặc Tu

Văn mất mạng cách nơi này cũng không quá xa. Mà Quỷ Sầu cốc thì cách Hồi Phong cốc không tới năm mươi dặm , là nơi năm đó Mặc Tu Nghiêu một mồi lửa thiêu đốt làm cho Hách Liên Chân thật thảm hại, mà đó cũng là nơi Mặc Tu Nghiêu bị thương nặng. Hai chỗ này, song phương tham dự chiến sự ban đầu vô luận là người nào chỉ sợ suốt đời cũng khó quên.

Mặc Tu Nghiêu đang nói chuyện thì vô số Mặc gia quân đã từ đi lên từ mọi phía. Trong sương mù loáng thoáng chỉ thấy vô số bóng đen đung đưa, phảng phất như một loại u minh âm lãnh như có như không, làm cho tướng sĩ Bắc Nhung phía dưới đã sớm vừa mệt vừa đói lại càng hù dọa bể mật.

Mặc Tu Nghiêu phía sau, dần dần xuất hiện vài bóng người,đám người áo trắng Diệp Ly, Vân Đình , áo đỏ Phượng Tam công tử, đám người áo đen Từ Thanh Phong, Trác Tĩnh, Lâm Hàn , đều nhìn chằm chằm các tướng sĩ Bắc Nhung ở phía dưới. Chỉ có Mặc Tiểu Bảo mặc cẩm y màu đen đi theo bên cạnh Diệp Ly, mặc dù một đêm không ngủ nhưng hiển nhiên tinh thần vô cùng tốt. Mở con mắt to tròn tò mò nhìn mọi người phía dưới. Nhìn một chút mọi người bên cạnh vẻ mặt nghiêm túc , tò mò lôi kéo vạt áo của Phượng Chi Dao.

Phượng Chi Dao lặng lẽ lắc đầu với Mặc Tiểu Bảo rồi đưa mắt về phía Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tiểu Bảo móp méo cái miệng nhỏ nhắn, lặng lẽ cọ đến bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, “Phụ vương. . . . . ”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt, cúi người ôm lấy Mặc Tiểu Bảo, cười nói: “Ngự Thần, con có biết đây là địa phương nào không?”

Đây là Mặc tu Nghiêu lần đầu tiên nghiêm túc gọi đại danh mình như vậy, Mặc Tiểu Bảo mở trừng hai mắt, có chút ngạc nhiên nói: “Phụ vương, đây là địa phương nào ạ?”

“Nơi này. . . Là nơi mà năm đó Mặc gia quân tiên liệt, cùng bá phụ con đã táng thân.” Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói.

Mặc Tiểu Bảo mở trừng hai mắt, mặc dù bé còn nhỏ tuổi, nhưng cũng có người dạy lịch sử Mặc gia quân và Định Vương phủ cho bé. Cũng biết mình còn có một bá phụ mà phụ vương hết sức tôn kính lại bị người Bắc Nhung hại chết . Đã từng,Mặc Tiểu Bảo thỉnh thoảng còn lặng lẽ nghĩ tới, nếu như bá phụ không có chết, lúc phụ vương bắt nạt của mình có phải là còn có một người trợ giúp mình hay không.

“Phụ vương, chúng ta nên vì bá phụ báo thù sao?” Mặc Tiểu Bảo mở to mắt to hỏi.

“Đúng.” Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói.

Đi theo Mặc Tu Nghiêu phía sau, bọn người Phượng Chi Dao không khỏi lấy ánh mắt liếc nhìn Diệp Ly. Tiểu Thế tử còn không tới tám tuổi, để cho đứa bé như vậy còn xem xét loại tràng diện này, có phải hơi quá mức biến thái hay không. Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, nhìn Mặc Tiểu Bảo kia hăng hái bừng bừng , không giống như là sợ . Diệp Ly ở trong lòng cũng thật sự có chút bận tâm nhi tử ngoan của mình sẽ bị Mặc Tu Nghiêu dạy sai lệch. Nhưng vô luận Mặc Tiểu Bảo thân cận với Diệp Ly như thế nào đi nữa, bé trai ở phương diện khác rất nghe theo lời của phụ thân . Nói thí dụ như hiện tại.

Trong đại quân Bắc Nhung, Gia Luật Dã từ chúng binh mã đứng ra, sắc mặt xanh mét ngó chừng Mặc Tu Nghiêu cách đó không xa trầm giọng nói: “Định Vương thật là thủ đoạn, tính nhẫn nại rất tốt!” Đến lúc này Gia Luật Dã nào còn có thể không biết, mấy ngày nay Mặc Tu Nghiêu căn bản là đang chơi đùa với bọn họ. Mục đích cuối cùng liền bức đại quân Bắc Nhung đến Hồi Phong cốc, để báo thù cho Mặc Tu Văn năm đó ở chỗ này bị ám toán.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười gật đầu nói: “Nói tốt lắm. Dù sao Thất điện hạ hiện tại chính là mang theo một đám tàn binh bại tướng trở về Bắc Nhung, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của thái tử Gia Luật, còn không bằng táng thân Hồi Phong cốc, cũng coi như là bảo toàn được cả đời anh danh của Thất điện hạ . Thất điện hạ nên cảm tạ Bản vương mới đúng.”

Thần sắc Gia Luật Dã vặn vẹo , con kiến hôi còn tham sống, huống chi là người. Gia Luật Dã không sợ chết, nhưng lại tuyệt đối không muốn chết như thế. Nhưng cũng hiểu, tình cảnh bọn hắn bây giờ cũng không là phải do mình định đoạt . Hôm nay vài chục vạn Mặc gia quân vây quanh bốn phía, mình không tới hai mươi vạn tàn binh bại tướng, cho dù liều mạng cũng không xông ra được. Chỉ cần Mặc Tu Nghiêu ra lệnh một tiếng, vạn tên cùng bắn, đại quân Bắc Nhung táng thân chỉ ở trong khoảnh khắc.

Sắc mặt Hách Liên Chân trắng bệch, ing lặng không nói. Hách Liên Bằng đứng bên cạnh Gia Luật Dã , ánh mắt như mũi tên ngó chừng Diệp Ly bên cạnh Mặc Tu Nghiêu.

“Tại hạ Hách Liên Bằng, xin cùng Định Vương phi đánh một trận!” Hách Liên Bằng đột nhiên tiến lên một bước, trầm giọng nói.

Ánh mắt các tướng lĩnh Mặc gia quân đồng loạt quét về phía Hách Liên Bằng như đang nhìn một thằng ngu ngốc . Làm trò trước mặt Định Vương , muốn khiêu chiến Định Vương phi, người này quả nhiên là điên rồi sao

Quả nhiên, chỉ thấy Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói: ” Sao Hách Liên tướng quân không khiêu chiến Bản vương, xem thường Bản vương à?” Hách Liên Bằng nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, cũng không đáp , chỉ chăm chú nhìn chằm chằm Diệp Ly.

Diệp Ly cười nhạt, tiến lên một bước nói: “Nếu Hách Liên tướng quân có hăng hái, Bản phi phụng bồi. Mời.” Mặc dù Diệp Ly không có cảm tình gì với Hách Liên Bằng, nhưng Hách Liên Bằng thân là tướng lãnh một nước tất nhiên biết trước mặt mọi người khiêu chiến một nữ lưu vô luận thành bại cũng không phải là chuyện có mặt mũi. Biết rõ hẳn phải chết còn có thể kiên trì như thế, ít nhất chứng minh Hách Liên Nằng thật sự xem Diệp Ly là một đối thủ .

“A Ly.” Mặc Tu Nghiêu khẽ nhíu mày, nội lực Diệp Ly kém xa Hách Liên Bằng, mặc dù tự tin Diệp Ly của mình tuyệt sẽ không có lo lắng về tính mạng, nhưng lại không thể bảo đảm Diệp Ly tuyệt đối sẽ không bị thương.

Diệp Ly lắc đầu cười nói: “Sẽ không có việc gì đâu.”

Diệp Ly tiến lên mấy bước, trong tay áo gai bạc chợt lóe, một thanh dao gâm hàn quang rạng rỡ xuất hiện ở lòng bàn tay Diệp Ly. Đối diện, trong tay Hách Liên Bằng cũng có một thanh trường đao, chỉ nhìn binh khí sẽ làm cho người cảm thấy giữa hai người cực khó mà ngang hàng nhau.

Hách Liên Bằng cũng không khách khí, vung trường đao trong tay một cái chém về hướng Diệp Ly. Diệp Ly khẽ lệch cước bộ, nghiêng người tránh qua, bóng trắng màu trắng uyển như hồng nhạn thật nhanh nhích tới gần Hách Liên Bằng. Bên trong sương mù nhàn nhạt, mọi người chỉ nhìn thấy hai bóng người lúc phân lúc hợp, âm thanh binh khí đánh nhau bên tai không dứt. Cùng Hách Liên Bằng giao thủ , Diệp Ly khẽ cau mày, bàn về khí lực bàn về nội lực nàng tuyệt đối không sánh bằng Hách Liên Bằng. Mới vừa rồi, dao găm cùng trường đao đánh nhau mấy lần, Diệp Ly liền cảm thấy tay phải bị chấn đắc tê dại. Lập tức cũng không cùng Hách Liên Bằng cứng đối cứng nữa, thật nhanh gần sát Hách Liên Bằng , cận chiến. Kể từ

đó,Trường đao của Hách Liên Bằng liền mất đi đất dụng võ. Mấy lần muốn cùng Diệp Ly kéo ra khoảng cách tuy nhiên cũng thất bại chấm dứt. Nếu bàn về cận chiến, cõi đời này , đối thủ của Diệp Ly tuyệt đối không nhiều lắm, nếu như không cần nội lực, coi như là Mặc Tu Nghiêu cũng chưa chắc có thể chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Kể từ đó, trong lúc nhất thời thực lực hai người cũng ngang nhau.

Hai người đã đấu gần trăm chiêu, ai cũng không có chiếm được tiện nghi. Ánh mắt Hách Liên Bằng trầm xuống,trong tay vận nội lực mạnh mẽ tung một chưởng phách về phía Diệp Ly, Diệp Ly xem thời cơ nhanh hơn, từ bên trái tay áo xuất ra một thanh lưỡi dao sắc bén, không hề do dự đâm về bụng của Hách Liên Bằng , đồng thời nghiêng người tránh chưởng lực của Hách Liên Bằng. Hách Liên Bằng một lòng muốn làm Diệp Ly bị thương nặng, càng liều mạng không hề quan tâm chủy thủ của Diệp Ly đang ép tới. Bụng đau xót, đồng thời, chưởng lực cũng đánh tới trên người Diệp Ly. Mặc dù Diệp Ly nghiêng người tránh ra, nhưng cũng bị nội thương. Xoay người lại rút về chủy thủ, thật nhanh lui về sau .

Chủy thủ Diệp Ly vừa kéo ra thì Hách Liên Bằng liền phát hiện không tốt. Chủy thủ của Diệp Ly là cố ý chế tạo theo kiểu dao quân đội thụy sĩ, ở giữa có một rãnh máu, chỉ cần đâm một cái vào người liền không ngừng chảy máu, lần trước Hách Liên Bằng bị ở cánh tay liền dùng không ít thời gian dưỡng thương, lần này bị ở bụng lại càng không cần phải nói. Nhưng trong lòng của Hách Liên Bằng biết lần này rơi vào trong tay của Mặc Tu Nghiêu cũng không mấy để ý , chỉ cần có thể giết hoặc làm trọng thương được Diệp Ly, nơi nào còn quản có thể hay không chảy máu mà chết?

Diệp Ly thối lui một khoảng cách đứng lại, khóe môi chảy ra một vết máu đỏ sẫm . Nhìn Hách Liên Bằng chống trường đao đứng ở tại chỗ, bụng máu tươi tuôn rơi chảy ròng, Diệp Ly tiện tay lau mép vết máu thản nhiên nói: “Hách Liên tướng quân, đa tạ.”

Hách Liên Bằng cười lạnh một tiếng, thế nhưng lại tiện tay ném trường đao hướng Diệp Ly mà đánh tới. Ánh mắt Diệp Ly chợt lóe, dao găm trên tay phải hàn quang chợt lóe, như một tia trắng đỏ từ Hách Liên Bằng bên cạnh xẹt qua. Hai người chỉ chốc lát lần lượt thay đổi, vừa xa xa tách ra. Diệp Ly xoay người lại, bên kia, Hách Liên Bằng đã không tiếng động té xuống, trên cổ họng có một vết máu dài nhỏ từ từ tràn ra.

“Bằng nhi!” Hách Liên Chân khàn giọng kêu lên, mặc dù Hách Liên Bằng chỉ là nghĩa tử của hắn, nhưng từ nhỏ nuôi dạy lớn lên . Huống chi, bản thân Hách Liên Chân không có con nối dòng, Hách Liên Bằng không khác gì con trai ruột của lão. Cõi đời này, trừ Gia Luật Dã,người Hách Liên Chân coi trọng nhất chính là Hách Liên Bằng. Lúc này thấy hắn chết trong tay Diệp Ly như vậy, tất nhiên bi thống không dứt. Nhào đến trên người Hách Liên Bằng khóc rống không dứt, ngẩng đầu lên hung hăng trừng mắt hướng về Diệp Ly.

Diệp Ly tiện tay lau khô sạch vết máu trên thủy thủ, đi trở về bên cạnh Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu thấy nàng bị đả thương không nghiêm trọng lắm, lúc này mới yên lòng lại.

Xảy ra chuyện vừa rồi, đại quân Bắc Nhung đã tổn thất một người có võ công cao nhất trong quân – Hách Liên Bằng, điều này làm tinh thần vốn đã xuống thấp của đại quân Bắc Nhung nay đã tuyết còn thêm sương. Gia Luật Dã thất bại nhìn tướng sĩ chung quanh , bất đắc dĩ cười khổ. Lúc này bốn phía sương mù đã dần dần tản đi, trong lúc bốn phương tám hướng cũng là đông nghịt Mặc gia quân tướng sĩ. Tình hình như vậy đừng nói là xông ra, chỉ sợ bọn họ hơi có vọng động cũng không được.

“Bản vương thua, Định Vương muốn như thế nào?” Gia Luật Dã nhắm mắt lạnh lùng nói.

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt cười nói: “Bản vương muốn như thế nào, chẳng lẽ Hách Liên Đại tướng quân không biết?”

Nghe vậy, sắc mặt Hách Liên Chân đại biến, “Mặc Tu Nghiêu! Ngươi. . . . . .” Hách Liên Chân không tự chủ được mà nhớ lại, mười chín năm trước, hai trường đại hỏa hoạn kia. Một cuộc là ở Hồi Phong cốc, tại nơi này lão nhìn vô số Mặc gia quân chết thảm ở trong liệt hỏa. Một cuộc là ở Quỷ Sầu cốc, Mặc gia quân và Bắc Nhung lưỡng bại câu thương, Mặc Tu Nghiêu trọng thương gần như muốn bỏ mạng, Bắc Nhung nguyên khí tổn thương nặng nề, chút nữa không gượng dậy nổi. Nhưng hiện tại. . . . . thế nhưng Mặc Tu Nghiêu lại muốn. . . . . .

“Định Vương, Thất điện hạ đã nhận thua!” Hách Liên Chân kiêu ngạo thật sự là nói không ra lời đầu hàng hai chữ, chỉ có thể nói chiếu vào Gia Luật Dã có ý tứ là nhận thua.

“Vậy thì như thế nào?” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói, “Bản vương chờ đợi ngày này chờ mười chín năm, vì ở trong Hồi Phong cốc này. . . cung tế quân hồn của Mặc gia quân. Cho nên. . . hàng hay không hàng, tất cả người Bắc Nhung bước vào cảnh nội Đại Sở, đều không thể không chết!”

Hai người nói chuyện, sao Gia Luật Dã còn không rõ ý tứ của Mặc Tu Nghiêu . Mặc Tu Nghiêu dĩ nhiên muốn đem những người này toàn bộ đều chết cháy ở trong Hồi Phong cốc vì báo thù cho Mặc gia quân đã uổng mạng của mười mấy năm trước ở chỗ này. Gia Luật Dã chỉ cảm thấy cổ họng hơi đau, tiến lên một bước cắn răng nói: “Định Vương, Bản vương thua, vô luận sinh tử của Bổn vương tùy ý Định Vương xử trí. Nhưng , kính xin Định Vương Phóng tha cho những tướng sĩ Bắc Nhung này. Bọn họ đều là nghe lệnh làm việc.”

Phía sau Mặc Tu Nghiêu, Phượng Chi Dao cười lạnh một tiếng nói: "Ý của Gia Luật hoàng tử là phía sau ngươi , những người này cũng không có tru diệt dân chúng vô tội của Trung Nguyên ta?" Gia Luật Dã không nói gì, Đại Sở phương bắc máu chảy thành sông, trong đó càng nhiều là tánh mạng của dân chúng bình thường Đại Sở. Thế cho nên cả phương bắc thập thất cửu vô*(mười căn phòng mà đã có chín căn là trống rỗng), dưới tình huống như thế, Gia Luật Dã vô luận như thế nào cũng không thể tranh cãi được.

Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng cười một tiếng giơ tay lên nói: "Bắn tên!"

Bốn phía Mặc gia quân chỉnh tề lắp tên mở cung, trong lúc nhất thời tiến như mưa rơi.

"Mặc Tu Nghiêu, ngươi khinh người quá đáng!" Hách Liên Chân lớn tiếng quát, "Xông ra!"

Khốn thú còn ngoan cố chống cự, huống chi là người. Những tướng sĩ Bắc Nhung này mặc dù đã sớm mỏi mệt vô lực, nhưng lúc này đối mặt sinh tử nguy vong cũng không phải bọn họ không đấu. Mọi người cơ hồ đỏ mắt, hướng phía Bắc xông ra ngoài.

Nhìn động tác của đại quân Bắc Nhung, khóe miệng Mặc Tu Nghiêu cong lên nụ cười lãnh khốc. Phượng Chi Dao vung cờ màu đen lên, tướng sĩ Mặc gia quân không chút khách khí đánh trả , nhưng là hướng Tây Bắc lộ ra một khe hở như có như không để cho Bắc Nhung tàn binh thông qua.

Đám người Mặc Tu Nghiêu cũng không có đuổi theo, mà bình tĩnh đứng ở nơi đó xa xa nhìn hướng Bắc Nhung tàn binh đi .

"Oanh!" một tiếng vang thật lớn, hướng Tây Bắc nhất thời ánh đỏ ngất trời, trong chốc lát liền ánh đỏ gần như bao trùm cả bầu trời. Mơ

hồ , vô số âm thanh kêu rên thảm thiết thanh âm từ hướng Tây Bắc truyền đến, dường như làm người ta không đành lòng nghe nói.

Diệp Ly trầm mặc đứng ở bên cạnh Mặc Tu Nghiêu , đúng là vẫn còn có chút không đành lòng nhắm lại hai mắt, giơ tay lên bưng kín lỗ tai Mặc Tiểu Bảo. Mặc Tiểu Bảo lại không chịu an phận lay lay tay của Diệp Ly , mặc dù những tiếng kêu thảm thiết kia nghe vào trong lỗ tai của hắn cũng có chút sợ, nhưng bé càng rõ phụ vương vì báo thù Mặc gia quân và bá phụ lúc trước. Trẻ con luôn ngây thơ mà tàn nhẫn, trong mắt chỉ có đúng và sai. Nếu là đúng , vậy thì không cần sợ thậm chí là thương hại.

Phượng Chi Dao lặng yên nhìn nơi xa ánh đỏ ngất trời, mười mấy năm trước, một trận đánh kia hắn cũng tham dự trong đó. Mặc dù không có vượt qua Hồi Phong cốc lần đó, nhưng khi hắn cùng Mặc Tu Nghiêu chạy tới lại như cũ thấy được những thảm trạng(tình trạng thảm khốc) tướng sĩ chết trận ở Hồi Phong cốc . Không, bọn họ thậm chí không thể gọi là chết trận, bọn họ uổng mạng.

Giống như Mặc Tu Nghiêu, mười chín năm qua Phượng Chi Dao chẳng bao giờ quên. Đã nghĩ những anh linh Mặc gia quân uổng mạng này chưa bao giờ được an tức (an tâm nghỉ ngơi). Cho tới bây giờ, dùng hai mươi vạn đại quân Bắc Nhung tế Mặc gia quân hồn.

Nguyện,

Tiên linh, vì thế mà nghỉ ngơi !

Chương 384: Danh tiết khó giữ

Edit: Xiao Min

Beta: Sakura

Chiến tranh như vậy cứ kéo dài nửa năm đột nhiên im bặt. Cuối cùng hơn mười vạn đại quân Bắc Nhung toàn bộ táng thân trong Hồi Phong cốc, cả sơn cốc máu chảy thành sông xác chết khắp nơi, về phần những thứ tướng sĩ Bắc Nhung linh tinh kia đóng tại các nơi càng chưa đủ thực lực, bị Mặc gia quân lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai tiêu diệt hầu như không còn. Trận chiến sự này, nhìn như không kinh không thích, không chút nào thu hút, nhưng nói riêng về chiến tích thì cũng đủ để một lần nữa rửa sạch phần lớn chiến tích trong lịch sử Mặc gia quân. Hơn một trăm vạn tướng sĩ Bắc Nhung, cuối cùng thế nhưng không một người trốn về Bắc Nhung được. Bắc Nhung thông qua trận chiến này, tổn thất không chỉ hơn trăm vạn binh mã, mà gần bảy thành tướng lãnh. Không có mấy chục năm nữa tuyệt đối không thể nào khôi phục như cũ.

Đợi đến lúc đến quét dọn chiến trường , người bị tướng sĩ Mặc gia quân giải đến trước mặt đám người Mặc Tu Nghiêu, lại làm cho mọi người cảm thấy ngoài ý muốn. Người này không phải là người khác, chính là Phi Mã Đại tướng quân Bắc Nhung Hách Liên Chân. Ngay cả Gia Luật Dã cũng đã chết ở trong loạn quân, nhưng không có nghĩ đến Hách Liên Chân lại còn sống.

Mặc Tu Nghiêu rủ mắt xuống, nhàn nhạt nhìn lướt qua hai binh lính đã áp giải Hách Liên Chân tới . Hai người vội vàng bẩm: “Khởi bẩm Vương gia, người này nói có tin tức quan trọng liên quan đến Bắc

Nhung muốn nói cho Vương gia biết. Cho nên mới. . . . . .”

Mọi người sáng tỏ, thì ra là đến khúc cuối cùng Hách Liên Chân sợ chết rồi, chỉ đành phải dùng cái này để lấy cơ hội bảo vệ tánh mạng. Đối với lần này, trong mắt các tướng lĩnh Mặc gia quân không chỉ có khinh thị, còn có thống hận. Mười chín năm trước, những tướng sĩ Mặc gia quân đã uổng mạng, bọn họ thậm chí không phải là chết trong tay một anh hùng đỉnh thiên lập địa , mà là một đồ vô sỉ rất sợ chết.

Thật ra thì, mười chín năm trước, Hách Liên Chân chưa chắc là đồ sợ chết . Nhưng gã đã mười mấy năm không có trải qua chiến trường, cho dù năm đó đánh bại Mặc Tu Nghiêu cũng không phải thời điểm lão hưng thịnh nhất. Mười mấy năm qua tâm trí cùng với huyết tính sớm đã bị tiêu tan hầu như không còn, còn thừa chỉ là không cam lòng thua tại trong tay của Mặc Tu Nghiêu thôi. Sự thật đã chứng minh lão không thể địch được Mặc Tu Nghiêu, lần này ngay cảm giác không cam lòng cũng đã biến mất. Còn thừa lại , cũng còn lại cái mạng này của lão.

“Định Vương, chỉ cần ngươi tha ta một mạng, ta nguyện ý nói cho ngươi biết tất cả phân bố binh lực Bắc Nhung.” Ánh mắt Hách Liên Chân rừng rực, lo lắng nói. Lão không muốn chết, ngay cả mười chín năm trước lão cũng không có rõ ràng như thế – ý thức được lão không muốn chết.

Mặc Tu Nghiêu khinh thường , cười lạnh nói “Mười chín năm không chưởng binh quyền, Hách Liên tướng quân, ngươi thật sự biết phân bố binh lực Bắc Nhung sao?” Hách Liên Chân tức cười, “Ta. . . Ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả những gì ta biết, chỉ cần ngươi tha ta một mạng!” Đến lúc này, Hách Liên Chân rốt cục phát hiện mình cũng không có tiền vốn gì để nói điều kiện với Mặc Tu Nghiêu, có chút bối rối nói.

Sát ý trong mắt Mặc Tu Nghiêu bắt đầu khởi động, cũng không có lập tức phát tác, từ từ nhắm mắt lại bình định tâm tình trong lòng một chút , khi mở mắt ra cũng đã yên lặng. Nhưng Hách Liên Chân mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Chỉ nghe giọng nói của Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh như nước, “Kéo ra ngoài, chém!”

“Dạ!” hai binh lính lúc nãy đã tiến vào , không chút nào chần chờ , một lần nữa đưa kéo Hách Liên Chân đi ra ngoài. Nghe âm thanh bối rối cầu xin tha thứ của Hách Liên Chân lúc bị kéo ra ngoài , tất cả mọi người thay lão cảm thấy có chút bi ai. Một đời danh tướng, phía sau sự tổn hại danh tiết vẫn khó mà thoát khỏi cái chết.

Trong đại trướng nhất thời có chút yên lặng, thần sắc mọi người đều có chút hoảng hốt.Những tuổi trẻ tướng lãnh như Vân Đình gần như có chút không dám tin tưởng, bọn họ thật sự đã tiêu diệt toàn bộ binh mã Bắc Nhung có thực lực cũng không thua gì và nhiều hơn Mặc gia quân rồi sao?

Tôn Diệu Võ ngẩn người, đột nhiên lên tiếng oa oa khóc lớn . Mặc dù hắn và Bắc Nhung không có cái cừu hận kia của năm đó, nhưng ba năm trước đây Bắc Nhung xâm lấn Đại Sở, giết tàn bạo vô số, hận ý của Tôn Diệu Vũ đối với người Bắc Nhung không chút nào kém hơn lão nhân Mặc gia quân kia.

Chu Mẫn vỗ vỗ bả vai Tôn Diệu Võ , cười nói: “Lão Tôn, ngươi cũng quá thích khóc đi. Đánh thắng như vậy không phải là chuyện tốt sao?” Tôn Diệu Võ lau mắt, hầm hừ nói: “Ngươi biết cái rắm! Lão tử cao hứng biết không?” Chu Mẫn sờ sờ lỗ mũi, quyết định không thèm chấp nhặt cái người thô kệch này.

Mặc Tu Nghiêu bình thản, trầm giọng nói: “Tốt lắm, toàn quân chỉnh đốn nghỉ ngơi hai ngày. Chu Mẫn, Tôn Diệu Võ.”

“Có mạt tướng!” Chu Mẫn lập tức đứng dậy hắng giọng đáp, Tôn Diệu Võ cũng nhanh chóng đứng lên.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Biên quan liền giao cho hai người các ngươi . Những người khác, hai ngày sau lên đường xuôi nam!”

“Mạt tướng lĩnh mệnh.” Mọi người cùng kêu lên nói.

Đường biên cảnh Đại Sở phía bắc thật dài, chỉ có hai người Chu Mẫn và Tôn Diệu Võ, một người là lần đầu đơn độc lãnh binh, một người kia vốn chỉ là tổng binh tướng lãnh của một châu , vốn là không đủ . Nhưng hiện tại ngày đông giá rét, cho dù Bắc Nhung muốn tăng viện hoặc vì Gia Luật Dã báo thù thì cũng chuyện của hai tháng sau. Hơn nữa hai người này trải qua nửa năm nay lịch lãm cũng có thể đảm đương đại nhậm(chuyện lớn), cho nên Mặc Tu Nghiêu cũng không lo lắng.

Chu Mẫn vui vẻ lĩnh mệnh, mà Tôn Diệu Võ thân là hàng tướng(tướng sĩ hàng nhập Định Vương phủ) đối với việc Định Vương tín nhiệm mình như thế cũng hết sức cao hứng. Cũng vui mừng lĩnh mệnh, những người khác cũng hiểu bọn họ đi theo Định Vương xuôi nam còn có vô số ác chiến, đồng dạng cũng đại biểu còn có càng nhiều chiến công, cũng hết sức mong đợi. Trong lúc nhất thời , không khí trong đại trướng liền nóng lên .

Diệp Ly ngồi ở bên cạnh Mặc Tu Nghiêu , lặng lẽ cầm tay Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly bên cạnh giống như mỉm cười , trong mắt cũng nổi lên nồng đậm ấm áp cùng với nụ cười, đồng thời cầm thật chặt tay của Diệp Ly.

Mặc Tiểu Bảo ngồi giữa hai người , nhìn phụ thân cùng mẫu thân hai bên một chút, cũng cười híp mắt đưa tay nhỏ bé của mình bao trùm ở phía trên.

Cách Hồi Phong cốc không xa có một ngọn đồi nhỏ, có một cô mộ (một mộ phần cô độc) đứng thẳng , không hề thu hút. Trước mộ phần thậm chí ngay cả một tấm bia mộ cũng không có, trên mộ phần mọc đầy cỏ khô. Nếu không phải chú ý nhìn, thậm chí còn cho rằng đây chính là một ngọn đồi đất tràn đầy cỏ khô.

Mặc Tu Nghiêu nắm tay của Diệp Ly, lôi kéo Mặc Tiểu Bảo đứng ở trước mộ phần, Diệp Ly nghi ngờ nhìn Mặc Tu Nghiêu, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ. Chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng nói: “A Ly, đây là Đại ca.”

Diệp Ly cũng không có hỏi nhiều, gật đầu nhẹ nhàng tiến lên dịu dàng cúi đầu, nói: “Đệ muội Diệp Ly ra mắt huynh trưởng.” Vừa xoay người lại nhìn về phía Mặc Tiểu Bảo nói: “Tiểu Bảo, dập đầu cho Đại bá.”

Mặc Tiểu Bảo mờ mịt mở trừng hai mắt, mặc dù có chút không rõ tại sao ban đầu lúc ở Sở kinh đã gặp qua mộ phần của Đại bá rồi, bây giờ đang ở nơi này lại có mộ phần của Đại bá, nhưng vẫn biết điều tiêu sái đến bên cạnh Diệp Ly quỳ xuống, cung kính dập đầu lạy ba cái nói: “Mặc Ngự Thần dập đầu cho Đại bá .”

Mặc Tu Nghiêu khẽ thở dài một cái, kéo vạt áo quỳ ngay bên cạnh Diệp Ly, trầm giọng nói: “Đại ca, ca thấy được không? Đệ đệ thay ca báo thù rồi.” Diệp Ly khẽ nghiêng người, liền phát hiện vị trí cái mộ phần này vừa lúc hướng về phía Hồi Phong cốc. Nếu như một người đứng ở chỗ này, như vậy, chuyện phát sinh của ngày hôm qua ở Hồi Phong cốc hết thảy nhìn rõ ràng.

Mặc Tu Nghiêu khi còn bé có thể nói là Mặc Tu Văn một tay nuôi lớn, nên rất kính trọng người huynh trưởng này. Cho nên nhiều năm như vậy, Mặc Tu Nghiêu vẫn cũng không quên vì Đại ca báo thù rửa hận. Nhưng không ai nghĩ đến Mặc tu Nghiêu lại sẽ chôn cất Mặc Tu Văn ở nơi hoang vu vắng vẻ cách xa Sở kinh.

Sau khi quỳ lạy , Mặc Tu Nghiêu vịn Diệp Ly đứng dậy, ở cách đó không xa ngồi xuống, dụa vào đầu vai Diệp Ly dằng dặc nói: “Tất cả mọi người cho rằng di cốt Đại ca mai táng ở phần mộ tổ tiên trong kinh thành Định Vương Phủ. Thật ra thì không phải, năm đó khi ta chạy tới biên quan , di thể Đại ca đã bị hoả táng . Cho nên, ta liền đổi, di cốt thật của đại ca liền chôn cất ở chỗ này. Ta muốn ca ở chỗ này nhìn, một ngày nào đó, ta sẽ báo thù thay ca, thay tướng sĩ Mặc gia quân đã uổng mạng.”

Diệp Ly cầm tay của hắn mỉm cười nói: “Chàng làm được, Đại ca nhất định sẽ thật cao hứng .” Mặc Tu Nghiêu có chút mờ mịt nói: “Ta không biết Đại ca có vui hay không. Nhưng . . . Đại ca cũng không về được nữa.” Từng tâm tâm niệm niệm muốn báo thù, nhưng đợi đến lúc thật sự báo thù thì trong lòng vừa càng nhiều mấy phần tịch mịch và trống không. Ngay từ lúc ban đầu, khi Mặc Cảnh kỳ đã chết , Mặc Tu Nghiêu đã có cảm giác như vậy, mà bây giờ càm giác trống không lại càng sâu . Bởi vì, cho dù hắn giết tất cả cừu nhân thì người đã chết đi cũng sẽ không bao giờ … trở về nữa.

“Tu Nghiêu. . . . . .” Diệp Ly có chút lo lắng kêu.

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Không cần lo lắng, ta còn có nàng, còn có Định Vương Phủ, còn có Mặc gia quân.” Mỉm cười nắm tay Diệp Ly , nhìn nhìn lại bộ dáng của Mặc Tiểu Bảo bên cạnh khó được một bộ biết điều như thế, trong lòng Mặc Tu Nghiêu càng ấm áp. May là. . . May là có A Ly, còn có con của bọn họ, người nhà của bọn họ. Nếu không, có lẽ Mặc Tu Nghiêu thật không biết sau khi báo thù rồi,

nhân sinh (cuộc sống)của hắn phải tiếp tục như thế nào.

Mặc Tiểu Bảo bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, con ngươi vừa chuyển nhào tới trong ngực Mặc Tu Nghiêu nói: “Phụ vương, cha còn có con cùng đệ đệ, muội muội. Chờ con trưởng thành, giúp cha diệt Bắc Nhung là được.”

Mặc Tu Nghiêu tự tiếu phi tiếu nhìn bé một cái, cười nói: “Phải không? Bản vương chờ.”

Mặc Tiểu Bảo khó chịu hừ hừ, “Phụ vương xem thường người! Cha cứ chờ đi, Bản thế tử trưởng thành nhất định phải diệt Bắc Nhung cho cha xem!” Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Đúng vậy a, Bản vương đang chờ mà.”

Mặc Tiểu Bảo rất đau lòng bị phụ vương của mình khinh thị, nhất thời giận đến oa oa kêu to. Ôm Mặc Tu Nghiêu không chịu buông, Diệp Ly nhìn hai cha bọn họ đùa giỡn thành một đoàn, không khỏi cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Muốn dời di cốt đại ca về Sở kinh không?”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu cười nói: “Không cần, lưu lại ở đây đi. Chúng ta sau này. . . . . .” Sau này phần mộ tổ tiên Mặc gia cũng chưa chắc còn ở Sở kinh . Huống chi, ở chỗ này ngược lại còn an tĩnh một chút. Quân không thấy, không nhiều lắm vương hầu tương tướng, đế vương lăng tẩm, xanh vàng rực rỡ phú khả địch quốc. Đợi đến vương triều thay đổi hưng suy thì ngược lại còn tiện nghi cho đám người trộm mộ.

Trong năm nay, đại sự không ngừng. Cuối năm lúc chiếm cứ Giang Nam Đại Sở Nhiếp chính vương Mặc Cảnh Lê rốt cục chính thức đi lên vương vị. Nhưng năm còn chưa qua hết, phương bắc cũng truyền ra đại sự kinh thiên động địa . Trăm vạn đại quân tiến công Đại Sở bị Mặc gia quân toàn bộ tiêu diệt, không một người trở về Bắc

Nhung. Tin tức này vừa ra, trong thiên hạ nhất thời kinh hãi không dứt. Ban đầu bị buộc chuyển nhà rất nhiều thần dân Đại Sở lại càng lệ rơi đầy mặt, âm thầm trù tính trở về phương bắc. Chỉ tiếc, mặc dù Bắc Nhung diệt nhưng phương bắc lại vẫn chinh chiến không nghỉ. Mới vừa lên ngôi còn chưa đủ nửa tháng, Sở đế Mặc Cảnh Lê suất lĩnh bảy mươi vạn đại quân Bắc Chinh, lập lời thề muốn thu phục non sông.

Mà lúc này, Lôi Chấn Đình suất lĩnh đại quân Tây Lăng cũng đã công phá Thụy Xương, vây khốn Vệ thành. Vệ thành nguy ở sớm tối.

————Vệ thành————-

Trên cổng thành, Nam Hầu và Mộ Dung Thận ngồi đối diện nhau, mỗi người cầm một con cờ đánh cờ. Dưới cổng thành, mấy dặm ở ngoài chính là quân doanh đại quân Tây Lăng. Chỉ thấy tinh kỳ trong quân doanh phần phật, xa xa nhìn là có thể cảm giác được chiến ý ngập trời .

Mộ Dung Thận lắc đầu, có chút bất đắc dĩ quăng con cờ ra nói: “Nam Hầu, ngươi thật là bảo trì được bình thản. Ta xưa nay cũng không thích những trò vui này .” Nam Hầu giương mắt cười một tiếng, nói: “Mộ Dung tướng quân bình tĩnh chớ nóng.”

Mộ Dung Thận có chút vội vàng xao động nói: “Thụy Xương đã mất, hôm nay đại quân Lôi Chấn Đình vây khốn Vệ thành, chúng ta còn thúc thủ vô sách, ta còn có thể bình tĩnh chớ nóng à.” Nam Hầu cười nói: “Tình huống đã tốt hơn trong dự tính nhiều không phải sao? Vương gia nói trong vòng ba tháng có thể thủ ở Hồng Nhạn quan là tốt rồi. Hiện tại đã qua hơn hai tháng, Vệ thành còn đang chúng ta trong tay. Nói rõ tình huống cũng không có ngoài dự liệu của Vương gia. Binh lực chúng ta không bằng Lôi Chấn Đình, binh pháp cũng thấp hơn hắn một bậc, Mộ Dung tướng quân cần gì tự trách?”

Mộ Dung Thận thở dài, có chút ý không tốt nhìn Nam Hầu nói: ” Tại hạ không kìm nén được. Thật sự là. . . Mạt tướng coi như là tung hoành sa trường nửa đời . Đây lần đầu tiên bị đè ép đánh như vậy mà không có chút phản kháng nào.” Cả đời Mộ Dung Thận này lớn nhỏ mấy trăm trận chiến, tất nhiên có thắng có bại, nhưng lần này gần như vừa bắt đầu đã bị đánh không ngẩng đầu được lên,cũng là lần đầu. Khó tránh khỏi có chút tâm phiền ý loạn.

Nam Hầu cười nói: “Lôi Chấn Đình có danh là chiến thần Tây Lăng. Tung hoành cả đời nói bại thì cũng chỉ bại vào trong tay của Nhiếp chính vương tiền nhiệm cùng với Định Vương Phi của ngày nay. Nếu không phải là hắn, Vương gia cần gì phải mạo hiểm muốn diệt Bắc Nhung trước rồi mới chuyên tâm đối phó Lôi Chấn Đình?” Về phần Mặc Cảnh Lê Đại Sở, nói thật, Mặc gia quân còn thật không để ở trong mắt. Đại Sở tính ra , các danh tướng hiện nay có một nửa cũng đã ở Định Vương Phủ rồi, những năm nay cũng không còn nghe nói qua có cái tướng lãnh tuổi trẻ khó lường gì đi ra ngoài. Với cái tính đa nghi của Mặc Cảnh Lê không kém Mặc Cảnh Kỳ chút nào, chỉ biết vững vàng nắm giữ binh tướng quyền trong tay mình, tránh cho Đại Sở tái xuất hiện Định Vương Phủ thứ hai phân ra binh quyền của hắn.

Mộ Dung Thận gật đầu nói: “Đa tạ Nam Hầu nhắc nhở.”

Nam Hầu vỗ vỗ bờ vai của hắn cười nói: “Chỉ để ý thoải mái, buông lỏng tinh thần, dù không động, hai chúng ta cũng phải ở Vệ thành cho đến khi Vương gia trở lại. Như thế nào cũng không có thể đến Hồng Nhạn quan cho Nguyên lão tướng quân phiền toái không phải sao?” Mộ Dung Thận gật đầu cười nói: “Hầu gia nói có lý.”

“Khởi bẩm Hầu gia, Mộ Dung tướng quân. Có thư 800 dặm cấp báo!” Dưới cổng thành, một người lính vội vã đi lên, đưa lên một phong

thư phong kín. Nam Hầu nhận lấy, mở ra vừa nhìn không khỏi mừng rỡ. Gặp thần sắc khác thường, Mộ Dung Thận liền vội vàng hỏi: "Vương gia bên kia có tin tức tốt?" Nam Hầu gật đầu cười nói: "Đúng, Vương gia ở Hồi Phong cốc toàn diệt đại quân Bắc Nhung. Tru diệt Thất hoàng tử Bắc Nhung, bắt sống Hách Liên Chân."

Nghe tin tức như thế, Mộ Dung Thận cũng rất kích động. Mặc dù hiện nay đã quy phụ Định Vương phủ, nhưng hai người rốt cuộc vẫn là người Đại Sở, thống hận người Bắc Nhung tuyệt đối không ít hơn bất luận kẻ nào. Hôm nay nghe được tin tức Định Vương toàn diệt đại quân Bắc Nhung, không khỏi cảm thấy trong lòng nhổ một ngụm ác khí. Nam Hầu kéo Mộ Dung Thận lại, cười nói: "Tướng quân chớ gấp, mấy ngày nữa Vương gia sẽ tới. Nhưng trước khi vương gia tới. . . Tin tức vẫn không thể tiết lộ."

Mộ Dung Thận hiểu, giương mắt nhìn lướt qua đại doanh Tây Lăng nơi xa cười nói: "Nam Hầu yên tâm, Bản tướng quân bảo đảm ngay cả con chim cũng đừng mơ tưởng từ trên đầu Vệ thành bay qua." Hai người nhìn nhau, không khỏi đứng dậy cười ha ha. Phòng ngoài thủ thành tướng sĩ nghe được tiếng cười hai vị chủ soái truyền ra , mặc dù không biết vì sao hai vị chủ soái cao hứng như thế, nhưng cũng không khỏi lộ ra một chút nhẹ nhàng.

Trong đại doanh Tây Lăng, Lôi Chấn Đình cau mày nhìn sổ con trước mắt, nhìn lướt qua một đám tướng lãnh phía dưới trầm giọng hỏi: " Có tin tức Bắc Nhung không?" Lôi Đằng Phong tiến lên phía trước nói: "Bẩm phụ vương, mấy ngày nay cũng chưa từng có tin tức Bắc Nhung truyền đến. Hiện nay Bắc địa giá lạnh, chỉ sợ Mặc gia quân và đại quân Bắc Nhung hành động cũng chậm chạp, không có tin tức là chuyện bình thường."

Lôi Chấn Đình mày rậm khóa càng chặt, lắc đầu nói: "Không đúng. Mặc Tu Nghiêu biết rõ đại quân Mặc Cảnh Lê ít ngày nữa tiến tới

gần, còn dám chạy đến phương bắc, tuyệt đối sẽ không làm việc lề mà lề mề. Chỉ sợ là. . . Bắc Nhung đã xảy ra vấn đề .”

“Phụ vương có ý là. . . . . .” Lôi Đằng Phong sửng sốt, có chút xem thường nói: ” Binh lực Bắc Nhung không yếu hơn Mặc gia quân, thậm chí là hơn. Cho dù Mặc Tu Nghiêu muốn hoàn toàn đánh bại đại quân Bắc Nhung, không có mấy tháng chỉ sợ cũng làm không được.”

Lôi Chấn Đình lắc đầu, nhìn Lôi Đằng Phong có chút tiếc nuối nói: “Đằng Phong, con cái gì cũng tốt, nhưng lại luôn suy nghĩ bình thường, không dám có những ý nghĩ kỳ lạ.” Lôi Đằng Phong hơi lúng túng, không giải thích được nói: “Ý nghĩ kỳ lạ. . . Chẳng lẽ cũng là chuyện tốt?”

Lôi Chấn Đình cười nói: “Làm không được chính là ý nghĩ kỳ lạ, làm được chính là bày mưu nghĩ kế.”

“Phụ vương tin tưởng Mặc Tu Nghiêu có thể ở ngắn ngủn hai tháng đánh bại đại quân Bắc Nhung? Nhưng lúc trước bọn họ đã kéo mấy tháng, nhưng cũng chỉ thắng một chút.” Lôi Đằng Phong cau mày nói.

Lôi Chấn Đình vừa suy tư, cau mày nói: “Cho nên, ta hoài nghi lúc trước Mặc Tu Nghiêu cố ý ẩn dấu thực lực. Năm ngoái mấy tháng đó, Mặc gia quân biểu hiện mặc dù không tệ, nhưng khi cùng những chiến tích trước đây so sánh , có thể nói là biểu hiện thường thường, thậm chí là. . .không đủ tiêu chuẩn.”

“Kia, nếu như Bắc Nhung thật thua. . . . . .” Lôi Đằng Phong cau mày nói.

Lôi Chấn Đình nói: “Vậy thì đến phiên chúng ta cùng Mặc Tu Nghiêu chính diện giao phong . Hiện tại đại quân Mặc Cảnh Lê đã đến, cho

dù Mặc Tu Nghiêu trở lại, cũng là phần thắng của chúng ta nhiều một ít. Hơn nữa. . . Bản vương tình nguyện cùng Mặc Tu Nghiêu chính diện giao phong, cũng không muốn để cho hắn ở trong bóng tối tính toán." Chỉ khi quay đầu lại, cẩn thận suy tư mới có thể nhìn ra được Mặc Tu Nghiêu rốt cuộc bày ra một bàn cờ như thế nào . Mỗi lần nhớ tới, Lôi Chấn Đình đều cảm thấy từng đợt sợ hết hồn hết vía. Thế cục của thiên hạ mấy năm nay, nhiều tranh đấu như vậy, thế lực cách cục diễn biến, thật ra thì cũng sớm đã nằm trong lòng bàn tay của Mặc Tu Nghiêu . Hoặc là nói, thiên hạ thế cục hiện nay biến hóa, căn bản chiếu theo kỳ vọng Mặc Tu Nghiêu. Như vậy,tâm trí và năng lực, tại sao có thể không để cho người sợ hãi. Khó trách. . . Khó trách Hoàng đế Đại Sở sẽ kiêng kỵ Định Vương Phủ không dứt .

"Phụ vương nói rất đúng, vậy chúng ta hiện tại toàn lực tiến công Vệ thành, nếu có thể ở trước lúc Mặc Tu Nghiêu gấp gáp trở về bắt lại Hồng Nhạn quan, coi như là chiếm được tiên cơ." Lôi Đằng Phong nói. Lôi Chấn Đình gật đầu cười nói: "Không tệ, còn có Mặc Cảnh Lê bên kia. . . Phái người đi nói cho hắn biết đừng đánh chủ ý đến Sở kinh, hiện tại kể cả cho Sở kinh thì hắn cũng thủ không được. Để cho hắn xua quân về phía tây, từ phía bắc bọc đánh tới đây cùng chúng ta tụ họp lại, tránh cho Mặc Tu Nghiêu đánh bại từng cái." Nói cho cùng , Lôi Chấn Đình không yên lòng chính là bản lãnh của tướng lãnh Đại Sở. Mặc dù nói thân là Trấn Nam Vương Tây Lăng lão không cần quản chuyện người Đại Sờ sống hay chết. Nhưng bọn hắn bây giờ liên minh, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, cũng không phải Lôi Chấn Đình không quan tâm là được.

"Dạ, phụ vương." Lôi Đằng Phong gật đầu lĩnh mệnh.

Lôi Chấn Đình ra lệnh một tiếng, tấn công Vệ thành cũng càng thêm kịch liệt. Bản thân Nam hầu và Mộ Dung Thận đau khổ cũng sắp không nhịn được rồi. Đứng ở trên cổng thành, nhìn dưới thành máu

chảy thành sông, vẻ mặt tướng sĩ trên thành mỏi mệt . Mặc gia quân đóng ở Vệ thành vừa đánh lùi một lần đại quân Tây Lăng tiến công. Nhưng bọn họ đều hiểu, đại quân Tây Lăng cũng sẽ không dễ dàng lui xuống như vậy, nghỉ ngơi sơ qua và sau khi hồi phục sẽ lần nữa xông lên.

Mộ Dung Thận đứng ở trên cổng thành, nhìn đại quân Tây Lăng cách đó không xa hí mắt nói: “Lôi Chấn Đình điên rồi sao, liên tiếp vài ngày như vậy không gián đoạn tiến công. Cho dù dẹp xong Vệ thành thì chính hắn cũng tổn thất nghiêm trọng.”

Nam Hầu thở dài nói: “Đại khái Lôi Chấn Đình đã biết Vương gia sắp trở lại.”

Mộ Dung Thận cau mày, Nam Hầu cười nói: “Cho dù chúng ta phong tỏa tin tức, nhưng hắn hoàn toàn không thu được bất cứ tin tức gì nhưng cũng có hoài nghi . Lấy tài trí của Lôi Chấn Đình , không khó suy đoán được tin tức Bắc Nhung bại .” Mộ Dung Thận vừa nghĩ , nhìn một cái dưới thành, đang muốn nói chuyện, mặt liền biến sắc nói: “Lại tới nữa !”

Trống trận rung trời, các tướng sĩ còn đang nghỉ ngơi lập tức xông lên phía trước, chuẩn bị lâm trận. Nơi xa, tinh kỳ đại quân Tây Lăng phần phật, khí thế bức người lao đến. Lôi Đằng Phong đầu tàu gương mẫu, đứng dưới thành đưa trường tiên trong tay lên chỉ về Nam Hầu và Mộ Dung Thận trên cổng thành, cười nói: “Nam Hầu, Mộ Dung tướng quân, cần gì dựa vào nơi hiểm yếu chống lại. Vệ thành hôm nay chỉ có mười mấy vạn binh lực, làm sao chống đỡ được trăm vạn đại quân Tây Lăng của ta, không bằng chia bớt cho Tây Lăng. Phụ vương tất nhiên sẽ đối với hai vị lễ ngộ có thêm, thăng quan tiến tước từ không cần phải nói.”

Nam Hầu cười nhạt nói: “Nhờ Thế tử Trấn Nam Vương để mắt, mặc

dù tại hạ không tài không đức, nhưng cũng làm không ra chuyện lâm trận phản bội kia.”

Mộ Dung Thận lại càng không có tâm tình nói chuyện phiếm cùng hắn, cất cao giọng nói: “Hãy bớt sàm ngôn đi, muốn đánh cứ đánh!”

Sắc mặt Lôi Đằng Phong trầm xuống, nhàn nhạt cười nói: “Hai vị cần gì tức giận, tại hạ cũng vì hai vị tướng quân suy nghĩ. Hai vị tướng quân cũng là một đời danh tướng, cần gì phải vì thua cuộc chiến mà bồi thượng tánh mạng của mình?”

Mộ Dung Thận hừ nhẹ một tiếng, đã nắm cung tên của một người lính bên cạnh nhắm Lôi Đằng Phong thả một mũi tên. Lôi Đằng Phong nghiêng người để cho qua, sắc mặt có chút khó coi . Trường tiên chi vào người trên đầu thành, lạnh lùng nói: “Mộ Dung Thận, ngươi không biết điều thì đừng trách Bản vương không lưu tình.”

Mộ Dung Thận cười lạnh nói: “Bản tướng quân cũng có cái tình cảm gì với Thế tử Trấn Nam Vương, muốn chiến liền chiến! Mặc gia quân không có hạng người ham sống sợ chết.”

Lôi Đằng Phong bị Mộ Dung Thận thật không vì đại quân Tây Lăng trước mặt rơi xuống mặt mũi, lập tức cũng không dài dòng. Lạnh lùng nói: “Công thành!”

Phía sau đại quân Tây Lăng, Lôi Chấn Đình xa xa nhìn cử động của Lôi Đằng Phong dưới thành, có chút bất đắc dĩ lắc đầu. Nhẹ giọng thở dài nói: “Đằng Phong vẫn thiếu kiên nhẫn.” Cũng không phải là nói nhất định phải khuyên Nam Hầu cùng với Mộ Dung Thận đầu hàng, mà Lôi Đằng Phong dễ dàng bị chọc giận, thật sự không phải là chuyện kẻ cấp trên phải làm.

Chương 385: Vệ thành thất thủ. Định Vương về

Edit: Xiao Min
Beta: Sakura

Lại là một cuộc ác chiến, đợi đến lúc sắc trời đã tối thì cũng là lúc thật vất vả lần nữa đánh lùi đại quân Tây Lăng, ngay cả Mộ Dung Thận cũng bị một chút vết thương nhẹ. Hai người đứng ở trên cổng thành, nhìn đại quân Tây Lăng dần dần thối lui, rốt cục lộ ra vẻ uể oải nhưng nụ cười khoái trá .

Nụ cười vẫn chưa tắt, Nam Hầu không khỏi nhăn lại lông mày , trầm giọng nói: “Mộ Dung tướng quân tối nay nghỉ ngơi thật tốt. Hết thảy chuyện do lão phu chịu trách nhiệm.” Mộ Dung Thận mấy ngày liên tiếp mệt nhọc, còn bị thương. Nếu không nghỉ ngơi chỉ sợ thật muốn ngã xuống. Mộ Dung Thận cau mày, nhìn đại doanh Tây Lăng nơi xa một cái nói: “Ta chỉ sợ đại quân Tây Lăng tối nay còn có thể đánh lén.” Hai ngày này, thế công đại quân Tây Lăng rõ ràng mãnh liệt cấp táo rất nhiều. Mà quân Vệ thành coi giữ trải qua mấy ngày liên tiếp khổ chiến, có thể thừa nhận áp lực cũng đã nhiều lần lâm vào cực hạn. Chỉ cần đại quân Tây Lăng thêm mấy lần cường công, chỉ sợ Vệ thành sẽ không chịu nổi .

Nam Hầu cười nhạt một tiếng nói: “Yên tâm . Không phải còn có Bản hầu coi chừng dùm sao? Mộ Dung tướng quân yên tâm đi nghỉ ngơi đi.”

Mộ Dung Thận cũng hiểu ý tốt của Nam Hầu , gật gật đầu nói: “Như thế, vậy làm phiền Hầu gia.”

Nam Hầu gật đầu, cười nhạt không nói.

Trong đại trướng đại quân Tây Lăng, Lôi Đằng Phong vừa xem xét thương thế trên cánh tay mình, vừa cau mày nói: “Không nghĩ tới, Nam Hầu và Mộ Dung Thận đã vậy còn có thể đánh.” Trận ác chiến hôm nay, không chỉ là Mộ Dung Thận có tổn thương, ngay cả Lôi Đằng Phong ở trong loạn quân cũng bị mấy vết thương nhẹ. Có điều không đáng ngại thôi.

Lôi Chấn Đình không hề ngạc nhiên, lạnh nhạt nói: “Nam Hầu năm đó cũng là một thành viên trong danh tướng Đại Sở, lấy chiến công phong hầu. Mộ Dung Thận lúc còn thiếu niên lại càng là thủ hạ mãnh tướng số một số hai của Mặc Lưu Danh. Hai người bọn họ liên thủ, lấy khả năng của ngươi, muốn công phá Vệ thành cũng không phải là trong thời gian ngắn có thể làm được.”

Bị Lôi Chấn Đình nói như thế, trên mặt Lôi Đằng Phong hơi lúng túng, nói: “Xin phụ vương chỉ giáo.”

Nhìn Lôi Đằng Phong, Lôi Chấn Đình bất đắc dĩ thở dài. Mặc dù lão chỉ có Lôi Đằng Phong này một đứa con trai, nhưng so với Mặc Lưu Danh không có dạy qua nhi tử. Lôi Đằng Phong không phải là không ưu tú, chẳng qua là so với Mặc Tu Nghiêu còn chưa đủ ưu tú mà thôi. Nhưng cũng chính là như vậy, mới để cho trong lòng người càng thêm buồn bực. Mà Lôi Đằng Phong cũng không thoải mái, tuổi của hắn xấp xỉ Mặc Tu Nghiêu, nhưng thế nhân lại rất ít người lấy hắn so với Mặc Tu Nghiêu. Đơn giản là. . . Hắn không có tư cách kia.

Lôi Chấn Đình nói: “Nam Hầu và Mộ Dung Thận hiện tại cũng đã thế suy sức yếu, chỉ cần con gia tăng công thành, nhất định có thể ở lúc Mặc Tu Nghiêu đang gấp gáp trở về mà đánh hạ Vệ thành. Cái này con không cần gấp gáp. Có điều… con muốn thu phục Nam Hầu và

Mộ Dung Thận?”

Trong lòng Lôi Đằng Phong hốt hoảng, cúi đầu nói: “Nhi tử. . . Nhi tử chỉ cảm thấy hai người này cũng là nhân tài khó có được. . . . . .”

Lôi Chấn Đình bất đắc dĩ cười khổ, khoát tay một cái nói: “Phụ vương cũng không phải là không đồng ý con thu phục những thứ người có thể vì mình sở dụng. Mà là. . . cần phải nhìn xem, người mà con muốn rốt cuộc là những người nào. Nam Hầu và Mộ Dung Thận, con ép không được bọn họ.”

Lôi Đằng Phong nhướng mày, trên mặt lộ ra một tia không phục. Lôi Chấn Đình lạnh nhạt nói: “Hai người kia đều được gọi là danh tướng bách chiến, tính tình Mộ Dung Thận cao ngạo muốn thu phục hắn trừ phi con có năng lực tuyệt đối mạnh hơn hắn, hắn là bộ hạ cũ của Mặc Lưu Danh, có nhiều thiện cảm với Mặc gia quân. Hiện nay một lần nữa quy phục Mặc gia quân chỉ biết trung thành hơn. Huống chi ,nữ nhi duy nhất của Mộ Dung Thận lại gả cho con thứ hai Lãnh Hoài là Lãnh Hạo Vũ. Mà Lãnh Hạo Vũ là người bên cạnh Mặc Tu Nghiêu địa vị gần với thân tín như Phượng Chi Dao. Dưới tình huống như thế, con cảm thấy Mộ Dung Thận có hiệu trung(nghe lệnh , trung thành) với con? Về phần Nam Hầu, lại càng không dễ đối phó như Mộ Dung Thận, mặc dù những năm nay đã sớm yên lặng, danh tiếng không hiện. Nhưng lúc tuổi còn trẻ ngạo khí tuyệt không thấp hơn Mộ Dung Thận. Cho nên, lâm trận đi theo địch là chuyện tình tuyệt đối sẽ không phát sinh ở trên người bọn họ.”

Tay không bị thương kia của Lôi Đằng Phong nắm lại thật chặy , thật ra thì phụ thân nói nhiều như vậy hắn cũng không phải là không rõ. Nhưng nghe vào trong tai của hắn cũng là khác một tầng ý tứ: năng lực hắn chưa đủ, cho nên không thu phục được Mộ Dung Thận và Nam Hầu. Nghe được phụ thân nói như vậy, trong lòng Lôi Đằng Phong cảm thấy phụ thân không khác nào đang ở ngay trước mặt

hắn nói hắn vô năng.

“Hài nhi vô năng, xin phụ vương thứ tội.” Lôi Đằng Phong rủ mắt, trầm giọng nói.

Nhìn bộ dáng kia của hắn, Lôi Chấn Đình cũng chỉ biết thở dài. Một hồi lâu mới nói: “Cái này cũng không trách con, đừng nghĩ nhiều như vậy. Trước mắt chuyện trọng yếu nhất là hạ Vệ thành.” Lôi Đằng Phong chỉnh đốn lại tâm trạng, gật đầu nói: “Phụ vương yên tâm, nhi tử biết nên làm như thế nào.”

Đêm khuya, trên Vệ thành trống trải lộ ra bộ dáng vẻ có chút cô linh. Dưới bóng đêm, binh sĩ Mặc gia quân đứng thẳng ở trên cổng thành, kiên định thủ hộ một cái thành nhỏ này. Trong bóng tối, một đoàn người lặng yên không một tiếng động nhích tới gần thành tường phụ cận. Người áo đen lặng lẽ bò lên trên cổng thành.

“Vèo!” Một mũi tên từ chỗ tối bắn ra, người áo đen bò đến trên tường rơi xuống đất. Trên đầu thành một đạo ánh sáng dấy lên, thành nhỏ đang yên tĩnh lập tức náo loạn lên, trong chốc lát tiếng chém giết cùng không khí huyết tinh tràn ngập cả vùng quê.

Trận đánh lén ban đêm này vẫn kéo dài đến lúc gần sáng. Đã khổ chiến mấy ngày, binh sĩ Mặc gia quân rốt cục không chịu đựng được rồi. Cọc gỗ nặng trĩu đã đụng vỡ đại môn Vệ thành . Một phen khổ chiến, song phương đều tổn thất nghiêm trọng, đến lúc trời sáng hoàn toàn, Nam Hầu rốt cục hạ lệnh tướng sĩ Mặc gia quân rút lui ra khỏi Vệ thành.

Lôi Đằng Phong lãnh binh vào thành nhìn Mặc gia quân rút quân đi , trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng, trầm giọng phân phó nói: “Đuổi theo! Người nào lấy được đầu Nam Hầu và Mộ Dung Thận, phần thưởng vạn lượng hoàng kim.”

“Thế tử, Vương gia phân phó. . . . . .” tướng lãnh bên cạnh đi theo Lôi Đằng Phong do dự một chút, không nhịn được thấp giọng khuyên nhủ. Ánh mắt Lôi Đằng Phong như đao, lạnh lùng nói: “Bây giờ là Bản vương lãnh binh! Sau đó Bản vương sẽ giải thích với phụ vương. Mặc gia quân chạy trối chết, quân ta phải thừa dịp tinh thần đang thịnh, thừa thắng xông lên.”

“Nhưng là. . . . . .”

Lôi Đằng Phong lạnh lùng nói: “Câm mồm ! Đây là Bản vương ra lệnh!”

Bất đắc dĩ, tướng lãnh chỉ đành phải gật đầu đồng ý, “Mạt tướng lĩnh mệnh.”

Lôi Đằng Phong một ngựa dẫn đầu, suất lĩnh đại quân Tây Lăng xuyên qua Vệ thành, tiếp tục truy kích Mặc gia quân bỏ chạy. Không lâu lắm, đi theo phía sau, Lôi Chấn Đình đã đến Vệ thành, nhưng không có thấy Lôi Đằng Phong, khuôn mặt tối tắm, hỏi: “Thế tử ở đâu ?”

Dưới các tướng lĩnh nhìn nhau mấy lần, mới có một người bước ra khỏi hàng, bẩm báo nói: “Khởi bẩm Vương gia, Thế tử suất quân truy kích Nam hầu và Mộ Dung thận đi.”

Nghe vậy, Lôi Chấn Đình mặt liền biến sắc, một chưởng nặng nề vỗ vào trên thư án, cả giận nói: “Càn rỡ! Bản vương đã phân phó hắn không nên hành động thiếu suy nghĩ!” Tướng lãnh làm khó nói: “Nhưng Thế tử. . . . . .”

Lôi Chấn Đình nhìn các tướng lĩnh phía dưới hơi bất đắc dĩ thở dài. Lôi Đằng Phong là Thế tử Trấn Nam Vương, cũng là người thừa kế

duy nhất của Trấn Nam Vương phủ. Những tướng lãnh này đương nhiên không dám không nghe phân phó của hắn, nếu như hắn cố ý muốn làm cái gì, cũng không dám thật ngăn cản hắn. Lôi Chấn Đình vốn là một đời kỳ tài, chỉ cần một chút nghĩ liền hiểu nguyên nhân Lôi Đằng Phong đột nhiên vọng động như vậy, hay bởi vì lời khuyên cáo của lúc trước của mình. Chỉ sợ Lôi Đằng Phong căn bản không có nghe lọt lời khuyến cáo kia, ngược lại còn cho rằng bản thân người làm cha này xem nhẹ năng lực của hắn.

“Vương gia, hiện tại nên làm thế nào cho phải?” Phía dưới tướng lãnh thấp giọng hỏi.

Lôi Chấn đình suy nghĩ một chút nói: “Hữu tướng quân, mang năm vạn nhân mã tiếp ứng Thế tử.” Suy nghĩ một chút, Lôi Chấn Đình lại nói: “Nếu như Thế tử chiến thắng ngươi cũng không cần quản, nếu như Thế tử lâm vào bẫy rập,ngươi cứu hắn ra .”

Hữu tướng quân bước ra khỏi hàng, trầm giọng nói: “Mạt tướng tuân lệnh!”

Lúc này Lôi Đằng Phong thật sự lâm vào trong cạm bẫy. Trên con đường sơn đạo hẹp hòi thông qua Hồng Nhạn quan, Lôi Đằng Phong mang theo mấy vạn binh mã bị vây ở trong sơn đạo tiến thối lưỡng nan. Mộ Dung Thận và Nam Hầu đứng ở trên sườn núi sóng vai cách đó không, Mộ Dung Thận cười lạnh nhìn Lôi Đằng Phong phía dưới tức giận . Mộ Dung Thận từ trong tay binh sĩ bên cạnh nhận lấy cung tên chỉ về hướng Lôi Đằng Phong, một bên cười nói: “Đã mất Vệ thành, nhưng giết Thế tử Trấn Nam Vương Tây Lăng, coi như là một thu hoạch đi?” Trấn Nam Vương Lôi Chấn Đình chỉ có Lôi Đằng Phong một đứa con, mà con gái của Lôi Đằng Phong hơn một năm trước đã bị Định Vương giết hết. Nếu như Lôi Đằng Phong đã chết, đối với Lôi Chấn Đình tuyệt đối là một đả kích trí mệnh.

Nam Hầu đưa tay cản lại tay của hắn muốn thả tiễn, lắc đầu nói: “Không được, nếu hiện tại giết Lôi Đằng Phong, Lôi Chấn Đình nhất định sẽ nổi điên.”

“Vậy thì như thế nào?” Mộ Dung Thận nhướng mày nói.

Nam Hầu bất đắc dĩ cười khổ nói: “Ngươi đừng quên Vệ thành còn có mười mấy vạn dân chúng bình thường. Lôi Chấn Đình quả thật không giống với Bắc Nhung, giết tàn bạo dân chúng tầm thường dân, nhưng cũng không đại biểu hắn sẽ không giết.” Nỗi đau mất con đủ để cho Lôi Chấn Đình làm ra bất kỳ chuyện điên cuồng nào. Huống chi, hiện tại giết Lôi Đằng Phong chỉ sợ bọn họ sẽ phải đối mặt với Lôi Chấn Đình. Đến lúc đó e rằng bị bại nhanh hơn.

“Nam hầu có ý là?” Mộ Dung Thận có thể tung hoành sa trường, đương nhiên sẽ không chỉ bằng mượn một thân võ lực, rất nhanh đã hiểu ý của Nam Hầu . Cười nói: “Núi này nói dễ thủ khó công, chúng ta vây Lôi Đằng Phong ở bên trong, để cho Lôi Chấn Đình sợ ném chuột vở đồ, vừa lúc có thể kéo thêm mấy ngày.” Nam Hầu vuốt râu, gật đầu cười nói: “Đúng là như thế.”

“Nam Hầu, Mộ Dung Thận! Đi ra ngoài nói chuyện!” Bị vây ở trên sơn đạo tiến thối lưỡng nan , Lôi Đằng Phong trầm giọng quát. Hắn quả thật không nghĩ tới Nam Hầu và Mộ Dung Thận lúc thối lui khỏi Vệ thành lại vẫn có lưu lại một tay, mình tùy tiện mang theo chưa đầy mười vạn binh mã đuổi theo, thế nhưng lại mắc bẫy hai người này. Thật ra thì sơn đạo hẹp hòi như vậy, mình tùy tiện bước vào như vậy đã là một chuyện sai lầm. Tỉnh táo lại Lôi Đằng Phong vì chuyện mình vọng động âm thầm hối hận không thôi.

Mộ Dung Thận hắng giọng cười to nói: ” Thế tử Trấn Nam Vương, không nghĩ tới chúng ta nhanh như vậy lại gặp mặt.”

Lôi Đằng Phong ngửa đầu nhìn Mộ Dung Thận và Nam Hầu cư cao lâm hạ cách đó không xa, trầm giọng nói: “Muốn quát muốn giết ,cứ tự nhiên ,muốn làm gì cũng được!”

Mộ Dung Thận khinh thường hừ nhẹ một tiếng, vẻ mặt tươi cười nhìn Lôi Đằng Phong nói: “Có chút ý tứ, Trấn Nam Vương xưa nay khôn khéo lãnh tĩnh(bình tĩnh), không nghĩ tới lại có một nhi tử nhiệt huyết như thế. Ngày hôm qua Thế tử Trấn Nam Vương không phải là còn muốn Bản tướng quân cùng với Nam Hầu quy hàng Tây Lăng sao? Hiện tại. . . Thế tử Trấn Nam Vương có muốn suy nghĩ quy hàng Định Vương Phủ ta hay không?”

Nam Hầu nở nụ cười hòa ái, nhàn nhạt cười nói: “Lôi thế tử, lời của ngươi ngày hôm qua …, đối với Bản hầu và Mộ Dung tướng quân mà nói cũng không khác hẳn với nhục nhã. Nếu mọi người đều biết là chuyện không thể nào, cần gì phải nói ra khỏi miệng?” Lôi Đằng Phong im lặng không nói, Mộ Dung Thận cười nói: “Đây không phải là bởi vì Thế tử Trấn Nam Vương tràn đầy tự tin nhất định có thể đánh bại chúng ta sao? Lại không nghĩ rằng, phong thủy luân chuyển, hôm nay đổi thành chính mình bị vây mệt nhọc. Đáng tiếc. . . Trấn Nam Vương Tây Lăng anh hùng cả đời, sinh ra một nhi tử ngu ngốc như thế.”

Lời này của Mộ Dung Thận , lại làm cho sắc mặt Lôi Đằng Phong trắng nhợt. Thật ra thì lấy năng lực của Lôi Đằng Phong như thế nào cũng không thể xưng là người ngu ngốc. Nhưng cõi đời này vốn là sơn ngoại hữu sơn nhân ngoại hữu nhân, mà Lôi Đằng Phong từ nhỏ tại lớn lên dưới hào quang của phụ thân chính mình, có thể nói bị che lấp, u ám không sáng. Như vậy, Mộ Dung Thận vô tâm giễu cợt là thứ hắn không thể thừa nhận được nhất.

Chỉ thấy sắc mặt Lôi Đằng Phong lúc trắng lúc xanh, một hồi lâu mới cắn răng nói: “Mộ Dung Thận, ngươi dám nhục nhã Bản vương!”

Lôi Đằng Phong cười thảm một tiếng nói: “Mộ Dung tướng quân nói đúng. Phụ vương anh minh cả đời. . . Cũng chỉ có ta đây một nhi tử ngu. Quả nhiên là làm mất thể diện của phụ vương . . . Bản vương binh bại đến đây, còn có mặt mũi nhìn tướng sĩ Tây Lăng ta. . . . . .” Vừa nói, giơ trường kiếm trong tay liền hướng trên cổ quét đi.

“Này. . . . . .” Mộ Dung Thận cũng sững sờ, kiểu gì ông cũng không nghĩ ra mình tùy tùy tiện tiện một câu nói thế nhưng có thể làm cho Lôi Đằng Phong sinh lòng muốn chết. Nhi tử Trấn Nam Vương yếu ớt như vậy sao? Lãnh Hạo Vũ từ nhỏ đến lớn bị mắng bao nhiêu câu quần áo lụa là, người ngu ngốc, tay ăn chơi cũng hay vẫn vui vẻ.

“Phanh” một tiếng,thi vệ bên cạnh Lôi Đằng Phong kinh sợ vội vàng rút kiếm chặn lại kiếm phong của Lôi Đằng Phong , kêu lên: “Thế tử, Mộ Dung Thận nhất phái nói bậy, ngài cần gì để ở trong lòng. Ngài dễ dàng như thế liền đã mất tánh mạng của mình, làm sao đối mặt với Vương gia, ngài là người thừa kế duy nhất của Trấn Nam Vương phủ!”

Lôi Đằng Phong định thần lại, nhìn trường kiếm trong tay mình xuất thần. Thật ra thì mới vừa rút kiếm tự vận chỉ là nhất thời vọng động và bi thương , lúc này phục hồi tinh thần lại nhìn kiếm trong tay mình trong lòng từng đợt lạnh cả người.

Mộ Dung Thận thấy Lôi Đằng Phong không có chuyện gì, cũng thở phào nhẹ nhõm hắng giọng hắc hắc cười lạnh nói: “Bản tướng quân hiện tại mới biết được, thì ra Thế tử Trấn Nam Vương này chỉ biết trốn tránh thất bại chết nhát sao?” Lôi Đằng Phong bị hạ nhục như vậy, lập tức bình tĩnh lại, trầm giọng nói: “Đa tạ Mộ Dung tướng quân dạy bảo, Bản thế tử nhất thời mê chướng . Lần này là Bản thế tử thua, nhưng Bản thế tử tuyệt sẽ không như vậy nữa . Nếu để cho Bản thế tử còn sống rời khỏi nơi này thì tất báo thù này!”

Mộ Dung Thận xem vẻ mặt kiên định của Lôi Đằng Phong phía dưới, cười nói: “Tiểu tử này thú vị.”

Nam Hầu cười nói: “Bị Trấn Nam Vương bảo vệ quá tốt, trải qua lần này nếu là còn sống, nói vậy sẽ có tiến bộ không nhỏ.”

Không lâu lắm, Hữu tướng quân Tây Lăng liền suất lĩnh binh mã chạy tới, song phương tự nhiên lại là một trận kịch chiến. Mặc dù Mặc gia quân nhân mã mệt mỏi, nhưng ỷ vào địa hình đánh với đại quân Tây Lăng, lực lượng ngang nhau, ở nơi sơn đạo nho nhỏ này kiên trì một ngày một tối. Sáng ngày thứ hai, rốt cục Lôi Đằng Phong vết thương chồng chất lao ra vòng vây của Mặc gia quân hội hợp với viện quân Tây Lăng, chính là lúc phản công, viện quân Mặc gia quân cũng đến.

Viện quân Mặc gia quân cũng không nhiều, chỉ có bốn năm người. Cầm đầu hai người chính là Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đồng dạng áo trắng. Thậm chí trên lưng ngựa Mặc Tu Nghiêu còn có Mặc Tiểu Bảo đang ngồi buồn ngủ. Đi theo phía sau hai người là Phượng Chi Dao, Vân Đình cùng Trác Tĩnh. Mặc dù cũng không nhìn tới đại quân tăng viện, nhưng Lôi Đằng Phong lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thấy đám người Mặc Tu Nghiêu , Nam Hầu và Mộ Dung Thận cũng thở phào nhẹ nhỏm, “Tham kiến Vương gia, mạt tướng thủ thành bất lợi, xin Vương gia thứ tội!”

Mặc Tu Nghiêu ống tay áo phất một cái, một cỗ lực đạo không nhẹ không nặng nâng hai người đang muốn quỳ xuống xin tội lên, “Hai vị đã cố hết sức , không nên tự trách.” Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn về Lôi Đằng Phong phía đối diện nhìn chằm chằm cười nói: “Lôi thế tử, ngươi muốn mình đi hay lưu lại cùng Bản vương tự ôn chuyện?”

Trong mắt Lôi Đằng Phong chợt lóe, đáy lòng đang đấu tranh . Chuyện này đại quân binh lực Tây Lăng hoàn toàn trên cơ, nếu cường công đi tới nhất định có thể nhất cử tiêu diệt quân đội Nam Hầu và Mộ Dung Thận. Nhưng . . . đám người Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly xuất hiện ở nơi này, không có mang viện binh sao? Lôi Đằng Phong không tin. Nhưng nếu như Mặc Tu Nghiêu thật không mang viện binh, đây cũng là cơ hội tốt nhất để mình không công một rửa sạch sĩ nhục lúc trước.

Trong lòng đau khổ đấu tranh, Lôi Đằng Phong ngó chừng Mặc Tu Nghiêu đây cũng là thế khó xử. Hồi lâu, hắn vẫn còn không dám đánh cuộc, thở dài, trầm giọng nói: “Tiểu Vương ra mắt Định Vương điện hạ. Không nghĩ tới Định Vương điện hạ tới cũng kịp thời.”

Mặc Tu Nghiêu lại cười nói: “Lôi thế tử quá khen, Bản vương cũng trùng hợp thôi . Nếu Bản vương có thể đến trước khi Thế tử đánh hạ Vệ thành, mới xem như kịp thời. Thế tử, hiện tại. . .định động thủ với Bản vương sao?” Lôi Đằng Phong miễn cưỡng cười một tiếng nói: “Tiểu Vương tự nhận không phải là đối thủ của Vương gia , huống chi, lúc này song phương đã hết sức mỏi mệt , sao không hẹn ngày khác tái chiến?”

Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm chốc lát, rốt cục gật đầu nói: “Như thế, thế tử mời.”

Sắc mặt Lôi Đằng Phong trầm xuống, gật đầu nói: “Tiểu Vương cáo từ.”

Nhìn Lôi Đằng Phong mang theo đại quân thối lui, Mộ Dung Thận nhướng mày nói: “Vương gia mang bao nhiêu viện binh tới ?” Thế cục bây giờ rất rõ ràng, trong tay bọn họ binh mã tuyệt đối cũng không quá Lôi Đằng Phong , Lôi Đằng Phong cũng đang lúc này rời

đi, hiển nhiên là kiêng kỵ viện binh Định Vương mang đến .

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Viện quân còn đang ngoài trăm dặm, Bản vương chỉ đem theo chúng ta mấy người này.”

“Kia Lôi Đằng Phong. . . . . .”

“Hắn cho là Bản vương đem rất nhiều người, ta lừa gạt hắn không mang người.” Nhưng hắn thật sự không mang người, cho nên, kẻ làm tướng quá vọng động rồi cố nhiên không tốt, quá cẩn thận cũng không tốt. Nhưng Lôi Đằng Phong lựa chọn lúc này rời đi cũng không tồi. Mặc dù Mặc Tu Nghiêu không có mang binh mã đến, nhưng ở trong loạn quân giết Lôi Đằng Phong vẫn rất đơn giản .

——-Vệ thành, Trấn Nam Vương ở tạm trong thư phòng——-

Lôi Đằng Phong một người quỳ rạp xuống đất , trầm mặc không nói. Lôi Chấn Đình tập trung tinh thần bắt tay vào làm trong sổ con, phảng phất hoàn toàn không nhìn tới người đang quỳ trên mặt đất. Hồi lâu, đợi đến Lôi Chấn Đình trong tay một chồng sổ con đã toàn bộ xem xong rồi, mới ngẩng đầu lên nhìn lướt qua Lôi Đằng Phong nói: “Đứng lên”

Lôi Đằng Phong rủ mắt nói: “Nhi tử hành động thiếu suy nghĩ, tham công liều lĩnh, suýt nữa rơi vào trong tay Định Vương phủ . Xin phụ vương trách phạt.”

“Trách phạt?” Lôi Chấn Đình cười lạnh một tiếng nói: “Bản vương chỉ nói con hai câu mà con vội vàng muốn đi chịu chết rồi, Bản vương chỗ nào còn dám trách phạt con?” Nghe Lôi Chấn Đình nói…, Lôi Đằng Phong càng thêm xấu hổ , “Nhi tử biết sai.”

“Phanh!” Lôi Chấn Đình một chưởng vỗ mạnh trên thư án, tức giận

nói: “Biết sai rồi! Con biết sai chính là rút kiếm tự vận? Thật là tốt cho anh hùng khí phách, Bản vương cũng đã sinh ra một nhi tử đỉnh thiên lập , quả nhiên Bản vương mặc cảm! Con đã không sợ chết như vậy, sao con còn trở về làm gì?” Lôi Chấn Đình giận dữ, vung tay lên, bên cạnh trên tường treo bảo kiếm từ vỏ kiếm trung bay ra, rơi xuống trước mặt Lôi Đằng Phong. Chỉ nghe Lôi Chấn Đình nói: “Không phải con muốn tự vận tạ tội sao? Bản vương cho con cái cơ hội!”

“Phụ vương, hài tử biết sai rồi. Nhi tử nhất thời hồ đồ, cầu xin phụ vương tha thứ.” Lôi Đằng Phong quả nhiên vừa thẹn vừa mắc cỡ, không nhịn được đỏ mắt. Quỳ trên mặt đất cọ đầu gối đến trước mặt Lôi Chấn Đình , ôm lấy bắp đùi của lão khóc ròng nói.

Nhìn bộ dáng nhi tử như thế, trong lòng Lôi Chấn Đình cũng mềm nhũn. Bất đắc dĩ thở dài nói: “Thôi, đứng lên đi.” Lôi Đằng Phong lúc này mới nhìn Lôi Chấn Đình một cái, đứng dậy, “Tạ ơn phụ vương.”

Nhìn bộ dáng Lôi Đằng Phong, trong lòng Lôi Chấn cũng có chút áy náy. Lão tự biết nhi tử thật ra thì đã rất xuất sắc, thiên tài giống như Mặc Tu Nghiêu như vậy vốn là chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu . Nhưng Lôi Đằng Phong từ nhỏ bởi vì phụ thân mình nghiêm khắc yêu cầu mình, vĩnh viễn cũng không có được nghe lời khen ngợi. Làm tốt là điều mà hắn hiển nhiên phải làm , bởi vì hắn là nhi tử Trấn Nam Vương, hổ phụ vô khuyển tử. Làm sai chính là làm mất mặt Trấn Nam Vương . Bản thân Lôi Đằng Phong cũng không phải là người tính cách vọng động , nếu không phải bị mình đưa cho dư áp lực làm cho không chịu nổi rồi, tuyệt đối sẽ không vì chuyện hai ngày nay mà làm ra những chuyện xúc động như vậy .

“Đằng Phong. . . . . Những năm này, phụ vương thật xin lỗi con.” Lôi Chấn Đình thở dài, trầm giọng nói. Lôi Đằng Phong không khỏi sửng sốt, kinh ngạc nhìn Lôi Chấn Đình áy náy nhất thời có chút nói không

ra lời, chỉ đành phải ấp úng nói: “Phụ vương. . . Nhi tử. . . . . .”

Lôi Chân Đình khoát tay một cái nói: “Những năm nay, người khác luôn nói nhi tử Trấn Nam Vương như thế nào như thế nào, nhưng đã quên rằng con đã là người lớn rồi. Cũng là lỗi của phụ vương , phụ vương vẫn cảm thấy, những thứ áp lực này không phải là một động lực để con cố gắng hăm hở tiến lên, nhưng không có nghĩ tới con khó có thể thừa nhận như thế.”

“Phụ vương, là nhi tử vô năng.” Lôi Đằng Phong thấp giọng nói: “Nhi tử bằng tuổi Định Vương, ngay cả một thành tựu như Định Vương cũng không bằng. Nhi tử làm phụ vương mất thể diện.”

Lôi Chấn Đình cười khổ nói: “Mặc Tu Nghiêu. . . Phụ vương chẳng bao giờ bắt con so sánh với Mặc Tu Nghiêu.”

Lôi Đằng Phong trắng nhợt, nói: “Nhi tử. . . Cũng không xứng đánh đồng với Định Vương.”

Lôi Chấn đình thở dài nói: “Đằng Phong, phụ vương quả thật hâm mộ qua Mặc Lưu Danh có nhi tử có năng lực xuất chúng như Mặc Tu Nghiêu như vậy. Nhưng con phải biết rằng, Định Vương có thể có thành tựu và năng lực của ngày hôm nay, không hề chỉ là bởi vì hắn kỳ tài ngút trời, lại càng bởi vì hắn tự thân sở chịu đựng khổ nạn vốn là vượt quá người thường. Nếu không có một cuộc tai nạn mười chín năm trước kia, thì hiện nay Mặc Tu Nghiêu có lẽ chính là một đời danh tướng Đại Sở , khí phách dương dương thong dong qua ngày mà thôi. Nhưng phụ vương còn không có hi vọng con cũng trải qua tai nạn như vậy, con rõ chưa?”

Lôi Đằng Phong gật đầu, “Nhi tử hiểu. Phụ vương. . . Vẫn đều bảo vệ nhi tử.” Trước kia khi hắn hai mươi tuổi , quả nhiên hắn trôi qua không buồn không lo, có thể nói tôn quý hơn cả là các hoàng tử Tây

Lăng. Mặc Tu Nghiêu mười bốn mười lăm tuổi chinh chiến sa trường, mười bảy mười tám tuổi trọng thương nhiều lần chết, đau khổ chống đỡ Định Vương phủ lớn như thế, những thứ này hắn cũng không có trải qua. Cho nên hắn cũng không có lập trường đi ghen tỵ với thành tựu cùng với năng lực của Mặc Tu Nghiêu. Hắn chỉ có thể vì mình vô năng mà xấu hổ.

Lôi Chấn Đình thở dài nói: “Có lẽ phụ vương bảo vệ ,ngược lại hại con, nhưng ngay cả như vậy phụ vương không hy vọng con sẽ trải qua thống khổ và hành hạ như vậy. Huống chi. . . Đằng Phong, phụ vương chưa bao giờ thất vọng về con.”

“Phụ vương. . . . . .” Lôi Đằng Phong ngơ ngẩn.

Lôi Chấn Đình cười nói: “Con là nhi tử của Bản vương , Bản vương cho rằng con đã rất tốt .”

“Phụ vương, nhi tử hiểu .” Lôi Đằng Phong cúi đầu xuống, che giấu lệ trong mắt, trầm giọng nói: “Nhi tử sẽ không để cho phụ vương thất vọng .”

Chương 386: Phụ tử thổ lộ tình cảm, công chúa Dung Hoa

Edit: Xiao Min
Beta: Sakura

“Nhi tử sẽ không để cho phụ vương thất vọng .”

Lôi Chấn Đình vui mừng nhìn nhi tử trước mắt , mặc dù cũng đã hơn ba mươi tuổi , mắt còn đỏ hồng thật sự mất hết hình tượng nhưng quả thật lúc này Lôi Đằng Phong ở trước mặt lão lộ ra vẻ mặt chân thật nhất .

Đi tới trước mặt Lôi Đằng Phong , Lôi Chấn Đình giơ tay lên vỗ vỗ bờ vai của hắn, gật đầu nói: “Phụ vương tin tưởng con sẽ không để cho ta thất vọng. Ngồi xuống, nói một chút chuyện của Mặc Tu Nghiêu .” Lúc trước Lôi Chấn đình bởi vì Lôi Đằng Phon tùy ý phí hoài bản thân mình mà tức giận, cũng chưa kịp đàm luận đám người Mặc Tu Nghiêu đột nhiên xuất hiện. Lôi Chấn Đình cũng không thể khẳng định những năm này bảo vệ đối với Lôi Đằng Phong tương lai có phải hay không là một chuyện tốt, nhưng làm phụ thân lão cũng tuyệt đối không thể vì mong con hơn người mà bức bách nhi tử đi trải qua một chút tai nạn mà thường nhân không thể thừa nhận. Lôi Chấn Đình hơi chấp niệm với việc thắng qua Định Vương Phủ, thắng qua Mặc Lưu Danh, nhưng mà lão cũng chưa từng có nghĩ tới muốn áp đặt phần chấp niệm này trên người nhi tử của mình.

Lôi Đằng Phong gật đầu, đi qua một bên ngồi xuống. Cẩn thận nói lại một lần chuyện ở trên chiến trường nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu. Nghe hắn nói xong, Lôi Chấn Đình khẽ thở dài một tiếng, nói: “Đằng

Phong, con bị Mặc Tu Nghiêu lừa, hắn ta không có kịp mang binh mã trở lại.” Lôi Đằng Phong cau mày, liền hiện lên một tia ảo não. Nói vậy, quả nhiên hắn kém Định Vương quá xa. Lôi Chấn Đình mỉm cười nhìn hắn nói: “Nhưng con cũng không cần như đưa đám. Bản vương cũng thấy may mắn khi con không có nhất thời vọng động mang binh giết đi qua.” Cho dù tiêu diệt được mười mấy vạn Mặc gia quân của Nam Hầu và Mộ Dung Thận, cũng chỉ là một cuộc tiểu thắng. Thậm chí có thể nói, tiểu thắng này không thể làm được trở ngại gì cho đại cục , nhưng lại tuyệt đối không thể gây thương tổn cho Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu dưới cơn nóng giận, có thể dễ dàng giết Lôi Đằng Phong. Trao đổi như vậy, đối với Tây Lăng và Trấn Nam Vương phủ mà nói cái được không bù đắp được cái mất.

Lôi Đằng Phong nghi ngờ nhìn Lôi Chấn Đình một cái, rất nhanh liền lĩnh ngộ được. Lấy võ công của Mặc Tu Nghiêu muốn giết mình đương nhiên là một việc đơn giản không thể đơn giản hơn . Nhìn ánh mắt mỉm cười của phụ vương, Lôi Đằng Phong có chút áy náy cúi đầu, “Nhi tử để cho phụ vương lo lắng.”

Lôi Chấn Đình vui mừng gật đầu, Lôi Đằng Phong có thể suy nghĩ đủ cẩn thận, sau này cũng sẽ không vọng động làm việc nữa. Chỉ cần hắn có thể giữ được tỉnh táo, lấy năng lực của hắn vô luận như thế nào, bảo vệ tánh mạng cũng không thành vấn đề .

“Tốt lắm, con không có chuyện gì là tốt rồi. Quân ta đánh hạ Vệ thành tất cả đều là công lao của con. Hiện nay Đại Sở và Tây Lăng ta song phương đồng thời đại quân tiếp cận, quân ta vừa liên tục đoạt được Thụy Xương và Vệ thành, hiện tại ưu thế vẫn là ở bên chúng ta.” Lôi Chấn Đình nói. Lôi Đằng Phong gật đầu, nói: “Phụ vương lo lắng Mặc Cảnh Lê bên kia? Nếu như quân ta có thể khiên chế trụ Định Vương, cùng với phần lớn tướng lãnh Mặc gia quân, Mặc Cảnh Lê bên kia mới có thể đủ ứng phó được .” Mặc gia quân đúng là danh như lời đồn, nhưng nơi Mặc gia quân đóng chỗ cũng quá nhiều .Một trong ba

vị Đại tướng quân Mặc gia quân Trương Khởi Lan vẫn trấn thủ ở Hoàng thành Tây Lăng hiệp trợ Từ Tứ công tử thống trị Tây Lăng. Căn bản không cách nào trở lại tham chiến. Lãnh Hoài cũng trấn thủ Sở kinh, uy hiếp Đông Bắc để ngừa người Bắc Cảnh lật lọng. Nguyên Bùi tướng quân tuổi tác đã cao, thủ trên thành nhưng muốn lên mã hành quân giết địch, lại chỉ sợ tinh lực không đủ. Kể từ đó, Mặc gia quân cũng chỉ còn dư lại đám người Nam Hầu, Lữ Cận Hiền, Mộ Dung Thận. Về phần Vân Đình, Chu Mẫn, Hà Túc mấy nhân tài này mới xuất hiện, tương lai phát triển có lẽ rất tốt đẹp, nhưng trước mắt chỉ sợ vẫn không thể địch nổi lão tướng Tây Lăng. Dù sao, ,kỳ tài như Mặc Tu Nghiêu, mười mấy tuổi có thể quét ngang các nước cho dù ở Định Vương phủ cũng là dị số(đặc biệt).

Lôi Chấn Đình cau mày nói: “Con đừng quên, còn có Diệp Ly.”

Lôi Đằng Phong nhướng mày, hắn đúng là đã quên Diệp Ly, hết lần này tới lần khác nữ tử này cũng không thể làm cho người ta quên mất . Mặc dù bình thời phảng phất không hiện sơn lộ thủy, nhưng mà tinh tế đếm một chút thì chiến tích của nàng tuyệt không hề thua kém cùng bất kỳ một danh tướng đương thời nào. Nếu như nàng chống lại Mặc Cảnh Lê, Mặc Cảnh Lê thắng bại thật đúng khiến cho người ta có thể lo.

“Khởi bẩm Vương gia, mật thư phương bắc đến.” Ngoài cửa, thị vệ trầm giọng bẩm báo nói. Ánh mắt Lôi Chấn Đình trầm xuống, lạnh nhạt nói: “Trình lên .” Nếu Mặc Tu Nghiêu đã trở lại, thế cục phương bắc cũng sẽ không là một bí mật nữa. Thị vệ đẩy cửa đi vào trình lên phong thư liền lui xuống. Lôi Chấn Đình mở ra mật thư nhìn một lần, sắc mặt đổi rồi lại đổi, cuối cùng thở dài đưa phong thư cho Lôi Đằng Phong.

Lôi Đằng Phong có chút nghi ngờ nhận lấy phong thư nhìn một lần, nhất thời sắc mặt đại biến. Vẻ sợ hãi nói: “Mặc Tu Nghiêu đã tiêu diệt

toàn bộ đại quân Bắc Nhung. Gia Luật Dã và Hách Liên Chân đều chết hết.” Nhìn trong mật thư viết tình hình trong trận đánh cuối cùng của Mặc gia quân và Bắc Nhung , cho dù đã giải khai khúc mắc, tâm tình của Lôi Đằng Phong vẫn hết sức phức tạp.

Nói thật, từ ánh mắt Lôi Đằng Phong mà xem, thật sự không nhìn ra trận chiến này rốt cuộc có tinh diệu gì. Có thể nói cuộc đánh lén ban đêm cực kỳ không bình thường, nhưng hết lần này tới lần khác liền nhất cử tiêu diệt đại quân Bắc Nhung lúc ở hai- ba năm trước còn quét ngang cả phương bắc Đại Sở. Ngẩng đầu nhìn Lôi Chấn Đình, Lôi Chấn Đình đứng trước địa hình bản đồ lông mày nhíu lại suy tư chốc lát, mới chỉ chỉ trên bản đồ một chút hỏi: “Con biết đây là địa phương nào?”

“Hồi Phong cốc?”

Lôi Chấn Đình nói: “Đây là nơi mười chín năm trước Mặc gia quân chiến bại, cách nơi này không xa, chính là nơi Mặc Tu Văn đã chết bệnh .”

Lôi Đằng Phong ngẩn người, rất nhanh hít vào thở ra một hơi nói: “Ý phụ vương là, Định Vương cố ý dẫn đại quân Bắc Nhung tới Hồi Phong cốc nhất cử tiêu diệt ? Trên thực tế. . . Trước đây hắn đã có năng lực tiêu diệt đại quân Bắc Nhung?” Mặc Tu Nghiêu rốt cuộc. . . . . .

Lôi Chấn Đình lạnh nhạt nói: “Cũng chưa hẳn là như thế, nếu không phải nửa năm trước kia Mặc gia quân vẫn nhường. Làm sao có thể để cho Gia Luật Dã tin tưởng chiến lực của Mặc gia quân chỉ ngang bằng với Bắc Nhung. Làm sao có thể để cho Gia Luật Dã buông lỏng cảnh giác cho là có thể đánh lén ban đêm đại doanh Mặc gia quân?”

Lôi Đằng Phong gật đầu, phụ vương phân tích không sai. Nhưng

Mặc Tu Nghiêu có thể mắt thấy Thụy Xương, Vệ thành luân hãm, cũng muốn trì hoãn thời gian tiêu diệt toàn bộ đại quân Bắc Nhung ở Hồi Phong cốc, quyết đoán kia cũng đủ làm cho người thán phục. Đợi đến khi sau trận này tuyên cáo thiên hạ, uy tín Mặc gia quân và Định Vương phủ sẽ lại một lần nữa dâng cao. Mà sĩ khí Mặc gia quân cũng tuyệt đối sẽ cao hơn hiện tại,lúc đối mặt liên quân Tây Lăng và Đại Sở cũng sẽ không hề nghi ngờ và sợ hãi nữa.

Lôi Chấn Đình thở dài, nói: “Đằng Phong, con lập tức lên đường đi gặp Mặc Cảnh Lê. Tuyệt đối không thể để tên ngu xuẩn khi trước khi hai quân ta hội họp mà thua ở trong tay Diệp Ly.” Ngụ ý, Lôi Chấn Đình đã khẳng định Diệp Ly nhất định sẽ đi trước ngăn cản binh mã Đại Sở.

Lôi Đằng Phong cau mày nói: “Mặc Cảnh Lê rất ngoan cố, chỉ sợ sẽ không nghe lời của con.”

Lôi Chấn Đình suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Bản vương viết một bức thư tín cho con, con mang cho hắn. Về phần. . . nếu hắn có thể nghe lời con thì không sao, nếu cố ý không nghe. . . Liền kệ hắn ta. Con mang một đội binh mã khác đi qua âm thầm giấu diếm, nếu Mặc Cảnh Lê binh bại. . . . . .”

Lôi Đằng Phong hiểu ý, gật đầu nói: “Nhi tử hiểu.”

Lôi Chấn Đình thoải mãi gật đầu nói: “Nhớ kỹ, nếu giao thủ với Diệp Ly, ngàn vạn không thể hành động thiếu suy nghĩ. Tuy Diệp Ly là cô gái nhưng quỷ kế đa đoan, am hiểu nhất kế dụ địch.”

“Dạ, ghi nhớ lời dạy của phụ thân.”

————Hồng nhạn quan——————

Bởi vì Vệ thành thất thủ, Mặc gia quân cũng thối lui đến Hồng Nhạn quan và núi Linh Thứu Sơn. Nguyên Bùi lão tướng quân đóng ở Hồng Nhạn quan nhìn thấy Định Vương và Vương phi giá lâm cũng hết sức cao hứng. Mặc dù lão tướng quân không sợ hãi chết trận trên sa trường, nhưng lại biết mình rốt cuộc tuổi tác đã cao, tinh lực không lớn bằng lúc trước. Muốn chiến thắng Trấn Nam Vương Tây Lăng lại càng khó. Hiện nay Định Vương và Vương phi chạy về, miễn trừ tai ương chiến loạn cho mấy ngàn vạn dân chúng Hồng Nhạn quan nội, lão tướng quân rất mừng rỡ .

Đón đoàn người Diệp Ly vào Hồng Nhạn quan ngồi vào chỗ của mình, Nam Hầu và Mộ Dung Thận song song quỳ xuống xin tội, “Xin Vương gia trừng trị thuộc hạ tội mất thành.”

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười đỡ hai người dậy nói: “Hai vị cần gì như thế, trận chiến này cũng không phải là tại hai vị tướng quân. Nếu không phải tại Bản vương trì hoãn thời gian, sao Vệ thành sẽ bị chiếm đóng? Nói như thế phải nên trị tội Bản vương trước?”

Nam Hầu vội vàng nói: “Vương gia trì hoãn thời gian, đương nhiên có đạo lý của Vương Gia. Đã mất Thụy Xương và Vệ thành tại mạt tướng vô năng .”

Mặc Tu Nghiêu lắc lắc đầu nói: “Nam Hầu và Mộ Dung tướng quân không cần như thế. Chuyện này không nên trách hai vị, nếu không phải có hai vị hết sức ngăn cản Lôi Chấn Đình, chỉ sợ Bản vương cũng không có thời gian toàn diệt đại quân Bắc Nhung thành công như thế. Nếu hai vị cố ý xin tội, chẳng phải là làm cho người ta nói Bản vương thưởng phạt không phân biệt được?”

Thấy Mặc Tu Nghiêu quả thật có ý không trách tội, hai người mới vội vàng tạ ơn. Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Hai vị mấy ngày nay cũng khổ rồi, ngồi đi.”

Nguyên Bùi tướng quân ngồi ở một bên hơi không kìm nén được rồi, liền vội vàng hỏi: “Vương gia, Vương gia quả thật đã toàn diệt đại quân Bắc nhung?”

Mặc tu Nghiêu gật đầu cười nói: “Đúng.”

Phượng Chi Dao ngồi ở dưới vội vàng nói ra chuyện giao chiến cùng Bắc Nhung, sau khi Nguyên Bùi lão tướng quân nghe được đại quân Bắc Nhung toàn diệt không một trở về Bắc Nhung, Hách Liên Chân đền tội thì nước mắt tuôn đầy mặt, luôn miệng nói tốt. Nam Hầu cũng gật đầu cười nói: “Tin tức kia vừa ra, sĩ khí Mặc gia quân ta tất nhiên đại chấn. Vương gia và Vương phi cũng đã trở lại, còn sợ đại quân Tây Lăng sao?”

Mặc Tu Nghiêu thỏa mãn gật đầu nói: “Như thế vô cùng tốt. Nhưng hiện tại Mặc Cảnh Lê suất lĩnh tám mươi vạn binh mã Đại Sở cũng đã đến phương bắc. Nhưng không biết vị tướng quân nào đi trước nghênh kẻ địch?”

Trong đại sảnh trầm tĩnh xuống. Trên mặt Mộ Dung Thận và Nam Hầu hiện lên một chút do dự, mặc dù bọn họ đã quy hàng Mặc gia quân, nhưng rốt cuộc cũng là thần tử Đại Sở . Huống chi, vô luận binh sĩ Mặc gia quân hay binh sĩ Đại Sở chẳng phải cũng là từng Đại Sở con dân, tự giết lẫn nhau, chưa từng sảng khoái giao chiến với ngoại địch.

Mặc Tu Nghiêu nhìn lướt qua vẻ mặt hai người, trong lòng sáng tỏ. Thật cũng không miễn cưỡng, nếu như hai vị này mà thật không có chút do dự nào với binh mã Đại Sở hắn mới cảm thấy lo lắng. Hắn nhìn về phía Diệp Ly hỏi: “A Ly cảm thấy nên an bài như thế nào?”

Diệp Ly trầm ngâm chốc lát nói: “Không bằng , tướng quân Lữ Cận

Hiền suất lĩnh bốn mươi vạn đại quân đi trước, như thế nào?" Lữ Cận Hiền và Trương Khởi Lan được xưng song bích trong Mặc gia quân, vô luận năng lực uy vọng đều tuyệt đối đủ để làm thống soái nhất phương, nếu quả thật để cho hắn chỉ làm một thành viên mãnh tướng như trước, ngược lại là đại tài tiểu dụng. Mặc dù Lữ Cận Hiền lúc này cũng không đây, nhưng hắn cũng sẽ không có bất kỳ dị nghị gì với mệnh lệnh của Mặc Tu Nghiêu.

Nguyên Bùi có chút lo lắng nói: "Bốn mươi vạn có thiếu một chút hay không?"

Diệp Ly lắc đầu cười nói: "Mặc dù Lữ tướng quân chỉ có bốn mươi vạn đại quân, nhưng Sở kinh còn có Lãnh Hoài tướng quân thống lĩnh gần hai mươi vạn đại quân. Mặc dù còn chưa đủ để so sánh với binh mã Đại Sở, nhưng nói riêng về chiến lực, Mặc gia quân cũng tuyệt đối mạnh hơn binh mã Đại Sở. Lữ tướng quân dụng binh thành thạo, sẽ không thể không địch lại binh mã Đại Sở."

Nghe Diệp Ly nói như thế, Mặc Tu Nghiêu suy tư chốc lát mới vừa gật đầu nói: "Liền theo A Ly nói đi."

Nghị xong chuyện, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly mới mang theo Mặc Tiểu Bảo đang buồn ngủ trở lại gian phòng đã sớm chuẩn bị xong nghỉ ngơi. Nhìn Mặc Tiểu Bảo ngủ, Mặc Tu Nghiêu mới lôi kéo Diệp Ly qua một bên ngồi xuống, mỉm cười hỏi: "A Ly có lời gì muốn nói?"

Diệp Ly do dự một chút, gật đầu nói: "Ta định đi theo Lữ tướng quân cùng đi tiền tuyến Đại Sở."

Vốn tưởng rằng Mặc Tu Nghiêu cự tuyệt, lại không nghĩ Mặc Tu Nghiêu chỉ hơi trầm tư , liền gật đầu nói: "Như thế cũng tốt, nhưng A Ly nhất định phải chú ý an toàn." Nhìn nàng toát ra vẻ kinh ngạc, Mặc Tu Nghiêu cười nhạt, cúi đầu sờ nhẹ mi tâm nàng một chút, mỉm

cười nói: “A Ly cho rằng ta sẽ không đáp ứng sao?”

Diệp Ly nhướng mày, trước kia mỗi lần phải ra khỏi cửa phải cò kè mặc cả hồi lâu, còn không rõ ràng sao?

Tâm trạng Mặc Tu Nghiêu rất tốt kéo nàng vào trong ngực cười nói: “Bởi vì Bản vương có dự cảm, sau lần này A Ly sẽ không rời đi Bản vương một bước nữa. Cho nên. . . Lần này A Ly muốn đi thì hãy đi đi.” trong lòng Mặc Tu Nghiêu sáng tỏ, sau lần này, ít nhất trong tương lai trong vòng hai mươi năm thiên hạ này chắc không có biến hóa gì nữa. Về phần hai mươi năm sau. . . không phải là chuyện của hắn nữa.

Diệp Ly gật đầu, nhẹ nhàng cười nói: “Đã như vậy, đa tạ Vương gia .”

Mặc Tu Nghiêu nhẹ nhàng chà chà sợi tóc đen nhánh của nàng, cười nói: “Sau lần này, chúng ta cũng không cần đánh giặc . A Ly không còn có lý do rời đi Bản vương, một người chạy khắp nơi . Có điều không cần lo lắng, A Ly muốn đi chỗ nào, Bản vương phụng bồi A Ly cùng đi .” Diệp Ly nhẹ nhàng tựa vào trong ngực của hắn, chỉ cảm thấy trong lòng mền mại như nước. Thế nhưng đã qua mười một - mười hai năm rồi, từ lúc ban đầu chỉ bầu bạn chung sống, càng về sau, cứu giúp nhau trong lúc hoạn nạn, lưỡng tâm tương hứa(hai trái tim hướng về nhau), hai người thế nhưng đã đi qua hơn mười năm. Bọn họ đã có ba đứa con, nhưng cũng chân chính thực hiện một đời một thế một đôi người.Lúc ban đầu, Diệp Ly liền nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới .

“Tu Nghiêu, chờ Tâm nhi và Lân nhi trưởng thành, chúng ta phải đi du sơn ngoạn thủy có được hay không?” Tựa vào trong ngực Mặc Tu Nghiêu , Diệp Ly nhẹ giọng hỏi.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu cười nói: “Chuyện A Ly thích làm, Bản vương cũng sẽ cùng nàng làm.” Nhưng ở trong lòng không thèm để ý đến việc Tâm nhi và Lân nhi trưởng thành. Chờ Mặc Tiểu Bảo tiểu tử kia trưởng thành là được rồi. Ca ca không phải là dùng để chiếu cố đệ đệ, muội muội sao, nếu không hắn sinh bé ra dùng để làm gì ?

Cho nên, Mặc Tiểu Bảo đáng thương , trong mắt phụ vương bé, bé không chỉ là người được chọn để thu thập cục diện rối rắm, còn là bảo mẫu của hai đệ đệ, muội muội trong tương lai .

Sáng sớm hôm sau, Diệp Ly âm thầm lặng lẽ rời đi Hồng Nhạn quan đi đến chỗ Lữ Cận Hiền . Hồng Nhạn quan, sau khi chúng tướng lãnh phát hiện Vương phi không thấy đâu cũng không để ý. Bọn họ đã sớm quen với việc Vương phi thỉnh thoảng biến mất đi làm mấy chuyện trọng yếu. Chỉ có Mặc Tiểu Bảo rầu rĩ không vui, bởi vì sau khi mẫu thân đi, phụ vương lại bắt đầu tầm trọng thêm nghiền ép mình.

————Bắc Nhung————

Trên thảo nguyên băng thiên tuyết địa, Vương đình Bắc Nhung nghiêm trang ở chỗ sâu cánh đồng tuyết. Khác với Sở kinh xanh vàng rực rỡ điêu khắc vẽ cùng với Hoàng thành Tây Lăng, vương thành Bắc Nhung lộ ra vẻ càng thêm mộc mạc cùng thô cuồng. Phảng phất như thành trì được xây từ một ngọn tảng đá . Mặc dù nơi này là nơi kinh tế chính trị phồn vinh nhất Bắc Nhung, nhưng chân chính ở tại trong thành cũng chỉ có Vương tộc Bắc Nhung, người bình thường quyền quý Bắc Nhung vẫn ở trong lều vải riêng của mình. Cho nên, cả Vương đình Bắc Nhung trước mặt còn không bằng hoàng cung Sở Kinh .

Trên thảo nguyên Bắc Nhung khí hậu ác liệt, hàng năm có ba bốn tháng lại càng bão tuyết khắp nói, cả người lẫn vật đều không thể đi

lại. Cũng khó trách người Bắc Nhung đặc biệt khát vọng thổ địa phì nhiêu như Đại Sở.

Trong Vương Cung, Bắc Nhung Vương ngồi trên vương tọa được lót da hổ, tức giận nhìn mọi người phía dưới. Lửa than đốt ấm áp cả gian phòng, nhưng vào lúc này càng làm cho nhiều người thêm mấy phần nóng rang. Bắc Nhung Vương năm nay đã sáu mươi tuổi, lúc còn trẻ cũng là đại anh hùng dũng sĩ nhất đẳng trên thảo nguyên. Nhưng theo tuổi tác đã cao, hoặc nói là có rất nhiều đồ Trung Nguyên truyền vào Bắc Nhung, cũng có lẽ là người thói hư tật xấu, lâu năm Bắc Nhung Vương dần dần trở nên ngu ngốc háo sắc, dễ nghe lời xu nịnh. Nhưng ngay cả như vậy, khi nghe tin tức Gia Luật Dã binh bại bỏ mạng truyền đến cũng hết sức tức giận.

Thái tử Bắc Nhung Gia Luật Hoằng ngồi ở phía dưới trong lòng âm thầm kêu khổ. Hắn không nghĩ tới động tác của Mặc Tu Nghiêu lại nhanh như vậy, đem trọn Bắc nhung đại quân vài chục vạn binh mã một lưới đả kích. Kể từ đó, ba năm nay Bắc Nhung vì chinh phục Đại Sở, thế nhưng bỏ ra gần hai trăm vạn tánh mạng chiến sĩ. Sau đó đoạt lại cũng chỉ có một chút vàng bạc châu báu cùng với tranh chữ lỗi thời không có chút ý nghĩa nào. Bên ngoài thảo nguyên có nhiều mỏ vàng bạc, người Bắc Nhung cũng không thiếu vàng bạc, về phần tranh chữ lỗi thời, người Bắc Nhung lại càng không hiểu thưởng thức. Càng không cần phải nói, bởi vì không có đánh hạ Sở kinh Đại Sở, trân bảo hiếm thế chân chính cũng không có cướp được cái gì. Đối với người Bắc Nhung mà nói, những đồ này giá trị còn không bằng tơ lụa, lá trà, cùng với lương thực.

Gia Luật Hoằng lựa chọn hợp tác với Mặc Tu Nghiêu, chỉ là vì muốn làm huynh đệ Gia Luật Dã của mình suy sụp, nhưng không có nghĩ tới sẽ chôn vùi toàn bộ vài chục vạn đại quân Bắc Nhung còn lại. Nhưng hiện tại. . . . Nhìn phong thư trong tay, Gia Luật Hoằng chỉ cảm thấy trong lòng từng đợt phát rét. Nhưng hắn lại không thể nói

thêm cái gì, cũng không thể trách Mặc Tu Nghiêu đánh giặc thật lợi hại, tiêu diệt toàn bộ đại quân Bắc Nhung rồi? Muốn trách chỉ có thể trách Gia Luật Dã quá phế vật rồi!

“Thái tử!” Bắc Nhung Vương thở hổn hển kêu lên.

Gia Luật Hoằng vội vàng tỉnh táo lại, tiến lên trầm giọng đáp: “Nhi thần có mặt.”

Bắc Nhung Vương nói: “Con mang nữ nhân Đại Sở kia tới cho Bản vương !”

Gia Luật Hoằng hơi ngẩn ra, có chút do dự. Công chúa Dung Hoa cùng hắn làm bạn mười mấy năm, vì hắn sinh ra mấy đứa con. Mặc dù là người Đại Sở nhưng cũng có mấy phần tình cảm . Huống chi, công chúa Dung Hoa quan hệ khá tốt với Định Vương phi, mặc dù lần này mình bị Mặc Tu Nghiêu tính toán, nhưng thật ra mình cũng không có làm cái gì, lại càng miễn đi sự nguy hiểm khi bị phụ vương phát hiện . Hơn nữa Mặc Tu Nghiêu giúp mình giết chết Gia Luật Dã. Nếu để cho phụ vương giết công chúa Dung Hoa, chỉ sợ khó khai báo với Định Vương phủ.

“Phụ vương, chuyện này không có liên quan gì tới Dung Hoa.” Gia Luật Hoằng trầm giọng nói.

Bắc Nhung Vương hừ lạnh một tiếng nói: “Bản vương bất kể nàng có quan hệ hay không, Bổn vương chỉ biết là Mặc Tu Nghiêu giết nhi tử của Bản vương , giết trăm vạn đại quân của Bản vương. Bản vương muốn dùng nữ nhân Đại Sở kia tế cờ, phái binh vì Dã nhi báo thù!” Nói xong, cũng không để ý tới Gia Luật Hoằng không nguyện, vung tay lên làm cho người ta đi mang công chúa Dung Hoa tới.

Gia Luật Hoằng cau mày nói: “Phụ vương, Dung Hoa là mẫu thân

của mấy vị vương tử , nếu như giết nàng, mấy vị vương tử. . . . . .”

Bắc Nhung Vương không quan tâm, vung tay lên nói: “Mấy hài tử kia thì hiểu được cái gì, đưa bọn họ giao cho Vương phi của ngươi nuôi là được. Nếu nuôi không được. . . sẽ giết đi.Bắc Nhung ta không thiếu tiểu vương tử.” Bắc Nhung Vương quả thật có tư cách nói lời này, đến bây giờ dưới trướng hắn có mười ba vị hoàng tử, bảy vị công chúa, Vương Tôn thì không dưới ba mươi. Đương nhiên sẽ không để ý vương tử của một nữ nhân Đại Sở huyết thống không tinh khiết kia .

Không lâu lắm, công chúa Dung Hoa bị người ép xuất hiện ở cửa phòng. Người áp công chúa Dung Hoa không chút nào thương tiếc đẩy vào, công chúa Dung Hoa hơi lảo đảo ngã vào trong phòng. Nhìn mọi người đang ngồi trước mắt nhìn mình chằm chằm một chút , bộ dáng tràn đầy ác ý , nhìn nhìn lại trên mặt Gia Luật Hoằng hiện lên khó xử, công chúa Dung Hoa không khỏi cười nhạt. Nàng thân là công chúa hòa thân sớm đã hiểu, sinh tử vinh nhục của nàng đều nhờ vào quan hệ hai nước. Ngay từ lúc Tây Lăng đối với Đại Sở dụng binh ,người Bắc Nhung không có đem mình giết cũng muốn dựa vào cho người Định Vương Phủ phái tới tương trợ bày mưu tính kế. Hôm nay Bắc Nhung trên trăm vạn đại quân bị Mặc gia quân tiêu diệt, Bắc Nhung Vương tìm không được người bắt nạt trước hết nghĩ đến dĩ nhiên là mình .

“Dung Hoa ra mắt Vương thượng, ra mắt thái tử.” Công chúa Dung Hoa khẽ khom người, học theo lễ nghi của người Bắc Nhung hướng Bắc Nhung Vương hành lễ. Ngay cả như vậy, cũng mang theo thần thái cao quý cùng ưu nhã chỉ có cô gái hoàng tộc được nuôi dạy kỹ càng mới có , hoàn toàn khác với cô gái Bắc Nhung thô bạo vô lễ.

Bắc Nhung Vương cười lạnh một tiếng nói: “Công chúa Đại Sở, ngươi cũng đã biết xảy ra chuyện gì?”

Công chúa Dung Hoa nhíu mày, nhẹ nhàng cười nói: “Dung Hoa không biết, xin Vương thượng chỉ giáo.”

Sắc mặt Bắc Nhung Vương có chút dữ tợn, chỉ không biết lão đau lòng Gia Luật Dã đứa con trai này hay trăm vạn đại quân Bắc Nhung kia, “Hay cho một cái không biết! Ngươi cũng không biết chuyện Thất hoàng tử của Bản vương bị Mặc Tu Nghiêu giết chết sao?” Thật ra thì công chúa Dung Hoa thân phận nữ quyến, lại là dị tộc, không biết mới là bình thường . Chẳng qua là Bắc Nhung Vương cố ý bới móc người khác cũng không cách nào suy đoán.

Công chúa Dung Hoa nhắm hờ mắt không nói. Nàng đã hiểu, Bắc Nhung Vương đối với mình nổi lên sát tâm, vô luận nói gì cũng là dư thừa. Mặc dù đến Bắc Nhung mười mấy năm, mặc dù Đại Sở đã chỉ còn lại có nửa giang sơn, nhưng nàng cũng sẽ không đi cầu xin tha thứ ,không duyên cớ bôi nhọ tôn nghiêm công chúa Đại Sở.

“Xem ra ngươi cũng biết ngươi đáng chết rồi! Bản vương sẽ cho ngươi lưu toàn thây đuổi về Đại Sở!” Bắc Nhung Vương nhe răng cười nói.

Công chúa Dung Hoa nhàn nhạt nhìn hướng vừa Gia Luật Hoằng, Gia Luật Hoằng có chút làm khó nhìn nàng cuối cùng không nói thêm gì. Thấy thế, công chúa Dung Hoa chỉ đành cười khổ. Những năm nay, mặc dù nàng mang một chút dị tâm, nhưng thật lòng với Gia Luật Hoằng . Nàng cũng biết trong lòng Gia Luật Hoằng có nàng, nhưng mà rốt cuộc không trọng yếu bằng vị trí thái tử, Bắc Nhung Vương của hắn. Nhưng nhìn đến Gia Luật Hoằng ngay cả một câu cũng không có nói thay mình. Công chúa Dung Hoa không nhịn được có chút thất vọng.

Thấy công chúa Dung Hoa không nói thêm gì nữa, Bắc Nhung

Vương cho rằng nàng sợ. Vốn trong lòng đằng đằng lửa giận cũng tiêu tán rất nhiều, đắc ý nói: “Ném ra cho Bản vương, chém!”

“Dạ, Vương thượng.” Hai thị vệ Bắc Nhung tiến lên, một trái một phải kéo công chúa Dung Hoa đi ra ngoài. Công chúa Dung Hoa nhằm hờ mắt rồi nhìn về phía Gia Luật Hoằng nói: “Xin Thái tử hãy chiếu cố mấy hài nhi của ta.”

Cũng không đợi Gia Luật Hoằng đáp ứng, Dung Hoa công chúa nhìn lướt qua hai thị vệ ngạo bên cạnh nghễ nói: “Buông ra! Bản công chúa mình sẽ đi!”

Công chúa Dung Hoa thong dong đi ra ngoà , sắp bước ra cửa phòng , chốc lát, bên trong vọng lại một giọng nam trầm thấp “Chậm đã !”

Chương 387: Sở Hoàng Mặc Cảnh Lê

Edit: Xiao Min
Beta: Sakura

“Chậm đã!” Đột nhiên, Gia Luật Hoằng đứng lên nói.

“Thái tử!” Bắc Nhung Vương đột nhiên giận dữ. Người càng là ngu ngốc vô năng bảo thủ thì càng không chịu được người khác phản đối ý kiến, huống chi Bắc Nhung Vương lúc này đang trong cơn thịnh nộ. Thấy Gia Luật Hoằng lại vì một nữ nhân Đại Sở phản bác mình, nhất thời giận dữ. Ánh mắt quét về phía Gia Luật Hoằng tràn đầy sát khí. Gia Luật Hoằng rủ mắt xuống, trầm giọng nói: “Phụ vương xin nghe nhi thần , không thể giết công chúa Dung Hoa được.”

Ngoài cửa, công chúa Dung Hoa đột nhiên nghe được giọng nói của Gia Luật Hoằng cũng sững sờ. Xoay người nhìn Gia Luật Hoằng, trong mắt đẹp hiện lên một tia cảm động. Cứ tưởng rằng nàng đã hết hy vọng rồi, lại không nghĩ rằng Gia Luật Hoằng sẽ vì nàng nói chuyện.

Bắc Nhung Vương giận quá thành cười, ngó chừng Gia Luật Hoằng nói: ” Không giết được? Sao Bản vương không biết ở Bắc Nhung có người nào đó mà Bản vương không giết được?” Gia Luật Hoằng thấp giọng nói: “Nhi thần biết Thất đệ chết trận sa trường, trong lòng phụ vương rất bi thống. Nhưng kính xin phụ vương vì giang sơn Bắc Nhung làm trọng.”

Bắc Nhung Vương hí mắt, nhìn Gia Luật Hoằng cười lạnh nói: “Ý của

ngươi là Bổn vương giết nữ nhân này, sẽ ảnh hưởng đến giang sơn Bắc Nhung ?”

Gia Luật Hoằng nghiêm mặt nói: “Dung Hoa là tỷ muội kết nghĩa của Định Vương Phi , quan hệ vô cùng tốt với Định Vương Phi. Thiên hạ đều biết Định Vương sủng ái Vương Phi, nếu phụ vương giết tỷ muội kết nghĩa của Định Vương Phi , chỉ sợ Định Vương dưới cơn nóng giận, sẽ bất lợi với Bắc Nhung ta.” Gia Luật Hoằng bịa ra chuyện công chúa Dung Hoa và Diệp Ly là tỷ muội kết nghĩa, dù sao Đại Sở cách Vương đình Bắc Nhung đường xá xa xôi, Bắc Nhung Vương lúc này cũng không thể phái người đi trước chứng thực. Gia Luật Hoằng sở dĩ nói như thế chỉ là bởi vì ở Bắc Nhung, tình kết nghĩa vô cùng quan trọng ,quan hệ huynh đệ tỷ muội kết nghĩa trong đó không kém hơn người thân chút nào.

Bắc Nhung Vương hừ lạnh một tiếng nói: “Bất lợi với Bắc Nhung ta? Bản vương đang muốn khởi binh vì Dã nhi báo thù!” Gia Luật Hoằng giương mắt nhìn Bắc Nhung Vương, bình tĩnh nói: “Phụ vương, hiện nay Bắc Nhung ta còn có binh để điều sao? Phụ vương báo thù cho Thất đệ như thế nào?” Bắc Nhung hoang vắng, hai trăm vạn đại quân cũng đã có thể nói là lực khuynh quốc . Trong hai mươi ba mươi năm , Bắc Nhung không thể đánh nổi một trận chiến. Lúc này, Gia Luật Hoằng cũng hiểu ý tứ của Mặc Tu Nghiêu . Mặc Tu Nghiêu muốn đối phó Tây Lăng Trấn Nam Vương cùng với Đại Sở Mặc Cảnh Lê, từ vừa mới bắt đầu thì không khả năng để lại cho Bắc Nhung có cơ hội khôi phục nguyên khí . Đợi đến mấy chục năm sau, Bắc Nhung khôi phục như cũ, chỉ sợ Định Vương Phủ đã sớm nhất thống thiên hạ rồi. Chẳng biết tại sao, tình thế Trung Nguyên cũng không rõ nhưng Gia Luật Hoằng chắc chắn rằng Định Vương Phủ sẽ trở thành người thắng cuối cùng .

“Phụ vương, xin phụ vương lấy Bắc Nhung làm trọng, tạm ngưng lôi đình chi nộ *(cơn giận như sấm). Giết công chúa Dung Hoa cũng chỉ

có thể xả giận thôi, nhưng nàng là công chúa Đại Sở cũng không phải là công chúa Định Vương Phủ , cho dù phụ vương muốn bắt nạt chỉ sợ cũng cực kỳ có hạn . Sao không lấy nàng đổi lại một chút giá trị hữu dụng?"

Thật ra thì Bắc Nhung Vương làm sao mà không biết Bắc Nhung của ngày nay căn bản không có năng lực chống lại Mặc gia quân , muốn dẫn kỵ binh báo thù cũng chỉ là trong lòng tức giận mà thôi. Lời của Gia Luật Hoằng vừa lúc cho lão một cái hạ bậc thang , lão cũng thuận thế xuống. Nhìn Gia Luật Hoằng hỏi: " Giá trị tác dụng ? Một nữ nhân có thể có bao nhiêu trị giá?"

Gia Luật Hoằng trầm tư chốc lát nói: "Chúng ta có thể dùng công chúa Dung Hoa cùng Mặc gia quân đổi lại hài cốt Thất đệ và tướng sĩ Bắc Nhung ta. Những tướng sĩ này vì Bắc Nhung ta chết trận sa trường, nếu như có thể đưa hài cốt bọn họ về thảo nguyên, có lẽ đối với bách tính Bắc Nhung cũng là một loại an ủi."

Bắc Nhung Vương cúi đầu suy tư, mặc dù lão ngu ngốc nhưng cũng không phải là cái gì cũng đều không hiểu , lúc tuổi còn trẻ cũng có lúc anh minh thần võ . Cũng hiểu ý của Gia Luật Hoằng, hơn nữa chỉ cần giao ra một nữ nhân có cũng được mà không có cũng không sao , đúng là một chuyện rất có lời . Ngẩng đầu nhìn lướt qua công chúa Dung Hoa ngoài cửa hỏi: "Định Vương Phủ đáp ứng sao?"

Gia Luật Hoằng gật đầu nói: "Không nói đến giao tình của công chúa Dung Hoa và Định Vương Phi , chỉ nói công chúa Dung Hoa là vì Đại Sở hòa thân mới đến Bắc Nhung . Mặc dù hôm nay được thế chính là Định Vương Phủ, nhưng dân chúng mà Định Vương Phủ quản lý cũng từng là con dân Đại Sở. Nếu như Định Vương Phủkhông để ý tới sự sống chết của công chúa Dung Hoa, sẽ khiến dân chúng Đại Sở bất mãn."

Bắc Nhung Vương có chút phiền não gật đầu, phất tay nói: “Chuyện này liền giao cho con xử lý. Tóm lại Bản vương không muốn tại Bắc Nhung thấy nữ nhân này! Đều đi xuống đi!”

Gia Luật Hoằng gật đầu lĩnh mệnh, suy nghĩ một chút hỏi: “Phụ vương, không biết hậu sự của Thất đệ ?”

“Con xem rồi làm sao.” Hàng năm rượu mạnh sắc đẹp, khiến cho thân thể Bắc Nhung Vương trở nên già yếu, sau khi phát giận liền cảm thấy có chút mỏi mệt rồi, không kiên nhẫn mà nói. Gia Luật Hoằng lên tiếng lui ra, đi tới cửa lúc quay đầu lại nhìn thoáng qua người đang ở bên trong ôm một thiếu nữ Bắc Nhung đang giở trò , khóe miệng lộ ra nụ cười giễu cợt. Thì ra Thất đệ chết đi đối với phụ vương mà nói cũng chỉ là một trận tức giận mà thôi.

Trở lại trong phủ Thái tử, công chúa Dung Hoa đã bị người ép trở về phòng thu dọn đồ đạc, ngay cả con của mình cũng không cho gặp mặt. Công chúa Dung Hoa thu thập đồ trong mấy năm ở Bắc Nhung, nhìn gian phòng này mà mình ở mười mấy năm nay không khỏi lên tiếng khóc lớn lên.

“Công chúa, Thái tử cũng đã cứu ngài.” Trong phòng, một thị nữ trầm giọng nói.

Công chúa Dung Hoa ngẩng đầu lên nhìn về phía người đó , đây là người Định Vương Phủ đưa cho nàng để bảo vệ an toàn của nàng cùng với trợ giúp nàng, trải qua những năm này chung đụng, công chúa Dung Hoa cũng có mấy phần tín nhiệm với nàng. Lau nước mắt, gật đầu cười khổ nói: “Ta biết, hắn chịu lên tiếng lên tiếng cứu ta một mạng, ta đã hài lòng.” Cô gái không nói thêm gì nữa, chẳng qua là mang theo một tia nhàn nhạt ấm áp bình tĩnh nhìn công chúa Dung Hoa. Một người là công chúa Đại Sở, một người là thái tử Bắc Nhung. Trong lúc xung đột vũ trang của hai quốc , công chúa Dung

Hoa có thể có kết cục hôm nay đã coi như là rất tốt.

“Công chúa thoải mái, buông lỏng tinh thần, trở lại Đại Sở càng phải bắt đầu cuộc sống mới tốt hơn.” Hồi lâu, cô gái mới nhẹ giọng nói.

Công chúa Dung Hoa cười nhạt, gật đầu nói: “Đúng vậy a, ta đã thật lâu chưa có trở về Sở Kinh rồi, cũng không biết còn như trước không.” Nàng biết, mình có thể nhặt về một cái mạng về Đại Sở cũng là bởi vì Gia Luật Hoằng không nhẫn tâm, còn có sự trợ giúp của Định Vương Phủ . Mặc dù không nỡ xa con, nhưng vô luận Bắc Nhung Vương hay Gia Luật Hoằng sẽ không cho phép mình mang con đi . Chỉ hy vọng mẹ con bọn họ kiếp này còn có thể gặp nhau .

Trong một lều của quân doanh Đại Sở, Dao Cơ an nhiên ngồi ở trong trướng lấy một quyển sách thản nhiên liếc nhìn. Bên người nàng, Mộc Liệt cũng nắm một quyển sách nhưng nghiêm túc đọc.

Dao Cơ lười biếng dựa vào giường êm, ánh mắt yên lặng mà trầm tư. Vì để cho Mộc Dương mang theo nàng và Mộc Liệt cùng đi trong quân, Dao Cơ cũng đã tốn đi không ít công phu . May quy củ quân doanh Đại Sở không sâm nghiêm như Mặc gia quân. Huống chi, có tiền lệ Định Vương Phi tùy tùng theo Định Vương xuất nhập quân doanh , muốn phá lệ thì càng dễ dàng hơn nhiều. Mặc dù nàng không có bản lãnh bày mưu nghĩ kế như Định Vương Phi kia, nhưng chỉ cần có thể nói động Lê Vương thì có thể chứ? Mà nói động Mặc Cảnh Lê, dường như cũng không khó. Nhớ tới mấy mỹ nhân tuyệt sắc kia bên trong màn của Lê Vương, Dao Cơ cười nhạt.

Mộc Liệt nhìn thoáng qua nụ cười nhạt nhẽo không biết đang suy nghĩ cái gì của Dao Cơ, khiêu mi nói: “Nương, mẹ đang cười cái gì thế?”

Dao Cơ nhướng mày, cười nói: “Con càng ngày càng quen rồi.”

Mộc Liệt hất càm lên, ngạo nghễ nói: “Bản công tử chưa từng có chuyện không quen , mẹ không phải là mẹ con sao?” Dao Cơ mỉm cười ôm Mộc Liệt, giơ tay lên vuốt vuốt cái đầu nhỏ của hắn nói: “Đúng, mẹ chính là mẹ con!” Có lẽ là bởi vì quá sớm bắt đầu tập võ làm tổn thương gân cốt, mặc dù thực tế Mộc Liệt đã mười một mười hai tuổi rồi, nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn là đứa bé bảy tám tuổi. Mấy năm này hai người chung sống cũng có một chút tình cảm, Mộc Liệt liền nhận Dao Cơ làm nghĩa mẫu.

Dao Cơ cũng thật lòng thương yêu Mộc Liệt, huống chi đứa nhỏ này còn nhỏ tuổi liền vì Định Vương Phủ lập nhiều công lớn, tương lai nhất định tiền đồ bất khả hạn lượng. Ở ngoài sáng biết rõ thân phận mình còn đuổi theo nhận mình làm nghĩa mẫu, Dao Cơ càng vui mừng hơn, cũng càng thêm thương yêu Mộc Liệt.

Mộc Liệt cười hắc hắc với nàng, Dao Cơ không khỏi cảm thấy sau lưng chợt lạnh, chỉ nghe Mộc Liệt chậm rãi nói: “Quên chưa nói với mẹ, mấy ngày trước con cũng nhận Tần thống lĩnh làm nghĩa phụ.”

Nụ cười trên mặt Dao Cơ nhất thời cứng lại, im lặng nhìn Mộc Liệt vui vẻ một hồi lâu.

Phảng phất không thấy được thần sắc của Dao Cơ , Mộc Liệt dựa vào cái ghế cười híp mắt nói: “Chúng ta rất nhanh là có thể về nhà, chẳng lẽ mẹ không có ý định sau khi trở về theo cha nuôi sao ?” Lẽ ra cũng không còn cái gì, Mộc Liệt riêng biệt nhận nghĩa phụ nghĩa mẫu, nếu nói cùng nhau lại làm cho người không khỏi đỏ mặt lên. Bất đắc dĩ liếc Mộc Liệt một cái nói: “Tiểu hài tử, quản nhiều chuyện vớ vẩn như vậy làm gì?”

Mộc Liệt cười tủm tỉm nói: “Vớ vẩn sao? Con chỉ có một nghĩa mẫu một nghĩa phụ, cũng không muốn quay đầu lại nhận thêm một nghĩa

mẫu hoặc nghĩa phụ nữa. Nghĩa mẫu, mẹ nói phải không ?”

Dao Cơ giơ tay lên đập cuốn sách trong tay mình trên mặt Mộc Liệt, “Đừng nói nhảm , cẩn thận một chút chớ đắc ý quên hình. Nếu còn bước cuối cùng bị lật thuyền trong mương, con sẽ bị người ta cười chết .” Mộc Liệt sờ sờ lỗ mũi, cũng hiểu Dao Cơ nói đúng, càng là đến bước cuối cùng càng phải chú ý cẩn thận.

“Mộc tướng quân.” Lều lớn ngoài, truyền đến tiếng hô của thị vệ . Mộc Liệt và Dao Cơ liếc nhau một cái cùng đứng dậy, Mộc Dương đã từ bên ngoài đi vào. Thấy Mộc Liệt cầm quyển sách trên tay, trên mặt không khỏi nở nụ cười. Đưa tay vỗ vỗ bả vai Mộc Liệt cười nói: “Liệt nhi cũng dụng công, có điều cũng không cần quá cực khổ .” Mộc Liệt yên lặng gật đầu, ở trong lòng liếc mắt. Bằng lương tâm mà nói thì người cha hờ này đối với hắn không tệ , chỉ tiếc. . . Ai bảo Mộc gia đắc tội Định Vương điện hạ đây. Nếu như cuối cùng để cho Mộc Dương và lão Mộc Dương Hầu biết cháu ruột Mộc gia mà bọn họ cưng chìu đã nhiều năm chỉ là một đồ giả mạo, hơn nữa còn là một gián điệp, thật không biết hai người kia sẽ giận thành cái dạng gì? Nghĩ đến đây, Mộc Liệt hơi có chút đồng tình nhìn Mộc Dương một cái.

Đương nhiên Mộc Dương không thể lãnh hội được hàm nghĩa của cái nhìn này, cho rằng nhi tử lo lắng công khóa, cười nói: “Hài tử ngốc, kiến thức con học đã nhiều hơn đứa bé tám chín tuổi bình thường rồi, không cần ép buộc mình quá.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Liệt nhất thời đen lại, đương nhiên kiến thức hắn học nhiều hơn so đứa trẻ tám chín tuổi, bởi vì bản thân hắn cũng không phải là đứa trẻ tám chín tuổi. Mặc dù làm nhiệm vụ rất dễ dàng, nhưng mấy năm nay cũng dáng người cũng không cao qua , điều này là nỗi đau trong lòng Mộc Liệt không thể chạm tới .

Trời ơi, hãy để cho Mộc Dương và Mộc Dương Hầu phủ đi chết hết a.

Mộc Dương ngồi xuống ghế ở cạnh giường êm, Dao Cơ từ trên bàn rót một chén trà nóng cho hắn, mỉm cười hỏi: “Lúc này làm sao còn tới đây?” Đại quân mới vừa tới cách tiền tuyến Mặc gia quân không xa, mấy ngày nay Mộc Dương và lão Mộc Dương Hầu đều cùng Mặc Cảnh Lê bận rộn chuyện trong quân . Mặc dù Dao Cơ và Mộc Liệt đi theo Mộc Dương vào trong quân, nhưng đã mấy ngày chưa từng gặp mặt .

Mộc Dương nói: “Mặc gia quân do Định Vương suất lĩnh, đã toàn diệt đại quân Bắc Nhung, hôm nay Định Vương đã trở lại Hồng Nhạn quan giằng co với Lôi Chấn Đình, đại quân Lữ Cận Hiền đã di động đến tiền tuyến, mấy ngày nay chỉ sợ ta không có thời gian chiếu cố các nàng, lúc này hơi rãnh rỗi liền trở lại xem một chút.” Dao Cơ thản nhiên cười nói: “Ta sẽ cố gắng chiếu cố Liệt nhi, chàng không cần lo lắng cho chúng ta .”

Mộc Dương gật đầu, nắm tay Dao Cơ cười nói: “Vậy thì tốt, đi theo chúng ta một đường hành quân, cực khổ nàng.” Dao Cơ tròng mắt, nhợt nhạt cười một tiếng nói: “Cũng là ta phải làm , nói cái gì cực khổ hay không cực khổ chứ ?”

Mộc Dương nhìn dung nhan mỹ lệ ôn nhu của Dao Cơ , trong mắt hiện lên một tia vui mừng và nhu tình. Nắm tay Dao Cơ gật gật đầu nói: “Tốt lắm, ta đi về trước. Hai mẹ con hãy chiếu cố mình.”

Dao Cơ và Mộc Liệt đứng dậy đưa Mộc Dương đi ra ngoài, quay đầu lại ngồi xuống, Mộc Liệt cau mày nói: “Mộc Dương không trở lại, chúng ta lại không thể đi loạn phía ngoài nữa, đến lúc đó phải làm sao mới có thể bắt được bố phòng và tin tức của binh mã Mặc Cảnh Lê ?”

Dao Cơ lạnh nhạt mỉm cười nói: “Không cần phải gấp. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đến lúc đó nghĩ phương pháp liên lạc với Lữ tướng quân là được.” Mộc Liệt gật đầu, Vương Phi cũng không có yêu cầu bọn họ phải lấy được bản đồ bố phòng của Đại Sở , chắc còn có chuyện quan trọng hơn muốn phân phó bọn họ, bọn họ chỉ cần chờ đợi tin tức, lúc cần thiết cho Mặc gia quân một chút hiệp trợ là được rồi.

Trong đại trướng của quân Đại Sở , bởi vì là hoàng đế ngự giá thân chinh, lều lớn quy cách khác hoàn toàn với chủ soái tầm thường , càng lộ ra vẻ rộng rãi hoa lệ. Cho dù khí trời phương bắc giá lạnh nhưng được lót một miếng thảm thật dày từ Tây Vực mang đến, ngân than thượng hạng lẳng lặng thiêu đốt lên, cả trong đại trướng ấm áp mà thư thái.

Nhưng sắc mặt Mặc Cảnh Lê cũng không có bởi vì lều lớn ấm áp thư thái mà trở nên hòa ái, ngược lại càng thêm âm chí. Tướng lãnh phía dưới rối rít sợ hãi cúi đầu, không dám nhìn tới Đế vương phía trên cao cao tại thượng . Quân lâm thiên hạ chuyện này cũng không có để cho tâm tình Mặc Cảnh Lê tốt hơn, kể từ khi năm trước, khi Lê Vương phủ sau đêm hôm đó , lãnh khí quanh thân Mặc Cảnh Lê cũng đủ để cho bất luận kẻ nào nhượng bộ lui binh. Người không biết không dám đi hỏi, số ít người biết cũng không dám nói. Mọi người chỉ biết là tiểu hoàng đế đột nhiên sinh bệnh nặng rồi sau đó băng hà, sau đó Lê Vương lên ngôi. Hết thảy nhanh đến mức khiến cho rất nhiều người cũng không kịp phục hồi tinh thần lại ,Lê Vương cũng đã đăng cơ làm Đế. Nhưng sau khi lên ngôi tính tình Mặc Cảnh Lê càng trở nên lạnh lẽo cổ quái hơn trước, hỉ nộ không chừng. Làm một đế quân vương mới vừa đăng cơ , không vội đi trấn an triều thần tôn thất dân chúng, mà lại bận rộn ngự giá thân chinh , Mặc Cảnh Lê coi như là người đầu tiên.

“Bắc Nhung thua, Mặc Tu Nghiêu lực chú ý tất nhiên sẽ phóng đến nam tuyến . Hiện nay Mặc Tu Nghiêu phái Lữ Cận Hiền suất lĩnh bốn mươi vạn đại quân đón đánh binh mã Đại Sở ta, chư vị ái khanh có ý kiến gì không?” Mặc Cảnh Lê trầm giọng hỏi.

Các tướng lĩnh hai mặt nhìn nhau, không một người dám mở miệng nói chuyện. Bắc Nhung không chỉ có thua, hơn nữa còn là toàn quân bị diệt. Điều này không khỏi làm trong lòng các tướng lĩnh Đại Sở sinh ra vài phần lạnh lẽo. Huống chi, Đại Sở vàTây Lăng liên minh thừa dịp Mặc gia quân giao thủ với Bắc Nhung, mình xuất binh đã có chút ít chột dạ. Tây Lăng và Mặc gia quân là đối địch trời sinh , đương nhiên sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Nhưng Đại Sở và Mặc gia quân cắt đứt xương còn với gân , Lê Vương làm như thế khó tránh khỏi sẽ làm dân chúng cùng với các tướng sĩ cảm thấy trái tim băng giá.

“Làm sao? Các vị đều không có biện pháp?” Mặc Cảnh Lê hí mắt, lạnh lùng nói.

“Hoàng thượng tự có thánh đóan,chúng mạt tướng cung (cung kính) nghe hoàng thượng phân phó.” Các tướng lĩnh cùng kêu lên nói.

Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng, sao hắn lại không biết những người này đánh cái chú ý gì, nhìn lướt qua mọi người đem ánh mắt rơi vào lão Mộc Dương Hầu phía sau, trầm giọng nói: “Mộc Lão Hầu Gia, ngươi nói xem?”

Lão Mộc Dương Hầu vội vàng bước ra khỏi hàng, cung thanh bẩm báo nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, thần cảm thấy, nếu như chỉ là bốn mươi vạn đại quân Lữ Cận Hiền mà nói…, cũng không cần lo lắng. Nhưng mà. . . . . .”

“Nhưng cái gì?” Mặc Cảnh Lê hỏi. Lão Mộc Dương Hầu nói: “Nhưng

Sở kinh còn có Lãnh Hoài hai mươi vạn đại quân, Lãnh Hoài bản thân cũng là người tài mới hiếm có , ban đầu đại quân Bắc Cảnh tiếp cận, Lãnh Hoài một mình một người trấn thủ Tử Kinh quan mấy tháng, cũng làm cho trăm vạn đại quân Bắc Cảnh không thể nào lướt qua Tử Kinh quan một bước. Bởi vậy có thể thấy được, người này cũng tuyệt đối không thể khinh thường. Khác. . . Thần cho là. . . chỉ sợ Định Vương và Định Vương Phi còn có một vị sẽ đi qua. Đến lúc đó. . . . . .”

“Lãnh Hoài. . . Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly?” Mặc Cảnh Lê vuốt vuốt ngọc ban chỉ(chiếc nhẫn ngọc đeo ở đầu ngón tay cái) trên tay ,hừ lạnh một tiếng nói: “Lãnh Hoài thâm thụ hoàng ân, nhưng lại phản quốc đầu nhập vào Định Vương Phủ, kì tội nên chém! Về phần Định Vương Phủ. . . Chỉ sợ lần này tới chính là Diệp Ly, tới vừa đúng lúc. . . . . .”

Nghe được lời nói của Mặc Cảnh Lê …, các tướng lĩnh yên lặng ở trong lòng oán thầm : Lãnh Hoài một người đau khổ trấn thủ Tử Kinh quan, Lê Vương không chỉ có không trợ giúp, còn khắp nơi khấu trừ quân lương của Lãnh Hoài, cuối cùng thậm chí ngay cả lương thảo cùng quân lương đáng lẽ nên cho Lãnh Hoài đều mang đi. Nếu không phải có Mặc gia quân thì không biết cỏ trên mộ phần của Lãnh Hoài giờ đã mọc cao bao nhiêu rồi. Chỗ nào có thể nói là cái gì thâm thụ hoàng ân? Huống chi, vì bảo vệ cho Sở Kinh, Lãnh Hoài còn đã chết một đứa con trai, Mặc Cảnh Lê nói mấy lời này thật sự là không có sức thuyết phục.

Nhưng Mặc Cảnh Lê là hoàng đế, hắn nói như thế nào thì như thế đó. Phía dưới , tướng lãnh cũng không dám mở miệng đi phản bác lời của hắn. Chỉ im lặng nghe phân phó của hắn. trong lòng Mặc Cảnh Lê không vui, vung tay lên thản nhiên nói: “Mộc lão Hầu Gia, Mộc Dương Hầu, Lữ Cận Hiền liền giao cho các ngươi. Về phần Định Vương Phi. . . Bản vương sẽ đích thân xử lý!” Cha con Mộc

Dương vội vàng chắp tay lĩnh mệnh, “Mạt tướng lĩnh mệnh.”

“Khởi bẩm hoàng thượng, Thế tử Trấn Nam Vương Tây Lăng cầu kiến.” Ngoài cửa binh lính hắng giọng bẩm báo nói. Mặc Cảnh Lê khẽ cau mày nói: “Lôi Đằng Phong, hắn tới làm gì?” Binh lính trả lời: ” Thế tử Trấn Nam Vương chỉ nói phụng mệnhTrấn Nam Vương, có chuyện trọng yếu cầu kiến hoàng thượng.”

“Để cho hắn đi vào.” Mặc Cảnh Lê phân phó nói.

Chỉ chốc lát sau, Lôi Đằng Phong được người mang đến, nhìn một chút trong trướng các tướng lĩnh cùng Mặc Cảnh Lê ngồi trên ghế rồng, cười nhạt, khom người vái chào nói: “Tại hạ Lôi Đằng Phong ra mắt Sở Hoàng.”

” Thế tử Trấn Nam Vương bình thân.” Mặc Cảnh Lê hí mắt, đánh giá Lôi Đằng Phong trước mắt. Hiện tại Lôi Đằng Phong trầm ổn hơn lúc ban đầu nhìn thấy ở Nam. Cho dù hiện tại hắn đối mặt với Mặc Cảnh Lê đã trở thành hoàng đế Đại Sở nhưng như cũ có thể không kiêu ngạo không siểm nịnh, lạnh nhạt tự nhiên. Khó hơn được chính là, ánh mắt của hắn cũng trở nên cực kỳ bình thản ổn định, đây là Lôi Đằng Phong lúc trước không có .

Mặc Cảnh Lê nhìn chăm chú vào Lôi Đằng Phong, một hồi lâu mới hỏi: ” Thế tử Trấn Nam Vương Tây Lăng tới đây, có việc gì?”

Lôi Đằng Phong lạnh nhạt cười nói: “Hồi Sở Hoàng, phụ vương nghe nói Sở Hoàng đã suất binh tới tiền tuyến, đặc biệt mệnh lệnh Đằng Phong đến đây nghênh đón.”

Nghe vậy, ánh mắt mấy lão tướng tại chỗ nhìn về phía Lôi Đằng Phong không khỏi nhiều mấy phần tán thành. Năm đó đám cưới Định Vương, lúc Lôi Đằng Phong làm thế tử Trấn Nam Vương đến Sở

kinh tham gia hôn lễ cái phần ngạo nghễ như có như không kia , mặc dù cũng không cuồng vọng, nhưng lại khó tránh khỏi làm cho người ta cảm thấy có mấy phần cao ngạo. Nhưng hiện tại Lôi Đằng Phong không chỉ có trầm ổn hơn mười năm trước rất nhiều, tâm thái lại càng bình thản không ít. Trấn Nam Vương khẳng định không phải là phân phó hắn tới đón tiếp Mặc Cảnh Lê , nhưng khó được chính là bản thân hắn có thể cúi thấp cái đầu này.

Hiển nhiên, lời của Lôi Đằng Phong cũng làm cho Mặc Cảnh Lê vui vẻ vài phần, ánh mắt nhìn về phía Lôi Đằng Phong cũng nhiều mấy phần ấm áp. Mặc Cảnh Lê gật đầu cười nói: “Trấn Nam Vương khách khí, Thế tử mời ngồi.”

“Đa tạ Sở Hoàng.” Lôi Đằng Phong nó cười thản nhiên không một chút vì từ người trước mắt mình là người mình luôn nhìn không thuận mắt , hiện này cao cao tại thượng mà bất mãn cùng với lúng túng.

Sau khi tạ ơn, Lôi Đằng Phong ở vị trí đầu não thứ nhất ngồi xuống. Đợi đến thị vệ dâng trà lui ra, Mặc Cảnh Lê cũng vẫy lui các tướng lĩnh, lưu lại cha con Mộc Dương Hầu cùng với mấy tướng lãnh tâm phúc. Mặc Cảnh Lê mới hỏi: “Nghe nói Thế tử Trấn Nam Vương nhất cử phá được Vệ thành, Trẫm còn chưa chúc mừng Thế tử.”

Lôi Đằng Phong cười nói: “Tại hạ chỉ may mắn mà thôi, trước đó vài ngày bị Nam Hầu và Mộ Dung tướng quân làm khó, suýt nữa bỏ mạng. Nếu không phải phụ vương an bài chu toàn, lúc này đã sớm không có Lôi Đằng Phong người này, tại hạ không dám lãnh công.”

Mặc Cảnh Lê cười nhạt, cũng không nhiều lời, “Thế tử đến, Trấn Nam Vương có thể có cái gì phân phó.”

Lôi Đằng Phong nói: “Phụ vương phân phó tại hạ, hết thảy mặc cho

Sở Hoàng phân phó . Nhưng . . Khi tại hạ đến đây , trên đường đã nghe đến tin tức, Định Vương Phi Diệp Ly đã đến trong quân Lữ Cận Hiền , chỉ sợ ít ngày nữa sẽ phải cùng Lữ Cận Hiền đấu trên tiền tuyến."

"Lần này Mặc gia quân là Diệp Ly lĩnh quân?" Mặc Cảnh lê cau mày hỏi.

Lôi Đằng Phong lắc đầu nói: "Không, theo tại hạ biết, Định Vương Phi nhận chức quân sư."

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng nói: "Nàng ta co được dãn được. Đa tạ tin tức của Thế tử, Trẫm biết rồi." Lôi Đằng Phong khẽ cau mày nói: "Không biết Lê Vương có đối sách gì?"

Mặc Cảnh Lê cười nói: "Thế tử không cần phải lo lắng, Bản vương tự có kế sách ứng phó, Thế tử chỉ cần mỏi mắt mong chờ chính là." Thấy Mặc Cảnh Lê không muốn nhiều lời, Lôi Đằng Phong cũng không nói tiếp nữa, cười nhạt một tiếng nói: "Đã như vậy, tại hạ liền kính đợi tin lành."

Mặc Cảnh Lê cười ngạo nghễ, nói: "Đương nhiên." Nhìn Mặc Cảnh Lê mặc long bào màu hoàng kim cao cao tại thượng mà cuồng ngạo, Lôi Đằng Phong nhắm hờ mắt, khóe miệng cong lên nụ cười lạnh không dễ dàng phát giác .

Chương 388: Đường tắt khó đi

Edit: Xiao Min
Beta: Sakura

Vào đông trên quan đạo, Mặc gia quân như một hàng dài màu đen dọc theo quan đạo bước nhanh tới. Cầm đầu hai người chính là chủ soái trong quân Lữ Cận Hiền và Diệp Ly mặc áo trắng với áo khoác ngoài màu trắng.

Bởi vì Lữ Cần Hiền là chủ soái trong quân mà Diệp Ly chỉ là quân sư, hai người giục ngựa sóng vai mà đi. Biểu thị Vương Phi kính trọng Lữ Cận Hiền người chủ soái này. Đi theo phía sau hai người chính là bốn người Trác Tĩnh, Lâm Hàn, Vân Đình cùng Từ Thanh Phong.

Lữ Cận Hiền nhìn về Diệp Ly bên cạnh cười nói: “Vương Phi, chỉ sợ hiện tại Mặc Cảnh Lê đã sớm chút tề binh mã tại phía trước chờ chúng ta.” Phía sau Vân Đình bĩu môi nói: “Mặc Cảnh Lê mới vừa lên ngôi, chẳng phải đang chờ giết nhuệ khí Mặc gia quân sao?”

“Nhưng không biết đến lúc đó rốt cuộc là ai giết nhuệ khí của ai?” Lâm Hàn nghiêm túc nói.

Những người khác nghe vậy, cũng không khỏi cười ra tiếng. Nói về Mặc Cảnh Lê thật đúng là chưa từng có cái chiến tích gì lấy ra được. Muốn giết nhuệ khí Mặc gia quân từ chỗ khác tới tay còn dễ nói, trên chiến trường minh đao minh thương thật đúng là không ai coi trọng Mặc Cảnh Lê.”Diệp Ly cười một tiếng nói: ” Có lòng tin là chuyện tốt, nhưng cũng đừng phớt lờ .”Mặc dù Mặc Cảnh Lê chưa từng có chiến

tích xuất sắc gì, nhưng không đại biểu trong quân Đại Sở không có người tài ba.

Lữ Cận Hiền gật gật đầu nói: ” Vương phi nói không sai, Mộc Dương Hầu người này, mặc dù nhân phẩm có chút làm cho người ta lên án, nhưng bản lãnh hành quân đánh giặc quả thật bất phàm.”Mộc Dương Hầu lấy công trận phong hầu, năm đó từ trên chiến trường chém giết ra tới. Thời điểm Mộc Dương Hầu tung hoành sa trường thì lúc đó Lữ Cận Hiền cũng còn chưa thành danh.

Đang nói chuyện, Lữ Cận Hiền ghìm chặt dây cương nhìn con đường phía trước khẽ cau mày.

Diệp Ly thấp giọng hỏi: ” Lữ tướng quân, sao vậy?”

Lữ Cận Hiền trầm giọng nói: ” Phía trước sẽ phải rời quan đạo đi vào sơn đạo rồi. Nếu như là thuộc hạ mang binh mà nói…, tất nhiên sẽ ở phía trước phục binh. . . . . .”

Diệp Ly đánh giá một cái con đường nhỏ hẹp hòi phía trước, trầm giọng hỏi: “Tướng quân xác định?”Lữ Cận Hiền trầm mặc gật đầu. Diệp Ly suy nghĩ một chút nhìn Lữ Cận Hiền nói: ” Lữ tướng quân là chủ soái quân ta, hết thảy lấy Lữ tướng quân làm chủ.”

Lữ Cận Hiền hiểu, Vương Phi có ý tứ là tín nhiệm mình. Gật đầu nói: ” Đa tạ Vương Phi. Hạ lệnh toàn quân, đóng phụ cận!”Thân là một quân chủ soái, hắn lo lắng chính là bị cản tay, thế khó xử. Nhưng mặc dù Diệp Ly thân là quân sư, thân phận lại vượt xa Lữ Cận Hiền , điều này cũng làm cho Lữ Hần Hiền tạo thành cục diện phàm là điều gì đều phải muốn bẩm báo Diệp Ly, nhiều khi tạo thành thói quen. Diệp Ly nói lời này, chính là nói cho Lữ Cận Hiền biết, hắn mới chủ soái của Mặc gia quân, hết thảy đại sự do chính hắn làm chủ là đủ rồi. Diệp Ly nếu thân là quân sư,đương nhiên phải đi làm chuyện của

quân sư .

Mặc gia quân kỷ luật nghiêm minh, mặc dù ra lệnh hết sức đột nhiên, cũng không có bất kỳ hỗn loạn nào. Nhưng không lâu sau, cả đại quân đang ở khoảng cách quan đạo không xa xây dựng cơ sở tạm thời, chuẩn bị chỉnh đốn binh mã.

Trong đại trướng, Vân Đình tiến lên một bước trầm giọng nói: ” Khởi bẩm Đại tướng quân, mạt tướng nguyện làm tiên phong, đi trước dò đường.”

Lữ Cận Hiền cười nhạt khoát tay một cái nói: ” Vân tướng quân, bình tĩnh chớ nóng.”Bên cạnh, Trác Tĩnh cười nói: ” Vân tướng quân, ngươi không nhìn thấy Từ thống lĩnh không có ở đây sao?” Lúc này Vân Đình mới phát hiện, Từ Thanh Phong vẫn theo chân bọn họ ở chung một chỗ thế nhưng không biết lúc nào đã không thấy bóng dáng. Từ Thanh Phong là thống lĩnh phân đội Kỳ Lân , nếu hắn ở đây thì cũng nói rõ là Kỳ Lân cũng ở đây. Có Kỳ Lân đi dò đường thuận tiện và cũng an toàn hơn mình dẫn người đi dò đường nhiều.

Lúc này Vân Đình mới hơn ngại ngùng ngồi xuống, Lữ Cận Hiền mỉm cười nhìn Vân Đình nói: ” Vân tướng quân dũng hướng vô địch là chuyện tốt, xem ra rất nhiều năm nay, Mặc gia quân ta lại thêm mấy viên đại tướng.” Chân chính đại tướng có thể thống lĩnh tam quân nắm toàn bộ toàn cục cũng không phải là dễ tìm , cho dù Mặc gia quân lấy danh dũng mãnh , chân chính có thể được xưng tụng là một đời danh tướng cũng chỉ có hai người Lữ Cận Hiền và Trương Khởi Lan, chỉ tiếc hai người ở thời kỳ Mặc gia quân bị đàn áp yên lặng rất nhiều năm, bỏ lỡ thời điểm tốt nhất. Nếu không, danh tiếng hai người tuyệt không dừng ở hiện tại như vậy. Mà bây giờ, Mặc gia quân dưới trướng Vân Đình, Hà Túc, Trần Vân ,Tôn Diệu Võ, Chu Mẫn còn có Phó Chiêu, những người này mặc dù còn trẻ nhưng tiền đồ vô lượng. Nói về Vân Đình, bàn về số tuổi còn chưa tới ba mươi, luận

chiến công,trong thế hệ tướng lãnh trẻ cũng đã được tính là trên cơ rồi . Nghiễm nhiên chính là tướng tinh (tướng lãnh nỗi tiếng) mới của tương lai.

Vân Đình bị Lữ Cận Hiền khen được có chút ngại ngùng, sờ sờ đầu nhìn về phía Diệp Ly. Diệp Ly lại cười nói: " Dũng hướng vô địch là chuyện tốt, nhưng kẻ làm tướng này để ý chuyện phía trước không để ý phía sau, tính tình này phải sửa lại."

" Đa tạ Vương phi dạy bảo."Vân Đình ngại ngùng nói. Chính hắn cũng biết nhược điểm lớn nhất của mình chính là thỉnh thoảng làm việc vội vàng. Bởi vì hắn trẻ tuổi cộng thêm tính cách của mình, lại càng làm cho người ta không có cảm giác giống như đám người Trần Vân, trầm ổn có thể tin tưởng. Này lại làm cho Vân Đình rất bất đắc dĩ, mỗi lần muốn sửa lại, đáng tiếc rồi lại một câu nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Diệp Ly cũng không bắt buộc chuyện này, Vân Đình còn trẻ, hơn nữa mặc dù thỉnh thoảng vọng động lại cũng không hết sức lỗ mãng, đợi đến lớn hơn, thêm mấy tuổi kinh nghiệm thì sẽ trầm ổn rất nhiều.

Lữ Cận Hiền cười nói: " Vương phi quá mức nghiêm khắc với Vân tướng quân rồi. Lão phu những năm này trong lúc rãnh rỗi, cũng viết một chút tâm đắc, nếu Vân tướng quân không chê, không ngại cầm đi xem một chút."Nghe vậy, Vân Đình không khỏi ngẩn ngơ, phải biết rằng, kẻ làm tướng đặc biệt là một đời danh tướng tâm đắc nhận thức như là bảo vật ngàn vàng khó mua, trừ cha con thầy trò người khác muốn nhìn cũng không có chỗ để nhìn.

Thấy Vân Đình ngẩn người, Diệp Ly ho nhẹ một tiếng, cung kính gật đầu với Lữ Cần Hiền nói: " Vân Đình." lúc này Vân Đình mới phục hồi tinh thần lại, vui vô cùng, vội vàng nói: " Đa tạ Lữ tướng quân, Vân Đình nhất định sẽ thật tình nghiên tập (nghiên cứu , học tập), quyết không cô phụ kỳ vọng của tướng quân ."

Lữ Cần Hiền hắng giọng cười một tiếng, đứng dậy đỡ Vân Đình rồi nói: ” Vân tướng quân khách khí.” Trác Tĩnh ở một bên nhìn hai người một chút, cười nói: ” Lữ tướng quân và Vân tướng quân đã hợp ý như vậy, không bằng nhận Vân tướng quân làm học trò thì càng vui hơn.”

Trác Tĩnh chưa nói xong, Lữ Cận Hiền còn chưa kịp nói chuyện, Vân Đình cũng đã quỳ xuống lạy Lữ Cận Hiền, ” Đệ tử bái kiến sư phụ, cầu sư phụ chỉ điểm.”Lữ Cận Hiền sửng sốt, nhìn về phía Diệp Ly. Lữ Cậ n Hiền đã hơn bốn mươi tuổi, mặc dù mình có nhi tử nhưng con hắn lại cũng không giống cha, thích văn không thích võ, hiện nay đang ở thư viện Ly Sơn đọc sách. Có thể thu Vân Đình , nhân tài mới xuất hiện của Mặc gia quân làm đồ đệ, truyền thừa kiến thức và kinh nghiệm tâm đắc của mình, tất nhiên Lữ Cận Hiền nguyện ý. Chỉ riêng, Vân Đình là tâm phúc và thân tín của Định Vương Phi , cùng hắn trở thành thầy trò như vậy quan hệ cũng đủ để cho Lữ Cận Hiền cao hứng, huống chi bản thân Vân Đình cũng rất có bản lãnh . Nhưng dù sao Vân Đình vẫn là tâm phúc của Định Vương Phi , cũng phải nhìn ý của Diệp Ly.

Diệp Ly lại cười nói: ” Chẳng lẽ Lữ tướng quân ghét bỏ Vân Đình tư chất ngu dốt không chịu thu nhận ?”

Lúc này Lữ Cần Hiền mới yên lòng lại, nở nụ cười hớn hở. Cúi người đỡ Vân đình dậy cười nói: ” Vân Đình không cần hành lễ lớn như thế.”Vân Đình hiểu Lữ Cận Hiền đây là đáp ứng rồi, nhất thời mừng rỡ, ” Đa tạ sư phụ.”

Lữ Cận Hiền mới có được đồ đệ tốt, trong lòng cũng rất cao hứng, nhưng trong miệng vẫn dặn dò: ” Vẫn theo như quy củ trong quân làm việc.”Vân Đình gật đầu lia lịa nói: ” Đạ, đa tạ Đại tướng quân.”

” Khởi bẩm Đại tướng quân, Từ thống lĩnh cầu kiến.”Ngoài cửa, thủ vệ bẩm báo nói. Mọi người biến đổi sắc mặt, Lữ Cận Hiền vội vàng nói: ” Xin Từ thống lĩnh đi vào.”Từ Thanh Phong mặc bộ vàng kim từ bên ngoài đi vào. Vân Đình tò mò đánh giá Từ Thanh Phong một phen nói: Tam công tử, ngươi mặc xiêm y gì thế?” Cũng không phải Vân Đình hiếm thấy vô cùng, mà Kỳ Lân xưa nay đều một thân áo màu đen, làm cho người ta cảm thấy thần bí mà lợi hại. Lúc này quần áo trên người Từ Thanh Phong thật sự quá không phù hợp với khí chất Kỳ Lân . Từ Thanh Phong lườm hắn nói: “Chẳng lẽ ta mặc bộ quần áo dạ hành đi dò đường?” Buổi tối y phục dạ hành đương nhiên là thứ tốt, nhưng ban ngày mặc một áo đen ở nơi sáng ngời rõ ràng tự mình tìm đánh.

Lữ Cận Hiền trầm giọng hỏi: “Có phát hiện gì?”

Từ Thanh Phong gật đầu nói: “Đại tướng quân đoán không sai, trong sơn đạo không có chim bay lại không có người ở. Nhưng trong núi có dấu vết đại lượng binh mã hành quân đi qua , hơn nữa. . . Thuộc hạ mơ hồ ngửi thấy được mùi vị cây trẩu .” Nói đến chỗ này, Từ Thanh Phong cũng không khỏi nhíu nhíu mày.

“Cây trẩu?” Lữ Cận Hiền cau mày, nhìn về phía dưới tay Diệp Ly nói: “Vương phi, đường gần đây chỉ sợ không thể đi .” Bất kể Sở quân có phải định phóng hỏa đốt núi hay không, Mặc gia quân đều không dám mạo hiểm. Có câu nói tàn nhẫn vô tình, hôm nay đang giữa mùa đông vạn vật điêu linh, có cây trẩu chất dẫn cháy nữa, vô luận bọn họ chuẩn bị chu toàn ra sao, chỉ cần vừa tiến vào sơn đạo Sở quân mà phóng hỏa, bọn họ liền chắp cánh khó thoát. Hơn nữa Lữ Cận Hiền hiểu rõ Mặc Cảnh Lê , vì tiêu diệt Mặc gia quân, Mặc Cảnh Lê cũng sẽ không để ý vấn đề có phải đốt vài dãy núi hay không .

Diệp Ly gật đầu, Lâm Hàn lấy ra một bộ bản đồ khổng lồ ở bên cạnh bàn mở ra. Lữ Cận Hiền tiến lên nhìn bản đồ trước mắt suy tư nói:

“Nếu như tránh con đường này, mà đi đường vòng, chỉ sợ sẽ phải trì hoãn mấy ngày.” Lần này, Sở quân dùng cũng là dương mưu, không che dấu chút nào để biết phía trước có mai phục, vào thì Sở quân đốt lửa, không vào thì Sở quân có thể tranh thủ nhiều thời gian hơn đoạt được càng nhiều địa bàn, chiếm cứ địa thế có lợi.

Diệp Ly nhíu mày nhìn bản đồ, hỏi: “Lữ tướng quân có tính toán gì không?”

Lữ Cận Hiền suy nghĩ một chút, vuốt ve bản đồ một hồi lâu mới nói: “Kính xin Vương phi tương trợ .” Diệp Ly lại cười nói: “Ta và ngươi đều là một nhà, hôm nay tướng quân là chủ soái trong quân, có chuyện gì tướng quân xin cứ việc phân phó mới đúng.” Lữ Cần Hiền gật đầu, cũng không khách khí, trầm giọng nói: “Xin Vương phi mang theo Vân Đình suất lĩnh hai mươi vạn Mặc gia quân đi đường vòng.”

Diệp Ly ngẩng đầu nhìn hướng Lữ Cần Hiền nói: “Lữ tướng quân vẫn muốn rẽ đường nhỏ đi?” Con đường này mặc dù gần nhưng rất nguy hiểm. Thậm chí binh mã Đại Sở cái gì đều không cần làm, chỉ cần đốt cây trẩu chôn dấu ở trên sơn đạo cũng đủ để cho Mặc gia quân vạn kiếp bất phục. Hai mươi vạn đại quân cũng không phải là hai ngàn người, một khi cháy chỉ sợ người có thể trốn ra được không tới hai phần.

Ánh mắt Lữ Cận Hiền khoai thai, thản nhiên nói: “Tại hạ nhớ còn một con đường có thể thông qua nơi này, nhưng cần tốn công một chút. Xin Vương phi dẫn người đi trước, nếu như không được, tại hạ liền suất lĩnh đại quân lại từ phía sau chạy tới.” Diệp Ly đưa mắt nhìn bản đồ này một lát, dĩ nhiên nàng cũng hiểu có nhiều chỗ cho dù là Kỳ Lân trải qua chuyên nghiệp huấn luyện cũng chưa chắc có thể qua được một cách hoàn chỉnh . Huống chi bản đồ này cũng thực có chút nhỏ, chưa chắc có thể cho thấy một chút địa hình tương đối bí ẩn , chẳng qua là hỏi: “Lữ tướng quân định từ đâu đi ra ngoài?”

Lữ Cần Hiền chỉ chỉ một chỗ trên bản đồ , Diệp Ly trầm ngâm một chút, liền gật đầu nói: “Tốt, Bản phi trong vòng bảy ngày nhất định có thể chạy tới nơi này, đến lúc đó cùng tướng quân trái phải giáp công, tập kích Sở quân đóng quân nơi này . Tướng quân thấy thế nào?” Lữ Cận Hiền nhìn kỹ, không khỏi cười một tiếng, vỗ tay nói: “Vương phi có mắt nhìn.” Diệp Ly khẽ mỉm cười, nói: “Từ thống lĩnh và Kỳ Lân lưu lại cho Lữ tướng quân.” Diệp Ly cũng hiểu Lữ Cận Hiền muốn đi đường tuyệt đối sẽ không bằng phẳng, cho nên lưu Từ Thanh Phong cùng với Kỳ Lân lại cho hắn, coi như có một bảo đảm.

Lữ Cận Hiền hiểu được ý tốt của Diệp Ly, trong lòng cảm động hết sức, vội vàng cự tuyệt nói: “Không được, Kỳ Lân phải đi theo Vương phi bên cạnh. . . . . .” Diệp Ly lắc đầu nói: “Tướng quân không cần phải lo lắng, Tần Phong đã đến phương bắc, hắn sẽ an bài thỏa đáng.” Tần Phong đại thống lãnh của Kỳ Lân , có thể trực tiếp điều động tất cả nhân mã Kỳ Lân , có hắn ở đây thì không lo không có người dùng.

Thấy Diệp Ly kiên trì, Lữ Cận Hiền cũng ngừng lại, sau khi cám ơn Diệp Ly mới nói: “Vương phi bảo trọng.”

Diệp Ly cười nhạt một tiếng, “Tướng quân cũng bảo trọng.”

Sáng sớm hôm sau, Lữ Cận Hiền liền suất lĩnh mấy vạn tướng sĩ ở sơn đạo ngoài làm ra vẻ chuẩn bị mạnh mẽ thông qua, trước đó mai phục ở sơn đạo phụ cận , tướng sĩ Sở quân có chút lo lắng . Bọn họ cũng không cho rằng Lữ Cận Hiền sẽ xông qua nói này. Dù sao Lữ Cận Hiền cũng coi như là lão tướng danh chấn một phương rồi, làm sao sẽ không rõ tuy sơn đạo này đường tắt nhưng lại rất nguy hiểm? Vì vậy, Mặc Cảnh Lê cũng không có cho nhiều binh lực mai phục ở nơi này, nhiều nhất là làm bộ dáng thôi. Nhưng vừa ra không thành kế, hiển nhiên không thể lừa gạt được Lữ Cận Hiền , mặc dù bọn họ

cũng có thể lấy lửa đốt núi, nhưng đây cũng là hạ sách cuối cùng. Phải biết rằng, hiện tại đang ngày đông giá rét vạn vật điêu linh, một khi cháy thì không ai biết lúc nào mới có thể dập tắt.

”Làm sao giờ?” Tướng lĩnh mai phục ở trong núi nhìn tình hình trước mắt không khỏi nhíu mày, hỏi người bên cạnh.

Người bên cạnh cũng nhíu mày nói:”Đừng vội, nơi này dễ thủ khó công, nhất thời nửa khắc Lữ Cận Hiện sẽ không công đến. Khoái mã bẩm báo Lê Vương và Mộc Dương Hầu đi.” Nói cho cùng, Mặc gia quân và Sở quân vẫn là người một nhà, không phải vạn bất đắc dĩ, ai cũng không hy vọng dùng phương pháp thảm khốc như thế để giết đối phương. Huống chi nhìn về phía Mặc gia quân thân chinh bách chiến khiến cho Sở quân sợ hãi.

Sở quân trên núi không biết rằng lúc khoái mã bọn họ đi bẩm báo Mặc gia quân hướng đi thì Diệp Ly đã mang theo đội nhân mã khác đi đường vòng rồi.

Trong quân Đại Sở , Mặc Cảnh Lê nhìn mật thư trước mắt mà nhíu mày. Phía dưới, đám người Mộc Dương Hầu thấy thế, liền vội vàng hỏi: “Hoàng thượng, Mặc gia quân có chuyện gì?” Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: “Lữ Cận Hiền đang chuẩn bị cưỡng hành qua sơn đạo? Lão Mộc Hầu Gia, kế sách của ngươi thật có tác dụng?”

Lão Mộc Dương Hầu vẫn đang mày rậm nhíu chặt, trầm giọng nói: “Nếu như Lữ Cận Hiền thật muốn thông qua nơi này thì cựu thần dám cam đoan để cho hắn toàn quân bị diệt. Nhưng. . . Cựu thần hiểu rõ Lữ Cần Hiền, hắn không phải là người ngu xuẩn như vậy , làm sao sẽ tự tìm đường chết?” Vừa bắt đầu bố trí cái chỗ này, lão Mộc Dương Hầu cũng không phải muốn tiêu diệt toàn bộ Mặc gia quân, chỉ muốn ngăn trở tốc độ hành quân của Mặc gia quân mà thôi. Hơn nữa lấy năng lực Lữ Cận Hiền và Diệp Ly , muốn ở loại địa

phương này ám toán phục kích bọn họ, khả năng thành công rất nhỏ . Cũng chính vì vậy, hành động của Lữ Cận Hiền làm cho người ta xem không hiểu.

Mộc Dương hỏi: “Có phải vì yểm hộ? Lữ Cần Hiền và Định Vương phi có thể chia mà đi, Lữ Cận Hiền lưu lại chỉ là một ít binh mã vì kiềm chế tầm mắt quân ta?” Lão Mộc Dương Hầu nói: “Rất có thể là chia binh, cho nên Vương gia vẫn cần chú ý tình huống trên đường lớn. Nhưng tổng binh lực Lữ Cận Hiền cũng chỉ có bốn mươi vạn, theo báo cáo ,Lữ Cần Hiền ở sơn đạo ngoài bày xuống binh mã có ít nhất hơn hai mươi vạn, Định Vương Phi mang theo mười mấy vạn binh mã là có dụng ý gì? Mặt khác, nếu bàn về hành quân đánh giặc. . . Lấy cựu thần ý kiến, chỉ sợ Định Vương phi còn không bằng Lữ Cần Hiền. Kể từ đó chẳng lẽ không phải lẫn lộn đầu đuôi?” Mặc dù Diệp Ly liên tiếp chiến thắng gồm Trấn Nam Vương mấy vị danh tướng đương thời, hơn nữa bình định Bắc Cảnh. Nhưng lão tướng như lão Mộc Dương Hầu chỉ cần cẩn thận phân tích tình hình chiến đấu là có thể nhìn ra được, Diệp Ly cũng không tinh thông dụng binh phương pháp. Chỉ là thường xuyên xuất hiện hành động khác thường, hơn nữa am hiểu chính là thao túng thế cục chiến trường để thôi động cả chiến cuộc, lại cũng không phải là Diệp Ly dụng binh pháp như thần.

Ngồi ở trên ghế khách, Lôi Đằng Phong nhắm hờ mắt đang suy tư dụng ý của Lữ Cận Hiền trong hành động lần này . Nhưng cũng giống như lão Mộc Dương Hầu, trăm mối vẫn không có cách giải. Mặc Cảnh Lê cau mày nói: “Nếu Lữ Cận Hiền đã bày xuống trận thế? Nhưng binh lực quân ta không đủ? Có cần nữa phái thêm binh mã trợ giúp?”

Lão Mộc Dương Hầu trầm mặc chốc lát, nói: “Nếu như Hoàng thượng chỉ muốn ngăn cản Lữ Cận Hiền mà nói…, binh mã mai phục đã đầy đủ. Cựu thần bảo đảm, trong vòng mười ngày Lữ Cận Hiền

tuyệt đối không qua được. Nếu Hoàng thượng muốn tiêu diệt nhân mã Lữ Cận Hiền mà nói thì. . . . . .” Mai phục ở nơi đó không đến ba vạn binh mã hiển nhiên là ăn không vô hơn hai mươi vạn đại quân Lữ Cận Hiền. Lão Mộc Dương Hầu tuyệt đối không tin Lữ Cận Hiền lại ngoan ngoãn vọt vào sơn đạo để cho bọn họ phóng hỏa.

Trong lòng Mặc Cảnh Lê nghĩ, Lữ Cận Hiền là danh tướng Mặc gia quân. Kỳ thực danh khí uy vọng quá lớn, phía dưới Mặc Tu Nghiêu cũng chỉ có Trương Khởi Lan ,Nguyên Bùi hai vị tướng quân có thể cùng so sánh. Nếu như có thể nhất cử tiêu diệt đại quân, Lữ Cận Hiền đối với Sở quân từ khi xuất chinh tới nay sĩ khí sa sút đây cũng là chuyện vui.

Trầm mặc một hồi, rốt cục Mặc Cảnh Lê đã quyết định, trầm giọng nói: “Mộc Dương, ngươi dẫn theo dẫn mười vạn đại quân đi trước tăng viện. Không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải bắt lại đại quân Lữ Cần Hiền.”

Mộc Dương vội vàng đứng dậy, hắng giọng đáp: “Mạt tướng lĩnh mệnh!”

Bên cạnh Lôi Đằng Phong muốn nói cái gì đó, nhưng nhìn Mặc Cảnh Lê ngồi phía trên toà mang theo thần sắc nhất định đạt được , liền lặng yên không nói.

Lão Mộc Dương Hầu nhìn về phía Mặc Cảnh Lê nói: “Cựu thần suy đoán, Định Vương phi suất lĩnh đại quân đi đường vòng, thêm bảy tám này nữa giao phong với quân ta. Hoàng thượng, cần cần phái người chặn lại không?”

Mặc Cảnh Lê khoát tay một cái nói: “Không cần, để nàng ta tới đây! Bản vương cũng muốn xem một chút, rốt cuộc Diệp Ly có bản lãnh gì có thể liên tiếp thắng được mấy vị danh tướng chiến thần Tây Lăng.”

Lời này làm trò trước mặt Lôi Đằng Phong nói thật ra thì có chút vô lễ. Nhưng Diệp Ly liên tiếp đánh bại Tây Lăng Trấn Nam Vương và Chu Dương ,Tĩnh Quốc quân cũng là sự thật, cho dù là Lôi Đằng Phong cũng không thể cãi lại. Lôi Đằng Phong cũng không tức giận, chỉ nhàn nhạt cười nói: “Sở Hoàng vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt, mặc dù phụ vương bại vào tay Định Vương Phi , nhưng vẫn rất sùng bái mưu lược của Định Vương Phi. Thiên hạ này ăn qua thiệt thòi từ Định Vương Phi cũng khá nhiều, xa không nói, nói về Nhậm Kỳ Ninh Bắc Cảnh lúc trước, kết quả nước mất nhà tan làm cho người thổn thức.”

Lôi Đằng Phong lời này phảng phất hết sức ôn hòa hữu lễ. Nhưng nghe vào trong tai Mặc Cảnh Lê cũng hết sức chói tai. Bởi vì, Mặc Cảnh Lê cũng một trong những người trong thiên hạ đã ăn thiệt thòi từ Diệp Ly. Hơn nữa ở mấy tháng trước, thời gian còn gần hơn Nhậm Kỳ Ninh. Mặc Cảnh Lê khẽ hừ một tiếng nói: ” Đa tạ Thế tử Trấn Nam Vương nhắc nhở.”

Lôi Đằng Phong mỉm cười không nói, dĩ nhiên hắn biết Mặc Cảnh Lê vì cái gì mất hứng. Mặc dù người biết không nhiều lắm chuyện đã xảy ra phủ Nhiếp Chính Vương tại Nam Kinh, nhưng qua mấy tháng, dựa vào một chút dấu vết, vẫn đủ để cho Lôi Chấn Đình từ trong đó đoán ra một chút tin tức cơ mật. Nói thí dụ như, đoạn thời gian kia, tung tích của Định Vương phi , nói thí dụ như công tử Thanh Trần đột nhiên mất tích vừa thần kỳ đột nhiên trở lại Ly thành. Nữa nói thí dụ như hai vị Vương Phi Mặc Cảnh Lê trước sau mất tích, bệnh qua đời . Kết hợp với thời gian Mặc Cảnh Lê lên ngôi , rất nhiều vấn đề tự nhiên là không cần nói cũng biết.

Mặc Cảnh Lê nguyện ý xem nhẹ Diệp Ly là chuyện của bản thân hắn, đến lúc đó ăn khổ rồi thì cũng không có lý do nói hắn không có nhắc nhở. Mặc Cảnh Lê không nghe khuyên bảo Lôi Đằng Phong cũng không để ý nữa, mà nhắm hờ mắt bắt đầu tính toán lên thủ hạ binh

mã mình mang đến .

Thấy Lôi Đằng Phong thức thời không mở miệng nữa, Mặc Cảnh Lê thỏa mãn gật đầu. Sau khi đăng cơ làm Đế hắn càng không muốn nghe ý kiến phản đối người khác, huống chi Lôi Đằng Phong từ trước xem thường mình vẫn đối với mình không nóng không lạnh, mặc dù chỉ là thân phận thế tử nhưng đều khiến người cảm thấy cao cao tại thượng. Thấy Lôi Đằng Phong ở trước mặt mình cung kính, bộ dáng phục phục thiếp thiếp , Mặc Cảnh Lê càng cảm thấy tâm tình phá lệ vui vẻ.

Đứng dậy, Mặc Cảnh Lê vung tay lên nói: “Chuyện này liền như thế thôi, Mộc Dương mang binh đi chặn lại Lữ Cận Hiền, Bản vương tự mình suất binh đi gặp Diệp Ly!”

Nhìn Mặc Cảnh Lê đứng dậy đi vào phía sau nghỉ ngơi , lão Mộc Dương Hầu khẽ cau mày, hai đầu lông mày nhiều thêm mấy phần mơ hồ lo lắng. Lão vẫn cảm thấy thật ra thì phái Mộc Dương mang mười vạn binh mã đi hoàn toàn không có ý nghĩa . Muốn ở chỗ đó hoàn toàn tiêu diệt Lữ Cần Hiền lại càng hi vọng xa vời . Nhưng Mặc Cảnh Lê lại không muốn nghe lời khuyên. Mặc dù thần phục Mặc Cảnh Lê thời gian cũng không dài, nhưng cho dù lão Mộc Dương Hầu thường hay nói hùa theo cũng đã chưa hoàn toàn nắm rõ ràng Mặc Cảnh Lê rốt cuộc là hạng người gì.

“Phụ thân, sao vậy?” Thấy phụ thân cau mày, Mộc Dương có chút lo lắng hỏi.

Lão Mộc Dương Hầu lắc đầu, thấp giọng dặn dò nói: “Lần này đi ngàn vạn cẩn thận, Lữ Cận Hiền là danh tướng Mặc gia quân, không được khinh địch. Nếu như chuyện không thể làm, cũng không cần miễn cưỡng.”

“Dạ, phụ thân.” Nhìn phụ thân một chút, mặc dù có chút nghi ngờ, Mộc Dương cũng cung thanh đáp ứng. Lão Mộc Dương Hầu lắc đầu, nhẹ giọng thở dài nói: “Thôi, trở về đi thôi.”

Chương 389: Sự tính toán trong bản đồ bố phòng

Edit: Xiao Min
Beta: Sakura

Trong màn trướng của Mộc Dương, Dao Cơ đang thêu thùa. Một bóng người thật nhanh tiến vào trong trướng, trong lòng Dao Cơ cả kinh cảnh giác ngẩng đầu nhìn lại người mới rồi mới thở phào nhẹ nhỏm, có chút lo lắng nói: “Làm sao ngươi ở chỗ này?”

Người tới chính là Tần Phong. Tần Phong mặc trang phục Sở quân bình thường , trên mặt chỉ sửa lại chút xíu, người quen còn không đến mức nhận không ra, nhưng nếu là người chưa quen thuộc thì cũng rất khó khăn một cái nhìn ra diện mạo thật của hắn. Tần Phong nhìn thoáng qua Dao Cơ trên giường êm . Cởi trang phục hoa lệ xinh đẹp đó ra, chỉ mặc một áo màu xanh đơn giản, khoác một áo choàng da hồ màu trắng , so với trước diễm quang tứ xạ càng nhiều thêm mấy phần thanh tú và ôn nhu.

Trong ánh mắt lãnh nghiêm (lạnh lùng, nghiêm túc) của Tần Phong khẽ hiện lên vẻ ôn nhu, nhàn nhạt cười nói: “Không cần lo lắng, phía ngoài không có người ngoài.” Dao Cơ gật đầu, nàng cũng biết thủ vệ phụ cận màn trướng này cũng là ám vệ của Mặc gia quân và Kỳ Lân do Tần Phong an bài , cho nên nàng và Mộc Liệt lúc nói chuyện mới không cần lo lắng bị người phát hiện. Biết Tần Phong sẽ không vô duyên vô cớ đột nhiên xuất hiện ở màn trướng của mình , Dao Cơ thả nữ công trong tay ra, đứng dậy hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

Tần Phong nói: “Lữ tướng quân và Vương Phi sắp đến, nhưng binh

mã của Lữ tướng quân cách hai trăm dặm ngoài bị Sở quân ngăn cản đường đi, mới vừa rồi Mặc Cảnh Lê hạ lệnh Mộc Dương suất lĩnh mười vạn đại quân đi trước tăng viện. Tính toán nhất cử tiêu diệt Lữ tướng quân đại quân." Dao Cơ khẽ nhíu mày nói: "Kia Vương phi ở đâu ?" Tần Phong nói: "Chắc Vương Phi đi một con đường khác, ta muốn rời đi quân doanh đi tiếp ứng với Vương phi, trong đại quân Sở quân , hết thảy sẽ phải do nàng tới xử lý."

Dao Cơ gật gật đầu nói: "Ngươi yên tâm . Đúng rồi." Dao Cơ rút ra trên đầu một con trâm gài tóc thả vào trong tay Tần Phong, nói: "Đây là bản đồ bố phòng của Sở quân, ta từ chỗ Mộc Dương nhìn qua. Một mình ngươi phải cẩn thận."

Tần Phong gạt gạt mày kiếm, cầm lấy trâm gài tóc nhẹ nhàng nhéo một cái, trâm gài tóc liền chia làm hai nửa, ở giữa rỗng ruột lộ ra một cuộn giấy rất nhỏ. Tần Phong rút tờ giấy ra nhìn một chút, rồi ghi nhớ những thứ được vẽ trên đó trong đầu, tiện tay vứt cuộn giấy vào chậu than bên cạnh . Sau đó mới khôi phục trâm gài tóc nguyên trạng, nhẹ nhàng vì Dao Cơ cài lên, thản nhiên nói: "Trâm cài ở trong quân quá mức chói mắt rồi, rất dễ dàng bị người phát hiện. Nhưng. . . Có thể sau này tặng cho ta."

Trên mặt Dao Cơ không khỏi ửng đỏ, mặc dù đã hơn ba mươi tuổi, nhưng áo choàng da hồ tuyết trắng lại như cũ làm nổi bật kiều nhan mỹ lệ động lòng người. Dao Cơ tránh ra bên cạnh , cố gắng trấn định nói: "Ngươi đi nhanh đi, tự mình cẩn thận chút."

Tần Phong lại cũng không gấp gáp, như có điều suy nghĩ nhìn Dao Cơ hỏi: "Nàng đang lo lắng ta sao?"

Dao Cơ ngẩn người, rốt cục thở dài nói: "Chờ sau khi chuyện lần này kết thúc , nếu như chúng ta cũng còn sống. . . Ta sẽ cho ngươi đáp án."

Lần đầu tiên Tần Phong thấy Dao Cơ dứt khoát như thế, mặc dù không có đáp án rõ ràng nhưng đây lần đầu tiên Dao Cơ đối diện với tình cảm của mình làm ra câu trả lời chắc chắn. Không muốn ép buộc nàng nữa, Tần Phong thấp giọng nói: “Không cần lo lắng, chúng ta cũng sẽ sống . Ta đi trước.” Nói xong, liền xoay người chợt lóe thân rời khỏi màn.

Dao Cơ nhìn chiếc lều trống rỗng có chút xuất thần. Lúc này vốn không nên suy nghĩ những vấn đề này , nhưng lúc này nàng khó được có chút xuất thần. Thật ra thì trước đây thật lâu nàng cũng đã hiểu , trong lòng các cô gái , có lẽ Mộc Dương là mộng đẹp, nhưng Tần Phong mới càng là người có thể cho cô gái an toàn và trung thành . Lấy địa vị của Tần Phong ở Định Vương phủ và Định Vương Phi , nghĩ muốn giai nhân tuyệt sắc như thế nào sao không thể được, sao vẫn phải chờ một người đã hơn ba mươi tuổi, đã là nhân lão hoa hoàng(người đã già như hoa vàng héo úa) và đã sinh một đứa con như nàng? Nhưng so với Mộc Dương, Dao Cơ lại càng không nguyện ý phá hủy Tần Phong.

“Dao Cơ.” Mộc Dương từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Dao Cơ đứng ở màn trung gian xuất thần không khỏi sửng sốt một chút, dịu dàng hỏi: “Dao Cơ, sao vậy?” Dao Cơ tỉnh tảo lại, đáy mắt xẹt qua một tia kiên quyết, khóe miệng nhấc lên nhàn nhạt nụ cười, lắc đầu nói: “Không có gì, suy nghĩ lung tung thôi, có việc gì thế?”

Mộc Dương có chút áy náy nói: “Ta phải mang binh xuất chinh rồi. Nếu có chuyện gì, nàng có thể phái người đi tìm phụ thân.” Mặc dù lão Mộc Dương Hầu không vui với chuyện nhi tử xuất chinh lại mang theo một nữ nhân và hài tử, nhưng ngay cả thân là hoàng đế cùng chủ soái Mặc Cảnh Lê cũng không có nói gì, đương nhiên lão Mộc Dương Hầu sẽ không nói gì . Huống chi, Mộc Liệt lại là tôn tử duy nhất của lão, coi như là không vui cũng sẽ trông nom một hai.

Dao Cơ gật đầu, vừa xoay người đi vào bên trong , “Cần ta vì chàng thu thập hành lễ gì không?”

Mộc Dương kéo nàng nói: “Không cần, không phải là rất xa, ước chừng không quá mấy ngày sẽ gặp trở lại. Nàng hãy chiếu cố Liệt nhi cho tốt, Dao Cơ. . . Chờ lần này Bắc Chinh kết thúc, hoàng thượng nhất định sẽ bàn về phần thưởng công hành phần , đến lúc đó ta liền cầu xin hoàng thượng ban cho phẩm cấp phong hào Cáo Mệnh phu nhân cho nàng. Sau này ta cũng không cần lo lắng nàng cùng Liệt nhi chịu ủy khuất.”

Dao Cơ khẽ đẩy Mộc Dương ra, thản nhiên nói: “Chỉ cần Liệt nhi có thể bình an là tốt rồi, ta không cần cái phẩm cấp và phong hào gì đó.” Mộc Dương cười nhạt, chỉ coi nàng thấy ngại mới từ chối, lơ đễnh.

“Cho dù đi mấy ngày, cũng phải mang mấy bộ y phục đi. Hiện tại phương bắc rất lạnh.” Dao Cơ xoay người qua một bên đi thu thập đồ, Mộc Dương thấy nàng kiên trì cũng không nữa phản bác, mỉm cười đi tới một bên nhìn một chút công văn.

Chỉ chốc lát sau, Mộc Liệt đi đến, nhìn thấy Mộc Dương đã ở vội vàng tiến lên hành lễ, “Phụ thân, bọn họ nói phụ thân phải xuất chinh sao?” Mộc Liệt tò mò hỏi. Mộc Dương ôm lấy hắn đặt ở trên gối của mình, cười nói: “Không sai, phụ thân tối nay phải đi rồi. Liệt nhi phải ngoan ngoãn lời nghe mẫu thân .” Mộc Liệt gật gật đầu nói: “Hài nhi biết rồi.”

Nhi tử luôn luôn không thích bị thân cận thế nhưng cũng biết điều một chút ngồi ở trên đầu gối mình, trong lòng Mộc Dương cũng rất cao hứng. Dứt khoát cứ ôm Mộc Liệt nhìn công văn , nhưng không có thấy đứa trẻ trông như tám tuổi ấy bị hắn ôm vào trong ngực đang ngó chừng công văn trước mắt đọc nhanh như gió. Mỗi khi Mộc

Dương lật qua một trang , ánh mắt Mộc Liệt liền lóe lên dụng tâm ghi nhớ những cái mà mắt thấy được.

“Lão Hầu gia.” Ngoài cửa thị vệ cùng kêu lên hành lễ.

Mộc Dương ngẩng đầu lên, liền thấy lão Mộc Dương Hầu từ bên ngoài đi vào, vội vàng đứng lên nói: “Phụ thân.” Lão Mộc Dương Hầu đã thấy Mộc Dương ôm Mộc Liệt nhìn công văn, khẽ nhíu nhíu mày nói: “Lập tức phải xuất chinh rồi, thế nào còn không có chuẩn bị?”

Mộc Dương cười nói: “Dao Cơ đang thu dọn đồ đạc, hết thảy đều chuẩn bị thỏa đáng, phụ thân yên tâm .” Lão Mộc Dương Hầu gật gật đầu nói: “Vậy thì tốt, Lữ Cận Hiền là danh tướng Mặc gia quân,con ngàn vạn phải cẩn thận.” Mộc Dương nghi ngờ nhìn phụ thân, hắn cũng không phải là lần đầu tiên xuất chinh rồi, huống chi phụ thân mới vừa ở trong đại trướng đã nói qua lời giống vậy rồi, “Phụ thân, nhưng là. . . Có vấn đề gì?”

Lão Mộc Dương Hầu lắc lắc đầu nói: “Không có gì. Có điều. . . Có chút bận tâm con thôi.” Lão Mộc Dương Hầu lo lắng, kể từ khi lần này xuất chinh tới nay, lão luôn mơ hồ có một loại dự cảm bất thường. Nhưng lúc này nhi tử sắp phải xuất chinh, cũng không thể nói lời mang điềm xấu như vậy.

Mộc Dương hiểu rõ, cười vang nói: “Hiện nay quân ta chiếm phía trên, nhi tử mang binh đi ngăn chặn Lữ Cận Hiền cho dù không thể đại hoạch toàn thắng, cũng sẽ không có nguy hiểm gì . Phụ thân yên tâm mới đúng.”

Lão Mộc Dương hầu cũng không hiểu mình rốt cuộc cảm thấy bất an về những thứ gì, cũng chỉ cho rằng mình lớn tuổi nên lo lắng nhiều hơn một chút, gật gật đầu. Dao Cơ đang cầm hành lễ thu thập xong đi ra ngoài, nhìn thấy lão Mộc Dương Hầu cũng ngẩn ra, khẽ cúi

người nói: “Lão Hầu gia.”

Lão Mộc Dương Hầu vuốt cằm, mặc dù rất có phê bình kín đáo thân phận Dao Cơ , nhưng bởi vì có Mộc Liệt đứa con trai này, mấy năm này Dao Cơ biểu hiện tốt hơn Tôn thị thân là chính thất, lão Mộc Dương Hầu cũng không có thể cho nàng sắc mặt gì. Nhưng phân phó nói: “Sau này Dương nhi xuất chinh, ngươi mang theo Liệt nhi an phận ở trong màn, không nên tùy ý đi loạn.”

Dao Cơ hàng phục gật đầu đáp: “Dao Cơ hiểu, xin lão Hầu gia yên tâm.”

Mộc Liệt đứng ở Mộc Dương bên cạnh, cũng hết sức biết điều nói: “Tổ phụ, Liệt nhi sẽ biết điều nghe lời mẫu thân .”

Lão Mộc Dương Hầu lúc này mới thỏa mãn gật đầu, xoay người đi ra ngoài. Đi tới lều lớn cửa , vừa quay đầu lại nhìn Mộc Dương ngồi ở án thư nói: “Sau này không nên mang công văn và chiến báo về .”

Tiễn đi lão Mộc Dương Hầu, Mộc Dương lại cùng Dao Cơ, Mộc Liệt nói lời từ biệt sau mới mang theo hành lý mà Dao Cơ chuẩn bị đi ra cửa. Trong màn , Mộc Liệt và Dao Cơ hai mặt nhìn nhau một hồi lâu, Dao Cơ cau mày nói: “Mộc Dương Hầu có phải phát hiện ra hay không?”

Trên gương mặt nho nhỏ của Mộc Liệt nhăn nhó lại, suy tư một lát mới nói: “Chắc không có sao. Chắc lão ta cảm thấy Mộc Dương mang những thứ đó đến chỗ ở gia quyến là không tốt.” Cho dù Lão Mộc Dương Hầu có khôn khéo cũng không thể có thể hoài nghi một tôn tử mới tám, chín tuổi . Nếu như nói lão Mộc Dương Hầu phát hiện thân phận của hắn mà nói…, vậy thì sẽ không chỉ đơn giản là mấy câu nhắc nhở như vậy.

Dao Cơ gật đầu nói: “Tóm lại, hết thảy cẩn thận cho thỏa đáng.”

“Con biết, yên tâm đi. Đúng rồi. . . Con mới vừa thấy được mấy vị trí Sở quân mai phục, con vẽ xuống rồi mẹ cho người ta đưa đi cho Lữ tướng quân đi.”

“Tốt.”

Đêm đó Mộc Dương rời đi đại doanh Sở quân, đồng thời, một phong mật thư cũng đồng thời bay về phía Lữ Cận Hiền .

Sau Diệp Ly cáo biệt Lữ Cận Hiền, liền suất lĩnh hai mươi vạn binh mã vòng qua đường tắt hẹp hòi vẫn từ trên quan đạo đường vòng đi về hướng nam. Một đường đi rất nhanh, chỉ hai ba ngày đã đến nơi cách Sở quân không xa thì ngay tại chỗ đóng quân , cũng không tiến về trước nữa. Điều này làm cho Mặc Cảnh Lê đã sớm chờ chực ở nơi đó có chút thất vọng. Hắn hi vọng Diệp Ly trực tiếp mang theo binh mã tiến lên đây giao chiến với Sở quân. Như vậy Mặc Cảnh Lê có ít nhất tám phần nắm chắc có thể đánh bại hoàn toàn Mặc gia quân.

Trong quân doanh Mặc gia quân, Tần Phong từ trong đại doanh Sở quân ra tới cũng đã xuất hiện ở nơi đây. Mấy tháng không thấy nhưng mọi người bên cạnh Diệp Ly vẫn quen thuộc Tần Phong. Vân Đình lại càng không chút khách khí tiến lên đánh bả vai Tần Phong cười nói: “Tần thống lĩnh thật là xuất quỷ nhập thần a, nhiều tháng không thấy thế nhưng đột nhiên lại xuất hiện từ trên chiến trường. Nói nhanh lên một chút xem, mấy tháng này đi chỗ nào rồi?”

Tần Phong vẫn đi theo Diệp Ly bên cạnh, lần trước Diệp Ly từ Giang Nam trở lại liền không thấy Tần Phong. Mặc gia quân trên dưới cũng không phải là hoàn toàn không hiếu kỳ , chỉ nghĩ vì Vương phi có thể phái hắn đi thi hành cái nhiệm vụ quan trọng gì nên cũng không hỏi

tới. Hiện tại Tần Phong đều trở về rồi, Vân Đình không hề khách khí muốn biết tin tức trực tiếp .

Hai người Trác Tĩnh và Lâm Hàn cũng rất tò mò muốn biết chân tướng. Dĩ nhiên tò mò vấn đề riêng của Tần Phong, thuộc hạ Diệp Ly bên cạnh đông đảo, nhưng đặc biệt nhất phải kể đến Tần Phong . Bởi vì hắn không chỉ là thị vệ tùy thân mà Định Vương tự mình sai khiến bảo vệ Vương phi lại là thống lĩnh Kỳ Lân, thời gian hắn đi theo Định Vương Phi chỉ sợ so còn nhiều hơn đám người Trác Tĩnh vốn là ám vệ của Định Vương Phi . Mà cùng hắn giao tình sâu nhất cũng chính là ba người Trác Tĩnh, Lâm Hàn cùng Vệ Lận.

Diệp Ly cười nhạt, phủi Vân Đình một cái cười nói: “Có vấn đề gì các ngươi hỏi sau. Tần Phong, trong Sở quân có tin tức gì?” Tần Phong gật đầu, trầm giọng nói: “Khởi bẩm Vương Phi, thế tử Trấn Nam Vương Lôi Đằng Phong ngày hôm trước xuất hiện trong đại doanh Sở quân, vẫn không có đi. Mặt khác, hai ngày trước Mặc Cảnh Lê phái Mộc Dương suất lĩnh mười vạn đại quân đi trước ngăn chặn Lữ tướng quân. Mà bản thân Mặc CảnhLê, giờ phút này chỉ sợ đã bày xong trận thế đợi chờ Vương phi đến.”

Đôi mi thanh tú Diệp Ly chau lên, “Lôi Đằng Phong?”

Tần Phong gật đầu nói: “Đúng. Lôi Đằng Phong đang trong đại doanh Sở quân, Mặc Cảnh Lê cũng không ưu đãi hắn, Lôi Đằng Phong cũng hết sức an phận, cực ít phát biểu ý kiến gì. Nhưng hắn vẫn không đi thì hơi kỳ quái.” Diệp Ly suy nghĩ một chút hỏi: “Lôi Đằng Phong nói thế nào ?” Tần Phong nói: “Lôi Đằng Phong nói là phụng mệnh Trấn Nam Vương, đi trước chờ đợi Mặc Cảnh Lê sai khiến. Nhưng Mặc Cảnh Lê tuyệt sẽ không để cho Lôi Đằng Phong tiếp xúc binh quyền Sở quân , hắn không có thực quyền gì. Cái gì cũng khôngđể cho làm, dĩ nhiên cái gì đều không xen vào . Hình như bản thân Lôi Đằng Phong không thèm để ý.”

Diệp Ly suy nghĩ một chút, nhíu lông mày nói: “Phái người đi dò tra, rốt cuộc Lôi Đằng Phong có mang binh tới đây không.”

Tần Phong hơi ngẩn ra, nói: “Vương phi có ý tứ là Lôi Đằng Phong có thể có âm thầm mang binh tới đây, muốn chờ Mặc gia quân và Sở quân lưỡng bại câu thương sau đó trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi?” Dù sao, bên ngoài Lôi Đằng Phong không có mang người nào đến trong quân Sở quân. Nhưng không có nghĩa là hắn không thể an trí binh tướng mã ở phụ cận . Diệp Ly lắc đầu, thản nhiên nói: “Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi cũng chưa chắc, nhưng nhìn đúng cơ hội cháy nhà hôi của cũng có thể .”

Tần Phong gật đầu, nghiêm mặt nói: “Vương phi xin yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ điều tra rõ ý đồ Lôi Đằng Phong đến đây. Vương phi, đây là bản đồ bố phòng của Sở quân mà Dao Cơ lấy được.” Tần Phong trình lên bản vẽ trong tay lên. Diệp Ly nhận lấy nhìn một chút, nhíu lông mày hỏi: “Có thể tin sao?”

Tần Phong nói: “Thuộc hạ đã phái người đã tra xét rồi, hơn phân nửa có thể tin.”

“Hơn phân nửa?” Diệp Ly có chút hăng hái nhướng mày nói. Tần Phong nói: “Bản đồ bố phòng là thật, nhưng . . Có chỗ cũng là thiệt giả nửa nọ nửa kia, Mặc Cảnh Lê cũng không tín nhiệm tướng lãnh bên cạnh mình . Bao gồm phủ Mộc Dương Hầu.” Cái này Tần Phong cũng hơi có thể hiểu được, dù sao năm đó Mặc gia quân chính là thua ở điểm này , suýt nữa tạo thành họa diệt môn cho Định Vương phủ . Ban đầu mặc dù cùng Mặc Cảnh Lê không có gì quan hệ, nhưng Mặc Cảnh Lê học được ít kinh nghiệm , huống chi bên đa nghi của Mặc Cảnh Lê cũng không kém Mặc Cảnh Kì.

Có điều Mặc Cảnh Lê đại khái không nghĩ tới, Tần Phong bắt được

bản đồ bố phòng cũng không có trực tiếp dùng. Ngược lại lợi dụng thời gian Diệp Ly còn chưa tới phái Kỳ Lân kiểm tra lại những địa điểm này.

Diệp Ly nhìn trong tay một tờ giấy có kích thước như khăn tay vẽ đầy các loại chi chít ký hiệu bản đồ. Màu đen là bản đồ nguyên bản lúc Tần Phong lấy từ trong tay Dao Cơ, còn chữ viết và ký hiệu màu đỏ còn lại ở phía trên là Tần Phong khảo chứng sau thêm hoặc là loại bỏ. Tiện tay giao bản đồ cho Trác Tĩnh, rất nhanh, Trác Tĩnh đưa trở về trong tay Diệp Ly là một tờ bản đồ bố phòng hoàn toàn mới.

Diệp Ly nhìn một chút, để bản đồ xuống hỏi: "Ngươi cảm thấy đầy đủ rồi sao?"

Tần Phong suy tư chốc lát, lắc đầu nói: "Sở quân có tám mươi vạn đại quân, nhưng thuộc hạ cho rằng lấy Mặc Cảnh Lê chấp nhất cùng cừu thị với Mặc gia quân, con số này có thể không dừng tại đây. Nhưng nhìn từ trên bản đồ bố phòng, còn chưa đủ sáu mươi vạn người. Thuộc hạ cho là. . . Mặc Cảnh Lê rất có thể ẩn dấu đòn sát thủ."

"Mặc Cảnh Lê cũng trưởng thành hơn nhiều." Diệp Ly nhẹ nhàng cười nói. Vì đối phó Mặc gia quân mà Mặc Cảnh Lê xem như dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, thậm chí ngay cả trên bản đồ bố phòng này cũng có thể làm ra nhiều văn vẻ như vậy, thật sự vượt xa tài trí Mặc Cảnh Lê bình thời biểu hiện ra . Này xem như vượt xa người thường phát huy sao?

"Nếu như ngươi là Mặc Cảnh Lê, ngươi có khả năng nhất giấu hơn hai mươi vạn đại quân kia ở chỗ nào?" Diệp Ly hỏi.

Tần Phong cúi đầu suy tư, bên cạnh Vân Đình cũng duỗi dài cổ đến xem, quệt quệt khóe môi nói: "Nếu như ta là Mặc Cảnh Lê, mượn hai

mươi vạn đại quân này để đối phó Vương phi. Nếu như có thể đem Vương phi. . . Cho dù sau khi Lữ tướng quân đột phá phong tỏa, cũng sẽ biến thành một mình xâm nhập, bốn bề cục diện bị nguy. Huống chi. . . Nếu như Mặc Cảnh Lê đánh một trận toàn thắng Vương Phi, đối với tinh thần thấp kém của Sở quân cũng là một tin tức vô cùng tốt , đồng thời hung hăng đả kích sĩ khí Mặc gia quân và Định Vương phủ."

Diệp Ly cười một tiếng nói: " Quả nhiên Vân Đình đã trưởng thành nhiều."

Vân Đình vừa định phản bác kẻ ngu cũng có thể nghĩ ra được, nghĩ lại nếu nói như vậy chẳng phải nói mình cũng là kẻ ngu? Chỉ đành phải hắc hắc cười một tiếng nói: "Là sư phụ dạy có cách."

Diệp Ly nhìn bản đồ trước mắt, ngón tay thon dài chỉ vào ba địa phương trên địa đồ gật đầu nói: "Nơi này, nơi này, còn có nơi này. Các ngươi cảm thấy thế nào?" Lâm Hàn nói: "Nếu là như vậy. Quân ta vừa ra Hàn Cốc quan sẽ lập tức lâm vào trong vòng vây trong núi. Hơn nữa với nhân mã bên ngoài của Mặc Cảnh Lê, ít nhất chúng ta sẽ bị ba mươi vạn binh mã vây khốn. Nhưng. . . Mặc Cảnh Lê có cái đầu óc này sao?" Vạn nhất bọn hắn tự mình nghĩ thật lợi hại, ngược lại Mặc Cảnh Lê không nghĩ tới, kết quả biến thành chính bọn hắn hù dọa mình.

Tần Phong nói: "Cho dù Mặc Cảnh Lê không có, lão Mộc Dương Hầu cũng sẽ có ." Tần Phong ở trong đại doanh Sở quân lâu nhất, cũng hiểu rõ Mộc Dương Hầu hiện nay có thể nói là được Mặc Cảnh Lê coi trọng nhất, cũng là tướng lãnh trong Sở quân có thể đánh. Nhân phẩm cũng không đại biểu năng lực, cho dù không ít tướng lãnh và thần tử Đại Sở khinh bỉ nhân phẩm lão Mộc Dương Hầu , nhưng lại không người nào có thể phủ nhận năng lực của lão.

Vân Đình nhún nhún vai nói: “Muốn cùng Lữ tướng quân hai mặt vây kín, chúng ta nhất định phải ra Hàn Cốc quan. Cho dù phía trước có ba mươi vạn đại quân cũng phả đi, cũng không thể hiện tại lui về.” Nói không chừng sư phụ hắn cũng đã tiêu diệt mấy mai phục của Sở quân, tới nơi muốn đến. Đến lúc đó ngược lại là bọn họ đi đường bằng lại là người tới trễ, có thể khó coi.

Diệp Ly chống cái trán suy tư một lát, mới vừa cười khẽ một tiếng, nói: “Vân Đình nói không sai. Nếu chúng ta đi trễ, sẽ hại Lữ tướng quân .” Bị Diệp Ly vừa nói như thế, Vân Đình cũng có chút bối rối rồi, “Vương phi, vậy làm sao bây giờ? Chúng ta qua nơi này như thế nào?”

Diệp Ly suy nghĩ một chút, trong lòng đã có so đo, trầm giọng nói: “Vân Đình, ngươi dẫn dắt mười lăm vạn đại quân cường công Hàn Cốc quan.”

“A?” Vân Đình nhất thời kinh hãi, có chút lo lắng nhìn Diệp Ly, Vương phi không phải là lo lắng sao? Mặc dù Hàn Cốc quan không phải là biên cảnh quan trọng gì, nhưng lại là chiến trường cổ nổi danh nhất Trung Nguyên, từ xưa chính là vùng giao tranh binh gia. Còn có danh xưng hùng quan đệ nhất Trung Nguyên. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Lữ Cận Hiền muốn đường vòng đi đường tắt. Nếu như song phương giằng co ở trước Hàn Cốc quan, đừng nói mười lăm vạn người, chính là năm mươi vạn người cũng chưa chắc có thể ở ngắn ngủn mấy ngày công phá Hàn Cốc quan. Hôm nay đã biết Mặc Cảnh Lê sớm ở chỗ này bố trí mai phục, một ít người như vậy của hắn chỉ sợ cũng không đủ cho Sở quân tắc răng.

Diệp Ly cười nhạt nói: “Không phải là thật làm cho ngươi cường công, chỉ cần làm ra bộ dạng mạnh tấn công là được, đừng làm cho người khác hoài nghi ngươi.”

Vân Đình phản ứng cũng mau, liền vội vàng hỏi: “Vương phi, ngài muốn đi đâu?” Nếu Vương phi để cho hắn suất lĩnh đại quân đánh nghi binh, cái hầm kia đích thị là vì che dấu mưu đồ thực sự của Vương phi . Diệp Ly cười yếu ớt nói: “Phật viết: không thể nói.”

Vân Đình nhất thời trở nên ỉu xìu, đôi mắt trông mong nhìn Diệp Ly nói: “Vương phi, ta biết ngài nhất định đi làm trò vui, không thể mang ta à? Mạt tướng có thể vì Vương phi làm tùy tùng không chối từ!” Mỗi lần Vương phi lặng lẽ trộm đi là luôn làm chuyện kinh thiên động địa. Để cho Vân Đình hâm mộ , ghen tỵ đám người Tần Phong, Trác Tĩnh.

Diệp Ly tự tiếu phi tiếu nhìn hắn nói: “Hiện tại trong quân có thể mang binh trừ ngươi ra chính là ta? Vân tướng quân định để cho hai chúng ta người nào lưu lại?”

Vân Đình chán nản, nếu Vương Phi không đi thì còn có cái gì thú vị, Vương phi đi . . . Hắn không đi được.

Diệp Ly giơ tay lên vỗ vỗ bả vai Vân Đình cười nói: “Ngươi nơi này cũng rất trọng yếu, chúng ta có thể làm bao nhiêu chuyện, liền xem ngươi có thể chế trụ Sở quân bao lâu mà không bị phát hiện. Nếu thành công, đến lúc đó Bản phi sẽ đích thân đi về phía Lữ tướng quân vì ngươi xin công.”

Nghe vậy, Vân đình lập tức lên tinh thần . Vân Đình mới vừa bái sư, mấy ngày nay hành quân ,lúc rãnh rỗi hắn đều lấy cuốn sách của Lữ Cận Hiền đọc ,sau đó rất bội phục ngũ thể đầu địa sư phụ mới nhận này, đang lo không có lấy được chiến tích thì sao ở trước mặt sư phụ khoe thành tích đây. Nghe được lời của Diệp Ly …, lập tức chấn phấn tinh thần cười nói: “Vương phi cứ việc yên tâm, mạt tướng bảo đảm sẽ không làm trở ngại đại sự của Vương phi !”

Diệp Ly mãn ý gật đầu nói: “Rất tốt, ngươi đi đi.”

“Dạ, mạt tướng cáo lui!” Vân Đình chắp tay cáo lui, đi ra ngoài kiểm kê binh mã của mình đi.

Trong màn trướng , nhìn bộ dáng Vân Đình như gió xông ra , mọi người không khỏi bật cười. Lâm Hàn cười lạnh nói: “Vân tướng quân cũng sắp ba mươi, sao tính tình này thật là. . . thật tình.”

Diệp Ly cũng không khỏi cười một tiếng. Thật ra thì Vân Đình cũng không coi là nhỏ tuổi, mặc dù trong thiên hạ hôm nay , hắn cũng đc coi là trong danh khí tướng lãnh trẻ tuổi nhất . Những năm nay ở Mặc gia quân mặc dù liên tục khổ chiến, nhưng trong Mặc gia quân cũng ít lục đục, tranh cãi với nhau như trong các quân đội khác. tính cách Vân Đình sáng sủa, lại là thân tín Định Vương Phi , cùng Mặc gia quân mọi người tự nhiên chung đụng vô cùng tốt. Thế cho nên tuổi lớn nhưng tính tình này lại như cũ cởi mở thẳng thắn.

Tần Phong nhìn về phía Diệp Ly, hỏi: “Vương phi, Vân Đình khiên chế trụ Sở quân cùng Mặc Cảnh Lê, chúng ta muốn làm cái gì?”

Diệp Ly thản nhiên cười, nói: “Chúng ta. . . Đi săn.”

Chương 390: Mộc Dương binh bại, nghi ngờ về mật thám

Edit: Xiao Min
Beta: Sakura

Trên Hàn Cốc quan , Mặc Cảnh Lê từ trên cao nhìn xuống ngó chừng đại doanh Mặc gia quân cách đó không xa đằng đằng sát khí. Ngọn cờ màu đen của Mặc gia quân đón gió bay phần phật, xa xa nhìn lại, khí thế cả binh mã đại doanh Mặc gia quân mạnh mẽ thoáng như thủy triều màu đen tùy thời sẽ cuốn lấy.

“Hoàng thượng, có cái gì không đúng.” Lão Mộc Dương Hầu và Lôi Đằng Phong một trái một phải đứng ở bên cạnh Mặc Cảnh Lê, lão Mộc Dương Hầu khẽ cau mày nói. Mặc Cảnh Lê nhướng mày, “Có cái gì không đúng? Nói như thế nào?” Lão Mộc Dương Hầu trầm giọng nói: “Mặc gia quân nhìn qua hùng hổ, nhưng hai ngày nay đều là phô trương thanh thế, căn bản không có thực chất . Này không phù hợp với tác phong của Mặc gia quân .”

Mặc gia quân nổi tiếng thiên hạ, chính là bởi vì bọn họ có chiến lực bưu hãn cùng với tướng sĩ hung hãn không sợ chết . Cho nên bọn họ tuyệt đối sẽ không bởi vì trước mắt hùng quan ngàn năm mà dừng chân không tiến, giải thích duy nhất chính là trong chuyện này có âm mưu khác.

Mặc Cảnh Lê nhướng mày, lạnh nhạt nói: “Diệp Ly trong tay chỉ có không tới mười vạn binh mã, cho dù cường công Hàn Cốc quan, nàng tấn công được xuống sao? Chỉ sợ nàng ta muốn đợi Lữ Cận Hiền đi? Chỉ cần Mộc Dương ngăn cản Lữ Cận Hiền, trước mắt

những thứ này. . . Sớm muộn gì cũng là tù binh của Trẫm.” Lôi Đằng Phong ngó chừng nơi xa, như có điều suy nghĩ, một hồi lâu mới thản nhiên nói: “Mấy ngày qua hình như cũng không có nhìn thấy người của Định Vương Phi .”

Nghe vậy, lão Mộc Dương Hầu trầm giọng nói: “Hoàng thượng. . . Định Vương Phi xưa nay quỷ kế đa đoan, chỉ sợ. . . . . .” Định Vương Phi không chỉ có quỷ kế đa đoan, hơn nữa bởi vì có Kỳ Lân tương trợ lại càng được xưng tụng xuất quỷ nhập thần. Mỗi lần , địa phương mà Định Vương Phi xuất hiện luôn có người xui xẻo. Mặc Cảnh Lê mày kiếm vừa nhíu, hắn cũng hiểu sự lo lắng của lão Mộc Dương Hầu, nhưng lần này hắn tự nhận an bài có thể nói là thiên y vô phùng, cho dù Diệp Ly thông minh cũng không thể có thể tìm tới chỗ sơ hở mới đúng. Chỉ tiếc, Đông Phương U ban đầu cho hắn mấy cái danh sách, mặc dù hắn không cách nào sắp xếp nhân thủ nằm vùng vào Định Vương Phủ, nhưng những người này lại cũng không có biện pháp không thể khiến người hoài nghi để tiếp xúc Diệp Ly, nếu không cũng không cần giống như bây giờ khó có thể nắm giữ hướng đi của Diệp Ly .

Suy nghĩ một chút, vì lý do an toàn Mặc Cảnh Lê phân phó nói: “Phái người đi điều tra, nhất định phải xác định Diệp Ly rốt cuộc có ở trong quân doanh quan ngoại không.” Lão Mộc Dương Hầu vội vàng gật đầu xoay người liền muốn đi xuống phân phó người đi làm việc.

“Khởi bẩm hoàng thượng, quân tình khẩn cấp!” Mộc Dương Hầu còn không có đi xuống, cũng đã có binh lính vội vã chạy tới. Lão Mộc Dương Hầu nheo mắt, một cỗ dự cảm xấu tự nhiên sinh ra. Chỉ nghe binh sĩ báo tin nói: “Phía trước cấp báo, Mộc Dương Hầu suất lĩnh mười vạn đại quân gặp phải quân của Lữ Cận Hiền mai phục, gần như toàn quân bị diệt. Lữ Cận Hiền đã lướt qua mai phục của quân ta hướng Hàn Cốc quan mà đến.”

“Này làm sao có thể? !” Lão Mộc Dương Hầu không khỏi thất thanh nói, thân thể quơ quơ suýt nữa mới ngã xuống đất, liền vội vàng hỏi: “Mộc Dương Hầu thế nào?” Người binh lính kia nhìn một chút phía sau Mặc Cảnh Lê lại nhìn một chút lão Mộc Dương Hầu, mới vừa nói: “Mộc Dương Hầu mang theo không tới một vạn tàn binh còn lại đang tới Hàn Cốc quan.”

Nghe được Mộc Dương không có chuyện gì, lão Mộc Dương Hầu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa quay đầu lại thấy sắc mặt của Mặc Cảnh Lê thì trong lòng vừa âm thầm kêu khổ. Lão vẫn lo lắng này lo lắng kia, kết quả có vấn đề lại là con hắn, làm sao Mặc Cảnh Lê sẽ không tức giận.

Quả nhiên, chỉ thấy Mặc Cảnh Lê mặt âm trầm quét lão Mộc Dương Hầu một cái, lạnh nhạt hỏi: “Mộc lão Hầu Gia, ngươi có lời gì nói?” Lão Mộc Dương Hầu vẻ mặt đau khổ nói: “Tiểu nhi xuất chiến bất lợi, xin hoàng thượng trị tội.”

Bên cạnh, Lôi Đằng Phong mắt đẹp híp lại, tiến lên một bước thấp giọng nói: “Sở Hoàng, Mộc Dương Hầu dù sao còn trẻ, làm sao địch nổi một lão tướng chinh chiến nửa đời người như Lữ Cận Hiền? Huống chi, hiện tại đang là lúc dùng người.” Mặc Cảnh Lê khẽ hừ một tiếng, đối với lão Mộc Dương Hầu nói: “Nể mặt thế tử Trấn Nam Vương, Trẫm cho hắn một cơ hội lấy công chuộc tội .”

Trong lòng Lão Mộc Dương Hầu vui mừng, vội vàng bái tạ nói: “Đa tạ hoàng thượng khai ân.” Ngay tiếp theo ánh mắt nhìn Lôi Đằng Phong cũng nhiều mấy phần hiền hòa cùng với cảm kích, “Đa tạ thế tử Trấn Nam Vương.” Lôi Đằng Phong cười nói: “Lão Hầu gia không cần đa lễ, Bản thế tử cũng là vì liên minh giữa hai nước .” Ngụ ý, phủ Mộc Dương Hầu cũng không thiếu nhân tình của hắn. Nghe vậy, sắc mặt lão Mộc Dương Hầu càng thêm hiền hòa, dù sao nhân tình của thế tử Tây Lăng Trấn Nam Vương cũng không phải dễ thiếu như vậy .

Lôi Đằng Phong nhìn về phía Mặc Cảnh Lê nói: “Sở Hoàng, chuyện cho tới bây giờ, hãy mau sớm triệu hồi Mộc Dương Hầu hỏi chuyện đã xảy ra mới đúng. Tại hạ cảm thấy. . . Chuyện này thật sự có chút quái dị.” Lôi Đằng Phong cũng biết một chút Mặc Cảnh Lê và lão Mộc Dương Hầu bố trí, dường như có thể nói là thiên y vô phùng. Ít nhất bản thân Lôi Đằng Phong nghĩ không ra bất kỳ sơ hở, Lôi Đằng Phong ở phương diện quân sự mặc dù không có quá nhiều kiến thụ, nhưng dù sao cũng do Lôi Chấn Đình một tay dạy nên , kiến thức năng lực đều hạng nhất. Ngay cả hắn cũng không nhìn ra cái gì sơ hở, thì chứng minh lão Mộc Dương Hầu và Mặc Cảnh Lê bố trí quả thật không có vấn đề lớn, cho dù Mộc Dương không thể đại hoạch toàn thắng, cũng không trở thành thua quá thảm. Nhưng lúc này mới ngắn ngủn mấy ngày, Mộc Dương suýt nữa toàn quân bị diệt, nhắc tới trong đó không có vấn đề, quả thực còn khó tin hơn Mặc Tu Nghiêu toàn diệt đại quân Bắc Nhung.

Nghe lời của hắn, thần sắc Mặc Cảnh Lê và lão Mộc Dương Hầu cũng có chút ngưng trọng. Mặc dù lão Mộc Dương Hầu không có đánh qua Lữ Cận Hiền, nhưng lão cũng là một đời danh tướng, có chút hiểu rõ mấy tướng quân Mặc gia quân . Cho nên, lão mới không thể tin tưởng Lữ Cận Hiền dễ dàng phá được bẫy cục của mình.

Mộc Dương trở lại vô cùng mau, nhưng mà lúc đi ra ngoài thì ý khí hăng hái Mộc Dương lúc trở lại thì vết thương chồng chất. Đang mười vạn tinh binh chỉ còn lại không tới sáu ngàn người.

“Tội thần Mộc Dương xin hoàng thượng ban tội.” Trong lòng Mộc Dương rất rõ ràng, có thể nói là Sở quân và Mặc gia quân lần đầu tiên giao phong lấy kết thúc Sở quân thảm bại. Chỉ sợ trong lòng Mặc Cảnh Lê muốn đem mình ngũ mã phanh thây . Quan trọng hơn là một cái thất bại này của hắn gần như phá huỷ hơn phân nửa ưu thế địa hình Sở quân đang chiếm cứ.

Trong đại trướng hoàn toàn yên lặng, các tướng lĩnh Sở quân cũng không dám mở miệng cầu tình cho Mộc Dương. Mặc Cảnh Lê mắt lạnh đánh giá Mộc Dương, trên khuôn mặt tuấn mỹ có thêm một đường máu, trên đầu vai cũng bị băng bó lại cánh tay trái có vẻ tê liệt, hiển nhiên bị thương không nhẹ. Hai đầu lông mày tuấn mỹ trầm ổn tràn ngập mỏi mệt ngay cả hai mắt cũng đỏ bừng, mấy ngày qua thoạt nhìn Mộc Dương cũng khổ.

“Đứng lên đi.” Một hồi lâu, Mặc Cảnh Lê mới trầm giọng nói. Cũng không phải Mặc Cảnh Lê không muốn xử trí Mộc Dương, nhưng chính hắn cũng hiểu, tướng lãnh trong Sở quân có thể sử dụng không nhiều lắm. Nếu như xử trí Mộc Dương, lão Mộc Dương Hầu khó mà sẽ không sinh ra cái gì dị tâm, cho nên mới nghe theo đề nghị của Lôi Đằng Phong miễn trừng phạt Mộc Dương, “Lữ Cận Hiền là danh tướng Mặc gia quân, chuyện lần này cũng không sao, sau này hãy lập công chuộc tội, nếu còn sơ sót nữa, đừng trách trẫm trở mặt vô tình.” , Mộc Dương sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Mặc Cảnh Lê lại khoan hậu như thế, bên cạnh, lão Mộc Dương Hầu vội vàng nhắc nhở: “Còn không tạ ơn ân điển của hoàng thượng.”

Mộc Dương lúc này mới tạ ơn Mặc Cảnh Lê ân điển, đứng dậy.

“Lần này rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Cẩn thận nói nghe một chút?” Mặc Cảnh Lê trầm giọng hỏi. Mộc Dương liền tranh thủ lần này đem chuyện binh bại nói một lần, thật ra thì lần này không nói người khác, ngay cả Mộc Dương mình cũng cảm thấy bị bại không giải thích được. Mộc Dương suất lĩnh mười vạn đại quân chạy tới tăng viện, mặc dù nhân số hai quân vẫn là Lữ Cận Hiền chiếm ưu thế, nhưng có tiện nghi về địa hình Sở quân gần như nắm chắc phần thắng . Nhưng ai cũng không nghĩ tới, ngày thứ hai buổi tối Mộc Dương chạy tới, thế nhưng Lữ Cận Hiền mang theo năm ngàn binh mã đột nhiên xuất hiện ở phía sau Sở quân. Đêm hôm khuya khoắc, Sở

quân căn bản không biết người đến đánh lén có bao nhiêu người, vội vã nghênh kẻ địch thì bị Lữ Cần Hiền nắm mũi dẫn đi. Cuối cùng Lữ Cần Hiền lại càng dẫn đốt cây trẩu vốn dùng để chào hỏi Mặc gia quân , kết quả mười vạn đại quân lại bị mình bố trí mai phục bị đốt đến nửa tàn. Đợi đến Mộc Dương mang theo còn dư lại binh mã lao ra biển lửa thời điểm, lại cùng đại quân Lữ Cần Hiền chính diện gặp lại, cuối cùng chỉ còn lại có mấy ngàn nhân mã chạy trở lại.

Nghe xong Mộc Dương giảng thuật, Mặc Cảnh Lê giận đến thần sắc dữ tợn vô cùng, “Nói như vậy. . . mười vạn đại quân của Trẫm, bị năm ngàn binh mã của Lữ Cận Hiền giết được mảnh giáp không lưu? Tốt! Thật là tốt!”

Những người khác trầm mặc không nói, lấy năm ngàn đối với mười vạn, trận chiến này không khác gì Lữ Cận Hiền đứng đầu cuộc chiến. Nhưng nếu như nói trận chiến này toàn bộ bằng năng lực Lữ Cận Hiền, cũng làm cho người ta khó mà tin nổi. Chỉ bằng Lữ Cận Hiền rốt cuộc làm sao biết nơi đóng quân cùng với bố trí mai phục của Sở quân? Phải biết rằng, một khi không cẩn thận, thì có thể đốt trọi toàn bộ dãy núi gần đó. Đến lúc đó cho dù Lữ Cần Hiền thắng đại hỏa hoạn phong sơn (lửa vây kín núi)hắn cũng đừng muốn từ nơi đó đi qua.

Lão Mộc Dương Hầu trầm giọng nói: “Hoàng thượng, trong quân ta có mật thám của Định Vương phủ . Hơn nữa. . . Là người cực kỳ quan trọng, có thể tiếp xúc đến cơ mật của quân ta .” Sở quân nơi đóng quân có thể Kỳ Lân tìm được, nhưng bọn họ bố trí mai phục, coi như là Kỳ Lân muốn toàn bộ tìm được chưa mười ngày nửa tháng cũng rất khó làm được . Trừ việc trong Sở quân có mật thám của Định Vương phủ , lão Mộc Dương Hầu không nghĩ tới còn có những thứ khác để giải thích.

Mặc Cảnh Lê tức giận trắng mặt nhìn lão Mộc Dương Hầu một cái,

ám vệ của Định Vương Phủ gần như có mặt khắp nơi, ngay cả Mặc Cảnh Lê hiện tại cũng không dám bảo đảm trong phủ mình không có người của Mặc gia quân , lời này chẳng khác gì là nói nhảm.

Bên cạnh, Lôi Đằng Phong trầm giọng nói: “Lão Mộc Dương Hầu nói đúng , chỉ sợ. . . Đối phương. . . Cực kỳ thân cận với chư vị. Sở Hoàng ngàn vạn phải cẩn thận . Mặt khác, đại quân Lữ Cận Hiền sắp tiến tới gần, kính xin Sở Hoàng sớm làm chuẩn bị.” Lữ Cần Hiền và Mộc Dương đánh một trận, tổn thất có thể nói là không đáng kể. Đợi đến hai đường Mặc gia quân một trước một sau tiến tới gần Hàn Cốc quan, Sở quân hiện tại cái gọi là địa lý ưu thế chẳng những hoàn toàn tiêu mất, hơn nữa còn rất có thể lâm vào khốn cục.

Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: “Truyền ý chỉ của trẫm, lệnh cánh quân phía tây hai mươi vạn người, toàn lực chặn lại đại quân Lữ Cận Hiền. Mộc Dương, trẫm cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Nếu để cho Lữ Cần Hiền đến Hàn Cốc quan, ngươi tự kết liễu mình đi.” Lạnh lùng quét Mộc Dương một cái, Mộc Dương nhất thời cảm giác được ánh mắt Mặc Cảnh Lê lạnh lẽo lộ ra sát ý.

Mộc Dương giật mình, vội vàng đáp: “Mạt tướng tuân lệnh! Mạt tướng cáo lui!”

Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng, nói: “Chuyện phái người tra ta mật thám của Mặc gia quân do lão Hầu Gia chịu trách nhiệm, những người khác đều lui ra đi, trẫm có chuyện thương nghị với Thế tử Trấn Nam Vương.”

“Dạ, bọn thần cáo lui.” Các tướng lĩnh cùng kêu lên nói.

Lôi Đằng Phong cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Mặc Cảnh Lê tự cho mình tài cao. Nếu như không ăn chút thiệt thòi căn bản sẽ không coi trọng thế tử Trấn Nam Vương nho nhỏ. Cũng là may là

hiện nay tính tình Lôi Đằng Phong đã thay đổi nhiều, nếu không mấy ngày nay hai người đã sớm tranh cãi.

Trong đại trướng chỉ còn lại có hai người Mặc Cảnh Lê và Lôi Đằng Phong, Mặc Cảnh Lê nhìn Lôi Đằng Phong thở dài nói: “Để cho thế tử Trấn Nam Vương chế giễu rồi.” Lôi Đằng Phong cung kính nói: “Sở Hoàng nói quá lời, thắng bại là chuyện thường binh , thật ra thì không biết Sở Hoàng nơi này, hiện nay ngay cả phụ vương bên kia cũng không thuận lợi. Mặc gia quân uy chấn thiên hạ hai trăm năm lâu, rốt cuộc không phải là hư danh nói chơi.”

Đây cũng không phải lời Lôi Đằng Phong an ủi Mặc Cảnh Lê , Mặc Cảnh Lê cũng có con đường tin tức , sao không biết hiện nay Mặc Tu Nghiêu giao thủ với Lôi Chấn Đình còn kịch liệt hơn bọn hắn bên này. Lần này có thể nói là lần đầu tiên Lôi Chấn Đình và Mặc Tu Nghiêu chân chính giao thủ, dĩ nhiên dẫn tới khắp thiên hạ chú ý. Nhưng mà chiến sự bên kia cũng không có bởi vì đại quân Tây Lăng chiếm được tiên cơ mà thuận buồm xuôi gió, hai quân lâm vào giằng co , mỗi một trận chiến không tránh khỏi máu chảy thành sông kinh tâm động phách. Trước mắt, Lôi Chấn Đình cũng không thể chiếm được cái tiện nghi gì.

Mặc Cảnh Lê nhíu mày suy tư chốc lát, nói: “Bản vương có thể giúp Trấn Nam Vương một tay.”

Lôi Đằng Phong mày kiếm hơi nhíu, vẫn duy trì tư thái cung kính cũng không hèn mọn nhìn Mặc Cảnh Lê. Lôi Đằng Phong còn nhớ rõ Mặc Cảnh Lê ban đầu cùng Đông Phương U lập gia đình, mặc dù núi Thương Mang đã hoàn toàn tiêu diệt, nhưng ai cũng nói không chính xác Mặc Cảnh Lê rốt cuộc từ trên người Đông Phương U chiếm được chỗ tốt gì. Nếu Mặc Cảnh Lê dám nói muốn giúp Lôi Chấn Đình một tay, cũng không phải là nói giỡn.

“ Xin Sở Hoàng chỉ giáo.” Lôi Đằng Phong nói.

Mặc Cảnh Lê nhàn nhạt cười nói: “Chỉ giáo không dám nhận, có điều Bản vương thấy ở trong Định Vương phủ còn có mấy người khả dụng thôi.” Nghe vậy, trong lòng Lôi Đằng Phong nhảy dựng. Chỗ Định Vương phủ khó đối phó nhất không phải là Mặc gia quân cường hãn, cũng không phải là tài trí của Mặc Tu Nghiêu, Từ Thanh Trần , mà là phòng ngự gần như gió thổi không lọt của hắn. Cõi đời này ,tin tức mà mọi người biết đến cũng là Định Vương phủ nguyện ý thả ra làm cho người ta biết đến, mà tin tức Mặc Tu Nghiêu không muốn làm cho người ta biết đến, bọn họ vô luận như thế nào cũng thám thính không tới. Những năm gần đây, mặc dù các lộ nhân mã vẫn kiên nhẫn hướng Định Vương Phủ nằm vùng, nhưng chân chính có thể sử dụng gần như hoàn toàn không có, ngược lại hao tổn không ít tinh nhuệ của mình.

Thấy Lôi Đằng Phong tựa hồ không chịu tin tưởng, Mặc CảnhLê cũng không gấp gáp, nhàn nhạt cười nói: ” Thế tử Định Vương phủ Mặc Ngự Thần, bây giờ đang ở Hồng Nhạn quan.”

Ánh mắt Lôi Đằng Phong lóe lên, hành tung Thế tử Định Vương Phủ ở trong Mặc gia quân là tin tức cực kỳ bí ẩn, Mặc Cảnh Lê thoạt nhìn giống như là đã sớm biết , xem ra có chút năng lực. Mặc Cảnh Lê nhàn nhạt cười nói: “Mặt khác, bây giờ hai đứa con sinh đôi kia của Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly được nuôi ở Từ gia.”

Lôi Đằng Phong suy nghĩ đảo lộn rất nhanh liền trấn định xuống, nhàn nhạt cười nói: “Xem ra người của Sở Hoàng cũng không có ở trong quân Mặc gia quân đây mà là đang ở Ly thành, như thế, hình như cũng khôngcó tác dụng quá lớn với gia phụ.”

Mặc Cảnh Lê cười nói: “Có phải nhìn xem Trấn Nam Vương dùng như thế nào .”

“Sở Hoàng nghĩ muốn cái gì?” Lôi Đằng Phong hỏi.

Biết Lôi Đằng Phong thỏa hiệp rồi, Mặc Cảnh Lê mãn ý cười nói: ” Thế tử Trấn Nam Vương đem bao nhiêu người tới ?” Lôi Đằng Phong có chút bất đắc dĩ thở dài, ” Núi Thương Mang Sơn quả nhiên là tai họa, may sớm bị diệt! Tại hạ trong tay cũng chỉ có mười lăm vạn binh mã, lại vì để ngừa vạn nhất, tuyệt không phải có dị tâm với Sở Hoàng.”

“Trẫm tin tưởng thế tử Trấn Nam Vương.” Mặc Cảnh Lê cười nói, hiện tại hai quân liên minh cùng chung đối kháng Mặc gia quân, Lôi Đằng Phong sẽ không có cái ý nghĩ gì. Nhưng đợi đến phân ra kết quả sau sẽ không nhất định rồi .

Lôi Đằng Phong nói: “Tại hạ nguyện ý tương trợ Mộc Dương Hầu chặn lại Lữ Cần Hiền.”

Mặc Cảnh Lê thỏa mãn gật đầu, dùng bút trên giấy viết xuống mấy chữ, đưa tới nói: “Đây là lễ vật cho Trấn Nam Vương .” Lôi Đằng Phong nhìn lướt qua, tiện tay ném tờ giấy vào lửa than , cười nhạt nói: “Đa tạ Sở Hoàng, tại hạ cáo từ.”

Đưa mắt nhìn Lôi Đằng Phong đi ra ngoài, Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng nói: “Ai nói trẫm ở trong Mặc gia quân không có ai? Mặc Tu Nghiêu. . . Trẫm cũng muốn xem một chút rốt cuộc là người nào cười đến cuối cùng!”

Mộc Dương trong màn trướng , Dao Cơ đang vì Mộc Dương băng bó vết thương. Nhìn nam nhân trước mắt vết thương chồng chất , đôi mắt đẹp của Dao Cơ hơi hơi co lại, cũng không nói chuyện. Bên cạnh nàng, Mộc Liệt cũng đôi mắt trông mong nhìn Mộc Dương, trong đôi mắt to tràn ngập lo lắng, “Phụ thân, ngài. . . Không có sao

chứ?”

Mộc Dương lắc đầu, giơ cái tay không có bị thương lên sờ sờ đầu Mộc Liệt nói: “Phụ thân không có chuyện gì, không cần sợ.” Mộc Liệt gật đầu, biết điều ngồi ở Mộc Dương bên cạnh nhìn Dao Cơ xử lý vết thương. Ngoài trướng, một người lính bẩm báo nói: “Khởi bẩm Hầu gia, lão Hầu Gia xin Hầu gia xử lý tốt thương thế rồi đi qua một chuyến.”

Mộc Dương gật gật đầu nói: “Ta biết rồi, ngươi đi đi.”

Dao Cơ cau mày đến: “Bị thương nặng như vậy, làm sao còn không nghỉ ngơi?” Mộc Dương có chút bất đắc dĩ cười khổ nói: “Ta lập tức lại muốn rời đi, phụ thân gọi ta đi đại khái là muốn phân phó một ít chuyện. Không cần lo lắng, không có thương tổn yếu hại.”

“Nhưng là. . . Thương thế của chàng. . . . . .”

Mộc Dương thở dài nói: “Lần này bại trận mặc dù Mặc gia quân trước chiếm được tình báo bố trí, nhưng dù sao vẫn là ta thua rồi. Hoàng thượng mở một mặt lưới muốn ta suất binh ngăn cản đại quân Lữ Cận Hiền, lấy công chuộc tội. Nơi nào có thể dễ dàng nói không đi.”

Dao Cơ cũng biết nặng nhẹ, chỉ đành phải gật gật đầu nói: “Vậy chàng ngàn vạn cẩn thận.” Mộc Dương khẽ mỉm cười, nói: “Nàng yên tâm, ta không có việc gì .”

Hơi chút thu thập xong, Mộc Dương đi tới màn trướng của lão Mộc Dương Hầu. Hắn vừa đi ra ngoài, sắc mặt Dao Cơ và Mộc Liệt liền chìm xuống , Mộc Liệt trầm giọng nói: “Mộc Dương Hầu rất nhanh sẽ hoài nghi đến chúng ta.” Trong quân có thể tiếp xúc đến cơ mật cũng không có nhiều người, sau khi loại bỏ tất cả khả năng , đáp án chính

là người không thể có khả năng nhất.

Dao Cơ mỉm cười nói: “Con sai lầm rồi, là rất mau sẽ hoài nghi đến ta.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn Mộc Liệt trầm xuống, trầm giọng nói: “Mẹ điên rồi, đừng nghĩ mình ra mặt gánh tội thay. Đừng quên, nếu như chứng cứ phạm tội của mẹ vô cùng xác thực, mẹ cho rằng Mặc Cảnh Lê sẽ bỏ qua cho con? Hơn nữa, lấy sự thông minh của Mộc Dương Hầu, chưa chắc sẽ không hoài nghi thân phận của ta.” Mộc Liệt và Mộc Dương lớn lên không hề giống, chẳng qua là ánh mắt hơi giống Dao Cơ mà thôi. Đến lúc đó Mộc Dương Hầu vô cùng có khả năng hoài nghi thân phận của hắn.

Dao Cơ khẽ thở dài một tiếng nói: “Không phải vạn bất đắc dĩ, chẳng lẽ ta sẽ đi chịu chết không được ?Có điều gần đây con chú ý một chút, không có tin tức gì quan trọng thì trước hết không nên để ý tới , tránh cho việc mắc mưu của Mộc Dương Hầu .”

Khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của Mộc Liệt gật đầu nói: “Con biết rồi. Con cảm thấy . . . chuyện này rất nhanh sẽ phải kết thúc.” Dao Cơ rủ mắt xuống, thấp giọng nói: “Kết thúc cũng tốt, mấy năm này cũng cực khổ con rồi.”Lúc Mộc Liệt đi theo nàng đến Sở kinh cũng chỉ là đứa bé mới tám chín tuổi , mấy năm này không chỉ có âm thầm giúp nàng thu thập tin tức truyền lại, còn thỉnh thoảng nhắc nhở nàng không nên đi sai bước , mấy năm này nếu không phải là có Mộc Liệt làm bạn, nàng thật không biết có thể chống đỡ được hay không.

Mộc Liệt nhìn nàng nói: “Chuyện Vương gia phân phó, nếu như mẹ làm không được thì để con làm.”

Dao Cơ nhàn nhạt mỉm cười nói: “Đừng lo lắng nhiều như vậy, đến lúc đó chưa chắc cần chúng ta. . . . . .” Mộc Liệt lắc đầu nói: ” Nếu

Vương gia phân phó như vậy thì nhất định sẽ xuất hiện tình hình như vậy. Nếu không mẹ cho rằng Mộc Dương Hầu có thể sống đến bây giờ? Chỉ bằng năm đó hắn suýt nữa hại chết Vương phi và Thế tử, Vương gia năm đó cũng đã bóp chết hắn. Mẹ cứ xem đi, chỉ sợ rất nhanh Vương gia sẽ có tin tức truyền đến."

Dao Cơ ngẩn ra, gật đầu nói: "Tất cả cũng là mệnh, huống chi. . . Ta biết nên làm như thế nào. Ta cũng không thiếu bọn họ , sao không hạ thủ được ?" Trừ Mộc Dương là phụ thân của nhi tử nàng ra, những năm nay, Dao Cơ cũng dần dần thấy phai nhạt. Năm đó cho rằng tình cảm biển cạn đá mòn hiện nay quay đầu cũng chỉ là như thế.

Mộc Liệt có chút không yên lòng nhìn nàng một cái, gật đầu. Nhưng trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nếu quả thật đến đó lúc hắn liền tiên hạ thủ vi cường, cũng tránh cho tương lai Dao Cơ khúc mắc nan giải.

Bên kia, Diệp Ly ngồi ở trên lưng ngựa nhìn dưới chân núi chỗ cách đó không xa thây ngang khắp đồng rồi cười nhạt. Áo màu trắng , sợi tóc màu đen trong gió mát bay múa.

"Vương phi." Tần Phong trình lên một phong thơ hàm, trầm giọng nói: "Lữ tướng quân đã đánh bại mười vạn đại quân của Mộc Dương, đại quân đi đến Hàn Cốc quan đi. Chúng ta không cần phải trở về sao?"

Diệp Ly nhíu nhíu mày, vừa mở ra phong thư vừa nói: "Lữ tướng quân trận chiến này cũng kinh người. Nhưng. . . Tần Phong, lập tức để cho Dao Cơ và Mộc Liệt rút lui ra khỏi !" Tần Phong cả kinh trong lòng, rất nhanh liền bình tĩnh lại. Thản nhiên nói: "Vương gia có lệnh, Dao Cơ và Mộc Liệt. . . Còn có khác chỗ dùng." Nhưng chuyện này, Mặc Tu Nghiêu không định nói cho Diệp Ly . Nhưng hiện nay Vương phi yêu cầu Dao Cơ và Mộc Liệt rút lui ra khỏi, cũng trái ngược Mặc tu Nghiêu ra lệnh, Tần Phong chỉ đành phải chi tiết bẩm báo.

Diệp Ly ngẩn ra, rất nhanh liền hiểu dụng ý của Mặc Tu Nghiêu , nhẹ giọng thở dài đối với Tần Phong nói: “Ngươi đi đi, tận lực bảo đảm Dao Cơ và Mộc Liệt an toàn.” Mặc Tu Nghiêu ban đầu chọn trúng Dao Cơ làm mật thám nằm vùng ở Sở kinh, trong lòng Diệp Ly hơi hiểu, lúc ấy nàng không có ngăn cản, hiện tại cũng sẽ không ngăn cản. Giải quyết phủ Mộc Dương Hầu đã nhất định, nếu như có thể để cho trong lòng Mặc Tu Nghiêu thoải mái một chút, Diệp Ly cũng không ngại ngoan (nhẫm tâm) một chút.

Tần Phong gật đầu nói: “Đa tạ Vương phi.” Mạng mật thám không đáng giá , rất nhiều người đương quyền căn bản sẽ không đi quản sinh tử của những thứ mật thám kia. Bởi vì đại đa số người mật thám đều có thật lớn nhược điểm nắm ở trong tay chủ tử, cấp trên cũng không cần lo lắng bọn họ phản bội. Nếu như bị phát hiện đại đa số cũng chỉ có thể chết, mặc dù Định Vương phủ đối với thuộc hạ tốt hơn rất nhiều, nhưng dù sao không thể chiếu cố tới mỗi người. Nhưng Định Vương phi thì khác, chỉ cần có thể, nàng sẽ tận lực bảo toàn an nguy của thuộc hạ. Có lẽ cũng chính là vì vậy, bọn họ những người tài giỏi này hiểu ý cam tình nguyện thần phục vì một cô gái cống hiến. Định Vương phi không chỉ có ý chí và mưu lược của một nam nhi, lại còn có nhân từ cùng khoan hậu mà đại đa số thượng vị giả không có .

Diệp Ly nhàn nhạt cười nói: ” Ta chỉ làm tận lực (làm những gì mình có thể) thôi, ta cũng vậy không thể bảo toàn(đảm bảo an toàn) cho mọi người.”

Chương 391: Kế ly gián

Edit: Ca tang
Beta: Sakura

Đêm khuya

Dao Cơ ngồi trong màn trướng đọc sách, trong phòng Mộc Liệt đã sớm đi ngủ. Mộc Dương mang theo binh mã đi chặn đánh Lữ Cận Hiền, mấy ngày nay bởi vì chuyện có gián điệp mà trong quân doanh,việc quản chế trở nên vô cùng nghiêm khắc, ngay cả ám vệ Định Vương phủ cũng khó có cơ hội để truyền tin tức.Trong lòng Dao Cơ hiểu rõ, cứ tiếp tục như vậy, dù sớm hay muộn Mộc Dương Hầu cũng sẽ sớm tra ra thân phận của nàng và Mộc Liệt. Dù sao thân phận nàng cũng không nên xuất hiện trong quân doanh, dĩ nhiên cũng sẽ dễ dàng để người ta nghi ngờ.

Cửa ra vào ở đại trướng bị cơn gió thổi qua, Dao Cơ ngẩng đầu lên hơi biến sắc, thấy Tần Phong mặc áo đen đã đứng ngay cửa.Trong lòng cả kinh, không kịp nói gì vội kéoTần Phong vào trong. Bên trong phòng ngủ, Mộc Liệt lập tức mở mắt, thấy Tần Phong thì lập tức xoay người xuống giường nói: “Nghĩa phụ, sao người lại tới đây?”.Tần Phong đưa tay sờ cái đầu nhỏ của Mộc Liệt nói: “Hai người hiện tại rất nguy hiểm,ta đưa hai người ra khỏi đây.”

Dao Cơ cau mày nói: “Nhưng là…” Dao Cơ hiểu Tần Phong đến đây có thể là ý của Vương phi.Nhưng nếu thật sự không thể hoàn thành nhiệm vụ của Đinh Vương giao phó mà nói…chỉ sợ không chỉ có chính mình mà ngay cả Mộc Liệt và Tần Phong cũng xui xẻo rồi.Tần Phong nhìn ra được suy nghĩ của Dao Cơ, nhìn nàng nói: “Hiện tại đi

giải quyết Mộc Dương còn Mộc Dương Hầu sẽ sớm nghi ngờ đến hai người.Hai người còn ở lại không chỉ bản thân mình nguy hiểm mà còn uy hiếp đến ám vệ trong quân doanh."

Mộc Liệt gật gật đầu, nhanh chóng thu thập đồ đạc của mình. Kỳ thật cũng không có gì thu thập, mặc dù các nàng theo Mộc Dương xuất chinh có không ít đồ đạc, nhưng thứ cần mang gần như không có. Dao Cơ gật đầu, hơi cau mày nói: "Bây giờ trong doanh trại canh phòng nghiêm ngặt, chúng ta ra ngoài thế nào? Huống chi.." Nếu như nàng và Mộc Liệt đột nhiên biến mất, chỉ sợ Mộc Dương Hầu lập tức nghi ngờ các nàng.

Tần Phong cười nhạt nói: "Đã có thể đi vào, dĩ nhiên cũng có thể đi ra ngoài.Hiện tại không đi cũng không được rồi, Mộc Dương Hầu nhất định sẽ hoài nghi hai người đấy." Mộc Liệt nắm chặt tay Dao Cơ nói: "Mẫu thân, chúng ta cùng đi thôi. Đợi mọi chuyện ở đây xong,chúng ta có thể trở lại Ly Thành rồi." Dao Cơ khẽ giật mình,thần sắc cũng có vài phần dao động.Đúng vậy, đợi mọi chuyện ở đây hoàn thành, các nàng có thể trở lại Ly thành.Mộc Liệt cũng không cần làm đứa bé cả ngày bên cạnh mình lo lắng, còn nàng có thể nhìn thấy con của mình rồi.

"Đi thôi."

Tần Phong hài lòng gật đầu. Nhanh chóng bên ngoài truyền đến tiếng kêu bắt thích khách huyên náo, còn có thể cảm giác được tiếng kêu đang hướng về phía bọn họ.Tần Phong một bên ôm Dao Cơ, làm ra vẻ cưỡng ép nàng và Mộc Liệt, đồng thời ném Mộc Liệt cho ám vệ Mặc gia quân đang chờ ở bên ngoài.Người bên ngoài nhìn vào như là mật thám của Định Vương phủ bị phát hiện rồi, bị Sở quân đuổi theo đến nỗi phải cưỡng ép mẹ con Dao Cơ.

Dù sao Mộc Liệt cũng là cháu trai duy nhất của phủ Mộc Dương Hầu,

quân lính Đại Sở cũng không dám xuống tay quá nặng. Cũng khó tránh khỏi phải bó tay, đợi đến lúc Mộc Dương Hầu chạy đến thì bọn người Tần Phong đã ôm Dao Cơ vọt ra khỏi doanh trại của Sở quân. Mộc Dương Hầu hiểu rõ, từ khi xuất chinh đến nay mọi việc không thuận lại, Mộc Dương Hầu thảm bại dưới tay Lữ Cận Hiền càng làm Mặc Cảnh Lê rất thất vọng về Mộc Dương Hầu. Nếu như lần này lại bởi vì Dao Cơ và Mộc Liệt để cho mật thám của Định Vương phủ chạy thoát mà nói..chỉ sợ phủ Mộc Dương Hầu thật sự muốn xui xẻo.Trong lòng Mộc Dương Hầu cũng có chút nghi ngờ,sao lại trùng hợp mật thám của Định Vương phủ cưỡng ép Dao Cơ đi như vậy.

Thấy tình hình này, Mộc Dương Hầu quyết định thật nhanh, nghiêm nghị quát: “Bằng mọi giá,bắt lấy thích khách”.

“Tổ phụ..” Mộc Liệt bị ám vệ cưỡng ép trong ngực, khóc nức nở lên.Trong lòng Mộc Dương Hầu run lên nhưng hạ quyết tâm sắc đá nói: “Bắn tên!”. Mộc Liệt đúng là cháu trai duy nhất, nhưng vì sự sinh tồn của phủ Mộc Dương Hầu, lão Mộc Dương Hầu cũng không tiếc bỏ qua đứa cháu trai này.Chỉ cần phủ Mộc Dương Hầu còn thì Mộc Dương còn, đương nhiên cũng sẽ có cháu trai đấy.

Mưa mũi tên bắn về phía bọn người Tần Phong, nhưng lúc này bọn hắn đã ra khỏi doanh trại của Sở quân, hơn nữa đi theo Tần Phong là những tinh anh của Kỳ Lân. Chỉ chốc lát, mọi người đã biến mất trong màn đêm.

Lão Mộc Dương Hầu nhìn theo phương hướng những bóng ảnh áo đen thất thần hồi lâu.Ở chung nhiều năm như vậy, lão Mộc Dương Hầu rất yêu thương Mộc Liệt. Hầu phủ bỏ qua hắn không phải lão không đau lòng, chỉ hi vọng mật thám của Định Vương phủ không xem mạng người như cỏ rác, cho hắn một con đường sống.

“Hầu lão gia, Hoàng thượng tuyên triệu”.Sau lưng, ngự tiền thị vệ vội

vàng chạy đến trầm giọng nói.

Mộc Dương Hầu thở dài, gật gật đầu rồi quay đầu đi tới đại trướng của Mặc Cảnh Lê.

Trong đại trướng, Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm Mộc Dương Hầu hỏi: “Bắt được mật thám chưa?” Mộc Dương Hầu cúi đầu: “Mật thám đã thoát, xin Hoàng thượng giáng tội?” Sắc mặt Mặc Cảnh Lê trầm xuống, cũng không có tức giận, thản nhiên nói: “Nghe nói thê tử và hài tử của Mộc Dương bị thích khách bắt đi rồi à?”

Mộc Dương Hầu gật đầu: “Bẩm Hoàng thượng, đúng là như thế.”

Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm Mộc Dương Hầu lạnh lùng nói: “Đối với mật thám của Định Vương phủ, lão Hầu gia có ý kiến gì không?” Lão Mộc Dương sững sờ, cũng không rõ ý tứ của Mặc Cảnh Lê, chỉ nghe hắn tiếp tục nói: “Thật trùng hợp…Mộc Dương Hầu xuất chinh việc quân cơ bị tiết lộ. Đêm nay….Mật thám của Định Vương phủ vừa vặn bắt đi thê tử và hài tử Mộc Dương. Mặt khác, nếu muốn bắt cóc mà nói..chỉ cần mang tiểu Thế tử không phải thuận tiện hơn rất nhiều sao? Trẫm thật sự nghĩ mãi không rõ, đối phương mang đi một tiểu thiếp xuất thân là vũ cơ có giá trị gì?Lão Hầu gia, theo ngươi thì sao?

Nghe xong lời Mặc Cảnh Lê nói, lão Mộc Dương Hầu chỉ thấy tim đập rộn lên,trên trán lập tức dày đặc mồ hôi lạnh.Ý của Hoàng thượng rõ ràng nghi ngờ Dao Cơ chính là gián điệp của Định Vương phủ, nếu như nói dối Hoàng thượng thì Mộc Dương Hầu phủ cũng tiêu.

“Hoàng thượng, hoàng thượng minh giám. Phủ Mộc Dương Hầu một lòng trung thành và tận tâm với Đại Sở!” Lão Mộc Dương Hầu quỳ rạp trên đất, dồn dập mà nói. Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng nói:

“Đứng lên đi, Trẫm chỉ hơi kỳ quái mà thôi. Phải tiếp tục điều tra mật thám của Định Vương phủ, nếu có tin tức gì bị tiết lộ nữa, Trẫm nhất định trảm không tha!”

“Vâng, vi thần lãnh mệnh!” Trong lòng lão Mộc Dương Hầu thở nhẹ ra, vội vàng đáp. Nhưng trong lòng cả kinh, quyết tâm phải tra ra chuyện này.Vạn nhất Dao Cơ có vấn đề thì cũng có kế sách đối phó.

Ngay lúc tâm tình Mặc Cảnh Lê không tốt, lại liên tục truyền đến những tin tức cũng không tốt. Sáng sớm, Mặc Cảnh Lê vừa thức dậy chưa kịp dùng bữa sáng, bên ngoài truyền đến tin cấp báo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, quân ta đang âm thầm bố trí bốn đạo binh mã thì đã bị Mặc gia quân tập kích, tổn thất nghiêm trọng!”

“Cái gì?!” Vừa định dùng bữa sáng, Mặc Cảnh Lê hất tay lật ngã chén canh trên bàn. Đột nhiên đứng lên nói: “Truyền các tướng lĩnh đến đây yết kiến!” Nhận được mệnh lệnh,chỉ chốc lát các tướng lĩnh trong đại doanh Sở quân liền vội vàng chạy đến.Vừa nhìn thấy sắc mặt Mặc Cảnh Lê thì trong lòng mọi người thầm kêu lên không tốt, chỉ sợ có chuyện lớn đã xảy ra.

Mặc Cảnh Lê không có tâm tình mà đi để ý tâm tư bọn hắn,đem phong thư vừa cấp báo quăng ra mặt đất,nói: “Các ngươi xem đi!”

Đứng phía trước, lão Mộc Dương Hầu cúi xuống nhặt lên xem xét thì cũng lập tức biến sắc, run run nói: “ Hoàng thượng, chỉ sợ chúng ta mắc bẫy Vân Đình, Định Vương phi căn bản không có trong Mặc gia quân.” Hai ngày trước,bọn hắn phái người đi điều tra, trở về bẩm báo Định Vương phi đang ở trong quân doanh. Bây giờ nghĩ lại chỉ sợ là Chướng nhãn pháp của Vân Đình mà thôi, từ vừa mới bắt đầu Định Vương phi không có ở Hàn Cốc quan.

“Diệp Ly! Hay cho một Diệp Ly ngươi!” Mặc Cảnh Lê hận đến nghiến

răng,nghiến lợi. “Đã như vậy, ngươi cũng đừng trách Bản vương lòng dạ độc ác.” Nhất thời tức giận, Mặc Cảnh Lê quên cả cách xưng hô của Hoàng đế.

“Truyền ý chỉ của Trẫm, lập tức xuất quan tiêu diệt đại quân của Vân Đình!” Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nói.

“Mạt tướng tuân chỉ!” Nhìn thần sắc dữ tợn của Mặc Cảnh Lê, các tướng lĩnh không dám nhiều lời,chỉ trầm giọng lĩnh mệnh.

Một thị vệ vội vàng cầm một phong hàm đi đến bên Mặc Cảnh Lê hai tay trình lên.Mặc Cảnh Lê mở ra nhìn thoáng qua, ánh mắt trầm tĩnh lướt qua mọi người cuối cùng rơi lên người lão Mộc Dương Hầu,lạnh nhạt nói: “Mộc Dương Hầu lưu lại,những người khác lui ra đi.” Mọi người đồng cảm nhìn lão Mộc Dương Hầu một cái, ồn ào lui ra ngoài.

Mặc Cảnh Lê cầm phong thư trong tay, lạnh nhạt nhìn Mộc Dương Hầu nói: “Mộc lão hầu gia, ngươi biết rõ trong phong thư nói người nào đúng không?” Lão Mộc Dương Hầu thấy căng thẳng, chỉ sợ là người có quan hệ với mình đấy.Nghĩ nghĩ, cẩn thận từng li từng mà nói: “Hoàng thượng..Thế nhưng mà tối hôm qua Dao Cơ và Mộc Liệt..” Trong lúc nhất thời, lão Mộc Dương Hầu chỉ cảm thấy tâm tình hết sức phức tạp. Cũng không biết là đang lo lắng Dao Cơ và Định Vương phủ có quan hệ gì hay là lo lắng cho sự sống chết của Mộc Liệt.

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng,nói: “Mộc lão hầu gia, Trẫm nhớ rõ năm đó Dao Cơ mất tích cũng nhiều năm?”

Lão Mộc Dương Hầu gật đầu nói: “Bẩm Hoàng thượng,đúng là vậy.”

“Ngươi cũng đã biết là vài năm đó Dao Cơ tại nơi nào làm cái gì?”

Mặc Cảnh Lê hỏi. Lão Mộc Dương Hầu đổ mồ hôi đổ ướt đẫm lưng áo, không dám trả lời. Mặc Cảnh Lê một lần nữa vỗ phong thư lên án thư, lạnh lùng nói: “Vài năm đó, Dao Cơ ở ngay tại Ly thành, còn mở một trà lâu, thật sự rất tốt..Trẫm mọi cách tín nhiệm phủ Mộc Dương Hầu, hóa ra nội tặc lại là người bên Trẫm!”

Lão Mộc Dương Hầu chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, liên tục nói: “Hoàng thượng…Hoàng thượng minh giám! Cái kia đều là do tiện nhân Dao Cơ, phủ Mộc Dương Hầu không có chút liên quan gì tới Định Vương phủ.Lão thần..Lão thần có cừu oán với Định Vương, làm sao có thể đầu nhập Định Vương, xin Hoàng thượng minh giám!” Mặc Cảnh Lê híp mắt nói: “Ngươi không có khả năng? Còn Mộc Dương thì như thế nào? Từ xưa ôn nhu hương là anh hùng mộ, Mộc Dương có thể vì Dao Cơ mà đầu nhập Định Vương phủ? Mười vạn người không đối phó nổi năm ngàn nhân mã Lữ Cận Hiền,còn để hắn sống sót trở về, Mộc lão hầu gia, ngươi bảo Trẫm tin tưởng ngươi như thế nào đây?

Có nhiều chuyện, không thèm nghĩ đến liền không có việc gì. Một khi đã suy nghĩ thì lại có rất nhiều nghi vấn xông lên đầu không thể ngăn lại được.

Mặc Cảnh Lê chính là người đa nghi, huống chi phủ Mộc Dương Hầu vốn cũng không phải là thuần phục hắn ngay từ đầu, Mộc Dương Hầu đã có thể phản bội Mặc Cảnh Kỳ để đầu phục hắn, đương nhiên cũng có thể phản bội hắn mà đầu phục Mặc Tu Nghiêu. Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn chằm chằm Mộc Dương Hầu càng phát ra tia chán ghét. Trong lòng Lão Mộc Dương Hầu âm thầm kêu khổ, thực sự lúc này giải thích bao nhiêu cũng sẽ bị Mặc Cảnh Lê cho rằng giảo biện. Trong lòng chỉ hận không thể rút gân lột da Dao Cơ, sao lão lại không nghĩ tới, cả đời mình mọi việc đều thuận lợi tính toán cái này cái kia,cuối cùng lại bị nữ nhân của con mình tính kế.

“Hoàng thượng..” Lão Mộc Dương Hầu mở miệng, còn muốn nói thêm gì nữa. Mặc Cảnh Lê lại không muốn nghe lão nói, hừ lạnh một tiếng nói: “Đã đủ rồi! Trẫm không muốn nghe ngươi nói nữa!” Lão Mộc Dương Hầu vội vàng lắc đầu nói: “Không! Hoàng thượng xin nghe lão thần.Dao Cơ…Tiện nhân Dao Cơ kia đã ra khỏi đại doanh,về sau nhất định sẽ đi tìm Dương nhi…Xin Hoàng thượng…” Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi không nói Trẫm cũng quên, ngươi yên tâm, rất nhanh ngươi đoàn tụ với Mộc Dương rồi! Người đâu, mang xuống dưới!”

Bị thị vệ một trái một phải bắt lấy, không chút khách khí ném ra khỏi đại trướng. Lão Mộc Dương Hầu biết không thể cứu vãn, có nói gì cũng vô dụng, đành phải im miệng.

Trong đại doanh Sở quân phía tây, Mộc Dương đang cùng tướng quân cánh quân phía tây và Lôi Đằng Phong đang thảo luận quân tình thì bên ngoài thị vệ đến bẩm báo “Khởi bẩm Mộc tướng quân, bên ngoài có một đứa bé cầu kiến. Nói là Thế tử phủ Mộc Dương Hầu.”

Mộc Dương hơi sửng sốt, có chút kỳ quái sao Mộc Liệt một mình chạy đến tìm mình. Lôi Đằng Phong chớp mắt cười nói: “Hay là Mộc huynh trước đi xem tiểu Thế tử có chuyện gì hay không.”

Mộc Dương gật gật đầu, Mộc Liệt đột nhiên đến làm cho hắn có chút lo lắng chuyện gì đã xảy ra. Lôi Đằng Phong ra đề nghị như vậy lại là hợp với ý hắn, đứng dậy chắp tay với Lôi Đằng Phong và nói: “Đa tạ Thế tử”

Ra khỏi đại doanh, quả nhiên thấy Mộc Liệt đứng tại bên ngoài đại doanh có chút bừa bộn nước mắt lã chã. Hôm nay mới đầu tháng hai, phương bắc đang xuân hàn se lạnh. Mộc Liệt ăn mặc quần áo có chút rách rưới, mà ngay cả bờ môi tím tái rồi.Mộc Dương vội vàng

cởi y phục trên người mình khoát lên người Mộc Liệt, lo lắng hỏi: “Liệt nhi, sao một mình con ở chỗ này?”

Mộc Liệt run rẩy,bờ môi giật giật nói: “Mẫu thân..Mẫu thân…” lời nói còn chưa nói xong, nước mắt đã chảy ra. Trong lòng Mộc Dương cả kinh, liền vội vàng hỏi: “Mẫu thân con làm sao?” Mộc Liệt kinh ngạc nhìn Mộc Dương, rốt cục oa một tiếng, khóc lớn lên.

Nhìn bộ dáng Mộc Liệt liền biết là do sợ hãi. Mộc Dương đau lòng ôm hắn vào lòng, dịu dàng nói: “Hài tử ngoan,đừng sợ, nói cho phụ thân…Đã xảy ra chuyện gì?” Mộc Liệt tựa trong lòng Mộc Dương, lúc này mới thôi thút tha thút thít đáp: “Có người xấu…Có người xấu bắt mẫu thân và Liệt nhi đi. Sau đó, Liệt nhi trốn thoát…Muốn về cầu tổ phụ cứu mẫu thân,nhưng là…Nhưng là bọn họ nói tổ phụ bị Hoàng thượng bắt lại.Oa…Phụ thân, cứu mẫu thân…Cứu tổ phụ…”

“Cái gì?” Chuyện lớn như thế, làm cho Mộc Dương cũng sững sờ.Vịn Mộc Liệt hỏi: “Con nói tổ phụ bị Hoàng thượng bắt lại? Vì cái gì?” Mộc Liệt ngẩn người,ngơ ngác lắc đầu nói: “Không biết, không biết…Liệt nhi nghe người khác nói như vậy. Liệt nhi không dám trở về, có đại thúc tốt bụng đưa Liệt nhi đến tìm phụ thân.”

Mộc Liệt còn nhỏ tuổi, nói ra được lời này cũng đứt quãng thất linh bát lạc đấy. Mộc Dương không khỏi trong lòng đại loạn. Lôi Đằng Phong đi ra cũng đã nghe được cuộc đối thoại giữa bọn họ, nhìn Mộc Liệt rúc vào lòng Mộc Dương nức nở như có điều suy nghĩ,trầm giọng nói: “Mộc huynh, trước không nên gấp gáp.Tốt hơn nên nén đau thương rồi hỏi sau, huống chi..Hàn Cốc quan cách nơi này cũng không xa, nếu quả thật có việc, có lẽ sẽ rất nhanh tin tức sẽ truyền đến.Tiểu Thế tử…sao cháu đến được nơi này?” Hàn Cốc quan cách nơi này nói xa không xa, nói gần cũng không gần.Dù thế nào cũng hai trăm dặm, muốn một đứa bé một mình như thế nào chạy đến đây?

Mộc Liệt trốn trong lòng Mộc Dương nức nở lắc đầu,vừa nói: “Ô ô… Ta không biết…Cưỡi ngựa đến…”

“Cháu cưỡi ngựa đến sao?” Lôi Đằng Phong nhướng mày nói: “Ai? Ai mang cháu đến đây?”

“Ô ô…Ta không biết. Phụ thân,cứu mẫu thân, mẫu thân chảy rất nhiều máu…Liệt nhi sợ…” Mộc Dương đau lòng vội vàng ôm hắn vào lòng, vỗ nhẹ nhẹ nói: “Được rồi, đừng sợ, không có việc gì rồi…Liệt nhi ngoan…”

Bế Mộc Liệt vào trướng của mình, Mộc Dương cẩn thận truy vấn, Mộc Liệt kể đứt quãng những chuyện vừa trải qua. Hóa ra, Mộc Dương đi chưa đến hai ngày thì mật thám của Mặc gia quân đã ngồi không yên, bị Sở quân phát hiện về sau chạy thục mạng nên uy hiếp Mộc Liệt và Dao Cơ.Về sau Dao Cơ nghĩ cách để Mộc Liệt trốn thoát. Mộc Liệt muốn trở về tìm tổ phụ cứu mẫu thân, kết quả nghe nói lão Mộc Dương Hầu cũng bị bắt rồi.Lúc này mới có người qua đường tốt bụng mang hắn đến đây.

Mộc Dương nghe Mộc Liệt kể xong,trong lòng sớm như có lửa đốt,nhưng Lôi Đằng Phong lại thực sự tỉnh táo hơn nhiều,tự nhiên cũng chú ý hơn….Mộc Dương căn bản không có chú ý chi tiết tỉ mỉ. Lôi Đằng Phong mỉm cười nhìn Mộc Liệt hỏi: “Tiểu Thế tử,người nào lại đưa người đến đây?”

Mộc Dương nghe vậy, không khỏi nhíu nhíu mày nói: “Lôi huynh, huynh có ý gì?” Những ngày này Mộc Dương và Lôi Đằng Phong ở cùng một chỗ,cho nên Mộc Dương cũng không muốn làm Lôi Đằng Phong mất mặt mũi.Nhưng câu hỏi của Lôi Đằng Phong làm cho hắn ẩn ẩn có chút cảm giác không thoải mái. Lôi Đằng Phong mỉm cười nói: “Mộc huynh, hiện ở đây đang trong trận chiến, tiểu Thế tử rõ

ràng có thể vừa vặn gặp được người cưỡi ngựa qua đường kia, ngươi không có chút kì quái sao?" Vùng chiến tranh, người bình thường đều là đứng xa mà nhìn,làm sao có thể có người rảnh rỗi đặc biệt cưỡi ngựa tiễn một đứa bé đến quân doanh?

Mộc Dương giận tái đi nhìn qua Lôi Đằng Phong nói: "Lôi huynh, ý của huynh là Liệt nhi nói dối?"

Lôi Đằng Phong có chút nhíu mày,nói: "Mộc huynh đã hiểu lầm, ta không có ý này. Chỉ có chút kỳ quái mà thôi.Tiểu Thế tử tuổi còn nhỏ, khó tránh khỏi bị người khác lợi dụng." Mộc Dương hít một hơi sâu,trầm giọng nói: "Bất kể nói thế nào, trước hết phải tra rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Lôi huynh,trong quân tạm thời làm phiền huynh vài ngày,ta muốn trở về một chuyến."

"Không được!" Mộc Liệt nắm chặt tay Mộc Dương không chịu buông,"Phụ thân không thể về! Hoàng thượng sẽ giết người! Bọn hắn nói…Hoàng thượng bắt được phụ thân, sau đó giết cả hai người. Liệt nhi…đừng…phụ thân đừng chết…Ô ô…"

Sắc mặt Mộc Dương bắt đầu khó coi…Lời Mộc Liệt nói hắn tin bảy tám phần, chỉ có chút không rõ, tại sao Hoàng thượng lại muốn bắt phụ thân của mình.Đang trầm tư, ngoài cửa truyền đến một âm thanh sắc bén: "Thánh chỉ đến! Mộc Dương Hầu Mộc Dương tiếp chỉ!"

Mộc Dương vội vàng bố trí tốt cho Mộc Liệt, nhanh chóng ra đại trướng, nhìn thấy thái giám giám bên người Mặc Cảnh Lê đang đứng trong đại doanh,trong lòng không khỏi trầm xuống.

"Thần, Mộc Dương tiếp chỉ!" Mộc Dương cung kính quỳ xuống tiếp chỉ.

Vị thái giám kia liếc nhìn Mộc Dương, mở thánh chỉ trong tay mình

ra, trầm giọng nói: “Phủ Mộc Dương Hầu cấu kết Định Vương phủ, mưu nghịch phản quốc, tội danh đáng chết! Trước, tước binh quyền Mộc Dương, áp giải hồi kinh. Chọn ngày xét xử! Khâm thử!” Thái giám gấp thánh chỉ lại, phân phó: “Còn không bắt Mộc Dương lại!”

“Khoan đã!” Mộc Dương cao giọng nói: “Xin hỏi công công, Mộc Dương khi nào cấu kết Định Vương phủ? Khi nào mưu nghịch phản quốc hả?” Vị thái giám kia cười lạnh nói: “Vậy phải hỏi Mộc Dương Hầu đã làm chuyện gì.Ta chỉ phụng ý chỉ của Hoàng thượng đến bắt người, chẳng lẽ Mộc Dương Hầu còn muốn kháng chỉ hay sao?”

Mộc Dương cắn răng nói: “Muốn gán tội cho người sợ gì không có lý do, Mộc Dương không phục!”

Thái giám cười lạnh nói: “Không phục? Mộc Dương Hầu có lời gì muốn nói thì gặp Hoàng thượng,ta chỉ phụng mệnh làm việc, kính xin Mộc Dương Hầu đừng làm ta khó xử. Có điều …Ta sợ Mộc Dương Hầu cũng không thể nói được gì rồi.Sáng nay, lão Mộc Dương Hầu đã bị xử trảm.”

“Cái gì?! Phụ thân…” Sắc mặt Mộc Dương đại biến,không nghĩ tới Mộc Liệt nói phụ thân bị Mặc Cảnh Lê bắt,vậy mà nhanh như vậy đã bị xử trảm.Vị thái giám làm như không thấy sắc mặt Mộc Dương, dương dương đắc ý mà nói: “Mộc Dương Hầu hãy ngoan ngoãn chịu trói đi.Lệnh tôn khi còn sống đã khai báo chuyện phủ Mộc Dương Hầu cấu kết với Định Vương phủ.”

Sắc mặt Mộc Dương lúc trắng lúc xanh, so với bất kỳ kẻ nào, hắn hiểu rõ chuyện nhà mình.Nếu như có thể phụ thân của hắn sẽ không cự tuyệt mà đầu nhập vào Định Vương phủ, nhưng vấn đề là lúc trước phụ thân phụng mệnh Mặc Cảnh Kỳ ra tay với Định Vương phi, đã cùng Định Vương phủ kết đại thù.Vậy ra khả năng đầu phục Định Vương phủ là không thể. Sao phụ thân lại nhận loại tội danh vớ vẩn

này, trừ phi…Là vu oan giá họa!

Nghĩ đến đây, Mộc Dương bi phẫn không hiểu.”Mộc gia ta trung thành và tận tâm với Hoàng thượng, Hoàng thượng lại xem mạng người như cỏ rác! Làm cho trung thần thật thất vọng!” Thái giám nhíu nhíu mày, có chút không kiên nhẫn,khua tay nói: “Bắt lấy Mộc Dương, chúng ta trở về báo cáo đã hoàn thành nhiệm vụ.”

Thị vệ trái phải liền bước lên muốn bắt lấy Mộc Dương. Nhưng Mộc Dương tuy trẻ tuổi, Mộc Dương Hầu lại nửa đời quang vinh, hơn nữa xưa nay lại biết cách làm người, phủ Mộc Dương Hầu cũng không thiếu trung tâm gia tướng. Lão Mộc Dương Hầu không hiểu sao bị Hoàng đế chém đầu, sao những người này lại có thể để Mộc Dương cũng bị bắt đi? Trong lúc nhất thời nhân mã song phương lập tức khẩn trương lên.

Đợi đến lúc tướng quân cánh phía tây đến, người do vị thái giám kia mang đến đã bị giết, chỉ còn sót lại hai thị vệ cùng hắn trốn ra quân doanh.

Bên ngoài quân doanh vài dặm, sắc mặt thái giám truyền chỉ trắng bệch, chân như nhũn ra, nhìn về phía trước cách đó không xa có một bóng người. Hai thị vệ bên cạnh hắn cuối cùng cũng ngã xuống đất.Vị thái giám kia cũng biết xem sắc mặt đấy, liền bước về phía trước, cười nịnh nọt nói: “Tần thống lĩnh, tiểu nhân đều làm theo như ý người nói, Mộc Dương…cả gan làm loạn, giết thị vệ Hoàng thượng phái tới. xin Tần Thống lĩnh tha cho tiểu nhân một mạng.”

Tần Phong quay đầu lại nhìn về vẻ mặt nịnh nọt của tên thái giám, cười nói: “Ngươi không cần lo lắng, ta sẽ không giết ngươi.”

Tên thái giám sững sờ,nhưng trong lòng lại vui mừng.Vốn cho là việc truyền thánh chỉ là việc đơn giản, lại không nghĩ lại bị người của

Định Vương phủ bắt được.Cuối cùng chỉ phải theo lời Tần Phong mà nói lão Mộc Dương Hầu bị giết.Càng suýt nữa trở thành vong hồn dưới đao của Mộc Dương, hôm nay thật vất vả mới nhặt về một mạng dĩtự nhiên mừng rỡ vạn phần.

“Ta chẳng những sẽ không giết ngươi, mà còn phái người bảo vệ an toàn đưa ngươi trở về. Sau khi trở về phải ăn nói thế nào, ngươi biết chứ?”

“Tiểu nhân đã hiểu, tiểu nhân đã hiểu. Mộc Dương lớn mật kháng chỉ, còn giết thị vệ của Hoàng thượng, ý đồ mưu phản”.Tên thái giám vội vàng nói

Tần Phong thỏa mãn gật đầu, “Rất tốt, ta thích làm việc với người thông minh.”

Chương 392: Trai cò mổ nhau ngư ông đắc lợi

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

Nhìn tên thái giám truyền thánh chỉ chật vật trốn thoát, sắc mặt Mộc Dương càng thêm khó coi. Phụ thân chết oan, Dao Cơ mất tích, Mặc Cảnh Lê hoài nghi, từng việc từng việc phảng phất như có tòa núi lớn đặt lên đầu Mộc Dương.Trước mắt đầy thi thể của ngự tiền thị vệ, sắc mặt Mộc Dương càng tái nhợt.

Tướng quân cánh tây Triệu Liêm cũng có vài phần giao tình với lão Mộc Dương Hầu, nghe được tin tức liền chạy đến, thời điểm đến nơi thì tình hình không thể cứu vãn rồi.Tuy hắn và lão Mộc Dương Hầu có giao tình nhưng còn không có sâu nặng đến có thể vì vài phần giao tình này mà đánh cược tính mạng của mình,chỉ sai người giam lỏng Mộc Dương tại trong quân, hơn nữa tự mình viết một phong sổ con cho người tốc hành đưa đến tay Mặc Cảnh Lê.

Chỉ tiếc là hắn không biết, sổ con của hắn vừa mới ra khỏi quân doanh hai mươi dặm cũng đã hóa thành một đống tàn tro rồi.

Trong trướng của Mộc Dương, Triệu Liêm và Lôi Đằng Phong đang ngồi nhìn xem Mộc Dương ôm Mộc Liệt đã ngủ đều thở dài. Nói thật,vô luận là Triệu Liêm hay Lôi Đằng Phong đều không tin tưởng phủ Mộc Dương Hầu đầu nhập vào Định Vương phủ.Cũng không phải bọn hắn không muốn tin,mà cơ bản là không thể. Lôi Đằng Phong có cảm giác có gì đó không đúng,nhưng lão Mộc Dương Hầu đã chết, chỉ sợ Mộc Dương…

Nghĩ đến đây, Lôi Đằng Phong đưa mắt liếc qua Triệu Liêm một cái,Triệu Liêm cũng bất đắc dĩ thở dài. Hắn coi như là lão tướng Đại Sở rồi, tuy bình sinh chưa có đánh qua cái gì gọi là kinh thiên động địa,nhưng thực sự nói là có kiến thức rộng rãi.Nhưng Mặc Cảnh Lê quyết định Bắc chinh lại để cho trong lòng rất nhiều người âm thầm ngờ vực, hiện nay trận chiến vừa mới bắt đầu đánh, Hoàng thượng lại chém trọng thần dưới tay mình, cái này lại làm cho trong lòng nhiều người hoảng loạn.Lại nói những tướng sĩ có quan hệ với phủ Mộc Dương Hầu mơ hồ có bất bình, nếu Mộc Dương có tâm tư như lời Hoàng thượng nói…chỉ sợ trong quân sẽ hỗn loạn.Vốn vì trong quân yên ổn,Triệu Liêm quyết định thật nhanh bắt Mộc Dương.Nhưng hết lần này tới lần khác,trong đại doanh có một nửa tướng lãnh trước kia đều là thuộc hạ của Mộc Dương Hầu hoặc có giao tình với phủ Mộc Dương Hầu đấy.Đừng nói là Hoàng đế, ngay cả chính Triệu Liêm ngẫu nhiên trong lòng cũng âm thầm lo lắng, phủ Mộc Dương Hầu thật sự không có tâm tư kia ư?

“Mộc Dương Hầu…” Nghĩ một chút, Triệu Liêm vẫn quyết định khích lệ trước, đại quân Lữ Cận Hiền càng ngày càng tiến gần, trong quân thật sự không thể đại loạn lên. Mộc Dương nhàn nhạt cười khổ: “Triệu tướng quân khách khí, tại hạ bây giờ còn là cái gì Mộc Dương Hầu?”.

Triệu Liêm thở dài nói: “Ở trong đó tất có cái gì hiểu lầm, lão phu tự mình đã viết sổ con giải thích với Hoàng thượng, tướng quân an tâm chớ nóng vội.”

“Cho dù có cái gì hiểu lầm, Mặc Cảnh Lê cũng không nên giết cha ta!” Mộc Dương lạnh lùng nói, trong mắt xẹt qua một tia ý hận kinh người. Trong lòng Triệu Liêm thất kinh, lúc này đây chỉ sợ vô luận như thế nào… phủ Mộc Dương Hầu đều cùng Hoàng thượng ly tâm rồi.

“Mẫu thân…” Mộc Liệt ngủ mơ trong lòng Mộc Dương phát ra một tiếng nức nở nho nhỏ, trong lòng Mộc Dương càng đau xót, ôm lấy Mộc Liệt đứng dậy muốn đi ra ngoài.

“Mộc Dương, ngươi đi đâu vậy?!” Triệu Liêm liền vội vàng hỏi.Mộc Dương quay đầu lại,trầm giọng nói: “Ta muốn đi cứu Dao Cơ.”

Hiện tại loại tình huống này, Triệu Liêm chỗ nào dám để hắn mang binh đi,vội vàng nói: “Hiện tại ngươi biết Mộc phu nhân ở chỗ nào sao? Chúng ta vẫn nên phái người điều tra trước.Huống chi…Ngươi nên biết, ngươi đi lần này…” Nếu Mộc Dương thật sự như vậy mà đi, chỉ sợ không có ý phản quốc cũng trở thành phản quốc rồi. Mộc Dương cười lạnh một tiếng nói: “Hiện tại đã như vậy, ta vẫn còn quan tâm những thứ này sao?”

Triệu Liêm cắn răng,trầm giọng nói: “Tốt, ngươi đi ta không cản.Nhưng binh mã ngươi không thể mang đi.” Nếu để Mộc Dương mang binh mã đi, chỉ sợ mạng hắn cũng không muốn giữ.

Mộc Dương lạnh lùng cười cười, một mình hắn muốn ra khỏi đây cũng khó, chỉ cần Mặc Cảnh Lê phái người đuổi giết hắn, lại càng không cần phải nói cứu người rồi.

Bên cạnh, Lôi Đằng Phong nhíu nhíu mày,nói: “Mộc Dương Hầu, bình tĩnh chớ vội. Các người không thấy chuyện này có chút quỷ dị sao?” Mộc Dương và Triệu Lâm đồng thời nhìn về phía Lôi Đằng Phong, Lôi Đằng Phong trầm giọng nói: “Sở Hoàng không phải người ngu, nếu hắn thật sự muốn giết Mộc Dương Hầu, tại sao lại truyền tin Mộc Dương Hầu nhanh như vậy ra ngoài, còn phái mười thị vệ đến truyền chỉ? Chẳng lẽ hắn không sợ Mộc Dương Hầu sẽ bất tuân kháng chỉ, tại đây tạo phản hả?”

Mộc Dương nhìn Lôi Đằng Phong,lãnh đạm nói: “Thế tử Trấn Nam Vương có ý là cha ta không xảy chuyện gì? Cái người truyền chỉ không phải người Mặc Cảnh Lê, là người khác dịch dung hay sao?”

Lôi Đằng Phong á khẩu không trả lời được, bọn hắn đều biết mấy người bên cạnh Mặc Cảnh Lê.Nếu là dịch dung mà nói…,tại sao nhiều người như vậy lại tuyệt đối không lộ ra chút sơ hở nào, mà ngay cả những tên ngự tiền thị vệ đã chết kia, bọn hắn cũng đều gặp trong lúc bái kiến Mặc Cảnh Lê. Sao giả được?

Thật lâu, Lôi Đằng Phong thở dài nói: “Nếu Mộc huynh tin lời tại hạ nói…hãy đợi ít ngày nữa.Để chúng ta biết rõ tin tức bên đại doanh kia.Đến lúc đó nếu quả thật…Tại hạ tự mình hộ tống Mộc huynh ra khỏi đây, nếu là Sở Hoàng trách tội xuống,tại hạ một mình gánh chịu, cũng miễn cho Triệu tướng quân khó xử.” Triệu Liêm nghe xong, dĩ nhiên là đồng ý,vô luận thế nào có thể ổn định Mộc Dương mới là quan trọng nhất, bằng không trong quân chỉ sợ lập tức làm phản rồi. Liên tục gật đầu nói: “Lôi thế tử nói không sai, nếu như đến lúc đó thật sự…Lão phu cũng không ngăn cản ngươi!”

Mộc Dương trầm mặc một lát, rốt cục gật gật đầu nói: “Tốt, ta sẽ đợi một ngày!”

Trong đại doanh Sở quân, thần sắc Mặc Cảnh Lê tối tăm phiền muộn nhìn chằm chằm thái giám đang quỳ dưới đất chốc chốc phát run,trầm giọng nói: “Ngươi nói cái gì?” Tên thái giám truyền chỉ sắc mặt trắng bệch, nơm nớp lo sợ mà nói: “Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng a…Nô tài vô năng…Mộc Dương Hầu không chịu tiếp chỉ, còn nói…Mộc Dương Hầu phủ trung thành và tận tâm với Đại Sở, Hoàng thượng ngu ngốc, uổng hại trung lương… giết hết thị vệ Hoàng thượng phái đi.May mắn là tướng quân cánh tây tới kịp thời, mới cứu nô tài một mạng…” Khi đang nói chuyện, tên thái giám đã khóc không thành tiếng, bộ dáng bị dọa không nhẹ đến khiếp

đảm.

Mặc Cảnh Lê theo dõi đánh giá hắn nửa ngày, chỉ thấy tên thái giám vốn quần áo sạch sẽ lại dính không ít vết máu và tro bụi, sắc mặt cũng đầy vẻ mệt mỏi hoảng sợ,còn ẩn nhẫn đau đớn. Hiển nhiên cũng bị một tí tổn thương, “Tốt…hay cho tên Mộc Dương Hầu, hay cho tên Mộc Dương! Dẫn Mộc Kính Minh tới cho ta!”

Mộc Kính Minh là tên của lão Mộc Dương Hầu, khi thời điểm còn trẻ lão đã được thụ phong Mộc Dương Hầu, bởi vậy rất ít người biết tên hắn. Không bao lâu, lão Mộc Dương Hầu bị thị vệ áp dẫn đi vào đại trướng, chỉ mới qua hai ngày,vốn tinh thần còn phấn chấn nay cũng đã già đi nhiều.Tóc hoa râm hơi rối loạn, đôi mắt cũng trở nên có chút ảm đạm vô quang. Bị giam trong lao, dĩ nhiên sinh hoạt cũng không tốt, cả người lộ ra vẻ già nua vô lực.

“Mộc Kính Minh, ngươi còn gì để nói sao?!” Mặc Cảnh Lê nghiêm nghị hỏi.

Lão Mộc Dương Hầu khẽ giật mình,có chút không rõ chuyện gì khiến cho Mặc Cảnh Lê giận dữ như vậy. Lại nhìn thoáng qua thái giám truyền chỉ chật vật quỳ bên cạnh, trong lòng lão Mộc Dương Hầu chấn động, có chút hiểu được.

“Lão thần oan uổng, xin Hoàng thượng minh xét.” Tuy nhiên trong lòng đã đoán được chuyện gì xảy ra nhưng lão không thể thừa nhận,chỉ có thể giả ngu. Mặc Cảnh Lê cười lạnh, “Minh xét? Ngươi nói Mộc Dương không có lòng phản loạn? Nhưng hắn dám giết chết thị vệ truyền chỉ của trẫm, dám mắng trẫm ngu ngốc, cái này là ngươi nói phủ Mộc Dương Hầu trung thành và tận tâm với Đại Sở sao?”

“Hoàng thượng…Cái này nhất định có hiểu lầm! Tiểu nhi tuyệt đối không vô lễ như thế!” Lão Mộc Dương Hầu lo lắng nói. Lão hiểu rõ

tính cách Mộc Dương nhất, tuyệt đối không thể xúc động mà hành động. Huống chi, lão vẫn còn trong đại doanh Sở quân, Mộc Dương coi như là sợ ném chuột vỡ bình cũng tuyệt đối sẽ không mạo muội giết người Hoàng đế phải đi truyền chỉ.

Thái giám quỳ bên cạnh trong lòng khẽ động, giọng the thé nói: “Mộc lão hầu gia, ý của ngươi là ta lừa gạt Hoàng thượng? Vu hãm Mộc Dương Hầu hay sao?! Hoàng thượng, nô tài oan uổng, cầu Hoàng thượng phái thân tín của người đi điều tra lại, minh oan cho nô tài. Mộc Dương Hầu tàn sát thị vệ Hoàng thượng phái đi, trong quân mấy ngàn tướng sĩ tận mắt nhìn thấy, nô tài không tin Mộc Dương Hầu có thể ngăn chặn miệng nhiều người như vậy, huống chi tướng quân cánh tây sau đó mới đuổi tới, nhưng Thế tử Trấn Nam vương lại ở đấy từ đầu tới cuối, xin Hoàng thượng minh xét!”

Thấy vẻ mặt bi phẫn tên thái giám kia, trong lòng Mặc Cảnh Lê lại càng tin ba phần.Huống chi bản thân hắn đã hoài nghi phủ Mộc Dương Hầu rồi, người phía dưới cũng không quá đáng chỉ thêm dầu vào lửa mà thôi.

Cười lạnh một tiếng, Mặc Cảnh Lê nói: “Đương nhiên trẫm sẽ tra! Cao Minh! Ngươi mang thánh chỉ của trẫm đi một chuyến, nói với tướng quân cánh tây Triệu Liêm, mang Mộc Dương đến gặp trẫm, nếu kháng chỉ giết không tha!” Phía dưới một tướng lãnh ra khỏi hàng,chắp tay nói: “Mạt tướng tuân lệnh,mạt tướng nhất định mang Mộc Dương trở về hướng Hoàng thượng thỉnh tội!”Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng, hắn không có hứng thú với Mộc Dương thỉnh tội hay không, hắn chỉ lo Mộc Dương có lấy đi những thủ hạ nắm hơn mười vạn binh mã hay không.Dù sao Mộc gia ở Đại Sở vẫn có chút ảnh hưởng đấy.Nghĩ nghĩ, Mặc Cảnh Lê nói: “Trẫm cho ngươi thêm năm vạn tinh binh, hiệp trợ tướng quân cánh tây phòng thủ quân Lữ Cận Hiền!”

“Đa tạ Hoàng thượng” Cao Minh cao giọng bái tạ, đương nhiên hắn hiểu rõ ý tứ Mặc Cảnh Lê. Năm vạn tinh binh này cũng không thật sự cho hắn phòng ngự Lữ Cận Hiền, mà là vạn nhất Mộc Dương có cái gì khác thường, sẽ cùng tướng quân cánh tây cùng nhau liên thủ đàn áp hắn ta.

Lão Mộc Dương Hầu nhìn trước mắt dáng người cao lớn phảng phất vẻ chính khí trên mặt Cao Minh, trong lòng ẩn ẩn có chút tuyệt vọng.Bất luận kẻ nào cũng khó có bằng hữu mà không có địch nhân, đúng lúc tên Cao Minh này và Mộc gia xưa nay không cùng bàn. Mộc gia là hậu duệ tướng môn, Cao Minh bằng tuổi Mộc Dương,nhưng gia thế Mộc gia không phải kẻ xuất thân nông thôn như Cao Minh có thể so được. Cho nên, dù Cao Minh theo Mặc Cảnh Lê khi là còn một Vương gia không có thực quyền đến sau khi Mặc Cảnh Lê lên ngôi, thì địa vị hắn vẫn không bằng Mộc Dương. Hai người này bất hòa, có thể nói toàn bộ Sở quân cao thấp cũng biết sự tình. Mặc Cảnh Lê lại tiến cử hắn đến,mặc dù có thể nói lo lắng người khác cùng Mộc Dương giao tình tốt mà thủ hạ lưu tình.Nhưng phái Cao Minh đi lại gần như tuyệt đường sống của phủ Mộc Dương Hầu.

Lão Mộc Dương Hầu chán nản ngã nhào trên đất, Mặc Cảnh Lê ngay cả liếc nhìn cũng lười quay đầu, phẩy tay áo bỏ đi.

Tên thái giám nảy giờ vẫn quỳ ở đó vội vàng đứng lên, phân phó người một lần nữa áp tải lão Mộc Dương Hầu vào thiên lao. Lão Mộc Dương Hầu hung hăng trừng mắt tên thái giám muốn nứt cả mắt, lão nhạy cảm cảm giác được ở đây có gì đó nhất định không đúng, nhưng lúc này bị Mặc Cảnh Lê giam giữ, dù cho muốn điều tra chân tướng cũng bất lực.Tên thái giám kia nhìn thoáng bốn phía không người, đột nhiên đến gần lão Mộc Dương Hầu trầm thấp cười nói: “Lão hầu gia, ngươi đừng trách ta. Ai bảo ngươi đắc tội với người không nên đắc tội?”

“Qủa nhiên là ngươi!” Lão Mộc Dương Hầu nghiêm nghị mắng.

“Còn đứng ngây đó làm gì? Còn không mang lão xuống canh chừng cẩn thận.Nếu để cho Định Vương phủ đem người đi, chúng ta cũng đừng muốn sống nữa rồi!” Tên thái giám phất tay nói.Lão Mộc Dương Hầu không còn sức phản kháng bị người kéo đi ra ngoài.

Một ngày sau, tin tức truyền đến làm cho mọi người vô cùng không biết làm sao.

“Khởi bẩm Đại tướng quân, Hoàng thượng mệnh tướng quân Cao Minh suất lĩnh năm vạn tinh binh đến đây tương trợ Đại tướng quân.” Trong đại trướng lập tức trầm trọng, sắc mặt thuộc cấp phủ Mộc Dương Hầu cực kỳ khó coi.

Mộc Dương cười lạnh một tiếng nói bằng giọng điệu trào phúng: “Năm vạn tinh binh đến tương trợ Triệu tướng quân?” Người ở chỗ này đều hiểu, nói cái gì tương trợ,đi năm vạn nhân mã có thể chống đỡ được chuyện gì? Hiện tại trong đại doanh có hơn mười vạn người, trong tay Mộc Dương mười vạn người, còn có Lôi Đằng Phong hơn mười vạn người, tổng binh lực lại ngoài bốn mươi vạn, binh lực cũng hơn Lữ Cận Hiền gấp hai rồi.Hiện nay lại đưa đến năm vạn người chỉ sợ không phải đối phó Lữ Cận Hiền mà là để phòng bị Mộc Dương đấy.

Triệu Liêm thở dài,hỏi: “Cao tướng quân đến chỗ nào rồi?”

Binh sĩ bẩm báo: “Cao tướng quân cách đại quân ba mươi dặm ngoài rồi.Mặt khác…Cao tướng quân phái người đến truyền lệnh… Mộc Dương Hầu mưu đồ tạo phản,thỉnh tướng quân lập tức bắt giữ hắn, đợi Cao tướng quân đến sẽ áp giải trở lại đại doanh giao cho Hoàng thượng xử lý.” Lời vừa nói ra,thuộc cấp phủ Mộc Dương Hầu nhao nhao đứng dậy,thần sắc bất thiện nhìn chằm chằm mọi người.

Thời điểm Triệu Liêm đang khó xử,bên ngoài doanh trại truyền đến tiếng trống trận vang trời. trong lòng Triệu Liêm chấn động, rất nhanh đã quyết đoán, trầm giọng nói: “Mặc gia quân khiêu chiến, chúng tướng theo Bản tướng quân ra nghênh chiến!”

Nói xong,cũng mặc kệ bọn người Mộc Dương,trực tiếp đi ra ngoài. Lôi Đằng Phong đứng dậy, nhìn Mộc Dương,thở dài lắc đầu cũng đi theo ra ngoài.Trong đại trướng chỉ còn lại thuộc cấp phủ Mộc Dương Hầu thấp giọng hỏi: “Hầu gia,chúng ta…”

Mộc Dương nhắm mắt lại, kiên quyết nói: “Nguyện ý lưu lại cùng Triệu tướng quân ra nghênh chiến,nguyện ý theo ta đi,các ngươi cứ lựa chọn!” Mọi người ở đây, có mấy người im ắng rời khỏi, đi theo Triệu Liêm ra ngoài rồi.Còn lại đều nguyện ý theo Mộc Dương.Tuy lựa chọn khác nhau, nhưng lúc này không ai có tâm tư khinh bỉ ai. Đi theo Mộc Dương cũng không phải dễ đi, phủ Mộc Dương Hầu không có thế lực lớn như Định Vương phủ, không phải nói ngươi mang theo một quân đội đi có thể vẽ đất làm Vương đấy.Nhưng…những người nguyện ý theo Mộc Dương đều là tâm phúc phủ Mộc Dương Hầu, không cũng là nợ phủ Mộc Dương Hầu một mạng.

Mộc Dương liếc nhìn mọi người,trầm giọng nói: “Mộc Dương đa tạ chư vị,trở về mang đủ binh mã từng người, chúng ta lập tức đi.”

Vì vậy bên ngoài đại doanh, hai bên binh mã ra khỏi doanh trại nhưng lại đi về hai hướng khác nhau.Thời điểm Mộc Dương mang đến mười vạn binh mã, nhưng chân chính theo hắn cùng lắm ba bốn vạn người. Nhìn Mộc Dương mang binh mã rời đi,Triệu Liêm khẽ thở dài một cái, có chút tiêu điều trong mắt mang theo ý tiếc hận.Đường tương lai Mộc Dương chỉ sợ không thể đi xa.Nếu cho hắn thời gian mà nói…Mộc Dương sẽ trở thành một tướng lãnh không thua kém phụ thân hắn.Nhưng hiện tại mang theo ba bốn vạn người,lại không

có lương thảo,cũng không có hậu viện, tương lai Mộc Dương có thể nói đã chú định.

Lôi Đằng Phong đứng bên cạnh Triệu Liêm,nhàn nhạt hỏi: “Triệu tướng quân cứ như vậy thả hắn đi không hối hận sao?” Triệu Liêm thở dài: “Lão phu đã tận lực,vẫn hơn đại quân bất ngờ làm phản.” Lôi Đằng Phong gật đầu nhẹ, lại để cho Mộc Dương mang đi ba bốn vạn nhân mã đối với đại quân không quá ảnh hưởng,nhưng nếu quả thật bắt hoặc giết Mộc Dương mà nói…chỉ sợ các tướng lãnh vốn có quan hệ tốt với phủ Mộc Dương Hầu khó tránh khỏi cảm giác bầu bí thương nhau, đến lúc đó lại bị người khác cố tình xui khiến,chỉ sợ tổn thất không phải ba bốn vạn nhân mã rồi.

“Nhưng tướng quân làm thế nào khai báo với Sở Hoàng?” Mặc Cảnh Lê cũng không phải lấy đại cục làm trọng, có lòng độ lượng.Chỉ sợ hắn không nhìn đến Triệu Liêm vì đại quân an ổn mà lui bước, thấy Triệu Liêm cãi ý chỉ để Mộc Dương trốn thoát.

Triệu Liêm bất đắc dĩ cười khổ,thản nhiên nói: “Lão phu hết sức nỗ lực, huống chi…Nói không chừng lúc nào đó đã chết trận sa trường rồi,nghĩ nhiều như vậy làm gì? Nói thật, đối phó Lữ Cận Hiền nhưng lão phu thực không nắm chắc sẽ thắng.” Chứng kiến chuyện của phủ Mộc Dương Hầu, trong lòng Triệu Liêm cũng có một điểm băng giá.Ông chỉ là thần tử, quân muốn thần chết,thần không thể không chết.

“Tướng quân đại nghĩa” Lôi Đằng Phong thành tâm khen.

Lại nói Mộc Dương ly khai khỏi đại doanh mới chỉ hai canh giờ đã gặp phải đại quân Cao Minh.Vốn hai quân không thể nhanh như vậy gặp nhau, nhưng Cao Minh sắp đến đại doanh liền nhận tin Mộc Dương mang theo đại quân trốn đi, lập tực mang binh mã đuổi theo. Đồng thời cũng viết một phong sổ con nhanh chóng đưa về đại

doanh của Mặc Cảnh Lê, viết rõ Mộc Dương mang đại quân làm phản.Thậm chí không quên tố cáo Triệu Liêm, Cao Minh nhiều năm làm trâu làm ngựa cho Mặc Cảnh Lê,lại bị những gia tộc xuất thân tướng lãnh chèn ép tới không ngẩn đầu lên nổi, lúc này có cơ hội sao lại có thể buông tha?

Hai quân gặp nhau, không nói quá hai câu,Cao Minh liền hạ lệnh xông lên giết.Trong loạn quân tử thương vô số.Thời điểm Cao Minh dương dương đắc ý, đã thấy binh mã màu đen từ đâu đi ra, vây quanh hai quân đang chém giết.

Cao Minh xem xét cờ xí màu đen trong gió, lập tức suýt bị dọa ngã từ lưng ngựa xuống.Hoảng sợ kêu lên: “Mặc gia quân…Hắc Vân kỵ…” Sắc mặt Mộc Dương cũng trầm xuống, mơ hồ cảm thấy có chút không đúng.Chiến lực của Hắc Vân kỵ cũng không phải tướng sĩ Sở quân bình thường có thể vượt qua,mạnh mẽ xông tới một hồi,lập tức đem trận thế của Sở quân phá thành từng mảnh nhỏ. Nam tử áo đen đứng đầu trầm giọng nói: “Nguyện ý quy thuận Định Vương phủ lập tức sẽ dừng tay!” Nam tử áo đen lấy nội thực thâm hậu hướng về bốn phương tám hướng đẩy âm thanh ra.

Những binh lính vốn tự chém giết lẫn nhau choáng váng đầu óc, bất thình lình bị Hắc Vân kỵ tập kích khiến cho giật mình.Vốn những binh lính này không hề có ác cảm với Mặc gia quân, thậm chí đối việc khai chiến với Định Vương phủ lần này có chút mơ hồ sợ hãi cùng với bất mãn.Lúc này có người dẫn đầu, rất nhanh chóng nhiều người buông xuống binh khí ly khai chiến trường.Chứng kiến Mặc gia quân như lời tướng lãnh áo đen kia nói, chỉ cần buông binh khí, không ai động thủ nữa, thậm chí còn bảo hộ bọn hắn khỏi đao kiếm trong loạn quân, lại rất nhanh nhiều người nữa buông binh khí..

Trước sau không quá hai khắc, toàn bộ chiến trường cũng đã yên tĩnh trở lại.Lựa chọn buông binh khí đầu hàng Định Vương phủ có

trên vạn người,vô luận là nhân mã của Mộc Dương hay Cao Minh đều có. Mộc Dương được mấy thị vệ che chở cùng với Mặc gia quân tiếp tục phản kháng, Cao Minh cũng rơi vào tay Mặc gia quân rồi.

Tướng lãnh áo đen mang theo Cao Minh tiến lên, trầm giọng nói: “Lui ra!” Vốn còn vây quanh Mộc Dương, Hắc Vân kỵ lập tức dừng tay, cung kính né sang một bên.

Mộc Dương nhìn chằm chằm nam tử áo đen nửa ngày, rốt cục cau mày nói: “Ngươi là…Tần Phong?” Mộc Dương và Tần Phong chính thức gặp mặt cũng không nhiều,nhưng Mộc Dương vẫn nhớ rõ nam tử trầm mặc đi theo Định Vương phi lại là thống lĩnh của Kỳ Lân thần bí nhất Định Vương phủ.

Tần Phong không để ý nhẹ gật đầu,tiện tay ném Cao Minh đến bên chân Mộc Dương.

Cao Minh uể oải đứng lên, có chút sợ hãi nhìn qua Tần Phong. Hắn cảm giác mình vô cùng không may, bị Mộc Dương đè nặng không ngẩng đầu lên được,hôm nay thật vất vả Mộc Dương mới xui xẻo, bị chính Hoàng thượng phái mình tới bắt hắn, nhưng vẫn không may cùng Mộc Dương rơi vào tay Mặc gia quân. Giờ phút này, trong lòng Cao Minh thật cảm thấy Mộc Dương là khắc tinh của hắn.

“Ngươi…Định Vương phủ nghịch tặc! Ngươi thật to gan, Bản tướng quân là tướng quân Đại Sở đấy!” Cao Minh nhìn qua Tần Phong, ngoài mạnh trong yếu quát.

Khóe miệng tướng lãnh bên người Tần Phong co quắp, không nhịn được cúi đầu ho nhẹ một tiếng: “Tần Thống lĩnh, tên này có bệnh à?” Thân phận tướng quân Đại Sở đáng kiêu ngạo sao? Đặc biệt là hiện tại dưới tình huống đã trở thành tù nhân của phe đối địch?

Tần Phong nhướng mày cười cười: “Tướng quân Đại Sở thì thế nào? Hiện tại hai quân đối chọi, như ngươi nói chẳng phải ta giết được nhiều tướng quân Đại Sở thì chiến công càng thịnh?” Nghe vậy, sắc mặt Cao Minh lập tức trắng nhợt, ấp úng không dám nói nữa.

Mộc Dương nhìn chằm chằm Tần Phong, cau mày nói: “Là thủ đoạn của Định Vương phi? Xem ra Định Vương phi đã sớm tính toán tại hạ cùng Cao tướng quân gặp nhau ở chỗ này? Kính xin Vương phi bước ra, tại hạ muốn gặp mặt.” Tần Phong lạnh nhạt nói: “Vương phi hiện tại không có ở đây, chỉ sợ không thể làm theo ý nguyện của Mộc Dương Hầu được rồi.”

Mộc Dương nhíu mày: “Phải chăng phu nhân ta bị Tần Thống lĩnh mang đi? Nàng chỉ là một nữ tử vô tội,Tần Thống lĩnh thân là một tướng soái, chắc hẳn sẽ không làm khó một cô gái yếu ớt.”

“Cái gì cũng không biết?” Thần sắc Tần Phong có chút cổ quái.

Mộc Dương gật đầu nói: “Đúng vậy,tại hạ thua trong tay Tần Thống lĩnh, chết cũng không tiếc.Nhưng là, chuyện của ta không liên quan nàng, xin Tần Thống lĩnh giơ cao đánh khẽ, buông tha nàng.”

Tần Phong nhìn qua Mộc Dương lắc đầu, thản nhiên nói: “Thật sự đáng tiếc.” Kỳ thật bản thân Mộc Dương không phải loại người khiến người ta chán ghét.Nhưng nếu không phải phủ Mộc Dương Hầu đắc tội Định Vương mà nói, hắn cũng không phải thế này. nước này hắn còn không quên cầu tình cho Dao Cơ, coi như có tình có nghĩa rồi. Chỉ tiếc…đều vì chủ của mình, mọi người lập trường bất đồng. Mộc Dương lại không thể không chết.

“Tần Thống lĩnh…” Mộc Dương có chút biến sắc.

Tần Phong nói: “Ta đương nhiên không đả thương Dao Cơ và Mộc Liệt.Bởi vì…”

Mộc Dương nhìn chằm chằm Tần Phong,không biết hắn muốn nói gì.Lại phát giác phần bụng mồ hôi lạnh băng lại đau đớn, kinh ngạc cúi đầu thì thấy Mộc Liệt trong ngực mỉm cười, vẻ mặt vô tội vui vẻ.Chỉ nghe Mộc Liệt cười hì hì mà nói: “Bởi vì, ta là người của Định Vương phủ!”

Chương 393: Môc Dương chết

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

“Bởi vì, ta là người của Định Vương phủ.”

Kịch biến bất ngờ khiến cho tất cả mọi người sững sờ.Ngay cả Mộc Dương cũng lập tức xuất thần, Mộc Liệt đang ngồi trong lòng của hắn bỗng phi thân lên về phía Tần Phong. Bởi vì tất cả mọi người bị tình huống bất ngờ làm khiếp sợ, thị vệ bên người Mộc Dương cũng không có ngăn hắn lại, hắn cứ thế rơi xuống bên người Tần Phong.Với tư cách cha con mấy năm nay, Mộc Dương mới phát hiện mình không biết một chút gì về đứa con trai này, ít nhất hắn cũng không biết Mộc Liệt lại có khinh công giỏi như vậy.

Mộc Liệt đứng bên người Tần Phong, cười tủm tỉm giơ chủy thủ trong tay mình lên, “Nghĩa phụ, như thế nào?” Tần Phong đưa tay vỗ vỗ đầu Mộc Liệt tán thưởng, làm cho bạn nhỏ Mộc Liệt sung sướng cười híp mắt. Đối với Mộc Liệt, sự tán thưởng của Tần Phong không đơn thuần của nghĩa phụ dành cho nghĩa tử, mà quan trọng hơn là của Thống lĩnh Kỳ Lân. Sắp trở thành thành viên nhỏ tuổi nhất Kỳ Lân, dĩ nhiên Mộc Liệt rất vui vẻ.

Trên lưng ngựa, Mộc Dương thống khổ khom người che máu ở bụng đang tuôn ra. Không tin nhi tử đứng cách đó không xa lại trở nên lạ lẫm, “Liệt nhi…con…”

Mộc Liệt nhìn qua Mộc Dương bất đắc dĩ thở dài, buồn bã nói: “Ngươi vẫn không rõ sao? Ta không phải con của ngươi.”

“Cái gì?!” Mộc Dương có chút hoảng hốt lắc đầu, trong lòng chỉ cảm thấy trước mắt vô cùng nhảm nhí, thậm chí cảm thấy có lẽ mấy ngày qua hết sức mệt mỏi nên sinh ra ảo giác. Lúc lâu mới ngẩng đầu lên nhìn qua Mộc Liệt nói: “Ngươi không phải Liệt nhi…Vậy ngươi là ai? Các ngươi đem Liệt nhi đi đâu rồi?” Mộc Liệt nói: “Ta xác thực là Mộc Liệt, nhưng…Con ngươi không gọi là Mộc Liệt. Năm đó, ngay cả ngươi thậm chí là Dao Cơ cũng không cho đứa bé một cái tên.”

Mộc Dương không thể duy trì được nữa, cuối cùng từ trên lưng ngựa ngã xuống. Thị vệ bên người vội vàng đỡ lấy hắn, trừng mắt nhìn Mộc Liệt bên người Tần Phong. Mộc Liệt vô tội nhún vai, nhìn Mộc Dương vì khiếp sợ cùng đau đớn mà sắc mặt trắng bệch, Mộc Liệt hơi không đành lòng. Lại nói, Mộc Dương đối xử với Mộc Liệt mấy năm nay cũng không có gì không tốt.Tuy bị vợ hắn ám hại mấy lần, nhưng nhà cao cửa rộng trong đại viện nhà ai mà không có chuyện bí ẩn? Chỉ tiếc, phủ Mộc Dương Hầu đắc tội không đúng người, từ thời điểm bọn hắn đến Sở kinh, Định Vương cũng đã định cho phủ Mộc Dương Hầu kết cục.Mấy năm này yên bình cũng đến thời điểm lấy lợi nhuận rồi.

“Ngươi…Ngươi là người Định Vương phủ?” Mộc Dương cắn răng hỏi, “Con của ta ở nơi nào?”

Mộc Liệt gật đầu nói: “Đúng vậy, con của ngươi ở đâu…Ta cũng không biết, cho dù biết rõ cũng không nói cho ngươi biết.” Mộc Dương dõi theo hắn nói: “Đứa bé đó là người của Phủ Mộc Dương Hầu ta! Chẳng lẽ Định Vương phủ ngay cả hài nhi mới sinh không lâu cũng không tha?” Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Mộc Dương không khỏi run lên.Có lẽ con hắn cũng đã sớm chết rồi, những năm gần đây, hắn yêu thương sủng ái chỉ là người của Định Vương phủ đưa vào phủ Mộc Dương Hầu để thăm dò?

“Nếu như những năm này ở lại phủ Mộc Dương Hầu không phải ta thì con của ngươi đã sớm bị vị phu nhân kia hại chết rồi.” Mộc Liệt bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn bất mãn mà nói. Nếu như lúc trước trở lại phủ Mộc Dương Hầu cùng Dao Cơ là con của hắn thật, chỉ sợ đứa bé kia sớm đã không biết chết bao nhiêu lần rồi. Chỉ trích Mộc Dương, Mộc Liệt có chút oán niệm nhỏ.

Mộc Dương sửng sốt nửa ngày, đột nhiên cười haha mấy tiếng. Nhìn qua Mộc Liệt nói: “Trước khi cùng Lữ Cận Hiền giao chiến, bố phòng và cơ mật đều là ngươi truyền ra ngoài sao? Định Vương phủ quả nhiên rất cao minh…Một đứa trẻ con cũng có thể…”

Mộc Liệt mím môi cười cười, cũng không trả lời hắn.

Mất máu quá nhiều, Mộc Dương hơi choáng váng, có lẽ hiểu chính mình hôm nay khó tránh khỏi khiếp nạn này, cũng dứt khoát không hề chống cự. Phất phất tay xua thuộc hạ đến đỡ đi, mặc kệ chính mình ngã ngồi dưới đất. Nghỉ tạm một lát, Mộc Dương mới mở to mắt hỏi: “Dao Cơ ra thế nào rồi? Cho dù ngươi không phải nhi tử của nàng ấy,mấy năm nay nàng đối xử với ngươi không có gì không đúng.Ngươi sẽ không…”

Mộc Liệt có chút khó xử,cũng không có ý mở miệng.Kỳ thật hắn hi vọng Mộc Dương không hỏi đến vấn đề này.Cái gì cũng không biết sẽ ít thống khổ hơn. Miễn cho Dao Cơ khó xử, lại không ngờ Mộc Dương lại hỏi đến. Mộc Liệt ngẩng đầu nhìn Tần Phong, Tần Phong lạnh nhạt xem Mộc Dương.

Sau lưng mọi người truyền đến giọng nữ réo rắt, “Ta nói”.

Mặc gia quân mở ra một con đường, Dao Cơ từ phía sau một bộ dạng nhàn nhạt bước ra chậm rãi. Mộc Dương nhìn Dao Cơ trước mắt, một thân áo trắng, áo choàng Bạch Hồ màu trắng nổi bật càng

làm cả người trắng nõn thanh tú, càng xinh đẹp hơn trước. Rút đi ăn mặc quý giá ở phủ Mộc Dương Hầu tăng thêm mấy phần thanh lệ bình thản,hiển nhiên mấy ngày nay không phải chịu khổ gì. Si ngốc nhìn cô gái trước mắt, trên mặt Mộc Dương rốt cục bày ra một tia cười thảm.Tình hình trước mắt, còn có cái gì không rõ?

“Vì cái gì? Dao Cơ…Khục khục, tại sao phải như vậy?…” Mộc Dương thống khổ nhìn qua cô gái trước mắt, rồi Mộc Liệt cho hắn một đao không đau khổ bằng lúc Dao Cơ xuất hiện. Dao Cơ lạnh nhạt nhìn qua hắn,nói: “Ngươi còn nhớ rõ năm đó ta mang theo con rời đi,có để lại một lời nói cho ngươi?”

Mộc Dương hơi giật mình, lâu sau mới nhớ tới,gật đầu nói: “Ta nhớ được…Nàng nói, cả đời này đều không muốn gặp lại ta và người của phủ Mộc Dương Hầu. Nhưng là, về sau nàng mang theo Liệt nhi trở về, ta cho rằng…”

Dao Cơ tươi cười có chút đắng chát, “Ngươi chưa từng có coi lời nói của ta xem là thật.Từ lúc ta mang theo Liệt nhi trở lại sẽ hiểu. Đến bây giờ ngươi vẫn chưa rõ sao…Ta mang theo Liệt nhi trở về cũng không phải ta suy nghĩ cẩn thận rồi,mà là vì,ta chính là mật thám của Định Vương phủ. Ngày đó ta trở về, ngươi nên phải đề phòng ta.”

Mộc Dương rất yêu nàng, một mực tin tưởng Dao Cơ. Nhưng Mộc Dương lại chưa bao giờ chăm chú nghe nàng nói chuyện nhiều, cho nên Mộc Dương cũng chưa bao giờ hoài nghi ý đồ của nàng khi mang hài tử trở về phủ Mộc Dương Hầu. Chỉ cho rằng nàng mang theo con ở bên ngoài chịu khổ đủ rồi, dĩ nhiên sẽ trở về.

“Nàng…Thật không ngờ nàng hận ta?” Mộc Dương nói bi thảm.

Dao Cơ lắc đầu, “Không,ta không hận ngươi.” Ta chỉ không hề yêu ngươi mà thôi, “Định Vương phủ và Vương phi có ơn cứu mạng ta

và con. Mộc Dương, ta chỉ muốn con của ta sống bình an trên cõi đời này mà thôi. Dù cho…” Dù cho hi sinh ngươi cũng sẽ không tiếc.

Mộc Dương phun ra một ngụm máu tươi, hắn đưa tay ngăn cản thị bệ muốn đỡ hắn, lắc đầu cười thảm nói: “Dao Cơ…Ta chưa bao giờ nghĩ tới…” Ta chưa bao giờ nghĩ tới, phủ Mộc Dương Hầu như vậy mà bị hủy dưới tay của nàng. Nhìn qua áng mây đen trên trời, ánh mắt Mộc Dương xa xăm.Còn nhớ rõ năm đó, thời niên thiếu đúng là khí phách tung bay, kỵ mã ỷ tà kiều, mãn lâu chiêu.Hắn đánh ngựa đi qua Khuynh Thành phường,vừa hay nhìn thấy cô gái tuyệt sắc lười biếng ngồi cạnh cửa sổ.Từ đó về sau liền động lòng, trầm mê không dậy nổi.

Mà bây giờ nữ tử này áo trắng thanh thoát, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng. Đã sớm không là vũ cơ kinh hoa tuyệt sắc khuynh thành năm đó. Mà hắn cũng đã sớm không là thiếu niên phong lưu phóng khoáng rồi.

Mộc Dương đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, giống cả đời chưa từng được cười như thế.Mọi người nghe tiếng cười của hắn nhưng trên mặt lại không có chút thần sắc vui mừng nào, mà ngưng trọng có vài phần ảm đạm cùng bi thương.

“Dao Cơ, nàng tới…Ta có mấy câu muốn nói với nàng.” Mộc Dương bình tĩnh nhìn qua Dao Cơ nói.

Dao Cơ gật gật đầu,bước chậm đi ra phía trước.

“Mẫu thân,đừng!” Mộc Liệt sốt ruột kêu lên.

“Dao Cơ!” Tần Phong nhíu mày, Mộc Dương lúc này đã cùng đường, ai không biết hắn có thể kéo Dao Cơ chết cùng không. Dao Cơ ngoái đầu nhìn lại cười nhạt nói: “Không sao.” Thấy Dao Cơ cười nhạt,

trong lòng Tần Phong hơi trầm xuống, nhíu nhíu mày nhưng lại không mở miệng ngăn cản lần nữa.

Dao Cơ đi đến bên Mộc Dương ngồi xổm xuống: “Ngươi muốn hỏi cái gì?”

Mộc Dương nhìn xem nàng, “Nàng thật không sợ ta giết nàng?” Tuy hắn đang bị trọng thương, lại ở khoảng cách rất gần, muốn giết một người trói gà không chặt như Dao Cơ cũng không khó đấy. Dao Cơ bình thản, hờ hững không nói. Mộc Dương nhàn nhạt cười khổ, thấp giọng hỏi: “Đứa bé kia…”

“Đứa bé kia tại Ly thành…con rất tốt.” Dao Cơ nói.

“Là Định Vương phủ mang con đi?” Mộc Dương mang theo một thoáng hy vọng hỏi, có lẽ trong lòng hắn vẫn không tin cô gái trước mắt phản bội hắn, có lẽ nàng chỉ vì con không thể không làm thế? Chỉ tiếc, sự thật tàn khốc làm hắn không thể không đối mặt, Dao Cơ khẽ lắc đầu, “Không, ta chủ động yêu cầu đến đây. Ta không hận ngươi, nhưng phủ Mộc Dương Hầu lại để cho mẫu tử ta khắp thiên hạ không chốn dung thân. Ta chỉ có thể đi Tây Bắc…Lại cùng phủ Mộc Dương Hầu có cừu oán, Định Vương muốn hủy phủ Mộc Dương Hầu, muốn lão hầu gia thống khổ. Mà ta, muốn con ta được Định Vương phủ bảo hộ sống bình an. Chỉ đơn giản như vậy.”

“Định Vương…” Mộc Dương thống khổ nhắm mắt lại. Phủ Mộc Dương Hầu vốn không có thù gì với Định Vương phủ, nhưng năm đó phụ thân hắn phụng mệnh Tiên hoàng ra tay với Vương phi lại mang tai họa lớn cho phủ Mộc Dương Hầu. Những năm này, đối với những người ra tay với Vương phi, Mặc Cảnh Kỳ chết rồi, quyền quý Tây Lăng chết hơn phân nửa, phủ Trấn Nam Vương suýt đoạn tử tuyệt tôn, Bắc Cảnh Vương Nhậm Kỳ Ninh nước mất nhà tan, chỉ có phủ Mộc Dương Hầu dựa vào cái gì mà may mắn thoát khỏi.Vốn…Định

Vương sớm cũng đã bắt đầu động thủ đối phó phủ Mộc Dương Hầu rồi, chỉ là bọn hắn không biết thôi.

Phụ thân cả đời coi trọng nhất là vinh quang phủ Mộc Dương Hầu, bọn hắn chết đi về sau trên lưng lại mang danh loạn thần tặc tử, phủ Mộc Dương Hầu từ nay về sau đoạn tử tuyệt tôn, mà thôi con nối dõi…Lưu lạc bên ngoài, bọn hắn ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua. Lại đem một mật thám không rõ lai lịch coi như đứa con nối dõi duy nhất nâng trong lòng bàn tay mấy năm nay. Định Vương trả thù…Qủa thật ngoan độc!

“Phụ thân…Phụ thân còn chưa chết phải không?” Mộc Dương hỗn loạn trong suy nghĩ phục hồi lại tinh thần, bắt lấy Dao Cơ hỏi. Nếu như Định Vương đã sắp xếp hết thảy để trả thù phủ Mộc Dương Hầu mà nói…, sao để phụ thân hắn sớm chết như vậy.

Dao Cơ khẽ thở dài một cái, nhìn qua ánh mắt lo lắng của Mộc Dương,nhẹ nhàng gật đầu. Lão Mộc Dương Hầu xác thực hiện tại còn chưa chết, nhưng Dao Cơ biết ai cũng không cứu được lão Mộc Dương Hầu. Kết cục của lão cũng sớm đã định rồi, tuyệt đối sẽ càng không thoải mái như Mộc Dương.

Dao Cơ hiểu rõ sự tình, làm sao Mộc Dương có thể không rõ? Hắn vốn cũng là người thông minh, biết nhiều sự tình như vậy chỉ trong chốc lát xâu chuỗi lại. Dao Cơ và Mộc Liệt bị bắt đi, ngay từ đâu chính là cái bẫy không chỉ phủ Mộc Dương Hầu mà còn có Mặc Cảnh Lê.

“Định Vương…Thủ đoạn hay…”.Cuối cùng,Mộc Dương chỉ có thể cười khổ nói.

“Dao Cơ.” Tần Phong trầm giọng nói. Bọn hắn gây động tĩnh không nhỏ, dây dưa lâu nếu để đại quân Triệu Liêm phát hiện chạy tới, sẽ

có phiền toái.Dao Cơ gật gật đầu, đứng lên trầm mặc đi tới sau lưng Tần Phong. Ánh mắt Mộc Dương phức tạp theo trên người Dao Cơ rơi xuống Tần Phong cạnh Mộc Liệt, cuối cùng lắc đầu nói. “Phủ Mộc Dương Hầu có lỗi, Mộc Dương một mình gánh chịu, cầu Định Vương và Vương phi tha cho gia phụ một mạng.”

Người ở chỗ này không trả lời, Định Vương đã định ra sự tình như thế sao có thể dễ dàng thay đổi. Định Vương có thể dày vò phủ Mộc Dương Hầu nhiều năm như vậy, mà năm đó cũng không một kiếm giết chết lão Mộc Dương Hầu cũng đã nói rõ vấn đề.Chỉ sợ là Vương phi tự mình cầu tình cũng chưa chắc có tác dụng.Tần Phong trầm giọng nói: “Ta sẽ chuyến của lời ngươi đến Vương gia, Vương gia quyết định không ai có thể ngăn cản.Nhưng…lão Mộc Dương Hầu tạm thời sẽ không chết.” Vương gia còn muốn gặp lão Mộc Dương Hầu, dĩ nhiên sẽ không để lão chết. Nhưng nếu lão tự sát lại khác.

Mộc Dương rốt cục trầm mặc thở dài nói: “Là ta suy nghĩ quá nhiều. Dao Cơ…Bảo trọng…” Lời còn chưa dứt,chỉ thấy Mộc Dương bởi vì mất máu quá nhiều có chút mơ mơ màng màng, đột nhiên mở mắt, rút trường kiếm trong tay thị vệ bên người.Một đạo huyết quang hiện lên, Mộc Dương bình tĩnh nhìn qua phương xa, thời gian dần trôi qua đã mất đi ánh sáng.

Dao Cơ nhắm hai mắt lại, không nhìn lại nam tử nằm trên vũng máu sau lưng.Quay người đi, Mộc Liệt nhìn thoáng qua Tần Phong cũng quay người đi theo.Tần Phong lướt mắt qua tình hình trước mắt, trầm giọng phân phó nói, “Đưa lão Mộc Dương Hầu ra ngoài…Đưa thi thể Mộc Dương qua cho hắn.”

Cho dù bên cạnh là thiết huyết (ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh) như tướng sĩ Hắc Vân ky,cũng không khỏi toát ra một tia không đành lòng.Trong lòng chỉ có thể thở dài, lão Mộc Dương Hầu không may trêu chọc phải người không nên trêu chọc.

Trên sườn núi tĩnh mịch không người, Dao Cơ một mình ngồi nhìn xa xa cảnh sắc có chút tiêu điều ngẩn ngơ. Mộc Liệt đi tới ngồi bên nàng, trầm mặc không nói.

Hồi lâu, Dao Cơ mới cười nhạt nói: “Con không theo chân bọn họ sao?” Hiện nay chiến sự quyết liệt, bọn người Tần Phong cũng không thể dừng lại quá lâu. Mộc Liệt lắc lắc đầu nói: “Nghĩa phụ nói đằng sau không có chuyện của con, bảo con ở lại bảo hộ mẹ.”

Dao Cơ không muốn rời đi cùng với đại quân,Tần Phong cũng không miễn cưỡng.Chỉ phái người âm thầm bảo hộ nàng, Mộc Liệt cũng ở lại.Sự tình phía sau là trên chiến trường đao minh thương đấu, Mặc gia quân không thiếu người cũng sẽ không để một đứa bé trên chiến trường.Nhìn Dao Cơ ảm đạm thất thần, Mộc Liệt thở dài nói: “Nếu mẹ muốn khóc, con sẽ không nói cho người khác biết a.”

Kỳ thật hắn cũng có chút muốn khóc, hắn từ nhỏ là cô nhi không cha không mẹ.Mặc dù có Định Vương phủ chăm sóc không có gì là ủy khuất, nhưng lại không có cha mẹ ruột yêu thương. Mộc Dương trở thành cha hắn vài năm, đối với hắn thật tâm không sai đấy. Khó trách lúc trước thầy huấn luyện hắn nói làm mật thám quan trọng yếu không phải có võ công cũng không phải có năng lực, mà phải có tâm địa cứng rắn. Hắn như vậy, Dao Cơ còn đau khổ hơn là điều không cần phải nói.

Dao Cơ cười nhạt một tiếng nói: “Mấy năm trước đã dự đến kết cục hôm nay, còn có cái gì khóc hay không sao?”

Mộc Liệt nhìn nàng,nhẹ giọng hỏi: “Mẹ có phải hy vọng Mộc Dương giết mẹ?” Dao Cơ trầm mặc không nói, Mộc Liệt biết hắn đã đoán đúng.Vội vàng bắt lấy Dao Cơ nói: “Mẹ đừng nghĩ quẩn,đừng quên…Mẹ còn có con trai.Mẹ còn có con, con không phải cũng gọi

mẹ là mẹ sao?Mẹ…Mẹ có trách ta đâm Mộc Dương một đao không?”

Dao Cơ lắc đầu, sờ sờ cái đầu nhỏ của hắn,nói: “Đứa nhỏ ngốc, vô luận con làm thế nào…Cuối cùng đều giống nhau. Con không cần lo lắng cho mẹ, mẹ còn muốn trở lại Ly thành, nhìn xem con và đệ đệ của con bình an lớn lên đấy.” Mộc Liệt lúc này mới yên lòng lại,hỏi: “Mẹ sẽ đem đệ đệ về sao?”

Dao Cơ lắc đầu, “Chỉ cần nó bình an lớn lên là tốt rồi,huống chi…Nó được dưỡng phụ dưỡng mẫu chiếu cố nhiều năm như vậy, mẹ cần gì phải đi quấy rầy nó? Như thế nào…Tương lai con không muốn dưỡng mẹ?” Mộc Liệt vội vàng lắc đầu nói: “Làm sao lại như vậy? Mẹ yên tâm về sau con nhất định sẽ chiếu cố mẹ cùng nghĩa phụ đấy! Ách…mẹ muốn gặp đệ đệ, con giúp mẹ mang về là được.”

Nhìn qua đứa con trước mặt mình cẩn thận từng li từng tí một ,trong lòng Dao Cơ đang lạnh lẽo cũng không khỏi dâng lên vài phần ấm áp. Nhàn nhạt mỉn cười dựa vào Mộc Liệt ngân nga lên một điệu hát dân gian. Khúc ca mềm mại động lòng người lại tại nơi hàn xuân đìu hiu càng có vài phần thê lương. Dao Cơ nhìn trời chiều xa xa, nước mắt lặng lẽ rơi xuống mặt…

Trong đại doanh Mặc gia quân, Lữ Cận Hiền vui mừng nhìn nữ tử áo trắng cười vang: “Thế nhân đều nói Kỳ Lân xuất quỷ nhập thần, mạt tướng hôm nay thấy được năng lực. Mạt tướng bội phục.”

Lúc này đây Lữ Cận Hiền dưới tình huống đột phá hơn mười vạn minh mã mà chỉ hao tổn cực nhỏ, xác thực không thể bỏ qua công lao của Kỳ Lân. Nếu không phải ám vệ Định Vương phủ đưa tin tức Sở quân đến, mặc dù Lữ Cận Hiền có chắc vượt qua được nhưng lại phải hao tổn không ít binh mã. Lại càng không phải nói, hôm nay hắn đột nhiên nhận được tin Vương phi truyền đến, lại để cho hắn lập tức tiến công đại doanh Sở quân cánh tây.Vốn hắn có chút lo lắng, dù

sao số quân nhân chênh lệch quá nhiều, mặt đối mặt cường công không phải là thượng sách.Lại không nghĩ rằng đánh được một nửa thì Vương phi dẫn người đến đây chi viện, Sở quân không biết tại sao lại tháo chạy.

Thu binh trở lại đại doanh, nghe Vương phi giải thích xong hắn mới hiểu được hóa ra trong mấy ngày ngắn ngủi này,Vương phi bày ra kế cho nội bộ Sở quân nổi loạn a.

Nghe lời Lữ Cận Hiền nói, Diệp Ly có chút bất đắc dĩ cười khổ nói: "Cái này chỗ nào mà ta nghĩ được biện pháp." Kế sách này của Mặc Tu Nghiêu nói làm châm ngòi nội loạn Sở quân, kỳ thật vì đối phó phủ Mộc Dương Hầu nhiều hơn. Bởi vì từ khi bắt đầu chính là vì phủ Mộc Dương Hầu chuẩn bị đấy, Mặc Cảnh Lê có thể nói bị vạ lây mà thôi.Nhưng chuyện như vậy tự nhiên không thể nói với người phía dưới. Định Vương quan báo tư thù loại chuyện này càng ít người biết càng tốt.

Lữ Cận Hiền nói: "Hiện nay Vân Đình tại Hàn Cốc quan kiềm chế đại quân Mặc Cảnh Lê, chỉ sợ chúng ta cũng phải nhanh một chút." Trong tay Vân Đình có hơn mười vạn đại quân, địa hình Hàn Cốc quan đối với Mặc gia quân cũng không phải đặc biệt có lợi. Nếu như Mặc Cảnh Lê hung ác liều mạng xông lên hơn mười vạn binh mã thì Vân Đình thật đúng là không may rồi.

Diệp Ly gật đầu nói: "Đại tướng quân nói đúng.Thừa dịp quân cánh tây vừa mới xảy ra chuyện, sĩ khí sa sút nhân tâm bất ổn.Chúng ta nhất định phải mau chóng xuất binh giải quyết bên này."

"Nhưng mà, Lôi Đằng Phong cũng ở nơi này,chỉ sợ giải quyết không tốt." Lữ Cận Hiền cau mày nói. Nếu như Triệu Liêm có hơn hai mươi vạn quân, Mặc gia quân tự nhiên sẽ đánh thắng dễ dàng. Nhưng hết lần này đến lần khác trong tay Lôi Đằng Phong hơn mười vạn quân

Tây Lăng ở nơi này. Chậm rãi đánh là không có vấn đề, nhưng bọn hắn không có thời gian.

Diệp Ly lắc đầu nói: “Lôi Đằng Phong không ở đây cùng chúng ta dốc sức liều mạng.” Lôi Chấn Đình phái Lôi Đằng Phong tới đây cũng không phải giúp Mặc Cảnh Lê dốc sức liều mạng với Mặc gia quân đấy.

“Khởi bẩm Đại tướng quân,Vương phi,Tần Thống lĩnh trở về rồi.” Bên ngoài đại trướng,thị vệ bẩm báo nói.

Lữ Cận Hiền gật đầu nói: “Mời Tần Thống lĩnh tiến đến.”

Tần Phong vén màn tiến vào,trầm giọng nói: “Bái kiến Vương phi, bái kiến Đại Tướng quân.”

Diệp Ly liếc nhìn Tần Phong,hỏi: “Mộc Dương…”Tần Phong cung kính mà nói: “Mộc Dương đã tự vận bỏ mình, tướng lãnh Sở quân Cao Minh đầu hàng, thuộc hạ mang hắn về.”

“Cao Minh?” Diệp Ly khẽ nhíu mày,đối với người này không có chút ấn tượng.

Phía sau nàng, Trác Tĩnh bẩm báo nói: “Là cựu thần của Mặc Cảnh Lê, theo Mặc Cảnh Lê lúc hắn còn là Lê Vương. Nhưng khi Mặc Cảnh Lê lên ngôi bị Mộc Dương áp chế, bất hòa với phủ Mộc Dương Hầu.Lúc này phủ Mộc Dương Hầu xảy ra chuyện, chỉ sợ hắn không có thiếu bỏ đá xuống giếng.”

Diệp Ly khẽ cau mày nói: “Trước giam lại,về sau mang về cho Vương gia xử trí.”

Trong lòng Lữ Cận Hiền khẽ động nói: “Vương phi, người này là tâm

phúc Mặc Cảnh Lê,như vậy cũng biết cơ mật Sở quân."

Tần Phong nói: "Cao Minh đã biểu thị, chỉ cần Vương phi tha cho hắn một mạng, hắn nguyện ý nói hết những gì biết cho chúng ta."

"Tha cho hắn một mạng cũng không phải việc khó." Lữ Cận Hiền gật đầu nói: "Vương phi, người này không thể dùng." Đối với phản đồ, luôn làm người ta không ưa thích đấy.Đặc biệt là loại người bỏ đá xuống giếng như Cao Minh thủ đoạn còn tệ hơn phản đồ.

Diệp Ly gật đầu nói: "Đại tướng quân nói có lý.Trác Tĩnh,ngươi đi làm đi."

"Vâng,thuộc hạ cáo lui." Trác Tĩnh cung kính nói.

"Dao Cơ, chưa trở về sao?" Nhìn sau lưng Tần Phong trống rỗng, Diệp Ly nhẹ giọng hỏi.Tần Phong gật đầu nói: "Nàng muốn giải sầu, thuộc hạ lưu lại vài người bảo hộ nàng. Mộc Liệt cũng ở chung với nàng."

Diệp Ly gật đầu nói: "Tùy nàng, việc này vốn khó xử cho nàng ấy rồi." Đứng trên lập trường nữ nhân, nàng tuyệt đối không nguyện ý để Dao Cơ đối mặt với chuyện như vậy. Nhưng đứng trên lập trường một người vợ, nàng lại không thể ngăn cản bố trí của Mặc Tu Nghiêu. Bởi vì trong lòng nàng, dù cho đồng tình với Dao Cơ thì vĩnh viễn không thể vượt qua tình cảm của nàng đối với Mặc Tu Nghiêu. Lại càng không cần phải nói hận ý của Mặc Tu Nghiêu đối với phủ Mộc Dương Hầu là bởi vì nàng. Dù cho nàng có tha thứ thì cũng không thể bỏ xuống hận ý của Mặc Tu Nghiêu với bọn hắn. Nàng sớm đã không còn đứng trên lập trường quân nhân dùng công chính và chính nghĩa.Nàng là Định Quốc Vương phi, thê tử của Mặc Tu Nghiêu.

“Tạ Vương phi.” Tần Phong trầm giọng nói.

Chương 394: Thỏa hiệp trên chiến trường

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

Trong đại doanh Sở quân cánh tây, Triệu Liêm và Lôi Đằng Phong ngồi đối diện nhau nhưng lại nhìn nhau cười khổ. Mộc Dương cùng với binh mã Cao Minh đồng thời rơi vào phục kích của Mặc gia quân, trong nháy mắt Sở quân tổn thất mấy vạn đại quân. Hiện tại rốt cục hai người hiểu rõ những chuyện xảy ra mấy ngày nay, hoàn toàn là âm mưu của Định Vương phủ. Việc ấy gây tổn hao Sở Quân trước mắt là lão Mộc Dương hầu đa mưu túc trí và tiền đồ nhân tài mới xuất hiện.

Thủ đoạn của Định Vương phủ quả nhiên khiến lòng người kinh sợ a.

Lôi Đằng Phong rủ mắt xuống nói: “Hiện tại nhổ bỏ được phủ Mộc Dương Hầu, chỉ sợ…Mục tiêu tiếp theo của Mặc gia quân là ta và ngươi rồi. Triệu tướng quân phải vô cùng thận trọng với đại quân Lữ Cận Hiền.” Lôi Đằng Phong biết rõ việc đại quân Lữ Cận Hiền mười phần sốt ruột đi tiếp viện Vân Đình bên kia.Nhưng thời gian gấp rút cũng không phải chỉ có Lữ Cận Hiền, mà Lôi Đằng Phong cũng vội, chiến sự phía tây phụ vương hắn và Mặc Tu Nghiêu bên kia cũng không thuận lợi.

Triệu Liêm trịnh trọng gật đầu nói: “Lôi thế tử nói đúng.” Tuy cùng Lữ Cận Hiền giằng co mấy ngày nay để lại cho Triệu Liêm cảm giác vô cùng uể oải, binh lực mình rõ ràng hơn xa Lữa Cận Hiền nhưng lại bị

đối phương ép tới nỗi không xoay chuyển được. Triệu Liêm không phải không thừa nhận mình kém Lữ Cận Hiền, nhưng đại quân Lữ Cận Hiền cách Hàn quan Cốc chỉ còn một đạo phòng tuyến cuối cùng rồi, vô luận như thế nào đều phải ngăn lại.

Nghe ý tứ Triệu Liêm muốn dùng chiến lược kéo dài, ánh mắt Lôi Đằng Phong hơi lóe sáng một cái, không còn nói gì thêm.

Trở lại trướng của mình, lập tức có thị vệ đưa lên chiến báo của Đại quân Tây Lăng. Ở xa hơn ngàn dặm, chiến báo cuộc giao chiến Tây Lăng với Mặc gia quân một ngày mới đến tay Lôi Đằng Phong đấy. Nhìn mật hàm trong tay, Lôi Đằng Phong ngồi xuống có chút mệt mỏi hiện lên trên trán: “Phụ vương có gì nhắn nhủ?” Vốn hắn mang hơn mười vạn quân âm thầm đến đây có thể thong dong bố trí.Bất đắc dĩ, đồ vật trong tay Mặc Cảnh Lê quá quan trọng, hắn phải để lộ binh lực của mình để đổi lấy một phần danh sách cái kia. So về mười vạn binh lực, thời điểm mấu chốt là quân cờ ẩn có thể một bước thay đổi Càn Khôn mới là thứ phủ Trấn Nam vương cần có.

Thị vệ trầm giọng nói: “Vương gia nói, Thế tử không làm sai. Nhưng là…vẫn phải mau chóng thoát khỏi cục diện bế tắc trước mắt. Chiến sự phía tây đang bất lợi với Tây Lăng, Vương gia hoài nghi Mặc Tu Nghiêu phái một đoàn gần hai mươi vạn quân ý định đi đường vòng sau lưng quân ta. Xin Thế tử trong nửa tháng bứt ra đuổi tới Ngọc Danh quan về phía tây ba trăm dặm cản binh mã đó lại.”

Lôi Đằng Phong khẽ giật mình,trầm giọng nói: “Hai mươi vạn người? Mặc gia quân làm sao nhiều người như vậy?” Tổng binh lực Mặc gia quân không đến một trăm vạn, trước khi tiêu diệt trên trăm vạn đại quân Bắc Nhung, Mặc gia quân hao tổn ít nhất cũng ngoài hai mươi vạn.Cho dù Mặc gia quân không tổn hại một binh một kiện, lại tính cả các nơi đóng quân, Mặc gia quân căn bản không có khả năng rút ra hai mươi vạn quân đánh lén đại quân Tây Lăng phía sau.

Thị vệ nói: “Thế tử đã quên, luật nghĩa vụ quân sự của Định Vương phủ khác các nước.Vương gia căn cứ đoán chừng, nếu Định Vương nguyện ý mà nói,…hắn tối đa có thể trong vòng một tháng triệu tập một vạn đại quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong ba tháng lại điều động hai trăm vạn tân binh.” Hiện nay Định Vương phủ khống chế phạm vi có thể nói là đứng đầu các nước, vừa mới đánh bại Bắc Nhung càng làm cho sĩ khí Định Vương phủ như lửa. Định Vương muốn thu thập binh mã là một chuyện hết sức dễ dàng.

Lôi Đằng Phong không nhịn được ngược lại hít một hơi lạnh, Mặc gia quân gần đây để cho bọn hắn yên tâm chính là vấn đề binh lực. Binh lực Mặc gia quân cho tới bây giờ cũng không nhiều, nhưng lại đã quên tính cả nội tình Vương phủ cùng việc triệu tập Mặc gia quân. Một khi Mặc Tu Nghiêu muốn mở rộng binh mã, hắn sẽ có nguồn cung cấp binh lính không ngừng bổ sung.

“Vương gia còn có một câu, chuyển đến thế tử.” Thị vệ cung kính nói. Lôi Đằng Phong nhìn xem hắn,thị vệ thấp giọng nói: “Vương gia nói, Thế tử không cần quá để ý Mặc Cảnh Lê, hắn không đấu lại Định Vương phi. Xin Thế tử mau chóng thoát thân.”

Lôi Đằng Phong sững sờ một chút, lúc này mới suy nghĩ cẩn thận dụng ý của phụ vương. Phụ vương căn bản không có ý định muốn hợp tác với Mặc Cảnh Lê, từ lúc mới bắt đầu, phụ vương không coi trọng Mặc Cảnh Lê. Cùng Mặc Cảnh Lê kết minh chỉ vì dùng Mặc Cảnh Lê để chế trụ Diệp Ly mà thôi. Dù sao một Mặc Tu Nghiêu đã rất khó đối phó rồi nếu thêm một Diệp Ly. Cho dù là phủ Trấn NamVương chỉ sợ cũng không chịu đựng nổi. Một khi đã đạt mục đích, Mặc Cảnh Lê cũng không cần dùng đến. Hắn thắng hay thua đối với phủ Trấn Nam Vương mà nói không có quan hệ.Nếu như cuối cùng phủ Trấn Nam Vương thắng Định Vương phủ, Mặc Cảnh Lê tự nhiên thua là tốt rồi, về sau phủ Trấn Nam Vương là người thắng lớn

nhất. Nếu như phủ Trấn Nam Vương thua, Mặc Cảnh Lê càng không thể lưu lại, hắn sẽ là họa lớn của phủ Trấn Nam Vương.

Nhíu mày trầm ngâm một lát, Lôi Đằng Phong ngẩng đầu lên nói: “Ta đã biết, trở về bẩm báo phụ vương, ta sẽ mau chóng thoát khỏi chiến trường. Bảo phụ vương bảo trọng thân thể.” Thị vệ gật đầu, cung kính lui ra ngoài. “Thuộc hạ cáo lui.”

Trong đại trướng, Lôi Đằng Phong trầm ngâm hồi lâu,mới mở miệng nói: “Người đâu.”

Một nam tử trong bộ dáng thị vệ xuất hiện tại cửa, “Thế tử.”

“Thay Bản thế tử đưa phong thư cho Vương phi, bản thế tử muốn nói chuyện với nàng.” Lôi Đằng Phong nói.

Trong mắt thị vệ hiện ra một tia kinh ngạc, lại cung kính như cũ nói: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Bên ngoài đại doanh hơn mười dặm, Diệp Ly ngồi bên dòng suối nhỏ nhàn nhã nhìn dòng suối róc rách, thời điểm nhận tin tức thì thần sắc lạnh nhạt.Trên đồng cỏ bên dòng suối, vốn cỏ dại khô héo đã sinh ra một ít mầm non khiến cho cảnh sắc vốn tàn lụi trong treo nhưng lạnh lùng lại thêm tia ôn hòa cùng với hi vọng.Tần Phong và Trác Tĩnh sóng vai đứng sau lưng Diệp Ly không xa, từng người đang suy tư về chuyện của mình.

“Lôi thế tử,đã đến rồi sao không đi ra?” Đột nhiên,Tần Phong và Trác Tĩnh nhìn về phía sau rừng cây,Tần Phong mở miệng nói.

“Bên cạnh Định Vương Phi quả là cao thủ nhiều như mây,Tiểu vương bội phục.” Lôi Đằng Phong từ trong rừng cây đi ra, lại cười nói. Diệp Ly đứng dậy, quay đầu lại cười nói: “Lôi thế tử cũng là cao

thủ khó gặp, chính mình không có bản lãnh gì nên phải mang theo người bên cạnh miễn cho gặp chuyện ngoài ý muốn.” Khóe môi Lôi Đằng Phong không để lại dấu vết co rút, nếu cô gái trước mắt không có bãn lĩnh thì trong thiên hạ không có mấy người có bản lĩnh rồi. Đồng thời, trong lòng Lôi Đằng Phong cũng kinh ngạc khi thấy Diệp Ly cẩn thận.Tuy Lôi Đằng Phong ra tay cực nhỏ, thế gian này có thể hiểu rõ thân thủ của hắn cũng không mấy người. Nhưng Diệp Ly cũng không quên hắn là con của một trong bốn đại cao thủ, mà bản thân tư chất Lôi Đằng Phong cũng không kém, võ công của hắn tuyệt đối sẽ không chênh lệch.

“Vương phi nói đùa, mỗi lần gặp Vương phi…lại có thêm kinh ngạc.” Lôi Đằng Phong cười nhạt nói.

Đối với lời châm biếm của hắn, Diệp Ly cũng không thèm để ý, cười nhạt nói: “Hiện nay hai quân giao chiến, Lôi thế tử yêu cầu gặp Diệp Ly, cũng không phải để châm biếm Diệp Ly vài câu chứ?”

Lôi Đằng Phong cười nhạt một tiếng nói: “Vương phi đã thẳng thắn thì Bản thế tử cũng không dài dòng. Tại hạ biết rõ, Vương phi vội vã đi Hàn Cốc quan hiệp trợ Vân Đình tướng quân,thế nhưng mà?” Diệp Ly khẽ gật đầu, trên chiến tường có sự tình dấu diếm được, có sự tình có dấu diếm cũng không qua nổi người khác. Ít nhất trước mắt hướng đi Mặc gia quân không thể dấu diếm nổi người như Lôi Đằng Phong.

“Tại hạ cùng Triệu tướng quân liên thủ,Vương phi có thể nắm chắc trong nửa tháng đến Hàn Cốc quan?” Lôi Đằng Phong hỏi,

“Không có.” Diệp Ly thản nhiên nói. Tốc chiến tốc thắng yêu cầu phải thiên thời địa lợi nhân hòa, nhiều khi thiếu một thứ cũng không được. Cũng không phải mỗi một trận chiến đều có thể khống chế để có cơ hội, bằng không cũng sẽ kéo dài trận chiến đến ba năm.Tuy binh lực

bọn họ trước mắt không chiếm ưu thế, nhưng vô luận là Diệp Ly hay Lữ Cận Hiền đều tự tin có thể đánh thắng Triệu Liêm và Lôi Đằng Phong. Nhưng vấn đề là cần thời gian dài.

Đối với Diệp Ly thẳng thắn như thế, Lôi Đằng Phong hơi ngạc nhiên. Có điều Diệp Ly sớm hiểu rõ ý đồ mình đến đây. Nếu không sẽ không trực tiếp như vậy, có chút bất đắc dĩ cười khổ nói: “Xem ra không dấu diếm nổi Vương phi. Ý định tại hạ lập tức ly khai, kính xin Vương phi cho cái thuận tiện.”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Thuận tiện cho người cũng cho chính mình thuận tiện. Lôi thế tử xin cứ tự nhiên là được.”

Lôi Đằng Phong có chút hoài nghi nhìn xem Diệp Ly, “Vương phi biết rõ vì sao tại hạ rút quân?”

Diệp Ly cười nhạt một tiếng nói: “Không phải là vì thay Trấn Nam Vương giữ vị trí giao cánh sườn sao?”

“Vương phi đã biết rõ…Tại hạ rời đi, chẳng phải là phá hủy bố cục Định Vương?” Dù cho đã qua nhiều năm như vậy, Lôi Đằng Phong vẫn cảm giác mình không hiểu nổi nữ tử này. Nhưng trải qua quá nhiều, cũng nghe nói quá nhiều về nàng,Lôi Đằng Phong không thể không cẩn thận ứng đối. Diệp Ly nhìn qua dòng suối nhỏ trước mắt,bình tĩnh mà nói: “Thả thế tử đi qua, bố cục Vương gia chỉ là có khả năng bị phá hư thôi. Hơn nữa… chưa chắc Thế tử gia ngăn được ? Nhưng nếu Bản phi không để Thế tử đi qua thì hơn mười vạn đại quân Vân Đình lập tức gặp nạn.Cái nào nặng cái nào nhẹ, Bản phi có thể nào không phân rõ ràng?”

Lôi Đằng Phong ngẩn người, rốt cục hướng Diệp Ly chắp tay nói: “Đã như vậy, đa tạ Vương phi thành toàn. Tại hạ cáo từ.”

“Đi thông thả không tiễn.” Diệp Ly gật đầu nói.

Đưa mắt nhìn bóng ảnh Lôi Đằng Phong biến mất trong rừng cây, Trác Tĩnh trầm giọng nói: “Vương phi,Tây Lăng trước giờ xem như đùa giỡn Mặc Cảnh Lê.” Diệp Ly lại cười nói: “Từ vừa mới bắt đầu,Lôi Chấn Đình không có để Mặc Cảnh Lê vào mắt.” năng lực của bản thân Mặc Cảnh Lê và Lôi Chấn Đình không cùng đẳng cấp…làm sao thể yêu cầu Lôi Chấn Đình chính thức coi Mặc Cảnh Lê thành người có thể hợp tác? Từ đầu tới cuối, Mặc Cảnh Lê chỉ là công cụ trong tay Lôi Chấn Đình mà thôi.

“Một khi Lôi Đằng Phong bỏ chạy, Mặc Cảnh Lê lại tổn thất Mộc Kính Minh và Mộc Dương, chỉ sợ chống không được bao lâu.” Trác Tĩnh nói. Tần Phong cau mày nói: “Cho dù như thế, binh lực Mặc Cảnh Lê cũng vẫn hơn chúng ta. Sắp tới chúng ta muốn về hiệp trợ Vương gia cũng rất không có khả năng rồi.”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Cái kia muốn xem Mặc Cảnh Lê có thể chống bao lâu.”

Tần Phong và Trác Tĩnh không hẹn mà nhớ tới lúc trước bọn hắn đi Nam Kinh thời điểm còn có một phen bố trí, Mặc Cảnh Lê đến cùng có thể đẩy lên bao lâu, thật đúng là…khó nói.

Lôi Đằng Phông nói đi là đi vừa nhanh vừa vội, không chút lưu tình. Đợi đến lúc Triệu Liêm và Lữ Cận Hiền một phen đại chiến trở về, trong quân doanh đã sớm người đi nhà trống rồi.Triệu Liêm rơi vào đường cùng, chỉ phải người khoái mã đem sự tình bẩm báo cho Mặc Cảnh Lê.

Đợi đến lúc tin tức rơi vào tay Mặc Cảnh Lê trong đại doanh, Mặc Cảnh Lê cũng đang tức giận. Bởi vì lão Mộc Dương hầu bị nhốt trong quân mất tích thần bí.Mấy ngày nay,Mặc Cảnh Lê hỏa khí thẳng tấp

bay lên.Toàn bộ tướng sĩ trong đại doanh mỗi người câm như hến, cẩn thận từng li từng tí e sợ trở thành bia bị Hoàng thượng nhắm trúng để trút giận.

Mặc Cảnh Lê cảm giác được, lúc này đây xuất chinh từ đầu tới cuối có thể nói mọi việc không thuận lợi. Mà mấy ngày nay càng khiến cho hắn sức đầu mẻ trán. Đang hoài nghi phủ Mộc Dương Hầu phản bội hắn đầu nhập vào Định Vương phủ, còn có không tra ra manh mối thì Mộc Dương dám giết thị vệ hắn. Đợi đến lúc hắn phái Cao Minh tiến đến bắt Mộc Dương, nhưng không ngờ Mộc Dương và Cao Minh cùng vào tay Mặc gia quân, hơn nữa Mộc Dương tự sát. Kể từ đó, mình hoài nghi phủ Mộc Dương Hầu đầu nhập vào Định Vương phủ, ở trong mắt người ngoài xem ra chỉ sợ là như thằng hề nhảy nhót, bị Định Vương phủ trêu đùa.

Mặc Cảnh Lê đang suy nghĩ đến có có lẽ thả Mộc Dương Hầu đến trấn an hắn hay là dứt khoát giết vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn thì trong đại doanh lại truyền tới tin tức Mộc Dương Hầu mất tích thần bí. Mặc Cảnh Lê hỏa còn chưa kịp phát, khoái mã Triệu Liêm mang sổ con tới lập tức để cho Mặc Cảnh Lê không nhịn được mà nôn ra máu.Mấy tháng trước, Diệp Oánh một đao tổn thương không nhẹ, kỳ thật cũng chưa toàn hoàn khỏi. Mấy ngày nay Mặc Cảnh Lê nóng tính hơn, lúc này khó thở công tâm rốt cục bị tức hộc máu.

“Hoàng thượng!” Phía dưới các tướng lĩnh thấy tình hình này cũng cả kinh. Nhưng không biết trên sổ con rốt cục nói chuyện gì mà lại để cho Hoàng thượng thành ra như vậy.

Mặc Cảnh Lê vung tay cho thái giám đến đỡ hắn, gạt máu trên khóe môi, cười lạnh nói: “Tốt cho Lôi Đằng Phong! Truyền ý chỉ của Trẫm, lấy tướng quân cánh phải suất lĩnh chặn đường Lôi Đằng Phong! Cần phải một mẻ hốt gọn cho Trẫm!”

“Hoàng thượng!” Các tướng lĩnh không khỏi hoảng sợ nói. Bọn hắn sở dĩ nắm chắc khi bắc chinh, cũng là bởi vì kết minh với Tây Lăng. Hiện nay cùng Mặc gia quân giằng co còn chưa thấy thành công, lại đánh nhau với minh hữu của mình.Cuối cùng cái bọn hắn chờ đợi là cái kết cục gì.

“Xin Hoàng thượng nghĩ lại.” Một tướng lãnh đứng đầu nói: “Quân ta hiện nay đang giằng co với Mặc gia quân.Nếu lại cùng Tây Lăng nổi lên xung đột, chỉ sợ sẽ lại để cho Định Vương phủ ngư ông đắc lợi. Theo mạt tướng…Quân ta hiện tại cần gấp rút tiêu diệt hơn mười vạn Mặc gia quân của Vân Đình ngoài Hàn Cốc quan.Đến lúc đó, cho dù Định Vương phi và đại quân Lữ Cận Hiền giết đến Hàn Cốc quan tất nhiên sẽ một cây chẳng chống vững nhà, lâm vào vòng vây quân ta.”

Thế tử Tây Lăng Trấn Nam Vương đột nhiên bội ước, quả thật làm cho tất cả mọi người ngoài ý muốn lại phẫn nộ. Nhưng lại không tất cả mọi người như Mặc Cảnh Lê phẫn giận liều lĩnh. Hiện tại cho dù Lôi Đằng Phong dẫn người đi rồi, lưu lại bọn hắn một mình đối mặt Mặc gia quân thì bọn hắn cũng còn chưa tới tình trạng thất bại. Nhưng nếu Hoàng thượng và Thế tử Trấn Nam Vương xung đột, vậy thì thật sự thua không nghi ngờ rồi. Lữ Cận Hiền cũng không có tốt đến nỗi chờ bọn hắn nội chiến xong mới đánh tiếp.

Mặc Cảnh Lê trầm mặc sau nửa ngày, rốt cục hừ một tiếng xem như nghe lọt tai đề nghị của thuộc hạ. Đúng lúc này đấu với Lôi Đằng Phong không có bất kỳ chỗ tốt nào, sao Mặc Cảnh Lê lại không biết? Nhưng vừa vặn bị Định Vương phủ hung hăng đùa giỡn một trận, quay đầu lại bị phủ Trấn Nam Vương đùa cợt,cơn tức này Mặc Cảnh Lê thế nào có thể nuốt trôi.

Lại qua hồi lâu,mới nghe được Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: “Tập trung tất cả binh lực, trong vòng ba ngày, Trẫm muốn thấy đầu Vân

Đình!” Nộ khí không có chỗ phát tiết Mặc Cảnh Lê chỉ có thể giận chó đánh mèo đến Vân Đinh đang đóng quân tại quan ngoại.

“Mạt tướng lĩnh mệnh!” Bên dưới các tướng lĩnh đều lặng lẽ thở một hơi dài. So với Lôi Đằng Phong thì Vân Đình vẫn dễ đối phó hơn. Hơn nữa vô luận theo thế cục vẫn theo tình hình chiến trường trước mắt, Vân Đình là đối tượng đầu tiên bọn hắn cần tiêu diệt.

Vẫy lui mọi người, yên lặng trong đại trướng Mặc Cảnh Lê một mình trầm mặc.Trên mặt càng ngày càng khó coi, mấy ngày nay chuyện quá nhiều, hiện tại phục hồi tinh thần lại hắn rốt cuộc hiểu rõ, cái gọi là phủ Mộc Dương Hầu phản bội, từ đầu tới cuối đều là mưu kế của Định Vương phủ. Mà hắn lại bởi vì vậy mà ra tay với hai người đắc lực nhất. Chắc hẳn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly lúc này đang ở một nơi bí mật nào đó cười nhạo hắn đi.

“Phanh!” Mặc Cảnh Lê vung tay lên, đồ bài trí trên bàn toàn bộ vung đầy lên đất.Tại màn ở bên trong người hầu hạ không ai dám tiến lên thu thập,chỉ sợ hãi rụt rè quỳ trên đất không dám nhúc nhích.

“Mặc Tu Nghiêu! Diệp Ly…Trẫm tuyệt sẽ không bỏ qua cho các ngươi đấy!” tiếng nói của Mặc Cảnh Lê lạnh như băng hung ác nham hiểm phảng phất như từ trong địa ngục phát ra.

Lão Mộc Dương Hầu trong cơn mê ngủ tỉnh lại, cảnh vật trước mắt lại trong nháy mắt khiến hắn thoáng kinh ngạc.Tại đây rõ ràng không phải phòng giam trong đại doanh Sở quân, mà là một gian địa lao âm trầm, không khỏi cười khổ, Hoàng thương đưa hắn dời đến đây, là lo lắng có người sẽ cướp tù sao? Không khỏi quá mức đa tâm một chút, lão đã giao toàn bộ thực lực phủ Mộc Dương Hầu cho Mộc Dương mang đi, chỗ nào còn có người sẽ tới cứu lão?

Ngủ quá lâu, toàn thân có chút cứng ngắc.Lão Mộc Dương Hầu giật

giật thân thể ngồi dậy, thấy người ngồi cách đó không mà ngẩn người.

Trong nháy mắt, sắc mặt lão Mộc Dương Hầu trắng bệch, già nua khóe miệng rủ xuống kinh ngạc nhìn "Người" cách đó không xa.Chuẩn xác mà nói, đó là một cỗ thi thể. Hai mắt Mộc Dương vô thần mở to, phần bụng một mảng máu tươi đã trở thành đen sẫm.Trên cổ còn có một vết thương dữ tợn, lần nữa nói rõ hắn đã sớm mất đi tánh mạng.

"Dương nhi!" Mộc Dương Hầu mãnh liệt hoảng sợ gọi, cơ thể già nua dùng toàn lực nhào tới nhà tù bên cạnh. Chỉ tiếc bị lưới sắt nhà tù ngăn lại, vô luận như thế nào lão cũng không gặp được người nằm im im lặng lặng nằm kia.Lập tức nước mắt tuôn đầy mặt Mộc Dương hầu, "Dương…Dương nhi! Là ai…là ai giết con!"

Trong phòng giam trống rỗng, chỉ có âm thanh thê lương vọng lại.Mộc Dương Hầu vô lực té ngã tại nhà tù bên cạnh, ngơ ngác nhìn qua thi thể nhi tử.Trong chốc lát,trong óc của lão đã hiện lên vô số ý niệm.Mộc Dương là con độc nhất của lão cũng là hi vọng duy nhất. Đã mất đi Mộc Dương, trong nháy mắt phảng phất thế gian này hết thảy tất cả cũng không còn ý nghĩa. Phủ Mộc Dương Hầu…đã xong…

Lão cả đời này mưu cầu danh lơi, chỉ hi vọng phủ Mộc Dương Hầu trong tay mình phát dương quang đại. Nhưng hôm nay,phủ Mộc Dương Hầu lại bị hủy trong tay mình. Chính mình cũng hại chết đứa con trai độc nhất, lão thật sự sai rồi sao?

"Dương…vì cái gì?Vì cái gì không lấy mạng già này đi? Tại sao phải giết con của ta! Hoàng thượng! Hoàng thượng! Phủ Mộc Dương Hầu trung thành và tận tâm a!

“Mộc Dương Hầu gọi Hoàng thượng…Là Mặc Cảnh Kỳ hay Mặc Cảnh Lê?” Một âm thanh lãnh ý từ bên ngoài truyền đến, cánh cửa địa lao cót két bị đẩy ra.Một nam tử áo đen đi đến.

“Tần Phong?! Là các ngươi giết Dương nhi?!” Mộc Dương Hầu kinh hãi, lão vốn cho Mộc Dương bị Mặc Cảnh Lê bắt giữ, bất tri bất giác lão lại rơi vào tay Định Vương phủ.Cũng thế…Hồi tưởng lại chính mình đột nhiên hôn mê, nếu như là Mặc Cảnh Lê mà nói…hoàn toàn không phải.

Tần Phong cũng không phủ nhận,lạnh nhạt nói: “Mộc Dương Hầu đã rõ, có lẽ cũng biết tại sao chính mình lại rơi vào tình trạng như thế chứ?” Đối với cái chết Mộc Dương, có lẽ Tần Phong còn một chút cảm khái, nhưng đối với kết cục lão Mộc Dương Hầu,Tần Phong lại không có cảm giác gì. Mặc gia quân nặng nhất là trung nghĩa, Mộc Dương Hầu vì Mặc Cảnh Kỳ mới bị bệnh còn chưa chết đã cùng Mặc Cảnh Lê cấu kết làm bậy, năm đó Mộc Dương Hầu hại Vương phi và tiếu Thế tử suýt mất mạng càng làm trên dưới Định Vương phủ đại hận.Có lẽ đứng tại lập trường Mộc Dương Hầu lão nghe lệnh làm việc. Nhưng đứng trên lập trường Định Vương phủ, đặc biệt là Định Vương Mặc Tu Nghiêu xem ra,đây là tội đáng chết vạn lần. Cái này có lẽ không có quan hệ đúng sai, cường giả có quyền lợi tự xử lý cừu nhân của mình.

Lão Mộc Dương Hầu không nhịn được thoáng run một phát, thống khổ nhắm mắt lại. Chứng kiến người Định Vương phủ thì còn có cái gì không rõ hay sao? Cả đời lão cẩn thận từng li từng tí, trong mắt người ngoài xem là nịnh nọt, mất cốt khí làm tướng. Cho nên, năm đó sau khi Định Vương phủ xuống dốc lão toàn tâm toàn ý đầu nhập Mặc Cảnh Kỳ, cũng không như Nam hầu mặc kệ chính sự cũng không giống Hoa gia âm thầm thiên vị Định Vương phủ. Hoàng đế muốn hắn làm gì hắn làm cái đó, hắn là thần tử không phải sao? Thân là thần tử nghe theo mệnh lệnh quân vương là chuyện thiên

kinh địa nghĩa,mặc dù…Đó là sai đấy.

Nhưng cả đời lão làm sai một việc là mang quân vây khốn Định Vương Phi. Bởi vì chuyện này mà phủ Mộc Dương Hầu không có đường lui. Cho nên lão nhìn đến thời điểm Mặc Cảnh Kỳ không ổn thì chỉ có thể lập tức đầu nhập Mặc Cảnh Lê. Lão không thể như Nam hầu cùng với Lãnh gia đầu nhập vào Định Vương phủ, cũng không có dũng khí như Hoa quốc công đánh bạc cả nhà Hoa gia cùng với sự tồn vong của Đại Sở. Lão muốn sống, nắm quyền thế, lại muốn phủ Mộc Dương Hầu một đời lưu truyền. Nhưng hiện tại…Những năm này cố gắng giãy dụa, rốt cục vẫn phải uổng phí rồi.

"Định Vương phủ…Định Vương phủ…Vì cái gì?! Năm đó ta chỉ là nghe lệnh làm việc thôi!" Mộc Dương Hầu giận dữ hét, lão không cam lòng. Chuyện năm đó,nếu như có thể lựa chọn, chẳng lẽ lão không biết lượng sức đối địch với Định Vương phủ sao? Có lẽ… Ngẫu nhiên lão từng có một tia nghĩ qua, nếu như Định Vương phủ bị tiêu diệt,phải chăng phủ Mộc Dương Hầu có thể chuyển mình… Nhưng cái kia cũng chỉ là một tia ý niệm mà thôi.

Tần Phong bình tĩnh mà nói: "Lúc đi ra, Vương gia để lại cho Mộc hầu gia một câu."

Mộc Dương Hầu nhìn qua hắn,chỉ nghe Tần Phong nói: "Vương gia nói, Bản vương trải qua thống khổ thấu xương,tất nhiên báo lại gấp trăm lần.Năm đó Vương gia tha cho Mộc Dương Hầu một mạng, hôm nay thu hồi."

Mộc Dương Hầu im lặng. Năm đó xảy ra chuyện như vậy, cuối cùng Mặc Tu Nghiêu vẫn thả Mộc Dương Hầu về, lão đã từng có một tia may mắn. Hóa ra Mặc Tu Nghiêu chỉ cảm thấy đả kích lão thế chưa đủ sao?

Chương 395: Mật tín bất ngờ

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

Nhìn bộ dáng lão Mộc Dương Hầu cả người lặng đi, Tần Phong rủ mắt nói: "Tại hạ mang Mộc Dương đi, có lẽ Mộc hầu còn có chút thời gian, có thể ngẫm lại." Nói xong, Tần Phong phủi tay, hai thị vệ ngoài cửa tiến lên nâng thi thể Mộc dương rời đi.

"Đợi một chút!" Mộc Dương Hầu lo lắng kêu lên: "Các ngươi muốn đem Dương nhi đi đâu?"

Tần Phong có chút nhíu mày nói: "Vương phi hạ lệnh, đem Mộc Dương an táng." Vốn mệnh lệnh của Vương gia không phải vậy, cùng lắm đại sự đều xong xuôi rồi, có chút cải biến chắc hẳn Vương gia sẽ không chú ý đấy.

Mộc Dương Hầu không có phản ứng gì, Tần Phong cũng quay người rời đi.

"Vì cái gì…Các ngươi rốt cục là làm sao?" Sau lưng truyền đến tiếng gào thét già nua vô lực của Mộc Dương Hầu, "Mật thám phủ Mộc Dương Hầu …Rốt cục là ai?" Tần Phong có chút kinh ngạc quay đầu lại, không nghĩ tới hiện tại lão Mộc Dương Hầu còn chưa có tâm tư chú ý vấn đề này.

"Dao Cơ." Tần Phong thản nhiên nói.

Mộc Dương Hầu sững sờ, lão xác thực hoài nghi tới Dao Cơ, nhưng

cuối cùng vẫn bỏ đi ý nghĩ này. Căn bản nhất là vì Mộc Liệt, một nữ nhân cho dù hận một nam nhân, cũng không có khả năng mang theo con của mình trở lại hại cha ruột con mình.

Hình như hiểu nghi hoặc của lão Mộc Dương Hầu, Tần Phong nói: "Mộc Liệt không phải nhi tử Mộc Dương."

"Cái gì?" Mộc Dương Hầu lần nữa sửng sốt, "Nữ nhân kia…Nhi tử của nữ nhân kia…Thì ra là thế, thì ra là thế…" Biết rõ lão đã hiểu lầm, Tần Phong cũng không nguyện vì lão mà giải thích. Nhìn Mộc Dương Hầu, quay người đi ra ngoài. Lập tức đóng cửa lại, bên trong truyền đến một tràng cười điên cuồng, nhưng tiếng cười kia vào trong tai Tần Phong lại càng giống như tiếng khóc.

Khe khẽ thờ dài, Tần Phong lắc đầu đi ra ngoài.

Ở ngoài ngàn dặm, trong đại trướng thần sắc Mặc Tu Nghiêu có chút tối tăm phiền muộn đang ngồi sau án thư xuất thần. Phượng Chi Dao tiến đến chứng kiến bộ dáng hắn, nhíu mày nói: "Làm sao vậy? Vẫn chưa đến một tháng mà bắt đầu nhớ Vương phi rồi hả?" Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt liếc hắn nói: "Người cô đơn, sao hiểu được người có vợ?".

Phượng Chi Dao tức giận liếc mắt, hắn là người cô đơn do ai hại? Mấy năm này chưa từng có một khắc yên tĩnh. Cầm mật tín trong tay, tiện tay ném tới, nói: "Tần Phong đưa tin. Thoạt nhìn Vương phi cũng không có nhớ ngươi, rõ ràng một tin hỏi thăm cũng không mang cho ngươi."

Mặc Tu Nghiêu đưa tay lấy mật tín, nhàn nhạt nhổ ra một chữ , "Cút."

Mở phong thư ra, nội dung trong thư lại để cho buồn rầu nơi hai đầu lông mày Mặc Tu Nghiêu tiêu tán rất nhiều. Rồi tiện tay nhào giấy viết

thư hóa thành bột phấn vung ra. Tương giao với Mặc Tu Nghiêu nhiều năm, Phượng Chi Dao hiểu rõ vẻ mặt này của hắn, có chút tò mò hỏi: “Có chuyện tốt gì làm ngươi cao hứng như vậy?” Tâm tình Mặc Tu Ngiêu lúc này rõ ràng tốt hơn lúc hắn mới tiến vào, hiển nhiên mật tín của Tần Phong báo cáo chuyện gì tốt rồi.

“Vương phi và Lữ tướng quân đã đánh bại quân Mặc Cảnh Lê, chuẩn bị trở về rồi? Không có khả năng …” Mặc Cảnh Lê chỉ cần không phải não heo, cũng không có khả năng nhanh thất bại như vậy đấy.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Mộc Dương chết rồi.”

“Cái này tính là chuyện tốt?” Phượng Chi Dao mắt trợn trắng. Có lẽ Mộc Dương xem như tướng lãnh nhân tài Đại Sở mới xuất hiện, nhưng chỉ sợ không có tư cách để cho thân là Định Vương Mặc Tu Nghiêu như thế coi trọng. Mộc Dương chết rồi, đáng giá cho Mặc Tu Nghiêu cao hứng như thế sao? Cảm giác có chút không đúng, Phượng Chi Dao trầm ngâm một lát mới kịp phản ứng, có chút biến sắc nói: “Phủ Mộc Dương Hầu đã xong?”

Rất ít người biết rõ Mặc Tu Nghiêu rất hận Mộc Dương Hầu, nhưng Phượng Chi Dao xem như là trong ít người đó. Những năm này, Mặc Cảnh Kỳ chết, Nhậm Kỳ Ninh cũng chết, Hách Liên Chân cũng đã chết, cũng nên đến phiên Mộc Dương Hầu rồi. Chỉ có điều Mộc Dương chết lại có chút oan uổng, năm đó thời điểm còn ở kinh thành Phượng Chi Dao và Mộc Dương coi như có vài phần giao tình. Chỉ trong lòng âm thầm tiếc thay hắn.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt gật đầu, Phượng Chi Dao nghĩ nghĩ, nói: “Lão Mộc Dương Hầu là một trong những thủ hạ của Mặc Cảnh Lê có đầu óc, Mộc Dương Hầu đã xong, chỉ sợ Mặc Cảnh Lê chống không được bao lâu. Như thế, Vương phi bên kia xong việc về sau

dễ dàng xua binh về phía Tây, cùng chúng ta vây kín đại quân Tây Lăng." Cúi đầu tính toán, Phượng Chia Dao hơi cao hứng lên. Như vậy tính ra, có lẽ chiến sự năm nay có thể đánh xong cũng không chừng.

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: "Chưa hẳn, binh mã thủ hạ Mặc Cảnh Lê nhiều hơn Lữ Cận Hiền. Huống chi, còn có Lôi Đằng Phong…Lôi Đằng Phong đã ly khai khỏi Sở quân trở lại Ngọc Danh quan rồi. Đợi đến lúc A Ly giải quyết Mặc Cảnh Lê, chỉ sợ Ngọc Danh quan đã bị Lôi Đằng Phong vây chặt rồi.

Phượng Chi Dao không khỏi nhíu mày, nghi ngờ nói: "Ngươi không phải phái Hà Túc mang binh đi Ngọc Danh quan rồi hả?"

Mặc Tu Nghiêu hướng phía hắn cười cười, "Ai nói cho ngươi biết Hà Túc dẫn người đi Ngọc Danh quan?"

"Cái kia xin hỏi Vương gia!" Phượng Chi Dao cắn răng nói: "Hà Túc mang hai mươi vạn đại quân đến cùng đi nơi nào rồi hả?!" Khó trách Phượng Chi Dao nổi giận, vốn binh lực Mặc gia quân tại Tây Lăng ít đi, bọn hắn đang cùng Lôi Chấn Đình đánh kịch liệt, Mặc Tu Nghiêu rõ ràng điều đi hai mươi vạn binh mã. Nếu quả thật muốn bọc đường vòng cánh sườn Lôi Chấn Đình mà nói,…vậy thì thôi. Nhưng hiện tại Mặc Tu Nghiêu rõ ràng nói cho hắn biết người căn bản không có đi! Định Vương điện hạ cho rằng chiến tranh là trò chơi sao? Có phải bọn hắn là những tướng lãnh đều quá ngu ngốc, không có cách nào lĩnh hội cách nghĩ cao thâm của Định Vương.

Nhìn bộ dáng hổn hển của Phượng Chi Dao, tâm tình Mặc Tu Nghiêu rất tốt, "Ngọc Danh quan cách chúng ta hơn một ngàn dặm, hơn nữa đường đi khó. Khoảng cách Lôi Đằng Phong từ Hàn Cốc quan cũng chỉ không đến ba trăm dặm, hơn nữa đều là đường bằng phẳng. Cho dù Hà Túc xuất phát trước Lôi Đằng Phong, Phượng Tam… Ngươi

muốn Hà Túc như thế nào đuổi tới Ngọc Danh quan trước Lôi Đằng Phong đây? Ngươi cảm thấy, dùng tài trí Lôi Đằng Phong, sẽ để lại lỗ thủng cho chúng ta sao? Từ vừa bắt đầu hắn ta phái Lôi Đằng Phong đến chỗ Mặc Cảnh Lê chính là vì phòng bị cái này."

Phượng Chi Dao sững sờ, cố gắng để cho mình bình tĩnh trở lại, hỏi: "Nói cách khác, Vương gia ngươi lại từ đầu không có ý định đoạt Ngọc Danh quan?"

Mặc Tu Nghiêu nhún nhún vai, cười nói: "Biết rõ không thể cần gì miễn cưỡng?"

"Hà Túc đang ở đâu?" Phượng Chi Dao chỉ cảm thấy gân xanh trên trán trực nhảy.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Không tại Ngọc Danh quan, đương nhiên là ở địa phương khác rồi."

Phương Chi Dao nghi hoặc nhìn địa đồ trên trên vách, do dự một chút mới hỏi nói: "Hàn Cốc quan?" Mặc Tu Nghiêu mỉm cười không nói. Phượng Chi Dao chỉ im lặng nhìn lên trời, nhìn Mặc Tu Nghiêu im lặng nửa ngày, muốn đem mấy lời mắng chửi nuốt trở về. Thở dài nói: "Có Vương phi và Lữ tướng quân kiềm chế, Lôi Đằng Phong chưa hẳn có thể nhanh như vậy chạy về Ngọc Danh quan."

Mặc Tu Nghiêu nói: " Cho dù như thế, hai quân đại khái cũng không sai biệt về thời gian. Hơn nữa…Đến lúc đó chỉ sợ đại quân của Vân Đình bị diệt rồi. Lữ Cận Hiền và A Ly cũng không thể bị Mặc Cảnh Lê bao vây."

Phượng Chi Dao gật gật đầu, xem như đã tiếp nhận giả thuyết của Mặc Tu Nghiêu. Dù sao tính toán không bỏ sót, mười người cũng không phải đối thủ Mặc Tu Nghiêu, "Nói cách khác, chúng tay muốn

cùng Lôi Chấn Đình liều mạng?”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Như vậy mới thú vị không phải sao? Sau Lôi Chấn Đình …Bản vương khó có địch thủ hơn vậy. Hơn nữa, Phượng Tam, ngươi không biết hai năm qua chúng ta đều quá thuận lợi rồi hả?” Phượng Chi Dao im lặng, hai năm qua liên tiếp mấy trận chiến, Mặc gia quân có thể nói như hữu thần trợ, xác thực quá mức thuận lợi. Thuận lợi lại để cho hắn suýt nữa đã quên trên chiến trường làm gì có vĩnh viễn thuận buồm xuôi gió. Lôi Chấn Đình càng là binh pháp kỳ tài khó gặp đương thời, muốn cùng lão giống như trước tốc chiến tốc thắng, căn bản chính là chuyện không thể nào.

Mặc Tu Nghiêu đưa tay vỗ vỗ vai hắn, cười nói: “Không cần phải gấp, chúng ta sẽ thắng đấy. Không sớm gì muộn.”

Phượng Chi Dao gật đầu,bật cười lớn nói: “Đây là tự nhiên.Nếu không thắng được Lôi Chấn Đình, ngươi sẽ bị người chê cười đấy.” Vừa vặn phía sau còn ngồi cạnh một cái đôi mắt nhỏ bé – trông mong muốn chê cười mỗ nào đó.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt liếc hắn. “Chuyện cười Bản Vương không phải người nào đều có thể xem đấy.”

Trên chiến trường Hàn Cốc quan, vốn thế cục đang nghiêng về Sở quân ưu thế áp đảo. Mặc gia quân lại dũng mãnh, mặt đối mặt đối kháng mấy lần nhưng binh lực thực sự vẫn khó có thể thay đổi Càn Khôn. Đáng tiếc Mặc Cảnh Lê còn chưa kịp đắc ý thì một đạo quân màu đen dũng mãnh quỷ dị xuất hiện trên chiến trường, lại một lần nữa như con sóng màu đen dâng lên. Tướng sĩ Mặc gia quân đã đang mệt mỏi không chịu nổi thấy viện binh, lập tức phấn chấn tinh thần phản công trở lại. Vốn dĩ Sở quân áp đảo dần qua bị đè ép lại, hai quân bắt đầu dây dưa chém giết kịch liệt.

Đứng trên Hàn Cốc quan, nhìn tình hình trước mắt sắc mặt Mặc Cảnh Lê đã đen kịt lại. Tướng lãnh đứng bên cạnh hắn vừa rồi còn chỉ điểm giang sơn hào khí, giờ giữ im lặng không dám chọc giận tới hắn.

“Đó là ai?” Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm tướng lãnh áo đen tung hoành trên chiến trường, dũng mãnh ác liệt trầm giọng hỏi.

Bên cạnh tướng lãnh nhìn kỹ một chút, trầm ngâm một chút mới bẩm: “Bẩm Hoàng thượng, hắn là tân tướng lãnh Mặc gia quân, Hà Túc.”

“Hà Túc?” Mặc Cảnh Lê nhíu mày, suy tư về cái tên có chút lạ lẫm.

“Hà Túc vốn là thủ hạ của Mộ Dung Thận, hắn là một binh sĩ bình thường, chỉ dùng không đến tám năm liền từ quân tốt bình thường được phong làm Tổng binh một phương. Bắc Nhung và Bắc Cảnh xâm lược, hắn cũng không có nghe lệnh dời nam, ngược lại tụ tập gần hơn hai mươi vạn binh sĩ vây quanh cánh sườn Trường Hưng chặn không ít đại quân Bắc Cảnh. Về sau liền đầu nhập vào Định Vương phủ, có phần được Định Vương phi tín nhiệm. Nhưng mà… Có tin tức nói, Hà Túc vốn là người của Định Vương phi.” Người bên cạnh vội bẩm báo những gì mình biết, “Hà Túc đầu nhập trong quân Mộ Dung Thận chính vào thời gian năm đó Định Vương phi tại Toái Tuyết quan không lâu. Mặt khác, nghe nói Định Vương phi có bốn người tùy thân là ám vệ Định Vương phủ. Về sau Định Vương phi bỏ chức ám vệ, nhưng thế nhân điều biết đến cũng chỉ có ba người Trác Tĩnh, Hàn Lâm,Vệ Lận.Cho nên…”

“Cho nên, Hà Túc là một quân cờ Diệp Ly để ở Đại Sở mười mấy năm trước!” Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói.

“…” Mặc Cảnh Lê đang nổi cơn thịnh nộ, tướng lãnh bên cạnh không

dám nhiều lời nữa.

Mặc Cảnh Lê nhìn lướt qua bên dưới, đột nhiên hai mươi vạn quân đầy đủ sức lực gia nhập, Mặc gia quân đúng là càng đánh càng hăng, ngược lại Sở quân đã đại chiến một hồi dần dần hiện ra xu hướng suy tàn. Hừ lạnh một tiếng, Mặc Cảnh lê quay người phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại các tướng lãnh hai mặt nhìn nhau.

“Lý tướng quân, cái này…” Mặc Cảnh Lê mặc kệ vứt bỏ, nhưng lại khó xử cho nhiều người ở chỗ này. Cũng không biết rốt cục ý tứ này của Hoàng Thượng là tiếp tục đánh hay là thu binh.

“A,thu binh” Quân hàm cao nhất Lý tướng quân bất đắc dĩ thở dài, trận này bọn họ không chiếm được tiện nghi gì rồi. Không thu binh có thể như thế nào?

Ngoài Hàn Cốc quan, nhìn Sở quân dần dần lui nhập quan ở trong, vốn còn anh dũng giết địch thân thể Vân Đình mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất. Cũng vô tình trực tiếp nằm trên rất nhiều thi thể. Giương mắt chứng kiến Hà Túc tới, Vân Đình có chút gian nan kéo ra mỉm cười nói: “Huynh đệ, đa tạ ngươi rồi. Ta đã cho ta đã xong đời này rồi.” Nói xong, mí mắt cũng có chút bắt đầu đánh nhau.

Hai ngày nay, Vân Đình rất mệt mỏi. Đây là lần đầu tiên hắn chính thức trên ý nghĩa một mình lãnh binh, bản thân lại áp lực lớn. Hết lần này đến lần khác Mặc Cảnh Lê không biết uống nhầm thuốc gì rồi, hoàn toàn không để ý phía sau chính mình trống rỗng, liều mạng triệu tập quân đóng phụ cận vây công. Mấy ngày nay, trong trí nhớ Vân Đình, không sai biệt lắm trừ ăn hai bữa cơm nguyên lành ra, còn lại toàn chiến tranh rồi. Nếu Hà Túc đến chậm nửa canh giờ, Vân Đình thực sự không dám khẳng định mình có thể chịu đựng được.

Hà Túc cũng mặc kệ dơ dáy bẩn thỉu, tùy ý ngồi xuống hỏi: “Vương

phi phân phó ngươi phải chết thủ tại đây?"

Vân Đình mơ mơ màng màng lắc đầu. Hà Túc khiêu mi nói: "Vậy ngươi cố chết làm cái gì? Nếu như ta không tới, Vương phi và Lữ tướng quân lại chưa kịp đến, ngươi chết nhất định là cái chết đần." Nơi này cũng không phải cái quân sự cứ điểm gì, cứ điểm Mặc Cảnh Lê bên kia. Đánh không thắng lui về sau hai ba mươi dặm cũng không có gì sai biệt.

"Ta…Ta lần đầu lãnh binh…Sao có thể bại? Chết cũng không lùi…" Trong miệng lầu bầu, Vân Đình nghiêng đầu một cái, rốt cục đã ngủ.

Một bên binh sĩ tới quét dọn chiến trường, nhìn Vân Đình nằm trên mặt đất có chút khó xử nhìn Hà Túc, "Tướng quân…" Hà Túc đứng dậy phủi bụi trên người, khoát tay cười nói: "Không có gì, Vân tướng quân quá mệt mỏi. Đem hắn về nghỉ ngơi đi."

"Vâng." Hai binh sĩ khiêng thân thể Vân Đình trở lại đại doanh. Trong lúc đó, Vân Đình nhếch miệng ngủ tràn đầy hương vị ngọt ngào.

Cách Hàn Cốc quan không xa Lữ Cận Hiền trong quân cũng mới vừa trải qua một hồi đại chiến. So với Lữ Cận Hiền và Diệp Ly, Vân Đình còn thong thả tự tại hơn nhiều. Nhìn mật tín từ Hàn Cốc quan đưa tới, Lữ Cận Hiền không khỏi cười ha ha, "Khó trách Vương phi không nóng nảy, sớm đã biết rõ Vương gia phái viện binh rồi. Tiểu tử Vân Đình này quả nhiêu là cần giáo huấn tốt một chút."

Diệp Ly cười nhạt nói: "Vừa mới một mình lãnh binh, khó tránh khỏi có chút khẩn trương. Tướng quân không cần trách hắn quá mức nặng nề, cũng khó cho hắn có thể chống nhiều ngày như vậy." Lữ Cận Hiền gật gật đầu, kỳ thật hắn hết sức hài lòng đệ tử mới thu này đấy, sở dĩ muốn giáo huấn kỳ thật hơn phân nửa là nói cho Diệp Ly nghe được. Nghe thấy giọng điệu Diệp Ly cũng không muốn phạt

Vân Đình, Lữ Cận Hiền cũng yên tâm.

Bỏ chuyện Vân Đình qua một bên, Lữ Cận Hiền trầm giọng nói: “Chỉ cần thêm một trận chiến, Triệu Liêm không chịu được rồi. Đến lúc đó chúng ta có thể thẳng đến Hàn Cốc quan, cùng Vân Đình và Hà Túc tiền hậu giáp kích Sở quân.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Đại tướng quân nói rất đúng. Nhưng ngay cả như vậy, binh mã Mặc Cảnh Lê cũng còn có năm mươi vạn tả hữu, còn không kể sau đó có thể bổ sung thêm. Nhất thời nửa khắc chỉ sợ rằng muốn dọn dẹp hắn cũng không dễ dàng.”

Lữ Cận Hiền cười nói: “Vương phi không cần để ý, chỉ cần chúng ta có thể nắm giữ toàn cục, binh mã Mặc Cảnh Lê còn có bao nhiêu đều không cần để ý. Trước khi đến cho hắn nắm tiên cơ, hiện tại chúng ta đã đoạt lại chủ động, hắn còn có thêm trăm vạn đại quân thì chúng ta cũng không cần sợ hắn.” Huống chi, đợi đến lúc bọn họ cùng Vân Đình hợp lại, tổng binh lực cũng có năm mươi vạn. Căn bản không cần lo lắng Mặc Cảnh Lê.

Diệp Ly áy náy cười nói: “Là ta quá nóng lòng.” Nàng kỳ thật cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm chính thức trên chiến trường, chỉ vỏn vẹn có mấy lần cũng đều là tốc chiến tốc thắng. Lữ Cận Hiền hiện tại ý định muốn cùng Mặc Cảnh Lê chậm rãi mà đánh, cái này lại để cho Diệp Ly hơi không quen. Nhưng nàng lại hiểu được vấn đề của mình, cũng hết sức điều chỉnh.

Lữ Cận Hiền cười nói: “Vương phi nói quá lời, nếu toàn lực hết sức cũng không phải không thể được. Nhưng muốn như chiến tích ở Hồi Phong cốc toàn diệt lại có chút khó khăn. Nếu để cho Sở quân tàn binh chạy thoát ra ngoài, chỉ sợ không được bao lâu, bọn hắn lại ngóc đầu trở lại.” Cùng hắn như thế, không bằng cứ từ từ. Đánh tới Mặc Cảnh Lê bất động mới thôi.

Diệp Ly gật đầu nói: “Ta hiểu được, đa ta Đại tướng quân nhắc nhở.”

Lữ Cận Hiền vội nói không dám, Diệp Ly mỉm cười nhưng trong lòng yên lặng lại bắt đầu suy tư bố trí ở Nam Kinh ban đầu đã đến thời điểm vận dụng. Lữ Cận Hiền nói không sai, chỉ vì cái trước mắt để Mặc Cảnh Lê có cơ hội ngóc đầu trở lại, không bằng dứt khoát một lần cho xong.

Trong đại trướng Sở quân, đang phê sổ con tự dưng Mặc Cảnh Lê rùng mình một cái, có chút âm thầm trên mặt hiện lên tia nghi hoặc, thuận tay lôi kéo áo choàng trên người mình.

Hai ngày sau, Mặc gia quân và Sở quân cánh tây lại một lần nữa quyết liệt, Sở quân rốt cục cũng không chống được thế công Mặc gia quân, xu thế tan tác một phát không thể vãn hồi. Chủ soái quân cánh tây Triệu Liêm cuối cùng trọng thương bị bắt.

Cùng Sở quân giao thủ không giống như với Tây Lăng và Bắc Nhung. Nói cho cùng, ngoại trừ những người cầm quyền ở giữa giao phong bên ngoài, bình thường chiến sĩ Sở quân và tướng sĩ Mặc gia quân, còn có dân chúng Đại Sở cùng dân chúng Tây Bắc cũng không có gì khác biệt. Bọn hắn cũng chưa từng có cho rằng Mặc gia quân và Đại Sở quyết liệt về sau bọn hắn sẽ là địch nhân không chết không ngớt. Cho nên lúc ban đầu nhiều dân chúng Đại Sở chạy nạn đến Tây Bắc, dân chúng Tây Bắc mới có thể không có khúc mắc tiếp nạp bọn hắn, bởi vì bọn họ đều là người một nhà. Dân chúng Tây Bắc chưa từng cho rằng Định Vương phủ từ nay về sau liền chỉ biết căn nhà nhỏ bé tại Tây Bắc nho nhỏ này. Dân chúng Đại Sở cũng chưa từng cho rằng Định Vương phủ và Mặc gia quân vứt bỏ bọn hắn.

Cho nên, kỳ thật trận chiến đánh xong, song phương cũng còn lưu lại

một chút lực đấy. Tự giết lẫn nhau dù sao không phải ai cũng cảm thấy vui sướng gì, vô luận Mặc gia quân hay Sở quân, bình thường cũng sẽ không giết chết tù binh hay tướng sĩ địch nhân bị trọng thương. Mà khi Sở quân không thể chiến thắng Mặc gia quân, các tướng sĩ bỏ vũ khí xuống đầu hàng trong lòng liền không có chướng ngại rồi.

Triệu Liêm thất bại lại để cho Mặc Cảnh Lê vạn phần nóng nảy, đối mặt với Lữ Cận Hiền và Diệp Ly lĩnh suất Mặc gia quân từng bước ép sát, Mặc Cảnh Lê vô cùng "quyết đoán" ném binh mã đóng ở Hàn Cốc quan, chính mình đuổi tới trước khi bọn người Diệp Ly biến mất. Cái này lại để cho Mặc gia quân vạn phần im lặng, đầu óc Vân Đình vẫn kiên định, chết cũng không chịu lui nửa bước mà Mặc Cảnh Lê lại lui quá nhanh. Hàn Cốc quan là nơi hiểm yếu, nếu chỉ huy thỏa đáng mà nói…, ít nhất thủ được hai ba tháng cũng không thành vấn đề. Đến lúc đó viện quân Sở quân cũng đến nơi rồi.

Tuy Mặc Cảnh Lê vứt bỏ quan đã đả kích sĩ khí Sở quân rất nặng, nhưng lại mang không ít phiền toái cho bọn người Diệp Ly. Nếu Mặc Cảnh Lê chạy về Giang Nam coi như tốt, nhưng lấy tính tình Mặc Cảnh Lê, nhất định trốn đi chờ viện quân đến sẽ trở lại quấy rối rồi. Cái này vô hình lại kéo dài thời gian giao chiến với Sở quân.

Qủa nhiên, không đến nữa tháng, viện quân Sở quân đến gần phương bắc thì Mặc Cảnh Lê lại xuất hiện. Lúc này so về trước cùng Tây Lăng liên minh đánh Mặc gia quân, lúc này Mặc Cảnh Lê trực tiếp dùng thân phận Hoàng đế Đại Sở phát ra dụ cáo. Chiêu cáo thiên hạ Định Vương phủ phản bội Đại Sở, Mặc Tu Nghiêu ý đồ tiêu diệt Đại Sở đăng cơ làm đế…Còn liệt kê bốn mươi chín tội trạng cho Mặc Tu Nghiêu, Đại Sở thảo phạt Định Vương phủ là quang minh chính nghĩa, thuận theo thiên mệnh tiến hành.

Loại chuyện này đương nhiên không ảnh hưởng đến Mặc gia quân,

bố cáo đưa đến tay bên trong Mặc gia quân, Diệp Ly cũng chỉlà tùy ý quét mắt qua, liền giao cho Vân Đình. Vân Đình xem xong rồi khinh thường khẽ hừ một tiếng, trực tiếp cầm lấy đi kê chân bàn. Nếu Vương gia có hứng thú với ngôi vị hoàng đế mà nói…,đã sớm đăng cơ làm đế rồi. còn cần đợi đến lúc Mặc Cảnh Lê phát cái chiếu thư chinh phạt sao? Huống chi, Mặc Cảnh Lê cho rằng người trong thiên hạ đều là không có mắt sao? Mặc gia quân chưa từng lấy một tấc đất của Đại Sở. Tại thời điểm Mặc gia quân và Đại Sở đoạn tuyệt quan hệ, vô luận theo phương diện nào nói Định Vương phủ đều tuyệt đối đứng thẳng đấy.

Nói đến đây, Vân Đình không thể không cảm thán Vương gia mưu tính sâu sa. Muốn biết Trung Nguyên ngoài trừ ngoại bang man di, tự xưng là lễ nghi chi bang vô luận triều đình kẻ sĩ hay là dân chúng, đều cực xem trọng lễ phép.Nếu lúc trước Định Vương phủ trực tiếp xuất binh đối với Đại Sở mà nói…,cho dù cuối cùng Mặc gia quân thống nhất thiên hạ, cùng Đại Sở có quan hệ, tương lai sử sách Định Vương cũng khó tránh khỏi bị người lên án.

“Khởi phẩm Vương phi, có mật tín của Phượng Tam công tử!” Mọi người đang trào phúng khinh thường đối với hành động của Mặc Cảnh Lê, ngoài lều thị vệ bẩm báo.

Diệp Ly có chút nhíu mày nói: “Phương Tam? Đem vào.” Phương Chi Dao là theo chân Mặc Tu Nghiêu cùng một chỗ, dưới tình huống bình thường Phượng Chi Dao sẽ không một mình viết thư cho nàng.Trừ phi…Xảy ra chuyện gì dùng năng lực Phượng Chi Dao hoặc nói là quyền lực không đủ khống chế sự tình.Trong lòng Diệp Ly có chút trầm xuống, đưa tay tiếp nhận tin của thị vệ trình lên.

Ổn định lại tinh thần, Diệp Ly mở phong thư nhìn lướt qua, tay cầm thư khẽ run lên, thư trong tay rơi xuống đất. Cả người Diệp Ly mềm nhũn ngã ngồi trên ghế. Ngồi ở một bên bọn Vân Đình lại càng hoảng

sợ, liền bước lên phía trước, “Vương phi?!”

Trên nền trắng của tờ giấy, chữ viết Phương Chi Dao hiện ra một chút mất trật tự mà lo lắng. Chỉ có rải rác mấy chữ: Vương gia trọng thương, mau trở về.

Chương 396: Đường về chặn giết

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

“Vương phi?” Mọi người kinh ngạc nhìn qua Diệp Ly, nhất thời không biết chuyện gì xảy ra. Phải biết, Định Vương phi tuổi tác không thể so với bất luận người nào ở đây, nhưng cái phần công lực trấn định thong dong kia ngay cả Lữ Cận Hiền thân bách chiến lão tướng cũng phải bội phục đấy. Có thể làm cho Vương phi thất sắc như thế, chỉ sợ sự tình là…

Vân Đình tiến lên một bước nhặt lên lá thư xem xét, thiếu chút nữa hét rầm lên rồi, “Vương…”

“Câm miệng!” Rất nhanh, Diệp Ly đã phục hồi tinh thần, nhanh chóng chặn lại lời Vân Đình định nói. Nhắm mắt lại, lần nữa mở ra đôi mắt đã phục hồi thong dong và lạnh nhạt. Diệp Ly vươn tay, trong lòng Vân Đình kiếp sợ, hai tay đưa thư lại cho Diệp Ly.

Diệp Ly nhận mật tín, cúi đầu nhìn lần nữa, mới hỏi nói: “Người đưa tin ở đâu? Cho hắn tiến đến.” Chỉ một lát sau, một nam tử đi đến, “Vương phi.”

“A Cẩn.” Diệp Ly trầm giọng nói. A Cẩn là người trung thành bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, cũng ít khi xuất hiện trước mặt người khác, không…dễ dàng khiến cho người ta chú ý. Phượng Chi Dao để A Cẩn tự mình đưa tin đến khiến Diệp Ly có ý nghĩ không tốt lắm. Lấy lại bình tĩnh, Diệp Ly nhẹ giọng hỏi: “A Cẩn, Vương gia làm sao

vậy?” A Cẩn cắn môi, đôi mắt trông mong nhìn qua Diệp Ly,nói: “Vương gia…Vương gia hôn mê bất tỉnh, Phượng Tam công tử muốn thuộc hạ xin Vương phi nhanh chóng trở về.” A Cẩn biết rõ, chính mình không thông minh, cho nên hắn càng trung thành hơn người khác. Mà Vương gia và Vương phi cũng không có bởi vì hắn không thông minh mà ghét bỏ, ngược lại còn rất tín nhiệm. Chính vì vậy lần này Phượng Tam công tử lại để cho chính mình tự đưa tin đến.Nếu không, dưới tình huống Vương gia trọng thương, Phượng Tam công tử có ra lệnh hắn cũng không rời khỏi Vương gia đấy.

Trong lòng Diệp Ly khẽ run lên, gật đầu nói: “Ta đã biết, ngươi đi xuống nghỉ ngơi trước. Chúng ta đêm nay lên đường trở về.”

A Cẩn gật đầu, tuy Phượng Tam công tử đã đè ép chuyện Vương gia hôn mê xuống, nhưng Vương gia không xuất hiện trước người khác, Phượng Tam công tử nhất định không áp được bao lâu đấy. Nếu Vương phi mau chóng trở về, tình huống sẽ dễ xử lý hơn nhiều.

A Cẩn đi ra ngoài, bên cạnh bọn Trác Tĩnh mới mở miệng nói: “Vương phi, hiện tại chúng ta…” Diệp Ly đưa tay ngăn lại lời hắn muốn nói…,hít sâu một hơi nói: “Tần Phong, ta viết một phong thư ngươi tự mình đi một chuyến, đưa đến tay Lữ tướng quân. Trác Tĩnh,Lâm Hàn mau thu thập, chúng ta lập tức lên đường.”

“Vâng, Vương phi.” Ba người Trác Tĩnh cùng lên tiếng, sau đó nhanh chóng ra khỏi đại trướng từng người đi chuẩn bị. Diệp Ly nhìn xem còn lại Hà Túc và Vân Đình nói: “Sau khi ta trở về, hành động Mặc gia quân đối phó với Sở quân đều do Lữ tướng quân chỉ huy. Hai người các ngươi…Phải tất yếu nghe theo mệnh lệnh Lữ tướng quân. Có biết không?”

Vân Đình, Hà Túc cùng gật đầu, cung kính nói: “Mạt tướng tuân mệnh.” Nhìn bộ dáng Diệp Ly có chút thất thần, Vân Đình nhịn không

được nói: “Vương phi, Vương gia hồng phúc tề thiên, nhất định sẽ gặp dữ hóa lành đấy, kính xin Vương phi đừng quá lo lắng.”

Diệp Ly cười nhạt một tiếng, gật đầu nói: “Ta đã biết.” Mặc Tu Nghiêu mệnh rất lớn, sao sẽ chết chứ? Diệp Ly mỉm cười thản nhiên nhưng trong mắt Vân Đình và Hà Túc càng thêm lo lắng, hai người trao đổi ánh mắt,không biết làm gì nên lui ra ngoài.

Trong doanh trại Sở quân, Mặc Cảnh Lê thoải mái dễ chịu nằm trên mặt ghế phủ dày đặc lông thưởng thức vũ cơ trước mắt uyển chuyển ca múa trong đại trướng hoa lệ.Trong tay ôm một nữ tử xinh đẹp, âm trầm lộ vẻ mặt thỏa mãn đắc ý.

Một gã tướng lãnh tiến đến,nhìn trước mắt cảnh ca múa mừng thái bình, cau mày lại.

“Hoàng thượng.”

Mặc Cảnh Lê khiêu mày, hỏi: “Chuyện gì?” Tướng lãnh rủ mắt xuống, cung kính trình lên một phong mật tín. Mặc Cảnh Lê mở ra nhìn, lập tức cười lên ha hả.Ngồi dậy, một tay ôm vòng eo nử tử mảnh khảnh, một tay cầm thư trong tay tâm tình vạn phần sung sướng, “Tốt, quả nhiên không tệ. Qủa nhiên là không uổng phí…Lý tướng quân, truyền lệnh xuống, các nơi trên đường đến Hồng Nhạn quan, ngăn Diệp Ly lại! Đúng rồi, không được đả thương nàng…mang nàng đến gặp trẫm. Ngược lại trẫm muốn nhìn, chúng ta rốt cuộc ai là người cười đến cùng!”

Lý tướng quân khẽ nhíu mày, trầm ngâm một lát vẫn là nhìn tình hình thực thế bẩm: “Xin Hoàng thượng nghĩ lại. Nếu Định Vương phi chuẩn bị trở về Hồng Nhạn quan mà nói…,ven đường có Kỳ Lân bảo hộ. Muốn giết nàng đã không dễ, nếu bắt sống, chỉ sợ…” Không phải hắn tự coi nhẹ mình, ngược lại quyền quý các nước đều kinh hồn

táng đảm Kỳ Lân, có phái tất cả mọi người cũng không đủ dùng. Hết lần này đến lần khác Hoàng Thượng còn muốn gia tăng độ khó, yêu cầu không thể để Định Vương Phi bị thương.

Mặc Cảnh Lê không vui xụ mặt xuống, lạnh lùng nói: “Không làm được?”

Lý tướng quân do dự một chút, rốt cục vẫn phải ngầm thở dài. Cũng thế, dù sao khả năng có thể giết Định Vương phi vô cùng thấp.Nếu như thủ hạ lưu tình mà lại để cho Định Vương phi chạy mất, Hoàng thượng trách tội xuống cũng khó nói chuyện, “Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Mặc Cảnh Lê lúc này mới thỏa mãn gật đầu nhẹ, nhìn xem trên mặt Lý tướng quân còn mang một tia khó hiểu, Mặc Cảnh Lê nhướng mày cười nói: “Ngươi muốn biết vì sao Diệp Ly đột nhiên vội vã trở về?”

“Xin Hoàng thượng bảo cho biết.” Lý tướng quân cung kính nói. Định Vương Phi đi đối với bọn họ dĩ nhiên là một chuyện tốt, nhưng Định Vương phi đột nhiên ly khai, kết hợp dật vu ngôn biểu (tình cảm bộc lộ trong lời nói) vui sướng vừa rồi của Hoàng thượng, Lý tướng quân cũng biết đại khái là bên Phi Hồng quan xảy ra chuyện gì rồi.

Mặc Cảnh Lê cười vang nói: “Đối với chúng ta mà nói, xác thực là chuyện tốt. Mặc Tu Nghiêu sắp chết rồi…Còn không tính là chuyện tốt?”

Nghe vậy, Lý tướng quân cả kinh trong lòng. Sắp chết rồi ba chữ kia thế nào gần như cũng không phóng đến trên người Định Vương đấy, thế gian này có bao nhiêu người ngày ngày nguyền rủa Định Vương chết sớm, nhưng đã nhiều năm như vậy, Định Vương phủ lên lên xuống xuống, Định Vương vẫn như cũ tiếu ngạo thế gian. Định Vương sắp chết rồi những lời này, Lý tướng quân xem ra càng giống là vị trên kia mộng tưởng hão huyền.

Tuy trong lòng rối loạn nhưng trên mặt lại như cũ vô cùng cung kính. Thậm chí còn không quên phối hợp vẻ khiếp sợ, chứng kiến thuộc hạ khiếp sợ, tâm tình Mặc Cảnh Lê càng thêm sung sướng lên. Hiện tại hắn quả thực không thể chờ đợi được muốn xem Diệp Ly biểu lộ ra sao, hay Lôi Chấn Đình và Lôi Đằng Phong…Cái này đối với cha con qua sông đoạn cầu này, Mặc Tu Nghiêu còn không phải đã chết trên tay hắn sao?

"Khục, Hoàng thượng…Chuyện này tốt nhất là xác định một chút mới tốt. Dù sao Định Vương…" Lý tướng quân ho khan một tiếng, hàm súc nhắc nhở Mặc Cảnh Lê. Năm đó người khắp thiên hạ cho là Định Vương cả đời tàn phế. Nhưng không đến mười năm, Định Vương mang Mặc gia quân một lần nữa tung hoành thiên hạ làm cho người nghe đến đã kinh sợ rồi. Nhìn bộ dáng đắc ý của Mặc Cảnh Lê, Lý tướng quân không thể không nhắc nhở hắn chú ý cẩn thận một ít. Trên đời này có một số người, tốt nhất không nên trêu chọc. Nếu như đã trêu chọc, thì ngàn vạn lần phải cẩn thận. Trừ phi tận mắt thấy thi thể hắn, nếu không quyết không phớt lờ. Bằng không thì cuối cùng người không may là mình.

Mặc Cảnh Lê hơi híp mắt, trầm ngâm một lát, khó có được đem lời thuộc hạ nói cho vào tai. Gật đầu nói: "Ngươi nói không sai. Xác thực có lẽ kiểm chứng một phen, miễn trừ có gì sơ suất." Mặc Tu Nghiêu, Trẫm không tin ngươi thật sự có mạng lớn! Một lần không chết được, lúc này ngươi còn chưa chết!

Đêm tối, vài con khoái mã nhanh chống trên quan đạo nhanh như tên bắn mà vụt qua, mang theo một đường tro bụi.

Diệp Ly cưỡi trên lưng ngựa, không ngừng vung roi chạy gấp về phía trước. Bởi vì có được trí nhớ hai đời, bản thân cũng không phải người dễ xúc động, Diệp Ly xưa nay đều là thong dong đấy. Nhưng

lúc này đây, nàng lại không nhịn được có chút rối loạn. Mặc cho gió se lạnh cào trên gương mặt, thổi rối mấy sợi tóc mai. Bọn người Trác Tĩnh theo sau lưng Diệp Ly, cũng không ngừng thúc ngựa đi. Vốn chiến sự thuận lơi đột nhiên xuất hiện tình huống ngoài ý muốn tất cả mọi người có chút trở tay không kịp.

Đột nhiên, Diệp Ly cúi xuống bên sườn tuấn mã một tiếng Xi..Xiii. Hai chân bật lên.

“Vương phi coi chừng!”

Trên lưng ngựa, Diệp Ly nhảy lên, phiêu nhiên rơi xuống đất thời điểm tuấn mã chạy như điên cùng đã xuống đất.

“Sưu sưu sưu ” một trận mưa tên hai bên đường phóng tới.

Đôi mắt thanh lệ Diệp Ly xẹt qua một tia sát ý, trầm giọng nói: “Giết toàn bộ!” Trong bóng tối, vô số người áo đen tuôn ra, giết cung tiễn thủ hai bên đường, Diệp Ly một lần nữa xoay người cưỡi con tuấn mã khác, chạy vội về phía trước. Sau lưng Diệp Ly, Lâm Hàn và Trác Tĩnh A Cẩn cũng không chú ý đến cảnh chém giết trước mắt, đuổi theo bóng lưng Diệp Ly.

Có chút đìu hiu đêm trăng cổ đạo, một nam tử cao ngất trầm mặc đứng ven đường, ngẩng đầu nhìn trăng non. Áo vải xanh thẫm trong đêm càng lộ vẻ chìm ảm, cũng làm hắn càng nhiều phần lạnh lùng cố kỵ không bình thường. Nam tử nắm trong tay thanh trọng kiếm, phảng phất đứng nơi đó im lặng hồi lâu.

Xa xa trên đường, một hồi vó ngựa vội vàng chạy tới. Một cô gái áo đen đứng bên cạnh nam tử áo xanh, nhíu nhíu mày nói: “Đại ca, chúng ta thật sự làm vậy sao?” Nam tử áo xanh cũng có chút không tán thành nói: “Đại ca, chọc đến Định Vương phủ cũng không phải

chuyện sáng suốt.”

Nam tử trung niên nhìn đệ muội bên cạnh, lạnh nhạt nói: “Đây là chuyện của ta, hai người các đệ lập tức ly khai.”

Nam tử kia có chút hung ác nham hiểm biểu hiện trên mặt, tức giận mà nói: “Đại ca, nếu như Diệp Ly thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn, huynh cảm thấy Định Vương phủ sẽ bỏ qua chúng ta sao? Đã như vậy, đại ca một mình huynh cùng ba chúng ta có gì khác biệt?”

Nam tử trung niên nói: “Đây là chuyện riêng của ta. Các đệ mau trở về, đây là…Mệnh lệnh!”

“Thế nhưng mà…” Cô gái áo đen cau mày nói.

“Trừ phi các muội không nhận ta là đại ca, bằng không lập tức rời khỏi đây!” Nam tử trung niên nói. Cô gái áo đen bất đắc dĩ dậm chân, kéo nam tử áo xanh kia biến mất trong đêm tối. Hai người vừa mới rời đi, tiếng vó ngựa còn ở rất xa đã đến trước mặt. Đi đầu là nữ tử khoác áo choàng trắng.Thấy nam tử trung niên chờ ở ven đường, trên mặt nữ tử hiện lên tia kinh ngạc, ghìm chặt dây cương.

Dưới bóng đêm mọi người trầm mặc một hồi, Diệp Ly mới thản nhiên nói: “Ta chưa bao giờ nghĩ tới, ta sẽ gặp Diêm Vương Các chủ.” Nam tử trung niên kia đúng là một trong bốn đại cao thủ trong thiên hạ Diêm Vương Các chủ Lăng Thiết Hàn. Mộc Kình Thương mất tích đã lâu, Lôi Chấn Đình hiện tại đã già, Lăng Thiết Hàn và Mặc Tu Nghiêu chính là võ công cao nhất đương thời rồi. Hơn nữa, cả đời nghiên cứu võ đạo, cả Lôi Chấn Đình và Mộc Kình Thương không dễ đối phó. Trong nháy mắt, ba người Trác Tĩnh lập tức tiến lên, chắn Diệp Ly sau lưng.

Đối với động tác của bọn hắn, Lăng Thiết Hàn không có để trong

mắt, chỉ nhàn nhạt nhìn xem Diệp Ly, trên mặt vẫn cương nghị trầm ổn mà tiếc nuối, “Ta cũng không nghĩ tới, sẽ có một ngày như vậy.” Vô luận là hắn và Mặc Tu Nghiêu tỉnh táo tương tích, hay có giao tình với Từ Thanh Trần, hoặc đơn thuần là đối với nữ tử này, Lăng Thiết Hàn đều chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày động thủ với nàng. Chỉ tiếc…

Trác Tĩnh chắn trước mặt Diệp Ly, trầm giọng nói: “Lăng Các chủ, ngươi một đời cao thủ, đến gây khó dễ cho một nữ lưu như Vương phi chúng ta, nói ra không sợ thế nhân chế nhạo sao?” Lăng Thiết Hàn cười như không cười nhìn Trác Tĩnh, thản nhiên nói: “Thuộc hạ Định Vương phủ quả nhiên mỗi người đều là trung can nghĩa đảm. Các ngươi không biết ta làm cái gì à?” Diêm Vương các là tổ chức sát thủ, ai sẽ theo sát thủ giảng đạo công bằng? Yêu cầu sát thủ quang minh chính đại? Thời niên thiếu Lăng Thiết Hàn, võ công chưa thành. Thân là một sát thủ bình thường hạn chót, hắn cũng đã trải qua nhiều thủ đoạn hèn hạ ám sát địch nhân. Mà thân là Diêm Vương Các chủ, Lăng Thiết Hàn chưa hề coi trọng thanh danh của mình.

Trác Tĩnh không nói gì, nhân tướng cùng một tên sát thủ nói đạo nghĩa, chính hắn cũng cảm thấy có chút vớ vẩn.

“Ta nhớ được, Lăng Các chủ và Tây Lăng Trấn Nam Vương có cừu oán đấy.” Diệp Ly thản nhiên nói, chỉ bằng một Mặc Cảnh Lê có thể mời Lăng Thiết Hàn là điều không thể, cái kia chỉ có thể là Lôi Chấn Đình rồi. Lăng Thiết Hàn cũng không phủ nhận, nhàn nhạt gật đầu nói: “Không sai. Nhưng ngay cả như vậy…Ta vẫn là người Tây Lăng.”

Diệp Ly rủ mắt, ngưng lông mày nói: “Lại nói tiếp…Thân thế Lăng Các chủ xác thực không nhiều người biết.Lăng Các chủ…Cũng là người của hoàng thất đi.”

Lăng Thiết Hàn có chút kinh ngạc nhìn Diệp Ly, sau nửa ngày mới cười nhạt nói: “Định Vương phi quả nhiên bất phàm.” Diệp Ly bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Nếu như Lăng Các chủ hiện tại không ở nơi này, ta cũng sẽ không suy đoán ra được.” Tuy có không ít người suy đoán ra thân thế Lăng Thiết Hàn, nhưng hắn lại không chút sơ hở nào. Nhiều năm như vậy cũng không thấy hắn cùng hoàng thất có gì ảnh hưởng lẫn nhau, rất khó để người khác đoán ra được thân thế hắn.Nhưng khi Diệp Ly loại trừ các khả năng Lăng Thiết Hàn giúp đỡ Lôi Chấn Đình ra, cũng chỉ còn có một cái này thôi.

Lăng Thiết Hàn và Lôi Chấn Đình có mối quan hệ không tốt cũng không phải là diễn trò, có thể để Lăng Thiết Hàn buông bỏ thành kiến nhiều năm như vậy với Lôi Chấn Đình, cũng chỉ có thể hắn là người của hoàng thất Tây Lăng.

Trên con đường dưới ánh trăng dài đằng đẵng lộ ra vẻ u lãnh mà tịch liêu.Một hồi lâu Lăng Thiết Hàn mới nói: “Mẫu thân ta…đã từng là Qúy phi của tiên đế.” Đôi mi thanh tú của Diệp Ly gảy nhẹ, trong cung đình đến giờ đều không thể tránh được những cái tính toán đấu đá kia. Nếu Lăng Thiết Hàn là hoàng tử tiên hoàng Tây Lăng, nhưng lại chỉ nói có cừu oán với Lôi Chấn Đình, mà không phải có cừu oán với hoàng thất Tây Lăng, chỉ sợ mẫu thân Lăng Thiết Hàn mất sớm, chính mình lưu lạc giang hồ, hoặc nói là nhà mẫu phi Lôi Chấn Đình không thoát được quan hệ rồi. Diệp Ly mơ hồ nhớ rõ tiền triều Tây Lăng có một vị cực kỳ sủng ái Qúy phi, về sau bị Tây Lăng hoàng đế ban cho cái chết. Nhưng đã qua nhiều năm như vậy, cũng không có gì để người ta chú ý. Ngay cả chính Diệp Ly không quá chú ý xem hồ sơ Lôi Chấn Đình ngẫu nhiên nhìn sang mà thôi, cũng không nhớ rõ danh tính vị Qúy phi kia.

Diệp Ly nhẹ giọng thở dài, cũng biết rõ tình hình trước mắt không thể tránh né. Gật đầu nói: “Lăng Các chủ ra tay đi.”

Lăng Thiết Hàn khiêu mi, “Ngươi không sợ?” Nếu nói Diệp Ly có lòng tin đánh thắng được Lăng Thiết Hàn…,đây tuyệt đối là chuyện cười. Nếu Lăng Thiết Hàn dốc hết toàn lực hạ sát, đừng nói là Diệp Ly, cho dù hiện tại toàn bộ người trên chiến trường ở cùng một chỗ cũng không đủ để Lăng Thiết Hàn giết.

Diệp Ly bất đắc dĩ cười nói: “Sợ thì có thể thế nào?” Nếu như nàng sợ Lăng Thiết Hàn vì vậy buông tha nàng, nàng sẽ không để ý biểu hiện mình có sợ hãi một chút. Lăng Thiết Hàn cúi đầu nhìn thiết kiếm trong tay mình nói: “Vương phi nguyện ý, có thể hướng Diêm Vương Các làm khách. Nửa tháng sau,Bản tọa tự mình tiễn Vương phi trở về.”

Lăng Thiết Hàn biểu hiện rất rõ ràng, hắn cũng không muốn Diệp Ly khó xử. Chỉ muốn ngăn nàng trở về mà thôi, về phần Diệp Ly còn sống hay chết, đối với Lăng Thiết Hàn mà nói không có khác biệt gì. Mà có giao tình với Từ Thanh Trần nên hắn cũng không muốn động thủ với Diệp Ly.

Đáng tiếc, Lăng Thiết Hàn nghĩ như vậy, Diệp Ly lại không thể nhận lời. Cười nhạt một tiếng nói: “Lăng Các chủ mời.”

Khi Diệp Ly nói chuyện, Trác Tĩnh Lâm Hàn và A Cẩn đã bất động thanh sắc di chuyển vị trí, vây quanh Lăng Thiết Hàn rồi. Nhưng đến cùng, lại không hẹn mà cùng chắn Diệp Ly ra bên ngoài. Nhìn động tác của bọn hắn, ánh mắt Lăng Thiết Hàn lạnh lùng hiện lên một tia tán thưởng. Gật đầu nói: “Đã như vậy, Bản tọa đắc tội.”

Thời gian Lăng Thiết Hàn rút thiết kiếm ra, động tác chậm chạp phảng phất do dự. Ngay thời điểm hắn rút kiếm,Trác Tĩnh Lâm Hàn cùng A Cẩn đã đồng thời theo ba hướng nhào tới. Cái này vốn chỉ trong nháy mắt, nhưng thân hình của bọn hắn mới vừa vặn di động,

lập tức chỉ thấy một hàn quang vạch phá trời đêm. Trường kiếm trong tay Lăng Thiết Hàn bí mật mang theo mạnh mẽ ác liệt quét về phía bọn người Trác Tĩnh.

Dùng công lực Lăng Thiết Hàn, mấy người Trác Tĩnh muốn cùng hắn cứng đối cứng mà nói…,vừa thấy mặt chỉ sợ là không chết cũng trọng thương. Cho nên, đang nhìn thấy hàn quang lạnh thấu xương, ba người đồng thời biến đổi phương hướng khó khăn né kiếm khí. Vạt áo Lâm Hàn bị rách một khối lớn.

Thần sắc ba người Trác Tĩnh ngưng trọng nhìn chằm chằm nam tử trước mặt, giờ phút ngày bọn hắn mới chính thức biết được chênh lệch của mình với cao thủ. Đối mặt với Lăng Thiết Hàn uy lực ùn ùn, ba người chỉ cảm thấy lòng ngực ẩn ẩn thiêu đốt. Nếu ba người đều không có ý chí kiên định, chỉ sợ đã ngã nhào trên đất rồi.

Trác Tĩnh hít một hơi, đột nhiên trường kiếm trong tay, xoát xoát mấy kiếm rồi phóng tới Lăng Thiết Hàn. Chỉ thấy thân ảnh trước mắt bay múa, kiếm khí bốn phía. Nhưng mà, Trác Tĩnh toàn lực ra tay, lại cũng không thể quấy rầy được Lăng Thiết Hàn, một bên giao thủ võ công thậm chí Lăng Thiết Hàn còn mở miệng nói chuyện, “Đúng vậy, thiên hạ võ công duy khoái bất phá*(Võ công thiên hạ dù không có gì phá giải được nhưng chỉ cần có tốc độ vượt bậc thì vẫn sẽ phá giải được).Nhưng là…Ngươi còn chưa đủ nhanh!

Lăng Thiết Hàn ra tay tốc độ cũng không nhanh, nhưng vô luận Trác Tĩnh dù nhanh thế nào, kiếm của Lăng Thiết Hàn dễ dàng ngăn lại. Tiêu hao cũng không ít thể lực cùng với tinh lực, càng hao mòn ý chí đối thủ.

Lâm Hàn và A Cẩn liếc nhau, Lâm Hàn cầm kiếm trong tay xông tới. A Cẩn mở roi dài, xoát một tiếng như độc xà bắn về phía Lăng Thiết Hàn.

Đứng một bên trong lòng Diệp Ly thở dài, dao găm trong tay áo cũng theo hướng mà phóng tới. Luận cận chiến, thiên hạ này đối thủ Diệp Ly cũng không nhiều người. Nhưng Lăng Thiết Hàn lại hiển nhiên nằm trong số đó. “Thân thủ Vương phi…Chỉ tiếc, nội lực yếu một chút.” Lăn Thiết Hàn thiệt tình khen. Dùng nữ tử mà nói, công lực Diệp Ly không tính chênh lệch, luyện nội lực không đến mười năm, vậy mà đã có thể sánh ngang với Lãnh Lưu Nguyệt, đủ thấy tư chất bất phàm của Diệp Ly. Chỉ tiếc đến cùng bỏ lỡ tuổi tu luyện nội lực tốt nhất, hơn nữa so với cao thủ như Lăng Thiết Hàn, thật sự không đáng giá rồi.

Động tác Diệp Ly còn nhanh hơn Trác Tĩnh và Lâm Hàn, hơn nữa mỗi một chiêu đều là thẳng kích chỗ hiểm. Nhưng chiêu thức hung hiểm không có vấn đề gì với Lăng Thiết Hàn. Qủa nhiên không hổ là người duy nhất trong thiên hạ cùng Định Vương tranh phong cao thủ tuyệt thế.

Tuy bốn đánh một nhưng bọn người Trác Tĩnh lại càng uể oải. Tựa như bọn hắn không có khả năng thắng qua Định Vương, bọn hắn cũng không có cách nào thắng qua người ngang bằng với Định Vương.

“Vương phi, đi mau!” Trác Tĩnh trầm giọng nói.

Diệp Ly nhàn nhạt cười khổ, nhưng lại không từ chối, hiện tại nơi này có thể đi rồi. Hiện tại Lăng Thiết Hàn cũng không dốc hết toàn lực, nếu nàng đi, chỉ sợ bọn Trác Tĩnh một lát cũng chết trong tay Lăng Thiết Hàn, mà càng quan trọng hơn là…Nàng không có một người tin tưởng có tránh được Lăng Thiết Hàn đuổi giết.

“Định Vương phi, Bản tọa đắc tội.” Lăng Thiết Hàn giọng nói lãnh đạm có một chút tiếc hận.

Trường kiếm trong tay như gió, dễ dàng đẩy Trác Tĩnh Lâm Hàn ra, một kiếm thẳng đến Diệp Ly mà đi.

“Vương phi!”

Ba người Trác Tĩnh cùng kinh hô lên, đồng thời Trác Tĩnh kêu nhỏ một tiếng, cùng Lâm Hàn một trái một phải phi thân nhào tới. Trường kiếm trong tay hung hăng chém xuống, một kiếm mà dùng tất cả khí lực của hai người, vậy mà đã ngăn được một kiếm này của Lăng Thiết Hàn. Bên cạnh A Cẩn thừa cơ dùng roi kéo Diệp Ly về phía mình, “Vương phi, người đi mau!” A Cẩn nói, thần sắc bất thiện nhìn chằm chằm Lăng Thiết Hàn.

“Thú vị.” Lăng Thiết Hàn nhướng nhìn Trác Tĩnh và Lâm Hàn ngã nhào trên đất. Bọn hắn cũng không bị thương, chỉ là vừa ngăn một kiếm kia mà đã tiêu hao hết khí lực. Nếu như hai người lúc này không chết mà nói…,vô luận là tâm tình hay võ công đều có một tiến bộ lớn, “Người Định Vương phủ, quả nhiên không giống người bình thường. Chỉ là… kiếm kế tiếp bọn ngươi có thể làm được gì?”

Thần sắc Diệp Ly trầm trọng, qua nhiều năm như vậy, nàng chưa từng có một lần vô lực như bây giờ. Kỳ Lân đến giờ vẫn chưa đuổi tới, chắc bị Diêm Vương Các và Lôi Chấn Đình phái người đối phó. Huống chi cái gọi là một chọi mười, tại thực lực tuyệt đối trước mắt, có nhiều mưu tính hơn nữa đều là nói suông.

Nhìn xem thần sắc bình thản của nữ tử áo trắng, Lăng Thiết Hàn than nhẹ một tiếng, trường kiếm trong tay chém ra. A Cẩn giơ roi phẩy qua, roi dài đặc chế lại bị kiếm khí dễ dàng chặt đứt. Kiếm thế không ngừng quét về phía Diệp Ly, bọn người Trác Tĩnh tuyệt vọng mở to hai mắt.

“Vèo!”

Kình khí trong rừng tối bắn ra, vừa vặn đâm vào thân kiếm Lăng Thiết Hàn. Trường kiếm đâm về phía Diệp Ly dừng lại, sắc mặt Lăng Thiết Hàn biến hóa, ánh mắt như điện bắn về phía rừng cây, “Người nào?!”

Chương 397: Tình thân khó tuyệt

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

“Người nào?”

Trong rừng cây, một nam nhân mặc áo đen bước chậm ra. Ánh trăng mờ ảo khiến cho người khác thấy rõ khuôn mặt kiên nghị cứng ngắc, nam tử trung niên đã có một ít nếp trên khuôn mặt thâm thúy, như đao khắc rõ ràng góc cạnh. Mái tóc đã có một ít xám trắng, thần sắc hững hờ nhìn mọi người dưới ánh trăng.

“Mộc Kình Thương?” Lăng Thiết Hàn trầm giọng nói.

“Lăng Các chủ, nhiều năm không gặp.” Mộc Kình Thương nhàn nhạt gật đầu nói. Người tới chính là người mà năm xưa đột ngột biến mất cao thủ đệ nhất Đại Sở Mộc Kình Thương.Mộc Kình Thương nhìn nhìn Diệp Ly, nói: “Dẫn Vương phi đi trước.”

Diệp Ly nâng Trác Tĩnh và Lâm Hàn dậy, gật đầu nói: “Làm phiền Mộc tiên sinh.”

Lăng Thiết Hàn trầm mặc nhìn Diệp Ly mang người rời đi, cũng không có đuổi theo. Hắn biết rõ, không giải quyết Mộc Kình Thương trước, đêm nay hắn đừng hòng động đến một cọng tóc gáy của Diệp Ly. Tuy hắn có tự tin thắng Mộc Kình Thương, nhưng là bốn đại cao thủ trong thiên hạ ngày xưa cũng không phải tùy tiện có thể giải quyết đấy. Hơn nữa hắn có thể cảm giác được, Mộc Kình Thương không

giống như mười năm trước. Mười năm trước, ngẫu nhiên có cơ hội giao thủ cùng Mộc Kình Thương, khi đó hắn rõ ràng cảm giác được Mộc Kình Thương lui bước. Cho nên từ đó về sau hắn không có để Mộc Kình Thương vào mắt. Nhưng lúc này gặp mặt, hắn mới phát hiện Mộc Kình Thương không có bết bát như trong dự đoán, thậm chí còn có tiến bộ một chút.

Hơn nữa, Lăng Thiết Hàn cũng không rõ một chuyện. Nhíu nhíu mày, Lăng Thiết Hàn nói: “Bản tọa ngược lại không biết, Mộc Kình Thương lại quy thuận Định Vương phủ.” Ngoại nhân có lẽ không biết, nhưng là đứng đầu Diêm Vương Các há lại không biết thân phận thật của Mộc Kình Thương. Mộc Dương và Mộc Kính Minh vừa mới rơi vào tay Định Vương phủ, Mộc Kình Thương lại tới cứu Định Vương Phi, thật sự là có chút vượt quá dự liệu của Lăng Thiết Hàn.

“Ta không phải người của Định Vương phủ.” Mộc Kình Thương lãnh đạm nói.

Lăng Thiết Hàn khiêu mi, “Mộc huynh có ý là?”

Mộc Kình Thương nói: “Chỉ là giao dịch với Định Vương phủ thôi. Ta đáp ứng Định Vương phủ bảo hộ Vương phi ba ngày. Ba ngày sau, muốn đánh muốn giết tự nhiên làm gì cũng được.” Lăng Thiết Hàn bất đắc dĩ thở dài nói: “Tuy Bản tọa không muốn động thủ với huynh, nhưng hiện tại không thể không động thủ.” Ba ngày sau, Diệp Ly đã sớm trở lại đại doanh Mặc gia quân rồi. Đến lúc đó có hơn mười vạn Mặc gia quân cùng hơn một ngàn Kỳ Lân bảo hộ, đừng nói là giết Diệp Ly, chỉ sợ rằng muốn tới gần Diệp Ly cũng là một việc khó.

“Mời.” Mộc Kình Thương gật đầu nói.

Rất nhanh, trên con đường hai bóng người kịch liệt ra tay. Dưới ánh trăng, hai bóng người chồng lên nhau, kiếm khí bắn ra bốn phía kình

phong bức người. Cao thủ chân chính khí thế tương tranh cũng khác với bọn người Diệp Ly vừa rồi.

Ở chổ tối, hai người Lãnh Lưu Nguyệt thấy bọn người Diệp Ly giục ngựa đi xa. Lãnh Lưu Nguyệt nhíu nhíu mày nói: “Chúng ta nên giúp đại ca ngăn bọn họ lại hay không?” Tuy bọn hắn đều không tán thành việc động vào Định Vương phi, nhưng đại ca đã kiên trì làm, bọn hắn làm đệ muội tự nhiên chỉ có thể kiệt lực ủng hộ rồi.

Bệnh thư sinh lắc đầu nói: “Không, thả nàng đi. Định Vương phủ không có tốt chơi như vậy, hơn nữa…Vừa rồi đại ca cũng nương tay rồi.” Lấy công phu Lăng Thiết Hàn mà nói, nếu quả thật muốn giết Diệp Ly, trực tiếp núp trong bóng tối ra tay, coi như là Mặc Tu Nghiêu muốn có đề phong cũng chỉ sợ không ngăn được. Thế nhưng bọn hắn là sát thủ, làm gì còn muốn đứng bên ven đường chờ người đến mà nói nhảm cả buổi.

Lãnh Lưu Nguyệt nhíu mày nghĩ, gật đầu nói: “Đúng vậy, dù sao đại ca hứa hẹn chính là trên đường chặn giết Diệp Ly. Nếu Diệp Ly chính mình thoát về tới Mặc gia quân, có thể không liên quan đến chúng ta.” Hơn nữa đối phương còn có một trong tứ đại cao thủ trong thiên hạ trợ giúp, cho dù đại ca thất thủ người khác cũng không nói gì.

Thân là sát thủ, vô luận trời sinh tính lãnh đạm như Lãnh Lưu Nguyệt hay hung ác nham hiểm bướng bỉnh như Bệnh thư sinh đều là những người lí trí tỉnh táo. Dùng thế lực Diêm Vương Các, chống lại thế lực kéo dài lãnh thổ từ Tây Lăng cùng hơn phân nửa địa phận Đại Sở như Định Vương phủ, thật sự là chuyện không tốt. Vô luận Mặc Tu Nghiêu có phải bị thương nặng hay không, chỉ cần Mặc Tu Nghiêu chưa chết, Mặc gia quân và Định Vương phủ tồn tại vẫn làm cho người ta vô cùng kiêng kị. Phải biết, năm đó Mặc Tu Nghiêu hai chân tàn tật, thân trúng kịch độc, lại như cũ bảo trụ Định Vương phủ

lúc lung lay sắp đổ. Lại càng không cần phải nói hiện nay thế lực Định Vương phủ như mặt trời lúc ban trưa.

Nếu như lúc này đây Lôi Chấn Đình không phái người đi tìm đại ca, bọn hắn thậm chí tới bây giờ cũng không biết đại ca từ nhỏ không cha không mẹ lại là Hoàng tử Tây Lăng. Nhưng là, qua nhiều năm như vậy hoàng thất Tây Lăng không có quan hệ gì tới bọn họ, đại ca cũng chưa từng có đạt qua chỗ tốt gì của hoàng thất Tây Lăng, thậm chí bọn hắn còn bị Lôi Chấn Đình tùy ý chèn ép. Dựa vào cái gì muốn đại ca vì hoàng thất Tây Lăng chống lại Định Vương phủ?

Lăng Thiết Hàn và Mộc Kình Thương tiếp tục trận chiến này đến hừng đông ngày thứ hai. Sáng sớm tia nắng ban mai chiếu vào con đường bên cạnh, Lăng Thiết Hàn cầm thiết kiếm trong tay đứng tại ven đường híp mắt nhìn Mộc Kình Thương cách đó không xa. Máu tươi lẳng lặng theo ống tay áo hắn bên trong trợt xuống, rơi xuống bụi đất bên chân, “Cao thủ đệ nhất Đại Sở, quả nhiên danh bất hư truyền.” Lăng Thiết Hàn thản nhiên nói.

Đứng trước hắn cách đó không xa, sắc mặt Mộc Kình Thương tái nhợt nửa quỳ trên mặt đất. Vai phải dường như bị đâm, phần bụng cũng đã bị máu tươi nhuộm đỏ cả một mảnh. Lúc này đây hai người cũng không giống với lúc Lăng Thiết Hàn và Mặc Tu Nghiêu luận bàn, đây mới thực sự là tương bác sinh tử. Mấy năm này, Mộc Kình Thương mai danh ẩn tích không hỏi thế sự, một lòng nghiên cứu võ học. Ném đi những cái đã gông xiềng hắn, Mộc Kình Thương cũng dần khôi phục, thậm chí hiện tại võ công càng tiến bộ. Tuy thua Lăng Thiết Hàn một bậc, nhưng khi hắn cố sức chống đỡ, Lăng Thiết Hàn lại bị ngăn suốt một đêm.

Mộc Kình Thương tiện tay lau vết máu bên môi, nhàn nhạt cười khổ nói: “Lăng Các chủ quá khen. Tại hạ bái phục.”

Lăng Thiết Hàn lắc đầu, không nói gì. Lãnh Lưu Nguyệt và Bệnh Thư Sinh đứng trước mặt, chứng kiến bên người Lăng Thiết Hàn đỏ sậm vết máu, thần sắc bất thiện nhìn chằm chằm Mộc Kình Thương trọng thương quỳ rạp xuống đất, "Đại ca…"

Đưa tay ngăn lại Bệnh thư sinh muốn giết Mộc Kình Thương, nói: "Thắng bại đã phân, không cần sinh thêm sự cố." Bệnh thư sinh gật gật đầu, hỏi: "Đại ca…Còn truy sao?"

Lăng Thiết Hàn mỉm cười nhìn thoáng qua lo lắng trên mặt đệ muội, nâng kiếm trên tay nói: "Bản tọa bị nội thương. Trở về đi."

Lãnh Lưu Nguyệt và Bệnh thư sinh trong mắt hiện lên một tia kinh hỉ, đại ca quả nhiên không có ý định giết Định Vương phi.

"Vâng, đại ca, chúng ta trở về đi." Lãnh Lưu Nguyệt đỡ lấy Lăng Thiết Hàn nói. Lăng Thiết Hàn khoát tay nói: "Không cần, Mộc huynh, có cần tại hạ phái người tiễn huynh."

"Đa tạ Lăng Các chủ, Mộc tiên sinh đã có Định Vương phủ chiếu cố." Chẳng biết lúc nào, Mặc Hoa xuất hiện tại quan đạo, nhìn ba người trước mắt thần sắc lạnh như băng. Thấy Mặc Hoa, Lăng Thiết Hàn nhíu nhíu mày, phái phần đông sát thủ Diêm Vương Các đi ngăn Kỳ Lân và ám vệ Mặc gia quân chỉ sợ đã xong. Lăng Thiết Hàn cũng không nhận ra Mặc Hoa, nhưng lại có thể nhìn ra võ công của Mặc Hoa phía trên bọn người Trác Tĩnh Lâm Hàn. Người như vậy vô luận là tại đường triều hay tại giang hồ đều không có chút danh khí, có thể thấy được là Định Vương phủ ngọa hổ tàng long .

Diêm Vương Các…thời gian dài hắn cũng có hơi chán ghét rồi. Nhẹ gật đầu, Lăng Thiết Hàn nói: "Cáo từ, Định Vương muốn báo thù… Bản tọa tùy thời xin đợi." Lãnh Lưu Nguyệt muốn nói cái gì đó, lại bị Lăng Thiết Hàn nhìn lướt qua chỉ phải bất đắc dĩ ngậm miệng lại, đi

theo sau Lăng Thiết Hàn.

Ven đường chỉ còn lại hai người Mặc Hoa cũng Mộc Kình Thương, Mặc Hoa trầm giọng nói: “Đa ta Mộc tiên sinh xuất thủ tương trợ, tiên sinh thương thế như thế nào?”

Mộc Kình Thương đứng dậy, thân thể có chút lung lay sắp đổ. Tuy cùng Lăng Thiết Hàn đánh mấy canh giờ, nhưng thương thế hắn nhiều hơn Lăng Thiết Hàn. Lăng Thiết Hàn nói mình bị nội thương, nhưng Mộc Kình Thương lại biết rõ, hắn ta chỉ là bị thương ngoài da mà thôi.

“Cũng may, hi vọng Định Vương phủ có thể tuân thủ hứa hẹn.” Mộc Kình Thương nhìn chằm chằm Mặc Hoa nói.

Mặc Hoa gật đầu, đưa tay nhẹ nhàng đánh vài động tác Hai người áo đen mang theo một lão nhân đi tới, lão nhân kia một đầu tóc trắng như tuyết, trên mặt nhìn qua phảng phất đã sớm qua cái tuổi thất tuần. Nhưng người ta biết hắn thậm chí kém hai tuổi mới tới 60, thậm chí nửa tháng trước còn trong như một trung niên nam tử hơn 40 tuổi.

“Các người đã làm gì hắn.” Mộc Kình Thương ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lùng nói.

Mặc Hoa lạnh nhạt nói: “Cái gì cũng không làm, lúc trở lại đã như vậy.” Từ khi chứng kiến thi thể Mộc Dương, Mộc Dương Hầu trong vòng một đêm phảng phất già đi hai ba mươi tuổi. Hơn nữa thần trí cũng có chút không rõ ràng lắm, cả người đần độn u mê vô luận ngoại nhân đối với hắn như thế nào đều không có phản ứng. Ngẫu nhiên tỉnh táo vô luận gặp ai cũng gọi là Dương nhi. Vốn Mặc Tu Nghiêu cũng không cnf hứng thú với lão rồi, nếu không phải như thế, Mộc Kình Thương chỉ sợ cũng không thấy được lão rồi.

Mộc Kình Thương có chút lay động thân thể đi về phía trước, đỡ lấy Mộc Dương Hầu, thấp giọng kêu lên: “Phụ…phụ thân?”

Tựa hồ nghe được hai chữ phụ thân, mắt Mộc Dương Hầu ngốc trệ mờ mịt thoáng đảo vòng, bình tĩnh nhìn qua Mộc Kình Thương, sau nửa ngày mới mở miệng nói: “Dương…Dương nhi?” trong mắt Mộc Kình Thương hiện lên một tia ảm đạm, theo hai ám vệ đỡ Mộc Dương Hầu nói: “Phụ thân, chúng ta về nhà.”

Mộc Dương Hầu không ý kiến tùy Mộc Kình Thương vịn chính mình đi. Sau lưng, Mặc Hoa trầm giọng nói: “Với tư cách ngươi cứu được Vương phi trao đổi, Mộc Dương hầu giao do ngươi xử trí. Nhưng … Nếu như hắn tiếp tục làm việc không nên làm…,Mộc tiên sinh tốt nhất nhớ rõ lời Vương gia nói.”

Mộc Kình Thương dưới chân dừng một phát, trầm giọng nói: “Ta biết rõ, về sau các ngươi sẽ không gặp lại ông ấy cũng sẽ không gặp lại ta rồi.” Nhìn bóng người Mộc Kình Thương và Mộc Dương Hầu đi xa, ám vệ bên người Mặc Hoa thấp giọng hỏi: “Thống lĩnh, cứ như vật để bọn hắn đi sao?”

Mặc Hoa gật đầu, trầm giọng nói: “Mộc Kình Thương cứu được Vương phi.” Chuyện liên quan đến Vương phi, Vương gia luôn giữ lời đấy. Huống chi, nhiều năm như vậy Vương gia không giết Mộc Kình Thương, hiện tại dĩ nhiên cũng không có hứng thú đi giết hắn, “Trở về đi, trong quân còn có chuyện.” Rất nhanh, ba người áo đen biến mất tại quan đạo.

Trên quan đạo, ở trong một trạm dịch tầm thường ven đường. Lôi Đằng Phong thanh thản ngồi uống trà, tuy lúc trước bị Mặc Tu Nghiêu chơi một vố khiến hắn chạy về Ngọc Danh quan, nhưng Tây Lăng và Trấn Nam Vương lại không có chỗ hỏng ngược lại không

nghĩ tới Mặc Cảnh Lê bỗng nhiên nổi tiếng, khiến cho quân đội Tây Lăng trên chiến trường có chút bị động lại thoải mái không ít. Cho nên mấy hôm nay tâm trạng Lôi Đằng Phong rất tốt.

Thấy ba người bước chậm cách đó không xa, nụ cười trên mặt Lôi Đằng Phong càng lớn. Thậm chí tự mình đứng dậy đi ra ngoài đón: "Đằng Phong bái kiến Hoàng thúc."

Lăng Thiết Hàn hững hờ nhìn nam tử trước mắt, "Giang hồ thảo mãng, không dám nhận Thế tử đại lễ."

Lôi Đằng Phong cười nói: "Làm sao lại như vậy? Hoàng thúc là Hoàng tổ phụ thân tử, cũng là huyết thống với hoàng thất Tây Lăng, Đằng Phong hành lễ điều nên làm đấy." Lăng Thiết Hàn nhíu mày đánh giá hắn một phát, đột nhiên lộ ra một tia lãnh đạm vui vẻ, "Lôi Đằng Phong, phụ vương của ngươi không nói cho ngươi biết cách xa Bản tọa một chút sao?"

Trong lòng Lôi Đằng Phong cả kinh, phụ vương xác thực đã từng cảnh cáo hắn. Nhưng hắn thật sự là có chút nóng vội tiếp nhận sự tình, cho nên mới tự mình đến đây. Thậm chí có chút không đúng mực, trong lòng trăm niệm bộc phát, nhưng trên mặt Lôi Đằng Phong vẫn bình tĩnh, cung kính nói: "Chất nhi vô lễ, kính xin Lăng Các chủ thứ tội."

Lăng Thiết Hàn hừ nhẹ một tiếng đi thẳng về phía trước, Lôi Đằng Phong nhìn lướt qua ống tay Lăng Thiết Hàn nhuốm máu khẽ nhíu mày, vội vàng đuổi theo đi tới: "Lăng Các chủ, không biết Định Vương Phi…"

"Định Vương Phi trốn thoát." Lăng Thiết Hàn bình tĩnh mà nói.

"Cái gì?!" Lôi Đằng Phong không khỏi thất thanh nói. Hắn thật không

ngờ, vậy mà Diêm Vương Các và Các chủ đều không giết được Diệp Ly. Phụ Vương đã từng nói qua, Lăng Thiết Hàn hiện tại võ công rất có thể phía trên ông. Làm sao có thể không giết được một cái võ công không tính là hạng nhất như Diệp Ly?

Lăng Thiết Hànn quay đầu lại, nhìn lướt qua nam tử sau lưng. Lôi Đằng Phong chỉ cảm thấy da đầu tê rần, nhưng vẫn cố chống đỡ áp lực Lăng Thiết Hàn nói: “Lăng Các chủ, ngươi rõ ràng đã đáp ứng phụ vương…”

“Ta nói ta hết sức.” Lăng Thiết Hàn chặn ngang lời hắn, nói: “Ta đã tận lực.”

“Thế nhưng mà, võ công Diệp Ly cùng người bên nàng …” Lôi Đằng Phong không tin mà nói. Bệnh thư sinh hung ác nham hiểm lườm Lôi Đằng Phong nói: “Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, đại ca bị thương sao? Nếu ngươi cho rằng ai có thể cùng Mộc Kình Thương giao thủ còn có thể đuổi theo giết Diệp Ly…,các ngươi còn tìm đại ca làm gì?”

“Mộc Kình Thương…” Trong lòng Lôi Đằng Phong trầm xuống, bọn hắn tính toán không có tính đến Mộc Kình Thương. Ngày xưa cao thủ đệ nhất Đại Sở, yên lặng gần mười năm, lại xuất hiện lần nữa lại làm hư chuyện phủ Trấn Nam Vương! “Nhưng là…” Nhìn bộ dáng ba người khoan thai bước chậm, dù Lôi Đằng Phong có cảm giác trong lòng có chút không thoải mái. Bộ dáng này của Lăng Thiết Hàn, ai tin tưởng hắn không nương tay?

Có lẽ thần sắc Lôi Đằng Phong biểu hiện quá mức rõ ràng, Lăng Thiết Hàn nhíu mày, nhìn xem Lôi Đằng Phong nói: “Lôi Đằng Phong…Ngươi phải chăng đã cho rằng ta bị thương, không dám giết ngươi?”

Sắc mặt Lôi Đằng Phong biến hóa, rủ mắt nói: “Tiểu chất không dám,

đã như vậy, tiếu chất xin cáo từ.”

Lăng Thiết Hàn từ chối cho ý kiến, chỉ nói: “Trở về nói với Lôi Chấn Đình, ta thiếu nợ ân tình của hắn nay đã trả xong. Về sau…Nên giải quyết ân oán giữa hắn và Bản tọa rồi.”

Lôi Đằng Phong im lặng, nói: “Tiếu chất nhất định chuyển lời đến phụ vương, cáo từ.”

Tuy không biết năm đó phụ vương và Lăng Thiết Hàn có ân oán gì, nhưng Lôi Đằng Phong biết những năm gần đây Lăng Thiết Hàn sở dĩ không chính thức đi tìm Trấn Nam Vương phủ gây phiền toái, cũng bởi vì năm đó Lăng Thiết Hàn nợ Phụ vương hắn một ân tình. Bằng không, chỉ cần Lăng Thiết Hàn lựa chọn ủng hộ Tây Lăng Hoàng, hơn nữa thế lực Diêm Vương Các có thể làm Trấn Nam Vương đau đầu.

Mà người như Lăng Thiết Hàn, trong mắt rõ ràng không có cái gọi là ân oán lưỡng tiêu chuyện đấy.Thiếu nợ đã trả xong, nên đòi lại nợ rồi. Giờ khắc này, Lôi Đằng Phong không khỏi có chút hoài nghi, thỉnh Lăng Thiết Hàn đi đối phó Diệp Ly, phụ vương hắn đã làm sai rồi hay không?

Từ biệt Lăng Thiết Hàn, Lôi Đằng Phong thúc ngựa chạy về đại quân Tây Lăng. Lôi Chấn Đình thấy thần sắc thất bại của hắn, không khỏi thở dài, không đợi Lôi Đằng Phong mở miệng liền hỏi: “Lăng Thiết Hàn đã thất bại?”

Lôi Đằng Phong gật đầu nhẹ: “Phụ vương…”

“Lăng Thiết Hàn cố ý buông tha Diệp Ly.” Sắc mặt Lôi Chấn Đình có chút lung túng hỏi. Tuy thời điểm hắn đi tìm Lăng Thiết Hàn có cân nhắc qua khả năng này, nhưng Lăng Thiết Hàn một lời cửu đỉnh, hơn

nữa cũng không có người thích hợp hơn hắn ta, chỉ phải lựa chọn tin tưởng Lăng Thiết Hàn. Lôi Đằng Phong có chút không xác định nói: "Lăng Thiết Hàn cũng bị thương, là cao thủ đệ nhất Đại Sở Mộc Kình Thương đã mất tích nhiều năm chặn Lăng Thiết Hàn. Hai người kịch chiến một đêm, đợi đến lúc phân ra thắng bại trời cũng đã sáng, bọn người Diệp Ly đã sớm đi đến địa khu Định Vương phủ khống chế." Lăng Thiết Hàn đến cùng có nương tay hay không hắn cũng không biết, nhưng ít nhất, đối với việc giết Diệp Ly xác thực Lăng Thiết Hàn chẳng phải tích cực lắm.

"Mộc Kình Thương?" Lôi Chấn Đình cau mày nói: "Vớ vẩn, Diệp Ly vừa mới hủy phủ Mộc Dương Hầu, sao Mộc Kình Thương lại cứu nàng?"

Lôi Đằng Phong nói: "Nhi tử phái người thăm dò rồi.Đột nhiên xuất hiện ngăn Lăng Thiết Hàn hoàn toàn chính xác là Mộc Kình Thương. Hai người đại chiến một hồi về sau, Mộc Kình Thương bị thương rất nặng, còn mang theo một lão nhân từ trong tay Định Vương phủ. Theo thuộc hạ bẩm báo, rất có thể là lão Mộc Dương Hầu, Mộc Kính Minh. Vốn…Lăng Thiết Hàn thiếu chút nữa giết được Diệp Ly." Nói đến chỗ này, Lôi Đằng Phong cũng có một điểm tiếc hận. Tuy hắn rất hâm mộ năng lực và tài trí Diệp Ly, nhưng bọn hắn là địch nhân. Đã mất đi cơ hội diệt trừ địch nhân, khiến cho Lôi Đằng Phong âm thầm bóp cổ tay.

Lôi Chấn Đình lắc lắc đầu nói: "Mà thôi, ý trời như thế. Chỉ cần Mặc Tu Nghiêu chết, Diệp Ly còn sống thì còn sống a. Hiện tại chúng ta nên chú ý thế cục trên chiến trường." Lôi Đằng Phong gật đầu, thu hồi một chút uể oải trong lòng trầm giọng nói: "Phụ vương nói rất đúng, hôm nay Mặc Tu Nghiêu trọng thương, tuy không biết sinh tử, nhưng xem biểu hiện Mặc gia quân mấy ngày qua, chỉ sợ xác thực Mặc Tu Nghiêu tổn thương không nhẹ. Bằng không thì, Phượng Chi Dao sẽ không sốt ruột muốn Định Vương phi chạy về." Mấy ngày

nay, trái với Mặc gia quân xuất quỷ nhập thần trên chiến trường, lại để cho người ta mệt mỏi ứng phó. Rất rõ ràng đã đổi người lãnh binh rồi. Mặc Tu Nghiêu trọng thương nên đổi người chủ trì sự vụ trong quân, đối với Tây Lăng mà nói tuyệt đối là tin tức tốt.

“Hơn mười vạn viện binh Mặc Cảnh Lê đã đến phương bắc, chỉ sợ muốn chuẩn bị phản công. Chỉ cần chúng ta mau chóng cầm xuống Mặc gia quân bên này, đến lúc đó, Lữ Cận Hiền chỉ sợ không có cách nào bứt ra trở về tiếp viện.” Lôi Đằng Phong nói.

Nhắc tới Mặc Cảnh Lê, Lôi Chấn Đình nhàn nhạt cau mày nói: “Tùy ý hắn đi giày vò, hắn cũng chỉ có chút tác dụng này thôi. Nhưng…Đằng Phong, Mặc Cảnh Lê người này lòng dạ hẹp hòi có thù tất báo, lúc này đây sự tình này hắn tất nhiên sẽ ghi hận trong lòng. Trên chiến trường coi chừng hắn một chút, lúc cần thiết…nghĩ biện pháp trừ hắn ta!”

“Phụ vương?” Lôi Đằng Phong khẽ giật mình, nhìn qua Lôi Chấn Đình mơ hồ có chút bất an. Ngày bình thường phụ vương dạy bảo hắn không ít chuyện, nhưng đối phó vua của một nước lại sẽ không nói với hắn đấy. Lôi Chấn Đình cười nhạt một tiếng nói: “Ngươi đã không còn nhỏ rồi, đã sớm một mình nên đảm đương một phương rồi. Đợi đến lúc chiến sự ở đây chấm dứt. phủ Trấn Nam Vương cũng giao cho ngươi rồi.”

“Phụ vương?!” Lôi Đằng Phong cả kinh, lo lắng nhìn qua Lôi Chấn Đình. Lôi Chấn Đình lơ đễnh cười, khua tay nói: “Mà thôi, trước không cần lo cho những chuyện này. Ngọc Danh quan nhất định phải chú ý phòng thủ, dù sao trong mắt chúng ta Mặc gia quân mới là địch nhân. Thực sự đến thời khắc nguy cơ, Lữ Cận Hiền chưa hẳn sẽ không buông tha cho Mặc Cảnh Lê bên kia, mang binh trở về viện trợ.” Cho dù bọn họ không muốn thừa nhận, nhưng địch ý Mặc gia quân đối với Sở Quân kỳ thật không sâu như đại quân Tây Lăng. Mà

ngay cả trên chiến trường, Mặc gia quân và Sở quân giao phong đều không kịch liệt như đại quân Tây Lăng. Không phải đại quân Lữ Cận Hiền không đủ dũng mãnh cường hãn, mà nhân mã song phương kỳ thật bên trong còn nhận thức bọn hắn đã từng là người một nhà đấy. Cho nên, nếu thật sự thời điểm Định Vương phủ nguy cơ, Lữ Cận Hiền vô cùng có khả năng buông tha Ngọc Danh quan ngoại trừ sở hữu tất cả địa phương, ngược lại công kích đại quân Tây Lăng đấy.

Lôi Đằng Phong gật đầu nói: “Nhi tử đã hiểu.”

Lôi Chấn Đình thỏa mãn gật đầu nói: “Mà thôi, con đi mau lên.”

Lôi Đằng Phong nghĩ, mở miệng hỏi: “Phụ vương, người phải chăng sớm đã biết rõ Lăng Thiết Hàn không giết được Diệp Ly?” Thời điểm hắn trở về bẩm báo, mặc dù phụ vương có chút không vui, nhưng cũng không muốn tức giận. Lôi Chấn Đình lắc đầu nói: “Có thể giết dĩ nhiên là tốt nhất, giết không được cũng không có quan hệ gì.”

Lôi Đằng Phong khó hiểu nhìn xem Lôi Chấn Đình, mày kiếm trói chặt. Những năm này, chính là vì Lăng Thiết Hàn thiếu phụ vương một ân tình mới không động thủ với phủ Trấn Nam Vương, hiện tại ân tình này đã trả, chẳng phải phủ Trấn Nam Vương lại có thêm một địch nhân?

Lôi Chấn Đình thở dài, “Cho dù không có chuyện lần này, ta cũng chỉ nghĩ biện pháp để cho hắn trả cái ân tình kia.”

“Hài nhi tối dạ.” Lôi Đằng Phong thật sự có chút không rõ tâm tư phụ vương.

“Đứa nhỏ ngốc, Lăng Thiết Hàn thiếu nợ ta, không phải con.” Lăng Thiết Hàn thất vọng, đau khổ bên trong, lại không thấy thuyết pháp ân oán lưỡng tiêu, cũng không có thuyết pháp ân tình lan tràn đời sau.

Nhưng những người thực xin lỗi Lăng Thiết Hàn, lại đại đa số vẫn còn sống dưới trướng phủ Trấn Nam Vương, hoặc trước khi lão chết thì sẽ giết Lăng Thiết Hàn, hoặc là lúc sắp chết giết sạch bọn người đó, nói cách khác tương lai Lăng Thiết Hàn sẽ không tìm Lôi Đằng Phong gây phiền toái. Nhưng cả hai lựa chọn đều không thể thành sự thật.

Lôi Đằng Phong nghi hoặc lui ra ngoài, đi tới cửa bỗng có chút dừng chân như đã hiểu ý phụ vương. Lôi Đằng Phong cau mày cắn răng nhưng không quay lại. Hắn quả nhiên còn chưa đủ cường đại, cho nên mới để phụ vương hắn lo lắng…

Chương 398: “Chân tướng” Định Vương trọng thương

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

Lúc đoàn người Diệp Ly mệt mỏi đuổi tới Hồng Nhạn quan đã là buổi tối ngày hôm sau, Phượng Chi Dao sớm ở Hồng Nhạn quan nghênh đón rồi. Thấy Diệp Ly trở về, Phượng Chi Dao rõ ràng thở nhẹ nhàng ra, “Vương phi, người rốt cục trở về rồi.” Chứng kiến thần sắc Phượng Chi Dao, trong lòng Diệp Ly hơi trầm xuống, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?” Phượng Chi Dao thở dài nói: “Vương gia bị người núi Thương Mang ám toán.”

“Sao chàng lại dễ dàng bị người ám toán?” Diệp Ly nhướng mày hỏi. Mặc Tu Nghiêu võ công cao cường. Rõ ràng đã sớm lấy được danh sách tiềm phục của núi Thương Mang tại Định Vương phủ, vì cái gì còn bị người ám toán? Phượng Chi Dao bất đắc dĩ cười khổ nói: “Là chúng ta chủ quan, người nọ đột nhiên ra tay…Suýt nữa Tiểu thế tử bị thương. Vương gia cũng vì…”

Thấy Diệp Ly biến sắc, Phượng Chi Dao vội vàng nói: “Vương phi yên tâm, Tiểu thế tử cũng không bị thương.” Nhìn giữa lông mày tuấn mỹ Phượng Chi Dao gần như khó có thể che dấu mỏi mệt, Diệp Ly gật đầu nói: “Những ngày này ngươi cực khổ rồi. Tu Nghiêu thế nào?”

Phượng Chi Dao cau mày nói: “Vương gia…Vương phi, chúng ta trở về hãy nói.”

Trở lại Hồng Nhạn quan, bởi vì tướng sĩ đều không biết Định Vương xảy ra chuyện gì, dĩ nhiên cũng không biết Vương phi đột nhiên trở về. Đến đón Diệp Ly cũng chỉ có mấy người Nguyên Bùi, Nam Hầu cùng Mộ Dung Thận. Mặc Tu Nghiêu ở tạm trong phủ Tướng quân tại Hồng Nhạn quan, một đoàn người trở lại phi thẳng đến tiểu viện của Mặc Tu Nghiêu. Tiến vào gian phòng, Diệp Ly chứng kiến cảnh trước mắt không khỏi sững sờ, quay đầu lại phía Phượng Chi Dao nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trên giường xác thực có người nằm, trên người đang đắp áo ngủ dày bằng gấm che khuất nửa bên mặt. Chỉ có một đầu tóc trắng tuyết lộ bên ngoài, mặc dù Diệp Ly không đi vào, nhưng chỉ nhìn thoáng qua liền đã nhìn ra người trên giường vốn không phải Mặc Tu Nghiêu.

Phượng Chi Dao cười khổ, người trên giường nghe giọng nói của Diệp Ky đột nhiên ngồi dậy xoay người xuống giường. Một trương tuấn mỹ nhíu lại, nói với Diệp Ly: “Ngươi cuối cùng trở về rồi, mỗi ngày nằm ở chỗ này giả chết, mệt chết ta.”

“Hàn Minh Tích?” Diệp Ly nhíu mày, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng quét ánh mắt về phía bọn người Phượng Chi Dao. Phượng Chi Dao trầm giọng nói: “Vương gia mất tích.”

“Mất tích?” Diệp Ly nhướng mày nhìn chằm chằm Phượng Chi Dao, tuy không tức giận nhưng Phượng Chi Dao có cảm giác da đầu run lên một hồi. Vương phi chính thức nổi giận lên uy lực không hề thua kém Vương gia, kiên trì gật đầu nhẹ, Phượng Chi Dao liền tranh thủ kể lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

Thế này, ngày đó Mặc Tiểu Bảo nghịch ngợm bị bắt cóc. Đối phương để lại phong thư muốn Mặc Tu Nghiêu một mình đến, nếu không không đảm bảo Mặc Tiểu Bảo an toàn. Dĩ nhiên Mặc Tu Nghiêu

không để Mặc Tiểu Bảo bị thương tổn, vì vậy liền đúng hẹn một mình đến địa điểm định ước. Đợi đến lúc bọn người Phượng Chi Dao tìm đến, chỉ có Mặc Tiểu Bảo bị điểm huyệt đang mê man cùng với đầy thi thể và máu trên mặt đất, lại không thấy tung tích Mặc Tu Nghiêu. Sau đó, bọn người Phượng Chi Dao âm thầm sai ngươi tìm kiếm xung quanh mấy trăm dặm, gần như lật địa phương mấy lần, nhưng lại không thấy bóng dáng Mặc Tu Nghiêu. Đến đường cùng, chỉ làm ra bộ Mặc Tu Nghiêu bị thương. Ít nhất để người ta cho rằng, Định Vương vẫn còn trong quân.

Đôi mi thanh tú của Diệp Ly nhíu chặt, Phượng Chi Dao tự thuật nghe có vẻ tầm thường. Nhưng lại luôn để cho nàng cảm thấy có chút không đúng, quá mức thuận lý thành chương rồi, “Phái người đưa danh sách đến, Tu Nghiêu xử lý như thế nào?”

“Danh sách?” Phượng Chi Dao nhíu nhíu mày, mới nhớ tới nói: “Lần trước Vương phi đi Giang Nam phái người đưa về danh sách, Vương gia nhìn qua rồi thu lại. Về sau chiến sự Bắc Nhung cấp bách, hình như Vương gia …” có vẻ không thấy Mặc Tu Nghiêu xử lý qua chuyện này. Nếu như nói người Diệp Ly tín nhiệm nhất chính là Tần Phong cùng mấy người Trác Tĩnh, như vậy Mặc Tu Nghiêu tín nhiệm nhất chính là tâm phúc Phượng Chi Dao rồi. Nếu như Phượng Chi Do cũng không biết mà nói…, vậy thì Mặc Tu Nghiêu xác thực không có xử lý chuyện này đấy. Nhưng cái này rõ ràng không có hợp lý, núi Thương Mang xếp mật thám vào Mặc gia quân, Mặc Tu Nghiêu lại bỏ mặc không phải cách hành sự của hắn, trừ phi…Hắn giữ bọn hắn có tác dụng khác.

Hàn Minh Tích đùa cợt cười nói: “Những người khác thích tự cho là thông minh, biến khéo thành vụng quá?”

“Minh Tích…” Hàn Minh Nguyệt đến vừa vặn nghe được lời của hắn, …có chút bất đắc dĩ nói. Hàn Minh Nguyệt liếc qua bộ dáng Diệp Ly,

đôi mi thanh tú trói chặt, cũng biết bây giờ không phải thời điểm nói đùa.Có chút áy náy nói: “Quân…Vương phi, ta không phải…”

Diệp Ly nhẹ nhàng giật môi dưới, cười nhạt nói: “Ta hiểu. Công tử Minh Nguyệt, có tin tức gì không?” Hàn Minh Nguyệt lắc đầu, cau mày nói: “Căn cứ các phương diện tin tức, trước mắt ngoại trừ chúng ta, vô luận Mặc Cảnh Lê hay Lôi Chấn Đình đều không biết tin Tu Nghiêu mất tích. Nói cách khác…Mật thám của Mặc Cảnh Lê cũng không trở về. Có khả năng…Đã bị chết, hoặc trốn đi.”

Nếu mà so sánh, chết có khả năng lớn hơn. Nếu như còn sống, hắn không có khả năng không quay về tìm Mặc Cảnh Lê để bẩm báo tin tức Mặc Tu Nghiêu. Nếu như hắn thành công lại càng không muốn chạy trốn. Giết Định Vương Mặc Tu Nghiêu, Mặc Cảnh Lê ban thưởng đầy đủ, hắn từ đây về sau cẩm y ngọc thực qua mấy đời. Huống chi một mình một người đào tẩu muốn đối mặt với Định Vương phủ đuổi giết, hắn lại có thể trốn đi nơi nào? Hiện tại vô luận là Mặc Tu Nghiêu hay tên mật thám, bọn hắn đều không có tin tức gì.

Diệp Ly trầm tư một lát, mới hỏi nói: “Tên kia là ai?”

Phượng Chi Dao hơi khó coi, nói: “Là ám vệ bên người Vương gia.” Bản thân Định Vương võ công tuyệt cao, thời gian cần ám vệ có thể không tính. Mà bên người Mặc Tu Nghiêu cao thủ nhiều như mây, nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, cũng không như Diệp Ly muốn phải huấn luyện thân tín. Cho nên so về địa vị bọn Trác Tĩnh ngày nay mà nói, ám vệ bên người Mặc Tu Nghiêu có thể nói cực kỳ mờ nhạt. Bộ phận ám vệ về sau bị Kỳ Lân dần dần thay thế, những ám vệ thì càng không có người chú ý. Nhưng ngay cả như vậy, ám vệ cũng là lực lượng cực kỳ quan trọng của Định Vương phủ. Còn quan trọng hơn cả Mặc gia quân và Hắc Vân Kỵ, bởi vì so với quân đội, thân từ một nơi bí mật bọn hắn càng thêm gần bản thân Định Vương. Lại không nghĩ núi Thương Mang như vậy mà có thể xếp người vào

ám vệ. May mắn hiện tại núi Thương Mang đã bị diệt, nói cách khác chỉ sợ Định Vương phủ càng thêm bất lợi.

“Gọi Mặc Hoa tới gặp ta.” Diệp Ly thấp giọng nói, “Các ngươi đều xuống nghỉ ngơi đi. Mấy ngày nay cũng mệt mỏi rồi, có chuyện gì ngày mai nói sau.”

Mọi người có chút lo lắng nhìn Diệp Ly, bọn hắn mấy ngày nay xác thực không thoải mái. Liên tục hai ngày đêm lên đường trở về, sắc mặt Vương phi càng thêm mệt mỏi. Hàn Minh Nguyệt và Phượng Chi Dao liếc nhau một cái, Phượng Chi Dao gật đầu nói: “Vâng, thuộc hạ cáo lui. Vương phi cũng nghỉ ngơi thật tốt.”

Diệp Ly gật đầu không nói gì thêm, mọi người lặng yên lui ra ngoài, lưu lại một mình nàng ngồi dưới đèn im lặng xuất thần.

“Mẫu thân…” Đêm đã khuya, trong thư phòng im ắng, ngẫu nhiên truyền đến tiếng nên nổ tung nhẹ vang lên. Diệp Ly ngồi một mình trầm tư sau áng thư. Cửa phòng truyền đến một âm thanh khe khẽ. Diệp Ly ngẩng đầu nhìn lại, Mặc Tiểu Bảo mặc một bộ quần áo xanh nhạt, đứng tại cửa phòng, đôi măt trông mong nhìn mình.

Tuy đã đầu xuân nhưng Tây Bắc vô luận lúc sáng hay tối cũng không có chút ấm áp nào. Đôi mắt Diệp Ly hơi trầm xuống, vội vàng đứng dậy lấy áo choàng đi về phía bé trùm lại. Mẫu thân choàng áo trên người, lập tức cả người Mặc Tiểu Bảo được bao bọc lại, Diệp Ly cố sức ôm bé đi qua một bên ngồi xuống, “Sao lại ăn mặc thế này mà chạy ra ngoài?”

“Mẫu thân…” Mặc Tiểu Bảo nhìn qua Diệp Ly, trong mắt ngấn lệ, có chút thút thít nói: “Mẫu thân…Tiểu Bảo không cố ý. Ô ô…Tiểu Bảo không phải cố ý hại phụ vương mất tích. Tiểu Bảo biết sai rồi, mẫu thân…”

“Khóc cái gì?” Diệp Ly đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt bé, đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo nói: “Mẫu thân biết rõ, cái này không trách con. Đừng sợ…Phụ vương của con không có việc gì đấy, rất nhanh sẽ trở lại.”

“Vâng.” Mặc Tiểu Bảo hít hít cái mũi, rất nghiêm túc nói: “Phụ vương trở về rồi, Tiểu Bảo không bao giờ…làm cho phụ vương tức giận nữa. Mẫu thân, về sau Tiểu Bảo sẽ nghe lời.” Diệp Ly đau lòng cúi đầu nói: “Mẫu thân biết rõ Tiểu Bảo là đứa trẻ ngoan, đừng sợ, không có việc gì đâu…” Mặc Tiểu Bảo có phần thông minh hơn đại đa số đứa trẻ khác, điều này cũng làm cho bé hiểu rất nhiều chuyện hơn những đứa bé cùng tuổi. Tuy bọn người Phượng Chi Dao trước mặt bé không nói gì, thậm chí đều không nói qua việc Mặc Tu Nghiêu mất tích, nhưng chính bản thân bé lại sớm hiểu. Chỉ là những ngày này mọi người trên dưới Định Vương phủ lo lắng bộn bề không ngừng, cũng không ai chú ý động tĩnh của bé, bé cũng chưa nói với người khác cái gì.

Dù thông minh nhưng đến cùng vẫn là một đứa con nít, hiện tại thấy mẫu thân trở về liền không nhịn được, áo bên ngoài cũng chưa khoát lặng lẽ tránh ám vệ chạy tới thư phòng tìm Diệp Ly rồi.

Mặc Tiểu Bảo ngồi trong lòng Diệp Ly, mắt to tròn ướt sũng tràn đầy lo lắng: “Mẫu thân, phụ vương…không có việc gì sao?” Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười nói: “Yên tâm đi, không có việc gì đấy. Đã muộn rồi, Tiểu Bảo trở về ngủ được không?”

Mặc Tiểu Bảo đưa tay dụi dụi con ngươi: “Tiểu Bảo muốn ở cùng mẫu thân.”

“Được rồi, mẫu thân còn có chút việc, con ngồi đây một lát?” Diệp Ly cẩn thẩn thay bé kéo lại áo choàng, dịu dàng nói. Mặc Tiểu Bảo gật

đầu, liền ngồi trong lòng Diệp Ly mở to mắt nhìn sổ con trong tay nàng. Mấy ngày nay Mặc Tu Nghiêu đột nhiên mất tích, trên dưới Mặc gia quân cũng chồng chất chuyện Mặc Tu Nghiêu hoặc Diệp Ly phải tự mình xử lí.

Diệp Ly nhìn hai quyển sổ con, lại cúi đầu nhìn Mặc Tiểu Bảo đã nhắm mắt ngủ say. Mấy ngày nay bị chấn kinh không chỉ có người lớn, trong lòng trẻ con càng thêm mẫn cảm, Mặc Tiểu Bảo cũng rất mệt mỏi. Lúc này ở trong lòng mẫu thân, liền ngủ rất nhanh.

“Thuộc hạ Mặc Hoa, cầu kiến Vương phi.” Ngoài cửa, giọng nói của Mặc Hoa truyền đến. Diệp Ly dừng bút trong tay, đặt xuống nói khẽ: “Vào đi.” Mặc Hoa đi tới, thấy Mặc Tiểu Bảo trong lòng Diệp Ly thì sững sờ, “Vương phi, tiểu Thế tử…”

Diệp Ly khoát tay nói: “Đợi một chút.” Ôm lấy Mặc Tiểu Bảo quay người đi vào thư phòng, đặt bé lên giường đắp chăn xong, Diệp Ly mới quay người đi ra nhìn Mặc Hoa hỏi: “Mộc Kình Thương là ngươi mang đến sao?”

Trong mắt Mặc Hoa hiện lên tia kinh ngạc, trầm giọng nói: “Thuộc hạ đã chậm một bước, lại để Vương phi chấn kinh, xinh Vương phi giáng tội.”

Diệp Ly lắc đầu, nhìn hắn hỏi: “Vương gia đi đâu vậy?”

“Thuộc hạ…Không biết.” Mặc Hoa rủ mắt xuống nói.

“Không biết?” Diệp Ly nhướng mày, cười như không cười nói: “Nếu ngươi không biết, làm sao để Mộc Kình Thương cứu ta? Theo ta được biết, không có nhiều người biết rõ tung tích Mộc Kình Thương. Trong đó…Có lẽ không kể đến Mặc thống lĩnh.Mặt khác, Mộc Kình Thương bế quan ở nơi khoảng cách Lăng Thiết Hàn tới chỗ giết ta

ba ngày đường.Theo Hồng Nhạn quan thúc ngựa đi qua cũng hơn hai ngày. Nói cách khác…Vương gia còn không có bị thương, ngươi đã xuất phát. Mặc thống lĩnh đã biết trước Vương gia sẽ mất tích, Bản phi trở về sẽ bị người chặt giết.” Trên đời này có thể đối phó Diệp Ly và Kỳ Lân không nhiều lắm, nếu như không phải Lăng Thiết Hàn hay Lôi Chấn Đình tự mình ra tay, căn bản không cần đến Mộc Kình Thương. Thậm chí, hiện tại Lôi Chấn Đình không có khả năng làm được. Cho nên, nếu như không có tình báo cực kỳ chính xác hoặc nói có dự mưu từ trước…Mặc Hoa căn bản không kịp tìm Mộc Kình Thương đến cứu người.

Mặc Hoa trầm mặc không nói, Diệp Ly bình tĩnh nhìn hắn gật đầu nói: “Ta hiểu được, ngươi chỉ cần nói ta biết Tu Nghiêu còn sống hay không? Lắc đầu, hoặc gật đầu.” Mặc Hoa làm người mặc dù có chút cao ngạo nhưng lại là người có quy củ. Nếu như không thể nói, hắn sẽ dùng loại trầm mặc này cự tuyệt Diệp Ly đấy.

Sau nửa ngày, Mặc Hoa rốt cục có chút gật đầu.

Diệp Ly hơi nhẹ nhàng thở ra. Bất kể thế nào, Mặc Tu Nghiêu còn sống là tin tốt nhất. Không có ai biết, dù cho trong lòng Diệp Ly đã sớm một ít phỏng đoán, nhưng lúc đang chờ một cái gật đầu của Mặc Hoa, lòng nàng phảng phất bị người hung hăng nắm chặt. Thậm chí nàng không dám nghĩ vạn nhất đáp án Mặc Hoa không phải như mình nghĩ, nàng sẽ như thế nào?

Diệp Ly nhẹ nhàng gật đầu, Mặc Hoa không chịu nhiều lời dĩ nhiên là bởi vì Mặc Tu Nghiêu lệnh không cho hắn nói. Mặc dù có chút không vui với việc Mặc Tu Nghiêu ngay cả mình cũng giấu diếm, nhưng Diệp Ly cũng biết rất nhiều chuyện giữ bí mật là rất quan trọng đấy. Dù sao nàng cũng đã sớm lấy được danh sách Đông Phương U đưa cho Mặc Cảnh Lê, nhưng là…Ai có thể cam đoan, cái Đông Phương U đưa ra là đúng toàn bộ?

“Mộc Kình Thương đi đâu vậy?” Xác định Mặc Tu Nghiêu không có việc gì, Diệp Ly mới có tâm tình chú ý tới chuyện khác. Năm đó để lại một mạng cho Mộc Kình Thương, xác thực không có nghĩ qua chính mình có ngày được hắn cứu một mạng.

Mặc Hoa cung kính nói: “Mộc tiên sinh mang theo Mộc Dương Hầu đi.” Mặc Hoa cũng nói đến việc Mộc Kình Thương bị trọng thương. Chỉ sợ trong vòng mười năm cũng không cách nào khôi phục như trình độ hôm nay. Có thể làm Vương phi bình yên thoát thân trong tay Diêm Vương Các chủ, xem ra Mộc Kình Thương trọng thương cũng có giá trị đấy.

“Lăng Thiết Hàn…” Diệp Ly nhíu mày, hiện tại không có Mặc Tu Nghiêu ở đây, nếu như Lăng Thiết Hàn tiếp tục theo chân bọn hắn mà nói…sẽ là một chuyện phiền toái lớn. Như vậy Diệp Ly không thể không nghĩ cách loại trừ hắn trước. Dù đã trải qua một hồi sinh tử, nhưng Diệp Ly vẫn không có ác cảm quá lớn với Lăng Thiết Hàn, cũng không muốn cùng hắn trở mặt. Không chỉ bởi vì đại ca và hắn có giao tình, kỳ thật lòng dạ Diệp Ly cũng biết rõ, cuối cùng khả năng lớn nhất là nàng chỉ bị trọng thương. Lấy thực lực Lăng Thiết Hàn mà nói, nếu quả thật muốn hạ thủ mà nói…,có nhiều cơ hội.

Mặc Hoa nói: “Lăng Thiết Hàn chỉ đáp ứng Lôi Chấn Đình chặn giết Vương phi trên đường trở về Hồng Nhạn quan. Vương phi đã trở về rồi, Lăng Thiết Hàn sẽ không xuất thủ nữa.Hơn nữa, theo tin tức phía dưới truyền đến, Lăng Thiết Hàn đã mang người trở lại Diêm Vương Các.” Hơn nữa lúc này đây Diêm Vương Các thực sự không phải là không có tổn thất đấy, muốn ngăn cản sức chiến đấu Mặc gia quân mà cường đại nhất là Kỳ Lân, dù cho chỉ là nhất thời nhưng Diêm Vương Các cũng phải bỏ ra cái giá lớn. Chỉ sợ tương lai mấy năm Diêm Vương Các đều không có biện pháp mua bán sát thủ, trừ phi Lăng Thiết Hàn, Lãnh Lưu Nguyệt và Bệnh Thư sinh tự mình ra tay.

Diệp Ly thỏa mãn gật đầu nói: “Rất tốt, ngươi trở về nghỉ ngơi đi.”

Mặc Hoa gật đầu cung kính, “Thuộc hạ cáo lui.”

Nhìn Mặc Hoa đóng cửa rời đi, Diệp Ly nhìn ánh nến trước mắt chập chờn, thanh lệ trên dung nhan lộ ra một tia cực vui vẻ, “Mặc Tu Nghiêu…Chàng chơi trò chơi nghiện rồi hả?”

Tại cứ điểm thần bí của Định Vương phủ, Định Vương mặc áo trắng lười biếng dựa vào thành giường vuốt vuốt một trâm gài tóc Thanh Ngọc. Áo khoác bao phủ trên lồng ngực quấn vài vòng vải trắng, dung nhan tuấn mỹ cũng hơi tái nhợt, nhưng tinh thần khá tốt. Nhìn cây trâm trong tay, Mặc Tu Nghiêu có chút tiếc nuối thở dài. A Ly trở về rồi, hắn lại không thể trông thấy nàng, thật sự là quá đáng ghét.

“Hắt xì!” Định Vương điện hạ có chút không hoa lệ hắt hơi một cái, nghi hoặc lôi kéo áo khoác trên người. Lấy công lực của hắn cho dù không mặc quần áo có lẽ cũng không cảm lạnh, còn phong hàn à?

Sáng sớm hôm sau, mọi người sớm tới thư phòng cầu kiến Diệp Ly. Tuy Vương phi trở về rồi, nhưng Vương gia vẫn không có chút tin tức nào. Mà trên chiến trường thế cục cũng bắt đầu có hướng bất lợi với bọn hắn, cái này lại để cho các tướng lĩnh đều không thể chợp mắt, sáng sớm liền không hẹn mà cùng đến tiểu viện Diệp Ly rồi.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Ly liền cầm tay Mặc Tiểu Bảo từ bên trong đi ra. Mặc Tiểu Bảo một thân cẩm y Bàn Long, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ bất phàm hơi có vẻ non nớt, nghiễm nhiên bộ dáng tiểu đại nhân.

“Mọi người ngồi đi.” Diệp Ly thản nhiên nói, nắm tay Mặc Tiểu Bảo ngồi xuống chủ vị. Nhìn Mặc Tiểu Bảo ngồi bên cạnh Diệp Ly,

Phượng Chi Dao đột nhiên có dự cảm không tốt lắm, do dự một chút mới hỏi: “Vương phi…Tiểu Thế tử…” Phượng Chi Dao muốn nói, bọn hắn hiên tại muốn thương nghị đại sự, tiểu Thế tử ở chỗ này phải không quá phù hợp hay không. Vạn nhất nhắc tới chuyện của Vương gia, dọa đến tiểu Thế tử làm sao bây giờ?

Diệp Ly nói: “Không cần, ta đã nói hết cho Ngự Thần, bé biết rõ nên làm như thế nào.”

Mọi người nhìn nhau, trao đổi ánh mắt. Mọi người đều biết, Vương gia chưa bao giờ gọi đại danh tiểu Thế tử, vốn Vương phi cuối cùng cũng bị Vương gia đồng hóa rồi, cũng gọi nhũ danh tiểu Thế tử. Mà khi Vương phi gọi Mặc Ngự Thần, thì đã biểu thị quyết định dứt khoát.

Khuôn mặt tuấn mỹ nhỏ nhắn Mặc Tiểu Bảo rất nghiêm túc nhẹ gật đầu.

Phượng Chi Dao kéo khóe miệng, hỏi: “Ý Vương phi là?”

Diệp Ly lạnh nhạt nói: “Đem tin tức truyền ra, thương thế Định Vương chuyển biến xấu, truyền tin mời Trầm Tiên sinh ở Ly thành mau tới đây. Nửa tháng sau…Thay Vương gia xử lý tang sự.”

À?!

Mọi người kinh ngạc nhìn vẻ lạnh nhạt của Định Vương phi. Phượng Chi Dao có chút cà lăm nói: “Vương phi, thuộc hạ cảm thấy…Vương gia…” Mặc Tu Nghiêu người nọ chính là gián đánh không chết, cho dù hiện tại không có tin tức nhưng Phượng Chi Dao suy đoán cùng lắm là hắn không may bị gãy chân không bò về được. Chưa từng cho rằng hắn đã chết. Hơn nữa, yêu thương Mặc Tu Nghiêu như thế, mà Vương phi nói ra như vậy, thật sự làm cho người ta khó có thể tiếp

nhận.

“Hiện tại chàng trọng thương hôn mê bất tỉnh, khác gì chết chứ? Cứ làm như thế đi.” Diệp Ly nói.

Bện cạnh Hàn Minh Nguyệt nhìn Diệp Ly, mày kiếm chau lên một cái, chặn họng Hàn Minh Tích: “Xử lý tang sự cũng không phải lựa chọn sai, mang Trầm tiên sinh gấp gáp tới càng làm cho người ta tin tưởng. Chắc chắn vô luận Mặc Cảnh Lê hay Trấn Nam Vương cũng sẽ không hoài nghi đấy.”

Nghe hắn nói vậy, mọi người mới bừng tỉnh hiểu mình vừa nghe cái gì. Vương phi an bài như vậy không phải Vương phi tin Vương gia đã chết, mà muốn người khác tin tưởng Vương gia đã chết. Trong lòng Phượng Chi Dao khẽ động, nhìn qua Diệp Ly nói: “Vương phi đã có tung tích Vương gia?”

Diệp Ly tiếc nuối lắc đầu, nói: “Hiện tại trước mặc kệ Vương gia, phái người đi tìm toàn bộ rút về. Chúng ta bây giờ cần làm chính là ổn định thế cục trước mắt. Nam Hầu?”

Nam Hầu đứng dậy, cung kính nói: “Trước khi quân ta cùng đại quân Tây Lăng giao thủ mấy lần, dựa vào binh pháp như thần của Vương gia, quân ta luôn thắng nhiều bại thiếu. Chỉ là, từ khi Vương gia… Thế công của Lôi Chấn Đình đột nhiên cường rất nhiều, ngược lại quân ta khó có thể ứng phó.” Tuy Mặc gia quân dũng mãnh nhưng đại quân Tây Lăng cũng không kém. Lại càng không cần phải nói nhân số binh mã Tây Lăng lại nhiều hơn Mặc gia quân. Vốn có Mặc Tu Nghiêu còn không có cảm giác gì, một khi Mặc Tu Nghiêu mất, hoàn cảnh xấu của Mặc gia quân lập tức lộ rõ.

Diệp Ly gật đầu, nói: “Chư vị không nên tự trách, những ngày này cũng vất vả cho các ngươi rồi.” Hôm nay đại quân Tây Lăng thế

cường, chúng ta cũng không cần theo bọn họ cứng đối cứng, tận lực tránh đối địch chính diện.”

“Ý Vương phi là?” Mộ Dung Thận hỏi.

Diệp Ly nói: “Tránh đi mũi nhọn, công kỳ tất cứu. Chư vị tướng lãnh chia ra mấy đường, từng người tự chiến. Hồng Nhạn quan, có Bản phi và Nguyên Bùi tướng quân đóng ở.” Hồng Nhạn quan được Mặc gia quân không ngừng gia cố hơn mười năm, trình độ dễ thủ khó công tuyệt đối không thua gì Trung Nguyên hùng quan danh xưng là Hàn Cốc quan. Mặc gia quân hiện tại xác thực chưa cùng đại quân Tây Lăng đánh cuộc cứng đối cứng.

“Nhưng Vương phi, nếu như Lôi Chấn Đình dốc toàn lực đối phó Hồng Nhạn quan mà nói…chỉ sợ ngài và Nguyên lão tướng quân…”

Diệp Ly cười nói: “Cho nên, các ngươi phải khiến hắn không có biện pháp dốc hết toàn lực. Ta tin tưởng, đây là việc Mặc gia quân và Hắc Vân kỵ am hiểu đấy. Mặt khác, các ngươi cũng không cần lo lắng Hồng Nhạn quan, chúng ta còn có mấy màn biểu diễn thú vị, rất nhanh đến Hồng Nhạn quan. Nếu Lôi Chấn Đình còn muốn công phá Hồng Nhạn quan mà nói…,cũng chỉ có thể bổ sung mạng người. Bản phi cũng muốn biết, hắn chịu giao ra bao nhiêu binh mã Tây Lăng đến đánh Hồng Nhạn quan.”

Mặc dù có chút hiếu kỳ biểu diễn thú vị trong lời Vương phi là gì. Nhưng nhìn bộ dáng Diệp Ly thong dong tự nhiên, trong lòng mọi người không khỏi cũng dễ dàng rất nhiều, chắp tay lên cùng nói: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Chương 399: Khắc nơi dò xét

Edit: *Ca Tang*
Bieta: *Sakura*

Có lẽ vì Diệp Ly có đủ danh vọng ở Mặc gia quân, cũng có lẽ bởi vì trên dưới tướng lãnh Mặc gia quân biểu hiện vô cùng trấn định và thong dong. Tin tức Mặc Tu Nghiêu bị trọng thương truyền ra, Mặc gia quân cũng không hỗn loạn và sĩ khí sa sút như bọn người Phượng Chi Dao lo lắng. Thậm chí, hơn mười ngày sau, truyền ra tin Mặc Tu Nghiêu đã chết, toàn bộ Mặc gia quân một mảng lụa trắng, đại quân cũng không có xuất hiện vấn đề quá lớn. Tất cả tướng sĩ Mặc gia quân trái lại đối với địch nhân cừu hận cùng chung mối thù.

Chính thức nhận được tin báo tang của Mặc Tu Nghiêu, hết thảy mọi người lại không khỏi ngây cả người. Cho dù tự tin như Mặc Cảnh Lê hay còn chút lo lắng như Lôi Chấn Đình. Ai cũng khó mà tin được, Mặc Tu Nghiêu…Lại để người kính sợ kẻ đố kỵ, nam tử trong mười năm qua phiên phân phúc vũ, nắm giữ hơn phân nửa thiên hạ, rõ ràng như vậy…mà lại chết rồi sao?

Nhìn phong thư trước mắt, thần sắc Lôi Chấn Đình phức tạp thở dài.

“Phụ vương?” Lôi Đằng Phong đứng một bên, nhìn thần sắc vừa vui vừa buồn của Lôi Chấn Đình, có chút khó hiểu nói. Mặc Tu Nghiêu chết dĩ nhiên là một chuyện tốt, nhưng lại không biết tại sao vẻ mặt phụ vương lại như thế. Cái này lại để cho Lôi Đằng Phong không khỏi có chút suy đoán không tốt, “Phụ vương, tin Mặc Tu Nghiêu chết có vấn đề gì?”

Kỳ thật Lôi Đằng Phong cũng không thể tin được Mặc Tu Nghiêu cứ thế mà chết. Mặc Tu Nghiêu xảo trá thiện biến lại để cho Lôi Đằng Phong ấn tượng sâu sắc, cho nên hắn không thể không hoài nghi Mặc Tu Nghiêu phải đánh lừa thiên hạ hay không. Nhưng hắn nhất thời không rõ, Mặc Tu Nghiêu giả chết có ý nghĩa gì? Vốn trận đại chiến này, thời gian qua cũng nghiên về Định Vương phủ rồi, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, cho dù lại giằng co hai, ba năm, phần thắng của Định Vương phủ lớn hơn Trấn Nam Vương một chút. Mặc Tu Nghiêu đến lúc này, xem như hoàn toàn buông tha cho giai đoạn sở hữu tất cả ưu thế trước mắt.

Lôi Chấn Đình nhíu mày lắc đầu nói: “Không đúng, nhưng lại không có sai. Phái người đi dò xét, phải xác định Mặc Tu Nghiêu chết có thật hay không.” Nếu Mặc Tu Nghiêu thật sự giả chết mà nói…, tất nhiên có toan tính lớn, tuyệt đối không thể phớt lờ. Nhưng tình hình hiện tại như vậy, nếu ngừng chân không tiến, cái gì cũng không làm, buông tha cơ hội này tuyệt đối không thể.

“Nhi tử đã hiểu.” Lôi Đằng Phong nghiêm mặt gật đầu nói. Hắn đương nhiên hiểu tầm quan trọng của chuyện này. Cùng là người có tâm tư như Lôi Chấn Đình, Mặc Cảnh Lê còn ở phía ngoài Hàn Cốc quan.

Tại cứ điểm bí mật của Định Vương phủ, Mặc Tu Nghiêu xem mật báo thuộc hạ trình lên lập tức dở khóc dở cười. Nhìn qua sổ con trước mắt, không khỏi thấp giọng lẩm bẩm nói: “A Ly chắc đang tức giận…Thật sự là không xong. Nhưng…Thật khó nan giản a…” Có điều A Ly tuyên bố tin mình đã chết, chắc hẳn nhất định có biện pháp để người ngoài tin tưởng tin này là thật. Đây đối với hắn âm thầm trù tính lại có chỗ rất tốt đấy. Qủa nhiên không gạt A Ly vẫn là một quyết định đúng. Nếu như lúc này ở Hồng Nhạn quan là bọn người Phượng Chi Dao chủ trì đại cục mà nói…, chỉ sợ biến khéo thành vụng rồi. Cái này không phải là năng lực, mà bọn người Phượng Chi

Dao không có danh vọng cùng địa vị như Diệp Ly, cũng không có sự ăn ý cùng Mặc Tu Nghiêu.

“Vương gia…” Thuộc hạ đứng trước mặt nhìn qua Vương gia thì thào nói nhỏ, có chút khó hiểu nói.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười, nói: “Trên chiến trường giao cho A Ly và bọn người Phượng Tam. Chúng ta cũng nên chuẩn bị đi.” Có thể đụng phải cơ hội ly khai chiến trường mà không bị hoài nghi, đúng thật là không dễ dàng. Dù sao võ công của hắn thật sự quá mạnh mẽ, nếu không giải thích hợp lý, cho dù mang thi thể hắn ở trước mặt Lôi Chấn Đình, chỉ sợ hắn cho rằng là người khác dịch dung đấy. Núi Thương Mang…Thật đúng là cái cớ tốt. Đã như vậy, đương nhiên hắn cũng muốn mượn cơ hội đưa Lôi Chấn Đình và Mặc Cảnh lê một phần đại lễ kinh thiên động địa.

“Nhưng là, Vương gia…Thương thế của ngài…”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu liếc ngực một cái, không để ý khua tay nói: “Cái này xem là tổn thương gì, không có gì đáng ngại. Đi thôi.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.”

Định Vương hoăng là chuyện kinh thiên động địa, dĩ nhiên không thể làm qua loa. Cho nên tin tức truyền ra, toàn bộ đại doanh Mặc gia quân tại Hồng Nhạn quan lập tức treo vải trắng. Tất cả địa phương thuộc sở hữu Định Vương phủ đều treo vải trắng, toàn quân để tang. Khoảng cách Hồng Nhạn quan gần địa phương các dân chúng nhận được tin tức, cũng đồng dạng mọi nhà mặc áo tang, rất nhiều dân chúng thậm chí buồn bã thống khổ. Hiện nay đang thời loạn thế, toàn bộ dân chúng Tây Bắc đều vững vàng sinh hoạt,…nhưng tất cả điều này lại do Định Vương phủ phù hộ. Hiện nay dân chúng thống khổ, không chỉ có vì lo lắng cho tương lai của chính mình, mà là đối với

Định Vương Mặc Tu Nghiêu qua đời ai cũng đều bi thương.

“Khởi bẩm Vương phi, Trấn Nam Vương Tây Lăng đến rồi.” trong Hồng Nhạn quan, Diệp Ly đang ngồi trong thư phòng phê sổ con chất chồng thành đống trên bàn. Mặc Tu Nghiêu bỗng nhiên “qua đời”, dĩ nhiên có vô số chuyện cần xử lý, vô luận là Hồng Nhạn quan hay tại Ly Thành, tất cả mọi người trong Định Vương phủ không thể không bận rộn. Từ Hồng Vũ và bọn người Từ Thanh Trần đã phái người đưa qua một phong thư, từ sau loay hoay rốt cuộc không thể rút ra nhàn rỗi rồi.

Diệp Ly ngẩng đầu lên nhìn xem Tần Phong cau mày nói: “Lôi Chấn Đình? Hắn tới làm gì?”

Tần Phong nói: “Đương nhiên là đến thương tiếc Vương gia mà.” Tuy nhiên hiện tại song phương đối địch, nhưng Lôi Chấn Đình dùng danh nghĩa Tây Lăng đến đây thương tiếc, Mặc gia quân thật đúng là không thể làm gì được lão.

Tiện tay để sổ con qua một bên, Diệp Ly đứng lên nói: “Thương tiếc? Đến điều tra tin tức à? Ta cho rằng hắn phái Lôi Đằng Phong đến mới đúng.” Tần Phong nghĩ nghĩ, thấp giọng cười nói: “Theo thuộc hạ, hắn đại khái sợ Vương Phi dưới sự tức giận, thật sự mang Lôi Đằng Phong ra làm thịt.” Lôi Đằng Phong là con duy nhất của Lôi Chấn Đình, hơn nữa Lôi Chấn Đình năm nay đã gần 60, muốn sinh thêm một đứa con để bồi dưỡng chỉ sợ không kịp rồi.

“Mà thôi, đi gặp. Ngươi cho người chuẩn bị, Mặc Cảnh Lê cũng sắp đến rồi.” Diệp Ly nói.

“Mặc Cảnh Lê?” Tần Phong cau mày nói: “Hắn dám đến sao?’ Mặc Cảnh Lê không phải kẻ to gan lớn người, xâm nhập địch doanh, chuyện này ngược lại không giống Mặc Cảnh Lê sẽ làm. Diệp Ly đi

ra ngoài, vừa nói: “Có lẽ hắn đã nhận được tin tức, ta rất hiểu Mặc Cảnh Lê, hắn tuyệt đối không bỏ qua cơ hội này đấy.” Dù sao, trong đời Mặc Cảnh Lê, Mặc Tu Nghiêu chết là lần đầu tiên, cũng có thể là một lần duy nhất.

“Thuộc hạ đã hiểu.” Tần Phong gật đầu nói.

Trong tiền đường, Lôi Chấn Đình một bên uống trà, một bên đánh giá toàn bộ đại sảnh. Đây vốn là phủ đệ của tướng quân đóng ở Hồng Nhạn quan, cũng không đặc biệt lớn, cũng không thập phần hoa lệ. Bọn người Mặc Tu Nghiêu dọn vào hiển nhiên cũng không có ý dụng tâm trang trí, mà bây giờ toàn bộ phủ đệ vải trắng phủ khắp nơi, càng thêm âm lãnh và ngưng trọng.

Cách đó không xa, Lãnh Hạo Vũ vừa từ Sở Kinh trở về cùng Phượng Chi Dao phụ trách tiếp đãi đều dùng ánh mắt vô cùng bất thiện trừng Lôi Chấn Đình. Bị đối đãi như thế, Lôi Chấn Đình cũng không tức giận, chỉ an ổn ngồi uống trà. Trên đường đi, Lôi Chấn Đình suy nghĩ làm thế nào có thể tự mình nhìn thấy thi thể của Mặc Tu Nghiêu. Tại phủ để mà thủ vệ sâm nghiêm, muốn vụng trộm lẻn vào điều tra hiển nhiên là không thể đấy.

“Thuộc hạ bái kiến Vương phi.”

Diệp Ly một thân áo tơ trắng, mấy sợi tóc mây tùy ý kéo búi đơn giản. Trên búi tóc cài trâm là đóa hoa trắng, cả người nhìn thêm vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng và tái nhợt. Đứng bên trái Diệp Ly là Mặc Tiểu Bảo mặc cẩm y đen, bên ngoài là một kiện lụa trắng. Vừa vào cửa, Mặc Tiểu Bảo liền mạnh mẽ trừng mắt nhìn Lôi Chấn Đình.

Thấy Mặc Tiểu Bảo gắt gao nhìn mình, Lôi Chấn Đình không khỏi cười một tiếng. Trong lòng thầm than Mặc Tu Nghiêu sinh ra một nhi tử tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại có phong cách của cha nó. Chỉ nhìn

con mắt tròn vo đáng yêu lại khôn khéo khó giấu nhuệ khí, đã biết tiểu tử này tuyệt đối không phải đáng yêu như thoạt nhìn.

“Định Vương phi, Thế tử, nén bi thương.” Lôi Chấn Đình đứng dậy chắp tay nói.

Diệp Ly khẽ gật đầu, cười nhạt nói: “Làm phiền Trấn Nam Vương tự mình đi một chuyến. Trấn Nam Vương mời ngồi.” Lôi Chấn Đình nhìn xem Diệp Ly, vẻ mặt chân thành nói: “Định Vương đột nhiên qua đời, Bản vương cũng vô cùng tiếc nuối. Tuy Định Vương phủ cùng Tây Lăng là địch nhân, nhưng cũng là đối thủ Bản vương cung kính. Bản vương lần này đến đây, vừa là thương tiếc Định Vương, thứ hai, lại muốn cùng Định Vương phủ thương nghị hòa bình.” Thỏa mãn chứng kiến trong mắt Diệp Ly lóe lên tia kinh ngạc, Lôi Chấn Đình cười nhạt không nói.

Vẻ mặt không tin Phượng Chi Dao và Lãnh Hạo Vũ trừng mắt nhìn Lôi Chấn Đình, Định Vương phủ và Tây Lăng là quan hệ thế nào lòng dạ mọi người biết rõ. Một khi Lôi Chấn Đình xác định Định Vương đã mất, tuyệt đối sẽ không nói hai lời lập tức chiếm đoạt Định Vương phủ. Lúc này tin tưởng lão là quân tử không hiếp đáp cô nhi quả mẫu, ai tin người đó là kẻ ngu.

Diệp Ly nhíu đôi mi thanh tú, dáng tươi cười nhạt nhẽo nhìn Lôi Chấn Đình, nói: “Nghị hòa?”

Lôi Chấn Đình gật đầu nói: “Đúng vậy, hôm nay Định Vương qua đời, chắc hẳn…Định Vương phi nhất thời cũng bận rộn. Nếu Vương phi đồng ý, Tây Lăng nguyện cùng Định Vương phủ nghị hòa.” Diệp Ly mỉm cười nói: “Nếu quả thật như thế, Định Vương phủ cầu còn không được. Bản phi đa tạ Trấn Nam Vương rồi.”

Nhìn bộ dáng tươi cười của Diệp Ly, trong đôi mắt khó giấu vẻ uể oải

tiều tụy, Lôi Chấn Đình trong lòng nhíu nhíu mày. Trong lúc nhất thời khó phân định được bộ dáng hôm nay của Diệp Ly rốt cục là diễn trò hay thật đấy. Lấy vô số kinh nghiệm của lão, vậy mà không thể nhìn ra Diệp Ly có chút sơ hở nào. Vừa mới nói ra nghị hòa…, cũng chỉ là muốn thăm dò tâm tư Diệp Ly và Định Vương phủ mà thôi. Nhưng thái độ Diệp Ly lại làm cho hắn không rõ Định Vương phủ hiện tại là tình huống như thế nào.

“Khởi bẩm Vương phi, Sở đế tại quan ngoại cầu kiến.” Ngoài cửa, thị vệ cao giọng bẩm báo nói.

Ánh mắt Lôi Chấn Đình chớp lên, không biểu hiện gì. Bên cạnh nhìn về phía Diệp Ly, muốn xem nàng xử lý thế nào. Chỉ nghe nàng nhàn nhạt nói: “Sở Hoàng đường xa mà đến, mời hắn vào. Phượng Tam, ngươi mang Thế tử đi nghênh đón Sở Hoàng.” Lễ nghi không bởi vì có chuyện mà bỏ phế đấy. Tuy nhiên bây giờ nhìn lại Trấn Nam Vương lớn hơn Mặc Cảnh Lê, nhưng hắn ta vẫn là vua của một nước, phái cá nhân đi ra ngoài nghênh đón cũng là tận tình đủ lễ.

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Phượng Tam trầm giọng đáp.

“Hài nhi tuân mệnh.” Mặc Tiểu Bảo ở cạnh Diệp Ly nhảy xuống ghế, đi theo Phượng Chi Dao ra ngoài.

“Người dưới trướng Định Vương phủ quả nhiên đều trung nghĩa hơn người.” Lôi Chấn Đình nhìn Phượng Chi Dao đi xa, có chút ý vị thâm trường mà nói. Phượng Chi Dao cao ngạo, ra ngoài nghênh đón Mặc Cảnh Lê, cũng đủ nói rõ người Định Vương phủ đối với Diệp Ly thần phục. Rất hiển nhiên, Định Vương phủ hôm nay trong tay Diệp Ly không có chút náo loạn nào, coi như sự thật…Tổn thất cũng không nhiều chỉ thiếu Mặc Tu Nghiêu. Nghĩ đến đây, ánh mắt Lôi Chấn Đình nhìn Diệp Ly càng thêm phức tạp, trong lòng tiếc nuối trước đó vài ngày Diệp Ly đã tránh Lăng Thiết Hàn chặn giết.

Ngồi một bên, Lãnh Hạo Vũ khẽ hừ một tiếng, cười nói: “Trấn Nam quá khen, trung thần không thờ hai chủ. Chỉ là việc chúng ta nên làm.” Chống lại ánh mắt bất thiện của Lãnh Hạo Vũ, Lôi Chấn Đình lơ đễnh, cười nhạt một tiếng.

Diệp Ly mỉm cười nhìn Lãnh Hạo Vũ, không chút nào cho rằng ngang ngược, “Trấn Nam Vương nói đúng, những ngày này nếu không phải có bọn họ giúp đỡ. Bản phi quả nhiên là…có chút lực bất tòng tâm.”

“Như thế, sao Định Vương phi không mời công tử Thanh Trần đến đây chủ trì đại cục?” Lôi Chấn Đình hỏi, đây cũng là nghi hoặc của hắn. Dưới tình huống bình thường, nếu như Mặc Tu Nghiêu đã thực sự chết, như vậy Định Vương phủ tất nhiên muốn nâng đỡ Mặc Ngự Thần lên thượng vị. Nhưng Mặc Ngự Thần năm nay còn chưa tới chín tuổi nên không có khả năng chấp chưởng Định Vương phủ và Mặc gia quân. Cho nên, về tình về lý Diệp Ly đều phải mời Từ Thanh Trần hoặc Từ Hồng Vũ đến Hồng Nhạn quan chủ trì đại cục đấy. Nhưng hiện tại Từ gia một người cũng không xuất hiện tại đây, điều này không khỏi làm Lôi Chấn Đình đối với cái chết của Mặc Tu Nghiêu có hoài nghi.

Diệp Ly khẽ cười khổ lắc đầu nói: “Ly thành cũng cần Đại ca chủ trì đại cục, huống chi…” Lắc đầu, Diệp Ly không nói gì thêm nữa. Không thể nghi ngờ lại càng làm người ta mơ màng. Lôi Chấn Đình đương nhiên biết rõ tầm quan trọng của Định Vương phủ đối với toàn bộ Tây Bắc, huống chi theo tin truyền ra Mặc Tu Nghiêu chết về sau, lão âm thầm lệnh binh mã Tây Lăng tiến về phương bắc. Thực sự không phải muốn đánh Hoàng thành Tây Lăng, mà là chế trụ đại quân phía tây của Trương Khởi Lan.

Còn có Bắc Nhung, Mặc Tu Nghiêu vừa mới diệt hơn phân nửa binh lực Bắc Nhung, còn giết chết một hoàng tử. Hôm nay nghe tin Mặc

Tu Nghiêu chết, Bắc Nhung Vương há có thể không đi gây chuyện để tìm mặt mũi cho mình. Bởi vậy, đúng lúc này đây Tây Bắc đặc biệt là Ly thành có thể ổn định hay không là điều quan trọng. Chỉ cần Tây Bắc còn, cho dù Mặc gia quân lúc này thất bại, còn có thể lui bước có chốn dung thân Đợi đến lúc Mặc Ngự Thần trưởng thành, Mặc gia quân không khó có khả năng ngóc đầu trở lại. Dù sao Lôi Chấn Đình biết rõ Định Vương phủ gần như huyết mạch yêu nghiệt truyền thừa, đến lúc Mặc Ngự Thần mười bảy tuổi một mình đảm đương một phía là điều vô cùng chắc chắn. Đương nhiên, Lôi Chấn Đình cũng không định cho bé có cơ hội này.

Nhìn bộ dáng Diệp Ly muốn nói lại thôi, Lôi Chấn Đình ngược lại đối với tin Mặc Tu Nghiêu chết cũng tin tưởng hai phần. Diệp Ly không giống nữ tử bình thường, không bộ dạng khóc sướt mướt, hoa dung thất sắc, Lôi Chấn Đình cũng không nghĩ nhiều Dù sao Diệp Ly cũng không phải nữ tử bình thường, nếu như lúc này nàng thật sự bi thương thống khổ không kiềm chế được, ngược lại Lôi Chấn Đình càng hoài nghi nàng hoặc xem nhẹ nàng.

“Vương phi! Vương phi, không tốt rồi!” Ngoài cửa, một thị vệ vội vàng tiến đến bẩm báo nói. Diệp Ly khẽ nhíu mày hỏi: “Làm sao vậy?” Thị vệ nhìn Lôi Chấn Đình liếc, có chút khó xử mà nói: “Tiểu Thế tử… Tiểu Thế tử làm Sở hoàng bị thương.”

Mọi người đang ngồi đều sững sờ, cho dù Mặc Tiểu Bảo lợi hại thì cũng chỉ là đứa bé tám tuổi, sao có thể khiến Mặc Cảnh Lê bị thương? Thị vệ nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của mọi người, vội vàng nói: “Thật sự, tiểu Thế tử…Tiểu thế tử tức giận cắn Sở hoàng.”

“Tiểu Thế tử không sao chứ.” Lãnh Hạo Vũ liền vội vàng hỏi, đối với nhân phẩm Mặc Cảnh Lê xưa nay không ôm hi vọng. Mặc Cảnh Lê là người bụng dạ hẹp hòi cũng sẽ không bởi vì Mặc Tiểu Bảo là đứa bé mà không so đo. Thị vệ lau mồ hôi nói: “Tiểu Thế tử không sao, Có

điều tiểu Thế tử nói muốn giết Sở hoàng. Phượng Tam công tử ngăn không được, thỉnh Vương phi mau qua xem."

Diệp Ly rủ mắt giấu đi ý cười. Đứng dậy, hơi có chút lo lắng nói với Lôi Chấn Đình: "Trấn Nam Vương, thật sự có lỗi. Bản phi trước xin lỗi không tiếp được rồi." Lôi Chấn Đình cười nói: "Vương phi khách khí, không bằng Bản vương và Vương phi cùng đi nhìn xem?" Diệp Ly do dự một chút, cuối cùng không từ chối, gật đầu nói: "Trấn Nam Vương mời."

"Vương phi, mời"

Diệp Ly cũng không cùng hắn khách khí, bước vội vàng ra ngoài.

Cách cửa phủ không xa, nghi trượng của Mặc Cảnh Lê cộng thêm thị vệ Định Vương phủ liền đem đường lớn vốn đã không rộng vây chắn được chật như nêm cối. Trong đám người, Mặc Cảnh Lê một thân quần áo Hoàng đế, mặt mũi tức giận trừng mắt Mặc Tiểu Bảo. Nhìn vết cắn trên tay phải máy chảy đầm đìa, hiển nhiên hạ miệng cũng không có khẩu hạ lưu tình.

Mặc Tiểu Bảo bị Phượng Chi Dao ôm trong ngực gắt gao, nhưng chỉ nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ cùng với hung dữ hướng Mặc Cảnh Lê nhe răng, biểu lộ rõ nếu không phải Phượng Chi Dao ôm nhanh, chỉ sợ Mặc Tiểu Bảo lập tức xông lên rồi.

"Chuyện gì xảy ra?" Diệp Ly đi vào, nhíu mày hỏi.

Thấy Diệp Ly đến, Phượng Chi Dao rõ ràng thở dài một hơi. Hắn cũng không phải sợ Tiểu thế tử đem Mặc Cảnh Lê cắn bị thương, mà lo lắng Mặc Cảnh Lê trút phẫn nộ lên Mặc Tiểu Bảo.

"Mẫu thân…" Phượng Chi Dao thả Mặc Tiểu Bảo ra, bé ủy khuất

nhào tới trong ngực Diệp Ly. Trong ngực Diêp Ly, Mặc Tiểu Bảo cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt tròn vo mở to trừng Mặc Cảnh Lê, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn ngập ủy khuất, cùng vừa rồi hung hăng muốn nhào tới khác một trời một vực.

Diệp Ly đưa tay ôm bé vào lòng , vỗ nhẹ nhẹ ôn nhu nói: “Tiểu Bảo làm sao vậy? Có bị thương hay không?”

Mặc Tiểu Bảo chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong ngực Diệp Ly, lắc đầu. Diệp Ly lúc này nới lỏng một chút, sờ đầu nhỏ của bé nói: “Không có việc gì là tốt rồi, phải chú ý an toàn, vạn nhất bị thương thì làm sao?”

“Hắn ta là người xấu! Tiểu Bảo ghét hắn!” Mặc Tiểu Bảo ủy khuất nói, giọng nói non nớt truyền ra ngoài. Ở đây tất cả mọi người không khỏi lườm Mặc Cảnh Lê. Đến cùng có bao nhiêu xấu, mới có thể để cho tiểu Thế tử đáng yêu của Định Vương phủ hận hắn như thế.

Mặt Mặc Cảnh Lê lập tức đen lại, hắn suýt bị tiểu quỷ này cắn một ngụm thịt. Cái tiểu quỷ này rõ ràng còn dám cáo trạng trước!

“Diệp Ly, ngươi giáo huấn nhi tử thế sao? Thật sự không có quy củ!” Mặc Cảnh Lê trừng mắt nhìn Diệp Ly, lạnh lùng nói.

Diệp Ly trầm mắt xuống, đứng dậy nhìn Mặc Cảnh Lê không chút yếu thế, lạnh nhạt nói: “Bản phi dạy bảo nhi tử thế nào, không cần Sở hoàng quản. Sở hoàng nhãn rỗi sao không đi dạy bảo con của mình.”

“Phốc_” Bên cạnh Phượng Chi Dao không khỏi phun ra một tiếng cười. Vương phi tuyệt đối là giẫm lên chân đau của Mặc Cảnh Lê, khắp thiên hạ người nào không biết Lê Vương đến bây giờ đã ba mươi tuổi, đừng nói nhi tử, đứa con gái còn không có. Dân gian thậm chí lưu truyền Lê Vượng bị bệnh bất trị. Đương nhiên Phượng Chi

Dao là tâm phúc Định Vương phủ nên biết rõ một chút. Chính là vì tinh tường, Phượng Chi Dao gần như đoán được tình cảnh Mặc Cảnh Lê. Trên đời này chuyện thống khổ nhất không phải cho tới bây giờ điều không có, mà là có rồi lại mất đi mà về sau lại phát hiện lấy giỏ trúc mà múc nước, thật là công dã tràng.

Cho nên, hiện tại mắng Mặc Cảnh Lê 100 câu thô tục cũng không bằng Định Vương phi nói một câu khiến cho hắn tức giận như thế.

“Diệp Ly!” Mặc Cảnh Lê nghiêm nghị quát. Diệp Ly xoay người, nắm tay Mặc Tiểu Bảo quay mắt về phía Mặc Cảnh Lê, trầm giọng nói: “Bản phi kính Sở hoàng là vua một nước, nhưng

nếu Sở hoàng không có chút nào vi khách chi đạo mà nói…,thứ cho Bản phi không tiễn.”

Mặc Cảnh Lê giận quá thành cười, sờ tay của mình cười lạnh nói: “Trẫm có lòng tốt đến đây phúng viếng, vừa qua cửa, đã bị tiểu tử này cắn một cái. Cái này là đạo đãi khách của Định Vương phủ sao?”

Mặc Tiểu Bảo đứng bên người Diệp Ly, ngẩng đầu lên cằm nhỏ giòn giòn giã giã mà nói: “Ngươi mới không phải đến phúng viếng phụ vương đấy, ngươi tới quấy rối! Đến phúng viếng phụ vương sao ngươi mặc y phục như vậy!”

Mọi người một lần nữa đưa mắt nhìn sang Mặc Cảnh Lê, dù cho Mặc Cảnh Lê thân là Đế vương, nhưng địa vị Định Vương phủ thực sự không kém cỏi Đại Sở chút nào. Thân là khách nhân không yêu cầu xuyên đeo tang phục nhưng ít nhất cũng nên đổi quần áo trắng. Mà Mặc Cảnh Lê lại một thân long bào sáng loáng nghênh ngang mà tới. Đứng một bên, quần áo màu đen của Lôi Chấn Đình lập tức làm ánh mắt mọi người trong Mặc gia quân nhìn lão thân mật hơn nhiều. Mặc Cảnh Lê một thân trang phục như thế, không giống đến phúng viếng,

mà giống đến diễu võ dương oai hơn đấy.

Mặc Cảnh Lê á khẩu không trả lời được. Hắn xác thực không phải thật tâm đến phúng viếng Mặc Tu Nghiêu đấy, Mặc Tu Nghiêu chết hắn nằm mộng cũng muốn bật cười, như thế nào có thể muốn hắn đến phúng viếng? Chỉ là trước mặt mọi người lại bị một đứa bé vạch trần, nhưng lại để hắn không thê xuống đài được.

Sau nửa ngày, Mặc Cảnh Lê khẽ hừ một tiếng, nhìn xem Diệp Ly nói: "Định Vương phi, Trẫm ngàn dặm xa xôi mà đến, ngươi muốn chắn Trẫm ở đây sao?" Thần sắc Diệp Ly lạnh nhạt liếc hắn nói: "Nếu như Sở hoàng thật tâm đến phúng viếng Định Vương, Bản phi sẽ không dám ngăn cản."

Mặc Cảnh Lê ngạo nghễ nói: "Trẫm đương nhiên vì thế mà đến."

Diệp Ly bình tĩnh gật đầu nói: "Đã như vậy, xin mời Lê Vương đến linh tiền thắp một nén nhang."

Mặc Cảnh Lê cũng không phản đối, gật đầu nói: "Vừa vặn, Trẫm cũng muốn gặp di thể Định Vương. Dù sao, là từ nhỏ có giao tình. Chắc hẳn, Định Vương phi sẽ không phản đối chứ?"

Diệp Ly trầm mặc một lát, mới thản nhiên nói: "Sở hoàng mời."

Chương 400: Xác nhận, Mặc Tiểu Bảo báo thù

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

Đoàn người Mặc Cảnh Lê được Diệp Ly dẫn vào linh đường phủ Tướng Quân. Bởi vì tạm sắp đặt ở đây nên linh đường cũng không lớn lắm, toàn bộ linh đường bị vải trắng che lấy, cho người ta cảm giác lạnh lẽo đìu hiu. Linh cữu Mặc Tu Nghiêu đặt trong từ đường, bốn phía chất đầy vô số bách hoa. Phía trước linh cữu, đặt một khối bài vị có khắc linh vị Định Vương Mặc Tu Nghiêu.

Đứng trong linh đường, vô luận Mặc Cảnh Lê hay Lôi Chấn Đình trong lòng đều có một chút khẩn trương cùng với kích động. Dĩ nhiên muốn nhìn thấy thi thể Định Vương rồi, thân là địch nhân của hắn xác thực rất khó không khỏi kích động.

“Vương phi?” Canh giữ trong linh đường, A Cẩn hơi đỏ mắt, cảnh giác nhìn chằm chằm Mặc Cảnh Lê và Lôi Chấn Đình. Nhìn về phía Mặc Cảnh Lê càng tràn đầy hung ác, tin là nếu đây không phải linh đường của Mặc Tu Nghiêu…, hắn cũng sớm nhào tới rồi. Trong lòng hiểu mình làm gì với Mặc Tu Nghiêu, bị A Cẩn nhìn chằm chằm Mặc Cảnh Lê hơi chột dạ, không khỏi lui về sau một bước. Nhưng rất nhanh hắn lại cao hứng lên, mặc kệ A Cẩn làm gì, Mặc Tu Nghiêu chết rồi, nhiều năm tranh đấu đến cùng hắn vẫn là người thắng. Hơn nữa…Mặc Cảnh Lê khinh miệt quét mắt qua A Cẩn, chỉ là tên đần đi theo Mặc Tu Nghiêu từ nhỏ, hắn muốn giết là điều dễ dàng.

Diệp Ly thản nhiên nói: “Sở Hoàng và Trấn Nam Vương muốn nhìn

Vương gia."

A Cẩn sững sờ, hung dữ trừng mắt Mặc Cảnh Lê nói: "Không được! Vương gia đã nhập liệm rồi. Như thế nào có thể lại mở ra! Hơn nữa…Hơn nữa hắn…" A Cẩn nói rất đúng, hắn là hung thủ giết Vương gia, sao có thể để hắn quấy rầy Vương gia yên giấc.

Lôi Chấn Đình sáng tỏ suy nghĩ của A Cẩn, tiến lên một bước cười nói: "Bản vương thật lòng muốn tiễn đưa Định Vương một đoạn, không bằng, một mình tại hạ tiễn Định Vương, cũng miễn cho quấy rầy Định Vương. Vương phi nghĩ thế nào?" Diệp Ly ngưng lông mày, trên mặt thần sắc rõ ràng có chút không vui, cũng không có phản đối. Mặc Cảnh Lê cũng không có phản đối, tuy nhiên không thể tận mắt thấy thi thể Mặc Tu Nghiêu có chút tiếc nuối, nhưng hiện tại điều quan trọng là xác nhận Mặc Tu Nghiêu đã chết thật không. Hắn tin rằng, chuyện này Lôi Chấn Đình cũng không có lý do gì gạt hắn đấy.

Diệp Ly vỗ nhẹ bả vai A Cẩn, ôn nhu nói: "Để bọn hắn trông thấy Vương gia, bọn hắn sẽ không tới quấy rầy." A Cẩn nhìn Diệp Ly, từ khi Mặc Tu Nghiêu qua đời, ngoại trừ thúc phụ của hắn bên ngoài, Diệp Ly là người A Cẩn tín nhiệm nhất rồi, mà ngay vị hôn thê của hắn là Thanh Sương cũng phải xếp phía sau. Nghe lời Diệp Ly nói…, A Cẩn càng hung hăng trừng mắt nhìn Mặc Cảnh Lê, đi qua, cẩn thẩn từng li từng tí đẩy nắp quan tài bên trên. Bởi vì đưa về Ly thành mới an táng, cho nên hiện tại linh hữu không có cố định nắp quan tài. A Cẩn chỉ nhẹ nhàng mà đẩy.

Mặc Cảnh Lê và Trấn Nam Vương không để ý đến sự vô lễ của A Cẩn, bởi vì bọn hắn lúc này tâm tư toàn bộ rơi xuống nắp quan tài đang mở. Lôi Chấn Đình tiến lên vài bước, liền nghe thấy một mùi hương đậm đặc. Đây là hương liệu để bảo tồn thi thể của vương công quý tộc, bình thường chỉ có thân vương quyền quý mới có thể sử dụng. Còn có gỗ lim hỗn hợp tơ vàng, lại để cho Lôi Chấn Đình

không khỏi có chút nhíu mày.

Trong quan mộc, một nam tử tóc trắng mặc một bộ áo trắng thêu Ngân Long nằm yên tĩnh. Tuy hiện tại thời tiết có rét lạnh, thi thể trong quan mộc lại có hương liệu chống phân hủy, mà bản thân quan tài có đặt một khối hàn băng cực lớn phía trên. Cho nên thi thể cũng không có gì thay đổi, nếu không phải thân thể trắng bệch kia thì có thể nói là trông như còn sống.

Lôi Chấn Đình dùng ánh mắt lợi hại nhìn nam tử để lộ tay phải bên ngoài, vết thương kéo từ đầu xuống cổ tay. Tuy có thể thấy được những tin tức lấy được từ chỗ Mặc Cảnh Lê…Lôi Chấn Đình bình tĩnh chằm chằm vào nam tử mỹ dung dị thường, nhíu nhíu mày. Rốt cục giơ tay mó vào trong quan mộc tìm kiếm.

“Trấn Nam Vương, ngươi làm cái gì vậy?” Đứng ở một bên Diệp Ly thấy động tác của lão, có chút không vui hỏi.

Lôi Chấn Đình cười nhạt một tiếng nói: “Bản vương thấy ống tay áo Định Vương có chút không ổn, Bản vương thất lễ.” Lôi Chấn Đình bình tĩnh kéo ống tay áo, xoay người lại đối với Diệp Ly áy náy cười cười.

Diệp Ly rủ mắt xuống, “Trấn Nam Vương và Sở Hoàng còn có chuyện gì…Nếu không có việc gì…”

Lôi Chấn Đình cười nói: “Vương phi xin cứ tự nhiên, Bản vương sẽ không quấy rầy Định Vương nghỉ ngơi.”

“Đa tạ, A Cẩn, đóng lại.” Diệp Ly nhẹ giọng phân phó A Cẩn bên cạnh. A Cẩn tức giận với Lôi Chấn Đình hừ một tiếng, tiến lên đi đến khép nắp quan tài lại.

Đi ra khỏi linh đường, Mặc Cảnh Lê và Lôi Chấn Đình được mời đến khách viện trong phủ Tướng Quân nghỉ ngơi. Hồng Nhạn quan không giống Ly thành, hiện tại không phải thời điểm tổ chức tang lễ cho Mặc Tu Nghiêu, cho nên cũng không còn người đến viếng. Phủ Tướng Quân tuy không lớn nhưng Lôi Chấn Đình và Mặc Cảnh Lê ở cùng miễn cưỡng coi như thuận tiện.

“Sở Hoàng, không bằng cũng uống trà đi?” Lôi Chấn Đình nói. Tuy bọn hắn chỉ qua tế điện một phen, nhưng trời đã tối phải ở lại Hồng Nhạn quan một đêm.

Mặc Cảnh Lê đồng ý đấy, hắn cũng có nhiều vấn đề muốn hỏi Lôi Chấn Đình.

Hai người đến sân nhỏ, vẫy lui nha đầu đưa trà bánh, Lôi Chấn Đình cười nói: “Chúc mừng Sở Hoàng.” Mặc Cảnh Lê sững sờ, rất nhanh liền kịp phản ứng ý của Lôi Chấn Đình, “Người nằm trong quan mộc…Qủa nhiên là Mặc Tu Nghiêu?”

Lôi Chấn Đình nói: “Mất máu quá nhiều, nhưng bên ngoài vết thương không rõ ràng. Chắc làm bị thương tâm mạch. Cổ tay phải có một vết thương, lòng bàn tay có mảnh kén, trường kỳ luyện kiếm tạo thành đấy. Mặt khác…lúc còn sống là một cao thủ, bộ mặt không có dịch dung, tóc không có nhuộm màu. Nếu như trên đời này có một người giống Mặc Tu Nghiêu như đúc, cũng luyện kiếm, võ công cao cường chết rồi, như vậy …Mặc Tu Nghiêu không có chết.”

Sau nửa ngày, mới nghe được giọng Mặc Cảnh Lê lẩm bẩm nói: “Mặc Tu Nghiêu…Thật sự, chết rồi…”

“Đúng vậy.” Lôi Chấn Đình nhẹ giọng thở dài nói: “Mặc Tu Nghiêu xác thực là chết rồi.” Một nhân vật kinh thái tuyệt diễm như vậy mà đã chết. Trong mắt Lôi Chấn Đình đột nhiên thêm nhiều phần mờ mịt

và phiền muộn. Mặc Cảnh Lê không có tâm tư để ý Lôi Chấn Đình nghĩ gì, nghe xong lời nói của Lôi Chấn Đình…, không khỏi cao giọng cười ha hả, “Thật sự là quá tốt! Mặc Tu Nghiêu…Mặc Tu Nghiêu! Ngươi vẫn chết trước mặt ta! Ha ha…”

Nhìn bộ dáng đắc ý của Mặc Cảnh Lê, đáy mắt Lôi Chấn Đình hiện lên một tia kinh thường và tức giận. Lão cũng hi vọng Mặc Tu Nghiêu chết, bởi vì hắn là địch nhân. Nhưng là, có thể trở thành địch nhân của Mặc Tu Nghiêu là một loại vinh hạnh. Mà bị Mặc Cảnh Lê xem là địch nhân là một loại sỉ nhục.Lôi Chấn Đình cho tới bây giờ đều không xem Mặc Cảnh Lê là đối thủ, mà là một loại nhãi tôm nhãi tép mà thôi.

Đợi đến lúc Mặc Cảnh Lê cười đã đủ rồi, hình như phát hiện Lôi Chấn Đình không vui. Mặc Cảnh Lê nhướng mày nói: “Mặc Tu Nghiêu chết rồi, Trấn Nam Vương mất hứng sao?” Lôi Chấn Đình giật giật khóe môi, lộ ra một giọng tươi cười mỉa mai, “Đương nhiên không bằng Sở hoàng cao hứng bừng bừng.”

Nghe vậy, Mặc Cảnh Lê không khỏi có chút ngượng ngùng. Định Vương phủ và Đại Sở hoàng thất có ân oán, những năm này thiên hạ chỉ sợ người không biết cũng không nhiều. Vừa rồi phản ứng của mình lại để cho Lôi Chấn Đình thấy… da mặt Mặc Cảnh Lê dù có dày cũng không khỏi xấu hổ. Hừ một tiếng, cứng rắn nói: “Mặc Tu Nghiêu phản quốc trước, loại loạn thần tặc tử chết chưa hết tội.”

Lôi Chấn Đình uống một ngụm trà, hờ hững nói: “Bản vương không có ý định cùng Sở hoàng thảo luận đến cùng Định Vương có đáng chết hay không. Định Vương chết vốn là có lợi đấy.” Trong mắt Mặc Cảnh Lê hiện lên tia tức giận, cộc cằn mà nói: “Đã như vậy, Trấn Nam Vương mời nói.” Có một loại người, trời sinh kinh thái tuyệt diễm, là tiêu điểu của mọi ánh nhìn, mà ngay cả địch nhân của hắn đều khâm phục và tôn trọng. Mà Mặc Tu Nghiêu chính là người như

vậy. Cũng vì vậy mà Mặc Cảnh Lê mới có thể điên cuồng ghen ghét.

Lôi Chấn Đình khoan thai đánh giá Mặc Cảnh Lê trước mắt có chút bất ổn, bình tĩnh mà nói: “Sở hoàng có phát hiện ra không, Đại tướng đều không có trong Mặc gia quân?” Mặc Cảnh Lê chần chừ một chút, từ vừa mới bắt đầu hắn liền đem lực chú ý vào Diệp Ly và Mặc Tiểu Bảo, dĩ nhiên cũng không để ý đến ngươi khác trong Định Vương phủ. Nghe Lôi Chấn Đình vừa nói, hắn rốt cục có một chút ấn tượng, gật đầu nói: “Đúng vậy, Mộ Dung Thận và Nam Hầu đều không có. Bọn hắn…”

“Bọn hắn chắc bị Diệp Ly phái đi rồi.” Lôi Chấn Đình nói.

Mặc Cảnh Lê cau mày nói: “Phái đi? Diệp Ly không muốn thủ Hồng Nhạn quan?”

Lôi Chấn Đình liếc mắt nhìn hắn nói: “Thực ra là vì nàng muốn giữ vững vị trí Hồng Nhạn quan, mới phái bọn hắn đi.”

“Trấn Nam Vương có ý gì?” Mặc Cảnh Lê không thích giọng điệu của Lôi Chấn Đình, phảng phất đang nói hắn là đồ đần. Hết lần này đến lần khác hắn nghĩ mãi không rõ cách nghĩ của Diệp Ly, cho nên không thể không nhịn xuống nghe Lôi Chấn Đình nói chuyện.

“Hồng Nhạn quan chỉ lớn như vậy, cho dù sở hữu tất cả tướng lãnh đều ở đây, lại có gì khác biệt? Nhưng nếu phái Mộ Dung Thận và Nam Hầu đều là những lão tướng nổi danh trên sa trường đi. Bọn hắn không cần cùng chúng ta đối mặt giao phong, chỉ cần làm chúng ta thêm một điểm phiền toái mà nói…, dĩ nhiên là chuyện dễ dàng. Mà Mặc gia quân và Hắc Vân Kỵ, càng am hiểu bôn tập ngàn dặm, đến lúc đó…Vô luận là ai trong chúng ta đều vô cùng đau đầu.” Lôi Chấn Đình nói.

Mặc Cảnh Lê cắn răng nói: “Thật sự Diệp Ly nghĩ ra được như vậy? Thật là giảo hoạt!”

Lôi Chấn Đình tán thưởng cười nói: “Định Vương phi ở thời điểm này có thể lấy tư cách một thân nữ tử ổn định toàn bộ thế cục Định Vương phủ, hiển nhiên không phải người tầm thường. nếu Định Vương phi là nam nử…Chỉ sợ…” Lôi Chấn Đình lắc đầu, cười nhạt không nói.

Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng, hỏi: “Trấn Nam Vương muốn cùng Trẫm thương lượng chuyện gì?”

Lôi Chấn Đình nhìn Mặc Cảnh Lê nói: “Buông tha cho Hàn Cốc quan, xua quân về hướng tây. Hai quân hợp lưc đánh Hồng Nhạn quan.”

Mặc Cảnh Lê hơi híp mắt, cười lạnh nói: “Trấn Nam Vương thật sự có biện pháp hay, chỉ tiếc, trẫm sợ bị Trấn Nam Vương bán đi.” Vừa rồi, bị Lôi Đằng Phong lừa gạt Mặc Cảnh Lê còn chưa quên đâu. Sao lại có thể lần nữa tin Lôi Chấn Đình.

Lôi Chấn Đình nhíu nhíu mày nói: “Chỉ cần chiếm được Hồng Nhạn quan, sau đó xua quân ngang toàn bộ Tây Bắc. Tiêu diệt căn cơ Định Vương phủ về sau, ngươi cho rằng Lãnh Hoài ở Sở Kinh và Lữ Cận Hiền ở Hàn Cốc quan còn cần chúng ta hao tâm tổn trí sao?”

Mặc Cảnh Lê cũng không phải ngu ngốc, “Trẫm làm sao biết được một khi dẫn binh tiến về phía Tây, Lãnh Hoài và Lữ Cận Hiền sẽ không ở phía sau truy kích? Ngược lại chẳng phải Trẫm tiến thoái lưỡng nan sao?” Lôi Chấn Đình nhướng mày nói: “Nói như vậy, Sở hoàng có lòng tin một mình người đối kháng với Lãnh Hoài và Lữ Cận Hiền rồi? Bản vương nhận được tin, Lãnh Hoài đã bắt đầu chỉnh đốn binh mã Sở kinh. Ít ngày nữa sẽ đến Hàn Cốc quan. Hàn Cốc quan là hùng quan đệ nhất Trung Nguyên. Nhưng là…” Nhưng cũng

phải nhìn rốt cuộc là ai đóng tại đó.

Bị Lôi Chấn Đình ép buộc như thế, sắc mặt Mặc Cảnh Lê lúc trắng lúc xanh, “Trấn Nam Vương muốn như thế nào?!”

Lôi Chấn Đình thỏa mãn gật đầu nói: “Thỉnh Sở hoàng ngăn đại quân Lãnh Hoài và Lữ Cận Hiền. Bản vương không cần Sở quân tiến công, chỉ cần kéo dài thời gian, đừng để bọn họ tới làm rối là được.”

Tuy bị Lôi Chấn Đình khinh thị làm cho Mặc Cảnh Lê cảm thấy bị sỉ nhục, nhưng hắn cũng không muốn cầm binh mã của mình cùng với Lữ Cận Hiền và Lãnh Hoài sống chết. Cùng hắn như thế, còn không bằng để Lôi Chấn Đình và Mặc gia quân câu thương lưỡng bại, hắn ngư ông đắc lợi.

Sao Lôi Chấn Đình lại không rõ tâm tư Mặc Cảnh Lê, lại không thèm để ý lạnh lùng cười cười.

“Tốt, cứ theo lời Trấn Nam Vương.” Mặc Cảnh Lê gật đầu, đồng ý đề nghị của Lôi Chấn Đình.

Trong thư phòng phủ Tướng Quân, Diệp Ly ngồi sau án thư nhìn người trong phòng không khỏi thở dài. Phượng Chi Dao trừng mắt nhìn Diệp Ly nói: “Vương phi, ngươi biết tung tích Vương gia đúng không?”

Diệp Ly lắc đầu, rất nghiêm túc nói: “Ta thật sự không biết.”

Đáng tiếc nàng trả lời chân thành như thế, nhưng không có cách nào để bọn người Phượng Chi Dao tin tưởng, “Vương phi cảm thấy chúng ta tin sao?” Diệp Ly chớp chớp đôi mi thanh tú, cười dịu dàng nhìn mọi người. Hàn Minh Nguyệt cười nhạt nói: “ít nhất Vương phi biết rõ tin tức của Tu Nghiêu? Nếu không…Vương phi làm sao biết

trên người Tu Nghiêu có mấy vết thương đó?" Sau khi Trấn Nam Vương xem xét vết thương của Định Vương thì hai đầu lông mày rõ ràng giãn ra không ít, thời điểm đối mặt với Diệp Ly tươi cười càng nhiều phần chân thành. Rất rõ ràng, Trấn Nam Vương trước đó đã nhận được tin tức Định Vương bị thương, mà vết thương trên thân thể Định Vương lại vừa vặn ăn khớp với tin tức của Lôi Chấn Đình.

Diệp Ly có chút bất đắc dĩ thở dài nói: "Ta thật sự không biết."

"Đã vậy, Vương phi không thể nói chúng ta không hỏi là được." Phượng Chi Dao rõ ràng chưa tin Diệp Ly không biết, chỉ cho rằng Diệp Ly có điều khó nói mà thôi. Nhưng ít nhất chứng minh Mặc Tu Nghiêu không có vấn đề gì đấy, người ở chỗ này không khỏi thở dài một nơi. Tuy mơ hồ Vương gia vẫn còn sống, nhưng không có tin tức xác thực lại khiến cho người khác có chút bất an. Hôm nay Vương phi trấn tĩnh, trong lòng bọn hắn như vừa ăn hết một viên thuốc an thần.

"Mẫu thân, chúng ta có thể giết bọn vô lại không?" Mặc Tiểu Bảo ngồi bên cạnh Diệp Ly, vẻ mặt thuần lương mà hỏi.

Diệp Ly cuối đầu nhìn đôi mắt Mặc Tiểu Bảo đang trông mong nhìn mình, không khỏi bật cười một tiếng nói: "Con thế nào lại học thối cắn người thế?" Lúc này đây, Mặc Tiểu Bảo nhất định…không có hình tượng rồi.Mặc Tiểu Bảo tuy đáng yêu lém lỉnh nhưng vẫn rất kiêu ngạo đấy.Cho dù muốn đối phó người nào, cũng không dùng các chiêu như thế cả.

Mặc Tiểu Bảo cười híp mắt: "Hài nhi diễn giống sao?"

Diệp Ly nhướng mày, nhìn về phía Phượng Chi Dao, Phượng Chi Dao cười nói: "Tiểu Thế tử thấy Mặc Cảnh Lê, câu đầu tiên là ngươi giết phụ vương ta, ta cắn chết ngươi! Sau đó mạnh mẽ nhào tới cắn

Mặc Cảnh Lê một ngụm, ta thấy Mặc Cảnh Lê cũng suýt mất một khối thịt, thật sự là…rất giống.” Mặt khác mọi người không khỏi che mặt trầm giọng cười ra tiếng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Tiểu Bảo túng quẫn, rầu rĩ không vui nói: “Thối chết rồi, hại Bản thế tử uống thật nhiều nước súc miệng. Lần sau nhất định phải đổi biện pháp khác.” Có điều biện pháp này nhất thời làm hả giận nhưng cũng không dễ bị nghi ngờ. Nếu dùng cách khác làm tổn thương cho Mặc Cảnh Lê mà nói,..cũng không phải là lời của một đứa trẻ con có thể nói và làm.

Diệp Ly có chút tò mò, nhìn Mặc Tiểu Bảo hỏi: “Tiểu Bảo còn làm gì với Mặc Cảnh Lê rồi?” Diệp Ly cho là như vậy vẫn chưa đủ rồi, bé tuyệt đối sẽ không đơn thuần vì hả giận hoặc khiến Mặc Cảnh Lê khó coi mà nhào tới cắn người.

Mặc Tiểu Bảo cười hắc hắc nói: “Con rắc dược liệu Trầm Tiên sinh cho lên tay hắn.”

Ngồi bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, nghe nhắc đến dược phẩm của mình, Trầm Dương đột nhiên cứng ngắc, quay đầu lại nhìn chằm chằm Mặc Tiểu Bảo: “Tiểu Thế tử đã sử dụng lọ thuốc kia?”

Mặc Tiểu Bảo vô cùng thuần lương chớp chớp đôi mắt nói: “Đúng a, tối qua Trầm Tiên sinh mới chế tạo ra cái bình kia.Màu xanh lá đấy… Nhìn bình ngọc đó rất đẹp.” Người Trầm Dương lung lay, vội vàng đỡ lấy cái bàn, tâm bình khí hòa mà nói: “Đó là ta đưa cho tiểu thế tử sao?”

“Cháu hỏi Trầm Tiên sinh cho cháu cái đó được không, tiên sinh đã gật đầu mà.” Mặc Tiểu Bảo khó hiểu mà hỏi.

Trầm Dương im lặng, ngươi hỏi xin cái chai, nhưng cả dược liệu bên

trong ngươi cũng lấy đi a.

Thấy thần sắc Trầm Dương không tốt, Phượng Chi Dao có chút tò mò mà nói: “Trầm Tiên sinh chế tạo ra cái gì? Rất quan trọng sao?” Mặc Tiểu Bảo cười híp mắt nói: “Cháu thấy trên bình nhỏ của Trầm Tiên sinh ghi là cái gì đoàn tụ cái gì xuân đấy.”

“Phụt” Bên kia, Hàn Minh Tích phun một ngụm trà, có chút không dám nhìn qua Trầm Dương: “Không phải là xuân ý hợp hoan tán chứ?” Trầm Tiên sinh, ngươi chế tạo…cái đó làm gì?” Nói xong một bên dùng ánh mắt “lão nhân ngươi đã lớn tuổi còn cái gì hào hứng” để đánh giá Trầm Dương. Công tử Hàn Minh Tích không hổ danh là công tử Phong Nguyệt, tung hoành nhiều năm, những cái kia…dược liệu kỳ kỳ quái quái dĩ nhiên cũng thuộc trong lòng bàn tay.

Khóe môi Trầm Dương kéo ra, liếc mắt nói: “Cái đó là ta chế tạo hay sao? Vài ngày trước có người đưa đến cho ta nghiên cứu xem có thuốc giải hay không?”

Vẻ mặt Hàn Minh Tích không tin: “Ai lại đi nghiên cứu giải dược loại này?”

Người bình thường cũng biết loại này giải như thế nào.Hàn Minh Tích lộ vẻ mặt ngươi chính là kẻ đần trước mặt Trầm Dương. Trầm Dương cũng hiểu rõ, chuyện này càng tô càng đen, oán niệm trừng Mặc Tiểu Bảo. Nếu không phải vì tiểu tử chết tiệt này, sao ông bị một tiểu bối như Hàn Minh Tích cười nhạo chứ.

Mặc Tiểu Bảo trốn trong ngực Diệp Ly, vụng trộm nhìn Trầm Dương cười xấu xa.

Diệp Ly có chút bất đắc dĩ vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo, ho nhẹ một tiếng: “ Vậy loại dược liệu đó có gây hậu quả gì không?” Hàn

Minh Tích cười hì hì nói: “Không có, đây chính là dược liệu đỉnh cấp, có tiền cũng chưa chắc có thể có được, hơn nữa có thể khống chế thời gian mà thôi. Bình thường một canh giờ sau mới có thể phát tác, hơn nữa, một khi phát tán không thể chống đỡ. Cho nên, Quân Duy…Khục khục…Phượng Tam công tử tốt nhất nên chuẩn bị trước một chút.” Hàn Minh Tích phát giác chuyện này không thích hợp để Diệp Ly xử lý nên chỉ có thể chuyển cho Phượng Chi Dao.

Phượng Chia Dao tức giận liếc mắt, hắn cũng từng trải qua thời gian phong lưu, dĩ nhiên biết rõ cái gọi xuân ý hợp hoan tán là cái gì.

Mặc Tiểu Bảo mở to mắt trông mong nhìn qua mọi người, tò mò hỏi: “Chuẩn bị trước cái gì”

Diệp Ly nhẹ nhàng đánh vào ót bé: “Người lớn nói chuyện, không cho trẻ con xen vào.” Mặc Tiểu Bảo ôm lấy ót, tội nghiệp nhìn qua Diệp Ly. Ngồi cách đó không xa, vội vàng xử lý hồ sơ, Trác Tĩnh nhíu mày, ngẩng đầu lên nói: “Vương phi, lúc này…Lê Vương và Trấn Nam Vương cùng ở trong sân.” Mặc Cảnh Lê bị Mặc Tiểu Bảo cắn, đến thời điểm này là vừa vặn đúng một canh giờ.

Nghe vậy mọi người không khỏi hai mắt nhìn nhau,sau nửa ngày Hàn Minh Tích và Phượng Chi Dao đồng thời nhảy dựng lên, vọt tới trong sân Lôi Chấn Đình. Dĩ nhiên bọn hắn không phải đi cứu người mà tới xem náo nhiệt.

Hàn Minh Nguyệt nhíu mày, đứng lên nói: “Chúng ta cũng đi xem. Nếu Sở Hoàng hay Trấn Nam Vương bị thương cũng không hay.” Mặc Tiểu Bảo trong ngực Diệp Ly hưng phấn, đá bắp chân, duỗi bàn tay nhỏ về phía Hàn Minh Nguyệt, “Cháu cũng muốn đi…cháu cũng muốn đi…”

Trầm Dương bên cạnh bắt lấy tay bé, nói: “Tiểu thế tử cháu nên đi

với lão phu đến thư phòng đọc qua một lần dược kinh. Biết dược nào nên dùng tránh sau này hại người hại mình!" Diệp Ly cảm kích gật đầu với Trầm Dương.Các loại dược liệu này nàng thật sự không biết để giảng cho Tiểu Bảo.Có danh y Trầm Dương chỉ bảo một phen thật là quá tốt, tin tưởng Mặc Tiểu Bảo rất nhanh biết loại dược nào nên dùng, loại nào nên cẩn thận.

Diệp Ly, Hàn Minh Nguyệt và Tần Phong không nhanh không chậm đi về phía khách viện, còn chưa tới cửa đã chứng kiến nha đầu an bài hầu hạ mặt trắng bệch mà chạy tới.Thấy Diệp Ly mới thở dài một hơi: "Nô tài bái kiến Vương phi."

Diệp Ly gật đầu hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Nha đầu kia tái nhợt nghiêm mặt, hoảng sợ tròn mắt nói: "Vương phi…Người nhanh mau đi xem một chút. Trấn Nam Vương…Trấn Nam Vương muốn đánh chết Sở Hoàng!"

Mọi người không khỏi sững sờ, Diệp Ly thở dài nói: "Đi xem."

Còn chưa tiến vào sân nhỏ, bên trong đã truyền đến một hồi ầm ĩ huyên náo.

Phượng Chi Dao và Hàn Minh Tích nhàn nhã ngồi trên đầu tường hào hứng bừng bừng xem, còn bất chợt hưng phấn vung tay múa chân. Diệp Ly thở dài: "Phượng Tam, Minh Tích." Hai người kia không sợ Lôi Chấn Đình biết bọn hắn cao hứng cỡ nào sao?

Hai người Phượng Chi Dao nhanh nhẹn đáp xuống đất,cười nói: "Vương phi yên tâm, Trấn Nam Vương giận sắp phát điên, không phát hiện ra bọn ta."

Diệp Ly nhướng mày hỏi: "Bên trong xảy ra chuyện gì vậy?" Nàng

cho rằng Lôi Chấn Đình và Mặc Cảnh Lê bên trong mưu đồ bí mật mới đúng. Dù bọn hắn sớm muộn cùng hợp tác, Diệp Ly cũng không để bọn hắn tại chỗ của mình bàn mưu tính kế.So với việc nàng không rõ bọn hắn ở chỗ khác, làm ra một số tình huống tốt hơn nhiều.Nhưng độc dược trên người Mặc Cảnh Lê phát tán, Lôi Chấn Đình nhất định đá hắn văng ra, hoặc tìm người giúp hắn giải quyết là được, cũng không đến trở mặt đánh nhau.

Hàn Minh Tích thấp giọng cười nói: “Hình như là…Sở Hoàng có ý đồ vô lễ với Trấn Nam Vương. Độc dược kia phát tán làm cho người trúng độc khỏe gấp mấy lần so với người bình thường. Cho nên…”

Diệp Ly không nhịn được khóe môi kéo ra, cảm giác được mặt mình có chút phát xanh rồi.

Chương 401: Tự làm tự chịu

Edit: Hồng rica
Beta: Sakura

Diệp Ly thề, quả thật nàng cũng không vừa mắt với ý đồ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của của Lôi Chấn Đình và Mặc Cảnh Lê, nhưng nàng tuyệt đối không định dùng biện pháp này sửa trị bọn họ. Tiến vào nội viện dành cho khách, nhìn trước mắt loạn thành một đoàn, Diệp Ly chỉ cảm thấy bên trán co rút từng trận , "Còn không mau kéo Sở Hoàng ra ! " Thấy Mặc Cảnh Lê bị Lôi Chấn Đình đánh đến mức chỉ còn chút hơi tàn, Diệp Ly vội vàng nói. Nếu ở chỗ khác thì Lôi Chấn Đình có đánh chết Mặc Cảnh Lê, Diệp Ly cũng không thèm để ý, nhưng mà nàng không thể để Mặc Cảnh Lê chết trong Định Vương phủ như vậy được.

Phượng Chi Dao giương mắt nhìn trời, "Vương phi, sao chúng ta cản được Trấn Nam Vương." Cho dù Lôi Chấn Đình đã mất đi một tay nhưng dù gì cũng là một trong tứ đại cao thủ đứng đầu thiên hạ, mấy người bọn họ mà xông lên thì khác nào tìm đánh à? Hơn nữa còn là vì Mặc Cảnh Lê, tuyệt đối không được đâu.

"Định Vương phi, nếu bệ hạ chúng ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ở Định Vương phủ… " bên cạnh, người Mặc Cảnh Lê mang tới cũng cuống hết cả lên. Ai bảo võ công của Trấn Nam Vương Tây Lăng quả thật quá mức cường đại,mà bết bát hơn là Hoàng thượng đột nhiên nổi điên, hết lần này tới lần khác, người khác thì không nhào tới mà lại đặc biệt nhào lên người Trấn Nam Vương.

Hàn Minh Nguyệt nhướng mày, lạnh nhạt cười nói: "Các hạ đang uy

hiếp Định Vương phủ à? Trấn Nam Vương muốn động thủ với Sở Hoàng, không liên quan gì đến Định Vương phủ chúng ta hết. ” Thấy người nọ á khẩu không trả lời được, khuôn mặt đỏ bừng cả lên, Hàn Minh Nguyệt mới thản nhiên nói: “Nhưng mà. . . Dù sao Sở hoàng cũng là khách, đương nhiên Định Vương phủ sẽ bảo đảm an toàn cho hắn. ” người nọ liếc mắt nhìn Mặc Cảnh Lê đã bị đánh đến hoàn toàn biến dạng, không còn lời nào để nói. Nếu như vậy cũng gọi là bảo đảm an toàn thì hắn thà không cần còn hơn.

“Trấn Nam Vương, dù sao Sở Hoàng cũng là vua của một nước. Huống hồ. . . Nơi này rốt cuộc vẫn là Định Vương phủ . ” Diệp Ly tiến lên từng bước, nhìn hai người khẽ cau mày, không vui nói: “Nếu hai vị đến để bái tế Vương gia thì Bản phi hoan nghênh nhưng nếu như có ân oán cá nhân gì thì xin rời Hồng Nhạn quan rồi mới giải quyết. ” Dĩ nhiên Lôi Chấn Đình sẽ không đánh chết Mặc Cảnh Lê, giờ giết Mặc Cảnh Lê không khác nào giúp Định Vương phủ một tay. Nghe Diệp Ly nói…, Lôi Chấn Đình hừ lạnh một tiếng, thần sắc lạnh lẽo dừng tay. Nhưng không ngờ, lão vừa mới dừng lại thì Mặc Cảnh Lê vốn tưởng bị đánh đến suýt chết cư nhiên tiếp tục quấn lấy không tha. Sắc mặt Lôi Chấn Đình cứng đờ, phi lên đạp Mặc Cảnh Lê một cước bay ra ngoài.

“Đừng đi. . . Đừng đi… ” Mặc Cảnh Lê bị đạp ra ngoài vừa rên rỉ vừa thấp giọng nỉ non. Những người ở đây đều tai thính, dĩ nhiên nghe rõ những gì hắn nói, đồng loạt 囧 nhìn về phía Lôi Chấn Đình đang tái xanh cả mặt. Thật lâu, Phượng Chi Dao mới phục hồi tinh thần lại, thấp giọng tự nhủ: “Thì ra Sở hoàng vẫn luôn chôn dấu nỗi lòng này, khó trách…”

“Phượng Tam! ” Lôi Chấn Đình tràn đầy tức giận đang không có chỗ phát tiết, quét mắt nhìn Phượng Chi Dao một cái, không nói hai lời liền tung chưởng tới. Phượng Chi Dao vội vàng lui về phía sau thật nhanh, một bên Hàn Minh Nguyệt cũng đồng thời xuất thủ đánh về

phía Lôi Chấn Đình. Lúc này Phượng Chi Dao khó khăn lắm mới tránh được một chưởng.

“Trấn Nam Vương. ” Diệp Ly không vui, trầm giọng nói: “Trấn Nam Vương, nơi này là Hồng Nhạn quan, Bản phi xin Trấn Nam Vương tự trọng. ” Lôi Chấn Đình hít sâu một hơi, biết lúc này không thể làm khó dễ Phượng Chi Dao được nữa, nhưng thấy ánh mắt mọi người ở đây nhìn mình, lão khó mà chịu được. Lôi Chấn Đình tung hoành cả đời, cho dù cũng có lúc chật vật thất bại nhưng chưa từng khó chịu như hiên tại. Oán hận trợn mắt nhìn Mặc Cảnh Lê đang được người hầu giữ lại, Lôi Chấn Đình trầm giọng nói: “Bản vương có chuyện quan trọng trong quân, xin cáo từ trước.”

Diệp Ly cũng không giữ lại, về chuyện Lôi Chấn Đình nghị hòa trước đó, hai bên ai cũng không thật sự để trong lòng. Gật gật đầu nói: “Đã như vậy, Bản phi cũng không giữ Trấn Nam Vương thêm nữa. Lãnh Nhị, thay ta tiễn Trấn Nam Vương. ” Trong mấy người ở đây, ngoại trừ Hàn Minh Nguyệt ra, cũng chỉ có Lãnh Hạo Vũ có thể dựa vào. Hàn Minh Nguyệt không có chức vụ trong vương phủ, hiển nhiên không thể để hắn đi tiễn. Còn nếu để Phượng Chi Dao và Hàn Minh Tích tiễn người mà nói… thì chỉ sợ ba câu đã chọc Lôi Chấn Đình nổi điên.

Lãnh Hạo Vũ gật đầu, nói với Lôi Chấn Đình: “Trấn Nam Vương, mời.”

Lôi Chấn Đình xanh mặt phẩy tay áo bỏ đi.

Bên kia, Mặc Cảnh Lê vẫn không ngừng giãy dụa dưới sự áp chế của đám người hầu, Diệp Ly lười nhìn bộ dáng làm trò hề của hắn, chỉ phân phó nói: “Đưa bệ hạ của các ngươi về phòng nghỉ ngơi đi. Có cần mời đại phu tới không?”

Người hầu bên cạnh Mặc Cảnh Lê có chút khó xử nhìn Mặc Cảnh Lê một chút, người sáng suốt dĩ nhiên hiểu rốt cuộc Mặc Cảnh Lê đã xảy ra chuyện gì, “Đa tạ Vương phi, không. . . Không cần. Chúng ta có mang thái y tới.”

Diệp Ly cũng không quản , chỉ cảnh cáo nói: “Người trong phủ của Bản phi, kính xin chư vị thận trọng.”

“Chúng ta hiểu rồi. ” mọi người nói. Định Vương phi cảnh cáo bọn họ không nên động tới thị nữ trong phủ, bọn họ tới đây vốn cũng mang theo không ít thị nữ, mấy người này cũng không muốn vì mấy nha đầu mà náo loạn không vui với Định Vương phi. Dù sao nơi này vẫn là Định Vương phủ, vì vậy sảng khoái nhận lời.

Nhìn đám người hầu mang Mặc Cảnh Lê trở về, bọn người Phượng Chi Dao mới không khỏi cất tiếng cười to. Diệp Ly bất đắc dĩ lắc đầu, lần này Mặc Tiểu Bảo chó ngáp phải ruồi, vốn chỉ là một trò đùa dai, không ngờ lại làm ra kết cục như vậy.

Phượng Chi Dao phe phẩy chiết phiến, cười đến bỉ ổi nói: “Thật sự không ngờ, Sở Hoàng lại đối với Trấn Nam Vương như thế. . . Có thể nói là, đoạn tụ tình thâm mà. ” Mọi người liếc mắt nhìn nhau, dù sao thì Phượng Chi Dao sống chết cũng muốn cứng rắn áp chuyện này trên đầu Mặc Cảnh Lê và Lôi Chấn Đình.

“Cẩn thận Lôi Chấn Đình phái người đuổi giết ngươi đó. ” Hàn Minh Tích nhắc nhở. Nói giỡn thì không sao, nhưng mà chơi với lửa có ngày chết cháy thì không tốt lắm đâu.

Phượng Chi Dao hớn hở nói, “Trừ phi lão tự mình đến, nếu không Bản công tử việc gì phải sợ? Huống hồ thời gian tới lão cũng chẳng rảnh rỗi. Mà quan trọng hơn là, nếu như lão thật sự vì chuyện này mà đuổi giết ta, thì chẳng phải chứng minh. . . Suy đoán của ta là thật

sao, cho nên lão mới muốn giết người diệt khẩu?”

Vì vậy, ngày hôm đó, một tin tức lấy tốc độ của lửa rừng gặp gió, nhanh chóng lan tràn khắp Hồng Nhạn Quan, hơn nữa cực nhanh khuếch tán ra bốn phía.

Ban đầu là thế này, “Nghe nói Sở hoàng không cẩn thận mạo phạm Trấn Nam Vương, bị Trấn Nam Vương đánh cho một trận.”

Sau đó biến thành như này, “Nghe nói Sở hoàng thầm mến Trấn Nam Vương, không nhịn được mạo phạm Trấn Nam Vương, bị Trấn Nam Vương hung hăng đánh một trận.”

Sau đó nữa là thế này “Nghe nói Sở hoàng ý đồ. . . . , bị Trấn Nam Vương đánh một trận.”

Lại sau đó nữa là như vậy, “Nghe nói Sở hoàng và Trấn Nam Vương lưỡng tình tương duyệt, không nhịn được. . . . , sau đó bị Trấn Nam Vương đánh một trận.”

Cuối cùng là —— “Nghe nói Sở hoàng bị Trấn Nam Vương đánh một trận.”

“Tại sao?”

“Ngươi nói xem? Đúng là kiến thức hạn hẹp.”

“A? Chẳng lẽ là… .”

“Chắn chắc là thế !”

Vì vậy, đến ngày thứ hai Mặc Cảnh Lê tỉnh táo lại, lời đồn đã thổi khắp Hồng Nhạn Quan hướng ra bên ngoài. Mặc dù Mặc Cảnh Lê

nhớ lại những gì mình đã làm cũng xấu hổ muốn chết nhưng chẳng thể làm gì được.

Sáng sớm, Diệp Ly ngồi ở lương đình trong vườn uống trà. Áo quần trắng như tuyết, kiểu tóc được vén lên một cách tùy ý, dung nhan thanh lệ không chút trang điểm cùng với son phấn. Trong khung cảnh nhàn nhạt sương sớm nhưng lại hiện ra mấy phần u buồn và ảm đạm.

Mặc Cảnh Lê đứng bên ngoài chòi nghỉ mát thấy một bức họa u mỹ như vậy, không khỏi có chút thất thần. Ngày hôm qua mới bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, lấy tính sĩ diện của Mặc Cảnh Lê thì tuyệt đối sẽ không ra ngoài. Nhưng mà hôm nay hắn không có thời gian chờ tới khi vết thương trên mặt lành hẳn mới ra gặp người. Cho nên, sáng sớm, dưới cái nhìn chằm chằm đầy quỷ dị của bọn hạ nhân trong phủ Tướng Quân hắn vẫn tới đây gặp Diệp Ly.

“Vương phi, Sở hoàng tới. ” Tần Phong đi vào lương đình thấp giọng nói. Diệp Ly gật gật đầu nói: “Mời Sở hoàng vào đi.”

Tần Phong xoay người mời Mặc Cảnh Lê vào, nhưng cũng không lui ra ngoài mà ngược lại đứng ở một nơi cách lương đình của Diệp Ly không tới ba bước, ánh mắt không chút che dấu nhìn chằm chằm Mặc Cảnh Lê.Trong mắt tràn ngập cảnh cáo cùng với phòng bị.

Sắc mặt Mặc Cảnh Lê trầm xuống, chẳng qua là vết thương trên mặt làm cho người ta có chút đoán không ra. Tần Phong và Diệp Ly liếc khuôn mặt vặn vẹo quái dị của hắn một cái, Diệp Ly nâng chung trà đưa đến bên mép, che đậy vẻ mặt co quắp vì nín cười của mình, thấp giọng hỏi: “Thương thế của Sở hoàng không sao chứ?”

“Không, vấn, đề ! ” Mặc Cảnh Lê cắn răng nói. Chuyện ngày hôm qua bản thân hắn không có cảm giác gì, nhưng sau này nhớ lại thì lại nhớ

đến nhất thanh nhị sở (hoàn toàn rõ ràng). Nghĩ đến chuyện mình bộ dáng chưa thỏa mãn dục vọng bổ nhào lên người một lão già, Mặc Cảnh Lê lập tức cảm thấy dạ dày co quắp một trận, đồ ăn sáng nay phảng phất lại muốn ói ra. Trên thực tế nửa đêm tối qua khi hắn tỉnh táo lại, cũng đã nôn mửa một phen.

Mặc Cảnh Lê biết mình tuyệt đối là bị người ám toán, nhưng bản thân hắn không hề thua kém một thái y mà cũng không rõ rốt cuộc mình bị người ta ám toán thế nào. Ngoại trừ bị Mặc Tiểu Bảo cắn một cái ra thì cả ngày nay Mặc Cảnh Lê gần như không tiếp xúc với bất kỳ người nào không phải là thân tín của hắn trong khoảng cách hai bước. Ngay cả uống trà ăn điểm tâm thì đều trải qua kiểm tra nghiêm khắc . Cho nên, Mặc Cảnh Lê nghĩ mãi không ra mình rốt cuộc trúng chiêu thế nào.

Diệp Ly gật đầu một cái, nói: “Không sao là tốt rồi, Trấn Nam Vương thật sự là quá mức kích động. Chiều hôm qua Trấn Nam Vương đã lên đường rời Hồng Nhạn Quan rồi. ” Cho nên nếu ngươi muốn tìm người tính sổ, thì tự mình đi tìm Lôi Chấn Đình đi.

Mặc Cảnh Lê xác định mấy năm tới mình tuyệt đối không muốn gặp Lôi Chấn Đình người này một chút nào. Không chỉ vì hắn theo thói quen buồn nôn, mà hơn nữa Lôi Chấn Đình để lại tổn thương quá lớn trong lòng hắn.

“Trẫm tới tìm nàng ” Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm Diệp Ly nói.

Diệp Ly gật đầu, “Sở hoàng có lời mời nói.”

Mặc Cảnh Lê liếc mắt nhìn Tần Phong bên cạnh, cau mày nói: “Ngươi lui xuống trước đi. ” Tần Phong mắt điếc tai ngơ, chỉ nhàn nhạt liếc hắn một cái. Mặc Cảnh Lê thấy ánh mắt hết sức quỷ dị của Tần Phong như biểu đạt ý tứ . —— ngươi ngay cả đàn ông cũng

nhảy bổ vào, ai biết liệu ngươi có làm gì Vương phi chúng ta không?

Thấy thế, gân xanh trên trán Mặc Cảnh Lê nhảy lên, lại thấy Diệp Ly không có ý định cho Tần Phong lui , chỉ đành nhịn xuống tức giận trong lòng, nói: “Trẫm có chính sự muốn thương lượng với nàng. ” Diệp Ly lại cười nói: “Sở hoàng mời nói.”

“Nếu nàng và Định Vương phủ quy thuận Đại sở, thì trẫm bảo đảm, Mặc Ngự Thần vẫn được thừa kế tước vị Định Vương. ” Mặc Cảnh Lê nói như chuyện đương nhiên, giọng nói cao cao tại thượng thậm chí mang theo một tia bố thí. Chỉ là chuyện này vốn nên được nói ra một cách khí thế nhưng lại vì hình tượng lúc này của hắn mà thêm mấy phần tức cười.

Diệp Ly im lặng liếc hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Nếu Bản phi đoán không sai thì Sở hoàng đã đạt thành hiệp nghị với Tây Lăng Trấn Nam Vương phải không?”

Mặc Cảnh Lê không quan tâm cười lạnh một tiếng nói: “Lôi Chấn Đình có thể đùa bỡn trẫm, vậy chẳng lẽ trẫm nhất định phải tuân thủ hiệp nghị sao? Diệp Ly, chỉ cần nàng mang theo Định Vương phủ quy thuận Đại Sở, trẫm bảo đảm tuyệt đối sẽ không bạc đãi nàng.”

“Sở hoàng tính không bạc đãi Bản phi thế nào? ” Diệp Ly nhướng mày hỏi, chẳng lẽ đầu Mặc Cảnh Lê quả thật một chút não cũng không có sao? Hắn thật sự cho rằng nàng nói một câu quy thuận Đại sở thì cả Định Vương phủ và Mặc gia quân liền ngoan ngoãn nghe lời mà quy thuận Đại Sở chắc?

Cho là Diệp Ly động lòng, Mặc Cảnh Lê hài lòng cười một tiếng, tràn đầy tự tin nói: “Trẫm có thể phong nàng làm hậu. Diệp Ly, nàng nên biết, phong một nữ tử đã từng xuất giá làm hậu, là chuyện chưa từng xuất hiện trong các triều đại, điều đó đủ để chứng minh lòng thành

của trẫm.”

Diệp Ly rũ mắt, trầm ngâm không nói.

Mặc Cảnh Lê cũng không sốt ruột, loại chuyện như vậy dĩ nhiên cần tính toán cho kỹ. Mà hắn có lòng tin Diệp Ly tuyệt đối sẽ đồng ý. Mặc Tu Nghiêu đã chết, Diệp Ly cho dù có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ là một nữ nhân. Không có nam nhân chống đở nàng căn bản chẳng là cái gì.

Hồi lâu, Diệp Ly mới nhàn nhạt nói: “Bản phi cần thêm thời gian suy nghĩ.”

Mặc Cảnh Lê gật đầu nói: “Có thể, trẫm chờ câu trả lời chắc chắn của nàng.”

Diệp Ly gật đầu một cái, mang theo Tần Phong rời đi.

Trong vườn hoa, Tần Phong đi bên người Diệp Ly, không hiểu hỏi: “Vương phi, người thật sự đang suy nghĩ chuyện này sao? ” Diệp Ly gật đầu nói: “Đương nhiên là phải suy tính, ta đang suy nghĩ. . . Nên xử trí Mặc Cảnh Lê thế nào.”

“Vương phi có tính toán gì? ” Tần Phong tò mò hỏi.

Diệp Ly suy nghĩ một chút, nhàn nhạt nói: “Ném ra.”

Nhìn Diệp Ly chậm rãi bước đi, Tần Phong trừng mắt nhìn, giơ tay vỗ vỗ mấy tiếng. Bốn Kỳ Lân xuất hiện trước mặt Tần Phong, Tần Phong cau mày hỏi: ” Nghe rõ lời Vương phi nói rồi chứ?”

“Ý của Vương phi là?”

Tần Phong cười nói: “Ý tại mặt chữ, ném, ra, đi.”

Một khắc đồng hồ sau, nam tử một thân triều phục đế vương nhưng mặt mũi sưng húp gần như không nhận ra tướng mạo bị người ném từ trên cổng thành Hồng Nhạn Quan xuống

Trên cổng thành Phượng Chi Dao đang đánh cờ , tiếc nuối lắc đầu nói: “Kỳ Lân càng ngày càng không biết cách làm việc, ngay cả ném người cũng không xong. ” Nếu là hắn mà nói, liền điểm huyệt của Mặc Cảnh Lê rồi mới ném xuống. Bảo đảm từ nay về sau gương mặt Mặc Cảnh Lê không bao giờ có thể tồn tại mấy biểu cảm có độ khó cao này nữa.

Hàn Minh Nguyệt lại cười nói: “Phía dưới có người.”

Phía dưới còn có đại đội thị vệ do Mặc Cảnh Lê mang đến, vẫn đang đóng ngoài thành, làm sao có thể để cho Mặc Cảnh Lê bị ném chết. Rõ ràng Kỳ Lân làm việc rất có chừng mực, cho dù ba đại nội thị vệ đồng thời nhảy lên đỡ Mặc Cảnh Lê, thì Mặc Cảnh Lê vẫn bị gãy tay phải là ít nhất. Nặng hơn một chút thì nửa người bên phải vĩnh viễn tê liệt.

“Diệp Ly?! Trẫm sẽ không bỏ qua ngươi ! ” bên ngoài thành, Mặc Cảnh Lê giận dữ hét.

“Vèo —— ” Một con cờ từ trên cổng thành bắn thẳng tới, vừa đúng bay vào khuôn miệng đang há to của Mặc Cảnh Lê. Đám thị vệ vốn đang cẩn trọng đứng đợi, lại bị Hoàng thượng đột nhiên rống giận làm cho giật mình nên chưa kịp đón lấy đạo ám khí tập kích này. Hàn Minh Nguyệt ưu nhã cầm khăn xoa xoa tay, “Từ lúc làm Hoàng đế, Mặc Cảnh Lê càng ngày càng thô lỗ không chịu nổi.”

” Công tử Minh Nguyệt, thủ pháp tốt. ” Phượng Chi Dao tươi cười

khen. Hai người nhìn nhau cười một tiếng, dõi mắt nhìn Mặc Cảnh Lê phía dưới đang hùng hùng hổ hổ rời đi.

Trên một khe núi Đại sở đi Tây lăng nào đó, ba người Lăng Thiết Hàn mỗi người cỡi một con tuấn mã thản nhiên mà đi. Mặc dù lần này Diêm Vương Các tổn thất thảm trọng, nhưng đối với Lăng Thiết Hàn vốn có lòng quy ẩn thì ngược lại cũng không phải chuyện quan trọng gì. Nếu như vẫn còn thì tương lai Diêm vương Các giao cho ai chấp chưởng vẫn là một vấn đề lớn. Dù sao thì tổ chức sát thủ không giống với những tổ chức khác, nếu như tùy tiện chọn người thì rất có thể sẽ tạo thành phiền toái cực lớn.

Đang nói cười cùng hai đệ muội, Lăng Thiết Hàn đột nhiên nhíu mày một cái. Không đợi hai người Lãnh Lưu Nguyệt nói chuyện, Lăng Thiết Hàn đã trầm giọng nói: “Các ngươi lui ra. ” Mặc dù hai người Lãnh Lưu Nguyệt không hiểu ý định của huynh trưởng nhưng nhìn vẻ mặt ngưng trọng của hắn vẫn thuận theo giục ngựa chạy về một bên.

“Định Vương, nếu tới thì sao còn chưa ra gặp. ” Lăng Thiết Hàn cất cao giọng nói.

Lãnh Lưu Nguyệt và Bệnh thư sinh đứng nhìn cách đó không xa đều giật mình, trên đường đi, tin tức Định Vương chết đã sớm truyền khắp thiên hạ. Nhưng đại ca lại…

Đang lúc hai người lo lắng, một bóng ảnh áo trắng xuất hiện trên sơn đạo của một thung lũng nhỏ. Áo trắng như tuyết, tóc trắng như sương. Mặc Tu Nghiêu nắm kiếm Phần Diệt trong tay, thần sắc hờ hững nhìn chằm chằm Lăng Thiết Hàn trên lưng ngựa phía dưới . Hình như không chút kỳ quái tại sao Lăng Thiết Hàn biết mình không chết

Lăng Thiết Hàn có chút bất đắc dĩ thở dài, nói: “Định Vương, mời.”

Mặc Tu Nghiêu cũng không khách sáo, một đạo hàn quang cắt ngang bầu trời, kiếm Phần Diệt nháy mắt rời vỏ, mang theo sát khí ùn ùn ép về phía Lăng Thiết Hàn. Lăng Thiết Hàn vỗ tuấn mã dưới người một trái, nương vào đó nhảy lên. Đồng thời thiết kiếm trong tay cũng ra khỏi vỏ, một đạo kiếm khí mạnh mẽ vạch về phía Mặc Tu Nghiêu. Hai đạo kiếm khí chạm vào nhau sinh chấn động khiến hai người đều không tự chủ được lui về sau mười mấy bước mới đứng vững lại, nhưng kiếm khí khiến cây cối xung quanh đồng loạt đổ rạp.

Ầm một tiếng, thiết kiếm trong tay Lăng Thiết Hàn theo đó mà gãy. Kiếm của Lăng Thiết Hàn cũng là một thanh kiếm tốt ngàn cái mới có một, nhưng mà so với danh kiếm truyền từ đời này qua đời khác trong tay Mặc Tu Nghiêu thì vẫn kém hơn nhiều. Cho nên, dưới va chạm bị vỡ thành mấy đoạn cũng không phải chuyện ngoài ý muốn. Mặc Tu Nghiêu xưa nay khinh thường lấy thần binh lợi khí lấn hiếp người khác, nhưng lần này lại tựa như hoàn toàn không quan tâm. Phảng phất đừng nói trong tay Lăng Thiết Hàn là một thanh thiết kiếm, cho dù Lăng Thiết Hàn tay không tấc sắt thì hắn vẫn sẽ dùng kiếm Phần Diệt chém qua. Điều này khiến Lăng Thiết Hàn hiểu ra, chuyện mình ra tay với Diệp Ly khiến Mặc Tu Nghiêu cực kỳ phẫn nộ.

“Đại ca! ” Lãnh Lưu Nguyệt không nhịn được kinh hô. Giơ tay lên muốn ném binh khí trong tay mình qua. Lãnh Lưu Nguyệt am hiểu ám khí, đối với đao kiếm không tính là tinh thông. Nhưng chính vì như thế, mà Lăng Thiết Hàn ngược lại vì hai đệ muội chuẩn bị binh khí thượng hạng. So ra thì kiếm trong tay Lãnh Lưu Nguyệt khá hơn kiếm Lăng Thiết Hàn một chút. Nhưng mà kiếm có lợi hại hơn nữa thì chống lại Phần Diệt vẫn là uổng công, cho nên Lăng Thiết Hàn khoát tay một cái, cự tuyệt kiếm của Lãnh Lưu Nguyệt.

Mặc Tu Nghiêu giương kiếm xa xa chỉ vào Lăng Thiết Hàn lạnh nhạt

nói: “Xưa nay Bản vương luôn xem Lăng Các chủ là đối thủ khó gặp, nhưng chưa bao giờ muốn lấy mạng Lăng Các chủ. Hôm nay phá lệ, Bản vương nhất định sẽ tiếc nuối vạn phần.”

Lăng Thiết Hàn bất đắc dĩ cười khổ nói: “Bản tọa cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện quyết đấu sinh tử với Định Vương. Nhưng mà, thế gian này vốn có rất nhiều chuyện không thể không làm. ” Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, không dài dòng nữa, kiếm Phần Diệt trong tay huyễn ra phong mang u lãnh nhanh chóng hướng về phía Lăng Thiết Hàn. Hắn không cần biết Lăng Thiết Hàn có nỗi khổ tâm gì, có chuyện không thể không làm. Đối với Mặc Tu Nghiêu mà nói, chỉ cần là người ra tay với A Ly thì đều đáng chết, không cần nhìn lý do, không quan tâm đúng sai.

Trên sơn đạo, hai bóng người rất nhanh chiến thành một đoàn. Lấy võ công của Lãnh Lưu Nguyệt và Bệnh thư sinh thì tối đa chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng hai người lay động trên không, còn có sát khí tỏa ra bốn phía khiến người ta hít thở không thông. Kiếm khí thỉnh thoảng bắn ra gần như đem tất cả những vật nó tiếp xúc nghiền thành bột. Lãnh Lưu Nguyệt khẩn trương lắm lấy tay áo Bệnh thư sinh, ánh mắt lo lắng nhìn chằm chằm nơi mà làm thế nào nàng cũng không nhìn rõ. Bệnh thư sinh cũng không dễ chịu, bệnh của hắn vốn đã tốt lên nhiều nhưng mới vừa rồi, sát khí nồng nặc không thở nổi khiến hắn không nhịn được muốn ho khan.

“Đại ca! ” đang lúc hai người sốt ruột không thôi thì Lăng Thiết Hàn đột nhiên rớt từ không trung xuống. Bệnh thư sinh vội vàng nhảy dựng lên, phi thân đón lấy thân thể Lăng Thiết Hàn đang rơi xuống. Lãnh Lưu Nguyệt cắn răng một cái, rút kiếm vọt về phía Mặc Tu Nghiêu.

“Nhị muội, dừng tay ! ” Lăng Thiết Hàn cả kinh kêu lên: “Định Vương, hạ thủ lưu tình !”

“Keng——” Bảo kiếm trong tay Lãnh Lưu Nguyệt chỉ còn nửa đoạn, Mặc Tu Nghiêu giơ tay lên, hướng mũi kiếm về phía Lãnh Lưu Nguyệt. Lãnh Lưu Nguyệt liên tiếp lui về sau, cuối cùng không khỏi ngã ngồi trên đất, mũi kiếm bay sát qua mặt nàng, đính trên thân cây sau lưng. Lãnh Lưu Nguyệt ngồi dưới đất, đầu đầy mồ hôi. Mới vừa rồi nàng cảm nhận rõ kiếm phong bay sát qua gò má của nàng, trong nháy mắt đó trên kiếm phong truyền tới hàn ý rùng mình.

Mặc Tu Nghiêu từ trên cao nhìn xuống mấy người, ánh mắt lạnh lùng vô tình giống như thượng thần trên trời, “Không biết lượng sức mình.”

Lãnh Lưu Nguyệt quật cường nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu, lạnh lùng nói: “Đại ca ta cũng chưa giết Định Vương phi, Định Vương làm như vậy không khỏi quá đáng !”

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh, “Đúng vậy, chưa giết thành công. Nếu A ly bị nửa điểm đả thương, Bản vương sẽ băm trên dưới Diêm Vương các cho chó ăn !”

Bị thái độ như nhìn con kiến hôi của Mặc Tu Nghiêu chọc tức, Lãnh Lưu Nguyệt cũng quên đi nỗi sợ hãi vừa rồi, cười lạnh nói: “Nếu đại ca ta thật sự muốn giết Diệp Ly, thì ngươi cho rằng Diệp Ly còn sống đến giờ sao? ” Diêm Vương các là tổ chức sát thủ, Lăng Thiết Hàn lại càng là sát thủ trời sinh, độc nhất vô nhị. Nếu thật muốn giết Diệp Ly thì sao có thể cho nàng cơ hội chạy trốn? Cho dù là vì không muốn đắc tội Định Vương phủ đi nữa thì cũng không thể không nói Lăng Thiết Hàn quả thật đã hạ thủ lưu tình.

“Lưu Nguyệt. ” Lăng Thiết Hàn nhíu mày một cái, trầm giọng nói.

Lãnh Lưu Nguyệt chỉ đành không cam lòng ngừng nói, Lăng Thiết

Hàn từ từ đứng lên, trong chốc lát vừa rồi, hắn đã điều tức xong. Mặc dù vết thương vô cùng nặng, nhưng vẫn chưa tới mức không cách nào hoàn thủ. Lăng Thiết Hàn nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Định Vương, Bản tọa còn có một số việc muốn làm. Chắc Định Vương cũng vậy. Chờ Bản tọa xong chuyện, sẽ cho Định Vương một cái công đạo. Đến lúc đó ta và ngươi quyết đấu sinh tử lần nữa, thế nào? Huống hồ . . Hiện tại Định Vương cũng không phải là không tổn hại chút nào đúng không? Nếu như Bản tọa dốc toàn lực, liệu Định Vương có nắm chắc sẽ toàn thân trở lui?”

Mặc Tu Nghiêu trầm mặc chốc lát, mới nói: “Được, ba tháng sau, Bản vương sẽ lại tìm đến Lăng Các chủ.”

Lăng Thiết Hàn gật đầu, “Bản tọa tùy thời xin đợi. Cáo từ.”

Mặc Tu Nghiêu không nói thêm gì nữa, hai người Lăng Thiết Hàn, Lãnh Lưu Nguyệt tiếp tục lên ngựa rời đi.

“Vương gia. ” một thị vệ áo đen xuất hiện trước mặt Mặc Tu Nghiêu thấp giọng kêu lên.

“Không sao. ” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói. Giơ tay lên tùy ý lau đi một tia máu đang tràn ra bên mép.

Chương 402: Ám khí" đệ nhất thiên hạ

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

"Vương gia?"

Mặc Tu Nghiêu khoát khoát tay, tùy tiện gạt đi vết máu bên mép, "Lăng Thiết Hàn quả nhiên danh bất hư truyền. " Mặc dù nhìn có vẻ hắn chiếm thế thượng phong, nhưng lấy nhãn lực của Mặc Tu Nghiêu sao có thể không nhìn ra, Lăng Thiết Hàn cố ý yếu thế. Hơn nữa, mặc dù vết thương của Lăng Thiết Hàn rất nặng, nhưng hắn cũng bị nội thương không nhẹ. Đúng như Lăng Thiết Hàn nói, nếu hắn ta dốc toàn lực mà nói…, thì kết quả cuối cùng chỉ xem người nào chết thảm hơn mà thôi. Nhưng hắn không có ý định cùng Lăng Thiết Hàn đồng quy vu tận.

"Vương gia, có cần… . " Thị vệ bên cạnh thấp giọng hỏi. Diêm Vương Các gần như đã bị hủy hoàn toàn, Lăng Thiết Hàn lại bị trọng thương. Bọn họ chỉ cần phái người theo sau, đem cả nhóm Lăng Thiết Hàn một lưới bắt hết cũng không phải là không thể.

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: "Quên đi, sau này hãy nói. " Lãnh Lưu Nguyệt nói Lăng Thiết Hàn đã hạ thủ lưu tình với A Ly, hắn tin tưởng. Đối với cao thủ như bọn họ, nếu như muốn đánh lén người khác mà nói thì trừ phi là cao thủ đồng cấp nếu không rất khó có thể may mắn thoát khỏi. Dĩ nhiên, Mặc Tu Nghiêu cũng đoán chắc, Lăng Thiết Hàn tuyệt đối sẽ không vì Lôi Chấn Đình mà đối nghịch với Định Vương phủ, nhưng hắn không ngờ Lăng Thiết Hàn vẫn lựa chọn ra tay. Cho

dù A Ly không bị thương thì hắn vẫn không cách nào làm như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Lăng Thiết Hàn vẫn còn hữu dụng, trở về ngươi thay Bản vương đưa một phong thư cho Lăng Thiết Hàn. ” Mặc Tu Nghiêu nói.

“Vâng.”

“Vương gia, Mặc thống lĩnh gửi mật hàm tới. ” Một ám vệ xuất hiện trước mặt Mặc Tu Nghiêu, hai tay dâng lên một phong mật hàm. Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, nhận lấy mật hàm mở ra, trong nháy mắt liền biến sắc, “Mặc Cảnh Lê, Bản vương nhất định khiến ngươi muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!”

Hai ám vệ đứng bên cạnh không chút dấu vết lui từng bước ra ngoài, trong lòng âm thầm vì người chọc giận Vương gia mà cầu nguyện.

Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm mật hàm trong tay, ánh mắt âm độc. Muốn phong A Ly làm hậu? Vậy Bản vương liền khiến ngươi không được làm hoàng đế, để xem ngươi lấy cái gì tới phong hậu !

“Người đâu . ” Hồi lâu, Mặc Tu Nghiêu vò nát mật hàm trong tay thành bụi phấn tùy tiện vung ra ngoài.

“Vương gia, xin phân phó. ” một ám vệ áo đen xuất hiện sau lưng Mặc Tu Nghiêu, khom người chờ phân phó. Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói: “Để Mặc Hoa mang theo lệnh bài của Bản vương tự mình đi Nam Kinh một chuyến. Bảo hắn nói với Thái hậu, hoàng đế Đại Sở có thể đổi người rồi. Bản vương bảo đảm Mặc Cảnh Lê sẽ không trở về gây phiền phức cho bà ta.”

“Thuộc hạ tuân lệnh. ” ám vệ liếc mắt nhìn sắc mặt âm trầm của Mặc Tu Nghiêu, nhanh chóng lĩnh mệnh phi thân rời đi. Hiện tại tâm trạng

Vương gia không tốt, người nào đụng phải người đó liền xui xẻo.

Ngày thứ ba sau khi Lôi Chấn Đình rời khỏi Hồng Nhạn Quan, chiến hỏa mới vừa ngừng mấy ngày đã lần nữa đốt lên. Có lẽ vì đã xác nhận Mặc Tu Nghiêu thực sự chết, cho nên lần này đại quân Tây Lăng không hề cẩn thận dò xét quanh co như lúc giao thủ với Mặc Tu Nghiêu trước đó mà toàn quân nhất tề tiến lên, tấn công về phía Hồng Nhạn Quan. Mà một đầu khác, viện quân Đại Sở do Mặc Cảnh Lê mang đến vốn định tăng viện Hàn Cốc Quan cũng trực tiếp vòng qua Hàn Cốc Quan, chiếm lấy Ngọc Danh Quan, hướng về Tây Bắc, lấy tốc độ cực nhanh đánh hạ Sở kinh và thâu tóm đại lộ duy nhất đi từ Hàn Cốc Quan đến Hồng Nhạn Quan, chiếm cứ thành Lật Dương, Vân Châu.

Lật Dương là con đường nhất định phải đi qua nếu từ Sở kinh tới Hồng Nhạn Quan, đồng thời đây cũng là nơi đại tộc Từ gia Vân Châu sinh sống. Mười năm trước sau khi cả gia tộc họ Từ rời đến Tây Bắc thì vọng tộc đứng đầu Lật Dương hôm nay chính là Sở thị vốn có quan hệ thông gia với Từ gia. Chỉ tiếc, mặc dù Mặc Cảnh Lê là hoàng đế Đại Sở, nhưng hắn chẳng hề được dân chúng Vân Châu và Lật Dương hoan nghênh. Tất cả danh môn vọng tộc Vân Châu đều đồng loạt đóng chặt cửa nhà, căn bản không thèm để ý tới Mặc Cảnh Lê. Điều này làm cho Mặc Cảnh Lê vốn đang đắc chí vừa lòng đụng đầy mũi tro bụi. Nếu không phải vẫn còn một tia lý trí thì chỉ sợ đã sớm đem mấy danh môn vọng tộc này từng nhà từng nhà một chém đầu tịch biên tài sản.

Còn bên kia, đại quânTây Lăng của Lôi Chấn Đình cũng không thuận lợi. Dưới sự hướng dẫn của mấy danh tướng Mộ Dung Thận, Mặc gia quân phân tán ra lặn xuống, khắp nơi gây phiền toái cho đại quân Tây Lăng. Mặc dù bàn về binh pháp và binh lực, thì đám người Mộ Dung Thận, Nam Hầu không sánh bằng Lôi Chấn Đình, nhưng nếu chỉ là quậy phá gây rối, giữ chân đại quân thì không có gì khó cả.

Đặc biệt, lúc mọi người chuẩn bị rời Hồng Nhạn Quan, đã được đích thân Định Vương phi truyền thụ cho châm ngôn mười sáu chữ "Địch tiến ta lui, địch lui ta đuổi, địch dừng ta nhiễu, địch mệt ta đánh. " mấy vị này đều là lão tướng chinh chiến trên chiến trường nhiều năm, đương nhiên nhanh chóng thông hiểu đạo lí kia, khiến cho Lôi Chấn Đình buồn bực giống như nuốt phải ruồi vậy, hao hết tâm lực, phun không ra, nuốt vào thì khó chịu.

Trong đại quân Tây Lăng, vẻ mặt Lôi Chấn Đình âm lãnh nhìn chằm chằm bản đồ trước mặt. Tin tức Mặc Tu Nghiêu chết đi cùng việc sắp đánh bại Mặc gia quân hiện tại cũng không khiến lão cảm thấy khoái trá cùng vui sướng bao nhiêu. Liếc mắt nhìn Lôi Đằng Phong một thân chiến bào, vẻ mặt mệt mỏi đi tới, trầm giọng hỏi: "Còn mấy ngày thì tới được Hồng Nhạn Quan?"

Lôi Đằng Phong nói: "Vốn là trong vòng ba ngày quân ta nhất định có thể hành binh tới Hồng Nhạn Quan. Nhưng hiện tại. . . Chỉ sợ ít nhất cũng phải nửa tháng. Phụ vương, hiện tại Mặc Tu Nghiêu đã chết, chúng ta cũng không thiếu thời gian. Có nên dọn dẹp đám cỏ dại kia trước rồi nói không? " Chỉ cần Mặc Tu Nghiêu chết, Mặc gia quân liền như rắn mất đầu. Từ từ, Tây Lăng chung quy vẫn sẽ chiến thắng Mặc gia quân. Cho nên thật sự Lôi Đằng Phong có chút không rõ, tại sao phụ vương lại nói không còn thời gian. Thậm chí mặc kệ đám người Mộ Dung Thận và Nam Hầu uy hiếp sau lưng.

Lôi Chấn Đình lắc đầu nói: "Chúng ta không có thời gian."

"Phụ vương? " Lôi Đằng Phong nghi ngờ cau mày. Lôi Chấn Đình cười khổ nói: "Mặc Tu Nghiêu chết, đối với Tây Lăng mà nói là một chuyện tốt. Nhưng mà. . . Đối với Trấn Nam Vương phủ thì chưa hẳn."

"Con trai ngu độn. " Lôi Đằng Phong cúi đầu, không hiểu nói.

Lôi Chấn Đình thở dài, nói: “Đằng Phong, Trấn Nam Vương phủ chung quy cũng không phải là dòng chính của hoàng thất Tây Lăng.An thành bên kia, vẫn còn bệ hạ ở đó. ” Quả thật Tây Lăng Hoàng không có bản lĩnh lớn, nhưng cũng không ngu ngốc. Những năm này, chỉ là giả ngây giả dại mà thôi.

Lôi Đằng Phong cau mày nói: “Hoàng thượng? Hắn có thể làm cái gì? Tây Lăng đều nằm dưới sự không chế của phụ vương mà.”

Lôi Chấn Đình lắc đầu nói: “Năm đó Định Vương phủ cường thế cỡ nào? Nhưng không phải vẫn bị Mặc Cảnh Kỳ – người ngay cả con cũng nhìn không thuận mắt chỉnh đến mức suýt nữa diệt môn à . Chẳng lẽ bấy nhiêu đó còn không đủ cho con một bài học sao?”

“Ý của phụ vương là?! ” Lôi Đằng Phong kinh ngạc nói.

Lôi Chấn Đình khẽ cười khổ. Vốn là có cường địch như Mặc Tu Nghiêu ở đây thì Tây Lăng Hoàng sẽ có chỗ cố kỵ. Ai nói Tây Lăng Hoàng chỉ là kẻ tầm thường? Những năm này, sự vụ lớn nhỏ trong Tây Lăng đều do Lôi Chấn Đình một mình gánh vác, lao tâm lao lực. Nhưng mà chủ nhân danh chính ngôn thuận cao cao tại thượng của Tây Lăng vẫn là Tây Lăng Hoàng. Mà bây giờ, Mặc Tu Nghiêu chết, Lôi Chấn Đình lại chinh chiến bên ngoài, đây chính là thời điểm tốt nhất để Tây Lăng Hoàng đoạt lại quyền lực.

Lôi Đằng Phong cau mày, hắn luôn không để vị bá phụ ngồi trên hoàng vị kia vào mắt. Nhưng mà hắn cũng hiểu, nhiều năm như vậy, Tây Lăng Hoàng ngu ngốc vô năng vẫn có thể an an ổn ổn ngồi trên ngôi vị hoàng đế,thì hiển nhiên cũng có chút bản lĩnh. Dù sao Trấn Nam Vương phủ cũng không phải là Định Vương phủ toàn tâm toàn ý phụ tá hoàng thất năm đó. Nhưng mà, nếu như bọn họ có chút sơ sẩy, thì chỉ sợ Trấn Nam Vương phủ sẽ đi vào vết xe đổ của Định

Vương phủ năm đó.

“Con trai suy nghĩ không chu toàn, xin phụ vương giáng tội. ” Lôi Đằng Phong cúi đầu thỉnh tội.

Lôi Chấn Đình khoát khoát tay cười nói: “Thôi, ta biết mấy ngày nay con bị đám người Mộ Dung Thận quấy rầy nên có chút tâm phiền ý loạn. Nhưng mà con nói cũng không sai, tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, ta để lại hai mươi vạn đại quân cho con, con có thể vì ta mà chặn hậu không?”

Tinh thần Lôi Đằng Phong chấn động, hắng giọng lên tiếng: “Con trai tuyệt đối sẽ không để phụ vương thất vọng.”

Lôi Chấn Đình gật đầu nói: “Phụ vương tin tưởng con, nhưng mà. . . Ngàn vạn lần cẩn thận. Chỉ cần ngăn cản bọn họ là được rồi, không cần nóng lòng diệt địch. Lần này Mặc gia quân đột nhiên thay đổi chiến thuật, sau màn nhất định có cao thủ chỉ điểm.”

Lôi Đằng Phong cau mày nói: “Cao thủ? Trong Mặc gia quân ngoại trừ Mặc Tu Nghiêu, còn có cao thủ khiến ngay cả phụ vương cũng thúc thủ vô sách sao?”

Lôi Chấn Đình trầm ngâm một chút, vẻ mặt có chút phức tạp thở dài nói: “Nếu như Bản vương đoán không sai, thì hẳn là Diệp Ly. Trừ nàng,thì trên dưới Mặc gia quân đều là võ tướng chém giết trên chiến trường mà ra, sẽ không thể nghĩ ra đấu pháp thiên mã hành không như vậy. ” Đối với Diệp Ly, Lôi Chấn Đình luôn không biết nên đánh giá thế nào. Lấy nhãn lực của lão thì, Diệp Ly tuyệt đối còn chưa đến mức gọi là tuyệt thế kì tài. Nhưng mà nữ tử như vậy mỗi lần xuất hiện đều làm ra chiến tích kinh người mà người ta không tưởng được. Sau này khi nghiên cứu chiến pháp của nàng, Lôi Chấn Đình mới phát hiện, mỗi chiến thuật của Diệp Ly đều chỉ có một từ để

hình dung là “Ngoài dự đoán của mọi người “. Bởi vì ngoài dự đoán của mọi người, cho nên không cách nào bắt chước. Tài bày binh bố trận như vậy, cần một tư duy thiên mã hành không cùng gan dạ sáng suốt hơn người. Dĩ nhiên Lôi Chấn Đình tuyệt đối không ngờ rằng Diệp Ly có thể bày binh bố trận như vậy không phải do nàng có tư duy thiên mã hành không cùng quái tài gì cả. Mà đơn giản nàng so với bọn họ có nhiều hơn ngàn năm kiến thức cùng rèn luyện quân sự mà thôi. Kỳ tài chân chính là người có thể sáng tạo ra một mảnh trời thuộc về riêng mình. Mà Diệp Ly thì còn xa mới đạt tới cảnh giới như vậy.

Lôi Đằng Phong thận trọng gật đầu nói: “Phụ vương yên tâm, Đằng Phong tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. ” Lôi Đằng Phong năm nay hơn ba mươi tuổi, đã sớm vượt qua thời điểm tuổi trẻ khinh cuồng, cũng biết cái gì gọi là nặng nhẹ. Cho nên, hắn nhất định sẽ không vì chiến tích nhất thời mà phá hỏng cả kế hoạch của phụ vương.

Lôi Chấn Đình gật đầu nói: “Phụ vương đương nhiên là yên tâm về con. Thôi, con đi chuẩn bị đi. Tối nay, Bản vương sẽ hành binh cả đêm.”

“Vâng, phụ vương bảo trọng. Đằng Phong cáo lui.”

Hồng Nhạn Quan

“Khởi bẩm Vương phi, Trấn Nam Vương Lôi Chấn Đình lĩnh suất bảy mươi vạn đại quân chia làm hai ngả hiện đang tiến về phía Hồng Nhạn Quan. ” trong phủ Tướng Quân, Diệp Ly và Hàn Minh Nguyệt đang đánh cờ thì dừng lại Diệp Ly cười nhạt một tiếng nói: “Rốt cuộc cũng tới rồi sao?”

Hàn Minh Nguyệt chậm rãi thu cờ vào trong hộp bên cạnh, một mặt

cười nói: ” Hình như Vương phi không hề cảm thấy căng thẳng.”

Diệp Ly mỉm cười nói: ” Căng thẳng chỉ khiến người ta đưa ra phán đoán sai lầm, trừ cái này ra, không có điểm nào bổ ích. Huống hồ, đây vốn là chuyện đã sớm biết, không phải sao?”

Hàn Minh Nguyệt nhíu nhíu mày kiếm, mỉm cười không nói. Hắn vẫn có chút tò mò, ranh giới cuối cùng của Diệp Ly rốt cuộc ở nơi nào. Dường như bất luận xảy ra chuyện gì cũng không thể khiến nàng sụp đổ và sợ hãi, “Vương phi tâm trí kiên định, ngay cả nam tử cũng tự thẹn không bằng.”

Diệp Ly mỉm cười lắc lắc đầu nói: “Thật ra thì sự nhẫn nại và năng lực chịu đựng của nữ tử vốn cao hơn nam tử, chỉ là… ” Chỉ là nữ tử ở thời đại này sớm đã bị các loại lễ giáo trói buộc, nuôi ở khuê phòng không trải qua mưa gió. Tới lúc gặp phải một chút chuyện nhỏ cũng có thể khiến cho nàng ta mất khống chế thét chói tai đau đớn thậm chí té xỉu.

Hàn Minh Nguyệt cười nói: “Nhìn Vương phi, tại hạ liền tin những lời này là thật.”

Diệp Ly bất đắc dĩ cười khổ, nàng đây không phải bị buộc phải như vậy sao? Lúc này, nếu như bọn họ tự loạn trận cước, thì chỉ sợ cả Hồng Nhạn Quan lập tức loạn thành một đoàn.. Nhìn gương mặt thong dong bình tĩnh của Diệp Ly, Hàn Minh Nguyệt hỏi: “Nhiều nhất không quá hai ngày nữa, đại quân của Lôi Chấn Đình sẽ bao vây bốn mặt. Vương phi có tính toán gì chưa?”

“Tính toán? ” Diệp Ly nhướng mày cười yếu ớt nói: “Trước hết đưa ông ta một phần đại lễ rồi mới bàn lại xem tính toán thế nào?”

“Tại hạ mỏi mắt mong chờ. ” Hàn Minh Nguyệt cười nói.

Hai ngày sau, ở một nơi cách Hồng Nhạn Quan chưa tới mười dặm, đại quân Tây Lăng sĩ khí vang dậy, dọc đường thế như chẻ tre. Phảng phất thấy Hồng Nhạn Quan xa xa, Lôi Chấn Đình đi đầu rốt cục lộ ra một nụ cười. Chỉ cần chiếm được Hồng Nhạn Quan, thì cảnh nội Tây Bắc sẽ không còn Quan ải nào hiểm trở có thể thủ nữa, không có Mặc Tu Nghiêu, các tướng lĩnh chính lại bị phái đi, Mặc gia quân tất sẽ như rắn mất đầu. Đến lúc đó. . . Diệp Ly, liệu nàng có hối hận không?

“Vương gia, nơi này còn cách Hồng Nhạn Quan chưa tới mười dặm, vậy có nên hạ trại ở đây không? ” Một tướng lĩnh đi trước dò đường giục ngựa trở lại, chắp tay bẩm báo. Lôi Chấn Đình nhướng mày, nhìn phía trước một chút. Địa thế trống trải bằng phẳng, hướng Tây Nam chỉ có một ngọn núi trơ trọi, mặc dù thủ có chút bất tiện nhưng đồng dạng, ở nơi bằng phẳng như vậy, đối phương muốn đánh bất ngờ chính là khó càng thêm khó. Mặc dù Lôi Chấn Đình không cho rằng hiện giờ Diệp Ly có thể phân ra binh lực tới tập kích bất ngờ, nhưng cũng không thể không phòng.

Gật đầu một cái, Lôi Chấn Đình nói: “Vậy hạ trại ở đây đi, sáng mai chuẩn bị tiến công.”

“Thuộc hạ tuân lệnh! ” Phó tướng lĩnh mệnh đi, truyền lệnh toàn quân trên dưới dựng trại nghỉ chân.

Trên tòa núi trọi cách đó không xa, Diệp Ly mang theo đám người Phượng Chi Dao đứng ở một góc bí ẩn trên vách núi nhìn đại quân Tây Lăng hạ trại dưới chân núi. Nhìn đội binh mã đông nghìn nghịt vừa chỉnh tề vừa đầy tinh thần, Hàn Minh Tích không nhịn được liên tiếp than thở, ” Chỗ này phải đến bảy tám chục vạn người đấy, chúng ta định tử thủ Hồng Nhạn Quan thật sao? ” Đóng tại Hồng Nhạn Quan còn chưa tới ba mươi vạn người à.

Phượng Chi Dao liếc hắn một cái nói: “Trừ phi công tử Phong Nguyệt tìm được một nơi dễ thủ khó công hơn cả Hồng Nhạn Quan. ” một khi đại quân Tây Lăng vào được Hồng Nhạn Quan thì cũng không cần thủ nữa. Một đường bằng phẳng đánh tới tận Ly thành, thậm chí ngay cả Ly thành cũng không thể gọi là vách sắt tường đồng.Bản thân Ly thành cũng chỉ là một thành trì cải kiến không tính là lớn ở Tây Bắc. Mặc dù đã hơn mười năm, nhưng phòng ngự vẫn kém hơn hoàng thành Tây Lăng và Sở kinh không chỉ một chút.

Hàn Minh Tích thờ ơ nhún nhún vai, dù sao hắn cũng không quản chuyện trên chiến trường, chỉ là thuận miệng phát cáu mà thôi.

“Vương phi, chúng ta tới đây nhìn gì vậy? Nhìn xem Lôi Chấn Đình mang theo bao nhiêu binh mã sao? ” Phượng Chi Dao có chút ngạc nhiên, Vương phi nói muốn chuẩn bị một phần đại lễ cho đại quân của Lôi Chấn Đình. Nhưng hắn thật không biết Vương phi rốt cuộc chuẩn bị thứ gì, không phải là tới nơi này mới thấy đấy chứ.

Diệp Ly liếc mắt nhìn đại quân Tây Lăng đang đóng phía dưới, có chút bất đắc dĩ thở dài nói: “Nơi này không phải là địa điểm tốt, nhưng mà cũng không có biện pháp chọn. Tần Phong, chuẩn bị xong chưa?”

Tần Phong đứng sau lưng Diệp Ly gật đầu nói: “Vương phi, xin yên tâm, đã sớm chuẩn bị xong.”

“Rất tốt, động thủ đi. Chẳng mấy chốc mà Lôi Chấn Đình phái người lên lúi đâu. ” Diệp Ly gật đầu nói.

“Vâng. ” Tần Phong vung tay lên, trên trăm binh lính Hắc Vân Kỵ xuất hiện trên vách núi. Trong tay nắm mũi tên nhắm ngay trại lính dưới chân núi.

Phượng Chi Dao không nhịn được liếc mắt, “Vương phi, không phải người định dùng một trăm người này tới trêu chọc Lôi Chấn Đình đấy chứ? ” trước không nói khoảng cách xa như vậy có thể bắn trúng hay không, mà cho dù có bắn trúng thì cũng còn lại bao nhiêu uy lực chứ. Một trăm người đấu với tám mươi vạn người, cho dù những Hắc Vân Kỵ này có bắn tới sùi bọt mép cũng không giết được bao nhiêu người đi.

Diệp Ly lại cười nói: “Ngươi nhìn cho kỹ là được. Bắn tên !”

Sưu sưu ——— !

Mưa tên màu đen rời cung nhanh chóng bắn về phía trại lính Tây Lăng. Đại quân Tây Lăng cũng đều là tinh nhuệ, vừa nghe tiếng mũi tên phá không mà đến đã lập tức phản ứng kịp, “Có địch tấn công !”

Trong chốc lát toàn quân cảnh giới lên. Nhưng binh lính Tây Lăng có phản ứng nhanh đi chăng nữa thì cũng không thể nhanh hơn tên đã rời cung, rất nhanh bọn họ lại phát hiện, mưa tên màu đen kia không bắn về phía bọn họ, mà bắn vào đất trống hoặc là lều cỏ. Thời điểm mọi người ở đây còn chưa rõ ý vị của nó, bản năng chinh chiến nhiều năm của Lôi Chấn Đình đã cảm giác ra một tia nguy hiểm, lạnh lùng nói: “Rút lui !”

“Oanh ! ” lời còn chưa dứt, chỉ nghe một trận nổ kinh thiên, sau đó tiếng nổ mang theo mùi thuốc súng nồng nặc liên tiếp vang lên trong trại lính còn chưa hoàn thành của quân Tây Lăng. Đồng thời còn có tiếng kêu thảm thiết của vô số binh lính.

Tiếng nổ mạnh liên tiếp gần như kéo dài gần nửa khắc đồng hồ mới dần dần bình thường trở lại. Bởi vì vụ nổ tạo thành màn khói dầy đặc mù mịt chưa tan Lôi Chấn Đình mặt xám mày tro đứng dậy thấy

trước mắt là một mảnh hỗn độn , vô số phần còn lại của chân tay đã bị cắt cụt. Rất nhiều binh lính bị nổ chết tại chỗ, người vận khí không tốt còn bị tạc năm xẻ bảy. Mà phần nhiều là bị nổ trọng thương, gãy tay thiếu chân, thống khổ nằm trên mặt đất gào thét. Binh lính may mắn không bị thương cũng bị dọa không nhẹ, một vài người nhát gan thậm chí còn ngã nhào xuống đất kêu cha gọi mẹ.

Không phải là binh lính Tây Lăng quá mức nhát gan, mà là cho tới bây giờ chưa ai từng thấy lực lượng kinh khủng như vậy. Nếu như có người cẩn thận chú ý chiến sự chi tiết Mặc gia quân đoạt lại Sở kinh năm đó…, có lẽ còn có chuẩn bị. Nhưng mà ban đầu chỉ có một vài chiến sự, Mặc gia quân cũng ít sử dụng thuốc nổ, hơn nữa cũng không tạo thành thương vong quá lớn. Sau này cũng nghiêm mật phong tỏa tin tức, ngay cả binh lính Mặc gia quân biết chuyện cũng không nhiều, càng không phải nói đến người Tây Lăng.

Trên vách núi mọi người trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, hồi lâu Phượng Chi Dao mới từ trong cổ họng nặn ra một câu, “Thật là lợi hại… ” Thật ra một lần ở Sở kinh kia Phượng Chi Dao đã biết đến thứ đồ này, nhưng Phượng Chi Dao cũng không quá tán thưởng . Bởi vì đồ chơi kia vận chuyển hết sức phiền toái, thể tích cũng không nhỏ. Quan trọng hơn là, lực sát thương cũng không quá đặc biệt. Nhưng lần này, cho hắn cảm giác đủ kinh hãi.

Diệp Ly nhìn thảm trạng dưới chân núi, nhắm hờ mắt không nói.

“Diệp Ly?! ” Dưới chân núi, Lôi Chấn Đình nhìn thảm trạng trước mắt, rốt cục không nhịn được rống giận. Ánh mắt như điện bắn về đám người trên vách núi, chính xác tìm được vị trí Diệp Ly. Lôi Chấn Đình phẫn nộ không ngừng, trận nổ mới vừa rồi, số binh lính chết và trọng thương của đại quân Tây Lăng tăng lên hơn mấy vạn. Mặc dù đối với Lôi Chấn Đình trước mắt có hơn bảy mươi vạn đại quân mà nói thì không tính là gì. Nhưng mà, Mặc gia quân không tốn một

người lại có thể tạo thành tổn thương lớn như vậy cho Tây Lăng, chuyện này đối với đại quân Tây Lăng mà nói sẽ tạo thành hậu quả cùng ảnh hưởng tuyệt đối không chỉ đơn giản là hao tổn mấy vạn binh mã như vậy.

Lôi Chấn Đình nhảy dựng lên, nhào về phía đám người Diệp Ly. Người tại không trung, kiếm trong tay Lôi Chấn Đình hua ra một đạo kiếm khí bén nhọn kiếm khí hướng về phía Diệp Ly.

Hàn Minh Nguyệt và Phượng Chi Dao đồng thời tiến lên, đỡ được một đạo kiếm khí này, đồng thời, hơn trăm cánh cung trong tay Hắc Vân Kỵ đồng loạt nhắm bắn về phía Lôi Chấn Đình. Lôi Chấn Đình thân tại không trung căn bản không chỗ mượn lực, nếu không muốn bị bắn thành con nhím mà nói…,thì chỉ có thể buông tha cho ý định công kích Diệp Ly mà rút lui.

Nhưng dưới cơn giận giữ, trường kiếm trong tay Lôi Chấn Đình vung lên, đồng thời quét rơi toàn bộ hơn trăm mũi tên, kiếm thế không giảm, tiếp tục quét về phía Diệp Ly.

Một kích thất bại, Hắc Vân Kỵ cũng không hoảng loạn, tiếp tục mở cung bắn tên.

Đám người Phượng Chi Dao, Tần Phong, Hàn Minh Nguyệt đều không hẹn mà cùng đứng trước mặt Diệp Ly, phòng ngừa vạn nhất Hắc Vân Kỵ không ngăn được Lôi Chấn Đình mà nói…, bọn họ nhất định phải xuất thủ bảo đảm sự an toàn của Diệp Ly. Mà Hàn Minh Tích – người duy nhất không nhúng tay vào được đứng bên cạnh Diệp Ly, nhìn Diệp Ly lấy từ trong tay áo ra một món đồ tạo hình hết sức kỳ quái gì đó hý hoáy mấy cái. Sau đó Diệp Ly giơ vật kia lên hướng về phía trước, trầm giọng nói: “Phượng Tam, tránh ra.”

Phượng Chi Dao đứng trước Diệp Ly sửng sốt, thân thể theo phản

xạ nghe lệnh tránh sang một bên. Chỉ nghe “đoàng” một tiếng thật lớn. Phượng Chi Dao chỉ cảm thấy một đạo kình phong từ bên cạnh mình bắn qua. Lôi Chấn Đình vốn còn trên không trung hung mãnh vô cùng, đột nhiên cứng người lại, sau đó chậm rơi xuống dưới. Phượng Chi Dao thấy rõ một tia máu tràn ra từ bên vai Lôi Chấn Đình, mà hắn lại không nhìn thấy mưa tên bắn trúng ông ta, dĩ nhiên Phượng Chi Dao cũng dám cam đoan tuyệt đối không có bất kỳ một mũi tên nào bắn trúng Lôi Chấn Đình.

Mọi người kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía nữ tử áo trắng sau lưng. Chỉ thấy Diệp Ly vẫn đang giơ vật kia, vật kia bộ dáng hết sức quái dị, còn có một lỗ nhỏ đen ngòm, cho dù kiến thức rộng rãi như Phượng Chi Dao và Hàn Minh Tích cũng không nhìn ra đây là thứ ám khí gì. Chẳng qua là cảm thấy mặc dù vật này ngoại hình không đẹp lắm, nhưng bị Diệp Ly nắm trong tay lại có vẻ có một loại sát ý ưu nhã khác lạ.

Quan trọng hơn là, chính vật không ra hình thù gì này đã đả thương Tây Lăng Trấn Nam Vương, Lôi Chấn Đình, một trong tứ đại cao thủ đứng đầu thiên hạ.

“Này. . . Đây là cái gì?”

Diệp Ly nhíu mày một cái, có chút bất đắc dĩ thở dài. Nhìn súng lục trong tay nói: “Không ngờ bắn trượt. ” Chỉ tiếc, trước mắt đã là khẩu súng lục tốt nhất, hơn nữa không cách nào đo đếm được. Một phát súng này, tầm sát thương cũng chỉ trong vòng 50-100m, khinh công của Lôi Chấn Đình quá cao, nàng ngay cả cơ hội ngắm bắn cũng không có. Nhưng mà so với lần trước, ít nhất lực sát thương và tính ổn định đều đã đề cao rõ rệt, không còn chỉ là món đồ chơi thoạt nhìn có chút buồn cười nữa.

“Không bắn trượt thì sẽ thế nào? ” Hàn Minh Tích thấy ra,hơn trăm

Hắc Vân Kỵ cũng không ai bắn trúng Lôi Chấn Đình mà một kích của Diệp Ly lập tức đánh ông ta rơi xuống, đây đã là thành quả không ngờ rồi.

Diệp Ly lại cười nói: “Ta vốn cho là trăm phần trăm sẽ bắn trúng đầu.”

“Người tính bắn thủng đầu Lôi Chấn Đình sao? ” mọi người sợ hãi.

Diệp Ly lắc đầu, “Lực xuyên thấu của súng này không mạnh, khoảng cách xa như vậy bắn không thủng.”

Bắn không thủng cũng rất kinh khủng rồi. Tưởng tượng bộ dáng một cao thủ như Lôi Chấn Đình lại bị người đánh thủng một cái lỗ trên đầu. Ánh mắt mọi người nhìn Diệp Ly đã được xưng tụng là kinh hãi. Không, phải nói là nhìn thứ đồ gì đó Diệp Ly, đây tuyệt đối là ám khí đệ nhất thiên hạ đó.

Chương 403: Vua của trăm loại vũ khí

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

Không để ý tới ánh mắt tò mò của mọi người, Diệp Ly thong thả thu hồi súng lục vào tay áo, lại cười nói: “Chúng ta nên đi thôi, nếu không sẽ bị bao vây. ” Mọi người nhìn binh lính Tây Lăng đang chạy từ dưới lên một cái, quả quyết thu đồ rời đi. Bên kia sơn đạo, bọn họ sớm đã chuẩn bị tuấn mã dưới chân núi, đợi đến lúc những người đó nháo nhào cuốn tới thì bọn họ đã sớm cưỡi khoái mã chạy xa.

Rời khỏi vách núi, mọi người một mạch ra roi thúc ngựa, đến khi tới Hồng Nhạn Quan mới thở phào nhẹ nhõm. Phượng Chi Dao không khỏi cất tiếng cười to, những người khác cũng đều mang vẻ mặt sung sướng vui vẻ. Kể từ sau khi Mặc Tu Nghiêu mất tích, mặc dù toàn quân trên dưới vẫn đâu vào đấy như cũ, nhưng cũng không tránh khỏi có chút bất an, bên ngoài tự nhiên không khỏi có chút đè nén. Hôm nay cũng lần vui vẻ đầu tiên trong suốt mấy ngày nay.

Hàn Minh Nguyệt nhìn Diệp Ly một chút, thấp giọng hỏi: “Vương phi, thứ kia. . . Ám khí ,có thể cho tại hạ mượn chơi một chút không?”

“Ám khí? ” Diệp Ly nhướng mày, tiện tay lấy súng lục ra đưa tới. Hàn Minh Nguyệt sau khi tạ ơn mới cẩn thận nhận lấy, cũng không chờ được tới lúc trở lại phủ, đã vừa đi vừa nhìn. Phượng Chi Dao, Hàn Minh Tích bên cạnh cũng rướn cổ qua coi. Nhưng mà đối với những thứ đồ này, hiểu biết của bọn họ thua xa Hàn Minh Nguyệt, cho nên cũng không vội vàng đoạt xem. Chỉ có Tần Phong vẫn luôn đi theo

Diệp Ly, trên mặt không có chút kinh ngạc nào, hắn không chỉ từng quan sát những đồ này mà còn biết là từ đâu tới, dĩ nhiên cũng không hiếu kỳ như mọi người. Nhưng mà hôm nay sau khi thấy được lực sát thương khi Vương phi sử dụng thì trong lòng ngược lại có chút nóng lòng muốn thử.

Hàn Minh Nguyệt cau mày suy tư, tay lại không ngừng sờ mó thứ đồ trong tay. Thậm chí học theo dáng vẻ cầm súng của Diệp Ly, thử nghiên cứu xem cơ quan đặt tại nơi nào. Đối diện với họng súng đen ngòm, nhất thời dọa Phượng Chi Dao sợ đến đầu đổ mồ hôi lạnh. Mặc dù hắn không biết đây là đồ chơi gì, nhưng hắn chưa quên thứ đả thương Lôi Chấn Đình tuyệt đối là bắn ra từ cái động đen nhỏ đó. Vội vàng vọt qua một bên, nói: “Hàn Minh Nguyệt, ngươi cẩn thận một chút !”

Hàn Minh Nguyệt mỉm cười nhướng mày, nói: “Vô dụng. ” Hắn đã biết cơ quan ở chỗ nào, nhưng lúc vặn xuống lại không có thứ gì bắn ra. Hàn Minh Nguyệt biết giờ không phải là lúc để thảo luận chuyện này, cho nên cũng không hỏi Diệp Ly, mà chỉ cầm thứ đồ trong tay vuốt vuốt chơi đùa.

Vừa vào trong phủ, Hàn Minh Nguyệt lập tức nhét súng lục về trong tay Diệp Ly, mọi người đều giương mắt nhìn nàng. Diệp Ly cười nhạt, nhét một băng đạn màu đen vào trong súng, mở chốt ra, giơ tay hướng về phía bầu trời bắn ra một phát.

Bính một tiếng, con chim sẻ từ trên không trung rơi xuống. Mọi người vừa thấy trên người chim sẻ nho nhỏ có hai lổ máu. Hiển nhiên, ám khí kia từ phía trước trực tiếp xuyên thấu thân thể chim sẻ.

“Đồ tốt! ” Hàn Minh Nguyệt khen, mặc dù đối với những người có võ công như bọn họ thì dùng một hòn đá đánh rơi chim sẻ như vậy cũng không có vấn đề. Nhưng Hàn Minh Nguyệt nhìn ra, tốc độ của ám khí

kia vượt xa tốc độ của ám khí bình thường, thậm chí sánh ngang với mũi tên của cung thủ bậc nhất Hắc Vân Kỵ. Quan trọng hơn là, ám khí này hình như hoàn toàn không yêu cầu người dùng sử dụng công lực, thậm chí nếu tình trạng thân thể không tốt thì chỉ cần nhắm trúng đầu là được.

Diệp Ly lắc đầu nói: “Tiếng vang quá lớn. ” Vẫn không so được với vũ khí tiên tiến, trong nhất thời nửa khắc quả thật không tìm ra được đồ vật như ống hãm thanh cho nên vẫn không có biện pháp giải quyết. Nếu như muốn đánh lén ban đêm mà nói…, thì thứ đồ này còn chẳng tác dụng bằng mũi tên. Nhưng mà. . . trong mắt Diệp Ly hiện lên một tia hoài niệm. Thời điểm vừa mới khôi phục trí nhớ, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng đời này vẫn còn cơ hội gặp lại vật này, thứ đồ này ở kiếp trước có thể sớm đã trở thành cổ vật được đưa vào viện bảo tàng.

“Vương phi, tại hạ có thể thử một chút không? ” Hàn Minh Nguyệt hỏi, công tử Minh Nguyệt bác học hiểu biết sâu rộng, hứng thú đối với những vật không biết đương nhiên là rất lớn.

Diệp Ly thuận tay đưa tới, Hàn Minh Nguyệt nhìn xung quanh, hướng về ngọn đèn lồng treo dưới mái hiên, bóp cò súng. Bịch một tiếng, đèn lồng vẫn đứng nguyên tại chỗ như cũ, mà đạn lại khảm vào vách tường bên cạnh.

“Ha ha ha ! ” Phượng Chi Dao không khỏi ôm bụng cười cười lớn, “Hàn Minh Nguyệt, mấy năm nay không động, ngươi không phải là gượng tay đấy chứ?”

Hàn Minh Nguyệt thông minh hơn người, sau khi thử một lần đã biết vấn đề ở đầu. Nhưng cũng không nói ra mà đưa súng lục cho Phượng Chi Dao cười nói: “Phượng Tam công tử cũng là thần tiễn thủ có tên tuổi, hay thử một chút xem? ” Phượng Chi Dao không

thèm để ý, “Thử thì thử !”

“Phanh ! ” đèn lồng màu trắng vẫn nhẹ nhàng lay động trong gió như cũ, sắc mặt Phượng Chi Dao nhất thời vặn vẹo. Diệp Ly lấy lại súng, cười nhạt nói: “Thứ này quả thật không cần nội công, cũng không cần thân thể cường tráng. Nhưng mà. . . vẫn có chút vấn đề. Cho nên. . . Muốn luyện tốt thì phải tốn một chút thời gian. ” Chẳng lẽ mấy người này thật sự cho là chỉ cần phóng ám khí chính xác thì ngay lần đầu tiên chạm vào súng đã là thiện xạ sao?

“Quân Duy. . . Quân Duy, giao tình giữa chúng ta tốt như vậy. . . Có thể đưa ta một cái không? ” Ánh mắt Hàn Minh Tích sáng lên, giương mắt nhìn Diệp Ly nói. Vật này đối với mấy người võ công cao cường kia thì có lẽ không là gì. Nhưng mà đối với người khinh công hạng nhất, nội công hạng hai, võ công hạng ba như Hàn Minh Tích mà nói, thì đây chính là thần binh lợi khí a.

Diệp Ly nghiêng người nhìn hắn một cái, tiện tay ném súng lục trong tay qua nói: “Lát nữa tìm Tần Phong dạy ngươi cách dùng. Cẩn thận một chút. . . Vật này nếu như bắn trúng chỗ yếu hại, có thể mang tới phiền toái hơn cả mũi tên và ám khí” Đây tuyệt đối không phải là Diệp Ly hù dọa Hàn Minh Tích, đừng nói là bắn trúng chỗ yếu hại mà chỉ cần bắn trúng thân thể, nếu đạn trực tiếp xuyên qua thì không sao, chỉ là một lỗ thủng mà thôi. Nhưng nếu đạn ở lại trong thân thể thì riêng chuyện lấy đạn ra cũng dày vò không ít người. Hơn nữa vì đạn mang theo một lượng nhỏ hỏa dược cho nên khi đi sâu vào trong cơ thể, tỷ lệ vết thương bị nhiễm trùng tuyệt đối cao hơn vết thương do đao kiếm gây ra gấp chục thậm chí trăm lần.

Hàn Minh Tích cũng đã thấy qua uy lực của vật này, cho nên đương nhiên sẽ sử dụng cẩn thận.

Thấy Hàn Minh Tích dễ dàng lấy được ám khí bảo bối như vậy,

Phượng Chi Dao và Hàn Minh Nguyệt cũng động lòng, “Vương phi…”

Diệp Ly chỉ cảm thấy da đầu tê dại, bất đắc dĩ nói: “Các ngươi đừng hỏi ta, hiện tại vật này chỉ có ba cái. Muốn có thì còn phải chờ thêm vài ngày. ” dĩ nhiên còn rất nhiều thứ phẩm, nhưng vật như vậy Diệp Ly không dám giao cho đám người Phượng Chi Dao, ngộ nhỡ cướp cò thì phiền toái. Diệp Ly tính nhiều nhất không đến hai ba năm, thì súng lục ở tiêu chuẩn này có thể sản xuất số lượng lớn, nói không chừng còn có thể cải tiến một chút. Diệp Ly cũng không chắc liệu đưa vũ khí nóng vào thời đại của vũ khí lạnh rốt cuộc là đúng hay sai. Nhưng đã có những thứ đồ này trong tay, lại có nền tảng cao tổ hoàng đế tiền triều để lại, Diệp Ly đương nhiên không thể nào bỏ qua. Từ vũ khí lạnh đến đạn pháo, chung quy cũng là xu hướng phát triển của loài người, bọn họ có thể dẫn trước một bước cũng không có gì không tốt.

Không lấy được đồ, Phượng Chi Dao và Hàn Minh Nguyệt có chút thất vọng, nhưng mà cũng hiểu chuyện này không có cách nào khác. Chỉ đành giao hẹn với Diệp Ly, đợi đến lúc làm xong rồi thì phải cho bọn họ trước. Diệp Ly chỉ đành đáp ứng.

Hàn Minh Tích nhìn huynh trưởng nhà mình một chút, có chút không nỡ đem bảo bối vừa đến tay nâng tới trước mặt Hàn Minh Nguyệt, “Đại ca, cho huynh chơi trước này. ” Hàn Minh Nguyệt đưa tay đón lấy, súng lục trong tay quay một vòng, giơ lên bắn ra một phát. Xưa nay công tử Minh Nguyệt học một biết mười, sau thất bại lần trước thì lần này bắn ra vừa đúng chính giữa đèn lồng dưới mái hiên.

Phượng Chi Dao cau mày nói: ” Đồ chơi này phát ra âm thanh hơi lớn. ” nếu như có thể hoàn toàn không phát ra âm thanh, thì chính là bảo bối chuyên dùng để giết người phóng hỏa ám toán đánh lén a. Lấy nhãn lực của Phượng Chi Dao thì, nếu như trong khoảng cách

gần đột nhiên nổ súng hoặc là có mấy người đồng thời nổ súng, thì cho dù là cao thủ cấp bậc như Lôi Chấn Đình cũng khó mà toàn thân trở lui.

Diệp Ly nhướng mày. Đương nhiên là có ống hãm thanh, chỉ là tạm thời không làm được.

Hàn Minh Nguyệt nghe Phượng Chi Dao nói…, cúi đầu nhìn vật trên tay như có điều suy nghĩ.

“Lại nói, chúng ta còn chưa biết ám khí này tên gọi là gì? ” Hàn Minh Tích hỏi. Ám khí kinh người như thế, tuyệt đối phải có một cái tên hoa lệ kinh người cực kỳ hay.

Đáng tiếc câu trả lời của Diệp Ly khiến hắn hết sức thất vọng, “Cái này gọi là. . . Súng, súng lục.”

“Thương?! Đồ chơi này có chỗ nào giống thương đâu? ” Phượng Chi Dao dẫn đầu phản đối. Thương là vua của trăm loại binh khí, lại càng là lợi khí trên chiến trường. Giống như Mặc Tu Nghiêu bây giờ phần lớn là dùng kiếm, nhưng thời thiếu niên tung hoành sa trường đã từng sử dụng một thanh Bàn Long ngân thương, quân địch nghe tin đã sợ mất mật. Diệp Ly cười híp mắt nói: “Tóm lại, nó chính là súng. ” dứt lời còn xua tay cho biết không cần bàn lại. Nàng không muốn đặt cho bảo bối này một cái tên ly kỳ cổ quái gì đó chút nào.

Hoàn toàn không cho Phượng Chi Dao cơ hội phản đối, Diệp Ly phất tay một cái đi thẳng vào. Bọn họ mới vừa bắn ra mấy phát súng ở chỗ này, nói vậy đã đưa đến sự chú ý của không ít người. Nàng cũng không muốn bị một đám người cuốn lấy. Hàn Minh Nguyệt mặt đầy tò mò hý hoáy thứ trong tay, vẻ mặt giống như là đang muốn phá nó ra để nghiên cứu. Hàn Minh Nguyệt không giống Phượng Chi Dao, hắn không có chấp niệm gì với tên binh khí cả. Đừng nói Diệp Ly gọi nó là

súng, mà cho dù Diệp Ly có gọi thứ này là đao kiếm thì hắn cũng hoàn toàn có thể đem nó trở thành đao kiếm, chỉ cần dùng tốt là được.

Cũng không để ý tới Phượng Chi Dao đang kháng nghị, Hàn Minh Nguyệt cầm món vũ khí vừa đến tay, không quay đầu lại đi thẳng. Chỉ để lại Hàn Minh Tích và Phượng Chi Dao hai mặt nhìn nhau. Thật lâu sau, Phượng Chi Dao mới hỏi: “Ngươi có thấy cái tên này đáng tin không?”

Hàn Minh Tích cười híp mắt nhìn hắn nói: “Ta chưa dùng qua súng mà ngươi nói, cho nên ta cảm thấy. . . cái tên Vương phi đặt nhất định là đáng tin.”

Phượng Chi Dao nhàn nhạt liếc mắt, hắn đúng là không nên hỏi Hàn Minh Tích. Trừ Đại ca ra, thì Hàn Minh Tích luôn coi lời của Vương phi là chân lý.

Nhìn dáng vẻ bị đả kích sâu sắc của hắn, Hàn Minh Tích vỗ vai hắn an ủi: “Tên gọi là gì không quan trọng. Ám khí của Vương phi gọi là súng, chẳng lẽ thương của ngươi không phải là thương sao? ” cho nên, từ đầu tới cuối Diệp Ly đã quên với bọn họ rằng——đó không phải là ám khí.

Trong đại doanh Tây Lăng ngoài Hồng Nhạn Quan hai mươi dặm ,bởi vì vừa mới bị Định Vương phủ tập kích một cách quỷ dị, ngay cả Lôi Chấn Đình võ công cái thế cũng bị thương nặng. Điều này làm cho đại quân Tây Lăng vốn đang khí thế mãnh liệt liền giống như một con ngan đột nhiên bị người bóp cổ nhất thời nghẹn không thôi. Bởi vì không biết Mặc gia quân còn thứ vũ khí quỷ dị kia không, cho nên đại quân Tây Lăng không dám hạ trại quá gần Hồng Nhạn Quan, chỉ đành rút lui về sau chừng mười trượng.

Trong đại trướng của Lôi Chấn Đình, áo trên vai Lôi Chấn Đình đã bị cởi ra, mấy đại phu nhìn Lôi Chấn Đình rối rít cau mày. Dưới vai phải của Lôi Chấn Đình một chút có một lỗ máu không lớn không nhỏ. Nhưng điều này lại làm khó một đám đại phu y thuật cao minh. Nếu là mũi tên hoặc ám khí thì còn dễ nói, mũi tên có thể trực tiếp rút ra, ám khí cũng không bắn được sâu, nhưng mà vết thương của Trấn Nam Vương bây giờ đã xâm nhập trong thân thể, chỉ kém chút nữa là đánh nát xương bả vai. Hơn nữa mặc dù bọn họ không thấy được vật kia rốt cuộc là thứ ám khí gì, nhưng có thể cảm giác được, vật kia tất nhiên không lớn, hơn nữa cũng không quá góc cạnh. Muốn lấy vật kia ra mà không thương hại tới Trấn Nam Vương thì khó càng thêm khó.

Còn có một biện pháp chính là sử dụng nội lực trực tiếp bức ám khí bên trong ra. Nhưng mà người có nội lực cao như vậy, trước mắt trong quân cũng chỉ có duy nhất Lôi Chấn Đình. Mà tay trái của Lôi Chấn Đình. . Hơn hai mươi năm trước đã bị Mặc Lưu Danh chém đứt. Khoan chưa nói chuyện vết thương của Lôi Chấn Đình nằm bên vai phải mà cho dù là bị thương bên trái thì lão cũng không cách nào giơ tay lên bức ám khí kia ra sau lưng. Nếu không cẩn thận, xương vai vốn yên lạnh liền thật sự bị đả thương.

Lôi Chấn Đình bình tĩnh, cúi đầu nhìn chằm chằm lỗ máu dưới bờ vai, cau mày, trên mặt không có vẻ đau đớn chút nào, “Các ngươi thấy thế nào?”

Một đại phu suy nghĩ một chút, vẫn là tiến lên từng bước nói: “Thuộc hạ vô năng, chưa từng thấy qua ám khí như vậy bao giờ.”

“Nếu như mạnh mẽ lấy ra thì sẽ thế nào? ” Lôi Chấn Đình hỏi.

Đại phu cẩn thận nói: “Vương gia võ công cao cường, nếu như mạnh mẽ lấy ra. . . Chỉ cần điều dưỡng cẩn thận thì sẽ không có gì đáng

ngại. Nhưng mà. . . Chỉ sợ trong vòng mấy tháng tới, tay phải của Vương gia. . . . ” đại phu không nói tiếp, hắn biết Trấn Nam Vương nhất định hiểu ý của hắn. Nhưng mà Trấn Nam Vương vốn chỉ có một cánh tay, hôm nay tay phải lại không thể động, chẳng phải tương đương với một tên phế nhân sao.

Ánh mắt Lôi Chấn Đình trầm xuống, trầm tư hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Nếu như tạm thời không lấy ra thì sao?”

“Tuyệt đối không được. ” đại phu vội vàng nói: “Vương gia tuyệt đối không được. Mặc dù đám thuộc hạ không biết ám khí kia chế thành từ cái gì. Nhưng mà lưu trong thân thể tuyệt đối là cực kì không ổn. Không nói vật này đối với thân thể có tổn thương mà vết thương quá sâu cũng có khả năng sẽ sinh mủ, cuối cùng. . . rất có khả năng cả bả vai của Vương gia cũng không thể cử động nữa. Thậm chí. . . Tử vong.”

Mặc dù nói những điều này với Lôi Chấn Đình khiến đại phu rất có áp lực, nhưng nếu Trấn Nam Vương Nhân vì không được trị liệu mà bỏ mình thì bọn họ chắc chắn càng thêm xui xẻo. Cho nên mấy đại phu mặc dù bị Lôi Chấn Đình nhìn chằm chằm nhưng vẫn cùng nhau phụ họa theo ý của đại phu kia.

Lôi Chấn Đình trầm mặc hồi lâu, lão vốn là nhân vật quyết định trong cuộc sát phạt lần này, cho dù tình huống trước mắt có như vậy thì cũng không thể lùi bước hoặc căng thẳng . Trong đầu nhanh chóng tính toán thế cuộc trước mắt một phen, mới hỏi: “Nếu hiện tại mạnh mẽ lấy ra…”

“Thuộc hạ nhất định dốc hết toàn lực. ” mấy đại phu cùng kêu lên nói.

Lôi Chấn Đình thở dài, nói: “Vậy cứ thế đi ” không phải Lôi Chấn Đình không muốn dùng biện pháp khác mà là, hiện nay trên đời người có

thể dùng nội lực bức thứ ám khí trong cơ thể lão ra mà không tổn hại đến căn cốt cũng không có nhiều. Lão là một trong số đó, còn lại chỉ có Mặc Tu Nghiêu, Lăng Thiết Hàn và Mộc Kình Thương. Những người khác như Đông Phương U, Nhậm Kỳ Ninh hay Hàn Minh Nguyệt cũng có thể thử một lần. Thế nhưng cố tình là những người này hoặc lão không tìm được hoặc lão không thể tìm.

Phất tay cho đám đại phu lui xuống chuẩn bị, Lôi Chấn Đình một mình ở trong trướng thở dài. Mới xuất binh đã bị thương nặng, Diệp Ly. . . Bản vương quả thật đã xem thường ngươi. Mơ hồ, chẳng biết tại sao trong lòng Lôi Chấn Đình đột nhiên cảm thấy có chút bất an.

Bên này, Lôi Chấn Đình bị mấy đại phu vây quanh lấy đạn. Mặc dù những đại phu này y thuật cao minh, nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại đạn này. Hơn nữa đạn đã xâm nhập vào trong máu thịt, suýt chút nữa đã găm qua xương. Mấy đại phu này không có kinh nghiệm nên cho dù cẩn thận lấy viên đạn trên vai Lôi Chấn Đình ra nhưng vẫn khiến vết thương càng thêm nghiêm trọng. Chỉ sợ không dưỡng thương ba hay năm tháng thì không cách nào khôi phục được, hơn nữa sau này cho dù có khôi phục thì vẫn sẽ lưu lại một chút di chứng không nặng không nhẹ. Chí ít thì, từ này về sau trong tứ đại cao thủ đứng đầu thiên hạ Lôi Chấn Đình có thể sẽ xếp hạng bét.

Rõ ràng là đại quân Tây Lăng đang nguy cấp, sau trận nổ đó bất ngờ thối lui, chỉ lưu lại một loạt thi thể máu tanh đầy đất. Điều này làm cho các tướng sĩ trên Hồng Nhạn Quan vô cùng tò mò. Trong phủ Tướng Quân, Diệp Ly bị lão tướng quân Nguyên Bùi chặn lại. Nghe Diệp Ly kể xong những chuyện đã xảy ra, Nguyên Bùi không khỏi cất tiếng cười to, “Đồ tốt ! Thật là trời giúp Mặc gia quân ta.”

Phượng Chi Dao trợn trắng mắt nói: “Nguyên lão, trời giúp cái gì chứ? Đồ kia rõ ràng là Vương phi lấy ra mà. ” Nếu như quả thật là trời giúp Định Vương phủ mà nói…thì những năm qua Định Vương

phủ đã không xui xẻo, khó khăn như vậy.

Nguyên Bùi vuốt chòm râu trắng xóa liên tục cười nói: “Không sai, không sai. Quả thật làm phiền Vương phi rồi. Vương phi, cái kia. . thuốc nổ gì đó, còn nữa không? ” Diệp Ly tiếc nuối lắc đầu nói: “Hôm nay đã dùng hết tất cả hàng tích trữ trong hai năm qua rồi. ” phải biết là muốn một hơi nổ chết hơn vạn người thì cho dù là ở hiện đại cũng phải cần một lượng không nhỏ. Càng không cần phải nói, doanh trại Tây Lăng kia địa thế bằng phẳng trống trải, đơn thuần chỉ là cầm thuốc nổ trực tiếp nổ. Lấy kỹ thuật hiện tại, nếu như làm thành lựu đạn thì một quả có thể nổ chết hai người đã là không tệ rồi. Đặt cùng một nơi rồi trực tiếp châm lửa thì uy lực sẽ lớn hơn một chút.

Phượng Chi Dao nói: “Lôi Chấn Đình không thể tự mình ra chiến trường, đối với chúng ta mà nói đã là có lợi rồi. ” Ít nhất thì bởi vì chuyện ngày hôm nay, sĩ khí đại quân Tây Lăng chắc chắn sẽ phải cân nhắc lại, trong thời gian ngắn đừng mong có thể tăng lên.

Diệp Ly mỉm cười, gật đầu nói: “Không tệ. Đã như vậy, chư vị hãy chuẩn bị cho tốt. Hồng Nhạn Quan làm phiền các vị gia sức.”

Mọi người đứng lên nói: “Thuộc hạ tuân lệnh !”

Mặt khác, Lãnh Hoài và Lữ Cận Hiền vốn đóng ở Trường Hưng – nguyên là Sở kinh cũng tiến hành hội họp, giằng co với đại quân Mặc Cảnh Lê đóng ngoài thành Lật Dương. Mặc Tu Nghiêu vừa chết, toàn bộ chiến trường liền chuyển dần về phía Tây Bắc, Hàn Cốc Quan vốn là nơi trọng yếu thì nay không người nào hỏi thăm. Mặc Cảnh Lê trú tại thành Lật Dương, hòng ngăn cản đường hành quân của Mặc gia quân.Mà Lãnh Hoài và Lữ Cận Hiền nay đang vội vả trở về Hồng Nhạn Quan tăng viện Định Vương phủ. Song phương không ai nhường ai, trong mấy ngày ngắn ngủn đã giao phong mấy trận lớn nhỏ, hai bên đều chịu thương vong. Cuối cùng, Mặc Cảnh Lê dứt

khoát đóng cổng thành không ra. Dù sao hắn cũng không nhất thiết phải tiêu diệt Lữ Cận Hiền và Lãnh Hoài, hắn chỉ cần tử thủ Lật Dương khiến Lữ Cận Hiền và Lãnh Hòai không qua được thì hắn cũng đã thắng.

Chỉ phòng mà không đánh như vậy, so với mặt đối mặt gõ mõ cầm canh thì càng khiến Lữ Cận Hiền và Lãnh Hoài căm tức hơn. Công thành vốn là chuyện vô cùng tốn thời gian, lúc trước Bắc Cảnh tấn công Tử Kinh Quan hơn nửa năm mà không phá được, Sở kinh sau đó cũng mất hơn ba tháng. Nhưng mà hiện tại bọn họ thiếu nhất chính là thời gian. Cho dù Lãnh Hoài và Lữ Cận Hiền đều là người bình tĩnh tỉnh táo nhưng trong lòng vẫn không khỏi thầm mắng Mặc Cảnh Lê hèn hạ.

Trong lều chủ soái Mặc gia quân, Lữ Cận Hiền cau mày đi tới đi lui, đám Lãnh Hoài và Hà Túc ngồi một bên cũng nhíu chặt mày kiếm. Lãnh Hoài đặt chén trà xuống, thở dài nói: “Lữ tướng quân, ngài đừng đi qua đi lại nữa, đầu ta choáng váng hết lên rồi.”

Lữ Cận Hiền ngẩn người, đành tiếp tục ngồi xuống. Thần sắc nặng nề nói: “Ngắn ngủn nửa tháng, mà đại quân Lôi Chấn Đình đã ép tới Hồng Quan rồi. Hơn nữa, biên cảnh Tây Lăng còn liên tục tăng binh về phía Bắc.Ta thật lo … ” Thật lo Vương phi không cầm cự được.

Trong Hồng Nhạn Quan, ngoại trừ Nguyên Bùi lão tướng quân, thì đều là những tướng lãnh trẻ tuổi. Mặc dù Nguyên Bùi tướng quân thiện chiến nhưng tuổi đã ngoài bảy mươi, sao có thể khiến người ta không lo lắng?

Lãnh Hoài nói: “Nếu như Hồng Nhạn Quan không cầm cự được, Vương phi tất sẽ triệu hồi Nam Hầu và Mộ Dung tướng quân. Đến lúc đó cũng có thể chống đỡ thêm vài ngày, điều chúng ta cần làm là mau chóng công phá thành Lật Dương, nếu không. . . cho dù hiện

giờ Hồng Nhạn Quan có bị phá thì chúng ta cũng chỉ có thể ở chỗ này mà sốt ruột."

" Mấy ngày nay Mặc Cảnh Lê giống như rùa đen rụt đầu vậy, bất luận chúng ta mắng thế nào hắn cũng không chịu ra ngoài. Chúng ta có thể làm gì chứ? " Vân Đình nổi giận đùng đùng nói. Dĩ nhiên là cực kì tức giận Mặc Cảnh Lê rúc đầu trong thành không chịu ra nghênh chiến.

Từ Thanh Phong cau mày nói: "Hay ta dẫn người lẻn vào trong thành, đến lúc đó trong ứng ngoài hợp…"

Lữ Cận Hiền lắc đầu nói: "Không được, thành Lật Dương vốn dễ thủ khó công. Hơn nữa. . . Trong thành có tám mươi vạn binh mã. Hiện tại Mặc Cảnh Lê cũng không thiếu người, mặc dù Kỳ Lân lợi hại, nhưng nếu phải xâm nhập vào nơi quá nhiều người thì chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì. " Nếu như tám mươi vạn đại quân thủ một thành mà vẫn còn chỗ hở để người ta chui thì Mặc Cảnh Lê có thể đem mình chôn được rồi.

Lãnh Hoài nhíu nhíu mày không nói, đột nhiên cười nói: "Đúng rồi. . . Tám mươi vạn người. . . Các ngươi cảm thấy Mặc Cảnh Lê có bao nhiêu lương thực trong thành Lật Dương? " Lật Dương không phải là thành đặc biệt lớn, quan trọng hơn là …, Lật Dương không phải nơi chuyên sản xuất lương thực cho Đại Sở. Cho nên lương thảo tồn trữ trong thành tuyệt đối không nhiều. Mà lương thảo một ngày cho tám mươi vạn người cũng không phải là nhỏ.

Nghe vậy, mày kiếm Vân Đình dãn ra một chút cười nói: "Chúng ta có thể giúp hắn một chút ! Lẻn vào không được thì tìm mấy cao thủ tới phóng lửa đi."

Từ Thanh Phong đứng dậy, gật đầu nói: "Không thành vấn đề,

chuyện này cứ giao cho ta.”

Chuyện như vậy, đương nhiên chỉ có thể giao cho đội quân tài giỏi, tinh thông các loại kỳ nghệ nhất trong Mặc gia quân- Kỳ Lân đi làm. Lữ Cận Hiền gật đầu nói: “Khổ cực Từ thống lĩnh rồi. Mặc Cảnh Lê chắc chắn sẽ có đề phòng, Từ thống lĩnh ngàn vạn lần cẩn thận.”

Từ Thanh Phong gật đầu, “Mấy vị tướng quân cứ chờ tin lành đi.”

Từ Thanh Phong cũng không dài dòng, sau khi cáo từ mọi người thì lập tức rời khỏi doanh trướng. Lãnh Hoài thở dài nói: “Hi vọng Từ thống lĩnh mã đáo thành công.”

Hà Túc suy nghĩ một chút hỏi: “Chúng ta có cần an bài nhân mã chặn đội ngũ áp tải lương thảo của Đại Sở không ?”

Lữ Cận Hiền khoát tay một cái nói: “Cái này thì không cần. Nếu như phía sau Mặc Cảnh Lê còn có lương thảo thì cứ để bọn họ chạy tới.”

Mặc dù không biết trong hồ lô Lữ Cận Hiền bán thuốc gì nhưng thấy dáng vẻ thong dong của ông thì chắc hẳn trong lòng đã nắm chắc cho nên mọi người cũng không hỏi thêm nữa.

“Khởi bẩm Lữ tướng quân, Lãnh tướng quân, ngoài cửa có một vị Diệp công tử cầu kiến. ” ngoài cửa, thị vệ đi vào bẩm báo nói.

“Diệp công tử? Là ai vậy? ” mọi người đều mờ mịt.

Lữ Cận Hiền suy nghĩ một chút, nói: “Mời hắn vào.”

Chương 404: Tung tích Định Vương

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

Thị vệ phụng mệnh đi mời người, đám người trong doanh trướng không khỏi suy đoán một phen. Vân Đình sờ sờ đầu hỏi: “Có phải là người bên nhà mẹ Vương phi không? ” Trong số những người bọn họ quen thì chỉ có Vương phi là họ Diệp.

Hà Túc càu mày nói: “Nhà mẹ Vương phi, lại xưng công tử thì tầm tuổi này chỉ có tiểu tử Diệp Dung của Diệp gia mà thôi. Ngươi cảm thấy hắn có thể ngàn dặm xa xôi chạy tới quân doanh sao? ” Vân Đình phản ứng lại, nhất thời cũng thấy suy đoán của mình hết sức hoang đường. hắn đã gặp Diệp Dung tên mập kia, rõ ràng là người đọc sách mà lại mập đến mức sắp không nhìn mắt mũi đâu, một chút cũng không có vẻ quý khí của người thư sinh học hành gian khổ, thoạt nhìn còn thô tục hơn những người luyện võ như bọn họ. Lại nói, Diệp Thượng Thư năm đó cũng được coi là mỹ nam tử nổi tiếng Sở kinh, mấy nữ nhân Diệp gia chưa nói đến nhân phẩm thế nào nhưng ít nhất cũng đều là mỹ nữ. Không ngờ lại sinh ra loại thứ phẩm như Diệp Dung. Nhưng mà hết lần này tới lần khác, hai vị lão nữ nhân Diệp gia kia lại che chở hắn đến mức sợ ra cửa cũng có thể bị gió thổi đi vậy.

Thật ra thì, dung mạo Diệp Dung tuyệt đối không xấu. Khi còn bé cũng được coi là đứa nhỏ có tướng mạo tuấn tú. Chỉ tiếc Vương thị không biết cách dạy con, có câu nói cha mẹ sinh con trời sinh tính. Diệp Dung thậm chí ngay cả nửa thành tài hoa của Diệp Thượng

Thư cũng không học được, ngày thường lại bị Vương thị dạy đến không biết chút gì, khí chất ngày càng thêm thô bỉ. Hơn nữa những năm này hắn ăn uống ngốn ngấu, dáng người không ngừng to ra, khiến cho Vân Đình mới gặp qua một lần mà đã có ấn tượng vô cùng xấu.

Lãnh Hoài lắc đầu một cái, mặc dù ông ở Sở kinh mấy chục năm, nhưng cũng không nhớ rõ Diệp gia còn lấy ra được nhân vật nào. Cười nói: “Người tới, gặp rồi tự nhiên sẽ biết là ai.”

Chỉ chốc lát sau, một nam tử áo trắng xa lạ đi vào, nhìn mọi người cười nhạt nói: “Chào các vị.”

Lãnh Hoài và Lữ Cận Hiền đồng loại cau mày, dung mạo nam tử trước mắt này thuộc về loại gặp mấy lần cũng không .cách nào nhớ nổi. Nhưng xét trong số ít người mặc y phục trắng thì hai người đều khẳng định bọn họ chưa từng gặp qua nam tử trước mặt này bao giờ.

“Vị công tử này… ” Lãnh Hoài trầm giọng hỏi.

“Ngươi là ai?! ” Lãnh Hoài còn chưa hỏi xong, Hà Túc ngồi một bên đã đứng bật dậy, vẻ mặt lạnh như băng trừng nam tử áo trắng trước mắt. Mọi người nhìn về phía Hà Túc, Hà Túc xưa nay tính tình trầm ổn, nếu như không phải tình huống đặc biệt thì tuyệt đối sẽ không ngắt lời Lãnh Hoài

Hà Túc nheo mắt nói: “Hắn dịch dung. ” Trên đời này quả thật có một vài thuật dịch dung tinh diệu, nhưng rất ít trong số đó có thể gạt được Diệp Ly. Dù tinh diệu đến mức nào đi nữa thì cũng không phải mặt thật, sẽ luôn có một chút sơ hở, dù sao dịch dung cũng không phải là chỉnh dung. Nếu không gạt được Diệp Ly, thì đương nhiên cũng không gạt được Hà Túc do Diệp Ly dạy dỗ.

Nghe Hà Túc nói…, mọi người lập tức đề phòng lên.

Nam tử áo trắng bất đắc dĩ cười một tiếng, thở dài nói: “Sớm biết ngươi ở đây thì ta đã không lấy thứ đồ chơi này ra ” giơ tay lên lột mặt nạ ra, một dung nhan tuấn mĩ phi phàm hé lộ, nhưng lại làm cho mọi người thất thanh la hoảng lên, “Vương, Vương. . . gia?!”

Vân Đình cả kinh đứng dậy, ngay cả cái ghế đang ngồi cũng đổ ra sau, không chút để ý, chỉ vào nam tử trước mắt nói: “Ngươi. . . Ngươi rốt cuộc là quỷ yêu phương nào?! Lại dám giả mạo Vương gia !”

Không thể trách mọi người khiếp sợ. Trước đó vài ngày khi tin tức Mặc Tu Nghiêu chết đi tuyền tới trong quân, Lữ Cận Hiền cũng suýt bị hù dọa ngất đi. Vốn vẫn không tin nhưng khi nghe nói Vương phi đã để Định Vương nhập quan tại Hồng Nhạn Quan, ngay cả Lôi Chấn Đình và Mặc Cảnh Lê cũng tự mình chạy tới bái tế. Lúc đó mới khiến mọi người đón nhận tin dữ này. Hiện tại Mặc Tu Nghiêu đột nhiên sống sờ sờ đứng trước mặt mọi người sao có thể không dọa bọn họ giật nảy mình.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nhìn Vân Đình một cái, vung tay lên. Một đạo chỉ phong xẹt qua, nghiên mực trên bàn Lữ Cận Hiền lập tức nát bấy. Mọi người đưa mắt nhìn nhau lại nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu. Cõi đời này người có nội lực cao thâm tinh diệu như vậy cũng không nhiều. Vân Đình cau mày, nói: “Ngươi là Lăng Thiết Hàn hay là Mộc Kình đóng giả đó? ” Ít nhất có thể khẳng định tuyệt đối không phải là Lôi Chấn Đình, Lôi Chấn Đình chỉ có một cái tay, muốn biến thành Mặc Tu Nghiêu hai cái tay thì có chút khó khăn.

Lúc này Hà Túc đã bình tĩnh lại, trầm mặc hồi lâu nói: “Thật sự là Vương gia.”

Mặc Tu Nghiêu thở dài, lấy ra một ngọc bội màu đen quơ quơ, nói: “Hiện tại đã tin rồi chứ?”

Thấy ngọc bội màu đen đại biểu cho thân phận Định Vương của Định Vương phủ, mọi người mới phục hồi tinh thần lại. Đám người Lữ Cận Hiền càng thêm kích động, “Vương gia. . . Vương gia làm sao ngài lại… ” trong nhất thời, Lữ Cận Hiền có chút hỗn loạn từ ngữ, không cách nào diễn đạt đầy đủ ý tứ. Thứ bọn họ muốn hỏi quá nhiều, trong nhất thời ngược lại không biết rốt cuộc nên hỏi gì.

Vẫn là Lãnh Hoài bình tĩnh hơn một chút, hỏi: “Tại sao Vương gia lại ở đây?”

Mặc Tu Nghiêu nói: “Nghe nói các ngươi bị chặn tại Lật Dương, cho nên tới xem một chút.”

“Thuộc hạ vô năng, xin Vương gia trách phạt. ” Lữ Cận Hiền và Lãnh Hoài đồng thời thỉnh tội. Mặc Tu Nghiêu khoát tay một cái nói: “Sao có thể trách các ngươi được? Bản vương đột nhiên gặp chuyện không may cho nên mới không thể tiếp tục an bài các ngươi.”

Lữ Cận Hiền lo lắng hỏi: “Vương gia bị thương sao?”

Mặc Tu Nghiêu gật gật đầu nói: “Quả thật bị đả thương một chút. ” Mặc Tu Nghiêu càng hời hợt thì đám người Lữ Cận Hiền càng thêm lo lắng. Nếu không phải là trọng thương, thì sao Định Vương lại đột nhiên mất tích được. Phải biết, tình hình bây giờ đối với Mặc gia quân không có chút lợi ích nào. Mặc Tu Nghiêu lắc đầu một cái cười nói: “Bản vương thật sự không có, chỉ là. . . Vừa lúc cảm thấy chuyện này là một cơ hội. Cho nên mới… . ” hắn cũng không muốn tương lai trở về lại để A Ly cho rằng hắn bị trọng thương. Hiện tại có Mặc Hoa bên cạnh A Ly, A Ly chỉ cho rằng hắn vì mưu tính mới cố ý nổ chết,

căn bản không bị thương gì. Dĩ nhiên hắn thật sự không bị đả thương quá nặng gì cả.

Quan sát trên dưới một phen, thấy Mặc Tu Nghiêu quả thật không việc gì, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Lữ Cận Hiền hỏi: “Không biết Vương gia có kế hoạch gì? ” Định Vương đột nhiên đến nơi này hiển nhiên không thể nào là tới xem bọn họ như lời hắn vừa nói. Tất nhiên là bởi vì bọn họ cũng là một phần trong kế hoạch.

Mặc Tu Nghiêu thiêu mi nói: ” Kế hoạch trước mắt không gấp. Giải quyết Mặc Cảnh Lê rồi hãy nói. ” Mặc Tu Nghiêu hơi hơi rũ mắt, sát khí trong đó không chút che dấu lóe lên.

“Vương gia nói rất đúng” Lữ Cận Hiền nói, “Hiện tại Lôi Chấn Đình đã tới trước Hồng Nhạn Quan, chúng ta quả thật phải nhanh chóng giải quyết Mặc Cảnh Lê đúng hẹn đi Tây Bắc chi viện cho Hồng Nhạn Quan. ” lập tức đem kế hoạch để Từ Thanh Phong dẫn người vào thành đốt lương thảo Mặc Cảnh Lê nói ra. Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, cười nói: “Rất tốt, Bản vương cũng cùng đi.”

Lữ Cận Hiền cau mày nói: “Chuyện này mặc dù quan trọng nhưng cũng không cần đích thân Vương gia mạo hiểm, xin Vương gia nghĩ lại.”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Bản vương còn chuyện khác cần làm.”

Thấy Mặc Tu Nghiêu kiên quyết, mọi người cũng không khuyên nữa. Bên cạnh, Hà Túc hỏi: “Vương gia, Vương phi có biết hành tung của Vương gia không? Có cần phái người báo cho Vương phi hành tung của Vương gia không? ” Mặc Tu Nghiêu dừng một lát, tùy ý phất tay một cái rồi đi ra ngoài.

Vân Đình và Hà Túc liếc mắt nhìn nhau, Vân Đình hỏi: “Vương gia có

ý gì? Không nói cho Vương phi sao?”

Hà Túc nhíu hạ lông mày nói: “Ta cảm thấy ý của Vương gia là tùy ý chúng ta. ” không nói cũng được thì chính là có thể. Hà Túc cảm thấy lấy cá tính của Vương gia thì rất có thể lần này sẽ không nói hành tung của mình cho Vương phi. Bởi vì. . . Hắn bị thương. Hà Túc luôn để ý từng chi tiết nhỏ tự nhiên sẽ không bỏ qua sắc mặt vẫn có chút trắng cùng dáng vẻ khí huyết chưa đủ của Mặc Tu Nghiêu. Vân Đình suy nghĩ một chút, cảm thấy Hà Túc nói không sai. Gật đầu nói: “Chuyện này cũng không quan trọng. ” dù sao diệt Mặc Cảnh Lê rồi Vương phi liền biết Vương gia đang ở nơi nào, Vân Đình không cảm thấy sớm hai ngày hay chậm hai ngày có cái gì khác nhau.

Mặc Tu Nghiêu vừa mới xuất hiện trong quân doanh chưa đến một khắc đồng hồ đã tiếp tục biến mất, hơn nữa trước khi đi còn ra nghiêm lệnh không được tiết lộ tin tức của hắn cho bất luận kẻ nào ngoại trừ Diệp Ly. Nhưng mà Mặc Tu Nghiêu danh tiếng lẫy lừng đem lại hiệu quả trấn an vô cùng tốt, đám người Lữ Cận Hiền cũng buông bỏ nỗi lo trong lòng, Vương gia xưa nay luôn coi trọng Vương phi nhưng lần này cũng không sốt ruột trước tình cảnh Hồng Nhạn Quan, như vậy chứng minh rằng Vương phi và Hồng Nhạn Quan sẽ không bị nguy hiểm. Đã như vậy bọn họ đương nhiên không cần gấp gáp.

Sau khi rời khỏi doanh trại Mặc Tu Nghiêu không cùng đám người Từ Thanh Phong vào Lật Dương mà đợi đến khi sắc trời tối xuống, một mình nhàn nhã lướt qua thành tường tiến vào Lật Dương. Trong thành quả nhiên là đề phòng sâm nghiêm, mặc dù trời mới vừa tối, nhưng trên phố không còn ai đi lại. Nhà nào nhà nấy đóng chặt đại môn, dáng vẻ đã sớm đi nghỉ. Nhưng mà ngay cả như vậy thì trên đường cái vẫn có không ít binh lính đi tuần tra. Gần như có thể nói là cứ năm bước một trạm gác mười bước một tốp lính gác. Hiển nhiên Mặc Cảnh Lê chịu thiệt không ít trong tay Kỳ Lân cho nên vẫn luôn đề

phòng bọn họ lén lẻn vào thành.

Những trạm gác sâm nghiêm này hiển nhiên không phải là chướng ngại gì đối với Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu nhàn nhã xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ trong thành Lật Dương căn cứ vào bản đồ toàn thành đã ghi nhớ trong đầu, rất nhanh liền tìm tới mục đích của hắn. Nơi vốn là phủ Thái Thú Lật Dương nay đã là chỗ ở tạm thời của Mặc Cảnh Lê. Thân hình Mặc Tu Nghiêu chợt lóe, phi người tiến vào phủ Thái Thú, hướng về nơi náo nhiệt nhất trong phủ mà đi.

Trong đại sảnh phủ Thái Thú tối nay vẫn là màn ca múa rộn ràng, mỹ tửu chén lớn chén nhỏ lần lượt thay đổi. Mặc Cảnh Lê tâm trạng vui vẻ ngồi trên ghế, bên cạnh là một mỹ nữ dung mạo tuyệt sắc mặt mày vui cười bồi rượu. Mặc dù mấy ngày nay có không ít chuyện khiến hắn không hài lòng, nhưng tóm lại vẫn là rất tốt. Dĩ nhiên, đối với Mặc Cảnh Lê mà nói, chỉ cần Mặc Tu Nghiêu chết thì bất cứ chuyện gì cũng có thể khiến cho hắn cảm thấy khoái trá. Cho nên, dù mấy thế gia đại tộc Vân Châu này không chút cố kỵ thân phận hoàng đế của hắn, khiến hắn nhiều lần đụng phải cái đinh mềm thì Mặc Cảnh Lê vẫn dễ dàng tha thứ cho bọn họ. Liếc mắt nhìn đám tân khách trong đại điện một cái, Mặc Cảnh Lê cười càng thêm hài lòng. Thế gia đại tộc thì sao? Không có quyền lực thì cũng chẳng là cái gì cả?! Cho nên, hắn mới là kẻ cao cao tại thượng mà những người bên dưới cho dù không muốn thì cũng không thể không cúi người cười hùa theo.

“Sở tiên sinh, là trẫm tiếp đón không chu toàn sao? Vì sao không uống? ” Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm một người đàn ông trung niên ngồi vị trí đầu tiên bên tay phải, nhàn nhạt cười nói, trong đôi mắt âm lãnh tràn ngập ác độc cùng đắc ý. Người đàn ông trung niên này chính là gia chủ Sở gia hiện tại, cũng chính là đường huynh của Từ gia Đại phu nhân.

Sở gia gia chủ lạnh nhạt nói: “Đa tạ Sở hoàng, tại hạ thân thể khó chịu không thể uống rượu.”

Trong mắt Mặc Cảnh Lê xẹt qua một tia lệ khí, cười lạnh nói: “Sở hoàng? Nói như vậy. . . Sở tiên sinh không thừa nhận mình là con dân Đại Sở? ” Gia chủ Sở gia cũng không lùi bước, thong dong nói: “Sở gia dĩ nhiên là con dân Đại Sở, chỉ là phải xem Đại Sở này có còn là Đại Sở nữa không. Sở gia chỉ tận trung với huyết mạch hoàng tộc chính thống.”

“To gan! ” Mặc Cảnh Lê giận tím mặt. Hiện giờ Mặc Tu Nghiêu đã chết, khúc mắc lớn nhất trong lòng Mặc Cảnh Lê chính là chuyện hắn đắc vị bất chính. Mặc dù thế lực ở Giang Nam của hắn đã mạnh mẽ đè xuống các nghị luận trên triều đình nhưng chuyện Mặc Túc Vân chết tại phủ Nhiếp Chính Vương là sự thực mà ai cũng biết. Cho dù ngoài mặt không nói nhưng số người thầm mắng Mặc Cảnh Lê hành thích vua đoạt vị tuyệt đối không ít. Lúc trước Mặc Cảnh Lê đã thầm hạ quyết tâm trong lòng, sau khi trở về liền đem toàn bộ con trai của Mặc Cảnh Kỳ giết hết, để xem còn ai dám nói thêm gì.

Gia chủ Sở gia nhắc tới chuyện huyết mạch hoàng gia, đồng thời cũng đâm trúng một chỗ đau khác của Mặc Cảnh Lê.Kiếp này Mặc Cảnh Lê không thể có thêm đứa con trai nào nữa. Như vậy, đừng nói là huyết mạch hoàng thất chính thống, mà dòng chính hoàng tộc Đại Sở đến đời hắn là tuyệt hậu. Sau này chỉ có thể chọn trong tông thất một đứa bé cho làm con thừa tự thừa kế ngôi vị hoàng đế mà thôi. Chỉ cần nghĩ đến đây, trong lòng Mặc Cảnh Lê liền không nhịn được mà cực kỳ phẫn nộ.

Gia chủ Sở gia không sợ bóc trần Mặc Cảnh Lê chút nào, bình tĩnh nhìn vị quân vương âm ngoan trước mặt. Thật ra thì không phải Sở gia to gan lớn mật dám đối nghịch với Mặc Cảnh Lê mà là Sở gia vốn không coi trọng vị hoàng đế Mặc Cảnh Lê này. Một đại gia tộc qua

mấy đời vẫn có thể đứng thẳng không ngã quan trọng nhất chính là chọn đúng người mà phò trợ. Cho dù bây giờ Mặc Cảnh Lê nhìn có vẻ chiếm thế thượng phong nhưng Sở gia một chút cũng không cảm thấy Mặc Cảnh Lê sẽ là người cười đến cuối cùng. Nhưng Mặc Cảnh Lê lại yêu cầu tất cả danh môn Vân Châu thuần phục hắn. Vân Châu vốn là nơi hội họp của văn nhân, phần lớn những danh môn thế gia Vân Châu này đều là thư hương môn đệ, văn nhân nhã sĩ từ trước đến nay vẫn luôn có sức ảnh hưởng không tầm thường. Mặc Cảnh Lê yêu cầu toàn bộ những gia tộc này công khai thần phục mình, hơn nữa đưa ra tuyên bố chinh phạt Định Vương phủ. Đây tuyệt đối là việc mà bất kỳ một gia chủ tinh tường nào đều không muốn làm.

Cho dù hiện tại Định Vương đột nhiên hoăng, Mặc gia quân giống như rơi vào khốn cục. Nhưng đừng quên Mặc gia quân vẫn còn nắm giữ hai tòa đô thành là Sở kinh và Hoàng thành Tây Lăng, hơn nữa lại thêm một thủ phủ tiêu chuẩn là Ly thành. Phía Đông có Hàn Cốc Quan, phía Bắc có núi Linh Thứu, phía Tây có Hồng Nhạn Quan. Diện tích những nơi này cộng lại còn gấp hai lần Giang Nam. Mặt khác, Định Vương phủ danh tướng như mây, còn có công tử Thanh Trần và Từ thị một lòng phù trợ. Gia chủ Sở gia thật sự nhìn không ra phần thắng của Mặc Cảnh Lê ở nơi nào.

Nếu như hiện tại công khai đối nghịch với Định Vương phủ thì tương lai Định Vương phủ thắng, Sở gia chỉ sợ tai hoạ ngập đầu. Cho dù may mắn tránh được một kiếp, Sở gia lần nữa đứng về phía Định vương phủ mà nói…, thì tất sẽ bị người đời coi là gió chiều nào che chiều đấy, phá hủy danh tiếng Sở gia.

“Sở Thiệu Anh, ngươi thật to gan ! Ngươi cho rằng trẫm không dám giết ngươi? ” chén rượu trong tay Mặc Cảnh Lê vung lên, “choang” một tiếng rơi xuống đất vỡ thành năm bảy mảnh.

Gia chủ Sở gia buông mắt, “Tại hạ nói thật. Cho dù Sở hoàng có giết

tại hạ thì tại hạ vẫn sẽ nói vậy.”

Mặc Cảnh Lê nhịn cơn tức giận trong lòng, nhìn lướt qua đám người phía dưới, hỏi: “Các ngươi thì sao? Các ngươi cũng cùng suy nghĩ như hắn? ” một lúc lâu sau, rốt cục có người không chịu nổi áp lực đứng dậy, nơm nớp lo sợ nói: “Chúng ta đồng ý thần phục Hoàng thượng.”

Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng, cũng không quá hài lòng. Những người này chỉ là một gia tộc cỡ vừa nhỏ, đám người chân chính được xưng tụng hạng nhất thì không một ai đứng ra. Mặc Cảnh Lê rất muốn đem những người này trực tiếp kéo ra ngoài toàn bộ giết. Nhưng lúc này lại không thể không nhịn xuống.

“Sở tiên sinh, trẫm nhớ Sở gia ngươi có một vị công tử tên là Sở Quân Duy? ” Mặc Cảnh Lê hít sâu một hơi, đột nhiên mở miệng hỏi. Gia chủ Sở gia sửng sốt một chút, có chút ngoài ý muốn gật đầu một cái nói: “Không sai, là một đứa cháu trong Sở gia đã ra riêng.”

“Ồ? Vị Sở công tử này cũng coi như là bậc anh hào đương thời, lúc trẫm ở Giang Nam đã từng trò chuyện với hắn rất vui. Hôm nay vì sao không thấy Sở công tử tới đây? ” Mặc Cảnh Lê hỏi. Trong mắt Sở gia gia chủ lóe lên một tia ngờ vực, cau mày nói: “Sở hoàng gặp mặt chất nhi Quân Duy khi nào?”

“Mấy tháng trước.”

“Chuyện này là không thể nào. ” Gia chủ Sở gia nói.

Mặc Cảnh Lê híp mắt, “Sở tiên sinh đang nói trẫm nói láo sao?”

Gia chủ Sở gia lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Không, chỉ là. . . chất nhi của tại hạ quả thật kinh thái tuyệt diễm. Nhưng từ mấy năm trước đã sớm

qua đời. Lúc sinh thời tuổi còn chưa quá mười hai. Cũng coi là chết non, sao có thể trò chuyện vui vẻ cùng Sở hoàng

Gia chủ Sở gia lời còn chưa dứt, sắc mặt Mặc Cảnh Lê đã trở nên xanh mét. Phía dưới gia chủ các gia tộc bị buộc tới tham gia yến hội nhìn nam tử mặc y quan đế vương sắc mặt lúc xanh lúc đỏ thỉnh thoảng lại biến đen phía trên, sao có thể không biết chuyện gì xảy ra. Bọn họ đều là người bản địa sinh sống lâu năm trên đất Lật Dương, nếu Sở gia thật sự có một nhân vật kinh tài tuyệt diễm như thế thì sao nhóm sĩ tộc này lại không biết? Đây rõ ràng là Mặc Cảnh Lê bị người lấy danh nghĩa Sở gia ra đùa bỡn.

Trước mặt mấy gia chủ danh môn thế gia lại mất thể diện như vậy, Mặc Cảnh Lê nhất thời có chút thẹn quá hóa giận. Nhìn chằm chằm Sở gia gia chủ nói: “Sở tiên sinh đây là có ý gì? Chẳng lẽ cảm thấy trẫm đang nói dối? ” thật ra thì việc đã đến nước này, Mặc Cảnh Lê cũng đoán ra nhất định là mình lúc trước ở Nam Kinh bị tên Sở Quân Duy đó đùa bỡn. Liên hệ thời điểm Sở Quân Duy xuất hiện, Mặc Cảnh Lê gần như đoán chắc Sở Quân Duy đó tuyệt đối có quan hệ với Định Vương phủ. Nhưng mà ngay trước mặt những người này sao hắn có thể thừa nhận mình bị người Định Vương phủ đùa bỡn? Huống hồ. . . Sở gia và Từ gia là thân thích, hắn lấy Sở gia ra khai đao cũng không tính là oan uổng, không đúng sao?

Gia chủ Sở gia tỉnh táo nói: “Tại hạ không dám, nhưng Sở thị Quân Duy quả thật đã qua đời nhiều năm. Nếu Sở hoàng không tin thì…, tại hạ có thể lấy gia phả Sở thị ra cho Sở hoàng xem.”

Mặc Cảnh Lê đương nhiên không thể nào đi làm loại chuyện tự đánh mặt mình như vậy. Cũng không để ý vẻ mặt người khác, cười lạnh một tiếng nói: “Sở thị tư thông với Định Vương phủ, có ý đồ phản quốc. Giam hắn lại cho trẫm, tịch biên gia sản Sở thị, bắt giữ toàn bộ.” May là Mặc Cảnh Lê giữ lại chút lý trí, chỉ định bắt giam Sở gia

mà không phải trực tiếp lôi ra chém. Mặc dù hắn quả thực rất muốn làm như vậy.

Hai thị vệ rất nhanh tiến lên, bắt lấy gia chủ Sở gia kéo ra ngoài cửa. Mọi người thấy tình hình này cũng không khỏi khiếp sợ. Bọn họ phần lớn đều là danh môn thế gia rất có danh vọng, trong đó không ít thế gia từng làm quan. Bất luận là ai cai quản thì cũng phải nể mặt bọn họ vài phần, nhưng không ngờ rằng Mặc Cảnh Lê đến đây chưa tới nửa tháng, mà gia chủ Sở gia- gia tộc đệ nhất Vân Châu sau khi Từ gia rời đi cứ như vậy bị người thô lỗ kéo ra ngoài.

Những gia chủ danh môn thế gia này một mặt càng thêm tức giận Mặc Cảnh Lê, nhưng đồng thời đáy lòng cũng không khỏi dâng lên cảm giác rét lạnh. Phải biết là địa vị những kẻ đọc sách như bọn họ hoàn toàn do thái độ người bề trên quyết định. Thời điểm đấng cầm quyên tôn trọng người đọc sách thì địa vị của bọn họ rất cao. Nhưng ở thời loạn thế này, khi người cầm quyền coi bọn họ như bầy kiến hôi thì bọn họ cũng không thể nào tránh được.

Nhìn vẻ mặt mấy gia chủ khẽ biến, Mặc Cảnh Lê thoáng qua một tia cười lạnh, nâng chén cười nói: “Chư vị không cần vì chút chuyện nhỏ này mà phá hỏng nhã hứng, nào, trẫm kính các vị một chén. ” bất kể có nguyện ý hay không, thì ít nhất lần này tất cả mọi người đều giơ chén rượu lên. Mặc Cảnh Lê lòng đầy sảng khoái, có vết xe đổ như Sở gia, những người này liền biết cái gì gọi là quân muốn thần chết, thần không thể không chết rồi chứ?

Bên ngoài đại sảnh, Mặc Tu Nghiêu nhàn nhã dựa vào một thân cây, nhắm mắt lắng nghe mọi chuyện phát sinh bên trong. Đến khi gia chủ Sở gia bị người kéo ra bên ngoài mới mở hai mắt ra, bên mép xẹt qua một nụ cười.

Gia chủ Sở gia bị hai thị vệ không chút đếm xỉa kéo tới địa lao phủ

Thái Thú, lúc đang thầm tính toán mọi chuyện trong lòng thì đột nhiên một giọng nói cực thấp truyền vào tai, “Không cần lo lắng, người Sở gia sẽ không gặp nguy hiểm.”

Gia chủ Sở gia sửng sốt, lại thấy hai thị vệ bên cạnh không có bất kỳ phản ứng nào. Những lời vừa rồi giống như là ảo giác của một mình hắn vậy. Nhưng hắn hoàn toàn xác định, mình không hề sinh ra ảo giác, hắn quả thật nghe được giọng nói một người nào đó, dường như cách mình rất xa, nhưng cũng như vang lên ngay trong đầu mình vậy. Rốt cuộc là người nào?

Giống như hiểu được nghi ngờ của hắn, giọng nói kia nhàn nhạt truyền đến ba chữ, “Mặc Tu Nghiêu.”

Gia chủ Sở gia cúi đầu, che giấu khiếp sợ trong đáy mắt. Hắn rốt cục nhận ra giọng nói này là của người nào. Năm đó thời điểm Thanh Vân tiên sinh mừng thọ, hắn cũng đi Ly thành. Vốn là lấy quan hệ giữa Sở gia và Từ gia thì chuyện Sở gia quy thuận Định Vương phủ cũng coi như là thuận lý thành chương. Nhưng Sở gia không giống Từ gia, Từ gia mặc dù cũng là đại gia tộc nhưng từ trước đến nay nhân khẩu thưa thớt. Mà Sở gia, chưa nói đến dòng nhánh mà riêng nhân khẩu dòng chính mấy đời gần đây cũng đủ khiến cho mọi người kinh ngạc, hơn nữa trải rộng các nơi. Một khi dòng chính Sở gia dời vào Ly thành thì những tộc nhân chi thứ này chỉ sợ sẽ hỏng bét. Hơn nữa, lúc ấy tình thế Định Vương phủ cũng không sáng sủa như sau này, cho nên Sở gia đi Ly thành cũng chỉ là để bày tỏ quan hệ thân thích cùng giao hảo với Từ gia mà không thần phục Định vương phủ.

Mặc dù đã qua một hai năm, nhưng gia chủ Sở gia vẫn nhớ giọng nói trầm thấp lại dễ dàng khiến người khác sinh lòng thần phục của Định Vương .

Gia chủ Sở gia không có thời gian khiếp sợ nguyên do vì sao Định

Vương không chết mà ngược lại xuất hiện ở Lật Dương nơi Mặc Cảnh Lê trú lại. Thân là một tộc trưởng của đại gia tộc, hắn rất nhanh tỉnh táo lại, hơn nữa ý thức được lần này sẽ là một kỳ ngộ cực lớn của Sở gia.

Nghĩ đến đây, trong mắt gia chủ Sở gia lóe lên một tia kiên quyết, đột nhiên mở miệng nói: “Trở về bẩm với Sở hoàng bệ hạ, Sở gia nguyện ý thần phục Sở hoàng !”

Chương 405: Lựa chọn của danh môn thế gia

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

Mặc dù cảm thấy ngoài ý muốn khi gia chủ Sở gia đột nhiên đổi ý, nhưng hai thị vệ vẫn tẫn trách đưa hắn quay trở lại đại sảnh. Dù sao Hoàng thượng cũng không có ý định giết gia chủ Sở gia, nhân vật như vậy chỉ sợ không dễ chết,vạn nhất hắn có cơ hội trở mình thì tùy tiện một cái tát cũng có thể đập chết đám thị vệ không tên tuổi như bọn họ

Quả nhiên, Mặc Cảnh Lê gần như là lập tức hạ lệnh đưa gia chủ Sở gia trở về đại sảnh.

Lần này, gia chủ Sở gia không chút do dự, phục người quỳ trên đất. Cúi đầu nói: “Thảo dân Sở Thiệu Anh tham kiến Hoàng thượng ! ” mọi người đang ngồi trong sảnh đều xôn xao. Phải biết là trong số bọn họ thì người đối xử lạnh nhạt nhất với Mặc Cảnh Lê chính là Sở gia. Hơn nữa xét quan hệ giữa Sở gia và Từ gia thì người sáng suốt đều nhận ra rằng cho dù Sở gia có thần phục Mặc Cảnh Lê thì cũng không chiếm được vị thế quan trọng gì.

Mặc Cảnh Lê hài lòng nhướng mày, thấy gia chủ Sở gia trước đó còn ngông nghênh làm bộ thanh bạch nay lại quỵ gối trước mặt mình, trong lòng Mặc Cảnh Lê thống khoái không nói lên lời. Giống như thấy người của Từ gia quỳ trước mặt mình vậy,Mặc Cảnh Lê nhíu mày hỏi: ” Sao Sở tiên sinh nhanh như vậy đã thay đổi chủ ý rồi?”

Gia chủ Sở gia cúi thấp đầu, nói: “Thảo dân nhất thời hồ đồ, xin hoàng thượng thứ tội. Nếu như. . . Sở gia hủy trên tay thảo dân, thảo dân chết muôn lần cũng khó thoát khỏi trách nhiệm.”

“Ồ? ” Mặc Cảnh Lê như có điều suy nghĩ. Nếu như Sở Thiệu Anh nói lý do gì khác hắn có lẽ không nhất định sẽ tin tưởng. Nhưng Mặc Cảnh Lê cũng biết những gia chủ thế gia đại tộc này coi trọng gia tộc đến mức nào. Vì duy trì gia tộc mà cái gì cũng chịu hy sinh. Nếu vì Sở gia thì cũng coi là phải đi.

“Ồ? Sở gia bằng lòng thần phục trẫm? Như trẫm đề nghị trước đó? ” Mặc Cảnh Lê hỏi.

Sở Thiệu Anh gật đầu nói: “Đúng vậy, Sở gia bằng lòng thần phục bệ hạ, chúc bệ hạ sớm ngày thống nhất núi sông. Chỉ cần bệ hạ phân phó, Sở gia nhất định dốc toàn lực khiến bệ hạ hài lòng. ” thấy bộ dáng hắn như thế, Mặc Cảnh Lê rốt cục hài lòng. Hắng giọng cười lớn, hơn nữa tự mình đứng dậy đỡ Sở Thiệu Anh lên. Cười nói: “Mới vừa rồi trẫm chỉ đùa tiên sinh chút thôi, mong Sở tiên sinh chớ trách.”

Sắc mặt Sở Thiệu Anh tái nhợt, cung kính gật đầu nói: “Không dám, không dám. . . ” giống như bị dọa sợ vậy

Mặc Cảnh Lê nhìn lướt qua đám người đang ngồi,cười nói: “Sở tiên sinh hiểu rõ đại nghĩa như thế khiến lòng trẫm cảm thấy được an ủi. Không biết chư vị ở đây suy tính thế nào? ” Mấy gia chủ có quan hệ tốt với Sở gia ở đây vốn dĩ đều không coi trọng Mặc Cảnh Lê giờ đây đều rối rít không hiểu nhìn về phía Sở Thiệu Anh. Sở Thiệu Anh lạnh nhạt buông mắt, gật đầu nhẹ đến mức không thể nhận ra.

Mặc dù không biết vì sao hắn đột nhiên thay đổi như vậy, nhưng những người này vẫn có một chút lòng tin với Sở Thiệu Anh. Sở gia không thể nào bỏ thân cây lớn như Định Vương phủ và Từ gia không

ôm, mà ngược lại lại nhảy vào Mặc Cảnh Lê. Cho dù Định Vương phủ thật sự thua thì thay vì đầu nhập vào Mặc Cảnh Lê chẳng thà ẩn thân nơi rừng núi, ít nhất không cần lo lắng khi nào thì bị tịch biên gia sản diệt tộc hoặc bị Lôi Chấn Đình đùa chết.

Trong lòng tự suy xét đâu ra đấy, mấy người kia cũng đồng thời đứng lên nói: “Thảo dân bằng lòng thần phục bệ hạ.”

“Được! Thật tốt quá !. . . Trẫm lại kính Sở tiên sinh cùng các vị một chén ! ” Mặc Cảnh Lê hài lòng cười to, tức giận mới vừa rồi liền trở thành hư không

Đại sảnh mới vừa khôi phục lại cảnh thái bình nhưng tựa như trời cao nhất định khiến cho yến hội tối nay không thể thuận lợi tiến hành vậy, ngoài cửa có người vội vã đi vào bẩm báo, “Khởi bẩm Hoàng thượng, Mặc gia quân lẻn vào thành, mới vừa phóng hỏa vài kho lúa thành Tây !”

“Cái gì?! ” Mặc Cảnh Lê vỗ án, cáu kỉnh hỏi: “Người chết hết ở đâu rồi?”

“Khởi bẩm . . Hoàng thượng, Lý tướng quân đang dẫn người truy bắt ” người tới bẩm báo vội vàng nói.

“Truy bắt?! Truy bắt cái rắm ! Để cho bọn chúng lẻn vào thành đốt kho lúa rồi mới phát hiện, làm ăn kiểu gì không biết?! ” Mặc Cảnh Lê tức giận đá văng bàn trà trước mặt, tức giận quát.

“Thuộc hạ. . . Thuộc hạ biết tội.”

“Đủ rồi ! ” Mặc Cảnh Lê chặn ngàng hành động xin tội vô nghĩa của hắn, nhìn lướt qua đám người đang ngồi, lạnh lùng nói: “Các ngươi đi về trước đi. Tối nay liền chấm dứt tại đây. ” đám người Sở Thiệu

Anh đứng dậy cáo từ. Sở Thiệu Anh suy nghĩ một chút, mới bước lên nói: “Hoàng thượng, Sở gia có một ít lương thực dự trữ, nguyện ý dâng cho Hoàng thượng để hóa giải khẩn cấp. ” nghe Sở Thiệu Anh nói…, Vẻ mặt Mặc Cảnh Lê hơi dịu lại, gật đầu nói: “Trẫm liền tạ ơn Sở tiên sinh.”

Đợi đến khi ngoại nhân rời đi hết, Mặc Cảnh Lê mới lạnh giọng hỏi: “Rốt cuộc đốt bao nhiêu?”

Người bên dưới không nhịn được nuốt nước miếng một cái, run giọng nói: “Ba kho lúa thành tây đều cháy, toàn bộ bị đốt sạch. Còn một kho lúa thành Bắc. . . Cũng bị đốt hơn phân nửa. Quân lương quân ta. . . Chỉ sợ không duy trì được hai ngày.”

Mặc Cảnh Lê mày kiếm hơi nhíu, chuyện lương thảo hắn cũng không quá lo lắng. Lần này hành quân vốn cấp bách, cho nên quân nhu phía sau vẫn chưa tới toàn bộ. Nhiều nhất mấy ngày nữa sẽ có lương thảo tới. Huống hồ. . . hào môn thế gia trong thành Lật Dương rất nhiều, những người này bề ngoài thoạt nhìn không bằng được mấy phú thương có tiền kia, nhưng nội tình trong đó thì những phú thương kia có vỗ ngựa cũng không đuổi kịp. Hôm nay vừa dịp gặp loạn thế, nói những người này không lén tàng trữ lương thảo, hắn tuyệt đối không tin.

Điều khiến Mặc Cảnh Lê thực sự bất an là đám Mặc gia quân lẻn vào trong thành. Dưới tình huống thành Lật Dương đề phòng sâm nghiêm như vậy mà Mặc gia quân vẫn có thể lẻn vào hơn nữa còn phóng hỏa đốt lương, điều này làm cho Mặc Cảnh Lê cảm thấy cực kì khiếp sợ và bất an.

“Nói với Lý tướng quân, nhất định phải bắt được toàn bộ Mặc gia quân cho trẫm! ” Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói.

“Thuộc hạ tuân lệnh !”

“Cút ra ngoài ! ” nhìn người phía dưới lăn một vòng chạy ra ngoài, Mặc Cảnh Lê chán ghét nhìn đại sảnh trống rỗng trước mắt. Khoát tay đem chén rượu trên bàn hung hăng nện xuống đất, “Mặc Tu Nghiêu ! Dù sao ngươi đã chết rồi, trẫm không tin vẫn đấu không lại ngươi !”

Trong đêm khuya, Mặc Cảnh Lê uống đến say khướt được người hầu đỡ trở về phòng của mình. Cô gái xinh đẹp đã sớm chờ nơi đó vội vàng tiến lên đón dìu hắn đi về phía mép giường, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng. . . Hoàng thượng ngài say sao?”

Mặc Cảnh Lê mắt say lờ đờ mông lung nhìn cô gái trước mắt nói: “To gan ! Ngươi là ai?”

Cô gái ủy khuất nói: “Hoàng thượng, người làm sao vậy. . . Nô tì là Lệ phi mà.”

“Lệ phi? ” Mặc Cảnh Lê tâm tình khó chịu, uống quá nhiều. Trong khoảng thời gian ngắn có chút mê mang, “Lệ phi là ai. . . Ồ. . . Là nàng. . . nàng là… ” Lệ phi vui mừng cười nói: “Đúng vậy là nô tì, là nô tì… ” mặc dù nàng chỉ xuất thân vũ cơ nhưng cũng là phi tử Mặc Cảnh Lê sủng ái nhất, nếu không Mặc Cảnh Lê đã không ngay cả hành quân đánh giặc cũng mang nàng theo bên người.

Mặc Cảnh Lê gật đầu một cái, nói: “Đúng vậy nàng, nàng là Diệp. . . Diệp Ly.”

Lệ phi chỉ cảm thấy đỉnh đầu chợt lạnh, trong nhất thời có chút không phản ứng kịp. Đại danh của Diệp Ly nàng dĩ nhiên đã nghe qua, nhưng không nghĩ tới Hoàng thượng sẽ gọi tên Định Vương phi vào lúc này. Lần này, trong lòng Lệ phi không có chút cảm giác ghen tỵ

nào. Khi một người kém một người khác quá xa thì ngay cả ghen tỵ cũng không cảm thấy được. Nàng chỉ cảm thấy khiếp sợ, hơn nữa mơ hồ cảm thấy nghe thấy lời này đối với mình mà nói tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Mặc Cảnh Lê Uống đến say mèm, không có tâm tư đi quản Lệ phi kinh hãi thế nào. Một phen bắt lấy cô gái trước mặt liền hôn xuống. Vừa hôn vừa nỉ non: “Diệp Ly. . . Diệp Ly, nàng cư nhiên cự tuyệt trẫm ! Một lần lại một lần. . . Ha ha. . . Hiện tại Mặc Tu Nghiêu đã chết, nàng sớm muộn cũng là của trẫm. Nếu nàng còn không thức thời, trẫm liền thu hồi cam kết lúc trước, trẫm muốn biếm nàng làm phi tử thấp kém nhất Diệp Ly…”

Lệ phi bị lời nói của Mặc Cảnh Lê hù dọa đến gần như không dám nhúc nhích, hận không thể rời đi hoặc giả vờ bất tỉnh coi như không nghe thấy gì cả. Đang lúc nàng khóc không ra nước mắt thì đột nhiên cảm thấy khẽ đau nhói, nhất thời mất đi tri giác.

Bên mép giường rộng lớn hoa lệ, một nam tử mặc áo trắng đứng sững nơi đó. Nhưng sát ý nơi đáy mắt đủ để bất luận kẻ nào cũng phải nhượng bộ lui binh. Cho dù Mặc Cảnh Lê nằm trên giường ôm mỹ nhân say đến không rõ thiên nam địa bắc cũng bản năng cảm giác được một tia lạnh lẽo. Không khỏi run lên, ôm cô gái trong ngực chặt hơn, “Diệp Ly. . . Trẫm nhất định phải lấy được nàng. . . Trẫm nhất định phải khiến cho nàng biết, trẫm lợi hại hơn Mặc Tu Nghiêu. . .”

Mặc Tu Nghiêu từ trên cao nhìn xuống một đôi nam nữ trên giường, đôi mắt vốn tuấn mỹ lúc này lại tràn đầy sắc đỏ hung tàn, đáng sợ như u minh lệ quỷ vậy.

Mặc Tu Nghiêu cúi người, giơ tay lên từ từ chạm vào cổ Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê còn đang trong giấc mộng không hề biết rằng

người trước mắt chỉ cần thoáng dùng lực thì hắn sẽ vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại. Hồi lâu sau, bàn tay vốn đang đặt trên cổ hắn từ từ buông ra. Ngược lại hạ thủ hướng về cô gái trong ngực Mặc Cảnh Lê điểm nhẹ. Thân thể cô gái đang ngủ mê man hơi run rẩy một chút, bên mép tràn ra một tia máu, rất nhanh liền ngưng hô hấp.

Trong mắt Mặc Tu Nghiêu không có chút thương hại nào, có lẽ nữ nhân này vô tội, nhưng nàng đã nghe được những lời này thì tuyệt đối không thể còn sống.

Mặc Tu Nghiêu đứng bên giường một lúc lâu, bên mép đột nhiên gợi lên một tia cười khát máu.

Nửa giờ sau, một bóng trắng lóe ra từ phủ Thái Thú nhanh chóng hòa vào bóng đêm đen tối.

Thành tây Lật Dương, gia chủ Sở gia- Sở Thiệu Anh sau khi tiễn bước một nhóm binh lính Đại Sở đến lục soát, liền trở lại thư phòng. Trong thư phòng sớm đã có vài người an vị, vừa thấy Sở Thiệu Anh đi tới, một người trong số đó lập tức đứng dậy kéo Sở Thiệu Anh lại, lo lắng hỏi: “Sở huynh, rốt cuộc là huynh nghĩ như thế nào? Chuyện ngày hôm nay. . . Mặc Cảnh Lê đó thoạt nhìn thật sự là… ” những gia chủ có thể nắm giữ cả gia tộc to lớn này có người nào không phải là người tinh tường ? Theo bọn họ thấy, cho dù Định Vương chết, Mặc gia quân cuối cùng có thua thì chỉ sợ Mặc Cảnh Lê cũng sẽ bị Trấn Nam Vương nuốt. Coi như lui một vạn bước mà nói, thì sau khi Mặc Cảnh Lê ổn định thế cục. Lấy cách làm người của hắn, tương lai bọn họ tuyệt đối không có quả ngon để ăn. Đến lúc đó chỉ sợ kết cục chính là có mới nới cũ.

Sở Thiệu Anh liếc mắt nhìn mọi người, lại cười nói: “Các vị cũng là chỗ chí giao của tại hạ, tại hạ cũng không dài dòng. Sở mỗ cũng không lừa các vị, nói thật, tại hạ không coi trọng Mặc Cảnh Lê.”

“Kia. . . Sở huynh đây là? ” mọi người không hiểu, sau khi công khai thần phục Mặc Cảnh Lê nếu lần nữa trở mặt mà nói…, thì danh tiếng Sở gia không còn gì nữa. Hơn nữa, tương lai cho dù có đầu nhập vào người khác thì chỉ sợ cũng không được trọng dụng . Dù sao, Sở gia có thể phản Mặc Cảnh Lê, tương lai cũng có thể phản người khác.

Sở Thiệu Anh mỉm cười không nói, một người trong đó nhìn nụ cười trên mặt Sở Thiệu Anh, trong lòng vừa động nói: “Chẳng lẽ, Sở huynh đã có quyết định?”

Sở Thiệu Anh gật đầu nói: “Không sai.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, một người đưa tay chấm nước viết trên mặt bàn một chữ Định. Tất cả mọi người ở đây đều mang bộ dáng quả nhiên là thế. Sở Thiệu Anh nghiêm mặt nói: “Sở mỗ giao tính mạng của mình cùng toàn bộ Sở gia trên tay chư vị. Kính xin chư vị…”

“Sở huynh nói gì vậy, ta và huynh kết giao đã mấy chục năm chẳng lẽ còn không tin được lẫn nhau. Nói thật, tại hạ cũng cùng ý nghĩ với Sở huynh . Chỉ là vẫn không có cửa đi, nay nếu có mối quan hệ giữa Sở gia và Từ gia thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. ” mặc dù hiện nay Định Vương không còn, nhưng mà vẫn có công tử Thanh Trần. Tiểu thế tử Định Vương phủ cũng đã tám chín tuổi, có công tử Thanh Trần, hai vị tiên sinh Từ gia và mấy công tử phụ tá, nhất định không đến mười năm là có thể tự mình đảm đương một phía. Đến lúc đó, thiên hạ này rốt cuộc là ai định đoạt còn chưa biết được. Ít nhất. . . Định Vương phủ thoạt nhìn đáng dựa vào hơn Mặc Cảnh Lê nhiều lắm.

Sở Thiệu Anh cười nói: “Đa tạ các vị. Chỉ cần Sở gia vẫn còn thì các

vị nhất định sẽ không thua thiệt đâu.”

Nghe Sở Thiệu Anh cam kết, nét mặt mọi người đều rạng rỡ. Sở Thiệu Anh vốn chết cũng không chịu quy thuận Mặc Cảnh Lê, mà vừa ra cửa một chuyến liền đột ngột đổi ý. Có lẽ Mặc Cảnh Lê cho rằng Sở Thiệu Anh sợ, nhưng mà mấy người bọn họ đã quen biết mấy chục năm há có thể không biết Sở Thiệu Anh là hạng người gì? Nếu không nắm chắc mười phần, Sở Thiệu Anh tuyệt đối sẽ không lấy Sở gia ra mạo hiểm.

“Đã như vậy, hết thảy liền do Sở huynh sắp đặt. Bọn ta toàn bộ nghe theo hiệu lệnh của Sở huynh. ” mọi người chắp tay cười nói. Sở Thiệu Anh, trịnh trọng lên tiếng: “Chư vị cứ việc yên tâm. Sở Thiệu Anh tất sẽ không phụ sự tín nhiệm của các vị.”

“Như vậy, làm phiền Sở huynh. Bọn ta cáo từ.”

“Không tiễn.”

Đưa mọi người ra khỏi cửa thư phòng, Sở Thiệu Anh đóng cửa, mới vừa xoay người lại lại suýt nữa sợ hết hồn. Thư phòng vốn trống rỗng không biết từ lúc nào có thêm một nam tử áo trắng ngồi đó thản nhiên nhìn mình. Trong tay còn bưng một ly trà nóng hổi. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi hắn tiễn người ở cửa, người này chẳng những vào thư phòng mà còn có thời gian tự rót cho mình một chén trà.

Sửng sờ một chút, Sở Thiệu Anh mới phục hồi tinh thần lại, hướng về phía nam tử áo trắng cung kính vái chào, ” Sở Thiệu Anh tham kiến Định Vương điện hạ. ” Mặc Tu Nghiêu gật đầu một cái lại cười nói: ” Sở Thiệu Anh không cần đa lễ, tối nay khiến Sở tiên sinh chịu ủy khuất rồi. ” Trong lòng Mặc Tu Nghiêu thầm khen Sở Thiệu Anh định lực hơn người. Bởi vì Từ gia cả nhà anh kiệt nổi danh, cho nên

danh tiếng vị gia chủ Sở gia này có vẻ bình thường hơn. Nhưng mà là người chấp chưởng gia tộc đứng thứ hai Vân Châu và cũng là một trong năm thế gia đứng đầu Đại Sở thì năng lực của Sở Thiệu Anh nhất định cũng không tầm thường. Tối nay gặp, quả nhiên phát hiện vị gia chủ này là một người thực sự thông minh. Chẳng qua là so với người Từ gia trời sinh thông minh, thì vị này càng giống như là đại trí giả ngu.(*thông minh nhưng bên ngoài làm như đần độn)

Sở Thiệu Anh nhàn nhạt cười khổ, thẳng thắn nói: “Vương gia nói quá lời. Tối nay nếu không có Vương gia nhắc nhở, tại hạ chỉ sợ là… . ” Mặc Tu Nghiêu hiểu ý Sở Thiệu Anh , bất luận thế nào thì trong mắt Sở Thiệu Anh, Sở gia vẫn quan trọng nhất. Nếu Mặc Tu Nghiêu không xuất hiện, cuối cùng đến lúc vạn bất đắc dĩ, Sở Thiệu Anh rất có thể sẽ thỏa hiệp với Mặc Cảnh Lê.

Mặc Tu Nghiêu khoát tay ý bảo không cần để ý chuyện này.

Sở Thiệu Anh vội vàng tạ ơn, cẩn thận ngồi xuống một bên hỏi: “Vương gia đêm khuya vào thành không biết có gì phân phó?”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Cũng không thể nói là phân phó. Trong vòng ba ngày Mặc gia quân chắc chắn sẽ công phá thành Lật Dương. Trước đó, Bản vương hi vọng lấy danh nghĩa Sở gia cùng các đại gia tộc Vân Châu chiêu cáo điều này cho toàn thiên hạ. ” Mặc Tu Nghiêu lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy tự mình viết đưa cho Sở Thiệu Anh. Sở Thiệu Anh nhận tới tay, chỉ mới liếc mắt khóe miệng đã không khỏi co rút. Càng nhìn xuống càng biến sắc. Bên trong đem chuyện Mặc Cảnh Lê lấy bí dược Nam Cương mưu hại tiên đế Mặc Cảnh Kỳ, bức tử Mặc Túc Vân, giam lỏng Thái hậu, khấu trừ quân lương vốn định đem đến Tử Kinh Quan khiến cho Tử Kinh Quan bị Bắc Nhung công phá cuối cùng vứt bỏ Sở Kinh, từng chuyện từng chuyện viết ra rõ ràng. Nếu những chuyện này bị công bố ra ngoài, Mặc Cảnh Lê liền thân bại danh liệt người người hô đánh.

Sở Thiệu Anh suy nghĩ một chút, vẫn là hỏi : “Vương gia, những chuyện này đều là thật?! ” cho dù là người như Sở Thiệu Anh thì cũng tuyệt đối không nghĩ tới Mặc Cảnh Lê lại có nhiều bí mật không thể để người khác thấy như vậy. Quan trọng nhất là, cho dù có cũng không thể để địch nhân của mình bắt được nhược điểm a.

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên gật đầu, “Sở tiên sinh không tin năng lực thu thập tình báo của Kỳ Lân cùng ám vệ Mặc gia quân ư?”

Sở Thiệu Anh vội vàng lắc đầu, “Tại hạ chỉ là không hiểu, vì sao Vương gia không sớm đem những chuyện này công bố ra ngoài. Hơn nữa. . . Nếu như Vương gia tự mình đem những điều này chiêu cáo thiên hạ, hoặc là do người của Từ gia phát ra thì sức ảnh hưởng cũng lớn hơn một chút đi?”

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Lúc trước là chưa đến lúc. Còn hiện nay. . . Từ gia không tiện bằng Sở gia. Dĩ nhiên. . . Sở tiên sinh cũng không cần tự mình đi làm chuyện này.”

Sở Thiệu Anh trầm ngâm chốc lát liền nghĩ ra ngọn nguồn trong đó. Từ gia dù sao cũng là người Định Vương phủ, mặc dù mấy vị trong Từ gia đều là người đức cao vọng trọng, nhưng Mặc Cảnh Lê vẫn có thể trả đũa nói rằng Định Vương phủ vu hại hắn. Nhưng nếu như hôm nay mọi chuyện là do người ngoài công bố thì sẽ hoàn toàn bất đồng. Dĩ nhiên, Sở Thiệu Anh thấy một phần nguyên nhân rất có thể là Định Vương không muốn để Từ gia dính vào chuyện này. Bất kể thế nào thì trong này cũng công bố không ít bí mật của Đại Sở. Bọn họ rốt cuộc cũng là con dân Đại Sở, một khi công bố những chuyện này, Mặc Cảnh Lê dĩ nhiên là thân bại danh liệt. Nhưng mà những người công bố như bọn họ cũng là khó tránh khỏi bị mỉa mai lên án.

“Tại hạ hiểu, xin Vương gia cứ việc yên tâm. Tại hạ nhất định sẽ

chọn một thời điểm thích hợp phơi bày chuyện này khắp thiên hạ.”

Nghe Sở Thiệu Anh nói…, Mặc Tu Nghiêu hết sức hài lòng, đứng dậy cười nói: “Đã như vậy, Bản vương liền yên tâm chờ tin tốt của Sở tiên sinh. ” Sở Thiệu Anh gật đầu nói: “Vương gia cứ việc yên tâm.”

Mặc Tu Nghiêu ra khỏi Sở gia, rất nhanh liền xẹt qua đầu tường ra khỏi thành. Cho dù thành Lật Dương thủ vệ sâm nghiêm nhưng vẫn không ngăn được Định vương điện hạ một thân áo trắng rêu rao. Ra khỏi thành Lật Dương, liền thấy Từ Thanh Phong mang theo mấy đội viên Kỳ Lân đã sớm chờ nơi đó.

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày nói: “Các ngươi ở chỗ này làm gì? ” Từ Thanh Phong bất đắc dĩ cười khổ. Hắn mới vừa trở về đại doanh mới biết Mặc Tu Nghiêu vẫn còn sống hơn nữa còn xuất hiện trong quân doanh. Phải biết là, lúc đầu truyền đến tin Mặc Tu Nghiêu chết, Từ Thanh Phong thiếu chút nữa bị dọa điên rồi. Trong đầu chỉ toàn suy nghĩ Mặc Tu Nghiêu chết rồi thì biểu muội biết làm sao bây giờ? Thật vất vả người không chết, nhưng mà hắn còn chưa thấy người đã chạy. Từ Thanh Phong suýt nữa cho rằng đám người Lữ Cận Hiền nói giỡn với hắn. Ở trong doanh lượn trái lượn phải cũng không đợi được Mặc Tu Nghiêu trở lại, Từ Thanh Phong mang mấy người chờ ngoài thành Lật Dương.

Đợi đến lúc trời sắp sáng, khi Từ Thanh Phong thiếu chút nữa liền chuẩn bị xông vào thành Lật Dương một lần nữa, Mặc Tu Nghiêu rốt cục xuất hiện.

“Vương gia, người không sao chứ?”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, hắn thì có thể có chuyện gì?

Từ Thanh Phong thở dài gật gật đầu nói: “Không sao là tốt rồi. ” nói xong cũng không quản Mặc Tu Nghiêu phản ứng thế nào liền tự mình xoay người lại. Mặc Tu Nghiêu luôn luôn mẫn tiệp cũng không khỏi ngẩn ngơ, Từ Thanh Phong hơn nửa đêm chờ ở chỗ này là để xác nhận mình không sao? Quan tâm hắn? Trừ chuyện công ra thì xưa nay mấy huynh đệ Từ gia đối với hắn cũng không thân thiện như vậy.

Phía trước, Từ Thanh Phong vừa đi về hướng đại doanh vừa thấp giọng lầm bầm lầu bầu: “Không chết là tốt rồi, nếu như chết thật thì lại phải giúp Ly nhi tìm thêm nhà chồng khác. Ly nhi thì cũng thôi, nhưng mấy đứa cháu trai cháu gái nhà ta… liền đáng thương a… .”

Sáng sớm ngày thứ hai, người hầu hạ Mặc Cảnh Lê thấy đã trễ mà Hoàng thượng còn chưa gọi người đi vào, ngay cả Lệ phi nương nương cũng không có ý định đứng dậy, không khỏi có chút kỳ quái. Đợi lại đợi, cho đến lúc có tướng lĩnh đến bẩm báo quân tình mà bên trong vẫn không thấy động tĩnh, chỉ đành cẩn thận đi tới mời Mặc Cảnh Lê đứng dậy. Nhưng mà, người hầu đi vào còn chưa mở miệng đánh thức người trên giường, đã phát ra một trận thét chói tai bén nhọn.

Giọng của thái giám vốn cực kỳ cao vút chói tai, không chỉ có người chờ bên ngoài bị dọa sợ hết hồn rối rít vọt vào mà Mặc Cảnh Lê vốn nằm trên giường ngủ mê không tỉnh cũng bị đánh thức.

Bị người đánh thức, Mặc Cảnh Lê không vui cau lông mày lại. Vừa cúi đầu liền thấy cô gái trong ngực mình cả người cứng ngắc lạnh như băng, cùng với một tia máu đỏ trào ra bên mép. Hết thảy những điều này nói cho Mặc Cảnh Lê biết. . . Tối hôm qua hắn ôm một xác chết ngủ cả đêm. Mà quan trọng hơn là, tối hôm qua có người lẩn vào giết Lệ phi mà hắn cư nhiên một chút cũng không biết. Nếu như người đối phương muốn đối phó là hắn… Mặc Cảnh Lê không khỏi bị

dọa đổ mồ hôi lạnh khắp người

Ngồi dậy, đẩy thi thể Lệ phi ra, Mặc Cảnh Lê giận dữ hét: “Còn không mau mang nàng đi !”

“Hoàng. . . Hoàng thượng. . . ” người hầu run lẩy bẩy chỉ vào một nơi nào đó trên người hắn kêu lên. Theo tầm mắt người hầu, tất cả những người xông vào cũng không tự chủ được đưa mắt quét về phía hạ thân Mặc Cảnh Lê. Dưới phần bụng của áo lót màu vàng sáng giờ đây nhuộm đầy vết máu đỏ sậm. Vẻ mặt Mặc Cảnh Lê đột nhiên vặn vẹo, rốt cục cảm giác được có chỗ nào không bình thường. Thân thể hắn ở một chỗ nào đó, không có chút cảm giác nào. Không phải là đau, cho nên từ lúc bắt đầu hắn cũng chưa phát hiện. Mà là hoàn toàn không có cảm giác, giống như chưa từng không tồn tại vậy.

“Mau ! Truyền Thái y ! ” Mặc Cảnh Lê giận dữ hét.

“Hoàng thượng. . . Nơi này. . . Nơi này có một tờ giấy. ” người hầu run rẩy cầm một tờ giấy trên bàn đến trước mặt Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê chộp lấy, đây là một tờ giấy hết sức bình thường, giống như là tiện tay xé từ quyển sách mà ngày thường hắn vẫn dùng. Phía trên chỉ có le que mấy lời, “Nghe tin quân nói trộm chí bảo của ta, sớm đêm lo lắng. Trăn trở nghĩ lại, đoạn quân chi nghiệt (* chặt….=)))), chấm dứt nỗi lo của ta, mong quân bảo trọng.”

Nhìn chằm chằm chữ viết tiêu sái không chút kiềm chế trên đó, Mặc Cảnh Lê trợn to hai mắt. Rốt cục không nhịn được phun ra một ngụm máu, con mắt đảo một vòng hôn mê bất tỉnh.

“Hoàng thượng ! Hoàng thượng?! Mau. . . Truyền Thái y…”

Chương 406: Kinh nghi khó an

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

Ngày hôm nay, hoàng đế Đại Sở ở tạm trong phủ Thái Thú thành Lật Dương xảy ra chuyện lớn kinh thiên động địa. Nhưng mà những người biết chuyện tuyệt đối sẽ không nói ra, bởi vì một phần trong đó đã bị Mặc Cảnh Lê diệt khẩu, còn những người không bị diệt khẩu tất thì đều là tâm phúc của Mặc Cảnh Lê cộng thêm việc không có lá gan đó. Tất cả danh môn hiển quý cho tới dân chúng bình thường trong thành Lật Dương đều không biết chuyện gì xảy ra. Cũng chỉ biết rằng tối qua quân lương của Sở quân bị Mặc gia quân đốt mà thôi.

Trong phòng Mặc Cảnh Lê, mấy thái y quỳ trên mặt đấy, thân thể run rẩy, không dám nhúc nhích. Mặc Cảnh Lê ngồi trên giường vẻ mặt âm lãnh nhìn chằm chằm đám người phía dưới, khuôn mặt như sắp nổi bão, vặn vẹo mà dữ tợn.

“Nói cho trẫm. . . có thể chữa khỏi hay không? ” hồi lâu sau, Mặc Cảnh Lê mới lạnh giọng hỏi.

Trong phòng trầm mặc hồi lâu mới có một thái y nơm nớp lo sợ nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng. . . Chuyện này, thích khách. . . Thích khách hạ thủ quá nặng. Hơn nữa. . . Còn hạ độc, chúng thần vô năng, thật sự không cách nào xoay chuyển…”

Trên mặt Mặc Cảnh Lê thoáng qua một tia sát khí, cười lạnh nói: “Kéo ra ngoài, chém ! Nếu vô năng thì ngươi còn sống làm gì? ” Hai thị vệ đi vào, đem thái y mới vừa nói chuyện kéo ra ngoài. Thái y

hoảng sợ kêu lên: “Hoàng thượng tha mạng ! Hoàng thượng. . . Hoàng thượng tha mạng ! ” đáng tiếc Mặc Cảnh Lê không chút để ý tới hắn, ngược lại nhìn chằm chằm đám thái y vẫn đang quỳ bên giường, hỏi: “Các ngươi thì sao?”

Mấy thái y đã sớm bị thủ đoạn lãnh khốc thiết huyết của Mặc Cảnh Lê dọa đến hồn vía lên mây, vội vàng nói: “Chúng thần nhất định. . . Chúng thần nhất định làm hết sức. . . Hoàng thượng tha mạng a…”

“Làm hết sức? ” Mặc Cảnh Lê rất không hài lòng,nhóm thái y vội vàng sửa lời : “Chúng thần nhất định sẽ chế ra giải dược, nhất định sẽ chữa khỏi cho hoàng thượng. . . Nhất định… ” hiện tại ai còn quản tội khi quân là cái gì? Khi quân thì tối nay chết, không khi quân liền lập tức chết. Nhóm thái y vội vàng bảo đảm liên mồm, giống như người nào đó không phải là bị người ta cắt địa phương không nên cắt mà đơn thuần chỉ là không cẩn thận cắt vào tay vậy.

Mặc Cảnh Lê híp mắt, lạnh lùng nói: “Trẫm cho các ngươi ba ngày.”

“Vâng ! Chúng thần tuân lệnh ! ” nhóm thái y rối rít thở phào nhẹ nhỏm, vội vàng đáp ứng.

Nhìn đám thái y bị dọa sợ mất mật, Mặc Cảnh Lê hừ lạnh một tiếng nói: “Cút ra ngoài ! ” nhóm thái y liền lăn một vòng cút ra ngoài đi nghiên cứu phương thuốc. Mặc dù trong lòng bọn họ đều rõ, người đâm bị thương Mặc Cảnh Lê hiển nhiên là muốn chặt đứt gốc rễ của hắn, đừng nói bọn họ có thể nghiên cứu ra giải dược hay không mà cho dù là Trầm Dương, người được xưng là thần y đương thời có mang theo hoa Bích Lạc tới cũng vô dụng. Dù sao. . . Người cũng không phải là cọng hoa củ tỏi, bấm rớt rồi còn có thể mọc ra lần nữa. Nhưng mà không ai trong bọn họ dám nói ra sự thật, dù sao, vết xe đổ đã bày ngay trước mặt bọn họ. Giờ khắc này, mấy thái y thậm chí không nhịn được thầm mong ngóng trong lòng Mặc gia quân nhanh

chóng công phá Lật Dương để bọn họ có cơ hội chạy trối chết.

Trong phòng, Mặc Cảnh Lê tựa vào đầu giường nhìn chằm chằm tờ giấy không biết đã xem qua bao nhiêu lần trong tay, ánh mắt biến đổi không ngừng.

“Cựu thần Khâu Ngọc Nam cầu kiến Hoàng thượng. ” ngoài cửa, một giọng nói có chút già nua vang lên. Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: “Vào đi.”

Một lão nhân trên dưới sáu mươi mặc trang phục văn nhân đi vào, nhìn người trên giường một chút, cẩn thận cúi đầu hành lễ, “Không biết Hoàng thượng triệu kiến là có gì phân phó? ” Mặc Cảnh Lê nhìn ông ta hồi lâu, mới hỏi: “Khâu đại nhân, ông cũng được xem là nguyên lão tứ triều phải không?”

Khâu đại nhân vội vàng nói: “Bẩm hoàng thượng, cựu thần quả thực là nhập sĩ vào thời Thái thượng tiên hoàng. ” chỉ tiếc số mệnh ông ta không tốt, năng lực bình thường, diện mạo bình thường, gia thế cũng binhg thường, cho dù đã qua bốn triều đại thì vẫn như cũ không có tiếng tăm gì. Nhưng mà nhìn chung cũng coi như biết cách làm người, những năm này đều an an ổn ổn sống. Tới bây giờ, người có năng lực trong triều kẻ chết người đi, hiện tại mới miễn cưỡng đến phiên ông ta ra mặt. Chỉ là Mặc Cảnh Lê vẫn không coi trọng ông ta, nhưng không còn người nào dùng được nên mới bất đắc dĩ đề bạt ông ta mà thôi.

Mặc Cảnh Lê giơ tay đem tờ giấy đến trước mặt ông ta nói: “Vậy ông xem thử xem có nhận ra chữ này của ai không?”

Khâu đại nhân cẩn thận nhận lấy tờ giấy vừa nhìn đã bị nội dung trong đó làm cho ngẩn người nhưng rất nhanh liền nhận ra ánh mắt âm lãnh của Mặc Cảnh Lê vội vàng tập trung sự chú ý vào chữ viết.

Nhíu mày một cái, hồi lâu mới lắc đầu nói: “Bẩm Hoàng thượng, cựu thần. . . không nhận ra chữ viết này.”

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng nói: “Thật sao? Như vậy tức là nhìn không chút quen mắt hả?”

Nhìn quen mắt? Khâu đại nhân không hiểu đưa mắt nhìn tờ giấy lần nữa. Lần này ngược lại quả thật nhìn ra một điểm, do dự một chút mới nói: “Chuyện này. . . Hoàng thượng, chữ viết này hình như là của Sư Tòng. . . Sư Tòng…”

“Sư Tòng Tô Triết, có phải không? ” Mặc Cảnh Lê lạnh giọng hỏi. Năm đó Tô Triết không chỉ là đại nho xếp sau Thanh Vân tiên sinh mà còn là một nhà thư pháp nổi tiếng. Người muốn bái ông ta làm thấy nhiều vô số kể nhưng có cơ hội được Tô Triết dạy dỗ từ thủa vỡ lòng thì chỉ có hai người.

Khâu đại nhân gật đầu nói: “Không sai, chỉ là. . . Chữ viết của người khác xa so với chữ của Tô Triết khi còn sống , chữ Tô Triết tuyển tú, có sự thanh cao cùng cứng cỏi của văn nhân mà chữ viết của người này lại nhiều hơn mấy phần tiêu sái cùng khí phách. Lúc trước có nhìn cũng không nghĩ ra, nhưng nếu như. . . nhìn kỹ thì đúng là có mấy phần bóng dáng Tô Triết, cho nên người này hẳn là từ nhỏ đã theo sư tòng Tô Triết học tập. ” chỉ có bắt đầu học tập lúc còn nhỏ thì thói quen mới khắc vào trong xương. Cho dù về sau tự thành nhất thể thì vẫn có thể lần theo dấu vết.

Mặc Cảnh Lê lại vung ra một quyển sổ con, hỏi: “Hai bút tích này có phải của cùng một người không?”

Khâu đại nhân mở ra, vừa nhìn, liền thiếu chút nữa sợ nhũn người ngã nhào trên mặt đất. Quyển sổ con này là chính là bút tích của Định Vương, mặc dù Mặc Tu Nghiêu không phải là nhà thư pháp nổi

tiếng nhưng bởi địa vị và danh tiếng của hắn quá lớn cho nên bút tích của hắn ngẫu nhiên cũng có lưu lạc bên ngoài, thậm chí so với nhiều nhà thư pháp nổi tiếng thì càng đắt giá hơn. Khâu đại nhân làm quan trong triều đã ba bốn mươi năm, đương nhiên cũng đã gặp. Nhưng mà. . . Định Vương không phải đã chết rồi sao?

Khâu đại nhân hoảng sợ nhìn Mặc Cảnh Lê, thậm chí quên mất lễ nghi nên có. Trong lòng âm thầm suy đoán liệu có phải vì chuyện này mà tối qua Hoàng thượng đã giận điên lên không. Nhìn dáng vẻ khiếp sợ của Khâu đại nhân, sắc mặt Mặc Cảnh Lê càng thêm khó chịu. Chẳng lẽ hắn thích bị người ta tưởng mình là kẻ điên chắc? Hắn cầm lá thư này đối chiếu hồi lâu, nhưng mà người để lại thư giống như cố ý, chữ viết trong thư có bảy phần giống với Mặc Tu Nghiêu, nhưng cũng có ba phần không quá giống. Giống như là cố ý viết giống thật mà là giả. Nếu nói Mặc Tu Nghiêu không chết thì hắn cũng đâu cần sửa lại bút tích của mình chẳng thà không để lại thư còn hơn hoặc là tùy tiện tìm cách nào đó che dấu bút tích của mình. Nhưng bây giờ ngược lại Mặc Cảnh Lê không thể không hoài nghi Mặc Tu Nghiêu liệu đã thật sự chết rồi hay chưa. Ngộ nhỡ đây là do Mặc gia quân cố ý làm ra vẻ huyền bí thì chẳng phải hắn ta sẽ mất mặt trước toàn bộ người trong thiên hạ lần nữa sao. Đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ biết, Mặc Cảnh Lê hắn sợ Mặc Tu Nghiêu, ngay cả khi Mặc Tu Nghiêu chết rồi thì vẫn sợ như chim sợ ná.

“Rốt cuộc là có phải không hả?! ” Mặc Cảnh Lê lạnh giọng hỏi.

Khâu đại nhân vẻ mặt đau khổ, nói: “Hoàng thượng. . . Mặc dù hai bút tích này có chút giống, nhưng chỉ sợ là. . . không xuất phát từ tay một người. Hơn nữa. . . Định Vương đã chết rồi.”

“Đi ra ngoài. ” Mặc Cảnh Lê tức giận.

“Vâng, cựu thần cáo lui. ” Khâu đại nhân như được đại xá, vội vội

vàng vàng lui ra ngoài.

“Mặc Tu Nghiêu. . . Mặc Tu Nghiêu ! Nhất định là ngươi ! ” Mặc Cảnh Lê cắn răng nghiến lợi kêu lên, vừa đứng dậy liền không cẩn thận động đến vết thương, sắc mặt trắng nhợt suýt nữa hôn mê bất tỉnh. Cũng không biết Mặc Tu Nghiêu dùng thuốc gì, mà lúc đầu hắn không cảm giác được đau đớn. Nhưng sau khi hắn tỉnh lại không lâu thì bắt đầu có cảm giác, sau đó càng ngày càng đau. Mặc Cảnh Lê hung hăng nắm chặt phong thư trong tay, “Mặc Tu Nghiêu ! Trẫm nhất định phải giết ngươi ! Trẫm nhất định phải giết ngươi !”

Mặc Cảnh Lê rất muốn phái người đi tìm kiếm tung tích Mặc Tu Nghiêu sau đó bất kể hắn ta chết thật hay giả chết cũng sẽ giết hắn lần nữa. Nhưng mà những người khác đều không nghĩ vậy, bao gồm cả đám tâm phúc của Mặc Cảnh Lê. Khắp thiên hạ đều biết Định Vương đã chết, hơn nữa còn do Hoàng thượng và Trấn Nam Vương tự mình xác nhận, làm sao có thể chết rồi sống lại? Về phần đêm khuya xông vào phủ Thái Thú mà không bị bất luận kẻ nào phát hiện, nếu Kỳ Lân có thể lặng yên không tiếng động đốt sạch quân lương Sở quân thì đương nhiên cũng có thể lẻn vào phủ Thái Thú. Đại đa số mọi người đều cho rằng đây là hành động khiêu khích cùng cảnh cáo Sở quân của Mặc gia quân, về chuyện Mặc Cảnh Lê cho rằng Mặc Tu Nghiêu còn sống. . . Nhất định là do Hoàng thượng quá lo lắng ! Mặc Cảnh Lê mặc dù rất muốn chứng minh mình đúng, nhưng hắn cũng biết ngày đó Lôi Chấn Đình đã tận mắt nhìn thấy thi thể Mặc Tu Nghiêu. Về chuyện này thì Lôi Chấn Đình tuyệt đối không cần phải lừa hắn. Hơn nữa. . . Hắn cũng không có mặt mũi nào mà đem tờ giấy thích khách lưu lại ra cho mọi người tham khảo. Như thế chẳng phải khiến cho người trong thiên hạ biết được thương thế của hắn sao?

“Nếu như là Định Vương thì hoàn toàn không cần phải che giấu thân phận hay thay đổi bút tích. Mà nếu là thay đổi bút tích mà nói…, thì

cần gì phải viết giống Định Vương bảy phần? Rõ ràng là Mặc gia quân cố ý bố trí nghi trận. ” nếu quả thật không muốn người khác nhận ra mà nói thì chẳng cần tìm người viết giùm mà chỉ cần dùng tay trái viết thì người khác sẽ không thể nào nhận ra. Cuối cùng đám thuộc hạ rốt cục thuyết phục Mặc Cảnh Lê thành công, hoặc có thể nói là Mặc Cảnh Lê thuyết phục mình trong lòng. Chỉ đành phái người tăng cường cảnh vệ lần nữa, Mặc Cảnh Lê hết sức u ám giấu mình dưỡng thương trong phủ Thái Thú.

Mặc Tu Nghiêu vẫn dùng một dáng vẻ bình thường xen lẫn trong Mặc gia quân, trên dưới Mặc gia quân ngoại trừ đám người Lãnh Hoài thì không ai biết Định Vương vốn đã qua đời lại đang ngồi uống trà trong đại doanh của bọn họ. Mặc dù Mặc Tu Nghiêu đã dịch dung, nhưng người trong đại trướng vẫn có thể cảm giác được tâm trạng Vương gia rất tốt, vô cùng tốt. Hoàn toàn trái ngược với khi tới đại doanh tối qua, hiển nhiên tối hôm qua Vương gia vào thành đi làm chuyện gì đó khiến tâm trạng hắn cực kỳ vui vẻ.

“Vương gia. . . Có chuyện gì vui vậy? ” Lữ Cận Hiền tò mò hỏi. Những người khác mặc dù đều mang dáng vẻ bận rộn làm chuyện trong tay nhưng lỗ tai đều đã dựng hết cả lên.

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói: “Sáu đại thế gia Vân Châu đều đồng ý quy thuận Định Vương phủ, có tính là chuyện vui hay không?”

Mọi người xem thường ra mặt, đây mà là chuyện vui gì. Bọn họ ai không biết mấy gia chủ thế gia đại tộc này hễ gặp chuyện bất đắc dĩ liền sẵn sàng đầu nhập về phía Mặc Cảnh Lê. Giữa Mặc Cảnh Lê và Định vương thì rõ ràng Định Vương phủ có ưu thế hơn nhiều. Nếu như là Mặc Cảnh Kỳ thì còn có thể nói là danh chính ngôn thuận vì đại nghĩa nhưng đổi lại là Mặc Cảnh Lê kẻ soán vị giết huynh giết cháu này thì, ngay cả chút thân phận cuối cùng cũng không giữ được.

Mặc Tu Nghiêu cười híp mắt nói: “Cái khác. . . Phật viết: không thể nói… ” chỉ cần nghĩ tới dáng vẻ hiện giờ của Mặc Cảnh, Mặc Tu Nghiêu liền cảm thấy nỗi buồn bực mấy ngày nay hóa thành hư không. Tối hôm qua nhịn xuống ý định hạ sát thủ, bỏ qua cho Mặc Cảnh Lê một mạng quả thật là quá chính xác. Suy nghĩ một chút, Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Lữ tướng quân, trong vòng ba ngày có thể đánh hạ Lật Dương không? ” Lữ Cận Hiền cười nói: “Vương gia yên tâm, tuyệt đối không thành vấn đề. Đội ngũ lương thảo của Sở quân đã tới rồi, muộn nhất là tối nay sẽ đến. Đến lúc đó chúng ta có thể động thủ.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Ông định thừa dịp đội vận lương Đại Sở tới thì giết vào sao?”

Lữ Cận Hiền gật đầu, quả thật ông có chủ ý này. Huống hồ, lúc Vương phi rời đi đã thông báo. Trong số phú thương Giang Nam cung cấp lương thảo cho Sở quân thì có một nửa là người Định vương phủ những lương thảo kia căn bản chính là giao cho Mặc gia quân, đương nhiên không thể để Mặc Cảnh Lê lấy được. Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm chốc lát, lắc lắc đầu nói: “Không, thả ho bọn chúng vào. ” Lữ Cận Hiền không hiểu nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu, “Vương gia có ý gì? ” Mặc Tu Nghiêu nói: “Phái người giúp bọn chúng chuyển lương thảo vào. Sau đó… ” lấy ra một bình nhỏ tinh sảo bỏ lên trên bàn, Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói: “Biết nên làm thế nào rồi chứ?”

“Vương gia nói là hạ độc? Cách này chỉ sợ không quá an toàn. ” Lãnh Hoài có chút lo lắng nói. Dù sao cũng là vài chục vạn binh mã, chung quy không thể nào toàn bộ đều trúng độc. Chỉ cần bị phát hiện thì rất có thể thất bại trong gang tấc.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói: “Không cần lo lắng, đây là thuốc Bản vương lấy từ chỗ Trầm Dương. Sau khi dùng một canh giờ mới phát

tác. Mặt khác. . . Vật này không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ khiến bọn chúng tạm thời không có khí lực đánh giặc mà thôi. Bản vương cũng không muốn giết quá nhiều người. Từ Thanh Phong."

"Có thuộc hạ ! " Từ Thanh Phong đứng dậy lên tiếng.

Mặc Tu Nghiêu vung ra một tờ giấy, nhàn nhạt nói: "Ba canh giờ sau khi lương thảo được chuyển vào thành, Bản vương muốn nhìn thấy đầu những người này."

Từ Thanh Phong mở tờ giấy trong tay, nhìn lướt qua thầm ghi nhớ trong lòng. Gật đầu nói: "Thuộc hạ tuân lệnh, thuộc hạ lập tức đi an bài."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu một cái dặn dò: " Lần trước các ngươi vào thành, đã kinh động Sở quân. Nói vậy thủ vệ sẽ càng thêm sâm nghiêm, cẩn thận một chút."

"Vâng, Vương gia. " Từ Thanh Phong gật đầu, xoay người đi ra ngoài. Trong trướng, Hà Túc nói: "Vương gia định giết tướng lĩnh Sở quân trước sao? " chỉ cần tướng lĩnh dẫn binh chết, thì binh mã có nhiều hơn nữa cũng chỉ là một đám ruồi không đầu. Hơn nữa phần lớn binh lính mất đi lực chiến đấu mà nói…thì Mặc gia quân có thể không đánh mà thắng, chiếm lại thành Lật Dương. Lãnh Hoài nhíu mày, do dự một chút mới nói: "Vương gia định hợp nhất tám mươi vạn Sở quân sao?"

Nghe vậy, mọi người đều cả kinh. Lại thấy Mặc Tu Nghiêu hài lòng gật đầu cười nói: "Lãnh tướng quân nói đúng. Lôi Chấn Đình nhất định không ngờ tới. . . đồng minh lão ta bố trí lại đột nhiên quay đầu đánh chính lão."

"Kế sách của Vương gia quả thật rất hay ! " Lữ Cận Hiền cũng khen,

nếu như thành công mà nói… thì chuyện này nhất định là một kích trí mạng đối với Lôi Chấn Đình. Nhưng mà kế hoạch như vậy, ngoại trừ Mặc Tu Nghiêu ra thì không ai có thể thực hiện. Cho dù đám người Lữ Cận Hiền có thể không đánh mà thắng chiếm lại Lật Dương nhưng uy vọng của ông ta và Lãnh Hoài không đủ để thu phục hơn tám mươi vạn binh mã. Cho nên, đến giờ bọn họ vẫn chưa từng nghĩ tới biện pháp này, cũng không dám nghĩ tới.

Khi bóng đêm lần nữa buông xuống, binh mã Sở quân áp tải lương thảo phía sau quả nhiên đã đến trước thành Lật Dương. Chuyện này đối với Sở quân mới vừa mất đi gần như toàn bộ lương thảo mà nói dĩ nhiên là một tin tốt. Sau khi trải qua một đợt kiểm tra, đại quân vận chuyển lương thảo thuận lợi tiến vào thành Lật Dương. Mặc Cảnh Lê đang nằm ở trên giường uể oải không phấn chấn hiển nhiên không có tâm tư để ý tới mấy chuyện vặt này, chỉ vung tay lên giao cho người phía dưới đi làm. Nhưng hắn không biết rằng, lúc này Trương Bách Vạn người đại diện cho các phú thương Giang Nam chuẩn bị cho đợt lương thảo này hiện đang làm khách trong đại doanh Mặc gia quân.

“Tham kiến Lữ tướng quân, Lãnh tướng quân. ” Trương Bách Vạn nhìn Lữ Cận Hiền và Lãnh Hoài ngồi trên ghế trên, rụt cổ một cái chắp tay nói. Ông ta mặc dù yêu tiền muốn chết nhưng vẫn là lần đầu tiên đối mặt với đám quân nhân một thân sát phạt như Lữ Cận Hiền. So sánh với đám người Lữ Cận Hiền thì mấy tướng quân đã từng gặp ở Nam Kinh kia hiển nhiên không đáng nhắc tới.

Lữ Cận Hiền cười nói: “Trương lão gia không cần đa lễ, chuyện lần này làm phiền Trương lão gia rồi.”

Trương Bách Vạn liên tục xua tay nói: “Không dám, không dám, Đại tướng quân gọi tiểu nhân là Trương Bách Vạn được rồi. Nếu Định Vương phi đã phân phó, bọn ta nào dám không tuân theo? Đại tướng

quân yên tâm, sau ngày hôm nay, tiểu nhân bảo đảm Mặc Cảnh Lê sẽ không cách nào lấy từ Giang Nam thêm nửa hạt lương thảo."

Lữ Cận Hiền hài lòng gật đầu, nhìn dáng vẻ có chút thấp thỏm của Trương Bách Vạn, mỉm cười an ủi: "Trương lão gia cứ yên tâm, Vương phi sớm đã có an bài. Bản tướng quân bảo đảm, cho dù tin tức các ngươi đầu nhập vào Định Vương phủ có truyền tới Giang Nam thì người nhà của các ngươi cũng sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào."

Ánh mắt Trương Bách Vạn sáng lên, bọn họ làm những chuyện này lo nhất chính là bị Mặc Cảnh Lê phát hiện, dù sao căn cơ của bọn họ vốn ở Giang Nam, mà Giang Nam, vẫn do Mặc Cảnh Lê định đoạt.

"Trương lão gia, có việc cần ông trở về Giang Nam một chuyến, không biết có được không? " vốn ngồi một bên không nói gì Mặc Tu Nghiêu đột nhiên mở miệng. Vì che giấu hành tung mà Mặc Tu Nghiêu vẫn luôn dịch dung trong quân. Không có một đầu tóc trắng, hơn nữa dung mạo chỉ ở mức bình thường nên cho dù hắn khí thế kinh người thì vẫn rất khó khiến người ta liên hệ hắn với Định vương đã qua đời là một.

Trương Bách Vạn chần chờ một chút, nhìn về phía Lữ Cận Hiền bên trên nói: "Vị này là…"

Lữ Cận Hiền nói: "Vị này là Diệp công tử."

Mặc dù Trương Bách Vạn không biết vị Diệp công tử này là ai nhưng ít nhất vẫn còn nhớ Định Vương phi là họ Diệp. Hiện nay Định Vương không còn, Định Vương phủ còn không phải do Định Vương phi định đoạt sao? Hơn nữa nhìn thái độ của Lữ Cận Hiền liền biết người nọ là không có thể đắc tội. Vội vàng cung kính nói: "Xin công tử cứ phân phó. " Mặc Tu Nghiêu lấy ra một phong thư đưa cho

Trương Bách Vạn, nói: “Đem phong thư này đưa đến tay người ghi trên đó.”

Trương Bách Vạn sửng sốt, có chút hoài nghi nói: “Chỉ như vậy? ” Hắn vốn tưởng chuyện gì quan trọng, không ngờ chỉ là đơn thuần đưa một phong thư mà thôi. Chuyện này tùy tiện sai bảo người nào cũng được, vị Diệp công tử này lại chỉ đích danh muốn ông ta đưa tin, việc này không thể không khiến ông ta hoài nghi.

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Trương lão gia không cần do dự, quả thật chỉ là một phong thư mà thôi. Vốn là người nào đưa tin cũng không trọng, nhưng mà. . . Người Định vương phủ tiến vào Giang Nam rất dễ đưa tới sự chú ý của người khác, cho nên mới làm phiền các hạ một chuyến.”

Đây vốn không phải chuyện gì to tát, Trương Bách Vạn đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Nhận lấy phong thư gật đầu nói: “Xin công tử yên tâm, tại hạ nhất định sẽ đưa thư đến tận nơi. ” Mặc Tu Nghiêu hài lòng gật đầu cười nói: ” Chỉ cần Trương lão gia có thể đưa thư đến nơi. Tại hạ liền thay Vương phi bảo đảm. . . Tương lai tuyệt đối sẽ không bạc đãi Trương gia.”

Trong lòng Trương Bách Vạn vui mừng, nhìn lại vẻ mặt bình tĩnh của đám người Lữ Cận Hiền, xem ra vị Diệp công tử này quả thật có thể thay Định Vương phi ra quyết định. Nụ cười trên mặt nhất thời càng sâu, gật đầu liên tục nói: “Công tử cứ việc yên tâm.”

Tiễn Trương Bách Vạn rời đi, Lãnh Hoài nhíu mày một cái nói: “Vương gia, Trương Bách Vạn này quá tham tiền, chỉ sợ không tin được.”

Mặc Tu Nghiêu thiêu mi cười một tiếng nói: “A ly chọn hợp tác với ông ta mà không phải người khác thì hiển nhiên là vì ông ta đáng

giá.. Hơn nữa. . . Tham tiền cũng không phải là xấu. Người vì tiền mà chết chim vì thức ăn mà bỏ mạng, nếu như ông ta có bản lĩnh thật, Bản vương sẽ không để ý việc ông ta kiếm trác một chút. ” chỉ là nếu như quá đáng quá mà nói… thì hắn cũng không bảo đảm sẽ không bắt ông ta ngay cả căn nguyên gia tộc hắn cũng phải phun ra.

“Nhưng mà. . . Chúng ta nhận được tin tức, quan hệ giữa người này với bên Tây Lăng có chút không rõ ràng. ” Lãnh Hoài cau mày nói. Ban đầu khi Định Vương phi rời đi có lưu lại một phong thư, bên trong nói, người này không thể tin hoàn toàn.

Mặc Tu Nghiêu chẳng nề nà, lại cười nói: “Ông ta là thương nhân, đương nhiên sẽ không đem trứng đặt trong cùng một giỏ.”

“Bức thư Vương gia đưa ông ta viết những gì? ” Vân Đình tò mò hỏi.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Viết là. . . Định Vương vẫn chưa chết, hiện tại bị trọng thương sắp chết. Muốn ám vệ Định Vương phủ đang ẩn mình ở Giang Nam đến Nam Chiếu mượn binh, hóa giải tình cảnh Định Vương phi bị vây ở Hồng Nhạn Quan.”

Mọi người nghe mà không hiểu ra sao, đến Nam Chiếu mượn binh? Tình huống của bọn họ còn chưa bết bát đến mức đó đi? Huống hồ. . . Nam Chiếu chấm dứt nội loạn chưa tới mấy năm, lại dây dưa với Tây Lăng một thời gian, cho dù có điều động cả nước thì có thể điều ra được bao nhiêu binh mã chứ?

Suy nghĩ chốc lát, Hà Túc nói: “Vương gia hoài nghi Trương Bách Vạn là người của Lôi Chấn Đình? ” nếu như Trương Bách Vạn thật sự là người của Lôi Chấn Đình mà nói… thì lấy được phong thư này rồi ông ta tuyệt đối sẽ không trở về Giang Nam nữa mà trực tiếp đưa đến tay Lôi Chấn Đình. Mặc Tu Nghiêu lắc đầu nói: “Hiện tại khẳng định ông ta không phải là người của Lôi Chấn Đình nhưng mà sau

khi ông ta đọc phong thư này rồi thì không nhất định."

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới sáng tỏ, đây căn bản là một khảo nghiệm của Vương gia dành cho người cầm đầu phú thương Giang Nam Trương Bách Vạn. Nếu như chọn sai mà nói…

Vân Đình cau mày nói: "Như vậy có quá lắm không. . . Dù sao thì hiện tại Trương Bách Vạn cũng không có ý định này. " cố ý dẫn dắt người khác nổi lên dị tâm, mặc dù phần lớn là do những người này tâm trí không kiên định nhưng mà con người trên cõi đời này chỉ cần là người bình thường thì đều sẽ như vậy . Chỉ cần không cho bọn họ cơ hội thì có lẽ bọn họ vĩnh viễn sẽ không phản bội.

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: "Giang Nam rất nhanh sẽ cải thiên hoán nhật, đến lúc đó. . . Những người này sẽ trở nên vô cùng quan trọng. Thay vì để những kẻ nay qua trái mai qua phải này phá hỏng chuyện của Bản vương, Bản vương tình nguyện dọn dẹp toàn bộ đổi lại thành người không có dị tâm. " Có thể cách làm này có chút vô tình, nhưng mà chuyện Mặc Tu Nghiêu cần suy tính quá nhiều. Hắn gánh trên vai hưng suy của toàn bộ Định Vương phủ cùng Mặc gia quân, không có thời gian đâu mà để ý tới từng người có vô tội hay không. Huống hồ, không phải hắn vẫn cho bọn họ cơ hội sao?

Liếc mắt nhìn ánh mắt lạnh lùng của Mặc Tu Nghiêu, Vân Đình thầm than một tiếng trong lòng nhưng cũng không nói nữa. Hắn hiểu ý của Định Vương, so với những lão nhân Mặc gia quân đã trải qua nhiều chuyện này thì hiển nhiên hắn vẫn còn quá mềm lòng, ngây thơ.

Chương 407: Chó nhà có tang

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

Sáng sớm, khi trống trận của Mặc gia quân vang lên lần nữa, Sở quân quả nhiên thất bại thảm hại. Mặc gia quân gần như không tốn chút sức đã mở ra cửa lớn thành Lật Dương. Gần như toàn bộ tướng lĩnh đều không thấy bóng dáng, mà ít nhất hơn phân nửa binh lính đều không thể tham gia chiến đấu. Thời điểm binh lính trên cổng thành Lật Dương nhìn thấy nam tử tóc trắng như tuyết, một thân áo trắng xông pha dưới thành liền mất hết dũng khí, trong thời gian ngắn, tám mươi vạn đại quân tan rã.

Mà lúc này Mặc Cảnh Lê trong phủ Thái Thú vẫn không biết chút gì. Lần bị thương này bất luận là về mặt sinh lý hay tinh thần đều là một đả kích khổng lồ với hắn. Đặc biệt là giờ đây hắn còn nghi ngờ rốt cuộc Mặc Tu Nghiêu còn sống hay đã chết, tính khí Mặc Cảnh Lê càng thêm quỷ dị , hỉ nộ vô thường. Thân bị trọng thương khiến hắn ngay cả rời giường cũng có chút khó khăn, càng không cần phải nói đến chuyện tự thân ra chiến trường chỉ huy chiến sự.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng! Không xong rồi! ” Đang lúc Mặc Cảnh Lê phát giận lên đám thái y quỳ bên dưới, bên ngoài cửa liền truyền tới tiếng bước chân cùng kêu la hoảng hốt của nội thị.

Mặc Cảnh Lê nhíu mày, không vui nói: “Lăn tới đây ! Có chuyện gì?”

Nội thị quỳ rạp xuống đất, hoảng sợ kêu lên: “Hoàng thượng. . . Mặc gia quân, Mặc gia quân đánh vào rồi !”

“Cái gì?! ” Mặc Cảnh Lê chợt đứng dậy, cơn đau bất chợt khiến hắn phải nhe răng nhếch miệng, “Mặc gia quân sao có thể đánh vào nhanh như vậy? ” Không phải Mặc Cảnh Lê mắt cao hơn đầu, không tin vào năng lực của Mặc gia quân mà là Lật Dương hiện nay có tám mươi vạn đại quân, trừ phi toàn bộ những binh lính này đồng thời theo địch, nếu không Mặc gia quân cho dù có lợi hại hơn nữa cũng không thể vô thanh vô tức đánh vào như vậy.

“Là thật. . . Tướng lĩnh từ phó tướng trở lên của quân ta toàn bộ đều mất tích rồi . Hơn nữa phân nửa binh mã. . . Đột nhiên đau bụng. Mặt khác. . . Mặt khác, hình như có người nhìn thấy Định Vương xuất hiện ngoài cửa thành. ” Nội thị tới bẩm báo không nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu mà chỉ nghe người trở về báo tin nói lại cho nên cũng không rõ lắm. Dù sao thì Định Vương đã chết lại đột nhiên xuất hiện ngoài cửa thành, thật là dọa sợ không ít người. Đại đa số binh lính bình thường đều biết Định Vương bị nổ chết… Cho nên lúc này phần lớn đều cho rằng mình gặp quỷ.

“Mặc Tu Nghiêu?! ” sắc mặt Mặc Cảnh Lê trắng nhợt, ngay cả bàn tay trong ống tay áo cũng không khỏi thầm phát run, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?! Ra ngoài tra rõ ràng cho trẫm ! ” Nội thị run rẩy nói: “Hoàng thượng. . . Mặc gia quân đã đánh vào cửa thành. Chúng ta. . . Chúng ta mau chạy đi.”

“Trốn? ” Ánh mắt Mặc Cảnh Lê như muốn sung huyết, “Hiện tại trẫm còn có thể trốn tới nơi nào?”

Nội thị khuyên nhủ: “Giữ được núi xanh lo gì không có củi đốt. Hoàng thượng. . . Chỉ cần chúng ta trở về Giang Nam thì nhất định vẫn có thể đông sơn tái khởi. Nhưng nếu như bị Định Vương bắt được… . ” Nội thị run lên, hắn vốn là tâm phúc của Mặc Cảnh Lê, nếu như bị Định Vương bắt được thì tuyệt đối chỉ có chết mà thôi. Danh tiếng

Định Vương những năm này bọn họ nghe không ít.

Nghe nội thị nói…, vẻ mặt Mặc Cảnh Lê khẽ thay đổi, ánh mắt biến hóa không ngừng.

Trận chiến này đánh hết sức dễ dàng, binh mã hai bên gần như không có bất kỳ thương vong nào. Khi Định Vương một thân áo trắng tiêu sái đi vào ngã tư đường lớn trong thành Lật Dương, tất cả mọi người đều không tự chủ mà dừng binh khí trong tay. Chỉ nghe giọng nói của Mặc Tu Nghiêu truyền khắp bốn phương tám hướng xa xa, “Tất cả binh lính Đại Sở bỏ vũ khí xuống. Chuyện cũ Bản vương sẽ bỏ qua.”

Có người do dự, những người này đều là binh lính bình thường. Không có tướng lĩnh chỉ huy, bọn họ chỉ có thể chia năm sẻ bảy, thậm chí bọn họ còn không biết một khắc nữa mình nên làm gì. Mà Mặc gia quân và Định Vương phủ vẫn luôn là nơi mà bất cứ nam nhân nào sinh ra và lớn lên ở Đại Sở sùng kính nhất, Mặc gia quân đã từng bảo vệ huy hoàng của Đại Sở đã từng bảo vệ Đại Sở khỏi chiến loan, đây chính là hồi ức sâu nhất trong lòng mỗi người. Chẳng bao lâu sau đã có người ném bỏ binh khí trong tay.

Có một thì sẽ có hai. Rất nhanh âm thanh binh khí rơi xuống đất vang lên khắp con đường lớn, lúc này dân chúng vốn luôn núp trong nhà đóng cửa không ra cũng rối rít ra ngoài. Các gia chủ danh môn thế gia Vân Châu do Sở Thiệu Anh dẫn đầu đồng loạt tiến lên đón, “Chúng thảo dân chúc mừng Định Vương điện hạ !”

“Cung nghênh Định Vương điện hạ ! Định Vương vạn tuế vạn vạn tuế ! “Trong đám đông đột nhiên vang lên một tiếng hoan hô, rất nhanh thanh âm hò hét tựa như cơn sóng nhanh chóng quét qua cả thành Lật Dương.

Thấy cuộc công thành vốn tưởng sẽ kéo dài lê thê liền cứ như vậy không chút thương vong nào mà giải quyết, các tướng lĩnh Mặc gia quân đều lần lượt lộ ra nụ cười vui mừng. Lãnh Hoài đứng bên đường, nhìn Lữ Cận Hiền cách đó không xa, cười nói: “Quả thật là một người chống lại trăm vạn binh mã. Trong thiên hạ này ngoại trừ Định Vương điện hạ còn ai có danh vọng đến thế?”

Thân là lão tướng Mặc gia quân, Lữ Cận Hiền đương nhiên cũng cảm thấy vinh dự. Gật đầu cười nói: “Lãnh tướng quân nói đúng. Ngoại trừ Định Vương. . . trong thiên hạ ai có thể đạt đến mức danh vọng này? ” Lãnh Hoài lạnh nhạt mỉm cười, mặc dù hiện nay chiến sự với Tây Lăng còn chưa phân thắng bại, nhưng nhìn Định Vương an bài liền hiểu, ngày lành của đại quân Tây Lăng chỉ sợ sắp kết thúc. Thiên hạ này, ngoài Định Vương còn ai có thể nắm giữ chủ vị? Thiên hạ chia cắt mấy trăm năm rốt cục sắp một lần nữa thống nhất trong tay Định vương phủ, một hoàng triều thịnh thế chân chính sắp đến. Cho dù Lãnh Hoài đã già như vậy rồi nhưng cũng không nhịn được kích động.

“Bản vương sắp sửa xuất binh đi Tây Lăng, phàm là tướng sĩ Đại Sở nguyện ý đi theo Bản vương chống lại người Tây Lăng thì ngày mai theo Bản vương lên đường. Người không muốn thì ở lại giữ Lật Dương. Sau khi chiến sự chấm dứt có thể trở lại Giang Nam. ” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói.

“Nguyện đi theo Định Vương điện hạ chống lại Tây Lăng !”

“Chúng ta nguyện đi theo Định Vương điện hạ !”

“Thề chết theo Định Vương điện hạ !”

Đại Sở lung lay sắp đổ cùng Định vương phủ thế như mặt trời ban trưa. Sở Đế ngu ngốc vô năng hỉ nộ vô thường cùng Định Vương

anh minh cơ trí, Mặc Cảnh Lê lấy binh lính làm bia đỡ đạn cùng Mặc Tu Nghiêu thương binh lính như con, nên lựa chọn thế nào gần như không cần suy nghĩ.

Mặc Tu Nghiêu hài lòng gật đầu nói: “Rất tốt, lập tức bắt đầu, tất cả Sở quân trong thành Lật Dương trước mắt sẽ chịu sự quản lý của tướng soái Mặc gia quân.”

“Thề thần phục Vương gia !”

Sau khi phân phó Lữ Cận Hiền cùng với Lãnh Hoài đi an trí cho binh lính Đại Sở vừa quy thuận, Mặc Tu Nghiêu mới mang người đi về phủ Thái Thú nơi Mặc Cảnh Lê đang ở. Thành thạo đi về gian phòng của Mặc Cảnh Lê, nhưng chỉ thấy nội thị và một thái y đã chết, còn Mặc Cảnh Lê thì sớm đã không rõ tung tích.

“Mặc Cảnh Lê trốn rồi? Vương gia, thuộc hạ lập tức phái người đi tìm. ” Từ Thanh Phong ảo não nói. Lúc trước chỉ phái người bao vây phủ Thái Thú, cho nên cũng không phái Kỳ Lân canh chừng. Ai ngờ dưới sự bao vây trùng trùng điệp điệp mà Mặc Cảnh Lê vẫn có thể chạy khỏi phủ Thái Thú.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Đi đi, không cần tự trách, so với việc tiếp quản thành Lật Dương thì Mặc Cảnh Lê không tính là chuyện lớn. ” Mặc dù ngoài mặt nói là không đánh mà thắng tiếp quản thành Lật Dương, nhưng mà tay chân của Mặc Cảnh Lê vụng trộm lưu lại cũng không ít. Thị vệ tâm phúc của Mặc Cảnh Lê, ám vệ hoàng gia Đại Sở tướng lĩnh lòng vẫn hướng về Mặc Cảnh Lê cùng với gia tộc vốn đã đầu phục hắn trong thời gian ngắn đều phải thanh lý toàn bộ. Hơn nữa, Mặc Cảnh Lê thân là hoàng đế, bên người sao có thể không có ám vệ? Mặc dù ám vệ hoàng thất Đại Sở so ra kém Kỳ Lân của Mặc gia quân nhưng cũng không kém Kim Y Vệ của Lôi Chấn Đình. Mặt đối mặt liều mạng thì không được nhưng mang theo một

người chạy trốn thì không tính là khó.

Từ Thanh Phong gật đầu một cái, xoay người rời đi.

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn lướt qua gian phòng đầy máu tanh, bên mép dâng lên một nụ cười lạnh, “Mặc Cảnh Lê, nếu Bản vương là ngươi, thì ta tình nguyện chết ở chỗ này. . . Nói không chừng còn có thể tốt hơn một chút.”

Mặc Tu Nghiêu cũng không vì Mặc Cảnh Lê chạy trốn mà dừng ở thành Lật Dương lâu hơn, sáng sớm ngày thứ hai trời còn chưa sáng, Mặc Tu Nghiêu đã mang theo Lãnh Hoài, Hà Túc cùng một trăm vạn đại quân rời khỏi Lật Dương. Chỉ để lại hơn hai mươi vạn binh mã do Lữ Cận Hiền cùng Vân Đình phụ trách đóng ở phía Đông thành Lật Dương. Hiện nay Mặc Cảnh Lê trọng thương sa sút, ít nhất một thời gian dài cũng không thể đi ra giằng co. Hơn nữa cho dù hắn có dưỡng khỏi ra ngoài thì Mặc Tu Nghiêu cũng đã chuẩn bị không ít đồ chờ hắn, chỉ sợ hắn lăn qua lăn lại cũng không xuất hiện. Dưới tình huống binh lực không bị thua thiệt, Mặc Tu Nghiêu hoàn toàn yên tâm về năng lực của Lữ Cận Hiền.

Lúc này trong một tiểu viện yên tĩnh ngoài thành Lật Dương mười mấy dặm, bên ngoài nhìn qua như một tiểu viện nhà nông bình thường nhưng mà không khí trong viện quả thực khiến người ta không rét mà run. Mấy nam tử dáng vẻ hộ vệ đứng trong sân, thần sắc nghiêm nghị lắng nghe từng trận rên rỉ thống khổ truyền ra từ bên trong. Trong căn phòng u ám, Mặc Cảnh Lê thần sắc vặn vẹo nhìn chằm chằm nam tử bị ép quỳ gối cách đó không xa. Toàn thân nam tử đó bị đánh đến máu chảy đầm đìa huyết nhục mơ hồ, sớm đã hấp hối.

“Nói đi, rốt cuộc Mặc gia quân vào thành bằng cách nào? ” Mặc Cảnh Lê vẻ mặt u ám hỏi.

Nam tử khó khăn lắc đầu, trong mắt tràn đầy khẩn cầu. Hắn thật sự không biết Mặc gia quân rốt cuộc vào thành bằng cách nào, càng không biết tại sao tướng sĩ Sở quân sau khi ăn lương thực mới đưa tới lại đột nhiên tiêu chảy. Hắn vốn chỉ là một viên quan nho nhỏ vận lương mà thôi. Nếu biết trốn thoát sẽ phải chịu khổ như vậy, hắn tình nguyện ở lại thành Lật Dương làm tù binh. Mặc Cảnh Lê nhất thời mất đi tính nhẫn nại, trầm giọng nói: “Ném ra ngoài !”

Nam tử hoảng sợ muốn cầu xin tha thứ, nhưng mà bây giờ hắn ngay cả sức lực mở miệng cũng không có. Bị ném ra ngoài không phải là kết thúc tra tấn, mà nghĩa là tính mạng của hắn sẽ kết thúc tại đây. Những ngày này hắn không phải người đầu tiên bị tra tấn, cũng không phải là người cuối cùng. Rất nhanh, nam tử bị đánh thành huyết nhân được người kéo ra ngoài. Sẽ không có ai thương hại hắn. Mấy ngày nay vết thương của Mặc Cảnh Lê vẫn không khá lên, tính khí càng thêm thô bạo, đa số mọi người đều đã quen rồi.

Một nam tử dáng vẻ như người hầu cẩn thận đẩy cửa đi vào, “Hoàng. . . Hoàng thượng?”

“Chuyện gì? ” Mặc Cảnh Lê lạnh giọng hỏi. Kể từ sau khi bị thương, Mặc Cảnh Lê ngày càng trở nên âm trầm. Thậm chí ngay cả gian phòng hắn ở cũng đổi thành âm âm u u, bình thường một chút ánh sáng cũng không thấy. Người hầu đi vào, thật vất vả mới thích ứng được với khung cảnh u ám trong phòng, lại bị dáng vẻ âm lãnh của Mặc Cảnh Lê dọa hết hồn. Đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, người hầu thấp giọng nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng. . . Định Vương, Định Vương chế phục tất cả binh mã trong Lật Dương. Sáng sớm hôm qua đã mang theo binh mã ra khỏi thành đi về phía Tây.”

Căn phòng u ám lăng im rất lâu, mãi sau mới nghe thấy giọng nói chậm chạp mà hung ác của Mặc Cảnh Lê truyền ra, “Mặc Tu Nghiêu.

. . mang binh mã của trẫm, đi đánh Lôi Chấn Đình rồi?”

“Bẩm hoàng thượng, đúng vậy. Toàn bộ tám mươi vạn binh mã trong thành Lật Dương đều đã quy thuận Định Vương. ” Người hầu đè nén thanh âm nói.

“Khốn nạn ! Lũ phản bội ! Trẫm muốn tru di cửu tộc bọn chúng ! ” Vèo một tiếng, một thứ gì đó xẹt qua tai người hầu đập vào cánh cửa sau lưng. Người hầu sợ nhũn chân, vội vàng té trên mặt đất, “Hoàng thượng bớt giận, xin Hoàng thượng bảo trọng long thể. ” Mặc Cảnh Lê cười lạnh, nhìn chằm chằm người hầu đang quỳ trên mặt đất nói: “Bảo trọng? Các ngươi cũng ước trẫm sớm chết đi đúng không?”

“Nô tài không dám. . . Hoàng thượng tha mạng. ” nam tử nằm trên mặt đất nơm nớp lo sợ nói: “Hoàng thượng. . . Hoàng thượng bớt giận, đợi chúng ta trở về Giang Nam rồi, đến lúc đó chỉnh đốn binh mã quay lại tìm Định vương phủ báo thù cũng không muộn. Hiện tại. . .Gần như toàn bộ phương Bắc đều là binh mã của Định Vương phủ, chúng ta, chúng ta thật sự không nên ở lâu. ” Sau khi phát tiết một trân, Mặc Cảnh Lê cũng dần dần khôi phục lại một tia thần trí, nhìn người hầu đầu đầy mồ hôi trước mắt, lạnh lùng nói: “Đứng lên đi.”

Người hầu biết hôm nay coi như đã qua một ải, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tạ ơn Hoàng thượng rồi đứng dậy. Sự cung kính của hắn khiến cho Mặc Cảnh Lê rất hài lòng, giọng nói cũng nhiều hơn mấy phần bình thản, “Ngươi đi chuẩn bị đi, sáng mai trở về Giang Nam.”

“Thưa vâng..”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Khâu đại nhân cầu kiến. ” Ngoài cửa, hộ vệ bẩm báo nói. Mặc Cảnh Lê khẽ cau mày, có chút không vui nói: “Hắn tới làm gì? ” Ngoài cửa, giọng nói của Khâu đại nhân còn mang

theo chút thở dốc, hiển nhiên là vội vã mà đến, nói: “Hoàng thượng, cựu thần có việc gấp cần bẩm báo.”

“Vào đi.”

Khâu đại nhân đẩy cửa đi vào, thấy trong phòng mờ tối thì nhíu mày một cái. Đang muốn nói gì, Mặc Cảnh Lê đã trầm giọng hỏi: “Chuyện gì? ” Khâu đại nhân lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy nói: “Hoàng thượng mời xem, đây là tờ giấy cựu thần mới vừa xé xuống từ một huyện thành cách đây không xa. Là thông báo do mấy thế gia Vân Châu cùng phát ra. ” Mặc Cảnh Lê chợt ngồi dậy, nói: “Sở Thiệu Anh? Mau, lấy tới cho trẫm xem một chút. ” Người hầu nhận lấy tờ giấy từ tay Khâu đại nhân trình lên trên, mặt khác cũng đốt một ngọn nến trên đầu giường cách đó không xa. Lúc này hai người mới nhìn rõ dáng vẻ Mặc Cảnh Lê trên giường. Bởi vì bị trọng thương cùng với mấy ngày nay tức giận công tâm cho nên sắc mặt Mặc Cảnh Lê cực kì tái nhợt, cả người cũng trở nên hết sức gầy gò. Quan trọng nhất là, cả người phát ra một cảm giác không hài hòa. Khâu đại nhân nhíu mày một cái không dám nhìn tiếp, hắn không phải là tâm phúc cũng không phải trọng thần của Mặc Cảnh Lê, đối với Mặc Cảnh Lê cũng không hiểu biết nhiều. Mặc dù biết dáng vẻ Hoàng thượng hiện nay có chút không đúng, nhưng mà giờ cũng không có thời gian bận tâm những chuyện này.

Mặc Cảnh Lê vội vàng mở tờ giấy ra, nét cười bên mép chợt cứng lại. Bên trong bố cáo viết rất rõ ràng, không phải phê phán tội trạng của Mặc Tu Nghiêu và Định Vương phủ cùng với tuyên bố thuần phục hắn như trong tưởng tượng mà là các loại tố cáo hắn. . Lên án hắn giết Mặc Cảnh Kỳ bằng thuốc độc, giam lỏng Thái hậu, hại chết Mặc Túc Vân, bỏ thành mà chạy, kết minh cùng Tây Lăng, Bắc Nhung, vân vân, từng chuyện từng chuyện đều nói rõ ràng giống như tận mắt nhìn thấy. Có những lúc ngòi bút của đám văn nhân này còn lợi hại hơn cả đao kiếm, dưới ngòi bút của bọn họ, Mặc Cảnh Lê

nghiễm nhiên chính là một tên tiểu nhân hèn hạ giết vua đoạt vị, bất trung bất hiếu thậm chí ngay cả an nguy thiên hạ cũng không màng. Điều càng khiến cho Mặc Cảnh Lê tức giận là, bố cáo này đã được dán ra trước khi Mặc gia quân công phá Lật Dương. Lạc khoản phía dưới biểu lộ bố cáo này được thông cáo thiên hạ ngay ngày thứ hai Sở Thiệu Anh thần phục hắn, mà mấy gia chủ liên danh này vừa đúng đều là những kẻ theo sau Sở Thiệu Anh tuyên bố cống hiến.

" Sở,Thiệu, Anh. " Mặc Cảnh Lê cắn răng nghiến lợi, ánh mắt như điện bắn về phía Khâu đại nhân, "Tại sao lúc trước ở Lật Dương không có tin tức? " Khâu đại nhân vội vàng nói: "Lúc trước bọn chúng cũng không ban bố ở Lật Dương. Mới bắt đầu là ở một huyện thành nhỏ ngoài Lật Dương ba mươi dặm. Sau này mới khuếch trương bốn phía, nhưng mà ở Lật Dương từ đầu đến cuối không hề ban bố bất cứ tin tức gì. Cho nên. . . Cho nên chúng ta mới… " Khâu đại nhân vừa nói, vừa cúi đầu, nhưng trong lòng thì không ngừng tính toán. Nhìn dáng vẻ của hoàng thượng thì chỉ sợ những gì viết trên này đều là sự thật. Mặc dù hắn không biết chân tướng cái chết của hai vị hoàng đế nhưng chuyện Hoàng thượng vứt bỏ Sở kinh khó chối, mà việc liên minh với Bắc Nhung và Tây Lăng tiến công Mặc gia quân sau khi Định Vương phủ đoạt lại Sở thì người khắp thiên hạ đều biết. Hoàng thượng. . . xong đời rồi. . .

"Phế vật ! Truyền lệnh xuống, mang đầu Sở Thiệu Anh cùng mấy tên khốn kiếp kia về cho trẫm! " Mặc Cảnh Lê giận dữ hét.

"Hoàng. . . Hoàng thượng. . . " Người hầu bên cạnh khó xử nói: "Chuyện này. . . Chỉ sợ là. . . Định Vương để lại một đội chừng hai trăm Kỳ Lân ở lại thành Lật Dương. Người của chúng ta ở Lật Dương chỉ sợ…"

Lại nói phúc không tới hai lần, họa tới không chỉ một lần , khi Mặc Cảnh Lê cho rằng mình đã đủ xui xẻo thì phía sau vẫn có chuyện xui

xẻo hơn chờ hắn.. Đoàn người bao gồm cả Mặc Cảnh Lê còn chưa kịp dưỡng thương cho tốt đã che giấu hành tung lặng lẽ đi về Giang Nam. Nhưng không ngờ chưa tới hai ngày, một tin tức khác lần nữa truyền khắp đại giang nam bắc. Đại Sở Thái Hoàng Thái Hậu cùng quần thần Nam Kinh lấy lý do hoàng đế trước sau mưu hại hai vị tiên đế, khởi binh vô đạo khiến hơn trăm vạn tướng sĩ chết oan để phế truất đế vị của Mặc Cảnh Lê, nâng đỡ đứa con mười bốn tuổi của tiên hoàng Mặc Cảnh Kỳ là Mặc Tùy Vân lên làm đế. Đồng thời ngày thứ hai sau khi đăng cơ liền hạ lệnh cho ba mươi vạn đại quân vượt qua sông Vân Lan tiến về phía Tây Lăng. Nhận được tin này, Mặc Cảnh Lê tại chỗ nôn ra một búng máu, ngất đi. Sau khi tỉnh lại càng thêm điên cuồng gào thét chói tai, đem đồ đạc trong phòng đập nát bấy. Thân thể vốn đang bị thương nặng càng thêm suy yếu, nhưng Mặc Cảnh Lê vẫn không chịu ngừng lại “Mặc Tu Nghiêu ! Mặc Tu Nghiêu ! Trẫm nhất định phải giết ngươi ! Trẫm nhất định phải giết ngươi !”

Ngoài cửa, thị vệ canh gác bên ngoài nghe tiếng gào thét chói tai của Mặc Cảnh Lê đều không nhịn được run một cái.

Trong đại quân Tây Lăng, Lôi Đằng Phong mấy ngày nay vẫn luôn đọ sức cùng đám người Mộ Dung Thận và Nam Hầu có chút uể oải. Dù sao Nam Hầu và Mộ Dung Thận đều là lão tướng có nhiều kinh nghiệm, mặc dù Lôi Đằng Phong chiếm ưu thế về binh lực nhưng mà trong lúc giằng co cùng bọn họ vẫn không chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Mấy ngày nay song phương chỉ có thể coi là giằng co, bên nào cũng có lúc thắng lúc thua. Nhưng mà thế cục cũng không thuận lợi như cha con bọn họ dự liệu, đại quân Tây Lăng vừa mới tới Hồng Nhạn Quan đã bị tổn hại nặng nề , ngay cả bản thân Lôi Chấn Đình cũng bị thương nặng. Đây tuyệt đối là chuyện mà mọi người không ngờ tới,cho nên sĩ khí binh sĩ Tây Lăng đang bao vây Hồng Nhạn Quan ngày càng xuống thấp. Mà ngược lại, bởi vì Mặc Tu Nghiêu chết đi cho nên toàn bộ Mặc gia quân đóng tại Hồng Nhạn Quan đều

mặc tang phục, đằng đằng sát khí, một lòng muốn báo thù cho Định vương. Khí thế hai bên đối lập như vậy nên cho dù đại quân Tây Lăng số lượng gần gấp đôi Mặc gia quân nhưng nhất thời nửa khắc cũng không dễ dàng chiếm được Hồng Nhạn Quan.

Hai ngày nay, Mộ Dung Thận và Nam Hầu vốn mỗi ngày đều thay phiên đến khiêu khích lại không thấy bóng dáng đâu, điều này khiến Lôi Đằng Phong đang nghẹn một hơi muốn một kích tiêu diệt bọn họ giống như một quyền đánh vào bịch bông. Mà biến hóa bất thình lình này mơ hồ khiến hắn cảm thấy có chút bất an cùng mùi vị âm mưu.

“Mạt tướng tham kiến Thế tử. ” Một tướng lĩnh mặc nhung trang vội vã đi vào. Thần sắc Lôi Đằng Phong rung lên, ngồi dậy nói: “Dương tướng quân, chuyện gì mà vội vã như thế?”

Dương tướng quân cau mày nói: “Khởi bẩm Thế tử, mạt tướng vừa dò được tin tức, tối hôm qua hai đạo nhân mã của Mộ Dung Thận và Nam Hầu đột nhiên lui về phía sau ba mươi dặm dựng trại đóng quân. Dường như mấy ngày nay không có ý định động thủ với chúng ta. ” Lôi Đằng Phong cau mày, “Không có ý định động thủ? Chẳng lẽ bọn họ lại có quỷ kế gì? ” Không thể trách Lôi Đằng Phong đa nghi, bọn họ thì còn có thể đánh rồi nghỉ một thời gian bởi nhiệm vụ chính của bọn họ chính là níu chân Nam Hầu và Mộ Dung Thận ở đây. Nhưng mà đối phương thì hiển nhiên không thể, dù sao thì Hồng Nhạn Quan vẫn đang bị vài chục vạn đại quân Tây Lăng bao vây. Mà sau lưng Hồng Nhạn Quan chính là đại bản doanh Mặc gia quân. Mộ Dung Thận và Nam Hầu tuyệt đối không dám đánh cuộc.

Dương tướng quân nhíu mày một cái, do dự một chút mới nói: “Thuộc hạ còn nhận được tin hiện giờ Nam Hầu và Mộ Dung Thận không còn ở trong quân nữa.”

“Ngươi nói gì? ” Lôi Đằng Phong chợt đứng dậy, trầm giọng nói:

“Chẳng lẽ bọn họ chạy về Hồng Nhạn Quan? Chuyện này không thể nào, cho dù bọn họ có Kỳ Lân hộ tống thì chúng ta cũng đã phong tỏa tất cả con đường đi tới Hồng Nhạn Quan rồi, bọn họ không thể trở về Hồng Nhạn Quan mà không kinh động đến chúng ta. ” Để vây Nam Hầu và Mộ Dung Thận ngoài Hồng Nhạn Quan, Lôi Đằng Phong đã tốn không ít khí lực. Thiếu đi hai mãnh tướng này, thì Hồng Nhạn Quan ngoại trừ Diệp Ly và Phượng Chi Dao ra cũng chỉ còn Nguyên Bùi lão tướng quân hơn bảy mươi tuổi là có thể ra trận.

Dương tướng quân trầm mặc chốc lát nói: “Nhưng mà. . . Thuộc hạ phái người đi thăm dò, có ít nhất năm phần chắc chắn, hai người kia quả thật không còn trong quân. ” Nếu như một trong hai người Mộ Dung Thận và Nam Hầu còn ở thì Mặc gia quân tuyệt đối sẽ không lui về phía sau xa như vậy cắm trại, rõ ràng có ý là tạm thời không muốn chạm trán trực tiếp với bọn họ.

Lôi Đằng Phong có chút lo âu cau mày, “Nếu bọn họ không về Hồng Nhạn Quan cũng không ở trong quân, vậy thì đi nơi nào? Không được, trước phái người thử dò xét một chút. Ngộ nhỡ đây là cạm bẫy bọn họ thiết kế từ trước…”

“Vâng, thuộc hạ tuân lệnh ! ” Dương tướng quân chắp tay lên tiếng.

“Thế tử ! Khởi bẩm thế tử, việc lớn không tốt ! ” Bên ngoài đại trướng truyền tới tiếng bước chân dồn dập. Lôi Đằng Phong không vui cau mày nói: “Đi vào rồi nói.”

Người ngoài cửa vội vàng đi vào, vừa thở hổn hển vừa nói: “Khởi bẩm, khởi bẩm thế tử. . . Phía Lật Dương có đại đội nhân mã đang đánh giết về phía chúng ta. Theo thám tử báo lại đại khái ước chừng, ít nhất. . . ít nhất bảy tám chục vạn người !”

“Cái gì? Mặc Cảnh Lê thua?! ” Dương tướng quân kinh hãi.

Vẻ mặt Lôi Đằng Phong ngưng trọng, “Không đúng, Mặc gia quân lấy đâu ra bảy tám chục vạn người? ” Cho dù nhân mã của Lãnh Hoài và Lữ Cận Hiền có tăng lên, cộng thêm không hao tổn một người nào thì cũng không đến tám mươi vạn người. Huống hồ chiến trận đánh lâu như vậy làm sao có thể không chút tổn hại, sao có thể không cần nhân mã ở lại đóng giữ. Hơn nữa xưa nay Mặc gia quân nghiêm cấm trưng binh ngay trên chiến trường, Mặc gia quân căn bản không thể có nhiều người như vậy.

“Người dẫn binh là ai? ” Lôi Đằng Phong hỏi.

“Là. . . Là Mặc Tu Nghiêu. . . thám tử dò đường nói, nhìn thấy Vương kỳ của Định Vương phủ!”

Chương 408: Hiến trường, lựa chọn

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

“Là. . . Là Mặc Tu Nghiêu. . . thám tử dò đường nói, nhìn thấy Vương kỳ Định Vương phủ!”

“Mặc Tu Nghiêu?! ” Lôi Đằng Phong đột nhiên xoay người, không cẩn thận đá đổ lư hương đặt bên chân. Hung hăng nhìn chằm chằm vào binh lính tới báo tin trước mắt, hỏi: “Ngươi xác định là Mặc Tu Nghiêu?!”

Binh lính có chút khó xử nhìn thế tử đang thất thố, hắn cũng chỉ nghe thám tử dò đường báo lại, sao có thể khẳng định trăm phần trăm được? Suy nghĩ một chút vẫn nói: “Thám tử khẳng định có nhìn thấy Vương kỳ Mặc gia quân ” Vương kỳ Mặc gia quân màu đen thêu ngân mãng chỉ khi Định Vương tự mình dẫn quân mới có thể treo.

Lôi Đằng Phong lấy lại bình tĩnh, mới nói: “Để thám tử đi vào, ta muốn đích thân hỏi hắn.”

“Vâng.”

Rất nhanh, thám tử ra ngoài thám thính tình huống đi vào, hướng về phía Lôi Đằng Phong hành lễ nói: “Thuộc hạ tham kiến thế tử. ” Lôi Đằng Phong vung tay lên, vội vã nói: “Không cần để ý mấy chuyện này, ngươi nói ngươi thấy tám mươi vạn Mặc gia quân đi về phía này?”.

Thám tử gật đầu nói: “Bẩm Thế tử, tuyệt đối không sai. Tám mươi vạn chỉ hơn mà không kém. Thời điểm thuộc hạ thấy bọn chúng, bọn chúng vẫn còn ở ngoài trăm dặm. Lấy tốc độ hành quân của bọn chúng, sau khi thuộc hạ cưỡi khoái mã chạy về chỉ sợ. . . Nhiều nhất chưa tới một canh giờ nữa, quân tiên phong của bọn chúng sẽ tập hợp với binh mã do Mộ Dung Thận và Nam Hầu chỉ huy.”

Lôi Đằng Phong trầm giọng hỏi: “Ngươi thấy Vương kỳ của Định Vương phủ?”

“Vâng, thuộc hạ tuyệt đối không nhìn lầm. Cho nên, vừa nhìn thấy Vương kỳ thuộc hạ liền ra roi thúc ngựa chạy về. ” Thám tử khẳng định gật đầu nói. Lôi Đằng Phong phất tay một cái nói: “Bản vương biết rồi, ngươi đi xuống trước đi.”

“Thuộc hạ cáo lui.”

Đợi thuộc hạ lui ra rồi, Lôi Đằng Phong có chút thất thần ngã ngồi trên ghế, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Mặc Tu Nghiêu. . . Mặc Tu Nghiêu sao lại không chết? ” Dương tướng quân có chút lo lắng nhìn Lôi Đằng Phong, luôn miệng nói: “Thế tử. . . Thế tử, hiện giờ chúng ta có cần thông báo cho Vương gia trước không. Bên chỗ Vương gia chỉ sợ vẫn chưa biết. ” Mãi đến khi Mặc gia quân tiến tới gần bọn họ mới nhận được tin tức, đủ thấy hành tung của Định Vương cực kỳ bí ẩn, mà một khi động thủ hành động phi thường mau lẹ. Chỉ sợ Vương gia bên kia vẫn chẳng hay biết gì.

Được Dương tướng quân nhắc nhở, Lôi Đằng Phong lập tức phục hồi tinh thần, nói: “Đúng. . . Mau ! Ngươi phái người ra roi thúc ngựa đem tin tức có được ở nơi này đưa đến chỗ phụ vương. Chúng ta. . . ” Lôi Đằng Phong hít sâu một hơi nói: “Chúng ta ngăn cản Mặc gia quân trước đã, ít nhất. . . ít nhất phải cho phụ vương thời gian chuẩn

bị.”

Dương tướng quân cau mày, không đồng ý nói: “Thế tử, không thể được. Bây giờ binh mã của Định Vương gấp chúng ta mấy lần, một khi hợp lại với binh mã của Mộ Dung Thận thì binh mã trong tay Định vương có thể lên tới hơn trăm vạn. Đến lúc đó… ” Đến lúc đó không cần đánh mà chỉ cần dựa vào nhân số Định Vương cũng có thể đè chết bọn họ. Suy nghĩ một chút, Dương tướng quân nói: “Mạt tướng nguyện ý lưu lại chặn Định Vương, xin Thế tử lập tức lên đường đi đến đại quân của Vương gia.”

“Không được ! ” Lôi Đằng Phong quả quyết cự tuyệt, cho dù hắn không phải là đối thủ của Mặc Tu Nghiêu thì cũng tuyệt đối không làm ra chuyện không đánh mà lui kia.

Dương tướng quân lo lắng nói: “Xin Thế tử nghĩ lại ! Chống lại Định Vương, cho dù là một mình mạt tướng hay là hai người chúng ta cùng ở lại thì chỉ sợ cũng không có gì khác biệt. Thế tử cần gì. . . cần gì phải làm chuyện hy sinh vô ích như vậy? Chỉ cần Vương gia và Thế tử còn sống thì Tây Lăng ta vẫn còn cơ hội chuyển bại thành thắng.”

“Dương tướng quân… ” Lôi Đằng Phong thấp giọng thở dài nói. Lôi Đằng Phong là Thế tử Trấn Nam vương phủ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì tương lai chính là chúa tể Tây Lăng, sao có thể không hiểu cái gì gọi là lấy hay bỏ? Nhưng mà lấy tính cách của hắn mà bảo hắn ở trên chiến trường làm ra chuyện bỏ lại tướng sĩ chạy trốn thì cũng là hết sức làm khó.

Dương tướng quân kiên quyết nói: “Thế tử, thời gian không còn nhiều. Mạt tướng cũng không nắm chắc có thể ngăn cản Định Vương bao lâu, kính xin Thế tử mau chóng lên đường ! ” Lôi Đằng Phong nhắm mắt lại, hít sâu một hơi. Hướng về phía Dương tướng quân xá

một xá nói: “Lôi Đằng Phong thật có lỗi với tướng quân, xin tướng quân nhận của ta một lạy. ” Trong lòng hai người đều hiểu rõ, mấy năm này bất luận là tướng lĩnh Tây Lăng hay Bắc Nhung ,rơi vào trong tay Mặc Tu Nghiêu không một người nào có kết quả tốt. Dương tướng quân lựa chọn ở lại tất nhiên là thập tử vô sinh.

Dương tướng quân vội vàng đỡ Lôi Đằng Phong nói: “Thế tử nói quá lời, mạt tướng thân là tướng lĩnh Tây Lăng vì quốc vong thân là bổn phận, huống hồ. . . Có thể đánh một trận với Định Vương thì đời này có chết cũng không uổng. Thế tử đi nhanh đi.”

Còn chưa thấy mặt đối thủ đã chạy trối chết, thật sự không phải là chuyện vinh quang gì. Nhưng mà nhiều năm dạy dỗ cũng nói cho Lôi Đằng Phong biết, lúc này không đi chỉ sợ sẽ không đi được nữa. Quan trọng hơn là, Lôi Đằng Phong có dũng khí vì quốc vong thân nhưng không thể vì dũng cảm nhất thời mà bỏ mặc Trấn Nam vương phủ không quản được. Trận chiến này, Lôi Đằng Phong không nhìn thấy chút máu tanh nào nhưng nhất định sẽ trở thành cơn ác mộng cả đời hắn.

Trên khe núi cách doanh trại Tây Lăng không xa, Lôi Đằng Phong quay đầu liếc mắt nhìn doanh trại vẫn còn yên ắng, rốt cục hạ quyết tâm quay đầu lại vung roi ngựa lên,trầm giọng nói: “Đi ! ” Thị vệ và binh lính sau lưng Lôi Đằng Phong cũng im lặng giục ngựa đi theo Thế tử. Bọn họ không biết tại sao Thế tử đột nhiên rời hỏi doanh trại, nhưng thân là thuộc hạ cùng binh lính, cũng không đến phiên bọn họ lựa chọn, chuyện bọn họ có thể làm chỉ là phục tùng.

Đoàn người Lôi Đằng Phong ra roi thúc ngựa, lộ trình chỉ vài trăm dặm cho nên rạng sáng canh tư ngày thứ hai đã chạy tới. Lôi Đằng Phong đột nhiên đến khiến Lôi Chấn Đình lấy làm kinh hãi, trong lòng biết tất đã xảy ra chuyện lớn, nếu không lấy tính tình Lôi Đằng Phong tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời khỏi doanh trại của mình. Vội vàng

đứng dậy ra ngoài đón hắn, chỉ thấy Lôi Đằng Phong một thân phong trần, đôi mắt đỏ bừng, hiển nhiên là mệt mỏi không thôi.

“Đằng Phong, xảy ra chuyện gì? ” Lôi Chấn Đình cau mày hỏi. Nhìn thấy Lôi Chấn Đình, bước chân Lôi Đằng Phong có chút bất ổn, đi lên túm lấy Lôi Chấn Đình nói: “Phụ vương. . . Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu…”

Trong lòng Lôi Chấn Đình trầm xuống, giữ Lôi Đằng Phong lại lạnh lùng nói: “Đằng Phong, trấn định lại ! Từ từ nói… ” Lôi Đằng Phong nhìn Lôi Chấn Đình một chút, hít sâu một hơi, khàn khàn nói: “Phụ vương. . . Mặc Tu Nghiêu còn sống.”

Lôi Chấn Đình trong lòng chấn động, nhưng không quá thất thố. Từ dáng vẻ thất hồn lạc phách của Lôi Đằng Phong khi nhắc tới Mặc Tu Nghiêu Lôi Chấn Đình cũng đã dự liệu được một chút. Lôi Chấn Đình nhàn nhạt nhìn Lôi Đằng Phong hỏi: “Mặc Tu Nghiêu không chết, cho nên con bỏ chạy trở về?”

Có lẽ dáng vẻ trấn định thong dong của Lôi Chấn Đình làm ảnh hưởng nên Lôi Đằng Phong cũng từ từ bình tĩnh một chút. Nhắm hai mắt lại, khóe mắt Lôi Đằng Phong hơi co quắp nói: “Mặc Tu Nghiêu mang theo ít nhất tám mươi vạn đại quân đi từ phía Lật Dương ra. Hơn nữa binh mã của Mộ Dung Thận và Nam Hầu. . . Phụ vương, phía sau chúng ta, có ít nhất một trăm vạn Mặc gia quân.”

Lôi Chấn Đình khe khẽ thở dài, giơ tay lên vỗ vỗ bả vai Lôi Đằng Phong nói: “Phụ vương biết rồi, con làm đúng lắm. ” Hơn hai mươi vạn đại quân Tây Lăng kia có thể không cần, Dương tướng quân cũng có thể chết, thậm chí Lôi Chấn Đình ông cũng có thể chết, nhưng mà Lôi Đằng Phong thì không thể. Ông ta đã già, còn Lôi Đằng Phong. . . mới là hi vọng mai sau của Tây Lăng. Lôi Đằng Phong áy náy nhìn Lôi Chấn Đình, đạo lý này hắn đương nhiên hiểu,

nhưng vẫn không thể không vì sự bất lực của mình mà cảm thấy áy náy. Nếu như hắn có năng lực chống lại Mặc Tu Nghiêu thì cho dù Mặc Tu Nghiêu chết rồi sống lại cũng có thể thế nào?

Thấy Lôi Đằng Phong dần dần bình tĩnh lại, Lôi Chấn Đình mới đi qua một bên ngồi xuống. Chuyện Mặc Tu Nghiêu chết rồi đột nhiên sống lại đối với ông ta mà nói cũng là một đả kích không nhỏ, khiến ông không thể không bắt đầu suy xét lại toàn bộ mọi chuyện lần nữa. Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối không có chuyện vô duyên vô cớ giả chết, thậm chí không tiếc vứt bỏ tất cả ưu thế Mặc gia quân chiếm được trước đó. Đến nước này, Lôi Chấn Đình đương nhiên cũng nhìn ra chút manh mối. Nếu chiếu theo tình huống ban đầu mà đánh tiếp, không có gì bất ngờ xảy ra thì ít nhất cũng phải đánh đến ba năm năm năm mới có thể phân thắng bại. Bây giờ nhìn lại. . . Mặc Tu Nghiêu chơi chiêu giả chết này rõ ràng là muốn nhanh chóng giải quyết cục diện bế tắc trước mắt. Hơn nữa hiển nhiên là cực kỳ hữu hiệu, ít nhất. . . Bây giờ rất có thể Mặc Cảnh Lê đã bị hắn giải quyết xong. Nếu không, Mặc gia quân không thể nào vượt qua Lật Dương nhanh như vậy. Còn có, gần trăm vạn đại quân này. . . tất nhiên vốn là binh mã của Mặc Cảnh Lê.

“Mặc Cảnh Lê, tên phế vật ! Bản vương quả thật đã quá xem trọng hắn. ” Lôi Chấn Đình trầm giọng nói.

“Phụ vương, Mặc Cảnh Lê vốn không phải đối thủ của Mặc Tu Nghiêu. ” Lôi Đằng Phong cau mày nói. Lôi Chấn Đình cười lạnh nói: “Đối thủ?! Nếu Bản vương đoán không sai thì tên phế vật đó ngay cả giao thủ cùng Mặc Tu Nghiêu cũng không có mà cứ như vậy bị Mặc Tu Nghiêu phế đi. Nếu không, con cho rằng vài chục vạn đại quân của Mặc Tu Nghiêu kia là từ đâu tới? Mặc Tu Nghiêu cũng không phải là thần tiên, phương Bắc nhiều năm liên tục chiến loạn, dân số vốn đã thưa thớt. Hắn có thể dùng cách gì mà trong thời gian ngắn như vậy đã lấy ra một đội quân bảy tám chục vạn người? ” Quân đội

không phải cứ có người là được. Vừa phải là nam tử trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng hơn nữa phải trải qua một vài huấn luyện căn bản. Nếu không nhiều người lên chiến trường như vậy, vừa loạn lên một cái liền không những không giết địch nhân mà còn có thể giết chết người mình.

“Ý của phụ vương là, tám mươi vạn đại quân của Mặc Tu Nghiêu là đoạt từ trong tay Mặc Cảnh Lê sao? ” Lôi Đằng Phong cả kinh nói.

Lôi Chấn Đình cười lạnh nói: “Không thì ở đâu ra nữa? Con mới vừa nói. . . Mộ Dung Thận và Nam Hầu không ở trong quân sao? ” Lôi Đằng Phong gật đầu một cái, mặc dù hắn không chưa hiểu hết những gì đang diễn ra, nhưng liên lệ với sự xuất hiện đột ngột của Mặc Tu Nghiêu, Lôi Đằng Phong cảm giác được có chút không đúng. Liền đem tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối không bỏ sót chút nào báo lại Lôi Chấn Đình. Lôi Chấn Đình nhíu mày một cái, đừng nói là Lôi Đằng Phong mà ngay cả bản thân ông ta cũng nghĩ không thông, lúc này Nam Hầu và Mộ Dung Thận không đợi Mặc Tu Nghiêu cùng về Hồng Nhạn Quan mà chạy đi nơi nào. Nghĩ không ra, đành không thể làm gì khác hơn là tạm thời mặc kệ, sau khi phân phó tướng lĩnh cùng phụ tá chú ý động tĩnh bên Mặc Tu Nghiêu, Mặc Cảnh Lê và Nam Sở, Lôi Chấn Đình đưa mắt nhìn chằm chằm Hồng Nhạn Quan. Việc đã đến nước này, lấy tốc độ của Mặc Tu Nghiêu bọn họ có muốn lui lại cũng không kịp nữa rồi. Huống hồ nếu cứ xám xì xám xịt bỏ chạy như vậy thì thể diện Tây Lăng vứt đi nơi nào? Nếu như Mặc Tu Nghiêu ở phía sau đuổi mãi không tha mà nói…, đối với Tây Lăng càng thêm bất lợi. Mặt khác, Lôi Chấn Đình mơ hồ dự cảm, lần này. . . sẽ là lần cuối cùng ông ta giao thủ cùng Mặc gia quân.

Trong Hồng Nhạn Quan, Mặc gia quân vẫn mặc một thân đồ trắng, trận địa sẵn sàng đón địch. Ngoài Hồng Nhạn Quan, đại quân Tây Lăng đồng dạng khí thế lành lạnh, như hổ rình mồi. Trên cổng thành, Diệp Ly và Nguyên Bùi lão tướng quân đứng sóng vai, bên cạnh

chính là đám người Phượng Chi Dao, Lãnh Hạo Vũ, Hàn Minh Nguyệt, Tần Phong. Nguyên Bùi tướng quân cười hắc hắc nói: “Xem ra Lôi Chấn Đình quyết tâm đánh hạ Hồng Nhạn Quan đây. Nhìn trận thế này. . . chính là không chiếm được Hồng Nhạn Quan thề không lui binh. ” Phượng Chi Dao cau mày nói: “Lôi Chấn Đình ăn lộn thuốc gì vậy? Thương thế của ông ta còn chưa khỏi đi?”

Diệp Ly gật đầu một cái, lạnh nhạt nói: “Không tốn hai ba tháng thì vết thương của ông ta không thể nào tốt lên được.”

“Các ngươi nhìn bên kia kìa… ” Hàn Minh Nguyệt đứng một bên, giơ tay lên chỉ một cái, nhàn nhạt nói. Mọi người theo phương hướng hắn chỉ nhìn lại thì thấy bên cạnh chiến kỳ bay bay phía sau đại quân là một gã nam tử cao lớn khoác chiến bào. Phượng Chi Dao cau mày nói: “Người đó là. . . Lôi Đằng Phong, tại sao hắn lại ở đây? Hắn không phải đang cùng Mộ Dung tướng quân. . . Chẳng lẽ… ” Diệp Ly quả quyết nói: “Không đâu, một mình Lôi Đằng Phong không thể nào đối phó được sự liên thủ giữa Nam Hầu và Mộ Dung tướng quân. Sắc mặt Lôi Đằng Phong không tốt lắm, chắc bên kia đã xảy ra chuyện gì. ” Hàn Minh Nguyệt khiêu mi nói: “Vương phi có chắc không? Nếu là như vậy thì vì sao Mộ Dung tướng quân và Nam Hầu còn chưa trở lại? ” Diệp Ly cau mày, lắc đầu nói: “Chuyện này. . . Ta cũng không biết.”

Hàn Minh Tích vỗ trán, rên rỉ một tiếng chỉ vào bên dưới nói: “Ta nói này, hiện tại điều chúng ta cần lo lắng hẳn là đám người phía dưới mới phải. Hơn sáu mươi vạn đại quân. . . ngay cả dùng đá đập cũng có thể đập bể Hồng Nhạn Quan đi?”

Nguyên Bùi bất mãn nhìn lướt qua Hàn Minh Tích nói: “Hàn tiểu tử ngươi nói gì vậy, chỉ cần lão phu còn một hơi thở, Hồng Nhạn Quan nhất định sẽ không bị phá !”

“Vậy lão nhân gia người phải sống cho lâu vào nhé. ” Hàn Minh Tích giật giật khóe miệng cười nói.

Trên cổng thành, mọi người nói đến vui vẻ nhưng các tướng lĩnh Tây Lăng dưới thành tâm trạng lại không được tốt như vậy. Đặc biệt là khi nhìn đến từng lớp từng lớp người mặc y phục trắng, cảnh tượng này trong mắt người Tây Lăng vốn là đìu hiu nặng nề nhưng bây giờ lại giống như Mặc gia quân công khai giễu cợt bọn họ vậy. Một tướng lĩnh Tây Lăng tính tình nóng nảy dẫn đầu lao ra, trường thương trong tay chỉ thẳng về phía cổng thành, hét lên: “Mặc gia quân còn không xuống đây chịu chết !”

Phía trên, Phượng Chi Dao cong khóe môi nói: “Xem ra người Tây Lăng hôm nay uống lộn thuốc rồi, tốt thôi. Bản công tử liền tới bồi các ngươi. ” Tay phải Phượng Chi Dao khẽ chống lên tường thành, một thân áo đỏ rêu rao liền trực tiếp nhảy xuống từ trên đầu thành. Trên chiến trường, Phượng Chi Dao thu hồi chiến phiến mình thường dùng, trường kiếm trong tay mở ra đâm về phía tướng lĩnh kia. Tướng lĩnh kia cũng là một viên mãnh tướng nổi danh trong quân Tây Lăng, đối với Mặc gia quân có mối thâm cừu huyết hận, lúc trước Mặc Tu Nghiêu ở trong hoàng thành Tây Lăng giết người, trong đó có người nhà của hắn. Lúc này thấy Phượng Chi Dao vọt tới, cũng vung trường thương không chút né tránh đâm về phía Phượng Chi Dao. Trong nháy mắt hai người đã giao thủ qua bảy tám chiêu, ai cũng không chiếm được tiện nghi. Phượng Chi Dao khẽ gợi lên môi mỏng, thấp giọng khẽ lẩm bẩm nói: “Có chút thú vị. Bản công tử cũng muốn nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì mà kêu Mặc gia quân chịu chết.”

“Vương phi, không đúng rồi. . . ” Nguyên Bùi đang xem cuộc chiến đột nhiên nheo mắt trầm giọng nói: “Mau gọi Phượng Tam trở lại ! ” Đáng tiếc đã không kịp nữa rồi, Nguyên Bùi còn chưa dứt lời, vạn mũi tên từ phía đại quân Tây Lăng đã đồng loạt bắn về phía Phượng

Chi Dao. Mọi người trên lầu không khỏi kinh hô: “Phượng Tam?! ” đột nhiên có biến, Phượng Chi Dao mặc dù kinh ngạc nhưng không loạn. Nhanh chóng lao về phía trước, rơi xuống trên lưng ngựa của vị tướng lĩnh Tây Lăng đang muốn nhân cơ hội thối lui khỏi chiến trường kia. Tướng lĩnh Tây Lăng kia lật người muốn đánh Phượng Chi Dao rớt xuống ngựa, nhưng không ngờ trên cổ chợt lạnh thân mình liền rơi khỏi lưng ngựa. Phượng Chi Dao sau khi giết tên tướng lĩnh Tây Lăng kia cũng không dám dừng lại, phóng như bay về phía thành lâu trước mặt, rốt cục dưới làn mưa tên, ở một khắc cuối cùng đem mình quăng vào sau tấm bình phong chắn trước cửa thành, tránh được một kiếp.

Phượng Chi Dao ngã trên mặt đất thở hổn hển đầu đầy mồ hôi. Mới vừa rồi hắn rõ ràng cảm thấy được mưa tên bắn qua gáy, có thể trốn được một kích bất ngờ này cũng coi như là hồng phúc tề thiên.

Đang lúc Phượng Chi Dao vừa thở vừa thầm mắng Lôi Chấn Đình hèn hạ thì binh mã song phương cũng lao vào đánh nhau. Rất nhanh, cửa thành mở ra ,vô số quân sĩ Mặc gia quân vọt ra ngoài. Nhân số đại quân Tây Lăng quá nhiều, nếu như không ra khỏi thành đánh địch mà nói…, một khi Lôi Chấn Đình bất chấp tất cả dùng mạng người không ngừng trèo lên tường thành thì sớm muộn gì Hồng Nhạn Quan cũng không giữ được. Biện pháp tốt nhất chính là khiến cho đại quân Tây Lăng không cách nào đến trước tường thành. Nhưng mà như thế sẽ khiến Mặc gia quân tổn thất rất lớn, có thể kiên trì tới lúc nào thì cũng không đoán trước được. Nhưng chuyện đến nước này, ngoại trừ tử thủ, bọn họ không thể làm gì khác.

Mặc gia quân vừa ra khỏi thành liền nhanh chóng lọt vào vòng vây của đại quân Tây Lăng. Nhân mã rời thành không tới mười vạn, so sánh với hơn sáu mươi vạn đại quân Tây Lăng thì hiển nhiên chênh lệch quá lớn. Mặc dù Mặc gia quân dũng mãnh vô cùng, nhưng dưới

chiến thuật biển người như vậy thì phần thắng cũng không nhiều. Lúc này,từ trong đại quân Tây Lăng đột nhiên có một đám người đi ra. Những người này đều mặc hoàng y, so với binh sĩ Tây Lăng bình thường càng thêm sắc bén dũng mãnh. Dưới tình huống một chọi một, thậm chí so với tướng sĩ Mặc gia còn lợi hại hơn một chút. Bọn họ mới vừa gia nhập một lát đã có không ít tướng sĩ Mặc gia quân chết thảm, mặc dù tạm thời còn chưa đủ để rung chuyển phòng tuyến do tướng sĩ Mặc gia quân lấy máu thịt dựng lên nhưng mà về lâu dài, kết cục cũng là chuyện trong dự liệu.

“Là Kim Y vệ. ” Lãnh Hạo Vũ trầm giọng nói. Giống như ám vệ của Định Vương phủ và hoàng thất Đại Sở, trong tay Lôi Chấn Đình cũng có một đội binh mã chuyên bảo vệ riêng mình, gọi là Kim Y vệ. Lôi Chấn Đình ngay cả đội cảnh vệ vốn được coi là đòn sát thủ ngầm của mình cũng lấy ra, lúc này mọi người đều nhận ra Lôi Chấn Đình không chỉ quyết tâm công phá Hồng Nhạn Quan mà trong đó còn ẩn dấu một tia gấp gáp.

“Tần Phong, Kỳ Lân mang đến bao nhiêu người? ” Diệp Ly trầm giọng hỏi.

Tần Phong nói: “Ba đội ở lại giữ Ly thành, hai đội đi theo Lữ tướng quân, một đội đi theo Trương tướng quân, còn thừa lại sáu đội đều ở Hồng Nhạn Quan. ” Những năm này, thành viên Kỳ Lân đã lên đến ba ngàn người, phân ra thành mười hai tiểu đội. Lần này, biết thủ Hồng Nhạn Quan không dễ cho nên Tần Phong liền điều tất cả Kỳ Lân còn lại đến Hồng Nhạn Quan, có thể sử dụng bất cứ khi nào. Diệp Ly gật đầu nói: “Rất tốt, bốn đội ngăn Kim Y vệ lại, hai đội còn lại. . . chém đầu !”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh ! ” Tần Phong thần sắc nghiêm nghị, hướng về Diệp Ly chào một cái, xoay người xuống thành đi triệu tập nhân thủ.

Trong chiến trường hỗn loạn, một đám người áo đen xuất hiện. Nhân số không tới một ngàn người tất cả đều mặc quần áo màu đen như Mặc gia quân bình thường. Nhưng chỉ khi bọn họ xông về phía địch nhân người ta mới cảm giác được lực công kích của bọn họ đáng sợ đến mức nào. Kim Y vệ bị tách ra sau khi giao thủ với tướng sĩ Mặc gia quân giờ tràn ngập nguy cơ, Kim Y vệ mà tướng sĩ Mặc gia quân khó có thể ngăn cản trong tay bọn họ lại yếu ớt giống như không chịu nổi một kích. Võ công của bọn họ chưa chắc đã cao hơn Kim Y vệ, nhưng thủ đoạn của bọn họ hiển nhiên hiệu quả hơn Kim Y vệ nhiều, khả năng hợp tác cũng cao hơn đám Kim Y vệ tâm cao khí ngạo. Năm nghìn Kim Y vệ vốn đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi sau khi chống lại hơn nghìn Kỳ Lân liền nhanh chóng bị chia ra thành nhiều mảnh nhỏ, sau đó từng cái từng cái tiêu diệt. Mà hai đội còn lại lấy khí thế chưa từng có vọt tới sau lưng đại quân Tây Lăng.Trong quá trình này, có rất nhiều người tụt lại phía sau, thậm chí chết đi, nhưng mà những người còn lại vẫn không ngừng xông về phía trước.

Lôi Chấn Đình và Lôi Đằng Phong ngồi trên lưng ngựa nhìn Kỳ Lân đang chém giết với Kim Y vệ ở phía xa, “Đây chính là Kỳ Lân?”

Lôi Chấn Đình ngưng trọng gật đầu, cho dù chiến trường hỗn loạn thì vẫn có thể thấy rằng dưới lưỡi dao sắc bén của Kỳ Lân,Kim Y vệ mà ông ta vốn hết sức yên tâm đang dần giảm xuống với tốc độ kinh người, “Bắn tên ! ” Một đội binh mã đáng sợ như vậy, tuyệt đối không thể để bọn họ tồn tại. Roi ngựa trong tay Lôi Chấn Đình vung lên, lạnh lùng nói.

“Hắc Vân Kỵ, bắn tên ! ” Trên cổng thành, Diệp Ly cũng đồng dạng ra lệnh. Trong nhất thời, trên chiến trường tên rơi như mưa, vô luận là Mặc gia quân hay đại quân Tây Lăng cũng tử thương vô số.

“Phụ vương, nhìn bên kia! ” Lôi Đằng Phong cả giận, chỉ về phía

trước nói.

Lôi Chấn Đình ngẩn ra, một đội ngũ chưa đến năm trăm người giống như một mưa tên màu đen bắn thẳng về phía cao tầng đại quân Tây Lăng. Trên chiến trường, giữa mấy chục vạn binh mã Tây Lăng bọn họ vẫn có thể mở ra một con đường máu vọt về phía bên này. Lôi Đằng Phong cau mày nói: “Bọn chúng muốn ám sát phụ vương?! Mau, bắn tên ! ” nhưng mà cũng không dễ dàng như vậy, mũi tên đầu tiên của binh sĩ Tây Lăng vừa mới bắn ra, những người này liền nhanh chóng tản ra hòa vào đại quân Tây Lăng. Nếu bắn tên thì có thể ngay cả người mình cũng bắn chết, hơn nữa lấy thân thủ của những người này, chỉ sợ người chết hơn nửa là bên mình. Nhưng mà một khi nguy hiểm được giải trừ, những người này lại lấy tốc độ như cũ nhanh chóng tập trung một chỗ, thậm chí trong quá trình này vẫn duy trì tình thế xông về phía trước. Nếu nghiêm túc nhìn, liền phát hiện, những người này bất luận là tản ra hay tụ lại vẫn luôn duy trì một trận thế.

“Phụ vương, người trước cứ tránh đi. ” Lôi Đằng Phong lo lắng nói. Nếu là lúc thường thì Lôi Đằng Phong tuyệt đối sẽ không đề nghị như vậy, nhưng hiện tại phụ vương trọng thương chưa lành, căn bản không thể ra tay. Một khi những người này vọt tới trước mặt… Hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Ánh mắt Lôi Chấn Đình hơi trầm xuống, cúi đầu liếc mắt nhìn thương thế của mình, thở dài, “Không cần ! Bọn chúng không xông tới được đâu !”

“Phụ vương ! ” Lôi Đằng Phong không đồng ý nói. Lôi Chấn Đình vung tay lên ý bảo hắn không cần nói nữa, đồng thời phân phó tướng lĩnh hai bên, “Không tiếc bất cứ giá nào, ngăn những người này lại !”

“Vâng !”

Cờ chỉ huy vung lên, vô số binh lính Tây Lăng dần dần áp sát về phía Trấn Nam Vương bên này. Hai đội Kỳ Lân rốt cục lọt vào vòng vây trùng trùng điệp điệp, nhưng mà ngay cả như vậy, bọn họ cũng không chút tán loạn hay luống cuống, giống như trong mắt chỉ có một mục tiêu vậy, vẫn tiến về phía trước, tiến về phía trước. . .

“Vương phi, không giết được Lôi Chấn Đình rồi, để bọn họ rút về đi. ” Trên cổng thành, Lãnh Hạo Vũ nhìn màu đen lẫn trong vô số mảng vàng nơi xa, lo lắng nói.

Diệp Ly nhắm mắt lại, cũng không nói tiếp.

Tần Phong bên cạnh thấp giọng nói: “Bọn họ không rút lui được, hơn nữa cũng sẽ không rút về. ” Bởi vì hai đội Kỳ Lân chỉ khoảng năm sáu trăm người này mà gần một phần ba binh mã Tây Lăng trên chiến trường cũng rút lui trở về. Sức ảnh hưởng của Trấn Nam Vương đối với đại quân Tây Lăng so với Mặc Tu Nghiêu đối với Mặc gia quân mà nói chỉ cao hơn chứ không thấp hơn, mà Trấn Nam Vương bây giờ cực kì suy yếu, căn bản không chịu được chút ngoài ý muốn nào. Bọn họ không nhất định phải giết Lôi Chấn Đình mà chỉ cần làm ra dáng vẻ bất kể mọi giá giết chết Lôi Chấn Đình, điều này cũng đủ khiến đại quân Tây Lăng khẩn trương không thôi. Mà những Kỳ Lân này nhất định sẽ trở thành vật hi sinh cho trận chiến.

Chương 409: Sinh tử huyết chiến

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

“Ta dẫn người đi cứu bọn họ ! ” Lãnh Hạo Vũ lo lắng nói.

Diệp Ly nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn hắn nói: “Đi cứu? Vì năm trăm người mà bồi thêm tính mạng năm vạn người sao?”

Lãnh Hạo Vũ im bặt, trong lòng đột nhiêm cảm thấy lạnh lẽo, nhưng nhiều hơn là xấu hổ và đau lòng. Kỳ Lân là tự tay Diệp Ly thành lập, tự tay huấn luyện, mặc dù Định Vương phi có thể thống lĩnh cả Mặc gia quân, nhưng trên thực tế Diệp Ly cho tới giờ vẫn luôn có chừng mực rất ít nhúng tay vào chuyện của Mặc gia quân và Hắc Vân Kỵ. Kỳ Lân có thể nói là do Định Vương phi tự tay sáng lập cũng là thân binh trung thành nhất của nàng, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, lấy tính tình của Vương phi sao có thể biết rõ những người này hẳn phải chết nhưng vẫn phái đi?

Trong chiến tranh, thân là tướng lĩnh nhất định phải gánh trên lưng trọng trách mà người bình thường không thể chịu được. Mỗi tiếng nói cử động của nàng đều có thể quyết định sống chết ngàn vạn binh lính, mà vào lúc này, lựa chọn càng trở nên hết sức quan trọng. Lấy hay bỏ, đều sẽ mang tính quyết định kết quả trận chiến thậm chí hưng vong của cả một quốc gia. Cho nên mới có câu nói “Từ bất chưởng binh, nghĩa bất lý tài”(* Quá hiền thì không thể quản được binh lính, người nhân nghĩa thì không để ý tới tiền tài). Mà Diệp Ly, hiển nhiên đã sớm trở thành một người chỉ huy đạt tiêu chuẩn. Lựa

chọn như vậy có lẽ rất vô tình nhưng mà cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Vương phi đại nghĩa. ” Nguyên Bùi lão tướng quân nhìn bóng đen bị đại quân Tây Lăng bao phủ nơi xa, thấp giọng nói.

Diệp Ly bên mép dâng lên một nụ cười nhạt, thấp giọng thở dài nói: “Nhất tướng công thành vạn cốt khô… ” một giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ chảy ra từ khóe mắt khẽ rơi xuống, trong chốc lát liền không thấy bóng dáng.

“Nhất tướng công thành vạn cốt khô… . ” Lãnh Hạo Vũ thấp giọng khẽ lẩm bẩm, đột nhiên gào to một tiếng từ trên đầu thành nhảy xuống, xông về phía loạn quân, “Giết ! Tử thủ Hồng Nhạn Quan ! ” Từ cổng thành, nhanh chóng có thêm mấy người nhảy xuống, gia nhập vào chiến trường. Trên cổng thành, chỉ còn lại Nguyên Bùi, Diệp Ly và Trác Tĩnh.

Năm trăm Kỳ Lân lẫn trong vài chục vạn đại quân Tây Lăng chỉ chốc lát đã bị nhấn chìm không thấy bóng dáng. Trong nhóm Kỳ Lân áo đen vốn đang đánh giáp lá cà cùng Kim Y vệ đột nhiên phát ra một huýt chói tai. Sau khi Kim Y vệ cuối cùng bị chém ngã dưới đao, tất cả Kỳ Lân đồng loạt hướng Diệp Ly trên cổng thành tay phải đặt lên ngực làm ra quân lễ thuộc về riêng Kỳ Lân, sau đó không hẹn mà cùng vọt về phương hướng năm trăm Kỳ Lân biến mất phía sau. Chiến hữu của họ không thể hoàn thành nhiệm vụ thì bọn họ sẽ làm thay.

Trên chiến trường, một mũi tên màu đen còn lớn hơn ban nãy lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai bắn về phía đại quân Tây Lăng. Thấy động tác của bọn họ, trong đám người Mặc gia quân cùng Hắc Vân Kỵ dưới thành đột nhiên có người hét lớn: “Hắc Vân Kỵ ! Vì các huynh đệ Kỳ Lân mở đường !”

“Mặc gia quân ! Lên !”

Vô số kỵ binh và bộ binh mặc áo trắng bắt đầu đồng loạt xông về phía đại quân Tây Lăng.Thiết kỵ Hắc Vân Kỵ như cơn lốc màu trắng cuốn về phía đại quân Tây Lăng, vì Kỳ Lân phía sau mà mở ra một con đường. Bộ binh Mặc gia quân theo sau lập tức nhào tới cùng chém giết với binh lính Tây Lăng đang tan tác vì bị đột kích. Giờ khắc này, đã không còn là thủ thành đơn thuần nữa. Xưa nay vốn là tiến công mới là cách phòng thủ tốt nhất. Nhưng binh mã Mặc gia quân chênh lệch quá lớn so với đại quân Tây Lăng cho nên chỉ có thể tử thủ. Nhưng mà khi tất cả mọi người giết đỏ cả mắt rồi thì sẽ không còn ai tính toán xem nên phòng thủ hay là tấn công gì nữa. Trong mắt bọn họ chỉ có một câu —— cùng đồng quy vu tận với kẻ địch ! Nếu ta không thể sống thì ngươi cũng phải cùng chết !

Lúc này người đứng nơi xa sẽ thấy một cảnh tượng kỳ dị. Toàn bộ Mặc gia quân và Hắc Vân Kỵ mặc đồ trắng che chở cho một nhóm Kỳ Lân màu đen giữa đại quân Tây Lăng tiến về phía trước, một đường hướng về Soái kỳ cùng Vương kỳ phía sau đại quân Tây Lăng, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi. Không người nào bận tâm chuyện sau lưng càng ngày càng nhiều đại quân Tây Lăng, cũng không người nào bận tâm chuyện con đường phía trước càng ngày càng khó đi. Chỉ cần bọn hắn còn một hơi thở, bọn họ sẽ vẫn đi về phía trước.

“Những người này điên rồi ! ” Phía sau đại quân Tây Lăng, Lôi Đằng Phong kinh sợ nhìn chiến trường đã loạn thành một đoàn trước mắt. Ai có thể tưởng tượng được, dưới giao phong mặt đối mặt như vậy, khí thế mấy chục vạn đại quân Tây Lăng lại có thể bị Mặc gia quân không tới hai mươi vạn người áp chế. Bất luận thế nào thì trận chiến hôm nay Tây Lăng đã thua. Sĩ khí chính là như vậy, ta mạnh ngươi yếu, ta yếu ngươi mạnh. Một khi sĩ khí bị áp chế thì chỉ sợ đại quân

Tây Lăng có thế nào cũng không phá được Hồng Nhạn Quan.

Lôi Chấn Đình thở ra một hơi, trầm giọng nói: “Mặc gia quân. . . Hắc Vân Kỵ. . . Kỳ Lân, không hổ là danh chấn thiên hạ bách chiến tinh binh…”

“Phụ vương, người rút lui trước đi. ” Lôi Đằng Phong lo lắng nói.

Lôi Chấn Đình lắc đầu, “Không, lần này nhất định phải diệt trừ toàn bộ Kỳ Lân và Hắc Vân Kỵ! Nổi trống !”

Lôi Đằng Phong bất đắc dĩ, đành phải ra lệnh nổi trống. Tiếng trống trận rung trời vang lên trên chiến trường. Các tướng sĩ Tây Lăng đều rung lên, vừa rồi Mặc gia quân đột nhiên điên cuồng tấn công khiến cho bọn họ hốt hoảng trong thời gian ngắn rối loạn trận cước. Lúc này mới phục hồi tinh thần lại, lập tức một lần nữa xông lên chém giết cùng Mặc gia quân.

Trên cổng thành Hồng Nhạn Quan, Diệp Ly đứng trước trống trận to lớn cao hơn cả người nàng, cầm hai dùi trống để bên cạnh lên, mạnh mẽ gõ xuống.

“Tùng ! Tùng ! Tùng ! ” Tiếng trống trận càng ngày càng dồn dập, nhanh chóng lấn át tiếng trống trận của đại quân Tây Lăng. Rất nhiều người vội vàng quay đầu nhìn lại, liền thấy nơi xa trên cổng thành thật cao kia, một nữ tử mảnh khảnh mặc áo trắng đang vung dùi trống, gõ lên những tiếng trống to lớn. Phảng phất như từng chút từng chút một đánh vào tim mỗi người, trong tiếng trống trận mơ hồ có tiếng kim qua thiết mã

“Đa tạ các vị huynh đệ ! Kỳ Lân, động thủ ! ” Trong chiến trường hỗn loạn, Tần Phong đang dẫn đầu, hô to một tiếng, Lâm Hàn và Vệ Lận bên cạnh đồng thời nhảy lên, Kỳ Lân vốn đang được Hắc Vân Kỵ và

Mặc gia quân bọc ở giữa liền chia ra làm ba, lấy tốc độ còn nhanh hơn vừa rồi đi về phía sau đại quân Tây Lăng. Tướng sĩ Hắc Vân Kỵ và Mặc gia quân đã hoàn thành sứ mệnh của bọn họ, nếu đi xa hơn chỉ sợ có đi mà không có về.

Tướng lĩnh chỉ huy Hắc Vân Kỵ tiện tay chém ngã một binh lính Tây Lăng đánh lén, hướng về phía Kỳ Lân đang dần đi xa thầm nói bảo trọng. Giơ trường kiếm trong tay lên hô to một tiếng nói: “Trở về thủ Hồng Nhạn Quan!”

Vẫn là Hắc Vân Kỵ mở đường, các binh sĩ còn lại một lần nữa xoay người phóng ra ngoài đại quân Tây Lăng.

Tần Phong, Lâm Hàn cùng Vệ Lận dẫn các Kỳ Lân khác giết về phía Lôi Chấn Đình, dọc đường đi càng không ngừng có người chết trận, nhưng không ai có thời gian đi quản những thứ này. Quần áo màu đen của mọi người gần như đã thấm ướt máu tươi. Nhìn qua giống như một đám ác quỷ tới từ địa ngục khiến cho rất nhiều tướng sĩ Tây Lăng theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng mà rất nhanh đã trở thành vong hồn dưới đao bọn họ.

Vốn là hơn một ngàn Kỳ Lân nhưng đến khi vọt tới sau đại quân Tây Lăng thì chỉ còn chưa tới ba trăm người. Nhưng mà ba trăm người còn dư lại này cũng đủ để khiến cho tất cả tướng sĩ Tây Lăng cảm thấy sợ. Tần Phong hướng về phía Lâm Hàn và Vệ Lận làm thủ hiệu, hai người đồng thời gật đầu một cái, khi tất cả người Tây Lăng cho rằng ba trăm người này sẽ liều chết tiến lên ám sát Trấn Nam Vương nên dần co lại phòng ngự thì Tần Phong mang người tiếp tục tiến về phía trước xông đến chỗ Trấn Nam Vương và Lôi Đằng Phong, còn Lâm Hàn và Vệ Lận lại một trái một phải xông về phía tướng lĩnh áp trận đứng ở hai bên.

“Không tốt ! ” Lôi Đằng Phong kêu lên một tiếng, “Mau bắn tên ! Giết

không tha !”

Đáng tiếc hắn tỉnh ngộ đã muộn, mưa tên còn chưa bắn ra, những Kỳ Lân áo đen này đã xông vào trong quân. Xa xa, Lôi Đằng Phong thấy Lâm Hàn nở một nụ cười giễu cợt với hắn, mà đồng thời, kiếm trong tay Lâm Hàn đã chém rơi đầu tướng quân cánh trái.

Sắc mặt Lôi Chấn Đình tái xanh, vài chục vạn người không ngăn nổi một ngàn người…”Hiện giờ thu binh ! ” Cho dù Lôi Chấn Đình không muốn thừa nhận đi chăng nữa thì trận chiến này vẫn là Tây Lăng thua. Không chỉ là thua về lực chiến đấu, chiến tích, mà còn là chiến ý của binh lính Tây Lăng. Từ đó về sau, trừ phi Tây Lăng có chiến tích tương tự thậm chí xuất sắc hơn chiến tích của Mặc gia quân, nếu không Mặc gia quân liền trở thành cơn ác mộng trong lòng tất cả binh lính Tây Lăng.

Trận chiến này, ai cũng không thắng.

Kế hoạch tốc chiến tốc thắng đánh hạ Hồng Nhạn Quan của Lôi Chấn Đình tan thành mây khói, sĩ khí tướng sĩ Tây Lăng đại giảm, toàn bộ Kim Y vệ bị tiêu diệt, tướng lĩnh Tây Lăng từ tướng quân trở lên có hai người tử trận, phó tướng bị giết năm người. Mặc gia quân một lần nữa giữ được Hồng Nhạn Quan, nhưng mà đại quân chưa tới hai mươi vạn nay đã hao tổn một nửa. Kỳ Lân được xưng là chiến lực mạnh nhất Mặc gia quân sống sót trở về không tới một trăm người, có sáu thống lĩnh tiểu đội thì năm chiến chết, một người trọng thương. Tần Phong, Vệ Lận bị thương nhẹ, Lâm Hàn trọng thương.

Nhưng mà, trận chiến này đã chứng thực danh tiếng lẫy lừng của Kỳ Lân. Theo thống kê của Tây Lăng, trong trận chiến này binh mã Tây Lăng trực tiếp chết trong tay Kỳ Lân lên đến hơn hai vạn bảy ngàn người. Trong đó bao gồm năm nghìn Kim Y vệ tinh nhuệ, cùng tướng

lĩnh từ giáo úy trở lên là hơn bảy mươi người. Tướng lĩnh Tây Lăng có thể nói là chết hơn phân nửa. Lúc trước danh tiếng Kỳ Lân thiên về đánh lén, ám sát, tình báo chủ yếu là chuyện cơ mật, mà trận chiến này chân chính làm cho thế nhân hiểu rằng đội quân lấy một chọi mười không phải là truyền thuyết. Mặt đối mặt trên chiến trường, một ngàn Kỳ Lân cũng đủ để tiêu diệt hai vạn tinh binh Tây Lăng. Đến đây, thế nhân đều xưng là “Huyết Kỳ Lân “.

Trận đánh này, song phương đều tổn thất thảm trọng chỉ đành tạm thời nghỉ ngơi. Chiến trường ngoài Hồng Nhạn Quan khôi phục sự yên tĩnh thường ngày, nhưng mà mùi máu tươi nồng nặc trong không khí vẫn thật lâu không tiêu tan.

Bên ngoài một sân nhỏ trong Hồng Nhạn Quan,Diệp Ly dừng chân trước đại môn mãi không bước vào. Tần Phong đi bên người nàng, có chút lo lắng thấp giọng kêu lên: “Vương phi, hay là đi về nghỉ ngơi trước đã? ” Trận chiến hôm nay làm tất cả mọi người đều mệt mỏi, mấy ngày nay Vương phi càng chưa lúc nào được nghỉ ngơi. Diệp Ly lắc đầu một cái, hỏi: “Đưa Tiểu Bảo đi rồi sao?”

Tần Phong gật đầu nói: “Sáng nay đã đưa đi rồi, thuộc hạ đoán muộn nhất sáng mai tiểu thế tử sẽ đến Ly thành.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Vậy thì tốt, ngươi ở lại chỗ này, ta vào xem một chút. ” Đây chỉ là một tiểu viện vô cùng bình thường, vốn là nơi tướng sĩ đóng tại Hồng Nhạn Quan ở. Hiện giờ ở tại nơi này chính là nhóm Kỳ Lân may mắn còn sống từ trên chiến trường.

Vào tiểu viện, liền thấy rất nhiều người nằm ngổn ngang dưới mái hiên trong sân. Rất nhiều người ngay cả quần áo cũng không kịp thay, tùy ý băng bó vết thương một chút liền ngồi dưới đất ngủ thiếp đi. Trầm Dương đang chỉ huy thủ hạ băng bó vết thương cho mọi người. Mặc gia quân cũng thương vong nghiêm trọng, tất cả quân y

đã qua đó chiếu cố nên Trầm Dương liền đích thân đến nơi này.

Thấy Diệp Ly đi vào, Trầm Dương vội vàng đứng dậy hành lễ. Diệp Ly lắc đầu một cái, ý bảo ông không cần đa lễ. Lúc này Trầm Dương mới xoay người tiếp tục băng bó cho người bị thương trước mặt.

Không muốn quấy rầy những thương binh này nghỉ ngơi, Diệp Ly và Trầm Dương đi vào trong phòng mới nói. Diệp Ly hỏi: “Trầm tiên sinh, vết thương của bọn họ không có gì đáng ngại chứ? ” Trầm Dương lắc đầu nói: “Có mấy người bị thương vô cùng nặng, sau này chỉ sợ không cách nào khôi phục hoàn toàn, những người khác thì không có vấn đề gì, tĩnh dưỡng vài ngày là sẽ tốt lên ” Diệp Ly thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: “Vậy làm phiền Trầm tiên sinh, nếu cần gì thì Trầm tiên sinh cứ trực tiếp phái người nói với Trác Tĩnh một tiếng là được.”

Trầm Dương trịnh trọng gật đầu nói: “Vương phi cứ việc yên tâm, lão phu bảo đảm thương thế của bọn họ tuyệt đối sẽ không có chuyện gì. Những người này. . . đều là nam tử hán đỉnh thiên lập địa. ” Mặc dù Trầm Dương không tự mình lên chiến trường, nhưng mà chuyện trên chiến trường ông đều biết. Đối với những tướng sĩ không ngại hi sinh này, cho dù thân là thầy thuốc, Trầm Dương cũng không khỏi bội phục.

“Lâm Hàn sao rồi? ” Diệp Ly lại hỏi, thời điểm mới vừa thu binh, nàng nhìn thấy Lâm Hàn được người mang trở về, tuyệt đối bị thương không nhẹ. Trầm Dương thở dài nói: “Vệ Lận và Tần Phong đều bị thương nhẹ, nhưng vết thương của Lâm Hàn nặng vô cùng. Thuộc hạ đề nghị chờ hắn tỉnh lại thì chuyển đến nơi yên tĩnh tĩnh dưỡng, sau này sẽ không lưu lại vấn đề gì quá lớn. Nhưng mà võ công của hắn. . . Chỉ sợ là…”

Diệp Ly trầm mặc hồi lâu, mới gật đầu nói: “Ta hiểu, Trầm tiên sinh

cứ việc an bài đi. Trầm tiên sinh hãy chiếu cố cho bọn họ thật tốt, Bản phi còn có việc, liền cáo từ trước. ” Trầm Dương nhìn Diệp Ly thở dài nói: “Thuộc hạ thấy khí sắc của Vương phi cũng không tốt lắm, kính xin Vương phi bảo trọng. Những chuyện này. . . cũng không phải là lỗi của Vương phi.”

Diệp Ly cười nhạt, nụ cười lại mang theo một tia khổ sở không rõ. Khẽ gật đầu nói: “Đa tạ Trầm tiên sinh.”

Nhìn bóng lưng Diệp Ly đi xa, Trầm Dương bất đắc dĩ thở dài một tiếng lắc đầu một cái xoay người tiếp tục đi làm việc. Áp lực nặng nề như vậy đừng nói là một nữ tử mà ngay cả một đại nam nhân cũng chưa chắc có thể gánh nổi. Thật ra thì, Vương phi cũng chỉ là một cô gái mới hơn hai mươi tuổi mà thôi. Nếu như không gả vào Định Vương phủ, nói không chừng cũng chỉ là một thiếu phụ dịu dàng ưu nhã, sống an nhàn sung sướng trong khuê phòng mà thôi. Hôm nay lại phải gánh trên vai mấy chục vạn tướng sĩ Hồng Nhạn Quan thậm chí là cả Mặc gia quân và hưng vong Định Vương phủ. Đối với một nữ tử mà nói, cuộc sống như vậy là tốt sao?

Diệp Ly trở lại phủ Tướng Quân, cho toàn bộ người bên cạnh lui xuống, một thân một mình ngồi trong thư phòng. Kinh ngạc nhìn cuốn sách trước mắt, hơi nhắm mắt, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống từ khóe mắt nhỏ xuống cuốn sách kín chữ đang mở ra trên bàn. Diệp Ly vội vàng vươn tay lau đi giọt nước bên trên, lần nữa viết lại chữ viết bị nước làm mờ đi. Đây là danh sách tất cả binh lính trong Kỳ Lân nhưng hiện tại, đại đa số người trong này đã không còn. Mà Diệp Ly vĩnh viễn sẽ không quên, bọn họ không phải chân chính vì thi hành nhiệm vụ mà chết. Ngay từ lúc bắt đầu. . . đó đã là một nhiệm vụ không cách nào hoàn thành, ngay từ lúc bắt đầu. . . những người đó đã bị nàng lôi ra làm vật hi sinh. Thân là một người chỉ huy, nàng biết mình đã làm đúng. Nhưng thân là một người lính, nàng vĩnh viễn không cách nào tha thứ cho mình. Những người bị

nàng vứt bỏ kia thậm chí còn không biết ngay từ lúc bắt đầu mình đã bị coi là vật hi sinh.

Trầm mặc hồi lâu, Diệp Ly mới lấy từ bên cạnh ra một tờ giấy Tuyên thành trắng, nhấc bút lên lần nữa từng chữ từng chữ chép lại tên trong danh sách. Chỉ có những cái tên được kí hiệu màu đen, kí hiệu màu đen đại biểu cho tử vong.

Trong đại trướng tại trại lính Tây Lăng, không khí một mảnh nặng nề, các tướng lĩnh nhìn vị trí để trống bên cạnh, chỉ cảm thấy trái tim lạnh băng từng trận. Đồng bào sáng nay vẫn còn ở chung một chỗ hưng phấn thảo luận chiến sự, bất kể là giao tình tốt hay là có xích mích nhưng ít nhất mỗi người đều là còn sống. Mà hiện tại, trong đại trướng người đã ít đi một nửa. Mà tạo ra hết thảy chuyện này. . . chỉ là hơn một ngàn Kỳ Lân.

“Bọn họ không phải là người ! Bọn họ là ma quỷ ! ” Một tiểu tướng tuổi còn trẻ sắc mặt trắng bệch, thấp giọng nỉ non nói.

Tâm trạng những người khác cũng không bình tĩnh hơn hắn là mấy, tất cả mọi người giống như mất hồn, kinh ngạc ngồi ngẩn người.

“Đủ rồi ! ” Lôi Chấn Đình mắt lạnh nhìn các tướng lĩnh trước mặt, thở dài thật sâu. Hơn một ngàn Kỳ Lân. . . chưa tới một phần ba binh mã đại quân Tây Lăng, đã đánh cho vài chục vạn đại quân Tây Lăng hồn vía lên mây. Trong thời gian ngắn, chỉ sợ thời điểm binh mã Tây Lăng đối mặt với Mặc gia quân sẽ bó tay bó chân.

“Vương gia… ” Một người tướng lĩnh đứng dậy, do dự một chút nói: “Vương gia, chỉ sợ chúng ta nhất thời nửa khắc không cách nào phá được Hồng Nhạn Quan. Mà Mặc Tu Nghiêu lại mang theo vài chục vạn đại quân đuổi tới. Hay là chúng ta rút lui trước đi?”

Lôi Chấn Đình cười lạnh một tiếng hỏi: “Rút lui? Bây giờ còn rút lui được sao?”

Bọn họ một đường đi tới, xâm nhập vào phương Bắc quá sâu. Hiện tại muốn rút lui căn bản không còn kịp nữa rồi, đến lúc đó chỉ nửa đường bị Mặc Tu Nghiêu đánh trở tay không kịp. Sắc mặt tướng lĩnh nói chuyện cũng tái đi, binh mã của Mặc Tu Nghiêu đã ở ngay sau lưng bọn họ. Ngoại trừ công phá Hồng Nhạn Quan, sau đó theo hướng Tây Bắc trở về cảnh nội Tây Lăng thì bọn họ căn bản không còn đường khác để đi. Nhưng mà trước mắt Hồng Nhạn Quan đâu có dễ đánh như vậy.

Lôi Chấn Đình thở dài, nói: “Hôm nay Mặc gia quân cũng hao tổn hơn nửa nhân mã, hiện tại Mặc gia quân đóng ở Hồng Nhạn Quan tối đa không vượt quá mười vạn.”

“Nhưng nếu như bọn họ còn có Kỳ Lân… ” có người thấp giọng nói. Kỳ Lân Mặc gia quân rốt cuộc có bao nhiêu người, không ai biết. Những năm gần đây tựa hồ rất nhiều nơi đều có bóng dáng Kỳ Lân nhưng chưa từng có người nào chân chính nắm được tung tích của bọn họ. Có rất nhiều người tò mò về đội binh mã này, lần này bọn họ rốt cục chân chính thấy được nhưng thứ mang đến cho bọn họ lại là cơn ác mộng vô tận.

“Không có, đến tình trạng này thì địch ta song phương đều sẽ không bảo tồn thực lực. Trận chiến hôm nay Diệp Ly tất nhiên là đã dốc toàn lực. ” Lôi Chấn Đình trầm giọng nói.

Lôi Đằng Phong hỏi: “Phụ vương, ý của người là. . . Chúng ta chỉ cần đánh một trận lớn nữa là có thể chiếm lại Hồng Nhạn Quan? Nhưng mà, nhân mã của chúng ta… ” đại quân Tây Lăng không bị Mặc gia quân tiêu diệt, nhưng sĩ khí cùng tư tưởng binh lính Tây Lăng đã bị Mặc gia quân đánh tan. Trong thời gian ngắn, lên chiến trường chỉ

sợ chỉ phát huy được chưa tới một nửa năng lực. Lôi Chấn Đình khoát tay một cái nói: “Chuyện này Bản vương tự có chủ ý.”

“Báo ! Phía trước có cấp báo ! ” Bên ngoài trướng có người vội vã đến, cao giọng bẩm báo nói.

“Đi vào ! ” Một nam tử mặc nhung trang tiến vào, trình lên một phong mật hàm. Lôi Chấn Đình mở ra vừa nhìn sắc mặt liền thay đổi. Rất nhanh đã trấn định lại, nói: ” Đi xuống nghỉ ngơi, chỉnh đốn binh mã đi.”

“Mạt tướng cáo lui !”

“Phụ vương, đã xảy ra chuyện gì? ” Trong đại trướng chỉ còn lại hai cha con, lúc này Lôi Đằng Phong mới không cố kỵ chút nào hỏi. Thời điểm phụ vương thấy mật hàm, Lôi Đằng Phong rõ ràng thấy tay ông run rẩy một chút, nhất định là có đại sự xảy ra. Lôi Chấn Đình ngã ngồi trên ghế, sắc mặt trắng bệch, một tia máu xuyên qua y phục thấm ra ngoài khiến chiến bào màu vàng của Lôi Chấn Đình đỏ một mảng, “Phụ vương?!”

Thật lâu sau, Lôi Chấn Đình mới giương mắt, nhìn Lôi Đằng Phong nói: “Đằng Phong, con mang theo Phùng Lễ, Trương Nghi cùng Thượng Quan Thanh rời khỏi phương Bắc, trở về Tây Lăng đi.”

“Cái gì? ” Lôi Đằng Phong sửng sốt, đối với mệnh lệnh bất ngờ của Lôi Chấn Đình có chút không hiểu. Nghi ngờ cầm phong thư Lôi Chấn Đình đặt trên bàn lên, vừa nhìn, sắc mặt Lôi Đằng Phong so với Lôi Chấn Đình còn khó nhìn hơn, “Nam Sở phế bỏ Mặc Cảnh Lê kết minh cùng Định Vương phủ? Điều này sao có thể? ” Lôi Chấn Đình cười khổ nói: “Chuyện này có gì mà không thể? Trên đời này không có kẻ thù vĩnh viễn. Huống hồ đối với người Nam Sở mà nói, so với Định Vương phủ. . . thì chúng ta mới là kẻ địch chân chính của

bọn họ. ” Trên đời này, người có suy nghĩ không bình thường như hai huynh đệ Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Cảnh Lê không nhiều lắm. Lôi Đằng Phong nhìn nội dung trong mật hàm, “Tám mươi vạn Sở quân quy thuận Định vương phủ, ba mươi vạn Sở quân lướt qua sông Vân Lan. . .”

“Bản vương nghĩ mãi không ra rốt cuộc Mộ Dung Thận và Nam Hầu rời chiến trường đi đâu. Hiện tại mới hiểu được. . . Bọn họ đi Nam Sở. ” Lôi Chấn Đình thở dài một tiếng, có chút chán nản nói. Bản thân Mộ Dung Thận và Nam Hầu vốn là danh tướng Đại Sở, có bọn họ thống lĩnh ba mươi vạn đại quân Nam Sở phái ra dĩ nhiên là không có vấn đề. Chỉ là không biết Mặc Tu Nghiêu cho triều đình Nam Sở chỗ tốt gì mà khiến bọn họ xuất kỳ bất ý phế bỏ Mặc Cảnh Lê còn điều binh ủng hộ Định Vương phủ.

“Phụ vương, chúng ta cùng đi ! ” Lôi Đằng Phong nói. Lôi Đằng Phong đã nhìn thấu thế cục trước mắt, một khi trăm vạn đại quân của Mặc Tu Nghiêu chạy tới thì cho dù phụ vương có bản lĩnh thông thiên cũng không cách nào thoát được.

Lôi Chấn Đình nhàn nhạt lắc đầu nói: “Bản vương không đi, cũng không đi được. Đằng Phong, tối nay con lập tức mang theo ba vị tướng quân rời đi. Ngoại trừ thị vệ tùy thân không cần mang bất kỳ binh mã nào. Ba vị tướng quân Phùng Trương Thượng Quan vô luận là tuổi tác hay là sức lực đều là người tiềm năng nhất Tây Lăng, chỉ cần con có thể chế trụ bọn họ, Tây Lăng liền chưa đến mức sơn cùng thủy tận. Sau khi trở về. . . Con biết nên làm thế nào rồi chứ? ” Ông ta bị trọng thương trong người không cách nào lặn lội đường xa, huống hồ việc đã đến nước này. . . Ông còn mặt mũi nào gặp lại dân chúng Tây Lăng? Thay vì tham sống sợ chết, không bằng chết có ý nghĩa.

“Không, phụ vương. . . ” Lôi Đằng Phong lo lắng nói: “Phụ vương,

con trai cầu xin người. . . Năng lực con còn chưa đủ, căn bản không cách nào đảm đương nổi hưng suy của Tây Lăng. Đằng Phong tình nguyện lưu lại cản phía sau, cầu xin phụ vương mang theo mấy vị tướng quân rời đi trước."

"Đằng Phong ! " Lôi Chấn Đình lạnh lùng nói: "Con nhớ rõ cho Bản vương, từ nay về sau Tây Lăng liền giao cho con ! Một nữ lưu như Diệp Ly mà còn có thể gánh trên vai cả Mặc gia quân, con là muốn nói với Bản vương, con ngay cả nữ nhân cũng không bằng sao?"

"Phụ vương…"

Lôi Chấn Đình nhắm hai mắt lại, giơ tay vỗ vỗ bả vai Lôi Đằng Phong nói: "Đều tại lúc trước phụ vương hạn chế con quá nhiều, sau này phải nhờ vào chính con. Nhớ. . . Không nên cứng đối cứng với Mặc gia quân, trước giữ lại Tây Lăng đã, luôn có một ngày còn có thể đông sơn tái khởi. " Lời này, nghe vào tai Lôi Đằng Phong càng giống như di ngôn giao phó. Mà trên thực tế Lôi Đằng Phong cũng hiểu, nếu như hôm nay hắn đi. . . chỉ sợ đây sẽ là những lời cuối cùng phụ vương nói với hắn. Không khỏi lệ rơi đầy mặt, "Phụ vương. . . Hài nhi. . . Hài nhi biết rồi !"

Lôi Chấn Đình nặng nề vỗ hắn một cái, xoay người không nhìn hắn nữa, "Đi đi, mang theo lệnh bài của ta đi gọi mấy người kia lập tức rời đi cùng con. Một khắc cũng không cần dừng lại."

"Hài nhi tuân lệnh ! Phụ vương. . . Bảo trọng ! " Lôi Đằng Phong đỏ mắt, quỳ xuống đất nặng nề dập đầu ba cái. Đứng dậy liếc mắt nhìn bóng lưng già nua tiêu điều của Lôi Chấn Đình lần cuối, rồi kiên quyết rời đi.

"Đằng Phong, nếu như trên đường gặp phải Lăng Thiết Hàn, thì nói cho hắn biết. . . Ta đang ở Hồng Nhạn Quan chờ hắn !"

Lôi Đằng Phong không tiếng động gật đầu một cái, vén màn đi ra ngoài.

Chương 410: Xung đột vũ trang

Edit: Ca Tang
Beta: Sakura

“Thuộc hạ tham kiến Vương phi. ”

Hồng Nhạn Quan, trong thư phòng , một người áo đen quỳ một gối xuống trước thư án trầm giọng nói.

Diệp Ly lạnh nhạt hỏi hắn: “Vương gia đang ở đâu?”

Người áo đen bẩm: “Vương gia thống lĩnh trăm vạn đại quân đã tiến về phụ cận Hồng Nhạn Quan. Nhiều nhất hai ngày là có thể tới Hồng Nhạn Quan. ” Diệp Ly gật đầu một cái, “Vương gia còn phân phó gì không? ” người áo đen lấy một phong thư từ trong tay áo ra, trình lên, nói: ” Vương gia phân phó thuộc hạ trình lên cho Vương phi. ” Diệp Ly nhận lấy tín hàm, đọc nhanh như gió rồi bình tĩnh gật đầu nói: “Ta biết rồi. Ngươi đi đi.”

Người áo đen nhìn thần sắc lạnh nhạt của Diệp Ly trước mặt, do dự một chút. Thân là ám vệ tâm phúc bên cạnh Mặc Tu Nghiêu trực giác của hắn mách bảo rằng Vương phi có gì đó không đúng, nhưng mà nhất thời cũng không nhìn ra đến cùng là chuyện gì. Chỉ đành phải cung kính cáo lui, “Vương phi bảo trọng, thuộc hạ cáo lui. ” Thư phòng nhanh chóng rơi vào im ắng lần nữa, Diệp Ly nhìn tím hàm trong tay hơi buông mắt, khóe miệng dâng lên một nụ cười thản nhiên, “Tu Nghiêu. . . Liệu chàng có từng nghĩ. . . nếu như Hồng Nhạn Quan bị phá thì sẽ thế nào không?”

“Vương phi. ” Ngoài cửa, Phượng Chi Dao trầm giọng nói.

“Vào đi.”

Phượng Chi Dao đi vào, nhìn Diệp Ly một chút do dự chốc lát hỏi: “Vương phi, Vương gia. . . có phải sắp trở lại rồi không?.”

Diệp Ly gật đầu một cái, cười nhạt nói: “Không sai, nhiều nhất hai ba ngày nữa là chàng sẽ trở lại.”

Phượng Chi Dao mặt đầy vui mừng, lại thấy vẻ mặt Diệp Ly vẫn nhàn nhạt như cũ, có chút không hiểu nói: “Vương phi, Tu Nghiêu sắp trở về, người không vui sao?”

Diệp Ly ngẩng đầu nhìn hắn, khoan thai hỏi: “Phượng Tam, chúng ta. . . có thể chống đỡ đến khi Tu Nghiêu trở lại sao? ” Phượng Chi Dao sửng sốt, “Ý của Vương phi là? ” Diệp Ly nhẹ giọng thở dài nói: “Cả một đại quân trăm vạn người. . . Sao Lôi Chấn Đình có thể không biết? Ngày mai. . . chỉ sợ thế công của đại quân Tây Lăng sẽ càng thêm mãnh liệt. ” Phượng Chi Dao cau mày nói: “Ngày mai Lôi Chấn Đình vẫn có thể công thành sao? ” Diệp Ly mỉm cười nói: “Nếu như ông ta không thể đánh hạ Hồng Nhạn Quan trước khi đại quân trở lại thì chỉ còn con đường chết. Nếu là ngươi, thì ngươi đánh hay không đánh?”

Vẻ mặt Phượng Chi Dao cũng dần dần ngưng trọng, hỏi: “Vương gia có tính toán gì?”

Diệp Ly đưa tín hàm trong tay tới. Phượng Chi Dao nhận lấy vừa nhìn, cau mày nhìn Diệp Ly nói: “Vương gia thỉnh Vương phi rời Hồng Nhạn Quan trước, nhưng hình như Vương phi… ” Nhìn Diệp Ly có vẻ không có ý định rời khỏi đây chút nào . Phượng Chi Dao

khuyên: “Nếu Vương gia đã an bài, thì hay Vương phi. . . hay trước rời đi rồi nói? ” Tính tình Mặc Tu Nghiêu thế nào Phượng Chi Dao đương nhiên rõ ràng. Ngộ nhỡ Định Vương phi xảy ra chuyện gì thì tất cả mọi người đều không gánh vác nổi.

Diệp Ly thản nhiên nhìn hắn một cái nói: “Đi? Đi về đâu?”

“Đương nhiên là trở về Ly thành. ” Phượng Chi Dao nói: “Vương gia rất nhanh sẽ tới đây, Vương phi chỉ cần rời khỏi Hồng Nhạn Quan liền an toàn. Cho dù Lôi Chấn Đình có nhanh hơn nữa thì cũng không thể đánh tới Ly thành đúng không?”

“Phượng Tam, hiện nay Lôi Chấn Đình giống như khốn thú. Ngươi hẳn cũng biết. . . nếu như ông ta vào Hồng Nhạn Quan thì sẽ thế nào? ” Diệp Ly nghẹ giọng hỏi. Phượng Chi Dao im lặng, Diệp Ly nói: “Ông ta sẽ đem toàn bộ dân chúng Tây Bắc đẩy vào tai vạ, không phải vì Lôi Chấn Đình trời sinh tính tàn bạo mà là ông ta nhất định phải làm như vậy. Đến nước này, Lôi Chấn Đình tuyệt đối không còn ý định hòa hảo, ông ta nhất định sẽ đồng quy vu tận cùng Mặc gia quân, đồng thời. . . cũng vì Tây Lăng mà tranh thủ thời gian.”

“Nếu thật sự là như thế thì Vương phi càng phải rời đi. ” Nói về những thứ có thể đả kích Mặc Tu Nghiêu thì Diệp Ly không thể nghi ngờ là người quan trọng nhất. Phượng Chi Dao nghiêm nghị nói, “Xin Vương phi yên tâm, chỉ cần Phượng Tam còn một hơi thở, tuyệt sẽ không để đại quân Tây Lăng bước vào Hồng Nhạn Quan nửa bước. Nhưng mà kính xin Vương phi lập tức rời khỏi Hồng Nhạn Quan. ” Diệp Ly nhìn Phượng Chi Dao, lắc đầu một cái. Mày kiếm Phượng Chi Dao nhíu lại, lo lắng nói: “Vương phi ! Kính xin Vương phi nghĩ lại, ngộ nhỡ người xảy ra chuyện gì…”

“Phượng Tam. ” Diệp Ly nhìn Phượng Chi Dao, nghiêm mặt nói: “Ta sẽ không đi, chỉ cần Hồng Nhạn Quan còn một tướng sĩ ở lại thì ta

sẽ không bao giờ rời đi trước bọn họ. Hôm nay ta bỏ mặc Kỳ Lân còn có thể tự nói với mình là vì Hồng Nhạn Quan. Nhưng hiện tại thì sao. . . bỏ mặc tướng sĩ Hồng Nhạn Quan là vì cái gì? Vì mạng Diệp Ly ta sao? Phượng Tam, trên đời này. . . chung quy vẫn có một vài chuyện còn quan trọng hơn tính mạng. ” Phượng Chi Dao trầm mặc, ý nghĩ của Diệp Ly hắn không phải không hiểu, mặt khác càng thêm thấu hiểu. Trên thực tế, nếu như đổi thành tướng lĩnh khác trước đại chiến lại có định vứt bỏ thuộc hạ cùng đại doanh mà rời đi thì hắn nhất định sẽ thống hận và khinh bỉ. Nhưng mà Diệp Ly thì không giống vậy, không chỉ bởi vì nàng là nữ tử, mà còn là chủ mẫu Định Vương phủ, là người Định Vương coi trọng nhất. Có lẽ trong mắt tướng sĩ Mặc gia quân bao gồm Phượng Chi Dao, Định Vương phi chính là người mà bọn họ cho dù bỏ ra tất cả sinh mạng cùng máu tươi cũng không tiếc để bảo vệ. Nhưng mà bọn họ lại không hiểu, Diệp Ly không chỉ là Định Vương phi, là thê tử, là người Mặc Tu Nghiêu yêu mà nàng còn là một quân nhân. Chết trận sa trường da ngựa bọc thây chính là số mệnh của quân nhân. Loại chuyện bỏ thành mà chạy như vậy, tuyệt đối là chuyện sỉ nhục nhất đối với một người lính.

Phượng Chi Dao do dự một chút, rốt cục hỏi: “Vương phi, có phải người. . . trách Vương gia không… ” Lúc đầu không biết còn không có cảm giác gì, đợi đến Phượng Chi Dao hoàn toàn hiểu được kế hoạch của Mặc Tu Nghiêu, Phượng Chi Dao liền mơ hồ cảm giác được,chuyện lần này Vương gia làm, chỉ sợ không được Vương phi tán thành.

Thân là tướng lĩnh Định vương phủ và cũng là bạn tốt của Mặc Tu Nghiêu, Phượng Chi Dao hoàn toàn không cho rằng quyết định của Mặc Tu Nghiêu có gì sai lầm. Nhưng đồng dạng, là một thành viên hiện đang đóng ở Hồng Nhạn Quan, Phượng Chi Dao biết rõ, ngay từ lúc bắt đầu, những tướng sĩ ở lại Hồng Nhạn Quan này trong mắt Mặc Tu Nghiêu đã định sẵn là vật hi sinh. Điều này không thể trách

Mặc Tu Nghiêu, thân là thống soái tối cao của Định vương phủ cùng Mặc gia quân, quyết định của hắn tuyệt đối là chính xác, hơn nữa vì cả Định Vương phủ cùng Mặc gia quân mà suy nghĩ. Nhưng mà chuyện này đối với những tướng sĩ đang ra sức tử thủ Hồng Nhạn Quan, thì sao có thể cảm thấy công bằng? Người tướng soái phải quyết đoán sát phạt, chỉ một ý niệm lấy hay bỏ đều ảnh hưởng đến sống chết của vô số người. Cho nên Phượng Chi Dao biết, cả đời này hắn đã định rằng không thể trở thành danh tướng chân chính.

Diệp Ly ngẩn ngơ hồi lâu, thời điểm Phượng Chi Dao cho rằng nàng sẽ không trả lời, mới cười nhạt, lắc đầu nói: “Không, ta hiểu ý của chàng.”

Kiếp trước Diệp Ly học nhiều sách chiến lược sách chỉ huy như vậy cũng không phải là vô ích, thậm chí khi cần thiết nói về những lý luận này, nàng còn có thể thao thao bất tuyệt hơn cả Mặc Tu Nghiêu làm người ta không thể phản bác. Nhưng mà so với Diệp Ly thì Mặc Tu Nghiêu mới thật sự là soái tài. Quyết định của hắn tuyệt đối không sai, chiến sự vốn dự tính kéo dài mấy năm dưới sự điều khiển của Mặc Tu Nghiêu rất nhanh có thể kết thúc. Sau đó dân chúng Trung Nguyên có thể một lần nữa an ổn hưởng thái bình. Cho dù có phải hi sinh thì dưới tình huống hiện tại, coi như tướng sĩ Hồng Nhạn Quan toàn bộ chết trận thì số người thiệt mạng cũng xa không bằng số người sẽ chết nếu chiến loạn tiếp tục kéo dài.

Nhưng mà có những chuyện tuy rằng có thể hiểu nhưng khó mà chấp nhận. Cho dù có thể chấp nhận, thì khi xảy ra trên người mình cũng khó mà làm được. Ít nhất, Diệp Ly không làm được. Dưới thời điểm vài chục vạn tướng sĩ Mặc gia quân vì Hồng Nhạn Quan mà chiến đấu đẫm máu, Diệp Ly không làm được chuyện một thân một mình chạy trốn, sau đó khi chiến sự kết thúc lại đi ra ngồi hưởng vinh dự cùng quang vinh của những người đã chết. Nói cho cùng, trong xương Diệp Ly vẫn là một người lính mà không phải là một chính

khách.

Thấy Phượng Chi Dao còn muốn nói, Diệp Ly khoát tay một cái nói: “Không cần nói nữa. Trừ phi ngươi định dĩ hạ phạm thượng đánh ta ngất xỉu. Nhưng nếu như ngươi thật sự làm vậy mà nói…, ta cũng sẽ tự mình trở về. Phượng Tam, nếu như trận chiến này ta chạy trốn, thì cả đời này ta sẽ không cách nào yên lòng. ” Phượng Chi Dao trầm mặc hồi lâu, rốt cục thở dài nói: “Ta hiểu rồi. Nhưng mà . . Vương phi, kính xin người ngàn vạn lần bảo trọng.”

Diệp Ly cười một tiếng nói: “Đương nhiên, còn có người đang chờ ta trở về mà.”

Thuyết phục Diệp Ly không được, Phượng Chi Dao chỉ đành bất đắc dĩ lui xuống. Hắn biết lời Diệp Ly nói có thể rất nhanh sẽ trở thành thực tế, bây giờ Lôi Chấn Đình căn bản không còn hy vọng lật mình, cho dù ông ta có đánh vào Hồng Nhạn Quan thì đến khi đại quân của Mặc Tu Nghiêu chạy tới vẫn sẽ như cũ nhanh chóng bị tiêu diệt. Cho nên, Lôi Chấn Đình chỉ có thể được ăn cả ngã về không, không tiếc sức phá hoại Hồng Nhạn Quan. Thân là tướng sĩ Mặc gia quân, tuyệt đối không có khả năng trơ mắt nhìn giang sơn mình bảo vệ máu chảy thành sông tiếng kêu than dậy khắp đất trời. Cho nên, bọn họ chỉ có thể đánh, đánh với đại quân Tây Lăng đến người cuối cùng. Cố gắng hết sức trì hoãn thời gian, đợi Mặc Tu Nghiêu mang theo đại quân kịp thời chạy tới.

“Định Vương phi không chịu đi? ” Dưới ánh trăng, Hàn Minh Nguyệt phong thần tuấn lãng, ánh trăng nhàn nhạt phủ lên người hắn một vẻ tĩnh lặng. Phượng Chi Dao thở dài, nhún nhún vai nói: “Không phải ngươi đã sớm đoán được rồi sao?”

Hàn Minh Nguyệt gật đầu nói: “Nếu như lúc này Định Vương phi chịu đi thì nàng đã không phải là Định Vương phi. Ngược lại là Tu Nghiêu,

hắn thật sự yên tâm sao? ” Mặc Tu Nghiêu chỉ phái người đem một phong thư trở lại, chẳng lẽ hắn tin chắc Diệp Ly sẽ làm theo ý mình sao? Phượng Chi Dao cười khổ nói: “Không phải Vương gia cho rằng tiểu thế tử vẫn đang ở Hồng Nhạn Quan sao? Cho dù Vương phi không vì mình thì cũng sẽ vì tiểu thế tử mà rời khỏi Hồng Nhạn Quan.”

Hàn Minh Nguyệt cười nói: “Đáng tiếc hắn không biết, Định Vương phi đã đưa tiểu thế tử đi từ trước.”

“Còn không phải là như vậy sao. ” Phượng Chi Dao lo lắng nhíu lông mày, nhìn Hàn Minh Nguyệt hỏi: “Tại sao ngươi không đi? ” Hàn Minh Nguyệt cười nhạt một tiếng nói: “Ta một thân một mình, đi đâu mà chẳng như nhau?”

“Ngày mai. . . An nguy của Vương phi liền nhờ ngươi. ” Phượng Chi Dao trịnh trọng nói. Hàn Minh Nguyệt nhướng mày hỏi: “Ngươi yên tâm về ta sao? ” Phượng Chi Dao nhướng mày, liếc hắn một cái nói: “Không yên tâm thì ta còn lằng nhằng với ngươi làm gì? ” Hàn Minh Nguyệt nghiêm túc gật đầu nói: “Yên tâm đi.”

“Đa tạ.”

“Vương phi. ” Trong thư phòng, Tần Phong và Vệ Lận đứng trước thư án trầm giọng nói. Hai người đều bị thương, đầu vai trái Tần Phong còn quấn vải trắng, mà Vệ Lận ngược lại không nhìn ra ngoại thương gì nhưng sắc mặt tái nhợt cũng cho thấy hắn không phải hoàn hảo không tổn hao gì. Diệp Ly để bút xuống, cau mày nhìn hai người nói: “Sao các ngươi còn chưa đi nghỉ?”

Tần Phong trầm giọng nói: “Thuộc hạ thỉnh cầu ngày mai cùng Vương phi ra chiến trường.”

Vệ Lận nói theo: “Thuộc hạ cũng thế.”

“Càn quấy ! ” Diệp Ly lạnh giọng trách mắng, “Bị thương thì dưỡng thương cho tốt đi, các ngươi tưởng mình so với người khác nhiều hơn mấy cái mạng hay là cho rằng thế giới này không có các ngươi thì không quay?”

Tần Phong và Vệ Lận liếc mắt nhìn nhau, Tần Phong tiến lên từng bước nói: “Thuộc hạ cầu xin Vương phi đồng ý, đây không chỉ là thỉnh cầu của hai chúng thuộc hạ mà cũng là thỉnh cầu của hơn một trăm huynh đệ Kỳ Lân vừa mới trở về.”

Diệp Ly cười lạnh một tiếng, hỏi: “Sau đó thì sao? Các ngươi kéo tấm thân bị trọng thương ra chiến trường, rồi cứ để Kỳ Lân vì thế mà diệt tuyệt? Mệnh lệnh là do Bản phi hạ, cho dù có phải chết theo thì cũng không tới lượt các ngươi !”

“Thuộc hạ không dám ! ” Hai người vội vàng quỳ xuống nói.

Diệp Ly lẳng lặng nhìn hai người, hồi lâu mới thở dài nói: “Đứng lên đi. Ta hiểu cảm thụ của các ngươi. . . Nhưng mà ta mong các ngươi cũng hiểu rằng, các Kỳ Lân đã hi sinh tuyệt đối không hi vọng nhìn thấy các ngươi chôn theo bọn họ, mà hy vọng các ngươi những người may mắn còn sống sẽ sống thật tốt, sống thay phần bọn họ nữa.”

Diệp Ly hoàn toàn hiểu rõ cảm thụ của bọn họ. Tình cảm giữa các binh sĩ Kỳ Lân so với Mặc gia quân cùng Hắc Vân Kỵ càng thêm sâu đậm. Bọn họ đều là tinh anh trong tinh anh được chọn ra từ các đội, hầu như tất cả mọi người lúc đầu đều nhìn nhau không vừa mắt, càng về sau mới từ từ hợp lại. Bọn họ đã cùng nhau trải qua huấn luyện gian khổ như địa ngục, nhiều lần cùng nhau thi hành đủ loại nhiệm vụ khó khăn. Đó là chân chính đồng sinh cộng tử. Một lần này

liền hy sinh đến chín phần, người còn sống tuyệt đối không cảm thấy cái gọi là cảm giác sống sót sau tai nạn, đại nạn không chết. Mà nhiều hơn chính là. . . tự trách tại sao mình còn sống, sẽ chỉ cảm thấy áy náy.

Tình cảnh này Diệp Ly đã gặp qua không ít, rất nhiều binh lính trải qua đại chiến tàn khốc không chết dưới mũi đao của kẻ địch mà ngược lại cuối cùng tự kết thúc tính mạng mình.

“Vương phi… . ” Ánh mắt hai người Tần Phong Vệ Lận cũng có chút đỏ lên. Những binh lính Kỳ Lân này mỗi người đều là do bọn họ tinh tế tuyển chọn, sau đó tự mình huấn luyện ra. Đối với bọn họ mà nói, những binh lính này giống như là huynh đệ, là học trò, là con cháu của bọn họ. Nhìn nhiều người chết trước mặt mình như vậy mà không thể làm gì được, thống khổ như thế đủ để bọn họ hoài nghi ý nghĩa tồn tại của chính mình.

Diệp Ly đứng dậy, nghiêm nghị nhìn hai người nói: “Trở về nói cho bọn họ biết, chỉ cần Bản phi còn sống nhất định sẽ tự tay đem đầu Lôi Chấn Đình về tế linh hồn các tướng sĩ đã chết. Nhưng mà. . . Bản phi hi vọng bọn họ đều sống tốt, tiếp tục kéo dài Kỳ Lân.”

“Thuộc hạ tuân lệnh ! ” Hai người Tần Phong và Vệ Lận đứng lên nói. Nói xong, Tần Phong do dự một chút lại nói: “Nhưng thuộc hạ vẫn muốn được theo Vương phi xuất chiến, thuộc hạ không chỉ là thống lĩnh Kỳ Lân mà còn là thị vệ của Vương phi. Chỉ cần thuộc hạ không chết trận, nhất định sẽ đi theo bên người Vương phi bảo vệ Vương phi an toàn.”

“Thuộc hạ cũng có ý đó, thuộc hạ là ám vệ Định vương phủ, ám vệ tồn tại là để bảo vệ an nguy của Vương phi, xin Vương phi cho phép.”

Diệp Ly khó xử nhìn bọn họ, Vệ Lận nói: “Vương phi yên tâm, vết thương của thuộc hạ không có gì đáng ngại. ” Tần Phong gật đầu nói: “Thuộc hạ cũng không có gì đáng ngại, một chút thương tích ngoài da mà thôi.”

Trong thư phòng trầm mặc hồi lâu, Diệp Ly mới ngẩng đầu lên, quét mắt nhìn hai người một cái nói: “Đã biết ngày mai còn một trận ác liệt phải đánh, còn không đi về nghỉ ngơi !”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui ! ” Hai người mừng rỡ, vội vàng hướng về Diệp Ly chắp tay cáo lui.

Quả nhiên, ngày thứ hai trời còn chưa sáng, bên ngoài thành đã truyền đến tiếng đại quân Tây Lăng tấn công. Diệp Ly mang theo đám người Nguyên Bùi xuất hiện trên cổng thành, sắc trời vẫn còn chưa tỏ, chỉ thấy đại quân Tây Lăng dưới thành bày ra trận thế, tối om om một mảnh. Còn chưa giao thủ đã khiến người ta cảm giác được sát khí cùng chiến ý phô thiên cái địa. Không biết Lôi Chấn Đình đã làm gì, mà sĩ khí đại quân Tây Lăng sau chiến sự hôm qua đại giảm nay lại lên cao bức người, đằng đằng sát khí.

“Tây Lăng Trấn Nam Vương Lôi Chấn Đình xin gặp Định Vương phi. ” Dưới cổng thành, lần này Lôi Chấn Đình không núp sau đại quân nữa mà ngược lại thúc ngựa đứng ở vị trí đầu tiên, giương mắt ngẩng đầu nhìn đám người trên cổng thành. Thậm chí ngay cả thị vệ ngày thường vẫn theo bên người cũng không thấy bóng dáng, giống như Lôi Chấn Đình đã không thèm để ý đến sống chết, dù cho lúc này trên cổng thành Mặc gia quân đột nhiên trộm bắn tên cũng không sao cả vậy.

Diệp Ly hơi ngẩn ra, tiến lên từng bước đứng trên khoảng trống giữa hai bức vách, lộ ra thân ảnh của mình, nhàn nhạt nói: “Diệp Ly ở đây, không biết Trấn Nam Vương có gì chỉ giáo?”

Lôi Chấn Đình cười nhạt nói: “Cũng không có gì, chỉ là có vài vấn đề Bản vương muốn nói riêng với Định Vương phi một chút. Định muốn nói chuyện với Định Vương, chẳng qua là. . . bây giờ xem ra không còn cơ hội này.”

“Việc đã đến nước này, Trấn Nam Vương cảm thấy còn gì để nói sao? ” Lôi Chấn Đình không để tâm khoát tay một cái nói: “Bản vương cũng không hề gì, chỉ là có chút chuyện không nói ra thì không thoải mái thôi.”

Diệp Ly nhíu lông mày, Phượng Chi Dao đứng bên cạnh vội vàng khuyên nhủ: “Vương phi, không cần nói nhảm với lão ta.”

Diệp Ly biết, đơn độc nói chuyện với Lôi Chấn Đình đối với Mặc gia quân cũng không có gì không tốt. Ít nhất, có thể trì hoãn một chút thời gian. Bất kể là bao lâu, đối với tướng sĩ đang thủ ở Hồng Nhạn Quan mà nói, chỉ cần thời gian kéo càng lâu thì càng có lợi cho bọn họ.

Dưới thành, Lôi Chấn Đình nhìn Diệp Ly cười nói: “Nếu Vương phi không yên tâm, Bản vương có thể đơn độc vào thành nói chuyện cùng Vương phi.”

“Không cần. ” Diệp Ly cười nhạt một tiếng, từ trên đầu thành nhảy xuống, nhẹ nhàng rơi xuống cửa thành bên dưới , nhìn Lôi Chấn Đình nói: “Trấn Nam Vương có lời gì, có thể tới đây mà nói. ” Trong khoảnh khắc Diệp Ly nhảy xuống, Trác Tĩnh, Tần Phong và Vệ Lận bên người Diệp Ly cũng nhảy xuống theo. Vừa khéo tạo thành tam giác đem Diệp Ly bảo vệ phía sau. Trên cổng thành, mũi tên Hắc Vân Kỵ cũng rối rít nhắm ngay dưới thành. Chỉ cần Lôi Chấn Đình có chút dị động, bất luận thành công hay không, mũi tên của Hắc Vân Kỵ cũng có thể bắn ông thành con nhím. Mà có đám người Tần Phong ngăn trước mặt Diệp Ly Lôi Chấn Đình cho dù có muốn một kích tất

trúng thì tỷ lệ thành công cũng gần như bằng không.

Lôi Chấn Đình bình tĩnh cười một tiếng, thúc ngựa đi về phía trước.

“Vương gia, đừng ! ” Tướng lĩnh sau lưng Lôi Chấn Đình cũng rối rít mở miệng ngăn cản, cũng không phải chỉ có Định vương phủ là không yên lòng. Lôi Chấn Đình vung tay áo, ý bảo mọi người không cần nói thêm nữa. Liền một thân một mình đi về phía cổng thành.

Lôi Chấn Đình đi đến nơi cách Diệp Ly một đoạn xa liền ngừng lại, không để ý đến ánh mắt như hổ rình mồi của đám người Tần Phong. Nhìn Diệp Ly hồi lâu mới tiếc nuối thở dài một tiếng nói: “Cả đời Bản vương có thể nói là tung hoành ngang dọc, hiếm có đối thủ. Nhưng mà mỗi lần thua đều là thua dưới tay người Định Vương phủ, những năm này Bản vương vẫn luôn tự hỏi vì sao, cũng luôn luôn tìm cách chiến thắng Mặc Tu Nghiêu. Nhưng mà hiện tại. . . hiển nhiên cũng là thất bại.”

Diệp Ly lạnh nhạt không nói, nàng biết, Lôi Chấn Đình chỉ là đơn thuần nói ra mà không cần người đáp lời. Quả nhiên, Lôi Chấn Đình không thèm để ý đến sự trầm mặc của nàng, tiếp tục nói: “Hiện tại đến nước này. . . Bản vương mới hiểu được. Ngay một khắc khi Tây Lăng cùng Đại Sở và Bắc Nhung bắt đầu liên minh, đã rơi vào trong kế hoạch của Mặc Tu Nghiêu. Bản vương tự xưng tài trí hơn người, nhưng cũng tự thấy mình xa xa cũng không tính đến nước này. Như vậy. . . cho dù là công tử Thanh Trần trí tuyệt thiên hạ cũng không có tâm kế đến mức này. Định Vương Mặc Tu Nghiêu. . . quả nhiên tâm kế hơn người. Vương phi, ngươi nói có đúng hay không?”

Diệp Ly cười nhạt nói: “Nếu như Trấn Nam Vương cũng giống như chàng, có một ngày đột nhiên từ nơi cao cao tại thượng rơi xuống vũng bùn, cũng giống như chàng ép buộc chính mình đè nén cùng chịu đựng hết thảy thống khổ. Còn phải ở trước mặt cừu nhân có mối

huyết hải thâm thù bình tĩnh mà chống đỡ, có lẽ Trấn Nam Vương sẽ hiểu được tại sao chàng có thể làm được đến mức này. ” Đừng nói Lôi Chấn Đình mà ngay cả Diệp Ly cũng thường xuyên kinh hãi trước sự bài bố và thiết kế của Mặc Tu Nghiêu. Nếu như Mặc Tu Nghiêu muốn mà nói…, Diệp Ly tin tưởng hắn tuyệt đối có năng lực khi hắn quân lâm thiên hạ rồi mà tất cả mọi người trên đời vẫn chẳng hay biết gì.

“Vương phi nói rất đúng. ” Lôi Chấn Đình không thể không thừa nhận Diệp Ly nói đúng. Lôi Chấn Đình là thiên chi kiêu tử chân chính, cả đời ông ta ngoại trừ có mối hận cụt tay với Mặc Lưu Danh ra thì gần như không thất bại bao giờ. Phàm là chuyện ông ta muốn, ông ta luôn có thể làm được. Trừ những chuyện liên quan đến Định vương phủ.

Lôi Chấn Đình nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Diệp Ly, trong đôi mắt có chút tang thương mang theo một tia tán thưởng cùng khâm phục. Thế cục đến lúc này, kết cục của đại quân Tây Lăng tạm thời không đề cập tới, nhưng ít nhất trước mắt, đại quân Tây Lăng tuyệt đối có năng lực trong hai canh giờ công phá Hồng Nhạn Quan. Mà kết cục của Mặc gia quân đóng ở Hồng Nhạn Quan, thậm chí là Diệp Ly gần như là có thể đoán được. Dù dưới tình hình như vậy, nhưng vẫn có thể giữ vững trấn định, cho dù là nam tử cũng tuyệt đối không làm được. Cô gái trước mắt, quả thật xứng đáng được nam nhân khắp thiên hạ tôn kính và khâm phục.

“Bản vương vốn cho rằng, tối hôm qua Vương phi sẽ rời khỏi Hồng Nhạn Quan. ” Lôi Chấn Đình nói.

Diệp Ly trầm giọng nói: “Bản phi không chỉ là Vương phi Định vương phủ mà còn là một thành viên của Mặc gia quân. Mặc gia quân không có binh lính không đánh mà chạy.”

Lôi Chấn Đình gật đầu, khen: “Thật có dũng khí. Mặc dù đã không chỉ nói một lần, nhưng Bản vương vẫn muốn nói. Định Vương đời này may mắn nhất chính là cưới được một người xuất sắc như Vương phi. ” Nói đến đây, Lôi Chấn Đình cũng có chút tiếc nuối, lúc đầu tại sao lại không chừa thủ đoạn mang nữ nhân này tới Tây Lăng chứ? Càng làm cho Lôi Chấn Đình tiếc nuối chính là, tại sao cô gái như vậy lại cứ nhất định là Định Vương phi chứ? Chẳng lẽ ông trời quả thực không muốn diệt Định Vương phủ?

Diệp Ly cười nhẹ một tiếng nói: “Đời này Diệp Ly may mắn nhất cũng là gả cho Định Vương làm vợ.”

“Định Vương phi có biết, một khi binh mã Tây Lăng nhập quan, Bản vương sẽ làm thế nào không? ” Lôi Chấn Đình trầm giọng hỏi. Diệp Ly bình tĩnh nói: “Bất luận Trấn Nam Vương muốn làm gì, đều phải bước qua ải của Bản phi trước đã.”

Lôi Chấn Đình không khỏi cười một tiếng, nói: “Xem ra Vương phi đã đoán được. Hình như Vương phi không có chút ý định thỏa hiệp nào?”

Diệp Ly nhắm hờ mắt, “Đến nước này, địch ta song phương. . . cho dù thỏa hiệp cũng còn đường sống sao? ” Chuyện tới nước này, chỉ có thể là ngươi chết ta sống.

Lôi Chấn Đình khen: “Không sai. Đã như vậy. . . Liền để Bản vương nhìn một chút, Mặc gia quân rốt cuộc ngoan cường đến mức nào. Mặt khác. . . Bản vương cũng muốn nhìn một chút. . . Đợi đến khi Định Vương vĩnh viễn mất đi ái phi liệu hắn còn tâm tư đi tính kế người khác không? Bản vương cáo từ, Vương phi bảo trọng. ” Tựa hồ nói xong, Lôi Chấn Đình hướng về Diệp Ly gật đầu một cái, kéo dây cương quay về trong quân của mình

Diệp Ly gật đầu, “Lẫn nhau.”

Chương 411: Mưu tính sâu xa và quyết chiến Hồng Nhạn quan

Edit: Ca Tang, Hồng Rica
Beta: Sakura

Ngoài Hồng Nhạn Quan trăm dặm, cờ xí màu đen Mặc gia quân tung bay đang lấy tốc độ nhanh nhất hướng về phía Hồng Nhạn Quan. Mặc Tu Nghiêu thúc ngựa đi đầu đội ngũ, một đầu tóc trắng tựa tuyết càng làm nổi bật lên vẻ lạnh lùng như băng. Mặc dù mới tiêu diệt hết một đội binh mã Tây Lăng, nhưng chân mày Mặc Tu Nghiêu vẫn chưa từng dãn ra.

“Tham kiến Vương gia ! ” một khoái mã từ Hồng Nhạn Quan nhanh chóng chạy đến, vọt tới trước mặt Mặc Tu Nghiêu mới ngừng lại cũng không kịp xuống ngựa mà trực tiếp hành lễ trên lưng ngựa. Thấy dáng vẻ vội vã của hắn, trong lòng Mặc Tu Nghiêu trầm xuống nói: “Không cần đa lễ. Hồng Nhạn Quan sao rồi? ” Nam tử trầm giọng nói: “Thuộc hạ vô năng, Vương phi. . . Vương phi không chịu rời khỏi Hồng Nhạn Quan.”

“Ngươi nói gì? ” Trong nháy mắt, gương mặt tuấn mỹ của Mặc Tu Nghiêu trở nên băng lãnh, sát khí trong mắt hiện lên rõ ràng.

Nam tử nói: “Hôm qua Hồng Nhạn Quan đánh một trận ác liệt, tổn thất gần nửa tướng sĩ thủ thành. Hơn nữa. . . Sáu đội Kỳ Lân trong Hồng Nhạn Quan gần như toàn quân bị diệt. Vương phi. . . Vương phi kiên quyết không chịu rời khỏi Hồng Nhạn Quan. ” Mặc Tu Nghiêu

híp mắt, lạnh giọng hỏi: “Tiểu thế tử đâu? ” Nam tử nói: “Mấy ngày trước, Vương phi đã đưa tiểu thế tử về Ly thành rồi.”

Nghe ám vệ bẩm báo, sắc mặt Mặc Tu Nghiêu trở nên cực kỳ ngưng trọng khó coi. Hồi lâu sau mới lạnh lùng nói: “Hắc Vân Kỵ theo Bản vương đi trước. Nhất định phải chạy tới Hồng Nhạn Quan trước trưa ngày hôm nay!”

Tướng sĩ Hắc Vân Kỵ đi sau lưng Mặc Tu Nghiêu đồng thanh trả lời. Mặc Tu Nghiêu giao cho Lãnh Hoài và Hà Túc phụ trách binh mã phía sau rồi dẫn ba vạn Hắc Vân Kỵ chạy như bay về phía Hồng Nhạn Quan.

Cuộc đối thoại cũng không kéo dài bao lâu, khi Diệp Ly trở lại cổng thành, đám người Phượng Tam không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ vốn lo lắng Lôi Chấn Đình chó cùng rứt giậu gây bất lợi cho Diệp Ly. Trái ngược với dáng vẻ buông lỏng của mọi người, trong lòng Diệp Ly lại không có chút nhẹ nhõm nào. Nàng không hiểu Lôi Chấn Đình đặc biệt tới tìm nàng nói những lời đó là có ý gì. Nhưng mà nàng hoàn toàn hiểu được sự quyết tâm công phá Hồng Nhạn Quan cùng với sự tính toán sau đó của Lôi Chấn Đình, cho nên khó khăn thực sự của bọn họ vẫn còn ở phía sau.

Lần này, Lôi Chấn Đình quả nhiên không hề hạ thủ lưu tình. Vài chục vạn đại quân Tây Lăng không chút ngừng nghỉ mãnh liệt công kích. Mặc gia quân chỉ còn lại mười vạn người đương nhiên không thể tiếp tục ra khỏi thành nghênh chiến, chỉ có thể tử thủ trên tường thành. Nhưng nhân số hai bên thật sự chênh lệch quá xa, huống hồ mấy ngày nay tướng sĩ Mặc gia quân liên tục khổ chiến, có thể nói là mệt mỏi cực kỳ, mà đại quân Tây Lăng bởi vì binh mã đông đảo, có thể thay phiên ra trận, cho nên cũng không quá mệt mỏi. Tình hình như vậy, buổi trưa nhanh chóng đến, tướng sĩ Mặc gia quân đóng tại Hồng Nhạn Quan mơ hồ có chút không chống đỡ nổi.

Nhưng mà ngay cả như vậy thì cũng vượt xa thời gian hai canh giờ mà Lôi Chấn Đình đặt ra nhằm phá Hồng Nhạn Quan.

Chẳng mấy chốc một binh lính Tây Lăng leo lên được tường thành Hồng Nhạn Quan, tiếp đến là người thứ hai, thứ ba. . . Mặc dù rất nhiều người bị tướng sĩ thủ thành chém rớt xuống, nhưng mà binh lính Tây Lăng leo lên tường thành càng ngày càng nhiều. Vì vậy, cuộc chém giết vốn chỉ diễn ra dưới cổng thành cùng lỗ châu mai nay đã bắt đầu chuyển hướng trên tường thành. Diệp Ly vung đao chém đứt cổ họng một binh lính Tây Lăng, đang định xoay người thì sau lưng lóe lên ánh đao. Diệp Ly vội vàng giơ tay lên cản, nhưng bên cạnh đã có người ra tay trước, binh lính Tây Lăng quơ đại đao mặt mày dữ tợn đó nhanh chóng ngã xuống dưới. Hàn Minh Nguyệt đứng sau lưng Diệp, vẫn một thân áo trắng như tuyết, phong độ nhanh nhẹn như cũ.

“Tại sao ngươi còn chưa đi? ” Thấy Hàn Minh Nguyệt, Diệp Ly hơi cau mày hỏi. Bọn họ gánh vác trách nhiệm thủ thành cho nên nhất định phải lưu lại. Nhưng mà Hàn Minh Nguyệt vốn không có bất kỳ chức vị nào trong Mặc gia quân cho nên cũng không có nghĩa vụ gì. Huống hồ vài ngày trước Hàn Minh Tích cũng bị nàng lấy danh nghĩa việc công phái trở về Ly thành, Hàn Minh Nguyệt lại càng không có lý do ở lại nơi này. Hàn Minh Nguyệt cười nhạt nói: “Ta muốn nhìn một chút, Vương phi và Mặc gia quân rốt cuộc có thể làm đến mức nào?”

Diệp Ly bất đắc dĩ cười khổ nói: “Bây giờ ngươi cũng thấy rồi đấy. . . Không chịu nổi. . . ” Diệp Ly có chút bất đắc dĩ cùng mất mát… cho dù kiên trì đến thế nào thì cuối cùng cũng chỉ còn lại kết cục này. Mà quan trọng hơn là, thất bại của bọn họ không chỉ là thất bại đơn thuần mà là thất bại trả giá cao. Một khi Lôi Chấn Đình xua binh nhập quan, hậu quả thực khó có thể tưởng tượng nổi.

“Vương phi hối hận sao? ” Hàn Minh Nguyệt tò mò hỏi.

Diệp Ly lắc lắc đầu nói: “Ta chỉ làm chuyện ta nên làm, huống hồ, bất luận kết quả thế nào thì những chuyện đã xảy ra đều không thể thay đổi. Hối hận thì có ích gì?”

Nhìn dáng vẻ yên lặng thong dong của nàng, Hàn Minh Nguyệt đột nhiên thấy dòng suy nghĩ của mình cũng bình tĩnh không ít. Cười nói: “Cho nên ta lưu lại, là bởi vì ta cảm thấy không chừng sẽ có kỳ tích xảy ra.”

“Chỉ hy vọng như thế. ” Diệp Ly cười nhạt nói, hiển nhiên cũng không coi lời hắn là thật.

Trên đời này quả thật là có không ít kỳ tích, nhưng hiển nhiên lần này kỳ tích không xảy ra bên phía bọn họ. Thời điểm mọi người thấy Lôi Chấn Đình vốn phải trọng thương chưa lành đột nhiên dùng khinh công cao cường nhảy lên tường thành Hồng Nhạn Quan, không ai không khiếp sợ. Đồng thời cũng thầm thấy may mắn trong lòng, may mà mới vừa rồi lúc Vương phi đi xuống Lôi Chấn Đình không ra tay đánh lén, nếu không chỉ bằng mấy người Tần Phong thì không nhất định có thể cản được ông ta.

Lôi Chấn Đình bình thản đứng trên tường thành, đối mặt với Diệp Ly. Lúc này trên tường thành đã máu chảy thành sông. Nhưng người sáng suốt đều hiểu, cho dù Mặc gia quân dũng mãnh thiện chiến thế nào thì dưới tình huống nhân số kẻ nhiều gấp đôi thì thất bại gần như không thể tránh khỏi. Lôi Chấn Đình mỉm cười nhìn Diệp Ly nói: “Vương phi liệu có kỳ quái tại sao vừa rồi ở dưới cổng thành Bản vương không xuất thủ không? ” Diệp Ly lắc lắc đầu nói: “So với chuyện này thì Bản phi càng hiếu kỳ hơn là trong thời gian ngắn như vậy vết thương của Trấn Nam Vương sao có thể tốt lên? ” Không ai hiểu rõ về vết thương của Lôi Chấn Đình hơn Diệp Ly. Dưới tình

huống quân y Tây Lăng xử lý không thoả đáng, vết thương của Lôi Chấn Đình tuyệt đối nặng hơn những gì nàng dự liệu không ít.

Hàn Minh Nguyệt đứng bên cạnh Diệp Ly, nở nụ cười ôn tồn lễ độ, “Chuyện này cũng không có gì kỳ quái. Tại hạ nhớ có một môn công pháp có thể đem tiềm lực trong người tăng lên trong thời gian ngắn. Cho dù người bị thương nặng, cũng có thể trong thời gian ngắn phát huy thể lực hơn ngày thường.”

Lôi Chấn Đình nhàn nhạt nhìn Hàn Minh Nguyệt một cái, nói: ” Công tử Minh Nguyệt quả nhiên là hiểu biết sâu rộng.”

Hàn Minh Nguyệt bước lên từng bước, không chút dấu vết chắn trước mặt Diệp Ly. Thở dài nói: “Ta tình nguyện không biết. ” Trên đời này không có chuyện gì là không phải trả giá lớn mà có. Loại công pháp theo lời Hàn Minh Nguyệt nói có hiệu quả nghịch thiên như vậy thì cái giá phải trả cao đến mức nào không cần nói cũng biết. Lôi Chấn Đình làm ra chuyện như vậy, rõ ràng là không có ý định sống nữa. Một cao thủ võ lâm có lẽ không đáng sợ nhưng mà một cao thủ không muốn sống thì tuyệt đối là đáng sợ. Nhìn Lôi Chấn Đình ngạo nghễ trước mắt, Hàn Minh Nguyệt lắc lắc đầu nói: “Trấn Nam Vương cũng là hào kiệt một phương, cần gì phải làm như vậy?”

Lôi Chấn Đình cũng không tức giận, thậm chí ngay cả chút cảm xúc lên xuống cũng không có. Đến tình trạng này, có thể nói là ông ta đã tới đường cùng. Mặc dù ông ta vẫn không hiểu mình rốt cuộc bị Mặc Tu Nghiêu tính kế thế nào, nhưng mà thua thì chính là thất bại, ông ta cũng không phải không có dũng khí thừa nhận thất bại. Nhưng mà trước lúc này, ông ta vẫn có thể vì Tây Lăng mà làm một vài chuyện, hoặc là nói. . . có thể hung hăng đâm Mặc Tu Nghiêu một đao nữa.

“Trấn Nam Vương nên biết tính khí Mặc Tu Nghiêu. Nếu như. . . Định Vương phi xảy ra chuyện gì. Vài chục vạn người dưới tay ông… ”

Hàn Minh Nguyệt nhàn nhạt nhắc nhở.

Lôi Chấn Đình mỉm cười gật đầu nói: “Đa tạ công tử Minh Nguyệt nhắc nhở, chỉ là. . . Từ giây phút bọn họ theo Bản vương lưu lại tiếp tục tấn công Hồng Nhạn Quan thì đã không có ý định còn sống quay về. Cho nên. . . Bản vương chỉ sợ không thể nhận ý tốt của công tử Minh Nguyệt. ” Hàn Minh Nguyệt than thở, nếu như có thể hắn thật sự không muốn động thủ với Lôi Chấn Đình. Lấy võ công của hắn, chưa tới mười năm có lẽ có thể đánh ngang tay một trận với Lôi Chấn Đình nhưng mà hiện tại quả thật không có cách nào. Huống hồ, Lôi Chấn Đình sử dụng loại công pháp nghịch thiên kia, trong thời gian ngắn có thể tập trung toàn bộ lực lượng toàn thân.Dưới tình huống này, trong hai mươi bốn canh giờ công lực của Lôi Chấn Đình mạnh gấp đôi bình thường, đừng nói là hắn mà ngay cả Mặc Tu Nghiêu đích thân đến chỉ sợ cũng khó khăn.

Lôi Chấn Đình quan sát Diệp Ly đứng bên cạnh Hàn Minh Nguyệt, có chút tò mò hỏi: “Vương phi thật sự một chút cũng không trách Mặc Tu Nghiêu sao?”

Diệp Ly giương mắt, đôi mi thanh tú nhíu lại, “Bản phi không hiểu ý của Trấn Nam Vương.”

Lôi Chấn Đình cười to nói: “Vương phi là người thông minh, sao có thể không hiểu ý Bản vương? Nếu không phải Mặc Tu Nghiêu tính kế, thì hơn hai mươi vạn tướng sĩ thủ thành Hồng Nhạn Quan còn có Kỳ Lân của Vương phi sao có thể bị Bản vương vây ở Hồng Nhạn Quan. Hôm nay mắt thấy toàn quân sắp diệt. Trong lòng Vương phi chẳng lẽ một chút oán hận cũng không có sao? ” Diệp Ly nhắm hờ mắt, suy tư chốc lát mới nhàn nhạt nói: “Mặc dù Bản phi cũng không mấy am hiểu đạo lý lấy hay bỏ nhưng mà vẫn biết cái gì gọi là trả giá nhỏ lấy thắng lợi lớn. Đứng trên lập trường Định Vương phủ quyết định chàng đưa ra trăm lợi mà không có một hại, vì sao Bản phi phải

sinh lòng oán hận?”

Lôi Chấn Đình quan sát Diệp Ly từ trên xuống dưới hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài nói: “Vốn còn định. . . Thôi, nếu như Vương phi có cùng ý nghĩ với nữ tử tầm thường trong thiên hạ thì đã không phải là Định Vương phi. Vương phi. . . Bản vương đắc tội. ” Nói xong, Lôi Chấn Đình không nói nhảm nữa. Ánh mắt nhìn về phía Diệp Ly tràn đầy sát khí, một cỗ khí thế bức người đè ép về phía Diệp Ly. Lôi Chấn Đình vốn không phải người thích nói nhảm, cho nên vừa rồi nói nhiều lời với Diệp Ly như thế chẳng qua là vì ông ta chắc chắn Mặc Tu Nghiêu không cách nào chạy về nhanh như vậy, mặt khác còn muốn khích bác quan hệ giữa Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly một chút mà thôi. Nếu như Định Vương phi mang oán hận với Định Vương chết đi mà nói… thì đối với Định Vương ái thê như mạng là một đả kích mạnh mẽ cỡ nào? Chỉ tiếc tâm trí Diệp Ly bền bỉ cùng trầm ổn ngoài dự liệu của ông ta , không hề bị ông ta đả động chút nào. Lôi Chấn Đình không thể làm gì khác hơn là tiếc nuối bỏ đi kế hoạch của mình.

Không cần Lôi Chấn Đình mở miệng, đám người Diệp Ly cũng biết tình thế trước mắt đã không còn cách nào tránh né. Diệp Ly bình tĩnh lấy ra hai cây súng lục nhắm về phía Lôi Chấn Đình. Lôi Chấn Đình tò mò nhìn về phía đồ trong tay nàng, “Chính là thứ này đã đả thương Bản vương sao? ” Diệp Ly cười nhạt nói: “Vương gia có thể thử lại lần nữa. ” Lời còn chưa dứt, chỉ nghe bính bính hai tiếng nổ mạnh, hai viên đạn đã bắn về phía Lôi Chấn Đình. Thân hình Lôi Chấn Đình chợt lóe. Hai phát súng thất bại, Diệp Ly cũng không chán nản, dưới tay vững vàng tiếp tục đuổi theo bóng ảnh Lôi Chấn Đình, súng lục trong tay phát ra tiếng nổ bính bính không ngừng. Tốc độ của viên đạn rất nhanh, nhưng mà hình như tốc độ Lôi Chấn Đình còn nhanh hơn, mọi người chỉ thấy một đạo hư ảnh tùy ý dịch chuyển trên cổng thành, đợi đến khi Diệp Ly ngừng lại, Lôi Chấn Đình mới xuất hiện trên một gò tường trên cổng thành. Cúi đầu liếc mắt nhìn áo choàng

sau chiến bào, trên chiến bào chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một lỗ nhỏ. Lôi Chấn Đình không khỏi khen: “Đồ tốt. Chỉ tiếc. . . Nếu như thứ đồ chơi này có nhiều hơn chút mà nói…, nói không chừng Bản vương còn phải kiêng kỵ ba phần. Nhưng mà thoạt nhìn hình như Vương phi cũng không có nhiều.”

Diệp Ly cũng không giấu giếm, gật đầu nói: “Không sai, trong tay Bản phi quả thật chỉ có hai món. Vốn cũng không trông cậy vào nó đến đối phó Trấn Nam Vương. ” Chẳng qua là muốn nhìn thực lực hiện giờ của Lôi Chấn Đình một chút mà thôi. Bây giờ bọn họ đã thấy được, thực lực hiện nay của Lôi Chấn Đình chỉ sợ trên cả Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn. Lôi Chấn Đình gật đầu một cái cười nói: “Nếu Định Vương phi đã xuất thủ rồi thì bây giờ đến lượt Bản vương. ” Nói xong, trường kiếm trong tay Lôi Chấn Đình rời vỏ, vung về phía Diệp Ly. Một chiêu này của Lôi Chấn Đình nhìn hết sức bình thường, cũng không thấy chút hoa lệ nào. Nhưng mà người ở đây đều cảm nhận được sát khí cùng lực lượng đáng sợ ẩn chứa trong đó. Hàn Minh Nguyệt biến sắc, trường kiếm trong tay đồng thời ra khỏi vỏ, kiếm khí chém về phía Lôi Chấn Đình. Đám người Tần Phong, Trác Tĩnh, Vệ Lận bên cạnh Diệp Ly cũng đồng thời xuất thủ, muốn ngăn lại một kích này của Lôi Chấn Đình.

Diệp Ly nghiêng người nhanh chóng tránh ra, trải qua trận chiến với Lăng Thiết Hàn, Diệp Ly đã hiểu thời điểm đối mặt với cao thủ chân chính nội công tuyệt đỉnh, bản thân nàng không hề có ưu thế gì. Lúc trước không gặp phải nguy hiểm gì, là bởi vì trước đó nàng chưa bao giờ gặp phải cao thủ cấp bậc như Lôi Chấn Đình, Lăng Thiết Hàn. Diệp Ly hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn tướng sĩ Mặc gia quân vẫn đang chém giết một chỗ với binh lính Tây Lăng cách đó không xa.Lúc này song phương đã là mặt đối mặt đánh giáp lá cà, ngươi chết ta sống, không chết không thôi.

Công lực lúc này của Lôi Chấn Đình tuyệt không phải thứ đám người

Hàn Minh Nguyệt có thể ngăn cản. Có thể nói là lấy cả sinh mạng ra làm trao đổi khiến cho võ công của Lôi Chấn Đình nhất thời đạt tới trạng thái cao nhất. Dưới một kích này, đám người Hàn Minh Nguyệt và Trác Tĩnh đều bị đánh bay ra mười mấy bước, Tần Phong cùng với Vệ Lận đụng lên tường thành, song song phun ra một ngụm máu tươi.

Lôi Chấn Đình một chiêu quật ngã bốn người Hàn Minh Nguyệt, lập tức không để ý tới bọn họ nữa. Một kiếm gọn gàng linh hoạt bổ về phía Diệp Ly, Diệp Ly vội vàng lui về phía sau mấy bước, sau đó kiếm khí của Lôi Chấn Đình giống như có ý thức vậy, đuổi theo như bóng với hình. Mắt thấy đã không còn đường lui. Diệp Ly cắn răng một cái, trong tay xẹt qua một đạo hàn quang, không tiếp tục lùi mà vọt về phía Lôi Chấn Đình. Khóe miệng Lôi Chấn Đình xẹt qua một nụ cười. Tựa như đang cười nhạo Diệp Ly không biết tự lượng sức.

Trên đầu thành, một đạo hàn quang lướt qua. Trong phút chốc nhanh như điện đánh úp về phía Lôi Chấn Đình, cảm giác uy hiếp từ một cao thủ cùng cấp, Lôi Chấn Đình lập tức bỏ qua Diệp Ly, vung tay lên, chặn lại công kích của đối phương.

Cách đó không xa, trên tường thành sau lưng Diệp Ly một thân ảnh áo vải màu lam đứng đó. Người tới sâu sắc lãnh đạm nhìn Lôi Chấn Đình nói: “Từ lúc nào mà Trấn Nam Vương cũng bắt đầu ỷ mạnh hiếp yếu rồi? Nếu muốn đánh, sao không tìm Bản tọa?”

Diệp Ly thoát khỏi một kiếm của Lôi Chấn Đình, vội thở dốc một hơi, lui sang một bên để chiến trường lại cho Lăng Thiết Hàn. Lôi Chấn Đình có chút tiếc hận nhìn lướt qua Diệp Ly nay đã lùi lại về bên cạnh đám người Hàn Minh Nguyệt, nhìn về phía Lăng Thiết Hàn nói: “Ngươi cũng thật biết chọn thời điểm. ” Lăng Thiết Hàn lạnh nhạt nói: “Không phải ngươi bảo ta tới tìm ngươi sao?”

Lôi Chấn Đình cau mày nói: “Ngươi không thể nào tới đây nhanh như vậy được. “Theo dự tính của ông ta, đợi đến Lăng Thiết Hàn chạy tới thì ông ta cũng đã xử lý xong tất cả mọi chuyện rồi. Lăng Thiết Hàn ôm kiếm nói: “Quả thật không thể nào. Chỉ là trước đó vài ngày có người nói cho ta biết, nếu như không tới sớm một chút thì có thể sẽ không gặp được ngươi. Bây giờ nhìn lại, hắn quả thật nói không sai.” Dáng vẻ bây giờ của Lôi Chấn Đình thoạt nhìn rất mạnh mẽ, nhưng mà cũng chỉ trong hai mươi bốn canh giờ này mà thôi. Sau hai mươi bốn canh giờ, ông ta chẳng những võ công hoàn toàn biến mất mà ngay cả tính mệnh cũng sẽ mất đi. Lăng Thiết Hàn cũng là cao thủ số một trên thế gian, đương nhiên cũng hiểu tình huống lúc này của Lôi Chấn Đình là vì sao.

“Là Mặc Tu Nghiêu?! Ngay cả tình huống này hắn cũng có thể đoán ra sao? ” Lôi Chấn Đình cau mày nói.

Lăng Thiết Hàn cũng không giấu giếm, gật đầu nói: “Không sai, mười ngày trước ta đã gặp hắn một lần. Nhưng mà hắn nói cho ta biết, trong vòng mười ngày Trấn Nam Vương nhất định sẽ táng mệnh ở Hồng Nhạn Quan, nếu muốn tìm ngươi… thì tốt nhất là đến trước thời hạn mười ngày. Cho nên. . . hai ngày trước ta đã đến Hồng Nhạn Quan rồi. Lúc đó cũng không ngờ rằng có thể nhìn thấy một trò hay hay như vậy.”

Lôi Chấn Đình đương nhiên hiểu trò hay trong lời hắn nói là có ý gì. Chẳng qua là ông ta đã rơi xuống tình trạng này, cũng không còn gì hay mà phát giận. Trường kiếm trong tay run lên, nói: “Đã như vậy, động thủ đi. Giết ngươi rồi xử lí Định Vương phi cũng không muộn. Cho tới bây giờ. . . có Bản vương hay không cũng không có gì khác biệt. ” Lúc trước binh lính Tây Lăng đã nhận được mệnh lệnh của ông ta, một khi đánh vào Hồng Nhạn Quạn, cái gì cũng không cần quản chỉ cần toàn lực phá hủy Tây Bắc là được. Đợi đến khi những binh mã này phân tán lẩn vào khắp Tây Bắc thì cho dù đại quân trăm

vạn người của Mặc Tu Nghiêu có trở lại cũng sẽ phải nhức đầu. Dưới tình huống này, có chủ soái như Lôi Chấn Đình nữa hay không cũng không còn quan trọng.

Lăng Thiết Hàn nghiêm túc gật đầu, nói: “Cũng tốt, ân oán giữa chúng ta sớm nên giải quyết. Trận chiến này, nếu như Bản tọa chết trong tay ngươi, coi như Bản tọa tài nghệ không bằng người. Nếu như ngươi thua mà nói… Bản tọa bảo đảm sẽ không tìm Lôi Đằng Phong phiền toái.”

Lôi Chấn Đình hài lòng cười một tiếng nói: “Nói như vậy, cũng là Bản vương chiếm tiện nghi. Mời !”

“Mời !”

“Vương phi. ” Tần Phong một tay đè lên vết thương đang mơ hồ đau, vừa nhìn hai người đang giằng co trên tường thành. Đặc biệt là ánh mắt nhìn về phía Lăng Thiết Hàn càng thêm phức tạp. Ai mà ngờ được, lần này cứu mạng Vương phi lại chính là Lăng Thiết Hàn lúc trước suýt nữa giết Vương phi. Không nghĩ tới Vương gia lại âm thầm an bài một nước cờ như vậy, nếu không phải Lăng Thiết Hàn kịp thời chạy tới, lấy võ công của mấy người bọn họ quả thật rất khó cứu được Vương phi từ tay Lôi Chấn Đình.

Diệp Ly gật đầu một cái, trầm giọng nói: ” Không cần để ý đến bọn họ. Bất kể giá nào cũng phải ngăn không cho binh lính Tây Lăng nhập quan.”

Đám người Tần Phong đồng thanh gật đầu đồng ý, “Thuộc hạ tuân lệnh !”

Trên cổng thành có một cuộc đại chiến có một không hai, nên đã hấp dẫn vô số người tập võ vây xem. Nhưng Hồng Nhạn quan lúc này

không ai có thời gian để ý những chuyện này. Vô luận là binh mã Tây Lăng đang nóng lòng muốn nhảy vào quan nội hay tướng sĩ Mặc gia quân liều chết chống lại, ai cũng không có tâm tư quan sát trận đại chiến này. Tất cả mọi người trong lòng trong mắt chỉ có một mục tiêu, người kia chính là địch nhân.

Cửa thành rốt cục bị gỗ to nặng nề đánh vỡ, tướng sĩ Mặc gia quân quyết lấy thân mình ngăn cản ở cửa thành, cùng địch nhân chém giết. Trên cổng thành, trên đường phố, khắp nơi đều có thể nhìn thấy hai quân tướng sĩ chém giết nhau. Vô luận là Trấn Nam Vương sắp chết hay Định Vương phi thủ thành cùng tướng sĩ tồn vong, đều kích phát sĩ khí hai quân tướng sĩ rất lớn. Ai cũng không chịu nhượng bộ nửa bước, chiến đấu rất hăng hái.

Trận huyết chiến này giằng co bao lâu không ai biết, kể cả Diệp Ly và mọi người bên trong gần như toàn thân đẫm máu, tình trạng tới thời điểm kiệt sức, rốt cục đã nghe được xa xa quan ngoại truyền đến tiếng vó ngựa. Tinh thần Phượng Chi Dao chấn động, đột nhiên nhảy dựng lên, kêu lớn: “Hắc Vân Kỵ đến rồi! Vương gia trở về rồi!” Lập tức, binh sĩ may mắn còn sống sót đều rung động. Đặc biệt là nghe tiếng vó ngựa ngày càng đến gần, trong lòng mọi người đều vui sướng. Rốt cục Vương gia đã trở về rồi, viện binh đã đến rồi. Bọn hắn…cuối cùng cũng giữ vững Hồng Nhạn quan!

Hắc Vân Kỵ đến, áp lực của quân coi giữ thành lập tức giảm đi rất nhiều. Đại quân Tây Lăng còn ở ngoài thành bởi vì thế trận biến hóa bất thình lình không khỏi vừa loạn, lại bị Hắc Vân kỵ bắt lấy khe hở trực tiếp vọt tới, thuận lợi xông vào thành. Dẫn đầu Hắc Vân kỵ, nam tử áo trắng tóc trắng, phong thái uy nghiêm, “Đóng cửa trước, cửa sau thành!”

Tuy Hồng Nhạn quan là quan khẩu nhưng trong quan nội vẫn còn một thành trì nhỏ đấy. Có điều cái thành trì này cũng không lớn, hơn

nữa trong đó đa số là nơi đóng ở của tướng sĩ, rất ít dân chúng bình thường. Bởi vì đại chiến sắp tới, dân chúng cũng đã lui về phía sau, lúc này trong thành gần như là tướng sĩ Mặc gia quân rồi. Các binh sĩ Tây Lăng chưa vào thành thì cố sức đánh, mà đã vào thành thì lại bị khốn chết ở trong thành rồi.

“A Ly…”

“A Ly…” Mặc Tu Nghiêu giục ngựa trên đường phố vụt nhanh như tên bắn, mấy binh sĩ Tây Lăng không có mắt muốn tuôn ra đánh lén đều bị roi quất văng ra xa vài chục trượng. Rốt cục tại một chỗ rẽ trên đường thấy được bóng người mảnh khảnh kia. Vốn thân áo trắng đã bị nhuộm thành áo đỏ như máu, dù cho còn cách rất xa nhưng vẫn có thể trông thấy gương mặt thanh lệ lây dính vết máu. Trong chốc lát, Mặc Tu Nghiêu chỉ thấy trong lòng phảng phất bị người ta mạnh mẽ quất cho một roi thật đau đớn .

“Tu Nghiêu?” Đột nhiên thấy được bóng ảnh Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly lập tức hoảng sợ. Hôm nay nàng không biết đã giết bao nhiêu người rồi. Cả người phảng phất đều tản ra mùi máu tươi nồng đậm. Lúc này nghe được tiếng Mặc Tu Nghiêu, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy giống như thực như ảo.

“Coi chừng!” Hàn Minh Nguyệt trầm giọng kêu lên, trường kiếm trong tay ném về phía binh sĩ Tây Lăng sau lưng Diệp Ly chuẩn bị đánh lén. Đồng thời, Mặc Tu Nghiêu trên lưng ngựa bay lên, như kinh hồng qua nước nhảy đến trước mặt Diệp Ly, vươn tay ôm nàng vào lòng

“Tu Nghiêu?” Diệp Ly giật mình, mới nhìn rõ người ôm mình.

“A Ly.” Mặc Tu Nghiêu chặt chẽ ôm người vào trong ngực, lần đầu trong đời hắn cảm thấy sợ vô cùng. Hắn – Mặc Tu Nghiêu tính toán

không bỏ sót, người khắp thiên hạ cũng có thể bị hắn đùa bỡn. Nhưng lúc này đây, hắn thật sự tính sai rồi, hắn không cách nào tưởng tượng nếu Diệp Ly thật sự xảy ra chuyện gì thì hắn phải làm sao.

Mặc Tu Nghiêu một tay ôm Diệp Ly, tay kia thúc ngựa, phi về phía trước như độc tiễn bắn ra bốn phương tám hướng. Trong thời gian ngắn, binh sĩ Tây Lăng trong phạm vi mười trượng không một ai thoát khỏi, binh sĩ Tây Lăng xa xa thấy Định Vương uy nghiêm cũng không dám tiến lên nữa.

Hàn Minh Nguyệt cúi người rút kiếm của mình trên người binh sĩ Tây Lăng về, đi lên nói: “Ngươi cuối cùng cũng về rồi.” Mặc Tu Nghiêu nhẹ gật đầu, trong mười năm nay đây là lần đầu Mặc Tu Nghiêu nhìn Hàn Minh Nguyệt, trầm giọng nói: “Đa tạ.” Cũng giống Diệp Ly, cả người Hàn Minh Nguyệt đẫm máu, hình tượng công tử phong nhã đã không còn tồn tại. Hơn nữa trên người Hàn Minh Nguyệt cũng không ít vết thương, dĩ nhiên là Hàn Minh Nguyệt luôn đi theo bảo bộ Diệp Ly đấy.

Hàn Minh Nguyệt cười nhạt một tiếng, tuy nhiên trên mặt còn nhuốm máu của địch nhân. Nụ cười này thêm vài phần ấm áp cùng phong thái danh chấn thiên hạ của công tử Minh Nguyệt.

Hàn Minh Nguyệt biết rõ, bọn hắn nhiều năm xa cách như vậy trải qua một trận đánh có lẽ có thể triệt để buông bỏ. Hàn Minh Nguyệt hiểu rõ tính cách Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu sẽ không hận hắn, Mặc Tu Nghiêu chỉ biết bỏ qua hắn vĩnh viễn. Cho rằng giữa bọn họ chưa từng có tình bằng hữu. Đợi đến lúc thoát khỏi mê luyến trước kia thì Hàn Minh Nguyệt rốt cục phát hiện mình vì đoạn tình cảm vô vọng đó mà mất đi cái gì.

Mặc Tu Nghiêu trở về động tĩnh dĩ nhiên không nhỏ, chỉ chốc lát bọn

người Phượng Chi Dao cũng đến. Phượng Chi Dao bất chấp hành lễ, hướng phía Mặc Tu Nghiêu vội vã mà hỏi: “Ngươi dẫn theo bao nhiêu người trở về?!” Mặc Tu Nghiêu nói: “Ba vạn.”

Sắc mặt Phượng Chi Dao lập tức vạn phần khó coi, vài chục vạn binh sĩ Tây Lăng, ba vạn người dùng cái rắm!

Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh nói: “Không cần lo lắng, Lãnh Hoài rất nhanh sẽ dẫn người đuổi tới. Chỉ cần tận lực kéo dài, ngăn bọn chúng tiến vào Hồng Nhạn quan và nội thành là được rồi.”

Chuyện cho đến bây giờ, cũng không có gì có thể nói được rồi. Phượng Chi Dao dứt khoát quay người, “Đã biết, có điều ta cũng không biết có thể kéo dài được bao lâu. Vạn nhất có người xông đi ra ngoài…”

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày nói: “Các châu huyện đều có trú binh, tuy không nhiều lắm, nhưng ngăn cản một ít tàn binh vẫn được.”

Diệp Ly thản nhiên nói: “Ta đã hạ lệnh lại để cho dân chúng trong Hồng Nhạn quan lui về trăm dặm rồi.”

Mọi người nghe vậy, đều vui vẻ. Ngoại trừ Diệp Ly thật không có người nghĩ đến biện pháp này. Tuy để dân chúng lui lại không dễ, nhưng với uy vọng Định Vương phủ, chỉ cần Định Vương phi tự mình hạ lệnh, ít nhất có tám chín phần dân chúng sẽ bỏ chạy đấy. Giải quyết vấn đề lo lắng nhất, tất cả mọi người thở dài một hơi. Phượng Chi Dao cười nói: “Đã như vậy, chúng ta dốc sức ngăn đại quân Tây Lăng, nhất định có thể chống được đến lúc Lãnh Tướng quân đến. Vương gia, Vương phi, thuộc hạ cáo lui!” Chỉ cần dân chúng không thương vong, cho dù tổn hại một ít phòng ốc hoa màu, đối với Mặc gia quân đều chưa tính là tổn thất lớn. Tuy nhiên mấy năm nay liên tục chinh chiến nhưng cũng tìm cách cùng phát triển,

toàn bộ Tây Bắc cũng không có thương tổn đến căn bản.

“Thuộc hạ cáo lui!” Mọi người cùng kêu lên nói, mọi người quay lưng lao tới chiến trường.

“Đúng rồi, Lôi Chấn Đình và Lăng Các chủ vẫn còn trên cổng thành.” Diệp Ly lúc này mới nhớ tới, nhưng trận ác chiến này chính nàng cũng không biết được đến cùng là đã qua bao nhiêu thời gian rồi. Nhưng Lôi Chấn Đình chưa từng xuất hiện qua, nếu như không phải hai người vẫn còn trong chiến đấu, hoặc Lôi Chấn Đình đã chết trận không thì chính là hai người đồng quy vu tận rồi.

Đối với việc mình lừa Lăng Thiết Hàn đến hỗ trợ, Mặc Tu Nghiêu cũng không có chút lo lắng. Dù sao Lăng Thiết Hàn cũng muốn tìm Lôi Chấn Đình báo thù, Mặc Tu Nghiêu chỉ tạo cơ hội cho hắn thuận tiện cứu thuộc hạ của mình thôi. Tuy nhiên sai sót ngẫu nhiên lại để Lăng Thiết Hàn cứu được Diệp Ly, nhưng Lăng Thiết Hàn bởi thế mà chết thì hắn cũng sẽ không có áy náy đấy.

Đưa tay cởi áo khoác trên người choàng cho Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu nói khẽ: “A Ly, về trước thay quần áo đi.” Diệp Ly tức giận liếc nhìn hắn, quay người đi về thành lâu.

Trên cổng thành đại chiến vẫn còn đang tiếp tục, Lôi Chấn Đình nghịch chuyển công pháp quả nhiên kinh người. Vốn Lăng Thiết Hàn có võ công tu vi cao hơn, hiện tại Lôi Chấn Đình dù không bị thương nhưng cũng rất khó là đối thủ của hắn. Nhưng khi bọn người Diệp Ly tới, trên người chồng chất vết thương lại là Lăng Thiết Hàn. Có điều cả đời Lăng Thiết Hàn nghiên cứu võ đạo, tính cách cứng cỏi, dù cho cả người bị tổn thương thực sự không có ý định dừng tay.

Thấy được bọn người Mặc Tu Nghiêu đi đến thành lâu, Lôi Chấn Đình bay tới.

“Mặc Tu Nghiêu, lại là ngươi.” Lôi Chấn Đình hí mắt nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu, đôi mắt vốn thâm trầm thê lương có lẽ là vì trận đại chiến này, vì Mặc Tu Nghiêu sớm trở về chỉ làm kế hoạch của lão tan vỡ mà có chút sung huyết.

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nhướng mày, chỉ có Diệp Ly đang bị hắn nắm lấy tay có thể hiểu rõ tâm tình hắn lúc này cũng không phải như bề ngoài thoạt nhìn bình thản như vậy. Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Đương nhiên là Bản vương. Ngược lại Bản vương hơi kỳ quái, ngươi…sao còn chưa chết.”

Lôi Chấn Đình cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi còn chưa chết, sao Bản vương sẽ chết chứ.” Dứt lời, Lôi Chấn Đình cũng không hề để ý tới Lăng Thiết Hàn, phi thân đánh tới Mặc Tu Nghiêu. Nhưng trường kiếm trong tay lại thẳng tấp hướng phía Diệp Ly bên người Mặc Tu Nghiêu. Thần sắc Mặc Tu Nghiêu biến đổi, một chưởng đẩy Diệp Ly đến sau lưng Hàn Minh Nguyệt, trong tay rút kiếm khỏi vỏ, không lưu tình chút nào chém tới Lôi Chấn Đình.

“Lôi Chấn Đình, Bản vương nhất định cho ngươi chết rất khó coi!” Mặc Tu Nghiêu cười lạnh nói. Qua trong giây lát hai người liền giao tranh, Lôi Chấn Đình không có chút yếu thế, cười nói: “Ai bị chết khó coi vẫn là ẩn số chưa biết.”

Không thể không nói, Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn đều kiêng kỵ cái nghịch chuyển công pháp này. Lôi Chấn Đình và Lăng Thiết Hàn đã một hồi đại chiến mà lại không tiêu hao quá nhiều tinh lực. Đánh với Mặc Tu Nghiêu vẫn là ra tay nhanh như chớp, cảm giác này khiến Mặc Tu Nghiêu mơ hồ nhớ tới cảm giác mười mấy năm trước hắn vừa ra giang hồ lần đầu quyết đấu với Lôi Chấn Đình. Khi đó võ công của hắn còn kém xa Lôi Chấn Đình. Nhưng hiện tại Mặc Tu Nghiêu đang lúc tráng niên, còn Lôi Chấn Đình cũng đã bắt đầu già

yếu. Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối tự tin bây giờ võ công tu vi của mình tuyệt đối mạnh hơn Lôi Chấn Đình, nhưng ngay cả như vậy, lúc này đấu với Lôi Chấn Đình thì Mặc Tu Nghiêu cảm thấy hơi áp lực.

Thấy tình hình này, Lăng Thiết Hàn không hề do dự gia nhập chiến đoàn. Loại tình huống này cũng không có cái gọi là lấy nhiều khi ít rồi. Lôi Chấn Đình sử dụng nghịch chuyển công pháp, chắc chắn phải chết rồi, người ở chỗ này cũng không cần phải chết cùng với lão ta. Càng quan trọng hơn là, Mặc Tu Nghiêu không thể rời khỏi. Đã như vậy, Lăng Thiết Hàn sẽ không để ý tới hai đánh một a.

Đã có hai cao thủ áp chế, rốt cục Lôi Chấn Đình dần dần rơi xuống thế hạ phong. Nhưng ngay cả như vậy, Lăng Thiết Hàn và Mặc Tu Nghiêu cũng có thêm không ít vết thương. Một trận chiến này, đánh từ ban ngày đến buổi tối. Diệp Ly và Hàn Minh Nguyện không xen vào được nhưng không ai dám rời đi nửa bước. Chỉ có thể trơ mắt nhìn ba người đánh nhau.

Thấy được trận đấu kinh động, rốt cục Hàn Minh Nguyệt không nhịn được thét lên một tiếng, cao giọng cười ha hả. Diệp Ly đứng một bên nhìn xem, bên môi cũng nở nụ cười thản nhiên. Hàn Minh Nguyệt nhìn trận quyết chiến của ba đại cao thủ, vậy mà cũng đột phá tâm tình, võ công từ lâu luôn luôn chưa đột phá giờ đây đã được nâng cao một bước. Chắc qua vài năm tiếp theo, bốn đại cao thủ thiên hạ phải liệt kê thêm đại danh công tử Minh Nguyệt.

Dưới bóng đêm, toàn bộ Hồng Nhạn quan vẫn đèn đuốc sáng trưng, bên trong thành trì nho nhỏ, mỗi một đầu phố lớn nhỏ đều có vô số binh sĩ chém giết, mùi máu tươi tràn ngập khắp thành trì. Phía sau thành, lão tướng quân Nguyên Bùi mang theo không nhiều tướng sĩ đóng trên cổng thành. Dưới cổng thành là một con đường chỉ rộng một phần ba độ rộng cửa thành Hồng Nhạn quan, nhưng là vùng đất bằng phẳng hơn phân nửa địa khu Tây Bắc. Các tướng sĩ trên mặt

tràn đầy mệt mỏi, nhưng đều cầm chặt binh khí trong tay, một lần địch nhân xông đến giết một lần. Họ phải bảo vệ dân chúng phía sau, bọn họ đã không còn chỗ nào để lui rồi. Ngoại trừ đem địch nhân giết chết trong thành, bọn hắn không còn cách nào khác.

Lại một lớp binh sĩ Tây Lăng lướt qua cùng với binh sĩ Mặc gia quân chặn giết. Thần sắc Nguyên Bùi nghiêm nghị, cất cao giọng nói: "Cung tiến thủ, bắn!" Mũi tên lông vũ như mưa rào bắn ra. Một đám địch nhân ngã xuống, rất nhanh lại có người tiếp tục xông lên. Thủ ở cửa thành, tướng sĩ bên dưới cũng xông lên, cùng mũi tên lông vũ lao tới địch nhân cận thân chém giết.

Ngay lúc tất cả mọi người cho rằng cuộc sống như vậy phải kéo dài không rõ điểm dừng, phía xa xa lại truyền đến tiếng vó ngựa. Dù xa nhưng lại khiến người khác cảm giác được đất đai chấn động, đó là âm thanh thiên quân vạn mã vội vàng chạy tới. Đúng lúc này, tất cả mọi người biết rõ người tới là ai. Tướng sĩ Mặc gia quân đang mệt mỏi lại lần nữa sáng rọi. "Viện binh đến rồi!"

"Viện binh đến rồi! Các huynh đệ, giết cho ta! Ngăn người Tây Lăng lại!"

"Viện binh đến rồi!" Toàn bộ nội thành tùy ý có thể thấy tiếng hoan hô của tướng sĩ Mặc gia quân, sau đó song phương chiến đấu càng kịch liệt.

Lãnh Hoài mang theo trăm vạn đại quân nhảy vào Hồng Nhạn quan, hơn mười bạn binh mã Tây Lăng lập tức vỡ tan ngàn dặm. Nguyên bản vài chục vạn nhân mã bị Mặc gia quân chỉ có hơn mười vạn người ngăn cản trong thành càng ngày còn chết tổn thương cực nghiêm trọng, bản thân cũng có chút mệt mỏi rồi. Lúc này đột nhiên đến trăm vạn đại quân, binh sĩ Tây Lăng cho dù ý chí có ương ngạnh cũng không nhịn được muốn chết rồi. Đợi đến lúc trời sáng, chiến

tranh trong thành đã đến lúc kết thúc. Trong thành binh mã Tây Lăng chết thì chết, hàng thì hàng. Lãnh Hoài mang theo người đuổi phía sau cửa thành, vừa vặn tới kịp lúc đỡ thân thể lung lay sắp đổ của Nguyên Bùi lão tướng.

Nguyên lão tướng quân đã hơn 70 tuổi, người trẻ tuổi đánh một ngày một đêm cũng đã mệt lắm rồi huống chi là Nguyên Bùi lão tướng đã cao tuổi như vậy. Thấy Lãnh Hoài, đồng thời Nguyên Bùi thở phào nhẹ nhõm, nếu như Lãnh Hoài đến muộn một chút thì bọn hắn thật sự không nhịn được nữa rồi, "Lãnh…Lãnh tướng quân…"

Lãnh Hoài áy náy nói: "Nguyên lão tướng quân, là ta…Chúng ta đến muộn, vất vả cho các ngươi rồi."

"Đến là tốt rồi…Đến là tốt rồi…" Nguyên Bùi không ngớt lời nói. Lúc này chỉ cảm thấy phía trước tối sầm, liền ngã gục. Lãnh Hoài tay mắt lanh lẹ, vội vàng đỡ lấy, "Nguyên lão tướng quân…Nguyên lão tướng quân…Đại phu!"

Vừa vặn Phượng Tam cũng đi về phía này, nghe được tiếng hô của Lãnh Hoài vội vàng nhanh chóng lướt đi tới. Kéo tay Nguyên Bùi bắt mạch nhẹ nhàng thở ra nói: "Không có có gì trở ngại, đại khái là quá mệt mỏi. Trước hết để người đưa Nguyên lão tướng quân trở về. Lại để cho Trầm Tiên sinh khám kỹ lại."

Thấy Nguyên Bùi không có việc gì, Lãnh Hoài mới nhẹ nhàng thở ra. Nguyên Bùi có thể nói là lão tướng Mặc gia quân lớn tuổi nhất rồi. Nếu như có chuyện gì xảy ra, đối với Mặc gia quân mà nói không thể nói là không tổn thất lớn.

Phái người hộ tống Nguyên Bùi tướng quân hồi phủ, Lãnh Hoài và Phượng Chi Dao ra mệnh lệnh đuổi theo binh mã Tây Lăng từ phố lớn ngõ nhỏ bắt không để một tên lọt lưới. Đợi đến lúc an bài hết nơi

đây, sắc trời cũng đã sáng rồi, hai người lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Từng người liếc nhau một cái, Phượng Tam đột nhiên mở miệng kêu lên: “Vương gia và Vương phi còn trên cổng thành!” Nếu như Mặc Tu Nghiêu giải quyết xong Lôi Chấn Đình mà nói…, tất nhiên sẽ cùng Diệp Ly xuất hiện chủ trì đại cục. Sỡ dĩ cho tới bây giờ chưa thấy hai người họ, tất nhiên là quyết chiến trên cổng thành còn chưa kết thúc.

Hai người vội vàng đi lên cổng thành Hồng Nhạn quan, bọn người Tần Phong đã sớm đến. Tuy cả người vết thương chồng chất, hoặc dựa hoặc là ngồi trên cổng thành, nhưng tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc vô cùng nhẹ nhõm. Phượng Chi Dao không khỏi cười cười, nhún vai đi qua một bên cầu thang giúp Tần Phong đang dựa tường thành ngồi xuống. Một trận đánh xong, ước chừng có một khoảng thời gian rất dài không có chiến tranh rồi, cũng không phải dễ dàng sao? Với tư cách một người lính, cả đời đều không có cơ hội trên chiến trường có lẽ là một loại bi ai. Nhưng với tư cách một quốc gia, nếu cả đời đều chiến tranh, còn không bằng sớm vong quốc rồi.

Thấy bọn người Phượng Chi Dao và Lãnh Hoài liên tiếp xuất hiện, Lôi Chấn Đình rốt cục hiểu rằng lão lại một lần nữa bại bởi Mặc gia quân. Chưởng trong tay cũng càng phát ra ác liệt. Nhưng trải qua một ngày một một đêm kịch liệt đánh nhau, Lôi Chấn Đình hao tổn hơn Lăng Thiết Hàn cùng Mặc Tu Nghiêu nhiều. Nghịch chuyển công pháp cho dù lợi hại cũng không có khả năng cam đoan Lôi Chấn Đình còn ở trạng thái vô địch cách đây hai mươi bốn năm, cho dù lão có lợi hại hơn Lăng Thiết Hàn và Mặc Tu Nghiêu nhưng hai cao thủ đương thời cùng liên thủ cũng bị tổn thương không ít. Với tư cách một người, dù cho sớm tiêu hao tất cả sinh lực cũng có cực hạn đấy, cho nên liên tục mấy lần công kích, Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn tinh tường đều cảm thấy Lôi Chấn Đình biến hóa.

Hai người liếc nhau, trường kiếm trong tay Lăng Thiết Hàn xẹt qua

một đường cầu vồng thẳng đến ngực Lôi Chấn Đình. Mà sau lưng Mặc Tu Nghiêu một kiếm từ trên đâm xuống đỉnh đầu Lôi Chấn Đình.

Lôi Chấn Đình cười lạnh một tiếng, phi thân né kiếm Mặc Tu Nghiêu đâm tới, một tay cứ thế mà bắt trường kiếm Lăng Thiết Hàn. Sau đó theo thế một chưởng về phía ngực Lăng Thiết Hàn.

Mặc Tu Nghiêu đợi đến lúc này, vốn hướng trên đầu đâm một kiếm là ngụy trang. Đỉnh đầu là tử huyệt trọng yếu, trừ phi Lôi Chấn Đình không nhúc nhích nếu không như thế nào lại đơn giản để người đâm xuống. Mặc Tu Nghiêu chuyển hướng, kiếm Phần Diệt xẹt tia lửa, lập tức đâm qua vai phải Lôi Chấn Đình. Lôi Chấn Đình một chưởng về phía Lăng Thiết Hàn bị dừng lại, Lăng Thiết Hàn rút kiếm từ trong tay Lôi Chấn Đình ra, cúi thấp người cùng với Mặc Tu Nghiêu một trái một phải chém hai chân Lôi Chấn Đình.

Đột nhiên trúng một kiếm Mặc Tu Nghiêu, Lôi Chấn Đình bị đau nhanh chóng né tránh hai đường kiếm Lăng Thiết Hàn và Mặc Tu Nghiêu, nhưng chân trái vẫn bị Lăng Thiết Hàn vạch ra một đường máu.

Lôi Chấn Đình một mực thối lui đến bên tường thành mới đứng vững. Cúi đầu nhìn thoáng qua vai phải tổn thương nhíu nhíu mày. Một kiếm này tổn thương cũng không nhẹ, nhưng vai phải trước đó mấy ngày mới bị một kích của Diệp Ly thương thế cũng chưa khỏi hẳn. Hôm nay lại thêm một kiếm này của Mặc Tu Nghiêu tự nhiên đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương. Huống chi nghịch chuyển công pháp cũng tạo thành vô số vết thương cùng đau đớn gia tăng trên người lão, lại để thực lực lão giảm đi rất nhiều.

Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn cũng không nóng nảy, từng người nắm chặt trường kiếm trong tay hờ hững nhìn Lôi Chấn Đình. Chuyện cho tới bây giờ, dùng tính cách Lôi Chấn Đình tuyệt đối sẽ

không chạy trốn, chỉ sợ lão sắp chết cũng muốn lôi kéo một người chôn chung.

Lôi Chấn Đình cười nhạt một tiếng nói: “Có thể cùng Định Vương và Diêm Vương Các chủ chiến một trận, Bản vương cũng không uổng cuộc đời này rồi.”

Lăng Thiết Hàn lạnh nhạt không nói gì, nhưng Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng cười nói: “Bản vương cho tới bây giờ không có ý định cùng với ngươi đánh một trận, Bản vương chỉ có một câu. Ngươi chết, ta sống.”

Lôi Chấn Đình sững sờ một chút, không nhịn được ngửa mặt lên trời cười dài, “Ha ha…Định Vương quả nhiên không hổ là Định Vương, Măc Lưu Danh sinh ra nhi tử tốt! Mặc Tu Nghiêu…Hôm nay nếu không có Lăng Thiết Hàn ở đây, chết dưới tay Bản vương tuyệt đối là ngươi!” Thế gian này khó nắm bắt nhất chính là lòng người, nhưng Mặc Tu Nghiêu lại hết lần này có thể đoán ra nhân tâm. Cho nên cao thủ như Lăng Thiết Hàn cũng có thể để hắn tùy ý điều động. Có lẽ Diệp Ly nói không sai, năm đó Định Vương phủ chính là vì nhân tâm hiểm ác mà gần như hủy diệt, Mặc Tu Nghiêu rút kinh nghiệm xương máu, vậy mà có thể nhìn thấu đáo nhân tâm sở hữu tất cả dục niệm cùng ý đồ. Cho nên, Lôi Chấn Đình mới có thể thua trong tay hắn.

Mặc Tu Nghiêu cũng không thèm để ý Lôi Chấn Đình trào phúng, lạnh nhạt nói: “Nếu như Lăng Các chủ không ở đây, ngươi sẽ không chết ở đây rồi. Bản vương cũng có biện pháp khác cho ngươi chết.”

Lôi Chấn Đình cười ha ha, ở đây mọi người hai mắt nhìn nhau ai cũng không hiểu lão cười cái gì. Có lẽ chính lão cũng không rõ. Đợi đến lúc lão cười đủ rồi, Lôi Chấn Đình mới một lần nữa đứng dậy, trường kiếm trong tay chỉ Mặc Tu Nghiêu nói: “Tốt! Tốt…Bản vương xem, Định Vương có thể làm cho Bản vương chết như thế nào!”

Bên môi Mặc Tu Nghiêu vẽ ra một tia lãnh khốc vui vẻ, “Bản vương muốn ngươi…sống, không… bằng…. chết!”

Hào khí trên cổng thành khiến tất cả mọi người không nhịn được ngừng hô hấp bình tĩnh nhìn qua ba người giằng co. Trên đời này ba người có võ công có thành tựu cao nhất quyết chiến sinh tử, lập tức muốn phân thắng bại. Đồng thời cũng đại biểu cho, trận chiến giằng co mấy năm nay, cuối cùng người thắng , dù cho…rất nhiều người đã sớm biết rõ thiên hạ thuộc về ai nhưng cố tình không nghĩ tới, không thể ghé mắt.

Chương 412: Trấn Nam Vương chết

Edit: Hồng rica
Beta: Sakura

Trên tường thành, vài đường hào quang đẹp mắt lướt qua. Chỉ thấy ba bóng người đột nhiên nhanh chóng từ mặt đất bay lên, sau đó đánh thành một đoàn. Người tập võ bình thường căn bản không nhìn rõ bọn hắn đánh nhau, chỉ thấy vô số hư ảnh trên không trung xẹt qua, còn có kình lực của kiếm khí bắn ra bốn phương tám hướng. Mọi người nhao nhao thối lui đến nơi an toàn ngẩng đầu nhìn xem trận chiến có một không hai này.

Duy nhất có thể nhìn ra cũng chỉ có Hàn Minh Nguyệt mà thôi, nhưng lúc này Hàn Minh Nguyệt bình tĩnh nhìn cuộc đại chiến của ba người, ánh mắt chuyên chú nên cũng không có tâm tư trả lời vấn đề người bên cạnh.

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, mọi người còn chưa kịp phản ứng chỉ thấy một bóng ảnh màu đen trên trời rớt xuống, đập mạnh xuống mặt đất. Hai người Hàn Minh Nguyệt và Tần Phong một trái một phải chắn trước Diệp Ly. Đợi đến lúc mọi người nhìn thấy, liền chứng kiến Lôi Chấn Đình té lăn trên mặt đấy, tay phải và hai chân đều có máu tươi chảy xuống. Lôi Chấn Đình nhọc nhằn nằm trên mặt đất, ánh mắt ảm đạm, sắc mặt trắng bệch, Hàn Minh Nguyệt nhìn qua liền yên tâm. Lôi Chấn Đình hiển nhiên đã bị người phế đi võ công, lại bị đã thương tay chân đã không có bất kỳ lực sát thương nào rồi.

Rất nhanh, Mặc Tu Nghiêu và Lăng Thiết Hàn đồng thời đáp xuống

mặt đất. Tình trạng hai người cũng không tốt lắm. Mặc Tu Nghiêu quần áo tuyết trắng đã nhiễm vài đạo vệt máu, trên cánh tay trái có một đường vết thương nhìn thấy mà giật mình. Lăng Thiết Hàn mặc áo vải xanh da trời bên trên cũng có vài chỗ rách, một đường vết thương xẹt qua cổ, chỉ cần một chút nữa chỉ sợ lưỡng bại câu thương rồi.

“Tu Nghiêu…” Diệp Ly nhìn thấy cả người đầy vết thương của Mặc Tu Nghiêu, có chút nhíu mày. Đã xử lý xong Lôi Chấn Đình, tâm tình Mặc Tu Nghiêu vô cùng tốt, những năm gần đây Mặc Tu Nghiêu trăm phương ngàn kế muốn thu thập người thì đã thu thập gần hết. Mà ngay cả hai đầu lông mày vốn một tia tăm tối phiền muộn đầy sát khí cũng tiêu tán đi nhiều.

“A Ly, ta thắng.” Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói.

Diệp Ly khẽ gật đầu, nói khẽ: “Ta biết rõ.”

“Khục khục…” Lôi Chấn Đình ngã ngồi dưới đất ho hai tiếng, ho ra một ngụm máu. Quay đầu nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu hỏi: “Tại sao không giết ta?” Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng nói: “Bản vương đã nói…Nhất định muốn ngươi sống không bằng chết! Bản vương nói là phải làm!”

Lôi Chấn Đình khinh thường cười nói: “Bản vương ngược lại không nghĩ tới, Định Vương cũng yêu thích làm nhục tù bình bằng cách này.”

“Ngươi đã thừa nhận chính mình là tù binh là được rồi, ngươi không biết còn khá nhiều cách.” Mặc Tu Nghiêu cười nói, “Có muốn biết Bản vương có ý định chiêu đãi ngươi thế nào không?” Trong mắt Mặc Tu Nghiêu bỗng nhiên bắn ra tia ác ý mãnh liệt, phảng phất rất muốn xé nát Lôi Chấn Đình nhưng lại càng muốn lão ta còn sống

hơn.

Lôi Chấn Đình còn chưa kịp mở miệng, bên cạnh đột nhiên hiện lên một đạo kiếm quang. Mặc Tu Nghiêu giận tím mặt, “Lăng Thiết Hàn, ngươi muốn chết!” Chỉ thấy trường kiếm trong tay Lăng Thiết Hàn đâm vào ngực Lôi Chấn Đình, máu phun ra. Lại nhìn chỗ ngực của Lôi Chấn Đình đã xuất hiện một lỗ đầy máu, lập tức gần chết cho thấy đã không sống nổi.

Lăng Thiết Hàn vốn đứng gần Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu lại một tay vịn Diệp Ly. Lăng Thiết Hàn một kiến này vừa nhanh lại hung ác Mặc Tu Nghiêu làm sao mà ngăn trở được? Lôi Chấn Đình bị Lăng Thiết Hàn đâm một kiếm, chẳng những không cảm thấy thống khổ, ngược lại mang theo trào phúng vui vẻ nhìn về phía Mặc Tu Nghiêu. Phảng phất đang nói…, ngươi không phải muốn ta sống không bằng chết sao? Bản vương hiện tại sắp chết rồi.

“Ha ha…Lăng Thiết Hàn…Thập tam đệ…Đa tạ rồi.” Lôi Chấn Đình cười nhạt nói, ánh mắt ảm đạm thất sắc lưu trên người Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, xẹt qua một tia tiếc nuối cùng với lo lắng. Lại cái gì cũng không cách nào nói ra, thời gian dần qua, cuối cùng một tia sáng rọi trong đôi mắt dần giảm đi.

“Tu Nghiêu!” Diệp Ly giữ chặt tay Mặc Tu Nghiêu muốn chụp về phía Lăng Thiết Hàn, nói khẽ: “Ta hơi mệt, chúng ta về nghỉ ngơi đi.”

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu ấm áp, cúi đầu nhìn gương mặt thanh lệ của Diệp Ly chưa lau đi vết máu, trong mắt càng thêm vài phần áy náy, “Được, chúng ta trở về nghỉ ngơi trước. Lãnh tướng quân, Phượng Tam, ở đây giao cho các ngươi.”

Phượng Chi Dao đau khổ gật gật đầu, hắn cũng đã một ngày một đêm không được nghỉ?

Diệp Ly quay đầu hướng Lăng Thiết Hàn nói: “Lăng Các chủ có thể ở trong thành dưỡng thương cho tốt đi, chỗ Trầm tiên sinh có không ít thuốc trị thương.”

Lăng Thiết Hàn chắp tay nói: “Đa tạ Vương phi.”

Nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cùng nhau rời đi, Phượng Chi Dao quay đầu nhìn thoáng thi thể Lôi Chấn Đình trên mặt đất, cau mày nói: “Cái này xử lý thế nào?” Tuy là địch nhân, nhưng Lôi Chấn Đình vẫn là một đời kiêu hùng, Phượng Chi Dao cũng không muốn quá mức làm nhục lão rồi. Tục ngữ nói, người chết khoản nợ tiêu, nhiều hơn nữa cừu hận người chết còn có thể tính gì chứ? Có điều nếu như Lôi Chấn Đình rơi vào tay Mặc Tu Nghiêu, chỉ sợ thật sự phải chết không toàn thây rồi.

Lãnh Hoài nhíu mày, cũng cùng với ý tứ Phượng Chi Dao. Lãnh Hoài xuất thân là võ tướng chính thống, đối với danh tướng luôn mang vài phần kính ý đấy. Trừ phi không thể làm khác, bình thường cũng không muốn đương trường làm nhục thi thể địch nhân, đó khác gì hành vi của kẻ hèn.

Lăng Thiết Hàn nhìn lướt qua Lôi Chấn Đình trên mặt đất, nói: “Bản tọa đưa hắn về Tây Lăng, không biết có thể?”

“Đương nhiên có thể.” Lãnh Hoài và Phượng Tam liếc nhau, Phượng Chi Dao nói: “Nhưng mà…Phải do Định Vương phủ hỏa táng, Lăng Các chủ chỉ có thể mang tro cốt trở về.” Không phải Phượng Chi Dao quá mức cẩn thận, mà là từng có một Mặc Tu Nghiêu sắp chết mà phục sinh phát sinh những chuyện sau này, Phương Chi Dao thật sự không muốn tái diễn chuyện nguy hiểm như vậy.

Lăng Thiết Hàn cũng không để ý, hắn có thể vì Lôi Chấn Đình nhặt

xác, cũng coi là rất nghĩa khí rồi, gật đầu nói: “Không sao cả. Bản tọa có thể đợi vài ngày.” Phượng Chi Dao nói: “Không cần chờ vài ngày, rất nhanh là được rồi.” Hắn cũng không muốn để Lăng Thiết Hàn ở chỗ này chờ vài ngày, nhìn ra Vương gia vẫn còn tức giận không tiêu, nói không chừng phục hồi tinh thần lại muốn tìm Lăng Thiết Hàn phiền toái đây. Nếu chỉ là như thế cũng thôi đi, hiện tại bản thân Lăng Thiết bị trọng thương, không cần Vương gia ra mặt thì Định Vương phủ cũng có nhiều biện pháp giết chết hắn. Nhưng ý tứ Vương phi lại rõ ràng không muốn Lăng Thiết Hàn chết, vạn nhất Vương phi và Vương gia hờn dỗi, đối với bọn họ…cũng không có chỗ tốt gì.

Lãnh Hoài không có như Phượng Chi Dao nghĩ nhiều đến vậy, có chút kì quái nhìn Phượng Chi Dao, ngẫm lại cũng không có gì không đúng, gật đầu đồng ý. Lăng Thiết Hàn gật đầu nói: “Như vậy đa tạ rồi.”

“Lăng Các chủ không cần khách khí, lại nói chúng ta còn muốn đa tạ Lăng Các chủ.” Phượng Chi Dao chân thành nói. Bất kể vì cái gì, Lăng Thiết Hàn cứu được bọn hắn kể cả Vương phi còn có rất nhiều người bên trong thành đều là sự thật. Nếu không có Lăng Thiết Hàn đến kịp lúc, hôm nay kết cục thật đúng là khó nói.

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu trở lên phủ Tướng Quân, rửa mặt một phen. Mặc Tu Nghiêu đi ra liền thấy Diệp Ly đang xuất thần nhìn điểm tâm trên bàn. Tuy mới trải qua trận đại chiến suýt toàn quân bị diệt, nhưng bọn hạ nhân ở phủ Tướng Quân chuẩn bị đồ ăn sáng rất ngon miệng, hai người trở về không lâu tựu đưa đi lên ngay, để hai người rửa mặt xong có thể dùng ngay.

Vừa mới rửa mặt đi ra, Diệp Ly thay quần áo đã bị nhuốm máu, tẩy đi mệt mỏi cùng với huyết tinh trên mặt, lộ ra càng thêm thanh lệ động lòng người. Nhìn bộ dáng xuất thần, Mặc Tu Nghiêu không vui cau mày lại, trực giác có chút không thích. Nhẹ nhàng đi ra, từ phía sau

ôm nàng vào trong ngực, Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng hỏi: “A Ly, đang nghĩ gì?”

Diệp Ly hồi phục tinh thần, lắc đầu nói: “Không có gì…Những ngày này đều quá căng thẳng sụp, đột nhiên thư giản ngược lại không biết làm thế nào.”

Mặc Tu Nghiêu áy náy cọ xát tóc nàng, ôn nhu nói: “Đều là ta không tốt, A Ly…Về sau cũng không có chuyện gì có thể làm phiền nàng nữa. Về sau nàng muốn làm gì thì là cái đó, được không?” Đúng vậy, từ nay về sau lại không có cái gì có thể khiến lòng người phiền, trên đời này không còn có bất luận kẻ nào có thể uy hiếp được hắn và A Ly rồi. Bắc Nhung thất bại, ba năm năm mươi năm cũng không thể vựng dậy được. Lôi Chấn Đình chết rồi, đại đa số tinh binh Tây Lăng đều lựu tại Hồng Nhạn quan. Phía Nam còn đối mặt với Đại Sở có Mộ Dung Thận và Nam Hầu dẫn đầu ba mươi vạn đại quân, trong nước còn có ân oán phủ Trấn Nam Vương và Tây Lăng hoàng thất, dùng năng lực Lôi Đằng Phong có thể tự bảo vệ mình coi như không sai rồi. Về phần phía nam Đại Sở, Mặc Cảnh Lê bị lưu vong rồi, còn vị thành niên tiểu oa nhi đăng cơ, quyền hành lại do Hoàng thái hậu nắm trong tay thôi, cũng không có nổi sóng gió gì. Về sau…Thiên hạ này còn có ai dám động đến hắn và A Ly?

Diệp Ly hơi kinh ngạc nhìn hắn. Mặc Tu Nghiêu mở trừng hai mắt, cười nói: “Tại sao A Ly lại nhìn ta như vậy?”

Diệp Ly hỏi: “Chàng có ý định thu binh rồi hả?”

“Nên đánh đều đánh xong, không thu binh còn có thể làm gì?” Mặc Tu Nghiêu cười nói.

Diệp Ly im lặng không nói. Nhưng nàng không nghĩ tới Mặc Tu Nghiêu nhanh như vậy đã định thu tay lại rồi, những kế hoạch và

sách lược của Mặc Tu Nghiêu luôn luôn khiến nàng có cảm giác bất an. Cũng không phải nói có dã tâm là sai, Mặc Tu Nghiêu có thực lực kia, cũng có tư cách đi vấn đỉnh thiên hạ, thậm chí thống nhất thiên hạ. Nhưng có lẽ mấy ngày nay tới giờ, so với chiến sự khốc liệt, lại để cho nàng sinh ra loại ức chế chán ghét chiến tranh. Mấy năm nay chứng kiến người chết thật sự quá nhiều.

Ôm Diệp Ly vào trong ngực, khuôn mặt tuấn mỹ của Mặc Tu Nghiêu ôn hòa mỉm cười. Vỗ nhè nhẹ lưng Diệp Ly dịu dàng nói: “A Ly có mệt mỏi không, hay là nghỉ ngơi trước, được không?”

Diệp Ly vô ý gật đầu, tựa lên người Mặc Tu Nghiêu nhắm mắt lại, nàng xác thực là hơi mệt một chút. Đợi đến lúc Diệp Ly ngủ say, Mặc Tu Nghiêu mới nhẹ chân nhẹ tay bế nàng lên giường ngủ. Cúi người nhìn kiều nhan ngủ say đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, Mặc Tu Nghiêu thương tiếc đưa tay nhẹ phác thảo lấy gương mặt nàng, thấp giọng cười nói: “A Ly ngốc, sao Bản vương lại không biết nàng đang suy nghĩ gì đấy? Huống chi… nếu Bản vương đánh xong thì chẳng phải Mặc Tiểu Bảo biến thành phá gia chi tử rồi hả?”

Nhẹ nhàng đắp chăn cho Diệp Ly. Mặc Tu Nghiêu quay người ra ngoài, gian ngoài đặt tờ giấy Tuyên thành bên trên có mấy chữ viết có chút mất trật tự, hiển nhiên là chủ nhân viết chữ trong lúc vội vàng quên thu lại:

“Dứt chiến sông Hoài được mở thông

Lạnh trời quạ loạn réo trên không.

Đáng thương xương trắng mồ chung chạ

Quân bỏ mạng vì tướng lập công.”*

*Đây là bài thơ Điếu Vạn Nhân Trũng của Trương Tân

Binh bãi Hoài biên khách lộ thông

Loạn nha lai khứ táo hàn không

Khả lân bạch cốt toàn cô trũng

Tận vị tướng quân mịch chiến công

Chú thích: Hoài, tên sông, phát nguyên từ núi Đồng Bách tỉnh Hà Nam, chảy hướng đông, qua các tỉnh An Huy, Giang Tô rồi đổ ra biển đông.

Dùng bài thơ này để hình dung Mặc gia quân có lẽ hơi bất công một chút, nhưng nhìn ra được tâm tình người viết đối với thế cục trước mắt.

Xem ra Diệp Ly rất mệt mỏi, lúc tỉnh dậy sắc trời bên ngoài đã tối. Nếu Mặc Tu Nghiêu không lo lắng nàng quá lâu không ăn gì ảnh hưởng không tốt đến cơ thể thì nói không chừng còn sẽ tiếp tục nằm ngủ.

Diệp Ly ngồi dậy, nhìn Mặc Tu Nghiêu khoan thai ngồi bên cạnh mình không có chút biến hóa, đã hiểu hắn chưa từng nghỉ ngơi. Kỳ thật ngày hôm nay mệt mỏi không chỉ có Diệp Ly mà còn đám người thủ ở Hồng Nhạn quan. Mặc Tu Nghiêu nửa đường nghe Diệp Ly còn ở Hồng Nhạn quan, liền mang theo người ra roi thúc ngựa gấp trở về, cùng Lôi Chấn Đình đại chiến một hồi, nói không phiền lụy là không thể nào đấy.

“Tại sao không nghỉ ngơi?” Đôi mi thanh tú Diệp Ly nhẹ chau lại, nhẹ giọng hỏi

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười lắc đầu, nói khẽ: “Nhìn A Ly, không phiền lụy…A Ly ngủ lâu rồi, nên ăn tối.” Diệp Ly không nói gì nhìn dáng vẻ tươi cười ôn nhu của nam nhân trước mắt, phảng phất bộ dáng âm trầm thô bạo lúc đánh với Lôi Chấn Đình và Lăng Thiết Hàn chưa bao giờ tồn tại. Nhìn nàng không nói gì, dáng vẻ tươi cười của Mặc Tu Nghiêu hơi thu lại, đưa tay ôm Diệp Ly vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi: “A Ly giận ta à?”

Diệp Ly đã trầm mặc một lát, khẽ thở dài một cái lắc đầu nói: “Không, ta biết rõ…Chàng đúng.”

Mặc Tu Nghiêu cũng trầm mặc lại, sau nửa ngày mới mỉm cười nhìn Diệp Ly nói: “Chỉ là không thể tiếp nhận đúng hay không? Không sai, chuyện lần này…Là ta cố ý đấy. Sao phế vật Mặc Cảnh Lê có thể làm ta bị thương. Kỳ thật…Theo lúc ban đầu A Ly để cho người giao danh sách mật thám núi Thương Mang cho ta thì ta đã có quyết định này. Ta biết rõ Mặc Cảnh Lê bị ép tới thời điểm sẽ làm ra chuyện gì. A Ly xem, hiện tại…Hết thảy đều diễn ra theo hướng ta nghĩ. Chỉ là…Ta không nghĩ tới, A Ly nàng không nghe lời ta, ly khai Hồng Nhạn quan. Nếu Lăng Thiết Hàn không kịp đuổi tới …Thật may mắm, lúc trước cứu Lăng Thiết Hàn một mạng quả nhiên đúng…” Mặc Tu Nghiêu ôm Diệp Ly bên hông, tay có chút run rẩy, nhưng hắn cúi đầu nhìn Diệp Ly trong giọng nói mang theo bộ dáng tươi cười nhàn nhạt. Cố tỏ ra vui vẻ làm cho trong lòng Diệp Ly càng thêm chua xót.

Nàng không thể trách người nam nhân này. Diệp Ly nhẹ nhàng tựa vào Mặc Tu Nghiêu mà yên lặng nghĩ đến. Vô luận hắn có làm nhiều việc đi nữa, nhiều cách làm của hắn không cách nào tiếp nhận, tuy nhiên nàng vĩnh viễn cũng không thể nào trách hắn. Cái này không phải lỗi của hắn, hắn muốn bào thù, muốn bảo hộ người nhà của mình, muốn Định Vương phủ phát triển, muốn tiểu nhân phải trả giá. Vô luận từ chỗ nào hắn cũng không sai.

Mặc Tu Nghiêu nhẹ nhàng ôm Diệp Ly, hôn hôn mấy sợi tóc của nàng, nhẹ giọng cười nói: “Ta đã nghĩ giấu A Ly ở trong cung điện xinh đẹp an toàn nhất, không để người nào nhìn thấy, vĩnh viễn không ai tổn thương được A Ly. Thế nhưng ta không làm như vậy. Ta biết A Ly không thích như vậy. Cho nên…Ta muốn cùng A Ly đứng chung một chỗ, cùng nhau đối mặt hết tất cả, cho dù A Ly không thích. A Ly, nàng đừng chán ghét ta có được không?”

Dù biết rõ nàng chán ghét những thứ này. Nhưng ta nguyện đem những thứ tàn khốc nhất xé rách trước mặt nàng. Bởi vì đây là Mặc Tu Nghiêu…Mặc Tu Nghiêu không phải công tử thế gia tễ pguyệt phong quang*(trăng thanh gió mát), cũng không phải là tiên nhân thế ngoại thanh khí xuất trần, Mặc Tu Nghiêu từ núi thây biển máu ở bên trong bò ra tới Địa Ngục Tu La. Tuy A Ly cho tới bây giờ không phải là tiểu thư được dưỡng tại nhà, bên trong yếu đuối, nhưng tận sâu trong đáy lòng A Ly vĩnh viễn là mềm mại cùng lương thiện. Sao sẽ thích gió tanh mưa máu tàn khốc, tính toán cùng với chiến trường máu chảy thành sông đâu này? Thế nhưng mà…Làm sao bây giờ đâu này? Mặc Tu Nghiêu thầm nghĩ dù như thế vẫn muốn nàng cùng hắn.

“Tu Nghiêu…” Diệp Ly nhẹ giọng thở dài, ngẩng cao đầu nhìn đôi mắt ôn nhu nhưng tràn đầy cố chấp kiên trì. Đưa tay sờ nhẹ mấy sợi tóc tuyết trắng, thấp giọng nói: “Không phải chàng sai, sao ta lại trách chàng. Ta chỉ là…hơi khổ sở thôi. Ta rất muốn thuyết phục chính mình, bọn hắn hi sinh đều là có giá trị. Dù cho Hồng Nhạn quan hai mươi vạn quân toàn bộ chết rồi, ít nhất có thể rút ngắn mấy năm chiến loạn. Nhưng…tướng sĩ và bách tính hi sinh dừng lại hai mươi vạn? Huống chi…Ta khổ sở tính toán cái gì? Thậm chí đại đa số người trong bọn họ ta còn không biết tên, sao có thể khổ sở vì bọn họ? Nhiều người như vậy, cho dù ta khổ sở đến chết, thì tình cảm cho bọn hắn cũng chưa tới nửa khắc đồng hồ, vậy khổ sở của ta với

bọn hắn có thể được gọi là gì? Chỉ là…Mỗi người trong bọn hắn đều có người nhà, có người thân, bọn hắn đau khổ lại là cả đời. Cho nên…Tu Nghiêu ta không sao, ta thật sự chỉ hơi khổ sở thôi.Rất nhanh rồi cũng sẽ tốt."

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu, nhu hòa vỗ lưng Diệp Ly im ắng an ủi nàng. Đem hết thảy cảm giác yêu ớt của Diệp Ly triệt tiêu hết. Mặc Tu Nghiêu ôm Diệp Ly trong ngực, hơi đơn bạc nhưng bên môi mang theo cố chấp kiên trì và đau xót.

"A Ly, thật có lỗi." Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói. Hắn thực sự cảm thấy có lỗi với nàng, nhưng hắn sẽ không nhận lỗi. Cũng giống Diệp Ly, thân là Thống soái tối cao của Mặc gia quân, hắn cũng không có bất kỳ một quyết định sai nào. Dù cho hôm nay Mặc gia quân không kịp cứu viện, toàn bộ tướng sĩ Hồng Nhạn quan toàn bộ chết trận, thậm chí binh sĩ Tây Lăng xâm nhập Hồng Nhạn quan tàn sát bừa bãi, cũng không có ai nói Định Vương quyết định sai đấy. Hắn suất lĩnh nhân số thấp hơn địch nhân mấy lần, Mặc gia quân liên tục đối mặt ba quốc gia vây công, lúc này đây một lần là xong, rút ngắn thời gian chiến loạn. Thân là một thượng vị giả, hắn đã làm đúng.

Hắn thực sự xin lỗi chỉ có vợ hắn, người yêu của hắn. Lại khiến nàng nhận nhiều thống khổ khi lựa chọn lấy hay bỏ, lại để nàng tự mình chôn vùi Kỳ Lân một tay nàng huấn luyện. Từ đầu tới cuối, Mặc Tu Nghiêu hắn thực xin lỗi, chỉ có một người Diệp Ly – tình cảm hắn thật chân thành đấy, đã từng quyết định muốn vĩnh viễn che chở nàng làm một thê tử vô ưu vô lo.

"Không có sao." Diệp Ly nói khẽ, trong lòng ruột mềm trăm mối. Vô luận hắn làm gì nàng đều tha thứ đấy, Diệp Ly mỉm cười thản nhiên. Hóa ra không biết từ lúc nào, nàng đã yêu hắn như thế.

"A Ly, về sau không bao giờ…như vậy nữa."

“Được, ta đã biết.” Trong lòng ẩn những nỗi đau đớn vĩnh viễn sẽ không biến mất, nhưng thời gian sẽ giảm đi. Nhân sinh chưa từng có cái gì là thập toàn thập mỹ, mà bây giờ, đã rất tốt. Một nam nhân có thể bệ nghễ thiên hạ mây mưa thất thường nhưng lại vì tâm tình của nàng mà thấp thỏm không yên, có ba đứa con thông minh đáng yêu nhu thuận, có nhiều người nhà luôn một lòng vì nàng, một đám bằng hữu và thuộc hạ trung can nghĩa đảm. Cuộc sống như thế, còn cái gì chưa đủ sao? Có lẽ nàng và Mặc Tu Nghiêu vĩnh viễn không cùng quan điểm, ví dụ như nàng không thích âm mưu quỷ kế mà hắn lại am hiểu nhất là giết người không đền mạng. Lại ví dụ như nàng luôn quý trọng tánh mạng người khác, còn hắn không ngần ngại cầm tánh mạng người khác đùa bỡn đánh cược. Nhưng, hắn sẽ vì nàng mà nhượng bộ, nàng sẽ vì hắn mà bao dung. Cái này là đủ rồi.

“Vương gia, Vương phi. Thuộc hạ cầu kiến.” Ngoài cửa vang lên giọng của Phượng Chi Dao

Chỉ chốc lát sau, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cùng xuất hiện ở bên ngoài khách sảnh. Đến cầu kiến cũng không phải chỉ có một mình Phượng Chi Dao, Lãnh Hoài, Hàn Minh Nguyệt, Hà Túc, mà ngay cả Nguyên Bùi tướng quân đã ngất đi buổi sáng cũng đều ở đây. Chứng kiến hai người cùng nhau đến, Phượng Chi Dao ám ám thở dài một hơi.

Phượng Chi Dao không chỉ là huynh đệ hảo hữu cùng lớn lên với Mặc Tu Nghiêu, những năm gần đây cũng coi Diệp Ly là bạn tốt rồi. Phượng Tam công tử cũng hiểu hai người này rõ hơn người khác. Tưởng rằng về sau hai người sẽ có một ít mâu thuẫn, lại thật không ngờ vậy mà không phát sinh gì. Phượng Chi Dao không khỏi nhìn Diệp Ly vài lần, trong lòng lại đánh giá Diệp Ly cao vài phần.

Tiếp thu ánh mắt cảnh cáo của Mặc Tu Nghiêu, Phượng Chi Dao mới

ho nhẹ một tiếng thu hồi ánh mắt dò xét, cười nói: “Vương gia, Vương phi,quấy rầy.”

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn: “Ngươi còn biết a, đã trễ như thế vậy tới làm gì?”

Diệp Ly bất đắc dĩ đưa tay lôi kéo, mỉm cười với Nguyên Bùi nói: “Lão tướng quân, thân thể có khỏe hơn không.”

Nguyên Bùi vội vàng nói: “Đa tạ Vương phi quan tâm, mạt tướng khá tốt. Chỉ là lớn tuổi, có chút không còn dùng được, thật khiến cho Vương phi chê cười.” Diệp Ly mỉm cười nói: “Lão tướng quân, may mắn mà có lão tướng quân tọa trấn.”

“A Ly nói rất đúng, Nguyên lão tướng quân, mời ngồi đi.” Thấy Diệp Ly quét mắt về phía mình, Mặc Tu Nghiêu cũng biết nghe lời, lại cười nói, “Tất cả mọi người còn chưa dùng bữa tối, không bằng cùng dùng đi.”

Phương Chi Dao yên lặng liếc mắt là ngươi và Vương phi còn chưa dùng bữa tối à?

Định Vương tự mình mời nên mọi người cũng không cự tuyệt, trong chốc lát, nha đầu liền đưa lên bữa tối đã chuẩn bị từ trước. Đều là đồ ăn cực kỳ thanh đạm, những ngày này tất cả mọi người mệt mỏi nhiều, ai cũng không có chăm chút bữa ăn. Trong lúc nhất thời khẩu vị thay đổi, vô cùng vui sướng dùng một bữa tối ngon miệng.

Đợi đến lúc bọn nha đầu bê canh thừa đều rút lui ra ngoài, Mặc Tu Nghiêu mới hỏi nói: “Muộn như vậy, có việc gấp gì?”

Lãnh Hoài đứng lên nói: “Khởi bẩm Vương gia, chúng ta muốn hỏi… Tù binh Tây Lăng nên xử trí như thế nào?” Kỳ thật chuyện này cũng

không phải việc gì gấp, nhưng bọn họ bị Phượng Chi Dao kéo tới, Phượng Chi Dao lúc này bộ dáng ăn uống no sau giả bộ chết, Lãnh Hoài bất đắc dĩ chỉ xuất ra chuyện này nói một chút.

Tuy không gấp, nhưng cũng không phải chuyện nhỏ. Binh sĩ Tây Lăng bị bắt làm tù binh khoảng chừng gần mười vạn. Nhiều người như vậy, vô luận để ở nơi nào đều là vấn đề lớn, vô luận xử trí thế nào đều rất phiền toái.

Nghe vậy, đôi mắt Mặc Tu Nghiêu lóe lên. Đang muốn nói chuyện thì nhìn Diệp Ly bên cạnh một chút, trầm ngâm chốc lát nói: “Phái người đưa về cho Tây Lăng. Chúng ta cũng không cần nhiều. Một binh sĩ cho năm mươi lượng bạc trắng.

Lãnh Hoài do dự một chút, “Người Tây Lăng sẽ đồng ý sao?” Năm mươi lượng cũng không nhiều, nhưng là mười vạn người cộng lại cũng rất nhiều rồi. Huống chi, ý niệm thu thập mười vạn binh mã cũng không phải việc khó. Ít nhất phải đổi năm sáu trăm vạn lượng bạc trắng, đối với Tây Lăng mà nói cũng không phải vụ mua bán có lợi.

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh nói: “Ngươi đem việc này thông báo thiên hạ, bọn hắn không đồng ý cũng phải đồng ý. Nếu không đồng ý…liền mang toàn bộ người đến phương Bắc trồng trọt.” Phương Bắc bị người Bắc Nhung chà đạp không thành bộ dáng, vừa vặn thiếu người khai hoang.

Lãnh Hoài tưởng tượng, cũng vui lên. Quả nhiên Định Vương đa mưu túc trí, “Mạt tướng tuân mệnh.”

Chương 413: Hậu quả của chiến tranh

Edit: Hồng Rica
Beta: Sakura

Rốt cục trận chiến cũng đánh xong. Tuy vừa trải qua một hồi ác chiến, Hồng Nhạn quan tràn ngập nhàn nhạt mùi máu tươi, nhưng lại có một ít an tường ngày xưa. Trên đường cái, cửa thành, không có người ra ra vào vào như bình thường. Các tướng sĩ Mặc gia quân yên lặng thanh lý rửa sạch vết máu trên đường phố. Những…vết máu này có rất nhiều là của chiến hữu của bọn hắn, có rất nhiều là của địch nhân bọn họ đấy. Lăn lộn cùng một chỗ ai cũng không rõ ràng lắm rốt cuộc là máu của ai, nhưng song phương giao chiến thì cũng phải bỏ ra cái giá quá lớn.

Sáng sớm, Diệp Ly mang theo Tần Phong, Trác Tĩnh cùng với Vệ Lận ra Hồng Nhạn quan, đi đến sườn núi cách Hồng Nhạn quan không xa. Bọn hắn đến đã có không ít người chờ tại đó rồi. Người chỗ này đại đa số đều là mang theo thương tích đấy, thậm chí tổn thương không nhẹ. Trên mặt mỗi người đều mang thần sắc nghiêm nghị trầm trọng. Đây là địa phương hơn một ngàn Kỳ Lân an nghỉ. Thấy Diệp Ly đến, hơn một trăm Kỳ Lân đều lập tức đứng thẳng người, cùng kêu lên hành lễ, “Bái kiến Vương phi.”

Diệp Ly trịnh trọng nhẹ gật đầu, đứng lên nói: “Không cần đa lễ.”

“Đa tạ Vương phi tự mình đến tham dự tang lễ các huynh đệ.” Một nam tử trung niên mặt mũi đầy tang thương tiến lên, cung kính thi lễ với Diệp Ly. Đóng tại Hồng Nhạn quan duy nhất chỉ còn sống một vị

thống lĩnh tiểu đội Kỳ Lân. Tuy đối với thành viên của Kỳ Lân, Diệp Ly không nhớ được đầy đủ tên tuổi, nhưng Diệp Ly nhớ phần lớn những thống lĩnh tiểu đội. Bởi vì những người này đa số đều là người tài trong nhóm Kỳ Lân huấn luyện đầu tiên luyện ra trong đó rất nhiều kỹ năng thậm chí là do tự tay Diệp Ly chỉ dạy. Diệp Ly còn nhớ, nam tử này tên là Lý Dục. Cùng tên với Lý Dục Nam Đường Hậu Chủ học rộng tài cao phong lưu nhĩ nhã*(vị vua thời nam đường con trai thứ 2 của Lý Cảnh), nhưng lại hoàn toàn bất đồng người. Cho dù mặt đối mặt với chiến hữu thì hắn khó mở miệng, nhưng lúc này đây có thể chủ động tiến lên nói chuyện với Diệp Ly, xác thực có chút không dễ dàng.

Diệp Ly cười khổ, nói: “Bọn họ đều do ta huấn luyện ra, sao ta có thể không đến? Ta…Thật xin lỗi.”

Vốn là nam tử trầm mặc ít nói nhưng tròng mắt lập tức đỏ lên, nhìn qua Diệp Ly có chút nghẹn ngào mà nói: “Không, không liên quan Vương phi. Thân là quân nhân…Da ngựa bọc thây cũng là chuyện may mắn. Chỉ là chúng ta…” Diệp Ly nhìn lại, so với quân dung chỉnh tề, kỳ thật Kỳ Lân bất phàm, hiện tại có hơn một trăm binh sĩnh vết thương chất chồng lộ ra có chút chán chường bi thương. Trước hơn một trăm thiên quân vạn mã đều chưa từng có chút bức lui, lúc này hốc mắt đều đỏ lên, nhìn qua từng dãy phần mộ chỉnh tề trước mắt. Trong lúc này nằm đó đều là chiến hữu xuất sinh nhập tử với bọn hắn. Có lẽ hai ngày trước bọn hắn đã từng tụ cùng một chỗ tán chuyện phiếm đùa giỡn, trò chuyện với người nhà của mình, cùng thê nhi tương lai. Hiện tại đã một âm một dương sinh tử cách biệt.

Diệp Ly nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đi đến phần đất trống phía trước phần một, cung kính bái ba bái, trầm giọng nói: “Tế rượu!”

Sau lưng, Tần Phong và Vệ Lận một trước một sau, trực tiếp cầm vò rượu hướng trước mộ địa mà đi. Từng mộ phần đều dải lên một tí

rượu nhạt, các tướng sĩ Kỳ Lân bên cạnh cũng đi theo hai người dọc theo tòa mộ phần mà vung rượu.

Trên khoảng đất trống phía trước, tiếng đàn trầm thấp nức nở nghẹn ngào vang lên, mọi người quay đầu lại, trước khi Diệp Ly ngồi trên mặt đất, trên đầu gối bày biện cầm Ô Mộc. Diệp Ly khẽ gảy, tiếng đàn nức nở nghẹn ngào từ đầu ngón tay bay ra. Tiếng đàn phong cách cổ xưa, khảy đàn ra điệu âm trầm càng vài phần thê lương bi ai. Đây là, Chiêu Hồn khúc.

Diệp Ly cũng không giỏi cầm kỹ, thậm chí trên mặt nàng đều không có chút thần sắc bi thương. Nhưng tiếng đàn theo ngón tay đàn chảy ra làm hết thảy mọi người có thể tinh tường cảm nhận được sự sầu bi cùng với tiếc nuối nhàn nhạt. Đúng vậy, không phải thống khổ mà là tiếc nuối. Tiếc nuối vì mình làm không đủ tốt, càng thêm tiếc nuối các chiến sĩ ưu tú mà chết đi như vậy.

Bỗng dưng, tiếng đàn trở nên mãnh liệt, mỗi một căn dây cầm phảng phất gảy đạn trong lòng mọi người. Khiến cho mọi người không tự chủ nhớ lại năm tháng trước kia. Vừa gia nhập Kỳ Lân là kiêu ngạo và vui sướng, huấn luyện gian khổ cùng đồng sanh cộng tử kia, còn có chung phó chiến trường hào hùng.

“Nam nhi phải gánh vác quốc gia, chết trận sa trường là niềm tự hào!” Có người trầm giọng quát, “Các huynh đệ…Tạm biệt!”

“Mời rượu!” Tất cả mọi người bưng vò rượu trong tay, đối với từng một phần trước mắt ngửa đầu uống sạch.Trong tiếng đàn, vô số nước mắt cùng với rượu chảy cùng một chỗ, làm ướt vô số phiến bia mộ của các tướng sĩ đang ngủ ở đây. Các huynh đệ…Đi đường cẩn thận!

Kết thúc khúc nhạc, Diệp Ly đứng dậy, tiện tay để Ô Mộc Cầm bên

người rồi đứng lên. Nhìn các tướng sĩ mặt mũi đầy lệ trầm giọng nói: "Lý Dục!"

Trung niên tên Lý Dục tiến lên, cung kính nói: "Có thuộc hạ!"

Diệp Ly nhìn hắn, trầm giọng nói: "Từ giờ trở đi, ngươi là Phó Thống lĩnh Kỳ Lân. Bản phi mệnh lệnh cho ngươi, ngươi mang Kỳ Lân về dưỡng sức. đợi tất cả mọi người hồi phục như cũ lập tức về thành. Trong vòng một năm, Bản phi muốn nhìn thấy một Kỳ Lân nguyên vẹn. Ngươi…Có thể làm được không?"

Lý Dục không khỏi sửng sốt một chúng, chống lại ánh mắt thanh thấu kiên định của Diệp Ly, vội vàng cất cao giọng nói: "Thuộc hạ lĩnh mệnh! Thuộc hạ cam đoan, trong vòng một năm…Nhất định đem Kỳ Lân nguyên vẹn về cho Vương phi!" Mệnh lệnh này của Diệp Ly, xác thực làm cho Lý Dục lo lắng. Kỳ Lân Phó thống lĩnh chức vị cùng phẩm cấp đều cực kỳ bất phàm đấy. Cho dù là Từ gia Tam công tử, gia nhập Kỳ Lân mấy năm, vô luận năng lực trên chiến trường đều dốc sức liều mạng tuyệt đối không thua ai, hơn nữa còn là biểu ca của Định Vương phi. Ngay cả như vậy, Từ Thanh Phong cũng chỉ thống lĩnh của tiểu đội mười hai mà thôi. Vương Phi đúng lúc này đề bạt hắn làm Phó thống lĩnh…

Phảng phất nhìn ra ý nghĩ trong lòng của Lý Dục, Diệp Ly thản nhiên nói: "Rời đi đều là huynh đệ của ngươi, Bản phi hy vọng ngươi có thể tự mình bổ khuyết lại những vị trí còn trống của bọn hắn."

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Lý Dục cao giọng nói, lúc này đây trong giọng nói càng thêm nhiều phần kích động. Diệp Ly gật đầu nói: "Mọi người tổn thương cũng chưa khỏi, đều sớm đi về nghỉ ngơi đi."

"Vâng, thuộc hạ cáo từ!" Lý Dục gật đầu đáp, quay người mang theo hơn trăm tướng sĩ Kỳ Lân đi về Hồng Nhạn quan.

“Vương phi, chúng ta cũng cần phải trở về.” Trác Tĩnh khẽ nói. Diệp Ly lắc đầu, nói: “Ta còn muốn ở lại chốc lát.” Diệp Ly lần nữa ngồi trên mặt đất, đặt cầm Ô Mộc lên gối khảy đàn. Cũng không có cố định khúc nhạc gì, chỉ là khảy đàn đứt quãng lúc ngưng lúc nghỉ, nghĩa địa màu trắng tràn đầy thê lương làm cho lòng người cảm thấy vài phần đau lòng.

Cách phần mộ Kỳ Lân không xa, Mặc Tu Nghiêu và Hàn Minh Nguyệt sóng vai mà đứng. Nghiêng nghiêng nhìn lại, vừa hay nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của nữ tử áo trắng trên mộ địa. Hàn Minh Nguyệt nhìn Mặc Tu Nghiêu tóc trắng như tuyết nói: “Đã lo lắng, sao không qua xem?”

Mặc Tu Nghiêu liếc nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “Bản vương tự có chừng mực.”

Hàn Minh Nguyệt cười nhạt không nói. Cho tới bây giờ hắn không thể không hâm mộ Mặc Tu Nghiêu quả nhiên có ánh mắt tốt. Chuyện lần này, theo lý trí thì xác thực không thể trách Mặc Tu Nghiêu, nhưng theo mặt tình cảm vô luận là ai chỉ sợ không nhịn được muốn cho hắn một bạt tai. Nhưng Diệp Ly từ đầu tới cuối cũng không trách Mặc Tu Nghiêu qua một câu. Bất kể nàng thật sự thông cảm hay bao dung cho Mặc Tu Nghiêu, thì đây đều là phúc phận Mặc Tu Nghiêu. Bởi thế, đại khái cũng chính vì đã có Diệp Ly nên Mặc Tu Nghiêu mới không cực đoan thêm.

Những năm này, không gặp Mặc Tu Nghiêu nhưng Hàn Minh Nguyệt vẫn thường xuyên chú ý Mặc Tu Nghiêu đấy. Dù sao ngoại trừ đứa em ruột ra, Hàn Minh Nguyệt xem trọng nhất là Mặc Tu Nghiêu. Những năm này, nhiều lần Hàn Minh Nguyệt mơ hồ cảm nhận được Mặc Tu Nghiêu không khống chế được, nhưng mỗi lần sắp không thể khống chế được thì Mặc Tu Nghiêu lại vững vàng mà dừng lại. Hiển

nhiên, đây hết thảy đều có liên quan tới Diệp Ly.

Giống như tối hôm qua, Lãnh Hoài đưa binh sĩ tù binh Tây Lăng về, Hàn Minh Nguyệt tin tưởng cảm giác được sát niệm của Mặc Tu Nghiêu. Nhưng chỉ trong nháy mắt hắn hoàn mỹ khống chế được rồi. Sau đó đâu vào đấy phân phó Lãnh Hoài xử lý những tù binh này. Phảng phất như Định Vương có lòng từ bi rộng lớn. Trời mới biết, Mặc Tu Nghiêu cho tới bây giờ cũng không phải là người đối xử tử tế với địch nhân. Mà khi đó, người có thể ảnh hưởng Mặc Tu Nghiêu cũng chỉ có một mình Diệp Ly. Cho nên tại thời điểm này Hàn Minh Nguyệt mới có hơi hiểu tại sao Phượng Chi Dao lại khẩn trương như vậy. Nếu như Mặc Tu Nghiêu là một thanh bảo kiếm bộc lộ tài năng tuyệt thế mà nói thì Diệp Ly là vỏ kiếm. Nếu như Mặc Tu Nghiêu là thiên lý mã tuyệt phẩm …, Diệp Ly có thể là người chế ngự mã. Cả hai thứ đó, thiếu một thứ cũng không được.

Hàn Minh Nguyệt cúi đầu buồn cười nói: “Tu Nghiêu, ngươi đã qua tuổi bốc đồng rồi. Lòng tha thứ của người khác không phải thứ để ngươi tùy ý tiêu xài. Ít nhất…kính một chén rượu trước mộ các tướng sĩ Kỳ Lân. Những người này đều một tay Định Vương phi tự mình huấn luyện ra. Hoàn toàn khác với binh chủng ngươi ta và ta biết. Ta cảm thấy, Vương phi đối đãi với Kỳ Lân không bình thường. Lúc này đây vì kế hoạch của ngươi, một thoáng hy sinh nửa Kỳ Lân, nếu có người hủy nửa Định Vương phủ, ngươi có cao hứng không?”

Mặc Tu Nghiêu trầm mặc hồi lâu, đột nhiên trầm giọng nói: “Ta chán ghét Kỳ Lân!

Hàn Minh Nguyệt sững sờ, trầm ngâm một lát không nhịn được cười nói: “Ngươi chán ghét Kỳ Lân hay là chán ghét Vương phi đối với người khác đặc biệt? Vương phi không giống những nữ tử khác, ngươi sớm hiểu vậy không phải sao. Đi thôi…Đừng nói cái gì chán ghét Kỳ Lân. Bọn họ đều là chiến sĩ ưu tú nhất đáng khâm phục.

Đừng nói cho ta ngươi không có tiếc hận.”

Mặc Tu Nghiêu thân là Định Vương, đương thời có thể nói danh kiếm độc nhất vô nhị. Tất nhiên có ưu thích sở hữu binh sĩ tinh nhuệ đấy, lại làm sao có không thích Kỳ Lân tinh binh trong tinh binh chứ? Nói thật, Mặc Tu Nghiêu trước đây đánh giá thấp sức chiến đấu của Kỳ Lân, thậm chí hắn kỳ thật không có nghĩ qua Diệp Ly phái Kỳ Lân đóng ở Hồng Nhạn quan. Dù sao, so với vài chục vạn đại quân, vô luận là đội quân ngàn người tinh diệu đều lộ ra quá mức nhỏ bé rồi. Vốn Mặc Tu Nghiêu đã chuẩn bị tốt toàn quân Hồng Nhạn quan bị diệt, lại không nghĩ rằng một đội nhân mã không nằm trong sự tính toán của hắn lại cứu được toàn bộ Hồng Nhạn quan.

Lại trầm mặc một hồi lâu, Mặc Tu Nghiêu mới đi đến chỗ Diệp Ly.

“Tu Nghiêu.” Sau lưng, Hàn Minh Nguyệt đột nhiên lên tiếng nói.

Mặc Tu Nghiêu quay đầu lại, nhìn hắn nhíu mày nghi hoặc một cái. Hàn Minh Nguyệt nói: “Chúng ta vẫn là huynh đệ đúng không?”

Mặc Tu Nghiêu hơi gật đầu, dưới bàn chân một điểm lao về phía Diệp Ly.

Nhìn xem bóng ảnh người nào đó vội vàng rời đi, Hàn Minh Nguyệt không khỏi thấp giọng cười ra tiếng. Ai có thể tưởng tượng, ai kia năm đó là người trong mộng của vô số khuê nữ, tùy ý phi dương phảng phất bất luận hoàn cảnh khó khăn nào cũng không tỏ vẻ lo lắng như thời điểm này. Nghĩ kĩ chính mình, công tử Minh Nguyệt gương mắt hướng phương xa, bên môi nở nụ cười ưu nhã cùng với thoải mái nhẹ nhõm.

Mặc Tu Nghiêu nhẹ nhàng rơi xuống sau lưng Diệp Ly, không có nửa điểm kinh động. Bọn người Tần Phong nhìn Mặc Tu Nghiêu, im ắng

lui xuống. Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly ngồi trên đất, lặng yên đi tới học Diệp Ly cũng ngồi trên mặt đất.

“Tu Nghiêu?” Diệp Ly dừng đàn, có chút khó hiểu nói: “Không phải bọn người Phượng Tam còn có việc tìm chàng sao?” Làm sao lại tới đây?” Mặc Tu Nghiêu cười nhạt nói: “Trấn chiến đều đánh xong, chuyện đại sự cũng có thể hoãn một chút mà?”

Diệp Ly mỉm cười nhẹ gật đầu, hiện tại ngoại trừ Mộ Dung Thận và Nam Hầu vẫn còn ở phía nam dẫn binh mã Đại Sở đối kháng với Tây Lăng bên ngoài, dưới trướng Mặc gia quân đã một mảnh yên lặng rồi. Cúi đầu suy tư một phát, Diệp Ly nói: “Người nhà binh sĩ bỏ mình cùng trọng thương an trí…”

Mặc Tu nghiêu cầm chặt tay hơi lạnh của nàng ủ ấm bên trong nói: “Những chuyện này giao cho công tử Thanh Trần xử trí là được rồi. A Ly không cần quan tâm, ta cam đoan từng hậu sự của binh sĩ chết trận sẽ được an bài thỏa đáng. Kỳ Lân cũng vậy.

Diệp Ly hơi gật đầu cười, nàng cũng không lo lắng Kỳ Lân. Bản thân Kỳ Lân có chế độ vô cùng hoàn thiện, trong đó kể cả chế độ đền bù tổn thất cả thương vong, hơn nữa người Kỳ Lân không nhiều lắm, chỉ cần dựa theo quy định chấp hành là được rồi. Nhưng binh mã Mặc gia quân lại khác, ngàn vạn nhân mã thương vong, phải xử lý thỏa đáng không dễ dàng.

Nhìn ra được lo lắng của Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu kiên định cam đoan nói: “Ta sẽ phân phó tất cả tướng quân, phụ trách tốt từng hậu sự của tướng sĩ.” Mặc Tu Nghiêu trịnh trọng cam đoan, Diệp Ly không khỏi cười một tiếng: “Ta tin tưởng chàng, không cần nghiêm túc vậy đâu. Ta cũng chỉ thuận miệng nói vài lời mà thôi.”

Mặc Tu Nghiêu cười nhạt không nói. A Ly lòng mềm yếu rồi. Mặc Tu

Nghiêu biết rõ nàng muốn những thứ này cũng không phải vì cái gì gọi là thiện lương, phẩm đức cao thượng. Mà là nàng cho rằng có lẽ nên làm vậy. Diệp Ly có rất nhiều ý nghĩ mà người thời này đại không giống nhau. Ví dụ nàng cho rằng nam nhân phải tôn trọng nữ nhân, nàng cho rằng quân nhân phải bảo hộ dân chúng, nàng cho rằng phải chiếu cố binh sĩ thương vong vì quốc gia bỏ mạng vân vân và vân vân, cũng không phải nàng không đúng, mà là đối với thời đại này mọi người cho rằng quá vớ vẩn. Nhưng là, hắn yêu một người không bình thường như A Ly. Mặc Tu Nghiêu biết rõ nàng có chút kinh nghiệm thần kỳ kia, thậm chí cảm thấy A Ly từng đã sống ở một thế giới vui sướng hạnh phúc hơn thế giới này. Cho nên hắn vừa muốn dâng toàn bộ thế giới đến tay nàng, hắn lại muốn nàng hạnh phúc hơn dĩ vãng.

Mặc Tu Nghiêu tiếp nhận cầm Ô Mộc trong tay Diệp Ly, để lên gối mình gẩy nhẹ. Cầm kỹ Mặc Tu Nghiêu thật ra đỡ hơn Diệp Ly một ít, vẫn là Chiêu Hồn khúc kia. Nhưng trong tay Mặc Tu Nghiêu lại thêm nhiều phần sục sôi cùng với chấn chiếp nhân tâm mang cảm giác tang thương. Diệp Ly kinh ngạc nghe hắn khảy khúc nhạc, rốt cục không nhịn được từng giọt nước mắt tuôn rơi.

Một khúc đã xong, Mặc Tu Nghiêu buông tay khỏi Ô Mộc cầm, ôm nàng vào lòng, “Khóc đi, A Ly…Thực xin lỗi, đều là ta không tốt…” Diệp Ly trong ngực Mặc Tu Nghiêu, rốt cục cũng khóc thành tiếng.

Mặc Tu Nghiêu nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, ánh mắt tràn ngập trìu mến và thương yêu.

Hai người trở về phủ Tướng Quân, nghênh đón bọn họ là Phượng Tam công tử đang phát điên. Chứng kiến hai người dắt tay nhau đến, Phượng Chi Dao không quan tâm lao đến, một phát bắt được cổ áo Mặc Tu Nghiêu kêu lên: “Định Vương gia! Ngươi đến cùng chạy đi nơi nào?! Định Vương phủ sắp không được rồi, trong thư phòng

kia…công văn ngươi cũng không xử lý! Càng quan trọng hơn là, rõ ràng chính ngươi bảo chúng ta có việc phải xử lý, kết quả chính mình lại không thấy bóng dáng, ngươi muốn thế nào hả?!" Phượng Tam công tử giận tới cực điểm đã không chú ý bất đắc dĩ phạm thượng rồi. Rống to với Mặc Tu Nghiêu một trận.

Phượng Chi Dao đột nhiên bộc phát thật khiến Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu dọa đến sững sờ. Mặc Tu Nghiêu rất nhanh phục hồi tinh thần lại, trầm ổn đẩy tay hắn ra khỏi vạt áo nói: "Phượng Tam, có gì từ từ nói."

Phượng Chi Dao cười lạnh một tiếng, "Từ từ nói, ta ngược lại là muốn từ từ nói, ta cũng phải tìm ngươi a. Vừa đánh giặc xong, nhiều chuyện như vậy không xử lý, chúng ta nhiều người như vậy đến nghe huấn thị của Định Vương, kết quả cả cái bóng đều không tìm được!"

Nghe vậy, Diệp Ly không khỏi áy náy. Nói cho cùng Mặc Tu Nghiêu bốc đồng chạy đi là vì tìm nàng đấy. Tiến lên một bước, nói khẽ với Phượng Chi Dao: "Phượng Tam, sự tình hôm nay…"

Phượng Chi Dao khoát tay nói: "Vương phi, người không cần thay hắn nói chuyện. Huống chi…Chúng ta cũng không dám trách tội Định Vương điện hạ, chỉ muốn vô cớ bộc phát bực tức mà thôi, thỉnh Vương gia trách phạt là được." Cũng không trách được Phượng Chi Dao nổi giận, chiến sự vừa dừng lại, Hồng Nhạn quan thật sự bề bộn, giằng co cũng gần một năm, ngoài trừ Hồng Nhạn quan tất cả địa phương đều rối loạn. Tất cả mọi người còn bận rộn hơn trước khi chiến sự chấm dứt. Hết lần này đến lần khác không thấy bóng dáng đâu, chẳng những không thấy bóng dáng Mặc Tu Nghiêu, mà Hàn Minh Nguyệt bình thường có thể giúp đỡ chút ít cũng chẳng biết chạy đến nơi nào rồi. Phượng Chi Dao nhìn hồ sơ chất cao như núi ở trong thư phòng rốt cục cũng không nhịn được mà phát tiết ra.

Ở đây, ngoại trừ Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu ra, đều dùng thần sắc khâm phục nhìn Phượng Chi Dao. Dám một mình nổi giận với Định Vương, thật sự có lá gan lớn như trời.

Ngoài dự liệu, Mặc Tu Nghiêu tốt tính, cười nói: "Được rồi, Bản vương đã biết. Sáng sớm ngày mai cam đoan đem mọi chuyện cần thiết đều xử lý tốt."

Phượng Chi Dao nhướng mày, "Sáng mai?"

"Có ý kiến?" Mặc Tu Nghiêu nói.

"Không có." Phượng Chi Dao vội vàng lắc đầu. Chỉ cần Định Vương nguyện ý làm, hiệu suất vô cùng khả quan đấy, sao Phượng Chi Dao lại có ý kiến?

Một đoàn người tiến vào thư phòng ngồi xuống, Phượng Chi Dao thở dốc một hơi mới hỏi: "Vương gia buổi sáng gọi bọn ta đến có chuyện gì vậy?" Vừa nhất thời khí xong tới ót, lúc này uống chén trà tỉnh tảo lại Phượng Chi Dao cũng có cảm giác mình hơi xúc động. Đối với câu hỏi Mặc Tu Nghiêu lại khách khí đấy. Mặc Tu Nghiêu kéo Diệp Ly ngồi xuống, cười nói: "Cũng không có gì, chỉ là muốn nói xử trí tướng sĩ thương vong."

Nói đến đây, thần sắc Phượng Chi Dao cũng nghiêm túc lên. Lấy một đống hồ sơ bên mình ra, trầm giọng nói: "Cái này đánh gần một năm, con số cụ thể không thể thống kê. Nhưng thương vong tại Hồng Nhạn quan thì đã có. Hồng Nhạn quan vốn là tướng sĩ kể cả Kỳ Lân tổng có có hai mươi ba vạn bảy ngàn sáu trăm người. Sống sót cũng chỉ có một vạn ba ngàn một trăm hai mươi bảy người, trong đó giáo úy tướng lãnh bỏ mình mười chín người, phó tướng bảy người."

Thương vong thảm như vậy, cho dù là Mặc Tu Nghiêu cũng sau nửa ngày không nói gì. Qua nhiều năm như vậy, tỉ lệ trọng thương ngoài trừ mười mấy năm trước Mặc gia quân gặp thảm kịch ở Hồi Phong cốc kia đây có lẽ là lần bị thương vong nhiều nhất. Hơn nữa, đóng ở Hồng Nhạn quan đều là tinh binh của Mặc gia quân, Mặc Tu Nghiêu vừa mới nhận lấy chút binh sĩ Đại Sở. Chỉ là một trận chiến, lại càng không phải nói đến thương vong hơn nửa năm chinh chiến rồi. Đại khái đoán chừng, từ khi Mặc gia quân giải vây Sở kinh mà tính, đến bây giờ thương vong ít nhất đã lên đến sáu bảy vạn. Vốn tinh binh trăm vạn hiện tại còn lại quá hai ba vạn. Những thứ khác đều là thu phục tàn binh của Đại Sở, lúc này đây Mặc Tu Nghiêu thu phục hơn mười vạn Sở quân còn có tân binh ở Tây Bắc vừa mới nhập doanh.

Trận chiến này, không tính lưỡng bại câu thương, nhưng tham chiến khắp nơi cũng phải bỏ ra một cái giá quá lớn. Cũng khó trách Mặc Tu Nghiêu không hề có ý định tiếp tục đánh Đại Sở và Tây Lăng.

Nhìn đám người trước mắt giật mình với con số, ba người cũng không khỏi im lặng rồi. Hào khí cũng ngưng trọng rất nhiều, Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm trong chốc lát nói: “Phượng Tam, ngươi cho người truyền mệnh lệnh của Bản vương. Trợ cấp cho tất cả binh sĩ bỏ mình, còn có thương binh cũng phải an trí cho thích đáng. Có vấn đề gì, có thể để bọn hắn trực tiếp tìm Bản vương.”

Phượng Chi Dao do dự một chút, vẫn gật đầu, muốn an trí tướng sĩ thương vong cùng thương binh, đối với Định Vương phủ mà nói không thể nghi ngờ là một công trình to lớn. Nhưng quả thật đó là việc bọn hắn nên làm, cũng là việc duy nhất có thể làm để người chết có thể nghỉ ngơi.

Diệp Ly nói: “Trao đổi tù binh Tây Lăng cũng dùng tất cả số ngân lượng. Nếu như chưa đủ, có thể hỏi Hàn Minh Tích nói với ta một tiếng là được.” Phượng Chi Dao vội vàng tạ ơn Diệp Ly, Mặc Tu

Nghiêu suy tư một lát cau mày nói: “A Ly không cần lo lắng, rất nhanh chúng ta có khoản tiền thu khác.”

“Các khoản thu khác?” Diệp Ly nhướn mày.

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh nói: “Đương nhiên. Còn có Bắc Nhung, Tây Lăng cùng Đại Sở đền tiền.”

Trận chiến này không phải thật sự tốt, đánh thắng chưa hẳn có thể vô tư, nhưng nếu đánh thua lại hỏng bét đấy. Từ xưa đến nay, theo lệ cũ người thua đều xưng thần triều cống, nếu không cắt đất đền tiền. Mặc Tu Nghiêu không có hứng thú xưng thần triều cống, đã không phải thật tâm, không cần phải đùa giỡn, nhưng đền tiền là phải đấy.

Phượng Chi Dao nghe vậy, không khỏi vỗ tay cười nói: “Vương gia nói không sai. Ta ngược lại đã quên chuyện này rồi.”

Chương 414: Tây Lăng Trấn Nam Vương

Edit: Hồng Rica
Beta: Sakura

Tây Lăng Hoàng An Thành

Từ khi Hoàng thành phương bắc của Tây Lăng bị ép tặng cho Mặc Tu Nghiêu, Tây Lăng hoàng dời đô đến An thành hiện nay. Cũng may mắn An thành có Mộ Dung gia mấy trăm năm kinh doanh, tuy Hoàng thành Tây Lăng không khí thế bàng bạc nhưng cũng là thành trì phồn hoa số một số hai ở Tây Lăng. Lại trải qua hai năm cải cách, cũng miễn cưỡng không phụ cái tên Hoàng thành này rồi.

Nói đến, cũng khó trách thế lực khắp thiên hạ đều xem Mặc Tu Nghiêu không vừa mắt rồi. Đừng nói Bắc Nhung, vương đình Bắc Nhung ngoài trừ Bắc Nhung Vương ở một tòa thành bằng đá không tính lớn lắm, các quyền quý khác cũng sống trong lều vải. Vốn là hai đại cường quốc Tây Lăng và Đại Sở lại mất Hoàng thành. Đại Sở đành phải về Nam Kinh, còn Tây Lăng phải chạy về An thành. Mà đồng thời hai tòa thành lại bị Định Vương cầm trong tay nhưng không có ý muốn đăng cơ, cũng khó trách làm người khác hâm mộ cùng với ghen ghét.

An Thành phủ Trấn Nam Vương, Lôi Đằng Phong ngồi ở thủ tọa trên, nhìn qua dưới đại điện có chút trống rỗng xuất thần. Hắn đã từng mong muốn leo lên vị trí này, hắn từ nhỏ kiêu ngạo vì phủ Trấn Nam Vương. Trong lòng hắn, vị trí Trấn Nam Vương còn cao hơn ngôi vị hoàng đế dối trá kia nhiều. Dù sao phụ vương hắn cường đại hơn cái

vị chỉ biết trốn trong hoàng cung sống phóng túng nhiều lắm. Cho nên, hắn đã từng mơ ước đạt được thành tựu để phụ vương tán thưởng, chấp chưởng phủ Trấn Nam Vương. Nhưng khi hắn chính thức ngồi trên vị trí này, cảm giác thê lương và u lãnh.

“Thế tử chúng ta nên làm thế nào?” Dưới điện, ba võ tướng cùng với mấy quan văn có chút lo lắng hỏi.

Kỳ thật, những người này lo lắng làm sao có thể bằng Lôi Đằng Phong. Bọn hắn một đường ra roi thúc ngựa chạy về Tây Lăng, cho nên tin tức Hồng Nhạn quan chưa kịp truyền về. Nhưng trong lòng Lôi Đằng Phong hiểu, phụ vương hắn…Đã mất.

Phủ Trấn Nam Vương mất đi Trấn Nam Vương, trong lòng Lôi Đằng Phong run lên, chỉ cảm thấy toàn thân rét run

Thật lâu, Lôi Đằng Phong mở to mắt bình tĩnh nhìn qua mọi người đang ngồi phía dưới. Lôi Đằng Phong giơ tay lên, trong tay xuất hiện một khối lệnh bài màu vàng, trên lệnh bài Kim Long bốn trảo chiếm giữ phía trên, chính giữa có khắc hai chữ Trấn Nam.

Ngoại trừ ba võ tướng, mọi người không khỏi sợ hãi. Đây là lệnh bài trọng yếu nhất phủ Trấn Nam Vương, đại biểu thân phận cùng với quyền lợi cho Trấn Nam Vương. Gặp lệnh bài như gặp Trấn Nam Vương, “Bọn thần bái kiến Vương gia!”

Vừa thấy lệnh bài này, với những người có kiến thức lập tức biến sắc, biết rõ sự tình không tốt lắm. Vốn Thế tử chinh chiến bên ngoài đột nhiên trở về cũng đã không bình thường, hiện tại mang theo lệnh bài đại biểu cho quyền lợi Trấn Nam Vương, sao có thể không làm người ta bất an.

“Chư vị đứng dậy đi.” Lôi Đằng Phong trầm giọng nói: “Phụ vương có

lệnh, từ giờ trở đi phủ Trấn Nam Vương hết thảy đều do Bản vương điều khiển." Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhưng lại có chút do dự. Nếu như là Trấn Nam Vương, mọi người sẽ theo Trấn Nam Vương một chuyến đấy. Dù sao Tây Lăng Hoàng không có bản lãnh gì, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được Trấn Nam Vương mạnh hơn nhiều. Nhưng nếu là Thế tử Trấn Nam Vương mà nói lại không giống trước, không phải Lôi Đằng Phong không tốt, mà Lôi Đằng Phong quá trẻ tuổi, còn kém thanh danh của Lôi Chấn Đình rất nhiều.

"Mạt tướng nghe theo lệnh của Vương gia." Ba tướng lãnh cùng bái kiến nói.

Lôi Đằng Phong giờ mới hiểu được dụng ý cố tình lựa chọn ba tướng lãnh này của phụ vương mình. Trong quân đương nhiên có tướng lãnh ưu tú hơn. Nhưng những người kia đều là lão tướng đi theo phụ vương đã nhiều năm, quân công sặc sỡ chính mình ép không được. Sau lưng có thế lực đấy, e sợ lòng sinh dị tâm. Ba người này đều là tướng sĩ bình thường được phụ vương đề bạt, hơn nữa hắn có quan hệ khá tốt, tất nhiên trong thời gian ngắn không lo sinh ra hai lòng.

"Ngô đại nhân, ngươi nói như thế nào?" Lôi Đằng Phong gật đầu, đem ánh mắt quét chậm qua tỏ thái độ. Ngô đại quân nhìn qua Lôi Đằng Phong, cung kính nói: "Không biết…Thế tử có tính toán gì không?"

Ánh mắt Lôi Đằng Phong trầm xuống, nhìn chằm chằm mọi người đột nhiên bên môi cau dẫn một tia vui vẻ, "Bản vương…Ý định đi xem thử ghế dựa bên trong điện Vĩnh Yên, các ngươi cảm thấy thế nào?"

Thần sắc Ngô đại nhân biến hóa, cùng cười nói: "Thế tử, cái này… Có phải có chút quá nóng nảy không?"

Lôi Đằng Phong đang muốn nói chuyện, ngoài cửa thị vệ bẩm báo: “Khởi bẩm Thế tử, Hoàng thượng triệu kiến.”

Lôi Đằng Phong khẽ hừ một tiếng nói: “Bản vương đã biết. Đi xuống trước đi.”

Lôi Đằng Phong đứng dậy đi xuống, mọi người phía dưới vội vàng khuyên nhủ: “Thế tử, Hoàng thượng đúng lúc triệu kiến chỉ sợ là không yên lòng, Thế tử thận trọng.” Lôi Đằng Phong nhàn nhạt cười nói: “Bản vương đột nhiên hồi kinh, hắn không triệu kiến mới kỳ quái. Huống chi có một số việc…Nên sớm không nên trễ.”

Không đếm xỉa đến Ngô đại nhân trước mắt, Lôi Đằng Phong cười nói: “Ngô đại nhân, ngươi nói có đúng không?”

Ngô đại nhân lập tức sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh lặng lẽ chảy xuống, “Thế…Thế tử…” Lôi Đằng Phong hừ nhẹ một tiếng, một đạo hàn quang hiện lên. Mọi người chỉ nghe thấy âm thanh kiếm vào vỏ, Lôi Đằng Phong hướng ngoài điện đi đến. Mọi người cúi đầu, đã thấy Ngô đại nhân mở to hai mắt té trên mặt đất, một tia máu lưu trên cổ dần dần tràn ra.

“Bọn thần thề sống chết thuần phục Thế tử!”

Lôi Đằng Phong quay đầu lại, thản nhiên nói: “Các vị đại nhân không cần khẩn trương, tất cả mọi người đều là thân tín và tâm phúc của phụ vương. Về phần Ngô đại nhân…Phụ vương đã nói, hắn…Cũng không phải người của phụ vương. Đồ đạc đều ở đây, mọi người có thể nhìn xem.” Lôi Đằng Phong lấy ra một phong sổ con đặt lên bàn, cũng không nhìn phản ứng của mọi người đi thẳng ra ngoài.

Lôi Đằng Phong bước nhanh hành tẩu vào hoàng cung, nói là hoàng cung không bằng nói là vài tòa liên khu nhà cấp cao cải biến thành

biệt uyển. Dù sao một tòa hoàng cung cũng không phải trong thời gian ngắn có thể dựng lên.

“Thể tử Trấn Nam Vương, Duệ Quân Vương Lôi Đằng Phong cầu kiến Hoàng thượng.” Đi đến cửa ra vào một toàn cung điện hoa lệ, Lôi Đình Phong cất cao giọng nói.

Trong đại điện âm thanh đàn sáo rất nhanh dừng lại, chỉ chốc lát sau liền có người hầu đi ra, cẩn thận từng li từng tí mà nói: “Duệ Quận Vương, Hoàng thượng tuyên ngài đi vào.” Lôi Đằng Phong gật đầu, nhấc chân muốn đi vào, lại bị thái giám chặn lại. Tên thái giám cười chỉ chỉ mấy thị vệ đi theo bên hắn, nói: “Quận Vương, cái này…Có chút không thích hợp?”

Lôi Đằng Phong nhướng mày nói: “Bản vương mang ba vị tướng quân hồi kinh báo cáo, có cái gì không đúng?”

“Cái này…” Thái giám đau khổ khó xử, hắn biết rõ tướng lãnh hồi kinh hồi báo là tất nhiên muốn gặp mặt Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng cũng ra lệnh chỉ cho phép một mình Lôi Đằng Phong đi vào a.

Lôi Đằng Phong trầm giọng nói: “Ngươi không cần lo lắng, nếu Hoàng thượng trách tội, Bản vương một mình gánh chịu.” Thái giám thấy Lôi Đằng Phong mạnh mẽ như thế, cũng không dám có ý ngăn trở, dù sao người phủ Trấn Nam Vương trong hoàng cung trước sau đều không quá khách khí. Đừng nói bọn hắn..mà ngay cả Hoàng thượng đều sớm đã thành thói quen.

Lôi Đằng Phong đi vào trong đại điện, mùi rượu cùng hương phấn son lại làm cho người ta váng đầu. Dù cho ngoại nhân không biết nội tình, nhưng thời điểm phụ vương chết trận chứng kiến màn trước mắt, Lôi Đằng Phong không khỏi hiện lên một tia lãnh ý.

“Thần Lôi Đằng Phong bái kiến Hoàng thượng.” Lôi Đằng Phong cúi đầu hành lễ.

Đi theo phía sau hắn ba tướng lãnh cũng hành lễ, “Mạt tướng Phùng Lễ, Trương Nghi, Thượng Quan Thanh bái kiến Hoàng thượng.”

Tây Lăng Hoàng mắt say lờ đờ mông lung nhìn xuống, dáng tươi cừoi chân thành mà nói: “Là Đằng Phong a, nhanh, lại đây ngồi đi” Lôi Đằng Phong đi đến vị trí phía trước ngồi xuống, nói: “Đằng Phong đa tạ Hoàng bá phụ.”

Tây Lăng Hoàng so về hai năm trước tại thời điểm Hoàng thành Tây Lăng có chút gầy gò, quanh năm tửu sắc cũng ăn mòn lấy thân thể hắn, môi mỉm cười mắt cũng lộ ra đục ngầu vô thần. Chỉ là lúc này đôi mắt kia nhìn về phía Lôi Đằng Phong, làm cho người ta cảm thấy tràn đầy ý tứ hàm xúc, “Đằng Phong, cháu không theo chân phụ vương đánh Mặc gia quân, sao lại trở về?”

Lôi Đằng Phong nói: “Khởi bẩm Hoàng bá phụ, nhận được tin tức phụ vương, Nam Sở ruồng bỏ kết minh với ta, đã đầu hàng Định Vương phủ bên kia. Định Vương phủ cùng Mộ Dung Thận và Nam Hầu tự mình thống lĩnh ba mươi vạn quân đội Nam Sở lướt qua sông Vân Lan xâm chiếm Tây Lăng. Phụ vương đặc biệt lệnh cho Đằng Phong trở về xử lý việc này.”

“A?” Tây Lăng Hoàng có chút ngoài ý muốn nhìn Lôi Đằng Phong, “Có đây là?”

“Đằng Phong nói chắc chắn 100%, nếu Hoàng bá phụ không tin, có thể phái người dò xét. Chỉ sợ hiện tại sông Vân Lan đã động rồi.” Tây Lăng Hoàng gật đầu nói: “Nếu là như thế, Đằng Phong có tính toán gì không?” Lôi Đằng Phong ngẩng đầu nhin qua Tây Lăng Hoàng nói:

“Đằng Phong ý định lập Thượng Quan Thanh và Phùng Lễ lĩnh suất năm mươi vạn đại quân tiến đến nghênh đón Mộ Dung Thân và Nam Hầu.”

“Năm mươi vạn?” Tây Lăng Hoàng nhìn Lôi Đằng Phong hỏi, “Chúng ta làm gì có nhiều binh mã như vậy?” Lôi Chấn Đình xuất chinh đánh Mặc gia quân đã mang đi đại đa số tinh binh Tây Lăng, huống chi còn có đại lượng binh mã trú đóng ở sông Vân Lan. Lại từ Tây Lăng mang đi nhiều binh mã ra ngoài, cũng khó trách Tây Lăng Hoàng lo lắng rồi.

Lôi Đằng Phong rủ mắt, lạnh nhạt nói: “Bằng không thì, Hoàng bá phụ thấy nên làm thế nào?”

Tây Lăng Hoàng tức cười, hắn bị Lôi Chấn Đình áp chế cả đời, quân chính dân vụ một mực không có sờ qua. Coi như là thiên tài cứ tiếp tục như vậy cũng có ngày khô kiệt trí tuệ, lại càng không phải nói hắn vốn không phải thiên tài gì. Có thể cùng Lôi Chấn Đình ngoài sáng ngầm đấu nhiều năm như vậy, đều dựa vào hắn quang minh chính đại đã sinh ra trong hoàng gia đối với lục đục cũng có chút tinh thông. Nhưng mà nói về chiến tranh hiển nhiên không thể thực hiện được. Tây Lăng Hoàng cả đời đều muốn cầm lấy chi quyền hoàng đế của mình, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, cầm lại phần quyền này về sau hắn muốn làm hoàng đế tốt như thế nào.

Lôi Đằng Phong che lại tia khinh thường, giọng nói lạnh lùng nói: “Mộ Dung Thận và Nam Hầu đều là thân lão tướng bách chiến, phụ vương bây giờ không có ở đây…Nếu không phải phái đại quân ra ngăn chặn. Chỉ sợ Mặc gia quân lại một lần nữa binh lâm thành hạ… ngay trước mắt.

Tây Lăng Hoàng nhíu mày, thở dài. Thói quen thò tay muốn lấy chén rượu trên bàn, có chút không kiên nhẫn hướng Lôi Đằng Phong phất

tay nói: “Mà thôi, cháu đi đi. Cứ làm theo như cháu nói.” Lôi Đằng Phong nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên một tên thái giám từ bên ngoài vội vàng tiến đến, bên người Tây Lăng Hoàng thấp giọng nói vài câu. Thần sắc Tây Lăng Hoàng biến đổi, nhìn về phía Lôi Đằng Phong cũng biến thành tràn ngập thăm dò.

Phất tay cho tên thái giám lui ra, Tây Lăng Hoàng nhíu mày suy tư thoáng một phát, hỏi: “Đằng Phong, cháu chưa nói với trẫm, chiến sự quân ta và Định Vương phủ thế nào rồi?”

Lôi Đằng Phong lạnh nhạt nói: “Hoàng thượng nói rất đúng, Đằng Phong đang định bẩm báo với Hoàng thượng.”

Tây Lăng Hoàng thỏa mãn gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi, trẫm cũng có chút bận tâm. Cháu cũng không nên…lừa gạt trẫm a.” Khi quân…là tử tội.

Hai đầu lông mày Lôi Đằng Phong xẹt qua một tia lãnh ý, trầm giọng nói: “Đằng Phong không dám, khởi bẩm Hoàng thượng, quân ta chỉ sợ là…không chống được Mặc gia quân…Tất bại!”

“Cái gì?!” Tây Lăng Hoàng có chút khiếp sợ nói. Hắn tuy vô năng nhưng giang sơn chính mình lại không có cừu oán. Vốn hắn nghe bẩm bảo Lôi Chấn Đình binh bại có chút hả hê. Nhưng lúc này nghe được câu tất bại trầm trọng của Lôi Đằng Phong, không khỏi kinh hãi lên. Hắn thật sự không muốn trải qua cảm giác Hoàng thành bị Mặc gia quân chiếm lần nữa. Huống chi…Vừa từ phương Bắc đến An Thành, lúc này Mặc Tu Nghiêu lần nữa binh lâm hạ thành, bọn hắn còn biết đi đâu?

Tây Lăng Hoàng bình sinh phát hiện, Tây Lăng không có Lôi Chấn Đình có lẽ không phải là một chuyện tốt.

“Đằng Phong…phụ vương cháu…”

Lôi Đằng Phong cũng không giấu diếm, trầm giọng nói: “Đúng vậy, nếu như Đằng Phong đoán không lầm, phụ vương đã…Hi sinh cho tổ quốc rồi.” Nghe vậy, Tây Lăng Hoàng không khỏi ngẩn ngơ, hắn bị Lôi Chấn Đình uy áp sống lo sợ nơm nớp cả đời, tuy lúc nào cũng muốn giết chết Lôi Chấn Đình. Nhưng khi hắn thực sự nghe tin Lôi Chấn Đình chết, phản ứng đầu tiên không phải cao hứng, mà là không ngờ.

“Hiện tại…Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Tây Lăng Hoàng nói.

Lôi Đằng Phong rủ mắt, lạnh nhạt nói: “Ba vị tướng quân đều là nhân tài Tây Lăng phụ vương lưu lại, Đằng Phong ý định phái bọn họ đón đánh Mộ Dung Thận và Nam Hầu. Nếu như Mặc Tu Nghiêu tự mình dẫn binh đánh Tây Lăng mà nói…, Đằng Phong nguyện cùng Tây Lăng tồn vong.”

Hiện tại cũng không còn biện pháp khác, Tây Lăng Hoàng cũng không dài dòng, gật đầu nói: “Tốt, trẫm hiện tại sắc phong cháu là Trấn Nam Vương, thay thế Hoàng đệ trấn thủ Tây Lăng. Mặt khác, Phùng, Trương, Thượng Quan ba vị tướng quân, trẫm phong bọn họ là Hộ Quốc Đại tướng quân, Tĩnh Quốc Đại tướng quân cùng An Quốc Đại tướng quân.” Tây Lăng Hoàng nói một câu, ba vị phó tướng quân lập tức nhảy lên thành nhất phẩm Đại tướng quân Tây Lăng.

“Đa tạ Hoàng thượng.” Lôi Đằng Phong cúi đầu nói.

“Đa tạ Hoàng thượng ân điển.”

Đợi đến lúc Lôi Đằng Phong rời khỏi đại điện, cung điện vàng son lộng lẫy lần nữa khôi phục vẻ yên lặng. Mộ thái giám từ phía sau tiến

tới, cẩn thận từng li từng tí nhìn Tây Lăng Hoàng ngồi ở Long ỷ nhắm mắt dưỡng thần, nói khẽ: “Hoàng thượng, người làm vậy…không…” Vốn bọn hắn đã bố trí thật tốt, chỉ cần Lôi Đằng Phong đến có thể bắt giữ hắn. Không có Lôi Chấn Đình, Lôi Đằng Phong có lợi hại đến đâu vẫn còn trẻ người. Nhưng nếu để cho hắn có thời gian, lại để cho hắn đủ lông đủ cánh nhất định rất khó đối phó.

Nhưng vẫn không nghe được tín hiệu của Tây Lăng Hoàng, tử sĩ mai phục bên cạnh chỉ có thể trơ mắt ếch nhìn Lôi Đằng Phong đi ra ngoài.

Tây Lăng Hoàng khoát tay nói: “Lôi Chấn Đình đã chết…Nếu lại giết Lôi Đằng Phong…Tây Lăng nên làm sao?” Những năm gần đây, nữ nhi của hắn cùng đều đã chết, còn sống thì đã xuất giá, trong hoàng cung ngoại trừ những phi tử bên cạnh a dua ra thì chỉ còn mình hắn, có thể nói là một người cô đơn. Hiện tại địch nhân cả đời cũng chết rồi, nhưng Tây Lăng vẫn còn..Hắn cũng nên vì Tây Lăng lưu lại chút gì đó.

“Được rồi, đi thôi. Truyền mệnh lệnh của trẫm, sắc phong Lôi Đằng Phong làm Trấn Nam Vương. Trấn Nam Vương Lôi Chấn Đình dùng thân hi sinh cho tổ quốc, thêm thụy “trung liệt”. Mặt khác, trẫm…thân thể không khỏe, có Trấn Nam Vương làm giám quốc a.”

Trong lúc này tùy tùng có chút sững sờ, hiển nhiên có chút không hiểu sao Tây Lăng Hoàng trong thời gian ngắn lại biến hóa như vậy. Nhưng không thể không tuân theo mệnh lệnh của Tây Lăng Hoàng, “Nô tài tuân chỉ, nô tài cáo lui.” Xem ra, Tây Lăng Hoàng về sau…vẫn do phủ Trấn Nam Vương định đoạt rồi.

Lôi Đằng Phong ra khỏi hoàng cung, tuy nhận được quyền chỉ huy toàn bộ đại quân Tây Lăng như nguyện ý, nhưng mặt vẫn trầm như nước. Vừa rồi, hắn thật sự có sát ý với Tây Lăng Hoàng. Hắn cũng

biết Tây Lăng Hoàng cũng bày biện binh sĩ, nhưng hắn thật không ngờ Tây Lăng Hoàng ngu ngốc vô năng lại đột nhiên ra quyết định như vậy. Trong chốc lát do dự, cũng mất đi sát khi trước đó. Lôi Đằng Phong không khỏi cười khổ, so cùng phụ vương quả thật hắn kém xa.

“Lôi Đằng Phong…”

“Người nào?” Đột nhiên âm thanh trầm thấp như có như không truyền vào tai hắn, Lôi Đằng Phong biến sắt, đột nhiên nhìn lại hướng âm thanh. Chỉ thấy cách vài bước, một người nam tử trung niên mặc áo vải xanh da trời, thần sắc ảm đạm nhìn qua hắn.

“Lăng Thiết Hàn!” Lôi Đằng Phong cắn răng nói. Hắn vừ nghe âm thanh rõ ràng ở rất xa, nhưng Lăng Thiết Hàn lại lặng yên không một tiếng động xuất hiện trước mặt hắn. Đã lâu không gặp, võ công tu vi của Lăng Thiết Hàn lại nâng cao một bậc rồi.

Lăng Thiết Hàn gật gật đầu, khoát tay một thứ hướng Lôi Đằng Phong phóng tới. Lôi Đằng Phong phản xạ muốn vung ra, nghiêng người lập tức nghĩ đến cái gì, thò tay bắt được thứ Lăng Thiết Hàn ném tới. Đó là một bình sứ trắng bình thường, tuy bị bao một tầng vải, nhưng Lôi Đằng Phong cảm giác được bên trong là thứ gì. Đồng thời suy đoán Lăng Thiết Hàn vì cái gì mà giao đồ vật này cho hắn.

“Cái này…Đây là….” Lôi Đằng Phong chặt chẽ nắm lấy đồ vật trong tay, chằm chằm nhìn Lăng Thiết Hàn nói.

Lăng Thiết Hàn hờ hững nói: “Đây là tro cốt của Lôi Chấn Đình.”

“Ngươi hỏa thiêu phụ vương ta!” Lôi Đằng Phong cảm thấy một cơn tức giận dồn thẳng vào đầu, trừng mắt oán hận nam nhân trước mắt. Lăng Thiết Hàn quét mắt nhìn hắn, cười lạnh một tiếng: “Ngươi may

mắn, Mặc Tu Nghiêu còn đuổi theo ta sao để ta hỏa thiêu Lôi Chấn Đình mang về."

Lôi Đằng Phong im lặng. Hắn đương nhiên biết rõ rất nhiều người đối đãi thế nào với tướng lãnh quân địch, đặc biệt là người có địa vị không tầm thường. Nhưng ít nhất..Trấn Nam Vương cuối cùng cũng có chút tôn nghiêm.

"Phủ Trấn Nam Vương nhất định nhớ rõ chuyện này đấy." Lôi Đằng Phong rất nghiêm túc nói.

Lăng Thiết Hàn bên môi câu dẫn ra một tia vui vẻ giễu cợt, liếc Lôi Đằng Phong, quay người phẩy tay áo bỏ đi.

Bên ngoài cửa Trấn Nam Vương phủ, Lôi Đằng Phong bưng trong tay tro cốt im lặng xuất thần, "Phụ vương…Hài nhi nhất định không phụ kỳ vọng của người…"

Chiến sự ở Hồng Nhạn quan kết thúc, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly lên đường trở về Ly Thành. Giành chính quyền dựa vào vũ lực nhưng thống trị thiên hạ lại không thể dựa vào vũ lực. Dù cho có công tử Thanh Trần tọa trấn, nhưng Ly thành vẫn có không ít việc cần Mặc Tu Nghiêu tự mình xử lý. Từ năm trước ly khai Ly thành đi Bắc Cảnh, vậy mà đã mười tháng rồi. Mười tháng nhìn như rất dài, nhưng bình định Bắc Cảnh, đánh đuổi Bắc Nhung, đả bại Nam Sở cùng với Tây Lăng, nhiều sự tình cần tính toán như vậy mà trong thời gian ngắn thật kinh người. Nhiều chiến tích quân công như vậy, vô luận đặt trên người ai cũng đều hưởng thụ ba đời rồi. Mà Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly chỉ dùng đến mười tháng, đến lúc mọi người nghĩ đến những chiến tích bưu hãn này ngoài trừ thán phục sợ hãi ra thì không thốt lên lời.

Mười tháng nhìn như rất ngắn, nhưng lại rất dài. Hai tiểu bảo bảo

vừa đầy tháng hai người bọn họ đã ra chiến trường, mà bây giơ đứa bé đã ở trong lòng người lớn tò mò nhìn bốn phía học nói. Diệp Ly thấy hai bảo bảo trong lòng hai vị Từ phu nhân một lúc, rốt cục không nhịn được nước mắt lần lượt rơi xuống. Hai Bảo Bảo vừa đầy tháng đã bị đem gửi nuôi ở Từ gia, một năm liền chưa từng gặp cha mẹ, sao Diệp Ly lại có thể không sinh lòng áy náy.

May mắn là, tuy chưa nhớ rõ mặt cha mẹ, nhưng hai đứa bé lại có cảm giác thân sinh. Từ đại phu nhân mỉm cười đặt tiểu tử mặc áo gấm bạch hồ có sợi lông màu xanh nhạt trong tay Diệp Ly, mỉm cười trêu chọc nói: “Lân nhi, gọi mẹ…Gọi mẹ…”

Tiểu tử mở cặp mắt to tròn đen nhánh, tò mò nhìn Diệp Ly, chỉ cảm thấy người ôm mình có hương thơm mềm mại rất thoải mái, khác với mùi hương của ông cậu và bà mợ, nhưng bé rất ưa thích. Tiểu tử nhao nhao ôm lấy Diệp Ly nở nụ cười tươi rói, học theo Từ đại phu nhân kêu: “Mẹ …mẹ…”

“Lân nhi gọi mẹ?” Diệp Ly kinh hỉ nói, giương mắt nhìn Từ nhị phu nhân bên cạnh đang ôm trong tay tiểu bảo bảo mặc cẩm y hồng nhạt. Từ nhị phụ nhân cười nói: “Hai đứa bé này giống Tiểu Bảo, đều rất thông minh. Tâm nhi, gọi mẹ đi!”

Tiểu Tâm nhi cười khanh khách với Diệp Ly, trên khuôn mặt ngọt ngào nhỏ nhắn tràn đầy ý thân cận. Hiển nhiên không hề xa lạ, bàn tay nhỏ bé hướng Diệp Ly kêu lên: “Mẹ…ẵm ẵm…”

Diệp Ly cảm thấy trong lòng mềm nhũn đấy, phảng phất có một chút nóng lên. Ôm cả hai đứa bé vào ngực, may mắn cả hai bé đã gần một tuổi, nên một trái một phải ngồi trong lòng Diệp Ly vẫn được. Hai tiểu bảo bảo từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cảm tình cũng rất tốt. Chẳng những không tranh giành ôm ấp, mà trong ngực Diệp Ly còn nắm tay nhau nói những lời người khác nghe cũng không hiểu.

Mặc Tu Nghiêu đứng sau lưng Diệp Ly, thỉnh thoảng thò tay giúp nàng vịn tiểu hài tử trong lòng, bên môi cũng nở nụ cười thản nhiên, sát khí từ trên chiến trường đã biến mất sạch sẽ.

Mặc Tiểu Bảo đứng bên người Diệp Ly, có chút tiếc nuối quan sát hai tiểu bảo bảo trong lòng Diệp Ly. Cậu đã lớn, không thể lại để mẹ ôm một cái…Ít nhất…không thể tranh mẹ với đệ đệ muội muội.

“Mẹ, Tiểu Bảo cũng rất nhớ mẹ.” Đôi mắt Mặc Tiểu Bảo trông mong nhìn Diệp Ly nói.

Diệp Ly lại cười nói: “Mẹ cũng nhớ con, những ngày này có nghe lời cậu cả không?” Nhớ lúc đưa Mặc Tiểu Bảo trở lại Ly thành, lúc gần đi điệu bộ ủy khuất của Tiểu Bảo, Diệp Ly cũng có một chút áy náy. Tuy nhiên vì an toàn của bé, không thể không làm vậy, cho nên không có nửa điểm dong dài, cho thị vệ mang đi. Những ngày này chỉ sợ cũng lo lắng vô cùng.

Mặc Tiểu Bảo liên tục gật đầu, “Tiểu Bảo nghe lời nhất, không tin mẹ hỏi cậu cả.” Mặc Tiểu Bảo càng lớn càng tinh nghịch, đầu óc lại thông minh. Hết lần này đến lần khác, không ai có thể chỉnh bé vì không có chứng cớ. Toàn Ly thành chỉ có Từ Thanh Trần mới có thể trị được bé.

“Cháu nghe lời? Ngày hôm qua ai đi náo lấy sống chết muốn đi Hồng Nhạn quan?” Ngoài cửa, Từ Thanh Trần mang theo nụ cười thản nhiên truyền vào. Rất nhanh, một thân áo trắng như tuyết của công tử Thần Tiên xuất hiện trước mặt mọi người. Có một loại người, vừa sinh ra bị Thượng Thiên chiếu cố liền đấy. Mà ngay cả thời gian trên người hắn phảng phất như dừng lại. Nếu như nói Mặc Tu Nghiêu nhiều năm vẫn tuấn mỹ không thay đổi vì công lực thâm hậu, thì Thanh Trần chính là sủng nhi trời sinh được bề trên chiếu cố đấy.

Tuổi trẻ của Từ Thanh Trần cũng không để cho người ta cảm thấy non nớt, dung nhan tuấn mỹ xuất trần phảng phất sự trầm ổn của nam tử trung nhiên, không giống với quanh năm triều thần công văn lao hình. Có một cỗ khoan thai nhàn vân dã hạc.

Từ Thanh Trần bước vào trong sảnh, lại cười nói: “Không đến một năm, liên tiếp đánh bại bốn nước. Chiến tích trước giờ chưa từng có, chúc mừng Vương gia.”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Đâu có, nếu không có Thanh Trần huynh tọa trấn Ly thành, Bản vương há có thể yên tâm? Lại càng không cần phải nói chinh chiến thiên hạ.” lời này cũng không phải nói ngoa, tục ngữ nói, binh mã chưa động, lương thảo đi trước, tầm quan trọng của quân nhu đối với chiến tranh không cần nói cũng biết. Một năm gần đây chính vì có mấy vị Từ gia tọa trấn Tây Bắc, Mặc gia quân gần như chưa từng vì vấn đề quân nhu lương thảo mà phiền não. Có hậu cần ủng hộ, muốn đánh thắng trận cũng dễ dàng hơn nhiều.

Từ Thanh Trần cười nhạt một tiếng, cũng không khiêm tốn. Đều là người thông minh, tự nhiên nhìn ra được câu nào của đối phương là thực câu nào là giả. Huống chi dùng quan hệ của Diệp Ly với Từ gia, khiêm tốn từ chối chẳng phải lộ ra dối trá xa cách sao.

Từ Thanh Trần ngồi xuống, hai vị Từ phu nhân biết rõ bọn họ muốn nói chuyện chính sự liền đứng dậy đi ra ngoài. Diệp Ly vừa trở về cũng không nỡ xa hai đứa bé, nên cũng giữ hai bé lại. Hai tiểu bảo bảo ngồi trong lòng Diệp Ly, thấy hai bà mợ bỏ đi cũng không khóc, Từ nhị phu nhân không khỏi cười mắng hai bé không có lương tâm đấy.

Mặc Tu Nghiêu trực tiếp ôm tiểu bảo bảo mặc cẩm y hồng nhạt, đeo vòng tay vòng chân bạc, khả ái đáng yêu từ trong lòng Diệp Ly. Rời khỏi ôm ấp của mẹ mà tiểu Tâm nhi cũng không khóc náo, vì vậy

nên có rất nhiều người ưa thích bé. Hiếu kỳ cầm lấy sợi tóc trắng dài của Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ liếc nhìn con gái, đưa tay lấy một viên ngọc châu to bằng trứng bồ câu chạm rỗng nhét vào tay cho bé chơi. Tiểu Tâm nhi cũng không chê, cúi đầu hiếu kỳ chơi ngọc châu trong tay.

Mặc Tiểu Bảo nhìn xem đệ đệ trong lòng mẹ cùng với muội muội trong lòng phụ vương, tội nghiệp cọ bên người Từ Thanh Trần. Từ Thanh Trần mỉm cười lắc đầu, chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình. Mặc Tiểu Bảo lúc này mới ngồi xuống vị trí bên cạnh Từ Thanh Trần.

Trong đại sảnh an tĩnh một lát, Từ Thanh Trần mới nói: “Vốn các ngươi vừa trở về, không nên tới quấy rầy. Nhưng có sự tình Vương gia nên tự mình xem qua.” Từ Thanh Trần lấy một cuốn sổ tay trong tay áo. Diệp Ly chỉ nhìn thoáng qua đã biết rõ là gì rồi, phong thư màu vàng được phong ấn bởi dấu son hình con sói giương nanh đây là quốc thư của Bắc Nhung.

“Bắc Nhung lại có chuyện gì?” Diệp Ly nhíu mày hỏi. Diệp Ly luôn không có ấn tượng tốt với người Bắc Nhung, cho dùng bọn họ đã từng hợp tác với thái tử Bắc Nhung.

Mặc Tu Nghiêu một tay ôm con gái, một tay đón lấy quốc thư cau mày nói: “Dùng công chúa Dung Hoa đổi về di thể Gia Luật Dã và tướng sĩ Bắc Nhung?” Mặc Tu Nghiêu trầm mặc hồi lâu, ngẩng đầu lên có chút phiền não nhìn về Diệp Ly, “Di thể Gia Luật Dã ở đâu?”

Diệp Ly tức cười, nàng còn thật không nhớ rõ di thể Gia Luật Dã ở nơi nào. Lúc ấy loay hoay quét dọn chiến trường cũng không do nàng quản, sao nhớ rõ chuyện này.

Mặc Tu Nghiêu có chút bất mãn nói: “Bọn hắn muốn đổi di thể Gia Luật dã về, sao hiện tại mới đến?” Thời gian dài như vậy, ai biết

được di thể Gia Luật Dã bị nhét đến chỗ nào chứ ?

Từ Thanh Trần không nhịn được khóe môi cong lên, nói: “Mùa đông Bắc Nhung ngàn dặm đóng băng, hiện tại mới vừa vặn đầu xuân không lâu, bọn sứ giả đến Ly thành, xem như nhanh.” Hơn nữa Bắc Nhung khẳng định muốn quan sát thế cục một chút, nếu như Mặc gia quân bại bởi Tây Lăng và liên quân Đại Sở, ai còn đổi với ngươi. Trực tiếp xua quân đánh tới là được.

Mặc Tu Nghiêu có chút không kiên nhẫn gật đầu nói: “Bản vương đã biết. Nói cho bọn hắn biết, đổi di thể Gia Luật Dã và tướng sĩ Bắc Nhung, chỉ một công chúa Dung Hoa không đủ.”

“Ngươi còn muốn cái gì?” Từ Thanh Trần khiêu mi nói.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Vậy thì công tử Thanh Trần có thể làm cho bọn họ đổi mấy thứ gì rồi.” Chỗ tốt tự nhiên càng nhiều càng tốt, Định Vương phủ là phú khả địch quốc, nhưng phải nuôi rất nhiều người, địa phương nào không cần tiền?

Từ Thanh Trần gật đầu nói: “Ta đã biết, có điều…Ngươi có thể tìm di thể Gia Luật Dã?” Lấy tính cách Mặc Tu Nghiêu, không cần nghĩ cũng biết kết cục cuối cùng Gia Luật Dã không phải nhập thổ vi an rồi.

Mặc Tu Nghiêu choáng váng nhìn xem Thanh Trần, “Tro cốt Gia Luật Dã làm từ vàng hay bên trên khắc chữ rồi hả?”

Lần đầu tiên trong đời Từ Thanh Trần nghi ngờ đầu óc mình, nhưng công tử Thanh Trần cam bái hạ phong: cho nên ngươi định tùy tiện dùng tro giả lừa gạt người ta sao?

“Ngươi thật sự có ý định đổi công chúa Dung Hoa về sao?” Từ

Thanh Trần hơi hoài nghi nhìn Mặc Tu Nghiêu, trong ấn tượng Mặc Tu Nghiêu thỉnh thoảng có lương thiện, trừ phi là có lợi. Nhưng công tử Thanh Trần thật không nghĩ tới Bắc Nhung còn có lợi gì để Mặc Tu Nghiêu trao đổi. Đất đai thì không cần nghĩ cho dù Bắc Nhung chịu cho, biên quan mênh mông thảo nguyên. Cũng không có mấy người chịu ở, một năm chí ít có tám tháng người Bắc Nhung đi di cư. Hiện tại người Trung Nguyên mình cũng không còn chưa ổn đâu, Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối không ở thời điểm này bắt tay duỗi ra ngoài. Còn có, Bắc Nhung cũng không có gì có thể vừa mắt Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Cái này hiển nhiên. Người Bắc Nhung không nói sao, cho rằng công chúa Dung Hoa là nghĩa muội của A Ly. Nếu nghĩa muội Định Vương phi bị người Bắc Nhung bắt, còn không mất mặt Định Vương phủ ta?”

“Chúng ta biết đây không phải là sự thật.” Từ Thanh Trần nhướng mày nói. Diệp Ly và công chúa Dung Hoa không có quan hệ gì cả lại cũng không có ý kết bái.

Mặc Tu Nghiêu phất phất tay nói: “Cái này không sao cả, đúng rồi, tốt nhất là nói cho người Bắc Nhung, Bản vương có hứng thú với chiến mã bọn họ.”

“Nếu như bọn hắn không đồng ý?” Chiến mã Trung Nguyên không bằng Bắc Nhung thậm chí là Tây Vực. Dù cho có nhập giống tốt ngoại bang về, thời gian lâu cũng không bằng lúc trước. Mà Bắc Nhung và Trung Nguyên nhiều thế hệ thù địch, chiến mã càng là nghiêm cấm bất luận con đường nào vào Trung Nguyên. Tuy những năm này, [T R U Y E N F U L L . V N] Định Vương phủ vụng trộm theo đủ con đường cũng đã nhận được không ít, nhưng số lượng kia thật sự không đáng kể.

Cũng khó trách Mặc Tu Nghiêu lần này muốn lớn như vậy.

“Không đồng ý?” Mặc Tu Nghiêu cười lạnh nói: “Bản vương tự mình đi lấy.”

“Ta đã biết.” Từ Thanh Trần gật đầu, biểu thị đã hiểu quyết tâm của Mặc Tu Nghiêu. Có Từ Thanh Trần bày tỏ thái độ, thần sắc Mặc Tu Nghiêu liền bắt đầu hòa hoãn,… ném chuyện này qua một bên. Chuyện có công tử Thanh Trần, tám chín phần là không có vấn đề gì phải lo.

Nói xong chuyện Bắc Nhung, Từ Thanh Trần nhìn Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười nói: “Mặt khác, mấy ngày nay có người đến nhờ ta một việc. Nhưng là…ta không biết trả lời thế nào cho thuyết phục, vừa vặn hỏi ý kiến Vương gia một chút.”

“Sự tình gì có thể làm khó công tử Thanh Trần?” Mặc Tu Nghiêu không cho là đúng mà hỏi. Hiển nhiên cho rằng Từ Thanh Trần quá mức nhàm chán muốn phiền toái mình. Từ Thanh Trần vuốt vuốt chén trà Thanh Hoa trong tay, đôi mắt tuấn tú nhìn chằm chằm vào Mặc Tu Nghiêu nói: “Rất sớm trước kia có người hỏi ta, Vương gia… có ý định khi nào đăng cơ.”

“Đăng cơ?” Mặc Tu Nghiêu nắm tay Tiểu Tâm nhi vuốt vuốt, cau mày nói: “Ai nói Bản vương có ý định đăng cơ làm đế?”

Từ Thanh Trần cau mày nói: “Không ai nói, hiển nhiên mọi người cho là như thế đấy.”

“Kể cả công tử Thanh Trần sao?” Mặc Tu Nghiêu hỏi.

Từ Thanh Trần mỉm cười không nói đáp án rõ ràng.

“Bản vương không có ý định đăng cơ.” Mặc Tu Nghiêu nghiêm mặt

nói, muốn làm hoàng đế hắn đã sớm làm, làm gì lề mề nhiều năm như vậy? Từ Thanh Trần nhẹ giọng thở dài, khẽ cau mày nói: “Ngươi nên biết lợi và hại của việc đó.” Công tử Thanh Trần là đơn thuần ở góc độ thống trị thiên hạ, cái gọi là danh chính ngôn thuận, Mặc Tu Nghiêu đều không kém, quân lâm thiên hạ vốn là chuyện tất nhiên. Nhưng chỉ cần một ngày chưa đăng cơ, còn kém cái danh này. Điều này cũng không ảnh hưởng tới Mặc Tu Nghiêu khống chế Định Vương phủ thậm chí Định Vương phủ hiện nay đang chiếm cứ sở hữu tất cả lãnh thổ, nhưng tổng hội lại làm người ta có chút bất an.

Hơn nữa, bởi vì không phải là một triều đình chính thức, quan viên dưới trướng Định Vương phủ cũng loạn khó coi. Nhiều năm như vậy, rõ ràng không có loạn, công tử Thanh Trần cũng cảm thấy hết sức ngạc nhiên rồi.

“Cho dù Định Vương không muốn ngai vàng, cũng nên cân nhắc những người có tâm tình kia.” Nhiều người như vậy thuần phục Định Vương phủ đương nhiên là vì trung nghĩa, nhưng là tuyệt đối sẽ không chỉ vì trung nghĩa. Mặc dù công tử Thanh Trần không thèm để ý tới danh lợi quyền thế, nhưng lại cũng không coi nhẹ người vì quyền thế danh lợi mà cố gắng. Giỏi văn võ để dốc sức vì đế vương gia. Đây làm quan niệm ngàn năm qua đã thâm căn cố đế trong lòng thế nhân, trong mắt thế nhân, chỉ có hoàng gia mới là chính thống. Chỉ sẵn sàng góp sức với hoàng gia mới thật sự là xuất thân. Hiện nay Định Vương phủ sớm không là Định Vương phủ năm đó rồi, hiện nay dưới trướng Định Vương không chỉ có nhiều thế hệ tướng lãnh Định Vương phủ thuần phục, còn có thêm nhiều người và gia tộc đến đầu nhập.

“Như thế nào? Công tử Thanh Trần cũng có ý tứ này? Bản vương phong ngươi làm Thừa tướng nhé?” Mặc Tu Nghiêu tươi cười nhìn Từ Thanh Trần. Từ Thanh Trần nhắm hờ mắt, “Đa tạ, ta không nhận nổi.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, quăng cho hắn một ánh mắt hơi đắc ý. Cho nên, nếu Bản vương muốn đăng cơ làm hoàng đế, lại sắp xếp quan viên một lượt Từ gia ngươi chẳng phải lập tức muốn từ quan ở ẩn rồi? Coi Bản vương là người ngu xuẩn sao? Một Từ Thanh Trần có thể chống đỡ nửa cái triều đình, huống chi có toàn bộ Từ gia.

Càng quan trọng hơn là, đăng cơ làm gì? Trở thành Hoáng đế, sáng sớm nghe những đại thần kia đi tới nhao nhao ngất trời. Một ngày không vào triều sẽ bị Ngự Sử làm cho lỗ tai run lên. Như bây giờ thật tốt, có chuyện thì xử lý, không có việc thì muốn làm gì thì làm. Tổng không đến mức ép Vương gia phải vào triều mỗi ngày đi?

Nếu Từ Thanh Trần không biết Mặc Tu Nghiêu đang suy nghĩ cái gì, nhiều năm như vậy coi như sống vô dụng rồi. Cũng không hề có ý để ý tới hắn, nhìn về Diệp Ly cười nói: “A Ly thấy thế nào?” Diệp Ly một bên đùa với bảo bảo, một bên cười nói: “Loại chuyện này, Đại ca hỏi Tu Nghiêu là được rồi.”

Mặc Tu Nghiêu đắc ý nhìn Từ Thanh Trần nói: “Ta và A Ly là vợ chồng, đương nhiên phu xướng phụ tùy đấy. Nhưng…Nếu A Ly muốn làm hoàng hậu…, ngược lại Bản vương không ngại đăng cơ một phát.”

Diệp Ly có chút nhíu mày, đương nhiên nàng biết rõ Từ Thanh Trần chịu nói những điều này là đều muốn tốt cho bọn họ. Dù sao Từ Thanh Trần không nói, rất nhanh cũng có người nói ra. Nhưng là… không phải Diệp Ly chưa nghĩ tới chuyện làm hoàng hậu, mà thật ra không có hứng. Coi tình hình của nàng bây giờ thì chuyện làm Hoàng hậu đối với nàng cũng không tốt lắm, ngược lại có nhiều ràng buộc. Loại ràng buộc này, cũng không phải Mặc Tu Nghiêu hay bất luận kẻ nào, mà là nhiều thế hệ đặc biệt trói buộc.

“Không cần cân nhắc, Bản vương đã quyết định.” Thấy Diệp Ly nhíu mày, Mặc Tu Nghiêu trực tiếp vỗ án quyết định, “A Ly chúng ta không cần lo chuyện hoàng hậu? Về sau để cho Mặc Tiểu Bảo phong nàng làm Hoàng Thái hậu là được rồi.”

Từ Thanh Trần nhướng mày, Mặc Tu Nghiêu nói ra như vậy, biểu lộ người thừa kế Định Vương phủ kế nhiệm, thậm chí chủ nhân tương lai của thiên hạ này không thể nghi ngờ chính là Mặc Tiểu Bảo rồi.

Nhìn hai người trong cuộc, Từ Thanh Trần nhẹ giọng thở dài nói: “Mà thôi, tâm lý các người nắm chắc được rồi. Có điều…bất kể như thế nào, Ly nhi, Từ gia đều ủng hộ muội.”

Diệp Ly nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười nói: “Đại ca, ta biết.” Nàng biết rõ, Từ gia một mực đều ở sau nàng ủng hộ. Nếu không có Từ gia, dù cho nàng có năng lực cũng khó làm cho nhiều người trong Định Vương phủ thần phục. Xuất thân Từ gia gia thế thanh quý cùng với ông ngoại, cậu, biểu ca được thế nhân xem là vô cùng lợi hại, vẫn luôn là cường đại hậu thuẫn của nàng.

Từ Thanh Trần đứng dậy, nói với hai người: “Cho dù không cân nhắc chuyện đăng cơ. Lân nhi và Tiểu Tâm nhi cũng gần một tuổi rồi. Năm nay phải làm lớn mới được.” Bất kể là vì khao thưởng tam quân, còn có khắp nơi muốn tìm hiểu. Cho dù không làm, đến lúc đó nên đến hay không cũng vẫn đến, có điều không mời mà đến.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Bản vương đã biết, cứ làm theo lời huynh nói.”

Từ Thanh Trần đi ra ngoài, Mặc Tiểu Bảo biết rõ phụ vương và mẫu hậu nói chuyện riêng, nhanh như chớp cũng chạy ra ngoài.

Trong đại sảnh, Diệp Ly mỉm cười nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: “Tu

Nghiêu, chàng thật sự không có ý định…" Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Ta cho tới bây giờ không có ý định làm hoàng đế." Đứng dậy ôm tiểu bảo bảo bên người Diệp Ly rồi ngồi xuống ghế. Mặc Tu Nghiêu một bên đùa với con gái hướng Diệp Ly cười nói: "Chúng ta hiện tại rất tốt, để ý đến nhiều chuyện ngột ngạt làm gì? Những năm này đều trôi qua như vậy, Bản vương không tin vài năm lại không thể không qua nổi. Đến lúc đó, đều giao mọi phiền não cho Mặc Tiểu Bảo rồi." Dù sao hai năm qua, Từ gia giáo dục Tiểu Bảo cũng bắt đầu thiên hướng đạo đế vương rồi. Lại vừa vặn dạy làm hoàng đế thế nào. Mặc Tu Nghiêu hắn cũng chưa học qua làm hoàng đế thế nào.

Diệp Ly giống như cười mà không cười nhìn hắn nói: "Chàng không sợ tương lai Tiểu Bảo hận chàng sao?"

Mặc Tu Nghiêu lời lẽ chính nghĩa mà nói: "Bản vương thật sự bồi dưỡng năng lực của nó, nếu như cái gì Bản vương làm cho, còn muốn nó làm gì nữa?" Có sẵn đồ vật chỗ nào là nhặt sao? Quan trọng nhất là, hắn nửa đời mệt mỏi, dựa vào cái gì để Mặc Tiểu Bảo an an ổn ổn hưởng thiên tử thái bình?

Diệp Ly khẽ thở dài nói: "Ta mặc kệ chàng, chính chàng đi nói với những người kia đi."

Mặc Tu Nghiêu cười nhìn Diệp Ly nói: "Ta biết rõ, ta không làm Hoàng đế, A Ly cũng cao hứng đấy. Đúng không?"

Diệp Ly cũng không giấu diếm, hào phóng gật đầu thừa nhận, "Chàng không làm Hoàng đế, xác thực làm ta cao hứng đấy." Tuy nói như vậy có chút có lỗi với tướng lãnh và thuộc hạ vì Định Vương phủ liều sống liều chết. Nhưng Diệp Ly thừa nhận Mặc Tu Nghiêu không sai. Hoàng đế là cái gì? Thiên tử, Thượng Thiên chi tử, thiên hạ chi quân. Nhưng tóm lại không độc thuộc về ai cả. Lại càng không phải nói lúc này, tất nhiên không ít người muốn tam cung lục viện gì đó.

Diệp Ly không muốn cùng bất kỳ nữ nhân nào tranh giành Mặc Tu Nghiêu, nàng đến cuối vẫn là nữ tử sinh ra ở hiện đại. Mặc Tu Nghiêu chỉ còn thể có nàng hoặc không, nhưng khả năng này rất thấp. Trong lòng Diệp Ly mỉm cười thản nhiên, nàng yêu hắn…Cho nên, không muốn san sẻ với người khác.

“Chuyện đó không phải tốt sao? Mặc Tiểu Bảo đã chín tuổi. Cùng lắm qua vài năm, có thể giao Định Vương phủ cho nó. Đến lúc đó bọn họ muốn Hoàng đế cũng không liên quan đến chúng ta. Nhiều năm như vậy…Bản vương cũng mệt rồi. A Ly, nàng sẽ không nhẫn tâm để ta mỗi ngày trời chưa sáng đã phải vào triều sớm chứ? Lại nói kỳ thật năm đó ta cảm thấy, vị trí Hoàng đế….Qủa thực cũng không phải cho người làm. Thức sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó, có việc mình thích thì không thể làm. Nữ nhân mình yêu chưa chắc đã lấy được, cưới được thì chưa chắc đã là nữ nhân mình yêu. Hơi đi sai bước đã bị Ngự Sử mắng, vẫn phải nhịn lấy mà biểu thị rộng lượng. Bằng không sử quan ghi lại sử sách…”

“Được rồi, càng nói không ra hình dáng gì.” Diệp Ly dở khóc dở cười, lại không phải không thừa nhận Mặc Tu Nghiêu nói có chút đạo lý, càng quan trọng hơn là, bị Mặc Tu Nghiêu nói như vậy thì tâm trạng nàng vui lên nhiều, “Chàng không hối hận là được rồi.”

“Cái kia…A Ly phải kiên trì với Bản vương. Chúng ta không làm Hoàng đế, về sau đợi Mặc Tiểu Bảo đăng cơ rồi, chúng ta sẽ làm Thái Thượng hoàng và Hoàng Thái hậu…Ách?!” Mặc Tu Nghiêu cao hứng, đột nhiên sắc mặc cứng đơ. Diệp Ly kỳ quái nhìn hắn một cái, “Làm sao vậy?”

Mặc Tu Nghiêu cứng ngắc liền bưng lấy Tiểu Tâm nhi, tiểu cô nương đôi mắt đen nhánh vô tội nhìn mẹ.

Định Vương điện hạ mặc quần áo tuyết trắng đã nhiễm một vệt nước

lớn, theo vạt áo lặng lẽ chảy xuống.

Chương 415: Khuê mật gặp lại, đau buồn âm thầm

Edit: Hồng Rica
Beta: Sakura

Trở lại Ly thành, Diệp Ly liền buông những chuyện trong lòng xuống để chiếu cố mấy đứa bé. Tuy đầy tháng chưa lâu đã rời xa cha mẹ, nhưng có lẽ thiên tính mẫu tử, không quá hai ngày, hai tiểu bảo bảo đã thân quen với mẹ, luôn dính lấy bên người Diệp Ly không rời khỏi.

Lại nói tiếp, Diệp Ly trước sau hai đời đều là quân nhân chinh chiến sa trường. Đặc biệt là quân nhân lên chiến trường trong lúc vô hình luôn khó tránh khỏi sẽ thêm một cỗ sát khí. Nhưng Diệp Ly lại không biết, vô luận trên chiến trường chém giết thảm thiết như thế nào, nhưng ra khỏi chiến trường thay một bộ xiêm y, lại tựa như giai nhân dịu dàng thư hương môn đệ Hai đầu lông mày mang theo tình cảm ấm áp ôn nhu, cũng khó trách hai đứa bé vừa thấy mẫu thân lại cao hứng. Trẻ con luôn thân cận những thứ nhu mỹ ôn hòa.

Trong chủ viện Định Vương phủ, bên trong gian phòng rộng rãi phủ tấm thảm Tây Vực. Trong phòng tất cả các góc cạnh đều được mài bóng loáng dùng vải bông che lại. Trên mặt đất còn có các loại đồ chơi, hai bảo bảo ngồi trên mặt đất khắp nơi chơi đùa. Mới mười một tháng bảo bảo đã bắt đầu học đi rồi, Lân nhi được sinh ra trước chập chững có thể tự mình đi được rồi.Tâm nhi sinh ra muộn một chút, thân thể hơi gầy yếu, thích ngồi trên đất chơi. Thấy ca ca một bên đi tới đi lui, liền duỗi bàn tay nhỏ đòi đi. Trên mặt đất phủ thảm lông dày, Lân nhi bị kéo ngã trên đất cũng không khóc, cái miệng nhỏ nhắn cười vui vẻ với muội muội.

Diệp Ly cũng ngồi dưới đất, nhìn bộ dáng cười khanh khách của hai bảo bảo, bên môi nở nụ cười nhẹ nhàng.

“Vương phi, Từ nhị phu nhân và Lãnh phu nhân đã tới.” Ngoài cửa, thị nữ nhẹ giọng bẩm báo nói.

Người còn chưa đến, tiếng của Mộ Dung Đình đã truyền vào bên trong, “Ly nhi, ngươi ngược lại thanh nhàn vô cùng đấy.” Diệp Ly ngẩng đầu lên, thấy Mộ Dung Đình, Tần Tranh còn có Hoa Thiên Hương, Mặc Vô Ưu cùng Vân Ca đều đứng tại cửa rồi. Không khỏi cười nói: “Các ngươi sao lại tới đây? Mau vào đi.”

Tần Tranh nhìn bên trong, che miệng cười nói: “Bên ngoài đều náo nhiệt, ngươi ngược lại thanh nhàn. Ngươi vẫn nên ra ngoài đi. Chúng ta nhiều người tiến vào cũng không hay.” Bên trong sạch sẽ hiển nhiên là vì hai đứa bé, nhiều người đi vào không còn không giẫm bẩn tấm thảm trắng tuyết kia. Tuy cùng là nữ quyến, nhưng từ nhỏ đã được giáo dục theo danh môn khuê tú ngoại trừ Mộ Dung Đình và Vân Ca chỉ sợ không ai không biết xấu hổ cởi giày trước mặt người khác.

Diệp Ly cười một tiếng, ôm hai tiểu bảo bảo giao cho Tần Tranh và Mộ Dung Đình, mình cũng đi ra theo. Mộ Dung Đình và Tần Tranh đều đã sinh con, hơn nửa năm qua cùng hai tiểu bảo bảo cũng rất quen thuộc rồi. Hai bé được ôm trong lòng các nàng cũng không sợ người lạ. Mộ Dung Đình ôm Tâm Nhi phấn trắng nõn nà cũng muốn có một đứa con gái.

“Ly tỷ, a không đúng, là Vương phi!” Vân Ca đi đến trước mặt Diệp Ly, nhẹ nhàng hành lễ, ngược lại với lúc ở Giang Nam, hiện tại nhu thuận trầm tĩnh hơn. Diệp Ly kéo nàng lại, cười nói: “Gọi Ly tỷ được rồi, muội nhìn xem các nàng có ai khách khí với ta? Vân Ca ở Ly

thành có quen không?”

Cố Vân Ca gật đầu nói: “Hai vị Từ bá mẫu đối với ta rất tốt, Thiên Hương tỷ tỷ cùng Tần Tranh tỷ tỷ còn có Đình tỷ tỷ và Vô Ưu cũng rất tốt với ta. Còn có…còn có Vân Ca có nghĩa phụ rồi.”

“Nghĩa phụ?” Diệp Ly khiêu mi. Mặc Vô Ưu mỉm cười nói: “Là sự phụ cháu, sư phụ đi Hồng Nhạn quan không có nói với Vương phi sao? Sư phụ nói Vân Ca có thiên phú y thuật hơn ta rất nhiều, ưu thích vô cùng. Thu Vân Ca làm nghĩa nữ rồi.” Diệp Ly nhíu mày, nàng nhớ rõ hình như Trầm Dương và phụ thân Vân Ca có một chút quan hệ thân thích, nhưng bối phận…lập tức nghĩ lại, đại khái trên đời này Trầm Dương và Vân Ca cũng không còn thân nhân. Cũng không có thân thiết với phụ nữ nào? Trầm Dương đã quyết định như thế tất nhiên có đạo lý của ông, cũng không cần suy nghĩ nhiều.

Cố Vân Ca liên tục gật đầu nói: “Đúng rồi, y thuật của nghĩa phụ thật lợi hại, lợi hại hơn cả cha ta. Nghĩa phụ nói chỉ cần ta cố gắng học tập, sau này cũng lợi hai như người đấy.” Có lẽ gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa, nên Vân Ca vừa sinh ra đã có thiên phú và có hứng thú với y thuật, lại nói giữa lông mày lộ ra vài phần thông minh.

“Vui vẻ là tốt rồi.” Diệp Ly mỉm cười nói. Lại nhìn thoáng qua mấy cô nương trước mặt, nói: “Tối qua lúc dùng điểm tâm, mợ cả và mợ hai nói với ta thật vất vả mới có cảnh thái bình hôm nay, muốn vội vã xử lý hôn sự cho Tam ca cùng Tứ ca nha.”

Tần Tranh gật đầu nói: “Ly nhi nói không sai, mẹ và Đại bá mẫu thật sự rất sốt ruột đấy. Hết lần này đến lần khác Tam đệ đi xuất chinh sa trường còn Tứ đệ lại ở Tây Lăng. Mẹ còn nói, lúc này vô luận thế nào cũng bắt Tam ca thành thân.”

“Tranh nhi!” Hoa Thiên Hương mắc cỡ mặt đỏ bừng, hung hăng

trừng mắt liếc Tần Tranh, “Xưa nay ngươi tao nhã nhất, như thế nào lại như vậy…”

Mộ Dung Đình liếc nàng một cái nói: “Thật cao hứng, chúng ta sẽ không cười người. Ngày hôm qua Tam công tử Từ gia vừa về đến đã chạy tới tặng đồ cho ngươi, còn không nhìn thấy chúng ta đâu.” Nói xong, còn liếc trâm trân châu thanh lịch tinh xảo gài trên tóc Hoa Thiên Hương, trên mặt đầy thiện ý trêu tức. Cũng giống Hoa Thiên Hương, Mặc Vô Ưu cũng nhanh chóng trốn qua một bên, miễn cho bị trêu như Hoa Thiên Hương. Không phải nàng không có tình tỷ muôi, mà là tiểu thư Mộ Dung Đình kia miệng lưỡi lanh lợi nàng không chống đỡ được đấy.

Ngược lại Vân Ca vô tư vui mừng, “Thiên Hương tỷ tỷ muốn kết hôn rồi hả? Vân ca nhất định tặng tỷ một phần lễ vật thật to.” Mộ Dung Đình bật cười, nhìn Vân Ca nói: “Vân Ca, không phải muội định tặng dược hoàn chứ?”

Cố Vân Ca mở trừng mắt, “Có cái gì không đúng sao?”

Diệp Ly cũng tỏ vẻ khó hiểu, “Làm sao vậy?” Tay nghề chế dược của Vân Ca có thể nói trò giỏi hơn thầy, nàng làm dược hoàn cũng không phải phàm phẩm. Tần Tranh che miệng cười nói: “Năm trước lễ mừng năm mới, Vân Ca đưa cho nhà chúng ta một lọ dược hoàn, tháng mười năm trước sinh nhật bá phụ cũng là một lọ dược hoàn, đầu năm sinh nhật Đại ca, vẫn một lọ dược hoàn. Mặt khác…người nhà chúng ta, Đại ca thu được nhiều dược hoàn nhất. Bây giờ thấy dược hoàn thì sắc mặt Đại ca cứng ngắc lại.”

Mọi người bên cạnh điệu bộ muốn cười nhưng không cười. Diệp Ly nghe được chuyện thú vị cũng không nhịn được nở nụ cười vui vẻ. Nàng ngược lại có chút tò mò công tử Thanh Trần thấy lọ dược hoàn sẽ bị dọa ra bộ dáng gì.

Vân Ca vểnh miệng nhỏ lên, có chút mờ mịt nhìn qua mọi người. Nàng đưa dược hoàn thì làm sao? Nàng đưa cho hai vị Từ bá mẫu là dược hoàn bảo dưỡng, cho Tranh nhi tỷ tỷ là dưỡng nhan đấy, cho hai vị bá phụ còn có Từ Thanh Trần đều là dưỡng sinh dược hoàn a. Vốn Từ gia thấy tiểu cô nương này ngây thơ, hồn nhiên,lại tự tay thiệt tình điều chế dược hoàn, cũng không có ý từ chối quà tặng. Nhưng Từ gia không để ý nghi thức xã giao, thành ý đưa lễ so với hư tình giả ý qua loa không phải trân ý hơn nhiều sao? Nhưng lại khổ cho công tử Thanh Trần, Từ Thanh Trần bị đau đầu, Vân ca cô nương cho rằng Từ Thanh Trần lúc trước bị thương còn để lại bệnh căn, tiểu cô nương liền nhét cho hắn một đống các loại dược hoàn. Hiện tại người Từ gia bệnh đều không cần mời đại phu bốc thuốc, trực tiếp hỏi Từ Thanh Trần là được rồi. Dù sao dược hoàn của Vân Ca cô nương có hiệu quả tốt hơn đơn thuốc của đại phu rất nhiều.

Diệp Ly mỉm cười xoa xoa đầu nàng cười nói: “Không có gì, thuốc của Vân Ca rất tốt, những ngày này y thuật nhất định tiến bộ không ít.”

Mắt Vân Ca sáng ngời, “Ồ? Ly tỷ cũng dùng qua thuốc của ta?”

Diệp Ly gật đầu, “Trầm tiên sinh đi Hồng Nhạn quan cũng mang một ít, hiệu quả rất tốt” Vân Ca kiêu ngạo nói: “Vậy là tốt rồi, về sau Vân Ca nhất định sẽ trở thành thần y nổi danh nhất thiên hạ. Sau đó giống với nghĩa phụ lúc trẻ, hành y tế thế, cứu rất nhiều người.”

Hành y tế thế? Lý tưởng thật vĩ đại, Diệp Ly nhướng mày cười nói: “Đại ca nói như thế nào?”

Vân Ca có chút mờ mịt mở trừng hai mắt nói: “Từ Thanh Trần? Hắn nói gì? Nha…Hắn nói ta nhất định sẽ trở thành thần y rất lợi hại đấy.”

Nhìn vẻ mặt thản nhiên vui mừng của tiểu cô nương, Diệp Ly không nhịn được che mặt thở dài. Qủa nhiên mình suy nghĩ quá nhiều, không nghĩ tới hôn sự của công tử Thần Tiên đã trở thành vấn đề nan giải trong lòng mọi người. Mà ngay cả nàng đều không tự chủ muối ghép đôi cho huynh ấy. Nếu Từ Thanh Trần không có ý nghĩ gì thì Diệp Ly cũng thản nhiên gật đầu cười nói: "Đại ca nói không sai, Vân Ca nhất định trở thành một nữ thần y đấy."

Mộ Dung Đình liếc Diệp Ly nói: "Đúng cái gì đúng? Tuổi của Vân Ca còn lớn hơn Vô Ưu một tuổi a? Tuổi này cô nương nên cân nhắc gả cho người trong sạch, mà không phải trở thành nữ thần y?"

Diệp Ly ghé mắt nhìn Tần Tranh, Tần Tranh ôm Lân nhi cúi đầu buồn cười. Diệp Ly mỉm cười trong lòng, đưa mắt liếc Vô Ưu, Vô Ưu lập tức hiểu ý kéo Vân Ca ra ngoài chơi.

Nhìn hai tiểu cô nương kéo tay nhau ra ngoài chơi, Diệp Ly cười nói: "Vô Ưu và Vân Ca tình cảm rất tốt." Hoa Thiên Hương cười nói: "Cũng không phải sao, tính tình các nàng không tệ, ngày thường lại cùng nhau theo Trầm tiên sinh học y, quen biết không lâu mà người ngoài thoạt nhìn ta với Vô Ưu không phải biểu tỷ muội, mà là hai nàng ấy mới giống như hai chị em ruột."

"Chuyện của Vân Ca…" Diệp Ly nhíu mày, nhất thời cũng không biết nên nói thế nào.

Mộ Dung Đình cười nói: "Từ đại phu nhân rất hài lòng Vân Ca làm con dâu Từ gia, nhưng hai người trong cuộc một người thật khờ, một giả ngây giả dại, Từ đại phu nhân lại không dám trực tiếp nói với tiểu cô nương, sợ làm người ta sợ chạy mất. Hết lần này tới lần khác công tử Thanh Trần lại không có biểu hiện gì, nghe nói khiến Từ đại phu nhân rất tức giận."

Diệp Ly suy tư thoáng một phát, nói: “Có lẽ là…Đại ca thật không có ý tứ này?”

Mộ Dung Đình liếc mắt, “Không có ý tứ này cũng đừng chậm trễ tiểu cô nương, nghĩa nữ Trầm tiên sinh, tương lai là nữ thần y, bao nhiêu người trông chờ cầu thân đấy.” Mộ Dung Đình không phải nói đùa, vóc người Vân Ca rất xinh đẹp, võ công lại cao, tính cách cũng tinh khiết thánh thiện. Tính cách như vậy, quyền quý vương tôn nhà cao cửa rộng có lẽ không tốt lắm, nhưng nhất định hợp với tướng quân tung hoành sa trường. Không biết bao nhiêu tướng quân Mặc gia quân muốn nhi tử mình lấy con dâu như vậy, càng có bao nhiêu tiểu tướng trẻ tuổi Mặc gia quân hâm mộ cô nương xinh đẹp lại sáng sủa như vậy.

Lại càng không phải nói, Vân Ca được Trầm Dương tán thưởng y thuật, cái này dù cho nàng không có dung mạo nhưng có vô số người bưng sính lễ ngoài cửa chờ cầu hôn nàng đấy. Đáng tiếc, bên cạnh tiểu cô nương xinh đẹp như vậy luôn xuất hiện một gã áo trắng như tuyết, tuấn mỹ xuất trần như công tử Thần Tiên. Lại để cho vô số người chưa kịp theo đuổi đã gãy kích chìm cát ảm đạm quay về.

Mộ Dung Đình không vừa mắt Từ Thanh Trần ở chỗ, nếu có ý với cô nương nhà người ta liền trực tiếp một chút. Nếu không cũng nên cách xa một chút đừng làm trở ngại người ngoài theo đuổi. Không thể bởi vì tiểu cô nương từ nhỏ ở trong núi chưa biết qua đạo lý đối nhân xử thế mà khi dễ người ta a. Dù sao tuổi Vân Ca cũng thực sự không còn nhỏ. Ngoại trừ Hoa Thiên Hương vì hình thức bắt buộc, trên đời này cô nương nhà nào không phải mười lăm mười sáu tuổi đã lập gia đình?

“Tranh nhi, rốt cuộc Đại ca có ý tứ gì?”

Tần Tranh che miệng cười nói: “Ly nhi ngươi đừng hỏi ta, ta cũng rất

ít gặp Đại ca. Nhưng…Ta cảm thấy Đại ca…có lẽ đối với Vân Ca không giống a." Dù sao công tử Thanh Trần luôn loay hoay bận bịu đến nỗi Từ đại phu nhân nhiều lần tìm nhưng không thấy hắn, nhưng hắn lại có thể tam bất ngũ thì (ý nói thường xuyên làm một việc) cùng Vân Ca ra ngoài dạo chơi đấy, thấy thế nào cũng không giống hoàn toàn không có ý tứ. Nhưng…Tâm tư của công tử Thanh Trần cũng không phải phàm phu tục tử như các nàng có thể thấu hiểu được.

Thấy ba người thảo luận bát quái của công tử Thanh Trần, Hoa Thiên Hương cũng bất chấp thẹn thùng, cười híp mắt nói: "Ta nghĩ, nếu như công tử Thanh Trần thật sự có ý với Vân Ca, chỉ sợ công tử Thanh Trần gặp phải đại phiền toái rồi."

"Nói như thế nào?" Ba người ngạc nhiên nói, trên đời này, có thể làm công tử Thanh Trần gặp phiền toái cũng không nhiều lắm, khó trách ba người lần này lại hiếu kỳ.

Hoa Thiên Hương cười nói: "Vân Ca từ nhỏ lớn lên trong núi, tình tính đơn thuần giống như đưa bé. Nếu cô nương bình thường được công tử Thanh Trần thường xuyên bồi phụng, không nói hân hoan ít nhất cũng thụ sủng nhược kinh a. Nhưng các ngươi nhìn xem mỗi lần như vậy mặt Vân Ca nhăn nhó đau khổ đấy.

Mộ Dung Đình và Tần Tranh liếc nhau, không khỏi vui vẻ lên tiếng. Không biết vì cái gì, công tử Thanh Trần thoạt nhìn rõ ràng vô cùng hiền lành, nhưng hình như Vân Ca rất sợ Từ Thanh Trần. Đi theo công tử Thanh Trần trước mắt kia không giống mối tình đầu của tiểu cô nương, mà giống như đệ tử ngốc làm sai chuyện đứng trước tiên sinh. Nếu như Từ Thanh Trần thật sự có ý gì với Vân Ca, quả thật đường tình công tử Thanh Trần không tốt lắm.

Diệp Ly đón nhận Lân nhi đang duỗi bàn tay ra từ trong lòng Tần

Tranh, một bên cười nói: “Mà thôi, chuyện này để ta hỏi đại ca. Ngược lại hôn sự của Tam ca và Tứ ca, mợ cả và mợ hai có ý gì không?”

Tần Tranh cười nói: “Mẹ và Đại bá mẫu định tháng tám năm nay hôn sự Tam đệ và Tứ đệ cùng tổ chức. Cũng đã thương lượng qua với Dương phu nhân, Dương phu nhân không có ý kiến.”

Diệp Ly cười nói: “Vậy là tốt rồi, xem ra năm nay việc vui không ít.Đến lúc đó…Thiên Hương và Vô Ưu trực tiếp xuất giá từ Định Vương phủ.”

“Ly nhi!” Kiều nhan Hoa Thiên Hương ửng đỏ, trừng liếc Diệp Ly nói: “Chúng ta nghe nói ngươi muốn làm tiệc cho Lân nhi và Tâm nhi nên đến xem có gì cần giúp đỡ, các ngươi lại trêu ghẹo ta?” Diệp Ly than nhẹ một tiếng, cười yếu ớt nói: “Những chuyện này đều có người lo rồi, Thiên Hương ngươi vẫn thanh thản ổn định gả đi là được. Những năm này…ủy khuất cho ngươi rồi.” Lại nói tiếp, nàng sớm gả vào Định Vương phủ, Tần Tranh và Mộ Dung Đình cũng trước sau xuất giá. Hiện tại Mặc Tiểu Bảo cũng gần mười tuổi rồi, hôn sự của Hoa Thiên Hương vẫn trì hoãn đến giờ. Hai mươi sáu tuổi ở kiếp trước không tính là trễ, nhưng ở kiếp này cô nương hai mươi tuổi chưa xuất giá đã bị người ta gọi là gái lỡ thì rồi. Có lẽ Hoa Thiên Hương bị áp lực rất lớn.

Đôi mắt dễ thương của Hoa Thiên Hương ửng đỏ, thấp giọng nói: “Nói bậy gì đó, ta vẫn tốt đây này.”

Diệp Ly đưa tay vỗ vỗ tay nàng cười nói: “Đúng vậy, về sau sẽ tốt hơn đấy.”

“Ly nhi…Có phải ngươi muốn làm hoàng hậu phải không?” Gặp hào khí có chút ngưng trọng, Mộ Dung Đình vội vàng thay đổi chủ đề trêu

tức cười hỏi.

Diệp Ly nhướng mày, cười hỏi: “Ai nói ta muốn làm hoàng hậ hả?” Mộ Dung Đình cười tủm tỉm nhìn nói: “Hiện tại Định Vương đánh bại Bắc Nhung, lại đánh bại Mặc Cảnh Lê cùng với Tây Lăng Trấn Nam Vương. Chẳng phải nên sớm đăng cơ xưng đế sao? Đến lúc đó Ly nhi ngươi không phải hoàng hậu thì còn ai? Chúng ta sẽ không cười ngươi, có một hoàng hậu là bạn tốt, thật nở mày nở mặt a.”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Đại khái làm các ngươi thất vọng rồi, tạm thời ta không muốn làm Hoàng hậu.”

“Vì cái gì?” Mộ Dung Đình mờ mịt. Định Vương trở thành Hoàng đế nếu như Ly nhi không phải Hoàng hậu, người khắp thiên hạ cũng không đồng ý a.

Hoa Thiên Hương liếc mắt, nói: “Vậy khẳng định Định Vương không có ý định xưng đế a. Nhưng Ly Nhi…Định Vương thật sự…” Diệp Ly có chút bất đắc dĩ cười, xem ra việc Mặc Tu Nghiêu đăng cơ xác thực là mục đích chung rồi. Mà ngay cả Hoa Thiên Hương và Mộ Dung Đình là khuê trung nữ tử cũng không tin.

Được Diệp Ly khẳng định đáp án, mọi người trầm mặc một hồi. Mộ Dung Đình thở dài, nhìn Diệp Ly nói: “Kỳ thật Định Vương không đăng cơ cũng có cái lợi. Mấy ngày nay ta nghe không ít người có ý định đưa nữ nhi mình tiến cung làm phi tử đấy. Tranh nhi, người đưa tới cửa Từ gia cũng không ít a?

Tần Tranh trầm mặc nhẹ gật đầu, những ngày này xác thực không ít người đến thăm Từ gia để tạo mối quan hệ. Dù Định Vương phi mang họ Diệp, nhưng Định Vương phủ lại nói rõ chỉ nhận Từ gia là nhà mẹ đẻ của Định Vương phi. Có điều Diệp Ly vừa mới trở về, mọi người Từ gia cũng không muốn để Diệp Ly phiền lòng, nên không

cho nàng biết mà thôi.

Kỳ thật chuyện này vốn trong dự liệu đấy, lúc trước Định Vương phủ chưa ổn định, tình thế thay đổi trong nhát mắt, có thể nói hết thảy đều có khả năng. Đương nhiên có người không để ý Định Vương rốt cuộc là cưới một người vợ hay là nạp một viện tử kiều thê mỹ thiếp. Cho dù Định Vương không chịu lôi kéo thế lực thông gia, cũng chỉ có thể nói Định Vương ngông nghênh khinh thường kiểu bám váy đàn bà. Nhưng đợi đến lúc thiên hạ ổn định, vô luận là lễ nghi tông pháp, lợi ích của quyền quý hay cân bằng thế lực, quảng nạp lục cung là việc phải làm. Mặc Tu Nghiêu cường thịnh cũng không có khả năng giết sạch thần tử phản đối, giang sơn rộng lớn cũng không có khả năng dựa vào một mình Từ gia chống đỡ. Những người này, đúng là hiểu điểm này nên mới có thể đương nhiên cho rằng một khi Mặc Tu Nghiêu đăng cơ, tất nhiên sẽ như lịch đại Định Vương nạp phi lấy thiếp.Trong lịch sử, lúc giành chính quyền Đế hậu thâm tình cũng không phải không có, nhưng một khi đăng cơ làm đế, một đế vương không phải có ba cung lục viện sao?

“Ly nhi…”Tần Tranh có chút lo lắng nhìn Diệp Ly.

Diệp Ly cười nhạt một tiếng nói: “Không cần lo lắng, những vấn đề này Tu Nghiêu sẽ xử lý tốt.”

Mộ Dung Đình có chút không yên lòng nói: “Định Vương…” Không phải nàng không tin Định Vương, nhiều năm như vậy Định Vương đối với Ly nhi thế nào thì Mộ Dung Đình luôn vô cùng hâm mộ. Nhưng nhiều vị đế vương cũng có vô số bất đắc dĩ và không cách nào lựa chọn.

Diệp Ly nói khẽ: “Ta tin tưởng chàng. Vô luận chuyện gì chúng ta đều đứng chung một chỗ.”

Thấy Diệp Ly bình tĩnh như thế, Mộ Dung Đình cũng yên lòng, nặng nề gật đầu nói: “Bất kể thế nào, Ly nhi, chúng ta đều ủng hộ ngươi.”

“Cảm ơn.” Diệp Ly cười nói.

“Mẹ mẹ…” Tiểu công chúa trong lòng Mộ Dung Đình giãy dụa duỗi bàn tay nhỏ ra. Diệp Ly bất đắc dĩ phải giao Lân nhi cho Tần Tranh, đón Tâm nhi ôm vào lòng cười nói: “Tâm nhi, làm sao vậy?”

Mộ Dung Đình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Tâm nhi treo một nụ cười ngồi trong lòng Diệp Ly không khỏi chua chua mà nói: “Từ bá mẫu nói không sai, thật sự hài tử không có lương tâm đấy. Mẹ cháu không ở đây, dì Mộ Dung mỗi ngày ôm cháu chơi, hiện tại mẹ cháu trở về, thì quên dì rồi.”

“Dì dì…mẹ mẹ…” Tiểu công chúa trong lòng Diệp Ly cười càng vui vẻ, hoàn toàn không hiểu phàn nàn của Mộ Dung Đình.

Hoa Thiên Hương một bên ôm Lân nhi chơi đùa, như có điều suy nghĩ mà nói: “Ly nhi, Định Vương không chịu đăng cơ thì ra là vậy sao?” Không thể không nói, xuất thân thế gia công huân Hoa Thiên Hương hiểu nhiều chuyện hơn Tần Tranh và Mộ Dung Đình.

Diệp Ly khẽ giật mình, mỉm cười nói: “Chàng nói chàng không muốn vào triều.”

Mọi người im lặng, cái này xem là lý do sao?

“Khởi bẩm Vương phi, công tử Thanh Trần mời Vương phi đến thư phòng một chuyến.” Ngoài cửa, thị vệ vội vàng bẩm báo.

Nghe vậy, Diệp Ly nhíu mày, lập tức nghe ra trong đó có chút không đúng. Mặc Tu Nghiêu lúc này cũng đang ở thư phòng, vì cái gì không

phải Vương gia mời mà là công tử Thanh Trần? “Xảy ra chuyện gì?”

Thị vệ khó xử nhìn Diệp Ly nói: “Vương gia…Vương gia giận dữ trong thư phòng. Công tử Thanh Trần mời Vương phi đi xem.”

“Ta đã biết, ngươi đi đi.” Diệp Ly thở dài, đứng dậy đưa Tâm nhi lại cho Tần Tranh cười nói: “Ta đi sẽ quay lại.” Tiểu công chúa y y nha nha cầm tóc Diệp Ly không chịu buông. Diệp Ly bất đắc dĩ nhíu mày, lắc đầu cười nói: “Được rồi, mang con cùng đi. Tâm nhi muốn gặp phụ vương phải không?”

“Ly nhi, Tâm nhi vẫn nên giao cho ta.” Tần Tranh nói. Tuy nàng chưa thấy qua Định Vương nổi giận, nhưng cũng có nghe nói. Cũng không nên hù trẻ con. Hơn nữa chuyện Định Vương nổi giận, trong lòng Tần Tranh cũng đoán ra. Nói khẽ:

Người khác nói gì cũng đừng để ý.”

Diệp Ly gật đầu nói: “Yên tâm đi, không có việc gì đâu.” Khuyên can mãi một hồi, cuối cùng cũng dụ được tiểu công chúa thả tay ra. Diệp Ly đi vào thay đổi bộ quần áo rồi đi đến thư phòng.

Chương 416: Nhân tâm trục lợi

Edit: Hồng rica
Beta: Sakura

Nhìn Diệp Ly đi ra ngoài, ba người Hoa Thiên Hương có chút lo lắng nhìn nhau, bất đắc dĩ thở dài. Mỗi nhà đều có những khó khăn khác nhau, cho dù là Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu có thể nói là đôi vợ chồng nổi tiếng quyền thế khắp thiên hạ cũng sẽ có thời điểm bất đắc dĩ như vậy.

Mộ Dung Đình thở dài nói: "May mắn Lãnh nhị không có bản lãnh gì lớn, cũng không có ai buộc hắn phải lấy vợ nạp thiếp." Về phần những người không có mắt muốn đưa tới cửa kia, nàng cũng sẽ có biện pháp thu thập đấy. Nhưng tình hình Định Vương phủ không giống nàng nên không thể đuổi những người kia đi là có thể giải quyết.

Tần Tranh cũng thở dài, Mộ Dung Đình dừng một chút nhìn về phía Hoa Thiên Hương nói: "Định Vương không chịu đăng cơ, sẽ không vì chuyện đó?" Hoa Thiên Hương lườm nàng nói: "Cho dù không phải toàn bộ, có lẽ cũng có một chút. Nhưng…lời này nói ở đây nghe xong thì bỏ qua, ngươi ngàn vạn lần đừng nói lung tung bên ngoài, kể cả Lãnh Hạo Vũ cũng không thể nói!"

Mộ Dung Đình liếc mắt nhìn nàng, "Ta biết rõ, ngươi cho là ta ngu ngốc sao? Những người này thật đáng ghét, lúc trước thời điểm Định Vương phủ sa sút sao không vội vàng gả con gái cho Định Vương, hiện tại mắt thấy Định Vương nắm thiên hạ, còn nói cái gì lễ nghi cái

gì tông pháp…rõ ràng ngoài sáng ngầm cáo buộc Từ gia muốn ngoại thích chuyên quyền, thật sự là…”

Tần Tranh mỉm cười vỗ vỗ tay nàng nói: “Tốt rồi, ta cũng không tức giận, ngươi tức giận cái gì. Ly nhi nắm chắc tâm lý, chúng ta cũng không giúp được gì, ngồi xem là được.”

Mộ Dung Đình cười cười nói: “Ai nói chúng ta không giúp được cái gì? Bổn cô nương ít nhất thuyết phục mấy cô nương kia không muốn gả cho Định Vương.”

Hoa Thiên Hương nhướn mày, “Ngươi có tài ăn nói?” Hiện tại là Định Vương nhưng tương lai sẽ là Đế vương, đừng nói tài ăn nói Mộ Dung Đình không được tốt lắm, cho dù miệng lưỡi nàng thiệt xán liên hoa *cũng chưa chắc thuyết phục được những người kia người trước ngã xuống, người sau muốn tiến lên trở thành phi tử đế vương.

*: [Nguyên văn là thiệt xán liên hoa 舌灿莲花: Điển cố “thiệt xán liên hoa” xuất phát từ sự tích về cao tăng Đồ Trừng thời Nam Bắc. Cao tăng truyện cùng Tấn thư – Nghệ thuật truyện: Phật Đồ Trừng có ghi: Triệu vương Thạch Lặc đến Tương quốc (nay là Đài Châu, Chiết Giang) triệu kiến Đồ Trừng, muốn thử đạo hạnh. Đồ Trừng bèn đem ra một bát nước, thắp hương niệm chú, không bao lâu, từ trong bát nước mọc lên một đóa sen xanh chói lọi, người ngoài nhìn vào lòng thư sướng. Người đời sau dùng “thiệt xán liên hoa” hay lưỡi sáng hoa sen để chỉ tài ăn nói.

Mộ Dung Đình hừ hừ nói: “Các nàng bị làm cho mê muội đầu óc rồi, đã quên Định Vương là người nào rồi. Định Vương không phải không giết nữ nhân, ta cùng các nàng nói kết cục của nữ nhân hâm mộ Định Vương, chắc có mấy người không muốn làm phi tử nữa.”

Tần Tranh dở khóc dở cười, “Đình nhi, ngươi cho rằng các nàng có thể tự quyết định lấy hay không lấy Định Vương làm chồng sao? Dọa các nàng ấy làm gì?”

Mộ Dung Đình sững sờ, cũng có chút uể oải cúi đầu. Cũng không phải sao, có bao nhiêu chuyện nữ tử có thể quyết định sao? Muốn gả cho Định Vương làm phi tử cố nhiên là hướng tới vinh hoa phú quý, nhưng cho dù các nàng không muốn gả thì sao? Nói cho cùng, lấy chồng hay không căn bản không do các nàng lựa chọn.

Còn chưa đi đến thư phòng chợt nghe giọng nói Mặc Tu Nghiêu bên trong truyền đến. Diệp Ly đứng bên ngoài thư phòng cũng không lập tức đi vào. Thời điểm Mặc Tu Nghiêu chính thức tức giận thì vô cùng bình tĩnh, nhưng bình tĩnh này thường kèm theo huyết vũ tinh phong kinh người. Có lẽ nguyên nhân chính là vậy, nên Từ Thanh Trần mới âm thầm sai người mời nàng tới. Dù sao, hiện tại chiến sự mới ổn định, thiên hạ chưa chính thức thái bình. Từ Thanh Trần không hi vọng lúc này truyền ra Định Vương được chim quên ná, đặng cá quên nơm tru sát công thần, tuy nhiên trong lúc này rất nhiều người ở đây Từ Thanh Trần cũng không cho rằng bọn họ có công lao gì.

“Không đăng cơ thì sao? Các người đều không cần sống rồi hả? Mấy năm nay Tây Bắc không có Hoàng đế, cũng chưa thấy ai không sống nổi a.” Mặc Tu Nghiêu thản nhiên nói, “Nước không thể một ngày không có vua? Đã như vậy, các ngươi muốn làm gì?”

“Vương gia…” Hiển nhiên có người chưa từ bỏ ý định tiếp tục khuyên can.

Diệp Ly xem xét nếu không đi vào thì Mặc Tu Nghiêu sẽ thật sự bạo phát. Lúc này đẩy cửa thư phòng chậm rãi đi vào, “Vương gia làm sao vậy? Ta còn chưa đi đến đã nghe tiếng chàng nổi giận?”

Mặc Tu Nghiêu không vui trừng mắt liếc Từ Thanh Trần, Từ Thanh Trần mỉm cười không nói.

“A Ly sao lại tới đây?” Mặc Tu Nghiêu đi xuống, kéo tay Diệp Ly nhẹ giọng hỏi. Diệp Ly cười nhạt một tiếng nói: “Ta nhớ ra có một việc muốn thương lượng với Vương gia, rồi tới đây. Ta tới không đúng lúc sao?”

Mặc Tu Nghiêu kéo nàng đi lên phía trước, nói: “Không có việc gì, ngồi xuống đi. Các ngươi không có việc gì đều lui ra đi.”

Chứng kiến Mặc Tu Nghiêu kéo Diệp Ly ngồi ở vị trí chủ vị, phía dưới mọi người không khỏi rối rít nhíu mày, có mấy người lộ ý bất mãn. Về phần những người kia đều là tâm phúc Định Vương phủ, đều tranh thủ thời gian cúi đầu hận không thể lập tức đào hố chôn chính mình đi, trong lòng có chút phàn nàn: các ngươi muốn tìm cái chết, cũng đợi chúng ta đi rồi nói sau.

“Vương gia, bọn thần còn đang nghị sự với Vương gia!” Một lão già tóc xám trắng tiến lên, trầm giọng nói. Diệp Ly nhìn lướt qua, có chút quen mắt nhưng không quá quen thuộc. Nhớ rõ hình như vốn là danh môn thế gia Đại Sở, cũng có thể coi là cựu thần hai triều. Thời điểm Bắc Nhung xâm chiếm, bởi vì khoảng cách gần Tây Bắc nên bỏ chạy đầu nhập Định Vương phủ rồi. Có điều không có tư cách gì, Diệp Ly không biết tên hắn cũng là lẽ tự nhiên.

Mặc Tu Nghiêu không vui quét mắt nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Nghị sự? Sáng sớm Bản vương ngồi ở chỗ này nghe các ngươi nhiều lời. Các ngươi cho rằng Bản vương rất rảnh sao? Về sau có chuyện gì, thảo luận ra kết quả rồi đến nói với Bản vương!”

Lão tiên sinh bị Mặc Tu Nghiêu chắn ngang suýt nữa bị nghẹn, “Đại điển đăng cơ, sao lại là nói nhảm?!” Các đời đọc sách, tự xưng là thi

thư gia truyền, trong mắt lão tiên sinh có chuyện gì lớn hơn chuyện vua một nước nữa sao?

Mấy tâm phúc Định Vương phủ bên cạnh đồng thời liếc nhìn lão tiên sinh, rất tự giác nhích lại gần nhau, miễn cho Vương gia nổi giận lên bị tại họa, đối với Định Vương mà nói, đăng cơ đúng là không phải đại sự gì. Nếu muốn làm Hoàng đế mà nói…Định Vương đã sớm đăng cơ vài năm trước rồi.

Mặc Tu Nghiêu không kiên nhẫn nói: "Ai nói cho các ngươi biết cái gì mà đại điển đăng cơ? Hai năm trước còn hô hào khóc lóc là trung thần Đại Sở, Đại Sở còn chưa bị diệt đã vội vã tòng long chi công rồi hả? Muốn đại điển đăng cơ đúng không…Vừa vặn, bên phía Giang Nam đang có một đại điển đăng cơ, Bản vương phái người tiễn các ngươi đi, nói không chừng có thể qua uống chén rượu?"

"Vương…Vương gia?" Mấy câu nói đó, nghe vào tai quyền quý Đại Sở, tuyệt đối có thể nói là lời nói chém vào lòng người. Nhưng Mặc Tu Nghiêu đang nổi nóng, ở đâu đi quản xem điệu bộ bọn hắn làm khỉ gió gì lúc trắng lúc xanh, cười lạnh một tiếng nói: "Muốn đưa nữ tử vào Định Vương phủ?! Đi! Ái phi của Bản vương còn thiếu nha hoàn bưng rót trà nước, rửa chân xếp chăn! Thật sự thì không được, trong phủ giặt đồ vẩy nước quét nhà việc nào có thể cho bọn họ làm, Định Vương phủ còn giảm được tiền mua nha đầu."

"Nhưng Vương gia, tam thê tứ thiếp là lẽ thường từ trước tới nay. Lúc trước Vương gia bận rộn, không rảnh bận tâm, nhưng bây giờ thiên hạ thái bình, nếu Vương gia chỉ có một vị Vương phi, không khỏi…Không khỏi mất mặt Định Vương phủ." Vẫn có người không cam lòng nói, lần này mở miệng chính là quan viên Đại Sở, đã từng là quan Thượng thư. Nhưng luôn có thái độ mập mờ, đã không đặc tội Định Vương phủ cũng không đặc tội Mặc Cảnh Kỳ. Về sau Đại Sở dời nam, hắn ngược lại mang gia quyến đến Tây Bắc, coi như thật

tinh mắt cược đúng chỗ.

Những người này Diệp Ly đều không nhìn trong mắt, chân chính làm Diệp Ly lo lắng là những ánh mắt kích động của cựu thần Mặc gia quân bên kia.

Những người này từ đời này qua đời khác đi theo Định Vương phủ đấy, không giống Phượng Chi Dao và Lãnh Hạo Vũ từ nhỏ đã cùng Mặc Tu Nghiêu có tương giao, vừa có lòng tín nhiệm lại có tình huynh đệ. Nhưng bàn về bọn họ trong quan hệ Định Vương phủ cùng với Mặc gia quân thì càng phức tạp hơn bọn người Phượng Chi Dao và Lãnh Hạo Vũ. Những người đi theo Định Vương bị hoàng thất Đại Sở chèn ép đã nhiều năm, cũng coi là trung thành và tận tâm. Hiện nay Vương gia thật vất vả thống nhất thiên hạ, đương nhiên cũng đến lúc bọn họ nở mày nở mặt. Ý nghĩ như vậy cũng không phải lỗi của bọn hắn, dù sao các triều đại thay đổi các công thần có công khai quốc đều như vậy sao? Có công khai quốc chẳng lẽ công lao đều bị một nhà chiếm đi sao? Nhưng là, hết lần này đến lần khác bọn họ gặp chủ tử không theo lẽ thường như Mặc Tu Nghiêu.

Diệp Ly nhẹ giọng thở dài, đưa tay vỗ vỗ bàn tay Mặc Tu Nghiêu đang tức giận bừng bừng, để cho hắn bình tĩnh trở lại. Tuy Mặc Tu Nghiêu không có tức giận, nhưng Diệp Ly ngồi bên cạnh hắn có thể cảm giác được trên người hắn tán phát lãnh ý rồi.

Nhưng tình hình như vậy, xem ra trong mắt lão thần đằng kia có chút không vô lễ. Những văn nhân này, cũng không phải võ tướng trên chiến trường, chấp nhất nhất chính là lễ phép quy củ. Diệp Ly dùng thân phận Vương phi xông thẳng vào phòng nghị sự, còn sóng vai ngồi trên chủ vị với Định Vương. Cái này đối với những lão nhân này, là đại nghịch bất đạo không tuân thủ nữ tắc hành vi.

“Vương gia, Vương phi thân là nữ tử nên cẩn thủ khuê huấn, lui giữ hậu trạch, sao có thể công khai ngồi trên đại điện nghị sự. Thật sự có chút…không ra thể thống gì!” Một lão thần râu trắng run rẩy nói: “Vương phi cũng là xuất thân từ môn đệ Từ gia thư hương, làm như thế….chẳng phải bôi nhọ thanh danh Thanh Vân tiên sinh sao?”

“Khuê huấn?” Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, từ trên cao nhìn xuống xem vẻ mặt nhăn nhó của lão tiên sinh hỏi: “Năm đó Lôi Chấn Đình dẫn binh đánh biên cương có người nào nghĩ ái phi của Bản vương là nữ tử, nên cẩn thủ khuê huấn? Lần này thời điểm Bản vương không may gặp chuyện, sao các vị không nghĩ Vương phi là một nữ nhi, sao không đi tiền tuyến thay Vương phi lãnh binh cự địch? Hiện tại thiên hạ thái bình rồi, các ngươi lại nhớ tới Vương phi là nữ tử? Vốn…chư vị gọi là lễ nghi trung hiếu, chính là thời điểm nguy hiểm lại trốn sau lưng nữ nhân, nữ nhân thay các ngươi đánh để giang sơn vinh hóa phú quý, thuận tiện chỉ trích nữ nhân kia không khuê huấn? Thật sự là không sai….Suy nghĩ thật tốt. Bản vương bội phục vô cùng…”

Chỉ mấy câu nhàn nhạt như thế, nhưng bị những lời lẽ chính nghĩa vừa nói làm mặt mấy vị lão tiên sinh đỏ bừng.Những người này không phải tâm phúc Định Vương phủ, tự nhiên không biết tính cách của Định Vương. Chỉ ỷ vào thanh danh cùng với tư lịch cậy già của mình mà lên mặt thôi.

Mặc Tu Nghiêu vung tay lên, nhìn chằm chằm mọi người lãnh đạm nói: “Vương phi muốn làm chuyện gì, không phiền tới các ngươi can thiệp. Các ngươi nhớ rõ cho Bản vương, Vương phi bất luận là nói gì, làm gì đều là ý tứ của Bản vương. Dám làm trái, chớ trách Bản vương thủ hạ vô tình!”

Trong thư phòng rộng lớn, mọi người chỉ cảm thấy da đầu lạnh lẽo, vội vàng nói: “Thuộc hạ tuân mệnh!”

Vẫy lui mọi người, Mặc Tu Nghiêu vẫn không hết tức giận, mặt mũi tràn đầy không vui trừng mắt với Từ Thanh Trần, công tử Thanh Trần ưu nhã uống trà, thản nhiên nói: “Trừng ta làm gì? Ta không gọi Ly nhi tới, chẳng lẽ người thật muốn giết mấy người để lập uy hay sao?”

Mặc Tu Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, “Ngươi cho rằng Bản vương không dám?” Những lão đầu tử kia lải nhải toàn thứ vô dụng, chính sự cũng không làm được. Còn cho hắn thêm phiền toái, thật không biết lúc trước thu nạp những người này làm gì? Hắn tình nguyện dùng những người này đổi bình dân trồng trọt trở về.

Từ Thanh Trần khoan thai cười nói: “Những người không có gì dùng, đôi khi còn rất phiền. Nhưng hết lần này đến lần khác thật không thể thiếu những người này. Vương gia, những người già này đúng là mục nát, thế nhưng mà mỗi người đều có thể nói là môn sinh cố lại lượt thiên hạ. Đều là lão nhân sống lâu năm, bọn hắn thực sự xằng bậy đảo chính, hiệu quả không khác gì thiên quân vạn mã.” Văn trong tay người cầm bút, có thể phiền toái hơn đao trong tay địch nhân nhiều. Đương nhiên nếu Mặc Tu Nghiêu muốn làm bạo quân đốt sách chôn người tài mà nói…có thể không cần để ý.

Diệp Ly ngồi bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, có chút nhíu mày nói: “Vẫn là khích lệ Tu Nghiêu sớm ngày đăng cơ sao?”

Từ Thanh Trần giống như cười mà không cười nhìn Mặc Tu Nghiêu, trêu tức nói: “Nếu chỉ có việc đăng cơ, đâu chỉ lần này? Những lão thần tử nhàn rỗi vô sự kia, muốn lập hậu cung cho tân hoàng. Đang định đem sổ con tuyển phi tử lên cho Vương phi xem. Tân Hoàng đăng cơ, nếu chỉ có một Vương phi, chẳng phải lúng túng sao? Đến lúc đó sắc phong phi tử. Liệt kê phẩm cấp mà xem. Dưới Hoàng hậu còn có hai Qúy phi, Phi tử, Chiêu nghi, Chiêu dung…”

Từ Thanh Trần không để ý ánh mắt giết người của Mặc Tu Nghiêu, mỉm cười đưa sổ con cho Diệp Ly. Mặc Tu Nghiêu sở dĩ giận dữ, chính vì những người kia cho là thông minh tự mình trực tiếp đưa sổ con đến cho Diệp Ly. Chỉ có điều bị Mặc Tu Nghiêu nhanh hơn một bước chặn lại.

Diệp Ly nhận lấy mở ra, thật đúng là nhiều người dương dương tự đắc đã viết vài trang. Diệp Ly mỉm cười lắc đầu, nhìn về phía Từ Thanh Trần cau mày: "Những người này có phải đến Từ gia quấy rầy mợ cả và mợ hai không?"

Từ Thanh Trần ôn hòa nhìn Diệp Ly nói: "Những việc này đều là việc nhỏ, các vị phu nhân đến bái phỏng, cũng không thể bỏ qua. Các nàng không dám trước mặt mẫu thân và mợ hai làm càn." Diệp Ly cau mày nói: "Muội sợ qua ít ngày nữa, bọn hắn đi quấy rầy đến ông ngoại rồi."

Từ Thanh Trần cũng không đế ý, thản nhiên nói: "Tổ phụ lớn tuổi như vậy, chẳng lẽ còn không hiểu những chuyện này. Ly nhi, ta và phụ thân còn có Nhị thúc hiểu ý của các ngươi, vô luận các ngươi thế nào, Từ gia đều ủng hộ."

Diệp Ly gật đầu, nói khẽ: "Đại ca, muội hiểu rồi."

Đã nói xong xuôi, Từ Thanh Trần đứng lên nói: "Hiện tại xem ra, không nên đăng cơ. Còn chưa đăng cơ xưng đế..có rất nhiều người đã đợi không kịp. Hơn nữa chuyện này tới quá nhanh. Chưa hẳn sau lưng không có người cản trở, người của Định Vương phủ, cũng nên nhanh chóng dọn dẹp một chút. Ngươi làm phụ thân cũng quá lười rồi, toàn bộ muốn ném cho nhi tử xử lý, con của ngươi có thể tự mình xử lý đại sự còn phải nhiều năm nữa đấy." Những lời cuối, dĩ nhiên là nói cho Mặc Tu Nghiêu nghe đấy. Mặc Tu Nghiêu nghiêm mặt nói: "Bản vương đã biết, dám trước mặt Bản vương tùy tiện giở

trò, Bản vương bẻ gãy chân tay bọn hắn!”

Từ Thanh Trần rời đi, trong thư phòng chỉ còn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly. Diệp Ly mỉm cười nhéo gương mặt đẹp trai của Mặc Tu Nghiêu, nói: “Vẫn còn tức giận sao?” Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng nói: “Bọn hắn thật muốn ta làm Hoàng đế, không ngại Bản vương cho hắn xem cái gì gọi là Bạo quân!”

“Ta cũng không muốn trượng phu của ta biến thành tên Bạo quân xấu xa.” Diệp Ly cười nói.

Mặc Tu Nghiêu ôm nàng vào lòng cười nói: “Nếu Bản vương làm Bạo quân. A Ly liền thành một Yêu hậu thấy thế nào?” Diệp Ly dựa trước ngực Mặc Tu Nghiêu, không tự chủ khóe môi kéo ra. Thân là một quân nhân vì nước hi sinh cái gì mà yêu hậu thật sự quá thách thức nàng rồi. Hơn nữa tuy nói vậy, nhưng kỳ thật bọn họ hiểu, không ai có thể tùy hứng mà làm bậy. Mặc Tu Nghiêu đối với địch nhân rất tàn khốc, ra tay cũng không lưu tình. Nhưng đối với người của mình kỳ thật luôn rất mềm lòng đấy.

Bọn họ không cách nào gạt bỏ quan niệm truyền thống đã qua mấy trăm năm. Cho nên Mặc Tu Nghiêu mới lựa chọn gác lại vấn đề này, không lên ngôi xưng đế dĩ nhiên cũng không tồn tại vấn đề hậu cung. Mà thân là Vương gia, đã có con nối dõi cũng là đã báo đáp Định Vương phủ. Lịch đại tiên vương Định Vương phủ cũng không yêu cầu hắn nhất định phải thê thiếp đấy. Một mặt khác, Mặc Tu Nghiêu xác thực không có hứng thú với ngôi vị Hoàng đế, hắn ưa thích chinh chiến thiên hạ, chứ không phải cao cao tại thượng trên long ỷ ánh vàng rực rỡ. Hắn không muốn bị trói buộc trên long ỷ kia, nhưng một khi đã ngồi ở vị trí đó, rất nhiều chuyện sẽ thân bất do kỷ rồi (ý có nhiều khi mình không làm được những việc mình làm, còn những chuyện mình không thích làm vẫn phải làm vì hoàn cảnh sống hiện tại.)

Mặc Tu Nghiêu thân mật cọ xát lên tóc Diệp Ly, cười nói: “A Ly chỉ cần thật vui vẻ chơi đùa cùng Tâm nhi và Lân nhi là tốt rồi. Những sự tình chán ghét kia Bản vương sẽ tự mình xử lý. Đợi đến lúc Tiểu Bảo trưởng thành, chúng ta có thể du sơn ngoạn thủy, tự do tự tại sống cuộc sống của chính mình.”

“Được, nghe lời chàng.” Diệp Ly nhàn nhạt mỉm cười, đôi mắt cụp xuống, thấp giọng nói: “Nếu như những người kia tới quấy rầy Từ gia và ông ngoại…”

“A Ly xử lý là được. Ta nói rồi, vô luận A Ly làm gì, đều là ý tứ của Bản vương.” Mặc Tu Nghiêu trầm giọng nói, cho dù A Ly muốn giết sạch mọi người, tội danh này cũng do Bản vương gánh chịu. Những lời này Mặc Tu Nghiêu không nói ra, bởi vì hắn biết rõ tâm tính A Ly, tuyệt đối sẽ không làm vậy. A Ly mềm lòng…Nàng không hạ thủ được, Bản vương đều thay nàng làm!

Diệp Ly đoán không sai, Mặc Tu Nghiêu lôi lệ phong hành (quyết định nhanh chóng) không lưu tình giáng chức những người nhảy nhót hoan hỉ, những người khác kêu la đăng cơ lập phi lập tức yên lặng xuống. Những rất nhanh lại có người nghĩ ra cách mới. Thấy lợi ích cùng với vinh hoa phú quý trước mặt, luôn có vô số người không từ thủ đoạn muốn chui vào.

Trong rừng trúc bên ngoài Thư viện Ly Sơn, Thanh Vân tiên sinh và Tô Triết ngồi đánh cờ. Tô Triết nhặt lấy quân cơ đen nhìn bàn cờ suy tư, một bên cười nói: “Hiện nay Định Vương sắp thành nghiệp lớn, Từ lão vì sao vẫn mặt ủ mày chau?”

“Có đạo là, thủ dạ canh bỉ sang nghiệp nan*(ý là dựng nghiệp thì nhanh nhưng bảo vệ sự nghiệp mới khó). Dùng tâm tính cùng với tài trí Định Vương, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, thống nhất thiên

hạ cũng không phải việc khó. Nhưng từ xưa được thiên hạ mà không thể an dân trong thiên hạ nhiều vô số kể. Thời cổ Thái Hoàng, ai nói không phải thiên cổ nhất đế? Nhưng là thống nhất thiên hạ về sau hưởng quốc không đến ba mươi năm, làm cho hậu nhân chúng ta không biết nói sao?" Thanh Vân tiên sinh râu tóc bạc trắng, dung mạo gầy gò càng có vài phần nhàn vân dã hạc khoan thai xuất thế. Chỉ là lão nhân gia cả đời mang giáo hóa dạy đệ tử, lại há có thể tự mình khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền, siêu nhân thế ngoại?

Tô Triết cũng thở dài một hơi, chậm rãi đặt con cờ xuống nói: "Những thứ khác không nói, Định Vương chậm chạp không chịu đăng cơ nạp phi, cuối cùng đối với thiên hạ bất lợi." Đăng cơ xưng đế, lập hậu nạp phi, khai chi tán nghiệp không chỉ là đại biểu cho một Vương triều, càng là cho thiên hạ một cái yên ổn, yên ổn dân tâm, "Tính tình Định Vương…rất giống Định Vương năm đó khai quốc." Năm đó Đại Sở khai quốc Định Vương đời thứ nhất Mặc Lãm Vân nếu như không phải cố ý muốn kết hôn với quận chúa tiền triều, thiên hạ này thật đúng là không đến phiên Thái tổ khai quốc Đại Sở ngồi. Mà bây giờ…thậm chí chuyện năm đó không có cơ hội tái diễn. Hiện nay thiên hạ này, ngoài Định Vương ra, ai ngồi lên vị trí đó cũng không phục chúng.

"Từ lão, có nên đi khuyên nhủ Định Vương?" Tô Triết do dự một chút, rốt cục vẫn phải mở miệng nói. Bọn hắn tuy ở ngoài thành, nhưng ở Ly thành kia chuyện lớn nhỏ gì vẫn biết đấy. Còn chưa dựng nước nhưng quần thần tụ hợp huyên náo, thật đúng không phải là chuyện tốt.

Thanh Vân tiên sinh khoát tay cười nói: "Không cần, bọn hắn nắm chắc tâm lý. Hiện tại chỉ cần ngồi xem loạn một chút, hiểu rõ vị trí của mình mới là người thông minh. Tình nguyện chịu loạn một chút cũng tốt hơn lưu truyền những vấn đề này đến đời sau."

Tô Triết ngơ ngác một chút, nói: “Cái này không phải quá mạo hiểm sao?” Cho tới bây giời thiên hạ sơ định thì chữ an là yếu tố quan trọng. Cho nên mới có nhiều đế vương mới khai quốc đã phân đất phong hầu, nhưng đến cuối cùng đuôi to khó vẫy lại muốn dốc hết sức đi tiêu trừ. Những vấn đề này,những thánh minh khai quốc như thế nào lại không biết? Chỉ một câu, tình thế bắt buộc mà thôi. Thiên hạ còn chưa bắt đầu mà muốn gạt bỏ thần tử, thật sự quá mức mạo hiểm. Một cái sơ sẩy, chỉ sợ muốn loạn.

Thanh Vân tiên sinh cười nói: “Chúng ta đã lớn tuổi, làm chuyện gì khó tránh đều lo trước lo sau. Định Vương có khí phách, sao không xem một chút?”

Tô Triết cười khổ lắc đầu nói: “Ngươi làm ngoại tổ phụ còn không nóng lòng, lão phu còn lo lắng cái gì?” Nhưng mấy lão toan nho chỉ sợ đến đây rồi.” Những người này, bản lãnh không có, thanh danh không nhỏ, tâm nhãn không lớn, tính tình lại không nhỏ. Ở chỗ Định Vương và Định Vương phi đụng phải cái đinh, còn tìm Thanh Vân tiên sinh quả thật cũng không kỳ quái rồi.

“Khởi bẩm tiên sinh, ngoài cửa có mấy lão tiên sinh cầu kiến, nói là bạn cũ của Thanh Vân tiên sinh và Tô lão.” Một thư đồng đi vào rừng trúc, cung kính bẩm bảo nói. Hai người liếc nhau cười một tiếng. Tô Triết cười nói: “Thật sự đã đến rồi.”

Thanh Vân tiên sinh tùy ý ném con cờ trong tay đi, cười nói: “Không thể trốn rồi, rất nhiều năm không gặp lại gặp mặt cũng tốt.” Những người này từ lúc đánh xong Tây Lăng thì đã tới bái phỏng nhiều lần, nhưng Thanh Vân tiên sinh dùng các lý do để đuổi về. Cho nên những người này thật nói nhiều năm không gặp. Dùng danh dự và địa vị Thanh Vân tiên sinh, ông không muốn gặp ai cũng không ai dám không cao hứng. Nhưng lúc này đây chỉ sợ người không chịu gặp bọn họ sẽ không về, Thanh Vân tiên sinh cũng không phải sợ

bọn họ, chỉ là tuổi đã lớn không vui ứng phó những người có dụng ý khác thôi. “Đi đi, mời bọn họ đến đây.”

“Vâng.”

Chương 417: Định vương ra tay

Edit: Hồng rica
Beta: Sakura

“Bái kiến Thanh Vân tiên sinh.” Tuy những lão toan nho này ở bên ngoài thì có mười phần khí phái, nhưng đến khi gặp Thanh Vân Tiên sinh vẫn không tự chủ cảm giác thấp hơn một cái đầu. Thanh Vân tiên sinh tuy râu tóc trắng bạc nhìn phảng phất như lão thần tiên hòa ái dễ gần, nhưng những người này đều có chút tuổi tác, nên cũng hiểu Thanh Vân tiên sinh hơn người trẻ tuổi bình thường rất nhiều, thậm chí trong đó còn không thiếu môn sinh của Thanh Vân tiên sinh.

Thanh Vân tiên sinh lại cười nói: “Không cần đa lễ, các vị đều là người bận rộn, sao lại nhàn hạ đến vùng sơn dã của lão hủ?”

Mọi người liền không dám nói, đứng trước Thanh Vân tiên sinh dù cho kính sợ khâm phục nhưng đồng thời trong lòng lại ẩn một tia ghen ghét. Nếu thiên hạ này ai có phúc khí tốt nhất thì chính là Thanh Vân tiên sinh rồi. Tất cả con cháu đều thành tài không nói, công tử Thanh Trần thiếu niên đã dương danh thiên hạ, Từ gia Tứ công tử còn chưa tới hai lăm tuổi đã là Đại tướng nơi biên cương, mà ngay cả Tam công tử vứt văn theo võ trong Mặc gia quân cũng có công huân lớn lao. Càng quan trọng hơn, còn có một ngoại tôn nữ là Định Vương phi, chỉ bằng từng ấy, Từ gia tùy tùy tiện tiện cũng có thể hưng thịnh trên trăm năm. Thanh Vân tiên sinh cũng nhàn rỗi không cần như bọn hắn vì hưng thịnh gia tộc mà cẩn thận tính kế.

Thanh Vân tiên sinh mệnh cho thư đồng dâng trà, mọi người ngồi

ngay trong rừng trúc thưởng thức trà, nhất thời im lặng.

Thưởng thức trà một lát, thấy Thanh Vân tiên sinh nhất phải khoan thai bất động thanh sắc, rốt cục có người ngồi không yên.

“Thanh Vân tiên sinh, chúng ta hôm nay trước tới quấy rầy, thật sự là có chuyện muốn nhờ.” Một người trong đó đứng dậy, cung kính cười nói. Thanh Vân tiên sinh đưa mắt nhìn thoáng qua, đôi mắt già nua ngoài ý muốn lộ ra vẻ bình tĩnh mà thông thấu, cười nhạt nói: “Ngươi là…Triệu Triết Phương? Năm đó ở thư viện Ly Sơn đọc sách? Lại nói…Chúng ta cũng có hơn hai mươi năm chưa gặp lại?”

Người nam tử nói chuyện nói chuyện cũng đã gần sáu mươi rồi, nghe Thanh Vân tiên sinh nói như thế vội vàng cười nói: “Thanh Vân tiên sinh nói đúng, tại hạ năm đó có thụ giáo qua Thanh Vân tiên sinh.” Năm đó Thanh Vân tiên sinh là thiếu niên thành danh, tuy chỉ lớn hơn hắn không đến hai mươi tuổi, khi hắn học tại thư viện Ly Sơn, Thanh Vân tiên sinh sớm đã là một Đại Nho. Tuy không phải đệ tử nhập nhất của Thanh Vân tiên sinh, nhưng theo quy củ tính toán mà nói…, hắn trước mặt Thanh Vân tiên sinh vẫn là một đệ tử. Chỉ là hơn nửa đời người Triệu Triết Phương đều tự cao cho mình hơn người có chút xấu hổ rồi.

Thanh Vân tiên sinh cũng không để ý, cười nói: “Các ngươi muốn nói cái gì?”

Triệu Triết Phương vội vàng nói: “Hiện nay Định Vương điện hạ bình định tứ phương, phải nên đăng cơ xưng đế an lòng dân chúng thiên hạ. Lập hậu nạp phi trọng lập triều đình cho ai về chỗ nấy, đủ loại quan lại tất cả cần an chức, mới làm an lòng lên dân bách tính. Nhưng hôm nay chúng ta đến thượng nghị với Định Vương điện hạ, người lại giận tím mặt, kiên quyết không chịu nạp phi. Chúng ta nghĩ phải chăng đến mời Thanh Vân tiên sinh khuyên nhủ Định Vương

phi, tuy Định Vương phi có công lớn với Định Vương phủ, Định Vương điện hạ đăng cơ dĩ nhiên Vương phi là Hoàng hậu, nhưng nếu Vương phi quyết muốn độc chiếm Định Vương điện hạ, chỉ sợ… tổn hại đến danh dự của Vương phi và Từ gia."

Thanh Vân tiên sinh trầm ngâm một lát, ngẩng đầu lên cười hỏi: "Ý tứ các ngươi là vậy sao?"

Mọi người nhìn nhau vài lần, cùng kêu lên nói: "Kính xin Thanh Vân tiên sinh lấy thiên hạ làm trọng, Từ gia chính là sĩ nhân điển hình của thiên hạ, cần xử lý việc này chính đáng."

Thanh Vân tiên sinh nhìn những người trước mắt có chút tiếc hận lắc đầu, những người này tuổi cũng không nhỏ, có người thậm chí chỉ nhỏ hơn mình vài tuổi. Lại có thể bị danh lợi che mắt.

"Thời gian chư vị ở Ly thành cũng không ngắn, chư vị thấy cách thống trị Tây Bắc thế nào?" Thanh Vân tiên sinh khoan thai hỏi.

"Cái này…Định Vương quả thật một đời minh chủ. Tây Bắc trăm họ an cư lạc nghiệp, thực giống như thời thịnh thế."

Thanh Vân tiên sinh lắc đầu cười nói: "Nói giống như thời thịnh thế thì hơi nói quá, nhưng an cư lạc nghiệp cũng không phải giả. Mười năm qua Định Vương không xưng đế, trị hạ Tây Bắc cũng an cư lạc nghiệp. Có thể thấy…xưng đế hay không cùng việc thiên hạ yên ổn hay không cũng không có quan hệ."

"Cái này…Nhưng là, Định Vương không xưng đế, đến cùng cũng là danh bất chính, ngôn bất luận." Có người lo lắng nói.

Thanh Vân tiên sinh cười nói: "Quốc không thể không có vua, lời này không giả. Định Vương có lòng tranh giành thiên hạ, cũng không để

thiên hạ không người thống trị. Hiện tại Định Vương không chịu xưng đế, đương nhiên là chưa đến thời điểm, chư vị cần gì gấp gáp."

Mọi người nhìn Thanh Vân tiên sinh trong mắt ẩn ẩn có chút thất vọng. Vốn cho rằng Từ gia nguyện ý để Định Vương mau chóng đăng cơ. Dù sao Định Vương đăng cơ công thần lớn nhất nhất định là Từ gia, chỉ cần Định Vương đăng cơ, sự tình từ nay về sau đương nhiên xử lý tốt rồi. Chỉ là không nghĩ tới, Thanh Vân tiên sinh thật sự không để ý chút nào.

Một người trong đó đứng lên nói: "Thanh Vân tiên sinh nói không sai, Định Vương khi nào xưng đế chúng ta thực sự không nên nhiều lời. Nhưng Định Vương điện hạ và Vương phi lập gia đình hơn mười năm, hậu viện hư không chỉ có một mình Vương phi, không khỏi có chút không ra thể thống gì. Nữ tử trọng phụ đức, Vương phi như thế, không khỏi có chút quá mức bá đạo. Tương lại làm sao làm tốt thanh danh mẫu nghi thiên hạ."

Nghe vậy, ánh mắt Thanh Vân tiên sinh hơi trầm xuống, vừa muốn nói chuyện, giong nói trong trẻo bên ngoài rừng trúc truyền vào: "Vị lão tiên sinh này nói sai rồi. Hôn chế Đại Sở có nói: thê giả, tề dã. Cùng trượng phu tề gia, Định Vương anh tài trời sinh, đương thời có một không hai, Định Vương phi ngoài trừ trí kế trác tuyệt, văn võ song toàn, thế gian nữ tử ai dám nhận có thể sánh với Định Vương, ai dám nhận tài giỏi như Định Vương phi?" Một thanh niên mặc áo xanh da trời đi vào rừng trúc, nhìn lướt qua mọi người ở đây, tiếp tục nói: "Mặt khác, cổ lễ có nói, vợ cả là chủ mẫu một nhà, nhập môn hai mươi năm không có hài tử, thì mới được nạp thiếp. Mặc dù vợ cả không có con, con của thiếp thất cũng là con của vợ cả. Định Vương phi nhập môn quá ba năm liền sinh hạ tiểu thế tử, năm trước còn sinh thêm đôi long phụng. Định Vương không hề nạp thiếp có gì không đúng? Chư vị đại nhân đã mở miệng là cổ lễ, ngậm miệng là cổ lễ không bằng tại hạ xin Định Vương điện hạ, khôi phục cổ lễ thế

nào? Nhưng nếu như thế….Chư vị trong nhà có thiếp thất con vợ kế…" Từ Thanh Viêm cười nhìn mọi người.

"Ngươi…Ngươi cưỡng từ đoạt lý!" Sắc mặt mọi người đỏ bừng, mấy lão nhân ngón tay run rẩy chỉ vào Từ Thanh Viêm. Cổ lễ trong lời của Từ Thanh Viêm chính là Thượng cổ chi lễ, lúc đó lễ phép sơ lập, dân phong thuần phác. Từ Đế vương cho đến người buôn bán nhỏ, cũng không nạp thiếp. Bởi vậy hôn chế quy định nữ tử nhập môn hai mươi năm nhưng không có con, thì người chồng sẽ lấy người khác. Thiếp thất mặc dù có hạ sinh hài tử cũng không thể áp đảo vợ chính. Sau này thay đổi dần dần, quy định hôn chế lấy người khác, phạt một trăm trượng, phạt tù một năm. Nhưng về sau, Hoàng quyền dần dần thịnh. Những lễ nghi quy củ này cũng dần bị vặn vẹo, tạo thành ý thức tam thê tứ thiếp. Đến bây giờ, đại khái cũng chỉ có người Từ gia còn duy trì nam tử bốn mươi về sau không con mới nạp thiếp. Nếu thật sự cường hành khôi phục cổ lễ, thê thiếp trong nhà của nhóm người trước mặt này, quang trượng cùng thời gian thi hành án có thể để bọn hắn chết đi sống lại, xương cốt thành tro.

Từ Thanh Viêm khinh thường hừ nhẹ một tiếng, đi đến trước mặt Thanh Vân tiên sinh cung kính hành lễ, "Tôn nhi bái kiến Tổ phụ."

Thấy cháu trai nhỏ tuổi nhất, Thanh Vân tiên sinh hết sức cao hứng, cười nói: "Viêm nhi, cháu trở về khi nào vậy?" Có bái kiến phụ thân mẫu thân của cháu chưa?" Từ Thanh Viêm nhếch miệng cười cười, nói: "Tôn nhi vừa trở về, liền đến bái kiến tổ phụ. Vốn cho là Tổ phụ và Tô tiên sinh đánh cờ, không nghĩ tới ở đây náo nhiệt như vậy."

Thanh Vân tiên sinh cười nói: "Vừa vặn có người đến thăm tổ phụ, cháu cũng đi gặp đi. Mấy vị này đều là lão thần cũng Đại Nho cực có danh vong ở Đại Sở." Từ Thanh Viêm có chút ghé mắt, nói: "A? Vốn là Danh nho Đại Sở…" Từ Thanh Viêm cố ý đem chữ Đại Sở cắn thật chặt môi, lập tức trên mặt mấy vị lão tiên sinh có chút không tự

nhiên rồi. Đại Sở tuy xuôi nam, nhưng đến cùng vẫn chưa diệt quốc, bọn hắn đã vội vã đầu nhập Định Vương phủ, người ở ngoài nhìn vào coi là bất trung rồi.

Mặc kệ Từ Thanh Viêm có ý tứ này không, ít nhất nghe vào tai mấy vị lão tiên sinh là ý tứ này. Bị một tiểu tử miệng còn hôi sữa làm bẻ mặt, cho dù là công tử Từ gia cũng không thể nhẫn nhịn. Một người trong đó cười lạnh nói: “Nghe nói Từ ngũ công tử tuổi trẻ liền có địa vị cao. Thanh Vân tiên sinh thật sự là có phúc khí .”

Từ Thanh Viêm căn bản không hiểu ý trong lời nói của đối phương, cười nói: “Lão tiên sinh không cần hâm mộ Tổ phụ. Ta lần này trở về là để gặp Vương gia và Vương phi đấy, nghe nói trong nhà lão tiên sinh có mấy vị công tử nhân phẩm xuất chúng, không bằng cùng ta đi phương bắc? Tại hạ tuổi còn nhỏ, có thể để lệnh công tử trợ giúp.”

Sắc mặt lão tiên sinh mở miệng nói chuyện cứng đờ, nếu như bắt bẻ Từ Thanh Bách không chừng còn có thể. Nhưng lại bắt bẻ Từ Thanh Viêm thì có chút thất sách. Người nào không biết, Từ gia Ngũ công tử mới mười mấy tuổi đã theo Tứ công tử dẫn một đám thứ dân chạy đến phương bắc khai hoang. Hiện nay Từ tứ công tử đi Tây Lăng trấn thủ, Từ ngũ công tử vẫn ở lại phương bắc. Bọn hắn tự xưng là người đọc sách cao quý, như thế nào chịu để cho con mình đi theo một đám thứ dân thô tục lộn xộn? Bọn hắn chỉ ngại Định Vương phủ cho con nhà mình chức quan không đủ thanh cao hiển quý!

Từ ngũ công tử miệng lưỡi tuyệt đối hơn mấy vị công tử Từ gia kia, chân truyền từ Nhị lão gia lúc còn trẻ. Nhưng miệng lưỡi hắn không phải lợi hại vì hắn có tài hùng biện, mà vì lời nói của hắn đủ độc gây tổn thương không chút lưu tình. Chỉ chốc lát sau, một đám lão nhân đã ngoài năm mươi bị bức đến sắc mặt tái nhợt vội vàng cáo từ ra về.

Nhìn đám người kia rời đi, Từ Thanh Viêm kinh thường hừ khẽ nói: "Những người này ăn no quá không có việc gì làm, chuyện Định Vương nạp thiếp liên quan gì bọn hắn?"

Tô Triết ngồi bên cạnh lắc đầu cười nói: "Ngũ công tử là người thông minh mà không hiểu sao? Trong đấy đâu chỉ có vấn đề nạp thiếp?" Quan trọng hơn là, một khi Định Vương đăng cơ nạp phi, những người này đều biến thành Hoàng thân quốc thích, nếu có sinh hài tử, tự nhiên là cao quý không thể nói rồi.

"Thật sự là không sợ chết." Từ Thanh Viêm thấp giọng lẩm bẩm nói. Định Vương âm người chết không đền mạng, thật sự tùy ý để những người này bố trí sao?

"Từ xưa nay người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn." Tô Triết cười nói.

Qủa nhiên, những người đến bái phỏng Thanh Vân tiên sinh khi trở lại nội thành còn chưa ngồi vững, đã nghe ý chỉ Định Vương truyền đến. Định Vương hạ lệnh phong công tử Thanh Trần là Hữu tướng, Trương Khởi Lan, Lữ Cận Hiền, Nguyên Bùi và Lãnh Hoài là Đại tướng quân, một đám tướng lãnh dưới trướng Mặc gia quân cũng được phong thưởng. Càng quan trọng hơn là, những chức vị Tam phẩm trọng yếu đều phong cho những người trẻ tuổi dưới bốn mươi tuổi. Phượng Chi Dao, Lãnh Hạo Vũ, Hàn Minh Tích không ngoại lệ đều có địa vị cao. Mà ngay cả ám vệ bên người Vương phi, Tần Phong được phong làm Thống lĩnh Kỳ Lân Mặc gia quân, đồng thời thụ phong danh hào Minh Liệt tướng quân, cùng Mộ Dung Thận thống lĩnh mấy chục vạn đại quân bình khởi bình tọa. Mà Trác Tĩnh, Lâm Hàn, Vệ Lận cũng đều được thụ phong chức quan, phân vào ở Hộ bộ, Hình bộ cùng Lại Bộ. Về phần Hà Túc quân công lớn lao thuận lý cũng được phong thành Đại Tướng quân.

Định Vương bất thình lình làm một phát, làm cho vô số người choáng váng. Những người được gọi là đức cao vọng trọng kia, tuổi tác đã cao, phần lớn chỉ được một chức suông. Nhưng đối với xử trí của Định Vương, tất cả mọi người đều không dám nói ra. Bởi vì hai vị Từ gia Từ Hồng Vũ và Từ Hồng Ngạn cũng giống bọn họ đều là chức suông. Từ gia mấy năm nay vì Định Vương vất vả có công lao rất lớn, lúc Định Vương và Định Vương phi đồng thời xuất chinh, trên đường còn xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu không có mấy vị Từ gia tọa trấn, Tây Bắc há có thể không loạn? Người ta đều không biểu thị bất mãn, bọn hắn rãnh rỗi có thể không có thể diện mà nói không hài lòng.

Nhưng thái độ Định Vương, lại không thể không làm danh môn thế gia bọn họ sốt ruột. Định Vương trọng dụng đều là tâm phúc Định Vương phủ và Mặc gia quân. Thậm chí còn dùng thị vệ bên cạnh Vương phi chứ không chịu phân công cho bọn hắn, cái này rõ ràng cho thấy Định Vương đang cảnh cáo bọn hắn. Huống chi, mấy năm nay chế độ thi cử Tây Bắc dần vào nếp, những quyền quý cơ hội muốn trực tiếp vào triều cũng giảm rất nhiều. Bất kể là cái gì danh môn thế gia nhưng trên triều không có người đứng ra nói chuyện, sớm muộn gì cũng suy sụp sao bọn hắn không thể không lo?

Mọi người còn chưa hồi phục tinh thần, chỉ lệnh của Định Vương phủ lại truyền đến, làm cho đầu óc các lão tiên sinh một phen choáng váng. Đúng là đứng mũi chịu sào là ý chỉ kỳ quái Định Vương ban xuống. Từ giờ trở đi ngoài trừ nhà mẹ đẻ đích phi Định Vương phủ ra ngoài ý muốn, nhà mẹ đẻ của Trắc phi, thứ phi và thiếp thất không được làm quan ba đời. Ý chỉ có hiệu lực vĩnh cữu, không được cải lời.

Vốn các thế gia vọng tộc còn muốn tiễn con gái mình đến cửa Định Vương phủ, lệnh vừa ban ra khiến bọn hắn lập tức hộc máu. Ba đời không được làm quan, cái này là ý gì? Cái này có ý địch nhân của

ngươi đem ngươi vùi trong bùn, cả đời không thoát được. Càng quan trọng hơn là hiệu lực vĩnh cửu! Từ nay về sau, những người muốn dựa vào quan hệ bám váy đàn bà một bước lên mây cũng bỏ chủ ý.

Nếu như những tin tức trước chỉ là cảnh báo bọn hắn…thì mệnh lệnh cuối cho bọn hắn biết, tâm ý Định Vương tuyệt đối không thể làm trái. Đạo ý cuối cùng là, từ nay về sau dưới trướng Định Vương phủ không có chế độ ưu đãi quý tộc như Đại Sở, tất cả các quan viên phải trải qua thi cử hoặc là Định Vương phi tự mình xét duyệt. Quan trọng nhất là, sĩ tử tham gia khoa cử phải thực hiện nghĩa vụ quân sự ít nhất một năm. Trước khi đến Tây Bắc, cái gọi là nam tử trưởng thành phải thực hiện chế độ nghĩa vụ quân sự đúng là làm cho danh môn quý tộc lập tức sợ hãi. Hài tử của bọn hắn không chỉ không có biện pháp thông qua ấm phong để vào quan làm triều, thậm chí dựa vào tư cách để tham gia khoa cử đều không có.

Trong lúc nhất thời, người đến cầu kiến Từ phủ tăng lên không ít.

Trong Định Vương phủ, Từ Hồng Vũ, Từ Hồng Ngạn, và Từ Thanh Trần đồng loạt xuất hiện. Mặc Tu Nghiêu lôi kéo Diệp Ly ngồi ở chủ vị lười biếng nhìn mọi người, hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt. Hai ngày trước hắn bị những lão toan nho làm cho tức giận không nhẹ, hết lần này đến lần khác cũng không thể tùy tiện giết những người này. Nhưng không sao, Mặc Tu Nghiêu hắn muốn sửa trị từng người, có rất nhiều biện pháp làm cho bọn hắn thống khổ. Cho nên Định Vương điện hạ không chút nào để ý quăng mấy quả bom đem toàn bộ danh môn thế gia trong thiên hạ loạn một đoàn, chỉ ngồi trong phủ lôi kéo Diệp Ly xem trò vui cười đến sung sướng.

Từ Hồng Vũ nhìn hắn lắc đầu, nói: “Vương gia quả nhiên định đem những danh môn thế gia đuổi cùng diệt tận sao?” Những danh môn thế gia tự cao tự đại kia khiến người ta vô cùng chán ghét, nhưng lại

không thể loại bỏ bọn họ. Huống chi, nếu làm cho căng thẳng, những người kia không chừng đều truyền tin xuôi Giang Nam, lúc đó thanh danh Định Vương phủ cũng không tốt.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: "Bọn hắn đã xưng thuần phục Bản vương, muốn theo như quy củ của Bản vương! Chẳng lẽ còn muốn Bản vương nhân nhượng bọn hắn sao? Chỉ cần bọn hắn hiểu được đúng mực, Bản vương cũng sẽ cho bọn hắn một đường lui. Về phần những cái kia Bản vương chưa quyết định, cũng không quan tâm. Hai ngày này, đem đến phiền toái cho Hồng Vũ tiên sinh không ít!"

Thanh Vân tiên sinh ở thư viện Ly Sơn, cũng không phải muốn gặp là gặp. Nhưng Từ Hồng Vũ ở ngay Ly thành, thân là gia chủ Từ gia, ông đứng mũi chịu sào.

Từ Hồng Vũ lắc đầu biểu thị không để ý, hiện nay Từ Thanh Trần đã dưới một người trên vạn người, Từ Thanh Bách cũng là Đại tướng một phương, Từ Thanh Trạch và Từ Thanh Phong đều giữ chức quan quan trọng, Từ gia danh tiếng quá thịnh, những thế hệ trước bọn hắn cũng không cần phải dây dưa nữa, chỉ cần thức thời trải đường hộ tống vãn bối là được.

Từ Thanh Trần nhíu mày, nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: "Vương gia giữ vị trí Tả tướng là định dùng để câu ai?"

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười cười, vẻ mặt thành khẩn mà nói: "Không câu ai hết, vị trí Tả tướng đã chọn được người, chỉ là người đó không thể đến nhận chức mà thôi!"

"Tú Đình tiên sinh?" Từ Thanh Trần nói. Vô luận là thân phận, năng lực hay danh vọng, Tú Đình tiên sinh không thể nghi ngờ đều gì khi chọn lựa cho vị trí ấy. Mà hắn từng là người Tây Lăng sẽ không khỏi bị lên án, lại có thể dễ dàng thu phục dân tâm của dân chúng Tây

Lăng. Dù sao, hiện nay trong lãnh thổ của Định Vương phủ có 1/3 diện tích là chiếm từ Tây Lăng. Có một danh sĩ Tây Lăng, có tác dụng lớn về lòng dân.

“Tú Đình tiên sinh đồng ý?”.Từ Thanh Trần nói: “Nhưng người khác còn không biết.” Người khác không biết, sẽ có không ít người nhìn chằm chằm vào vị trí Tả tướng kia, nói Mặc Tu Nghiêu không ý định tính toán thượng tố văn chương*(ý định rêu rao), Từ Thanh Trần tuyệt đối không tin.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Dĩ nhiên là đồng ý, nhưng Tú Đình tiên sinh bận rộn sự vụ Tây Bắc, ít nhất hai ba tháng mới có thể tới Ly thành nhậm chức. Nếu có gì phát sinh trong đó thì không liên quan đến Bản vương rồi.”

Những người đang ngồi ở đây đều không tự chủ kéo khóe môi, những người dám dưới mí mắt Định Vương đùa nghịch như vậy, quả thực đời trước quên thắp nhang thơm cầu nguyện rồi.

Thấy thần sắc trong mắt mọi người, Mặc Tu Nghiêu không chút phật lòng, phất tay nói: “Trước đừng động tới những việc vặt này. Lần này bọn họ chắc yên tĩnh mấy ngày. Trước tiên nói một chút về. . . yến tiệc tròn một tuổi của Lân nhi và Tâm nhi.”

Mọi người nghiêm chỉnh, Từ Thanh Trạch lạnh nhạt nói: “Thiếp mời đều đã phát ra ngoài rồi, Bắc Nhung, Đại Sở, Tây Lăng, Nam Chiếu, còn có các nước Tây Vực, nên mời đều mời hết rồi. Dịch quán cũng đã chuẩn bị rồi. Sứ thần Bắc Nhung bây giờ đang ở Ly thành, về những nơi khác, hơn nửa tháng sẽ đến. Nhưng đến lúc đó…Ly thành an nguy…” Từ Thanh Trạch nhíu nhíu mày, tuy hiện tại thiên hạ đã định nhưng chính vì vậy lại càng nguy hiểm. Vô luận là Bắc Nhung, Tây Lăng hay Đại Sở, người vụng trộm muốn mạng Mặc Tu Nghiêu chỉ sợ không ít.

Mặc Tu Nghiêu nghĩ nghĩ, nói: “Đến lúc đó Bản vương điều binh mã đóng ở phụ cận ở Ly thành, mặt khác… Kỳ Lân cũng có thể tạm thời đóng ở Ly thành, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.” Bên cạnh Diệp Ly nhẹ gật đầu, biểu thị đồng ý.

Mặc Tu Nghiêu có chút tò mò hỏi: “Tây Lăng là ai đến?”

Từ Thanh Trần thản nhiên nói: “Nếu ta đoán không lầm, chắc là Lôi Đằng Phong.”

“Lôi Đằng Phong?” Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, hắn còn không đem Lôi Đằng Phong nhìn ở trong mắt. Chẳng qua nếu Lôi Đằng Phong tự mình đến…Biểu thị thế cục trong Tây Lăng coi như yên ổn.

Từ Thanh Trần gật đầu nói: “Làm ngươi thất vọng rồi, Lôi Đằng Phong và Tây Lăng Hoàng không đánh nhau. Tin tức Lôi Chấn Đình chết trận truyền đi, Tây Lăng Hoàng mệnh cho Lôi Đằng Phong làm Trấn Nam Vương kế nhiệm. Tây Lăng Hoàng không có nhi tử, nếu thuận lợi mà nói…,Lôi Đằng Phong sẽ là Tây Lăng Hoàng kế nhiệm.”

Vô luận là Tây Lăng Hoàng hay Lôi Đằng Phong trong tưởng tượng của bọn hắn đều là người ngu xuẩn, cho nên bọn hắn muốn ngư ông đắc lợi chỉ sợ thất bại. Mặc Tu Nghiêu cũng không thèm để ý, khoát khoát tay cười nói: “Không sao. Nếu như Lôi Đằng Phong nhanh như vậy thất bại, Bản vương ngược lại thất vọng. Lôi Chấn Đình chết, có lẽ để cho hắn trưởng thành. Lúc đến đây, Bản vương muốn nhìn xem hắn phát triển đến mức nào rồi.”

Từ Thanh Trần gật đầu nói: “Lôi Đằng Phong đến đây, chắc là muốn đàm phán với Định Vương phủ.”

Mặc Tu Nghiêu bộ dạng phục tùng nghĩ nghĩ, nói: “Lại để cho Mộ

Dung Thận và Nam Hầu tiếp tục đánh, không đánh tới biên giới Tây Lăng và Đại Sở, cũng không cần đàm.” Từ Thanh Trần trầm ngâm chốc lát nói: “Nếu như Lôi Đằng Phong muốn an định lại, nghỉ ngơi dưỡng sức…,có thể chủ động nhượng bộ.”

“Đó là tốt nhất.” Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Mặc kệ hắn muốn đàm phàn thế nào, đại quân Tây Lăng phải lui về biên giới cũ của Đại Sở .”

Từ Thanh Trần gật đầu đồng ý quan điểm Mặc Tu Nghiêu, nhíu lông mày nói: “Sứ giả Bắc Nhung muốn đích thân nói chuyện với ngươi hoặc Ly nhi.”

Mặc Tu Nghiêu có chút mờ mịt nhìn Diệp Ly hỏi: “Bắc Nhung phái sứ giả tới là ai?”

Công tử Thanh Trần im lặng, Mặc Tu Nghiêu trở về đã hơn nửa tháng, đến cùng vẫn không để ý tới sứ giả Bắc Nhung cũng không biết người phái tới là ai? Cho dù Bắc Nhung và Mặc gia quân vừa mới đánh một trận chiến, dầu gì người ta cũng là sứ giả một nước, thân là Định Vương, cho dù muốn giả cũng phải ra một điểm lễ nghi phong độ chứ.

“Gia Luật Hoằng!”

Chương 418: Đàm phán và hòa bình

Edit: Hồng rica
Beta: Sakura

Cuối cùng Mặc Tu Nghiêu cũng không đi gặp sứ giả Bắc Nhung, ném chuyện này cho Diệp Ly. Không thể không nói, đôi khi Mặc Tu Nghiêu bốc đồng làm cho người khác phải đau đầu.Bên kia, Bọn người bô lão đang chỉ trích Định Vương phi thân là nữ tử lại tham gia vào chính sự, bên này hắn quang minh chính đại đem chuyện đàm phán với Bắc Nhung trực tiếp giao cho Vương phi đi xử lý. Chẳng khác gì không chút do dự hung hăng ném một cái tát vào mặt những lão đầu tự cho có thể vượt mặt Định Vương.

Vừa mới bị Định Vương không chút lưu tình cho một cái tát vào mặt, bọn họ còn không thương nghị ra đối sách cũng không dám nói gì thêm, chỉ phải trốn trong nhà mà hờn dỗi.

“Bái kiến Định Vương phi.” Bên trong dịch quán Bắc Nhung, Gia Luật Hoằng tâm bình khí hòa chào Diệp Ly. Cũng không bởi vì Mặc Tu Nghiêu không tự mình tiếp hắn mà cảm thấy tức giận. Không nói địa vị của Định Vương phi ở Mặc gia quân, Bắc Nhung bây giờ là chiến bại một phương, bọn hắn không có tư cách dị nghị,

“Thái tử Bắc Nhung hữu lễ.” Diệp Ly không thể không cảm thán tâm tính Gia Luật Hoằng, hôm nay song phương đến tình hình như thế này còn có thể khắc chế hữu lễ. Đương nhiên, đồng thời cũng muốn cảm thán quyền thế chính trị ảnh hương đến lòng người, cho dù được xưng là tính tình cương trực nhất thì người Bắc Nhung cũng

học được không ít giả dối.

Diệp Ly ngồi xuống, không cùng Gia Luật Hoằng vòng vo, hỏi: “Công chúa Dung Hoa có đi cùng Thái Tử không?”

Gia Luật Hoằng dĩ nhiên không ngờ câu đầu tiên Diệp Ly hỏi là công chúa Dung Hoa, sửng sốt một chút mới gật đầu nói: “Thực không dám giấu diếm, Dung Hoa xác thực đi theo tới Ly thành.”

Diệp Ly nhướng mày cười nói: “Quả nhiên Bắc Nhung Vương rất yên tâm về Thái tử.” Bắc Nhung Vương coi công chúa Dung Hoa thành thẻ bạc để đàm phán với Mặc gia quân, đàm phán còn chưa tiến hành lại để cho Gia Luật Hoằng đem người về. Thật sự để cho người ta có chút không rõ rốt cuộc Bắc Nhung Vương thật sự muốn đem tro cốt Gia Luật Dã và tướng sĩ Bắc Nhung chỉ là nói suông thôi.

Gia Luật Hoằng cười khổ nói: “Tại hạ được lệnh phụ vương, nhất định phải mang di cốt Thất đệ và tướng sĩ Bắc Nhung về. Kính xin Vương phi thành toàn. Về phần Dung Hoa…Cũng nhờ Vương phi trông nom.” Diệp Ly nhìn Gia Luật Hoằng, nói: “Ngược lại Thái tử tình thâm ý trọng với công chúa Dung Hoa. Cuối cùng cũng không cô phụ công chúa Dung Hoa mấy năm nay ở Bắc Nhung…”

Gia Luật Hoằng khe khẽ thở dài, nói: “Tại hạ vô năng, lại để cho Vương phi chê cười. Ta đưa Dung Hoa đến bái kiến Vương phi.” Gia Luật Hoằng quay người phân phó người hầu bên cạnh, chỉ chốc lát sau công chúa Dung Hoa liền từ hậu đường đi ra. Công chúa Dung Hoa đã đổi xiêm y Trung Nguyên lộ ra vài phần tiều tụy tái nhạt, so với lúc gặp trước đây thiếu đi vẻ xinh đẹp động lòng người.

“Vương phi.” Công chúa Dung Hoa dịu dàng cúi đầu, nói khẽ.

Diệp Ly giơ tay lên vịn nàng, cười nói: “Công chúa không cần đa lễ.

Mời ngồi.”

Ba người lần nữa ngồi xuống, Diệp Ly mới nhìn Gia Luật Hoằng nói: “Vương gia giao việc đàm phán với Bắc Nhung cho Bản phi, chắc hẳn mấy ngày trước công tử Thanh Trần đã đề cập với Thái tử về điệu kiện của Định Vương phủ rồi. Không biết Thái tử Gia Luật Hoằng nghĩ như thế nào?”

Gia Luật Hoằng cau mày nói: “Chiến mã Bắc Nhung ta là lập quốc chi căn bản, Định Vương phủ muốn một vạn chiến mã, thứ cho Bản vương nói thẳng, thật sự có chút ép buộc. Dùng quyền lợi tại hạ, chỉ sợ không cách nào đáp ứng.”

Chuyện đàm phán vốn cũng không phải một sớm một chiều có thể thành, Diệp Ly cũng không để ý cười nói: “Thái tử Gia Luật không cần vội vã trả lời bản phi, dù sao Thái tử cũng muốn nấn ná Ly thành một thời gian, không bằng Thái Tử cũng có thể cùng Bắc Nhung Vương thương nghị lại. Thái tử nghĩ thế nào?”

Gia Luật Hoằng gật đầu cười nói: “Đa tạ Vương phi thông cảm. Vô luận chuyện lần có thành hay không, công chúa Dung Hoa xin trả lại cho Đại Sở, kính xin Vương phi chăm sóc nàng xem như thành ý Bắc Nhung ta.”

Công chúa Dung Hoa lạnh nhạt, rủ mắt yên tĩnh ngồi bên cạnh. Làm như không để ý Gia Luật Hoằng và Diệp Ly đang thảo luận về nàng.

Diệp Ly không quên nhìn công chúa Dung Hoa, khe khẽ thở dài nói: “Công chúa ở lại Ly thành, Định Vương phủ dĩ nhiên vẫn đối đãi tốt với công chúa. Nếu Công chúa nhớ người thân thì Bản phi sẽ phái người đưa công chúa về Giang Nam.” Công chúa Dung Hoa là công chúa hòa thân, vô luận ở lại Ly thành hay đi Nam Kinh, cũng sẽ không ai dám bạc đãi nàng đấy.

Công chúa Dung Hoa cười nhạt một tiếng, cười khổ nói: “Giang Nam…làm gì có người thân của ta…Dung Hoa muốn trở lại Trường Hưng phụng dưỡng Chiêu Dương cô cô, thỉnh Vương phi thành toàn.” Lúc trước triều đình Đại Sở dời nam, công chúa Chiêu Nhân xuôi Nam, công chúa Chiêu Dương lại lựu lại Sở Kinh. Về sau Mặc gia quân đoạt lại Sở Kinh đổi tên thành Trường Hưng, Đại trưởng công chúa Phúc Hi bệnh chết, công chúa Chiêu Dương vẫn còn ở lại Trường Hưng vì Đại trưởng công chúa giữ đạo hiếu. công chúa Chiêu Nhân xuôi Nam không lâu cũng bệnh chết, hôm nay tính ra, công chúa Dug Hoa chỉ còn công chúa Chiêu Dương là người thân thân cận nhất thôi.

Diệp Ly gật đầu nói: “Cũng tốt, qua ít ngày nữa công chúa Chiêu Dương cũng đến Ly thành. Đến lúc đó công chúa có thể cùng công chúa Chiêu Dương trở về Trường Hưng.

Công chúa Dung Hoa cảm kích gật đầu nói: “Đa tạ Vương phi.” Nói xong, liền cúi đầu không hề nhìn Gia Luật Hoằng. Gia Luật Hoằng nhìn thoáng qua công chúa Dung Hoa, thần sắc hơi động lại cuối cùng cũng không nói gì thêm. Vợ chồng mười năm, làm sao hoàn toàn không có tình cảm? Huống chi công chúa Dung Hoa là nữ tử cực kỳ xinh đẹp lại thông minh, không giống những nữ từ bình thường ở Bắc Nhung. Nhưng công chúa Dung Hoa không có quan trọng bằng vương vị Bắc Nhung, hôm nay từ biệt chỉ sợ không hẹn gặp lại rồi.

Thời điểm Diệp Ly rời khỏi dịch quán Bắc Nhung, công chúa Dung Hoa liền trở về. Gia Luật Hoằng dẫn theo công chúa Dung Hoa đến Ly thành, mặc kệ đàm phán có thành hay không cũng không nghĩ sẽ mang nàng về. Đã như vậy, Dung Hoa lúc nào trả cho Định Vương phủ cũng không sao rồi. Dứt khoát liền để cho Diệp Ly mang người đi.

Trở lại Định Vương phủ, bố trí cho công chúa Dung Hoa xong, nhìn sắc mặt ảm đạm của Dung Hoa công chúa, Diệp Ly cũng chỉ ngầm thở dài cũng không an ủi nhiều. Về sau vô luận là Định Vương phủ hay Đại Sở và Bắc Nhung quan hệ tốt hay xấu, công chúa Dung Hoa cũng không thể trở lại Bắc Nhung. Công chúa Dung Hoa cũng là người thông minh, đương nhiên sẽ không thể không rõ thế cục bây giờ đối với nàng xem như vô cùng không tệ. Gia Luật Hoằng đối với nàng coi như có vài phần tình nghĩa rồi. Lúc này chỉ lo lắng cho mấy đứa con còn ở Bắc Nhung. Nhưng vô luận là Định Vương phủ hay Đại Sở ở Giang Nam cũng không thể thay nàng mang những đứa bé kia về. Hiện nay người Trung Nguyên và Bắc Nhung cừu hận càng lớn, mấy đứa trẻ kia ở Đại Sở cũng không phải là chuyện tốt gì.

Trải qua vài ngày đàm phàn với Gia Luật Hoằng, vốn kiên trì không chịu nhượng bộ rốt cục Gia Luật Hoằng cũng đồng ý dùng một vạn thất chiến mã Bắc Nhung đổi lấy di cốt Gia Luật Dã và tướng sĩ Bắc Nhung chết trận. Đối với kết quả như vậy, cũng không ngoài ý muốn của Diệp Ly. Lúc này đây bại dưới tay Mặc gia quân, Bắc Nhung có thể nói là quốc lực giảm đi, Bắc Nhung vốn đã hoang vắng, thổ địa cằn cỗi, muốn khôi phục cường thịnh, chỉ sợ mười năm hai mươi năm cũng không làm được. Mà chưa tính Mặc gia quân chủ động xuất kích, không cho bọn hắn có cơ hội nghỉ ngơi lấy sức. Dùng một vạn chiến mã đổi lấy cơ hội nghỉ ngơi. Đối với Bắc Nhung lâu dài không thể nói là tốt, nhưng hiện tại Bắc Nhung không còn lựa chọn khác.

Thời điểm song phương ký hiệp nghị Hòa Bình, Mặc Tu Nghiêu cũng tự mình xuất hiện. Nhưng, quốc thư ký bên trên như cũ vẫn là Diệp Ly và Từ Thanh Trần. Từ Thanh Trần hiện nay là hữu tướng, dĩ nhiên có tư cách đại biểu Định Vương ký hiệp nghị đấy, nhưng Diệp Ly thân là nữ tử làm cho sứ giả Bắc Nhung có chút không yên lòng. Đây không phải bọn hắn xem thường Diệp Ly, mà là bọn hắn hiểu rõ

quy cũ truyền thống của Trung Nguyên. Tại trường hợp chính thức nữ tử không có tiếng nói, bởi vậy không thể không hoài nghi hiệp nghị Hòa bình có hiệu dụng*(hiệu lực+tác dụng).

Chống lại hoài nghi người Bắc Nhung, ánh mắt của đám danh môn thế gia bất mãn, Diệp Ly cũng lơ đễnh, dứt khoát ký đại danh của mình vào bản hiệp nghị. Đợi đến lúc song phương trao đổi bản nghiệp nghị, Mặc Tu Nghiêu mới đứng dậy kéo Diệp Ly nói với Gia Luật Hoằng: “Thái tử Gia Luật, ta và ngươi song phương đã ký quốc thư. Bản vương hi vọng mau chóng nhận được một vạn thất chiến mã Bắc Nhung.”

Nghe vậy, khóe môi Gia Luật Hoằng không khỏi co giật. Người Trung Nguyên ưa thích nói chuyện quanh co lòng vòng làm đấu óc người nghe choáng váng, nhưng Gia Luật Dã phát hiện, nói chuyện trực tiếp cũng làm người nghe không chịu được. Ý tứ Mặc Tu Nghiêu vào trong tai Gia Luật Hoằng là nếu không vì một vạn con chiến mã, Bản vương làm gì có tâm tư cùng ngươi ký hiệp nghị Hòa Bình?

“Định Vương yên tâm, chỉ cần…Mặc gia quân tuân thủ ước định, trong vòng ba tháng, một vạn con chiến mã nhất định sẽ đưa tới Trung Nguyên.” Gia Luật Hoằng nói.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Bản vương dĩ nhiên nhất ngôn cửu đỉnh. Một vạn con chiến mã, mười năm song phương đều không nhắc đến chiến sự.”

Gia Luật Hoằng gật đầu, “Về sau Bắc Nhung và Định Vương chính là nước bạn, bản Thái tử kính mời Vương gia và Vương phi một ly.”

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt, cũng không phản đối. Quốc cùng quốc vốn là như thế, không có bằng hữu vĩnh viễn cũng không có địch nhân vĩnh viễn. Có vĩnh viễn chỉ là lợi ích. Tuy nhiên bên ngoài song

phương nói là giao hảo, nhưng vẫn hiểu rõ đối phương, vô luận Bắc Nhung hay Định Vương phủ đều không còn khí lực để đánh tiếp một trận. chỉ có điều Bắc Nhung thảm hại hơn Định Vương phủ, Định Vương phủ lấy hết sức đánh một trận mà nói, chẳng qua là được không bù mất mà thôi.Mà Bắc Nhung lại đánh thì tai họa ngập đầu rồi. Cho nên Bắc Nhung phải trả giá càng nhiều một ít mà thôi. Một khi song phương không muốn trì hoãn mà động thủ, cái gọi là hiệp nghị Hòa Bình cũng là rỗng tuếch mà thôi.

Lúc sứ giả Tây Lăng và Đại Sở đến Ly thành, vừa vặn Định Vương và Bắc Nhung vừa kí xong hiệp nghị. Nghe được tin này, sắc mặt sứ giả hai nước đều khó coi. Định Vương phủ và Bắc Nhung ngưng chiến, rất có thể lực chú ý chuyển hướng về phía nam, vô luận là Đại Sở hay Tây Lăng, hiện tại cũng không chịu được một kích của Mặc gia quân. Tất cả mọi người không thể không đối mặt với sự thật, nhiều năm tranh đấu gay gắt như vậy, người thắng sau cùng, hiển nhiên là Định Vương phủ.

“Khởi bẩm Vương gia Vương phi, sứ giả Đại Sở và Tây Lăng đến bái kiến.”

Lúc nghe được tin tức, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đang ngồi trong sân ôm hai tiểu bảo bảo chơi đùa. Hai bảo bảo hạ sinh không lâu đã được giao cho Từ gia nuôi dưỡng, Diệp Ly luôn luôn cảm thấy áy náy về điều này. Từ khi sau trở về, Diệp Ly lôi kéo Mặc Tu Nghiêu làm bạn với hai bảo bảo, thỉnh thoảng Mặc Tiểu Bảo cũng đến tham gia náo nhiệt. Mặc Tu Nghiêu rất yêu thích tiểu công chúa, cũng theo Diệp Ly mỗi ngày mang hai tiểu Bảo bảo chơi đùa, hai người ngược lại thành người thanh nhàn nhất trong Ly thành náo nhiệt này rồi.

“Cùng đến sao?” Diệp Ly nhướng mày hỏi.

Mặc Tu Nghiêu không để ý, lạnh nhạt nói: “Hai bên lộ trình không sai

biệt lắm, cùng đến một chỗ cũng không có gì lạ,bên Giang Nam là ai đến?”

Thị vệ bẩm báo nói: “Hồi Vương gia, à Du Vương Đại Sở mang theo vị tân Sở Hoàng cùng đi.”

“Du Vương? Mặc Cảnh Du?” Mặc Tu Nghiêu không nhớ lắm mấy Vương gia hoàng thất Đại Sở, khi còn bé còn có nhớ một chút, về sau lớn lên đặc biệt sau khi Định Vương phủ gặp chuyện không may thì gần như không liên quan tới những người này. Cho nên hôm nay ấn tượng về Mặc Cảnh Du cũng không sâu sắc.

Diệp Ly đứng dậy ôm Lân nhi đã ngủ trong tay thả xuống chiếc giường nhỏ, nói: “Tây Lăng Trấn Nam Vương và Sở hoàng đã đích thân tới, chúng ta cũng nên ra gặp. Miễn cho mất cấp bậc lễ nghĩa.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, buông tiểu công chúa ra đi theo Diệp Ly gặp khách.

Trong đại sảnh Định Vương phủ, hai bên nhân mã mỗi bên ngồi một phương. Tiểu Hoàng đế Đại Sở tân nhiệm Mặc Tùy Vân năm nay chưa tới mười hai tuổi, ngồi phía trên bên vị trí Đại Sở, tuy ăn mặc long bào đẹp đẽ quý giá nhưng sắc mặt lại suy yếu cùng với kinh hoảng. Thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Mặc Cảnh Du bên cạnh. Bên kia, Lôi Đằng Phong mặc triều phục Tây Lăng Trấn Nam Vương, nhìn qua khí vũ hiên ngang, khí độ ung dung. So với lúc trước thỉnh thoảng vội vàng xao động thất thố, càng nhiều thêm vài phần trầm ổn cùng với trấn định. Quan viên ngồi dưới tay hắn đều rủ mắt nghiêm nghị, một bộ dáng coi Trấn Nam Vương như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, so với Đại Sở càng thêm nhiều phần khí độ.

“Vương gia đến! Vương phi đến!” Ngoài cửa giọng nói người hầu vương phủ truyền đến.

Chỉ thấy áo tóc trắng của Định Vương nắm tay Vương phi mặc bộ áo xanh tóc đen đến. Chỉ nhàn nhạt quét mắt qua mọi người, lại để cho người khác có một cảm giác áp lực trầm trọng.

Lôi Đằng Phong nhìn đôi bích nhân trước mắt, thần sắc trong mắt biến ảo, chốc lát đã giấu tất cả cảm xúc, bình tĩnh đứng dậy chắp tay nói: "Định Vương, Vương phi. Bản vương quấy rầy, kính xin hai vị chớ trách."

Diệp Ly có chút ngoài ý muốn nhìn thoáng qua Lôi Đằng Phong, mới chỉ có hai tháng, Lôi Đằng Phong lại có thể biến hóa lớn như vậy. Dáng người tuấn mỹ cao ngất ngược lại ẩn ẩn thêm khí độ của Lôi Chấn Đình năm đó.

Mặc Tu Nghiêu đồng dạng đánh giá Lôi Đằng Phong liền rời đi. Vung tay lên cười nói: "Trấn Nam Vương khách khí, Trấn Nam Vương đường xa mà đến, vẻ vang cho kẻ hèn Định Vương phủ. Mời Trấn Nam Vương ngồi." Đúng là không ai đề cập đến trận đại chiến một tháng trước, càng không ai nhắc tới cái chết của Lôi Chấn Đình. Tuy bên Tây Lăng không ít người sắc mặt đều khó coi, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Mặc Tu Nghiêu kéo Diệp Ly ngồi xuống, nhìn Sở hoàng Mặc Tùy Vân và Mặc Cảnh Du bên kia. Mặc Tùy Vân đứng dậy, đối với Mặc Tu Nghiêu khom người vái chào nói: "Tùy Vân bái kiến Định Vương thúc."

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu chớp lên, cười vang nói: "Sở Hoàng ở xa tới là khách, làm gì đa lễ vậy. Mời ngồi." Mặc Cảnh Du ngồi bên cạnh đáy mắt hiện lên vẻ thất vọng, trong lòng có chút bất đắc dĩ thờ dài cười nói: " Xác thực Định Vương là trưởng bối Hoàng thượng, xưng một tiếng Vương thúc cũng không quá. Định Vương không cần để ý."

Nếu luận về gia phả mà nói.Mặc Tùy Vân cũng không phải xưng Mặc Tu Nghiêu là thúc thúc, mà là thúc công. Nhưng Mặc Tu Nghiêu hiển nhiên không có tâm tư liên hệ với Hoàng thất Đại Sở. Mặc Cảnh Du hiểu, lúc trước Đại Sở và Định Vương phủ đã xé toang mặt rồi. Chỉ cần đầu óc Mặc Tu Nghiêu không hỏng…cái ý nghĩ hảo huyền căn bản không đáng tin cậy rồi. Cho nên tuy thất vọng những lại không quá mức để ý.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười không nói, lấy thông minh của hắn há không biết Đại Sở đánh chủ ý gì? Chỉ có thể nói, Nam Kinh cùng mấy lão đầu tử trong Ly thành thật là đều khờ khạo!

Thấy Mặc Cảnh Du có chút xấu hổ, Diệp Ly mở miệng nói: "Sở Hoàng và Trấn Nam Vương đường xa mà đến, chắc là một đường khổ cực. Bản phi sai người chuẩn bị dịch quán, kính xin hai vị đến dịch quán nghỉ ngơi, buổi chiều Bản phi và Vương gia vì hai vị khách phương xa đến mà dùng cơm."

Lôi Đằng Phong trầm mặc gật đầu nói: "Đa tạ Vương phi." Những ngày này Lôi Đằng Phong tuy trầm ổn rất nhiều, nhưng đối mặt với địch nhân giết phụ vương nhất thời có chút cố sức đấy. Nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly khoan thai thong dong trước mắt, trong lòng Lôi Đằng Phong đột nhiên có chút mệt mỏi, cũng không có tâm tư nói gì thêm.

Mặc Cảnh Du nhìn thoáng qua Mặc Tùy Vân rõ ràng có chút mệt mỏi, cũng gật đầu nói: "Như thế, liền cảm ơn Vương phi rồi."

"Du Vương khách khí." Diệp Ly cười nhẹ nhàng nói.

Rất nhanh, Lôi Đằng Phong và bọn người Mặc Cảnh Du cáo từ rời đi. Vốn chính là mới đến Ly thành, tới gặp cũng là lễ mà thôi. Cho dù thực có chuyện gì, cũng phải chờ nghỉ ngơi đã rồi bàn sau. Nhìn một

đoàn người rời đi, Diệp Ly nhẹ giọng thở dài: “Lôi Đằng Phong thay đổi nhiều, khó trách trong thời gian ngắn như vậy có thể khống chế được Tây Lăng, nếu qua vài năm, chỉ sợ là một đối thủ không tệ.”

Lôi Đằng Phong là bị hào quang của Lôi Chấn Đình áp chế quá lâu nên mất đi nhuệ khí. Một khi đã không còn Lôi Chấn Đình phảng phất không thể vượt qua ngọn núi lớn, Lôi Đằng Phong biến hóa tiến bộ đáng được xưng là thần tốc đấy.

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày nói: “Coi như là đối thủ, cũng sẽ không là đối thủ của Bản vương.” Thời điểm Lôi Đằng Phong chính thức tưởng thành…lúc đó đối thủ của Lôi Đằng Phong dĩ nhiên không là hắn rồi. Định Vương điện hạ thỏa mãn tính toán, không chút nào áy náy với nhi tử của mình, dựng cho bé một đối thủ tương lai lợi hại.

Diệp Ly bất đắc dĩ nhìn hắn một cái, nhàn nhạt mỉm cười nói: “Đại Sở có ý gì?”

Một tay nắm tay Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu miễn cưỡng nói: “Còn có thể có ý gì? Những lão gia hỏa ở Nam Kinh ý nghĩ hão huyền, đưa Mặc Tùy Vân đến lấy lòng Bản vương, [T R U Y E N F U L L . V N] nói không chừng Bản vương nghĩ lại cùng Đại Sở bắt tay làm hòa lần nữa?” Mặc Tu Nghiêu hắn không có nhi tử sao? Đánh được giang sơn, cho dù hắn không có hứng thú, cũng lưu lại cho con hắn a. Chẳng lẽ Mặc gia quân lại phải dây dưa mãi với Đại Sở?

Diệp Ly sững sờ, cũng nhịn không được lắc đầu cười. Không thể không nói, trên triều đình…những lão đầu này đôi khi có cách nghĩ phức tạp làm người ta nhức đầu, nhưng đôi khi lại khờ khạo đến mức ta muốn bật cười. Bọn hắn như thế nào sẽ cho rằng Mặc gia quân cùng Đại Sở quyết liệt, Mặc gia quân thương vong nhiều như vậy, về sau lại có thể bắt tay làm hòa? Người Định Vương phủ không phải là Bồ Tát thiện tâm.

“Chắc không phải là ý tứ của Mặc Cảnh Du.” Diệp Ly nói. Tuy Mặc Cảnh Du có vẻ cung kính Mặc Tu Nghiêu, nhưng lại không chân thành.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Mặc Cảnh Du có thể sống đến bây giờ nắm đại quyền, dĩ nhiên không phải đồ đần. Không phải hắn không hiểu. Chỉ có điều..hiện tại chỉ sợ hắn cũng không cách nào hoàn toàn khống chế triều đình Đại Sở.” Mặc Cảnh Lê đần hơi vụng về và ngốc nghếch, nhưng Giang Nam là địa bàn của hắn. Hơn nữa so ra, Mặc Cảnh Lê thủ đoạn ngoan độc hơn.Lúc còn Mặc Cảnh Lê…những lão đầu này không dám bắt đầu nháo sự, hiện tại Tân hoàng sơ lập, còn không thừa thời cơ bắt đầu cậy già lên mặt mới là lạ.

“Chàng định làm gì?” Diệp Ly cười hỏi.

Mặc Tu Nghiêu nói: “Bản vương đã phá tan Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Cảnh Lê, còn Mặc Tùy Vân là việc của Mặc Tiểu Bảo. Bằng không người khác còn tưởng Bản vương muốn dây dưa với người của Hoàng thất Đại Sở, bắt nạt một đứa trẻ mười mấy tuổi? Quay lại… gọi Mặc Tiểu Bảo đi xem Mặc Tùy Vân, miễn cho tiểu tử kia nhàn rỗi không việc gì làm, mỗi ngày đảo quanh trước mặt Tâm Nhi.”

“Chàng nói là…Mặc Tùy Vân…” Diệp Ly nhíu mày, nghi hoặc nhìn Mặc Tu Nghiêu. Nếu như Mặc Tùy Vân không đáng giá mà nói…Mặc Tu Nghiêu sẽ không cố ý nhắc tới còn muốn Mặc Tiểu Bảo xem nó.

Mặc Tu Nghiêu thấp giọng cười nói: “Ta cảm thấy được…Tiểu tử kia không chừng là người thông minh. Ít nhất…thông minh hơn cha và thúc thúc hắn.”

Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, nàng đến cùng không phải người sinh ra ở Hoàng gia. Ngoài sáng tính toán nguy hiểm nàng không lo, nhưng

đối với những chuyện vụng trộm thật sự không thể am hiểu. Ít nhất vừa mới nói mấy câu, nàng hoàn toàn nhìn không ra Mặc Tùy Vân có gì dị thường.

Mặc Tu Nghiêu sung sướng cọ xát mấy sợi tóc nhàn nhạt hương thơm của Diệp Ly, cười nói: “Tiểu tử kia hành động không tệ, nếu không đúng lúc nhìn hắn, Bản vương thiếu chút nữa bị hắn lừa gạt. Ánh mắt hắn nhìn Bản vương, cũng không biểu hiện ra sự sợ hãi. Nhưng đến cùng vẫn là con nít, ước chừng từ nhỏ chưa được giáo huấn, vẫn lộ chân tướng.”

Diệp Ly gật đầu, muốn trước mặt Mặc Tu Nghiêu không lòi đuôi thật sự không dễ dàng. Cái đứa bé kia chỉ sợ là cố ý biểu hiện bộ dáng hoảng sợ, nhưng lại không biết hăng quá hóa dở.

“Mặc Tiểu Bảo…”

“Mặc Tiểu Bảo mà không chơi được nó thì nên để cho Từ Thanh Trần dạy dỗ một phen rồi.” Mặc Tu Nghiêu nhàn nhạt nói. Một tiểu thế tử Định Vương phủ tử nhỏ được dạy bảo tỉ mỉ lại không chơi được người mới bị đẩy lên ngôi vị Tiểu hoàng đế, nói ra thân làm cha không thể không cảm thấy xấu hổ thay bé.

Diệp Ly nhìn Mặc Tu Nghiêu trên mặt hiện vẻ bất mãn, chỉ phải gật đầu đáp ứng, “Đã biết, để ta cho gọi Tiểu Bảo đi đón Sở Hoàng.” Chỉ sợ vạn nhất Mặc Tiểu Bảo biểu hiện không tốt, bị phụ vương bé thu thập khó coi, nàng làm mẹ chỉ có thể thay bé tiếc hận rồi. Thủ đoạn Mặc Tu Nghiêu thu thập người chưa bao giờ thiếu trò gian trá, thu thập Mặc Tiểu Bảo càng là tận lực.

Cho nên, bạn học Mặc Tiểu Bảo phải cẩn thận rồi.

Trong hậu viện Định Vương phủ, Mặc Tiểu Bảo vừa viết bài xong

chạy trở lại phòng nhìn muội muội tự dưng rùng mình một cái.

Chương 419: Dụ dỗ Tiểu Hoàng đế

Edit: Hồng Rica
Beta: Sakura

Định Vương phủ an bài dịch quán Đại Sở cách Định Vương phủ không quá hai con đường. Tỷ như Tây Lăng, Bắc Nhung hay Nam Chiếu đều ở sứ quán của mình tại Ly thành. Nhưng Đại Sở thì vẫn không có, thứ nhất bởi vì Đại Sở và Định Vương phủ quan hệ không tốt, thứ hai vô luận là Mặc Cảnh Lê hay Mặc Cảnh Kỳ đều không muốn thừa nhận Định Vương phủ một mình một thế lực. Cho nên mỗi lần sứ giả Đại Sở đến đều do Định Vương phủ an bài. Nhưng lúc này đây, Mặc Cảnh Du lại chủ động với Mặc Tu Nghiêu muốn thành lập một sứ quán ở Ly thành, biểu thị ý tứ yếu thế rõ ràng.

Bên trong dịch quán, Mặc Tùy Vân thoát Mặc Cảnh Du cùng một đám quan viên người hầu, đi vào gian phòng của mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn nhu nhược lập tức âm trầm xuống. Ngồi xuống bên góc bàn im lặng xuất thần.

Trước lúc đăng cơ, Mặc Tùy Vân chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ trở thành vua của một nước. Cũng giống hoàng huynh Mặc Túc Vân, mẹ của hắn cũng chỉ là một cung tỳ. Thậm chí so với Mặc Túc Vân hắn càng không được để ý, mà ngay cả tên của hắn là do mẫu thân đặt. Nhưng có lẽ hắn may mắn hơn Mặc Túc Vân, bởi vì hắn không bị Mặc Cảnh Kỳ chọn trúng để kế thừa ngôi vị hoàng đế kia. Những năm này,Hoàng đế Mặc Túc Vân trong cung sống thế nào, hắn thờ ơ lạnh nhạt nhưng cũng biết rõ ràng đấy. Vốn hắn cho là mình không có tiếng tăm gì, sau trưởng thành chuyển ra cung sống

cuộc sống bình bình đạm đạm của mình. Lại không nghĩ rằng có một ngày Mặc Cảnh Lê xuất chinh bên ngoài lại bị phế đi, sau đó Hoàng Thái hậu cùng hoàng thân quốc thích và đám văn võ bá quan phát hiện hắn là lựa chọn thích hợp nhất, đưa hắn lên làm Hoàng đế Đại Sở.

Mặc Cảnh Lê bị phế đi quả thật làm cho hắn thở dài một hơi. Mặc dù bái kiến Mặc Cảnh Lê có mấy lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy vị Vương thúc này đều cho hắn loại cảm giác sởn hết gai ốc. Hắn tinh thường cảm giác được Mặc Cảnh Lê muốn giết hắn, không, phải nói là Mặc Cảnh Lê muốn giết hết tất cả hoàng tử của Tiên hoàng. Mà hắn, không hề muốn chết.

Đợi đến lúc ngồi trên ngôi vị Hoàng đế kia hắn mới biết Hoàng đế đệ đệ của mình khổ sở thế nào. Trong mắt Hoàng Thái hậu và đám Vương công quyền quý, tiểu Hoàng đế hắn chỉ là con cờ của bọn họ mà thôi. Mặc Tùy Vân biết rõ, chính mình không muốn vậy. Hắn không muốn bị những người kia trói buộc. Hắn nghe rất nhiều sự tích về Định Vương, hắn muốn trở thành người như vậy.

Cho nên, thời điểm hắn cung kính đối mặt với Định Vương cũng không phải làm bộ đấy. Hắn thật sự tôn kính hơn nữa tôn sùng Vương gia uy chấn thiên hạ, cho nên lúc hành lễ hắn nhịn không được ngẩng đầu liếc nhìn Định Vương. Nhưng mà thời điểm bắt gặp nam tử áo trắng tóc trắng tuấn mỹ con mắt lạnh nhạt kia, hắn không khỏi có chút luống cuống. Ánh mắt lạnh nhạt căn bản không nhìn qua hắn nhưng phảng phất xem thấu mọi bí ẩn trong lòng hắn. Hắn vội vàng giả bộ sợ hãi cúi đầu, nhưng hắn biết rõ, khẳng định đã khiến Định Vương hoài nghi.

Mặc Tùy Vân khẽ cắn khóe môi nhíu mày. Tuy nhiên có phần tâm kế và gan dạ, nhưng đến cùng vẫn chi là một đứa bé mười hai tuổi. Hơn nữa những năm này không ai chăm chú dạy bảo hắn, cho nên gặp

loại tình huống ngoài ý muốn trong khoảng thời gian ngắn cũng không nhịn được phải luống cuống rồi. Nếu như…Nếu như Định Vương muốn giết hắn mà nói…

“Khởi bẩm Hoàng thượng, bên ngoài có một vị tiểu công tử cầu kiến.” Ngoài cửa, thị vệ thấp giọng bẩm báo.

Trong lòng Mặc Tùy Vân phiền muộn, không vui cau mày nói: “Cái gì tiểu công tử? Không gặp!”

“Nhưng là…” Thị vệ do dự, Mặc Tùy Vân không có tính nhẫn nại nói: “Có chuyện gì đi tìm Du Vương thúc, đừng phiền trẫm!” Ngoài cửa rất nhanh không có âm thanh, trong lòng Mặc Tùy Vân cười lạnh một tiếng, những người này căn bản không đem Hoàng đế hắn vào trong mắt, nhưng theo thông lệ phải báo một tiếng. Mặc dù có chút kỳ quái tại sao ở Ly thành có người tìm mình, nhưng hiện tại Mặc Tùy Vân không có tâm tình đi lo chuyện này.

“Pặc…pặc…pặc…” Mặc Tùy Vân đang ngẩn ngơ, cửa sổ truyền đến tiếng đánh nhẹ nhàng. Mặc Tùy Vân nhíu nhíu mày, vừa đứng dậy thấy một bé trai tuấn mỹ từ bên ngoài mở cửa sổ dò xét.

Mặc Tùy Vân khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm vào đứa bé trai kia đánh giá nửa ngày mới hỏi: “Ngươi là người vừa mới tìm trẫm?”

Bé trai móp mép cái miệng nhỏ nhắn, nhanh nhẹn bò lên cửa sổ, nhẹ nhàng rơi xuống đất gật đầu nói: “Đúng vậy, vì sao ngươi không muốn gặp ta?” Mặc Tùy Vân không nhịn được liếc mắt, ta biết ngươi à?

Lại đánh giá, mới phát hiện tiểu nam tử kia lớn lên cực tuấn mỹ, nhỏ tuổi hơn mình. Quần áo trên người tầm thường, cũng không che hết khí thế tôn quý bẩm sinh. Trong lòng Mặc Tùy Vân yên lặng một hồi

lâu, mới hỏi: “Ngươi là…Mặc Ngự Thần?”

Mặc Tiểu Bảo liếc mắt, cười hì hì tiến đến bên người Mặc Tùy Vân đánh giá cười nói: “Ngươi quả nhiên rất thông minh, ngươi như nào đoán được thân phận của Bản thế tử?” Mặc Tùy Vân đè xuống xúc động, toàn bộ Ly thành này, ngoại trừ tiểu thế tử Định Vương phủ còn mấy người dám xông vào dịch quán Hoàng đế Đại Sở?

“Tiểu thế tử đại giá quang lâm, có gì muốn làm?” Mặc Tùy Vân bày ra tư thái Hoàng đế, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Mặc Tiểu Bảo mở trừng hai mắt, có chút cổ quái nhìn Mặc Tùy Vân nói: “Phải làm sao? Ngươi xem ta như vậy…có thể làm sao?” Cậu mới mười tuổi? Cho dù muốn làm sao cũng phải đợi cậu có quyền thế. Hiện tại cậu chỉ là đứa con đáng thương bị phụ vương chán ghét bắt đi gặp địch nhân tương lai.

Mặc Tùy Vân yên lặng nhìn Mặc Tiểu Bảo không hề khách khí ngồi xuống bên bàn cầm trái cây lau lau mấy phát rồi gặm. Chỉ cảm thấy cái trán ẩn ẩn đau, sinh hoạt trong cung lâu trực giác nói cho hắn biết tiểu thế tử vẻ mặt tinh khiết này rất phiền toái.

Mặc Tiểu Bảo đứng một bên nhìn Mặc Tùy Vân trầm mặc, vẫy tay nói: “Tới ngồi a.”

Mặc Tùy Vân đi đến đối diện Mặc Tiểu Bảo ngồi xuống, nhìn cậu bé ăn bất diệc nhạc hồ, trong lòng âm thầm phỏng đoán Định Vương cho tới giờ đều không cho tiểu thế tử ăn cơm no hay không, “Ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Mặc Tiểu Bảo tươi cười nói với hắn: “Tìm ngươi đi chơi. Phụ vương nói ta là chủ nhà, phải đãi hiếu khách. Ta sợ một mình ngươi cô đơn, cố ý tìm ngươi đi chơi a.”

“Chơi?” Mặc Tùy Vân có chút mờ mịt.

Không phải Mặc Tùy Vân làm khách không biết tốt xấu, mà hắn thật sự nghĩ mãi không rõ, mình và tiểu thế tử Định Vương phủ trước mắt này từ lúc nào giao tình tốt đến mức có thể cùng đi chơi.

Mặc Tiểu Bảo hất cằm, có chút kiêu ngạo nhìn hắn, “Thế nào? Có đi không?”

Chống lại ánh mắt Mặc Tiểu Bảo có chút khiêu khích, Mặc Tùy Vân đột nhiên cắn răng một cái, gật đầu nói: “Đi thì đi!” Trẫm là Hoàng đế, còn sợ một tiểu thế tử ngươi sao? Cho nên, tiểu Hoàng đế chắc chắn Mặc Tiểu Bảo không dám giết người nên mới đi chơi với cậu bé.

Nói đi là đi, Mặc Tùy Vân đứng dậy muốn mở cửa đi ra ngoài. Mặc Tiểu Bảo liền vội vàng kéo hắn nói: “Ngươi làm gì?” Mặc Tùy Vân kỳ quái nhìn hắn một cái nói: “Không phải đi ra ngoài chơi sao?” Mặc Tiểu Bảo liếc mắt, chỉ chỉ cửa sổ mở một nửa nói: “Ta là từ chỗ ấy vào, ngươi muốn người khác nói Bản thế tử như nào xuất hiện bên trong dịch quán Đại Sở? Nếu bị phụ vương ta biết, là hỏng bét đấy.”

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

Mặc Tiểu Bảo dáng tươi cươi tinh khiết vô cùng chỉ chỉ cửa sổ nói: “Chúng ta leo tường đi ra ngoài.”

“Leo tường?!” Mặc Tùy Vân suýt nữa lên tiếng kinh hô.

Mặc Tiểu Bảo đã phối hợp nhảy lên cửa sổ, một tay vịn cửa sổ hướng mặt nhìn ra ngoài mới quay đầu lại nói: “Ngươi sợ?” Mặc Tùy Vân hít một hơi thật sâu nói: “Ai sợ? Đi thì đi!”

“Cái này còn được.” Mặc Tiểu Bảo gật gật đầu, nhẹ nhàng linh hoạt từ cửa sổ nhảy xuống. Mặc Tùy Vân lại càng hoảng sợ, vội vàng leo lên xem, thấy vẻ mặt Mặc Tiểu Bảo không kiên nhẫn tựa bên góc tường ngoắc mình. Mặc Tùy Vân không biết võ công, có chút chật vật bò từ cửa sổ xuống nói. Đi theo sau lưng Mặc Tiểu Bảo trốn trốn tránh tránh từ cửa sau dịch quán đi ra, hoàn toàn không có người phát hiện. Rất rõ ràng, loại chuyện này Mặc Tiểu Bảo tuyệt đối không phải làm lần đầu tiên rồi.

Bên ngoài cửa sau dịch quán, hai người vừa ra khỏi cửa có mấy bóng người vây quanh, lôi kéo bọn hắn chạy như điên. Đến chỗ an toàn mới dừng lại, Mặc Tùy Vân mới rảnh dò xét mấy người trước mắt, phát hiện mấy đứa trẻ này đề nhỏ hơn mình, còn thấp hơn Mặc Tiểu Bảo nửa cái đầu, một loại cảm giác đại nhân tự nhiên sinh ra.

“Tiểu Bảo ca ca, người này là tiểu Hoàng đế Đại Sở sao?” Lãnh Quân Hàm mặc cẩm y màu trắng tuy nhỏ tuổi, những có vài phần phong phạm của phụ thân bé rồi. Trong tay cái quạt nhỏ chậm rì rì quạt, không biết còn tưởng là thiếu gia ăn chơi nhà ai.

Bên cạnh, Từ Tri Duệ thừa hưởng vẻ mặt nghiêm nghị của phụ thân nhìn Mặc Tùy Vân nhíu nhíu mày: “Không thay quần áo, sẽ bị người phát hiện.” Mặc Tùy Vân nhìn hai đầu củ cải trước mặt chưa tới cằm mình một thân mồ hôi lạnh.

Bên cạnh, Mộc Liệt đã đổi tên thành Tần Liệt ném qua một bộ y phục, nói: “Đã biết các ngươi sẽ quên quần áo.”

Mặc Tiểu Bảo khinh thường nhướng mày nói: “Không có thay quần áo, Bản thể tử không phải chạy từ trong ra? Cài gì mà thủ vệ sâm nghiêm…không chịu nổi một kích.” Phụ vương nói không sai, chơi đúng là kích thích. Từ bên trong dịch quán bắt cóc tiểu Hoàng đế, thú vị a. Giả trang thành người hầu chạy ra ngoài, không có tính khiêu

chiến rồi.

Lãnh Quân Hàm cười tủm tỉm nhìn qua Mặc Tùy Vân chảy nước miếng, “Tiểu Hoàng đế a, lần thứ nhất thấy Hoàng đế sống…” Mặc Tùy Vân một đầu mồ hôi lạnh, hắn cảm thấy trong nội cung khắp nơi nguy hiểm, nhưng đột nhiên so với đối mặt với mấy đứa bé đầu óc rõ ràng có vấn đề này, hắn tình nguyện trở về đối mặt với Hoàng Thái hậu và đám đại thần kia. Bánh bao nhỏ trước mặt cho rằng hắn là thịt vịt nướng sao? Bộ dáng thèm nhỏ nước dãi…Mặc Tùy Vân quyết định tránh xa bánh bao nhỏ trắng nõn kia một chút.

Nếu như Lãnh Quân Hàm biết rõ suy nghĩ của Mặc Tùy Vân…nhất định sẽ kêu to oan uổng đấy. Chỉ là bé chưa gặp qua Hoàng đế thôi a, ai bảo bé đời này người lớn nhất bái kiến là Vương gia? Tuy Vương gia là nhân vật tuyệt đỉnh có rất nhiều Hoàng đế phải sợ, nhưng cũng không phải là Hoàng đế. Thật vất vả thấy được tiểu Hoàng đế sống sờ sờ, lòng hiếu kỳ của Lãnh Quân Hàm muốn nghiên cứu một chút.

Tần Liệt cười như không cười lướt qua tiểu Hoàng đế có chút bất an, thoạt nhìn tốt hơn Mặc Túc Vân một chút, nhưng cũng không nhìn ra có cái gì khác a. Tùy tùy tiện tiện đã bị tiểu thế tử dắt ra ngoài, chẳng lẽ hắn không cân nhắc tiểu Hoàng đế Đại Sở đột nhiên mất tích trong dịch quán sẽ hù dọa bao nhiêu người sao?

Nhưng Tần Liệt cũng không thèm để ý, tiểu thế tử ưa thích chơi thế nào là chuyện của cậu, hắn chỉ cần bảo hộ an toàn cho bọn họ là được rồi.

Dưới sự thúc giục của Mặc Tiểu Bảo, Mặc Tùy Vân đi thay bộ quần áo tầm thường mà Tần Liệt đã chuẩn bị. Bởi như vậy, mấy đứa bé kia thoạt nhìn như một đám hài tử con nhà phú quý thôi. Ly thành hôm nay tụ tập rất nhiều quyền quý thế gia danh môn phú thương,

nên trên đường có đám con nhà quyền quý đi chơi là chuyện thường, nên trên đường cũng không người nào để ý.

Mặc Tùy Vân được sinh ra trong hoàng cung, bình sinh hai lần ra ngoài, một lần là theo triều đình Đại Sở xuôi Nam, một lần là Bắc thượng đến Ly thành. Tự nhiên cái gì cũng thấy mới lạ, đoàn người Mặc Tiểu Bảo không nói Tần Liệt có kiến thức rộng rãi thì Lãnh Quân Hàm và Từ Tri Duệ cũng là chạy khắp này mà lớn lên đấy, nên sớm lơ lỏng bình thường rồi. Nói là đi ra ngoài chơi, không bằng nói mấy đứa bé này phụng bồi tiểu Hoàng đế nhà quê không có kiến thức khắp nơi đi dạo chơi. Đợi đến lúc Mặc Tùy Vân cảm thấy có chút đói bụng, Mặc Tiểu Bảo hào phóng đưa hắn tới quán rượu tốt nhất trong Ly thành.

Tiểu nhị quán rượu đương nhiên hết sức quen thuộc nhóm người Mặc Tiểu Bảo, vừa nhìn thấy bọn họ vào cửa liền thuần thục tiến lên dẫn bọn hắn vào sương phòng trên lầu hai yên tĩnh. Mặc Tùy Vân ngồi trong sương phòng, cố nhẫn nhại trước hiếu kỳ và không được tự nhiên mà hỏi: “ Thế tử, các ngươi thường xuyên đến đây sao?”

Mặc Tiểu Bảo cười tủm tỉm nói: “Cũng không tính là thường xuyên. Ngẫu nhiên tới một lần, nhưng ở đây đồ ăn vừa vặn rất ngon. Không cần khách khí, tửu lâu này là của nhà Tần Liệt, hắn sẽ không thu tiền chúng ta.”

Tần Liệt yên lặng liếc mắt, coi như là đi ăn chùa cũng không cần quang minh chính đại nói ra được chứ? Tiểu thế tử ngươi còn nhớ rõ người trước mắt là địch nhân của ngươi sao?

Mặc Tùy Vân có chút hâm mộ nhìn bọn hắn nói: “Như các ngươi thật tốt.”

Lãnh Quân Hàm mở trừng mắt, nghiên nghiên cái đầu nhỏ nhìn hắn

nói: “ Nếu ngươi thích mà nói, có thể lưu lại theo chúng ta cùng nhau chơi đùa a. Chúng ta sẽ không khi dễ ngươi đấy.” Một nhóm người này ở bên trong này, Lãnh Quân Hàm có hứng thú với Mặc Tùy Vân nhất. Tuy nhiên cái này là do bé lần đầu tiên thấy hoàng đế.

Mặc Tùy Vân sửng sốt một chút, lắc lắc đầu nói: “Ta không thể lưu lại.”

Lãnh Quân Hàm lý giải gật đầu nói: “Ta biết rõ, ngươi là Hoàng đế Đại Sở. Làm Hoàng đế thú vị sao?” Mặc Tùy Vân có chút đắng chát lắc đầu nói: “Không thú vị, một chút cũng không thú vị.”

“Không thú vị?” Lãnh Quân Hàm sờ lên cái ót hỏi: “Tiểu Bảo ca ca, huynh còn muốn làm Hoàng đế sao? Tiểu Hoàng đế nói làm Hoàng đế không thú vị.” Mặc Tiểu Bảo khinh thường hừ khẽ nói: “Bản thế tử về sau làm Định Vương, làm Hoàng đế có gì đặc biệt hơn người. Bản thế tử muốn làm Định Vương, có biết không.”

“Hoàng đế lớn hơn Định Vương.” Từ Tri Duệ bình tĩnh phổ cập tri thức cho biểu ca.

Mặc Tiểu Bảo nghiêng người qua liếc bé, “Cái nào dám nói Hoàng đế lớn hơn phụ vương ta.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, cuối cùng nhún vai. Xác thực, dưới gầm trời này ít nhất là hiện tại đại khái không có Hoàng đế nào dám khiêu chiến với Định Vương. Từ Tri Duệ kiên trì nói: “Coi như là vậy, nhưng Hoàng đế vẫn lớn hơn.”

Mặc Tiểu Bảo cau mày suy nghĩ một chút nói: “Được rồi,cái kia ta vẫn muốn làm Định Vương trước!” Phải đạp phụ vương xuống, cậu muốn đứng vững đã, làm Hoàng đế thì càng không cần nghĩ rồi. Mặc Tiểu Bảo tin tưởng trong lòng tràn đầy tính toán nói.

Mặc Tùy Vân vừa lấy đồ ăn thơm ngào ngạt trên bàn, vừa nói: “Vạn nhất không phải ngươi làm Định Vương, sao bây giờ?”

Mặc Tiểu Bảo kỳ quái nhìn hắn một cái, nói: “Tại sao ta không làm Định Vương?”

“Định Vương phủ không phải còn có một vị tiểu thế tử sao?” Mặc Tùy Vân tùy ý nói: “Giống ngôi vị Hoàng đế không nhất định là truyền cho Hoàng Thái tử, ngôi vị Định Vương cũng không nhất định truyền cho con trai trưởng a.”

“Sao…” Mặc Tiểu Bảo suy tư, gật đầu nói: “Ngươi nói có đạo lý. Đa tạ ngươi nhắc nhở, ta sẽ cố gắng thúc giục Lân nhi ngoan ngoãn làm đệ đệ đấy.” Mặc Tùy Vân cười nhạt một tiếng nói: “Không cần khách khí, ta chỉ tùy ý nói một câu thôi, ngươi không cần để trong lòng.”

“Đúng rồi, Mặc Tùy Vân. Nghe nói Hoàng Thái hậu Đại Sở rất dữ tợn, Hoàng nãi nãi có đối tốt với ngươi không?” Mặc Tiểu Bảo chớp mắt, quan tâm mà hỏi. Mặc Tùy Vân nắm đũa trong tay hơi dừng lại, cười nói: “Hoãng nãi nãi đối với ta rất tốt.”

“Ngươi thực hạnh phúc, phụ vương ta đối với ta rất dữ tợn. Ngươi là Hoàng đế…Người khác đều nghe theo ngươi. Tiểu thế tử ta..suốt ngày bị phụ vương ức hiếp.” Mặc Tiểu Bảo hâm mộ giận dữ nói.

Nụ cười của Mặc Tùy Vân có chút đắng chát, hắn làm Hoàng đế có chỗ nào hạnh phúc. Hạ nhân bên cạnh đôi khi không sai khiến được, lại càng không có ai nghe hắn nói. Nhìn dáng vẻ ngây thơ của Mặc Tiểu Bảo còn có bánh bao nhỏ Lãnh Quân Hàm, Từ Tri Duệ và Tần Liệt, trong lòng Mặc Tùy Vân nảy sinh thêm vài phần ghen ghét đấy. Dựa vào cái gì bọn hắn có thể vô ưu vô lự có cuộc sống hạnh phúc, mà hắn lại sống cẩn thận từng li từng tí trong nội cung?

“Ta về sau nhất định sẽ lợi hại hơn phụ vương đấy!” Mặc Tiểu Bảo vỗ bàn lớn tiếng kêu lên.

Bọn người Lãnh Quân Hàm ngồi bên cạnh ăn cơm yên lặng nhìn hắn, không để ý tới cậu tiếp tục vùi đầu ăn. Mặc Tiểu Bảo lập tức không thuận theo, hét lớn: “Ta nhất định lợi hại hơn phụ vương!”

Mặc Tùy Vân nhìn bộ dáng thẹn quá hóa giận của hắn, cười nói: “Ta tin tưởng ngươi, nhất định đấy.”

Nghe hắn nói xong, Mặc Tiểu Bảo lập tức cao hứng trở lại. Vỗ bờ vai hắn nói: “Này mới đúng. Ta biết chúng ta là một phe đấy. Về sau ngươi nhất định cũng lợi hại hơn phụ vương ngươi! Chúng ta cùng nhau cố gắng!”

Khóe môi Mặc Tùy Vân kéo ra, có chút bất định lời này của Mặc Tiểu Bảo rốt cuộc là chúc phúc hay nguyền rủa. Tuy hắn không có ấn tượng gì với phụ hoàng, nhưng vẫn biết rõ phụ hoàng hắn là một Hoàng đế thất bại đấy. Nhưng với vẻ mặt chân thành của Mặc Tiểu Bảo, nhất định là lời chúc phúc rồi.

Đợi đến lúc Mặc Cảnh Du đem Ly thành huyên náo, mấy đứa bé này sớm ăn đến chén trên bàn thành bừa bộn rồi. Vừa mở cửa, chứng kiến món ngon mĩ vị trên bàn tao đạp không ít, chỉ có cơm thừa rượu căn bày bát tháo trên bàn. Lãnh Quân Hàm ăn no quá ngồi một bên giường văn vê bụng, mấy đứa bé khác vây một chỗ nói đến khí thế ngất trời. Đương nhiên đại đa số là do Mặc Tiểu Bảo nói…,Từ Tri Duệ ngẫu nhiên bổ sung vài câu, còn lại thuần túy là ngồi nghe.

“Hoàng thượng!” Mặc Cảnh Du trầm giọng kêu lên.

Mặc Tùy Vân sững sờ, lúc này mới nhớ mình từ bên trong dịch quán

chạy đến đây Mặc Cảnh Du cũng không biết. Vội vàng muốn đứng dậy, Mặc Tiểu Bảo bên cạnh thấp giọng nói: “Đừng sợ hắn, ngươi là Hoàng đế, không cần sợ hắn.”

Mặc Tùy Vân quăng ánh mắt cảm kích liếc hắn, mới đứng lên nói: “Vương thúc, có việc gì thế?”

Đuôi lông mày Mặc Cảnh Du hạ xuống một phát, còn chưa kịp nói Phượng Chi Dao phía sau cười tủm tỉm đi ra nói: “Du Vương, ngươi xem tại hạ nói không sai chứ, Hoàng thượng ở Ly thành có xảy ra chuyện gì đâu này?”

Mặc Cảnh Du nhịn xuống cơn tức trong lòng, hướng Phượng Chi Dao nhẹ gật đầu, mới hỏi: “Hoàng thượng, tại sao ngài ở chỗ này?”

Mặc Tùy Vân thấp giọng nói: “Ta…Trẫm đi chơi với Tiểu thế tử.”

Mặc Cảnh Du hít một hơi sâu, nói: “Hoàng thượng về sau muốn đi chơi, vẫn nên mang nhiều người đỡ phải cho người phía dưới lo lắng.” Mặc Tùy Vân gật đầu nói: “Vương thúc, trẫm biết sai rồi.” Thấy hắn xác thực biết sai, Mặc Cảnh Du lúc này mới gật gật đầu xem như cho qua chuyện. Mặc Tùy Vân trước nay vẫn nghe lời, hôm nay đột nhiên trong dịch quán mất tích xác thực đem người Đại Sở dọa không rõ. May mắn rất nhanh Định Vương phủ truyền tin nói Mặc Tùy Vân theo Mặc Tiểu Bảo đến chỗ này dùng bữa.

Mặc Cảnh Du nhìn vào bên trong, chỉ thấy mấy đứa bé nhìn mình với vẻ mặt vô tội. Mặc Cảnh Du thật sự có chút không dám tin, đứa bé này còn nhỏ hơn Mặc Tùy Vân nhưng trước sau cẩn thận từng li từng tí đem tiểu Hoàng đế lừa từ dịch quán đi chơi.

Mặc Tiểu Bảo cảm giác mình nên nói gì, mở trừng hai mắt, đứng lên nói với Mặc Cảnh Du: “Du Vương, ngươi đừng giận dữ với Vân ca

ca, đều là ta không tốt. Vốn ta muốn đến dịch quán chơi với Vân ca ca, nhưng…Hắn không chịu gặp ta. Ta nhất thời tức giận nên chạy đến phòng hắn. Vân ca ca là do ta cầu đi ra ngoài chơi đấy."

Mặc Cảnh Du cười nhạt một tiếng nói: "Thế tử nói quá lời, thế tử về sau trực tiếp đến dịch quán tìm Hoàng thượng chơi là tốt rồi. Nhưng, hiện tại toàn bộ người trong dịch quán đang tim Hoàng thượng, chúng ta cần trở về."

Mặc Tùy Vân nhu thuận đứng dậy, đi theo Mặc Cảnh Du đi ra. Mặc Tiểu Bảo vẫn không quên lưu luyến đưa tiễn ra tới cửa, cũng đồng ý ngày mai tìm hắn đi chơi.

Phượng Chi Dao đứng ở cửa ra vào, dáng tươi cười chân thành nhìn xem bốn tiểu quỷ, hỏi: "Như thế nào? Tiểu Hoàng đế Đại Sở thú vị sao?"

Lãnh Quân Hàm lắc lắc đầu nói: "Không thú vị, trì độn đấy."

Từ Tri Duệ nghiêng nghiên cái đầu nhỏ suy nghĩ một chút nói: "Không thú vị, dối trá."

Tần Liệt liếc mắt, "Còn chán ghét hơn Mặc Túc Vân." Mặc Túc Vân tuy nhát gan nhu nhược, tên này không nhát gan như vậy, nhưng tâm nhãn quá nhiều.

Mặc Tiểu Bảo cười tủm tỉm vuốt cằm nhỏ nói: "Thú vị, trì độn đấy, tâm nhãn không ít, rõ ràng còn muốn chơi kế ly gián. Còn bất mãn với đệ đệ một tuổi nhà ta đấy."

Chương 420: Kế hoạch điên cuồng

Edit: Hồng Rica
Beta: Sakura

Bị Mặc Cảnh Du mang về dịch quán, Mặc Tùy Vân không biết mấy đứa bé đánh giá hắn thế nào, hắn cũng không có tâm tư đi quan tâm những thứ này. Tiểu Hoàng đế mới đăng cơ không khác gì con rối, sau khi trở về không tránh được bị Mặc Cảnh Du khuyên bảo cộng thêm một trận khiển trách. Bởi vậy, Mặc Tuỳ Vân hiểu rõ, trước khi hắn không nắm giữ quyền lực trong tay, vẫn không có tư cách đấu với Mặc Tiểu Bảo. Cho dù hắn không vừa mắt Tiểu thế tử Định Vương phủ và mấy hồ bằng cẩu hữu vô tư kia, nhưng hắn không nắm giữ thực quyền Đại Sở, cũng không có tư cách cùng tiểu thế tử Định Vương phủ phân cao thấp đấy. Cho nên, rất nhanh Mặc Tùy Vân liền bỏ qua chuyện hôm nay, tập chung toàn bộ lực chú ý đối phó Mặc Cảnh Du và thần tử Đại Sở.

Lúc này tiểu Hoàng đế Mặc Cảnh Vân không nghĩ qua, chính mình không vừa mắt Mặc Tiểu Bảo và ba người bạn hữu ngây thơ kia lừa đi ra ngoài , có phải ngây thơ hơn người nào đó không, nên về sau mới ăn vô số thiệt thòi.

Trong tửu lâu, Mặc Tiểu Bảo tiễn mấy người ngoại nhân đưa Mặc Tùy Vân đến đây cùng với Phượng Chi Dao bị tình nghi là gian tế của Định Vương đi, đóng cửa lại bắt đầu nghị luận xôn xao. Mặc Tiểu Bảo nâng cằm, nhìn qua Tần Liệt hỏi: “Hình như Phụ vương hơi coi trọng Mặc Tùy Vân, Tần Liệt, ngươi nói xem cuối cùng Mặc Tùy Vân sẽ thắng hay xui xẻo giống Mặc Túc Vân?”

Tần Liệt suy tư trong chốc lát, lắc đầu nói: “Không tốt lắm. Khẳng định Mặc Tùy Vân có tâm kế hơn Mặc Túc Vân. Cũng không biết Mặc Cảnh Du có dã tâm hay không.”

Lãnh Quân Hàm nằm trên giường êm, lười biếng mà nói: “Đại Sở không phải còn một lão yêu bà sao? Bà ấy chắc phải giúp cháu mình. Ngoại trừ Mặc Tùy Vân, Đại Sở có lẽ cũng không còn mấy hoàng tử nha? Không thể tùy tiện đổi đi đổi lại.”

“Thái Hoàng Thái hậu Đại Sở cũng lớn tuổi lắm rồi.” Từ Tri Duệ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm trang mà nói.

Mặc Tiểu Bảo mở trừng hai mắt, buồn bã nói: “Nói như vậy…Mặc Tùy Vân có phần thắng rất lớn?”

“Chỉ cần hắn không phải người ngu. Nhưng…Hắn thật sự hơi trì độn đấy.” Lãnh Quân Hàm có chút lo lắng nói, ở trong mắt bé có thể bị Mặc Tiểu Bảo đùa nghịch chính là người trì độn, Mặc Tiểu Bảo là loại người ngay cả nét mặt cũng không thể tin tưởng nha.

Tròng mắt Mặc Tiểu Bảo đảo lòng vòng, nói: “Chúng ta nhắc nhở hắn một phát, chúng ta là bạn tốt nha.”

“Tùy tiện.” Lãnh Quân Hàm và Từ Tri Duệ lơ đễnh, Lãnh Quân Hàm tiếp tục văn vê bụng, Từ Tri Duệ ngồi ngay ngắn ở một bên bưng lấy sách xem mùi ngon. Tần Liệt bí mật quét qua ba đứa bé. Lúc mới quen biết ba gia hỏa thì hắn đã cảm thấy chính mình quả nhiên là người tốt. Ở chung một thời gian, hắn rất hoài nghi tương lai mình có phải là người tốt không.

Trong sương phòng bên cạnh, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu khoan thai ngồi nghe bên cạnh mấy đứa bé ra dáng thảo luận kế hoạch to lớn.

Bọn người Phượng Chi Dao và Lãnh Hạo Vũ ngồi ở bên cạnh muốn cười mà không dám cười nhìn Mặc Tu Nghiêu. Đợi đến lúc bọn hắn thảo luận xong rồi, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rời đi của mấy đứa bé, Phượng Chi Dao mới không nhịn được cười ra tiếng, có chút thống khổ lắc đầu nói: "Thiên hạ này làm ra cái nghiệt gì, mới sinh mấy cái yêu nghiệt này?"

Lúc này đứa bé có tí tuổi đầu mà đã cân nhắc tính toán tiểu Hoàng đế nước khác rồi. Lúc bằng tuổi bọn hắn, bọn họ vẫn còn trốn học đánh nhau đấy. Đợi qua thêm vài năm, có thể như thế nào được?

Lãnh Hạo Vũ bất đắc dĩ thở dài nói: "Thật sự gần mực thì đen gần đèn thì sáng mà, Quân Hàm nhà ta đều bị dạy hư mất rồi." Nhớ năm đó con trai bảo bối của hắn mềm mại non nớt đáng yêu a, đương nhiên hiện tại bé cũng rất đáng yêu, chỉ có điều…Tính cách lộ ra hơi vặn vẹo. Đây tuyệt đối là gần mực thì đen, Lãnh Hạo Vũ có chút áy náy, đều do hắn không rảnh rỗi để chiếu cố nhi tử mới khiến cho bé chơi thân với Mặc Tiểu Bảo Định Vương phủ. Qủa nhiên là gần "Mặc" người hắc!

"Nói rất hay tựa như con ngươi là người vô tội." Mặc Tu Nghiêu miễn cưỡng liếc Lãnh Hạo Vũ. Mặc Tiểu Bảo nhìn qua là một đứa bé hư, nhưng tiểu tử Lãnh gia kia ngược lại khoắc lên một tầng trì độn bên ngoài, nhưng âm người chết không đền mạng đấy.

Phượng Chi Dao hơi tò mò hỏi: "Xem ý tứ Mặc Tiểu Bảo, là muốn giúp tiểu Hoàng đế Đại Sở kia. Cái này không có vấn đề sao?" Phải biết, tiểu Hoàng đế kia không phải đèn đã cạn dầu. Tuổi còn nhỏ mà đã biết châm ngòi ly gián rồi, nhưng lại chính trúng hồng tâm. Tuy lộ ra vẻ non nớt nhưng không lừa được Mặc Tiểu Bảo, nhưng phải biết là, tiểu Hoàng đế kia đăng cơ chưa được hai tháng, trước đó đều không ai giáo quản đấy. Theo phương diện này mà nói, chỉ cần hơi có người chỉ điểm, tiểu Hoàng đế tương lai cũng bất khả hạn lượng

rồi.

Mặc Tiêu Nghiêu không sao cả mà nói: “Có thể có vấn đề gì, cho dù có vấn đề cũng là vấn đề của nó. Chẳng lẽ Bản vương có thể thay nó giết sạch tất cả ai có uy hiếp sao?” Hắn cũng không có thói quen làm bảo mẫu cha.

Ngươi có thể thật yên tâm. Phượng Chi Dao và Lãnh Hạo Vũ liếc nhau, không đồng ý nhìn về phía Diệp Ly. Diệp Ly nhẹ nhàng cười nói: “Tiểu Hoàng đế kia muốn khống chế thực quyền Đại Sở, cho dù tư chất lại gặp may mắn, chỉ sợ cũng phải mất hơn mười năm. Hiện tại không cần lo lắng.”

So thời gian mười năm lại để cho Mặc Cảnh Du hoặc bất kỳ người trưởng thành nào khống chế quyền hành, không bằng cho tiểu Hoàng đế mười năm để tranh quyền. Mười năm về sau, vô luận Mặc Tiểu Bảo còn có cả Định Vương phủ đã khôi phục nguyên khí sau hai năm chiến tranh. Mà lúc đó, Mặc Tùy Vân chưa hẳn có thể trăm phần trăm nắm giữ thực quyền Đại Sở. Nói trắng ra là, Mặc Tiểu Bảo cũng không có ý giúp đỡ Mặc Tùy Vân, chỉ là không muốn Mặc Tùy Vân nhanh như vậy xong đời mà thôi. Không thể không nói, theo phương diện nào đó, Mặc Tiểu Bảo đã bắt đầu giống cha bé rồi .

“Trẻ con bây giờ…Thật sự quá sợ.” Phượng Chi Dao thở dài nói. Hay trẻ con Định Vương phủ đặc biệt biến thái?

“Vương gia, Vương phi.” Dao Cơ ngoài cửa cầu kiến.

Từ khi về Ly thành, Dao Cơ vẫn kinh doanh quán rượu vài năm của mình, bình yên sống qua ngày. Nhưng khi rảnh rỗi nàng thu thập một ít tin tức cho Định Vương phủ, nói tóm lại vẫn bình bình đạm đạm sống.

“Hình như Du Vương phái người lén tiếp xúc với Trường Hưng Vương.” Dao Cơ thấp giọng bẩm báo nói.

Mặc Tu Nghiêu khoát khoát tay nói: “Trong dự liệu, Trường Hưng Vương có thái độ gì?”

Dao Cơ nói: “Trường Hưng Vương cũng không có phái người tìm Du Vương, chắc không muốn liên quan gì với bọn hắn.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Hai chị em nhà kia cũng không phải đồ đần, chỉ cần bọn hắn không có dị động, cũng không cần quản xem bọn hắn làm khỉ gió gì rồi.”

Lãnh Hạo Vũ trầm ngâm một chút nói: “Ta nhớ được…Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh còn một đệ đệ ở Nam Kinh, đến lúc đó có phải có phiền toái gì không?” Hiện nay cho dù Đại Sở an phận ở Giang Nam, chỉ sợ chưa chắc sẽ mãi an phận như thế. Nói không chừng sẽ lấy tiểu hoàng tử kia ra, vẫn không thể không phòng.

Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Bọn hắn sống an phận thì Bản vương cũng sẽ không bạc đãi bọn hắn. Nếu làm gì không phải, cũng đừng trách Bản vương không lưu tình. Nhìn chằm chằm một chút.”

Dao Cơ gật gật đầu, do dự một chút nói: “Có người thấy Mặc Cảnh Lê xuất hiện ở Tây Bắc.”

“Mặc Cảnh Lê?” Mọi người đều sững sờ, đột nhiên nghe được cái tên ngược lại có chút ngoài ý muốn. Từ khi Lật Dương bị phá, không có tung tích của Mặc Cảnh Lê. Không thể không nghĩ tới trảm khảo trừ căn, nhưng lúc Hồng Nhạn quan báo nguy, căn bản không có nhàn rỗi. Về sau đợi đến lúc bình định thì Mặc Cảnh Lê đã không thấy tung tích. Trên đời này, biển người mênh mông nếu quả thật muốn ẩn trốn, muốn tìm được không phải chuyện dễ dàng.

Huống chi Mặc Cảnh lê bị phế đi đế vị, trên tay không có binh mã hay thế lực, bản thân võ công cũng không cao, ngược lại không quá nhiều địch nhân để ý hắn.

“Xác định?” Mặc Tu Nghiêu ngưng lông mày hỏi.

Dao Cơ lắc đầu nói: “Tạm thời vẫn không thể xác định.”

Mặc Tu Nghiêu nghĩ nghĩ nói: “Tiết lộ tin tức này cho Mặc Cảnh Du.” Hiện nay Mặc Cảnh Du nắm giữ quyền hành Đại Sở chắc so với bọn họ hắn càng không muốn Mặc Cảnh Lê tái xuất a?

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Dao Cơ gật đầu đáp.

Bên ngoài Ly thành che giấu một thôn xóm nhỏ bên trong, một nam tử mặc quần áo vải thô mặt mọc đầy râu cơ hồ không thấy rõ dung mạo, thần sắc vặn vẹo ngồi ở gian phòng đơn sơ xuất thần.

“Hoàng thượng.” Một nam tử ăn mặc bình thường đi đến, cúi đầu bái nói.

Nam tử quay đầu nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Bên trong Ly thành có tin tức gì không?”

Nam tử trầm giọng nói: “Du Vương đã mang tiểu Hoàng đế Mặc Tùy Vân đến Ly thành rồi. Đồng thời còn có Tân Trấn Nam Vương Tây Lăng Lôi Đằng Phong. Hôm nay…tiểu thế tử Định Vương phủ âm thầm lén mang Mặc Tùy Vân ra ngoài, Mặc Cảnh Du suýt lật tung cả Ly thành lên. Cuối cùng tìm được tiểu Hoàng đế trong tửu lâu.”

Trong mắt Mặc Cảnh Lê dần hiện ra một tia lệ sắc, cười lạnh nói: “Mặc Cảnh Du lại coi trong Mặc Tùy Vân! Trẫm không nghĩ tới…Cuối cùng hắn đâm sau lưng trẫm một đao!” Kỳ thật đâm sau lưng Mặc

Cảnh Lê không chỉ có Mặc Cảnh Du, mà còn Hoàng Thái hậu, đại thần trong triều, thậm chí là toàn bộ quyền quý tôn thất toàn của Đại Sở. Bởi vậy có thể thấy, Mặc Cảnh Lê không được ưa thích cỡ nào.

Nam tử do dự một chút, coi chừng mà hỏi: “Hoàng thượng, chúng ta muốn hay không…”

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng, nói: “Không, ngươi đi truyền tin cho Mặc Cảnh Du, trẫm muốn gặp hắn.”

“Cái này…Hoàng thượng, cái này có thể hay không…” Bọn hắn hiện tại cũng xem là trốn chết bên ngoài, vô luận là bị Định Vương phủ hay triều đình Đại Sở bắt được, tuyệt đối không có kết cục tốt. Hoàng Thượng lúc này chủ động đưa mình ra cửa, sao không khiến người khác lo lắng.

Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói: “Trẫm biết chừng mực, ngươi đi làm đi.”

Do dự một chút, nam tử vẫn gật đầu rồi quay người đi ra.

Mặc Cảnh Lê rủ mắt nhìn chằm chằm mặt bàn dơ bẩn trước mắt lộ ra nét mặt biến ảo bất định. Nếu như hai tháng trước có người nói hắn sẽ có ngày ăn mặc áo vải đơn sơ dơ bẩn, chỗ ở miễn cưỡng che được gió mưa, hắn nhất định sẽ đem người nọ bầm thây vạn đoạn,. Hơn một tháng qua, Mặc Cảnh Lê có thể nói là chịu nhiều đau khổ. Vì tránh né Định Vương phủ và triều đình Đại Sở lùng bắt, hắn không chỉ cải trang thành thường dân, ăn thô thực hoa màu, thậm chí làm kẻ ăn mày lang thang qua ngày. Chịu nhiều đau khổ không biết phải tránh qua bao nhiêu hiểm lộ mới thoát được tai mắt mọi người đến gần phụ cận Ly thành. Mục đích đương nhiên không phải chỉ là sang đây để xem mà thôi.

Tuy hiện tại chán nản, nhưng rốt cuộc Mặc Cảnh Lê là Vương gia nhiều năm lại làm Hoàng đế, trong tay ít nhiều cũng có ám bài không muốn người khác biết đấy. Cũng chỉ vì vậy, hắn mới có dũng khí lẻn vào Tây Bắc, mò tới đại bản doanh Mặc gia quân ở Ly thành. Nhưng hắn cũng không vội vã vào thành, hiện tại Ly thành nhất định là thủ vệ sâm nghiêm, tuy không nhiều người có thể nhận ra hắn, nhưng ám vệ Mặc gia quân lợi hại thế nào Mặc Cảnh Lê cũng sớm lĩnh giáo rồi, cho nên hắn cũng không quá mức nóng vội mà mạo hiểm.

Về phần Mặc Cảnh Du…Trên mặt Mặc Cảnh Lê lộ ra một tia khốc liệt vui vẻ. Hắm dám quang minh chính đại đi gặp Mặc Cảnh Du, đương nhiên cũng có thẻ bài để tự bảo vệ mình.

Trong một trà lâu không ngờ ở Ly thành, Mặc Cảnh Du đẩy cửa sương phòng liền thấy nam tử mặc áo vải ngồi bên trong, nhíu mày nói: “Ngươi có lá gan không nhỏ.” Xác thực là không nhỏ, đổi lại là người khác chỉ sợ tuyệt đối không dám chui vào trong đại bản doanh Mặc gia quân.

Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng, cao thấp đánh giá Mặc Cảnh Du một lát trào phúng nói: “Ngươi ngược lại bây giờ nắm quyền rồi. Trẫm thật không nghĩ tới, cuối cùng…người chiếm tiện nghi lại là ngươi.”

Mặc Cảnh Du không để ý, chắp tay cười nói: “Khách khí, may mắn gặp dịp mà thôi. Ngươi tìm ta có chuyện gì?” Mặc Cảnh Du cũng không để Mặc Cảnh Lê vào mắt. Lúc trước hắn là quyền cao chức trọng là Lê Vương, là Sở Hoàng, mà bây giờ Mặc Cảnh Du là Vương gia Đại Sở phụ chính, còn Mặc Cảnh Lê chỉ là một chó nhà có tang trốn đông trốn tây mà thôi. Nghĩ tới đó, đáy mắt Mặc Cảnh Du hiện lên một tia khoái ý.

Mặc Cảnh Lê nói: “Dĩ nhiên là có chuyện. Ta muốn ngươi giúp ta một chuyện.”

“Ngươi dựa vào cái gì để ta đáp ứng?” Mặc Cảnh Du khiêu mi nói.

Mặc Cảnh Lê nhìn hắn hỏi: “Như vậy…ngươi có muốn ngọc tỷ Đại Sở?”

“Qủa nhiên là ngươi đem ngọc tỷ đi!” Sắc mặt Mặc Cảnh Du trầm xuống, lạnh lùng nói. Từ khi Mặc Cảnh Lê mất tích, vô luận là trong thành Nam Kinh hay Lật Dương đều không tìm thấy ngọc tỷ. Ngọc tỷ tượng trung cho chí cao vô thượng hoàng quyền, mặc dù không phải không thể làm cái khác, nhưng ngọc tỷ lưu lạc bên ngoài, đối với hoàng thất Đại Sở chính là trò cười cho thiên hạ. Nếu tương lai ai đem ngọc tỷ đó ra náo, lại càng phiền toái. Cho nên hoàng thất Đại Sở âm thầm phái người bắt Mặc Cảnh Lê, một là vì trảm thảo trừ căn, cái khác chính là tìm tung tích ngọc tỷ.

Mặc Cảnh Lê cười nói: “Ngươi có thể không giúp ta, trẫm cũng có thể giao ngọc tỷ cho người khác…Đương nhiên, cũng có thể là Du Vương.” Người khác kia, dĩ nhiên là kẻ thủ chính trị của Mặc Cảnh Du. Nói thí dụ từ khi Tân Hoàng sau khi lên ngôi mấy huynh đệ của hắn bắt đầu tranh phong, hoặc là Hoàng Thái hậu. Hiện tại Mặc Cảnh Kỳ chết rồi, Mặc Cảnh Lê lưu lạc bên ngoài. Hoàng Thái hậu tuổi già còn tiểu Hoàng đế thì nhỏ tuổi, nên có nhiều người dị động hơn. Nếu như ngọc tỷ rơi vào tay người khác, đối với Mặc Cảnh Du cũng không phải chuyện tốt.

“Ngươi muốn ta làm gì?” Mặc Cảnh Du trầm giọng hỏi.

Mặc Cảnh Lê lãnh đạm nói: “Ta muốn ngươi giúp ta…Diệt trừ Mặc Tùy Vân và Mặc Ngự Thần.”

“Ngươi điên rồi!” Mặc Cảnh Du đứng dậy xoay người rời đi.

“Ngươi thực sự không cân nhắc sao?” Âm thanh Mặc Cảnh Lê từ phía sau thong thả truyền đến. Mặc Cảnh Du quay người, cười lạnh nói: “Cân nhắc? Ngươi cho rằng ta ngốc rồi hả? Tại Ly thành giết Mặc Ngự Thần? Đừng nói giết Mặc Ngự Thần, chỉ sợ động vào một sợi tóc gáy thì ta cũng chết không toàn thây.” Ngọc tỷ thật hấp dẫn người, đem đến ngôi vị Hoàng đế cho hắn. nhưng có phải có mạng hưởng mới được a.

“Ngươi cảm thấy ta làm không được?” Mặc Cảnh Lê cũng không khẩn trương. So với Mặc Cảnh Du hắn xác thực không cần quá mức khẩn trương, có thể mất hắn cũng mất rồi, duy nhất còn thừa lại cái mạng thôi. Nhưng Mặc Cảnh Lê hắn không muốn vĩnh viễn trốn trốn tránh tránh tham sống sợ chết, đối với hắn, như thế không bằng liều chết cược một lần tới thống khoái! Mặc Cảnh Du không giống vậy, hắn ẩn nhẫn nửa đời người, hôm nay rốt cuộc cũng nắm quyền cao, dĩ nhiên từng bước cẩn thận, chỉ sợ bước nhầm.

Mặc Cảnh Du lạnh lùng cười cười, căn bản là khinh thường trả lời vấn đề này. Từ lúc Mặc Tu Nghiêu và Đại Sở phân rõ ranh giới, hắn chưa từng cho rằng Mặc Cảnh Lê hay Mặc Cảnh Kỳ đấu qua được Mặc Tu Nghiêu. Mặc Cảnh Lê từng là vua của một nước cũng không làm được, huống chi hôm nay Mặc Cảnh Lê trốn đông trốn tây.

Đối với sự khinh miệt của hắn thì Mặc Cảnh Lê cũng không để ý, cười nói: “Đã như vậy, trẫm trước tiên cho ngươi xem qua thành ý của ta. Mặc Khiếu Vân thế nào?”

“Có ý gì?” Mặc Cảnh Du cảnh giác nói.

Mặc Cảnh Lê nói: “Mặc Khiếu Vân và Trân Ninh ở Ly thành vô cùng tiêu dao. Nhưng bọn họ là Hoàng tử và Hoàng nữ của Mặc Cảnh Kỳ, lại đầu phục Định Vương phủ. Định Vương phủ coi như vì người trong thiên hạ, cũng sẽ bảo hộ tốt cho bọn hắn đấy. Ngươi nói, nếu

Mặc Khiếu Vân và Trân Ninh dưới sự bảo vệ của Định Vương phủ đột nhiên chết, sẽ thế nào?" Càng thú vị hơn là, chết trước yến tiệc một tuổi của tiểu thế tử và tiểu công chúa Định Vương phủ, sắc mặt Mặc Tu Nghiêu nhất định sẽ biến hóa khó coi!

"Nếu ngươi cảm thấy chưa đủ…Còn có Nữ vương Nam Chiếu thì sao?" Mặc Cảnh Lê tiếp tục nói, trong ánh mắt chớp động. Mặc Cảnh Du bất động thanh sắc nhìn hắn nói: "Ngươi muốn phá yến hội Định Vương phủ, cái này có ý nghĩa gì?" Trước yến hội Định Vương phủ Trường Hưng Vương và công chúa Trân Ninh dưới sự bảo hộ của Định Vương phủ đột nhiên chết, dĩ nhiên là đánh vào thể diện của Định Vương phủ. Mà Nữ Vương Nam Chiếu nếu ở Ly thành xảy ra chuyện, chỉ sợ Định Vương phủ càng muốn cho Nam Chiếu một cách nói.

"Ý nghĩa? Trẫm muốn xem Mặc Tu Nghiêu trở mặt được hay không?" Mặc Cảnh Lê sung sướng cười nói.

"Ngươi đúng là điên rồi." Mặc Cảnh Du trầm giọng nói.

Mặc Cảnh Lê biến sắc, cả giận nói: "Đúng vậy! Trẫm điên rồi! Đều do Mặc Tu Nghiêu bức đấy! Bị các ngươi bức đấy! Các ngươi…các ngươi…là phản đồ! Loạn thần tặc tử!"

Mặc Cảnh Du cười lạnh một tiếng, nhìn thần sắc Mặc Cảnh Lê điên cuồng vặn vẹo, hờ hừng nói: "Nói hay lắm như ngươi là trung thần ái quốc? Ngươi cho rằng cả triều văn võ tại sao phải trăm miệng một lời phế ngươi? Mặc Cảnh Lê, dù ngươi có trở lại Giang Nam, cũng chỉ là chuột chạy qua đường mỗi người hô đánh một cái. [T R U Y E N F U L L . V N] Dùng bí dược Nam Cương hại chết Tiên hoàng, như thế ai dám nhận ngươi làm chủ nhân?"

"Thái hậu!" Mặc Cảnh Lê cắn răng nói, biết rõ chuyện chân tướng

chuyện này chỉ có Thái hậu.

Mặc Cảnh Du cười nói: “Cũng không phải sao? Ngay cả mẹ ruột cũng ruồng bỏ ngươi, có thể thấy ngươi làm người thất bại cỡ nào. Ngươi còn tư cách gì kêu la người khác là loạn thần tặc tử? Cái gì là phản bội? Chúng ta xem như khu trừ nghịch tặc, giúp đỡ chính thống mà thôi.”

Bất ngờ là Mặc Cảnh Lê cũng không nổi giận. Trầm mặc đã lâu, mới mở miệng nói: “Trẫm không muốn nghe ngươi nói lời nhảm nhí này, rốt cuộc ngươi không muốn giúp đỡ?”

Mặc Cảnh Du lắc đầu, “Thứ cho ta bất lực, cáo từ.”

“Ba năm trước đây…Ba mươi vạn ngân phiếu thu của Bắc Nhung là xài như thế nào? Sau lưng, giọng nói của Mặc Cảnh Lê u ám truyền đến.

“Ngươi!” Mặc Cảnh Du đột nhiên quay người, sắc mặt tái nhợt trừng Mặc Cảnh Lê, “Bản vương không biết ngươi đang nói cái gì!”

“Không biết không sao..Người khác biết rõ trong lòng. Nói thí dụ như Vương thúc hoặc là…Mấy Vương huynh khác? Ngươi cứ nói đi?” Mặc Cảnh Lê lạnh lùng cười nói. Mặc Cảnh Du đã trầm mặc hồi lâu, rốt cục vẫn phải lần nữa quay lại ngồi xuống, nhìn chằm chằm Mặc Cảnh Lê đánh giá sau nửa ngày nói: “Ta làm sao biết ngươi có phải lừa gạt ta không?”

Mặc Cảnh Lê cười nói: “Ngươi có thể thử xem, chờ lúc ngươi trở về Nam Kinh, cùng ta trở thành chuột chạy qua đường mỗi người hô đánh? Ngươi nói, hành thích vua đoạt vị so với bán nước, cái nào làm cho người ta hận?”

Sắc mặt Mặc Cảnh Du âm trầm như mực. Sau nửa ngày mới nói: “Ngươi chừng nào thì…”

Mặc Cảnh Lê hừ nhẹ một tiếng nói: “Dĩ nhiên là dời đô về Giang Nam mới biết được. Nếu không, ngươi cho rằng trẫm có thể chứa ngươi? Lúc ấy trẫm cũng không muốn tha cho ngươi. Nhưng…Lúc ấy trên triều đình loạn thành một bầy, ngươi coi như nghe lời trẫm trước hết giữ lại ngươi. Hiện tại xem ra…Trẫm vẫn lưu đúng đấy.” Nếu như lúc này đổi lại hắn không nắm chuôi đến, chỉ sợ quay đầu lại hắn đã bị bán cho Mặc Tu Nghiêu rồi.

Mặc Cảnh Lê nhìn hắn, dáng vẻ tươi cười hung ác nham hiểm, “Ngươi có thể mật báo cho Mặc Tu Nghiêu, chúng ta cùng chết. Dù sao, trẫm cũng không có gì lo lắng.”

“Ta cần cân nhắc.” Mặc Cảnh Du nhắm mắt lại, trầm giọng nói. Hiển nhiên trong lòng đang kịch liệt giãy dụa đấy, Mặc Cảnh Lê nhún nhún vai làm ra vẻ tùy ý. Mặc Cảnh Du nói: “Nếu Bản vương giúp ngươi, Bản vương thoát thân kiểu gì? Nếu đều phải chết, so với chết trong tay Mặc Tu Nghiêu thì Bản vương tình nguyện trở lại Giang Nam.” Thủ đoạn tra tấn người của Mặc Tu Nghiêu hắn cũng có nghe qua, phàm là có thể lựa chọn tuyệt đối không nguyện ý rơi vào tay Mặc Tu Nghiêu.

Trong mắt Mặc Cảnh Lê hiện lên một tia cười lạnh, thản nhiên nói: “Ngươi yên tâm, Bản vương không cần ngươi làm quá nhiều chuyện. Chỉ cần chính ngươi xử lý tốt, không có người phát hiện. Đến lúc đó ngươi có thể an an ổn ổn mang theo ngọc tỷ trở lại Giang Nam làm Du Vương.”

Mặc Cảnh Du hít sâu một hơi, rốt cục hạ quyết tâm nói: “Được, Bản vương đáp ứng ngươi.”

Mặc Cảnh Lê thỏa mãn gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi, đợi đến lúc trẫm chuẩn bị thỏa đáng, sẽ báo tin cho ngươi. Ngươi đi về trước đi.” Mặc Cảnh Du đứng dậy, hướng cửa ra vào đi đến. Đi tới cửa lại ngừng lại, nhìn chằm chằm vào Mặc Cảnh Lê nói: “Ngươi tốt nhất coi chừng. Nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn…Mọi người cùng nhau chết!”

Nhìn bóng ảnh Mặc Cảnh Du biến mất tại cửa, nụ cười trên mặt Mặc Cảnh lê càng lớn cũng càng thêm vặn vẹo dữ tợn.

“Ha ha…Đương nhiên là cùng chết! Bằng không thì Bản vương tìm ngươi làm gì? Đáng tiếc ngươi không biết, Mặc Tu Nghiêu am hiểu nhất không phải tra tấn người, mà là…giận chó đánh mèo.” Vô luận là cùng Mặc Cảnh Du không có quan hệ, vô luận có chứng cớ hay không, chỉ cần Mặc Ngự Thần xảy ra chuyện, Mặc Tu Nghiêu sẽ giận chó đánh mèo tất cả mọi người. Kể cả…Hoàng thất Đại Sở ở Giang Nam kia. Các ngươi đã phản bội trẫm…Vậy thì cùng chết a! Chỉ đáng tiếc…Nếu như có thể lôi kéo Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cùng chết, thì càng thêm tuyệt vời.

Chương 421: Nữ Vương Nam Chiếu bị ám sát

Edit: Theresa Thai
Beta: Sakura

Trong thư phòng Định Vương phủ, đám người Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly và Từ Thanh Trần đang ngồi nghị sự, ngoài cửa, Tần Phong đến cầu kiến, “Vương gia, Vương phi, Tần Phong cầu kiến.”

Diệp Ly khẽ nhíu mày nói: “Vào đi. Có chuyện gì?”

Tần Phong bước vào thư phòng, nhìn lướt qua mọi người trong thư phòng, thấy đám người Từ Thanh Trần, Phượng Chi Dao, Hàn Minh Nguyệt đều là người mà Vương gia và Vương phi tín nhiệm, ngay lập tức cũng không do dự nữa trầm giọng bẩm báo: “Mặc Cảnh Du mới vừa lén đến một trà lâu nhỏ trong thành gặp một người. Thuộc hạ hoài nghi người này có thể là Mặc Cảnh Lê.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày hỏi: “Người đâu?”

Tần Phong hơi xấu hổ cúi đầu nói: “Đã để hắn ta chạy mất. Trà lâu kia rất có thể là cứ điểm bí mật của Mặc Cảnh Lê ở Ly thành, xin Vương gia trách phạt.” Đợi đến khi người của Định Vương phủ lẩn vào thì cả trà lâu đã sớm người đi lầu trống. Rất rõ ràng khi bố trí chỗ này, còn có mật đạo có thể để cho người chạy thoát. Mặc Tu Nghiêu khoát khoát tay, lạnh nhạt nói: “Trên đời không có tường nào mà gió không lọt qua được, điều này cũng không trách được các ngươi. Có thể xác định là Mặc Cảnh Lê không? Hắn ta tìm Mặc Cảnh Du làm gì?”

Hàn Minh Nguyệt cười nói: “Bây giờ Mặc Cảnh Lê còn dám chạy đến Ly thành , mục đích của hắn ta không cần nói cũng biết. Về phần Mặc Cảnh Du… Chỉ sợ là có nhược điểm nào đó rơi vào trong tay Mặc Cảnh Lê, bị hắn ta uy hiếp đi.” Từ Thanh Trần gật đầu, cũng đồng ý với ý kiến của Hàn Minh Nguyệt, nhìn qua Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly nói: “Mấy ngày nay hãy kêu Tiểu Bảo cẩn thận một chút.” Mặc dù Mặc Cảnh Lê có thể hận Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly hơn, nhưng dựa vào năng lực của hai người thì muốn hãm hại bọn họ thật sự là khó càng thêm khó. Mà Mặc Tiểu Bảo còn chưa lớn lên dĩ nhiên sẽ trở thành nhược điểm rõ ràng nhất.

Diệp Ly nghiêm túc gật đầu, nhớ kỹ lời nhắc nhở của Từ Thanh Trần. Trên thực tế nàng cũng đang tính phái thêm một số người bảo vệ Mặc Tiểu Bảo. Mặc kệ Mặc Tiểu Bảo thông minh lanh lợi đến cỡ nào, thì bây giờ cũng chỉ mới là một đứa bé mười tuổi mà thôi.

Phượng Chi Dao cau mày nói: “Hiện tại Mặc Cảnh Lê cũng trở nên thông minh, ngay cả ám vệ của Định Vương phủ mà cũng không bắt được hắn ta.”

Hàn Minh Nguyệt cười nói: “Không phải trở nên thông minh, mà là như chim sợ ná sợ chết mà thôi. Nếu hắn ta thật sự trở nên thông minh, thì tuyệt đối sẽ không đến Ly thành.” Lãnh Hạo Vũ hơi lo lắng nói: “Hắn ta có thể lẻn vào Ly thành, thì ít nhất chứng minh dưới tay hắn ta cũng không phải không có người vô dụng. Ta sợ bây giờ hắn ta không còn gì nữa, muốn đồng quy vu tận với Định Vương phủ. Người như vậy luôn rất nguy hiểm, vẫn nên nhanh chóng bắt được hắn ta sớm mới tốt.”

Mọi người đồng loạt gật đầu, ngu ngốc không đáng sợ, người thông minh cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là kẻ điên tự nhận là thông minh hơn nữa không sợ chết. Bởi vì ngươi rất khó đoán ra rốt

cuộc hắn ta muốn làm gì.

Nghe Lãnh Hạo Vũ nói, Mặc Tu Nghiêu nhíu mày như có điều suy nghĩ. Từ Thanh Trần nhìn đệ ấy một cái, hỏi: “Chẳng lẽ Vương gia đã có tính toán gì rồi?” Mặc Tu Nghiêu cười khẽ một tiếng nói: “Chỉ là một tên Mặc Cảnh Lê mà thôi, không cần quá để trong lòng. Bản vương tự có tính toán. Còn có mấy ngày nữa là tiệc tròn một tuổi của Lân nhi và Tâm nhi rồi, trong chuyện này mọi người vẫn phí thêm chút tâm tư đi. Năm nay người tới dường như không ít?”

Phượng Chi Dao gật đầu cười nói: “Đúng vậy, trừ sứ giả Bắc Nhung, Đại Sở và Tây Lăng mà hôm nay đã có mặt tại Ly thành ra, thì Nữ Vương và Vương phu Nam Chiếu, Hách Lan công chúa Bắc Cảnh, còn có sứ giả các nước Tây Vực cũng đang trên đường đi, ít ngày nữa sẽ tới Ly thành.”

“Xem ra Thanh Bách và Trương Khởi Lan ở Tây Lăng làm rất tốt?” Mặc Tu Nghiêu vỗ vỗ cằm cười nói. Hoàng Thành Tây Lăng nằm ở Cực Tây, giáp biên giới với các nước Tây Vực. Nhưng cho tới nay phần lớn thời gian quan hệ của Tây Lăng và các nước Tây Vực đều nằm trong trạng thái đối đầu, đừng nói là giữa các nước chủ động phái sứ giả tới chúc mừng, mà đã rất lâu ngay cả đường thông thương giữa hai bên cũng là lúc đứt lúc nối. Mấy năm gần đây, đường thông thương giữa Tây Vực và Trung Nguyên cũng đều do Định Vương phủ và Tây Lăng đạt thành hiệp nghị mà duy trì. Cho đến khi phần lớn khu vực phương Bắc của Tây Lăng bị Mặc gia quân chiếm, thì trao đổi giữa Trung Nguyên và Tây Vực mới xem như chân chính thông suốt.

Từ Thanh Trần mỉm cười nói: “Nghe nói lúc bắt đầu cũng đánh mấy trận, hiện tại mắt thấy Định Vương phủ như mặt trời ban trưa, cho dù là người Tây Vực thì cũng hiểu được sát ngôn quan sắc. Có phái sứ thần đến đây chúc mừng thì cũng là tự nhiên. Đúng rồi, lần này đám

Thanh Bách cũng cùng trở về với những sứ giả Tây Vực này. Chắc là còn khoảng hai ngày nữa sẽ về đến."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: "Vậy… Chuyện sứ giả Tây Vực liền giao cho Thanh Trạch đón tiếp được không?" Vừa lúc Từ Thanh Trạch và Từ Thanh Bách đều là huynh đệ, có vấn đề gì cũng dễ trao đổi với nhau.

Từ Thanh Trần và Từ Thanh Trạch gật đầu, tỏ vẻ không có ý kiến.

Nghị sự xong, tất cả mọi người lui ra ngoài, Diệp Ly mới nhìn Mặc Tu Nghiêu hỏi: "Chuyện Mặc Cảnh Lê, chàng định làm thế nào?" Mặc Tu Nghiêu ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng cười nói: "Đừng lo, người đi theo bên cạnh Tiểu Bảo cũng không ít, chính nó cũng không phải đèn cạn dầu gì, thật sự đụng phải Mặc Cảnh Lê, thì ai thua thiệt, ai chiếm tiện nghi còn không chắc đâu."

Diệp Ly cau mày, bất mãn nói: "Nó vẫn còn nhỏ."

"Ở Định Vương phủ, qua mười tuổi thì sẽ không còn nhỏ nữa. A Ly, chúng ta không thể đi theo bên cạnh nó vĩnh viễn được, một ngày nào đó nó phải tự mình chống đỡ một phương." Diệp Ly trầm mặc thở dài, mặc dù hiểu Mặc Tu Nghiêu muốn tốt cho Mặc Tiểu Bảo, nhưng với một người từng sinh ra trong gió xuân, lớn lên trong sự tiên tiến, thì cho dù đứa bé đó có xuất thân trong thế gia quân nhân cũng vẫn lớn lên hạnh phúc như những đứa bé bình thường, Diệp Ly rất khó tiếp nhận loại tình cảnh xem trẻ con như người lớn này. Ở kiếp trước, lúc nàng mười tuổi, thì còn đang nô đùa nghịch phá với một đám con trai con gái trong sân lớn đó.

Nhưng tình hình bây giờ lại không cho phép Mặc Tiểu Bảo trưởng thành từ từ. Dựa theo tính tình và tính toán của Mặc Tu Nghiêu, thì rất rõ ràng đã tính toán sớm ngày giao Định Vương phủ cho Mặc

Tiểu Bảo gánh, một mình tiêu dao thế ngoại. Vì phòng ngừa một ngày kia người nào đó đột nhiên buông tay mặc kệ khiến cho Mặc Tiểu Bảo luống cuống tay chân, nên hiện tại bắt đầu bồi dưỡng Mặc Tiểu Bảo là lựa chọn chính xác.

“A Ly đừng lo lắng, Tiểu Bảo cũng là con trai của ta mà.” Biết Diệp Ly lo lắng cho an toàn của Tiểu Bảo, Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng an ủi, rất bất đắc dĩ với việc Diệp Ly lo lắng quá độ. Dù Tiểu Bảo hỗn đản thế nào thì cũng là con hắn mà, người làm cha như hắn sẽ không giết chết con của mình ah. Chẳng lẽ bình thường hắn thật sự đối xử với Mặc Tiểu Bảo rất tệ, nên mới khiến cho A Ly lo lắng như thế sao? Hiếm khi Định Vương điện hạ cảm thấy hơi chột dạ mà tự kiểm điểm lại.

Diệp Ly mỉm cười nói: “Ta biết, chỉ là vẫn không nhịn được mà lo lắng thôi. Chàng cũng biết… Có đôi khi bản thân lý trí và tình cảm chính là hai việc khác nhau.” Đừng nói Mặc Tiểu Bảo còn là một đứa bé hơn mười tuổi, cho dù nó trở thành cao thủ đệ nhất thiên hạ như Mặc Tu Nghiêu, thì làm mẹ nên lo lắng vẫn sẽ lo lắng, “Trong lòng chàng đã có ý định, thì chuyện này chàng cứ xem rồi làm đi. Ta sẽ chăm sóc cho Lân nhi và Tâm nhi thật tốt.” Nếu Mặc Cảnh Lê thật sự phát điên, thì gặp nguy hiểm chưa chắc chỉ có Mặc Tiểu Bảo, Lân nhi và Tâm nhi cũng có nguy hiểm.

“Ta bảo đảm Mặc Tiểu Bảo bình an vô sự.” Mặc Tu Nghiêu trịnh trọng cam kết.

“Ừ, ta biết.” Diệp Ly gật đầu mỉm cười nói.

“Khởi bẩm Vương gia, Vương phi, đã xảy ra chuyện!” Ngoài cửa, Tần Phong vội vã đi vào, sắc mặt rất khó coi, nói.

Diệp Ly đứng dậy, “Chuyện gì?” Xưa nay Tần Phong trầm ổn, nếu

không xảy ra chuyện lớn, thì tuyệt đối sẽ không lỗ mãng xông thẳng vào thư phòng mất lễ nghi như thế. Tần Phong trầm giọng nói: “Nữ Vương Nam Chiếu bị ám sát ở cách Ly thành không xa, Nữ Vương và Tiểu Vương tử mất tích!”

“Cái gì?” Không chỉ mỗi Diệp Ly, mà ngay cả trên mặt Mặc Tu Nghiêu cũng lộ ra một tia ngoài ý muốn. Mặc Tu Nghiêu suy nghĩ một chút, rồi cau mày nói: “Vì sao Nữ Vương Nam Chiếu lại mang theo Tiểu Vương tử đến Ly thành?” Năm ngoái, công chúa An Khê ở Trung Nguyên sanh ra một Tiểu Vương tử, lúc đó Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đều không ở Ly thành. Hiện tại đứa bé kia còn chưa được nửa tuổi, theo lý thuyết, cho dù Nữ Vương Nam Chiếu đích thân đến Ly thành chúc mừng, thì đường xá xa xôi cũng sẽ không mang theo Tiểu Vương tử mới đúng.

Tần Phong nói: “Năm ngoái sau khi công chúa An Khê và Vương phu rời khỏi Ly thành thì cũng không trở về nước, mà vẫn tiếp tục du lịch ở Trung Nguyên. Vốn đang định trở về nước, thì lại nghe được Định Vương phủ tổ chức tiệc tròn một tuổi cho Tiểu Thế tử và Tiểu Quận chúa, nên liền mang theo Tiểu Vương tử quay trở lại. Không nghĩ tới, ở cách Ly thành không tới một trăm dặm, thì đã bị một đám người không rõ lai lịch ám sát. Vương phu bị thương nặng, Nữ Vương và Tiểu Vương tử bị mất tích.”

“Vương phu ở đâu? Mau mời hắn ta vào.” Diệp Ly vội nói.

Rất nhanh, Vương phu Nam Chiếu Phổ A liền đi vào, quả nhiên trên trang phục Nam Chiếu hoa lệ màu xanh ngọc đầy vết máu loang lổ, trên mặt và cánh tay của Phổ A cũng có vết thương, hiển nhiên là đã trải qua một cuộc ác chiến.

“Định Vương, Định Vương phi.” Bởi vì quan hệ của công chúa An Khê và Diệp Ly rất tốt, nên Phổ A cũng xem như quen thuộc với Mặc

Tu Nghiêu và Diệp Ly, ngay lập tức cũng không khách khí, lo lắng nói: “Định Vương, Vương phi, xin hãy cứu An Khê và con ta!” Vừa nói vừa định quỳ xuống trước mặt Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly. Nam nhi Nam Cương thật ra cực kỳ kiêu ngạo, sẽ không dễ dàng quỳ xuống trước người khác. Vợ và con trai mất tích đã khiến cho nam nhân Nam Cương này kinh hoảng và thất thố.

Mặc Tu Nghiêu vội vàng vươn tay đỡ lấy hắn ta, trầm giọng nói: “Phổ A, ngươi yên tâm. Chỉ cần Nữ Vương Nam Chiếu còn ở Tây Bắc, thì Bản vương bảo đảm có thể tìm được nàng ấy. Chuyện này… Định Vương phủ cũng sẽ cho Nam Chiếu một câu trả lời.”

Trời sinh Mặc Tu Nghiêu có một loại lực lượng có thể dẹp yên lòng người, làm cho người ta tin phục. Nghe thấy hắn nói như vậy, Phổ A cũng rất nhanh bình tĩnh lại, hít sâu một hơi nói: “Tại hạ có gì có thể giúp được, xin Định Vương cứ nói. Chỉ cần… An Khê và con ta có thể trở về bình an.”

Mặc Tu Nghiêu vỗ vỗ bờ vai của hắn ta, nói: “Ngươi ngồi xuống trước, kể lại tình hình lúc đó cho Bản vương và Vương phi nghe. Sau đó đến phòng khách nghỉ ngơi thật tốt, ngươi cũng bị thương không nhẹ.”

Phổ A nặng nề gật đầu, sửa sang lại suy nghĩ một chút liền kể lại chuyện bị ám sát. Thì ra nửa năm qua, công chúa An Khê và Phổ A mang theo con đi du lịch xung quanh, trong nửa năm này ba phương thế lực của Trung Nguyên hỗn chiến, công chúa An Khê tiếp thu ý kiến của Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu nên cũng không tham gia vào trong đó. Bản thân quốc nội của Nam Chiếu cũng không có chuyện gì, nên hai người đều không muốn quay về. Lần này nghe nói Định Vương phủ muốn chuẩn bị tiệc tròn một tuổi cho Tiểu thế tử và Tiểu Quận chúa, dựa theo giao tình của Nam Chiếu và Định Vương phủ thì tất nhiên không thể nào không tham gia. Cho nên hai người đang

định về Nam Chiếu liền đổi ý quay lại đây. Lại không nghĩ rằng trên quan đạo vắng người qua lại cách Ly thành không xa bị phục kích, thị vệ mà Phổ A mang theo liều chết huyết chiến, nhưng người của đối phương không ít hơn nữa thân thủ của từng người đều không kém. Bọn họ bị đánh không trở tay kịp, vừa bắt đầu đã liền rơi xuống thế hạ phong, cuối cùng công chúa An Khê và con trai đã bị người ta bắt đi.

Nghe Phổ A kể lại, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly liếc nhau một cái, trong lòng cũng dần dần có đáp án. Diệp Ly gọi Mặc tổng quản tới mời Phổ A đi xuống nghỉ ngơi, Phổ A vừa ra cửa thì đúng lúc đám người Phượng Chi Dao mới nghe tin cũng chạy tới.

“Ta đã nói, tên Mặc Cảnh Lê kia nhất định sẽ gây ra chuyện yêu thiêu thân gì mà!” Lãnh Hạo Vũ khẽ nguyền rủa, nói: “Nhưng mà, hắn ta bắt cóc công chúa An Khê làm gì? Không sợ gây rắc rối thì sẽ khiến cho Định Vương phủ chúng ta cảnh giác sao? Hay Mặc Cảnh Lê thật sự có bản lãnh cao đến nỗi không xem Định Vương phủ ra gì?”

Hàn Minh Nguyệt cau mày, nhìn qua Mặc Tu Nghiêu nói: “Bắt cóc công chúa An Khê không có bất kỳ ý nghĩa gì, Mặc Cảnh Lê cũng không nhận được lợi lộc gì. Khả năng duy nhất chính là… Hắn ta muốn phá hư bữa tiệc tròn một tuổi này của Định Vương phủ. Nếu sứ giả của các quốc gia tới dự tiệc đều bị ám sát hoặc xảy ra chuyện gì……” Sứ giả các quốc gia xảy ra chuyện trên địa bàn của Định Vương phủ, cho dù không liên quan đến Định Vương phủ, nhưng chỉ sợ Định Vương phủ cũng phải cho các quốc gia một câu trả lời thỏa đáng.

Phượng Chi Dao trầm giọng nói: “Nếu quả thật là như vậy, thì hắn ta sẽ không chỉ ra tay với mỗi công chúa An Khê. Mà còn có Hách Lan công chúa và những sứ giả Tây Vực sắp tới Ly thành kia nữa.” Nói trắng ra là, Mặc Cảnh Lê chính là muốn Định Vương phủ khó xử.

Diệp Ly cúi đầu suy nghĩ một chút, rồi trầm giọng nói: “Phượng Tam, ngươi nói cho Mặc Hoa, phái ám vệ của Định Vương phủ đi nghênh đón sứ giả các quốc gia, nhất định phải bảo vệ những sứ thần này tới Ly thành an toàn. Mặt khác, binh mã trong đại doanh đang trú đóng gần Ly thành điều ra năm vạn người, chia làm năm trăm người một đội, một ngày mười hai canh giờ tuần tra những nơi trong vòng trăm dặm xung quanh Ly thành không gián đoạn. Truyền lệnh cho Kỳ Lân, hai đội đóng ở Ly thành, bốn đội còn lại chia ra đóng ở bốn phương tám hướng Đông Nam Tây Bắc xung quanh Ly thành, để có chuyện gì tùy thời trợ giúp.”

“Dạ, Vương phi.” Phượng Chi Dao gật đầu lĩnh mệnh.

“Chuyện Nữ Vương Nam Chiếu, mọi người thấy thế nào?” Mặc Tu Nghiêu hỏi. Mọi người im lặng, một lúc lâu sau, Lãnh Hạo Vũ mới thấp giọng thở dài nói: “Chỉ hy vọng Mặc Cảnh Lê… Muốn nói điều kiện, thì tạm thời sẽ không thương hại công chúa An Khê. Nếu không……” Nếu Nữ Vương và Vương tử duy nhất của Nam Chiếu chết ở Ly thành, thì cũng không có lợi gì cho quan hệ giữa Định Vương phủ và Nam Chiếu.

“Chúng ta phái người cố gắng truy tìm ở xung quanh xem sao.” Giọng nói của Phượng Chi Dao thanh âm cũng hơi ngưng trọng.

Diệp Ly gật đầu nói: “Ra lệnh xuống, ngàn vạn lần phải cẩn thận, phải xác định công chúa An Khê và Tiểu Vương tử được an toàn.”

Hàn Minh Nguyệt nói: “Công chúa An Khê cũng không phải nhân vật tầm thường, Mặc Cảnh Lê mang theo một cô gái còn có một đứa bé chưa đầy nửa tuổi đi lại ở gần Ly thành như vậy, không thể nào không lộ ra một chút dấu vết. Vương phi cũng không cần quá lo lắng.” Diệp Ly suy nghĩ một chút, rồi nói: “Như vậy, chuyện này liền

giao cho công tử Minh Nguyệt đi.” Hàn Minh Nguyệt đã từng là đầu lĩnh của tổ chức tình báo lớn nhất Đại Sở, bàn về tìm người thì hắn ta chắc chắn có kinh nghiệm hơn người khác nhiều.

Hàn Minh Nguyệt chắp tay cười nói: “Chắc chắn sẽ không cô phụ sự nhờ vả của Vương phi.”

Diệp Ly khẽ thở dài nói: “Làm phiền công tử.”

Trong một sơn động nào đó bên ngoài Ly thành, công chúa An Khê tỉnh lại từ trong trạng thái hôn mê, vuốt vuốt cái trán hơi ẩn ẩn đau, trong mắt hiện lên một tia sáng sắc bén, trong nháy mắt liền khôi phục lại sự thanh tĩnh, vội vàng nhìn xung quanh.

“Ngươi đang tìm nó sao?” Một giọng nam vang lên ở gần đó, mang theo vài phần ác ý và đùa cợt.

Công chúa An Khê nhìn qua nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy một nam tử mặc quần áo bằng vải thô, để râu rậm rạp đứng ở gần đó, trong tay đang ôm một ôm một đứa bé còn trong tã lót. Tư thế ôm đứa bé của hắn ta cũng không thuần thục, cũng không thèm để ý đến, mà chỉ dùng một cánh tay tùy ý ôm tã lót, may mà đứa bé đã ngủ, nên mới không khóc.

“Sóc Nhi! Ngươi là ai?” An Khê công chúa nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt đầy cảnh giác, thấy hơi quen, công chúa An Khê suy nghĩ kỹ một lúc liền phát hiện trong trí nhớ mình căn bản không có người như vậy.

Dường như nam tử ngẩn người, rồi mới cười lạnh nói: “Nữ Vương Nam Chiếu thật sự mắc bệnh đãng trí nặng nha, trẫm nhớ lần trước chúng ta gặp nhau cũng không cách bây giờ quá lâu ah.”

“Trẫm?” Cái từ này là tự xưng chuyên dụng của Hoàng đế Trung Nguyên, công chúa An Khê ngây ra một lúc, nhìn thật kỹ một lần nữa, hơi chần chờ nói: “Ngươi là… Mặc Cảnh Lê?” Không thể trách công chúa An Khê không nhận ra hắn ta, vốn công chúa An Khê cũng chỉ mới gặp Mặc Cảnh Lê vài lần. Hơn nữa, nam nhân ở trước mắt ngoại trừ thân cao ra thì không có bất kỳ một điểm nào giống như tên Lê Vương Đại Sở cao ngạo lại âm u lúc trước. Trên gương mặt luôn đáng được xưng là anh tuấn trước kia đã trở nên tái xám mà khô gầy, trong đôi mắt lại càng tràn đầy thô bạo và mơ hồ có sự điên cuồng vặn vẹo, còn có bộ râu cực kỳ giống đại vương trong sơn trại thổ phỉ khiến cho người ta cảm thấy khó chịu vô cùng kia nữa. Nói hắn ta là thổ phỉ chạy từ núi nào ra thì cũng không có ai hoài nghi.

Mặc Cảnh Lê nhìn công chúa An Khê, cười lên ha ha, “Đúng vậy, ta là Mặc Cảnh Lê! Thật sự không nghĩ tới Nữ Vương Nam Chiếu còn có thể nhớ ra trẫm ah!”

Trong lòng công chúa An Khê hơi run sợ nhìn con mình trong tay của hắn ta, bởi vì hắn điên cuồng cười lớn, nên đứa bé đang ngủ say đã bắt đầu giãy dụa, hiển nhiên sắp thức.

“Ngươi đưa con cho ta trước.” Công chúa An Khê lấy lại bình tĩnh nói.

“Con? Tại sao trẫm phải phải nghe ngươi?” Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm công chúa An Khê hỏi một cách cao cao tại thượng. Công chúa An Khê trầm giọng nói: “Sóc Nhi còn nhỏ, không nghe hiểu lời nói của người lớn. Nó thức chắc chắn sẽ khóc, ngươi cũng không hy vọng tiếng khóc của nó dẫn người của Định Vương phủ tới đây đi?”

Quả nhiên, An Khê công chúa lời còn chưa dứt, thì cái miệng nhỏ nhắn của đứa bé đã mếu máo, khóc thút thít. Mắt thấy tiếng khóc sắp lớn lên, Mặc Cảnh Lê chạy trốn suốt mấy ngày nay, phiền chán nhất

là những tiếng khóc rống không ngừng này, lập tức cả giận nói: “Câm miệng!”

Đứa bé mới có nửa tuổi thì sao có thể nghe hiểu được lời cảnh cáo của hắn ta, lập tức cất tiếng khóc oa oa lớn lên. Mặc Cảnh Lê hung ác trừng công chúa An Khê một cái, khoát tay ném đứa bé qua, công chúa An Khê sợ hết hồn, vội vàng nhảy lên đón được con trai ở giữa không trung. Đáp xuống đất, công chúa An Khê vẫn kinh hồn chưa định vỗ nhè nhẹ con trai, “Sóc Nhi… Sóc Nhi ngoan, không khóc……”

“Kêu nó câm miệng ngay lập tức! Nếu không đừng trách trẫm không khách khí!” Mặc Cảnh Lê lạnh giọng ra lệnh. Công chúa An Khê nghiêng đầu nhìn Mặc Cảnh Lê một cái, không trả lời mà chỉ thấp giọng ôn nhu dỗ con trai trong lòng. Nằm trong lòng mẹ, không đầy một lát, tiếng khóc của đứa bé liền nhỏ xuống, từ từ nức nở rồi ngủ mất.

Thấy con đã ngủ, công chúa An Khê mới tìm một tảng bằng phẳng khô ráo cẩn thận từng ly từng tí để con xuống, còn rải chung quanh một vòng thuốc đuổi rắn rết và côn trùng. Thân là người Nam Cương, thì không thiếu nhất đúng là những thứ này.

Cho đến khi đã sắp xếp cho con xong, công chúa An Khê mới đi đến trước Mặc Cảnh Lê đang đứng ở cửa động, bình tĩnh nói: “Sở hoàng bắt Bản vương đến đây, muốn làm gì?”

Mặc Cảnh Lê nhìn công chúa An Khê tràn đầy ác ý, cười lạnh nói: “Muốn làm gì? Không có chuyện gì trẫm không thể bắt ngươi sao?”

Công chúa An Khê lắc lắc đầu nói: “Bản vương chắc chắn không tin, nếu Sở hoàng không có chuyện gì, thì ngay từ đầu đã có thể giết Bản vương rồi, cần gì chờ tới bây giờ chứ? Là vì… Định Vương phủ?” Cái này cũng không khó đoán, mặc dù Mặc Cảnh Lê là bị Thái Hoàng

Thái hậu và các thần tử của Đại Sở trục xuất, nhưng truy nguyên vẫn là bởi vì cuộc chiến với Định Vương phủ. Nếu không phải là bị Định Vương phủ đánh bại thảm hại, thì cho dù những thần tử kia của Đại Sở có mọc thêm mười lá gan cũng không dám phản Mặc Cảnh Lê ở ngay Giang Nam.

Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm nàng ta nói: "Ngươi cũng thật thông minh, khó trách lúc trước nữ nhân Thư Mạn Lâm kia không đấu lại ngươi. Chỉ tiếc… Cho dù ngươi thông minh thì rơi vào trong tay trẫm cũng vô dụng. Muốn trách, thì phải trách ngươi nhiều chuyện chạy đến Ly thành."

Công chúa An Khê không nói thêm gì nữa, lấy sự mẫn cảm nhạy bén của nàng thì tất nhiên đã nhìn ra Mặc Cảnh Lê không bình thường. Nếu Mặc Cảnh Lê quyết tâm muốn giết nàng, thì nói gì cũng vô dụng, bản thân nàng là Nữ Vương Nam Chiếu thì sẽ càng không làm ra chuyện quỳ gối cầu xin tha chết.

Nhưng công chúa An Khê bình thản như vậy ngược lại đã chọc giận Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm nàng ta cười lên ha ha, "Có phải ngươi cảm thấy tên Vương phu kia của ngươi chắc chắn sẽ tới cứu ngươi không? Không sai, hắn ta thoát được, nhưng… Ngươi cảm thấy người của Định Vương phủ chắc chắn có thể tìm được ngươi sao? Cho dù có thể tìm được ngươi… Thì đứa bé này, còn không mãn tròn một tuổi đi? Nó chịu đựng được đến lúc đó sao?"

Công chúa An Khê nói một cách lạnh nhạt: "Rốt cuộc ngươi muốn gì?"

Mặc Cảnh Lê cười nói: "Không muốn gì cả, trẫm chỉ muốn xem xem, rốt cuộc Định Vương phủ lợi hại bao nhiêu thôi."

Công chúa An Khê nhắm mắt lại trầm mặc một lúc lâu, rồi mới mở

miệng nói: “Ngươi bắt ta, chỉ là muốn dẫn dắt đi lực chú ý của Định Vương phủ mà thôi. Ngươi muốn… Ngươi muốn hãm hại người của Định Vương phủ.”

Mặc Cảnh Lê quay đầu đánh giá công chúa An Khê một lúc lâu, mới thở dài nói: “Ngươi quả nhiên là nữ nhân thông minh, so với kẻ ngu xuẩn Tê Hà kia thật sự hơn nhiều lắm. Năm đó… Sao trẫm lại coi trọng kẻ ngu xuẩn kia đây?”

Công chúa An Khê cắn răng, trong mắt hiện lên một tia tức giận. Lúc công chúa Tê Hà được người do Diệp Ly phái ra đưa về Ly thành thì vết thương nặng trên người vẫn chưa lành, lại càng không cần phải nói đến bộ dáng si ngốc ngây ngây như một đứa bé tám tuổi kia. Mặc dù tức giận đứa em gái không nghe lời này vạn phần, nhưng nhìn thấy muội ấy bị nam nhân mà mình bỏ ra hết thảy yêu hơn mười mấy năm hại thành bộ dáng như vậy, công chúa An Khê vẫn không nhịn được mà đau lòng, lại càng hận Mặc Cảnh Lê vô tình.

“Nếu ngươi đã biết rồi, thì liền ngoan ngoãn ở yên cho trẫm. Nói không chừng tâm tình trẫm tốt, sẽ tha cho các ngươi một lần. Nếu không đàng hoàng… Trẫm bảo đảm ngươi sẽ được nhìn tận mắt con trai bảo bối của ngươi chết vô cùng khó coi!” Mặc Cảnh Lê đứng công chúa nhìn xuống An Khê, lãnh khốc cười nói. Dường như lại nghĩ tới điều gì, trong mắt Mặc Cảnh Lê hiện lên một tia địch ý, cười nói: “Lúc mới tới ta thấy đám người của Định Vương phủ đang tìm chúng ta ở khắp nơi đó. Nhưng mà… Ngươi yên tâm, bọn chúng tuyệt đối sẽ không tìm tới được nơi này. Cho dù có tìm được… Thì bọn chúng cũng không dám tới đây, trừ phi bọn chúng không cần mạng của ngươi nữa. Đúng rồi, nếu như ngươi muốn chạy trốn, thì cũng có thể đi ra ngoài xem thử xem sao.”

Nói xong, Mặc Cảnh Lê liền không để ý tới công chúa An Khê nữa, mà nghênh ngang đi ra ngoài động.

Nhìn bóng dáng Mặc Cảnh Lê biến mất ở cửa động, công chúa An Khê mới đi từ từ đến cửa động, rất nhanh, nàng liền tại sao Mặc Cảnh Lê không sợ nàng chạy trốn, cũng không sợ người của Định Vương phủ tìm được. Cái sơn động này lại nằm ở giữa vách đá dựng đứng, dưới vách đá là một mặt hồ gần như không nhìn thấy bờ, nếu chỉ có một mình, thì nàng còn có thể đánh cuộc một lần trực tiếp nhảy từ vách đá xuống, nhưng mang theo con, thì đúng là nàng không có biện pháp nào chạy trốn.

Trầm mặc nhìn mặt hồ dưới vách đá một lát, nàng cũng không quá quen thuộc với Tây Bắc, thời gian ngắn cũng không đoán được rốt cuộc mình đang ở đâu, trầm ngâm một lát, công chúa An Khê liền xoay người đi vào trong động.

Chương 422: Thanh Bách trở về

Edit: Theresa Thai
Beta: Sakura

Tin tức Nữ Vương Nam Chiếu bị mất tích ở cách Ly thành không xa cũng không hoàn toàn giấu diếm, Định Vương phủ cũng không cố ý giấu diếm. Đúng như lời Mặc Tu Nghiêu, trên đời không có tường nào mà gió không lọt qua được. Mà lúc này những người ở Ly thành đều là quyền quý, thậm chí là người thống trị của các quốc gia, ít nhiều gì đều có một vài con đường bí mật của mình, cho dù không thể thám thính biết được tình hình trong Định Vương phủ, nhưng một vài chuyện lớn chuyện nhỏ trong Ly thành vẫn là không thể gạt được bọn họ.

Mà trong đó, kinh hãi nhất không ai khác ngoài Mặc Cảnh Du. Vốn hắn cho là Mặc Cảnh Lê nói muốn ra tay với Nữ Vương Nam Chiếu chỉ là nói chơi với hắn mà thôi, lại không nghĩ rằng tên điên kia lại thật sự làm, hơn nữa còn thành công. Mấy chục năm cẩn thận chặt chẽ, khiến cho trực giác của Mặc Cảnh Du cảm giác được tình cảnh bây giờ mình hơi nguy hiểm. Nhưng nhược điểm quan trọng cùng với lực hấp dẫn của Ngọc Tỷ như vậy lại khiến cho hắn không có cách nào lui ra bình an. Nghe thấy tin tức mà thuộc hạ bẩm báo, Mặc Cảnh Du hít vào một hơi thật sâu, một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần lại, phất tay cho thuộc hạ bẩm báo lui ra.

“Vương thúc, đã xảy ra chuyện gì sao?” Ngồi bên cạnh, Mặc Tùy Vân thấy hơi ngạc nhiên hỏi.

Mặc Cảnh Du lơ đễnh nhìn nó một cái, nói: “Không phải cháu đã nghe được rồi sao, có người bắt cóc Nữ Vương và Vương tử Nam Chiếu.” Mặc Tùy Vân nháy mắt, hơi nghi ngờ nói: “Vì sao phải bắt cóc Nữ Vương và Vương tử Nam Chiếu? Nơi này là địa bàn của Định Vương phủ, nếu gây thù oán với Nữ Vương Nam Chiếu… Ở chỗ khác bắt người không phải tốt hơn sao?”

Mặc Cảnh Du đánh giá nó mấy lần, cười nói: “Trái lại Hoàng thượng cũng nghĩ đến thật nhiều.”

Mặc Tùy Vân cúi đầu, hơi xấu hổ nói: “Không phải Vương thúc và Hoàng tổ mẫu luôn nói… Không thể trêu chọc Định Vương phủ sao? Dường như Định Vương thúc rất lợi hại… Những thích khách kia không sợ thúc ấy sao?” Mặc Cảnh Du khẽ thở dài, thấp giọng lẩm bẩm: “Có lẽ nói không chừng hắn ta đã điên thật rồi.”

Mặc dù tiếng của hắn ta nhỏ, nhưng Mặc Tùy Vân lại ngồi rất gần hắn ta, nên tất nhiên nghe được rõ ràng. Mặc Tùy Vân cúi đầu cũng không đáp, giống như căn bản không nghe thấy lời của Mặc Cảnh Du vậy. Trong đáy mắt nhìn như mờ mịt vô tri lại hiện lên một tia sáng quái dị.

Mặc dù ám vệ của Định Vương phủ đã âm thầm lục soát hầu như khắp các địa phương gần Ly thành, nhưng lại vẫn không tìm được tung tích của công chúa An Khê. Sau đó Từ Thanh Bách hộ tống sứ đoàn các nước Tây Vực cũng tới Ly thành bình an. Bởi vì những nơi xa xôi chính là do ám vệ Định Vương phủ hộ tống, nên dọc theo đường đi cũng không gặp phải rắc rối gì, có điều ám vệ do Định Vương phủ phái đi cũng bị thương mấy người.

Trong thư phòng Định Vương phủ, Từ Thanh Bách vừa uống trà vừa nhìn nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đang ngồi ở phía trên, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?” Nếu không có chuyện gì, thì cho dù những sứ giả

Tây Vực này ở xa tới là khách, nhưng cũng không cần thiết phải phái ám vệ ra nghênh đón ở ngoài trăm dặm. Trải qua mấy năm nay một mình đảm đương một phía, Từ Thanh Bách cũng càng thêm thành thục và chững chạc. Mặc dù trong số những quan viên văn võ của Định Vương phủ, thì tuổi quá trẻ, nhưng khí thế cũng đã có mấy phần phong thái của Từ Đại tiên sinh rồi.

Diệp Ly gật đầu, thuật lại chuyện công chúa An Khê mất tích. Từ Thanh Bách nhíu mày, cũng không có lộ ra thần sắc kinh ngạc, suy nghĩ một chút mới nói: "Coi như Mặc Cảnh Lê là vì phát tiết lửa giận, thì cũng sẽ không tìm Nữ Vương Nam Chiếu không có ân oán gì với hắn ta. Dựa theo tính cách của hắn ta, muốn tìm cuối cùng… Chỉ sợ vẫn sẽ là Định Vương phủ."

Diệp Ly gật đầu, Từ Thanh Bách nói tất nhiên bọn họ đều hiểu, hơi lo lắng khẽ thở dài một hơi, nói: "Muội chỉ sợ, Mặc Cảnh Lê cố ý muốn Định Vương phủ khó xử, nên sẽ xuống tay hãm hại công chúa An Khê và Tiểu Vương tử thôi."

"Hai ngày nay cũng không có tin tức gì, hẳn sẽ không. Hơn nữa, Mặc Cảnh Lê cũng không phải người không để ý đến tính mạng của mình, có công chúa An Khê và Tiểu Vương tử trong tay, ít nhất chúng ta sẽ sợ ném chuột vỡ đồ. Cho nên, tạm thời công chúa An Khê hẳn sẽ không gặp nguy hiểm." Từ Thanh Bách tỉnh táo phân tích. Hắn không có giao tình gì với công chúa An Khê, thậm chí có thể nói là hoàn toàn không nhận ra. Phân tích mọi chuyện cũng càng thêm khách quan hơn một chút, "Ly nhi đừng quá lo lắng, Mặc Cảnh Lê muốn giết nàng ấy thì đã giết ngay tại chỗ rồi, cần gì phải phí tâm tư bắt đi còn phải tìm nơi giấu chứ."

Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly cười nói: "Bản vương cũng đã nói như vậy, nhưng A Ly vẫn cứ lo lắng. Hiện tại Thanh Bách cũng cho là như thế, nàng đã yên tâm rồi chứ?" Diệp Ly hơi xấu hổ cười cười,

nói với Từ Thanh Bách: “Tứ ca, chỗ nghỉ ngơi và việc tiếp đãi sứ đoàn Tây Vực đều đã giao cho Nhị ca phụ trách rồi, cũng xin ca phí nhiều tâm tư một chút. Mặt khác, muội hơi lo lắng Mặc Cảnh Lê có thể sẽ xuống tay với những sứ giả Tây Vực này, có vấn đề gì, ca cứ đi tìm Tần Phong hoặc Trác Tĩnh là được.”

Từ Thanh Bách nghiêm túc, gật đầu, sứ giả Tây Vực ở xa tới chúc mừng, mặc kệ là mang dạng tâm tư gì, thì đến cùng cũng là ở xa tới là khách. Nếu xảy ra chuyện gì ở Ly thành, thì thật đúng là hơi khó giải thích. Một giây sơ sẩy, nói không chừng biên cảnh Tây Vực lại sẽ bùng lên khói lửa lại.

“Nếu đã xác định là Mặc Cảnh Lê, như vậy… Hắn ta có khả năng liên lạc với người ở Đại Sở tới không?” Từ Thanh Bách suy nghĩ một chút, để chén trà trong tay xuống hỏi. Diệp Ly mỉm cười nói: “Tứ ca quả nhiên nhạy cảm, mọi người quả thật hoài nghi Mặc Cảnh Lê đã gặp gỡ Mặc Cảnh Du. Hơn nữa… Chỉ sợ Mặc Cảnh Du đã bị Mặc Cảnh Lê bắt được nhược điểm gì đó.”

“Cho nên, mọi người tính ôm cây đợi thỏ?” Từ Thanh Bách nhướng mày nói, “Nhưng mà vẫn phải cẩn thận mới được, hiện tại Mặc Cảnh Lê dám lẻn vào Tây Bắc, hơn nữa còn không bị ám vệ của Định Vương phủ bắt được, có thể thấy được chưa chắc trong tay hắn ta không có một chút lá bài tẩy nào.” Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Ngươi yên tâm, trong tay của hắn ta còn có thể có thứ gì, trong lòng Bản vương cũng đã đoán được.”

“Xưa nay Mặc Cảnh Du làm việc cẩn thận, hắn ta có thể bị Mặc Cảnh Lê bắt được nhược điểm gì chứ?” Nói đến cái này, Từ Thanh Bách cũng thấy hơi tò mò. Hắn đã từng sống ở Sở kinh một thời gian không ngắn, thậm chí còn từng làm quan viên Đại Sở, nên tất nhiên cũng có hơi chút hiểu rõ những Vương gia tôn thất Đại Sở này. Mặc Cảnh Du có thể sống yên ổn vô sự dưới sự đa nghi của Mặc Cảnh

Kỳ, sau đó đến trong tay Mặc Cảnh Lê lại có thể được trọng dụng, hiện tại thậm chí Mặc Cảnh Lê đã ngã còn có thể cầm trọng quyền trong tay như vậy, có thể thấy được cũng không phải là đèn cạn dầu. Người như vậy, có thể bị Mặc Cảnh Lê bắt được nhược điểm gì mà khiến cho hắn ta cam nguyện bị sai khiến chứ?

Mặc Tu Nghiêu nhíu mày nói: "Dựa theo địa vị hiện nay của Mặc Cảnh Du, nhược điểm bình thường cũng không có khả năng động được hắn ta. Có thể làm cho hắn ta kiêng kỵ… Phản quốc, mưu phản, hành thích vua? Chuyện Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Túc Vân không liên quan đến hắn ta, mưu phản… Mặc Cảnh Du không phải là người vọng động như vậy, trong tay của hắn ta cũng không có binh mã. Như vậy chính là… Phản quốc!" Dứt lời, hai đầu lông mày của Mặc Tu Nghiêu hiện lên một tia nhuệ khí.

"Phản quốc?" Diệp Ly và Từ Thanh Bách đều thấy hơi ngoài ý muốn, bản thân Mặc Cảnh Du là Vương gia Đại Sở, chuyện phản quốc này càng làm cho người khác bất ngờ hơn mưu phản với hành thích vua.

Mặc Tu Nghiêu chạm nhẹ vào cái trán, vừa suy tư vừa nói: "Hẳn cũng không coi là phản quốc… Rất có thể là đã bán đứng một vài thứ gì đó của Đại Sở cho……" Cau mày suy nghĩ một chút, rồi mới từ từ phun ra hai chữ, "Bắc Nhung."

"Chàng chắc chứ?" Diệp Ly cau mày, quân bán nước, vô luận là ở thời đại nào cũng đều là kẻ bị thế nhân phỉ nhổ. Nếu thật sự là như thế, thì cũng không trách Mặc Cảnh Du cam nguyện bị Mặc Cảnh Lê sai khiến.

"Không chắc, ta đoán." Mặc Tu Nghiêu nói một cách thản nhiên: "Có điều, là thật hay giả, rất nhanh sẽ biết thôi." Ngay từ sau khi biết Mặc Cảnh Du và Mặc Cảnh Lê từng có liên lạc, Định Vương phủ cũng đã bắt đầu phái người điều tra Mặc Cảnh Du. Nói vậy không bao lâu

nữa, tất cả mọi chuyện trong cuộc đời của Mặc Cảnh Du sẽ bày ra ở trước mặt bọn họ. Nếu là bí mật mà ngay cả Mặc Cảnh Lê cũng có thể phát hiện, thì Định Vương phủ không có chú ý tới thì thôi, nhưng nếu nghiêm túc đi điều tra thì không thể nào tra không được. Diệp Ly chỉ hy vọng đây không phải là thật, nếu Mặc Cảnh Du thật sự đã làm ra chuyện gì không nên làm, thì chỉ sợ lần này vô luận hắn ta có làm gì cũng không có cách nào còn sống mà đi ra khỏi Ly thành.

“Khởi bẩm Vương phi, Hách Lan công chúa Bắc Cảnh đến.” Ngoài cửa, thị vệ tới bẩm báo.

Nghe vậy, Diệp Ly không khỏi cười một tiếng, với cô công chúa Bắc Cảnh dám yêu dám hận tiêu sái thẳng thắn này, Diệp Ly rất có thiện cảm, đứng dậy nói với Mặc Tu Nghiêu: “Ta đi nghênh đón Hách Lan công chúa.” Mặc dù Hách Lan công chúa có danh xưng công chúa, nhưng hiện tại Bắc Cảnh cũng không xem như một cái quốc gia, miễn cưỡng tính ra thì cũng chỉ xem như là một bộ lạc mà thôi. Bản thân Mặc Tu Nghiêu là Định Vương, tất nhiên không cần thiết tự mình đi nghênh đón một công chúa như vậy, cho dù cô công chúa này có thể là người thống trị cả Bắc Cảnh trong tương lai.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Cũng được, ta còn một số việc muốn nói với Thanh Bách.”

Diệp Ly cũng không dây dưa nữa, liền đứng dậy đi ra ngoài. Trong thư phòng, bởi vì Diệp Ly rời đi mà có sự yên lặng ngắn ngủi. Một lúc lâu, Mặc Tu Nghiêu mới bình thản mở miệng nói: “Thanh Bách có lời gì muốn nói?” Từ Thanh Bách khẽ gật đầu nói: “Nghe nói… Quan viên của Ly thành có phê bình kín đáo với Ly nhi?”

Mặc Tu Nghiêu không khỏi nhướng mày cười một tiếng, “Những hạng người cổ giả kia là thứ gì, Từ Tứ công tử cũng không phải chưa từng tiếp xúc, còn có thể không rõ sao?” Từ Thanh Bách cúi

đầu, gật đầu nói: “Quả thật như thế, như vậy, Vương gia có ý kiến gì không?”

Mặc Tu Nghiêu hài lòng câu ra một nụ cười nói: “Chuyện này còn cần dựa vào Từ tứ công tử mới được ah.”

“Ta biết rồi.” Từ Thanh Bách gật đầu nói. Nụ cười trên mặt Mặc Tu Nghiêu càng thêm vui vẻ, nói chuyện với người thông minh chính là thoải mái. Từ tứ công tử luôn được khen là mạnh vì gạo, bạo vì tiền, ôn văn nhĩ nhã, nhưng thật ra thì cũng là chủ nhân có thù tất báo. Nếu không phải trong tính cách mang theo sự cường thế tuyệt đối, thì chỉ với bộ dáng thư sinh ôn nhã như vậy của Từ Thanh Bách, sao có thể thu thập những đại gia tộc Tây Lăng đến ngoan ngoãn nghe lời chỉ trong hai ba năm ngắn ngủn chứ? Mặc dù hiện tại năm vị công tử Từ gia đều lấy Từ Thanh Trần dẫn đầu, nhưng Mặc Tu Nghiêu cũng biết Từ đại công tử quá mức siêu nhiên, trái lại rất khó ở trong quan trường lâu dài. Cho nên, thật sự muốn làm chuyện gì, thì vẫn phải tìm Tứ công tử Từ gia ah.

Về phần những lão già đáng ghét kia sẽ bị Từ tứ công tử hành hạ thành dạng gì, thì Định Vương điện hạ tỏ vẻ: Không thèm để ý chút nào. Nếu như cho là những chuyện nhỏ nhặt lúc trước kia chính là sự trừng phạt của Định Vương, thì như vậy đã sai mười phần, hai chữ Định Vương này cũng đồng thời có có ý nghĩa: Hẹp hòi, mang thù, giận chó đánh mèo,…vvv….

“Hách Lan.” Ngoài cửa lớn của Định Vương phủ, Diệp Ly mỉm cười nhìn cô gái xinh đẹp như hoa, mặc một thân phục sức Bắc Cảnh trước mắt, cười nói.

“Định Vương phi!” Hách Lan công chúa mang theo nụ cười xinh đẹp chạy lên trước, cho Diệp Ly một cái ôm thật chặt, “Định Vương phi, đã lâu không gặp, ngươi vẫn xinh đẹp như vậy.” Diệp Ly hơi bất đắc

dĩ ôm lại nàng ấy, cười nói: “Không xinh đẹp động lòng người bằng công chúa.” Sống lâu ở thời đại này, Diệp Ly phát hiện mình đều có chút không có thói quen lễ vật gặp mặt nhiệt tình như vậy.

“Thật sao?” Hách Lan công chúa vui sướng nhìn Diệp Ly nói. Người khen nàng xinh đẹp tất nhiên có rất nhiều, nhưng có lời khen nào càng làm cho người ta thích thú bằng lời khen của vị mỹ nhân trong mắt mình chứ?

Diệp Ly cười nói: “Tất nhiên là thật. Xem ra hơn một năm này công chúa cũng đã sống rất vui vẻ.”

Hách Lan công chúa cười nói: “Cũng không tệ lắm, mặc dù Trung Nguyên các ngươi rất tốt, nhưng ta vẫn thích Bắc Cảnh hơn. Ta cũng nghe nói, một năm này ngươi cũng trải qua rất đặc sắc ah. Ta thật muốn hôm nào so võ công với ngươi một trận, trên đường chúng ta tới đây, dân chúng Trung Nguyên đều truyền tụng Định Vương phi giống như nữ chiến thần trên đời này đấy.”

“Hoan nghênh đã tới.” Diệp Ly cười nói: “Công chúa đi đường mệt mỏi, vào phủ phủ nghỉ ngơi trước đi. Mời vào.” Hách Lan công chúa cũng không khách khí, liền kéo tay Diệp Ly đi vào trong Định Vương phủ. Đi tới cửa, Diệp Ly đột nhiên dừng lại nhìn qua nơi nào đó ở ngoài cửa phủ, Hách Lan công chúa khó hiểu hỏi: “Sao vậy?” Diệp Ly mỉm cười nói một cách thản nhiên: “Không có gì, công chúa, mời.” Ở chỗ không có ai thấy, giơ tay lên ra hiệu cho Tần Phong, lúc nãy nàng rõ ràng cảm giác được cái hướng đó có người đang nhìn nàng chằm chằm. Tần Phong khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn hai người đi vào cửa lớn của Định Vương phủ, rồi mới phất tay chỉ huy thị vệ đi theo phương hướng mà Diệp Ly chỉ lục soát.

Trong Vương phủ, Hách Lan công chúa vừa kéo tay Diệp Ly đi vào trong, vừa thấp giọng nói: “Định Vương phi, có phải lại có kẻ nào

đang đối nghịch với Định Vương phủ nữa đúng không?”

Diệp Ly hơi ngạc nhiên nhướng mày, không nghĩ tới cảm giác của Hách Lan công chúa lại nhạy cảm đến vậy. Hách Lan công chúa vội vàng lắc đầu nói: “Không phải, là trên đường chúng ta tới đây đã từng gặp phải một đám thích khách, chính là chuyện trước khi vào Hồng Nhạn quan. Lúc đầu ta còn tưởng rằng là đám dư nghiệt thủ hạ của Nhậm Kỳ Ninh muốn tìm ta báo thù, nhưng sau đó lại cảm thấy không quá giống. Vừa tới Ly thành đã nghe nói có thích khách bắt cóc Nữ Vương Nam Chiếu, mới vừa rồi……” Mới vừa rồi Hách Lan công chúa cũng không phát hiện cái gì, chỉ là qua phản ứng của Diệp Ly mà đoán được có thể là Diệp Ly đã phát hiện cái gì. Nghĩ đến đây, Hách Lan công chúa cũng hơi ảo não thừa nhận mình quả thật kém hơn Định Vương phi một chút.

Diệp Ly than nhẹ một tiếng, thuật lại đơn giản chuyện đã xảy ra. Hách Lan công chúa cũng không để ý, cười nói: “Lá gan của tên Mặc Cảnh Lê này cũng không nhỏ, nếu có cơ hội, Bản công chúa cũng muốn gặp hắn ta.” Diệp Ly bất đắc dĩ lắc đầu cười nói: “Trái lại ta lại không hy vọng ngươi gặp phải hắn ta.” Mặc Cảnh Lê có thể phục kích ám sát Hách Lan công chúa trên đường tới đây, có thể thấy được đã thật sự điên rồi, hoàn toàn không thèm để ý mình có thể trở thành mục tiêu truy sát của các quốc gia.

Trong một con hẻm nhỏ mờ tối trong Ly thành, nam tử trung niên mặc một bộ quần áo thô sơ mộc mạc từ từ ngẩng đầu lên, trong mắt lóe ra tia sáng bén nhọn. Không hổ là Diệp Ly, thiếu chút nữa đã bị phát hiện! Nhớ tới cô gái dịu dàng mỹ lệ cười nói thản nhiên trong bộ áo trắng ở ngoài cửa Định Vương phủ, trên mặt nam tử trung niên hiện lên một tia thần sắc phức tạp. Trong chốc lát, không biết nhớ ra gì, sắc mặt lại trở nên dữ tợn mà vặn vẹo , “Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu! Ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

Trong dịch quán của sứ giả Đại Sở, gương mặt Mặc Cảnh Du âm trầm đẩy cửa phòng mình ra. Lúc nãy hắn lại nghe nói đoàn người của Hách Lan công chúa Bắc Cảnh gặp phải thích khách trên đường. Không cần nghĩ hắn cũng biết đây là ai làm, hiện nay thế lực của Định Vương phủ như mặt trời ban trưa, còn dám đối nghịch với Định Vương phủ, ngoại trừ kẻ điên Mặc Cảnh Lê kia ra, thì không nghĩ ra ai khác nữa.

Mới vừa vào cửa, liền đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng, Mặc Cảnh Du cảnh giác ngẩng đầu nhìn, liền thấy một người đang nghênh ngang ngồi trên giường êm trong phòng của mình đọc sách. Mặc Cảnh Du sửng sốt một chút, liền vội vàng xoay người đóng cửa lại, giận dữ thấp giọng hét: “Ngươi điên rồi! Lúc này ngươi lại còn dám nghênh ngang chạy đến đây!”

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng, khinh thường nhướng mày nói: “Ngươi sợ? Đừng lo, người của Định Vương phủ không phát hiện ra ta.”

Mặc Cảnh Du định thần nhìn lại, lúc này mới phát hiện Mặc Cảnh Lê khác lần trước hơn phân nửa. Hàm râu khiến người khác chú ý lúc trước đã bị cạo sạch sẽ, gương mặt hơi tái xám gày gò của lần trước cũng hơi trắng quá mức, trên người còn mặc một bộ quần áo thị vệ của Du Vương phủ Đại Sở. Nhìn qua cũng không giống như nam tử trung niên hơn ba mươi tuổi, mà lại càng giống một thanh niên hơi ốm yếu hơn hai mươi tuổi.

“Ngươi……” Mặc Cảnh Du đi đến nhìn chằm chằm Mặc Cảnh Lê, nhìn gần mới phát hiện gương mặt trắng của Mặc Cảnh Lê có chút mất tự nhiên, hóa ra là được thoa một tầng phấn. Mấy ngày nay Mặc Cảnh Lê cũng trôi qua không thoải mái, muốn nuôi trở về bộ dáng sống an nhàn sung sướng trước kia cũng không phải trong thời gian

ngắn là có thể làm được, tất nhiên chỉ có thể bôi son phấn để che giấu. Nhưng một đại nam nhân, cho dù bản thân Mặc Cảnh Du là người trong hoàng thất cũng có thói quen thích học đòi văn vẻ, nhưng cũng có chút không chịu nổi gương mặt bôi đầy son phấn này của hắn ta, không khỏi nhíu nhíu mày nói: “Ngươi trái lại biết dùng bất cứ thủ đoạn nào.” Cải trang như vậy, không phải là người quen thuộc với Mặc Cảnh Lê, chỉ sợ đứng ở ngay trước mặt cũng chưa chắc có thể nhận ra được. Khó trách Mặc Cảnh Lê không sợ.

Trên mặt Mặc Cảnh Lê vặn vẹo một chút, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại như cũ.

“Ngươi tìm ta có chuyện gì?” Mặc Cảnh Du hỏi, tư vị có nhược điểm nằm trong tay người khác cũng không quá tốt, cho nên Mặc Cảnh Du tuyệt đối không muốn nhìn thấy Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê cười nói: “Tất nhiên là có chuyện, hai ngày nữa chính là tiệc mừng của Định Vương phủ, chuyện mà ta muốn ngươi làm giúp ta cũng vào hôm đó.”

Mặc Cảnh Du nhướng mày, chờ hắn ta nói chuyện. Mặc Cảnh Lê nói: “Vào hôm đó, ta muốn ngươi mang tên Mặc Ngự Thần của Định Vương phủ kia ra.” Mặc Cảnh Du nhìn hắn ta một cách lạnh nhạt, “Ngươi cảm thấy ta có năng lực mang Thế tử của Định Vương phủ ra khỏi Định Vương phủ có thủ vệ sâm nghiêm sao? Huống chi, cho dù mang ra ngoài rồi, thì sau đó ta phải làm sao để thoát thân?”

“Đây là vấn đề của ngươi.” Mặc Cảnh Lê nói như việc không liên quan đến mình, “Biện pháp luôn là do người nghĩ ra được, chỉ cần ngươi nghĩ thì tất nhiên sẽ có biện pháp.”

Mặc Cảnh Du kiên quyết từ chối: “Ta không có cách nào.”

Mặc Cảnh Lê trầm mặc một lúc, rồi trầm giọng nói: “Không có cách

nào? Ta nhắc nhở ngươi… Ngươi không có cách nào, nhưng có lẽ Tiểu Hoàng đế mà ngươi mang đến kia sẽ có biện pháp.” Thần sắc Mặc Cảnh Du khẽ biến, “Ngươi muốn lợi dụng Hoàng thượng?” Đúng vậy, Mặc Tùy Vân mới mười một hai tuổi, cũng là trẻ con nên tất không dễ dàng khiến cho người khác hoài nghi.

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng nói: “Hoàng thượng? Ngươi gọi thật thuận miệng! Đừng nói cho trẫm ngươi đang lo lắng cho nó, dù sao cũng là con trai của Mặc Cảnh Kỳ, cho dù chết cũng không có quan hệ gì. Không phải sao?”

Mặc Cảnh Du trầm mặc một lúc lâu, rồi nói: “Ta biết rồi. Nhưng… Ngươi tốt nhất xác định ngươi thật sự có bản lãnh đó, nếu lật thuyền nửa đường… Ám vệ và Kỳ Lân của Định Vương phủ cũng không phải ngồi không.”

Mặc Cảnh Lê cười nói: “Ngươi yên tâm, đến hôm đó, bọn chúng sẽ rất bận. Mặt khác, còn một chuyện nữa.”

“Mặc Cảnh Lê, ngươi đừng có được voi đòi tiên!” Mặc Cảnh Du giận dữ, khẽ quát. Nhìn bộ dáng trong cơn giận dữ của hắn ta, Mặc Cảnh Lê nở nụ cười vui vẻ, nói một cách thản nhiên: “Đừng lo, chuyện này rất dễ dàng. Hôm tổ chức tiệc mừng của Định Vương phủ, ta muốn đi theo ngươi vào Định Vương phủ.”

“Ngươi điên rồi!” Mặc Cảnh Du cắn răng nói.

Mặc Cảnh Lê lơ đễnh nhìn hắn ta một cái, cũng không phản bác. Mặc Cảnh Du hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: “Ta biết rồi, nhưng trong tay ngươi……” Mặc Cảnh Lê gật đầu nói: “Ngươi yên tâm, chỉ cần thấy Mặc Ngự Thần, trẫm tất nhiên sẽ đưa hết cho ngươi những thứ mà ngươi muốn.”

“Ngươi tốt nhất nói lời phải giữ lời!” Mặc Cảnh Du oán hận nói.

“Két…” Ngoài cửa vang lên một tiếng tiếng vang nhỏ, mặt Mặc Cảnh Lê liền biến sắc phi thân ra ngoài chụp một cái, “Ai?” Cửa bị mở ra, một bóng người màu vàng sáng vội vả quẹo qua hành lang, Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng, vượt qua trước mấy bước ôm người trở về.

Thấy Mặc Tùy Vân bị ném vào phòng, sắc mặt Mặc Cảnh Du cũng khó coi, nhìn Mặc Cảnh Lê hỏi: “Làm sao bây giờ?” Mặc Cảnh Lê “Hừ”lạnh một tiếng nói: “Cái gì làm sao bây giờ? Nếu đã bị nó nghe thấy, thì giết là được.”

Sắc mặt Mặc Tùy Vân trắng bệch ngồi dưới đất, hoảng sợ nhìn hai người trước mắt. Hắn không cẩn thận thấy có người vào phòng của Mặc Cảnh Du, nên liền lén tới đây muốn xem xem là ai. Nhưng đúng lúc nhìn thấy Mặc Cảnh Du trở về, lại không nghĩ rằng lại nghe được mưu đồ bí mật của hai người, nhất thời vô ý đụng trúng vách tường, nên mới bị Mặc Cảnh Lê phát hiện.

“Du Vương thúc……” Mặc Tùy Vân hoảng sợ nhìn Mặc Cảnh Du. Mặc Cảnh Du nhíu nhíu mày, nói: “Nếu Hoàng thượng chết đột ngột, sẽ khiến Định Vương phủ hoài nghi. Đến lúc đó……”

Mặc Cảnh Lê suy nghĩ một chút, cũng than thở đồng ý với lời của Mặc Cảnh Du. Bây giờ Định Vương phủ chắc chắn đã phái trọng binh bảo vệ Mặc Ngự Thần, muốn dụ đi ra ngoài cũng không dễ dàng. Ít nhất trong số những người Đại Sở tới đây, chỉ có Mặc Tùy Vân là cơ hội lớn nhất. Nhưng mà……

“Cái… Cái gì cháu cũng không biết… Lê Vương thúc……” Mặc dù Mặc Cảnh Lê thay đổi không nhỏ, nhưng Mặc Tùy Vân vẫn nhận ra Mặc Cảnh Lê. Sự sợ hãi trên mặt càng nhiều hơn, với vị Vương thúc

giết chết Tiểu Hoàng đế tiền nhiệm Mặc Túc Vân này, vô luận là công chúa hay hoàng tử còn sống của Mặc Cảnh Kỳ, không có ai không sợ hắn ta.

Mặc Cảnh Lê híp mắt, nhìn chằm chằm Mặc Tùy Vân một hồi lâu, nói một cách lạnh nhạt: “Không muốn chết… Liền ngoan ngoãn nghe lời cho trẫm.”

Mặc Tùy Vân gật đầu lia lịa, lau nước mắt nói: “Cháu nghe lời… Lê Vương thúc, đừng, đừng giết cháu……”

Nhìn bộ dáng hoảng sợ của nó, Mặc Cảnh Lê hài lòng gật đầu, vươn tay kéo dậy. Mặc Tùy Vân sợ hãi đứng lên, dưới ánh mắt như mũi đao của Mặc Cảnh Lê thấp thỏm bất an. Mặc Cảnh Lê hỏi nó: “Đã biết phải làm gì chưa?”

Mặc Tùy Vân chần chờ một chút, rốt cuộc vẫn phải gật đầu.

“Có thể làm được không?” Mặc Cảnh Lê hỏi.

“Có thể.” Mặc Tùy Vân vội vàng gật đầu nói: “Mặc Ngự Thần, Mặc Ngự Thần muốn cháu tìm hắn ta chơi, mấy ngày qua cháu không có… Không có đi. Lát nữa cháu cháu rủ hắn ta ra ngoài chơi, hắn ta chắc chắn sẽ đi theo cháu.”

Khóe môi Mặc Cảnh Lê câu ra một nụ cười âm lãnh, giơ tay lên vỗ vỗ đầu Mặc Tùy Vân nói: “Rất tốt, Vương thúc biết cháu là đứa bé ngoan. Chỉ cần vào ngày tổ chức tiệc mừng của Định Vương phủ, cháu mang Mặc Ngự Thần ra khỏi Định Vương phủ, thì cháu sẽ vẫn là Hoàng đế Đại Sở, Vương thúc sẽ không hại cháu.”

Mặc Tùy Vân không nhịn được rùng mình một cái, nói nhỏ: “Vương thúc, cháu biết rồi……”

Chương 423: Tiểu Bảo bị phạt

Edit: Theresa Thai
Beta: Sakura

Mặc Tùy Vân trở về phòng của mình, lập tức đóng cửa lại, vén chăn lên nhét mình vào, trốn ở dưới tấm chăn gấm thật dày phát run cầm cập. Hắn cũng không phải là người dễ bị sợ hãi, nhưng với vị Lê Vương thúc này, tin tưởng ấn tượng của tất cả huynh đệ tỷ muội của cũng đều khắc sâu giống nhau. Lúc trước ở trong cung Nam Kinh, bọn họ đã tận mắt nhìn thấy Mặc Cảnh Lê hành hạ Mặc Túc Vân như thế nào. Còn có ánh mắt âm u mà hắn ta thỉnh thoảng quét về phía bọn họ, mỗi một dạng đều để lại bóng ma khắc sâu vào Mặc Tùy Vân từ lúc nhỏ. Lần này…… Mặc Tùy Vân run lên cầm cập, càng ôm chặt chăn hơn. Mới vừa hắn rõ ràng cảm giác được, Mặc Cảnh Lê cũng không phải hù dọa hắn mà thôi, mà thật sự muốn giết hắn.

“Không… Không, ta không thể chết được… Ta không thể chết được……” Mặc Tùy Vân thấp giọng lẩm bẩm, “Phải làm sao bây giờ… Làm sao bây giờ?” Dụ Mặc Ngự Thần đi ra ngoài để cho Mặc Cảnh Lê giết chết? Mặc Tùy Vân mạnh mẽ lắc đầu. Mặc dù hắn không thích Mặc Ngự Thần, huống chi trong tiềm thức luôn xem hắn ta thành địch nhân trong tương lai. Nhưng hiện tại… Hắn còn chưa có tư cách được so sánh với Mặc Ngự Thần và Định Vương phủ. Cho nên, địch nhân hiện tại của hắn tuyệt đối không phải là Mặc Ngự Thần. Còn có Định Vương… Vị Định Vương áo trắng tóc trắng đáng sợ kia. Nếu hắn hại chết Mặc Ngự Thần… Mặc Tùy Vân không nhịn được liền run lên, không được… Tuyệt đối không thể chọc tới Định Vương! Nhưng… Hắn nên làm cái gì bây giờ?

“Ai muốn ngươi chết?” Một tiếng cười hì hì truyền vào trong tai. Mặc Tùy Vân ngây ngốc, một hồi lâu sau mới phục hồi tinh thần lại tức khắc vén chăn lên, liền thấy Mặc Tiểu Bảo đang cười híp mắt ngồi ở bên giường tò mò nhìn mình, “Sao ngươi lại ở đây?” Thấy Mặc Tiểu Bảo, gương mặt Mặc Tùy Vân lập tức trắng bệch, vội vàng đứng dậy muốn nhìn xem phía ngoài có người hay không. Mặc Tiểu Bảo quay đầu cười nói: “Đừng lo, phía ngoài không có ai.”

Mặc Tùy Vân khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìm chằm chằm Mặc Tiểu Bảo im lặng xuất thần. Mặc Tiểu Bảo cũng không để ý, nhàn nhã ung dung ngồi ở một bên nhìn Mặc Tùy Vân đang đứng ngẩn người ở bên giường. Thật ra thì Mặc Tiểu Bảo cũng biết, so với Mặc Tùy Vân, mình tuyệt đối cũng coi là hạnh phúc. Ít nhất từ nhỏ đến lớn cậu đều được vui vẻ lớn lên trong sự bảo vệ của mọi người, mà không phải lớn lên trong sự nơm nớp lo sợ ở trong hậu cung, hiện tại còn bị triều thần và quyền quý Đại Sở xem thành bù nhìn mà thao túng như Mặc Tùy Vân. Dưới tình huống như thế, Mặc Tùy Vân còn có thể cẩn thận giấu diếm tâm tư của mình, cũng khó trách Phụ vương lại có vài phần coi trọng hắn ta.

Mặc Tùy Vân cũng đang đánh giá Mặc Tiểu Bảo, trong lòng do dự qua lại. Hắn biết, hiện tại rất có thể Mặc Cảnh Lê còn chưa đi. Nếu như hiện tại hắn gọi… Rất nhanh, Mặc Tùy Vân lắc đầu, Mặc Tiểu Bảo tuyệt đối không thể tới đây một mình. Cho dù chính hắn ta nghịch ngợm thì người của Định Vương phủ cũng sẽ âm thầm bảo vệ. Cho dù Mặc Cảnh Lê giết Mặc Ngự Thần, thì cuối cùng xui xẻo phải thừa nhận cơn giận của Định Vương vẫn là bọn hắn. Trừ phi… Mặc Cảnh Lê có thể giết Định Vương! Nhưng, Mặc Cảnh Lê có thể giết được Định Vương sao? Dĩ nhiên là không thể nào, nếu như Mặc Cảnh Lê có bản lãnh này, thì lúc này ngôi vị Hoàng đế cũng đã không tới phiên hắn ngồi.

Cho nên… Không thể hãm hại Mặc Ngự Thần! Ít nhất, không thể để

cho Mặc Ngự Thần chết ở đây!

“Đi! Ngươi đi mau!” Mặc Tùy Vân phục hồi tinh thần lại, đẩy Mặc Tiểu Bảo ra ngoài cửa sổ.

Mặc Tiểu Bảo hơi kinh ngạc nhìn hắn ta nói: “Ngươi làm gì vậy? Ta tới tìm ngươi chơi, ngươi cứ đuổi ta đi như vậy sao?” Mặc Tùy Vân hơi tức giận nói: “Hôm nay ta hơi mệt, ngươi đi đi!”

Hắn ta càng nóng ruột, Mặc Tiểu Bảo lại càng nhàn nhã ung dung, cười híp mắt nằm gục ở trên bàn nói: “Ngươi mệt thì cứ nghỉ ngơi đi, ta cũng sẽ không quấy rầy ngươi.” Mặc Tùy Vân nóng ruột đến quả thật muốn khóc, nếu không phải hắn không có bản lãnh đó, thì quả thật muốn trực tiếp nắm Mặc Tiểu Bảo ném xuống rồi. Mặc Tiểu Bảo phe phẩy nhẹ nhàng lông mi thật dài, nụ cười chân thành nhìn hắn ta, chậm rãi nói: “Ngươi nóng nảy như vậy làm gì? Thật giống như sợ người khác biết ta ở đây vậy. Ngươi yên tâm, nơi này là Ly thành, cho dù Du Vương biết ta lén tới đây, cũng sẽ không làm gì ta.”

Du Vương cái rắm! Ở trong lòng Mặc Tùy Vân mắng thầm: “Tóm lại, ngươi nhanh đi đi! Hôm nay ta không muốn chơi.”

“Ta muốn chơi là được, không bằng chúng ta đi chơi đi?” Ánh mắt Mặc Tiểu Bảo sáng lên, cười híp mắt nói.

“Mặc Tiểu Bảo Thế tử, ta cầu ngài, đi về đi được không?” Mặc Tùy Vân không nhịn được van nài, hắn làm vậy là vì mạng nhỏ của ai ah. Mặc Tiểu Bảo nhướng nhướng tuấn mi, vỗ vỗ bả vai Mặc Tùy Vân, thấp giọng cười nói: “Được rồi, không đùa ngươi nữa. Huynh đệ, có chuyện gì khó xử nói cho ta biết, ở trên đất Ly thành này còn có chuyện mà Bản Thế tử không làm được sao?” Mặc Tiểu Bảo bày ra một bộ dáng chúng ta là huynh đệ, làm huynh đệ giúp nhau mọi việc không tiếc cả mạng sống.

Mặc Tùy Vân hơi khinh thường liếc Mặc Tiểu Bảo một cái, một đứa bé chưa dứt sữa còn thấp hơn cả mình chỉ biết chơi như vậy thì có thể làm gì được? Đừng để cho Mặc Cảnh Lê biết hắn ta ở đây, sau đó bị Mặc Cảnh Lê làm thịt thì hắn đã cảm tạ trời đất rồi. Mặc Tùy Vân tức giận nói: “Tóm lại, ngươi nhanh đi cho ta!”

Thấy hắn ta không chịu mở miệng, Mặc Tiểu Bảo cũng không ép buộc nữa, nhún vai nói: “Vậy ta đi về trước, có chuyện gì sai người đến Định Vương phủ tìm ta nha.”

“Ta biết rồi, đi mau đi!” Thấy hắn ta rốt cuộc đã chịu đi, đương nhiên Mặc Tùy Vân đồng ý luôn miệng, liền kéo đẩy hắn ta đến bên cửa sổ. Mặc Tiểu Bảo tức giận đẩy tay hắn ta ra nói: “Một chỗ đi một lần thì thôi. Lại cửa sổ nữa, ta đang chờ bị bắt sao?” Đến một góc trong phòng, Mặc Tiểu Bảo tung người nhảy lên tường mượn lực, liền ngồi vững vàng trên xà nhà, quay đầu phất phất tay với Mặc Tùy Vân, Mặc Tiểu Bảo liền vạch ra một lỗ không biết đã có từ lúc nào trên nóc nhà rồi chui ra ngoài.

Thấy Mặc Tiểu Bảo lộ ra một tay khinh công như vậy, Mặc Tùy Vân vẫn sửng sốt một chút. Mặc dù hắn đã từng nhìn thấy không ít người có khinh công cao minh hơn Mặc Tiểu Bảo, nhưng những người đó đều lớn hơn Mặc Tiểu Bảo rất nhiều. Tuổi nhỏ như thế, mà đã có thể hơn người như vậy cũng khó trách Mặc Tiểu Bảo dám lẻn vào dịch quán Đại Sở ngay trong ban ngày. Cuối cùng đã tiễn Mặc Tiểu Bảo đi, Mặc Tùy Vân cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Hoàng thượng.” Ngoài cửa vang lên tiếng Mặc Cảnh Du, thân thể Mặc Tùy Vân cứng đờ nhưng rất nhanh liền khôi phục, đi tới mở cửa, “Du Vương thúc.” Mặc Cảnh Du đứng ở cửa, nhìn Mặc Tùy Vân một cách kỳ quái, nói: “Sao lại khóa cửa?”

Mặc Tùy Vân cắn cắn góc môi, thấp giọng nói: “Du Vương thúc, cháu… Cháu……”

Mặc Cảnh Du hiểu rõ nhìn nó nói: “Cháu sợ?” Mặc Tùy Vân nặng nề gật đầu, Mặc Cảnh Du hơi bất đắc dĩ thở dài nói: “Chuyện cho tới bây giờ, chúng ta cũng không thể không làm. Hoàng thượng, cháu cũng không phải con nít, rất nhiều chuyện hẳn là đã hiểu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Tùy Vân buồn rầu, thấp giọng nói: “Cháu biết rồi, Du Vương thúc. Lê… Lê Vương thúc đi chưa?”

“Đi!” Mặc Cảnh Du trầm giọng nói, nhắc tới Mặc Cảnh Lê sắc mặt của hắn cũng không quá tốt, thấp giọng nguyền rủa: “Cái kẻ điên kia! Ai biết hắn ta lại đi làm cái gì rồi! Hoàng thượng đừng sợ. Ngày mai… Cháu chỉ cần dựa theo biện pháp của Vương thúc mà làm, không sao.”

Mặc Tùy Vân biết điều gật đầu, “Cháu biết rồi, Vương thúc.”

Thấy mặt mày nó ủ rũ, Mặc Cảnh Du cũng biết mới vừa rồi chắc chắn nó đã bị sợ đến không nhẹ. Ở trong số những hoàng tử còn dư lại của Mặc Cảnh Kỳ, biểu hiện của Mặc Tùy Vân đã xem như rất tốt rồi. Nếu như Mặc túc Vân đã băng hà gặp phải chuyện như thế, chỉ sợ đã sợ đến khóc oa oa rồi.

“Vương thúc không quấy rầy cháu nữa, cháu cố gắng nghỉ ngơi đi.” Mặc Cảnh Du nhẹ giọng nói.

“Dạ, Vương thúc.” Mặc Tùy Vân thấp giọng nói.

Mặc Cảnh Du vỗ vỗ bả vai Mặc Tùy Vân, xoay người đi ra ngoài. Thấy Mặc Cảnh Du rời đi, Mặc Tùy Vân thở phào nhẹ nhõm, đóng cửa quay đầu lại nhìn nóc phòng đã không có bất kỳ khác thường gì,

rỗi liền ngã vào trong chăn gấm thật dày một lần nữa.

Trên nóc phòng của Mặc Tùy Vân, hai thân hình nhỏ nhắn nằm úp sấp không nhúc nhích, bởi vì chọn vị trí vừa vặn ở dưới mái hiên của nóc phòng, lại có nhánh cây che giấu, nên nếu có người đi lên nóc phòng mà không đứng ở trước mặt thì cũng căn bản không phát hiện được bọn họ. Mặc Tiểu Bảo nằm sắp trên nóc nhà không có chút hình tượng nào, cười híp mắt nói: “Hóa ra là như vậy ah.”

Ở bên cạnh, Tần Liệt tức giận liếc hắn ta một cái, thấp giọng nói: “Còn không đi? Ngươi không nghe thấy sao, mới vừa rồi tên Mặc Cảnh Lê kia ở đây đó.” Mặc Tiểu Bảo nói hơi tiếc nuối: “Chỉ tiếc chúng ta biết quá muộn, người đã chạy mất rồi.”

“Chẳng lẽ Tiểu Thế tử còn muốn làm gương cho binh sĩ, tự mình bắt được tên kia ư?” Tần Liệt giễu cợt đầy cay nghiệt.

Mặc Tiểu Bảo liếc mắt, “Ngươi từng nghe nói võ công của Mặc Cảnh Lê rất cao sao? Hắn ta lẻn vào dịch quán Bản Thế tử cũng không tin hắn ta còn mang theo thị vệ. Trực tiếp gọi người nhào tới, chúng ta nhiều người còn sợ không bắt được hắn ta ư?”

Tần Liệt nhún nhún vai nói: “Kế hoạch rất tốt, đáng tiếc người đã đi mất. Chúng ta còn phải nằm sấp tới lúc nào?” Mặc Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn sắc trời, hơi ngượng ngùng nói: “Thế nào cũng phải đợi đến trời tối đi?” Ngộ nhỡ bị bắt được, mặc dù dưới ban ngày ban mặt bị phát hiện thì chắc chắn sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chắc chắn cũng sẽ đả thảo kinh xà ah.

Tần Liệt không sao cả, nhướng mày nói: “Dường như Mặc Tùy Vân cũng không muốn làm việc dựa theo ý của Mặc Cảnh Du.”

Mặc Tiểu Bảo gật đầu nói: “Chỉ cần hắn ta còn chưa ngu hoàn toàn,

thì cũng sẽ không nguyện ý.” Mặc Cảnh Du là bị Mặc Cảnh Lê bắt được nhược điểm, Mặc Tùy Vân lại không có. Tội gì phải cùng đi chịu chết với Mặc Cảnh Du chứ? Vô luận cuối cùng có thành công hay không, thì hắn ta chắc chắn đều phải chết.” Mặc Tiểu Bảo nằm sấp trên nóc nhà nâng cằm lên xuất thần. Nhìn nụ cười quái dị của hắn ta, Tần Liệt hơi im lặng vuốt cánh tay đang nổi da gà, hỏi: “Ngươi lại muốn làm gì?” Tần Liệt thật sâu cảm thấy, bị phái tới làm bạn với Tiểu Thế tử Định Vương phủ này quả thực chính là một khảo nghiệm khổng lồ mà trời cao ban cho mình. Tính tình Mặc Tiểu Thế tử hay thay đổi, nói gió chính là mưa, luôn thích khiêu khích Định Vương, càng chiến càng bại, khi bại khi thắng làm không biết mệt. Điều này thì cũng thôi, nhưng cả gan làm loạn, làm việc khó lường thời thời khắc khắc đều đang khảo nghiệm trái tim này của hắn.

Mặc Tiểu Bảo cười híp mắt chọc chọc Tần Liệt nói: “Ngươi nói, chúng ta có thể xúi giục Tiểu Hoàng đế phía dưới kia không?”

Tần Liệt nhìn trời, nói một cách bình tĩnh: “Người ta xem ngươi là kẻ địch giả tưởng, ngươi cảm thấy ngài có thể xúi giục hắn ta sao?”

“Chuyện này khác.”Mặc Tiểu Bảo nói: “Mẹ ta nói, trên đời không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Hiện tại Mặc Tùy Vân không muốn đối đầu với Định Vương phủ, lúc này đối đầu với Định Vương phủ thì hắn ta cũng không chiếm được ích lợi gì, hơn nữa còn hỏng bét. Đã như vậy, tại sao không thể hợp tác với chúng ta chứ? Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu ah, ta cảm thấy nếu phải chọn một bên, thì chắc chắn hắn ta tình nguyện lựa chọn hợp tác với Định Vương phủ.”

“Đáng tiếc người ta mới vừa đẩy ngươi ra ngoài.”Tần Liệt ung dung nhắc nhở.

Mặc Tiểu Bảo giơ tay lên gãi gãi đầu nhỏ của mình, chân mày tuấn tú

nhíu lại suy tư một lúc lâu, rồi mới nói: “Hắn ta không tin ta.” Lúc trước diễn trò diễn quá giống, nên trong mắt Mặc Tùy Vân, có lẽ hắn chính là một đứa bé không hiểu gì cả, chỉ biết ăn uống vui chơi.

“Vậy ngươi muốn làm gì?” Tần Liệt hỏi. Mặc Tiểu Bảo nói: “Ngươi ở đây chờ, ta đi xuống một lần nữa.” Tần Liệt cũng biết mình căn bản không nói lại Mặc Tiểu Bảo, nên lặng yên không tiếng động nằm sấp ở chỗ cũ, nhìn Mặc Tiểu Bảo lại vạch ra từng miếng ngói lưu ly vừa mới đắp lại, rồi sau đó liền nhảy xuống qua lỗ nhỏ đó.

Đợi đến khi màn đêm buông xuống, Mặc Tiểu Bảo mới mang theo Tần Liệt cùng vẻ mặt vui vẻ trở về Định Vương phủ. Mới vừa vào cửa liền thấy Mặc thúc đứng ở cửa chờ bọn họ quăng cho mỗi người một ánh mắt thương hại, Mặc Tiểu Bảo lập tức cảm thấy chuyện lớn không ổn, vội vàng chạy đến trước mặt Mặc tổng quản, ngoan ngoãn cười nói: ” Mặc gia gia……”

Mặc tổng quản vội vàng nói: “Lão nô không dám, Tiểu Thế tử gọi lão nô là tổng quản được rồi.”

Mặc Tiểu Bảo cũng không quan tâm cái này, cười híp mắt hỏi: “Mặc gia gia, Phụ vương và mẹ cháu đang ở đâu?” Mặc tổng quản nói: “Vương gia và Vương phi đều đang ở thư phòng chờ Tiểu Thế tử đấy.” Đôi vai của Mặc Tiểu Bảo lập tức xụ xuống, vẻ mặt ủ rũ nói: “Xong rồi. Buổi sáng lúc ra cửa đã nói với mẹ và Phụ vương rằng tối nay sẽ về.” Mặc Tiểu Bảo kiên quyết không thừa nhận mình chưa từng nghĩ tới dịch quán của Đại Sở dễ vào có thể là tình trạng không tốt hay không. Ngoài ra hợp tác với người nào đó lại nhất thời hơi đắc ý nên quên giờ giấc.

Mặc tổng quản trìu mến vỗ vỗ bả vai Tiểu Thế tử nói: “Vương gia và Vương phi đang chờ Tiểu Thế tử đó, Tiểu Thế tử nhanh đến thư phòng đi.”

Cháu có thể không đi không? Mặc Tiểu Bảo bày ra bộ dáng đáng thương nhìn Mặc tổng quản.

Mặc tổng quản cho ngài ấy một ánh mắt lực bất tòng tâm, Mặc Tiểu Bảo chỉ đành phải ủ rũ cúi đầu đi từ từ về phía thư phòng.

“Ơ? Tiểu Thế tử của chúng ta đã về ah.” Trong thư phòng, Mặc Tu Nghiêu đang ngồi dựa vào giường êm cầm một quyển sách lười biếng mở ra. Thấy Mặc Tiểu Bảo đi vào, quăng cho nó một ánh mắt cười như không cười. Mặc Tiểu Bảo cẩn thận từng ly từng tí nhìn qua Diệp Ly đang ngồi ở bên kia, sắc mặt càng thêm buồn khổ. Chỉ thấy Diệp Ly đang ngồi ngay ngắn trên ghế, thần sắc lạnh nhạt nhìn cậu, ngoại trừ một tia yên tâm hiện lên trong đáy mắt sau khi thấy cậu vào cửa ra, ấy vậy mà lại không lộ ra vẻ gì khác cả. Trong miệng Mặc Tiểu Bảo phát khổ, mẹ tức giận còn hỏng bét hơn Phụ vương tức giận ah.

“Mẹ, Tiểu Bảo đã về rồi ạ.” Đi tới trước mặt Diệp Ly, Mặc Tiểu Bảo nhỏ giọng nói.

Diệp Ly lơ đễnh nhìn nó, nhẹ giọng hỏi: “Sao trễ như thế mới về?”

Mặc Tiểu Bảo thấp giọng nói: “Con đến dịch quán Đại Sở tìm Tiểu Hoàng đế chơi ạ.”

Thật ra thì những chuyện này sao Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu lại không biết được chứ? Cho dù Mặc Tiểu Bảo lén chạy ra, thì bên cạnh cũng vẫn có không ít người đi theo. Hơn nữa Mặc Tiểu Bảo luôn luôn rất biết chừng mực, bình thường sẽ không cố ý bỏ rơi ám vệ đi theo. Nếu không phải như vậy, thì trễ như thế mà Mặc Tiểu Bảo vẫn chưa về, cả Định Vương phủ cũng đã ồn ào lật trời từ lâu rồi.

Diệp Ly mỉm cười nhìn nó nói: “Xem ra dịch quán Đại Sở rất thú vị nhỉ? Khiến cho con quên luôn cả giờ giấc phải trở về phủ. Ngày mai mẹ phải đi hỏi Du Vương xem, rốt cuộc trong dịch quán của Đại Sở hắn ta có thứ gì hấp dẫn Tiểu Thế tử của chúng ta đến như vậy.”

Diệp Ly luôn luôn không thích ràng buộc con cái quá mức, cho nên Mặc Tiểu Bảo vẫn luôn tự do tự tại chạy một mình khắp Ly thành. Nhưng có một điểm, đó là trừ lúc ở Ly Sơn thư viện ra, thì trước khi mặt trời lặn phải về nhà. Cho dù có ở lại Từ gia, thì cũng phải phái người về thông báo một tiếng trước. Nhưng hôm nay không nói đến lúc này Mặc Tiểu Bảo mới trở về, mà từ đầu tới cuối cũng chưa từng nói với bất kỳ ai nó đã làm gì. Nếu không phải có ám vệ đi theo, mà là đang ở trong gia đình bình thường thì lúc này đã nóng ruột lo lắng muốn chết từ lâu rồi.

“Mẹ… Là Tiểu Bảo không suy nghĩ chu đáo, Tiểu Bảo biết sai rồi.” Vẻ mặt Mặc Tiểu Bảo đau khổ nhận sai, cậu vội vã lén đi tìm Mặc Tùy Vân, đúng là không có thông báo gì cả. Cũng có thể là do biết có ám vệ đi theo mình, cho nên mới không thấy sợ hãi như vậy đi.

“Sai chỗ nào?” Diệp Ly hỏi.

Mặc Tiểu Bảo biết vâng lời cúi đầu, “Tiểu Bảo không nên lén đi ra ngoài mà không nói cho mẹ và Phụ vương biết, không nên về trễ mà không phái người trở về bẩm báo khiến cho mẹ lo lắng, không nên lén chạy đi tìm Tiểu Hoàng đế Đại Sở……”

Nhìn bộ dáng cúi đầu đáng thương của , Diệp Ly mềm lòng, giơ tay lên xoa bóp cái đầu nhỏ của nó nói: “Chuyện quan trọng trong Ly thành, mẹ và Phụ vương cũng không gạt con, chuyện Nữ Vương và Vương tử Nam Chiếu bị Mặc Cảnh Lê bắt cóc, con cũng biết đến. Hiện nay Mặc Cảnh Du và Mặc Cảnh Lê đều không rõ ràng, con còn tự mình đưa lên cửa. Lỡ như Mặc Cảnh Lê liều cái cá chết lưới rách

bắt con, thì đến lúc đó phải làm sao đây?”

“Mẹ, con sai rồi.” Cảm nhận được sự lo lắng của mẹ, Mặc Tiểu Bảo càng thêm áy náy. Cậu một lòng cảm thấy Mặc Tùy Vân rất ngu rất ngốc, muốn tìm hắn ta để thám thính chút tin tức. Chỉ cảm thấy vì dưới ban ngày ban mặt, nên cho dù Mặc Cảnh Du và Mặc Cảnh Lê có cấu kết thì cũng không dám làm gì hắn. Nhưng đã quên chó cùng rứt giậu, lỡ như Mặc Cảnh Lê mất hết lý trí muốn liều ngươi chết ta sống với Định Vương phủ, thì mình chạy vào dịch quán của Đại Sở chính là lợi thế tốt nhất của hắn ta.

Diệp Ly giơ tay lên gõ cái đầu nhỏ của nó một cái, nói một cách thản nhiên: “Nếu đã biết sai rồi… Cấm túc ba tháng. Mỗi ngày viết ba mươi trang chữ, đưa cho Cậu cả của con kiểm tra.”

“Mẹ……” Mặc Tiểu Bảo thật muốn khóc, cấm túc là hình phạt mà Mặc Tiểu Bảo ghét nhất trong tất cả các hình phạt. Không thể ra khỏi tiểu viện của mình, cũng sẽ không có ai đi tìm hắn chơi, chỉ có thầy giáo thay phiên dạy học mỗi ngày. Lại càng không cần phải nói còn có ba mươi trang chữ thư pháp nữa. Không giống với chép sách, luyện thư pháp yêu cầu rất nghiêm khắc. Mà Cậu cả có thư pháp vô cùng tốt lại càng cực kỳ nghiêm khác với cái yêu cầu này, lúc Mặc Tiểu Bảo vừa mới bắt đầu luyện chữ, có đôi khi trong mười trang chữ cũng không tìm ra một trang làm cho Từ Thanh Trần hài lòng. Nói cách khác, mẹ nói ba mươi trang thì cuối cùng có khả năng hắn phải viết tới bốn mươi, năm mươi, thậm chí là hơn một trăm trang.

Diệp Ly lơ đễnh nhìn nó, mỉm cười không nói. Mặc Tiểu Bảo lập tức biết ở chỗ mẹ không có hy vọng, chỉ đành phải đưa mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu ở gần đó, “Phụ vương……”

Mặc Tu Nghiêu ngồi dậy, nhìn vẻ mặt Mặc Tiểu Bảo cầu khẩn đang nhìn mình nhíu mày, bình thản cười nói: “A Ly, phạt Tiểu Bảo như

vậy không thích hợp.” Đôi mi thanh tú Diệp Ly khẽ nhướng, nhìn Mặc Tu Nghiêu hơi ngoài ý muốn. Trong ngày thường nếu bắt gặp nàng phạt Mặc Tiểu Bảo, Mặc Tu Nghiêu chỉ ngại phạt quá nhẹ, không đổ dầu vào lửa đã coi như rất tốt rồi. Thay Mặc Tiểu Bảo cầu tình, vẫn là lần đầu tiên.

“Không thích hợp chỗ nào?” Diệp Ly hỏi.

Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng nói: “Hai ngày nữa chính là tiệc tròn một tuổi của Lân nhi và Tâm nhi, đến lúc đó Tiểu Bảo làm ca ca lại bị cấm túc, chẳng phải là… Khiến cho ngoại nhân chê cười sao?”

Diệp Ly nhíu mày, bữa tiệc lớn như vậy, Tiểu Thế tử Định Vương phủ Mặc Tiểu Bảo không tham dự quả thật không nói rõ được. Nhưng mà điều này cũng không phải chuyện lớn gì, đến lúc đó thả ra là được.

Mặc Tu Nghiêu đi tới bên cạnh Diệp Ly ngồi xuống, cười nói: “Ta biết nàng lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Bảo, cho nên mới muốn cấm túc nó. Nhưng mà, Tiểu Bảo đã không phải là con nít nữa, lần này chắc cũng là ngoài ý muốn thôi. Tiểu Bảo, có phải không?”

Thấy Phụ vương cầu tình cho mình, Mặc Tiểu Bảo mừng rỡ, gật đầu lia lịa nói: “Đúng ạ, mẹ, con không phải cố ý về trễ , con ở dịch quán nghe được chuyện rất quan trọng.”

“Nói xem.” Diệp Ly gật đầu.

Mặc Tiểu Bảo vội vàng thuật lại tất cả những gì mình nghe được ở dịch quán, còn cả buổi nói chuyện với Mặc Tùy Vân nữa, rồi sau đó mới nói: “Cho nên, con là sợ lỡ như bị thị vệ của Đại Sở phát hiện, chẳng phải là đả thảo kinh xà sao. Cho nên… Cho nên mới chờ tối rồi mới cùng Tần Liệt ra khỏi dịch quán. Mẹ, con thật sự biết sai rồi.”

Sắc mặt Diệp Ly thay đổi, “Mặc Cảnh Lê ở trong dịch quán, sao không cho người đi ra ngoài bẩm báo? Lỡ như xảy ra chuyện gì……” Mặc Tu Nghiêu giơ tay lên cầm bàn tay hơi lạnh của Diệp Ly, nhìn Mặc Tiểu Bảo nói: “Cho nên, con và Mặc Tùy Vân đàm phán xong rồi?”

Mặc Tiểu Bảo hơi bất đắc dĩ nói: “Mặc Tùy Vân không tin con. Phải ở có người đại biểu cho Phụ vương đi một chuyến mới được.”

Mặc Tu Nghiêu trầm tư chốc lát, rồi gật đầu nói: “Lát nữa cha kêu Hàn Minh Nguyệt đi một chuyến.” Nói xong, vỗ vỗ đầu nhỏ của Mặc Tiểu Bảo nói: “Con làm rất tốt, Phụ vương rất vui mừng. Nhưng… Vẫn hơi lỗ mãng một chút. A Ly, hình phạt của nó liền dời lại nửa tháng sau đi.”

“Phụ vương?” Nghe vậy, Mặc Tiểu Bảo kêu rên lên. Phụ vương không phải đang xin tha cho cậu sao? Tại sao… Tại sao vẫn bị phạt?

Mặc Tu Nghiêu cười chân thành nhìn con trai, dịu dàng hỏi: “Sao? Không hài lòng sao? Vậy nếu không liền theo ý mẹ con, bắt đầu từ ngày mai cấm túc, thế nào?” Mặc Tiểu Bảo lập tức im lặng, ủ rũ lắc đầu nói: “Không có, cám ơn Phụ vương.”

Mặc Tu Nghiêu hài lòng gật đầu nói: “Đây mới là con trai ngoan của Phụ vương, ngoan, trở về dùng bữa rồi nghỉ ngơi đi.”

Hèn hạ! Mặc Tiểu Bảo ở chỗ Diệp Ly không nhìn thấy, lấy ánh mắt lăng trì Mặc Tu Nghiêu.

Mặc Tu Nghiêu cười một tiếng đáp lại: Là chính con tự mình làm sai bị mẹ con tóm được đuôi, liên quan gì đến Bản vương?

Rõ ràng cha đã giao chuyện của Mặc Tùy Vân cho con làm!

Bản vương không có nói con có thể về nhà vào lúc nửa đêm.

Lại thua trong tay cha một lần nữa, Mặc Tiểu Bảo vừa im lặng nghiến răng, vừa ngoan ngoãn cáo lui, “Mẹ, Phụ vương, con cáo lui.” Diệp Ly gật đầu, than nhẹ một tiếng, xoa tóc con trai nói: “Đi về nghỉ ngơi sớm đi.”

Nhìn Mặc Tiểu Bảo đi ra ngoài, Diệp Ly hơi bất đắc dĩ khẽ thở dài. Mặc Tiểu Bảo quá thông minh, học được cũng nhiều, nàng cũng không muốn trói buộc nó như vậy. Nhưng hiện tại nó thật sự vẫn còn quá nhỏ, tính cách vẫn không tránh được có mấy phần vọng động và tùy hứng của con nít, khiến cho người ta phải lo lắng.

Mặc Tu Nghiêu ôm nàng, ôn nhu an ủi: “Đừng lo, Tiểu Bảo sẽ từ từ lớn lên, lúc Bản vương bằng tuổi nó, còn không bằng nó đâu.” Đây có thể tính là lời khen ngợi cao nhất của người cha Mặc Tu Nghiêu dành cho con trai, đáng tiếc Mặc Tiểu Bảo cũng sẽ vĩnh viễn không biết.

Diệp Ly dựa vào ngực hắn, khẽ gật đầu một cái.

Chương 424: Nhược điểm của công tử Thanh Trần

Edit: Theresa Thai
Beta: Sakura

Thư viện Ly Sơn

Thanh Vân tiên sinh đang ngồi trong rừng trúc ở phía sau núi của thư viện thong thả phẩm trà như thường ngày. Bây giờ thư viện Ly Sơn đã đi vào con đường phát triển đúng đắn, hơn nữa tuổi tác của Thanh Vân tiên sinh đã cao cũng không thích hợp tự mình giảng bài nữa, trừ ra thường cách một vài ngày Thanh Vân tiên sinh sẽ tự mình dạy học cho học sinh, thì phần lớn thời gian đều vẫn rất thanh nhàn.

Trong rừng trúc, hôm nay cũng vô cùng náo nhiệt. Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly mang Mặc Tiểu Bảo, Lân nhi và Tâm nhi, còn có mọi người của Từ gia tề tụ đến đây. Tuy rằng sau khi lớn tuổi đều thích yên tĩnh, nhưng nhìn con cháu vui đùa bên gối, trên mặt Thanh Vân tiên sinh vẫn có thêm mấy phần tươi cười.

“Ngày mai chính là tiệc tròn một tuổi của Lân nhi và Tâm nhi, hôm nay các con còn ra thành làm gì?” Thanh Vân tiên sinh vừa uống trà do Diệp Ly tự tay pha, vừa hỏi.

Diệp Ly cười nói: “Chính là bởi vì ngày mai là tiệc tròn một tuổi của hai tiểu gia hỏa, nên chúng cháu mới tới đón ông ngoại về thành ạ.”

Thanh Vân tiên sinh cười nhìn con bé nói: “Chẳng lẽ ông đã già đến

nỗi chính mình không thể về thành sao?”

Mặc Vô Ưu dựa vào Diệp Ly che miệng cười khẽ, nói: “Rõ ràng là Vương phi nói, đã trở về lâu như vậy còn chưa tới thỉnh an Thanh Vân tiên sinh, nên mới tự mình chạy tới, ai biết mọi người cũng đều muốn cùng đi theo.”

Vân Ca cũng bị Từ Thanh Trần cùng mang tới, cười tít mắt nhìn mọi người nói: “Ngoài thành rất thú vị ạ, mọi người đều thích.”

Diệp Ly hơi xấu hổ nhìn Thanh Vân tiên sinh, trở về hơn một tháng, mà nàng vẫn không rảnh ra thành thỉnh an ông ngoại, ngay cả Tứ ca và Thanh Viêm vừa trở về từ bên ngoài cũng đều đã tới, thật quá bất hiếu.

Thanh Vân tiên sinh nhìn Diệp Ly đầy từ ái cười nói: “Các con đều có chính sự phải làm, ông ngoại vẫn luôn ở đây, lúc nào tới mà không được? Chút chuyện nhỏ này cần gì để trong lòng?”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Ly nhi bất hiếu, khiến ông ngoại lo lắng, còn để cho mấy người kia tới quấy rầy ông ngoại nữa.”

Thanh Vân tiên sinh lắc lắc đầu, ra hiệu cho Diệp Ly không cần để ý. Nhìn nhìn Mặc Tu Nghiêu đang ngồi ở bên cạnh nhìn Diệp Ly, còn có mấy đứa bé xung quanh, vừa lòng khẽ gật đầu. Lúc trước gả Diệp Ly cho Mặc Tu Nghiêu, kỳ thật Thanh Vân tiên sinh chẳng phải hết sức hài lòng, chỉ là tình thế không thể không làm như vậy, Thanh Vân tiên sinh vẫn cảm thấy áy náy vì đã không chăm sóc tốt đứa con duy nhất mà con gái để lại. May mắn, tính cách Ly nhi không giống như đứa con gái đã mất sớm của ông, qua nhiều năm như vậy, trái lại bây giờ hai người lại thành một đôi thần tiên quyến lữ mà ai ai cũng đều cực kỳ hâm mộ. Đương nhiên Thanh Vân tiên sinh cũng nhìn ra, Mặc Tu Nghiêu xem cháu gái quan trọng hơn bất kỳ thứ gì. Diệp Ly có thể

hạnh phúc như thế, Thanh Vân tiên sinh liền hết sức hài lòng, nơi nào còn sẽ để ý mấy thứ râu ria khác.

“Nghe nói mấy ngày nay xảy ra không ít chuyện, Nữ Vương Nam Chiếu còn chưa tìm được sao?” Thanh Vân tiên sinh hỏi.

Từ Thanh Trần hơi hơi nhíu mày nói: “Ông nội cứ yên tâm, công chúa An Khê và Vương tử không sao, hai ngày nữa… Có lẽ sẽ có kết quả.” Đến cùng thì cũng là nằm trong lãnh thổ của Định Vương phủ, nếu thật sự để cho Mặc Cảnh Lê đùa giỡn xoay quanh, thì Định Vương phủ cũng không cần tồn tại nữa. Ám vệ của Định Vương phủ đã tra ra được một vài hành tung của Mặc Cảnh Lê, chỉ là muốn nhận định an nguy của công chúa An Khê, nên không thể đến quá gần thôi. Nhưng vô luận ra sao, thì cũng tuyệt đối sẽ không lại để cho Mặc Cảnh Lê và dư đảng của hắn ta chạy ra khỏi Ly Thành một lần nữa.

Thanh Vân tiên sinh cũng không thích quản những chuyện này, nghe Từ Thanh Trần nói như vậy cũng liền yên tâm, chỉ dặn dò: “Tục ngữ nói, chó cùng rứt giậu. Tính cách của những người trong hoàng thất Đại Sở này…” Lão tiên sinh lắc lắc đầu, thở dài nói: “Tóm lại các con cũng phải cẩn thận một chút, tránh cho đến lúc đó Mặc Cảnh Lê làm ra chuyện cá chết lưới rách.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Xin ghi nhớ lời Thanh Vân tiên sinh dạy bảo.”

Diệp Ly ôm cánh tay Thanh Vân tiên sinh cười nói: “Ông ngoại, kỳ thật hôm nay chúng con tới, là còn có một chuyện khác muốn hỏi ý kiến ông ngoại ạ.”

Thanh Vân tiên sinh nhíu mày cười nói: “Các con đều làm rất tốt, còn chuyện gì muốn ông già ta quan tâm chứ?”

Diệp Ly mỉm cười nhìn thoáng qua đám người Từ Thanh Phong, Từ Thanh Bách đang ngồi bên cạnh, lại nhìn nhìn hai vị Từ phu nhân bên kia, cười nói: “Con, mợ cả và mợ hai đã thương lượng, chờ qua tiệc tròn một tuổi của Lân nhi và Tâm nhi, liền tổ chức hôn sự cho Tam ca và Tứ ca, cho nên mới muốn mời ông ngoại về chủ trì đại cục ạ.”

Đám người Từ Thanh Phong không nghĩ đến Diệp Ly sẽ đột nhiên nói chuyện này, Từ Thanh Phong và Từ Thanh Bách thì còn tốt, nhưng gương mặt của Mặc Vô Ưu và Hoa Thiên Hương thì lại lập tức đỏ ửng lên.

Thần sắc Thanh Vân tiên sinh ôn hòa nhìn hai vị cô nương một chút, mỉm cười gật đầu nói: “Như thế cũng tốt, ông nhớ… Ngày hai mươi sáu tháng này là ngày tốt, nhưng… Thời gian quá gấp, kịp không?”

“Kịp, kịp, nhà chúng ta nào có lúc không chuẩn bị kịp chứ ạ.” Hai vị Từ phu nhân liên thanh đồng ý. Trông chờ con trai thành hôn nhiều năm như vậy, cuối cùng đã chờ được, đừng nói còn có vài ngày, cho dù là ngày mai thì các nàng cũng phải chuẩn bị tốt cho con.

Thanh Vân tiên sinh gật đầu cười nói: “Vậy thì tốt, thế thì liền định tại ngày đó đi. Thanh Phong, Thanh Bách, tuổi của các cháu cũng không nhỏ, sau khi thành hôn cũng sẽ là người lớn có thể một mình đảm đương một phía, cần phải đối xử tốt với Thiên Hương và Vô Ưu.”

“Vâng, ông nội.” Từ Thanh Phong và Từ Thanh Bách đồng thanh đáp. Con cháu Từ gia thành hôn phần lớn đều muộn, lại có một Từ Thanh Trần hơn ba mươi tuổi còn cô độc lẻ loi một mình, cho nên kỳ thật trước khi thành hôn thì bọn họ cũng đã có thể một mình đảm đương một phía từ lâu rồi. Thanh Vân tiên sinh cũng vô cùng yên tâm với các cháu của mình, nói như vậy cũng chỉ là trưởng bối yêu

thương quan tâm vãn bối mà thôi.

Dặn dò Từ Thanh Phong và Từ Thanh Bách xong, ánh mắt Thanh Vân tiên sinh lơ đễnh lướt qua Từ Thanh Trần và Vân Ca, hơi bất đắc dĩ lắc đầu cũng không nhiều lời gì. Bởi vì Diệp Ly nhắc tới hôn sự, nên mọi người nhất thời đều hưng phấn lên. Trừ Hoa Thiên Hương và Mặc Vô Ưu sắp làm tân nương ra, thì đều hưng trí bừng bừng bắt đầu thảo luận tổ chức hôn lễ thế nào, ngay cả trên mặt Từ Hồng Vũ và Từ Hồng Ngạn luôn luôn trầm ổn cẩn thận cũng có thêm mấy phân ý cười.

“Vương gia, Vương phi.” Tần Phong bước nhanh tới, trầm giọng bẩm cáo.

Mặc Tu Nghiêu hỏi: “Chuyện gì?”

Tần Phong nói: “Có tin tức của Nữ Vương Nam Chiếu.”

Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu liếc nhau, đồng loạt đứng dậy. Mặc Tu Nghiêu nói: “Trở về rồi hãy nói.”

Diệp Ly gật đầu, hơi áy náy nói với mọi người: “Chúng cháu đi trước ạ.”

Từ Thanh Phong cười nói: “Ly nhi yên tâm đi, Tam ca cam đoan sẽ đưa ông nội và cha về Ly Thành an toàn.” Từ Thanh Phong là Thống lĩnh Kỳ Lân, có hắn ở đây, cho dù Mặc Cảnh Lê không có mặt cỡ nào đi nữa cũng sẽ không chạy tới ra tay hại Thanh Vân tiên sinh. Diệp Ly gật gật đầu, vỗ vỗ đầu Mặc Tiểu Bảo ra hiệu cho nó phải ngoan ngoãn nghe lời, rồi mới đi cùng Mặc Tu Nghiêu ra khỏi rừng trúc.

Nhìn bóng lưng hai người tay nắm tay rời đi, Thanh Vân tiên sinh

cười khẽ một tiếng nói: “Sáng sớm các con đến đây, là lo lắng Mặc Cảnh Lê sẽ ra tay với thư viện Ly Sơn sao?”

Từ Thanh Phong sờ sờ đầu, cười nói: “Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất thôi. Ai dám cam đoan kẻ điên Mặc Cảnh Lê kia sẽ không xuống tay với nơi này ạ.”

Ánh mắt Thanh Vân tiên sinh lơ đễnh liếc mọi người một cái, nói: “Vậy các con chạy đến đây nhiều như vậy, chẳng phải là để cho người ta tận diệt sao?”

Nghe vậy, đám người Từ Thanh Viêm cùng đi theo giúp vui liền vội vàng rụt đầu bỏ lại một câu: Con đi dạo xung quanh, rồi nhanh chóng trốn mất. Không đến nửa khắc, trong rừng trúc mới vừa rồi còn vô cùng náo nhiệt cũng chỉ còn lại mỗi Thanh Vân tiên sinh, Từ Hồng Vũ, Từ Hồng Ngạn, Từ Thanh Trần, Từ Thanh Trạch và Từ Thanh Bách.

“Chẳng lẽ còn chuyện gì nữa sao?” Thanh Vân tiên sinh nhìn con cháu bên cạnh bình tĩnh hỏi.

Từ Hồng Vũ do dự một chút, nói: “Quả thật có một chuyện muốn xin chỉ thị của cha.”

Lông mày tuyết trắng của Thanh Vân tiên sinh hơi nhíu một chút, “Có liên quan đến hôn sự của Thanh Phong và Thanh Bách sao?” Nếu không phải bởi vì chuyện này, thì Ly nhi sẽ không đột nhiên nhắc tới hôn sự của Từ Thanh Phong và Từ Thanh Bách như vậy. Tuy rằng hai người đã đính hôn, hôn sự cũng nên làm, nhưng cũng không cần nóng vội nhất thời.

Từ Hồng Vũ gật đầu nói: “Dạ, mấy ngày nay có không ít thế gia tới cửa, tỏ vẻ muốn liên nhân với Từ gia.”

Thanh Vân tiên sinh hơi hơi nhíu mày, rất hiếm khi trong ánh mắt dần hiện lên một tia không vui nói: “Chẳng lẽ bọn họ không biết Thanh Bách và Thanh Phong đều đã đính hôn rồi sao?”

Từ Hồng Vũ hơi bất đắc dĩ cười khổ, trên đời này những thứ quy củ lễ nghi kia đều chỉ là để cho dân chúng bình thường không biết chân tướng nhìn. Nào có thế gia đại tộc có lịch sử gia đình sâu xa nào mà không có một vài chuyện không thể cho người khác biết chứ? Ngay cả gia tộc như Từ gia thì cũng từng có lịch sử thay chủ thí quân. Cho nên, chỉ cần có thể đạt được mục đích của mình, có được ích lợi mà mình mong muốn, thì sao những người này sẽ quan tâm đến các công tử Từ gia đã đính hôn hay chưa? Huống chi, tuy nói thân phận của Hoa Thiên Hương và Mặc Vô Ưu tôn quý, nhưng ở trong mắt những thế gia kia thì cũng chỉ có một từ để hình dung ——gia cảnh sa sút. Quan trọng nhất là, liền tính Từ Thanh Bách và Từ Thanh Phong đã thành hôn, thì vị công tử quan trọng nhất của Từ gia —— Từ Thanh Trần trái lại vẫn còn là người độc thân đó.

“Ly nhi nói thế nào?” Thanh Vân tiên sinh bình tĩnh hỏi.

Từ Hồng Vũ mỉm cười nói: “Ly nhi nói, chuyện trên triều đình không cần liên lụy đến hôn nhân, con bé càng không cần huynh trưởng và bằng hữu của chính mình phải hy sinh hạnh phúc của bản thân vì mình. Cho nên hôm nay mới xin phép cha cho tụi Thanh Bách thành thân sớm, cũng xem như cắt đứt nỗi nhớ nhung của những người này. Tính cách và cách suy nghĩ này của Ly nhi thật là…” Người trên đời này đã quen gộp chung triều đình với hôn nhân vào nhau từ lâu. Cho nên mới có cái từ “Liên nhân” này, nhưng dường như trời sinh Diệp Ly lại phản cảm khi gộp chung hai chuyện này lại với nhau. Cũng không đơn thuần bởi vì đối tượng là người của Từ gia và bằng hữu của con bé.

Thanh Vân tiên sinh gật đầu khen ngợi: “Tuy cách nghĩ khác hẳn với người thường, nhưng dám nghĩ dám làm, có dũng khí gánh vác hậu quả. Điểm này, các con không bằng Ly nhi.”

Từ Thanh Trần cười nói: “Cô gái như Ly nhi, thế gian này trong ngàn vạn người cũng không tìm ra được một người. Nhưng cũng may mắn là chỉ có một người như vậy thôi.”

Từ Hồng Vũ tức giận liếc con trai một cái, nói: “Con cũng đừng đặt mình ở bên ngoài mọi chuyện, nói đến cùng, chuyện này cũng không phải hướng về Tam đệ với Tứ đệ của con. Công tử Thanh Trần… Hữu tướng Định Vương phủ, con định làm thế nào?”

Người hơn ba mươi còn chưa thành hôn thì trong Định Vương phủ không ít, như Hàn Minh Nguyệt, Hàn Minh Tích, thậm chí là Phượng Chi Dao,… đều như vậy cả. Nhưng người ngồi trên địa vị cao lại không gần nữ sắc như công tử Thanh Trần thì đã ít lại càng thêm ít. Lúc trước Định Vương phủ có đủ mọi chuyện liên tục không ngừng nên cũng không có ai để ý, nhưng bây giờ thiên hạ đã thái bình, hơn nữa Từ Thanh Trần đã là Hữu tướng Định Vương phủ dưới hai người trên vạn người, người nhìn hắn ta chằm chằm tất nhiên rất nhiều. Chỉ sợ Từ Thanh Trần không để ý nữa, thì về sau lời khó nghe gì cũng đều sẽ xuất hiện. Xưa nay Hồng Vũ tiên sinh am hiểu phòng ngừa chu đáo, nên tất nhiên không thể không đánh chuông cảnh tỉnh con trai trước.

Từ Thanh Trần cười khẽ một tiếng, không có chút nóng vội nào.

Ngồi bên cạnh, Từ Thanh Bách nhíu mày, tươi cười ôn nhã như gió, “Không phải Đại ca và Trầm cô nương….” Hằng năm Từ Thanh Bách đều ở tại Tây Lăng, nên có thể nói là người không thân thuộc nhất với Vân Ca trong Từ gia, vì vậy liền gọi là Trầm cô nương.

Từ Thanh Trần lơ đễnh quét mắt nhìn đệ ấy một cái, nói: “Tứ đệ, đệ nghĩ quá nhiều.”

Từ Thanh Bách chớp mắt một cái, trong mắt lóe lên một nụ cười quỷ dị, ngậm miệng không nói.

Nhưng bị hắn ta nhắc nhở, Từ Hồng Vũ và Từ Hồng Ngạn liếc nhau một cái, cuối cùng vẫn là do Từ Hồng Ngạn mở miệng nói: “Thanh Bách nói đúng, Thanh Trần à, rốt cuộc con có ý gì với Vân Ca vậy? Nhị thẩm với cha mẹ của con đều rất thích vị cô nương này, nếu con có ý này thì…”

“Nhị thúc, thúc nghĩ quá nhiều rồi.” Từ Thanh Trần vẫn tao nhã xuất trần như cũ, ngay cả biên độ của nụ cười cũng đều không thay đổi một chút xíu nào.

Từ Thanh Bách đánh giá Đại ca nhà mình một lát, cười tít mắt nói: “Nghe nói Vân Ca cô nương rất sợ Đại ca? Xưa nay công tử Thanh Trần lấy hoà nhã dễ gần để nổi tiếng, sao lại có người sợ hãi đây? Đại ca, rốt cuộc ca đã làm gì cô nương người ta vậy?”

“Từ Thanh Bách.” Từ Thanh Trần lơ đễnh kêu lên, nhưng ánh mắt nhìn Từ Thanh Bách đã đầy ý cảnh cáo.

Từ Thanh Bách mỉm cười nhún nhún vai giơ tay lên tỏ vẻ dừng ở đây, tuy rằng người Đại ca này luôn luôn có bề ngoài siêu phàm thoát tục như tiên nhân, nhưng chỉnh người lại không có chút nương tay nào. Tạm thời hắn còn chưa có năng lực đối kháng với Đại ca, Từ Thanh Bách luôn luôn rõ ràng cái gì kêu là tự mình hiểu lấy nhất.

“Cô nương kêu Vân Ca kia, trái lại cũng rất tốt.” Thanh Vân tiên sinh mỉm cười thong thả đưa ra kết luận, nhìn trưởng tôn mà ông coi trọng nhất nói: “Bây giờ Nhị đệ con đã có Duệ nhi, Tam đệ và Tứ đệ

cháu cũng sắp thành hôn. Hơn nữa Từ gia chúng ta cũng không gấp gáp vấn đề con nối dõi. Hôn sự của chính cháu, ông với cha cháu cũng chưa từng tạo áp lực gì cho cháu, nhưng cháu cũng nên suy nghĩ đến đi. Cũng không đến mức, tương lai cháu thực sự quyết định đi tu đạo thành tiên chứ?"

"Ông nói quá rồi ạ, Thanh Trần rõ ràng." Tại trước mặt Thanh Vân tiên sinh, Từ Thanh Trần luôn luôn rất hoà nhã và cũng chân tâm nghe theo.

"Rõ ràng liền tốt, các con cũng đừng hối thúc nó quá." Thanh Vân tiên sinh vừa lòng gật đầu, nói với hai đứa con trai: "Nhưng chuyện này đã nhằm vào cháu, thì vẫn phải do chính cháu giải quyết. Nếu cháu thật sự nhìn trúng thiên kim của thế gia danh môn nào, thì cưới về cũng không sao. Nhưng mà… Muội muội con nói đúng, Định Vương phủ không cần liên nhân, Từ gia cũng không cần, cháu đã rõ ràng chưa?"

"Thanh Trần ghi nhớ lời ông dạy bảo." Từ Thanh Trần trầm giọng đáp.

Từ Thanh Trần với Từ Thanh Bách sóng vai ra khỏi rừng trúc, liền thấy được Tần Tranh đang dẫn theo đám người Hoa Thiên Hương và mấy đứa bé chơi đùa vui vẻ trên bãi cỏ nở đầy hoa tươi ở ngoài rừng trúc. Ánh mắt Từ Thanh Bách lơ đễnh chuyển từ trên người Mặc Vô Ưu sang Vân Ca đang cầm một bó hoa tươi cười đến đặc biệt rực rỡ, mỉm cười nói: "Nhiều năm như vậy, còn chưa từng nhìn thấy cô nương có thể cười vui vẻ như vậy. Những người như chúng ta… Đều trải qua quá nhiều, hiểu được quá nhiều, cũng biết quá nhiều, cho dù có vui vẻ, thì cũng rất khó biểu đạt ra ngoài mà không kiêng nể gì. Đại ca, ca nói có phải không?"

Nhìn theo tầm mắt của đệ ấy, thần sắc Từ Thanh Trần cũng hơi hơi

nhu hòa một chút. Trên bãi cỏ xanh mướt đầy hoa như một tấm thảm, những đóa hoa màu tím nhạt, vàng nhạt, xanh ngọc, phấn hồng điểm tô lên một vùng đất trời màu thiên thanh. Thiếu nữ mỹ lệ mặc áo vàng ôm một bó hoa dại năm màu, cười vui vẻ. Ánh mặt trời dịu dàng chiếu lên người nàng ấy, cả người như được bao phủ trong một quầng sáng nhàn nhạt như hòa khiến cho lòng người cảm thấy ấm áp.

Từ Thanh Bách nói không sai, chưa từng nhìn thấy cô nương nào có thể cười vui vẻ như vậy. Cho dù không làm cái gì, mà chỉ nhìn nàng ấy tươi cười thôi thì cũng đã có thể khiến cho người ta cảm thấy tất cả mệt mỏi đều biến mất. Có lẽ là bởi vì cuộc sống của nàng ấy quá đơn giản và vui vẻ, từ nhỏ đến lớn chưa từng trải qua bất kỳ chuyện âm u lục đục với nhau nào. Nàng ấy rất thông minh, ai tốt với nàng ấy, ai không tốt với nàng ấy, nàng ấy đều có thể nhận ra rõ ràng. Người tốt với nàng ấy, nàng ấy sẽ trả lại gấp bội, người không tốt với nàng ấy, nàng ấy sẽ dứt khoát ném đối phương ra sau đầu rồi không thèm quan tâm nữa. Đây là một loại khoái ý ân cừu.

“Đại ca, hái hoa phải hái liền tay, chớ để hoa tàn phải bẻ cành không.” Từ Thanh Bách mỉm cười để lại một câu, rồi đi đến đám người đang chơi đùa trên bãi cỏ.

“Cậu cả, cậu tư!”

Vốn đang chơi với Từ Tri Duệ, Mặc Tiểu Bảo thấy được hai người lập tức vui vẻ chạy tới. Từ Thanh Bách đỡ được Mặc Tiểu Bảo, nhíu nhíu mày nói: “Mặc Tiểu Bảo, con béo…”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Tiểu Bảo lập tức cứng ngắc, nửa ngày mới tội nghiệp nâng móng vuốt nhỏ lên, “Cậu tư, rất nhanh con sẽ gầy như da bọc xương.”

“Vì sao?”

“Con bị mẹ phạt, cấm túc ba tháng.” Mặc Tiểu Bảo nhỏ giọng nói.

Từ Thanh Bách đồng tình vỗ vỗ đầu thằng bé, “Mấy ngày nay ăn nhiều một chút.”

Tiểu Bảo uể oải cúi đầu xuống.

“Đại ca, Tứ đệ.” Tần Tranh nắm tay Từ Tri Duệ, mỉm cười chào hỏi hai người.

Từ Thanh Trần đi lên phía trước, gật đầu nói: “Ông nội đã chuẩn bị xong, mọi người cũng chuẩn bị một chút rồi về thành thôi.”

Tần Tranh cũng biết ngày mai chính là tiệc tròn một tuổi của Định Vương phủ, còn có rất nhiều chuyện phải làm, nên vội vàng gật đầu nói: “Vâng, bọn muội đi xem còn có gì phải mang theo nữa không.”

Tần Tranh dẫn mấy vị cô nương và mấy đứa bé rời đi, Vân Ca tình lý đương nhiên đi bên cạnh Mặc Vô Ưu, ánh mắt lén nhìn Từ Thanh Trần một cái, trong lòng thở ra một hơi.

“Vân Ca, muội cùng đi với huynh.” Phía sau truyền tới giọng nói bình thản của Từ Thanh Trần.

Nụ cười trên mặt Vân Ca lập tức cứng đờ, quay đầu ngây ngốc nhìn Từ Thanh Trần.

Từ Thanh Trần bước chậm đến trước mặt muội ấy, hỏi: “Công khóa mà huynh kêu muội viết, đã viết xong chưa?”

“Viết, viết xong!” Chân tay Vân Ca cô nương luống cuống, nhìn bộ

dáng này nếu không phải tại thư viện Ly Sơn thì chỉ sợ đã lập tức chạy vào thư phòng lấy công khóa của chính mình tới cho Từ Thanh Trần kiểm tra rồi.

Từ Thanh Trần hơi hơi nhíu mày một chút, gật đầu nói: “Đi thôi.”

Vân Ca gật đầu liên tục, nhắm mắt đi theo đuôi Từ Thanh Trần, chỉ là nhìn tấm lưng kia, nhìn thế nào cũng thấy cô đơn tội nghiệp.

Đứng xa xa nhìn theo bóng lưng bọn họ đi khỏi, Từ Thanh Bách không khỏi cười khẽ ra một tiếng hì hì.

“Tứ đệ, cười gì vậy?” Từ Thanh Phong xuất hiện tại phía sau hắn ta chẳng biết từ lúc nào, hơi tò mò hỏi.

Từ Thanh Bách lắc lắc đầu, xoay người cười nói: “Có phải Đại ca muốn thu đồ đệ không?”

“Thu đồ đệ? Đại ca thu đồ đệ gì?” Vẻ mặt Từ Thanh Phong mờ mịt, Từ Thanh Trần thu đồ đệ thì có thể dạy cái gì, lại dạy ra một công tử thần tiên ư?

Từ Thanh Bách sờ sờ cằm, như có chút suy nghĩ nói: “Nhưng mà… Sao đệ thấy Đại ca đối xử với Vân Ca giống như là thầy giáo đối xử với học sinh vậy? Hơn nữa còn là… Thầy giáo với học sinh rất sợ thầy giáo nữa.”

Từ Thanh Phong liếc qua hai bóng lưng đã đi xa, cúi đầu tưởng tượng, không nhịn được cười lên. Đừng nói, thật sự rất giống. Nửa ngày, hai huynh đệ liếc nhau, một ý nghĩ vô cùng quỷ dị xuất hiện tại trong đầu hai người: Công tử thần tiên kỳ tài ngút trời… Đừng nói sẽ thật sự không ăn khói lửa nhân gian, căn bản không biết làm thế nào để theo đuổi cô nương yêu mến ở trong lòng đi?

Nếu nói công tử Thanh Trần thật sự xem Vân Ca thành đệ tử của chính mình, thì ai cũng sẽ không tin tưởng. Vân Ca cô nương rất thông minh rất đáng yêu, nhưng lại không có chút hứng thú nào với cầm kỳ thi họa, đặc biệt là mưu kế ứng biến. Hơn nữa cũng không thông minh đến nỗi có thể khiến công tử Thanh Trần nhìn với con mắt khác.

Nghĩ đến đây, hai người đồng loạt rùng mình một cái.

“Trên đời này nha… Quả nhiên chẳng ai hoàn mỹ.” Từ Thanh Bách thở dài nói.

“Kiếp trước Trầm cô nương này đã tạo nghiệt gì, nên mới bị Đại ca nhìn trúng vậy?” Từ Thanh Phong lắc lắc đầu, nói một cách đầy thương tiếc. Nhìn công tử Thanh Trần ôn tồn lễ độ khiến người ta như được tắm trong gió xuân, nhưng bắt đầu dạy dỗ người, thì chỉ cần một ánh mắt lơ đễnh thôi đã có thể khiến cho ngươi xấu hổ hận mình chưa từng sinh ra trên đời này. Cũng khó trách tiểu cô nương Vân Ca nhìn thấy Từ Thanh Trần liền giống như chuột thấy mèo vậy.

Hai huynh đệ nhìn nhau, ở trong lòng cùng chân thành chúc phúc và cầu nguyện cho tiểu cô nương Vân Ca.

Trong một thôn xóm nhỏ yên tĩnh bên ngoài Ly thành, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đứng ở bên ngoài một căn nhà sơ sài. Sắc mặt Mặc Tu Nghiêu âm trầm như nước. Diệp Ly kéo tay hắn nhẹ nhàng lắc lắc, Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn thoáng qua Diệp Ly, sắc mặt mới hòa hoãn một chút.

Tần Phong đứng ở gần bên hai người, trầm giọng nói: “Vương gia, Vương phi, người đã đi.”

Mặc Tu Nghiêu nhìn căn nhà sơ sài trước mắt như có điều suy nghĩ, "Mấy ngày nay, Mặc Cảnh Lê chính là ở chỗ này? Vậy mà không có ai phát hiện sao?"

Tần Phong gật đầu nói: "Thuộc hạ đã phái người đi hỏi thăm rồi, mấy ngày nay, ở chỗ này là một nam tử trung niên có bộ râu rậm rạp. Thời gian ăn khớp với thời gian Mặc Cảnh Lê lẻn vào Tây Bắc, nhưng bề ngoài lại hoàn toàn không giống với Mặc Cảnh Lê."

"Râu rậm?" Trên mặt Mặc Tu Nghiêu hiện lên một tia cổ quái, nói: "Dịch dung."

Tần Phong gật đầu nói: "Là dịch dung. Trong phòng cũng tìm được một vài đồ dịch dung. Nhưng… Cũng không có tung tích của công chúa An Khê và Tiểu Vương tử. Người xung quanh cũng nói không có nhìn thấy nữ tử và đứa bé nào."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: "Bây giờ Mặc Cảnh Lê lại trở nên thông minh, ấy vậy mà không để công chúa An Khê với đứa bé ở cùng chỗ với hắn ta. Nhưng… Nếu như hắn ta thực sự ở đây, như vậy… Công chúa An Khê cũng tuyệt đối sẽ ở cách nơi này không quá xa."

Diệp Ly gật đầu đồng ý với ý kiến của Mặc Tu Nghiêu, ra lệnh: "Lấy nơi này làm trung tâm, tìm xem trong phạm vi mười dặm có chỗ nào có thể nhốt người không."

Tần Phong lên tiếng trả lời rồi rời đi, Mặc Tu Nghiêu xoay người nắm tay Diệp Ly nói: "Chúng ta vào trong nhìn xem."

Hai người bước vào nhà, bởi vì lúc nãy ám vệ Định Vương phủ đã điều tra, nên trong nhà hơi lộn xộn. Nhưng cho dù xem như vẫn còn hình dạng nguyên bản thì căn nhà này cũng không tốt hơn chỗ nào. Một cái bàn và bốn cái ghế băng dài sơ sài xiêu vẹo, một tấm ván gỗ

làm giường, còn có một ngăn tủ cũ nát, trên giường còn có quần áo bằng vải thô cũ kỹ bị ném lung tung. Trừ những thứ này ra, thì không có bất kỳ thứ hữu dụng nào.

Diệp Ly khẽ thở dài: "Hắn ta trái lại thay đổi không ít, nếu đổi thành trước kia, thì một nơi như vậy, hắn ta tuyệt đối sẽ không ở lâu được như vậy." Nói Mặc Cảnh Lê tâm ngoan thủ lạt cũng tốt, nói hắn ta lỗ mãng dễ kích động cũng thế. Kỳ thật Mặc Cảnh Lê chưa từng nếm qua khổ cực gì, cho nên luôn cho người ta một loại cảm giác cao cao tại thượng nhìn đời bằng nửa con mắt. Ở lâu như thế tại một nơi tồi tàn như vậy thật sự không phải chuyện mà lúc trước Mặc Cảnh Lê có thể làm ra được.

Mặc Tu Nghiêu nhếch môi cười nói: "Con người sẽ luôn thay đổi, hắn ta muốn sống thì tất nhiên phải chịu đựng được một vài chuyện mà lúc trước không làm được. Hiện tại xem ra… Hiệu quả rất tốt. Mặc Cảnh Lê đi đến nông nỗi thất bại thảm hại như hiện tại, rõ ràng chính là không ăn khổ nhiều." Chỉ chịu được khổ trong khổ mới là người trên người, câu nói này chẳng phải chỉ nói mà thôi. Nếu đổi những trải qua của Mặc Cảnh Lê hiện tại thành mười mấy năm trước, nói không chừng trong tương lai Mặc Cảnh Lê còn có rất nhiều triển vọng. Mặc Tu Nghiêu có chút vui sướng khi người gặp họa nghĩ, không có chút nào ý thức được hắn ta chính là người đã gây ra tất cả những khổ nạn lớn nhất của Mặc Cảnh Lê.

"Đây là thứ đồ chơi gì?"

Diệp Ly cúi đầu nhặt lên một cái hộp có bề ngoài hơi tinh xảo ở dưới chân giường nhíu nhíu mày. Mở ra xem, thì thấy đây là một hộp đồ trang điểm màu đỏ nhạt có mùi hoa quế. Diệp Ly nghi ngờ cau mày nói: "Sao ở đây lại có cái này? Chẳng lẽ… Công chúa An Khê quả thật từng bị nhốt ở đây?" Nhưng rất nhanh Diệp Ly liền ý thức được không đúng, lắc đầu nói: "Không đúng, liền tính thân phận của công

chúa An Khê đặc thù, thì Mặc Cảnh Lê cũng không có khả năng còn phải cung cấp đồ trang điểm cho nàng ấy.” Nhưng nhìn hình dạng của hộp trang điểm này cũng không giống như chủ nhân cũ của căn nhà này để lại. Hộp trang điểm này có giá trị đủ cho một hộ gia đình trong thôn này chi tiêu nửa năm.

“Đồ rất tốt, Tần Phong.” Mặc Tu Nghiêu lấy qua xem xem, trên mặt lộ ra một nụ cười cổ quái, qua tay giao cho Tần Phong đang đứng đợi lệnh ở cửa.

Tần Phong cầm trong tay ngửi ngửi, trầm giọng nói: “Là đồ trang điểm mà Phẩm Hương các trong Ly Thành mới bắt đầu bán từ tháng trước, tên là Quảng Hàn Hương.”

“Ngươi trái lại biết rõ ràng.” Mặc Tu Nghiêu cười như không cười nhìn hắn ta.

Tần Phong hơi bối rối cúi đầu, Diệp Ly cười khẽ một tiếng. Nàng nhớ hình như Dao Cơ cũng rất thích mùi hoa quế, lắc lắc đầu nói: “Ta nhớ đồ trang điểm ở Phẩm Hương các có giá trị xa xỉ, người có thể mua nổi cũng không nhiều. Đi điều tra thêm xem cái này mua vào lúc nào.”

Tần Phong gật đầu xưng “Dạ”, rồi xoay người đi ra truyền lệnh cho người đi làm việc.

Mặc Tu Nghiêu nắm tay Diệp Ly cười nói: “Chúng ta trở về đi, nơi này cũng không điều tra được gì. Ngày mai mới là ngày quan trọng.”

Diệp Ly nhẹ nhàng gật đầu nói: “Cũng được.” Vô luận Mặc Cảnh Lê muốn làm gì, thì cũng sẽ không bỏ qua ngày mai. Bọn họ thật sự phải chuẩn bị nhiều một chút.

Trong hang núi âm u hẻo lánh, công chúa An Khê đang ôm con ánh

mắt trìu mến dỗ dành. Thằng bé mới bú sữa mẹ xong, đã ngủ say. May mắn thằng bé này cũng còn tính ngoan ngoãn, mấy ngày nay họ bị nhốt ở đây, Mặc Cảnh Lê từng tới mấy lần đều đúng lúc nó ngủ, cũng không chọc điên cái kẻ rõ ràng đã điên cuồng kia. Cúi đầu tính ngày một lượt, ngày mai chính là ngày Định Vương phủ tổ chức tiệc tròn một tuổi cho Tiểu Thế tử và Tiểu Quận chúa. Công chúa An Khê rõ ràng, vô luận Mặc Cảnh Lê muốn làm gì, thì cũng nhất định là trong hai ngày này, nhẹ nhàng than thở, nhìn cục cưng trong lòng. Bảo bối, đừng sợ. Vô luận phát sinh chuyện gì, mẹ cũng sẽ bảo vệ con.

Một bóng người cao lớn xuất hiện tại cửa hang, Mặc Cảnh Lê mang theo một thân tức giận đi vào, nhìn công chúa An Khê, thần sắc tràn đầy phẫn nộ, “Ngươi trái lại nhàn nhã vô cùng!”

Công chúa An Khê ngẩng đầu nhìn hắn ta một cái, nói một cái thản nhiên: “Ta bị nhốt ở đây, trừ nhàn nhã ra thì còn có thể làm gì? Trước giờ ngươi không tới đây, bây giờ tới là có chuyện gì?”

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng nói: “Người của Định Vương phủ phát hiện nơi ẩn thân của trẫm. Nhưng ngươi đừng mừng vội, cho dù như vậy, thì bọn chúng cũng không tìm đến đây được.”

Công chúa An Khê nói: “Ta không có vui mừng.” Chưa đưa con thoát khỏi nguy hiểm, thì một khắc nàng cũng không buông lỏng được, nên tất nhiên cũng không vui mừng nổi.

Mặc Cảnh Lê vừa lòng “Hừ” khẽ một tiếng, ác thanh ác khí nói: “Đứng lên, đi cùng trẫm!”

Công chúa An Khê sửng sốt, hơi khó hiểu hỏi: “Đi đâu?”

“Sao? Ở đây lâu thành nghiện hả? Không muốn gặp trượng phu của

ngươi?” Mặc Cảnh Lê châm chọc nói, “Đưa thằng nhóc cho ta!”

Thần sắc công chúa An Khê biến đổi, vội vàng ôm con ra sau lưng, cả giận nói: “Đừng hòng!”

“Trẫm nói lại, đưa thằng nhóc cho ta!” Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói.

“Không thể! Ngươi muốn con ta làm gì?” Công chúa An Khê cảnh giác nói.

Mặc Cảnh Lê cũng không tranh luận với nàng ta, trực tiếp nâng tay muốn cướp đứa bé. Công chúa An Khê cũng không phải nữ lưu yếu đuối tay trói gà không chặt, nên tất nhiên không chịu đi vào khuôn khổ dễ dàng. Nhưng mà một tay của nàng phải ôm con, mấy ngày nay bị nhốt ở đây cũng là bữa đói bữa no, bản thân thể lực liền yếu kém. Chưa được mấy chiêu liền bị Mặc Cảnh Lê chế phục, cướp lấy đứa bé ra khỏi tay nàng.

“Sóc nhi!” Công chúa An Khê nôn nóng kêu lên: “Mặc Cảnh Lê! Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Trả con lại cho ta!”

Mặc Cảnh Lê ôm đứa bé, lơ đễnh liếc công chúa An Khê một cái, “Còn dám hành động thiếu suy nghĩ, trẫm liền bóp chết nó.”

Công chúa An Khê liền lập tức cương cứng ngay tại chỗ, ánh mắt cũng không nhúc nhích không dám động nhìn chằm chằm con trai đang bị cổ tay Mặc Cảnh Lê bóp. Sợ hắn ta dùng lực một cái liền làm con trai bị thương. Thấy được bộ dáng của nàng, Mặc Cảnh Lê vừa lòng khẽ gật đầu cười nói: “Rất tốt, chờ một lát sẽ có người dịch dung cho ngươi, sau đó mang ngươi vào thành. Ngươi tốt nhất thành thật một chút đừng làm ra chuyện gì. Nếu không… Trẫm cam đoan sẽ cho ngươi thấy được tên nhóc này chết thảm không thể nói!”

Thần sắc công chúa An Khê biến đổi, sắc mặt lập tức trắng bệch như giấy, “Đừng hại Sóc nhi, nó vô tội. Có chuyện gì ngươi nhằm vào ta này!”

Mặc Cảnh Lê liếc nàng ta, tâm tình tốt cười nói: “Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, đương nhiên trẫm sẽ không hại đứa bé này. Đứa bé đáng yêu cỡ nào ah. Con trai của trẫm… Lúc lớn như vậy, trẫm con chưa từng nhìn thấy đâu.”

Công chúa An Khê lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói: “Ngươi tốt nhất nói chuyện giữ lời!”

Mặc Cảnh Lê lạnh lẽo rét buốt cười, xoay người ôm đứa bé đi ra ngoài, rất nhanh liền biến mất tại cửa hang.

Công chúa An Khê ngơ ngẩn nhìn cửa hang xuất thần, quá thật lâu mới rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, “Sóc nhi, đừng sợ, mẹ nhất định sẽ cứu con.” Công chúa An Khê nhẹ giọng nỉ non, trong mắt hiện lên một tia sáng kiên quyết.

Cửa hang, hai nam tử mặc áo vải thô bước vào, đi đến bên cạnh công chúa An Khê trầm giọng nói: “Nữ Vương, Hoàng thượng lệnh cho chúng ta tới dịch dung cho Nữ Vương.”

Công chúa An Khê lạnh lùng liếc hai người một cái, trầm giọng nói: “Bắt đầu đi.”

Chương 425: Tây Lăng nhượng bộ

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Ngày hôm nay, trong Ly thành đặc biệt nhộn nhịp. Lần nhộn nhịp như thế gần đây nhất vẫn là lúc tiệc mừng thọ của Thanh Vân tiên sinh vào một năm trước, nhưng khi đó phần lớn khách mời đến đây dự tiệc đều đến với mục đích thăm dò và có dụng ý khác. Còn lần này, trái lại đều thay đổi tâm tình khác. Một loại tâm tình xen lẫn vừa kính sợ lại vừa thán phục, hơn nữa còn có ý lấy lòng như có như không.

Trong vòng một năm, vô luận là Định Vương phủ hay toàn bộ thiên hạ đều xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Người có mắt đều có thể nhìn ra được, thiên hạ hôm nay đã không còn ai có thể đối kháng với Định Vương được nữa, ít nhất, trong vòng mười năm tới sẽ không có. Mà tất cả mọi người đều không tự chủ được mà bắt đầu lo lắng rằng, sau khi Định Vương phủ khôi phục lại nguyên khí, có thể lại xua binh chinh chiến tứ phương lần nữa hay không, mà đến lúc đó lại có ai có khả năng ngăn cản thiết kỵ của Định Vương phủ đây? Nếu như không phải liên quân ba nước mới vừa đánh bại, nếu như không phải dòng họ và thế lực hiện nay thật sự chênh lệch quá lớn, thì chỉ sợ liên quân các nước sẽ lại vây công một lần nữa. Nhưng hiện tại, nếu không có thực lực để cứng đối cứng, thì cũng chỉ có thể nhượng bộ.

Bữa tiệc này được tổ chức trong Định Vương phủ. Bởi vì chỉ là tiệc tròn một tuổi của hai đứa bé thôi, nên Định Vương phủ cũng không

mở tiệc lớn để chiêu đãi khách mời, khách tới đây cũng chỉ là sứ thần của các nước và quan viên văn võ của Định Vương phủ mà thôi, còn các nhân vật thống trị nổi tiếng của các nước thì đều không có mời. Tất nhiên, dù khách mời không nhiều lắm, nhưng dân chúng Ly thành cũng vẫn nhộn nhịp tấp nập như đón tết vậy.

Trong tiểu viện trong Định Vương phủ, sáng sớm hai cục cưng vừa thức dậy đã được mặc vào quần áo đẹp mới, được Diệp Ly ôm giao cho đám người Hoa Thiên Hương đã đến từ sáng sớm cùng chơi đùa. Hai vị Từ phu nhân, kể cả Tần Tranh nữa, đều đã đi ra ngoài bận rộn chuyện tổ chức tiệc, cho nên mấy đứa bé cũng chỉ có thể giao cho mấy cô nương khuê các trông nom.

“Mẹ… Mẹ, mẹ……” Tâm nhi mặc một bộ váy nhỏ màu hồng phấn thêu hoa phù dung, trên cổ mang một chiếc khóa trường mệnh tinh xảo bằng ngọc, trên hai tay và hai chân đều đeo vòng bạc, ngồi trong lòng Mặc Vô Ưu xinh xắn như Ngọc Nữ bên cạnh Quan Âm nương nương trong tranh vậy.

Vô Ưu cười híp mắt vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của Tâm nhi nói: “Tiểu Tâm nhi à, mẹ đang bận, sẽ đến chơi với muội liền.” Sáng sớm thức dậy đã không nhìn thấy mẹ, Tâm nhi không vui, “Mẹ, mẹ……”

Ở bên cạnh, Lân nhi nghe thấy tỷ tỷ gọi mẹ thì cũng ồn ào theo. Hơn nữa rõ ràng Lân nhi còn có lực hành động hơn tỷ tỷ, bò dậy khỏi tấm thảm dày mềm mại lắc lư muốn đi ra ngoài. Hoa Thiên Hương liền vội vàng ôm bé trở lại, “Lân nhi ngoan nha, mẹ sẽ tới chơi với các con liền. Bảo bối ngoan, chơi với tỷ tỷ trước đi nha.”

Nghe được tỷ tỷ hai chữ, Lân nhi lập tức quay đầu nhìn Tâm nhi, đợi đến khi Hoa Thiên Hương đặt các bé vào cùng nhau, hai chị em liền nghiêng nghiêng ngả ngả chơi cùng nhau, đã quên mất chuyện muốn đi tìm mẹ. Nhìn hai chị em ngồi trên giường êm rộng rãi y y nha nha

nói những lời mà người lớn nghe không hiểu, tất cả mọi người không khỏi cười một tiếng.

“Tâm nhi, ca ca tới chơi với muội nè!” Ngoài cửa, Mặc Tiểu Bảo dẫn theo Từ Tri Duệ, Lãnh Quân Hàm và Tần Liệt vui vẻ vọt vào, vươn tay ra muốn ôm Tâm nhi. Tâm nhi rõ ràng cũng rất thích người anh trai Mặc Tiểu Bảo này, lập tức vươn tay nhỏ bé ra muốn ôm.

Mặc Tiểu Bảo vui mừng hớn hở ôm muội muội vào lòng, nhìn qua mấy tiểu bằng hữu như đang khoe khoang. Còn khi nhìn sang đệ đệ ở bên cạnh thì lại ghét bỏ đủ kiểu, hoàn toàn quán triệt truyền thống vinh quang bé gái là bảo bối, bé trai là cỏ dại của Định Vương phủ. Tiểu bằng hữu Mặc Ngự Phong mới vừa tròn một tuổi vẫn không được anh trai mình chú ý, thấy Mặc Tiểu Bảo ôm tỷ tỷ luôn ở cùng mình ngày ngày đi, lập tức giận dữ, “Tiểu Bảo hư! Tỷ tỷ… Tỷ tỷ!”

Bị đệ đệ kêu nhũ danh, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của Mặc Tiểu Bảo lập tức biến thành màu đen. Cũng may là Tâm nhi ở trong lòng cậu quay đầu lại nhìn nhìn đệ đệ, lại nhìn nhìn ca ca đang ôm mình bị làm khó một phen, vẫn vươn tay nhỏ bé về phía đệ đệ đang ở trên giường, “Đệ đệ, đệ đệ……”

Bất đắc dĩ, Mặc Tiểu Bảo chỉ đành phải thả muội muội về giường êm lại, cho nên hai đứa bé liền ôm lấy nhau. Mặc Ngự Phong lại càng mở to đôi mắt to long lanh nhìn chằm chằm Mặc Tiểu Bảo, giống như trước mắt chính là đại phôi đản muốn chia rẽ hai chị em mình vậy.

Nhìn Mặc Tiểu Bảo bị chọc tức đến sắc mặt đều vặn vẹo, mọi người không phúc hậu cười ra tiếng.

“Sao Tiểu Thế tử cũng tới?” Mặc Vô Ưu che miệng cười hỏi. Từ nhỏ quan hệ của Mặc Tiểu Bảo và Mặc Vô Ưu khá tốt, nghe thấy tỷ ấy hỏi, liền cười nói: “Bên ngoài rất bận rộn, mẹ chê bọn đệ cản trở, nên

bảo đệ tới chơi với các em.”

Mặc Vô Ưu gật đầu, hôm nay đúng là bề bộn nhiều việc. Huống chi Nữ Vương Nam Chiếu mất tích đến bây giờ còn chưa tìm được, trong Định Vương phủ người đến người đi chỉ sợ cũng không phải là quyết định an toàn. So sánh với tiền viện, thì nội viện có trọng binh phòng thủ, người không có phận sự không thể tiến vào cũng an toàn hơn rất nhiều. Mặc Vô Ưu cười nói: “Vậy rất tốt ah, Tiểu Thế tử hãy cùng trông nom Lân nhi và Tâm nhi với tỷ, Thiên Hương và Vân Ca đi.”

Mặc Tiểu Bảo nhìn hai đứa em đang ôm nhau tương thân tương ái trên giường êm đầy u oán một cái, cậu thật sự không phải là mẹ chồng ác muốn chia rẽ uyên ương mà!

Vô luận tiền viện của Định Vương phủ nhộn nhịp tấp nập, người đến người đi như thế nào, thì trong thư phòng nội viện lại vẫn yên tĩnh như ngày thường. Thân là chủ nhân, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng không có đi ra ngoài tiếp khách, mà là nhàn nhã thong dong ngồi trong thư phòng đọc sách. Lấy thực lực và thân phận hiện nay của Định Vương phủ, khách nhân có thể làm cho bọn họ tự mình nghênh đón căn bản ít đến không đáng kể, còn khách nhân có thân phận quý trọng chân chính thì cũng sẽ không đến mà không nói trước.

Mặc Tu Nghiêu nhàn nhã thong thả lật một bản dã sử (*sách lịch sử được dân gian ghi chép hoặc lưu truyền, thường có nhiều yếu tố hư cấu*), nằm trên giường êm, đầu gối lên chân Diệp Ly, một mái tóc trắng như tuyết tùy ý xõa tung ở trên chân Diệp Ly, có vài sợi còn rủ xuống mặt đất.

“Khởi bẩm Vương gia, Vương phi, Nữ Vương Nam Chiếu vào thành.” Ngoài cửa, Trác Tĩnh bình tĩnh bẩm báo.

Mặc Tu Nghiêu lật qua một trang sách, ung dung đáp: “Biết, phái người trông chừng. Nắm chắc thời cơ cứu Nữ Vương Nam Chiếu ra, nói cho mọi người biết không nên hành động thiếu suy nghĩ, tận lực bảo đảm an toàn cho Nữ Vương Nam Chiếu.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Diệp Ly khẽ nhíu mày nói: “Tiểu Vương tử đâu?”

Tần Phong trầm mặc một lát, rồi trầm giọng nói: “Không nhìn thấy Tiểu Vương tử, nhưng mà, chúng ta đã bày nhãn tuyến ở tất cả những nơi có thể nhốt người trong Ly thành, cho nên… Thuộc hạ hoài nghi Mặc Cảnh Lê có thể giấu Tiểu Vương tử ở một nơi mà chúng ta sẽ không hoài nghi.”

Diệp Ly im lặng, dĩ nhiên nàng hiểu Tần Phong đang chỉ điều gì, cúi đầu nhìn Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu nhắm nửa con mắt, nói một cách thản nhiên: “Nên làm cái gì thì liền làm cái đó, nhất định phải cứu Tiểu Vương tử Nam Chiếu ra. Bây giờ Nam Chiếu… Rất quan trọng với chúng ta.” Quan trọng không phải là công chúa An Khê và Tiểu Vương tử, mà là thân phận của bọn họ. Trong vòng mấy năm gần nhất, Định Vương phủ cũng không định xuất binh nữa, nhưng ngay cả như vậy, thì Tây Lăng và Đại Sở cũng bắt buộc phải có người kiềm chế. Mà ở phương Nam, Nam Chiếu có dân phong mạnh mẽ dĩ nhiên là sự lựa chọn tốt nhất. Ít nhất trong vòng mấy chục năm trong tương lai, Nam Chiếu cũng sẽ là đồng minh của Định Vương phủ.

“Thuộc hạ hiểu, thuộc hạ cáo lui.” Có sự bày tỏ thái độ của Mặc Tu Nghiêu, đương nhiên Tần Phong sẽ không có gì cố kỵ nữa, liền xoay người ra cửa làm việc.

Trong phòng, Diệp Ly thản nhiên nói: “Người bị Mặc Cảnh Lê nắm

giữ trong tay tuyệt đối không chỉ mỗi một Mặc Cảnh Du.” Mặc Cảnh Du mới vừa tới Ly thành không lâu, hơn nữa ở Ly thành cũng không có chút căn cơ nào, Mặc Cảnh Lê ra vào Ly thành không có chút tung tích nào, đây cũng không phải Mặc Cảnh Du có thể làm được. Chắc chắn đã có người rất tinh tường hoàn cảnh và mọi việc của Ly thành âm thầm giúp đỡ.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói: “Đương nhiên. Trên đời này… Vô luận lúc nào cũng đều không thiếu những kẻ có lòng dạ khó lường, tùy thời chờ phản chiến trở mặt. Nếu không phải vì để bắt những con sâu đáng ghét này, thì sao Bản vương sẽ giữ Mặc Cảnh Lê lại lâu như vậy chứ?”

“Mặc Cảnh Lê có thể nhìn ra chàng thả dây không?” Diệp Ly hơi lo lắng hỏi, nếu là như vậy thì công chúa An Khê và đứa bé kia sẽ gặp nguy hiểm. Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Nếu Mặc Cảnh Lê còn muốn làm vài chuyện vào hôm nay nữa, thì vô luận có nhìn ra hay không, hắn ta cũng sẽ tới. Huống chi… Ta đoán hiện tại chỉ sợ hắn ta đã bị cừu hận che mất tâm trí rồi. Cho dù Bản vương thả dây ở ngay dưới mí mắt của hắn ta, thì hắn ta cũng không nhìn ra.”

“Chàng trái lại hiểu rõ hắn ta.” Diệp Ly nhíu mày nói. Thật ra thì theo Diệp Ly thấy, cừu hận của Mặc Cảnh Lê dành cho Mặc Tu Nghiêu hơi khó hiểu. Trên chiến trường, thắng bại là chuyện thường của nhà binh, thua hay thắng cũng phải tự gánh chịu. Mặc Cảnh Lê lại vì cái này mà hận Mặc Tu Nghiêu đến mất đi lý trí thì căn bản là chuyện không thể tưởng tượng được. Huống chi, Mặc Cảnh Lê rơi vào tình trạng hôm nay, không phải là do Thái Hoàng Thái hậu và các tôn thất Đại Sở phản bội hắn ta, Tây Lăng lợi dụng hắn ta sao? Tính thế nào thì Định Vương phủ cũng không đủ để xếp hạng nhất mới đúng.

Mặc Tu Nghiêu cười khẽ, đương nhiên hắn sẽ không nói cho A Ly rốt cuộc hắn đã làm gì Mặc Cảnh Lê.

“Hạ thần Trần Tú Phu cầu kiến Vương gia với Vương phi.” Ngoài cửa, vang lên một giọng nói. Mặc Tu Nghiêu ngồi dậy, lạnh lùng nói: “Vào đi.” Cửa thư phòng được đẩy ra, Trần Tú Phu đi vào, cung kính hành lễ, “Bái kiến Vương gia, Vương phi.”

Diệp Ly lại cười nói: “Tú Đình tiên sinh không cần đa lễ, mới vừa đến Ly thành liền bị rất nhiều chuyện vụn vặt quấn thân, cực khổ cho tiên sinh rồi.”

Trần Tú Phu chắp tay cười nói: “Vương phi nói quá lời, chuyện thuộc bổn phận, không dám nói khổ.” Mấy ngày nay Trần Tú Phu trôi qua quả thật không dễ dàng gì, thậm chí khiến cho Trần Tú Phu thấy hơi hối hận tại sao mình lại bị Từ Thanh Bách dụ dỗ mấy câu liền theo hắn ta cùng trở về. Vừa đến Ly thành, Định Vương liền lập tức tuyên bố, bổ nhiệm hắn làm Tả tướng. Ngay tức khắc khiến cho sắc mặt của các thế gia danh môn của Đại Sở vốn còn khách khách khí khí với hắn thay đổi. Cũng đúng, trong Định Vương phủ, quyền lợi võ tướng đều nằm trong tay những tướng lãnh Mặc gia quân trung thành với Định Vương đến chết, mà hai vị trí cao nhất đại biểu quan văn thì một cái là Đại công tử Từ gia ngồi, một cái lại tiện nghi cho một người ngoài đến từ Tây Lăng như hắn. Tại sao có thể không khiến cho những người đang thầm lục đục tính toán nhau mấy ngày nay tức giận chứ? Chẳng qua là mấy ngày nay bị Định Vương chỉnh một trận, nên tất nhiên những người này không dám nghị luận Định Vương dùng người không khách quan (*dùng người chỉ xem xét trên quan hệ thân thiết cá nhân, không đánh giá qua đạo đức, tài năng*), vì vậy tất cả bất mãn đều dồn hết lên người tên Tả tướng này là hắn. Rồng mạnh không áp rắn địa phương, mặc dù năng lực, thủ đoạn của Trần Tú Phu không tầm thường, nhưng đến cùng thì cũng là một người ngoài mới vừa đến Ly thành, nên cuộc sống trong mấy ngày qua liền có thể nghĩ.

Thậm chí có đôi khi Trần Tú Phu phải hoài nghi, Định Vương phong hắn làm Tả tướng chính là vì để áp chế những thế gia danh môn có danh tiếng lâu năm của Đại Sở này, đồng thời cũng diệt sạch những người mà bản thân là Tả tướng như hắn có thể cấu kết cùng. Nhưng vô luận Định Vương làm như vậy là vì cái gì, thì Trần Tú Phu biết mình cũng chỉ có tiếp nhận chức vị Tả tướng này thôi. Không phải vì quyền thế, cũng không phải bị Định Vương áp bức, mà là bởi vì chỉ có đứng cao hơn, thì hắn mới có thể thực hiện lý tưởng và hoài bão của mình.

"Tả tướng có chuyện gì?" Khác với Diệp Ly, trừ những người thân cận như Từ Thanh Trần hoặc cựu thần tâm phúc của Định Vương phủ ra, thì Mặc Tu Nghiêu luôn luôn gọi thẳng kỳ danh (*cả họ lẫn tên*) hoặc chỉ gọi chức vị. Như vậy làm cho người ta cảm giác được sự khác biệt giữa thân sơ rất rõ ràng, vừa mới bắt đầu có thể sẽ làm cho người ta hơi khó chịu, nhưng trái lại cũng sẽ làm cho người ta càng biểu hiện cẩn thận hơn. Bởi vì… Điều này chứng tỏ Vương gia còn chưa xem ngươi thành tâm phúc chân chính, người có chí hướng tất nhiên càng liều mạng tiến tới hơn, người không cho lý tưởng cũng sẽ thu liễm một chút. Mà quan trọng hơn là, điều này cũng đồng thời tỏ rõ địa vị và uy thế cao cao tại thượng của Định Vương, làm cho người ta không tự chủ được mà sinh lòng thần phục.

Trần Tú Phu gật đầu nói: "Khởi bẩm Vương gia, Trấn Nam Vương Tây Lăng cầu kiến."

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, "Lôi Đằng Phong, hiện tại hắn ta tới có chuyện gì?" Vừa mới dứt lời, trong lòng Mặc Tu Nghiêu liền nhớ ra, nói: "Mộ Dung Thận và Nam hầu……" Trần Tú Phu cười nói: "Đúng vậy, chúc mừng Vương gia, mới vừa nhận được tin tức, Mộ Dung tướng quân và Nam hầu đánh một đường thế như chẻ tre, hiện nay đã tiến gần tới thành trì giáp biên giới với Tây Lăng, toàn bộ đại quân Tây Lăng cũng đã rút về."

Nghe tin tức như thế, không chỉ Mặc Tu Nghiêu, mà tâm tình Diệp Ly cũng trở nên tốt hơn, mỉm cười nói: “Quả nhiên là tin tức tốt.” Nếu là những quan viên khác, thì lúc này khó tránh khỏi sẽ nói mấy câu vuốt đuôi như: Trong tiệc mừng một tuổi của Tiểu Thế tử và Tiểu Quận chúa mà truyền đến tin vui như vậy, Tiểu Thế tử và Tiểu Quận chúa thật là hồng phúc tề thiên,… Nhưng Trần Tú Phu sẽ không, thứ nhất là tính cách của hắn không cho phép, thứ hai Trần Tú Phu vốn là người Tây Lăng, những lời nịnh nọt này do hắn nói ra không khỏi lộ ra vẻ có chút lãnh khốc vô tình. Cho nên Trần Tú Phu chỉ là trầm mặc chờ quyết định của Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly.

Mặc Tu Nghiêu đứng dậy, cười nói: “Cũng tốt, mời Trấn Nam Vương vào đi. Mặt khác… A Ly, truyền tin qua bên Đại Sở, kêu bọn họ phái người tới nói chuyện một chút về vấn đề ba mươi vạn binh mã kia.” Mặc dù đuổi binh mã Tây Lăng đi chính là binh mã của Đại Sở nhưng Mặc Tu Nghiêu lại không tính tặng vùng đất phía Bắc sông Vân Lan cho Đại Sở. Nếu không có Mộ Dung Thận và Nam hầu, thì ba mươi vạn người kia cũng chỉ là đồ ăn được tặng cho Tây Lăng mà thôi. Nếu mình đã ra sức, thì tất nhiên không thể không có chỗ tốt gì rồi. Mặc dù hiện tại Đại Sở có Mặc Cảnh Du ở đây, nhưng ở trong mắt Mặc Tu Nghiêu, Mặc Cảnh Du đã chẳng khác gì người chết cả, nên tất nhiên là cần Đại Sở phái người khác tới đàm phán.

Diệp Ly gật đầu nói: “Ta biết rồi.”

“Định Vương, Vương phi, Tú Đình tiên sinh.” Lôi Đằng Phong bước vào khách sảnh ngoài thư phòng, bình tĩnh gật đầu với hai người. Thần sắc bình tĩnh không nhìn ra hắn ta mới vừa nhận được tin tức Tây Lăng lại chiến bại một lần nữa chút nào.

Diệp Ly mỉm cười gật đầu nói: “Trấn Nam Vương không cần đa lễ, mời ngồi.”

Lôi Đằng Phong ngồi xuống, thần sắc hơi phức tạp nhìn Trần Tú Phu đang ngồi ở bên tay trái một cái. Người này vốn là đại nho số một số hai của Tây Lăng, năng lực, tài trí và suy nghĩ cũng đều là tốt nhất. Đáng tiếc ở Tây Lăng mấy chục năm cũng không được trọng dụng, lại không nghĩ rằng Hoàng thành Tây Lăng chỉ mới thất thủ mấy năm, đã được thăng lên chức vị Tả tướng Định Vương phủ. Nên nói Mặc Tu Nghiêu biết nhìn người, hay những người khác có mắt không tròng đây?

"Trấn Nam Vương có chuyện gì quan trọng?" Mặc Tu Nghiêu dựa vào ghế, thong thả hỏi.

Trong lòng Lôi Đằng Phong hơi bất đắc dĩ cười khổ, so khí thế với Mặc Tu Nghiêu thì bản thân hắn liền yếu hơn rất nhiều, huống chi bây giờ mình lại có việc cầu người ta, chủ động tới cửa thì lại càng thấp hơn người ta một đầu. Nhưng vừa nghĩ đến tin tức vừa mới truyền từ trên chiến trường về, Lôi Đằng Phong cũng biết mình phải kéo cái mặt này xuống. Hiện tại trên biên giới Tây Lăng đúng là chỉ có hơn ba mươi vạn binh mã Đại Sở cùng với hai người là Mộ Dung Thận và Nam hầu, nhưng phải biết rằng, hiện tại toàn bộ chiến sự Trung Nguyên đã kết thúc, nếu Mặc Tu Nghiêu muốn, thì bất cứ lúc nào cũng có thể điều động thiết kỵ cùng với tướng lãnh Mặc gia quân chạy tới phương Nam tăng viện cho hai người Mộ Dung Thận. Đến lúc đó thì thật sự là tai họa của Tây Lăng.

Chắp tay, Lôi Đằng Phong trầm giọng nói: "Thật không dám giấu diếm, hôm nay Bản vương đến đây quấy rầy Vương gia và Vương phi chính là vì chuyện ngừng chiến giữa hai quân chúng ta. Nói vậy, chắc Vương gia và Vương phi đã nhận được chiến báo ở tiền tuyến, đại quân Tây Lăng đã rút về ranh giới trước khi khai chiến đấu của Tây Lăng và Đại Sở."

Mặc Tu Nghiêu gật đầu, cau mày nói: “Hai quân ngừng chiến đương nhiên là chuyện tốt. Mấy năm nay chinh chiến liên tục, dân chúng các nơi đều khổ không thể tả, Trấn Nam Vương có lòng ngừng chiến, Bản vương rất mừng. Có điều, giao chiến với Tây Lăng là binh mã Đại Sở, chỉ sợ chuyện này… Còn phải gặp Du Vương của Đại Sở mới có thể định ra.”

Lôi Đằng Phong nhíu mày, nhìn Mặc Tu Nghiêu nghiêm túc nói: “Định Vương cần gì phải như thế? Ta và ngài đều hiểu… Mặc dù giao chiến là binh mã Nam Sở, nhưng chiến hay ngừng, còn không phải đều do Định Vương định đoạt ư? Huống chi… Chỉ sợ Du Vương cũng không có cơ hội nói với ta và ngài chuyện này. Hiện tại quốc sự Tây Lăng bận rộn, Bản vương cũng không đợi được đến lúc Nam Sở phái sứ giả tới, kính xin Định Vương điện hạ thông cảm.”

Mặc Tu Nghiêu rất hứng thú đánh giá Lôi Đằng Phong một lúc lâu, mới cười nói: “Xem ra, tin tức của Trấn Nam Vương thật đúng là rất linh thông.”

Lôi Đằng Phong cười khẽ một tiếng nói: “Định Vương cũng biết quan hệ của hoàng thất Tây Lăng và núi Thương Mang, tất nhiên có một vài con đường tin tức đặc biệt.”

Mặc Tu Nghiêu hờ hững gật đầu nói: “Nếu Trấn Nam Vương đã thành tâm, vậy thì đương nhiên Bản vương cũng không muốn sinh thêm rắc rối. Chỉ là… Còn một vài chuyện chúng ta vẫn nên nói rõ ràng trước.” Lôi Đằng Phong khẽ cau mày, “Toàn bộ quân ta đã rút khỏi lãnh thổ của Đại Sở, mặt khác, tình báo về Đại Sở và Mặc Cảnh Lê trong tay Bản vương cũng có thể giao cho Định Vương. Không biết Định Vương điện hạ còn yêu cầu gì khác nữa?”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười nói: “Cái này sao… Tất nhiên là bồi thường. Phương Nam giàu có đông đúc, mấy năm nay Tây Lăng

cũng lấy được không ít lợi ích từ Trung Nguyên, chẳng lẽ Trấn Nam Vương chưa từng nghĩ tới phải bồi thường cho dân chúng Trung Nguyên chút gì sao?" Lôi Đằng Phong trầm mặc nhìn khuôn mặt mang đầy vẻ đương nhiên của Mặc Tu Nghiêu. Kỳ thật nếu nói Tây Lăng đã làm gì dân chúng Trung Nguyên thì thật đúng là oan uổng cho Lôi Chấn Đình và Lôi Đằng Phong. Có nói thế nào thì Tây Lăng cũng khác Bắc Nhung, mặc dù phân thành hai nước riêng biệt với Đại Sở nhưng cũng vẫn là có cùng một nguồn gốc. Hơn nữa trên lý trí, Lôi Chấn Đình luôn xem nơi mà mình đứng thành thuộc địa của mình, cộng thêm năng lực của Lôi Chấn Đình cũng không phải là loại như Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Cảnh Lê có thể so sánh, cho nên, nói tóm lại, kỳ thật, cuộc sống của những dân chúng này cũng còn không tính là tệ.

Nhưng thân là bên chiến bại, hơn nữa còn là bên khai chiến, người bị hại kiêm người thắng yêu cầu bồi thường, trái lại Lôi Đằng Phong cũng không có lập trường gì có thể cự tuyệt, hít sâu một hơi, Lôi Đằng Phong cúi đầu nói: "Tây Lăng có thể bồi thường cho Định Vương phủ ba mươi vạn lượng bạc trắng."

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, "Tám mươi vạn lượng. Tây Lăng có nhiều mỏ bạc ở phương Nam, chút ngân lượng này đừng nói Tây Lăng không bồi thường nổi đi?"

Sắc mặt Lôi Đằng Phong biến đổi, lắc đầu nói: "Nhiều nhất là bốn mươi vạn lượng." Đạo lý rao giá trên trời, trả giá dưới đất, đương nhiên Mặc Tu Nghiêu hiểu rõ, quay đầu nhìn Diệp Ly cười một tiếng, rồi cười cười giơ tay lên nói với Lôi Đằng Phong: "Bảy mươi vạn."

"Không được, bốn mươi lăm vạn lượng. Định Vương, Tây Lăng không gánh nổi giá cao hơn nữa đâu, nếu thật sự không được… Bản vương cũng không thể làm gì." Ngụ ý là, Định Vương rao giá quá cao, nếu Tây Lăng không gánh nổi, vậy thì còn không bằng liều chết

đánh một trận. Mặc Tu Nghiêu nhìn một chút Diệp Ly và Trần Tú Phu hơi tiếc nuối một chút, cười nói: “Vậy cũng được, làm tròn, năm mươi vạn lượng.”

Sắc mặt Lôi Đằng Phong xanh mét, trầm giọng nói: “Có thể, chia ra trả trong vòng ba năm.”

Thật ra thì Mặc Tu Nghiêu cũng không thiếu tiền, thời hạn ba năm cũng không coi là dài, nên tất nhiên cũng không gấp gáp, hài lòng gật đầu nói: “Không thành vấn đề, như vậy Bản vương đa tạ Trấn Nam Vương đã thương cảm. Bản vương sẽ lập tức hạ lệnh cho Mộ Dung Thận và Nam hầu rút binh. Hy vọng Tây Lăng cũng có thể tuân thủ ước định!”

“Điều này thì đương nhiên.” Lôi Đằng Phong trầm giọng nói.

Lôi Đằng Phong đồng ý sảng khoái, tâm tình Mặc Tu Nghiêu cũng tốt, hài lòng gật đầu nói: “Thật tốt, đã như vậy, chuyện còn dư lại cứ để cho người bên dưới bàn bạc đi. Chuyện này liền giao cho… Giao cho Tả tướng chịu trách nhiệm đi.”

Trần Tú Phu sửng sốt, vội vàng đứng lên nói: “Vi thần tuân lệnh.” Trần Tú Phu hiểu, đây là sự tín nhiệm dành cho mình, nhưng đồng thời cũng là khảo nghiệm dành cho mình. Chuyện đàm phán với Tây Lăng giao cho một người vốn là người Tây Lăng như hắn chịu trách nhiệm, cũng có nghĩa là Định Vương bày tỏ sự tín nhiệm và ủy thác trọng trách dành cho mình với quan viên lớn nhỏ trong Ly thành.

Lôi Đằng Phong ngơ ngác một chút, nhìn Trần Tú Phu một cái rồi gật đầu nói: “Như thế, liền làm phiền Trần tướng. Hôm nay trong Định Vương phủ sự vụ bận rộn, Bản vương liền cáo từ trước.”

Trần Tú Phu nói một cách lạnh nhạt: “Trấn Nam Vương nói quá lời.”

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Vậy Bản vương cũng không quấy rầy Trấn Nam Vương nữa, Tả tướng, chuyện Tây Lăng liền giao toàn quyền cho ngươi giải quyết.”

“Dạ, Trấn Nam Vương, mời.” Lôi Đằng Phong và Trần Tú Phu một trước một sau cáo từ lui ra khỏi khách sảnh.

Diệp Ly nhìn cửa trống rỗng, nói một cách thản nhiên: “Lôi Đằng Phong… Vẫn non hơn Lôi Chấn Đình nhiều.” Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Đã khá tốt rồi, vốn không có khả năng Lôi Chấn Đình vừa chết thì hắn ta liền biến thành Lôi Chấn Đình thứ hai được. Hơn nữa… Hắn ta cũng không biến thành Lôi Chấn Đình được. Nhưng mà, có thể nhẫn nhịn… Cũng rất tốt.” Lôi Chấn Đình là chém giết từ trong rất nhiều hoàng tử của Tiên hoàng Tây Lăng ra, mặc dù còn không ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, nhưng cũng một mình nắm quyền to sau khi Tiên hoàng Tây Lăng băng hà, phần năng lực này cũng không phải là loại thiên chi kiêu tử được Lôi Chấn Đình sủng ái che chở từ nhỏ như Lôi Đằng Phong có thể có. Lôi Đằng Phong có thể đủ năng lực ổn định trận thế trong lúc mấu chốt, lúc nên nhẫn có thể nhẫn cũng đã vô cùng tốt rồi. Đợi một thời gian nữa, hắn sẽ trở thành một người thống trị có thể bảo vệ những cái đã có khá tốt. Nhưng muốn có bộ dáng uy chấn tám phương như lúc Lôi Chấn Đình còn sống, thì chỉ sợ hơi khó khăn.

“A Ly cần gì để ý đến hắn ta chứ? Vẫn nên thử nghĩ xem… Năm mươi vạn lượng mà Tây Lăng bồi thường cho chúng ta nên tiêu như thế nào đi.” Mặc Tu Nghiêu ôm Diệp Ly thấp giọng cười nói. Năm mươi vạn, vô luận là với Định Vương phủ hay với Tây Lăng, thì đều tuyệt đối không phải là một con số nhỏ. Bằng không Lôi Đằng Phong cũng sẽ không kiên trì muốn chia ra trả trong vòng ba năm. Mà Định Vương phủ có số tiền này, tổn thất trong mấy năm nay đánh giặc trên cơ bản cũng được lấp đầy. Lại càng không cần phải nói đến hiện nay

thuộc địa của Định Vương phủ đã rộng gần gần bốn phần năm lãnh thổ của Đại Sở trước đây và một phần ba lãnh thổ của Tây Lăng. Diện tích hiện nay của Định Vương phủ cũng đã lớn hơn tổng diện tích hiện có của cả Tây Lăng và Đại Sở cộng lại. Bây giờ tất cả cũng đã coi như là tạm thời kết thúc, tính hết cả đoạn đường này, cuối cùng tất cả lợi ích đều bị Định Vương phủ chiếm.

Diệp Ly nhìn Mặc Tu Nghiêu đầy tò mò, hỏi: "Chàng muốn tiêu thế nào?" Tiền bồi thường chiến tranh thì đương nhiên là sung vào công khố của Định Vương phủ rồi, hiển nhiên cũng không có chỗ dư để Mặc Tu Nghiêu muốn tiêu thế nào liền tiêu thế đó. Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu làm việc luôn luôn công tư rõ ràng, cho dù cả Định Vương phủ đều là của họ, nhưng hai người cũng chưa bao giờ nghĩ đến lấy ngân lượng công để dùng vào việc riêng. May mà hai người cũng không phải là người thích phô trương xa hoa, nên cũng chưa từng lo lắng về mặt ngân lượng.

Mặc Tu Nghiêu vừa vuốt tóc Diệp Ly, vừa suy nghĩ lời nói của Diệp Ly, cũng thấy hơi bất đắc dĩ, "Bản vương muốn xây cho A Ly một tòa cung điện lộng lẫy." Nhìn bộ dáng ủ rũ của hắn, Diệp Ly không khỏi cười một tiếng nói: "Mấy ngày trước còn nói qua mấy năm nữa liền dẫn ta đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy. Chờ đến khi cung điện của chàng hoàn thành, vậy cho ai ở đây?"

Mặc Tu Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn nàng, nói một cách nghiêm túc: "Bản vương muốn cho A Ly cung điện to lớn lộng lẫy nhất, quần áo trang sức xinh đẹp nhất, món ngon mỹ vị tinh xảo nhất. Chỉ cần là A Ly muốn, thì Bản vương cũng sẽ tìm đến cho A Ly."

Diệp Ly mỉm cười nhìn hắn, cười nói: "Ta lại không biết ta còn có tiềm chất làm yêu cơ mất nước đó. Hao tài tốn của. Ta chỉ muốn cả nhà chúng ta bình an vui vẻ hạnh phúc với nhau, có thể làm việc mà mình muốn được rồi. Đã nhiều năm như vậy, mắt thấy chúng ta có

thể sống an an ổn ổn thật vui vẻ, ta cảm thấy… Ta muốn, cũng đã chiếm được rồi.”

“A Ly chưa từng nói với ta muốn gì.” Mặc Tu Nghiêu hơi tiếc nuối không cam lòng nói. A Ly không có yêu cầu và khát vọng xa vời với quyền thế, hoa phục và châu báu, cho dù là Mặc Tu Nghiêu thì cũng có đôi khi không có thể xác định được rốt cuộc nàng có cái gì đặc biệt yêu thích hoặc là đặc biệt chán ghét, điểm này luôn khiến cho Định Vương canh cánh trong lòng.

“Bởi vì ta muốn, chàng đều đã cho ta từ lâu rồi.” Diệp Ly mỉm cười nói.

“Cho nàng rồi?” Mặc Tu Nghiêu hơi mờ mịt.

Diệp Ly dựa vào ngực hắn, nhẹ giọng nói: “Một một đời một đôi người. Chỉ có cái này… Mới là ta muốn.”

Mặc Tu Nghiêu sửng sốt, giơ tay lên ôm thật chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, thấp giọng nói: “Cả một đời một đôi người… Kiếp này, Mặc Tu Nghiêu chỉ có một mình A Ly.” Không có hứa hẹn, thề non hẹn biển gì, Mặc Tu Nghiêu chỉ nói một cách thản nhiên, giống như chỉ trần thuật một cách đơn giản mà thôi, nhưng lại khiến cho người ta an tâm hơn bất cứ lời thề nào. Diệp Ly khẽ gật đầu, “Ta biết. Ta cũng vậy.”

Trần Tú Phu đi cùng Lôi Đằng Phong ra khỏi cửa thư phòng, hai người đi sóng vai với nhau. Lôi Đằng Phong nhìn Trần Tú Phu bên cạnh, không khỏi cười nói: “Xem ra Tú Đình tiên sinh ở Định Vương phủ rất được Định Vương và Vương phi trọng dụng.”

Trần Tú Phu nói một cách nghiêm túc: “Ơn tri ngộ của Vương gia và Vương phi, Trần Tú Đình vô cùng cảm kích.” Lôi Đằng Phong trầm

ngâm một lát, rồi cười hỏi: “Nếu như Bản vương chấp nhận phong tiên sinh làm Đại Thừa tướng Tây Lăng, vậy không biết tiên sinh có nguyện hạ mình trở về Tây Lăng, phụ tá Bản vương hay không?”

Thần sắc Trần Tú Phu bình tĩnh, đánh giá hắn ta một lát, rồi nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Trung thần không thờ hai chủ. Trần Tú Đình không dám tự xưng là trung nghĩa, nhưng cũng không phải là loại người hai mặt ba đao, lắc lư không định. Thịnh tình của Trấn Nam Vương, Trần Tú Đình không dám nhận.”

Vốn Lôi Đằng Phong cũng chỉ muốn thử dò xét mà thôi, nên tất nhiên cũng không trông đợi Trần Tú Phu sẽ ngã về Tây Lăng dễ dàng như thế. Chẳng qua là bị Trần Tú Phu từ chối dứt khoát như thế, ngược lại Lôi Đằng Phong cảm thấy hơi khó chịu, dừng chân nhìn Trần Tú Phu hỏi: “Không biết Tú Đình tiên sinh có nhận định gì về tình trạng của Tây Lăng hiện nay? Chuyện này… Hẳn là có thể nói đi.”

Trần Tú Phu do dự một chút, rốt cuộc mở miệng nói: “Quân không ra Quân, thần không ra thần, hoặc là thần mạnh chủ yếu, cuối cùng không phải đạo lâu dài. Trấn Nam Vương vẫn tính toán sớm đi.” Lôi Đằng Phong sửng sốt, còn muốn hỏi nữa, nhưng Trần Tú Phu đã không có ý định nói gì nữa, nghiêng người giơ tay lên nói với Lôi Đằng Phong: “Trấn Nam Vương, mời.”

Lôi Đằng Phong cũng chỉ đành nuốt lời muốn hỏi vào lòng, gật đầu nói: “Trần tướng, mời.”

Chương 426: Trước tiệc tròn một tuổi

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Trần Tú Phu và Lôi Đằng Phong ra khỏi cửa, ở ngã rẽ của hành lang liền xuất hiện hai người. Hai nam tử, một người áo trắng như tuyết, một người áo đỏ như lửa. Phượng Chi Dao nhìn hai người đang đi ở cách chỗ mình đứng không xa cau mày hỏi: "Vương gia giao chuyện Tây Lăng cho Tú Đình tiên sinh làm, có thể xảy ra vấn đề không?" Không phải hắn không tin lòng trung thành với Định Vương phủ của Trần Tú Phu, dù thế nào Trần Tú Phu cũng là người Tây Lăng, giao chuyện này cho hắn ta làm, bản thân đã liền rắc rối hơn giao cho thuộc hạ của Định Vương phủ làm. Nói không chừng còn khiến cho Trần Tú Phu từ trong ra ngoài không phải là người.

Từ Thanh Trần khẽ lắc đầu, nói một cách lạnh nhạt: "Lấy năng lực của Tú Đình tiên sinh, giải quyết chút chuyện này tất nhiên không thành vấn đề, nhân phẩm của hắn ta cũng tuyệt đối có thể tin được. Cho nên Định Vương mới giao chuyện này cho hắn ta làm. Chỉ cần hắn ta làm tốt chuyện này, thì sau này hắn ta có thể đủ tư cách ngồi vững vàng trên chức vị Tả tướng, ai cũng không thể nói thêm cái gì."

Phượng Chi Dao gật đầu, dù sao trong những như chuyện đo lường lòng người này, hắn thua kém Mặc Tu Nghiêu và Từ Thanh Trần rất nhiều. Nếu hai người này đã cảm thấy không thành vấn đề, thì dĩ nhiên là thật sự không thành vấn đề, "Lễ Trảo Chu (*Chọn đồ vật đoán tương lai*) sắp bắt đầu rồi, hai người làm cha mẹ này lại không thấy

bóng người, chúng ta vẫn nên đi nhắc nhở một tiếng đi, tránh cho để khách mời chờ lâu."

Từ Thanh Trần mỉm cười nói: "Bọn họ ở thư phòng, ta đi nội viện mang Lân nhi và Tâm nhi ra ngoài, báo cho bọn họ liền làm phiền Phượng Tam công tử vậy." Phượng Chi Dao nhìn công tử Thanh Trần nhanh nhẹn rời đi, nhún vai xoay người đi tới thư phòng.

Nghi thức Trảo Chu của Định Vương phủ được cử hành sau bữa trưa, các khách mời đến Vương phủ tham dự nghi thức Trảo Chu của hai vị Tiểu Thế tử và Tiểu Quận chúa xong thì nghỉ ngơi một chút liền có thể trực tiếp tham gia dạ tiệc buổi tối. Thật ra với đứa bé mới tròn một tuổi, thì cái gọi là dạ tiệc cũng không còn quan trọng gì nữa, tham dự còn không phải đều là những người lớn này, với bọn chúng quan trọng nhất cũng chỉ có mỗi lễ Trảo Chu thôi.

Trong Nội viện, đám người Hoa Thiên Hương đang vây quanh hai đứa bé, bởi vì lo lắng cục cưng sẽ buồn ngủ, nên hồi sáng mọi người đã dỗ hai cục cưng ngủ một giấc, lúc Từ Thanh Trần đến thì hai cục cưng mới vừa thức, đang là lúc có tinh thần gấp trăm lần. Đặc biệt là Lân nhi tương đối hoạt bát lại còn bò qua bò lại, thậm chí còn muốn bò lên bò xuống, mấy cô nương cộng thêm bà vú của bọn chúng chỉ có thể trông chừng bé một bước không rời rất sợ bé không cẩn thận một chút liền ngã u đầu.

Tâm nhi thì lại tương đối an tĩnh, chỉ ngoan ngoãn ngồi trên giường êm, nhìn đệ đệ đi tới đi lui bò qua bò lại trên mặt đất, liền vỗ tay nhỏ bé y y nha nha trầm trồ khen ngợi. Nghe được tiếng kêu của tỷ tỷ, Lân nhi càng hưng phấn, cũng càng hành hạ lợi hại hơn.

"Nha nha… Cậu, cậu……" Trên giường êm, Tâm nhi chỉ ra cửa vui vẻ kêu lên. Mọi người nhìn ra cửa, liền thấy Từ Thanh Trần đang đứng ở cửa mỉm cười nhìn Tâm nhi. Mặc Vô Ưu xoa nắn khuôn mặt

nhỏ nhắn của Tâm nhi, cười nói: “Trái lại tiểu nha đầu muội cực kỳ thông minh, cũng biết gọi cậu rồi, còn có thể nhận ra người nữa.”

Từ Thanh Trần đi vào, cúi người ôm lấy Tâm nhi, cười nói: “Tâm nhi, cháu đang gọi cậu sao?”

“Khanh khách. Thật lâu. Cậu!” Hiển nhiên Tâm nhi rất thích người cậu cả này, ngồi trong lòng Từ Thanh Trần cười khanh khách không ngừng. Ở bên cạnh, Lân nhi nhìn nhìn tỷ tỷ, lại nhìn nhìn Từ Thanh Trần đang đứng ở trước mặt, lắc lắc lư lư bước qua bắt lấy vạt áo của Từ Thanh Trần đung đưa, “Ôm ôm, tỷ tỷ….”

Từ Thanh Trần nhìn nhìn Tâm nhi trong tay mình, lại nhìn nhìn Lân nhi đang lôi kéo vạt áo mình giương mắt nhìn mình, sắc mặt không khỏi cứng đờ. Mọi người thấy công tử Thanh Trần phong nhã xuất trần đang dùng một tay ôm em bé, bên chân còn có một đứa bé đang đứng lôi kéo vạt áo, lập tức cảm thấy một màn này nhìn thế nào cũng đều cảm thấy buồn cười làm sao ấy. Luôn cảm thấy công tử Thanh Trần và chuyện bế em bé giống như là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, không liên quan đến nhau vậy.

Mặc Vô Ưu úp mặt vào vai Hoa Thiên Hương, che miệng len lén cười.

Từ Thanh Trần hơi bất đắc dĩ nhìn cục cưng bé nhỏ ở trước mắt. Mặc dù công tử Thanh Trần danh dương thiên hạ, nhưng kỳ thật duyên trẻ con của Từ Thanh Trần cũng không quá tốt, tỷ như Từ Tri Duệ của Từ gia, còn có Lãnh Quân Hàm giống như một tiểu nhân tinh kia nữa, cũng không thấy thích thân cận Từ Thanh Trần cỡ nào. Nhưng hiển nhiên mấy đứa bé của Định Vương phủ này thì lại cực kỳ yêu thích người cậu cả này.

Bất đắc dĩ, Từ Thanh Trần chỉ đành phải để Tâm nhi xuống, ngồi

xổm xuống ôm hai đứa bé vào trong lòng mình, thấy vậy hai đứa bé vô cùng hưng phấn mỉm cười trấn an lẫn nhau.

“Đại ca, sao ca cũng ở đây?” Ở cửa, Diệp Ly mỉm cười nhìn mọi người nói. Phía sau nàng, Mặc Tu Nghiêu nhìn lướt qua hai đứa bé đang vui vẻ trong lòng Từ Thanh Trần, bước đến vươn tay gọi Tâm nhi, “Tâm nhi.”

Tâm nhi chớp chớp đôi mắt linh động, nhìn Mặc Tu Nghiêu lộ ra một nụ cười hồn nhiên, “Cha… Ôm ôm, mẹ, mẹ……” Mặc Tu Nghiêu đắc ý ôm con gái vào lòng, Lân nhi nằm trong lòng Từ Thanh Trần, chớp chớp mắt nhìn nhìn Mặc Tu Nghiêu, ấm ức nhếch miệng nhỏ nhắn lên, xoay người đưa cái mông về phía Mặc Tu Nghiêu. Trẻ con đặc biệt luôn thích ở cùng trẻ con, luôn là một đứa làm cái gì thì đứa còn lại liền bắt chước làm theo cái đó. Lân nhi chưa chắc thật thích Mặc Tu Nghiêu ôm mình, nhưng nhìn thấy Mặc Tu Nghiêu chỉ ôm tỷ tỷ mà không để ý tới mình, thì vẫn cảm thấy không vui.

Mặc Tu Nghiêu cúi người, xách Lân nhi ra khỏi lồng ngực của Từ Thanh Trần, cười nói: “Tiểu tử thúi, nhỏ như vậy đã biết tranh giành tình cảm với tỷ tỷ rồi sao?” Bị xách lên như xách quần áo ở trong tay, Lân nhi cũng không thấy khó chịu mà ngược lại cảm thấy thú vị đung đưa thân mình nhỏ bé của mình cười khanh khách. Mặc Tu Nghiêu ôm con gái xưa nay đều mềm nhẹ trìu mến, nhưng ôm con trai thì sẽ không nhẹ nhàng như thế. Kể cả Mặc Tiểu Bảo khi còn bé cũng bị xách qua xách lại giống như vậy. Diệp Ly tiến lên một bước ôm Lân nhi ra khỏi tay hắn, liếc hắn trách cứ một cái, rồi mới nhìn Từ Thanh Trần cười nói: “Lúc này Đại ca đang rảnh rỗi sao, thế nhưng lại đến đây.”

Từ Thanh Trần tức giận liếc Mặc Tu Nghiêu một cái, rồi nói: “Nào có rảnh rỗi như hai người chứ? Bên ngoài có cha, Nhị thúc cùng với Mặc tổng quản trông coi, ca đi vào nghỉ ngơi một lát. Mặt khác, giờ

lành cũng sắp đến, ca tới xem xem Lân nhi và Tâm nhi đã chuẩn bị xong chưa."

Mặc Tu Nghiêu lơ đễnh, "Bọn chúng có gì mà cần chuẩn bị chứ?" Trảo Chu không phải là trực tiếp thả vào giữa bàn bày đầy đồ, cho bọn chúng tùy tiện bắt sao.

Từ Thanh Trần mỉm cười không nói, đi qua một bên ngồi xuống, xem trong phòng một lượt rồi hỏi: "Đám Tiểu Bảo không ở đây sao?" Hoa Thiên Hương nói: "Lúc nãy bọn chúng nói trong nội viện nhàm chán, nên đã đi ra ngoài xem náo nhiệt rồi."

Từ Thanh Trần nhíu nhíu mày, gật đầu nói: "Kêu bọn chúng cẩn thận một chút, hôm nay người đến hơi nhiều."

Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Đã phái người đi theo bọn chúng rồi, không sao."

Chỉ một lát sau, giờ lành lễ Trảo Chu đã đến. Nghi thức Trảo Chu được cử hành trong đại sảnh của Tiền viện Định Vương phủ. Lúc Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly ôm hai cục cưng tới, thì trong đại sảnh đã có đầy khách mời đang ngồi. Sứ thần của các quốc gia như Lôi Đằng Phong, Mặc Cảnh Du, Gia Luật Hoằng đều đã có mặt. Ngay cả Phổ A mang theo thần sắc tái nhợt vì mới vừa bị thương, cùng với đang lo lắng cho an nguy của công chúa An Khê và Tiểu Vương tử cũng có mặt. Còn có tất cả quan viên văn võ của Định Vương phủ nữa, chỉ cần là ở Ly thành, đạt đến phẩm cấp thì tất cả đều đến, ngồi ở phía trên tất nhiên là Thanh Vân tiên sinh râu tóc bạc phơ.

Thấy Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu cùng kết bạn đến, mọi người vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Ông ngoại." Diệp Ly đi tới trước mặt Thanh Vân tiên sinh, mỉm cười

nói. Thanh Vân tiên sinh mỉm cười nhận lấy Lân nhi trong tay cháu gái, cười nói: “Đã khoảng một tháng không gặp, hai đứa bé này lại lớn hơn rồi.” Diệp Ly gật đầu cười nói: “Trẻ con lớn mau, không bao lâu nữa là đã có thể chạy khắp nơi rồi. Lân nhi, gọi ông cố đi.” Mặc dù Lân nhi còn nhỏ, nhưng rất cơ trí, hơn nữa trong một năm qua cũng không đã gặp Thanh Vân tiên sinh không ít, nên tất nhiên có ấn tượng với ông cụ râu bạc này, vui mừng nắm chòm râu trắng như tuyết của Thanh Vân tiên sinh gọi, “Ông cố……”

Trên gương mặt tràn đầy nếp nhăn của Thanh Vân tiên sinh cũng hiện lên nụ cười hiền lành, “Cháu ngoan, Lân nhi ngoan….”

“Ông cố!” Tâm nhi trong lòng Mặc Tu Nghiêu cũng không cam chịu yếu thế.

Nụ cười trên mặt Thanh Vân tiên sinh càng tươi hơn, vô luận là Từ gia hay Định Vương phủ thì bé gái cũng đều cực kỳ khan hiếm, nên đương nhiên cũng càng thương yêu hơn. Thanh Vân tiên sinh gật đầu liên tục, nói: “Cháu ngoan, Lân nhi và Tâm nhi đều ngoan.” Thanh Vân tiên sinh lấy ra hai cái ngọc bội lần lượt đeo lên cho Lân nhi và Tâm nhi.

Diệp Ly cúi đầu nhìn, đây là một đôi ngọc bội Kỳ Lân và Phượng Hoàng. Ngọc là Dương Chi Bạch Ngọc cực phẩm, cả khối trắng như tuyết, trong suốt, trơn bóng, không nhìn thấy chút tạp chất nào, còn được chạm trổ cực kỳ tinh xảo. Hơn nữa, Diệp Ly cũng thấy có mấy phần nhìn quen mắt. Diệp Ly nhớ, nàng cũng có một khối ngọc bội như vậy, có điều đó là Thanh Ngọc điêu khắc thành hoa Ngọc Lan. Đó là được ông ngoại tặng khi nàng mới ra đời, nghe nói là do đích thân ông ngoại điêu khắc. Thế nhân chỉ biết là Thanh Vân tiên sinh có tài tuyệt thiên hạ, nhưng không ai biết Thanh Vân tiên sinh còn tinh thông rất nhiều tài nghệ tay trái khác. Ngay cả kỹ thuật điêu khắc mà những người đọc sách thường sẽ không đặc biệt cảm thấy hứng

thú cũng được xưng tụng là chuyên gia. Hiển nhiên hai khối ngọc bội này chính là do đích thân Thanh Vân tiên sinh điêu khắc. Bây giờ Thanh Vân tiên sinh đã qua tám mươi tuổi, muốn điêu khắc được hai khối ngọc bội tinh xảo như vậy thật sự là không dễ dàng gì. Đôi mắt Diệp Ly ửng đỏ, nhìn Thanh Vân tiên sinh nhỏ giọng nói: "Ông ngoại, Lân nhi và Tâm nhi còn nhỏ, ông không cần vì bọn chúng……"

Thanh Vân tiên sinh lắc đầu, vừa đùa với Lân nhi trong lòng, vừa nói: "Tiểu hài nhi trong nhà mang ngọc cổ không tốt, khối ngọc này khá tốt, vừa lúc làm ngọc bội cho hai đứa bé thì có sao đâu."

Tâm nhi vẫn còn đang ở trong tay Mặc Tu Nghiêu, một tay cầm ngọc bội quơ qua, hưng phấn vươn tay về phía Thanh Vân tiên sinh, "Ông ông… Ông cố… Tâm Tâm muốn ôm…" Vừa nói vừa giãy giụa bắp chân muốn nhào qua Thanh Vân tiên sinh. Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ chỉ đành phải thả con bé ngồi lên ghế bành mà Thanh Vân tiên sinh đang ngồi. May mà chiếc ghế này cực kỳ rộng rãi, bởi vì Thanh Vân tiên sinh lớn tuổi nên còn cố ý trải lên một cái đệm thật dày nữa, nên cũng không lo con bé bị ngã u đầu.

Thấy cháu cố thân cận mình như thế, cho dù là người như Thanh Vân tiên sinh thì cũng không nhịn được mà cười vui vẻ.

Mọi người ngồi ở bên dưới nhìn cả nhà này đều không khỏi cực kỳ than thở. Vô luận là Diệp Ly, Mặc Tu Nghiêu hay cả Từ gia thì cũng đều là nhân vật cực kỳ dưỡng mắt, hôm nay nhiều người cùng đứng vây quanh Thanh Vân tiên sinh nói cười vui vẻ như vậy lại càng làm cho người ta cảm thấy ông trời thật thiên vị. Lại nhìn nhìn hai đứa bé phấn điêu ngọc mà đang ngồi bên cạnh Thanh Vân tiên sinh, tất cả mọi người không khỏi hiện lên thần sắc vừa ghen tỵ vừa ao ước.

Đứng ở bên cạnh Thanh Vân tiên sinh, lúc Diệp Ly nhìn xuống thì lại ngẩn ra. Nàng nhìn thấy trong một góc khuất ở dưới điện gần chỗ

nàng đứng, Diệp Văn Hoa đang đứng lẻ loi một mình ở đó, thần sắc hơi phức tạp khó phân biệt nhìn nàng… Nói đúng hơn là đang nhìn Lân nhi đang nắm tay nàng y y nha nha không ngừng. Kể từ sau khi tới Ly thành, Diệp Văn Hoa vẫn luôn rất ít ra cửa, thậm chí cũng rất ít gặp người ngoài, cho nên người có thể biết đến ông ta cũng không nhiều.

Thấy Diệp Ly ngẩn ra, Mặc Tu Nghiêu cũng nhìn theo, tất nhiên cũng nhìn thấy Diệp Văn Hoa, nhẹ nhàng kéo Diệp Ly một cái, Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng nói: “A Ly, có gì muốn nói thì đi nói với ông ta đi.” Với Diệp Văn Hoa, kỳ thật Mặc Tu Nghiêu cũng không có yêu ghét quá lớn. Chán ghét nhiều nhất cũng chính là cảm thấy những ủy khuất mà năm xưa Diệp Ly đã phải chịu ở Diệp phủ, mặc dù không thể nói tất cả đều do Diệp Văn Hoa nhưng ít nhất cái người làm cha Diệp Văn Hoa này quả thật đã đối xử với đích nữ duy nhất Diệp Ly này không ra gì. Mấy năm nay, Diệp Văn Hoa ở Ly thành cũng coi như an phận thủ thường, cũng không có ỷ vào thân phận mình là cha của Định Vương phi mà có vọng tưởng gì quá đáng, cho nên thái độ Mặc Tu Nghiêu dành cho ông ta cũng khá hơn một chút. Thỉnh thoảng ngày lễ, ngày tết cũng sẽ phái người đưa chút lễ vật đến Diệp gia. Dù sao cho dù Diệp Ly có thân cận với Từ gia hơn nữa, thì nàng cũng họ Diệp. So với nhà mẹ đẻ của Định Vương phi nghèo khó vất vả không sống nổi, thì tốn chút tiền để cho Diệp Văn Hoa an hưởng tuổi già rõ ràng tốt cho danh tiếng của Diệp Ly hơn một chút. Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết phải là Diệp Văn Hoa an phận, biết chừng mực tiến thoái.

Diệp Ly khẽ thở dài một cái, gật đầu.

Với người cha Diệp Văn Hoa này, nàng đúng là không có cảm giác gì, vô luận yêu hay hận cũng không có, chỉ là hơi cảm thấy tiếc hận thay mẹ mà thôi. Thậm chí ấn tượng của Diệp Ly về Diệp Văn Hoa còn kém hơn cha mẹ thật sự trong quá khứ hơn hai mươi năm của

mình ở kiếp trước. Cho dù cha mẹ kiếp trước cũng rất bận rộn, khi còn bé cũng không ở cùng nhau nhiều cỡ nào, sau khi nhập ngũ vào học viện quân sự thì một năm lại càng khó được gặp mặt một lần, nhưng cũng vẫn khắc sâu hơn ấn tượng và tình cảm mà Diệp Văn Hoa dành cho nàng nhiều.

“Cha.” Trong đại sảnh yên lặng, Diệp Ly bình tĩnh nhìn Diệp Văn Hoa đã hơi già nua trước mắt. Tuổi của Diệp Văn Hoa bây giờ cũng chỉ mới vừa hơn năm mươi, nhưng tóc mai đã bạc trắng, mặc một bộ nho sam (*quần áo dài như mấy thư sinh hay nhà nho thời xưa*) bình thường, bộ dáng cũng có mấy phần giống thư sinh hơn lúc ở Sở kinh mười mấy năm trước. Chỉ là, nhiều năm không gặp, Diệp Văn Hoa đã già đi rất nhiều. Cũng đúng, hơn một năm nay, Diệp Nguyệt và Diệp Oánh lần lượt qua đời, hai người này lại đều là hai đứa con gái mà Diệp Văn Hoa tương đối thương yêu, nên vô luận có như thế nào cũng không thể không cảm thấy đau buồn được.

“Ly… Ly nhi…” Thấy Diệp Ly đi tới, thần sắc Diệp Văn Hoa hơi lúng túng. Đích nữ mà ông đã từng cho là tầm thường, đứa con gái mà ông đã từng oán hận, đứa con gái mà ông đã từng muốn coi như chưa từng có, trong lúc không dựa vào người cha này đã trưởng thành một cô gái truyền kỳ làm cho khắp cả thiên hạ phải ngước nhìn. Mà kỳ thật… Vốn kẻ làm cha như ông cũng chưa từng giúp được chuyện gì. Diệp Văn Hoa nhàn nhạt cười khổ.

“Mời cha ngồi.” Diệp Ly nhẹ giọng nói. Lại nói, lần này cũng là thuộc hạ của Định Vương phủ có chút ít không suy nghĩ chu toàn, tiệc tròn một tuổi của Lân nhi và Tâm nhi, ấy vậy mà lại gửi thiệp mời cho Diệp gia. Đương nhiên, trong chuyện này cũng có một phần rất lớn là do thái độ của Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu tạo thành. Diệp Văn Hoa gật đầu ngồi xuống, ngay lập tức liền có nha đầu tới đây dâng trà rồi lui ra.

Hai người trầm mặc uống trà một lát, Diệp Ly mới hỏi: “Đã lâu không gặp, cha vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe, đều khỏe. Bà nội của con cũng rất khỏe.” Diệp Văn Hoa gật đầu nói. Diệp Ly mỉm cười lơ đễnh, nếu như nói nàng không có tình cảm gì với Diệp Văn Hoa, thì với Diệp lão phu nhân lại càng không nói tới tình cảm gì. Diệp Văn Hoa thì ít nhất khi nàng còn bé cũng đã từng thương yêu nàng, sau khi mẹ qua đời cũng thỉnh thoảng còn có thể giúp đỡ nàng; nhưng Diệp lão phu nhân thì ngay cả khi mẹ còn sống cũng đã chướng mắt mẹ rồi, trong mắt của bà ta cũng chưa từng có bất cứ tình cảm gì ngoài tính toán và khinh thường cả.

Diệp Văn Hoa cũng biết Diệp Ly không có hứng thú gì với cái đề tài này, nên liền giơ tay lên lấy một cái hộp gỗ ra khỏi tay áo đặt lên bàn, nói: “Hôm nay là ngày sinh của hai cháu, đây là… Đây là lễ vật cha tặng cho các cháu.”

Diệp Ly nhận lấy cái hộp từ trong tay Tần Phong, mở ra nhìn, liền hơi kinh ngạc nhìn Diệp Văn Hoa. Trong chiếc hộp bằng gỗ tử đàn hơi cũ kỹ, có một khối Noãn Ngọc và một đôi Ngọc Linh Đang. Noãn Ngọc thì trước kia đã từng thấy, nghe nói là vật gia truyền của Diệp gia, xác thực là một khối Noãn Ngọc cực phẩm có giá trị không nhỏ. Hồi đó Diệp lão phu nhân còn từng lấy ra khoe khoang là tổ tiên Diệp gia cũng là đại gia tộc có danh vọng. Sau đó Vương thị sinh Diệp Dung muốn khối ngọc này, nhưng Diệp Văn Hoa lại không cho. Mà Ngọc Linh Đang kia thì mặc dù chưa từng thấy, nhưng giá trị cũng tuyệt không dưới Noãn Ngọc. Dương Chi Bạch Ngọc trắng như tuyết được điêu khắc thành hình Linh Đang tinh xảo, giữa hoa văn được chạm rỗng đầy tinh xảo có một viên Ngọc Châu, lay động nhẹ liền vang lên tiếng chuông leng keng rất hay.

“Vật này quá quý trọng……” Diệp Ly nói. Hiện nay Diệp gia đã không phải là Diệp gia ở Sở kinh năm xưa nữa, huống chi tài sản riêng của

Diệp gia cũng không nhiều. Chỉ sợ hai món lễ vật mà Diệp Văn Hoa tặng này cũng đã cao quý hơn tất cả tài sản hiện tại của Diệp gia cộng lại.

Diệp Văn Hoa khoát khoát tay, từ chối cái hộp mà Tần Phong đưa tới, nói: “Cha cũng chỉ còn lại hai món đồ này là còn có thể lấy ra tặng người được thôi. Tặng cho hai cháu thì còn có thể xem thành đồ chơi, chứ nếu để lại trong Diệp gia thì cũng không biết lúc nào sẽ không còn. Huống chi… Ngọc Linh Đang này cũng là di vật của mẹ con, cứ đưa cho Tâm nhi chơi đi.”

Thấy Diệp Văn Hoa kiên trì như thế, Diệp Ly bất đắc dĩ chỉ đành phải nhận, nhẹ giọng nói: “Con thay hai cháu cảm ơn cha.” Diệp Văn Hoa lắc đầu không nói gì.

Diệp Ly suy nghĩ một chút, rồi hỏi: “Túc Vân có khỏe không?” Lần trước Từ Thanh Trần đi Giang Nam về, cũng dẫn theo Mặc Túc Vân về. Chỉ là thân thể Mặc Túc Vân suy yếu, lá gan cũng nhỏ. Vô luận là ở Định Vương phủ hay Từ gia thì cũng không có người chuyên chăm sóc nó. Nên lúc trước Diệp Ly cũng đã thương lượng với Từ Thanh Trần xong là đưa đứa bé này đến Diệp gia.

Diệp Văn Hoa thở dài nói: “Còn tốt. Bây giờ nó đã đổi tên là Diệp Túc, đứa bé này đã chịu không ít khổ, lá gan thật sự quá nhỏ. Còn thân thể của nó……” Thân thể Mặc Túc Vân thật sự đã bị hành hạ không còn gì nữa, cho dù là Trầm Dương và Lâm đại phu đích thân bắt mạch thì cũng đều song song lắc đầu, tỏ vẻ không nắm chắc có thể làm cho Mặc Túc Vân sống qua hai mươi tuổi. Trong nửa năm này, cứ cách nửa tháng thì Mặc Vô Ưu liền tới cửa bắt mạch cho nó, nhưng cũng chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi. Mặc Vô Ưu cũng không biết Mặc Túc Vân thật ra không phải là con trai của Mặc Cảnh Kỳ, cho nên cũng rất thương tiếc đứa em trai khác mẹ đáng thương này.

Diệp Ly nói: “Nếu thân thể của nó cần thuốc gì, thì cứ kêu Vô Ưu tới Định Vương phủ lấy.”

Diệp Văn Hoa gật đầu, trong khoảng thời gian ngắn, hai cha con đều nhìn nhau không nói gì. Thật lâu sau, mới nghe Diệp Văn Hoa thấp giọng nói: “Ly nhi, chuyện hậu sự của Oánh nhi……” Diệp Ly cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Tứ muội cũng không nguyện ý rời khỏi Lê Vương phủ, nên sau khi chết, Lê Vương đã lấy lễ Vương phi hậu táng cho muội ấy.” Diệp Văn Hoa thở dài một hơi, nói: “Như vậy cũng tốt… Như vậy cũng tốt……” Nửa đời trước ông nóng vội tranh giàng danh lợi, nhận được lại là con trai duy nhất bị dạy thành không ra gì, mấy đứa con gái thì trừ một thứ nữ sống bình bình đạm đạm ra, cũng chỉ có mỗi đứa đích nữ Diệp Ly này là sống hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc như vậy cũng là Diệp Ly phải trải qua bao nhiêu chuyện mới có được. Trong mấy năm qua, mặc dù Diệp Văn Hoa không bước chân ra khỏi nhà, nhưng phải biết trái lại cũng đều biết đến. Những chuyện mà Diệp Ly đã trải qua trong mấy năm nay, đừng nói các cô gái bình thường, ngay cả phần lớn nam nhân cũng khó mà thừa nhận. Làm cha, trừ kiêu ngạo ra, ông cũng không có gì có thể nói nữa.

Nhìn bộ dáng Diệp Văn Hoa chán chường già nua như vậy, trong lòng Diệp Ly cũng không nhịn được mà hơi khó chịu. Thở dài, Diệp Ly hỏi: “Cha còn nhớ Triệu di nương không?”

Diệp Văn Hoa sửng sốt, qua một lúc lâu mới nhớ ra hồi xưa mình còn có một tiểu thiếp được sủng ái như vậy. Hồi đó, Triệu di nương cũng coi như rất được sủng ái trong một thời gian ngắn, nếu không cũng sẽ không bị Vương thị xem là có uy hiếp với mình. Nhưng thân phận của nàng ấy quá thấp, thời gian ở bên cạnh Diệp Văn Hoa cũng quá ngắn, đảo mắt đã qua mười mấy năm, ấn tượng để lại cho Diệp Văn Hoa cũng không quá khắc sâu.

“Nàng ấy… Nàng ấy không phải đã đến Vân Châu rồi sao?” Diệp Văn

Hoa hơi nghi ngờ nói, hơi khó hiểu vào lúc này Diệp Ly nhắc tới nữ nhân đã không có tin tức mười mấy năm này làm gì.

Diệp Ly gật đầu nói: “Đúng vậy, nhưng năm đó… Trước khi đi bà ấy đã có thai ba tháng.”

“Cái gì?” Diệp Văn Hoa không khỏi kích động đứng bật dậy, sau khi nhận được ánh mắt cảnh cáo của Tần Phong mới phát hiện mình thất thố, nhưng chuyện đứa bé thật sự đã mang đến cho ông đả kích quá lớn, “Ly, Ly nhi?”

Diệp Ly bình tĩnh gật đầu nói: “Đúng vậy, năm đó con cũng biết. Bà ấy đến cầu xin con, nói rằng Vương phu nhân sẽ hãm hại bà ấy và đứa bé, nhưng lúc đó con sắp phải gả vào Định Vương phủ, nên căn bản cũng không có thời gian để ý đến bà ấy. Vì vậy liền đề nghị bà ấy đến Vân Châu. Ở Vân Châu, ít nhiều gì thì Từ gia cũng có thể quan tâm một chút.”

“Vậy… Vậy đứa bé kia…..” Diệp Văn Hoa cẩn thận từng ly từng tí hỏi. Diệp Dung đã khiến ông thất vọng hoàn toàn, nếu đứa bé kia là một bé trai, thì dĩ nhiên sẽ là hy vọng duy nhất của Diệp Văn Hoa. Nhưng nếu là bé gái… Diệp Văn Hoa hơi thấp thỏm bất an.

Diệp Ly cúi đầu, nói một cách thản nhiên: “Là một bé trai, năm nay đã mười hai tuổi. Hồi trước khi đứa bé mới ra đời, Triệu di nương đã gởi thư hỏi con, con đặt tên cho đứa bé là Diệp Tử An.”

“Tử An… Tử An hay…. Ly nhi, cám ơn con… Kẻ làm cha này vẫn luôn……” Diệp Văn Hoa đỏ mắt, nhìn Diệp Ly đầy áy náy. Diệp Ly lắc đầu, nói: “Bây giờ đứa bé đó đang đọc sách ở thư viện Ly Sơn, năm đó sau khi Từ gia đến Ly thành không lâu, Triệu di nương cũng bán biệt viện ở Vân Châu rồi chuyển đến Ly thành. Hiện nay đã mua một vài mẫu đất ở dưới núi cách thư viện Ly Sơn không xa để sinh sống.”

“Cám ơn con, Ly nhi.” Diệp Văn Hoa không biết còn có thể nói gì nữa, chỉ có thể lập lại lời nói lúc trước. Diệp Ly thản nhiên cười, nói: “Cám ơn cái gì, nó cũng coi như là đệ đệ của con. Nếu cha rảnh thì có thể đi thăm Triệu di nương với Tử An một chút, con cũng nghe nói… Hai năm qua Vương phu nhân càng ngày càng huyên náo không ra gì.” Diệp Văn Hoa sửng sốt, vội vàng nói: “Con yên tâm, cha sẽ quản thúc họ thật chặt, sẽ không để Diệp gia ở bên ngoài làm hư thanh danh của con.”

Diệp Ly nhẹ nhàng lắc đầu, không nói gì nữa

Chương 427: Trảo Chu ký của cục cưng

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

“Vương phi.” Trác Tĩnh đi vào thiên sảnh nhìn Diệp Ly và Diệp Văn Hoa, cung kính gọi. Diệp Ly gật đầu, mỉm cười hỏi: “Có chuyện gì?” Trác Tĩnh nói: “Vương gia nói, nghi thức Trảo Chu của Tiểu Thế tử và Tiểu Quận chúa sắp bắt đầu, mời Vương phi đi qua.” Diệp Ly gật đầu hỏi: “Thế tử đã tới chưa?” Trác Tĩnh lắc lắc đầu nói: “Không nhìn thấy Thế tử ạ.”

Diệp Ly hơi bất đắc dĩ ý bảo Trác Tĩnh đi tìm Mặc Tiểu Bảo, vừa đứng dậy vừa cười nói với Diệp Văn Hoa: “Cha, chúng ta cũng đi qua đi. Sắp bắt đầu rồi.” Diệp Văn Hoa giật mình một chút, rồi vội vàng gật đầu nói: “Ừ, chúng ta đi qua thôi.”

Vào đại sảnh, trong đại sảnh đã ồn ào náo nhiệt. Định Vương phủ đặc biệt chuẩn bị một cái bàn lớn khoảng năm sáu thước, bên trên bày đầy đủ mọi thứ. Hai cục cưng được Từ Thanh Viêm và Từ Thanh Phong bế trong tay, thấy Diệp Ly tới đây, lập tức vui mừng vươn tay nhỏ bé về phía Diệp Ly. Diệp Ly mỉm cười sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cục cưng hỏi: “Bắt đầu chưa?”

Ở bên cạnh, Mặc tổng quản trầm giọng nói: “Giờ lành đã đến, lễ Trảo Chu của Tiểu Thế tử và Tiểu Quận chúa có thể bắt đầu rồi ạ.”

Diệp Ly vỗ vỗ tay, cười nói: “Đặt hai đứa vào đi.”

Từ Thanh Viêm cười hì hì thả Lân nhi lên bàn, ở bên cạnh, Từ Thanh Phong cũng thả Tâm nhi vào theo. Hai cục cưng tò mò nhìn tất cả trước mắt, mặc dù bị nhiều ánh mắt nhìn chăm chú như vậy, nhưng hai cục cưng cũng không có đứa nào lúng túng, mà ngược lại còn hăng hái bừng bừng loay hoay với đống đồ trên bàn.

Ngay lúc Tâm nhi cầm lấy một cái bàn tính nhỏ bằng vàng tò mò gảy hai cái, thì Hàn Minh Tích ở bên kia liền không khỏi cười nói: "Chẳng lẽ tương lai Tiểu Quận chúa muốn làm một Đại phú thương?" Lời còn chưa nói hết, đã thấy Tâm nhi cười khanh khách, sau đó thật nhanh nhét bàn tính vào lòng Lân nhi. Lân nhi nghi ngờ nhìn món đồ chơi nhỏ trong tay mình một chút, nghiêng nghiêng đầu nhỏ như suy nghĩ gì đó, sau đó xoay thân thể nhỏ bé lại đặt bàn tính nhỏ ra sau lưng, rồi cầm lấy một quyển sách ở bên cạnh nhét vào lòng Tâm nhi. Dường như Tâm nhi cũng không chịu yếu thế, cười khanh khách cầm lấy một cây viết ở gần đó nhét vào tay Lân nhi. Vì thế, ở trước mắt bao người, hai chị em liền bắt đầu chơi trò ngươi một món ta một món.

Phượng Chi Dao mở to mắt cứng lưỡi nhìn hai chị em vẫn đang chơi đến vui vẻ ở trước mắt, "Hai đứa nó đang làm gì vậy?" Diệp Ly nhìn nhìn hai đống đồ đã được xếp thành một ngọn núi nhỏ sau lưng hai chị em, cũng không nhịn được mà cười một tiếng. Nàng cũng không biết bọn chúng đang làm gì. Suy nghĩ một chút, Diệp Ly vỗ vỗ tay cười nói với hai cục cưng: "Lân nhi, Tâm nhi, nhanh chọn một món mình thích đưa cho mẹ."

Cũng không biết hai đứa bé có nghe hiểu lời của Diệp Ly hay không, chỉ là thấy Diệp Ly dang rộng tay về hướng các bé, sau khi do dự một chút, Lân nhi dẫn đầu bò dậy. Chỉ thấy bé bước qua bước lại trên mặt bàn thật dài, chỉ chốc lát sau liền ôm lấy một đống đồ, trong đó có một thanh kiếm nhỏ tinh xảo, một chiếc hộp gỗ tử đàn xinh xắn

và còn có một bức tranh nữa. Chẳng qua là hai cánh tay nho nhỏ của bé căn bản không giữ hết được nhiều đồ như vậy, mới vừa đi được mấy bước đã liền rớt xuống bàn. Bé suy nghĩ một chút, rồi liền đẩy bức tranh về phía Tâm nhi, còn mình thì ôm lấy cây kiếm nhỏ và chiếc hộp gỗ tử đàn tiếp tục đi về phía trước, đi tới một nửa liền tiện tay ném chiếc hộp gỗ đi, nhặt lên một cái Ấn Tỷ bằng Thanh Ngọc, rồi sau đó một tay giơ thanh kiếm nhỏ lên, một tay giơ Ấn Tỷ lên đi về phía Diệp Ly.

“Chúc mừng, tương lai Tiểu Thế tử sẽ có võ công cái thế, thống lĩnh thiên quân vạn mã!” Thì ra, cái Ấn Tỷ mà Lân nhi nhặt lên cuối cùng là một cái Ấn Soái trong quân.

Lân nhi nhào vào lòng Diệp Ly, đưa Ấn Soái cho Diệp Ly, “Mẹ… Lân nhi ngoan ngoãn……” Diệp Ly mỉm cười ôm con trai, cúi đầu hôn nhẹ lên đầu nhỏ của nó, cười nói: “Ừ, Lân nhi ngoan.”

Vẫn ngồi trên bàn, Tâm nhi thấy đệ đệ đi rồi, liền nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, bình tĩnh nhìn mọi người đang vây xem ở xung quanh một lượt, rồi từ từ cũng bắt đầu động. Mặc dù là tỷ tỷ, nhưng bước đi của bé lại không vững bằng Lân nhi, đi được vài bước liền ngừng lại sau đó tiếp tục bò qua bò lại ở trên bàn, thấy đồ mình thích liền kéo tới chỗ mình vừa mới ngồi. Chỉ chốc lát sau, bên người bé đã có một đống đồ lớn. Binh khí đồ chơi mà bé trai thích, trang sức, châu báu mà bé gái thích, còn cả sách vở bút mực nữa, cái gì cần có đều có. Đợi đến khi bé đã cảm thấy đủ rồi, thì liền ngồi ở tại chỗ không nhúc nhích nữa.

Diệp Ly hơi dở khóc dở cười, “Tâm nhi, chọn món con thích cầm tới đây.”

Tâm nhi nhìn nhìn Diệp Ly, rồi do dự cúi đầu nhìn nhìn đống đồ lớn trước mặt mình một chút, đôi mắt long lanh như nước chuyển một

vòng, liền bò đến bên cạnh bàn. Mọi người sợ bé té xuống, liền vội vàng tiến lên. Chỉ thấy Tâm nhi bắt được tay áo của Từ Thanh Viêm ở gần bé nhất rồi liền bò vào lại, trực tiếp kéo Từ Thanh Viêm tới trước đống đồ lớn của mình, sau đó liền mở to mắt ngước lên nhìn hắn ta.

Từ Thanh Viêm im lặng một trận, thấy mọi người đều đang nhìn mình, chỉ đành phải bất đắc dĩ sờ sờ mũi hỏi: “Tâm nhi, con muốn cậu cầm giúp con ư?” Tâm nhi cười khúc khích, Từ Thanh Viêm chỉ đành phải hỏi: “Muốn cái nào?”

Tâm nhi bắt đầu đẩy từng món từng món đồ đến trước mặt Từ Thanh Viêm. Từ Thanh Viêm bất đắc dĩ nhìn sang Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu, dở khóc dở cười, “Ly nhi tỷ tỷ, Tiểu Quận chúa này của hai người thật đủ tham lam đó.”

Những người bên cạnh thấy động tác của Tiểu Quận chúa cũng cảm thấy hết sức thú vị, Mặc Cảnh Du cười nói: “Xem ra Tiểu Quận chúa có rất nhiều sở thích, tương lai nhất định cả đời giàu có khắp thiên hạ, cái gì cũng không cần băn khoăn.”

Mọi người cũng cùng lên tiếng chúc mừng Định Vương và Vương phi có phúc khí tốt,…, cuối cùng chỉ có Từ Thanh Viêm bị buộc cầm lấy tất cả đồ giúp Tiểu Quận chúa, bởi vì hắn không cầm thì Tiểu Quận chúa liền nằm trên đống đồ chơi nhỏ không chịu nhúc nhích.

Kỳ thật, nghi thức Trảo Chu cũng rất đơn giản, hai tiểu bảo bảo bắt xong đã được người ôm xuống. Khách mời tới xem lễ cũng được mời đến vườn hoa ngắm cảnh phẩm rượu nói chuyện phiếm, thuận tiện chờ dạ yến buổi tối.

Mọi người trong Định Vương phủ thì tập trung trong khách sảnh, hai cục cưng còn đang cầm chiến lợi phẩm của mình ngồi trong lòng

người lớn chơi đùa bất diệt nhạc hồ. Vẻ mặt Từ Thanh Viêm lại buồn cười ôm Tâm nhi, trên chiếc bàn bên cạnh hắn còn bày đầy chiến lợi phẩm của Tâm nhi. Trong tay Tâm nhi còn đang nắm một hộp châu báu tinh xảo hoa lệ nghiên cứu chuyên chú.

“Tiểu Bảo vẫn chưa về sao?” Diệp Ly cau mày hỏi.

Từ Thanh Phong nhíu nhíu mày nói: “Còn chưa về, Tri Duệ, Quân Hàm còn có Tần Liệt nữa cũng không có trong phủ. Nhưng chắc bọn chúng cũng không có chuyện gì, chứ nếu quả thật có chuyện gì, thì người đi theo bọn chúng chắc chắn sẽ trở lại bẩm báo.” Diệp Ly nhìn qua Mặc Tu Nghiêu, Mặc Tu Nghiêu mỉm cười gật đầu nói: “A Ly cứ việc yên tâm, đám Tiểu Bảo không có việc gì.”

Diệp Ly gật đầu, nhìn sang Tần Phong hỏi: “Nữ Vương Nam Chiếu thế nào rồi?”

Tần Phong cau mày nói: “Mặc dù công chúa An Khê đã dịch dung, nhưng cũng không đến nỗi chúng ta không nhận ra. Nàng ấy bị dẫn đi xung quanh trong thành, chắc là Mặc Cảnh Lê không muốn làm gì công chúa An Khê, mà là muốn mượn công chúa An Khê để dời đi lực chú ý của chúng ta.” Diệp Ly trầm ngâm chốc lát, nói: “Nắm chắc cơ hội, mặc kệ nói thế nào… Cứu công chúa An Khê ra trước rồi hãy nói.”

“Vương gia, Vương phi, không xong.” Ngoài cửa, Mặc tổng quản vội vã chạy tới bẩm báo.

“Xảy ra chuyện gì?” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt hỏi. Mặc tổng quản trầm giọng nói: “Không biết Vương phu Phổ A nghe được tin tức của công chúa An Khê từ đâu, đã dẫn người lao ra khỏi Vương phủ đi cứu công chúa An Khê rồi ạ.”

“Hồ đồ!” Diệp Ly cau mày, đối phương dám nghênh ngang dẫn công chúa An Khê đi lại khắp nơi trong thành, sẽ không thể không có chút chuẩn bị nào, Phổ A cứ xông ra như vậy không khỏi quá mức mạo hiểm. Suy nghĩ một chút, Diệp Ly nói: “Trác Tĩnh, ngươi dẫn người đi……”

“Không, A Ly, chúng ta tự mình đi.” Mặc Tu Nghiêu đứng dậy, nắm tay Diệp Ly nhẹ giọng nói.

Diệp Ly khẽ nhíu mày, hôm nay trong Định Vương phủ đông khách chính là lúc cần Định Vương trấn giữ, huống chi loại chuyện này cũng không nghiêm trọng đến nỗi cần Định Vương và Vương phi tự thân xuất mã. Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói: “Đi thôi, Phổ A và công chúa An Khê là khách, chúng ta đi xem sao.”

Diệp Ly bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng, nói: “Chàng đã nói đi thì đi thôi. Tam ca.” Từ Thanh Phong cười nói: “Ly nhi cứ yên tâm, an nguy của Định Vương phủ cứ việc giao cho chúng ta.”

Trên một con đường nhỏ tầm thường nào đó trong Ly thành, bởi vì hôm nay là ngày đặc biệt, nên trong Ly thành đặc biệt nhộn nhịp, nhưng một vài con đường tương đối vắng vẻ cũng càng vắng vẻ hơn bình thường. Đợi đến khi Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu chạy tới, thì thị vệ Nam Chiếu mà Phổ A mang đến đã bắt đầu đánh nhau với người của Mặc Cảnh Lê rồi. Mặc dù Mặc Cảnh Lê cũng không có nhiều người, nhưng từng người đều có thân thủ không tầm thường. Hỏng bét nhất chính là, bọn họ bị thị vệ Phổ A bức vào trong một tửu lâu ở gần bên đường, hơn nữa đã đập vỡ toàn bộ rượu trong tửu lâu, chỉ cần mọi người dám bước vào tửu lâu một bước, thì bọn chúng sẽ lập tức phóng hỏa đồng quy vu tận với công chúa An Khê.

“Định Vương, Định Vương phi!” Thấy Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đến, Phổ A liền vội vàng nghênh đón, lo lắng nói rõ tình huống. Sắc mặt

Diệp Ly cũng hơi khó coi, tình huống bây giờ không phải là bọn họ không đánh lại những người này, mà là bọn họ sợ ném chuột vỡ đồ. Những người này dám làm như vậy rõ ràng cho thấy đã ôm lòng muốn chết, chỉ cần bọn họ dám hành động thiếu suy nghĩ thì những người này liền đốt mồi lửa, cả tửu lâu hầu như bị rượu mạnh tưới ướt sẽ biến thành biển lửa. Ngộ nhỡ làm công chúa An Khê bị thương, vậy thì sẽ biến khéo thành vụng, được không bù nổi mất.

Phổ A cũng biết mình đã quá kích động, nhưng vợ và con trai mất tích nhiều ngày như vậy, khiến cho nam nhân đã vốn không am hiểu nhẫn nại này đã nhẫn nại đến cực hạn, vừa nghe nói đến tin tức của công chúa An Khê, thì nơi nào còn có thể nhịn được nữa.

Nhìn thần sắc vừa áy náy lại vừa ảo não của Phổ A, trong lòng Diệp Ly khẽ thở dài, bình tĩnh an ủi: “Vương phu đừng lo lắng, Nữ Vương Nam Chiếu phúc duyên thâm hậu, sẽ không sao đâu.”

Phổ A gật gật đầu nói: “Đã gây rắc rối cho Vương phi rồi, kính xin Vương phi… Nhất định phải cứu được An Khê.”

“Vương phu yên tâm, nơi này là Ly thành, an nguy của Nữ Vương, Định Vương phủ sẽ dốc hết toàn lực.” Diệp Ly cho Tần Phong một ánh mắt ra hiệu, Tần Phong gật đầu tiến lên một bước cất cao giọng nói: “Người ở bên trong nghe đây, Định Vương và Định Vương phi đích thân giá lâm, còn không mau thả Nữ Vương Nam Chiếu ra, chúng ta sẽ tha cho các ngươi một mạng.”

Bên trong im lặng một lúc, một bóng người xuất hiện ở cửa sổ lầu hai, nhìn mọi người ở bên dưới một chút, rồi mới vừa nói: “Muốn chúng ta thả Nữ Vương An Khê ra cũng được. Vậy kêu Định Vương và Định Vương phi tự mình đi vào trao đổi.”

“Càn rỡ!” Tần Phong lạnh lùng nói: “Các ngươi thật to gan, thật sự

cho là Định Vương phủ không thể làm gì các ngươi sao?" Những người này hiển nhiên cũng biết chuyện tới nước này thì cũng chỉ có một con đường chết, có lẽ là vò đã mẻ có vỡ thêm cũng không sao, nên lá gan lại càng lớn hơn, cười nói: "Đương nhiên chúng ta biết. Chỉ cần Định Vương hạ lệnh bắn tên, không cần phí người nào cũng có thể giết hết toàn bộ chúng ta. Không sao… Có một Nữ Vương chôn cùng với chúng ta, cũng coi như là có lời rồi."

Mặc Tu Nghiêu vừa muốn mở miệng, thì Diệp Ly đã giơ tay lên kéo hắn lại, tiến lên một bước cười nói: "Nếu Bản phi với Định Vương thật sự đồng ý cùng đi vào, thì các ngươi dám sao?"

Đối phương im lặng, Định Vương có võ công cái thế, đây là chuyện người khắp thiên hạ đều biết, nếu thật sự để cho Định Vương đi vào thì bọn họ thật đúng là không thể bảo đảm sẽ phát sinh chuyện gì. Chỉ chốc lát sau, nam tử cười lạnh một tiếng nói: "Đa tạ Vương phi nhắc nhở, vậy thì chỉ cần một mình Vương phi đi vào là được rồi." Mặc dù có tin đồn thân thủ của Định Vương phi khá tốt, nhưng cũng còn chưa đến trình độ có thể khiến cho cao thủ võ lâm sợ hãi. Tất cả bọn họ cũng đều coi như cao thủ hạng nhất hạnh nhì, đối phó với một Định Vương phi tất nhiên là không nói chơi.

"Được." Diệp Ly lại cười nói.

"A Ly." Mặc Tu Nghiêu không vui cau mày, mặc dù biết trong lòng Diệp Ly hiểu rõ, nhưng Mặc Tu Nghiêu chính là không vui khi thấy Diệp Ly lại hành động mạo hiểm ở trước mặt mình. Cho dù là vì Nữ Vương Nam Chiếu thì cũng không được. Cho dù Nữ Vương và Vương tử Nam Chiếu đều chết ở Ly thành thì thế nào, nhất thời nửa khắc cho dù Nam Chiếu có trở mặt với Định Vương phủ thì cũng không thể làm gì được bọn họ.

Diệp Ly nhẹ nhàng cầm tay của hắn trấn an, cười nói: "Yên tâm,

không có việc gì.”

Mặc Tu Nghiêu mím môi, không vui nhìn nàng chăm chú. Diệp Ly mỉm cười nói: “Một khắc đồng hồ bảo đảm đi ra ngoài.”

Sau một lúc lâu, Mặc Tu Nghiêu mới buông tay nhìn Diệp Ly đi vào trong tửu lâu.

Vào tửu lâu, quả nhiên một mùi rượu nồng đậm liền đập vào mặt. Khắp nơi trong đại sảnh đều là những mảnh vỡ của hũ rượu bị đập nát rơi vãi lung tung, trên mặt đất cũng ướt nhẹp đầy rượu. Diệp Ly bước chậm lên lầu hai, thấy mấy nam tử đang nhìn mình chằm chằm. Công chúa An Khê ngồi ở bên một cái bàn không nhúc nhích, trong ánh mắt nhìn nàng tràn ngập lo lắng, “Định Vương phi… Đừng tới đây. Mặc Cảnh Lê đã mang Sóc Nhi đi, xin hãy cứu Sóc Nhi.”

Diệp Ly khẽ mỉm cười, nói: “Công chúa An Khê, đừng lo lắng. Sóc Nhi không sao.”

Nhớ tới đứa con trai bị Mặc Cảnh Lê ôm đi không biết tung tích, công chúa An Khê không nhịn được đỏ vành mắt, “Định Vương phi, không cần để ý đến ta. Chỉ cần… Chỉ cần Sóc Nhi không sao……”

Diệp Ly thở dài nói: “Lần này Nữ Vương và Vương tử cũng coi như bởi vì Định Vương phủ mà gặp phải tai bay vạ gió này, sao Bản phi có thể mặc kệ được?” Đi tới bên một cái bàn ở gần công chúa An Khê ngồi xuống, Diệp Ly thong thả nhìn lướt qua mấy nam tử trước mắt, có vài người quen mặt nhưng lại không nhớ tên, những người này chắc đều là thị vệ bên cạnh Mặc Cảnh Lê, trước kia có thể đã từng gặp mặt.

“Mấy vị, lấy nữ tử và trẻ con vô tội để uy hiếp, thủ đoạn của Mặc Cảnh Lê cũng càng ngày càng không lên được mặt bàn.”

Nam tử cầm đầu tiến lên một bước, đánh giá Diệp Ly một lượt, nói: "Đến tình trạng hôm nay còn quản cái gì lên được mặt bàn hay không? Định Vương phi dám vì một người không có chút liên quan nào mà một thân một mình mạo hiểm, chúng ta cũng rất bội phục. Đáng tiếc, lập trường trái ngược, kính xin Vương phi bao dung."

Diệp Ly càng thấy hứng thú đánh giá hắn ta mấy lần, cười nói: "Nói chuyện với ngươi cũng thật thú vị. Người như ngươi, tới bây giờ vẫn còn trung thành tận tâm đi theo Mặc Cảnh Lê, thật khiến Bản phi hơi kinh ngạc."

Nam tử hơi cười khổ, nói: "Trung thần không thờ hai chủ, huống chi, bệ hạ có ơn tri ngộ với tại hạ."

"Ơn tri ngộ, cũng là nhân sĩ trung liệt." Diệp Ly cảm khái.

Nam tử nhìn Diệp Ly nói: "Lấy thân phận của Vương phi mà một thân một mình mạo hiểm mới khiến cho tại hạ kinh ngạc. Nếu hiện tại tại hạ đốt lửa… Thiêu chết một Định Vương phi có khả năng còn có lời hơn thiêu cháy một Nữ Vương Nam Chiếu. Hơn nữa hiện tại… Chỉ sợ Vương phi cũng không muốn chôn cùng với Nữ Vương Nam Chiếu đi?"

Diệp Ly thản nhiên nhìn hắn ta, mỉm cười nói: "Thứ nhất, các hạ thật sự khẳng định sau khi ngươi đốt lửa, ta liền không trốn thoát được sao? Thứ hai… Các ngươi dẫn theo Nữ Vương Nam Chiếu đi lòng vòng ở trong thành lâu như vậy, sau khi bị bao vây còn làm ra bộ dáng phô trương này, thật sự có ý muốn giết công chúa An Khê sao? Dù sao chắc các ngươi cũng đã biết hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nếu thật sự muốn giết công chúa An Khê thì sao không trực tiếp cắt cổ của nàng ấy, sau đó nói không chừng còn có thể liều chết giết ra ngoài. Như bây giờ… Công chúa An Khê như thế nào Bản phi

không biết, nhưng các ngươi, thấy thế nào cũng đều giống như không có đường sống, cái này cần gì chứ?”

Ánh mắt nam tử trầm xuống, “Ngươi có ý gì?”

Diệp Ly che miệng cười nói: “Ngươi nghe không hiểu sao? Ta là đang khuyên ngươi muốn ra tay thì cũng nhanh một chút.”

Nam tử hoài nghi nhìn cô gái áo trắng trước mắt, chịu mạo hiểm đi vào vì công chúa An Khê, nhưng lại khuyên hắn mau ra tay, đây là tuyệt đối không có trong dự liệu của bọn họ. Có điều, với sự giảo hoạt của Định Vương phi, thời gian hắn đi theo bên cạnh Mặc Cảnh Lê cũng đã lâu, nên tất nhiên cũng đã có nghe thấy. Mặc dù nhìn không thấu suy nghĩ của Diệp Ly, nhưng cũng nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Diệp Ly đầy cảnh giác.

Diệp Ly lại cười nói: “Ngươi không cần khẩn trương như vậy. Bản phi biết, bây giờ ngươi căn bản không muốn giết công chúa An Khê, thậm chí… Hận nàng ấy không thể sống được càng lâu càng tốt.”

Nam tử trầm mặc không nói, Diệp Ly cười nói: “Ngươi muốn dùng công chúa An Khê để giữ Bản phi và Vương gia lại đây, Mặc Cảnh Lê còn bí mật sắp xếp cái gì, muốn điệu hổ ly sơn sao? Chỉ là… Mặc Cảnh Lê thật sự cho rằng Bản phi và Vương gia sẽ vì công chúa An Khê mà bỏ lại mọi chuyện quan trọng bị vướng chân ở đây sao?”

Nam tử cười lạnh nói: “Bây giờ Vương phi đang ở trong này, không phải đã nói rõ rồi sao?”

Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài nói: “Bản phi đi vào, chỉ là muốn nói cho các ngươi biết, một khắc đồng hồ sau, ám vệ Định Vương phủ sẽ bắt đầu cường công.”

Sắc mặt nam tử lập tức âm trầm, trầm giọng nói: “Ngươi không sợ ta giết Nữ Vương Nam Chiếu?”

Diệp Ly nói: “Sống hay chết không phải quan trọng chỉ là một sự lựa chọn thôi sao? Hôm nay Định Vương phủ đông khách, sao ta và Vương gia có thể ở đây lâu được?” Nhìn thần sắc nam tử ngưng trọng nhìn mình chằm chằm, Diệp Ly ngồi thản nhiên, vừa đánh giá cách trang trí trong tửu lâu, vừa nói một cách thờ ơ không để ý: “Mặc Cảnh Lê là muốn hợp tác với Mặc Cảnh Du sao? Các ngươi cảm thấy Mặc Cảnh Du có thể làm thành công chuyện gì?”

Nghe vậy, rốt cuộc sắc mặt của nam tử cũng thay đổi. Diệp Ly lại giống như không nhìn thấy, vẫn nói tiếp: “Còn có một vài cựu thần và danh môn quý tộc Đại Sở trong Ly thành âm thầm tương trợ nữa. Cho dù là như thế… Thì bọn họ lại có thể làm gì? Một binh một chốt nào trong Ly thành mà không nằm trong tay Định Vương phủ chứ, bọn họ… Còn có thể lật trời Ly thành sao?”

“Định Vương phi quả nhiên lợi hại vô cùng.” Nam tử nhìn Diệp Ly chằm chằm trầm giọng nói, “Định Vương phi đi vào, nói vậy cũng không phải là để tán gẫu những lời này, Vương phi muốn thế nào?”

Diệp Ly cười nói: “Thả công chúa An Khê ra, Bản phi có thể suy nghĩ bỏ qua chuyện cũ.”

Khóe môi nam tử câu ra một nụ cười lạnh giễu cợt, hiển nhiên căn bản không tin lời của Diệp Ly. Cho dù tin, thì hắn cũng sẽ không suy nghĩ.

Diệp Ly cũng không để ý, trầm tư một lát rồi nói: “Lựa chọn thứ nhất, Bản phi cùng với các ngươi chờ nửa canh giờ, thả công chúa An Khê ra, Bản phi tha các ngươi đi. Con đường thứ hai… Một khắc đồng hồ sau, Định Vương phủ bắt đầu cường công.”

“Ngươi không sợ công chúa An Khê mất mạng?”

Diệp Ly nhìn công chúa An Khê, hơi áy náy nói: “Công chúa An Khê, tỷ yên tâm, ta lấy danh dự của Định Vương phủ ra thề, nhất định sẽ cứu Tiểu Vương tử ra.” Hiển nhiên công chúa An Khê công chúa đã hiểu ý của Diệp Ly, liền cười nói: “Vương phi cứ đi đi, lập tức cho người của Định Vương phủ động thủ đi, chờ thêm một khắc đồng hồ hay nửa khắc đồng hồ cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.”

Diệp Ly bình tĩnh nhìn công chúa An Khê một chút, gật đầu nói: “Được.”

Chương 428: Kế hoạch của Tiểu Bảo

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Nghe công chúa An Khê trả lời xong, Diệp Ly liền đứng dậy chuẩn bị đi xuống lầu, giống như thật sự không để sự sống chết của công chúa An Khê vào mắt. Phản ứng như thế, thật ra lại khiến mấy nam nhân ở tại chỗ sửng sốt. Dù sao bọn họ biết được cũng là Định Vương lãnh khốc vô tình nhưng Định Vương phi lại rất xem trọng mạng người, theo lý thuyết căn bản không thể nào mặc kệ công chúa An Khê.

“Chậm đã!” Nam tử trầm giọng nói.

Một nam tử canh giữ ở đầu cầu thang nghe thấy tiếng của thủ lĩnh, lập tức vươn tay ngăn cản Diệp Ly. Lại thấy kiều nhan của Diệp Ly hơi trầm xuống, giơ tay lên bắt một cái, chế trụ cánh tay nam tử đang vươn ra rồi trở tay vặn một cái, chỉ nghe một tiếng “Rắc”, nam tử ngăn cản đường đi kêu lên một tiếng liền bị đẩy ngã qua một bên. Diệp Ly quay đầu lại mắt lạnh nhìn nam tử áo đen cầm đầu kia, nói: “Bản phi kính trọng chư vị trung nghĩa, nhưng tốt nhất chư vị cũng phải có chừng mực.”

“Chờ một chút.” Nam tử áo đen nói: “Chúng ta có thể thả công chúa An Khê ra, nhưng… Làm thế nào mà ta có thể tin tưởng trong nửa canh giờ ngươi sẽ không động tay chân gì?” Diệp Ly nhướng mày hỏi: “Vậy ngươi muốn thế nào?” Nam tử áo đen nói: “Xin Định Vương

phi và Vương gia cùng ngồi ở đây chờ nửa canh giờ, sau nửa canh giờ chúng ta sẽ thả công chúa An Khê ra. Ngoài ra, trong nửa canh giờ này, hai vị không thể gặp bất luận kẻ nào của Định Vương phủ."

Diệp Ly cúi đầu suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Có thể. Nhưng phải để Bản phi dẫn công chúa An Khê đi trước. Chúng ta đi ra bên ngoài đợi."

Nam tử áo đen cau mày, muốn cự tuyệt. Nhưng Diệp Ly lại thản nhiên nói: "Các hạ nghĩ trái lại rất đúng. Nếu Bản phi và Vương gia phí hết nửa canh giờ với các ngươi, nhưng phút cuối cùng ngươi lại thả một mồi lửa thiêu công chúa An Khê, thì Bản phi phải kêu oan với ai đây?"

Nam tử do dự một lúc lâu, Diệp Ly nhìn bộ dáng do dự không quyết của hắn ta, lắc đầu xoay người đi ra ngoài.

"Định Vương phi……"

"Đồng ý liền ra, không đồng ý liền cứ tiếp tục ở đây. Sau một khắc đồng hồ mà Bản phi không ra, thì Định Vương sẽ đích thân tiến vào."

Nhìn thân ảnh Diệp Ly thong thả biến mất ở đầu cầu thang. Trên lầu, mọi người liền hai mặt nhìn nhau, "Thủ lĩnh, chúng ta làm gì bây giờ?" Nam tử áo đen cầm đầu trầm tư một lúc lâu, rồi rốt cuộc thở dài nói: "Chúng ta đi ra ngoài."

"Nhưng lỡ như……" Lỡ như Định Vương phi lừa bọn họ, thì bọn họ ở đây còn có thể ôm lấy căn phòng bị tưới đầy rượu mạnh này khiến bọn chúng sợ ném chuột vở đồ, một khi đi ra, thì Mặc gia quân đang mai phục ở phía ngoài liền đủ để bắn bọn họ thành con nhím. Nam tử áo đen hơi bất đắc dĩ cười khổ nói: "Ban nãy Định Vương phi đã vào, chúng ta không giết nàng ta ngay lập tức là cũng đã thua rồi.

Hơn nữa, Định Vương phi nói không sai, Nữ Vương Nam Chiếu sống hay chết, liên quan đến Định Vương phủ bao nhiêu chứ? Cho dù Nam Chiếu vì vậy mà muốn trở mặt với Định Vương phủ, muốn gây rắc rối cho Định Vương phủ thì cũng phải vượt qua Tây Lăng và Đại Sở trước đã." Hơn nữa, hắn rất hoài nghi, rốt cuộc hiện tại còn có nước nào dám gây rắc rối cho Định Vương phủ.

"Chẳng lẽ, chúng ta cứ đi ra ngoài như vậy?"

Nam tử áo đen cắn răng nói: "Liền đánh cuộc một lần rằng Định Vương phi giữ lời hứa đi, dù sao cũng chết một lần, có thể kéo dài giúp bệ hạ nửa canh giờ… Coi như là tận trung đi."

Những người khác đều trầm mặc im lặng, mặc kệ là vì tận trung hay vì nguyên nhân gì khác, thì đi tới một bước này, tất cả bọn họ đều đã không còn đường lui nữa. Thủ lĩnh nói không sai, dù sao đều chỉ chết một lần, so với bị thiêu chết, bọn họ vẫn tình nguyện bị một mũi tên xuyên tim mà chết một cách dứt khoát.

Ngoài tửu lâu, Diệp Ly đứng bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, Phổ A đứng sau hai người nhìn vào trong đầy nôn nóng. Sau một lúc lâu, rốt cuộc thấy công chúa An Khê bị giải từ từ ra khỏi tửu lâu.

"An Khê!" Phổ A lo lắng kêu lên.

Công chúa An Khê lắc đầu tỏ vẻ mình không sao.

Mặc Tu Nghiêu lơ đễnh liếc mọi người một cái, nói: "Nếu đã đi ra ngoài, thì liền thả người đi." Mấy nam tử nhìn Mặc Tu Nghiêu đầy cảnh giác cũng không nhúc nhích. Mặc Tu Nghiêu khinh thường "Hừ" khẽ một tiếng, nói: "Vương phi đã nói với Bản vương. Nếu Bản vương muốn bội ước, thì lúc các ngươi mới ra cửa cũng đã chết rồi. Còn không thả người!"

Nam tử áo đen đang áp giải công chúa An Khê do dự một chút, rốt cuộc thả lỏng cánh tay đang giữ chặt công chúa An Khê ra. Vừa được tự do, công chúa An Khê lập tức chạy vội qua bên này, “Phổ A……”

Phổ A kích động ôm công chúa An Khê vào lòng, “An Khê, nàng không sao chứ?”

“Ta không sao…” Công chúa An Khê kích động nói: “Nhưng… Nhưng con của chúng ta… Sóc Nhi bị Mặc Cảnh Lê mang theo rồi.” Vợ trở về bình an, làm cho trong lòng Phổ A an định hơn rất nhiều, mặc dù cũng rất lo lắng cho con trai, nhưng ánh mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng càng nhiều hơn mấy phần kính nể và tin tưởng, “Đừng sợ… Đừng sợ, Sóc Nhi sẽ không sao.”

Ở bên cạnh, Mặc Tu Nghiêu đã nắm tay Diệp Ly ngồi xuống ghế mà không biết thị vệ Định Vương phủ lấy từ đâu đến. Mặc Tu Nghiêu hiếm khi tuân thủ ước định với địch nhân, thong thả ngồi yên dưới ánh mặt trời chờ đợi nửa canh giờ trôi qua.

Ở đối diện, người áo đen nhìn Định Vương tóc bạc trắng đang dựa vào Định Vương phi nhắm mắt dưỡng thần, thần sắc trên mặt hiện lên một tia phức tạp. Trong đó bao hàm cả kính sợ, bất đắc dĩ, tiếc nuối, còn có sùng bái. Thật ra cho dù là hắn, thì lúc quyết định ra cửa cũng không thể xác định Định Vương sẽ chắc chắn tuân thủ lời hứa, bây giờ có thể giải quyết như vậy đã xem như rất tốt rồi. Đồng thời, một lần nữa cũng hiện ra sự khác nhau giữa Định Vương và Lê Vương. Hắn biết nếu như chuyện này đổi lại là chủ tử Mặc Cảnh Lê của hắn, thì Mặc Cảnh Lê tuyệt đối sẽ không tuân thủ ước định.

“Vương gia, Vương phi.” Một ám vệ vội vã chạy đến đây thấp giọng nói: “Công tử Thanh Trần sai người đến, mời Vương gia về phủ ngay

lập tức.”

Mặc Tu Nghiêu mở mắt, thản nhiên nói: “Chuyện gì?”

Ám vệ do dự một chút, thấp giọng nói: “Bây giờ vẫn chưa tìm được Tiểu Thế tử.”

Mặc Tu Nghiêu ngồi dậy, lơ đễnh nhìn lướt qua một đám người áo đen đang đứng gần đó nhìn bọn họ chằm chằm đầy cảnh giác, đôi mắt bình tĩnh, nói: “Bản vương đã biết, kêu công tử Thanh Trần nhìn xem rồi làm trước đi.”

“Này……” Dù sao cũng là Tiểu Thế tử đã xảy ra chuyện, nhưng Vương gia lại không có chút động thái nào làm cho ám vệ hơi bận tâm. Chỉ là khi chống lại đôi mắt bình tĩnh của Mặc Tu Nghiêu, trong lòng ám vệ liền giật mình một cái, vội vàng nói: “Thuộc hạ hiểu, thuộc hạ cáo lui.”

Nghe thấy Mặc Tiểu Bảo vẫn chưa tìm được, Diệp Ly khẽ nhíu nhíu mày, cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm tay mình của Mặc Tu Nghiêu, khô ráo mà vững vàng, cũng không khỏi nhẹ nhõm rất nhiều, lại từ từ dựa vào ghế, cùng Mặc Tu Nghiêu chờ đến hết giờ.

Nửa canh giờ, có người cảm thấy như thời gian qua nhanh, có người cảm thấy sống một ngày bằng một năm. Ngay vào lúc vừa hết giờ, Mặc Tu Nghiêu nắm tay Diệp Ly từ từ đứng lên, bình tĩnh nhìn người áo đen cầm đầu trước mắt nói: “Bản vương để lại cho ngươi một mạng, trở về nói cho Mặc Cảnh Lê. Đừng quên… Con của hắn ta vẫn còn đang ở trong tay Bản vương.” Nói xong, Mặc Tu Nghiêu cũng không quay đầu lại mà nắm tay Diệp Ly phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn bóng lưng Mặc Tu Nghiêu rời đi, nam tử áo đen thở ra một hơi thật dài. Lúc mặt đối mặt, áp lực mà Định Vương gâu ra cho người ta

tuyệt đối khiến cho người ta khó có thể thừa nhận. Giơ tay lên lau một cái, mồ hôi trên trán đã làm ướt hơn phân nửa mái tóc.

“Sưu sưu sưu!”

Mấy tiếng tên bay phá không vang lên, nam tử áo đen cảnh giác nhảy qua một bên, vừa rơi xuống đất, một mũi tên vừa đúng lúc ghim ngay tại chỗ hắn mới đứng. Quay đầu lại, toàn bộ mấy nam tử đang đi theo bên cạnh hắn cũng đã ngã xuống đất. Cách đó không xa, trên nóc nhà, một man tử áo đen đang ngồi một tay cầm cung tên, nói một cách thản nhiên: “Đừng sợ, Vương gia đã nói tha cho ngươi một mạng, chúng ta sẽ không bắn tên vào ngươi.”

Nhìn người nọ nhanh chóng biến mất ở sau mái hiên, nam tử áo đen chỉ cảm thấy cả người rét run. Thật lâu sau, mới xoay người chạy như điên đến đầu ngõ hẻm.

Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly về đến Vương phủ, Từ Thanh Trần đang lo lắng chờ trong thư phòng.

“Đại ca.”

Tuấn nhan của Từ Thanh Trần âm trầm, tức giận nói: “Sao bây giờ hai người mới về?” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Xảy ra chuyện gì?” Từ Thanh Trần cầm lấy một tờ thiếp trên bàn đưa tới, nói: “Tiểu Bảo đã rơi vào trong tay Mặc Cảnh Lê rồi. Mặc Cảnh Lê sai người đưa thiếp tới.”

Diệp Ly nhận lấy thiếp xem, quả nhiên là bút tích của Mặc Cảnh Lê. Giữa những hàng chữ đều lộ ra ý ác độc và đắc ý, Từ Thanh Trần ngồi xuống, tức giận hỏi hai người: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Phái nhiều người trông chừng Tiểu Bảo như vậy, sao nó còn có thể rơi vào trong tay Mặc Cảnh Lê chứ?”

Mặc Tu Nghiêu xem thiếp mà Diệp Ly đưa tới, bình tĩnh nói: “Không cần lo lắng, Tiểu Bảo không sao.”

Từ Thanh Trần đánh giá Mặc Tu Nghiêu một lúc lâu, “Hừ” lạnh một tiếng nói: “Lại là kế hoạch của đệ? Cẩn thận thông minh quá sẽ bị thông minh hại, ngược lại đẩy chính mình vào.” Mặc Tu Nghiêu hơi bất đắc dĩ cười khổ, “Đây cũng không phải là kế hoạch của đệ.” Mặc Tu Nghiêu giương mắt nhìn Diệp Ly, sao ta lại bị trách móc đây?

Từ Thanh Trần khẽ cau mày nói: “Là Mặc Tiểu Bảo?”

Mặc Tu Nghiêu mở to hai mắt đầy vô tội, cho nên đã nói… Thật sự không liên quan đến Bản vương rồi mà.

Từ Thanh Trần nhìn nhìn Mặc Tu Nghiêu, cười lạnh một tiếng nói: “Đệ lại mặc cho nó nghịch ngợm, nếu đã xảy ra chuyện gì……”

“Thanh Trần huynh.” Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói: “Tiểu Bảo đã sắp mười một tuổi rồi, nó không còn là trẻ con nữa. Nếu chúng ta không buông tay cho nó tự đi làm, thì vĩnh viễn cũng sẽ không cách nào yên tâm. Huống chi, có người trông chừng, nó sẽ không xảy ra chuyện. Nếu thật sự có chuyện gì, thì người bên cạnh nó không thể không trở lại bẩm báo.” Từ Thanh Trần hơi bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài nói: “Thôi, kẻ làm cha như đệ cũng không lo lắng, huynh lo lắng làm gì?”

“Đương nhiên Đại ca là vì tốt cho Tiểu Bảo.” Diệp Ly mỉm cười nói, đôi mi thanh tú cau lại, “Muội cũng hơi lo lắng cho Tiểu Bảo, hai cha con bọn họ… Thật đúng là không hổ là cha con!” Bình thường người này đều nhìn người kia không vừa mắt, thật sự đến khi có đại sự thì lại cùng chung chí hướng làm cho người ta sinh hận.

Bị vợ giận chó đánh mèo, Định Vương vô tội sờ sờ lỗ mũi, quyết định ghi khoản nợ lên người tiểu quỷ cả gan làm loạn nào đó.

“Hắt xì!” Trong góc âm u nào đó, một tiểu quỷ nào đó đang mặc quần áo tầm thường khẽ hắt hơi một cái. Bên cạnh hắn ta, lập tức có người che kín mũi của hắn ta, nhỏ giọng nói: “Huynh sao vậy?”

Trong ánh sáng âm u, lộ ra một đôi mắt to cơ trí, “Xin lỗi xin lỗi… Thật giống như bị cảm.”

“Huynh xui xẻo không sao, đừng liên lụy đến Tần Liệt.” Cũng mặc một bộ quần áo tầm thường, Từ Tri Duệ nhỏ giọng nói. Mặc Tiểu Bảo ấm ức bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Rõ ràng huynh có thể tự mình đi, sao Tần Liệt cứ nhất định phải đoạt đi chứ?”

“Câm miệng!” Từ Tri Duệ không nhịn được liếc mắt, “Quân tử không dấn thân vào nguy hiểm, huynh không biết sao? Trở về muốn bị dượng Định Vương mắng có phải không?” Mặc Tiểu Bảo nháy nháy mắt, giương mắt nhìn Từ Tri Duệ nói: “Tri Duệ biểu đệ, đệ quá nóng rồi.”

Từ Tri Duệ trực tiếp quăng cho huynh ấy một ánh mắt như đao. Cậu đúng là điên rồi mới cùng Mặc Tiểu Bảo đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, rốt cuộc tên điên này có biết bọn họ mới mấy tuổi hay không? Nếu không phải Tần Liệt giành đi trước một bước, Mặc Tiểu Bảo sẽ muốn tự chui đầu vào lưới đưa mình vào trong tay kẻ điên kia.

Mặc Tiểu Bảo rất ấm ức, “Rõ ràng là Tần Liệt quá nóng nảy mà, người ta cũng đã quyết định thay đổi kế hoạch rồi, hắn ta lại thương lượng cũng không thương lượng một tiếng bỏ chạy đi mất. Bây giờ chúng ta còn phải tân tân khổ khổ đi đến cứu hắn ta.”

Từ Tri Duệ im lặng liếc Mặc Tiểu Bảo một cái, một hồi lâu mới nói: "Ban đầu lúc dì sinh hạ huynh, sao không bóp chết huynh đi?" Kẻ vong ân phụ nghĩa tàn nhẫn, hung ác, vong ân bội nghĩa chính là nói kẻ như Mặc Tiểu Bảo. Tần Liệt người ta là vì người nào mà đi mạo hiểm chứ.

Mặc Tiểu Bảo cười ha ha hết sức đắc ý, sờ sờ lỗ mũi nói: "Vì mẹ thích huynh nhất, không nỡ chứ sao."

Từ Tri Duệ khẽ "Hừ" một tiếng không hề để ý đến huynh ấy nữa. Chờ lúc huynh ấy trở về bị dượng Định Vương hành hạ, thì tuyệt đối sẽ không có người thương hại huynh! Trong lòng Tiểu công tử Từ gia im lặng oán thầm. Có điều, Từ Tiểu công tử không biết rằng, trên đời này có một loại người tựa như con gián đánh không chết vậy, càng bị hành hạ lại càng có khả năng chịu hành hạ, càng hành hạ lại càng biến thái. Hoàn toàn không biết mình đang nằm sắp bên cạnh một tiểu biến thái đang trong quá trình tiến hóa, Từ Tri Duệ cẩn thận từng ly từng tí bò dậy, từ từ di chuyển đến phía trước dọc theo góc tường dài đầy dây leo rậm rạp, hiện tại chuyện bọn họ cần làm nhất là tìm được Tần Liệt đã bị bắt đi, mà không phải ở chỗ này cãi nhau với Mặc Tiểu Bảo không tim không phổi này.

Đi theo phía sau đệ ấy, Mặc Tiểu Bảo tức giận liếc mắt nhìn lên trời, rốt cuộc Từ Tri Duệ có biết hắn mới là ca ca hay không vậy?

Mặc dù Từ Tri Duệ và Mặc Tiểu Bảo còn nhỏ, mặc dù từ nhỏ Mặc Tiểu Bảo đã được mọi người ở Từ gia và Định Vương phủ sủng ái, nhưng cái nên học cũng đều không qua loa chút nào. Mà Từ Tri Duệ là biểu đệ duy nhất của Mặc Tiểu Bảo, nên tất nhiên cũng bị hành hạ chung với Mặc Tiểu Thế tử. Cho nên tiểu bằng hữu Từ Tri Duệ trở thành người thứ hai tập võ ở Từ gia tiếp sau Từ Thanh Phong. Mặc dù tuổi của hai người không lớn lắm, nhưng thắng ở thân pháp linh hoạt do danh gia dạy dỗ, đánh không lại thì chạy, người bình thường

cũng không đuổi kịp.

Thật lâu sau, rốt cuộc hai người đã di chuyển đến cửa viện. Mặc Tiểu Bảo nhìn nhìn dấu hiệu mà Tần Liệt để lại ở dưới đất gần đó, hơi nghi ngờ hỏi: “Nơi này không phải là dịch quán của Đại Sở sao, đây là nơi quỷ quái gì?”

Từ Tri Duệ vừa phiền vừa xem thường, nói: “Hình như là hậu viện của Triệu gia.”

“Triệu gia?”

“Chính là nhà của tên Triệu Triết Phương muốn gả con gái cho dượng Định Vương còn dẫn theo một nhóm người đến thư viện Ly Sơn tìm ông cố mà Ngũ thúc nói đó.” Từ Tri Duệ nói. Mặc Tiểu Bảo chớp mắt một cái, rốt cuộc lộ ra một nụ cười quỷ dị, “Hóa ra là lão ta ah.” Đừng tưởng rằng mỗi ngày Mặc Tiểu Bảo đều biết nghịch ngợm gây sự, chuyện phải biết thật sự là một chút cũng không bỏ sót. Ít nhất chuyện kẻ nào muốn đoạt nam nhân với mẹ hắn như thế này, Mặc Tiểu Bảo vẫn nhớ rất rõ ràng. Mặc dù cậu cũng chướng mắt Phụ vương đáng ghét kia, nhưng tạm thời vẫn chưa có ý nghĩ thay đổi cha. Cho dù có cũng phải xem ý của mẹ đã. Mẹ còn chưa nói không cần, thì ai dám đoạt Mặc Tiểu Thế tử liền giết chết kẻ đó!

“Huynh lại muốn làm gì? Chúng ta là tới cứu Tần Liệt.” Từ Tri Duệ cảnh giác nói.

Mặc Tiểu Bảo nhìn trời, “Ai nói chúng ta là tới cứu Tần Liệt chứ? Muốn cứu Tần Liệt thì trực tiếp để cho ám vệ với Kỳ Lân tới cứu không phải dễ hơn sao? Nếu Tần Liệt bị thương, trong hai chúng ta ai có thể mang hắn ta ra ngoài chứ?” Cho dù giá trị võ lực của hai người họ còn kém người lớn nhiều, nhưng đến cùng thì dáng người cũng là của trẻ con, nếu Tần Liệt không đi được, thì ai cũng khiêng

hắn ta về nổi.

“Đệ cảm thấy rốt cuộc cũng có một ngày sẽ bị huynh hại chết!” Từ Tri Duệ thấp giọng lẩm bẩm. Mặc Tiểu Bảo cười còn giống một con mèo đang ăn vụng, “Tri Duệ biểu đệ, đệ yên tâm đi, biểu ca sẽ bảo vệ đệ. Sau khi chúng ta đi vào, đi liền đi tìm xem Tần Liệt với Tiểu Hoàng đế có ở cùng một nơi hay không, huynh đi xem xem Triệu phủ có còn bí mật gì nữa hay không, tên Triệu Triết Phương kia, đệ cũng chướng mắt, lấy lá gan của một mình lão ta tuyệt đối không dám phản bội Phụ vương của huynh.” Lúc Mặc Tu Nghiêu muốn chỉnh người, đó quả thực cũng không phải là biện pháp mà người ta có thể nghĩ ra. Một mình Triệu Triết Phương thì chính là có cho lão ta một trăm lá gan lão ta cũng không dám phản bội Định Vương phủ ngay tại Ly thành. Nếu không phải lão ta bị người ta bắt được nhược điểm gì đó không thể lộ ra, thì lão ta tuyệt đối không thể nắm chắc có thể thoát thân sau chuyện này.

Từ Tri Duệ do dự một chút, vẫn gật đầu nói: “Một mình huynh phải cẩn thận.”

Nhìn Từ Tri Duệ ẩn thân rời đi, Mặc Tiểu Bảo mới đứng dậy đưa tay ra hiệu cho ám vệ đang núp trong chỗ tối nhỏ giọng nói: “Bảo vệ Tri Duệ cho tốt.” Cảm thấy chỗ tối có người rời đi, đuổi theo Từ Tri Duệ đã rời đi. Mặc Tiểu Bảo mới cười híp mắt nhảy lên tường rào biến mất ở sau tường.

Chỗ tối, thấp giọng hỏi: “Thế tử đã đi vào, chúng ta làm gì bây giờ?”

“Không cần phải để ý đến, Vương gia nói chỉ cần Tiểu Thế tử không nguy hiểm đến tính mạng, thì đều không cần quản ngài ấy làm cái gì.” Tên còn lại đáp.

“Được rồi, chúng ta cũng đi vào, hy vọng thủ vệ bên trong không quá

sâm nghiêm.” Muốn bảo vệ Tiểu Thế tử thì nhất định phải đi theo bất cứ lúc nào, nhưng vừa tiến vào viên còn phải âm thầm đi theo một tấc cũng không rời thì khó khăn liền lớn hơn.

Một lát sau, chỗ nói chuyện lại khôi phục yên tĩnh.

Trong một thu phòng ở một góc bí ẩn ân u trong Triệu phủ, gia chủ Triệu gia Triệu Triết Phương đang ngồi ở sau thư án, thần sắc tối tăm không biết đang suy nghĩ và viết cái gì. Lúc đang nghĩ đến xuất thần, ngoài cửa liền có hạ nhân thấp giọng bẩm báo: “Lão gia, Lý đại nhân, Chu đại nhân và Vương đại nhân tới.”

“Cho bọn họ vào!” Triệu Triết Phương đột nhiên đứng lên nói.

Chỉ chốc lát sau, cửa thư phòng bị mở ra, mấy nam tử có bộ dáng trung niên nối đuôi nhau đi vào, người đi đầu vừa đi vừa cười nói: “Triệu huynh, lúc này huynh gọi chúng ta tới làm gì?”

Triệu Triết Phương nhìn lướt qua bọn họ một lượt, nói: “Ta muốn cho mọi người gặp một người.”

“Ai mà khiến cho Triệu huynh phải thận trọng như thế? Hôm nay chính là tiệc tròn một tuổi của Tiểu Thế tử và Tiểu Quận chúa Định Vương phủ, mặc dù chúng ta là những người bình thường, nhưng nếu không tới thì đến cùng cũng không tốt.” Nói đến ba chữ “Người bình thường”, trong giọng nói của nam tử có ý giễu cợt thật sâu.

Triệu Triết Phương trầm mặc không nói, mà chỉ xoay người đi vào. Ba người kia liếc nhau một cái cũng đi vào theo. Vào thư phòng, đi vào gian phòng trong đặc biệt dành cho người nghỉ ngơi, trên giường êm có hai đứa bé khoảng mười tuổi đang nằm. Một người trong đó hơi ngạc nhiên nói: “Triệu huynh, đây là… Đây là Tiểu Hoàng đế Đại Sở?” Cũng không phải hắn quen thuộc với Mặc Tùy Vân, mà là Long

bào mà Mặc Tùy Vân mặc trên người làm cho người ta vừa thấy liền biết.

Triệu Triết Phương kéo ra một nụ cười cứng ngắc, nói: “Huynh nhìn đứa bé kia đi.”

Ba người đồng loạt nhìn qua đứa bé đang mặc áo gấm nằm bên cạnh Mặc Tùy Vân, không khỏi đồng thời kinh hô lên, “Tiểu Thế tử?”

Chương 429: Dạ tiệc Vương phủ (Thượng)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Thấy bé trai mặc áo gấm đang hôn mê trên giường êm, tất cả mọi người không khỏi thất kinh, hoảng sợ trừng Triệu Triết Phương đang đứng bên cạnh. Một người hơi kích động tiến lên một bước, nói: "Huynh điên rồi sao? Ở Ly thành bắt cóc Thế tử Định Vương phủ!" Chỉ cần nghĩ đến huyết tinh lây dính trên tay Định Vương mấy năm nay, thì liền làm cho họ không rét mà run. Còn có ám vệ và Kỳ Lân có mặt ở bất cứ chỗ nào của Định Vương phủ kia nữa, nếu chuyện này bị Định Vương biết, thì không chỉ là bọn họ, chỉ sợ ngay cả cửu tộc của bọn họ cùng với chó mèo cũng khó thoát khỏi cái chết.

Triệu Triết Phương hơi bất đắc dĩ cười khổ nói: "Ta nào có bản lãnh bắt cóc Thế tử Định Vương phủ chứ?"

"Vậy đã xảy ra chuyện gì?" Thần sắc mọi người ngưng trọng nhìn Triệu Triết Phương.

Triệu Triết Phương thở dài nói: "Mấy ngày qua có một người nào đó tới chiếu cố các huynh, không cần ta đoán đi?" Nghe lời của lão ta, thần sắc ba người cũng là một lần, chỉ nghe Triệu Triết Phương nói tiếp: "Hắn ta đã nói với ta, cho nên ta mới tìm các huynh tới đây. Tin tức Thế tử Định Vương phủ mất tích chắc chắn không gạt được bao lâu, đến lúc đó nói không chừng thị vệ của Định Vương phủ và Mặc gia quân sẽ lục soát từng nhà, như vậy… Chỉ sợ liền không giấu

được nữa.”

Sắc mặt ba người đều hơi khó coi, nhìn Triệu Triết Phương chằm chằm, rồi mới nói: “Chuyện này, huynh tìm chúng ta tới có ích lợi gì?” Vốn bọn họ cũng là cao môn đại tộc có ảnh hưởng lớn của Đại Sở, nhưng sau khi đầu nhập vào Định Vương phủ thì căn bản lại không được coi trọng. Lần này Định Vương phân phong quan viên không kiêng dè gì, nhưng rõ ràng là đã gạt bỏ đại đa số thế gia danh môn ra bên ngoài. Mà sau đó, các nhà đều tranh đoạt chức vị Tả tướng đang bỏ trống mà đến suýt nữa phá đầu, nhưng cuối cùng Định Vương lại giao chức vị Tả tướng vị cho một kẻ ngoại lai là Trần Tú Phu. Khi đó bọn họ liền hiểu, Định Vương căn bản không cần bọn họ, đi theo Định Vương, mấy cao môn đại tộc đã truyền thừa mấy đời này chắc chắn chỉ sẽ đi về hướng suy sụp. Cho nên, khi Mặc Cảnh Lê tìm đến họ, rất nhanh bọn họ liền động tâm. Không chỉ bởi vì lợi ích và tương lai Mặc Cảnh Lê hứa cho bọn họ, mà còn là bởi vì bọn họ phải ra sức đánh cược một lần.

Trên gương mặt hơi già nua của Triệu Triết Phương nặn ra một tia cười lạnh nói: “Các huynh cho rằng nếu là chuyện này bị Định Vương phát hiện, thì các huynh có thể chạy thoát ư? Hiện tại Định Vương phủ đang tìm vị kia khắp nơi. Ngộ nhỡ hắn ta bị bắt, các huynh cảm thấy hắn ta có thể khai ra chúng ta hay không?”

Nghe vậy, mọi người không khỏi ứa ra từng đợt mồ hôi lạnh, bắt đầu âm thầm hối hận lúc trước đã quá xúc động khi đồng ý chuyện của Mặc Cảnh Lê. Có lẽ bọn họ đều đã bị sự lạnh nhạt của Định Vương phủ và kết quả của chức vị Tả tướng vị làm cho tức giận đến hôn đầu rồi, đi theo người như Mặc Cảnh Lê sẽ thật sự có tiền đồ sao? Nhưng chuyện đi tới bây giờ đã không còn lối cho bọn họ quay về nữa rồi, không nói Định Vương tuyệt đối khoan thứ cho người phản bội, liền nói bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều bị Mặc Cảnh Lê nắm một chút nhược điểm, thì bọn họ cũng đã không có biện pháp quay đầu

lại nữa.

“Vậy huynh định làm thế nào?”

Triệu Triết Phương nghiêm túc trầm tư hồi lâu, lắc đầu nói: “Tiểu Thế tử còn có tác dụng, không thể động. Nhưng… Đặt ở trong phủ ta không an toàn.” Mọi người nhìn nhau mấy lần, rối rít gật đầu. Triệu phủ cũng không có nơi nào bí mật có thể giấu người, nếu để Tiểu Thế tử ở đây, thời gian dài quả thật không an toàn.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Triệu Triết Phương suy nghĩ một lát rồi nói: “Chúng ta nhất định phải tìm được chỗ bí mật để giấu Tiểu Thế tử đi trước đã.”

“Vậy Tiểu Hoàng đế thì sao? Lấy tâm tính của người kia, chỉ sợ cũng sẽ không giữ hắn ta lại, không bằng……”

“Còn không được, dạ tiệc buổi tối mà Tiểu Hoàng đế không đến dự thì chắc chắn sẽ khiến cho Định Vương phủ hoài nghi.” Triệu Triết Phương lắc đầu nói.

“Khởi bẩm lão gia, Du Vương Đại Sở cầu kiến.” Ngoài cửa, thị vệ thấp giọng bẩm báo.

Ngoài cửa, dưới mái hiên, Mặc Tiểu Bảo ngồi trên xà nhà hình chim đại bàng dưới mái hiên, khom người nằm sấp bên cửa sổ nghe lén kế hoạch trong này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lộ ra một nụ cười thật tươi.

Một lát sau, mấy người nối đuôi nhau ra khỏi thư phòng. Trước khi rời đi, Triệu Triết Phương ra lệnh cho thị vệ ở cửa trông chừng người ở bên trong thật kỹ, rồi liền cùng ba người kia rời đi. Hôm nay, những

người hơi có tiếng tăm trong Ly thành đều tập trung trong Định Vương phủ, nếu bọn họ không xuất hiện, thì ngược lại sẽ càng chọc người ta hoài nghi.

Thấy đám người Triệu Triết Phương đã rời đi, Mặc Tiểu Bảo lặng yên không một tiếng động rơi xuống khỏi mái hiên, nhìn nhìn hai người đang canh giữ ở cửa nhíu nhíu mày, rất nhanh, đôi mắt liền chuyển một vòng lấy ra một món đồ lung linh tinh xảo từ trong túi, chỉ về phía một người trong đó, nhấn nhẹ một cái.

“Sưu” Một tiếng động rất nhỏ vang lên, một người ở cửa ngã phịch xuống. Người còn lại kinh hãi, mới vừa mở miệng muốn kêu lên liền trước mắt tối sầm, cũng ngã xuống đất theo. Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của Từ Tri Duệ đang đứng sau cây cột tức giận trợn mắt nhìn Mặc Tiểu Bảo một cái. Mặc Tiểu Bảo cười hắc hắc với đệ ấy, kéo đệ ấy cùng chạy vào thư phòng. Phía ngoài, hai ám vệ áo đen không tiếng động rơi vào trong viện, nhìn nhìn hai thi vệ nằm trên mặt đất, nhìn nhau cười một tiếng. Chỉ chốc lát sau, hai thị vệ liền bị đưa đến nơi bí ẩn, cửa thư phòng lại xuất hiện hai nam tử bình thường mặc trang phục thị vệ.

“Tâm tình Vương gia thật tốt, vào lúc này còn có thời gian rèn luyện Tiểu Thế tử.”

“Chắc là độ khó cỡ này, Vương gia căn bản là khinh thường ra tay đi.”

“Lá gan của Tiểu Thế tử cũng đang không nhỏ, chỉ là đã quên dọn dẹp.” Nếu có người đột nhiên đi tới, phát hiện hai người nằm ở cửa chẳng phải là đã bị lộ sao? Cho nên, thân là ám vệ còn phải tùy thời tùy chỗ dọn dẹp cho chủ tử ah.

“Lấy vóc người của Tiểu Thế tử và Từ Tiểu công tử, căn bản không

xử lý được đồ lớn như vậy.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không khỏi đều có một suy nghĩ: Tiểu Thế tử nghênh ngang đi vào, có phải đã chắc chắc bọn họ sẽ đến giúp đỡ xử lý không?

Trong thư phòng, Mặc Tiểu Bảo vừa vui vẻ vung tay giậm chân, vừa vui sướng lật Đông tìm Tây, chỉ chốc lát sau đã tìm ra không ít món đồ thú vị. Cái phủ đệ của Triệu gia này cũng chưa dọn vào ở được bao lâu, nên tất nhiên cũng không có quá nhiều nơi bí mật. Huống chi, cho dù có cơ quan mật đạo gì thì cũng chưa chắc giấu diếm được ánh mắt cơ trí cổ quái học đủ mọi thứ của người nào đó.

Từ Tri Duệ ngồi trên giường êm, vừa nhìn người nào đó lục lọi tìm tòi, vừa nhìn hai người đang hôn mê trên giường nhíu mày. Một lúc lâu sau, Từ Tri Duệ thật sự không không biết làm sao mà vị biểu ca chỉ lớn hơn mình hai tuổi này lại lớn lên thành cái đức hạnh này. Rõ ràng biểu dì dịu dàng ưu nhã, dượng Định Vương cũng là khí thế phi phàm có phong thái Vương giả, nhưng vị biểu ca này lại lớn lên thành chẳng giống cá cũng chẳng giống mèo. Ngoại trừ mỗi gương mặt xinh xắn còn có thể nhìn ra, thì lại chưa có một khắc yên tĩnh.

“Có phải huynh nên đến xem hai người họ một chút không?” Từ Tri Duệ không vui hỏi.

Mặc Tiểu Bảo ngẩng đầu liếc đệ ấy một cái, tiện tay ném một bình sứ nhỏ qua nói: “Có cái gì đẹp mà xem? Bọn họ bị trúng thuốc mê, cho ngửi là có thể tỉnh. Đây là Vân Ca tỷ tỷ cho, có thể giải tất cả mê hương.” Nói xong, cũng không ngẩng đầu lên mà tiếp tục lật xem một cuốn sách vừa mới lấy ra từ trong một ngăn tủ bị khóa của Triệu Triết Phương.

Từ Tri Duệ không nói gì đặt chai thuốc ở dưới mũi của Tần Liệt và

Mặc Tùy Vân để cho bọn họ ngửi, quả nhiên không bao lâu, Tần Liệt liền tỉnh lại đầu tiên. Thấy Từ Tri Duệ cũng không kinh ngạc, trầm mặc ngồi dậy. Lại một lát sau, Mặc Tùy Vân cũng tỉnh, hắn ta lại không bình tĩnh như Tần Liệt, suýt nữa kêu ra tiếng, lại bị Tần Liệt và Từ Tri Duệ một trái một phải song song bịt miệng.

Mặc Tiểu Bảo ở bên cạnh tủ sách đứng dậy, tiện tay nhét một quyển sách thật mỏng vào trong ngực mình, hiển nhiên hắn ta đã tìm được thứ mình cần, phất tay một cái nói: “Không cần sợ, bên ngoài là người mình.” Mặc Tùy Vân nhìn Mặc Tiểu Bảo mặc một bộ quần áo bình thường, lại nhìn Tần Liệt có dung mạo giống Mặc Tiểu Bảo như đúc đang mặc một bộ cẩm y màu đen lại càng giống Thế tử Định Vương phủ hơn cả Mặc Tiểu Bảo ở bên cạnh, trong thời gian ngắn không nói ra không lời.

Mặc Tiểu Bảo lại hoàn toàn không thèm để ý đến Mặc Tùy Vân đang khiếp sợ, mà cười híp mắt tiến lên vỗ vai Mặc Tùy Vân, cười nói: “Huynh đệ tốt, lần này đa tạ ngươi.” Mặc Tùy Vân có ngốc cũng biết mình bị người ta lợi dụng, tức giận gạt tay Mặc Tiểu Bảo ra, chỉ vào Tần Liệt hỏi: “Hắn ta là ai?” Mặc Tiểu Bảo cười nói: “Cái này không quan trọng, có phải rất giống không, có giống anh em sinh đôi không? Cái này cũng không dễ làm.”

Mặc Tùy Vân liền đánh giá Tần Liệt, một lúc lâu mới nói: “Thuật dịch dung xuất thần nhập hóa như thế, khó trách Định Vương thúc có thể lừa gạt được Trấn Nam Vương Tây Lăng và Lê Vương.” Mặc Tiểu Bảo cười vui vẻ giơ tay lên kéo kéo mặt Tần Liệt cười nói: “Thứ đồ chơi này đặc biệt khó chuẩn bị, người bình thường căn bản không học được. Ta cũng không biết…….”

Tần Liệt giơ tay lên, “Chát” xoá sạch cái tay của Mặc Tiểu Bảo đang làm loạn trên mặt mình.

“Hắn ta thấp hơn ngươi.” Mặc Tùy Vân cẩn thận đánh giá một hồi lâu mới rốt cuộc nói: “Hắn ta là Tần Liệt.” Vừa nói đến cái chữ “Thấp” này, hơi thở quanh người Tần Liệt lập tức âm lạnh xuống, mặc dù bởi vì đã dịch dung nên không ra sắc mặt, nhưng chỉ nhìn ánh sáng lạnh bắn ra trong đôi mắt kia thì cũng biết đây là chỗ đau của Tần Liệt. Cũng đúng, bàn về số tuổi, Tần Liệt là người lớn nhất trong bọn họ, nhưng bàn về chiều cao thì khó khăn lắm cũng chỉ cao tương đương Từ Tri Duệ mà thôi. Phải biết rằng, Từ Tri Duệ còn chưa đầy mười tuổi đâu. Cao hay thấp, chỗ đau của từng nam nhân, bé trai cũng thế.

Thấy Tần Liệt sắp nổi đóa, Mặc Tiểu Bảo vội vàng nhảy qua đè ép hắn ta lấy lòng cười nói: “Đừng nóng giận, đừng nóng giận… Tiểu Hoàng đế chỉ lỡ lời mà thôi, nếu đánh chết chúng ta không bồi nổi… Trầm tiên sinh cũng đã nói, ngươi là luyện võ quá sớm phát dục trễ, qua mười sáu tuổi sẽ dốc hết sức cao lên.” Bị một tiểu quỷ nhỏ hơn mình mấy tuổi dỗ dành an ủi, Tần Liệt cảm giác mình cũng không có chút cảm giác được an ủi nào.

Từ Tri Duệ đứng ở bên cạnh, khoanh tay nhìn bọn họ không vui nói: “Rốt cuộc các ngươi có đi hay không? Cho rằng nơi này là nhà của các ngươi sao?” Mặc Tiểu Bảo cười nói: “Đi… Đệ và Tần Liệt đi, huynh và Tiểu Hoàng đế ở lại.”

“Hồ nháo!” Từ Tri Duệ lạnh lùng nhìn huynh ấy chằm chằm, có mấy phần phong phạm của Nhị công tử Từ gia. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Tiểu Bảo cụp xuống, “Tri Duệ đệ đệ, chúng ta đều đi, chờ Triệu Triết Phương trở về phát hiện, thì phía sau chúng ta còn chơi thế nào?”

Từ Tri Duệ nói: “Không phải huynh đã tìm được đồ rồi sao? Trở về giao cho dượng Định Vương, trực tiếp tới đây bắt người là được.”

“Bắt ai chứ, Mặc Cảnh Lê cũng không biết trốn trong hang chuột nào, nếu huynh chạy mất, hắn ta chắc chắn sẽ không ra, chưa biết chừng còn muốn gây ra chuyện xấu gì nữa. Nếu hắn ta nổi giận trực tiếp phát tiết giết người làm loạn ở Ly thành, phá hư tiệc tròn một tuổi của Tâm nhi và Lân nhi thì phải làm sao bây giờ? Hơn nữa Phụ vương nói tối nay muốn diễn một vở kịch hay hù dọa mấy lão già không biết nặng nhẹ kia một chút, lỡ như kịch không diễn được, huynh sẽ chết vô cùng khó coi!” Mặc Tiểu Bảo nói nghĩa chánh từ nghiêm. Từ Tri Duệ liếc mắt, “Vậy huynh muốn thế nào?” Mặc Tiểu Bảo rút quyển sách trong ngực ra nhét vào trong ngực Từ Tri Duệ, “Đệ với Tần Liệt đi về trước, giao cái này cho Phụ vương và mẹ của huynh. Huynh ở lại, xem xem rốt cuộc tên Mặc Cảnh Lê này có gì lợi hại.”

Mặc Tùy Vân không đồng ý, “Muốn ở lại thì một mình ngươi ở lại, ta không muốn liều mạng với ngươi.”

Mặc Tiểu Bảo tựa tiếu phi tiếu nhìn Mặc Tùy Vân, “Huynh đệ, ngươi như vậy là không đúng, chúng ta rõ ràng là người trên cùng một chiếc thuyền. Sao ngươi có thể bỏ chạy trước chứ?” Mặc Tùy Vân nói: “Ta chỉ đồng ý hợp tác với ngươi mang ngươi tới, cũng không có đồng ý đi bắt Mặc Cảnh Lê cùng ngươi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Mặc Tiểu Bảo lập tức trở nên dữ tợn, nắm vạt áo Mặc Tùy Vân dùng sức lay, “Hừ! Đã lên thuyền tặc của Bản Thế tử còn muốn đi xuống? Có làm không? Có làm không? Không làm đúng không, có tin ta kêu lớn, nói cho Mặc Cảnh Lê ngươi kết phường với ta lừa gạt hắn ta không?”

Mặc Tùy Vân thở hổn hển hất móng vuốt của hắn ta ra, “Ngươi là tên điên! Ngươi không muốn sống nữa!”

Mặc Tiểu Bảo nhìn hắn ta chằm chằm, cười hơi có chút vô sỉ, “Nếu Mặc Cảnh Lê thật sự tới, ta thì có thể tránh được một mạng, nhưng ngươi thì cũng không nói trước đi.”

“Ta, biết, rồi!” Mặc Tùy Vân nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Mặc Tiểu Bảo.

Mặc Tiểu Bảo hài lòng gật đầu nói: “Lúc này mới ngoan, ngươi ngoan ngoãn một chút ở lại với ta, ta bảo đảm ngươi được an toàn. Có câu nói như thế này… Hai huynh đệ kề vai cầm đao đối ba, đúng không? Chúng ta không phải huynh đệ tốt sao?”

Phi! Ai là huynh đệ tốt của ngươi? Gặp phải huynh đệ như ngươi thì sẽ chỉ bị ngươi đâm ngược lại mấy đao.

Giải quyết Mặc Tùy Vân xong, Mặc Tiểu Bảo ngồi trên giường êm phất tay với Từ Tri Duệ và Tần Liệt một cái nói: “Được rồi, Tần Liệt, ngươi đổi quần áo với ta. Sau đó hai người liền đi về trước đi.” Tần Liệt giương mắt liếc hắn ta một cái nói: “Ta ở lại, ngươi đi về.”

Mặc Tiểu Bảo phồng mặt, nhìn chằm chằm người giống mình như đúc nói: “Ta mới là Thế tử! Ta nói mới tính! Ngươi lén giả trang thành Bản Thế tử chạy đến, Bản Thế tử còn chưa tính sổ với ngươi đó!”

Tần Liệt liếc hắn ta một cái nói: “Chuyện gì ngươi có thể làm mà ta không làm được? Không cho phép ngươi tự mình lưu lại.” Trừ trong lòng không âm u vô sỉ ác liệt như người nào đó, thì chỗ nào hắn cũng đều không thua Mặc Tiểu Bảo, lớn hơn mấy tuổi cũng không phải lớn không.

“Không được!” Hắn còn muốn gặp cái tên Mặc Cảnh Lê biến thái kia nữa, Phụ vương đã nói cho hắn biết một vài chuyện rất thú vị, hắn muốn đích thân chứng thật xem, nếu không thật đáng tiếc.

Tần Liệt lười mở miệng nữa, tiện tay rút chủy thủ phòng thân của Từ Tri Duệ ra đặt lên cổ mình, “Đi.”

Mặc Tiểu Bảo sửng sốt, còn muốn nói gì nữa, nhưng liền thấy Tần Liệt đè chủy thủ xuống một chút, chỉ kém một chút liền sẽ cứa đứt cổ, "Có đi hay không?" Mặc Tiểu Bảo trợn mắt há hốc mồm, lần đầu tiên trong đời phát hiện mình lại bị người khác uy hiếp. Hơn nữa người uy hiếp hắn còn dùng chính mạng nhỏ của bản thân, thật sự là không hiểu được, ngươi cũng không phải là vợ ta. Trong lòng Mặc Tiểu Bảo oán thầm. Nhưng mà mang giày sợ chân trần, chân trần sợ không muốn sống. So với Mặc Tiểu Bảo luôn lấy trêu đùa người khác làm thú vui, thì hiển nhiên Tần Liệt mới là người không muốn sống.

Ngây người một lát, rốt cuộc Mặc Tiểu Bảo vẫn phải bại trận, chỉ đành phải không cam lòng trợn mắt nhìn Tần Liệt một cái, đi tới bên cạnh Từ Tri Duệ. Thấy Mặc Tiểu Bảo ăn mướp đắng, Mặc Tùy Vân ngược lại vui vẻ lên, "Cuối cùng trẫm đã biết tại sao ngươi lại điên như vậy rồi." Bởi vì các ngươi đều con mẹ nó không phải là người bình thường gì!

Ra khỏi cửa thư phòng, Mặc Tiểu Bảo nhìn hai gã thị vệ đứng thẳng ở cửa, không cảm thấy ngoài ý muốn, "Cực khổ các ngươi."

"Không khổ cực, đều là thuộc hạ phải làm." Một người thị vệ nghiêm nghị đáp, trong lòng thầm nói: "Tiểu Thế tử, ngài ít hành hạ chúng ta một chút chính là an ủi tốt nhất với chúng ta rồi." Mặc Tiểu Bảo gật đầu rất có dáng vẻ, nói: "Bảo vệ tốt người ở bên trong, Tri Duệ, chúng ta đi." Từ Tri Duệ im lặng đi theo Mặc Tiểu Bảo. Cho dù thư phòng này ở chỗ vắng vẻ rất ít có người tới, nhưng ngươi cũng đừng xem như hậu viện nhà mình chứ?

Tối nay, cả Định Vương phủ đèn đuốc sáng rỡ. Trên đại điện chuyên dùng để tổ chức yến tiệc của Tiền viện Định Vương phủ cũng là khách quý chật nhà. Ngồi ở trên chủ vị tất nhiên là Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly. Bên tay phải là Thanh Vân tiên sinh và những người trong

Từ gia, bên tay trái là Trần Tú Phu, Từ Thanh Trần cùng với các văn thần võ tướng quan trọng của Định Vương phủ. Xuống chút nữa mới là tân khách và sứ thần các quốc gia.

Phía dưới, Mặc Tùy Vân và Mặc Cảnh Du ngồi trên vị trí của tân khách Đại Sở, chỉ là thần sắc hai người đều hơi ngơ ngác. Đối diên bọn họ là vị trí của sứ đoàn Tây Lăng, một quan viên phía sau Lôi Đằng Phong thấp giọng nói bên tai Lôi Đằng Phong: “Cả ngày hôm nay đều không nhìn thấy Tiểu Thế tử Định Vương phủ.”

Lôi Đằng Phong giương mắt nhìn lên, quả nhiên thấy phía dưới Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, vị trí thuộc về Tiểu Thế tử Mặc Ngự Thần vẫn còn trống không. Mà trưa hôm nay lúc hai đứa bé Trảo Chu hình như cũng không thấy Mặc Ngự Thần. Lôi Đằng Phong nhìn thoáng qua thần sắc tự nhiên của Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, nhíu mày cười nói: “Chúng ta là khách, không cần phải để ý đến những chuyện này.”

Lôi Đằng Phong không thèm để ý, nhưng cũng không đại biểu người khác không thèm để ý. Một nam tử có bộ dáng như ở Tây Vực đứng dậy, hơi ngạc nhiên nói: “Định Vương, sao không thấy Tiểu Vương tử của quý phủ?” Chẳng trách những sứ giả Tây Vực này tò mò, vốn Tây Vực và Trung Nguyên không qua lại nhiều, những người khác thì ít nhiều cũng đã gặp Mặc Tiểu Bảo một hai lần, nhưng những sứ thần Tây Vực này thì thật sự vẫn chưa từng gặp Mặc Tiểu Bảo, nên đương nhiên vô cùng tò mò về người thừa kế tương lai của Định Vương phủ này.

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nói: “Thân thể Thế tử không khỏe, một lát nữa mới có thể tới.”

Chỉ một câu nói bình thản, nghe vào trong tai người ở đây lại có thể hiểu được hàm nghĩa trong đó, cho nên có người thay đổi sắc mặt, có người như có điều suy nghĩ, có người lại lo lắng.

Mặc Tu Nghiêu lơ đễnh nhìn lướt qua mọi người phía dưới, ánh mắt hơi dừng lại trên người Mặc Cảnh Du và Mặc Tùy Vân một lát. Mặc Cảnh Du và Mặc Tùy Vân lập tức cảm giác được một cỗ áp lực nặng nề đang đến gần. Sắc mặt Mặc Tùy Vân trắng bệch vội vàng cúi đầu, ly rượu trong tay Mặc Cảnh Du run lên một cái, một chút rượu ngon dính lên ống tay áo. Bất chấp ánh mắt của những người bên cạnh, Mặc Cảnh Du vội vàng để ly rượu xuống, hai bàn tay đặt ở dưới bàn siết chặt.

Mặc Tu Nghiêu đứng dậy, bưng một ly rượu lên cười nói: “Hôm nay là sinh nhật một tuổi của khuyển nhi Ngự Phong và tiểu nữ Dục Nhã, đa tạ chư vị đã không quản đường xa mà đến. Bản vương cùng Vương phi kính chư vị một chén.” Bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly cũng đồng thời bưng ly rượu lên, hướng về phía các tân khách phía dưới kính. Mọi người vội vàng đứng dậy nói: “Chúng ta cung chúc Tiểu Thế tử và Tiểu Quận chúa sinh nhật vui vẻ.” Khách và chủ nâng ly kính một chén, trong đại điện lập tức náo nhiệt lên mấy phần. Mặc Tu Nghiêu vung tay lên, lập tức có thị nữ hầu hạ của Định Vương phủ tiến lên rót rượu cho mọi người, trong đại điện, tiếng sáo trúc cũng vang lên du dương, vũ cơ mỹ lệ nhảy múa. Cả trong đại điện ăn uống linh đình, phi thường náo nhiệt.

Chương 430: Dạ tiệc Vương phủ (Hạ)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Một đoạn ca múa kết thúc, sứ thần các nước lần lượt tiến lên dâng hạ lễ của mình. Hạ lễ của thuộc hạ Định Vương phủ tất nhiên đều là bảo vật trung quy trung củ ngụ ý bình an vui vẻ, trong đó cũng không thiếu một vài món đồ thú vị. Nhưng lễ vật của sứ giả các quốc gia lại là mỗi người mỗi khác, không chỉ khoe khoang bảo vật của quốc gia mình, mà càng nhiều hơn là mơ hồ có ý tranh phong với nước khác.

Bắc Nhung mới vừa đánh với Định Vương phủ một trận kinh thiên động địa, tử thương thảm trọng. Nhưng cũng là nước nóng lòng chữa trị quan hệ với Định Vương phủ nhất, cho nên Bắc Nhung là quốc gia đầu tiên dâng lễ vật lên, lễ vật dâng lên lại càng không phải vật phàm. Một sứ giả Bắc Nhung dẫn đầu bưng lên hai cái hộp, đồ vật bên trong quả thật làm cho người ở đây đều sửng sốt. Trong cái lồng bên trái là một con hồ ly có đôi mắt màu ngọc bích linh lung đáng yêu, lông trắng như tuyết không có một chút màu sắc khác. Trong cái hộp bên kia là một đóa hoa sen lớn màu xanh. Mặc dù đóa hoa sen này đã bị hái xuống, nhưng đặt ở trong hộp được chạm khắc bằng Hàn Ngọc lại vẫn nở rộ như cũ, giống như mới hái từ trong hồ. Bên cạnh đóa hoa này còn có một cái đài sen mà xanh ngọc bích.

Người khác thì còn tốt, nhưng Trầm Dương và Lâm đại phu đang ngồi ở phía dưới vừa nhìn thấy món đồ trong cái hộp ngọc này, thì ánh mắt lại lập tức cùng sáng lên.

Chỉ nghe Gia Luật Hoằng cười nói: “Còn đây là chí bảo của Bắc Nhung ta, Bích Nhãn Tuyết Hồ và Liệt Hỏa Liên. Xin dùng cái này để cung chúc sinh nhật của Tiểu Thế tử và Tiểu Quận chúa.” Mọi người ồ lên, Liệt Hỏa Liên thì không cần phải nói, thật đúng là hơi có chút sâu xa với Định Vương phủ. Thậm chí từng có một thời gian, tính mạng của Mặc Tu Nghiêu đã ký thác vào đóa hoa sen này. Chỉ là sau đó Diệp Ly đã tìm được hoa Bích Lạc có thể thay thế, nên Liệt Hỏa Liên khó hái chồng chất chưa từng được nhắc lại nữa. Nhưng tác dụng của Liệt Hỏa Liên không chỉ đơn giản là làm thuốc giải cho Hàn độc, nếu đến trong tay thần y như Trầm Dương, thì tác dụng tuyệt đối sẽ không kém hoa Bích Lạc quá nhiều.

Về phần Bích Nhãn Tuyết Hồ thì lại càng được xưng là chí bảo của Bắc Nhung. Cho dù là trong chính quốc nội của Bắc Nhung cũng cực kỳ ít nhìn thấy, nghe nói là cũng sống trên đỉnh núi Tuyết ở Cực Tây của Bắc Nhung giống như Liệt Hỏa Liên. Người bình thường chỉ cần liếc mắt nhìn thôi thì cũng đã là may mắn ba đời rồi. Mà lông của Bích Nhãn Tuyết Hồ ở Tây Vực lại càng vạn kim khó cầu, có hàng vô giá. Bích Nhãn Tuyết Hồ không chỉ thông minh đáng yêu, mà hơn nữa cả người từ da lông, xương thịt, thậm chí là máu cũng đều là bảo vật. Những người ở Trung Nguyên thì cũng còn tốt, nhưng rất nhiều sứ thần Tây Vực đều nhìn con hồ ly nhỏ trong chiếc lồng bằng Bạch Ngọc kia đầy hâm mộ.

Diệp Ly khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “Đa tạ Gia Luật Thái tử phí tâm, Tâm nhi nhất định sẽ thích lễ vật do Thái tử điện hạ tặng.” Mặc dù bây giờ Tâm nhi còn nhỏ không nên tới gần sủng vật, nhưng Bích Nhãn Tuyết Hồ này cũng còn nhỏ, chờ qua mấy năm nữa Tâm nhi lớn lên một chút thì cũng đúng lúc có thể làm bạn.

Gia Luật Hoằng cười nói: “Sao lại nói vậy chứ? Tiểu Vương thay mặt Phụ vương chúc mừng Định Vương và Vương phi, đồng thời cũng

hy vọng hai quý quốc chúng ta từ nay quốc thái dân an, chung sống hòa bình." Mặc Tu Nghiêu cười khẽ một tiếng nói: "Bản vương kính Thái tử một ly."

Gia Luật Hoằng gật đầu, cầm ly rượu lên cười nói: "Hẳn là Tiểu Vương kính Vương gia mới đúng, mời."

Mọi người ở đây đều biết Định Vương phủ và Bắc Nhung đã ký hiệp định hòa bình, lúc này Gia Luật Hoằng bày tỏ thái độ cũng chỉ là để cho những sứ thần ở đây nhìn mà thôi. Tỏ vẻ từ nay giao tranh với Định Vương phủ sẽ chấm dứt. Dù sao, hiện nay Bắc Nhung đã bị Định Vương phủ làm cho suy yếu quốc lực, mà phía Tây lại còn có rất nhiều nước nhỏ đang đưa mắt nhìn chằm chằm vào. Cái thế đạo này, ai cũng đừng nghĩ được dễ dàng an tâm sống.

Sau đó, Lôi Đằng Phong và Mặc Cảnh Du cũng tiến lên dâng hạ lễ của mình, đều là trân phẩm khó gặp trên thế gian. Mặc dù tung tích của Tiểu Vương tử còn chưa có, nhưng công chúa An Khê và Phổ A cũng dâng lên lễ vật của mình vô cùng thỏa đáng. Chỉ có điều, dựa theo giao tình của công chúa An Khê cùng với Định Vương phủ và Từ gia, thì lễ vật dâng tặng dĩ nhiên là không tràn đầy tính toán và tâm cơ giống người khác, mà chỉ là những đặc sản trân quý của Nam Chiếu thôi.

Đợi đến phía sau, lễ vật do sứ giả các nước Tây Vực dâng lên thì càng là thiên kỳ bách quái (*vô cùng kỳ lạ*), rất nhiều món đồ mà ngay cả thấy người Trung Nguyên cũng chưa từng thấy, tất nhiên khiến cho rất nhiều người được mở rộng tầm mắt. Mặc dù đến nay Định Vương còn chưa có ý định đăng cơ xưng Đế, nhưng đã mơ hồ có quang cảnh hưng thịnh của tứ hải triều hạ.

Trong một mảnh ca múa mừng cảnh thái bình, trong số những tân khách phía dưới đột nhiên có người đau đớn che bụng kêu lên, rất

nhanh, hơn phân nửa số người trên cả đại điện cũng đều ngã xuống theo giống như ôn dịch. Lại một lát sau, phân nửa số người còn dư lại cũng ngã xuống, mọi người giống như bị rút xương, mềm nhũn nằm trên mặt đất không thể động đậy. Ở tại chỗ cũng chỉ có Mặc Tu Nghiêu có công lực cao sâu nhất là còn ngồi vững vàng, nhưng sắc mặt cũng không tốt hơn chỗ nào.

“Định Vương, đây là xảy ra chuyện gì?” Hiển nhiên sứ giả các nước Tây Vực không nghĩ tới lại gặp phải loại chuyện này, nhìn lên Mặc Tu Nghiêu đang ngồi trên điện đầy cảnh giác, cho rằng người Trung Nguyên có quỷ kế gì, nhưng khi nhìn thấy tất cả người của Từ gia và thân tín của Định Vương phủ đang ngồi trên điện cũng ngã xuống, thì không khỏi càng thêm nghi ngờ hoang mang.

Mặc Tu Nghiêu ngồi trên ghế rộng rãi, vừa dùng một tay đỡ Diệp Ly dựa vào người hắn, vừa lạnh nhạt nói: “Bản vương cũng muốn biết xảy ra chuyện gì? Mặc Cảnh Lê, ngươi còn không ra sao?”

“Ha ha ha! Mặc Tu Nghiêu, rốt cuộc ngươi cũng thua trong tay trẫm!” Cửa đại điện, một nam nhân mặc Long bào màu Minh Hoàng nghênh ngang đi vào, vẻ mặt đắc ý nhìn tân khách đã ngã thất linh bát lạc cả điện. Mặc Cảnh Lê vung tay lên, rất nhiều nam tử mặc quần áo dạ hành màu đen cầm đao kiếm trong tay tràn vào, bao vây hết cả đại điện lại.

Mặc Cảnh Lê đắc ý bước đến giữa đại điện, giương mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu, một thân Long bào màu Minh Hoàng tỏa ra ánh sáng rực rỡ dưới ánh nến, ngoại trừ sắc mặt vô cùng tái nhợt ra, thì nhìn bề ngoài Mặc Cảnh Lê thật sự có khí thế của một vị Đế vương, “Mặc Tu Nghiêu, ngươi không nghĩ tới sao. Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau… Cuối cùng, thắng vẫn là trẫm.”

Thần sắc Mặc Tu Nghiêu bình thản nhìn sắc mặt đầy đắc ý của hắn

ta, nói một cách thản nhiên: “Bản vương không nhìn ra ngươi có cái gì để đắc ý.”

Mặc Cảnh Lê cười lạnh, “Mặc Tu Nghiêu, ngươi đừng cố làm ra vẻ hù dọa trẫm. Bây giờ ngươi còn nhúc nhích được sao? Trầm Hương Túy của trẫm chính là khiến cho người có công lực càng cao thì càng trúng độc sâu, nếu ngươi có thể nhúc nhích, thì còn có thể ngồi ở đó nói chuyện với trẫm sao?”

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu cười một tiếng, “Đã như vậy, sao ngươi không đi lên thử xem?”

Ánh mắt Mặc Cảnh Lê co rút lại, nhìn Mặc Tu Nghiêu chằm chằm đầy cảnh giác một lúc lâu, mới bật cười nói: “Ngươi nói đúng, trẫm không dám đi lên. Cho nên ngươi cũng không cần kích trẫm. Trẫm không cần đi lên vẫn có thể giết ngươi!” Mặc Tu Nghiêu gật gật đầu nói: “Thì ra cái gọi là Sở hoàng chính là một phế vật ngay cả những người đã mất hết nội lực cũng sợ sao? Khó trách Thái Hoàng Thái hậu và thần tử Đại Sở muốn phế ngươi. Nếu là Bản vương, Bản vương đã phế ngươi từ tám trăm năm trước rồi. So với Mặc Cảnh Kỳ, ngươi còn kém xa lắm.”

Ánh mắt Mặc Cảnh Lê hiện lên một tia tức giận, nếu nói Mặc Tu Nghiêu chính là người mà cuộc đời này hắn ghét nhất, thì hắn hận nhất là có người nói hắn không bằng Mặc Cảnh Kỳ. Hắn có thể thừa nhận mình không bằng Mặc Tu Nghiêu, nhưng lại chưa bao giờ cho là mình không sánh bằng Mặc Cảnh Kỳ, “Cái gì? Đáng tiếc hắn ta đã chết, và rất nhanh ngươi cũng sẽ chết. Thắng làm vua thua làm giặc là đạo lý của thế gian, sau trăm năm, người trên đời này sẽ không cảm thấy trẫm không bằng các ngươi, mà bọn họ chỉ biết biết trẫm đã đánh bại Mặc Cảnh Kỳ, cũng đã đánh bại Mặc Tu Nghiêu ngươi. Trẫm mới thật sự là người đệ nhất thiên hạ!”

Nói đến chỗ đắc ý, Mặc Cảnh Lê vẫn không quên nhìn qua Diệp Ly bên cạnh Mặc Tu Nghiêu, cười nói: “Diệp Ly, ngươi nói có đúng không?”

Diệp Ly bình tĩnh nhìn hắn ta, nói một cách thản nhiên: “Nếu ngươi cảm thấy đúng, thì cứ coi như đúng đi.” Chỉ là một câu bình bình đạm đạm, lại làm cho thần sắc trên mặt Mặc Cảnh Lê thay đổi đến ba lần trong nháy mắt. Bởi vì lời nói và giọng nói của Diệp Ly giống như đang nói chuyện với một kẻ điên vậy.

“Diệp Ly, ngươi xuống đây, trẫm có thể tha cho ngươi một mạng. Đừng giở thủ đoạn lừa bịp, nội lực của ngươi cũng không mạnh, cho dù phí sức một chút thì cũng không phải không thể nhúc nhích” Mặc Cảnh Lê nhìn Diệp Ly chằm chằm, trầm giọng nói.

Mặc Tu Nghiêu ôm cả vòng eo của Diệp Ly, trong đôi mắt nhìn Mặc Cảnh Lê chớp lên một tia sáng lạnh, nói: “Tính mạng của A Ly không cần ngươi quan tâm, có cái rảnh rỗi này vẫn nên quan tâm chính ngươi đi. Hay là… Bài học mà Bản vương tặng cho ngươi chưa đủ?”

Mặc Cảnh Lê sửng sốt, dường như nhớ ra cái gì đó, thần sắc trở nên cổ quái vặn vẹo, một lúc lâu sau rốt cuộc mới cất tiếng cười to, chỉ vào Mặc Tu Nghiêu lạnh lùng nói: “Mặc Tu Nghiêu, ngươi quả nhiên vẫn cuồng vọng như vậy, bây giờ, ngay cả chính mạng của mình cũng đều không cứu được, ngươi còn có thể cứu được Diệp Ly sao? Tối nay Bản vương nhất định phải làm cho ngươi chết thật thê thảm! Diệp Ly, ngươi tới đây… Tất cả chuyện trước kia trẫm cũng có thể bỏ qua.”

Diệp Ly giương mắt, nhìn hắn ta nói một cách thản nhiên: “Sao Bản phi không biết, có chuyện gì mà cần các hạ bỏ qua chuyện cũ đây?”

Trong mắt Mặc Cảnh Lê hiện lên một tia ngoan độc, “Ngươi cho

rằng, bây giờ Mặc Tu Nghiêu còn có thể bảo vệ được ngươi sao?”

Diệp Ly mỉm cười không nói, bình tĩnh tựa vào vai Mặc Tu Nghiêu không thèm để ý tới Mặc Cảnh Lê nữa.

Một tay của Mặc Tu Nghiêu đỡ eo Diệp Ly, một tay vuốt vuốt chén rượu trong tay, nhìn Mặc Cảnh Lê nói: “Bản vương cũng thật tò mò, ngươi hạ độc thế nào.” Trong Định Vương phủ, muốn hạ độc tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Nếu không, người của Định Vương phủ đã bị người ta hạ độc chết mấy lần rồi, “Trong rượu? Không đúng… Người không uống rượu cũng bị trúng độc. Là… Trong nến.”

Ánh mắt Mặc Cảnh Lê chợt lóe, cười nói: “Tâm tư Định Vương quả nhiên nhạy bén, cũng không uổng phí trẫm cực khổ tìm được Trầm Hương Túy không màu không mùi này. Chỉ tiếc… Hiện tại Định Vương mới biết, chẳng lẽ không cảm thấy quá muộn sao?”

Mặc Tu Nghiêu lắc lắc đầu nói: “Ngay cả như vậy, thì chỉ bằng vào một mình người cũng không làm được. Còn có ai… Tự đứng ra đi. Để cho Bản vương xem xem, rốt cuộc là những nhân vật nào dám hạ độc thủ sau lưng Bản vương.”

Trong đại điện im lặng không tiếng động, không có một người nào đứng lên. Tình cảnh như thế khiến cho Mặc Cảnh Lê cảm thấy mất hết mặt mũi. Những người này bí mật làm việc giúp hắn, nhưng hiện tại mắt thấy Mặc Tu Nghiêu đã không được, thì những người này lại vẫn không dám đứng ra, quang minh chính đại đứng ở phía sau hắn. Mặc Cảnh Lê không biết, trong mắt những người ở đây, trừ phi tận mắt thấy đầu thân của Định Vương chia lìa, nếu không cũng sẽ không có mấy người có dũng khí đứng ra quang minh chính đại phản bội Định Vương phủ.

“Mặc Tu Nghiêu cũng đã trúng độc rồi, các ngươi còn sợ gì?” Mặc Cảnh Lê lạnh lùng nói, trong ánh mắt mang theo uy hiếp nhìn qua mọi người đang ngồi. Chỉ chốc lát sau, một người đứng lên, lại một người nữa… Không lâu sau, thậm chí người đứng dậy có tới mười mấy. Trong số này, có gia chủ của những danh môn đại gia không được trọng dụng, cũng có quan viên đang nhậm chức, còn có một số nguyên tướng lãnh của Đại Sở đã quy hàng Mặc gia quân. Hiển nhiên lúc nãy những người này đều giả bộ trúng độc.

Ánh mắt Mặc Tu Nghiêu lơ đễnh quét qua những người ở đây, cuối cùng rơi xuống trên người Mặc Cảnh Du vẫn đang nằm ở một bên, lạnh nhạt nói: “Du Vương, ngươi cũng đứng lên đi.” Mặc Cảnh Du ngẩn ra, rốt cuộc vẫn phải khẽ thở dài một cái đứng dậy.

Mặc Cảnh Lê nhìn hắn ta đắc ý phi phàm, cười nói: “Mặc Tu Nghiêu, ngươi thấy chưa? Ngươi cho rằng tất cả mọi người sẽ trung thành tận tâm với ngươi, tất cả mọi người sẽ sợ ngươi sao? Bây giờ còn không phải có rất nhiều người như vậy phản bội ngươi?”

Thần sắc Mặc Tu Nghiêu bình thản, nói: “Phản bội? Cho tới bây giờ Bản vương cũng không định dùng bọn họ, sao lại coi là phản bội được? Một đám phế vật, ngươi thích thì cứ lấy đi. Nếu không ngươi có thể hỏi xem, bọn họ có biết bí mật gì của Định Vương phủ, hoặc là quân tình gì của Mặc gia quân không? Hoặc là… Cho dù hiện tại Bản vương chết, bọn họ có biện pháp đưa ngươi còn sống ra khỏi Ly thành hay không?” Nghe Mặc Tu Nghiêu nói, sắc mặt của những người đã đứng dậy lập tức càng trở nên khó coi.

Sắc mặt Mặc Cảnh Lê đổi đổi, cười lạnh nói: “Trẫm dám vào Định Vương phủ, thì đã không có ý định còn sống đi ra ngoài. Nhưng có thể kéo Mặc Tu Nghiêu ngươi, còn có nhiều người ở đây chôn cùng như vậy, trẫm chết cũng đáng.”

“Vậy chúc mừng ngươi.” Mặc Tu Nghiêu nói không có thành ý gì.

Mặc Cảnh Lê hơi phiền não nhìn Mặc Tu Nghiêu đang ngồi ngay ngắn ở phía trên chằm chằm, một loại cảm giác vô lực khiến cho hắn phiền chán tự nhiên nảy sinh. Từ nhỏ đến lớn đều là như vậy, thật giống như hắn ở trước mặt Mặc Tu Nghiêu đều vĩnh viễn không chiếm được thế thượng phong. Vô luận tình cảnh của Mặc Tu Nghiêu có thê thảm đến thế nào, thì ngay trong lúc nguy hiểm như vậy, thật giống như người thua vĩnh viễn đều là hắn. Nếu như hắn có thực lực như Lăng Thiết Hàn hay cho dù là Mộc Kình Thương cũng được, hắn cũng có thể thừa dịp hiện tại xông lên phía trước cho Mặc Tu Nghiêu một kiếm. Nhưng cho dù là cái cục diện như hiện tại, thì hắn vẫn không dám nhích tới gần Mặc Tu Nghiêu. Hắn sợ Mặc Tu Nghiêu, ở trong lòng Mặc Cảnh Lê phải thừa nhận sự thật mà hắn vẫn luôn xấu hổ thừa nhận.

“Giết hắn ta cho trẫm!” Nhìn bộ dáng ung dung bình thản của Mặc Tu Nghiêu, càng nhìn càng phiền lòng, Mặc Cảnh Lê đột nhiên mất đi kiên nhẫn nói.

Một nam tử áo đen tiến lên, hơi cảnh giác đi lên trên điện, lại thấy Mặc Tu Nghiêu cũng không có phản ứng, trong lòng càng tin chuyện Mặc Tu Nghiêu bị trúng độc nhiều hơn mấy phần, liền cả gan tiến lên thêm mấy bước. Nam tử kích động đến khóe mắt co rút mấy cái, muốn tự tay giết Định Vương, vô luận là ai cũng sẽ không tâm bình khí hòa, rốt cuộc rút kiếm ra đâm thẳng vào Mặc Tu Nghiêu. Cũng không có ai thấy Mặc Tu Nghiêu ra tay, nhưng lại nghe thấy người áo đen kia kêu thảm một tiếng, bị đánh từ trên điện xuống, té ngã xuống đất hộc máu không ngừng. Hiển nhiên đã bị vòng bảo hộ của người có nội lực cực cao chấn xuống.

Mọi người ở đây đều lần lượt thở ra một hơi, thấy Mặc Tu Nghiêu bình an vô sự, trong lòng cũng không biết là may mắn hay tiếc nuối

nữa.

Sắc mặt Mặc Cảnh Lê càng thêm khó coi, “Ngươi không trúng độc?”

Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý tới câu chất vấn của Mặc Cảnh Lê, lạnh nhạt nói: “Ngươi không giết được Bản vương, vậy hiện tại, ngươi muốn làm gì?” Sắc mặt Mặc Cảnh Lê cực kỳ khó coi, thật lâu mới cười lạnh nói: “Không giết được thì thế nào? Trẫm cũng không tin bọn họ đều sẽ không trúng độc giống ngươi! Giết hết toàn bộ!”

Người áo đen di theo Mặc Cảnh Lê tới đều là người liều mạng đã biết rõ chắc chắn phải chết, nghe thấy Mặc Cảnh Lê ra lệnh cũng không quản tân khách ở đây đều có thân phận gì, trực tiếp rút đao chém xuống.

“Sưu sưu sưu!” Vô số mũi tên phá không mà đến, đồng thời, các tân khách ở đây cũng lần lượt đứng dậy. Biết võ công thì đứng dậy phản kích, không biết võ công thì đều vội vàng tránh qua một bên. Chỉ trong chốc lát, người áo đen mà Mặc Cảnh Lê mang đến đều ngã xuống đất không dậy nổi. Cũng không phải là bị tân khách ở đây chế ngự, mà là cả người mềm nhũng ngã xuống đất không dậy nổi như những tân khách lúc trước.

“Đây… Đây là sao?” Mặc Cảnh Lê cả giận nói, mặc dù hắn cũng không trúng độc, nhưng người bên cạnh hắn, bao gồm cả Mặc Cảnh Du, cũng không có một ai may mắn thoát khỏi.

“Loại vật thấp kém như Trầm Hương Túy này mà cũng có mặt mũi lấy ra bêu xấu!” Ở một góc của đại điện, giọng nói bình thản của Trầm Dương vang lên, “Trầm Hương Túy đúng là thuốc mê rất tốt, không màu không mùi, có thể pha vào nước, cũng có thể đốt cháy. Chỉ tiếc thuốc giải cũng rất dễ tìm. Hơn nữa… Thường thấy nhất là lấy Băng Ngọc Lan để giải độc. Nhưng… Nếu như trước đó đã uống

thuốc giải chế từ quả trầm hương, thì khi ngửi hương của Băng Ngọc Lan, sẽ biến thành một loại độc khác."

Lúc này mọi người mới phát hiện, chung quanh đại điện tối nay đều dùng hoa lan để trang trí, mà trong đó lại có hơn phân nửa là Băng Ngọc Lan. Chỉ là Băng Ngọc Lan là một loại hoa lan rất nhỏ, đặt giữa nhiều loại hoa lan danh quý, nếu không chú ý thì căn bản là không nhìn thấy.

Sắc mặt Mặc Cảnh Lê biến thành màu đen, cắn răng nói: "Trầm Dương! Quả nhiên lại là ngươi phá hư chuyện tốt của trẫm!"

Trầm Dương cười tủm tỉm nói: "Lê Vương quá khen, ngẫu nhiên mà thôi."

Ngẫu nhiên cái rắm! Trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy? Rõ ràng Mặc Tu Nghiêu đã biết trước kế hoạch của hắn, thậm chí ngay cả hắn định dùng độc gì cũng biết rõ ràng.

"Định Vương thật là thủ đoạn cao, vì bắt được trẫm, vậy mà không tiếc cầm tính mạng của nhiều tân khách như vậy ra mạo hiểm." Mặc Cảnh Lê cắn răng nói. Nếu lúc vừa mới đi vào hắn liền không quản cái gì trực tiếp chém lung tung một trận, thì cho dù Mặc Tu Nghiêu có âm thầm sai người bảo vệ, cũng sẽ tuyệt đối không thể nào bảo hộ chu toàn từng người. Quả nhiên lời này vừa ra, sắc mặt các tân khách ở đây đều trở nên hơi khó coi. Định Vương muốn bắt Mặc Cảnh Lê, bọn họ không xen vào, nhưng nếu như cầm tính mạng của bọn họ làm mồi thì thật quá đáng.

"Định Vương, ngài có ý gì?" Sứ thần Tây Vực hiểu biết về Mặc Tu Nghiêu ít nhất, lên tiếng chất vấn đầu tiên.

Mặc Tu Nghiêu cười khẽ một tiếng, nói: "Đã làm cho chư vị sợ hãi,

chỉ là… Ca múa không thú vị, mời chư vị xem một vở kịch hay mà thôi. Bản vương bảo đảm tuyệt đối sẽ không có bất kỳ một người nào bị thương."

"Định Vương lấy gì bảo đảm?" Có người la hét hỏi.

"Chỉ bằng hiện tại đúng là không có ai bị thương. Trấn Nam Vương, Gia Luật Thái tử, Nữ Vương Nam Chiếu, Hách Lan công chúa, mọi người cảm thấy thế nào?" Mặc Tu Nghiêu cười hỏi. Lôi Đằng Phong thở dài nói: "Nguyện đánh cuộc chịu thua, Định Vương cao minh, Bản vương bội phục."

Gia Luật Hoằng càng trực tiếp hơn, "Tiểu Vương nhận thua, lại đưa thêm một ngàn con tuấn mã nữa cho Định Vương." Nếu ngựa đã cho, thì một vạn con hay một vạn một ngàn con cũng không khác biệt lớn. Gia Luật Hoằng tự nhận vẫn còn thua được.

Công chúa An Khê đang lo lắng cho con, nên chỉ khẽ gật đầu nói: "Bản vương cũng bội phục."

Hách Lan công chúa nháy nháy mắt, cười khanh khách ra tiếng. Ngay lập tức mọi người chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, diễm quang tỏa tứ phía, "Đều nói người Trung Nguyên rất thông minh, Định Vương lại là người thông minh nhất trong đó, Bản công chúa cũng bội phục. Trong hai năm, giao dịch lông thú và dược liệu của Bắc Cảnh ta với Định Vương phủ, Bản công chúa giảm cho ngươi hai phần giá tiền."

Chương 431: Trận đánh cược của Tiểu Bảo

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Mặc Tu Nghiêu hài lòng gật đầu cười nói: “Đa tạ. Mấy vị đã hào phóng như thế, vậy Bản vương liền nhận.”

“Mặc Tu Nghiêu!” Mặc Cảnh Lê không nhịn được rống giận. Đến bây giờ hắn còn có chỗ nào mà không rõ nữa, mình căn bản đã bị Mặc Tu Nghiêu đùa giỡn, còn bị lấy ra làm điều kiện đánh cược với Tây Lăng, Bắc Nhung và Nam Chiếu. Mối nhục nhã như vậy gần như khiến cho Mặc Cảnh Lê đánh mất lý trí.

Ở bên cạnh, Mặc Cảnh Du đang nằm dưới đất, sắc mặt đã trắng bệch, ánh mắt tan rã. Xong rồi……

Mặc Tu Nghiêu nói một cách thản nhiên: “Cảnh Lê, mười mấy năm trước Bản vương đã nói với ngươi rồi, ít làm mấy chuyện cần động não đi, không thích hợp với ngươi. Lấy tính cách của ngươi, nếu chiếm thế thượng phong, không nhục nhã Bản vương một phen thì sao chịu chấp nhận buông tay chứ? Nếu Bản vương là ngươi, thì ngay cả cánh cửa điện này Bản vương cũng sẽ không bước vào, mà trực tiếp cho vạn tên cùng bắn từ ngoài vào là được.”

“Ngươi cho rằng, trẫm cũng chỉ có những lợi thế này thôi sao?” Mặc Cảnh Lê cười lạnh nói. Mặc dù đã tức giận cực độ, nhưng đến cùng thì cũng không phải là đứa bé mới mười mấy tuổi, nên rất nhanh Mặc

Cảnh Lê liền khống chế được lửa giận của mình.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Ngươi còn muốn nói điều gì? A, đúng rồi, Tiểu Vương tử Nam Chiếu ở trong tay ngươi đi?” Mặc Cảnh Lê cười lạnh không nói, Mặc Tu Nghiêu cũng không thèm để ý, chỉ nói một cách thản nhiên: “Cho dù ở trong tay ngươi thì thế nào? Bây giờ đứa bé đó đang ở trong Ly thành đi? Ngươi giấu trong nhà ai hả? Bản vương không tin ngươi có thể có bao nhiêu cứ điểm trong Ly thành này. Các ngươi… Ai có thể nói cho Bản vương, Tiểu Vương tử Nam Chiếu đã bị Mặc Cảnh Lê giấu ở đâu rồi?” Mặc Tu Nghiêu ngồi trên cao nhìn đám người phía dưới, nói.

Một hồi lâu cũng không ai lên tiếng, Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nói: “Không ai chịu nói sao? Không biết người nhà của các ngươi có chịu nói hay không đây?” Sắc mặt mọi người lập tức đại biến, phần lớn trong số họ đều là gia chủ hoặc là nhân vật quan trọng của thế gia danh môn, gia tộc của họ tuyệt đối sẽ không chỉ có mười mấy miệng ăn đơn giản như gia đình bình thường, một khi bị liên lụy thì chính là hơn trăm người. Họa diệt tộc… Tất cả mọi người đều không rét mà run.

Mặc Cảnh Lê cười lạnh nói: “Ngươi cảm thấy bọn họ sẽ biết cái gì?”

Mặc Tu Nghiêu thản nhiên dựa vào ghế, vừa vuốt ve bàn tay thon nhỏ của Diệp Ly, vừa cười nói: “Cảnh Lê, ngươi đã ăn thiệt thòi mấy lần, nhưng vẫn không nhớ lâu. Ngươi cho rằng… Trong tay ngươi có nhược điểm của bọn họ, thì bọn họ sẽ phục phục thiếp thiếp ngoan ngoãn nghe lời ngươi sao? Ngươi cho rằng lúc bọn họ làm việc cho ngươi sẽ không tự giấu riêng ư?”

Thần sắc trên mặt Mặc Cảnh Lê cứng ngắc, đột nhiên liếc nhìn qua mọi người đang nằm trên mặt đất. Rất nhiều người đều lúng túng né tránh tầm mắt của hắn, trong lòng Mặc Cảnh Lê liền trầm xuống.

Trên điện, Mặc Tu Nghiêu vỗ vỗ tay nói: “Hiện tại, ai nói cho Bản vương, tung tích của Tiểu Vương tử Nam Chiếu nào?”

Trong đại điện trầm mặc một hồi lâu, rốt cuộc có một người run rẩy bò dậy, “Vương gia… Vương gia tha mạng. Vi thần… Vi thần nói… A?” Hắn ta còn chưa nói hết, thì đã bị Mặc Cảnh Lê đang đứng bên cạnh đá một cước. Người nói chuyện chỉ là một người đọc sách tay trói gà không chặt, còn Mặc Cảnh Lê thì mặc dù không tính là cao thủ có võ công tuyệt đỉnh nhưng cũng không kém, nên đá hắn ta cũng không khác gì chơi đùa, bay lên đá một cước đá người bay thẳng trúng vào cây cột bên cạnh phun một ngụm máu, Mặc Cảnh Lê cười lạnh nói: “Ngu xuẩn! Ngươi cho rằng ngươi nói thì Mặc Tu Nghiêu sẽ bỏ qua cho các ngươi sao?””

Mặc Tu Nghiêu nhún vai, hiếm khi thành khẩn, “Bản vương có thể cho các ngươi chết thoải mái một chút.” Nói cách khác, vô luận nói hay không đều phải chết, chỉ là xem muốn chết như thế nào mà thôi.

Cho nên, những người đang lục tục muốn động lại trầm mặc lại.

Mặc Tu Nghiêu cũng không nóng vội, từ từ đứng dậy đi từ trên điện xuống. Bước chân không nhanh không chậm, nhưng trong vô hình chung lại khiến cho người ta một loại cảm giác bị áp bách khó tả, ngay cả Mặc Cảnh Lê hùng hổ cũng không nhịn được mà phải lui ra sau hai bước, đợi đến khi phục hồi tinh thần lại phát hiện hành động của mình, thì sắc mặt Mặc Cảnh Lê lại càng một hồi xanh một hồi tím.

“Triệu đại nhân?” Mặc Tu Nghiêu đi tới trước mặt Triệu Triết Phương, lại cười nói.

“Vương… Vương gia?” Sắc mặt Triệu Triết Phương trắng bệch, nơm

nớp lo sợ đáp.

“Tiểu Vương tử Nam Chiếu ở đâu?” Mặc Tu Nghiêu hỏi. Triệu Triết Phương lắc đầu nói: “Cựu thần… Cựu thần không biết.”

“Không biết?” Mặc Tu Nghiêu không vui nhướng mày nói: “Vậy ngươi biết cái gì?” Ánh mắt Triệu Triết Phương liếc qua liếc lại, trong giây lát cũng không dám nhìn Mặc Tu Nghiêu, mà chỉ đau khổ cầu khẩn: “Cựu thần… Cựu thần không biết gì cả, xin Vương gia tha mạng! Cựu thần nhất thời hồ đồ, cũng không dám nữa, cũng không dám nữa.” Mặc Tu Nghiêu nhìn kỹ lão ta, thở dài thườn thượt, nói một cách thản nhiên: “Cả nhà Triệu gia, giam vào đại lao, tùy ý vấn trảm.” Nói xong, Mặc Tu Nghiêu không nhìn Triệu Triết Phương nữa, dường như đã không còn chút hứng thú nào với lão ta nữa.

Tất cả mọi người đang nằm gục trên mặt đất đều sửng sốt, hiển nhiên cũng không nghĩ đến Định Vương thẩm vấn lại nhanh gọn lẹ đến như thế. Hay nói, Định Vương căn bản không cần kết quả.

“Không! Vương gia, cựu thần biết sai rồi, Vương gia tha mạng ah……” Triệu Triết Phương than khóc, thấy không nhận được một cái ánh mắt của Mặc Tu Nghiêu, liền chuyển ánh mắt qua Diệp Ly đang ngồi ở trên điện, “Vương phi, cựu thần sai rồi. Xin Vương phi tha cho cựu thần và già trẻ cả nhà đi. Bọn họ đều vô tội, xin Vương phi tha mạng!” Diệp Ly khẽ thở dài một tiếng, nghiêng người nhìn qua Thanh Vân tiên sinh mỉm cười nói: “Ông ngoại, nơi này ồn ào lộn xộn, để cho Ngũ đệ dìu ông về phòng nghỉ trước đi, được không ạ?”

Thanh Vân tiên sinh lớn tuổi, cũng không muốn nhìn thấy quá nhiều máu tanh. Nhưng cũng biết chỉ sợ hôm nay ván cờ này không phải dễ thu dọn như vậy, đành phải thở dài gật gật đầu nói: “Thanh Viêm, đi theo ông thôi.”

Đang mở to hai mắt xem kịch vui, Từ Ngũ công tử nhìn Diệp Ly đầy uất ức, nhưng lệnh của ông nội không thể trái, nên chỉ đành phải đứng dậy đỡ Thanh Vân tiên sinh đi xuống. Đợi đến sau khi bóng người của Thanh Vân tiên sinh biến mất sau điện, Diệp Ly mới quay đầu lại nhìn Triệu Triết Phương vẫn còn đang đau khổ cầu khẩn, hỏi một cách lạnh nhạt: "Triệu đại nhân nói già trẻ cả nhà của ngươi là vô tội, vậy có biết nếu lúc này mưu kế của các ngươi thành công thì sẽ có bao nhiêu người phải chết không? Lúc Triệu đại nhân làm điều này, trong nháy mắt có nghĩ tới những người này là vô tội không? Chỉ sợ là chỉ nghĩ đến những lợi ích mà mình đạt được sau khi thành công nhiều hơn đi?"

Triệu Triết Phương á khẩu không trả lời được, Diệp Ly lấy từ trong ống tay áo ra một tờ giấy thật mỏng, mỉm cười nói: "Ở chỗ Bản phi có một thứ, Triệu đại nhân không ngại thì xem một chút đi." Thị vệ đứng gần Diệp Ly tiến lên muốn nhận lấy tờ giấy, liền bị Diệp Ly khoát khoát tay, tự mình đứng dậy, đi xuống điện tận tay đưa tờ giấy cho Triệu Triết Phương.

Chỉ nhìn một cái, Triệu Triết Phương liền không nhịn được mà bắt đầu run rẩy lên. Diệp Ly đưa cho lão chỉ mà một tờ giấy thật mỏng, nhưng lão lại nhận ra nó được xé xa từ trong một quyển sách mà mình đã giấu trong ngăn tử bí mật trong thư phòng. Mà ghi ở trong này đều là những chuyện mà mình không thể nói cho ai khác.

Trong này có rất nhiều chuyện mà một khi công bố ra, thì cho dù Định Vương có tha cho lão một mạng, lão cũng không sống không nữa, "Ta… Ta nói. Tiểu… Thế tử, Tiểu Thế tử bị bắt. Đang bị nhốt trong… Đang bị nhốt trong một căn biệt viện ở ngoại thành của ta. Tiểu Vương tử Nam Chiếu… Cựu thần thật sự không biết tung tích của ngài ấy……"

Lời này vừa ra, cả sảnh đường đều sợ hãi. Mặc dù cả ngày Tiểu Thế

tử Định Vương phủ cũng không xuất hiện đã sớm đưa tới không ít người suy đoán, nhưng lại không nghĩ tới lại thật sự đã bị Mặc Cảnh Lê bắt lại.

Nghe Triệu Triết Phương nói, Mặc Cảnh Lê cũng không tức giận, mà ngược lại cười lên ha hả, "Triệu Triết Phương, ngươi cho rằng bây giờ Mặc Ngự Thần vẫn còn ở trong biệt viện kia của ngươi sao? Ngươi thật sự cho rằng trẫm tin tưởng ngươi đến như vậy ư?" Triệu Triết Phương trầm mặc không nói, Mặc Cảnh Lê đa nghi, sau khi hắn ta chuyển Mặc Tiểu Bảo đi rồi lại phái người âm thầm chuyển đi nữa cũng không phải không thể nào.

"Sao? Mặc Tu Nghiêu, trận này là ngươi thắng hay trẫm thắng?" Nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, Mặc Cảnh Lê cười lạnh nói.

Mặc Tu Nghiêu nắm tay Diệp Ly, thần sắc lạnh nhạt không kiêu ngạo không nóng nảy nhìn Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê cũng biết hôm nay mình không chiếm được tiện nghi gì ở trong này, nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu đầy oán hận nói: "Cút ngay, thả trẫm đi. Nếu không… Liền đợi nhặt xác cho con trai của ngươi đi?"

Mặc Tu Nghiêu cúi đầu, nói một cách lạnh nhạt: "Lúc trước Bản vương cho người truyền lời cho ngươi, bây giờ xem ra, ngươi cũng không nghe được?"

Mặc Cảnh Lê sửng sốt, rốt cuộc nghĩ ra Mặc Tu Nghiêu có ý gì, cười lạnh một tiếng nói: "Chính Trẫm mình không sống được, thì còn quản nó làm khỉ gì?" Mặc Tu Nghiêu nhíu nhíu mày, rốt cuộc gật gật đầu nói: "Cũng được, Bản vương đã nói… Ngươi sống càng lâu, thì cũng chỉ càng thống khổ hơn. Nếu ngươi không tin, thì liền đi ra ngoài đi. Bản vương bảo đảm trong một khắc đồng hồ từ ngươi bước ra khỏi Định Vương phủ, sẽ không có ai động tới ngươi."

Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu đầy cảnh giác, hiển nhiên không tin lời cam kết của hắn. Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý, nắm tay Diệp Ly quay về trên điện.

“Ngươi thật sự không sợ ta sẽ giết con trai của ngươi sao?” Mặc Cảnh Lê hỏi. Hắn căn bản không tin Mặc Tu Nghiêu có thể thả hắn dễ dàng như vậy. Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Ngươi có thể thử xem.”

“Ngươi cho rằng ta không dám?” Mặc Cảnh Lê cắn răng nói. Thần sắc Mặc Tu Nghiêu vẫn lạnh nhạt, “Bản vương nói, ngươi có thể thử xem.” Có thể giết nó được hay không.

Mặc Cảnh Lê do dự một chút, rốt cuộc vẫn phải bỏ lại những thuộc hạ đã bị trúng độc và người đi theo hắn tới đây, xoay người xông ra ngoài. Thấy hắn ta rời đi, Mặc Tu Nghiêu cũng không thèm để ý, vung tay lên ngay lập tức liền có người đến dọn dẹp đại điện, rồi lại bày trái cây, điểm tâm và rượu ngon lên. Những người áo đen đi theo Mặc Cảnh Lê đến và những người đã đi theo Mặc Cảnh Lê phản bội Định Vương phủ kia, tất nhiên đều bị đưa ra ngoài. Chưa tới nửa khắc, trên đại điện liền khôi phục bộ dáng lúc nãy, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Chỉ đùa với chư vị một chút thôi, đã để cho mọi người bị sợ hãi. Bản vương tự phạt một ly tạ lỗi với chư vị khách quý.” Trên đại điện, Mặc Tu Nghiêu bưng ly rượu lên mỉm cười nói với những người dưới điện. Tân khách cả điện nhìn lên nam nhân tóc trắng như tuyết mặc áo trắng ở trên điện, chỉ cảm thấy đỉnh đang có đầu gió lạnh gào thét, cũng u u mê mê đứng dậy uống cùng với Mặc Tu Nghiêu một ly.

Nhìn Mặc Tu Nghiêu bình tĩnh trò chuyện vui vẻ với mọi người như bình thường, ngay cả Vương phi cũng mang theo mỉm cười nhợt nhạt ngồi ở bên cạnh Định Vương, giống như hoàn toàn không bị tin

tức Tiểu Thế tử bị bắt ảnh hưởng. Điều này không khỏi làm cho mọi người bắt đầu hoài nghi tính chân thật của tin tức Tiểu Thế tử bị bắt. Nhưng nếu như đây là giả, thì Định Vương cần gì phải để Mặc Cảnh Lê chạy thoát vào lúc này?

"Vương gia, ngài nói… Định Vương đang muốn làm cái gì?" Quan viên ngồi phía sau Lôi Đằng Phong nhìn lướt qua Tiểu Hoàng đế Mặc Tùy Vân đang ngồi lẻ loi ở đối diện, thấp giọng hỏi.

Lôi Đằng Phong cười khẽ một tiếng nói: "Dọn dẹp, lập uy, thuận tiện… Đùa giỡn Mặc Cảnh Lê một trận chứ sao. Không liên quan đến chúng ta, đừng để ý tới." Tình huống bây giờ của Tây Lăng tính toán và mạo hiểm nhiều, bọn họ chỉ cần an ổn thôi. Chỉ cần có thể ổn định thế cục trước mắt, giữ được nguyên khí của Tây Lăng, thì những thứ khác đều không quan trọng nữa.

"Đùa giỡn… Đùa giỡn Mặc Cảnh Lê?" Quan viên nói hơi lắp bắp, hiển nhiên không có cách nào tiếp nhận được kết luận của Lôi Đằng Phong. Ngay trong lúc các nước tới chúc mừng lại gây ra loại chuyện này, thấy thế nào cũng đều là đánh mặt Định Vương phủ, thật sự sẽ có người lấy loại chuyện này ra chơi sao?

Lôi Đằng Phong thở dài, hơi bất đắc dĩ nói: "Thật sự là bởi vì Mặc Tu Nghiêu biến chuyện này thành trò đùa, cho nên mới… Càng trở nên đáng sợ." Ngay cả trong trường hợp và chuyện quan trọng như vậy mà cũng có thể biến thành trò đùa, nếu không phải ngu ngốc vô năng thì chính là căn bản không đặt kẻ địch vào mắt. Mà rất rõ ràng, Mặc Tu Nghiêu chính là người sau.

Quan viên này suy nghĩ cẩn thận ý tứ trong lời nói của Lôi Đằng Phong xong, cũng không nhịn được mà hít một ngụm khí lạnh, nhìn Tu Nghiêu đang ngồi trên điện một cách đầy kính sợ, "Hắn ta… Định Vương liền chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn như

vậy ư?" Những người đến tham dự bữa tiệc tối nay, vô luận ai trong số họ bị thương cũng không phải là một việc nhỏ, huống chi trong đó còn có Tiểu Thế tử Định Vương phủ?

Lôi Đằng Phong lắc đầu, về Mặc Tu Nghiêu, hắn chưa bao giờ cảm thấy mình hiểu rõ, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu rõ.

Trên điện, Từ Thanh Trần liếc Mặc Tu Nghiêu một cái nói một cách thản nhiên: "Hai người không đi xem sao ư?" Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Không cần gấp gáp, cứ để cho hắn ta nhảy nhót một lát đã." Rõ ràng đã xem Mặc Cảnh Lê thành con chó hoang.

"Đừng chơi quá trớn." Từ Thanh Trần lạnh nhạt nhắc nhở. Mặc dù Mặc Tiểu Bảo rất thông minh cũng có người âm thầm bảo vệ, nhưng đến cùng vẫn còn nhỏ. Lỡ như Mặc Cảnh Lê chó cùng rứt giậu làm ra chuyện gì khiến cho Tiểu Bảo bị thương thì cũng là cái được không bù được cái mất.

Mặc Tu Nghiêu bất đắc dĩ nắm tay Diệp Ly đứng dậy cười nói: "Vậy cũng tốt, chúng ta đi xem sao. Nơi này làm phiền Thanh Trần huynh."

Thấy Mặc Tu Nghiêu đứng lên, mọi người còn đang nghị luận ồn ào phía dưới liền dừng lại, chỉ nghe Mặc Tu Nghiêu cười nói: "Chư vị, Bản vương và Vương phi còn có việc bây giờ xin lỗi không tiếp được. Kế tiếp liền làm phiền công tử Thanh Trần tiếp khách, các vị cứ việc tận hứng." Mặc Tu Nghiêu nói rất khách khí, ý tứ cũng rất uyển chuyển. Nhưng lại tuyệt đối không gây trở ngại để mọi người hiểu rằng: Bản vương muốn đi xử Mặc Cảnh Lê, không muốn chết thì ngoan ngoãn ngồi yên ở đây.

Nhìn Định Vương mang theo Vương phi rời đi một cách thản nhiên, mọi người liền đưa mắt nhìn sang công tử Thanh Trần. Công tử Thanh Trần cười khẽ một tiếng, tuấn tú xuất trần, "Chư vị tùy ý, tại hạ

kính chư vị một ly trước. Mời."

"Mời công tử Thanh Trần."

Trong Ly thành, tối nay cũng vô cùng nhộn nhịp. Tiệc sinh nhật tròn một tuổi của Tiểu Thế tử và Tiểu Quận chúa của Định Vương phủ, tất cả dân chúng cũng cùng chung vui chúc mừng. Mặc dù sắc trời đã tối, nhưng trên mấy con đường chính trong Ly thành lại vẫn là người người tấp nập như đón tết. Còn có rất nhiều dân chúng dùng đủ mọi việc nhằm để cầu phúc cho Tiểu Thế tử và Tiểu Quận chúa cầu phúc. Chỉ dựa vào điểm này là đã có thể nhìn ra được địa vị và danh vọng của Định Vương phủ trong suy nghĩ của dân chúng ở Ly thành, thậm chí là cả Tây Bắc.

Mặc Cảnh Lê đi xuyên qua những con hẻm nhỏ âm u trong Ly thành thật nhanh. Long bào hoa lệ chói mắt trên người đã sớm ném đi, chỉ mặc một bộ áo trong màu tối. Nếu như nói Mặc Cảnh Lê ở yến tiệc lúc trước giống như một Đế vương đang đắc chí thỏa mãn, thì hiện tại Mặc Cảnh Lê chính là một người lôi thôi lếch thếch như chó nhà có tang. Mặc Tu Nghiêu cũng tuân thủ cam kết, trong khoảng cách nhất định tính từ Định Vương phủ sẽ không có bất kỳ ngăn trở nào, nhưng điều này cũng không thể làm cho Mặc Cảnh Lê an tâm. Hắn luôn cảm thấy phía sau có vô số Mặc gia quân, ám vệ và Kỳ Lân đang âm thầm đi theo, chuẩn bị đánh cho hắn trở tay không kịp bất cứ lúc nào.

May mà lúc này đã là tháng năm, nên chỉ mặc áo trong cũng không cảm thấy rét lạnh chút nào. Mặc Cảnh Lê đều đi vào các con hẻm nhỏ tối nhất trong Ly thành, nên thật sự cũng không khiến cho ai chú ý. Đi vòng vèo trong mấy con hẻm nhỏ dài hẹp hơn nửa canh giờ, Mặc Cảnh Lê cho rằng đã bỏ rơi người theo dõi của Định Vương phủ, nên mới thở phào nhẹ nhõm thi triển khinh công bay về một phương hướng khác.

Trong một mật thất kín đáo, hai đứa bé giống nhau như đúc đang ngồi trên một chiếc giường đơn sơ, trong tay còn ôm một đứa bé đang ngủ say trong tã lót. Mặc Tiểu Bảo duỗi đầu nhìn bé con trong lòng Tần Liệt, không nhịn được đưa tay chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, nói: “Thật xấu.”

Tần Liệt nói một cách thản nhiên: “Hồi ngươi còn bé cũng vậy thôi.”

Mặc Tiểu Bảo không tin, “Điều này không đúng. Khi Lân nhi và Tâm nhi còn bé rất đáng yêu.” Tần Liệt nói: “Điều đó chỉ có thể chứng minh Nhị Thế tử và Tiểu Quận chúa đáng yêu hơn ngươi.” Mặc Tiểu Bảo “Hừ” khẽ một tiếng, kiêu ngạo liếc qua khuôn mặt nhỏ nhắn này, nói: “Ngươi đừng ghen tỵ với sự tuấn mỹ bất phàm của Bản Thế tử, chẳng phải bây giờ ngươi cũng giống như Bản Thế tử sao?” Tần Liệt liếc nhìn trần mật thất.

Mặc Tiểu Bảo nhìn ra ngoài, cau mày nói: “Mặc Cảnh Lê sắp về rồi, chúng ta nhanh mang theo tiểu quỷ này đi thôi.” Sai lầm lớn nhất của tên nào đó chính là không biết thỏ khôn có ba hang, lại đặt tất cả lợi thế ở cùng một chỗ, cho nên Mặc Tiểu Bảo mang người đi theo Tần Liệt, một đường tới đây liền trùng hợp tìm được Tiểu Vương tử của Nam Chiếu quốc đã mất tích mấy ngày nay.

Rời khỏi công chúa An Khê, Tiểu Vương tử quả thật chịu không ít khổ. Mặc Cảnh Lê thì tất nhiên không biết chăm sóc trẻ con, cũng sẽ không đối xử với con của người khác tốt đến cỡ nào, nên cũng chỉ duy trì ở mức độ không đói chết mà thôi. Lúc Mặc Tiểu Bảo tìm tới, thì Tần Liệt đang luống cuống tay chân dỗ em bé. Sự thật chứng minh, mặc dù từ nhỏ Tần Liệt đã tiếp nhận sự huấn luyện đặc biệt của Định Vương phủ, nhưng loại chuyện dỗ em bé này vẫn không bằng Mặc Tiểu Bảo, ít nhất Mặc Tiểu Bảo còn có hai đứa em để có thể tập luyện.

Thuận lợi dỗ Tiểu Vương tử đã khóc đến khàn tiếng ngủ, Mặc Tiểu Bảo mới thương lượng với Tần Liệt nên làm cách nào để thoát ra.

Tần Liệt nói một cách thản nhiên: “Khắp nơi xung quang tiểu viện này đều là người của Mặc Cảnh Lê, ngươi vào được không có nghĩa là có thể đi ra được. Huống chi còn mang theo một đứa bé nữa.” Con nít mới nửa tuổi chính là thời kỳ cái gì cũng đều không hiểu được, một khi thức dậy chắc chắn sẽ khóc lóc không ngừng. Hơn nữa… Đứa bé này quá nhỏ quá yếu ớt. Tần Liệt cũng không dám ôm nó đi mạo hiểm.

Mặc Tiểu Bảo hơi ủ rũ cúi đầu, “Ta đánh cược với Phụ vương rằng ta có thể không sử dụng ám vệ và Kỳ Lân.”

Tần Liệt nhịn xuống xúc động muốn trợn trắng, “Chuyện quan trọng như vậy mà ngươi cũng lấy ra đánh cược sao?” Mặc Tiểu Bảo chột dạ chỉ hai ngón tay vào như, “Chính là quan trọng nên mới có thể đánh cược chứ.” Chuyện nhỏ bình thường thì Phụ vương mới khinh thường đánh cược với cậu đó.

“Ngươi cược gì?”

“Ta thắng thì không bị cấm túc nữa.” Cho nên, Mặc Tiểu Thế tử mới phí tâm tư không tiếc lấy chính mình làm mồi để tìm kiếm tung tích của Mặc Cảnh Lê, chết sống cũng không chịu điều động ám vệ đi theo phía sau hỗ trợ ah. Cấm túc gì gì đó thật sự là quá đáng sợ, quá tàn nhẫn, quá không có thiên lý.

“Ta liền biết có thể như vậy. Bây giờ ngươi muốn làm gì? Xin hỏi tại sao Thế tử ngươi lại cảm thấy hai chúng ta có thể giết chết Mặc Cảnh Lê?” Tần Liệt lành lạnh hỏi. Mặc Tiểu Bảo do dự một chút, “Hạ độc?”

“Ngươi có ư?” Tần Liệt hỏi.

“Ta có độc làm cho người ta tiêu chảy.” Mặc Tiểu Bảo nói, Trầm tiên sinh không chịu cho hắn độc lấy mạng người ah.

Tần Liệt nghiêm trang gật đầu nói: “Ngươi có thể cầu nguyện để hắn ta bị tiêu chảy đến chết.”

Mặc Tiểu Bảo chỉ có thể trợn trắng, chờ Mặc Cảnh Lê tiêu chảy đến chết thì rau cúc vàng đã lạnh rồi.

Chương 432: Kết cục của Du Vương

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Con ngươi của Mặc Tiểu Bảo đảo một vòng, cười híp mắt nói: “Có, ta đã nói với ngươi….” Dán vào bên tai Tần Liệt, Mặc Tiểu Bảo thầm thì to nhỏ. Nghe hắn ta nói xong, khóe mắt Tần Liệt co rút một cái, hỏi: “Được không?”

“Tuyệt đối không thành vấn đề. Ngươi chờ xem kịch vui đi.” Mặc Tiểu Bảo cười híp mắt nói.

Tần Liệt trầm mặc một lát, nói một cách thành khẩn: “Làm người quá thất đức sẽ có báo ứng.”

Mặc Tiểu Bảo vứt cho hắn ta một cái liếc mắt, “Đừng nói giống như ngươi không có hứng thú vậy.”

Tần Liệt im lặng, hai người song song liếc nhau, không hẹn mà cùng lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường. Mặc Tiểu Bảo vui sướng đụng ngã Tần Liệt, dùng sức hành hạ gương mặt tinh xảo nhìn giống mình như đúc, “Huynh đệ tốt, ta liền biết ngươi cũng cảm thấy thú vị mà.” Cho nên nói, có thể sinh sống trong Định Vương phủ, còn có thể sống rất tốt, thì ai cũng không phải là người tốt gì.

Mặc Tiểu Bảo mới vừa thương lượng với Tần Liệt xong, bên ngoài liền vang lên một chuỗi tiếng bước chân lộn xộn. Mặc dù thủ vệ trong

nhà này không ít, nhưng trong lúc hành động đều cực kỳ cẩn thận, nếu không phải Mặc Tiểu Bảo và Tần Liệt luôn thời khắc chú ý đến động tĩnh bên ngoài thì cơ hồ không nghe thấy được tiếng bước chân gì. Mà người duy nhất có thể đi lại lớn tiếng như thế chắc cũng chỉ có mỗi mình Mặc Cảnh Lê thôi. Mặc Tiểu Bảo liếc Tần Liệt một cái, thật nhanh nhảy lên xà nhà, biến mất qua cái lỗ nhỏ bình thường trên xà nhà.

Mặc Tiểu Bảo mới vừa biến mất, cửa phòng đã bị người ở bên ngoài đạp một cước mở ra. Đứa bé đang nằm ngủ trên giường bị tiếng động lớn này làm giật mình, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo lại bắt đầu cất tiếng khóc lớn lên.

Thấy đứa bé khóc đến tê tâm liệt phế, Tần Liệt cũng chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh ứa ra. Nhưng hắn thật sự không biết dỗ con nít, lúc nãy tiểu tổ tông này chính là do Mặc Tiểu Bảo dỗ ngủ ah.

“Câm miệng!” Cả người Mặc Cảnh Lê đều là áp suất thấp, lạnh giọng quát. Tần Liệt liếc mắt, “Có bản lãnh ngươi tới dỗ đi, ngươi có bệnh sao, không biết trẻ con rất khó dỗ ư?”

Mặc Cảnh Lê mới vừa ăn thiết thòi lớn ở chỗ Mặc Tu Nghiêu, trở về lại bị Tần Liệt châm chích, thần sắc trên mặt càng trở nên khó coi. Mặc Cảnh Lê xông lên trước, một tay xách Tần Liệt lên thần sắc âm lãnh nói: “Ngươi muốn chết sao?” Tần Liệt không chút khách khí giơ tay lên, trực tiếp đâm thẳng vào hai mắt của Mặc Cảnh Lê, Mặc Cảnh Lê vội vàng giơ tay còn lại lên ngăn chặn, Tần Liệt tung mình lộn một vòng trên không đá văng tay của Mặc Cảnh Lê rồi lui ra xa mấy bước rơi xuống đất vững vàng, hất cằm lên nhìn chằm chằm Mặc Cảnh Lê đầy khiêu khích.

Một chiêu phản kích lưu loát của Tần Liệt khiến cho sắc mặt Mặc Cảnh Lê càng thêm khó coi. Mặc dù hắn cũng không lo lắng tiểu tử

này có thể lật trời, nhưng con trai của Mặc Tu Nghiêu còn nhỏ tuổi đã lợi hại như thế, mà con trai duy nhất của mình lại……

Tần Liệt "Hừ" khẽ một tiếng nói: "Ngươi dám giết ta sao? Giết Bản Thế tử thì ngươi liền đợi chết đi."

Thần sắc Mặc Cảnh Lê dữ tợn, "Cho dù phải chết, nhưng có ngươi chôn cùng cũng không tệ! Trẫm cũng muốn xem xem nhìn thấy con trai đã chết thì rốt cuộc Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly có thể đau lòng hay không." Tần Liệt vỗ tay cười nói: "Ôi, Sở hoàng thật có chí khí ah. Thì ra lý tưởng của ngươi chính là muốn nhìn thấy Phụ vương và mẹ của ta đau lòng ah. Vậy thì thế nào? Cho dù ngươi giết ta, thì thiên hạ này vẫn là của Phụ vương ta, ta còn có đệ đệ còn có muội muội. Tương lai Phụ vương và mẹ của ta vẫn được hưởng tuổi già. Bản Thế tử mới cảm thấy… Có một Sở Hoàng chôn cùng, cũng không tệ ah. Nói không chừng… Dưới con nóng giận Phụ vương còn có thể chuẩn bị thêm mấy người chôn cùng với Bản Thế tử đấy. Nói thí dụ như tên… Mặc Túc Vân kia, nói không chừng còn có Mặc Tùy Vân nữa. Một mình Bản Thế tử đổi lại ba đời Sở hoàng vẫn rất có lời."

"Ngươi thật sự không sợ chết?" Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm Tần Liệt nói.

Tần Liệt cười híp mắt cười nói: "Chắc can đảm hơn Sở hoàng ngươi một chút xíu đi. Sở Hoàng có thể thử xem xem, giết Bản Thế tử xong ngươi còn có thể ra khỏi Ly thành hay không. Nha… Còn có Tiểu Vương tử Nam Chiếu nữa, nói không chừng ngươi có thể lấy nó làm lợi thế." Sắc mặt Mặc Cảnh Lê vẫn khó coi, nhưng sát khí trên người đã bắt đầu dần dần thu lại. Trong lòng hắn rất rõ ràng, đứa bé Nam Chiếu kia chỉ có thể làm gia tăng thêm lợi thế trong những lúc không tính là quan trọng thôi, nếu thật sự giết Mặc Tiểu Bảo, thì lửa giận của Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối không phải là một Tiểu Vương tử Nam

Chiếu có thể dập tắt được.

Hừ một tiếng lạnh lùng, rốt cuộc Mặc Cảnh Lê phẩy tay áo bỏ đi, “Ngươi dỗ nó yên lặng cho trẫm. Bây giờ trẫm không thể giết ngươi, nhưng cũng không có nghĩa không thể đánh ngươi thành tàn phế!”

“Bản Thế tử thật sợ hãi.” Tần Liệt nói không có một chút thành ý nào, không hề để ý tới Mặc Cảnh Lê đang tức giận rời đi vội vã, đi tới bên giường bắt đầu hơi có chút vụng về dỗ tiểu bảo bảo vẫn còn đang khóc nức nở.

Trong Định Vương phủ, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cũng không vội vã đi tìm Mặc Tiểu Bảo. Chuyện lần này, vốn là một cuộc khảo nghiệm dành cho Mặc Tiểu Bảo, nếu không, muốn giết Mặc Cảnh Lê căn bản không cần phức tạp như thế, đã giải quyết xong từ lâu rồi.

Trong một phòng giam hơi u ám trong Vương phủ, Mặc Cảnh Du trầm mặc ngồi trên một chiếc ghế rộng rãi, nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đang ngồi ở đối diện, trong lòng hơi lo lắng không yên, thật lâu sau, mới không nhịn được hỏi: “Các ngươi thật sự không lo lắng cho an nguy của Tiểu Thế tử sao?”

Mặc Tu Nghiêu nhìn hắn ta một cái, rồi cúi đầu vừa tiếp tục xem hồ sơ trong tay, vừa lạnh nhạt nói: “Nếu như nó bị Mặc Cảnh Lê làm bị thương dễ dàng như vậy, thì nó cũng không xứng làm Thế tử Định Vương phủ.” Mặc Cảnh Du cau mày, hắn đã tận mắt thấy Mặc Tiểu Bảo bị trúng thuốc ngất đi sau đó bị Mặc Cảnh Lê mang đi. Nhưng Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly bình tĩnh lại khiến cho hắn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, trong thiên hạ không có cha mẹ nào không lo lắng cho sự an toàn của con cái cả, trừ phi đã chắc chắn biết đứa con đó không bị nguy hiểm gì.

“Thế tử thật sự ở trong tay Mặc Cảnh Lê.” Mặc Cảnh Du nói.

Mặc Tu Nghiêu gật đầu nói: “Cái này thì Bản vương biết, nếu không, ngươi cho rằng tại sao Bản vương phải thả Mặc Cảnh Lê đi. Hiện tại Bản vương không có hứng thú với chuyện bày, Mặc Cảnh Du, nói cho Bản vương tất cả cứ điểm của Đại Sở, còn có của Mặc Cảnh Lê ở Ly thành.”

Mặc Cảnh Du ngẩn ra, trầm giọng nói: “Chuyện này không liên quan đến Đại Sở, hợp tác với Mặc Cảnh Lê là chuyện của riêng Bản vương.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười một tiếng nói: “Cái này thì ngươi không cần giải thích với Bản vương, Bản vương muốn danh sách tất cả cứ điểm cùng với mật thám của hoàng thất Đại Sở và Mặc Cảnh Lê mà ngươi biết.” Rốt cuộc hoàng thất Đại Sở ẩn giấu bao nhiêu mật thám và lực lượng ngầm trong dân gian, thì cho dù là Định Vương phủ cũng không thể biết hết hoàn toàn. Nếu như không có những lực lượng này, thì Mặc Cảnh Lê căn bản không thể nào gây ra nhiều chuyện như vậy ở Ly thành.

“Bản vương chỉ là Vương gia tôn thất, những thứ này chỉ có Mặc Cảnh Lê tự mình biết thôi.” Mặc Cảnh Du nói.

Mặc Tu Nghiêu lắc đầu, căn bản không tin lời của hắn ta, cười nói: “Nhưng Bản vương cảm thấy, chắc có rất nhiều chuyện mà ngay cả Mặc Cảnh Lê cũng không biết. Người biết được chân chính hẳn là… Thái Hoàng Thái hậu mới đúng. Hơn nữa lần này ngươi đến Ly thành, Thái Hoàng Thái hậu không thể nào không nói cho ngươi một chút nào.”

Mặc Cảnh Du sửng sốt, cúi đầu trầm mặc không nói.

Mặc Tu Nghiêu lười biếng dựa vào ghế bành, thản nhiên nói: “Lúc

Mặc Cảnh Kỳ còn tại thế đã sắp xếp không ít mật thám vào Tây Bắc, những chuyện này tất nhiên Mặc Cảnh Lê không biết. Nhưng mà… Thái Hoàng Thái hậu chắc chắn biết. Vốn Bản vương cũng không tính để ý tới, dù sao… Thiên hạ không có tường nào mà gió không lọt qua được, cho dù diệt trừ hết những thứ này, thì vẫn sẽ có người vót nhọn đầu chui vào trong. Có điều lần này… Chuyện của Mặc Cảnh Lê đã nói cho Bản vương một đạo lý rất quan trọng, nhân từ nương tay chỉ rước lấy rắc rối lớn. Cho nên, Bản vương quyết định vẫn nên quét dọn những con sâu này sạch sẽ một chút, lại thường xuyên phun thuốc trừ sâu, phóng hỏa đốt một lần, nói không chừng sau này sẽ không còn sâu nữa đi."

Khóe miệng Mặc Cảnh Du không khỏi co rút, ngươi còn nói nhân từ nương tay, vậy thì người trong khắp thiên hạ đều đã là Bồ Tát sống hết rồi.

"Từ khi mới bắt đầu… Rốt cuộc ngươi muốn đào mật thám của Đại Sở ở Tây Bắc, hay muốn bắt Mặc Cảnh Lê?" Hồi lâu sau, rốt cuộc Mặc Cảnh Du mở miệng hỏi. Mặc Tu Nghiêu sờ lên cằm, hỏi một cách ung dung thong thả: "Tại sao Bản vương không thể muốn cả hai chứ? Lá gan của lão yêu bà Đại Sở kia cũng không nhỏ, lấy cái này để đưa ra điều kiện với Bản vương. Trong vòng hai mươi năm Mặc gia quân không được tiến công Giang Nam ư? Sao bà ta lại nghĩ ra điều kiện đáng yêu như vậy chứ?"

Giờ Mặc Cảnh Du mới hiểu được, tất cả những chuyện xui xẻo này đều bắt nguồn từ Thái Hoàng Thái hậu tự chủ trương. Hắn căn bản không biết Thái Hoàng Thái hậu còn đề cập với Mặc Tu Nghiêu điều kiện như vậy, rất rõ ràng, Thái Hoàng Thái hậu vẫn đề phòng hắn. Thở dài, Mặc Cảnh Du nói: "Chuyện này ta không biết, ngay cả chuyện này mà Thái Hoàng Thái hậu cũng không nói cho ta, thì ngươi cảm thấy ta sẽ biết danh sách mật thám của Đại Sở ở Tây Bắc sao?"

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh, “Nếu ngươi không biết, thì ngươi sẽ dám đi chuyến này sao?”

Mặc Cảnh Du lại trầm mặc một lần nữa, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên hỏi: “Nếu ta nói, thì có thể nhận được lợi ích gì?” Mặc Tu Nghiêu cười chân thành nhìn hắn ta nói: “Ngươi có thể không cần chịu hình.” Mặc Cảnh Du lắc đầu, nói: “Không được, ngươi phải bảo đảm tính mạng của ta được an toàn. Mặc dù ta đã đồng ý làm việc cho Mặc Cảnh Lê, nhưng thật ra ta cũng không có làm gì. Cho nên, hẳn là cũng không đắc tội với Định Vương phủ đi? Ta có thể nói cho ngươi biết chỗ mà Tiểu Thế tử đang ở bây giờ, nhưng ngươi phải bảo đảm an toàn của ta, thả ta rời khỏi Tây Bắc.”

Mặc Tu Nghiêu cười như không cười nhìn hắn ta nói: “Không có làm gì? Ép buộc Tiểu Hoàng đế Đại Sở lừa gạt Mặc Tiểu Bảo đi ra ngoài, có tính là làm cái gì hay không?”

Mặc Cảnh Du chợt trợn to hai mắt, “Làm sao ngươi……”

Mặc Tu Nghiêu vẫy vẫy tay, cửa ở gần phòng giam bị mở ra, một thiếu niên mười hai tuổi mặc Long bào minh hoàng đi vào, nhìn Mặc Cảnh Du khẽ kêu: “Du Vương thúc.”

Mặc Cảnh Du không dám tin nhìn chằm chằm Mặc Tùy Vân, “Là ngươi… Là ngươi nói cho Mặc Tu Nghiêu?” Chỉ nhìn bộ dáng của Mặc Tùy Vân thì cũng biết nó không phải chịu khổ gì rồi, nói cách khác, người của Định Vương phủ cũng không có ép buộc nó. Thậm chí hắn còn thấy được một tia thần sắc vui sướng và cười trên sự đau khổ của người khác ở trong mắt Mặc Tùy Vân, điều này khiến cho Mặc Cảnh Du phải suy nghĩ kỹ lại, có lẽ mình đã vẫn luôn xem nhẹ Tiểu Hoàng đế luôn bình thường trước mắt này.

Mặc Tùy Vân mở to hai mắt, hơi uất ức nhìn Mặc Cảnh Du nói: “Du Vương thúc, thật xin lỗi. Cháu không muốn chết, càng không muốn chết cùng với thúc. Cháu rất sợ… Rất sợ Định Vương thúc ah. Không phải mọi người vẫn đều nói với cháu Định Vương thúc rất lợi hại sao, vậy tại sao còn muốn cháu đi bắt con trai của thúc ấy chứ? Sẽ chết người đó!”

Mặc Cảnh Du tức đến muốn hộc máu, hiện tại hắn nơi nào còn có thể chưa nhìn ra, tiểu tử này căn bản là giả heo ăn cọp mà. Mặc Cảnh Du cắn răng, “Mặc Tùy Vân, ngươi có biết ngươi đang làm gì không?”

Mặc Tùy Vân do dự một chút, vẫn gật đầu.

Mặc Tu Nghiêu lười biếng nói: “Đứa bé này có thể hiểu rõ mình đang làm gì hơn ngươi đó. Ngươi cho rằng Bản vương làm cách nào mà biết được đêm nay các ngươi muốn làm gì chứ? Trầm Dương lại làm sao mà biết trước được trong đại điện có Băng Ngọc Lan đây?”

“Là ngươi?” Mặc dù biết mình bị Mặc Tùy Vân bán, nhưng Mặc Cảnh Du vẫn không thể tin được, Mặc Tùy Vân lại bắt đầu hợp tác với Định Vương phủ sớm như vậy rồi, “Ngươi… Hợp tác với Định Vương phủ, ngươi cũng không sợ lột da bảo hổ sẽ chết sao?”

Mặc Tùy Vân giương mắt nhìn Mặc Cảnh Du, nói một cách nghiêm túc: “Du Vương thúc, không hợp tác với Định Vương phủ, thì cháu chỉ có chết, hợp tác với Định Vương thúc, thì đến cùng cháu vẫn còn có cơ hội sống sót, sống sót mới có cơ hội lật ngược tình thế.” Nhìn Mặc Tùy Vân thật kỹ một cái, rốt cuộc Mặc Cảnh Du vô lực ngã ngồi xuống ghế, bộ dáng không còn lời nào để nói nữa. Mặc Tu Nghiêu phất tay một cái ra hiệu cho người ta đưa Mặc Tùy Vân về. Trong phòng giam lại yên tĩnh trở lại một lần nữa, Mặc Cảnh Du nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, cười khổ nói: “Định Vương quả thật là có thủ

đoạn mưu kế cao, trong lúc giơ tay lên cũng là lúc có thể đùa giỡn người trong thiên hạ trong lòng bàn tay." Mặc Tu Nghiêu khẽ nhướng mày, không nói gì. Mặc Cảnh Du nhìn hắn ta nói: "Từ khi bắt đầu, ngươi cũng đã biết Mặc Cảnh Lê muốn xuống tay với Thế tử Định Vương rồi. Hơn nữa còn biết hắn ta muốn làm gì, như vậy… Thế tử Định Vương bị Mặc Cảnh Lê bắt được dễ dàng như vậy chỉ sợ cũng đã được thiết kế tốt đi?"

Sau khi đột nhiên phát hiện hết thảy tất cả đều bị người khác nắm trong lòng bàn tay, ngược lại Mặc Cảnh Du lại thanh tỉnh. Bất chợt nhớ tới lúc Mặc Tu Nghiêu đã chết mà sống lại lần trước, Mặc Cảnh Lê và Lôi Chấn Đình cũng đều không có nhìn ra manh mối gì, trong lòng lập tức trầm xuống, nói: "Bị Mặc Cảnh Lê bắt đi căn bản cũng không phải là Thế tử!" Vô luận cha mẹ nào, vào lúc con trai bị bắt đi cũng sẽ không thể bình tĩnh ung dung như thế, chỉ sợ trong bóng tối đã có vô số người bảo vệ.

Mặc Tu Nghiêu khẽ thở dài, nhìn Mặc Cảnh Du hơi tiếc hận nói: "Mặc Cảnh Du, ngươi vẫn luôn là người thông minh, chỉ tiếc… Ngươi làm ra chuyện hồ đồ ngay trên địa bàn của Bản vương. Thật sự ép buộc Bản vương phải động tới ngươi. Rốt cuộc Mặc Cảnh Lê đã có ngươi lợi ích gì khiến ngươi dám đối nghịch với Bản vương?"

Sắc mặt Mặc Cảnh Du tái nhợt, nhắm mắt lại trầm giọng nói: "Ngọc Tỷ Truyền Quốc."

"Ngọc Tỷ Truyền Quốc?" Mặc Tu Nghiêu rất có hứng thú nhíu mày, nghiêng đầu nhìn nhìn Diệp Ly hỏi: "A Ly, nàng thích Ngọc Tỷ Truyền Quốc không?" Diệp Ly mỉm cười nhìn hắn, "Ngọc Tỷ Truyền Quốc? Có tác dụng gì?"

"Hình như cũng không có tác dụng gì." Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm một lát, "Chỉ là lớn hơn Ấn của Định Vương phủ một chút thôi." Diệp

Ly lắc đầu, “Chàng ngại nhỏ, thì có thể lấy Cửu Long Trấn Quốc ra rồi khắc chữ ‘Định Vương phủ’ lên.” Mặc Tu Nghiêu đồng ý gật đầu, hắn không có chút hứng thú nào với Ngọc Tỷ Truyền Quốc gì đó kia, hơn nữa… Khối Ngọc Tỷ trong tay Mặc Cảnh Lê cũng không được xưng là Ngọc Tỷ Truyền Quốc gì, mà nhiều nhất chỉ có thể coi là Ngọc Tỷ truyền đời của Đại Sở thôi. Nếu như hắn có hứng thú, thì liền trực tiếp đăng cơ khai quốc, rồi tùy tiện tìm khối Ngọc khắc thành Ngọc Tỷ, như vậy cũng có thể truyền lưu bách thế.

Nụ cười của Mặc Cảnh Du hơi khổ sở, không phải ai cũng đều có năng lực và quyết đoán như Mặc Tu Nghiêu. Với một người có dã tâm với ngôi vị Hoàng đế, thì Ngọc Tỷ Truyền Quốc tuyệt đối là hấp dẫn không ai có thể chống cự. Huống chi, điều kiện mà Mặc Cảnh Lê đã hứa với hắn cũng không chỉ đơn giản là Ngọc Tỷ Truyền Quốc, mà còn nhiều hơn nữa, nên mới khiến cho hắn phải đồng ý.

Mặc Tu Nghiêu nhìn hắn ta, nói một cách bình thản: “Chỉ có mỗi một cái Ngọc Tỷ Truyền Quốc hẳn vẫn còn chưa đủ để có dũng khí đối nghịch với Bản vương, còn có gì khác không?” Mặc Cảnh Du không nói, không phải đến bây giờ hắn còn muốn giấu Mặc Tu Nghiêu, mà là thật sự không thể nói. Nói ra, hắn cũng chỉ có một cái chết.

Nhìn bộ dáng cắn chết không chịu mở miệng của hắn ta, Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi cho rằng ngươi không nói, Bản vương liền không điều tra được sao?”

Sắc mặt Mặc Cảnh Du tái nhợt, rốt cuộc cúi đầu thấp xuống, giọng nói khàn khàn: “Nếu Vương gia đã biết rồi, thì còn cần gì phải hỏi nữa chứ?”

Mặc Tu Nghiêu nhìn chằm chằm hắn ta, nói: “Bản vương chỉ là không rõ… Bản thân ngươi là tôn thất của Đại Sở, vậy tại sao phải chỉ vì mấy chục vạn lượng bạc trắng mà bán quốc gia của mình đi.

Trong hai năm đó, những dân chúng bị tàn sát ở phương Bắc kia, có ít nhất một nửa phải tính lên đầu của ngươi đi?" Sắc mặt của Mặc Cảnh Du trắng bệch, khóe môi khẽ run, nhắm mắt lại một hồi lâu mới thở dài mở miệng nói: "Vì sao… Ta cũng không biết vì sao. Có lẽ là vì tranh giành một hơi đi. Rõ ràng đều là con trai của Phụ hoàng, vậy mà hai tên ngu ngốc Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Cảnh Lê kia phá hủy Đại Sở thành chia năm xẻ bảy, nhưng bọn chúng vẫn có thể thay phiên cầm quyền, cho dù Mặc Cảnh Kỳ là bị Mặc Cảnh Lê giết chết, so với việc để cho những người ngoài như chúng ta cầm quyền, thì Thái Hoàng Thái hậu vẫn tình nguyện dễ dàng tha thứ chỉ giam lỏng con trai của bà ta thôi. Vì quyền lực, bọn họ lục đục với nhau, mà những người luôn cực khổ suy nghĩ cho Đại Sở như chúng ta, thì lại bề ngoài có thân phận tôn quý nhưng trên thực tế lại ngay cả muốn mua một món đồ chơi nhỏ thôi thì cũng không đủ. Cuộc sống như vậy… không phải Định Vương cũng đã chịu đựng rồi sao? Nếu không phải bản thân Định Vương phủ đã phú khả địch quốc, thì những năm đó, Định Vương phải sống những ngày thế nào?"

"Ngươi cảm thấy ngươi thông minh hơn Mặc Cảnh Kỳ và Mặc Cảnh Lê?" Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, hỏi.

Mặc Cảnh Du giơ tay lên che mắt, chán nản nói: "Vốn ta cũng cho là như vậy, nhưng hiện tại… Ta cũng không biết." Hắn cũng không phải là quân bán nước mất trí, trong một giây hồ đồ ban đầu cũng đã đúc thành sai lầm không thể vãn hồi. Chờ đến lúc hắn tỉnh ngộ lại thì Đại Sở đã dời về phía Nam rồi, mấy năm nay hắn phụ tá Mặc Cảnh Lê cũng được coi như là cẩn trọng, đáng tiếc bởi vì thân phận hoàng thất của hắn mà Mặc Cảnh Lê vẫn luôn luôn đề phòng hắn. Mà hôm nay… Rốt cuộc vẫn có người muốn lật lại các khoản nợ đó sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, Mặc Cảnh Du lộ ra vẻ hơi nản lòng thoái chí, giương mắt nhìn Mặc Tu Nghiêu nói: "Ngươi muốn biết gì, ta sẽ nói hết cho ngươi biết. Ngươi muốn xử trí ta như thế nào… Tùy

ngươi. Chỉ là… Con cái của ta đều vẫn còn ở Đại Sở, ta hy vọng Định Vương phủ có thể bảo đảm an toàn cho chúng. Không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cầu chúng được bình an.” Nói xong những lời này, trong nháy mắt Mặc Cảnh Du giống như già đi mấy tuổi.

Mặc Tu Nghiêu trầm ngâm một lát, rồi gật đầu đồng ý.

Mặc Cảnh Du hiểu rõ Mặc Tu Nghiêu, mặc dù quỷ kế đa đoan làm cho địch nhân hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng khi chân chính đưa ra hứa hẹn thì luôn luôn tuân giữ lời hứa, Mặc Cảnh Du gật đầu nói: “Ngươi cầm giấy bút đến đây đi. Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết những gì ta biết thôi, chưa chắc Thái Hoàng Thái hậu sẽ nói toàn bộ cho ta biết.”

Một lát sau, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly cầm lấy tin tức mà Mặc Cảnh Du đã cung cấp đi ra khỏi phòng giam. Trong phòng giam, Mặc Cảnh Du vẫn ngồi ở trên chiếc ghế rộng rãi, cả người không nhúc nhích giống như không còn thở nữa. Kết cục của Mặc Cảnh Du đã được sớm quyết định, với kẻ phản quốc, vô luận là Mặc Tu Nghiêu hay Định Vương phủ thì xưa nay đều nghiêm trị không tha, vô luận hắn ta có khai hay không thì cũng chỉ có một con đường chết, mà bây giờ, đã không còn ai sẽ để ý đến sự sống chết của hắn ta nữa.

Chương 433: Tiểu Vương tử được cứu

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Đêm nay dường như đặc biệt khá dài, trong lúc rất nhiều bách tính còn đang đắm chìm trong sự vui sướng không biết gì, thì ở một nơi không biết nào đó lại đang âm thầm nổi lên một cơn tinh phong huyết vũ. Những cọc ngầm luôn khiến cho Mặc Cảnh Lê âm thầm đắc ý vẫn lấy làm chỗ dựa vào đều bị nhổ lần lượt từng cái từng cái một, đợi đến ngày hôm sau thì sẽ có rất nhiều người phát hiện những người luôn sống ở bên cạnh mình, trong một đêm lại đột nhiên mất tích, từ nay về sau cũng không còn tìm được dấu vết của bọn họ nữa.

Lúc này, tất nhiên Mặc Tiểu Bảo sẽ không biết rằng, trong khi bé vắt óc suy nghĩ tìm mưu kế làm cách nào để hành hạ Mặc Cảnh Lê chơi, Phụ vương của bé đã làm xong hết bao nhiêu chuyện rồi. Lúc này, Mặc Tiểu Bảo đang cười híp mắt nằm trên nóc nhà, nhìn trộm qua khe hở của miếng ngói. Chạy đến một nơi được trọng binh canh gác, rồi còn leo lên nóc nhà không tính là thấp như thế này, đủ để nói rõ Mặc Tiểu Bảo đã có lòng tin không nhỏ với khinh công của mình. Mà ám vệ đi theo phía sau âm thầm bảo vệ cho bé chịu để bé leo lên nóc nhà của Mặc Cảnh Lê, thì cũng chứng minh bọn họ vẫn có lòng tin với năng lực của Thế tử nhà mình.

Lúc này Mặc Tiểu Bảo đang mang theo vẻ mặt cười gian nhìn chằm chằm nam nhân đang nổi giận ở phía dưới. Đồ vật cả phòng đều bị

đập nát không còn một món, vốn muốn muốn đánh mặt Mặc Tu Nghiêu thật mạnh, thậm chí muốn tánh mạng của hắn ta, kết quả lại không những không được như ý, mà ngược lại còn khiến cho mình trở thành chuyện cười của người khác, điều này bảo sao Mặc Cảnh Lê có thể không tức giận chứ? Sau khi phát tiết một trận thật lớn, rốt cuộc Mặc Cảnh Lê cũng tỉnh táo lại một chút, trầm giọng nói: “Mang rượu tới!”

Chỉ chốc lát sau đã có người bưng rượu vào đặt lên bàn. Mặc Cảnh Lê phiền chán nhìn lướt qua thị vệ đưa rượu vào, trầm giọng nói: “Đi ra ngoài!” Kể từ sau khi bị Mặc Tu Nghiêu làm bị thương ở Lật Dương, Mặc Cảnh Lê cũng không thích tiếp xúc với người khác, ngoại trừ những lúc bắt buộc ra, thì cũng chỉ mang theo một người. Chuyện này tất nhiên cũng khiến cho người bên cạnh cảm thấy rất kỳ quái, dù sao từ trước đến nay mặc dù Mặc Cảnh Lê không tính là ác quỷ trong sắc gì, nhưng nữ nhân ở bên cạnh cũng không coi là ít, chỉ có điều bọn họ vẫn luôn một mực chạy nạn, cho nên Mặc Cảnh Lê không gần nữ sắc ngược lại cũng không khiến cho quá nhiều người chú ý.

Mặc Cảnh Lê ngồi ở bên bàn rót rượu một ly lại một ly đổ vào trong miệng liên tục, rượu mạnh nóng rát kích thích khiến cho ánh mắt của hắn nổi đầy tơ máu. Thất bại thảm hại tối nay và nỗi sợ hãi mơ hồ trong nội tâm khiến cho hắn không nhịn được tưới một ly lại một ly rượu vào trong miệng của mình.

Trên nóc nhà, Mặc Tiểu Bảo ngửi thấy mùi rượu hơi cay mũi liền nhăn mũi lại, cười híp mắt lấy từ trong lồng ngực ra một viên thuốc nhỏ, bóp nát thành phấn rồi thả vào qua khe hở của mái ngói. Bụi phấn nhỏ li ti tùy ý bay khắp nơi, có hạt rơi vào ly rượu, có hạt rơi lên người Mặc Cảnh Lê. Mặc Tiểu Bảo hơi thất vọng nhíu mày, bất đắc dĩ thở dài. Nếu như trực tiếp quăng viên thuốc vào ly rượu của Mặc Cảnh Lê, thì nhất định sẽ bị Mặc Cảnh Lê phát hiện, bóp nát thành

bụi phấn thì mặc dù không dễ bị phát hiện, nhưng chỉ sợ dược hiệu không đủ. Thật ra nếu như không phải tâm tình Mặc Cảnh Lê đang phiền chán rót rượu mạnh ừng ực, thì chỉ sợ hắn thả những bụi phấn thuốc này cũng sẽ bị người phát hiện rồi. Thực tế là như thế, nên Mặc Tiểu Bảo cũng chỉ đành bất đắc dĩ chấp nhận, nhìn Mặc Cảnh Lê ở phía dưới một chút, rồi lặng lẽ rời khỏi nóc nhà.

Không lâu sau, vốn tiểu viện đang yên tĩnh đột nhiên ồn ào lên. Không biết hậu viện đã xảy ra chuyện gì đột nhiên bốc cháy. Vốn bốc cháy tất nhiên không phải chuyện lớn gì, nhưng vào lúc hết sức nhạy cảm này, bất kỳ một chút bất thường nhỏ tí xíu nào cũng rất có thể có dẫn ám vệ của Định Vương phủ tới. Cả tiểu viện lập tức loạn thành một đoàn, ngoại trừ người gác cửa ra, thì những người khác đều bắt đầu bận rộn dập lửa, tìm kiếm dấu vết để lại.

Vốn đang uống rượu, Mặc Cảnh Lê đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào nên lại càng tức giận, liền kéo cửa đi ra ngoài, lạnh lùng nói: “Xảy ra chuyện gì?” Một thị vệ vội vàng tiến lên bẩm báo: “Khởi bẩm Vương gia, hậu viện đột nhiên cháy…”

“Hậu viện cháy?” Mặc Cảnh Lê cau mày, rất nhanh kịp phản ứng lại phóng nhanh đến căn phòng đang giam giữ Tần Liệt. Một cước đá văng cửa ra, quả nhiên bên trong trống rỗng nơi nào còn có dấu vết của Tần Liệt chứ?

“Ngu xuẩn! Còn không mau đi tìm!” Mặc Cảnh Lê quay đầu lại quăng cho thị vệ đi theo phía sau một bạt tai, lớn tiếng quát. Nơi này là Ly thành, là địa bàn của Định Vương phủ. Chỉ cần vừa ra khỏi tiểu viện này, thì bọn họ muốn bắt Mặc Ngự Thần nữa, căn bản là khó như lên trời. Suy nghĩ một chút, Mặc Cảnh Lê vẫn quyết định mau chóng rời khỏi nơi này.

Bên ngoài tiểu viện, Mặc Tiểu Bảo và Tần Liệt giao Tiểu Vương tử

Nam Chiếu đang ngủ say cho Lãnh Quân Hàm và Từ Tri Duệ đã chờ đợi ở bên ngoài từ lâu, nhờ hai người đưa tiểu tử này về Định Vương phủ. Từ Tri Duệ đưa tay một phát bắt được Mặc Tiểu Bảo đang tính bỏ chạy, hỏi: “Huynh còn muốn đi đâu?”

Mặc Tiểu Bảo cười nói: “Xem kịch hay ah, phía sau không còn chuyện gì của chúng ta nữa.” Hắn đã phóng một mồi lửa báo cho ám vệ Định Vương phủ vị trí chuẩn xác của Mặc Cảnh Lê thì đã coi như là hoàn thành nhiệm vụ rồi. Phụ vương cũng không thể trông cậy vào một đứa bé mười một tuổi như cậu đại triển thần uy diệt Mặc Cảnh Lê đi.

“Nếu không còn chuyện gì nữa, thì liền cùng nhau về Định Vương phủ thôi.” Từ Tri Duệ nghiêm túc nói.

Như vậy sao được? Mặc Tiểu Bảo cả kinh biến sắc, Từ Tri Duệ còn không chưa kịp phản ứng thì cậu cũng đã nhảy ra xa mấy trượng, nhìn Từ Tri Duệ gượng cười nói: “Tri Duệ biểu đệ, biểu ca còn có chuyện. Đệ và Lãnh Tiểu Ngốc đưa tiểu quỷ này về cho dì An Khê đi nha. Đây là mệnh lệnh.” Nói xong, Mặc Tiểu Bảo cũng không quản Từ Tri Duệ có đồng ý hay không, liền trực tiếp bay qua đầu tường lại biến mất khỏi hẻm nhỏ một lần nữa. Tần Liệt mang theo một khuôn mặt nhỏ nhắn giống Mặc Tiểu Bảo như đúc, vỗ vỗ Từ Tri Duệ nói: “Đừng lo, ta sẽ trông chừng hắn ta.” Nói xong, cũng leo qua tường đi mất.

Lãnh Tiểu Ngốc trắng nõn mặc một bộ y phục dạ hành vẫn trắng trắng mềm mềm, cẩn thận liếc thần sắc tối tăm của Từ Tri Duệ một cái, nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta làm gì bây giờ?” Từ Tri Duệ buồn rầu nhìn cục cưng trong tay Lãnh Quân Hàm một cái, trầm giọng nói: “Người đâu!”

Một người áo đen xuất hiện ở phía sau Từ Tri Duệ, “Tiểu công tử.”

Từ Tri Duệ phất tay một cái nói: “Đưa Quân Hàm và Tiểu Vương tử Nam Chiếu về Định Vương phủ.” Nói xong, cũng vượt qua tường theo. Mặc dù xuất thân thế gia thư hương, nhưng khinh công của Từ Tri Duệ vẫn rất khá. Trong hẻm nhỏ, chỉ còn lại có mỗi ám vệ áo đen và Lãnh Quân Hàm hai mặt nhìn nhau. Một hồi lâu, Lãnh Quân Hàm đặt đứa bé vào trong tay ám vệ nói: “Thúc thúc……”

Ám vệ im lặng liếc mắt, “Biết, đưa Tiểu Vương tử Nam Chiếu về Định Vương phủ.”

Lãnh Quân Hàm hài lòng gật đầu, vượt qua tường theo. Trong hẻm nhỏ hơi tối, rất nhanh cũng chỉ còn lại có mỗi ám vệ đang ôm một đứa bé trong tã lót, yên lặng nhìn con hẻm trống rỗng, hơi có chút… Hiu quạnh.

Nơi bóng tối, hai nam tử có thân hình thon dài tuấn dật đứng ở trên nóc nhà, buồn cười nhìn một màn phía dưới.

Hàn Minh Tích chỉ chỉ ám vệ đang ôm một đứa bé ở phía dưới, cười đến ngã nghiêng ngã ngửa, “Ca… Tiểu Thế tử còn có mấy tiểu quỷ này của chúng ta, rất thú vị nha.” Bên cạnh hắn, công tử Minh Nguyệt dựa vào mái hiên, ánh trăng mờ ảo chiếu lên dung nhan tuấn mỹ cũng chiếu ra nụ cười thản nhiên, nhìn Hàn Minh Tích nói: “Khinh công của Thế tử rất tốt, bình thường cũng khá chăm chỉ ah.”

Nụ cười trên mặt Hàn Minh Tích tức khắc cứng lại, gượng cười nhìn huynh trưởng nhà mình. Không biết vì sao Đại ca nhà mình nhìn ra được khinh công của Tiểu Thế tử là được hắn chỉ điểm, rõ ràng… Không có dấu vết của hắn mà. Khinh công độc môn của công tử Phong Nguyệt đúng là kiệt xuất nhất thiên hạ, nhưng danh tiếng năm xưa của công tử Phong Nguyệt cũng không phải tốt như vậy, mặc dù mấy năm nay đã không còn ai nói đến cái danh xưng công tử Phong

Nguyệt này nữa rồi, nhưng Hàn Minh Tích vẫn không muốn để danh tiếng của mình có ảnh hưởng xấu gì đến Mặc Tiểu Bảo. Cho nên khi Mặc Tiểu Bảo xin hắn chỉ điểm khinh công, thì Hàn Minh Tích còn cố ý cải tiến khinh công của mình không ít. Chỉ tiếc Hàn Minh Tích lại không biết là, mấy năm sau nữa, danh tiếng ở trên giang hồ của người nào đó sẽ chỉ càng xấu hơn chứ tuyệt đối không tốt hơn hắn ta, thật sự đã uổng phí một phen khổ tâm của công tử Phong Nguyệt.

Hàn Minh Nguyệt lắc đầu, mỉm cười nhìn ám vệ đang đứng lẻ loi ở phía dưới nói: “Đệ nói rất đúng, mấy tiểu tử này đều rất thú vị. Tương lai nhất định sẽ trở thành tâm phúc và huynh đệ đáng tin nhất của Tiểu Thế tử.” Giao tình của mấy đứa bé này, khiến cho hắn vô cùng nhớ tới giao tình với Mặc Tu Nghiêu lúc còn thiếu niên. Mặc dù lúc bọn họ quen biết thì tuổi tác đã lớn hơn mấy đứa bé này, nhưng lại thật sự còn thân thiết hơn huynh đệ ruột thịt, chỉ tiếc……

Hàn Minh Tích cũng biết Đại ca đang nhớ đến điều gì đó, nên liền tiến lên vỗ vỗ bả vai Hàn Minh Nguyệt nói: “Đại ca, đã qua rồi. Không phải Mặc Tu Nghiêu đã không trách ca nữa rồi sao?” Hàn Minh Nguyệt mỉm cười gật đầu, đứng lên nói: “Đi thôi, đi qua xem xem. Đến cùng cũng vẫn là con nít, đừng để xảy ra cái gì ngoài ý muốn.”

“Định Vương nói không nguy hiểm đến tánh mạng thì cũng không cần mà quản xem bọn chúng làm cái khỉ gió gì.”

“Ca biết, ca cũng muốn xem xem… Rốt cuộc Tiểu Thế tử muốn dùng cách nào để hành hạ Mặc Cảnh Lê.” Cảm thấy nụ cười lúc Mặc Tiểu Bảo rời đi hơi quỷ dị, trong lòng Hàn Minh Nguyệt âm thầm cầu nguyện cho Mặc Cảnh Lê.

Ly thành nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, muốn tìm mục tiêu là một nhóm người thì có lẽ rất dễ dàng, nhưng muốn tìm một người, đặc biệt là vào buổi tối lại muốn không kinh động dân chúng

bình thường thì thật đúng là không phải chuyện dễ dàng gì. Rất nhanh, Mặc Cảnh Lê cũng đã nhận ra trận lửa trong tiểu viện có gì đó kỳ lạ, hơn nữa, Mặc Tiểu Bảo và Tiểu Vương tử Nam Chiếu mất tích, ngay lập tức liền biết chỗ của bọn họ đã bị lộ. Không thì chần chờ thêm được nữa, nên chỉ đành dẫn theo hai tâm phúc nhất của mình nhân lúc hỗn loạn rời khỏi tiểu viện đang đặt chân tạm thời này.

Nhưng rất nhanh bọn họ liền phát hiện một việc, các cọc ngầm của Đại Sở trong Ly thành gần như chưa tới một canh giờ đã bị nhổ hết tất cả. Vô luận là cọc ngầm của Mặc Cảnh Kỳ hoặc là của chính Mặc Cảnh Lê từ khi hoàng thất Đại Sở còn tồn tại hay sau khi Mặc gia quân tự lập. Toàn bộ đều đã bị Định Vương phủ nắm trong lòng bàn tay. Hơn nữa, dường như Mặc Tu Nghiêu cũng không thèm để ý đến Mặc Cảnh Lê biết được tin tức này, mỗi khi bọn họ đến một chỗ đều nhìn thấy trọng binh của Định Vương phủ nhìn chằm chằm. Cho nên chỉ đành phải lại chạy trối chết thêm một lần nữa, bận rộn gần một canh giờ hầu như chạy khắp hết cả Ly thành một lượt nhưng ngay cả lối ra cũng không tìm được, ngược lại mệt đến thở hồng hộc, thì sắc trời cũng đã đến gần canh ba.

Cuối cùng, Mặc Cảnh Lê bị buộc bất đắc dĩ, quyết định bất cứ giá nào liền chạy về hướng Định Vương phủ.

Mà lúc này đám Mặc Tiểu Bảo và Tần Liệt đều đang thở hổn hển chạy khắp nơi trong Ly thành. Việc không cẩn thận đã để lạc mất Mặc Cảnh Lê khiến cho Mặc Tiểu Thế tử quát lên như sấm, “Dù sao cũng phải chết! Chạy nhanh như vậy làm gì? Làm sao bây giờ? Chúng ta đi đâu tìm đây?”

Chơi cả đêm, Lãnh Quân Hàm hơi mệt nên hơi không còn hứng thú nữa, “Dù sao cũng phải chết, trước khi chết còn phải bị huynh chê cười, nếu đệ là Mặc Cảnh Lê thì cũng muốn chạy nhanh một chút.”

Mặc Tiểu Bảo liếc mắt một cái, quay đầu lại nhìn Tần Liệt. Tần Liệt nhún nhún vai tỏ vẻ hắn cũng không biết Mặc Cảnh Lê đã chạy đi đâu. Mặc Tiểu Bảo hơi ai oán, nếu không xử lý được Mặc Cảnh Lê, thì cậu sẽ chết vô cùng khó coi.

"Ơ, Tiểu Thế tử, đã trễ thế này sao vẫn còn ở bên ngoài vậy?" Một tiếng cười vui vẻ vang lên trên đầu tường, bốn người vừa ngẩng đầu lên liền thấy Hàn Minh Tích đang ngồi ung dung trên đầu tường cười híp mắt nhìn họ. Ánh mắt Mặc Tiểu Bảo sáng lên, "Hàn thúc thúc, thúc có biết Mặc Cảnh Lê đã chạy đi đâu rồi không?"

Hàn Minh Tích quay đầu nhìn bé, "Hàn thúc thúc? Tiểu Thế tử đang gọi ta sao? Thật là thụ sủng nhược kinh ah."

Mặc Tiểu Bảo muốn nịnh nọt cũng không có một chút chướng ngại tâm lý nào, trực tiếp nhảy lên đầu tường ngồi ở bên cạnh Hàn Minh Tích cười nói: "Hàn thúc thúc, thúc tốt nhất. Đã trễ thế này sao thúc lại ở đây? Thúc chắc chắn đã thấy phương hướng Mặc Cảnh Lê đã chạy đi đúng không?"

Hàn Minh Tích mỉm cười nhìn bé, "Thúc thấy thì thế nào?"

Mặc Tiểu Bảo trơ mắt nhìn thúc ấy, trong đôi mắt trong suốt to tròn viết đầy: "Xin đáp án". Hàn Minh Nguyệt hơi bất đắc dĩ giơ tay lên xoa đầu nhỏ của bó, nói: "Hắn ta chạy về hướng Định Vương phủ."

"Định Vương phủ?" Mặc Tiểu Bảo cau mày, "Hiện tại hắn ta chạy đến Định Vương phủ không phải là tự tìm đường chết sao?"

"Bây giờ là buổi tối thì còn tốt, qua hơn một canh giờ nữa, trời sẽ sáng. Đến lúc đó sẽ là một con đường chết với hắn ta." Hàn Minh Nguyệt xuất hiện trên đầu tường, nhìn Mặc Tiểu Bảo mỉm cười nói: "Nếu đã dù sao đều là chết, thì sao không buông tay đánh cược một

lần chứ?”

Mặc Tiểu Bảo nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ một chút, rồi gật gật đầu nói: “Được rồi. Ta về trước.” Hy vọng Mặc Cảnh Lê có thể chống đỡ được đến khi lại xông vào Định Vương phủ thêm một lần nữa a. Lưu loát nhảy xuống tường cao, Mặc Tiểu Bảo liền kéo mấy tiểu bằng hữu chạy nhanh về hướng Định Vương phủ, sợ đi trễ thì Mặc Cảnh Lê đã bị Phụ vương của hắn giết chết. Vừa chạy nhanh, Mặc Tiểu Bảo vừa rảnh rỗi ở trong lòng khinh thường. Rốt cuộc thuốc mà hắn hạ có hữu hiệu hay không? Chẳng lẽ đã để lâu nên mất hiệu lực, hay là thật sự quá ít nên không có tác dụng với Mặc Cảnh Lê?

Mặc dù đã canh ba, nhưng Định Vương phủ lại vẫn là đèn đuốc sáng choang. Trên đại điện, tân khách các nước vẫn còn đang thưởng thức khiêu vũ uống rượu, trong đại điện một mảnh ca múa vui vẻ nhộn nhịp. Dù sao ý của Định Vương đã rất rõ ràng, tối nay chuyện trong Ly thành khẳng định không ít, lỡ như gặp phải chuyện gì thì chỉ có thể xem như mình xui xẻo. Đã như vậy, sao không ở yên trong Định Vương phủ, uống rượu vui vẻ, cái gì cũng không quản, Định Vương phủ luôn phải chịu trách nhiệm an nguy của họ.

Cho nên ngoài một số người có tuổi tác quá lớn hoặc quá nhỏ, hoặc là nữ quyến ra, thì sứ thần của các quốc gia đều vẫn đang nâng ly cạn chén bất diệt nhạc hồ.

“Phụ vương, mẹ, Tiểu Bảo đã về!” Trong chính viện Định Vương phủ, Mặc Tiểu Bảo vui sướng nhảy nhót chạy vào khách sảnh, nhào vào lòng Diệp Ly. Ngồi ở bên cạnh, Mặc Tu Nghiêu không vui cau mày, giơ tay lên ôm Mặc Tiểu Bảo ra khỏi lòng Diệp Ly, “Cũng không nhìn xem con bao lớn, còn nhào vào trong lòng A Ly. Đụng đau mẹ con thì sao?”

Mặc Tiểu Bảo khó chịu giãy dụa, “Con mới sẽ không đụng đau mẹ

đâu, Tiểu Bảo thích mẹ nhất."

Thấy con trai trở về bình an, Diệp Ly cũng thở phào nhẹ nhõm. Vội vàng giải cứu con trai khỏi tay Mặc Tu Nghiêu, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó nói: "Cả ngày chạy đi đâu, có bị thương không?" Mặc Tiểu Bảo khinh thường bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Tên ngu ngốc Mặc Cảnh Lê kia, ngay cả mặt của Bản Thế tử cũng không nhìn thấy, sao có thể bị thương được? Chỉ là đã để cho hắn ta chạy mất, Hàn Minh Tích nói hắn ta chạy đến Định Vương phủ, mẹ, đừng nói hắn ta đã bị các ngài giết rồi nhé?"

Diệp Ly bất đắc dĩ khẽ thở dài nói: "Hắn ta còn chưa tới, con đã làm rất tốt rồi, chuyện phía sau, mẹ và Phụ vương sẽ giải quyết, con ngoan ngoãn một chút là được rồi." Mặc Tiểu Bảo lắc đầu liên tục, "Không được, con nhất định phải nhìn thấy Mặc Cảnh Lê." Để xem rốt cuộc thuốc ở trên người hắn ta có hiệu quả hay không.

Mặc Tu Nghiêu ngồi bên cạnh, nhìn con trai mình, nói với Diệp Ly một cách bắt bẻ: "A Ly, nàng đừng an ủi nó, nó làm tốt kiểu gì. Đã đến trước mắt rồi mà còn có thể để cho Mặc Cảnh Lê chạy mất, sớm biết như vậy, lúc trước ở Vương phủ liền trực tiếp giết Mặc Cảnh Lê cho rồi, lúc này chúng ta cũng có thể an tâm nghỉ ngơi."

Mặc Tiểu Bảo giận dữ, "Rõ ràng là ám vệ của cha tới quá trễ, chẳng lẽ cha cảm thấy Bản Thế tử có thể đánh thắng được Mặc Cảnh Lê còn có đám thị vệ kia sao?" Mặc Tiểu Bảo đo chiều cao của mình một chút, rồi lại so với một độ cao tưởng tượng khác, tức giận trợn mắt trừng Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu khinh thường, "Không thể dùng lực chẳng lẽ còn không biết dùng trí sao? Lúc Bản vương mười bốn tuổi ra chiến trường cũng không cao hơn con bao nhiêu." Lời này cũng không phải nói dối, nửa năm nay chiều cao của Mặc Tiểu Bảo tăng nhanh như gió, khuôn mặt bánh bao mượt mà mũm mĩm trước kia cũng không thấy nữa, mặc dù mới mười một tuổi nhưng cũng

không thấp hơn những đứa bé mười ba mười bốn tuổi.

“Dùng trí?” Mặc Tiểu Bảo nhíu nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ khả năng này. Thật ra thì không phải cậu chưa từng nghĩ đến dùng trí để bắt Mặc Cảnh Lê, mà là lúc đó đang chơi hưng phấn, căn bản không nghĩ tới còn có biện pháp tốn ít sức hơn. Cẩn thận từng ly từng tí nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, nháy mắt to một cái, Mặc Tiểu Bảo xấu hổ nói: “Nhưng mà… Không phải Phụ vương đã nói… Như vậy không vui sao?”

Mặc Tu Nghiêu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc Mặc Tiểu Bảo một cái, nói: “Ngu ngốc! Con cũng không biết……” Định Vương hiếm khi ghé vào bên tai con trai thầm thì to nhỏ. Mặc Tiểu Bảo càng nghe ánh mắt càng sáng lên, Diệp Ly ngồi ở bên cạnh nhìn chỉ cảm thấy mí mắt giật liên tục. Chỉ nhìn Mặc Tiểu Bảo cười đến tà ác làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng, thì cũng biết Mặc Tu Nghiêu tuyệt đối không dạy cho nó thứ gì tốt.

Quả thật không nhìn nổi nữa, Diệp Ly khẽ “Hừ” một tiếng, một lớn một nhỏ liền vội vàng bày ra dáng điệu ngoan ngoãn, giương mắt nhìn Diệp Ly. Diệp Ly thở dài, nói với Mặc Tu Nghiêu: “Đừng dạy con mấy thứ loạn thất bát tao, con vẫn còn nhỏ.” Mặc Tu Nghiêu nhìn Diệp Ly cười một tiếng, “Ta biết, A Ly, ta không có dạy con mấy thứ loạn thất bát tao.”

Hai cha con hiếm khi cùng tiến cùng lui, Mặc Tiểu Bảo nghiêm trang gật đầu, “Dạ, Phụ vương đang dạy con dùng cách nào để đối phó với người xấu! Người xấu!” Mặc Tu Nghiêu lén phất tay một cái ra hiệu cho Mặc Tiểu Bảo, Mặc Tiểu Bảo lập tức hiểu ý, “Mẹ, con trai mệt mỏi, đi ngủ trước. Mẹ ngủ ngon nha.” Nói xong, Mặc Tiểu Bảo liền phóng ra ngoài như một cơn gió. Mặc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn Diệp Ly, cười đến đặc biệt vô tội, “Khinh công của Tiểu Bảo xác thật khá tốt, A Ly, cái này không phải là ta dạy.”

Thấy vẻ mặt của hắn tươi cười đến vô cùng vô tội, Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài nói: “Ta đã nghe được chàng nói gì với con rồi.” Nói là loạn thất bát tao quả thật cũng đã là nhẹ rồi, rốt cuộc có người cha nào lại dạy cho con trai những thủ đoạn hạ lưu đó để đối phó với kẻ địch không?

Mặc Tu Nghiêu cười chân thành, “Thủ đoạn và biện pháp chỉ phân hữu dụng và vô dụng, không phân biệt thượng lưu và hạ lưu. Cái tuổi này của Mặc Tiểu Bảo, vốn không thể so sánh với Mặc Cảnh Lê. Không đấu lại Mặc Cảnh Lê, thì thủ đoạn có thượng lưu hơn nữa cũng vô dụng.” Người thừa kế tương lai của Định Vương phủ tuyệt đối không thể nào là người khiêm tốn có phẩm đức cao thượng được.

Chương 434: Bụi bặm lạc định (Đại kết cục)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

“Vương gia, Vương phi, Nữ Vương và Vương phu của Nam Chiếu cùng với Trấn Nam Vương Tây Lăng cầu kiến.” Ngoài cửa, Tần Phong trầm giọng bẩm báo.

Mặc Tu Nghiêu gật gật đầu nói: “Để cho bọn họ vào đi.”

Chỉ chốc lát sau, đám người công chúa An Khê liền cùng đi vào, trong tay công chúa An Khê còn ôm một Tiểu Vương tử, trên dung nhan mỹ lệ tràn đầy từ ái và vui mừng. Diệp Ly mỉm cười nhìn ba người, nói: “Đã trễ thế này, sao mấy vị lại tới đây?” Lôi Đằng Phong nhìn nhìn hai người Diệp Ly, rồi lại nhìn nhìn vợ chồng công chúa An Khê, cười nói: “Tất cả mọi người vẫn chưa đi nghỉ, tửu lượng của Bản vương không cao nên liền đi ra ngoài một chút. Vừa lúc gặp được Nữ Vương và Vương phu Nam Chiếu, nghe nói bọn họ tới cầu kiến Vương gia và Vương phi, nên tại hạ cũng tới đây đòi một chén trà, kính xin Vương phi đừng trách.”

Diệp Ly cười một tiếng, “Trấn Nam Vương nói gì vậy, mời ngồi.” Nói xong liền lệnh cho người dâng trà.

Công chúa An Khê ôm con trai, một khắc cũng không muốn buông tay. Con trai bị mất đã tìm lại được, khiến cho công chúa An Khê luôn luôn kiên cường cũng suýt chút nữa rơi lệ đầy mặt. Diệp Ly mỉm

cười nói với công chúa An Khê: “Tiểu Vương tử có khỏe không?”

Công chúa An Khê gật đầu liên tục, nói: “Sóc Nhi rất khỏe, chúng ta tới đây… Là muốn cám ơn Tiểu Thế tử, Tiểu Thế tử… Đã về chưa?” Diệp Ly cười nói: “Ở bên ngoài nghịch phá cả một ngày, đã về phòng nghỉ ngơi rồi.” Công chúa An Khê hơi tiếc nuối gật đầu, cười nói: “Lần này tỷ phải tự mình nói với Tiểu Thế tử tiếng cám ơn.”

Diệp Ly nhìn nhìn tiểu bảo bảo đang nằm trong lòng công chúa An Khê mở to đôi mắt to tròn tò mò nhìn mình, cười nói: “Muội có thể bế bé không?” Công chúa An Khê nhẹ nhàng đặt con trai vào trong tay Diệp Ly. Tiểu bảo bảo mở to đôi mắt tròn to nhìn Diệp Ly, trái lại cũng không khóc. Công chúa An Khê không khỏi cười nói: “Đứa bé này… Đi ra ngoài một chuyến ngược lại lá gan cũng lớn thêm không ít. Trong ngày thường đều sợ người lạ vô cùng.” Nói tới đây, nhớ tới mấy ngày qua không biết con trai đã phải chịu khổ bao nhiêu, công chúa An Khê lại thấy hơi khó chịu. Đứa bé mới sinh không lâu không giống như những đứa bé lớn, cho dù có phải chịu khổ gì thì cũng không nói ra được, trái lại cũng càng làm cho người khác lo lắng và đau lòng.

Diệp Ly nhìn công chúa An Khê, nhẹ giọng an ủi: “Xem ra Tiểu Vương tử không sao, đã kêu người kiểm tra chưa?”

Công chúa An Khê gật đầu liên tục nói: “Trầm Dương tiên sinh đã đích thân kiểm tra cho Sóc nhi rồi, không có vấn đề gì. Nhưng cũng bị chút hoảng sợ, mấy ngày nữa là tốt rồi.”

“Vậy thì tốt.”

Ngồi ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, Lôi Đằng Phong hơi kinh ngạc liền cắt ngang buổi nói chuyện hỏi Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu, “Là Tiểu Thế tử mang Vương tử Nam Chiếu về sao?” Mặc Tu Nghiêu

không để ý cười nói: “Tiểu tử kia nghịch ngợm, đúng lúc bắt gặp được, trùng hợp là Mặc Cảnh Lê nhốt Tiểu Vương tử và nó chung với nhau. Nó liền thả một cây đuốc rồi thừa dịp rồi loạn liền kêu cho người đưa Tiểu Vương tử về.”

Mặc Tu Nghiêu nói đơn giản, giống như Mặc Tiểu Bảo thật sự nghịch ngợm tùy tiện thả một cây đuốc rồi đi vậy. Nhưng đám người Lôi Đằng Phong đều biết, một đứa bé mới mười một tuổi muốn phóng hỏa sau đó thừa dịp rối loạn chạy trốn ở dưới sự thủ vệ sâm nghiêm của Mặc Cảnh Lê khó khăn đến cỡ nào. Những cái khác không nói, nếu đổi thành đứa bé ở vào cái tuổi này trong gia đình bình thường, thì chỉ sợ cái gì cũng đều không làm được mà chỉ có khóc thôi.

“Tiểu Thế tử còn nhỏ mà đã đầy triển vọng rồi, quả nhiên là hổ phụ vô khuyển tử.” Lôi Đằng Phong khen.

Công chúa An Khê và Phổ A đều gật đầu liên tục, trong lòng cũng biết ơn bạn học Mặc Tiểu Bảo đã cứu con trai của họ vạn phần. Lôi Đằng Phong vừa uống trà, vừa hỏi một cách tùy ý: “Định Vương, Vương phi, không biết Mặc Cảnh Lê……” Nghe thấy câu hỏi của Lôi Đằng Phong, công chúa An Khê và Phổ A cũng không khỏi đều nhìn Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu. Một lần bị rắn cắn cả đời sợ dây thừng, với bọn họ, Mặc Cảnh Lê đã là loại nhân vật bắt buộc phải diệt trừ ngay tức khắc.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, thờ ơ cười nói: “Rất nhanh sẽ có kết quả.”

Lôi Đằng Phong nhướng mày, có chút không tin nhìn Mặc Tu Nghiêu, “Dựa theo năng lực của Định Vương và Vương phi, Mặc Cảnh Lê không thể nào cứ nhảy nhót như vậy ah.” Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Tôm tép nhãi nhép mà thôi, Trấn Nam Vương cần gì để ý tới hắn ta. Loại chuyện nhỏ nhặt này, giao cho tiểu tử Mặc Ngự Thần kia xử lý

là được. Bản vương trộn rộn vào… Không khỏi hơi lộ ra vẻ ỷ thế hiếp người.” Chuyện ỷ thế hiếp người cũng không phải Định Vương điện hạ chưa từng làm, chỉ là dùng để ức hiếp nhân vật như Mặc Cảnh Lê, thì Định Vương điện hạ vẫn cảm thấy hơi có chút lộ ra vẻ đánh mất thân phận.

Trong đôi mắt của Lôi Đằng Phong lóe lên một tia kinh ngạc, không nghĩ tới Định Vương phủ đã bắt đầu bồi dưỡng năng lực của Thế tử sớm như vậy. Bởi vì theo Lôi Đằng Phong thấy, mặc dù Mặc Tu Nghiêu có thể là một người cha rất nghiêm khắc, nhưng Diệp Ly lại tuyệt đối là một người mẹ nhân từ thương yêu con cái. Lại nghĩ tới lúc mình hai mươi tuổi vẫn còn đang dương dương tự đắc ở dưới cánh chim của Phụ vương, Lôi Đằng Phong cũng chỉ đành phải âm thầm lắc đầu cảm thấy xấu hổ vì mình ở trong lòng.

Công chúa An Khê cũng là người bắt đầu lấy thân phận Vương Thái nữ để xử lý chính sự từ khi mười mấy tuổi, nên tất nhiên sẽ không cảm thấy kinh ngạc vì lời nói của Mặc Tu Nghiêu. Mà chỉ cực kỳ biết ơn Mặc Tiểu Bảo bởi vì đã cứu con của mình về.

Tiểu viện của Mặc Tiểu Bảo nằm ở góc Đông Nam trong Định Vương phủ. Vì để cho con trai có thể có đầy đủ không gian riêng, từ sau khi Mặc Tiểu Bảo đến tuổi ở riêng, Diệp Ly và Mặc Tu Nghiêu đã khoanh tròn một khu vực rộng bao gồm một tiểu viện và vườn hoa nhỏ ở gần đó bên cạnh chính viện trong Vương phủ dành cho Mặc Tiểu Bảo. Mặc Tiểu Bảo ở trong này làm những gì hoặc bố trí như thế nào, hai người đều sẽ không quản. Diện tích của tiểu viện này cũng ngang bằng với toàn bộ diện tích của những phủ đệ của gia đình giàu có bình thường, phòng cũng nhiều, đôi khi đám Từ Tri Duệ và Lãnh Quân Hàm cũng sẽ ở đây mấy ngày.

Lúc Mặc Tiểu Bảo về đến tiểu viện của mình, Lãnh Quân Hàm và Từ Tri Duệ đều đã đi ngủ sớm rồi. Bọn họ nhỏ tuổi nhất, cả ngày chạy

theo Mặc Tiểu Bảo và Tần Liệt khắp nơi, đã mệt chết từ lâu rồi, vừa về đến liền rửa mặt xong liền nằm xuống ngủ mất, Mặc Tiểu Bảo cũng không quấy rầy bọn họ, mà trực tiếp trở về phòng của mình.

Đẩy cửa phòng ra, Mặc Tiểu Bảo liền sửng sốt một chút. Một thứ gì đó lạnh như băng mà bén nhọn đang chỉa vào hông của hắn, phía sau truyền đến một làn hương hoa quế hơi kỳ dị, Mặc Tiểu Bảo cau lỗ mũi: Mùi vị này rất quen thuộc, "Mặc Cảnh Lê."

Một cái tay nhanh chóng điếm mấy cái trên người của hắn, mấy huyệt đạo quan trọng trên người Mặc Tiểu Bảo liền bị chế trụ. Sau đó mới có một cái tay kéo vào, trong phòng hơi tối, một nam tử cao lớn âm trầm gương mặt đang tràn đầy hung ác nhìn hắn chằm chằm, quả nhiên là Mặc Cảnh Lê.

Mặc Cảnh Lê lôi Mặc Tiểu Bảo đã bị điểm huyệt đạo không có chút sức phản kháng nào vào phòng, đốt nến trên giá lên. Trong phòng dần dần sáng lên, Mặc Tiểu Bảo tò mò đánh giá nam nhân ở trước mắt, mặc một thân trang phục ám vệ Định Vương phủ, sắc mặt vô cùng tái nhợt và ánh mắt hung ác u ám khiến cho hắn ta nhìn như u hồn bò ra từ trong Địa ngục.

"Mặc Ngự Thần, ngươi thật có bản lãnh." Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm Mặc Tiểu Bảo, giọng nói u ám.

Mặc Tiểu Bảo nhún vai, cười tủm tỉm nói: "Ngươi cũng không kém, lại có thể lẻn vào tiểu viện của Bản Thế tử lặng yên không một tiếng động. Là ai giúp ngươi? Chỉ bằng một mình ngươi, tuyệt đối không có năng lực tránh né ám vệ của Vương phủ chạy vào tiểu viện của Bản Thế tử lặng yên không một tiếng động như vậy."

Thần sắc Mặc Cảnh Lê cổ quái cười cười nói: "Đáng tiếc, ngươi vĩnh viễn cũng không có cơ hội biết."

Mặc Tiểu Bảo nhíu mày, nhìn Mặc Cảnh Lê nói: “Ta nói… Đừng nói hiện tại ngươi tính giết ta đi?”

“Ngươi đoán đúng rồi.” Mặc Cảnh Lê nhe răng cười nói: “Nếu biết trước tên tiểu quỷ ngươi giảo hoạt như thế, thì lúc bắt được ngươi nên trực tiếp giết ngươi luôn, cũng tránh cho trẫm phải lãng phí nhiều công sức như vậy.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Tiểu Bảo lập tức gục xuống, “Giết ta ngươi cũng không ra được.”

Mặc Cảnh Lê cười nói: “Trẫm có thể đi vào, thì liền có thể đi ra.” Mặc Tiểu Bảo trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc hơi bất đắc dĩ thở dài nói: “Ngươi nói không sai, ngươi ra tay đi.”

Nếu nó không nói như vậy, thì nói không chừng Mặc Cảnh Lê sẽ lập tức ra tay. Nhưng nó vừa nói như vậy, thì trái lại Mặc Cảnh Lê liền do dự, hoài nghi nhìn chằm chằm nó, nói: “Ngươi lại có âm mưu gì?” Mặc Tiểu Bảo liếc mắt, “Ta đã sắp chết rồi còn có thể có âm mưu gì chứ? Ta chỉ thương tiếc vì mình đoản mệnh một chút thôi, không được sao?”

Mặc Cảnh Lê trầm mặc không nói, Mặc Tiểu Bảo suy nghĩ một chút, rồi ngẩng đầu hỏi: “Đúng rồi, sau khi ta chết, ngươi phải nhớ cách ta xa một chút. Không, là nhớ chết cách ta xa một chút.”

“Có ý gì?” Mặc Cảnh Lê trầm giọng nói.

Mặc Tiểu Bảo hơi áy náy nói: “Lúc trước ở trong tiểu viện, ngươi uống không ít rượu đi?”

“Vậy thì thế nào?” Hắn quả thật đã uống nhiều rượu, nhưng lượng

rượu đó còn không đến mức có ảnh hưởng gì với hắn. Hai ngón tay của Mặc Tiểu Bảo chỉ vào nhau, “Ta không cẩn thận, bỏ thêm vào rượu một thứ. Có thể sẽ… Chết không đẹp như vậy. Tóm lại, ngươi phải cách ta xa một chút.” Nhìn vẻ mặt thành thật của Mặc Tiểu Bảo, Mặc Cảnh Lê giận đến con ngươi muốn nứt ra, giận dữ khẽ hét lên: “Mặc Ngự Thần!”

“Cái này không thể trách ta.” Mặc Tiểu Bảo nghiêm túc thanh minh.

“Rốt cuộc ngươi đã hạ thuốc gì cho ta?”

Mặc Tiểu Bảo lắc đầu liên tục, vẻ mặt đồng tình nhìn hắn ta, “Dù sao tất cả mọi người đều phải chết, thuốc gì cũng không quan trọng nữa, có đúng không? Nếu như ngươi có thể tự sát trước khi độc phát, thì thật ra cũng hoàn toàn không có ảnh hưởng.”

Mặc Cảnh Lê đang nóng ruột đột nhiên ngừng lại, đánh giá Mặc Tiểu Bảo một lúc lâu mới chế giễu một tiếng, “Ngược lại trẫm đã quên, tiểu tử ngươi cũng quỷ kế đa đoan không thua kém gì cha của ngươi. Suýt chút nữa đã bị ngươi lừa rồi.” Mặc Tiểu Bảo liếc hắn ta, cũng không nóng nảy, “Bản Thế tử đã nói, chỉ xin ngươi lúc chết thì cách Bản Thế tử xa một chút.”

“Rốt cuộc ngươi đã hạ thuốc gì cho ta?” Mặc Cảnh Lê nổi giận, người như Mặc Cảnh Lê, thiếu nhất đúng là cổ dũng khí đánh cược hết tất cả, cho nên cũng rất dễ bị một chút khả năng hù dọa. Nếu như Mặc Tiểu Bảo trực tiếp nói cho hắn ta biết đã hạ thuốc gì, thì trái lại hắn ta cũng sẽ không nóng ruột đến như thế. Chính là bởi vì thái độ của Mặc Tiểu Bảo như vậy, nên mới khiến cho hắn ta cảm thấy thấp thỏm bất an. Tóm lại một câu: Bổ não quá độ.

Vẻ mặt Mặc Tiểu Bảo đầy vô tội nhìn hắn ta, trong đôi mắt kia quả thật viết rất rõ ràng: Chết sớm, siêu sinh sớm.

Nhìn chằm chằm Mặc Tiểu Bảo một lúc lâu, đáy mắt Mặc Cảnh Lê hiện lên một tia máu, rốt cuộc hạ quyết tâm rút chủy thủ ra muốn đâm vào ngực của Mặc Tiểu Bảo, “Ngươi đã không muốn nói, vậy liền giữ lại cho mình đi.”

“Mặc Cảnh Lê, ngươi đang tìm Bản Thế tử sao? Ha ha, ngu ngốc, ngay cả người mà ngươi cũng không nhận ra thì còn tới đây quấy rối cái gì?” Ngoài cửa vang lên một tiếng nói thanh thúy và khoan khoái, mang theo vô số ác ý và giễu cợt truyền vào trong phòng. Mặc Cảnh Lê sửng sốt, không thể tin được nhìn người trước mặt. “Mặc Tiểu Bảo” bị trói ngồi trên ghế nhìn hắn ta, cố gắng nặn ra một nụ cười khổ bất đắc dĩ, “Ta thật sự không biết hắn ta đã hạ thuốc gì cho ngươi, mặt khác, ta cũng không phải họ Mặc.”

“Ngươi không phải là Mặc Ngự Thần?”

“Mặc Tiểu Bảo” nhún vai, “Ngươi đi ra ngoài xem xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Mặc Cảnh Lê dùng một tay nhấc Mặc Tiểu Bảo lên đi thẳng đến cửa, xuyên qua khe cửa, Mặc Cảnh Lê thấy rõ ràng trong sân có một thiếu niên tuấn mỹ có thần thái phấn chấn mặc cẩm y màu đen, hơn nữa lại giống “Mặc Tiểu Bảo” ở trước mặt hắn như đúc. Chỉ là dưới ánh trăng, trong đôi mắt kia lại để lộ ra sự khinh bỉ và vui sướng khi người khác gặp họa khi nhìn người ở trong phòng.

“Tần Liệt, ngươi ngu ngốc, tại sao lại bị bắt?” Trong sân, Mặc Tiểu Bảo khó chịu kêu lên. “Mặc Tiểu Bảo” ở trong tay Mặc Cảnh Lê liếc mắt, cũng khó chịu, “Ta là bị ai làm hại chứ?” Con mẹ nó, hắn chỉ là còn chưa kịp tẩy trang thay quần áo, định chờ mọi người về thương lượng xem bước kế tiếp phải làm thế nào thôi thì đã bị bắt rồi, có biết không?

Mặc Tiểu Bảo sờ sờ cằm, vẫn rất có lương tâm gật đầu nói: “Được rồi, Mặc Cảnh Lê ngươi mau ra đây. Có bắt Tần Liệt thì ngươi cũng không chạy được.” Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi vào đây thế cho nó.”

Tần Liệt liếc hắn ta một cái, “Đầu óc của ngươi bị bệnh rồi sao? Ngươi có biết ta là ai không? Ngươi cảm thấy Định Vương phủ sẽ dùng Thế tử để trao đổi mạng của một ám vệ sao?” Mặc dù hắn đã đạt được tư cách gia nhập Kỳ Lân, nhưng trước khi hoàn thành khóa huấn luyện chính quy, thì hắn vẫn chỉ có thể làm ám vệ. Nghĩ tới điểm này, Tần Liệt cảm thấy hơi ưu thương. Nếu hắn cứ chết như vậy, cuối cùng còn chưa được truy phong làm đội viên của Kỳ Lân, thì hắn thành quỷ cũng sẽ không tha cho Mặc Tiểu Bảo.

Người khác oán niệm khiến cho Mặc Tiểu Bảo cảm thấy sau gáy hơi lạnh run, sờ sờ đầu, Mặc Tiểu Bảo cười tủm tỉm nói: “Cái này… Đổi người khẳng định không được, ta cho ngươi thuốc giải được không?”

“Thuốc giải gì?” Mặc Cảnh Lê cảnh giác nhìn chằm chằm nó một lúc lâu mới cười lạnh nói: “Bây giờ ta lấy thuốc giải có ích gì?”

Bị từ chối, Mặc Tiểu Bảo nói với hắn ta một câu thật sâu kín: “Ngươi sẽ phải hối hận.”

Mặc Cảnh Lê cười lạnh một tiếng, không them đáp lời, cũng không ra cửa. Tần Liệt thấp hơn hắn, một khi ra cửa, thần tiễn thủ của Mặc gia quân mà tập kích, thì ngay cả bia đỡ đạn cũng không có. Nhưng Mặc Cảnh Lê cũng biết, cứ kéo dài như vậy cũng không phải là biện pháp. Nếu như người trong tay hắn thật sự là Mặc Ngự Thần, thì hắn còn có thể đồng quy vu tận với nó, nhưng hiện tại đổi thành một ám vệ không quan trọng gì, thì Mặc Cảnh Lê liền do dự. Dùng mạng của

mình đổi lấy mạng của một ám vệ, Mặc Cảnh Lê cảm thấy cực kỳ không đáng giá.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, chỉ một lát sau Mặc Tu Nghiêu đã dẫn mọi người chạy tới, thấy Mặc Tiểu Bảo đang đứng ở trong sân vẻ mặt ai oán bối rối, Mặc Tu Nghiêu chế giễu một tiếng, "Sao, lại ngã nữa?" Mặc Tiểu Bảo cắn chặt răng hung ác nhìn chằm chằm cha mình, cái gì kêu là lại ngã nữa? Mặc Ngự Thần đã ngã lúc nào chứ?

Diệp Ly giơ tay lên xoa đầu nhỏ của con trai, nhíu mày nói: "Tần Liệt ở bên trong?"

Mặc Tiểu Bảo buồn phiền gật đầu, thoạt nhìn ngoài mặt rất ung dung, nhưng kỳ thật trong lòng Mặc Tiểu Bảo vẫn còn hơi khẩn trương. Ai biết kẻ điên Mặc Cảnh Lê kia có thể biết rõ không còn đường lui nên bí quá hoá liều cho Tần Liệt một đao hay không?

Mặc Tu Nghiêu nắm tay Diệp Ly tiến lên mấy bước, nói một cách thản nhiên: "Mặc Cảnh Lê, nếu đã tới, thì cũng đừng trốn trốn tránh tránh nữa, ra đi." Người ở bên trong im lặng một lúc lâu, chỉ một lát sau tiếng nói của Mặc Cảnh Lê mới vang lên từ bên trong, "Mặc Tu Nghiêu, ngươi cho rằng trẫm là kẻ ngu sao?"

Mặc Tu Nghiêu không khỏi cười khẽ lên một tiếng, "Chẳng lẽ ngươi không phải kẻ ngu sao? Bản vương đã thả ngươi đi, tự ngươi còn chạy về, chẳng lẽ ngươi tin chắc rằng lần này Bản vương còn có thể thả ngươi đi sao? Là ai cho ngươi cái tự tin, cho rằng mình có thể hãm hại được con trai của Bản vương ở trong Định Vương phủ hả? Bản thân tự đi ra, Bản vương cho ngươi chết thoải mái một chút."

Trong phòng, Mặc Cảnh Lê nắm chặt Tần Liệt ấn vào cánh cửa, Tần Liệt bị hắn ta nắm hơi khó chịu, không thoải mái giật giật thở dài nói: "Ngươi bắt ta cũng vô dụng. Ta chỉ là một ám vệ bên cạnh Thế tử mà

thôi, ngươi cảm thấy Vương gia sẽ vì ta mà thả cho ngươi một con đường sống sao? Còn có nha, cho dù có thả ngươi đi, thì Thế tử đã hạ độc trên người của ngươi, ngươi cũng không chạy thoát được."

Mặc Cảnh Lê nhìn chằm chằm nó, nụ cười có chút dữ tợn, "Ngươi là đang khuyến khích lệ trẫm dẫn theo ngươi đồng quy vu tận sao?"

Tần Liệt thức thời câm miệng, hắn còn không muốn chết đâu, cho dù có chết cũng không muốn chết cùng với Mặc Cảnh Lê.

"Mặc Tu Nghiêu, kêu tất cả cung thủ đều cút ra xa một chút!" Với người đang nắm con tin trong tay, thì sợ nhất chính là những cung thủ ẩn núp trong bóng tối khiến cho người ta không thể phòng bị kia. Đặc biệt là cung thủ của Định Vương phủ đều là thần tiễn thủ trong trăm người mới có một.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, giơ tay lên ra hiệu, nói: "Không thành vấn đề."

"Trẫm dựa vào cái gì mà tin tưởng ngươi?" Mặc Cảnh Lê hoài nghi nói.

Mặc Tu Nghiêu đã có chút không kiên nhẫn nói: "Sao Bản vương biết làm sao để ngươi tin tưởng? Ngươi thích ra thì ra, không ra thì thôi." Có lẽ là nghe ra Mặc Tu Nghiêu không còn kiên nhẫn nữa, nên rốt cuộc Mặc Cảnh Lê cũng buông lỏng một chút. Lợi thế ở trong tay hắn quá ít, chỉ có mỗi một ám vệ giả trang Thế tử Định Vương phủ thôi, căn bản không đủ để nói điều kiện với Mặc Tu Nghiêu.

"Thả ta rời khỏi Định Vương phủ." Mặc Cảnh Lê cắn răng nói.

Mặc Tu Nghiêu lập tức cười ra tiếng, lười biếng nhìn cửa phòng đang đóng chặt, cười nói: "Mặc Cảnh Lê, ngươi cho rằng Bản vương

đang chơi trò chơi với ngươi sao? Hay là Bản vương muốn bắt rồi lại thả ngươi thêm mấy lần nữa hả? Ngươi có giá trị đó sao?"

Lại qua một lúc lâu, cuối cùng cửa phòng cũng bị kéo ra, Mặc Cảnh Lê nắm Tần Liệt đi ra. Mặc Cảnh Lê dùng một cái tay nắm Tần Liệt che ở trước người mình, tay còn lại cầm chủy thủ chỉa vào lưng Tần Liệt, chỉ cần có bất kỳ gió thổi cỏ lay gì, hắn cũng có thể đâm chủy thủ vào lưng Tần Liệt trước tiên.

Mặc Tu Nghiêu thờ ơ liếc Mặc Cảnh Lê một cái, "Rốt cuộc ngươi đã chịu đi ra rồi sao? Bây giờ… Ngươi định làm thế nào?" Mặc Cảnh Lê cảnh giác nhìn chằm chằm đám người trong sân, cho dù không có cung thủ, nhưng chỉ với những người này ở đây thì một mình hắn cũng không thể xông ra ngoài Định Vương phủ mà còn sống. Nương theo ánh nến, liền thấy Mặc Tiểu Bảo đứng ở bên cạnh Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly, quả nhiên giống người đang đứng ở trước mặt mình như đúc, nhưng ánh sáng cơ trí lóe lên trong mắt đứa bé này lại làm cho hắn chỉ cần liếc một cái liền khẳng định được, đứa bé này đúng là Thế tử Định Vương phủ Mặc Ngự Thần chân chính, bởi vì… Ánh mắt chán ghét của tiểu quỷ này khi nhìn hắn rõ ràng giống cha của nó lúc còn thiếu niên như đúc.

Mặc Cảnh Lê nắm Tần Liệt, nhìn chằm chằm Mặc Tu Nghiêu nói: "Không muốn tên tiểu quỷ này mất mạng, thì liền lui xa một chút cho ta."

Thần sắc Mặc Tu Nghiêu vẫn bình thản, hiển nhiên căn bản không xem uy hiếp của Mặc Cảnh Lê vào mắt.

"Sao? Tiểu Thế tử? Ngươi cũng không để mạng của tiểu quỷ này vào mắt như Phụ vương của ngươi sao? Nó là bởi vì ngươi nên mới bị trẫm bắt được đó." Mặc Cảnh Lê nhìn Mặc Tiểu Bảo ác ý cười khiêu khích. Thấy Tần Liệt bị đau cau mày, khuôn mặt còn đang tươi cười

của Mặc Tiểu Bảo lập tức liền ngưng trọng, oán hận chỉ Mặc Cảnh Lê nói: “Thả hắn ta ra.”

“Thả ta đi.” Mặc Cảnh Lê nói ra điều kiện không chút do dự.

“Không thể nào.” Mặc Tiểu Bảo cắn răng nói.

Thấy nó tức giận, ngược lại tâm tình của Mặc Cảnh Lê tốt hơn một chút, cười nói: “Vậy ngươi tới đây thế nó.”

“Được!” Mặc Tiểu Bảo cất cao giọng nói. Mọi người đều sửng sốt, ngay cả Mặc Cảnh Lê thì lúc nói lên điều kiện này cũng mang theo ý giễu cợt nhiều hơn, chứ căn bản chưa từng nghĩ tới Mặc Tiểu Bảo sẽ đồng ý.

“Thế tử nghĩ lại!” Người đi theo bên cạnh Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly giật mình, vội vàng ngăn cản. Trong mắt của họ, một trăm tính mạng của Tần Liệt cũng đều không quan trọng bằng một Mặc Tiểu Bảo. Không phải họ xem nhẹ tính mạng của người khác, mà là trong mắt của bất cứ người nào trên thế gian này cũng sẽ không cho rằng tính mạng của một ám vệ quý giá hơn người thừa kế tương lai của Định Vương phủ.

Mặc Cảnh Lê ngẩn người, cẩn thận đánh giá Mặc Tiểu Bảo. nói: “Ngươi nói thật?” Mặc Tiểu Bảo kiêu ngạo hất cằm nhỏ lên nói: “Tất nhiên, Bản Thế tử mà sợ ngươi thì sẽ không tên là Mặc Ngự Thần.”

Mặc Cảnh Lê nhìn Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đang đứng ở bên cạnh Mặc Tiểu Bảo. Trong một đám người đang khuyên can ồn ào lộn xộn, thân là cha mẹ của Mặc Tiểu Bảo thì lại đặc biệt im lặng.

“Mẹ?” Mặc Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn Diệp Ly, khóe môi Diệp Ly câu ra một nụ cười thản nhiên, giơ tay lên xoa đầu nhỏ của Mặc Tiểu Bảo

nói: “Tiểu Bảo đã trưởng thành, tự con quyết định đi. Ngàn vạn lần phải… Cẩn thận.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Tiểu Bảo sáng ngời, nghiêm túc gật đầu nói: “Con biết, cám ơn mẹ.”

Nói xong, Mặc Tiểu Bảo giơ tay lên cho Mặc Cảnh Lê thấy ý bảo trên người mình cũng không có mang theo vũ khí gì, sau đó liền nhấc chân đi từ từ tới bọn họ. Đi tới chỗ chỉ còn cách Mặc Cảnh Lê có ba bước, Mặc Tiểu Bảo nhìn chằm chằm Mặc Cảnh Lê nói: “Thả Tần Liệt ra.”

Thu hoạch được Mặc Tiểu Bảo, tất nhiên Mặc Cảnh Lê sẽ không để ý tới Tần Liệt nữa. Huống chi một mình hắn căn bản không thể nào mang theo hai con tin được, liền giơ tay lên ném Tần Liệt ra ngoài, đồng thời cánh tay còn lại bắt lấy Mặc Tiểu Bảo.

“Muốn chết!” Bị hắn ta đẩy ra, Tần Liệt cũng không chịu thuận thế bay ra ngoài, mà ngược lại liền xoay người nhào tới Mặc Cảnh Lê, đồng thời Mặc Tiểu Bảo cũng phi thân đá một cước vào mặt của Mặc Cảnh Lê. Mặc Cảnh Lê đột nhiên bị tập kích, nhưng cũng không phải không có chuẩn bị, dựa theo sự giảo hoạt của Mặc Tiểu Bảo, Mặc Cảnh Lê biết nó căn bản không thể nào buông tay chịu trói, nhưng hắn bắt buộc phải đánh cược một keo, nếu không thì cho dù hắn có Tần Liệt trong tay, cuối cùng cũng tuyệt đối không chạy khỏi cái chết. Cho nên, Mặc Tiểu Bảo vừa đá một cước vào mặt hắn, Mặc Cảnh Lê đã nghiêng người tránh, đồng thời lại ra tay đánh vào nơi yếu hại của Mặc Tiểu Bảo.

Tần Liệt bị điểm huyệt đạo, mặc dù qua một lát như vậy đã giải khai một chút, nhưng có thể có lực va chạm thế này cũng đã rất không dễ dàng rồi. Rất nhanh liền bị Mặc Cảnh Lê đá một cước bay qua một bên. Ám vệ ở bên cạnh vội vàng tiến lên đỡ hắn dậy, liền phát hiện cũng không có bị trọng thương gì.

Đám người Phượng Chi Dao vừa mới chạy tới đứng ở bên cạnh lập tức muốn tiến lên giúp Mặc Tiểu Bảo, nhưng lại bị Mặc Tu Nghiêu giơ tay lên ngăn lại.

“Vương gia!” Phượng Chi Dao cau mày, nhìn Mặc Tu Nghiêu không đồng ý. Lấy võ công của Mặc Tiểu Bảo, tuyệt đối không phải là đối thủ của Mặc Cảnh Lê. Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói: “Không cần lo lắng, để cho nó thử xem. Nếu bình thường các ngươi chịu đánh với nó một cách nghiêm túc, thì hiện tại cũng không cần lo lắng như vậy.” Mặc Tiểu Bảo là Thế tử của Định Vương phủ, thân phận quý trọng. Mặc dù tập võ cũng xem như khắc khổ, nhưng đến cùng thì thân phận khác biệt. Vô luận là luyện tập hay giảng dạy thì cũng có rất ít người dám thật sự động đến nó, lại càng không cần phải nói đến liều mạng. Cũng dẫn đến kinh nghiệm thực chiến của Mặc Tiểu Bảo quả thật tương đối thiếu thốn. Mặc Tu Nghiêu thì dù sao năm xưa còn có mấy hoàng thất quý tộc luôn đối đầu nhau đánh đấm gì gì đó ba lần bốn lượt, nhưng Mặc Tiểu Bảo lại từ nhỏ đến lớn có thể nói là muốn gió có gió muốn mưa có mưa thuận buồm xuôi gió.

Quá trình Tiểu Bảo và Mặc Cảnh Lê so chiêu không thể nói là không xuất sắc, mặc dù vóc người bé nhỏ, nội lực thấp. Nhưng trà trộn trong Kỳ Lân lâu dài cùng với tam quan bị lệch lạc trời sinh, Mặc Tiểu Bảo ra tay xảo quyệt, không nhìn ra khẩn trương và câu nệ khi lần đầu tiên liều mạng với người khác một chút nào. Dựa theo biểu hiện như vậy, nếu lớn hơn hai tuổi nữa, nói bé giết người như ma thì cũng có người tin tưởng.

Đứng ở một bên, Lôi Đằng Phong nhìn biểu hiện của Mặc Tiểu Bảo cũng không khỏi thán phục, có con trai như thế, trong năm mươi năm chỉ sợ Định Vương phủ tuyệt đối sẽ không suy bại.

“Vương gia, chúng ta đang nuôi Thế tử hay là đang nuôi sát thủ vậy? Công phu này của Tiểu Thế tử… Sao thấy thế nào cũng cảm thấy

còn ác độc hơn cả đám người ở Diêm vương các vậy?" Phượng Chi Dao than thở. Sát thủ Diêm vương các chỉ là tàn nhẫn mà thôi, nhưng Tiểu Thế tử của bọn họ ra tay không chỉ tàn nhẫn mà còn cực kỳ thô tục nữa. Quả thực khiến cho Phượng Chi Dao cảm thấy không đành lòng nhìn xem. Một tiểu quỷ mới mười một mười hai tuổi như ngươi mỗi lần ra chiêu đều dùng chiêu "Khỉ con trộm đào" như vậy, thật sự là đại trượng phu sao?

Mặc Tu Nghiêu không cho là đúng, "Đánh thắng là được. Chờ võ công của nó cao, thì tất nhiên sẽ sửa lại." Ai mà thích dùng những chiêu thức thô tục này chứ? Đây không phải năng lực không cao sao? Đợi đến khi võ công cao cường, có thể đại sát tứ phương rồi, lấy cá tính kiêu ngạo trời sinh của Mặc Tiểu Bảo, tự nhiên sẽ lựa chọn chiêu thức càng quang minh chính đại hơn. Phượng Chi Dao lắc đầu thở dài, "Các vị Từ gia mà biết, chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng đau đớn." Giáo dục của Mặc Tiểu Bảo có một nửa là do Từ gia chịu trách nhiệm, cho dù không dạy ra được một công tử xuất trần như công tử Thanh Trần, thì ít nhất cũng nên là một quân tử đoan chính ôn văn nhĩ nhã, trăng sáng phong thanh chứ?

Mặc Tu Nghiêu khinh thường, "Nuôi con như dê không bằng nuôi con như sói, Bản vương cũng không có tâm tình thỉnh thoảng lại đi theo phía sau nó thu dọn cục diện rối rắm thay nó." Sau này Mặc Tiểu Bảo cũng không phải chỉ đơn giản là thủ thành. Nếu quá đơn thuần, gặp phải vấn đề suốt ngày tới làm phiền hắn, thì hắn chỉ sẽ muốn gõ chết nó.

Mặc dù Mặc Tiểu Bảo dốc ra hết toàn lực, nhưng đến cùng thì thực lực vẫn chênh lệch quá lớn, cuối cùng bị Mặc Cảnh Lê đánh có chút không chống đỡ được. Mặc Tiểu Bảo cũng không yêu quý mặt mũi nữa, không chút do dự liền bỏ qua Mặc Cảnh Lê chạy loạn khắp sân. Lúc đầu Mặc Cảnh Lê còn cảnh giác đám người Mặc Tu Nghiêu sẽ đánh bất ngờ, nhưng đợi đến sau khi phát hiện Mặc Tu Nghiêu căn

bản không có ý định nhúng tay, mà ám vệ của Mặc gia quân thì chỉ cần mình không thử tính toán trốn thoát liền mặc kệ không để ý tới, Mặc Cảnh Lê liền phát tiết hết toàn bộ tức giận lên người Mặc Tiểu Bảo.

Mặc Tiểu Bảo bị rượt chạy khắp nơi, vừa chạy vẫn không quên gào thét, “Trầm tiên sinh, có phải thuốc của ông quá hạn rồi không a a a!”

Đang nằm trong viện của mình ngủ cực kỳ say sưa ngọt ngào, Trầm Dương mơ màng trở mình lẩm bẩm, “Hỗn tiểu tử, thuốc của Bản thần y đã có lúc nào quá hạn hả?”

Ngay tại lúc Mặc Tiểu Bảo vừa thi triển khinh công chạy loạn khắp nơi vừa suy tư xem có nên kéo da mặt xuống cầu cứu Phụ vương của mình hay không, thì đột nhiên lại cảm giác được rõ ràng tốc độ đuổi theo mình của Mặc Cảnh Lê đột ngột chậm lại. Trong lúc cấp bách, Mặc Tiểu Bảo quay đầu lại nhìn sắc mặt Mặc Cảnh Lê, mặc dù bởi vì sắc trời nên không nhìn thấy quá rõ ràng, nhưng lại thấy rõ ràng quần áo của Mặc Cảnh Lê đã bị mồ hôi thấm ướt một mảng lớn. Nếu người bị rượt như Mặc Tiểu Bảo còn không có đổ mồ hôi, mà người đuổi theo mình lại đổ mồ hôi đầm đìa… Rất hiển nhiên điều này quá không hợp lý. Đôi mắt Mặc Tiểu Bảo đảo một vòng, móc từ trong lòng ngực ra một món đồ ném qua Mặc Cảnh Lê, “Thuốc giải cho ngươi!”. Sau đó bằng tốc độ nhanh nhất nhào về phía Mặc Tu Nghiêu đang đứng ở một bên xem kịch hay.

Sau khi đuổi theo Mặc Tiểu Bảo vài vòng, Mặc Cảnh Lê liền rõ ràng bắt đầu cảm thấy có cái gì đó là lạ. Một cổ cảm giác nóng rang quỷ dị dần dần xông tới, hơn nữa bắt đầu từ từ ảnh hưởng đến thân thể của hắn. Giờ khắc này, hắn mới chân chính tin Tần Liệt quả thật không lừa gạt hắn, hắn thật sự trúng độc.

Cho nên vào lúc Mặc Tiểu Bảo la to thuốc giải thì hắn liền dừng lại

đưa tay bắt lấy món đồ mà Mặc Tiểu Bảo ném tới. Chờ đến khi hắn phát hiện đó chỉ là một cái ngọc bội bị Mặc Tiểu Bảo tùy ý ném tới thôi, thì Mặc Tiểu Bảo đã nhào vào trong lòng Mặc Tu Nghiêu rồi. Nhưng Mặc Cảnh Lê cũng không có thời gian để ý tới hành vị hèn hạ của Mặc Tiểu Bảo nữa, bởi vì cái độc quỷ dị đó đã bắt đầu phát tác. Lúc này đã cách lúc hắn uống rượu hai canh giờ rồi, lúc trước không cảm giác được chút nào, nhưng hiện tại vừa phát tác ra lại giống như lửa cháy trong rừng vậy, chỉ trong chốc lát đã có xu thế như cháy lan ra đồng cỏ khô.

“Ngươi……” Trong nháy mắt Mặc Cảnh Lê đổ mồ hôi như mưa, cả người giống như bị nhúng vào nước vậy. Mặc Cảnh Lê té xuống đất, trong thân thể giống như đang bị một ngọn lửa lớn thiêu đốt lại như có vọng động và dục vọng quỷ dị nào đó. Những đau đớn kỳ quái này gộp chung lại với nhau, khiến cho hắn cảm thấy cả người khó chịu giống như đang bị côn trùng cắn vậy.

Biến hóa bất thình lình khiến cho mọi người giận mình há hốc mồm. Ánh mắt nhìn Mặc Tiểu Bảo đều trở nên hơi quỷ dị, “Cái này… Thế tử, rốt cuộc ngài đã hạ độc gì cho hắn ta vậy?” Phượng Chi Dao cau mày hỏi. Nhìn bộ dạng của Mặc Cảnh Lê cũng không giống như đau ở chỗ nào, hay là trên dưới cả người đều không có chỗ nào không đau? Hơn nữa rốt cuộc là độc gì mà không nói đến đổ mồ hôi ròng ròng chứ không thất khiếu chảy máu, mà sắc mặt lại còn ửng đỏ nữa? Căn bản không nhìn ra giống như bị trúng độc nha!

Đứng ở bên kia, Hàn Minh Tích nhìn Mặc Cảnh Lê một cách đầy thương hại, lại nhìn nhìn Mặc Tiểu Bảo đang nằm trong lòng Mặc Tu Nghiêu thở hổn hển, sờ sờ lỗ mũi vẫn quyết định ngậm miệng.

Mặc Tu Nghiêu liếc Mặc Tiểu Bảo một cái, rồi vỗ vỗ tay Diệp Ly nói: “A Ly, nàng đi về nghỉ ngơi trước đi. Nơi này không có việc gì đâu.” Diệp Ly khẽ nhíu mày, nhìn Mặc Tiểu Bảo đang nằm trong lòng Mặc

Tu Nghiêu giơ lên khuôn mặt tươi cười ngây thơ nhìn mình, khẽ thở dài, gật đầu nói: “Ta đi về trước. Mọi người… Đến đây là được rồi, đừng chơi nữa.”

Mặc Tiểu Bảo gật đầu lia lịa, vẫy tay chào Diệp Ly, “Dạ, mẹ ngủ ngon.”

Nhìn Diệp Ly mang người đi xa, Mặc Tu Nghiêu khẽ “Hừ” một tiếng thuận tay hất một cái liền vứt Mặc Tiểu Bảo ra ngoài, Mặc Tiểu Bảo lưu loát lộn một vòng ở giữa không trung rồi rơi xuống đất vững vàng, “Phụ vương, ngài thật nhẫn tâm mà.” Đôi mắt to đen láy giương lên nhìn Mặc Tu Nghiêu, trong đôi mắt đã đong đầy nước mắt ướt đẫm. Khóe miệng Mặc Tu Nghiêu không nhịn được co rút, rốt cuộc là ai đã dạy Mặc Tiểu Bảo trở thành không có da không có mặt như vậy thế?

Cái miệng nhỏ của Mặc Tiểu Bảo bĩu ra, khẽ “Hừ” một tiếng. Đối mặt với một người cha nhẫn tâm xem con trai còn không bằng cây cỏ như Phụ vương, muốn da mặt có tác dụng cái rắm ấy, Bản Thế tử đang lấy nhu thắng cương đó.

Đứng bên cạnh, Phượng Chi Dao khẽ ho một tiếng nói: “Ta nói, Vương gia, Thế tử, người này… Có phải cần giải quyết hay không?” Chỉ chỉ người nào đó đã nằm trên mặt đất phát ra tiếng rên đau đớn, Phượng Chi Dao hỏi. Đuôi lông mày của Mặc Tu Nghiêu gảy nhẹ, “Độc là Bản vương hạ sao?”

“Thế tử?” Phượng Chi Dao nhìn qua Mặc Tiểu Bảo, lại phát hiện Mặc Tiểu Bảo đang kéo Tần Liệt định chạy trốn khỏi hiện trường.

Bị gọi lại Mặc Tiểu Bảo khẽ bóp cổ tay xoay người u oán trừng Phượng Chi Dao một cái. Phượng Chi Dao cũng không hiểu mình đã đắc tội vị tiểu tổ tông này chỗ nào, chỉ đành phải sờ sờ lỗ mũi cười

nói: “Thế tử, rốt cuộc ngài đã hạ độc gì cho hắn ta vậy? Chúng ta còn muốn thẩm vấn nữa, ngài biến thành như vậy… Chúng ta không tiện làm việc ah.” Nhìn bộ dáng bây giờ của Mặc Cảnh Lê, chỉ sợ có quất hắn ta một trận thật nặng tay đi nữa thì hắn ta cũng sẽ không có cảm giác gì.

Mặc Tiểu Bảo há miệng, vẻ mặt tội nghiệp nhìn Tần Liệt. Tần Liệt ngẩng đầu nhìn trời, trăng tối nay thật tròn.

Mặc Tiểu Bảo giậm chân, chạy đến bên cạnh Phượng Chi Dao thì thầm thương lượng với thúc ấy, “Thúc đừng nói cho mẹ cháu biết nha.” Phượng Chi Dao do dự một chút, rồi vẫn gật đầu. Lúc này Mặc Tiểu Bảo mới thì thầm vào bên tai Phượng Chi Dao mấy câu. Phượng Chi Dao ngẩn người, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Mặc Tiểu Bảo, “Ta nhớ Vương phi đã nói……” Mặc Tiểu Bảo tức giận trừng thúc ấy, “Cho nên cháu mới nói, đừng, nói, cho, mẹ, biết!”

Nói xong, vẫn không quên trừng Phượng Chi Dao bằng một ánh mắt tự cho là bao hàm uy hiếp, rồi quay đầu lại kéo Tần Liệt chạy mất. Xa xa vang lên giọng nói nghi ngờ của Tần Liệt, “Không phải ngươi nói muốn xem kịch sao?” Giọng nói của Mặc Tiểu Bảo mang theo hơi thở hổn hển, “Ngươi thấy bộ dáng đó có đẹp không?”

“Ách… Hình như là rất xấu.” Hắn chỉ thấy Mặc Cảnh Lê đau đớn rên rỉ vặn vẹo trên mặt đất. Còn không hay bằng nghiêm hình tra khảo.

Nhìn hai đứa bé chạy đi mất, thần sắc Phượng Chi Dao liền trở nên vặn vẹo hiếm có. Trong lòng Hàn Minh Tích đã sớm có kết luận, nên cũng không để ý cười híp mắt vỗ vỗ Phượng Chi Dao hỏi: “Tiểu Thế tử đã nói gì?”

Phượng Chi Dao vô lực phất tay một cái nói: “Ai trong các ngươi…

Dẫn hắn ta đi thanh lâu một chuyến đi.” Một nơi như Định Vương phủ, thì khẳng định không thể để cho nữ tử thanh lâu đi vào được. Ni mã (*tiếng chửi thề*) Thế tử mới mười một tuổi thôi, vậy mà lại hạ xuân dược cho Mặc Cảnh Lê tới hai lần liên tục, cái này phải làm sao đây? Nhìn Mặc Tu Nghiêu đang đứng bên cạnh đầy u oán, “Vương gia, thuộc hạ cảm thấy ngài và Vương phi cần phải tăng thêm chương trình giáo dục Thế tử đấy ạ.”

Khóe miệng Mặc Tu Nghiêu co rút, hiếm khi trầm mặc gật đầu, lại do dự một chút rồi nói: “Thanh lâu… Các ngươi vẫn nên đi hỏi xem Trầm Dương có thuốc giải hay không đi.” Cái gì gọi là trò giỏi hơn thầy, con giỏi hơn cha, hành vi hiện tại của Mặc Tiểu Bảo chính là trò giỏi hơn thầy, con giỏi hơn cha. Mặc Tu Nghiêu tự hỏi, cả đời này mình cũng chưa từng có suy nghĩ thiên tài mà lại ác độc đến thế. Nghĩ đến chuyện dạy con trai làm chuyện xấu, Mặc Tu Nghiêu thật sâu cảm thấy mình đã quá ngây thơ rồi.

“Bây giờ đi gọi Trầm Dương? Chúng ta sẽ bị giết chết đó.” Phượng Chi Dao lắc đầu liên tục.

Hàn Minh Tích khẽ ho một tiếng nói: “Ta nhớ… Trầm tiên sinh đã nói, loại thuốc này… Không tính là độc, nên tạm thời không chế thuốc giải.”

Mặc Tu Nghiêu sờ sờ lỗ mũi, phất tay nói: “Chính các ngươi xem rồi làm đi, Bản vương đi trước.” Định Vương lựa chọn bỏ chạy, để cục diện rối rắm này lại cho thuộc hạ dọn dẹp không chút do dự. Mặc Cảnh Lê nằm trên mặt đất thống khổ hận mình không được chết sớm một chút. Mặc dù cả người không có một nơi nào không đau đớn, toàn thân đau như muốn nổ, nhưng lời nói của đám người Phượng Chi Dao lại truyền vào trong tai của hắn không sót một chữ.

“Đừng… Giết ta! Giết ta!” Rốt cuộc bây giờ Mặc Cảnh Lê đã biết

chuyện thống khổ nhất trong cuộc đời là gì. Thậm chí hắn hy vọng từ đầu tới cuối mình chưa từng bước vào Định Vương phủ, đây chỉ là một cơn ác mộng đáng sợ mà thôi. Hoặc là hắn đã bị Mặc Tu Nghiêu giết lúc ở đại điện của Định Vương phủ rồi. Một nam nhân… Một nam nhân đã mất đi tư cách làm nam nhân từ lâu lại bị hạ xuân dược, cho dù đã mất đi năng lực đó, nhưng cũng không có nghĩa là Mặc Cảnh Lê liền mất đi cảm giác đó, cũng chính bởi vì như thế, cho nên thống khổ mà hắn phải chịu lại càng gấp đôi người bình thường. Càng làm cho hắn sợ hãi chính là, nếu để cho người khác biết……

Cho dù cả người đổ đầy mồ hôi, nhưng Mặc Cảnh Lê vẫn không nhịn được rùng mình một cái, "Mặc Tu Nghiêu! Có bản lãnh thì ngươi giết trẫm đi! Ngươi ra tay đi!" Đến tình huống này, Mặc Cảnh Lê cũng không còn sức để che giấu cái gì nữa, tiếng nói của hắn trở nên the thé mà chói tai, làm cho người ta nghe vào tai cũng không nhịn được nhíu chặt chân mày. Mọi người đứng ở đây, có không ít người cũng đã từng ra vào hoàng cung, nên sao sẽ không nghe ra chỗ quái dị trong giọng nói này. Đây rõ ràng là giọng nói the thé mà chỉ có những hoạn quan hầu hạ trong cung kia mới có thể phát ra mà, bản thân Mặc Cảnh Lê là một nam tử anh tuấn rất có khí chất của nam nhân, sau hai mươi tuổi, giọng nói càng lộ ra trầm thấp và rõ ràng. So với giọng the thé và cảm giác quỷ dị bất thình lình này, càng khiến cho người ta cảm thấy mao cốt tủng thiên.

"Đây… Đây là sao?" Phượng Chi Dao hoảng sợ nói. Kỳ thật, nhân phẩm của Mặc Tu Nghiêu vẫn tương đối tốt, ít nhất từ đầu tới đuôi hắn ta chưa từng để lộ ra mình đã làm ra chuyện hung tàn gì với Mặc Cảnh Lê, dĩ nhiên chính Mặc Cảnh Lê cũng không thể rêu rao khắp nơi được. Cho nên, khi nghe Mặc Cảnh Lê đột nhiên phát ra tiếng nói quỷ dị như vậy, thì ánh mắt của mọi người đều như cùng rơi xuống trên người Mặc Cảnh Lê.

Lôi Đằng Phong khẽ ho một tiếng, thấp giọng nói: "Kể từ sau khi Lê

Vương phi đã qua đời sinh hạ một Thế tử, thì hình như Lê Vương vẫn không có……” Cho nên, vị này hoài nghi thật ra thì ngay từ mười mấy năm trước Mặc Cảnh Lê cũng đã gì gì đó rồi. Phượng Chi Dao và đám người Định Vương phủ sờ cằm như có điều suy nghĩ, theo bọn họ biết, thì lúc trước Lê Vương đã từng vì thuốc giải mà bị Vương gia hãm hại không ít thứ tốt. Chẳng lẽ Vương gia hãm hại người ta xong còn lấy thuốc giả đưa cho người ta, hại người ta chẳng những từ đó không sinh được con, mà ngay cả nam nhân cũng không làm được sao?

Mặc Tu Nghiêu bị hiểu lầm khẽ ho một tiếng, khoát tay một cái, nói: “Phượng Tam, chuyện này giao cho ngươi giải quyết.” Nói xong cũng không để ý tới thần sắc quỷ dị của mọi người nữa, Định Vương điện hạ liền nhanh nhẹn rời đi.

Lôi Đằng phong và Gia Luật Hoằng mới nghe thấy chạy tới nhìn Mặc Cảnh Lê đang lăn lộn trên mặt đất đầy thương hại, hơi lúng túng cười nói: “Chúng ta cũng nên đi về thôi, chắc có lẽ trên đại điện vẫn còn đang uống rượu đấy. Thái tử Bắc Nhung, chúng ta cũng trở về đó uống một chén đi?”

Gia Luật Hoằng gật đầu, kết bạn đi cùng Lôi Đằng Phong. Để củ khoai lang phỏng tay này lại cho người của Định Vương phủ, bọn họ chỉ cần biết sau này Mặc Cảnh Lê không thể xoay người được nữa là được rồi. Phượng Chi Dao khóc không ra nước mắt, bắt một tù binh không thành vấn đề, nhưng bắt một tù binh bị trúng xuân dược cực mạnh mà còn không có cách nào giảm bớt, thì phải làm sao bây giờ?

Hàn Minh Tích sờ sờ lỗ mũi cười nói: “Cái này… Chịu đựng một chút liền qua thôi.” Lúc nói, Hàn Minh Tích cũng cảm thấy hơi chột dạ, người bình thường thì tất nhiên chịu đựng một chút liền qua, nhưng kiểu này… Rốt cuộc có thể chịu đựng được hay không thì cũng

không ai biết được. Tiểu Thế tử thật sự quá hung ác rồi, nói ngài ấy hoàn toàn không biết Mặc Cảnh Lê bị cái này, thì ai cũng không tin. Ai không có chuyện gì làm cứ đặc biệt hạ xuân dược cho người ta chứ?

Trong phòng ngủ chính viện, Diệp Ly rửa mặt, tẩy trang rồi tháo trang sức trên người xuống, nhàn nhã thong dong ngồi dựa vào giường êm cầm lấy một quyển sách lật từ từ. Mặc dù đã qua canh Tư, cả ngày bận rộn giờ đột nhiên được thư giãn nhưng trái lại vẫn không thấy buồn ngủ. Diệp Ly liền ngồi trên giường êm vừa đọc sách vừa chờ Mặc Tu Nghiêu về.

“Vương phi, đã trễ thế này, ngài vẫn dùng chút ít cháo rồi đi nghỉ ngơi sớm đi.” Thanh Sương bưng một bắt cháo gà vào, nhẹ giọng cười nói. Diệp Ly mỉm cười gật đầu, nhận lấy cháo gà nếm thử một miếng rồi cười nói: “Mùi vị thật thơm, vẫn là tay của Thanh Sương khéo nhất. Ta có chút không nỡ để ngươi xuất giá.” Gương mặt Thanh Sương ửng đỏ, gắt giọng: “Vương phi lại lấy nô tỳ ra trêu đùa.”

Diệp Ly khẽ than một tiếng nói: “Ta không đùa, ngươi đi theo bên cạnh ta lâu nhất. Lần này… Mọi chuyện đã qua, ta và Vương gia đích thân chủ trì hôn lễ cho ngươi và A Cẩn.”

Hốc mắt Thanh Sương đỏ ửng, nói: “Đời này không còn ai tốt với Thanh Sương hơn Vương phi nữa.”

Diệp Ly hơi bất đắc dĩ cười nói: “Nha đầu ngươi đó, đang yên đang lành khóc cái gì. Ngươi đi xem xem Vương gia đã về chưa. Những việc vặt này cứ để cho người phía dưới làm là được rồi.” Thanh Sương chần chờ một chút, rồi vẫn gật đầu nói: “Dạ, nô tỳ cáo lui.”

Một lát sau, Thanh Sương lại đi vào cười nói: “Vương phi, Vương gia đi thư phòng……” Trên giường êm, Diệp Ly cầm quyển sách trong

tay đã ngủ say. Bát cháo gà vẫn còn khoảng một nửa đặt ở bên cạnh đã lạnh.

“Vương phi?” Thanh Sương từ từ tiến lên, nhìn dung nhan thanh lệ đang ngủ say trước mắt, trong mắt hiện lên một thần sắc phức tạp, “Vương phi… Ngài ngủ rồi sao?” Diệp Ly vẫn ngủ say, không có dấu hiệu bị đánh thức. Thanh Sương cắn cắn góc môi, thấp giọng nói: “Vương phi, xin lỗi……” Đứng thẳng người, Thanh Sương giơ một ngón tay lên điểm huyệt Diệp Ly đang ngủ say. Chỉ nhìn thủ pháp và lực đạo thuần thục kia, thì cũng biết nội công không yếu. Thậm chí còn có thể cao hơn so sánh Thanh Loan đã đi theo bên cạnh Diệp Ly lúc trước một chút.

Một bàn tay trắng nõn vô ngần chặn lại ngón tay của nàng, Diệp Ly đang ngủ say cũng từ từ mở mắt, bất đắc dĩ thở dài nói: “Thanh Sương, ngươi làm cho ta quá thất vọng.”

“Vương… Vương phi?” Mặt Thanh Sương liền biến sắc, vội vàng cố gắng nặn ra một nụ cười nói: “Vương phi, ngài đang nói gì vậy, Thanh Sương không rõ.” Diệp Ly lắc đầu, cười nói: “Sao ngươi không rõ được? Trầm Hương Túy đúng là thuốc mê không dễ bị phát hiện nhất, nhưng… Ngươi cũng không nên bỏ nấm vào trong cháo gà. Chẳng lẽ ngươi không ngửi thấy mùi vị của nấm hương có gì lạ sao? Trầm tiên sinh đã nói, Trầm Hương Túy không dung hợp được với rất nhiều thứ, tỷ như hoa lan, tỷ như nấm….”

Thanh Sương cũng biết nếu mình bị phát hiện thì nhất định sẽ không thể gạt Diệp Ly được, trầm giọng nói: “Vương phi, đắc tội!” Rút cánh tay đang bị Diệp Ly cầm ra, Thanh Sương giơ tay lên bổ một chưởng vào Diệp Ly.

Diệp Ly cũng không yếu thế, một tay vỗ nhẹ lên giường êm liền nhảy lên, nhấc chân đá qua. Thanh Sương đi theo bên cạnh Diệp Ly mười

mấy năm, tất nhiên thực lực của Diệp Ly hơn bất cứ ai khác, nên cũng không dám chậm trễ, rút một thanh nhuyễn kiếm ra đâm thẳng tới Diệp Ly. Ánh mắt Diệp Ly liền tối sầm, nhanh chóng rút chủy thủ trong tay áo ra, ánh sáng bạc chợt lóe đâm thẳng đến Thanh Sương.

“Muốn chết!”

Nhuyễn kiếm của Thanh Sương còn chưa đâm tới, thì ở cửa đã vang lên một giọng nói ẩn chứa lệ khí. Một đạo kình phong mạnh mẽ phóng thẳng đến Thanh Sương, cả người Thanh Sương lập tức bị đánh bay đi ra ngoài đụng vào tường, phun ra một ngụm máu tươi rồi không dậy nổi nữa.

Mặc Tu Nghiêu đứng ở cửa, nhìn xuống Thanh Sương, ánh mắt u lãnh bình tĩnh kia giống như đang nhìn một người chết. Thanh Sương tự biết hôm nay khó thoát khỏi cái chết, nên cũng không phản kháng nữa mà nhắm mắt lại ngước cổ lên.

“Tu Nghiêu, đừng.” Diệp Ly cầm lấy bàn tay đang ra chưởng của Mặc Tu Nghiêu, nhẹ nhàng lắc đầu. Mặc Tu Nghiêu cúi đầu nhìn đôi mắt đầy khẩn cầu của Diệp Ly, khẽ thở dài nói: “Không được đau buồn vì người khác.” Diệp Ly mỉm cười với hắn, nói: “Ta sẽ không đau buồn vì người khác.” Xoay người nhìn Thanh Sương, Diệp Ly trầm giọng hỏi: “Thanh Sương, tại sao?”

Vốn nhắm mắt đợi chết, nhưng đợi một hồi lâu vẫn không cảm thấy chút đau đớn nào, Thanh Sương hơi mờ mịt mở mắt, trong đôi mắt đang nhìn Diệp Ly tràn đầy sự khó hiểu. Diệp Ly khẽ thở dài, im lặng không nói.

Trong khách sảnh, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly ngồi trên chủ vị, Mặc Tiểu Bảo ngồi ở gần bên cạnh. Còn có Từ thanh Bách, Mặc tổng quản và A Cẩn nghe tin chạy đến. Thanh Sương quỳ ở giữa đại

sảnh, thần sắc ảm đạm, tâm như tro tàn.

“Vương gia, Vương phi, lão nô… Lão nô…” Mặc thúc thở dài một tiếng, quỳ rạp xuống đất nói: “Xin Vương gia và Vương phi trách phạt.” Diệp Ly đứng lên đỡ Mặc thúc dậy, nhẹ giọng nói: “Mặc thúc, thúc làm gì vậy. Chuyện này… Chuyện này là Bản phi có lỗi với thúc và A Cẩn.” Hôn sự của Thanh Sương và A Cẩn đã định rồi, tính ra Thanh Sương cũng coi như là người của nhà bọn họ. Thanh Sương xảy ra chuyện, nhà bọn họ cũng bị liên lụy. Nhưng Thanh Sương cũng là nha đầu đã đi theo Diệp Ly mười mấy năm, nói chung vẫn là Diệp Ly thấy áy náy nhiều hơn, “Mặc thúc mau dậy đi, nếu thúc nói vậy… Thật sự làm cho cháu không còn mặt mũi nào nữa.”

Mặc Tu Nghiêu gật gật đầu nói: “Vương phi nói đúng, cả nhà của Mặc thúc đều trung thành cảnh cảnh với Định Vương phủ, chuyện lần này quả thật không liên quan tới mọi người. A Cẩn, sau này Bản vương tìm một thê tử tốt cho ngươi, được không?” Với A Cẩn trầm mặc ít nói, tính tình Mặc Tu Nghiêu luôn luôn rất tốt. từ nhỏ A Cẩn đã đi theo bên cạnh hắn, mặc dù không thông minh, nhưng lại rất trung thành.

A Cẩn do dự một chút, rồi mới gật đầu. Hắn và Thanh Sương đều đã quen biết nhiều năm rồi, bắt đầu từ khi hai người còn là thiếu niên thiếu nữ không hiểu gì cả, mặc dù không giống như Vương phi và Vương gia, nhưng khi Vương phi nói muốn gả Thanh Sương cho hắn, hắn vẫn thấy rất vui sướng. Bây giờ nhìn thấy Thanh Sương như vậy, trong lòng A Cẩn rất buồn. Nhưng quật cường quay đầu đi không nhìn nàng ấy nữa, Vương gia và Vương phi đều là người tốt nhất, cũng là người mà bọn họ phải thần phục, tất cả những người muốn hãm hại Vương gia và Vương phi đều là sai.

Diệp Ly đỡ Mặc thúc qua một bên ngồi xuống, rồi mới quay đầu lại nhìn Thanh Sương, hỏi với giọng vô cảm: “Thanh Sương, tại sao?”

Thanh Sương ngẩng đầu nhìn Diệp Ly, hơi bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, nói: “Không phải Vương phi đã biết trước rồi sao?” Diệp Ly nhìn Thanh Sương thật kỹ, nàng còn nhớ rõ lúc ban đầu nàng mang Thanh Sương về phủ, nàng ta còn là một cô bé ngây thở đáng yêu chưa đầy mười tuổi. Chỉ chớp mắt đã qua hơn mười năm, cô gái mang theo vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ trước mắt này, không biết từ lúc nào đã không còn nhìn thấy bóng dáng của cô bé năm đó nữa.

“Ngươi là người của núi Thương Mang?” Diệp Ly hỏi.

Thanh Sương gật đầu, Diệp Ly nói: “Núi Thương Mang đã không còn tồn tại từ lâu rồi. Ta biết, mấy năm nay ngươi cũng chưa từng tiết lộ tin tức về Định Vương phủ, nếu không, ngươi chắc chắn đã lộ từ lâu rồi. Lúc trước… Khi núi Thương Mang bị tiêu diệt, vì sao ngươi không nói cho ta biết? Chẳng lẽ ngươi cho rằng, sau khi ngươi nói ra, thì ta sẽ giết ngươi?”

Thanh Sương lắc đầu, nhìn Diệp Ly nói: “Ta biết Vương phi đối xử với ta rất tốt, là ta có lỗi với Vương phi. Chuyện tới bây giờ, Thanh Sương chỉ cầu được chết.”

Diệp Ly nhắm mắt lại, dung nhan thanh lệ dịu dàng bị lây nhiễm một tia tức giận, “Chỉ cầu được chết? Hay cho một câu chỉ cầu được chết! Trong mắt ngươi, mạng liền rẻ mạt như vậy sao? Cái gì cũng không nói, cái gì cũng không quan tâm, chỉ yêu cầu được chết? Hay là… Định Vương phủ diệt núi Thương Mang, ngươi mang lòng oán hận? Nếu là như vậy… Thì Bản phi thành toàn cho ngươi. Thanh Sương, ngươi nói cho ta biết, lòng của ngươi là hướng về núi Thương Mang sao?”

Thanh Sương cúi đầu không nói, Diệp Ly lắc đầu thở dài nói: “Ngươi không phải, tám chín tuổi ngươi đã ở bên cạnh ta, sau đó lại cùng ta

vào Định Vương phủ. Nếu như ngươi thật sự có tình cảm với núi Thương Mang, thì trong những năm nay đi theo bên cạnh ta đã thu thập được không ít tin tức có thể tiết lộ cho chủ nhân của núi Thương Mang từ lâu rồi. Thậm chí ngươi còn có cơ hội đến gần Tiểu Bảo, Lân nhi và Tâm nhi nhất, nhưng ngươi vẫn không làm. Thanh Sương, nói cho ta biết, rốt cuộc là tại sao?"

Thanh Sương ngơ ngác nhìn Diệp Ly, hồi lâu mới cúi đầu. Nước mắt trong suốt trợt xuống khóe mắt, từng giọt từng giọt rơi trên sàn nhà trước mặt.

"Vương phi… Hu hu……" Thanh Sương nhìn Diệp Ly, nước mắt rơi từng giọt từng giọt xuống. Diệp Ly bình tĩnh nhìn nàng ta, thần sắc ôn hòa, nhẹ giọng nói: "Nói cho ta biết, rốt cuộc là sao? Có phải ngươi… Có phải ngươi có nhược điểm gì bị Mặc Cảnh Lê nắm không?"

Thanh Sương gật đầu nói: "Người nhà của ta… Ta còn có một đệ đệ, đệ ấy ở trong tay Lê Vương, nếu ta không làm theo lời hắn ta nói, thì đệ đệ của ta sẽ chết."

"Đệ đệ ngươi?" Diệp Ly cau mày, "Ngươi không phải là cô nhi?" Năm đó, lúc Diệp Ly gặp Thanh Sương, nàng ta chỉ là một cô nhi sắp chết đói bên đường, sau đó Thanh Sương cũng nói cha mẹ nàng ta đã chết đuối trong trận lũ. Diệp Ly lắc đầu, nếu Thanh Sương là người của núi Thương Mang, thì tất nhiên những thứ này cũng là giả.

Thanh Sương lắc đầu, thấp giọng nói: "Từ nhỏ cha mẹ ta đều mất, cùng lớn lên với đệ đệ ở núi Thương Mang. Vào cái năm gặp được Vương phi lại vừa lúc mới xảy ra lũ lụt, núi Thương Mang liền phái một nhóm người lẻn vào Sở kinh, tìm cơ hội ẩn núp vào trong các phủ cao môn vọng tộc ở Sở kinh. Ta giả trang thành cô nhi lưu lạc, vừa lúc được Vương phi cứu về."

Diệp Ly nhướng mày nói: “Cho nên, vốn ngươi thật sự không phải muốn vào Diệp phủ?”

Thanh Sương cắn cắn góc môi nói: “Trong số những mật thám như chúng ta, có rất nhiều người cả đời cũng không nhận được nhiệm vụ gì, có thể sống an phận qua cả đời như người bình thường. Lúc Vương phi mua ta về, ta đã biết Vương phi là vị hôn thê của Lê Vương, đi theo Vương phi vào Diệp phủ cũng không coi là tệ. Sau đó… Vương phi bị Lê Vương từ hôn, nhưng không nghĩ rằng lại gả vào Định Vương phủ. Nô tỳ chỉ muốn sống bình bình thuận thuận, cho nên… liền khuyên người của núi Thương Mang, nếu như nô tỳ tiết lộ tin tức của Định Vương phủ, nhất định sẽ khiến cho Vương gia và Vương phi hoài nghi. Thay vì bị lộ vì một chút tin tức bé nhỏ không đáng kể, còn không bằng giữ lại đợi đến lúc quan trọng rồi dùng…… Sau mấy năm, núi Thương Mang cũng không còn hỏi nô tỳ bất cứ tin tức gì nữa. Hơn nữa… Định Vương phủ được thủ vệ sâm nghiêm, tin tức trọng yếu chân chính nô tỳ cũng không biết. Ai biết… Sauk hi Đông Phương phu nhân qua đời không lâu, Lê Vương liền phái người tìm đến nô tỳ. Lúc trước nô tỳ vẫn có lệ với hắn ta, nhưng lần này hắn đích thân đến Ly thành, còn mang đến tín vật của đệ đệ nô tỳ……”

Thanh Sương nói đứt quãng chuyện của mình, mọi người đang ngồi ở đây nghe được cũng không khỏi thở dài. Một cô bé được núi Thương Mang nuôi dạy từ nhỏ, còn có một đệ đệ bị bắt làm con tin, Thanh Sương cũng có khó xử của chính nàng ta.

“Mặc Cảnh Lê muốn ngươi làm gì?” Diệp Ly hỏi. Thanh Sương cúi đầu, nói giọng khàn khàn: “Nếu như… Nếu như hắn ta không thể sống ra khỏi Ly thành, thì sẽ có người giết đệ đệ của ta. Trừ phi ta có thể cứu hắn ta, giết Vương phi… Ta không muốn, không muốn giết Vương phi……” Diệp Ly nhìn nàng ta, nói: “Cho nên, ngươi muốn lợi

dụng sự tin tưởng của ta dành cho ngươi, bắt được ta sau đó uy hiếp Định Vương phủ thả Mặc Cảnh Lê ra?"

Thanh Sương trầm mặc gật đầu.

"Tại sao không trực tiếp nói cho ta biết?" Diệp Ly hỏi, "Nhân phẩm của Mặc Cảnh Lê, ngươi cũng không phải không biết, ngươi không cảm thấy sau khi chuyện thành công thì khả năng bị giết diệt khẩu cao hơn là sẽ thả đệ đệ của ngươi ra sao? Tính ra, do Định Vương phủ ra mặt cứu người vẫn có phần thắng lớn hơn một chút chứ?"

Thanh Sương yên lặng rơi lệ, quan tâm sẽ bị loạn, đệ đệ là người thân duy nhất trên đời này của mình, vừa nhìn thấy tín vật của đệ ấy thì lòng của nàng đã loạn thành một đoàn rồi. Không thể không bị Mặc Cảnh Lê uy hiếp làm ra việc không nên làm. Có một số việc, kiên trì thì rất khó, nhưng một khi đã làm thì có muốn thu tay cũng không thu lại được. Nếu không có sự giúp đỡ của nàng, thì sao Mặc Cảnh Lê có thể ra vào Ly thành tự nhiên như vậy chứ?

Nhìn nàng ta rơi lệ đầy mặt, Diệp Ly khẽ thở dài nói: "Lúc Mặc Cảnh Lê tới Ly thành đã sớm như chó nhà có tang rồi, sao có thể mang em trai của ngươi theo? Bây giờ hắn ta đã bị Định Vương phủ bắt được, sao sẽ có cơ hội đi giết đệ đệ của ngươi? Thanh Sương, nếu Mặc Cảnh Lê nói là sự thật, thì đệ đệ của ngươi có khả năng vẫn còn ở Giang Nam. Nhưng có ít nhất sáu phần khả năng…" Cũng đã chết từ lâu rồi.

Nghe Diệp Ly nói, Thanh Sương kinh ngạc xuất thần, không biết đang suy nghĩ gì.

Diệp Ly hơi mỏi mệt vuốt vuốt mi tâm, phất tay một cái nói: "Trước tiên dẫn nàng ra đi xuống đi. Phái người đi điều tra chuyện đệ đệ của nàng ta."

“Dạ, Vương phi.” Tần Phong phất tay, lệnh cho hai ám vệ giải Thanh Sương đi xuống.

“Tiểu thư… Thật xin lỗi…” Thanh Sương bị hai thị vệ áp giải, quay đầu lại nhìn Diệp Ly cắn môi xấu hổ nói. Diệp Ly lắc lắc đầu nói: “Ngươi đi xuống trước đi.” Đợi đến khi Thanh Sương đã bị giải xuống, trong khách sảnh mới yên tĩnh lại. Hoài nghi Thanh Sương cũng không phải tối nay mới bắt đầu, dù sao có thể biết nhiều tin tức, lại có thể âm thầm cung cấp cho Mặc Cảnh Lê như vậy tất nhiên là người thân tín của Định Vương phủ. Mà bên cạnh Diệp Ly thì kể từ khi sau khi đám người Thanh Ngọc, Thanh Loan và Thanh Hà rời đi, thì cũng là chỉ còn lại có mỗi một người thân cận và tín nhiệm là Thanh Sương mà thôi.

Mặc dù ba người kia đều thường xuyên ra vào phủ, nhưng Thanh Ngọc và Thanh Loan thì Từ gia đều biết gốc biết rễ, còn Thanh Hà thì mặc dù từng bị Diệp Ly hoài nghi lai lịch của nàng ấy, nhưng nàng ấy cũng chỉ là một cái nhãn tuyến được Vương thị đặt ở bên nàng mà thôi. Hơn nữa Thanh Hà là một người thông minh, những năm qua vẫn luôn an phận, sau khi xuất giá vẫn yên phận làm vợ làm mẹ. Ba người này, hiện nay đều không có năng lực giúp Mặc Cảnh Lê. Mặc dù đã sớm có hoài nghi, nhưng khi Thanh Sương chân chính ra tay, thì Diệp Ly vẫn không nhịn được cảm thấy có chút khổ sở và tiếc nuối.

Mặc Tu Nghiêu vươn tay cầm tay Diệp Ly, nhẹ giọng nói: “A Ly, vì sao muốn giữ nàng ta lại?” Với người đã phản bội A Ly, thậm chí có ý đồ muốn uy hiếp A Ly, cho tới bây giờ Mặc Tu Nghiêu đều không hạ thủ lưu tình. Nếu không phải thấy tinh thần Diệp Ly đã ảm đạm mệt mỏi nhưng vẫn kiên định muốn giữ Thanh Sương lại, Mặc Tu Nghiêu đã ra một chưởng bổ nàng ta từ lâu rồi.

Diệp Ly thở dài, nói: “Nàng ta… Dù sao đã đi theo ta mười mấy năm. Tính ra cũng chưa tạo thành sai lầm lớn. Trước tiên cứ xem đi đã.” Mặc Tu Nghiêu cau mày nói: “Ta mặc kệ nàng nghĩ gì, cho dù nàng ta là bị ép buộc, thì người như vậy cũng tuyệt đối không thể ở lại bên cạnh nàng nữa.”

“Ta biết, ta cũng không có nghĩ như vậy.” Nhìn bộ dáng nghiêm túc của Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly cười một tiếng, nói một cách thản nhiên. Mặc dù nàng niệm tình nghĩa mười mấy năm giữ lại tính mạng của Thanh Sương, nhưng sao có khả năng còn muốn giữ nàng ta lại bên người được. Có một vài chuyện… Một khi đã xảy ra thì liền vĩnh viễn cũng không có cách nào xóa bỏ được. Vô luận trong lòng người nào, thì cuối cùng cũng sẽ để lại một vết nứt.

Thấy thần sắc Diệp Ly vẫn còn hơi ảm đạm, Từ Thanh Bách mỉm cười nói: “Ly nhi đừng suy nghĩ nhiều, mười mấy năm qua, nha đầu này cũng không tiết lộ bất kỳ tin tức gì về Định Vương phủ hay về muội cho núi Thương Mang. Tính ra… Mười mấy năm chung sống này cũng không phải là uổng phí.” Mọi người đều là ích kỷ, người thân có máu mủ với mình luôn quan trọng nhất. Cho dù được xưng là đứng đầu thanh lưu đương thời như Từ gia, thì khi phải lựa chọn giữa người thân của chính mình và người ngoài không có quan hệ gì, cũng vẫn sẽ chọn người thân của mình. Chỉ là cách giải quyết vấn đề của Thanh Sương đã sai rồi, cũng chắc chắn tình cảm mười mấy năm nay cuối cùng sẽ phải hóa thành bọt nước.

Biết Tứ ca đang an ủi mình, Diệp Ly liền mỉm cười nói: “Tứ ca không cần phải lo lắng, muội không sao.”

“Thuộc hạ Phượng Chi Dao cầu kiến Vương phi!” Ngoài cửa, Phượng Chi Dao vội vã cầu kiến.

“Vào đi.” Diệp Ly thấy Phượng Chi Dao mang theo sắc mặt cổ quái đi

vào, liền vội vàng hỏi: “Sao vậy? Mặc Cảnh Lê bên kia……” Gương mặt tuấn mỹ của Phượng Tam công tử hơi nhăn nhó, “Mặc Cảnh Lê đã chết.”

“Đã chết?” Diệp Ly hơi kinh ngạc, “Chết như thế nào?” Thoạt nhìn Mặc Cảnh Lê cũng không phải người cương nghị bất khuất, thà chết chứ không chịu nhục. Hơn nữa, lúc Mặc Tu Nghiêu trở về cũng chỉ nói bắt được Mặc Cảnh Lê rồi mà, sao mới đó đã chết chứ?

Phượng Chi Dao hơi phiền não vuốt vuốt mái tóc, cố nặn ra một nụ tươi cười nói: “Dù sao Mặc Cảnh Lê đã chết, cái này… Thật ra thuộc hạ là muốn hỏi thi thể của hắn ta phải xử trí như thế nào?” Diệp Ly nhìn Mặc Tu Nghiêu một cái, hỏi: “Có cần trả di thể lại cho Đại Sở không?” Qua mấy ngày nữa, Đại Sở sẽ phái sứ giả tới đây đàm phán với Định Vương phủ, thuận tiện đón Tiểu Hoàng đế Mặc Tùy Vân trở về.

Phượng Chi Dao vội vàng lắc đầu nói: “Vương phi, cái này… Chờ người Đại Sở đến, thi thể Mặc Cảnh Lê đã… Không bằng trả tro cốt lại cho bọn họ đi.” Mặc dù hắn rất hoài nghi rốt cuộc người Đại Sở có cần di thể của Mặc Cảnh Lê hay không.

Diệp Ly nhíu nhíu mày, mặc dù cảm thấy thái độ của Phượng Chi Dao hơi kỳ quái, nhưng lời nói của Phượng Chi Dao cũng không phải không có lý. Thấy Mặc Tu Nghiêu cũng không phản đối, liền gật đầu coi như đồng ý. Lúc này Phượng Chi Dao mới thở phào nhẹ nhõm, thần sắc hơi cổ quái liếc Mặc Tu Nghiêu một cái, Mặc Tu Nghiêu giương mắt, mỉm cười với hắn ta. Phượng Chi Dao chỉ cảm thấy đỉnh đầu có gió lạnh gào thét, liền vội vàng rụt cổ về.

Tâm tình Diệp Ly không tốt, ngồi một lát liền trở về phòng nghỉ ngơi. Những người khác thì vẫn còn phải ở lại để giải quyết những chuyện còn lại, may mà sau hôm nay, Định Vương phủ có thể chân chính

thái thái bình bình vượt qua một đoạn thời gian rất dài rồi, cho nên tất cả những người đang ngồi ở đây cũng đều rất có tinh thần, không ai cảm thấy mệt mỏi.

Mặc Tu Nghiêu ngồi ở chủ vị thương lượng với Từ Thanh Bách chuyện sắp xếp sứ thần của các quốc gia. Qua hai ngày nữa, những sứ thần Tây Vực sẽ chuẩn bị lên đường trở về nước của mình. Tiễn đưa cũng là chuyện không nhỏ, hơn nữa biến cố liên tục trong bữa tiệc tối nay cũng khó tránh khỏi làm cho người ta cảm thấy không thể tận hứng, vì vậy bữa tiệc tiễn đưa phải càng tổ chức long trọng hơn.

Phượng Chi Dao ngồi ở bên cạnh, giống như bị kích thích chưa bình phục lại, một lát liếc liếc Mặc Tu Nghiêu, một lát lại liếc liếc Mặc Tiểu Bảo, trong ánh mắt lộ ra cổ quái ngay cả Từ Thanh Bách cũng không nhịn được nhìn hắn ta liên tục. Đợi đến khi Mặc Tu Nghiêu và Từ Thanh Bách nói xong rồi, Mặc Tu Nghiêu nhìn Phượng Chi Dao nhướng mày nói: “Muốn nói gì thì nói nhanh đi.” Phượng Chi Dao lắc đầu liên tục, kiên định nói: “Ta không có lời gì muốn nói.”

Mặc Tu Nghiêu “Hừ” khẽ một tiếng, căn bản không tin, “Trước khi chết Mặc Cảnh Lê đã nói gì với ngươi?”

Phượng Chi Dao lắc đầu liên tục, nhỏ giọng nói: “Không nói gì. Ta đoán.”

“Ngươi đoán được cái gì?”

“Ta không đoán được cái gì cả, ta chỉ nhìn ra được ngài hận Mặc Cảnh Lê bao nhiêu thôi!” Phượng Chi Dao nói không lựa lời, thủ đoạn hành hạ người của Định Vương điện hạ, thậm chí trong lúc vô tình đã tiến thêm một bước. Vậy mà lại không có ai biết, rốt cuộc hắn ta biến Mặc Cảnh Lê thành thái giám từ lúc nào. Biến thành thái giám còn chưa tính, lại còn xúi giục con trai của mình hạ xuân dược cho

người ta. Hạ loại thuốc này cho một thái giám, quả thật là làm người ta giận sôi đến phát điên mà. Nhớ tới thảm trạng đầy thống khổ của Mặc Cảnh Lê trước khi chết, Phượng Chi Dao tuyệt đối có lý do tin tưởng Mặc Cảnh Lê có chín phần khả năng là không có cách nào thư giải dục vọng cho nên đã nhịn đến chết, còn có một phần khả năng là bị hai cha con Mặc Tu Nghiêu và Mặc Tiểu Bảo này làm cho tức chết.

Đáng thương cho một đời Quân vương, cuối cùng lại rơi vào cái chết bi thảm như vậy. Thảm hại hơn chính là, người biết tình huống của hắn ta hình như không phải chỉ có một người, nếu Mặc Cảnh Lê ở trên trời có linh, chỉ sợ còn có thể bị tức đến sống lại đi?

Nhìn ánh mắt Phượng Chi Dao, Mặc Tu Nghiêu cũng biết hắn ta đã hiểu lầm, nhưng hắn thật không thể giải thích với người khác rằng không phải là hắn xúi giục Mặc Tiểu Bảo hạ độc Mặc Cảnh Lê, mặc dù hắn từng gợi ý về chuyện này, nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới Mặc Tiểu Bảo lại có thể làm ra hiệu quả kinh người và còn gọn gàng lưu loát hơn cả trong suy nghĩ của hắn nữa. Cho dù hắn có giải thích, thì có lẽ cũng không còn ai sẽ tin đi? Mặc Tu Nghiêu thấy hơi tiếc nuối nghĩ.

“Mặc Tiểu Bảo.” Nhìn Mặc Tiểu Bảo đang lui đến cạnh cửa muốn chạy đi, khóe môi Mặc Tu Nghiêu câu ra một nụ cười vui vẻ. Mặc Tiểu Bảo vội vàng đứng thẳng người, “Phụ vương, con mệt mỏi muốn đi về nghỉ ngơi.”

Mặc Tu Nghiêu gật gật đầu nói: “Đi đi, ngoan. Ngày mai con bắt đầu cấm túc. Ngày cậu ba và cậu tư của con đại hôn, Phụ vương sẽ xin mẹ con tạm tha cho con.” Vừa nói Mặc Tu Nghiêu còn ném cho con trai một vẻ mặt Phụ vương thật tốt với con.

“Phụ vương!” Mặc Tiểu Bảo lập tức xù lông, “Sao cha có thể như vậy?” Mặc Tu Nghiêu cười híp mắt nhìn con trai, “Phụ vương ta thế

nào?" Mặc Tiểu Bảo hùng hổ, "Rõ ràng cha đã nói, nếu như con thắng thì cấm túc liền miễn, con không dùng ám vệ của Định Vương phủ và Kỳ Lân, con thắng! Con thắng!" Mặc Tiểu Bảo dùng sức giậm chân nhảy lên.

Mặc Tu Nghiêu chống trán, cười như không cười nhìn con trai, "Không dùng? Tần Liệt không phải là ám vệ sao?"

"Hắn ta là bằng hữu của con! Hắn ta đã không phải là ám vệ rồi, hắn ta còn chưa gia nhập Kỳ Lân! Hắn ta là người tự do!" Mặc Tiểu Bảo cố tranh luận theo lý. Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, "Là như vậy sao?" Mặc Tiểu Bảo hất cằm nhỏ lên, nói: "Đương nhiên là như vậy, không tin thì cha cứ đi hỏi Mặc Hoa đi, Tần Liệt không phải là ám vệ!" May mà Bản Thế tử thông minh, gạch bỏ tên của Tần Liệt ra khỏi danh sách ám vệ trước một bước. Trong lòng Mặc Tiểu Bảo cảm thấy may mắn, nếu hắn đã dám đánh cược với Phụ vương, thì sao lại thua ở loại chuyện nhỏ nhặt này?

Nụ cười của Mặc Tu Nghiêu vẫn hòa ái dễ gần, "A? Nếu nói như thế… Như vậy Trầm Dương cũng không phải là ám vệ, thuốc của Trầm Dương tất nhiên cũng không phải đồ của ám vệ. Không thể coi như là không tuân theo quy định, con trai, con nói… Có phải không?"

Két!

Mặc Tiểu Bảo đang vui sướng nhảy nhót lập tức ngừng lại. Mẹ… Mẹ nói nếu dùng thuốc nữa, sẽ phạt hắn thật nặng! Nếu như để mẹ biết hắn lại trộm cái gì Hương cái gì Xuân cái gì đan của Trầm Dương, thì đừng nói miễn cấm túc ba tháng, lại cấm thêm ba tháng nữa cũng có khả năng.

Phụ vương vô lại! Anh anh…… Trong lòng Thế tử Mặc Tiểu Bảo khóc thầm.

Mặc Tu Nghiêu không cảm nhận được sự bi thương trong lòng con trai một chút nào, nụ cười như tắm gió xuân trên mặt làm cho người ta cảm thấy như… Gió rét se lạnh!

“Con trai, Phụ vương nói sai rồi sao?” Mặc Tu Nghiêu ôn hòa hỏi.

Mặc Tiểu Bảo cắn răng, “Không có! Phụ vương nói đúng, Tần Liệt là ám vệ!”

Hèn hạ! Khốn kiếp! Hãm hại con! Mặc Tiểu Bảo dùng sức trừng trừng trừng.

Đần độn! Ngu ngốc! Con còn quá non. Mặc Tu Nghiêu nhàn nhã thảnh thơi uống trà.

“Như vậy, lần này là Phụ vương thắng?” Mặc Tu Nghiêu cười hỏi.

“Phụ vương nói đúng!” Mặc Tiểu Bảo nghiến răng nghiến lợi.

Mặc Tu Nghiêu từ ái sờ sờ đầu nhỏ của con trai, nói: “Con trai, làm chuyện xấu không sao, nhưng nếu như bị người lớn bắt được nhược điểm thì sẽ không tốt. Sau này… Không ngừng cố gắng nha.”

Mặc Tiểu Bảo cắn chặt răng, “Phụ vương, khi ngài còn nhỏ có từng bị ông nội và Đại bá bắt được không?”

Mặc Tu Nghiêu nhẹ giọng thở dài, “Khi còn nhỏ Phụ vương chưa bao giờ làm chuyện xấu.”

Mặc Tiểu Bảo trực tiếp vứt cho Phụ vương hai ánh mắt trợn trắng, nổi giận đùng đùng xoay người đi mất. Tin tưởng Phụ vương, Bản Thế tử chính là tên ngu ngốc. Nhìn bóng dáng con trai xông ra ngoài

như gió, Mặc Tu Nghiêu mỉm cười lắc đầu, thở dài nói: “Bản vương thật sự không có lừa con mà, từ nhỏ đến lớn mọi người đều khen Bản vương thông minh hiểu chuyện ah.”

Ngồi ở bên cạnh nhìn cha con này đấu pháp, Phượng Chi Dao im lặng không nói gì. Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn tất cả mọi người khen ngài. Đó là bởi vì con trai của ngài là hãm hại công khai, mà ngài là hãm hại âm thầm, còn gọi là nham hiểm. Cho nên, cho tới bây giờ, ngoại trừ Bản công tử ra, thì cũng không có ai biết đủ các loại chuyện xui xẻo mà Mặc Cảnh Lê đã bị ngài ác chỉnh vào năm xưa. Mặc Cảnh Lê đáng thương, lát nữa Bản công tử nhất định sẽ đi thắp cho ngươi một nén hương, ngươi yên nghỉ đi. Ít nhất… Thế giới sau khi chết không có loại sinh vật như Mặc Tu Nghiêu này.

Sau buổi tiệc tròn một tuổi của Định Vương phủ, Ly thành vẫn nhộn nhịp tấp nập. Tất cả mọi chuyện xảy ra trong bữa tiệc đêm đó mọi chuyện đều bị giấu kín trong Định Vương phủ, nên tất cả dân chúng bình dân đều vui vẻ trải qua một ngày không phải là ngày lễ nhưng hơn hẳn ngày lễ. Mặc dù ngày hôm sau có người phát hiện hàng xóm hoặc bạn tốt của mình mất tích, nhưng thời gian dài trôi qua cũng không cảm thấy gì nữa. Còn chân chính thay đổi thái độ cũng là những sứ thần của các quốc gia đã đến đây chúc mừng kia. Mặc dù Định Vương phủ không công khai tin tức, nhưng gần như tất cả mọi người đều biết hoàng đế Mặc Cảnh Lê đã bị phế của Đại Sở đã chết. Hơn nữa tình trạng tử vong còn tương đối xấu hổ. Nghe tin tức như thế, trong lòng đám quyền quý của các quốc gia đều không khỏi run lên, chết kiểu như vậy… Thật sự là cơn ác mộng trong đời của mọi người ah. Mà Định Vương phủ có thể tiêu diệt một Đế vương lặng yên không một tiếng động chỉ trong vẻn vẹn một đêm, cho dù đó là một Đế vương đã bị phế lưu lạc bên ngoài, hơn nữa, nghe nói bản thân Định Vương và Vương phi căn bản không có ra tay, mà tất cả đều do Tiểu Thế tử mới chỉ gần mười một tuổi hoàn thành, điều này bảo sao không làm cho người ta vừa kính ngưỡng lại vừa sợ hãi

chứ?

Bởi vì trong bữa tiệc tròn một tuổi của hai đứa bé đã xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn khiến cho khách và chủ không thể vui vẻ đến tận cùng, nên Định Vương và Định Vương phi liền mời tất cả tân khách cùng tham sự hôn lễ của Tam công tử và Tứ công tử Từ gia sắp cử hành vào khoảng mười ngày sau. Mặc dù Tam công tử và Tứ công tử Từ gia không có quyền cao chức trọng, danh tiếng hiển hách bằng Đại công tử, nhưng cũng đều là đích tử của Từ gia, biểu ca ruột của Định Vương phi. Từ tứ công tử lại càng là đại tướng quyền khuynh một phương ở biên cương, đặc biệt là kết bạn với các sứ thần Tây Vực mà đến, cũng xem như giao tình rất sâu, cho nên tất cả sứ thần đều đồng ý tham dự hôn lễ ở Từ gia xong rồi lại đi.

Hai vị phu nhân Từ gia vội vã cưới con dâu, hai vị công tử Từ gia cũng muốn ôm mỹ nhân về. Hai vị tân nương thì một vị từng là công chúa Đại Sở, một vị là cháu gái của Hoa quốc công đã hy sinh vì nước, cũng là bạn thân trong khuê phòng của Định Vương phi. Cho nên, buổi hôn lễ này tất nhiên là long trọng chưa từng có từ trước đến nay.

Trong nháy mắt, liền đến ngày đại hôn. Sáng sớm, trong khách viện của Định Vương phủ đã có người đến người đi nhộn nhịp không ngừng. Trong căn phòng rộng lớn, hai tân nương mỹ lệ mặc gả y đỏ thẫm cùng ngồi song song, Diệp Ly dẫn một đám phu nhân và cô nương bận rộn trang điểm, sửa sang lại quần áo cho hai vị tân nương.

Vô luận là Hoa Thiên Hương hay Mặc Vô Ưu, bàn về dung mạo thì đều được xưng là mỹ lệ nhất đẳng. Hoa Thiên Hương xinh đẹp động lòng người, mặc dù tuổi đã hơn hai mươi nhưng dung nhan vẫn không thay đổi. Điểm thêm một lớp trang điểm nhạt càng hiện lên tao nhã chói mắt. Mặc Vô Ưu có mấy phần tương tự Hoa Thiên Hương,

nhưng lại càng nhiều hơn là khí chất dịu dàng nhã nhặn điềm đạm khác với khi còn bé. Có lẽ do học y trong thời gian dài, là đã hành y tế thế cứu trợ bệnh nhân nên đã làm cho giữa hai đầu lông mày của nàng càng có thêm mấy phần hiền hòa làm cho người ta cảm thấy dễ thân cận.

“Ai nha, Định Vương phi, ngươi trang điểm thật xinh đẹp.” Công chúa Hách Lan mặc một bộ hồng y đỏ như lửa tò mò chạy qua chạy lại trong phòng. Nàng là người Bắc Cảnh, vẫn là lần đầu tiên trong đời được chân chính tham dự hôn lễ của Trung Nguyên. Nhìn hai tân nương mặc gả y thêu long phượng trình tường và uyên ương hí thủy, trang điểm nhạt, hai đầu lông mày lộ ra niềm hạnh phúc như ẩn như hiện, công chúa Hách Lan không khỏi thấy hơi hâm mộ.

Diệp Ly mỉm cười nhìn công chúa Hách Lan một cái, cười nói: “Công chúa thích thì không bằng ở lại Trung Nguyên tìm người gả, đến lúc đó Bản phi đích thân trang điểm cho ngươi, thế nào?”

Cái này tất nhiên là nói đùa. Diệp Ly cũng biết công chúa Hách Lan chắc chắn sẽ không để ý lời nói đùa như vậy. Công chúa Hách Lan giả bộ suy tư một lát, rồi mới hơi tiếc hận lắc lắc đầu nói: “Đáng tiếc ah, Bản công chúa vẫn yêu thích nam nhi Bắc Cảnh chúng ta hơn. Sau này Bản công chúa kết hôn, cũng mời Định Vương phi đến dự, đến lúc đó sẽ nhờ Định Vương phi trang điểm giúp Bản công chúa.”

Mọi người không khỏi cùng cười to, lại có càng nhiều thêm mấy phần hảo cảm với cô công chúa hào sảng này.

Hoa hoàng hậu cẩn thận cài kim trâm cho Hoa Thiên Hương, nhìn kỹ một chút, rồi cười nói: “Rất đẹp, mỹ lệ vô cùng. Công chúa nói rất đúng, quả nhiên Vương phi trang điểm cực kỳ xinh đẹp.” Nhìn cháu gái mỹ lệ động lòng người trước mắt, vành mắt của Hoa hoàng hậu không khỏi hơi đỏ lên. Đứa bé xuất sắc như thế, lại kéo dài tới tuổi

này mới thành thân, độ tuổi đẹp nhất đều bị khóa trong khuê phòng.

“Cô cô.” Hoa Thiên Hương cầm tay Hoa hoàng hậu hơi mỉm cười, “Cô cô, con thật sự xinh đẹp như vậy sao?” Hoa hoàng hậu cười nói: “Thiên Hương của cô cô là tân nương xinh đẹp nhất.”

“Mẹ, con thì sao? Mẹ đã quên con rồi.” Thấy mẹ thương cảm, Mặc Vô Ưu vội vàng lên tiếng cắt đứt vẻ u sầu của mẹ, không đồng ý làm nũng. Hoa hoàng hậu mỉm cười nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nói: “Vô Ưu của mẹ cũng là tân nương xinh đẹp nhất. Ngồi yên đừng nhúc nhích, mẹ búi tóc cho con.”

Mặc Vô Ưu không nhúc nhích tùy ý mẹ đích thân búi tóc cho mình, nhìn thần sắc chuyên chú của mẹ chiếu ra trong gương đồng, cũng lộ ra nụ cười ngọt ngào theo.

“Ăn cơm thôi. Tân nương ăn cơm thôi…” Vân Ca và Mộ Dung Đình bưng chút thức ăn và điểm tâm tới, tươi cười chân thành nói: “Mau tới ăn một chút đi, một lát sửa soạn xong sẽ không ăn được đâu, hôm nay phải nhịn đói cả ngày đó.” Đây cũng là kinh nghiệm được Mộ Dung Đình rút ra, nhớ ngày Mộ Dung Đình xuất giá, còn mang theo cả một trái táo to, kết quả đợi đến khi hôn lễ kết thúc thì cũng đã đói bụng đến không thở ra hơi.

Hoa Thiên Hương xoay người lại cười nói: “Mộ Dung, Vân Ca, cám ơn hai người.”

Mộ Dung Đình không thèm để ý khoát khoát tay, Vân Ca mím môi cười nói: “Không cần cám ơn, hôm qua Từ bá mẫu lén dặn muội chuẩn bị chút đồ ăn cho mọi người, nếu không sẽ đói bụng. Thành thân không có thể ăn gì, thật đáng thương… Nhưng mà Hoa tỷ tỷ và Vô Ưu đều thật xinh đẹp!”

Diệp Ly mỉm cười đứng dậy phụ các nàng ấy bày đồ ăn, vừa cười nói: “Vân Ca thích giống như Hoa tỷ tỷ và Vô Ưu không?”

Vân Ca nháy nháy mắt, gật đầu nói: “Thích ạ, muội còn chưa từng mặc quần áo xinh đẹp như vậy đâu.”

Mộ Dung Đình che miệng cười nói: “Vậy rất dễ dàng nha, Vân Ca cũng thành thân đi là có thể mặc gả y như thế rồi.”

“A?” Vân Ca nháy mắt, hơi nghi hoặc, “Nhưng mà… Vân Ca phải thành thân với ai đây?” Mộ Dung Đình càng cười thần bí, nhỏ giọng hỏi: “Muội thấy công tử Thanh Trần thế nào?”

“Công… Công tử Thanh Trần?” Sắc Vân Ca đại biến, lắc đầu liên tục, “Không muốn! Không muốn!” Mọi người mờ mịt, công tử Thanh Trần bị người ghét đến như vậy sao? Tiểu cô nương sợ đến sắc mặt đều thay đổi. Diệp Ly hơi buồn cười vỗ vỗ Vân Ca, ôn nhu hỏi: “Tại sao không muốn? Vân Ca không thích Đại ca sao?” Vân Ca cẩn thận nhìn Diệp Ly một cái, “Ly tỷ tỷ, tỷ đừng nói với công tử Thanh Trần nha?” Diệp Ly gật đầu một cách nghiêm túc, tỏ vẻ mình tuyệt đối sẽ không nói lung tung. Lúc này Vân Ca mới cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, nói: “Công tử Thanh Trần thật hung dữ… Mỗi ngày đều bắt muội chép sách. Ngày hôm trước còn bắt muội chép Lễ ký. Muội đã hỏi Tần Tranh tỷ tỷ và Từ đại bá mẫu rồi, Tần Tranh tỷ tỷ rõ ràng đã nói trước kia tỷ ấy cũng không có chép những thứ đó. Nhưng muội mà không chép, thì công tử Thanh Trần sẽ nhìn chằm chằm muội… Thật giống như muội, thật giống như muội rất hư vậy. Người ta… Người ta còn muốn đi theo nghĩa phụ học y mà, tối qua muội viết đến giờ Tý mới ngủ…”

Nghe Vân Ca cô nương nhỏ giọng oán trách, mọi người hai mặt nhìn nhau. Công tử Thanh Trần đang muốn làm gì vậy, dọa cô nương người ta sợ thành như vậy. Thấy thần sắc của đám người Diệp Ly

không đúng, Vân Ca vội vàng an ủi: “Ly tỷ tỷ, tỷ đừng lo lắng, muội không sợ công tử Thanh Trần đâu.”

“A? Tại sao?” Diệp Ly không biểu lộ gì hỏi.

Vân Ca vẻ mặt vui mừng nói: “Nghĩa phụ nói với muội, chờ hôn sự của Tam công tử và Tứ công tử xong thì nghĩa phụ sẽ đi ra ngoài dạo chơi. Nghĩa phụ muốn dẫn muội đi cùng. Sau đó chúng ta có thể dạo chơi tứ phương, hành y tế thế. Chờ Vân Ca về, sẽ biến thành thần y nổi tiếng nhất thiên hạ.” Quan trọng nhất là, mỗi ngày không còn bị công tử Thanh Trần bắt chép sách nữa. Nhớ tới đống sách mà mình còn chưa chép xong trong thư phòng của mình, cánh tay nhỏ nhắn của cô bạn nhỏ Vân Ca không khỏi run lên mấy cái, đôi môi nhỏ nhắn xing xắn cũng hơi uất ức mà bĩu ra. Công tử Thanh Trần thật xấu, Tần Tranh tỷ tỷ nói cả đời tỷ ấy cũng không có chép nhiều sách như vậy, rõ ràng chỉ cần xem để hiểu vf nhớ lấy là được rồi. Nhưng công tử Thanh Trần lại còn nói nàng quá ngu ngốc, nhất định phải sao chép mới được. Người ta rõ ràng cũng đã học thuộc rồi mà!

“Vân Ca ghét công tử Thanh Trần như vậy sao?” Hoa Thiên Hương ngồi ở bên trái, vừa dùng bữa vừa tò mò hỏi.

Vân Ca vội vàng lắc đầu nói: “Cũng không phải vậy. Nếu như công tử Thanh Trần không hung dữ thì tốt rồi, công tử Thanh Trần tặng muội rất nhiều đồ tốt, còn dẫn muội về đây, cho muội ở lại trong nhà nữa. Đối xử với muội tốt nhất như cha và nghĩa phụ vậy.”

“Khụ khụ……” Hoa Thiên Hương và Mộ Dung Đình đồng thời bị sặc nước, Mặc Vô Ưu ngồi ở bên bàn trang điểm cũng không khỏi trẹo cổ một chút, trâm gài tóc lập tức bị cài lệch. Chỉ có Diệp Ly là vẫn còn bình tĩnh ngồi ở một bên uống trà.

“Thiên Hương tỷ tỷ và Đình nhi tỷ tỷ sao vậy?” Vân Ca hơi lo lắng nói.

“Khụ khụ, không có gì.” Hoa Thiên Hương lại cười nói. Công tử Thanh Trần, yên nghỉ đi.

Đợi đến khi Hoa Thiên Hương và Mặc Vô Ưu đã sửa soạn xong, thì thời gian cũng không còn nhiều. Diệp Ly nắm tay Hoa Thiên Hương mỉm cười nói: “Sau này sẽ phải gọi ngươi là biểu tẩu rồi, chúc ngươi hạnh phúc.”

Kiều nhan của Hoa Thiên Hương ửng đỏ, gật đầu nói: “Ly nhi, cám ơn ngươi.”

“Đứa ngốc, cám ơn ta cái gì?” Diệp Ly cười nói: “Chỉ cần ngươi sống hạnh phúc, Tam ca cũng vui vẻ, thì tất cả đều tốt, không phải sao?” Hoa Thiên Hương gật đầu nói: “Đúng, tất cả đều đã qua. Sau này chúng ta cũng sẽ tốt hơn.”

“Khởi bẩm Vương phi, đội ngũ rước dâu đã tới.” Ngoài cửa, thị nữ bẩm báo.

Diệp Ly gật đầu cười nói: “Biết rồi, vào đi.” Đứng dậy lấy khăn long phượng trình tường đang đặt ở bên cạnh đích thân phủ lên cho Hoa Thiên Hương, ở bên cạnh, Hoa hoàng hậu cũng khăn lấy phủ lên cho Vô Ưu, ngoài cửa đã có Hỷ nương và các nha đầu vội vàng đi vào, cẩn thận dẫn hai tân nương đi ra cửa. Diệp Ly xoay người cười nói: “Xong rồi, chúng ta cũng phải chuẩn bị đi Từ gia dự tiệc thôi. Mau trở về thay quần áo.” Bởi vì quan hệ của Định Vương phủ và Từ gia, nên tiệc cưới này sẽ cùng đãi. Đợi đến sau khi tân nương ra cửa, thì tất cả tân khách sẽ cùng nhau đến Từ gia dự tiệc. Như vậy, cũng tránh cho làm khó mọi người. Dù sao, Định Vương phủ gả cô nương, mặc dù không phải là em gái ruột của Định Vương, nhưng vẫn là xuất giá từ Định Vương phủ, không ai dám không đi. Như thế chẳng phải Từ gia sẽ không có ai tới dự sao? Trực tiếp cùng đãi tiệc như bây giờ,

thì tất cả mọi người đều dễ dàng mà lại càng náo nhiệt hơn.

Đêm khuya, Từ phủ giăng đèn kết hoa, nhộn nhịp tấp nập, trong tiếng hô lớn "Đưa vào động phòng" của người chủ trì, hai đôi tân nhân vừa bái thiên địa cha mẹ xong bị vây quanh đưa vào động phòng. Sau đó, dạ tiệc bắt đầu, cả Từ phủ cũng càng trở nên sôi nổi. Trong đại sảnh ca múa mừng cảnh thái bình, mùi rượu tỏa bay bốn phía, ngay cả hai vị lão gia Từ gia luôn nghiêm trang nho nhã lúc bình thường cũng không khỏi uống nhiều thêm mấy ly, trên gương mặt nho nhã lại càng được điểm tô thêm mấy phần sắc màu. Hai vị Từ phu nhân dẫn Tần Tranh mang theo khuôn mặt đầy tươi cười vòng qua vòng lại tiếp đãi hết sức chu đáo bên tiệc của nữ quyến. Trong vườn ngoài đại sảnh bày đầy bàn tiệc rươu, những bàn này là chuẩn bị cho các tân khách có thân phận không đủ để ngồi trong đại sảnh. Mặc dù ngồi ở phía ngoài, nhưng phía ngoài cũng được trang bị đèn chiếu sáng như ban ngày. Mặc dù không thể thưởng thức ca múa bên trong, nhưng trên không trung lại bắn pháo hoa ngũ sắc rực rỡ xinh đẹp. Còn có Từ nhị công tử và Từ ngũ công tử của Từ gia đích thân tiếp khách, cho nên cũng không coi là chậm trễ.

Trong tiếng chúc mừng nhộn nhịp, trên một nóc nhà của Từ gia, hai bóng người ngồi gắn bó với nhau. Mái tóc màu trắng của nam tử phất phơ ở dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng bạc lấp lánh, ở trong gió lặng lẽ quấn quang mái tóc màu đen nhánh của cô gái. Diệp Ly ngồi ở bên người Mặc Tu Nghiêu, nhẹ nhàng gối đầu lên chân của hắn, đôi mắt khẽ nhắm hưởng thụ sự yên tĩnh trong tiếng ồn ào nhộn nhịp này.

Đôi mắt Mặc Tu Nghiêu dịu dàng như nước, giơ tay lên vuốt nhẹ gò má đang ửng đỏ của nàng, thấp giọng cười nói: "Bọn họ thành thân, A Ly vui đến thế sao?" Diệp Ly mở mắt, trong mắt còn mang theo ý cười thản nhiên. Lúc nãy ở dưới nàng uống hơi nhiều một chút, trên mặt cũng càng hồng nhuận hơn bình thường, trong mắt cũng càng

lưu chuyển thêm nhiều hơn mấy phần ý cười.

“Tam ca và Tứ ca thành thân, ta tất nhiên vui vẻ. Nhưng mà, ta vui vẻ nhất còn không phải vì điều này?”

Mặc Tu Nghiêu thân mật vén lọn tóc bên gò má của nàng ra sau tai, hỏi: “Vậy là điều gì?”

Diệp Ly cười nói: “Rốt cuộc chúng ta có thể thật vui vẻ sống cuộc sống của mình rồi, đúng không?”

Mặc Tu Nghiêu cười một tiếng, cúi đầu lấy trán của mình dán vào trán Diệp Ly, cười nói: “Đúng, chúng ta không cần đánh giặc, không cần minh tranh ám đấu nữa. Thế gian này, cũng không còn ai dám tới quấy rầy chúng ta nữa. Sau này, A Ly muốn sống những ngày như thế nào, thì chúng ta liền sống những ngày như thế đó.” Diệp Ly gật đầu, nói: “Không cần đánh giặc nữa rất tốt, lê dân bách tính rất đáng thương. Hiện tại thiên hạ thái bình rồi, cái gì chúng ta cũng không làm, ta cũng sẽ không cảm thấy áy náy.”

“Vô luận thiên hạ biến thành như thế nào, thì A Ly đều không cần áy náy.” Mặc Tu Nghiêu ôn nhu nói: “Thiên hạ không còn cô gái nào có thể làm tốt hơn A Ly nữa.”

Diệp Ly cười nói: “Nếu như thiên hạ vẫn đại loạn, ta lại bắt chàng bỏ mặc tất cả mà theo ta, thì trong lòng ta sẽ cảm tấy áy náy. Ừ… Đó là cố tình gây sự.” Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, nhẹ giọng cười nói: “A Ly có thể cố tình gây sự, vô luận A Ly muốn làm cái gì đều đúng, A Ly uống say sao?”

Tựa vào trong lòng Mặc Tu Nghiêu, Diệp Ly lắc đầu, hơi buồn ngủ mà nhắm hai mắt lại, “Như bây giờ rất tốt. Sau này còn có thể tốt hơn.”

Mặc Tu Nghiêu nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, “Cái gì rất tốt?”

Diệp Ly nói: “Như bây giờ rất tốt, sau này còn có thể… Thiên hạ thái bình, tứ hải thái bình. Chúng ta đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy, nhìn thấy chính là bách tính an cư lạc nghiệp……”

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Ta biết A Ly không thích đánh giặc, ta nhớ A Ly đã từng viết —— Đáng thương bạch cốt toàn cô mộ, tẫn vì tướng quân tìm chiến công.”

“Không phải nói chàng.”

“Hiểu, thiên hạ thái bình sao… Cái mục tiêu này liền giao cho Mặc Tiểu Bảo cố gắng đi. A Ly có chịu không?” Mặc Tu Nghiêu cúi đầu cười nói, một nụ hôn mềm nhẹ, tinh tế rơi xuống trên gương mặt yêu kiều ửng đỏ.

“Bùm! Bùm!”

Xa xa, mấy đóa pháo hoa khổng lồ nở rộ trên không trung, tỏa ra những tia sáng và đóa hoa tuyệt mỹ. Không biết từ lúc nào, Diệp Ly đã mở mắt, đôi mắt long lanh đầy dịu dàng ánh vào đôi mắt đang nhìn xuống của nam tử.

“Tu Nghiêu, ta yêu chàng……” Nhìn gương mặt tuấn mỹ, đôi mắt dịu dàng, tóc trắng như tuyết của nam tử trước mắt, Diệp Ly đột nhiên mở miệng nói. Mở miệng nói lời yêu cũng không khó, cái khó chính là cùng nắm tay sóng vai, đồng sinh cộng tử, sau khi có được thiên hạ vẫn yêu thương nhau như cũ.

Mặc Tu Nghiêu hơi sửng sốt, trong đôi mắt tuấn mỹ lóe lên sự sung sướng và thỏa mãn tràn đầy, “A Ly… A Ly, đời đời kiếp kiếp… Chỉ

yêu một mình nàng.” Cúi đầu, nhẹ nhàng đặt lên đôi môi đỏ thắm kia một nụ hôn. Diệp Ly vươn tay ôm lấy bả vai của hắn, “Đời đời kiếp kiếp… Yêu chàng. Nếu như không có ta… Chàng đã đăng cơ xưng Đế, khai sáng ra một thời đại thái bình thịnh thế từ lâu rồi.” Mặc Tu Nghiêu kiên trì không chịu đăng cơ, trong lòng Diệp Ly vẫn hiểu, trong đó hơn phân nửa cũng là vì mình. Bởi vì hắn biết mình vô tâm với cung đình, hơn nữa, cũng bởi vì lời hứa kiếp này duy nhất mà hắn đã hứa cho mình.

Mặc Tu Nghiêu thấp giọng mỉm cười, “A Ly, không có nàng, thì sao sẽ có Định Vương phủ thái bình thịnh thế?”

Trong bầu trời đêm, pháo hoa tuyệt mỹ vẫn không ngừng nở rộ, hai người ngồi sóng vai gắn bó, im lặng hưởng thụ phong cảnh rực rỡ tươi đẹp……

“Đợi đến khi Tiểu Bảo trưởng thành, Bản vương sẽ cùng A Ly đi khắp muôn sông nghìn núi, tiêu dao tự tại.”

“Chỉ cần cả nhà chúng ta ở bên nhau, thì ở nơi nào ta cũng đều cảm thấy tiêu dao tự tại.”

“Gặp được A Ly, là điều tốt đẹp nhất kiếp này của Mặc Tu Nghiêu.”

“Kiếp trước kiếp này, gặp được chàng cũng là điều hạnh phúc nhất của ta.”

Nếu có thể gặp nàng, dù phải nhận hết khổ sở, dù phải trải qua sinh tử nhiều lần, thì lại có sao?

Nếu có thể gặp chàng, dù phải xuyên qua thời không, trải qua thế sự, thì lại ngại gì?

“Bùm!”

Pháo hoa màu đỏ lửa nở rộ ra những đóa mẫu đơn tuyệt diễm trên không trung, biến ảo thành chữ viết khổng lồ: Trăm năm hảo hợp.

Kiếp này gặp người, chỉ nguyện trăm năm hảo hợp, cả đời tĩnh hảo.

……

Năm năm sau, Định Vương truyền ngôi cho Thế tử Định Vương phủ Mặc Ngự Thần, mang theo Vương phi đi mất. Từ đó, tiêu dao sơn thủy, không hỏi đến chuyện thiên hạ.

Mặc Ngự Thần kế vị Định Vương, lại một lần nữa cự tuyệt thỉnh cầu đăng cơ của chúng thần, chăm lo việc nước, thế lực dưới trướng Định Vương phủ ngày càng cường thịnh.

Mười ba năm sau, đệ đệ Mặc Ngự Phong của Định Vương vừa mới mười bốn tuổi được thụ phong Binh Mã Đại nguyên soái của Định Vương phủ, quét ngang Tây Lăng, Tây Lăng cúi đầu xưng thần; Định Vương Mặc Ngự Thần thân chinh phương Bắc, Bắc Nhung lui về vùng bình nguyên đầy băng tuyết ở cực Tây. Mặc gia quân binh lâm sông Vân Lan, Mặc Ngự Phong đích thân chiêu hàng Nam Sở, Hoàng đế Nam Sở thấy đại thế sở quy, tự nguyện quy phục Định Vương phủ. Từ đó, thiên hạ thái bình.

Mặc Ngự Thần ba mươi tuổi đăng cơ xưng Đế, định Quốc hiệu là “Ly”. Ba mươi tuổi, Mặc Ngự Thần ngồi ôm thiên hạ, từ đó, thiên hạ nhất thống, một trong những Hoàng triều thịnh thế cường đại nhất trong lịch sử được mở ra.***—— Chính văn hoàn ——***

Chương 435: Phiên ngoại 1: Nhật ký trưởng thành hóa đen của Tiểu Bảo

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Mặc Tiểu Bảo, tên thật là Mặc Ngự Thần, Thế tử Định Vương phủ. Nếu như muốn hỏi trên đời này người có bối cảnh cứng rắn nhất là ai? Thì đáp án của người trong khắp thiên hạ đều sẽ giống nhau —— Mặc Ngự Thần. Định Vương Mặc Tu Nghiêu hùng bá thiên hạ là cha của hắn, Định Vương phi Diệp Ly cũng danh chấn thiên hạ tay nắm Kỳ Lân tinh nhuệ nhất thiên hạ là mẹ của hắn. Đại nho một thời Thanh Vân tiên sinh đứng đầu thanh lưu trong thiên hạ là ông cố của hắn, Hồng Vũ tiên sinh và Hồng Ngạn tiên sinh là ông cậu của hắn, năm vị công tử Từ gia là cậu của hắn. Quan trọng nhất là, hắn được yêu thương và có địa vị độc nhất vô nhị ở Từ gia, cho dù sau này lại có thêm một đứa em trai và một đứa em gái nữa thì đến bây giờ cũng chưa từng bị dao động. Nhưng mà nếu như muốn hỏi trên đời này người có mệnh khổ nhất là ai? Thì Mặc Tiểu Thế tử sẽ nói cho ngươi biết —— cũng là Mặc Ngự Thần. Mà Mặc Tiểu Thế tử lại cho rằng sở dĩ mình sẽ có mệnh khổ như thế, tất cả đều là bởi vì hắn có một người cha luôn luôn có khả năng hãm hại con trai. Thế cho nên, hắn nằm mơ cũng muốn trở thành đứa con trai có khả năng hãm hại lại cha mình.

Mệnh khổ của Mặc Tiểu Bảo bắt đầu từ thời khắc khi hắn mới ra đời. Hắn vừa ra đời, có lẽ còn chưa ra đời thì cha hắn đã trách hắn quá

tham ăn khiến cho mẹ yêu dấu của hắn phải vất vả mà gầy đi. Lúc mới ra đời, cha hắn liền cho rằng hắn quá biết hành hạ người khiến cho mẹ của hắn phải chịu quá nhiều khổ cực. Ngay cả khi mới vừa ra đời, cha hắn cũng cho rằng mẹ quá quan tâm hắn nên ăn nhiều dấm, trong lòng còn u ám đặt cho hắn một cái nhũ danh khiến cho cả đời hắn cũng không ngẩng đầu lên được. Thế cho nên, sau khi trưởng thành, mỗi lần Mặc Tiểu Bảo nhớ lại đều cảm thấy của thời thơ ấu của mình chính là một cái tủ để chén bát thật lớn, bên trong bày đầy chén, bát, đũa, muỗng.

Mẹ từng an ủi hắn, cái tên Tiểu Bảo này rất đáng yêu, rất dễ thương. Mặc Tiểu Bảo rất đồng ý, trước khi hắn mười tuổi thì vẫn cảm thấy cái tên này rất đáng yêu, rất dễ thương, cho nên bạn nhỏ Mặc Tiểu Bảo cũng thuận tiện học được một chiêu giả bộ đáng yêu thuần thục. Nhưng sau khi hắn lớn hơn một chút thì liền phát hiện, kỳ thậy lời an ủi của mẹ hắn chỉ là một lời nói dối thiện ý mà thôi. Khi nhũ danh của hắn bị lưu truyền khắp cả Mặc gia quân, hơn nữa từ từ có xu hướng lan truyền ra ngoài, thì rốt cuộc hắn đã hiểu rõ dụng tâm hiểm ác của cha hắn.

Cuộc sống của Mặc Tiểu Bảo trước khi mười tuổi dù tràn đầy đấu trí so dũng khí với cha hắn, nhưng nói tóm lại vẫn xem như vui vẻ thoải mái. Nhưng những ngày an nhàn của hắn sau ngày sinh nhật tròn một tuổi của em trai và em gái hắn liền tuyên bố kết thúc. Ngày kế tiếp sau sinh nhật tròn một tuổi của các em hắn, hắn liền bị cấm túc trong ba tháng. Ba tháng sau, khi hắn thật vất vả mới bò ra khỏi tiểu viện của mình và cho là mình có thể sẽ được giải cấm, thì hắn liền bị quăng vào trong thư phòng lớn của cha hắn và nhận được một bảng thời gian biểu dày đặc có thể nói là gần như phát điên. Từ đó bắt đầu kiếp sống khổ nạn dậy sớm hơn gà, ngủ trễ hơn chó, làm nhiều hơn trâu, ăn còn tệ hơn ở.

Có điều Mặc Tiểu Bảo là một người có chí lớn, cho nên hắn biết cái

gì gọi là nếm trải qua khổ đau mới là người trên người, cái gì gọi là người đứng trên đỉnh thì làm việc lớn. Cho nên sau hơn một năm rèn luyện chăm chỉ, Mặc Tiểu Bảo mới vừa mười hai tuổi và Tần Liệt đã mười lăm tuổi liền bị quăng vào Kỳ Lân rèn luyện.

Kỳ Lân là lá bài chủ chốt tinh nhuệ nhất của Mặc gia quân, theo lý thuyết, tuổi như Mặc Tiểu Bảo sẽ không nhận, lúc trước Tần Liệt cũng bởi vì tuổi quá nhỏ mà bị từ chối ở ngoài cửa. Nhưng sau khi Mặc Tiểu Bảo một thân một mình thuận lợi vượt qua kỳ thi tuyển huấn luyện trong ao đầm rừng cây của Kỳ Lân, rồi dùng hết các loại thủ đoạn đoán ra được bảy thành viên Kỳ Lân thì cuối cùng cũng gõ được cửa chính của Kỳ Lân. Dùng lời nói của Đại thống lĩnh Kỳ Lân Tần Phong lúc ấy là: “Thủ đoạn hạng ba, thực lực hạng hai, hiệu quả cao nhất.” Mặc Tiểu Bảo trở thành thành viên nhỏ tuổi nhất trong lịch sử Kỳ Lân.

Kỳ Lân, người ngoài đều cho rằng là thần bí cao quý lạnh lùng, nhưng với những người đã thực sự trở thành thành viên của nó, thì lại là thân thiết hòa khí giống như người một nhà. Dù sao cũng không ai muốn bày ra một gương mặt lạnh đối diện với người khác mỗi ngày. Cho nên, vấn đề đầu tiên mà Mặc Tiểu Bảo gặp phải sau khi đến Kỳ Lân chính là —— Biệt hiệu.

Từng thành viên chính thức của Kỳ Lân đều phải có một biệt danh mà mình thích và các chiến hữu nhận định.

Mặc Tiểu Bảo và Tần Liệt được xếp vào cùng một tổ, một tổ có tổng cộng tám người. Về phần biệt hiệu thì lại càng lung tung cái gì cần có đều có. Có tên Tuyết Lang, Mãnh Hổ,…, cũng có tên Liệp Ưng, Ô Nha (*quạ đen*),…, còn có tên gì mà Lang Đầu, Thiết Chùy,…. Mặc Tiểu Bảo lập tức quyết định đặt cho mình một biệt hiệu cao quý, chí hướng rộng lớn và đặc biệt và đẳng cấp cao. Trong tương lai hắn chính là nhân vật danh chấn thiên hạ, nên tất nhiên biệt hiệu cũng

không thể qua loa.

Ngay tại lúc Mặc Tiểu Bảo đang nỗ lực suy nghĩ, vắt óc tìm kiếm biệt hiệu ở một bên, thì Tần Liệt chờ ở bên cạnh đã sớm không nhịn được cau mày nói: "Ngươi còn cần khác biệt hiệu khác nữa ư? Không phải mệnh tốt của ngươi đã truyền khắp thiên hạ từ lâu rồi sao? Dù ngươi có tự đặt cho mình biệt hiệu hay hơn cỡ nào thì cũng không lấn át được cái vốn có đâu."

Mặc Tiểu Bảo nháy mắt, "Ta có ư? Chẳng lẽ liền gọi là Thế tử? Cái này không được ah, có cảm giác giống như đang khoe khoang: Cha ta rất có quyền thế ấy?"

Tần Liệt liếc mắt, nhàn nhạt phun ra hai chữ, "Tiểu Bảo."

Nụ cười trên mặt Mặc Tiểu Bảo lập tức cứng ngắc, hận không được lập tức nhảy qua cắn Tần Liệt một cái, "Tần Liệt, ngươi là tên phản đồ!" Tần Liệt "Hừ" khẽ một tiếng, nói: "Ngươi cho rằng bọn họ không biết sao? Sao ta lại không biết khi nào thì Thế tử điện hạ của Định Vương phủ có thêm bệnh bịt tay trộm chuông rồi? Hay là người nào đó đã quên mình đã đứng trước đại quân Mặc gia quân cất cao giọng tuyên bố tên của mình?"

Hành động dũng cảm làm trò đứng trước thiên quân vạn mã lớn tiếng hô to "Tên ta là Mặc Tiểu Bảo" của Mặc Tiểu Thế tử đã dương danh khắp tam quân. Nếu Thế tử điện hạ yêu thích cái nhũ danh này như thế, thì tất nhiên các tướng sĩ Mặc gia quân cũng sẽ nhận định cái tên vô cùng đáng yêu này, hơn nữa nghe nói còn là Vương gia ban cho. Mặc dù bất chợt cũng có người lương tâm xuất hiện cảm thấy cái tên này ảnh hưởng xấu đến hình tượng huy hoàng cao lớn uy vũ của Thế tử điện hạ, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo tươi cười mềm mại đáng yêu của Tiểu Thế tử, rốt cuộc vẫn phải phải khâm phục Định Vương điện hạ thật sự quá anh minh cơ trí.

Thế cho nên, cho đến rất nhiều năm sau Mặc Tiểu Bảo không thể không hối hận thật sâu vì hành động đã dựa vào bộ dáng đáng yêu của mình để lừa gạt mọi người và gây chuyện thị phi hồi còn nhỏ.

Mặc Tiểu Bảo hơi tuyệt vọng nhìn qua các đồng đội của mình, các đồng đội cười to thần sắc tràn đầy đồng ý cho thấy Tần Liệt nói không sai. Vốn Kỳ Lân có khả năng khép kín hơn nếu so với các đội quân khác một chút, nhưng tin tức của Kỳ Lân lại tuyệt đối không bế tắc. Mà quan trọng hơn là, hôm nay Kỳ Lân có một bộ phận rất lớn đều là mới gia nhập trong hai năm qua, trong đó lại có không ít người từng tận mắt nhìn thấy hành động dũng cảm của Tiểu Thế tử.

“Tiểu Bảo rất tốt, rất phù hợp hình tượng của Tiểu Bảo. Liền kêu Tiểu Bảo đi!” Tổ trưởng lên tiếng hưởng ứng đầu tiên. Cơ hội có thể chỉnh Thế tử điện hạ đời này có khả năng chỉ có một lần này thôi, nên phải tận dụng. Mặc dù điều này rất có thể chính là nguyên nhân khiến cho nửa đời sau của hắn bị người nào đó nô dịch và chỉnh thê thảm không ngừng.

Cho nên, dưới tình huống bảy so với một, Mặc Tiểu Bảo chấm dứt với số phiếu ít hơn bị ép buộc lại phải đón nhận cái tên Tiểu Bảo này một lần nữa. Bởi vì tạm thời phục vụ trong Kỳ Lân, nên nội bộ Kỳ Lân liền gọi vui là ” Tiểu Bảo Kỳ Lân “, ” Bảo Bảo Kỳ Lân “,……

Sự đả kích trong vấn đề tên gọi đã suýt chút nữa khiến cho Mặc Tiểu Bảo không gượng dậy nổi, không còn cảm giác vui sướng đầy hùng tâm tráng chí khi mới vừa tiến vào Kỳ Lân nữa. Không phải là Mặc Tiểu Bảo không muốn làm ra một chuyện lớn, mà là chỉ cần vừa nghĩ tới sau khi mình công thành danh toại, nghe được vô số người cất cao giọng kêu “Tiểu Bảo xx!”, “Tiểu Bảo xxxx!”, “Tiểu Bảo xxx…”, thì hắn chỉ có một loại kích động muốn trốn lên vùng núi hoang sơ dã lĩnh để sống đến cuối đời. Cho nên, sau khi rút kinh nghiệm xương máu, rốt cuộc Mặc Tiểu Bảo lại xác định lại cuộc sống của mình một

lần nữa. Hắn phải đen! Quang minh chính đại, danh dương vạn dặm, uy chấn thiên hạ gì gì đó rõ ràng không dính với hắn một xu. Hắn muốn núp trong bóng tối đâm người, bôi đen, tính kế người khác, hắn muốn trong giang hồ không có tên của hắn, nhưng tuyệt đối sẽ có truyền thuyết của hắn! Hắn muốn dùng cách của mình để tẩy sạch sẽ cái nhũ danh không sáng rọi này! Bị đả kích hai ba lần liên tiếp, rốt cuộc đã khiến cho Mặc Tiểu Bảo bên ngoài mềm mại đáng yêu bên trong đen như mực hóa đen hoàn toàn.

“Tiểu Bảo!”

“……”

“Mặc Tiểu Bảo……”

“……”

“Bảo Bảo Kỳ Lân?”

“Sưu ——” Một mũi tên phá không bay tới, cắm thẳng vào giữa hai chân tổ trưởng đang lười biếng ngồi dưới đất, khoảng bộ phận nhạy cảm chỉ có một phân. Tiểu Thế tử nào đó mang theo sắc mặt âm trầm ung dung đi tới, bình tĩnh nhặt tên lên, “Xin lỗi, tổ trưởng. Tay run nên bắn lệch. Ta lại luyện thêm hai mươi lần nữa!”

Tổ trưởng nào đó lặng lẽ co hai chân lại, không nhịn được run run rơi lệ đầy mặt: Ni mã, bắn lệch mà chỉ lệch một phân, vậy nếu không bắn lệch rốt cuộc ngươi nhắm bắn vào chỗ nào a a a?

“Tiểu Bảo ca ca!”

“……”

“Tiểu Bảo ca, Tâm nhi đã đồng ý trưởng thành sẽ gả cho đệ!” Bánh Bao nhỏ mềm ngốc manh nào đó vui mừng vọt vào thư phòng, nhất thời vui sướng đắc ý, đã gọi ra tên hồi còn nhỏ.

“……” Thần sắc của thiếu niên sau án thư lãnh đạm liếc hắn ta một cái, im lặng không nói.

“Ha ha ha, rốt cuộc Tâm nhi đã đồng ý gả cho đệ, đệ muốn đi nói cho cha mẹ của đệ biết, đệ phải đi chuẩn bị sính lễ!” Lãnh Tiểu Ngốc vui mừng khoa tay múa chân.

“Chết tâm đi, bán hết cả nhà đệ cũng không cưới nổi muội muội của ta.” Thiếu niên đả kích không lưu tình.

“Mới không! Định Vương phi nhất định sẽ đồng ý! Hừ hừ!” Bị đả kích, nhưng Lãnh Tiểu Ngốc vẫn vui sướng không giảm, “Mặc Tiểu Bảo, ghen tỵ với muội phu tương lai là không đúng!”

Nhìn Lãnh Tiểu Ngốc chạy đi như điên, thần sắc thiếu niên trở nên dữ tợn, “Người đâu, đi nói cho Từ Tri Duệ, biểu ca ta không kỳ thị họ hàng gần thành thân, tin tưởng sự ưu tú của Từ gia có thể bù đắp cho thiếu sót nho nhỏ này. Mặt khác… Lại đi nói cho Tiểu Công chúa, dẫn theo kẻ ngốc ra cửa rất mất thể diện.”

Ngày hôm sau, Tiểu công tử Lãnh gia vừa mới mười ba tuổi liền thất tình, bởi vì Công chúa Tâm nhi mới vừa bốn tuổi tỏ vẻ nàng càng muốn gả cho Tri Duệ biểu ca hơn.

“Tiểu Bảo ơi, giúp thúc một việc được không?” Phượng Tam công tử cười híp mắt kéo Thế tử Định Vương phủ, một bộ dáng quan hệ của hai ta thật tốt, cháu không giúp thúc thì rất không được.

Mặc Tiểu Bảo bình tĩnh cúi đầu, một tia sáng sắc bén chợt lóe lên,

“Chuyện gì?”

Phượng Tam công tử cẩn thận lấy một cái hộp tinh xảo ra đưa cho hắn, “Giúp thúc đưa cái này cho… Cháu cũng biết đó.”

“Tại sao thúc không tự đưa?” Mặc Tiểu Bảo mở ra nhìn, bên trong là một cây trâm Phượng mỹ lệ tinh xảo.

Phượng Tam công tử bất đắc dĩ than thở, “Nàng ấy không chịu gặp thúc, Phụ vương của cháu nói ngày ngày thúc không làm chính sự, nên tháng này không cho phép ra thành. Tiểu Bảo, giúp thúc chuyện này đi, không phải hôm nay cháu muốn ra thành thăm Thanh Vân tiên sinh sao? Cái này… Cái này tặng cho cháu, thế nào?” Phượng Tam công tử đau lòng lấy ra hai viên minh châu sáng chói đưa đến trước mặt Mặc Tiểu Bảo.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Mặc Tiểu Bảo bình tĩnh gật đầu đồng ý.

Nhìn Phượng Tam công tử vui mừng xoay người rời đi, Mặc Tiểu Bảo quay đầu lại vung tay ném cái hộp cho thị vệ ở phía sau, “Đưa cái này qua cho Dương phu nhân.” Nhưng suy nghĩ một chút, Mặc Tiểu Bảo lại nói: “Thôi, vẫn để ta tự mình đưa qua đi. Phượng Tam cũng thật sơ ý, tặng đồ cũng không biết để lại thư, khó trách người ta chướng mắt thúc ấy.”

Một tháng sau, Phượng Tam công tử ra khỏi thành cầu kiến người nào đó. Lần này đừng nói gặp được người, ngay cả cửa cũng không vào được. Mà Phượng Tam công tử vĩnh viễn cũng sẽ không biết rốt cuộc là vì sao.

Chương 436: Phiên ngoại 2: Khuynh Vân Ca (1)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Từ nhỏ Vân Ca lớn lên ở trong núi với cha, mẹ qua đời quá sớm khiến cho nàng không có ấn tượng quá lớn với mẹ, trong trí nhớ chỉ có một phần mộ tràn đầy cỏ xanh và hoa tươi, cha thường xuyên dẫn nàng đến trước mộ phần nói chuyện với mẹ.

Vân Ca đã cho là cuộc sống vẫn sẽ cứ tiếp tục như vậy, cho đến một ngày cha qua đời. Trước khi cha qua đời đã chuẩn bị hết tất cả chuyện hậu sự của mình, Vân Ca chỉ phải làm một việc chính là khóc lớn một trận sau đó đưa cha đến chôn bên cạnh mộ phần của mẹ, rồi nhận ra cõi đời này không có ai có thể vĩnh viễn ở bên cạnh mình. Ngay cả chuyện tương lai của mình cha cũng đã tính toán chu toàn. Cho nên Vân Ca cũng yên tâm chờ người tới đón mình như cha đã nói. Chỉ là không nghĩ tới, một lần chờ này lại phải chờ suốt ba năm.

Mặc dù qua ba năm cũng không đợi được người tới đón mình như cha đã nói, nhưng Vân Ca cũng không nóng ruột. Mười mấy năm qua nàng vẫn sống như vậy, cho dù sau này có tiếp tục sống như vậy thì cũng không có gì tệ. Nàng biết săn thú, biết hái thuốc, biết trồng thảo dược biết làm các loại thuốc viên để cầm xuống núi đổi lấy đồ mình cần. Chỉ là có một thời gian Vân Ca bắt đầu thích leo lên vách núi cao để nhìn khói bếp trong thôn xóm ở gần dưới chân núi, có đôi khi trong lòng sẽ có một loại cảm giác là lạ đang chảy qua. Vân Ca không biết, đó là tịch mịch.

Cho đến một ngày, Vân Ca lên núi hái thuốc như thường ngày, sau đó nghe được tiếng nhạc du dương loáng thoáng truyền đến từ trong núi, Vân Ca biết, đó là tiếng đàn. Nàng cũng có một cây đàn ngọc, trước kia thường xuyên thấy cha đàn, sau khi cha qua đời dần dần cũng không có ai động đến. Người này đàn thật hay, còn hay hơn cả cha đàn nữa. Vân Ca hơi vui mừng chạy đến nơi tiếng đàn phát ra, muốn nhìn xem người đánh đàn trông như thế nào.

Tìm một lúc lâu, rốt cuộc Vân Ca mới phát hiện tiếng đàn truyền đến từ phía sau vách núi. Cho nên nàng thi triển khinh công leo lên vách núi, đứng trên vách núi nhìn xuống mới phát hiện không biết lúc nào trong sơn cốc phía dưới lại có thêm một ngôi nhà không nhỏ, trong căn phòng bên cạnh bờ suối có một nam tử mặc áo trắng đang ngồi đánh đàn. Khi còn bé nàng vẫn luôn chơi đùa ở đây, rõ ràng không có phòng ốc cũng không có nhà của ai cả mà?

Chỉ thấy nam tử kia mặc một bộ áo trắng như tuyết, tóc dài đen nhánh được tùy ý búi lên ở phía sau, mặc dù chỉ thấy một bên sườn mặt, nhưng Vân Ca thề đây là người tuấn mỹ nhất mà nàng nhìn thấy. Giống như là… Thần tiên trên trời vậy! Suy nghĩ một lúc lâu, Vân Ca mới từ từ nghĩ ra được một câu miêu tả về nam tử trong sơn cốc đó —— tuấn mỹ như thần tiên trên trời vậy.

Trong sơn cốc cũng không phải chỉ có một mình nam tử tuấn mỹ như thần tiên kia, còn có mấy người khác có bề ngoài rất xấu nữa.

“Những người xấu xí kia không giống người nhà của thần tiên chút nào!” Vân Ca ngồi trên vách núi nghe tiếng đàn du dương có chút rầu rĩ tức giận nghĩ tới. Người kia giống thần tiên thì sao lại phải ở cùng với mấy người xấu xí kia chứ? Nếu như có thể chơi đùa với nàng thì thật tốt. Những người xấu xí kia luôn không cho phép huynh ấy làm cái này không cho phép huynh ấy làm cái kia, nếu là nàng thì nhất

định sẽ không như vậy.

Vân Ca ngồi ở trên vách núi suốt hai ngày, nhìn nam tử áo trắng như thần tiên kia thỉnh thoảng đánh đàn, thỉnh thoảng ngồi bên bờ suối đọc sách, có đôi khi cái gì cũng không làm mà chỉ ngồi bên bờ suối xuất thần. Rốt cuộc tìm một cơ hội, Vân Ca thừa dịp những người xấu xí kia không có ở đây trực tiếp nhảy từ trên vách núi xuống trước mặt huynh ấy.

Thấy thiếu nữ từ trên trời giáng xuống, nam tử áo trắng lại không kinh ngạc, mà chỉ mỉm cười.

“Huynh thật tuấn mỹ.” Lần đầu tiên Vân Ca được nhìn thấy gương mặt thật của nam tử áo trắng, quả nhiên… Còn tuấn mỹ hơn trong tưởng tượng của nàng nữa. Nam tử áo trắng cười khẽ, nhẹ giọng nói: “Muội cũng rất xinh đẹp, sao muội lại ở đây?”

Không biết tại sao, Vân Ca cảm thấy mặt hơi nóng. Mặc dù lễ nghi mà nàng biết đến không nhiều lắm, nhưng ở trước mặt nam tử này khen ngợi huynh ấy tuấn mỹ hơn phân nửa là có chút không quá lễ phép. Vân Ca vặn ngón tay nháy nháy mắt hơi luống cuống nhìn nam tử áo trắng trước mắt.

Dường như cảm thấy thiếu nữ trước mắt đang khẩn trương luống cuống, nam tử áo trắng hơi mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Nơi này rất nguy hiểm, sao cô nương lại chạy đến đây một mình?”

Nguy hiểm? Vân Ca hơi mờ mịt nhìn bốn phía một lượt, nàng sống trong ngọn núi này từ nhỏ đến lớn, cha cũng chưa từng nói với nàng nơi này có nguy hiểm nha. Nhìn bộ dáng hơi mờ mịt của nàng, nam tử áo trắng cười một tiếng nói: “Đúng rồi, cô nương có thể nhảy từ vách đá dựng đứng cao như thế này xuống đây, chắc là võ công không tầm thường. Nhưng mà, trên đời này có rất nhiều nguy hiểm

cũng không phải võ công có thể giải quyết được, con gái vẫn không nên chạy lung tung mới tốt.”

“A… Ta biết rồi, cha ta cũng từng nói như vậy. Huynh thật là một người tốt.” Vân Ca vui mừng cười nói.

Nam tử áo trắng nhìn nụ cười thuần khiết không có một tia tạp chất của thiếu nữ trước mắt hơi kinh ngạc, đáy mắt hiện lên một tia cổ quái.

Vân Ca đứng bên cạnh huynh ấy, hơi rầu rĩ không vui nói: “Ta nghe thấy tiếng đàn của huynh ở đây, nên mới muốn tới đây xem thử. Đã lâu không có ai nói chuyện với ta, ta ở đây một lát rồi đi liền được không?”

Nam tử áo trắng mỉm cười lắc lắc đầu nói: “Nơi này rất nguy hiểm.”

Vân Ca nháy nháy mắt nói: “Ta biết, những người xấu kia có đúng không? Ta đánh ngã bọn chúng giúp huynh được không?”

“Không được, quá nguy hiểm.” Nam tử áo trắng nhẹ giọng từ chối.

“Võ công của ta rất tốt, đánh thắng được bọn chúng.” Vân Ca hơi nóng vội chứng minh.

Nam tử áo trắng vẫn lắc đầu, nói: “Bọn chúng có rất nhiều người, hơn nữa cho dù muội có đánh ngã bọn chúng, thì cũng không có cách nào dẫn ta ra ngoài.” Ánh mắt Vân Ca sáng lên, vui mừng nói: “Nếu như ta chỉ dẫn mỗi huynh ra ngoài thì sao?”

Nam tử áo trắng mỉm cười nhíu mày, nhìn thoáng qua vách đá dựng đứng ở gần đó. Vân Ca vội vàng khoát tay nói: “Không phải, ta còn biết một con đường khác. Khi còn bé ta thường chơi đùa ở đây, chắc

chắn có thể đi ra ngoài. Huynh tin tưởng ta được không?”

Nhìn thấy sự khẩn cầu trong mắt thiếu nữ, nam tử áo trắng đột nhiên cúi đầu nở nụ cười, trong một thoáng ấm áp làm người ta say mê như cả vùng đất hồi xuân, Vân Ca không khỏi ngẩn ngơ. Phục hồi tinh thần lại, hơi ảo não giơ tay lên tự vỗ vào đầu mình, sao nàng lại cảm thấy nam tử giống như thần tiên trước mắt này thật thơm ngon, muốn cắn một miếng đây? Nhất định là đã quá lâu nàng chưa tiếp xúc với người khác rồi.

“Được, ta tin tưởng muội. Làm phiền cô nương rồi. Tại hạ là Từ Thanh Trần, xin hỏi phương danh của cô nương?” Nam tử áo trắng mỉm cười hỏi.

“Từ Thanh Trần? Tên của huynh thật hay, tên ta là Trầm Vân Ca.” Ánh mắt Vân Ca sáng lên, cười híp mắt nói.

Tên hay sao? Nam tử áo trắng, đôi lông mày anh tuấn của công tử Thanh Trần danh chấn thiên hạ chau lên, cười khẽ một tiếng.

Vân Ca lấy từ trong lồng ngực ra một viên thuốc ý bảo Từ Thanh Trần uống vào, mặc dù không biết tiểu cô nương trước mắt tính làm sao mang mình ra ngoài, nhưng lần đầu tiên trong đời công tử Thanh Trần lại giao an nguy của mình cho một tiểu cô nương mới quen biết lần đầu và thoạt nhìn không có chút tâm cơ nào. Sau khi uống viên thuốc vào, trước mắt rất nhanh liền bị bao phủ trong bóng tối. Đến cuối cùng khi cảm giác được một tia lạnh như băng quỷ dị, thì công tử Thanh Trần vẫn cảm thấy mình cũng không hối hận. Có lẽ là bởi vì… Đôi mắt sáng rỡ như sao tiểu cô nương này. Lần đầu tiên công tử Thanh Trần lại… Tùy hứng giao tính mạng cho một người vừa mới vừa quen như thế.

Lúc tỉnh lại một lần nữa, công tử Thanh Trần không khỏi cười khổ.

Làm người quả nhiên không thể quá tùy hứng quá mạo hiểm rồi, ít nhất… Hắn nên lên tiếng hỏi tiểu cô nương kia rốt cuộc tính làm sao mang mình ra ngoài mới đúng.

Cả người ướt nhẹp làm cho người ta khó chịu không nói, ngực và đầu vai truyền đến sự đau đớn khiến cho hơn phân nửa cơ thể của hắn hầu như không thể nhúc nhích. Xưa nay được gọi là công tử thần tiên, lần đầu tiên trong đời Đại công tử Từ gia chật vật đến như vậy.

“Hu hu, Từ Thanh Trần, huynh không sao chứ?” Phía sau vang lên tiếng nói còn hơi xa lạ, Từ Thanh Trần hơi khó khăn nghiêng đầu, liền nhìn thấy một tiểu cô nương cũng ướt nhẹp cả người đang mang theo vẻ mặt xấu hổ nhìn mình, trong đôi mắt to sáng rỡ tràn đầy nước mắt trong suốt. Ho khẽ một tiếng, Từ Thanh Trần lắc đầu miễn cưỡng cười nói: “Ta không sao, chúng ta đã đi ra. Muội… Muội mang ta ra ngoài từ dưới cái đầm nước kia ư?”

“Ừ, thật xin lỗi… Cũng tại ta quá không cẩn thận, hại huynh bị đụng phải.” Vân Ca giương mắt nhìn Từ Thanh Trần, áy náy nói.

Từ Thanh Trần hơi mỉm cười, lắc đầu. Thân hình của tiểu cô nương này nhỏ nhắn, muốn mang một nam tử trưởng thành có thân hình cao hơn mình rất nhiều ra từ đáy nước, đã phải tốn bao nhiêu khí lực thì cho dù Từ Thanh Trần không trải qua nhưng cũng có thể tưởng tượng ra được. So với như vậy, thì chút vết thương không cẩn thận bị đụng này thật sự không đáng giá nhắc tới. Nhưng mà… Thật rất đau ah. Công tử Thanh Trần không phải là người tập võ, cả đời cũng rất ít khi bị thương, bị thương nặng như vậy lại càng lần đầu tiên trong đời, không khỏi cũng đau đến mặt mày tái nhợt.

Thấy huynh ấy đau đến như vậy, Vân Ca cũng không khỏi bị dọa đến mặt trắng bệch, vội vàng lấy một bình thuốc nhỏ đổ ra một viên thuốc

rồi nhét vào trong miệng huynh ấy, “Huynh đừng sợ… Ta sẽ trị lành cho huynh. Rất nhanh, rất nhanh liền không sao.” Nói xong, cũng không quản thần sắc của Từ Thanh Trần, trực tiếp một phát ôm lấy công tử Thanh Trần còn cao hơn mình chạy nhanh về hướng nhà mình.

Lần đầu tiên trong đời được hưởng thụ đến đãi ngộ như vậy, cho dù là công tử Thanh Trần luôn bình tĩnh ung dung núi Thái Sơn sụp đổ ngay trước mặt mà cũng không biến sắc cũng không nhịn được thần sắc co quắp. Nhưng trên người truyền đến sự đau đớn lại rõ ràng nhắc nhở hắn trừ phi hắn tính vẫn nằm ở đây, nếu không chỉ có thể chấp nhận tình trạng hiện tại.

Nhà của Vân Ca nằm trong một sơn cốc bí ẩn sâu trong dãy núi, Từ Thanh Trần chỉ nhìn sơ qua một cái lúc vào cốc liền biết cửa cốc này có bố trí một vài trận pháp rất cao siêu, không phải là người tinh thông trận pháp thì trên căn bản sẽ rất khó tìm tới đây được. Khi biết từ sau khi cha qua đời vào ba năm trước tiểu cô nương vẫn luôn sống một mình trong sơn cốc, nhìn bộ dáng vui vẻ nhìn mình đầy lấp lánh của tiểu cô nương, trong lòng công tử Thanh Trần không khỏi khẽ thở dài. Cả đời công tử Thanh Trần đã gặp qua vô số người, nhưng tiểu cô nương hồn nhiên ngây thơ như vậy vẫn mới thấy lần đầu tiên. Thật sự rất khó hiểu, làm sao mà cha của Vân Ca lại yên tâm để lại một mình con gái còn nhỏ lại ngây thơ như thế trong núi sâu này. Mặc dù võ công của Vân Ca khá tốt, nhưng trên đời này võ công không thể quyết định tất cả. So với võ công cao, thì lòng người hiểm ác mới càng nguy hiểm hơn.

Vân Ca là một cô nương rất đơn thuần, giống như chim non mới nở theo bản năng tin tưởng người đầu tiên mà mình nhìn thấy. Sau khi cha qua đời, công tử Thanh Trần là người đầu tiên tiếp xúc gần với Vân Ca, cho nên đương nhiên công tử Thanh Trần cũng trở thành người mà Vân Ca tin tưởng nhất. Vì thế, sau khi biết được sự sắp

xếp của cha Vân Ca, công tử Thanh Trần gần như không phí bất kỳ khí lực nào đã thuyết phục được tiểu cô nương đi theo mình rời khỏi sơn cốc, sau khi xác định Mộc gia không có ý định chăm sóc Vân Ca, thì lại càng đương nhiên dẫn tiểu cô nương về Ly thành.

“Từ Thanh Trần……” Ly thành phồn hoa khiến cho Vân Ca hơi lúng túng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn tràn đầy bất an và lo lắng, mà khi đã nhìn thấy Từ phủ ở xa xa thì lại càng làm cho nàng ngừng chân không dám bước tiếp. Mặc dù Từ Thanh Trần nói sau này Từ gia chính là nhà của nàng, nhưng cho dù Vân Ca không hiểu sự đời nhưng vẫn hiểu rằng, Từ gia là nhà của Từ Thanh Trần cũng không phải là nhà mình. Nàng… Đã không có nhà.

“Đừng sợ, mọi người trong nhà chúng ta rất tốt, cũng sẽ thích muội, tựa như Ly nhi vậy. Không phải muội cũng rất thích muội ấy sao?” Công tử Thanh Trần nhẹ giọng an ủi.

“Ly nhi tỷ tỷ?” Nhắc tới Ly nhi tỷ tỷ, ánh mắt Vân Ca không khỏi sáng lên, Ly nhi tỷ tỷ là người người bạn tốt đầu tiên trừ Từ Thanh Trần ra, hơn nữa Ly nhi tỷ tỷ thật xinh đẹp thật dịu dàng. Đoạn đường đi lên phía Bắc này, nàng cũng nghe rất nhiều người nói Ly nhi tỷ tỷ là cô gái xuất sắc nhất trên đời này nhất, không chỉ xinh đẹp, võ công tốt, mà còn có thể mang binh đánh giặc. Đáng tiếc Ly nhi tỷ tỷ đi đánh giặc rồi nàng không thể đi theo để thêm phiền toái.

Từ Thanh Trần gật đầu cười nói: “Đúng, Ly nhi là biểu muội của huynh, chúng ta cũng là người một nhà. Chẳng lẽ Vân Ca không thích Từ phủ sao? Vậy cũng có thể ở Định Vương phủ, nhưng mà bây giờ Định Vương phủ không có ai, một mình Vân Ca ở……”

“Không, không cần, muội… Sẽ ở Từ phủ.” Vân Ca vội vàng lắc đầu nói.

Khóe môi công tử Thanh Trần câu lên một nụ cười thản nhiên, “Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi, mọi người đã tới đón chúng ta rồi.”

Công tử Thanh Trần vượt qua kiếp nạn trở về, hơn nữa còn mang về một cô nương xinh đẹp. Đã nhận được tin tức trước, trên dưới Từ gia huy động tất cả mọi người ra cửa nghênh đón. Vừa nhìn thấy hai người xuất hiện, hầu như ánh mắt của mọi người đều bị thiếu nữ áo vàng xinh đẹp mỹ lệ bên cạnh công tử Thanh Trần hấp dẫn. Từ đại phu nhân lại càng liên tục khen ngợi, vui mừng tiến lên nắm tay Vân Ca vừa đánh giá tỉ mỉ, vừa cười hỏi, “Tiểu cô nương chính là Vân Ca sao? Đi đường có mệt không?”

Bị phu nhân mới nhìn qua ôn hòa lại quý khí trước mắt này nắm tay thân thiết, Vân Ca hơi lúng túng nhưng vẫn gật đầu nói: “Dạ, con là Trầm Vân Ca. Con….”

“Đây là mẹ và Nhị thẩm của huynh, Vân Ca gọi bá mẫu là được rồi.” Bên cạnh, Từ Thanh Trần mỉm cười nói.

“Bá mẫu… Chào bá mẫu ạ.” Vân ca nhẹ giọng kêu.

“Tốt, bé ngoan.” Từ đại phu nhân gật đầu liên tục, ánh mắt nhìn thiếu nữ trước mắt có thể nói là hài lòng vô cùng. Đây cũng là lần đầu tiên con trai tự mình dẫn cô nương về, hơn nữa vừa nhìn cũng biết đó là một cô nương tốt vừa ngoan ngoan lại khôn khéo. Ngay cả trong thư cháu gái cũng khen ngợi liên tục, Từ đại phu nhân cũng rất tin tưởng ánh mắt của Diệp Ly.

Nhìn gương mặt Vân Ca ửng đỏ bộ dáng luống cuống, Tần Tranh ở bên cạnh che miệng cười nói: “Bá mẫu, mẹ, chúng ta vẫn nên vào trước đi. Vân Ca muội muội đi đường xa nói vậy cũng đã mệt mỏi rồi. Vân Ca muội muội, tỷ tên là Tần Tranh, muội cứ gọi tỷ là Tranh nhi tỷ tỷ là được, Ly nhi có nhắc tới tỷ không?”

Vân Ca vội vàng gật đầu, “Ly nhi tỷ tỷ nói Tranh nhi tỷ tỷ là người tốt, cám ơn Tranh nhi tỷ tỷ, Vân Ca không mệt, võ công của muội rất tốt.” Nhìn bộ dáng thẳng thắng của thiếu nữ, mọi người không khỏi cùng nở nụ cười tươi. Từ nhị phu nhân mím môi cười nói: “Được rồi, Tranh nhi nói đúng, chúng ta đi vào trước đi. Vân Ca, sau này cứ xem Từ gia như nhà của cháu là được.”

Từ đại phu nhân gật đầu nói: “Nhị bá mẫu của cháu nói đúng, sau này cứ xem như nhà mình là được, chúng ta đi vào nghỉ ngơi đi.”

“Nhà của mình?” Trong lòng Vân Ca ấm áp, nhìn mọi người đang mỉm cười trước mắt không khỏi mở to hai mắt, thật giống như có chút thấy hơi ê ẩm.

“Vân Ca, chúng ta vào thôi.” Tần Tranh cầm tay Vân Ca nhẹ giọng cười nói.

“Dạ, cám ơn Tranh nhi tỷ tỷ.” Vân Ca nghiêm túc gật đầu, người nhà của Từ Thanh Trần cũng là người tốt giống như Ly nhi tỷ tỷ, trái tim lo lắng không yên suốt cả đoạn đường đi theo Từ Thanh Trần đến phương Bắc này rốt cuộc nhẹ nhàng rơi xuống, Vân Ca không khỏi lộ ra nụ cười tươi tắn với Tần Tranh.

Chương 437: Phiên ngoại 3: Khuynh Vân Ca (2)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Cuộc sống sau khi vào ở Từ gia, với Vân Ca mà nói, là vừa vui vẻ lại vừa thấp thỏm. Trên dưới Từ gia đều dễ chung sống vô cùng, điều này làm cho Vân Ca từ nhỏ đến lớn gần như chỉ có mỗi cha làm bạn có một thể nghiệm mới lạ lại rất thú vị. Hai vị phu nhân Từ gia còn có Tần Tranh tỷ tỷ đều quan tâm nàng đầy đủ, mặc dù cần học tập rất nhiều thứ mà cho tới bây giờ nàng cũng không biết, làm cho nàng hơi chán nản vì mình lại ngốc như vậy, nhưng hai vị bá mẫu Từ gia và Tần Tranh tỷ tỷ cũng không có tức giận, mà còn thường xuyên an ủi nàng. Chân chính để cho Vân Ca cảm thấy buồn bực chính là, cảm giác hơi sợ Từ Thanh Trần dọc theo đường đi của nàng lúc trước là đúng, bởi vì… Đại đa số người của Từ gia cũng đều sợ huynh ấy. Hơn nữa, Từ Thanh Trần thật sự rất hung dữ…… Cho dù Từ Thanh Trần còn bệnh trong người, lại là tay trói gà không chặt, mà nàng là một người có thân thể khỏe mạnh võ công cao cường, nhưng nàng vẫn sợ Từ Thanh Trần.

“Vân Ca… Vân Ca…” Trong thư phòng, Vân Ca đang cố gắng tập viết theo bảng chữ mẫu mà công tử Thanh Trần để lại, nghe thấy tiếng của Tần Tranh mới ngẩng đầu giơ tay lên sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn, vết mực màu đen lập tức bị dính lên khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ vốn trắng nõn, có điều chủ nhân của khuôn mặt nhỏ nhắn đó lại mờ mịt không biết.

“Tranh nhi… Tỷ tỷ……”

Tần Tranh đứng ở cửa, nhìn thiếu nữ ngồi ở sau án thư mờ mịt vô thần, không khỏi che miệng cười, “Vân Ca, muội đang làm gì đó?” Vân Ca bĩu cái miệng nhỏ nhắn, hơi ấm ức nói: “Muội đang luyện chữ.”

Tần Tranh đi vào, nhìn chữ viết của Vân Ca một chút, cười nói: “Chữ của Vân Ca rất có tiến bộ, viết rất đẹp mà, sao còn phải luyện?” Tần Tranh sinh ra trong nhà thư hương môn đệ, cũng đã từng là tài nữ nổi danh của Sở kinh, có thể làm cho nàng ấy nói rất đẹp thì đã có thể thấy chữ của Vân Ca đúng là rất đẹp. Vân Ca nhỏ giọng nói: “Từ Thanh Trần nói luyện chữ có thể tôi luyện tâm tính.” Đôi mắt to đầy đáng thương nhìn Tần Tranh chớp chớp, chỉ còn kém không khắc chữ: Muội không muốn viết lên mặt. Nhìn bộ dáng tội nghiệp của Vân Ca, Tần Tranh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài. Mặc dù bình thường thỉnh thoảng Vân Ca hơi tinh nghịch nhưng cũng ngoan ngoãn làm cho lòng người ta yêu thương. Chính là công tử Thanh Trần luôn nói một không hai ngay cả Từ đại phu nhân đều có chút ít không nhìn được. Nhưng hết lần này tới lần khác vô luận Vân Ca không thích chuyện mà công tử Thanh Trần giao phó cỡ nào, thì chỉ cần công tử Thanh Trần mở miệng, Vân Ca sẽ không hề suy nghĩ mà làm theo.

Tần Tranh mỉm cười cầm lấy khăn tay lau vết mực trên mặt Vân Ca, vừa mỉm cười nói: “Vân Ca rất tốt, chỗ nào cần phải ngày ngày nhốt trong phòng tôi luyện tâm tính chứ? Tỷ muốn đi tìm Đình nhi với Thiên Hương rồi cùng nhau đi dạo phố, Vân Ca cũng đi cùng nha?”

Thấy trên chiếc khăn trắng như tuyết của Tần Tranh bị dính mực đen, Vân Ca mới biết mình bêu xấu, vội vàng cầm lấy khăn trong tay Tần Tranh tự mình lau, nghe thấy Tần Tranh nói, Vân Ca cũng rất động tâm, nhưng nhìn nhìn bản chữ mới viết được một nửa trên bàn,

khuôn mặt đang tươi cười liền không khỏi xụ xuống. Nếu Từ Thanh Trần biết nàng chỉ mới viết một nửa đã liền chạy ra ngoài, thì tuyệt đối sẽ phạt nàng viết thêm gấp đôi, ngón tay của nàng sẽ gãy mất!

“Được rồi, đi thôi. Tranh nhi tỷ tỷ đi xin phép Đại ca giúp muội, có chịu không? Đại ca luôn là người phân rõ phải trái, tiểu cô nương trong nhà sao có thể ngày ngày ngồi mãi trong nhà không đi đâu được?” Tần Tranh mỉm cười kéo Vân Ca ra ngoài.

“Đệ muội, hai người đang định đi đâu vậy?” Mới ra khỏi thư phòng, liền đụng phải công tử Thanh Trần đang đi đến.

Rõ ràng mang theo nụ cười làm cho người ta giống như đang được tắm trong gió xuân, nhưng ở trong mắt Vân Ca lại giống như chuột thấy mèo, nhanh chóng trốn ra sau Tần Tranh. Gặp phải tình huống này, mặc dù nụ cười trên mặt Từ Thanh Trần không thay đổi, nhưng ánh mắt lại khẽ trầm một chút. Tần Tranh không cảm giác được bầu không khí kỳ lạ giữa hai người này chút nào, cười nói tự nhiên: “Đại ca, muội đang muốn đi tìm ca. Muội với Đình nhi, Thiên Hương, còn có Vô Ưu muốn đi ra ngoài một chút, vừa lúc cũng dẫn Vân Ca cùng đi. Cả ngày muội ấy đều ở trong phủ không đi đâu, nhìn xem, khuôn mặt nhỏ nhắn này đều hơi tiều tụy rồi nè.”

Kỳ thật Vân Ca cũng không có tiều tụy, nhưng vừa nghe Tần Tranh nói như thế Từ Thanh Trần cũng cảm thấy dường như nụ cười Vân Ca không còn tươi sáng rực rỡ như lúc chưa tới Ly thành nữa, thấy hắn cũng luôn hơi né tránh. Thật ra thì công tử Thanh Trần cũng rất oan uổng, lúc hắn dưỡng thương trong sơn cốc rõ ràng ở chung với Vân Ca vô cùng tốt, Vân Ca cũng rất thân cận với hắn. Nhưng sau khi đi ra, vô duyên vô cớ Vân Ca liền trở nên hơi sợ hắn, công tử Thanh Trần trí tuyệt thiên hạ nhưng vẫn nghĩ mãi mà không rõ rốt cuộc mình đã làm gì khiến cho tiểu cô nương sợ hắn như vậy. Mị lực của công tử Thanh Trần luôn thuận lợi trong mọi việc dường như

cũng mất hiệu lực, vô luận hắn ôn hòa như thế nào, thì Vân Ca đối mặt với hắn cũng luôn là một bộ dáng nói gì nghe nấy, cung nghe huấn thị.

Trầm mặc một lát, nhìn thoáng qua Vân Ca trốn ở phía sau Tần Tranh lặng lẽ lộ ra đôi mắt to mang theo khát vọng, trong lòng Từ Thanh Trần bất đắc dĩ thở dài nói: “Hôm nay không thể đi.”

Ánh mắt đang sáng ngời của Vân Ca lập tức ảm đạm xuống. Từ Thanh Trần nói tiếp: “Trầm Dương tiên sinh tới, muốn gặp muội.”

“Trầm Dương tiên sinh?” Vân Ca mở to hai mắt, rất nhanh kịp phản ứng, “Là thần y Trầm Dương kia sao?” Vân Ca học y, tất nhiên đặc biệt chú ý vị thần y Trầm Dương nổi danh thiên hạ này một chút. Mặc dù biết Trầm Dương đang ở trong Ly thành, nhưng kể từ sau khi tới Từ gia, nàng đã học tập các loại lễ nghi kiến thức, sau đó lại có Từ Thanh Trần giao cho đủ các loại bài học, nên nàng căn bản không có thời gian chuồn đi bái phỏng Trầm Dương.

Từ Thanh Trần gật đầu, hỏi: “Vân Ca muốn gặp ông ấy không?”

“Tất nhiên muốn gặp! Sao Trầm tiên sinh lại đích thân đến đây gặp muội?” Vân Ca vội vàng nói, đồng thời lại hơi nghi ngờ mang theo một chút hưng phấn. Trầm Dương là Đại thần y nổi tiếng thiên hạ, Y sư đệ nhất Định Vương phủ. Mà nàng chỉ là tiểu nha đầu không có tiếng tăm gì, sao Trầm Dương lại biết nàng?

Từ Thanh Trần gật gật đầu nói: “Đã như vậy, liền đến tiền thính đi. Công chúa Trường Nhạc cũng tới đó.”

Trong đại sảnh, Trầm Dương đang ngồi uống trà, chỉ là thần sắc tức giận ở trên mặt cũng không giống bộ dáng tới cửa bái phỏng. Từ đại phu nhân ngồi ở bên cạnh đón tiếp, trên mặt cũng mang theo bất đắc

dĩ nhàn nhạt. Tuy nói Trầm Dương chỉ là đại phu ngự dụng của Định Vương phủ, nhưng lại có ân cứu mạng Định Vương, trong Định Vương phủ và Mặc gia quân cũng rất có danh vọng. Chỉ bằng một tay y thuật xuất thần nhập hóa của ông ấy thì Từ gia đã không thể thất lễ rồi, huống chi, chuyện lần này cũng đúng là cách làm của Từ gia không thỏa đáng.

“Sư phụ, ngài sẽ làm Vân Ca sợ đó.” Mặc Vô Ưu ngồi ở dưới tay của Trầm Dương, che miệng mỉm cười nói. Nàng cũng đã gặp Vân Ca nhiều lần, cũng thích cô nương đáng yêu kia vô cùng. Chỉ là không nghĩ tới Vân Ca lại có quan hệ với sư phụ.

Trầm Dương “Hừ” nhẹ một tiếng, nhỏ giọng lẩm bẩm: Nữ sinh hướng ngoại. Mặt của Mặc Vô Ưu lập tức đỏ lên, không dám khuyên nữa.

“Từ bá mẫu, Trầm thần y thật sự tới sao?” Vân Ca chưa tới cửa, tiếng nói đã truyền vào. Từ đại phu nhân mỉm cười nhìn cô bé ngoắt ngoắt tay nói: “Vân Ca mau tới đây, đây là Trầm Dương Trầm thần y, mau tới hành lễ đi.”

Vân Ca đi vào, quy củ hành lễ, “Vân Ca bái kiến Trầm thần y.”

Trầm Dương cúi đầu liếc Vân Ca một cái, đáy mắt hiện lên một tia ấm áp, lúc này mới gật gật đầu nói: “Quy củ cũng học rất tốt.” Nghe vậy, Vân Ca hơi mắc cỡ cúi đầu nói: “Cũng nhờ Từ bá mẫu và Tranh nhi tỷ tỷ dạy.” Vốn lúc học những thứ lễ nghi này nàng còn cảm thấy hơi nhàm chán, nhưng bây giờ được Trầm Dương khen, nàng lập tức cảm thấy dù có cực khổ cũng là đáng giá. Không biết tại sao, nhìn thấy vị Trầm thần y giống như có tính tình không tốt lắm ở trước mắt này, nàng đã cảm thấy đặc biệt thân thiết. Nàng liền quy kết là vì mình sùng bái Trầm Dương.

Từ đại phu nhân mỉm cười kéo Vân Ca đến trước mặt cười nói: “Vân Ca là một cô bé ngoan, vừa thông minh lại đáng yêu.” Từ đại phu nhân nói lời này là thật tâm thích Vân Ca, không chỉ bởi vì Vân Ca là cô nương mà con trai mang về, mà càng là bởi vì tính tình Vân Ca khiến cho Đại phu nhân Từ gia không có con gái thật lòng thương yêu. Mặc dù đã có đứa cháu gái Diệp Ly này, nhưng tính tình Diệp Ly trầm ổn im lặng, lại càng là kỳ nữ tử số một số hai trên thế gian, nên chỗ mà Từ đại phu nhân có thể quan tâm trợ giúp con bé cực ít, mà Vân Ca thì lại hồn nhiên ngây thơ, không biết gì về thế sự như thế lại càng khiếm cho Từ đại phu nhân lo lắng và đau lòng.

Đang khi nói chuyện, Từ Thanh Trần và Tần Tranh cũng đi tới. Thấy Từ Thanh Trần, vốn sắc mặt của Trầm Dương đã hơi hòa hoãn một chút liền trở nên khó coi, khẽ hừ một tiếng mặt lạnh không nói lời nào. Từ Thanh Trần không để ý, cười khẽ một tiếng nói: “Vân Ca đã bái kiến Trầm tiên sinh chưa?”

Vân Ca hơi nghi ngờ nhìn nhìn Trầm Dương đột nhiên tức giận, lại nhìn nhìn Từ Thanh Trần đang mỉm cười, gật đầu cười nói: “Đã chào rồi, Trầm tiên sinh khen muội.”

Từ Thanh Trần mỉm cười ấm giọng nói: “Vậy ư, Trầm tiên sinh rất ít khi khen người khác. Nhưng Vân Ca cũng không thể kiêu ngạo.”

Vân Ca gật đầu lia lịa, nhưng một đôi mắt sáng ngời đã dính lên người Trầm Dương từ lâu rồi. Kể từ khi cha qua đời, y thuật của nàng liền không có ai chỉ dẫn, có chỗ thắc mắc cũng chỉ có thể tự mình tìm tòi, nên đã thật lâu không có tiến bộ. Nghĩ đến đây, ánh mắt Vân Ca nhìn về phía Trầm Dương càng thêm nóng bỏng.

Nhìn vẻ mặt sùng bái không che giấu chút nào của Vân Ca khi nhìn Trầm Dương, thần sắc Từ Thanh Trần hơi trầm xuống, nhìn sang Trầm Dương nói: “Trầm tiên sinh có lời gì muốn nói, bây giờ Vân Ca

đang ở đây, cứ nói đừng ngại.”

Trầm Dương “Hừ” nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn Vân Ca lại là một mảnh ôn hòa. Mặc dù ông kính trọng Từ gia, nhưng cũng không tỏ vẻ ông có thể đủ thông cảm cho chuyện Từ gia đã giấu diếm ông thân phận của Vân Ca. Vô luận nói như thế nào, thì Vân Ca cũng là người của Trầm gia ông.

“Vân Ca, cháu tới đây. Cái này tặng cho cháu, coi như lễ vật ra mắt của lão phu.” Trầm Dương lấy ra một cái hộp ngọc mộc mạc đưa tới. Vân Ca không khỏi nhìn nhìn Từ Thanh Trần, thấy huynh ấy gật đầu mới đi qua nhận lấy cái hộp trong tay Trầm Dương, nhưng lại làm cho sắc mặt Trầm Dương trầm xuống.

Vân Ca tò mò mở cái hộp ra, lại thấy ở bên trong là một bộ ngân châm được đặt ngay ngắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ca sáng ngời, do dự một chút rồi nói: “Đây là… Đây là châm Phù Dung mà cha đã nói ư?”

Trầm Dương gật đầu cười nói: “Đúng vậy, chính là châm Phù Dung. Bây giờ lão phu không dùng cái này nữa, nếu cháu cũng học y, vậy liền tặng cho cháu.” Phù Dung này với người bình thường thì cũng chỉ là một bộ ngân châm mà thôi, nhưng với thầy thuốc thì lại là bảo vật hiếm có. Nên đương nhiên Vân Ca hết sức mừng rỡ, chỉ là ngoài vui mừng ra thì cũng hơi bất an, “Cái này… Vân Ca không thể nhận.”

Trầm Dương nhướng mày nói: “Vì sao không thể nhận?”

Vân Ca cắn cắn góc môi nói: “Cha đã nói châm Phù Dung không dễ chế tạo, trong thiên hạ hiện nay chỉ còn lại mỗi một bộ duy nhất này thôi. Vân Ca không thể nhận lễ vật quý trọng như thế này của Trầm tiên sinh được.”

Trầm Dương nhìn nhìn Vân Ca như có điều suy nghĩ, cười nói: “Nha đầu Vân Ca, nghe nói y thuật của cháu khá tốt?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ca ửng đỏ, “Y thuật của Vân Ca đã thật lâu không có tiến bộ.”

“Cháu xem lão phu có thể chỉ điểm cho cháu không?” Trầm Dương cười nói.

Trầm Dương đã nói rõ ràng như thế rồi, Vân Ca nào còn có thể không rõ chứ, mừng rỡ nói: “Trầm tiên sinh nguyện ý thu Vân Ca làm đồ nhi sao?”

Trầm Dương lắc đầu, thấy ánh mắt Vân Ca thất vọng ảm đạm mới mỉm cười nói: “Lão phu họ Trầm, cháu cũng họ Trầm. Bây giờ tuổi tác của lão phu đã cao nhưng dưới gối lại không có con. Cháu có nguyện ý nhận lão phu làm nghĩa phụ không?”

“Nghĩa phụ?” Vân Ca ngẩn ngơ.

Trầm Dương lại trực tiếp cho rằng cô bé đã đồng ý, liền hài lòng cười nói: “Bé ngoan, đây là lễ vật nghĩa phụ tặng, phải giữ kỹ đó.” Giơ tay lên đặt hộp ngọc vào trong tay Vân Ca.

“A?” Vân Ca mờ mịt, nàng đã đồng ý sao?

“Trầm tiên sinh, đây không phải là……” Từ đại phu nhân nhíu nhíu mày, lên tiếng nói. Vân Ca không biết, nhưng bọn họ lại biết quan hệ giữa Trầm Dương và Vân Ca, bàn về bối phận, Trầm Dương đã là ông chú của Vân Ca rồi, tại sao có thể thu nghĩa nữ chứ?

Từ Thanh Trần cúi đầu, trầm ngâm một chút rồi cười nói: “Vân Ca, muội học y, lại trùng hợp có cùng họ với Trầm tiên sinh, cũng là có

duyên. Muội có nguyện ý làm nghĩa nữ của Trầm tiên sinh không?" Vân Ca giương mắt nhìn thoáng qua vẻ mặt Trầm Dương đang từ ái nhìn nàng, nhỏ giọng nói: "Nhận Trầm tiên sinh làm nghĩa phụ, Trầm tiên sinh sẽ yêu thương Vân Ca như cha sao?"

Trầm Dương gật đầu cười nói: "Đương nhiên, nghĩa phụ sẽ đem hết kiến thức cả đời ra dạy cho con. Còn có Vô Ưu nữa, mặc dù con bé còn nhỏ hơn con hai tháng, nhưng mà đã nhập môn trước… Thôi, gọi thế nào liền tùy các con. Tuổi của các con tương đương với nhau, sau này cũng có thể cùng nhau học tập, cùng nhau chơi đùa, cũng thuận tiện làm bạn với nhau."

"Vô Ưu sư tỷ."

"Vân Ca tỷ tỷ."

Vân Ca cùng Vô Ưu cùng kêu, lời còn chưa dứt hai người đều không khỏi nở nụ cười.

"Nghĩa phụ!" Vân Ca kêu lên.

"Con ngoan." Vàng mắt Trầm Dương ửng đỏ, nhìn Vân Ca gật đầu. Cả đời ông không lập gia đình, không có con cái, đứa cháu vốn ký thác kỳ vọng lại vì vợ mà đi lưu lạc thiên nhai, hôm nay Trầm gia cũng là chỉ còn lại huyết mạch duy nhất là Vân Ca mà thôi.

"Chúc mừng Trầm tiên sinh đã thu được một đứa con gái ngoan ngoãn như thế." Từ đại phu nhân cười nói, mặc dù bối phận hỗn loạn khiến cho Từ đại phu nhân hơi nhức đầu. Nhưng nếu Trầm Dương đã không để ý, con trai cũng đồng ý, vậy thì bà cũng không có ý kiến gì nữa. Vốn chuyện của cha mẹ Vân Ca không liên quan đến Vân Ca, Trầm Dương không muốn nhắc lại cũng coi như là vì tốt cho Vân Ca.

Trầm Dương gật đầu, nhìn Từ Thanh Trần một cái, lạnh nhạt nói: “Đa tạ Từ phu nhân, như vậy… Tại hạ vừa lúc có một việc muốn thương lượng với Từ phu nhân.”

Từ đại phu nhân ngẩn ra, cười nói: “Trầm tiên sinh cứ việc nói, không cần phải khách khí.”

Trầm Dương nói: “Nếu Vân Ca đã nhận lão phu làm nghĩa phụ, thì cũng chính là con gái của Trầm gia ta. Vậy lão phu liền đón Vân Ca về phủ, đa tạ phu nhân đã chăm sóc trong mấy ngày qua.” Mặc Trầm Dương luôn ở trong Định Vương phủ, nhưng trong Ly thành cũng có phủ đệ riêng của mình.

Nghe Trầm Dương nói vậy, Từ đại phu nhân cũng chỉ sửng sốt một chút thôi, nhưng sắc mặt của Từ Thanh Trần đang ngồi ở dưới tay lại lập tức trở nên hơi khó chịu.

Chương 438: Phiên ngoại 4: Khuynh Vân Ca (3)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Trầm Dương đột nhiên nói muốn đón Vân Ca đi, trong thời gian ngắn, tất cả mọi người ở Từ gia đều hơi không tiếp thu được. Mặc dù thời gian Vân Ca ở Từ gia cũng không dài, nhưng trên dưới Từ gia đều thật lòng thích tiểu cô nương hoạt bát, đơn thuần lại đáng yêu này. Từ đại phu nhân không có con gái lại càng đối xử với Vân Ca tốt hơn cả các con trai của mình nữa, mặt khác, trong lòng Từ đại phu nhân vẫn ẩn ẩn mong đợi rằng tiểu cô nương này có phải sẽ trở thành con dâu của Từ gia hay không. Hôm nay Vân Ca đột nhiên muốn đi, thì sao Từ đại phu nhân có thể không khó chịu chứ?

Nhưng Trầm Dương vốn có quan hệ huyết thống với Vân Ca, cho dù hôm nay thành nghĩa phụ của Vân Ca thì bàn về quan hệ cũng gần hơn Từ gia bọn họ. Trầm Dương nói muốn đón Vân Ca đi, cho dù là Từ gia thì cũng không tìm được lý do cự tuyệt.

Đè lo lắng trong lòng xuống, Từ đại phu nhân đưa ánh mắt qua con trai đang ngồi ở dưới tay. Hy vọng con trai có thể nghĩ ra được một lý do hợp lý để cự tuyệt Trầm Dương.

Từ Thanh Trần giương mắt nhìn qua Trầm Dương, thần sắc trên mặt đã khôi phục sự ôn văn nhĩ nhã luôn có, mỉm cười nói: “Trầm tiên sinh, trong mấy tháng này ông cũng rất bận rộn, nơi nào thời gian chăm sóc Vân Ca chứ? Nếu để cho Vân Ca ở chỗ của ông, thì chẳng

phải là đã không có gì khác biệt với lúc muội ấy ở trong núi sâu sao?”

Khi ở trong phủ của ông thì sao lại không có gì khác ở trong núi sâu chứ? Trầm Dương không vui muốn phản bác. Nhưng không đợi ông mở miệng, thì Từ Thanh Trần đã nói tiếp: “Huống chi, cho dù ngài không bận… Thì trong quý phủ ngay cả nữ quyến cũng không có, Vân Ca đến chỗ của ông vừa không ai làm bạn cũng không có người chỉ dạy……”

Đôi mắt của Từ đại phu nhân sáng ngời, vội vàng cười nói: “Đúng vậy, Trầm tiên sinh… Ông cũng biết lúc trước Vân Ca ở cùng với cha, rất nhiều thứ mà con gái trong nhà phải học cũng không có ai dạy dỗ. Nếu Trầm tiên sinh tin được ta, vậy liền giao Vân Ca cho ta đi, bảo đảm sẽ dạy Vân Ca thành một khuê tú đại gia có tri thức hiểu lễ nghĩa.”

“Này…” Trầm Dương cau mày, Vân Ca có thể trở thành khuê tú đại gia hay không cũng không quan trọng, nhưng Từ phu nhân nói rất đúng, rất nhiều quy củ mà bé gái trong gia đình ít nhiều gì vẫn phải học một chút. Ông cũng không thể chăm sóc Vân Ca cả đời, đến cùng thì tương lai vẫn phải lập gia đình. Con gái thì lúc còn ở trong nhà sủng ái cũng không sao, có biết hay không cũng không có vấn đề gì, nhưng sau này đến nhà chồng mà cái gì cũng đều không hiểu thì lại khẳng định không trốn thoát mẹ chồng.

Thấy Trầm Dương do dự, Tần Tranh cũng liền vội vàng cười nói: “Đại bá mẫu nói rất đúng, Trầm tiên sinh, Vân Ca học tập rất chăm chỉ, nói vậy cũng không bao lâu là đã có thể bổ sung lại đầy đủ những chỗ chưa biết. Trước khi Vân Ca học xong vẫn ở lại nhà chúng cháu đi, đi theo Đại bá mẫu cũng học được nhiều thêm một chút. Nếu Trầm tiên sinh muốn chỉ điểm y thuật cho Vân Ca, thì không bằng cũng giống như Vô Ưu đi, vào ban ngày sẽ đến tiệm thuốc hoặc đến quý phủ của tiên sinh, ngài thấy thế nào?”

Trầm Dương hơi do dự nhìn Vân Ca đang đứng ở bên cạnh, nhíu mày suy tư. Mấy ngày nay ông cũng rất bận, phía ngoài đang đánh giặc, mặc dù không cần ông đến tiền tuyến, nhưng dược liệu vận chuyển đến tiền tuyến cũng cần ông chuẩn bị.

“Đã như vậy, liền làm phiền Từ phu nhân.” Trầm Dương không khỏi hơi ngượng ngùng, nổi giận đùng đùng vọt tới nhà người ta, cuối cùng lại còn phải làm phiền người ta.

Từ đại phu nhân lại không để ý chút nào, lại cười nói: “Vân Ca rất ngoan, mọi người trong nhà chúng ta cũng rất bận, đệ muội còn có Tranh nhi thường xuyên làm bạn, ta thì lại cô đơn một mình, có Vân Ca làm bạn, ta rất vui.”

Vân Ca đứng ở bên cạnh mở to hai mắt, nhìn qua Trầm Dương. Nàng vẫn phải ở lại Từ gia sao? Thật ra thì nàng thật sự rất thích Từ gia, tất cả mọi người trong Từ gia đều rất tốt, nàng cũng không nỡ xa bọn họ. Nếu……

“Vân Ca muốn ở cùng với Trầm tiên sinh sao?” Công tử Thanh Trần mỉm cười nhìn Vân Ca, ôn nhu nói: “Chờ muội vượt qua kiểm tra rồi, là đã có thể đi theo Trầm tiên sinh trở về. Trước đó, Vân Ca cần phải học tập chăm chỉ, đừng làm cho Trầm tiên sinh thất vọng.”

Cổ của Vân Ca co rụt lại, chỉ cảm thấy đỉnh đầu có gió lạnh thổi vù vù qua, đôi mắt to sáng ngời lập tức ảm đạm rơi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đang đầy tràn tươi cười lại càng giống như ăn phải hoàng liên, đầu nhỏ dùng sức lắc rồi lại gật liên tục.

Hu hu… Nghĩa phụ, Từ Thanh Trần thật đáng sợ.

Đáng tiếc Trầm Dương lại chỉ cho rằng nghĩa nữ mà mình mới thu

nhân, người duy nhất có quan hệ huyết thống với mình trên đời này, quả nhiên đã bị cha của con bé dạy hư không thích học tập, nên hoàn toàn không có tiếp thu đến tín hiệu cầu cứu của Vân Ca.

Sau khi tiễn Trầm Dương về, Vân Ca lại một lần nữa nghênh đón một chương trình học tập mới. Mỗi ngày, trừ thời gian nửa ngày hẹn với Trầm Dương để học y ra ngày, thì gần như hơn phân nửa thời gian còn lại Vân Ca đều ngâm mình trong thư phòng và trên đường đi đến thư phòng. Hơn nữa kể từ sau khi Trầm Dương mang theo nghĩa nữ của mình công bố trong Ly thành, thì càng ngày càng có nhiều thanh niên tài tuấn lấy đủ các loại lý do quang lâm y quán của Trầm Dương hoặc vô tình gặp được trên đường. Không có biện pháp, hai nữ đồ nhi của Trầm Dương không chỉ y thuật tốt, mà hơn nữa cũng đều xinh đẹp như hoa. Nhưng đáng tiếc Mặc Vô Ưu đã hứa cho Tứ công tử của Từ gia rồi, đại đồ đệ đã không có hy vọng, vậy tiểu đồ đệ kiêm nghĩa nữ cũng vẫn có thể đặt cược một lần đi.

Cho nên Vân Ca liền bi thương phát hiện bài tập của mình vĩnh viễn đều không viết xong, vì mỗi lần nàng cảm thấy mình học rất tốt có thể được giải thoát, thì ngày hôm sau đến trước mặt Từ Thanh Trần nàng sẽ xấu hổ phát hiện mình căn bản là ngốc đến không thể gặp người nữa, phải tiếp tục cố gắng học tập, sau đó liền ôm càng nhiều thêm sách và bài tập trở về thư phòng.

Bộ dáng làm thầy tận tâm như của công tử Thanh Trần, đến ngay cả Từ đại phu nhân đều hơi không nhìn được. Ngay sau khi vẻ mặt của Vân Ca đầy khát vọng rồi lại ảm đạm từ chối lời đề nghị mình dẫn con bé đi ra ngoài lần thứ năm, rốt cuộc Từ đại phu nhân không nhịn được nữa muốn tìm con trai để nói chuyện.

“Vân Ca là một cô nương, lại không cần thi khoa cử, con ép buộc con bé chặt như vậy làm gì?” Nhìn bộ dáng bình tĩnh của con trai, Từ đại phu nhân thở dài nói.

Công tử Thanh Trần nghĩa chánh từ nghiêm nói: “Cô nương nhà khác cũng không cần thi khoa cử, nhưng cũng không phải vẫn học từ nhỏ đến lớn sao? Vân Ca đã trễ mười mấy năm rồi, đương nhiên phải càng chăm chỉ hơn một chút.”

Ta không ngại vợ của con ta không phải là tài nữ ah. Trong lòng Từ đại phu nhân không nhịn được thầm nói.

“Mẹ, từ nhỏ Vân Ca chưa từng gặp bất cứ người lạ nào, tâm tư đơn thuần, nhưng tính tình lại hiếu động. Nếu luôn chạy ra ngoài lỡ như bị lừa, thì mẹ phải nói sao với Trầm tiên sinh đây? Mẹ không nghe Vô Ưu nói gì sao, gần đây thường xuyên có người đi tìm Vân Ca, trong y quán có Trầm tiên sinh trấn giữ cũng không cần sợ, nhưng lỡ như chính muội ấy chạy ra ngoài chơi thì phải làm sao đây?”

“Có sao?” Từ đại phu nhân cũng hơi khẩn trương lên.

Công tử Thanh Trần gật đầu nói: “Đương nhiên là có nên con mới làm như vậy, đợi đến khi Vân Ca học nhiều, hiểu nhiều hơn thì tất nhiên sẽ thả lỏng một chút. Trầm tiên sinh phó thác Vân Ca cho chúng ta, chúng ta cũng phải tận tâm chứ, đúng không ạ?”

Từ đại phu nhân nhíu nhíu mày, vừa suy tư vừa gật đầu, không chút chú ý rằng mình đã bị Từ Thanh Trần dẫn ra khỏi thư phòng. Lại đi thêm mấy bước, Từ đại phu nhân mới ngừng lại, tức giận quay đầu lại nói: “Tiểu tử chết tiệt, Vô Ưu mới sẽ không nói với con những thứ này! Vân Ca ngoan như vậy thì sao sẽ……”

Ở cửa, thân ảnh của công tử Thanh Trần đã biến mất tăm.

Biết chuyện mà con trai đã quyết định muốn làm thì ai cũng không thay đổi được, Từ đại phu nhân cũng chỉ đành thở dài bất đắc dĩ lắc

đầu, vẫn là đi gặp Vân Ca một chút, thuận tiện làm mấy món ăn lót dạ cho con bé thôi, đứa bé đáng thương…… Có điều, nha đầu Vân Ca này cũng quá nghe lời rồi, nếu nó thật sự không muốn học thì cứ đánh Từ Thanh Trần một trận là được rồi, ít nhất Từ Thanh Trần tuyệt đối không đánh lại nó. Từ phu nhân hơi không an tâm tính toán.

Cho nên, kiếp sống học tập thống khổ của Vân Ca vẫn tiếp tục kéo dài đến khi Định Vương và Vương phi chiến thắng trở về mới tuyên bố tạm dừng. Vân Ca thở phào nhẹ nhõm, còn về phần ấn tượng với công tử Thanh Trần thì lại càng tôn kính hơn. Nếu như lúc trước có người hỏi Vân Ca rằng công tử Thanh Trần là một người như thế nào, thì Vân Ca nhất định sẽ nói, công tử Thanh Trần là người tốt nhất, lợi hại nhất, thông minh nhất thiên hạ. Nhưng bây giờ nếu có người hỏi nàng công tử Thanh Trần là người như thế nào, thì chắc chắn đáp án của Vân Ca sẽ là công tử Thanh Trần là thầy giáo giỏi nhất, lợi hại nhất và tận tâm nhất thiên hạ.

Định Vương và Định Vương phi chiến thắng trở về, đến đây thiên hạ đã đại định, trải qua mấy năm chiến loạn, dân chúng đạt được sự hòa bình tạm thời. Mà cả Ly thành thì lại càng nhộn nhịp phi thường hơn. Tiệc trong một tuổi của Tiểu Thế tử và Tiểu Quận chúa của Định Vương phủ mới vừa đi qua chưa được mấy ngày, thì lại nghênh đón hôn lễ của Tam công tử và Tứ công tử Từ gia. Các tân khách đến Ly thành để tham gia tiệc tròn một tuổi vẫn chưa rời đi, nên tất nhiên cũng cùng chung vui tham gia tiệc cưới ở Từ gia luôn.

Trong tiệc cưới, làm huynh trưởng hai vị tân lang, cho dù công tử Thanh Trần có tiên khí xuất trần siêu phàm thoát tục như thế nào thì cũng vẫn không tránh được vận mệnh bị các tân khách lôi kéo uống rượu. Trong chuyện này đương nhiên cũng có không ít người không quên tiến hành một ít hoạt động khác.

“Sao không thấy phu nhân của Từ đại công tử?” Một vị Vương tử của

một nước nhỏ ở Tây Vực dùng giọng Trung Nguyên có hơi ngọng nghịu lên tiếng hỏi.

Đang mời rượu, Từ Thanh Trần nhìn lướt qua công chúa Tây Vực ngồi ngay ngắn bên cạnh Vương tử đang nhìn mình, ánh mắt hơi trầm xuống cười nói: “Tại hạ chưa đón dâu.” Ánh mắt của Vương tử Tây Vực sáng lên, “Vậy thì thật tốt quá, Từ tướng thấy muội muội của Bản Vương tử thế nào? Vương muội chính là cô nương tốt xinh đẹp nhất hiền… thục nhất của nước ta đó.” Dân phong Tây Vực cởi mở, công chúa cũng không có gì ngượng ngùng, vẻ mặt đầy tha thiết nhìn nam tử tuấn lãng bất phàm trước mặt.

Công tử Thanh Trần ngẩn ra, mỉm cười lắc đầu từ chối nhã nhặn: “Cái này… Chỉ sợ phải cô phụ ý tốt của Vương tử rồi.”

Vương tử Tây Vực không hiểu, “Vì sao?” Công tử Thanh Trần chưa lập gia đình, muội muội nhà hắn cũng chưa gả, thân phận dung mạo của hai người đều xứng đôi, tại sao lại không đồng ý?

Công tử Thanh Trần đang muốn mở miệng, thì lại liếc thấy ở gần đó có một thân ảnh xinh đẹp đi qua, đang quẹo qua hành lang phía trước. Dĩ nhiên cũng không bỏ sót công tử rất có phong độ mang theo vẻ mặt tha thiết đi theo phía sau nàng ấy. Mắt của công tử Thanh Trần trầm xuống, mỉm cười nói: “Xin lỗi, tại hạ đã có vị hôn thê rồi.”

“Cái này không thể nào, chưa từng nghe nói.” Công chúa Tây Vực không tin thốt lên: “Nàng ấy là ai? Ta muốn khiêu chiến với nàng ấy!”

“Mới vừa đi ngang qua.” Công tử Thanh Trần cười nói.

Nếu là người khác, thì có lẽ còn không biết công tử Thanh Trần nói tới ai, nhưng công chúa Tây Vực lại trùng hợp ngồi đối diện với

phương hướng Vân Ca vừa mới đi ngang qua, mà trùng hợp hơn nữa là nàng cũng biết Vân Ca. Công chúa Tây Vực nhìn công tử Thanh Trần hơi kinh ngạc, “Không… Cho dù nàng ấy xinh đẹp hơn ta một chút, thì nàng ấy vẫn còn là một cô bé con, sao ngươi lại thích nàng ấy được? Nàng ấy còn chưa tới mười ba tuổi.”

Công tử Thanh Trần im lặng, Vân Ca đã sắp mười bảy tuổi rồi. Chỉ là người Tây Vực trông có vẻ già dặn hơn nên tất nhiên cảm thấy Vân Ca vẫn còn nhỏ tuổi, hơn nữa tính tình của Vân Ca cũng hiếu động thích cười, nên ở trong mắt công chúa Tây Vực thì vẫn còn là đứa bé.

“Bản Công chúa tuyệt đối không thể thua một đứa bé được, ta muốn khiêu chiến với nàng ấy!” Công chúa Tây Vực cũng không tham gia yến tiệc nữa, trực tiếp đứng dậy chạy về hướng Vân Ca vừa mới biến mất. Vương tử Tây Vực sợ muội muội gây chuyện, nên cũng vội vàng đứng dậy muốn đuổi theo. Công tử Thanh Trần liền vỗ vỗ vai của hắn ta nói: “Mời Vương tử ngồi, tại hạ đi xem thử là được rồi.”

Vương tử Tây Vực suy nghĩ một chút, rồi vẫn gật đầu, “Được rồi, là ngươi gây chuyện, nên để tự ngươi giải quyết.” Hắn thật sự không có ý định bắt buộc hắn ta phải cưới muội muội của hắn, chẳng qua chỉ là thuận miệng hỏi một câu mà thôi.

Công tử Thanh Trần mỉm cười gật đầu, cũng bước từ từ theo. Cả Từ phủ đều là một mảnh nhộn nhịp, các tân khách đều nâng ly cạn chén vui đến quên cả trời đất, nên cũng không có bao nhiêu người chú ý tới chuyện công tử Thanh Trần lặng lẽ rời đi.

“Trầm cô nương… Trầm cô nương….”

Vân Ca hơi phiền não trợn mắt nhìn người đang đi theo sau một cái, quyết định trực tiếp thi triển khinh công rời khỏi. Mỗi lần gặp phải,

người này luôn đi theo nàng, nàng dừng lại hỏi hắn ta có chuyện gì thì hắn ta lại không nói, vừa đi thì hắn ta lại muốn đi theo. Nàng định đi tân phòng gặp Vô Ưu và Thiên Hương tỷ tỷ một chút, người này đi theo nàng làm gì?

“Trầm cô nương, Trầm cô nương…”

“Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?” Vân Ca tức giận nói. Từ Thanh Trần nói không thể để cho người khác luôn kêu tên của nàng, như vậy không tốt. Ách… Lời nói chính xác của Từ Thanh Trần là, nam nhân lạ mặt luôn đi theo nàng gọi tên nàng đều là người xấu, trực tiếp đánh một trận là được rồi. Có điều người này thật giống như không phải là người xấu, mấy hôm trước nàng còn nhìn thấy hắn ta giúp đỡ một ông cụ bị đụng trúng đứng lên. Đánh… Hay không đánh…

“Trầm, Trầm cô nương……” Nhìn thiếu nữ xinh đẹp mỹ lệ đứng dưới ánh trăng, nam tuấn tú tử không khỏi đỏ mặt, tay chân hơi luống cuống, “Ách… Trầm cô nương, ta có lời muốn nói với cô nương.”

“Ta biết, ngươi đã đi theo mấy ngày rồi. Có phải cuối cùng đã nhớ ra muốn nói gì rồi đúng không? Ngươi nói nhanh một chút, đừng gọi ta nữa, nếu không ta sẽ thật sự đánh ngươi đó.” Vân Ca gật đầu nói.

Ách? Nam tử sửng sốt, cười trừ nói: “Trầm cô nương thật thích nói giỡn.” Tiểu cô nương yểu điệu như vậy, cho dù đánh hắn thì cũng sẽ không đau đi? Vì cầu giai nhân yên tâm, “Nếu Trầm cô nương muốn đánh ta, thì cứ ra tay đi. Ta sẽ không trốn.” Nam tử nói một cách oai phong lẫm liệt.

A? Lần này đến phiên Vân Ca trợn tròn mắt.

“Ừm… Ngươi vẫn mau nói ngươi muốn nói gì đi. Nói xong ta phải đi, ta rất bận.”

Nam tử vội vàng gật đầu, mừng rỡ nói: “Trầm cô nương, ta muốn nói, muốn nói… Tại hạ họ Mai, Mai Trường Hi. Năm nay mười tám, gia phụ chỉ là tri phủ của một châu. Ách… Cái này không quan trọng, tại hạ đã từng đọc sách ở thư viện Ly Sơn, năm ngoái mới vừa hoàn thành nghĩa vụ quân sự, mặc dù không được xưng là văn võ song toàn, nhưng cũng tuyệt đối không phải là thư sinh văn nhược. Tại hạ tuyệt đối có thể bảo vệ cô nương. Trong nhà tại hạ……”

Mặc dù cảm thấy cắt đứt lời nói của người khác là không lễ phép, nhưng Vân Ca vẫn không nhịn được mà mở miệng, “Vậy… Đến tột cùng ngươi muốn nói gì?” Nàng cần hắn ta bảo vệ sao? Một chưởng của nàng là đã có thể đánh bay hắn ta rồi, hơn nữa… Nàng cũng không quen biết hắn ta!

Nam tử ngẩn ngơ, rốt cuộc kịp phản ứng lại rằng đã nói hồi lâu mà vẫn còn chưa nói đến trọng điểm. Cắn răng một cái, nam tử kiên định nói: “Trầm cô nương, tại hạ muốn nói chính là. Tại hạ……”

“Vân Ca, muội chạy đến đây làm gì?” Một giọng nói trong trẻo từ vang lên ở cách nơi này không xa. Chỉ thấy, dưới ánh trăng, một nam tử mặc áo trắng đang thong thả bước tới. Trên gương mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười nhàn nhạt, ở dưới ánh trăng lại giống như bị lây nhiễm một quầng sáng làm cho người ta không khỏi dời mắt cũng không mở mắt ra được, nhưng nam tử họ Mai đang đứng bên cạnh Vân Ca lại đột nhiên cảm thấy có một cơn gió rét thổi tới, liền hắt hơi một cái.

“Muội ở đây làm gì?” Đi tới bên cạnh Vân Ca đứng lại, công tử Thanh Trần mỉm cười vươn tay vén lại mấy sợi tóc bị gió đêm thổi rối của Vân Ca ra sau tai, ôn nhu hỏi.

Vân Ca nháy mắt, “Đi tân phòng không đi đường này thì đi đường

nào?”

“Trời quá tối, cẩn thận ngã.” Công tử Thanh Trần mỉm cười nói.

Tại sao Từ Thanh Trần kỳ quái như thế? Sao nàng có thể ngã được?

Tại sao lại cảm thấy mình dư thừa vậy? Mai công tử hơi buồn bực nghĩ tới, “Công… Công tử Thanh Trần, ngài với Trầm cô nương……” Quen biết?

“Vân Ca, rốt cuộc tìm được ngươi rồi, ta muốn quyết đấu với ngươi! Ta thắng thì công tử Thanh Trần liền thuộc về ta!” Gần đó, công chúa Tây Vực thấy ba người, ánh mắt liền sáng lên, lao đến thật nhanh.

“……”

Chương 439: Phiên ngoại 5: Khuynh Vân Ca (4)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Công chúa Tây Vực kia vọt tới trước mặt ba người mới nhìn thấy Từ Thanh Trần cũng đã ở đây, không khỏi kinh ngạc, “Công tử Thanh Trần, sao ngươi cũng ở đây?” Mặc dù Từ phủ không tính là lớn, nhưng cũng tuyệt đối không nhỏ. Rất hiển nhiên công chúa Tây Vực đã bị lạc đường trong hoa viên, nên mới để cho công tử Thanh Trần đi sau nàng ấy lại bắt kịp Vân Ca trước một bước.

Từ Thanh Trần mỉm cười không nói.

Ở bên cạnh, vẻ mặt của Vân Ca cũng mờ mịt, “Vậy… Công chúa, sao ngươi lại muốn khiêu chiến với ta? Cái này lại có liên quan gì đến Từ Thanh Trần?” Nàng cũng không có suy nghĩ đặc biệt mãnh liệt với chuyện thắng thua, nếu công chúa Tây Vực này muốn thắng như vậy, thì nàng liền nhận thua là xong. Nhưng mà, cái gì gọi là nàng ấy thắng thì Từ Thanh Trần liền thuộc về nàng ấy? Mặc dù Vân Ca hơi mê man khó hiểu, nhưng nhìn bộ dáng cười nói tự nhiên của công tử Thanh Trần, trực giác nói cho nàng biết tuyệt đối không thể tùy tiện đồng ý hoặc là nhận thua.

Công chúa Tây Vực hơi khó chịu, cảm thấy Vân Ca đang cố ý giả ngu không chịu tiếp nhận lời khiêu chiến của mình, vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên, nói: “Ngươi không phải là vị hôn thê của công tử Thanh Trần sao? Ta thích công tử Thanh Trần, ta muốn khiêu chiến

với ngươi. Ngươi thua thì phải nhường công tử Thanh Trần cho ta!”

“Cái gì?” Mai công tử kinh hãi, Trầm cô nương lại là vị hôn thê của công tử Thanh Trần, tại sao tin tức lớn như vậy mà hắn lại không biết chứ? Hắn… Hắn lại muốn cầu hôn vị hôn thê của công tử Thanh Trần! Nhìn nhìn công tử Thanh Trần đang đứng bên cạnh cười như gió xuân, lại nhìn nhìn lại mình, trong lòng Mai công tử không nhịn được mà rơi lệ đầy mặt.

“Cái gì……” Vân Ca nháy mắt, vẻ mặt mờ mịt không biết. Lúc nào thì nàng đã biến thành vị hôn thê của Từ Thanh Trần rồi? Không! Nàng mới không cần làm vị hôn thê của Từ Thanh Trần đâu! Hiện tại đã bị huynh ấy quản rất thảm thương rồi, nếu như thành vị hôn thê của huynh ấy, chẳng phải là cả đời đều phải chôn trong núi sách sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ca đầy khổ sở lắc đầu liên tục, nàng thật sự không thích đọc sách ah.

“Ta……” Vân Ca vừa định mở miệng nói: Ta nhận thua, thì phía sau một bàn tay mềm nhẹ khoác lên vai nàng, “Vân Ca……”

Vân Ca vừa quay đầu lại, liền đối mặt với đôi mắt đầy mỉm cười của công tử Thanh Trần. Nhưng Vân Ca thấy rõ ràng trong ánh mắt kia tràn ngập uy hiếp ——”Muội lại muốn chép sách sao?”

Đương nhiên Vân Ca không muốn chép sách, cho nên nàng chỉ có thể khuất phục dưới sự uy hiếp của công tử Thanh Trần, hơi ấm ức nhìn công chúa Tây Vực, “Ngươi muốn so cái gì?” Sắc trời hơi tối, cho nên công chúa Tây Vực cũng không thấy rõ thần sắc trên mặt Vân Ca, suy nghĩ một chút rồi nói: “Chúng ta tỷ thí võ công!” Người Tây Vực giỏi võ, nhưng con gái Trung Nguyên thì dường như ngoại trừ Định Vương phi ra, cũng không có ai biết võ công. Công chúa Tây Vực nhìn nhìn công tử Thanh Trần tuấn mỹ như thiên nhân đang đứng sau Vân Ca, trong lòng tràn đầy tự tin.

“Vân Ca, không được thua.” Công tử Thanh Trần nhỏ giọng cười nói.

Vân Ca run lên, hơi bi thương gật đầu với công chúa Tây Vực.

Đương nhiên công chúa Tây Vực không phải là đối thủ của Vân Ca, tuy tuổi Vân Ca nhỏ nhưng võ công lại đứng hàng cao thủ trong cả Ly thành. Chỉ là nàng ấy có bề ngoài xinh xắn, tính cách lại hoạt bát hiếu động, lại có Trầm Dương và Từ gia chăm sóc, nên trên căn bản không có cơ hội nào có thể ra tay. Vì vậy, cho dù là ở Ly thành thì người biết nàng ấy biết võ công cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Cho nên, trong ánh mắt khiếp sợ của Mai công tử, chỉ mới ba năm chiêu, công chúa Tây Vực đã bị Vân Ca đánh bay. Thấy thân thủ của Vân Ca như thế, khuôn mặt Mai công tử lại càng xấu hổ, vậy mà lúc nãy hắn còn khoác lác nói muốn bảo vệ Trầm cô nương.

Tính tình của công chúa Tây Vực cũng hào sảng, nàng ái mộ Từ Thanh Trần liền trực tiếp khiêu chiến với Vân Ca, thua cũng không tức giận, mà đứng dậy phủi phủi bụi bậm trên người, nhìn Vân Ca phất tay một cái rồi đi trở về, ngay cả nhìn cũng không nhìn công tử Thanh Trần lấy một cái.

Trong vườn hoa liền yên tĩnh lại, Mai công tử nhìn nhìn Từ Thanh Trần và Vân Ca đang đứng trước mặt đều không nói chuyện, hơi lúng túng sờ sờ lỗ mũi cũng lặng lẽ chạy trốn mất.

Vân Ca nhìn Từ Thanh Trần hơi ngây ngốc, xưa nay nàng đều không phải là người giỏi tùy cơ ứng biến, đột nhiên nhô ra chuyện vị hôn thê gì gì đó, làm cho nàng thật sự hơi lúng túng luống cuống, “Vậy… Từ Thanh Trần, muội đi tìm Vô Ưu và Thiên Hương tỷ tỷ. Còn có, còn huynh nữa không nên nói lung tung, muội mới không phải vị hôn

thê của huynh đâu.” Nói xong cũng không để ý tới phản ứng của Từ Thanh Trần, trực tiếp thi triển khinh công lướt qua núi giả với cây cối trong hoa viên, bay vọt về hướng tân phòng của Hoa Thiên Hương, bộ dáng kia giống như sợ phía sau có người đuổi theo nàng ấy vậy.

Công tử Thanh Trần nhìn thân ảnh đã biến mất ở phía xa kia hơi bất đắc dĩ khẽ thở dài, ngay tại lúc muốn xoay người rời đi, thì trên nóc nhà phía sau lại vang lên một tiếng cười vui vẻ. Công tử Thanh Trần xoay người lại, liền thấy Định Vương đã mất tích từ sau khi yến tiệc vừa mới bắt đầu đang ôm Định Vương phi lười biếng ngồi trên nóc nhà nhìn xuống phía dưới cười vui vẻ. Nhìn bộ dáng hả hê kia của Mặc Tu Nghiêu thì cũng biết là người này tuyệt đối đã xem hết từ đầu tới đuôi rồi.

“Lúc nào thì Định Vương cũng thích rình coi chuyện riêng của người khác rồi?” Từ Thanh Trần tức giận nói.

Mặc Tu Nghiêu hắng giọng cười một tiếng, một tay ôm eo Diệp Ly bay nhẹ nhàng xuống khỏi nóc nhà, nhìn Thanh Trần công tử cười nói: “Bản vương luôn luôn thích xem chuyện cười của người khác, không phải công tử Thanh Trần đã biết từ lâu rồi sao?”

Diệp Ly cười cười xin lỗi Từ Thanh Trần, nhẹ giọng nói: “Đại ca, có phải ca đã dọa đến Vân Ca rồi hay không?” Diệp Ly cũng đã lén thử dò xét Vân Ca mấy lần, tiểu cô nương kia bị cha muội ấy nuôi trong núi sâu cực ít khi tiếp xúc với người khác, thế cho nên tâm trí đều phát triển trễ hơn các cô gái khác rất nhiều, căn bản không nghĩ tới chuyện tình yêu nam nữ. Lúc đầu chỉ cảm thấy Từ Thanh Trần tuấn mỹ, lại muốn có người làm bạn, nên liền mạo hiểm cứu người. Sau đó lại phát hiện Từ Thanh Trần là thầy giáo nghiêm khắc, mà muội ấy lại học sinh đần độn, cho nên liền trở thành học sinh sợ thầy giáo như hiện tại, cũng không khác gì bộ dáng chuột thấy mèo cả. Nếu hiện tai Từ Thanh Trần đột nhiên cầu hôn muội ấy, thì Diệp Ly dám

đánh cược rằng, điều đầu tiên mà Vân Ca nghĩ đến chính là: Nếu thành hôn thì hai người sẽ phải vĩnh viễn sống chung với nhau, nàng sẽ bị Từ Thanh Trần dạy cả đời. Cho nên, tỷ lệ thành công nếu hiện tại công tử Thanh Trần cầu hôn chỉ sợ còn thấp hơn cả vị Mai công tử lúc nãy nữa.

“Huynh là muốn cưới vợ hay là muốn tìm học sinh? Bản vương chưa từng thấy ai lại xem vợ tương lai thành học sinh để dạy cả, hơn nữa còn nghiêm khắc hơn đối xử với học sinh nữa, huynh không thấy bây giờ tiểu cô nương kia nhìn thấy huynh thì đã muốn chạy sao?” Mặc Tu Nghiêu miễn cưỡng cười nhạo. Ngay cả hắn cũng nhìn ra bộ dáng đáng thương ấm ức lại không dám phản kháng của tiểu cô nương kia khi đối mặt với Từ Thanh Trần. Cũng may là cha mẹ của cô nương kia đều đã mất, nếu nam nhân nào dám đối xử với bảo bối Tâm nhi của hắn như vậy… Bản vương giết hắn ta! Định Vương điện hạ đằng đằng sát khí nghĩ.

Từ Thanh Trần như có điều suy nghĩ, Diệp Ly mỉm cười nói: “Đại ca, Vân Ca đã học vô cùng tốt rồi. Ngay cả Tranh nhi và Đại bá mẫu đều khen ngợi có thêm, muội ấy cũng không có hứng thú với cầm kỳ thư họa, thi từ khúc phú gì, ca cũng đừng ép muội ấy nữa.”

Mặc Tu Nghiêu ôm Diệp Ly, cười trên sự đau khổ của người khác, “Cẩn thận coi chừng ép buộc tiểu cô nương quá đó, huynh không đánh lại nàng ấy đâu.”

“Đa tạ Vương gia chỉ giáo.” Công tử Thanh Trần lạnh nhạt nói, phất tay với Diệp Ly một cái rồi xoay người đi mất. Vừa đi, nụ cười nơi khóe môi công tử Thanh Trần dần dần phai nhạt. Không thích sao… Như vậy liền nói cho muội ấy biết sau này sẽ không ép muội ấy học nữa là được rồi. Thật ra thì bộ dáng rõ ràng là không muốn học rồi lại ấm ấm ức ức giận mà không dám nói gì của tiểu nha đầu kia rất đáng yêu ah.

Nhưng Từ Thanh Trần lại không có cơ hội nói cho Vân Ca biết quyết định của hắn ta, bởi vì sáng sớm hôm sau, mọi người trong Từ gia liền phát hiện, không tìm thấy Vân Ca. Cũng không phải là mất tích hoặc bị bắt đi, mà là Vân Ca để lại một bức thư, nói cho mọi người biết nàng ấy muốn đi ra ngoài để hành y tế thế. Nhìn chằm chằm bức thư có những hàng chữ xinh đẹp ngay ngắn trước mặt một lúc lâu, công tử Thanh Trần mới xác định được một chuyện, tiểu nha đầu mà hắn nuôi hơn nửa năm—— đã bỏ nhà đi mất.

“Thanh Trần, con xem đi…” Từ đại phu nhân cầm bức thư mà Vân Ca để lại hơi bối rối, nhìn con trai thì lại càng lo lắng, thần sắc công tử Thanh Trần thật sự đã khiến cho Từ đại phu nhân hơi lo. Xưa nay chưa từng nhìn thấy sắc mặt con trai khổ sở như vậy, trong lòng Từ đại phu nhân vừa vui mừng lại vừa lắng. Vui mừng chính là cuối cùng đã xác định được con trai đúng là có ý khác với Vân Ca, còn lo lắng chính là, một mình Vân Ca ở bên ngoài ngộ nhỡ gặp phải nguy hiểm thì phải làm sao đây? Hơn nữa nhìn sắc mặt của con trai lúc này, đợi khi tìm được Vân Ca chỉ sợ sẽ phạt một trận thật nặng, đến lúc đó chẳng phải là Vân Ca sẽ càng sợ nó thêm sao, vậy bà phải đợi đến lúc nào mới có thể cưới được con dâu trưởng đây?

Suy nghĩ một lát, Từ đại phu nhân vẫn quyết định khuyên bảo con trai trước, “Thanh Trần, con đừng nóng. Mẹ đã truyền tin cho Ly nhi rồi, nhất định sẽ tìm được Vân Ca nhanh thôi. Nhưng mà, chờ Vân Ca về, ngàn vạn lần con đừng hù dọa con bé nữa. Tiểu cô nương người ta cũng rất đáng thương.”

Công tử Thanh Trần hơi ngơ ngác một chút, nhìn mẹ hỏi: “Mẹ, mẹ cũng cảm thấy con đối xử với Vân Ca không tốt ư?”

Từ đại phu nhân không nhịn được liếc mắt, than thở: “Mẹ đã tạo cái nghiệt gì, sao lại sinh ra một đứa con đần độn như vậy? Người ta là

một tiểu cô nương mới hơn mười tuổi, con không nói nhẹ nhàng an ủi quan tâm còn chưa tính, ngày ngày lại giao cho một đống bài tập, động một chút là nói người ta chỗ này không tốt chỗ kia không tốt. Con như vậy, đừng nói là tiểu cô nương, ngay cả một đại nam nhân cũng không chịu được đó, con không nhìn thấy ngay cả Thanh Viêm đều sợ con sao? Cũng may nhờ tính tình Vân Ca tốt, chứ như tiểu cô nương khác thì đã trở mặt từ lâu rồi, có biết không?" Nói tới đây, trong lòng Từ đại phu nhân cũng cảm thấy chua xót vạn phần, thế nhân đều nói bà có phúc khí tốt sinh được mấy đứa con trai tài giỏi, nhưng ai có thể hiểu được nỗi khổ sở của bà khi con trai đều đã hơn ba mươi tuổi rồi mà vẫn con không lấy vợ chứ? Cô gái tự dán lên thì cố tình Từ gia bọn họ chướng mắt, nhưng dựa vào bộ dáng chậm hiểu của con trai bà, thì cô gái không tự dán lên nó cũng không cưới được ah. Xem đi, bây giờ thật vất vả mới có một cô nương thú vị, vậy mà chỉ chớp mắt đã bị hù dọa chạy mất.

Đương nhiên công tử Thanh Trần không biết trong lòng mẹ mình đang ghét bỏ mình đủ mọi kiểu, ngồi trên ghế trong đại sảnh, bộ dáng nghiêm túc trầm tư.

"Mợ cả, Đại ca, đã xảy ra chuyện gì?" Ngoài cửa, Diệp Ly chạy vội đến, đi theo phía sau còn Định Vương Mặc Tu Nghiêu với vẻ mặt không vui. Hôm qua là hôn lễ của Từ Thanh Phong và Từ Thanh Bách, tất cả mọi người đều vui chơi đến rất khuya, cho nên lúc này trong Từ phủ cũng chỉ có Từ đại phu nhân với công tử Thanh Trần thôi. Sau khi nghe được tin tức do Từ đại phu nhân phái người đưa đến, Diệp Ly liền trực tiếp kéo Mặc Tu Nghiêu chạy tới. Sáng sớm đã bị quấy rầy thời gian riêng với vợ yêu, Định Vương điện hạ không vui là có thể nghĩ.

Nhìn Từ Thanh Trần đang ngồi trong đại sảnh, Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười một tiếng nói: "Đây không phải là công tử Thanh Trần sao? Sao vậy? Đừng nói là đã thật sự hù dọa tiểu cô nương

người ta chạy mất đó? Lúc nãy hình như Bản vương nhìn thấy Trầm Dương cũng đang chạy tới đây đó, đang yêu đang lành làm cho con gái của người ta chạy mất, thật đúng là……”

“Tu Nghiêu!” Diệp Ly tức giận trừng Mặc Tu Nghiêu một cái, rồi lại nhìn Từ Thanh Trần nói: “Đại ca, ca đừng nóng ruột, muội đã phái người đi tìm rồi, sẽ có tin tức nhanh thôi.”

Mặc Tu Nghiêu cũng không để ý, thấy Từ Thanh Trần đau buồn hắn liền vui vẻ. Đặc biệt là công tử Thanh Trần thông minh tuyệt đỉnh lại hù dọa cô gái mà mình yêu thích chạy mất, nhiều năm qua Từ Thanh Trần chưa lập gia đình, đừng nói là bởi vì huynh ấy căn bản không biết làm sao để theo đuổi cô nương mình yêu mến đó? Trong lòng Mặc Tu Nghiêu không phúc hậu oán thầm.

Từ Thanh Trần gật đầu, nhìn Diệp Ly mỉm cười nói: “Cám ơn muội.”

Diệp Ly lắc đầu nói: “Đại ca nói gì vậy, đều là người một nhà, cám ơn với không cám ơn gì. Vân Ca mới vừa đi, nhất định chưa đi được xa.”

“Vậy cũng chưa chắc.” Mặc Tu Nghiêu dựa vào đầu vai của Diệp Ly cười híp mắt nói: “Võ công của tiểu cô nương kia rất tốt nha, hơn nữa còn tinh thông y thuật. Nếu nàng ấy không muốn trở về, thì coi như là Kỳ Lân cũng chưa chắc có thể ở dưới tình huống không làm bị thương nàng ấy mà mang nàng ấy về được. Đúng rồi… Trong phủ của Trầm Dương đã mất một con bảo mã Tây Vực.”

Nghe đệ ấy nói, Từ Thanh Trần không khỏi nhíu mày. Bảo mã Tây Vực ngày đi ngàn dặm, Vân Ca cưỡi ngựa chạy một đêm, lúc này chỉ sợ đã không biết chạy đến đâu rồi.

Ở bên cạnh, vẻ mặt Từ đại phu nhân cũng đầy lo lắng, “Vậy phải làm

sao đây, Ly nhi, cháu kêu người ta ngàn vạn lần phải cẩn thận, đừng làm Vân Ca bị thương. Nếu con bé không phải muốn về, thì cũng đừng ép buộc nó. Để bị thương cũng không hay."

Diệp Ly cười nói: "Mợ cả, mợ an tâm đi. Bọn họ sẽ có chừng mực."

"Khởi bẩm phu nhân, Đại công tử, Trầm tiên sinh tới." Ngoài cửa, hạ nhân bẩm báo. Không đợi Từ đại phu nhân nói gì, thì Trầm Dương ở phía ngoài đã xông vào, nhìn chằm chằm Từ Thanh Trần hung dữ nói: "Công tử Thanh Trần, Vân Ca đã đi đâu rồi?"

Công tử Thanh Trần lắc đầu nói: "Không biết."

Trầm Dương giận đến không nói nên lời, chỉ vào Từ Thanh Trần nói: "Rốt cuộc ngươi đã nói gì với Vân Ca hả? Đang yên đang lành sao con bé lại bỏ nhà ra đi?" Mặc dù chỉ mới tiếp xúc trong một thời gian ngắn, nhưng Trầm Dương đã hiểu rất rõ Vân Ca. Nếu không phải thật sự có chuyện lớn gì thì con bé sẽ không rời khỏi Ly thành một mình. Mất đi cha mẹ, sống một mình ba năm, Vân Ca rất quý trọng gia đình mời mà mình vừa mới có được.

Mặc Tu Nghiêu e sợ cho thiên hạ không loạn cười nói: "Công tử Thanh Trần nói với người ta rằng Trầm cô nương là vị hôn thê của huynh ấy. Nói không chừng Trầm cô nương nhất thời xấu hổ đó."

Vị hôn thê?

Công tử Thanh Trần có vị hôn thê, chuyện này tại sao không có ai biết?

Trong đại sảnh, Từ đại phu nhân và Trầm Dương đều giật mình, Từ đại phu nhân là vui mừng, còn Trầm Dương là kinh sợ.

Công tử Thanh Trần đứng dậy, ngăn cản lời nói của Từ đại phu nhân và Trầm Dương, nhàn nhạt cười nói: “Hiện tại chuyện cần thiết là phải tìm được Vân Ca đã. Định Vương điện hạ, công vụ của Định Vương phủ trong mấy ngày sau liền làm phiền ngài lượng thứ nhiều.”

Ách? Mặc Tu Nghiêu cảnh giác ngồi thẳng người, nghi ngờ nhìn Từ Thanh Trần chằm chằm, “Huynh muốn làm gì?” Không biết tại sao, hắn có một loại cảm giác không tốt lắm.

Từ Thanh Trần nhìn đệ ấy, nói một cách thản nhiên: “Không phải Định Vương điện hạ đã nói Vân Ca bị ta hù dọa mà chạy mất sao? Ta không nên đi tìm người về ư?”

“……” Có thể coi như Bản vương chưa nói gì được không? Ăn trộm gà không thành lại mất nắm gạo, Định Vương điện hạ hối hận vạn phần.

Chương 440: Phiên ngoại 6: Khuynh Vân Ca (5)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Tháng sáu tháng bảy ở Trung Nguyên chính là lúc khắp mọi nơi đều nóng bức không chịu nổi. Trong thành Quảng Lăng ở phía Bắc sông Vân Lan, một thiếu nữ áo vàng đang bước đi thỏng thả trên đường phố. Mặc dù bây giờ chiến sự thiên hạ mới vừa bình định không lâu, tất cả vùng đất ở phía Bắc sông Vân Lan đều thuộc về dưới trướng Định Vương phủ, Đại Sở vốn có lãnh thổ bát ngát từ đây lại chân chính an phận ở một góc, nhưng hiệu suất xử lý mọi chuyện của Định Vương phủ tương đối mau, nên chỉ mới hai ba tháng ngắn ngủi, nhiều địa phương không bị chiến hỏa ảnh hưởng quá nhiều như Quảng Lăng đã khôi phục lại phồn hoa vốn có.

Thiếu nữ áo vàng thản nhiên đi ở trên đường cái, thỉnh thoảng xem bên này một chút sờ bên kia một chút, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ tràn đầy nụ cười sáng lạn, dẫn tới người đi đường qua lại rối rít liếc nhìn.

Thiếu nữ này chính là Vân Ca cô nương đã trốn khỏi Từ phủ ở Ly thành. Sau khi ra khỏi Ly thành, Vân Ca đi thẳng về phía Nam, vừa làm nghề y vừa du ngoạn chung quanh, cũng trải qua hết sức tự tại. Mặc dù cũng từng gặp một vài phiền toái nhỏ, nhưng lấy công phu của nàng ấy thì đương nhiên giải quyết cũng không khó khăn gì. Ngược lại đã khiến cho tiểu cô nương đi xa nhà lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn này đi thẳng một đường thuận lợi tới Quảng Lăng.

“Cô nương… Cô nương có phải là Trầm Vân Ca – Trầm cô nương không?”

Lúc Vân Ca đang nhìn một quầy bán kẹo nhỏ bên đường cau mày, do dự có nên mua hay không, thì một nam tử xa lạ đột ngột xông tới, lôi kéo Vân Ca kêu lên. Vân Ca mở to hai mắt, hơi nghi ngờ nói: “Ta là Trầm Vân Ca, ngươi là ai? Sao ngươi biết tên của ta?”

“Trầm cô nương… Trầm cô nương, cầu xin cô nương cứu mẹ ta với.” Nam tử nói một cách lo lắng, vừa nói vừa muốn quỳ xuống đất. Vân Ca vội vàng đưa tay đỡ hắn ta, nói: “Ngươi đừng nóng vội, ngươi nói từ từ xem. Sao ngươi biết… Ta có thể cứu mẹ ngươi?”

Nam tử nói: “Trầm cô nương có y thuật cao minh, tâm địa thiện lương, cứu mạng của rất nhiều người, tiểu… Cũng là nghe người ta nói đến, nghe nói Trầm cô nương tới Quảng Lăng, nên mới vội vàng đuổi theo tới đây. Cầu xin cô nương xả lòng từ bi……”

Nhìn khuôn mặt của hắn ta sắp trở nên đỏ bừng, Vân Ca vội vàng gật đầu nói: “Ngươi đừng vội, ta nhất định sẽ cứu mẹ ngươi. Mẹ… Mẹ ngươi đang ở đâu?”

Nam tử đỏ mặt, hơi xấu hổ nói: “Ta vội vả vào thành tìm cô nương, nên đã để mẹ ta ở nhờ trong một nhà nông ở ngoài thành.”

“Vậy chúng ta mau đi thôi.” Thấy nam tử lo lắng như thế, Vân Ca cũng không dám trì hoãn nhiều nữa, trực tiếp đi tới cửa thành.

Trong một trà lâu cũng nằm trong thành Quảng Lăng, công tử Thanh Trần mặc một thân áo trắng đang ngồi gần cửa sổ, nhàn nhã ung dung đánh giá dòng người đến người đi trên đường cái ở dưới lầu.

“Công tử.” Một nam tử mặc một bộ quần áo bình thường màu xám tro bước nhanh lên lầu, đi tới bên cạnh Từ Thanh Trần nói nhỏ: “Trầm cô nương vừa ra khỏi thành ạ.” Công tử Thanh Trần khẽ cau mày nói: “Mới vừa vào thành, tại sao lại ra khỏi thành rồi?”

Sau khi ra khỏi Ly thành, công tử Thanh Trần đi dọc theo hành trình của Vân Ca. Nhưng tâm tính của Vân Ca luôn thay đổi, hành tung trôi nổi, có đôi khi nhất thời nổi hứng một ngày vượt qua hai ba trăm dặm đường cũng là bình thường. Mà thân là tay trói gà không chặt, hiển nhiên công tử Thanh Trần không có cách nào hành hạ theo nàng ấy như thế. Cho nên đi theo một đường, cho đến mấy ngày trước bọn họ mới chính thức bắt kịp tung tích của Vân Ca. Nhưng Từ Thanh Trần lại không lập tức đi gặp Vân Ca, mà là mang người đi theo sau nàng ấy từ rất xa. Ngày hôm qua Từ Thanh Trần đoán được Vân Ca có thể sẽ tới Quảng Lăng, nên bọn họ liền đi đến Quảng Lăng canh chừng trước một bước, nhưng không nghĩ tới Vân Ca vừa mới đến, còn chưa nhìn thấy người thì đã ra khỏi thành rồi.

“Lúc nãy ở trên đường có người tìm Trầm cô nương xin chữa bệnh, Trầm cô nương liền đi theo người ra thành.” Nam tử mặc áo bình thường nhỏ giọng bẩm báo: “Đã có người theo sau rồi ạ.”

“Xin chữa bệnh?” Công tử Thanh Trần nhíu mày, trên đoạn đường đi này chỉ cần gặp phải có người cần giúp đỡ thì Vân Ca cũng sẽ ra tay giúp đỡ. Y thuật của nàng ấy có thể có được Trầm Dương khen ngợi thì đã đủ thấy đúng là rất tốt. Một đường đi tới, cũng có một vài người, nhưng……

Thấy thần sắc công tử Thanh Trần trầm xuống, thị vệ vội nói: “Công tử đừng lo, thân thủ của Trầm cô nương không kém, hơn nữa có thị vệ âm thầm đi theo, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Từ Thanh Trần suy nghĩ một chút, rồi đứng lên nói: “Chúng ta cũng đi xem sao.” Võ công của Vân Ca rất tốt, nhưng kinh nghiệm giang hồ thì trên căn bản lại là

không có. Nếu không cũng sẽ không bị bọn họ đi theo suốt một đường mà cũng không nhận ra được. Từ Thanh Trần cảm thấy cái người ngăn nàng ấy ở trên đường xin chữa bệnh hơi kỳ lạ. Cho dù Vân Ca có để lại một chút danh tiếng ở những nơi mà nàng ấy đi ngang qua, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không truyền nhanh như vậy. Mà theo hành trình của Vân Ca, đối phương lại càng không khả năng dẫn theo một bệnh nhân đuổi kịp.

“Dạ.” Dựa theo thần sắc ngưng trọng của công tử Thanh Trần, thị vệ này cũng biết chỉ sợ đã xảy ra chuyện, nên vội vàng lên tiếng đi theo Từ Thanh Trần xuống lầu.

Ngoài thành Quảng Lăng, Vân Ca đi theo nam tử xin chữa bệnh kia, càng đi càng thấy hoang vu, nên liền hơi nghi ngờ dừng bước.

“Trầm… Trầm cô nương, sao vậy?” Nam tử kia quay đầu lại nhìn Vân Ca cười làm lành nói. Vân Ca nhìn hắn ta cau mày nói: “Mẹ ngươi ở đâu, chỗ này khắp nơi đều không có bóng người.”

Thần sắc nam tử kia hơi cương cứng, nói: “Thì ở phía trước. Trầm cô nương, chúng ta đi mau một chút đi.” Vân Ca do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu tiếp tục đi theo người nọ về phía trước.

Lại đi về trước một đoạn, rốt cuộc Vân Ca cảm thấy không đúng, “Rốt cuộc ngươi dẫn ta đi đâu?” Trên đoạn đường này, Vân Ca cũng đã gặp một vài chuyện, tất nhiên biết rõ trên đời này cũng không phải chỉ có người tốt. Mặc dù lúc đầu bởi vì vẻ mặt lo lắng và lời cầu khẩn của nam tử mà không suy nghĩ nhiều, nhưng nếu quả thật có bệnh nhân thì sao sẽ để ở một nơi vắng vẻ lại khó tìm như vậy chứ?

Nam tử kia quay đầu lại, nhìn Vân Ca cười hắc hắc. trên gương mặt vốn nhìn qua trung hậu đàng hoàng giờ đây lại có thêm nụ cười ác ý, ngay lập tức lộ ra bộ mặt thật, “Hắc hắc, Trầm cô nương, ngươi đi

theo chẳng phải sẽ biết sao, cần gì mà hỏi như vậy?”

“Ta không đi!” Vân Ca trầm giọng nói, “Ta muốn trở về, ngươi căn bản cũng không có người muốn ta chữa bệnh.”

“Tuy nói không có bệnh cần chữa, nhưng Trầm cô nương… Ngươi xem Bản công tử có bị bệnh khó chữa nào không?” Một giọng nói hơi lưu manh vang lên từ phía sau, trên sơn đạo vốn còn trống trải không người nào đột nhiên nhô ra mấy nam tử, cầm đầu chính là một thanh niên gầy gò. Chỉ thấy sắc mặt người nọ vàng khè, gầy như que củi, trong đôi mắt đục ngầu mang theo ý tà tứ, khiến cho dung mạo bình thường càng trở nên bỉ ổi hơn, làm cho người ta chỉ nhìn một cái thì đã cảm thấy cực kỳ chán ghét.

Nhưng, Vân Ca trầm mặc nhìn mấy nam tử một cái trước mắt. Mấy người này cũng không phải là người bình thường, cho dù là nam tử xanh xao vàng vọt kia thì cũng có biết một chút công phu, “Các ngươi tránh ra, ta muốn đi về.” Vân Ca nhíu nhíu mày, hơi không vui nói. Nàng cũng không phải thật sự là người không có nửa điểm tức giận, có lòng tốt tới giúp người ta chữa bệnh lại bị người ta lừa, nói không tức giận đó là nói dối.

“Tránh ra?” Mọi người nhìn nhau, rối rít cười lớn lên.

“Trầm cô nương, vì muốn gặp cô nương Bản công tử đã đi theo ngươi suốt cả ngày rồi. Cứ để ngươi đi về như vậy, chẳng phải là Bản công tử đã lỗ lớn rồi sao?” Nam tử gầy gò kia híp mắt nhìn chằm chằm Vân Ca cười nói, “Bản công tử thành tâm muốn mời cô nương chữa bệnh. Không bằng, cô nương đến nhà Bản công tử ở mấy ngày đi?”

Chống lại đôi mắt đục ngầu, Vân Ca đã cảm thấy một trận ác hàn, liếc hắn ta một cái, nói: “Ngươi không có bệnh, chỉ cần chịu khó tu

sinh dưỡng tính là được rồi.” Mặt mũi của nam tử này gầy gò, ánh mắt đục ngầu vô thần, vừa nhìn là biết do túng dục quá độ.

Nói xong cũng không nữa để ý tới mấy người này nữa, Vân Ca liền xoay người quay lại đường cũ. Nam tử kia thấy Vân Ca lại không nể mặt như vậy, liền không khỏi giận dữ, vung tay lên nói: “Còn không mau mời mỹ nhân này về làm khách cho Bản công tử.”

“Dạ!” Đám người đi theo bên cạnh hắn ta lên tiếng đáp, rồi đồng loạt bao vây Vân Ca lại.

“Cẩn thận một chút, đừng làm mỹ nhân của Bản công tử bị thương.” Tên này chính là một công tử danh môn ở gần Quảng Lăng, chẳng qua là bản thân không có bản lãnh gì, ỷ vào gia sản thích lũy của bậc cha chú ăn chơi đàng điếm thì thôi, tính tình lại háo sắc nên thỉnh thoảng làm ra một vài chuyện cường đoạt dân nữ. Chỉ là trời cao Hoàng đế ở xa, thiên hạ này mới định nên cũng không có người quản. Sáng sớm hôm nay ra cửa liền thấy Vân Ca đang chữa bệnh bao tử cho lưu dân ở trấn trên, cái kẻ bị sắc dục ăn lên đến não này đã không tiếc đi theo suốt mấy chục dặm mới nghĩ ra một biện pháp lừa gạt Vân Ca.

Trên quãng đường đi này, Vân Ca cũng không phải dễ ức hiếp, tức giận trợn mắt trừng bọn họ một cái, rồi đánh một chưởng vào nam tử đang đến gần mình. Mặc dù mấy người đi theo bên cạnh nam tử không phải là cao thủ gì, nhưng cũng đã học được mấy chiêu công phu. Thấy Vân Ca động thủ, những người khác cũng tiến lên vây công Vân Ca theo. Nam tử gầy gò kia vừa thấy Vân Ca lại có công phu, thì không khỏi càng hưng phấn lên, “Lại còn có công phu nữa. Tốt! Mau… Mang tiểu mỹ nhân này về cho Bản công tử, Bản công tử muốn nạp nàng ta làm thiếp!”

Sắc mặt Vân Ca giận đến đỏ bừng, khoát tay, một tia sáng bắn

nhanh tới nam tử kia. Nam tử kia cũng biết một ít công phu quyền cước, vừa thấy ám khí đang bay nhanh đến liền vội vàng lóe thân tránh né, quay đầu lại thấy phi tiêu cắm trúng vào cây cũng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

“Phế vật! Còn không mau lên, ngay cả nữ nhân cũng không đánh lại!” Nam tử giận dữ hét.

Mặc dù mấy nam tử có thân người cao lớn, nhưng công phu cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Vân Ca. Trong lúc đánh nhau, mấy người này liếc nhau một cái, trong đó có hai người thu hút sự chú ý của Vân Ca, còn một người liền lấy từ trong ngực ra một gói đồ ném về hướng Vân Ca. Trong lòng Vân Ca cả kinh, “Nhuyễn cân tán?”

Vân Ca chính là người học y, đương nhiên biết sự lợi hại của Nhuyễn cân tán này. Nhưng nàng bị mấy người cuốn lấy, mặc dù cố gắng tránh thì vẫn bị dính một chút, nên ngay lập tức cũng bất chấp những người này, Vân Ca liền huy chưởng bức lui một nam tử, rồi phi thân bỏ chạy ra xa. Trong lòng nàng rất rõ ràng, một khi độc tính của Nhuyễn cân tán phát tác, nàng sẽ thật sự chỉ có thể mặc cho người làm thịt.

“Còn không mau đuổi theo! Một đám phế vật!” Con vịt đến miệng còn để bay, nam tử kia lập tức giận dữ, nổi giận nói.

“Công tử… Cô nương kia thật giống như không phải người bình thường……” Một người trong đó nhỏ giọng khuyên nhủ, mặc dù bọn họ không có kiến thức gì, nhưng người trúng Nhuyễn cân tán còn có thể chạy, hơn nữa võ công còn lợi hại như vậy, thì thấy thế nào cũng không giống như là người bình thường. Lỡ như thật sự chọc phải người nào đó không nên dây vào…

“Bản công tử mặc kệ nàng ta có bình thường hay không.” Nam tử kia

cười lạnh nói: “Ở trên đất Quảng Lăng này, còn có người lợi hại hơn Hoàng gia ta sao? Đợi nàng ta thành người của Bản công tử……” Thấy hắn như thế, những thị vệ này tự nhiên cũng không dám phản đối, nên vội vàng đuổi theo phương hướng Vân Ca đã chạy trốn.

Vân Ca vừa thi triển khinh công chạy nhanh tới thành Quảng Lăng, vừa rõ ràng cảm thấy mình đang đổ mồ hôi, hơn nữa thân thể cũng có chút như nhũn ra khiến cho không còn sức lực gì nữa. Rất rõ ràng bởi vì đoạn đường chạy như điên này của nàng, Nhuyễn cân tán phát tác càng mãnh liệt hơn. Nhưng hiện tại trên tay nàng lại không có thuốc để giải Nhuyễn cân tán.

Dần dần, ngay cả khinh công cũng không thể dùng nữa, rốt cuộc Vân Ca kiệt lực ngã xuống ven đường, cả người vô lực ngay cả tay cũng không nâng nổi.

Chết tiệt… Trong lòng Vân Ca không nhịn được thầm mắng mấy tên bại hoại kia, đồng thời cũng hơi lo lắng. Nàng nhớ… Hình như lúc nãy ở trên đường đã bắt gặp một vài vị thuốc có thể giải độc… Vân Ca vừa cố gắng nhớ lại, vừa cố gượng chống thân thể muốn đứng lên đi về hướng trong trí nhớ, nhưng mới vừa đứng lên thì đã ngã sấp xuống.

Rất nhanh, mấy cái nam tử đã bắt kịp. Thấy Vân Ca ngã sấp trên đất, nam tử gầy gò kia đắc ý cười lớn lên, “Tiểu mỹ nhân, ngươi chạy đi, sao lại không chạy?”

Vân Ca hung dữ trừng hắn ta, “Ngươi khốn kiếp… Hèn hạ!”

Nam tử cười càng thêm đắc ý, “Khốn kiếp? Hèn hạ? Điều này cũng phải trách cô nương ngươi nha, nếu không phải cô nương ngươi không chịu ngoan ngoãn nghe lời một chút, Bản công tử cũng không muốn mạo phạm mỹ nhân như thế đâu. Gia tài trong nhà Bản công

tử bạc vạn, chỉ cần ngươi biết điều trở về với Bản công tử, thì ngươi sẽ được hưởng vinh hoa phú quý vô tận."

"Ai cần gia tài bạc vạn của ngươi!" Vân Ca nói một cách khinh thường. Nàng cũng có rất nhiều tiền, Ly tỷ tỷ nói, tiền mà cha để lại cho nàng đủ để nàng sống cẩm y ngọc thực cả đời.

Nam tử kia cũng đã không còn kiên nhẫn nữa, thấy Vân Ca như thế không khỏi cười lạnh một tiếng nói: "Không cần? Đợi đến lúc đó ngươi cũng sẽ không nói như vậy nữa. Tiến lên, mang tiểu mỹ nhân về cho Bản công tử."

Hai nam tử tùy tùng tiến lên muốn kéo Vân Ca lên, nhưng Vân Ca lại dùng sức cắn đầu lưỡi mình một ái, thừa dịp bị đau nhức kích thích vung tay lên ném một cái ám khí, sau đó nhân cơ hội lúc mọi người tránh né ám khí dùng chút sức lực mới vừa tích góp được đứng dậy cố gắng chạy về phía trước.

"Bắt nàng ta cho ta!" Sau lưng truyền đến tiếng la hổn hển của nam tử kia.

Vân Ca cố gắng chạy về phía trước, nhưng ý chí của con người có mạnh mẽ cỡ nào thì cũng không chống lại được tác dụng của dược tính. Bởi vì dùng quá nhiều sức lực, Vân Ca rõ ràng cảm thấy trước mắt mình đang từ từ biến thành màu đen, khi nàng lại ngừng lại một lần nữa thì đã cảm thấy cả người vô lực, nàng sắp hoàn toàn ngất đi. Cho nên nàng liều mạng tự nói với mình không thể dừng lại, không thể dừng lại……

"Đứng lại! Nha đầu chết tiệt kia……" Mấy người kia đã bắt kịp.

Vân Ca không khỏi tuyệt vọng, nàng chỉ là một tiểu cô nương chưa từng trải qua bao nhiêu chuyện đời, gặp phải loại chuyện này mà có

thể kiên trì đến bây giờ thì đã rất khó rồi. Không nhịn được nữa, nước mắt liền chảy xuống từ khóe mắt, Vân Ca lại ngã xuống đất một lần nữa.

“Hu hu….”

“Đần như vậy, còn chạy tới đây. Nếu huynh không đến tìm muội, thì muội phải làm sao đây?” Một giọng nói êm ái mang theo bất đắc dĩ nhàn nhạt vang lên, nhưng nghe vào trong tai Vân Ca thì lại không khác gì âm thanh của tự nhiên. Vân Ca liền ngã vào trong một vòng ôm mang theo một tia mát lạnh và mùi mực thơm, trong chớp mắt không khỏi hơi giật mình. Ngẩng đầu lên, vừa lúc lọt vào trong một đôi mắt dịu dàng và trầm tĩnh. Chẳng qua là, hiên tại trong đôi mắt này lại có thêm một chút lãnh ý và gợn sóng lăn tăn.

“Từ… Từ Thanh Trần, thật sự là huynh?”

“Không phải huynh thì còn có thể là ai?” Từ Thanh Trần bất đắc dĩ khẽ than thở, thấy muội ấy cực khổ chống đỡ, cũng chỉ đành thương tiếc thở dài, vỗ nhẹ mái tóc của muội ấy, nói: “Là huynh, không sao. Ngoan… Ngủ đi.”

Vân Ca chỉ cảm thấy an tâm, tựa vào trong lòng huynh ấy từ từ nhắm hai mắt lại.

Chương 441: Phiên ngoại 7: Khuynh Vân Ca (6)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Mấy nam nhân đuổi theo Vân Ca đến đây liền thấy Vân Ca ngã vào trong lòng một nam tử áo trắng. Chỉ thấy nam tử này mặc một bộ quần áo trắng, tóc dài đen nhánh xõa ra sau. Vừa ngẩng đầu lên, liền thấy một đôi mắt trầm tĩnh mà thâm thúy sâu sắc, chỉ là lúc này, trong đôi mắt lại mang theo lãnh ý nhàn nhạt. Nam tử tuấn mỹ xuất trần như vậy, đừng nói ở nơi hoang vu như thế này, chính là trong một thành trì lớn ở phương Nam như Quảng Lăng cũng là cực kỳ hiếm thấy, tất cả mọi người không khỏi sửng sốt.

“Kẻ nào? Còn không để mỹ nhân của Bản công tử xuống!” Nam tử gầy gò kia phục hồi tinh thần lại, tiến lên một bước cao giọng nói. Tiểu mỹ nhân trước mắt này, hắn đã theo dõi hơn nửa ngày rồi, thật vất vả sắp tới tay sao có thể để người đoạt đi được. Mặc dù từ xưa Quảng Lăng sinh ra mỹ nữ, nhưng mỹ nữ giống như tiểu mỹ nhân này thì vẫn rất khó gặp.

Công tử Thanh Trần giương mắt lơ đễnh nhìn lướt qua mọi người, nói: “Ngươi là ai? Lá gan cũng không nhỏ.”

Nam tử gầy gò kia sửng sốt, rất nhanh liền cười lạnh nói: “Bản công tử thấy lá gan của ngươi mới không nhỏ, xen vào việc của người khác cũng phải nhìn xem ngươi có bản lãnh này hay không! Ngươi hãy nghe cho kỹ đây, Bản công tử là Đại công tử của Hoàng gia

trong thành Quảng Lăng. Ở trên đất Quảng Lăng này vẫn chưa có kẻ nào dám đối nghịch với Bản công tử đâu!" Vốn thấy khí độ của Từ Thanh Trần bất phàm, nam tử kia còn hơi e ngại, nhưng vừa nhìn một bộ áo trắng, cách ăn mặc tầm thường, hơn nữa còn là một người bình thường tay trói gà không chặt, nên khí diễm của nam tử kia lại lập tức cao lên. Ở Quảng Lăng, mặc dù Hoàng gia chưa nói là lấy thúng úp voi, nhưng thế lực to lớn, cũng không phải một thư sinh văn nhược đến từ phần đất bên ngoài có thể địch nổi.

Từ Thanh Trần cúi người ôm lấy Vân Ca, nói một cách thản nhiên: "Hoàng gia phải không? Ta nhớ kỹ."

Thấy Từ Thanh Trần muốn ôm Vân Ca rời đi, Hoàng công tử kia giận dữ, "Thật to gan! Đứng lại! Các ngươi còn không lên cho ta!"

Nghe chủ tử ra lệnh, mấy người đi theo nam tử tất nhiên đồng loạt xông lên. Từ Thanh Trần lại giống như căn bản không nhìn thấy bọn họ vậy, trực tiếp xoay người đi về Quảng Lăng.

Bị một người tay trói gà không chặt không nhìn như thế, mọi người đều không khỏi giận dữ. Một người trong đó liền đánh một quyền vào lưng Từ Thanh Trần, nhưng không nghĩ tới lại có một cơn gió mạnh thổi qua, nam tử kia còn chưa đụng vào được góc áo của Từ Thanh Trần đã ôm nắm tay của mình ngã xuống đất, kêu rên đau đớn.

Mọi người không khỏi sợ hết hồn, cảnh giác nhìn bốn phía. Chẳng biết từ lúc nào, mấy nam tử mặc áo màu xám tro đã xuất hiện trên sườn núi ở hai bên đường, lạnh lùng liếc mọi người một cái, rồi phi thân rơi xuống trước mặt Từ Thanh Trần, "Đại công tử."

Từ Thanh Trần cúi đầu nhìn thoáng qua Vân Ca đang ngủ say trong ngực, lạnh nhạt nói: "Mang người về Quảng Lăng, mặt khác, bắt Thái thú Quảng Lăng tới gặp ta."

“Tuân lệnh.” Nam tử áo xám thấp giọng đáp, rồi vung tay lên, mấy người phía sau nhang chóng trói cả đám lại thành bánh chưng. Hoàng công tử kia khiếp sợ nhìn chằm chằm Từ Thanh Trần, người có thể gọi Thái thú tự mình đi gặp một cách tùy tùy tiện tiện như vậy, tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường, “Rốt… Rốt cuộc ngươi là ai?”

Từ Thanh Trần bình tĩnh liếc hắn ta một cái, tồi xoay người ôm Vân Ca đi. Mấy tên thị vệ phía sau nhìn vị Hoàng công tử có vẻ mặt gầy gò bệnh hoạn này hơi đồng tình, suốt quãng đường này, công tử Thanh Trần đi theo những nơi mà Trầm cô nương đã đi, nhiều lần bị mất dấu, tâm tình của bản thân đã rất xấu rồi. Tên này còn tự mình muốn chết rơi vào trong tay công tử Thanh Trần, thật là… Quá đáng thương…

Trong hậu viện của một khách sạn không tính là nổi bật trong thành Quảng Lăng, mấy người ăn mặc bất phàm đang mang theo vẻ mặt thấp thỏm đứng chờ trong viện. Trước cánh cửa ở gần đó, mấy thị vệ áo xám mang theo vẻ mặt không chút thay đổi đứng thẳng, giống như không nhìn thấy mấy người này đang lo lắng bất an.

Một người dẫn đầu mặc quan phục của quan tam phẩm, trên tóc mai đã có không ít tóc trắng, xen lẫn với tóc màu đen nhìn qua giống như là một mái tóc màu xám tro. Vốn nên là đại quan một phương trấn giữ thành Quảng Lăng, nhưng lúc này lại sầu mi khổ kiểm, thấp thỏm bất an giống như bầu trời sắp sập xuống vậy. Đi theo bên cạnh hắn ta chính là một nam tử trung niên mập mạp ăn mặc phú quý. Đi theo phía sau người trung niên này còn có mấy nam tử có tuổi tác khác nhau. Chỉ có điều, hắn ta hiển nhiên không cảm nhận được nỗi lo lắng của Thái thú, mà chỉ hơi lo lắng nhìn thị vệ đang đứng nghiêm trang gần đó không ngừng nhíu mày.

“Đại nhân, khuyển nhi……” Nam tử nhìn nhìn Thái thú Quảng Lăng, cau mày nói. Sau khi nghe nói con trai bị bắt, vốn là hắn định huy động hết gia đinh, thị vệ trong nhà đến xem xem kẻ nào to gan lớn mật đến nỗi dám giương oai ở thành Quảng Lăng như vậy. Lại không nghĩ đến còn chưa ra cửa đã nhận được lời thông truyền của Thái thú, muốn hắn chạy tới khách sạn này ngay lập tức. Còn đặc biệt nhắc nhở nhất định phải cung kính một chút, ngay lập tức hắn liền chỉ sợ con mình đã chọc phải không phải là người bình thường gì rồi. Nhưng khi đến nơi này thấy Thái thú bày ra bộ dáng như thế thì ngược lại liền thấy hơi khinh thường. Dựa vào thế lực của Hoàng gia ở Quảng Lăng, chỉ cần không phải Định Vương và Định Vương phi đích thân giá lâm, thì lại có ai có thể đủ làm gì bọn họ chứ? Có câu là Cường Long không áp rắn địa phương, Thái thú mới tới không bao lâu này cũng không phải cung cung kính kính với những cựu tộc Quảng Lăng bọn họ sao?

Thái thú Quảng Lăng nhíu nhíu mày, nhìn thần sắc Hoàng lão gia kia cũng thấy không tốt. Đắc tội công tử Thanh Trần cũng không biết có phải Hoàng gia này đã thật sự làm quá nhiều chuyện xấu hay không. Người bên ngoài không biết có lẽ cho rằng công tử Thanh Trần ôn văn nhĩ nhã tất nhiên là quân tử khiêm tốn tâm từ thủ nhuyễn, nhưng thân là quan viên từ Định Vương phủ ra, sao bọn họ lại không biết chứ? Hai năm qua, hằng năm Định Vương và Vương phi chinh chiến bên ngoài, tất cả sự vụ của Định Vương phủ đều do một tay công tử Thanh Trần xử lý. Trong số các quan viên, tướng lãnh, cựu thần dưới trướng Định Vương phủ, người có tâm cao khí ngạo cũng không ở số ít. Nếu công tử Thanh Trần chỉ có tài trí mà không có thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn thì nơi nào có thể áp được những người đó chứ? Nếu thật sự là Định Vương và Vương phi tới, thì nói không chừng còn có thể cầu tình với Vương phi, nhưng hiện tại lại đắc tội công tử Thanh Trần… Nhìn Hoàng lão gia còn mờ mịt không biết gì, trong lòng Thái thú Quảng Lăng thầm lắc đầu, không để ý tới hắn ta nữa. Trong lòng chỉ thầm tính lại xem trong mấy ngày qua chấp chính

Quảng Lăng rốt cuộc có chỗ nào sơ hở không.

Thấy thần sắc của Thái thú như thế, trong trực giác Hoàng lão gia cũng cảm thấy không tốt lắm. Nhưng lại không nghĩ ra rốt cuộc ở Quảng Lăng này còn có ai mà Hoàng gia không đắc tội được. Cho dù là những tướng quân cầm trọng binh trong tay kia, thì gia tài bạc vạn của Hoàng gia cũng có thể chu toàn một hai. Huống chi, người mang tin về cũng nói người bắt con trai hắn chỉ là một công tử văn nhược.

Ngoài cửa, mọi người đều mang tâm tư khác nhau, trong phòng, công tử Thanh Trần lại không chút để ý đến tâm tình lo lắng chờ đợi của mọi người, chỉ ngồi thong thả ở bên giường nhìn kiều nhan trẫm tĩnh của thiếu nữ đang ngủ say. Trong lúc ngủ, thiếu nữ càng có thêm nhiều nét mỹ lệ điềm tĩnh và hồn nhiên hơn khi thức, một tay còn vươn ra nắm một góc chăn ngủ say sưa vô cùng, ngược lại thật giống như một cô bé chưa từng trải qua nhiều sự đời.

Giơ tay lên nhéo gương mặt đỏ ửng của thiếu nữ, công tử Thanh Trần bất đắc dĩ thấp giọng cười nói: “Ở lại bên cạnh huynh không tốt sao, lại càng muốn chạy loạn khắp nơi. Lần này nếu huynh không có ở đây thì muội phải làm thế nào đây. Sinh ngốc thì liền phải ngoan ngoãn, huynh cũng sẽ không ghét bỏ muội. Khuôn mặt nhỏ nhắn đều gầy rồi, thật là một Tiểu Ngu Ngốc.”

Lông mi hơi cong của thiếu nữ đang ngủ say hơi run rẩy một chút, công tử Thanh Trần bình tĩnh thu tay về, mỉm cười nói: “Còn muốn giả bộ ngủ sao?”

Vốn đang ngủ say, tiểu cô nương lập tức mở mắt, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị nhéo đến đỏ rực nhìn công tử tuấn dật trước mắt cười dượng, “Từ Thanh Trần…, sao huynh lại ở đây vậy?”

Công tử Thanh Trần cười lãnh đạm, “Nếu huynh không ở đây, thì

muội đã phải đi làm tiểu thiếp cho người ta rồi.”

Tự biết đuối lý, hơn nữa lại có sự sợ hãi tự nhiên với người nào đó, nên Vân Ca cô nương liền cúi đầu nhỏ xuống, hơi sợ hãi co rụt cổ lại. Từ Thanh Trần nhìn bộ dáng nho nhỏ đáng thương này của muội ấy, thì trong lòng không khỏi mềm nhũn, than nhẹ một tiếng nói: “Sau này đừng chạy lung tung nữa có biết không? Hôm nay nguy hiểm bao nhiêu muội cũng đã biết rồi đó.”

Vân Ca căn bản mặc kệ có hiểu rõ lời nói của Từ Thanh Trần hay không, liền gật đầu lia lịa. Công tử Thanh Trần giơ tay lên xoa đầu muội ấy, nói: “Mới vừa giải độc xong, nghỉ ngơi một lát đi. Huynh đi xử lý một ít chuyện.”

“Ừ.” Vân Ca gật đầu, chớp mắt to nhìn công tử Thanh Trần.

Công tử Thanh Trần đứng dậy, nhìn nhìn Vân Ca trầm giọng nói: “Không cho trốn đi! Nếu không… Liền giam muội lại chép sách cả đời.”

Ôi… Trái tim nhỏ của Vân Ca run lên, vội vàng dùng sức gật đầu sau đó liền liều mạng lắc đầu. Thấy muội ấy như thế, lãnh ý trong mắt công tử Thanh Trần cũng tiêu tán đi rất nhiều, “Muội ngoan ngoãn một chút, huynh liền không phạt muội nữa.” Thật ra thì bắt nạt Vân Ca cô nương là một chuyện rất thú vị, công tử Thanh Trần thầm nghĩ. Có điều không thể bắt nạt quá mức, nếu không tiểu nha đầu lại muốn chạy.

“Ừ, muội mệt mỏi, muội ngủ.” Không dám lại nổi lên lòng phản nghịch nữa Vân Ca cô nương rút vào trong chăn, che đầu nhỏ không muốn đối mặt sự thật trước mắt. Công tử Thanh Trần mỉm cười, lắc đầu xoay người đi ra ngoài cửa, đồng thời, trong đôi mắt vốn đang mang theo ấm áp nhàn nhạt lại bịt kín một tầng sương lạnh.

Mới ra đến cửa, Thái thú Quảng Lăng liền ân cần tiến lên nghênh đón, “Công tử……”

Từ Thanh Trần giơ tay lên ngăn trở lời hắn ta muốn nói, lơ đễnh nhìn lướt qua đám người đang chờ trong viện rồi xoay người đi tới tiền thính. Thị vệ áo xám canh giữ ở cửa để lại hai người canh giữ ở cửa, những người còn lại liền lặng im đi theo. Thái thú Quảng Lăng do dự một chút, hung dữ trừng cả nhà Hoàng lão gia một cái, rồi cũng liền vội vàng đi theo.

Trong khách sảnh, công tử Thanh Trần ngồi trên thượng thủ (*vị trí đầu tiên trong sảnh dành cho người có địa vị cao nhất hoặc chủ nhân*) uống trà. Hoàng công tử ngang ngược càn rỡ lúc trước đã bị trói thành một cái bánh chưng thật to ném ở trong đại sảnh. Mọi người trong Hoàng gia cũng đã tới, một phụ nhân trung niên ăn mặc quý khí liền kêu lên một tiếng nhào tới, “Tổ nhi! Tổ nhi, con bị sao vậy? Ai ức hiếp con?” Hoàng công tử kia “Ngô ngô” một hồi lâu cũng nói không ra lời, hiển nhiên đã bị điểm huyệt câm, chỉ có thể dùng sức nháy mắt với phụ nhân kia, chỉ tiếc phụ nhân kia đang lo lắng, nên không hiểu được chút ý tứ nào của hắn ta.

“Hạ thần Thái thú Quảng Lăng Lý Kế Nghiệp, bái kiến công tử.” Thái thú Quảng Lăng sửa sang lại y quan ngay ngắn, rồi tiến lên cung kính lạy một lạy. Nhưng Hoàng lão gia ở bên kia lại tức giận đến thở hổn hển, “Lý đại nhân, rốt cuộc chuyện này là sao? Vị công tử này là ai, tại sao lại đối xử với con ta như thế?”

Trong lòng Thái thú Quảng Lăng thầm mắng một tiếng ngu xuẩn, cúi đầu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giống như không nghe thấy lời của Hoàng lão gia vậy.

“Lý đại nhân.” Công tử Thanh Trần để tách trà trong tay xuống, nói

một cách thản nhiên.

“Dạ, công tử xin dạy bảo.” Thái thú Quảng Lăng vội vàng nói.

Từ Thanh Trần nói: “Ngươi đến Quảng Lăng đã hơn ba tháng rồi, trên chính sự cũng giải quyết rất tốt. Nhưng, những chuyện này thì ngươi giải thích thế nào đây?” Một xấp giấy thật dày bị ném vào người Thái thú Quảng Lăng, Thái thú Quảng Lăng vội vàng đón được, vừa mở ra nhìn, sắc mặt lại là càng xem càng tái nhợt. Trên tất cả những trang giấy này đều ghi chép những chuyện làm xằng làm bậy, ức hiếp dân chúng của đám quyền quý hào môn ở Quảng Lăng. Trong đó có một số việc đã lên đến nha môn lại bị mình đè xuống. Thái thú Quảng Lăng cũng có lời khó nói, lúc trước, Quảng Lăng này vẫn luôn nằm trong tay Đại Sở, sau đó lại rơi vào trong tay Tây Lăng mấy năm, nhưng vô luận là nằm trong tay bên nào, thì những cựu tộc bản địa này cũng đều vẫn an an ổn ổn. Quảng Lăng đã từng là Đô thành của Tiền triều, tất cả những sĩ tộc còn sót lại này đều đã được truyền thừa từ lâu, thâm căn cố đế. Vốn hắn xuất thân trong gia đình bình thường, dựa vào bản lĩnh của mình mới làm đến được chức vị Thái thú. Nhưng sau khi đến Quảng Lăng lại bị những sĩ tộc này quản chế khắp nơi, vì để cho mình tiếp nhận Quảng Lăng thuận lợi, khôi phục lại dân sinh, hắn phải thỏa hiệp với những sĩ tộc này, mở một mắt nhắm một mắt với rất nhiều chuyện mà bọn họ làm.

“Hạ thần biết sai, xin công tử trách phạt.” Thái thú Quảng Lăng quỳ xuống đất, cũng không giải thích mà chỉ trầm giọng thỉnh tội.

Từ Thanh Trần nhìn hắn ta, nói: “Nguyên nhân ngươi làm những chuyện này, ta cũng hiểu. Chuyện xảy ra có nguyên nhân ta không phạt ngươi, nhưng mà… Nếu thân đã là Thái thú một phương, thì chính là quan phụ mẫu của dân chúng. Ta hy vọng ngươi nghĩ đến trước hết phải là dân chúng mà không phải là quyền hành. Nếu có gì khó khăn, trực tiếp bẩm báo lên tự nhiên sẽ có người giúp ngươi một

tay, cho dù là tiên trảm hậu tấu, thì Vương gia và Vương phi cũng sẽ không trách ngươi. Nhưng… Nếu bởi vì ngươi cân nhắc thiệt hơn mà để cho dân chúng lầm than, thì đừng nói là Vương gia và Vương phi, chính là ta cũng không tha cho ngươi, chức vị Thái thú này, ngươi cũng không cần làm tiếp nữa!"

Thật ra nếu nói dân chúng lầm than thì đã quá mức nghiêm trọng, dưới sự thống trị của Lý Kế Nghiệp khắp mọi mặt cũng còn tương đối khá. Chẳng qua là những sĩ tộc chiếm cứ Quảng Lăng lâu ngày này cũng không phải một Thái thú như Lý Kế Nghiệp có thể thu thập được.

Nghe Từ Thanh Trần nói, Thái thú Quảng Lăng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cung kính quỳ lạy nói: "Hạ thần hiểu, hạ thần đã phụ sự tín nhiệm của Vương gia và Vương phi, tuyệt đối không dám phạm nữa."

Từ Thanh Trần hài lòng gật đầu, nói: "Rất tốt, vậy trước tiên xử trí chuyện này đi."

Nghe vậy, Thái thú Quảng Lăng cũng không khỏi hít thật sâu một hơi khí lạnh. Trong này gần như ghi chép rất nhiều tội của tất cả sĩ tộc Quảng Lăng, nếu thật sự xử lý theo luật, thì chỉ sợ sẽ đắc tội hết tất cả sĩ tộc trong Quảng Lăng. Nhưng thử nghĩ đến trong Ly thành Vương gia đối xử với những quyền quý cựu thần Tiền triều như thế nào, thái độ vừa rồi của công tử Thanh Trần gần như cũng đã nói rõ rồi. Chỉ sợ vô luận là Vương gia hay công tử thì cũng đã rất bất mãn với những người này rồi, chuyện hôm nay chỉ là mượn đề tài để phát huy mà thôi.

"Sao vậy?" Thấy hắn ta chần chờ, Từ Thanh Trần lạnh nhạt nhướng mày hỏi.

“Không… Hạ thần tuân lệnh!” Thái thú Quảng Lăng đứng dậy, lên tiếng nói: “Người đâu!”

Rất nhanh, nha dịch của nha môn đang chờ ở ngoài cửa đi vào, cung kính nghe lệnh. Thái thú Quảng Lăng đọc một hơi lên một chuỗi tên thật dài, đều là những đệ tử hoàn khố có tiếng tăm trong các thế gia sĩ tộc lớn trong thành Quảng Lăng, rồi trầm giọng nói: “Nhanh đi truy bắt những tên này về quy án.”

Ra lệnh như thế, cho dù là đám nha dịch cũng không khỏi sửng sốt một chút, nhìn nhìn công tử tuấn mỹ phi phàm đang ngồi trên thượng thủ, liền vội vàng lĩnh mệnh lui ra ngoài.

“Lý đại nhân, rốt cuộc có ý gì?”

Bởi vì biến hóa xảy ra đột nhiên này, Hoàng lão gia hơi phản ứng không kịp, nhìn Thái thú Quảng Lăng chất vấn. Thái thú Quảng Lăng cười lạnh một tiếng, nói: “Những người khác chưa đến, không bằng xử lý chuyện trước mắt trước, công tử nghĩ thế nào?”

Từ Thanh Trần nhíu mày, nói: “Cũng được.”

“Hoàng Diệu Tổ, ngươi ỷ vào thế lực của Hoàng gia, cường đoạt dân nữ, ép lương làm thiếp, bức tử một nhà ba người, ngươi có biết tội của ngươi không?”

“Cái gì?”

Chương 442: Phiên ngoại 8: Khuynh Vân Ca (7)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Nghe thấy lời nói của Thái thú Quảng Lăng, trong thời gian ngắn mọi người trong Hoàng gia đều chưa tỉnh táo lại. Không chỉ bởi vì thế lực Hoàng gia ở Quảng Lăng khổng lồ đến gần như không có ai dám quản bọn họ làm gì. Mà hơn nữa là bởi vì những chuyện mà Thái thú Quảng Lăng nói ít nhất đã xảy ra hai ba năm trước rồi, Hoàng gia cũng sớm đã đè ép xuống, Thái thú Quảng Lăng vừa mới đến nhận chức hai ba tháng, đừng nói là truy xét, ngay cả biết thì căn bản cũng không có khả năng.

Nhưng trước mắt những lời Thái thú Quảng Lăng nói ra lại không sai một chút nào, ngay cả chết mấy người cũng đều rõ ràng. Hoàng lão gia hơi khiếp sợ nhìn công tử áo trắng đang ngồi trên thượng thủ một cái, có chút không chắc chắn được rốt cuộc hắn ta là ai.

Mặc dù công tử Thanh Trần cũng không trách cứ mình, nhưng Thái thú Quảng Lăng cũng đã rất xấu hổ rồi. Thấy ánh mắt của Hoàng lão gia còn đang nhìn lén Từ Thanh Trần, thì lại càng tức không có chỗ phát. Sau khi hắn đến nhậm chức cũng không phải không muốn xử trí những sĩ tộc cũ này, nhưng hiện tại thiên hạ mới định, quan trọng nhất là dẹp yên dân sinh. Những sĩ tộc này đã chiếm cứ ở Quảng Lăng nhiều năm, chỉ cần hơi gây sóng gió một chút thì hắn căn bản là không thể áp chế nổi. Đến lúc đó khiến cho Quảng Lăng mới vừa an định lại nổi sóng thì ngược lại là sai sót của hắn. Nhưng hiện tại

có công tử Thanh Trần làm chỗ dựa, đương nhiên hắn không còn cố kỵ gì nữa, chính là muốn dứt khoát xử trí một phen, cũng thuận tiện trả cho Quảng Lăng một thế giới thanh tĩnh.

“Hoàng Thế Lượng, Bản quan đang hỏi ngươi, ngươi nhìn ở đâu vậy?” Thái thú Quảng Lăng trầm giọng nói.

Trong lòng Hoàng lão gia giật mình, trực giác cảm thấy tình hình hôm nay có chút không ổn. Nhưng cho dù trong lòng biết là không hay, thì hắn cũng không thể cứ bỏ qua như vậy. Đơn giản là Hoàng công tử Hoàng Diệu Tổ này chính là đứa con trai duy nhất trong nhất mạch đơn truyền của Hoàng gia hắn.

“Lý đại nhân, trong chuyện này chỉ sợ có chút hiểu lầm. Xưa nay tiểu nhi… Tiểu nhi luôn giữ quy củ, sao sẽ làm ra những chuyện ác đức đó chứ? Nhất định là có người vu hãm Hoàng gia ta, kính xin đại nhân minh xét.”

Lý Thái thú liền tức giận, chỉ vào Hoàng Diệu Tổ đang bị trói không có cách nào nhúc nhích, nói: “Giữ quy củ? Giữ quy củ vậy bây giờ sao hắn ta lại bị trói thành bộ dáng này?”

Hoàng lão gia lén liếc nhìn công tử áo trắng đang ngồi bình tĩnh uống trà trên thượng thủ một cái, thấp giọng nói: “Ai biết… Có phải bọn họ cố ý thiết kế bẫy vu hãm con ta hay không?”

“Từ Thanh Trần, huynh đang làm gì ở đây vậy?”

Lý Thái thú đang muốn nổi giận, thì một giọng nói thanh thúy du dương vang lên ở cửa. Mọi người sửng sốt, đồng loạt quay đầu lại liền thấy một thiếu nữ xinh đẹp mỹ lệ mặc vàng đang đứng ở cửa vẻ mặt kỳ quái nhìn bọn họ. Chỉ thấy cô gái kia có gò má thon, hai bên má lại mang theo rặng mây đỏ nhàn nhạt, hiển nhiên là mới vừa thức

dậy.

Quan trọng nhất là… Thần sắc Hoàng lão gia cứng ngắc quay đầu lại nhìn công tử áo trắng đang ngồi trên thượng thủ, thần sắc vặn vẹo, run rẩy nói: “Công… Công tử Thanh Trần?”

Trước mắt Hoàng lão gia không khỏi tối sầm, suýt nữa đã ngã xuống đất. Đức hạnh của con mình làm sao hắn lại không biết chứ, chỉ nhìn thiếu nữ xinh đẹp khó gặp trước mặt, Hoàng lão gia có thể đoán được đã xảy ra chuyện gì. Nhưng ai có thể ngờ được con trai lại đụng phải công tử Thanh Trần ở trên đất Quảng Lăng này. Phải biết rằng, trong phạm vi thống trị của Định Vương phủ, công tử Thanh Trần chính là nhân vật nói một không nói hai. Ngay cả bản thân Định Vương cũng phải nhường cho hắn ta mấy phần. Chẳng lẽ trời muốn tuyệt Hoàng gia của hắn sao?

Từ Thanh Trần nhìn Vân Ca hơi không đồng ý, nhìn muội ấy ngoắt ngoắt tay nói: “Không phải đã kêu muội nghỉ ngơi cho thật tốt sao? Sao lại đi ra?”

Vân Ca tò mò nhìn mọi người trong đại sảnh một lượt, rồi bước vào đại sảnh đi tới trước mặt Từ Thanh Trần, “Muội không ngủ được.” Từ Thanh Trần vỗ vỗ cái ghế bên cạnh mình, nói: “Nếu đã không ngủ được, thì ngồi ở đây một lát đi.”

Vân Ca gật đầu, không thèm để ý ai mà ngồi xuống bên cạnh Từ Thanh Trần, nháy mắt nhìn người bị trói thành bánh chưng ở dưới đất, hỏi: “Từ Thanh Trần, huynh đang làm gì ở đây vậy?”

Từ Thanh Trần lại cười nói: “Lý đại nhân đang thẩm án, huynh ở đây xem. Muội cũng ngồi xem đi.”

Vân Ca trừng người đang nằm trên đất, gật đầu liên tục nói: “Ừ, cái

tên này là người xấu! Đại nhân phải trừng phạt hắn ta thật nặng đó!" Từ Thanh Trần trìu mến vuốt tóc muội ấy, cười nói: "Lý đại nhân xử sự công chính, nhất định sẽ phạt hắn ta thật nặng."

Phía dưới, khóe miệng Lý Thái thú âm thầm co rút. Nhất định phải trừng phạt Hoàng Diệu Tổ thật nặng thì mới được coi là xử sự công chính sao? Công tử Thanh Trần đã nói như vậy rồi, thì kẻ làm cấp dưới như hắn còn có thể nói gì nữa?

"Lý đại nhân?" Từ Thanh Trần bình tĩnh nhìn lướt qua Lý Thái thú.

Trong lòng Lý Thái thú run lên, vội vàng thu hồi oán thầm trong lòng vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hoàng Thế Lượng, ngươi còn gì muốn nói?"

Chân Hoàng lão gia mềm nhũn rốt cuộc vẫn phải quỳ sụp xuống đất. Danh tiếng của công tử Thanh Trần trên đời này không có mấy người chưa từng nghe qua. Mà những người quyền thế như bọn họ có thể biết đến tự nhiên nhiều hơn dân chúng bình thường một chút. Cũng hiểu rõ cái danh xưng công tử Thanh Trần đại biểu không chỉ tài tuyệt thiên hạ, thông minh vô cùng cùng với Từ gia, mà càng nhiều hơn là quyền thế trên vạn người đủ để thiên hạ kinh sợ.

"Công… Công tử Thanh Trần, tiểu nhi đã biết lỗi rồi, xin công tử tha cho tiểu nhi một mạng." Đã biết thân phận của người ngồi trên thượng thủ, Hoàng lão gia cũng hiểu chối cãi vô dụng, chỉ đành phải đau khổ cầu khẩn chỉ cầu có thể giữ được tính mạng của con trai.

Thấy ánh mắt hỏi thăm của Lý Thái thú, Từ Thanh Trần bình tĩnh nói: "Là Lý đại nhân tái thẩm án, Lý đại nhân nhìn ta làm gì?"

Nói như vậy, chính là muốn xử trí theo luật. Trong lòng Lý Thái thú sáng tỏ, thần sắc liền nghiêm túc, trầm giọng nói: "Nếu đã nhận tội, thì… Người đâu, Hoàng Diệu Tổ ức hiếp dân chúng, cường đoạt dân

nữ, bức tử một nhà ba người, giải xuống giam lại trước, tùy ý vấn trảm!”

Một câu nói, đã chặt đứt đường sống của Hoàng Diệu Tổ. Trong đại sảnh, không chỉ có sắc mặt của cả nhà Hoàng lão gia thay đổi, mà Hoàng Diệu Tổ bị trói nằm trên mặt đất cũng liều chết giãy giụa, ánh mắt cầu xin liều mạng nhìn về hướng Vân Ca. Vân Ca nhíu nhíu mày nghiêng đầu nhìn Từ Thanh Trần. Từ Thanh Trần thấp giọng lạnh nhạt nói: “Huynh thật khéo mới cứu được muội, đó là vận khí của muội tốt. Muội nghĩ đi, nếu các cô nương khác gặp phải hắn ta thì sẽ có vận khí tốt như vậy sao? Còn có, hắn ta còn hại chết một nhà bà người nữa.”

Vân Ca mở to hai mắt, nộ khí đằng đằng trừng Hoàng Diệu Tổ kia một cái, khẽ “Hừ” một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn quay qua. Người xấu! Mới không cứu hắn ta!

Thấy biểu hiện Vân Ca, công tử Thanh Trần buồn cười lắc đầu.

Lý Thái thú phất tay một cái, ra lệnh cho người ta nhanh giải Hoàng Diệu Tổ xuống.

Hoàng lão gia kêu rên một tiếng quỳ rạp xuống đất, “Công tử Thanh Trần tha mạng! Tiểu nhi đã biết lỗi rồi, xin ngài tha cho nó một mạng đi! Tiểu nhân chỉ có một đứa con trai này thôi, van cầu công tử để lại một sợi huyết mạch cho Hoàng gia.”

Vân Ca nhìn Hoàng lão gia nhíu nhíu mày, nói lớn: “Trong nhà của ngươi chỉ có một đứa con trai là hắn ta, gia đình người ta bị hắn ta hại chết ngay cả một người cũng không còn.” Hoàng lão gia á khẩu không trả lời được, lúc con trai bức tử một nhà ba miệng ăn người ta, nào sẽ nghĩ đến báo ứng hôm nay chứ?

“Hu hu… Đều là tiểu nhân không biết cách dạy con, cầu xin công tử Thanh Trần mở một mặt lưới. Tiểu nhân… Tiểu nhân nguyện ý tan hết gia tài, chỉ cầu công tử tha tiểu nhi một cái mạng.”

Đôi mắt Từ Thanh Trần chợt lóe, thản nhiên nói: “Tan hết gia tài? Nói thật không?”

Hoàng lão gia sửng sốt, rốt cuộc kịp phản ứng vội vàng nói: “Tự… Tự nhiên là thật. Van xin công tử khai ân.”

Trầm mặc một lúc, Từ Thanh Trần nhìn sang Lý Thái thú nói: “Phái người bao vây Hoàng gia, mỗi hạ nhân của Hoàng gia được phát mười lượng bạc, còn lại… Một lượng bạc cũng không cho phép để lại.”

Không nghĩ tới còn có một khoản thần kỳ như vậy, trong thời gian ngắn Lý Thái thú cũng hơi không phản ứng kịp, “Cái này… Ách, dạ, hạ thần đi làm liền. Vậy… Hoàng Diệu Tổ nên xử trí thế nào ạ?” Từ Thanh Trần cúi đầu cười nói: “Nếu Hoàng lão gia đã nguyện ý lấy toàn bộ gia tài để bảo vệ một mạng của con trai, vậy liền phán đày đến biên quan đi. Vĩnh viễn không được quay về, gặp xá (*đặc xá, giảm án*) không tha!”

Sắc mặt Hoàng lão gia trắng bệch, cái này có gì khác biệt với chết chứ? Cùng một loại hình phạt, chỉ cần còn mạng thì luôn vẫn có cơ hội cứu vãn. Cả đời một người luôn sẽ được mấy lần đại xá thiên hạ. Nhưng công tử Thanh Trần lại cộng thêm một câu “Gặp xá không tha” này thì cái gì cũng đều xong rồi.

“Đừng! Lão gia… Hoàng gia chúng ta không thể suy bại như vậy ah.” Vốn mọi người Hoàng gia đi theo phía sau Hoàng lão gia còn đang cầu tình lập tức không đồng ý. Một văn tiền Hoàng gia cũng không còn để đổi lấy một Hoàng Diệu Tổ đi đày biên quan trọn đời không

được quay về ư? Như vậy có là ai cũng sẽ không muốn. Thay vì như thế, còn không bằng Hoàng lão gia cố gắng xem thử xem có thể lại sinh một đứa nữa không, cho dù nhận một đứa con thừa tự thì cũng tốt hơn như vậy ah.

“Lão gia nghĩ lại ah….”

Không nói người khác, ngay cả chính Hoàng lão gia cũng do dự. Hắn muốn chính là con trai khỏe mạnh có thể nối dõi tông đường, kết quả như thế mà lại bắt hắn cầm toàn bộ gia tài để đổi thì bảo sao hắn chịu được?

Nhìn thần sắc Hoàng lão gia, khóe môi công tử Thanh Trần câu ra một nụ cười giễu cợt, thản nhiên nói với Lý Thái thú: “Xem ra Hoàng lão gia không nguyện ý rồi, Lý đại nhân, vẫn phán theo luật đi.”

Hoàng lão gia cũng không nói ra lời cầu tình nào nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn con trai bị dẫn đi, không khỏi khóc thảm thiết lên.

Trong đại sảnh náo nhiệt như thế, bên ngoài cũng không yên tĩnh. Những ác bá hoàn khố bị nha dịch giải tới cùng với người nhà của bọn chúng đều đang đứng chờ ở bên ngoài, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe thấy tiếng khóc của Hoàng lão gia vang lên ở bên trong tất cả đều không khỏi mở to mắt nhìn nhau cùng cảm thấy không ổn.

Cuối cùng, mặc dù Hoàng lão gia không hiến hết toàn bộ gia sản ra, nhưng qua vài ngày nữa, Hoàng gia cũng không tồn tại lâu được. Sĩ tộc và phú thương Quảng Lăng đều sẽ hận hắn ta đến chết. Nhà ai mà không có mấy đệ tử bất hiếu chứ, những hào môn đại hộ này nào có nhà ai chưa từng làm ra vài chuyện không thể cho người khác biết chứ? Hết lần này tới lần khác Hoàng Diệu Tổ lại bị công tử Thanh Trần bắt gặp. Nếu hắn ta không bị công tử Thanh Trần bắt, thì nói

không chừng công tử Thanh Trần căn bản sẽ không quản những chuyện này của Quảng Lăng, cho nên, những người bị xui xẻo này đều cùng chung chí hướng phát hết nỗi tức giận lên người của Hoàng gia.

Ngày này, trong khách sạn bình thường ở Quảng Lăng này, những đệ tử hoàn khố của sĩ tộc hoặc hào môn có tội ác tày trời, hoành hành ngang ngược trong thành Quảng Lăng đều lần lượt bị bắt. Chờ đợi bọn chúng có lẽ là mất đầu hoặc lưu vong hoặc bắt giam. Đợi đến khi bước ra khỏi khách sạn, tất cả mọi người đều không có ai không lảo đảo suýt ngã. Dẫn tới dân chúng đi ngang qua rối rít tò mò vây xem.

“Từ Thanh Trần, huynh thật lợi hại!” Trong đại sảnh trống rỗng chỉ còn lại Từ Thanh Trần với Vân Ca, Vân Ca ngồi trên ghế nâng cằm lên nhìn công tử Thanh Trần áo trắng như tuyết, trên mặt tràn đầy sùng bái. Nàng cũng đã xem những tội trạng mà Từ Thanh Trần sai người ghi ra, Từ Thanh Trần chỉ ngồi ở đây cái gì cũng không nói, vậy mà những người thoạt nhìn như rất lợi hại kia lại hoảng sợ đến nỗi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Có điều, chắc chắn Vân Ca cũng sẽ không cầu tình thay bọn chúng. Mặc dù những người già tóc bạc trắng khóc đến nước mắt tuôn đầy mặt kia rất đáng thương, nhưng trên đường đi tới đây nàng cũng đã nhìn thấy không ít người phú quý ức hiếp dân chúng bình thường. Những người bị ức hiếp kia lại càng đáng thương hơn. Mỗi lần gặp được nàng chỉ có thể dạy dỗ những người đó một trận, sau đó đưa một chút ngân lượng cho những người bị hại kia thôi. Nhưng Từ Thanh Trần lại nhốt những tên bại hoại kia vào trong đại lao dễ dàng. Sau này bọn họ cũng sẽ không gây họa cho dân chúng bình thường nữa!

Ánh mắt sùng bái, công tử Thanh Trần đã thấy nhiều, nhưng lại đột nhiên phát hiện ánh mắt của Vân Ca cô nương lại càng làm cho hắn hưởng thụ hơn, mỉm cười nhướng mày nói: “Lợi hại chỗ nào?”

“Huynh trừng phạt rất nhiều người xấu.” Vân Ca nói.

“Đó là Lý đại nhân thẩm.” Từ Thanh Trần cười nói.

“Nhưng những chứng cứ phạm tội kia đều là huynh đưa cho Lý đại nhân ah.” Vân Ca nói.

“Đó là ám vệ tìm được.” Từ Thanh Trần cười ôn hòa nói. Vân Ca cô nương nghiêng đầu, nói: “Nhưng mà… Muội cảm thấy những người đó đều rất sợ huynh, mà trái lại lại không sợ Lý đại nhân chút nào ah.” Mặc dù vẫn luôn là Lý đại nhân nói, nhưng nàng cảm thấy rất rõ ràng rằng những người đó động cũng không dám động một chút đều là bởi vì Từ Thanh Trần đang ngồi ở trên, mà không phải là Lý đại nhân có vẻ mặt nghiêm túc kia.

“Ánh mắt của muội thật tốt.” Từ Thanh Trần cười nói.

Vân Ca cao hứng nói: “Dĩ nhiên.”

Từ Thanh Trần nhướng mày, tựa tiếu phi tiếu nhìn muội ấy nói: “Nếu ánh mắt tốt, thì sao lại không nhìn ra mấy người kia kẻ lừa gạt đây? Nói cho huynh nghe xem, trên đoạn đường muội đã bị gạt bao nhiêu lần rồi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ca lập tức đỏ bừng, “Muội… Muội mới không có bị lừa rất nhiều lần đâu!”

“Nga? Cái gì?” Từ Thanh Trần cười nhìn muội ấy, lấy từ trong túi ra mấy món đồ đặt lên bàn hỏi: “Đây là cái gì?”

“Ơ? Đây là cây trâm của muội, còn có ngọc bội… Còn có túi tiền của muội. Tại sao lại ở… Chỗ huynh……” Chống lại ánh mắt tựa tiếu phi

tiếu của công tử Thanh Trần, Vân Ca dần dần mất tiếng.

Từ Thanh Trần bất đắc dĩ nhìn muội ấy nhẹ giọng thở dài: “Thật là một nha đầu ngốc, muội bị lừa mà cũng không biết. Hôm trước gặp phải người cần chôn cha, muội liền lấy ngọc bội của mình cho người ta, muội có biết khối ngọc bội này của muội đủ để cho một gia đình bình thường sống cả đời hay không?”

“Nhưng mà… Cha của nàng ấy thật sự đã chết ah. Lúc đó muội cũng không có bạc vụn.” Vân Ca nhỏ giọng cãi lại, dù gì nàng cũng là một thầy thuốc mà, người chết hay sống còn không rõ hơn Từ Thanh Trần ư?

Từ Thanh Trần nói: “Người là chết, nhưng đó có phải là cha của nàng ta hay không thì muội có biết không?”

“Ơ?” Vân Ca câm nín.

Từ Thanh Trần cầm lấy cây trâm trên bàn, nhẹ nhàng cài lên cho muội ấy, rồi lại cầm ngọc bội đeo lên cho muội ấy, nói: “Muội xem xem đi suốt cả đoạn đường này, nếu huynh tìm thấy muội trễ thêm mấy ngày nữa, thì có phải ngay cả tiền ăn cơm muội cũng không có không?”

Vân Ca ngượng ngùng cúi đầu, chụm đầu ngón tay nhỏ giọng nói: “Muội biết y thuật, muội còn có thể hái thuốc.” Cho nên sẽ không thể không có cơm ăn.

Công tử Thanh Trần gật đầu đồng ý nói: “Đúng vậy, muội có y thuật, nhưng chẩn bệnh lại tự mình trả tiền thuốc, có hái thuốc, nhưng hái thuốc xong lại đưa hết toàn bộ cho người khác.”

“Người… Người ta cần giúp đỡ mà.” Vân Ca hơi ủ rũ, mặc dù không

biết cha nàng có hành nghề y hay không, nhưng lại để lại rất nhiều vàng bạc châu báu, nghĩa phụ của nàng cũng là gia sản vô số. Nhưng hết lần này tới lần khác chỉ có nàng, lúc ra khỏi nhà mang theo không ít ngân lượng, nhưng lại càng ngày càng nghèo.

Công tử Thanh Trần mỉm cười vỗ vỗ đầu muội ấy nói: “Hiện tại đã biết mình ngốc bao nhiêu rồi đi?”

Vân Ca bất mãn phồng má, bực bội nói: “Muội mới không ngu ngốc! Nghĩa phụ nói muội thông minh nhất đó.”

Từ Thanh Trần vứt cho muội ấy một ánh mắt xem thường, tiểu cô nương Vân Ca lập tức liền nhụt chí, hơi ủ rũ lẩm bẩm: “Tại sao có thể như vậy… Người ta tốt bụng giúp bọn họ, tại sao bọn họ lại muốn gạt muội?”

Từ Thanh Trần ôn nhu nói: “Trên đời này, người xấu nhiều vô cùng, muội cho rằng ai cũng không dám ức hiếp muội như trong Ly thành sao? Ai bảo muội bỏ nhà trốn đi hả?”

Lời này vừa nói ra, Vân Ca liền nhìn Từ Thanh Trần đầy cảnh giác, cũng nhớ ra chuyện Từ Thanh Trần nói nàng là vị hôn thê của huynh ấy vào cái đêm trước khi bỏ nhà trốn đi, ngay lập tức liền cảm thấy lông mao dựng đứng, “Tại… Tại sao huynh lại ở đây?”

Từ Thanh Trần cười khẽ một tiếng, “Muội cứ nói đi? Cái gì cũng không nói liền bỏ nhà trốn đi, có biết người trong nhà đã lo lắng bao nhiêu không? Lỡ như gặp phải nguy hiểm thì phải làm sao đây? Muội kêu Từ gia phải trả lời với Trầm tiên sinh thế nào đây?”

“Muội… Muội mới không phải bỏ nhà trốn đi. Muội là, muội là muốn đi chung quanh hành y, hành y tế thế.” Vân Ca cố gắng mở to hai mắt làm cho mình không giống như đang chột dạ. Từ Thanh Trần không

nói gì, mà chỉ bình tĩnh mỉm cười nhìn nàng, lại làm cho Vân Ca càng ngày càng cảm thấy chột dạ nhụt chí, “Điều này… Điều này cũng không thể trách muội ah. Đều tại huynh! Muội… Muội mới không cần làm vị hôn thê của huynh đâu!”

Ánh mắt công tử Thanh Trần trầm xuống, khẽ cúi đầu hỏi: “Nga? Tại sao?”

Vân Ca cắn môi anh đào, hơi ấm ức nhìn Từ Thanh Trần, “Dù sao… Dù sao muội chính là không cần.” Nàng mới sẽ không nói cho Từ Thanh Trần nàng không thích học tập đâu.

Trầm mặc một lát, công tử Thanh Trần cười một tiếng, giơ tay lên kéo muội ấy đến trước người cười nói: “Huynh biết, muội không muốn viết chữ, không muốn học bài, đúng không?” Bị nói trúng tâm tư, Vân Ca cảm thấy hơi xấu hổ, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đúng thì sao? Muội chính là không thích học tập, ta chính là rất ngốc đó.”

Công tử Thanh Trần bật cười, thật sâu cảm thấy đã bắt nạt tiểu cô nương này quá mức rồi. Kỳ thật, Vân Ca không ngốc chút nào, vẫn chưa tới một năm mà thành quả học tập đã có thể làm cho Tần Tranh, mẹ cùng với Nhị thẩm đều khen ngợi có thêm thì sao lại ngốc được. Chẳng qua là tiểu cô nương này quả thật không có hứng thú với cầm kỳ thi họa mà đều dốc hết hơn phân nửa tinh lực vào y thuật mà thôi.

“Vậy… Nếu như sau này huynh không bắt muội tập viết nữa, không bắt muội học bài nữa thì sao?” Từ Thanh Trần nhẹ giọng hỏi.

“Ơ?” Ánh mắt Vân Ca sáng lên, kinh ngạc nhìn Từ Thanh Trần. Từ Thanh Trần nở nụ cười ôn văn nhĩ nhã làm cho người ta không nhịn được mà trầm mê vào trong đó, “Nếu như sau này muội không cần học bài, không cần tập viết chữ nữa, vậy muội có nguyện ý làm vị

hôn thê của huynh không?”

“Cái này….” Vân Ca do dự.

Công tử Thanh Trần thản nhiên nói: “Muội xem muội đi, vừa ra khỏi cửa đã bị người ta lừa gạt. Nếu như sau này đi cùng với huynh ra ngoài thì sẽ không có ai dám lừa muội nữa, cho dù muội cứu nhiều người hơn nữa thì cũng sẽ không hết tiền, muốn cứu ai là có thể cứu người đó. Muội không tìm được dược liệu, huynh cũng có thể phái ám vệ của Định Vương phủ đi tìm giúp muội. Cũng sẽ không phát sinh chuyện như hôm nay nữa. Muội thấy thế nào?”

Vân Ca nháy nháy mắt, cảm thấy trong đầu hơi loạn. Nhưng mà, Từ Thanh Trần nói dường như rất có đạo lý ah, “Nhưng… Nhưng hiện tai chúng ta cũng có thể cùng đi ra ngoài ah.”

Công tử Thanh Trần lắc đầu cười nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, nếu như chúng ta không có bất cứ quan hệ nào mà lại đi cùng nhau nói không chừng sẽ có người hiểu lầm. Không tốt cho danh dự của muội. Đương nhiên… Cũng không tốt cho huynh. Muội nhìn Ly nhi xem, còn có Tranh nhi nữa, họ cũng chỉ ra ngoài với Định Vương và Nhị đệ thôi đó.”

“Ừ……” Tần Tranh tỷ tỷ đi dạo trong ngoài Ly thành cũng chỉ đi cùng với Từ Nhị ca thôi.

“Đã suy nghĩ kỹ chưa? Nếu muội không muốn, vậy chúng ta liền trở về Ly thành. Nếu muội là vị hôn thê của huynh, chúng ta còn có thể đi dạo khắp nơi một chút, đi dạo một năm hay nửa năm cũng không sao.” Công tử Thanh Trần cười như gió xuân.

“Được.” Vân Ca vừa trầm tư vừa thuận miệng đáp.

“……” Công tử Thanh Trần, lừa gạt tiểu cô nương như vậy thật sự là đại trượng phu sao? Ám vệ ở ngoài cửa hai mặt nhìn nhau.

Chương 443: Phiên ngoại 9: Khuynh Vân Ca (8)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Vân Ca cô nương mơ mơ hồ hồ hồn nhiên không biết trong một giây mình hoảng thần đã tự bán mình cho người ta rồi. Nhưng cho dù sau này nàng ấy có suy nghĩ kỹ lại, thì chỉ sợ cũng không có lá gan lại từ chối người nào đó một lần nữa.

Công tử Thanh Trần cũng mặc kệ đầu của tiểu cô nương trong khoảng thời gian ngắn không đủ dùng, thấy Vân Ca ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, ngay tức khắc liền cảm thấy hết sức hài lòng, giơ tay lên vuốt mái tóc đen láy của Vân Ca, trên dung nhan tuấn mỹ luôn phong đạm vân khinh xưa nay cũng tràn ngập sủng nịch.

Công tử Thanh Trần quá mức ưu tú cũng quá mức siêu nhiên, nên dẫn đến đều nhìn mọi việc quá mức thấu triệt, ngay cả tình cảm cũng nghèo nàn hơn người bình thường mấy phần. Cho dù đã chứng kiến Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly lưỡng tâm tương hứa, đã nhìn thấy năm xưa Hàn Minh Nguyệt lưu luyến si mê Tô Túy Điệp, thậm chí là đám người Phượng Tam, Tần Phong, còn có huynh đệ trong nhà mình cũng tìm được hạnh phúc riêng của mình. Nhưng trái lại công tử Thanh Trần lại thật sự không quá hiểu rõ được những thứ tình cảm này, hơn nữa lại càng khinh thường những người khốn khổ hay đau khổ vì tình.

Nếu như không gặp phải Vân Ca, thì cho dù là chính công tử Thanh

Trần cũng sẽ không dám tin có một ngày mình sẽ làm ra những hành động nhàm chán đã từng bị mình cho là vô cùng ngu xuẩn mà Mặc Tu Nghiêu hay làm. Thậm chí không tiếc dụ dỗ cũng muốn làm cho Vân Ca đồng ý làm vị hôn thê của hắn, mà ngay tại lúc Vân Ca gật đầu đồng ý thì trong lòng lại càng liền hiện lên vui vẻ và thỏa mãn mà bất kỳ lời lẽ nào cũng đều không thể hình dung.

Giống như lời của người nào đó từng nguyền rủa hắn: Hỏi thế gian tình là gì? Là vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Chúc ngươi có một ngày ngã vào liền không có cách nào leo ra được.

Được công tử Thanh Trần vuốt tóc, Vân Ca cô nương thoải mái cọ cọ lòng bàn tay của hắn, cười híp mắt. Vân Ca phát hiện lần này sau khi gặp lại được Từ Thanh Trần, ngoại trừ lúc đầu tức giận nàng bỏ nhà trốn đi, thì Từ Thanh Trần vẫn luôn đối xử với nàng rất ôn hòa. Trừ thỉnh thoảng mắng nàng ngốc ra, thì cũng chưa từng dạy dỗ nàng, cũng không có trách phạt nàng. (*Cho nên, Vân Ca cô nương, yêu cầu của ngươi chỉ có bấy nhiêu thôi sao?*)

Từ Thanh Trần còn chưa kịp nói gì, thì đã bị thị vệ đi vào bẩm báo cắt đứt, “Khởi bẩm công tử, gia chủ Lữ gia trong thành Quảng Lăng phái người đưa thiệp tới, Lữ gia và sĩ tộc Quảng Lăng thiết yến đón gió (*mời khách đến từ phương xa dùng cơm*) cho công tử.” Chắc là thị vệ cũng biết mình đã quấy rầy chuyện tốt gì của công tử, nên liền vội vàng đẩy người ngoài ra làm bia đỡ đạn.

Từ Thanh Trần nhíu nhíu mày, mới vừa xử trí một đám lớn hoàn khố danh môn có tiền có thế trong thành Quảng Lăng, về tình về lý, cái mặt mũi này cũng phải cho. Nếu như chỉ là bản thân Từ Thanh Trần thôi, thì những lời mời này không muốn đi dĩ nhiên là sẽ không đi, nhưng đến cùng thì công tử Thanh Trần vẫn còn chưa quên mất mình còn giữ chức Hữu tướng của Định Vương phủ, cũng không thể để cho hắn vừa đi, thì hơn phân nửa phú thương Quảng Lăng đều

vượt sông chạy trốn hết xuống phía Nam được.

Suy nghĩ một chút, Từ Thanh Trần vẫn gật đầu nói: “Biết rồi, tối nay chúng ta sẽ đi qua.”

Chúng ta, chính là nói không phải là một người. Vân Ca nhìn Từ Thanh Trần hơi mờ mịt, “Từ Thanh Trần, muội… Muội cũng phải đi sao?” Từ Thanh Trần lại cười nói: “Muội không phải là vị hôn thê của huynh sao? Tại sao lại không đi được?”

Vân Ca bĩu môi, không dám nói ra chuyện ban nãy nàng căn bản là chưa suy nghĩ rõ ràng thì đã bị Từ Thanh Trần dụ dỗ.

Từ Thanh Trần mỉm cười nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ca, nói: “Vân Ca ngoan, ngày mai chúng ta liền rời khỏi thành Quảng Lăng, sau đó muội muốn đi đâu chúng ta liền đi đó.” Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ca lập tức sáng ngời, gật đầu lia lịa nói: “Nói phải giữ lời đó.” Công tử Thanh Trần cười nói: “Có lúc nào mà huynh nói không giữ lời hả?”

Buổi tối, Lữ gia trong thành Quảng Lăng đèn đuốc rực rỡ cao chiếu, náo nhiệt phi thường. Hơn phân nửa nhân vật có danh tiếng của cả Quảng Lăng đều tập trung đến đây. Mặc dù ban ngày vừa có không ít sĩ tộc trong thành Quảng Lăng bị sửa trị một trận. Nhưng dù sao những nhà có một đứa con trai đã háo sắc như mạng còn tùy ý làm bậy, thậm chí là gây ra mạng người giống như Hoàng gia cũng không nhiều. Có không ít tên nên phạt đã phạt, đáng đánh cũng đã đánh rồi. Quan trọng nhất là, vô luận như thế nào thì trăm triệu lần cũng không thể đắc tội công tử Thanh Trần. Công tử Thanh Trần không chỉ có danh xưng công tử Thần Tiên, danh dương thiên hạ, mà lại càng là Hữu tướng của Định Vương phủ, địa vị trên vạn người chỉ ở dưới Định Vương và Vương phi. Nếu Định Vương đăng cơ xưng Đế, thì công tử Thanh Trần chính là danh tướng khai quốc

danh chính ngôn thuận. Lại càng không cần phải nói đến, công tử Thanh Trần còn là biểu ca của Định Vương phi, cậu của Tiểu Thế tử, tóm lại một câu… Chỉ cần bọn họ còn muốn sống tiếp trên địa bàn của Định Vương phủ nữa, thì tuyệt đối không thể đắc tội công tử Thanh Trần.

Lữ gia là danh môn nổi danh của Quảng Lăng, chưa chắc giàu có ra sao, nhưng trái lại cũng là thư hương môn đệ đã truyền thừa trên trăm năm. Trong ngày thường dạy dỗ con cháu cũng coi như nghiêm khắc, ít nhất lần này ngoại trừ hai bàng chi bị tra ra ỷ vào danh tiếng của Lữ gia ức hiếp dân chúng ra, thì Lữ gia thật sự cũng không có chuyện gì quá mức khó coi. Cũng chính là vì như vậy, nên Lữ gia mới có vinh hạnh được thiết yến mời công tử Thanh Trần vào lúc này.

Từ Thanh Trần dẫn theo Vân Ca đến Lữ gia, Lữ lão gia đã dẫn già trẻ cả nhà cùng với gia chủ của các nhà ở Quảng Lăng đứng đợi ở cửa rồi.

“Cung nghênh công tử Thanh Trần.”

Thấy tràng diện phô trương khổng lồ trước mắt này, Từ Thanh Trần hơi bất đắc dĩ thở dài, lạnh nhạt nói: “Lữ lão gia phí tâm, những thứ nghi thức xã giao này liền miễn đi.”

Lữ lão gia tạ ơn xong mới đứng dậy, vừa ngẩng đầu liền thấy một thiếu nữ tuyệt sắc mặc một bộ váy màu vàng nhạt đứng bên cạnh Từ Thanh Trần đang mang theo vẻ mặt tò mò nhìn bọn họ, liền không khỏi sửng sốt.

Từ Thanh Trần cúi đầu, nắm tay Vân Ca thản nhiên nói: “Đây là vị hôn thê của ta, họ Trầm.”

“A? Ra mắt… Ra mắt Trầm cô nương.” Lữ lão gia vội vàng nói, trong lòng vừa tính toán, hình như chưa từng nghe nói trong Ly thành có cao môn đại hộ nào họ Trầm ah. Tiểu cô nương này có gương mặt đầy tò mò và ngây thơ, nhìn qua dường như cũng không phải là khuê tú được thư hương môn đệ nuôi dưỡng ra.

Vân Ca là người tập võ, tất nhiên cảm giác càng nhạy cảm hơn người bình thường. Lời nói của Từ Thanh Trần vừa dứt liền cảm giác được rõ ràng ánh mắt mọi người nhìn mình hoàn toàn khác, thậm chí trong đó còn có mấy ánh mắt mang theo địch ý bất thiện. Vân Ca nhìn theo cảm giác, lại thấy đứng gần đó có một cô gái mỹ lệ mặc áo màu trắng ánh trăng đang nhìn mình chằm chằm. Mặc dù hơi không vui, nhưng Vân Ca vẫn nhớ được lễ nghi đối nhân xử thế mà Từ đại phu nhân đã dạy, nên khẽ gật đầu với nàng ta, nhưng lại không nghĩ đến nàng ta lại không lưu tình một chút nào chỉ liếc nàng một cái rồi liền cúi đầu xuống. Vân Ca hơi tức giận, trong lòng khẽ “Hừ” một tiếng, rồi cũng không để ý đến nàng ta.

“Công tử Thanh Trần, Trầm cô nương, mời vào trong.” Lữ lão gia cũng phản ứng cực nhanh, chỉ hơi sửng sốt một chút liền phục hồi tinh thần lại, cung kính mời hai người đi vào.

Trong Lữ phủ quả nhiên đã chuẩn bị xong tiệc rượu ca múa, chỉ đợi đến khi Từ Thanh Trần đến thôi. Có điều, Vân Ca đến đã khiến cho mọi người ngoài ý muốn, mà càng ngoài ý muốn hơn chính là cô nương này lại còn là vị hôn thê của công tử Thanh Trần. Lữ lão gia do dự một chút, rồi vẫn tiến lên cười nói: “Công tử Thanh Trần, vị Trầm cô nương này… Không bằng liền do chuyết kinh và tiểu nữ chiêu đãi, không biết công tử nghĩ thế nào?”

Từ Thanh Trần cúi đầu nhìn thoáng qua Vân Ca vẫn cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, lại cười nói: “Không cần, Vân Ca ngồi với ta là được rồi.” Lữ lão gia bất đắc dĩ, chỉ đành phải lên tiếp đáp rồi đi

xuống chuẩn bị.

Từ Thanh Trần dẫn Vân Ca ngồi xuống vị trí cao nhất trên yến tiệc, ngay lập tức liền dẫn tới vô số ánh mắt của mọi người. Lần đầu tiên trong đời Vân Ca bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, nên nhất thời cảm thấy hơi lúng túng. Từ Thanh Trần cũng không quản muội ấy, mà chỉ vươn tay gắp cho muội ấy một vài món ăn yêu thích, rồi liền nghiêng đầu nói chuyện với các vị khách đang ngồi.

Vân Ca ngồi bên cạnh Từ Thanh Trần nhàm chán nhìn các món ngon trân quý trước mắt đến xuất thần. Lời bọn họ nói nàng cũng nghe không hiểu lại càng không thích nghe, bị rất nhiều ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm một cách công khai hoặc âm thầm như vậy, nàng cũng không có khẩu vị ăn cái gì, nên chỉ đành phải ngồi ở bên cạnh ngơ ngác xuất thần.

“Sao Trầm cô nương không nói chuyện? Cảm thấy nhàm chán sao?”

Đang lúc Vân Ca cảm thấy chán đến chết, thì một giọng nữ mềm mại nhẹ nhàng vang lên ở bên tai. Vân Ca giương mắt nhìn lên, liền thấy cô gái mặc áo màu trắng ánh trăng nhìn thấy ở cửa lúc trước đang đi về phía mình. Tuy giọng nói của nàng ta nhỏ, nhưng Từ Thanh Trần ngồi bên cạnh Vân Ca vẫn nghe thấy được, quay đầu lại nhìn nàng ta một cái. Lữ lão gia ngồi bên tay phải Từ Thanh Trần cũng nhìn qua theo, nhìn cô gái đó đầy từ ái rồi liền cười nói: “Đây là tiểu nữ Đan Nhược.”

Cô gái đó vội vàng nhẹ nhàng khẽ chào Từ Thanh Trần, lại cười nói: “Đan Nhược ra mắt công tử.”

Đôi mắt Từ Thanh Trần chợt lóe lên, nhàn nhạt cười nói: “Lữ tiểu thư không cần đa lễ. Vân Ca sao vậy? Cảm thấy nhàm chán sao?” Chỉ nhìn Lữ Đan Nhược một cái, ánh mắt Từ Thanh Trần liền rơi xuống

trên người Vân Ca một lần nữa, quan tâm hỏi, đồng thời cũng thấy hơi bất đắc dĩ, Vân Ca biểu lộ rõ ràng rằng không thích những thứ xã giao này, nhưng không dẫn muội ấy theo thì hắn lại không yên lòng.

Vân Ca nhìn nhìn Từ Thanh Trần, đột nhiên cảm thấy tâm tình liền khá hơn một chút, khẽ lắc đầu.

Thấy Từ Thanh Trần chỉ nhìn lướt qua mình một cái, đôi mắt Lữ tiểu thư liền hơi ảm đạm, nhưng rất nhanh liền cười nói với Vân Ca: "Chắc là Trầm muội muội cảm thấy nhàm chán, không bằng Đan Nhược đi cùng muội đến hoa viên một chút đi? Mặc dù hoa viên của Lữ phủ chúng ta kém Ly thành, nhưng cũng có một phong vị khác đó."

Vân Ca nghiêng đầu nhìn Từ Thanh Trần, Từ Thanh Trần mỉm cười nói: "Nếu muội muốn đi thì đi, không muốn đi thì rất nhanh chúng ta liền đi về."

Mặc dù không thích yến tiệc như vậy, nhưng Vân Ca cũng biết Từ Thanh Trần tham dự dạng yến tiệc như vậy tất nhiên là có mục đích riêng của mình, nên lắc đầu nói: "Muội đến hoa viên chơi."

Từ Thanh Trần mỉm cười gật đầu, phái ra hai thị vệ đi theo Vân Ca rồi mới thả người rời đi. Hành động này tất nhiên đón lấy Vân Ca bất mãn bĩu môi, võ công của nàng cũng không thấp hơn hai thị vệ kia. Nhưng Từ Thanh Trần chỉ cười khẽ một tiếng, rồi vẫn kiên trì với ý kiến của mình.

"Công tử Thanh Trần rất quan tâm Trầm cô nương." Lữ lão gia hơi lúng túng cười nói. Nhưng trong lòng thì đang oán thầm: Cũng không biết Định Vương phủ và Từ gia bị cái gì. Định Vương phủ thì Lịch Đại Vương gia nạp thiếp vốn đã không nhiều lắm, Từ gia thì lại càng trên căn bản không nạp thiếp. Hiện tại ngay cả mấy vị nam tử trẻ tuổi

dưới trướng Định Vương phủ cũng học theo Định Vương. Điều này làm cho những gia đình nuôi không ít thứ nữ trong nhà nuôi phải sống sao đây?

Từ Thanh Trần mỉm cười nói: “Vân Ca là con dâu tương lai của Từ gia, tất nhiên phải quan tâm đầy đủ.”

“Công tử nói rất đúng,… Tại hạ kính công tử một ly.”

Trong hậu hoa viên Lữ gia, Lữ Đan Nhược dẫn Vân Ca bước đi thong thả trong vườn. Suốt dọc đường đi chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện không ngừng của Lữ Đan Nhược, còn tiếng trả lời của Vân Ca thì trái lại ít ỏi đến không đáng kể. Tình huống như thế, khiến cho dung nhan đang tươi cười xinh đẹp của Lữ Đan Nhược cũng không tránh khỏi hơi âm trầm. Cô nương này quả thực tựa như hũ nút vậy, hỏi nửa ngày cũng không mở miệng nói được một câu, cũng không biết vì sao mà công tử Thanh Trần nhìn trúng nàng ta?

Lữ Đan Nhược chướng mắt Vân Ca, Vân Ca cũng không thích cô gái trước mắt. Hai người vừa rời khỏi yến tiệc thì nàng ta liền nói ríu ra ríu rít không ngừng, luôn hỏi Từ Thanh Trần thích gì, thích ăn cái gì, ghét cái gì… Tóm lại, cứ ba câu là không rời được Từ Thanh Trần ra sao, như thế nào. Sao nàng biết Từ Thanh Trần thích gì ghét gì chứ? Muốn hỏi sao không trực tiếp đi hỏi Từ Thanh Trần đi, đừng hỏi nàng. Còn làm bộ như rất thích đi dạo với nàng nữa chứ, cho rằng nàng không thấy được nàng ta lén khinh thường nàng lúc ở cửa sao?

Tâm tình không vui khiến cho Vân Ca cô nương nổi lên hơi cáu kỉnh hiếm khi có ở trước mặt người ngoài, xoay lưng lại đi đến một bên vườn hoa đằng sau Lữ Đan Nhược ngồi xuống không chịu đi. Lữ Đan Nhược liếc nhìn bóng lưng Vân Ca nhíu nhíu mày, nhưng vẫn đi tới trải một cái khăn thêu lên thành bồn hoa rồi cẩn thận ngồi xuống,

cau mày nhìn Vân Ca nói: “Vân Ca muội muội, rốt cuộc nhà muội ở đâu? Chúng ta cũng chưa từng nghe nói trong Ly thành có danh môn nào là họ Trầm. Chúng ta đều đã quen biết nhau rồi, đừng ích kỷ như vậy.”

Vân Ca im lặng nhìn nàng ta một cái nói: “Nhà chúng ta không phải là danh môn, còn có, ta lớn hơn ngươi nên mới không phải là muội muội của ngươi.” Vân Ca nhìn một cái là có thể nhìn ra Lữ Đan Nhược này cũng chỉ mới mười lăm tuổi, mình đã mười bảy tuổi rồi tất nhiên lớn hơn nàng ta rất nhiều. Chỉ là Vân Ca đã quên rằng Lữ Đan Nhược cũng không phải là đại phu nên tất nhiên không có nhãn lực tốt đến như vậy, lại càng không cần phải nói đến bộ dáng ngây thơ đáng yêu của Vân Ca, nhìn kiểu nào cũng thấy nhỏ hơn Lữ Đan Nhược điềm đạm kiều mỵ một chút.

Nụ cười trên mặt Lữ Đan Nhược cứng đờ, nhìn Vân Ca nhíu nhíu mày. Hóa ra là xuất thân từ cửa nhỏ nhà nghèo, khó trách lại vô lễ đến như vậy.

Ánh mắt xoay chuyển, Lữ Đan Nhược lại nặn ra nụ cười lần nữa, nói: “Vậy Vân Ca tỷ tỷ làm thế nào mà quen biết với công tử Thanh Trần?”

Vân Ca hơi bực bội, “Ta hái thuốc ở trong núi trùng hợp nhìn thấy Từ Thanh Trần, liền quen biết.”

Nụ cười trên mặt Lữ Đan Nhược càng tươi hơn, thì ra chỉ là một cô gái hái thuốc ah. Trong thần sắc và ánh mắt khi nhìn Vân Ca liền càng có thêm mấy phần ghét bỏ và khinh thường. Vân Ca cau mũi nhỏ, Lữ Đan Nhược không thích nàng, nàng cũng không thích nàng ta đâu, liền đứng dậy, đi qua bên khác.

Bị bỏ lại phía sau, Lữ Đan Nhược liền tức giận đến suýt nữa cả

gương mặt đều vặn vẹo, nàng cũng là đại tiểu thư kim tôn ngọc quý số một số hai trong thành Quảng Lăng, nếu không phải vì công tử Thanh Trần thì làm gì có chuyện chạy đến trước mặt một tiểu nha đầu đáng chết không biết nhảy từ đâu ra cẩn thận lấy lòng. Lúc này thấy Vân Ca lại còn dám vô lễ như thế, cũng tức khắc bất chấp hết mọi thứ, nổi giận nói: “Này! Rốt cuộc ngươi có biết lễ phép hay không thế? Quả nhiên là xuất thân cửa nhỏ nhà nghèo, một chút lễ nghi cũng đều không hiểu!”

Ở gần đó, hai ám vệ vẫn đang chuyên tâm chú ý đến tình huống bên này. Bắt gặp tình hình này không khỏi liếc mắt nhìn nhau lắc đầu. Rốt cuộc Vân Ca cô nương cố ý hay vô ý đây? Nếu Vân Ca cô nương nói cho Lữ Đan Nhược biết nghĩa phụ của nàng ấy là Trầm Dương, thì cho dù Lữ Đan Nhược này có mọc thêm một lá gan đi nữa cũng không dám trêu chọc nàng ấy ah.

“Ngươi mới không biết lễ phép đó!” Vân Ca cô nương nổi giận, đôi mắt phẫn nộ trừng Lữ Đan Nhược bĩu môi nói: “Đại gia khuê tú mới sẽ không luôn miệng hỏi chuyện của Từ Thanh Trần giống ngươi, ngươi muốn biết sao không tự mình đi hỏi Từ Thanh Trần đi? Từ Thanh Trần là vị hôn phu của ta, không cho phép ngươi hỏi! Ngươi mới không có lễ nghi, ngươi cho rằng ta chưa từng thấy đại gia khuê tú sao?” Nói xong, Vân Ca cô nương còn khinh thường “Hừ hừ”, Tranh nhi tỷ tỷ, Ly nhi tỷ tỷ, còn có Thiên Hương tỷ tỷ đều là đại gia khuê tú xuất thân danh môn, mới sẽ không đáng ghét giống Lữ tiểu thư này đâu!

“Phụt ——” Ở gần đó, thị vệ Giáp không nhịn được bật cười ra tiếng. Thấy ánh mắt của hai cô nương đều quét tới đây, liền vội vàng phất tay nói: “Thuộc hạ thất lễ, xin Trầm cô nương tiếp tục.” Không cho phép hỏi gì gì đó, nếu công tử Thanh Trần nghe được nhất định sẽ vui vẻ phi thường.

Vân Ca nháy mắt một cái, quay đầu lại tiếp tục nhìn Lữ tiểu thư nói: "Tóm lại, ngươi đi hỏi Từ Thanh Trần đi, không cho phép hỏi ta."

Lữ tiểu thư á khẩu không trả lời được, đã quen giả dối vòng vo với mọi người, vẫn chưa từng gặp người nào trực tiếp như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng không phải biết nên ứng phó thế nào.

Thật lâu sao, Lữ tiểu thư mới phục hồi tinh thần lại, khẽ "Hừ" một tiếng, nói: "Tóm lại, ngươi không xứng với công tử Thanh Trần, thức thời thì liền tự tránh xa ra, tránh cho tương lai mất mặt."

Vân Ca cắn cắn góc môi, bĩu môi nhìn chằm chằm Lữ Đan Nhược một lúc lâu mới khẽ "Hừ" một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ lộ ra một nụ cười đắc ý, "Ta mới không đi! Từ Thanh Trần là của ta, ngươi không đoạt được…"

"Công tử Thanh Trần sẽ không cưới một nhà đầu quê mùa như ngươi." Lữ đan Nhược lạnh lùng nói.

"Ta cứ muốn gả cho Từ Thanh Trần đó, thế nào?" Vân Ca trách mắng: "Ta xinh đẹp hơn ngươi, võ công tốt hơn ngươi, y thuật cũng tốt hơn ngươi! Hừ hừ……"

Lữ Đan Nhược khinh thường: "Vậy thì có tác dụng gì, không có gia thế tốt thì cho dù ngươi có là Thiên Tiên hạ phàm cũng không xứng với công tử Thanh Trần! Đừng quấn lấy công tử Thanh Trần nữa, nếu không……"

"Nếu không thì sao?" Giọng nói của công tử Thanh Trần khẽ vang lên ở phía sau, giống như một cơn gió nhẹ trong ngày mùa hè làm cho lòng người thanh thản, nhưng lại khiến cho thần sắc trên mặt Lữ Đan Nhược lập tức cứng ngắc. Nhìn công tử Thanh Trần đạp lên ánh trăng mà đến, trong đôi mắt Lữ Đan Nhược liền hiện lên một tia lúng

túng, nhưng lại bị giấu đi rất nhanh, hơi thẹn thùng nói: “Công tử Thanh Trần, Đan Nhược….”

Từ Thanh Trần trực tiếp lướt qua Lữ Đan Nhược đi tới trước mặt Vân Ca, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của muội ấy lên thấp giọng cười hỏi: “Sao vậy? Có người ức hiếp muội sao?” Vân Ca liếc mắt không có để ý đến huynh ấy. Nàng mới sẽ không bị người ta ức hiếp đâu.

Lữ Đan Nhược bị Từ Thanh Trần gạt qua một bên bị đông cứng ngay tại chỗ, thần sắc trên mặt lúc trắng lúc xanh. Hiển nhiên nàng ta không nghĩ tới, công tử Thanh Trần nhìn bề ngoài ôn văn nhĩ nhã lại không cho mình mặt mũi như vậy. Thấy Vân Ca không sao, Từ Thanh Trần mới xoay người nhìn Lữ Đan Nhược thản nhiên nói: “Lữ tiểu thư, người như thế nào mới xứng với Từ gia là do ta định, không liên quan gì đến ngươi cả. Từ gia cũng không cần Lữ tiểu thư phí tâm tử này. Nếu Lữ tiểu thư thật sự rảnh rỗi nhàm chán, không bằng quan tâm đến chính ngươi đi.”

“Ta…” Lữ đan Nhược ấm ức đỏ hốc mắt, nhìn Từ Thanh Trần đầy điềm đạm đáng yêu, nói: “Công tử Thanh Trần, ngài hiểu lầm, ta không phải có ý này, Đan Nhược chỉ muốn…..”

Vân Ca ở sau lưng Từ Thanh Trần ló đầu ra, nhìn Lữ Đan Nhược cười một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập đắc ý. Từ Thanh Trần vừa cúi đầu liền bắt gặp khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tươi cười của muội ấy, thấp giọng cười nói: “Vui vẻ đến như thế sao?”

Vân Ca khẽ “Hừ” một tiếng, nói: “Nàng ta hỏi huynh thích gì, thích ăn cái gì, ghét cái gì, muội mới không biết, tự huynh nói cho nàng ta biết đi.”

“A? Muội thật sự muốn huynh nói cho nàng ta biết?” Từ Thanh Trần thấp giọng cười hỏi.

Vân Ca sửng sốt, trầm mặc một lát liền chộp lấy cánh tay của huynh ấy tự cho là hung ác uy hiếp: “Không cho phép huynh nói cho nàng ta biết, nếu không muội… Muội…”

“Muội thế nào?” Từ Thanh Trần cười nói.

“Muội…” Đối diện với đôi mắt như đang mỉm cười của Từ Thanh Trần, hai chữ “Đánh huynh” có làm cách nào cũng không nói ra được. hiện tại Vân Ca đã có chút hiểu tại sao mình có võ công cao như vậy mà vẫn không dám dùng để đối phó với Từ Thanh Trần rồi. Nàng căn bản không nỡ đánh huynh ấy…… Lỡ như đánh hỏng thì phải làm sao đây?

Nụ cười trên mặt Từ Thanh Trần càng sâu, trìu mến giơ tay lên vén gọn lại mấy sợi tóc của muội ấy, cười nói: “Được, huynh không nói cho nàng ta. Nhưng mà huynh có thể nói cho muội biết, muội phải nhớ kỹ đó.”

“Ừ!” Vân Ca nghiêm túc gật đầu nói.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Nắm bàn tay nhỏ bé của Vân Ca, công tử Thanh Trần xoay người đi ra ngoài, từ đầu tới cuối cũng không nhìn Lữ Đan Nhược đang đứng bên cạnh lấy một cái.

“Này này! Không phải huynh phải tham gia yến tiệc sao?”

“Không phải đã tham gia rồi sao, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi Quảng Lăng, Vân Ca muốn đi đâu?”

“Muội muốn đi… Muốn đi rất nhiều rất nhiều nơi thú vị!” Vân Ca hết sức phấn khởi cười nói.

“Vậy thì đi thôi.” Đi theo phía sau hai người, hai thị vệ quay đầu lại nhìn nhìn Lữ Đan Nhược bị bỏ lại trong hoa viên, dưới ánh trăng, bộ váy màu trắng còn có sắc mặt trắng bệch kia nữa, nhìn qua… Thật sự đáng sợ.

Nàng ta bị sao vậy? Bị đả kích quá đau ư?

Ngốc! Bị điểm huyệt nói.

Vân Ca cô nương nhìn nhìn bàn tay nhỏ bé đang được công tử Thanh Trần nắm, quay đầu lại nhìn nhìn Lữ Đan Nhược đang đứng như tượng đá trong hoa viên, hơi chột dạ cúi đầu nhỏ xuống.

Sau khi rời khỏi Quảng Lăng, hai người liền đi du sơn ngoạn thủy, hành y cứu người. Quả nhiên như Từ Thanh Trần đã nói, đi theo bên cạnh công tử Thanh Trần không có ai dám ức hiếp nàng. Không tới hai tháng, người được Vân Ca cứu càng ngày càng nhiều, danh tiếng cũng càng lúc càng lớn. Mặc dù kém Trầm Dương có danh xưng là thần y, nhưng cũng được một danh hiệu Tiểu Y Tiên. Chỉ vì Vân Ca còn nhỏ tuổi nhưng y thuật lại tinh thông, càng thêm tướng mạo xinh đẹp như tiên. Tình cảm giữa hai người cũng trở nên hòa hợp hơn, bản thân công tử Thanh Trần cũng là người yêu thích sơn thủy, nên tất nhiên càng vui đến quên cả trời đất.

Tại Định Vương phủ trong Ly thành ở phía xa, Định Vương tóc trắng như tuyết đang đối mặt với đủ các loại hồ sơ, tấu chương chất cao như núi ở trước mắt, mày kiếm khóa chặt sát khí bức người.

“Công tử Thanh Trần đã đi đến đâu rồi?”

Trong thư phòng, một nam tử mặc áo màu xám tro cúi đầu bẩm báo: “Bẩm Vương gia, công tử Thanh Trần và Trầm cô nương vừa từ Nam Cương trở về, nhìn lộ tuyến, dường như là tính đi Tây Lăng.”

Định Vương điện hạ nghiến răng nghiến lợi, “Nói cách khác, bọn họ còn chưa tính trở về?”

“Việc này… Hình như là vậy……”

Gương mặt tuấn mỹ của Định Vương điện hạ liền tối sầm, trong mắt hiện lên một tia sáng quỷ dị, “Đi! Bắt huynh ấy trói về cho Bản vương! Bản thân có chức vị trong người mà không chịu làm việc, trái lại lại dẫn theo tiểu cô nương đi du sơn ngoạn thủy……” Định Vương điện hạ oán niệm vạn phần, hiện tại đừng nói hắn có thể dẫn A Ly đi du sơn ngoạn thủy, thiên hạ mới định, trăm chỗ hư hỏng đang chờ gây dựng lại, ngay cả thời gian riêng ở cùng với A Ly thêm một chút hắn cũng không có!

“Việc này… Vương gia, có phải không tốt lắm hay không ạ?” Công tử Thanh Trần chính là biểu ca của Vương phi, lỡ như Vương phi tức giận thì xui xẻo còn không phải là Vương gia sao? Vương gia tức giận, xui xẻo chính là bọn hắn ah.

“Đi! Bản vương sẽ đề nghị với Từ gia, hôn lễ của Từ Thanh Trần và Vân Ca cũng nên làm rồi, suốt ngày dẫn cô nương chưa lập gia đình người ta chạy ở bên ngoài, còn ra thể thống gì?” Ánh mắt chợt lóe, Định Vương điện hạ đã nghĩ ra được một chủ ý tuyệt diệu. Từ Thanh Trần cũng nên lập gia đình rồi, sau khi lập gia đình thì Từ gia cũng nên do huynh ấy tiếp nhận rồi, sau khi lập gia đình thì phải sinh con, sinh con xong thì còn phải nuôi dạy, vân vân và vân vân. Hắn chỉ cần bảo đảm trong vòng ba năm tới đây Từ Thanh Trần sẽ không chạy loạn là đủ rồi. Về phần sau này… Định Vương điện hạ khẽ “Hừ”, liên quan gì đến Bản vương?

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Chương 444: Phiên ngoại 10: Khuynh Vân Ca (9)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Vừa từ Nam Cương trở lại Trung Nguyên, tâm tình Vân Ca rất tốt. Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng được đi du ngoạn khắp nơi vui vẻ đến như thế. Chuyến đi đến Nam Cương này, nàng không chỉ học được thêm rất nhiều loại thuốc đặc biệt của Nam Cương, mà Từ Thanh Trần còn dẫn nàng đến bái phỏng mấy vị danh y nổi danh ở Nam Cương nữa. Y thuật và quan niệm hoàn toàn khác biệt một trời một vực với Trung Nguyên càng khiến cho Vân Ca thấu hiểu được rất nhiều trên con đường học y của mình.

Sau khi hai người vào Toái Tuyết quan trở về Trung Nguyên liền trực tiếp đi chầm chậm theo phía Tây hướng thẳng đến Tây Lăng. Mặc dù ân oán giữa Tây Lăng và Định Vương phủ cũng không nhỏ, nhưng hiện tại song phương đã đàm phán hòa bình, mỗi bên đều tự mình nghỉ ngơi lấy lại sức, người Tây Lăng cũng không dám công khai xuống tay với công tử Thanh Trần.

Nhưng mà, ai cũng không nghĩ tới, hai người còn chưa tới An thành – Đô thành hiện tại của Tây Lăng – thì đã xảy ra chuyện.

Ngày hôm đó, Vân Ca và Từ Thanh Trần dừng chân tại một khách sạn trong một trấn nhỏ gần An thành. Mục đích thật sự của hai người là Đô thành hiện nay của Tây Lăng. Mặc dù thân là Hữu tướng của Định Vương phủ mà Từ Thanh Trần lại tùy ý chạy đến Đô thành Tây

Lăng không báo trước một tiếng nào như thế không tránh khỏi sẽ gây ra chút hiềm nghi, nhưng hiện nay An thành là địa phương phồn hoa nhất và cũng là địa phương nhộn nhịp nhất Tây Lăng, tới Tây Lăng một chuyến mà không đi thì không khỏi có chút tiếc nuối. Mà quan trọng hơn là, hai người định mượn đường qua Tây Lăng để đến Tây Vực du ngoạn, nên nhất định phải đi qua An thành.

Bởi vì một ngày trước đi đường hơi mệt mỏi, nên sáng hôm sau lúc Vân Ca thức dậy thì đã không nhìn thấy Từ Thanh Trần luôn dậy sớm hơn mình trong ngày thường. Mặc dù thấy hơi kỳ quái nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, Từ Thanh Trần không biết võ công nên đến cùng thì cũng khác với những người tập võ. Nói không chừng mấy ngày nay mệt mỏi nên hiếm khi được ngủ đã giấc. Vân Ca xuống lầu, đến đại sảnh lầu dưới gọi một bữa sáng đơn giản rồi bắt đầu ăn thong thả. Nhưng đợi đến khi Vân Ca ăn sáng xong lại đợi thêm một lát nữa liền phát hiện có gì đó không đúng, không chỉ Từ Thanh Trần không có xuất hiện, mà ngay cả thị vệ bảo hộ tùy thân vẫn đi theo họ cũng không xuất hiện, cũng không có khả năng đều ngủ quên hết đi?

Nghĩ đến đây, trong lòng Vân Ca lập tức nhảy dựng lên, cái gì cũng bất chấp trực tiếp đứng dậy vọt lên lầu. Đẩy cửa phòng của Từ Thanh Trần ra, lại thấy bên trong sạch sẽ, rất gọn gàng, giống như căn bản chưa từng có ai ở vậy. Lại đi xem xét phòng của mấy thị vệ, lại phát hiện mấy thị vệ đều ngất xỉu bất tỉnh nhân sự ở trong.

“Từ… Từ Thanh Trần?” Vân Ca lập tức nóng nảy, vội vàng giải độc cho mấy thị vệ, lo lắng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Từ Thanh Trần đâu?”

Mấy thị vệ đầu tiên là vẻ mặt mờ mịt, vừa nghe câu hỏi của Vân Ca thì lại sợ hết hồn. Vọt vào trong phòng Từ Thanh Trần, thì quả nhiên phát hiện không thấy người đâu.

“Tại sao có thể như vậy? Cái này… Công tử Thanh Trần là bị người bắt đi…” Một thị vệ thấy cửa sổ vẫn còn mở, trầm giọng nói, “Mau, lập tức báo cho ám vệ các nơi, tìm kiếm công tử Thanh Trần!”

“Vâng!” Một ám vệ đáp một tiếng, rồi thật nhanh xông ra ngoài.

Trong lòng Vân Ca chỉ cảm thấy rối như tơ vò, lúc ở cùng với Từ Thanh Trần, thì chuyện gì cũng không cần nàng quan tâm. Hiện tại Từ Thanh Trần đột ngột mất tích, nhất thời làm cho nàng cảm thấy hoang mang lo sợ, “Từ Thanh Trần… Hu hu… Tại sao có thể như vậy chứ? Là ai… Ai đã bắt huynh ấy chứ? Huynh ấy cũng không có kẻ thù.” Thấy tiểu cô nương khóc nức nở, ám vệ cũng bắt đầu chân tay luống cuống hoảng loạn, vội vàng nói: “Trầm cô nương đừng nóng ruột, công tử Thanh Trần hiền lành sẽ có trời phù hộ, sẽ không sao. Đúng rồi… Lăng Các chủ của Diêm Vương các ở Tây Lăng là bạn tốt của công tử Thanh Trần, có lẽ chúng ta có thể đi hỏi thăm tin tức của ngài ấy. Có câu nói cường long không áp rắn địa phương, mặc dù chúng ta ở Tây Lăng cũng có chút nhân thủ, nhưng khẳng định không sánh bằng Diêm Vương các.”

Nghe ám vệ nói, Vân Ca vội vàng lau nước mắt đứng dậy chạy ra ngoài, “Chúng ta đi mau! Từ Thanh Trần không biết võ công, bị người ta ức hiếp thì sao?”

Ám vệ đi theo phía sau nàng ấy hơi bất đắc dĩ thở dài, trên gương mặt kiên nghị hiếm thấy hiện lên thần sắc chột dạ.

Ngoài Diêm Vương các

Bệnh thư sinh mang theo thần sắc hơi âm u nhìn thiếu nữ áo vàng trước mắt, cau mày nói: “Đại ca đang bế quan, không tiếp khách.”

Vân Ca cắn cắn góc môi, lại vẫn quật cường đứng ở trước mặt Bệnh thư sinh không chịu lùi bước, “Lăng Các chủ và Từ Thanh Trần không phải là bạn tốt sao? Từ Thanh Trần mất tích, ta muốn hỏi hỏi Lăng Các chủ có tin tức gì không.” Nàng cũng biết tùy tiện tới cửa cứ nhất định phải gặp Các chủ người ta như vậy là rất thất lễ, nhưng vì tin tức của Từ Thanh Trần, nàng cũng không thể không làm. Từ Thanh Trần đã mất tích gần hai ngày rồi, vô luận là ám vệ Định Vương phủ hay Trấn Nam Vương phủ Tây Lăng thì cũng không có bất cứ tin tức gì, điều này càng làm cho trong lòng Vân Ca hoảng sợ hơn.

Bệnh thư sinh cười lạnh một tiếng, nói một cách không thèm để ý chút nào: “Diêm Vương các cũng đã giải tán từ lâu rồi, cho dù Đại ca đi ra ngoài gặp thì cũng sẽ không thể nói cho ngươi biết tin tức gì được. Huống chi… Từ Thanh Trần không phải là người của Định Vương phủ sao? Thám tử, mật thám của Định Vương phủ trải rộng khắp thiên hạ, còn cần Diêm Vương các ra tay sao?” Ban đầu Diêm Vương các đồng ý giúp Lôi Chấn Đình chặn đường Diệp Ly, bồi vào hơn phân nửa cao thủ của cả Diêm Vương các. Sau khi trở về, Lăng Thiết Hàn liền hạ lệnh giải tán Diêm Vương các. Mặc dù Lăng Thiết Hàn nói là chán ghét kiếp sống giang hồ muốn dốc lòng nghiên cứu võ đạo, nhưng thân là huynh đệ kết nghĩa, sao Bệnh thư sinh lại không biết chứ, sở dĩ Lăng Thiết Hàn làm như vậy là vì phòng ngừa Định Vương phủ trả thù, muốn bảo vệ những người còn lại của Diêm Vương các. Với cao thủ như Lăng Thiết Hàn, thì trừ phi Mặc Tu Nghiêu tự mình dẫn người vây diệt thì trên đời này không có ai có thể làm cho huynh ấy bị thương. Nhưng những người khác của Diêm Vương các thì sẽ giống như vậy, trong đó một vài cao thủ hạng hai, hạng ba mà chống lại thiết kỵ của Định Vương phủ, thì quả thực tựa như đưa đồ ăn cho người ta vậy.

Mặc dù ban đầu là Diêm Vương các ra tay trước, nhưng hôm nay Diêm Vương các uy chấn thiên hạ ngày xưa đã không còn sót lại

chút gì, nếu nói trong lòng không có nửa điểm oán khí thì không thể nào. Huống chi Bệnh thư sinh căn bản cũng không phải là người khoan hồng độ lượng, Từ Thanh Trần mất tích, hắn cao hứng còn không kịp đó.

“Ngươi tránh ra, ta muốn gặp Lăng Các chủ, không nói chuyện với ngươi.” Bị chặn ở cửa lâu như vậy, cho dù Vân Ca không hiểu sự đời thì cũng đã nhìn ra người này là cố ý gây khó khăn. Vốn tâm tình đã phiền não vì an nguy của Từ Thanh Trần, lúc này tính tình lại càng trở nên không tốt, nhìn chằm chằm Bệnh thư sinh tức giận nói.

Mặt Bệnh thư sinh liền biến sắc, cười lạnh một tiếng nói: “Muốn gặp Đại ca? Được ah, đánh thắng, ta liền cho ngươi vào.”

Vân Ca cũng không nói nhiều nữa, lập tức rút ra một thanh đoản kiếm đâm thẳng tới Bệnh thư sinh. Binh khí thường dùng của Bệnh thư sinh là một thanh đoản đao, hai người đánh trực diện lập tức liền đánh thành một đoàn. Bệnh thư sinh tinh thông độc thuật, làm cho người ta khó lòng phòng bị, nhân vật bình thường trên giang hồ đều không muốn so chiêu với hắn ta. Nhưng Vân Ca thì lại khác, nàng ấy tinh thông y thuật, từ xưa đã có cách nói y độc không phân chia. Lần này từ Nam Cương trở về, cũng thấu hiểu độc thuật cao hơn một tầng. Cho nên độc của Bệnh thư sinh cũng không có tác dụng gì với nàng ấy. Hai người chỉ đành phải đánh nhau bằng bản lĩnh chân thật.

Mặc dù Bệnh thư sinh lớn hơn Vân Ca tới mười mấy tuổi, nhưng luận võ công thì trái lại cũng không phải là đối thủ của Vân Ca. Vốn trong ba vị đương gia của Diêm Vương các thì tư chất và võ công của hắn ta đã là kém cỏi nhất, mấy năm trước còn ốm đau quấn thân, nếu không phải có một thân độc thuật mà chỉ nói riêng về võ công thì chỉ có thể đánh trực diện với cao thủ hạng hai mà thôi. Nhưng Vân Ca thì lại là người mà ngay cả Mặc Tu Nghiêu cũng phải

khen một tiếng: Thiên tài tập võ. Cho nên, không tới nửa khắc đồng hồ thì cũng chỉ có mỗi Vân Ca đè Bệnh thư sinh đánh.

“Tam đệ, dừng tay.” Một giọng nam trầm thấp vang lên ở bên trong, một nam tử mặc một bộ áo dài đơn giản màu xanh lam bước từ trong ra. Vừa nghe đến tiếng của hắn ta, Bệnh thư sinh lập tức thu tay lại vọt qua một bên, đồng thời, Vân Ca cũng dừng thế công lại, bởi vì nam tử này vừa xuất hiện, nàng liền cảm thấy một cổ khí thế khổng lồ độc nhất vô nhị đang ùn ùn ập đến, tựa như lúc đang đối mặt Định Vương vậy. Vân Ca rất rõ ràng, lấy võ công của mình tuyệt đối không thể nào thắng được nam nhân này.

“Ngươi… Ngươi chính là Lăng Các chủ sao?” Mặc dù đối mặt với cường giả mà mình không có cách nào chiến thắng, nhưng Vân Ca cũng không lùi bước.

Lăng Thiết Hàn cảm thấy thú vị liền đánh giá tiểu nha đầu trước mắt, dựa theo tuổi của hắn, tiểu cô nương này làm con gái của hắn cũng còn hơi nhỏ. Đối mặt với tiểu cô nương đáng yêu như thế này, cho dù là Lăng Thiết Hàn thì cũng rất khoan dung, “Ta là Lăng Thiết Hàn, công phu của tiểu cô nương thật tốt, ngươi tên là gì?”

Vân Ca khẽ cắn khóe môi, thấp giọng nói: “Ta tên là Trầm Vân Ca, ta… Ta là muốn đến xin Lăng Các chủ giúp ta điều tra xem có tin tức của Từ Thanh Trần hay không.”

Nhìn đôi mắt xinh đẹp của Vân Ca mang theo đầy lo lắng không che giấu được, Lăng Thiế Hàn lắc đầu. Thấy khuôn mặt xinh đẹp đang tươi cười của Vân Ca từ từ ảm đạm xuống, Lăng Thiết Hàn cười nói: “Ngươi đừng lo, Từ Thanh Trần không sao.”

“Sao ngươi biết?” Vân Ca hỏi.

Lăng Thiết Hàn cười nói: “Lấy thân phận của Từ Thanh Trần, hiện tại trong thiên hạ này người có năng lực bắt cóc hắn ta cũng không nhiều, mà trong đó người có thù oán với hắn ta lại hầu như là không có. Nếu như ngươi thật sự rất lo lắng cho hắn ta… Có thể trở về Ly thành xem sao.”

“Ly thành?” Vân Ca cắn môi, Ly thành cách nơi này quá xa, đợi nàng về Ly thành đi tìm Ly nhi tỷ tỷ tới cứu Từ Thanh Trần, lỡ như trong thời gian này Từ Thanh Trần xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây? Thấy tiểu nha đầu trước mắt nước mắt lưng tròng, Lăng Thiết Hàn bất đắc dĩ thở dài nói: “Nếu Trầm cô nương tin lời ta, thì cứ trở về Ly thành xem đi, nói không chừng lúc ngươi trở về thì Từ Thanh Trần đã ở Ly thành rồi đó. Nếu hắn ta thật sự đã bị bắt cóc, nhưng ngay cả Diêm Vương các và Trấn Nam Vương phủ đều không tra ra tin tức gì, thì cho dù ngươi có ở lại đây cũng vô dụng. Còn không bằng đi về trước đâu.”

Vân Ca gật đầu, vội vàng giơ thay lên lau đi nước mắt nơi khóe mắt, nói: “Ta biết rồi, đã quấy rầy Lăng Các chủ rồi, cám ơn ngươi.” Nói xong, Vân Ca liền chắp tay thi lễ với Lăng Thiết Hàn, rồi xoay người rời đi.

“Đại ca, cứ để nha đầu đó đi như vậy ư?” Nhìn thân ảnh Vân Ca dần dần biến mất, Bệnh thư sinh có chút không vui nói.

Lăng Thiết Hàn cười lớn một tiếng, giơ tay lên vỗ vỗ bả vai của nghĩa đệ, cười nói: “Người ta là một tiểu nha đầu mười lăm mười sáu tuổi, vậy mà đệ còn có mặt mũi ức hiếp người ta sao? Hơn nữa… Tam đệ, không phải Đại ca xem thường đệ, nhưng nếu thật sự đánh một chọi một, thì đệ cũng không phải là đối thủ của nha đầu đó. Cũng không nghĩ tới… Từ Thanh Trần lại sẽ tìm một tiểu cô nương đơn thuần như vậy.”

“Rốt cuộc Từ Thanh Trần đã bị ai bắt đi vậy?” Bệnh thư sinh cau mày hỏi, lúc trước hắn cự tuyệt Vân Ca cũng không phải tất cả đều là vì giận dỗi, mà là Diêm Vương các thật sự không có tin tức của Từ Thanh Trần.

Lăng Thiết Hàn cười nói: “Hôm nay trong thiên hạ này, có thể trói Từ Thanh Trần lại có năng lực mang hắn ta đi, ngoại trừ Mặc Tu Nghiêu ra còn có ai?”

“……”

Trong một ngõ hẻm nhỏ cách Vân Ca không xa có một chiếc xe ngựa bình thường đang đỗ, ngồi trong xe ngựa là môt nam tử tuấn mỹ vô trù, mặc áo trắng như tuyết tựa như thần tiên trong biển người. Nhưng mà lúc này, thần sắc trên mặt hắn ta lại tuyệt không tiên phong đạo cốt, mà ngược lại là khiến cho người bị hắn ta nhìn chằm chằm ở đối diện không nhịn được cảm thấy không rét mà run.

Đối diện, Tam công tử Từ gia Từ Thanh Phong vừa tân hôn chỉ mới hai tháng mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn người đối diện, “Đại ca, ca đừng nhìn, đệ cũng là phụng mệnh làm việc thôi. Ca có tức giận thì cứ đi tìm người hạ lệnh đi.” Hắn thật vất vả mới thành hôn cưới được mỹ thiếu nữ xinh đẹp, chẳng lẽ không muốn ở trong nhà hưởng thụ niềm vui tân hôn sao? Cần gì phải vượt ngàn dặm xa xôi chạy đến địa phương quỷ quái này, lại còn bị Đại ca ghi hận chứ?

“Mặc Tu Nghiêu.” Công tử Thanh Trần nhắm mắt lại, căn bản không cần nghĩ cũng biết rốt cuộc là chủ ý quái quỷ của ai. Tỉnh dậy, phát hiện mình bị trói, công tử Thanh Trần cũng không cảm thấy kinh hoàng gì. Quả nhiên, rất nhanh liền thấy Tam đệ nhà mình mang theo bộ dáng sợ đầu sợ đuôi xuất hiện ở trước mặt hắn, vẻ mặt chột dạ cười làm lành với hắn. Không cần phải nói, có thể nghĩ ra cái chủ ý quái quỷ như vậy, trừ người trong Ly thành kia ra thì không còn ai

khác nữa, ít nhất Từ Thanh Phong còn không có lá gan tự chủ trương như thế.

Từ Thanh Phong gật đầu lia lịa, bị phái ra thi hành nhiệm vụ ngớ ngẩn như vậy, trong lòng hắn cũng oán than dậy đất ah. Nhưng bất đắc dĩ, thân là thuộc hạ của người ta nên chỉ có thể lựa chọn phục tùng mệnh lệnh, chỉ có điều trong lòng lại ước gì Đại ca trở về dùng sức gây rắc rối cho người khác.

“Chậc chậc… Đại ca, xem ra Trầm cô nương này cũng đối xử với ca rất tốt nha.” Xuyên thấu qua rèm cửa sổ của xe, nhìn Vân Ca cô nương mới vừa rời đi Diêm Vương các nước mắt đã rơi xuống như mưa, dưới chân còn không ngừng bước về phía trước, Từ Thanh Phong chậc chậc cười nói. Hai ngày nay bọn họ vẫn luôn âm thầm đi theo Vân Ca, Vân Ca đã làm gì tất nhiên bọn họ cũng nhìn thấy rõ ràng. Đáng tiếc mặc dù Vân Ca có võ công cao cường, nhưng kinh nghiệm giang hồ thì lại bằng con số không, nên đương nhiên cũng không phát hiện được người đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp như Từ Thanh Phong.

Nhìn thân ảnh cô đơn của tiểu cô nương đang dần đi xa, trong mắt Từ Thanh Trần hiện lên một tia thương tiếc và đau lòng, trầm giọng nói: “Nháo đủ chưa, thả ca xuống.”

Từ Thanh Phong lắc đầu liên tục nói: “Vậy cũng không được, đệ nhận được lệnh là mang ca về. Hơn nữa, Đại ca… Ca không muốn xem xem rốt cuộc Trầm cô nương quan tâm ca bao nhiêu ư?”

Từ Thanh Trần trầm mặc, xưa nay công tử Thanh Trần là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ. Nhưng Vân Ca cô nương thật sự có hơi trì độn trong tình cảm, mặc dù hiện tại Vân Ca đã hoàn toàn đón nhận sự thật rằng bản thân mình là vị hôn thê của hắn. Nhưng rốt cuộc trong chuyện này có bao nhiêu là bởi vì tình cảm dành cho hắn thì

cho dù là chính hắn cũng không biết. Nhưng mà… Nhớ tới đôi mắt trong suốt đong đầy nước mắt kia, công tử Thanh Trần chỉ cảm thấy trong lòng co rút đau đớn từng đợt, “Thả ca xuống xe!”

Rốt cuộc, đau lòng Vân Ca vẫn vượt qua tâm tư muốn biết đáp án. Công tử Thanh Trần không chút do dự bỏ qua cơ hội này.

Từ Thanh Phong bất đắc dĩ liếc mắt, quay mặt nhìn công tử Thanh Trần cười lấy lòng, nói: “Đã như vậy… Đại ca, đệ đệ xin lỗi ca.” Khoát tay, Từ Thanh Phong vươn một tay đánh ngất công tử Thanh Trần ở trong xe ngựa. Lấy tài trí của công tử Thanh Trần, vẫn nên đánh ngất xỉu rồi trực tiếp mang về Ly thành là bảo đảm nhất. Nếu không, cho dù không thể động đậy thì nói không chừng trên nửa đường cũng có thể làm ra chuyện yêu thiêu thân gì đấy. Nhớ tới lời dặn dò tha thiết của Định Vương điện hạ trước khi đi, mặc dù Từ Thanh Phong cực kỳ khinh thường, nhưng không thể không nói… Rất có đạo lý.

Vân Ca cấp tốc ngày đêm chạy tới Ly thành, nhưngbởi vì trên đường gặp phải hai nhóm người ngăn trở, nên thật vất vả mới về đến Ly thành, nhưng cũng đã chậm hơn lộ trình dự tính hai ngày. Vừa nghĩ tới Từ Thanh Trần còn chưa biết sống chết, Vân Ca liền không nhịn được thống hận mình vô dụng. Nếu như nàng lợi hại như Ly nhi tỷ tỷ, thì chắc chắn đã có thể tìm được Từ Thanh Trần rồi, mà không phải ỉu xìu trở về tìm Ly nhi tỷ tỷ hỗ trợ.

Nhưng mà, cảnh tượng sau khi vào Ly thành lại làm cho Vân Ca hơi hoang mang. Định Vương phủ vẫn một mảnh an bình yên tĩnh, giống như cái gì cũng không có xảy ra vậy. Rõ ràng nàng đã kêu mấy ám vệ đi theo Từ Thanh Trần trở về Ly thành báo tin rồi mà! Bắt được một hạ nhân của Định Vương phủ hỏi, đối phương lại trả lời là Vương gia và Vương phi đều không ở trong phủ, mà là đi Từ gia, bởi vì Đại công tử Từ gia công tử Thanh Trần sắp cưới vợ, hôn lễ được

định vào hôm nay.

Vân Ca lập tức hoang mang, một lúc lâu cũng không nghĩ ra rốt cuộc chuyện này là sao, có điều cũng hơi hỏi: “Nói như vậy… Nói như vậy… Từ Thanh Trần không có chuyện gì?”

Hạ nhân kia hơi kỳ quái nhìn nàng một cái, trả lời: “Công tử Thanh Trần có thể có chuyện gì chứ? Bản lĩnh của công tử Thanh Trần rất lớn.”

“Vậy… Vậy Từ Thanh Trần trở về lúc nào?”

“Hôm qua công tử Thanh Trần đã về rồi. Đúng lúc Trầm cô nương cũng về rồi, vừa lúc có thể tham dự hôn lễ của công tử.” Hạ nhân cười vui vẻ nói xong, liền hành lễ với Vân ca rồi cáo lui.

Vân Ca hơi đờ đẫn ngồi ở đại môn Định Vương phủ xuất thần, tất cả thị vệ ở đại môn đều biết vị cô nương này, nên cũng không để ý đến nàng. Nghĩ tới mấy ngày nay mình đãi gió dầm sương liều mạng lên đường, còn bị người đánh cướp, kinh sợ,…, Vân Ca không khỏi ủy khuất đỏ hốc mắt. Cho dù Từ Thanh Trần không muốn đi với nàng thì cũng không cần lén chạy về thành thân ah. Tối thiểu để cho nàng một dòng tin tức cũng được mà, thật sự… Thật sự quá đáng!

Vừa nghĩ tới Từ Thanh Trần gạt nàng lén trở về thành thân, trong lòng Vân Ca càng khó chịu hơn. Tên lừa gạt! Đại lừa gạt… Rõ ràng đã nói muốn cùng ta đi khắp nơi hành y đi du ngoạn. Còn nói cái gì vị hôn thê vị hôn phu… Từ Thanh Trần là một tên đại lừa gạt!

Thần sắc ai oán ấm ức của tiểu cô nương ngay cả thị vệ ca ca đang gác ở đại môn cũng không đành lòng nhìn thẳng, rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Trầm cô nương, cô nương bị sao vậy? Ai ức hiếp cô nương?” Chẳng lẽ tiểu cô nương thật sự bị người ức hiếp, có muốn

nhanh chóng bẩm báo cho Vương phi hay không, dường như Vương phi rất thích tiểu cô nương này.

Vân Ca mở to hai mắt, im lặng gật đầu, “Nếu có người lừa huynh thì phải làm sao?”

“Đánh hắn ta!” Thị vệ Giáp.

“Làm thịt hắn ta!” Thị vệ Ất.

“Đá hắn ta!” Thị vệ Đinh.

“Giết hắn ta!” Thị vệ Bính.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Vân Ca dần dần hiện lên do dự, nói một cách hơi chần chờ: “Không được… Không thể đánh hắn ta được. Lỡ đánh hỏng thì phải làm sao?”

Đám thị vệ hai mặt nhìn nhau, đã đau buồn thành như vậy mà còn lo lắng đánh hỏng, xem ra cãi nhau với người yêu rồi.

“Trầm cô nương, có lẽ hắn ta không phải cố ý lừa gạt cô nương đâu, nếu có nghi vấn gì thì vẫn nên hỏi rõ một chút, nếu không bỏ lỡ người yêu thì sẽ phải hối hận cả đời đó.”

“Người… Yêu?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ca đỏ lên.

“Đúng vậy, hắn ta đã lừa cô nương đến đau buồn như vậy mà cô nương còn không nỡ xuống tay đánh hắn ta, chẳng lẽ không phải là người trong lòng của cô nương sao?”

“Cái này…Cái này…” Khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ ửng của Vân Ca lại bắt đầu trắng bệch, “Vậy… Nếu như hắn ta không quan tâm đến

ta nữa, mà đi theo người khác thì phải làm sao?”

“Đoạt lại, làm cho hắn ta hồi tâm chuyển ý.” Thị vệ Giáp.

“Đoạt lại, không hồi tâm chuyển ý thì liền đánh chết hắn ta!” Thị vệ Ất.

“Đoạt lại, không hồi tâm chuyển ý thì liền đút thuốc độc cho hắn ta, độc chết hắn ta!” Thị vệ Bính.

“Đoạt……” Thị vệ Đinh vừa mới mở miệng, thì Vân Ca đã đứng bật dậy cười tủm tỉm nói: “Biết rồi, đoạt lại rồi hãy nói!”

Vân Ca không đi vào từ đại môn của Từ gia, mà là trực tiếp thi triển khinh công vượt tường bay thẳng tới viện của Từ Thanh Trần. Trong Từ phủ quả nhiên nhộn nhịp phi thường, nơi nơi giăng đèn kết hoa, ngoại viện lại càng người đến người đi, một mảnh ồn ào. So ra, nội viện lại thanh tĩnh hơn rất nhiều.

Mới vừa đi tới cửa phòng của Từ Thanh Trần, nghe lén thấy bên trong vang lên tiếng nói của Từ Thanh Trần, Vân Ca cô nương lập tức nổi giận, nhấc chân muốn đá cửa phòng của Từ Thanh Trần.

“Ai nha, Vân Ca, sao muội lại ở đây? Mau đi với tỷ!” Giọng nói của Mộ Dung Đình đột nhiên vang lên ở phía sau, Vân Ca sửng sốt, còn không kịp phản ứng đã bị Mộ Dung Đình và Hoa Thiên Hương mỗi người bắt một cánh tay kéo đi.

“A… Đình tỷ tỷ, Thiên Hương tỷ tỷ, các tỷ làm gì vậy? Muội muốn tìm Từ Thanh Trần!” Vân Ca hơi tức giận nói. Tần Tranh đi theo bên người, che miệng cười nói: “Nói ngốc gì vậy, hôm nay là ngày vui, sao bây giờ có thể gặp tân lang được? Mau đi với chúng ta, tìm muội khắp nơi rồi đó.”

“Tìm muội?” Hoàn toàn không phản ứng kịp là đang xảy ra chuyện gì, Vân Ca cứ ngây ngây ngốc ngốc bị Mộ Dung Đình và Hoa Thiên Hương liên thủ kéo ra khỏi viện của Từ Thanh Trần đi vào một viện khác. Sau đó chính là rất nhiều người không quen biết xông tới thay quần áo, trang điểm, búi tóc cho nàng. Cuối cùng bị một cái khăn voan đỏ phủ lên đầu rồi bị dẫn ra ngoài bái đường.

Từ đầu tới cuối, Vân Ca đều như bị lạc trong sương mù, căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đợi đến khi Vân Ca phục hồi tinh thần lại, thì đã bái đường xong và bị đưa vào trong tân phòng rồi. Dưới khăn voan màu đỏ thêu “Uyên Ương hí thủy”, Vân Ca nghi hoặc mở to hai mắt, giơ tay lên muốn vén khăn voan trên đầu lên. Chỉ nghe thấy cửa vang lên một tiếng “Két”, cửa bị đẩy ra rồi lại bị đóng lại, từng tiếng bước chân nhẹ nhàng đang đi về phía nàng.

Không biết làm sao, Vân Ca đột nhiên cảm thấy hơi hồi hộp, trong lòng bàn tay đang siết chặt giá y đỏ thẫm cũng đổ đầy mồ hôi.

Trước mắt sáng lên, khăn voan màu đỏ được nhẹ nhàng vén lên, Vân Ca vừa ngẩng đầu liền thấy nam tử trước mắt mặc áo đỏ thẫm, trên dung nhan tuấn dật như tiên mang theo nụ cười mỉm, cả người được sắc đỏ vui mừng làm nổi bật lên mấy phần quý khí và vui sướng.

“Từ… Từ Thanh Trần?”

Từ Thanh Trần mỉm cười, cúi người đặt một nụ hôn nhẹ lên môi nàng, cười nói: “Là ta, Vân Ca, hôm nay chúng ta thành thân, nàng có vui không?”

“Vui… Vui, vui!” Vân Ca không nhịn được muốn trừng huynh ấy một

cái đầy hung dữ, nhưng khi nhìn vào ánh mắt dịu dàng của huynh ấy thì gương mặt lại giống như bị lửa thiêu vậy. Trong lòng cũng không khỏi hiện lên rất nhiều tia vui mừng và ngọt ngào. Thì ra Từ Thanh Trần không bỏ rơi nàng, không lén cưới người khác!

“Vui là tốt rồi.” Công tử Thanh Trần mỉm cười nói: “Từ nay về sau, Vân Ca chính là thê tử của ta, uống một ly rượu hợp cẩn trước nào.” Công tử Thanh Trần đưa tới một ly rượu, mỉm cười nhìn Vân Ca.

Đối mặt với gương mặt tuấn mỹ đang mỉm cười của huynh ấy, Vân Ca chỉ cảm thấy đầu óc ngây ngất từng đợt. Ngây ngây ngốc ngốc nâng ly rượu lên, cánh tay giao vào nhau cùng uống một ly.

Một ly rượu hợp cẩn, từ đây “Bỉ dực liên chi, bạc đầu giai lão”…

Nến hoa chúc sáng ngời, một đôi bích nhân nâng ly cùng uống, trong đôi mắt mang theo nụ cười thản nhiên và ấm áp. Nơi xa truyền đến nhiều tiếng pháo, tiếng đàn sáo du dương, tiếng người ồn ào, càng làm nổi bật sự yên tĩnh của nơi này…

Lúc này,

Hoa hữu thanh hương nguyệt hữu âm*……

(*) Một câu trong bài Xuân tiêu của Tô Thức.

Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim,

Hoa hữu thanh hương nguyệt hữu âm.

Ca quản lâu đài thanh tế tế,

Thu thiên viện lạc dạ trầm trầm.

Dịch thơ:

Đêm xuân một khắc đáng nghìn vàng,

Hoa thơm tỏa ngát trăng soi bóng.

Lầu son ca múa ngân réo rắt,

Chiếc đu đung đưa đêm khuya dần.

(Khuynh Vân Ca. Hoàn)

Chương 445: Phiên ngoại 11: Khuynh Thành vũ (Thượng)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Lúc Dao Cơ trở thành vũ cơ chỉ vừa mới mười tuổi, trước mười tuổi mặc dù nàng không tính là kim tôn ngọc quý gì, nhưng cũng là con gái của quan viên tứ phẩm, cũng coi như một thiên kim danh môn không lớn không nhỏ. Chỉ là các loại đấu đá trong triều đình, sau khi cha nàng phạm phải trọng tội, cả nhà thì bị xét nhà, mà nàng thì lại giáo phường (*nơi dạy dỗ những con gái của tội thần nhảy múa mua vui cho khách, tựa như kỹ viện*), nàng liền không muốn ở nhắc tới cái tên trước kia của mình nữa.

Mười ba tuổi, Dao Cơ chính thức tiếp khách. Một điệu múa khuynh thành trong Khuynh Thành phường, từ đó trở thành vũ cơ đệ nhất Sở kinh. Cũng ngay trong ngày này, Dao Cơ quen biết Mộc Dương.

Thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi chính là độ tuổi của mối tình đầu, cho dù là đang ở trong một nơi như Khuynh Thành phường này. Mặc dù vừa mới bắt đầu gặp khách, nhưng Dao Cơ cũng đã sống trong Khuynh Thành phường hơn hai năm, nên tất nhiên cũng đã nhìn đủ bộ dáng các tỷ muội ruột gan đứt thành từng khúc vì nam tử. Vì vậy lần đầu tiên nhìn thấy Mộc Dương, Dao Cơ cũng không động lòng.

Lúc đó, Mộc Dương cũng chỉ mới mười tám tuổi. Áo trắng, trẻ tuổi, khí phách phong lưu, chính là lúc "Kỵ mã ỷ tà kiều, mãn lâu hồng tụ chiêu". Ngày hôm đó, sau khi mới múa xong, Dao Cơ hơi thở dốc và

lo lắng không yên. Hôm nay là ngày đầu tiên nàng lên sân khấu, cũng là lúc quan hệ đến cuốc sống trong mấy năm tới của nàng. Thành công, nàng sẽ trở thành vũ cơ tân tú của Khuynh Thành phường, từ đây làm một thanh quan nhân (*Chỉ những cô gái vẫn còn trong trắng chỉ bán nghệ không bán thân trong các giáo phường, kỹ viện*) trong trắng cao cao tại thượng được mọi người nâng. Thất bại, thì cho dù dung mạo của nàng có như thiên tiên đi nữa, cũng chỉ có thể đi làm việc buôn bán da thịt hạ đẳng như rất nhiều tỷ muội không có tên tuổi kia. Con gái luôn đặc biệt ngây thơ và chấp nhất trong phương diện này, đã biết rõ đến cuối cùng cũng giống nhau, nhưng lại vẫn cứ muốn bắt được thời gian trong mấy năm này. Có lẽ… Sẽ khác thì sao?

“Cô nương, cô nương không sao chứ?” Trong tiếng ủng hộ, Dao Cơ vội vã xuống đài rồi liền đi thẳng về nơi ở của mình ở hậu viện. Bởi vì quá vội, nên đã đụng phải một nam tử đi sát qua bên người nhất thời không đứng vững suýt nữa đụng trúng vào tường. Ngay tại lúc Dao Cơ cho là khuôn mặt của mình sắp bị hủy, thì một cánh tay đã vòng qua eo của nàng, kéo nàng lại, thấp giọng hỏi.

Dao Cơ ngẩn ra, vừa ngẩng đầu liền thấy nam tử trước mắt mặc một bộ áo dài màu trắng phiêu động, phong thần tuấn lãng, khí độ phi phàm. Nhìn nụ cười thản nhiên trong đôi mắt đang nhìn mình, nhưng lại không mang theo thần sắc làm cho người ta phiền chán giống như rất nhiều khách khác, mà chỉ có lo lắng và ấm áp ẩn hiện.

“Ta không sao, đa tạ công tử đã ra tay giúp đỡ.” Dao Cơ đẩy tay hắn ta ra, mỉm cười thản nhiên nói.

“Tại hạ Mộc Dương, cô nương múa thật đẹp.” Nam tử cười nói.

Dao Cơ liền chợt hiểu ra, cái tên Mộc Dương này tất nhiên nàng đã nghe nói đến. Thế tử phủ Mộc Dương hầu, cũng là đệ tử thế gia rất

có danh khí lại luôn biết vươn lên trong kinh thành. Mặc dù các tỷ muội trong Khuynh Thành phường thường xuyên nhắc tới nhưng cũng chỉ được nghe tên mà thôi, bởi vì cho tới bây giờ Mộc Dương căn bản không tiếp xúc với nơi bướm hoa, nên tất nhiên Dao Cơ cũng không nghĩ đến sẽ nhìn thấy hắn ta ở loại địa phương này. Nhìn nam tử tuấn dật trước mắt, Dao Cơ khẽ nhíu mày, mặc dù rất nhiều người đều là danh tiếng không tương xứng với sự thật, nhưng một thiếu niên thoạt nhìn như trăng sáng trên trời cao thế này cũng là khách quen của nơi bướm hoa, thì luôn khiến cho người ta thất vọng nhiều hơn mấy phần.

Tựa hồ hiểu ánh mắt của Dao Cơ, nên nụ cười của Mộc Dương hơi phát khổ, nói: “Cùng đến với mấy vị bằng hữu, Khuynh Thành phường này quả nhiên không nhỏ, không biết Thường Vân các ở đâu?”

Thường Vân các là chỗ ở của Thường Vân cô nương – hoa khôi nổi danh nhất trong Khuynh Thành phường, Dao Cơ gật đầu chỉ đường cho hắn ta. Vì sao Mộc Dương tới đây căn bản không liên quan gì đến nàng, thần sắc biến hóa trong nháy mắt đó của nàng cũng chỉ là bởi vì tin tức nghe được khác với thực tế nên hơi kinh ngạc mà thôi.

“Ơ… Đây không phải là Mộc Thế tử của chúng ta sao?” Một giọng nam êm ái mang theo chút ít cà lơ phất phơ chế nhạo vang lên ở phía sau. Hai người quay đầu lại, liền thấy một nam tử mặc áo đỏ đang bước thong thả đến.

“Phượng Tam công tử.” Mộc Dương còn trẻ tuổi nhưng tính tình lại không xấu, đặc biệt có tu dưỡng chào hỏi nam tử mặc áo đỏ. Phượng Tam công tử là khách quen của đất phong trần, mặc dù Dao Cơ chưa từng nhìn thấy hắn ta nhưng cũng đã nghe danh từ lâu. Phượng Tam là thứ tử của thủ phủ trong Sở kinh, mà Mộc Dương lại là Thế tử của phủ Mộc Dương hầu, lấy thân phận của Mộc Dương

mà có thể chủ động chào hỏi Phượng Tam thì cũng đã tuyệt đối được coi như hữu lễ. Nhưng hiểm nhiên Phượng Tam lại không lĩnh tình này, mày kiếm nhếch lên, cười như có như không nhìn Mộc Dương nói: “Thật hiếm có ah, không nghĩ tới Mộc Thế tử cũng có nhã hứng như vậy. Đây không phải là… Dao Cơ cô nương sao? Cô nương đã múa một điệu khuynh thành, Phượng Tam thật sự hết sức ngưỡng mộ.”

Phượng Tam nói xong lời này còn hơi nhướng mày, nhưng một nơi như thế này thì trái lại cũng không quá đáng. Vốn Mộc Dương đã coi như là mỹ nam tử phong lưu phóng khoáng, nhưng dung mạo Phượng Tam lại càng tuấn mỹ vô trù hơn hắn ta mấy phần, khóe môi lại mang theo một nụ cười vừa giống như vui vẻ lại tựa như giễu cợt, càng làm cho hắn ta càng có thêm mấy phần ngang ngạnh. Không biết là vì dung mạo của Phượng Tam hay vì nguyên nhân gì khác, mà mặc dù trong lúc nói chuyện hắn ta cố tình hơi nhướng mày nhưng Dao Cơ cũng không cảm thấy chán ghét. Phượng Tam công tử mặc áo đỏ phiêu động đúng là một người rất khó khiến cho người ta chán ghét nổi.

Mộc Dương cũng không tranh luận với Phượng Chi Dao, mà chỉ mỉm cười nói: “Tại hạ còn có việc, xin cáo từ trước. Dao Cơ cô nương, cáo từ.”

“Thế tử đi thong thả.” Dao Cơ thản nhiên nói, nhìn thoáng qua thân ảnh Mộc Dương đi về hướng Thường Vân các, rồi xoay người ném đến sau ót.

Sau hôm đó, Dao Cơ và Mộc Dương cũng không có giao thiệp gì nữa, nhưng trái lại lại dần dần trở nên quen thuộc với Phượng Chi Dao. Bản thân đang ở trong Khuynh Thành phường rất khó không quen thuộc với Phượng Tam. Bởi vì mỗi tháng thì có gần như ít nhất nửa tháng Phượng Tam công tử đều ở tại Khuynh Thành phường.

Thậm chí trong Khuynh Thành phường còn đặc biệt chừa ra một căn phòng dành riêng cho Phượng Tam công tử, mà những căn phòng như thế này ở những nơi khác trong kinh thành cũng không ít. Tiếp xúc nhiều với Phượng Tam hơn, Dao Cơ cũng dần dần hiểu, kỳ thật Phượng Tam công tử cũng không giống một kẻ chỉ biết ăn chơi, hay sắc quỷ trong mắt người ngoài. Bởi vì những lúc nói chuyện riêng tư, ánh mắt Phượng Chi Dao nhìn nàng luôn là tỉnh táo mà bình tĩnh, không có một gợn sóng.

Bởi vì Phượng Tam công tử thường xuyên ủng hộ, cũng bởi vì kỹ thuật múa của Dao Cơ chính xác là tuyệt vời nhất kinh thành, nên chỉ qua hai tháng, Dao Cơ liền ngồi vững vàng trên danh hiệu hoa khôi đệ nhất Sở kinh, trong nháy mắt, danh tiếng lớn không đếm xuể.

Lúc gặp lại Mộc Dương một lần nữa thì cũng đã là chuyện của đầu năm sau. Khi đó Mộc Dương vẫn là Thế tử đáng giá kiêu ngạo nhất của phủ Mộc Dương hầu, mà Dao Cơ thì đã là vũ cơ nổi tiếng nhất Sở kinh. Thậm chí ngay cả rất nhiều Vương phủ tôn thất quyền quý trong kinh thành đều xếp hàng mời nàng đến trình diễn, muốn gặp riêng nàng một lần thì lại càng phải vung tiền như rác.

Gặp lại Mộc Dương là một chuyện ngoài ý muốn, Dao Cơ trở thành hoa khôi đệ nhất Sở kinh, nên tất nhiên liền đoạt danh tiếng vốn có của hoa khôi Thường Vân trong Khuynh Thành phường, bị ghen ghét cũng là chuyện không thể tránh được. Cho nên xưa nay Dao Cơ đều hết sức cẩn thận. Với xuất thân như các nàng thì căn bản đều không có tư cách đơn thuần, nhưng Dao Cơ lại chưa từng nghĩ đến Thường Vân lại sẽ chọn ngay vào lúc các cô nương trong Khuynh Thành phường cùng nhau đi ra ngoài đạp thanh hợp mưu với người khác có ý đồ phá hư trong sạch của nàng.

Cái thứ trong sạch này, với những người như các nàng người thì nhìn như là một chuyện cười nhưng lại cực kỳ quan trọng. Hôm nay

nàng có thể là hoa khôi cao cao tại thượng, tâm sự trò chuyện với người khác đều đáng giá ngàn vàng, nhưng một khi mất đi thứ này, thì rất nhanh sẽ biến thành tình cảnh giống như các cô gái phong trần khác.

Đương nhiên Dao Cơ không muốn như vậy, cho nên trước khi nhận thấy thân thể khó chịu, nàng liền cố chịu đựng sự khó chịu trốn đi.

“Cô nương, cô nương không sao chứ?” Giọng nói bình thản, mang theo một tia lo lắng có chút quen thuộc vang lên ở sau núi giả mà nàng đang ẩn núp. Nhưng phần quan hệ này vào bây giờ lại không khác gì kịch độc thạch tín với nàng.

“Ta không sao!” Không nhìn người phía sau, Dao Cơ trực tiếp đứng dậy lảo đảo đi tới phía trước.

“Dao Cơ cô nương….” Mộc Dương hơi lo lắng kéo Dao Cơ lại, khi nhìn đến gương mặt đang ửng hồng của nàng ấy thì mới bừng tỉnh hiểu ra, “Cô nương bị… Cô nương bị sao vậy? Ta kêu người mời đại phu tới đây?”

Vốn Dao Cơ đã lung la lung lay có chút đứng không vững, bị Mộc Dương kéo liền trực tiếp ngã vào trong lòng hắn ta. Dao Cơ chỉ cảm thấy trong đầu đều là một mảnh hỗn loạn, một phát bắt được cánh tay của Mộc Dương, cắn răng cố hết sức giữ vững tia tỉnh táo cuối cùng, nói: “Không còn kịp nữa… Không còn kịp nữa rồi. Ta nhớ phía trước có một hồ nước, ngài ném ta vào đó đi!”

“Nhưng mà…” Mộc Dương cau mày, hiện tại mặc dù đã là đầu mùa xuân nhưng cũng vẫn đang là cuối tháng hai, ngâm mình trong hồ nước, ngay cả nam tử cũng cảm thấy hơi lạnh, lại càng không cần phải nói đến nữ tử.

“Không sao, ta biết bơi! Van ngài……”

Mộc Dương cũng là đệ tử thế gia, thủ đoạn hạ đẳng cũng không phải chưa từng thấy, thấy Dao Cơ kiên trì như thế thì chỉ đành phải gật đầu nói: “Đã như vậy, đắc tội.”

Ngày hôm đó, hoa khôi Dao Cơ của Khuynh Thành phường ngã xuống hồ được Thế tử Mộc Dương hầu phủ cứu, bị bệnh gần hết cả tháng. Nhưng cũng từ đó, Dao Cơ liền để ý đến người thiếu niên ôn hòa, cởi mở này. Hắn ta… Không chỉ giúp nàng, mà lại còn cứu mạng của nàng.

Mấy năm sau, danh tiếng của Dao Cơ càng ngày càng thịnh. Có Phượng Tam công tử, Thế tử Mộc Dương hầu và một đám đệ tử quyền quý trong kinh thành ủng hộ, cũng không có ai dám gây chuyện ở Khuynh Thành phường. Khi Dao Cơ hai mươi tuổi, nàng chính thức trở thành chủ nhân của Khuynh Thành phường, từ đây không cần tiếp khách nữa. Chỉ thỉnh thoảng biểu diễn vào lúc các quyền quý trong kinh thành, thậm chí ở trong cung cần, những lúc còn lại thì luôn ngồi một mình trên lầu hai của Khuynh Thành phường, lơ đễnh nhìn phồn hoa nhộn nhịp dưới lầu.

“Cô nương, Mộc Thế tử tới.” Ngoài cửa, tiểu nha đầu thấp giọng bẩm báo.

Dao Cơ quay đầu lại, trên dung nhan xinh đẹp mỹ lệ hiện lên sự mệt mỏi nhàn nhạt, nói: “Mời Thế tử về đi. Dao Cơ không tiếp khách.” Nhìn tiểu nha đầu hơi kinh ngạc cáo lui, Dao Cơ hơi cười khổ. Trong nháy mắt vậy mà đã quen biết nhau gần mười năm rồi, Dao Cơ đã không nhớ nổi rốt cuộc bọn họ đã bắt đầu từ khi nào. Nhưng lại nhớ Phượng Chi Dao từng mỉm cười thở dài nói với mình: “Dao Cơ, yêu một người như Mộc Dương, ngươi quả thật là tự mình chuốc lấy đau khổ, về tình về lý, ngươi cũng nên chọn Bản công tử mới đúng ah.”

Lúc đó Dao Cơ chỉ mỉm cười, sao nàng lại không biết lấy thân phận của Mộc Dương thì hai người căn bản là sẽ không có kết quả gì, mà ngược lại Phượng Chi Dao với xuất thân thứ tử phú thương thì áp lực sẽ nhỏ hơn chứ? Nhưng đối mặt Phượng Tam công tử tuấn mỹ hơn người, nàng lại chưa bao giờ có cảm giác động tâm. Bởi vì nàng biết thật ra trong lòng Phượng Tam công tử đã sớm có người. Mà trong mắt Mộc Dương… Lại chỉ có mình nàng.

Nhưng cuộc sống như vậy lại không có cách nào trường cửu, Mộc Dương đã qua hai mươi lại không chịu lập gia đình, nhưng vào hai tháng trước rốt cuộc vẫn phải không chịu nổi ắp lực của Mộc gia nên đã đính hôn với tiểu thư Tôn gia. Mà sau đó, thân là vị hôn thê, chuyện Tôn tiểu thư tìm tới tận cửa như vậy, Dao Cơ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhớ tới lời nói của vị Định Vương phi kia ở Phong Nhã lâu hôm qua, trên dung nhan tuyệt diễm hơi cười khổ của Dao Cơ lóe lên một tia sáng kiên nghị. Mặc dù chỉ mới gặp Định Vương phi hai lần, nhưng Dao Cơ lại không thể không thừa nhận bất luận trên phương diện nào, vị Vương phi đó đều là đối tượng khiến cho nàng hâm mộ. Xuất thân cao quý, trượng phu toàn tâm toàn ý có thể che gió che mưa cho nàng ấy, còn có tâm tính rộng lượng cùng với năng lực và sự thông tuệ không giống với các cô gái khác.

Khi nên buông tay thì buông tay… Có lẽ, thật nên rời đi…

Dao Cơ cúi đầu, vuốt ve bụng vẫn còn bằng phẳng như cũ mỉm cười. Định Vương phi nói rất đúng, chỉ cần muốn sống thật tốt, thì có thể trôi qua thật tốt, huống chi hiện tại nàng cũng không phải một mình.

“Dao Cơ!” Ngoài cửa vang lên một loạt tiếng bước chân vội vàng, rất nhanh, Mộc Dương liền xuất hiện ở cửa phòng, thần sắc hơi khó coi

nhìn nàng. Hạ nhân Khuynh Thành phường lo lắng đi theo sau Mộc Dương, hiển nhiên cũng không dám ra tay ngăn cản vị Thế tử phủ Mộc Dương hầu này.

Dao Cơ phất tay một cái cho hạ nhân lui ra, mới quay lại nhìn Mộc Dương mỉm cười nói: “Thế tử có ý gì? Mặc dù Khuynh Thành phường là nơi bướm hoa, nhưng đã nhiều năm Dao Cơ không tiếp khách rồi.”

“Dao Cơ! Nàng còn chưa gây đủ chuyện sao?” Chuyện ngày hôm qua ở Phong Nhã lâu khiến cho Mộc Dương rất tức giận, nhưng tình cảm với Dao Cơ nhiều năm như vậy cũng không phải là giả, cho nên vừa bình tĩnh hắn liền lập tức chạy tới Khuynh Thành phường tìm người, nhưng không nghĩ tới lại bị từ chối ở ngoài cửa.

Dao Cơ cười giễu một tiếng, nói: “Gây đủ rồi, cũng xin Thế tử sau này đừng tới Khuynh Thành phường nữa. Tránh cho lúc nào đó lại vô tình gặp phải Tôn phu nhân và Tôn tiểu thư trên đường.”

“Nàng nói vậy là sao?” Mộc Dương cau mày nói.

Dao Cơ khoát khoát tay lắc đầu nói: “Không có gì. Thế tử, mời về đi.”

Nhìn thần sắc bình tĩnh của Dao Cơ, Mộc Dương hơi bất đắc dĩ thở dài, nói: “Dao Cơ, ta cũng là vì tương lai của chúng ta. Nàng cũng biết… Phủ Mộc Dương hầu… Căn bản không thể nào để cho ta cưới nàng làm chính thất. Chẳng lẽ nàng không thể nhượng bộ vì ta một chút sao?” Dao Cơ bình tĩnh nhìn hắn ta nói: “Dao Cơ không có thói quen bắt mình nhượng bộ, Thế tử cũng không cần tự nhượng bộ. Kính xin Thế tử nhìn trên giao tình nhiều năm giữa ta và ngài, chúng ta đã bắt đầu vui vẻ vậy liền kết thúc vui vẻ đi.”

“Nàng…” Biết rõ tính tình của Dao Cơ, muốn khuyên nhủ trong một

giây một phút thì căn bản là không thể nào. Mộc Dương chỉ đành phải thở dài thấp giọng nói: “Ta đi về trước, một mình nàng suy nghĩ thật kỹ đi.”

Nhìn bóng lưng hắn ta đang xoay người, Dao Cơ đột nhiên mở miệng nói: “Mộc lang, nhiều năm như vậy… Thật ra chúng ta đều đã thay đổi. Sau này đừng gặp lại nữa.” Ngươi đã không còn là người thiếu niên vẫn luôn ôn văn cởi mở năm xưa nữa, ta cũng không còn là thiếu nữ xuân xanh chỉ một lòng muốn lưỡng tình lưu luyến năm đó nữa. Chúng ta đều đã lớn, tất cả cũng thay đổi….

Thân thể Mộc Dương dừng một chút, rồi im lặng rời đi.

“Cô nương……” Ngoài cửa, tiểu nha đầu hầu hạ lo lắng nhìn Dao Cơ đang thất thần. Dao Cơ phục hồi tinh thần lại mỉm cười nói: “Sửa soạn một chút, ta muốn đi ra ngoài.”

“Cô nương muốn đi đâu?”

“Định Vương phủ.”

Ra khỏi Định Vương phủ, Dao Cơ thật sự thở phào nhẹ nhỏm một hơi. Bán Khuynh Thành phường cho Định Vương phi, Dao Cơ không biết việc này có tính là trong một phút xúc động hay không, nhưng khi nàng chân chính làm thì cũng không lưu luyến như trong tưởng tượng. Mang theo tiền tiết kiệm trong những năm qua và tiền bán Khuynh Thành phường, đủ để nàng cẩm y ngọc thực cả đời. Tìm một địa phương an tĩnh, sinh con ra, tận tình nuôi lớn, có lẽ nhân sinh của nàng có thể tìm được sự vui vẻ không giống như trước nữa, đây chẳng phải là cuộc sống bình tĩnh mà mình vẫn chờ đợi từ trước sao?

“Cô nương đi thong thả.” Nam tử đi theo sau Dao Cơ đưa tiễn nàng

trầm giọng nói.

Giọng nói của nam tử trầm thấp, nghe vào hết sức êm tai, chỉ là hắn ta lại nói lời cáo biệt với mình trái lại khiến cho Dao Cơ hơi kinh ngạc. Nam tử này, nàng đã gặp hai lần bên cạnh Định Vương phi, cũng không phải là một thị vệ tầm thường, thoạt nhìn thân phận cũng không thấp. Người như vậy, không phải vẫn luôn cực kỳ khinh thường những người có thân phận như nàng sao? Hay nên nói người bên cạnh Định Vương phi quả nhiên khác với người khác?

"Đa tạ…" Dao Cơ hơi ngừng một chút, nàng cũng không biết tên họ của nam tử này, "Đa tạ các hạ." Đứng ở trước mặt nam tử trầm mặc này, Dao Cơ phát hiện dường như kinh nghiệm giao tiếp của mình trong những năm qua ở Khuynh Thành phường đều hoàn toàn không thi triển ra, thậm chí ngay cả nụ cười trên mặt nàng cũng không nở ra được, mà chỉ đành phải lúng ta lúng túng nói câu tạ ơn.

Nam tử bình tĩnh nhìn nàng nói: "Tại hạ Tần Phong. Cô nương… Thân thể không tốt, nếu muốn đi xa tốt nhất vẫn nên chờ một thời gian nữa rồi hãy nói."

Dao Cơ ngẩn người, mới gật đầu nói: "Đa tạ Tần thống lĩnh nhắc nhở, Dao Cơ cáo từ."

"Không tiễn." Tần Phong thản nhiên nói.

Dao Cơ cười khẽ một tiếng, tiêu sái xoay người đi. Lời nhắc nhở và sự quan tâm của Tần Phong đương nhiên nàng hiểu, bởi vì chuyện này mà tâm tình hơi tối tăm trong mấy ngày nay cũng khá hơn rất nhiều. Một người xa lạ không quen biết đều có thể quan tâm một tiếng, trên đời này vẫn luôn có rất nhiều người tốt. Rời khỏi Sở kinh cũng chưa chắc vất vả cỡ nào. Ít nhất, từ nay về sau… Nàng không còn là vũ cơ nữa, mà là một người bình thường. Việc này… Thật ra

thì mới là nàng vẫn muốn không phải sao? Bán Khuynh Thành phường cho Định Vương phi, đồng thời, Định Vương phi cũng dùng thế lực của Định Vương phủ sửa đổi hộ tịch cho nàng, từ nay hộ tịch vũ cơ vẫn luôn làm cho nàng canh cánh trong lòng đã không còn tồn tại nữa, Dao Cơ nàng… Chỉ là một người mẹ đơn thân nuôi con mà thôi.

Chương 446: Phiên ngoại 12: Khuynh thành vũ (Trung)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Trong một biệt viện ở ngoại ô Sở kinh, dưới ánh mặt trời dịu dàng, một cô gái có dung mạo tuyệt diễm nhưng hơi có vẻ gầy gò tái nhợt đang ôm một cái tã lót ngồi dưới tàng cây xuất thần. Đứa bé trong lòng đã hơn ba tháng rồi, so với bộ dáng tràn đầy nếp nhăn lúc mới vừa ra đời, thì hôm nay khuôn mặt nhỏ nhắn đã trở nên trắng trắng mềm mềm, một đôi mắt to long lanh lại càng nhìn cô gái đang ôm mình cười khanh khách không ngừng.

Cô gái cúi đầu nhìn con trong lòng, trên dung nhan đang do dự cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Dao Cơ cô nương, phu nhân và thiếu phu nhân tới.” Ở cửa, một cô gái ăn mặc như thị nữ trầm giọng bẩm báo. Mặc dù nói là nha đầu, nhưng ánh mắt nàng ta nhìn dung nhan của cô gái dưới tàng cây lại không có chút ý kính trọng nào, mà ngược lại là tràn đầy khinh thường và chán ghét. Ánh mắt như vậy, Dao Cơ cũng đã quen từ lâu, nên cũng không để ý đến. Trong mắt của những người ở đây, nàng chỉ là một nữ nhân không biết thẹn đã câu dẫn Thế tử phủ Mộc Dương hầu mà thôi.

Dao Cơ cúi đầu, giống như không nghe thấy lời nói của nàng ta. Kể từ khi nàng mang thai được sáu tháng bị bắt về, người nhà mẹ đẻ của phu nhân phủ Mộc Dương hầu hoặc là nói chính là phủ Mộc

Dương hầu đã lấy đi hết tất cả tài vật của nàng, nàng liền mất đi tự do. Vào lúc sắp sinh, thậm chí suýt nữa bị băng huyết mà chết. Cho dù là Dao Cơ cũng không nghĩ đến, tâm địa của vị thiếu phu nhân phủ Mộc Dương hầu nhìn như ôn nhu có tri thức hiểu lễ nghĩa kia lại ác độc đến như vậy. Đã trải qua nhiều như vậy, trái tim Dao Cơ cũng càng trở nên băng giá, cũng hoàn toàn tuyệt vọng với những người được xưng là hào môn quyền quý này.

Nha đầu kia nói là tới bẩm báo, không bằng nói là thông báo. Thấy Dao Cơ không nói lời nào cũng không để ý, mà trực tiếp lui ra ngoài. Quả nhiên không bao lâu sau, một nhóm người đã đi vào. Phu nhân Mộc Dương hầu cau mày nhìn Dao Cơ đang mặc một bộ váy trắng, dung mạo động lòng người trước mắt, trong mắt tràn đầy chán ghét. Bà xuất thân nhà cao cửa rộng, nên đương nhiên chướng mắt những nữ nhân yêu mị kiều diễm này nhất, huống chi nữ nhân này còn bắt mất trái tim của con trai mình.

Gương mặt của vị thiếu phu nhân mới vào cửa phủ Mộc Dương hầu phủ còn chưa tới mấy tháng kia lại càng tràn đầy ghen tỵ. Dung mạo của Dao Cơ, cho dù tính cả kinh thành thì cũng có thể đứng trong số năm hạng đầu, năm đó ở Khuynh Thành phường một bộ váy đỏ khiêu vũ khuynh đảo thiên hạ, đã từng dẫn tới bốn phương khen ngợi trong dạ tiệc ở hoàng cung. Cho dù hiện tại đã gầy ốm rất nhiều, chỉ mặc một bộ váy trắng, son phấn không thoa, nhưng lại càng tăng thêm mấy phần thanh lệ ngạo nghễ của hoa sen mới nở. Dung mạo như vậy, bảo sao Mộc thiếu phu nhân – tiểu thư Tôn gia chỉ có thể nói là thanh tú có thể so sánh chứ? Vốn vị Mộc thiếu phu nhân này còn có một thân khí chất văn nhã của thư hương môn đệ khiến cho trong lòng Diệp Ly thầm khen một câu. Nhưng cuộc sống tràn đầy ghen tuông và thâm độc sau khi thành thân đã làm cho ngay cả một điểm ưu thế cuối cùng cũng bị nàng ta vứt đi mất, hôm nay xem ra, hẳn chỉ là một phụ nhân trẻ tuổi cay nghiệt thâm độc mà thôi.

“Càn rỡ! Ngay cả hành lễ mà ngươi cũng không biết sao?” Phu nhân phủ Mộc Dương hầu trầm giọng trách mắng.

Dao Cơ ngẩng đầu, nói một cách thản nhiên: “Hai vị không phải tự mình đến sao, chẳng lẽ còn muốn bắt chủ nhân hành lễ?”

Mộc thiếu phu nhân chua ngoa nói: “Ngươi là chủ nhân gì chứ? Đây là biệt viện của phủ Mộc Dương hầu!”

Dao Cơ nói: “Ta quả thật không phải là chủ nhân, nhưng có điều, dường như Mộc thiếu phu nhân cũng không phải. Đây là biệt viện riêng của Mộc Dương, hiển nhiên Mộc Dương cũng không thừa nhận thiếu phu nhân cùng có quyền lợi sở hữu tài sản riêng của mình. Mộc thiếu phu nhân còn nhớ không, vào lúc ngươi bỏ đói ta và Tĩnh An đến suýt chết, Mộc Dương đã từng hạ lệnh, không cho phép các ngươi bước vào đây một bước. Về phần ta… Nếu Mộc phu nhân nguyện ý thả ta đi, Dao Cơ vô cùng cảm kích, chắc số tiền mà các ngươi đã lấy của ta cũng đủ trả tiền thuê phòng mấy ngày nay rồi đi?”

Sắc mặt phu nhân Mộc Dương hầu và Mộc thiếu phu nhân đều lúc trắng lúc xanh, Mộc thiếu phu nhân là tức giận thuần túy mà phu nhân Mộc Dương hầu thì lại càng nhiều hơn là lúng túng và thẹn quá thành giận. Trương gia lấy đi tất cả tài sản của Dao Cơ, trong đó có một phần rất lớn rơi vào trong tay của bà. Mấy năm nay Dao Cơ buôn bán lời không ít tiền, lúc trước bán Khuynh Thành phường cho Định Vương phủ, Diệp Ly cũng không chiếm tiện nghi của Dao Cơ, ra giá tiền tuyệt đối coi như cân xứng. Hơn nữa các loại trân bảo mà rất nhiều danh nhân nhã sĩ, Vương tôn quyền quý tặng cho Dao Cơ, nếu thật sự định giá thì giá trị cũng không dưới ba bốn mươi vạn lượng. Một số tiền lớn như vậy, cho dù là với một gia đình quyền quý như phủ Mộc Dương hầu, thì cũng tuyệt đối được xưng tụng là một khoản tiền lớn.

Một hồi lâu sau, phu nhân Mộc Dương hầu mới bình tĩnh lại, cắn răng nói: “Ngươi muốn đi cũng được! Nhưng phải để đứa bé lại!” Mặc dù mẹ của đứa bé này xuất thân thấp hèn, nhưng đến cùng cũng là đứa cháu đầu tiên của phủ Mộc Dương hầu. Mộc Dương lập gia đình lâu như vậy, nhưng Tôn thị lại không có lấy một điểm động tĩnh, nên tất nhiên phu nhân Mộc Dương hầu coi trọng đứa bé này hơn rồi, huống chi huyết mạch của phủ Mộc Dương hầu vô luận như thế nào cũng không thể lưu lạc ở bên ngoài.

“Ngươi mơ tưởng!” Dao Cơ ôm con đứng dậy, cảnh giác nhìn chằm chằm phu nhân Mộc Dương hầu, đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “Không cho đi thì không đi! Ta sợ ngươi chắc, ở đây mặc dù không có danh phận, nhưng Mộc Dương vẫn lấy thức ăn ngon cẩm y ngọc thực nuôi ta. Ngày nào đó Bản cô nương nghĩ thông rồi, vào phủ làm trắc phu nhân cũng không sao. Dựa vào tư sắc của Bản cô nương, chẳng lẽ còn sợ một nữ nhân có dung mạo tầm thường ư? Cũng không biết… Thế tử Mộc Dương cưới một vũ cơ, có thể làm trò cười cho người ngoài hay không đây?”

“Ngươi… Ngươi vô sỉ!” Mộc thiếu phu nhân lập tức biến sắc, bây giờ Dao Cơ ở trong biệt viện mà Mộc Dương đã thường xuyên không chịu về nhà, nếu lại đón hai mẹ con này vào phủ, thì phủ Mộc Dương hầu còn có chỗ nào cho nàng dung thân chứ?

Dao Cơ lơ đễnh câu môi cười một tiếng, tuyệt diễm động lòng người, “Quá khen, không bằng người nào đó.”

Giọng nói chế giễu quá mức rõ ràng, phu nhân Mộc Dương hầu muốn làm bộ như không hiểu cũng không được. Phu nhân Mộc Dương hầu vẫn luôn cho rằng mình cao cao tại thượng trước mặt Dao Cơ thì sao có thể chịu được bị một vũ cơ chế giễu chứ, cả giận nói: “Tiện nhân! Bản phu nhân cũng muốn xem xem rốt cuộc có trị được ngươi hay không! Mộc Dương sủng ái ngươi thì thế nào, cuối

cùng ta cũng là mẹ của Mộc Dương!”

Dao Cơ cười lạnh, “Ngươi là mẹ của Mộc Dương thì sao? Rất hiếm lạ sao?” Nếu như nói vào lúc tình cảm với Mộc Dương còn đang nồng đậm, thì có lẽ nàng còn phải cố kỵ Mộc Dương mấy phần. Nhưng hiện tại… Ngay từ lúc nàng suýt chút nữa bị Mộc thiếu phu nhân hại chết trong lúc sinh, đoạn thời gian trước nàng và con bị bỏ đói suýt chết, thì nàng cũng đã tuyệt vọng với Mộc Dương rồi. Không phải bởi vì Mộc Dương không chịu báo thù cho nàng và con, Mộc Dương bận tâm phủ Mộc Dương hầu và Tôn gia nàng cũng hiểu, nhưng khiến cho nàng thống hận chính là, cho dù biết rõ nàng và con ở lại Sở kinh sẽ bị nguy hiểm trùng trùng, nhưng Mộc Dương lại vẫn không chịu để nàng đi. Nàng không biết, cũng không muốn biết rốt cuộc là bởi vì Mộc Dương tự tin có thể che chở cho mẹ con nàng chu toàn, hay bởi vì ở trong mắt Mộc Dương, tính mạng của mẹ con nàng căn bản không quan trọng đến như vậy. Có điều, hiện tại… Nàng đã hoàn toàn lạnh tâm với Mộc Dương rồi, ân ái tình nồng trước kia, so với con của mình, thì cũng đã biến thành mây khói thoáng qua rồi.

“Người đâu! Lôi nữ nhân này ra đánh thật mạnh cho ta!” Phu nhân Mộc Dương hầu kêu lên.

“Ai dám?” Hạ nhân hầu hạ xung quanh đang muốn ra tay, thì Mộc Dương bước nhanh vào, lớn tiếng quát. Mộc Dương đi vào trong viện, nhìn lướt qua Mộc thiếu phu nhân đang đứng bên cạnh phu nhân Mộc Dương hầu, nén giận nói: “Lại là ngươi!”

Mộc thiếu phu nhân u oán cúi đầu, mặc dù đúng là nàng khích bác mẹ chồng tới đây, nhưng thái độ không hỏi một tiếng đã trực tiếp trách cứ của trượng phu như vậy vẫn đả thương lòng nàng. Nàng cũng không phải không muốn làm một người vợ hiền lành, nhưng lúc đầu Dao Cơ vừa mất tích, Dương không nói một câu liền chạy thẳng ra chiến trường, sau khi phủ Mộc Dương hầu tìm được Dao Cơ, Mộc

Dương trở về cũng thành hôn với nàng. Nhưng vô luận nàng làm gì thì Mộc Dương cũng vẫn luôn không lạnh không nóng với nàng, nàng cũng chỉ là một tân nương hơn mười tuổi, bảo sao có thể chịu nổi chứ?

Dao Cơ cười lạnh một tiếng, cười nhạo nói: “Thế tử mù sao? Ban nãy muốn đánh ta cũng không phải là Mộc thiếu phu nhân.”

Mộc Dương nhíu nhíu mày, hơi bất đắc dĩ nhìn Dao Cơ nói: “Dao Cơ, nàng……”

Dao Cơ đang nói cười vui vẻ lại đột nhiên biến sắc, khoát tay tát một bạt tai thật mạnh lên mặt Mộc Dương. Không chỉ đánh cho mặt của Mộc Dương nghiêng qua một bên, mà lại càng làm cho phu nhân Mộc Dương hầu và Mộc thiếu phu nhân kinh hô lên.

“Dương nhi! Tiện nhân! Ngươi……” Sắc mặt phu nhân Mộc Dương hầu giận dữ. Mộc Dương vội vàng ngăn cản mẹ đang nổi giận, thần sắc bình tĩnh nhìn Dao Cơ nói: “Như vậy nàng đã bớt giận chưa?”

Dao Cơ mím môi cười một tiếng, nụ cười này lại cực lạnh, “Bớt giận? Mộc Thế tử thật biết nói đùa. Nếu Mộc Thế tử đã nói muốn đón Dao Cơ vào phủ, vậy thì cho dù Dao Cơ mệnh tiện cũng vẫn muốn hỏi một câu.”

Mộc Dương vui mừng, cho rằng Dao Cơ đã nhả ra rồi, vội vàng nói: “Nàng cứ hỏi đi.”

Dao Cơ dùng một tay ôm con, một ngón tay chỉ thẳng vào Mộc phu nhân hỏi: “Nếu ngày nào đó Dao Cơ bị phu nhân Mộc Dương hầu đánh chết, vậy Mộc Thế tử định làm thế nào?”

Thần sắc Mộc Dương khẽ biến, “Dao Cơ, nàng nói bậy bạ gì đó?

Sao mẹ ta sẽ……”

Dao Cơ cười lạnh một tiếng, nhướng mày nói: “Mộc Thế tử không ngại hỏi thử phu nhân Mộc Dương hầu xem sao, ban nãy không phải là bà ta định đánh chết ta ư?” Mộc Dương quay đầu lại nhìn phu nhân Mộc Dương hầu, lại thấy thần sắc phu nhân Mộc Dương hầu hơi cứng ngắc nghiêng mặt qua một bên, trong lòng không khỏi trầm xuống. Nụ cười của Dao Cơ càng tuyệt diễm hơn, “Mộc Thế tử muốn đón ta làm tiểu thiếp cũng được, chỉ bằng một tấm chân tình của Thế tử, Dao Cơ liền dám lấy mạng ra cược. Chỉ cần Mộc Thế tử đứng trước mặt mọi người trong kinh thành thề, nếu ngày nào đó Dao Cơ chết oan chết uổng… Thế tử liền đích thân giết chết người đã hại Dao Cơ ngay ở trước linh tiền của ta. Thế nào?”

“Dương nhi!”

“Thế tử!” Phu nhân Mộc Dương hầu và Mộc thiếu phu nhân vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Nhìn thần sắc Mộc Dương khó coi, Dao Cơ cười châm biếm, xoay người ôm con đi vào phòng, cũng không quản ở phía ngoài phu nhân Mộc Dương hầu và Mộc thiếu phu nhân ồn ào thế nào.

Đợi đến khi rốt cuộc Mộc Dương đã tiễn mẹ và vợ về, bước vào phòng liền thấy Dao Cơ đang đứng trước cửa sổ cũng không biết đang suy nghĩ gì. Đáy mắt Mộc Dương hiện lên một tia áy náy, khẽ thở dài nói: “Dao Cơ, nàng tội gì phải làm vậy chứ? Tại sao lại nói như vậy, ta biết… Nàng không phải là người như thế.”

Dao Cơ cười lạnh nói: “Ngươi sai rồi, ta chính là người như vậy. Ta sống không tốt, thì ai cũng đừng nghĩ sống yên lành! Nếu ta có mệnh hệ gì, thì ta cũng không trông cậy vào ngươi báo thù cho ta. Ta đã đưa ngân phiếu năm vạn lượng cho Diêm Vương các rồi, nếu ta xảy

ra chuyện gì ngoài ý muốn, người của Diêm Vương các sẽ tự nhiên báo thù cho ta."

"Ta không tin." Mộc Dương lắc đầu cười nói.

Dao Cơ trầm mặc không nói. Mộc Dương ôm lấy nàng từ phía sau, thấp giọng nói: "Dao Cơ, sau này nàng cứ ở lại đây đi. Nàng yên tâm, từ nay về sau người của phủ Mộc Dương hầu tuyệt đối sẽ không tới nữa. Ai cũng sẽ không quấy rầy chúng ta, chúng ta liền sống thật tốt đi."

Nếu là hơn một năm trước, Mộc Dương ôm nàng như vậy, thì nàng còn cảm thấy dịu dàng thắm thiết, nhưng hiện tại, nàng lại có trực giác như đang bị một con rắn vừa lạnh vừa ướt quấn lấy, lạnh từ ngoài vào trong, lạnh đến đáy lòng.

Suốt hai tháng, quả nhiên không có ai quấy rầy. Trong hai tháng này, Dao Cơ cũng không phản kháng Mộc Dương, cũng không kiếm cách muốn đi nữa. Dần dần dường như Mộc Dương cũng yên lòng, nên số lần tới cũng ít hơn trước. Dù sao Mộc Dương cũng là người trẻ tuổi đầy hứa hẹn, không thể nào hao phí tất cả thời gian trên người một nữ nhân được. Đến khi Dao Cơ biết Mộc Dương bị Mặc Cảnh Kỳ phái đi làm việc nên sẽ có một khoảng thời gian không tới được, thì nàng biết, cơ hội của mình đã đến.

Hạ nhân trong biệt viện cũng không tôn trọng Dao Cơ, thấy nàng không có ý định chạy trốn thì cũng dần dần buông lỏng cảnh giác. Rốt cuộc để cho Dao Cơ nhân lúc trời tối vừa mới lên đèn ôm con trốn thoát khỏi biệt viện.

Sau khi thoát khỏi biệt viện, Dao Cơ chỉ mang theo một vài món trang sức tùy ý nhưng lại đáng giá, đồng thời cũng đổi những trang sức này thành ngân phiếu trước tiên. Nàng không biết Mộc Dương phát

hiện nàng mất tích vào lúc nào, nhưng trong mấy ngày đầu chạy trốn đều không có ai đuổi theo nàng. Dao Cơ đi suốt ngày suốt đêm về phía Tây, nhưng đáng tiếc, sau mười ngày vẫn bị người của phủ Mộc Dương hầu đuổi theo.

Một cô gái một thân một mình, mang theo một đứa bé chạy trốn khắp nơi cũng không dễ dàng, rốt cuộc vào ngày thứ mười lăm Dao Cơ nhìn thấy người đuổi theo nàng. Nhưng không giống với đám người đi tìm nàng vào hai ngày trước, những người này lại muốn mạng của nàng. Ngay vào lúc Dao Cơ gần như tuyệt vọng, thì bên rừng cây lại xuất hiện mấy chiếc xe ngựa. Không kịp nghĩ nhiều, Dao Cơ ôm con chạy nhanh đến chỗ xe ngựa, vừa chạy trốn vừa gọi, “Cứu mạng! Cứu mạng……”

Dẫn đầu đoàn xe, một nam tử áo xám sửng sốt một chút, sau đó rất nhanh nhảy lên. Người đuổi giết nàng cũng không phải là thích khách chuyên nghiệp, cũng không phải là cao thủ gì, nên tất nhiên đã bị giải quyết mà không tốn chút sức nào.

Dao Cơ ôm con ngồi xuống đất, trong thời gian ngắn vẫn còn chưa phục hồi tinh thần lại. Nàng… An toàn rồi sao?

“Dao Cơ cô nương, cô nương không sao chứ?” Giọng nam trầm thấp vang lên ở trước mặt. Dao Cơ kinh ngạc giương mắt nhìn, một nam tử cao lớn, thần sắc trầm ổn đang đứng ở trước mặt. Dao Cơ sửng sốt, nói: “Ngài… Ngài là Tần thống lĩnh?”

“Tần Phong.” Tần Phong thản nhiên nói. Hắn phụng mệnh đi Sở kinh đón hai vị vú nuôi và hai nha đầu của Vương phi, lại không nghĩ đến sẽ gặp phải Dao Cơ bị người đuổi giết. Nhíu nhíu mày, Tần Phong hỏi: “Ai đuổi giết cô nương vậy?”

Dao Cơ hơi mệt mỏi nói: “Chắc là người của phủ Mộc Dương hầu.”

Mới vừa thoát khỏi nguy hiểm, mấy ngày nay trốn đông trốn tay còn phải lên đường, đã sớm làm cho tâm lực nàng mệt mỏi rã rời. Lúc này đột nhiên thả lỏng ra nên hiện tại cũng không có tâm tình đi so đo những chuyện này.

Tần Phong cúi đầu nhìn thoáng qua đứ bé trong lòng nàng ấy, lúc nãy được Dao Cơ ôm chạy như điên nhưng lại không khóc, "Đây là con của cô nương sao?"

Dao Cơ gật đầu, mỉm cười nói: "Ừ, đây là con trai của ta. Trầm Tĩnh An."

Tần Phong nhướng mày kiếm, nhưng cũng không hỏi vì sao đứa bé không mang họ Mộc, cúi đầu nhìn Dao Cơ nói: "Cô nương có tính toán gì không?"

Dao Cơ hơi ngượng ngùng nói: "Ta định đi về phía Tây."

Tần Phong suy nghĩ một chút rồi nói: "Chúng ta đang trở về Ly thành, cô nương có thể cùng đi với chúng ta."

Trong lòng Dao Cơ vui mừng, vốn nàng cũng định đi đến địa bàn của Định Vương phủ. Không nhất định phải đến Ly thành, nhưng chỉ cần vào Hồng Nhạn quan thì người của phủ Mộc Dương hầu đằng nào cũng sẽ thu liễm một chút. Có điều đường xá đi đến Ly thành xa xôi, nếu có thể đi cùng với bọn họ thì tất nhiên là tốt nhất. Nghĩ đến đây, Dao Cơ cũng không từ chối, gật đầu nói: "Như thế, liền tạ ơn Tần thống lĩnh nhiều."

Tần Phong trầm mặc lắc đầu, xem nhìn bộ dáng xanh xao ốm yếu mặc một bộ váy thô của Dao Cơ cũng không có nói thêm gì nữa, mà chỉ nói: "Tiện tay mà thôi, không cần đa lễ."

Chương 447: Phiên ngoại 13: Khuynh thành vũ (Hạ)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Dao Cơ ở lại Ly thành, sau khi suy nghĩ kỹ, cuối cùng cũng vẫn là xin Định Vương phi tìm một hộ gia đình tốt nuôi dưỡng con trai. Lúc trước ở phủ Mộc Dương hầu, ngay cả trong lúc cần kề cái chết nàng cũng không nguyện ý để con rời đi, là bởi vì nàng biết, một mình con trai ở lại phủ Mộc Dương hầu tuyệt đối sẽ không có ngày lành để sống. Mộc Dương có thương yêu con hơn nữa cũng sẽ có lúc không che chở được chu toàn, chỉ cần có một lần sơ sót thì cũng đủ để lấy mạng của con rồi.

Hiện tại an định lại rồi, thời gian để cho Dao Cơ có thể suy nghĩ cũng nhiều hơn. Con đi theo Mộc Dương quả thật không tốt, nhưng tất nhiên đi theo một người mẹ như mình cũng chưa là chuyện tốt. Hơn nữa, một thân một mình nàng nuôi lớn con không khó, nhưng nếu muốn thân thiết với con để con trai vui vẻ trưởng thành thì lại không dễ dàng như vậy. Bé trai… Luôn đặc biệt cần cha. Hơn nữa, Dao Cơ luôn luôn có dự cảm, chuyện của phủ Mộc Dương hầu… Vẫn chưa kết thúc.

Quả nhiên Định Vương phi đã tìm được một gia đình tốt cho con trai, một đôi vợ chồng đã hơn bốn mươi nhưng vẫn không có con, xuất thân thư hương môn đệ, không tính là giàu có quyền quý nhưng trong nhà cũng khá giả. Dao Cơ cũng lén đi xem mấy lần, đôi vợ chồng này quả nhiên xem con trai như mình sinh.

Nhìn con trai khỏe mạnh vui vẻ trưởng thành trong một gia đình đầy đủ, Dao Cơ mỉm cười, trong lòng càng vui mừng và an tâm.

Ba tháng sau, Dao Cơ mở một tửu lâu ở trong thành. Tiền mở tửu lâu là mượn Định Vương phi, nhưng cuối cùng Định Vương phi chỉ lấy của nàng phân nửa, một nửa còn lại thì coi như là Định Vương phủ hùn vốn. Với việc này, Dao Cơ cũng không dị nghị gì, không nói đến ân tình Định Vương phủ dành cho nàng kiếp này khó báo, mà nàng mở tửu lâu trên địa bàn của Định Vương phủ, còn có núi dựa nào vững chắc hơn chính bản thân Định Vương phủ đây?

Dao Cơ có kinh nghiệm kinh doanh Khuynh Thành phường nhiều năm, mặc dù mở tửu lâu hoàn toàn không giống với giáo phường, nhưng ít nhất trên phương diện nhân tình lui tới và tiếp đón khách khứa, Dao Cơ vẫn có thể xoay sở được. Quả nhiên không bao lâu sau, tửu lâu đã đứng vững trong thành. Dao Cơ cũng dần dần không cần phải xuất đầu lộ diện nữa, chân chính ẩn lui ra sau màn.

Dao Cơ cũng không biết bắt đầu từ khi nào đã quen thuộc với Tần Phong. Chỉ nhớ rõ lúc tửu lâu vừa mới khai trương, Tần Phong thường xuyên đến ủng hộ. Hắn ta cũng không làm cái gì, chỉ là gọi một bầu rượu, hai món ăn, có đôi khi ngồi xuống chính là một hai canh giờ. Bởi vì có hắn ta ở đây, nên mặc dù là tửu lâu của một người ngoại lai như nàng mới khai trương, nhưng rất nhiều đệ tử hoàn khố trong thành cùng với bạn bè cũng không dám gây chuyện trong tửu lâu. Dù sao, cả Ly thành, ai mà không biết Tần Phong là thị vệ tùy thân của Định Vương phi chứ?

Thời gian dài, đương nhiên hai người không tránh khỏi sẽ hàn huyên mấy câu, thường xuyên qua lại tất nhiên càng thêm quen thuộc. Đợi đến khi Dao Cơ kịp phản ứng, khi Tần Phong mang theo thần sắc nghiêm túc cố ý đặt cây trâm ngọc tím vào trong tay nàng mà không

cho phép nàng từ chối, thì nàng mới lập tức hoảng loạn. Sau đó gần như không chút suy nghĩ thỉnh cầu Định Vương phi giao cho nhiệm vụ đến kinh thành hiệp trợ Lãnh Hạo Vũ. Đợi đến khi nàng đã tỉnh táo lại thì mới bỗng phát hiện, lúc đó vậy mà nàng lại cảm thấy đối mặt Tần Phong càng khó hơn kêu nàng đối mặt với Mộc Dương một lần nữa, thậm chí cuối cùng có thể sẽ đao kiếm chỉ vào nhau, cho nên nàng mới có thể lựa chọn trốn đến kinh thành.

Lúc đó, Định Vương phi cũng không đồng ý thỉnh cầu của nàng, mà vào lúc trời tối Tần Phong đã liền tìm tới cửa. Thấy Tần Phong đến, Dao Cơ cũng không thấy ngoài ý muốn. Lấy địa vị của Tần Phong ở Định Vương phủ và sự tín nhiệm của Định Vương phi dành cho hắn ta, loại chuyện này hắn ta không thể nào không biết.

“Nếu là bởi vì ta mà khiến cho nàng khó xử, vậy cái đó… Ta sẽ thu hồi lại.” Nhìn cô gái mặc một váy màu sáng, không nhiễm phồn hoa trước mắt, Tần Phong trầm giọng nói. Ánh mắt trầm tĩnh rơi vào sắc tím đang ở trên búi tóc của Dao Cơ.

Dao Cơ sửng sốt, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không phải… Không hoàn toàn là vì cái đó.” Nàng cũng không phải nói dối, ít nhất một khắc này trong lòng nàng cũng không có nói dối. Dao Cơ rất rõ ràng, Định Vương và Định Vương phi không giống nhau. Bản thân Định Vương phi thì có lẽ cũng không đồng ý cho nàng đi kinh thành, nhưng Định Vương thì lại nhất định muốn nàng đi. Trải qua mấy năm nay, nàng cũng từng có tiếp xúc với Định Vương mấy lần, tình cảm mà Định Vương dành cho Vương phi, thân là nữ tử, nàng chỉ có thể hâm mộ. Nhưng thủ đoạn mà Định Vương đối phó với những kẻ từng hãm hại Định Vương phi hoặc có ý đồ hãm hại nàng ấy cũng làm cho người ta không rét mà run. Dao Cơ còn biết… Lần Định Vương phi rơi xuống vách núi suýt chết trước kia, lúc đó người lãnh binh chính là Mộc Dương hầu. Mỗi lần nhìn thấy thần sắc của Định Vương khi mình như có điều suy nghĩ, thì Dao Cơ liền hiểu, chuyện này… Định

Vương cũng chưa từng quên.

Mặc dù Định Vương không có tự mình mở miệng, nhưng Dao Cơ lại hiểu ý của ngài ấy. Muốn Tĩnh An của nàng được sống tự nhiên tự tại, thì nàng nhất định phải tự mình đi giải quyết phủ Mộc Dương hầu. Nàng không thể giải quyết gọn gàng hơn người khác, nhưng nàng còn có con của nàng, nên hiển nhiên có thể làm cho phủ Mộc Dương hầu và Mộc Dương càng thống khổ hơn.

Dao Cơ cũng không phải là hạng người lương thiện, nên trong chuyện này nàng cũng không cảm thấy không cam lòng và tức giận gì, tựa như cho dù phủ Mộc Dương hầu thật sự bởi vì nàng mà tan biến, thì nàng cũng sẽ không cảm thấy áy náy và thương tâm vậy. Cái thế giới này… Vốn là nhược nhục cường thực (*cá lớn nuốt cá bé*). Khi nàng không sánh bằng Mộc thiếu phu nhân, thì cũng chỉ có thể nằm trong biệt viện cùng với con của mình chờ Mộc Dương tới cứu hoặc là chờ chết. Khi binh lực trong tay Định Vương phi không đủ, thì cũng chỉ có thể nhảy xuống vách núi đánh cược mệnh. Cho nên, khi phủ Mộc Dương hầu trêu chọc Định Vương, mà lại không có lực để chống đỡ, thì chờ đợi bọn họ cũng chỉ có hủy diệt. Nàng chỉ muốn cho con của mình một cuộc sống an bình, những người khác như thế nào, có liên quan gì đến nàng chứ?

Tần Phong trầm mặc, cũng không khuyên gì nữa, chỉ nói: “Còn sống trở về. Đừng quên… Nàng còn có một đứa con. Ta… Chờ nàng.” Thấy Dao Cơ muốn nói chuyện, Tần Phong bình tĩnh bổ sung một câu, “Ta chờ nàng về đưa ra quyết định tiếp.”

Dao Cơ lắc đầu, cắn răng nói: “Ta biết ngài đối xử với ta rất tốt… Ta vừa đi cũng không biết phải cần bao nhiêu năm. Tuổi của ngài cũng không nhỏ nữa, sớm nên……” Tần Phong nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nói một cách thản nhiên: “Quyết định ra sao là chuyện của nàng, chờ đợi hay không là chuyện của ta. Vương phi lệnh cho ta hộ

tống nàng đi kinh thành, nàng đi nghỉ ngơi sớm đi. Sáng mai lên đường.” Nói xong, cũng không cho Dao Cơ cơ hội cự tuyệt, Tần Phong liền xoay người đi ra ngoài cửa.

Nhìn bóng lưng thẳng tắp đã đi ra ngoài cửa, trong lòng Dao Cơ thầm cười khổ: Dao Cơ, quả nhiên ngươi vẫn… Không thể trực tiếp cự tuyệt hắn được……

Đảo mắt lại trôi qua mấy năm, Sở hoàng Mặc Cảnh Kỳ luôn tìm cách chèn ép Định Vương phủ cả đời đã băng hà, Bắc Nhung và Bắc Cảnh xâm lấn, mất đi Định Vương phủ, Đại Sở không có lực để chống lại, dời đô về phương Nam. Định Vương phủ thủ hộ sơn hà, Nhiếp Chính Vương Nam Sở Mặc Cảnh Lê lại liên thủ với Bắc Nhung và Tây Lăng đối phó Định Vương phủ, mà phủ Mộc Dương hầu… Cũng xong rồi.

Khi thấy Mộc Dương không cam lòng nhắm mắt ngay trước mặt mình, trong lòng Dao Cơ không có một tia vui vẻ và sảng khoái khi đã trả được thù, thậm chí ngay cả bi thương cũng không có, trong lòng nàng hoàn toàn yên tĩnh trống vắng. Chiến tranh vẫn đang tiếp tục, mà Dao Cơ thì chỉ mang theo tâm cảnh trống vắng và nghĩa tử Tần Liệt đã làm bạn với nàng mấy năm trở lại Ly thành, vẫn trải qua cuộc sống yên tĩnh như trước. Chỉ thỉnh thoảng lặng lẽ đi xem con trai đã đến trường học tập một chút, thì trong lòng mới có an ủi nhàn nhạt.

Mặc dù không hỏi thế sự, nhưng chiến sự trên tiền tuyến thỉnh thoảng vẫn truyền vào trong tai Dao Cơ. Mỗi ngày Dao Cơ ngồi ở bên cái bàn trong sương phòng mà Tần Phong thường xuyên đến trong tửu lâu, nghe tiếng đàm luận viễn vông của người đi đường phía dưới lầu thỉnh thoảng truyền tới.

Mặc dù Mặc gia quân gặp nhiều trắc trở, nhưng cuối cùng vẫn chiến thắng tất cả kẻ địch, khải hoàn mà về.

“Mẹ! Mẹ, đi mau!” Tần Liệt xông vào, kéo tay Dao Cơ muốn chạy ra ngoài. Dao Cơ liền vội vàng kéo nó lại, bất đắc dĩ nói: “Chuyện gì mà vội vội vàng vàng như vậy?” Tần Liệt liếc mắt, nói: “Cha đã về, chúng ta đi nghênh đón cha!”

Vốn Tần Liệt vẫn gọi nàng là nghĩa mẫu, gọi Tần Phong là nghĩa phụ. Nhưng kể từ sau khi trở lại Ly thành, Dao Cơ bỗng phát hiện vốn Tần Liệt cũng coi như trầm ổn lại hoạt bát hơn rất nhiều. Hơn nữa cũng trực tiếp gọi nàng và Tần Phong là cha mẹ, làm cho người ta hiểu lầm. Nhưng hết lần này tới lần khác nó còn dạy mãi mà không sửa.

Dao Cơ kéo tay nó ra, khẽ thở dài nói: “Hôm nay là ngày Mặc gia quân khải hoàn trở về, nhiều người như vậy, chúng ta đi xem náo nhiệt làm gì?” Tần Liệt không vui bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, nói: “Cái gì gọi là đi tham gia náo nhiệt chứ, đi nghênh đón cha khải hoàn trở về mà, có cái gì không đúng sao? Cha thấy chúng ta nhất định sẽ rất vui mừng.”

Dao Cơ lắc đầu, nói: “Con đi đi, mẹ không đi đâu. Thay mẹ nói với Tần… Thống lĩnh một tiếng chúc mừng là được.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Liệt lập tức xụ xuống, nhìn ý này của mẹ chính là vẫn không chịu tiếp nhận cha của hắn ah. Tần Liệt cảm thấy nghĩa phụ nhà mình quả thật là nam nhân tốt si tình nhất trên đời này, xem xem trên đời này còn có ai có thể theo đuổi một cô nương tới bảy tám năm như vậy chứ, sao mẹ lại chướng mắt vậy? Lại nhớ tới lúc ở Sở kinh và Giang Nam mẹ thường lặng lẽ lấy món đồ vật nào đó ra nhìn, cũng không phải là chướng mắt nha.

Chẳng lẽ… Mẹ còn có băn khoăn gì sao?

“Mẹ không đi, con cũng không đi.” Tần Liệt ủ rũ ngồi xuống đối diện Dao Cơ, giương mắt nhìn Dao Cơ. Dao Cơ bất đắc dĩ giơ tay lên vỗ vỗ đầu nó, nói: “Tiểu quỷ con lại lộn xộn cái gì vậy? Thân phận của mẹ, con cũng không phải không biết, chạy ra còn không phải khiến cho Tần thống lĩnh… Khó khăn sao? Còn con nữa, sau này còn chạy ra ngoài kêu loạn nữa, có tin mẹ đánh con hay không?”

“Không tin.” Tần Liệt cười tủm tỉm nói: “Nghĩa phụ đã nói rồi, không chừng cả đời này cha chỉ có một đứa con là con, con còn phải chăm sóc cha lúc tuổi già, lo tang sự cho cha nữa, nên dĩ nhiên phải gọi là cha rồi. Còn mẹ nữa, mẹ nuôi gì gì đó… Cảm giác thật xa lạ. Đúng không, mẹ?”

Dao Cơ chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy vô lực, phất tay một cái nói: “Tóm lại, con nhanh đi nghênh đón nghĩa phụ của con đi. Mẹ hơi mệt, sẽ không đi đâu.”

“Mệt?” Tần Liệt nghi hoặc nhìn mẹ.

“Ừ. Con mau đi đi. Mẹ thật sự không thể đi.”

Tần Liệt nghiêm túc gật gật đầu nói: “Hiểu rồi, mẹ, con đi đây.” Ra cửa, Tần Liệt quay đầu lại nhìn nhìn Dao Cơ đang ngồi ngẩn người bên bàn, lẩm bẩm, “Mệt có nghĩa là… Muốn cha tự mình đến thăm sao?”

Trong hậu viện của tửu lâu, Dao Cơ ngồi một mình ở dưới tàng cây đánh đàn. Tiếng đàn vốn nên ưu mỹ du dương lại lúc ngừng lúc có, không có quy luật gì. Hiển nhiên tâm tư của người đang đánh đàn ở dưới tàng cây cũng không ở trên dây đàn, vừa lơ đãng khảy đàn, vừa ngẩn ngơ xuất thần.

Một loạt tiếng bước chân trầm ổn vang lên ở cửa viện, Dao Cơ đang

ngẩn người liền quay đầu lại nhìn, lại thấy Tần Phong mặc áo đen, thần sắc bình tĩnh đang đứng ở gần đó nhìn mình. Chẳng biết tại sao, Dao Cơ tự dưng cảm thấy hơi chột dạ.

Tần Phong đi vào, đứng từ trên cao nhìn xuống nàng, hồi lâu sau mới hỏi: "Vì sao không ra thành?"

Dao Cơ hơi bối rối đứng dậy, nói: "Ta… Ta phải trông coi phòng trọ." Thật ra thì hôm nay người trong thành gần như đều chạy hết ra ngoài thành nghênh đón Mặc gia quân trở về rồi. Cho dù tửu lâu của Dao Cơ là tửu lâu số một số hai trong Ly thành, nhưng sáng nay cũng không có khách nào.

"Nói dối." Tần Phong nhìn chằm chằm nàng nàng nói một cách thản nhiên. Hắn là thủ lĩnh Kỳ Lân, nếu ngay cả người ta đang nói dối hay nói thật mà cũng không nhìn ra, thì hắn cũng không cần tồn tại nữa.

Dao Cơ hơi tâm phiền ý loạn, cắn răng trầm giọng nói: "Được rồi, ta nói… Ta cảm thấy chúng ta không thích hợp. Sau này vẫn ít gặp mặt đi. Cái này… Trả cho ngài!" Dao Cơ đưa tay về phía Tần Phong, trong lòng bàn tay chính là cây trâm ngọc màu tím ngày đó.

Tần Phong cũng không tức giận, thậm chí ngay cả sắc mặt cũng không thay đổi chút nào, nói một cách thản nhiên: "Đã muộn." Dao Cơ sửng sốt, "Cái gì đã muộn?" Tần Phong nói: "Mấy năm trước, trước khi nàng đi kinh thành đã không trả nó lại cho ta, ta liền cho rằng nàng đã đồng ý."

"Ta… Ta…" Xưa nay Dao Cơ cô nương luôn linh hoạt, nhanh nhạy, trong Khuynh Thành phường một điệu múa khuynh thành, kinh diễm kinh thành. Lúc ở Giang Nam cũng có thể đùa giỡn từ tất cả các phu nhân Nam Sở đến cả phủ Mộc Dương hầu trong lòng bàn tay, nhưng đứng trước nam nhân trầm mặc, nghiêm túc này thì lại ngay cả một

câu nói cũng không nói rõ ràng được. Một hồi lâu sau mới cắn răng nói: “Ta nói, giữa chúng ta là không thể nào! Ngài có thân phận gì, ta mang thân phận gì? Nếu thật sự cưới ta, ngài sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng đó!”

“Ai dám nhạo báng ta?” Tần Phong lơ đễnh. Trong thiên hạ này, người dám cười hắn thật đúng là không nhiều lắm, hắn là Thống lĩnh Kỳ Lân tinh nhuệ nhất Định Vương phủ, là tâm phúc được Định Vương phi tín nhiệm nhất. Thiên hạ mới định, ai cũng biết tiền đồ của hắn chắc chắn vô lượng.

“Tiếng người đáng sợ, ngài đi đi. Mấy năm nay đều là… Là lỗi của ta.” Dao Cơ cúi đầu nói. Nàng không biết từ lúc nào nàng đã đặt nam nhân này vào lòng, có lẽ là lúc hắn trầm mặc làm bạn mỗi ngày trong tửu lâu vào năm đó, có lẽ là lúc hắn im lặng an ủi khi ở Giang Nam, cũng có lẽ là lúc hắn không muốn nàng khó xử, tình nguyện nàng có thể hận hắn cũng muốn tự mình giải quyết Mộc Dương thay nàng. Hoặc là… Là hiện tại, cho dù nàng có động tình đi nữa, cũng không muốn làm trễ nãi tiền đồ của hắn, khiến cho hắn bị người nhạo báng.

Tần Phong gật đầu, nói: “Biết sai là tốt rồi, biết sai sẽ phải sửa. Đi theo ta.” Tần Phong kéo Dao Cơ đi ra khỏi viện. Khí lực của Dao Cơ tất nhiên chống lại được Tần Phong, cho dù kỳ thật Tần Phong cũng không dùng nhiều lực.

“Đi… Đi đâu?”

“Định Vương phủ, cầu Vương gia và Vương phi tứ hôn.” Tần Phong lơ đễnh đáp.

Trong Định Vương phủ

Diệp Ly bình tĩnh nhìn hai người trước mắt hỏi: “Hai người đã suy

nghĩ kỹ chưa?”

“Không…” Dao Cơ lo lắng nói, nàng không nghĩ tới Tần Phong lại thật sự kéo nàng tới trước mặt Định Vương phi. Lời còn chưa nói hết đã bị Tần Phong cắt đứt, “Hồi bẩmVương phi, thuộc hạ đã suy nghĩ kỹ. Xin Vương phi thành toàn.”

Người có xa gần thân sơ, so với Dao Cơ, hiển nhiên Diệp Ly coi trọng ý của Tần Phong hơn, nhưng lại cười nói: “Nhưng mà ta thấy Dao Cơ lại không đồng ý ah, Tần Phong, ngươi có biết cưỡng ép nữ tử đàng hoàng, sẽ bị trừng phạt thế nào không?”

“Nặng thì một trăm trượng, lưu vong ba nghìn dặm.”

Diệp Ly cười một tiếng, hài lòng gật đầu nói: “Ngươi là tâm phúc của Bản phi, lưu vong liền miễn đi. Có điều… Vương tử phạm pháp cùng tội với thứ dân, vậy thì trượng trách ba trăm đi. Ngươi có phục không?”

“Phục, xin Vương phi thành toàn.”

Diệp Ly lập tức vui vẻ, cười híp mắt nhìn Tần Phong nói: “Ngươi mà chịu qua được ba trăm, Bản phi sẽ gả Dao Cơ cho ngươi, đồng ý không?”

Ở bên cạnh, Mặc Tu Nghiêu vẫn luôn xem kịch đột nhiên mở miệng nói: “A Ly, nếu Tần Phong thật sự có thể chịu qua ba trăm, liền chứng minh mệnh của hắn ta chưa tuyệt, cho hắn ta mặt mũi cũng có thể ah. Dao Cơ, ngươi cũng yên tâm, đến cùng thì ngươi cũng là công thần của Định Vương phủ, Bản vương sẽ không đẩy ngươi vào hố lửa. Chờ Tần Phong chịu xong ba trăm trượng rồi, Bản vương bảo đảm đời này hắn ta cũng không bò dậy nổi nữa. Sau này… Ngươi muốn thế nào liền thế đó.”

Dao Cơ hơi hoang mang, thật sự có chút không rõ đây là kiểu phát triển thần kỳ gì? Sao đột nhiên lại muốn đánh Tần Phong rồi? Mắt thấy Định Vương phi muốn gọi người tới kéo Tần Phong ra ngoài chịu hình, Dao Cơ vội vàng kêu lên: “Đừng! Đừng, Vương phi, Tần Phong không có ép buộc Dao Cơ.”

Diệp Ly nhướng mày, “Sao? Vậy lúc nãy ngươi nói không cái gì?”

Dao Cơ cứng họng, nhìn thần sắc Định Vương đang hăng hái bừng bừng ở trước mắt, giống như chỉ cần nàng nói sai một câu thì sẽ lập tức kéo Tần Phong ra đánh một trận thật mạnh vậy. Dao Cơ cẩn thận nói: “Ta… Ý của ta là, loại chuyện này không cần làm phiền Vương phi.”

Diệp Ly cười khẽ một tiếng nói: “Chuyện này thì coi là phiền toái gì chứ? Ngươi không có người thân, Tần Phong cũng là một thân một mình, hôn sự của các ngươi tất nhiên phải do Vương phủ lo liệu rồi. Tần Phong, lát nữa ngươi đi nói với Mặc tổng quản một tiếng đi, ừ… Liền dựa theo quy cách của tướng quân nhất phẩm mà tổ chức đi.” Tần Phong là Thống lĩnh Kỳ Lân, địa vị cũng tương đương với Đại tướng quân thống lĩnh một quân.

“Mặt khác, Dao Cơ là công thần và chưởng quản tình báo phía Nam của Định Vương phủ ta, mấy năm qua cũng đã vất vả nhiều. Cứ dựa theo phẩm cấp Huyện chủ chuẩn bị đồ cưới xuất giá đi. Hôn lễ liền tổ chức ở Định Vương phủ, định vào tháng tám năm nay, thế nào?”

“Đa tạ Vương phi, tất cả đều xin Vương phi làm chủ.” Tần Phong đồng ý gọn gàng.

Đợi đến khi ra khỏi Định Vương phủ, Dao Cơ vẫn còn hơi choáng váng, cũng quên mất cố kỵ mình và Tần Phong đi cùng nhau vào ban

ngày sẽ chọc cho người ta bàn tán. Tần Phong mỉm cười nhìn nàng nói: “Hiện tại hôn sự đã định ra rồi, nàng ngoan ngoãn ở nhà đợi gả đi.”

“Chàng……” Ánh mắt Dao Cơ hơi phức tạp, tuổi của nàng đã không còn nhỏ nữa. Nữ nhân hơn ba mươi tuổi đã không còn hy vọng xa vời có thể mặc giá y xuất giá như những cô gái trẻ nữa. Nhưng nam tử trước mắt lại cho nàng tất cả những điều mà nàng mơ ước. Từ trong mắt của hắn, nàng có thể nhìn ra được, hắn thật sự không để ý đến những lời đồn đãi và chế giễu có khả năng sẽ có kia. Nếu như… Nếu như trên đời này có một nam nhân yêu nàng như thế, thì tại sao còn muốn từ chối niềm hạnh phúc sắp tới tay ở ngoài cửa đây?

“Đừng nói nàng còn muốn đào hôn đó?” Tần Phong cau mày.

“Không phải, ta không có. Ta… Ta chờ chàng.” Dao Cơ lấy lại bình tĩnh trầm giọng nói.

Thần sắc Tần Phong hơi biến đổi, lại cười nói: “Được, ta đưa nàng về trước.”

“Tần Phong, chàng… Biết tên ta là gì không?”

“Dĩ nhiên biết.” Nam tử cao lớn nắm bàn tay ngọc mảnh khảnh của cô gái, vừa đi vừa hơi mỉm cười nói: “Không phải họ Trầm sao? Trầm Dao.”

“Ừ, tên ta là Trầm Dao.”

Nàng là Trầm Dao, không còn là Dao Cơ nữa.

Tần Phong, Trầm Dao.

Chương 448: Phiên ngoại 14: Song minh châu (Thượng)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

“Đánh chết nó! Đánh chết nó…”

Trên đường phố không có bóng người, một đám trẻ mặc quần áo hoa lệ đang bao vây một bé trai gầy yếu mặc áo gấm quyền đấm cước đá. Những đứa trẻ ở cái độ tuổi không lớn không nhỏ này là tàn nhẫn nhất, bọn chúng chỉ cái hiểu cái không với những tính toán và tranh chấp của người lớn, nhưng lại dùng phương thức trực tiếp mà thô bạo nhất của mình để giải quyết vấn đề.

Đứa bé bị vây đánh cũng mặc áo gấm, nhưng cả người lại gầy gò nhỏ yếu giống như một chú chó con đơn độc. trên gương mặt nho nhỏ đã mơ hồ có thể thấy được dung mạo tuấn mỹ bất phàm trong tương lai. Có lẽ cũng chính là vì có dung mạo hơn người như vậy nên mới dẫn tới nó càng bị nhiều đứa trẻ cùng tuổi chán ghét và ức hiếp.

“Quả nhiên là con trai của hồ ly tinh, sinh ra cũng là cái bộ dáng đáng ghét này!” Một thiếu niên mười một mười hai tuổi mặc áo gấm đang đứng ở một bên, mắng một cách dương dương đắc ý. Bé trai chợt trợn to hai mắt, hung dữ trừng huynh trưởng khác mẹ đang đứng ở một bên sai sử người vây đánh mình. Bị ánh mắt hung ác của bé trai làm sợ hết hồn, thiếu niên kia không tự chủ được lui về phía sau một bước, đợi đến khi phản ứng kịp lại càng thẹn quá thành giận, “Dạy

dỗ nó thật mạnh cho Bản công tử!”

“Có người tới!” Không biết là ai kêu lên một tiếng, đám trẻ mới vừa rồi còn đang quyền đấm cước đá lập tức chim bay thú tán. Thiếu niên áo gấm kia không cam lòng đá đứa bé đang nằm dưới đất một cái, rồi cũng cùng đi theo.

Trên đường phố lập tức yên tĩnh lại, đứa bé bị đánh đến mắt mũi sưng bầm co mình lại thành một cục, ôm chặt đầu gối khẽ khóc nức nở.

“Đừng khóc, bọn họ đi rồi.” Một giọng nói mềm nhẹ tràn đầy ôn nhu thiện ý vang lên, bé trai không khỏi sửng sốt một chút ngẩng đầu lên, liền thấy một thiếu nữ mặc váy hoa cực kỳ xinh đẹp đang đứng ở trước mắt chẳng biết từ lúc nào.

Cô gái này cũng chỉ mới mười hai ba tuổi, cho dù đã thấy không ít cô gái xinh đẹp nhưng bé trai lại cảm thấy tỷ tỷ trước mắt là cô gái xinh đẹp nhất mà hắn từng thấy. Tỷ ấy mặc một chiếc váy màu vàng nhạt có thêu những đám mây nhỏ, vạt áo và ống tay áo đều được thiêu viền bằng hình chim phượng màu đỏ, hơn nữa cái đuôi của hình chim phượng màu đỏ này lại có màu trắng. Một viên ngọc màu xanh ngọc bích được đeo trên chiếc cổ mảnh khảnh, mái tóc được tùy ý búi lên đơn giản, cài một cây trâm hình hoa Phù Dung, còn có một cây trâm có những chuỗi ngọc đung đưa nữa, tỷ ấy cúi đầu nhìn hắn, những chuỗi ngọc màu vàng nhạt trên cây trâm hoa ấy nhẹ nhàng đung đưa, khiến cho đứa bé nho nhỏ cũng không khỏi nhìn đến ngây dại.

“Sao vậy? Có phải đã bị thương rồi không?” Thấy đứa bé không nói lời nào, thiếu nữ hơi lo lắng ngồi xổm xuống.

“Không có……” Bé trai lắc đầu, nhỏ giọng nói. Mặc dù những tên đó

đánh hắn, nhưng kỳ thật cũng không dám thật sự đánh đến chết, cho nên cũng không bị thương gì mà chỉ là rất đau thôi, bằng không mấy năm nay hắn đã bị chúng đánh chết từ lâu rồi.

“Không bị thương là tốt rồi, tỷ sai người đưa đệ về. Những đứa bé kia là ai, tại sao lại đánh đệ?” Thiếu nữ nhìn gương mặt tràn đầy bụi đất của bé trai, lấy một cái khăn tay ra cẩn thận lau sạch sẽ cho đệ ấy, lúc này mới phát hiện đứa bé này lại cực kỳ tuấn mỹ.

“Không cần ngươi lo!” Bé trai sửng sốt, giơ tay lên liền hất tay thiếu nữ ra. Thấy thiếu nữ hơi kinh ngạc, nam hài hơi ảo não cắn cắn góc môi nhưng vẫn quật cường không chịu nói chuyện, mà chỉ quay đầu đi chỗ khác.

Thiếu nữ cũng là hậu nhân của danh môn, mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng những chuyện đã nhìn thấy cũng không ít, nhìn bộ dáng của đứa bé này như thế, cũng hơi đoán được đã xảy ra chuyện gì. Đứa bé này không muốn về nhà, chỉ sợ ở nhà cũng bị ức hiếp, những đứa bé ban nãy… Nói không chừng chính là người nhà của đứa bé này.

“Được rồi, vậy chúng ta không về nhà. Đệ tên gì?” Thiếu nữ kéo đứa bé đứng lên, mỉm cười hỏi.

“Phượng… Phượng Chi Dao. Tỷ……” Bé trai do dự một chút, nhưng rốt cuộc vẫn không hỏi ra khỏi miệng. Tên của cô nương là không thể tùy tiện hỏi, mặc dù Phượng Chi Dao là thứ tử, nhưng cái nên học vẫn được học.

“Phượng Chi Dao? Đệ là con của Phượng gia trong kinh thành ư? Đệ cứ gọi tỷ Hoa tỷ tỷ là được rồi.” Thiếu nữ cười nói. Giữa các phu nhân khuê tú trong kinh thành đều có vòng giao tiếp riêng, một nhóm nữ tử tập trung lại một chỗ trong lúc rãnh rỗi tất nhiên sẽ không tránh

được nói chút ít chuyện phiếm. Phượng gia cũng coi như là gia đình nổi danh trong kinh thành, những người và việc của Phượng gia, tất nhiên thiếu nữ cũng có nghe nói một chút.

“Tỷ… Tỷ không xem thường đệ sao?” Phượng Chi Dao bình tĩnh nhìn thiếu nữ trước mắt, nghi ngờ nói.

Thiếu nữ thản nhiên cười, khó hiểu hỏi: “Xem thường đệ? Tại sao? Đệ chỉ mới bảy tám tuổi thôi, vì sao tỷ phải khinh thường đệ?”

“Đệ là thứ tử!” Phượng Chi Dao cắn răng nói, do dự một chút rồi hung hăng bổ sung thêm một câu, “Đệ mới không nhỏ, đệ đã chín tuổi rồi!”

“Chín tuổi? Nhìn không giống ah.” Thiếu nữ nói, “Có phải là thứ tử hay không cũng không phải chính đệ có thể chọn, sau này cố gắng giỏi hơn người khác thì tất nhiên sẽ không xem thường đệ. Có điều, nếu đệ trưởng thành mà cũng học cái bộ dạng như những đệ tử hoàn khố kia, thì đương nhiên tỷ sẽ khinh thường đệ.”

“Sắp chín tuổi rồi.” Phượng Chi Dao nói, “Chẳng lẽ đệ không muốn học hỏi sao? Rõ ràng là đại nương nói thứ tử không cần phải học nhiều như vậy……” Thiếu nữ mỉm cười nhìn đứa bé đang mang theo vẻ mặt không cam lòng trước mắt, đột nhiên mím môi cười một tiếng nói: “Nếu đệ thật sự muốn tiến bộ, vậy tỷ liền dẫn đệ đến một nơi thú vị.”

Phượng Chi Dao hoài nghi nhìn thiếu nữ trước mắt, thiếu nữ an ủi sờ sờ đầu của hắn cười nói: “Đừng sợ, tỷ tỷ không phải người xấu.” Khi bàn tay ngọc mềm mại sờ lên cái đầu bị bám đầy bụi đất của hắn, trong trái tim nho nhỏ của Phượng Chi Dao liền cảm thấy cho dù tỷ tỷ này là người xấu, thì hắn cũng nguyện ý đi cùng với tỷ ấy. Căn bản tốt hơn đi về nhà đối mặt với đại nương và hai ca ca nhiều.

“Ai nha! Tiểu thư, ngài đây là……” Nắm tay Phượng Chi Dao đi tới đầu hẻm, đầu hẻm có một chiếc xe ngựa ngừng ở đó, trước xe ngựa có mấy nam tử giống như thị vệ, còn có một phụ nhân trung niên và mấy nha đầu. Nhìn thấy hai người, người phụ nhân trung niên kia vội vàng tiến lên đón, nhướng mày hơi giận nói. Mới vừa thấy một đám nhóc đang vây đánh một đứa bé, vốn bọn họ hù dọa đám nhóc đó đi thì xong rồi. Ai biết tiểu thư lại muốn tự mình đi tới xem xem tiểu tử kia, bây giờ còn dẫn người trở lại. Nhìn tiểu tử vô cùng bẩn thỉu trước mắt này, chân mày phụ nhân lập tức nhíu chặt lại.

“Vú nuôi.” Thiếu nữ thấp giọng kêu, vỗ vỗ tay Phượng Chi Dao an ủi, cười nói với vú nuôi: “Đứa bé này rất nghe lời, dẫn nó đến làm bạn với A Nghiêu.”

“Ôi, tiểu thư của ta ơi.” Vú nuôi lập tức kêu lên, “Tiểu thư, tiểu tử này có lai lịch gì chúng ta cũng không biết, tại sao có thể làm bạn với… Vị công tử kia chứ? Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì……” Hoa gia bọn họ ở kinh thành cũng coi như là thân phận tôn quý rồi, nhưng so với Định Vương phủ thì lại không coi là cái gì. Cũng không phải ai cũng đều có tư cách làm bạn với Tiểu công tử Định Vương phủ.

“Không sao, A Dao là một cậu bé ngoan.” Thiếu nữ cười nói, “Lên xe thôi.”

“A… Còn cùng tên với vị Nhị công tử kia nữa?” (*) Bà vú sửng sốt, vừa cẩn thận đánh giá Phượng Chi Dao một lượt mới phát hiện đứa bé này cũng có gương mặt cực kỳ tuấn mỹ, chỉ là hơi gầy một chút thôi, nếu không chỉ sợ cũng không thua Nhị công tử Định Vương phủ.

(*) 尧 =Nghiêu, 遥 =Dao, đều đọc là /yáo/, cùng âm.

“Cũng được, nhưng đứa bé này nên ngoan ngoãn một chút. Đừng chọc giận quý nhân làm liên lụy tới tiểu thư chúng ta.” Vú nuôi gật đầu dặn dò. Bà cũng không phải là tâm địa sắt đá, đứa bé này còn nhỏ như vậy đã bị một đám nhóc vây đánh cũng thật đáng thương. Chỉ là bản thân bà là vú nuôi của Đại tiểu thư, nên tất nhiên cái gì cũng phải chú ý một chút.

Ngày này, lần đầu tiên Phượng Chi Dao gặp được người có ảnh hưởng rất lớn tới nhân sinh tương lai của hắn, Nhị công tử Định Quốc Vương phủ—— Mặc Tu Nghiêu. Thân là một thứ tử của thương nhân, có thể gặp được đích tử của Định Vương Đại Sở cao cao tại thượng, có thể nói là một chuyện may mắn ba đời. Nhưng mà… Với Phượng Chi Dao, suy nghĩ ngay lúc đó của hắn chính là —— Thật sự muốn đá chết hắn ta!

Mới vừa vào đại môn khí thế rộng rãi của Định Quốc Vương phủ, thì một đạo kình phong bắn thẳng tới mặt hắn. Phượng Chi Dao lập tức sửng sốt, đến cùng thì hắn cũng chỉ là một đứa bé còn chưa đầy chín tuổi, cho dù phát hiện ám khí nhưng cũng không thể tránh thoát. Lại không nghĩ đến ám khí đang bắn thẳng đến mặt hắn kia chỉ làm hắn cảm giác nhầm mà thôi, một viên đá bay sượt qua đầu của hắn, chỉ cảm thấy có cái gì bay qua đỉnh đầu, ngay cả một chút cảm giác đau đớn cũng không có.

“Vân Tịch tỷ tỷ, sao tỷ lại tới đây?” Trên một ngọn núi giả phía trước, một cậu bé trai chín tuổi mặc áo trắng đang nghênh ngang ngồi ở trên đó, cười híp mắt nhìn thiếu nữ mặc váy hoa, ngay cả một ánh mắt cũng không bố thí cho Phượng Chi Dao. Nhưng Phượng Chi Dao lại không để ý đến, hắn chỉ chú ý tới một việc. Thì ra… Tỷ ấy tên là Vân Tịch ư? Hoa Vân Tịch.

“A Nghiêu, đệ lại đang nghịch ngợm sao? Tỷ sẽ mách với Đại công tử, để huynh ấy phạt đệ.” Hoa Vân Tịch vui vẻ cười nói.

Cậu bé trên núi giả tung mình xoay trên không một vòng, rơi xuống trước mặt hai người vững vàng, một đứa bé vẫn chưa tới mười tuổi, nhưng khinh công đã không thua bất cứ một cao thủ hạng nhất nào trong chốn giang hồ. Mặc Tu Nghiêu bĩu môi nói: “Hoa tỷ tỷ, tỷ lại lấy Đại ca áp đệ.” Nhưng ai bảo Mặc Nhị công tử không sợ trời không sợ đất, nhưng hết lần này đến lần khác cứ đối mặt với Đại ca nuôi dạy mình từ nhỏ đến lớn lại nói gì nghe nấy đây?

Hoa Vân Tịch che miệng cười trộm, ai bảo đệ chỉ sợ Định Vương điện hạ và Thế tử chứ?

“Hoa tỷ tỷ tới tìm đệ sao?” Mặc Tu Nghiêu cười nói.

Hoa Vân Tịch gật đầu cười nói: “Đúng vậy, tỷ định ra thành cầu phúc, thuận đường bái phỏng Đại trưởng công chúa. Lần trước Đại trưởng công chúa luôn miệng dặn lần sau đi nhất định phải dẫn đệ theo. Sửa soạn một chút, chúng ta đi thôi.”

Mặc Tu Nghiêu lập tức kêu “A” một tiếng, nhìn Hoa Vân Tịch hơi ai oán. Hoa Vân Tịch nhướng mày cười một tiếng, cũng không để ý tới bộ dáng giả bộ đáng thương của đệ ấy. Mặc Tu Nghiêu chỉ đành phải không cam lòng thầm “Hừ hừ”. Mỗi lần Đại trưởng công chúa nhìn thấy hắn liền thích nhéo Đông nhéo Tây, xoa Đông xoa Tây. Bản công tử không phải là vắt mỳ ah. Lúc này, ánh mắt Mặc Nhị công tử mới nhìn đến Phượng Chi Dao đang mang theo vẻ mặt tối tăm đứng ở bên cạnh, hỏi: “Tiểu tử này là ai vậy, ngốc hồ hồ.”

Hoa Vân Tịch bất đắc dĩ trừng đệ ấy một cái, mới vừa nói: “Đệ ấy tên là Phượng Chi Dao, là một cậu bé ngoan. Tỷ sẽ đi nói với Thế tử, sau này cho đệ ấy học tập luyện võ cùng với đệ, hai đệ bằng tuổi nhau, cũng có thể làm bạn.”

Mặc Nhị công tử liếc mắt, “Thoạt nhìn ngốc ngốc hồ hồ, hắn ta học được sao?”

Nghe ngữ khí kiêu ngạo của người nào đó, Phượng Chi Dao trầm mặc cúi đầu nhìn chằm chằm quả đấm của mình. Ngay cả những năm qua mỗi ngày bị hai huynh trưởng khác mẹ ức hiếp thì hắn cũng chưa từng cảm thấy muốn đấm quả đấm này đến như vậy.

“Ai ai… Tiểu tử ngốc, đừng nói ngươi muốn đánh ta đi. Mười ngươi cũng không đánh lại một mình Bản công tử đâu, có biết không?” Mặc Nhị công tử không kiêu ngạo nhất chỉ kiêu ngạo hơn thôi.

“Mặc, Tu, Nghiêu!”Hoa Vân Tịch tức giận kêu lên.

Thấy Hoa Vân Tịch giơ tay lên, Mặc Nhị công tử lập tức tung chân chạy trốn như chuột, hơn nữa, vẫn không quên ai oán nói: “Hoa tỷ tỷ, đệ mới là đệ đệ của tỷ đó, rốt cuộc tiểu tử này là ai mà tỷ tốt với hắn ta như vậy chứ?”

Phượng Chi Dao “Hừ” lạnh một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên liền xoay người chạy thẳng ra ngoài. Hoa Vân Tịch sửng sốt, liền vội vàng kéo đệ ấy lại nói: “Đệ chạy đi đây vậy?”

Phượng Chi Dao lạnh lùng nói: “Tỷ không cần cầu xin hắn ta! Tiểu gia không hiếm lạ gì học võ với hắn ta! Không phải là Nhị công tử Định Vương phủ sao, tiểu gia không hiếm lạ gì!” Hoa Vân Tịch vừa bực mình vừa buồn cười, một tay kéo tay đứa bé đang muốn chạy đi, vừa trừng Mặc Tu Nghiêu đang làm mặt quỷ bên cạnh, cười nói: “A Nghiêu luôn thích nghịch ngợm thôi, không có ý xấu.”

Phượng Chi Dao từ chối cho ý kiến, vừa gặp mặt đã cầm cục đá đánh người, còn một bộ dáng ánh mắt sinh trưởng trên đỉnh đầu, có thể là người tốt lành gì chứ?

“Đệ muốn đi về. Cám ơn tỷ hôm nay đã cứu đệ!” Phượng Chi Dao cố gắng muốn cho mình nói cám ơn giống như người lớn, nhưng chỉ là bộ dáng chật vật lúc này của hắn ta thật sự rất thiếu sức thuyết phục.

Hắn ta muốn đi, ngược lại Mặc Tu Nghiêu không cho, cười híp mắt ngăn cản ở trước mặt hắn ta hỏi: “Trở về làm gì? Bị đánh tiếp sao?” Mặc dù hắn còn nhỏ, nhưng lạithông minh tuyệt đỉnh. Nơi nào sẽ không biết bộ dáng chật vật này của Phượng Chi Dao là vì sao? Lại vì sao mà Hoa Vân Tịch lại dẫn hắn ta đến Định Vương phủ?

“Liên quan gì đến ngươi chứ?” Phượng Chi Dao lập tức giận đến đỏ mặt, còn có một loại tức giận và bối rối vì bị nhìn thấu chuyện trong lòng.

Mặc Tu Nghiêu giơ tay lên nhéo má của hắn ta cười nói: “Được rồi, nể mặt Hoa tỷ tỷ… Sau này ngươi hãy luyện võ với Bản công tử đi.”

“Ai muốn……”

“Bản công tử bảo đảm, chỉ cần ba ngày ngươi có thể đánh ngã những kẻ đã ức hiếp ngươi.” Thấy Phượng Chi Dao muốn cự tuyệt, Mặc Tu Nghiêu nhanh chóng tiến tới trước mặt hắn ta nhỏ giọng nói.

“……” Phượng Chi Dao trầm mặc, cũng không phải hắn có thiện cảm gì với tiểu quỷ chán ghét trước mắt này, mà là đánh ngã những kẻ đã ức hiếp hắn thật sự là một đề nghị vô cùng hấp dẫn.

“Ngươi có điều kiện gì?” Phượng Chi Dao hỏi. Trên đời này tất nhiên không có chuyện giúp đỡ vô duyên vô cớ. Có lẽ… Ngoại trừ tỷ ấy?

“Điều kiện?” Dường như Mặc Tu Nghiêu cũng không nghĩ tới hắn ta sẽ hỏi như vậy, suy nghĩ một chút, sờ sờ cằm ra vẻ già dặn nói: “Từ

nay về sau, Bản công tử kêu ngươi đi hướng Đông không cho phép ngươi đi hướng Tây, kêu ngươi nhảy sông tự vẫn không cho phép ngươi leo núi, kêu ngươi đuổi mèo không cho phép ngươi chọc chó. Tóm lại chính là… Cái gì cũng đều nghe theo Bản công tử!”

“Mặc Tu Nghiêu!”

“Ngươi đi chết đi.” Phượng Tam công tử lạnh lùng phun ra một câu. Cái gì đều nghe theo hắn ta, hắn ta kêu hắn đi chết hắn cũng phải đi, cho hắn là kẻ ngu sao?

“Bản công tử ghét nhất loại tiểu bạch kiểm như ngươi, kể từ khi ngươi đến, Hoa tỷ tỷ lại không thương ta nữa.” Mặc Nhị công tử hơi có vẻ bi thương.

Phượng Chi Dao liếc mắt, ngươi cho rằng mình rất đen sao?

“Tu Nghiêu, chơi với A Dao thật vui nha. Hôm nay tỷ không đi thăm Đại trưởng công chúa nữa.” Hoa Vân Tịch lại cười nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Tu Nghiêu lập tức sáng ngời, cười híp mắt giơ tay lên quàng qua bả vai Phượng Chi Dao, “Người mà Hoa tỷ tỷ mang đến chính là bằng hữu tốt, huynh đệ tốt của Bản công tử. Hoa tỷ tỷ, tỷ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chơi với nhau vui vẻ, đệ sẽ chăm sóc A Dao đệ đệ thật tốt.”

“Đệ ấy cùng tuổi với đệ.”Hoa Vân Tịch bất đắc dĩ nhấn mạnh.

“Mặc kệ, Phượng Chi Dao đúng không, đi, Bản công tử dẫn ngươi đến thư phòng học, chắc thầy giáo đã phát điên lên rồi.” Vung tay lên với Hoa Vân Tịch, Mặc Tu Nghiêu lôi kéo cổ áo của Phượng Chi Dao chạy mất.

Bị lôi kéo chạy như điên, Phượng Chi Dao hơi thất thần quay đầu lại,

thấy thiếu nữ vẫn đứng ở phía sau mỉm cười nhìn bọn hắn, ánh nắng dìu dịu chiếu lên người tỷ ấy, giống như vẽ nên một quầng hào quang.

“Bịch!” Đang thất thần, Phượng Chi Dao bị vướng chân một cái, lập tức té lăn quay trên mặt đất, lăn đến mấy vòng. Chân mày Phượng Chi Dao nhảy lên không ngừng: Mặc Tu Nghiêu, đại gia ngươi!

Chương 449: Phiên ngoại 15: Song minh châu (Trung)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Sở kinh, tháng ba, muôn hoa đua thắm khoe hồng xuân sắc say lòng người.

Bên bờ hồ Giai Nhân ở ngoại ô kinh thành, tốp ba tốp năm thiên kim khuê các dạo bước bên bờ hồ đầy hoa cỏ xanh tươi một tấm thảm, hoặc ngắm hoa hoặc cười đùa. Khiến cho hồ Giai Nhân đã yên tĩnh cả một mùa đông càng nhiều thêm mấy phần xinh đẹp động lòng người.

Ba con khoái mã phi nhanh từ đàng xa đến, dẫn đầu là một con tuấn mã màu đen, toàn thân không có một sợi lông khác màu, vừa nhìn liền biết là lương câu ngàn dặm khó tìm. Càng làm cho mọi người chú ý chính là thiếu niên đang cưỡi trên lưng ngựa, áo trắng tóc đen, phong thần tuấn tú. Giữa chân mày tuấn mỹ tràn đầy ý khí phi dương tiêu sái và kiêu ngạo, cho dù dung mạo của hai người đi theo phía sau hắn ta cũng đều cực kỳ xuất sắc, nhưng ánh mắt của mọi người vẫn không tự chủ được mà rơi vào người thiếu niên áo trắng nọ. Các thiếu nữ không khỏi che mặt xấu hổ, nhưng cũng không nhịn được mà lén nhìn. Bọn chỉ nhìn một cái, thì dường như sẽ bị hào quang vạn trượng của thiếu niên này làm bị thương mắt vậy.

“A Nghiêu, ngươi có cần kiêu ngạo như vậy không? Ánh mắt Mặc Cảnh Lê nhìn ngươi đều giống như muốn phóng đao rồi kìa.”

Ba con tuấn mã ngừng lại bên rừng đào ở gần bên hồ, Phượng Chi Dao mặc một bộ áo gấm đỏ thẫm phóng xuống khỏi lưng ngựa, liếc xéo Mặc Tu Nghiêu một cái. Mặc dù hắn ta vẫn chưa tới mười ba tuổi, nhưng mấy năm nay cùng luyện võ chung với Mặc Tu Nghiêu, nên vóc người cũng cao lên thật nhanh. Ban đầu nhìn qua giống như mới bảy tám tuổi, nhưng hôm nay đã cao gần bằng Mặc Tu Nghiêu rồi.

Nhị công tử Định Vương phủ Mặc Tu Nghiêu, năm nay vừa mới mười ba nhưng lại vừa mới đánh thắng trận ở biên quan trở về, chính là lúc ý khí phi dương. Sự rèn luyện trên chiến trường đã khiến cho hắn ta càng có thêm mấy phần sắc sảo nhạy bén hơn những thiếu niên bình thường ở độ tuổi này.

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày nói: “Lúc nào hắn ta nhìn thấy Bản công tử mà không phóng đao chứ?” Liếc người nào đó đang nghiến răng nghiến lợi nhìn bọn họ chằm chằm ở gần đó, Mặc Tu Nghiêu thờ ơ nói, “Nói đi, lần này lại là vì cái gì?”

Phượng Chi Dao liếc mắt, “Mặc Nhị công tử, có phải ngươi đã quên hay không, một ngày trước khi ngươi xuất chinh đã vô tình đá người ta một cước xuống sông Kim Thủy đó, nhớ chưa?”

“Ách? Có chuyện như vậy?” Mặc Tu Nghiêu mờ mịt, “Bản công tử xuất chinh nửa năm, hắn ta lại vì chút chuyện như thế mà mang thù lâu đến như vậy ư? Quá rãnh rỗi sao?” Bị đá xuống sông đúng là không coi là chuyện lớn gì, con người cũng có lúc trượt chân mà, Phượng Tam công tử thầm nghĩ. Nhưng hỏng liền hỏng ở chỗ, sau khi Mặc Nhị công tử đá người ta xuống, không muốn cứu người ta lên xin lỗi thì thôi, còn nhằm ngay lúc người ta thật vất vả mới bò được lên bờ, bay ngang qua mặt hồ, hơn nữa còn thuận tiện đá cho người ta thêm một cước xuống sông lại.

Ngày đó, mọi người ở chỗ này không một ai không nhỏ một giọt nước mắt đồng tình với Lê Vương điện hạ. Mùi vị của nước sông Kim Thủy cũng không tốt ở chỗ nào cả, nhưng Lê Vương điện hạ thì lại uống đầy một bụng. Nghe nói sau khi trở về đã nằm hơn nửa tháng. Đợi đến khi hắn ta bò dậy tiến cung cáo ngự trạng, thì tên Mặc Tu Nghiêu này đã đi theo đại quân xuất chinh mất rồi.

“Cái này… Là hắn ta đánh lén ta trước mà?” Hiển nhiên Mặc Nhị công tử cũng đã nhớ ra mình đã làm những chuyện gì, sờ sờ lỗ mũi nói: “Hơn nữa, khi đó không phải là Đại ca phái người muốn ta về phủ ngay lập tức sao, cho nên….”

Ngươi không có nhiều thời gian nên ngươi liền đạp lên đầu người ta đi hả?

Phượng Chi Dao liếc người nào đó đang nhìn bọn họ chằm chằm cách đó không xa, trêu chọc phải ôn thần như Mặc Tu Nghiêu, cũng không biết đời trước Mặc Cảnh Lê đã đắc tội vị thần tiên nào.

“Ha ha, phong cảnh ở Sở kinh này thật đúng là rất đẹp.” Thiếu niên áo trắng đi theo bên cạnh bọn họ, vẫn trầm mặc nghe bọn họ nói chuyện liền mỉm cười khen.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Đương nhiên, mặc dù kinh thành kém Giang Nam cầu nhỏ nước chảy mưa bụi mông lung, nhưng cũng chỉ có một hương vị rêng. Hàn Minh Nguyệt, thế nào? Có phải tính ở kinh thành lâu không?”

Thiếu niên áo trắng lắc đầu nói: “Ở lâu thì không được, Minh Tích vẫn còn đang ở Giang Nam, ta không yên lòng. Có điều, sau này chắc ta sẽ thường xuyên đến kinh thành.” Phượng Chi Dao nhìn thiếu niên áo trắng vui mừng nói: “Được đó, đã sớm nghe nói công

tử Minh Nguyệt có tài trí cao tuyệt, sau này tên này liền giao cho ngươi.” Nói lời này, Phượng Chi Dao hơi có mùi vị nghiến răng nghiến lợi. Lần đầu tiên gặp mặt, Mặc Tu Nghiêu liền chê hắn ngốc. Nhưng trước khi quen biết Mặc Tu Nghiêu, Phượng Chi Dao thật sự không cảm thấy mình ngốc. Nếu hắn ngốc, thì cũng sẽ không có được học vấn tuyệt đối không thua kém bất kỳ những đứa trẻ cùng tuổi nào dưới tình huống đại nương không cho hắn đi học. Nhưng kể từ sau khi quen biết Mặc Tu Nghiêu, Phượng Chi Dao thật sự đã từng suy nghĩ rất nghiêm túc về vấn đề có phải mình rất ngốc hay không này. Cùng một quyển sách, hắn học thuộc lòng cần mười ngày, nhưng Mặc Tu Nghiêu thì chỉ cần một ngày, hơn nữa còn viết xong cảm nhận nữa. Cùng một bộ kiếm pháp, hắn học xong cần ba ngày, còn Mặc Tu Nghiêu thì chỉ cần nhìn một lần. Cuối cùng ngay cả tiên sinh dạy bọn họ cũng bắt đầu đồng tình với Phượng Tam công tử hoàn toàn không theo kịp tiết tấu, ngoài ra còn mở cho hắn một cái bếp nhỏ.

Nhưng Hàn Minh Nguyệt thì lại khác, mặc dù Hàn Minh Nguyệt sống ở Giang Nam, nhưng công tử Minh Nguyệt mới mười bốn đã có mệnh tốt đến nỗi danh vang cả Giang Nam. Cùng với Mặc Tu Nghiêu cũng coi như là không đánh nhau thì không quen biết, cuối cùng vì bội phục bản lĩnh của đối phương nên mới làm quen. Có một thiên tài yêu nghiệt giống như vậy đứng ở bên cạnh, Phượng Chi Dao cảm thấy cuộc sống của mình sẽ tốt hơn rất nhiều.

Hàn Minh Nguyệt mỉm cười lắc đầu nói: “Ta thì coi là thiên tài gì chứ, nếu nói là thiên tài thì ai có thể hơn được Từ đại công tử của Từ gia?” Đại công tử Từ gia Từ Thanh Trần còn nhỏ hơn bọn họ mấy tuổi, nhưng danh tiếng thì đã vang khắp thiên hạ. Những Đại Nho từng gặp hắn ta đều khen không dứt miệng, khen một câu: Kỳ tài tuyệt thế.

Mặc Tu Nghiêu tiện tay buộc ngựa vào dưới tàng cây, đi vào trong

rừng đào, nói: “Từ Thanh Trần học Văn, không phải cùng một đường với chúng ta.” Hơn nữa Định Vương phủ và Từ gia không thể đi lại quá gần. Nếu không cũng sẽ không phải là chuyện tốt với người nào đó.

Trong rừng đào, vang lên tiếng đàn du dương lúc trầm lúc bổng, còn có rất nhiều tiếng cười nói ca hát vui vẻ của các thiếu nữ. Thời gian này, chính là lúc tài tử giai nhân ra ngoài đạp thanh.

“Hoa tỷ tỷ.”

Trên một bãi cỏ trống trong rừng đà, một đám thiếu nữ xuân xanh mặc quần áo hoa lệ đang ngồi trên chiếu, có người đang đánh đàn, có người đang nói chuyện. Ngồi ở giữa là một thiếu nữ áo tím, chính là thiên kim của phủ Hoa quốc công – Hoa Vân Tịch.

Nhìn thấy ba người tới đây, các thiếu nữ đều không khỏi đỏ mặt, vội vàng đứng dậy hành lễ chào. Nhị công tử Định Vương phủ có thân phận tôn quý, nhân phẩm tuấn tú, mà quan trọng hơn là còn chưa đính hôn, chính là người trong mộng của bao nhiêu xuân khuê (*tiểu thư khuê các đang ở tuổi xuân xanh*).

Hoa Vân Tịch đứng dậy, nhìn nhìn Mặc Tu Nghiêu một chút rồi cười nói: “Đi ra ngoài một chuyến trái lại cao lớn hơn rất nhiều, đã sớm nghe ông nội nói đệ đánh thắng trận, quả thật không hổ là hậu nhân của Định Vương phủ.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày cười nói: “Chỉ là là tiểu đả tiểu nháo (*việc nhỏ không đáng kể, chỉ đáng để vui đùa*) thôi.”

Hoa Vân Tịch mỉm cười, nói: “Đã lâu không gặp A Dao, gần đây đang bận gì vậy?” Phượng Chi Dao nhìn Hoa Vân Tịch một lát, hơi miễn cưỡng cười nói: “Không có gì, bị lão già nhốt ở trong nhà thôi.”

Những năm gần đây, Phượng Tam công tử đi theo Nhị công tử Định Vương phủ cấu kết với nhau làm việc xấu… Không đúng, là gần mực thì đen. Mặc Tu Nghiêu làm chuyện xấu thì có ít nhất một nửa là Phượng Tam công tử xuống tay. Mặc Tu Nghiêu chỉnh Lê Vương xong liền chạy mất, Phượng Chi Dao vẫn còn quá nhỏ thì lại không chạy kịp, bị cha hắn ta là Phượng lão gia tử đánh một trận rồi xách về nhà cấm túc.

Mặc Tu Nghiêu thấy hơi kỳ quái liền nhíu mày, hỏi: “Lúc ta không có ở đây, kinh thành đã xảy ra chuyện gì sao?” Huynh đệ mấy năm, Mặc Tu Nghiêu vẫn tự nhận hiểu rõ Phượng Tam, nếu chỉ là bị cha hắn ta đánh một trận rồi giam lại, thì Phượng Chi Dao sẽ không có loại phản ứng này. Nói thẳng ra là, Phượng Chi Dao đã bị cha hắn ta phạt quen rồi. Kể từ sau khi giá trị võ lực của Phượng Tam công tử gia tăng dũng mãnh đến quét ngang trên dưới cả Phượng gia, thì người duy nhất còn có thể phạt được Phượng Tam công tử trong Phượng gia cũng chỉ còn lại mỗi cha hắn ta thôi.

Hoa Vân Tịch mỉm cười, nói: “Không có chuyện lớn gì.”

Một thiếu nữ đi theo bên cạnh Hoa Vân Tịch đỏ mặt che miệng cười nói: “Hoàng thượng đã hạ chỉ, tứ hôn cho Hoa tỷ tỷ và Kỳ Vương điện hạ rồi. Đầu tháng sau sẽ đại hôn. Đến lúc đó Hoa tỷ tỷ chính là Kỳ Vương phi chân chính.” Trong lúc nói chuyện còn mang theo một chút ý hâm mộ. Kể từ sau khi Nhiếp Chính Vương mất, thân thể Hoàng thượng cũng không còn tốt nữa. Ai cũng không thể nói chính xác rốt cuộc có thể chống đỡ được bao lâu. Mà phần lớn mọi người đều biết, Kỳ Vương là một trong những hoàng tử có hy vọng đi lên ngôi vị Hoàng đế nhất, nếu quả thật như thế, thì tương lai Hoa Vân Tịch chính là nhất quốc chi mẫu rồi.

“Thật sự như thế sao?” Mặc Tu Nghiêu hơi kinh ngạc, hắn mới vừa về đến liền dẫn Hàn Minh Nguyệt ra khỏi thành rồi, căn bản còn chưa

kịp tìm hiểu xem trong nửa năm này ở kinh thành đã phát sinh chuyện gì. Hơi lo lắng nghiêng đầu nhìn Phượng Chi Dao một cái, quả nhiên thấy thần sắc hắn ta ảm đạm cúi đầu xuống.

Thật ra, từ khi vừa mới bắt đầu, Mặc Tu Nghiêu đã không coi trọng tình cảm mà Phượng Chi Dao dành cho Hoa Vân Tịch. Không chỉ bởi vì thân phận giữa hai người khác biệt, bởi vì tuổi của Phượng Chi Dao quá nhỏ, vẫn chưa tới mười ba tuổi, cho dù tương lai hắn ta có tiến bộ thật xa đến thế nào đi nữa, thì Hoa Vân Tịch đã mười sáu cũng không thể vẫn làm khuê nữ chờ hắn ta công thành danh toại được. Mà quan trọng hơn là, sao Hoa Vân Tịch có thể sẽ tin tưởng tình cảm của một đứa bé chưa tới mười ba tuổi dành cho mình chứ?

Mà bây giờ, Hoàng đế đã hạ ý chỉ tứ hôn, thì lại càng không cần nói cái gì nữa cả. Vì Hoa gia, Hoa Vân Tịch cũng không thể sinh ra bất kỳ ý niệm không nên có trong đầu.

Hoa Vân Tịch mỉm cười nói: “Là Hoàng thượng ân điển.” Trên thần sắc hiển nhiên không thấy có vui sướng hay mong đợi gì, nhưng cũng không có cảm giác bài xích gì với cửa hôn sự này. Trên đời này, vốn tất cả các cô gái đều sống như vậy. Yêu say đắm triền miên, đó là trong thoại bản mới có.

Mặc Tu Nghiêu cười nói: “Vậy Tu Nghiêu liền chúc mừng Hoa tỷ tỷ.”

Hoa Vân Tịch mỉm cười nói: “Đệ cũng không còn nhỏ nữa, tỷ cũng đã nghe ông nội nói, Đại ca của đệ đã chọn cho đệ một cô nương tốt rồi đó, chờ đệ trở về sẽ chuẩn bị đính hôn.”

Mặc Tu Nghiêu không thèm để ý cười, hắn vẫn còn rất trẻ. Nghĩ đến nhiều nhất là chiến trường đầy nhiệt huyết, là giang hồ không trói buộc, nên cũng không để ý đến sắc đẹp như những thiếu niên ở cái lứa tuổi này.

Tạm biệt Hoa Vân Tịch, ba người sóng vai đi ra khỏi rừng đào. Hàn Minh Nguyệt nhìn Phượng Chi Dao u buồn mà ngay cả bộ áo đỏ diễm lệ cũng hiện ra mấy phần ảm đạm như có điều suy nghĩ, khẽ thở dài một cái, nhẹ giọng nói: “Phượng huynh, trời đất nơi nào mà không có cỏ thơm.” Công tử Minh Nguyệt thông minh hơn người, sao sẽ nhìn không ra tình cảm của Phượng Chi Dao dành cho Hoa Vân Tịch chứ? Chỉ là bây giờ hắn ta còn không biết, một chữ “Tình”, nửa điểm cũng không do người. Lại càng không biết, trong tương lai không lâu sau, hắn ta cũng sẽ gặp phải ma chướng suốt nửa đời mình, hơn nữa, lại càng lưu lạc thê thảm hơn cả Phượng Chi Dao.

Mặc Tu Nghiêu thở dài, vỗ vỗ bả vai Phượng Chi Dao hỏi: “Thế nào? Có muốn đánh một trận không?” Thân là huynh đệ, Mặc Tu Nghiêu biết, kỳ thật Phượng Chi Dao không cần người an ủi.

Phượng Chi Dao liếc mắt, “Ngươi cho rằng ta ngu sao?” Đánh với hắn ta, còn không phải là bị hắn ta đánh. Hắn đã rất xui xẻo rồi, còn không muốn làm cho mình xui xẻo hơn nữa đâu.

Ngay từ lúc Hoàng đế mới vừa hạ ý chỉ tứ hôn vào ba tháng trước, Phượng Chi Dao cũng đã biết rồi. Hoặc là nói, trước đó hắn cũng đã biết hắn và Hoa Vân Tịch là không thể nào. Một người là đích nữ thiên kim của phủ Quốc công, một người là thứ tử không được coi trọng của thương nhân, khoảng cách chênh lệch một trời một vực gần như không thể vượt qua.

Phượng Chi Dao cũng không ngây thơ, những trải nghiệm không phù hợp với một đứa trẻ càng khiến cho hắn tỉnh táo và già dặn hơn những thiếu niên bình thường ở cái lứa tuổi này. Ngay cả chính hắn cũng chưa từng ôm hy vọng gì với phần tình cảm này. Lại càng không cần phải nói đến chuyện hắn nhỏ hơn tỷ ấy đến ba tuổi, ở trong mắt tỷ ấy hắn chỉ là một đệ đệ giống như Mặc Tu Nghiêu mà

thôi.

Phượng Chi Dao không biết từ lúc nào mà tình cảm của mình đã thay đổi. Có lẽ là từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy tỷ ấy, cũng có lẽ là khi hắn bị đại nương và huynh trường hãm hại, nửa chết nửa sống nằm trên giường tỷ ấy lặng lẽ phái người đến chăm sóc mình, có lẽ chỉ là vào một ngày nào đó, đột nhiên trong lúc lơ đãng trong lòng liền giật mình nhận ra.

Mặc Tu Nghiêu từng mỉm cười nói: "Tình bất tri khởi, nhất vãng nhi thâm." (*Tình không biết bắt đầu từ lúc nào, chỉ hướng về một người mà yêu say đắm*) Phượng Chi Dao không khỏi cười khổ, Mặc Nhị công tử gặp may mắn, mặc dù giỏi giang hơn hắn nhưng lại chưa bao giờ phải đau khổ vì tình cảm cả, sống thoải mái tự tại như gió. Thật sự làm cho người ta không hâm mộ cũng không được.

Đêm trước đại hôn của Hoa Vân Tịch và Mặc Cảnh Kỳ, mưa to tầm tã. Phượng Chi Dao đứng bên ngoài tường rào của Hoa phủ im lặng xuất thần, nước mưa xối ướt đẫm đầu tóc quần áo. Phượng Chi Dao lặng lẽ giương mắt, nhìn bầu trời đêm tối như mực cắn răng, tung người một cái bay vào trong tường rào của Hoa phủ.

Phượng Chi Dao đã từng theo Mặc Tu Nghiêu tới Hoa phủ hai lần, cho nên rất thuận lợi tìm tới ngoài cửa phòng của Hoa Vân Tịch. Bóng đêm càng dày, trong phòng Hoa Vân Tịch là một mảnh yên lặng, nhưng đèn thì lại vẫn còn sáng.

Phượng Chi Dao dán lên cửa nghe ngóng, xác định bên trong cũng không có bất kỳ ai ngoại trừ Hoa Vân Tịch, liền gõ cửa.

Hoa Vân Tịch mở cửa, thấy Phượng Chi Dao ướt sũng cả người thì cũng sửng sờ một chút, "A Dao, đã trễ thế này sao đệ lại tới đây? Còn có sao cả người lại ướt sũng thế này? Tỷ……"

“Tỷ có thể không gả cho Kỳ Vương không?” Thiếu niên không để ý đến bộ dáng ướt đẫm của mình, bình tĩnh nhìn Hoa Vân Tịch chằm chằm hỏi.

Hoa Vân Tịch sửng sốt, một hồi lâu mới lắc đầu nói: “Không thể.”

Nhìn thiếu niên cắn góc môi, dung nhan tuấn mỹ không biết là bởi vì mưa đêm hay bởi vì cái gì khác mà trở nên lạnh như băng và tái nhợt, trong lòng Hoa Vân Tịch không khỏi đau nhói. Nàng không có em, nên vẫn luôn yêu thương thiếu niên này như em ruột của mình. Mà so với Mặc Nhị công tử có thần thái phi dương, không có chỗ nào cần người khác, thì nàng càng yêu thương thiếu niên không được cha coi trọng, rõ ràng cảm thấy rất đau buồn nhưng vẫn luôn quật cường không để ý đến này, “Đứa ngốc, cho dù tỷ thành thân rồi, thì cũng vẫn là tỷ tỷ của đệ mà. Sau này có rãnh rỗi, thì có thể cùng Tu Nghiêu đến Kỳ Vương phủ thăm tỷ.”

Phượng Chi Dao bình tĩnh nhìn Hoa Vân Tịch, một khắc này Hoa Vân Tịch gần như cho rằng đệ ấy sẽ khóc lên. Nhưng một lúc lâu sau, Phượng Chi Dao lại lấy từ trong ngực ra một viên Dạ Minh Châu lớn bằng một quả hạch đào. Dưới bóng đêm, Dạ Minh Châu nằm trong bàn tay của Phượng Chi Dao chiếu ra ánh sáng màu tím nhạt nhu hòa. Vừa nhìn liền biết là giá trị liên thành.

“A Dao, đệ đây là?”

Phượng Chi Dao nhét Dạ Minh Châu vào trong tay Hoa Vân Tịch, giọng nói hơi khan khàn: “Hạ lễ tặng cho tỷ. Ngày tỷ thành thân đệ không đi được.” Nói xong, cũng không để ý tới phản ứng của Hoa Vân Tịch, liền trực tiếp xoay người đi mất.

Hoa Vân Tịch cầm Dạ Minh Châu trong tay, kinh ngạc nhìn bóng lưng

thiếu niên đã đi xa đến xuất thần.

Dưới mái hiên trên một lầu cao cách phòng Hoa Vân Tịch không xa, Hoa quốc công đã có râu tóc bạc trắng đứng dưới mái hiên nhìn xuống bóng đen đang vượt qua tường rào ra ngoài ở phía dưới, bất đắc dĩ thở dài. Đứng ở bên cạnh ông ấy chính là Nhị công tử Định Vương phủ Mặc Tu Nghiêu mặc một bộ áo trắng.

“Lão quốc công, đa tạ ngài.”

Hoa quốc công thở dài, hơi lo lắng nói: “Đứa bé kia……”

Mặc Tu Nghiêu nói: “Hắn ta không sao, Lão quốc công không trách hắn ta là được rồi.”

Hoa quốc công cười khổ nói: “Hoàng mệnh làm khó… Nếu không phải như thế, bản thân ông tình nguyện Vân Tịch có thể gả bình thường một chút.”

Mặc Tu Nghiêu mỉm cười, cáo từ Hoa quốc công rồi đuổi theo hướng Phượng Chi Dao đã rời đi.

Chương 450: Phiên ngoại 16: Song minh châu (Hạ)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Bên ngoài phủ Hoa quốc công

Trong cơn mưa to tầm tã, một thiếu niên ướt đẫm cả người đã ngồi bên góc tường, tùy ý cho cơn mưa to vô tình cọ rửa thân thể cũng không coi là cường tráng của mình. Vốn sắc mặt đã hơi tái nhợt, ở trong màn mưa lại càng trở nên trắng bệch.

“Đứng lên!”

Một thiếu niên tuấn mỹ mặc áo trắng nhẹ rơi xuống gần hắn ta, trong tay vẫn không quên cầm theo một cái ô, ngăn cản nước mưa rơi xuống người mình. So với cả người đều sạch sẽ khô ráo của hắn ta, thì càng nổi bật bộ dáng ướt đẫm đầy chật vật của thiếu niên.

Mặc Tu Nghiêu cười lạnh một tiếng, đi tới trước mặt Phượng Chi Dao ngồi xổm xuống, “Thế nào? Không muốn sống?”

“Xen vào chuyện của người khác!” Phượng Chi Dao không nhịn được nhắm mắt lại, hiện tại tâm tình hắn cực kỳ tệ, cho dù người trước mắt là bạn tốt của hắn thì hắn cũng không muốn để ý tới. Mặc Tu Nghiêu cười lạnh, “Nếu đã bày ra bộ dạng nửa chết nửa sống này, thì sao không dứt khoát đi tìm chết luôn đi? Nói không chừng Hoa tỷ tỷ nhìn thấy bộ dáng đáng thương này của ngươi còn có thể

vì ngươi mà chảy hai giọt nước mắt đấy."

"Mặc Tu Nghiêu! Ngươi đi chết đi!" Phượng Chi Dao nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp nhào tới tên bạn xấu đang ngồi chế giễu ở trước mặt. Hiện tại hắn cực kỳ cần phát tiết, có người cần ăn đòn tự mình đưa tới cửa thì sao hắn lại không đánh chứ? Thiếu niên đang tức giận nhất thời choáng váng đầu nên đã quên mất, tên bạn trước mắt này không phải hắn ta muốn đánh là có thể đánh được.

Quả nhiên, thân thể của hắn ta vừa mới động, Mặc Tu Nghiêu vẫn đang còn ngồi ở trước mặt hắn ta đã đứng dậy lui ra sau mấy bước. Phượng Chi Dao lập tức chụp hụt. Người có tâm tình không tốt luôn dễ dàng tức giận, nếu bình thường một phát không trúng thì chắc chắn Phượng Chi Dao đã thu tay lại rồi, nhưng lúc này hắn ta lại giống như một lòng một dạ muốn đánh với Mặc Tu Nghiêu, liền đứng dậy vung quyền đánh thẳng vào mặt Mặc Tu Nghiêu. Mặc Tu Nghiêu nhíu mày, lại tránh tiếp, Phượng Chi Dao lại nhào qua nữa. Hai người liền ở trong màn mưa đánh nhau ngươi tới ta đi. Chỉ khác biệt chính là Phượng Chi Dao là cả người đều ướt đẫm không nói, còn dính đầy nước bùn, giống như vừa mới lăn qua một vũng bùn vậy. Mà Mặc Tu Nghiêu thì lại là một bộ áo trắng nhẹ nhàng phiêu động, một tay cầm ô, cho dù lúc này đang nhảy qua nhảy lại trong mưa gió nhưng cũng không bị dính một giọt mưa nào, giống như không phải đang đánh nhau dưới mưa to mà là đang dạo bước tự nhiên trong mưa xuân vậy.

Đợi đến khi rốt cuộc Phượng Chi Dao đã không còn khí lực nữa, Mặc Tu Nghiêu mới cười híp mắt nhấc chân đá hắn ta một cước ra xa mấy trượng. Nhìn Phượng Chi Dao nằm sấp trong vũng bùn không muốn bò dậy nói: "Ngày mai Bản công tử sẽ xuất chinh Nam Cương. Có muốn đi cùng không? Muốn đi thì liền đứng lên đi theo ta, còn muốn chết thì cứ tiếp tục nằm ở đó đi." Nói xong cũng không quan tâm Phượng Chi Dao có dậy nổi hay không, liền xoay người bước đi.

Trên mặt đất đầy nước bùn, Phượng Chi Dao nằm trên mặt đất, tùy ý nước mưa đánh vào dung nhan tuấn mỹ tái nhợt. Một lúc lâu sau mới từ từ bò dậy, quay đầu lại nhìn thoáng qua Hoa phủ vẫn còn sáng đèn trong màn đêm, xoay người đi theo hướng Mặc Tu Nghiêu đã rời đi.

Mười bảy năm sau

Trong một trang viên nhỏ ngoài Ly thành, Hoa Vân Tịch ngồi một mình bên cửa sổ nhìn hoa cúc vàng ngoài viện suy nghĩ xuất thần. Mặc dù đã hơn ba mươi tuổi, nhưng năm tháng cũng không để lại quá nhiều dấu vết trên dung mạo mỹ lệ của nàng ấy. Mà trái lại, ý vị của thế gia danh môn và bản thân đã từng là nhất quốc chi mẫu lại càng làm cho nàng ấy có thêm mấy phần tôn quý và khí độ hơn những cô gái bình thường khác.

“Mẹ!”

Mặc Vô Ưu đẩy cửa ra đi vào, lại cười nói. Hoa Vân Tịch vội vàng đứng dậy, tiến lên đỡ con gái nhẹ giọng nói: “Sao con lại ra thành vậy? Đang mang thai mà còn không chịu ở yên.” Mặc Vô Ưu làm nũng tựa vào người mẹ, nói: “Vô Ưu có thai, mẹ lại không chịu ở lại trong thành chăm sóc con gái, con gái không thể làm gì khác hơn là tự đi ra thôi.”

“Hồ nháo.” Hoa Vân Tịch bất đắc dĩ búng trán con gái một cái, cười nói: “Mẹ chồng con đã chăm sóc con rất tốt rồi, chỗ nào còn cần mẹ chứ? Con cũng là một đứa bé ngoan, mẹ chồng như Đại phu nhân Từ gia đã xem như cực kỳ hiếm có rồi, con còn nói nhảm gì đó?”

Mặc Vô Ưu le lưỡi dĩ nhiên, nàng không có ý bất mãn với mẹ chồng, chỉ là muốn làm nũng với mẹ mà thôi. Nhìn mẹ một chút, đôi mắt Mặc

Vô Ưu đảo một vòng, nói: “Đúng rồi, mẹ, con mới vừa thấy Phượng Tam thúc thúc ở bên ngoài đó, sao thúc ấy lại không vào?”

Nghe vậy, Hoa Vân Tịch ngẩn người nói: “Hắn ta cũng không có chuyện gì, một lát nữa sẽ tự đi thôi.”

Mặc Vô Ưu hơi hoài nghi cười, mấy năm nay tất cả nhất cử nhất động của Phượng Chi Dao, nàng cũng nhìn thấy rõ ràng. Làm con gái, nếu nói nàng thật sự hy vọng mẹ của mình tìm bố dượng cho mình thì đó là gạt người. Nhưng Mặc Vô Ưu cũng biết mấy năm nay mẹ đã phải chịu rất nhiều cực khổ và uất ức rồi, còn có sự cuồng dại của Phượng Chi Dao nữa. Năm xưa nếu không phải Phượng Chi Dao khư khư cố chấp bắt mẹ ra khỏi cung, thì chỉ sợ hiện tại mẹ đã không còn trên nhân thế nữa rồi.

Phượng Chi Dao đã qua ba mươi rồi, nhưng vẫn thủy chung kiên trì làm nghịch với ý của Phượng Hoài không chịu thành thân. Đối xử với mẹ lại càng hỏi han ân cần, quan tâm đầy đủ, nói có chút không biết đủ thì, chính là Từ Thanh Bách đối xử với nàng cũng tuyệt đối không có cẩn thận đến như vậy. Hôm nay mẹ cũng chỉ mới hơn ba mươi thôi, nhân sinh còn rất dài, nếu có thể, đương nhiên Mặc Vô Ưu cũng hy vọng nửa đời sau của mẹ có thể trôi qua hạnh phúc vui vẻ.

“Mẹ, không bằng mời Phượng Tam thúc thúc vào đi, có lời gì thì cứ nói rõ ra. Vô Ưu thấy bộ dáng của thúc ấy, chỉ sợ sẽ không dễ dàng rời đi đâu.” Mặc Vô Ưu nhẹ giọng khuyên nhủ.

Hoa Vân Tịch hơi khổ sở thở dài. Tình cảm của Phượng Chi Dao, trải qua mấy năm nay sao nàng sẽ không biết chứ? Nhưng biết thì biết, thực tế lại là đệ ấy là tâm phúc số một số hai của Định Vương phủ, quyền cao chức trọng, tiền đồ vô lượng. Mà nàng thì lại là góa phụ của Hoàng đế Tiền triều, cho dù bây giờ đã thay tên đổi họ, nhưng sao có thể thật sự lừa dối lừa gạt thế nhân chứ? Nếu bọn họ

đến với nhau, thì không chỉ sẽ phá hủy mỗi danh tiếng của Phượng Chi Dao, mà còn có dang tiếng của Mặc Vô Ưu, Từ gia, thậm chí là Định Vương phủ nữa.

Băn khoăn của Hoa Vân Tịch, sao Mặc Vô Ưu sẽ không nhìn ra chứ, nhưng lại không biết nên khuyên mẹ như thế nào cả. Định Vương và Vương phi sẽ không để ý đến những thứ này, Từ gia cũng sẽ không, nhưng vô luận nàng khuyên như thế nào, thì mẹ cũng vẫn không có cách nào quên được cả.

“Nếu mẹ đã không muốn gặp Phượng Tam thúc thúc, thì Vô Ưu đi đuổi thúc ấy đi thôi.”

Hoa Vân Tịch từ chối cho ý kiến, Mặc Vô Ưu hơi tiếc nuối lắc đầu xoay người đi ra ngoài.

“Phượng Tam thúc thúc.”

Ngoài cửa, nam tử tuấn mỹ mặc một bộ áo đỏ hơi nôn nóng đứng chờ ở ngoài viện, nghe thấy tiếng của Mặc Vô Ưu liền vui mừng xoay người lại, nhưng khi không nhìn thấy thân ảnh mình muốn gặp thì ánh mắt lại trở nên ảm đạm.

“Nàng ấy vẫn không chịu gặp thúc sao?” Phượng Chi Dao thấp giọng hỏi, mặc dù đã hơn ba mươi, nhưng Phượng Tam công tử mặc áo đỏ vẫn tuấn mỹ bất phàm, đã trải qua vô số chiến hỏa rèn luyện, thậm chí càng có thêm mấy phần nhuệ khí và trầm ổn. Phượng Tam công tử hôm nay tất nhiên đã không còn là tên đệ tử hoàn khố không đỡ nổi tường (*ý là vô dụng*) ở Sở kinh năm xưa nữa. Đã công thành danh toại từ lâu nhưng hắn vẫn không có cách nào nhận được thứ mà mình rất muốn. Kể từ sau khi Mặc Vô Ưu thành hôn, Hoa Vân Tịch liền chuyển đến một biệt viện dưới chân núi cách thư viện Ly Sơn không xa ở ngoài Ly thành. Từ đó về sau, nàng ấy liền không

bước chân ra khỏi cửa như lánh đời vậy, thậm chí đến gần đây còn căn bản không chịu gặp hắn luôn.

Mặc Vô Ưu xin lỗi lắc đầu, ánh mắt nhìn Phượng Chi Dao cũng có thêm mấy phần thương hại. Tính tình của mẹ, nàng hiểu rất rõ, một khi mẹ đã quyết định làm chuyện gì, thì sẽ rất khó thay đổi.

Nụ cười của Phượng Chi Dao hơi khổ sở, Mặc Vô Ưu nhìn thần sắc u ám không có tia sáng nào của thúc ấy cũng không khỏi sinh ra không đành lòng, "Ách, Phượng thúc thúc, không bằng thúc liền đi về trước đi. Có lẽ hai ngày nữa tâm tình mẹ tốt hơn……"

Phượng Chi Dao lắc lắc đầu nói: "Thôi, làm phiền cháu đưa món đồ này cho mẹ cháu dùm thúc." Mặc Vô Ưu gật đầu, chỉ thấy Phượng Chi Dao lấy từ trong ngực ra một viên Dạ Minh Châu màu tím nhạt lớn bằng quả hạch đào đặt vào trong tay nàng. Mặc Vô Ưu nhìn hạt châu trong tay nhíu nhíu mày, có một cảm giác quen thuộc quỷ dị dâng lên. Rất nhanh, Mặc Vô Ưu liền nhớ ra, mẹ cũng có một viên Dạ Minh Châu giống hệt như viên này. Chỉ có điều là viên của mẹ được buộc một sợi dây lụa màu đỏ, mà viên này thì lại là màu xanh đậm. Khi còn bé nàng còn từng hỏi mẹ muốn nó, nhưng mẹ luôn luôn yêu thương mình có thêm lại không cho mình.

"Phượng thúc thúc yên tâm, Vô Ưu nhất định mang vào dùm thúc." Mặc Vô Ưu gật đầu cam đoan.

Phượng Chi Dao nặn ra một nụ cười khổ nói: "Cám ơn, cáo từ."

Nhìn bóng lưng rời đi cô đơn của Phượng Chi Dao, Mặc Vô Ưu thở dài một hơi.

"Lại bị từ chối ah." Một thiếu niên áo đen nhẹ nhàng rơi xuống bên tường, cười híp mắt nâng cằm lên nhìn thân ảnh Phượng Chi Dao

đang rời đi thở dài, “Thà hủy đi mười ngôi miếu, cũng không hủy một mối hôn. Thật sự không nghĩ tới, Bản Thế tử lại có ngày phải kiêm luôn bà mai ah, không biết Phượng Tam sẽ báo đáp Bản Thế tử thế nào đây? Thúc ấy nhất định sẽ cảm động khóc rống chảy nước mắt ròng ròng một vốn một lời cảm tạ ân đức của Bản công tử sau đó thề có nhảy vào nơi dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ đi?”

“Thúc ấy sẽ cố gắng khắc chế không giết chết huynh.” Trên đầu tường, một thiếu niên nhỏ hơn hai tuổi mặt không chút thay đổi nói.

“Tri Duệ đệ đệ, vong ân phụ nghĩa thì cũng phải có chút điểm mấu chốt được chứ? Bản Thế tử xui xẻo cỡ nào mới gặp phải một biểu đệ qua sông đoạn cầu như đệ vậy hả?” Mặc Tiểu Thế tử ai oán nói.

Khóe miệng của bạn học Từ Tri Duệ co rút một cái, âm u hỏi: “Vì sao đệ phải qua sông? Biểu ca còn nhớ rõ không?” Đào hố cho người ta nhảy sau đó lại kéo người ta lên còn muốn người ta cảm tạ ân đức, Mặc Tiểu Bảo cho là đầu óc của người khắp thiên hạ đều có vấn đề như huynh ấy sao?

Mặc Tiểu Bảo đuối lý sờ sờ lỗ mũi, thở dài nói: “Mặc kệ, vì tương lại của Phượng Tam công tử, liều mạng!”

“Hoa di! Hoa di!” Trong phòng, Hoa Vân Tịch đang cầm viên Dạ Minh Châu mà Mặc Vô Ưu đưa cho mình xuất thần, ngoài cửa liền vang lên tiếng kêu đầy lo lắng của Mặc Tiểu Bảo. Cũng không đợi Hoa Vân Tịch lên tiếng, Mặc Tiểu Bảo trực tiếp xông vào, “Hoa di! Hoa di! Dì có thấy Phượng Tam đến đây không?”

Hoa Vân Tịch sửng sốt, nhìn nhìn Mặc Vô Ưu, nói: “Đệ ấy… Mới vừa đi rồi, sao vậy?”

“Đi?” Mặc Tiểu Bảo hoảng sợ kêu to, “Thúc ấy đi đâu? Thúc… Thúc

ấy đi đâu rồi?”

“Xảy ra chuyện gì?” Trong lòng Hoa Vân Tịch căng thẳng liền vội vàng hỏi.

Vẻ mặt Mặc Tiểu Bảo trầm trọng, “Xong rồi, thúc ấy nhất định là cảm thấy không muốn sống nữa, nên đã tự mình tìm một chỗ tự sinh tự diệt rồi. Mau! Mau… Nhất định phải nhanh phái người tìm được thúc ấy, Trầm tiên sinh nói bệnh của thúc ấy không kéo dài được.”

“Bệnh? Đệ ấy bị bệnh gì?” Sắc mặt Hoa Vân Tịch trắng bệch, kéo Mặc Tiểu Bảo lại lo lắng hỏi. Mặc Vô Ưu đứng ở sau lưng mẹ nghi ngờ cau mày. Nàng vừa mới gặp Phượng Chi Dao, mặc dù thần sắc hơi tệ, nhưng nhìn bề ngoài cũng không giống là bị bệnh gì ah.

Mặc Tiểu Bảo hơi vô lực lắc đầu, nói: “Trầm tiên sinh không nói… Chỉ nói, thúc ấy chỉ có thể sống không quá ba tháng. Phượng Tam mới vừa đến chỗ Phụ vương nói muốn nghỉ một thời gian, sau đó liền chạy mất. Phụ vương và mẹ đang phái người đi tìm khắp nơi, kêu cháu sang đây xem xem thúc ấy có đến đây hay không.”

Thân thể Hoa Vân Tịch lảo đảo một cái, suýt nữa đã ngã xuống đất. Mặc Vô Ưu vội vàng đở lấy mẹ, đang muốn mở miệng nói chuyện thì lại thấy Mặc Tiểu Bảo ở bên cạnh đưa đến một ánh mắt. Do dự một chút, Hoa Vân Tịch hỏi: “Vô Ưu… Lúc đệ ấy đi có nói gì không?”

Mặc Vô Ưu thật sự không đành lòng lừa gạt mẹ, nhưng cũng không muốn phá hỏng kế hoạch của Mặc Tiểu Bảo, nên chỉ đành phải nói: “Không có… Phượng Tam thúc thúc chỉ nhờ Vô Ưu đưa đồ cho mẹ thôi.”

Hoa Vân Tịch hơi run rẩy lấy ra một viên Dạ Minh Châu khác, hai viên Dạ Minh Châu màu tím gần giống như đúc lặng yên nằm trong

lòng bàn tay, chiếu ra ánh sáng nhu hòa mỹ lệ. Đồng tâm kết cũng giống nhau như đúc, cũng đã cũ, chỉ có một cái màu đỏ một cái màu xanh đậm, rõ ràng đây là một đôi. Hoa Vân Tịch đột nhiên nhớ tới đôi mắt quật cường mà ảm đạm cùng với dung nhan tái nhợt của thiếu niên đó trong một đêm mưa của rất nhiều năm trước kia.

Nhìn ánh mắt giật mình ngơ ngác của Hoa Vân Tịch, Mặc Tiểu Bảo chớp mắt một cái, mang theo một tia nức nở nói: “Phượng Tam nói với Phụ vương là muốn đi làm chuyện mình muốn làm nhất, Hoa di, dì có biết Phượng Tam muốn làm nhất là chuyện gì không? Thúc ấy đã đi đâu không?”

Nàng biết, nhưng nàng đã đuổi người đi rồi!

“Đệ ấy… Đệ ấy… Dì đi tìm đệ ấy!” Nói xong, Hoa Vân Tịch liền xoay người xông ra ngoài.

Phía sau nàng, trong phòng, Mặc Tiểu Bảo buông bàn tay đang che mặt xuống, trên dung nhan tuấn mỹ sạch sẽ tràn đầy tươi cười, chỗ nào có một giọt nước mắt chứ? Mặc Vô Ưu nhíu mày, nhìn Mặc Tiểu Bảo chằm chằm, nói: “Đệ lại muốn làm gì?”

Mặc Tiểu Bảo cười vừa khôn khéo lại vừa tà ác, “Vô Ưu tỷ tỷ không cảm thấy bọn họ cứ kéo dài như vậy rất lãng phí thời gian và tinh lực của mọi người sao?”

Việc này có liên quan gì đến đệ chứ? Trong lòng Mặc Vô Ưu thầm nói.

Mặc Tiểu Bảo bất đắc dĩ thở dài, nhìn bầu trời bao la sáng rỡ ngoài cửa sổ mà ưu thương. Lần trước hắn chơi Phượng Tam một vố, dẫn đến trong khoảng thời gian này công việc của Phượng Tam thất thường, mặt mày ủ rũ. Phụ vương vô lương kia của hắn cho rằng tất

cả đều là lỗi của hắn, cho nên muốn hắn lập tức giải quyết xong tất cả vấn đề của Phượng Tam. Trời đất chứng giám, cho dù không có hắn gây chuyện, thì Phượng Tam cũng không hòa hảo được với Hoa di mà?

“Như vậy được không?” Mặc Vô Ưu hơi hoài nghi nói.

“Nếu đã như vậy mà Phượng Tam còn không biết mượn đề tài để phát huy. Vậy thì thúc ấy cũng đi chết luôn đi.” Mặt Mặc Tiểu Bảo không chút thay đổi nói. Bắt buộc người khác chịu trách nhiệm cho sai lầm không phải là của mình, thật sự là quá vô trách nhiệm!

Trên một vách núi nào đó bên ngoài Ly thành, Hoa Vân Tịch vừa chạy vừa hỏi thăm dân chúng gần đó, mới vừa đi lên vách núi liền thấy Phượng Chi Dao đứng đưa lưng về phía mình ở trên vách núi, đứng đón gió tựa như một trận gió cũng có thể thổi đệ ấy xuống vậy.

“A Dao, đệ đang ở đây làm gì?” Một đường chạy tới đây, Hoa Vân Tịch cũng hơi thở dốc. Nhưng nhìn thân ảnh mặc áo đỏ đang đứng bên vách núi, trong nháy mắt tim của nàng liền nhảy lên, ngay cả thở cũng không dám thở nữa.

Phượng Chi Dao quay đầu lại, nhìn nàng thản nhiên nói: “Hoa tỷ tỷ, sao tỷ lại tới đây?”

Hoa Vân Tịch ôn nhu nói: “Đệ đến đây làm gì? Có chuyện gì thì tới đậy trước rồi chúng ta từ từ nói được không?” Phượng Chi Dao cười khổ nói: “Không có gì hay để nói cả, trước kia là đệ không hiểu chuyện, khiến cho Hoa tỷ tỷ phiền lòng. Sau này… Sau này sẽ không nữa.”

Nhìn bộ dáng tâm như chết lặng của hắn, Hoa Vân Tịch chỉ cảm thấy trái tim đau đớn giống như đang bị siết chặt vậy, “A Dao, mặc kệ có

chuyện gì… Chúng ta từ từ nghĩ biện pháp, sẽ luôn tốt hơn mà. Đệ đến đây trước đi được không, đệ đứng ở đó tỷ thấy hơi sợ."

Phượng Chi Dao lắc đầu, mỉm cười nói: "Nơi này rất tốt, Hoa tỷ tỷ, tỷ trở về đi. Sau này A Dao sẽ không bao giờ đến làm phiền tỷ nữa." Nói xong, Phượng Chi Dao liền xoay người, thân thể khẽ ngã ra phía trước.

"A Dao!" Hoa Vân Tịch không nhịn được sợ hãi kêu lên nghĩ muốn vươn tay nhào ra trước kéo hắn. Nhưng nơi nàng đứng cách Phượng Chi Dao cũng không gần, nếu Phượng Chi Dao thật lòng muốn tìm chết thì nàng căn bản không bắt được hắn. Hơn nữa, lấy thân mình và sức lực của nàng, cũng tuyệt đối không kéo được Phượng Chi Dao. Một loại cảm giác sợ hãi chưa bao giờ có lan tràn cả người, "A Dao, không phải đệ nói muốn chăm sóc tỷ sao? Chẳng lẽ đệ muốn nuốt lời ư?"

Phượng Chi Dao dừng một chút, từ từ lắc đầu nói: "Sau này đệ… Không có biện pháp chăm sóc Hoa tỷ tỷ nữa."

"Không sao, còn bao lâu liền hay bấy lâu. Hơn nữa… Chuyện sau này ai nói được rõ ràng chứ?" Hoa Vân Tịch khẩn trương nói.

Phượng Chi Dao quay đầu lại, nhìn nàng nói: "Hoa tỷ tỷ, tỷ lại đang thương hại đệ ư? Tựa như khi còn bé……"

Hoa Vân Tịch lắc đầu nói: "Không… A Dao, xin lỗi, lúc trước là ta không đúng. Là ta để ý ánh mắt của người khác, ta biết… Ta biết chàng thật tâm với ta."

"Vậy… Nàng đối với ta thế nào?" Phượng Chi Dao hơi mong đợi hỏi.

Hoa Vân Tịch do dự một chút, cầm hai viên Dạ Minh Châu trong tay

nói một cách kiên định: “Ta không thể bảo đảm hiện tại liền nhất định là… Tâm tư như vậy, nhưng mà, ta muốn thử một lần, A Dao, chàng có nguyện ý cùng thử với ta không?”

“Cho dù ta chỉ còn có ba tháng sao?”

Hoa Vân Tịch trịnh trọng gật đầu.

Qua một lúc lâu sau, rốt cuộc Phượng Chi Dao từ từ rời khỏi vách đá, đi đến chỗ Hoa Vân Tịch. Trái tim vẫn đang treo lơ lửng của Hoa Vân Tịch cuối cùng cũng từ từ để xuống, chân mềm nhũng liền ngã xuống đất. Vốn nàng cũng không phải là cô gái có thân thể khỏe mạnh, trên đoạn đường đi tới đây gần như toàn bộ đều dựa vào một cổ nghị lực để chống đỡ, lúc này thấy Phượng Chi Dao không sao nữa, nên cuối cùng thở phào nhẹ nhõm liền không chống đỡ nỗi nữa.

Phượng Chi Dao bước nhanh một chút, thật nhanh lướt đến bên người nàng đón được thân thể đang ngã của nàng, “Hoa tỷ tỷ… Không, Vân Tịch, nàng thật sự nguyện ý gả cho ta ư?” Hoa Vân Tịch sửng sốt, nhìn ánh mắt tràn đầy mong đợi và vui sướng của Phượng Chi Dao cuối cùng cũng không nói ra được lời cự tuyệt nữa. Rốt cuộc khẽ gật đầu một cái.

“Thật sao? Thật tốt quá… Vân Tịch, ta thật vui….” Phượng Chi Dao ôm nàng thật chặt, không nhịn được cất tiếng cười to.

Mặc Tiểu Bảo và Từ Tri Duệ đi theo Hoa Vân Tịch đến lười biếng dựa vào một cây đại thụ dưới chân núi, dung nhan tuấn mỹ của Mặc Tiểu Bảo tràn đầy tức giận, “Có phải Phượng Chi Dao đã vui mừng quá sớm rồi không?”

Từ Tri Duệ miễn cưỡng liếc huynh ấy một cái, “Tâm nguyện được như ý, chẳng lẽ không nên vui mừng sao? Huynh đang ghen tỵ với

thúc ấy ư?”

“Chẳng lẽ thúc ấy không nên nghĩ đến ba tháng sau thúc ấy không chết thì phải làm sao trước tiên ư?” Mặc Tiểu Bảo nghiến răng nghiến lợi, đây là chủ ý của hắn, hắn tìm cách rất dễ sao? Nói lời biết ơn đâu rồi, cảm tạ ân đức đâu? Máu chảy đầu rơi đâu?

“……”

Trên vách núi Phượng Tam công tử ôm người yêu không có tâm tư suy nghĩ ba tháng sau sẽ thế nào, hắn chỉ biết là, nhiều năm như vậy rốt cuộc hắn đã bắt được thân ảnh mỹ lệ đã từng làm cho mình mê luyến khao khát, cầu xin mà không được. Lồng ngực tựa như bị thiếu mất một cái gì đó từ sau lần đầu tiên gặp nàng, vào giờ khắc này… Trong lúc bất chợt đã trở nên tràn đầy, ấm áp mà dạt dào.

Hoa Vân Tịch vô lực tựa vào lòng Phượng Chi Dao, không định giãy giụa gì nữa. Thế gian này, không có bất kỳ một nam tử nào dành cho nàng tình cảm chân thành tha thiết hơn Phượng Chi Dao, cũng không có bất kỳ một nam tử nào sẽ làm cho nàng cảm thấy lo lắng sợ hãi như Phượng Chi Dao cả.

Cái này là đủ rồi.

Quân tri thiếp hữu phu, tặng thiếp song minh châu.

Cảm quân triền miên ý, hệ tại hồng la nhu.

Thiếp gia cao lâu liên uyển khởi, lương nhân trì kích Minh Quang lý.

Tri quân dụng tâm như nhật nguyệt, sự phu thệ nghĩ đồng sinh tử.

Hoàn quân minh châu song lệ thùy, hận bất tương phùng vị giá thì.

(*Tiết phụ ngâm – Trương Tịch*)

Dịch thơ:

Chàng biết thiếp có phu, tặng thiếp song minh châu.

Cảm động tình lưu luyến, treo vào dây lụa đỏ.

Lầu cao nhà thiếp gần vườn uyển, phu quân cầm kích (*) trong Minh Quang (**).

Vẫn biết lòng chàng như nhật nguyệt, nhưng đã thề sinh tử cùng phu.

Trả chàng minh châu lệ thành hàng, hận không gặp nhau khi chưa gả.

(*) kích: một loại binh khí cổ.

(**) Minh Quang: điện Minh Quang trong hoàng cung triều Hán

(Song minh châu, hoàn)

Chương 451: Phiên ngoại 17: Nhật ký phấn đấu của Tiểu Bảo (1)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Năm Mặc Tiểu Bảo mười lăm tuổi, sau khi Định Vương điện hạ truyền Vương vị cho Mặc Tiểu Bảo, liền dẫn Vương phi và Tiểu Quận chúa gần sáu tuổi phất tay một cái, không nói một lời nào rời khỏi Ly thành, chẳng biết đi đâu. Để lại cho Mặc Tiểu Bảo chính là một tòa Định Vương phủ lớn như thế cùng với một lãnh thổ mênh mông nhất thiên hạ vào lúc hiện tại, còn có một đứa em trai đang lau nước mắt nước mũi chạy khắp nơi tìm mẹ và tỷ tỷ.

Sự vụ của Vương phủ cũng không có gì để cho Mặc Tiểu Bảo cần quan tâm, ngay từ một năm trước hắn cũng đã bắt đầu dần dần tiếp nhận sự vụ của Định Vương phủ rồi, tất cả những chuyện này đều là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Nhưng nhìn tên nhóc đang ôm bắp đùi của mình khóc đến kinh thiên động địa ở trước mắt, Mặc Tiểu Bảo chỉ có thể bất đắc dĩ than thở, cúi người ôm lấy em trai, bất đắc dĩ nói: “Hiện tại mới biết khóc, sao đệ không kêu Phụ vương dẫn đệ cùng đi chứ?” Cho dù muốn để lại một đứa cho hắn nuôi, thì để Tâm nhi lại cũng tốt ah. Để tên nhóc nước mũi nhễ nhại này làm gì? Trong lòng Mặc Tiểu Bảo thầm ghét bỏ nói.

“Phụ vương hư!” Bạn nhỏ Mặc Ngự Phong hít mũi bĩu miệng nhỏ nói, “Đệ muốn làm Đại tướng quân, không muốn lưu lạc giang hồ

ngay cả cơm cũng không ăn no.”

Mặc Tiểu Bảo nghe được thì khóe mắt liền co rút liên tục, đại khái đã biết Phụ vương vô lương kia lại lừa gạt người nữa. Nhưng mà, có phải đệ đệ này đã quá ngốc rồi hay không, lúc hắn sáu tuổi cũng không dễ lừa gạt như vậy ah. Thôi, vẫn là từ từ dạy đi, tránh cho tương lai bị bán cũng không biết còn đếm tiền thay người ta. Cho nên, bạn học Mặc Tiểu Bảo vừa mới mười lăm tuổi còn chưa đại hôn đã bắt đầu kiếp sống vừa làm anh vừa làm cha mẹ vừa làm vú nuôi.

Định Vương đang lúc tráng niên cứ bỏ lại Tiểu Thế tử chưa cập quan (*18 tuổi*), không, hiện tại phải nói là Định Vương tân nhiệm, đi mất không thấy bóng dáng như vậy. Điều này làm cho các nước chung quanh đều không khỏi bắt đầu có chút tâm viên ý mã (*trong lòng rục rịch, không an tĩnh, nghĩ đông nghĩ tây*). Cho dù ban học Mặc Tiểu Bảo có là kỳ tài ngút trời, thì cũng chỉ mới vừa mười lăm tuổi thôi, có thể quản lý được gia nghiệp lớn như Định Vương phủ sao? Phải biết rằng, cho dù là Mặc Tu Nghiêu thì năm mười lăm tuổi vẫn còn đang tung hoành trên chiến trường đấy. Có muốn nhân cơ hội này bấm hai cây thử xem phản ứng của Mặc Tu Nghiêu và bản lĩnh của Mặc Tiểu Bảo một chút không?

Mặt khác, trong Ly thành, tâm tư của rất nhiều người cũng bắt đầu rục rịch một lần nữa. Định Vương tiền nhiệm không chịu nạp phi, không chịu đăng cơ, nhưng Tiểu Vương gia tân nhiệm sẽ có suy nghĩ gì đây? Nam nhi có tham vọng nào mà không muốn quân lâm thiên hạ chứ? Nắm quyền thiên hạ, nằm ôm mỹ nhân bên gối, có thể nói đều là mục tiêu phấn đấu cao nhất của tất cả nam nhi có hùng tâm trên thế gian. Hiện tại, một tên nhóc mới mười lăm tuổi không tốn sức chút nào mà đã có được tất cả, chẳng lẽ không có một chút ý nghĩ gì sao? Cho nên, toàn bộ mọi người có mục đích trong khắp Ly thành đều bắt đầu tỉnh dậy.

Mà lúc này, Tiểu Vương gia tân nhiệm của Định Vương phủ – bạn học Mặc Tiểu Bảo hãm hại người thành tánh, hoàn toàn không biết hối cải mà thế nhân còn không biết – đang nằm sấp trong hậu viện của Vương phủ chơi sa bàn (*) với đệ đệ.

(*) Tiếng Anh: sandbox, cũng được gọi là rương cát. Tên như ý nghĩa, có thể xem là một cái hộp lớn chứa cát hoặc mô hình gì đó, có thể đẩy ngã, phá hủy rồi xây dựng lại, tương tự như mô hình kiến trúc hoặc mô hình địa hình khu vực quân sự.

"Ca, ca muốn cưới vợ ư?" Mặc Ngự Phong nằm sấp trước sa bàn, vừa suy nghĩ làm sao chém giết với ca ca, vừa nháy mắt hỏi. Mặc dù Mặc Tiểu Bảo mới mười lăm tuổi, nhưng thân hình đã không thua gì người trưởng thành, do tổng hợp ưu điểm trên dung mạo của Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly nên tướng mạo càng tinh xảo tuấn mỹ khiến cho hắn lộ ra nét ngây thơ phù hợp với thiếu niên ở lứa tuổi này. Có điều, bạn học Mặc Tiểu Bảo cũng không để ý đến tướng mạo của mình không có một chút uy nghiêm của Vương giả nào, uy nghiêm gì gì đó không phải là dựa vào tướng mạo mà có, giả trư ăn cọp gì gì đó, cũng rất sảng khoái ah.

Lười biếng ngồi dưới đất, Mặc Tiểu Bảo liếc đệ đệ một cái nói: "Có người hỏi đệ?"

"Dạ." Mặc Ngự Phong hưng phấn nằm sấp trên người ca ca, cười híp mắt nói: "Thật sự có rất nhiều người hỏi đệ."

"Vậy đệ nói thế nào?"

Mặc Ngự Phong mở to đôi mắt to ngây thơ thuần khiết, nói: "Đệ nói, ca ca nói muốn cả… Cả đời một đôi người."

"Là một đời một thế một đôi người." Mặc Tiểu Bảo sửa đúng, sau đó

tán thưởng vỗ vỗ đầu nhỏ của đệ đệ, nói: “Nói thật hay.” Mặc Ngự Phong híp mắt cười nói: “Đương nhiên, đệ chắc chắn sẽ không nói cho người khác biết sự thật là ca ca đã từng đi Hoa lâu, còn có mấy phấn hồng đâu.”

“……” Gương mặt Mặc Tiểu Bảo không chút thay đổi dùng một tay ấn khuôn mặt nhỏ nhắn của đệ đệ vào trong thảm. Đây là tên nhóc đáng ghét cỡ nào ah.

“Ơ, lại đang ngược đãi đệ đệ ah.” Ngoài cửa, vang lên tiếng cười nhẹ nhàng của Phượng Chi Dao.

Mặc Ngự Phong ngẩng đầu lên, cười híp mắt giãy giụa khỏi người Mặc Tiểu Bảo rồi tiếp tục nhào lên người ca ca. Mặt Mặc Tiểu Bảo không đổi sắc trở tay giữ chặt, ngẩng đầu nhìn Phượng Chi Dao hỏi: “Phượng thúc thúc có việc gì thế?”

Phượng Chi Dao quơ quơ sổ con trong tay nói: “Cậu cả cháu kêu thúc mang tới.”

“Viết cái gì?”

Phượng Chi Dao nhướng mày, cho hắn ta một vẻ mặt: Cháu biết rõ còn cố hỏi. Mặc Tiểu Bảo mở ra xem, quả nhiên, không phải thỉnh Vương gia đăng cơ thì chính là thỉnh Vương gia đại hôn, trong đó còn không thiếu ca công tụng đức, Mặc Tiểu Bảo xem mà cũng muốn hoài nghi có phải mình thật sự là thiên thần giáng thế, trước kia chưa từng có, sau này cũng sẽ không có hay không?

Tiện tay vứt sổ con cho Mặc Ngự Phong chơi, Mặc Tiểu Bảo nói: “Hỏi bọn họ xem ai muốn đăng cơ, kêu bọn họ tự dâng sổ con lên, Bản vương liền tặng vị trí này cho kẻ đó.” Khóe miệng Phượng Chi Dao co rút, “Người ta là thỉnh cháu đăng cơ, được chứ?” Tâm địa lão

tử đen thì thôi, con trai cũng không phải đèn cạn dầu, vừa mở miệng đã gán cho người ta cái tội mưu phản rồi.

“Nếu đã là chuyện của cháu, thì khi nào cháu đăng cơ, có muốn đăng cơ hay không liên quan gì đến bọn họ chứ? Rảnh rỗi không có chuyện gì làm thì suy nghĩ xem làm sao để giết chết Mặc Tùy Vân cho Bản vương đi.” Mặc Tiểu Bảo liếc mắt khinh thường, nói.

“Tiểu Hoàng đế phía Nam thì sao? Không có nghe nói gì mà.” Mấy năm này Tiểu Hoàng đế phía Nam cũng rất cố gắng, cả triều đình nhỏ Giang Nam cũng rất an phận, đặc biệt là hai năm gần đây rốt cuộc Tiểu Hoàng đế đã chân chính cầm quyền, cũng hơi có ý tứ chăm lo việc nước, nghiễm nhiên là một bộ dáng Quân vương phục hưng.

Mặc Tiểu Bảo khinh thường khịt mũi, nói: “Còn có thể thế nào, dã tâm bừng bừng muốn thu phục lại sơn hà.” Mấy năm nay, Định Vương phủ vẫn luôn nghỉ ngơi dưỡng sức, hoàn toàn không có ý định dụng binh với bên ngoài. Chẳng lẽ chỉ mới qua vài năm ngắn ngủi những người này đã quên thiết kỵ kiếm phong của Mặc gia quân lợi hại bao nhiêu ư? Thật ra thì Mặc Tiểu Bảo cũng rõ ràng, vẫn là bởi vì tuổi hắn còn quá nhỏ, không ép được người. Nếu Phụ vương và mẹ còn ở đây, thì tâm tư của những nước chung quanh kia có nhiều hơn cũng chỉ có thể co lại. Cũng chính là bởi vì biết như thế, cho nên Mặc Tiểu Bảo mới càng khó chịu. Bạn học Mặc Tiểu Bảo là một đứa trẻ có chí lớn, sớm muộn gì gia cũng sẽ đánh cho các ngươi kêu cha gọi mẹ, phục phục thiếp thiếp!

“Ca ca ngoan, Lân nhi giúp ca đánh bọn chúng!” Mặc Ngự Phong nằm trong lòng ca ca giãy giụa an ủi.

Mặc Tiểu Bảo nhìn đệ đệ giống như đậu đỏ nghiền đầy bi thương, “Chờ đệ có thể đánh được bọn chúng, thì ít nhất cũng còn tới chín

năm nữa.” Mặc Ngự Phong không phục, phồng miệng trợn mắt, “Đệ sẽ lớn lên rất nhanh!”

“Cả ngày đệ kén ăn, nghịch ngợm, chạy khắp nơi. Ít nhất còn phải mười mấy năm nữa mới có thể lớn lên, chín năm vẫn là ca tính ngắn rồi. Lúc ca lớn bằng đệ, cũng đã cao như vậy rồi.” Mặc Tiểu Bảo tùy ý nâng tay một chút, khiến cho bạn nhỏ Mặc Ngự Phong ngẩng đầu nhìn lên. Nhìn nhìn độ cao của ca ca, lại nhìn nhìn lại mình……

“Đệ… Đệ không kén ăn nữa được không……” Mặc Ngự Phong nhỏ giọng nói.

“Đây mới là bé ngoan, kén ăn sẽ không cao, phải biết rằng, cho dù đệ là công tử của Định Vương phủ, nhưng lùn cũng sẽ không có tiền đồ. Nếu đệ ra chiến trường mà còn cần phải có người ôm lên ngựa… Tương lai cưới vợ đệ đứng vẫn chưa tới vai nàng ấy, thì cần phải làm sao bây giờ ah.”

“Vậy đệ liền đi ăn cơm!” Bạn học Mặc Ngự Phong vừa khóc vừa chạy đi.

“Tiểu Vương gia, ngài lừa gạt Nhị công tử như vậy, có phải hơi không phúc hậu hay không vậy?” Phượng Chi Dao buồn bực ho khan nói, đâu chỉ là không phúc hậu chứ, quả thật chính là thất đức mà. Mặc Tiểu Bảo khinh thường, “Sau ba tuổi Bản vương đã không còn bị loại lời nói ấu trĩ này của Phụ vương lừa gạt rồi, đệ ấy đều đã sáu tuổi rồi!”

Thì ra cháu cũng biết là ấu trĩ ah. Có điều, bàn về nội tâm, Mặc Ngự Phong thật đúng là không nhiều bằng Mặc Tiểu Bảo. Bắt đầu từ khi Mặc Tiểu Bảo có thể nói thì đã bị Mặc Tu Nghiêu dùng đủ các loại lừa gạt, các loại đùa giỡn, các kiểu ức hiếp hành hạ, trong đó còn có mấy vị đại thần Từ gia thay nhau ra trận giảng bài, muốn không hóa

đen cũng khó. Tính ra, mặc dù bạn nhỏ Mặc Ngự Phong cũng có mấy phần nhỏ nhen, nhưng cuộc sống lại trôi qua thoải mái hơn nhiều, cho nên ngây thơ dễ lừa gạt một chút thật sự cũng không ngoài ý muốn.

Mặc Tiểu Bảo tỏ vẻ, hắn cũng không phải ghi hận năm xưa Phụ vương lừa gạt mình ăn thịt nhiều tương lai sẽ biến thành tên mập không lấy được vợ. Hắn chỉ là… Quan tâm đệ đệ mà thôi!

Đợi đến sau khi bạn nhỏ Mặc Ngự Phong bị ca ca vô lương đả kích chạy mất, Phượng Chi Dao mới đi vào trong điện hỏi: "Như vậy, chuyện đại hôn cháu có tính toán gì không?" Mặc Tiểu Bảo đã sắp mười sáu tuổi rồi, hơn nữa đã chính thức tiếp nhận chức vị Định Vương. Ở cái tuổi này quả thật nên thành hôn rồi, cái thế đạo này đều dạy là thành gia trước sau đó mới lập nghiệp, ngoại trừ gặp phải tình huống giống như bọn họ năm đó ra, thì người bình thường đều thành hôn ở cái tuổi này. Nếu những lão cổ hủ kia mà lấy cái này ra khuyên can, thì thật đúng là khó mà nói. Có điều… Phượng Chi Dao liếc Mặc Tiểu Bảo một cái, thoạt nhìn tiểu tử này lại càng không giống chủ nhân an phận hơn cả cha hắn ta, chỉ sợ cũng không phải để cho người ta định đoạt dễ dàng như vậy.

Mặc Tiểu Bảo lại không bài xích đề tài đại hôn này một chút nào cả, cười tủm tỉm nói: "Không phải Lân nhi đã tuyên bố ra ngoài thay cháu rồi sao, một đời một thế một đôi người ah. Cứ kêu bọn họ đưa người tới đây, Bản vương nhìn trúng thì chính là Định Vương phi."

Nhìn nụ cười thân thiện của hắn ta, Phượng Chi Dao chỉ cảm thấy da đầu tê dại, hỏi: "Vậy nếu không nhìn trúng thì sao?" Một đời một thế một đôi người, mặc kệ có người tin hay không, nhưng tuyệt đối sẽ làm cho không ít người suy nghĩ lan man. Phải biết rằng, Định Vương điện hạ một đời trước vừa mới thoái vị cũng không phải chính là một đời một thế một đôi người sao? Mặc dù nhà mẹ đẻ Diệp

gia của Định Vương phi không mò đến chỗ tốt gì, nhưng năm vị công tử trong nhà ngoại Từ gia của Định Vương phi hiện tại đều nắm trọng quyền trong tay. Năm xưa Từ gia ở trong triều chỉ có một Ngự sử tam phẩm, tới bây giờ đã bái tướng, lãnh binh, quyền khuynh thiên hạ, chính là chỉ dùng thời gian chưa tới mười mấy năm, đây tất cả cũng chỉ là bởi vì Từ gia có một cháu ngoại tốt thôi đó.

Liền vì đánh cược một keo vinh quang thế gia đệ nhất thiên hạ này, chỉ sợ người trong cả Ly thành cũng đều ước gì nhanh chóng đưa con gái, cháu gái tới Định Vương phủ.

“Không nhìn trúng sao?” Mặc Tiểu Bảo sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ, chỉ chốc lát sau liền nói: “Không cần lo lắng, sẽ không lãng phí. Những tướng quân có công trận, những đại thần muốn ban thưởng, còn có nói không chừng lúc nào đó chúng ta cũng phải hòa thân gì gì đó nữa. Không phải trong Định Vương phủ chúng ta không có cô nương sao, bây giờ không phải đã có rồi.”

Vẻ mặt Phượng Tam công tử lập tức hắc tuyến. Ai ăn no rỗi việc mới đưa cô nương tới cho cháu lãng phí như vậy, mặc dù con gái không đáng giá như con trai, nhưng cũng không phải là nhặt không. Mặc Tiểu Vương gia vừa mở miệng đã muốn người ta đưa cô nương được nuôi dạy tỉ mỉ của người ta tới cho cháu dùng làm đồ vật khen thưởng sao?

Thấy Phượng Tam công tử không nói lời nào, Mặc Tiểu Bảo vỗ tay cười nói: “Thúc cũng cảm thấy rất có đạo lý đúng không? Vậy thì làm như vậy đi.”

“……” Thúc chỉ là chạy chân tới đưa sổ con thôi, cái gì kêu là thúc cảm thấy rất có đạo lý chứ?

Phượng Tam công tử có thể đoán được, nếu lời này mà truyền đi, thì

nóc nhà của hắn cũng có thể bị mọi người đang tức giận dỡ mất.

Suy đoán của Phượng Tam công tử đều rất chính xác, ngay khi nguyên văn lời nói của Mặc Tiểu Vương gia được truyền ra ngoài, người muốn đưa cô nương vào Định Vương phủ vẫn xua như xua vịt. Kể từ sau khi hiểu muốn lén đưa cô nương nhà mình cho Mặc Tu Nghiêu không có kết quả, các gia đình đều tập trung hết sức lực lên người những cô nương nhỏ tuổi hơn. Đặc biệt là hiện tại khi Định Vương điện hạ khiến cho người ta sợ hãi kia đã thoái vị rồi, Tiểu Thế tử vừa mới mười lăm tuổi kế vị, chính là độ tuổi thiếu niên biết háo sắc, biết đâu khuê nữ nhà mình chính là người sẽ khiến cho Thế tử động tâm thì sao?

Một cô nương đổi lấy vinh quang của cả gia tộc trong vòng mấy chục năm, cho dù chỉ có một phần trăm, thậm chí một phần mấy ngàn mấy vạn hy vọng, cũng đáng!

Trong thư phòng Từ phủ, Từ Thanh Viêm ngồi nghiêng người trên ghế, thuật lại lời đồn bên ngoài cho Đại ca nhà mình nghe, vừa nói vừa ôm bụng cười không ngừng, “Đại ca, trong số những cô nương có danh tiếng nổi bật nhất trong mấy năm gần đây, ca coi trọng nhà nào nhất?”

Công tử Thanh Trần đặt quyển sách trong tay xuống, lơ đễnh liếc đệ đệ một cái, nói: “Ca thấy là đệ rất nhàn rỗi không có chuyện làm thiếu đánh.”

“Đại ca, sao ca lại nói như vậy? Mấy ngày gần đây nhà chúng ta cũng sắp bị người ta đạp nát cửa rồi đó. Ngay cả y quán của Đại tẩu mỗi ngày cũng đầy ắp người, ca không thấy mấy ngày nay ngay cả y quán, Đại tẩu cũng không mở sao?”

Từ Thanh Trần ngẩng đầu lên, những người đó muốn làm loạn kiểu

nào hắn không xen vào, nhưng nếu quấy rầy đến cuộc sống bình thường của người nhà thì lại không được.

“Cũng không phải vậy sao? Mỗi ngày đệ ra cửa đều bị người vây quanh hỏi không ngừng. Những người này đã muốn biết như vậy thì sao không trực tiếp đi hỏi Mặc Tiểu Bảo đi?” Từ Thanh Viêm cũng hơi phiền não nói. Cho dù hắn thích náo nhiệt, nhưng cả ngày bị vây quanh như vậy thì lại khác ah.

Từ Thanh Trần trầm ngâm một lát rồi nói: “Đệ có thể nói cho họ biết, nên dẫn những cô nương kia về nhà sớm đi, đều không có hy vọng gì đâu.”

“Đệ mà nói như vậy, thì ca thử đoán xem đệ có bị người ngoài đường đánh chết không?” Từ Thanh Viêm do dự hỏi, nói xong, lại còn tò mò nhìn Từ Thanh Trần, “Đại ca, ý của ca là, Mặc Tiểu Bảo căn bản không có ý định đại hôn ư?”

Công tử Thanh Trần lơ đễnh nói: “Cho dù nó muốn đại hôn, thì bị những người này ồn ào nói ra nói vào như vậy nó cũng sẽ không muốn. Nếu những người đó cho rằng Mặc Tiểu Bảo dễ gạt hơn Mặc Tu Nghiêu, thì chỉ sợ sẽ phải xui xẻo.” Rõ ràng là Mặc Tiểu Bảo đang đùa giỡn những người này, Mặc Tu Nghiêu luôn dùng hình thức sạch sẽ gọn gàng, dù có dùng ám chiêu thì cũng không có sở thích cố ý trêu đùa người gì, nhưng rất rõ ràng không biết vì sao mà Mặc Tiểu Bảo lại dưỡng thành sở thích ác liệt như vậy. Thỉnh thoảng, công tử Thanh Trần cũng sẽ nghĩ lại xem có phải giáo dục của Từ gia có vấn đề gì hay không? Nhưng cuối cùng lại đưa ra kết luận là, đều là vấn đề của Mặc Tu Nghiêu, thượng bất chính hạ tắc loạn.

Từ Thanh Viêm chép miệng, nhưng vừa nhớ đến cháu ngoại với một đôi mắt to lấp lánh luôn bất cứ lúc nào cũng tỏa ra sự thiện ý và thuần lương lại làm ra được chuyện khiến cho người ta giận sôi lên

như vậy, Từ Ngũ công tử không khỏi rùng mình một cái, trong lòng thầm cầu nguyện cho những tên xui xẻo kia.

—— lời nói của tác giả ——

Câu chuyện về con đường hãm hại vô số người, gây tai họa cho thiên hạ, thuận tiện nuôi đệ đệ của Mặc Tiểu Bảo ~

Chương 452: Phiên ngoại 18: Nhật ký hãm hại người của Tiểu Bảo (2)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Tin tức Tiểu Vương gia của Định Vương phủ muốn tuyển phi, trong lúc vô tình liền truyền khắp thiên hạ. Chiếu theo như vậy, liền không chỉ mỗi đám quyền quý trong Ly thành nữa, mà ngay cả những người có quyền thế của những nơi khác, thậm chí là các nước chung quanh cũng bắt đầu hưng phấn lên. Tây Lăng, Nam Sở cùng với mấy nước nhỏ ở Tây Vực đều phái sứ thần đến đây tỏ ý hòa thân, mà bản thân đám quyền quý ở các địa phương trực thuộc Định Vương phủ thì càng trực tiếp hơn, liền trực tiếp mang theo cô nương nhà mình chạy tới Ly thành.

Suy nghĩ của những người này rất đơn giản, được chọn đương nhiên là tốt nhất, từ nay gia tộc liền một bước lên trời, không được chọn thì cũng không sao, cứ coi như là đi tham quan Ly thành thôi. Ly thành hiện nay không chỉ là thủ phủ của Định Vương phủ, mà còn là con đường trao đổi buôn bán giữa các quốc gia Tây Vực và Trung Nguyên. Thanh thế đã vượt qua Sở kinh năm xưa, Quảng Lăng của Tiền triều và Nam Kinh của Nam Sở hiện tại, nghiễm nhiên có khí thế của thành trì lớn nhất Trung Nguyên.

Trên đường lớn tấp nập dòng người qua lại của Ly thành, mấy thiếu niên có tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu đang dạo bước trong

dòng người, mặc dù quần áo mặc trên người cũng không nổi bật, nhưng dung mạo tuấn mỹ kia vẫn nghênh đón không ít ánh mắt của người đi đường.

Mặc Tiểu Bảo hài lòng sờ sờ mặt của mình, thuật Dịch Dung của Kỳ Lân quả nhiên rất tốt, đi trên đường cũng không có ai nhận ra mình, lại quay đầu nhìn Tần Liệt, Từ Tri Duệ và Lãnh Quân Hàm, hài lòng gật đầu. Bốn người họ đều lớn lên trong Ly thành, dân chúng Ly thành không thể bảo là không quen thuộc với họ. Đặc biệt là Mặc Tiểu Bảo, kể từ sau khi kế thừa ngôi vị Định Vương, hầu như mỗi lần ra cửa đều sẽ luôn gặp phải đủ loại tình cờ bắt gặp. Bạn học Mặc Tiểu Bảo bi thương phát hiện, mặc dù hắn trở thành chủ nhân của Định Vương phủ, nhưng Ly thành lớn như thế lại không phải là nơi mà hắn muốn đi đâu chơi liền đi đó như khi còn bé nữa. Thế cho nên mới chưa tới nửa năm ngắn ngủi, Mặc Tiểu Bảo liền tập thành thói quen ra cửa chắc chắn sẽ dịch dung.

“Sao ta cảm thấy trên đường này đặc biệt nhộn nhịp vậy?” Ly thành rất phồn hoa, nhưng có nhiều người đến như vậy sao? Nhìn những khách sạn, cửa hàng son phấn, tơ lụa tấp nập khách mua ở hai nên đườn, Mặc Tiểu Bảo hơi mờ mịt hỏi. Chẳng lẽ thật sự là hắn biết cách thống trị, thế cho nên chỉ trong khoảng thời gian ngắn dân số Ly thành đã tăng thêm nhiều như vậy ư?

Đi theo phía sau hắn ta, Từ Tri Duệ nhàn nhạt liếc hắn ta một cái, không chút lưu tình đánh vỡ ảo hưởng của hắn ta, “Đừng mơ mộng, còn không phải là huynh gây chuyện sao?” Những ngày qua cửa của Từ phủ đều sắp bị người đạp nát, đi đến chỗ nào cũng đều có người hỏi này hỏi nọ, nên lửa giận trong lòng công tử Từ Tri Duệ hơi lớn.

“Huynh?” Mặc Tiểu Bảo nhìn Từ Tri Duệ một cách đầy vô tội, “Huynh đã làm chuyện gì?”

Lãnh Quân Hàm tươi cười chân thành nghiêng đầu nhìn nhìn các mỹ nữ đang đi qua đi lại, nói: “Không phải Định Vương điện hạ định tuyển phi sao? Những tiểu thư này đều đang chuẩn bị cho Tuyển phi yến đó.” Trước không nói đến cuối cùng có thể chọn được một vị Vương phi hợp quy cách hay không, ít nhất gần đây những người kinh doanh trang sức, son phấn và tơ lụa trong cả Ly thành đã lời được một khoản tiền lớn, nhìn từ phương diện này thì Mặc Tiểu Vương gia vẫn còn có chút thành tích.

“Tuyển phi yến? Đó là thứ gì?” Mặc Tiểu Bảo mờ mịt.

Ba người kia hai mặt nhìn nhau, im lặng nhìn chằm chằm Mặc Tiểu Bảo. Một hồi lâu sau, Tần Liệt mới hỏi: “Đừng nói ngươi căn bản không có ý định tuyển phi đi?” Mặc Tiểu Bảo kiêu ngạo khẽ “Hừ” một tiếng nói: “Tuyển phi gì chứ? Bản vương chỉ nói như vậy thôi. Bản vương có chính thức truyền lệnh sao? Phát thông báo sao? Không có, đúng không? Rõ ràng là những người này tự mình đa tình.”

Một nhóm bốn người cùng trốn vào trong một gian trà lâu trên con đường lớn phồn hoa nhất ở Ly thành, ngồi bên cửa sổ trên lầu nhìn xuống vừa lúc có thể nhìn thấy rõ tình huống của hai bên đường.

“Người kia hình như là Tam tiểu thư của nhà Vi đại nhân đó.” Lãnh Quân Hàm gục trên bệ cửa sổ, nói một cách hung phấn: “Hiện tại Vi Tam tiểu thư đang có danh xưng mỹ nhân đệ nhất Ly thành đó nha. Không nghĩ tới nàng ta cũng đến.”

Mặc Tiểu Bảo không có hứng thú nhìn lướt qua bên ngoài, mỹ nhân đệ nhất Ly thành? Cũng chỉ như vậy mà thôi. Bộ dáng còn không xinh đẹp bằng mẹ với các mợ nữa. Điểm duy nhất đáng nói có lẽ là tuổi của nàng ta trẻ hơn các ngài ấy mà thôi, “Ta nhớ gia thế của Vi đại nhân cũng bình thường mà, đồ trong Ngọc Hàm các cũng không rẻ, trở về phái người đi điều tra xem, nếu có vấn đề, liền tịch biên nhà

lão ta cho ta!”

Vừa nghe Mặc Tiểu Bảo nói như thế, Lãnh Quân Hàm lập tức không còn hứng thú với mỹ ngân đệ nhất nữa, quay đầu lại nằm gục lên bàn, khuôn mặt đầy hưng phấn thương lượng với Mặc Tiểu Bảo: “Đúng rồi, chúng ta có thể phái người ghi nhớ bọn họ đã mua cái gì, sau đó lại đi điều tra sổ sách xem, chắc chắn sẽ bắt được không ít tham quan đó!”

Mặc Tiểu Bảo chống cằm, nghiêm túc suy tư tính khả thi của chuyện này. Ở bên cạnh, Từ Tri Duệ nhức đầu nói: “Huynh vẫn nên suy nghĩ xem nếu Tây Lăng và Nam Sở thật sự đưa công chúa tới hòa thân thì huynh sẽ làm sao trước đi.”

“Hòa thân? Nam Sở sẽ không đưa công chúa đến đây đi?” Nam Sở và Định Vương phủ vốn là một nhà nha, dì Vương phi đã nói, họ hàng gần không thể lấy nhau.

Tần Liệt cười nói: “Lại nói, huyết thống của Định Vương phủ và Nam Sở đã cách rất xa rồi, nói không chừng Mặc Tùy Vân thật sự sẽ đưa công chúa tới cho ngươi đó.” Tuổi của Mặc Tùy Vân và Mặc Tiểu Bảo không chênh lệch nhiều, đều là Ấu chủ chủ chính (*Quân vương còn nhỏ tuổi đã nắm triều đình, tự chấp chính*). Mặc dù hiện tại hai người còn chưa đấu với nhau, nhưng Tần Liệt cũng đã có thể dự đoán được tình cảnh đấu với nhau của hai người trong tương lai.

Mặc Tiểu Bảo sờ cằm cười hắc hắc nói: “Đưa tới cũng không sao nha, không phải hai đệ còn chưa đính hôn sao? Mỗi người một công chúa, thế nào?”

“Đệ không muốn!” Lãnh Quân Hàm phản đối đầu tiên, nói một cách hiên ngang lẫm liệt: “Bản công tử đã quyết định cả đời với Tâm nhi muội muội rồi. Bản công tử nên thủ thân như ngọc vì Tâm nhi muội

muội.”

“Cái rắm!” Khóe môi mỏng ưu nhã của Mặc Tiểu Bảo lại phun ra lời nói cực kỳ thô lỗ, “Ai đồng ý cho đệ cưới Tâm nhi chứ? Còn dám phá hư danh dự Tiểu Tâm nhi của Bản vương nữa, Bản vương liền nhét cho đệ mấy Mẫu Dạ Xoa vừa xấu xí vừa mập, tính tình lại hung dữ đó!”

Lãnh Quân Hàm lập tức che miệng trốn ra sau lưng Từ Tri Duệ. Suy nghĩ của Mặc Tiểu Bảo thật đáng sợ, mà đáng sợ hơn chính là, huynh ấy thật sự dám biến suy nghĩ của mình thành sự thật. Lãnh Quân Hàm cũng không muốn ngày đó vừa về nhà liền thấy một Mẫu Dạ Xoa cao bảy thước vừa đen vừa mập, miệng lại vừa hô. Bị suy nghĩ của mình dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ của Lãnh Quân Hàm lúc trắng lúc xanh.

“Khởi bẩm Vương gia, sứ giả Nam Sở cầu kiến” Ngoài sương phòng, thị vệ vội vã đi vào bẩm báo.

Mặc Tiểu Bảo ngẩng đầu lên, “Sứ giả Nam Sở? Chuyện gì?”

Thị vệ dâng một phong thiệp vàng lên, nói: “Sở hoàng đại hôn, mời Vương gia đến dự lễ.”

“Gì?” Mặc Tiểu Bảo nhiều hứng thú nhận lấy thiệp, trên thiệp quả nhiên viết hai tháng sau Sở hoàng Mặc Tùy Vân sẽ cưới cháu gái của Thái phó Nam Sở – Tiền thị – làm Hậu, “Tiểu Hoàng đế cưới vợ sao? Chúng ta có muốn đến xem hay không?”

“Tiểu Hoàng đế? Mặc Tùy Vân sao?” Lãnh Quân Hàm cảm thấy không quá hứng thú hỏi. Kỳ thật, hắn không có ấn tượng gì với Mặc Tùy Vân, nên tất nhiên đã quên mất mình từng hãm hại người ta. Dĩ nhiên có lẽ Lãnh Tiểu công tử căn bản không cảm thấy mình đã từng

hãm hại người khác. Hơn năm năm trước, vốn là bất kỳ người nào trong bọn họ cũng không còn để Mặc Tùy Vân vào mắt, nhưng chỉ mới mấy năm Mặc Tùy Vân ở Nam Sở chơi đùa như cá gặp nước, đấu triều thần, đấu Thái hậu, hiện tại cũng chưa tới hai mươi tuổi, vậy mà đã thu lại hơn phân nửa quyền lợi triều đình Nam Sở vào trong tay. Lúc này mới khiến Mặc Tiểu Bảo bắt đầu nổi hứng thú chú ý tới tên Tiểu Hoàng đế đã từng được Phụ vương nhà mình khen ngợi này. Mà dường như Mặc Tùy Vân trải qua vô số trận chiến cũng dần dần lĩnh hội được niềm vui thú "Đấu với trời, đấu với đất, đấu với người, thú vị vô cùng!", nên năm nay mới bắt đầu đứng ở xa xa khiêu khích Mặc Tiểu Bảo vẫn còn nhỏ tuổi như hắn ta. Mặc dù chưa làm ra chuyện gì quá phận, nhưng bạn học Mặc Tiểu Bảo vẫn nhạy cảm phát hiện địch ý của tên Tiểu Hoàng đế từng trốn đi chơi với mình hồi nhỏ đang nhằm vào mình. Vì thế, bạn học Mặc Tiểu Bảo còn thầm "Thương tâm" một khắc đồng hồ.

"Huynh muốn đi Nam Sở?" Từ Tri Duệ cau mày hỏi.

Mặc Tiểu Bảo thở dài nói: "Hiện tại không đi, sau này sẽ không có cơ hội." Hiện tại bất cứ chuyện gì cũng còn có Cậu cả và Cậu tư giúp đỡ, nhưng Mặc Tiểu Bảo cũng đã nhìn ra, Cậu cả thì chắc chắn là không giữ được lâu dài. Lúc người còn đang ở đây không chơi cho thoải mái, đợi đến khi Cậu cả chạy mất thì hắn cũng chỉ có thể một mình ôm sổ con khóc mà thôi. Nhưng mà… Hắn cũng phải kéo dài tới khi Từ Tri Duệ và Lãnh Quân Hàm có thể hỗ trợ làm việc, được chứ?

Mặc Tiểu Bảo rất thích thương lượng với người khác, nhưng chuyện mà hắn chịu lấy ra để thương lượng thì bình thường đều là sau khi hắn đã quyết định xong rồi. Cho nên, với vấn đề của hắn, ba người còn lại cũng chỉ là phản đối hai câu cho có lệ, liền thống nhất đồng ý. Thật ra thì… Bọn họ cũng muốn đi chơi ah.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời còn chưa sáng thì bốn bóng người đã liền chạy ra khỏi Định Vương phủ, chuẩn bị đi thẳng đến cửa thành, đợi đến khi cửa thành vừa mở thì liền lập tức chuồn ra thành.

“Đại ca, Tiểu Bảo ca……”

Trên đường phố vẫn còn hơi tối vang lên tiếng kêu vui vẻ. Mặc Tiểu Bảo lập tức cứng đờ, sau đó phóng thật nhanh tới góc đường ôm tên nhóc nghịch ngợm đang mang theo vẻ mặt đắc ý vẫy tay kêu mình, rồi che miệng mang đi.

“Sao đệ lại xuất hiện ở đây vào lúc này?” Nhìn chằm chằm vẻ mặt đầy ngây thơ đáng yêu của bạn học Mặc Ngự Phong, Mặc Tiểu Bảo cắn răng nói. Lúc này, không phải tiểu quỷ này nên nằm trên giường ngủ say sưa sao? Không cảm thấy một chút áy náy khi bỏ lại đệ đệ nhỏ tuổi một mình chạy ra ngoài chơi, Mặc Tiểu Bảo nắm cổ áo Mặc Ngự Phong xách lên hỏi.

Mặc Ngự Phong không để ý đến việc bị ca ca xách lên giữa không trung, vui vẻ quơ tay múa chân, “Lân nhi nghe Quân Hàm ca ca nói muốn lén đi chơi, không mang Lân nhi theo. Lân nhi cũng muốn đi, nên Lân nhi ở đây chờ ca ca cùng đi!”

Ánh mắt của ba thiếu niên đồng loạt trừng Lãnh Quân Hàm: Thành sự không có bại sự có thừa!

Lãnh Quân Hàm bất đắc dĩ sờ sờ lỗ mũi, ai biết lại trùng hợp bị tiểu tử này nghe được chứ? Nhận lấy bánh bao nhỏ từ trong tay Mặc Tiểu Bảo, Lãnh Quân Hàm cười híp mắt dỗ nói: “Lân nhi ngoan nha, các huynh cũng không phải đi chơi đâu, các huynh đi ra ngoài làm việc thôi.”

“Lân nhi làm giúp ca ca!” Mặc Ngự Phong giơ tay nhỏ bé nhiệt tâm

nói.

Đệ mới sáu tuổi, làm được cái rắm ấy!

“Các huynh đi ra ngoài mỗi ngày đều phải phơi gió nằm sương mệt chết đi, còn có con cọp muốn ăn thịt người nữa đó.” Lãnh Quân Hàm đe dọa.

Mặc Ngự Phong mở đôi mắt to sáng trông suốt nhìn huynh ấy, “Con cọp! Đánh con cọp!”

Từ Tri Duệ tiến lên một bước, xách Mặc Ngự Phong qua nhìn đệ ấy chằm chằm trầm giọng nói: “Không cho đi!”

“Không được đi sao?” Mặc Ngự Phong mở to hai mắt, giương mắt mong nhìn biểu ca.

“Ừ.”

“Oa oa……” Cái miệng nhỏ nhắn của Mặc Ngự Phong nhếch lên, làm bộ như sắp khóc lớn. Mọi người vội vàng bịt chặt miệng nhỏ của đệ ấy lại, tiểu tổ tông này mà khóc lên thì người của nửa còn đường này cũng đều có thể bị đánh thức. Bạn nhỏ nằm trong lòng Từ Tri Duệ, bày ra bộ dáng đầy tội nghiệp nhìn ca ca nhà mình, “Không cho đi, khóc!”

Mặc Tiểu Bảo liếc mắt, hắn thu hồi lời nói lúc đầu, ai nói tiểu quỷ này ngốc, hắn đá chết kẻ đó!

Cho nên, một nhóm bốn thiếu niên bị bạn nhỏ chưa đầy bảy tuổi hãm hại mang theo một bánh bao nhỏ trắng trắng mềm mềm đi ra khỏi cửa thành.

Đợi đến khi trời đã sáng, công tử Thanh Trần tới Vương phủ thương nghị chính vụ thì mới phát hiện, trong Định Vương phủ không có lấy một chủ tử. Trên bàn trong thư phòng mà mình thường ngồi có đặt một phong thư.

Sở hoàng đại hôn, nửa năm sẽ về.

Đứng phía sau công tử Thanh Trần, khóe miệng Từ Thanh Viêm không nhịn được co rút lại, đi dự tiệc hết nửa năm, Tiểu Vương gia cũng thật yên tâm.

“Tiểu Bảo còn mang Lân nhi theo thì phải? Có muốn đuổi theo bắt về không?” Bốn đứa nhóc choai choai mang theo một đứa nhóc chân chính ra cửa luôn làm cho người ta không yên tâm. Từ Thanh Trần lắc đầu, để thư xuống bắt đầu ung dung tập trung xử lý chính vụ, “Không cần, nếu nó đã mang đi, nói vậy chắc chắn sẽ biết chừng mực.” Huống chi, cho dù Mặc Tiểu Bảo trốn đi chơi thì sao có thể chỉ dẫn theo mấy đứa nhóc được. Trong bóng tối nhất định có không ít ám vệ, thậm chí là Kỳ Lân, đi theo. Còn có nhân mã của Định Vương phủ ở khắp nơi phối hợp ở trên đường, thật sự cũng không cần lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì.

Từ ThanhViêm gật đầu, trong lòng thầm oán Mặc Tiểu Bảo không có nghĩa khí, có chuyện thú vị cũng không biết báo cho hắn một tiếng. Đang suy nghĩ, thì thấy Từ Thanh Trần đột nhiên quay đầu lại bình tĩnh nhìn mình. Từ Thanh Viêm sợ hết hồn, cho là tâm tư của mình đã bị Đại ca nhìn ra, “Đại… Đại ca?”

Từ Thanh Trần thản nhiên nói: “Có một việc phải nhanh xử lý.”

“Chuyện gì?” Từ Thanh Viêm mờ mịt.

Từ Thanh Trần lạnh nhạt nói: “Chuyện Tuyển phi yến.” E rằng trình

độ coi trọng chuyện này của những lão già rảnh rỗi kia trong Ly thành có thể so với nỗi mong đợi Mặc Tu Nghiêu đăng cơ năm đó, nghe nói ngay cả địa điểm và thời gian cũng đã chuẩn bị xong rồi. Nếu để cho các lão ấy biết Mặc Tiểu Bảo đùa giỡn các lão ấy một trận rồi bỏ chạy mất, còn không giận đến hộc máu?

"Đó… Liên quan gì đến chúng ta chứ?" Từ Thanh Viêm hơi run rẩy nói, hắn tuyệt không muốn đi hao tâm tốn sức đấu võ mồm với đám lão già đó đâu.

Công tử Thanh Trần trầm ngâm một lát, rồi gật gật đầu nói: "Nói rất đúng, không liên quan gì đến chúng ta. Có người hỏi thì đệ cứ nói chờ Vương gia về quyết định."

Từ Thanh Viêm gật đầu lia lịa, cười hì hì nói: "Nói không chừng khi Mặc Tiểu Bảo về liền dẫn theo một Vương phi về đấy." Nếu thật sự như thế, thì không biết sắc mặt của những lão già kia sẽ thế nào đây.

Trên quan đạo cách Ly thành hơn mấy chục dặm, bốn thiếu niên cưỡi ngựa đang chậm rãi đi trên quan đạo. Trên lưng một con ngựa trong đó còn có một cậu bé phấn điêu ngọc mài.

"Ta vẫn luôn cảm thấy có chuyện gì đó đã bị chúng ta quên mất." Lãnh Quân Hàm nhướng mày, hơi buồn rầu nói.

Mặc Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn đệ ấy một cái, hỏi: "Chuyện gì?"

Lãnh Quân Hàm liếc huynh ấy một cái nói: "Tuyển phi yến!" Hình như hắn nhớ đã từng có ai đó nói là định tổ chức Tuyển phi yến vào đầu tháng sau, chỉ còn hơn mười ngày nữa thôi. Đến lúc đó Mặc Tiểu Bảo không có ở đây thì còn tuyển cái gì ah?

Mặc Tiểu Bảo không thèm để ý phất tay một cái nói: "Chuyện nhỏ

như con thỏ.”

“Trước khi đi huynh đã hạ lệnh rồi sao?”

“Tại sao muốn hạ lệnh?” Mặc Tiểu Bảo khó hiểu, “Cái Tuyển phi yến gì kia cũng không phải là Bản vương kêu bọn họ làm, bọn họ thích làm thì cứ làm đi.” Về phần tuyển thế nào, người sau khi được tuyển ra sẽ là ai cưới, thì dĩ nhiên cũng không liên quan đến hắn. Hắn chỉ là tùy ý bày tỏ nguyện vọng một đời một thế một đôi người đầy tốt đẹp với người thân cận mà thôi, ai biết những kẻ rảnh rỗi nhàm chán này lại bổ não ra nhiều chuyện đến vậy chứ?

“Bọn họ có thể thay đổi thời gian, chờ huynh về rồi lại tổ chức.” Không thể xem nhẹ sự chấp nhất của những người đó với vị trí Định Vương phi này, chuyện chờ Mặc Tiểu Bảo về rồi tổ chức cũng không khó khăn chút nào. Đằng nào Mặc Tiểu Bảo vẫn phải trở về.

Mặc Tiểu Bảo vuốt đầu nhỏ của đệ đệ nhà mình cười nói: “Vậy thì càng tốt, Bản vương nhớ Mặc gia quân còn có rất nhiều tướng sĩ chưa đính hôn. Vừa lúc Bản vương định tổ chức tiệc kết thân, giải quyết chuyện chung thân đại sự thay các tướng sĩ.”

“……”

—— lời nói của tác giả ——

Vẫn quyết định đổi thành “Nhật ký hãm hại người của Tiểu Bảo”, luân gia thật sự không nhìn ra bạn học Tiểu Bảo có bộ dạng cần phấn đấu.

Chương 453: Phiên ngoại 19: Nhật ký hãm hại người của Tiểu Bảo (3)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Thành Nam Kinh, Giang Nam

Đại Sở đã từng hùng bá một phương, giàu có, đông đúc và bát ngát, Đại Sở đã từng được người đương thời xung tụng là song hùng cùng với Tây Lăng, bây giờ cũng đã an phận trong một góc như Tây Lăng. Tính ra, Tây Lăng và Đại Sở cũng thật sự được xem là có duyên phận. Vốn đều có chung nguồn gốc, thời gian dựng nước trước sau gần như không chênh lệch nhau bao nhiêu, cường đại, sau đó là địch của nhau, rồi lại vì gần như cùng một nguyên nhân và trong thời gian gần như không khác nhau mấy cùng nhau suy thoái. Sau trận đại chiến vào mấy năm trước, hơn phân nửa lãnh thổ của Tây Lăng và Đại Sở đều thuộc về Định Vương phủ. Mặc dù chủ tử của Định Vương phủ chậm chạp không chịu đăng cơ xưng Đế, thậm chí cuối cùng ngay cả chủ tử của nó cũng đã chạy mất không thấy bóng dáng nữa, nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản thế lực của Định Vương phủ ngày càng trở nên cường thịnh, dân chúng dưới sự trị vì an cư lạc nghiệp, nghiễm nhiên là một bộ dáng khí thế thiên hạ quy tâm.

Mặc dù chiến sự mới vừa đi qua mấy năm, nhưng vốn Giang Nam cũng không bị chiến hỏa phá hủy, mấy năm nay Tiểu Hoàng đế thật

vất vả mới đoạt lại được quyền lợi cũng coi như biết chăm lo việc nước, vừa bước vào thành Nam Kinh liền không khó nhìn ra sự phồn hoa và nhộn nhịp trong thành Nam Kinh. Mặc dù thua kém Ly thành là nơi khách tám phương cùng tới không có chỗ nào mà không được thuê, nhưng cũng càng có nhiều hơn mấy phần phong vận của thành cổ ngàn năm mà Ly thành không có.

Đoàn người Mặc Tiểu Bảo vừa mới vào thành liền dẫn đến người đi đường vây xem. Bốn thiếu niên có dung mạo tuấn mỹ, khí thế bất phàm cùng sóng vai nhau mà đi cũng đã rất thu hút sự chú ý của người khác rồi. Lại càng không cần phải nói, trong tay thiếu niên mặc áo gấm màu đen xuất sắc nhất trong đó còn ôm một đứa bé khoảng năm sáu tuổi mặc một bộ áo gấm màu trắng nữa. Chỉ thấy đứa bé kia nằm trong lòng thiếu niên, một đôi mắt tròn to đang xoay tròn tò mò nhìn chung quanh. Nếu không phải vừa nhìn liền biết mấy thiếu niên này không giống như người bình thường, thì chỉ sợ đã có không ít đại thẩm, bác gái bị đứa bé này hấp dẫn trực tiếp tiến lên ngắt nhéo rồi.

Một nhóm bốn người lớn và một đứa trẻ nghênh ngang đi thẳng đến khách sạn tốt nhất trong thành Nam Kinh. Đặt phòng trong khách sạn xong, Mặc Tiểu Bảo vừa cầm móng vuốt nhỏ đang không biết an phận của đệ đệ nhà mình chơi vừa nhìn sang mấy người còn lại, “Hình như chúng ta đã đến sớm rồi, có gì chơi không?” Cũng không phải là đến sớm sao, ngày đại hôn của Mặc Tùy Vân được định vào ngày mười chín tháng này, hôm nay mới ngày tám, còn hơn mười ngày nữa đấy. Thời gian mười mấy ngày này đủ để Mặc Tiểu Bảo chơi đùa khắp cả thành Nam Kinh rồi.

Tần Liệt ngẩng đầu nhìn Mặc Tiểu Bảo một cái, ngồi qua một bên cầm bảo kiếm của mình ra lau. Hắn là thị vệ, đương nhiên là chủ tử nói gì thì liền làm theo vậy. Cho nên, chuyện động não không tới phiên hắn làm. Hơn nữa… Xuất hiện hậu quả tồi tệ gì thì cũng không

cần hắn chịu trách nhiệm.

Từ Tri Duệ nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: “Đệ muốn đi bái phỏng mấy vị Đại Nho Giang Nam.” Cho nên, cũng không tham gia với Mặc Tiểu Bảo. Nếu Mặc Tiểu Bảo ở Giang Nam có làm ra chuyện gì khiến người người oán trách, thì cũng không liên quan gì đến hắn cả.

Chỉ có Lãnh Quân Hàm hăng hái bừng bừng, mở to hai mắt nói: “Chúng ta không phải đi tìm Tiểu Hoàng đế chơi sao?”

Mặc Tiểu Bảo bĩu môi, “Hiện tại chắc chắn Tiểu Hoàng đế đang rất bận rộn, nào có thời gian chơi với chúng ta chứ? Chúng ta là khách thì cũng đừng gây thêm rắc rối cho chủ nhân.” Lãnh Quân Hàm lập tức xụ xuống, “Giang Nam này, ngoại trừ Tiểu Hoàng đế ra, thì còn có gì chơi chứ?”

Đôi mắt Mặc Tiểu Bảo xoay một vòng, nhìn Lãnh Quân Hàm cười hắc hắn, nói: “Cái này sao……”

“Huynh có chủ ý gì?” Ánh mắt Lãnh Quân Hàm liền phát sáng. Từ Tri Duệ và Tần Liệt cùng sờ sờ lỗ mũi của vọt qua một bên. Nhiều năm như vậy, bọn họ vẫn không hiểu rốt cuộc Lãnh Quân Hàm là ngốc thật hay giả ngốc. Luôn bị Mặc Tiểu Bảo lấy đủ các loại lý do ấu trĩ đến không thể tưởng tượng nổi lừa gạt đi làm các loại chuyện khốn kiếp khiến người ta giận sôi lên, sau đó lại bày ra một bộ dáng vô tội ấm ức. Nói hắn ta ngốc thật là bởi vì vô luận lý do mà Mặc Tiểu Bảo nói có đáng buồn cười bao nhiêu, thì cuối cùng hắn ta cũng sẽ hưng phấn chạy tới. Nói hắn ta giả ngốc là bởi vì mỗi lần làm chuyện xấu thì có ít nhất một nửa hậu quả là bắt chính Mặc Tiểu Bảo tự thừa nhận. Với chuyện này, cha của Lãnh Tiểu công tử đã từng khóc lóc kể lể với Định Vương rằng, con của thúc ấy đều là bị Tiểu Thế tử ức hiếp đến nỗi u mê. Mà công tử Thanh Trần trí tuyệt thiên hạ thì lại

đánh giá là đại trí giả ngu (*rất thông minh nhưng luôn giả ngu lừa người*).

Mặc Tiểu Bảo liếc Tần Liệt và Từ Tri Duệ không muốn làm bạn với hắn một cái, tiến tới bên tai Lãnh Quân Hàm nói nhỏ mấy câu. Đôi mắt tuấn mỹ của Lãnh Quân Hàm lập tức mở thật to, nhìn Mặc Tiểu Bảo hơi do dự nói: "Cái này… Có phải đã quá thất đức một chút không?"

Tần Liệt và Từ Tri Duệ không khỏi dựng lỗ tai lên, chuyện mà ngay cả Lãnh Tiểu Ngốc luôn làm chuyện rất thất đức mà chưa bao giờ tự biết đều cảm thấy thất đức, thì rốt cuộc thất đức đến cỡ nào? Đừng nói Mặc Tiểu Bảo tính giết chết hết mọi người trong thành Nam Kinh này đi?

Mặc Tiểu Bảo khinh thường, "Cái này thì coi là thất đức gì chứ? Chúng ta làm vậy là giúp hắn ta."

"Không làm, loại chuyện này một mình huynh đi làm đi!" Lần này, thật hiếm có khi bạn nhỏ Lãnh Quân Hàm kiên định từ chối, "Bản công tử phải thủ thân như ngọc vì Tâm nhi muội muội!"

Mặc Tiểu Bảo liếc mắt, khinh bỉ liếc Lãnh Quân Hàm. Vẫn còn dám tơ tưởng đến Tâm nhi của tiểu gia……

"Thật sự không đi sao? Không đi thì thôi. Tương lai, lúc Tâm nhi đại hôn, Bản vương sẽ báo cho đệ đi uống rượu mừng." Mặc Tiểu Bảo thản nhiên nói.

Huynh ức hiếp người! Lãnh Tiểu công tử giận nhìn chằm chằm Mặc Tiểu Bảo, vừa nghĩ tới Tâm nhi muội muội thông tuệ, trắng trắng mềm mềm của hắn bị nam nhân xấu xí khác đoạt đi, lòng hắn liền đau như đao cắt ah. Vì tương lai có thể ôm mỹ nhân về, hắn đành

phải bán mình cho Mặc Tiểu Bảo ah.

“Ta đi……”

“Lúc này mới ngoan.” Mặc Tiểu Bảo ôm đệ đệ cười híp mắt nói.

“……” Mặc Tiểu Bảo, Lãnh Quân Hàm mới mười bốn tuổi, huynh liền ép hắn ta đi dạo thanh lâu, thật sự được chứ?

Dĩ nhiên Mặc Tiểu Bảo không phải là muốn Lãnh Quân Hàm đi dạo thanh lâu, sau khi cười híp mắt tiễn Từ Tri Duệ đi, Mặc Tiểu Bảo cũng không để ý tới Lãnh Quân Hàm hiếm khi bối rối, ôm đệ đệ ngọc tuyết đáng yêu nhà mình cùng với Tần Liệt ra cửa đi dạo.

Trên đường lớn, Tần Liệt không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc ngươi đã bắt Lãnh Quân Hàm đi làm cái gì?”

Mặc Tiểu Bảo cười đắc ý nói: “Muốn biết sao? Không nói cho ngươi biết!” Bạn nhỏ Mặc Ngự Phong hưng phấn giãy giụa giơ tay lên nói: “Tần Liệt ca ca, đệ biết, đệ biết! Đại ca muốn Quân Hàm ca ca đi câu dẫn… Ô ô…” Cái miệng nhỏ nhắn bị Mặc Tiểu Bảo vươn tay che lại, bạn nhỏ Mặc Ngự Phong tức giận trực tiếp kêu “Ô ô”.

Khóe miệng Tần Liệt không nhịn được co rút một cái, mặc dù bánh bao nhỏ chưa kịp nói xong, nhưng trên căn bản hắn vẫn có thể đoán được. Dựa theo tật xấu thâm căn cố đế của Mặc Tiểu Bảo, chắc chắn sẽ không bắt Lãnh Quân Hàm đi câu dẫn người bình thường. Suy nghĩ một lúc lâu, Tần Liệt mới hỏi: “Đừng nói ngươi tính bắt Lãnh Quân Hàm đi câu dẫn công chúa Nam Sở đó?” Mặc Tùy Vân muốn gả Hoàng muội nhà mình cho Mặc Tiểu Bảo làm anh vợ của Mặc Tiểu Bảo. Mặc dù không rõ rốt cuộc Hoàng muội này chui ra từ đâu, nhưng ít nhất cũng có phong hào công chúa ah. Nếu để cho Lãnh Quân Hàm câu dẫn đi mất, thì mất thể diện cũng không chỉ là

Mặc Tùy Vân và Nam Sở.

Bạn nhỏ Mặc Ngự Phong lắc đầu liên tục, ở trong lòng Mặc Tiểu Bảo quơ tay múa chân. Sắc mặt Mặc Tiểu Bảo ung dung trấn áp tiểu đệ đệ đang có ý đồ tạo phản nhà mình, mặc dù Mặc Ngự Phong đã sáu tuổi rồi, sức lực của cánh tay bắp chân cũng không nhỏ, nhưng ở trong tay Mặc Tiểu Bảo lại vẫn không có lực phản kháng như lúc một hai tuổi, "Sao có thể như thế chứ? Sao Bản vương sẽ làm ra chuyện không có nhân phẩm như vậy? Rõ ràng là Bản vương đã kêu đệ ấy đi câu dẫn Đại tiểu thư Tiền gia mà?"

Câu dẫn công chúa người ta là không có nhân phẩm, vậy câu dẫn Hoàng hậu người ta thì rất có nhân phẩm sao? Tần Liệt nghiêm túc suy nghĩ có nên điều thêm một số thị vệ tới Nam Kinh nữa không, tránh cho Mặc Tiểu Bảo không cẩn thận bị Mặc Tùy Vân tức giận xé.

"Ngươi cảm thấy Lãnh Quân Hàm có thể thành không?" Thiếu niên tuấn tú mười bốn tuổi, so với Hoàng đế mười bảy mười tám tuổi đã nắm đại quyền, thấy thế nào đều không có sức cạnh tranh.

"Yên tâm, ta đã phái người điều tra rồi. Tiền tiểu thư này, trời sinh có tính tình ôn nhu thiện lương, cũng rất thích thiếu niên tuấn tú ôn văn nhĩ nhã." Mặc Tiểu Bảo phất tay một cái tỏ vẻ mình đã chuẩn bị đầy đủ. Tần Liệt suy nghĩ một chút, vẫn còn hơi lo lắng, "Phái thêm mấy người đi bảo vệ Lãnh Quân Hàm."

"Có thể, ngươi xem rồi làm đi." Mặc Tiểu Bảo vừa ôm đệ đệ đi về phía trước, vừa lộ ra một nụ cười mờ ám như hồ ly. Bạn học Tần Liệt à, từ đầu tới cuối, ngay cả một câu khuyên răn cũng không có, ngươi cho rằng ngươi là người chính trực thiện lương sao?

Cho nên nói, vật họp theo loài, người chia theo đàn. Trong chu vi mười dặm xung quanh Mặc Tiểu Vương gia, ngay cả tâm của con

muỗi cũng đen.

Trong hoàng cung

Mặc Tùy Vân đang ngồi trong Ngự thư phòng phê tấu chương, cung nữ và thái giám chung quanh đều lặng lẽ không tiếng động đứng hầu, không dám có chút tiếng động quấy rầy Hoàng thượng. Mặc dù bây giờ Mặc Tùy Vân chỉ mới mười tám tuổi, nhưng trải qua sự rèn luyện trong mấy năm nay, đặc biệt là đoạt lại quyền lợi vốn nên thuộc về mình từ trong tay Thái Hoàng Thái hậu và đại thần trong triều, khiến cho hắn ta càng có nhiều thêm mấy phần nghiêm nghị và trầm ổn vượt xa cái tuổi này nên có. Nếu không phải là hai vị Tiên đế băng hà liên tục lại để lại cho hắn ta một cục diện rối rắm như vậy, thì nói không chừng Mặc Tùy Vân có thể sẽ trở thành Quân chủ phục hưng chân chính của Đại Sở. Mà hôm nay, dù hắn ta có cố gắng thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể giữ cho Đại Sở an phận ở Giang Nam thôi. Mà điều này vẫn là thành lập dưới tình huống Định Vương phủ không muốn khơi mào chiến tranh trước, nếu không cho dù Mặc Tùy Vân có chăm lo việc nước đến thế nào đi nữa, thì hắn ta cũng không thể xác định đại quân Nam Sở hiện tại có thể chống đỡ với thiết kỵ của Mặc gia quân hay không.

“Bệ hạ.” Một nam tử giống thị vệ đi vào, cúi người hành lễ.

“Bình thân, nói đi.” Mặc Tùy Vân cũng không ngẩng đầu chỉ thản nhiên nói: “Người của Định Vương phủ đến hay người của Tây Lăng đến?” Thị vệ này là nhận mệnh lệnh của hắn đặc biệt chịu trách nhiệm hành tung của sứ thần các quốc gia đến tham dự đại hôn lần này, mặc dù hôn kỳ còn hơn mười ngày nữa, nhưng có người tới trước cũng không kỳ lạ, mà bọn họ phải làm chính là nắm giữ hành tung của những người này, đừng để cho bọn họ gây ra chuyện không nên làm gì đó trong cảnh nội Nam Sở.

“Định Vương tới.”

Bàn tay đang cầm bút của Mặc Tùy Vân hơi dùng một chút, mới kịp phản ứng Định Vương mà thị vệ nói cũng không phải là vị Định Vương Mặc Tu Nghiêu danh chấn thiên hạ kia, mà là Tiểu Vương gia Mặc Ngự Thần vừa mới kế vị không lâu.

“Hắn ra âm thầm lẻn vào sao?” Trải qua mấy năm nay, Mặc Tùy Vân đã hơi hiểu rõ Mặc Tiểu Bảo. Nếu như hắn ta chính thức dẫn theo sứ đoàn nghênh ngang tới rồi thông báo cho triều đình, thì nói không chừng hắn còn có thể cảm thấy có thể có âm mưu gì hay không nữa đấy.

Thị vệ lắc đầu nói: “Định Vương chỉ dẫn theo bốn người, trực tiếp đi vào từ cửa thành.” Không dịch dung, không cải trang, thậm chí này cả bộ áo gấm màu đen cùng với phục sức cũng vẫn phô trương quý giá như cũ. Còn ôm theo một… Đứa bé sáu tuổi.

Mặc Tùy Vân đặt bút xuống, suy nghĩ một chút rồi nói: “Đi mời công chúa Lâm An tới đây.”

“Dạ, thần cáo lui.”

Chỉ chốc lát sau, một giai nhân tuyệt sắc mặc váy hồng đi vào, chỉ mới mười bốn năm tuổi, nhưng trong lúc giơ tay nhấc chân cũng đã có phong tư ưu nhã động lòng người. Thiếu nữ nhẹ nhàng hành lễ với Mặc Tùy Vân, nói: “Lâm An tham kiến hoàng huynh.”

Công chúa Lâm An cũng không phải là con gái ruột thịt của Tiên đế Mặc Cảnh Kỳ, mà là một trong các huyện chủ, quận chúa trong tôn thất được Mặc Tùy Vân lấy danh nghĩa Thái hậu đón vào cung nuôi dưỡng sau khi cầm quyền. Mặc Tùy Vân rất rõ ràng, tình hình hiện tại của Nam Sở chắc chắn cần rất nhiều liên nhân (*hôn nhân giữa hai*

gia đình hoặc hai quốc gia nhằm mục đích chính trị), mà tuổi của mình vẫn còn nhỏ, phía trên cũng không có tỷ muội thích hợp. Cho nên lúc mới cầm quyền liền đón con gái trong nhà của mấy vị Vương gia vào trong cung gia phong danh hiệu công chúa, người sáng suốt đều hiểu, cái gọi là công chúa này đều là chuẩn bị để hòa thân. Mà trong đó, công chúa Lâm An là người thông tuệ nhất, đồng thời dung mạo cũng mỹ lệ động lòng người được xếp số một số hai. Đương nhiên Mặc Tùy Vân cũng hy vọng vào nàng ấy không ít, không nói những cái khác, chỉ nhìn thái độ của Định Vương Mặc Tu Nghiêu dành cho Định Vương phi, thì đã làm cho các quốc gia đến bây giờ vẫn còn không ngừng cố gắng thầm xem mỹ nhân kế là pháp bảo để chiến thắng Định Vương tân nhiệm. Mặc Tu Nghiêu có thể nói là toàn tâm toàn ý với Định Vương phi, muốn sao không cho trăng, không yêu giang sơn chỉ yêu mỹ nhân. Không hy vọng Mặc Tiểu Bảo cũng giống như cha hắn ta, nhưng chỉ cần có một nửa si tình như cha hắn ta thì cũng đủ rồi đi?

“Hoàng huynh triệu Lâm An đến, có phải có chuyện gì cần dặn dò không?” Công chúa Lâm An lại cười nói. Không giống với những công chúa khác biết mình sắp bị dùng để đưa đi hòa thân thì buồn bực không vui, tính cách của công chúa Lâm An vẫn sáng sủa hào phóng. Bởi vì nàng hiểu, nếu vận mệnh đã không thể thay đổi, thì như vậy nàng sẽ tranh thủ kết quả tốt nhất cho mình.

Mặc Tùy Vân nhìn nàng ấy, lại cười nói: “Chuyện mà lúc trước trẫm đã nói với muội, Hoàng muội còn nhớ không?”

Công chúa Lâm An sửng sốt, bỗng dưng kịp phản ứng, trên mặt lập tức nổi lên một rặng mây đỏ, “A? Hoàng huynh nói là……” Mặc Tùy Vân gật đầu nói: “Đúng vậy, Mặc Ngự Thần đã đến thành Nam Kinh rồi.”

Công chúa Lâm An cố gắng đè trái tim đang đập nhanh lại, cúi đầu

nói: “Lâm An… Lâm An, tài mạo vụng về, chỉ sợ… Định Vương sẽ chướng mắt.”

Mặc Tùy Vân mỉm cười nói: “Hoàng muội quá lo. Toàn bộ thiên hạ hiện nay cũng không tìm ra mấy cô gái có được văn võ song toàn, tài mạo xuất sắc như Hoàng muội đâu.” Lời này cũng không nói dối, công chúa Lâm An không chỉ tinh thông cầm kỳ thi họa từ nhỏ, mà mấy năm gần đây còn kiêm tu thêm võ nghệ. Mặc dù không thành cao thủ gì được, nhưng cũng có chút thành tựu, so với các khuê tú Giang Nam thì lại càng có nhiều mấy phần anh khí.

Mặc Tùy Vân đứng dậy, cười nói: “Dù sao hiện tại cũng rảnh rỗi. Không bằng Hoàng muội theo trẫm đi ra ngoài một chút, thế nào?”

Công chúa Lâm An biết Mặc Tùy Vân đang muốn đi gặp Định Vương Mặc Ngự Thần, nên trên mặt không khỏi đỏ lên. Phần lớn thiếu nữ ở tuổi như các nàng đều là nghe truyền kỳ của Định Vương và Vương phi mà lớn lên, ở đây không có ai mà trong lòng không hâm mộ sự may mắn của Định Vương phi và tình cảm giữa hai người. Nên tất nhiên cũng càng có thêm mấy phần mong đợi với đứa con trai yêu quý của Định Vương và Vương phi là vị Mặc Ngự Thần này.

“Thần muội tuân lệnh. Kính xin hoàng huynh chờ một chút, để thần muội thay bộ quần áo rồi sẽ quay lại.”

Mặc Tùy Vân mỉm cười nói: “Đi đi.”

Nhìn công chúa Lâm An xoay người đi nhanh, trên dung nhan tuấn nhã của Mặc Tùy Vân hiện lên mấy phần trầm tư suy nghĩ. Từ nhỏ Mặc Ngự Thần đã quỷ kế đa đoan, mỹ nhân kế có được hay không, kỳ thật Mặc Tùy Vân cũng không ôm hy vọng lớn. Nhưng mà không được cũng không sao, coi như là liên nhân bình thường cũng được.

Chỉ là Mặc Tùy Vân không biết, trong khi hắn ta chuẩn bị mỹ nhân kế để chiêu đãi Mặc Tiểu Bảo, thì bạn học Mặc Tiểu Bảo lại đang trăm phương ngàn kế muốn đào góc tường nhà hắn ta.

—— lời nói của tác giả ——

Thấy được chưa, bị hãm hại chính là Tiểu Hoàng đế ah. Kỳ thật, Tiểu Hoàng đế là Hoàng đế tốt, chính là sinh không gặp thời thôi, gặp phải cái Tai tinh Mặc Tiểu Bảo này, thắp cho hắn ta một nén hương.

Chương 454: Phiên ngoại 20: Nhật ký hãm hại người của Tiểu Bảo (4)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Hoa Nguyệt lâu là thanh lâu nổi danh nhất trong thành Nam Kinh, bởi vì trong Hoa Nguyệt lâu có một cô gái tuyệt sắc được xưng danh kỹ đệ nhất Giang Nam tên là Tập Nhân. Kể từ khi sau Đại Sở dời về Giang Nam, thì người sống mơ mơ màng màng cũng không phải số ít, cho dù mấy năm nay Mặc Tùy Vân lập chí đưa nước giàu binh mạnh nhưng cả Giang Nam cũng không bởi vì vậy mà trở nên nghiêm túc, ngược lại vẫn là tà âm không dứt, cả ngày vô số Vương tôn, công tử, tài tử tuấn kiệt miên hoa túc liễu (*ám chỉ việc chơi đùa với kỹ nữ, tìm gái*), đắm chìm không tỉnh. Điều này cũng càng khiến cho diễm danh của Tập Nhân cô nương lan xa.

Ngày hôm nay, trong Hoa Nguyệt lâu phải đón tiếp mấy vị khách kỳ quái. Trong thanh lâu, bình thường vào ban ngày sẽ không mở cửa làm ăn, nhưng sáng sớm hôm nay lại có ba vị khách tới đây. Hai thiếu niên tuấn mỹ, một người mặc áo đen tuấn mỹ vô trù, gương mặt mỉm cười. Vị còn lại mặc áo màu xanh đậm, thân hình cao ngất, thần sắc lãnh đạm. Quan trọng nhất chính là, trong tay thiếu niên áo trắng kia còn ôm một đứa bé năm sáu tuổi mặc áo trắng. Ba người này vừa vào cửa liền muốn Tập Nhân cô nương đứng đầu bảng trong Hoa Nguyệt lâu tới hát khúc. Vốn tú bà còn không vui lòng nhưng khi nhìn đến tờ ngân phiếu được đối phương tiện tay đưa ra

thì trên mặt lập tức cười vui như hoa. Mở thanh lâu chính là vì kiếm tiền, chỉ cần có tiền thì ai để ý đến mở cửa ban ngày hay ban đêm chứ?

Cho nên, hai thiếu niên và một đứa trẻ liền được tú bà mang theo gương mặt vui tươi hớn hở tiếp đón ân cần dẫn vào thính phòng phong hoa tuyết nguyệt tốt nhất trên lầu hai Hoa Nguyệt lâu.

Tiếng đàn du dương vang lên trong thính phòng phong hoa tuyết nguyệt, rượu thơm món ngon, thị nữ mỹ lệ đứng hầu, vũ cơ xinh đẹp nhảy múa nhẹ nhàng. Mặc Tiểu Bảo nửa nằm trên ghế dài, vừa uống rượu, vừa híp mắt thưởng thức ca múa trước mắt, và mỹ nhân tuyệt sắc mang khăn che mặt đang đánh đàn ở gần đó. Mặc Ngự Phong bị ca ca đặt trên ghế, nằm trên người ca ca tò mò nhìn ca múa vui ca trước mắt, mắt to xoay tròn.

Tần Liệt ngồi trên ghế ở bên cạnh, vừa ăn hoa quả tươi đặc sản tươi mới nhất của Giang Nam, vừa lơ đễnh nói: “Thanh lâu Giang Nam chơi vui hơn ở Ly thành sao?” Bây giờ Ly thành là thành trì phồn hoa nhất Trung Nguyên, thanh lâu tửu quán kiểu nào mà không có chứ? Ngay cả ca kỹ nước ngoài tóc vàng mắt xanh cũng có không ít, nhưng lại chưa từng thấy Mặc Tiểu Bảo thích thú bao nhiêu ah. Nếu nói Tập Nhân này xinh đẹp cỡ nào, vậy thì lại càng không đúng, trong Ly thành mỹ nhân kiểu nào mà chưa từng thấy chứ? Trong số mười mỹ nữ tài nữ đứng đầu thiên hạ hiện nay, ít nhất đã có hơn phân nửa là ở trong Ly thành rồi.

Mặc Tiểu Bảo lười biếng nhìn hắn ta một cái nói: “A Liệt, ngươi không biết, ở Ly thành… Chơi luôn phải cố kỵ một chút sao? Địa bàn nhà mình cũng không có thể chơi đùa quá đáng.”

Tần Liệt hiểu ý gật đầu, đa số lão bách tính trong Ly thành đều là trông thấy Mặc Tiểu Bảo từ nhỏ đến lớn. Mặc Tiểu Vương gia cảm

thấy ở trên địa bàn nhà mình không tùy ý được, có câu: Thỏ không ăn cỏ gần hang mà.

Mặc Tiểu Bảo hài lòng gật đầu cười nói: “Cái này đúng rồi. Huống chi… Nếu đã tới Giang Nam, mà không trông thấy danh kỹ đệ nhất Giang Nam thì rất đáng tiếc ah.”

“Bây giờ thấy rồi, ngươi cảm thấy thế nào?” Tần Liệt hỏi.

Mặc Tiểu Bảo thở dài nói: “Ánh mắt của Tiểu Hoàng đế thật tầm thường ah.” Danh kỹ đệ nhất Giang Nam trước mắt này, mặc dù không tháo khăn che mặt xuống nhưng bạn học Mặc Tiểu Bảo tự xưng đã từng gặp vô số người, nên chỉ nhìn ánh mắt thì cũng có thể nhìn ra được dung mạo của cô nương này có thể xinh đẹp đến loại trình độ nào. Còn có một tay cầm kỹ nghe nói là tuyệt nhất Giang Nam này nữa, rất tầm thường ah, cho là Bản công tử chưa từng học đàn nên không nghe ra sự bất mãn trong tiếng đàn của ngươi sao?

“Ngươi nói cái gì? Cái này thì có liên quan gì tới Tiểu Hoàng đế?” Tần Liệt thiếu chút nữa nhảy dựng lên khỏi ghế. Mặc Tiểu Bảo nhìn hắn ta đầy vô tội, “Ơ? Ta chưa nói sao? Tập Nhân là hồn phấn tri kỷ của Mặc Tùy Vân đó.”

Tần Liệt gần như muốn hộc máu, buổi sáng mới sai người đi câu dẫn vị hôn thê của người ta, hiện tại lại tới câu dẫn hồng phấn tri kỷ của người ta, ngươi thật sự cho rằng Tiểu Hoàng đế Mặc Tùy Vân kia không biết tức giận sao? Cường long còn không áp rắn địa phương đó, thật sự chọc cho Mặc Tùy Vân nóng nảy, cẩn thận người ta lén ra tay tiêu diệt ngươi!

“A Liệt, không cần khẩn trương.” Mặc Tiểu Bảo cười híp mắt trấn an Tần Liệt. Tần Liệt nhìn lướt qua Tập Nhân đang cúi đầu đánh đàn ở gần đó một cái, cười lạnh nói: “Ta không khẩn trương, người mà

Mặc Tùy Vân nổi giận lên tưởng chém chết khẳng định không phải là ta.”

Mặc Tiểu Bảo chống cằm lười biếng nói: “A Liệt ngươi nghĩ quá nhiều rồi. Đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều bạo lực giống ngươi. Bản vương chỉ là tới bái phỏng Tập Nhân cô nương một chút thôi, Mặc Tùy Vân sẽ muốn giết chết ta sao? Hay là A Liệt ngươi cảm thấy Mặc Tùy Vân giống tình thánh chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn?”

Tần Liệt lập tức tắt tiếng. Căn cứ theo sự hiểu biết mấy năm qua của bọn họ, Mặc Tùy Vân cùng với cái từ tình thánh này, đại khái cũng không dính một chút nào giống như Mặc Tiểu Bảo là người tốt vậy.

“Hai vị công tử, Tập Nhân cáo lui.” Một khúc kết thúc, Tập Nhân cô nương mặc một bộ váy màu nhạt đứng dậy nhẹ nhàng thi lễ, thản nhiên nói. Tập Nhân trở thành danh kỹ đệ nhất Giang Nam nhiều năm. Trong thời gian đó đã từng kết giao với Vương tôn quyền quý, thi sĩ nhã sĩ đếm không hết. Những người đó không có một ai, không có một người nào không nâng nàng lấy lòng, ân cần có lễ. Nhưng hai thiếu niên này, sáng sớm chạy tới nhất định muốn nghe nàng đánh đàn, điều này thì cũng thôi, nhưng trên thực tế bọn họ lại căn bản không nghe, mà chỉ là kêu nàng đánh đàn rồi ngồi ở đây nói chuyện thôi. Xem thường và thờ ơ như vậy, hầu như là Tập Nhân chưa bao giờ gặp phải, vốn thần sắc trên mặt đã không nguyện ý lúc này lại càng trở nên lạnh lùng.

“Cáo lui?” Mặc Tiểu Bảo ngồi dậy, mỉm cười nhìn Tập Nhân nói: “Bản công tử đang đợi một bằng hữu, lúc này người còn chưa tới cũng thấy nhàm chán, Tập Nhân cô nương vẫn đàn tiếp mấy khúc nữa đi.”

Trong lòng Tập Nhân tức giận, đang muốn lạnh giọng từ chối, thì ánh mắt vừa chạm vào đôi mắt của thiếu niên trước mắt đột nhiên mất

tiếng. Rõ ràng trong đôi mắt đó đều mang theo ý cười vui vẻ, nhưng không biết vì sao trong lòng Tập Nhân lại run lên. Lời từ chối cũng không có cách nào nói ra khỏi miệng được.

Mặc Tiểu Bảo lơ đễnh nhìn Tập Nhân một cái nói: “Tập Nhân cô nương vẫn ngồi đàn đi. Người sắp tới chắc là cô nương cũng biết.”

Cho nên, danh kỹ đệ nhất Giang Nam luôn không nhiễm bụi trần trong ngày thường cũng chỉ đành an phận ngồi xuống.

Lại qua khoảng nửa canh giờ, ngoài cửa mới vang lên tiếng bước chân trầm ổn. Mặc Tiểu Bảo giơ tay lên, tiếng sáo trúc ca múa trong đại sảnh đều lập tức ngừng lại, nhìn ra cửa, quả nhiên là Mặc Tùy Vân mặc một bộ thường phục đang đứng ở cửa, chỉ là bên người Mặc Tùy Vân có một thiếu nữ áo xanh cực kỳ xinh đẹp. Thiếu nữ nhìn Mặc Tiểu Bảo đang nửa nằm nửa ngồi ở trên ghế dài chơi với đệ đệ trong đại sảnh thì sửng sờ một chút, thần sắc có hơi cổ quái.

“Tùy Vân huynh, sao không vào đây?” Mặc Tiểu Bảo mỉm cười nói.

Mặc Tùy Vân bước vào trong sảnh, ánh mắt dừng lại trên người Tập Nhân một lát, mới nhìn qua Mặc Tiểu Bảo lạnh nhạt nói: “Định Vương thật hăng hái.” Mặc Tiểu Bảo tươi cười chân thành nói: “Nơi nào chứ? Bản vương mới tới Giang Nam cũng không biết chỗ nào chơi vui. Chỉ nghe nói cầm kỹ của Tập Nhân cô nương ngay cả Tùy Vân huynh cũng khen không dứt miệng, lúc này mới tới đây nghe cho sướng tai. Mong rằng Tùy Vân huynh chớ trách.”

“Nào, có! Định Vương nói quá lời.” Mặc Tùy Vân nói hơi nghiến răng nghiến lợi.

Mặc Tiểu Bảo cực kỳ không khách khí, “Bản vương cũng biết, Tùy Vân huynh sẽ không keo kiệt như vậy mà. A Liệt, ngươi xem ta nói

có đúng không?" Tần Liệt im lặng nhìn Mặc Tiểu Bảo một cái, đi tới bế Mặc Ngự Phong ra khỏi lòng Mặc Tiểu Bảo, tránh cho không cẩn thận ngộ thương.

Ngươi không nhìn thấy ánh mắt muốn bóp chết ngươi của Mặc Tùy Vân sao?

"Công tử." Thấy Mặc Tùy Vân, Tập Nhân lập tức đứng dậy nghênh đón, nhìn Mặc Tùy Vân hơi ai oán, đôi mắt kiều mỵ cũng ửng đỏ lên. Nhưng Mặc Tùy Vân lại không đỡ nàng ta dịu dàng an ủi như nàng ta nghĩ, mà chỉ nhìn lướt qua nàng ta một cái rồi liền đi tới đối diện Mặc Tiểu Bảo ngồi xuống, lạnh nhạt nói: "Định Vương đến đây là khách, chỉ cần Định Vương tận hứng là được. Tập Nhân không làm Định Vương mất hứng chứ?"

Nghe vậy, gương mặt xinh đẹp của Tập Nhân liền trắng bệch khẽ cắn môi anh đào không dám nói lời nào. Mặc Tiểu Bảo lại giống như không thấy được sự sợ hãi trong mắt nàng ta vậy, cười tủm tỉm nói: "Hoa khôi này sao, khó tránh khỏi có mấy phần kiêu ngạo. Tựa như vị hoa khôi kia trong Ly thành chúng ta vậy, tên gì ấy nhỉ… Mỗi lần Bản vương đến đều nhăn mặt ah. Tập Nhân cô nương đã là rất tốt rồi."

Mặc Tùy Vân lơ đễnh liếc Tập Nhân một cái nói: "Ngươi có thể lui ra rồi, sau này không cần sống trong Hoa Nguyệt lâu nữa."

"Dạ.. Công tử." Giọng nói của Tập Nhân mang theo một chút run sợ, thấp giọng nói. Mặc dù nàng là hoa khôi Hoa Nguyệt lâu, nhưng lại có một thân phận khác là thám tử nằm vùng ở Hoa Nguyệt lâu của Mặc Tùy Vân. Hiện nay quan viên quyền quý Nam Sở đều yêu thích trêu hoa ghẹo liễu, nên đương nhiên trong thanh lâu có thể thăm dò rất nhiều tin tức. Vì vậy Tập Nhân cũng hơi được Mặc Tùy Vân xem trọng. Chỉ có điều, nàng làm thám tử mấy năm, nhưng lại không nghĩ

tới hai thiếu niên tới nghe đàn vào sáng sớm này lại là Định Vương tân nhiệm Mặc Ngự Thần, ngược lại còn đắc tội đối phương nữa. Nhưng mà… Cho dù nàng không đắc tội Mặc Ngự Thần, thì cũng không ở lại trong Hoa Nguyệt lâu này lâu được nữa. Mặc Tùy Vân căn bản chưa bao giờ giao thiệp với nơi pháo hoa liễu hạng, nhưng Định Vương lại có thể biết quan hệ giữa bọn họ không phải là hời hợt, căn bản là đã biết thân phận thật sự của nàng trước, nên mới tìm tới cửa.

Đuổi Tập Nhân ra ngoài xong, Mặc Tùy Vân mới nhìn Mặc Tiểu Bảo nói: "Định Vương, khúc cũng đã nghe xong, không bằng chúng ta đổi nơi khác nói chuyện đi?" Cho dù mấy năm nay da mặt Mặc Tùy Vân được tôi luyện trở nên dày hơn, nhưng cũng không tiện bàn chuyện hòa thân hay liên nhân với Mặc Tiểu Bảo ở loại địa phương này. Cảm giác này… Cho dù thành công thì cũng không giống đã gả cho đối phương một công chúa, mà lại giống như đã tùy tiện tặng một cô gái phong trần vậy.

Có điều, Mặc Tiểu Bảo lại không có nhiều chú ý như vậy, nhìn đại sảnh cũng xem như đáng để thưởng thức nói: "Cần gì phiền toái như vậy, mặc dù cô nương trong Hoa Nguyệt lâu này bình thường, nhưng mà điểm tâm thì lại khá ngon. Tùy Vân huynh cũng đừng để ý như vậy, lại nói… Tùy Vân huynh thật là diễm phúc sâu ah, một vị hoa khôi đệ nhất mới vừa đi, Bản vương thấy vị cô nương này… Trái lại cũng không thua kém Tập Nhân cô nương kia chút nào ah."

Sắc mặt công chúa Lâm An đi theo bên cạnh Mặc Tùy Vân trắng bệch, hơi u oán trợn mắt trừng Mặc Tiểu Bảo một cái. Mặc Tùy Vân cũng biết đức hạnh của Mặc Tiểu Bảo, xưa nay nói chuyện với người khác là không có khẩu đức gì, nên chỉ đành phải bình tĩnh nói: "Đây là Hoàng muội, công chúa Lâm An. Lâm An, đây là Định Vương."

Công chúa Lâm An tiến lên một bước, nhẹ nhàng hành lễ, nói: "Lâm

An bái kiến Định Vương.”

Mặc Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn công chúa Lâm An một cái, cười nói: “Bản vương thất lễ, kính xin công chúa đừng trách.”

Dung nhan yêu kiều của công chúa Lâm An ửng đỏ, nhẹ giọng nói: “Vương gia đừng để ý.”

Mặc Tùy Vân mỉm cười nhìn Mặc Tiểu Bảo nói: “Dung mạo, tài năng của Lâm An có thể được xem là số một số hai trong thiên hạ, hơn nữa từ nhỏ ngưỡng mộ Định Vương Thái phi có thêm, chuyên cần tập luyện võ nghệ, cũng có thể được xưng tụng là văn võ song toàn.”

“Hoàng huynh……” Công chúa Lâm An gắt giọng. Mặc Tùy Vân thản nhiên cười một tiếng, nhướng mày nhìn Mặc Tiểu Bảo. Mặc Tiểu Bảo mở to hai mắt, mỉm cười chân thành nhìn công chúa Lâm An nói: “Công chúa thật vất vả, có điều ngươi học mẹ ta làm gì? Cả đời này Phụ vương ta cũng không có ý định nạp trắc phi.”

“……”

Sắc mặt vẫn còn đang mỉm cười ngượng ngùng của công chúa Lâm An lập tức tái nhợt lảo đảo muốn ngã. Mặc dù mới gặp mặt chưa tới một khắc đồng hồ, nhưng công chúa Lâm An đã lãnh giáo được sự lợi hại của thiếu niên tuấn mỹ phi phàm trước mắt này. Mặc Tiểu Vương gia tuấn mỹ phi phàm, hơn nữa lại được trời sinh một khuôn mặt nhỏ nhắn đơn thuần vô tội luôn mang theo nụ cười, không biết đã lừa gạt được bao nhiêu người tự xưng là thông minh. Lúc mới gặp mặt, cho dù công chúa Lâm An đã có chuẩn bị trước nhưng trong lòng cũng vẫn không tránh khỏi động tâm. Chỉ tiếc, chút tâm tư kiều diễm này còn chưa kịp nảy mầm thì đã bị Mặc Tiểu Bảo đả kích đến thất linh bát lạc không thấy bóng dáng đâu nữa. Nếu như Mặc Tiểu Bảo muốn giả bộ vô tội, thì cho dù hắn ta có đứng ở trước mặt

ngươi giết người đi nữa, ngươi cũng sẽ cho rằng hắn ta vô tội. Nhưng nếu như hắn ta muốn chọc giận người khác, thì chỉ sợ hắn ta có cười đến ngọt ngào hơn nữa cũng sẽ làm cho người ta không nhịn được muốn đấm một quyền thật mạnh vào mặt hắn ta.

Không chỉ công chúa Lâm An, mà ngay cả sắc mặt Mặc Tùy Vân cũng biến đổi. Sắc mặt Mặc Tùy Vân trầm xuống, lạnh lùng nói: "Định Vương nói đùa rồi, Tiền Định Vương thúc dành cho Vương phi cả một tấm chân tình, thiên hạ đều biết, sao Lâm An lại có suy nghĩ không biết tự lượng sức như thế chứ?"

Mặc Tiểu Bảo quay đầu, tiện tay đút cho đệ đệ nhà mình một khối điểm tâm, cười híp mắt nói: "Không có là tốt rồi. Nói thật… Bản vương cũng không muốn có thêm một tiểu nương. Công chúa, xin lỗi, Bản vương đã hiểu lầm rồi."

Sắc mặt công chúa Lâm An lúc trắng lúc xanh, thật lâu sau mới bình tĩnh lại được, miễn cưỡng cười nói: "Vương gia khách khí, hiểu lầm mà thôi."

Thấy bộ dáng của công chúa Lâm An như thế, Mặc Tùy Vân thở dài phất phất tay với công chúa Lâm An ý bảo nàng ấy lui ra. Công chúa Lâm An cũng không muốn ở trong này đối mặt với vị Định Vương khó dây dưa này, liền phúc thân rồi xoay người đi ra ngoài.

Thấy thân ảnh của công chúa Lâm An đã đi ra ngoài, Mặc Tiểu Bảo chế giễu một tiếng, nhìn Tần Liệt đầy đắc ý, không để ý đến chuyện còn có một người trong cuộc ở đây. Mặc Tùy Vân nhìn chằm chằm Mặc Tiểu Bảo, trầm giọng nói: "Lâm An là một cô gái, lời nói vừa rồi của Định Vương, không tránh khỏi thật sự quá đáng một chút."

Mặc Tiểu Bảo mờ mịt, "Bản vương đã nói rất nhã nhặn rồi mà."

"……" Ngươi cho rằng làm bộ hiểu lầm thì người khác liền không nhìn ra ngươi đang cố ý sao?

Mặc Tùy Vân trầm giọng nói: "Định Vương còn nhớ chuyện mà mấy ngày trước trẫm đề nghị không?"

Mặc Tiểu Bảo ngồi dậy, hơi thu lại mấy phần đùa giỡn, nói: "Hòa thân?"

Mặc Tùy Vân gật đầu. Mặc Tiểu Bảo sờ cằm, hỏi: "Công chúa Lâm An?"

"Lâm An tất nhiên là đối tượng tốt nhất, nhưng nếu Định Vương không hài lòng, thì trẫm vẫn còn mấy vị Hoàng muội khác."

Mặc Tiểu Bảo khoát tay một cái, nói: "Không hài lòng thì cũng không có, chỉ là… Bản vương vẫn còn nhỏ tuổi, tạm thời còn không có ý định thành hôn. Nếu công chúa Lâm An có thể chờ được, thì trái lại cũng có thể."

"Định Vương đã mười sáu tuổi, cũng nên thành hôn rồi." Mặc Tùy Vân nói. Mặc Tiểu Bảo khoát tay một cái, nói: "Bản vương định noi theo Phụ vương, đến hai mươi lăm tuổi mới thành thân."

Đến hai mươi lăm tuổi thì còn tới chín năm, không nói đến lúc đó công chúa Lâm An đều đã biến thành gái lỡ thì. Nếu Mặc Tiểu Bảo tuân thủ hứa hẹn, thì bỏ ra một công chúa cũng không sao cả. Nhưng ai biết trong chín năm này sẽ phát sinh chuyện gì chứ?

"Nhưng Trẫm lại nghe nói Ly thành đang chuẩn bị tổ chức Tuyển phi yến?"

Mặc Tiểu Bảo cười "Ha ha", nói: "Đúng vậy, Tùy Vân huynh có hứng

thú sao?”

Mặc Tùy Vân trầm giọng nói: “Nếu Lâm An có thể được chọn ra từ Tuyển phi yến thì sao?”

Mặc Tiểu Bảo nói một cách chân thành: “Vậy Bản vương nhất định sẽ tận tâm tuyển chọn cho công chúa một vị lang quân như ý.”

“?”

Mặc Tiểu Bảo sờ sờ lỗ mũi, cười nói: “Tùy Vân huynh, Ly thành định tổ chức là Tuyển mỹ yến.”

“Có gì khác nhau?”

“Được chọn ra thì Bản vương sẽ tứ hôn cho các nàng ấy ah, tránh cho cả ngày nhớ thương Bản vương.” Mặc Tiểu Bảo nói một cách đương nhiên.

Chương 455: Phiên ngoại 21: Nhật ký hãm hại người của Tiểu Bảo (5)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Đã nói đến nước này, nếu Mặc Tùy Vân còn không nghe ra hàm ý của Mặc Tiểu Bảo nữa, vậy thì hắn đã có thể lập tức thoái vị nhượng hiền đi là vừa. Bởi vì bản thân cũng chưa từng ôm hy vọng quá lớn với hiệu quả của mỹ nhân kế, cho nên mặc dù Mặc Tùy Vân có hơi không vui nhưng cũng không cảm thấy tức giận, vì vậy rất nhanh liền bình tĩnh lại, lạnh nhạt gật đầu nói: “Thì ra là như vậy, trẫm thật sự cực kỳ hâm mộ sự tùy tính của Định Vương.”

Lời này tuyệt đối là chân tâm thật ý, con người trên đời này, ít có ai có thể không bị bất kỳ chuyện gì trói buộc. Cho dù là những Vương giả nắm quyền các quốc gia như bọn họ thì khi làm việc vẫn luôn bị trói buộc bởi thế cục và thực lực. Muốn làm gì thì làm thì chỉ có thể là hôn quân. Nhưng Mặc Tiểu Bảo thì lại không giống như vậy, hắn ta có thiên hạ mà Mặc Tu Nghiêu để lại, có điều kiện được trời ưu đãi, mặc dù tuổi còn nhỏ chưa chắc có thể chân chính phục chúng, nhưng hắn ta lại có đầu óc thông minh mà đại đa số mọi người trên đời này đều thua kém và sự phụ tá toàn lực của Từ gia. Cho nên, hắn ta có thể tùy hứng làm bậy.

Đối mặt với Mặc Tùy Vân hơi ghen tỵ than thở, Mặc Tiểu Bảo chỉ là sờ sờ lỗ mũi cười nói: “Bản vương cũng hâm mộ Tùy Vân huynh

nhanh như vậy đã tìm được Hoàng hậu vừa lòng đẹp ý ah. Bản vương chúc Tùy Vân huynh và Tiền tiểu thư bạc đầu giai lão, bất ly bất khí."

Mặc Tùy Vân im lặng, không biết tại sao lời chúc của Mặc Tiểu Bảo nghe vào trong lỗ tai của hắn lại càng giống như đang nguyền rủa.

Rất nhanh, Mặc Tùy Vân liền dẫn công chúa Lâm An rời đi, thân là Hoàng đế, hơn nữa còn là một Hoàng đế sắp đại hôn, đương nhiên hắn không có mệnh tốt được đi dạo khắp nơi như Mặc Tiểu Bảo.

Tần Liệt ôm Mặc Ngự Phong ngồi ở một bên, mặt không biểu tình nói với Mặc Tiểu Bảo: "Cho nên, mới sáng sớm ngươi chạy đến Hoa Nguyệt lâu này, chính là vì nhổ nhãn tuyến nằm vùng ở đây của Mặc Tùy Vân, thuận tiện chế giễu người ta mấy câu?"

Mặc Tiểu Bảo nằm trên ghế, lười biếng nói: "Sao Bản vương sẽ nhàm chán như vậy chứ? Bản vương thật sự là tới uống trà ah, còn Tập Nhân gì gì đó, công chúa Lâm An gì gì đó, còn có Mặc Tùy Vân gì gì đó đều là thuận tiện mà thôi."

Ta tin ngươi mới có quỷ!

"Mặc Tùy Vân muốn gả công chúa Lâm An cho ngươi?" Tần Liệt hơi ngạc nhiên hỏi. Thật ra thì bao gồm cả Lãnh Quân Hàm và Từ Tri Duệ, bọn họ vẫn đều cảm thấy đầu óc của những người dùng hết đủ mọi cách liên tục không ngừng muốn đưa mỹ nữ đến trước mặt Mặc Tiểu Bảo kia đều có vấn đề hết cả. Nữ nhân có xinh đẹp hơn nữa mà đưa đến trước mặt Mặc Tiểu Bảo thì đều chỉ có kết cục bị hắn ta hành hạ đến chết mà thôi, những mật thám mỹ nữ tuyệt sắc được các quốc gia cực khổ bồi dưỡng ra kia, nếu dùng ở chỗ khác thì ít nhiều cũng có thể có chút tác dụng, nhưng đưa đến trước mặt Mặc Tiểu Bảo, thì ngoại trừ bị hắn ta dùng hết đủ mọi cách giết chết ra,

căn bản không có bất cứ tác dụng gì.

“A, Tùy Vân huynh cũng chỉ là quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của Bản vương thôi. Có điều Bản vương không thể tiếp nhận ý tốt của hắn ta, thật sự có lỗi vô cùng.” Hiển nhiên Tần Liệt đã rất quen cách nói chuyện của người nào đó, hỏi: “Vậy ngươi định làm thế nào?”

Mặc Tiểu Bảo nghiêng nghiêng đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tùy Vân huynh đã quan tâm Bản vương như vậy, thì Bản vương cũng phải quan tâm hắn ta một chút, đúng không?”

Chắc chắn hắn ta không hy vọng ngươi quan tâm hắn ta đâu.

“Ngươi định đưa mỹ nữ cho hắn ta?” Tần liệt hỏi. Mặc Tiểu Bảo vui vẻ gật đầu, “Ngay cả đối tượng, Bản vương cũng đã chọn xong rồi.”

“Hiệu suất của Định Vương thật nhanh, ngươi chọn ai?” Tần Liệt ngạc nhiên nói.

“Công chúa Lâm An.”

“……” Mặc Tiểu Bảo, ngươi còn có thể biến thái hơn một chút không? Vừa mới đào lão bà của người ta, lại tính kế anh em họ người ta, Mặc Tùy Vân, rốt cuộc đời trước ngươi đã thiếu nợ Mặc Tiểu Bảo bao nhiêu mà chưa trả vậy?

Mấy ngày sau, thái độ của Mặc Tiểu Bảo phá lệ yên tĩnh xuống. Mỗi ngày chỉ là mang theo đệ đệ đi dạo khắp nơi trong thành Nam Kinh, ngay cả thị vệ đại nội vẫn luôn khẩn trương theo dõi hắn ta lúc trước cũng không khỏi dần dần buông lỏng cảnh giác.

Trong khách sạn, Mặc Tiểu Bảo nhàn nhã ung dung đút đệ đệ ăn

điểm tâm, Từ Tri Duệ đi ra ngoài bái phỏng Danh Nho Giang Nam không về, Tần Liệt vẫn đảm đương chức vị thị vệ như thường ngày. Người duy nhất không quá tốt chính là sắc mặt Lãnh Quân Hàm càng ngày càng tệ hơn.

“A a a! Mặc Tiểu Bảo, đệ gặp rắc rối rồi!” Ngày hôm đó, rốt cuộc Lãnh Quân Hàm không nhịn được vọt vào phòng Mặc Tiểu Bảo, nắm cổ áo của người nào đó đang thong thả đọc sách dùng sức lắc mạnh.

“Chuyện gì?” Mặc Tiểu Bảo ưu nhã giơ tay lên đẩy móng vuốt trắng bệch của Lãnh Quân Hàm ra, thong thả hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ vẫn còn mấy phần ngây thơ của Lãnh Tiểu công tử trắng bệch, nhìn Mặc Tiểu Bảo hơi ấm ức nói: “Vị Tiền tiểu thư kia… Muốn đệ dẫn nàng ấy bỏ trốn.”

Phụt!

Ngồi ở bên cạnh, Tần Liệt trực tiếp phun hết một miệng trà ra ngoài, tiếp theo liền vừa ho khan kinh thiên động địa, vừa chỉ vào Lãnh Quân Hàm nói không ra lời. Bộ dạng trắng trắng mềm mềm này của Lãnh Quân Hàm lại hấp dẫn cô nương hơn Mặc Tùy Vân có khí chất sao? Chẳng lẽ vị Tiền tiểu thư kia thật sự là tình thương của mẹ bao la nên mới mấy ngày ngắn ngủi đã muốn theo người bỏ trốn?

Nhưng dường như Mặc Tiểu Bảo lại không cảm thấy ngoài ý muốn, cười tủm tỉm nói: “Như vậy xem ra, Hoàng hậu tương lai này của Nam Sở cũng không phải cực kỳ kiên trinh ah. Ánh mắt Mặc Tùy Vân thật sự không tốt.”

Lãnh Quân Hàm không nhịn được giậm chân, “Đệ phải làm sao đây?” Vừa nói, vừa vươn hai tay về phía Mặc Tiểu Bảo, một bộ dáng huynh dám nói “Không biết!” đệ liền bóp chết huynh. Mặc Tiểu Bảo

nghiêng đầu suy nghĩ một chút, rồi nói: “Đệ đi nói cho nàng ấy biết, đệ không thể bỏ trốn với nàng ấy.”

“Vì sao?” Lãnh Quân Hàm hỏi, hắn vẫn cho rằng Mặc Tiểu Bảo là muốn làm cho Mặc Tùy Vân bị mất mặt trong hôn lễ bởi vì không có tân nương.

Mặc Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn đệ ấy, “Chẳng lẽ đệ thật sự muốn cưới nàng ấy sao? Nếu là như vậy, cũng không phải là không thể……”

“Đệ mới không cần!” Lãnh Quân Hàm lập tức lớn tiếng kêu lên. Hắn mới không muốn cưới bất kỳ nữ nhân nào ngoại trừ Tâm nhi đâu!

“Vậy không phải xong rồi sao?” Mặc Tiểu Bảo hài lòng nói: “Đệ đi nói cho nàng ấy biết, trong thiên hạ nơi nào mà không phải Vương thổ, nếu đệ dẫn nàng ấy chạy trốn thì sẽ liên lụy đến Tiền gia và người nhà của đệ. Cứ nói chúng ta hữu duyên vô phận, kiếp này không gặp lại nữa.”

Vốn Lãnh Quân Hàm còn cảm thấy chủ ý của Mặc Tiểu Bảo vừa thất đức lại hạ lưu, nhưng lúc nghe thấy “Kiếp này không gặp lại nữa.” thì ánh mắt lập tức sáng lên, nghiêm túc gật đầu nói: “Đệ biết rồi, ta sẽ diễn trò thật tốt!” Có thể kiếp này không gặp lại nữa thì thật sự là quá tốt, hắn tuyệt đối không muốn gặp lại Đại tiểu thư ngốc vừa lừa liền gục ngã kia của Tiền gia đâu.

Nhìn thần sắc hưng phấn của Lãnh Quân Hàm, Mặc Tiểu Bảo thầm cười “Ha ha”: Thật là ngu ngốc dễ lừa gạt, đệ cho rằng Bản vương kêu đệ đi câu dẫn Tiền tiểu thư là vì thú vị sao? Sao mà có thể vĩnh viễn không gặp lại được chứ?

Cho nên, trên con đường âm hiểm ác độc, vô lương xảo trá, vô sỉ, bạn học Mặc Tiểu Bảo càng chạy càng xa. Bạn học Mặc Tiểu Bảo,

ngươi thật sự chưa từng nghe nói: Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, không phải là không báo mà chỉ là chưa tới lúc thôi sao?

“Vương gia, Trấn Nam Vương Tây Lăng tới.” Ngoài cửa, ám vệ cung kính bẩm báo.

“Trấn Nam Vương Tây Lăng?” Mặc Tiểu Bảo nháy mắt, Tần Liệt thản nhiên nói: “Trấn Nam Vương Tây Lăng Lôi Đằng Phong, năm nay bốn mươi, là Nhiếp Chính Vương Tây Lăng, cùng với Vương gia ngài… Có thù giết cha. Đừng nói là ngươi đã quên rồi đó?”

Mặc Tiểu Bảo làm bộ hoảng sợ, “Sao Bản vương lại có thù giết cha với Trấn Nam Vương Tây Lăng chứ?”

Tần Liệt lạnh nhạt nói: “Năm năm trước, Tiền Định Vương, cũng chính là lệnh tôn, đã giết cha của Lôi Đằng Phong. Có câu… Nợ, cha, con, trả!” Mặc Tiểu Bảo bật cười, hắn tuyệt đối sẽ không nói cho Tần Liệt biết, hắn thật sự đã quên mất chuyện này. Thù giết cha gì gì đó… Hình như rất nhàm chán, chẳng lẽ mọi người không thể chung sống hòa bình sao?

Mặc Tiểu Bảo, lấy tính cách của ngươi, đừng nói có thù giết cha, cho dù là người có ân cứu mạng thì cuối cùng cũng sẽ muốn giết chết ngươi.

“Vương gia, Trấn Nam Vương Tây Lăng tới cửa bái phỏng.” Ngoài cửa, thị vệ đợi đã lâu nhưng không nghe thấy Mặc Tiểu Bảo trả lời, nên chỉ đành phải bẩm báo một lần nữa. Mặc Tiểu Bảo hơi bất đắc dĩ thở dài, nói: “Mời Trấn Nam Vương vào đi.”

Lôi Đằng Phong đi vào phòng liền thấy một thiếu niên có dụng mạo tuấn mỹ như ngọc, mặc một bộ cẩm y màu đen đang lười biếng nằm trên giường êm. Trên người thiếu niên còn có một bé trai phấn điêu

ngọc mài khoảng năm sáu tuổi mặc cẩm y màu trắng đang nằm sấp. Chỉ nhìn một cái, Lôi Đằng Phong liền nhận ra đây chính là người nắm quyền chân chính của Định Vương phủ hiện nay – Mặc Ngự Thần – và con trai út vừa mới năm sáu tuổi của Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly – Mặc Ngự Phong.

Việc Mặc Tu Nghiêu đột nhiên bỏ lại ngôi vị Định Vương âm thầm dẫn Vương phi đi mất, người bị kinh sợ trong thiên hạ này tuyệt đối không nằm ở con số ít. Mà hiển nhiên Lôi Đằng Phong là nằm trong số những người bị kinh sợ này. Sau khi khiếp sợ, thì lại càng có nhiều hơn vài phần bội phục không có cách nào nói rõ và sự tuyệt vọng tựa như vĩnh viễn cũng không có cách nào chiến thắng, cũng như sự hoang mang không biết làm gì nữa. Mặc Tu Nghiêu, nam nhân này đã từng cao cao tại thượng tùy ý phi dương, cũng đã từng rơi xuống như bụi trần; rồi lại lấy tốc độ kinh người mà quật khởi, uy chấn thiên hạ; sau đó lại ngay tại lúc thanh danh hiển hách nhất bất ngờ ẩn lui một lần nữa. Cuộc sống tùy ý và không bị trói buộc như một cơn gió như vậy, càng làm nổi bật sự vô năng và thấp kém của những người đang giãy giụa giữa dòng thế tục như bọn họ.

Trấn Nam Vương phủ và Định Vương phủ có thù giết cha. Trước đây, Lôi Đằng Phong cũng đã từng nghĩ chăm lo việc nước, nằm gai nếm mật, cuối cùng sẽ có một ngày báo thù cho cha, gây dựng lại Tây Lăng. Nhưng lúc này nhìn thiếu niên tuấn mỹ cao quý không gì sánh được đang nằm lười biếng ở trước mắt, Lôi Đằng Phong lại chỉ cảm thấy một trận hoang đường và buồn cười. Một nam nhân đã hơn bốn mươi tuổi như hắn lại đi tìm một thiếu niên mười lăm tuổi để báo thù giết cha ư?

Không chỉ buồn cười, mà Lôi Đằng Phong còn cảm thấy một trận vô lực, giống như nhận ra tất cả những công sức đã bỏ ra bao năm qua đều là một vở hài kịch dở tệ vậy.

Mặc Tiểu Bảo nhìn chằm chằm đánh giá Lôi Đằng Phong một hồi lâu, đôi mắt xoay một vòng, rồi ngồi dậy cười tủm tỉm nói: “Trấn Nam Vương Tây Lăng, Bản vương hữu lễ.”

Trong lòng Lôi Đằng Phong chấn động, rất nhanh liền thu liễm tâm tư. Sao hắn lại thất thần ở trước mặt thiếu niên này?

Rõ ràng lúc trước chỉ muốn đến xem rốt cuộc người thừa kế của Mặc Tu Nghiêu có năng lực cỡ nào mà thôi.

“Định Vương hữu lễ, Bản vương làm phiền.”

Mặc Tiểu Bảo ôm Mặc Ngự Phong ngồi lên đầu gối mình, cười nói: “Trấn Nam Vương nói quá lời, Bản vương đang nhàm chán đây. Trấn Nam Vương vừa tới Nam Kinh liền tới thăm Bản vương, Bản vương thật sự cảm động hết sức.”

Đôi mắt Lôi Đằng Phong liền trầm xuống, lơ đễnh cười nói: “Nghe nói Định Vương đã tới được mấy ngày rồi, Bản vương cũng mới tới thành Nam Kinh lần đầu tiên, đang muốn hỏi thăm Định Vương xem có chỗ nào có thể đi dạo một chút đây.” Một mình gánh vác đại cục Tây Lăng mấy năm, Lôi Đằng Phong cũng càng có nhiều thêm mấy phần uy nghi và trầm ổn của một thượng vị giả hơn lúc Lôi Chấn Đình còn sống.

Mặc Tiểu Bảo vỗ tay vui vẻ cười nói: “Vậy thì thật quá tốt, Bản vương cũng đang muốn tìm thêm mấy người cùng đi tham quan vùng đất Giang Nam dục tú này đây.”

Trấn Nam Vương Tây Lăng vừa mới tới Nam Kinh ngày đầu tiên đã đi bái phỏng Định Vương Mặc Ngự Thần, cũng đóng cửa phòng mật đàm suốt nửa canh giờ. Đương nhiên chuyện này đã được truyền vào trong tai Mặc Tùy Vân đang ở trong cung trước tiên.

Nghe tin tức như thế, trên gương mặt tuấn tú trầm ổn của Mặc Tùy Vân cũng xuất hiện nhiều thêm mấy phần âm trầm, trầm giọng vẫy lui thị vệ đến đây bẩm báo, cúi đầu trong lòng bắt đầu âm thầm tính toán.

Trong khách sạn, bốn người tự đi làm chuyện riêng của mình mấy ngày nay hiếm khi tập trung lại với nhau. Từ Tri Duệ khẽ cau mày nói: "Rốt cuộc huynh đã nói chuyện gì với Trấn Nam Vương Tây Lăng vậy?" Ngồi ở bên cạnh, khóe miệng Tần Liệt khẽ co rút nhưng cũng không nói chuyện. Bạn nhỏ Mặc Ngự Phong hưng phấn giơ lên tay nhỏ bé lên nói: "Đệ biết! Ca ca nói bánh bao và đậu hủ trong thành Nam Kinh rất ngon! Thúc thúc kia nói hôm nào cùng đi ăn… Ca ca nói cô nương Hoa Nguyệt lâu thật xinh đẹp, thúc thúc kia nói trong phủ thúc ấy có mấy người càng xinh đẹp hơn, có thể tặng cho ca ca. Ca ca nói……"

Trí nhớ của bạn nhỏ Mặc Ngự Phong cực kỳ tốt, thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng đều không cần liền bùm bùm phun ra mười mấy câu "Ca ca nói…". Hiển nhiên, từ đầu tới cuối buổi mật đàm của Định Vương điện hạ và Trấn Nam Vương Tây Lăng đều không có thảo luận chính sự gì cả, tất cả đều vài lời tán gẫu thôi.

Từ Tri Duệ hơi nhức đầu vuốt vuốt mi tâm, nói: "Huynh muốn làm cho Mặc Tùy Vân hiểu lầm sao? Làm như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?" Nếu nói cho người khác Mặc Tiểu Bảo và Lôi Đằng Phong đã thảo luận những chuyện này, thì chỉ sợ ai cũng sẽ không tin tưởng.

Mặc Tiểu Bảo nhìn Từ Tri Duệ một cách đầy vô tội, "Tri Duệ đệ đệ, không phải nói hay làm chuyện gì cũng phải có ý nghĩa mới làm ah. Thú vị cũng có thể làm mà, Bản vương thấy Lôi Đằng Phong thuận mắt nên mới hàn huyên mấy câu thôi."

Từ Tri Duệ căn bản không mắc mưu, cười lạnh một tiếng nói: “Lần này Lôi Đằng Phong chịu tự mình đến đây, hơn phân nửa là tính âm thầm kết minh với Mặc Tùy Vân. Nếu huynh làm vậy là muốn ngăn cản bọn họ, thì chỉ sợ căn bản là không có tác dụng gì.” Mặc Tùy Vân cũng không ngu ngốc như Mặc Cảnh Lê và Mặc Cảnh Kỳ vào mấy năm trước, hắn ta biết rõ Tây Lăng và Định Vương phủ căn bản không thể nào kết minh được. Không nói tới huyết hải thâm cừu của Lôi Đằng Phong và Định Vương phủ, mà chỉ cần Định Vương phủ có một chút tâm tư thống nhất thiên hạ, thì Tây Lăng sẽ là kẻ địch đầu tiên của bọn họ, bởi vì địa hình, nên ngược lại Nam Sở có sông Vân Lan ngăn cản sẽ đứng ở phía sau. Hiện nay Định Vương phủ như mặt trời ban trưa, nếu Lôi Đằng Phong muốn đối kháng với Định Vương phủ, thì chỉ có thể lựa chọn kết minh với Mặc Tùy Vân.

Mặc Tiểu Bảo nháy mắt, “Huynh biết chứ, huynh chính là nhìn Mặc Tùy Vân thấy chướng mắt, nên định làm cho hắn ta khó chịu một lát không được sao? Dù sao cũng rảnh rỗi nhàm chán, nói chuyện với Lôi Đằng Phong một chút cũng không mất gì ah. Hơn nữa còn là chính Lôi Đằng Phong tự tìm tới tận cửa nữa mà?” Hắn cũng không thể ngăn người ở ngoài cửa đi?

Từ Tri Duệ sờ sờ lỗ mũi, trầm tư một lát rồi gật đầu nói: “Hiểu, Lôi Đằng Phong muốn chế tạo ra cảnh tượng giả là Tây Lăng và Định Vương phủ thân cận, lấy cái này để tạo áp lực cho Mặc Tùy Vân, thuận tiện còn có thể nâng giá của mình lên.”

Nếu Tây Lăng bị Định Vương phủ lôi kéo, thì như vậy Nam Sở sẽ thật sự là một cây khó chống. Mặc dù bọn họ đều biết, Định Vương phủ căn bản không lôi kéo được Tây Lăng. Mặc Tiểu Bảo gật đầu nói: “Đúng vậy, Lôi Đằng Phong muốn tính kế Mặc Tùy Vân, huynh lại đang rất buồn chán, nên liền tiện tay giúp ah.”

“Nếu Tây Lăng và Nam Sở kết minh thành công, thì liên minh của

bọn họ sẽ càng được củng cố, cũng không có ích lợi gì với chúng ta." Tần Liệt trầm giọng nói.

Mặc Tiểu Bảo thở dài nói: "Ai bảo lão cha đắc tội quá nhiều người đây, nhân duyên của Định Vương phủ chúng ta không tốt, Tây Lăng và Nam Sở chắc chắn sẽ kết minh, Mặc Tùy Vân và Lôi Đằng Phong đều không phải ngu ngốc."

Chính bởi vì hai người này đều không phải ngu ngốc, nên mức độ khó khăn khi muốn chân chính ngăn cản bọn họ kết minh cũng không thua gì việc nghĩ cách giết hai người kia. Có điều, cũng không sao cả, trên đời này… Phải có khiêu chiến thì mới có thể càng trở nên thú vị hơn, không phải sao? Thiên hạ này… Một ngày nào đó sẽ bị hắn nắm trong tay!

Mặc Tiểu Bảo nhìn bầu trời bao la ngoài cửa sổ, trong mắt mang theo tự tin tuyệt đối và hùng tâm bệ nghễ thiên hạ.

Chương 456: Phiên ngoại 22: Nhật ký hãm hại người của Tiểu Bảo (6)

Edit: Theresa Thai

Beta: Sakura

Trong nháy mắt liền sắp đến ngày đại hôn của Mặc Tùy Vân, sứ giả của các quốc gia đến đây chúc mừng cũng đã tới đông đủ. Trừ Lôi Đằng Phong và Mặc Tiểu Bảo ra, thì thật sự không có người cầm quyền của một nước nào đích thân đến đây nữa. Từ sau khi mật đàm với Lôi Đằng Phong xong, thái độ của Mặc Tiểu Bảo liền phá lệ yên tĩnh xuống, ngay cả nhận được tin Lôi Đằng Phong và Mặc Tùy Vân đã âm thầm ký hiệp ước liên minh thì cũng không thấy có chút cảm xúc nào.

Chỉ có điều, cho dù Mặc Tiểu Bảo biết điều không gây chuyện, thì đại hôn của Mặc Tùy Vân cũng chắc chắn sẽ bởi vì trong một phút hắn ta luẩn quẩn trong lòng mời tên nấm mốc tinh tham dự mà nhất định sẽ biến thành một vở hài kịch.

Một ngày trước ngày đại hôn, một tin tức làm cho người ta hoảng sợ truyền vào cung: Hoàng hậu tương lai của Nam Sở, thê tử còn chưa xuất giá của Mặc Tùy Vân, vào một ngày trước ngày đại hôn, đã bỏ trốn theo người khác.

Nhận được tin tức này, Mặc Tùy Vân liền bẻ gãy một cây bút lông sói ngay tại chỗ.

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mặc Tùy Vân lạnh giọng hỏi.

Năng lực làm việc của thị vệ được phái ra vẫn rất tốt, chưa tới hai canh giờ đã quay lại, “Khải bẩm Hoàng thượng… Chúng thuộc hạ đã tra hỏi nha đầu của Hoàng… Tiền phủ, nghe nói… Mấy ngày trước, Tiền tiểu thư quen biết với một thiếu niên họ Hỏa tự xưng là thứ tử của một phú thương Quảng Lăng, hai người vừa gặp như… Mấy ngày qua tâm tình của Tiền tiểu thư vẫn cực kỳ tệ. Sáng hôm nay lúc nha đầu bưng nước vào phòng liền phát hiện, không thấy Tiền tiểu thư đâu.”

“Thiếu niên họ Hỏa?” Mặc Tùy Vân cau mày nói: “Bộ dáng ra sao? Người Quảng Lăng?”

Vẻ mặt thị vệ đau khổ nói: “Khải bẩm bệ hạ, chỉ sợ là tên giả. Quảng Lăng căn bản không có phú thương nào họ Hỏa.” Mặc dù bây giờ Quảng Lăng là địa bàn của Định Vương phủ, nhưng lại ở rất gần Nam Sở, nên tất nhiên bọn họ cũng rất quen thuộc. Hơn nữa, bản thân dòng họ Hỏa này đã cực kỳ hiếm thấy, nếu có một dòng họ như vậy, thì chắc chắn bọn họ cũng sẽ không thể không biết, “Theo lời của nha đầu của Tiền tiểu thư, thì đó là một thiếu niên tuấn mỹ mặc áo trắng, hợp ý lại chỉ mới khoảng mười ba mười bốn tuổi. Bộ dáng vô cùng tuấn mỹ khôn khéo, làm cho người ta vừa thấy đã cảm thấy là một người tốt.”

“Tên giả?” Mặc Tùy Vân cau mày, nếu thật sự là tân nương có tư tình với người khác rồi bỏ trốn thì cũng thôi. Nhưng nếu có người cố ý dụ dỗ tân nương vào lúc này thì…… Nhưng vô luận như thế nào, thì nữ nhân họ Tiền kia cũng đều đáng chết!

“Lập tức phái người đi tìm cho trẫm! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Mặc Tùy Vân lạnh giọng nói.

“Dạ, Hoàng thượng.” Trong lòng thị vệ run lên, vội vàng lĩnh mệnh lui xuống. Vô luận bây giờ Tiền tiểu thư này là chết hay sống hay vì cái gì mà đào hôn, thì chỉ sợ cho dù có tìm về cũng không sống được nữa.

“Khải bẩm Hoàng thượng, Định Vương cầu kiến.” Ngoài cửa, thái giám bẩm báo.

Sắc mặt Mặc Tùy Vân tối sầm, hiện tại hắn không muốn thấy nhất chính là Mặc Tiểu Bảo, phiền não nói: “Không gặp!”

“Ai nha, Tùy Vân huynh. Người ta tự mình đến đây an ủi huynh, sao huynh có thể lãnh khốc vô tình như vậy chứ?” Ngoài cửa vang lên giọng nói lười nhác lại mang theo chút hài hước của Mặc Tiểu Bảo, làm cho người ta không nhịn được mà hận đến nghiến răng nghiến lợi. Không đợi Mặc Tùy Vân nói chuyện, Mặc Tiểu Bảo đã mang theo khuôn mặt tươi cười đi vào. Thấy bộ dạng này của hắn ta, Mặc Tùy Vân không khỏi cũng nhớ tới câu nói mà bạn học Mặc Tiểu Bảo thỉnh thoảng treo ngoài miệng, “Nhìn thấy ngươi sống không tốt, ta liền thấy viên mãn”. Tên khốn này tuyệt đối là đến chế giễu hắn!

“Ngươi tới đây làm gì?” Mặc Tùy Vân tức giận nói.

Mặc Tiểu Bảo mở to mắt vô tội nói: “Nghe nói Hoàng hậu của Tùy Vân huynh… Ừm, mất tích, Bản vương đến đây không phải là cố ý chạy tới để an ủi Tùy Vân huynh sao? Lại nói, ở thành Nam Kinh Bản vương cũng có mấy người có thể dùng, có cần kêu bọn họ giúp huynh tìm xem không? Lỡ như làm trễ hôn sự ngày mai thì phải làm sao?”

“Không cần!” Mặc Tùy Vân nghiến răng nghiến lợi, tên này quả nhiên là đến chế giễu hắn! Hắn ta cho rằng hắn vội vã tìm nữ nhân kia về là

vì hôn lễ ngày mai sao? Chẳng lẽ Mặc Tùy Vân hắn đã thất bại đến mức bắt buộc phải cưới một nữ nhân đã bỏ trốn với người khác sao?

“Chúng ta đằng nào cũng quen biết nhau một thời gian, ngàn vạn lần đừng khách khí.” Mặc Tiểu Bảo hảo tâm nói.

“Đa tạ ý tốt của ngươi.” Mặc Tùy Vân cắn răng.

Mặc Tiểu Bảo hào phóng gật đầu cười nói: “Tiện tay mà thôi.”

Mặc Tùy Vân cố nén xúc động muốn kéo người nào đó ra ngoài quất chết, trầm giọng nói: “Trẫm còn có chuyện quan trọng, nếu Định Vương rảnh rỗi, vậy thì mời trở về trước đi.” Mặc Tiểu Bảo nhướng mày nói: “Chuyện quan trọng? Ách… Tung tích của Hoàng hậu nương nương có tính là chuyện quan trọng hay không?”

“Nàng ta không phải là Hoàng hậu!” Mặc Tùy Vân giận dữ hét.

Mặc Tiểu Bảo bị hét đến ngẩn người, nháy mắt mấy cái hơi ấm ức nói: “Như vậy à, vậy thì không có gì chuyện quan trọng nữa rồi. Bản vương cáo từ trước.” Vừa nói vừa đi ra cửa Ngự thư phòng.

“Đứng lại!” Mặc Tùy Vân tức giận nói: “Tiện nhân kia đang ở đâu?”

Mặc Tiểu Bảo sờ cằm, cười híp mắt nói: “Cái này sao… Trước khi tiến cung, hình như ta đã bắt gặp nàng ấy đi theo một nam nhân ra khỏi cửa thành Bắc, chắc là, đi đến sông Vân Lan đó.” Qua sông Vân Lan thì sẽ không còn thuộc sự quản hạt của Mặc Tùy Vân, hơn nữa ở phương Bắc trời đất bao la, muốn giấu người cũng rất dễ dàng.

Mặc Tùy Vân tức giận đến sắc mặt biến thành màu đen, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, hơi nghi ngờ nhìn Mặc Tiểu Bảo chằm chằm, nói: “Sao ngươi lại biết nàng ta?”

“A… Cái này sao…” Mặc Tiểu Bảo do dự nhìn Mặc Tùy Vân, hơi ngượng ngùng nói: “Cái này sao, Bản vương trùng hợp quen biết với… Tình lang của Hoàng hậu nương nương.”

“Mặc Ngự Thần! Ngươi đi chết đi cho trẫm!” Rốt cuộc Mặc Tùy Vân không có cách nào nhịn được nữa, trực tiếp rút bảo kiếm treo trang trí trên tường ở bên cạnh chém thẳng vào Mặc Tiểu Bảo. Mặc Tiểu Bảo hưng phấn nháy mắt một cái, thản nhiên nghiêng người tránh một kiếm rõ ràng không có chút kỹ thuật nào này. Nhưng Mặc Tùy Vân lại không chịu bỏ qua lần này, cầm kiếm đuổi theo Mặc Tiểu Bảo chém lung tung một trận. Mặc Tiểu Bảo cũng không đánh trả, mà chỉ cười híp mắt chuyển động nhún người tránh khỏi công kích của Mặc Tùy Vân. Hai người chém nhau thẳng một đường từ trong Ngự thư phòng tới trong ngự hoa viên. Vốn thị vệ nghe thấy chạy đến còn đang muốn hộ giá, nhưng khi thấy người hành hung là Hoàng thượng nhà mình, mà người bị chém kia thì lại thản nhiên vô cùng như đang đi dạo trong vườn, hơn nữa, nhìn người chém còn mệt hơn cả người bị chém nữa. Dưới sự đối lập như thế, đám thị vệ cũng không có mặt mũi ra tay tương trợ.

“Tùy Vân huynh, có lời gì thì từ từ nói.” Mặc Tiểu Bảo cười híp mắt nói.

“Ta nói với ngươi cái rắm ấy!” Dưới cơn tức giận, ngay cả tự xưng “Trẫm” chuyên dùng của Hoàng đế, Mặc Tùy Vân cũng quên luôn, trực tiếp tuôn lời mắng ra khỏi miệng. Hắn nhất định phải chém chết tên tai họa Mặc Ngự Thần này để trừ hại cho thiên hạ.

“Tùy Vân huynh, giận chó đánh mèo là không có ý nghĩa. Cũng không phải là ta đi câu dẫn người đó……”

Mọi người kinh hãi không thôi, đồng loạt hiện ra vẻ mặt “Thì ra là

vậy", đợi đến khi phản ứng kịp thì liền hận lỗ tai của mình không thể lập tức biến thành điếc.

"Ngươi dám nói không phải là ngươi sai sử không?" Mặc Tùy Vân cười lạnh nói.

Mặc Tiểu Bảo hơi khó xử suy nghĩ một chút, rồi nói: "Ta thật sự không có sai sử……" Hắn chỉ là lúc đầu đề nghị một chút, ở giữa uy hiếp một chút, rồi cuối cùng hãm hại một chút mà thôi.

"Trẫm không tin, ngươi đi chết đi!" Mặc Tùy Vân cười lạnh nói. Mặc Tiểu Bảo bất đắc dĩ lăng không một cái, phi thân đến trên nóc nhà đối diện ngồi xuống, thở dài nói: "Đầu năm nay, người tốt thật sự không dễ làm mà."

Mặc Tùy Vân cho hắn ta một nụ cười cực lạnh, quay đầu lại nhìn lướt qua đám thị vệ đang xem kịch, lạnh lùng nói: "Đều chết hết rồi sao? Bắn hắn ta xuống cho trẫm!"

Tất nhiên đám thị vệ không dám kháng chỉ, vội vàng giương cung lắp tên, trong chớp mắt những mũi tên bắn thẳng về phía người nào đó đang ngồi trên nóc nhà phơi nắng như mưa. Thấy mưa tên đang bắn thẳng về phía mình, Mặc Tiểu Bảo nhảy lên cao vẽ ra một cái bóng màu đen, trong nháy mắt chạy trốn thật xa. Xa xa còn truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Mặc Tiểu Bảo, "Mặc Tùy Vân, ngươi là tên quỷ hẹp hòi! Đáng đời ngươi không có ai muốn muốn muốn……" Tiếng vang lượn lờ trên không trung một lúc lâu. Theo nội lực cũng không tệ lắm của thị vệ mà dự tính, thì dân chúng cả thành Nam Kinh có nghe được tiếng thét kinh thiên động địa này của Định Vương hay không thì bọn họ không biết, nhưng người trong cả hoàng cung thì khẳng định đều nghe thấy được rõ ràng.

Mặc Tùy Vân nhìn chằm chằm mái hiên của cung điện nơi Mặc Tiểu

Bảo đã biến mất, thần sắc trên mặt lúc xanh lúc tím, đám bọn thị vệ nhìn thấy mà kinh hồn táng đảm. Hồi lâu sau, mới nghe thấy Mặc Tùy Vân nghiến răng nghiến lợi trầm giọng nói: “Mặc Ngự Thần, trẫm nhất định phải giết chết ngươi!”

Sau khi chọc Mặc Tùy Vân tức đến gần chết, Mặc Tiểu Bảo liền cảm thấy cả người đều sảng khoái hơn gấp trăm lần. Quả nhiên… Mỗi ngày không làm chút chuyện thú vị thì nhân sinh sẽ không có niềm vui thú ah. Mặc Tiểu Bảo thản nhiên dạo bước trong hoàng cung. Mặc dù nơi này là hoàng cung Nam Sở chứ không phải hậu hoa viên của Định Vương phủ, nhưng mấy ngày qua hầu hết thị vệ trong cung đều biết dù vị Định Vương này còn trẻ nhưng lại có thể tức chết người không đền mạng, nên cũng không còn ai dám đi ra ngoài ngăn cản hắn ta. Huống chi, lấy thân thủ còn nhỏ tuổi liền chịu đựng được đủ mọi kiểu huấn luyện đầy gian khó trong Kỳ Lân, lại bị Mặc Tu Nghiêu hành hạ mười mấy năm của Mặc Tiểu Bảo, thì thật đúng là không có ai có thể ngăn cản hắn ta được.

“Định Vương điện hạ.”

Mặc Tiểu Bảo đang đứng cúi người bên cạnh một bồn hoa trong ngự hoa viên, ngắm nhìn một bụi mẫu đơn đang nở rộ trong ngự hoa viên đến ngẩn người. Vào thời tiết này ở Giang Nam mà mẫu đơn còn có thể nở đẹp đến như vậy, không thể không nói là rất bất ngờ. Hơn nữa dù sao thì Ly thành cũng là ở Tây Bắc, hoa cỏ có thể nhìn vẫn ít hơn Giang Nam nhiều. Bạn học Mặc Tiểu Bảo chỉ cảm thấy bụi hoa Ngụy Tử duyên dáng lộng lẫy trước mắt này thật sự là quá phù hợp với sự thưởng thức và phong cách của mình. Đang do dự xem có nên làm tên trộm hoa một lần mang nó ra khỏi ngự hoa viên, rồi chuyển về vườn hoa trong Định Vương phủ nhà mình ở Ly thành hay không, thì vừa quay đầu lại nhìn thấy công chúa Lâm An đang đi tới từ một hướng khác của vườn hoa, Mặc Tiểu Bảo liền không còn chút hứng thú nào nữa, quay đầu lại tiếp tục ngắm nhìn bụi mẫu đơn

trước mắt mà thầm chảy nước miếng.

“Định Vương điện hạ đang nhìn gì vậy?” Công chúa Lâm An chỉ cảm thấy gân xanh trên trán mình đang giật không ngừng, một đại mỹ nhân như hoa như ngọc như nàng đứng ở đây mà ở trong mắt Mặc Ngự Thần lại còn không xinh đẹp bằng một đóa hoa sao?

Mặc Ngự Thần nói một cách thản nhiên: “Ngắm hoa ah. Chậc chậc… Vẫn là đất ở Giang Nam tốt, nhìn đóa hoa đang nở này xem, thật không hổ là Vương giả trong các loài hoa ah. Duyên dáng lộng lẫy như thế, thật là quá hấp dẫn.”

Nếu như không phải còn có chút lý trí, thì quả thật công chúa Lâm An muốn bắt lấy cổ áo của người nào đó đang cúi người ngắm hoa đến ngưỡng mộ rồi dùng sức vừa lắc vừa rống giận: Ngươi thật sự không có vấn đề gì chứ? Si mê một bụi hoa, lại gạt một đại mỹ nhân như nàng qua một bên như thế. Rốt cuộc loại quái thai nhìn vật chết giống như đang nhìn mỹ nhân, nhìn mỹ nhân lại như đang nhìn vật chết này làm sao mà sinh ra a a a?

“Định Vương thích, Lâm An liền xin hoàng huynh tặng cho Định Vương.” Công chúa Lâm An nghiến răng nghiến lợi, hận không thể hủy thi diệt tích bui hoa Ngụy Tử đang đung đưa đón gió kia.

“Có thể không?” Mặc Tiểu Bảo hơi chần chờ, nói: “Mặc Tùy Vân dễ nổi giận như vậy, chắc chắn sẽ không đồng ý đâu.”

Công chúa Lâm An cũng lập tức nhớ đến tiếng thét kinh thiên lúc nãy, khóe môi duyên dáng không khỏi co rút. Lấy tâm tình của hoàng huynh bây giờ… Huynh ấy tuyệt đối chỉ muốn hủy thi diệt tích người nào đó thôi. Tặng hắn ta Ngụy Tử quý giá như thế ư? Sợ rằng một cành cây một ngọn cỏ trong ngự hoa viên này cũng không muốn tặng cho Định Vương gia đâu.

Mặc Tiểu Bảo lơ đễnh cắn đầu ngón tay, nói: “Nhưng mà không sao… Ta có thể mang nó về trước. Chờ Mặc Tùy Vân hết giận rồi nói cho hắn ta biết……”

Khóe miệng công chúa Lâm An không ngừng co rút, ho khẽ một tiếng, thản nhiên nói: “Vương gia, Lâm An có chuyện muốn bàn với Vương gia. Có thể xin Vương gia cho ta một chút thời gian không?” Hai chữ “Một chút” giống như được nặn từ trong kẽ răng ra.

Mặc Tiểu Bảo mở to hai mắt, rốt cuộc vẫn đành phải gật đầu, đứng dậy lưu luyến ngắm nhìn bụi hoa một cái, nói: “Được rồi, công chúa có gì muốn nói?”

Hai người đi vào trong đình ở gần bên cạnh ngồi xuống, ngay cả như vậy thì công chúa Lâm An vẫn cảm thấy ánh mắt của người nào đó vẫn chú ý đến vườn hoa nhiều hơn nàng. Từng lời nói, cử động, thậm chí là ngay cả thần sắc của Mặc Tiểu Vương gia đều đang nói cho công chúa Lâm An một sự thật ——Gia không có hứng thú với ngươi! Càng làm cho người ta cảm thấy tức giận chính là, đó cũng không phải là hắn ta cố ý biểu hiện ra, mà là ý tứ như vậy lại được toát ra một cách tự nhiên. Ít nhất lấy nhãn lực của công chúa Lâm An thì tuyệt độ không nhìn ra sự giả bộ ở trong đó.

Công chúa Lâm An âm thầm cắn răng, mặc dù vô luận là tướng mạo, quyền thế, hay năng lực thì Định Vương đều đứng số một số hai trên đời này, nhưng nếu có thể lựa chọn thì nàng tuyệt không muốn gả cho nam nhân như vậy. Nếu nói Tiền Định Vương là đại biểu cho một người chồng tốt, thì như vậy cái người trước mắt quả thật chính là đại biểu cho từ “Khốn kiếp”, nữ nhân gả cho hắn ta tuyệt đối là gặp xui xẻo tám đời.

Nhưng công chúa Lâm An cũng biết chắc rằng, nếu mình không gả

cho hắn ta, thì cũng chỉ có thể gả cho một vài đệ tử hoàn khố của thế gia mà hoàng huynh muốn mượn sức trong thành Nam Kinh mà thôi. Kể từ sau khi Đại Sở dời về phía Nam, thì những con cháu quan lại kia lại càng ngày càng trở nên ăn chơi trác tán, nếu nói mấy năm trước thỉnh thoảng còn có thể lựa ra mấy nam tử biết phấn đấu, thì trong mấy năm gần đây, cứ hễ là người có bản lĩnh có năng lực chân chính thì đều chạy đến Ly thành hết. Mà công chúa Lâm An cũng không muốn cứ gả cho một đệ tử hoàn khố tầm thường, sống trong một tòa nhà lớn lặng lẽ buồn chán trải qua cả đời như vậy.

“Công chúa Lâm An có gì muốn nói?” Chờ một lúc lâu cũng không thấy công chúa Lâm An mở miệng, Mặc Tiểu Bảo liền nhướng mày hỏi.

Công chúa Lâm An cắn răng, trầm giọng hỏi: “Lâm An muốn biết, ta có chỗ nào không tốt, mà Vương gia lại không muốn cưới Lâm An?”

“Không tốt?” Mặc Tiểu Bảo nhướng mày, đánh giá công chúa Lâm An mấy lần, rồi mới vừa cười híp mắt nói: “Cái này sao… Có lẽ chính là vì tuổi của công chúa Lâm An quá lớn đi.”

Công chúa Lâm An cắn răng, “Ta mới mười lăm tuổi!”

Mặc Tiểu Bảo gật đầu nói: “Đúng vậy ah, nhưng Bản vương đã nói đợi đến hai mươi lăm tuổi mới đại hôn. Đến lúc đó ngươi đã hai mươi lăm tuổi rồi, còn không già sao?”

Chẳng lẽ lúc ta hai mươi lăm tuổi thì ngươi mới có mười lăm sáu tuổi sao? Công chúa Lâm An gần như muốn quát. Nhưng nàng cũng hiểu, kỳ thật, điều này cũng không có gì có thể nói, trên phương diện này, nam nhân và nữ nhân chính là không công bằng như thế. Nam nhân ba mươi là chững chạc, mà nữ nhân ba mươi thì lại là đã già bị gạt bỏ. Công chúa Lâm An không khỏi bắt đầu hâm mộ Định Vương

phi. Định Vương phi đã gặp được người thích hợp nhất vào thời gian tốt nhất.

Gạt đi những ý nghĩ lung tung trong lòng, công chúa Lâm An nói: "Vương gia cũng biết hoàng huynh của ta có ý định liên nhân với Định Vương phủ. Lâm An có thể hứa, chỉ cần Vương gia đồng ý… Sau này Lâm An tuyệt đối sẽ không xen vào bất cứ chuyện gì của Vương gia. Vô luận… Tương lai Vương gia còn muốn cưới cô gái nào nữa, Lâm An… Cũng tuyệt đối không nói gì."

Mặc Tiểu Bảo chống cằm, nghiêm túc đánh giá công chúa Lâm An, rồi làm như hơi thất vọng lắc đầu nói: "Nếu như vậy, thì tại sao Bản vương lại phải cưới công chúa Lâm An chứ? Có gì khác với việc uổng công nuôi một tên phế nhân? Huống chi, lỡ như Bản vương có cô nương mình thích, vậy chẳng phải đã làm cho nàng ấy bị thiệt thòi rồi sao?"

Cho nên ngươi chắc chắc sẽ không thích ta, đúng không? Trong lòng công chúa Lâm An oán hận nói. Mặc dù nàng cũng không có tình cảm gì với vị Định Vương ác liệt lại giống như một đứa bé còn chưa lớn lên này, nhưng một cô gái bị người khác xem thường một cách đương nhiên như thế thì cũng vẫn là một chuyện đả thương lòng tự ái vô cùng. Mặc Tiểu Bảo cười hì hì nhìn công chúa Lâm An nói: "Ta biết tại sao công chúa muốn gả cho ta, thật ra thì công chúa còn có lựa chọn khác tốt hơn ah."

Công chúa Lâm An sửng sốt, "Lựa chọn tốt hơn sao?" Nàng còn có thể có lựa chọn nào tốt hơn chứ?

"Hoàng hậu Đại Sở, thế nào?"

"Mặc Ngự Thần, ngươi lăn ra đây cho ta!"

Công chúa Lâm An đang muốn nói chuyện, thì tiếng thét của Mặc Tùy Vân đã truyền vào trong ngự hoa viên, chỉ thấy Mặc Tùy Vân mặc long bào cầm một thanh kiếm đằng đằng sát khí lao đến.

Chương 457: Phiên ngoại 23: Nhật ký hãm hại người của Tiểu Bảo (kết)

“Mặc Ngự Thần, ngươi lăn ra đây cho ta!” Mặc Tùy Vân mặc long bào cầm một thanh kiếm đằng đằng sát khí lao đến.

Mặc Tiểu Vương gia buồn bực đứng dậy, nhảy lên mái đình tránh khỏi thanh trường kiếm mà Mặc Tùy Vân không chút do dự chém tới, tức giận nói: “Mặc Tùy Vân, ngươi đủ chưa? Một chút chuyện hư hỏng mà thôi, làm như Bản vương giết cha mẹ của ngươi vậy!” Thật sự là quá cố tình gây sự, quá không rộng lượng khoan dung mà.

Mặc Tùy Vân suýt nữa phun máu: Cho dù Mặc Ngự Thần thật sự giết cha mẹ hắn thì hắn cũng sẽ không tức giận đến như thế. Hiện tại chỉ cần vừa nhớ tới Mặc Tiểu Bảo đã làm chuyện tốt gì, thì Mặc Tùy Vân đã liền tức giận đến muốn bầm thây hắn ta ra vạn đoạn.

“Mặc Ngự Thần, ngươi xuống đây cho trẫm. Trẫm muốn giết ngươi!” Chỉa kiếm vào thiếu niên áo đen đang đứng trên mái đình, Mặc Tùy Vân giận dữ hét.

“Ngươi cho Bản vương là kẻ ngu sao?” Mặc Tiểu Bảo khịt mũi khinh thường, hắn mới không nhảy xuống cho hắn ta chém đâu, lỡ như Mặc Tùy Vân không chém trúng hắn ngược lại tự mình bị tức chết, thì chẳng phải người Nam Sở sẽ cho rằng hắn vào cung hành thích vua sao?

Dù sao hôm nay đã trôi qua rất sảng khoái rồi, nhìn nhìn Mặc Tùy

Vân bị chọc tức đến thở hổn hển ở phía dưới, rốt cuộc Mặc Tiểu Bảo quyết định thu binh, không ở đây chơi đùa nữa.

Đứng dậy vỗ vỗ tay, nói một cách thản nhiên: “Sắc trời không còn sớm, Tiểu Lân nhi nhà ta còn đang chờ ta trở về ăn cơm đây. Ngày mai gặp lại.” Sau đó ở trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, Mặc Tiểu Vương gia lăng không bay đi, nhún lên nhún xuống mấy cái như một con chim diều hâu màu đen rồi biến mất ở bên ngoài tường cung cao cao.

Nhìn Mặc Tiểu Bảo rời đi một cách tự nhiên, Mặc Tùy Vân hơi thất bại thở dài. Hắn thật sự không bằng Mặc Tiểu Bảo, hắn cố gắng như thế, bỏ bao công sức như thế, lại vẫn không bằng cái thiếu niên nhìn như thong thả tự đắc mười lăm mười sáu tuổi kia sao? Chẳng lẽ người của Định Vương phủ đúng là luôn luôn gặp may mắn như vậy sao? Trẫm không tin!

Mặc Tiểu Bảo bay ra khỏi hoàng cung, phá hư đại điển phong Hậu của Mặc Tùy Vân, trong lòng Mặc Tiểu Bảo cũng có một chút áy náy. Nhưng mà không có biện pháp, ai bảo đối tượng mà Mặc Tùy Vân chọn làm Hoàng hậu lại quá tốt làm gì, nếu để cho tiểu thư Tiền gia làm Hoàng hậu, thì Mặc Tùy Vân sẽ thật sự có thể hoàn toàn nắm giữ cả triều đình Nam Sở, đây cũng không phải là điều hắn vui lòng nhìn thấy. Hắn còn muốn sống an ổn mấy năm, không muốn cả ngày bị Mặc Tùy Vân và Lôi Đằng Phong tính kế. Cho nên chỉ có thể để Tiền gia chịu thiệt thòi thôi.

“Vương gia, đã xảy ra chuyện!” Đang chắp tay đứng ở bên ngoài cửa cung thương xuân thu buồn (*ý là đa sầu đa cảm*), Tần Liệt liền vọt tới trước mặt, một tay ôm Mặc Ngự Phong, trầm giọng nói.

“Tại sao?”

“Lãnh Quân Hàm bị người ta đuổi giết.” Tần Liệt nói.

“Sao lại như vậy?”

“Chính là ngươi gây họa, ngươi cho rằng Mặc Tùy Vân thật sự ngồi không sao?” Tần Liệt tức giận nói. Xúi giục Lãnh Quân Hàm đi câu dẫn vị hôn thê của Mặc Tùy Vân, cũng mệt hắn ta nghĩ ra. Cho dù Mặc Tùy Vân có vô dụng đi nữa thì cũng vẫn là vua của một nước, bị khiêu khích như vậy không khác gì bị người khác giẫm lên mặt mũi. Cho dù Mặc Tùy Vân sẽ không làm gì Mặc Ngự Thần, nhưng giết Lãnh Quân Hàm để xả giận thì vẫn hoàn toàn có thể.

Dung nhan tuấn mỹ của Mặc Tiểu Bảo hơi trầm xuống, “Lãnh Tiểu Ngốc đâu?”

“Ra khỏi thành rồi! Mặc Tùy Vân phái không ít cao thủ đại nội đuổi giết đệ ấy.” Đến cùng thì nơi này cũng vẫn là địa bàn của Mặc Tùy Vân, cứng đối cứng, thì đúng là bọn họ không chống lại được.

Mặc Tiểu Bảo thầm mắng một tiếng, hạ lệnh: “Ngươi bảo vệ Lân nhi, ta đi tìm Lãnh Tiểu Ngốc.” Nói xong, cũng không đợi Tần Liệt đáp, liền nhảy lên bay thẳng ra cửa thành.

Ngoài thành Nam Kinh, bộ áo trắng của Lãnh Quân Hàm đã bị dính không ít vết máu, có vết máu của hắn, cũng có máu của người khác, dù vậy cũng không bị thương nặng. Hơi bất đắc dĩ cúi đầu nhìn vết thương trên người, lại quay đầu nhìn phía sau, thấy thị vệ đại nội vẫn luôn đuổi theo phía sau hắn đã không còn đuổi theo nữa mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, tựa vào bên sườn núi chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

“Lần này chơi thật lớn, Mặc Ngự Thần, ngươi đi chết đi!” Lãnh Quân Hàm tức giận nói.

“Hỏa… Hỏa công tử…” Bên cạnh Lãnh Quân Hàm, sắc mặt Đại tiểu thư Tiền gia tái nhợt nhìn thiếu niên đã bị dính đầy máu trước mắt, áy náy vừa khóc nói, “Công tử sao rồi?”

Lãnh Quân Hàm liếc mắt, “Ta còn chưa nói cho cô nương biết sao, ta không phải họ Hỏa, ta họ Lãnh.”

Tiền tiểu thư vừa khóc vừa nói: “Mặc kệ chàng họ Hỏa hay họ Lãnh, thì ta cũng sẽ đi theo chàng.”

“Ngu ngốc.” Lãnh Quân Hàm thấp giọng mắng. Mình mềm lòng thì lại càng là đại ngu ngốc, lại còn lo nàng ấy bị người của Mặc Tùy Vân phái ra giết, nhận lấy xui xẻo còn không phải là mình sao? Hiện tại mang theo một nữ nhân không biết gì cả đọ sức với cao thủ đại nội trong hoàng cung Nam Sở thế này. Lãnh Quân Hàm cảm thấy, nếu mình chết, thì chắc chắn là chết vì ngu ngốc.

“Ở đây!” Phía sau lại vang lên tiếng hô của thị vệ đại nội, Lãnh Quân Hàm liếc mắt một cái, một tay kéo Tiền tiểu thư lao thật nhanh về phía trước.

“Còn muốn trốn đi đâu? Còn không mau mau buông tay chịu trói!” Phía trước, một đôi nhân mã chặn lại đường của Lãnh Quân Hàm, Lãnh Quân Hàm thở dài, trong lòng thầm thăm hỏi hết mười tám đời tổ tông của Mặc Tiểu Bảo một lượt, mới bày ra một nụ cười thân thiện, nói: “Các vị, đây là ý gì?”

Có thể được Mặc Tùy Vân phái ra đuổi bắt Hoàng hậu đào hôn, thì tất nhiên đều là tâm phúc của Mặc Tùy Vân, sao sẽ bị Lãnh Quân Hàm lừa gạt dễ dàng được chứ? Thống lĩnh thị vệ dẫn đầu cười lạnh một tiếng nói: “Công tử cần gì đã biết rõ mà còn cố hỏi, ngoan ngoan buông tay chịu trói, chúng ta cũng dễ bẩm báo lại với bệ hạ. Nếu đánh nhau, có tổn thương gì thì chính là cái được không bù đắp

nổi cái mất.”

Tiểu thư Tiền gia tiến lên một bước che Lãnh Quân Hàm phía sau, cao giọng nói: “Ta sẽ không trở về! Ta mới không muốn làm Hoàng hậu gì đó đâu!”

Khóe miệng của thống lĩnh thị vệ co rút một cái, thật sự cho rằng ngôi vị Hoàng hậu này nhất định phải là ngươi sao? Hiện tại cho dù ngươi có muốn làm Hoàng hậu thì cũng không được ah.

“Bệ hạ có lệnh, Tiền thị cô phụ Thánh ân, lập tức ban chết.”

Sắc mặt Tiền tiểu thư trắng bệch, nàng cũng chỉ là một cô gái ngây thơ được nuông chiều trong khuê phòng thôi, mặc dù cũng đã học lễ nghi quốc pháp, nhưng khi bị tình cảm làm cho lú lẫn thì đã ném hết những thứ đó ra sau đầu rồi, lúc này bị nhắc nhở một tiếng, mới giật mình nhớ lại cái gì gọi là uy nghi của Quân vương.

“Lãnh công tử, nể mặt Định Vương, chỉ cần ngươi đi theo chúng ta trở về, chúng ta bảo đảm sẽ không động đến một sợi ppong của Lãnh công tử.”

Lãnh Quân Hàm khịt mũi khinh thường, đúng là bọn họ sẽ không động đến hắn, nhưng lại có cầm hắn đi đàm phán với Mặc Tiểu Bảo, đòi điều kiện có lợi.

“Lãnh… Lãnh công tử…”

Thấy Tiền tiểu thư vẫn còn nhìn Lãnh Quân Hàm đến si ngốc, thống lĩnh thị vệ nọ cười lạnh nói: “Tiền tiểu thư, ngươi cho rằng Lãnh công tử thật sự thích ngươi sao? Hắn ta chỉ là phụng lệnh của Định Vương, cố ý trêu đùa ngươi thôi.”

Nghe vậy, trong lòng Tiền tiểu thư chấn động, quay đầu lại nhìn Lãnh Quân Hàm. Trên mặt của thiếu niên mặc áo trắng dính máu hiếm khi xuất hiện thêm mấy phần áy náy đã nói cho nàng biết lần này cũng không phải là người của Hoàng đế phái tới muốn khích bác ly gián, mà sự thật rất có thể là như thế.

“Vì… Vì sao?”

Lãnh Quân Hàm thở dài, trong lòng thầm mắng Mặc Tiểu Bảo thật sự làm bậy. Bình thường trêu chọc những người có ác ý kia còn chưa tính, lừa gạt một thiếu nữ không biết không hiểu gì cả như vậy, quả nhiên là lương tâm bất an mà. Có điều, Lãnh Quân Hàm cũng hiểu, mục đích chân chính của Mặc Tiểu Bảo cũng không phải thật sự nhàm chán đến nỗi muốn trêu chọc một thiếu nữ ngây thơ, vị Tiền tiểu thư này cũng chỉ vật hy sinh để Mặc Tiểu Bảo đả kích Mặc Tùy Vân mà thôi.

“Tại sao… Ta dành cho ngươi một lòng say mê, tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy?” Tiền tiểu thư kéo vạt áo của Lãnh Quân Hàm, đau thương buồn bã hỏi.

Lãnh Quân Hàm liếc mắt, “Nhàm chán.”

“Ngươi… Ta muốn giết ngươi!” Tiền tiểu thư tức giận xông về phía Lãnh Quân Hàm, trong tay cầm một thanh chủy thủ sáng loáng không biết đã lấy từ đâu ra đâm tới. Lãnh Quân Hàm cau mày, vung tay lên liền đánh rót thanh chủy thủ trong tay nàng ấy, “Nữ nhân ngu xuẩn! Còn muốn sống thì đừng gây rắc rối cho Bản công tử!”

“Cùng tiến lên!”

Thị vệ đại nội đang đứng bên cạnh tất nhiên sẽ không đứng yên nhìn bọn họ giằng co, thống lĩnh dẫn đầu vung tay lên, một nhóm người

liền trực tiếp lao đến.

Mặc dù võ công của Lãnh Quân Hàm không kém, nhưng thị vệ đại nội cũng không phải là thùng cơm, không bao lâu, Lãnh Quân Hàm lại bắt đầu đỡ trái hở phải mệt mỏi ứng phó. Mắt thấy sẽ phải tù nhân, thì một tiếng cười thanh thúy vang lên ở gần đó, “Hi hi… Quân Hàm ca ca, sao huynh lại đánh nhau với người khác ở đây?”

Nghe vậy, trong lòng Lãnh Quân Hàm vui mừng, vội vàng mở miệng kêu lên: “Cứu mạng ah!”

Một bóng trắng xẹt qua, đám người đang vây công Lãnh Quân Hàm chỉ cảm thấy mình giống như bị một cơn gió thổi qua vậy, đồng loạt văng ra bốn phía. Trong nháy mắt, trừ Lãnh Quân Hàm và Tiền tiểu thư được hắn che chở ra, thì toàn bộ những người khác đều bị hất ra xa năm sáu trượng.

“Ai……” Thống lĩnh thị vệ đang muốn nổi giận, nhưng khi nhìn thấy người đang đứng mặt mình thì liền hít vào một hơi. Người này có một mái tóc trắng, mặc một bộ áo trắng, dung nhan tuấn mỹ vô trù, chỉ lơ đễnh nhìn hắn chăm chú thì cũng đã khiến cho hắn cảm thấy nhận được áp lực vô cùng lớn. Mà quan trọng hơn là… Đây là….”Định Vương?”

Áo trắng tóc trắng, võ công cái thế, nam tử vừa đột nhiên xuất hiện này không phải Định Vương Mặc Tu Nghiêu đã thoái ẩn thì là ai?

“Quân Hàm, cháu đang làm gì vậy?” Một cô gái thanh lệ mặc áo xanh, tóc đen như mây nắm tay một cô bé phấn điêu ngọc mài mặc váy màu xanh nhạt đi tới, nhìn Lãnh Quân Hàm tràn đầy vết máu cau mày nói.

“Vương phi……” Thấy Diệp Ly, Lãnh Quân Hàm càng xấu hổ hơn,

may mà gặp được Vương gia và Vương phi, nếu không hôm nay liền gặp rắc rối lớn rồi.

Mặc Tu Nghiêu "Hừ" khẽ một tiếng, nói: "Tiểu tử Mặc Ngự Thần kia lại giở trò quỷ gì?" Vào năm mười lăm tuổi, rốt cuộc Mặc Tiểu Bảo đã lấy lại cho mình quyền lợi sử dụng đại danh. Tiền Định Vương cũng lương tâm xuất hiện cảm thấy con trai đã sắp thừa kế ngôi vị Định Vương, nếu lại dùng cái tên Tiểu Bảo này, thì sẽ ảnh hưởng đến sự uy nghiêm của Định Vương phủ.

Lãnh Quân Hàm nhe răng cười một tiếng, cũng không trả lời, ngược lại vui mừng chạy đến trước mặt Diệp Ly, nhìn cô bé đang nhìn mình chằm chằm đầy tò mò cười đến vẻ mặt ngu ngốc, "Tâm nhi muội muội, còn nhớ rõ Quân Hàm ca ca không?"

Cô bé đang núp ở phía sau Diệp Ly, liếc nhìn người nào đó đang cười ngây ngô, "Không nhớ thì sao muội còn có thể kêu Quân Hàm ca ca được, Quân Hàm ca ca thật bẩn."

"Ách……" Lúc này Lãnh Quân Hàm mới ảo não phát hiện cả người mình đều đầy vết máu, hiển nhiên tiểu cô nương Dục Nhã luôn yêu sạch sẽ không chịu cho mình ôm.

"Định Vương điện hạ, chúng ta….." Thống lĩnh thị vệ vừa bò dậy cẩn thận từng ly từng tí nói.

Mặc Tu Nghiêu vung tay lên, lạnh nhạt nói: "Ta đã không còn là Định Vương nữa rồi."

Thống lĩnh thị vệ lập tức bị nghẹn, hơi khó xử nhìn tôn đại thần trước mắt này, vẫn không biết phải xưng hô như thế nào. Gọi Thái Vương sao? Mặc dù vị này có tóc trắng như tuyết, nhưng dung mạo lại còn trẻ đến nỗi thật sự làm cho người không gọi ra miệng được.

Diệp Ly mỉm cười lắc lắc đầu nói: “Chàng đừng làm khó người ta nữa, vị đại nhân này cứ tùy ý là được rồi.”

Thống lĩnh thị vệ nhìn Diệp Ly đầy cảm kích, “Đa tạ Vương phi.”

Mặc Tu Nghiêu nhướng mày, hỏi: “Tiểu tử này đã làm gì đắc tội Mặc Tùy Vân mà phải làm phiền tới thị vệ đại nội đuổi giết nó như vậy?”

Thống lĩnh thị vệ do dự một chút, rồi vẫn bẩm báo lại mọi chuyện từ đầu đến cuối. Mặc dù Định Vương đã quyết liệt với Nam Sở, nhưng uy nghiêm vẫn còn, đuổi giết người của Ly thành ở trước mặt Định Vương, nếu không nói rõ thì chỉ sợ rắc rối của bọn họ cũng sẽ lớn hơn.

Nghe xong tiền căn hậu quả, Mặc Tu Nghiêu và Diệp Ly đều không khỏi đen mặt. Có điều, lý do biến sắc mặt lại khác nhau.

“Có bản lĩnh gây chuyện, lại không bản lĩnh thu dọn tàn cuộc, tiểu tử này thật sự thiếu phạt.” Đây là suy nghĩ của Mặc Tu Nghiêu.

“Càng lớn càng giỏi gây chuyện, đây rốt cuộc là ai dạy?” Đây là suy nghĩ của Diệp Ly.

“Ngươi trở về nói cho Mặc Tùy Vân, hai người này, Bản vương mang đi. Muốn người, kêu hắn ta đến tìm Bản vương.” Mặc Tu Nghiêu lạnh nhạt nói. Con mình gây chuyện, gặp được vẫn phải thu dọn. Cho dù nể mặt Lãnh Hạo Vũ thì cũng không thể để người ta mang Lãnh Quân Hàm đi được.

“Này…..” Thống lĩnh thị vệ do dự. Lần này bệ hạ rất tức giận, nếu không phải còn một tia lý trí thì chỉ sợ sẽ thật sự chém luôn cả Tiểu Định Vương. Nếu bọn họ không mang một người nào về, thì chỗ của

bệ hạ cũng không dễ bẩm báo.

Mặc Tu Nghiêu híp mắt, “Sao? Muốn Bản vương tự mình đi nói với Mặc Tùy Vân sao?”

“Tại… Tại hạ không dám.”

“Quân Hàm!” Nơi xa, Mặc Tiểu Bảo bay vọt tới như một con chim ưng màu đen, nhưng khi thấy mấy người đang đứng ở đó thì suýt nữa đã đụng thẳng vào cây.

“Ca ca!” Người vui vẻ chân chính chỉ có một mình Tiểu công chúa Mặc gia – Mặc Dục Nhã.

“Tâm nhi bảo bối!” Mặc Tiểu Bảo lập tức quên mất sự lo lắng cho Lãnh Quân Hàm, hoan hô nhào tới ôm muội muội. Hôn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của muội muội đồng thời vẫn không quên ôm chặt mẹ nhà mình, “Mẹ, con rất nhớ mẹ.”

Diệp Ly bất đắc dĩ thở dài, “Con đó, xem xem con đã làm những chuyện gì ở Giang Nam? Quân Hàm suýt nữa đã bị thương nặng rồi.”

Ở trước mặt Diệp Ly, Mặc Tiểu Bảo luôn luôn là đứa con trai hiếu thuận, ngoan ngoãn đáng yêu, “Mẹ, con sai rồi, con nhất thời không suy nghĩ chu toàn. Mẹ và Phụ vương đột nhiên đi mất, một mình con rất cực khổ……”

“Có Cậu cả con ở đó, con cực khổ cái gì?” Mặc Tu Nghiêu nói một cách thản nhiên. Tiểu tử khốn kiếp, còn muốn lừa gạt lòng đồng tình của A Ly! Thật thiếu phạt!

“Mẹ……” Mặc kệ, tiếp tục làm nũng.

Diệp Ly vỗ vỗ bờ vai của con trai, hơi cảm khái, “Được rồi, đi giải quyết xong chuyện này trước đi. Sau này còn gây chuyện nữa, nhất định sẽ không tha cho con!” Con trai đã lớn cũng không tiện xoa đầu như hồi còn nhỏ nữa. Mặc Tiểu Bảo sau mười tuổi đã cao hơn Diệp Ly rất nhiều rồi.

“Dạ, mẹ!” Mặc Tiểu Bảo cao giọng đáp. Một tay ôm Tâm nhi, đi tới trước mặt thống lĩnh thị vệ kia, nhướng mày nói: “Các ngươi đi về trước, lát nữa Bản vương tự mình đi nói với Mặc Tùy Vân.”

“Trẫm ở đây, ngươi muốn nói gì với trẫm?” Giọng nói mang theo sự tức giận của Mặc Tùy Vân vang lên ở gần đó, hiển nhiên là chân trước Mặc Tiểu Bảo vừa ra khỏi thành thì chân sau Mặc Tùy Vân đã đi theo. Có điều, Mặc Tiểu Bảo còn cần tìm kiếm nên lãng phí không ít thời gian, cho nên hai người chạy tới gần như cùng một lúc.

Mặc Tiểu Bảo nhướng mày, “Ơ, Tùy Vân huynh, sao huynh cũng đi ra?”

Mặc Tùy Vân “Hừ” khẽ một tiếng, lúc đi ngang qua Tiền tiểu thư liền lạnh lùng liếc nàng ta một cái, lập tức khiến cho Tiền tiểu thư hoảng sợ cúi đầu.

“Cháu bái kiến Định Vương thúc, Vương thẩm.”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Bệ hạ đã là vua của một nước, tiếng Vương thúc, Vương thẩm này, chúng ta cũng không nhận nổi. Bệ hạ không cần đa lễ.”

“Lễ không thể bỏ, bàn về bối phận quả thật phải gọi một tiếng Vương thúc.” Mặc Tùy Vân nói.

Diệp Ly khẽ thở dài một cái, nhìn bộ dáng cười đùa cợt nhả của Mặc Tiểu Bảo, lại nhìn bộ dáng nghiêm túc của Mặc Tùy Vân, lắc đầu nói: "Tiểu nhi nghịch ngợm, kính xin bệ hạ tha lỗi."

Mặc Tùy Vân phẫn hận liếc Mặc Tiểu Bảo một cái, nhưng mặt mũi của Định Vương và Định Vương phi lại không thể không cho, chỉ đành phải nói: "Vương phi nói quá lời, trẫm cũng cảm thấy… Tiểu Định Vương vẫn còn trẻ, trẫm sẽ không so đo với hắn ta."

"Vậy thì đa tạ bệ hạ." Diệp Ly gật đầu mỉm cười nói.

Cuối cùng Mặc Tùy Vân vẫn phải dẫn theo thị vệ đại nội trở về thành tay không. Chẳng những không có bắt Lãnh Quân Hàm, mà ngay cả Tiền tiểu thư cũng không để ý tới. Chỉ cảnh cáo Tiền tiểu thư rằng sau này không được xuất hiện trong cảnh nội Nam Sở nữa.

"Vẫn là mẹ lợi hại, vừa ra tay thì mọi chuyện đã giải quyết xong." Ôm tiểu muội nhà mình, Mặc Tiểu Bảo vỗ mông ngựa liên tục.

Diệp Ly liếc nó một cái, hỏi: "Vị cô nương này thì con định làm thế nào?"

Mắt Mặc Tiểu Bảo cũng không nháy mắt, cười tủm tỉm nói: "Đây không phải là chuyện của Lãnh Quân Hàm sao? Sao lại hỏi con được? Con không quen biết nàng ấy, nàng ấy cũng nhìn trúng con ah."

"Mặc, Ngự, Thần!" Lãnh Quân Hàm nghiến răng nghiến lợi, tại sao trên đời này lại có thể có người vô sỉ như thế chứ? Hắn bị như vậy là ai hại? Nhưng ở ánh mắt của Diệp Ly, Lãnh Quân Hàm cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi đến chỗ Tiền tiểu thư, "Cái này… Tiền cô nương……" Ta không phải cố ý lừa gạt cô nương, tất cả đều là tên tiểu nhân hèn hạ Mặc Tiểu Bảo kia ép buộc ta, cô nương muốn hận

thì hận hắn ta đi.

“Chát!” Tiền tiểu thư tát cho Lãnh Quân Hàm một cái tát thật mạnh vào mặt, “Tiểu nhân vô sỉ! Ngươi đi chết đi!” Nói xong, Tiền tiểu thư liền vừa khóc vừa chạy đi.

Mặc Tiểu Bảo nhướng mày nói: “Còn không đuổi theo?”

Lãnh Quân Hàm giận dữ, “Tại sao đệ phải đuổi theo?”

Mặc Tiểu Bảo cắn răng, “Đệ không nghe thấy Mặc Tùy Vân nói sao, nàng ấy đã không thể ở lại Nam Sở nữa. Người ta đường đường là tiểu thư đại gia, hiện tại một thân một mình không chốn dung thân……”

“Mặc Tiểu Bảo, một ngày nào đó huynh sẽ gặp phải báo ứng!” Lãnh Quân Hàm lao về hướng Tiền tiểu thư vừa mới chạy đi, xa xa liền truyền đến tiếng nguyền rủa ác độc của hắn ta.

Trong lòng Mặc Tiểu Bảo cười “Ha ha”, báo ứng gì gì đó, đều là những kẻ ngu ngốc và kẻ yếu tự an ủi mình mà thôi ah.

“Mặc Tiểu Bảo…” Phía sau, giọng nói âm u của Mặc Tu Nghiêu vang lên, “Xem ra quả nhiên con rất rảnh rỗi thảnh thơi, cho dù bản thân là Định Vương thì cũng không thể làm cho con trở nên chững chạc hơn nửa phần. Đã như vậy… Sau khi trở về Ly thành, liền sao chép lại hết toàn bộ sách sử trong thư phòng một lần. Nói không chừng hồi ký của người xưa có thể làm cho trong đầu của con có nhiều thêm chút gì đó. Cha sẽ kêu Từ Thanh Trần giám sát con.”

Trên gương mặt vẫn còn đang tràn đầy tươi cười của Mặc Tiểu Bảo liền lập tức xụ xuống. Không cần chờ một ngày nào đó, báo ứng của hắn đã tới rồi.

Cho nên… Mặc Tiểu Thế tử, thiện ác cuối cùng đều có báo, không phải là không báo mà chỉ là chưa tới lúc mà thôi. Hãm hại người, người sẽ hãm hại lại.